

HẮC OÁ

Tác giả:

Thường Thư Hân

HẮC OÁ

Tác giả:

Thường Thư Hân

Giới thiệu:

Hiện thực bách thái một thể loại khó viết nhất của văn học mạng đòi hỏi tác giả không chỉ có văn bút cần có chiêm nghiệm, thấu hiểu cuộc sống, tuy từng được xếp làm một nhánh nhỏ của đô thị, nhưng kỳ thực nó khác xa so với truyện đô thị thông thường, chẳng qua vì viết truyện hiện thực thì tất nhiên về cuộc sống hiện tại nên xếp vào loại đô thị mà thôi. Vậy hiện thực là gì?

Nói một cách đơn giản nhất là không trùng sinh, không dị năng, không hệ thống, chỉ có cuộc sống chân thực.

Hấp, xào, chiên, luộc, cả một nồi mỹ vị.

Sướng, vui, buồn, lo, đầy ắp hết nhân sinh.

Cuộc sống giống như một cái nồi, chúng ta đều là thức ăn trong đó.

Giản Phàm là một người bình thường, từ nhỏ tới lớn chỉ say mê tìm hiểu ngọt bùi chua cay trong các món ăn, nhưng không rõ là định mệnh an bài, hay là trò đùa số phận, trải qua nhiều sự kiện đã trở thành một cảnh sát hình sự, dần dần phát hiện ra ngọt bùi chua cay trong hiện thực sinh hoạt còn phong phú hơn mùi vị trong cái nồi, càng đáng nghiên ngẫm hơn, càng thêm mê người hơn ...

Nếu nói hiện thực bách thái là đỉnh cao của đô thị thì Hắc Oa là tinh hoa trong hiện thực bách thái, đây là thể loại kén người đọc, mọi người có thể ít nghe tên, nhưng nếu dạo qua vài diễn đàn lớn bàn về văn học mạng TQ, thì những chủ đề tương tự “mười năm nhân sinh vội vã, tác phẩm nào đọng lại trong lòng”, hay “đọc sách lâu năm, đâu mới là tinh phẩm”, thì cái tên Hắc Oa chắc chắn sẽ xuất hiện.

Hắc Oa là một tinh phẩm cực hiếm của thể loại hiện thực, không nên bỏ qua với ai muốn tìm truyện đô thị chân thực nhất, nhưng không mất chất phiêu của tiểu thuyết mạng.

QUYỂN 1 - Ô LONG ĐỆ NHẤT OA

Chương 001: Bình sinh ghét nhất thi cử.

Reng ... Reng ... Reng ...

Hồi chuông gấp gáp vang vọng trong sân trường Nhất Trung, cả trường đều nghe thấy.

Tiếng chuông phá vỡ không khí tĩnh mịch của trường thi! Giám khảo vừa mới hô nộp bài, tức thì tiếng kéo ghế sầm sập, tiếng bài thi xoàn xoạt, tiếng rì rầm bàn tán làm phòng thi yên ắng hơn hai tiếng hỗn loạn, các chàng trai cô gái thanh lịch bất chấp hình tượng, xắn tay áo dùng tốc độ nước rút đứng tại chỗ chép đáp án! Tóm được ai hỏi người đó, nhìn thấy gì chép cái đó, rất có khí thế một đi không trở lại.

Ba giám khảo nhìn cái đám thí sinh không giống học sinh, đều ngằm lắc đầu, tâm tình rất phức tạp! Đây là cuộc thi tuyển nhân viên cơ quan hương trấn toàn huyện, tới thi đều là sinh viên tốt nghiệp đại học, tính tròn có mười ba vị trí, ấy vậy mà báo danh hơn trăm người, gần tỉ lệ 1 chọi 10.

Biết làm sao, cái thời đại lên đại học lấy giấy phân phối về quê cầm bát vàng đã qua rồi, biên chế khó vào, công việc chẳng dễ kiếm, cạnh tranh quá kịch liệt, ngay cả cơ quan nhỏ hương trấn cũng thành đối tượng sinh viên theo đuổi.

Giám khảo là người văn phòng chính phủ huyện phái về, vừa ra sức lắc đầu từ chối thỉnh cầu cho viết thêm vài chữ của một nữ sinh vừa quát mọi người mau rời phòng thi, còn phải nhanh tay thu bài, mở chuồng thả đàn thí sinh loạn như đàn dê ra khỏi phòng.

Í, vẫn còn một vị ngoan cố tới cùng, một vị ngồi ở góc tường mắt như trộm không biết chép được bao nhiêu đáp án vẫn đang viết quên ngày mai. Thấy giám khảo đi về phía mình, tức thì hiện lên nụ cười nịnh nọt. Anh chàng đẹp trai hai mươi này có nụ cười tuyệt đối mang sức sát thương trí mạng với nữ giới.

Cho dù chàng trai đó đẹp mã lắm, cho dù nụ cười đó rạng rỡ lắm, có điều nhâm đối tượng rồi. Thu bài là bác gái trên bốn mươi, chẳng màng nụ cười thí sinh, vỗ bàn phát thông điệp với phần tử làm loạn kỷ cương phép nước: “Không nộp bài là trừ điểm nhé.”

Mắt bác gái càng có sức sát thương, như nhìn thấy kẻ thù giai cấp.

“Dì ơi, sắp xong rồi ... sắp xong rồi ... phải để cháu viết tên chứ!” Chàng trai đó cười thật ngọt, tay chân luống cuống điên tở phách bài thi, thở dài một tiếng, ngay ngắn viết tên mình: Giản Phàm.

Khi nộp bài thi rồi anh chàng này còn giật phất lại, cứng đầu sửa đáp án còn nghi vấn từ "A" thành "B" rồi lần nữa nộp bài, cười nhe răng.

Bài thi cuối cùng giao lên cho giám khảo, bác gái lườm Giản Phàm, như đang mắng "sớm không làm đi!", nhìn đáp án vừa sửa, cười trên đầu khổ người khác bình phẩm: “Sao lại sửa đáp án đúng thế?”

“Hả? Cháu, cháu sửa lại ...”

Giản Phàm hối hận không thôi muốn lấy bài thi, bác gái đó vung tay trừng mắt, tay Giản Phàm khựng lại giữa không trung.

“Không có chút ý thức kỷ luật, sinh viên bây giờ đều như cậu à? Thế này tương lai sao vào cương vị công tác được?” Bác gái chỉh lại bài thi, mắng vài câu.

Hai vị giám khảo còn lại mặt hầm hầm nhìn nhìn thí sinh tên Giản Phàm cúi đầu rời phòng thi.

“Ài ...” Giản Phàm thở dài não ruột.

Cứ thi xong là thở dài, lần nào cũng vậy, từ bé tới giờ không có gì thay đổi, thi cử giống như khác biệt giữa lý tưởng và hiện thực, nghĩ thì hay, làm thì tệ, lần này thở dài hơn những lần trước.

Trải qua mấy ngày nóng liên tiếp, sáng nay có được cơn mưa rào, vừa tạnh chưa lâu, không khí mát mẻ, còn lòng Giản Phàm đơn giản là lạnh băng.

Vấn đề tam nông, một tăng hai giảm, trường học hưng nông, khai phát giàu nghèo ... Một loạt từ ngữ mà tới giờ Giản Phàm

còn chưa làm rõ hết, đầu óc bị đề thi làm quay mòng mòng, kiến thiết nông thôn mới là cái gì? Thế nào là thời vụ tiết khí? Thế nào là "ba chuyển biến bốn thay đổi năm đề cao" của chính phủ huyện? Đề cuối cùng không ngờ còn bắt đám sinh viên vừa tốt nghiệp thậm chí không biết nông thôn là cái gì phải đưa ra mục tiêu vàng cho tân nông thôn Xã hội chủ nghĩa.

"Mục tiêu vàng? Nếu có mục tiêu vàng, mình tới mức ở nhà chờ việc không? ... Nông thôn chẳng phải là trồng cây làm ruộng, nuôi bò nuôi lợn à? Cứ như chưa ai từng ở nông thôn vậy, cần làm khó hiểu vậy không? Bà nó chứ, chỉ lảm chuyện."

Giản Phàm rất không tán đồng, chuyện đơn giản thôi mà thăng lên tầm lý luận với thi cử là hoang đường ngay, thi cử xưa nay là thứ dùng để kích tự tin của mình, cứ thi thêm vài lần nữa, Giản Phàm chắc chắn tự tin của mình sẽ bị tước đoạt hết.

Phải rồi, còn phải nộp mười lăm đồng phí báo danh nữa chứ! Lại nộp tiền ngu rồi.

Rời khu phòng học, đỉnh đầu treo tấm băng rôn "Kỳ thi chiêu sinh thống nhất nhân viên hương trấn huyện Ô Long", dưới băng rôn là nữ nhân mặc quần dài áo cộc tay, mang hình tượng giáo viên tiêu chuẩn, vừa giản dị vừa cao nhã, khiến mọi con mắt chăm chú nhìn vào. Khuôn mặt vô cùng xinh đẹp thì vĩnh viễn luôn nghiêm túc như thế, đỡ xe đạp thi thoảng chào hỏi người đi ra đi vào, rất nhiều sinh viên nhận ra cô giáo tiếng Anh của Nhất Trung, Mai Vũ Vận! Nhiều người còn ngạc nhiên, bao nhiêu năm như vậy, cô giáo Mai vẫn xinh đẹp như xưa.

Giản Phàm thì chẳng thấy xinh đẹp gì hết, lại còn thấy có vị đắng bốc lên từ dạ dày, cứ như phạm lỗi, lễ mễ nhấc chân, tới gần mới miễn cưỡng nặn ra nụ cười: "Sao mẹ lại tới đây?"

"Thì thế nào?" Mai Vũ Vận nghiêm mặt hỏi.

"Thì vẫn thế." Giản Phàm ngượng ngùng đáp.

"Thế là thế nào?" Mai Vũ Vận nhìn vẻ mặt con là biết chẳng ra sao.

"Cái biết thì vẫn biết, cái không biết thì vẫn không biết, còn thế nào nữa ạ?" Giản Phàm mặt dày mày dạn thành tính, lần nào đi thi cũng trả lời qua loa như vậy.

“Tốt nghiệp một năm mới có cơ hội này, nhìn con kìa, lại thi hỏng chứ gì?” Mai Vũ Vận nói rồi xĩa ngón tay vào đầu Giản Phàm, dáng vẻ chán nản, thói quen nghề nghiệp mà, gặp phải học sinh nghịch ngợm không chịu học tập là giận rồi.

Bị xĩa tay là nhẹ đấy, từ nhỏ tới lớn, từ mông lên đầu ăn đòn không ít, đánh thật không đùa, không phải là cuốn sách dày thì là chôi lông gà. Nhà người ta cha hiền mẹ dữ, nhà y thì ngược lại, từ bé đến giờ, toàn bị mẹ đánh chứ không phải cha.

Hai mẹ con mặt mày rất giống nhau, mẹ xinh đẹp và con anh tuấn, có điều di truyền được cái vẻ đẹp mà thiếu cái thông minh. Nói thật, ngay cả Giản Phàm cũng tức lắm, câu danh ngôn "dao sắc không gọt được chuôi" thế nào mà bất hạnh ứng nghiệm trên người y. Mẹ có vô số học sinh, có cả người vượt muôn vàn trùng dương ra nước ngoài lập nghiệp thành đạt, vậy mà không dạy được con mình, mẹ dạy tiếng Anh, mà tiếng Anh của Giản Phàm tới thi đại học cũng không hợp cách. Bỏ tiền học tạm trường hạng ba, thế nên bằng tốt nghiệp liền thành vấn đề, chẳng những Giản Phàm nhìn phiền lòng, Mai Vũ Vận nhìn càng buồn bã.

“Mẹ ~~~~ “Giản Phàm kéo dài giọng, lời ngon tiếng ngọt dỗ mẹ: “Mẹ đừng lo bừa nữa, con thấy lần này căn bản không hi vọng, nhân tuyển người ta xác định sẵn rồi, thi cho có thôi, con tới góp vui.”

Lời này không sai, từ nhỏ tới lớn Giản Phàm đi thi đều góp vui! Tức là sao, là đi cho có ấy mà.

Chương 002: Thằng bạn xấu.

“... Tí cái tuổi đầu, đầu óc con nghĩ gì thế hả? Bản thân không chịu nỗ lực, chỉ đổ lỗi hoàn cảnh, công việc của con chưa ra đâu vào đâu mà mẹ chẳng thấy con sốt ruột gì hết.” Mai Vũ Vận lại xĩa tay tới, thấy sắc mặt con không tốt, lại sợ người quen cười, nên thôi. Dù sao thì còn lớn rồi, giáo dục kiểu đánh đòn không tác dụng nữa.

Biết làm sao giờ, cây con đã trưởng thành, dù có cắt tỉa cành nó cũng không lớn được.

- Con sốt ruột cũng ích gì đâu? Vả lại con cùng cha mở quán cơm không phải tốt à? Không phải con tới chỗ chú làm cảnh sát hỗ trợ à? Con cũng kiếm được tiền, làm sao nhất định muốn con thi công vụ viên? Nhà ta làm nổi cán bộ à? Đếm bảy tám đời trước không phải nông dân thì cũng là thợ thuyền, chẳng lẽ kỳ tích lại bỗng nhiên xảy ra trên người con? Ngay cả chú con cũng làm lính chuyển nghiệp mới kiếm được cái mũ cảnh sát ... Mẹ, con làm cơm cho mẹ nhé? Con sắp học hết nghề của cha rồi, để con chăm mẹ.” Giản Phàm cười nịnh, lần nào cũng dỗ mẹ vui vẻ như thế, còn chu đáo vuốt phẳng chỗ áo chẳng nhận trên vai, bộ dạng lấy lòng.

“Đồ kém cỏi, giống hệt cha con, cả đời chỉ biết quanh quẩn bên cái nồi.” Mai Vũ Vận bật cười, con trai giáo dục đòn roi từ nhỏ mà ra, tuy chẳng có sở trường gì, nhưng biết thương người, biết quan tâm, chỉ có chỗ an ủi đó thôi. quay sang nhìn con đã cao hơn mình cả cái đầu, lắc đầu thương hại: “Tiểu Phàm, sao con chẳng chịu phấn đấu thế, con nhìn cha con thức khuya dậy sớm có vui không? Chú con chiếu cố cho con vào đội trị an có lâu dài được không? Phải có biên chế mới được, cả đời gió thổi không bay, mưa rơi không mòn, chẳng tốt hơn bây giờ à? Mẹ lo cho con, nhưng con phải nỗ lực chứ?”

Mẹ lại bắt đầu thuyết giáo rồi, Giản Phàm làm ra vẻ rửa tai lắng nghe, nhân lúc mẹ nói tới kích động, ôm vai mẹ cười: “Mẹ ... Đừng làm con cảm động như thế được không? Mẹ là niềm kiêu

hãnh của con, không nhất định muốn con thành niềm kiêu hãnh của mẹ chứ? Cha mẹ có em gái con là đủ kiêu ngạo rồi, không nên kiêu quá làm gì.”

“Con ... Con ...” Mai Vũ Vận nhận ra con trêu mình, đẩy Giản Phàm ra: “Chỉ biết mồm mép, con mà thông minh bằng nửa em con, mẹ đã không phải lo.”

Giản Phàm có đứa em gái tên Giản Ly kém y ba tuổi, học đại học xa nhà, thành tích rất tốt, ước mơ cũng muốn làm cô giáo giống mẹ. Em gái y tính giống mẹ, mặt giống cha, còn y thì tính giống cha, mặt giống mẹ.

Hai mẹ con không khí hòa hợp lại, tạm quên chuyện không vui, Giản Phàm tranh thủ chuyển đề tài sang em gái, em gái y thì ghê gớm rồi, đỗ đầu toàn huyện được tuyển thẳng vào đại học, đang khiến cả nhà, đặc biệt là mẹ tự hào, ngay cả y cũng thấy nở mày nở mặt.

Mai Vũ Vận không trách con quá mức, cũng hiểu bây giờ chuyện việc làm khó khăn hơn trước, có khối người tốt nghiệp hai ba năm vẫn ở nhà, khá hơn ở thành phố lêu lổng kiếm việc, tẻ chút thì vẫn đưa tay vôi tiền, ở mặt này con trai hơn nhiều, vừa giúp việc trong quán ăn, lại làm cảnh sát hỗ trợ của đội trị an, biết kiếm tiền, ít nhiều chiếu cố được bản thân.

Con trai tuy không thông minh, nhưng nó biết thương người ... Mai Vũ Vận thường an ủi bản thân như thế.

“Ê, ê ... Tiểu Phàm.”

Sau lưng có người gọi lớn, Giản Phàm quay đầu lại liền vui vẻ ngay, Mai Vũ Vận cũng vừa nhìn đã cười.

Một tên béo mặc cái áo sơ mi hoa hoét bó lấy cái bụng to tựa thùng phi, tựa hồ chỉ cần thổi mạnh một cái là bay luôn hàng cúc, thổi phì phò đang chạy tới chỗ hai người, đó là bạn thừa nhỏ của Giản Phàm, cũng là học sinh của Mai Vũ Vận, Phí Sĩ Thanh.

“Em chào cô Mai.” Đống thịt mỡ của tên béo rung rinh, cười chào cô giáo, ôm vai Giản Phàm, cứ như cửu biệt trùng phùng vậy, kỳ thực trước kỳ thi hai đứa còn đi chơi với nhau. Mai Vũ Vận không phản đối con trai chơi với Phí Sĩ Thanh, thằng bé béo này trừ đống thịt mỡ không vừa mắt thì cũng không làm hư con trai, hơn nữa con trai đứng cạnh hắn, trông càng đẹp trai.

“Mẹ làm gì cứ làm đi, con đi với Sĩ Thanh một lúc ...” Giản Phàm nói rồi kéo thẳng bạn đi, không dám tâm sự với mẹ lâu.

“Tối về sớm đấy.” Mai Vũ Vận gọi với theo.

Giản Phàm đáp: “Tối nay con trực, sau 12 giờ mới về.”

“Đi làm khuya cẩn thận.” Mai Vũ Vận lên xe đạp đi mất.

Cô giáo đi rồi, Sĩ Phí Thanh muốn lên tiếng, Giản Phàm thiếu chút nữa chọc tay vào mặt tên béo, cảnh cáo: “Đừng hỏi tao thi thế nào.”

Từ nhỏ tới lớn, trên đời này chỉ có mẹ và em gái khiến y kiêng kỵ không đối phó nổi, ra ngoài đường Giản Phàm là nhân vật khiến người ta kiêng nể, khuôn mặt không giận mà uy, nên giờ người nịnh nọt thành Phí Sĩ Thanh.

Phí Sĩ Thanh nghe giọng điệu là biết ngay là thằng này thi chả ra làm sao rồi, nắm tay huynh đệ đầy thâm tình: “Được, tao hiểu, không hỏi nữa. Tao cũng đội xô thì cười gì mà? Vừa rồi bị mẹ mắng hả?”

“Lắm mồm, bảo sao người ta gọi mày là phế phẩm, không nói chẳng ai bảo cam đâu.” Giản Phàm trừng mắt, tên này quan tâm không phải lối.

“Hừ, ngoại hiệu của tao là do mày đặt chứ ai.” Phí Sĩ Thanh phản bác, thằng quỷ này gặp ai cũng đặt đủ thứ biệt hiệu.

“Có chuyện gì không, không thì tao đi, tao phải về giúp cha tao, không rảnh lái nhái với mày.”

“Có, tất nhiên là có ...” Phí Sĩ Thanh thấy Giản Phàm mắt kiên nhẫn kéo sang bên thân bí nói: “Mày cúng cho người ta chưa, cho mày biết, cha tao nói, lần này phải chừng này mới nói chuyện được.”

“Ba nghìn à?” Giản Phàm nhướn mày nhìn ba ngón tay nắn nắn thịt của thằng bạn.

“Mày keo hơn cha mày, thời buổi này ba nghìn làm được gì, không đủ mời người ta ăn một bữa cơm. Ít nhất là ba vạn, mới là mở đường thôi đấy, còn muốn công chức đảng hoàng chưa biết phải tốn bao nhiêu.” Phí Sĩ Thanh làm vẻ mặt hết hồn.

“Phế Phẩm, cha mày là cục trưởng, cha tao là đầu bếp, so được không? Cha mày uống máu người khác, cha tao đổ mồ hôi xương máu, tao sao mặt dày bảo cha tao bỏ cả đồng tiền kiếm

việc làm cho tao được? Vả lại em gái tao phải học đại học, tốn kém lắm, cha tao muốn cũng lấy đâu ra? Sớm biết thế này tao chẳng về huyện nữa, ở tỉnh thành kiếm vừa việc gì làm cho rồi.”

Giản Phàm phiền lòng, biết bằng đại học hạng ba như mình chẳng đáng kể, kiếm việc khó, sau khi mất việc thì không dám ở lại thành phố lớn nữa về nhà, ai mà ngờ bây giờ ở quê kiếm việc cũng chẳng dễ hơn thành phố. Hôm nay đi thi mới phát hiện sinh viên tốt nghiệp mấy năm trước cũng góp vui, xem ra chẳng hi vọng gì kiếm được công việc mà chẳng phải lo thiên tai mất mùa rồi.

Ở trường toàn lý tưởng mỹ hảo, ra khỏi trường chỉ còn lý tưởng không thiết thực.

Chương 003: Ô Long đệ nhất oa. (1)

“Oa ca, chúng ta là anh em, đi tới đâu nói lời ở đó, dù sao cũng về rồi, không sao, có quan hệ gì thì lo lót đi, đừng để lỡ lần này, lần sau biết bao giờ? Chẳng lẽ về rồi lại còn đi? Kiếm được biên chế hành chính là tốt nhất, không thì kiếm biên chế sự nghiệp cũng được, cùng lắm thì biên chế xí nghiệp cũng tạm, tóm lại là chắc chỗ đứng đã.” Sĩ Phí Thanh nói cũng có ý tốt.

Giản Phàm hỏi: “Vậy mà thì sao? Có cửa nào không?”

“Hê hê, cha tao nói rồi, dù sao tao chẳng nên cơm cháo gì, để tao xuống hương trấn, làm trưởng thôn hay là cán bộ xã gì đó, vài năm về thành phố, nói không chừng nâng lên phó xã trưởng, thế là đủ ngẫu.” Phí Sĩ Thanh vênh váo nói.

Giản Phàm bĩu môi khinh bỉ: “Nói như chính phủ huyện do nhà mày mở ấy, bằng vào óc lợn của mày, hôm nay thi ba mươi điểm là bình thường, trên ba mươi là quay cóp. Nhưng mày không có chỗ mà quay cóp ... Hay là mày biết trước đề rồi, chưa bao giờ thấy mày đi thi tự tin như thế.”

“Sao mày còn chưa hiểu, thi cử chỉ là bề ngoài, sau màn mới là căn bản. Giờ vào xã hội rồi, thi không phải chỉ là làm bài thi, mà là thi tổng hợp tiền, quan hệ, quyền lực, điểm số. Trước kia giáo viên quyết định vận mệnh của chúng ta, giờ lãnh đạo quyết định vận mệnh của chúng ta, lãnh đạo nói được thì thi 0 điểm cũng chẳng vấn đề. Mày cũng thừa biết, cho tao đáp án, tao cũng chẳng làm đủ điểm.” Thằng béo đắc ý ôm bụng cười, hẳn cười là phải ôm bụng trước, nếu không bụng rung chuyển là dễ mất thăng bằng ngã lăn quay lắm.

“Ôi, anh em ta càng ngày càng chẳng ra dạng gì, tao còn kém cả mày. Giờ tao không rõ đây là vấn đề ở xã hội hay vấn đề ở tao. Trước kia hay nói công chức thôi việc đáng thương, thực ra bọn mình càng đáng thương hơn, ngay cơ hội đi làm còn chả có nữa là cho thôi việc. Tao hâm mộ mày quá Phế Phẩm, có cha làm cục trưởng, chả phải lo cái mẹ gì.” Giản Phàm lắc đầu không thôi.

Cha Phí Sĩ Thanh vốn là bí thư Đảng ủy xã, khi hấn lên đại học thì cha hấn được đề bạt làm cục trưởng cục giao thông, trước kia còn đi học không thấy, hai thằng từ nhỏ chơi với nhau có để ý gì đâu, nhưng ra trường một cái, chệnh lệch liền hiện rõ ngay. Giản Phàm ở trong trường như cá gặp nước, ra trường va vấp liên tục, ngược lại Phí Sĩ Thanh có cha tốt, việc gì cũng đứng đỉnh, đợi trong nhà an bài. Nghĩ thôi Giản Phàm đã thấy nản chí.

“Số khổ thì đừng oán trách chính phủ, khi chúng ta ở đại học, giáo viên xã hội học chẳng nói rồi à, tốt nghiệp không có nghĩa là đã có việc, mà là thất nghiệp, chúng ta phải tiếp nhận xã hội giáo dục lại, khi nào mà giáo dục hoàn thành mới có nghiệp.” Phí Sĩ Thanh lên mặt dạy bảo.

Giản Phàm lờ mảy lời triết học rẻ tiền đó, đi nhanh hơn: “Lải nhải mãi, xem, sắp mười hai giờ rồi, trong quán bận lắm rồi, tao phải đi đây, gặp lại sau.”

“Ê, đừng đi, tao đang định rủ mày lên thành phố chơi, đi không? Mày không nhớ Hương Hương nhà mày à?” Thằng béo ám muội kéo Giản Phàm lại, xem ra mục đích chủ yếu là muốn kiếm bạn lên thành phố chơi.

“Sao mày cứ nhớ tới bạn gái của tao thế?” Giản Phàm nghe đã sôi máu, phải xa cách với bạn gái chính là nỗi đau chỉ kém hơn thất nghiệp bị thằng bạn xấu chạm vào.

“Này, bọn mày đã chia tay chưa?” Phí Sĩ Thanh vừa nghe đã hớn hở.

“Mày muốn bọn tao chia tay lắm hả?” Giản Phàm vẻ mặt bất thiện.

“Tất nhiên rồi, Oa ca, bọn mày mà chia tay, chớ trách tao tận dụng thời cơ đấy.” Phí Sĩ Thanh trêu chọc, cái mắt hí rõ dâm dục: “Hương Hương nhà mày xinh như thế, để thằng khác chẳng bằng để anh em.”

Giản Phàm nổi sùng: “Bằng vào cái thân toàn mỡ của mày à, con gái nhìn vào chẳng hứng thú nổi, nói bọn họ đói bụng còn hợp lý hơn.”

“No bụng mới sinh dâm dục mà, hô hô, Hương Hương nhà mày biết đâu thích đồng mỡ của tao lắm đấy.”

“Đầu lợn, một năm chưa chỉnh mày, đuôi vểnh lên rồi hả, dám lấy cô ấy ra đùa.” Giản Phàm vừa nghe tới đó vươn tay bóp cổ thằng béo cười dâm tiện.

Hai thằng bạn xấu đánh nhau, Giản Phàm ra tay mới phát hiện, hai tháng không gặp cái cổ của Phí Sĩ Thanh to hơn một vòng, hai tay không bóp nổi, ngược lại phản ứng hơi chậm một chút đã bị cái bụng của hắn húc cho loạng choạng, suýt ngã. Giản Phàm thân thủ linh hoạt, vòng qua siết cổ thằng béo từ phía sau, siết tới thằng béo kêu cứu mới buông tay, cho một phát vào hông: “Xéo, đừng để tao nhìn thấy mày.”

Đối phó với loại này đừng mềm lòng, lúc mình buồn, hắn chỉ khiến buồn thêm. Đây là loại bạn xấu chuyên xát muối vào chỗ đau của người khác.

Giản Phàm đi trước, Sĩ Phí Thanh ở sau hậm hực lên xe Toyota chuyên dụng của cha hắn, thò đầu ra gọi: “Thứ bảy tuần sau tao gọi nhé, không đi thăm cô bạn gái như củi khô đợi cháy của mày thì đợi đội nón xanh đi, ha ha ha”

Sĩ Phí Thanh báo thù la lớn, đắc ý cực kỳ, bỉ ổi cực kỳ, Giản Phàm tìm được cục đá thì xe và tiếng cười đã đi xa.

“Cái thằng béo này.” Giản Phàm tức tới bật cười.

Tuy suốt này công kích lẫn nhau, nhưng thằng béo vẫn thịnh tình mời, từ nhỏ Giản Phàm thường bị thằng béo làm dở khóc dở cười, cả hai rất giống nhau, cùng đi học, cùng thi trượt, cùng lưu ban, cùng bỏ tiền học đại học, cùng chung phòng KTX, lại tốt nghiệp cùng nhau, giờ vẫn cùng thất nghiệp. Nói chuyện chưa bao giờ hợp cả, thường xuyên đấm đá vật lộn, có điều chưa bao giờ trở mặt, có thằng bạn phổi bò như vậy có cái hay, chẳng bao giờ giận tới hôm sau.

Đi bộ về quán ăn, thành phố huyện không lớn, đi về phía đông tới cuối đường là tới quán ăn do cha mở.

Nơi này là huyện Ô Long, một cái huyện nhỏ, nghèo, nguyên nhân nghèo thì có nhiều lắm, thiếu thốn tài nguyên này, không có danh thắng này, thiếu di tích lịch sử này ... nói chung là nhiều, nhưng nếu bảo Giản Phàm nói thì nguyên nhân chỉ có một.

Huyện Ô Long, có con sông chạy vắt ngang qua huyện, tên là sông Ô Long, có một ngọn núi cao cây cối nguyên sinh rậm rạp, tên là núi Ô Long ... hiểu chưa, tổ tiên đến đặt cái tên cũng lười thì bảo sao con cháu không khá nổi.

Dù sao huyện thành nhỏ, lạc hậu, cũng có cái hay của lạc hậu.

Lúc này độ cuối hạ đầu thu, hàng cây hai bên bưng bưng sức sống, phủ một màu xanh mượt khắp nơi, từng làn gió nhẹ từ sông thổi qua, mang theo giọt nước long lanh sót lại trên những phiến lá sau cơn mưa, không khí vô cùng tươi mát.

Giản Phàm đi chậm lại tận hưởng món quà vô giá đại tự nhiên, cảm nhận bình an tận đáy lòng, thi thoảng đưa tay với lên những cành cây rung nhẹ cho những giọt nước mát lạnh rơi xuống rồi chạy trốn như đứa trẻ con, đây là thứ một đô thị hiện đại bỏ tiền ra cũng chẳng có được.

Chương 004: Ô Long đệ nhất oa. (2)

Trường Nhất Trung ở rìa huyện thành, đi chừng mười phút là tới cái quán của Giản gia, quán không lớn không nhỏ, tên thì rất kêu.

“Ô Long đệ nhất oa!”

Chữ vàng biển đen, treo bắt mắt giữa nơi giao nhau của con đường cấp hai và đường cái vào huyện, vị trí xem như rất đặc địa.

Huyện Ô Long làm nồi sất có tiếng toàn tỉnh, món hầm nồi sất của Ô Long còn nổi tiếng hơn nữa, phàm là quán ăn có món này nhất định nhấn mạnh với khách: “Đầu bếp chúng tôi từ huyện Ô Long tới đây!”

Chẳng biết cái tấm biển này treo đã bao lâu, tới giờ Giản Phàm chẳng nhớ rõ, từ khi mà y nhớ chuyện thì người quen của cha y đã gọi cha y là “Giản Thiết Oa”, còn y thì đương nhiên là thành “Giản Tiểu Oa” cao quý vô cùng. Khi đi nhà trẻ, ngoại hiệu này đi theo, tới tận giờ vẫn có nữ sinh ám muội gọi y là “soái ca”, cơ mà chữ ca kéo rõ dài, nghe như là chữ “oa”. Mấy thằng bạn

gặp gọi luôn là "Oa ca", thế nên ngay cả bạn gái Hương Hương của y cũng bị gọi là "Oa tẩu".

Thừa biết cái đám kia nịnh mình phần lớn là vị được ăn chực, cơ mà Giản Phàm cũng chẳng phản cảm cái ngoại hiệu này, từ nhỏ tới lớn ăn cơm trong quán chẳng thấy chán, huống hồ hai anh em đi học đều dựa vào cha thức khuya dậy sớm kinh doanh quán ăn nuôi cả nhà. Chẳng phản cảm, thậm chí còn có cảm giác thân thiết với mấy cái nồi sắt lớn treo ở hậu viện có tuổi còn nhiều hơn tuổi mình.

Ở cái huyện Ô Long này khắp nơi có thể thấy quán kinh doanh món hầm nồi sắt, đó là món ngon đại chúng ai ai cũng quen tai, tùy tiện vào trong cái thôn, kéo một ông già bà già hoặc là bác gái, đều biết món này, hai ba thứ gia vị lót đáy, dăm ba bó củi vào bếp, đơm lửa cháy lớn, sáu bảy loại nguyên liệu cho vào nồi, trước tiên là xào, sau đó cho vài gáo nước giếng vào hầm. Vợ con quây quanh bàn, cả nhà cầm bánh bao nóng hổi ăn, thêm vào ớt trứng mỡ, rượu nấu bằng khoai bằng ngô, lễ Tết may mắn trong nồi còn có gà rừng, thỏ đồi, thịt lợn, càng là mỹ vị nhân gian vô thượng.

Mà cái cảnh đó thì ngày nào cũng thấy ở quán Đệ nhất oa.

Đệ nhất oa hơn hai mươi năm qua luôn đông khách, vang danh toàn huyện, mấy cái quán lớn xây kiên cố, biển lộng lẫy, phục vụ xinh đẹp ở bên cạnh cứ gọi là thêm đở mắt, ghen tỵ không thôi.

Danh tiếng của Đệ nhất oa cực cao.

Người ngoài thấy thần bí, Giản Phàm thấy bình thường, từ nhỏ tới lớn nhìn đã quen, tự giác thay cha cầm thìa không thành vấn đề. Món hầm của Đệ nhất oa nói trắng ra cũng chẳng có gì lạ hơn nhà khác, chỉ là nhiều kiểu hơn một chút, mùi vị thơm hơn một chút, nước canh đậm hơn một chút, giá lại rẻ hơn một chút.

Giản Phàm chẳng thấy tài nghệ của cha cao, nhưng mà chẳng ai chịu phát triển thêm ở phương diện món ăn đại chúng này, món hầm chẳng qua dùng củ cải, đậu hũ, đồ toàn là thứ rau củ thường thấy, ngon hơn thì thêm thịt trâu bò dê, cả một bàn

không bằng một món ăn ở nhà hàng, xưa nay toàn lấy công kiếm lời, dư dả chút thì có, phát tài tuyệt đối không.

Quán có hai tầng, nhà gạch mái ngói đen rêu phong, mang phong vị cổ kính.

Vừa mới vào cửa là mùi thức ăn ngào ngạt bay tới.

“Anh họ về rồi.”

“Tiểu Phàm về rồi.”

“Con trai, qua đây, qua đây, xử lý nồi cá cho cha, sắp hết cá rồi.”

Chẳng biết bao nhiêu người chào hỏi Giản Phàm, sau quầy là cô gái mười mấy tuổi da đen tay chân thô kệch, đó là cô em họ Giản Đào Hoa! Tên thì đẹp đấy, nhưng mà trái ngược với người. Sơ trung đã bỏ học tới đây thu tiền. Còn lau bàn, rửa bát ở ao bên bếp là hai phục vụ, một là Tám Cường, một là Thủy Sinh, đều cùng quê, đều họ Giản. Cha thì ở hậu viện bận rộn, tốt nghiệp một năm rồi, cha cũng quen sử dụng Giản Phàm như phục vụ, đã sai bảo, còn không trả lương.

Đây là cái quán kiểu gia tộc điển hình, đến rượu cũng là của xưởng rượu ông nội ở trấn Phong Lâm, nấu ngọc mễ hoàng, địa qua thiêu, mỗi tháng chuyển vào huyện thành một lần.

Nhà bếp chẳng ra nhà bếp, đó là cái bếp đất thường thấy của nông thôn, dãy bếp đất đặt bốn bảy hai tám cái nồi nhỏ hai tai, dùng lửa nhỏ hầm, một bên là dãy bát sứ vuông, ngoài trắng đáy xanh, coi như là đặc sản của Ô Long, trên bàn là mấy cái chậu lớn, chất đông nào rau cải, đậu hũ, nấm rơm đã thái sẵn, khoai tây thái lát đã rán chất đầy mâm.

Rời nhà bếp, trong sân rộng ở hậu viện có bốn nồi đun nước dùng, là loại nồi cực lớn có thể đồ được bày tám chục gạo, một nồi nấu thịt ba chỉ, hai nồi nấu ninh nước hầm thịt dê, cái nồi cuối cùng thì trang lệ rồi, chất tới mười hai tầng lồng hấp, bốc hơi như cái máy hơi nước, hơi nước và khói củi hòa trộn, người thấy được mùi vị thôn quê. Mở lồng làm bằng rơm lõi ra, bên trong là bánh bao to vừa trắng vừa mềm, cách hấp dân gian này khiến bánh bao làm ra có mùi thơm mát thiên nhiên và mùi lúa mạch.

Từ sáng sớm đốt bếp tới trưa bắc nồi, tới tận sáu tiếng, ngon thì ngon đấy, chỉ là phí công sức, hơn nữa cung không đủ cầu. Giản Phàm không chỉ một lần khuyên cha thay máy làm bánh bao đi, nhưng cha đôi lúc còn cố chấp hơn mẹ, kiên trì cách dân gian này.

Giản Phàm hậm hực ngồi xuống nhìn chậu cá nhỏ, tám phần là bạn nhậu của cha câu được mang cho. Mò mẫm trên người, lấy từ xâu chìa khóa con dao nhỏ cong cong, con dao do y tự chế, dài ba tấc, ba dao đánh vảy, một dao rạch bụng, thủ pháp thuần thực vô cùng, từ nhỏ thích làm chuyện bếp núc, chẳng mấy chốc cá chết trong chậu ngày một nhiều.

“Này con trai, con dao tiện quá nhỉ.” Cha quay đầu lại vô tình nhìn thấy, khen một câu.

“Cha biết nhìn hàng đấy, lúc khác con làm cho cha một cái, con tự phát minh, gọi là Ngư trường dao, cha thấy không?” Giản Phàm xoay dao một vòng giải thích: “Một mặt lưỡi dao một mặt răng cưa, moi ruột chỉ cần một dao, đánh vảy chỉ cần ba dao, rất thuận tiện, cha xem ...”

Cha xoa đầu con trai: “Con trai thông minh đấy, chà chà, cách hay thế này mà cha làm bếp bao năm không nghĩ ra, vậy là hơn cha rồi.”

Giản Phàm cười ngượng cúi đầu làm việc, vẫn thấp thỏm chuyện thi cử, thấy cha không nhắc tới, tim đập thùm thụp như ăn trộm. Mỗi lần thi không tốt, hoặc phạm lỗi là Giản Phàm về nhà chăm chỉ làm việc gấp đôi, một là bù đắp áy náy trong lòng, hai là chẳng may mẹ nhìn thấy, còn dễ bịt miệng mẹ. Bất kể ở ngoài hư hỏng ra sao, ở nhà luôn là con ngoan.

Cha dùng thìa nhỏ cho vào nồi nếm thử, tùy ý hỏi: “Tiểu Phàm, hôm nay con có gặp mẹ con không?”

“Gặp ạ.”

“Trưa mẹ con có về ăn cơm không?”

“Không thấy mẹ nói.”

Cha dường như chỉ thuận miệng hỏi thôi, lúc nào ông cũng chú ý vào mấy cái nồi, Giản Phàm không chỉ một lần ở nơi này nghe cha lảm nhảm, món ăn chỉ là bề ngoài, quan trọng là ở nước dùng, bất kể làm món gì quen rồi là dễ hết, chỉ cần thêm

nước canh vào, đun cùng lửa mạnh, thế là có một bần thức ăn thơm phức.

Giản Phàm vừa đảo thức ăn vừa nhìn cha, thân hình cao lớn hơi lom khom, nếp nhăn sâu hơn vài năm trước, mặt chữ điền, nhìn kỹ thấy vài phần hình tượng rần rở cùng vài phần khắc khổ, mà sự khắc khổ đó phần nhiều do thằng con không nên hồn y mà ra.

Chương 005: Hữu phượng lai nghi. (1)

Xưa nay Giản Phàm luôn xấu hổ vì mình quá da non thịt mềm, bề ngoài giống mẹ quá mức, đẹp trai thì đẹp trai thật đấy, nhưng thiếu vẻ uy vũ của cha, nên trông như con gái vậy. Có điều về mặt tình cảm thì Giản Phàm gần gũi với cha hơn một chút, mỗi lần bị mẹ dùng chổi lông gà giáo dục đòn roi đều là cha nói giúp, hơn nữa còn che chắn cho y sau lưng. Còn nhỏ không thấy gì, đi lên đại học, tiêu của nhà mấy chục vạn, ngay bản thân cũng chẳng biết là học cái gì, tốt nghiệp xong là thất nghiệp, Giản Phàm luôn áy náy với gia đình, như mắc món nợ lớn.

Hơn nữa là món nợ mà tới giờ chưa thấy khả năng trả được.

Hôm nay thi tệ như thế, nhìn cha bận rộn, Giản Phàm thầm hổ thẹn, dè dặt hỏi: “Cha không hỏi con thi thế nào à?”

“Con không giỏi thứ đó, nếu thi tốt thì về đã khoe rồi.” Cha rất bình thản, chẳng hỏi đã biết.

“Cha biết con không giỏi còn bắt con đi thi.” Giản Phàm làu bàu.

“Cha có bắt đâu, mẹ con đấy chứ.”

“Cha, con theo cha kinh doanh quán cơm cho rồi, dù sao công tác trong thời gian ngắn khó mà có được, với lại con giỏi chuyện bếp núc nhất, sao cứ bắt con phải làm chuyện khác.”

Cha trả lời rất thiếu trách nhiệm: “Cha không ý kiến, hỏi mẹ con.”

“Sao cha không làm chủ một lần? Sao chuyện gì cũng phải hỏi mẹ con chứ?” Giản Phàm khích nhẹ.

Ai ngờ cha thản nhiên đáp: “Chuyện nhà trừ làm cơm ra, còn lại do mẹ con làm chủ hết.”

“Ài .. Cha, con nói này, sao cha còn kém hơn cả con vậy?” Giản Phàm phì cười, cha chưa bao giờ che giấu địa vị thấp lè tè của mình, trong nhà ngay cả tên chủ hộ cũng là Mai Vũ Vận, mẹ hống hách như thế, Giản Phàm thấy mấy phần do cha chiều mà ra.

“Nói gì thế, ngứa da à?” Cha vung tay ném cái khăn vải tới, Giản Phàm chẳng ngẩng đầu bắt ngay, hai cha con rất ăn ý, đang cười thì nghe cha nói: “Đừng trách mẹ con, mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con thôi, không muốn con cả đời vô dụng quanh quẩn bên bếp như cha, nếu con làm đầu bếp, hà tất tốn bao tiền cho con đi học? Ngón nghề của cha có mấy đâu, con sắp học hết rồi.”

“Đính chính, ngón nghề của cha thì con học xong từ năm mười lăm tuổi rồi.” Giản Phàm kiêu ngạo đáp, về mặt này, y đủ tự tin.

Cha cười nhẹ: “Con nhầm, chọn nguyên liệu, phối hợp gia vị, kỹ thuật thì con hiểu, nhưng nồi canh này không phải dùng nước mà nấu ra được. Tính con giống mẹ, nóng vội, hơi chút là nổi nóng, muốn làm nghề này còn non lắm, ít ra đợi tâm tính con thực sự bình hòa rồi mới nói tới qua được cha.”

Giản Phàm không phục: “Đó là bệnh nghề nghiệp của mẹ, con không giống mẹ.”

Cha con nói qua nói lại, cha không giận bao giờ, Giản Phàm thì cười hì hì, nên chẳng bao giờ tranh cãi.

Đến trưa rồi, khách hàng lục tục vào bàn, hai phục vụ bận rộn như thoi đưa, cha xắn tay áo, bận mà không loạn nghe phục vụ hoặc em họ báo món ăn, múc thìa lớn lên xuống, thêm gia vị, rưới dầu, tiếng xèo xèo, tiếng leng keng, thịt lợn, thịt thỏ, rau củ va chạm trong nồi ... Hai cha con bận rộn, từng nồi từng nồi đưa lên bàn cơm.

Lúc này cha thường không nói thừa nổi câu, nhiều lắm mấy câu là thêm canh, thêm lửa.

“Anh họ, anh họ, ra ngoài tiếp ứng chút, hôm nay đông quá ...”

Cô em họ thò đầu qua ô đưa thức ăn gọi, bên ngoài nhốn nháo, Giản Phàm đáp một tiếng chạy ra.

Khóe môi của Giản Trung Thật nhếch lên một cách kín đáo, đây mới là sở trưởng của con trai, ông không thấy con trai học đại học bốn năm uổng phí, ít nhất cái thằng không chịu ngồi yên một chỗ, nay đã có thể gánh vác được việc nhà. Nụ cười của ông được chứng minh nhanh chóng, giọng đon đả của con trai truyền vào.

“Chà ... Chú, chú ngồi ném thử dưa đi, đặc sản trấn Phong Lâm đấy, bà nội cháu trồng đấy, rất sạch ạ, thơm lắm ... Hôm nay chú ăn gì ạ.”

“Anh trai anh trai, nào, trước tiên các anh thử món rau trộn, uống trước một ly rượu đi, rượu ngọc mẽ hoàng nhà em tự nấu đấy, em thay cha em mời các anh ba chén ... Ha ha ha, cạn.”

“Chị ơi, chị đợi chút nhé, hôm nay đông người, thức ăn lên chậm một chút, một chút thôi, em đảm bảo hương sắc vị vẹn toàn. Không thể đập vỡ chiêu bài Đệ nhất oa phải không ạ?”

“Con trai dì trông thông minh quá ... Tên gì ... Đợi chút ạ, đợi một chút thôi ạ ...”

Giản Trung Thật cười, cười rất hài lòng, lúc này bất kể là bao nhiêu khách, thân phận thế nào, con trai ông đều ứng phó chu đáo, chỉ cần con ông ra mặt, quán ăn hỗn loạn sẽ đâu vào đó, chê thức ăn lên chậm, chê phục vụ không chu đáo, chê món ăn không vấn đề, đều bị con trai thuyết phục êm xuôi hết, vui vẻ hết.

Nói ra Giản Phàm đúng là hợp kinh doanh quán ăn, mồm vừa dẻo vừa ngọt, gặp khách một cái là chú chú thím thím, anh anh chị chị luôn mồm, đó là kỹ năng cơ bản của người kinh doanh quán ăn. Tay chân nhanh nhẹn, bình thường lười suy nghĩ, ghét học, chứ làm thức ăn thích động não, đưa thức ăn chính xác hơn phục vụ tay chân lóng ngóng nhiều. Nói con trai có gì không hay là khi gọi món ba bàn mười tám món không sai một chữ, chỉ là tính toán kém, lại không rõ ràng, nhưng mà toàn tính giá cao lên thôi, chưa bao giờ bớt đi, Giản Trung Thật biết hết, chẳng qua không nói.

Tính tình hơi hấp tấp chút, nhưng rèn luyện thêm vài năm nữa cho trầm ổn hơn, truyền biển hiệu Đệ nhất oa lại thì không thành vấn đề, Giản Phàm cực kỳ có thiên phú ở chuyện bếp núc, thậm chí hơn xa ông, đầu óc lại linh hoạt, nhất định có thể tiến xa ở nghề này.

Nhưng chuyện không thành vấn đề lại là vấn đề lớn, vợ ông khăng khăng không đồng ý cho Giản Phàm làm đầu bếp, ngay cả Giản Trung Thật cũng thấy mười mấy năm đọc sách, chật vật lên đại học, nhốt con trai trong cái quán nhỏ của huyện thành

thực quá uổng, rồi cả đời ngày ngày đầu tắt mặt tối như ông, ông không cam lòng nhìn con như thế.

Tất nhiên ông không coi thường nghề này, nhưng ông muốn con mình có một tương lai tốt hơn, thế giới giờ khác rồi, rất lớn, không như cái thời ông chỉ cần ăn no mặc ấm là đủ nữa.

Cho tới giờ ông vẫn vững tin, con trai ở chuyện bếp núc giỏi như thế, đầu óc dứt khoát không kém ai được, chẳng qua chưa tìm đúng lối đi cho bản thân mà thôi.

Nhưng làm sao được đây? Hai vợ chồng, một đầu bếp, một giáo viên nghèo, kinh doanh quán cơm thì cũng chỉ đủ nuôi gia đình, không giành dụm ra được là bao, mà bây giờ xin việc toàn ném đi mấy chục vạn, nghe thôi đã giật mình. May con trai hiểu chuyện, không ép cha mẹ, nếu không thì ông khó xử lắm.

Ài ... Giản Trung Thật thở dài.

Làm cha mẹ khó, cha mẹ nghèo lại càng khó.

Chương 006: Hữu phượng lai nghi. (2)

Giờ cơm thường bận rộn từ trưa cho tới tận hai ba giờ chiều khách mới vẫn đi, vừa bận rộn vừa rửa nồi rửa bát, bên ngoài tính tiền dọn bàn, bận không ngơi tay. Bận không ngơi tay hơn hai tiếng, khách thưa dần, từng đồng thức ăn biến thành những tờ tiền trong quầy, lúc này có thể uống cốc nước nghỉ ngơi rồi, Giản Phàm vừa ngồi xuống thì thấy ngoài cửa sổ có hai cỗ xe, lại có khách.

Nhìn qua cửa kính thấy năm nam hai nữ, vị đi đầu còn béo hơn cả Phí Sĩ Thanh vài phần, cánh tay ú ụ lộ ra ngoài, toàn thân như miếng thịt ba chỉ thượng hạng. Năm người nam gần giống ông ta, bất ngờ là hai cô gái đi cùng lại xinh đẹp vô cùng, cô gái ít tuổi hơn chừng hai mươi mấy, đội mũ trắng rộng vành, mặt chưa nhìn rõ mà vóc dáng đã khiến người ta nghĩ vẫn nghĩ vợ rồi. Cô gái lớn hơn một chút tay cầm túi xách, đeo kính râm lớn, nhìn khuôn mặt trái xoan non mịn thế kia cũng không xấu được.

Nhìn hai cô gái là biết không phải sản phẩm huyện Ô Long, con gái huyện Ô Long đa phần tay thô chân thô giống em họ, không khá hơn củ cải là bao.

Bất ngờ hơn cả nữ nhân là một chiếc Audi, một chiếc Thunderbird, đều có biển số toàn "0", nhìn là biết xe của cơ quan chính phủ.

Không phải người bản địa, Giản Phàm mắt đảo tròn, quay đầu nhìn cô em họ gốc nghềch đang chắm nước bọt đếm tiền: “Đào Hoa, xem kìa, có dê béo tới, bàn này để cho anh.”

“Á, đừng để bị phát hiện đấy.” Phồng má lên, Đào Hoa gật đầu nhìn anh họ, trong mắt cô gái sơ trung đã bỏ học, anh họ vừa thông minh vừa đẹp trai là thần tượng, chỉ là anh họ không thật thà hay chém khách.

Giản Phàm mang cái mặt tí tởn chạy ra đón dê béo, cửa vừa mở tức thì thấy cảnh tượng cả đời khó quên.

Đệ nhất Oa nằm sát bên đường, khách khứa phần đông là cánh lái xe chở hàng lên tỉnh vì thế chỗ đỗ xe trước quán dù chăm chỉ sửa chữa vẫn lồi lõm, lúc này một cô gái toàn thân váy trắng tinh khôi rời khỏi chiếc Audi đỗ đi vào quán, nhìn thấy vũng nước nhỏ dưới chân, vốn có thể bước là qua, cô gái yêu kiều thướt tha như công chúa trong chuyện cổ tích ấy lại chọn cách nhảy qua.

Sáng nay trời mưa rất to, trước quán xuất hiện không ít vũng nước lớn nhỏ, cô gái có vẻ không lấy làm bận lòng còn cứ nhè chỗ có vũng nước mà đi, một tay giữ mũ, một tay vén váy, nhảy qua mấy tảng đá đặt tạm giữa vũng nước. Rồi như cô cảm thấy hành động như vậy là không đúng, hơi thè lưỡi màu hồng ra, nhanh chóng đi tới chỗ bằng phẳng, vẻ mặt thản nhiên, cứ như cô gái nghịch ngợm vừa rồi không phải là mình vậy.

Một, hai, ba ... sáu bảy tám, rồi, vừa xong hình như tim lỗi mất vài nhịp.

Thu nhiếp tinh thần, khách tới rồi.

Bảy vị khách vừa vào liền sững sốt, phục vụ tiếp khách là chàng trai anh tuấn, tạp dề chẳng giống tạp dề, sạch bong giống đạo cụ diễn kịch, vóc người cao ráo, bờ vai rộng, khuôn mặt tuấn mỹ mà góc cạnh, phối hợp nụ cười sáng lạn, mồm miệng hết chú lại chị, niềm nở hơn cả gặp người thân, làm khách xúc động. Điều cảm thấy nếp xưa của huyện thành nhỏ đúng là không tẻ.

Khách quý thể này tất nhiên là phải đưa lên phòng bao ở tầng hai, muốn lên tầng hai phải đi qua đại sảnh, cô gái kia đi cuối đội ngũ, chiếc váy trắng bằng vải nhẹ chấm tới đầu gối, gió nhẹ từ cái quạt máy thoáng qua, mép váy phất phơ theo gió cuốn theo những tâm hồn xao động.

Trong quán lúc này còn chừng bảy tám vị khách ăn muộn, đều là cánh lái xe, những cặp mặt háu đói chưa từng rời khỏi cơ thể cô, đám lái xe thô bỉ chẳng thèm kiêng dè gì cả, nhìn chăm chăm từ đôi chân thon dài trở ngược lên eo, lướt lên ngực nếu chẳng phải có mấy nam nhân bụng bự dáng vẻ lãnh đạo kia, nói không chừng đã buông vài câu chót nhả.

Vừa đón khách lên lầu, Giản Phàm đã có phán đoán chuẩn xác, tên béo nhất là lãnh đạo, hai người khác cũng là lãnh đạo,

nhưng quan chức nhỏ hơn, nhìn cái bụng nhỏ hơn một cỡ, nói lên độ hủ bại còn chưa đủ, chức vị chắc chắn là nhỏ hơn.

Hai người nữa là bị lãnh đạo gọi theo, nhìn vẻ mặt nịnh nọt mà đoán, người lại hơi nghiêng về phía trước sẵn sàng gật đầu, là lái xe, thời xưa chính là mã phu dắt ngựa.

Quan trọng là hai cô gái, cô đeo kính râm che nửa mặt chưa rõ, mặc bộ OL màu kem ôm lấy người, tôn lên vóc dáng hấp dẫn nam nhân. Cô gái đội mũ trắng rộng vành thì thôi rồi, mỹ nữ cực phẩm, da trắng mịn còn hơn bánh bao trong lồng hấp của cha vài phần, đi đôi xăng đan công chúa mà Giản Phàm nhìn một cái biết ngay hiệu Delman, vì y chuẩn bị mua một đôi tặng bạn gái, có điều hỏi giá tới hai nghìn tệ, lập tức bỏ ý định, tính mua thứ hàng nhái tặng, cô bé ngọc đó không phát hiện đâu.

Bảy vị khách dẫn vào phòng bao, còn kinh ngạc hơn cả khi thấy Giản Phàm.

Phòng bao đơn giản mà chỉnh tề, tuy quê mùa mà không mất trang nhã, ghế dài, bàn làm bằng bạch dương, tường treo bức tranh hoài cổ, mấy chữ lớn "Nhân dân công xã chung một nôi!" Phục vụ vắt khăn mặt trắng trên vai ân cần mời ngồi, phục vụ ăn mặc như thôn cô rót nước, căn bản không ăn cố tình ăn mặc vẫn đầy vị thôn nữ, áo sơ mi hoa nhỏ, làn da đen, mặt thật thà, hai lúm đồng tiền sâu, càng có hương vị thôn dã.

Trừ lãnh đạo đi đầu, còn lại đều lần đầu thấy cảnh này, bất ngờ xen lẫn tò mò, có điều rất hài lòng! Những chỗ xa hoa thì còn hiếm gì, nhưng vừa quê mùa, lại trang nhã, sạch sẽ thì hiếm lắm.

"Oa, gỗ bạch dương, bát sứ thô, khẩu hiệu nhân dân công xã, ha ha ha, rất có cảm giác xuyên ngược về thời công xã." Tiểu mỹ nữ tay vịn bàn ngồi xuống bình phẩm, ghế gỗ không quét sơn, mang theo hơi mát tự nhiên, không chỉ nhìn vừa mắt còn dễ chịu.

Giản Phàm chú ý cánh tay thon dài trắng mịn, mỉm cười: "Chị ơi, chị không được xuyên ngược đâu."

"Vì sao?"

Tiểu mỹ nữ mắt ngọc mày ngài vừa ngẩng đầu lên hỏi đã làm trái tim Giản Phàm đập loạn: "Đơn giản lắm, chị mà xuyên

ngược, mỹ nữ thời đó giấu mặt vào đầu.”

Miệng thì nịnh, lòng lại nghĩ Hương Hương nhà mình mà xinh đẹp thế này thì mình có phúc rồi.

Câu nói đùa vừa tới, vẻ mặt điển trai lại thật thà không gây phản cảm, làm đại tiểu mỹ nữ đều cười khúc khích, đám nam nhân cũng ngẩng cười theo.

Tầng hai quán ăn Đệ nhất oa, phòng bao số ba kê sát bên cửa sổ, nắng chiều vàng một ngày trung tuần tháng 8 hiu hắt chiếu lên nửa tường căn nhà cổ, không vươn lên đường tới tầng hai, không khí oi nóng có phần uể oải của buổi chiều, thi thoảng mới có vài tiếng còi xe xa xăm vọng lại, chẳng những không phá vỡ không khí tĩnh mịch, còn thấy lòng thêm lắng dịu.

Đại mỹ nữ tháo kính râm chống cằm nhìn ra cửa sổ, hơn ba mươi tuổi, cũng rất xinh đẹp, cái tuổi mà vẻ đẹp đã phải dựa vào phấn nền, kẻ mắt, son môi, kỳ thực nhìn khó đoán tuổi chính xác, nhưng rất có khí chất.

Bảy người vừa ngồi xuống đã đều hài lòng về nơi này.

Chương 007: Ăn ngon, ngon ăn.

“Chàng trai, cái quán này vẫn do Giản gia kinh doanh hả?”
Lãnh đạo béo lật thực đơn hỏi.

Giản Phàm đang bày dưa hồng, đáp: “Chú từng đến rồi ạ, vâng, quán Đệ nhất oa này luôn của Giản gia.”

“Bạn là ...” Lãnh đạo béo hơi ngẩng đầu lên.

“Giản Trung Thật là cha cháu, cháu là Giản Phàm, chú cứ gọi là Tiểu Phàm hoặc Giản Phàm, chú đừng thêm chữ tiểu vào trước họ của cháu.” Giản Phàm thấy lãnh đạo béo định nói, vội thêm một câu.

“Vì sao?”

Mọi người lầm bầm, họ Giản thêm chữ Tiểu, Tiểu Giản Tiểu Giản ... Tiểu thư, tiểu thư ... Thế là lại một tràng cười nữa vang lên trong phòng.

“Ha ha ha, Tiểu Giản ... Phàm!” Lãnh đạo béo cố nén cười, xoa tay: “Tôi không xem thực đơn nữa, giới thiệu món sủi trường

nhà cậu đi.”

“Dạ, chỗ nhà cháu đây chỉ có một món thôi, là canh hầm, chỉ cần là món hầm thì đều là sở trường, bất kỳ món hầm nào mà mọi người gọi ra được tên thì nhà cháu đều có. Món chính là bánh bao, cơm, cháu kiến nghị mọi người nếm thử bánh bao lớn đặc sắc của Ô Long. Nước giếng sâu, bột xay tay, đun bằng củi, cháu đảm bảo mọi người chưa bao giờ nếm thử.” Giản Phàm lưu loát giới thiệu.

“Xem đi, Địch Giai, cháu thích gì?” Lãnh đạo béo đưa thực đơn cho tiểu mỹ nữ.

“Chủ tịch Trần, chú gọi đi ạ.” Tiểu mỹ nữ chỉ xem qua, không tỏ thái độ.

Ồ, thì ra cô ấy tên là Địch Giai, tên rất đẹp, người xứng với tên, Giản Phàm thầm ghi nhớ.

Một vị lãnh đạo khác nói: “Chàng trai, chúng tôi lần đầu tới đây, từng nghe tên tuổi Đệ nhất oa, mấy năm trước tôi từng ăn món thịt lợn hầm cải trắng, rất đặc sắc. Nhưng đông khách thế này, chẳng thể lấy món đó đãi khách được, có món gì lạ giới thiệu xem.”

“Thế này nhé, mọi người nói cho cháu biết kiêng món gì, cháu sẽ tiến cử món ăn phù hợp, trước tiên là từ chị.” Giản Phàm mắt nhìn Địch Giai.

“Đừng quá cay.” Tiểu mỹ nữ thoáng chau mày ngẫm nghĩ, nhẹ nhàng nói.

“Nhiều canh một chút.” Đại mỹ nữ dặn.

“Đừng mặn quá.”

“Không quá béo.”

“Cho ít mì chính thôi, không cho càng tốt, ăn ở quán nhiều phát ngấy rồi.”

Bảy người chỉ có sáu ý kiến, không cần ghi lại, chỉ nghe qua tai một cái là Giản Phàm nhớ ngay, vừa tăng bốc vừa quảng cáo: “Lời các vị lãnh đạo nói chính là phương hướng phát triển của đạo ẩm thực, đúng là cao kiến ... Thế này, cháu tiến cử ba món, gà tre địa phương, cá nhỏ bánh ba ba, ngoài ra một món là bách sơ loạn quái, toàn bộ là rau. Món chính là bánh bao lớn, còn các thứ nhắm mọi người xem rồi gọi.”

“Gà tre là gì?” Địch Giai lộ vẻ tò mò, hỏi một câu là rõ cô gái này chưa từng xuống nông thôn.

“Là loại gà nhỏ ở quê, nuôi thả rông, không cần cho ăn.” Lãnh đạo béo trả lời, nhìn Tiểu Phàm: “Chàng trai, cậu chưa hỏi tôi kiêng gì mà.”

Giản Phàm giơ ngón cái: “Chú hẳn là nhà ẩm thực, chua ngọt cay mặn đắng đều ăn được, cháu nói đúng không ạ.”

Cái loại béo thế này, chắc chắn là cũng như Phí Sĩ Thanh, cho gì ăn nấy. Có điều được gọi là nhà ẩm thực, lãnh đạo béo cười rách miệng: “Ha ha ha, được, vậy ba món cậu nói có gì đáng kể, toàn phổ thông mà.”

“Hì hì, chú lãnh đạo, chú đã am hiểu nghề này, vậy để cháu nói thẳng, làm bào ngư tay gấu ngon không tính là có bản lĩnh, nấu củ cải cả rớt ngon mới là cao thủ, chỗ đặc sắc của món ăn nhà họ Giản là sự thần kỳ trong bình đạm. Gà tre lấy trực tiếp từ quê, hầm mười mấy vị thuốc, không béo không ngấy, thịt mềm ngọt, vị lâu dài, chú thử là biết. Có câu muốn khỏe mạnh, uống canh gà, muốn trường thọ, uống canh gà mà ... Còn món bách sơ loạn quái, lấy mười mấy loại rau làm chủ, cách chế biến giống Phật nhảy tường, tinh hoa của rau củ nấu thành canh, vị thấm dạ dày ... Cá nhỏ thì càng hiếm có, đều là cá tự nhiên câu được, dài không quá ba tấc, ninh lên đến xương cũng như, bên nồi đặt bánh ba ba, chấm canh cá ăn, đó là truyền thống huyện Ô Long. Nếu mọi người thích ăn đậm vị thịt, cháu tiến cứ thịt lợn rừng, thịt này không phải nhà nuôi, không hề béo, hàm lượng chất béo thấp, nhai rất đã miệng ...”

Còn chưa ăn mà nghe đã thèm rồi.

“Mọi người thấy sao?” Lãnh đạo béo nhìn quanh hỏi.

Ở đây trừ không có tư cách lên tiếng thì là người không muốn lên tiếng, đều gật đầu: “Chủ tịch Trần gọi món đi ạ, dù sao anh mời khách.”

Chủ tịch nghe thật oai, chỉ không biết là chủ tịch gì? Giản Phàm lại ngậm ghi vào bộ nhớ.

“Vậy được, như cậu nói, cho ba nồi, thêm một nồi thịt lợn rừng, thêm hai món rau trộn để ăn, cứ xem mà chọn. Đủ bẫy

người ăn là được, đừng lãng phí.” Chủ tịch Trần trong mắt người phàm rất thân dân, cũng có uy lãnh đạo.

“Tôi ăn cơm.” Tiểu mỹ nữ nói vào.

“Tôi cũng giống Địch Giai.” Đại mỹ nữ cũng nói.

“Vậy thế đi.” Chủ tịch Trần đóng thực đơn lại.

“Còn đồ uống ạ, quán có ngọc mễ hoàng, địa qua thiêu tự nấu, độ rượu không cao.”

“Ngọc mễ hoàng đi, mấy năm trước tôi có ném thử, Địch Giai, chủ nhiệm Vu?”

“Nước quả.”

“Vâng vâng, các vị chờ một chút.” Giản Phàm lén nhìn tiểu mỹ nhân Địch Giai thêm lần nữa rồi chạy đi.

“Chủ tịch Trần, bánh ba ba là gì thế?” Địch Giai tò mò hỏi, từ thành phố xuống huyện, còn là huyện xa nhất trong ba huyện của tỉnh thành, vậy mà quá nhiều bất ngờ.

“Là bánh bột ngô, dán lên mép nồi, mọi người chắc chắn chưa ăn, ngon hơn bánh ngô của khách sạn Thiên Long nhiều.”

Vị khác cười: “Chủ tịch Trần, chỗ anh tìm rất thú vị, chàng phục vụ càng thú vị, thêm búi tóc vào là có thể diễn kịch.”

“Hi hi, chàng trai đó rất nhanh nhạy.” Đại mỹ nữ hỏi: “Chủ tịch Trần, món ăn nơi này ngon thật chứ?”

Câu này trúng tâm khảm mọi người, đi thẳng từ tỉnh thành tới đây, chưa vào nhà chiêu đãi chính phủ đã bị chủ tịch Trần kéo đi, mặc dù có vẻ không tệ, nhưng đem so với nhà hàng đẳng cấp trong ấn tượng bọn họ còn kém lắm.

“Đây là nơi phản phác quy chân, tôi nói hay thế nào không tính, mọi người ném thử rồi đánh giá. Hiện mỹ thực quá chú trọng bề ngoài, ghi giá thật cao, làm thật cầu kỳ, khung cảnh sang trọng, nhưng nội hàm thì bỏ quên.” Chủ tịch Trần cảm khái.

Địch Giai đặt hờ ngón tay lên cánh môi: “Nội hàm của mỹ thực là gì?”

“Rất đơn giản, là hai chữ, nói xuôi nói ngược đều đúng, ăn ngon, ngon ăn.”

Lời chủ tịch Trần khiến mọi người cười rộ lên, có ý phụ họa, song phải thừa nhận rất thấu đáo.

Tán gẫu vài câu nồi dầu đã đưa lên, vung mở ra là hương thơm đầy phòng, thực khách mắt sáng lên.

Trong cái nồi hai tai, nước canh màu tương nhàn nhạt có cầu kỷ đỏ tươi, miếng ớt đỏ sậm, hành trắng nõn, mấy cọng rau thơm xanh mướt, thịt gà tre phối với mùi thơm thanh thanh, làm cơn thèm ăn tăng vọt.

“Gà tre nấu nồi sắt, đây là món chiêu bài của Giản gia.” Giản Phàm đưa tay mời điệu nghệ.

Chương 008: Xà xẻo vô nhân tính.

Chủ tịch Trần gắp một miếng, giơ ngón cái, tiểu mỹ nữ Dịch Giai lấy thìa múc canh nhấm thử, đôi mắt lonh lonh đã nói thay rồi, không cần tán thưởng.

Nước canh đậm đà, nhưng không át vị thịt, thịt non thích miệng, nhai một cái là nát, gà tre gầy tới độ này nhưng mà ăn mới biết, loại gà công nghiệp nuôi tới béo ú không cách nào sánh được.

Gật đầu, khen ngợi, rượu rót ra cùng một tràng tán thưởng, đưa qua lại chẳng ai để ý tới sự tồn tại của phục vụ.

Giản Phàm lặng lẽ lùi ra, tài nghệ của cha đã đạt mức lô hỏa thuần thanh rồi, bất kể là làm món gì, hương vị đều thấm tận xương, chưa ai không khen. Trong lòng Giản Phàm đặc ý lắm, chỉ có lúc bê món ăn lên được khách tán thưởng mới có cảm giác được người ta coi trọng.

Đặc ý thì đặc ý, vừa rồi y không bỏ qua lời đàm thoại của họ, trừ hai người lái xe ra thì còn lại đều là cấp lãnh đạo, Giản Phàm chẳng quan tâm lãnh đạo lớn cỡ nào hay mỹ nhân đẹp cỡ nào, mà y đang tính, nên xẻo sâu cỡ nào đây, nhìn tiểu mỹ nữ yêu kiều đó, thực lòng không nở ra tay.

Kệ mẹ nó! Mẹ trông số chặt như vậy, mình không cách nào thụt két được, không nhân cơ hội xẻo vài phát kiếm tiền tiêu vặt thì biết làm sao? ... Một nụ cười xấu xa bắt đầu từ bên mép lan tận tai Giản Phàm, nhanh chóng chui vào bếp, chuẩn bị nồi thứ hai mang lên, trong kia sắp ăn hết nồi thứ nhất rồi ...

Thịt lợn rừng nồi đất không phải dễ kiếm, nếu không có duyên, chưa chắc đã kiếm được, Ô Long không nuôi lợn rừng, thì thoảng vào rừng bắt được một con, thân thích quen ở quê bán cho quán cơm, nên khách hàng mới may mắn được ăn.

Nồi thứ hai bê lên, chủ tịch Trần khen ngay: “Chà, hàng thật đấy, còn còn tưởng các cậu sẽ làm giả chứ.”

“Chủ tịch Trần, sao anh nhìn ra, chưa ném mà?” Đại mỹ nữ chủ nhiệm Vu không tán thành.

“Thịt lợn rừng sẫm màu, lớp mỡ mỏng, vân thịt thô, da lại rất giòn! Nhìn cái nồi này, da nồi liền mỡ, mỡ liền thịt nạc, bất kể kỹ thuật sơ chế hay tay nghề nấu nướng đều là cực phẩm.” Chủ tịch Trần vừa giới thiệu vừa thò đũa gấp ngay một miếng, kẹp nóng cho vào mồm: “Ừm, ừm, không già không khô, không tanh không gầy, xử lý tốt lắm.”

Mấy đồng chí nam biết ăn cũng nếm thử, đều khen không thôi. Lợn rừng thuần chủng làm không khéo là khó ăn, có vị chua, còn món ăn Giản gia cho vào mồm, chỉ có vị thơm.

Địch Giai nhìn nồi đồ chót, vàng mỡ bóng nhẫy, da lợn dày, hơi thè lưỡi ra, không đụng đũa, vẻ mặt giống cô bé muốn ăn lại không dám, hết sức đáng yêu.

Giản Phàm hơi cúi xuống khuyến khích: “Chị cứ nếm thử đi, rất nhiều người ăn chay nếm thử món ăn nhà chúng tôi, chuyển sang ăn mặn. Chị xem vóc dáng tôi, ngày ngày ăn thịt mỡ đấy, đừng thấy thịt lợn rừng có mỡ, nhưng công hiệu giảm huyết áp, mỡ máu. Rời huyện Ô Long rồi, chị muốn nếm thử thịt lợn rừng chưa chắc đã có.”

Lời này người thường nghe chỉ cười thôi, có điều rất trúng ý các cô gái, chủ nhiệm Vu gấp một miếng thịt có cả da mỡ, cho vào miệng ăn: “Giai Giai, nếm thử đi, không tệ, so với thịt lợn rừng đông lạnh ở khách sạn ngon hơn nhiều.”

Những người khác cũng mỗi người cổ vũ một câu.

Không biết là bị Giản Phàm thuyết phục hay là bị mọi người khuyên, mà có lẽ là do hương vị cám dỗ, Địch Giai lấy đũa khì gấp một miếng thịt nạc, nhìn một cái chun cái mũi nhỏ hít thử, rồi như là làm chuyện rất gian nan vậy, nhắm mắt chậm rãi đưa miếng thịt lên chiếc miệng nhỏ xinh, cẩn thận dùng hàm răng trắng như bạch ngọc cắn nhẹ một miếng, đôi mày còn hơi nhăn lại như sợ lắm, làm mọi người nhìn thấy đều bật cười.

Nhai khẽ, rồi nhai mạnh hơn... Địch Giai mở mắt ra, khuôn mặt xinh đẹp bừng sáng như phát hiện lục địa mới, cánh môi hồng vẫn cử động: “Ừm, ngon, thực sự là rất ngon.”

Phá giới rồi, bất tri bất giác hai mỹ nữ bị dáng vẻ ngoạn bánh bao lớn của mọi người thu hút, mang tâm thái nếm thử, hai

người chia nhau bẻ đôi bánh bao, cho vào mồm, hương lúa mạch, vị cỏ, nhai một cái là quên luôn bát cơm đang ăn dở.

Cá nhỏ nồi sất, bánh ba ba, canh bách sơ, từng món từng món được đưa lên, món nào thực khách cũng ăn tưng bừng, đồng thời khách khí với Giản Phàm hơn không ít. Ép y uống ba chén lớn đến mặt đỏ bừng mới cho đi.

Thân phận không nhỏ, Giản Phàm lòi ra lòng thâm nhủ, sự chú ý đều bị tiểu mỹ nhân thu hút, nhìn một người ăn cơm là có thể thấy tu dưỡng và xuất thân, miệng hé ra cắn như chỉ dính môi, ngon đến mấy nếm qua là dừng, kích động tới mấy cũng nói năng nhỏ nhẹ, chắc chắn là cô gái gia giáo rất tốt.

Giản Phàm nghĩ, nếu là cô em gái và em họ gốc của mình, đôi một cái là ăn bất chấp ba bảy hay một, cứ làm miếng to nhất trong nôi rồi tính. Cơ mà nói đi phải nói lại, Giản Phàm càng thích cô gái chân tình chân tính như thế, gia giáo tốt mấy, tu dưỡng tốt mấy, chỉ khiến người ta thấy quái quái, cao không với tới, chỉ dám ảo tưởng mà không dám đùa cợt, vô vị.

À, phải, còn có Hương Hương nhà mình nữa, nếu đôi còn nhảy vào tranh ăn với mình, chẳng thêm giữ hình tượng luôn, Giản Phàm nhớ tới một nửa của mình, bất giác cười ôn nhu. Buổi sáng bị thằng béo nói đểu, giờ lại nhìn mỹ nữ như vậy, Giản Phàm thấy nên thu xếp thời gian đi thăm Hương Hương rồi, cô tốt nghiệp xong dứt khoát ở lại tỉnh thành xin việc, Hương Hương là cô gái có chí tiến thủ có tham vọng.

Đã thấy nhiều cảnh tốt nghiệp chia tay, hai người tới giờ chưa tan đàn xẻ nghé, Giản Phàm thấy đã không dễ dàng gì, tình cảm này phải quý trọng.

Khi xuống lầu Đào Hoa cười như trộm đưa hóa đơn tới, hóa đơn trống, Giản Phàm cười híp mắt, viết lên đó.

Bữa cơm mất gần một tiếng, cơm thừa canh nguội chẳng còn là bao, hai cô gái khen món bách sơ loạn quái suốt, khen cả chỗ chủ tịch Trần tìm.

Vẫn là nụ cười lấy lòng ân cần dẫn mọi người xuống lầu, Giản Phàm vừa mới quay về, Giản Đào Hoa xò tay ra: “Đưa tiền, anh họ, hết một trăm tám sáu đồng, anh thu của họ bao nhiêu?”

“Ba trăm tám.”

“Hả? Những gấp đôi?” Giản Đào Hoa giật nảy mình, mỗi lần chém người ta chỉ ba mươi năm mươi đồng là cùng, chưa bao giờ nhiều như thế.

Giản Phàm nhìn vào bếp, khẩn trương bịt mồm Đào Hoa, mắng nhỏ: “Suyt, Đào Hoa, nhỏ thôi cha anh nghe thấy giờ, anh sẽ chia em năm mươi đồng.”

Cha quá thật thà, nếu bị nghe thấy, thế nào cũng giáo dục mấy tiếng "làm việc không thiên vị, làm ăn không gian lận", nghe đã đau đầu.

“Em không lấy, thím mà biết mắng em mát, em không làm, không làm.” Giản Đào Hoa đơn thuần lắm, thi thoảng anh họ chia chác cho cái kem là vui lắm rồi, chứ một khoản tiền lớn như thế, cô gái thôn quê còn chưa dám cầm, Đào Hoa rối rít xua tay đầy sợ hãi.

“Không lấy thì của anh hết.” Giản Phàm cho tiền vào quây, số còn lại đút túi, búng tay cái tách.

“Anh họ, sẽ không có chuyện gì chứ? Đừng để khách tìm tới tận nơi, anh chém người ta khiếp quá.” Giản Đào Hoa chột dạ hạ thấp giọng thì thào.

Chương 009: Xỏ khách lòng thấp thỏm.

Giản Phàm xỏ khách bao nhiêu năm rồi, y bắt đầu xỏ khách thì bao giờ chẳng nhớ nữa, từ khi biết giá trị đồng tiền là đã biết xỏ khách, cũng luyện ra đôi mắt lửa người vàng, biết khách nào xỏ được, khách nào không, xỏ bao nhiêu, xỏ thành nghề rồi. Vì thế Giản Phàm lên mặt giáo dục cô em họ, giống như mẹ hay dạy y: “Đào Hoa, em đầu gỗ à, em nhìn đi, xe đất tiền, biển xe vùng ngoài, béo thể mà không xỏ thì đợi ngày tháng năm nào mới có, cảnh giới tối cao của xà xỏ là khiến người ta cam tâm bị xỏ! Em không thấy họ ăn tới vui vẻ thế à, lúc này xỏ một nhất, họ mới không thấy đau.”

“Xì, cô gái xinh đẹp như thế mà anh cũng chẳng tha, đúng là vô nhân tính.” Giản Đào Hoa đang nói đột nhiên tái mặt chỉ chỉ sau lưng: “Hổng rồi.”

“Xinh đẹp thì chỉ nhìn thôi liên quan gì tới anh, anh chỉ thiếu tiền ... Sao thế?” Giản Phàm nhìn Đào Hoa đang mắt mở lớn.

“Cô gái kia quay lại kìa, anh, mau trả tiền cho người ta đi, đừng để âm ỉ lên chú thím biết, em bị chửi lây.” Giản Đào Hoa cuống lên, cô gái thôn quê chưa từng trải, da mặt kém anh họ xa, hơn nữa cô bé rất sợ người thím làm giáo viên. Thím tính số rất rõ ràng, thiếu bị mắng, thừa cũng bị mắng, lần nào cô cũng đổ trách nhiệm cho anh họ, mà anh họ thì nói là tính nhầm, lâu dần nhiều người nghĩ anh họ cô dốt tính toán.

Giản Phàm cả kinh quay đầu, nhìn thấy chiếc Audi không biết từ bao giờ đỗ bên đường, tiểu mỹ nhân đang bước nhanh về phía quán ăn.

“Cấm nói, nói linh tinh cẩn thận anh nhốt vào nôi.” Giản Phàm hăm dọa, quay đầu lại một cái là cười ngay được, kỳ thực lòng cũng lo thon thót.

Buổi chiều mùa hè, trời vẫn còn rất sáng nhưng ông mặt trời đã bò lên đầu đỉnh núi rình rập chực đi nghỉ rồi, thành phố huyện vùng bán sơn địa thấp thoáng trong núi xanh giống như mỹ nhân ngủ dở giấc vừa vươn mình dậy.

Giản Phàm vừa ra khỏi cửa đã lóa mắt, ánh mặt trời chói mắt, mỹ nữ tha thướt duyên dáng đi tới, lúc này đông người nên sự chú ý bị phân tán, lúc này nhìn cô càng thấy đẹp hơn, phong cách trang điểm thanh nhã nhẹ nhàng, làn da trắng sứ nhưng có vẻ hơi yếu ớt tựa như cành liễu rủ trước gió, đôi mắt như hồ nước sâu bí ẩn, xinh đẹp hơn hoa, váy trắng hơn tuyết càng chói mắt!

Chói tới Giản Phàm cười tươi ân cần hỏi: “Chị Tương, có phải là chị quên cái gì không?”

Miệng nói nhẹ nhàng chứ lòng hơi tiếc tiền, cô kiểm toán lý luận, tôi trả tiền ngay không thừa lời, nếu không phải đòi tiền, nhất định giả ngốc.

“Tôi .. Chị Tương?” Tiểu mỹ nhân tích tắc ngăn người: “Sao cậu biết tôi họ Tương?”

“Vừa rồi mọi người xưng hô với nhau mà, chủ tịch Trần, chủ nhiệm Vu, phó cục trưởng Hứa, bí thư Lý, còn hai lái xe tên Tiểu Quách, Đại Lý ... Họ chẳng phải gọi chị là phóng viên Tương à?” Giản Phàm trừ không nhớ nổi từ tiếng Anh, công thức toán học, chứ nhớ người, nhớ món ăn thì cực giỏi.

“Trí nhớ cậu thật tốt, làm quen nhé, tôi tên là Tương Địch Giai, phóng viên Nhật báo Đại Nguyên.” Tương Địch Giai đưa Giản Phàm một tờ danh thiếp, thoải mái đưa tay ra.

“À, tôi là Giản Phàm, Giản Phàm! Giản trong đơn giản, Phàm trong siêu phàm! A, chị Tương, họ của chị thật hay, giống họ của ủy viên trưởng.” Giản Phàm nhận lấy danh thiếp liếc mắt qua rồi cẩn thận đút túi áo, nắm lấy bàn tay nhỏ mềm như không xương, như bị điện giật, may mà cường độ dòng điện không cao, còn đứng vững. Có điều mặt thì lúc đỏ lúc trắng, giống như xấu hổ.

Tương Địch Giai bị vẻ thẹn thò của y làm phì cười, thấy thành phố huyện nhỏ bé có chàng trai thế này, thật thú vị.

Nhoẻn miệng cười, chỉ một nụ cười mà sinh muôn vẻ quyến rũ, cười khiến trái tim nhỏ của Giản Phàm đập loạn xạ ngậy, đây không phải miệng thơn thớt, dạ ớt ngâm đầy chứ? Sẽ không trách mình chứ? Sao lại muốn làm quen mình? Hay là bị tướng mạo Phan An cây ngọc đón gió của mình thu hút rồi.

“Chị Tương, sao chị lại quay về? Chị muốn phỏng vấn tôi hay là đăng báo Đệ nhất oa?” Giản Phàm thấy phóng viên Tương không giống tới hỏi tội, lời nói có chút trêu ghẹo.

“Hì hì, đều không phải, tôi muốn hỏi cậu một chuyện.”

“Không vấn đề, chị hỏi đi.”

“Vừa rồi rượu trong quán các cậu là rượu ngô phải không? Loại rượu ngô ngon nhất của huyện Ô Long tên là phù dung ngọc mẽ hoàng, lần này tới huyện Ô Long, cha tôi bảo tôi mang vài bình về, loại rượu đó có mua được ở huyện thành không? Tôi muốn hỏi chuyên gia, tránh phải đi mua đường.” Tương Địch Giai nói rõ ý định.

“Chị biết cả phù dung ngọc mẽ hoàng à, vậy có biết bài vè này không?” Giản Phàm bất ngờ, đọc vài câu thơ con cóc: “Giữa núi Phong Lâm tỏa hương lạ, phải chăng tiên nữ tặng quỳnh tương, trăm nấu ngàn ngâm rượu trong mát, ấy chính Phù dung ngọc mẽ hoàng!”

Tương Giai nghe mà vui mừng không thôi: “Sao cậu cũng biết mấy câu thơ này, cha tôi cũng đọc cho tôi nghe thế đấy.”

“Chị Tương, chị đang hỏi chính chủ đấy, rượu ngô vừa nãy mang lên bàn chính là của xưởng rượu Phù Dung trấn Phong Lâm, chủ xưởng rượu họ Giản, tên Giản Phóng. Bác trai có biết không?” Giản Phàm nhìn hai mắt mỹ nữ tròn hết mức, vẻ vui mừng lộ hẳn ra ngoài mà đặc ý.

“Nói vậy cũng là nhà cậu?” Tương Địch Giai hiểu ra ngay.

“Đúng, Giản Phóng chính là ông nội tôi, xưởng rượu đó hơn trăm năm lịch sử, tên ban đầu là xưởng rượu Phong Lâm, chủ họ Lưu, thời động loạn bị gián đoạn một thời gian, năm 78 mở lại, tới giờ đã gần 30 năm. Bà nội tôi tên là Lưu Phù Dung, tên xưởng là do ông tôi dùng tên bà tôi đặt, đó chính là xưởng rượu Phù Dung trong truyền thuyết, cái tên rất tao nhã, sắc rượu vàng, vị ngọt thuần, giá lại rẻ, nhưng tiếc là sản lượng không nhiều. Quán Đệ nhất oa bán đều là rượu từ xưởng rượu Phù Dung.” Giọng nói của Giản Phàm đầy kiêu hãnh, năm xưa ông nội làm rể Lưu gia khiến cái xưởng rượu trăm năm liền thành của người Giản gia, biến ông nội là người thành công nhất cả chục đời Giản gia.

Tương Dịch Giai vui mừng vỗ tay: “Tốt quá rồi, tôi đang lo không bỏ được thời gian tới trấn Phong Lâm, thế này bớt được việc.”

“Chị Tương, chị nói xem, cần bao nhiêu, tôi mang tới. Mười hai chum rượu hậu viện, giờ còn một nửa đây.”

“Ồ, không không, giờ tôi phải xuống nông thôn có việc, khả năng ở lại huyện Ô Long vài ngày, biết chỗ cậu có là được, trên đường về tôi sẽ đi lấy.”

“Không thành vấn đề, hoan nghênh bất kỳ lúc nào.” Giản Phàm làm điệu bộ màu mè của quý tộc phương Tây.

“Hi hi, vậy hẹn gặp lại, người huyện Ô Long thật tốt.” Thức ăn ngon, chiêu đãi ân cần, phóng viên Tương có vẻ cao hứng lắm, cười nhẹ tạm biệt, lần này xe đi thật rồi.

Chương 010: Thứ khao khát nhất.

Mỹ nhân thoảng ghé qua rồi đi ngay, tựa như cơn gió thơm thoảng qua vậy, mọi thứ lại khôi phục bình tĩnh.

Có chút thất thần nhìn chiếc xe đất tiền phóng đi mất hút, Giản Phàm cười khẽ lắc đầu loại bỏ hình ảnh tiểu mỹ nhân ra khỏi đầu.

Trong quán, Đào Hoa thấp tha thấp thỏm nhìn nãy giờ, thấy không phải là tới đòi nợ, thở phào kêu may mắn.

Lúc này đã ba giờ hơn rồi, quán không còn khách nữa, Thủy Sinh và Tám Cường dọn dẹp bàn, quét đất, Đào Hoa bê từng chõng bát vào trong bếp, lát sau vang lên tiếng bát nôi chạm nhau leng keng, giặt sạch khăn lau xong là lại chuẩn bị bữa tối. Khoảng thời gian này Giản Phàm nhàn hạ, bê cái bát to chọn bữa vài món mình thích, ngồi ở hậu viện ăn qua loa cho xong bữa.

Ở quán ăn có thể gặp đủ loại người, cuộc sống mỗi ngày là thế, đưa đi đón lại, gầy có, béo có, xấu có, đẹp có, oai phong lắm liệt có, hèn hạ bỉ ổi có, nghìn người nghìn khuôn mặt chẳng kể sao cho hết. Từ nhỏ tới lớn quanh quẩn ở quán, lâu dần chỉ cần khách qua cửa, ai tới khoe khoang đốt tiền, ai làm quản tới ăn lấy hóa đơn, ai đi theo ăn chực, ai vội đi đường chỉ ăn no bụng, Giản Phàm có thể nhìn một cái là biết ngay.

Người để lại ấn tượng với Giản Phàm không nhiều, y cũng chẳng còn ở tuổi thấy mỹ nữ là sáng mắt sinh tư tưởng, nhưng hôm nay rất bất ngờ, cô gái váy trắng phiêu phiêu, mỗi ánh mắt nụ cười, mỗi lần cắn miếng thức ăn lại làm lòng người nhộn nhạo ... Ôi, còn xinh đẹp hơn mẹ vài phần.

Giản Phàm cười, nụ cười phát ra từ trong lòng, mỹ thực thường thấy còn mỹ nhân hiếm thấy. Nếu là thời cao trung vài năm trước, gặp được mỹ nữ cỡ đó, Giản Phàm tán thành huyết sáo trên chóc, sán tới bắt chuyện, cho dù bị lờm mấy cái, bị nhổ vài miếng nước bọt cũng chẳng bận tâm. Nếu là thời đại học thì càng quá đáng, thế nào cũng vắt óc nghĩ cách làm sao quen với

cô gái đó, làm sao kiếm được số điện thoại, làm sao có một cuộc hẹn hò ...

Nhưng bây giờ, dù gặp mỹ nhân hiếm có như vậy, lòng vẫn rất bình tĩnh, cô gái như thế, quần áo trên người toàn đồ hiệu cả, y nhìn ra được, thứ mặc trên người bằng đồ đặc trong quán, chiếc xe ngồi lên giá trị bằng cả cái quán, giai tầng ấy, mình không với tới.

Năm tháng xóc nổi qua rồi, tốt nghiệp rồi, thất nghiệp rồi, chẳng những nhìn cuộc sống hiện thực hơn, cảm quan với mỹ nhân cũng hiện thực hơn, cảm giác tự ti ngày càng rõ rệt. Đối với loại người khao khát một biên chế hành chính, khao khát một công việc thể diện như mình, có khao khát người ta cũng chẳng được.

Công việc, ôi công việc!

Đó mới là thứ Giản Phàm khao nhất nhất bây giờ.

Những người vừa mới tới Đệ nhất oa mang theo hơi thở của thành phố lớn. Đó là cuộc sống Giản Phàm từng trải qua, có điều vắn vắn ở đại học làm kẻ bàng quan thôi, ra trường làm việc không lâu thì bỏ rồi, cho tới tận bây giờ vẫn vô duyên với thành phố lớn, cảm thấy mình không hợp với nơi đó.

Khi còn đi học Giản Phàm từng cho rằng mình sẽ thành một trong số họ, nhưng rời trường học, hộ khẩu, công việc, tiền lương, nhà, xe, những vấn đề mà khi đi học chẳng nghĩ tới chỉ trong một đêm đổ ụp lên đầu, khi đó chẳng phòng bị nào mới hoảng loạn phát hiện, mình chẳng có gì cả.

Tốt nghiệp rồi, người có bản lĩnh thì tự sáng nghiệp, người có quan hệ sớm đi làm, còn có chút vốn liếng thì ở lại tỉnh thành lập nghiệp, còn bản thân như con ruồi không đầu lang thang tỉnh thành mấy tháng, làm bừa một công việc kết quả chẳng tới đâu.

Không phải là không có cơ hội ở lại, cũng không phải là không thích ở lại, thậm chí Giản Phàm thử đi tìm vài công việc rồi, nhưng mà bằng cấp không đủ sang, bằng loại ba, tuy là chính quy, kỳ thực là đeo danh đại học thôi, phía sau thêm vài chữ "phân viện thứ XXX", thế là hỏng rồi.

Trước khi tốt nghiệp, những công ty tuyển dụng đặt bàn trong trường, công ty lớn, xí nghiệp lớn, China telecom, China Mobile đều tuyển sinh viên tốt nghiệp loại một loại hai, còn loại ba, chẳng thèm nhìn, thi thoảng có xí nghiệp tiếp nhận cũng là xí nghiệp nhỏ vô danh, cơ bản là đi làm tiếp thị cho những sản phẩm hàng nhái.

Giản Phàm hi vọng có được công việc thể diện, từng thực sự đi tìm, vừa vặn Cty Điện tín phương nam muốn thành lập chi nhánh phương bắc đang cần người, lật đật bốn ba hai tháng trời, miễn cưỡng quen thuộc công vụ, cũng được thành tựu nhất định, mơ mộng chức giám đốc cơ.

Nhưng mộng đẹp dễ vỡ, đến khi công ty thành lập xong, thượng tầng được định sẵn, trung tầng ở công ty khác nhẩy việc qua, còn lính vô chủ hạ tầng như Giản Phàm thì bị ném ra sảnh doanh nghiệp thu tiền. Đó còn là do y đẹp trai ngời ngời được chiếu cố đấy, nếu không phải chạy nghiệp vụ, không hoàn thành chỉ tiêu thì ngay cả lương cũng thành vấn đề.

Ai chẳng phải do cha sinh mẹ đẻ, nhưng so lương với lương, mình chẳng phải người.

Giản Phàm tức khí khăn gói về quê, chẳng phải không chịu được khổ, mà không chịu được bị người ta khinh thường, mỗi ngày khom lưng với lãnh đạo, vâng dạ với khách hàng mà mỗi tháng nhận dăm ba nghìn lương của giai tầng cổ cồn trắng đã đành, chẳng thể vì hơn một nghìn mà không coi bản thân là người.

Sau khi về rồi Giản Phàm mới hiểu, người ta cố ý làm khó mình, để mình tự bỏ đi, quít luôn phần thưởng doanh số của y. Người ta quá hiểu sinh viên mới tốt nghiệp bọn họ, chỉ cần khích bác một tí là đạt mục đích rồi.

Về cũng tốt.

Huyện Ô Long tuy nhỏ, nhưng không cần mỗi ngày mở mắt ra là sờ túi xem có còn tiền không, lo lắng hôm nay không có cái ăn, không cần ngày đêm ngong ngóng đợi phát lương, không cần lo ngày nào đó đi qua cổng công ty nhận thông báo thôi việc, cũng không cần vài ba ngày phải lủi như chuột trốn chủ nhà Cho dù không có việc làm, cho dù ở nhà làm phục vụ,

Giản Phàm cũng thấy sống rất thoải mái, rất thích hợp với tính cách của mình.

Từ mỹ nữ nhớ tới thành thị, từ cuộc sống thành thị nhớ lại thời đại học, từ thời đại học nhớ tới cuộc sống chìm nổi, nghĩ tới hiện tại, Giản Phàm ăn ngấu ăn nghiền. Bát lớn của quê khác nơi khác, miệng vuông đáy tròn, bát lớn bị tiêu diệt, ngẩng đầu lên thấy cha nhìn mình chăm chăm.

“Tiểu Phàm, hôm nay con làm sao thế? Bình thường ăn khỏe vậy đâu.”

“Hôm nay cha nấu ngon quá. Phải rồi, tối con đi trực, không giúp được cha.” Giản Phàm cười che giấu tâm sự.

“Đi đi, về sớm đây.”

Cha lúi húi cho thêm củi vào bếp, như mẹ nói, mỗi ngày đầu tắt mặt tối, mình cũng thế sao?

Quán cơm thì thanh nhàn, đồn công ăn chưa phải trực, đây là thời gian nghỉ ngơi, Giản Phàm về nhà ở tiểu khu Nhất Trung, cũng gần thôi năm cách trường Nhất Trung mà y vừa thi hồi sáng không xa.

Chương 011: Hiệp cảnh không phải là cảnh sát.

Tiểu khu Nhất Trung được xây cách đây hơn mười năm, không mới cũng không cũ, không đến nỗi sập xệ như nhiều khu tập thể thời xưa, nhưng cũng chẳng cao cấp, tóm lại tạm được, không gian rộng, cây xanh nhiều, ở thành phố lớn đừng hòng có.

Ngôi nhà gần 100 m², một nhà bốn người ở vậy cũng tạm đủ, giờ em gái đi học đại học rồi, thậm chí có chút trống vắng, trong nhà chẳng có đồ đạc gì đáng kể, ngoại trừ nguyên một mặt tường treo đủ loại giấy khen, đều là của Giản Ly em gái y. Còn Giản Phàm, nếu treo hết bản kiểm điểm y phải viết lên thì quy mô chỉ hơn không kém.

Mẹ không có nhà, đoán chừng lên lớp, về nhà mà hôn vía Giản Phàm đầu đầu, về thẳng phòng mở máy tính, là cái laptop nội địa mua ở thời đại học, lạc hậu rồi, chạy còn ổn hơn cả máy để bàn, còn thường treo máy, có điều miễn cưỡng dùng được, Giản Phàm chẳng chơi game cũng ít lên mạng nên không quan trọng lắm.

Mở QQ, nhìn biểu tượng QQ của Hương Hương mờ, cô ấy không online, tin nhắn cuối cùng đã là ba ngày trước rồi, Hương Hương trả lời đang bồi dưỡng nghiệp vụ ở công ty, không có thời gian.

Đưa hai ngón tay khẽ vuốt má cô gái xinh xắn cười nhe răng nanh nhỏ đáng yêu dùng làm hình nền, Giản Phàm thở dài, quyết định tắt máy chum chặn ngủ một lúc.

Hiện thực chẳng những tàn phá cá tính con người, còn tàn phá tình cảm con người, từng một thời y cùng Hương Hương đánh nhau như sam, giờ đã lúc gần lúc xa rồi.

Khi mới về huyện Ô Long, cứ tối đến là mở máy tán gẫu, không cần Giản Phàm lên tiếng, Hương Hương đã thỏ thẻ những lời nhớ nhung cùng lộ ra vài bộ phận nhạy cảm ở camera,

trắng trắng là, dụ Giản Phàm vài ba ngày lại chạy lên thành phố hện hò.

Có điều từ khi Hương Hương xin được việc làm, bắt đầu bồi huấn, công việc bận rộn, Giản Phàm thì dăm ba bữa lại trực đêm, liên hệ ngày càng thưa thớt. Cảm xúc chẳng đâu nổi thời gian tiêu hao, sau khi biết tin Hương Hương sắp chính thức được nhận, Giản Phàm thấy phải lên thành phố một chuyến.

Rốt cuộc là ôm nhau tâm sự hay là đường ai nấy đi, cuối cùng cũng phải đối diện ...

Mười tám giờ, đã tới giờ đi làm, chuông đồng hồ báo thức vừa reo một cái là Giản Phàm thức dậy, rửa mặt qua loa, thay trang phục cảnh sát, rời tiểu khu, ưỡn thẳng lưng, ngẩng cao đầu, đeo huy hiệu "hiệp cảnh trị an", đây là công việc tạm thời vinh quang, tới hôm nay Giản Phàm đã làm năm tháng hai mươi ba ngày.

Hiệp cảnh trị an, gọi tắt là hiệp cảnh, nghiêm khắc mà nói thì không tính là cảnh sát, chẳng qua bởi vì đồn công an không đủ nhân lực, thuê nhân viên hiệp trợ tuần tra mà thôi, giống như công việc hợp đồng lâm thời vậy. Xuất thân không tốt nên chuyện gì vất vả bản thủ là phải phơi mặt ra làm, tiền lương không cao, mỗi tháng tám trăm còn không phát đúng ngày.

Cái lợi duy nhất là được mặc trang phục cảnh sát, cáo mượn oai hùm, nói không chừng làm vài năm kiếm được vị trí chính chức, được lên làm cảnh sát thực sự, thế thì ghê rồi, lắc mình một cái biến thành nanh vuốt ăn cơm nhà nước.

Giản Phàm về nhà đợi việc mấy tháng, chẳng những làm cha mẹ sốt ruột còn kinh động tới cả chú hai làm đồn trưởng đồn công an, thế là kéo luôn Giản Phàm tới đồn làm nghề này. Theo lời chú hai thì đây là cơ hội tốt để làm quen với thực tiễn và xã hội, hiện nay hai cái nghề tiềm năng nhất là thành quản và hiệp cảnh, làm tốt hai công tác này, về sau làm cái gì cũng có thể.

Đi làm mới biết lời của chú hai đúng là nhận thức chính xác, làm hiệp cảnh trên phải ứng phó với cảnh sát trong đồn, dưới phải dọa dẫm bách tính, vài ba ngày cùng thành quản, cảnh sát tuần tra liên hợp chấp pháp, ra đường truy bắt tiểu thương bán hàng rong.

Chẳng phải khó, ở huyện thành nhỏ như Ô Long, chẳng có vụ án lớn, nhưng chuyện lật vật trị an thì không ngớt, say rượu, ẩu đả, vợ chồng đấu khẩu, học sinh nhãi con gây chuyện, mất xe đạp, nhà ai đó bị ném vỡ cửa kính, toàn chuyện lật vật bé tẹo tèo teo, thậm chí mất chó mất mèo cũng chạy tới đồn công an tìm ... Những chuyện đó xử lý không tốt là bị chửi, không phải cư dân trong khu rĩa rói sau lưng thì lãnh đạo chỉ mặt chửi bới, tóm lại không phải công việc cho người làm.

Tiền lương chẳng cao, thanh danh chẳng tốt, trách nhiệm không nhỏ khiến đội ngũ hiệp cảnh thay người liên tục, dăm ba tháng lại thay một đợt, may mà Giản Phàm khôn khéo tránh được không ít chuyện mới miễn cưỡng làm được nửa năm. Có điều mỗi lần đi làm Giản Phàm vẫn hơi run, sợ vô tình gặp phải chuyện tệ hại nào đó bị đuổi, mất việc không sợ, chỉ sợ mất mặt.

Giản Phàm vừa ra ngoài nhà gặp một phụ nữ trung niên hướng ngược chiều đi tới, tươi cười giơ tay lên chào thì bà ta đã lướt qua y như không khí, làm y sượng người bỏ tay xuống.

Đó là mẹ của Hương Hương, bà chưa bao giờ tán thành quan hệ của bọn họ, thậm chí liên tục gây khó dễ chia rẽ quan hệ giữa y và Hương Hương, nhưng bà ta không thành công, giờ ghét y tới độ coi y là người vô hình rồi.

Giản Phàm chẳng ưa gì loại người thế lợi như bà ta, y biết thừa bà ta chẳng qua vì thấy Hương Hương xinh đẹp, muốn con gái quen biết người có tiền thôi, còn y nghèo nên không để vào mắt. Nhưng vì bạn gái, luôn nỗ lực cải thiện quan hệ hai bên, tới nay hiệu quả là con số 0.

Lắc đầu, đuổi bà ta ra khỏi đầu.

Đồn cảnh sát cách tiểu khu Nhất Trung cũng gần, đi bộ mười phút là tới, phải nói đây là cái kiến trúc xấu xí nhất huyện thành này vì gần như là kiến trúc duy nhất chẳng có nổi một cái cây xanh ra hồn. Bên ngoài là tường xi măng hàng rào sắt, bên trong chia làm ba phần, trước là sân nhỏ, sau là sân lớn dùng làm nơi đỗ xe cảnh sát trong đồn, chính giữa là ngôi nhà hai tầng vuông vuông vức vức, có tường trắng treo biển xanh viết bốn chữ "Công an nhân dân" chính là chỗ đi làm nhận lương, không có tám biển, người ta còn tưởng nhà tù.

Mười tám giờ là giờ giao ban.

Vừa mới tới nơi Giản Phàm chú ý rồi có cái xe cảnh sát đỗ ở sân trước, mang biển Đại Nguyên, vào trong đồn phát hiện hiệp cảnh và cán bộ cảnh sát đều tới, đoán chừng có chuyện khẩn cấp, nếu không chẳng triệu tập toàn bộ mọi người. Giản Phàm đi nhanh tới cuối hàng ngũ hiệp cảnh.

Hiệp cảnh và cảnh sát khác biệt rõ ràng, đó là chất lượng cảnh phục chệnh lệch hẳn, cái thứ vãi rở tiền nhũn nhẽo này có là cũng chẳng thẳng nổi, mặc ra ngoài còn dọa người ta được, đứng cùng đám cảnh sát thật thì mặc thứ cảnh phục hàng nhái này thì chẳng khác gì dân thất nghiệp.

Mọi người xì xầm bàn tán, trong văn phòng có một cảnh sát nữ đi ra, trên dưới bốn mươi, vừa đi vừa hô: “Các đồng chí, hôm nay tình huống đặc thù mới triệu hồi mọi người về, phấn chấn lên một chút, đừng như quân bại trận như thế. Nghiêm!”

Chưa thấy người đã thấy tiếng, giọng nói có sức xuyên thấu còn mạnh hơn chuông vỡ.

Nữ cảnh sát này không xem thường được, họ Đài, tên Thủy Tiên, là chỉ đạo viên trong đồn, vị trí chỉ kém đồn trưởng. Mặc dù tên là Thủy Tiên, nhưng tướng mạo và vóc dáng kém thủy tiên xa lắm. Là điển hình trên phẳng lý, dưới chẳng uốn lượn, không khác cây hành lộn ngược. Vậy mà còn thích trang điểm, thích chửi mắng, đám hiệp cảnh, cảnh sát không ra cảnh sát, dân không ra dân này.

Trong đồn bốn mươi người, nghe khẩu lệnh của chỉ đạo viên đứng thẳng tắp nhìn về phía trước.

(*)Thành quản: Phòng Hành chính đô thị và thực thi pháp luật, thường được rút ngắn là thành quản, là một cơ quan chính quyền địa phương đã được thành lập ở mọi thành phố ở Trung Quốc. cơ quan này thường là một phần của Cục quản lý đô thị. cơ quan chịu trách nhiệm thực thi quản lý thành phố.

Chương 012: Nhiệm vụ bất ngờ.

Giản Phàm hồi hộp, không phải là bảo mọi người làm chuyện đen tối gì chứ? Gặp phải mấy chuyện như giải tỏa, kêu oan, thành quản đánh người hoặc là thành quản bị đánh, tệ hơn nữa là đầu đó phát hiện người chết, hoặc là lãnh đạo đồn muốn đi gây phiền toái cho ai đó, chắc chắn kéo hiệp cảnh theo chịu tội. Lần trước vượt được thi thể dưới mương, Giản Phàm trông coi cả ngày, tới khi đội cảnh sát hình sự tới, trông cả ngày chẳng sao, cơ mà ác mộng thì cả tháng.

Y như rằng, chỉ đạo viên bắt đầu động viên tiền chiến: “Các đồng chí, thời gian qua mọi người biểu hiện không tệ, cần tiếp tục phấn đấu, cần giữ tinh thần cảnh giác một trăm hai mươi phần trăm, nghiêm phòng tử thủ, tuyệt đối không thể để tội phạm phá hỏng tình thế hài hòa ổn định, tuyệt đối không thể để phần tử phá hoại làm hỏng trị an tốt đẹp. Đồn chúng ta liên tục sáu năm đơn vị ưu tú, tuyệt đối không thể để vinh dự này mất trong tay chúng ta ... Ngày hôm nay chúng ta phối hợp với đại đội cục điều tra hình sự làm một nhiệm vụ đặc biệt! Mọi người có lòng tin không!”

“Có!” Giản Phàm cùng đám hiệp cảnh hời hợt hô, chả có tí khí thế nào, nghe đã nhụt chí.

Uống rượu gây sự, trêu ghẹo em gái nhà lành thì còn xử lý được, theo cảnh sát đi làm tiền mấy sà nháy, bắt tiểu thư thì ai cũng muốn, theo đại đội điều tra hình sự làm nhiệm vụ, vừa nguy hiểm vừa chẳng có béo bở gì, ma mới thích.

“Nói to lên, có tự tin không?” Chỉ đạo viên rất bất mãn với trạng thái tinh thần này.

“Có!” Âm thanh đám hiệp cảnh đề cao vài phần.

“Tốt .. Nghỉ, tiếp theo đội trưởng Tần sẽ an bài nhiệm vụ cho mọi người.”

Chỉ đạo viên nói xong từ trong văn phòng có ba người đi ra, vị đi đầu mặc thường phục nhưng vóc người hùng tráng vô cùng, lông mày thẳng rậm, da đen, hung hãn như thổ phỉ, Giản Phàm

cao hơn mét 8 mà phải ngược mắt, ắt phải cao mét chín trở lên, so với hai người một nam một nữ mặc cảnh phục đằng sau thì cao hơn cả cái đầu.

Trông như đại tinh tinh.

“Trước tiên phát mọi người, mỗi người một phần.” Người cao lớn đó nói một câu, hai người phía sau cầm xếp giấy đi phát.

Người phát giấy cho Giản Phàm là nữ, mặt trái xoan, mũi nhỏ nhắn, tóc búi gọn gàng sau đầu, thái độ nghiêm túc lãnh đạm nhưng không mất quyến rũ của nữ nhân, nếu chẳng phải mặc nam trang, cố ý che dấu dung mạo, chắc chắn là mỹ nữ.

Đây mới là hoa khôi cảnh sát, Đài Thủy Tiên thực sự không thể cùng một đẳng cấp. Giản Phàm tinh mắt chú ý lông mày hoa khôi có một cái nốt ruồi nhỏ, tóc dài cuộn vào trong mũ rồi, nhưng Giản Phàm không hoài nghi nếu thả xuống sẽ rất có phong tình. Oa, không biết có mang súng không, cầm súng quay đầu cười, không, không! quay đầu nổ súng thì không ai chống nổi ... Nếu là tóc dài phát lên, hai súng cùng bắn, Giản Phàm tích tắc tưởng tượng ra Lara trong Tomb Raider, lại nhìn hoa khôi, môi dày mắt to, oai hùng mà tỏa ra sự quyến rũ, đúng là vài phần giống mỹ nhân phim Tomb Raider.

Ế, hôm nay có phúc thật, liên tục gặp mỹ nữ. Giản Phàm ảo tưởng, mắt không thật thà nhìn xuống, quần dài ống rộng, giày da, tiếc thế không nhìn ra vóc dáng, thật quá là vụng.

Nữ cảnh sát đã phát hiện ra ánh mắt không thành thật của Giản Phàm, chòng giấy phát qua đầu hắn, làm Giản Phàm giật mình, cô gái giọng lạnh lạnh chỉ tờ giấy trong tay, khẽ mắng: “Nhìn kỹ kẻ hiềm nghi, đừng nhìn tôi.”

“Vâng ...” Giản Phàm hơi xấu hổ thu hồi ánh mắt, khiếp thật, bản lĩnh tia gái của y đã luyện tới xuất thần mà bị người ta phát hiện, không dám nhìn ngang ngó dọc nữa. Mở giấy ra xem, là lệnh truy nã, bốn trong ảnh môi sứt mắt lé, một thì trọc đầu một tóc dài hai tóc ngắn, một như củ cải mập, hai giống khoai tây bóc vỏ, tên còn lại mặt như thịt trâu già phơi khô.

Chớp mắt đã đem ấn tượng bốn người này so với thức ăn mình am hiểu, tăng cường thêm trí nhớ, ở phương diện nhận diện người, Giản Phàm theo thói quen so sánh với rau củ thịt cá

trong quán ăn, gần như tới trình độ liếc mắt qua là nhớ. Đây cũng là bản lĩnh của đầu bếp, một số khách hàng quen mà quên mặt tên tuổi thì không ổn lớn.

Cả đám người vừa xem vừa bàn tán, chẳng phải là lần đầu phối hợp với cục công an thành phố, khi điều tra đại án, công thu thập manh mối kỳ thực đều do đồn công an cơ sở làm, có điều tới mức dụng dao dụng súng thì đám cảnh sát hình sự chân nhân bất lộ tướng ra tay. Mọi người nhìn cảnh sát hình sự mặc thường phục, không khỏi có chút tôn kính.

Bên này nhìn, bên kia cảnh sát cao lớn nói: “Các đồng chí, bức ảnh trong tay mọi người là kẻ hiềm nghi bốn ngày trước cướp tiệm vàng Kimberly của thành phố Đại Nguyên, năm kẻ hiềm nghi đã có một tên sa lưới, bốn tên trong hình đang lẩn trốn. Theo như tin tức mà chúng tôi nắm được, bốn tên này đã thoát khỏi phạm vi phong tỏa của tỉnh thành, trong đó có hai tên nguyên quán Ô Long, bọn chúng rất có khả năng men theo đường quốc lộ hoặc là đường cấp hai xuyên qua huyện Ô Long rời tỉnh. Nhiệm vụ của các đồng chí là lập trạm gác ở những tuyến đường định sẵn, ôm cây đợi thỏ. Tôi nhấn mạnh một chút, bốn kẻ hiềm nghi này đều có mang súng, khi cướp tiệm vàng đã khiến hai người bị thương, các đồng chí phát hiện kẻ hiềm nghi hoặc gặp tình huống khẩn cấp mau chóng báo cho trung tâm chỉ huy cục công an huyện, không được tự ý hành động, nghe rõ chưa?”

“Rõ.”

Đám hiệp cảnh hô qua loa, đều bực tức thâm mắng chửi, không phải mắng kẻ hiềm nghi, mà là mắng đội điều tra hình sự, đêm nay khỏi về rồi.

“Tốt, chuẩn bị xuất phát.”

Chi đội điều tra an bài nhiệm vụ xong là đi. Chỉ đạo viên Đài trải bản đồ chỉ mười chín điểm lập chốt trong khu quần hạt của đồn cảnh sát Thành Quán, phân cho đội hiệp cảnh bốn chốt, chọn một cái, dẫn bốn người nhảy lên xe cảnh sát xuất phát.

“Tổ trưởng, sao anh lại chọn nơi xa nhất? Cách đồn những mười mấy km.”

Rời huyện thành, tới đường nhựa cấp hai, lên đường liên xã, đường đất mấp mô gập ghềnh xóc nảy khó chịu, lái xe là Giản Phàm, bằng thi thời đại học, trong nhà có cái xe tải nhỏ chuyên dùng chở đồ ăn, tới đơn vị lái xe cảnh sát, nói ra cũng là tái xế lâu năm rồi.

“Mày thì biết cái gì? Đường cấp hai, quốc lộ, cao tốc, có thể gặp phải hung đồ bất kỳ lúc nào, chúng ta đi xuống xã, đảm bảo vô sự, đỗ xe ngủ một giấc, sáng mai về nhà.” Giản Phàm thiếu kiên nhẫn nói.

Một nhóm năm người cộng tác quen, cơ bản chưa bao giờ xảy ra chuyện lớn, bốn tên cấp dưới tên nọ đen hơn tên kia, Giản Phàm ngày đầu tiên vào đội đã đặt biệt hiệu bọn họ là: Cương Pháo, Địa Lô, Hắc Đản, Thán Chùy.

Chương 013: Vô dụng! Ăn hại, đồn công an toàn ăn hại. (1)

Người hỏi vừa lên tiếng hỏi Giản Phàm là Hắc Đản, người tâm thước thật thà, ngồi bên cạnh là Thán Chùy và Địa Lôi, vì đen kìn kịt nên bị đặt biệt danh như thế.

Ngồi ở ghế phụ lái là Tiêu Thành Cương, bị gọi là Cương Pháo, là học sinh có vấn đề không trường nào nhận, trong nhà đưa vào trường võ thuật học mấy năm, về sau cũng thất nghiệp, vào đội hiệp cảnh kiếm lương.

Tiêu Thành Cương ít hơn Giản Phàm hai tuổi, lăn lộn xã hội vài năm trưởng thành sớm, rất kính trọng Giản Phàm vừa có bằng cấp lại có tay nghề nấu nướng, quay sang nói: “Nghe tổ trưởng đi, anh ấy tốt nghiệp đại học rồi, đầu óc chẳng lẽ kém bọn mày à? Bọn mày nghĩ lần này đi dọa đám bán hàng rong chắc?”

Người đánh nhau càng nhiều càng biết nặng nhẹ, ở mặt này Tiêu Thành Cương có quyền lên tiếng.

“Anh Cương, nếu bọn nó chuyên môn đi đường này thì sao?”

“Cũng phải! Oa ca, phải làm sao?” Thành Cương không dám chắc, nếu gặp phải hiểm nghi ở nơi này, không có hậu viện hơi ngán.

“Không thể nào, đây là con đường cũ, mười mấy năm chưa sửa, xe không chạy nổi, mà đi đường này không rời được huyện, trừ khi bọn chúng muốn vào rừng làm lợn hoang! Hôm nay đội vũ cảnh trong huyện đã hành động, mấy trăm người đã vây kín mười mấy con đường, lập mấy chục trạm gác. Phần nhường cho hiệp cảnh là an toàn nhất. Mà Trì Khẩu Ô Long, biết vì sao lập chốt này không? Vì khả năng chúng qua đây bằng 0.” Giản Phàm phân tích đầu ra đó, làm mấy cấp dưới không phục không được.

Phân tích này rất có lý, mọi người không nói nữa, bình thường gặp chuyện gì đều do Giản Phàm quyết, người từng học đại học, từng sống ở thành phố lớn, tầm nhìn hơn xa đám thanh

niên nhà quê văn hóa lùn bọn họ, ít nhất không làm bừa làm bậy.

Năm người tới địa điểm chỉ định, sắc trời tối dần, từ Ô Long Trì Khẩu không còn nhìn thấy vết tích nào của huyện thành nữa, cách đồi núi tầm mắt không trải tới đó được. Hai bên đường thì một là sườn núi, một bên là đồng ruộng, đã qua mùa gặt lúa mạch, trong mảnh ruộng sót lại rơm khô, ngô đã cao bằng nửa người, trời vừa tối liền trở nên tĩnh mịch, cú mèo và đế mèn kêu rả rích, cảnh sắc thôn quê điển hình.

Ai có thể liên tưởng cảnh tượng này tới tội ác với tội phạm chú.

Năm người đỗ xe lại trò chuyện vẫn vợ, con đường cũ này như cái gân gà, mặc dù nối liền với quốc lộ và đường cấp hai, nhưng mà bị bỏ quên lâu rồi, xe cộ cực ít, bảy giờ cấm chốt cho tới tận 12 giờ đêm mà chỉ thấy vài cái xe nông dụng chạy qua, lên mặt cảnh sát hạch sách kiểm tra một phen, căn bản không dính dáng tới tội phạm. Gần 1 giờ sáng mà chưa nhận được lệnh rút lui, năm người trò chuyện có chút mơ màng rồi, đều chửi người ta không coi hiệp cảnh là người, lại không dám tự tiện bỏ chốt.

Cứ mỗi một tiếng, năm người luân phiên nhau máy móc thông qua bộ đàm báo một câu với giọng ngái ngủ: Hết thấy bình thường!

Báo xong trong bộ đàm chẳng ai hỏi gì cả, người ta căn bản chẳng trông đợi gì một đám hiệp cảnh. Đêm khuya gió đồng vi vu thổi rất dễ chịu, lần lượt lăn ra ngủ, một nằm ở ghế sau ngáy khó khò, hai dựa vào nhau chảy nước dãi, Giản Phàm, Thành Cương ôm đầu gục mặt xuống bảng điều khiển ngủ. Chấp hành nhiệm vụ bằng với ngủ ở ngoài trời, hiệp cảnh xưa nay đều là thế.

Ngủ tít thò lò cho tới khi có chút ánh sáng, Giản Phàm mở mắt ra thì trời đã sáng trưng rồi, miệng chóp chép vài cái, ánh mắt vô tình nhìn phía bên phải, đầu cắm sạc điện cho bộ đàm bị tay Thành Cương cọ rơi từ lúc nào không hay, chẳng trách không ai hỏi tình hình.

“Hồng rồi! ... Ngủ quá say, ngay cả mệnh lệnh rút lui cũng không nghe thấy.” Giản Phàm bực tức làu bàu, phí công ngủ ngoài trời cả đêm.

Nhìn đám cấp dưới tên thì vẹo đầu tên thì chống mông ngủ, Giản Phàm cười, lòng nảy ra trò ác.

Đoàng đoàng đoàng!

Mấy tiếng súng nổ đinh tai vang lên, bộ đàm trong xe phát ra tiếng: “Các anh em, mau thức dậy, hung đồ tới rồi.”

Mấy vị hiệp cảnh đang ngủ ngổ ngang tức thì giật mình tỉnh giấc, Hắc Đản nằm ghé sau lăn ngay tới ghé trước, sau đó xe rung lắc, va chạm chí chóc, rồi thấy bộ mặt gian như trộm của Giản Phàm.

Mấy tiếng súng vừa rồi là Giản Phàm đặt chuông di động vào cạnh loa trên xe, nghe như thật.

“Đi chết đi.”

“Biến thái à? Đm ..”

“Muốn mời mọi người ăn cơm phải không?”

Cả đám nổi khùng, ba cái mũ cảnh sát bay vèo vèo về phía Giản Phàm, đang ngủ ngon bị đánh thức, bố ai mà vui được, vừa chửi vừa vơ đại thứ trong tay ném.

Giản Phàm cười hô hố, hiệu quả trò đùa không tệ, né tránh vật thể bay không xác định ném tới, rồi một tiếng khởi động xe phóng đi rồi phanh kết lại, làm mấy người trên xe lại ngã dúm dúm, quát: “Dậy đi, phải về nhà rồi, thống nhất lời khai trước, nói là cố thủ cả đêm sắp mệt chết. Nói không chừng cho chúng ta nghỉ phép một ngày ... Dậy đi, chẳng trách mà chỉ đạo viên nói bọn mày là đám lợn, trừ ngủ chỉ biết ăn.”

“Anh mới là lợn, anh là lợn trưởng.” Thành Cương dụi mắt mắng, làm cả bọn cười lăn cười bò.

Vừa mới đi thì mấy tiếng súng nổ đoàng đoàng truyền tới rõ ràng, mấy tên đang đấu láo chết lặng, cả đám nhìn Giản Phàm, Giản Phàm biết mình không giở trò, phanh gấp.

Tiếng súng này không phải giả, xe vừa dừng nghe đoàng tiếng nữa, càng rõ ràng.

Năm người đầu trải qua chuyện thế này bao giờ, hãi hùng nhìn nhau, nghe loáng thoáng đằng xa lại có tiếng súng nữa,

xen lẫn vào đó là tiếng còi xe cảnh sát. Cả đám hoảng ngay, đều rụt đầu ở chỗ ngồi khẩn trương nhìn ra ngoài.

Chớp mắt cách đó chưa tới 1 km nhìn thấy hai bóng xe, một chiếc xe cảnh sát đang đuổi một chiếc xe việt dã, tiếng súng vừa ròi từ hai xe phát ra.

“Oa, đấu súng kìa.”

“Mẹ nó, thằng nào chơi đời dám đấu súng với cả cảnh sát hình sự.”

“Tổ trưởng làm sao đây?”

Bốn tên nhìn chằm chằm Giản Phàm, đầu cúi thật thấp cứ như sợ đạn bắn tới, lưỡi líu cả lại, thậm chí tay run run.

Giản Phàm chớp mắt quyết định, lùi xe xoay ngang đường, quát khê: “Xuống xe.”

Năm người nhảy xuống, trốn sau xe nhìn về phía chiếc xe việt dã lao chồm trên đường.

Hai chiếc xe truy đuổi nhau phóng như bay, càng ngày tới càng gần rồi, Giản Phàm khẩn trương tới run lên, trong lòng chủ bản thân vô số lần, nhắm chỗ này an toàn nên mới đến, ai mà ngờ đâm đầu thẳng vào nguy hiểm. Nhìn trái nhìn phải, bốn người trừ Thành Cương còn trấn định, ba tên kia không ngồi bệt ra đất thì cũng sắp đá ra quần, chỉ biết nhìn y, Giản Phàm không kịp nghĩ nhiều, tiếng xe ngày một gần, vung tay bợp đầu Thành Cương một phát, hô: “Anh em, lên!”

Mấy bóng người từ sau xe lao ra.

Nhanh hơn cả thỏ hoang kinh hãi nhảy ra khỏi bụi cây.

Giản Phàm đưa tay ra hiệu, ý bảo chia hai đội, một trái một phải, mệnh lệnh chỉ có một chữ: Lên.

Tất nhiên không phải là xông lên phía trước bắt tội phạm, mà là chạy lên sườn núi bên phải bỏ trốn.

Chương 014: Vô dụng! Ăn hại, đồn công an toàn ăn hại. (2)

Bỗng dưng có mấy bóng cảnh sát xuất hiện khiến người trên xe việt dã giật mình, vừa mới giơ súng lên thì phát hiện mấy tên phi thân xuống ruộng, chớp mắt đã chạy xa mấy chục mét, mấy tên bò lên núi, thoát nắp sau cây cối không thấy đâu nữa.

Trong xe việt dã phá lên mấy tràng cười, giơ súng lên trời bắn thị uy. Còn tưởng bị chặn đường, không ngờ trốn như thỏ, cái xe cảnh sát kia đã trống không.

Xe cảnh sát truy đuổi phía sau, Santana đi trên đường núi thì tính năng kém mấy bậc với xe việt dã, liên tục bắn mấy phát súng không trúng bánh xe việt dã. xa xa nhìn thấy xe cảnh sát chặn đường, đang vui mừng có cơ xoay chuyển thì hình ảnh mấy cảnh sát bỏ chạy lọt vào mắt, nữ cảnh sát ở ghế phụ lái mắt hạnh trợn trừng, chỉ về phía trước giọng không dám tin: “Nhìn kìa đội trưởng Tần, người chặn đường chạy hết rồi.”

Mấy người kia thoáng cái đã chạy sạch, chắc chắn không phải mai phục.

“Đồ vương bát đản! Khốn kiếp! Mất mặt!” Đội trưởng Tần đập ga hết cỡ, vẫn đuổi không kịp xe việt dã đang tăng tốc, vừa lái xe vừa vỗ vô lăng, hồng hết cả rồi.

Uỳnh!

Chiếc xe việt dã tăng hết tốc độ đâm vào mé xe cảnh sát, cái xe bị húc lật sang bên đường, xe việt dã phóng thẳng lên núi.

Xe cảnh sát đuổi theo, lại vài phút sau một chiếc xe cảnh sát nữa hù còi chạy tới.

Nửa tiếng đồng hồ sau, chiếc santana hồng má, động cơ bị va quệt chảy dầu, đội trưởng Tần nổi cơn táng bành, gọi điện tới đại đội điều tra hình sự: “Tra xem đồn công an Thành Quán ai cầm chốt ở Trì Khẩu Ô Long, xử phạt hẳn cho tôi, tên nào tên nấy chạy nhanh hơn cả tội phạm, thứ vô dụng.”

Lại nửa tiếng sau, điện thoại cục trưởng cục công an huyện gọi tới đồn công an: “Ai lập chốt ở Trì Khẩu Ô Long, báo lên cho

tôi, thả nghi phạm bỏ chạy, phải chịu trách nhiệm. Ăn hại! Đồn cảnh sát Thành Quân các anh là một đám ăn hại!”

Đặt điện thoại xuống, Đai Thủy Tiên bụng đầy lửa giận, bị cục trưởng mắng cho mất hết thể diện, vừa ra khỏi văn phòng nhìn thấy mấy hiệp cảnh lũ thú đi về, chửi: “Ăn hại! Một đám ăn hại!”

Năm người Giản Phàm về tới đồn thì mặt trời đã lên cao, xe bị đội cảnh sát hình sự trưng dụng, lái vào núi săn lùng nghi phạm. Năm người đi bộ hai km mới bắt một cái xe chở gạch về huyện thành.

Mấy thanh niên choai choai khi bỏ chạy quá hoảng loạn, Hắc Đản đâm trúng đồng phân, thối không chịu nổi. Địa Lô nhảy vào bụi gai, móng bị cào rách, Thán Chùy và Thành Cương, tên mất mũ tên mất dùi cui. Còn Giản Phàm tìm được chỗ nấp ở gần nên không thảm như vậy, có điều cũng không khá hơn, sáng sớm sương dày, hai chân toàn bunn, áo thì ướt, ngồi xe chở gạch, bị gạch cọ người loang lổ màu, dọc đường tim vẫn đập điên cuồng, hoàn toàn không chú ý.

Xem phim thấy đấu súng thì phấn khích lắm, chứ đến khi bắn nhau ngay trước mặt thì sợ vỡ mặt, không đá ra quần là giỏi rồi.

Năm người vừa đi qua cổng liền trở mắt, trừ trực ban ra thì đều đứng trong sân, thấy bọn họ cứ như trong lò gạch bò ra thì cười khùng khục, mới đầu chỉ vài người cười, sau đó toàn bộ cười theo, vô tình nhìn thấy quần Địa Lô rách móng, có người kêu “Địa Lô, cậu lộ hàng kìa!..” Địa Lô sờ tay thấy móng phơi cả mảng, vội kẹp chân ngồi xuống, ai ngờ nghe “rẹt” một tiếng, vết rách toạc tận đũng quần. Thế là tiếng cười muốn nổ tung cả sân đồn cảnh sát, cười nghiêng cười ngả, thiếu chút ngã ngã xuống đất.

Đám Giản Phàm chỉ biết nhìn nhau, muốn cười nhưng không cười nổi.

“Cười cái gì? Nghiêm túc chút, hay ho lắm à?” Chắp tay sau lưng bước ra khỏi phòng, chỉ đạo viên Thủy Tiên mặt đờ đờ sát khí, hơn ba mươi người tức thì im re.

Đám Giải Phàm trên đường đã bàn bạc với nhau lời khai rồi, có điều cũng chẳng thấy mình làm gì sai, đại bộ phận cảnh sát trong đồn chưa bao giờ đụng tới súng nói gì tới hiệp cảnh bọn họ, có người còn chưa từng nhìn thấy súng. Đừng nói gặp phải côn đồ cầm súng, mà cầm dao hành hung cũng chạy ngay lập tức! Làm hiệp cảnh, cả tháng tính tròn chưa nổi 1000, còn không phát đúng ngày, không trong biên chế nên tốt nhất đừng để bị thương, nếu không tiền thuốc men chẳng được chi trả, không chạy mới là ngu.

Dù sao năm người lo ngay ngáy, vì chỉ đạo viên trừng mắt như đổ té chuẩn bị khai đao.

Nói thực, chẳng ai hi vọng đám hiệp cảnh nhận vài trăm tiền lương làm được chuyện gì, lâm trận không bỏ chạy mới là bất thường. Nhưng lại chạy đúng lúc người cục công an nhìn thấy thì không xong rồi, vốn là chuyện nhỏ, nhưng cục trưởng huyện mất mặt với thành phố, đồn công an mất mặt với cục trưởng, chỉ đạo viên càng mất mặt, quát tháo phải nghiêm trừng kẻ lâm trận bỏ chạy ... Vậy thì khó nói.

Hồng, lại phải chịu oan thay người ta! ... Giải Phàm thấy chỉ đạo viên liếc xéo năm người bọn họ đầy bất thiện. Thời điểm quá tệ, chú hai của Giải Phàm, đồn trưởng Giải Trung Thành đi Bắc Kinh thăm người thân, đi được hai ngày đã xảy ra chuyện, không có người chống lưng, Giải Phàm rất bất an.

Đài Thủy Tiên trừng đôi mắt như muốn giết lợn, chấp tay sau lưng bày đủ quần uy mới nói với đám Giải Phàm: “Các cậu đi đốt lò hay là chuyển gạch bán than vậy hả? Có chút tính tổ chức kỷ luật không? Tối qua không liên hệ được, nói, đi đâu?”

“Bảo cáo chỉ đạo viên, bộ đàm bị hỏng.” Giải Phàm đứng thẳng lưng đáp.

Hiển nhiên là không thể nói ngủ quên, xe quay về mà không hỏng thì nói là va chạm lại dùng được, dù sao máy móc thiết bị đồn cảnh sát toàn đồ cũ nát, vài bộ không dùng được nữa, đập vài cái lại dùng được. Cái thứ đồ kỹ thuật cao đó giống hiệp cảnh, thường hỏng vào lúc quan trọng.

“Á à, đối đáp được lắm! Sao, năm người các cậu không có đi động à? Đừng có qua mặt tôi, có phải ngủ quên không? Gặp phải

nhiệm vụ, dám nhãi con các cậu không trốn thì ngủ, tưởng tôi không biết chắc?” Chỉ đạo viên đã lật tẩy nội tình ý đồ đột phá, chụp trách nhiệm lên người mấy thằng nhóc này, ít nhất còn cảnh cáo được số còn lại.

“Báo cáo chỉ đạo viên, chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ giao phó, đội trưởng Tần yêu cầu chúng tôi cắm chốt ở địa điểm chỉ định, gặp tình huống khẩn cấp báo trung tâm chỉ huy, không được tự ý hành động. Tôi cho rằng, chúng tôi đã hoàn thành viên mãn nhiệm vụ, đáng lẽ phải được biểu dương.”

Giản Phàm ưỡn lưng dong dạc nói, không còn đường lui nữa, thế nên chỉ có thể liều thôi, tránh khỏi đề tài khó giải thích kia. Dám cảnh sát cười rộ lên.

“Thế sao?” Đai Thủy Tiên nhìn năm người, ba đứa ít tuổi còn biết cúi đầu nhận sai, Giản Phàm, Tiêu Thành Cương là hai cái gai trong đội hiệp cảnh, đều có chỗ dựa mình không chọc vào nổi, nhưng hôm nay bị cục trưởng mắng cho bẽ mặt, nhếch miệng cười nhạt: “Tôi biểu dương các cậu cái gì, nghi phạm không thấy, các cậu chạy nhanh hơn thỏ, biểu dương các cậu lâm trận bỏ trốn à? Các cậu dù bê một tảng đá cũng có thể chặn được chúng, sao lại vút xe bất chấp bỏ chạy? Có biết đội điều tra hình sự nói các cậu thế nào không? Vô dụng, ăn hại! Có thấy dễ nghe không? Bảo các cậu lập chốt, tốt xấu gì cũng phải ứng phó, hay đỡ gì cũng phải chạy chậm một chút, hay đỡ gì cũng phải làm cho lãnh đạo nhìn ... Giờ hay rồi, thả cho nghi phạm chạy, các cậu nói xem, trách nhiệm này ai gánh?”

Chương 015: Nồi đen chụp đầu ai?

“Chỉ đạo viên!” Giản Phàm cứng lưỡi, nếu cái tội lâm trận bỏ chạy chụp xuống đầu là chết chắc, lớn giọng cãi: “Chị muốn chúng tôi làm anh hùng thì cũng phải cho chúng tôi công cụ làm anh hùng chứ! Chẳng lẽ muốn chúng tôi dùng mấy lon nước ớt, mấy cái dùi cui cao su đối phó với ác đồ à? Nước ớt hết hạn rồi, chẳng biết có dùng được không. Chúng tôi không chạy thì làm sao? Đứng đó làm bia tập bắn chắc? Chúng tôi mà có

súng, chúng tôi cũng dám chặn đầu bọn chúng, cảnh sát trên cục công an thành phố nổ súng đùng đùng mà có ngăn được chúng không? Họ là tinh anh trong cảnh sát còn không ngăn được, chúng tôi ngăn nổi à? Vả lại, hôm qua đội điều tra hình sự nói, bọn họ đã giăng thiên la địa võng, dám hiệp cảnh chúng tôi có hay không cũng được. Bao nhiêu cảnh sát súng thật đạn thật còn không bắt được, sao bắt chúng tôi gánh trách nhiệm? Đầu người khác đội mũ cảnh sát, chẳng lẽ đầu chúng tôi đội nồi đen à? Dù là gánh tội thay cũng chẳng thể đem hết cút đái đổ lên đầu chúng tôi.”

Nghe Giản Phàm thao thao bất tuyệt, dám hiệp cảnh đồng cảm hết sức, chợt thấy oan ức dâng lên trong lòng.

Cái mồm Giản Phàm từ nhỏ luyện ở quán ăn không phải đùa, đấu khẩu với nam hay với nữ trong đồn công an chưa từng thua, hôm nay đem công phu ra dùng, nói cho chỉ đạo viên không phản bác nổi. ... Nhất là đoạn cút đái đổ lên đầu càng làm đội ngũ nhốn nháo. Bốn người sau lưng Giản Phàm cắn răng mà cười, nếu không phải đối diện với chỉ đạo viên đã cười chảy nước mắt.

Thanh danh hiệp cảnh so với lưu manh trên đường chẳng tốt hơn là bao, có lợi thì cảnh sát hưởng, có chuyện thì dám hiệp cảnh không biên chế gánh. Bên ngoài kia gọi hiệp cảnh là cảnh sát nồi đen, cảnh sát thùng phân, ngoại hiệu chướng tai gì cũng có. Đồn cảnh sát gặp chuyện lớn tới mấy, khai trừ vài hiệp cảnh là xong, Giản Phàm đoạt tiên cơ nói ra trước, đạo lý rõ ràng, khiến chỉ đạo viên á khẩu.

Đài Thủy Tiên mặt lúc đỏ lúc trắng, đúng lúc này điện thoại cứu mạng tới, xem số gọi tới rồi vội vàng chỉ đám Giản Phàm: “Đình chỉ, cả tổ đình chỉ, viết báo cáo, nghe xử lý, giải tán!”

Sau đó mặt hầm hầm về văn phòng.

Đội ngũ giải tán, vài hiệp cảnh đi qua vỗ vai Giản Phàm tán thưởng, y chẳng còn sức đáp lại, vất vả cả đêm, ai cũng mệt, trừ trực ban, chia năm xẻ bảy lên xe của mình về nhà. Đám cảnh sát nhìn năm người họ cười hả hê, còn hiệp cảnh thì vây quanh nhao nhao.

“Địa Lô, thằng nhãi mày không phải nông lắm à, hôm nay sao thảm hại thế, nhìn thấy ác đồ cầm súng thế nào không?”

“Hắc Đản, sao thối thế này? ... Ái dà, mùi cứt.”

“Oa ca, anh đúng là đệ nhất soái ca ở đồn mình, hôm nay càng ngầu, nói cho chỉ đạo viên cứng họng luôn.”

Người trêu ghẹo, tìm trò vui, xem náo nhiệt, nói cả một đống lời vô nghĩa, năm người ai cũng có vài phần khó chịu, gạt đám đông rời khỏi đồn công an. Đi qua hai cái ngõ Giản Phàm mới dừng lại, ngạc nhiên nhìn bốn cặp dưới vẫn lẻo đẻo đi theo, phát tay: “Mấy đứa về cả đi, ai tìm mẹ người nấy, theo anh làm gì?”

“Oa ca, chúng ta bị đình chỉ rồi, không cẩn thận còn bị đuổi, phải làm sao đây? Hay viết báo cáo thừa nhận sai lầm?” Thán Chùy đen xì xì, cao lớn như trâu, song vẫn chỉ là đứa bé to đầu thôi, lo sợ hỏi.

Giản Phàm suy nghĩ, uốn lưỡi mấy lần vẫn thấy khó nói: “Không dễ, người ta muốn chụp nôi đen lên đầu chúng ta, chúng ta viết kiểm điểm cũng vô ích, đội hình cảnh đang ở trên núi, tạm thời không để ý tới chúng ta, nếu bắt được người còn dễ ăn nói, chẳng ai làm khó với nhân viên tạm thời chúng ta, nếu không ... Đợi có kết quả rồi tính.”

“Nếu không bắt được người?” Hắc Đản hỏi, hôm nay dẫm phải phân đã đủ mất mặt, nếu còn mất việc, không dám về nhà nữa.

“Không sao, các cậu đẩy hết trách nhiệm lên người anh là được, cứ nói anh bảo các cậu trốn, dù sao anh cũng chẳng muốn làm nữa.” Giản Phàm cố làm ra vẻ dửng dưng trấn an đám anh em.

“Đừng, nếu xử phạt thì cùng chịu, sợ mẹ gì?” Thành Cương tỏ vẻ có nạn cùng chịu.

“Linh tinh, anh bị đuổi, hay dở gì còn kiếm ăn được ở quán, mày có ông cậu làm trưởng ban công an, còn bọn chúng chẳng biết cái chó gì, mày bảo chúng làm việc gì? Nghe anh, bốn người viết báo cáo nộp lên, sau đó là có thể đi làm tiếp, anh chây ì không nộp, mấy ngày sau họ chụp tội lên đầu rồi đuổi anh là xong việc.”

Giản Phàm nhìn mấy đứa cuộc sống chẳng có trông đợi gì, thậm chí còn kém mình, Thán Chùy nhà ở quê rất khó khăn, Hắc Đản tốt nghiệp sơ trung chẳng được mấy năm, vốn là tiểu lưu manh trên đường. Địa Lô nhà bán đậu hũ, lương hiệp cảnh tuy thấp, dù gì cũng là công việc.

Cả ba đều cảm kích nhìn Giản Phàm, vỗ vai chúng, chép miệng một cái, xoay người bỏ đi.

“Mẹ nó, thói đời gì thế này, có trách nhiệm là đổ lên đầu hiệp cảnh.” Thành Cương nghiêng răng nghiêng lợi, quay sang ba tên ngây như phỗng: “Nhìn cái gì mà nhìn, cút xéo, thường ngày bọn mày mở mồm ra là Oa ca, Oa ca, giờ có chuyện để một mình anh ấy gánh, bọn mày còn chút nghĩa khí nào không?”

....

Xử lý năm cái gai, Đài Thủy Tiên nhận được điện thoại, rời đồn tới cục, vội vội vàng vàng, chạy lên văn phòng cục trưởng cục công an huyện ở tầng bốn, vừa mới đi vào liền bị mắng té tát.

“Làm ăn kiểu gì thế, đồn trưởng Giản vừa đi hai ngày đã không ra sao rồi, năm người kia sao có thể bỏ xe mà chạy?”

“Cục trưởng, năm người đó là hiệp cảnh.” Đài Thủy Tiên hối hận không thôi, chính vì sợ đám hiệp cảnh không làm nên trò trống gì nên mới tìm mấy vị trí không đáng kể để an bài, vậy mà biến thành chỗ quan trọng, đúng là càng sợ cái gì thì thứ đó càng tới.

Cục trưởng ngạc nhiên: “Toàn bộ à? Không phải bảo cô bốn phối hợp một sao? Sao lại để toàn hiệp cảnh lên tuyến đầu, bắt họ đơn độc chấp hành nhiệm vụ, lỡ xảy ra sự cố thì sao? Cô làm chỉ đạo viên kiểu gì?”

Nghe thấy trách nhiệm đổ lên mình, Đài Thủy Tiên sợ hãi: “Xin lỗi cục trưởng Mao, tôi công tác sai lầm, lực lượng trong đồn không đủ, khu vực quản lý lại rộng, tinh binh mãnh tướng được phái hết chỗ yếu hại, có trang bị súng. Ô Long Trì Khẩu là đường nông thôn, căn bản không ra được ngoài, đi được ba mươi km là thành đường núi, chót chặn đó cục thành phố thấy có hay không cũng được, nên phái năm hiệp cảnh đi, ai ngờ nghi phạm lại chạy về chỗ đó. Tôi ...”

“Tôi cái gì mà tôi ? Công lao có thể tranh, trách nhiệm không thể đùn đẩy, hiệp cảnh thì sao, hiệp cảnh cũng phải ra dáng cảnh sát, cũng phải có cảm giác trách nhiệm và vinh dự chứ? Thường ngày cô giáo dục kiểu gì? Cô phải chịu trách nhiệm, phải kiểm điểm sâu sắc.” Cục trưởng đem trách nhiệm vòng vèo mấy lượt, hình như không phải của hiệp cảnh, mà là trách nhiệm của chỉ đạo viên.

Đài Thủy Tiên rồi rít gạt đầu: “Vâng, vâng, tôi kiểm điểm sâu sắc.”

“Năm người kia đâu? Có những ai?”

“Một tên Giản Phàm, là cháu đồn trưởng Giản, một là Tiêu Thành Cương, cháu ngoại trưởng ban pháp chế thành phố. Ba người còn lại Hách Kiến Lô, Đàm Vũ Nghĩa, Lý Chí Quảng mới tuyển năm nay. Cục trưởng Mao, tôi đã đình chỉ viết báo cáo rồi.” Đài Thủy Tiên nói tới năm người đó, đột nhiên thấy buồn cười, danh hiệu Cương Pháo, Địa Lô, Thán Chùy đều rất hợp hình tượng.

“Đương nhiên phải viết, chẳng những chúng viết, mà cô càng phải viết, cô nhất thời sơ xuất tạo thành ảnh hưởng lớn, ảnh hưởng xấu tới cục, dùng ai không dùng, cô đem một đám hiệp cảnh vào vị trí quan trọng! ... Đi đi, đừng ở đây làm tôi thêm phiền, nếu không bắt được nghi phạm, tôi xử lý cô.” Điện thoại vang lên cắt ngang lời giáo huấn của Cục trưởng Mao, nhận điện thoại rồi an bài vài nhóm đặc cảnh lục soát, chẳng để ý tới chuyện nát ở đồn, phẩy tay như đuổi ruồi.

Chương 016: Huyện thành có cái hay của huyện thành.

Đài Thủy Tiên rời khỏi văn phòng, đi ra đường, cảm xúc ngổn ngang, trong đồn chỉ có hơn hai mươi cảnh sát, vậy mà phải quản lý địa bàn tới hơn vạn người, từ hộ tịch tới trị an, cả một đồng chuyện từ sáng đến tối bận không mở mắt ra được. Trừ đồn trưởng Giản Trung Thành xuất thân là lính, còn lại có ai cầm chắc được súng đầu, tội phạm nghiêm trọng thế này từ bao giờ thành chuyện của đồn công an rồi? Bao nhiêu vũ cảnh, đặc cảnh đều không ngăn được, định đổ vây lên đồn đấy à? Đừng nói hiệp cảnh, đến cảnh sát bọn họ mà gặp phải cũng chạy không sót một ai.

Thối đời gì thế, có đổ trách nhiệm không thể cứ đổ cho cơ sở chứ.

Đài Thủy Tiên thấy mình còn oan hơn cả đám Giản Phàm! Vòng vo thế nào mà cái nội đen chụp lên đầu.

Ở đơn vị xưa nay là thế.

Đồn trưởng Giản chưa về, Đài Thủy Tiên khó xử, năm người đó, có tới hai tên mình không tùy tiện xử lý được, ba tên còn lại đều là đứa trẻ thôi, trừ đi đám không dám đuổi thì còn lại là không nỡ đuổi. Đội điều tra hình sự biết là hiệp cảnh không lên tiếng, cục công an cũng biết đó là loại hàng gì, nếu nghe tiếng súng mà không chạy mới bất ngờ.

Cục trưởng Mao không nói truy cứu thế nào, chỉ nói xử lý sau, câu này không tiện nói rõ.

Đài Thủy Tiên báo cáo chỉ nói năm người đó đình chỉ kiểm điểm, không nói xa hơn.

Truy bắt vẫn đang tiến hành, đêm hôm đó xảy ra chuyện, đại đội điều tra hình sự khi tổ chức vây bắt ở huyện thành xảy ra sai sót, bắt nhầm thân thích của nghi phạm. Máy chục cảnh sát bao vây tiểu khu, dù là chuột trong hang cũng cảnh giác. Hai nghi phạm không chỗ trốn đành mạo hiểm, khi trời sắp sáng cướp một cái xe việt dã lao khỏi vòng vây, hình cảnh huyện không

ngăn được, cảnh sát thành phố bám sát, mấy thằng nhóc cầm chốt vút xe bỏ chạy, mới phải trơ mắt nhìn hai tên nghi phạm chạy vào núi. Nếu nói tới trách nhiệm, rất khó, là cảnh sát thành phố nhảm chỗ, cảnh sát huyện không ngăn được tội phạm, chốt cuối cùng bỏ xe đều có trách nhiệm.

Cái nồi đen vẫn treo lưng lửng ở đó, chụp lên đầu ai thì còn nghiên cứu.

Đồn công an bây giờ chẳng có chuyện gì liên quan tới vụ án nữa, vũ cảnh hình cảnh đi lục soát không cần tới họ. Ba thằng nhãi Hách Kiến Lôi, Đàm Vũ Nghĩa, Lý Chí Quảng hôm sau nữa cúi đầu nộp báo cáo, bụng chửi "thủy tiên không có hoa chỉ là hành", tai nghe chỉ đạo viên Thủy Tiên chửi mắng, có điều mắng xong liền đi làm.

Tiêu Thành Cương không lộ diện, thường ngày cà lơ phất phơ, ỷ có cậu ở cục thành phố, không coi đám cảnh sát trong đồn ra gì. Nói không chừng chơi điên ở đâu rồi. Giản Phàm không lộ diện, xem ra chuẩn bị nhận cái nồi đen này.

Cơm quá nóng, để nguội đã; chuyện khó làm, tạm gác lại.

Đài Thủy Tiên không thấy cấp trên truy cứu, tạm thời bỏ qua, lòng tính toán, đợi đồn trưởng về xử lý hai cái gai này. Nếu tốt hơn một chút, đám vũ cảnh hình cảnh bắt được nghi phạm ở Ô Long, hoặc mấy tên nghi phạm sa lưới, một chuyện tốt bù trăm chuyện xấu, khẳng định không ai truy cứu.

Giống như lãnh đạo nói, thành tích là chủ yếu, nếu xảy ra chuyện ảnh hưởng hình tượng cảnh sát, làm sao mà khoa chiêng gióng trống tuyên truyền được?

Chỉ tiếc là tìm kiếm ba ngày, trừ phát hiện cái xe nghi phạm vút bỏ, không có thu hoạch gì nữa, ai nấy mệt mỏi thu quân.

....

Người khác không thu hoạch gì chứ Giản Phàm thu hoạch lớn.

Làm học sinh thì trốn học, đi làm thì bỏ việc, đều là chuyện vui lớn trong đời. Liên tiếp bốn ngày danh chính ngôn thuận không đi làm, Giản Phàm sắp mừng tới lịch miêng.

Mừng cái gì? Mừng vì trong túi dư dả hơn không ít, chuyện làm ăn ở Đệ nhất oa tuy chưa bao giờ bùng nổ, nhưng chẳng bao

giờ tẻ, quán ở vị trí cực kỳ đắc địa bên đường, thường xuyên có khách vãng lai, mấy ngày qua suốt cả ngày làm phục vụ, được mấy bàn khách lạ, khi thanh toán nhìn người mà chật chém, trong túi gia tăng không ít ngân lượng.

Giản Phàm làm việc ở nhà chưa bao giờ được phát tiền công, cùng lắm cuối tháng mẹ tính sổ thấy phí sinh hoạt dư dả được chút thì cho y vài đồng gọi là, chả bỏ đũa ăn mày. Nhưng mỗi tháng thu nhập còn cao hơn cả lương hiệp cảnh, tích tiểu thành đại là đạo lý học từ cha, mà học được từ lâu rồi. Đùng thấy mỗi ngày chỉ chém một hai phát, nhưng không phải ít đâu, mỗi khi gom được hai tháng tiền chẵn dế béo, Giản Phàm lại lên tỉnh thành cùng Hương Hương happy happy, ăn chơi vài ngày đợi túi cạn sạch lại về huyện Ô Long.

Điều duy nhất khác với cha y là, cha y kiếm tiền vì gia đình, Giản Phàm kiếm tiền để tiêu.

Tốt nghiệp hơn một năm gần như toàn sống như vậy, mặc dù trong mắt người khác giống người thất nghiệp lêu lổng, nhưng Giản Phàm thấy cuộc sống dễ chịu, tự do tự tại. Hai ngày qua tính cả tiền công lẫn tiền tích góp được gần ba nghìn, Giản Phàm thực sự tính thứ bảy có nên cùng Phí Béo lên tỉnh thành chơi không?

Sáng nay như mọi khi Giản Phàm thức dậy từ 6h, chạy quanh tiểu khu tập thể đục, gần 7 giờ tới quán giúp cha, nhân lúc chưa có khách rảnh rồi ngồi ăn sáng, nhìn lịch mới sực nhớ hôm nay là ngày công bố điểm của kỳ thi thống nhất công vụ viên hương trấn, nói với cha một tiếng ra ngoài có việc rồi rời quán. Chuyện ở đồn công an tới giờ vẫn không dám nói với trong nhà, sợ cha mẹ lo, chuyện thi cử công bố điểm cũng không dám nói, trước tiên xem thi ra sao đã rồi chuẩn bị tâm lý trước cuồng phong bạo vũ.

Lúc có hàng thì lái xe, tiết kiệm sức, rảnh rảnh đi dạo thì đạp xe, tiết kiệm xăng.

Giản Phàm đạp cái xe đạp cũ kỹ sơn bong tróc đen xì lên đường.

Huyện Ô Long nhỏ lắm, từ quán cơm tới huyện thành chỉ hai mươi phút là có thể đi về một chuyến, huyện thành xanh hóa

rất tốt, mùa hè chấp mặt trời chói chang, hai bên đường nào hòe, nào bạch dương, nào liễu xanh biêng biếc che bóng râm mát. Ở đây một mặt là sông một mặt là núi nên cái nóng không tới mức không chịu nổi, nhất sông Ô Long vẫn xanh như xưa chẳng hề bị ô nhiễm.

Những thứ đó khiến Giản Phàm thấy vô cùng thích ý, ở thành phố, kệ xanh hóa tốt bao nhiêu, cứ luôn cảm giác giả giả, hoa toàn nhà người trồng, chẳng có mùi thơm thiên nhiên; nước được làm sạch, chẳng được tươi mát như nước tự nhiên; cỏ càng không phải nói, cây nào cây nấy màu mỡ, nhìn là biết người chăm, bón phân quá độ rồi.

Suốt dọc đường huyết sáo ca hát, hai ngày qua Giản Phàm quên bém chuyện đồn công an rồi, dù sao cùng lắm là khai trừ, mình còn chẳng thêm làm này. Đạp xe tới chính phủ huyện xem điểm phải đi qua nơi chiêu đãi chính phủ, Giản Phàm bị một kỳ cảnh thu hút.

Cảnh là người, người là cảnh.

Nhà chiêu đãi chính phủ trang hoàng cầu kỳ là nhà khách tốt nhất huyện thành, đã đổi tên thành nhà khách Ô Long, nhưng người trong huyện vẫn quen mồm gọi là nhà chiêu đãi chính phủ. Cái danh xưng này đậm mùi quan cách, ở trong đó đại biểu cho thân phận tối cao.

Khuôn viên nhà chiêu đãi là sàn lát đá Đại Lý trắng phẳng lỳ, chính giữa là giả sơn suối phun, bốn xung quanh hàng rào sắt sơn xanh, nhìn ra phía sau là tòa nhà trắng mười tầng, là kiến trúc tráng lệ nhất huyện thành. Vậy mà trước hàng rào có một người, người này vô cùng ảnh hưởng dung mạo đô thị, một tên béo tay nắm hàng rào nghiêng người về phía trước, không biết nhìn trộm cái gì, người đó chẳng cần nhìn phía trước cũng biết là Phí Sĩ Thanh, vì cái đít vệt chống lên, huyện Ô Long ít ai bì được.

Chương 017: Cái lưỡi không xương. (1)

Cái tính thích chơi ác lại nổi lên, Giản Phàm khóa xe đạp, rón rén như mèo tới sau lưng Phí Sĩ Thanh, thành linh hét to, sau đó co chân sút một phát.

Phí Béo sợ hãi ôm hông la như lợn bị chọc tiết, thiếu chút nữa hết hồn, quay đầu thấy Giản Phàm, nổi khùng: “Làm ... Làm trò gì thế, đại giả đang ngắm mỹ nữ, xéo!”

“Hả, mỹ nữ à? Đâu? Phế Phẩm mày lên cơn gì thế? Không phải thích bác gái quét dọn chứ? Hô hô ...” Giản Phàm ngẩn cổ nhìn sân nhà chiêu đãi đồ mười mấy cái xe, cũng có người qua qua lại lại, nhưng không thấy mỹ nữ, chỉ thấy bác gái quét sân.

Phí Sĩ Thanh phì một tiếng kinh bỉ, nói tới đề tài này là nổi hứng, choàng vai Giản Phàm cùng nhìn qua hàng rào: “Oa ca, mỹ nữ đó không giống bình thường, mày phét lác thấy hết mỹ sắc thiên hạ, tao đảm bảo mày chưa từng thấy mỹ nữ có khí chất, xinh đẹp như thế! Không, không, phải gọi là hiệp nữ! Mày chưa thấy, tao nhìn hai ngày rồi.”

“Mỹ nữ, còn là hiệp nữ? Mà mày nhìn tận hai ngày, mày có bệnh à?”

“Thật đấy, hai cái mắt của tao mà còn phải hoài nghi à?” Phí Sĩ Thanh nóng lòng biện bạch: “Hai ngày qua mẹ tao ép tao dậy sớm rèn luyện giảm béo, sáng sớm ra ngoài liền thấy trong công viên sông Ô Long có người khiêu vũ, chu choa, mày không thấy thôi, mặc áo trắng như tiên nữ hạ phàm! Nhìn thôi mà toàn thân ngứa râm ran, về sau nhìn kỹ, tao mới nhớ ra, không phải múa, mà là tập yoga ... Biết yoga là gì không? Là loại mà ngã người ra sau, đầu chạm vào hông ấy, rồi xoẹt một cái gập mình về phía trước, chân kẹp được cả đầu, giơ chân lên một cái ... Chắc chắc ...”

Thằng béo vừa nói vừa múa may minh họa, nói tới cao hứng, minh họa thiếu chút nữa ngã lăn quay.

Giản Phàm bật cười, tiếp lời hấn: “Sau đó mày theo đuôi nhìn trộm người ta hả? Phế Phẩm, mày hạ lưu đã đành, đừng có hạ tiện được không?”

“Đám chúng ta là giống phong lưu, sao có thể hạ lưu? Ngắm mỹ nữ không hạ lưu, chơi mỹ nữ mới hạ lưu! ... Tao chỉ thưởng

thức, không như mày, thấy mỹ nữ là muốn lên giường.” Phí Sĩ Thanh nói hết sức hiển nhiên.

Giản Phàm thấy thằng béo hứng trí như thế cũng để tâm hơn: “Đâu, người đâu? Mày nói xinh đẹp như thế, tao phải thẩm hạch xem.”

Vừa nói tới mỹ nữ, e chỉ cần là nam nhân đều nổi lên chút hiếu kỳ như thế.

Cách hàng rào ngắm mỹ nữ là sở thích đám anh em KTX thời đại học, vừa nhìn vừa bình luận, mặc dù không sờ được, không ăn được cũng khoái chí lắm. Thời đại học nhiệt tình cao, thậm chí còn ngồi mấy trạm xe bus tới trường nghệ thuật, xem người mẫu xe, xem body painting trong truyền thuyết. Rảnh rỗi không gì làm, ngồi ở đầu đường ngắm mỹ nữ qua lại có thể ngắm nhìn suốt một ngày, mà thằng béo là cao thủ trong nghề, thích nhất mùa hè ngồi ngoài đường ngắm mỹ nữ chảy nước dãi.

“Lát nữa là ra, chuẩn bị tinh thần, bên trên có thể chảy nước, phía dưới chớ chảy nước. Này, này nhìn đi, ra rồi, ra rồi.” Phí Sĩ Thanh khấn trương tới cái mặt mỡ rung rinh, chớp mắt mò ra cái ống nhòm cỡ nhỏ, miệng chóp chép như ăn món ngon: “Úi úi, nhìn vóc dáng kia, phần trên đầy đặn thế kia, phần dưới khẳng định là sâu không thấy đáy ... Oa, nhìn mặt cô ấy kia, cho tao sờ một cái, chặt tay cũng cam lòng ...”

“Đưa tao xem, béo, đưa tao xem nào ...” Giản Phàm bị Sĩ Phí Thanh khơi lên hứng thú, cướp lấy cái ống nhòm, cách tới mấy chục mét, không có cái thứ này không nhìn rõ được.

Áo lụa mỏng khoét nách màu trắng, quần thụng rộng thoải mái, hông đeo thắt lưng da, cánh tay trắng trẻo đung đưa chiếc túi xách màu vàng gạo, cách ăn mặc đơn giản càng thể hết duyên dáng nên của nữ nhân, giai nhân phong tình vô hạn từ trong nhà đi ra, đứng đợi trước xe, hình như chuẩn bị đi đâu đó.

Giản Phàm nhìn mặt giật mình, tay run thiếu chút nữa rơi cả ống nhòm.

Cái miệng ác độc của Phí Sĩ Thanh phun nọc: “Sững sờ rồi phải không? Chết điếng rồi phải không? Thấy mình sống uổng rồi không? Hương Hương của mày, so với tiên nữ, chênh lệch như trời với đất phải không?”

Giản Phàm bỏ ống nhòm xuống, nhìn cái mặt dâm tiện hả hê của thằng béo, bực mình nảy một kế: “Phế Phẩm, cho tao năm phút, tao tán được em này, mày tin không?”

Phí Sĩ Thanh cầm ống nhòm chẳng thèm quay đầu: “Lịch sự chút, đừng thấy ngứa ngáy là vô lý, bằng vào mày bây giờ, đứng cùng tiên nữ cũng là xúc phạm.”

Không hề châm trọc mà là sự thực, Giản Phàm mặc chiếc áo thun cổ rộng ngả màu, còn là loại chẳng phải xu hướng mua thời đại học, bên trên in bốn chữ "Tôi còn độc thân", cùng với quần jean giặt tới bạc phếch, mặt mũi thì được đấy, nhưng mà cái bộ dạng thì nghèo khó quá. Phí Béo ưa hàng hiệu luôn lấy cái này ra chế nhạo Giản Phàm.

Thấy Giản Phàm im re rồi, Phí Sĩ Thanh càng được thể khinh bỉ: “Đừng tơ tưởng mỹ nữ khác, giữ chắc cái mày có trong tay đi. Tao sợ ngay cả Hương Hương mày còn không trông nổi, trên thành phố súc vật chỉ nhiều hơn chứ không ít hơn nơi này đâu.”

Đây chính là điều y luôn lo, đã cố không nghĩ tới mà thằng chó cứ nhắc hoài, thật muốn đá cho nó một cái quá, trán Giản Phàm nổi gân xanh: “Mày càng hạ thấp tao, càng chứng tỏ mày chột dạ, không dám cựa thì thôi.”

Phí Sĩ Thanh nhếch mép: “Cựa thế nào?”

“Bây giờ tao lập tức đi vào đó, nếu tao có thể nắm tay được cô ấy, xin được số điện thoại, nói không chừng còn kiếm được cuộc hẹn gì đó thì sao? Cựa 500 nhé?” Giản Phàm khoanh tay trước ngực khinh khỉnh khích bác Phí Sĩ Thanh, hai thằng từ nhỏ tới lớn thích đấu nhau, chẳng ai phục ai.

Phí Sĩ Thanh bị khích tới quên cả ngấm mỹ nữ, xĩa tay vào mũi Giản Phàm: “Mày nghĩ mày đẹp trai lắm à? Ở chỗ nhà quê này, mày nghĩ mày đẹp trai nhất chứ gì? Định dọa ai? Năm nghìn, dám không?”

5000? Giản Phàm nuốt nước bọt: “500 thôi, tao sợ mày quịt, 500 thì cựa.”

“Cựa thì cựa.”

“Được mày nhìn cho rõ, chớ quịt đấy.”

“Thừa lời, tao mới sợ mày quịt! thua mà không trả, tao tới nhà mày ăn nịch bụng luôn.”

Giản Phàm tự tin vỗ vỗ vai Phí Béo, nghênh ngang sải bước vào sân nhà chiêu đãi.

Nếu nói cái mã ngoài của Giản Phàm đi dụ dỗ được mấy em gái vị thành niên thì Phí Sĩ Thanh tin ngay, thằng đó rất có sức hút với con gái, tốt nghiệp đại học rồi mà mặt vẫn còn non choẹt như thế, đeo theo cái cặp nói là học sinh cao trung không thành vấn đề. Nhưng mỹ nữ đối diện rõ ràng không ở tuổi dễ bị cảm nắng nữa rồi, nói không chừng là khách ở đơn vị nào đó xuống quê hoặc là đi du lịch, lần đầu gặp mặt mà có thể nắm tay xin số điện thoại, đánh chết Phí Sĩ Thanh cũng không tin.

Nhưng Phí Sĩ Thanh làm sao ngờ, Giản Phàm biết quen mỹ nữ đó, biết cái xe kia, chẳng phải ai khác, chính là Tương Định Giai hôm đó ở quán ăn bị y xẻo một nhát, một thân váy trắng phiêu phiêu đã đổi thành trang phục ở nhà, ma xui quỷ khiến thế nào bị Phí Béo bám theo.

Chỉ cần quen là dễ rồi, chẳng qua là sờ tay xin số điện thoại thôi, có khó mấy đâu.

Trong lúc chạy Giản Phàm đã tính toán mấy cách khác nhau, rồi chọn ngay cách trực tiếp nhất, tới nơi cười hết sức ngây thơ đơn thuần: “Chị Tương, chị Tương ... Tìm được chị rồi.”

Chương 018: Cái lưỡi không xương. (2)

Nụ cười Giản Phàm cứ như gặp được người thân xa cách lâu ngày, có tính mê hoặc cực cao, từ nhỏ đứng trước mặt giáo viên nói dối, một lần tỏ ra ngoan ngoãn lừa tiền mẹ, mỗi lần thi xong tới chỗ giáo viên xin xỏ, mỗi lần máu lạnh xẻo người ta, y đều dùng nụ cười trẻ thơ này.

Nữ nhân có thể cửa sừng làm nghề, vì sao nam nhân không thể? Nữ nhân cửa sừng làm nghề là để lừa nam nhân, còn nam nhân thì có thể lừa cả nam lẫn nữ, điều kiện tất nhiên là mặt dày hơn thớt.

Quả nhiên Tương Địch Giai vừa quay đầu nhìn thấy phục vụ mấy ngày trước hóa thân thành nam sinh, tức thì nở nụ cười như nắng xuân, vui vẻ đặt một ngón tay lên môi dưới, ngẫm nghĩ: “Ồ, cậu là ... Giản Phàm? Sao lại tới đây, tìm tôi à?”

“Đúng thế, tìm chị đây! Tìm chị thật là khổ, phải nghe ngóng mãi mới tìm được tới chỗ này.” Giản Phàm thở hồng hộc cứ như chạy cả quãng đường dài, nói dối giỏi hơn cả nấu ăn.

“Có chuyện gì không?” Tiểu soái ca vội vội vàng vàng như thế, làm Tương Địch Giai ngạc nhiên chớp đôi mắt đẹp hỏi.

“Chị còn nhớ Phù dung ngọc mỹ hoàng mà chị muốn không?” Giản Phàm hỏi.

Tương Địch Giai gật đầu: “Ừ, hai ngày nữa tôi tới lấy, còn chưa xong việc.”

Giản Phàm chà chà tay, cứ như có chút xấu hổ, lúng túng nói: “Không không, chị Tương, chị hiểu lầm rồi, hôm qua tôi gặp ông nội, ông nội nghe nói có người nhớ tới cái xưởng cũ của mình, còn biết bài thơ con cóc của ông, nhất định là khách hàng cũ cực thích ngọc mỹ hoàng, không phải là vấn đề bán rượu nữa, mà nhất định bắt tôi tặng chị một chai, tôi về mới phát hiện ... Thực sự có lỗi với chị.”

Một lý do thích hợp, vẻ mặt bối rối áp úng, đôi mắt vô tội, giọng nói thành khẩn, Tương Địch Giai không có bất kỳ đề

phòng nào, thuận theo đề tài hỏi: “Sao thế, sao lại có lỗi với tôi, chúng ta vừa mới quen nhau mà.”

Giản Phàm ngượng ngùng: “Lúc giặt quần áo, tôi không chú ý, làm hỏng danh thiếp, muốn tìm chị lại không tìm được, đi qua đây vừa vặn thấy chị, cho nên ... Tới tìm chị, chị cho tôi tấm danh nữa, lần sau tôi mang rượu tới cho.”

“Không sao ... Đúng khách khí.” Tưởng chuyện gì, không ngờ tiểu soái ca vì chuyện nhỏ như thế mà thấy có lỗi, Tương Dịch Giai cảm động lắm, đúng là người huyện thành nhỏ, thật thà, chất phác. Cô lục túi xách, không thấy danh thiếp, nhưng có một cái bút, cười nói: “Danh thiếp tôi dùng hết rồi, để tôi viết cho cậu, có điều không thể lấy không rượu của cậu, tôi sẽ trả tiền cho cậu đúng giá.”

Giản Phàm thở phào đưa tay tới: “Chị Tương, chị viết ở đây đi ...”

Tương Dịch Giai nhìn dáng vẻ đơn thuần của Giản Phàm, đầu biết y đang giở trò, mím môi cười, cầm bút viết số điện thoại lên tay y, vừa viết vừa nói: “Cửa hiệu trăm năm xem ra không phải chỉ có hư danh, Giản gia cậu có thể gọi là làm ăn có cái tâm, tôi được lĩnh giáo rồi.”

“Dạ ..” Giản Phàm nhìn dãy số di động trong lòng bàn tay, toàn thân cứ lâng lâng, không hề nghe ra lời của Tương Dịch Giai có ý ám chỉ, cảm giác được bàn tay nhỏ nắm lấy, vô cùng khoan khoái.

Cảm giác ấy, tựa như có dòng điện li ti chạy khắp toàn thân, dễ chịu vô cùng, cách nhau có gần một mét, cái mũi cực thính của đầu bếp ngửi được u hương từ cổ mỹ nữ tỏa ra, mái tóc mềm bay bay như có mùi thơm tựa có tựa không, là mùi hoa nhài, rất hiếm thấy ... Hòa trộn với mùi thơm của thân thể, thậm chí còn say lòng người hơn cả Phù dung ngọc mẽ hoàng.

Tương Dịch Giai thấy Giản Phàm ngẩn người, mỉm cười đánh bàn tay y, mắng khẽ: “Không được nhìn nữ nhân như thế, không lịch sự.”

Tuy nói thế, nhưng giọng nhẹ nhàng êm ái chẳng hề có ý trách, tựa người chị chỉ bảo đứa em nhỏ. Được người ta tán

thường tốt hơn là bị ngó lơ, hơn nữa là tiểu soái ca đơn thuần, không khiến cô phản cảm.

“Xin lỗi chị Tương, thất lễ rồi, nhưng không phải tôi bất lịch sự, mà là phát hiện ... Chị muốn biết không?” Giản Phàm tích tắc tỉnh ngộ, thay bằng vẻ mặt nghiêm túc.

“Cái gì thế?” Tương Địch Giai ngạc nhiên.

Giản Phàm trịnh trọng nói: “Vừa rồi tôi đột nhiên phát hiện sức khỏe chị có vấn đề, chị không ngại tôi nói thật chứ?”

Tương Địch Giai bị dọa ngay, giọng hơi hốt hoảng: “Thế sao, tôi khỏe lắm mà, cậu nhìn ra cái gì?”

“Ừm, tôi nhìn tóc của chị mà ra, sự thay đổi của màu tóc, hình thái ở mức độ nhất định phản ánh vận hành khí huyết và tình trạng sức khỏe của thân thể, tôi nhìn tóc chị, thực sự là ... Nhà tôi nhiều người hiểu Trung y ...” Giản Phàm ngập ngừng.

“Thật sao?” Địch Tương Giai tiềm thức đưa tay lên vén tóc.

- Chị xem, tóc chị ...

Giản Phàm hết sức tự nhiên dùng ngón giữa và ngón trỏ kẹp một lọn tóc bên vai Tương Địch Giai đưa tới trước mắt cô, thủ pháp rất nhẹ, rất nghiêm túc, không có chút thành phần khinh nhờn nào.

Phí Sĩ Thanh nhìn cảnh này qua ống nhòm mà suýt rớt hàm, bà nội ơi, nó sờ thật kìa ... Mỹ nữ, đá nó đi, đá nó đi, đá cho nó một phát ... Phí Béó ra sức la hét trong lòng, ghen tỵ tới phát cuồng rồi, có điều chuyện không diễn ra như hẳn kỳ vọng, mỹ nữ không nổi giận, mà có vẻ rất thích, cảnh tượng duy mỹ đó như đôi kim đồng ngọc nữ đang tỏ tình, nữ thâm tình lưu luyến, nam vuốt tóc an ủi.

Trên đời này, nhiều khi thứ mắt ta thấy chưa chắc đã là thật.

Phí Béó nghĩ Giản Phàm đang tán gái, mà cô gái kia căn bản không cho rằng Giản Phàm tán tình mình.

Nhưng ai mà biết được ý của tủy ông Giản Phàm không phải ở mỹ nữ, mà là ở túi tiền của Phí Béó.

Khoảng cách không tới một mét lại bị Giản Phàm thu hẹp vài phần, nhìn rõ cả cô đang chớp mắt và hàng mi dài, mỹ nữ cao gần chạm mũi y, chỉ cần đưa mắt xuống một chút là thấy đường

cong nhấp nhô dưới lớp vải mỏng, không quá dày dặn, nhưng đường nét thon thả dụ hoặc đến mức cùng cực, khoảng cách gần tới ái muội như thế, Giản Phàm ra sức trấn áp cảm xúc, bày ra vẻ học giả bác học.

“Công năng gan thận có bình thường hay không liên hệ chặt chẽ với bề ngoài của mái tóc, có câu thận tinh ký sung túc, kỳ hoa ở tóc, thận dấu tinh, gan dấu huyết, tinh huyết chuyển hóa lẫn nhau. Thận tinh không đủ, huyết dịch thiếu hụt, tóc sẽ xơ khô, dễ gãy. Khí huyết sung túc, tóc sẽ đen bóng ... Chị Tương, chị nhìn tóc chị, mặc dù bảo dưỡng tốt, nhưng mà ngọn tóc hơi ngả vàng, thi thoảng có tóc chẻ ngọn, chứng tỏ tinh huyết của chị thiếu hụt, không thể cung cấp đủ dinh dưỡng cho tóc, có thể nhìn ra chị làm việc lo lắng nhiều, ít nhiều bị áp lực tinh thần, khiến cho tinh huyết trong thân thể hư hao, cho nên chị chỉ có thể tính là trạng thái bán khỏe mạnh.”

Bố lão, những lời này là bố lão hết, nhưng hay ở chỗ, chẳng phải nói bừa.

Thiên hạ làm gì có ai trăm phần trăm khỏe mạnh, người còn không khỏe nói gì tới đầu tóc, Giản Phàm biết điều này thường không ai hiểu. Hù thế nào cũng không quá, y được ông nội dạy không ít tri thức Trung Y, dược tửu dược thiện đều hiểu chút, có thể coi là nghề gia truyền rồi, tất nhiên chẳng thể bắt mạch chữa bệnh, nhưng nói ba lảng nhãng lừa người không hiểu thì không thành vấn đề.

Tóm lại những lời này nói với ai cũng đúng hết, ít nhất đúng tám phần.

Chương 019: Ai mới là người thất vọng. (1)

Những lời có thể nói với tuyệt đại đa số mọi người ấy lại khiến Tương Dịch Giai phải nhìn với con mắt khác: “Ừ, đúng đấy ... Từ nhỏ sức khỏe của tôi không tốt, luyện yoga mười năm, điều dưỡng chỉ một phần. Ý, Giản Phàm, cậu bao tuổi mà hiểu cả Trung Y? Không đơn giản, Trung Y mà không có mười mấy năm công phu thì không tới được.”

“Chị nói không sai, ông nội tôi là bậc thầy ủ rượu, hiểu chút Trung Y, tôi cũng học được mười mấy năm rồi, kỳ thực mỹ tửu, mỹ thực cùng nguồn, chị xem tóc chị ...” Giản Phàm được nước lần tới, vuốt ve mái tóc của Dịch Giai, cảm thụ mái tóc trơn mềm chảy qua kẽ tay như nước suối mát, thậm chí nhìn thấy chiếc cổ trắng mịn, sau đó đưa tóc tới chỗ cô nhìn thấy được.

“Tóc chị không đủ đen, không đủ bóng, tôi kiến nghị chị không nên dùng quá nhiều kem dưỡng tóc. Thông qua phương pháp ăn uống điều dưỡng, ăn nhiều thực phẩm màu đen như đỗ đen, mộc nhĩ đen, vùng đen sẽ có lợi. Tránh món cay, mỡ màng, thường ngày gội đầu tốt nhất là để khô tự nhiên, đừng dùng máy sấy tóc, làm tóc xơ khô. Chú ý dùng lược hoặc bóp đầu, kích thích máu tuần hoàn ..”

Miệng thao thao bất tuyệt, tay cũng nhẹ nhàng vuốt ve, nói xong thì tay cũng dừng, Giản Phàm để tóc Dịch Giai về chỗ cũ, cả quá trình như bác sĩ dặn dò người bệnh, cũng càng giống an ủi người yêu.

Tương Dịch Giai cứ mở to đôi mắt đẹp nhìn Giản Phàm vuốt ve tóc mình mà ngạc nhiên không thôi, lúc này Tương Dịch Giai tin tưởng nhiều hơn một chút, không hề kháng cự, lại còn hứng thú đợi xem y làm gì.

Giản Phàm biện hộ cho hành vi tệ hại của mình bằng mỹ danh: “Bắt mạch.”

Đáng lẽ không cần, nhưng sờ thêm một chút để Phí Béo tâm phục khẩu phục.

Ngón tay nõn nà hơn hành mùa xuân ba phần, cổ tay trắng hơn trắng ba phần, cánh tay nhỏ nhắn trước mắt gần có thể sánh với khuôn mẫu rồi, Giản Phàm nhìn mà tim rung rinh không ngớt, nắm tay đúng một phút mới gật gù: “Chị Tương, kiến nghị chị nên dùng rượu thuốc nhà tôi ngâm, sẽ tặng chị một bình, rượu này ngâm bằng thủ ô, trắc bách diệp, xích thược, hiệu quả rất tốt. Nếu như chị không thích rượu, tôi cho chị công thức món canh bảo dưỡng, đảm bảo chưa tới nửa năm, sẽ càng xinh đẹp, khỏe mạnh hơn bây giờ. Có thể thấy chị không thích trang điểm, rất tốt, tự nhiên mới là đẹp nhất, đó là vẻ đẹp thoát tục, mong chị có thể giữ được vẻ đẹp này thật lâu dài.”

Vẻ thỏa mãn vì được tán thưởng của Tương Địch Giai lộ cả ra mặt, nữ nhân ai mà chẳng thích đẹp, càng thích người ta tán thưởng mình đẹp tự nhiên.

Tương Địch Giai mỉm cười, rất thích dùng thái độ chị lớn nhìn em trai, béo má Giản Phàm: “Xem ra tôi phải cảm ơn cậu thật tốt, biện pháp đơn giản mà rất tốt.”

“Không cần ạ.” Giản Phàm mặt dày làm thân: “Tôi gặp chị đã thấy rất thân thiết, như chúng ta là người thân ấy.”

Tương Địch Giai bật cười, không ngại xưng hô thân thiết hơn: “Hi hi, thế sao? Chị mà có đứa em trai biết nấu nướng như cậu thì tốt rồi ... À phải, tài nấu nướng của cậu có so được với cha cậu không?”

“Gần bằng, nấu canh thì tôi không bằng, làm món ăn thì hơn một chút. Món canh hầm thì gần bằng nhau.”

“Thế thì chị ăn thật no.”

“Không vấn đề, hoan nghênh chị tới bất kỳ lúc nào.”

Lần này mượn tóc nói chuyện mau chóng kéo gần khoảng cách hai người, cùng lúc đó mấy vị khách hôm đó bị Giản Phàm chặt chém từ đại sảnh đi ra, vẫn còn ấn tượng với chàng phục vụ tháo vát khéo miệng này, lần lượt chào hỏi. Tương Địch Giai có chút lưu luyến, vỗ vai Giản Phàm: “Cảm ơn cậu nhé Giản Phàm, hôm nay bọn chị còn xuống nông thôn, khi khác chúng ta nói chuyện.”

“Chị, đi đường cẩn thận.” Giản Phàm giúp mỹ nữ mở cửa, bỏ đi chữ Tương, biến thành chị rồi, thân cận hơn vài phần.

Tương Dịch Giai ngồi vào xe tạm biệt, mấy người khác bị phương thức tạm biệt ân cần tới sờn gai ốc của Giản Phàm làm bật cười, vẻ mặt ái muội.

Cho tới khi không nhìn thấy Tương Dịch Giai vẫy tay trong xe nữa, Giản Phàm mới đi ra cửa, bộ dạng đắc thắng đứng trước mặt Phí Sĩ Thanh.

Phí Sĩ Thanh chưa hết choáng váng, hần căn bản không biết Giản Phàm giở trò, nhìn thẳng bạn với vẻ không sao tin nổi, miệng há ra rồi lại khép vào, thực sự còn kinh ngạc hơn cả thấy ma giữa ban ngày.

Giản Phàm đưa tay nâng cằm Sĩ Phí Thanh khép miệng lại, sau đó xòe tay ra, không nói gì cả, nhưng người địa cầu đều biết động tác này có ý là: Đưa tiền đây!

Không ngờ Sĩ Phí Thanh nắm tay Giản Phàm hôn láy hôn để, hết sức thô bỉ: “Oa, đây là bàn tay đã nắm tay mỹ nữ, thơm quá, cho hôn vài cái.”

Giản Phàm mặt ghê tởm thu tay lại, bợp cái đầu phì nộn của Phí Sĩ Thanh, quát: “Đưa tiền, mà đừng có giả ngốc qua ai, mà nhìn người rồi hãy lừa.”

“Tao không mang nhiều tiền như thế.” Phí Sĩ Thanh cười lầy lòng.

“Tao biết ngay là mày muốn chơi xấu mà.”

Giản Phàm chẳng chút khách khí muốn cho tay vào túi quần Phí Sĩ Thanh, Phí Béo vội kéo quần lên, người bụng to sợ nhất bị người khác kéo quần, Giản Phàm thoáng cái đã lục lọi cả túi sau túi trước, móc ra xấp tiền, đếm hết mới có hơn hai trăm, cũng chẳng chê ít, đút vào túi mình, đá cái đít vệt một phát: “Thằng béo này, còn là công tử nhà cục trưởng đấy, túi có hai trăm mà dám cựa năm nghìn với tao, có phải định quịt ngay từ đầu không?”

Phí Sĩ Thanh sững sờ: “Ai quịt, mà lại không nói là trả ngay lúc đó, tao nợ không được à? Tao có giống loại thiếu tiền không trả không?”

“Còn không à, mà là thằng vô lại, nợ tao bao nhiêu tiền cơ rồi, có thấy mà trả đâu ... Thôi đi, kiếm chỗ nào mát mà xéo,

sau này thích cược cứ gọi tao. Nhưng phải trả nợ trước.” Giản Phàm đi lấy xe đạp, chuẩn bị rời đi.

Phí Sĩ Thanh ục ịch đuổi theo, lôi lôi kéo kéo: “Đợi đã, Oa ca, Oa ca! Mà làm thế nào vậy, dạy anh em với ... Nhìn mà hết sờ tay, vuốt tóc mỹ nữ, còn được mỹ nữ vuốt mặt, nếu là tao thì hạnh phúc ngất luôn rồi ... Oa ca, biết mà giỏi lừa gạt mấy em gái vị thành niên đơn thuần, không ngờ ở phương diện ngự tử cũng có nghiên cứu! Chỉ cho anh em một con đường sáng đi ... À đúng, điện thoại, điện thoại, cho tao chép ...”

“Phế Phẩm, dạy mà có học được không? Mà ngẩng đầu người ta không thấy cổ, mà cúi đầu, chính mà không thấy chân. Vậy mà còn không biết xấu hổ đi tán gái à? Theo tao học nấu nướng còn được.” Giản Phàm cố tình làm ra vẻ mất kiên nhẫn, tóm được cơ hội là phải ra sức xúc phạm, hai đứa đều thế.

Phí Sĩ Thanh chạy lên chạy xuống, lúc trái lúc phải, chẳng những kệ cho Giản Phàm sỉ nhục, còn cười nịnh: “Oa ca, mà là soái ca số một huyện Ô Long, tao không so được, nhưng bọn mình là anh em từ nhỏ tới lớn, có phúc cùng hưởng, có mỹ nữ thì cùng ...”

Cũng may là hấn phanh lại kịp lúc, nói tiếp thì không còn ra cái gì nữa, bây giờ vấn đề không phải là tiền nữa, mà là mỹ nữ đã hớp mất hồn vía của hấn.

“Đừng nói thừa, trả nợ trước, lúc mà chặt chém tao có tí tình anh em nào không?”

“Không thành vấn đề, chiều tao mang tới nhà mà, trong tủ của cha tao có rượu ngon, tao trộm một bình ngũ lương dịch cho mà nhé?” Chơi với nhau từ nhỏ, Phí Sĩ Thanh nắm thóp Giản Phàm.

Chương 020: Ai mới là người thất vọng. (2)

“Thế còn được.” Giản Phàm bị mua chuộc ngay, ngoắc ngoắc ngón tay: “Lại đây tao nói cho ... Thấy mày thật lòng như thế, tao cho mày cơ hội ước hẹn này, tối nay tới quán cha tao, đem bình ngọc mẽ hoàng đưa cho chị ấy, nói mày là phục vụ trong quán. Bộ dạng mày quá tệ, đừng nói là bạn tao ... Như thế chẳng phải có cơ hội làm quen rồi à? Tiếp theo thì mày tự nghĩ cách, được tới mức độ nào, có lọt vào mắt xanh mỹ nữ không thì phải xem bản lĩnh của mày.”

Kiểm được thẳng ngọc mang rượu cho, mình đỡ tốn công sức.

Phí Sĩ Thanh hớn hở ra mặt, gật đầu liên tiếp, cảm kích bóp vai Giản Phàm: “Người anh em, từ nhỏ tới lớn mày chiếu cố tao, không phải nói nữa, kiếp sau, tao chiếu cố mày.”

Giản Phàm rợn người: “Xéo đi.”

“Hề, xéo ngay.” Phí Sĩ Thanh như vớ được vàng, xoay người chạy ngay.

Giản Phàm chợt nhớ ra điều gì, giật giọng gọi: “Đứng lại.”

Phí Sĩ Thanh đứng lại ngay tức thì: “Sao thế?”

Nhìn bộ dạng cao hứng của Phí Sĩ Thanh, Giản Phàm không đành lòng, thằng béo này luôn là đối tượng trêu chọc của người khác, bình thường hai đứa đấu khẩu với nhau không sao, lừa anh em thế này, có chút không đành lòng, nhắc: “Phế Phẩm, đừng bảo tao không nhắc mày, cô gái này không vừa đâu, người ta đi giày công chúa tới mấy nghìn đồng, túi xách LV, cái vòng ngọc ở tay tao thấy phải bằng một năm học phí của bọn mình, quần áo trên người nhãn hiệu gì tao không nhận ra. Nhưng toàn thân e phải tới mấy vạn. Anh em mình là bọn nhà quê, mày cùng lắm là thằng nhà quê có tiền ... Tầng cấp đó, chúng ta không với tới.”

“Không sao, tao chỉ muốn làm quen thôi, giống như cha mày nói, món ngon không nhất định phải ăn, người cũng là hưởng thụ. Câu này mở rộng ra, mỹ nữ không nhất định phải ăn, để

trước mắt nhìn cũng vui mắt rồi, đó cũng là hưởng thụ, đúng không?” Thằng béo ngốc không ngờ nói ra một câu triết lý chấn động.

“Có tiến bộ đấy béo, mày nghĩ thế là tốt, hi vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều, chuyện này đừng quá coi là thật.” Trêu chọc cũng không thể quá đáng, lời Giản Phàm rất thật.

Phí Sĩ Thanh ghé tới gần: “Oa ca, lời này tao cũng tặng lại mày, người thất vọng nhất không phải là tao, mày cũng đừng quá coi là thật.”

“Ý mày là sao?” Giản Phàm ngăn ra.

“Mày tự nghĩ đi.” Phí Sĩ Thanh vỗ vỗ vai bỏ đi.

Giản Phàm ngạc nhiên hồi lâu, tới khi Phí Sĩ Thanh đi xa mới tỉnh ngộ vỗ trán, đúng rồi, kỳ thi! Mãi nói linh tinh, quên mất chuyện này.

Nhảy ngay lên xe gò lưng đạp về phía chính phủ huyện, trước cổng đã chen chúc nhốn nháo không ít người, đứng đứng ngồi ngồi, mặt đầy thất vọng, đa phần than thở tài không gặp thời, mắng chửi thi cử bất công.

Giản Phàm kệ bọn họ, chen lấn đám đông tới bên cái bảng đen lớn làm bằng xi măng sơn đen, tìm kiếm từ dưới lên, đó là thói quen xem điểm của y, tự biết bản lĩnh của mình không được xếp bên trên ... Tìm ... Tìm, a, cuối cùng cũng thấy tên mình, năm mươi bảy, đứng ở giữa bảng, 71 điểm.

Thở phào một hơi, dù sao thì kỳ thi này xem như công bằng, đại biểu đúng trình độ của mình, xếp thứ 57 tuy không có tư cách phỏng vấn, có điều miễn cưỡng ăn nói được với mẹ rồi.

Trượt đúng dự liệu, từ nhỏ tới lớn đều thế, Giản Phàm cũng không thấy trời đất sụp đổ, chỉ hơi hậm hực, biết mình không có hi vọng, nên chẳng mấy thất vọng, chen lấn ra khỏi đám đông, chuẩn bị về quán, ngoan ngoãn nấu canh bán cơm, chợt sững người.

Sao không thấy tên thằng béo?

Cuống lên, kệ cho mấy cô gái la hét, lại chen lấn quay về bảng, lại xem ngược từ dưới lên đầu, thằng béo đi thi luôn xếp 10 hạng cuối.

Lạ, tìm từ cuối tới chỗ mình rồi mà không thấy tên thằng béo đâu, tìm tiếp, tìm tiếp ... Xem kỹ từng cái tên một ... Hả? Giản Phàm thất kinh dụi mắt mấy lần, tên của Phí Sĩ Thanh ở cột đầu tiên, đứng thứ 11, điểm 92,

“Chín mươi hai điểm? Thằng này thi được những chín mươi hai điểm?”

Sự tự tôn của Giản Phàm bị đả kích không thương tiếc, xem ra thằng béo đã biết trước kết quả mới tự tin như vậy! Nhớ lại lời thằng béo, xem tiếp mấy cái tên ở top 10, có mấy cái tên quen thuộc, cũng tốt nghiệp đại học hạng ba như bọn họ, toàn là con cục trưởng, cháu gái xã trưởng ... Tức thì khoái ý vừa rồi trêu đùa thằng béo không còn nữa, thay vào đó là cảm giác bị người ta trêu đùa, thậm chí là cười vào mặt.

“Mẹ nó, cái xã hội này đã bao giờ có công bằng đâu.”

Chẳng biết vị sư huynh nào đã nói lên tiếng lòng của Giản Phàm, cơn giận vừa bùng lên nhìn thấy tên mình ở giữa danh sách, như bị tạt một chậu nước lạnh. Công bằng hay bất công thì liên quan gì tới mình, cho dù người ta công bằng, mình vẫn là thứ cặn bã độn dưới đáy, lòng chỉ có u ám thất vọng, bị thằng béo nói đúng rồi!

Nhưng thất vọng vẫn còn một khoảng cách xa mới tới tuyệt vọng.

Thất vọng quá nhiều rồi, Giản Phàm không thấy quá mức buồn nản, chỉ là tâm tình khác sinh ra, rất khó diễn tả, giống như bản thân bị thu nhỏ lại vô số lần, phải ngước mắt lên nhìn thế giới này, đối diện tòa nhà chính phủ to lớn đàng xa, tưởng chừng đó là khoảng cách vô tận.

Tiểu học hăm mộ người ta thi được trăm điểm, sơ trung hăm mộ người ta toàn điểm ưu, cao trung hăm mộ người ta mặc hàng hiệu, đại học hăm mộ người ta lái xe sang đón mỹ nữ ... Cả cuộc đời này, có lẽ chỉ biết hăm mộ người ta, bản thân ngày càng tụt hậu, ngày càng nhỏ bé.

Tại sao lại thân thiết với thằng béo như thế, vì chỉ có thằng béo là ngang hàng với Giản Phàm, tham ăn, ham chơi, yêu sớm lại thêm vào nghịch ngợm, dám học sinh giỏi vốn không với tới

rồi. Bản thân trừ được cha coi như bảo bối thì chẳng là cái gì, không chơi với thằng béo thì chơi với ai.

Giờ thằng béo cũng vượt quá tầm mình rồi.

Lên đại học làm Giản Phàm thực sự vui mừng một thời gian, đợi ù ù cạc cạc tốt nghiệp rồi đùng đầu vào tường khắp nơi, Giản Phàm hoài nghi mình đã học đại học chưa vậy? Dù sao thứ mơ hồ thì vẫn mơ hồ, lúc thất vọng liền an ủi mình, không thành được ông nọ bà kia thì làm đầu bếp cũng có vấn đề gì đâu, chẳng lẽ làm to thì ăn được nhiều hơn chắc.

Đã trải qua quá nhiều va vấp, Giản Phàm chẳng kỳ vọng mấy vào bản thân, thời buổi này mở mồm ra là nói tới tiền, còn mình thì trừ theo cha học được bản lĩnh nấu nướng ra thì chẳng được tích sự gì. Một năm qua càng chú tâm học bản lĩnh nấu canh hầm của cha, nếu như không phải mẹ luôn hi vọng con trai hóa rồng, muốn con có công việc đảng hoàng, Giản Phàm đã an tâm làm phụ bếp trong quán.

Cùng với vài người quen lẫn không quen chửi góp vài câu thói đời chó má, Giản Phàm rời khỏi chính phủ huyện, lạng lẽ đạp xe về quán, thuận đường đi qua hiệu gia vị, hoa tiêu đỏ chót, bát giác khô, ớt chuông đặc sản của Ô Long, hồi hương vừa ra thị trường, mè đen ... Tổng cộng chọn mười mấy loại, hơn một trăm đồng, mặc cả với ông chủ hời đầu một phen, giảm được mười hai đồng hai hào, gói lại chuẩn bị về nhà.

Tất cả đều là giả, mơ ước công tác có thể diện, biên chế chính thức, mua chiếc xe hơi đẳng cấp, tán mỹ nữ cực phẩm ... Cút mẹ nó hết đi, toàn thứ vớ vẩn! Đảo nồi nấu cơm, đạp xe mua rau, cò kè mặc cả, bán cơm kiếm tiền, đó mới là mình, đừng có ảo tưởng nữa, chỉ có đây mới là thực tế.

Đến tối có thể nằm mơ, nhưng ban ngày sống hiện thực một chút.

Chương 021: Quyết tâm của Phí Sĩ Thanh.

(1)

Từ ngoài đường trở về, Giản Phàm đem hết cảm xúc không tốt đè nén thật sâu dưới đáy lòng, những thứ đó đã ảo tưởng vô số lần rồi, có sốt ruột cũng chẳng có cách nào, chẳng bằng dừng nghĩ tới. Ảo tưởng mãi mãi không bằng làm thật, làm gì?

Làm cơm thôi, làm gì được nữa.

Sắp tới giờ cơm rồi, xắn tay áo, buộc tạp dề, hai cha con bắt đầu bận rộn ..

Quán liền với nhà bếp, bếp liền với sân sau, trong sân còn có một gian phòng! Bếp nấu cơm, sân nấu canh, phòng làm thức ăn, dưới phòng là hầm rượu, tích trữ ngọc mễ hoàng.

Hầm canh rườm rà nhất không nằm ở rau củ thịt thà mà là ở canh, mỗi ngày chọn rau và thái rau là công đoạn rắc rối nhất. Cha mỗi ngày dậy vào lúc 5 giờ, lái xe bán tải lên cầu Ô Long, mua rau tươi của nông dân vào thành phố bán rau, không đủ thì ra chợ rau mua thêm, về nhà riêng rửa hái nhặt rau đã hơn một tiếng.

Sau đó là thái, thái rau không phải là người thường có thể học được, Giản Phàm về quán thấy cha và Tám Cường, Thủy Sinh đang bận rộn, nói một câu "cha, để cho con!." Cha mỉm cười nhường chỗ.

Khoai tây to bằng nắm đấm, nhanh tay phập phập phập không ngừng, chẳng bao lâu sau chia thành một chậu là miếng vuông vức gần bằng nhau, một chậu là lát mỏng, miếng thì cho vào nồi dùng lửa nhỏ đun, lát thì cho vào chảo dùng lửa mạnh xào, như thế mới đảm bảo không bị sống chín lẫn lộn, không bị nát.

Rau cải thảo to bằng bắp chân, không dùng thái mà dùng gọt, Giản Phàm tay ôm cây cải thảo, tay phải cầm dao gọt vèo vèo, rau bay tả lả như hoa rơi chính xác vào cái chậu cách đó một mét.

Miến nấu xong cần chặt làm đôi, không dài không ngắn, chính giữa. Rong biển phải rửa vài lượt, rửa sạch thái sợi ngâm nước đợi dùng! Củ cải phải lau, dùng bàn nạo đặc thù nạo thành sợi, nhúng qua nước nóng bỏ đi vị đắng mới cho vào nồi, nếu không sẽ át mất vị của loại rau khác.

Ba người bận rộn hơn một tiếng mới chuẩn bị xong xuôi, ba loại rau thường dùng cải thảo, khoai tây, củ cải, thêm vào một nắm đen, nấm hương, giới tử, đậu tây, mười mấy loại rau đặt trong phòng.

Những thứ rau này sau khi vào nồi chỉ cần căn cứ nhu cầu thực khách thêm nước dùng là liền thành món hầm, nồi lớn trong sân đã đun sẵn thịt lợn, thịt bò, thịt dê, nước canh tràn mép thơm phức, phối hợp chay mặn, thêm lửa mạnh ninh, liền thành nồi hầm Ô Long.

Đơn giản đấy nhưng không hề nhẹ nhàng, đun nước dùng là lâu nhất, phối hợp gia vị khó nhất, nhưng nói tới mệt nhất là thái rau, chẳng những số lượng nhiều mà còn cần chú ý. Mỗi ngày riêng thái rau đã mệt bỏ hơi tai, Tám Cường và Thủy Sinh theo cha học thái rau ba năm mà còn chưa xong, Giản Phàm chẳng chính thức học thì kỹ thuật lại tốt nhất.

Giản Phàm vừa thái rau vừa cười nói, lúc này cha y có thể ngồi xuống nghỉ, châm điếu thuốc, pha một chén trà rẻ tiền, thích chí uống từng ngụm.

Chẳng qua là thuốc lá năm đồng một bao, trà mười đồng một cân, Giản Phàm không hiểu, làm sao cha lại có thể uống ngon lành như vậy? Có điều y biết, cha thích cùng con trai làm việc, nghỉ tay chốc lát trong lúc bận rộn cũng đầy hạnh phúc.

Đương nhiên, Giản Phàm cũng thích như thế.

Buổi trưa bàn kín khách, chẳng biết có phải do tâm tình không tốt hay không tìm được mục tiêu thích hợp, Giản Phàm chào đón khách mà chẳng xẻ một ai. Bận rộn qua buổi trưa, không về nhà mà nghỉ ngơi ở quán, đến chiều vừa mới thái xong rau chuẩn bị cho buổi tối, đang định làm cá thì có khách quý tới.

Từ ngoài truyền vào cái giọng điệu chướng tai: “Đào Hoa, em gái, có nhớ anh không?”

Thằng béo tới rồi.

Đào Hoa chẳng có tí thiện cảm nào với loại chuyên ăn chực không trả tiền này, đốp ngay một câu: “Rửa nồi rồi, không có cái gì ăn đâu.”

Nói câu này, Đào Hoa nhất định tặng kèm một cái lườm.

Có điều cha lại luôn hiền hòa: “Béo, có phải thèm ăn không, vào bếp tìm Tiểu Phàm ấy! Muốn ăn gì bảo nó làm cho.”

Phí Sĩ Thanh tới đây là không coi mình là người ngoài, thường ngày nghênh ngang vào bếp, thấy gì là cho vào mồm, vài quả dưa chuột, sau đó vớt ít xương lợn xương bò cho vào bát to, ngồi gặm ngon lành.

Hôm nay hơi bất ngờ, Phí Béo chỉ trêu ghẹo Đào Hoa một câu rồi vào sân sau, kéo từ trong áo ra một chai ngũ lương dịch, nghiêm túc nói: “Oa ca, người anh em tới thỉnh giáo đây.”

“Đưa đây.” Giản Phàm giật lấy chai rượu đặt dưới chân: “Muốn thỉnh giáo, vậy cái bình này không tính, mà phải cống nạp thêm.”

“Biết mà định xỏ tao, xem đây, thứ này dứt khoát làm mày hài lòng.” Phí Sĩ Thanh cởi ở cổ ra một cái túi, bên trong là máy MP4.

“Phế Phàm, mày dở trẻ con à? mua thời đại học rồi, mày dùng mấy năm chưa hỏng là may.” Giản Phàm khinh thường, chỉ Phí Béo mới thích thứ này.

“Thật không? Không thích thật nhé?” Phí Sĩ Thanh có ý mập mờ kéo dài giọng, rồi ngón tay bấm nút, điều chỉnh, bên trong phát ra tiếng động vô cùng quen tai, Phí Sĩ Thanh lắc lư trước mặt Giản Phàm, cười hì hì: “24 tiếng trước mới cập nhật, tao nén lại rồi.”

Thằng béo bản lĩnh gì không có, lên mạng kiếm loại phim phân giải cao này thì tinh như ma.

Giản Phàm ngứa ngáy, bỏ công bỏ việc đấy, lau tay cười toét miệng xem, có điều lập tức không hài lòng: “Này Phế Phàm, mới có 2GB, xem không đã.”

Phí Sĩ Thanh gập ngón tay đếm từng cái tên dụ dỗ: “Đây là bản uncensored đấy, Maria Ozawa, Maria Takagi, Yamamoto Azusa, Rui Sakuragi, Yui Setom, Hitomi Shiraishi, Momo Aida ...v.v.v... Trải qua nhiều năm nỗ lực không ngừng nghỉ của tao, cơ bản gom đủ em gái Nhật, còn Âu Mỹ cũng không ít, lấy không?”

Giản Phàm tắt máy đi, sợ cha nghe thấy, nghĩ một lúc, ánh mắt rất thiếu kiên quyết: “Mang bản di động ra đây, tao tự

chọn.”

“Không vấn đề, ha ha ha.” Phí Sĩ Thanh gian kế thành công, ôm bụng cười.

Giản Phàm cũng cười theo, hai đứa tuy tính cách khác hẳn nhau, nhưng sở thích lại nhất trí cao độ, chỉ là đang cười nửa chừng thì ngưng bật, áp giọng xuống: “Không đúng, hết tặng rượu lại tặng bảo bối đày rương. Nói! Có âm mưu gì, mà chưa bao giờ rộng rãi như thế.”

“Đơn giản, giúp tao tán đổ tiên nữ đó.” Phí Sĩ Thanh nói còn kèm một cái liếm môi.

“Xì, mau mau, kiếm chỗ nào mát mà xéo đi.” Giản Phàm lập tức nhét MP4 vào túi thắt bèo, đẩy ra ngoài.

Phí Sĩ Thanh mặt mày đau khổ, chấp tay vái: “Đừng, Oa ca, nể mặt Đảng và tổ quốc, giúp anh em một tay đi, lại chẳng phải tán vợ mày.”

“Mày phiền lắm, chuyện này đừng tìm tao, nói cho mày biết, không được.” Giản Phàm từ chối thẳng thừng, để con lợn này đi tán Tương Địch Giai là xúc phạm mỹ nữ, vốn y chỉ muốn lừa Phí Sĩ Thanh giúp đưa rượu, ai ngờ thằng này coi là thật. Lùi một vịn bước mà nói, Giản Phàm không muốn nhìn Phí Sĩ Thanh bị đả kích, thằng này chẳng bao giờ biết thế nào là trời cao đất dày.

Có điều lần này Phí Sĩ Thanh cực kỳ ngoan cố: “Mày thương người anh em này được không, nể tao bao năm phục vụ hầu hạ mày, giúp tao đi.”

“Hả? Mày hầu hạ tao bao giờ?” Giản Phàm kinh ngạc cực, đổi trắng thay đen cũng không thể tới mức này chứ.

Chương 022: Quyết tâm của Phí Sĩ Thanh. (2)

Phí Sĩ Thanh mặt bi thương thâm trầm nói: “Oa ca, làm người phải có lương tâm chứ, từ thời tiểu học, tao trộm tiền trong nhà luôn chia cho mày mà. Lên cao trung, mày và Hương Hương hẹn hò tình cảm, tao nói dối lừa mẹ mày. Mày và Hương Hương trốn trong KTX hôn hít tình cảm, tao đứng ngoài cửa canh gác

... Người anh em, tao đối xử với mày không bạc chứ? Lên đại học, mày chân đạp mấy thuyền, tán em gái khoa tiếng Anh, tán học tử khoa ngoại thương, tao có nói với Hương Hương không? Lúc mày cần tao, tao không nề hà gì làm bóng đèn, đến khi tao cần mày, mày lại đá như đá bao cát ...”

Nói tới chỗ kích động, thằng béo như bị anh em vút bỏ đau đớn khôn cùng, cứng đầu đứng ỳ ra đó chống lại Giản Phàm đùn đẩy, vừa nói văng nước bọt, đem chuyện xấu của Giản Phàm kể hết một lượt. Nói cho Giản Phàm đỏ mặt, vừa mới lơ tay một chút, thằng béo nhanh như cắt đẩy sang bên, chạy vào giữa bếp, tiến có thể công, lui có thể thủ.

Giản Phàm mặt lúc xanh lúc trắng.

Phí Béo thấy Giản Phàm mặt biến đổi liên hồi, còn cho rằng y sắp nổi giận, không ngờ Giản Phàm thở ra một hơi thật dài, nghe ngóng không có ai ở ngoài, nheo mắt nói: “Béo à, tuy mày làm giúp tao không ít việc, nhưng mày có lần nào thua thiệt đâu, chém tao cũng chẳng nhẹ. Được, mày đã nói tới mức này rồi, tao không thể nợ mày, nhưng mày bảo tao giúp mày ra sao? Không thể tán tỉnh hộ mày, đi chơi hộ mày, rồi lên giường hộ mày luôn chứ? Lại nói Tương Địch Giai hơn bọn mình hai ba tuổi, nói không chừng là hoa có chủ, nữ nhân xinh đẹp như cô ấy, qua tay vài người cũng không lạ. Tao không dám tán, đó không phải là dê béo mà là sói cái, định dâng thịt tới tận miệng à? Dem hết số tiền cha mày tích góp ném ra cũng chưa chắc nên cơm cháo gì.”

Trước mắt Giản Phàm thoáng qua hình ảnh xinh đẹp váy trắng hơn tuyết đó, hết sức rõ ràng, thậm chí cánh mũi thoang thoang hương hoa nhài. Thầm nhủ, đừng nói thằng béo mê mẩn, chính y cũng tơ tưởng. Có điều Giản Phàm biết mình hơn thằng béo, Tương Địch Giai cũng giống như xe đua giá trị hai trăm vạn ở triển lãm, chỉ nhìn thôi, không đụng vào được, muốn lái về nhà càng đừng mơ, không ăn không uống, bán máu hai đời cũng không hi vọng gì.

Phí Sĩ Thanh bất kể ba bảy hai một, thấy Giản Phàm không giận là sẵn tới: “Oa ca, rất đơn giản, không phức tạp như mày nghĩ đâu, chỉ cần dạy tao gặp cô ấy nên nói gì? Làm gì mới lọt

được vào mắt xanh. Buổi sáng tao về, nhớ tới trưa mất ngủ, tao không biết mình làm sao nữa. Oa ca, mày bảo tao đưa bình rượu, tao gặp người ta nên nói gì? Tao chỉ sợ nói gì đó khiến cô ấy sợ chạy mất.”

Không ngờ thằng béo mới nhìn người ta đã tương tư tới độ này, Giản Phàm mềm lòng: “Chỉ nói chuyện thôi?”

“Ừ!”

“Không nghĩ cái khác?”

“Không, tao muốn làm quen, nhìn thêm vài cái cũng là hạnh phúc. Nói không chừng có phát triển.” Phí Sĩ Thanh chấp tay cầu khẩn.

Giản Phàm nhìn vẻ mặt đầy kỳ vọng của Phí Sĩ Thanh, thở hắt ra: “Mày đã tâm không nhỏ ... Thôi được, béo, tao chỉ dạy một lần, học được hay không là ở mày.”

Cái thằng béo này không va đầu vào tường thì không chịu quay đầu, thế thì để nó va thật mạnh vào.

“Ừ, ừ, được được.” Phí Sĩ Thanh mừng rỡ, Giản Phàm không chỉ tài nghệ nấu nướng tinh thâm, ở trường rất Đào Hoa, được chỉ điểm một chút là dùng không hết.

“Cho mày hai cách, mày tự chọn một, nghe xong thì xéo.” Giản Phàm đưa hai ngón tay lên, ngồi xuống bên chậu làm cá: “Thời gian ít, nên tác chiến lâu dài là không thể, mày phải chuẩn bị đánh nhanh. Nữ nhân dễ bị động lòng nhất là tình thương, ra tay từ chỗ này, để lấy được sự thương cảm của người ta. Có nữ nhân rất kiêu, không thích hóm hỉnh, không thích chân thành, không thích đáng yêu, càng không thích tiêu tiền như rác, chiêu nhanh nhất luôn là tỏ ra đáng thương, khi cần có thể bịa ra một thân thể bị thảm, nói mày tuổi thơ bất hạnh, bị cha mẹ vứt bỏ, nói mày bị bạn gái mà mày yêu sống yêu chết vứt bỏ, nói mày tuyệt vọng với cuộc đời, nói gia đình mày u ám, mày từng tự sát không thành, bị người ta đánh nhập viện. Nếu mày có thể nói tới chính mày cũng khóc là thành công, có thời gian tán gẫu, nữ nhân trời sinh là để làm mẹ, đều có bản năng làm mẹ, sinh thương hại, nói không chừng sau này lại thích mày. Nhớ tư tưởng chủ nghĩa Marx không, hai phương diện của

mâu thuẫn sẽ chuyển hóa lẫn nhau, tình thương nói không chừng lúc nào đó sẽ biến thành tình ái, hiểu không?”

Dem nguyên lý chủ nghĩa Marx vào thực chiến tán gái, chẳng cần biết đúng hay không, chuyện liền thăng cấp lên tầng cao lý luận.

Giản Phàm cười đều giả, rõ ràng là muốn kéo Phí Sĩ Thanh xuống cống mà nói cứ như thật.

Phí Sĩ Thanh nghe tới thộn mặt hồi lâu mới phản ứng lại: “Oa ca, không được, tao không nói dối được kiểu đó, vả lại tấm thân tao là thành quả cực lớn của cải cách mở cửa, nói loại thế hệ 8x như tao từng chịu khổ nạn, ai tin? Tao còn chẳng tin.”

Ờ, cái thằng này cũng biết mình đấy, vậy thì dùng chiêu tàn nhẫn hơn, Giản Phàm cười thầm, mặt tỉnh queo nói: “Tao chỉ dẫn mày qua cửa, tán gái phải dựa vào bản thân, mày tự chọn đường, không nhất định làm theo. Cách một không được thì cách hai. Nghe kỹ, trái tim thứ hai của nữ nhân là tò mò, đánh động được sự tò mò của người ta là thành công một nửa.”

Lời này cực kỳ có lý, Phí Sĩ Thanh nghe cái là dựng hai tai lên, thở mạnh không dám, dụng tâm ghi nhớ.

Giản Phàm vẫn đánh vẩy cá, chậm rãi nói: “Tiên nữ mà mày nói xuất thân chính thống, cho nên phải lấy tà thắng chính, khơi lên sự tò mò của cô ấy. Nói chuyện với cô ấy đừng nói tới cao nhã, cao nhã là gì mày cũng chẳng hiểu. Kể mấy chuyện Thành Long và Lý Tiểu Long đại chiến, hay kể quan hệ giữa Lưu Đức hoa và Chu Lệ Thiên, mày giỏi bịa mấy thứ đó, không cần tao phải dạy nữa đúng không, sau đó cứ tha hồ mà nói, nói gì cũng được, giống như bọn mình ở KTX nói ba lằng nhằng ấy, nói tới Friedrich Nietzsche , Arthur Schopenhauer, nói tới cảnh giới mày chẳng hiểu mày nói gì, cơ bản là OK. Thế nào, như thế thời gian bất tri bất giác trôi qua, mày sẽ thành công.”

Đạo lý thì đúng còn phương pháp thì sai bét! Biện pháp này đi lừa mấy em gái thiếu kinh nghiệm sống còn được, còn tán mỹ nhân cấp Bạch Cốt Tinh thì chắc chắn là làm trò cười cho thiên hạ.

Phí Sĩ Thanh vừa nghe vừa gãi đầu, mặt cứ sáng dần, mồm toét ra, càng nghĩ càng hơn hở, nghiền ngẫm hồi lâu mới giơ

ngón cái lên: “Ôa ca, lợi hại, lợi hại, phục rồi, dùng chiêu này, khẳng định có tác dụng.”

Giản Phàm nén cười, trịnh trọng dặn: “Phế Phàm này, nói gì thì nói, ngàn vạn lần đừng có nhắc câu cửa miệng bình sinh không biết Ozawa, uống công làm người, nếu không đời này cô ấy nhớ tới mày là chỉ thấy buồn nôn thôi.”

Phí Sĩ Thanh cười hăng hắc, hấn đầu ngốc tới vậy : “Cái này tất nhiên tao biết, yên tâm, yên tâm.”

Chương 023: Mò tới tận nhà.

“Đi đi, tiêu hóa một chút lời tao nói, nhắm chuẩn thời gian, đợi cái Audi kia đỗ trong sân 2 tiếng hãy tới, tới sớm cô ấy khả năng đang ăn cơm, tới muộn thì đang tắm, đều không tiện. Tới chỗ cha tao lấy công thức làm canh Phục cầm thủ ô, nói bắt đầu từ chuyện ăn uống, cái này mà sỡ trường rồi. Sau đó dần dần triển khai đề tài, trừ đừng nói lời lưu manh, còn lại nói thoải mái, nói tới lúc nào thì xem bản lĩnh của mà.” Giản Phàm nói xong thì cá cũng làm xong, đổ nước bắn vào ống thoát nước, ngẩng đầu lên thì thằng béo chạy mất dạng rồi.

Mấy người gian ngoài đang bóc tỏi nhỏ rau, nghe thấy Phí Béo cung kính nói: “Chú Giản, chú xem cái gì này, cháu biếu chú chai rượu uống thử ... Dạ, dạ, chú chép cho cháu công thức làm canh phục cầm thủ ô được không ạ Không, không phải cháu, mà là mẹ cháu cần ... Vâng, bây giờ luôn ạ.”

Còn bảo không biết nói dối, cái thằng béo này mở mồm là phun ra cả đống lời dối trá rồi. Giản Phàm làm việc trong bếp, không chú tâm lắm, đột nhiên tỉnh ngộ, nó lấy cái gì "biếu" cha mình? quay đầu tìm kiếm, không thấy chai ngũ lương dịch đâu nữa rồi ... Thằng chó, nó thó chai rượu từ bao giờ không rõ.

Đúng là bạn tốt, hai thằng khó nói đùa nào tệ hơn đùa nào nữa.

“Thằng béo, tao tốt bụng khuyên mà, mà không nghe, còn dám moi chuyện xấu của tao ra, lấy cả rượu của tao để mượn hoa hiến phật, đừng trách tao ác.”

Giản Phàm nghiêng răng nghiêng lợi, mặc dù chỉ gặp nhau hai lần, tính cách không rõ, nhưng dễ dàng nhìn ra gia giáo của Tương Dịch Giai cực tốt, tao nhã lại bình đạm, bẳng vào cái miệng ba lãnh nhăng của thằng béo, lại nói chuyện bậy bạ, không gọi 110 báo cảnh sát cũng coi hẵn là thần kinh đuổi ra ngoài.

Tìm vui trong đau khổ, không đến nỗi buồn chán, công việc ở quán ăn tuy mệt, nhưng với tính thích náo nhiệt của Giản

Phàm, cho dù không có thứ mua vui như Phí Béo, trong quán tiếng cười không dứt.

Giờ cơm tối đến lại bắt đầu thời điểm bận rộn trong ngày, từ 6 giờ cho tới khoảng 10 giờ, huyện thành nhỏ chẳng có nhiều hoạt động đêm, trừ tình huống đặc thù ra, tối thường đông khách hơn trưa. Làm việc xong ở bếp, Giản Phàm ra ngoài làm phục vụ, thi thoảng giúp Thủy Sinh, Tám Cường quét dọn, lau bàn, rửa bát, Đào Hoa tính tiền sai cũng cần anh họ giúp, dù bận luôn tay luôn chân, y chẳng nề hà gì.

Có lẽ đây mới thực sự là số mệnh của mình.

Giản Phàm chạy lên chạy xuống một lúc, định nghỉ tay uống cốc nước, chợt thấy cửa mở, khuôn mặt mệt mỏi tức thì chuyển sang tươi tỉnh, niềm nở đi lên: “Bác Tần, sao bác tới tận đây, bảo cháu một tiếng, cháu mang tới nhà, không xa mà.”

Đó là ông giáo già sống cùng tiểu khu với Giản Phàm, con cái thành đạt đi Bắc Kinh, đi Mỹ cả rồi, ở nhà chỉ có hai ông bà già lủi thủi với nhau, y chỉ một lần mua cho ít đồ tương mà quý lắm, cứ hay mời y tới nhà ăn cơm. Cô đơn quá mà, tội nghiệp ông già, có đầy tiền đấy làm gì.

Tới tận khi đồng hồ sắp đánh 9 giờ, Giản Phàm mới rảnh để nhớ tới Phí Sĩ Thanh, nghĩ thôi đã buồn cười, cái thằng cao chưa nổi 1m7, thể trọng hơn 100 kg, mấy ngày qua kêu giảm béo, càng giảm càng béo. Tán gái từ thời cao trung, càng thất bại càng hăng hái, đáng tiếc đều kết thúc bằng thất bại. Thời đại học có em gái không chịu nổi sự đeo bám lằng nhằng của hắn, đây thâm tình nói, nếu Phí Sĩ Thanh giảm được ba mươi cân thì muốn gì cũng được ... Kết quả Phí Sĩ Thanh mừng rỡ, điên cuồng giảm cân, cân nặng không giảm, đường huyết lại giảm, ngất luôn trong phòng học. Thế là nổi tiếng toàn trường với danh "tán gái tới ngất xỉu", thanh danh còn lớn hơn cả hoa khôi giảng đường.

Lúc này Giản Phàm nghĩ Phí Béo chắc đã bị Tương Dịch Giai cầm chổi đuổi ra cửa, một mình lủi thủi ngồi bên đê rồi, đang tính có nên gọi điện an ủi tâm linh tổn thương của thằng béo không thì có hai vị khách vào quán, Giản Phàm theo lệ khách khí chào hỏi. Chỉ hai người mà không ngồi ở đại sảnh, nhất

quyết gọi phòng bao, Giản Phàm lúc giới thiệu món ăn, lòng lay động ... Hai người này rất quen, cực quen ... Hình như gặp ở đâu rồi mà nghĩ không ra.

Dứt khoát không phải là thực khách, nhưng không phải là người lạ, vậy mà khẩu âm lại không phải người Ô Long mới kỳ.

Hai vị khách gọi hai nồi thịt hầm, không gọi rượu nước, thúc giục nhanh lên, Giản Phàm chạy đi báo món, lòng thì vẫn suy nghĩ không thôi, hai người đó trông giống giống ... Đúng rồi.

Củ cải và thịt bò khô!

Sống lưng lạnh toát, cho tay vào quần sờ trái sờ phải, may mà y chẳng sạch sẽ, mặc cái quần mấy ngày chưa giặt, lấy ra tờ giấy nhăn nhúm.

Chính là chúng, chính là chúng ... Tim Giản Phàm đập cuồn cuồn loạn, mẹ nó, bọn tội phạm truy nã, bố mày thì trốn trốn tránh tránh, bọn mày hay lắm, mò tới tận nhà tao rồi. Đời này thì hồng đã đành, bị chụp nồi đen lên đầu đã đành, lại còn gặp phải thứ tội phạm này nữa, ông trời còn để người ta sống không đây?

"Gọi 110"

"Có khó khăn, tìm cảnh sát"

Gặp phải nguy hiểm, ai cũng phản xạ có điều kiện sinh ra ý nghĩ như thế.

Có điều suy nghĩ này nhanh chóng bị Giản Phàm phủ định, nếu là trước kia y sẽ làm thế, làm cảnh sát hàng nhái nửa năm, ít nhiều hiểu cách bố trí lực lượng cảnh sát trong huyện. Đồn công an đa phần là hiệp cảnh trực ban, gan chẳng lớn hơn mình là bao. Cảnh sát 110 thì chẳng nhanh hơn Phí Béo chạy bộ, còn hình cảnh, đặc cảnh cần thời gian tổ chức, nhanh đến mấy cũng không thể nhanh hơn một bữa cơm. Dù là tới kịp, nếu thực sự có mười mấy cái xe cảnh sát bao vây nơi này, bắn đòm đòm vài phát, về sau còn làm ăn thế nào?

Lại còn cha với Đào Hoa và khách khứa thì phải làm sao?

Giản Phàm như lửa đốt dứt vẫn cố trấn tĩnh suy nghĩ, xem lại tờ giấy nhăn nhúm mấy lần, khẳng định là hai tên số hai và số bốn, một tên là đầu củ cải, một thịt bò khô, số hiệu A1, B4, do đại đội điều tra hình sự vì bảo mật nên không ghi tên nghi phạm ... Tích tắc hồi ức lại như phim ảnh, hai tên đó vào cửa đội

mũ, một tên đeo kính râm, chẳng trách mình cảm thấy bất thường, vào phòng bao lại nhìn cửa sổ trước, ngoài cửa sổ là đường tới huyện thành, tầm nhìn rộng, xe chúng đỗ ngay ngoài cửa, một chiếc Thiên Tân FAW.

Làm sao đây? Làm sao đây? Hay là để cho chúng đi?

Lặng lẽ thả cho bọn chúng đi là biện pháp tốt nhất, nhưng mà cảm giác khó chịu như bị khách ăn cơm rồi quẹt tiền vậy. Chưa nói tới chuyện lần trước ở Ô Long Trì Khẩu bị người ta huýt sáo chế nhạo, bị chỉ đạo viên gọi là ăn hại, cái nồi đen to tướng chụp lên đầu mình là cái chắc, tới giờ còn dấu cha mẹ, chú hai về thế nào cũng chế nhạo một phen ...

Mẹ nó, không được để bọn họ toại nguyện được, phần nộ sinh lớn gan, Giản Phàm nghĩ thầm: Hồ không ra uy chúng tưởng là mèo bệnh, cho chúng thấy sự thần kỳ của món ăn Giản gia.

Chương 024: Bản lĩnh của tiểu đầu bếp. (1)

Vừa nghĩ Giản Phàm vừa chạy vào phòng để thức ăn, lấy cái nồi nhỏ, nhanh tay mở ngăn kéo, lấy mười mấy vị trung dược, lại chưa yên tâm, gia tăng phân lượng, cho nước đặt lên bếp, bật bếp gas lên mức cao nhất, lửa bùng bùng, chẳng mấy chốc nước đã sôi.

“Tiểu Phàm, làm gì thế?” Giản Trung Thật đang điều phối nước canh ngạc nhiên hỏi.

“Cha, con cho vài vị thuốc an thần bổ não, mấy ngày qua ngủ không ngon.” Giản Phàm tỉnh queo nói dối, nhìn cha, lòng lại hoảng hốt, vội thúc giục: “Cha, cha về trước đi, chỉ còn bàn này nữa thôi, để con làm, cha đi xe đạp của con, lát nữa con lái xe thuận tiện còn đi đổ rác.”

“Cũng được, về sớm nhé.” Giản Trúc Thật nói xong đặt nồi lên bếp, lau tay xem giờ, đi bộ ra cửa, chợt quay lại hỏi: “Tiểu Phàm, mấy ngày qua sao con không đi làm? Trưa nay mẹ con hỏi đấy.”

“Nghỉ luân phiên ạ, cha hỏi làm gì, hiệp cảnh cũng chỉ làm cho hết giờ thôi mà.” Giản Phàm thấy miệng đắng đắng, nói với cha không sợ bị mắng, nhưng y không chịu nổi ánh mắt thất vọng của cha.

“Lái xe cẩn thận.” Giản Trung Thật đạp xe về trước, mấy chục năm chỉ một con đường, từ quán ăn về nhà, từ nhà tới quán ăn, cái xe đạp cũ nát đó tuổi ngang với Giản Phàm.

Thò đầu nhìn cha đi rồi, Giản Phàm yên tâm một nửa, nhà bếp giờ đã là thiên hạ của mình.

Mau lên, mau lên, Giản Phàm nhìn nồi trên bếp không ngừng thúc giục, lòng không khác gì nước đang sôi trong nồi. Lo nhất là sức thuốc không đủ, thường ngày sắc thuốc luôn là lửa nhỏ đun lâu, đun nhanh thế này chẳng biết có hiệu quả không?

Vung nồi bị nước sôi đẩy lên va vào thành nồi canh cách, nước sôi ùng ục, Giản Phàm cẩn thận múc một thìa canh lớn vào nồi hầm, gia vị thêm Trung dược, thêm vào vị thịt, thành vị rất

lạ khó miêu tả. Giản Phàm ném thữ không phá hỏng vị của canh, đánh liều bê ra.

Trong phòng bao ngăn cách, hai người kia có vẻ đợi tới sốt ruột.

Giản Phàm lòng sợ hãi, sợ hai tên này phát hiện ra điểm bất thường, hít sâu một hơi lấy bình tĩnh, đặt thức ăn xuống cười nói: “Hai anh ăn thông thả, thịt hầm này trước tiên là kho sau đó đem hầm, chúng tôi dùng dược liệu làm dậy vị, ngửi có mùi lạ, ăn hơi có vị Trung dược, nước canh trong ngọt, có công hiệu thanh vị kiện tỳ, tỉnh táo sáng mắt ..”

Hai tên kia nhìn chăm chăm vào mặt Giản Phàm rồi cầm đũa lên, hiển nhiên không có lý do gì để nghi ngờ cả.

Giản Phàm biết mình an toàn rồi, làm phục vụ đã luyện được cái mặt tươi cười mê chết người không đến mạng, trừ vẻ nịnh nọt ra thì không thể phát hiện bất kỳ điều gì trên cái mặt này. Cho dù là trong lòng sợ hãi, hay là chửi khách tới tận tổ tông mười tám đời, cái mồm khách khí trước sau vẫn y như một.

“Ừm ...” Vị đầu củ cải ra sức ngửi, xem ra đói lắm rồi, gắp một miếng thịt lớn cho vào mồm, hàm hồ nói: “Không tệ, mùi vị không tệ, tôi nghe người bạn nói món hầm ngon nhất là của Đệ nhất oa.”

Hai cái nồi nhỏ tinh xảo, chỉ cỡ một cái bát, hương vị thịt cùng thuốc khiến cơn thèm ăn tăng mạnh, hai tên này khỏi nói cũng đoán được là đói lắm, cầm bánh bao chấm canh ăn như rồng cuốn hổ vồ, mồm suýt xoa, ngay cả Giản Phàm vẫn ở bên phục vụ mà không nhận ra.

Thấy bước đầu tiên đã thuận lợi, Giản Phàm vững tin hơn nhiều, thành công thì tốt, không thì để chúng đi cũng được, hỏi ý: “Hai anh lần đầu tiên tới Ô Long à, nhà tôi có rượu ngô tên là Phù dung ngọc mẽ hoàng, rượu rất thơm, hai anh nghe tới chưa?”

Mặt thịt bò khô có vẻ là đại ca, vừa ăn ngấu nghiến vừa cầm đũa xua: “Thôi, thôi, cậu đi đi, chúng tôi không uống rượu, còn phải đi đường.”

Thuận theo ý khách thì làm sao kiếm tiền được, cha bán thức ăn rẻ như thế, toàn nhờ rượu làm khách lằng lằng rồi xẻo thịt

kiếm lại mà, Giản Phàm thành khẩn nói: “Xem ra hai anh từ xa tới, sợ uống rượu ảnh hưởng, cái này không phải lo, rượu ngô độ cồn chỉ có mười độ, không nhiều hơn bia là bao, đối với hai anh thì chẳng khác gì uống nước ngọt. Đây là rượu nhà tự nấu, vị thơm thuần, trong chua có ngọt, nhấp một ngụm hương thơm trôi qua kẽ răng, vị thuốc thoang thoang, uống một chén tỉnh táo tinh thần. Hai anh lần đầu tới quán, tặng hai canh một chén lớn, hai anh nếm thử, không phải trả tiền. Thấy không ngon cứ hắt vào mặt tôi, nếu thấy ngon, mong hai anh sau này thường xuyên tới chiếu cố, hoặc là gặp bạn bè khen một hai câu. Cái quán ăn lâu đời này danh tiếng từ đó mà ra, hai anh thấy sao?”

Vẻ mặt chân thành lời nói tình lý, miêu tả hấp dẫn, làm người ta không đành lòng từ chối, mua đồ được tặng quà, tham lợi nhỏ là tâm lý chung của tiểu thị dân, chỉ có thằng ngốc mới không nhận.

Mặt thịt bò khô nghe vậy cười vui vẻ: “Chú nhóc này biết ăn nói đấy, được, nghe cậu.”

Không ai đánh người đang cười, huống hồ là cười tặng rượu.

“Vâng, vâng! Hai anh đợi một chút.”

Giản Phàm mừng hóm, chạy như bay xuống lầu, nồi thuốc trong bếp đã sắp cạn rồi, phun rượu vào nồi, xèo một tiếng hơi trắng bốc lên, hương rượu sực nức, luống cuốc chân tay đem lọc một lượt, cho vào ngăn đá, sốt ruột canh đồng hồ một phút, đổ vào bầu rượu, chạy lên lầu, cung kính đặt xuống bàn.

“Uống chết cha chúng mày luôn đi!” Giản Phàm chửi thầm trong lòng nhìn hai tên kia vẫn nhồm nhoàm ăn uống, rượu lên bàn thì cũng đã ăn hết một nửa. Uống một ngụm rượu, hương rượu và thuốc vào mồm, vị xộc lên tận mũi, hai tên giờ ngón cái lên khen không ngớt, Giản Phàm biết ý lúc này không nói gì nữa, cười lui ra ngoài, khép cửa lại.

Chân vừa dời đi liền nghe bên trong có người áp giọng hỏi: “Đại ca, cách tỉnh còn bao xa nữa?”

“Không xa, huyện Ô Long là trạm cuối cùng, đi thêm 200km nữa là tới.”

“Không biết Lão Nhị, Lão tam chạy thoát được chưa, đại ca, anh liệu quà, lại đâm đầu vào.”

“Ha ha ha, chúng ta đã trốn một tuần, trạm gác đã rút hết, nơi nguy hiểm nhất mới là an toàn nhất ... Ăn mau lên còn lên đường.”

“Vâng vâng, gì chưa nói chứ Đệ nhất oa mà Lão Nhị thường khen đúng là không tệ.”

Giản Phàm nghe mà mắng thầm, hai tên này to gan thật, biết một dải huyện Ô Long đang lùng sục mà vẫn tới. Có điều đúng như người ta nghĩ, trạm gác trên đường đã rút hết, nghe Thành Cương nói, đám người tìm kiếm ở núi Ô Long không có kết quả cũng về rồi.

“Hai người đó ăn khỏe thật.”

Đào Hoa tay chống quây trò chuyện với Giản Phàm, đợi mãi không thấy người xuống thì lau bầu. Giản Phàm lúc này không sợ, xuống rồi hai chân run run, mấy dược liệu mà y dùng là thứ bổ não cải thiện giấc ngủ, nhưng y cho gấp bốn lần bình thường, không hiểu công hiệu tới mức nào đây? Huống hồ thời gian đun thuốc chưa lâu, cho vào rượu vào canh có phát huy đúng được sức thuốc không?

Giản Phàm không chắc chắn.

Nhưng thế nào cũng phải có hiệu quả chứ? Giản Phàm tự an ủi bản thân như vậy, nếu hai tên tội phạm đó mà gục ở nơi này thì tốt quá rồi, chỉ việc gọi cảnh sát tới gõ cửa đi, coi như mình lập công chuộc tội, không lo bị đuổi việc nữa, không phải thấp thỏm đầu cha mẹ nữa.

Mà nói không chừng lại được khen thưởng nữa.

Tưởng chừng nhìn thấy tờ giấy khen bay phấp phới trước mặt rồi, cha mẹ tự hào, Hương Hương ngưỡng mộ, tương lai tươi đẹp vẫy gọi, nên chỉ mười mấy phút đồng hồ mà tưởng chừng vô tận, Giản Phàm muốn lên xem lại không dám, lòng cồn cào chẳng để ý trả lời Đào Hoa nữa.

Tiếng mở cửa xoạch một cái, rồi tiếng bước chân, thôi chết chúng xuống rồi, Giản Phàm vội thò đầu nhìn, tức thì trở mắt ...

Chương 025: Bản lĩnh của tiểu đầu bếp. (2)

Hai tên kia ăn cơm xong, chùi mép xỉa răng khoan khoái từ phòng bao xuống lầu, mắt sáng ngời ngời, tinh thần sung túc, nào có giống sắp hôn mê, hỏi tiền Đào Hoa, giá bốn mươi đồng ném một tờ năm mươi đồng không thèm lấy tiền trả lại, còn tươi cười chào hỏi Giản Phàm, vỗ vai y khen ngợi. Giản Phàm cũng hồ đồ đáp lời, nhìn hai tên đó lên xe ...

Xe rồ rồ khởi động rồi chạy đi, Giản Phàm gãi đầu gãi tai như Tôn Ngộ Không gặp phải Như Lai, vô kế khả thi, nụ cười dần biến thành cười khổ. BỐ KHỈ, làm sao không có tí tác dụng nào, không hôn mê đã đành, có vẻ càng ăn càng tỉnh?

Thuốc không đúng sao? Không thể nào, phương thuốc này quá quen rồi, có vài vị thuốc thôi mà, đặc biệt là toan táo nhân, được tính tác động trực tiếp lên trung khu thần kinh, sao nhầm được?

Thuốc mất hiệu quả? Không thể nào, toàn thuốc mới cơ mà.

Lòng mang nghi vấn, Giản Phàm chạy hùng hục lên lầu, một bầu rượu, hai nồi thịt, khay bánh bao, ăn sạch sành sanh không thừa một mẩu nào.

“Fuck ...! Đúng là hai con lợn, ăn sạch sẽ như thế mà chẳng làm sao ... Sao giờ, sao giờ? À báo cảnh sát.”

Giản Phàm trở mắt nhìn hồi lâu mới nhớ ra báo cảnh sát, có điều vừa lấy điện thoại ra lại thôi, mình đã là tên hiệp cảnh sắp bị khai trừ, lần trước thì bị chụp cho cái mũ lâm trận bỏ trốn, lần này lại mặc cho hai tên tội phạm truy nã nghênh ngang vào quán, cơm no rượu say bỏ đi, truyền ra ngoài, ài ...

Làm thế nào đây?

Giản Phàm đi đi lại lại trong đại sảnh quán ăn, còn sốt ruột hơn kiến bò chảo nóng vài phần.

Chỉ có thể là do sức thuốc không đủ thôi, không dùng lửa nhỏ đun, thời gian lại quá ngắn, lượng nhiều như thế, nhưng từ trong canh trong rượu phát huy, chắc là cần thời gian? Vì là lần đầu, có quá nhiều nhân tố không xác định.

“Đào Hoa!” Giản Phàm chạy thẳng tới quầy nhìn chằm chằm Đào Hoa, khẩn trương hỏi: “Toan tảo nhân trong canh an thần nếu tăng lượng lên sáu bảy lần, bao lâu thì có hiệu lực?”

“hoa mắt chóng mặt, sau đó là ngủ li bì, đi kèm với tiêu chảy nghiêm trọng ... Anh họ, anh định làm cái gì thế?” Đào Hoa ở quê thuốc men đều dùng cách cổ truyền nên biết ít nhiều, nói xong thì hoảng hồn, anh họ tinh linh cổ quái lại có chú ý xấu rồi.

“Thuốc bao lâu thì phát huy?” Giản Phàm lặp lại câu hỏi, kệ Đào Hoa nghĩ linh tinh.

“Bụng đói nửa tiếng, bụng no thì một tiếng.” Đào Hoa vọt miệng nói ngay, từ nhỏ theo ông nội và chú ba nấu rượu, thành tựu của Đào Hoa ở Trung y cao hơn nhiều ông anh họ chỉ biết lồm bồm.

Giản Phàm vỗ đầu mừng rỡ, véo mũi Đào Hoa cười: “Đào Hoa, Đào Hoa, anh thích em chết đi được ... Mai anh mua cho cái kẹp tóc thủy tinh nhé!”

Đào Hoa không biết anh họ lên cơn gì, gạt tay Giản Phàm ra, đang định hỏi đầu đuôi, Giản Phàm có câu trả lời không kịp để ý nữa, bấm điện thoại: “Thành Cương, ở đâu đấy ... Quán internet à, đói không? Vừa có hai con lợn rừng hơn trăm cân, cho vào nồi hầm rồi. Mười phút nữa anh đóng cửa, bỏ qua hôm nay, lần sau không có mà ăn đâu ...”

Cười gian cúp điện thoại, đây là trợ thủ đắc lực nhất rồi, bình thường không sai bảo nổi đâu, có điều nói tới thịt lợn rừng, thằng này chạy nhanh hơn thỏ cho mà xem! Sốt ruột đứng ở cửa quán, cảm giác đợi rất lâu Thành Cương mới ngồi taxi tới.

Cao lớn vạm vỡ mà vẫn tâm tính trẻ con, Thành Cương hí ha hí hửng ba chân bốn cẳng chạy vào quán hô: “Oa ca, thịt đâu, ha ha ha ... Hôm nay tốt số rồi, đúng là chỉ có anh là tốt, biết làm món ngon an ủi tâm linh của em.”

Hai người cùng bị đình chỉ, có điều xem chừng Thành Cương còn vui hơn đi làm.

“Nhanh nhanh, có chuyện gấp, chúng ta lên xe hăng nói. Máy đưa trông quán nhé ...” Giản Phàm không rườm lời, kéo tay Thành Cương ra ngoài, thô bạo đẩy hắn lên cái xe bán tải nhà mình.

Thành Cương còn đang bực tức vì bị cho ăn qua lừa, đến khi nghe Giản Phàm kể ra thì giật mình quên cả ăn uống, chỉ là chưa tin lắm: “Oa ca, anh nhìn rõ chứ?”

“Chính là hai cái thằng đó, một đầu củ cải, một mặt như miếng thịt bò khô, không sai được.” Giản Phàm móc túi lấy tờ giấy trải ra, chỉ hai tên trên đó, nói chắc như đinh đóng cột.

“Chúng ta phải báo cảnh sát thôi.” Thành Cương cuống lên mất cả chủ ý, hẳn cũng biết Giản Phàm giỏi nhớ mặt người, nhớ là không thể sai.

“Mày cho rằng anh chưa nghĩ tới chắc, chẳng may nhìn nhầm, anh lại thành thằng ngốc báo cáo láo rồi. Chẳng may không bắt được, thì chúng lại đổ lỗi cho anh mà không ngăn cản, mà lại gọi đám cảnh sát 110, đợi chúng trang điểm to son trát phấn ra ngoài, hai thằng kia đã rời tỉnh.”

“Vậy thì sao, anh gọi thêm em cũng tác dụng chớ gì, đó toàn là bọn vong mạng, còn có súng nữa, em chơi sao lại, chúng ta trốn xa chút, đừng chuốc lấy rắc rối. Em nói này Oa ca, anh có bệnh à, người ta cướp tiệm vàng thì liên quan gì tới chúng ta? Lại không phải là cướp của nhà anh ... Thôi, không nói linh tinh với anh nữa, đưa em về quán net Hùng Long đi, em chưa làm xong quest hôm nay, còn đi vận tiêu nữa.” Thành Cương không vui, đang chơi game online hay phải bỏ đấy, không có ăn, lại phải làm chuyện nguy hiểm.

Giản Phàm kéo Thành Cương lại, thần bí nói: “Mày chớ có chỉ lo chơi, nghe anh, anh bỏ thuốc chúng nó trong quán ăn rồi.”

“Hả!? ... Fuck you! Loại chuyện đốn mặt này mà anh cũng dám làm à? Bố ai dám ăn cơm ở chỗ anh nữa.” Thành Cương giật mình trừng mắt nhìn Giản Phàm.

“Hả cái gì, đó là thuốc bổ não an thần, anh tăng thêm liều lượng, anh vốn nghĩ làm chúng hôn mê, sau đó tóm gọn, công lao bắt tội phạm bỏ trốn không nhỏ. Mày có muốn lập công không? Dù không muốn thì có muốn tiền thưởng không?” Giản Phàm tấn công vào điểm yếu của Thành Cương, thằng này chẳng thiếu gì, chỉ thiếu tiền.

“Vậy sao chúng lại chạy mất?” Thành Cương hơi động lòng.

“Anh cũng đang hoang mang đây, liệu có phải do Trung được phát huy tác dụng chậm không, bọn chúng phát tác trên đường, hay là chúng ta men theo, nói không chừng ngắt giữa đường, chúng ta tóm luôn.”

Thành Cương cúi kính: “Càng nói càng không đáng tin, vậy anh đi tìm đi? Gọi em theo làm gì?”

Giản Phàm trừng mắt: “Mày nói nhảm à, anh mà dám đi thì gọi mày theo làm gì? Một mình anh sợ, gọi mày theo lấy thêm can đảm chứ sao, với lại công lớn như thế, anh tiêu hóa nổi không?”

Thành Cương cảm giác hệ số nguy hiểm không cao, nghèo đầu nghĩ: “Được thì được, nhưng em nói trước, anh lừa em tới, mai phải hầm một nồi, không ăn thịt lợn, hầm cho em con gà, nếu không em không đi.”

“Nhà anh mở quán ăn còn sợ chắc, chúng ta đi một vòng, không gặp được thì về, chẳng may gặp được thì trúng lớn, quay về đừng nói họ xử phạt chúng ta, còn phải khua chiêng đánh trống đón chúng ta về, mày tin không?”

Giản Phàm nở má, tính toán này không tệ, hai người bàn tán lái xe tới ngã rẽ, sau đó phóng thẳng lên con đường cấp hai.

Hành động truy lùng chính thức bắt đầu.

....

Chương 026: Truy lùng tội phạm.

Giản gia, nhà 301 tiểu khu Nhất Trung.

Đây là một căn nhà phúc lợi do đơn vị xây, mười năm trước là nhà đơn, về lý luận thì một giáo viên, một đầu bếp thu nhập không thấp, ở huyện thành có thể coi là lương cao rồi, nhưng nuôi hai đứa con ăn học, lại phải bỏ tiền học phí cao cho đứa con trai kém cỏi vào đại học hạng ba, nên trong nhà không khác gì mười năm trước. Ghế sofa, bàn, giường, TV, đều là những thứ sắm sửa mười năm trước, chẳng còn mới nữa, đơn giản toát ra sự khó khăn.

“Trung Thật, em nói với anh chuyện này.” Mai Vũ Vận soạn giáo án xong, thấy chồng về đi lên đón, đưa cho một cốc nước nóng, thất vọng nói: “Lần này Tiểu Phàm đứng thứ 57, không đỗ.”

“Ừ, anh biết, trước khi về nhà anh cũng đi xem rồi mà, không trách thằng bé được, người khác anh không biết chứ thằng béo thì từ nhỏ không bằng Tiểu Phàm nhà ta, lần này thi đỗ, còn thứ hạng 11, chứng tỏ điều gì? Thi hay không thi đều thế. Chúng ta đưa tiền rồi, chú hai nói người xếp hàng quá nhiều, đều là cán bộ cấp thị cục, chúng ta có đưa tiền cũng không vào nổi.” Giản Trung Thật ít nói, kỳ thực chuyện gì cần biết ông đều biết cả.

Hai vợ chồng đều buồn bã ngồi xuống, Giản Trung Thật im lặng uống nước, Mai Vũ Vận dọn dẹp giáo án trên bàn. Mấy năm trước lo chuyện học hành, nay tốt nghiệp rồi lại lo công việc, bọn họ thấy cả đời lo cho thằng bé đó cũng không đủ.

Con trai giấu trong nhà, sợ cha mẹ thất vọng, cha mẹ giấu con trai, sợ con trai không chịu được, nhà nghèo, đủ kiểu khổ.

“Vũ Vận, xin lỗi em! Bao năm qua em theo anh chịu thiệt thòi, có trách chỉ trách cha nó vô dụng, ngay cả một công việc cũng không kiếm nổi cho con, ài ...” Giản Trung Thật thở dài, lòng đầy áy náy với vợ con.

Mai Vũ Vận lắc đầu, dưới ánh đèn vàng vọt nếp nhăn trên mặt chồng hằn sâu mấy phần, không nói gì đặt đồ trong tay

xuống, vuốt mái tóc đã hoa râm của ông: “Anh đừng nói lời nản lòng như thế, hai mươi mấy năm rồi, bao nhiêu sóng gió đều đã vượt qua, chút trắc trở này chẳng lẽ không qua được ... Nếu nói có lỗi, là em có lỗi ...”

“Ài, đừng nghĩ chuyện này nữa.” Giản Trung Thật an ủi vợ, đưa ngón tay thô ráp lau qua giọt nước trên gò má: “Chúng ta đều thành ông già bà già rồi, may mà con không có nhà đấy, em xem, nói thế mà đã khóc được, nó nhìn thấy, sau này trong nhà ai nói được nó nữa.”

Mai Vũ Vật bật cười, nhưng nụ cười chua chát, không sao buông bỏ đứa: “Thằng nhóc đó, chẳng chịu phấn đấu gì cả, chú nó gọi điện thoại nói, nó ở đồn công an còn nghịch ngợm gây sự, đấu khẩu với chỉ đạo viên.”

“Em đừng trách con, nó tuy nóng tính, nhưng là đứa bé ngoan. Từ nhỏ theo ông bà nội chẳng được chăm chút mấy, nhưng nó hiểu chuyện, cái gì cũng nhường cho em gái, láng giềng đều khen Tiểu Phàm nhà ta ngoan, biết thương người. Một năm qua ở nhà, chia sẻ giúp anh không ít, phải nói nó thực sự hợp mở quán cơm, chỉ là học hành bao năm như thế, bảo nó làm nghề vất vả này, anh không cam lòng ... Thói đời này làm sao vậy? Anh luôn thấy Tiểu Phàm thông minh sáng dạ chẳng thua kém con nhà ai, ngày chú nói thằng bé đó rất có lòng, là cái mầm tốt.” Giản Trung Thật vừa vuốt ve lưng vợ vừa tiếc nuối nói.

“Kém tiền và quan hệ thôi, chúng ta là giáo viên nghèo, đều bấp nghèo, ai coi chúng ta ra gì. Em muốn có chức danh giáo viên cũng phải quà cáp lo lót người ta, hướng hồ là biên chế chính thức, chúng ta có bán cả nhà đi cũng chẳng biết thỏa mãn được lòng tham của họ không?” Mai Vũ Vật không khỏi phẫn nộ.

“Thôi, đừng để trong lòng nữa, đến đâu hay tới đó, chú nó nói hệ thống công an năm nay mở rộng, chúng ta ra tay trước, gom góp ít tiền, chỉ cần con có chỗ đảng hoàng, tiền là cái gì, không đủ thì đi vay.”

“Trung Thật, lương thưởng của em còn được mấy nghìn, anh đừng quá vất vả.”

“Không sao, chỉ cần con cái sống tốt, vất vả chút có là gì ... Có công việc chính thức rồi, kiếm cho nó cô vợ, nhiệm vụ đời này đã hoàn thành. Nay, Tiểu Phàm và cô bé kia vẫn còn qua lại chứ?”

“Thằng bé đó suốt ngày mơ tưởng chuyện đâu đâu, trước kia đi học thì không thấy chênh lệch, giờ Hương Hương đã vào công ty di động tỉnh rồi, nó thì vẫn thất nghiệp, chênh lệch lớn. Anh xem Lão Lưu giờ hếch mặt lên trời, vợ ông ta thì là loại hám lợi, chỉ thích con gái gả cho nhà giàu, ghét con mình ra mặt như thế, chuyện này khó mà thành.”

Những lời thì thầm vang lên trong căn nhà vắng vẻ, Mai Vũ Vận dựa vào chồng, cảm thụ êm đềm ngán ngủ. Chớp mắt cái đã hai mấy năm trôi qua, tình cảm giờ gửi gắm lên người con cái rồi, hai đứa con không có nhà, hiu quạnh hết sức. Lúc hai đứa ở nhà thì lo không thôi, hai mấy năm qua chưa ngày nào hết lo, trong hạnh phúc và ấm áp cũng chứa đầy thất vọng và chán nản.

Đối với con trai? Hay với cuộc sống.

....

Mai Vũ Vận không thể ngờ, lần này con trai không tơ tưởng viễn vông nữa, mà gan to tày trời rồi.

Lên đường cấp hai Giản Phàm liền gọi điện thoại về lừa trong nhà, nói là đi trực ban, cùng Thành Cương men theo đường truy đuổi mấy chục dặm không thấy mục tiêu. Đừng nói là thấy cái biển số ghi nhớ, mà cả dọc đường cũng không thấy chiếc xe Thiên Tân nào. qua 12 giờ đêm rồi, đã đi được hơn hai tiếng, không có thu hoạch, cả hai buồn bực trở về.

Giản Phàm thì tiếc mấy chục đồng tiền xăng, Thành Cương vô tâm cầm máy PSP chơi, vừa chơi vừa vui vẻ nói: “Oa ca, hay là anh nhìn nhầm rồi, suốt dọc đường có thấy cái xe Thiên Tân quái nào đâu.”

“Sao mà nhầm được, cái mắt này của anh mà mà không tin à, cả sâu chui vào trong lá anh còn phát hiện ra, huống hồ là người.”

“Vậy thì chúng chạy xa rồi, chúng ta uống công.” Thành Cương cười không khép miệng được, cầu cho hai tên kia chạy

cho xa, càng tốt, chuyện này nguy hiểm bỏ mẹ.

Giữa đường trở về, đang chơi game say sưa thì Thành Cương thấy xe phanh gấp, thiếu chút nữa đập đầu vào bảng điều khiển, vừa nổi càu quay sang thì Giản Phàm "suyt" một tiếng, chỉ chỉ phía trước. Thành Cương vừa mới nhìn, con người nổ ra mấy lần ...

Một chiếc xe đỗ ở bãi cỏ bên đường, hai người không dám thở mạnh, nhìn kỹ, nường theo đèn của xe cộ qua lại, đúng là chiếc Thiên Tân.

Dối trời đêm trăng mờ sao thưa, chiếc xe lẻ loi đỗ ở đó trông có phần quỷ dị.

Hai người nín thở nhìn, mười mấy phút mà không có động tĩnh gì, Giản Phàm thình lình vung tay bợp Thành Cương một cái: "Cương Pháo, lúc tới mà nhìn kiểu gì thế, hại anh đi mua đường oan uổng."

"Em ... Em biết đâu, nói không chừng là vừa mới đỗ ở đó, anh cũng không thấy, sao lại đánh em?" Thành Cương phản bác, lúc đi đúng là không nhìn thấy, khi đó tối đen xì xì.

"Đi xem sao."

"Anh đi đi, em không dám."

"Anh cũng không dám, cùng đi."

"Hai người có khác quái gì, chết cùng à?"

Chương 027: Lại sai nữa rồi. (1)

Hai người cãi nhau nửa ngày, cuối cùng quyết định dừng xe xa xa rồi đi xuống, mỗi người nhặt vài cục đá, cách mười mấy mét ném một hồi mà không có phản ứng.

Thế là gan to hơn, nghênh ngang đi tới, Giản Phàm cầm đèn pin tới mở cửa xe, người ngồi ở ghế lái xe ngã ụch xuống.

Thành Cương "á" một tiếng, vừa bò vừa chạy, nhanh hơn cả hôm đó.

Giản Phàm vững lòng hơn nhiều rồi, sờ mạch thấy bình thường, vén mi mắt, thuốc đã có tác dụng, ngủ say rồi. Tên ở ghế phụ lại còn ngáy khò khò kia kìa, làm y mừng rỡ chảy má như lên cơn: "Ha ha ha, đã nói mà, biết món ăn Giản gia lợi hại chưa ... Thành Cương, xéo ra đây ..."

Hai người hợp sức trối bợn chúng lại, ném ra phía sau xe tải, kéo thùng buộc lợn trối chặt, sau đó lục xe, thấy một cao dao và một khẩu súng, vỗ tay nhau cười lớn.

"Ha ha ha, anh bảo mày mà, hai con lợn rừng, đủ béo không?" Vớ bở rồi, Giản Phàm cười lệch miệng.

"Béo, bà nó chứ, quá béo. Oa ca, hút điếu thuốc." Giờ thì Thành Cương khách khí rồi, so với hình giống tám phần, tìm được súng, vậy là đúng mười phần, nguy hiểm trong tưởng tượng hoàn toàn không có, hết sức bất ngờ. Biết hai tên này giá trị lớn, Tiêu Thành Cương vội vàng khiêm tốn mời Giản Phàm điếu thuốc. Giản Phàm không biết hút thuốc còn vênh vào rít mấy hơi, ho tới không đứng lên nổi, Thành Cương vừa vỗ lưng vừa hỏi: "Oa ca, công lao là của anh em mình à?"

"Đương nhiên, báo cảnh sát đi, lần này phải báo rồi, để bọn chúng tới nhận người. Chắc chắn là sẽ trao thưởng, ghi công gì đó, ha ha ha, anh bảo này Thành Cương, thời đi học anh là học sinh ba hổng, chưa bao giờ biết tới thưởng là gì? Lần này được giấy khen sẽ treo ở phòng khách."

Thành Cương hưng phấn bổ sung: "Tiền thưởng nữa, thế nào cũng không ít."

“Ngốc, chắc chắn là thưởng đặc biệt, còn cả tiệm vàng nữa nếu tìm được đồ chúng cướp thể nào anh em mình chả được chia phần, tiền thưởng ít sao được? Thành Cương, không phải anh lên lớp mày, nhưng phải có theo đuổi, suốt ngày chỉ biết chơi game, điển hình không tương lai.”

“Oa ca, em mời anh, em mời anh, phát tiền rồi, thế nào cũng mời anh.”

“Thế còn được, gọi đám nhóc con kia tới, cho chúng thèm, ha ha ha ...”

Hai người cười hết sức đắc ý, tưởng tượng cảnh mấy chục cảnh sát trong đồn ngược mắt nhìn mình mà hả lòng hả dạ, tưởng tượng cảnh đeo hoa đỏ lên đài nhận thưởng, lúc cầm tiền mời khách vinh quang ra sao ...

Giản Phàm kích động tới khóe mắt ươn ướt luôn, từ nhỏ tới lớn có biết thưởng là cái gì đâu, mỗi lần biết kết quả thi là trốn chui trốn lủi, đầu không dám ngẩng lên, trong nhà toàn là giấy khen của em gái ... Lần này, mình cuối cùng cũng có một cái rồi, lần này không bị gọi là giá áo túi cơm, vô dụng, ăn hại, đầu óc ngu xi tứ chi phát triển rồi! Lần này, mình cầm phần thưởng chạy trong tiểu khu Nhất Trung một vòng cho cả cha mẹ Hương Hương nhìn thấy, xem còn dám coi thường mình không.

Nghĩ, nghĩ mãi, cho tới khi cả đoàn xe cảnh sát hú còi tới nơi.

Tất cả muốn nổ tung rồi.

Thủ phạm chính gây ra vụ án cướp tiệm vàng thành phố Đại Nguyên ngày 11 tháng 8, bị hai hiệp cảnh huyện Ô Long bắt được.

Cái tin này còn kinh khủng hơn cả hất nước lạnh vào đầu sôi.

Đài Thủy Tiên vốn không tin, nhưng trực ban trong đồn không dám lấy chuyện này ra đùa, lại nghe là Giản Phàm và Thành Cương, nửa đêm sợ tới lăn từ trên giường xuống, định thần lại rồi vội vàng tập hợp cảnh sát, đợi cô tới đồn thì 110 và đại đội hình cảnh đã đưa người về, trong ngoài đồn chật kín xe cảnh sát.

Vốn là phải trực tiếp đưa tới đội hình cảnh, nhưng mấy hình cảnh không tin, về đồn xác nhận vân tay, vũ khí, một phần vàng giấu kín trong xe mới dám chắc chắn báo lên trên. Nào là cục

công an huyện, thành đều liên tục kêu may mắn, đại án do thành ủy đốc thúc, lãnh đạo huyện đều ngay trong đêm chạy tới đồn công an Thành Quán.

Đồn công an nhỏ còn tưng bừng hơn cả năm mới, hai tên nghi phạm hôn mê chưa tỉnh, cuống lên mời 120 tới cấp cứu.

Hỗn loạn tới tận hơn 4 giờ sáng, hai tên nghi phạm được đội hình cảnh áp giải đi mới yên thân.

Xung quanh bận rộn nhốn nháo, Giản Phàm và Thành Cương ngồi đần mặt ra, hiện trường ở kilo met số 37 phải có tới hai mấy cảnh sát, quát tháo không được nhúc nhích tay lăm lăm súng chạy tới, làm hai người sợ tới chui xuống gầm xe. Đến khi biết kẻ dưới gầm xe là người bắt tội phạm, đội hình cảnh cười lăn cười bò, chỉ hỏi qua loa vài câu rồi ném sang bên, sự chú ý đặt hết vào nghi phạm, sau đó là lập chốt rồi truy lùng.

Đêm hôm đó hai người từ đỉnh cao rơi xuống vực sâu, vốn kỳ vọng anh hùng trở về, cảnh sát cùng nhân dân ở hai bên đường reo hò nghênh đón, ừ thì không có đã đành, đám cảnh sát chạy ra chạy vào nhìn hai người như nhìn quái vật, cả hai bực mình về phòng trực ban ngủ.

Quá mệt, ngủ tít luôn, chưa kịp mơ một giấc mơ đẹp thì bị người ta gọi dậy, Hắc Đản lén lén lút lút nói: "Oa ca, đồn trưởng Giản về rồi!"

Tin tốt, Giản Phàm rùng mình dậy ngay, đánh thức Thành Cương, có chú hai thì chuyện này dễ rồi.

Giản Phàm vẫn còn mặc bộ đầu bếp trắng chưa thay, Thành Cương thì áo sơ mi hoa, hai người dụi mắt ra khỏi phòng trực khiến đám đồng cười lớn, vội chạy như thỏ tới phòng đồn trưởng.

Ngồi ở chính giữa là đồn trưởng Giản Trung Thành vừa mới ở Bắc Kinh về, bên cạnh là chỉ đạo viên Đài Thủy Tiên, vẫn cái ánh mắt định chụp nôi đen lên đầu người ta.

Chú hai từng đi lính, ngồi thẳng, mặt vuông mày rậm, giống cha bảy tám phần, nhưng mà thần thái khác hẳn nhau, cha làm đầu bếp, nhìn đã thấy thật thà, còn chú làm đồn trưởng lâu, nhìn thấy uy nghi.

Hai người không sợ gì nữa mang vài phần vênh vang đắc chí đi vào, Giản Phàm thân thiết gọi: “Chú hai, chú về bao giờ thế ạ?”

“Tối qua ... Đứng quan tâm tới chú, nói đi, nói sự tích anh hùng của hai đứa trước.” Giản Trung Thành nghiêm nghị hỏi, cái mặt không biết cười, đoán chừng do thói quen nghề nghiệp.

Giản Phàm không nhận ra vẻ mặt khác thường của chú, hăng hái kể lại chuyện đêm qua, bị hỏi nguyên nhân nghi phạm hôn mê, càng giải thích tỉ mỉ, ném ra một loạt thuật ngữ chuyên ngành mà y còn chẳng hiểu, khoe khoang dược thiện của Đệ nhất oa một phen, quên mất một vị là người nhà, một vị thì biết Đệ nhất oa rất rõ.

Kể xong Thành Cương và Giản Phàm hí hửng nhìn lãnh đạo tối cao, nhưng mà hai người kia nhìn bọn họ chỉ có kinh ngạc, không vui mừng, không cổ vũ, nhìn tới mức làm người ta chột dạ, giống như lúc họ làm gì sai vậy.

Quái, sao lại thế?

Giản Trung Thành châm điếu thuốc ngồi hút rất lâu mới hỏi: “Thành Cương, nghĩ gì mà lại tham gia chuyện hôm qua?”

Quá trình đều biết rõ rồi, ông chỉ xác nhận thêm chi tiết để nắm hết tình hình.

“Báo cáo đồn trưởng, chỉ đạo viên.” Thành Cương đứng nghiêm, ngẩng đầu hiên ngang nói lớn: “Bảo vệ hoàn cảnh trị an tốt đẹp, bảo vệ an toàn tài sản tính mạng cho quần chúng nhân dân là trách nhiệm và sứ mệnh cao cả của hiệp cảnh, tất cả hành vi phạm tội phải đấu tranh kiên quyết, là một hiệp cảnh của đồn công an Thành Quán ..”

Chương 028: Lại sai nữa rồi. (2)

Rầm! Giản Trung Thành vỗ bàn cắt ngang lời Thành Cương, quát: “Hồ đồ.”

Thành Cương không hiểu ra sao, vội nuốt lời chưa nói vào.

Đồn trưởng ra oai, không biết là với nghi phạm hay với cấp dưới, thêm một câu: “Nói như hát hay vậy, tôi hỏi cậu, Thành Cương, hai ngày qua cậu đi đâu? Có phải là vào quán net chơi game không? Đành chỉ không tới báo cáo, không kiểm điểm sai lầm, hai người thông đồng bỏ việc, bãi công, tự ý truy lùng nghi phạm, thấy mình giỏi lắm hả?”

Hả? Lại sai rồi?

Hai anh em trở mắt nhìn nhau, mặt thộn ra như ngỗng ỉa, không ai dám cãi lại. Đồn trưởng giáo huấn người khác rất cao minh, không nói thẳng sự việc, mà lấy sai phạm ra đả kích, làm người ta không phản bác nổi.

Nhưng không dám không có nghĩa là phục, Giản Phàm và Thành Cương trải qua một hồi sưng sốt thì đều tức giận, cảm thấy mình quá oan ức, vốn tưởng lập công khiến cả đồn chấn kinh, không ngờ thực tế khác hẳn với tưởng tượng.

Rồi, khen thưởng tiền thưởng hỏng rồi, nói không chừng vẫn bị chụp nổi đen lên đầu.

Giản Trung Thành thấy cả hai im thít, vẫn bộ dạng giáo huấn nghi phạm: “Câm hết rồi à, Giản Phàm, thấy oan phải không?”

“Chú hai, lần trước bọn cháu bỏ chạy là không đúng, lần này bắt người về, nếu vẫn bị phê bình, vậy còn lẽ trời nữa không?” Giản Phàm có chút giận dỗi.

Rầm tiếng nữa, làm Giản Phàm lẫn Thành Cương sợ tới dựng tóc gáy.

Giản Trung Thành hung dữ quát: “Hai đứa làm hiệp cảnh nửa năm rồi, sao gặp chuyện còn hồ đồ như thế? Vì sao không thông báo cho đồn khi phát hiện nghi phạm, vì sao không báo cảnh sát? Biết rõ đây là vụ án lớn, lại dám tự ý truy bắt, nếu để nghi phạm thoát được thì gánh nổi trách nhiệm không? Hành

vi của hai đứa là gì có biết không? Vô tổ chức, vô kỷ luật, không có ý thức vinh dự À, không có ý thức tập thể, đây là chuyện làm anh hùng à? Không có ý thức cảnh sát, tự ý hành động, trong mắt không có cấp trên, không có lãnh đạo, đây là hành vi chủ nghĩa cá nhân nghiêm trọng, phải nghiêm túc xử lý, đình chỉ.”

Lại những lời như thế, lại đình chỉ, nhưng mà mấy câu nói trùng, gặp chuyện không báo, tự ý hành động là đại kỵ của cảnh sát.

Thành Cương cúi đầu lăm bắm: “Đồn trưởng, chúng tôi vẫn đang bị đình chỉ mà.”

“Thế thì càng không đúng, đang bị đình chỉ mà tự ý hành động, sai càng thêm sai. Tiếp tục đình chỉ, viết kiểm điểm, kiểm điểm năm ngày, mai nộp lên bàn tôi.” Giản Trung Thành quát tháo động đình, phát huy hết uy phong của đồn trưởng.

Giản Phàm cảm tức trùng mắt với Thành Cương, nói mấy lời thừa thãi đó làm gì? Thành Cương hỏi hận không thôi, nói thêm một câu, lại viết thêm một bản kiểm điểm, lỗ lớn rồi.

Biểu dương thành quát tháo, tiền thưởng thành kiểm điểm, hai người cúi gằm mặt lén nhìn Giản Trung Thành bộ dạng hung ác, không dám ho he nửa câu. Nếu là Đai Thủy Tiên còn dám cãi, chứ vị đồn trưởng này thì không ai dám. Giản Phàm từ nhỏ đã sợ chú hai lúc này mặt cũng khó dăm dăm, còn Thành Cương càng sợ, vì đồn trưởng ngày trước mặt cậu hẳn còn dám mắng hẳn.

“Về ngoan ngoãn suy ngẫm lại xem sai ở đâu, vì sao sai? Đào sâu căn nguyên chủ nghĩa tự do và chủ nghĩa cá nhân, kiểm điểm không tới được sai lầm thì tiếp tục đình chỉ, đi đi.” Giản Trung Thành xưa nay nói chuyện không biết tới khách khí.

Hai người như hai con gà trống bại trận, rầu rĩ rời khỏi phòng đồn trưởng, xuống lầu ...

Đai Thủy Tiên không đành lòng: “Sở trưởng, anh giáo huấn chúng nặng lời quá rồi, dù sao chúng cũng lập công lớn, làm thế chúng nó nguội lạnh.”

Giản Trung Thành lắc đầu: “Này chỉ đạo viên, sao cô không nhìn rõ, đây mà là công lao à? Huyện, thành phố huy động mấy

trăm người lục soát, không tìm được một sợi tóc, để cho hai tên hiệp cảnh nhãi con bắt về, cô bảo bọn họ giấu mặt vào đâu? Chuyện này có thể khen thưởng được sao? Người lập công này nếu là cảnh sát, thế nào cũng là công lao hạng hai, hạng ba. Nhưng là hai hiệp cảnh thì báo lên thế nào? Không phải là làm khó lãnh đạo à? Và lại hai cái thằng nhãi con này ba ngày không đánh chúng phá cả nhà, phải cảnh cáo chút, cô nói xem, đây có phải chuyện hiệp cảnh làm không? Tôi thấy bọn chúng ở Ô Long Trì Khẩu bỏ chạy tập thể mới là đúng, toàn là bọn trẻ con, chống lại tội phạm thế nào, chẳng may bề gì, cô bảo chúng ta ăn nói làm sao với cha mẹ người ta?”

Đài Thủy Tiên hiểu ra, lời này rất có lý, lại khó xử hỏi: “VẬY báo cáo phải viết thế nào, cục trưởng Mao hỏi mấy lần rồi, đang sốt ruột thỉnh công cho người tham gia hành động.”

“Quy củ cũ, nấu một nồi cơm lớn, cho mỗi người một bát, làm nổi bật tập thể, làm mờ cá nhân, nổi bật công tác tư tưởng của cấp trên, chúng ta làm việc dưới sự lãnh đạo của cấp trên, nên đây là chuyện hiển nhiên. Làm việc tốt, có thành tích là tất nhiên, có công lao là ngẫu nhiên. Bất kể lúc nào cũng không được ỷ công mà kiêu, cô nhắc tới tên hai đứa nó là đủ, chủ thể viết ra sao cô tự xem mà làm.” Giản Trung Thành thuận miệng nói, chuyện này chỉ có cách như thế thôi.

Điều này trong dự liệu, xuất thân văn phòng, Đại Thủy Tiên không thể không phục tầm nhìn xa trông rộng của đồn trưởng, có điều vẫn nói đỡ: “Đồn trưởng, hay đừng đình chỉ chúng nữa, vừa báo công lại vừa đình chỉ, kiểm điểm, có phải là hơi ...”

“Chẹp ... Không phải là tôi đình chỉ chúng, mà là không muốn chúng về đồn khoe khoang, chúng còn tâm tính trẻ con lắm, đồn thổi ra sẽ có nhiều chuyện không hay. Để chúng về nhà, đợi lãnh đạo bên trên định đoạt xong mới về. Cô làm công tác tư tưởng cho chúng, đừng nói linh tinh. Chỗ Thành Cương, cô đi cỡ vũ lãn cảnh cáo, Giản Phàm thì để tôi.” Đồn trưởng Giản an bài.

“Chiêu này thật cao.” Đài Thủy Tiên vui mừng, nịnh một câu: “Đồn trưởng, may mà anh hỏa hầu cao, anh vừa đi là cả đồn loạn hết, tôi thực sự không biết phải xử lý ra sao.”

Giản Trung Thành chau mày không hài lòng: “Có gì mà không xử lý được, đặt lãnh đạo lên trên cùng, tập thể lên trên cùng, chuyện gì cũng có thể xử lý. Cô đi làm việc đi, mau mau viết báo cáo.”

“Vâng, tôi đi làm ngay.”

.....

Những lời trong văn phòng đồn trưởng thì Thành Cương và Giản Phàm không nghe thấy, cả hai mặt sưng mày xỉa bỏ đi, tưởng lập công lớn, ai ngờ kết quả còn khiến người ta nản chí hơn lần trước.

Thành Cương than vãn: “Oa ca, anh hại thảm em rồi, giờ không bị đuổi là may, nói gì tới phần thưởng.”

Giản Phàm cũng chẳng hiểu ra làm sao, lòng ức lắm, cứ như thế thế giới này chỉ rình rập trút giận lên mình, động chút là sai là bị mắng, sừng cổ lên: “Mày chẳng nói muốn nửa công lao à, vậy thì ăn chửi cũng phải nhận một nửa, trách cái gì, anh có ý tốt mới gọi mày theo đây.”

“Anh nói sao số chúng ta khổ như thế, chạy cũng sai, không chạy cũng sai, thả kẻ xấu đi là không đúng, bắt kẻ xấu cũng không đúng nốt. Sao chúng ta không đúng được một lần.” Thành Cương khịt mũi, lần này ức suýt khóc tại chỗ: “Cái cuộc đời chó má này.”

“Mày cầm mồm lại thì chuyện gì cũng đúng. A, hỏng rồi, xe còn ở trong đồn, hôm nay lỡ chuyện làm ăn rồi ... Chó thật!” Giản Phàm ra tới cửa mới nhớ ra, bỏ Thành Cương lại chạy tới bên cái xe, chợt nhìn thấy hai người chạy tới, tim liền đập thành thịch.

Chương 029: Đả kích liên tục. (1)

Mẹ chạy trước, cha chạy sau, trước kia mãi chơi trong trường quên về nhà là chuyện cơm bữa, cha mẹ đều một trước một sau chạy đi tìm y như vậy.

Tích tắc Giản Phàm cảm xúc trào dâng, nghẹn lời không nói được một câu.

Lại làm cha mẹ lo rồi, mình đúng là đồ vô tích sự mà.

“Tiểu Phàm .. Con có làm sao không? Không bị thương chứ? Cho mẹ xem nào ...” Mai Vũ Vận kéo con trai tới gần, nhìn như nhìn bảo bối từ trên xuống dưới khắp lượt, nhìn mặt, lại xem chân tay có va chạm chỗ nào không, lo lắng viết rõ lên mặt, chỉ thiếu ôm con vào lòng.

“Mẹ, con không sao, còn cùng Thành Cương bắt hai kẻ xấu về.” Chuyện này chắc truyền đi rồi, không giấu diếm được, Giản Phàm mắt cay xè, vẫn rút tay lại, lớn tướng rồi, nếu bị mẹ ôm thì còn vác mặt ra đường sao được.

Thấy con trai vẫn bình thường, chân tay lành lặn, Mai Vũ Vận rơm rớm nước mắt, đột nhiên vung tay tát bốp một cái.

Giản Phàm ngớ ngàng.

Quan tâm lo lắng chớp mắt biến thành phần nộ và vẻ mặt hận sắt không thành thép quen thuộc, giọng Mai Vũ Vận lạc đi: “Cái thằng nhóc thối tha này, đêm hôm khuya khoắt chạy đi bắt kẻ xấu, đó là chuyện cho con làm à? Còn lừa cha mẹ là đi trực, bị đình chỉ mấy ngày rồi sao không nói với trong nhà? Có biết cha mẹ sốt ruột thế nào không? Nghe chú con kể, mẹ không còn hồn vía nào nữa ... Tiểu Phàm, con không thể làm trong nhà yên tâm được sao, lớn thế này rồi còn như trẻ con thế? Con không trưởng thành một chút được à?”

Một cái tát, sáu cái xỉa vào trán.

Mai Vũ Vận nói câu nào ra câu đó, giọng nói rõ ràng chữ nghĩa tròn trịa, so với giảng bài còn đặc sắc hơn vài phần. Giản Phàm nín khẽ cúi gầm mặt, y sớm mất ý chí phản kháng trước mặt mẹ lâu rồi.

Thành Cương thích lắm, đang ăm ức mà, thấy người khác xui xẻo là vui rồi, gọi cả đám người tới xem, cổng đồn công an, mấy cái đầu lơ nhố thò ra nhìn Oa ca bị mẹ mắng. Giản Trung Thật không nhìn thêm được nữa, kéo vợ đi, bảo Giản Phàm mau chóng lái xe về quán.

Hai vợ chồng nhân cơ hội tới gặp Giản Trung Thành, tới khi bị chồng kéo qua cửa, Mai Vũ Vận vẫn tức giận nói suốt.

Giản Phàm cũng giận, tức tối nắm hai tay vào nhau, đầy một bụng uất ức không biết tỏ cùng ai, vừa nổ máy ngẩng đầu lên thấy một đống cái đầu lớn nhỏ nhìn mình, rống lên: “Nhìn cái gì, xéo mẹ chúng mày đi.”

Hai mươi mấy tuổi đầu còn bị mẹ hết đánh rồi mắng, mất hết thể diện rồi.

Nhưng mà đám kia đâu có sợ.

“Ôi, lớn thế này rồi còn như trẻ con thế?” Một tên dài giọng nói.

Tên khác học theo giọng Mai Vũ Vận: “Ôi, con không trưởng thành một chút à?”

“Ôi cái thằng nhãi thối tha này.”

Một đám cảnh sát với hiệp cảnh đứng lơ nhố ở đó nhìn, cười lăn lộn, trong số đó không ngờ có Hắc Đản, Thán Chủ vốn là cấp dưới của mình, Thành Cương cũng cười theo. Giản Phàm lửa giận bốc cao ba trượng, nhảy phắt xuống xe, cả đám ào một cái chạy hết, vừa chạy còn vừa cười y.

“A ~~~~~” Giản Phàm ngửa mặt lên trời hét một tiếng dài, cay đắng, uất hận từ trong lòng phát ra khỏi miệng, khiến đám hiệp cảnh nghe thấy chẳng ai bảo ai lạng lẽ biến hết, không dám trêu chọc y nữa.

Cuộc sống đôi khi như vở bi hài kịch, khóc không được, cười không xong, lại vô cùng buồn bực.

Không biết người khác ra sao chứ hai ngày qua Giản Phàm chán nản tới cùng cực rồi, hết chỉ đạo viên, đồn trưởng lại tới mẹ trách mắng, còn mắng ngay trước mặt một đám hiệp cảnh, lăn lộn ở đồn công an, cần răng chịu đựng chuyện thối tha ở nơi này nửa năm, có được chút uy tín, giờ mất hết rồi.

Từ khi nhận đồng lương ở đồn công an, Giản Phàm như đi trên băng mỏng, vừa sợ làm mất mặt mẹ, lại sợ khiến chú khó xử. Tiền lương không cao, hay dở gì là công việc bán chính thức, tốt hơn chạy đi chạy lại bưng bê trong quán. Nói ra, Giản Phàm hâm mộ Phí Béo lắm, cơm đưa tận miệng, không có tiền thì có người cho, không ai cho thì trộm trong nhà.

Nhưng mình không có điều kiện như nhà người ta.

Thành Cương nhìn bản kiểm điểm của đám Hắc Đản, Thán Chủy chép nộ lên, thừa nhận sai lầm của mình, không ngờ được Đài Thủy Tiên khen ngợi, còn cho nghỉ vài ngày.

Thế là làm Giản Phàm gặp khó, xuất phát từ mục đích bảo vệ quyền uy cho chú mình, y không ngại cúi mình một chút, dù sao bị viết kiểm điểm phê bình nhiều tới không đếm xuể nữa. Có điều lần này thấy mình oan ức, viết được hai trăm chữ không sao viết tiếp được ...

Mình sai chỗ nào chứ? Ô Long Trì Khẩu tay không tắt sắt, nếu không chạy, có khi chẳng còn cái mạng này rồi. Truy bắt hai tên tội phạm là vì biết nắm chắc rồi mới đi, càng không sai. Dù không phải hiệp cảnh, là thường dân cũng thấy chuyện nghĩa phải hăng hái làm đúng không? Dù không thưởng thì cũng không thể bắt kiểm điểm, không thể coi mình là Đậu Nga mà đổ hết oan ức lên mình.

Không, mình chẳng làm gì sai hết, mình cân nhắc kỹ rồi mới làm, sao ai cũng coi mình như thằng ngốc không hiểu chuyện như thế?

Không viết.

Nhưng không viết thì không cách nào ăn nói với chú hai, trong mắt chú, mình luôn là thằng nhóc cởi truồng chạy ngoài sân, nói thủng trời vẫn là mình sai.

Càng không dám cãi lại mẹ, lên tiếng tranh cãi là mẹ đem chuyện xấu tử nhỏ tới lớn của mình ra làm dẫn chứng, để rồi kết luận: Sai còn dám cãi.

Sống hai mươi mấy năm trời hình như chưa một lần làm đúng.

Không ai hiểu cho mình cả, may còn có cha, chỉ có thể nói với cha thôi, thế nên từ đầu tới cuối, từ lúc nhận nhiệm vụ cấm chốt

tới khi quyết định đánh thuốc tội phạm, Giản Phàm kể ra hết với cha.

“Con trai, cha ủng hộ con.” Giản Trung Thực vỗ vai Giản Phàm cổ vũ, nhưng còn chưa kịp cảm động thì cha đã nói thêm: “Mặc dù ủng hộ con, nhưng cha càng ủng hộ mẹ con, cứ nghe mẹ con an bài đi, cha cũng nghe mẹ con an bài mà, mẹ con không sai được.”

Giản Phàm nghẹn lời, ông nội sợ bà nội, cha sợ mẹ, đặc tính di truyền hai đời không thay đổi, Giản Phàm tức tới mức không thèm để ý đến cha nữa.

Giản Phàm thấy mình không sai, nên lần này y phản kháng.

Ngày đầu tiên, không nói chuyện với mẹ, nhìn thấy mẹ còn cố ý lơ đi.

Ngày thứ hai, phản kháng tác phong bá đạo của chú hai, không nộp kiểm điểm, cũng không đi tới đồn báo danh.

Ngày thứ ba, Giản Phàm thấy phản kháng chẳng có ý nghĩa gì, nhận ra cũng giống như hồi nhỏ, chẳng ai thèm để ý tới sự phản kháng của y. Giống như lúc còn nhỏ, giận dỗi không ăn cơm, cha mẹ kệ, biết y đói sẽ tự kiếm cái ăn.

Cuộc sống không ai để ý tới, chẳng tốt hơn bị giáo huấn là bao.

Ở lý trong quán ăn ba ngày, chẳng có chuyện gì xảy ra, chẳng có ai đến tìm, chỉ có nỗi thất vọng làm bạn, nỗi buồn gặm nhấm tâm can.

Chương 030: Đả kích liên tục. (2)

Bảy giờ sáng ngày hôm đó, Giản Phàm theo thông lệ lái xe đi tới chợ rau, đây là cái chợ tạm chỉ họp mỗi buổi sáng, nằm ngay dưới chân cầu bắc ngang sông Ô Long, vốn ngày xưa là nơi họp chợ phiên, tháng họp hai lần, không chỉ có nông dân mang rau còn rất nhiều loại đồ thủ công khác nữa. Về sau kinh tế dần phát triển, sản phẩm làm bằng tay không so được với máy móc nữa, nên dần còn là chợ rau, tất nhiên cũng có nhiều loại thực phẩm

khác, rau vẫn là chủ yếu, xem như là chợ lịch sử, thành quả chẳng đẹp nổi.

Trung tuần tháng 8 là lúc nước xuống, lòng sông thu hẹp đáng kể vì thế diện tích chợ cũng mở ra, hôm nay không biết ai còn dắt nguyên đàn dê tới bán, lang thang gặm cỏ bên sông.

Giản Phàm là khách quen ở đây rồi, mua bán thuận lợi, chọn những thứ rau mà quán còn thiếu, xe dừng ở cửa chợ, mua bán xong xách túi lớn túi nhỏ đặt lên thùng xe, chợt nhìn thấy một chiếc Toyota đỗ cách đó không xa, sau đó một người đi xuống. Giản Phàm lom khom như trốn nợ quay về chợ.

Không phải ai khác, chính là Phí Sĩ Thanh, mấy ngày không gặp quên mất, thằng béo ngày hôm đó thỉnh giáo mình đi tán gái, sau khi va đầu vào tường thế nào cũng tìm mình tính sổ, nên tránh trước tính sau.

Hồng, xe còn ở ngoài.

Giản Phàm thầm cười khổ, cái xe bán tải nát của y có quá nửa số người ở huyện thành nhận ra là xe mua rau của Đệ nhất oa, không cách nào trốn được, giả vờ tỉnh bơ rời khỏi chợ, nhìn Phí Sĩ Thanh ngó nghiêng xung quanh đứng đợi trước xe, hơi chột dạ nói lớn: “Sĩ Thanh, trùng hợp thế? Mà cũng đi mua rau à?”

“Sĩ Thanh?” Phí Sĩ Thanh nghe cách xưng hô này mà móc tai liên hồi, chưa bao giờ thằng này xưng hô khách khí với mình như thế: “Oa ca, mà bị bệnh hay là bị mẹ mà đánh cho ngốc rồi, lịch sự từ khi nào thế?”

“Thôi đi, mà không biết tự trọng à, gọi tên mà mà mà còn không chịu, thằng Phế Phẩm.” Giản Phàm chửi luôn, đừng nói Phí Sĩ Thanh không quen, đến y cũng không thoải mái.

“Đúng, đây mới là bản sắc của mà, mà chuyên dựa vào hạ thấp tao để đề cao bản thân.” Phí Sĩ Thanh cười hì hì.

“Có chuyện gì để hôm khác nói, tao phải về quán.” Giản Phàm mở cửa xe định đi.

Phí Sĩ Thanh không nói một lời kéo Giản Phàm xuống, miệng nói luôn: “Oa ca, tao biết mấy ngày qua mà gặp chuyện không vui, tâm linh mà bị chà đạp, nhưng tao không liên quan mấy thứ đó, mà tránh cái gì?”

“Phé Phắm, mà y mà tìm tao thì đảm bảo không có chuyện gì hay ho hết, mà y là giai cấp có tiền, nhưng tao còn phải kiếm cơm nuôi miệng. Chúng ta đừng dây dưa ở chuyện nữ nhân nữa được không? Mà y thất tình, tao thông cảm, tao an ủi ... Nhưng mà y ra đề tự buồn một mình đi, tao bận lắm.”

Phí Sĩ Thanh không chịu buông tay: “Mà y nói đúng, tao vì chuyện này mà tới.”

“Phé Phắm à ...” Giản Phàm buông một tiếng thở dài, vỗ mạnh vai thằng béo mấy cái, ném cho một ánh mắt thâm trầm cảm thông giả tạo: “Tao khuyên mà y một câu, mỹ nữ là thuốc chuột, ai dính vào không có kết quả, nghĩ như thế sẽ thấy đỡ hơn thôi. Sau này kiếm được cô gái trông giống mà y, cân nặng giống mà y, tao sẽ giới thiệu cho ... Thế nhé, tao bận, đi đây ..”

Có kinh nghiệm rồi, nếu bị Phí Sĩ Thanh bám dính lấy, e là cả buổi sáng không đủ để nghe nó kể khổ, đành chặn miệng nó trước.

Phí Sĩ Thanh ôm lấy lưng Giản Phàm kéo xuống xe, vật nài: “Oa ca, Oa ca, huynh đệ giờ đã là danh hoa có chủ, tới để cảm ơn mà y đấy.”

“Cảm ơn tao?” Giản Phàm quay đầu lại nhanh tới mức thiếu chút nữa tẹo cổ, chớp mắt liên hồi hỏi: “Thật không?”

Có chủ ai là chủ? Câu này làm Giản Phàm giật cả mình, đừng nói, đừng nói là ...

“Đương nhiên là thật, buổi sáng tao gọi điện vào di động của mà y, máy tạm ngừng hoạt động, gọi tới quán thì cha mà y bảo mà y đi mua rau, tao đuổi theo vì cảm ơn mà y.” Phí Sĩ Thanh thành thật nói.

Dùng từ thành thật không đúng lắm, người ta mà béo một cái thì bất kể khóc hay cười, cái mặt luôn có cảm giác đôn hậu thành thật.

“Không thể nào.” Giản Phàm rút máy ra bấm số, quả nhiên có tin nhắn yêu cầu nộp thêm tiền để được phục vụ tiếp: “Mẹ nó chứ, bọn công ty di động này sợ người ta biết chúng là gian thương sao, nợ có một đồng mà dừng hoạt động ... À phải, Phé Phắm, rốt cuộc là sao, cảm ơn tao cái gì?”

“Mày dạy tao tán gái, tao còn chưa cảm ơn mày, dưới sự chỉ đạo của mày tao đã thành công làm quen được với Tương mỹ nữ ... Ha ha ha ... Hai ngày qua tao cùng cô ấy xuống nông thôn ... sướng tê người ... Oa ca, mày biết Tương mỹ nữ thân phận ra sao không? Nói ra mày sợ chết khiếp ...” Phí Sĩ Thanh đắc ý nói, không phải tới đòi nợ, mà là tới khoe khoang.

Không thể nào, làm sao nó thành công được, Giản Phàm hồn siêu phách lạc, tim không hiểu sao cảm giác như rỉ máu, tai ù đặc, đến mình còn không dám mơ tưởng cơ mà: “Mày, mày, rốt cuộc là sao? Mày tán được cô ấy thật à? Làm sao ... rốt cuộc sao mà được?”

“Hả, không phải mày dạy ạ, tao cứ nói, nói điên đảo trời đất, thế là tán được.” Phí Sĩ Thanh hưng phấn tới mất năng lực biểu đạt ngôn ngữ.

“Hai người, hai người đã ...” Giản Phàm liếm cánh môi khô cong, thầm hi vọng thằng này bốc phét.

Phí Sĩ Thanh chưa nghe hết cũng biết Giản Phàm ám chỉ cái gì, xấu hổ nói: “Chuyện đó, chuyện đó thì chưa xảy ra.”

“Xì, mà nghĩ linh tinh cái gì thế, tao biết mày không có bản lĩnh đó.” Giản Phàm nhẹ cả người, võ mông, võ má thằng béo: “Ý tao là cô ấy có võ mông, võ bụng mày không? Tay cô ấy đã tiếp xúc với cái mặt bỉ ổi của mày chưa?”

“Làm gì có chuyện đó, tuyệt đối không có, chị Tương là nữ nhân ôn nhu nhất mà tao từng gặp.” Phí Sĩ Thanh mặt đầy hạnh phúc, mắt nhìn xa xăm trên trời như thấy trái tim hồng thật lớn treo lơ lửng ở đó.

“Không phải đêm qua xem AV tới mê muội rồi chứ?” Giản Phàm xua xua tay trước mặt Phí Sĩ Thanh mà thằng béo không nhận ra, vẫn bộ dạng ngu ngốc đó: “Hổng rồi, mày trúng bùa mê rồi, mau mau, bảo mẹ mày về quê tìm vị đại tiên trừ ma đi. Tao nói này béo, mày đừng xem mấy cái thứ tiểu thuyết ảo tưởng linh tinh trên mạng, càng ảo tưởng nhiều, mày càng thất vọng với hiện thực.”

Phí Sĩ Thanh cười thần bí: “Oa ca, mày thất vọng không có nghĩa cả thiên hạ thất vọng ... Đợi chút, tao lấy thứ này cho mày.” Nói rồi chạy về xe, gõ cửa.

Xe mở ra, người ghế phụ lái cười tùm tùm đưa Phí Sĩ Thanh cái gì đó.

Nhìn thấy người đó, trong tích tắc Giản Phàm ngậy ra, mắt mở mỗi lúc một to, cơ mặt co giật liên hồi, người ngồi cùng xe với Phí Sĩ Thanh chẳng phải Tương Địch Giai thì là ai? Còn vẫy tay với mình, nhưng không đi tới, mà đứng đó đợi Phí Sĩ Thanh.

Cảnh tượng đó như không phải thật, nhưng lại thực sự diễn ra trước mặt Giản Phàm.

Không thể nào, chuyện mà ngay cả mình cũng không dám mơ tưởng, vậy mà Phí Béo làm được rồi? Giản Phàm chấn kinh không nói ra lời, nhìn hai người họ nói cười, lại cùng ngồi cùng xe, hiển nhiên đã vô cùng thân thiết, Giản Phàm thấy miệng đắng chát.

Chương 031: Thịnh tình chiêu đãi. (1)

Tương Dịch Giai hôm nay mặc bộ đồ thể thao, tóc buộc thành cái đuôi gà đơn giản, thêm phần tươi trẻ khỏe khoắn, tất nhiên xinh đẹp mê đắm lòng người như thế, mới sớm như vậy hai người họ đã đi với nhau, chứng tỏ quan hệ không tầm thường rồi. Giản Phàm hận không thể ngửa mặt lên trời hét thật to.

Nhưng mà hét cái gì?

Phí Sĩ Thanh chạy tới, nhìn Giản Phàm hai mắt như mất đi tiêu cự nhìn mình, lần này tới lượt hấn xua xua bàn tay to lớn trước mặt Giản Phàm, đẩy cằm y lên, cái mặt thiếu điều khắc hai chữ hả hê: “Oa ca, tao biết mình đang trải qua một tình cảm phức tạp nhất trong đời nam nhân, kinh ngạc, hoài nghi, hối hận ... Đúng rồi, quan trọng nhất là ghen tỵ mà bị lửa ghen tỵ thiêu cháy thành than rồi chứ gì?”

“Ghen cái đầu mày, tao mà thèm ghen à?” Giản Phàm sực tỉnh, lớn tiếng che dấu tình cảm thật.

“Không thật sao? Tao tán được mỹ nữ cực phẩm, mày thực sự không ghen tỵ chút nào à?” Phí Sĩ Thanh xăm xoi từng nét mặt của thằng bạn đẹp trai luôn thu hút sự chú ý của bọn con gái.

“Không! Một chút cũng không! Tao dạy mày cơ mà.” Giản Phàm kiên quyết lắc đầu.

“Không ghen thì tốt, trưa nay chị Tương về tỉnh thành, tao mời khách ở Đệ nhất oa, đem cái này chế biến cho tao, tao mời mỹ nữ, ha ha ha ... Tao mang hai mỹ nữ tới cái quán nhỏ của mày, không cần thấy vinh hạnh, có điều lấy hết sở trường của mày ra, chớ để người anh em này mất điểm. Mày tán gái bao lần tao phải làm bóng đèn, món nợ này mày phải trả.” Phí Sĩ Thanh nói rồi đưa đồ tới, là hai con ba ba được buộc chặt, là ba ba hoang dã.

“Lại tới nhà tao ăn chực còn sai bảo tao, mày mơ à?” Giản Phàm cố gắng làm ra vẻ bình thường, trong lòng vẫn mang mác nỗi buồn không tên.

“Oa ca, chúng ta là anh em hai mươi năm, tao trả tiền mày không phải chửi mày à? Nói chuyện tiền nong tổn thương tình cảm, hai con ba ba này, một con cho mày coi tiền công được không?” Phí Sĩ Thanh xỏ lá nói, hần ăn uống ở Đệ nhất oa chưa bao giờ trả tiền.

“Đi đi, trưa mang cái miệng tới ăn là đủ ...” Giản Phàm lúc này chẳng có tâm trạng nhiều lời.

Phí Sĩ Thanh đã tốn công tìm y, tất nhiên là không chịu thôi dễ dàng: “Mày không hỏi mỹ nữ còn lại là ai à?”

“Ai?” Giản Phàm nhớ ra, thằng béo này hôm nay làm y bất ngờ nhiều hơn hai mươi năm cộng lại.

Phí Sĩ Thanh nhe răng: “Hì hì người anh em, tao gặp vận Đào Hoa rồi, ha ha ha, tới khi đó mày sẽ biết. Bái bai, bọn tao xuống nông thôn, trưa về.”

Nói rồi chạy về xe, đó là xe công của cha hần ở cục giao thông.

Xe bóp cò, cửa sổ hạ xuống, Tương Địch Giai đang mỉm cười vẫy tay, Giản Phàm máy móc cười lại, ngậy ra nhìn Phí Béo đặc ý biến mất trong tầm mắt.

Rất lâu sau Giản Phàm vẫn đứng nguyên tại chỗ.

“Này, đứng ngậy ra đó làm cái gì?”

Bị một người qua đường va phải, Giản Phàm mới cơ ngác sự tĩnh, ngửa mặt nhìn trời, cười, một nụ cười chẳng miêu tả thành lời, thằng béo có công tác rồi, đoán chừng sắp có xe, có luôn cả bạn gái ... Ôi, đúng là kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc.

Buồn! Buồn vô hạn ... Đặc biệt là vẻ mặt đặc chí của thằng béo như càng khắc sâu thêm nỗi buồn của Giản Phàm, cúi đầu nhìn mình, đi ủng cao su lấm bùn, cái quần công nhân, áo thun cháo lòng, tay cầm còn ba ba, đứng bên cạnh một cái xe đáng lẽ phải để lại ở thùng rác, trông ngu không thể tả, làm thế nào so với thằng béo mặc hàng hiệu đi xe sang?

Làm sao so được với người ta cơ chứ?

Mỹ thực trong thiên hạ có ngàn ngàn vạn vạn, một người cả đời chưa chắc đã biết một phần trong đó, mà được ăn qua cũng chỉ là một phần trong một phần đó mà thôi.

Mỹ nữ cũng như vậy.

Giản Phàm đã thấy nhiều mỹ nữ rồi, thấy mỹ nhân ngồi trên xe đất tiền đi vọt qua trên đường, ví như người đẹp OL bước ra khỏi khách sạn năm sao, hay giống như giai nhân khuynh quốc khuynh thành nào đó khoác tay ông chủ bụng bự.

Biệt thự, xe sang, nhà cao tầng và một cái quán ăn ven đường là hai tầng cấp chênh lệch quá lớn, lớn tới vĩnh viễn không với tới.

Về tới bếp, đặt nồi lên bếp, hai tay cầm quai nồi, Giản Phàm hít sâu một hơi, dần điều chỉnh lại tâm tình.

Mỗi người đều có một phương thức điều tiết riêng, khi tâm tình không tốt, có một số người buông thả chơi bời, ăn uống, mua sắm, hoặc say sưa. Giản Phàm thì khác, mặc dù thích nói cười thích huyên náo, nhưng tính cách kế thừa chút điềm tĩnh của cha, thậm chí có thể nói là có chút an phận, không tranh với đời. Huyền náo được thì cũng bình tĩnh được, thích vào lúc yên tĩnh thể hiện tài nghệ của mình, thích làm ra món ăn ngon, tự mình khoan khoái nếm thử, hoặc là đặt trước mặt khách, cảm thụ niềm vui của khách khi được ăn món ngon, tâm tình vì thế mà tốt lên theo.

Ăn là một loại hưởng thụ, không chỉ mình ăn, nhìn người khác ăn ngon lành cũng là một loại hưởng thụ, cha tán dương hay khách khen ngợi, đều khiến Giản Phàm thỏa mãn hồi lâu.

Mặc dù không hiểu giá trị bản thân là gì, có điều Giản Phàm biết, chỉ khi làm món ăn thì tâm tình mới bình thản, tất cả ghen tỵ thất vọng, buồn bã, hụt hẫng, mọi cảm xúc xấu đều sẽ tan biến, đạt tới sự tĩnh lặng kỳ diệu.

Có lẽ bí quyết gần giống thiền định của Giản Phàm liên quan tới điều từng trải qua, chuyện lưu lại trong ký ức nhập nhòa là những tiếng thở dài, những lời chê bai, những ánh mắt xem thường ... kém thông minh, nghịch ngợm, lười học, chỉ được cái đẹp trai, nhưng chẳng qua chỉ nhận được thêm vài tờ giấy của nữ sinh thời sơ cao trung thôi.

Nhưng trong ký ức cái bếp này chưa bao giờ mơ hồ, cái bếp đất mỗi năm đều phải cạo một lần và mấy cái nồi sắt đen xì xì, cùng với cả khói bếp hai mươi mấy năm chưa bao giờ tắt ...

Giản Phàm nhớ rất nhiều lần, rất nhiều lần trong ký ức mà cảnh tưởng đều rõ ràng. Khi đó Đệ nhất oa còn là nhà một tầng lợp xúp, ở trường học bị giáo viên phạt đứng, đánh nhau với bạn học, không thì cùng Phí béo mãi chơi quên cả về nhà, nhất định sẽ bị mẹ véo tai đét mấy cái vào đít hoặc là đá ... Khi ấy bảo vệ mình chỉ có cha, thường cõng y lên lưng, đi về quán, sau đó đặt y lên ghế, bê một bát canh nóng hổi cho y húp.

Mùi vị trong bếp khiến Giản Phàm thấy vô cùng quen thuộc, cái mùi bao nhiêu năm chưa từng thay đổi, khi đó uống hết canh rồi, ngồi ngây bên bếp, nhìn lửa nhảy nhót, nhìn nồi canh sôi sùng sục, ngửi hương vị hấp dẫn tràn ngập, nhìn khuôn mặt hiền từ của cha thấp thoáng trong ánh lửa bập bùng ở gian bếp nhỏ.

Nhìn mãi, nhìn mãi, có lúc dựa vào cái bếp ấm áp ngủ mất.

Nhìn mãi, nhìn mãi, thoáng cái hai mấy năm đã trôi qua, đứa con trai trong mắt mẹ có hi vọng thành thiên tài, chớp mắt biến thành ... mình.

Cô em gái thi đỗ ĐH sư phạm Bắc Kinh rất có tài văn chương, từng đọc bài khổng tước nam phi mà xúc động, từng miêu tả anh trai mình: Năm tuổi biết nấu canh, tám tuổi biết dùng dao, mười tuổi cầm thìa lớn, mười lăm tuổi sáng tạo ra mỹ thực.

Chương 032: Thịnh tình chiêu đãi. (2)

Không phải khoe đâu, Giản Phàm cực kỳ có thiên phú ở chuyện nấu nướng, một mặt nào đó y đã vượt qua cha mình.

Thế nhưng mẹ thì kiên quyết phản đối con trai cả đời đeo tạp dề, nhìn thấy y ngày càng có khuynh hướng thành đầu bếp, thường xuyên trách móc đổ lỗi cha, cha xưa nay chỉ cười nói: Làm đầu bếp rất tốt, cả đời không đói được.

Đúng là rất tốt, Giản Phàm quay trở lại thực tại, nở một nụ cười.

Cuộc sống xoong nồi bếp núc bình đạm như thế đấy, hôm nay khách khứa vẫn như bình thường, không nhiều không ít, mỗi ngày quán không thiếu khách quen, cũng không thiếu gương mặt mới. Bên trong Đệ nhất oa, trừ món chính là nồi hầm, mười mấy rau trộn sảng khoái, món ăn không nhiều, Giản Trung Thật không phải không biết làm, mà cho rằng tham nhiều nhai không nát, lâu dần chuyên vào món nồi hầm này.

Hôm nay thấy con trai chuẩn bị mấy món lạ, có chút bất ngờ, có điều nghe nói là Phí Béo dẫn bạn gái tới, cười vui vẻ.

Tới tận một giờ trưa mới nghe thấy tiếng Phí Sĩ Thanh và Đào Hoa đấu khẩu, Giản Phàm thò đầu qua ô chuyển thức ăn nhìn, bật cười, cái thằng thực sự là giả thần giả quỷ. Hai mỹ nữ đi theo hẳn đâu phải ai xa lạ, là người từng bị y cắt xẻo, Tương Địch Giai và Chủ nhiệm Vu! Ba người họ không biết là chui vào góc ngách nào ở nông thôn, nên mới nửa ngày mà trông có phần nhếch nhác.

Phí Béo vừa qua cửa đã bảo hai nữ đồng chí rửa mặt rửa tay, mùa hè dù vùng sông núi thì cũng nóng không chịu nổi, làm Phí Béo đứng thôi cũng đã thử.

Chẳng biết Phí Sĩ Thanh dùng biện pháp gì tiếp cận đại tiểu mỹ nữ, nhưng thấy hẳn chạy trước chạy sau, vừa làm lái xe, vừa ân cần mời khách lên lầu, Giản Phàm thấy quái quái, lúc này tâm tình y đã điều chỉnh đúng chỗ, nên sự tinh ý thường ngay ở

quán ăn thể hiện ra. Phí Béo có vấn đề à? Vì sao hẳn tỏ ra ân cần với đại mỹ nữ có thể làm dì mình hơn tiểu mỹ nữ mấy phần.

Giản Phàm lắc đầu cười, y chẳng nghĩ mấy chuyện này nữa, cho nồi lên bếp đảo qua dầu chuẩn bị nấu nướng, Phí Sĩ Thanh thò đầu vào, vừa ném hành hoa vào vừa cười hỏi: “Béo này, mày tán tỉnh con gái đã đành, sao tán luôn cả người bằng tuổi mẹ mày thế?”

“Ha ha ha, mày biết chủ nhiệm Vu là ai không, tao mong cô ấy là mẹ tao mà chẳng được, tao cười méo miệng luôn chứ đùa à ... Oa ca, mày đẹp trai như thế, tao giới thiệu chủ nhiệm Vu cho mày, biết đâu, hê hê ...” Phí Sĩ Thanh thấy Giản Trung Thật ở trong sân, ghé tai Giản Phàm thì thầm, vẻ mặt bỉ ổi vô cùng, càng nói hẳn vô sỉ thì hẳn sẽ càng vui.

“Cút!” Giản Phàm cười mắng, chỉ sợ bị cha nghe thấy.

“Oa ca, hôm nay dựa vào tài nghệ của mày hết đây, tao bốc phét tài nghệ mày dù đầu bếp đặc cấp quốc gia cũng chưa chắc đã bằng, đừng để lúc quan trọng làm mất điểm.”

“Được rồi, không cần mày an bài.”

Cái gì chưa nói chứ Phí Sĩ Thanh rất tin tưởng vào tay nghề nấu nướng của thằng bạn: “Bao lâu nữa thì bắt đầu được?”

“Năm phút bắt đầu, mười phút xong hết, mày đừng đứng đây vướng víu chân tay tao nữa.” Giản Phàm chỉ dùng một tay hất được cả cái chảo lớn cực nặng, chỉ nghe xèo một cái, ngọn lửa bùng lên cao quá nửa người, khi đứng bên bếp, lời nói của y luôn ngắn gọn đầy quyền uy.

“Trông vào mày.” Thấy thằng bạn vào trạng thái rồi, Phí Sĩ Thanh yên tâm, nhón một miếng thịt cho vào mồm chạy lên tầng hai tiếp chuyện mỹ nữ đồng hành.

Tài nấu nướng hay tới mấy, sao đáng nhìn bằng mỹ nữ.

Ba phút sau món ăn đầu tiên đặt trên bàn, trời nóng hầm hập, hai nữ đồng chí đang lau mồ hôi, Giản Phàm đưa mắt nhìn, mái tóc mềm mượt bởi cao ban sáng của Tương Dịch Giai giờ đã buông lơi, vài lọn tóc dính bết lên gò má đỏ hây hây hết sức đáng yêu, tản phát làn hơi thanh xuân tươi tắn. Chủ nhiệm Vu ăn mặc luôn có phần chính thức thành thực hơn, mỉm cười chào Giản Phàm, Phí Béo thì đổi tính, ngồi rất ngay ngắn dáng vẻ lịch

thiệt, chẳng giống bình thường, món ăn chưa lên tới nơi đã đưa đĩa tới.

Lọt vào mắt là cái đĩa chỉ toàn một màu vàng, hư hư thực thực đan xen, bốc khói, hết sức đơn giản.

Chủ nhiệm Vu ngạc nhiên: “Trứng bác?”

Tương Địch Giai cũng rất bất ngờ, hơi nhú mày, khiến vầng trán thanh tao hiện lên một nếp nhăn mờ mờ, thoáng chút thất vọng, trứng bác chẳng phải quá bình thường hay sao?

“Đúng là trứng bác, nhưng không đơn giản chỉ là trứng, để anh Phí giải thích cho mọi người, mời thông thả dùng.”

Giản Phàm nho nhã đẩy Phí Béo lên sân khấu, mỉm cười lui ra. Nhân vật chính hôm nay là Phí Sĩ Thanh, Giản Phàm không cướp hào quang của hắn, Phí Sĩ Thanh háy mắt giơ ngón cái khen y nghĩa khí.

Đây là lý do khiến cả hai tuy nhiều lúc như chó với mèo, nhưng càng thân thiết hơn anh em ruột.

Vừa mới lui ra ngoài liền nghe giọng Phí Béo thao thao bất tuyệt: “Chị Tương, chủ nhiệm Vu, chớ xem thường đĩa trứng bác này, học vấn trong này rất nhiều, nguyên liệu chính là trứng gà nhà, là trứng gà tự kiếm ăn ở quê, dinh dưỡng phong phú, lòng đỏ màu vàng tươi. Phụ liệu là nhộng tằm, phối thêm rau họ, vòng ngoài chính là kim châm, cũng là rau hoàng hoa, bốn thứ này đều có màu hoàng kim, mặc dù hòa làm một, nhưng vị khác nhau. Ăn mỗi miếng lại một vị, chưa ăn vào miệng, chưa cảm giác được khác biệt, chỉ có nhai kỹ mới nhận ra, Giản Phàm chế tác, đặt tên là trứng gà tứ hoàng, không hay, cái tên quá quê mùa, tôi đặt là khắp thành toàn là hoàng kim giáp.”

Không nhìn thấy người, vẫn nghe thấy tiếng! Phí Béo giọng trầm bổng du dương, xen vào tiếng cười khúc khích cùng lời tán thưởng của mỹ nữ. Giản Phàm ở ngoài nghe thấy cũng mỉm cười.

Có Phí Béo mua vui, bàn cơm này không tẻ nhạt được.

Khi món thứ hai lên, món thứ nhất đã với một nửa. Tương Địch Giai có vẻ thực sự thích món ăn này, vẫn còn khen ngợi, một đĩa trứng bác mà ăn ra bốn vị khác nhau, thực sự kỳ diệu.

Cái bát sâu vừa mở nắp, lần này không cần giới thiệu, hai mỹ nữ đưa mũi hít nhẹ, kêu lên: “Oa, thơm quá! Thịt bò à?”

Vẫn là một món đơn giản, không có bất kỳ hoa mỹ nào, nước sốt sền sệt rải lên, miếng thịt tươi màu nhìn một cái là biết thịt bò, nhưng trong mùi bốc lên lại xen lẫn với hương rượu, tạo thành mùi là lạ,

Phí Béo bất tri bất giác thấy món ngon là bản tính Trư Bát Giới phát huy, chưa mời ai đã gắp ngay một miếng bỏ tọt vào mồm ăn thử, trừng mắt lên chất vấn: “Ngon quá, món này mới! Oa ca, sao tao chưa bao giờ ăn hả?”

“Đây là món Hương say thịt bò, tao mới nghĩ ra.” Giản Phàm thấy mọi người kinh ngạc thì rất hài lòng.

“Nghe tên thật hấp dẫn.” Tương Địch Giai khẽ vỗ tay.

“Đem hấp, xào, ninh kết hợp với nhau, dù là thịt bò già cũng có vị của bê non, chủ yếu là ninh, trước tiên dùng lửa nhỏ đun, trừ đi vị gân, sau đó dùng lửa to xào, cho hồi hương, hoàng tửu, hầm hai tiếng, cho vị ngấm vào thịt, nhai là tan, ăn mãi không ngán. Ở phương nam cũng có cách chế biến tương tự, nhưng luận mùi thơm, không thể so với rượu ngô.” Giản Phàm đưa tay mời hai mỹ nữ nếm thử, để ý nét mặt của họ.

Chương 033: Thịnh tình chiêu đãi. (3)

Tương Dịch Giai gạt đầu, cầm đũa gấp thịt chấm nước sốt, cắn thử một miếng, đuôi mày khẽ nâng lên: “Ngon quá, rất mềm, thịt bò nhừ mà vẫn giữ được ngọt tươi của thịt, thật không dễ dàng, kết hợp với vị thuốc cũng dễ ăn.”

“Không tệ, còn có vị hơn cả món thịt bò bít Tết ở quán ăn Tây trên tỉnh thành.” Chủ nhiệm Vu hết sức tán thưởng, trong nước mà có thể làm thịt bò đem so với nhà hàng tây là rất hiếm.

Giản Phàm làm động tác cảm ơn, xoay người chuẩn bị đi, ai ngờ thằng béo lại không vui: “Oa ca, mày trọng sắc khinh bạn, nếu không phải chị Tương tới, mày không cho tao nếm thử món này phải không?”

Chủ nhiệm Vu phì cười, Tương Dịch Giai che miệng quay sang bên, đuôi mắt cong cong, muôn phần xinh đẹp.

Giản Phàm giả vờ không nghe thấy, vội vàng bước đi, không dám cãi nhau với thằng béo, thằng heo tham ăn đó giận thật rồi, không còn biết phân biệt trường hợp nữa, cái gì cũng dám nói.

Lần sau làm cả nồi tổng xuống họng mày, cho mày ăn chết nghẹn luôn.

“Tiểu Phàm họ Giản mà, sao cậu lại gọi là Quách ca?” Tương Dịch Giai thắc mắt.

“Không phải là Quách ca, mà là Oa ca. Chị Tương, từ nhỏ người ta đã gọi nó là Tiểu Oa, là Oa trong nồi sắt, nồi đen ấy. Mọi người thấy nó đẹp trai không? Có giống soái ca không? Soái ca, soái oa ấy ...” Phí Béo vừa giải thích lại khiến hai mỹ nhân cười liên hồi.

Giản Phàm xuống lầu vẫn loáng thoáng nghe thấy thằng béo bôi nhọ mình, cũng chỉ cười, béo, có khách nên tao giữ thể diện cho mày, đợi không còn ai xem tao xử lý thế nào ... Có điều y thực sự ngạc nhiên, thằng ngốc này có phúc thật, nhìn thái độ Tương Dịch Giai với hắn nhẹ nhàng ôn nhu, chẳng lẽ thực sự bị hắn lừa vào tròng rồi? Càng nhìn càng không hiểu.

Thời gian chuẩn bị đầy đủ, cho nên thức ăn đưa lên rất nhanh, hai món ăn kèm, ba nồi hầm, bày kín cả bàn, không hề xa hoa, mà tinh xảo, rượu là rượu ngô ướp đá. Cho dù thế ba người ăn mồ hôi đầm đìa, nhất là Phí Béo, dùng hết cả một xấp giấy ăn rồi.

“Câu kỷ sơn được nấu ba ba là món chính hôm nay.” Món cuối cùng lên bàn, nhìn mỹ nữ đã ăn tới mất đi vẻ văn nhã, khiến tâm tình Giản Phàm càng vui vẻ thêm vài phần.

Phí Béo nhìn một cái thốt lên: “Oa, Oa ca, mà đúng là đem hết bản lĩnh giữ nhà ra rồi, nồi gang cương ngọc nhám mà mà cũng mang ra dùng à?”

Nghe thế hai mỹ nữ vốn chú ý tới món ăn tức thì nhìn cái nồi, có điều không nhìn ra cái gì cả, chỉ là cái nồi sắt đen xì xì, trong nồi hơi nóng nghi ngút, nổi bập bênh một thứ tròn như trứng vịt, không biết là cái gì, ba ba nổi trong canh, câu kỷ đỏ tươi rải rác xung quanh, dù ăn no rồi cũng có ý nếm thử. Nhưng cái nồi, trừ dày một chút, hoa văn cổ kính một chút, không có gì đặc thù.

“Cương ngọc là gì? Đồ cổ sao?” Chủ nhiệm Vu hứng thú hỏi.

“Không giống.” Tương Địch Giai hồ nghi quan sát kỹ, đồ cổ rất ít thứ bằng sắt, cô có kinh nghiệm.

“Không phải đồ cổ.” Giản Phàm giải thích: “Đó là cách làm nồi sắt của Ô Long, nồi rời khuôn đúc, dùng củi khô nung đỏ, dùng tro đánh nồi, dùng cương ngọc trong sông Ô Long mài đáy nồi, còn dùng dầu đồng đun nóng. Lặp đi lặp lại bảy bảy bốn chín ngày, mới làm ra được cái nồi cương ngọc, loại nồi này để lâu không rỉ, không dính dầu, đun canh không đen nước, nấu cơm không dính gạo, là nồi sắt cực phẩm. Bảo nó quý giá thế nào thì không tới mức, vì vật liệu làm ra đây ngoài kia, nhưng cách làm quá rườm rà cầu kỳ, bây giờ không ai làm nữa, cho nên mới biến thành quý.”

Hai mỹ nữ hiểu ra, nghe Giản Phàm nói chủ nhiệm Vu càng hứng thú với Đệ nhất Oa thêm vài phần: “Tiểu Phàm, tôi nghe nói cậu còn hiểu cả Trung y, thật thế không?”

Hôm nay không có mấy nam nhân kia, Giản Phàm mới phát hiện ra vị chủ nhiệm Vu vẫn hết sức phong vận này ngôn ngữ

mang đậm chất lãnh đạo. Chỉ là không nghĩ Tương Địch Giai lại đem kể chuyện này, liếc mắt nhìn, Tương Địch Giai cũng đang tựa cười tựa không nhìn mình, đôi mắt sáng lấp lánh khiến lòng giật đánh thót một cái, thầm than: Hồng rồi, cái thằng béo điển hình mồm không nắp, chẳng lẽ nó đem cái chuyện hôm đó đánh cướp lừa con gái người ta ra nói.

Giản Phàm chỉ nắm được chút lý luận, không dám nhận là biết Trung y, còn chưa kịp trả lời thì Phí Sĩ Thanh nhân lúc y ngẩn người xen vào: “Chủ nhiệm Vu, thật đấy, thật hơn cả vàng mười nữa, khi chúng tôi học đại học, giáo viên dạy môn kinh tế tiền tệ bị bệnh thần kinh suy nhược, quanh năm mất ngủ, Oa ca chỉ thuận tay cho một công thức nấu ăn, chẳng uống thuốc chẳng đi tiêm, chỉ cần khi nấu canh cho vài vị thuốc, mọi người đoán thế nào?”

“Thuốc đến bệnh đi phải không?” Tương Địch Giai mím môi cười, hẳn đây là kết quả hiển nhiên.

“Phải nói là ăn vào bệnh hết mới đúng.” Phí Béo cướp lời Giản Phàm, tỏ ra thần bí: “Trị được bệnh chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là học kỳ đó, hai chúng tôi trốn học liên miên, đến khi thi cũng làm bữa bãi bậy bạ, nhưng giáo viên đó hết bệnh, cảm kích cho điểm ưu! Hà, làm chúng tôi cười rách miệng.”

Chuyện này vẻ vang gì mà kể hả béo? Giản Phàm ra sức đánh mắt, nhưng mà thằng béo ngu si nổi hứng lên rồi, càng nói càng say sưa. Tương Địch Giai, chủ nhiệm Vu mặt đều lộ vẻ ngạc nhiên, lại nhìn vẻ mặt khờ khạo thật thà của Phí Sĩ Thanh, cùng phì cười.

Thôi xong, cái thằng béo ở gần mỹ nữ, đặc ý quên luôn mình là ai rồi, Giản Phàm xấu mặt muốn cáo từ, chủ nhiệm Vu không buông tha: “Ấy đừng đi, tiểu thần bếp, món ăn cuối cùng còn chưa giới thiệu mà. Tiểu Phí nói hôm nay là đại tiệc được thiện, sao tôi không thấy.”

Giản Phàm hết cách, đứng giải thích: “Chủ nhiệm Vu, kỳ thực mỗi món chị ăn đều mang tác dụng của thuốc, ví như món câu kỷ sơn được nấu ba ba này, vừa nghe là biết có ba loại nguyên liệu chính. Cái qua cầu tròn này là sơn dược khoét thành, ba ba dùng lửa mạnh chế biến, giữ được hình thái hoàn chỉnh, sau đó

dùng lửa liu riu đun chín, điển hình là thịt nát canh thơm, không những ngon mà giá trị thuốc còn cao. Câu kỷ giúp ích thận, cường tinh huyết, ba ba có chứa protein chất lượng cao, axit béo không bão hòa và vitamin, giải nhiệt trừ độc, sơn dược thì bổ phế ích tinh. Ba thứ này vốn là nguyên liệu nấu ăn có tác dụng chữa bệnh rất tốt, tổ hợp lại có thể ích thận bổ an, an thần tĩnh chí. Ba ba tự nhiên vốn hiếm, lại là loại ba ba lưỡng kim, càng hiếm hơn nữa, thức ăn là thuốc, thuốc là thức ăn. Mấy món mọi người ăn hôm nay có rau hoàng hoa, giải nhiệt an thần; canh tuyết lê, giảm ho tan đờm; thịt bò tư bổ cường thân; mật ong là tinh túy của trăm hoa, dưỡng nhan cường vị ... Kỳ thực thức ăn và thuốc vốn cùng nguồn.”

Chương 034: Cảnh sát tìm tới nhà.

Chỉ cần nhắc tới món ăn thần thái của Giản Phàm biến đổi hoàn toàn, nghiêm túc, trang trọng, mỗi câu lại tự tin nhàn nhã như chỉ điểm giang sơn. Đôi mắt đẹp của Tương Địch Giai nhìn không chớp cái nào, đầy vẻ tán thưởng cùng bất ngờ.

Bài diễn thuyết kết thúc, Tương mỹ nhân vỗ tay hai tiếng: “Thật lợi hại.”

“Chủ tịch Trần hôm nay mà biết chúng ta ăn cái gì, khẳng định hối hận vì nhận lời mời của phó huyện trưởng .. Đúng rồi, còn Tiểu Phí nữa, may mà nghe cậu tới nơi này, dân gian tự có kỳ nhân, câu này quả nhiên không sai.” Chủ nhiệm Vu khen Giản Phàm vài câu thuận tiện kéo cả Phí Béo vào, quả nhiên là giọng điệu lãnh đạo, một ân tình đem bán mấy lần.

“Mọi người quá khen rồi, chỉ cần mọi người ăn ngon, cao hứng, là tôi hài lòng! Phải không Sĩ Thanh?” Giản Phàm hôm nay đặt đúng vai trò của đầu bếp, không tỏ ra từng biết chủ nhiệm Vu, hay thân thiết với Tương Địch Giai, hết sức nâng tên béo lên.

“Đúng đúng đúng ...” Phí Sĩ Thanh rồi rít đáp lại, cái mắt hí không biết đang thả hồn đi đâu.

“Nào, Sĩ Thanh, Tiểu Phàm, chúng ta phải cạn một chén, cảm tạ các cậu thịnh tình khoản đãi. Lần này tới huyện Ô Long, thu hoạch lớn nhất là làm quen với hai cậu, nào, Giai Giai.” Chủ nhiệm Vu không ngờ nâng chén đứng lên.

Ba người kia đã đứng lên, Giản Phàm không chối từ được, uống qua loa một chén cáo từ, làm người tốt thì làm tới cùng, cơ hội hiếm có thế này để cho thẳng béo.

Quả nhiên vừa ra ngoài là Phí Sĩ Thanh nắm ngay lấy cơ hội thể hiện: “Chủ nhiệm Vu, kỳ thực tôi cũng nghiên cứu cách sử dụng thức ăn làm thuốc đấy, chị thử xem món canh này thế nào, đây là canh tuyết lê, dùng củ cải, tuyết lê ... À, còn có mật ong, thanh nhiệt giảm ho ... Còn cả dưỡng nhan nữa, là canh dùng cho mỹ nữ, càng ăn càng xinh đẹp...”

Thằng béo mặc dù kiến thức què cụt, ăn nói quàng xiên, nhưng điệu bộ khôi hài, bộ mặt thật thà, trong phòng bao liên tục truyền ra tiếng cười trong trẻo, đặc biệt là giọng chủ nhiệm Vu càng rõ, tám thành bị thằng béo nịnh cho vui vẻ.

Bữa cơm này ăn tới hai tiếng, món ăn của Giản Phàm, cái miệng của Phí Sĩ Thanh, khiến tiếng cười chưa bao giờ ngắt. Giản Phàm vừa bận rộn trong bếp vừa bê món ăn, mãi mới có thời gian ngồi xuống định kiểm cái gì lót dạ thì thằng béo mặt hồng hào chạy vào, không cho y nói đã kéo đi xênh xệch.

Lần này làm bóng đèn tới cùng vậy.

Hai mỹ nữ rất khách khí, Giản Phàm ứng đối đúng mực, giống như cha đối đãi với toàn bộ khách tới quán vậy, vẫy tay tạm biệt, nhìn Phí Sĩ Thanh lái xe về huyện thành

Lần đầu tiếp đoàn khách từ Đại Nguyên tới, khi đó vẻ đẹp của Tương Địch Giai khiến Giản Phàm phải sửng sờ; ở nhà chiêu đãi đánh cược, mỹ nhân tóc mềm da trắng, khiến lòng y ngứa ngáy không thôi; buổi sáng nhìn cô đứng bên xe duyên dáng xinh đẹp đợi Phí Sĩ Thanh, ghen tỵ phát cuồng. Còn lần này nhìn Tương Địch Giai và thằng béo quan hệ phát triển nhanh như vậy, Giản Phàm thấy lòng bình đạm rồi, mỹ nữ vẫn đẹp như thế, nhưng không khiến trái tim y đập loạn nhịp nữa.

Xe đã đi xa, vừa định xoay người về quán thì có một cái xe cảnh sát hú còi chạy tới, đỗ xích ở bên đường, Giản Phàm còn nghĩ là chú hai tới, chuẩn bị trốn, không ngờ người đầu tiên xuống xe là đội trưởng Tần cao mét chín, to lớn như khỉ đột, hung ác như thổ phỉ kia.

Theo sau vẫn có nữ cảnh sát đã phát giấy truy nã cho y ngày hôm đó, cảnh phục cộc tay, cánh tay phơi nắng hơi sạm đi, mái tóc đen búi sau đầu, ngũ quan tinh xảo mà có uy, nhìn qua tuyệt đối là hình mẫu của đồng phục cảm dõ.

Có điều hiện giờ loại người mà Giản Phàm ít thiện cảm nhất là cảnh sát, giọng không khỏi có chút châm chọc: “Ba vị khách quý, rửa nồi rồi, rửa bát rồi, ba vị đi ăn phải tranh thủ giờ chứ.”

Đội trưởng Tần sải bước đi thẳng tới: “Chúng tôi không tới ăn cơm, cậu phục vụ, cho hỏi người tên Giản Phàm làm ở đồn công an Thành Quán có ở đây không?”

Giản Phàm ngạc nhiên, biết ba người này đều ở đại đội điều tra hình sự, nhưng không rõ là tìm mình có ý gì, nhìn lại mình mặc áo thun, buộc tạp dề, trông như trợ bếp, chẳng trách người ta xưng hô như thế.

“A, cậu là !?” Nữ cảnh sát nhìn Giản Phàm chăm chăm, cảm giác khuôn mặt điển trai kia có chút gì đó quen thuộc, hồ nghi hỏi: “Cậu từng phạm tội gì từng bị chúng tôi bắt phải không?”

“Hả?” Giản Phàm suýt nữa ngã ngửa, tự tôn đả kích mạnh, hiệp cảnh đẹp trai nhất đồn mà người ta có ấn tượng gì đã đành, lại còn bị coi là tội phạm. Nghĩ tới oan ức mình phải chịu ở đồn công an, ngọn lửa vô danh bùng lên, hùng hổ nói: “Tôi chính là Giản Phàm! Tôi biết các vị, người của cục hình cảnh chú gì? Muốn lên lớp chính trị cho tôi thì khỏi đi, giác ngộ của tôi không cao như vậy đâu. Muốn giáo huấn tôi, không có cửa đâu, tôi không thèm làm nữa. Đừng cho rằng tôi là hiệp cảnh nhỏ bé ở huyện xa thì không biết giận. Tôi nói này, các vị còn muốn thế nào nữa đây, tôi bắt nghi phạm rồi, các vị còn muốn bắt cả tôi mới vừa lòng à?”

Lời nói đầy phần nộ, oán khí ngợp trời, làm ba cảnh sát á khẩu, đoán chừng không ngờ người mình muốn tìm mặt non nớt như thế, lại còn nóng tính.

Đội trưởng Tần có chút bất ngờ, thấy Giản Phàm định bỏ đi thì rút mấy tờ giấy A4 trong cặp ra, mỉm cười đưa cho y: “Cậu xem đi, hôm nay chúng tôi tới không phải để gây chuyện.”

“Đây là ...” Giản Phàm ngạc nhiên nhận lấy, là văn kiện (tin tức công an Đại Nguyên), thi thoảng cũng từng nhìn thấy ngay trang đầu là (vụ án cướp tiệm vàng ngày 11 tháng 8, phá án thành công, bốn nghi phạm không ai lọt lưới).

Tiếp tục xem càng mừng rỡ thêm vài phần, oa, cuối cùng đã nhìn thấy tên mình.

... .. Ngày 17 tháng 8, hiệp cảnh Giản Phàm, Tiêu Thành Cương của đồn công an Thành Quán, vô tình phát hiện tung tích nghi phạm, hai người lập tức báo trung tâm chỉ huy huyện, đồng thời bám theo nghi phạm. 1 giờ 15 phút sáng ngày hôm sau, dưới sự hợp lực của đồn công an Thành Quán và đại đội

hình cảnh, tại kilo met thứ 37 trên đường từ huyện Ô Long lên tỉnh, chủ mưu vụ cướp tiệm vàng ngày 11 tháng 8 đã bị bắt giữ thành công Cục công an thành phố thông báo khen thưởng với những nhân viên tham gia phá chuyên án ...

Giản Phàm xem hết tin tức, vẻ mặt tức giận cũng thay đổi, có điều vẫn còn chút không thoải mái, sự thực trong báo cáo này tựa đúng lại tựa sai, giống như trong bát cơm có hạt sạn nhỏ, cảm giác có, lại không phát hiện ra nó ở đâu. Đoán chừng đây là kiệt tác của cao thủ văn thư trong cục.

Đội trưởng Tần thấy Giản Phàm hồi lâu không nói thì hỏi: “Có vấn đề sao?”

“Sao tôi đọc thấy không tự nhiên lắm.” Giản Phàm cũng không nói rõ được.

Đội trưởng Tần nửa đùa nửa thật nói: “Có phải là không nhìn thấy sự tích anh hùng, cậu đánh thuốc tội phạm, hai người nửa đêm tự ý truy bắt, cho nên có chút thất vọng không? Cậu lợi hại lắm đấy, nghi phạm hôn mê mười tiếng, tiếp đó tiêu chảy nghiêm trọng, thiếu chút nữa mất nước ảnh hưởng tới tính mạng ... Loại chuyện này cần báo cáo làm rõ không?”

Nữ cảnh sát cúi đầu che miệng, nhìn bờ vai nhỏ rung rung là biết đang cố nhịn cười thành tiếng. Hai tên nghi phạm đó cướp bóc mấy năm trời, nếu biết không bại trong tay cảnh sát, mà trong nôi thức ăn, không nếu chúng biết sự thực sẽ nghĩ gì.

Chương 035: Tội phạm cảnh sát gì cũng là rau củ hết.

“À, không không không ...” Giản Phàm có chút lúng túng, cười ngượng ngập, không ngờ món đó dùng quá liều tai hại như vậy: “Vậy, đội trưởng Tần, ba vị tới có việc gì? Nếu là báo hỉ, vậy thì xin cảm ơn.”

“Chúng tôi đang về thành phố, thuận tiện đi qua gặp tiểu anh hùng, vụ án có vài chi tiết chưa rõ, chúng tôi muốn tìm hiểu thêm.” Đội trưởng Tần chỉ hai người bên cạnh giới thiệu: “Đây là Tiểu Quách, Quách Nguyên, Tiểu Sử, Sử Tĩnh Viện! Tôi là Tần

Cao Phong, đội trưởng đại đội điều tra hình sự số một thành phố Đại Nguyên.”

“Anh Quách, còn cả ... chị Sử, xin chào, xin chào. Đội trưởng Tần, anh cứ hỏi, tôi biết gì nói nấy. Mời đi bên này ...” Giản Phàm toàn thân bênh bống như đi trên mây, bình sinh lần đầu tiên được gọi là tiểu anh hùng, tuy y đã 24 tuổi, còn dùng chữ "tiểu" không phù hợp, ai bảo mặt non choẹt như học sinh, hướng hồ người ta khen mình, thêm vài chữ tiểu cũng không sao, quan trọng là anh hùng.

Cảm giác đây là thời khắc tự hào nhất cuộc đời, hận không thể gọi cha mẹ tới mà nghe.

Dẫn ba người lên phòng bao ở tầng hai quán ăn, kéo ghế mời ngồi lại rót nước, bảo mấy người Đào Hoa không được lên quấy rầy.

Đợi khách ngồi xuống rồi, Giản Phàm tay vẫn cầm thông báo, cẩn thận hỏi: “Cái này ... Đội trưởng Tần, cho tôi giữ một bản được không?”

Đội trưởng Tần nhíu mày: “Đây là thông tin nội bộ, không cho phép truyền ra ngoài, cậu giữ làm gì?”

“Tôi, tôi cho mẹ tôi xem, để mẹ tôi khỏi mắng suốt ngày không chịu làm việc đáng hoàng, rồi cho chú hai tôi xem, bọn họ vì chuyện tôi bắt nghi phạm mà mắng mỏ tôi, tới giờ tôi còn chưa viết kiểm điểm ... Cảnh sát không phải coi trọng chúng cứ nhất sao?”

“Phì ...” Đến mức này Sử Tĩnh Viện không nhịn được cười nữa, cố cắn răng quay đầu sang bên, chưa thấy anh hùng nào tội nghiệp hơn nữa.

Đội trưởng Tần cười lớn, rộng rãi phát tay: “VẬY CẬU CỨ GIỮ ĐI.”

Giản Phàm mừng rỡ cuộn mấy tờ giấy cho vào túi, hết sức nịnh nọt đưa nước, thái độ hoàn toàn khác lúc đầu, ân cần tới không chê vào đâu được.

Sử Tĩnh Viện cứ nhìn mặt Giản Phàm là lại buồn cười, phải nói chàng trai này tướng mạo cực kỳ có sức sát thương với nữ giới, đôi mắt dài lanh lợi, mũi thẳng mà cao, vầng trán rộng thông minh, miệng lúc nào cũng nở một nụ cười ấm áp tựa ánh

năng ban mai, nếu mặc cảnh phục có thêm chút oai phong nữa thì không biết mê mọt bao thiếu nữ. Thế nhưng điệu bộ thật thà khờ khạo khiến cô khó khăn lắm mới nhìn được cười, lấy ra một bức ảnh, đi vào chủ đề: “Cậu đừng khách khí, còn nhớ bức ảnh này không?”

“Nhớ chứ, khi đó chị phát cho tôi mà, chẳng qua chị không nhớ tôi thôi.” Giản Phàm nhắc.

“A, tôi nhớ ra rồi, cậu chính là hiệp cảnh mắt nhìn loạn, còn bỏ chạy ở Ô Long Trì Khẩu đúng không?” Sử Tĩnh Viện nhớ ra chàng trai cứ nhìn trộm mình, tủm tủm cười nhìn Giản Phàm ăn vận kiểu đầu bếp trông có chút hoạt kê.

Giản Phàm đỏ mặt không đáp.

“Xem ra đúng rồi, cậu nhìn A1 đi, chính là thủ phạm chính Cận Đại Quân, đây là ảnh một năm trước. B4, Trần Cường, là do chúng tôi căn cứ vào miêu tả vẽ ra. Khách quan mà nói, bức ảnh này đúng tới bảy tám phần mười đã là không tệ, nói như thế, phát sinh một vấn đề ...” Sử Tĩnh Viện nói chuyện lưu loát không rườm rà, do tính chất nghề nghiệp, khi bắt đầu nhắc tới công việc là thần thái có chút lạnh, chẳng ôn nhu chút nào.

“Tôi hiểu, chị hỏi tôi vì sao nhận ra họ phải không?” Giản Phàm hỏi lại.

Ba người kia gật đầu tán thưởng, chàng trai này rất thông minh nhạy bén.

“Chuyện này đơn giản lắm.” Giản Phàm chỉ bức ảnh, nói hết sức hiển nhiên: “Chị nhìn mặt tên này, đầu nhọn hàm bành cằm nhỏ, trông như củ cải lớn. Còn tên này, mặt đen lồi lõm mấp mô, như miếng thịt bò khô, rất dễ nhận ra. Quán của chúng tôi yêu cầu phục vụ là mắt phải chuẩn, tay phải vững, miệng phải ngọt. Tôi từ nhỏ đã chơi ở quán, khách tới một lần, chỉ cần không phải là quá lâu, tôi nhất định sẽ nhớ. Xem bức ảnh mới mấy ngày, nên chúng tôi là tôi nhận ra ngày .. Muốn ghi nhớ một người, đừng đi vào chi tiết, chỉ cần nhớ đường nét và ấn tượng, rồi gán với sự vật quen thuộc, vậy là không quên được. Ví dụ người này, tôi không biết tên là gì, nhưng trong ý thức liên hệ hẳn với củ cải, hẳn vừa xuất hiện, trong đầu tôi nhảy ra ngay hình ảnh củ

cải, thế là nhận ra hấn ... Chi tiết có thể thay đổi, nhưng sống thêm hai chục năm nữa, cái mặt hấn vẫn giống củ cải thôi.”

Nghe Giản Phàm giải thích, ba người kia không sao tin nổi, mắt chữ O mồm chữ A rồi. Trong khi đó Giản Phàm cũng đã ghi lại ấn tượng của mình, đội trưởng Tần cao ráo mặt dài giống củ cà rốt; cảnh sát xinh đẹp mặt tròn như qua trứng vịt lớn; Tiểu Quách thì mặt to tai lớn ... cái này khó hình dung.

“Tôi không còn câu hỏi nào nữa, đội trưởng Tần, anh hỏi đi.” Sở Tĩnh Viện lắc đầu, nhưng ánh mắt rõ ràng đang kiêu như, như thế mà cũng được sao?

“Giản Phàm!” Đội trưởng Tần đột nhiên gọi một câu, ngời thẳng mình, thái độ nghiêm nghị, giọng oang oang như gấn loa bên mép: “Tôi tới không phải trách cậu, mà chỉ muốn hỏi, khi đó cậu phát hiện ra hiềm nghi, vì sao không báo cảnh sát ngay, vì sao cùng Tiêu Thành Cương tự ý truy đuổi. May mà bắt được, nếu có chuyện ngoài dự liệu thì không phải vấn đề nhỏ đâu.”

“Bảo hộ trị an là chức trách quang vinh của cảnh sát, dưới sự lãnh đạo anh minh của cục trưởng Mao và đồn trưởng Giản ...” Giản Phàm vừa nói được hai câu, ngưng ngừng gãi đầu: “Anh không tin đúng không? Tôi ... Tôi cũng chẳng tin đâu.”

Ba người kia thực sự bị Giản Phàm làn muốn giữ vẻ nghiêm trang cũng không được, nhất là Sở Tĩnh Viện mặt cứ cúi gầm xuống nhin cười, Tần Cao Phong phóng khoáng cười lớn: “Vậy thì nói cái gì chúng tôi tin được đi.”

Thời gian qua âm ức quá nhiều, chẳng ai hỏi y nguyên nhân vì sao lại làm như thế, cứ theo suy đoán của bản mà trách móc y, Giản Phàm đợi câu này quá lâu, âm ức dồn nén quá lâu, lúc này tuôn ra một lượt: “Được, không phải là người ngoài, chúng ta đóng cửa nói lời trong nhà nhé ... Không phải là tôi không nghĩ tới báo cảnh sát, mà không dám báo. Năng lực cảnh sát ở huyện tôi thế nào anh cũng biết, đồn công an gần như đều giống tôi, thấy nghi phạm là chạy nhanh hơn thỏ. Cảnh sát 110 nếu nghe tới nghi phạm có súng, sẽ không dám tới, khẳng định thông báo cho hình cảnh, đặc cảnh, đợi họ tới nơi thì cơm canh nguội hết rồi ... Vả lại nếu họ tới, bao vây cái quán nhỏ của tôi, rồi bắn nhau đòm đòm, vậy thì tôi khóc cũng không kịp. Công tác đã

mất rồi, quán mà cũng đóng nữa, nhà tôi kiếm cơm vào đâu, anh nói phải không?”

“Quả nhiên là giác ngộ không cao.” Đội trưởng Tần không phật ý, lại có chút cảm thông, làm nghề này lâu, thứ ít được nghe nhất là lời thật lòng: “Vậy sao cậu vì sao tự truy đuổi?”

“Tôi không tin cảnh sát, nhưng tin vào tài nghệ của mình, nghi phạm bị tôi đánh thuốc, sớm muộn gì cũng phát huy hiệu quả, chỉ cần bám theo nhật lấy tiện nghi là đủ, mang về khỏi bị chụp nôi đen lên đầu.” Giản Phàm trút hết những lời muốn nói ra: “Ngày hôm đó chúng tôi bỏ chạy là không đúng, nhưng cả đời còn chưa đụng vào súng, nói gì đấu súng, không chạy không được, chạy rồi về bị kiểm điểm, đồ cả đóng tội lên đầu ..”

Chương 036: Kính lễ.

Ba người bị lời Giản Phàm làm xúc động, tuy trong lời nói có cả ý trách móc cảnh sát bọn họ, chẳng dễ nghe, nhưng là lời thật, còn khả ái hơn những khẩu hiệu đường đường chính nghĩa, đội trưởng Tần gật gù: “Các cậu hành động tuy lỗ mãng, nhưng bắt được hai nghi phạm trọng yếu nhất, chúng tôi lấy chúng làm mồi nhử hai tên còn lại, không có cậu, chuyên án này không thể phá được. Vì thế hôm nay tôi tới đây chủ yếu là để cảm ơn”

“Cảm ơn thì không cần, có thông báo này và mấy lời của anh là đủ rồi, anh nói xem tôi có oan không, tôi làm sai chuyện gì chứ? Nhưng mà vì chuyện này, hết bị chỉ đạo viên phê bình lại bị đồn trưởng phê bình viết kiểm điểm, về còn bị mẹ tôi mắng một trận, bị người trong đồn cười nhạo. Kiểm điểm tới giờ tôi còn chưa viết, có thông báo này là tốt rồi, tôi có thể ưỡn thẳng lưng lên, đi nói lý với họ, bằng vào cái gì mà suốt ngay từ sáng tới tối trách mắng tôi.”

Giản Phàm càng nói càng tức, giống như trẻ con bị oan ức gặp được người để trút bầu tâm sự vậy. Ba cảnh sát lại cười vui vẻ, Sở Tĩnh Viện cứ che miệng cười suốt, không ngờ chỉ là một thanh niên mới lớn, mang tâm tính trẻ con, hoàn toàn khác với tưởng tượng của cô.

“Đồn trưởng Giản không phải là chú hai cậu à?” Tần Cao Phong chột nhớ ra.

“Đúng thế.” Giản Phàm tất nhiên gật đầu.

“Chú hai cậu và mẹ cậu giáo huấn cậu là chuyện nhà, chúng tôi không giúp được.”

“À ... Phải.” Giản Phàm ỉu xiu, mình có trăm cái lý cũng chẳng cãi lại mẹ.

Tần Cao Phong nhìn mà thương, nói thêm: “Còn một việc nữa, tuần sau lãnh đạo cục công an thành phố mở đại hội tuyên bố chuyên án 11.8 được phá thành công, đơn vị các cậu cũng

được biểu dương, đội điều tra hình sự mời cậu và Tiêu Thành Cương tới tham dự.”

Ba cảnh sát cười nhìn Giản Phàm chờ đợi phản ứng của y, đội điều tra hình sự chính thức đưa ra lời mời với hai hiệp cảnh vô danh tham gia đại hội mừng công, đây là chuyện phá lệ, sáng nay gặp Tiêu Thành Cương, thằng bé đó nhảy cẫng lên.

Có điều họ lại lần nữa bất ngờ, Giản Phàm nghe chuyện này thì mắt đảo tròn nhìn ba người, hỏi: “Có tiền thưởng không?”

“À ...” Tần Cao Phong không nghĩ lại gặp được câu hỏi như thế, quay sang Sở Tĩnh Viện: “Tiểu Sở, có tiền thưởng không?”

“Chuyện này ... hình như ... chắc là ... có!” Sở Tĩnh Viện áp úng, vẻ mặt cổ quái.

Vốn tưởng chàng trai trẻ này sẽ hí hửng không thôi, sau đó một tràng cảm tạ lãnh đạo, cảm tạ Đảng, ai ngờ trong mắt không có lãnh đạo, chỉ có nhân dân tề.

“Tôi hiểu rồi, nói cho cùng là chỉ lừa bách tính thôi, không đi ...” Giản Phàm có cảm giác giống bị trêu đùa, tức giận từ chối: “Đi tới đó nhận cái cờ gắm về, khẳng định không phải của tôi, mà là công lao tập thể, lúc đó ngay cả lộ phí cũng không biết có được thanh toán không, mất tiền mất công đổi lấy mấy lời khen chót lưỡi sao, chửi thì chửi thật, thưởng thì thưởng giả, tôi đâu có bệnh. Không đi, ai thích đi thì đi.”

Ba vị cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, hôm nay đúng là gặp phải quái nhân rồi, mặt lúc đỏ lúc trắng không biết nói sao. Chuyện này quả thực như Giản Phàm suy đoán, thưởng công cấp ba cho tập thể, chính là đồn công an Thành Quán, còn hai người Giản Phàm, Tiêu Thành Cương chỉ là đại biểu cho huyện tham dự đại hội. Tần Cao Phong ít nhiều cũng hiểu, huyện không cánh nào thỉnh công hai hiệp cảnh, dùng cách này an ủi họ.

“Cậu thật là, vinh dự của tập thể, cậu cũng có một phần mà.” Tần Cao Phong bị Giản Phàm làm lòng có chút phiền muộn, chuyện thể chế là vậy, đâu có cách nào.

“Tôi không có thiện cảm với tập thể, vì tập thể cũng đâu có thiện cảm với tôi, xưa nay tập thể luôn bài xích tôi, bao gồm chú hai tôi. Đội trưởng Tần, anh đặt mình vào vị trí của tôi đi, mặc cảnh phục không có số hiệu, quần áo thì làm bằng vải rẻ tiền

nhăn nheo anh có muốn đứng cạnh cả một đám cảnh sát uy phong không? Tôi không đi bêu mặt đâu... Mọi người đợi chút, thiếu chút nữa quên, nồi còn để trên bếp.”

Giản Phàm thấy sắc mặt ba người kia khó coi, đứng dậy bỏ đi, người khác kiểm cố đi vệ sinh, y thì có chiêu mượn nồi.

“Đứng lại.”

Một tiếng quát lạnh lạnh làm Giản Phàm sợ rùng mình một cái, chân không dám nhúc nhích nửa phần, quay đầu lại chỉ thấy nữ cảnh sát xinh đẹp kia đã đứng lên.

“Giản Phàm, cậu ấm ức cũng được, có thành kiến với cảnh sát cũng được, nhưng tôi tin cậu có cảm giác chính nghĩa, nếu không đã chẳng nửa đêm truy đuổi tội phạm. Trong vụ án 11.8 có năm nghi phạm trong quá trình gây án nổ súng bắn hai bảo vệ, một người bị trọng thương mà qua đời, đây là vụ án nghiêm trọng chưa từng có tiền lệ trong khu vực quản lý của chúng tôi. Khi tỉnh thành công bố truy nã, có một cảnh sát bị thương, đã thành tảng đá đè nặng trong lòng cả đội, giờ vụ án được phá, tuy các cậu vô ý, nhưng làm chuyện chúng tôi không làm được. Đáng tiếc cấp bậc của chúng tôi không đủ, chức vụ cũng thấp, không có năng lực cho cậu vinh dự và phần thưởng nên có. Nhưng chúng tôi thay mặt toàn bộ anh em trong đội, biểu thị tôn kính và cảm tạ.”

Tần Cao Phong và cảnh sát còn lại cũng đứng lên: “Tiểu Sử nói rất đúng, vào lúc nguy nan cậu dám đứng ra, xứng đáng có chúng tôi tôn kính, bất kể cậu có là cảnh sát hay không, xin tiếp nhận sự tôn kính của chúng tôi. Nghiêm, chúng tôi đại biểu đại đội điều tra hình sự số một, kính lễ.”

Tuy chỉ có ba người, nhưng mặt nghiêm trang, đứng thẳng người, đối diện với ánh mắt ngỡ ngàng của Giản Phàm, chính thức kính lễ.

Cái này quá long trọng rồi, đã bao giờ Giản Phàm được người khác tôn trọng như vậy, luống cuống chân tay không biết làm sao, có chút xấu hổ, bình thường bị đám cảnh sát trong đồn quát tháo sai bảo, giờ nhận đại lễ như vậy, không quen chút nào.

Còn chưa kịp hồi tỉnh thì Tần Cao Phong cao lớn sừng sững như thiết tháp đặt hai bàn tay to lớn lên bả vai có phần mảnh

khánh của Giản Phàm: “Chín giờ sáng thứ hai tuần sau, đại đội hình cảnh một số 189 đường Ngũ Nhất, toàn đội đợi cậu tới, lộ phí tôi chi trả.”

Nói xong không rườm rà, ba người chào lần nữa rồi đi xuống lầu, rời quán ăn.

Cái này, cái này ... mặc cho thường ngày mồm mép xẻo thọt người không thấy máu, tự nhận mặt dày vô độ, lúc này Giản Phàm cảm động nghẹn họng ... Mấy câu nói thậm chí khiến y hổ thẹn vì giác ngộ quá thấp, không đáng nhận kính lễ, mức độ nhân cách quá thấp, thực sự là thấp tới đở mắt.

Đến khi tỉnh lại chạy như bay xuống lầu thì chiếc xe cảnh sát đã đi xa.

Chuyện xảy ra quá đột nhiên, Giản Phàm xấu hổ xong thì thấy lâng lâng, tuy quá trình có gập ghềnh, nhưng dầu sao có một kết quả tốt. Đoán chừng sẽ không có phần thưởng, giấy khen cá nhân, có điều vinh dự thì nhận rồi, chạy như bay vào trong, như đứa trẻ con reo lên: “Cha, cha, cha ! ... Nhìn xem này, cha xem đi, con của cha thành anh hùng được lên báo nội bộ của hệ thống công an rồi đấy ...”

“Hả, thế sao?” Giản Trung Thật xoay người quá nhanh thiếu chút nữa thì ngã, vừa mới cầm tờ giấy chưa kịp đọc gì thì đã bị Giản Phàm cướp lại, sau đó chạy mất: “Con đi đâu?”

“Cha, cha chưa cần xem vội, con mang đi cho mẹ xem ... Con ba ba kia con ướp rồi, cha cho lên đun nhè, lát nữa con và mẹ tới cùng ăn! Nếu Ly Ly ở nhà thì tốt quá, xem nó dám cười anh nó nữa không?”

Dứt lời thì người cũng mất hút.

“Ôi, cái thằng bé này.” Giản Trung Thật lắc đầu, lòng ấm áp.

....

Chương 037: Trẻ càng hư, tố chất tâm lý càng tốt.

Chiếc xe cảnh sát chạy băng băng trên đường quốc lộ, lái xe Tiểu Quách phá vỡ trầm mặc, nói với Tần Cao Phong ở ghế phụ: “Đội trưởng, anh nói xem bọn trẻ bây giờ làm sao thế, sáng nay gặp Thành Cương, rõ ràng là một con nghiện internet, nói chuyện chỉ sợ chúng ta không biết hấn giác ngộ cao, nói tới cả chống khủng bố. Còn chú nhóc Giản Phàm này là đầu bếp, sợ chúng ta không biết mình giác ngộ thấp, mở miệng ra là đòi tiền thưởng ... Ha ha ha ... Thú vị.”

Sử Tĩnh Viện ở phía sau tiếp lời: “Tiểu Quách, cậu thì được bao tuổi mà bảo người ta là trẻ con, tôi thấy Giản Phàm nói rất thật, bây giờ chẳng phải đều nhìn vào tiền sao? Chúng ta cũng thế, không có tiền, không có kinh phí phá án, bao vụ án phải gác lại. Nếu lần này không có hai người họ, chẳng biết bao giờ mới kết án được.”

“Mèo mù vớ phải cá rán.” Tiểu Quách chép miệng.

“Tiểu Sử, có phát hiện gì không?” Tần Cao Phong hỏi, bọn họ vốn có việc vì thuận đường mới đi một chuyến.

“Vâng, vốn là có, bây giờ tôi có chút hoài nghi ... Hệ thống tổ hợp mô phỏng hình ảnh người vừa mới khởi đầu, thầy chỉ đạo của tôi nói, hệ thống không phải vạn năng, cho dù tỉ lệ trùng khớp đạt tới 100%, nhưng nếu không lưu ý, chưa chắc đã phát hiện, huống hồ chúng ta chưa đạt tới tỉ lệ này. Tôi muốn thu thập chút kinh nghiệm, trải qua sự kiện này, đương sự chớp mắt kích phát ấn tượng, nếu tổng kết kinh nghiệm của họ, sẽ rất hiệu quả sau này điều tra, truy xét ... Nhưng mọi người thấy rồi đấy, Giản Phàm nói toàn cái gì cà rốt củ cải, tám phần là giống Tiểu Quách nói, mèo mù vớ cá rán thôi.” Sử Tĩnh Viện có chút thất vọng.

“Có tài năng hơn người hay không thì chưa nói được, nhưng có một chuyện, chú nhóc đó rất biết tùy cơ ứng biến. Mọi người nghĩ mà xem, khi y phát hiện nghi phạm vào quán, biết đó là

hung đồ có súng, trong thời gian ngắn nhất đã lựa chọn cách an toàn chính xác nhất, đánh thuốc. Sau đó trấn định mang thức ăn lên cho nghi phạm mà không hề lộ tẩy, đây không phải chuyện người bình thường có thể làm được, cho dù hai người, khi biết thân phận chúng, liệu có trấn tĩnh được như thế không? Điều đó ít nhất chứng tỏ rằng, tố chất tâm lý của Giản Phàm rất tốt.” Tần Cao Phong rất tán thưởng Giản Phàm.

“Nếu thế tôi cũng có thể giải thích từ góc độ chuyên nghiệp.” Đường xa buồn chán, Sử Tĩnh Viện góp lời: “Phàm là những đứa học sinh ở trường có thành tích kém, ham chơi phá phách, đều có tố chất tâm lý khác với người thường. Giản Phàm mà anh nói ấy, tôi xem tư liệu rồi, thời tiểu học thì bị đúp, sơ trung không thi lên được cao trung, cao trung không thi lên được đại học, đại học tốt nghiệp vào hiệp cảnh sống qua ngày, giống như y nói, ngày ngày bị chú với mẹ mắng mỏ, loại đó tố chất tâm lý không tốt sao được? Còn có Tiêu Thành Cương, rõ ràng là thứ học sinh có vấn đề, từng học trường võ, đánh nhau như cơm bữa, tố chất tâm lý còn tốt hơn Giản Phàm.”

“Ha ha ha ...” Tiểu Quách vỗ vô lãng cười: “Sao nghe giống Tiểu Sử đang nói anh thế nhỉ?”

“Thằng nhãi này, ngay cả đội trưởng cũng dám xỏ lá, muốn tôi cho đi phân luồng giao thông không?” Tần Cao Phong cười ha hả, chẳng giận, hỏi nhỏ hần cũng là học sinh ba hư.

Khi tới Ô Long thì tâm lý nặng nề, giờ toàn bộ đã bị ném trên đường, ba người chuyện trò vui vẻ, chẳng bao lâu đã hết đường cao tốc, xe dừng ở cột mốc ghi: Km 174, thành phố Đại Nguyên.

.....

Nhất Trung Ô Long có thể dung nạp tới 3000 học sinh, mà trong trường Nhất Trung, công nhân viên cũng biết rất rõ Giản gia, không phải cái gì khác mà vì Mai Vũ Vận là sinh viên đầu tiên tốt nghiệp đại học hàng hiệu sau khi khôi phục chế độ thi đại học, người đứng đầu môn tiếng Anh. Giản Trung Thật là đầu bếp có tiếng của Đệ nhất oa, là nhân vật có tên tuổi trong huyện.

Theo lời đồn của những người hiếu sự, năm xưa Giản Trung Thật dựa vào một thân công phu nấu nướng mà xông pha bên ngoài, sau đó chẳng ai hiểu thế nào mà dẫn về một cô vợ đẹp

như hoa như ngọc, không ai có thể tin được cô giáo Mai xinh đẹp giỏi giang như thế, làm sao lại nhìn trúng một đầu bếp ù lì chậm chạp!

Nhưng thực tế là vậy đấy, chuyện càng hoang đường càng chân thực, hai người chẳng những là vợ chồng, còn hai mươi mấy năm êm đềm hạnh phúc chưa từng cãi vã, là giai thoại trong trường, từ nghề nghiệp tới gia đình đều là tấm gương cho lớp trẻ.

Tất nhiên cũng có kẻ ác khẩu hoặc ghen tỵ nói hoa nhài cắm bãi cứt trâu, Mai Vũ Vận lấy phải Giản Trung Thật quá thiệt thòi.

Chỉ có Giản Phàm biết, thiệt thòi nhất là cha không phải mẹ, trong cái nhà này, cả y, thêm vào em gái và cha, chỉ cần mẹ vừa sầm mặt một cái là không ai dám ho he gì! So với việc nói êm đềm hạnh phúc hai mấy năm, chẳng bằng nói cha sống trong áp bách sợ hãi hai mấy năm.

Cha mẹ nổi tiếng, ngay cả đứa em gái thi đỗ ĐH sư phạm Bắc Kinh cũng nổi tiếng, còn đứa con trai không ra gì lại nổi tiếng hơn cả ba người gộp lại, vốn lớn lên ở nơi này, thuộc loại học sinh cá biệt nổi tiếng, thời cao trung yêu sớm oanh động cả trường, từ bảo vệ tới hiệu trưởng, không ai không biết.

Giản Phàm thuận thực đỗ xe ở cổng trường rình cơ hội bảo vệ không chú ý chạy qua, áp dụng chiến thuật hiệp cảnh rình bắt bán hàng rong, di chuyển thoăn thoắt qua những hàng cây, nhanh chóng tiếp cận khu phòng học, chui vào tổ tiếng Anh ở tầng ba, đang định đi tìm mẹ thì nghe thấy ở hành lang có giọng nói quen thuộc truyền ra, thò đầu nhìn, mừng rỡ.

Cửa phòng học treo biển 323, hai nam sinh còn cao hơn mẹ nửa cái đầu, nhưng cúi gầm mặt, đầu thấp tới mức khiến cổ sắp gập 90 độ, tám phần là mắc lỗi rồi. Còn mẹ thì đứng đó, mắt phượng uy nghi, một tay cầm sách, một tay thì xĩa vào trán hai đứa học sinh, một tràng trách mắng bắt đầu.

“... Mới tí tuổi đầu đã học hút thuốc, thi được 38 điểm có phải không, tiền mồ hôi nước mắt của cha mẹ, mang đi chà đạp thế à? Ăn rồi, mặc rồi, dùng rồi còn chưa đủ à, học người ta hút thuốc nữa, về gọi cha mẹ tới đây. ... Còn em! Trốn học bao nhiêu

lần rồi! Trốn học làm gì? Lên mạng chat chít với chơi game chứ gì? Không thẹn với ơn nuôi dưỡng của cha mẹ à? Cha mẹ suốt ngày nuôi cho no, mặc cho đẹp, để đến trường trốn học phải không? ...”

Mẹ chẳng những xinh đẹp, giảng bài rất hay, quát mắng người ta càng chất lượng, mở miệng ra là nói có lý có tình, có đầu có cuối. Từ không học tập tốt tới phụ ơn sinh thành nuôi nấng của cha mẹ, phụ ơn dạy bảo của nhà trường, uống công ngày ăn ba bữa, hậu quả trực tiếp khiến bản thân cảm thấy mình không phải là người, phải tìm cái lỗi mà chui vào mới được. Rồi sau đó viết kiểm điểm, thừa nhận sai lầm, hứa không có sau này, rồi mời cha mẹ tới ...

Giản Phàm nghe mẹ mắng chửi mà như uống nước cam lộ, vừa quen thuộc vừa thư thái, bản thân y sống qua không biết bao nhiêu phen như vậy rồi.

Nói đâu xa, mới mấy ngày trước còn bị mẹ mắng trước bàn dân thiên hạ chứ lâu la gì.

Thò đầu vào cười trộm, hai thằng khỉ kia mắt la mà lém, rõ ràng cái tai lừa nghe không vào. Giản Phàm thầm nghĩ, loại đó căn bản không cần giáo dục, nhìn là biết không khác mình bao nhiêu.

Chương 038: Không lấy vợ giáo viên.

Giản Phàm đợi mẹ giáo huấn học sinh tới mười mấy phút, nếu chẳng phải thi thoảng thấy con trai thập thò ngoài cửa thì không biết mắng tới bao giờ. Đuổi hai đứa học sinh đi, Mai Vũ Vận nhìn Giản Phàm đi vào tổ tiếng Anh, sắc mặt vẫn không hề tốt hơn: “Đã bảo con không được tự tiện tới trường mà, tới làm cái gì?”

“Mẹ, con có việc, mẹ xem này ...” Giản Phàm mừng như vỡ được vàng đưa tin tức công an cho mẹ, đợi mẹ ngạc nhiên, đợi mẹ tán thưởng.

Mai Vũ Vận thuận tay lật vài trang, ném trả Giản Phàm: “Chỉ vì cái này à? Mẹ biết lâu rồi.”

“Hả? Mẹ biết sao không nói cho con?” Giản Phàm nhìn mẹ ngồi nguyên ở bàn làm việc, chẳng may lay động lòng, cảm thấy rất hụt hẫng tội độ.

“Nói với con làm gì? Chú hai con nói con ngay cả kiểm điểm cũng không viết, gan ngày càng to, nếu để con biết chuyện này, chẳng phải còn vênh đuôi lên trời à?” Mai Vũ Vận xem giáo án, căn bản không thèm nhìn con trai.

“Ồ ... Vậy thì thôi.” Giản Phàm ỉu xìu xìu cất giấy vào túi, nhìn mẹ lờ mình đi, cơn giận bỗng nhiên bốc lên: “Mẹ, mẹ và chú hai đừng có suốt ngày mắng mỗ cho con có được không? Hai người không phân công tội, không quản tốt xấu, cứ gặp chuyện là quát mắng đổ tội lên con, cứ thế này thế nào cũng có ngày con bỏ nhà đi cho mẹ xem.”

“Con dám à?”

“Mẹ nói con dám không!”

“Giỏi, mai mẹ đuổi con ra khỏi nhà, coi như không nuôi đứa con này, con xem ai muốn làm mẹ mình thì đi tìm người đó đi.” Mai Vũ Vận ngẩng đầu lên, dùng uy hiếp đối diện với uy hiếp, không chút thỏa hiệp.

Giản Phàm ú ớ đỏ mặt, từ nhỏ tới lớn đã bao giờ tự lập đâu, giờ ra đường, sống ở đâu, ăn ở đâu? Vả lại trước mặt mẹ chưa bao

giờ kiên cường được, thấy mẹ cương lên là xiu xuống, mặt dày mày dạn sán tới cười nịnh, bóp vai cho mẹ: “Mẹ à, con mà đi thật, ở nhà còn lại cha với mẹ thôi đấy, cô đơn lắm, muốn chửi mắng cũng không có đối tượng đâu, còn nữ lòng nào làm chuyện bất hiếu thế.”

“Thằng nhóc thối thây, dám uy hiếp cả mẹ.” Mai Vũ Vận chẳng giận con trai được lâu, phì cười kéo một cái ghế tới gần, nhẹ nhàng nói: “Tới đây, ngồi xuống, mẹ nói với con chuyện này.”

“Dạ.” Giản Phàm thấy mẹ ôn hòa, chắc không phải là chuyện xấu, cẩn thận ngồi xuống.

“Chú con nói năm nay hệ thống công an mở rộng, hai phần là tuyển từ các trường cảnh sát, còn một bộ phận là tuyển nhân viên cảnh vụ từ xã hội. Cho mẹ biết, con có muốn làm cảnh sát không?” Mai Vũ Vận nhìn con trai một lượt, ánh mắt cổ vũ.

Mẹ nhìn con, con vô dụng tới vậy, có lẽ trong mắt mẹ khắp thế giới này con mình đều có thể thành tài.

“Muốn ạ, sao lại không muốn.” Giản Phàm thuận túy nói theo giọng điệu của mẹ, trừ nấu ăn ra, tới giờ y vẫn chẳng biết mình thích gì, sống hồ đồ hai mấy năm, chủ yếu để mẹ sắp xếp cuộc sống.

Mai Vũ Vận hài lòng: “Thế thì tốt, mẹ báo danh thay con rồi! Cuối tháng sau thi, ôn tập đại cương vài ngày là kiến thức trở lại.”

Giản Phàm giã nảy, thế mà còn giả vờ dân chủ hỏi ý mình, cái xã hội này từ trên xuống dưới toàn là dân chủ giả vờ: “Mẹ, sao mẹ không nói với con đã báo danh rồi?”

“Mẹ thay con báo danh mà không được sao? Chẳng lẽ con không thích, ngay cả Phí Sĩ Thanh cũng sắp công tác rồi, con ngồi đây buộc cái tạp dề giống cha con, để mọi người nhìn, hay ho lắm sao?” Mai Vũ Vận kéo con trai ngồi xuống, nhìn con trai mặc tạp dề là thấy chướng mắt.

“Mẹ mẹ mẹ ... Con, con con, con cứ đi thi là sợ! Mẹ không phải không biết, từ nhỏ con đã nhát.” Giản Phàm ú ớ nói mãi mới lên câu, thi cử thất bại bao năm đánh tan hết tự tin của y rồi, rõ ràng trình độ không tệ đến thế, cứ đi thi là kiến thức rụng phân

nữa, mỗi lần thi là một lần ngu đi một phần hai, vừa mới thi chưa được mấy ngày đã phải thi, nghe thôi mà sợ vã mồ hôi rồi.

“Đừng lo, lần này mẹ có chuẩn bị đầy đủ, con ôn tập cho tốt, thi cho tốt, chú sẽ giúp con bên trong hệ thống, lần này đảm bảo được ... Tiểu Phàm, lần trước thi không tốt, không nên có gánh nặng, thi cử bây giờ mức độ nào đó không công bằng, mẹ lần trước va vấp nên rút kinh nghiệm rồi, lần này mẹ nhất định để con mặc áo quan ăn lương nhà nước, con có nơi có chốn, mẹ cũng yên tâm.” Mai Vũ Vận khí định thần nhàn, xem ra đã nắm chắc trong tay.

“Vậy .. Vậy thì được.” Giản Phàm chỉ đành đồng ý: “Vậy thứ bảy con lên Đại Nguyên, có việc.”

“Thứ bảy đã đi? Tiệc mừng công vào thứ hai cơ mà.”

“Hả?” Lần này Giản Phàm sợ không nói lên lời nữa, nhìn mẹ không sao tin nổi: “Mẹ, đến cả chuyện này mẹ cũng biết, con thấy không cần thi nữa đâu, con đi làm cảnh sát luôn cho rồi.”

Mai Vũ Vận bị vẻ mặt khoa trương của con trai làm không nhịn được cười: “Xì, có thể mà cũng đòi qua mặt được mẹ sao, lại muốn đi tìm Hương Hương chứ gì?”

Giản Phàm cười hì hì ngượng ngập vì bị mẹ nói trúng tim đen, chẳng có chuyện gì đâu được đôi mắt sáng như đuốc của mẹ.

Mai Vũ Vận thì lại thở dài, nắm tay con trai vỗ nhẹ nhàng: “Nói tới chuyện này mẹ cũng muốn nói với con, con người sống phải có lý tưởng lớn một chút, nhưng đồng thời sống thì phải thực tế một chút. Mẹ không biết quan hệ hai đứa đã tới mức nào, nhưng chênh lệch hiện thực không thể không nghĩ. Hương Hương từ nhỏ đã nổi trội hơn con, nó thi đỗ vào trường trọng điểm tỉnh, tốt nghiệp vào công ty lớn, mẹ nghe cha con bé nói là được tuyển làm nhân viên chính thức rồi, lương tháng ít nhất là bốn năm nghìn. Con thì tới giờ vẫn ăn của cha mẹ, mặc của cha mẹ, có bì được với người ta không? Tương lai lấy cái gì nuôi người ta? Cho dù Hương Hương không chê con, nhưng cả đời con sẽ thấp hơn nó một cái đầu, nam nhân sống thế thì khổ lắm. Mẹ thấy hai đứa! Khó.”

Một chữ khó nói hết huyền cơ, môn đặng hộ đối là cái đạo lý lâu đời, không phải nói chơi.

“Mẹ, con cũng đâu phải là ăn không ngồi rồi, con có làm việc mà.” Giản Phàm muốn di chuyển đề tài.

“Không có cái quán của cha con, con làm ở đâu? Còn chẳng phải là sống dựa vào cha, so được với người ta không? Tiểu Phàm!” Mai Vũ Vận mắt đầy thương hại, vuốt tóc con: “Con người lên tới vị trí cao, tâm khí cao lên, đặc biệt là con gái thời nay, đứa nào chẳng tự cho mình là tiên nữ chín tầng trời, đòi hỏi không thực tế ... Đừng nghĩ quá nhiều về chuyện này, thi cho tốt, thực sự vào được cục công an, có công việc chính thức, ở huyện Ô Long này nhà ta cũng không kém, kiếm cô gái nào mà không được? Không cần gấp, mẹ sẽ để ý giáo viên mới tuyển cho con, tin vào mắt mẹ, tuyệt đối hơn con.”

Ở huyện Ô Long, ở Nhất Trung, Mai Vũ Vận có đủ lòng tin, nhưng lần này nói với thành phần an ủi là chính.

“Mẹ ... Mẹ làm giáo viên giáo huấn con hai mấy năm, con lại cưới một giáo viên, giáo huấn con hai mấy năm nữa à? Tới lúc đó, mẹ với vợ con cùng giáo huấn con, thế thì đời con bi kịch rồi. Dù không cưới Hương Hương, đánh chết con cũng không kiếm người yêu giáo viên. Cha con ... là vết xe đổ.” Giản Phàm mấp máy môi lấy hết can đảm nói ra ví dụ thực tế nhất, tức thì làm mẹ giận tới biến sắc.

Chương 039: Trong chuyện lại có chuyện. (1)

Mai Vũ Vận hít thật sâu vẫn không nén được lửa giận xuống, mắt mở lớn sắp nổi giận tới nơi thì một hồi chuông dài, thế là trường học xôn xao, tan học rồi, không tiện phát tác nữa, phẩy tay: “Mau biến mất khỏi mắt mẹ, không thềm giận con, tối về xử lý.”

Giản Phàm như được đại xá, co chân chạy ngay, tới cửa lại thỏ đầu vào, nhe răng cười gọi: “Mẹ ơi.”

Mai Vũ Vận thấy con nhìn mình đầy kỳ vọng, hiểu ý nói: “Còn một tiết tự học nữa.”

“Con đợi mẹ ở ngoài, hôm nay con nấu canh ba ba đây ... con đợi mẹ.” Giản Phàm nói xong, biến mất.

Mai Vũ Vận còn đang giận nghe vậy ngẩn ra, một lúc sau cười hạnh phúc ... Sinh một đứa con như thế, dù nó không thành tài được, dù phải lo cho nó cả đời cũng là hạnh phúc của người làm cha mẹ.

Đã quá quen bị mẹ an bài cuộc sống rồi, Giản Phàm cũng chẳng thấy gì, dù sao bảo đi làm thì đi làm, bảo đi thi thì đi đi, thi không tốt đừng trách ...

Có điều chuyện ở đồn công an cuối cùng vẫn có kết quả tốt, tuy chẳng kiếm được lợi lộc gì, nhưng cũng không có hại, mà nói không chừng còn tác động tới tuyển dụng sau này! Đương nhiên là tác động tốt ... Có chuyện tốt là mẹ mềm lòng, nói chuyện lên tỉnh thành chơi, mẹ cũng không phản đối, là bằng với cho phép rồi.

Giản Phàm qua đồn công an một chuyến, nhưng không gặp chú, vị đồn trưởng này bận lắm, một năm bốn mùa sáng thường uống tới tìm không ra cửa đơn vị, tối uống không tìm ra cửa nhà, thôi không nói nữa, gọi điện sau là được, bớt gặp rồi lại bị mắng như con.

trang phục lên tỉnh bày ra, quần jean màu xanh chàm đã giặt tới bạc phếch, cái áo T-shirt Pierre Cardin, mua ở trên trang

taobao, mặc hai năm rồi, có điều là Hương Hương mua, quần áo của y không phải mẹ mua thì bạn gái mua, y không có yêu cầu gì ở chuyện ăn mặc. Quần áo tuy không đắt nhưng quý, ngày Giản Phàm cũng thấy nhãn quang Hương Hương không tệ, mình mặc vào rất đẹp trai.

Đúng rồi, còn tiền nữa, thẻ ngân hàng có 3000, dưới đệm nhét đồng tiền lẻ, đếm qua không ngờ hơn một nghìn, đút vào mông dầy cộm, sướng tới lặn lộn trên giường. Không ngờ đã tích trữ được nhiều đạn như thế, khi đó thuê phòng khách sạn rồi happy ...

À phải, lần này đi chơi vài ngày hăng về, bớt trong nhà cần nhàn không ngớt.

Cuối cùng cũng sống tới thứ bảy, vừa sáng sớm, Phí Béo tâm tình cực tốt lái xe của cục giao thông tới tìm Giản Phàm, hai đứa hăm hở thẳng đường lên tỉnh.

Huyện Ô Long là huyện xa nhất trong một khu bốn huyện dưới tỉnh thành Đại Nguyên, huyện thành cách gần 200km, con đường này với Giản Phàm, Phí Sĩ Thanh mà nói vô cùng quen thuộc, bốn năm đại học, đi học, về nhà, đều là qua con đường này.

Mặt trời mùa hè từ ấm áp chuyển dần sang nóng nực, ở trong địa phận huyện Ô Long thì chẳng lo, hai bên đường quốc lộ những cây bạch dương chọc trời tạo thành mái che thiên nhiên.

Lái xe là tài xế của cục trưởng Phí, một thanh niên chất phác, đã hình thành thói quen tốt đẹp phục vụ người nhà lãnh đạo, hoàn toàn là một thái cực so với Phí công tử, một thì tiếc chữ như vàng, một thì lải nhải luôn mồm.

Đoán chừng nín nhịn ở huyện Ô Long quá lâu rồi, từ khi lên xe là Phí Béo thao thao bất tuyệt hồi tưởng ký ức về tỉnh thành, nói tới mấy nữ sinh có vài phần tư sắc năm nào, khi đó cứ tới cuối tuần là oanh oanh yến yến, bất chấp ánh mắt đói khát từ KTX nam, ưỡn ẹo làm dáng chui vào các loại xe, cũng không biết là đi làm vợ bé hay chính phòng.

Nói tới anh em trong khoa sau khi tốt nghiệp quá nửa không xin được việc làm, nhớ tới ngày tốt nghiệp tạm biệt cảm khái không thôi, không biết những người ở lại có hi vọng mới hay là

vẫn lang thang vô vọng. Nói tới học tử học muội mà hai người từng thích, từng ảo tưởng, hoặc là từng có tư tình, bây giờ nhớ lại, chẳng biết là si tình khó quên hay là tuổi trẻ xúc nổi.

Thương cảm nhất là tốt nghiệp xong mấy chục bạn bè tan đàn xẻ nghé, trời nam đất bắc không biết ngay tháng năm nào mới có thể tụ hội lại. Hưng phấn nhất là sắp gặp Lão Đại, lão tam cùng phòng, hai người dự mưu, phải xẻo một trận.

Chuyện cũ năm xưa, đa phần bụi ngùi. Mới có một năm đã thế, nếu là mười năm, chắc thành người qua đường.

Đi trên đường quốc lộ sáu mươi km, chuyển sang đường cao tốc. Đề tài từ quá khứ chuyển sang hiện tại. Chuyện thời gian qua chỉ quanh quẩn mấy mỹ nữ, không phải là nhất định phải nói đề tài này, nhưng mà ngoài ăn với mỹ nữ ra, hai đứa chẳng có mấy thứ thấy hứng thú. Phí Béo ngồi ở ghế phụ lại, quay đầu lại khen làn da Tương Dịch Giai tốt thế nào, mỗi lời ăn tiếng nói có khí chất ra sao, tập yoga khiến người ta mất hồn mất vía, nói tới Giản Phàm cứ thấy hấn quay lại là che mặt, sợ bị nước bọt phun phải.

Thấy Phí Sĩ Thanh thần thái ngời ngời, cứ như heo động cõn, Giản Phàm không rõ là do công tác đã có nơi chốn hay do ái tình tưới tắm. Khi lại một miếng nước bọt nữa phun tới, Giản Phàm không chịu nổi nữa, xoay đầu hấn đi bộp cho một phát: “Phế Phẩm, mày trông như hoa tiêu, cười tựa bác giác, vui giống củ cải nở hoa, tởm xanh nẩy mầm, rốt cuộc là đã nắm tay Tương mỹ nữ chưa? Sao tao thấy mày còn mắt qua mày lại với chủ nhiệm Vu, không phải có phức cảm mẹ chứ?”

Đầu bếp chửi người ta, thích lấy thức ăn ra minh họa, đó là sở trường của Giản Phàm.

Ngay cả cả lái xe cũng cười phì rồi, lái xe tuổi gần tương đương với bọn họ, chẳng qua vì công tác yêu cầu, nên tính không hoạt bát bằng.

Phí Sĩ Thanh không xấu hổ mà còn dương dương đắc ý: “Oa ca, mày nói đúng đấy, tao thực sự có ý với chủ nhiệm Vu, nhưng ý này không phải là ý mà mày nói. Chủ nhiệm Vu nói về giá trị xã hội chỉ cao hơn Tương mỹ nữ thôi ... Bên trong này có câu

chuyện lớn, muốn nghe không? Liên quan tới cả mỹ nữ, lịch sử lẫn tương lai của tao. Hình như có cả liên quan tới mày nữa đấy.”

“Nói đi, đằng nào cũng rảnh, coi như nghe giải khuây.” Giản Phàm phát tay.

“Được, vậy nghe Phí công tử kể đây.” Phí béo châm một điếu thuốc, vỗ đùi bắt nhịp, chẹp môi kể.

Thì ra chủ nhiệm Vu là phó chủ nhiệm văn phòng thành ủy kiêm chủ nhiệm trung quân quản lý sự vụ cơ quan, tên Vu Quế Lan. Chuyến này tới huyện Ô Long để tìm người, tìm ai à? ... Đây lại là một câu chuyện nữa, vì giúp nhà đầu tư tìm kiếm người thân thất tán lâu năm! ... Giờ ngoại thương nhiều như lông trâu, Hoa kiều chạy đầy đường, không hiếm gì nữa, một Hoa kiều nhỏ nhỏ sao mời được đại giá của thành ủy? Câu chuyện còn có ẩn tình ...

Trong chuyện có chuyện, Phí Béo đợi Giản Phàm giục mới dặc ý kể tiếp.

Chương 040: Trong chuyện lại có chuyện. (2)

Nghe nói nhà đầu tư kia thập niên 40 bị quân quốc dân Đảng bắt làm tráng đinh, về sau vận khí không tệ, theo gia quyến quan trên chạy tới Đài Loan, sau nữa lại chạy sang Mỹ, giống như bao nhiêu câu chuyện rở tiền khác. Ông ta vượt biên xa quê, lên đênh phiêu bạt, gặp vận phát tài, chỉ khác là nhà đầu tư này cưới một quả phụ giàu có nên thành đại phú.

Chớp mắt cái có tiền rồi, có thân phận rồi, con cháu đầy nhà, tuổi lại cao, sắp chết, nên muốn lá rụng về cội, đầu tư ở Đại Nguyên 50 triệu xây nhà máy, đem nửa tài sản chuyển về Đại Lục. Lúc này nhớ ra ở huyện Ô Long có đứa em trai 8 tuổi và mẹ già hơn 40, mấy chục năm không tin tức.

Thế là câu chuyện rở tiền ở nước ngoài với câu chuyện rở tiền ở trong nước tiếp nối thành công, nghe nói thành ủy, chính phủ thành phố chú ý cao độ với chuyện Hoa kiều tìm người thân, chuyên môn mở hội nghị đầu tư, cao độ cường điệu tầm quan trọng của sự việc, giao cho cơ quan hữu quan đốc toàn lực tìm hiềm người thân hoặc hậu nhân của Hoa kiều, thế nên mới có tòa báo, văn phòng thành ủy, ban mời gọi đầu tư, liên hiệp tìm kiếm ...

Giản Phàm cười trộm, y cũng là người hưởng lợi, nếu không thì đâu ra khách mà chém!? ... Nhưng có một vấn đề, chuyện này liên quan tới mình?

“Ê thằng béo chớ có nói tao có thân thích ở nước ngoài nhé, tao xé miệng mày đấy.”

“Sai rồi Oa ca.” Phí Béo lắc đầu phủ định ngày ảo tưởng của thằng bạn nghèo: “Là tao, chính xác thì chuyện tìm người thân không liên quan tới tao, nhưng chủ nhiệm Vu có liên quan tới tao. Hôm đó tới đưa rượu vừa vặn gặp cha tao, cha tao nghe nói tao tới tìm người đội ngũ đó, khen tao có nhãn quang. Tao đang chẳng hiểu ra sao, gặp mới biết, chồng cô tao quen chủ nhiệm Vu, nhân lúc cô ấy tới huyện Ô Long, cha tao thừa cơ tới chiêu

đãi lãnh đạo. Công tác của tao tương lai dựa vào quan hệ của thành phố, nói không chừng xuống quê một năm, sau đó trực tiếp lên thành phố, mà chủ nhiệm Vu làm việc này, mà bảo tao không hầu hạ tốt sao được ... Vồn cha tao định mời khách ở nhà chiêu đãi chính phủ, nhưng chủ nhiệm Vu nhớ mãi Đệ nhất oa nhà mà, nên tao có cơ hội biểu hiện. Ha ha ha, tao ba hoa một tràng, chủ nhiệm Vu khen tao thông minh nhanh nhẹn.”

Đây chính là vô tâm trồng liễu, liễu xanh um.

“Thế là biện pháp tán gái tao dạy mà, mà không phải dùng với Tương mỹ nữ mà là dùng để tán chủ nhiệm Vu à?” Giản Phàm trợn mắt há mồm, cái thằng béo này cũng thật là dám làm không biết có nên khen nó không đây.

“Đúng, sao không thế? Chủ nhiệm Vu cũng là nữ nhân mà, tao và chủ nhiệm Vu nói chuyện hai tiếng, tao chẳng biết là mình nói gì, dù sao chủ nhiệm Vu rất thích tao. Đặc biệt là tao đem Đệ nhất oa ra nói, tao vừa mời tới đó ăn cơm là cô ấy đồng ý ... Chuyện mà cha tao chưa chắc làm được, tao lại quyết dễ dàng, cha tao khen tao chưa đi làm đã có giác ngộ chính trị.” Phí Sĩ Thanh vênh vênh vào vào làm người ta chỉ muốn tát.

“Ăn một bữa, ba hoa chích chòe một hồi mà nâng tới tầng cao giác ngộ chính trị rồi? Mà đi chết đi.” Giản Phàm cười phá lên.

“Thế nên mới nói mà non lắm, Oa ca, cha tao nói, chiêu đãi tốt hay không, lãnh đạo hài lòng hay không, là vấn đề giác ngộ chính trị của cấp dưới với cấp trên, không qua loa được ... Nếu leo lên được cảnh cao của chủ nhiệm Vu, tao còn lo gì nữa.” Phí Sĩ Thanh khinh bỉ.

Nhà đầu bếp sinh đầu bếp, nhà quản lão gia sinh công chức, câu này không sai, một thằng ngốc như Phí Béo, ở chuyện này lại hiểu biết lẫn giác ngộ ăn đứt Giản Phàm.

Giản Phàm không phản bác được, hỏi: “Vậy liên quan gì tới tao? À, hiểu rồi, mà bán bạn cầu vinh, để tao vất vả làm cơm, mà ăn chưa đủ, còn mời người ăn, rồi lợi mà hưởng hết, tao không được gì phải không? Sớm biết thế tao cho ba đậu vào cơm, tiêu chảy chết luôn.”

Đập vỡ đầu ra Giản Phàm cũng không hiểu mấy chuyện vòng vèo như thế, thì ra mục tiêu cuối cùng của Phí Sĩ Thanh là chủ

nhệm Vu, lòng chua chua, cảm giác làm bàn đạp cho người ta.

Phí Béo cười khùng khục: “Quan hệ lớn tới mày đấy, đừng nghĩ người anh em này tệ như vậy, nếu sự nghiệp của tao thuận nước thuận dòng, chẳng lẽ tao lại bạc đãi mày? ... Mà đúng là có quan hệ tới Giản gia đấy, người mà đoàn người chủ nhiệm Vu, chủ tịch Trần tìm có tên là Giản Nhị Lư, năm xưa tám tuổi, bây giờ sáu mươi ba năm qua đi, tuổi hẳn là bảy một rồi ... À phải, ông nội mày không phải là Nhị Lư chứ?”

“Phì, ông nội mày mới là Nhị Lư, ông nội tao là ai, chẳng lẽ mày không biết, giả phả nhà tao 10 đời đều rõ ràng, không ai chạy đi nước ngoài.” Giản Phàm bực đá một phát.

“Ha ha ha ... Tao cầu cho ông nội tao là Giản Nhị Lư mà không được, mày có biết anh người ta, ông Hoa kiều kia tài sản bao nhiêu không? Hơn trăm triệu, còn là USD! Đổi ra nhân dân tệ là bao nhiêu? Hơn 8 tỷ! Ông nội tao mà là Nhị Lư, họ thế nào cũng chia cho tao chục triệu đúng không, tới khi đó, tao mua hai biệt thự, tặng mày một cái. Rolls Royce cũng mua hai cái, tặng mày một cái. Mỹ nữ thì tao tán mười tám em Ngủ qua rồi tao tặng hết cho mày ... Ha ha ha ...”

Phí Sĩ Thanh ảo tưởng, hai mắt cười tới chỉ còn một khe tí tẹo, lái xe cũng vui vẻ nhìn hai người.

Giản Phàm cười chảy nước mắt, hồi lâu mới nói được: “Này béo, người này hẳn không dễ tìm, họ Giản là họ lớn của huyện Ô Long, phải mấy vạn người, họ tìm được không?”

“Đi đâu mà tìm? Nếu tìm được thì đã náo động khắp nơi rồi. Chuyện xảy ra đã hơn sáu mươi năm, mẹ ông ta còn sống thì hơn trăm tuổi, điều này có thể sao? Em ông ta còn sống thì cũng từ nhãi ranh thành ông già tóc bạc, chiến tranh, loạn lạc, đói kém, người thời đó có thể sống tới bây giờ không nhiều. Những người già trên bảy mươi ở huyện được sàng lọc mấy lượt, đừng nói thân thích hải ngoại, thân thích trong huyện thành cũng chẳng có. Nơi ông ta nói là gì nhỉ? Thôn Hạnh Lâm, theo người già kể lại thì nơi đó thập niên 50 bị lở núi chôn vùi cả thôn rồi, giờ trên bản đồ chẳng còn địa danh đó nữa. Tao thấy người này nhàn tới đau trứng, cả nhà ở Mỹ ngẫu biết bao, còn về làm cái gì? Bây giờ chúng ta muốn đi Mỹ còn chẳng đi được nữa là!” Đánh

giá của Phí Béo ở chuyện này là chẳng hề tán đồng chút nào, đây là chuyện thừa hơi dửng mỡ.

“Lá rụng về cội, người già tìm an ủi thôi! ...” Giản Phàm nghe mãi mới nhớ ra chuyện này, gấp gáp hỏi: “À phải, Phế Phẩm, thì ra đêm hôm đó mày mang rượu đi tán chủ nhiệm Vu, còn Tương mỹ nữ thì sao?”

Phí Sĩ Thanh nhìn Giản Phàm cười gằn: “Tao biết mày tơ tưởng chị ấy mà, mẹ mày, nếu mày mà biết thân phận của chị ấy, hôm đó không dám sờ tay vuốt tóc người ta đâu.”

“Thân phận gì?” Giản Phàm càng tò mò lơ đi phần nhận xét của nó.

Chương 041: Bạn gái, mỗi tình đầu cũng là thanh mai trúc mã. (1)

“Cha người ta vốn ở Bắc Kinh, là giáo sư đại học Bắc Kinh, thập niên 70 xuống chỗ chúng ta lao động cải tạo, sau này thành giả lập thất ở lại tình thành. Mẹ người ta trước kia là chủ tịch liên hiệp công thương thành phố, người sáng lập siêu thị hoa Mỹ, cái siêu thị lớn nhất tỉnh thành ấy. Anh người ta, tổng giám đốc Thực nghiệp Cửu Đỉnh, mà nhớ cái khách sạn Holiday Cửu Đỉnh không, chúng ta từng tới đó xem đại hội body painting nhớ không, chính là của anh người ta. Còn chú người ta, chú làm quản gì nhỉ ...tao không nhớ nữa, dù sao đó là gia đình quản thương điển hình.”

Phí Sĩ Thanh hồi tưởng, gập ngón tay tính: “Riêng gia thế đó, tao đoán chừng, có tư cách tán tỉnh được chị ấy, ít nhất phải là công tử của lãnh đạo cấp tỉnh thành, hoặc là gia sản phải vài chục triệu, chưa nói người ta còn là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. Còn cái phận như anh em mình, mà nói đúng, cũng giống như cha tao nói, khởi mơ ... Oa ca, mắt mà chuẩn đấy, nhìn ra Tương mỹ nữ không đơn giản, về sau tao nghe cha tao giới thiệu, mới dùng chiêu vu hồi, mặt dày theo sau chị ấy học yoga, nhận chị ấy làm chị, không ngờ chị ấy đồng ý! Ha ha ha ...”

Té ra không phải Tương Dịch Giai vừa mắt nó, Giản Phàm chả biết sao lại nhẹ người hẳn: “Tao nói mà, mà làm sao nói linh tinh mà tán được chị ấy, tao nói là chuẩn.”

“Hừ, mà nghĩ tao nào tàn à, ngay cả lời của mà mà tao cũng tin sao? Mà đừng nhắc tới nữa, tao theo chị ấy xuống nông thôn hai ngày mới biết mà lấy cơ xem bệnh, động chân động tay với người ta, mà là thứ cầm thú đội lột người, hèn hạ nhất là mà lừa của tao 200 đồng ... Nếu không phải là nể mặt mà ân cần chiêu đãi chủ nhiệm Vu, món nợ máu này tao bắt mà trả gấp bội.”

Giản Phàm cười muốn rách cả miệng: “Mày muốn cược mà, thua đáng đời.”

“Thôi đi, lần này tóm được thóp của mày, tao và Tương mỹ nữ là chị em ... Ngày nào mày chọc giận tao, tao mách anh người ta, mày đợi đó, người ta cho người tới, không chặt chân chặt tay mày, chỉ chặt chim ...”

“Mày chết đi.”

Phí Sĩ Thanh bị đá một cú vào hông, nhịn đau giữ chân Giản Phàm: “Á, mày dám đánh tao, mày đánh tao chẳng khác gì mày đánh ông nội mày, thằng bất hiếu.”

Hai người cãi nhau nửa ngày, chuyển sang động thủ rồi, chí cha chí chóc như hai đứa học sinh.

Nói nhiều đường liền ngắn đi, chẳng mấy chốc đã trưa rồi, cũng đã tới thành phố Đại Nguyên, cái thành phố quen thuộc mang theo vài phần xa lạ, nhà cao tầng vẫn san sát như thế, dòng xe vẫn nườm nượp như thế, trên hè phố vẫn dòng người qua lại với bước chân vội vã, tiếng còi xe nhức đầu, khói bụi ô nhiễm làm bầu trời ngày mùa thu cũng chỉ có xanh mờ mờ, không có gì thay đổi cả ...

Phí Béo có người thân trong thành, vút bỏ Giản Phàm ở trường công ty di động Đại Nguyên, làm việc của mình trước. Xem đồng hồ, vừa đúng 11 giờ, Giản Phàm gọi một cú điện thoại, sau đó yên tĩnh đứng dựa vào gốc cây cổ thụ hiếm hoi chờ đợi.

Hình như sáng nay vừa có một trận mưa, gió thổi mang theo hơi mát, nhưng kèm theo cái mùi khói xăng chẳng dễ ngửi, vài cái lá lác đác rụng xuống có lẽ báo hiệu chẳng bao lâu nữa là trời sang thu.

Trước mặt Giản Phàm là tòa nhà cao hơn mười tầng, bốn phía ốp kính mang đập hơi thở hiện đại, tầng trên cùng gắn hàng chữ “Tổng cty di động Đại Nguyên”, tòa nhà không cao nhưng có khuôn viên khá rộng, chứng tỏ tài lực hùng hậu của nó ở tỉnh thành tất đất vàng này, được nhận vào làm trong đó đều là người ưu tú, ít nhất hơn đút Giản Phàm, và Hương Hương là một trong số đó.

Giản Phàm đợi mấy phút mà lâu như mấy năm, thậm chí những cô gái tỉnh thành mặc váy ngắn cũn cỡn khoe cặp đùi nuột nà đi qua đi lại trước mặt cũng chẳng thèm nhìn, y chỉ nóng lòng muốn thấy Hương Hương của mình.

Hương Hương tên thật là Lưu Hương Thuần, người quen đều thích gọi nhũ danh của cô, người quen hơn một chút, ví như đám bạn học kiểu Phí Béo thì gọi là Oa tẩu. quan hệ hai người đã phát triển qua một thời gian dài, có điều tới tận bây giờ, Giản Phàm vẫn không biết hình dung quan hệ hai người là sao, nói là bạn gái, có hơi cạn, nói là bạn tình hơi đơn giản, nói tình cảm sâu sắc ra sao thì rõ là vợ vắn, hình dung quan hệ hai người thành vợ chồng nhỏ chơi chơi đùa đùa thì hơi giống, chỉ có điều lên thuyền bao năm rồi, vẫn chưa kịp mua vé.

Nếu muốn truy quan hệ hai người thì phải nói từ lúc còn mặc quần thủng đít, đúng vậy, hai người là thanh mai trúc mã.

Nhất Trung vào niên đại còn chưa có nhà riêng mà thống nhất ở nhà của nhà nước, trên bãi có rộng thường xuyên một đám trẻ con mặc quần thủng đít hoạt bát cầm gậy giả làm súng, đều là con cháu công nhân viên trong trường. Thi thoảng chơi trò vác kiệu hoa, kiệu phu là Phí Béo, giả làm tân lang và tân nương tất nhiên là Giản Phàm và Hương Hương. Chỉ có điều về sau Giản Phàm bị cha mẹ đưa về nông thôn ở vài năm, khi trở lại không còn mặc quần thủng đít nữa, chia cách hai đứa bé ngây thơ vô tà.

Tới tận khi Giản Phàm lên cao trung bị lưu ban, phát hiện ra em gái năm xưa thò lò mũi xanh đi theo mình đã là thiếu nữ phổng phao xinh đẹp cực kỳ được đám con trai chú ý, nhìn đôi ngực mới nhú lên của cô bé năm nào, không kìm được tuổi thiếu niên kích động, Giản Phàm lần đầu tiên phát động theo đuổi mãnh liệt một cô gái, thời gian đó mỗi ngày chỉ vắt óc nghĩ cách làm vui lòng Hương Hương. Nhét thư tình vào vở bài tập trong ngăn bàn, đã làm; vì mua món quà mà cùng Phí Béo lén lên tỉnh thành, đã làm; trộm đùi gà trong quán cơm tặng mỹ nhân, đã làm. Tóm lại là năm thứ nhất và năm thứ hai cao trung, toàn bộ tiền tiêu vật tiêu cho Hương Hương, cho tới một ngày hai người chui vào KTX, làm chuyện cuối cùng của nam nữ.

Hương Hương là mối tình đầu cũng là cô gái đầu tiên trong đời y.

A, đúng rồi, đây cũng là chuyện khiến Giản Phàm kêu ngạo hơn người khác, y thành nam nhân sớm hơn người ta. Khi ấy nguồn tri thức vỡ lòng về giáo dục giới tính đến từ tiểu thuyết sắc dục đủ kiểu trong cặp sách của thằng béo, Giản Phàm còn nhớ hai cuốn thích nhất là (đăng thảo hòa thượng) và (trái tim thiếu nữ).

Yêu sớm thì giầu không nổi, toàn trường oanh động, kết quả là cha mẹ Hương Hương tới tận nhà hỏi tội, cô giáo Mai không chỉ một lần mắng con té tát, khuyên nhủ vô ích, hai nhà hợp mưu chia rẽ uyên ương, hai người bị chia ra hai lớp. Cha mẹ Hương Hương mỗi ngày đưa đón con gái đi học như phòng trộm, tới khi tốt nghiệp cao trung, khiến Giản Phàm không biết bao lần nhìn mỹ nữ qua cửa sổ mà thở dài.

Yêu sớm không hề ảnh hưởng tới Hương Hương, cô vẫn ưu tú như xưa, thi đỗ vào đại học trọng điểm tỉnh, hệ thông tin Đh Sơn Bắc. Đương nhiên cũng không ảnh hưởng tới Giản Phàm, y vẫn tệ hại như cũ, cha mẹ bỏ tiền cho học đại học hạng ba. Có điều cuộc đời này vô cùng drama, hai người học cùng một thành phố, Giản Phàm, cái thứ nam nhân miệng chưa mọc ria mép đã gánh lấy trách nhiệm chiếu cố đồng hương, chiếu cố rất là chu đáo, chiếu cố con gái người ta tới tận giường ...

Đúng, từ lần đầu tiên đó tới giờ đã hơn 6 năm, rất lâu rồi, nếu kết hôn ở tuổi ấy, giờ con đã chạy phăm phăm.

Chương 042: Bạn gái, mỗi tình đầu cũng là thanh mai trúc mã. (2)

“Giản Phàm!”

Tiếng gọi trong trẻo cắt ngang dòng hồi tưởng của Giản Phàm, chỉ thấy một bóng hình xinh đẹp từ xa chạy tới, nhỏ nhắn xinh xinh, đôi chân như con hươu nhỏ khiến mắt người ta sáng lên, sáng tới mức hai mắt Giản Phàm khép lại thành đường hẹp, mà trong lòng, giống như hoa hồng nở rộ trong ngày hè.

Đúng, mừng tới lòng nở hoa rồi.

Mái tóc hơi uốn cong mềm mại buông dài xuống trước ngực, che một phần gương mặt hơi ửng hồng, áo sơ mi lụa màu trắng có chút phụ kiện điệu đà ở cổ tay và vùng ngực, đường ren kéo dài qua vòng eo duyên dáng, dưới váy công sở là cặp chân nhỏ thanh thoát, nhắn nhui. Một đôi giày cao gót ôm lấy đôi bàn chân trắng như ngọc, đồng phục của công ty di động vốn rất bình thường, vậy mà mặc trên thân hình nhỏ nhắn của Hương Hương, hết sức đặc sắc.

Cô gái nhỏ mặt bừng bừng hạnh phúc, đứng ở đó, giống Lan Đình Tự của Vương Hy Chi, hoạt bát tươi trẻ đầy sức sống, thoát nhìn không có gì lạ, nhưng càng nhìn càng có tư vị.

Nhìn Giản Phàm, mặt Hương Hương tràn ngập niềm vui cứu biệt trùng phùng, thế nhưng vừa lên tiếng đã chanh chua chất vấn như đôi vợ chồng lâu năm: “Tới lúc nào thế? Sao không gọi điện cho em đón anh?”

Khuôn mặt đã lâu không thấy, dáng người đã lâu không thấy, hơi thở đã lâu không thấy, Giản Phàm một ánh mắt nhìn mà lòng như đã say: “Đi nhờ xe nhà Phế Phẩm, tới thẳng đây luôn.”

“Đi nào!” Hương Hương rất tùy ý nói.

“Đi đâu?” Giản Phàm hỏi.

“Ăn cơm, KFC nhé?” Hương Hương đi trước giang rộng tay khoan khoái kéo giãn người sau một buổi sáng vất vả, khoe đôi ngực tròn trịa, cô gái phương bắc mà lại mang vóc dáng của người con gái vùng sông nước Giang Nam, nhỏ nhắn xinh xinh

mà chẳng gãy guộc, chỗ nào cần cong là cong, vô cùng mê người.

Giản Phàm trông thấy vẻ vui sướng hạnh phúc của cô, trong lòng cũng cảm thấy áy náy, y phải thừa nhận lúc ở nhà nhiều lúc nghĩ linh tinh, nhưng lúc này trong mắt y chỉ có bóng hình phía trước: “Được, không thành vấn đề!”

“Chiều đi dạo phố với em.”

“Được, không thành vấn đề.”

“Còn buổi tối nữa, ăn cơm anh làm, phải nghĩ ra món mới cho em đây.”

“Được, không thành vấn đề.”

Áo trắng váy lam, cánh tay mảnh khảnh khoác tay Giản Phàm, tùy ý an bài, hai người ở chuyện ăn uống đã ăn ý lâu rồi. Giản Phàm hạnh phúc thoải mái đồng ý một cách máy móc, trong đầu đến tám thành là đã tưởng tượng canh sau khi mặt trời xuống núi rồi.

Ba cái "không thành vấn đề" nói khiến Hương Hương phì cười, Giản Phàm vẫn chẳng thay đổi gì, chọc y một cái: “Anh không thể có chủ kiến một chút à, sao cứ không thành vấn đề thế.”

“Hi hi, buổi sáng nghe em an bài, sau cơm tối anh sẽ có chủ kiến ngay.”

Giản Phàm cười trêu ghẹo, ám chỉ trắng trợn, Hương Hương vài phần xấu hổ, thuận tay nhéo một cái, khẽ nói đừng có mơ, hai người ở bên nhau rất lâu rồi, chuyện gì cần làm đã làm hết rồi, vậy mà cô vẫn dễ xấu hổ như vậy.

Đương nhiên là mơ rồi, tâm tình Giản Phàm còn tốt hơn thời tiết vài phần, Hương Hương vẫn là Hương Hương, vẫn là cô gái thích ăn thích chơi thích ở cạnh mình, niềm vui có thể thấy rõ trong mắt đơn thuần ấy ... Xem ra mình cả nghĩ rồi.

Lòng cứ mắng bản thân, mà không trách mình được, phải trách thằng béo, ngày nào cũng lải nhải bên tai, dọa dẫm đội nón xanh cho mình, nói con gái văn phòng thế này thế kia, khiến mình nghi thần nghi quỷ ... Giờ nhìn Hương Hương, tuy cách ăn mặc rất ra dáng con gái thành thị, nhưng cười nhe ra

hai cái răng nanh nhỏ, vắn dáng vẻ thanh xuân, hoạt bát, nói chuyện vẫn đơn giản thanh thuần như thời đi học.

Lý luận nữ nhân nước lên thuyền lên của mẹ, Giản Phàm không tán đồng. Bất kể nói thế nào, Giản Phàm luôn cho rằng Hương Hương là lão bà thích hợp nhất ... Mặc dù không cao ráo, mặc dù không có bầu ngực đầy đặn, không thể nói ai thấy cũng yêu, thi thoảng cười cũng không sinh ra muôn vẻ quyến rũ như ai đó, thậm chí không xinh đẹp bằng học tử khoa tiếng Anh mà mình từng tán được, có điều có một cô bạn gái xinh xắn thế này, lại còn là thanh mai trúc mã kiêm mối tình đầu, còn muốn gì nữa chứ?

Nếu thực sự kết hôn với Hương Hương, vậy thì học đại học cũng không tính là uổng phí ... Giản Phàm thường an ủi mình như vậy.

“Này này ... Anh thật đáng ghét, hôn vía bay đi đâu đấy? Đang hỏi anh có thành tích thi công vụ viên chưa, thi thế nào rồi?” Hương Hương đẩy mạnh Giản Phàm đang thất thần, thật đúng là, đang đi đường cũng ngậy ra được, nếu không phải cô quá hiểu rồi có khi còn tưởng đang mải ngắm cô gái nào.

“À .. Chẳng phải em hay nói anh là sản phẩm chất lượng kém của sản nghiệp giáo dục thi cử à, em nói anh thi thế nào?” Nói tới thi cử là Giản Phàm chột dạ, quanh co lảng tránh, không muốn nhắc tới nó, quanh co trả lời.

“Hi hi, biết anh không thể vào chính trường được mà, anh không cố thì có được sao? Mà học đại học, anh lắm trò lắm mà, sao không thể hiện bản lĩnh đi.” Hương Hương che miệng cười, giọng vài phần giễu cợt.

Thời đại học Giản Phàm vô vàn thủ đoạn ứng phó với thi cử, gian lận không qua được thì nghĩ biện pháp khác, vừa thi xong là cùng Phí Béo mang quà cáp mua chuộc giáo viên, không phải khoe chứ, mộc nhĩ ,gạo, rau hoàng Hoa Thiên nhiên ở huyện Ô Long rất được người thành phố hoan nghênh.

“Cái đó khác, bỏ 200 đồng là xử lý xong, còn công tác thì anh chịu, dù có tiền anh cũng không biết đem đi đâu.” Giản Phàm có chút buồn bã trả lời, tốt nghiệp xong toàn gặp rắc rối, hai người

vốn còn tính môn đăng hộ đối, giờ khoảng cách ngày càng lớn, khiến y sinh chút mặc cảm, càng ngày càng tự ti.

“Thì không được càng tốt, về quê có gì hay? Em nói anh nghĩ không thông ấy, kiếm được tiền thì làm gì chẳng được.” Hương Hương có cái nhìn rất thoáng.

“Vậy thì làm gì?” Giản Phàm hứng thú hỏi, bạn gái ý giỏi lắm đấy.

“Mở quán ăn, em ăn ở quán lớn nhỏ của tỉnh thành chưa thấy ai có tay nghề hơn anh, anh tới đây mở quán đi.” Hương Hương bước lên trước một bước, đứng trước mặt Giản Phàm, cô cao có 1m6, thấp hơn Giản Phàm gần 20 cm, dù đi giày cao gót vẫn phải ngước đầu lên, ánh mắt lấp lánh đầy vẻ cổ vũ.

Giản Phàm cảm thụ được sự quyến luyến trong lời Hương Hương, không muốn mình về Ô Long, càng không muốn mình xuống quê. Y gãi đầu sồn sột, cái gì chứ ở chuyện này thì y am hiểu hơn bạn gái, khó xử nói: “Đâu đơn giản như thế, không phải cứ nấu ăn ngon là có thể làm ông chủ, còn cần có địa điểm, quan hệ, còn phải thuê nhân viên, đều không phải là chuyện dễ. Ở Đại Nguyên mở cái quán ăn tầm tầm cũng phải mấy chục vạn, còn quán nhỏ cũng phải mười mấy vạn.”

Nếu làm đầu bếp còn tạm được, mở quán kinh doanh thì y làm gì có bản lĩnh đó, vấn đề này y từng nghĩ rồi, thậm chí thời đại học còn vừa làm vừa chơi ở mấy quán ăn, nhưng mở quán ở đây, khó hơn ở Ô Long nhiều. Hơn nữa chẳng biết vì sao mẹ cực kỳ phản cảm mình mặc tạp dề, ngay cả muốn làm đầu bếp cũng không được.

Chương 043: Bạn gái, mỗi tình đầu cũng là thanh mai trúc mã. (3)

“Vô dụng, biết anh lo trước sợ sau, chẳng làm được việc gì mà.” Hương Hương giận dỗi, hơi kiễng chân dùng ngón tay xĩa vào trán Giản Phàm, chiêu này là học của Mai Vũ Vân.

Giản Phàm cười hì hì, bị mẹ mắng thì sợ chứ, Hương Hương mắng chỉ thấy ấm áp, lấy tờ (Công an tin tức) đưa cho cô gái

mình yêu thương, hí hửng khoe: “Ai nói anh vô dụng, em xem đi, anh còn chưa nói với em, lần này anh lên tỉnh thành là để dự hội nghị mừng công vào thứ hai.

“Hả!? Nghi phạm cướp tiệm vàng ... Là đồn các anh bắt được sao?” Hương Hương mở ra xem một cái, tức thì giật mình.

“Đúng, là đồn công an bắt được hai tên, còn lại do thông qua hai tên đó mà bắt được. Anh và Thành Cường lập công đầu.” Giản Phàm dương dương đắc ý nói, sống tới tận chừng này, đây là chuyện đắc ý nhất, nhìn Hương Hương tròn mắt kinh ngạc làm y rất thỏa mãn, đợi cô vui mừng, sau đó reo hò ôm lấy mình.

Không ngờ Hương Hương tức giận ném tờ tin tức lên người Giản Phàm, giọng có phần chói tai: “Có bệnh à?”

“Hả ... Thế này sao lại gọi là có bệnh, đại đội hình cảnh số một chuyên môn tới huyện Ô Long mời anh đi dự hội nghị. Hiện anh là anh hùng, em là bạn gái anh hùng đấy.” Giản Phàm không hiểu cơn giận của Hương Hương từ đâu ra.

“Anh hùng cái gì mà anh hùng? E ... Em nói anh thế nào đây?” Hương Hương chỉ ngón tay xinh xinh vào mũi Giản Phàm, bộ dạng giận tới không biết phải nói gì, cái mồm thì nói nhanh: “Chuyện này ở tỉnh thành cũng náo loạn lên, một chết một bị thương, chết không nói, anh đoán người bị thương thế nào?”

“Thế nào?” Giản Phàm ngẩn người.

“Cả hai đều là lao động thời vụ của công ty bảo an, từ quê lên thành phố làm việc, quần áo bảo hộ đều không có. Người bị thương nằm viện, cả tiệm vàng và công ty bảo an cãi vã đùn đẩy, không ai chịu tiền thuốc men, còn người chết, không được một xu bồi thường. Anh ở Ô Long biết cái gì?” Hương Hương còn chưa hoàn hồn, không sao ngờ được Giản Phàm trước mặt mẹ thở mạnh một cái cũng không dám, lại dám đi bắt đào phạm.

Giản Phàm nhún vai: “Loại tội phạm đó có cơ hội càng phải bắt chứ.”

Ai thích bắt thì bắt, liên quan gì tới anh? Đám hiệp cảnh nát các anh có bệnh à, còn anh hùng gì chứ, anh thấy anh có giống không? Ở tỉnh thành thời gian qua đều đăng báo thảo luận chuyện này, nói làm anh hùng, rơi máu rơi nước mắt, làm cầu

hùng, ăn ngon ngũ kỹ. Dũng cảm làm việc nghĩa là loại nào bị lọt nước Em sao ngờ được là người ta nói anh, nếu anh bị thương thì làm sao?" Hương Hương càng nói càng giận.

"Chẳng phải anh vẫn bình an đây sao? Hơn nữa mẹ anh còn muốn anh thi làm cảnh sát!" Giản Phàm hết sức chán nản, làm sao chuyện này khiến Hương Hương phản ứng dữ dội như vậy, không phải nói mỹ nhân thích anh hùng à, chẳng lẽ lại sai? Biết thế không nói cho rồi.

Vừa nghe tới thi vào cảnh sát, Hương Hương giận tới nhất thời nói không lựa lời: "Hả? Thi làm cảnh sát ... mẹ anh có bệnh à?"

Giản Phàm rất sợ mẹ, nhưng ghét ai nói động tới mẹ mình, tức thì nổi khùng quát lên: "Mẹ em mới có bệnh ấy."

Tiếng quát tức thì làm kinh động con phố đông đúc, vài người quay đầu nhìn đôi tình lữ sinh viên, hoặc lãnh đạm hỏi hợt lướt qua không thì cũng là vui mừng trên khổ đau của người khác, cảnh này ngày ngày diễn ra không biết bao lần ở thành phố, tình yêu sinh viên ngây thơ là thứ khó tồn tại ở đây nhất, thậm chí trong đầu nhanh chóng tiêu diệt vài câu chuyện máu chó ...

Hương Hương biết mình lỡ lời, nhưng đừng hòng cô chịu xin lỗi, phồng má chạy nhanh theo Giản Phàm đã hầm hầm đi trước, dùng ngón út khẽ khều bàn tay y, phụng phịu giận dỗi: "Anh lớn rồi, sao cứ nhất nhất nghe lời mẹ anh thế? Phải có chủ kiến của mình chứ."

"Em còn lạ gì, anh chính là con voi trong rạp xiếc, từ nhỏ đã bị buộc bởi sợi dây xích lớn, không kháng cự lại được, lớn lên thì đã quen rồi." Giản Phàm cũng chẳng thể thực sự giận Hương Hương: "Không nói nữa, anh về bảo mẹ anh, đợi em về huyện Ô Long, để mẹ anh tính xử.."

Mẹ cũng là giáo viên của Hương Hương, nhà có mẹ hung dữ có cái lợi, nhắc tới mẹ, Hương Hương cũng ngán, lần nào Giản Phàm cũng mang mẹ uy hiếp.

Không ngờ lần này không có tác dụng, lại còn phản tác dụng, Hương Hương vừa nhéo vừa đá, hung hăng bạo hành bạn trai giữa phố: "Anh dám à ... Mấy ngày không gặp, anh to gan lên rồi

phải không? Hôm nay quyết tâm chọc giận em tới cùng phải không?”

“Đừng đừng đừng, Hương Hương, chúng ta không giận nữa, không nói nữa, dù sao anh cũng không thi được mà ... ngoan .. bớt giận anh thương.” Giản Phàm thấy chuyện không thu thập nổi liền xuống nước, cười nịnh, tay vuốt ngực Hương Hương.

“Tránh ra, nhìn thấy anh là em tức rồi.” Hương Hương khó chịu gạt móng lợn của Giản Phàm ra.

Một thì cười nịnh nói ngon nói ngọt, một thì hầm hầm tức giận không để ý, lặp lại cảnh tượng đã diễn ra vô số lần, kéo dài tới lên xe xuống xe, tới tận lúc ngồi vào quán KFC, Hương Hương vẫn hơi giận. Tới khi Giản Phàm mỗi tay một cốc Coca Cola to, ôm hộp giấy, bày cánh gà, khoai tây chiên ra bàn, còn ân cần xé thịt cho vào mồm Hương Hương, cơn giận trong mắt Hương Hương dần tan biến, thay vào đó là tình ý dịu ngọt.

Một ngày lãng mạn của họ bắt đầu từ buổi trưa hôm đó.

“Huych!” Một tiếng, hai người ngã xuống chiếc giường của nhà nghỉ, nụ hôn dài suốt từ cửa khiến Hương Hương thở hổn hển, bốn mắt nhìn nhau, hơi thở nóng bỏng mang theo khao khát phả vào mặt đối phương, áo của Hương Hương chẳng biết bị cởi lúc nào nữa, chỉ còn áo lót trắng thuần khiết, viền hoa trông cứ như đồ của một nữ sinh, đầu hơi xấu hổ cúi xuống, mái tóc dài cũng buông xuống theo, che đi một phần bờ vai mảnh dẻ.

Hơn hai tháng không gặp, dù hơi thở nặng nhọc, toàn thân đã rạo rục, lúc này Giản Phàm không vội nữa, ôn nhu đặt Hương Hương xuống giường, cởi chiếc giày cao gót, đôi chân trắng như tuyết trình diện trước mặt, Hương Hương tuy không cao, nhưng tỷ lệ cực tốt, đôi chân càng đẹp để gợi cảm, cẳng chân dài, đùi tròn trịa, trong trắng thoáng sắc hồng, không chút tỳ vết, phải nói là quá đẹp.

Đôi mắt khép lại, hàng mi rung rinh. Gò má láng mịn hửng hồng như say rượu, hàm răng trên khể cắn cánh môi hồng, Giản Phàm càng nhìn càng yêu, bắt đầu ôn từ mái tóc, trán, mũi, nhấp lấy cánh môi mềm mại của cô. Người hơi khom lên, hôn từ cổ xuống ngực, răng cắn mép áo lót kéo mạnh, đòi ngực của

Hương Hương không lớn, nhưng hình dáng ưu mỹ tựa búp măng, căng tròn vừa tay, non mịn như chim câu.

Quyển luyến rất lâu Giản Phàm mới chịu rời bầu vú của cô, nhưng tay thì vẫn ở lại, môi hôn lên cái bụng mềm phẳng lì, dần dần đi xuống dưới, tới mép quần lót...

Năm ngón chân Hương Hương quít chặt, rướn người lên, hai tay vò tóc Giản Phàm, phát ra tiếng kêu hàm hồ: “Giản Phàm ...”

Đó là lời mời gọi tuyệt vời nhất trên đời.

Mùa hè thoải mái nhất là buổi sáng, khi mặt trời mới lấp ló ở chân trời, không khí còn sót lại những cơn gió đêm, nhưng thời khắc mát mẻ khoan khoái ngăn ngủi đó nhanh chóng bị vàng mặt trời như lòng đỏ trứng gà bay lên bầu trời màu xám chì của thành phố xưa đi.

Lần nữa mở mắt ra thì đã là thứ hai rồi, từ mặt trời mọc tới mặt trời lặn, từ mặt trời lặn tới lúc trăng sao đầy trời, đi ăn uống, dạo phố, xem phim, tới quán bar, làm cơm, bận tới lúc lên giường, lại bận bịu không rời nhau.

Làm xong có thể nghỉ ngơi rồi chứ? Không, vẫn chưa được, nghỉ một lúc, làm thêm lần nữa ...

Chương 044: Hạnh phúc và bất đắc dĩ. (1)

Thứ bảy, chủ nhật thoáng cái đã qua, hai người ăn rồi lại lăn lên giường, chỉ làm mấy chuyện đó. Hai tháng không gặp, hai người chơi hơi điên, Giản Phàm thấy lưng hơi mỏi, chuyện nam nữ bao năm qua khiến y hiểu một đạo lý, nữ nhân nhỏ nhắn tới mấy lên giường cũng thành hổ, còn muốn làm Võ Tông à? Không có mười tám ban võ nghệ, đừng mong lên núi, không bị lột da đã là may.

Mông mông lung lung nhìn thấy Hương Hương đắp chăn mỏng cong người ngủ, một bên mặt nhìn rõ ràng hàng mi không nhúc nhích, chăn đắp hờ hững, lộ ra tám lưng trần trơn mịn ưu mỹ, cái mông nhỏ khiến Giản Phàm cứ không kìm được vuốt ve, thân thể Hương Hương, xinh xắn hơn cả búp bê Barbie.

Mỗi nữ nhân luôn có một mặt đẹp nhất, chỉ cần chịu khó tìm tòi sẽ phát hiện ra ...

Ý thức Giản Phàm dần rõ ràng, nơi này không phải huyện Ô Long, cũng không phải nhà khách, mà là nhà do Hương Hương và mấy nữ đồng nghiệp độc thân thuê ở chung.

Thứ bảy hai người ở trong nhà khách, tối qua vốn cũng định thuê phòng, có điều ăn cơm xong xem phim trò chuyện, hai người khiêu khích nhau, cuối cùng không nhịn được, thế là bất chấp hết.

Cửa sổ lờ mờ có ánh sáng chiếu vào, bên ngoài sợ là sáng hẳn rồi, căn phòng nhỏ quét vôi xanh chỉ chừng 15 m², hết sức đơn giản, bàn, giường và một cái TV nhỏ là toàn bộ vật dụng, quần áo đồ lót giày dép vứt lung tung, giống như cướp vào nhà, trong lộn xộn đó là êm đềm và ái muội.

Căn nhà ba gian một sảnh này có ba nhà, bếp và gian vệ sinh dùng chung, ở thành phố chẳng thoải mái như ở nhà, làm cơm cũng dụng chạm lung tung, lúc ân ái phải hạ thấp giọng sợ người bên cạnh nghe thấy, xong việc ngay cả tắm rửa cũng phải lén lút.

Làm tình mà cứ như làm trộm, có điều chính vì sự vụng trộm đó, lại càng kích thích, nhớ lại tình cảnh hai người rón rén chạy từ phòng tắm về, Giản Phàm phì cười.

“Cười cái gì, mới sáng ra đã lên cơn thần kinh.”

Hương Hương đang ngủ chẳng biết dậy lúc nào, lười nhác chẳng muốn mở mắt, thuận tay vỗ ngực Giản Phàm một cái, thu tay lại kéo chặt chăn thêm một chút, tám thành là cho rằng Giản Phàm nhìn thấy mình lỏa thể nên nảy ý xấu.

“Hi hi.” Giản Phàm ghé sát bên tai Hương Hương: “Anh nhớ tới thời tiểu học, bán hàng rong ở cổng trường chẳng biết kiếm đâu ra bao cao su bán cho học sinh thổi bóng chơi, một hào sáu cái, khi đó anh và Phí Béo mua rất nhiều, cho nước vào, chọc lỗ, phun nước vào nữ sinh.”

“Hi hi hi, đáng ghét, mới sáng ngay ra đã nghĩ tới cái này. Anh và Phí Béo toàn làm chuyện xấu.” Hương Hương mắt vẫn nhắm, mơ mơ màng màng nói.

“Ý anh là, hồi nhỏ chơi trò đó, bây giờ vẫn chơi trò đó, hồi nhỏ cho nước bắn nữ sinh, bây giờ thì bắn em, phương thức khác nhau, nhưng tính chất giống nhau, ha ha ha ...”

“Anh thật đáng ghét.”

Hương Hương tức thì bị chọc tỉnh, nắm đấm nhỏ thụi y thùm thụp, hai người ôm nhau lăn tròn, Hương Hương đột nhiên á một tiếng, rụt người lại như chạm phải điện, có chút giận dỗi co chân đá: “Giở trò xấu, giở trò xấu này.”

Mỗi lần đánh là nhất định tới khi thở hồng hộc, làm Giản Phàm co tròn lại xin tha mới thôi.

“Giản Phàm, đừng đùa nữa, chuyện hôm qua em nói, anh nghĩ thế nào?” Hồi lâu Hương Hương thu chân hỏi.

“Một năm trước anh chạy về huyện, giờ quay về, em bảo anh nói trong nhà thế nào? Với lại anh tới đây làm gì?” Giản Phàm không khác bị hất một gáo nước lạnh, hứng thú tan hết.

“Vậy anh nói xem chúng ta phải làm sao? Anh ở Ô Long, em ở Đại Nguyên, cách nhau mấy trăm km, hay lắm sao? Nếu anh có công tác chính thức đã đành ... Tới Đại Nguyên dầu gì cơ hội cũng nhiều hơn, dễ kiếm việc hơn. Em nói với anh bao lần rồi, sao anh không nghe? Bây giờ sinh viên tốt nghiệp còn ai ngớ

ngần ngòi đợi nhà nước phân phối nữa.” Hương Hương cho tới tận bây giờ vẫn để bụng chuyện Giản Phàm chẳng nói chẳng rằng đã về huyện Ô Long bỏ cô lại một mình ở thành phố. Giản Phàm thi thoảng lại im ỉm làm những chuyện không ai ngờ được, như lần này lại học người ta đi bắt tội phạm bỏ trốn, làm Hương Hương càng ngày càng có cảm giác mình gửi gắm nhầm người.

“Vậy anh tới đây, không kiếm được việc thì sao? Em nuôi anh chắc?” Mới sáng ra đã nói mấy chuyện mất hứng này, Giản Phàm hơi hậm hực.

“Coi anh nói kìa.” Hương Hương bực mình lại đá một cái, bị Giản Phàm né được, thở dài: “Giản Phàm, em không dám mơ bây giờ có nhà có xe, nhưng anh không thể để em cả người cũng không có những thứ đó chứ? Anh đành lòng để em ở Đại Nguyên một mình sao? Anh không nghĩ tới tương lai chúng ta sao? Anh muốn vài ba tháng lại ở nhà khách một lần sao? Chúng ta có thể bắt đầu từ hai bàn tay trắng, nhưng anh lại không nghĩ tới phương diện đó, anh bảo em phải làm sao?”

Hai người đều mới chân ướt chân ráo bước chân vào đời, đều hoang mang sợ hãi vào tương lai, Giản Phàm thù người, có thể không lưu luyến Đại Nguyên, nhưng sao có thể không lưu luyến Hương Hương? Những lời này chứng tỏ Hương Hương muốn ở bên mình tới mức nào.

Giản Phàm ngồi dậy, sầu khổ suy nghĩ, rõ ràng nói không đủ tự tin: “Anh, anh ... lần này anh thi cảnh sát, nói không chừng lại được, như thế có thể chính thức phân phối cục công an huyện Ô Long, nếu vào được cục công an, chúng ta bàn tiếp chuyện sau này được không? Em nghĩ quá xa rồi, chúng ta vừa mới tới tuổi kết hôn theo luật định, em vội gả đi như vậy sao?”

“Bằng vào cái đầu lộn xộn của anh á, đến bản thân anh còn không biết mình làm được gì, còn muốn thi cảnh sát? Anh thôi đi, em nói thẳng với anh luôn, anh cứ thế này, chúng ta đường ai nấy đi ... Em sao lại ngốc thế chứ, mới cao trung bị anh lừa rồi, lên đại học bao người điều kiện theo đuổi, em không động lòng, lại bị anh lừa, lừa tới tận bây giờ. Vô tích sự, chẳng trách mẹ anh suốt ngày xỉa trán mắng anh. Còn bảo em nghĩ xa, vậy em

không nghĩ nữa, anh bảo em gả cho anh thế nào? Khi đó anh đạp xe tới cưới em à?”

Hương Hương giận tới không cả muốn nói nữa, xoay đi xem đi động, đã sắp 7 giờ rồi, vội vàng rời giường, mặc váy, mặc áo sơ mi, khi quay đầu lại thấy Giản Phàm chẳng lo nghĩ gì mà cứ nhìn mình tới ngây người, xem ra nhìn mình mặc quần áo lại nổi ý xấu rồi: “Nhìn cái gì mà nhìn.”

“Em cởi quần áo đã đẹp, mặc quần áo càng đẹp.” Giản Phàm hơi oan, vẫn chưa hồi thần lại từ cảnh tượng vừa rồi, y ngồi đối diện với cửa sổ, còn Hương Hương xoay lưng với y, ánh sáng chiếu xuyên qua, đường cong uốn lượn chỗ sáng chỗ tối, như bức tốc họa, làm y nhìn ngây ra, ánh mắt nghệ thuật lại bị người ta hiểu lầm là Trư Bát Giới.

“Anh làm em tức chết.” Hương Hương dậm chân vào gian vệ sinh, vừa rồi tám phần là không nghe lọt lời mình nói.

Chương 045: Hạnh phúc và bất đắc dĩ. (2)

Hạnh phúc và bất đắc dĩ trong hiện thực như đôi chị em song sinh, Giản Phàm và Hương Hương cũng thường trải qua cảm xúc trập trùng như thế, thứ bảy chủ nhật ướm át tình cảm kết thúc, phải đi làm rồi, phải về với hiện thực rồi.

Hương Hương bất mãn vô cùng, thời cao trung người bạn trai to gan này cái gì cũng tốt, rất đẹp trai, đẹp trai tới không biết bao nhiêu nữ sinh thầm thương trộm nhớ, rất chu đáo, biết quan tâm, cái ăn cái mặc đều chiều chuộng mình. Cũng rất biết chơi, lần nào cũng chơi quên cả thời gian. Vốn là bạn trai hoàn mỹ, nhưng càng ngày cô càng nhận ra Giản Phàm như bùn nhão chẳng trét nổi lên tường, thuộc về loại con trai to đầu rời mẹ ra là không biết phải làm gì, chỉ biết ngồi đợi trong nhà an bài, nhắc tới công tác, nhắc tới tiền, nhắc tới nhà, nhắc tới tương lai là trở mắt ra.

Mình lại không phải không ai để ý, ở thành phố lớn, nam nhân ưu tú rất nhiều, vừa đẹp trai vừa biết quan tâm như không thiếu, người ta lại có nhà có xe, bản thân cô thấy mình chẳng thua kém ai, chỉ cần ăn mặc đẹp một chút, trang điểm một chút, bước ra phố không ít người ngoái nhìn.

Hương Hương không phải chưa từng nghĩ tới chuyện chia tay.

Có điều lại không nỡ, mỗi lần nhìn Giản Phàm vất vả đi mấy trăm km tới thăm mình, mỗi lần nhìn đôi mắt thâm tình, khuôn mặt điển trai, nụ cười rạng rỡ, mỗi lần nhìn y ân cần mua đồ, làm cơm, còn giặt quần áo cho mình, Hương Hương không nói ra được ... Huống hồ, hai người từng có khoảng thời gian thanh mai trúc mã, vô tư lự.

Hết cách, giống như mỗi lần sau khi hoan ái luôn có chút không được như ý, lần này cũng không có gì khác biệt. Khi đi thì Giản Phàm đã dọn phòng rồi, nhìn Giản Phàm đã dọn dẹp phòng cho mình, còn tự xưng phong đi mua bữa sáng, cảm giác lo được lo mất lại nặng thêm vài phần.

Bất kể thế nào hai người đều có tình cảm với nhau, vì chữ tình này mà cô không bước qua được, sinh ra lưu luyến, lưu luyến lại không được như ý, bỗng nhiên sinh ra phần nộ, tình cảm đó rất phức tạp, khiến Hương Hương bực tức dậm chân bỏ đi làm.

Thái độ chột nóng chột lạnh của Hương Hương khiến Giản Phàm đau lòng, không trả lời vì không biết phải nói gì, y đâu phải người vô tâm như thế, chỉ sống qua ngày mà không nghĩ, y cũng lo cũng muốn tính cho tương lai hai người lắm chứ, nhưng cái đầu chỉ có thể, năng lực chỉ có thể.

Bao lần thất bại đã bào mòn sạch sẽ tự tin của Giản Phàm rồi, nếu lên thành phố, e chỉ làm gánh nặng cho Hương Hương thôi ... Nhưng nếu không làm, Hương Hương sẽ chia tay mình sao?

Cố trấn áp lo lắng đó xuống, dọn dẹp xong phòng thì Phí Béo gọi điện nói đã tới dưới lầu, thay cảnh phục.

Ở dưới lầu, Phí Sĩ Thanh đứng dựa mông vào chiếc Toyota, mắt dâm tà nhìn Giản Phàm xuống lầu, lên xe rồi mới nói: “Oa ca, hai ngày qua không ra ngoài, đóng cửa niệm Phật à? Có đi được không? Tao sợ mày không đứng lên nổi, nên mới sáng ra đã phải tới đón.”

Giản Phàm bóp trán: “Phế Phẩm, mày ăn nói ý tứ chút, để anh Lý cười cho kìa. Chẳng trách mày không kiếm được bạn gái, mày nhìn xem, cười bỉ ổi thế kia, cô gái nào chẳng sợ hết hồn, nhìn thấy là chạy.”

Xe lên đường, lái xe cười không tham gia, Phí Béo càng cười toe toét: “Giờ thời đại nào rồi, dâm đãng thành mộng tưởng, bỉ ổi thành đi đầu thời đại, hai chúng ta mỗi người chiếm cứ một đầu, nếu không sao gọi là anh em? Ha ha ha, phải rồi, hành trình hôm nay do tao an bài, mày phải nghe tao đấy.”

“Mày an bài cái gì?” Giản Phàm ngạc nhiên.

“Buổi sáng mày dự hội nghị, xong xuôi buổi trưa tụ hội, Lão Đại giờ kinh lắm, có văn phòng riêng ở khu khai phát, Lão tam thì tự mở quán làm ông chủ.”

Tình cảm bốn anh em trong phòng 606 thời đại học rất tốt, lão đại là Tiết Hán Dũng, mấy lần đánh nhau bị kỷ luật, thiếu chút nữa đuổi học. Giản Phàm là lão nhị, giỏi nấu nướng, thuộc

thể loại ngậm miệng phát tài, đặc biệt là rất có tâm đắc trong việc lừa gạt thiếu nữ. Lão tam Hoàng Thiên Dã, ăn nói tục tũ, trong nhà mở hộp đêm sàn nhảy, kể chuyện dâm dục vô địch. Lão tứ thì hiển nhiên là Phí Sĩ Thanh rồi, là tên béo siêu cấp, thể trọng độc nhất vô nhị toàn trường, hưởng hồ còn vì tình giảm béo tới ngất xỉu khiến danh tiếng lầy lừng. Bốn anh em tự phong "tứ kiếm khách", về sau truyền đi truyền lại trong trường biến thành "tứ tiện khách".

Giản Phàm đang buồn phiền, nghe thế vui mừng đôi chút: "Không phải chứ, lão tam còn bỉ ổi hơn mày, hấn mở quán ai mà dám đến."

Phí Sĩ Thanh ôm bụng cười: "Đánh giá này chuẩn, lão tam nghe được tức bể bụng, hấn mở quán rồi, mày đoán hấn kinh doanh cái gì?"

"Cái gì?" Giản Phàm tò mò.

"Cửa hàng kinh doanh sản phẩm người lớn, ha ha ha, tối qua tao tới, cả nhà toàn là ma nơ canh nam nữ trần truồng, mẹ nó, đúng là trắng lệt. Tao cho mày biết, mày chuẩn bị đi, mày biến mất hai ngày, lão đại lão tam cực kỳ bất mãn với hành vi trọng sắc khinh bạn của mày, trưa nay thế nào cũng xử lý." Phí Sĩ Thanh cười ngả người ra sau, như đây là chuyện vui nhất trần đời.

"Ha ha, lão tam tìm được phương hướng phát triển nghề nghiệp chính xác đấy. Bọn họ muốn xử tao à, uống rượu thì không bằng tao, giở trò lưu manh thì ai sợ ai, bọn họ xử thế nào?" Giản Phàm thừa nhận lão tam đúng là tận dụng hết tài hoa, hỏi: "Còn an bài gì nữa?"

"À, tối, Tương mỹ nhân mời khách, chị ấy bảo tao nhất định phải mời cho được mày." Phí Sĩ Thanh thành linh nói một câu.

"Thế à?" Giản Phàm muốn hỏi chuyện Tương Địch Giai lại thấy khó mở miệng, vòng vo hỏi: "Béo, vì sao tao phải nghe mày an bài?"

"Mày nói kiểu gì thế, trưa ăn miễn phí, tối ăn miễn phí, theo tao mà còn sai à? Không đi thì thôi, mày nghĩ mày là quan lớn hay sao mà lên mặt?" Phí Béo không đáp thẳng, dáng vẻ như không đi thì thôi.

“Đi, ai bảo là không đi, chỉ là hơi xấu hổ, vừa lên tỉnh là theo thằng tiện nhân như mày ăn châu uống chực, thanh danh tổn thất! Mà Tương Địch Giai tự nhiên lại mời khách gì chứ?” Giản Phàm cẩn thận hỏi, chú ý sắc mặt của thằng béo.

“Phép lịch sự qua lại thôi, tao mời chị ấy, chị ấy mời bọn mình thì có gì bất thường, lại nói tài nghệ của mày đã kinh động bốn phương rồi, tao nghe chủ nhiệm Vu nói, đoàn người bọn họ về Đại Nguyên vẫn khen mãi, vị chủ tịch Trần lỡ mất một bữa mà hồi hận gần chết ... Bọn mình thịnh tình khoản đãi, chị ấy cũng đặc ý chú, hoặc giả, nói không chừng là thừa nhận đứa em trai này, ha ha ha, lòng vui vẻ liền mời, lần này mày hưởng sái của tao.” Phí Sĩ Thanh mặt vênh vênh.

“Ngựa không biết mình mặt dài, lợn không biết mình mặt tròn, còn mày thì đếch biết gì hết.”

Giản Phàm rủa một câu, lòng không sao thoải mái được, một mỹ nữ khí chất thoát tục như vậy, dù có kẹp đầu vào cửa cũng không nhận loại hàng này làm em trai chứ, em trai gì cái loại này, Giản Phàm đã thấy nó dùng ống nhòm nhìn Tương Địch Giai một cách dâm dục thế nào.

Chương 046: Hội nghị ở đâu cũng như nhau.

Xe đi tới đường Ngũ Nhất, Phí Béo có vẻ là tới mua cái gì đó, bỏ Giản Phàm lại đi mất, Giản Phàm một mình lang thang, kiếm quán ăn nhỏ ăn sáng, không có thằng béo bên cạnh làm phiền thì lòng lại nặng trĩu, nhớ tới những lời của Hương Hương, lòng cứ chực nổi lên ý nghĩ nào đó, không dám chắc.

Không phải mình không chịu phấn đấu, mà mình làm được không? Không phải mình không nghĩ cho tương lai, mà nghĩ rồi nhưng chưa có đáp án.

Không biết làm đại biểu anh hùng của đồn công an lĩnh thưởng có cảm giác gì? Bình sinh lần đầu lên đài chủ tịch không phải để đọc kiểm điểm, lòng vừa nghĩ tới chuyện này, không rõ tư vị gì, mừng thầm? Có một chút, tiếc nuối? Có một chút, nếu Hương Hương ngồi dưới chứng kiến thì tốt rồi, lo lắng? Cũng có một chút, chưa bao giờ tham dự trường hợp long trọng như thế, lo chứ.

Kệ đi, đến đâu hay đến đấy.

Đường Ngũ Nhất là một trong số đoạn phồn hoa nhất của thành phố Đại Nguyên. Ngũ Nhất, Thiên Phong, Quý Đô, Thiên Ngoại Thiên, mấy trung tâm thương mại có tiếng đều tọa lạc ở nơi này, cơ bản đều tiếp đãi những khách sộp mua hàng không thèm nhìn giá, thanh toán quẹt thẻ cái roẹt. Hôm trước Giản Phàm và Hương Hương đi dạo ở đây, học bốn năm nên quen đường thuộc lối rồi, cửa hàng ở ngoài mặt đường không mua nổi, đi vào những ngõ nhỏ chi chít của hàng bán sỉ mới là thế giới của họ, những nhãn hiệu danh tiếng bán ở cửa hàng lớn, nơi này đều có hết.

Giản Phàm chưa tới đại đội số một, nhưng ở đường Ngũ Nhất thì không khó tìm, chắc là trong ngõ nào đó, chứ không phải là ở mặt đường. quả nhiên cái đại đội này có chút phong phạm đại ẩn vu thị, hỏi đường mấy người không ai biết, may là Thành Cương tới trước gọi điện thoại tìm, loanh quanh một lúc tới tòa

nhà hoa Hâm, đi vào ngõ mấy trăm mét, nhìn thấy một loạt xe cảnh sát là biết đúng chỗ rồi.

Bốn phía con ngõ bị nhà cao tầng che kín mít, ngẩng đầu lên thấy bầu trời trang nhờ chật hẹp, bụi mù đô thị đầy, chẳng phải sương đâu. Ánh sáng đã không tốt, cái đại đội này còn tường cao sâu, có chút âm u, cổng treo biển "Công an nhân dân", dưới là tiêu chí của đại đội hình cảnh số một, hai hàng tiểu lâu đá xám màu, càng nhìn càng không thấy thoải mái.

Kỳ thực Giản Phàm chẳng có mấy thiện cảm với cảnh sát và cơ cấu công an, những nơi đồn công an, nhà tạm giam, nhà giam, y đều biết, biết càng nhiều, thiện cảm càng ít. Làm việc nửa năm ở đồn công an, thường xuyên có trộm cắp lưu manh lặt vặt bị dân cảnh hoặc quần chúng bắt được đưa lên đồn, vừa vào đồn là thế nào cũng chiêu đãi một trận dùi cui cùi chỏ, cứ đánh một trận rồi tính sau, đó là phương thức xử án tiêu chuẩn nhất của đồn công an cơ sở. Nếu vào đội hình cảnh thì càng không phải nói nữa, Giản Phàm từng cùng hiệp cảnh trong đồn đưa một đôi bắt trộm cắp thông tin tới đội hình cảnh, hai thằng đó ở đồn cắn chặt răng, cả nhân chứng vật chứng đầy đủ mà còn dám cãi. Vào đội hình cảnh chưa tới một giờ, khai sạch sành sanh cả chuyện chưa làm cũng nhận, còn tố cáo một đồng đồng nghiệp, khi hai tên đó bị đưa ra, thấy ai mặc cảnh phục là run cầm cập, đoán chừng chấn thương tâm lý rồi, Giản Phàm nghĩ thôi đã sợ.

Nói thật, làm để kiếm tiền lương còn được, chứ làm cảnh sát thật thì Giản Phàm ngán lắm, biết càng nhiều về cái nghề này càng phản cảm, vì cái nghề này hủy hoại nhân tính, suốt ngày tiếp xúc với kẻ tâm lý vụn vụn, lâu dần, tâm lý mình cũng vụn vụn theo, hoặc trở lý như gỗ đá.

Tiếc là cuộc sống của mình không có quyền tự quyết, phải nghe mẹ.

Có lẽ là hoang mang với tiền đồ, có lẽ bị những lời của Hương Hương vào buổi sáng làm kích thích, Giản Phàm thở mạnh một hơi, đi thẳng vào. Bên trong sân, Tiêu Thành Cương từ xa nhìn thấy Giản Phàm chạy tới, hôm nay ăn mặc khá lắm, cảnh phục được là thẳng tắp, mũ cũng ngay ngắn, không giống bộ dạng lác các lưu manh thường ngày, kéo tay Giản Phàm nói: "Oa ca, sao

giờ anh mới tới, hôm nay cục trưởng Lương của cục công an thành phố tới đây, cậu em nói, chúng ta đại biểu đồn công an Thành Quản lên phát biểu, anh mau chuẩn bị đi.”

“Hả? Sao mà không nói với anh?”

“Thì em cũng mới biết thôi, đơn giản thôi mà, lãnh đạo chỉ đạo tốt, đồn bồi dưỡng tốt, đội ngũ của chúng ta có khuôn mẫu tốt, nên chúng ta được cảm nhiệm. Những lời đó Oa ca mở mồm ra là nói được mà, đây là sở trường của anh, không cần căng thẳng.” Thành Cương cười hí ha hí hửng.

“Không phải căng thẳng, mà là sợ! Thành Cương, mà đúng có như khỉ đốt đít không ngồi yên được, nơi này đều là hình cảnh thật đấy, dám bắt tội phạm phải dữ hơn tội phạm, trong mắt họ, chúng ta là đám nhãi con, giữ mồm giữ miệng, đừng để người ta cười cho.” Giản Phàm ở trước mặt mẹ và bạn gái hơi đuối, chứ bình thường y rất đáng mặt đàn anh.

Thành Cương không nghe vào tai, mặt cứ hát lên trời, xem ra đắc chí lắm, coi mình là anh hùng thật rồi.

Cảnh sát ra ra vào vào mặc cảnh phục đều dáng vẻ bận rộn, mặt lầm lì, muốn hỏi cũng ngại, đứng một lúc chỉ có cảnh sát tên Quách Nguyên nhận ra hai người họ, dẫn tới phòng hoạt động ở tầng hai, rất rộng, đã có mấy chục người ở trong phòng rồi, mặt tường chính diện treo biểu ngữ "Đại hội biểu dương thành công vụ án cướp tiệm vàng Kimberley 11.8"

Toàn gương mặt lạ, không ai chú ý hai cảnh sát vừa vào là ai, Giản Phàm và Thành Cương kiếm chỗ ngồi ở hàng ghế cuối, im lặng chờ đợi.

“Nghiêm!”

Một tiếng hô bất ngờ, hơn bốn mươi cảnh sát đồng loạt đứng dậy, hai người Giản Phàm chặm mắt nửa nhịp, tiếp đó nhìn thấy Tần Cao Phong dẫn bốn người, dáng vẻ lãnh đạo, vừa đi vừa gật đầu chào hỏi các cảnh sát vào hội trường.

“Kính lễ! Quốc ca!”

Giọng như chuông đồng, không biết từ đâu phát ra, Giản Phàm cao tới 1m8 mà đứng ở nơi này không khác gì bị bịt mắt, chẳng nhìn thấy phía trước, máy móc hát quốc ca, kính lễ, cảm giác quái quái.

Khung cảnh này, khí thế này, giọng hát trầm hùng, không khí trang trọng làm người ta sồn da gà, sinh nghiêm nghị, khác hẳn với đồn công an.

Đứng đồng loạt, ngồi cũng đều tăm tắp, tiếp đó là lời phát biểu dông dài, cục trưởng phát biểu xong thì tới chính ủy phát biểu, chính ủy phát biểu xong thì chi đội trưởng phát biểu, còn cả người chủ trì hội nghị, không biết quan chức gì. Trước nói tình thế, sau nói vụ án, rồi khích lệ, rồi vỗ tay rào rào! Bốn người đều na ná nhau, trong đơn vị cũng học theo, án lớn tới mấy cũng là lãnh đạo cao độ coi trọng, các đơn vị đoàn kết, cảnh sát các tuyến quên ăn quên ngủ, cuối cùng là bắt hết kẻ xấu ...

Sau đó coi như xong, chuyện kinh tâm động phách tới đâu vào miệng lãnh đạo cũng thành hơi hợt buồn ngủ, cơ bản không khác gì tổng kết ở đồn công an, chỉ có điều cấp bậc cao hơn mà thôi.

Chương 047: Lăn đầu phát biểu. (1)

Đúng rồi, có thấy ai coi trọng đâu? Khi mình bắt kẻ xấu còn bị đình chỉ viết kiểm điểm mà. Giản Phàm căn cứ vào tình hình nhận ra, phát ngôn của lãnh đạo có độ chính xác quá thấp! Từ trên xuống dưới, lời nói như từ khuôn mẫu, chắc chắn là có người viết hộ, giống đám anh em viết luận văn tốt nghiệp, cả lớp đều đi chép.

Không có độ đáng tin thì cũng không đáng nghe, ngồi ở hàng cuối cùng, mắt Giản Phàm vẫn cực tốt, khoảng cách mười mấy mét vẫn nhìn rõ các vị lãnh đạo trên đài chủ tịch.

Rảnh rỗi, bắt đầu quan sát kỹ.

Lão đại, cục trưởng Lương, mặt chữ điền, lông mày đậm, có bông mắt, không râu, da hơi trắng trẻo, hai mắt vô thần ... Hồng rồi, hồng rồi, nhìn là biết có chút triệu chứng của đái đường. Là cái loại ăn rất khỏe, ăn xong lại đói.

Lão nhị, chính ủy, mặt dài như hình chữ nhật, hai cái đường ở khóe miệng kéo rõ dài, tám thành là do trường kỳ luyện công phu mồm mép, da vàng, đoán chừng nghiện rượu thuốc nghiêm trọng lắm đây, răng còn vàng hơn da, xem chừng bị bệnh vàng da rồi.

Vị thứ ba chi đội trưởng khá là đẹp trai, khuôn mặt đen sạm phát bóng, hai mắt như đang nhìn gì đó, đập dờn hung quang. Loại dung mạo này tính cách quá rõ ràng, người thường cũng nhận ra, không phải lính thì là phỉ! Có điều cũng rượu thuốc quá độ, da có mụn, nội tiết không tốt, à, triệu chứng tuổi trung niên ... Nam nhân cũng có thời "mãn kinh" ... Nếu để ông nội nói, đây là khí hư huyết vượng, nội hỏa bốc lên, tiêu hóa không tốt.

Vị còn lại chẳng đáng nhìn, đầu hói quá nửa, đoán chừng là loại chủ nhiệm văn phòng, cái mặt lúc nào cũng cười, cười phát là trán nổi nếp nhăn, điển hình chưa già đã yếu, chính là loại bệnh nghề nghiệp nghiêm trọng khó thắng tiến.

Chẳng đáng nhìn! ... Giản Phàm chán ngán lắm lắm, mấy ông này cái gì chưa nói, chứ tướng mạo làm hồng mỹ quan đô

thị quá, đồn trưởng với cục trưởng Mao ở huyện còn trông khá hơn mấy phần. Lòng thất vọng thì xem nhẹ hơn vài phần, ánh mắt dần di chuyển đi chỗ khác, nhưng mà trừ đám đại lão gia ngồi ngay ngắn kia thì phía trước chỉ còn nhìn thấy toàn là mũ cảnh sát, đến nam hay nữ cũng khó phân biệt.

Lòng suy nghĩ vẫn vơ, trên sân khấu nghị trình tới khen thưởng rồi, vị chính ủy kia mặt mày hớn hở tới bên micro nói: “... Trải qua nghiên cứu của Đảng ủy cục, quyết định biểu dương cá nhân và đơn vị lập công vụ án 11.8, phân đội trọng án chi đội hình cảnh, công lao tập thể loại hai; phân đội điều tra kinh tế, công lao tập thể loại hai; đại đội điều tra hình sự một, công lao tập thể loại hai; đồn công an Thành Quản huyện Ô Long, công lao tập thể loại hai, xin mời đại biểu các đơn vị lên lĩnh thưởng.”

Trong tiếng vỗ tay rào rào, Giản Phàm nghe thấy tên đồn công an Thành Quảng, còn chưa kịp làm gì thì Thành Cương đã tí tởn chạy lên sân khấu rồi, Giản Phàm bật cười, xem ra lúc bỏ chạy còn chưa phải là nhanh nhất, giờ mới là nhanh nhất. Được, để hấn cảm thụ vinh quang đi.

Thanh Cương đứng trên đài cười hết cỡ, nhận cờ gắn thêm chữ vàng, lại còn nhận tám thiệp đỏ chót ghi: 5000 đồng.

Ồ, có thưởng thật kìa, Giản Phàm không thèm cái vinh dự chung chung kia, nhưng thấy tiền liền ngứa ngáy ngay, nhưng Thành Cương về tới nơi phát hiện tám thiệp đỏ chỉ là tám nhựa dán giấy đỏ bên ngoài: “Tiền đâu?”

Thành Cương áp giọng nói: “Về nhà mới tới cục tài vụ lĩnh, cái này là tượng trưng thôi.”

“Được, anh em mình phải lấy phần lớn.” Giản Phàm vừa rồi đã tiêu gần hết tiền tích góp hai tháng, lại nghèo đói rồi.

“Không hi vọng, em tính chia tới tay anh em mình đủ ăn một bữa là may.” Nói tới mấy cái trò trong hệ thống, Thành Cương hiểu hơn Giản Phàm.

Khi hai anh em đang thậm thụt với nhau thì chính ủy phát biểu: “Các đồng chí, hi vọng mọi người học tập các đơn vị lập công hôm nay, buổi chiều chúng ta mở họp báo, công bố với xã hội tình hình phá đại án 11.8, vì nguyên nhân nghề nghiệp, tôi đành ra mặt thay mọi người. Cuối cùng, tôi muốn nhấn mạnh,

trong cuộc truy bắt này biểu hiện nổi bật nhất là đồn công an Thành Quận huyện Ô Long! Một đồn công an nhỏ, hai hiệp cảnh vô danh, vậy mà bắt nghi phạm chính về, mọi người nghĩ xem, điều này nói lên cái gì?”

Nói lên cái gì, đám đông phía dưới có chút xôn xao, có mấy cảnh sát quay đầu nhìn về phía Thành Cương và Giản Phàm.

“Các đồng chí, điều này nói lên rằng Đảng ủy cục chúng ta năm nay xác định ‘tích cực mở rộng lực lượng hiệp cảnh trị an’ là đường lối đúng đắn, nói lên rằng, nói lên các đội viên cơ sở có giác ngộ và tính tự giác cao với việc đả kích tội phạm, duy trì trị an hài hòa. Ha ha, các đồng chí hiệp cảnh rất giỏi, hình cảnh, đặc cảnh chúng ta càng giỏi!”

Tiếng vỗ tay vang lên bốn bề, Giản Phàm nghe mà sôi máu, còn bà nó, nói nửa ngày trời vẫn chỉ là làm nền cho người khác.

“Tiếp theo mời hai tiểu đồng chí của đồn công an Thành Quận huyện Ô Long lên phát biểu, nói kinh nghiệm truy bắt tội phạm ... Nào, Tiêu Thành Cương, cậu lên đây ..”

Chính ủy vỗ tay một cái, Thành Cương hớn hờ chạy lên đài, móc trong túi ra một tờ giấy, mắt sáng rực nhìn phía dưới, giọng kích động: “Các vị lãnh đạo, các vị cảnh sát tôn kính, chào mọi người ... Bảo vệ trị an là nghĩa vụ thần thánh của mỗi công dân chúng ta ... Hiệp cảnh chúng tôi dưới sự lãnh đạo của lãnh đạo, nghiêm túc học tập văn kiện tinh thần mười bảy ...”

What? Giản Phàm tròn cả mắt, cái giọng điệu này sao mà giống chỉ đạo viên Đài Thủy Tiên, hơn nữa xem ra hẳn sớm chuẩn bị rồi, cả bản thảo cũng viết, thế mà không nói trước cho mình, còn giả vờ giả vịt, thẳng này chó thật ... Giản Phàm ít nhiều có cảm giác bị người ta bán đứng.

Thành Cương thực ra trông ra dáng lắm, luyện võ ở trường cũng tới nơi tới chốn, đứng đó sống lưng thẳng tắp như bút, hai mắt có thần với làn da màu đồng khỏe khoắn, cứ y như cảnh sát thật. Trong lực lượng cảnh sát, ý mạnh hiệp yếu là chuyện thường xuyên, có điều đều có tôn trọng nhất định với kẻ mạnh, Tiêu Thành Cương bắt được tội phạm, được vỗ tay rầm rộ.

Trong lúc vỗ tay, Giản Phàm cũng thở hắt ra, vậy cũng tốt, loại trường hợp này y không muốn xen vào, Thành Cương vừa

về chỗ, vị chính ủy kia lại nói: “À, còn một người nữa, tên là gì nhỉ ... Phải rồi, Giản Phàm, Giản Phàm lên đây nói vài câu, vỗ tay.”

Giản Phàm tim đập như trống trận, Thành Cương ở bên như nóng lòng muốn nhìn y bêu xấu vậy, hết lời kéo lại đẩy y ra! Mấy chục đôi mắt chiếu vào! Văn nhã, trắng trẻo, đẹp trai, Giản Phàm còn ưa nhìn hơn Thành Cương chục lần, đám cảnh sát tò mò, Thành Cương vài phần lưu manh dám bắt tội phạm còn hiểu được, anh chàng thư sinh này á?

Run run đi lên đài, tức thì những khuôn mặt dưới mũ cảnh sát hiện rõ trước mắt, mắt to, mắt hí, mắt tam giác, còn có mắt phượng, mắt xích ... Đều là mắt cảnh sát, khiến Giản Phàm có cảm giác lợn bị cạo lông đem lên giá quay, còn những ánh mắt kia là thực khách đói khát, lên bục rồi, mấp máy môi nửa ngày không ra câu nào.

Căng thẳng quá độ rồi.

Chương 048: Lần đầu phát biểu. (2)

Làm sao bây giờ? Giản Phàm muốn bỏ chạy lắm rồi, đầu óc quay cuồng, may mà còn một tia lý trí. Rồi đầu đột nhiên nghĩ! Đúng rồi! Thức ăn, vào nội, đưa lên ... Giản Phàm thoảng đỡ dẫn rồi chấp tay bốn phía: “Các vị đại ca, đại tỷ ..”

Lại thấy còn có mấy người lớn tuổi, liền thêm một câu: “Còn cả các cô, các chú lãnh đạo .. Chào mọi người! hoan nghênh ... hoan nghênh đề xuất ý kiến.”

Mở miệng không chửi người tươi cười, giơ tay không đánh khách tới cửa! Giản Phàm tích tắc đem sổ trường của mình ra, nhưng lời chào đón lại sửa đổi đôi chút.

Lời vừa phát ra, hội trường ngỡ ngàng chả hiểu sao, im phăng phắc, rồi tích tắc tiếng cười bùng lên, đám cảnh sát ngồi nghiêm chỉnh cười nghiêng ngả, mấy vị lãnh đạo trên đài cũng cười, thế rồi không biết ai làm bữa vỗ tay, tiếng vỗ tay rầm rộ nổi nhau.

Chính ủy cũng rất hiền hòa, biết chuyện này là sao, ở dưới lớn tiếng nói vọng lên an ủi Giản Phàm: “Tiểu đồng chí, đừng khẩn

trương, cậu đối diện với ác đồ biểu hiện rất anh dũng mà, nói cảm thụ khi đó đi.”

Người ta càng khách khí, Giản Phàm càng lúng túng, lời chưa qua não đã phát ra: “Không có cảm thụ gì cả, chỉ có căng thẳng, sợ hãi, sợ run cả người.”

Lần này không ai sống nổi nữa, cả vị nghiêm túc nhất cũng phải nhếch môi cười ... Giản Phàm chợt bắt gặp ánh mắt của nữ cảnh sát Sở Tĩnh Viện, cô ngồi ở hàng ghế thứ ba, tuy cũng đang che miệng cười, nhưng không phải chế nhạo mà có thiện chí, không phải mình cô, nhiều người khác cũng vừa cười vừa khẽ gật đầu cổ vũ, những lời này so với phát biểu của Thành Cương còn đáng nghe hơn nhiều, bọn họ là người từng trải, biết hết.

“Nhưng hôm nay đứng đây tôi càng căng thẳng hơn, vì sao?” Giản Phàm nói vài câu thì dần dần bình tĩnh lại, không lúng túng nữa, một câu thu hút sự chú ý của mọi người, đồng dục nói: “Tôi căng thẳng vì công lao của chúng tôi hoàn toàn do trùng hợp, là sự trùng hợp không thể trùng hợp hơn, chỉ là mèo mù vớ cá rán, nếu nói tới công lao, nói tới lợi hại, hình cảnh thực sự mới là lợi hại, lần này chính mắt tôi được thấy rồi. Ở huyện Ô Long, đội trưởng Tần dẫn dắt mọi người lái xe truy nghi phạm, vừa truy đuổi vừa nổ súng, đấu súng, chúng tôi khi đó sợ tới ôm đầu bỏ chạy ... Chỉ có hình cảnh mới là cảnh sát trong cảnh sát, không có các anh, chúng tôi không dám ra tay, càng không nói tới công lao ... Tôi tên Giản Phàm, Giản trong giản đơn, Phàm trong siêu phàm, sau này mong được mọi người chiếu cố.”

Nói xong khom người chào một vòng.

“Hay, rất hay, khiêm tốn cẩn thận, không kiêu không ngạo, mọi người vỗ tay nào.” Chính ủy đứng ra vỗ tay trước.

Tiếng vỗ tay phía dưới còn to hơn bất kỳ lần nào trước đó, vốn mọi người còn nghĩ hai thằng nhóc ở đồn công an ăn may vớ bở, có điều nghe Giản Phàm phát biểu, lại thấy y quang minh lỗi lạc, hướng hồ lại còn đề cao hình cảnh như thế, không thoải mái sao được.

Bình sinh lần đầu lên đài phát biểu đã kết thúc, Giản Phàm mặt đỏ au nong nóng chạy xuống đài, Thành Cương tặc lưỡi: “Oa ca, anh khiêm tốn quá rồi.”

“Mày ngốc đấy phải không, nghĩ mình là anh hùng thật rồi à? Bằng vào mặt mày mà kể chuyện truy bắt tội phạm với họ? Đùa à, tội phạm họ bắt được nhiều hơn số người mày quen biết đấy, tỉnh lại đi.” Giản Phàm cuối cùng cũng tỉnh lại rồi, mẹ đúng, chú cũng đúng, tuy mắng mình hơi quá lời nhưng đều đúng, đến nơi trang nghiêm này mới nhận ra, chuyện mình làm căn bản không đáng để vênh vào gì hết.

“Sao em luôn thua kém anh một bậc nhỉ, sớm biết vậy không chuẩn bị nữa.” Thành Cương cố tình không nói cho Giản Phàm chuyện phát biểu để giành lấy hào quang, không ngờ giờ mọi chú ý bị Oa ca lấy hết, ánh mắt không khỏi ghen tỵ.

“Không chuẩn bị trước thì mày lên đó đứng đực mặt như ngỗng ỉa.”

Cuối cùng cũng kết thúc, đội lãnh đạo vừa đi, Giản Phàm bị đám hình cảnh vây lấy hỏi loạn cả lên.

“Chàng trai, bao tuổi rồi?”

“Thằng nhóc này khá lắm, căng thẳng như thế mà trấn tĩnh ngay lại được, không chuẩn bị phát biểu đúng không, lần đầu thế là giỏi rồi.”

“Các đồng chí, hôm nay đội trưởng Tần mời khách, toàn thể anh em không được thiếu ai đâu đấy.”

“Hai chàng trai này khá đấy, làm hiệp cảnh thì phí quá.”

Cổ vũ, khen ngợi, bình phẩm, làm Giản Phàm không biết là phải trả lời ai, trong đó có một vị cao ngang Tần Cao Phong, giờ bàn tay to như hộ pháp vỗ vai y, ánh mắt tán thưởng, nhưng tay gấu của hắn làm Giản Phàm sụm cả lưng.

Mấy nữ nhân có tuổi càng quá đáng, một vị mặt béo còn to hơn cả cái mũ cảnh sát, nắm tay Giản Phàm nhìn như nhìn con rể, còn bẹo má y: “Thằng bé này như đại cô nương ấy, thật xinh đẹp.”

Đám đông cười rộ lên, có người gọi: “Chị Tạ, chị làm pháp y, suốt ngày sờ người chết, đừng dọa chú nhóc.”

“Tôi thích sờ đấy, cậu quản được à? Tôi từng sờ cậu, có thấy cậu chết đâu.” Nữ pháp y đốp lại một câu làm xung quanh cười gập lưng.

Giản Phàm mặt lúc đỏ lúc trắng, lần này khăn trương thật rồi, bị đám đông bao vây chen lấn kéo ra phòng hoạt động, không ở đây được nữa, Giản Phàm cảm giác trước kia mình đánh giá hơi nhầm nơi này, đây đâu phải đội hình cảnh, mà là ổ phỉ, còn có nữ phỉ nữa.

Xuống lầu, rời đại môn, chạy như ma đuổi.

.....

“Tiện nhân, hai thằng tiện nhân, trò khốn nạn này do đứa nào nghĩ ra? Ui da, ui da ..” Người chủ mắng là Giản Phàm, chủ được một câu cơn đau bụng nổi lên, ôm bụng chạy vào nhà vệ sinh, hôm nay bị mấy thằng bạn xấu hạ độc rồi.

Nếu đem so Hương Hương với ba thằng bạn đều, đương nhiên là chiếu cố Hương Hương trước, nếu đem so đám hình cảnh với ba thằng bạn đều, đương nhiên chọn đám bạn. Giản Phàm chạy khỏi đại đội hình cảnh, nói là có việc từ chối lời mời của đội trưởng Tần, tới Xuyên Vị lâu ở cổng học viện Sơn Bắc, tứ tiện khách cuối cùng cũng đoàn tụ. Vừa mới vào thành phố, Phí Béo không cùng chiến tuyến với Giản Phàm nữa, ba tên liên hợp chỉ trích Giản Phàm trọng sắc khinh bạn, nhất định ép y uống Sprite trộn Coca chuộc tội.

Khi học đại học, nói tới uống rượu, cả học viện đều biết Giản Phàm uống khỏe, bốn người họ cứ tụ tập là giở đủ trò chuốc rượu Giản Phàm, rượu trắng trộn bia, rượu tây trộn rượu vang, nói chung là cách gì cũng dùng qua rồi, chưa từng thấy Giản Phàm say, ngay cả Phí Béo cũng kinh ngạc, sau này về nhà hỏi Giản Trung Thật mới biết, Giản Phàm hồi nhỏ sống trong xưởng nấu rượu, từng ngã vào chum rượu, uống tới hôn mê, rượu thấm vào máu, căn bản miễn dịch với rượu rồi.

Rượu không trị được Giản Phàm, lần này thương lượng ra biện pháp hay, Sprite trộn Coca, thêm cả bia nữa, ba người chung lòng thù địch, quả nhiên uống được một lúc là chạy vào nhà vệ sinh rồi! Sau này sống chết không chịu uống nữa, đợt khi về khách sạn Quân Duyệt Lai nơi thằng béo ở thì đã chạy bảy tám chuyến.

Chương 049: Bữa ăn lúng túng. (1)

Trong nhà vệ sinh nước chảy ào ào.

Giản Phàm ôm bồn cầu, bụng khó chịu, mót họng nửa ngày, ọe liên hồi mà không nôn ra được, hậm hực đi ra, hai thằng khốn trên giường còn cười lăn lộn.

Phí Béo nằm ngửa trên giường, cười tới bụng mỡ rung chuyển, ngồi bên cạnh lão tam Hoàng Thiên Dã, gầy gò nhỏ nhắn, mắt bé như hạt vừng, không cần hóa trang cũng biết là loại điêu dân hại người không lợi mình, hai mắt nhìn không thấy con người. Một gầy một béo, nhưng bỉ ổi như nhau.

“Ui da ...” Giản Phàm rời nhà vệ sinh, nằm trên giường thêu thào: “Hai thằng tiện nhân, nghĩ ra cách chó chết này. Thằng béo, mày đợi đấy, đợi về huyện Ô Long tao xử mày, lần sau tới quán nhà tao ăn cơm, tao cho năm ba đậu, mày không tiêu chảy mười ngày, tao đổi sang họ Phí thối nát của mày.”

“Ha ha ha, Oa ca, mày khỏi dọa tao, cái bụng này thứ gì mà chẳng tiêu hóa được, tiêu chảy với tao mà nói là thải độc.” Phí Sĩ Thanh chẳng hề sợ uy hiếp.

“Oa tử, mày đáng tội thôi, nhìn Phế Phàm đi, nó tình nghĩa ra sao, tới tỉnh thành là báo cáo ngay với anh em, còn mày thì tìm gái tiêu điêu, ném anh em sang một bên. Lão đại bảo tao cảnh cáo mày, nếu còn có lần sau thì sẽ là soda với nước rửa bát, cho mày miệng nôn trôn tháo, ai bảo mày không có tinh thần tập thể.” Hoàng Thiên Dã cười gian, bốn anh em tuy đồng lòng đối ngoại, nhưng đấu đá lẫn nhau cũng không hề nhường nhịn, ai bêu xấu đều đợi xem trò cười.

“Lão tam, mày ... Úi da ...” Giản Phàm định buông lời hăm dọa, nhưng miệng chỉ nổi lên mấy cái bong bóng, co gập lại như con tôm.

Phí Sĩ Thanh và Hoàng Thiên Dã càng cười tợn, còn lấy điện thoại chụp mấy tấm ảnh, nói là gửi cho lão đại xem, lão đại ăn xong phải về công ty rồi, không được xem hài kịch, đúng là tổn thất lớn.

Hai thằng bạn đều thì thào một lúc, thấy Giản Phàm không xong rồi, bỏ y lại, ra ngoài chơi.

“Hai thằng tiện nhân, tao nguyên rửa bọn mày .. Úi da ..” Giản Phàm lần nữa bỏ dở sự nghiệp chửi bới, ôm bụng chạy vào phòng vệ sinh.

Mơ mơ hồ hồ không rõ chạy vào nhà vệ sinh mấy lần, uống vài cốc nước nóng, thải hết thứ hổ lốn trong bụng, ngủ mấy tiếng liền mới yên ổn. Lại mơ mơ hồ hồ bị Phí Sĩ Thanh kéo khỏi giường, Giản Phàm đang ngủ say, làu bàu chửi bới, không ngờ bị thằng béo không nói không rằng đẩy vào phòng vệ sinh lúc này mới tỉnh người, nó làm cái gì vậy? ... À phải, Tương Địch Giai mời khách.

Giản Phàm bị vẻ sốt ruột của Phí Sĩ Thanh làm dở khóc dở cười, rửa mặt qua loa, đánh răng, soi gương, hai ngày qua ở tỉnh thành, ngủ nghề không đúng giờ, tập luyện cũng bỏ, tinh thần hơi tệ, nhúng đầu vào nước lạnh, tỉnh táo thêm vài phần.

Từ trong phòng vệ sinh đi ra phát hiện mình vẫn mặc cảnh phục, Giản Phàm hơi khó xử, muốn thay nhưng chẳng có gì để thay, thằng béo đợi tới nóng ruột nói: “Đẹp trai lắm rồi, hơn tao rồi.”

Sau đó kéo xềnh xệch Giản Phàm đi.

Vừa mới lên xe nghe Phí Sĩ Thanh nói địa chỉ là nhà hàng hải sản Cửu Đỉnh, Giản Phàm nhớ ra, hỏi: “Nhà hàng này quan hệ thế nào với Holiday Cửu Đỉnh?”

“Nghe tên mà không biết là một nhà à, mày gốc thế? Anh trai của chị Tương tên là Tương Cửu Đỉnh, thực nghiệp Cửu Đỉnh kinh doanh khách sạn và ẩm thực. Tao nói cho mày biết, chỗ này cao cấp lắm đấy, chú ý chút, đừng để mất thân phận.” Phí Sĩ Thanh nói với giọng điệu người thành phố lo người nhà quê làm mất mặt.

“Phế phẩm, câu này nói mày ấy, bộ dạng ăn uống của mày mới mất thân phận, mày đúng là giỏi rồi, cả tao mà cũng dám bôi nhọ.” Giản Phàm bật cười.

“Lỡ mồm, lỡ mồm, quên mất thân phận của Oa ca, món ngon thế nào cũng chắc gì lọt vào mắt Oa ca.” Câu này không phải

nịnh, nói tới ăn uống, Phí Sĩ Thanh thấy trừ chú Giản ra thì chưa có ai đủ tư cách nói chuyện với Giản Phàm.

Xe đi qua hai con phố, đi vào một con ngõ nhỏ, vừa đi vừa bóp còi liên tục, tới nơi tiếp nối giữa thành thị cũ mới, nhìn thấy mấy chữ lớn làm bằng đèn nê ông nhấp nháy, lối vào cách mặt đường không xa, vị trí không tệ, chỉ là chỗ đỗ xe không nhiều.

Hai người xuống xe, Phí Sĩ Thanh dặn dò lái xe vài câu, đứng ngây ra đó, Giản Phàm hỏi mới biết là còn đợi Tương Địch Giai đang ở trên đường đi, lòng không vui: “Chị ấy mời chúng ta hay chúng ta mời chị ấy thế, phải có lịch sự tối thiểu chứ?”

“Oa ca, chẳng lẽ mà còn muốn rửa đường, trải thảm nghênh tiếp nữa à? Fuck ... Mà là ai mà ghê gớm thế?” Phí Sĩ Thanh ra sức bảo vệ Tương Địch Giai.

“Tao chẳng là ai cả, nhưng tao có tự trọng. Phế Phẩm, mà đừng mất giá như vậy được không? Tao đi theo mà ăn chực đã mất mặt rồi, giờ còn đợi người ta đến, tao không biết ngại sao? Cứ như chưa bao giờ được ăn vậy, mà còn nói ngọt nhạt, mà tự đợi đi, tao ra quán ăn, vợ vẫn.” Giản Phàm phát tay bỏ đi, Tương Địch Giai thì sao chứ, hôm nay y không có tâm trạng.

Phí Sĩ Thanh cuống lên ôm lấy hông Giản Phàm, nói ngon nói ngọt hết lời, mấy phút sau Giản Phàm mất kiên nhẫn, may mà đúng lúc này một chiếc xe màu đỏ chót đi tới, mặt Phí Béo sáng lên.

Nhìn hồi lâu không nhận ra xe gì, rất cổ quái, thân xe như cái mũi rùa sơn đỏ, Giản Phàm hỏi: “Phế Phẩm, xe gì mà xấu vậy?”

“Cadillac phiên bản flagship, đồ ngọc, hơn 60 vạn đấy.”

“Trông ngu bỏ mẹ, cũng chẳng giống xe tốt, sao đắt thế?”

“Xin mà, cái này gọi là cá tính, thôi, không nói nữa, nói chuyện xe cộ với mà khác gì phát phim sex cho lừa xem, nói gì mà cũng không hiểu! ... Đi nào, ra đón.” Phí Sĩ Thanh kéo Giản Phàm có vài phần miễn cưỡng đi tới.

Ghế phụ lái mở ra, trước mắt hai người xuất hiện chiếc chân ngọc nuốt nà, con người tức thì mở lớn, từ xe bước xuống là cô gái mặc váy đầm chấm tới gối, đi giày cao gót thủy tinh, cổ áo chữ V khoét thấp trắng lóa mắt, váy trắng, người cũng trắng, chẳng trách mà Phí Sĩ Thanh gọi là tiên nữ ... chính là Tương

Địch Giai, chỉ là đổi phong cách, lúc ở huyện Ô Long ăn mặc có phần thanh nhã đơn giản, còn hiện giờ là gợi cảm sang trọng, mái tóc dài buông xõa một bên vai như thác đổ, chiếc dây chuyền phản chiếu ánh sáng lấp lánh, mỉm cười xin lỗi: “Sĩ Thanh, Tiểu Phàm xin lỗi, chúng tôi tới muộn.”

Chúng tôi? Giản Phàm đưa mắt liếc nhanh về phía chiếc xe, còn một người nữa, là nam, cực kỳ đẹp trai.

Tương Địch Giai miệng nói xin lỗi, nhưng vẻ mặt hoàn toàn không có chút hối lỗi nào, mỹ nhân cấp bậc này, dù đến muộn cả tiếng cũng chẳng giận được, đó là đặc quyền của họ rồi.

Kệ Phí Béo tíu tíu với Tương Địch Giai, Giản Phàm chú ý người còn lại hơn, hẳn đồ xe rồi mới đi tới.

Nam nhân này đẹp trai tới quá đáng, tóc rẽ ngôi giữa vuốt keo bóng loáng, mặt trắng mịn như bơ, áo sơ mi ca rô thắt ca vát, dưới ánh đèn mờ ảo buổi tối, trông mê người không kém gì nữ nhân, ngọc thụ phong lâm, phong lưu tiêu sái chính là những từ ngữ để miêu tả nhân vật này. Trừ bụng hơi nhô ra, thực sự không thể chê trách vào đâu được, có điều bụng phệ cũng là một loại đại biểu của người thành đạt, người còn chưa tới, mùi nước hoa thoang thoảng đã tới rồi.

Giản Phàm nhìn thôi mà lòng chưa chát, đây mới là người xứng đôi với Tương Địch Giai.

Chương 050: Bữa ăn lúng túng. (2)

Phí Sĩ Thanh thì nhìn nam nhân đó tới chảy nước dãi, mắt không chớp, nhưng mà hắn nhìn cổ tay người ta, đồng hồ Rolex, hắn thèm lâu rồi.

“Giới thiệu với mọi người, đây là anh trai tôi, Tương Cửu Đỉnh. Anh, đây là hai người bạn mà em quen ở huyện Ô Long, đây là Phí Sĩ Thanh, còn đây là tiểu thần trù mà chủ tịch Trần, chủ nhiệm Vu khen mãi đó, tên Giản Phàm! Em ở huyện Ô Long nhờ họ chiếu cố.” Tương Địch Giai giọng có vài phần giống làm nũng, vừa nói vừa tùy ý khoác tay anh trai, có vẻ rất kiêu hãnh.

Phí Sĩ Thanh ríu rít bắt tay Tương Cửu Đỉnh, Giản Phàm thì lại bình đạm, bắt tay hỏi han, ngay cả bàn tay cũng ấm áp mềm mềm, không nhìn mặt còn tưởng là tay nữ nhân. Tương Cửu Đỉnh nói cười dẫn mọi người vào đại sảnh nhà hàng, dọc đường đi nam nam nữ nữ mặc đồng phục, cúi mình thật sâu chào tổng giám đốc Tương.

Ở tỉnh thành vài năm, cảnh nam nhân thành đạt đi xe sang, khoác tay mỹ nữ vào nhà hàng sang trọng đã thấy quá nhiều, mới đầu là hâm mộ, nhìn nhiều sinh tự ti mặc cảm, rồi sau đó nữa, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn nữa.

Có điều hôm nay đi sóng vai với loại người đó, lòng Giản Phàm kích động, chênh lệch giữa người với người thật là lớn, nơi thế này, đoán chừng cả đời mình chẳng thể đưa Hương Hương vào được một lần, nhưng mà hai người ở bên cạnh, lại là nhà người ta.

Mình thì chỉ có thể đưa Hương Hương tới mấy hiệu ăn nhanh như KFC thôi, muốn tâm lý bình hành, đi đâu kiếm loại bình hành đó chứ.

Nghĩ thế bữa cơm hôm nay với Giản Phàm cũng vô vị vài phần, ánh mắt cũng chẳng dõi theo vác dáng yếu điệu của Tương Địch Giai nữa.

Bọn họ đi qua đại sảnh lên tầng hai, phòng bao ở đây lấy hoa để đặt tên, phục vụ dẫn bốn người vào phòng bao tên là Lan hoa

phương.

hoa khắc trên bàn ăn sống động như thật, bát màu nhũ nhìn chất liệu biết bắt phàm, thìa vàng, giá đĩa hình đầu hổ làm bằng bạc, đĩa màu ngà không nhìn ra chất liệu, chén trà giả cổ, khăn trải bàn tuả vàng, khăn ăn Tết thành hoa, trên đỉnh đầu là đèn treo pha lê cực lớn tỏa ra ánh sáng mê ly huyền ảo.

Mặc dù không nhất định là khoe giàu, có điều ánh mắt tự đắc của anh em họ Tương khiến Giản Phàm đang có một ngày không tốt cảm tưởng như bị kim đâm da thịt.

Cũng chẳng hỏi bọn họ thích gì, món ăn đều đã được an bài trước, mấy người vừa mới ngồi xuống, trò chuyện vài câu, phục vụ mặc sườn xám đỏ nổi nhau mang lên sáu loại thức ăn, một chai rượu vang đỏ. Tương Cửu Đỉnh xã giao lão luyện, nói vài câu cảm tạ, khiêm nhường mời mọi người động đũa.

Bàn tiệc này đẹp mắt hơn nội đen của Đệ nhất oa nhiều, đĩa thức ăn sứ trắng viền vàng, thức ăn không biết quý giá thế nào, riêng cái đĩa giá trị không nhỏ. Có thể nhìn ra, nơi này bán hoàn cảnh, bán phục vụ, bán cảm giác sang trọng hơn người, giống như trang phục hàng hiệu, chuyên dùng chém đám nhà giàu.

Phí Sĩ Thanh có vẻ khờ, ăn uống nhỏ nhẹ, mắt đảo tròn, lại nhìn Giản Phàm thấy thoải mái mỗi món ăn xúc đầy đĩa cho vào miệng ăn, nhưng cả hai đều giống nhau, không nói gì.

Thêm một lúc, Tương Địch Giai cười khẽ, phá vỡ không khí có hơi trầm, tùy ý hỏi: “Tiểu Phàm, cậu là cảnh sát à?”

“Hiệp cảnh, không phải là cảnh sát, chỉ là nhân viên lâm thời thôi.” Giản Phàm cười, thoải mái chỉ vai trống của mình, ở đó không có cảnh hàm.

Tương Cửu Đỉnh khéo léo tiếp lời: “Hiệp cảnh cũng là cảnh sát mà, bây giờ công an đang đẩy mạnh phát triển hiệp cảnh, nhân viên trị an cơ sở, hiệp cảnh trên thành phố không thua gì công vụ viên, hiệp cảnh các cậu cả lương lẫn thu nhập thêm hẳn không kém.”

Giản Phàm chướng mắt thâm nhủ, tên này sao lại còn có mắt Đào Hoa, nam nhân không nên có loại mắt này mới đúng, nhìn thế nào cũng giống châm chọc người ta: “Giám đốc Tương, vậy anh đoán xem chúng tôi kiếm được bao nhiêu?”

Tương Cửu Đỉnh nói khách sáo, không ngờ Giản Phàm lại hỏi vậy, đoán: “À, thế nào cũng phải kiếm được vài nghìn đúng không? Không, không, phải trên một vạn, tôi có không ít bạn bè cảnh sát, trong mắt họ không có khái niệm lương, đừng nhìn vô chức vô vị, nhưng không thua kém ông chủ nhỏ đâu.”

“Sai rồi.” Giản Phàm dài giọng: “Anh tính toán không chuẩn, tính thêm cho tôi một con số 0 rồi.”

“Ồ vậy sao, đúng là tôi không biết.” Lời này nghe giống tự giễu, nhưng mà qua giọng điệu kỳ quái của Giản Phàm nói ra, lại giống chế nhạo người khác, khiến Tương Cửu Đỉnh không biết tiếp lời thế nào.

Lúng túng ...

Cả một bầu không khí lúng túng ngượng ngáp không tên, ngay cả Phí Sĩ Thanh quen nói linh tinh cũng không tìm ra được đề tài. Có lẽ là thần thái ưu việt trời sinh của Tương Cửu Đỉnh làm ám ức, hoặc có lẽ là cách ăn mặc quyến rũ gợi cảm của Tương Địch Giai kích thích. Dù sao hẳn không có đề tài gì để nói, lại nhìn sang Giản Phàm, thấy thẳng chết tiệt này không ngờ đang nhàn nhã nhón thức ăn trong bát, chỉ bởi thứ mình thích để ăn, khiến Phí Sĩ Thanh phải ngạc nhiên, sao thẳng bạn chưa từng tiếp xúc những trường hợp thế này lại có thể bình tĩnh thế, chỉ là bình tĩnh quá mức rồi, ăn uống quá xấu tính rồi, thật mất mặt.

Tiếng gõ cửa vang lên, đồng thời nhân viên mặc sườn xám đi vào, đưa lên một món canh, dùng thìa múc cho mỗi người một bát nhỏ, Tương Địch Giai đích thân bê cho Giản Phàm và Phí Sĩ Thanh, khiến hai người cuống quýt nhận.

Bát quá nhỏ, vài thìa là thấy đầy rồi, Phí Sĩ Thanh cúi đầu thấy nó chẳng to hơn chén trà, húp hết canh còn lại mấy thứ trong suốt, giống thịt mà không phải thịt.

Í, đây là cái gì? Phí Sĩ Thanh thậm thất kinh, thứ này chưa thấy bao giờ, trơn, ngon, tươi, khẳng định là đồ tốt, vừa nếm ra được chút mùi vị thì đã hết sạch rồi, đúng là cụt hứng.

Phí Sĩ Thanh vừa ngẩng đầu lên thấy Tương Địch Giai tùm tùm cười nhìn mình, giật thột một cái, còn tưởng là mình ăn tham lộ tẩy rồi, cười ngượng ngùng.

Hôm nay Tương Dịch Giai từ cách ăn vận cho tới trang điểm đều khiến người ta mở mắt, khi tới huyện Ô Long có lẽ vì làm việc nên phong cách có phần thanh nhã nhẹ nhàng, về tới Đại Nguyên liền quay trở về bản sắc cô gái thành thị hiện đại, cổ áo chữ V kéo vừa vặn chớm tới mép vú, không lộ áo lót nhưng mỗi cử động nhỏ cũng thấy thấp thoáng khe ngực mê hồn, thêm vào đôi mắt do dưới hàng mi cong như long lanh nước càng đầy vận vị làm nam nhân chao đảo, chúm chím môi hỏi: “Món canh này thế nào?”

Phí Sĩ Thanh còn chẳng dám ngẩng đầu, chỉ sợ mình không kịp lòng được lại nhìn vào chỗ không nên nhìn, đáp bừa: “Không tệ, ngon.”

“Vậy nhà mỹ thực có thể nói đây là canh gì không?” Tương Dịch Giai bất thành lình ra đề nhỏ.

Phí Sĩ Thanh sao ngờ tới chuyện này, cứng họng luôn, gãi đầu gãi tai, ý tứ rõ ràng là không biết.

“Tiểu Phàm, cậu thì sao?” Tương Dịch Giai nhìn Giản Phàm, phát hiện y chỉ nhấp miệng ném thử, bát vẫn còn nguyên: “Sao thế, không ngon à?”

“Không, ngon lắm.”

“Còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Nhà mỹ thực còn không ném ra, làm sao tôi ném ra.” Giản Phàm không trả lời thẳng, giống như không hứng thú ném thử nữa, cầm chén trà lên, ngay cả ly rượu vang cũng không đụng vào.

Chương 051: Bữa ăn lúng túng. (3)

Câu trả lời của Giản Phàm làm Tương Địch Giai cũng khựng người, còn chuẩn bị dùng món canh này để dẫn dắt đề tài, nhưng một thì gốc, một thì giả gốc, phản ứng hai người hết sức khác thường làm cô không hiểu ra sao, quay đầu nhìn anh mình.

Tương Cửu Đỉnh hơi ngả người tới: “Mấy món hai cậu vừa ăn đều là món chiêu bài của nhà hàng, chúng tôi bình thường ra món ăn thường mời một số danh gia ẩm thực ném thử, hôm nay phá lệ mời hai cậu đánh giá. Thế nào? Tôi thấy hai cậu kiệm lời quá.”

“Không phải, không phải ...” Phí Sĩ Thanh lắc đầu quây quây, cực lực phủ nhận: “Tôi chỉ biết ăn, anh đừng hỏi tôi, cái gì cũng ngon cả.”

“Vậy thì ăn thêm một chút.” Tương Địch Giai có vẻ rất chiêu cố tên béo, vừa nói vừa gấp thêm vào món vào bát hẳn.

“Vậy để tôi giới thiệu, quả tươi bốn mùa, tôm nướng ván sắt, hến sào hẹ, tỏi băm trần châu, cải bắc thái hấp cá vược, rau lục phân, và thêm món cuối cùng là canh bào ngư, tổng cộng là sáu món hải sản, đều là món chiêu bài của chúng tôi. Nếu ở thành phố duyên hải thì không hiếm, nhưng ở nội địa là cực phẩm.” Tương Cửu Đỉnh một tay đỡ khuỷu tay, một tay chậm rãi chỉ từng món giới thiệu, như đợi họ ngạc nhiên.

“Á, canh bào ngư, vậy té ra là bào ngư à? Sao không nói sớm, tôi còn chưa thưởng thức ra mùi vị.” Phí Sĩ Thanh hối hận không thôi, bộ mặt thất vọng không thua Trư Bát Giới ăn nhân sâm.

“Không sao, mang cho anh Phí đây thêm một phần.” Tương Cửu Đỉnh rất thỏa mãn với phản ứng này, chỉ huy phục vụ đi, nhưng tinh ý phát hiện khóe môi Giản Phàm nhếch lên, hình như có vài phần xem thường, ngạc nhiên hỏi: “À .. Giản Phàm, cậu thì sao?”

“Không tệ.” Giản Phàm không tỏ thái độ.

Tương Dịch Giai nghi hoặc nhìn Giản Phàm này giờ, cô không hiểu, biểu hiện của Giản Phàm hôm nay hoàn toàn khác với ở huyện Ô Long, cứ như hai người khác nhau, chàng trai nói chuyện dí dỏm sinh động, còn êm tai hơn anh mình đâu rồi?

Còn chưa kịp lên tiếng thì Tương Cửu Đỉnh tự khen: “Món canh này mới là chí bảo của nhà hàng, mười mấy vị lãnh đạo trong tỉnh đều ghé qua, bí thư Vinh của kỷ ủy tỉnh còn đích thân đề tự, chủ tịch Trần xưng là nhà mỹ thực số một hội liên hiệp kiều bào cũng khen không thôi. Bình thường một chén nhỏ này bán với giá 888 đồng, là món cực phẩm trong các loại canh. Bếp trưởng được tôi mời từ Phúc Kiến tới ...”

Người này không biết ăn, Giản Phàm nghe ra chín phần rồi, Tương Cửu Đỉnh chỉ biết khen ngon thế nào, mà không nói được ngon ở đâu, nghe là biết người ngoài nghề, y đoán ra từ đầu rồi cơ, giờ càng khẳng định.

“Đúng thế.” Phí Sĩ Thanh cười nịnh phụ họa, quay sang kéo cả Giản Phàm vào cuộc: “Oa ca, thế nào?”

“Ừ!” Giản Phàm đáp khẽ một tiếng, giọng không hề vui.

Tương Dịch Giai hồ nghi khẽ dùng khuỷu tay huých anh mình một cái, Tương Cửu Đỉnh ngẫm nghĩ: “Giản Phàm, món canh này so với Đệ nhất oa nhà cậu thì sao?”

Xem ra anh em họ nhất định muốn Giản Phàm phải lên tiếng.

“Không thể so được, cái quán nhỏ nhà tôi, có khi bán cả ngày mới được hơn tám trăm thôi.” Hỏi một đàng, Giản Phàm trả lời một nẻo.

“Ha ha, cũng phải, huyện thành nhỏ mà, có thể hiểu được.” Tương Cửu Đỉnh gật gù thông cảm.

Tương Dịch Giai miễn cảm nhận ra Giản Phàm tỏ ra vô vị, bình thản, nhưng trong lòng hình như không vui, vội vàng nói đỡ: “Tiểu Phàm, chúng tôi không có ý đó, chỉ là muốn khoản đãi hai cậu, hơn nữa cậu là chuyên gia, cũng muốn nghe ý kiến của cậu, tôi có nói với anh tôi là nhà cậu mở quán ăn, rất ngon.”

“Chỉ là quán nhỏ, nguyên liệu toàn rau xanh củ cải thôi.” Giản Phàm đáp qua loa.

“Món canh này rau xanh củ cải đương nhiên không thể so được, quán món hầm ở tỉnh thành nhiều lắm, đều là quán nhỏ

không đáng nhắc tới, không cùng một đẳng cấp, quan trọng là khẩu vị, nên tôi muốn nghe ý các cậu.” Tương Cửu Đỉnh thấy hai người kia không nói ra được lời gì có giá trị thì trịnh thượng nói.

“Ừm, có lý, lời này có lý.” Giản Phàm nghe hẳn đem món hầm coi thành đồ vỉa hè, không nén được giận, miệng vẫn cười: “Đương nhiên không so bì được, món canh này của anh kém xa rau xanh củ cải đấy.”

“Ặc ...” Phí Sĩ Thanh thất kinh, suýt nữa thì đứng bật dậy, mặt lộn tái đi.

Anh em Tương gia ngạc nhiên nhìn nhau, sắc mặt tỏ ra không vui rõ rệt, ý tứ là, không biết ứng xử.

Phí Béo sợ rồi, hẳn hiểu Giản Phàm, thằng này muốn giở trò, năm xưa cho ớt vào quần sịp lão tam, cho mù tạt vào kem đánh răng lão đại, vẻ mặt giống hết lúc này, tươi cười mà trấn định, thằng này càng giận cái mặt nó càng tỉnh.

Có điều nhớ lại Tương Cửu Đỉnh từ lúc vào cửa vênh vào ngạo mạn, để Giản Phàm kích thích hẳn cũng không tệ, được, tọa sơn quan hổ đấu thôi.

Mười mấy giây im lặng căng thẳng không ai nói gì, đến cả phục vụ viên cũng ngần ngại cúi đầu không dám thở mạnh, Tương Cửu Đỉnh tỏ rõ sự không thoải mái, giọng giả tạo: “Chà, xem ra Giai Giai nói không sai, đúng là cao nhân đấy. Vậy hôm nay để kẻ hèn này phải thỉnh giáo anh Giản rồi.”

Nói là tăng bốc, tựa như khách khí, nhưng vị trào phúng đặc sệt. Lời này ngữ khí không đúng, giống như phú ông gia sản bạc triệu với một công nhân mất việc, rất thành khẩn, người anh em, tôi nghèo lắm, nghèo tới mức chỉ còn mỗi tiền thôi ... Thế không phải chửi người ta thì là gì? Khi nói khuôn mặt hết sức điển trai phong độ nghênh lên đầy vẻ trịch thượng, giống như loại nhị thế muốn ăn đòn, khí chất nho nhã lịch thiệp là giả bộ thôi, làm Phí Sĩ Thanh cũng muốn tung chân đập vào cái mặt đó.

Giản Phàm lần này thực sự không khách khí rồi, cất giọng cũng chướng tai không kém: “Ông chủ Tương, anh không những tính toán kém, vị giác còn có vấn đề. Cái canh này, đúng là canh bào ngư, canh là cực phẩm, nguyên liệu không tệ, nước

canh dùng gà mái già, măng đông, chân giò, đậu nành nấu, rời bếp nhỏ sữa lắc lên mà thành. Không có gì sai cả, nhưng có thứ hỏng lớn, anh nói nửa ngày trời, đây là nhà hàng của anh, mà anh không ném ra.”

“Ném ra cái gì? Ngon lắm mà, có gì không đúng.” Tương Cửu Đỉnh hơi bất ngờ, phương pháp chế biến và nguyên liệu chính xác, trong khi Giản Phàm gần như không đụng tới, lòng hồ nghi, canh này có vấn đề thật?

“Nguyên liệu không sai, sai ở phương pháp, bào ngư khô ngâm dưới mười tiếng, phương pháp chính xác là sau khi ướp gia vị đem đun lửa nhỏ, thời gian cũng không được ít hơn mười tiếng, nước canh nấu ra màu như sữa, thịt bào ngư ăn đậm đà sượng miệng. Đó mới gọi là thượng phẩm. Nhưng bán canh này và thịt chỉ có bề ngoài, canh đặc đấy, nhưng thịt nhai như thịt khô, vô vị, đây là đại kỵ của nấu canh. Thứ này của anh không dùng lửa nhỏ đun, mà dùng nồi áp suất làm ra. Giám đốc Tương, tôi hỏi anh, nơi này có loại canh nào không dùng nồi áp suất nấu không?”

Phàm là làm canh, nhất là thứ canh đạt đẳng cấp, chú trọng dùng lửa dây vị, lửa nhỏ đun lâu, cầu đem hương vị đưa lên tới cực đỉnh, nếu dùng nồi áp suất nấu, mùi vị kém ngay. Ở huyện Ô Long có thể thi thoảng dùng nồi áp suất nấu canh xương, nhưng ở nhà hàng cao cấp như thế này mà làm thế, truyền ra sẽ làm trò cười.

“Cái gì? Cậu ném ra đây là canh đun bằng nồi áp suất?” Tương Cửu Đỉnh quay sang chỉ phục vụ viên: “Đi, gọi bếp trưởng Dương tới đây.”

Trừ Giản Phàm vẫn chậm rãi uống nước, cái tát này làm Tương Cửu Đỉnh bẽ mặt quá rồi, Phí Béo mắt đảo trái đảo phải, sợ chọc giận Tương Địch Giai, nhưng nghĩ nửa ngày mà không kiếm ra đề tài hòa hoãn không khí.

Không lâu sau, bếp trưởng mặt phì nộn, cười nhe cả răng vừa vào cửa lưng đã cúi xuống, xem ra đã được phục vụ cho biết rồi, vội vàng giải thích: “Tổng giám đốc, xin lỗi xin lỗi, hôm nay anh an bài quá gấp, không an bài kịp, chúng tôi phải dùng nồi áp

suất làm canh ... nếu không mai lại tới ... Chúng tôi làm lại lần
nữa.”

Chương 052: Bữa ăn lúng túng. (4)

Nghe chính miệng bếp trưởng thừa nhận cả hai anh em cùng mất mặt, Tương Dịch Giai là người mời khách, bây giờ dùng loại thứ phẩm múa rìu qua mắt thợ, xấu hổ sẵn giọng: “Bếp trưởng Dương, vậy thì anh phải nói cho chúng tôi biết trước chứ, thế này không phải phá chiêu bài của nhà hàng chúng ta sao?”

Tương Cửu Đỉnh mặt âm trầm như nước, không nói không rằng.

“Không đâu, không đâu, chúng tôi tuy dùng nồi áp suất, nhưng vị càng đậm, người bình thường không cách nào phát hiện ra Hôm nay thực sự là quá gấp, thực sự xin lỗi tổng giám đốc, xin lỗi các vị.” Bản mặt gian trá của đầu bếp lộ ra rõ ràng, ý của đầu bếp Dương là nếu khách hỏi tới sẽ thà chết không nhận, chẳng qua là ông chủ hỏi tới mới nói ra.

Tương Cửu Đỉnh bực mình phát tay đuổi bếp trưởng đi, lại nhìn phục vụ viên, chướng mắt đuổi đi nốt, chỉ lúng túng chốc lát, thần thái khôi phục như thường, giơ ngón cái lên cười lớn: “Có tài, thực sự có tài, Giản Phàm, anh Giản, làm sao ném ra thế?”

Phí Béo thở phào nhẹ người, Tương Dịch Giai lại đặc ý nhìn anh mình, biểu hiệu của Giản Phàm ít nhất chứng tỏ cô giới thiệu người không hề sai.

Người ta đã xuống nước mà Giản Phàm như chưa định buông tha, giọng vài phần khinh miệt: “Còn có vài thứ khác mà tôi ném ra được đấy, giám đốc Tương muốn nghe không?”

Xem ra hôm nay Giản Phàm muốn tụt quần đánh đít người ta rồi, Phí Sĩ Thanh cũng run, e cái bản mặt nhị thế của Tương Cửu Đỉnh không chịu nổi, Tương Cửu Đỉnh đã đành đi, hắn cũng khó chịu, nhưng mà làm vậy không nể mặt Tương mỹ nữ rồi. Một đại mỹ nữ duyên dáng mọng nước như vậy, Oa ca, sao mày không có tí thương hương tiếc ngọc gì thế? Mày có bạn gái rồi, mày không cần nhưng đừng liên lụy cả tới tao chứ.

“Nguyện nghe kỹ hơn.” Giọng Tương Cửu Đỉnh có thêm vài phần khách khí song vẫn có chút thách thức, sống ưu việt quen rồi, dù thỉnh giáo cũng không biết khiêm tốn là cái gì: “Mong anh Giản có gì nói nấy, tôi làm cái nghề này, tất nhiên có nghe danh món hầm Ô Long, luôn cho rằng là thứ tầm thường như rau xanh củ cải, hôm nay xem ra là tôi kiến thức hạn hẹp.”

Giản Phàm cầm bát canh vừa rồi chỉ ném thử đũa về phía trước: “Giám đốc Tương, thứ canh này của anh, tôi thực sự không hưởng thụ nổi, dùng nồi áp suất nấu canh là thứ yếu, còn có vấn đề lớn hơn, nếu là người chưa từng vào nhà hàng lớn, anh mang bào ngư ra dọa người cũng đành, nhưng vào miệng thực khách sành sỏi, anh đã phá chiêu bài của mình rồi đấy.”

“Có vấn đề sao?” Tương Cửu Đỉnh không hiểu vì sao Giản Phàm cứ tóm lấy vấn đề này không tha.

“Đương nhiên có, bào ngư khô này rửa bằng ô-xy già.” Giản Phàm ném ra qua lựu đạn.

“Cái này ...” Mặt Tương Cửu Đỉnh tức thì trắng hơn canh bào ngư vài phần.

“Ô-xy già sao?” Tương Địch Giai thả cái thìa nhỏ rơi vào bát keng một cái, quay đầu tức giận nhìn anh trai vẻ mặt không tự nhiên.

“Oa ca, là sao?” Phí Sĩ Thanh ghé tới hỏi, xem ra chỉ hần là không hiểu gì.

“Chính là một trong số thủ đoạn dùng hóa chất công nghiệp làm thực phẩm đẹp mắt hơn, bào ngư khô có nhiều chế phẩm màu sắc khác nhau, chất lượng khác nhau, có màu xám, nâu, hoặc là vàng sẫm, sau khi dùng nước lạnh ngâm mềm, thêm ô-xy già vào rửa để làm trắng, trông đẹp mắt. Đừng lo, nếu dùng lượng nhỏ, sẽ không ảnh hưởng, trong ngành ẩm thực này vài chuyện cấm không xuể, dù là quán có chữ tín nhất, đôi khi vẫn phải dùng nó để khiến món ăn ngon mắt hơn, nếu làm tốt, xử lý thỏa đáng, nguy hại với thân thể không nhiều. Chẳng qua là cái lưỡi của tôi quá nhạy thôi.”

Thế là Tương Địch Giai và Phí Sĩ Thanh đều chuyển sang trận tuyến của Giản Phàm, hai người họ nào biết mấy chuyện này, ai chẳng biết ô-xy già là thứ hóa chất dùng trong dầu gội đầu, bây

giờ nghe vậy chẳng hóa mình ăn nước gội đầu à? Tuy không phát hiện ra, nhưng cảm giác thì vẫn khó chịu không khác gì biết bị người ta nhỏ nước bọt vào đồ ăn vậy.

Tương Cửu Đỉnh nhất thời không đối đáp được, kỳ thực chuyện này không cần quá nghiêm túc, quán ăn nào mà chẳng có vài tiểu xảo, ví như nấu thịt bò, cho ít phân u-rê thì thịt mềm càng nhanh; nấu lẩu, cho hạt anh túc vào càng dậy vị; các loại đồ nướng, dùng ớt công nghiệp sẽ rẻ và có vị hơn ớt thiên nhiên, đây là nhà hàng lớn, chứ còn nhà hàng nhỏ có khi dùng dầu trong cống cũng chưa biết chừng ... Kinh doanh hải sản mà không có ít ô-xy già mới là trò cười, ai chẳng làm thế, nhưng không ai nói ra, nói ra rồi, thực sự khiến Tương Cửu Đỉnh không thể phủ nhận.

Chẳng những không phủ nhận được, thậm chí còn không dám tranh biện.

Giản Phàm định đuổi cùng giết tận cho hả hê một hồi, nhưng Tương Địch Giai ngồi đó, ít nhiều không đành lòng: “Giám đốc Tương, nói tới đây thôi, nói nữa sợ anh không chịu nổi. Công tâm mà nói, bữa cơm này không tệ, anh không sai, bếp trưởng không sai, cái ngành ẩm thực này xưa nay là thế, mắt không thấy cho lòng thanh tịnh. Còn về đạo ăn uống, có người thích bào ngư hải sâm, cũng có người thích rau xanh củ cải, không nên so, vả lại bào ngư dù làm kém tới mấy, giá cũng hơn hẳn rau xanh củ cải rồi, chúng ta vốn không cùng đẳng cấp, làm sao so với nhau?”

Phí Sĩ Thanh suýt cắn lưỡi, Oa ca chửi người ta luôn như thế, trải đường rất dài, giống như tự trào, thỉnh linh chêm một câu làm người ta nghẹn giọng.

Không ngờ Tương Địch Giai nghe ra, nói xen vào: “Giản Phàm, cậu nói thế là ý gì?”

“Không ý gì cả!” Giản Phàm tim đập bộp một cái, vì Tương Địch Giai không gọi y là Tiểu Phàm, mà gọi thẳng tên rồi.

“Sao tôi nghe như cậu đang chửi người khác, lời khó nghe cũng đã nói ra rồi, sao không nói hết ra đi, còn vòng vèo chửi người không phải nam nhân.” Tương Địch Giai rõ ràng là lên tiếng bảo vệ anh trai mình.

Giản Phàm nhìn mặt Tương Định Giai dần lộ sắc giận, đôi mắt to đen trắng rõ ràng nhìn y không chớp, dù thế nào người ta cũng là người một nhà.

Xì, mỹ nữ thì sao nào, mỹ nữ thì phải nhường nhịn à? Cô dù có đẹp tới khuynh quốc khuynh thành thì cũng liên quan gì tới tôi?

Giản Phàm nghĩ thế, cơn giận không tên cũng bốc lên theo, úp ngược chén nước xuống, chẳng hề nhường nhịn nhìn lại, nhìn rõ chớp mũi Tương mỹ nhân, nhìn cánh môi hồng nhuận ươn ướt hơi cong lên, nhìn hàng mi không hề chớp, khuôn mặt ấy, khí chất ấy, vạn người e khó có một ... Nhìn rõ hơn ở nhà chiêm đái chính phủ Ô Long hôm đó. Có điều không động lòng nữa, không ảo tưởng ái muội nữa, cũng không khát vọng quay đầu nhìn nữa.

Muốn đấu à? Tôi không đấu lại cô chắc?

“Được, hai vị muốn nghe thì tôi nói cho hết.” Giản Phàm trầm giọng nói: “Một món canh không chỉ ném ra vị, còn ném ra hưng suy của cái nhà hàng này, cha tôi dạy, biển hiệu uy tín chú trọng thiên, địa, nhân, hòa! Thiên là thiên thời, địa là địa lợi, nhân là danh tiếng, hòa là hóa khí, bốn thứ hỗ trợ lẫn nhau, không thể thiếu.”

Phí Béo ở dưới gầm bàn lén đá Giản Phàm, thằng này chẳng lẽ hôm nay tiêu chảy rồi uống lộn thuốc, ngay cả Tương mỹ nữ cũng sinh sự.

Giản Phàm không chỉ uống lộn thuốc, mà có vẻ còn là thuốc nổ: “Mấy năm qua mức độ sinh hoạt tăng lên, thời lái lớn của quán hải sản qua rồi, bào ngư nuôi có khắp nơi, phẩm chất tốt chỉ có hơn trăm đồng một cân, người từng ăn bào ngư nhiều lắm. Dù là anh treo biển bào ngư Châu Úc cũng chẳng dọa được ai. Nên loại khách sạn lấy quý để thắng như anh, mất thiên thời.”

“Khách sạn này nằm ở giao giới thành thị cũ mới, chỗ để xe chẳng có mấy, giờ còn tấp nập, đợi vành đai số hai mà làm xong, nơi này mất địa lợi, chẳng còn khách vãng lai qua đây nữa. Còn về danh tiếng, chắc không cần tôi nói, bếp trưởng dám lừa cả ông chủ, còn ai không dám lừa? Nhân viên trong nhà hàng còn

nhiều hơn cả khách, dọc đường lên đây, người ăn cơm chẳng có mấy, không đủ khách, lấy đâu ra danh tiếng? Dù anh có bản lĩnh thông thiên, cũng chẳng thể xoay chuyển trời đất.”

“Còn hòa khí sinh tài, hai chữ hòa khí, ở tuổi anh và tôi, e là chưa lĩnh hội được, cái nhà hàng này mất cả tử khí rồi, anh đóng cửa đi cho lành.” Lời nói tới đó là dừng, nói xong Giản Phàm thở ra một hơi thư thái.

Chương 053: Chân tướng không ai ngờ.

Phòng im ắng tới mức nghe thấy cả tiếng điều hòa chạy ro ro, hình như có luồng hơi lạnh phả vào gáy khiến Phí Sĩ Thanh rùng mình, miệng uống dở rượu phun vào ly, mắt lăm lét nhìn anh em Tương gia mặt sa sầm lại như khoai tây gặp sương, định dẫm chân Giản Phàm, không ngờ chậm một nhịp bị y dẫm trước.

Tương Địch Giai ánh mắt phức tạp, mỗi lần gặp Giản Phàm là cảm thụ khác nhau, lần đầu ở Đệ nhất oa, cảm thấy sự đơn thuần, nhiệt tình, sau đó ở nhà khách phát hiện ra y rất láu lỉnh, còn bây giờ, cô cũng không rõ.

Ngược lại Tương Cửu Đỉnh hai tay đan vào nhau, lưng hơi ngả ra sau, sắc mặt nghiêm trọng.

Thái độ này làm Giản Phàm càng tin tưởng vào phán đoán của mình, xem ra đây đúng là tâm kết của hai người họ, nếu không đã chẳng mời một hiệp cảnh lương tháng 800 như mình tới đây: “Lời đã hết, cảm ơn giám đốc Tương, chị Tương đã thịnh tình khoản đãi, tôi ăn xong rồi, cũng nói hết rồi. Anh Phí, chúng ta về trước chứ?”

Phí Sĩ Thanh muốn rời khỏi cái nơi làm người ta lúng túng này mà chẳng được, ừ ừ mấy tiếng, đứng dậy đuổi theo Giản Phàm, đi sau mà vượt lên trước, chạy như ma đuổi khỏi nhà hàng hải sản Cửu Đỉnh.

Mất một lúc lâu, hai anh em Tương gia vẫn còn đứng ngây tại chỗ, cách tường kính nhìn ra ngoài, đến khi thấy hai bóng dáng kia hòa lẫn trong đám đông nhón nháo bên ngoài, Tương Địch Giai quay sang anh trai, đôi mắt đẹp hơi nheo lên, giọng mang vài phần chất vấn: “Anh, những điều cậu ấy nói đúng hả?”

“Ừ, đúng là thiên ngoại hữu thiên, thằng nhóc đó ánh mắt chuẩn xác, chỉ là miệng càng đáng ghét.” Tương Cửu Đỉnh có vẻ trầm tư nhiều hơn tức giận.

“Anh và mẹ kinh doanh nhà hàng này đã năm năm, vấn đề đã nhìn ra mà vẫn giữ, chỉ là không muốn nhìn nó đổ bể mà thôi,

đúng không?” Tương Dịch Giai suy đoán.

“Không muốn cũng không được, khí số đã hết, thời đại hoàng kim thấy ai xẻo người đó đã qua, giờ mọi người tiêu tiền lý trí hơn, trừ đám quần lão gia tiêu tiền nhà nước thì chẳng còn ai tới nhà hàng nữa ... Nhưng mà thằng nhóc đó làm sao mà ném ra được vị ô-xy già chứ, dù có chằng nữa, vừa rửa vừa ninh, đã chế biến kỹ như vậy rồi làm sao ném ra được, đây là chuyện không thể nào.” Tương Cửu Đỉnh hồ nghi không thôi, trên đời có cái lưỡi nhạy tới mức độ đó à, không, mức độ đó thì phải gọi là siêu năng mới đúng, tới giờ hẳn cũng không dám khẳng định.

Nói tới chuyện này cả Tương Dịch Giai càng không vui, dẫm chân giận dỗi: “Anh đúng là thất đức, làm em ăn bào ngư ngâm ô-xy già, về em mách cha, anh là đồ gian thương hại cả em gái.”

Tương Cửu Đỉnh cười khổ không thôi: “Nguyên liệu không đồng đều, phải dùng một chút thủ đoạn, anh thề không ảnh hưởng tới sức khỏe, nhà chúng ta không dùng dầu dưới cống, không bán rượu giả đã là có chữ tín lắm rồi đấy.”

Tương Dịch Giai càng nghe càng ức: “Anh, đừng tự cho là đúng như thế được không? Hôm nay chọc giận hai người bạn của em rồi, anh nói phải làm sao đây?”

“Gì, anh chọc giận chúng!? Em gái này, em xem cả buổi tối anh nói được vài câu chứ? Em còn chưa gả đi mà đã ăn cây táo rào cây sung rồi, hôm nay anh mắt mặt còn ít à, mà khách do em dắt về đây, vậy anh phải giận ai đây?” Tương Cửu Đỉnh oan ức hết sức, vừa nãy ăn trái đắng còn chưa nuốt trôi giờ lại bị em gái trách móc, nhưng mà em gái đàn hanh từ nhỏ, chịu thôi.

Chẳng ai còn hứng nói chuyện thêm nữa, hai anh em cùng chán nản vào xe, vừa mới ngồi xuống, chuẩn bị nổ máy, Tương Cửu Đỉnh chợt nhớ ra cái gì quay sang nói: “Giai Giai này, thằng nhóc đó có chút tà môn, hay là hôm nào đó mời y ra, nói chuyện tử tế, anh thấy y có tài đấy, nói không chừng em nhặt được bảo bối.”

“Xì, đừng mang mặt gian thương ra lừa em nữa, em không đi, người ta chiêu đãi em nhiệt tình, anh chiêu đãi bằng cái gì, em không còn mặt mũi nào gặp người ta nữa.” Tương Dịch Giai tay

chống cửa sổ, mắt nhìn dòng xe qua lại, chuyện này làm lòng cô cứ quai quái không nói rõ được, trút giận lên anh trai.

Đây là khu vực đông đúc nhất nhưng cũng phức tạp nhất, vì vành đai hai đang thi công nên biến nơi này thành điểm đen giao thông, đủ các loại xe cộ đổ dồn về phía này, ý thức giao thông tệ hại. Xe bus đi nghênh ngang như đường của riêng mình, nam thanh nữ tú thì càng hổ báo, qua đường không thèm chờ đèn xanh đèn đỏ, thích qua là qua, chỗ nào cũng qua được, cảnh sát giao thông thì biệt tăm chẳng thấy bóng dáng đâu, anh em họ Tương phải vất vả mãi mới thoát được, thực sự là nơi không thích hợp mở nhà hàng cao cấp như thế này nữa.

Cách đó không xa là ngõ Liễu, nơi đây là thiên hạ của chợ đêm, sôi động náo nhiệt, nam nữ trẻ tuổi rất thích nơi này, lúc này, bóng đêm đã hoàn toàn buông xuống thành phố, ánh đèn từ hàng quán hai bên đường chiếu ra đủ mọi màu sắc, làm người hoa mắt. Các cửa hàng lớn càng tranh nhau khoe sắc, các cô gái trẻ xinh ăn mặc như trong bộ truyện tranh Nhật thu hút khách hàng lưu luyến dừng chân.

Phí Sĩ Thanh lại chẳng để ý các em gái mời gọi, kéo tay Giản Phàm chạy như bị chủ nợ truy đuổi, chạy tới khi không còn nhìn thấy nhà hàng Cửu Đỉnh nữa mới thở phào dừng lại, chỉ là nhớ tới Tương Định Giai lại có chút không đành lòng, trách móc: “Oa ca, mà ác thế, nói lời không may mắn đã đành, lại còn mở miệng bảo người ta đóng cửa?”

“Tao kích thích hẳn không được à, ai bảo kênh kiệu, mà thấy thái độ họ có giống mời khách không? Rõ ràng ngay từ đầu xem thường chúng ta, định khoe khoang hay bố thí vậy?” Giản Phàm ngửa đầu nhìn trời, chân đi chữ bát, hiện giờ ngẫu rồi, vui tới ngoác miệng rồi, đã làm là làm tới cùng, trở mặt rồi, sau này khỏi gặp lại Tương Định Giai, mình khỏi phải tư tưởng hão huyền nữa.

“Mà sao mà biết người ta kinh doanh không tốt, mà hiểu món này từ bao giờ?” Phí Sĩ Thanh bỏ qua, vì hẳn cũng không ưa Tương Cửu Đỉnh, đã là anh em phải đồng đối ngoại, hỏi chuyện khác.

“Tao biết đâu, người ta nói cho tao đây, mày nghĩ xem, sáu bảy giờ tối là giờ cao điểm mà nhà hàng chẳng có mấy khách, liệu có làm ăn tốt được không? Nếu ở Đệ nhất oa thì tao bận tối mắt rồi ... Còn mấy lời đằng sau chỉ để tăng thêm trọng lượng thôi, giống như mày đã thắng rồi thì nói quái gì mà chẳng đúng, ha ha ha.” Giản Phàm sững khoái vô cùng.

“Sập cũng tốt, ai bảo cho tao ăn nước gội đầu, may mà mày ném ra không ăn.”

“Tao ném ra cái rắm, tao lại chẳng phải thần, cũng chẳng có dị năng. Nhưng cái nghề này là thế, mười nhà hàng ở thành phố này thì bảy cái là tao từng tới làm việc rồi, tao biết thừa, dù lần này hẳn không dùng, thì trước kia cũng từng dùng, mày cứ tới bất kỳ nhà hàng nào cũng có thể nói câu này, tao đảm bảo bách phát bách trúng.”

Giản Phàm còn lạ gì, làm hải sản mà không có chút ô-xy già mới là lạ, thứ này không thể công khai, Tương Cửu Đỉnh mới không dám tranh cãi, cái này thử trăm lần chuẩn cả trăm, đi tới nhà hàng nào cũng có thể dùng.

“Mày thật thất đức.” Phí Sĩ Thanh cứ nghĩ tới khuôn mặt diêm lệ vô song Tương Dịch Giai là muốn đập đầu vào tường: “Nhưng nếu mày không ném ra, tại sao lại không ăn?”

“Mày còn mặt mũi mà hỏi à?” Giản Phàm nổi khùng bóp cổ thằng béo lắc lẩy lắc đẽ: “Mày nghĩ tao không muốn ăn à, cả đời được mấy lần ăn canh bào ngư? Nhưng tao ăn sao nổi, hai thằng tiện nhân bọn mày hại cái bụng tao tới giờ còn chưa yên, nếu tao mà ăn vào ... mày có thấy tao không dám cả uống rượu vang chỉ uống nước lọc không, chai rượu đắt tiền như thế ai chả muốn uống. Bà mẹ nó, khẳng định là chủ ý thôi của mày, tao bóp chết mày.”

“Ha ha ha, tao còn tưởng mày thành thần rồi, hóa ra là cái bụng giở trò quỷ.” Phí Sĩ Thanh tuy bị bóp cổ tới khó thở vẫn cười chảy nước mắt.

Chương 054: Món ăn đại chúng.

Thằng béo biết huyền cơ trong đó, nhưng Tương Cửu Đỉnh không biết.

Ném thử biết ngũ vị, một bữa biết hưng suy.

Biểu hiện của Giản Phàm khi đó quả thực làm người ta chấn động tới mức khiếp hãi. Tương Cửu Đỉnh ở trong ngành nghiệp này cũng lăn lộn tới mười năm rồi, từ khi tiếp nhận chuyện làm ăn của gia tộc, nhà hàng hai sao lên thành ba sao, tuy không phải là nổi bật trong nghề, nhưng cũng có chỗ đứng của mình. Ba mươi tuổi sáng lập ra thương hiệu hải sản Cửu Đỉnh, chuyên môn mời bếp trưởng từ Phúc Kiến về, cũng hưng thịnh được hai năm.

Cho dù bây giờ thị trường bão hòa, kinh doanh không tốt, nhưng dựa vào quan hệ của cha mẹ, miễn cưỡng duy trì không thành vấn đề. Bản thân hắn cũng suy tính chuyển hướng kinh doanh lâu rồi, nhưng không nghĩ ra con đường thích hợp, nghe em gái nói, Tương Cửu Đỉnh chẳng qua mang tâm lý thử cho biết, nếu không coi như phép lịch sự qua lại cũng được, không ngờ bị thằng nhãi miệng còn hôi sữa làm mất hết thể diện.

Vì chuyện này Tương Cửu Đỉnh chuyên môn hỏi bếp trưởng, thử dùng lửa nhỏ và nồi áp suất nấu canh, có điều ném đi ném lại, loại khác biệt cực nhỏ đó bản thân không nhận ra, đừng nói hắn, mấy nhà dinh dưỡng kinh nghiệm cũng không ném ra. Lại nói tới chuyện dùng ô-xy già, bếp trưởng cũng cười khổ, thề chỉ dùng tỉ lệ 1 trên 12, hơn nữa hấp qua, tuyệt đối vô hại với thân thể con người.

Điều này làm Tương Cửu Đỉnh kinh hãi bội phần, một ngày ba lần gọi điện thúc giục em gái liên hệ với hai bảo bối sống đó.

Con người là giống đê tiện, ai mà trước mặt nói hay ho, chưa chắc hắn coi ra gì, nhưng nếu ai tát thẳng mặt hắn, đời này hắn không quên được. Tương Cửu Đỉnh cũng như thế, ngay Tương Địch Giai cũng không hiểu được loại tâm lý, có điều nghe anh

traí đúng là muốn nói chuyện với Giản Phàm, miễn cưỡng đồng ý.

Vấn đề là, Tương Địch Giai chuẩn bị liên hệ với Giản Phàm mới phát hiện, mình hai lần cho y số điện thoại, Giản Phàm chưa từng gọi cho mình, mà mình lại không biết số điện thoại của y ... Không sao, còn điện thoại của Phí Sĩ Thanh cơ mà, liên hệ mới biết hai người họ tới Miên Sơn chơi rồi, sau đó tới Kiều giả đại viện, lần liên hệ thứ ba thì đã về huyện Ô Long.

Có lẽ bởi sự ưu việt của một mỹ nữ, Tương Địch Giai luôn cho rằng, Giản Phàm nếu biết mình tìm sẽ chủ động liên hệ. Khi ở Ô Long, mấy lần đối diện, ánh mắt ái mộ của Giản Phàm dù nữ nhân ngọc mấy cũng nhìn ra, có điều cô không phản cảm, một tiểu soái ca như thế cũng tán thưởng mình, đương nhiên là chỉ có tự đắc.

Đáng tiếc lần này Tương mỹ nhân tính nhầm, liên hệ với Phí Sĩ Thanh ba lần, rõ ràng Giản Phàm đi chơi cùng, biết là mình tìm, còn giả ngốc, cứ như đợi mình chủ động liên hệ vậy. Chỉ là đã nhận lời anh trai, Tương Địch Giai lần cuối cùng cũng hỏi số Giản Phàm, khi chuẩn bị gọi điện lại thấy không thoải mái, có chút khó mở miệng.

Tối ngày hôm đó, bất kể Giản Phàm có không đúng, nhưng Tương Địch Giai đãi khách không chu đáo, biểu hiện của anh trai làm người ta quá ảm ức, thức ăn không tốt, khiến cô luôn có vài phần áy náy, lúc ở huyện Ô Long, hai chàng trai đó cung phụng mình như thần tiên, giờ ngay cả Phí Sĩ Thanh như chó nhỏ bám đuôi mình cũng có chút xa lánh rồi.

Cân nhắc mãi, Tương Địch Giai quyết định gửi tin nhắn: “Giản Phàm, tôi là Tương Địch Giai, cậu có rảnh không? Nếu rảnh, tôi có

chuyện muốn tìm cậu.

Tin nhắn gửi đi, đến tận ngày hôm sau mới thu được hồi âm, chỉ có hai chữ: “Không rảnh!”

Tương Địch Giai không khỏi có vài phần tức giận lẫn xấu hổ, tự tôn bị kích thích, kiên nhẫn tự nhủ, Giản Phàm vẫn còn tâm tính trẻ con, khách khí gửi tin nhắn nữa: “Cậu còn giận anh tôi

sao? Nếu có chỗ nào chiêu đãi không chu đáo, tôi thay anh ấy xin lỗi.”

Lần này chưa tới một phút đã thu được hồi âm: “Không phải chứ? Hình như người tức giận phải là anh chị chứ?”

Đúng là trẻ con, Tương Địch Giai phì cười, lấy đó làm cơ đi vào chủ đề, lại gửi tin: “Cậu không giận, vậy là tốt, anh tôi hiện rất có hứng thú với món hầm truyền thống, nhờ tôi

hẹn gặp cậu, cậu có rảnh nói chuyện không?”

Rất lâu sau Tương Địch Giai mới thu được tin nhắn khiến cô dở khóc dở cười: “Xin lỗi! Thuê bao quý khách vừa gọi hiện ở khu vực

không có sóng, không thể nhận tin nhắn!”

Từ nhỏ tới lớn chỉ có cô từ chối người khác, bị cự tuyệt đúng là lần đầu. Chẳng qua là chú nhóc nghèo ở quê thôi, vênh váo gì chứ!?

Tương Địch Giai giận rồi, không thèm liên hệ nữa.

Em gái bỏ qua, anh trai lại không bỏ được.

Tương Cửu Đỉnh càng tò mò, trước kia vốn không để tâm, lần này thi thoảng nghe người khác bàn tán dùng nồi cũ hầm canh ngon thế nào, phái người phòng kế hoạch trong công ty tới các quán ăn vừa và nhỏ trong tỉnh tìm hiểu. Thị trường này vốn không liên quan tới ẩm thực Cửu Đỉnh định hướng phát triển cao cấp, cho nên luôn bỏ trống. Tương Cửu Đỉnh thậm chí còn tự mình dẫn người tới một quán có tiếng ở Tây Thành ném thử.

Mùi vị cũng khá, nước canh dễ ăn, mỹ thực đại chúng, xưa nay luôn ăn nhiều không ngán. Thế cũng đã đành đi, làm người ta đổ mắt là khách khứa liên miên không dứt, theo nhân viên điều tra thị trường báo về, loại quán ăn đại chúng này, từ mười giờ sáng tới 12 giờ đêm không lúc nào là thiếu khách, giờ cao điểm phải từ chối phục vụ là chuyện bình thường, nghe thôi đã khó ngồi yên.

Lại tìm hiểu doanh thu, không biết thì thôi, biết rồi choáng váng, căn cứ vào tin tức thám tử thị trường đào bới được, một nhà hàng tầm trung lấy món hầm truyền thống làm món chính,

đầu tư chỉ ba mươi vạn, thời hạn thu hồi vốn không quá hai năm. Nếu quán nhỏ một chút, vị trí tốt một chút, vài tháng là thu hồi vốn. Quán lớn nhất diện tích kinh doanh chỉ 200 m², mà kinh doanh đã mười hai năm rồi, nghe nói quán đó từng chuyển vị trí một lần mà không hề ảnh hưởng tới lượng khách.

Tương Cửu Đỉnh đang đau đầu tìm hướng đi mới cho nhà hàng của mình, đọc xong báo cáo, hứng thú với món hầm nổi sốt càng đậm.

Những năm qua thị trường ẩm thực phong vân vô chùng, nào là món Xuyên, món Lỗ, nào là lẩu, hải sản, đủ các loại món ăn đua nhau lập nên mấy trăm hàng quán ở tỉnh thành, thậm chí món ăn Tây cũng góp vui. Trong đó không thiếu những nhà hàng lớn động chút là đầu tư cả trăm vạn, khơi lên làn sóng lớn, ngựa ô xuất hiện liên tục. Nhưng gần như đều chỉ hưng thịnh một thời rồi lắng xuống, kinh doanh ảm đạm, thậm chí là lạng lẽ đóng cửa.

Đất đai nơi nào nuôi người nơi đó, khẩu vị mỗi nơi mỗi khác, người Đại Nguyên ăn quen mì và bánh bao, hải sản đắt tiền chưa chắc ăn sướng miệng bằng rau xanh củ cải.

Tương Cửu Đỉnh chẳng cảm thán sức sống của món ăn truyền thống, chỉ ngạc nhiên, nếu nói về lợi nhuận, món hầm cũng thu lãi lớn, một nồi mộc nhĩ nấm tươi rau hoàng hoa, chi phí chỉ 5 đồng mà bán được tới hơn 30 đồng, nếu tính tỉ lệ lợi nhuận, hải sản cũng không kém là bao, nhưng so số lượng bán ra, không cách nào bì được, vì sao người ta có thể ăn rau củ ngày qua ngày, hải sản thì vài ba bữa là không chịu nổi rồi. Nghe nói kỷ lục cao nhất một quán món hầm là một ngày bán một trăm bảy mươi sáu nồi.

Nói tới đó liền hiểu ra một chuyện, những người này mới là im ỉm phát tài. Còn giới ông chủ nhà hàng như hắn, nhìn thì phong quang vô hạn, nhưng mà nợ ngân hàng, nợ cổ đông không ít. Còn những người kín tiếng mở quán, mỗi nhà có vài chục vạn là chuyện nhỏ. Chút tiền đó trong mắt Tương Cửu Đỉnh chưa là gì, nhưng người tay trắng lập nghiệp nhiều như thế, so với dựa vào bóng râm đời trước kiếm tiền, ai hơn ai kém quá rõ.

- Ngạc nhiên, chuyện tiếp theo càng ngạc nhiên.

Chương 055: Quán nhỏ bên đường. (1)

Phòng kế hoạch điều tra hơn mười ba quán ăn lấy món hầm làm món chính, có một chi tiết khiến Tương Cửu Đỉnh chú ý, bếp trưởng đa phần tới tự huyện Ô Long.

Mảnh đất Ô Long đó đất nghèo núi nghèo, năm xưa đói kém bỏ chạy rất nhiều, đặc trưng rõ nhất của người Ô Long là, cả nhà vác theo nồi lớn, đi tới đâu ăn ở đó, lâu dần thanh danh nồi Ô Long ngày càng lớn, hơn nữa làm đầu bếp được ăn no cũng là chí hướng đầu tiên của người chạy nạn. Bao năm lắng đọng, những người làm đầu bếp làm phục vụ ở ngoài đều thành tài, thậm chí là phát tài, những người này về quê, dùng kinh nghiệm của mình dạy cho đời sau, dạy ra lớp lớp đầu bếp Ô Long.

Vì thế mà thường xuyên có cảnh, trong quán con gái rửa rau, mẹ đảo cơm, con trai chặt thịt, cha đứng bên bếp, mỗi nhà có thể lập nên một cái quán, mà loại quán như thế mở khắp Ô Long, ở tỉnh thành cũng thế, nhiều lắm là thêm vài phục vụ, còn bản chất không đổi.

Truyền qua nhiều đời liền thành nơi đầu bếp xuất hiện lớp lớp, đầu bếp nhiều, trong đó không sợ thiếu tinh anh, kém một chút cũng có thể mở quán nhỏ nuôi gia đình, khá hơn thì mở nhà hàng có sao.

Chuyện này thảo luận từ trong phòng tới hội nghị phân tích thị trường, trong khi thảo luận, không ngờ có vài nhân viên quản lý trung tầng nhắc tới cái tên Ô Long đệ nhất oa, hỏi kỹ mới biết, quá nửa đầu bếp món hầm ở tỉnh đều từng làm nhân viên ở quán nồi hầm ở Ô Long, cho dù chưa làm thì cũng từng tới Ô Long thỉnh kinh, mà nhà nổi danh nhất chính là Ô Long đệ nhất oa.

Rồi, vòng qua vòng lại, lại trở về huyện Ô Long, trong hội nghị, Tương Cửu Đỉnh có chút thất thần, lúc này mới nhận ra đã xem thường món ăn đại chúng này rồi, trong mắt hiện lên tờ nhân dân tệ.

Thế cho nên Tương Cửu Đỉnh mới ra sức thuyết phục em gái cùng mình tới huyện Ô Long một chuyến. Giản Phàm là thứ yếu, còn thứ nổi sốt hầm này, hẳn không có chút kích động không nắm trong tay không được.

Điều tra, nghiên cứu, khi hai anh em lần nữa tới huyện Ô Long thì đã là nửa tháng sau.

Mùa thu trời trong gió mát, phong cảnh vùng thôn quê rừng núi càng đẹp, rời khỏi đường cao tốc, men theo quốc lộ đi về phía tây, không khí đô thị phai nhạt dần, thị trấn thôn xóm, phong vận cổ kính càng đậm hơn. Bên đường ngô đã cao bằng người, cao lương còn cao hơn nữa, từng khoảnh từng khoảnh ruộng nối nhau thành tấm thảm xanh, mở cửa xe, gió thiên nhiên lùa vào, hòa trộn với mùi đất và cỏ xanh.

Chiếc Cadillac màu đỏ rực đi trên đường quốc lộ hết sức bắt mắt, không những người nhìn, mà lừa, trâu cũng ngạc nhiên ngừng gặm cỏ ngẩng đầu nhìn ngạc nhiên, ngựa cô kêu một tiếng.

Cho dù đã tới một lần rồi, Tương Địch Giai vẫn rất hưng phấn, dọc đường nói không ngừng, lái xe là Trương Khải, giám đốc bộ phận ẩm thực khách sạn Holiday Cửu Đỉnh, có vẻ cũng là người lớn lên trong thành phố, thấy cái gì cũng mới mẻ hỏi đông hỏi tây suốt, thế là cô tiểu thư thành thị Tương Địch Giai lại thành hướng dẫn viên của hai người.

Khi tới gần huyện thành Ô Long, Tương Địch Giai chỉ cửa Ô Long đệ nhất oa, mặt đường rộng rãi vốn là bãi đỗ xe tự nhiên, Tương Cửu Đỉnh và Trương Khải xuống xe liền ngăn người.

Đúng là thấy mặt chẳng bằng nghe danh.

Chẳng qua chỉ là một kiến trúc hai tầng cũ kỹ mà thôi, nhà gạch mái ngói kiểu cũ, trên mái nhà còn có con kỳ lân trấn trạch làm bằng đất. Có lẽ là do đất rẻ, đằng sau còn có sân chiếm tới bốn phần diện tích, chẳng hiểu xây từ đời nào rồi, trừ cái biển có mấy chữ lớn trông uy phong ra, cái nhà này thậm chí còn không so được với mấy cái quán nhỏ mới xây bên đường, đương nhiên so với khu vực vụ bên đường cao tốc thì càng kém.

Chỗ hay duy nhất là bãi đỗ xe bên đường, có thể mở rộng thoải mái.

Tương Dịch Giai đưa tay khẽ đánh anh trai một cái: “Anh, chớ có phạm vào sai lầm cũ, khi chủ tịch Trần dẫn bọn em tới đây, em cũng thấy không vừa ý, nhưng ăn một bữa, tâm phục, bụng càng phục.”

Tương Cửu Đỉnh thừa nhận: “Nếu không phải em nói, e cả đời anh chẳng bước chân vào loại quán nhỏ này. Đi, giám đốc Trương, chúng ta vào thôi.”

Ba người nối nhau đi vào, quán thì vẫn thế, gương mặt trong đó lại khác. Đang giờ cơm, trong quán hết sức náo nhiệt, bàn ở đại sảnh đều kín người, bàn nào bàn nấy bày nổi lớn nổi nhỏ, những cái bát sứ chất thành chồng bốn bên bàn, nam nam nữ nữ đều giống nhau, ăn tới miệng bóng nhẫy, trán nhễ nhại, nóng mà, hai cái quạt mở hết công suất cũng không đủ.

Ngoài ngạc nhiên Tương Cửu Đỉnh lộ ra chút ghét bỏ, đám thực khách này nhìn là biết quá nửa là loại lái xe, không thì bốc vác bán hàng rong, ăn cơm còn dựng cái gánh bên cạnh, dùng chân kẹp lấy như sợ người ta lấy mất. Dáng ăn càng khó ưa, cầm cái bát to bằng cả mặt lên húp sùm sụp, thi thoảng dừng lại chỉ để “xì” một cái lau nước mũi, tởm không chịu được.

Tương Cửu Đỉnh vừa đi vừa né tránh, sợ bị người ta quệt bẩn người, vội vàng theo phục vụ lên lầu. Tương Dịch Giai thấy người đón khách là cô bé thu ngân, nhìn quanh không thấy chàng trai cười như nắng sớm kia đâu, lòng hết sức thất vọng.

Người đón khách là Đào Hoa, Tết cái bím tóc to sau đầu, vẻ mặt cũng chẳng mấy nhiệt tình, mời khách vào phòng bao sát bên đường. Đào Hoa tay cầm bút ném thực đơn lên bàn, hời hợt hỏi: “Ăn gì?”

Thái độ chẳng giống đón khách, mà như thăm vấn phạm nhân.

Khác biệt quá lớn so với hai lần trước tới đây làm Tương Dịch Giai sững sốt, có điều nhanh chóng bình thường lại, quán nhỏ bên đường, có cái ăn là tốt rồi, còn kỳ vọng họ có trình độ phục vụ cao nữa hay sao? Chỉ có chàng trai kia là đặc biệt.

Trương Khải cầm lấy thực đơn, hết sức đơn giản, hai trang, một chay một mặn, ba mươi mấy món, càng thêm khinh thường. Tương Cửu Đỉnh thì bị dáng vẻ ăn uống dưới kia làm sợ,

hồi lâu không lên tiếng, cái quán cứ như chuồng bò chuồng ngựa, làm hấn chán nản, phòng bao mang không khí hoài cổ này cũng chẳng gây ấn tượng gì.

Nếu ngôi nhà này có bảy mươi trăm năm lịch sử thì nó là đồ cổ, chứ hai ba mươi năm thì chỉ đáng đập bỏ thôi.

“Phục vụ, giới thiệu món sở trường nhất đi.” Trương Khải tùy ý nói, đây là câu thường gặp ở quán ăn.

Không ngờ thời gian lẫn địa điểm không đúng, Đào Hoa cho một câu ghen họng, nói như mắng người ta: “Viết trên thực đơn đều là món sở trường, không phải sở trường thì chúng tôi viết làm gì?”

Ý tứ rõ ràng, không phải nói thừa à? Vẻ mặt thì mát kiên nhẫn rõ rệt, bao nhiêu người đang đợi kìa, ăn thì ăn đi, còn lảm lòi.

Trương Khải đúng là ghen họng không nói được câu nào.

Tương Dịch Giai tính khí rất tốt, không vì thế mà phật ý, cười hỏi: “Em tên là Đào Hoa phải không, chị là khách quen đấy, tới đây ba lần rồi.”

“Vâng, em vẫn nhớ chị.” Đào Hoa đương nhiên là nhớ, cô gái xinh đẹp quá mức này làm cô suýt đứng tim, còn tưởng bị người ta tới đòi lại tiền mà.

“Thế à?”

Tương Dịch Giai mừng lắm, định hỏi Giản Phàm, Đảo hoa lại hiểu lầm, tưởng khách muốn lân la làm quen, nói ngay: “Đương nhiên là nhớ, nhưng chị đừng mong được em ưu đãi. Chỗ này có cả khách quen hai mươi năm, nếu ai cũng ưu đãi thì làm sao còn mở quán được? Anh chị là người thành phố, xe cũng tốt, sao còn keo kiệt hơn người nhà quê, cứ thích mặc cả.”

“À ...” Đến lượt Tương Dịch Giai áp ứng, mấy câu chuẩn bị hỏi cũng phải nuốt vào.

Trương Khải muốn đi lảm rồi, nhưng đã tốn công như thế, đành nén lòng lại hỏi một câu: “Phục vụ, vậy quán có món gì đặc sắc hơn nơi khác hẳn là cô biết chứ?”

“Đặc sắc hơn nơi khác à?” Mấy chữ này làm Đào Hoa nghiêng đầu ngẫm nghĩ, rất ư là tự hào nói: “Các món hầm đều giống nhau, tuy ngon nhưng không quá đặc sắc, ừm, mấy ngày qua

chú tôi chum một chum thịt đầu lợn, mọi người muốn nếm thử không?”

Chương 056: Quán nhỏ bên đường. (2)

Vẻ mặt của Đào Hoa làm Tương Cửu Đỉnh quay sang nhìn Trương Khải cười nhẹ xem thường.

Dù sao cũng kinh doanh ẩm thực nhiều năm, tôn hùm Châu Úc, trứng cá muối, tay gấu tổ yến óc khỉ cũng chẳng làm ai bất ngờ nữa, vậy mà ở cái quán nhỏ này, người ta lại mang thịt đầu lợn ra làm đặc sắc tiến cử, tám thành coi mình như đám lái xe tải rồi, đúng là mất thân phận.

Đào Hoa lại hiểu lầm, thấy họ nhìn nhau thì đắc ý nhe cả cái răng thỏ ra, cười sáng lạn: “Tôi biết mọi người chưa được ăn mà, một năm quán chúng tôi chỉ tới mùa thu mới ngâm, mùa hè căn bản không được ăn đâu, các vị gặp may đấy.”

Tương Địch Giai dù gì cũng đã xuống quê tìm người biết nói chuyện với cô gái thôn quê thế này rất khó nói ra lý lẽ được, có điều nhìn anh trai cứ ngậy ra thì buồn cười lắm, che miệng, vai cứ rung rinh suốt.

Tương Cửu Đỉnh hết hi vọng ở chỗ này rồi, định ăn tạm một bữa rồi về, tùy ý nói: “Giám đốc Trương, anh quyết đi.”

Đào Hoa thấy món duy nhất mình tiến cử mà người ta còn đưa qua đẩy lại, không vui: “Tôi biết các vị ở tỉnh thành mới chưa từng ăn đâu, không ăn hối hận cả đời, lần sau tới không gặp dịp không có mà ăn.”

“Đào Hoa, làm gì lâu thế? Có khách đợi thanh toán tiền này.”

Ở dưới có người gọi vọng lên, Đào Hoa quả lo bỏ lại một câu: “Chọn đi, đợi một chút ...” Lời chưa dứt đã chẳng thấy người đâu.

“Thủy Sinh, mất xác ở đâu rồi? Phòng bao số ba, mang hạt dưa lên cho khách, không nói thì anh mù à?”

Tiếng quát chấn động màng nhĩ của Đào Hoa từ ngoài truyền vào phòng bao, Tương Cửu Đỉnh há hốc mồm: “Giai Giai, đó là thôn nữ trong truyền thuyết phải không?”

Đào Hoa đi rồi, Tương Địch Giai cuối cùng cũng không nhìn được nữa, hai tay ôm mặt cười khúc khích, hai người kia cười

theo, vừa tới nơi gặp phải thôn nữ kỳ quái như vậy, cười rồi nhanh chóng quên chuyện không vui.

Ba người cuối cùng không chọn thịt đầu lợn, bọn họ không ăn nổi món mỡ màng béo ngậy kiểu đó.

Tương Địch Giai thì vẫn lưu luyến món gà tre, Tương Cửu Đỉnh thích ăn đồ Tây, nên gọi thịt bò, còn Trương Khải gọi bách sơ loạn quái, một nồi thịt dê! Vẫn còn định ném thịt lợn

rừng, bị thôn cô bá đạo kia cho một câu.

Anh tưởng lợn rừng do người ta nuôi hay sao mà muốn ăn là có? Không có! Gọi cái khác

đi!

Thái độ phục vụ thật là tệ hết chỗ nói.

Khách nhiều món lên cũng lâu, đợi món đầu tiên đưa lên thì ba người đều đói meo rồi, chẳng nói gì đã động đũa. Tương Địch Giai sớm biết nơi này nấu ăn ngon, cầm cái đĩa nhỏ ăn ngon lành. Trương Khải cẩn thận múc một thìa ăn thử, dùng đũa hồi lâu: “Giám đốc Tương, đúng là rất ngon, không thua nhà hàng của chúng ta.”

“Cũng được.”

Tương Cửu Đỉnh tuy không biết làm món ăn, nhưng ăn thì vẫn biết, nhà hàng Cửu Đỉnh cũng có loại món ăn tương tự, nhưng mà vừa rồi quan sát kỹ, đậu hũ nóng sốt mà không nát, khoai tây mềm mà không vữa. Đũa vớt một cái, nào là rong biển, rau cần, bí đao, mười mấy loại rau củ khác nhau, cắt thái khác nhau vậy mà đều giữ nguyên hình dạng, cho vào miệng ăn, vị đắng, vị tê, vị mặn không hề bị lẫn, giữ được nguyên vị, hình thành hương vị đặc thù. Cao hơn hẳn một bậc so với quán món hầm ở tỉnh thành.

Trương Khải nhìn thần sắc Tương Cửu Đỉnh, không dám nói thêm gì nữa, đều là người biết ăn, hơn kém ném là biết, luận kỹ thuật sơ chế, mình kém xa, luận hòa hầu chế biến, càng không sao bằng. So người ta với mình đã là đề cao mình rồi.

Ăn càng ngon, trong lòng càng bị đả kích, hai nam nhân đầu không nói không rằng. Chỉ có Tương Địch Giai là vui vẻ, khen không ngớt.

Nồi thứ hai là gà tre bản địa, rồi, cũng là món Tương Địch Giai từng ăn, chỉ là ăn một miếng lại nhớ nụ cười mê chết người không đền mạng của Giản Phàm, muốn khỏe mạnh, ăn canh gà! Múc một bát, vị canh vẫn thế, nếu như có Giản Phàm ở đây nói vài câu, không chừng còn ngon hơn vài phần.

Trương Khải gặp một cái ruột gà dài nếm thử, đợi khi ngẩng đầu lên nhìn Tương Cửu Đỉnh thì sắc mặt Tương Cửu Đỉnh cũng cứng đờ, miệng vẫn nhai, nhưng không nói gì, xem ra mức độ bị đả kích lại cao thêm vài phần, dè dặt nói: “Tổng giám đốc, hẳn là có bí phương, vị canh ngấm tới tận xương gà, xương giòn thịt thơm ngọt, nhai mềm mà không bị bã, trừ quán lâu năm như Sa oa bảo, Đản tử muện thì không đạt tới trình độ này.”

Tương Cửu Đỉnh không đáp, vẫn chưa cam lòng, ăn thịt, uống canh, lấy cả mấy nguyên liệu phụ cho vào bát, nếm kỹ, ý đồ bới móc chỗ không đạt, mãi sau đành phải cay đắng thừa nhận: “Không chỉ ngon hơn chúng ta, nguyên liệu còn cầu kỳ hơn, bát giác không mất góc nào, lá không bị sâu đục, chúng ta đâu được như thế.”

Trương Khải ngượng ngùng, phàm là phụ liệu, giữ được vị là đủ, có nhiều thứ để lâu, hoặc xuất hiện thứ phẩm là bình thường, sợ bị Tương Cửu Đỉnh truy cứu trách nhiệm, có điều hồi lâu không nói gì thêm, cũng nhẹ người.

Cơm trắng mới thích, thịt nhỏ càng ngon, nếu ở nhà hàng lớn còn hiểu, chứ cái quán bên đường thế này thì không dễ.

Tương Địch Giai nhìn hai người họ ăn mà như bị đầy ải, không nhìn được: “Thôi đi, gà của người ta thả rông ở quê, tự kiếm ăn lớn lên, thịt gà đông lạnh mang về cả xe của các anh sao so được? Chẳng sợ anh giận, ăn qua ở đây rồi, ghét cay ghét đắng kiểu làm ăn của anh.”

Muốn cãi cũng không có đường mà cãi, đành cúi đầu ăn.

Đến khi toàn bộ món ăn được đưa lên, hình tượng hai nam nhân xuống dốc rồi, Tương Cửu Đỉnh nới cà vạt, cởi cúc áo, Trương Khải xắn tay, tháo thắt lưng, tay không ngừng, thức ăn vào đĩa, chớp mắt biến mất trong miệng, thi thoảng hứng thú bình phẩm vài câu.

“Đậu hũ thủ công, ai mà rảnh rỗi thế này?”

“Củ cải làm vừa miệng thật đấy, ăn không ra vị củ cải, chỉ có vị thịt dê.”

Nam nhân một khi giác ngộ mỹ thực, còn say mê hơn mỹ nữ.

Tương Dịch Giai nhìn bọn họ ăn tới quên mình, tức cười vỗ bàn: “Này này hai vị, có chút phong độ được không, sao gấp tranh của tôi thế này?”

Tương Cửu Đỉnh nhân lúc rảnh miệng nói một câu: “Cha nói đúng thật, chân trời nơi nào không có mỹ thực, chỉ là phúc duyên không đủ không biết thôi. Giám đốc Trương, anh mà đưa món ăn trong nhà hàng của chúng ta lên tới trình độ này, tôi đưa anh lên làm phó tổng giám đốc.”

“Chuyện này chịu rồi.” Trương Khải mặt hồng hồng, mồ hôi lấm tấm: “Anh đừng trêu tôi nữa, phàm là loại hiệu lâu năm, thì đều có bí truyền, anh biết Cổ Lô Dương Tạt ở tỉnh thành chú, canh ở đó cả mấy trăm năm, bếp chưa từng tắt lửa, khi Nhật Bản tới đều không nở phá quán. Thời cách mạng văn hóa phá bốn cái cũ, công - kiếm - pháp đều phá, nhưng canh dê ở đó không ai dám đụng vào. Tổng giám đốc, tôi nghe nói quy củ của những cái quán này, ngay cả con gái con rể cũng đứng sang bên hết, có nghề trong tay là ôm cây sinh tiền, đời đời không lo cơm áo, có khả năng nhường cho chúng ta được sao?”

“Giám đốc phòng ẩm thực là anh hay tôi, không phải tôi bảo anh nghĩ cách à? Thế nào chẳng có.”

Tương Cửu Đỉnh háy mắt, Trương Khải "à một tiếng, gật gù không nói nữa.

Tương Dịch Giai thừa hiểu anh mình rồi, trừng mắt lên: “Anh, cái góc tường này đừng có khoét của người ta, dù ngon cũng là món đại chúng thôi mà, có cần mưu đồ thủ đoạn thế không?”

“nhãn quang có vấn đề, để anh ví dụ nhé.” Tương Cửu Đỉnh đưa đũa ra chỉ điểm: “Ví như khi mới cải cách mở cửa, chỗ chúng ta bán kinh hoa phấn từng tấn từng tấn tới phương nam, giá gốc thấp, người Quảng Đông đem đặc sản này đóng gói, bán tới Hong Kong, giá tăng lên ba lần. Còn người Hong Kong? Bọn họ đóng hộp, bán gấp năm lần. Nhưng người Nhật Bản mới là tham nhất, họ mua về, tinh luyện cho vào bình, giá trị gấp mười

lần. Đó chính là làm ăn, ví như món gà tre này, bán ở quán bên đường có 25 đồng, vào nhà hàng bán được 50 đồng, nếu đựng trong bát sứ trắng của khách sạn 5 sao, em nghĩ món canh này phải bao nhiêu mới hợp?”

Trương Khải giơ ngón cái: “Giám đốc nhìn xa trông rộng, ngay cả chúng ta ăn còn thư thái, nói gì tới người khác.”

Chương 057: Món ăn trong truyền thuyết.

Tương Dịch Giai đang định mắng bọn họ gian thương thì có tiếng gõ cửa cắt ngang, tiếp đó Đào Hoa đi vào, hai tay bê một cái khay, đặt sầm lên bàn.

Thịt đầu lợn.

Đúng là thịt đầu lợn, da lợn bóng nhẫy, thịt mỡ dày bằng cả ngón tay dính liền miếng thịt đỏ, thái mỏng thành mười mấy lát trong khay, ở giữa đặt một đĩa tỏi băm, không có thêm gia vị nào.

Tương Dịch Giai "eo" một tiếng, quay đầu đi, cô vốn đã ít ăn thịt nói gì tới thứ mỡ màng này.

Trương Khải cũng không thích, cơ mà nhìn Đào Hoa mặt vô cùng nghiêm túc, biết cô thôn nữ này không vừa, cẩn thận hỏi: "Chúng tôi không gọi món này, chẳng lẽ nơi đây còn có chuyện ép khách ăn."

Đào Hoa mắng ngay: "Này, người thành phố các anh không biết tốt xấu, tôi có lòng tốt giới thiệu, anh không tin. Được rồi, dù sao từ xa tới, tôi tặng nửa phần, coi như ưu đãi, không thu tiền. Tôi nói cho mà biết, bỏ qua không có mà ăn đâu, một năm chú tôi cũng chẳng ướp được mấy chum."

Tương Cửu Đỉnh không ngờ một ngày mình đối diện với thôn nữ nhà quê lại phải xuống nước thế này, nỗ lực dùng ngữ khí thương lượng giải quyết vấn đề: "Chúng tôi sẽ theo giá trả tiền ... Cô bê đi được không? Chúng tôi ăn no rồi ... nhìn món mỡ màng thế này ..."

"Bảo ăn thì ăn đi, không biết tốt xấu, thật đúng là!" Đào hoa hừm một tiếng bỏ đi.

Tương Cửu Đỉnh trợn mắt há mồm hồi lâu không nói nổi câu nào, Tương Dịch Giai chỉ đợi Đào Hoa đi rồi là phì cười, vui lắm, xưa nay anh mình hành động cảm tính, vậy mà gặp phải cô gái kém mười mấy tuổi lại lần nào cũng ú a ú ớ.

"Nào, giám đốc Trương, của anh cả đấy, anh em tôi no cả rồi." Tương Cửu Đỉnh tất nhiên không thể trút giận lên em gái, nên

phải có người xấu số khác gặp nạn.

Trương Khải cũng đâu thích cái thứ này, nhưng người ta là ông chủ mình là người làm thuê, đành gắp miếng nhỏ nhất, bịt mũi cho vào miệng. Chớp mắt hẳn kinh ngạc, thịt đầu lợn cơ bản giống thịt chân giò, vừa dẻo vừa ngấy, ngỗ nhỏ trong tỉnh thành bán mấy đồng một cân, rẻ phát ôi. Có điều miếng thịt này khác hẳn, da lợn giòn thơm, thịt mỡ không hề ngấy, nhất là nhai vô cùng thích ... Đây mà là thịt đầu lợn à? Gắp miếng nữa, nhai ... Lại gắp miếng nữa ... Ừm, ngon quá mức.

Tương Cửu Đỉnh lấy làm lạ, tò mò gắp một miếng, vẻ mặt liền giống Trương Khải y như đúc, ừm?! Lạ quá, sao dai dai giống như tai lợn vậy? Làm kiểu gì mà được như thế.

Trương Khải giọng hết sức kích động: “Tổng giám đốc, có vẻ đây chính là bạch thiết nhục trong truyền thuyết, thịt mỡ sần sật, giòn, thơm, hẳn là thịt sống đem ngâm, ngâm rồi hấp, hấp ép ra hết dầu lại ngâm tiếp, đại khái là như thế, nên không béo không ngấy, chấm tỏi băm không cần gia vị.”

“Tôi từng nghe nói, không phải món này thất truyền rồi sao?”

“Đúng là đã thất truyền, tôi chưa ăn bao giờ, chỉ nghe cha tôi kể lại, nhưng tám phần là nó rồi, không ngờ xuất hiện ở cái quán nhỏ này, đây là bảo bối.”

Hai người vừa ăn vừa thảo luận, tới khi nghiền ngẫm hết vị, định gắp thêm thì trong khay chỉ còn mỗi một miếng cuối cùng, chưa kịp phản ứng thì thấy một cánh tay ngọc cầm đũa gắp lấy, cả hai trở mắt nhìn theo miếng thịt chui vào một cái miệng nhỏ nhắn.

Tương Cửu Đỉnh sững người: “Giai Giai, em không phải người theo chủ nghĩa ăn chay à, sao cả thịt mỡ cũng cướp của anh?”

Tương Địch Giai nhai hết sức khoan khoái, che miệng cười đắc ý: “Hai người nhìn em làm gì, gọi một phần nữa là được.”

Gọi thế nào đây? Vừa rồi còn chê bai không muốn ăn, cô thôn nữ ấy lại khó tính.

Trách nhiệm gian khó giao cho Trương Khải, cứ tưởng sẽ bị một trận chửi như hát hay nữa của thôn cô, nhưng lần này Đào Hoa lại cười thật tươi, ba người thành phố cuối cùng cũng thừa nhận món ăn mình tiến cử rồi, không những ăn, tính tiền còn

gọi thêm hai cân mang đi! Tự tôn thỏa mãn, phá lệ tiễn khách ra tận cửa.

Ba người ăn không ít, cái người béo nhất lúc lên xe còn lão đảo, Đào Hoa mắt khinh thường, thâm nhủ: “Người thành phố cơ đấy,

ăn nhiều thế, rõ tham!”

Ba người đem thịt đầu lợn về tới tỉnh thành, mời nhà dinh dưỡng, bếp trưởng, cùng với mấy người quen trong giới ẩm thực từng ăn bạch thiết nhục, ngày hôm đó bọn họ được thưởng thức hương vị đặc thù đã biến mất nhiều năm.

Tối tối, tin tức truyền về, đa phần cho rằng có tám chín phần tương tự, bạch thiết nhục mà Trương Khải nói là tài nghệ của một hiệu bán tương La gia, vào thập niên 60,70 ở tỉnh thành, đã thất truyền mấy chục năm, thời gian đã quá lâu. Có điều dù người đã từng hoặc chưa từng ăn qua bạch thiết nhục đều nói, thứ thịt này ở tỉnh thành có một không hai.

Tương Cửu Đỉnh như phát hiện ra bảo tàng, hứng thú càng ngày càng lớn, chưa nói cái khác, nếu có được bí phương có thể biến thứ thịt rẻ tiền thành mỹ thực, vậy còn bảo hiểm hơn cả tài sản cố định. Cực lực thuyết phục em gái ra mặt, chia quân hai đường, mình thì thăm dò ý tứ Giản Trung Thật, em gái thì tới nhà họ Giản.

Nghe nói Giản Trung Thật là người thật thà, người quản việc nhà thực sự là nữ nhân đằng sau, chuyện này không qua loa được. Tương Địch Giai vốn không muốn dính dáng vào chuyện làm ăn, nhưng Tương Cửu Đỉnh nài nỉ, mang cả chủ tịch HĐQT ra, nói là nữ nhân với nữ nhân dễ nói chuyện, chỉ thăm dò ý tứ thôi, không chịu nổi rầy rà, đành đồng ý.

Đúng rồi, chủ tịch HĐQT là mẹ Tương Địch Giai, Lương Thiệu Ngọc, người sáng lập siêu thị hoa Mỹ, siêu thị tổng hợp đầu tiên của Đại Nguyên. Tiếp đó lấy danh nghĩa con trai sáng lập Thực nghiệp Cửu Đỉnh, từ chục năm trước đã là nhân vật phong vân, năm xưa là chủ tịch hội liên hiệp công thương, ủy viên chính hiệp, chủ tịch hội liên hiệp xí nghiệp dân doanh, người quản lý thường nhiệm của Đảng dân chủ, hư hư thực thực mang đồng chức danh, cho dù đã là chuyện xưa cũ, sức ảnh hưởng vẫn còn.

Phí Sĩ Thanh ngày hôm đó đang nằm phơi bụng mỡ ngủ trưa thì chợt nhận được một cuộc điện thoại, thế là cuống quýt mặc quần lửng, áo sơ mi cột tay, giữa trưa nắng chang chang chạy hùng hục lên cầu, cuối cùng được gặp mỹ nữ khiến hẳn ngày đêm nhung nhớ.

Cuối hè đầu thu, mặt trời gay gắt nướng cái thành phố nhỏ ỉu xìu mất sinh khí, nhưng mỹ nữ đứng ở mép nước đầu cầu khiến người ta hồi sinh, lòng mát lạnh, như uống lon Coca ướp đá. Sông Ô Long chạy vắt qua thành phố, cây cầu xi măng, Tương mỹ nữ vẫn xinh đẹp mê đắm lòng người, so với giai nhân trong tranh còn phiêu dạt hơn vài phần.

Phàm là gặp nữ nhân, đặc biệt là mỹ nữ, Phí Béo liền lập tức đem liên hệ với ngôi sao AV trong đầu, cùng đánh giá một phen. Nhưng từ lần đầu gặp Tương Địch Giai, chưa bao giờ nảy sinh ý nghĩ đó, cô không hề mang vẻ kiêu sa cao ngạo, ngược lại rất hiền hòa dễ gần, giống người nhà, xinh đẹp thì vô cùng xinh đẹp, dù sao không sinh ra loại tâm tư khinh nhờn kia.

“Sĩ Thanh.” Tương Địch Giai nhoẻn miệng cười vẫy tay.

“Chị Tương, chị tới rồi.”

Hàn huyền vài câu rồi tản bộ bên đê, Phí Sĩ Thanh đi chữ bát, ngực ưỡn lên như gà trống đắc thắng, bên cạnh có mỹ nữ như vậy, không hiền ngang không được, tiếc là giữa trưa nắng gắt, trên đường chẳng có ai, càng không gặp người quen nào để mát mặt một hồi, tiếc ơi là tiếc.

Vào chủ đề chính, Phí Sĩ Thanh vỗ ngực: “Chị Tương, chị có việc cứ nói, chuyện ở huyện Ô Long, em bao hết, muốn tìm Oa ca cũng không vấn đề, em xách tai nó kéo về ngay.”

Tương Địch Giai xin lỗi chuyện bữa cơm lần trước ở tình thành, nhân đó kể ra ngọn nguồn, Phí Sĩ Thanh tuy mặt ngốc ngốc, nói chuyện đôi khi ngôn ngữ không biểu đạt hết ý tứ, nhưng chỉ người ngốc thật mới coi chàng béo này là tên ngốc.

Phí Sĩ Thanh khó xử gãi đầu gãi tai: “Chị Tương, nhà chị thực sự muốn cái quán Giản gia sao, ai đưa ra chủ ý này?”

Tương Địch Giai cảm thấy ngữ khí tên béo là lạ: “Chúng tôi chỉ tiếp xúc sơ bộ thôi, sao thế, có gì không ổn à?”

Chương 058: Mẹ còn dữ hơn con.

“Không phải là không ổn, mà là không có cơ hội đâu.” Phí Sĩ Thanh lắc đầu giải thích: “Không phải chỉ nhà chị có nhân quang, người có nhân quang nhiều lắm, khi em và Giản Phàm còn cãi tròng đánh nhau thì đã có người tới mời chú Giản rồi, bây giờ vẫn vậy, năm nào cũng có người tới, còn đặt cọc tiền trước, nhưng nhà họ không muốn rời huyện Ô Long. Chị nói thế nào cũng ủng hộ công, Giản Phàm và cha nó, ngay cả chuyện trong nhà còn chẳng quyết được.”

“Chị tới tìm cậu chính là để gặp mặt cô giáo Mai mà.” Tương Địch Giai vui vẻ nói.

Phí Sĩ Thanh như bị điện giật, gờ trống lui quân ngay, hai bàn tay nần nần thịt xua liên hồi: “Hả? Tìm cô giáo Mai!? Không không không ... Em không đi.”

Tương Địch Giai dẫm chân: “Sĩ Thanh! Vừa rồi em còn bảo chuyện ở huyện Ô Long sẽ bao hết mà? Chuyện nhỏ như vậy mà không giúp chị? Còn Giản Phàm sao thế? Sao lại tránh mặt chị?”

“Cái này ... Em nói với chị thế này ... Phải nói thế nào đây, chị Tương, thời gian trước bọn em ra ngoài chơi cả tuần mới về, Giản Phàm bị mẹ nó mắng một trận, đuổi về quê ôn bài chuẩn bị thi. Khiến em bị vạ lây, bị mắng là em làm hư Giản Phàm ... Chị nói xem, có khả năng đó không? Em bị nó làm hư mới đúng, nhưng mà chuyện này em muốn nói cũng không được, cô giáo Mai ấy ... Tóm lại là em mà gặp thì bị mắng là nhẹ rồi đấy.” Phí Sĩ Thanh vất vả trình bày, nói tóm lại là kiếm cơ không đi, nói tới cô giáo Mai là đã thành phản xạ điều kiện rồi, cô giáo Mai rất nghiêm khắc, không chỉ Giản Phàm sợ, mà lây ra luôn cả đám bạn, không đứa nào không sợ.

“Nếu vậy chỉ chỗ giúp chị thì được chứ?” Tương Địch Giai vốn nghĩ chuyện này chắc đơn giản, vậy mà phải dụ khị mấy lần Phí Sĩ Thanh mới miễn cưỡng đồng ý, nhưng có điều kiện, tuyệt đối không được nói là do hấn chỉ đường.

Hai người bắt taxi tới tiểu khu Nhất Trung, tiểu khu cách trường Nhất Trung không xa, mấy tòa nhà nhìn tuổi đời chưa lâu lắm, mỗi nhà cỡ nhỏ, chưa tới 100 mét vuông không có gì đặc biệt, nhưng thấp thoáng dưới những tán cây cổ thụ, có ý vị riêng. Phí Sĩ Thanh đứng xa xa chỉ tòa nhà số bảy, cầu thang số 3, phòng 301, chỉ tầng nói là nhà nào nhà nào, sau đó chạy đi như trộm.

Tương Định Giai hết sức tức cười, không rõ vì sao Phí Sĩ Thanh sợ như thế, chắc là vì cô giáo cũ, cười thầm đi theo chỉ dẫn, dễ dàng tìm được phòng 301, gõ cửa hồi lâu mới có nữ nhân trung niên mái tóc hơi rối có vẻ mới ngủ dậy ra mở cửa.

Gần như ngay lập tức Tương Định Giai nhận ra đây là người cần tìm, hai mẹ con Giản Phàm quả thực là đúc từ một khuôn, cô giáo Mai nhìn bề ngoài thì cảm tưởng tuổi chừng trên dưới ba mươi, da vẫn trắng mịn, nếu không nhìn kỹ nếp nhăn ở khóe mắt, không dám tin người ta có con trai tốt nghiệp đại học.

Bảo sao Giản Phàm lại đẹp trai như vậy, thì ra có người mẹ trẻ đẹp tới mức thiên lý không dung như thế này.

“Cô là?” Mai Vũ Vận đứng ở cửa, không có ý mời khách vào nhà, ngạc nhiên nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt.

“Cô giáo Mai phải không ạ, cháu là phóng viên Nhật báo Đại Nguyên, tên là Tương Định Giai.” Tương Định Giai hai tay đưa danh thiếp, tỏ ra thật lễ phép để gây ấn tượng tốt.

“Lại phỏng vấn trường học thu học phí bữa bãi à? Không có gì để nói hết, hiệu trưởng không nói, chúng tôi làm giáo viên dám nói sao.” Mai Vũ Vận lùi lại định đóng cửa.

“Không không, cô giáo Mai, cô hiểu lầm rồi, cháu tới vì việc riêng.” Tương Định Giai cuống quýt giải thích.

Mai Vũ Vận dừng tay, cảnh giác hỏi: “Tôi không quen cô, giữa chúng ta có chuyện riêng gì?”

Thời buổi này, cái tiếng phóng viên càng ngày càng tệ, khiến người dân càng ngày càng đề phòng. Tương Định Giai đành thay đổi chiến thuật: “Cháu quen Giản Phàm ạ.”

“A ...” Mai Vũ Vận khẽ kêu một tiếng, bắt đầu để ý hơn, nhìn Tương Định Giai từ đầu tới chân, chiếc váy xám nhạt gọn gàng vừa vặn, dáng người yếu điệu mềm mại, đôi chân thon thả, trên

tay mang chiếc túi công sở, cặp kính tròn gọng bạc, khuôn mặt xinh đẹp mê hồn, dung mạo trang nhã, nhìn bề ngoài cũng có vẻ con nhà đảng hoàng đấy, nhưng mỹ nữ trong mắt mỹ nữ không mấy tác động, trong mắt giáo viên thì khác, nhìn mỹ nữ như nhìn thấy học sinh hư ăn vụng, đọc truyện trong lớp: “Giản Phàm tới tỉnh thành, có phải ở cùng cô?”

“Vâng ạ.” Tương Địch Giai gật đầu, cùng ăn cơm mà.

“Tin nhắn trong máy của nó cũng là do cô gửi? Tin nhắn xin lỗi ấy.” Mai Vũ Vận xem tin nhắn đó, còn mắng con trai một trận: “Hai đứa quen nhau ra sao?”

“Bọn cháu là bạn, bạn tốt, cậu ấy còn nhận cháu làm chị.” Tương Địch Giai cao hứng, xem ra chiêu tình thân rất hữu dụng.

Không ngờ Mai Vũ Vận tức thì mặt biến sắc, từ mùa hè biến thành mùa đông, mày nhướng lên, uy phong giáo viên mấy chục năm lập tức thể hiện, khiến Tương Địch Giai bất giác rụt người. Sau đó nghe giọng cô giáo Mai chối lên bên tai: “Tôi nói này, cô lớn vậy rồi còn dây dưa với con trai tôi làm gì? Đừng giờ trò chị chị em em, anh anh em em gì đó ra với tôi, tưởng tôi không biết cái trò của đám trẻ các cô các cậu chắc, nói ra mà không đỡ mặt à, còn dám tìm tới tận nhà, cô thật đúng là ... Tự kiểm điểm bản thân đi.”

“Cháu, cháu ...” Tương Địch Giai sững sờ, miệng há ra, muốn giải thích, bị khí thế của Mai Vũ Vận áp đảo, nói không ra lời, hống hờ cô còn chưa hiểu mình sai ở đâu.

“Cháu cháu cái gì?” Mai Vũ Vận ghét nhất con trai không chịu chuyên tâm học tập ve vãn tán tỉnh con gái khắp nơi, chuyện Hương Hương còn chưa biết xử trí ra sao, giờ lại thêm một đứa con gái nữa mà bây giờ lại là giai đoạn quan trọng của con trai, có thể quyết định cả cuộc đời: “Con trai tôi bình thường rất ngoan ngoãn nghe lời, lần này từ tỉnh thành về ủ rũ không vui, tôi còn nghĩ nói không chừng bị con hồ ly tinh nào câu mất hồn rồi, té ra là cô, cảnh cáo cô, tránh xa con tôi ra ... quan hệ hai đứa phát triển tới đâu rồi?”

Tương Địch Giai cuống tới đỏ mặt tía tai, có năm mơ cũng không ngờ mình gặp phải cảnh này: “Bọn cháu ... Bọn cháu

không có quan hệ gì ... Cô, cô sao vừa gặp đã ngậm máu phun người?”

“Á à, còn ngậm máu phun người, chột dạ rồi chứ gì? Tôi nói cho cô biết, đừng mơ, con gái theo đuổi con trai tôi có cả đống, cô không xếp hàng nổi đâu, còn dám tìm tới tận nơi.” Giọng Mai Vũ Vận càng to.

Tương Địch Giai bị mắng tới chóng cả mặt, quên luôn sứ mạng của mình, giọng cũng dần lớn lên: “Cô có ý gì thế, cô nói rõ ràng đi, với thân phận cháu mà cần làm thế à?”

“Cô thì có thân phận gì? Dùng cái mặt làm vốn, liền coi là có thân phận à? Không cần thì tới nhà làm gì? Tôi nói cho cô biết, nói gì cũng không có cửa đâu ... Cô có phải phóng viên không, hay là đồ giả?”

Cô giáo Mai quả nhiên gừng càng già càng cay, bản thân hoàn toàn không biết gì cả, vậy mà giáo huấn người ta không nói lên lời, luận đấu khẩu hai người căn bản không cùng đẳng cấp, Giản Phàm chính là được chân truyền từ mẹ.

Bầu ngực Tương Địch Giai phập phồng liên hồi, hết giựt tóc lại dậm chân, không biết nói từ đâu, hét lên: “Tức chết đi ... Cháu đúng là phóng viên, nếu không cháu đưa thẻ hành nghề cho cô xem.”

“Đúng là phóng viên thì sao? Hả? Tác phong sinh hoạt của phóng viên là thiếu đàng hoàng nhất đấy, đặc biệt là nữ phóng viên. Cho cô biết, con trai tôi độc thân cả đời thì cô cũng không có cửa đâu.”

Rầm! Cửa đóng lại trước ánh mắt sững sờ của Tương Địch Giai.

Câu cuối cùng thiếu chút nữa làm Tương Địch Giai tức ngã xuống cầu thang, nổi điên co chân đá cửa, không ngờ đã quá mạnh, thế là treo chân, đau tới ứa nước mắt, hờn hờn tủi tủi mếu máo đi xuống lầu ..

Sau lỗ chổng trộm, Mai Vũ Vận nhìn thấy Tương Địch Giai bật khóc bỏ đi, tất nhiên là chẳng thương hương tiếc ngọc, có điều thâm nhủ: “Cái thằng nhóc thối tha, học hành chẳng ra sao, vậy mà con gái cứ theo thành đàn, lại tán tỉnh được con bé xinh thế này, còn tìm tới tận nhà. Không được, chuyện này không thể để

nó tùy ý, đứa con gái xinh đẹp như thế, nhà nào dám cưới về,
cưới về rồi
suốt ngày trông như trông trộm à?”

Chương 059: Hương tràn núi xanh.

Sau khi Tương Địch Giai đi rồi Phí Sĩ Thanh chưa yên tâm lại bám theo sau đề phòng bất chắc, vừa mon men tới gần, thoáng nghe cô giáo Mai bắt đầu mắng người là chạy mất dép, sau đó ngoan ngoãn đợi dưới cầu thang, tới thấy Tương Địch Giai tập tễnh đi ra, cuống cuống chạy tới đỡ: “Cái này ... Cô giáo Mai đánh chị à? Bàn bạc không thành cũng không thể đánh người ta chứ? Cái vụ bà này ngang ngược quá rồi.”

“Chị bị tẹo chân rồi ... Ừ! Bàn cái gì mà bàn, chị có mở miệng được đâu, chưa gì đã bị mắng tới tăm mặt mũi, chị ... Tức chết đi, mẹ cậu ta sao vô lý thế, không phân trắng đen gì hết.” Tương Địch Giai vịn tay Phí Sĩ Thanh, phần nộ chỉ một phần, đa phần là tủi thân, ẩn tình trong đó khiến cô khó mở miệng nói ra, càng nghĩ càng ức.

“Chị Tương, chị bớt giận, thái độ cô giáo Mai với chị còn khá đấy. Em và Giản Phàm từ nhỏ đã bị mẹ nó giáo huấn, lên cao trung còn làm giáo viên tiếng Anh, tới giờ tiếng Anh của bọn em đứa này nát hơn đứa kia, nguyên nhân vì sao? Không phải vì bọn em ngu mà vì bị mẹ nó đánh cho ngu người đấy.” Phí Sĩ Thanh làm động tác đánh người, tỏ rõ lập trường, mình cũng là người bị hại.

“Hả? Cô ấy dựa vào cái gì mà đánh cậu?” Tương Địch Giai vừa nghe liền nổi lên tâm trạng cùng chung kẻ thù.

“Cần gì dựa vào cái gì, cô giáo đánh học sinh còn cần lý do cái gì nữa? Hai đứa bọn em bị đánh từ nhỏ ... Cho chị biết, chị Tương, tương lai em làm lãnh đạo, em sẽ đóng dấu văn kiện đỏ, quy định giáo viên không được đánh học sinh ... Viết thêm một điều nữa, học sinh được đánh giáo viên ... Ôi chị không biết, bọn em bị đánh mười mấy năm thê thảm ra sao.” Phí Sĩ Thanh làm bộ dạng nhớ lại mà rơi lệ.

Tương Địch Giai nghe mới biết gặp phải nữ nhân chúa ngoa rồi, không khỏi trách: “Vậy mà em không nói trước cho chị.”

“Sao em không nói à? Em nói rồi, còn dùng hành động thể hiện rồi mà.” Phí Sĩ Thanh ôm đầu kêu oan: “Chị đã thấy đứa con trai nào chừng này tuổi đầu lại sợ giáo viên hơn sợ mẹ thế chưa? Không, phải nói là hơn sợ cọp ấy.”

Chẳng trách Phí Sĩ Thanh sống chết không chịu gặp Mai Vũ Vận, thực sự không trách người ta được, có điều cơn giận thì không sao nguôi ngoai, Tương Địch Giai dẫm chân một cái, sau đó lại đau hét lên: “Tức chết, mẹ chị còn chưa bao giờ mắng chị, vô duyên vô cớ bị cô ấy mắng một trận.”

Phí Sĩ Thanh thấy một mỹ nữ ôn nhu thanh nhã như vậy mà bị cô giáo Mai biến thành thế này, không khỏi thương xót, dìu Tương Địch Giai ra khỏi tiểu khu vẫn thấy cô nghiến răng, ngần ngừ mãi mới nói: “Chị Tương, có chuyện này em vốn không định nói, nhưng thấy chị nghiêm túc với chuyện này như thế, em không thể giấu chị.”

“Chuyện gì?”

“Có phải chị thấy Giản Phàm thần kỳ lắm không? Tối hôm đó nó ném thử là biết vị gì, rất ngẫu đúng không?”

“Đúng rồi, cả bếp trưởng còn không nhận ra khác biệt mà, thì sao?” Tương Địch Giai quên đau, quay sang nhìn, cô hiểu kỳ vấn đề này suốt.

Phí Béo khơi lên được sự tò mò của mỹ nhân, đặc ý lắm: “Sai rồi, nó nhìn ra đấy.”

“Nhìn ra thế nào?” Tương Địch Giai càng ngạc nhiên, món ăn ngon dở mà dùng mắt nhìn ra ngày càng thần kỳ.

“Nói chị đừng giận ...” Phí Sĩ Thanh thần bí ghé vào tai Tương Địch Giai thì thầm kể ra bí mật, thậm chí còn dứt khoát chơi xấu thẳng bạn luôn, đem cả chuyện hôm đó Giản Phàm lừa tiền mình sờ tay vuốt tóc mỹ nhân thế nào, nói tất tẩn tật.

Tương Địch Giai biết Giản Phàm bày trò đụng chân đụng tay với mình thì sầm mặt, nghe đến đoạn Sprite pha Coca thì dở khóc dở cười, ấn tượng với Giản Phàm thay đổi hoàn toàn, lại nghĩ tới mình bị mắng oan, cảm xúc ngổn ngang không biết miêu tả ra sao, nói chung là thấy trước giờ bị người ta chơi đùa, giận không nói lên lời.

Còn tưởng là chàng trai thật thà, làm người ta thất vọng rồi.

Tương mỹ nhân không vui còn thẳng béo thì nở hoa trong bụng rồi, trên con phố rợp bóng lá, gió sông vi vu, tán cây xào xạc, lác đác mới có một hai cái xe đẹp bấm chuông kính coong đi qua, bên cạnh có một giai nhân xinh đẹp bám vào tay mình, thi thoảng tựa như vô ý đụng vai thơm vào ấy, cảm giác ngọt ngào êm ái khiến Phí Sĩ Thanh thấy huyện thành lạc hậu này chưa bao giờ mê lòng người như vậy.

Phí Sĩ Thanh biểu hiện cực tốt, đưa Tương mỹ nhân tới tận tay Tương Cửu Đỉnh, anh nhìn em, em nhìn anh, không cần nói gì cũng hiểu.

Chuyện hồng rồi, không có cơ hội.

Đoàn người Tương Địch Giai uống công trở về, trò chuyện với nhau mới biết, chuyến đi của anh trai cũng không khá hơn mình là bao, Giản Trung Thật khác hoàn toàn vợ mình, không nóng không lạnh, không nhanh không chậm, cũng không nói mấy.

Tương Cửu Đỉnh thừa lúc khách không nhiều ghé thăm nhà bếp, Trương Khải công phu mớm mếp rất tốt, ví dụ một phen, bếp trưởng ở tỉnh thành tiền lương một năm tối thiểu mấy vạn, bằng tài nghệ Giản Trung Thật, kiếm mười mấy vạn không thành vấn đề, chẳng mấy chốc nhà xe đều có, già rồi còn có bảo hiểm, ăn ngon ngủ kỹ. Nói khô cổ nửa ngày trời Giản Trung Thực chỉ mỉm cười, nói đúng một câu, những thứ đó mình đều có rồi.

Giám đốc không xong, tổng giám đốc phải xung trận, Tương Cửu Đỉnh thăm dò ý tứ xem Giản Trung Thật có ý tới tỉnh thành phát triển hay không, nếu muốn có điều kiện gì đều có thể bàn bạc.

Giản Trung Thật vẫn việc mình mình làm, nửa ngày trời như mới nhớ ra còn khách ở bên cạnh, cười trả lời: Không cần.

Người làm ăn chú trọng thăm dò, khi không biết hư thực thì thăm dò, nếu Giản Trung Thực đồng ý ngay thì không đáng tiền rồi, không chừng trong mắt Tương Cửu Đỉnh dăm ba ngày có thể mời được một người, nhưng Giản Trung Thật càng đứng đĩnh, hai người kia càng nghĩ ông có bảo bối thật. Tương Địch Giai thì lược bỏ đoạn trải nghiệm của mình, chỉ đem lời Phí Sĩ

Thanh ra kể, đặc biệt là năm nào cũng có người tới mời, làm Tương Cửu Đỉnh quyết tâm hơn vài phần.

Bị trộm nhòm ngó không hay, bị gian thương nhóm ngó càng không hay, thứ càng không có được, bọn họ càng muốn. Suốt dọc đường về Tương Cửu Đỉnh trầm ngâm, suy tính kỳ mưu diệu kế khoét góc tường.

Đúng rồi, còn Giản Phàm thì sao? Giản Phàm bị cha mẹ đuổi về quê ra sao rồi?

Trừ Phí Sĩ Thanh không có người chơi cùng, trừ quán ăn thiếu nhân thủ, trừ Hương Hương ở tỉnh thành lẻ loi một mình, đại khái không ai nhớ tới anh chàng đi thi chuyên đội sổ này! Vốn Tương Địch Giai có chút tò mò với Giản Phàm, có điều trải qua một phen giáo huấn của Mai Vũ Vận, lại bị Phí Sĩ Thanh bán đứng, xong! Sau này không trở mặt thành thù đã là khá lắm rồi.

Cách huyện Ô Long về phía tây sáu mươi dặm chính là trấn Phong Lâm, đi tiếp về phía tây là thôn Thanh Canh, lá cờ "Xưởng rượu Phù Dung" to bằng nửa cái chăn, cách cả thôn đã nhìn thấy.

Thôn Thanh Canh dưới núi Thanh Canh, ngọc mẽ hoàng vào mùa thơm thuần.

Cái trấn nhỏ này nằm ở biên giới tỉnh, cổ xưa mà không thiếu hơi thở hiện đại, rượu ngon vô vàn, rượu Tây Phượng của Thiểm Tây, câu kỷ hồng của Ninh Hạ, rượu sữa ngựa của Nội Mông, Nhị Oa Đầu của Bắc Kinh, hay Hạnh hoa Thôn, Trúc Diệp Thanh trú danh trong tỉnh, đều có thể thấy được.

Nhưng ở Phong Lâm, lớn nhỏ đều thích uống ngọc mẽ hoàng, nhà nào quán nào cũng phải có. Mùa hè treo trong giếng, khi ăn cơm rót một chén, thanh mát sảng miệng. Mùa đông ủ trên bếp lò, khử hàn dưỡng vị. Thói quen này không biết kéo dài qua bao nhiêu đời, ở trấn Phong Lâm, Xưởng rượu Phù Dung chỉ là một nhà làm rượu lâu năm, vị tương đối thuần mà thôi, chứ nhà nào chẳng làm rượu.

Ngô vàng rồi, lại là một năm được mùa.

Thôn Thanh Canh dựa vào núi, vào thôn năm dặm là tầng tầng lớp lớp ruộng bậc thang, xen lẫn giữa ruộng là cây dâu, hạch đào, táo, lê, nhưng nhiều lần vẫn là ngô cao hơn cả người

bình thường, lá ngô đã ngả vàng, chớ xem thường nó, đó là địa điểm tuyệt vời để phát sinh tình một đêm phiên bản nông thôn, chui vào ruộng ngô nhớ cẩn thận đừng phá hỏng chuyện tốt của người khác.

Chương 060: Quê nhà, nhà quê.

Trong rừng núi, sau ruộng nương, tiếng đọc sách vang vang, cảnh tượng đậm khí chất thần tiên ... Ó, sao vang vang được một tẹo là ngừng rồi, trời cao gió mát, buổi chiều trong núi dễ chịu nhất, có lẽ là chàng trai nhà nào đó, đọc sách mệt, chớp mắt chốc lát đây mà.

Gần rồi, gần thêm một chút ...

Dưới cây hạch đào lưng chừng núi, một chàng trai đang chuyên tâm ... nhai hạch đào xanh, sắp tới mùa thu hoạch hạch đào, hạch đào xanh tới đen rất to, dăm ba quả kết thành chùm. Chỉ thấy chàng trai đó tay cầm dao lưỡi cong, lướt dao một cái tách thành hai nửa, lộ ra tâm hạch đào, chớp mắt quả hạch đào mất đi một nửa, bóc vỏ ra là phần nhân màu trắng nõn, đó là thứ ngon nhất nhân gian, non mà giòn, ngọt thơm tích miệng, đợi sau khi thu hoạch, phơi nắng, vỏ và nhân dích lại thành hạch đào già, vị sẽ kém hơn nhiều.

Tiếng nhai rau rầu, chẳng mấy chốc là bên cạnh có đồng cỏ, bên đồng cỏ là cuốn (Thân luận)!

À, là thứ ắt phải thi của cảnh sát.

Ồ, ngẩng đầu lên rồi, oa đẹp trai thật đấy, da trắng mắt sáng, vẻ mặt nhàn nhã lưỡi nhác, chẳng phải Giản Phàm bị mẹ đuổi về quê thì là ai?!

Chính là Giản Phàm rồi, khí sắc tốt lắm, chẳng có vẻ gì buồn phiền, với y cuộc sống ở thôn quê còn khoái hoạt hơn ở huyện thành, tỉnh thành, mỗi ngày chui vào núi nương củ khoai, hái hạnh, quỳ hoa, chơi sừng thân chẳng ai quản. Đương nhiên, thích nhất vẫn là ngồi dưới cây ăn hạch đào, thú mỹ vị này không phải ai cũng hưởng thụ được.

Xem sách một lúc, ngủ một giấc, ăn một hồi, bật điện thoại lên nghe ca hát.

Sửng đến thế là cùng!

Giản Phàm uể oải vươn mình ngáp một cái rõ to, đưa tay lên xem đồng hồ, hơn 5 giờ rồi này, xong rồi, nhiệm vụ hôm nay đã

hoàn thành, dẹp đường về phủ.

Đứng dậy phủi cỏ dại bụi đất trên người, nách kẹp sách, men theo con đường nhỏ quanh co xuống núi, khi qua mảnh đất nhà mình, Giản Phàm thấy ông nội, hô lớn: “Ông ơi, chúng ta về thôi.”

“Xong ngày đây.” Ông già quay đầu lại, cái đầu trọc lóc, khuôn mặt quắt queo như cây già, râu bạc thơ, tiên phong đạo cốt.

“Thôi, để cháu giúp ông. Ông này, chú không cho ông ra ngoài mà, ngày nào ông cũng đắp đất làm cái gì?” Giản Phàm ném sách chạy tới, thoáng cái xắn tay áo lên làm việc.

“Giữ nước, một trận mưa thu, nước ở lại đất, mấy ngày nữa trồng vài nhánh hành.” Ông già nghiêm túc nói, giọng có lẫn chút khẩu âm Thiểm Tây, khá khó nghe.

Hai người hợp lực đắp mấy miếng đất vào bờ lũy, đập vài cái cuốc, coi như thành công, rửa tay qua loa ở vũng nước bên cạnh thế rồi vui vẻ đi về.

Vác cuốc kẹp sách, đi theo sau lưng ông nội, ba anh em của cha, chú ba làm đồn trưởng đồn công an, bên trên còn có chú hai ở nhà làm nông, Giản Phàm tử nhỏ lớn lên bên cạnh ông bà nội, rất thông thuộc nơi này.

Ông già vừa đi vừa sờ túi lấy giấy thuận thực cuộn một điếu thuốc lá, quay đầu nhìn cháu trai: “Phàm à, năm nay cháu bao tuổi rồi?”

“24 ạ.”

“Lớn rồi, khi mới theo ông ra ruộng cao có chừng này, ha ha ha, chớp mắt đã thành chàng trai rồi.” Ông già cười sang sảng, minh họa chiều cao đứa bé bảy tám tuổi: “24 ... 24 rồi, sao còn chưa cưới vợ? Thu Hồ, Đại Nha hay chơi với cháu khi còn nhỏ ấy, con lớn tướng rồi.”

Giản Phàm phân bua: “Ông ơi, người trong thành phố đều kết hôn muộn ạ.”

“Muộn cái rắm ấy! Kết hôn sớm, sinh con sớm, con lớn lên còn trông coi việc nhà, cha cháu đã kết hôn muộn lắm rồi, bằng vào tuổi nó đã có cháu nội ... Mau, mau lên, về nhà bảo ông nói chúng là muốn thấy cháu rồi.” Ông nội nghe thấy kết hôn muộn là không vui.

“Hì hì, ông muốn cháu cưới cô vợ thế nào? Lần sau cháu dẫn về cho ông xem.” Giản Phàm nói đùa.

Mỗi lần cháu trai có nghi vấn, ông nội đều có câu trả lời kinh người: “Ông bảo cháu biết, cưới vợ, giống làm ruộng ấy, ruộng màu mỡ, sinh ra cả đồng thẳng cu, ruộng mà bạc, sinh ra toàn nha đầu, thứ lỗ vốn. Còn có thứ vợ, giống như đất phèn bên sông, trồng mà không có thu hoạch, thế thì không được, loại vợ đó là không được. Về thành phố mà không tìm được, bảo bà nội cháu kiếm trong thôn cho một cô, đảm bảo mần đẻ, hai năm một lứa.”

Ông nội đi trước đình ninh dặn dò, Giản Phàm theo sau cười ngật ngoẻo, ông nội tuổi cao rồi, đầu óc cũng cổ hủ, tư tưởng vẫn dừng ở thời trước giải phóng. Cả đời ông đi xa nhất chỉ tới huyện thành, ra khỏi nhà là ngủ không ngon, dù có tới nhà Giản Phàm chơi chẳng nữa thì cũng ở được ba ngày là đòi về nhà, nói không thoải mái.

Đúng rồi, nhà ở bên đường! Nhà là xưởng rượu, xưởng rượu là nhà.

Trong nhà một năm bốn mùa sực nức mùi rượu, sân trước chính là xưởng rượu, trong hai hàng nhà trệt đều là chum rượu, sân sau mới là nơi ở của cả nhà, trồng một cây táo, dưới cây là cái bàn đá, đầy ý vị thôn dã.

Sáu gian nhà lớn, ông bà ở một gian, nhà chú ở hai gian, mấy gian còn lại để cho hai người con khác, có điều e là không ai ở nữa. Hai ông cháu về nhà, rửa mặt, nồi đã đặt trên bếp, Giản Phàm ném sách xuống, nói tới nhà La Oa ở thôn bắc, khép cửa ra ngoài.

Ngõ hẹp căn nhà đá, bức tường đất loang lổ.

Cảnh sắc trong thôn so với ký ức mười mấy chẳng khác gì mấy, đi từ nhà ra, qua cái chuồng lợn vẫn thổi nồng nặc như vậy, lợn mẹ lợn con ỉn ỉn tranh ăn với nhau, khi nhỏ thường leo lên chuồng lợn, đám trẻ con so xem ai đá xa hơn. Bà Thu Hạnh ngồi ở trên trụ cửa run run đứng lên muốn về nhà, Giản Phàm chạy tới đỡ, nhớ khi còn nhỏ bà Thu Hạnh đã thế, mỗi ngày đều ngồi trụ cửa phơi nắng, mười mấy năm sau vẫn vậy, chẳng biết bà bao tuổi rồi, có khi nhiều hơn ông nội y.

Nơi Giản Phàm muốn tới là căn nhà nửa gạch nửa đắp đất ở giữa thôn, đó là nơi ở của danh nhân trong thôn, người lớn trẻ con đều gọi là La Oa, thôn nhỏ xa xôi có danh nhân gì chứ, nên La Oa bán tạp hóa, làm nghề rèn, biết thiên lợn thành người nổi tiếng, khi còn nhỏ Giản Phàm cùng đám trẻ con từng xem La Oa làm kế hoạch sinh sản cho lợn, La Oa tay cầm đĩa máu thường giơ dao dọa trẻ con, cắt gà của chúng, làm đám trẻ con sợ chạy tán loạn.

“Chú La Oa, con dao cháu muốn đã rèn xong chưa?” Giản Phàm thò đầu qua cửa hỏi, trong sân treo tảng thịt lợn, tiệm tạp hóa không có ai, đoán chừng chuẩn bị cơm tối.

“Phàm Oa tới đó à!” Rèm trúc vén lên lộ ra cái đầu bù xù, La Oa vẫn vậy, tóc hoa râm, mặt đầy râu, dáng vẻ hung dữ, đoán chừng giết lợn nhiều, nhìn ai giống như lợn. Trong nhà loảng xoảng một lúc, La Oa lưng hơi còng đi ra, ném một thứ ở trong bao da trâu lên thớt thái thịt: “Của cháu đấy! Sao cha cháu không về?”

“Quán bận lắm! Chà, con dao này nặng quá.” Giản Phàm rút dao khỏi vỏ, cầm tay, thân dao đen xì, chỉ ở lưỡi có khoảng trắng.

“Hừm, nhãi con hiểu cái buổi, thân dao làm bằng thép hợp kim, nặng sáu cân bảy lượng, chuôi làm bằng gỗ lê lâu năm, ngâm dầu, cả đời không rỉ, lấy đồng làm khuôn, lấy da trâu làm vỏ. Cháu biết dao phay không?” La Oa trừng mắt lên, tướng mạo càng hung tợn, thấy Giản Phàm không biết hàng, hơi tức giận, ăn nói hết sức tục tũ.

“Cháu năm tuổi thái rau, chú bảo cháu biết không?” Giản Phàm quá quen rồi, La Oa là bạn thân của cha, tính cách lại khác hẳn, vênh râu trừng mắt còn hung dữ hơn thằng béo.

“Thái rau tính cái chó gì, xem chú mày đây.”

La Oa nói rồi cầm lấy dao trong tay Giản Phàm, ngón tay đẩy một cái, con dao không biết thế nào đã rời vỏ nằm trong tay, con dao sắc lẹm xoay mấy vòng, La Oa nắm chắc chuôi dao quát: “Xem dao!”

Chương 061: Kỳ thi cuối cùng.

Thấy dao chém tới trước mặt, Giản Phàm sợ hồn phi phách tán, thiếu chút nữa chui xuống bàn, dao bay ra, phập một cái, cắm thẳng vào cửa gỗ.

“Thế nào?” La Oa đặc ý nhìn Giản Phàm mặt tái xanh tái xám.

“Chú La Oa, dao dùng để thái rau xẻo thịt, chú luyện thứ giết người này làm gì? Giờ giết người ai dùng dao nữa?” Giản Phàm nhìn con dao đâm vào gỗ hai tác thâm bội phục, chẳng trách cha mấy chục năm chỉ dùng dao của La Oa.

“Võ công cao tới mấy cũng chẳng bằng tay cầm dao phay, xẻ thịt giết người đều làm tốt, chặt rau thái củ thì ra cái chó gì, không phục chứ gì? Xem chú xẻ thịt, cháu mà biết, chú tặng ngay con dao, không lấy tiền.”

“Được!” Giản Phàm vừa nghe liền rút dao mang tới, phi dao mình không bằng, thái rau xẻ thịt lại còn kém à?

“Xem kỹ đây.” La Oa nói rồi vung tay lia một dao, tảng thịt treo trên giá rơi bịch xuống thớt, chỉ nghe mấy tiếng phập phập, tiếp đó dao vào vỏ, động tác lưu loát như nước chảy mây trôi, miếng thịt trên thớt chia thành bầy phần đều đặn.

“Chú La Oa, đừng dọa cháu, chiêu này cháu cũng biết.” Giản Phàm bĩu môi, y một tay xẻ thịt lóc xương còn chẳng vấn đề, huống hồ chặt vài miếng thịt.

“Thế à? Vậy cầm thịt lên đi.” La Oa cười gằn.

Giản Phàm nhìn dưới miếng thịt có trái tờ giấy gói dày mà ở quê hay dùng, cầm miếng thịt lên mới trở mắt, thịt cắt miếng nào ra miếng nấy rồi, không dính nhau dù chỉ là một sợi gân, vậy mà tờ giấy phía dưới còn nguyên.

“Thế nào? Nhãi con đã nghe thấy bao giờ chưa? Thái thịt trên mu bàn tay nghe thấy chưa?”

“Lợi hại!” Giản Phàm thốt lên, không phục không được, đúng là nghề nào cũng có kỳ nhân, sớm biết La Oa là hảo thủ, không ngờ tinh diệu tới mức này.

“Phục chưa?”

“Phục!” La Oa tay chân nhanh nhẹn gói thịt vào túi ném cho Giản Phàm: “Phục là tốt, số thịt này ba cân bảy lạng, bán hết cho cháu! Có tiền trả tiền, không tiền thì chú tính lên đầu ông cháu.”

Giản Phàm trượt chân, té ra không phải khoe nghề mà là Sơn Đông mãi võ, lừa đảo bán thịt: “Này, La Oa chết tiệt, cháu có nói là mua thịt đâu, thứ thịt này chú bán không được, đẩy cho cháu à? Định lừa cháu sao?”

“Không phải cháu bảo chú chặt à, chú chặt rồi, cháu không lấy chú bán cho ai? Bán cả dao lẫn thịt, không bán lẻ ... Á, cái thằng nhãi này, vừa gọi chú là gì?” La Oa vung cái tay to như quạt định tát Giản Phàm.

“Được, lấy hết, nhưng chú phải dạy cháu chiêu này.” Giản Phàm cuống cuống giơ tay lên đỡ.

“Hử, muốn học thật à?” La Oa nhìn Giản Phàm khắp lượt, gật gù: “Khà khà, từ nhỏ chú đã thấy cháu bắt phàm rồi, nhìn này, trán dày má hồng đầy như quả ngọt mùa thu, mặt trắng non hồng hào tựa hành tây, tai rộng mảnh giống lá, nhìn tay, ngón dài giống móng phượng ...”

Giản Phàm nghiêng đầu tránh cái móng lợn của La Oa, không biết khen thật hay chỉ là thủ đoạn bán thịt, vừa bực vừa buồn cười: “Chú La Oa, chú nhìn người cháu đều giống rau củ cả à?”

“Đúng rồi, thôn Thanh Canh chúng ta, nhà nào chẳng có đầu bếp, nhưng mà mấy đời không có thần bếp, chú thấy cháu là sao thần bếp hạ phàm, nên mới tên Giản Phàm. Cha cháu thì không được, ông ấy cố chấp quá, đầu óc không linh hoạt, cháu về đây làm đồ đệ của chú đi, đảm bảo cả đời sung sướng, hơn cha cháu bội phần. Cha cháu có vài chiêu, chả đáng nói, đúng không? Cháu thấy rồi đấy, một chiêu này, cha cháu không biết.”

“Chú La Oa, cháu là sao thần bếp hạ phàm, sao phải theo chú? Theo chú thành sao giết lợn à?”

Trả tiền dao và thịt! Giản Phàm co cẳng chạy thoát khỏi cơn lôi đình của La Oa, về tới nhà, ống khói mù mịt, mùi cơm ngào ngạt, đoán chừng bà nội nấu cơm rồi. Chú thím lái xe ba bánh vào trấn bán rượu cũng về, xe trống không, ngồi phía trước là Thu Thụ, em trai Đào Hoa, trông không khác Đào Hoa là mấy.

Cả nhà đầy đủ, bữa tối náo nhiệt bắt đầu rồi.

Cuộc sống thoái mái ở quê cuối cùng kết thúc khi ngày thi tới gần.

Tiết tấu sinh hoạt ở quê giống như trâu già kéo xe, theo hình dung của thằng béo là: Siêu chậm! ngay cả mẹ cũng đổ lỗi con trai lờ đờ là do sống quá lâu dưới quê, nhưng mỗi lần rời quê là Giản Phàm lại lưu luyến.

Giản Phàm chẳng thấy sống chậm một chút có gì không hay, càng chậm càng lắng đọng được tinh hoa của cuộc sống, như nồi cơm của bà nội, như rượu của ông, đến ngay cả kỹ thuật của La Oa cũng là học được trong nhịp sống chậm rãi.

Bản Thân gian Phàm từ cuộc sống chậm rãi này mà có quyết định của cuộc đời.

Phải đi rồi, bà nội nhét một gói bánh khô vào hành lý của cháu trai, dù ăn chẳng ngon, nhưng mà không từ chối được tình cảm của bà, nếu không bà mắng còn sợ hơn cả mẹ. Ông nội mò mẫm trên người lấy được vài đồng tiền, dấm dúi cho vào túi cháu, Giản Phàm cất thật nhanh, sợ thím nhìn thấy lại tị nạnh nói ông thiên vị cháu trai trưởng.

Rời nhà nhìn ông bà đứng ở cửa tiễn, đột nhiên nhớ tới năm xưa lên đại học, ông bà vui mừng tới trẻ lại vài tuổi, gặp ai cũng nói, cháu lớn đĩnh cửu nhân rồi! ... Vì chuyện này ông nội còn bảo La Oa mổ hai con lợn con mở tiệc, bữa cơm đó Giản Phàm ăn mà hổ thẹn.

Từ quê về huyện thành, lại nghe mẹ giáo dục một phen, chú hai huấn thị một phen, giờ cả bếp cũng không được vào, nhốt ở trong nhà học tập, lên mạng tra tư liệu, rồi chụp ảnh, kiểm tra sức khỏe, điền cả đồng hồ sơ, vượt qua kiểm tra tư tưởng chính trị, kỳ thi đã tới.

Lần này phải một mình lên tỉnh thành dự thi, cha mẹ sáng sớm tiễn Giản Phàm lên xe, định ninh dặn dò, thiên ngôn vạn ngữ hội tụ vào một câu: Nhất định phải bình tĩnh, thi ra thành tích, để cha mẹ nở mày nở mặt.

Câu này áp lực quá lớn, làm Giản Phàm suốt dọc đường không vui lên nổi, cha mẹ luôn hi vọng con hóa rồng, nhưng kỳ thi này Giản Phàm kỳ vọng không cao, cả thành phố tuyển 370

cảnh sát, báo danh tới hơn 3000, nào là nghiên cứu sinh, nào là hai bằng đại học, kiếm nhân tài còn dễ hơn kiếm củi.

Đừng nói bằng cấp của mình quá tệ, riêng thân phận mà nói, con cháu hệ thống công an cũng nhiều vô kể. Phàm là người có thể toại nguyện chỉ có hai loại, một loại là cực kỳ ưu tú, chẳng có quan hệ gì cũng không ai dám gạt bỏ. Loại khác, bất kể thành tích là gì, quan hệ đủ vững, để bài thi trống cũng được toại nguyện.

Đáng tiếc là chẳng thuộc vào loại nào hết, không bối cảnh, không quan hệ, không tiền ... Càng quá hơn là, bản lĩnh cũng không có, lại còn cứ đi thi là sợ, vào phòng thi là hồ đồ.

Cho nên kết quả hẳn là giống mọi kỳ thi khác: Trượt!

Loáng thoáng nghe mẹ và chú nói chuyện, lần này vừa thi viết lẫn phỏng vấn, rồi thời gian thực tập tới một năm, nhưng không phải trọng điểm, thi xong cũng không đơn giản, muốn chỗ tốt thì lại tiền, chú nhờ người rồi, hình như là mấy vạn ấy, chuyện này khiến Giản Phàm càng thêm áp lực. Vậy là chút tiền ít ỏi cha mẹ chắt chiu được lại giống như hồi lên đại học, rơi vào túi tham quan rồi, cha mẹ lại táng gia bại sản rồi.

Giản Phàm thà thi trượt, thà cả đời làm hiệp cảnh, hoặc là cầm thìa làm đầu bếp, như thế cha mẹ khỏi phải lo lót người ta. Nhưng nếu trượt, Giản Phàm lại không dám nhìn ánh mắt thất vọng của cha mẹ.

Hai mấy năm rồi, hình như mình toàn sống vì cha mẹ, không có bản thân. Nhưng đáng thương là, cha mẹ cũng sống vì mình, mồ hôi nước mắt ném hết vào cái động không đáy.

Rốt cuộc là vì đâu, rốt cuộc đâu là lối thoát cho mình?

Quê nghèo biến thành huyện thành, rồi huyện thành biến thành thành phố lớn, Giản Phàm cảm giác đang ở vùng quê sơn thanh thủy tú, nằm dưới bóng cây gió mát ngủ một giấc, mở mắt ra đã là đường phố người qua kẻ lại nườm nượp, nhà cửa ngược đầu nhìn không thấy hết, từ huyện thành lên Đại Nguyên, phảng phất bước qua cả thế kỷ. Dọc đường tinh thần hoảng hốt, Giản Phàm chuẩn bị kỳ thi hôm sau, lần này Giản Phàm nghĩ, đây là lần cuối cùng trong đời.

Dù không phải, cũng phải biến nó thành kỳ thi cuối cùng.

Chương 062: Ai đúng ai sai. (1)

Dù là huyện hay ở tỉnh, dù thi sơ trung, cao trung, đại học hay công chức, cảnh sát, dù ở đâu kỳ thi vẫn diễn ra trong không khí ngột ngạt.

Buổi sáng ngày đầu tiên Giản Phàm thi (Trắc nghiệm khuynh hướng năng lực hành chính) và (Tri thức công an cơ sở), vẫn như thế, học thì học qua cả rồi, biết cả đấy, cứ vào phòng thi là đầu óc ù đặc, có cố thì thứ không biết vẫn hoàn không biết.

Trong cái không khí mà bên ngoài trời sục sùi như muốn mưa, thời tiết mùa này là khó chịu nhất, oi nóng làm người ta bức bối, bên trong thì toàn là cảnh sát mặt khó đăm đăm đứng gác, áp lực hơn cả thi đại học, ngay cả suy nghĩ gian lận cũng chẳng dám. May mà là đề không chênh so với ôn luyện lắm.

Buổi chiều thi (Thân luận), (Trắc nghiệm tố chất tâm lý), đưa ra những câu hỏi như đùa, như trắc nghiệm nói dối, ai đời lại có câu hỏi

Ngu xuân kiêu.

“Bạn có dám mạo hiểm không?”

Có cả đồng câu hỏi ngu xi như vậy, rồi thích hòa hợp với đồng nghiệp hay là thích chỉ huy người khác? Gặp phải nguy hiểm phản ứng đầu tiên là gì? Khiến Giản Phàm trả lời xong cảm thấy mình sắp thành thẳng góc luôn rồi.

Thân luận thì liệt kê một sự kiện thực tế, nói là đầu năm một cảnh sát bắt cướp bị đâm một nhát trí mạng, bắt viết một thông báo về sự tiên tích và học tập cảnh sát kia. Bình thường ba hoa khoác lác hay lắm, đến khi đặt bút viết thì Giản Phàm gặp khó, gãi đầu gãi tai viết được mấy trăm chữ, đến khi sắp giao bài phát hiện sao mình lại viết giống lời chỉ đạo viên Đài Thủy Tiên như thế...

Dù sao cũng nộp bài là thở phào rồi.

Về tới nhà khách, ăn uống qua loa chẳng có vị gì, tiếp tục chuẩn bị cho kỳ thi phỏng vấn hôm sau.

Vốn bình thường phải thông qua thi viết và phỏng vấn, có điều toàn tỉnh đưa ra chính sách mới, hiệp cảnh và nhân viên trị an phục vụ hơn một năm, có bằng đại học trở lên, cho phép trực tiếp phỏng vấn, điều này đoán chừng là để cổ vũ các đồng chí cơ sở, hoặc là để mở lối sau cho con cháu nổi bộ công an, ai mà biết, trên có chính sách, dưới có đối sách mà.

Sáng hôm sau lại tới trường cảnh sát tỉnh đợi, tới nơi sự thoái chí lại tăng thêm vài phần.

Trường cảnh sát vốn là một cái trường trung cấp tồi tàn, trong cái sân xi măng sập xệ lồi lõm không biết bao lâu chưa sửa, có lẽ thường ngày là chỗ trẻ con lên vào chơi đùa đá bóng, ngày hôm nay vô cùng náo nhiệt. Xe cảnh sát, xe tư đổ tới bảy tám chục cái, có những người mặc cảnh phục dẫn con trai hoặc con gái đi thẳng vào phòng tham gia phỏng vấn. Lại nhìn một đám thanh niên cổ đeo MP4, tai nhét tai nghe, vừa đi vừa lắc lư như phê thuốc, đúng là hổ phụ sinh khuyến tử.

Giản Phàm ngồi xuống bên bồn hoa bất mãn, con mẹ nó, toàn là con cháu công an không thì con ông cháu cha, mình hi vọng đéch gì nữa.

Đợi từ sáng tới trưa, đợi từ trưa tới chiều tới khi bốn phía chỉ còn mỗi mình ngớ ngẩn ngồi đó, mới tới lượt mình, giám khảo gọi tên Giản Phàm thì lửa bốc lên trong lòng, nhặt nhẹo đáp một câu đi vào.

Bên trong cứ như tam đường hội thẩm, phòng học kiểu bậc thang, trên bục giảng có bốn vị, đều mặc cảnh phục, sao lấp lánh, ba nam một nữ, ngồi bên chắc là ghi chép. Người đó càng khiến Giản Phàm bất ngờ, chính là cô cảnh sát xinh đẹp, Sở Tĩnh Viện, từ sau lần gặp mặt ở quán cơm chỉ thoáng thấy ở hội nghị trao thưởng, chưa gặp lại.

Trong lòng ngạc nhiên, vẫn thành thật đứng trước bục giảng đợi được hỏi.

“Đồng chí Giản Phàm, căn cứ vào quy định tương quan lần chiêu sinh lần này, chúng tôi tiến hành phỏng vấn đồng chí, trước tiên giới thiệu, tôi là Lộ Quân Minh ban nhân sự sở công an tỉnh Sơn Bắc, đây là đồng chí Lương Bạc Dương, Trần Hải Quân, Trương Lộ Thiến và thư ký Sở Tĩnh Viện, nếu cậu có đi

ngiht với thành viên nào, muốn ai tránh đi, có thể đề xuất.” Vị ngồi chính giữa tên Lộ Quân Minh giới thiệu một phen.

“Không có.”

Đây chỉ là trình tự thôi, Giản Phàm vừa nói vừa quan sát người họ Lộ, thái độ quan cách, thân thể beo béo, chính là loại tiêu hóa không ít của cải xương máu của dân. Vị bên trái họ Lương, hơn bốn mươi, đeo kính, khá nho nhã. Vị bên phải họ Trần, xương gò má cao, tướng mặt nói đây là vị đoán mệnh, loại này chắc điều ngoa lắm. Vị cuối cùng là nữ nhân trung niên, cảnh phục làm khuôn mặt có phần nghiêm nghị trung tính, sắc mặt khó coi, có biểu hiện tổng hợp của thời mãn kinh, nhìn mụn ở mặt là biết nội tiết mất cân bằng.

Chẳng biết có phải vì là trong lòng đang tức giận hay vì vốn không thiện cảm, mấy vị giám khảo đều bị Giản Phàm kết luận chẳng hay ho gì.

“Chú ý, không nhìn ngang ngó dọc.” Giám khảo Lộ hắng giọng, có vài phần khó chịu bực bắt đầu: “Đồng chí Giản Phàm, trả lời câu hỏi đầu tiên: Cùng đồng nghiệp đơn vị cùng hoàn thành một công tác, vì phối hợp không ăn ý làm công tác không hợp cách, nhưng trách nhiệm là của hẳn, mà có người lại nói với cậu, cha hẳn là lãnh đạo, cậu làm thế nào?”

Trong tay ông ta cầm một tập tài liệu ghi

"Khảo sát năng lực phối hợp và tính nguyên tắc", là một đề thuận tay rút ra, rất đơn giản.

Không ngờ Giản Phàm nghe xong lại ngật ngừng: “Đề mục này, hình như ...”

“Có vấn đề à?” Giám khảo Lộ ngạc nhiên xem lại đề, không hề sai.

Giản Phàm hít một hơi đáp: “Vấn đề này hình như không có khả năng xảy ra.”

Bốn giám khảo nhìn nhau, cứ như gặp người ngoài hành tinh, đây là câu trả lời ngoài dự liệu nhất mà bọn họ từng gặp, giám khảo Lộ cũng phải trầm ngâm một lúc mới cười nói: “Nói ra lý do của cậu đi.”

“Con trai của lãnh đạo, sao có thể cùng công tác với tôi, cho dù là có cùng công tác, chắn chắn tôi sẽ phối hợp ăn ý.” Giản

Phàm căn cứ vào kiến thức và thực tế mình biết để trả lời.

“Giản Phàm, chú ý, đây là giả thiết, cậu không nghe rõ câu hỏi sao? Cậu phối hợp ăn ý, nhưng người ta không phối hợp thì cậu làm sao?” Giám khảo Lương truy hỏi, kỳ thực đây là câu hỏi đơn giản, kiểm tra tính nguyên tắc của cá nhân.

Nếu không phải đối đáp với mẹ, hình như Giản Phàm chưa thực sự sợ ai hết, kể cả là Hương Hương, y nhường nhịn chứ không hề sợ: “Về lý luận, tôi sẽ rút kinh nghiệm lần công tác này, trong quá trình làm việc sẽ cùng đồng nghiệp tích cực giao thiệp, trao đổi, tránh sai lầm tương tự xuất hiện. Còn trong thực tiễn, tôi nhường hẵn, nhường không được thì tôi tránh, tránh không được thì tôi nghe hẵn.”

Bốn vị giám khảo tròn mắt, đều không biết có nên cười hay không, cho rằng thí sinh này vì quá căng thẳng hay do nguyên nhân khác, coi vấn đề đơn giản này thành hiện thực, loại câu hỏi này chỉ cần tùy tiện trả lời là kiên trì nguyên tắc, phân rõ trách nhiệm là được, không biết vì sao gặp phải thí sinh cực phẩm này, mấy người họ vốn mệt mỏi vì đợt phỏng vấn dài nhàm chán, bỗng nhiên tỉnh táo không ít.

Cuộc phỏng vấn này có khi sẽ hay đấy.

“Tiếp tục đi.” Giám khảo Lộ mỉm cười, ném gánh nặng cho người khác, hai tay đan vào nhau hứng thú nhìn Giản Phàm.

Tiếp theo là vị đeo kính, giọng đều đều: “Đồng chí Giản Phàm, ngoài xã hội có nữ sinh viên nói ‘kiếm được việc tốt không bằng kiếm được chồng tốt’, nguyên nhân là do vấn đề xin việc khó khăn gây ra. Đồng chí có cái nhìn thế nào về suy nghĩ này?”

Giản Phàm thở dài lắc đầu: “Đây là lối suy nghĩ hơi lệch lạc.”

“Đúng, tôi cũng biết là lệch lạc, nhưng hãy nói cái nhìn của đồng chí.” Giám khảo Lộ cười, vấn đề này cũng rất đơn giản, chỉ cần trả lời quan điểm nam nữ bình đẳng, cần có tâm thái tích cực, nâng cao kỹ năng của mình là được, dù sao người cuối cùng rồi, xong là có thể nghỉ. Cùng là người trong hệ thống, không ai muốn làm khó ai.

Vậy mà Giản Phàm ngửa mặt suy nghĩ rất lâu mới đáp: “Tôi thấy nữ sinh viên áp lực việc làm không quá lớn, nam sinh viên

mới là lớn, họ hay dở gì còn có thể tìm chồng, không thì làm tình nhân, vợ bé. Nhưng nam thì không thể, có người để cười, cũng chẳng lấy về nổi.”

“Phì!” Người cười thành tiếng là Sử Tĩnh Viện, sau đó lúng túng che miệng.

Bốn giám khảo đều bật cười, vị đeo kính nhắc kính lên nhìn lại Giản Phàm, sau đó xua tay nhường người khác.

Chương 063: Ai đúng ai sai. (2)

“Đồng chí Giản Phàm đã từng chơi game online chưa?”

“Chưa!”

“Thế sao? Tuổi như đồng chí lẽ ra phải tiếp xúc rất nhiều mới phải chứ?”

“Tôi có tiếp xúc, có chơi game Truyền Kỳ vài ngày, nhưng chơi không bao lâu thì tôi nhận ra game online cũng giống ngoài đời, không có tiền không mua được trang bị tốt thì chỉ có nước bị ăn đòn. Phí thời gian phí công sức lại tốn tiền. Về sau không chơi nữa.”

“Ha ha, cậu tiếp xúc rồi là tốt, vậy hẳn biết nghiện internet được liệt vào phạm trù bệnh thần kinh, hiện gây ra tranh cãi trong dư luận. Tổng hợp thực tế bên trên, hãy nói cái nhìn của cậu về bệnh nghiện internet.” Giám khảo thứ ba quả nhiên là kẻ điêu ngoa.

Giản Phàm ngần ngừ hỏi lại: “Đại cương ôn tập hình như không có vấn đề tương tự?”

Sử Tĩnh Viện ngồi sau nghe mà cười trộm, một ngày gặp không biết bao nhiêu thí sinh, chỉ Giản Phàm là khác người, cả giám khảo cũng dám chất vấn.

“Không có thì chúng tôi không được hỏi à?” Giám khảo thứ ba đành mặt hỏi lại.

“À không.” Giản Phàm thấy người này lộ vài phần bực bội, bình tĩnh đáp: “Mỗi người đều có chứng nghiện riêng, người nghiện thuốc, người nghiện rượu, hoặc nghiện ăn, nghiện internet cũng chỉ là một sở thích thôi, không phải là xấu, những hacker cao thủ, chuyên viên vi tính, ít nhiều đều nghiện internet. Tóm lại, tôi không thấy đây không là chuyện xấu.”

“Vậy là cậu tán đồng?” Giám khảo kia hỏi vặn.

Giản Phàm giải thích: “Đương nhiên, bất kỳ nghề gì, có say mê mới làm tốt.”

“Cái nhìn của cậu có vấn đề, nghiện internet đã đầu độc cả một thế hệ thanh thiếu niên Trung Quốc, vậy mà lại cậu tán

đồng?”

“Xin lỗi, vừa rồi câu hỏi là cái nhìn về bệnh nghiện internet, mà không phải là vấn đề nghiện internet gây hại thanh thiếu niên ra sao, chúng ta đang thảo luận vấn đề mang tính lý luận, có phải giám khảo lạc đề rồi không?” Giản Phàm rất khách khí hỏi lại.

“Tôi! ...” Giản khảo có chút xấu hổ xua tay, không hỏi nữa, thiếu chú ý một chút bị thí sinh tóm ngay lấy.

Phỏng vấn tới bây giờ, ba câu hỏi đều được trả lời không giống người bình thường, khiến giám khảo suốt cả ngày nghe hàng trăm câu trả lời na ná như nhau hứng thú, mỉm cười nhìn nữ giám khảo cuối cùng. Sở Tĩnh Viện thì thầm đổ mồ hôi, vị nữ giám khảo này là phụ đạo tâm lý của sở cảnh sát tỉnh, hôm nay mấy chục người bị hỏi cho á khẩu.

Nữ giám khảo nhìn Giản Phàm chăm chú, tay mân mê cái bút, suy nghĩ kỹ mới hỏi: “Tôi không hỏi nữa, đem phần cuối kết hợp với trần thuật công tác cảnh sát gộp cùng. Đồng chí Giản Phàm, chúng ta chính thức đối thoại được chứ?”

Giản Phàm thật thà đáp: “Vâng, được ạ.”

“Được, giám khảo Lộ đưa ra câu hỏi đầu tiên, nửa đầu câu trả lời của cậu cơ bản là đạt, vì sao lại còn thêm vào phần sau? Giống vẽ rắn thêm chân vậy, tôi nhận ra cậu cố ý thêm vào, tại sao vậy?” Giám khảo Trương lúc không làm bộ mặt nghiêm nghị, cũng giống bác gái láng giềng hiền hòa.

“Không vì sao cả, đó là suy nghĩ thật của tôi.” Giản Phàm đáp tự nhiên, lòng thầm cả kinh, ánh mắt nữ nhân này giống mẹ lúc dụ học sinh nói ra lỗi lầm vậy, phải cẩn thận.

Giám khảo Trương hơi cau mày: “Tuy không phải là đáp án chính xác, nhưng dưới một số điều kiện lại là phương thức xử lý chính xác. Còn khi cậu trả lời giám khảo thứ hai, vấn đề rất đơn giản, dù chưa xem đại cương khảo thí cũng có thể đưa ra đáp án chính xác, vì sao lại lựa chọn phương thức hoàn toàn khác?”

Giản Phàm cẩn trọng thêm vài phần, người này giống đang nghiền ngẫm tâm lý của mình, lắc đầu: “Không vì sao cả, tôi nói lên sự thực thôi, áp lực của nam sinh viên là cực kỳ lớn, nếu không hôm qua đã chẳng có biển người nghìn nghịt dự thi.”

“Ừm, tâm lý học nghịch đảo, tôi hiểu tâm lý ở tuổi này của cậu, vậy cậu có nghĩ tới hậu quả của việc làm này không?” Giám khảo Trương ném ra câu hỏi thực của mình?

“Tôi biết.”

“Đó là gì?”

“Đó là không thi đỗ.” Giản Phàm nói với chút chua chát nhưng dứt khoát.

Giám khảo Trương có chút bất ngờ: “Xem ra cậu rất thoải mái, vậy cậu tới đây là để thi trượt sao? Hồ sơ của cậu rất có ưu thế, trong chuyên án 8.11 cậu và một hiệp cảnh khác bắt được nghi phạm, chẳng lẽ không muốn làm một cảnh sát?”

“Tôi không muốn làm cảnh sát lắm.” Giản Phàm thừa nhận.

Câu trả lời này khiến những người khác đều nhú mày tỏ ra không hiểu, chẳng lẽ cậu ta tới đây chơi đùa? Chỉ có giám khảo Trương đặt bút xuống, người hơi ngả về phía trước: “Biểu hiện của cậu ở đồn công an huyện Ô Long rất ưu tú, về lý luận, cậu có thể thành một cảnh sát ưu tú, nhưng cậu lại không muốn phát triển theo phương hướng này, vì sao lại tới thi? Đây chính là câu hỏi cuối cùng.”

“Tôi ...” Giản Phàm có chút không biết phải mở miệng thế nào.

Giám khảo Trương khuyến khích: “Đừng khẩn trương, đây chỉ là cuộc nói chuyện, có thể cho tôi biết được không?”

Giản Phàm mím môi, không biết đứng bao lâu, chân tê cả rồi, không muốn quanh co nữa: “Thực sự là tôi không muốn làm cảnh sát, mẹ tôi ép tôi đến.”

Sở Tĩnh Viện đánh rơi cả bút, muốn nhin cười mà không nổi nữa, úp cả hai tay lên mặt, cúi gập người xuống cắn chặt răng mà cười, bên tai cũng toàn là tiếng cười vui vẻ. Kỳ thực tình hình hôm nay đều thế, bị cha mẹ dẫn tới không ít, là con cháu trong ngành! Nhưng không ai dám nói ra như thế.

Bản thân cô cũng vậy.

“Có gì buồn cười chứ, mẹ tôi bảo tới thì tôi tới.” Giản Phàm nhìn bốn giám khảo người nghiêng ngả, nổi cáu: “Mặc dù tôi không muốn làm cảnh sát, nhưng tôi muốn một công việc đàng hoàng, nằm mơ cũng muốn. Tôi từ nhỏ học tập không tốt, làm

mẹ tôi thất vọng, về sau cha mẹ tôi phải tần tảo chi tiêu bỏ mười mấy vạn cho tôi học đại học, tốt nghiệp rồi, không ngờ thất nghiệp càng làm cha mẹ thất vọng. Khi tôi biết tỉ lệ chiêu sinh lần này là 1 chọi 12, tôi không phải là thất vọng, mà là tuyệt vọng, nghĩ tới lần nữa đem tin tức đáng buồn nói với cha mẹ, tôi rất đau lòng.”

“Vậy là cậu cố ý đáp lệch đại cương?” Giám khảo Trương phản ứng rất nhanh, coi đây thành một ca tư vấn tâm lý thực tế.

“Tôi biết tôi thi không tốt, hoặc giả tôi có thi tốt, cũng chưa chắc là có cơ hội mặc cảnh phục, so với để cha mẹ tôi thất vọng, không bằng để họ tuyệt vọng, lần này tôi muốn thi thật tệ, để cha mẹ tôi không còn ảo tưởng nào nữa. Thi xong lần này, tôi không bao giờ tham gia thi cử nữa, về huyện Ô Long làm đầu bếp, cha mẹ tôi có tuổi rồi, tôi không đành lòng tiêu tiền của cha mẹ vất vả nữa, tôi phải kiếm tiền để nuôi cha mẹ, để cho em tôi học đại học thật tốt, tôi không bằng nó, tương lai nó sẽ hơn tôi.”

Giản Phàm nói thế nào mà chính mình có chút chua xót, đưa tay sờ túi áo, đó là tiền ông nội cho, nghĩ tới lò nấu rượu hơi nước ngùn ngụt, nghĩ tới mai tóc đã bạc của cha, nghĩ tới khuôn mặt thường nổi giận của mẹ, nghĩ tới em gái đi học ở Bắc Kinh mang cái ba lô sờn cũ của mình, đó là nguyên nhân quyết định chấm dứt tất cả.

Căn phòng im phăng phắc, bốn vị giám khảo đều thấy nặng nề, Sở Tính Viện xúc động dừng bút, câu trả lời nằm ngoài phạm vi phỏng vấn, cô không biết có nên ghi lại hay không, chàng trai tươi sáng như vậy. Dù không hiểu thường ngày là người thế nào, cô chắc chắn đây là chàng trai thuần phác trách nhiệm.

Thấy mọi người im lặng, Giản Phàm biết kỳ thi đã kết thúc, toàn thân nhẹ nhõm, lần này có lẽ là lần đầu tiên trong đời làm theo ý mình: “Xin hỏi, tôi đi được chưa?”

“Được rồi.” Giám khảo Trương ánh mắt vô cùng hiền từ, cười với Giản Phàm giống như với con mình: “Trả lời tốt lắm.”

“Cám ơn.” Giản Phàm đứng thẳng, khom mình cúi chào, lặng lẽ rời phòng thi.

Rất lâu sau, giám khảo Lộ thấy ba người kia nhìn mình cười tự trào: “Đừng nhìn tôi, đứa bé này rất khá, hiểu chuyện, trách nhiệm, bản chất còn thật thà, con trai tôi mà được thế này, tôi mừng còn không kịp? Cậu ta đạt, mọi người thấy sao?”

Ba người kia đồng loạt gật đầu, chàng trai như thế mà còn không đạt thì kỳ thi này chẳng ai xứng đáng nữa.

Chương 064: Mời khách cũng là thuyết khách. (1)

Giản Phàm thì không cần biết người khác nghĩ gì nữa, rời khỏi phòng, hít một hơi thật sâu rồi thở mạnh ra, những tâm sự dồn nén trong lòng bao lâu hôm nay đã xả hết ra, kỳ thi cũng kết thúc, cảm giác đã đặt dấu chấm hết cho cả thời đại, tâm trạng thoải mái hẳn.

Sắc trời đã sắp tối hẳn, nhìn đồng hồ mới biết là hơn bảy giờ, vội vàng chạy đi, hai ngày rồi còn chưa gặp Hương Hương. Không ngờ vừa ra khỏi cửa có một chiếc xe thương vụ màu bạc đắt tiền đợi ở cổng trường, cửa bật mở, một người hơi béo mặc Âu phục bước ra hỏi: “Anh có phải là Giản Phàm không?”

Giản Phàm không nhận ra người này, nhưng mắt vô tình liếc về phía xe, một nữ nhân vô cùng xinh đẹp mặc sườn xám, vừa đặt chân xuống xe liền thấy phần xế tà lộ ra chiếc đùi thon dài trắng bóng.

Không quen biết, thế thì chuyện này không có tí ám muội nào hết, mà là tà môn rồi, Giản Phàm lắc đầu: “Anh nhận nhầm người rồi.” Nói xong xoay đi, thấy người kia bước chặn đường, Giản Phàm xắn tay áo: “Ý gì, tôi là cảnh sát đấy, muốn thử không?”

Người kia mỉm cười đưa tay về phía xe làm động tác mời.

“Giản Phàm!”

Một tiếng gọi quen thuộc làm Giản Phàm quay ngoắt người lại tức thì.

Người theo mỹ nữ sườn xám xuống xe không phải Hương Hương nhà mình thì là ai? Giản Phàm mừng rỡ lật đật chạy tới, nhìn Hương Hương từ trên xuống dưới tặc lưỡi, hôm nay Hương Hương đặc biệt hấp dẫn, cái váy trắng tinh khôi đơn giản, đôi chân thon thả trắng nõn trong đôi giày cao ngon đen nhỏ nhắn, mai tóc vừa mới làm lại. uốn xoắn cầu kỳ, mang thêm vị nữ tính: “Í, mỹ nữ là ai thế? Sao bày vẽ ghê vậy? Còn vị này, chưa từng gặp.”

Hương Hương thực sự xinh đẹp, có điều lại chọn nhầm bạn đồng hành, thế nên quyết định bị kịch rồi, vóc người nhỏ nhắn còn cố mặc trang phục gợi cảm, khác gì cô bé con học làm người lớn.

Lại nhìn em gái mặc sườn xám cao ráo như người mẫu, mái tóc búi cầu kỳ, đậm chất mỹ nữ cổ trang, vừa rồi chỉ nhìn liếc qua không để ý, chẳng xinh đẹp hơn Hương Hương được mấy phần, quan trọng là vóc dáng thành thực quyến rũ như quả mật đào ấy khiến nam nhân khó rời mắt, mà nhìn một cái là muốn cắn.

Hương Hương mặt bất mãn nắm cầm Giản Phàm xoay ngay ngắn trở lại, kéo lên xe, chỉ nói một chữ: “Đi.”

Nếu không có người khác, nói không chừng đã ghen tuông cho con Trư Bát Giới này một cước.

Người chặn đường vội lên xe ngồi cùng mỹ nữ sườn xám ngồi ở hàng ghế trước, Hương Hương và y ngồi ở giữa, thế là Giản Phàm càng hoang mang, ôm vai Hương Hương hỏi nhỏ: “Ai thế?”

Hương Hương chu môi làm vẻ đanh đá: “Bạn em, còn ai được? Chuyên môn tới đón anh thi về, không vui sao?”

Giản Phàm lắc đầu: “Sao lại không vui cho được, anh đang định đi tìm em đây.”

Có hai người ngoài trong xe, không tiện nói những lời tình tứ ướm án, xe đi thẳng tới nhà khách Giản Phàm ở, cách trường cảnh sát không xa, cùng Hương Hương xuống xe vào trong, không ngờ xe vẫn ở nguyên tại chỗ không đi, Giản Phàm cứ thấy bất thường: “Hương, rốt cuộc là ai, em có thể diện lớn thế từ bao giờ?”

“Đơn vị của em, không phải chuyên môn tới đón anh à? Đi, trả phòng đi, em kiếm chỗ ở khác cho anh.” Hương Hương kéo tay Giản Phàm, không cho ý kiến.

Giản Phàm dù biết chuyện này không ổn vẫn thờ dãi đi theo, chẳng nghĩ nhiều, chỉ cần ôm mỹ nhân, ngủ đâu chả được.

Đi vào gian phòng tầng ba, hành lý chỉ có một túi nhỏ, vừa dọn dẹp phòng, Hương Hương vừa hỏi: “Anh thi thế nào?”

“Ôi đừng hỏi, tệ hại lắm, cơ bản là anh nhắm mắt làm bài, chưa bao giờ thống khoái như thế.” Giản Phàm tựa cửa nhìn Hương Hương lúi húi dọn dẹp đồ đạc cho mình, lòng ấm áp.

Hương Hương ngạc nhiên đứng dậy: “Í, sao anh thoải mái thế, không sợ mẹ anh đánh à?”

“Sợ, sao không sợ! Nhưng lần này anh nghĩ rồi, mẹ anh sợ dĩ vẫn có lòng tin rất lớn vào anh, là vì mỗi lần thi đều không cao không thấp, cho rằng anh chỉ cần cố thêm chút nữa là đạt. Lần này anh liều luôn, vẽ bừa viết bậy, để cho mẹ anh bỏ ảo tưởng đi ... Lần trước em nói làm anh suy nghĩ rất nhiều, không thể cứ thụ động chờ đợi thế được, không hi vọng thì thôi, dù làm cảnh sát cũng hay ho gì đâu, lương chả có mấy, còn nhận hối lộ thì nơm nớp lo sợ. Về nhà làm đầu bếp quách, hoặc là lên tỉnh làm đầu bếp cho nhà hàng nào đó, tích góp tiền mở quán, mua nhà ... Hì hì, rồi cưới em, thế nào?” Giản Phàm ôm lấy Hương Hương từ phía sau, đặt cằm lên đỉnh đầu cô.

“Năm mơ đi, nếu cha mẹ em không đồng ý thì sao? Mẹ anh không đồng ý thì sao?” Hương Hương giấu môi, nhưng hiển nhiên là vô cùng vui sướng vì Giản Phàm chịu chấp nhận kiến nghị của mình, miệng chum chim kìm chế nụ cười hạnh phúc, hai má khẽ hồng lên phấn kích, đôi mắt cong vút tựa trăng non, thần thái hấp dẫn phi thường, giọng toàn vẻ làm nũng.

“Đơn giản!” Giản Phàm cúi xuống dụi đầu vào vai Hương Hương, tay không thành thật vuốt ve bụng dưới của cô: “Chúng ta chế tạo một Tiểu Hương Hương, hoặc một Tiểu Phàm Phàm, họ không đồng ý cũng chẳng được.”

“Xì, đáng ghét!” Hương Hương then đỏ mặt đầy ngay Giản Phàm ra, chân nhún nhảy chạy đi cho thấy tâm trạng cô đang rất vui vẻ.

Giản Phàm cười ha hả khoác túi xuống lầu đuổi theo, hai người trả phòng, rời nhà khách, chiếc xe vẫn đợi ở đó.

Lại ngồi chiếc xe đó qua đường Hoài Hải, phố Trường Trì, đi về phía bắc tới khu phong cảnh Tấn Từ ở vành đai hai, nơi này rời xa trung tâm đông đúc, có sông có hồ, có cây có cỏ, gió lùa vào xe mát mẻ không mang mùi khói xe, rất dễ chịu.

Đến khi xe dừng lại Giản Phàm nhìn mấy chữ “Khách sạn Holiday Cửu Nhật” rực sáng giữa trời đêm, lòng giật đánh thót một cái, muốn hỏi lại thăm nhủ chắc là trùng hợp. Xe lái tới cửa khách sạn, có phục vụ chạy ra mở xe, Hương Hương xuống trước, cùng mỹ nữ sườn xám khoác tay nhau, quay đầu lại nhìn Giản Phàm còn đang ngây ra: “Mau xuống đi.”

“Sao lại ở đây? Cái khách sạn này đâu phải chỗ cho người ở, mà là chỗ chém người ta.” Giản Phàm hậm hực nói, nhìn lại mặc quần jean, áo thun, đeo túi hành lý, thực sự là ngại vào khách sạn cao cấp thế này, huống hồ trong lòng có chút muốn tránh hai chữ Cửu Đỉnh này.

“Anh không đi thì thôi, em tự lên.” Hương Hương lườm một cái, xoay người kéo cô gái kia đi.

“Ê, ai bảo không đi ... Anh lái xe, cảm ơn nhé.” Giản Phàm trước khi đi còn không quên vỗ cửa xe nói một câu, sau đó mới đuổi theo hai mỹ nữ.

Cái khách sạn 4 sao này trang hoàng đặc sắc lắm, bước chân vào đại sảnh sáng choang thấy suối phun, không nhìn thấy vòi phun đâu cả, chỉ nhìn thấy ba cái đỉnh lớn, nước trong đỉnh phun ra, khu nghỉ chân là bồn măng tây lớn, men theo cầu thang là chậu hoa nhỏ, sàn trải đá hoa cương bóng soi gương được, sau quầy có hai em gái cao ráo, nhan sắc không kém em gái sườn xám, trên đầu là đồng hồ, đánh dấu giờ của các nước trên thế giới.

Đây là chủ lầu, thiết thế tiền hậu liên thông, đi thẳng ra sân sau, giả sơn, hoa viên và kiến trúc kiểu biệt thự nhỏ, không khí nghỉ dưỡng rất đậm.

Đi vào thang máy, Giản Phàm tự giác đứng ở vị trí hộ hoa sứ giả, em gái sườn xám suốt cả dọc đường không bắt chuyện với Giản Phàm, thi thoảng ánh mắt gặp nhau chỉ mỉm cười, cái mắt của Giản Phàm không biết nhìn người ta bao nhiêu lần, phải nói, em gái này đi giày cao gót, cao không thua mình. Mà mặc sườn xám lại hết sức cảm dỗ người ta, cứ nhấc chân lên là nhìn thấy đùi sáng trắng, nhìn lên một chút là bầu ngực cao nhất, nhìn tới phía dưới của mình có vấn đề ... Chưa bao giờ biết

Hương Hương có cô bạn thế này? Chỉ là có bạn gái ở bên, đành phải vờ hồ hững với mỹ nữ.

Rời thang máy có phục vụ mặc đồng phục đỏ đờ, cười dẫn đường cho ba người, trần nhà trạm trổ, mặt đất trải thảm dày, phong vị cổ xưa. Tới cửa phòng 1011, phục vụ mở cửa ra, em gái sườn xám và phục vụ vẽ mặt giống hệt nhau, một tay để sau lưng, một tay đưa ra làm động tác mời.

Chương 065: Mời khách cũng là thuyết khách. (2)

Sự chiêu đãi ân cần thế này làm Giản Phàm càng tò mò, nhìn hai người kia giao thẻ vào tay, cười ám muội rời đi, Hương Hương đóng sầm cửa lại, che khuất tầm mắt của Giản Phàm, phồng má lên giận dỗi: “Thấy mỹ nữ là chân anh không đi được nữa rồi.”

“Oa, trong này không tệ.” Giản Phàm đánh trống lảng.

Quả thật là không tệ, hai gian cùng một phòng tắm, trong phòng có máy vi tính, TV, mấy loài hoa không kể được tên, phòng tắm thuần bằng sứ trắng, điển nhã sạch sẽ, có cả phòng thể dục, cấp bậc này Giản Phàm không dám nghĩ. Hai người thuê phòng chỉ là gian phòng nhỏ hai ba trăm đồng một đêm thôi, còn loại phòng đôi xa hoa này, ít nhất phải nghìn đồng.

“Hương Hương, em phát tài rồi à? Ở phòng đắt thế?” Giản Phàm đã đoán ra tám chín phần vẫn trâu.

“Không cần em bỏ tiền, đơn vị em có nghiệp vụ qua lại với khách sạn này.” Hương Hương lè lưỡi.

“Chà chà, đơn vị của em phúc lợi tốt quá, còn thuê phòng cho cả nữ nhân viên độc thân cơ đấy.” Giản Phàm thả mình xuống giường, người nảy lên mấy cái.

Hương Hương cười khúc khích ngồi bên: “Có người mời khách, nhưng không phải mời em, mà là mời anh.”

Giản Phàm ngáp một cái: “Tương Cửu Đỉnh phải không?”

Hương Hương béo mũi Giản Phàm trâu: “Đúng rồi, anh vốn không gốc! Sao thì tệ thế?”

“Đi thôi, cái phúc này chúng ta không tiêu thụ nổi đâu, đừng để người ta lừa bán mất cô bé gốc nhà em, anh đi đâu mà tìm?” Giản Phàm ôm eo Hương Hương muốn đứng dậy.

“Nhìn anh kìa, sợ cái gì? Có anh ở đây, người ta có bán cũng bán anh trước ấy. Anh ta chỉ muốn mời anh ăn cơm, người ta nể mặt, anh lại lên mặt. Ngồi xuống cho em.” Hương Hương kéo Giản Phàm xuống giường điệu ra lệnh.

“Vậy nói rõ cho anh biết đầu đuôi đi, nếu không anh không dám ăn đâu.”

“Là thế này ...”

Thì ra em gái sườn xám là Hà Phương Lộ thư ký của Tương Cửu Đỉnh, cùng trường với Hương Hương, khoa ngoại ngữ. Mấy ngày trước tìm Hương Hương, đầu tiên là nói quan hệ bạn học, sau đó quen thuộc rồi mới lộ thực tình Tương Cửu Đỉnh muốn mời Giản Phàm. Mà Tương Cửu Đỉnh vốn quen mấy giám đốc bộ phận của Cty di động, thế là quen nhau, mới liên hợp diễn xuất, xuất hiện màn chặn đường hôm nay.

Làm sao nhà người ta lại tìm ra Hương Hương? À phải rồi, Giản Phàm nghĩ ngay tới một cái bộ mặt bỉ ổi của thằng béo, nhất định là nó, quá dễ dàng mà, Tương Địch Giai chỉ cần háy mắt một cái, bảo nó trần truồng nhảy xuống cống cũng không thành vấn đề.

“Anh ở nhà hàng hải sản nói vài câu thôi, chắc không thù hận tới thế chứ? Còn tìm cả em, khoe của tới mức này cơ à?”

“Hừm, người ta là ông chủ lớn, thèm giận anh à? Em thấy người ta nói không chừng muốn mượn miệng của anh bình phẩm món ăn, ăn một bữa thôi, anh sợ cái gì? Còn được ở miễn phí mấy ngày, anh không vui sao?” Hương Hương giọng có chút khích tướng, có điều trong mắt cô, căn bản không cần mình khích, chỉ cần mình nói một tiếng, Giản Phàm chỗ nào cũng dám xông vào.

“Ha ha ha, vui chứ ... Anh chỉ lo hấn có âm mưu gì, không phải nhìn trúng em chứ? Không đúng, thư ký của người ta mặc sườn xám gợi cảm hơn em nhiều ... Á á ...” Giản Phàm vừa trêu một câu liền gặp họa.

Hương Hương nghiêng răng nhéo Giản Phàm, vừa nhéo vừa giáo dục: “Đừng làm em mất mặt, người ta quen cả tổng giám đốc của em đấy! Dám làm trò cười thì em không để ý tới anh nữa.”

Hai người lăn lộn trên giường chơi đùa, lát sau điện thoại gọi tới, chỉnh lại quần áo đi dự tiệc.

Tuy vậy Giản Phàm có chút bất an, không hiểu Tương Cửu Đỉnh tốn công sức như vậy làm gì, chỉ vì mời mình ăn một bữa

cơm? Điên, chắc chắn hẳn có âm mưu, nhưng mà tiền trong túi mình gom lại không đủ 4 số, hẳn chả lừa được tiền của mình? Suốt đường đi mang theo nghi vấn, tới cửa thang máy, mỹ nữ thư ký đã ân cần đứng đợi, dẫn hai người ra hậu viện, toàn bộ tầng hai là nhà ăn và trà sảnh, trồng hoa, trồng cây, rất u nhã.

Tương Cửu Đỉnh mặc âu phục trắng phong độ, bước tới đón ba người, cứ như là bạn thân lâu ngày gặp lại, bắt tay Giản Phàm rất chặt: “hoan nghênh, sợ là không mời được cậu, nên mời bạn gái cậu trước, vừa vặn là bạn cùng trường với thư ký Hà, quan hệ chúng ta càng ngày càng gần.”

“Ha ha ha, nghe tới mời ăn là tôi tới ngay, anh quá lo rồi, gọi một cú điện thoại là được.” Giản Phàm miệng nói cười nhưng chú ý người lái xe lúc này đang sai bảo mấy phục vụ, thân phận có vẻ không thấp.

“VẬY thì tốt, sau này coi đây như nhà mình, lúc nào muốn tới cũng được, thư ký Hà, chiếu cố tốt bạn cùng trường của cô. Giám đốc Trương, đưa anh Giản một tấm thẻ V.I.P, nơi này luôn mở rộng cửa với anh Giản và cô Lưu.” Tương Cửu Đỉnh rộng rãi nói.

“Vâng.” Người lái xe chính là Trương Khải từng cùng Tương Cửu Đỉnh tới huyện Ô Long, hai người không lay động được già, tấn công vào trẻ.

Khách khí, hàn huyền, năm người nói cười đi vào nhã phòng, ngồi bên cửa sổ, cửa sổ khép hờ gió mát lồng lộng, phòng không xa hoa như nhà hàng hải sản, nhưng bàn gỗ lim, bộ đồ ăn bằng sứ trắng lam và vài chậu cảnh cổ quái, đoán chừng chi phí trang trí chưa hẳn đã kém hơn. Có kinh nghiệm lần trước, Giản Phàm ăn nói thận trọng, ngược lại thư ký Hà và Hương Hương tâm đầu ý hợp ríu rít không ngớt, thậm chí bội phục Tương Cửu Đỉnh chơi trò vu hồi này.

Lại nhìn Tương Cửu Đỉnh vẫn dáng vẻ nhiệt tình hiếu khách hoàn toàn khác lần trước, giám đốc Trương thì đích thân pha trà rót nước, làm luôn cả công việc của phục vụ viên, chắc chắn không chỉ đơn giản là mời ăn một bữa.

Chớp mắt thức ăn nối nhau đưa lên, nhưng lại là những loại món ăn bình thường quen thuộc, cá sốt chua cay, đồ xanh xào,

ngô xào nhân thông, gà hấp, thịt bò kho, thịt dê xào hành thêm vào một nồi gà hầm nấm! Chay mặn phối hợp, đều là món ăn thường thấy trên bàn cơm của người Sơn Bắc.

Giản Phàm nhìn những món ăn này nhận ra bọn họ bỏ công phu không ít, món thường nhật không giống vậy cá tổ yến, người thường chưa ăn qua, anh muốn làm thành vị gì cũng được. Càng món bình thường đại chúng, càng không cách nào gian dối. Giản Phàm ném thử vài miếng, cũng ngon, chỉ là bệnh chung của các nhà hàng quán ăn, gia vị quá đậm. Có điều dù sao cũng là nhà hàng lớn, có độ đáo riêng, vị giám đốc Trương liên tục mời rượu, Giản Phàm không chối từ, dần dần bữa cơm bắt đầu.

Bữa cơm diễn ra vui vẻ, mọi người trò chuyện vài đề tài thú vị trong xã hội, không khí nhẹ nhàng gần gũi, đến khi ước chừng Giản Phàm uống đã kha khá, Tương Cửu Đỉnh hỏi: “Anh Giản, uống thật tốt, thấy rượu này thế nào?”

“Không tệ.” Giản Phàm gật gù.

“Có ném ra là rượu gì không?” Tương Cửu Đỉnh cố ý dùng bình sứ trắng không có nhãn.

Mấy người kia đều nhìn Giản Phàm đợi nghe trả lời, Giản Phàm cười ngốc nghếch chùi mép: “Không ném ra.”

Mọi người đều cười, Hương Hương thấy mất mặt, lườm Giản Phàm một cái.

“Còn món ăn thì sao? Tôi rất muốn nghe đánh giá của anh.” Tương Cửu Đỉnh không hề phật ý, đúng là càng gặp khó càng quyết tâm.

“Ngon, rất ngon.” Giản Phàm đáp qua loa, không đoán ra ý đồ của Tương Cửu Đỉnh, y đâu có ngốc mà nói linh tinh.

Tương Cửu Đỉnh cũng đã nhận ra vấn đề rồi, người ta không phải không biết mà là không muốn nói, hắn quay sang Hương Hương cười khổ: “Cô Lưu thấy đó, anh Giản tích chữ như vàng, nghe nói cô cũng am hiểu ẩm thực, thôi không hỏi anh ấy nữa, hỏi cô vậy.”

“Giám đốc Tương khách khí rồi, vậy tôi nói thẳng nhé.” Hương Hương cũng được Giản Phàm hun đúc, cái miệng không kém, người ta là ông chủ lớn, nếu có được thiện cảm biết đâu có

ích sau này, nên cô tích cực thể hiện: “Công bằng mà nói, thực sự không tệ, món ăn ở đây có thể xếp hạng ở tình thành, nếu bảo tôi nói ra chỗ không được, vậy tôi bới xương trong trứng gà, nói sai anh đừng trách. Món cá sốt chua ngọt này, tương hơi nhiều át vị. Gà hấp không phải là sở trường nơi này, thịt hơi bở, ngon thì ngon nhưng làm cấp bậc món ăn kém đi. Thịt bò kho, đun chưa đủ thời gian, nhưng thế là rất tốt rồi. Khả năng tôi quen ăn vị ở quê, nên thấy gia vị hơi đậm, đặc biệt là mì chính, ăn nhận ra ngay.”

“Hay hay hay.” Tương Cửu Đỉnh bị người ta chê bai mà tựa như vô cùng vui vẻ, vỗ tay nói liền mấy tiếng hay, nhìn sang Giản Phàm.

Giản Phàm cười : “Cô ấy từ nhỏ thích ăn cơm nhà tôi, miệng kén lắm.”

Kỳ thực bây giờ mùi vị ở quán ăn đều na ná nhau, dựa vào chúng nhận đầu bếp, phân chia đặc cấp, cấp một, cấp hai, giỏi làm các loại món ăn, nhưng càng như thế, càng đồng hóa. Ai đi ăn nhiều, đôi khi không còn nhận ra món của nhà nào với nhà nào, đều ăn gia vị. Ngược lại một số quán nhỏ chuyên về một hai món, khiến người ta càng nhớ rõ.

Lời Giản Phàm làm cả bàn cười rộ lên, Hương Hương tạm coi như là khen ngợi. Khi bữa cơm sắp kết thúc, lại đưa thêm một đĩa nữa, là lát thịt mỏng, mỡ nhiều mà thịt ít, khắc tinh của mỹ nữ, thư ký Hà hơi chau mày là phản ứng chung của các cô gái khi thấy nó.

Giản Phàm nhìn một cái liền thất kinh: “Làm sao ở đây có món này?”

Chương 066: Chuyện cũ ngày xưa. (1)

“Ồ, tôi còn tưởng anh không nhận ra chứ.” Tương Cửu Đỉnh cười có phần đắc ý, rốt cuộc cũng khiến Giản Phàm phải kinh ngạc rồi.

Nghe vậy Giản Phàm gấp thử một miếng, chưa cần ăn nhìn một cái thôi là hiểu ra: “Món này của cha tôi đây mà, trừ khi đích thân ông ấy dạy, nếu không thì không thể học được. A, không thể nào, mới có vài ngày, anh không học được.

“Lợi hại, món này tôi mua ở Đệ nhất oa về, sao anh nhìn là nhận ra?” Tương Cửu Đỉnh tán thưởng, chính là thịt đầu lợn mua từ huyện Ô Long.

“Rất đơn giản, thịt đầu lợn bình thường vừa ngấy vừa bở, mà cha tôi làm vừa dai mà trơn, da gần như trong suốt, màu sắc giống mật ong, bất kể bề ngoài hay mùi vị đều là thượng phẩm, người khác không thể đạt tới trình độ này.” Giản Phàm tự tin nói.

Thư ký Hà phản cảm với món này, nhưng Hương Hương biết rất rõ thứ này không hề ngấy, nên nhiệt tình gấp một miếng mời, thư ký Hà không từ chối được cắn miếng nhỏ, ngạc nhiên hết sức: “Ngon quá, đúng là rất dai lại không ngấy, thịt mỡ lại có thể làm tới mức này sao?”

Tương Cửu Đỉnh mượn ngay lời này: “Đó là bạch thiết nhục trong truyền thuyết đấy, có thể dùng thịt bình thường làm tới trình độ này mới là bếp trưởng chân chính.”

“Không, không, mọi người nhầm rồi, đây không phải bạch thiết nhục.” Giản Phàm phủ nhận ngay.

“Không phải sao?” Trương Khải ngạc nhiên vô cùng: “Mấy nhà ẩm thực đã ăn thử, đều nói nó là bạch thiết nhục.”

“Họ sai rồi, vì cách làm bạch thiết nhục không phải như thế, tên đầy đủ của nó là từng hương bạch thiết nhục, cái tên có nguyên nhân của nó, khi làm thì phết lên đầu lợn một lớp nhựa thông, nhựa thông khô rồi xé ra, nhổ hết lông lợn còn sót lại, nghe thì đơn giản, nhưng là kỹ thuật đặc thù, khi thành phẩm,

còn lưu lại mùi gỗ thông thoang thoảng, đó mới là bạch thiết nhục.”

Tương Cửu Đỉnh đảo mắt nhìn Trương Khải, ẩn tình trong đó không mấy người biết, ngay cả hai bọn họ cũng vừa mới biết mà thôi.

Thư ký Hà lấy làm lạ: “Nhựa thông không phải có độc à? Ăn được sao?”

Nghe một cái biết ngay ngực to não rộng, tốt, Giản Phàm vui ngay, quay sang nhìn mỹ nhân cao hần phải tới 1m72 - 1m73 này, thư ký xinh đẹp gợi cảm, thế này người ta không nghĩ lung tung không hâm mộ giám đốc sao được, cười giải thích: “Hì hì, thuốc còn có ba phần độc mà, cá nóc có độc, nhưng là món ngon vô song trên đời, bọ cạp có độc, sau khi thành món ăn cũng có tiếng. Kỳ thực những thứ ăn vào đều có ít nhiều độc tính, như trứng mận chúng ta thường ăn, bên trong có acid nitric, độc tính mạnh đấy. Ngay cả mì chính, muối, đường dùng quá lượng đều gây độc tính nhất định với cơ thể, nên nhựa thông so ra không đáng nói. Huống hồ nhựa thông còn có tác dụng của thuốc, giúp tỉnh táo tinh thần! Đó chính là chỗ đặc sắc của hiệu tương La gia, loại thủ pháp này, giờ không ai dám thử.”

Giỏi, giỏi quá rồi! Người cần trả lời không trả lời, mỹ nữ hỏi một cái là thao thao bất tuyệt, anh nhớ lấy, Hương Hương thâm nhủ.

Thư ký Hà "ồ" một tiếng, nhìn Giản Phàm đầy thán phục, có điều Tương Cửu Đỉnh nghe thấy tên "La gia" lại ngạc nhiên thêm vài phần, cái tên này hẳn chỉ biết qua miệng những người lớn tuổi, làm bộ lơ đễnh nhắc tới: “Anh Giản cũng biết hiệu tương La gia?”

Câu hỏi này quá thừa với Giản Phàm, y không chỉ đam mê nấu ăn mà tất cả những thứ liên quan tới ăn uống: “Đương nhiên, trong thị chí có ghi mà, tổ tiên họ là ngự trù đấy.”

“Thế sao, vậy là hoàng đế cũng ăn thịt đầu lợn, hi hi ..” Thư ký Hà cười khe hàm răng chỉnh tề, có điều tám phần coi như nói đùa.

Bữa cơm này vừa ăn vừa nói, dần dần vào cao trào, không phải vì người, mà vì một câu chuyện.

Nói tới ăn cùng chuyện liên quan tới ăn uống, Giản Phàm như thành người khác, dáng vẻ tài cao tam đấu, học vấn năm xe, bụng đầy thi thư: “Ngự trù này họ La, thị chí ghi chép, tên không rõ, đều gọi là ngự trù La, ghi chép sớm nhất là từ thời Minh Thần Tông Vạn Lịch, xuất hiện muộn hơn rượu Phần, nhưng còn sớm hơn Cổ Lâu Dương Tạt một trăm năm. Truyền thuyết ngự trù La tám tuổi học nấu ăn, mười lăm tiến cung, ở hoàng cung gần hết một đời, tới già cáo lão hồi hương, quê nhà chính là phủ Đại Nguyên của chúng ta. Làm ngự trù cả đời, gia cảnh cũng khá, nhưng vị đại trù này có một chuyện buồn, là chuyện gì?”

Hương Hương thấy thư ký Hà ngẫm nghĩ, lanh chanh nói ngay: “Em biết, ông ấy không có con trai.”

Suy đoán này cũng có lý, mọi người đều gật gù, Giản Phàm nắm lấy tay Hương Hương, mười ngón tay đan vào nhau, nhìn cô ôn nhu như kể cho Hương Hương nghe: “Không đúng rồi, ông ấy có con trai, còn có vài đứa, chính vì con cái mà lo buồn, đời mình cảm y ngọc thực, nhưng đời sau khó nói. Ai cũng bảo, giàu không quá ba đời, qua ba đời, vương hầu cũng thành ăn mày. Người xưa chú trọng có cả núi vàng không bằng có một nghề trong tay, nên ông ta nghiên ngẫm mấy năm, tổng hợp kinh nghiệm cả đời, làm ra nước tương để ướp thịt, nổi tiếng nhất là từng hương bạch thiết nhục. Ông ta dùng thứ nguyên liệu tầm thường nhất có thể thấy khắp nơi làm thành mỹ vị ai cũng tán thưởng. Nghe nói năm xưa nó nổi danh ngang với rượu Phần, giám chín của tỉnh ta, kỹ nghệ đó truyền mười ba đời, hơn bốn trăm năm.”

Hương Hương hơi xấu hổ khẽ néo lòng bàn tay Giản Phàm một cái, rút tay lại.

“Nếu đã là ngự trù, vì sao lại không dạy con mình ngự thiện, mà lại làm món khác?” Thư ký Hà nhanh miệng hỏi, hỏi xong còn lén đưa mắt nhìn ông chủ của mình, thấy Tương Cửu Đỉnh chăm chú lắng nghe liền yên tâm, không ngờ Giản Phàm trông như học sinh chưa hiểu chuyện đời, khi nói chuyện này, lại mang khẩu khí từng trải tang thương mê người như vậy.

Giản Phàm rất sẵn lòng trả lời mỹ nữ: “Hỏi hay lắm, nguyên nhân là do hạn chế nguyên liệu, ở hoàng cung dù là thứ hiếm có như bào ngư vây cá, tay gấu tổ yến đều không khác gì củ cải. Ngự trù phải ở hoàng cung mới có đất dụng võ, còn hồi hương thì không được rồi, gia cảnh tốt đến mấy cũng làm sao so được với hoàng đế, muốn trà đạ cái gì cũng được. Nên đây là chuyện bất đắc dĩ, cũng là chỗ thông minh của ông ấy, nếu dạy con cháu ngự thiện, chẳng may không vào được hoàng cung, chẳng phải hỏng sao? Chính nhờ thứ nguyên liệu thường thấy, nên món ăn này mới duy trì được mấy trăm năm.”

Tương Cửu Đỉnh như có cảm ngộ gì đó, trầm tư gật gù.

Trương Khải liền nắm bắt chủ đề: “Vậy vì sao lại tuyệt tích?”

“Kịch vui quá dài thành bi kịch.” Giản Phàm khát nước, uống một ngụm, không ngờ là rượu trắng, vẫn uống cạn luôn chả khác gì uống nước, chép miệng nói: “Phần sau câu chuyện không được như ý rồi, La gia truyền tới đời mười ba là La Thủ Chương thì đã giải phóng, khi đó hai nhà nổi tiếng nhất Đại Nguyên là Cổ Lô Dương Tạt và La gia. Phát triển bao nhiêu năm, sản phẩm hiệu tương không chỉ có thịt đầu lợn, còn có gà, vịt, tận mười mấy món đều khá đặc sắc, trước giải phóng, địa chủ hào cường, quân phiệt địa phương đều là khách quen của La gia. La gia giữ bốn phận người làm ăn, mua bán công bằng, vừa không ỷ có tiền ức hiếp người lương thiện, cũng không kết thân quyền quý, làm ăn mà trọng bố thí khinh lợi nhuận, ở phủ Đại Nguyên mấy trăm năm, thanh danh đời sau tốt đời trước.”

“Nhưng Giải Phóng rồi, tưởng ngày tháng tốt đẹp tới, lại gặp phải đại họa. Phàm là loại hiệu lâu năm như thế, chỉ truyền nam không truyền nữ, chỉ truyền trưởng không truyền thứ, tư tưởng phong kiến nghiêm trọng. Khi công tư hợp doanh, La gia cố chấp không chịu giao bí phương La gia ra, nhưng vì thanh danh La gia quá tốt, miễn cưỡng thoát một nạn. Bắt đầu cách mạng văn hóa, nợ cũ nợ mới bị lục ra tính, trước giải phóng, khách khứa La gia loại người gì cũng có, địa chủ, quân phiệt, thổ phỉ, lưu manh đủ hết, chính vì vậy mà bị liệt vào thành phần bị đả kích. Trước đó lại có tiền án không hợp tác, La Thủ Chương bị

chụp vài cái mũ, nhà bị xét, hiệu bị đập, một cửa hiệu mấy trăm năm, chỉ trong một đêm đã tan tành ...”

Chương 067: Chuyện cũ ngày xưa. (2)

Dù là chuyện xưa cũ như trong lịch sử, qua lời kể truyền cảm của Giản Phàm, ai nấy nghe vẫn bùi ngùi, cả nhà phòng im ắng, chỉ có một giọng nói duy nhất.

“La Thủ Chương khi đó e là mang quyết tâm làm ngọc nát hơn ngói lành, đó là khí tiết của người xưa, lại thấy hiệu đã bị đập, không còn mặt mũi nào gặp tiền nhân, hai vợ chồng hòa tỳ sương vào hũ tương cuối cùng uống hết, tới khi chết không nhận tội, vì họ thấy nhà mình làm ăn mấy trăm năm, đường đường chính chính, làm người mấy chục năm, thanh thanh bạch bạch ... Từ đó bí phương thần kỳ của ngự trù La thất truyền ...”

Giản Phàm càng kể giọng càng trầm, câu chuyện này nghe cha kể lại khi nấu ăn trong bếp, với tuổi của y còn chưa lý giải hết ý nghĩa ẩn chứa trong đó, nhưng y cảm thụ được kiên trinh và tiết tháo trong phẩm cách con người, hun đúc lên tự hào nghề nghiệp của Giản Phàm, bởi vậy lần trước bị Tương Cửu Đỉnh chê bai rau xanh củ cải là thứ tầm thường mới phản ứng mạnh mẽ.

“Về sau thì sao, La gia có hậu nhân không?” Hương Hương giọng hơi nghèn nghẹn, vì đa sầu đa cảm nên mới trước kia bị Giản Phàm dùng lời ngon tiếng ngọt dụ, đóa hoa chưa kịp nở đã bị người ta hái mất.

“Không còn nữa, con trai trưởng của ông ta bị liên lụy, chết trong nông trường cải tạo, con dâu bị cạo đầu giễu phố, không chịu được xỉ nhục, ôm đứa con ba tuổi nhảy lầu tự tử, hai mẹ con ngã máu thịt be bét. Con trai út năm đó chưa trưởng thành, một đêm nghe nói người thân đều chết không nhắm mắt liền phát điên, nhân mạch cuối cùng của La gia đã đứt, bốn mươi năm rồi chưa từng nghe nói hậu nhân La gia xuất hiện ... Đáng tiếc, một món ăn một gia tộc truyền thừa bao đời, không bị hủy diệt qua bao thời đại đổi thay, không bị hủy trong chiến tranh,

ôn dịch, phỉ loạn, lại bị diệt trong tay người mình ở thời bình, tiếc thay.”

“Sao anh lại biết chuyện này?” Thư ký Hà hai tay ôm ngực, xúc động hỏi.

“Cha tôi nghe kể từ hỏa kế của La gia năm xưa thoát được kể lại, nhưng bí phương mười mấy đời không ai biết nữa, cha tôi luôn muốn tái hiện lại tuyệt nghệ đó, đáng tiếc, cổ nhân thần kỳ vô cùng, thêm vào năng lực tài lực có hạn, căn bản không thể được như ý nguyện. Tốn hai mấy năm công phu chỉ được tám phần thôi, so với bạch thiết nhục chân chính, so với trình độ của ngự trù La còn cả khoảng cách phải ngược nhìn. Kỳ thực ở tầng cấp này, mỹ thực và di sản văn hóa, văn vật cổ đều giống nhau, không thể tái sinh nữa, hậu nhân chúng ta chỉ có thể cố gắng tiếp cận, không đạt được tới tầm cao của tiền nhân.”

Nói tới đó Giản Phàm đặt rằm chén xuống bàn, khiến mọi người đang chìm đắm trong câu chuyện truyền kỳ giật bản mình, như ở công đường chợt nghe tiếng gõ đường mộc.

Một câu chuyện mà như đi qua mấy thế kỷ, ai nấy đều bi sảng, đáng tiếc, đáng tiếc chỉ có thể thở dài mà thôi, thành khúc mắc trong lòng, không biết một món ăn lại kéo theo cả câu chuyện quá khứ bi thảm đến thế.

“Đời người có khí tiết như thế, thật đáng nể.” Trương Khải cầm chén rượu lên uống cạn.

“Cha cậu cũng thật đáng nể.” Tương Cửu Đỉnh, nhìn Giản Phàm xúc động đập chén xuống cảm thụ được sự tiếc nuối của y, rót rượu khuyên: “Nào, cạn một chén, tôi uống trước! Phạt Giản Phàm ba chén, tại kể một câu chuyện làm ai cũng thương tâm.”

“Được, tôi nhận phạt! Đừng nói vì La gia uống ba chén, nếu có thể gặp được hậu nhân La gia, dù tôi chỉ củi gánh nước cho họ cũng cam tâm tình nguyện.” Nói tới mỹ thực, nói tới người mà bình sinh mình say mê nhất, Giản Phàm sinh hào khí, cầm cốc nước rót rượu, uống cạn.

Tương Cửu Đỉnh dùng chén nhỏ, còn Giản Phàm là cốc uống nước, rượu phần lâu năm 60 độ, uống tuy đã thật, bốc chậm nhưng cực mạnh, một bình rượu tới quá nửa là do Giản Phàm

uống, uống tới mức đó mà chẳng có chút phản ứng nào, làm người ta tặc lưỡi không thôi.

Vốn là bữa cơm vui vẻ, bị một câu chuyện làm cho có chút nặng nề, đĩa thịt đầu lợn được mọi người thông thả chia nhau ăn hết, cảm giác tăng thêm vài phần, như không chỉ đang ăn một món ăn, mà còn nếm trải cả một lịch sử tang thương, thần thành khó diễn tả.

Thêm một lúc thư ký Hà thì thầm bên tai Hương Hương cái gì đó, sau đó hai cô gái cáo lỗi nói là làm chút việc rồi đi, vẻ mặt thần bí, Giản Phàm không tiện hỏi, đoán chừng có hỏi người ta cũng không nói.

“Giám đốc Tương, anh cứ đánh mắt mãi như thế không tốt đâu, người biết thì nghĩ là anh có điều muốn nói, không biết lại tưởng anh mắt qua mày lại với bạn gái tôi. Nói đi, người đi rồi, trước tiên cảm ơn rượu Phần của anh, hai mươi năm rồi phải không?” Giản Phàm biết ý lên tiếng trước, dù sao hôm nay người ta tỏ ra đủ thành ý rồi, con người Tương Cửu Đỉnh không quá tệ như ấn tượng ban đầu.

“Ha ha ha, biết là không qua được mắt anh Giản mà, chúng ta người ngay nói thật, bàn một vụ làm ăn nhé?” Tương Cửu Đỉnh thoải mái gạt chén đĩa trước mặt sang bên nói thẳng.

“Tôi một là không vốn, hai không có nguồn lực, chúng ta có gì để bàn đâu, anh nhìn trúng cái cửa hiệu Giản gia, chuyện đó thì tôi không quyết được, nhìn tình thế hôm nay, anh hẳn đã biết thái độ của cha tôi rồi nên mới tìm tới tôi phải không?” Giản Phàm suy đoán, trong số những người theo đuổi tài nghệ Giản gia thì có thể nói tên này dai nhất.

Tương Cửu Đỉnh gật đầu thừa nhận: “Anh đoán không sai, tôi vất óc suy nghĩ mời cha anh tới nhà hàng chúng tôi, hoặc không từ thủ đoạt chiếm được bí phương của Giản gia, để ẩm thực của Cửu Đỉnh, nhất là món canh, hàm nâng lên một đẳng cấp khác. Nhưng qua bữa cơm hôm nay, tôi đổi ý, muốn nhờ anh Phàm giúp.”

“Muốn cách chế biến bạch thiết nhục sao?” Giản Phàm chép miệng.

“Đúng, tôi muốn bỏ tiền mua, tôi tính toán rồi, quán ăn Giản gia mặc dù buôn bán hưng thịnh, nhưng ở huyện thành, lợi nhuận không cao, một năm thu được chục vạn là cao rồi, bằng vào công nghệ chế tác bạch thiết nhục, tôi trả 5 vạn, thế nào?” Tương Cửu Đỉnh giơ năm ngón tay lên.

Giản Phàm cười từ chối: “Đây không phải bạch thiết nhục, mà là thứ mô phỏng, kỹ thuật này không phải là nhà tôi che giấu bên ngoài, mà cha tôi xấu hổ không mang ra, giúp việc từng làm trong quán, gần như có thể làm bảy tám phần. Nói trắng ra, nó không đáng tiền, đừng nói 5 vạn, tới 5 nghìn cũng không đáng. Tôi nói cho anh biết một bí mật, đó là: Món ăn Giản gia không có bí phương, chỉ cần anh đủ kiên nhẫn tới quán làm việc, chịu khó học hỏi, hai năm sau, anh sẽ biết hết.”

“Không thể nào.” Tương Cửu Đỉnh hiển nhiên là không tin: “Chính tôi đã hai lần tới Đệ nhất oa ăn rồi, cao hơn ở tỉnh thành một bậc.”

“Ha ha ha ...” Giản Phàm nói tới chuyện này không khỏi tự hào: “Anh nói đúng đấy, đó là chỗ cha tôi hơn người, ông ấy không ngừng nỗ lực cải tiến, theo đuổi thập toàn thập mỹ, không cho phép có chút qua loa nào, học sinh đệ tử của cha tôi ra ngoài lập môn hộ không ít, nhưng không ai bằng cha tôi được. Năm nào cha tôi cũng nghĩ ra cách làm mới.”

“Đáng nể, đáng nể.” Tương Cửu Đỉnh chấp tay, nói thế thì hẳn tin hơn: “Anh càng nói thế, tôi càng muốn cách làm bạch thiết nhục, vì nhân phẩm Giản gia, dù giả, cũng đáng 5 vạn. Anh Giản, không chê ít tiền chứ? Nếu không ra giá đi. Tôi là người làm ăn, biết mình biết người, anh đang đợi việc, cần tiền.”

“Đúng, không phải là không bán cho anh, mà tôi sợ anh hối hận, bán cho anh, sợ là làm hại anh.” Giản Phàm lắc đầu, rót rượu cho Tương Cửu Đỉnh, lại rót cho mình, người ta kính mình một thước, ta kính người một trượng, đó là cách đối nhân xử thế của y.

Tương Cửu Đỉnh bán tín bán nghi, nghi nhiều hơn, cho rằng Giản Phàm muốn từ chối hoặc nâng giá thôi: “Thế sao, trong chuyện này có gì bất thường.”

Giản Phàm nghiêm túc nói: “Tôi có mấy dẫn đo, thứ nhất, đây không phải bạch thiết nhục, anh phải hiểu rõ, bạch thiết nhục chân chính, anh bỏ 50 vạn cũng không mua được. Thứ hai, cách chế tác rất rườm rà, anh muốn dùng nó để phát tài là khả năng rất thấp. Thứ ba, cách ngâm tẩm có thiếu sót, truyền thuyết tương La gia ngâm mười mấy năm không biến vị, nhưng loại này không được, ngâm ba lần là vị thay đổi, càng ngày càng kém, tốn thời gian và nguyên liệu.”

Chương 068: Đạt thành giao dịch.

Những lời của Giản Phàm nói nghe không giống nói dối lắm, cứ tạm đặt giả thiết những lời đó là thật thì trong này có nguy hiểm nhất định, Tương Cửu Đỉnh trầm ngâm chốc lát, vẫn rất chân thành nói: “Giản Phàm, cảm ơn cậu đã nói thẳng, vậy đi, cho dù nó có nghìn vạn thiếu sót, dù nó không đáng một xu, tôi vẫn bỏ ra 5 vạn để mua. Yên tâm, có vấn đề tôi cũng không tính sổ, coi như là một vụ đầu tư hỏng đi. Ngoài ra, tôi muốn kèm một điều kiện nhỏ.”

“Đừng đừng, giám đốc Tương, anh chớ đặt bẫy trời tôi như chồn hoang, tôi khóc không kịp. Chúng ta chuyện nào ra chuyện nấy đi, anh muốn có cách chế biến thứ bán thành phẩm này, tôi nói cho anh, không cần bày chuyện phức tạp, nó không đáng tiền. Nếu anh tới quán nhà tôi ăn, tôi chém anh vài trăm đồng không hổ thẹn gì, nhưng mà lấy của anh 5 vạn thì tôi không dám.” Giản Phàm rối rít xua tay, như trẻ con không dám cầm sò tiền lớn.

“Cậu phải nghe điều kiện của tôi đã chứ, đợi chút nhé.”

Tương Cửu Đỉnh lấy điện thoại ra gọi, lát sau giám đốc Trương bê một cái valy kim loại dài đi vào, dọn dẹp bàn, đặt valy trước mặt Giản Phàm, hộp vừa mở ra, Giản Phàm vừa nhìn một cái tức thì đứng bật dậy, mắt không kìm được yêu thích.

Dao, là những con dao sáng loáng.

Dao hoa quả bảy tấc, dao xẻ thịt mười hai tấc, dao chặt xương sống dày, dao phay thái mỏng! Trên dưới tận ba tầng, đếm sơ qua tới bốn mấy con dao đủ loại, Giản Phàm cầm lấy một con dao phay, hơi nhẹ, nhẹ hơn của La Oa nhiều, nhưng chế tác kỳ công, thân dao có thể dùng làm kính.

Nữ nhân thích đẹp, còn đầu bếp thì thích dao, những con dao này trong mắt Giản Phàm, không khác gì những món trang sức đính kim cương, tức thì làm mắt y đỏ lên.

“Ha ha ha, hồng phấn tặng giai nhân, bảo kiếm tặng anh hùng, còn dao phay thì tặng đầu bếp, Giản Phàm, thích chứ!

Tặng cậu đấy.” Tương Cửu Đỉnh nhìn một cái cao hứng ngay, biết mình gãi đúng chỗ ngứa rồi, không phải hấn nghĩ ra, mà là thư ký Hà tìm hiểu từ Hương Hương, cho nên mới có thể ra sát chiêu này.

“Cái này ... Giám đốc Tương, tôi sao dám nhận?” Giản Phàm liếm môi khô khốc, lần đầu tiên phải đấu tranh tư tưởng vất vả, món quà này lớn quá y không dám nhận, ở điểm này cha mẹ y giáo dục rất thành công, nhưng đều là con dao tốt, từ bé y luôn mơ ước có được một bộ dao như thế này, nếu không nhận chẳng biết bao giờ mình mới mua nổi, e là cả đời khó chạm vào.

“Giản Phàm, tôi chưa nói hết mà, tặng cậu dao, không phải để chơi, mà tôi mời cậu ở đây vài ngày, chúng ta giao hẹn là một tuần. Mỗi ngày làm một bữa cơm, bảy món canh, nhưng không được lặp lại, cậu làm được không?” Tương Cửu Đỉnh khích tướng.

“Chậc ... Vậy tôi phải làm cơm cho ai ăn đây?” Giản Phàm thấy điều kiện này có thể chấp nhận, đối phương hẳn muốn mình làm cơm cho lãnh đạo gì đó.

“Đừng hiểu lầm, là tôi nói chưa rõ, cho cậu một cơ hội thể hiện tình cảm, cậu làm cơm cho cô Lưu Hương Thuần, còn tôi và giám đốc Trương chỉ ăn ké ... Ha ha ha, đây là chút lòng riêng của tôi, nói thật, tôi còn muốn mời cha mẹ tôi đến, để họ được thử hương vị thôn quê, cũng để làm tròn chữ hiếu của tôi. Cậu yên tâm, chúng tôi chuẩn bị cho cậu gian bếp riêng, không sợ lộ bí mật, cần gì nói cho giám đốc Trương. Sao, cho tôi toại nguyện một lần chứ?” Tương Cửu Đỉnh uyển chuyển đưa ra một lời mời thịnh tình, cười như gió xuân, mắt như hoa đào, thêm vào lý do đường đường chính chính, khó từ chối.

“Được!” Giản Phàm sáng khoái gật đầu: “Nhưng làm không ngon, đừng trách tôi.”

Tương Cửu Đỉnh hào sảng phát tay: “Sao có thể, giám đốc Trương.”

Trương Khải cười đặt hai cái thẻ chuẩn bị sẵn trước mặt Giản Phàm: “Anh Giản, đây là thẻ V.I.P của khách sạn chúng tôi, hoan nghênh bất kỳ lúc nào, còn một thẻ là tiền chuyển nhượng, mã số là sáu số sau thẻ, xin anh nhận lấy.”

Nhìn dao, nhìn thẻ, trong túi thì đúng là tủng thiếu, Giản Phàm đồng ý: “Được, tôi cung kính không bằng tuân lệnh, anh nhất định muốn, tôi thu tiền đã, nhưng nói trước, các anh thử đã, dù sao tôi ở đây một tuần, không hài lòng, có thể lấy tiền về, tôi cần tiền, nhưng số tiền này nhận có chút ngại ngùng.”

“Yên cái tâm đi, có lời này là tôi phục rồi, tôi bỏ tiền ra kết giao được người bạn như thế rất đáng ... Nào, đi thôi, tôi làm lỡ không ít thời gian của cậu rồi ... Ha ha ha, đừng để cô Lưu trách tôi.”

Chút đề tài ái muội luôn dễ dàng khiến nam nhân thân thiết hơn, cả ba cùng cười.

Khi Giản Phàm về tới phòng 1011 thì Hương Hương đã đợi lâu rồi, thấy y sách cả một cái va ly lớn về, lú lủi nhảy từ trên giường xuống, điệu bộ như con chó nhỏ chạy vòng quanh Giản Phàm: “Oa, anh bán thân kiếm được nhiều tiền thế à?”

“Hừ, đồ tham tiền.” Giản Phàm trừng mắt ném valy lên giường.

Hương Hương nóng vội mở va ly ra, nhìn một cái rầu rĩ thất vọng: “Giám đốc Trương thật hẹp hòi, tốn công mời anh từ xa tới lại tặng vài cái dao thôi à?”

“Không chỉ dao, còn có cái này.” Giản Phàm móc túi ném ra hai cái thẻ rồi kể đầu đuôi.

Hương Hương nghe thấy tiền và thẻ miễn phí, nhanh như cắt lấy luôn: “Tịch thu, số tiền này do em chi phối, dù sao chúng ta cũng có chỗ ăn miễn phí rồi.”

“Khoan, nghe anh nói đã, số tiền này anh nhận có chút không yên tâm.” Giản Phàm ngăn lại, lòng y còn có nghi vấn: “Phương pháp đó không đáng tiền, chi phí cao, tốn thời gian công sức, anh còn chưa rõ họ lấy làm gì.”

Hương Hương thì chẳng bận tâm: “Anh quản nhiều thế làm gì? Anh ta muốn mua mà, có phải anh lừa họ đâu, yên tâm đi, đám người đó thừa tiền đốt, một món đồ trang trí trong khách sạn cũng vài vạn, với chúng ta là to chứ với họ chẳng là gì đâu.”

“Vậy cát trước đi, nếu họ không hài lòng thì trả lại, anh gọi điện cho mẹ anh đã.” Giản Phàm vừa hứng phấn lại có chút chột dạ, xẻo dăm ba trăm thì mừng thầm, kiếm dăm ba vạn thì

không ngủ được, lớn thế này mà lần đầu tiên kiếm được nhiều tiền như thế.

“Đừng gọi.” Hương Hương lao tới giữ tay Giản Phàm, cắn môi ái muội nói: “Em vừa gọi rồi, xin phép cho anh rồi, nói với mẹ anh là để anh ở đây vài ngày, làm cơm cho em.”

“Hì hì, cũng được, mẹ anh khỏi tra khảo chuyện thi cử. Này, em nói đi, bọn họ thì thâm vào tai em cái gì, có phải muốn anh làm ở đây vài ngày, thử tay nghề, sau đó đưa ra lời mời anh ở lại làm việc?” Hiện giờ Giản Phàm chỉ có thể nghĩ ra khả năng này, nếu dựa vào tay nghề kiếm tiền, làm việc ở khách sạn 4 sao hiển nhiên là hơn quán nhỏ, có khi thu nhập một mình mình bằng cả quán.

“Đúng thế! Nếu anh thực sự tới đây làm, lương tháng sẽ không thấp hơn em, nghe nói bếp trưởng ở đây một tháng kiếm sáu bảy nghìn đấy, nếu thế hai chúng ta chỉ cần 5 năm là mua được nhà rồi.” Hương Hương không khỏi mơ ước.

“Nghe cũng không tệ, vậy thì thử xem.” Giản Phàm hơi hột đáp, cô nam quả nữ trong phòng, lại có rượu vào bụng, lòng sớm ngứa ngáy rồi, tay lảng lảng vén chiếc váy trắng tinh của nàng, thuận theo chân ngọc mò lên trên.

“Làm gì vậy, đáng ghét.” Hương Hương kéo tay Giản Phàm ra.

Đáng tiếc kháng cự của cô không ích gì, con ong đã quá tỏ đường đi lối về, thân thể Hương Hương có bao chỗ mẫn cảm, Giản Phàm đều biết, biết mấy năm rồi. Chẳng mấy chốc Giản Phàm đã khiến Hương Hương không ngừng thở hổn hển, người uốn éo trên giường như rắn, hiển nhiên đã rơi vào trạng thái mơ màng, Giản Phàm cười gian: “Ban ngày anh phục vụ em, buổi tối em phục vụ anh, không thể để anh làm cơm miễn phí được, ha ha ...”

“Đi tắm đã, hôi chết!” Hương Hương hai chân khép chặt, mắt lim dim kháng cự lần cuối.

“Vậy thì cùng đi!” Giản Phàm bế xốc thân hình nhỏ nhắn của Hương Hương lên đi vào phòng tắm, trong tiếng nước chảy rào rào, tiếng cười đùa, tiếng hét, không lâu sau chuyển thành tiếng rên rĩ tràn ngập căn phòng.

Xem ra vụ làm ăn phục vụ lẫn nhau đã đạt thành rồi.

Chương 069: Ngày đầu tiên của Giản thân bếp.

Nếu để Giản Trung Thật đánh giá con trai, có lẽ chỉ hiền từ nói tính cách hơi bộp chộp thôi. Nếu để cô giáo Mai nói, tám thành nói thật chớ không thể đưa lên bàn tiệc, thẳng nhóc thối tha đó càng vào lúc quan trọng càng hỏng chuyện. Nếu bảo thẳng bạn xấu Phí Sĩ Thanh nói thì, Oa ca nhìn thấy mỹ thực và mỹ nữ đều giống nhau, nói thế nào đây? Dâm dục ngàn ngạt.

Những đánh giá đó đều bất hạnh mà đúng rồi, ngày đầu tiên ở khách sạn Holiday Cửu Đỉnh, Giản Phàm đã gây ra trò cười lớn.

Lại nói ngày hôm đó nóng ruột cùng Hương Hương thân thiết, thanh niên mà, tinh lực vượng, chuyện ân ái chỉ có sóng sau cao hơn sóng trước! Hương Hương nhìn thì ngây thơ then thùng, nhưng một khi bị khiêu khích rồi, không phải là đùa đâu, trên giường vừa nhiệt tình vừa hoang dại.

Có lẽ thoát khỏi bóng ma thi cử, gặp chuyện vui lòng sáng khoái, và có lẽ vì nhìn thấy ánh sáng tương lai, trong tay có mấy vạn, không khỏi hưng phấn, tất nhiên không thể không kể hơn một tháng tương tư khắc khoải. Sáng hôm sau thức dậy, Giản Phàm chẳng những không mệt mà còn tinh thần hơn vài phần, vừa sáng sớm đã viết vài trang giấy, miêu tả chi tiết cách làm thịt đầu lợn, viết liền ba trang, lại viết cả nguyên vật liệu mình cần ra, kín hai trang, tiễn Hương Hương vui vẻ đi làm rồi, giao cho bí phương thư ký Hà.

Khách sạn bốn sao, dụng cụ đầy đủ hơn quán nhỏ ở quê nhiều, nửa tiếng sau thứ Giản Phàm cần đã chuẩn bị đầy đủ. Trương Khải dẫn Giản thân bếp tới nhà ăn phía sau, chuyên môn dọn một gian bếp ở tầng hai tòa nhà nghỉ dưỡng cho Giản Phàm, xem chừng là nhà bếp chuyên dụng cho khách quý.

Năm cái bếp to, mười cái bếp nhỏ, bàn thức ăn bằng thép không rỉ, dụng cụ nấu nướng cũng thế, tường sơn trắng, sàn lát gạch men trắng, nhìn sạch sẽ sáng khoái, cao cấp hơn Đệ nhất

oa không biết bao lần mà kể. Khi Giản Phàm tới nơi hai đầu bếp tuổi tác tương đương với y đã rửa thái các loại rau thịt sạch sẽ.

Vạn sự sẵn sàng, chỉ đợi lên bếp.

Vừa mới bật bếp đặt cái nồi lớn lên bếp, Giản Phàm quay đầu, mấy người kia hiểu ý lui ra, bọn họ đã được dặn, biết lúc này không cho người khác nhìn, nhất là kỹ nghệ tổ truyền càng kiêng kỵ.

Có điều Giản Phàm ngó người ... Sao chạy hết rồi, đang định tán gẫu làm quen chút cơ mà.

Người ngoài không biết, Đệ nhất oa thực sự không có cái gọi là bí phương tổ truyền gì cả, cha chưa bao giờ dấu nghề với phục vụ, dù người mới vào cũng chỉ dạy tận tình, nhưng thiên phú khác nhau, cái nghề này không phải ai cũng học được.

Rồi đi hết cả lỗ tai cũng thanh tịnh, đặt nồi, đổ nước, tử ghi chú tên các loại gia vị, Giản Phàm ném thử mười mấy thứ, tùy ý ném vào nồi, trong lúc đợi nước sôi mặc áo trắng của đầu bếp, vừa xắn tay lên chọn một con dao được tặng chuẩn bị chặt xương thì có chuyện bất ngờ.

Tới từ lỗ tai.

Nghe thấy một loại âm thanh, loại âm thanh như từ trên trời bay tới, âm nhạc này chưa bao giờ nghe thấy, ngạc nhiên tới cửa sổ nhìn, tức thì nổi hứng thú ...

Nhà chính có ba tầng, gian phòng lớn ở phía tây có vẻ là phòng tập thể dục, bảy tám cô gái áo trắng đang làm động tác gì đó, vốn khoảng cách đủ xa, nhưng con mắt gian tà của Giản Phàm rất tinh, còn loáng thoáng nhìn thấy một người rất quen, không nhớ ra là ai. Có lẽ nên nói là chưa kịp nhớ ra, mấy cô gái đó hình như đang tập thể thao gì đó, thi thoảng nhìn thấy một bên mặt cũng xinh đẹp hết sắc. Xong, Giản Phàm nhìn tới ngựa ngáy, ma xui quỷ khiến rời bếp, đi qua vườn hoa, vào đại sảnh, theo vị trí kia tìm tới.

Đúng là phòng tập của khách sạn, hơn nữa không chỉ bản thân bị thu hút, nhân viên thay ca và một số vị khách cũng đứng cách cửa không xa, trong phòng phát âm nhạc êm dịu, dễ nghe khó nói thành lời. Chính giữa phòng là tám mỹ nữ, toàn bộ mặc đồ trắng bó sát người, làm vóc dáng tôn lên mạn diệu vô

cùng, mà cô gái dẫn đầu càng xinh đẹp rực rỡ, buộc cái đuôi ngựa đơn giản sau đầu, duỗi mình một cái, toàn thân như bông hoa dành dành, nở nụ cười, ánh mắt như chứa cả hồ nước thu, mi như núi mùa xuân. Tích tắc Giản Phàm cảm thấy xung quanh không còn gì tồn tại nữa, chỉ còn mỹ nữ trước mắt, chỉ còn sóng lòng cuộn trào.

Bà nó chứ, đẹp thật, tùy tiện kéo một em lên giường đều không phải hối hận ... Ý nghĩ đó ngay lập tức nổi lên, sự chú ý thì vẫn đặt vào cô gái dẫn đầu, cô gái đó thì y thậm chí nghĩ bậy cũng không dám.

Ngoài Tương Dịch Giai còn có thể là ai, mỹ nữ mặc trang phục ôm sát người, còn đẹp hơn cả lần đầu gặp mặt, Giản Phàm nhìn tới si dại.

Chỉ nghe bên tai tiếng chim oanh thành thót, tựa như hạt châu chạm đĩa ngọc, là tiếng chỉ huy của Tương Dịch Giai: “Chuyển động tác, yếu lĩnh là người phải đứng thẳng, hai chân khép lại, hai tay giang ngang song song với mặt đất, tay chạm vai, khuỷu tay xoay tròn ...”

Tám mỹ nữ học theo đều đi chân đất, bàn chân hồng hồng đứng trên thảm tập, động tác đều tăm tắp, thân hình thì, chặc chặc ...

Nhìn tới ngây dại, nhìn tới đờ đẫn, nhìn tới quên hết tất cả, Giản Phàm hôm nay được lĩnh giáo thế nào là vẻ đẹp tựa đóa phù dung trôi lên mặt nước.

Giản Phàm chẳng những mắt tinh tai thính, mà cả mũi cũng hết sức mẫn cảm, ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt, đó là mùi nước hoa trên người các mỹ nữ cách nhau truyền tới, đây mà là luyện yoga à, luyện quyền rũ nam nhân thì có.

Đang nghĩ vẫn vợ, lại có biến cố lớn, trong mắt chỉ thấy các mỹ nữ đồng loạt nằm xuống, tay chống đất, lưng cong, mông chổng lên, đầu ngước về phía trước, động tác chỉnh tề, dung mạo khác nhau nhưng đều câu hồn đoạt phách như nhau. Chết người nhất do cơ thể duỗi căng, y phục ở vị trí ngực, đùi ôm sát lấy cơ thể, chất liệu bằng gì chẳng biết mỏng nhưng chẳng thể nhìn xuyên qua được, thế là quá đủ rồi đường cong hấp dẫn nhất của nữ nhân khoe ra ra một cách hoàn mỹ, đặc biệt chốn

giữa hai chân còn thấp thoáng lộ ra khe mờ mờ, Tương Địch Giai không cần bàn cãi, chắc chắn khiến người ta muốn phạm tội nhất, nếu lúc này Tương mỹ nữ ngoắc tay một cái, bảo gì y cũng làm.

Đừng nói Giản Phàm, tư thế này e cả thái giám cũng xuân tâm nhận nhận.

Giản Phàm sớm quên mình là ai, quên đang ở đâu, càng quên mình tới đây làm gì, phảng phất quay trở lại ngày hôm đó ở huyện Ô Long, một buổi trưa ánh nắng rực rỡ, mở cửa ra nhìn thấy Tương Địch Giai, cũng áo trắng phiêu dật, chỉ ánh mắt đầu tiên đã khiến y say lòng, tim lỗi nhịp ...

Đó là vẻ đẹp sự tươi trẻ của thiếu nữ, tựa như vị chua ngọt thanh thanh của lê, lại có sự mặn mà của nữ nhân thành thực tựa trái táo chín, mê đắm lòng người tựa như vải, thoang thoang hương hoa nhài, đó là mùi trên người Tương Địch Giai! Hình như mình đạt tới cảnh giới ngửi hương biết người rồi.

Giản Phàm đã đạt tới hóa cảnh, hồn phách rời khỏi xác phàm.

Cùng lúc đó ở bếp!...

Ơ! Giản thần bếp đâu rồi, mấy tiếng không thấy bóng dáng đâu.

Trương Khải nghe mấy đầu bếp báo lại mà giật mình, tìm hết tầng trên tầng dưới không thấy người, cuối cùng phải theo camera giám sát tới phòng tập, bật cười, người đứng ngậy ra ở cửa không phải là Giản thần bếp hay sao, mắt nhìn không chớp mỹ nhân tập yoga, tay chống cằm, động tác có vẻ đông cứng lâu rồi, giống như nhìn thấy món ngon vô thượng, thèm khát ra mặt.

Đúng là dở khóc dở cười, té ra Giản thần bếp còn háo sắc không nhỏ, chạy ra đây ngắm mỹ nữ rồi, đi tới vỗ vỗ vai, đưa đồng hồ tới trước mặt y.

Giản Phàm chết đứng, tóm ngay tay Trương Khải dí sát mắt, mẹ tôi ơi hơn 11 giờ rồi, mình đã đứng đần mặt ở đây hai tiếng?

Fuck! Nồi của mình còn ở trên bếp, bếp ... bật lửa.

Nhớ tới đó Giản Phàm đẩy Trương Khải ra, ba chân bốn cẳng chạy về bếp.

Thôi xong rồi, vừa bật bếp xong là đi ngấm mỹ nữ, không ai
giảm bớt lửa, đun tới tràn hết ra ngoài, nồi cạn sạch, đen xì xì,
may mà có người phát hiện, nếu không chẳng biết thành cái gì!
Quay đầu nhìn Trương Khải, lưỡi lúu lại, nói không ra lời.

Chương 070: Bảy cấp độ vào nổi. (1)

“Bếp trưởng Giản, trưa nay anh định chuẩn bị món gì?” Trương Khải và hai phụ bếp đứng ở cửa nhìn Giản Phàm thộn mặt, cắn răng cười suốt, nồi cạn rồi, rau thịt còn nguyên xi, trước đó còn nghĩ thần bếp đi đâu luyện bí tịch không cho ai biết, không ngờ vừa thấy sắc là quên hết! Nhìn mỹ nữ tới cảnh giới đó, hiểm có thật.

“Cái này ... Giám đốc Trương, thông cảm một chút được không, chỗ anh không thiếu cái ăn, mai bắt đầu nhé! Mai tôi làm gấp đôi, được không?” Giản Phàm không biết có lỗi nể nào cho mình chui không, mới ngày đầu.

“Không vấn đề, ngày kia cũng được, chúng tôi đủ kiên nhẫn. Có điều người anh em, có cần nhìn tới mức đó không, nhìn cũng được, nhưng nhìn chuyên tâm quá đi.” Trương Khải hóm hỉnh nói, thấy Giản Phàm đỏ mặt cũng không trách, dù sao cũng không phải là người khách sạn. Có điều hẳn chỉ lạ, Giản Trung Thật vững vàng trầm ổn, còn Giản Phàm, thực sự hơi quá mức, nói thế nào đây, giống như đứa trẻ con chưa lớn, Tương Dịch Giai thực sự xinh đẹp, không ai phủ nhận được, một tuần ba buổi tới đây dạy yoga cũng là thủ đoạn thu hút khách của khách sạn, nhưng chưa ai nhìn tới mắt hồn vía như thế.

“Giám đốc Trương, chuyện này trách tôi sao được, trách anh ấy.” Giản Phàm đột nhiên trở giọng.

“Hả, sao trách tôi, tôi không trách cậu thì thôi.” Trương Khải tưởng nghe nhầm.

“Không phải sao, anh không biết à, tại các cô gái ở đây quá xinh đẹp, mỹ thực và mỹ nữ tương đồng mà, nhìn mỹ sắc, nghe thiên âm, ngửi u hương. Anh nói làm tôi tinh thần sảng khoái, quên cả mình, thế còn làm sao nhớ ra món ăn.” Giản Phàm thấy Trương Khải là người dễ nói chuyện, buông một câu nói đùa, song cũng là lời chân thật, chưa bao giờ chuyên tâm như thế.

“Ha ha, mỹ nữ và mỹ thực tương đồng, vậy cậu làm một món mỹ nữ thử xem ..” Trương Khải không nhìn được cười.

Giản Phàm có chút bất mãn, nghiêm chỉnh nói: “Sao con người anh thiếu nhãn quang nghệ thuật như vậy, không nghe câu ‘tú sắc khả tân, thực sắc tính dã’ sao? Nếu không khách sạn của anh tuyển những cô bé xinh đẹp làm gì? Sao không tuyển mấy bà già ấy.”

“À .. Nói thế cũng có lý.” Trương Khải bất giác cũng thấy lý lẽ méo mó này ... hơi đúng.

“Thế mới đúng, vậy giám đốc Trương ... Thứ lỗi nhé.” Giản Phàm mượn cơ xuống nước, chuyện này để Hương Hương biết thì chết, hoặc Trương Cửu Đỉnh biết thì nhục mặt.

Trương Khải vẫy tay bỏ đi, nhưng trông nét mặt có vẻ không phật lòng.

Vừa rời khỏi nhà bếp, lập tức đem chuyện này kể cho Trương Cửu Đỉnh, quả nhiên làm hắn cười chảy nước mắt, ngay thư ký Hà bên cạnh cũng che miệng cười suốt, nghĩ không ra, một người hôm qua còn thâm trầm như vậy, sao chớp mắt biến thành như thế.

Có điều mọi người cũng biết ý, không ai nói cho Hương Hương, giúp Giản Phàm thoát được mấy cú đá, suốt ngày Giản Phàm ân cần chạy qua chạy lại làm việc, rất được lòng Trương Khải.

Trải qua chuyện đó Trương Phàm không dám bất cẩn nữa, ba cái nồi lớn đun nước dùng nước xương suốt một ngày một đêm, ngày hôm sau dần dần ra vị rồi, hôm đó Giản Phàm làm tám món ăn, hai phần canh.

Mỗi món đưa lên đều bớt lại một phần nhỏ đưa tới bếp chính khách sạn, đoán chừng để nhà dinh dưỡng ném thử. Trên bàn gồm Hương Hương, thư ký Hà, Trương Cửu Đỉnh, Trương Khải đều thất vọng.

Chắc là kỳ vọng quá cao, nước canh quá thanh đạm, món ăn ngon miệng, nhưng ở trình độ đó cơ bản tương đương với đầu bếp khách sạn, thậm chí kém hơn một chút, nếu là bình thường ở nhà thì làm thế này là rất ngon, nhưng tới khách sạn bốn sao không đáng nhìn.

Hương Hương thì lại ăn rất hăng say, có cái hay là, bất kể rau thịt đều giữ nguyên vị thiên nhiên, không dùng quá nhiều gia vị

hay mì chính, ăn rất thích miệng.

Xem ra món xào chiên không phải là sở trường của Giản gia, nhưng ngay cả canh cũng hơi kém, chẳng lẽ trình độ chàng trai này chỉ như thế?

Thế nào là mỹ thực.

Người dân có một câu thông tục, đói thấy thơm, no thấy thối. Với người đói bụng, ăn no là ngon, với người mặt to tai lớn bụng đầy mỡ, ngon tới mấy cũng chẳng thấy ngon! Vì thế để đạt tới tiêu chuẩn mỹ thực mà cái định nghĩa này mở rộng vô hạn, ví như khi ăn phải có khung cảnh ưu nhã, hoặc là nguyên liệu phải là thứ trân quý, hoặc là đất tới hoang đường, cách ăn cầu kỳ. Hàm nghĩa mỹ thực theo sinh hoạt phong phú, suy nghĩ con người thay đổi, càng ngày càng khó phân biệt, hỏi trăm người sẽ có trăm đáp án.

Tình cảnh Giản Phàm đang phải đối diện là thế, Tương Cửu Đỉnh, Trương Khải, thư ký Hà và đám đầu bếp khách sạn đều là người trong nghề, cả tổ yến, bào ngư, tay gấu cũng mang ra được, huống hồ là thịt bò dê, rau củ thấy đầy đường.

Thất vọng là bình thường! Tương Cửu Đỉnh tìm nguyên nhân, quy kết vào mấy cái nồi cũ của quán ăn Giản gia, thiếu thứ đó, với người Giản gia mà nói, e thành không gạo khó nấu cơm. Những nhà dinh dưỡng và đầu bếp của khách sạn đều đánh giá Giản Phàm: chẳng qua chỉ đến thế.

Thế nhưng kỳ tích luôn tới vào lúc mọi người không để ý, thậm chí không phát giác ra, Giản Phàm đã lặng lẽ đưa một kỳ tích tới khách sạn Holiday Cửu Đỉnh.

Ngày hôm sau, món ăn mang lên, mọi người có chút ngạc nhiên, món rau chính vẫn vậy, củ cải, hoàng đậu, cải trắng, món mặn là thịt bò thịt dê, không thay đổi. Nguyên liệu nấu ăn trong khách sạn Cửu Đỉnh không thiếu, cho dù là cá lóc Giang Nam, măng Quảng Đông, bào ngư Đại Liên cũng đơn giản, nhưng Giản Phàm vẫn cứ dùng mấy loại thường thấy nhất, chẳng lẽ không biết làm món cao cấp?

Không phải vậy, theo Hương Hương kể, Giản Phàm thời gian học đại học tới các khách sạn nhà hàng làm việc, lấy tiếng là học tập các vị bếp trưởng, giảm bớt chi phí sinh hoạt cho cha mẹ, kỳ

thực là để ăn cho đỡ thèm. Mấy năm liền những món danh tiếng của Xuyên Lỗ Việt Thiểm đều bị y ăn vụng gần hết. Hơn nữa còn có biệt tài, chỉ cần món ăn từng qua, Giản Phàm đều có thể mô phỏng tám chín phần. Nhưng nói cho cùng, y vẫn thích mùi vị hương dã.

Tuy lòng xem thường, ném một cái, thấy được ngay.

Xào một đĩa lá cải trắng già, thái rất mỏng, không khác gì giấy, phối hợp với ớt chuông đặc sản của Sơn Bắc, thấm mùi thịt nhàn nhạt, cay cay, món này gọi là sang liên bạch.

Còn một món là củ cải xào đậu vàng, thứ trắng thì trắng muốt, thứ vàng thì vàng nõn, thêm vào canh thịt dê, ăn hồi vị vô cùng. Sườn rưới nước sốt ăn tới miệng đầy mỡ mà không thấy ngấy, Trương Khải giới thiệu, món sườn này đảo mật ong hai lần mới thành vị như thế, làm người ta ngạc nhiên không thôi.

Món canh là canh cá nấu táo, không có khởi sắc gì, bếp trưởng khách sạn đánh giá như cũ.

Bữa thứ hai đánh giá là cũng được, ý tứ là ăn tạm.

Bữa thứ ba có vị khách mới, là Tương Địch Giai, cô nghe nói Giản Phàm cầm thìa ở khách sạn, hơn nữa anh mình còn ăn bảy ngày, trách móc mãi sau đó tham gia, hơn nữa Giản Phàm trốn cô lâu rồi, cô muốn biết chàng trai này sau khi lừa mình nhiều như thế, sẽ đối diện với mình ra sao.

Bữa này độc đáo kỳ diệu, làm mấy thực khách kiến thức rộng lớn và các đầu bếp thâm giơ ngón cái, nhất là món canh, bụng lợn khử hết mỡ, dùng làm túi, cho hồ tiêu, nấm, gừng, trần bì, dùng lửa nhỏ đun mười tiếng, nước canh đậm đà khiến Tương Cửu Đỉnh ăn suýt nuốt lưỡi.

Vì sao? Ngon chứ sao, nhưng ngon ở đâu vì vất óc cũng không đánh giá được! Vốn là mùi vị thường nhật, nhưng vượt xa mấy món canh mà các đầu bếp khách sạn thường ngày, nói chúng là ăn thấy thư thái.

Đúng là thư thái, chứ không phải là ngon ở chỗ nào.

Món ăn càng làm người ta ngạc nhiên, vẫn là cải trắng thôi, nhưng là xào chua, trong chua có ngọt, vừa tươi vừa giòn,

không mềm không sơ, Hương Hương, thư ký Hà và Tương Địch Giai tới góp vui cứ khen mãi.

Làm Tương Địch Giai vừa ăn vừa khen ngợi là bánh khoai tây, món mới hoàn toàn, dùng khoai tây nghiền trộn hạnh nhân, lạc rán thành bánh, sắc màu hoàng kim, vào miệng xốp mềm. Vì cùng mê một món bánh này, lại biết Hương Hương là bạn gái Giản Phàm, hai cô gái chớp mắt thành chị em thân thiết.

Có món thú vị, không nhất định là có phẩm vị, nhà dinh dưỡng và bếp trưởng của khách sạn đánh giá bữa này là ngon, chỉ ngon thôi, đều là món thôn dã không thể đưa lên bàn tiệc.

Thực khách mới Tương Địch Giai nói bất kể thế nào cũng phải có phần của cô, đặt chỗ trước cả hai ngay tới.

Chỉ là Giản Phàm biết cô tới thì trốn biệt trong bếp không ra, chỉ giao thức ăn cho phục vụ đưa lên.

Chương 071: Bảy cấp độ vào nổi. (2)

Giản Phàm cứ như muốn mọi người phải ngạc nhiên tới cùng, món rau ngày thứ tư vẫn là cải trắng, còn lấy tên tuyệt lý hồng, dao thái vào chính giữa chỗ trắng và xanh, cả đĩa rau xanh hồng chia nửa, ném mới nhận ra, trước là tươi ngọt, nhai thành cay, nuốt vào thấy thơm đậm. Trương Khải sớm ăn vụng trong bếp rồi, giới thiệu mới biết dùng nước cốt bò, nước canh thấm hết vào rau, nhai mới phát tán ra, càng ăn càng có vị.

Vẻ ven một thứ cải trắng quá mức bình thường đã làm ra mấy món, riêng điểm này làm đầu bếp khách sạn bối rối, người này, bảo người ta kém, mình làm không được như thế, khen người ta giỏi, nhưng khách sạn bốn sao chẳng thể mang đĩa rau cải ra được. Một năm cũng không bán nổi vài đĩa.

Đến ngày thứ năm, vẫn là cải trắng, mọi người chuyển từ ngạc nhiên sang trông đợi, cả một đĩa màu hoàng kim trắng lệt.

Lần này thì Trương Cửu Đỉnh nhìn ra rồi, đây thuần túy là bữa tiệc nước cốt, mấy ngày qua Trương Khải báo cáo đúng giờ, mấy nồi nước dùng kia, mỗi ngày 24 giờ không tắt lửa, càng đun càng đậm, làm ra món ăn càng lúc càng ngon! Đây chính là thứ thần kỳ của Giản gia, nước canh, canh mới chính là nội hàm, chỉ cần có thứ nước canh này, đúng nói là mỗi ngày một món, dù là mười món cũng làm ra được.

Hôm đó ăn xong theo thông lệ đi hỏi nhà dinh dưỡng của khách sạn, lần này ai cũng phải cân nhắc rất lâu mới nói: “Tổng giám đốc, món ăn mấy ngày qua cơ bản vượt phạm vi thực đơn rồi, thực sự là rất khó nói, dinh dưỡng thì khẳng định rồi, nhưng khuyết điểm là không thể mang lên phục vụ khách được? Chúng ta chẳng lẽ lại tự kiến lập một kiểu ăn riêng, có làm đi chẳng nữa cũng cần được thực khách chấp nhận.”

Trương Cửu Đỉnh gật đầu, chuyện này sao hắn không biết: “Chỉ hỏi mọi người có ngon không?”

Ba nhà dinh dưỡng, tuổi tác khác nhau, tính cách khác nhau, khẩu vị khác nhau nhưng chung đánh giá: Đúng là rất ngon.

Đúng là rất ngon, ngày thứ sáu còn ngon hơn ngày thứ năm.

Lại cải trắng xào nấm, ba cô gái còn đang thảo luận là hôm nay liệu có phải là lại có một món cải trắng nữa không, thức ăn đưa lên đều bật cười, không phục cũng không được. Món cải trắng giờ đã thành tiêu chí của Giản Phàm rồi, luôn là món lên sớm nhất, cũng là hết sớm nhất, lượng không nhiều, sao chịu nổi ba mỹ nữ theo chủ nghĩa ăn chay liên tục đưa đũa gắp!

Thịt bò tỳu hương, gan dê đồ tứ quý, rau quyết nấu vệt, tôm nõn đảo súp lơ ... Từng món ăn hoặc thấy qua, hoặc là tựa đúng tựa sai luân phiên lên bàn, mọi người ăn không bỏ đũa xuống được, ăn xong Hương Hương còn thấy Tương Địch Giai thất vọng, thất vọng vì thức ăn hơi ít.

Tương Cửu Đỉnh tiễn em gái và Hương Hương đi rồi, rời nhà ăn dẫn thư ký Hà tới thẳng bếp ở sân sau, ở đây mấy ngày rồi mà không thấy mặt Giản Phàm, ăn ngon miệng thư thái, giờ càng nhìn Giản Phàm, càng thấy thú vị.

Thông lệ của đầu bếp là khách ăn rồi mới động đũa, khi Tương Cửu Đỉnh tới nơi thì Giản Phàm đã ăn xong, đang lau miệng dọn dẹp bát đũa, mấy cái nồi lớn vẫn bốc hơi sôi sùng sục trên bếp. Mùa này vào bếp thực sự không thoải mái, hơi nóng dồn dập ập tới, có điều vẫn miễn cưỡng chịu được, nhìn bàn chế biến thấy cải trắng, bật cười cầm lên: “Giản Phàm, tôi đang lấy làm lạ đây, vì sao cậu lại chung tình với cải trắng thế, bữa nào cũng có?”

“VẬY anh thấy có ngon không?” Biết nhau một thời gian, Giản Phàm nói chuyện cũng tùy ý hơn.

“Ừ, ngon.” Tương Cửu Đỉnh thừa nhận.

“VẬY không phải xong rồi sao? Cải trắng là vua các loại rau, nấu với nước canh, anh phối hợp vị gì nó thành vị đó, xào tốt cải trắng mới là bản lĩnh của đầu bếp, xào rau cũng giống như làm người, làm tốt thứ căn bản nhất, nhưng việc khác tự làm tốt.” Giản Phàm giang tay, thường ngày làm việc ngớ ngẩn, nhưng cứ liên quan tới món ăn là như trí giả.

“Tôi không phục không được, chỉ một thứ rau mà cậu làm ra nhiều món như thế. Mai tôi có thỉnh cầu nho nhỏ, không biết cậu có nể mặt không?” Tương Cửu Đỉnh đặt cây rau xuống.

- Anh nói đi, khách khí làm gì.

“Thế này, em gái tôi, nhìn thì thực nữ lắm, kỳ thực là đứa tham ăn thích khoe, mấy ngày hôm qua đem chuyện được ăn món cậu nấu kể khắp rồi, mai có cha mẹ tôi, chủ tịch Trần, chủ nhiệm Vu, bí thư Trương ... Tóm lại là toàn chí giao nhà tôi, chừng mười người, liệu cậu có thể ...”

Nhìn vẻ mặt Tương Cửu Đỉnh, chắc vừa rồi bớt đi vài vị khách tránh làm khó mình, Giản Phàm cười thoải mái: “Không vấn đề, hai tư món ăn, ba món canh, anh thấy sao?”

“Ha ha ha, cảm kích, cảm kích! Phải rồi Giản Phàm, sao tôi thấy trình độ cậu mỗi ngày một cao vậy, vẫn còn giấu nghề phải không?” Tương Cửu Đỉnh cuối cùng đem nghi vấn trong lòng ra.

“Không phải, sơn hào hải vị thì anh không lạ gì, tôi cho anh ăn là một loại tâm tình, anh không ăn ra à?” Giản Phàm rửa tay ngồi xuống, ghế không đủ, thư ký Hà đành phải đứng.

“Thế sao, ăn tâm tình? Thật mới mẻ.” Thư ký Hà rất hứng thú, cô đi theo sát bên Tương Cửu Đỉnh, tham gia tiệc lớn tiệc nhỏ, tất nhiên không lạ sơn hào hải vị, chưa bao giờ nghe tới loại khái niệm này.

Giản Phàm giơ bàn tay lên: “Mọi người nhớ lại xem, hôm đầu là bình đạm, cắn vào cảm giác thanh thanh đạm đạm, giống món thường nhật, chẳng qua chỉ thế. Ngày thứ hai ngạc nhiên, vì mùi vị chuyển biến. Ngày thứ ba mừng rỡ, thấy thứ chưa từng thấy, lại còn vừa miệng. Ngày thứ tư ăn sáng khoái, khẩu vị vừa vặn. Ngày thứ năm, ăn thoải mái, vì nước canh đã sơ bộ hình thành, mỹ vị mười phần. Ngày thứ sáu, nướng canh càng đậm, vị càng ngon, vì món ăn hôm nay đều là món sở trường của tôi. Đây chính là sáu loại tâm tình, mỗi ngày ăn, mỗi ngày có một cảm giác khác, nếu ngay từ ngày đầu tôi mang món sở trường ra, lại thành ngày ngày như nhau, người quen sơn hào hải vị như anh đâu có lạ nữa ... Đúng rồi, tiết lộ trước nhé, mai sẽ cho anh ăn biết vị thỏa mãn là gì.”

Tương Cửu Đỉnh không ngờ có nguyên nhân sâu xa như vậy, chàng trai này không chỉ nấu ăn cao siêu, tâm tư càng hết sức tinh tế: “Hay, món ăn ngon nhất đưa lên sau cùng, tôi không đợi

được nữa rồi .. Ha ha, thư ký Hà, chuyện đó nói với Giản Phàm chưa?”

“Cô ấy nói rồi.” Giản Phàm cười khở, sáng nay thư ký Hà tìm y nói muốn dẫn đi tham quan bếp chính của khách sạn, muốn y đánh giá, dù sao người trong nghề mới đánh giá chính xác, bản thân thì khác gì thầy bói xem voi.

“Giám đốc Tương, chuyện này không hay đâu, cùng nghề là oan gia, tôi tới chỗ oan gia, bói móc họ, không hay tí nào. Với lại đây là khách sạn bốn sao, tôi muốn bói móc cũng chẳng tìm ra.”

“Nhưng khách sạn bốn sao không làm ra được khẩu vị giống cậu. Giản Phàm, tôi nghĩ thế này, cậu năm tuổi xuống bếp, tới giờ đã gần 20 năm, nghe cô Lưu nói, nhà hàng khách sạn ở Đại Nguyên bị cậu trà trộn vào ăn gần hết rồi, mỗi nhà đều có sở trường, đây là điều chắc chắn. Nhãn quang của cậu thì lại vượt qua cả phạm trù bếp núc rồi, ăn tâm tình? Chưa đầu bếp nào nói với tôi những lời như thế, tôi mượn pháp nhãn của cậu, nhìn ra vấn đề, có thì sửa, không thì càng cố gắng hơn. Đây là chuyện tốt mà. Đám đầu bếp kia đều học từ trường dạy nấu ăn ra, khẳng định không bằng cậu.” Tương Cửu Đỉnh nói cả đống lý do, nhìn Giản Phàm trông đợi.

Thư ký Hà chớp chớp mắt, giọng ngọt ngào: “Giản Phàm, đừng từ chối, chúng tôi thành tâm thành ý mà, cậu cũng theo đuổi toàn mỹ đầy sao, phải dạy chúng tôi chứ?”

Rồi, nghe thôi đã thấy xương cốt bủn rủn, Giản Phàm khó xử: “Nhưng mà đây là chuyện đặc tội với người ta.”

“Có tôi ở đây, không sao, coi như một lần tuần thị, tôi cũng không phải kiểm chuyện đuổi việc ai hết, có vấn đề gì, có thiếu sót gì, có chỗ nào thiếu chính xác, ghi lại để hoàn thiện, nói không chừng sau này tôi mời cậu quản lý họ. Không làm quen sao được?” Tương Cửu Đỉnh đã mò ra tính cách Giản Phàm rồi, y vừa mềm lòng là tranh thủ định đoạt luôn: “Được, cứ như thế, thư ký Hà, cô và anh Trương dẫn Giản Phàm đi, có vấn đề gì báo cáo cho tôi.”

Nói xong đứng dậy đi luôn.

Vài điều chú thích, Đại Nguyên là thành phố Thái Nguyên - Sơn Tây Trung Quốc, tác giả gọi lái đi một chút.

Ngoài ra câu truyện về bạch thiết nhục và La gia là có thật, đây là truyện hiện thực, hầu hết điều nhắc tới trong truyện đều là dựa vào sự thực mà viết ra.

Chương 072: Họa từ miệng mà ra. (1)

“Giản Phàm, chúng ta đi thôi, tổng giám đốc ra lệnh rồi, cậu không làm khó người làm công như tôi chứ?” Thư ký Hà tủm tỉm cười đưa tay mời, nhìn Giản Phàm hết sức miễn cưỡng đứng dậy, chiêu này của tổng giám đốc thật tuyệt. Thực sự có vấn đề, tốt, nhà bếp khách sạn sẽ càng lên tầng cấp mới, không tìm ra vấn đề thì Giản Phàm thấp hơn một bậc, còn khó ăn nói. Thông thường chuyện này do người trong khách sạn tự làm, bản thân chế độ khá tốt, dù sao là khách sạn bốn sao mà, nhưng vấn đề là, dù có vấn đề thật cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, lần này đưa người ngoài tới, chuyện sẽ khác.

Tiểu đầu bếp bị kéo đi làm đốc công, có trò hay để xem rồi.

Bếp chính khách sạn tọa lạc ở nơi tiếp nối giữa nhà chính và hậu viện, cách nhà chính một khoảng, một dãy cửa sổ dài, ống dẫn ga to bằng bắp tay, có thể đồng thời cung cấp cho hơn trăm cái bếp. Còn một hàng ống thoát mùi to bằng bắp đùi, khi cùng làm việc, nào bếp lửa, nào hơi nước, nào khói rán, máy hút mùi chạy âm âm, đây là nơi ồn nhất khách sạn.

Tục ngữ nói, quân tử trách xa nhà bếp, chính vì là dầu mỡ khói lửa ám vào người, thực sự là nhục tư vấn.

Phải nói điều kiện vệ sinh của khách sạn Cửu Đỉnh khá cao, khi Trương Khả, thư ký Hà dẫn Giản Phàm mặc trang phục đầu bếp tới nơi, bên trong sạch sẽ! Hơn bốn chục đầu bếp, phụ bếp áo trắng mũ trắng, người sơ chế, người nấu nướng, không gian thoáng đãng, không giống ở quán nhỏ mặc cái tạp dề nửa đen nửa trắng, máy hút mùi làm rất tốt, không thấy vết ám khói trần nhà. Giữa bàn chế biến dụng cụ dụng chén bát lớn nhỏ, hơn mười mấy loại, sạch bong kin kít.

Từ nơi này đi về phía trước tới nhà chính, đi ra phía sau tới nhà ăn, khi mấy người Giản Phàm tới, kip trưởng đưa thức ăn cũng dẫn mười mấy phục vụ áo đỏ quần xanh đứng ở cửa, trang phục của kip trưởng cũng giống thư ký Hà, một thân sườn xám đỏ, tay cầm máy bộ đàm. Khách sạn Cửu Đỉnh gọi món qua máy,

nên phục vụ, người đưa thức ăn, kíp trưởng đều đeo máy bộ đàm. Bên này vừa nhận món, trong bếp lập tức bắc nồi, làm xong là truyền tin đi, mức độ thông tin hóa rất cao.

Dù sao là khách sạn bốn sao, có chỗ khác biệt chứ.

Tổng cộng là hơn sáu chục người, thế trận này làm Giản Phàm có chút chột dạ, quay sang nhìn thư ký Hà, mỹ nhân nhoẻn miệng cười cổ vũ.

Trương Khả chính là người đứng đầu tất cả những người này, vỗ tay nói: “Mọi người, mọi người, chiếm dụng thời gian của mọi người một chút, đây là đầu bếp Giản do tổng giám đốc mời về, hôm nay anh ấy tới phòng ẩm thực chúng ta tìm vấn đề, bắt lỗi, tốt nhất có thể đề xuất ý kiến với mọi người, để sau này chúng ta làm việc tốt hơn. Mặc dù chúng ta năm nay là bộ phận sáng tạo thu nhập cao nhất, thu phong bao nhiêu nhất trong các phòng ban, nhưng vấn đề chắc chắn là có, giờ mời đầu bếp Giản, mọi người hoan nghênh nào.”

Tiếng vỗ tay lác đác tới thăm thương, trừ lãnh đạo vỗ tay cho có lệ ra thì cơ bản không ai hoan nghênh hết, mỗi tháng kiểm tra một lần đã đành, hôm nay một thằng nhãi mặt non choẹt tới, chỉ như phụ việc rửa bát đĩa trong bếp, liền có vài phần tức giận, xem thường bọn họ sao?

Một đầu bếp có tuổi kéo dài giọng hỏi vô cùng chướng tai: “Giám đốc Trương có phải vị đầu bếp xào cải trắng không?”

“Ha ha, trông cậu ta cũng giống cải trắng lắm.”

“Này, tới làm cho mọi người một đĩa cải xào xem nào.”

Nhà bếp là nơi làm việc đặc thù, trừ thức ăn yêu cầu nghiêm khắc còn kỷ luật rất lỏng lẻo, thế nên cả đầu bếp, phụ bếp ngay cả rửa bát đều nói nhau cười hô hố, tiếng cười nói nhau, khiến kíp trưởng cũng cười rữ rượi, e là có vài phần cố tình trong đó làm Giản Phàm nóng rít mặt chỉ muốn quay người bỏ đi luôn.

Trương Khả chỉ đám đông quát: “Này Lão Cao, cười cái gì đấy, nghiêm túc chút ... không cười nữa.”

Càng nói thì càng loạn, có người tiếp tục làm việc chẳng thèm để ý nữa, thư ký Hà không nói gì cả, ở đây có vài người làm việc từ thời sáng lập Cửu Đỉnh, ngay chủ tịch cũng nhường nhịn ba phần. Hơn nữa đúng như lời Trương Khả nói, phòng ẩm thực

bọn họ là bộ phận mang lại thu nhập cao nhất cho khách sạn, mỗi năm nhận thưởng, cả một số quản lý trung tầng cũng không so được với bếp trưởng, giờ một người ít tuổi như Giản Phàm tới bới móc, bọn họ không giễu cợt mới là lạ.

Trong cái nghề này có câu, ngàn quân dễ kiếm, đầu bếp khó cầu, nhất là bếp trưởng tinh thông loại món ăn nào đó, có thanh danh lớn, bọn họ đôi khi không phải là một người, mà là cả một nhóm, đi tới đâu cũng được chào đón, mở quán không lo sinh kế, còn tiếng nói hơn cả giám đốc bộ phận.

Giản Phàm mặt lúc đỏ lúc trắng, nhìn người cười tợn nhất, đoán chừng là người đứng đầu rồi, cái mặt như hai tảng thịt mỡ, cười tới chẳng thấy mắt đâu, trong khi mũi cực to, như cắm cây nấm giữa đồng thịt mỡ, làm y chỉ muốn úp cái chảo vào mặt.

“Đừng làm ồn nữa, đầu bếp Giản tuy nhỏ tuổi, nhưng trình độ không thấp, vấn đề của chúng ta, bản thân không nhìn thấy, để người ngoài đề xuất ý kiến, không phải có lợi à? Đúng không? Lão Cao, anh nói đúng không?” Trương Khải cố cứu vãn tình hình, ra hiệu cho Mũi Nấm lên tiếng.

“Được thôi, nhưng mà chỗ chúng ta ngay cả người của cục vệ sinh cũng không bới móc ra được vấn đề gì, giám đốc Trương, anh ít nhiều cũng mời chuyên gia tới mới đúng, thằng bé này ngơ ngơ ngáo ngáo không phải ở quê đến chứ? Đây là chỗ cho nó tới chơi được sao?” Họ Cao giọng điệu ngạo mạn, những người tinh thông một hệ thức ăn như ông ta, phía dưới có đồ đệ, phụ bếp lên tới mười mấy người, hình thành một đoàn thể nhỏ, ngay cả Trương Khải cũng không nể mặt.

“Lão Cao, chuyện này do tổng giám đốc an bài đấy, cũng phải làm hết quy trình chứ? Anh làm thế là gây khó khăn cho tôi. Vả lại đầu bếp Giản tới đây cũng là để làm quen với mọi người mà, đừng quá đáng ...” Trương Khải vừa nịnh vừa oán trách, việc công qua vài câu thành giao tình tư nhân.

Nói đến thế, thể diện của lãnh đạo trực tiếp không thể không cấp, có điều Lão Cao vẫn bực bội: “Được, xem thì xem đi, ai bảo không cho xem.”

Giản Phàm đã mất mặt lắm rồi, Trương Khải vừa ra hiệu bắt đầu, rụt rè đi lên, thấy đám người trong bếp mặn mà bắt thiện,

mắt đảo liên hồi.

Ai cũng nghĩ là Giản Phàm không còn mặt mũi nhìn ai nữa, không ngờ y lại cười rất tớn, hướng về từng phía khom người chào một vòng, kể cả mấy phục vụ, rửa bát cũng chào luôn.

Không nói gì, chỉ khom người.

Bốn vị bếp trưởng thấy y khiêm tốn như vậy, người thì không thèm chấp nữa.

“Các chú, các anh các chị.” Giản Phàm hết sức khiêm nhường: “Tôi đúng là ở quê lên, thực sự chưa bao giờ thấy khách sạn 4 sao là gì, đặc biệt chưa bao giờ vào cái bếp lớn như thế, sao biết gì mà nói, dù có vấn đề cũng không dám nói. Xin được mọi người chiếu cố.”

Người ta cũng thừa nhận mình là người nhà quê thiếu hiểu biết rồi, ai làm gì được người ta, ai nở làm gì, thậm chí có người cảm thấy vừa rồi châm chọc y hơi quá

Nói xong Giản Phàm quay sang Trương Khải: “Giám đốc Trương, chuyện này thôi đi, tôi không làm được.”

“Hả ... Ấy, đừng đừng ...” Trương Khải sao có thể để Giản Phàm đi mà không làm gì, lúc ấy người gập rắc rối là hẳn, cuống lên: “Giản Phàm, ít ra cũng phải đề xuất ý kiến với mọi người chứ ... Mọi người, hoan nghênh, hoan nghênh.”

Lần này tiếng vỗ tay nhiệt liệt hơn vài phần, sắc mặt giám đốc Trương rõ ràng khó coi rồi, mình không nể mặt, mấy vị bếp trưởng không ai làm gì được, chứ mình là cái gì.

Giản Phàm vẫn rất miễn cưỡng: “Tôi nói thật sao, nói gì bây giờ, thôi cứ đi thôi, ai cũng biết rồi.”

“Vậy tham quan một vòng cũng được mà.” Thư ký Hà cũng hết khuyến nhủ.

Trương Khải không cười nữa, lấy thái độ làm việc công ra: “Lão Cao, anh thấy thế nào?”

“Không sao! Ha ha ha, đứa bé này thú vị lắm.” Lão Cao cười ha hả, tình hình như thế không cần y lớn bắt nạt bé làm gì.

Chương 073: Họa từ miệng mà ra. (2)

“Vậy thì tôi bắt đầu.” Giản Phàm tóm lấy ngay lời đó, nghiêm mặt lại, khi xung quanh còn bất ngờ thì y cầm lấy cái thớt, dùng sức ném lên, cái thớt xoay tít như cù, rơi sầm xuống bàn, khiến mọi người giật bắn mình.

Đám đầu bếp kinh hãi, cái thớt đó nặng hơn hai mươi cân mà Giản Phàm chơi nhẹ như không, xem ra cũng là người lành nghề.

Chỉ thấy Giản Phàm vỗ thớt: “Vì sao tôi nói không bới ra vấn đề, vì nơi này toàn là vấn đề, không cần bới, nhìn một cái cũng ra cả đồng.”

A .. Lão toét quá rồi, mấy chục người xông xáo, đám bếp trưởng phần nộ trùng mắt, nếu không có Trương Khải, thư ký Hà ở đây đã xông lên túm cổ Giản Phàm nói chuyện, số còn lại thấy các vị bếp trưởng chưa nói cũng không tiện phản ứng, thì thầm chỉ trỏ.

Trương Khải mặt biến sắc, câu này của Giản Phàm là tát thẳng vào mặt hắn, thư ký Hà thậm toát mồ hôi.

“Tôi biết các người không phục, tôi nói từng thứ cho mà nghe.” Giản Phàm nói lớn hơn, nén giận này giờ chỉ đợi phát tác, chỉ chỗ lõm trên thớt: “Đây là vấn đề đầu tiên, vết lõm lớn thế này nói lên điều gì, nói lên kỹ thuật chưa đạt, một đầu bếp dùng thớt mười năm cũng không khiến thớt bị lõm như thế. Các người có biết dùng dao không? Biết kỹ thuật cắt thái thực sự là gì không? Tôi ở dưới quê lên đây, nhưng tôi biết dùng dao, ai có thể dùng dao bằng tôi, hoặc tốt hơn tôi, tôi lập tức xéo khỏi Cửu Đỉnh, vĩnh viễn không bước chân qua cửa nữa.”

Rồi, cả đám im thít, bốn vị bếp trưởng thậm cả kinh, ông ta biết bây giờ đầu bếp không còn chú ý tới chi tiết nhỏ này nữa.

Giản Phàm thuận tay lấy cái ly thủy tinh cực mỏng, rút một quả mướp đắng đặt cân bằng lên đó: “Nhìn đây.”

Chỉ thấy y giơ tay, cứ như dùng hết sức chém xuống, hơn trăm con mắt mở to, chẳng lẽ định chặt ly làm đôi?

Xoẹt cái, qua mớp đấng bị chia làm hai, lưỡi dao dừng đúng miệng ly, ly không nhúc nhích, ngay cả tiếng động cũng không có. Quả mớp đấng bị cắt, không hề chạm vào ly.

Tiếng hít hơi vang lên khắp phòng, mấy cô gái đưa thức ăn mồm khể "oa" một tiếng, thật là ngẫu, bây giờ mới nhận ra khí chất của Giản Phàm thay đổi hẳn, ánh mắt sắc lạnh nghiêm nghị, chính là hình tượng cực cool khiến tim thiếu nữ đập rộn.

Một dao này giá trị hơn ngàn lời, nhà bếp rộng hơn 200 m² im phăng phắc.

Không ai dám đứng ra nói gì, kỹ thuật này đừng nói là làm được, thậm chí chưa bao giờ nghĩ tới. Kỳ thực kỹ thuật này kém hơn La Oa chặt thịt mấy bậc, vì thịt vừa mềm vừa dai, còn mớp đấng cứng, khổng chế lực kém một chút mớp đấng cũng đứt, mảnh khõe ở đây là vì đặt cân bằng ở trên ly, dù sợ chém phải ly mà lực chưa đủ chặt đứt được, hai đầu nặng sẽ tự bẻ quả mớp đấng làm đôi, Giản Phàm nghịch ngợm từ nhỏ, luyện trò này lấy oai với Hương Hương, không ngờ có lúc dọa cả đồng người như vậy.

Nói thế chứ, đây cũng không phải kỹ thuật đơn giản.

Giản Phàm đứng đỉnh nói: “Đại sự thiên hạ, ăn - mặc - ở - đi lại, trong đó ăn quan trọng hàng đầu, thân là đầu bếp, luyện dao là chuyện quan trọng hàng đầu, cái vết lõm lớn thế này nói lên đã có hơn một bát gỗ vào bụng khách. Đó là vấn đề đầu tiên, giám đốc Trương, có muốn tôi nói nữa không?”

“Nói, nói.” Trương Khải gật đầu liên tục, một nhát dao đó cũng làm hắn chấn kinh, hơn người người ta còn nói đúng, cả đồng gỗ như vậy vào bụng khách, sao chấp nhận được.

“Được, vấn đề thứ hai ở nôi! Tránh ra ...”

Giản Phàm phát tay đuổi mấy người trước mặt, thuận tay nhắc nôi bẹt dùng để xào, đám người ngoan ngoãn rồi, tự động nhường đường để y cho nôi lên bếp.

Không ngờ nôi trong tay Giản Phàm bay đi, mấy cô gái đứng xa thét lên, còn tưởng y muốn thừa cơ úp nôi lên đầu ai báo thù.

Rầm, nôi rơi xuống bếp, như tự tay đặt lên đó, Giản Phàm kệ đám đông khiếp sợ, nói: “Nôi xào rau này chưa bao giờ được rửa sạch.”

Lão Cao đang định phát tác thì Giản Phàm thuận tay lấy mũ đầu bếp xuống, quẹt đáy nồi giơ lên, cái mũ trắng tinh biến thành đen xì. Đám đầu bếp mắt tròn mắt dẹt, không còn gì để nói, không ngờ có người vạch lá tìm sâu tới mức này.

“Kỹ thuật nấu nướng của mọi người có thể rất cao, nhưng lại bỏ qua chi tiết.” Giản Phàm hoàn toàn khống chế gian bếp: “Khách hàng là cha mẹ cơm áo của chúng ta, đầu bếp mang một lòng biết ơn với họ, xoong nồi phải sạch sẽ là căn bản của làm bếp, các người dùng những cái nồi như thế chế biến thức ăn, người sành sỏi nhìn một cái là nhận ra, tới khi đó các người tự đập bát cơm của mình.

Thấy bếp trưởng Cao mặt hầm hầm, Giản Phàm cười khẩy: “Đầu bếp Cao, muốn tôi nói tiếp không?”

“Được nhãi con, tiếp tục đi, nhưng chớ để tôi tóm được thóp.” Lão Cao hừ một tiếng, vẫn chưa coi ra gì, hoàn toàn coi Giản Phàm bới bèo ra bọt, thớt lõm, nồi đen là bình thường, trong mắt ông ta đó không phải là vấn đề.

“Được, tôi bới cái nữa.” Giản Phàm đi quanh một vòng, đối diện với ánh mắt bất thiện, thậm chí đe dọa chẳng sợ, về về chỗ cũ nói: “Bốn mươi hai đầu bếp, trong đó 17 người móng tay quá dài, một nửa có ghét trong móng tay, 12 người để tóc dài, 3 người có gàu, 3 người cổ áo bẩn kết dầu, bao lâu chưa giặt áo thế? Làm bếp, chưa nói sắc hương vị, sạch sẽ là yêu cầu hàng đầu, biết thi thoảng trong canh có tóc từ đâu ra không? Là do vô ý, chỉ cần một lần vô ý là thanh danh Cửu Đỉnh hỏng rồi. Dù may mắn qua được, khách không phát hiện, nhưng dùng bàn tay bẩn thủ kia rửa rau thái thịt, có phải là tôn trọng khách không? Nếu không phục thì xòe tay ra, để khách tối nay ăn cơm nhìn thấy, xem còn mấy người muốn ăn hay là muôn mưa?”

Quá nửa đã bất giác dấu tay đi rồi, khách sạn có yêu cầu nghiêm khắc với trang phục của tiếp thân, đặc biệt là nam, tóc mái không quá trán, không dài hơn cổ áo, nhưng với đầu bếp không có yêu cầu cụ thể,

Giản Phàm chưa chịu dừng, đả kích tự tin của đám đầu bếp này tới cùng, nào là bể nước trong bếp nổi váng mỡ, nào là khăn lau bàn không giặt sạch, dao có vết bẩn không lau, ngay cả trên

người đầu bếp có mùi cũng thành vấn đề, liệt kê thành cả danh sách dài khiến mấy bếp trưởng mặt càng ngày tái đi, thậm ra hiệu cho một thanh niên, nhân lúc không ai chú ý lên ra ngoài ...

Nói thì rườm rà, sự việc xảy ra chưa lâu, bị mẹ giáo huấn mười mấy năm trời, Giản Phàm giỏi nhất là giáo huấn người khác, tóm được sai lầm là truy tới cùng, nói cho một đám đầu bếp đầu óc không kịp phản ứng, chỉ mấy phút thôi mà bếp chính của khách sạn Cửu Đỉnh biến thành không đáng một xu, thậm chí không bằng nhà xí bên đường, vậy đầu bếp thành thứ gì, không nói cũng biết.

Từ trong bếp đi ra, sắc mặt Trương Khải biến đổi liên tục, không biết làm sao biến thành thế này, thư ký Hà thì lúng túng, đứng về phía nào cũng không được. Ba người vừa ra ngoài, Giản Phàm thét lên: “A ... Ngát mất, đúng là định ám toán mình rồi.”

Sau bồn hoa đột nhiên nhô lên hai cái đầu, Giản Phàm sớm phòng bị, biết đám đầu bếp không tử tế gì, làm người ta mất mặt, người ta chơi lại, biến mình thành trò cười, nhanh như cắt trốn ra sau thư ký Hà, ôm hờ lấy vai cô.

Thư ký Hà và Trương Khải chưa kịp phản ứng, bốp bốp hai phát ném thẳng vào người họ.

“Á, gì thế, ai đó?”

“Người nấp sau giả sơn thấy không trúng mục tiêu chạy ngay, ám khí thì là trứng gà, lòng trắng lòng đỏ nhớp nháp chảy trên quần áo, cả hai sững sờ không biết làm sao.”

“Đám người nhà bếp quá lão toét rồi, ngay cả thư ký Tổng giám đốc cũng dám ném à?... Chị Hà, chị không sao chứ, để tôi lau cho.”

Giản Phàm cười khùng khục bỏ cái mũ bản xuống định lau, chỉ là quá trứng đúng là có mắt, trứng giữa ngực, y không tiện đưa tay lau. Mỹ nhân vóc người nóng bỏng, lại mặc sườn xám đỏ, chảy thứ sền sệt trong trong trước ngực, Giản Phàm không cố tình cười, mà không nhịn được cười.

Thư ký Hà thở phì phò, vừa rồi chính thằng nhóc này trốn sau lưng mình, giờ lại còn lấy lòng, hừ một tiếng, giày cao gót gõ càn cạch bỏ đi, không thèm để ý tới y.

Còn Trương Khải không ai quan tâm thì đi trước rồi.

“Ài, đầu bếp mà không ra sao thì sớm muộn quán cũng sập! Chật chịt ..” Giản Phàm vừa tặc lưỡi vừa lắc đầu, trò này lão tử và Phí Béo chơi từ tiểu học rồi, muốn tôi bêu mặt à, không có cửa đâu.

Chương 074: Món ăn cuối cùng. (1)

Nhà bếp bị Giản Phàm quậy tung lên, như chảo dầu đổ, không làm sao yên tĩnh lại được, mấy người phụ trách vội vàng chạy đi xin lỗi Trương Khải, thư ký Hà, khi chạy qua nghe thấy mấy lời ngọt nhạt của Giản Phàm cũng không kịp tính sổ y nữa.

Trương Khải sớm biết đám đầu bếp dưới tay mình không dễ chọc, bình thường quản lý trung tầng công ty xuống kiểm tra, khi ăn cơm không bị đầu bếp khạc đờm vào thức ăn thì xe cũng bị ném vài quả trứng gà, thủ đoạn chơi xấu người khác nhiều lắm. Cửu Đỉnh thành lập mười năm, tệ nạn tích lũy rất nhiều, có vài chuyện chỉ đành mắt nhắm mắt mở, nhưng hôm nay lòi hết lên bàn rồi, thấy mất thể diện, nhân cơ hội, chủ mắng đám đầu bếp té tát, nhưng không truy cứu.

Không thể truy cứu, truy cứu sâu hơn thành vấn đề của mình.

Chuyện này truyền tới tai Trương Cửu Đỉnh, mặc dù thi thoảng khéo mép co giật giống như muốn cười, nhưng mặt âm trầm phát sợ, mắng Trương Khải một trận. Theo như lời Giản Phàm nói, chẳng hóa ra suốt ngày mình ăn ghét trong móng tay, gàu trên đầu của những kẻ đó à? Chỉ nghĩ thôi dạ dày đã muốn ợ lên rồi. Dạy dỗ xong Trương Khải, còn phải an ủi thư ký Hà một phen.

Biến cố nhỏ nhỏ đó chẳng ảnh hưởng gì tới Giản Phàm, hơn nữa y cũng thấy mình không làm gì sai hết, nấu nướng với y mà nói bằng với một thứ giải trí, đã là chơi, đương nhiên phải càng chơi càng giỏi. Đám người này cả đời có khi phấn đấu trong một hai cái bếp, chứ Giản Phàm thì dạo khắp nhà bếp có tiếng ở tỉnh thành rồi, y mà muốn bới móc thì dễ như trở bàn tay.

Vênh váo cái quái gì, ghét nhất đám đầu bếp làm ra vẻ đại gia, dù là đầu bếp đặc cấp toàn quốc cũng chỉ là làm cơm xào rau thôi, dọa ai?

Hôm nay khá sướng khoái, chỉ có hơi áy náy với Hà Phương Lộ, không phải cố tình, chẳng qua lúc đó phản ứng gấp, mỹ

nhân lại ở gần nhất, nên lãnh đạm. Đang nghĩ cách xin lỗi, chính chủ đã tìm tới tận nơi, còn dùng Hương Hương làm cứu binh, hai người luân phiên rửa xả Giản Phàm, không làm hộ hoa sứ giả đã đành, lại còn dùng học tử kiêm mỹ nữ làm lá chắn, kết luận, đây không phải hành vi của nam nhân.

Giản Phàm cực kỳ nhường nhịn Hương Hương, lại thấy Hà Phương Lộ cũng không phải giận thật, tối hôm đó ưu đãi riêng cho hai người, làm món bánh táo mà Hà Phương Lộ thích nhất, vừa có ăn lại vừa có gói mang về, mới tha cho y một lần.

Dùng món ngon đồ mỹ nữ, chiêu này Giản Phàm thuần thực lắm.

Lại nói tới ngày cuối cùng rồi, Tương Cửu Đỉnh hết sức kỳ vọng vào bữa tiệc này, từ sáng đã không yên lòng đi xem Giản Phàm làm việc, sợ y mất phong độ vào thời khắc quan trọng nhất. Có điều nhìn một cái thấy mình quá lo rồi, chưa tới 9 giờ sáng mà các món phụ đã chuẩn bị xong, Giản Phàm đang luôn tay trong bếp, ánh mắt chuyên tâm, gần như không nhận ra có người tới, chẳng biết là dậy từ khi nào. Lại nghe chuyện hôm qua, Tương Cửu Đỉnh hết sức chú ý thủ pháp của Giản Phàm, tay cầm dao băm thái sắt liên hồi, nhưng tiếng va chạm vào thớt lại rất nhẹ, lại nhìn tay y, móng tay cắt cực sát, ngón tay trắng thon dài, nếu không cầm dao, tám phần người ta nghĩ đây là đôi tay người chơi đàn piano hoặc họa sĩ. Thêm một thân áo trắng mũ trắng, tóc tai gọn gàng, nhìn người đã thấy món ăn y làm ra yên tâm cho vào bụng, lời hôm qua quả thật sự có lý.

Tương Cửu Đỉnh vừa nhìn vừa thầm gật đầu, lặng lẽ lui ra, chuẩn bị bữa tiệc buổi trưa.

12 giờ kém 15, những người khách đầu tiên đã tới, là em gái Tương Dịch Giai dẫn theo cha mẹ tới, Thân Ngưng Sương một thân trang phục cổ điển lựa thật, khí chất ung dung cao quý, không nhận ra là người đã sáu mươi, cha cô thì cao gầy, tóc hoa râm, đậm vị học giả, trông già hơn mẹ nhiều! Sau khi thành gia lập thất, hấn gặp cha mẹ ngày càng ít, ngược lại cô em gái không chịu lớn suốt ngày dính lấy cha mẹ, được cha mẹ hết sức cưng chiều.

Tiếp đó là chủ tịch Trần, chủ nhiệm Vu, bí thư Trương, phó thị trưởng Lưu, đều là chí giao hoặc quan hệ gần gũi với cha mẹ, nghênh đón là chính bản thân Tương Cửu Đỉnh, đưa từ tận cửa khách sạn tới nhà ăn. Dựa vào phúc trạch cha mẹ để lập nghiệp, Tương Cửu Đỉnh rất am hiểu ứng xử, những loại người này không ai có thể thất lễ được. Tương gia trải qua không ít sóng gió, nhiều chuyện trong thương trường thì khó vô cùng, tới tay những nhân vật cấp lãnh đạo thì chỉ một câu nói là giải quyết, làm tốt quan hệ nhân tế này hữu dụng hơn nhiều ra nước ngoài học MBA hay quản lý kinh doanh gì đó.

Bên ngoài bận, phía nhà bếp cũng bận, ngoài bếp là bảy phục vụ mặc đồng phục đỏ đều tăm tắp, kiểu tóc giống nhau, cao bằng nhau, đang đợi đưa món ăn. Khoảng cách hơn một trăm mét, phải đi nhanh tới nhà ăn, sau đó do phục vụ ngoài nhà ăn đưa lên bàn. Giám đốc Trương Khải chỉ sợ xảy ra sơ xuất, chạy đi chạy lại an bài từng li từng tí, sợ chỉ huy qua bộ đàm không chính xác, đích thân chạy, mồ hôi đầy đầu.

Đây đúng là lãnh đạo nói một câu, cấp dưới chạy gãy chân.

Không chỉ chạy gãy chân, Trương Khải còn nát miệng. Giản Phàm khi làm món ăn đã tỉ mỉ giải thích nguyên vật liệu, cách chế biến và xuất xứ của từng món, những thứ đó trong miệng Giản Phàm nói ra hết sức đơn giản, nhưng thực tế cực kỳ rắc rối, khiến Trương Khải hoa mắt chóng mặt, hận không có thêm vài cái tên để nghe, vài cái đầu để nhớ. Nếu người khác ăn đã đành, hôm nay tới toàn nhân vật cấp trọng lượng, chủ tịch cũng ra mặt, cơ hội lộ diện như vậy, không đành lòng dâng cho người khác.

Bắt đầu rồi.

Hoàn cảnh ưu nhã, bốn phía điểm xuyết chậu cảnh giảo hoa, điều hòa che dấu kín đáo làm cả phòng bao nhiệt độ thoải mái thích hợp, không bị hơi nóng ở bên ngoài thẩm thấu, không khí vẫn lưu thông trong vắt. Ấm tử sa vừa pha xong trà Long Tỉnh, Tương Địch Giai ân cần mời các chú các dì, Trương Khải dẫn phục vụ mang thức ăn.

Món Xuyên cay, món Lỗ mặn, kỳ trân kiêu Quảng cùng với đồ Huy nhiều dầu mỡ, muôn màu muôn vẻ được đưa lên bàn. Tôm

nõn xào ớt, cá rô rắng khô, gà đồng nấm hoa, thịt thỏ húng liu ...

Bát đĩa khẽ va chạm cùng với lời giới thiệu tỉ mỉ của Trương Khải, một bàn ăn hội tụ mỹ thực các hệ phái, khiến thực khách mặt dần dần hiện vẻ vui mừng. Bàn tiệc này có hết cả chua cay mặn ngọt vẹn toàn, cho dù nhà ẩm thực ăn khỏe tới mấy khó ăn hết được một hệ thức ăn nào đó, cho nên dù làm không tới, cũng không có người nào bình luận bừa bãi.

Nhìn có vẻ vừa khéo, có điều bằng vào công phu có thể làm ra nhiều món ăn các hệ khác nhau thế này, Trương Khải biết không ai trong khách sạn có thể làm được. Huống hồ hẳn nếm thử rồi, đúng là tám chín phần tương tự. Đại tiệc chú trọng dinh dưỡng phong phú, mỹ vị đầy đủ, phải có đủ cả cầu kỳ lẫn quý giá, bàn tiệc này phù hợp với tâm lý lãnh đạo.

An cái hiếm có, ăn cái đặc sắc, ăn để thỏa mãn mà thôi, ít nhất vị chủ tịch Trần ăn tới khen không ngớt, khen từ món ăn tới tài nghệ, khen tới khách sạn Cửu Đỉnh, đến Tương Cửu Đỉnh cũng được biểu dương. Bữa cơm này vốn gần tới Quốc Khánh, nhân cơ hội mời bằng hữu cha mẹ tụ hội, nhìn cha mẹ và các lãnh đạo đều hài lòng, Tương Cửu Đỉnh ăn càng ngon miệng, chàng trai Giản Phàm này, tài hoa trong bụng thực sự không ít.

Nhưng có người không hài lòng, Tương Dịch Giai thấy những món ăn này rất bình thường, chẳng ngon miệng bằng món cải trắng mấy ngày trước.

Đề tài ngày càng nhiều, không khí càng sôi nổi vui vẻ, nhưng dần dần có người đặt đũa xuống rồi, toàn là người cảm y ngọc thực, món ăn ngon tới mấy cũng chỉ ăn lưng lưng bụng thôi.

Trương Khải gõ cửa đi vào, một món canh xanh biếc đưa lên bàn, khiến những người ăn không ít mở màng sáng mắt.

Chương 075: Món ăn cuối cùng. (2)

“A, canh hoa quả, thật mới mẻ.” Chủ tịch Trần ngạc nhiên, chưa nói ra được lai lịch món ăn thì sự chú đặt lên món canh thứ hai.

Nước canh trong, bên trong có ít táo hoặc là lê trắng, dưới đáy còn có loại quả tròn như ngọc, hẳn là vải?

Mấy nữ nhân thích ngay món này, chủ nhiệm Vu múc một thìa đưa lên miệng: “Thú vị, mát lạnh tan ngay đầu lưỡi tự như kem Haagen

Dazs!

Ừm? Hình như không giống lắm, có mấy vị.

Từ thì những người khác hứng thú, câu chuyện tạm thời dừng lại, tiếng thìa chạm bát leng keng, tiếng bình phẩm liên tục.

“Ồ, vị ngọt này là của đường hoàng phiến.”

“Chua ngọt thanh thanh của lê.”

“Tôi thấy có cả vị thuốc, dù rất nhạt, mọi người ném ra thuốc gì không?”

“Giám đốc Trương, đừng làm hồi hộp nữa, giới thiệu cho mọi người biết đi, món này thực sự khác biệt.”

Ngòn ngọt man mát, nước canh mang tới cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, mùi vị biến ảo, mỗi lần thử mỗi khác, mười người dù bụng đã có phần no vẫn uống thoải mái. Đánh giá năm sáu loại khác nhau, giám đốc Trương thấy mọi người yêu thích như thế, hơi khom người nói: “Các vị lãnh đạo, đây là tinh phẩm mà Cửu Đỉnh chúng tôi mới đưa ra, tên là canh mỹ nhân.”

Canh mỹ nhân!?

Chủ tịch Trần già không nên nét bật cười đầu tiên, thiếu chút nữa cầm không vững thìa.

Những người khác ngạc nhiên, nhưng tự trọng thân phận không ngắt lời, có điều cũng cảm giác cái tên này chẳng liên quan gán bừa vào thôi.

Trương Khải cười nịnh nọt giải thích: “Món này dùng quả tươi như táo, lê, vải, thêm vào đường hoàng phiến, trần bì mấy vị Trung dược vị nhẹ hợp thành, sau đó đem ướp lạnh, ép nước, đun nhỏ, khiến nước quả nhập vào canh, mỗi tăng vị đều khác, mỗi thìa vào miệng không giống nhau.”

Mọi người nghe vậy cũng nếm thử thêm mấy thìa, đúng là nhiều cảm nhận khác nhau, một vị ngồi phía đông nói: “Canh thì không tệ, nhưng chẳng phải là canh hoa quả thôi à? Sao gọi là canh mỹ nhân, chủ tịch Trần có biết điển cố trong đó không?”

“Tôi chưa nghe qua, Tiểu Trương kể xem nào.” Chủ tịch Trần rất tò mò.

Trương Khải đáp ứng, nguồn gốc món canh này có lẽ chính hẳn là người hiểu hơn ai hết, mắt liếc Tương Dịch Giai một cái, có chút ấp úng: “Cái này ... Cái này hình như là do đầu bếp tự sáng tạo ra, nguyên đó nói ra, không hay lắm, thực sự là ...”

“Nói đi, không sao, hôm nay là tiệc nhà mà ... Bí thư Trương thấy sao?” Thân Ngưng Sương cổ vũ, hôm nay con trai biểu hiện rất tốt, hứng trí của bà rất cao.

Bí thư trương cười sảng khoái: “Đúng, không cần câu nệ.”

“Là thế này ...” Trương Khải thấy mấy vị lãnh đạo đầy hứng thú liền kể: “Đầu bếp của chúng tôi nói, nếm mỹ thực như ngắm mỹ nhân, mỹ nhân và mỹ thực tương đồng, cho nên mấy hôm trước tôi nói đùa là cậu làm món mỹ nhân đi. Hôm nay cậu ấy liền làm ra món canh mỹ nhân này, cậu ấy nói, mỹ nhân nhìn xa như sắc xanh tràn núi xuân, nhìn gần thấy mi mắt như ngọc, cái đẹp chân chính không thể hình dung, muốn diễn tả lại khó thành lời, muốn tiến tới lại ngừng, nhưng muốn dừng mà không được ... Cậu ấy đem toàn bộ ý tứ đó thể hiện trong món ăn, mỗi thìa cảm giác khác, giống ngắm nhìn mỹ nhân ở góc độ khác nhau.”

Lời vừa dứt tiếng cười sảng khoái, tiếng tặc lưỡi vang lên không ngắt, duy có Tương Dịch Giai là ngậy ra, hơi cúi đầu uống thêm một thìa canh, trước mắt hiện ra cảnh chàng trai đứng ngậy ngốc nhìn mình, chẳng lẽ ...

Lòng hồ nghi, nhưng Tương Dịch Giai không dám hỏi, thấy mặt nong nóng, ngay cả thìa canh vừa vào miệng có vị gì cũng

không nếm ra. Nghe những lời miêu tả món canh, như thổ lộ tiếng lòng, tim đập liên hồi.

Tương Cửu Đỉnh không vui, muốn ngăn cản Trương Khải nói mà không dám lên tiếng, Thân Ngưng Sương giải vây: “Mấy người đầu bếp đó, ai nấy thật lắm trò, chẳng phải là canh hoa quả sao, bày vẽ làm gì?”

“Không không không.” Chủ tịch Trần xua tay: “Tôi thấy rất có lý, qua vài gắn liền với điển cố Dương Quý Phi, bởi thế có tiếng là mỹ nhân trong loại quả, canh này gọi là canh mỹ nhân rất phù hợp, ý nghĩa. Mỗi một thìa có vị khác nhau, giống như đám trẻ yêu đương vậy, ha ha ha.”

Tương Văn Hiến là nhân vật loại học giả, thì lại có đánh giá khác: “Dùng trần bì và đường hoàng phiến làm canh, có tác dụng thông phổi nhuận họng, công hiệu còn hơn kem.”

Nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí, người tham ăn thấy mỹ thực, mỗi người một ý nhưng đều hài lòng, Trương Khải yên tâm, lặng lẽ lui ra.

Trương Khải đợi ở cửa tới khi món canh cuối cùng đưa tới lại đi vào, món này tức thì được mấy vị có tuổi tán đồng, tên là phượng hoàng túc mẽ canh, dùng ngô, trứng gà và sữa ong chúa nấu ra, khéo léo nhất là dùng bí ngô để đựng canh. Bí ngô được hấp chín, ngay cả bát canh" cũng có thể cắt ra ăn, cả món canh lọt vào mắt là màu vàng rực rỡ, ai cũng tán thưởng ý tưởng độc đáo.

Nói tới món canh này Trương Khải còn cùng Giản Phàm tranh luận rất lâu, cuối cùng vẫn nghe theo, khi mang lên chỉ sợ lãnh đạo ý kiến, dùng thứ này chiêu đãi lãnh đạo không phải coi lãnh đạo như trẻ con à?

Có điều may mà lãnh đạo không nhìn ra, còn dễ dụ hơn cả trẻ con.

Ăn ăn uống uống giống như mọi khi, kéo dài hơn một tiếng kết thúc, Tương Cửu Đỉnh tiễn từng lãnh đạo lên xe, Trương Khải thì bận thay lãnh đạo chia san sẻ, phục vụ vợ chồng chủ tịch và Đại tiểu thư rời đi. Hai người quay trở về, Tương Cửu Đỉnh ít nhiều không vui, nhưng cũng rất hưng phấn, định cùng Trương Khải đi tìm Giản Phàm, vừa vào nhà chính liền thấy

Giản Phàm mỗi tay cầm một khay thức ăn vội vàng vàng chạy vào, thấy hai người họ chỉ cười một cái rồi tới thang máy.

“Làm gì thế?” Tương Cửu Đỉnh tròn mắt, không hiểu chàng trai này lại bày trò gì.

“Ồ, mang đồ ăn cho bạn gái.” Trương Khải tiếp xúc với Giản Phàm nhiều hơn nên khá hiểu.

“A, ha ha ha, thật là, ai mà gả cho chàng trai này là hưởng phúc cả đời đấy.” Tương Cửu Đỉnh đánh giá một câu: “Ngắm mỹ nhân mà có thể làm ra canh mỹ nhân, thật không biết cái đầu đó sinh ra kiểu gì, gì khác chưa nói, ở chuyện bếp núc này cậu ta đáng gọi là nhân tài. Cả bàn tiệc, chính món canh đó là không đáng tiền nhất, cùng lắm hai mươi đồng đi, vậy mà làm bí thư Trương khen không ngớt. Tôi lấy làm lạ, cô bé Lưu Hương Thuần đó xem như cũng vừa mắt, xinh xắn đấy, cũng dễ thương, nhưng mà đâu tới mức mỹ nhân, nói cứ như thật vậy.”

“Giám đốc Tương, chuyện này anh không biết, canh mỹ nhân này nói về một người khác.”

“Ai?”

Trương Khải cười khùng khục hồi lâu không chịu nói ra, Tương Cửu Đỉnh vỗ đầu choàng tỉnh, nhớ ra rồi, hôm đó Trương Khải chẳng phải kể Giản Phàm nhìn em gái mình chảy nước dãi sao?

“Mau ăn đi.”

Giản Phàm mỗi khi đưa thức ăn lên đều ăn bớt một chút liền thành một bàn tiệc nhỏ khác, người hưởng thụ không chỉ có một, Hương Hương và Hà Phương Lộ, hai cô gái đã đợi tới suốt ruột, múc canh phượng hoàng tức mẽ húp sùm sụp, kệ cả hình tượng.

Hà Phương Lộ vừa ăn vừa trách: “Giản Phàm, cậu làm cái miệng của tôi kén ăn rồi, khi hai người đi thì tôi phải làm sao? Hôm qua cậu gây sự làm tôi không dám vào bếp ăn nữa, tới đó lại nhớ tới lời cậu nói.”

Giản Phàm ngồi bên giường tay cầm cốc nước, híp mắt nhìn hai mỹ nữ ăn không ngừng, Hà Phương Lộ nếu không bày ra cái vẻ nghiêm túc, thực sự rất hấp dẫn, mắt một mí, chính là loại mắt đan phượng, mắt to, đuôi mắt dài. Theo như thành quả

ngiên cứu của Phí Sĩ Thanh và Hoàng Thiên Dã với nữ nhân thì "đuôi mắt dài, khoe miệng cong, lên giường rất phóng đảng", đang suy nghĩ nghe vậy nói không kịp nghĩ: "Dễ thôi mà, làm vợ tôi, ngày ngày tôi làm cơm cho chị ăn."

"Giản Phàm, anh ngứa da à, ai cũng dám đùa giỡn." Hương Hương giơ cái thìa muốn ném.

Hà Phương Lộ không phản cảm, cười khúc khích: "Hương Hương, sau này ban ngày cho chị mượn chồng, buổi tối trả lại cho em, được không?"

Hương Hương phì cười, còn đang định trêu lại Hà Phương Lộ thì Giản Phàm nhanh mồm tuyên bố: "Không có chia ra mượn, muốn mượn phải mượn trọn gói."

"Nếu Hương Hương đồng ý thì cũng được." Hà Phương Lộ cười ngật ngoẻo.

"Giản Phàm, đứng lại." Hương Hương tức lắm muốn xử lý Giản Phàm, nhưng Giản Phàm thuận thế cười lăn xuống giường chạy mất ...

Chương 076: Qua cầu rút ván. (1)

Ánh mặt trời hoe vàng chiếu xuống tòa nhà Cửu Đỉnh nguy nga, trong cái mùa thời tiết giao thời này, chẳng biết mặt trời sẽ biến thành nắng gắt mùa hè hay là màu vàng rục mùa thu.

Văn phòng tổng giám đốc nằm ở tầng mười bảy, hai mặt cửa kính thoáng đãng sáng sủa, Tương Cửu Đỉnh tay cầm cốc cà phê nhìn ảnh vợ con đặt trên bàn, không khỏi khoan khoái, khẩu vị của hẳn do sữa bò và bánh mì tạo thành, cà phê trở thành thứ bất ly thân. Thói quen sinh hoạt này giống như thi thoảng lại nói ra vài từ tiếng Anh vậy, không phải là do khoe khoang, mà là do sống ở nước ngoài tạo thành. Khác với người cha thích trà xanh nước suối, khác với đám thanh niên phú hào cùng tuổi theo đuổi đẳng cấp, bạn học bước vào chính giới đậm mùi quan cách, càng không thể bì được.

Đôi khi bản thân Tương Cửu Đỉnh cũng không rõ mình là loại người gì, so với thế hệ xuống nông thôn chịu khổ thì còn quá non, so với thế hệ 8X phô trương hiện đại thì cũng trạc hơn. ra nước ngoài bị người mắt xanh xem thường, về nước sống an nhàn sung sướng, cảm thấy làm người Trung Quốc thực sự không cam tâm. Nhưng tiềm thức lại khinh bỉ đám da vàng khoác lên quốc tịch nước ngoài.

Đó chính là mâu thuẫn, mỗi một giai tầng đều có mâu thuẫn bản thân không cách nào giải quyết hay điều hòa được, khi không định vị được bản thân, Tương Cửu Đỉnh luôn định nghĩa mình là: Người làm ăn.

Đúng, người làm ăn, mà người làm ăn trên đời này đều có một tín ngưỡng: Lợi ích.

Chín giờ có tiếng gõ cửa, Tương Cửu Đỉnh thuận miệng đáp một tiếng, Trương Khải và Hà Phương Lộ đi vào, một người bê một cái khay lớn, một người cầm sổ ghi chép. Trương Khải đặt cái khay toan thịt lên bàn làm việc của Tương Cửu Đỉnh, tai lợn, thịt đầu lợn, gà vịt cùng mấy loại không nhận ra, những thứ thịt này có màu vàng nhạt, sắc thịt trong, bề ngoài rất tốt.

“Nói đi.” Tương Cửu Đỉnh chà chà tay, không động đũa, không hỏi cũng biết là kết quả rất tốt, hỏi chỉ để tăng thêm niềm vui.

“Hiệu quả rất tốt, vượt ngoài dự liệu, tổng cộng cho hai trăm mười bảy người ném thử, một trăm linh hai người từ tổng bộ, còn lại là đồng nghiệp trong nghề, cơ bản là khen ngon, rất ít người đề xuất ý kiến, trong đó có cả mười ba bếp trưởng nổi tiếng không thể nói ra lai lịch. Tổng giám đốc, chúng ta nhất được bảo bối rồi.” Trương Khải hết sức hưng phấn, thịch dùng thứ nước tương Giản gia ngâm ra đem cho người ta ném thử, càng nhiều người ném càng tự tin.

“Làm ra sản phẩm có ổn định không?” Tương Cửu Đỉnh tiếp tục hỏi.

Trương Khải gật đầu: “Tôi đã cân nhắc tới tình huống này, sau khi làm ra nước tương, chúng tôi đem ngâm ba lần, mùi vị cơ bản tương đồng. Vật dùng tốt nhất là chum đất, kim loại thì do vấn đề o-xy hóa gây biến vị, Giản Phàm rất thành thật, bí phương này không che dấu gì hết.”

Tương Cửu Đỉnh hài lòng về cảm, mất bao công sức tính toán, cuối cùng đã tới ngày hái quả: “Được rồi, anh đem công nghệ chế tác tổng hợp thành tư liệu, thư ký Hà, cô mau chóng liên hệ với luật sư Nghiêm, cho cô một tuần để đăng ký độc quyền, lấy danh nghĩa hiệu tương La gia để đăng ký.”

“Còn nữa, thông báo cho phòng kế hoạch, chuẩn bị hai bản kế hoạch cho tôi. Một là kế hoạch quảng cáo, tận dụng Quốc Khánh đem danh hiệu hải sản bình dân truyền thật vang cho tôi. Thứ thịch ngâm này coi như sản phẩm mới đưa ra ở nhà hàng hải sản, phải làm ra điểm nhấn và thanh thế, dự toán quảng cáo không lớn hơn mười lăm vạn.”

“Cái nữa là kế hoạch thúc đẩy thị trường, nếu thứ nước tương này là độc nhất vô nhị thì phải có cái vỏ ngoài thật tốt, mấy cách liên minh, chuỗi cửa hàng đều cũ rồi, nghĩ cách khác đi, thông qua hiệp hội ẩm thực trong tỉnh tìm đối tác, bảo họ chuẩn bị nhanh, một tháng hoàn thành.”

“Giám đốc Trương, anh chọn vài đầu bếp lâu năm, hoàn thiện thêm chi tiết thứ nước tương này cho tôi, chú ý bảo mật, người

biết bí phương chỉ có một mình anh, người biết kế hoạch chỉ có hai người, nếu bị lộ, hoặc xảy ra vấn đề, tôi tìm hai người tính sổ.”

Thư ký Hà viết thật nhanh vào sổ, đem an bài của lãnh đạo chia thành mấy tờ. Trương Khải càng nghe càng hồ đồ, không ngờ Tổng giám đốc muốn làm thanh thế lớn như vậy, có chút không dám tin: “Tổng giám đốc, chỗ chúng ta không có ai họ La, sao có thể đăng ký là hiệu tương La gia?”

“Nếu như không ai biết bí phương của La gia như thế nào, vậy ai có thể chứng minh cái của chúng ta là không phải?” Tương Cửu Đỉnh hỏi ngược lại.

Cứ có cảm giác cái gì đó không ổn, Trương Khải nhìn sang thư ký Hà, thấy cô không lên tiếng, đành nói: “Tổng giám đốc, trong này có không ít thiếu sót, thứ nhất, chu kỳ chế tác dài, thịt sống cho vào ngâm cần mười hai tiếng, sau khi hấp lửa chín lại ngâm, thêm mười tiếng nữa, phải làm hai loại nước tương cùng lúc, tốn thời gian công thức. Thứ hai, nước tương dùng ba lần là lên men, thịt ngâm ra biến vị. Còn nữa ...”

“Giám đốc Trương!” Tương Cửu Đỉnh không hài lòng cắt ngang: “Anh thấy nước Tương La gia chưa?”

“Chưa.”

“Vậy có ai thấy nữa không?”

“Theo câu truyện Giản Phàm kể thì hẳn là không, chuyện này tôi tìm tiền bối trong nghề chứng thực, nếu không món này đã chẳng bị coi là thất truyền.”

“Thế là được, chúng ta chính là hiệu tương La gia, chỉ là một cách chế biến, dù ngự trù La tái sinh cũng không thể nói chúng ta xâm phạm bản quyền. Người họ La trên đời này nhiều lắm. Còn về phần thiếu sót, tôi cũng chưa bao giờ thấy thứ gì thập toàn kỳ mỹ.”

Người tin tưởng khoa học hiện đại thì đại đa số không tin Trung Y, người thích đồ ăn nhanh cũng không sao lý giải được mười mấy vị Trung dược ngâm ra thứ thịt ngon lành. Tương Cửu Đỉnh là loại người này, nhưng không ảnh hưởng hẳn dùng bí phương này kiếm tiền, không cần biết nó của La gia hay Lý gia, trong mắt người làm ăn, như nhau cả.

Hai người kia không dám nói nữa, xem ra Tổng giám đốc đã hạ quyết tâm rồi, muốn đem Lý Quý thành Lý Quý bán đi.

Tương Cửu Đỉnh cầm đũa lên gắp một miếng thịt cho vào mồm, nhai thật kỹ, tựa hồ tự nói với mình: “Chỉ cần là mùi vị độc nhất vô nhị là được ... Ừm, Trương Khải, tay nghề của anh được đấy.”

Thư ký Hà trao đổi ánh mắt với Trương Khải, cùng gật đầu, cẩn thận hỏi: “Tổng giám đốc, vậy chuyện Giản Phàm thì làm sao, tôi thấy cậu ấy rất giỏi, chúng ta có nên tiếp xúc, tuyển vào Cửu Đỉnh làm việc không?”

Trên đường hai người đã trao đổi ý kiến, đều có ý này, vốn thấy biểu hiện của Giản Phàm rất tốt, Tổng giám đốc lại tốn không ít tâm tư mời khách, chiêu đãi như thế, đều nghĩ sẽ dùng lương cao giữ Giản Phàm lại. Nhưng không ngờ đã ba ngày trôi qua, Tương Cửu Đỉnh không tỏ chút thái độ nào.

“Cậu ta à, tôi không định giữ lại.” Tương Cửu Đỉnh ném sang thứ thịt khác, chỉ thấy rất ngon, nhưng không nói ra được, trình độ ẩm thực của hắn có hạn.

Thư ký Hà ngạc nhiên lắm, đợi một lúc không thấy hắn giải thích thêm, hỏi: “Tổng giám đốc, cậu ấy làm chưa tốt à?”

“Không không, cậu ấy làm vô cùng tốt, điểm này tôi không phủ nhận, mọi người cũng tận mắt nhìn thấy, nhưng hai người không phát hiện sao, kỹ thuật của cậu ta không ra lửa chẳng ra ngựa. Xuyên Lỗ Tân Hàng Quảng đều có dính dáng một chút, như vậy làm gì cũng không chính tông, có thứ chính tông nhất là hương vị Ô Long, nhưng thứ này không thể đưa lên bàn tiệc, dù tôi có lập cho cậu ấy một thực đơn riêng, cũng phải được số đông thừa nhận chứ! ... Vả lại tuổi cậu ấy còn nhỏ, bảo làm phụ bếp cậu ấy không chịu, làm bếp chính, tuổi đó ai phục? Nếu cậu ấy vào khách sạn, mấy chục đầu bếp sẽ tạo phản tập thể. Còn một nguyên nhân nữa, cái này mới quan trọng nhất, Giản Phàm 5 tuổi đã vào bếp, tài hoa như thế, không cần nói cũng biết là để kế thừa Đệ nhất oa, chứ không như các đầu bếp khác kiếm tiền nuôi gia đình, sớm muộn cậu ấy tự lập môn hộ thôi, chúng ta làm sao mà giữ nổi.”

Nghe Tương Cửu Đỉnh nói một loạt lý do như thế, hiển nhiên đã suy nghĩ tường tận rồi.

Chương 077: Qua cầu rút ván. (2)

Trong xí nghiệp tư doanh, dùng người giống ử rượu, đó là vát cạn tinh hoa, khi còn lại bã thì đem vớt đi, vẩn nhã chút thì gọi là giải phóng hợp đồng, thông tục một chút là thôi việc, không khách khí gọi là cút xéo.

Hành vi này của Tương Cửu Đỉnh nói trắng ra là vát chanh bỏ vỏ, qua cầu rút ván làm Trương Khải, Hà Phương Lộ rất có thiện cảm với Giản Phàm không đành lòng, mặt đầy tiệt nuối, Trương Khải chưa cam tâm nói: “Chỉ là chút đáng tiếc, cậu ấy là viên ngọc thô sáng giá, rèn rũa vài năm, chắc chắn thành đầu bếp nổi tiếng.”

“Ha ha ha, Trương Khải, tôi nói này, đầu anh bị lọt nước à, chúng ta sắp đem bí phương của người ta ra phổ biến rồi, anh giữ người biết nội tình bên cạnh, muốn chuốc lấy rắc rối sao? Để cậu ta đi đi, đi càng xa càng tốt, đừng bao giờ tới Đại Nguyên là tốt nhất.” Tương Cửu Đỉnh hoàn toàn lộ bản chất gian thương, giọng điệu không có tí tình nghĩa nào.

Trương Khải lòng lay động, lại nghĩ ra một cái có, mặt tỏ ra thần bí: “Tổng giám đốc, nên nghĩ thêm một chút không, phương pháp chế biến nước canh của Giản gia, nếu chúng ta có được, khiến chất lượng món canh đạt tới tầng cấp mới, đặc biệt là chiêu đảo nồi kia, lập tức đưa hết tinh túy món ăn ra, người thử qua không ai không khen ngon. Cái nồi đó vẫn đun tới bây giờ, cho thêm cả thịt lợn rồi, tôi thử qua, cho dù là thịt đông lạnh không có vị gì, đảo qua nước canh đó, không cần thêm mì chính, vẫn tươi ngon ngọt miệng. Tôi nhận ra, công phu của Giản gia nằm hết ở nước canh!”

Tương Cửu Đỉnh không khỏi tán thưởng Trương Khải: “Xem ra vẫn là đồng chí cũ nghĩ cho công ty, có điều anh không cần lo, cách làm canh tôi đã nắm trong tay, anh mau chóng tổ chức đầu bếp phía dưới thực nghiệm, rồi cải tiến nó. Bảo bối quý như thế, đem dùng chế biến thứ cải trắng không phải là phí của mà. Nói tới mức này rồi anh không hiểu à, tôi cần gì phải bỏ ra chục vạn

một năm để mời một người làm món ăn nhà quê chứ? Có bí phương của cậu ta là đủ.”

“Hả ... Tên bại gia đó đem cả bí phương món canh Giản gia bán cho chúng ta?” Trương Khải giật nảy mình.

Hà Phương Lộ nhìn vẻ mặt Trương Cửu Đỉnh là biết hẳn không khoác lác, nhưng cô đâu nghe nói Giản gia đem bán bí phương của mình.

Trương Cửu Đỉnh cười ha hả không đáp: “Được rồi, đừng hỏi nữa, ai làm việc người nấy đi. À Phải, thư ký Hà, mấy ngày qua Giản Phàm làm gì?”

“Dạ, em gái cậu ấy từ Bắc Kinh về, hôm qua tôi cho cô ấy một phòng, bọn họ chỉ đi dạo, ăn uống thôi. Hai anh em họ chiều nay về huyện Ô Long, ăn Tết Quốc Khánh.” Hà Phương Lộ nhỏ nhẹ nói, làm việc hai năm rồi, đã học được cách đối diện với việc gì cũng không lộ tình cảm riêng, đơn thuần chỉ là báo cáo.

“Vậy chiều nay cô thay tôi tiễn họ, giám đốc Trương, anh quen Giản Phàm, cũng đi tiễn đi, nói là tôi bận hội nghị nào đó ở xa, không có nhà. Chuẩn bị ít quà, tận tâm tận ý chút ... Giám đốc Trương, mang thứ này đi.” Trương Cửu Đỉnh đặt đĩa xuống khay thịt, xua tay.

Trương Khải và Hà Phương Lộ lui khỏi phòng tổng giám đốc, thở dài một tiếng, không ai nói thêm gì, mỗi người đi về một phương.

Ăn xong cơm trưa, Trương Khải lái xe đưa anh em Giản Phàm ra bến xe, trên xe Hà Phương Lộ cố gắng giữ thái độ thường ngày nói cười, hai anh em này hết sức buồn cười, Giản Phàm thì trắng trẻo tuấn tú, phải nói là đẹp như con gái. Giản Ly thì lại da ngăm đen, để đầu bob ngắn, chột nhìn như con trai. Hai anh em vừa vận đảo ngược cho nhau.

Khi đi đón Giản Ly Hương Hương nói, hai anh em này đầu thai nhầm, em gái nên xinh đẹp thì chẳng xinh đẹp, tính cách lại như đứa con trai. Anh trai thì đáng lẽ có uy, lại quá đẹp trai thanh tú, còn lạnh như đất. Một giống mẹ, một giống cha, chỉ là thứ tự vị lẫn lộn. Khi gặp mặt thì đúng là thế thật, Trương Khải thấy cũng buồn cười, Giản Ly tùy tùy tiện tiện, giống như thôn cô Đào Hoa ở Đệ nhất oa.

Mười mấy phút là tới bến xe rồi, sắp Tết Quốc Khánh! Người về Đại Nguyên và từ Đại Nguyên xuất phát về nhà, người ra kẻ vào làm bến xe chật kín, nhốn nha nhốn nháo. Giản Phàm một tay xách hành lý, một tay kéo em gái chen lấn lên xe, bố trí xong chỗ cho em gái, sau đó chạy xuống.

“Chị Hà, anh Trương, tôi quên nói với hai người một việc.” Giản Phàm chạy nhanh tới, mặt hớn hở.

“Chuyện gì thế?” Hà Phương Lộ tới tiễn chân hai người nên đợi xe xuất phát mới về.

“Tôi phát hiện hai người có bí mật.” Giản Phàm mắt đảo qua đảo lại mặt hai người họ.

Hà Phương Lộ và Trương Khải nhất thời lúng túng nhìn nhau, chàng trai này tinh như thế, sao giấu được.

“Hi hi, biết ngay mà.”

Trương Khải xấu hổ, cho rằng Giản Phàm đã biết chuyện kia, cười ngượng: “Giản Phàm, chuyện này.”

Không ngờ Giản Phàm lại nói.

“Anh Trương, thất lúng anh có vấn đề đúng không? Còn chị Hà, chị bị bệnh hồi hộp, tim đập nhanh đúng không? Đó là do tỳ hư gây ra.”

Hai người ngạc nhiên, không biết vì sao Giản Phàm đột nhiên lại nói thế.

“Tôi ... Có một chút, có điều mười ngày qua ăn món ăn cậu nấu, đỡ hơn nhiều.” Hà Phương Lộ định an ủi Giản Phàm, không ngờ người ta quan tâm tới mình như vậy.

Trương Khải cảm thán: “Hai mươi tuổi thì người tìm bệnh, quá ba mươi thì bệnh tìm người, tôi bốn chục rồi, bệnh lớn bệnh nhỏ đều có một chút, sao cậu biết?”

“Anh Trương, nam nhân ở cái tuổi anh ấy, mười người hết chín thì thận hư, sống lưng đau mỏi, hơn nữa anh cả ngày khom lưng gật đầu, không có bệnh mới lạ ấy.”

Giản Phàm hóm hỉnh nói ra làm Hà Phương Lộ cười khúc khích, ở bên Giản Phàm luôn vui vẻ, chàng trai này lúc nào cũng giống đang chơi đùa.

“Thằng nhãi này, chằm chọc anh chú gì? Uổng anh mày đối xử tốt như thế.” Trương Khải cười mắng, giơ tay lên vờ đánh.

“Không, không, anh nghe tôi nói đã, tôi nấu hai bình rượu, một là rượu bát trân, dùng đương quy, sao bạch thược, sanh địa hoàng, chích cam thảo, ngũ giả bì làm thành, cho chị Hà dùng điều dưỡng tỳ vị. Một bình là rượu ngư tât, dùng tang ký sanh, ngư tât, độc hoạt, tần giao, đỗ trọng, cho anh Trương, bổ huyết ích khí, trị gan thận hư rất tốt. Đều là phương thuốc ở quê, cách dùng và phối liệu đều ở trong bếp, hai bình rượu thì ở trong ngăn tủ, để thêm mười lăm ngày nữa là dùng được, Trung Y tác dụng chậm nhưng hiệu quả lâu, hai người phải kiên trì ... Này, hai người sao mặt khó coi thế, tôi tặng miễn phí đấy, không nhận à?” Giản Phàm nhìn hai người họ vẻ mặt như sinh ly tử biệt, ngạc nhiên lắm.

“Không ngờ cậu có lòng như thế! Nào, ôm một cái.” Trương Khải cảm động giang tay ra ôm Giản Phàm vỗ mạnh lưng mấy cái rồi mới buông ra.

“Chị Hà .. Chúng ta cũng ôm một cái ...”

Giản Phàm cười hì hì, cũng giang tay ra, Hà Phương Lộ không kịp đề phòng, bị ôm vào lòng, cái ôm này chắc chắn không phải là cái ôm kiểu đồng chí. Hai bầu ngực dán vào lòng Giản Phàm, trước mặt bao người như vậy, mặt Hà Phương Lộ tức thì đỏ rực, đẩy mạnh Giản Phàm ra, định phát tác thì Giản Phàm như chớp buông tay, chạy lên xe ...

Bị người ta lợi dụng sàm sỡ, Hà Phương Lộ xấu hổ vô cùng, tim đập loạn xạ, cứ như thiếu chút nữa nhảy ra ngoài lồng ngực theo nụ cười xấu xa của chàng trai đó.

Trương Khải không nghĩ vừa rồi Giản Phàm thừa cơ giở trò quỷ, chỉ thấy có chút đáng tiếc, cảm thán một câu: “Bây giờ hiếm người có lòng như thế.”

“Chúng ta mà không có lòng à, thằng nhóc đó lòng dạ bất lương thì có.” Hà Phương Lộ thẹn quá hóa giận, kỳ thực cô chẳng hơn tuổi Giản Phàm là mấy, nhưng ai bảo mặt Giản Phàm quá thư sinh, tính hay đùa, làm cảm giác phải kém năm bảy tuổi vậy: “Mà giám đốc Trương, anh có nghe thấy chuyện Giản Phàm bán bí phương làm canh cho chúng ta không?”

“Cái này thì hôm nay tôi mới biết ... Tôi đoán, là thế này ...” Trương Khải ghé vào tai Hà Phương Lộ thì thầm.

“Hả? Công ty làm thế quá vô sỉ.” Hà Phương Lộ vừa rôi mặt còn phủ rắng hồng, chớp mắt thành sương giá.

“Làm ăn mà, đi thôi, đừng nghĩ nhiều.”

Xe chở anh em Giản Phàm đã lên đường, qua cửa kính hai anh em đó còn vẫy tay mãi, hai người gượng cười đáp lại, rời bên xe, lòng ảm đạm.

Chương 078: Sức mạnh không ngờ. (1)

Không có con đường nào đi thoải mái như đường về nhà, không có chuyện gì đáng trông đợi hơn về nhà.

Giản Phàm rời nhà đã mười mấy ngày còn Giản Ly là mấy tháng, cô gái đôi mắt sáng linh hoạt thấy anh trai vừa lên xe chưa gì đã nhắm mắt dưỡng thần, đẩy mấy cái: “Anh, anh phát tài rồi sao? Ở trong khách sạn một đêm phải gần nghìn đồng, lần đầu tiên em đặt chân vào nơi sang trọng như thế, kích động không ngủ được.”

“Họ mời anh tới, làm công ở đó vài ngày, chỉ thế thôi, không có lần sau đâu, nhưng tiền thì kiếm được một chút.” Giản Phàm cười, chuyến đi này thu hoạch lớn, được một bộ dao, nếu mà bảo y mua, tuyệt đối không nỡ bỏ tiền mua, quan trọng có 5 vạn. Bình sinh lần đầu kiếm được một khoản lớn như thế, đã chuyển hết tiền vào thẻ của mình, không biết phải nói với cha mẹ thế nào đây, chỉ sợ bị mẹ tịch thu.

“Anh, em thương lượng với anh chuyện này.” Giản Ly mắt đảo qua đảo lại, cô đoán tám thành túi anh mình căng đét rồi.

Giản Phàm trêu: “Nói đi, có bạn trai à?”

Giản Ly chớp mắt, đợi anh trai đầu óc chậm chạp mắc câu: “Cái gì thế, không có ... Em muốn mua một cái laptop, giá 4800 đồng, hiệu Lenovo thôi, em góp được ít tiền, thiếu mất số lẻ, anh bù nốt nhét, coi như em vay.”

“Số lẻ à, bao nhiêu? 800 à?”

Anh trai vẫn đánh giá thấp em gái láu lỉnh của mình, Giản Ly cười tít mắt: “800 thì em có rồi, còn lại anh góp nhé?”

“Hả, em bảo anh bỏ 4000? Số lẻ của em nó hay nhỉ?” Giản Phàm ngồi thẳng dậy tức thì, con cái nhà ai mà nó khôn thế này: “Em hỏi mẹ chưa?”

“Dời ơi, em mà dám hỏi mẹ à, hỏi mẹ thế nào cũng bắt em dùng cái laptop cũ nát của anh, cái laptop nát của anh dùng thế nào? Chạy chậm hơn cả Phí Béo! Anh ... Cho em vay đi, em biết

anh thương em nhất mà.” Giản Ly dài giọng nũng nịu, liên tục đẩy vai anh trai không cho ngủ.

Giản Phàm quay đầu sang một bên: “Nhân phẩm của em có vấn đề, vay tiền không bao giờ trả, không cho vay.”

Giản Ly trở mặt như chớp: “Có cho vay không thì bảo?”

Giản Phàm ngáp: “Không!”

“Anh đợi đấy, về nhà em mách mẹ, anh ở ngoài sống chung với chị Hương Hương, xem mẹ xử trí anh ra sao. Còn chân đạp hai thuyền, vừa rồi ôm cô gái, tên là ... gì Lộ nữa...” Giản Ly giờ ngón trỏ trước mặt anh trai uy hiếp.

Giản Phàm nghe vậy ngáp dài cái nữa, dựa lưng vào ghế: “Này, em có chiêu gì mới không? Khi còn đi học thì anh sợ, giờ anh đi làm rồi, sợ gì nữa? Mà cha mẹ mong anh dẫn vợ về mà không được, em không nói, anh cũng nói.”

Giản Ly thấy chiêu này không xong, giở trò ăn vạ, lại lần nữa thay đổi thái độ, nắm tay Giản Phàm ra sức lắc: “Anh, về nhà em giặt quần áo cho anh được không? Anh, xem em tốt với anh chưa, còn mua cho anh một cái áo gió ở Bắc Kinh. Anh ... Em mượn thôi mà, lại không phải không trả. Anh ... Anh thương em nhất mà.”

Giản Phàm bị lắc cho hồ đồ, người xung quanh nghe thấy đều buồn cười hứng thú nhìn bọn họ, thực sự không đối phó nổi cô em ma lanh này, đành nói: “Được, đừng lắc nữa ... Sợ em thật đấy, chúng ta nói trước nhé, tiền có thể cho em, nhưng kỳ nghỉ này phải tới quán giúp anh và cha, rửa bát lau

bàn, biểu hiện tốt có thể suy nghĩ.”

“Deal! ... Anh, em biết anh sẽ đồng ý mà.”

Cô em gái điên điên khùng khùng dựa đầu vào vai anh trai làm nũng, suốt dọc đường nói cười không ngớt, nhà ngày một gần.

Triết học nói, cho tôi một điểm tựa, tôi sẽ nhấc bổng thế giới này lên.

Thương nhân nói, không cần điểm tựa tôi cũng có thể nhảy lên.

Nhưng tiền đề, quảng cáo!

Sức hút của quảng cáo lớn cỡ nào? Câu hỏi này không dễ trả lời, có một nhà doanh nghiệp đã nói một cách hình tượng thế này về quảng cáo truyền hình, lái một chiếc Santana vào đài truyền hình, đi ra có thể đổi thành BMW. Chính xác hay không chưa biết, nhưng truyền thông có tác dụng định hướng công chúng không thể xem nhẹ, nghiêm khắc mà nói, truyền thông cũng mang tính thương nghiệp, thờ chung một thượng đế giống thương nhân.

Trong thực nghiệp Cửu Đỉnh, người am hiểu chiêu này không ít, phòng kế hoạch, phòng quan hệ xã hội xoay quanh bốn chữ "hiệu tương La gia" triển khai kế hoạch. Đài phát thanh, đài truyền hình, báo chí luân phiên đưa tin, theo đó thì Thực nghiệp Cửu Đỉnh là xí nghiệp luôn quan tâm tới dân sinh, công ích, mời chuyên gia dinh dưỡng và chuyên gia Trung dược tiến hành khai quật món ăn đại chúng của La gia, trải qua nhiều năm nỗ lực chỉnh lý cùng phối chế, cuối cùng đem mỹ thực thất truyền tái hiện Đại Nguyên, trong thời gian quốc khách đưa ra thị trường.

Cứ chuyện gì dính tới Trung dược là huyền ảo, cứ chuyện gì liên quan tới danh nhân cổ xưa là thần bí, lại có cả đồng chuyên gia dinh dưỡng, rồi mỹ nữ giám đốc của phòng quan hệ xã hội lên đài truyền hình kể chuyện, nói cứ như bản thân từng gặp ngự trù La vậy.

(Nhật báo Đại Nguyên), (Tin tức giải trí), (Thương nghiệp thời đại), mười mấy tờ báo đều cho đăng quảng cáo khổ lớn, một đám mỹ nữ sườn xám bê cái đĩa lớn. Không cách nào, thời buổi này quảng cáo mà không có mỹ nữ thì không ai xem.

Không xem tin tức truyền thông à? Không sao.

Trong xe taxi trải khắp đường lớn ngõ nhỏ, các lái xe thích nghe đài mỗi ngày phải nghe mấy chục lần, không phải thích nghe, mà người ta phát xen vào, không nghe không được. Rồi mười mấy chỗ phát tờ rơi, mười mấy vụn tờ rơi in đẹp đẽ, bóng dáng chiếc sườn xám đỏ rực bắt mắt xuất hiện khắp góc ngách thành phố.

Mua bí phương tốn có năm vạn, còn quảng cáo thì vượt dự trù, tốn hơn 20 vạn. Đây còn là mang tính chất thử nghiệm thôi

đấy, tùy tình huống mới ném tiền vào.

Trong môn marketing thì đây còn là quảng cáo cưỡng chế, ý là khiến anh nhắm mắt lại cũng phải thấy, thử đoạn này có chút chút bỉ ổi, đoán chừng là không ai thích. Nhưng anh không thể không thừa nhận, hiệu quả rất tốt, một truyền mười, mười truyền trăm, chưa ăn miếng thịt nào mà đã thành truyền thuyết thần kỳ rồi.

Hơn nữa người có tuổi vẫn còn nhớ tới danh tiếng cùng mùi vị của hiệu tương La gia, bồi hồi kể lại, đến thanh niên cũng tò mò.

Ngày đầu tiên khách sạn Holiday Cửu Đỉnh chật kín khách, nhà hàng hải sản Cửu Đỉnh đưa ra hoạt động "Ăn 100 đồng, tặng lại thẻ 50 đồng", thu hút không ít người, ai tới cũng có thể nếm thử miễn phí món ăn truyền thuyết. Chỉ là thịt bình thường, nhưng không phải nói, khắp nơi tán thưởng, từ thống kê phục vụ thu thập được, thực khách cơ bản khen ngon.

Ngày thứ hai, toàn bộ hai nơi chật kín khách, món chuồng nhất là chế phẩm thịt ngâm, với người Sơn Bắc quen ăn bánh bao với mỳ, hải sản không nhiều sức hấp dẫn.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm chật kín, ngay cả năm điểm bán thịt ngâm ở các đường Hồng Hưng, Tuyên Hóa, Ngũ Nhất cũng xếp hàng dài dằng dặc.

Tới đây ngay cả Tương Cửu Đỉnh cũng không dám tin, vốn chỉ định lôi kéo chút sự chú ý, trải đường cho hoạt động tiếp theo, tạo thành oanh động tới mức này không ai ngờ.

Cơ mà thực ra rất bình thường, người Sơn Bắc thích rượu, thường xuyên tụ tập làm vài chén, đã uống thì không thể thiếu món nhắm, những thứ như lòng phèo mà thượng tầng trông đã phản cảm, trong mắt người dân là mỹ thực, vắn vện ở Đại Nguyên, xe bán hàng rong mấy món này có cả ngàn. Đây là quần thể tiêu phí khổng lồ gần như không thống kê nổi, cửu đỉnh chỉ thí nghiệm thị trường, mỗi ngày sản xuất bảy tám trăm cân thịt tương, thịt ngâm, căn bản cung không đủ cầu.

Phải tăng thêm xưởng chế biến.

Người càng không mua được lại càng muốn mua, chuyện càng hoang đường hơn xảy ra, ba xưởng chế biến thịt Tam

Hưng, Cảnh Thành, Xương Hải vốn lũng đoạn chế phẩm thịt chín ở tỉnh thành vốn giữ thái độ bàng quan. Sau khi ăn thử, lại chứng kiến cảnh tượng sôi sục kinh khủng kia liền hoảng sợ, ngày ba lần tới nhà mua đứt quyền tiêu thụ thịt tương La gia ở Đại Nguyên. Một số hộ chế biến thịt vừa nhỏ càng chan lấn sập cửa Cửu Đỉnh, cũng chỉ vì một chuyện ...

Vì thế quây tiếp tân tăng thêm hai cái điện thoại, bốn người phục vụ.

Có một câu nói rất hay, sức mạnh quần chúng không thể xem nhẹ, sức mạnh này bao gồm cả năng lực mua sắm. Tương Cửu Đỉnh chứng kiến cảnh này kích động không thôi, đi theo hướng bình dân, nói không chừng cứu vãn được nguy cơ ở hải sản Cửu Đỉnh.

Chương 079: Sức mạnh không ngờ. (2)

Tối ngày thứ bảy, ngày kết thúc kỳ nghỉ dài, tổng giám đốc Tương hưng phấn không thôi dẫn thư ký Hà Phương Lộ chẳng mấy vui vẻ và cô em gái Tương Địch Giai thích náo nhiệt chuyên môn tới xem cảnh tượng nhộn nhịp của nhà hàng hải sản Cửu Đỉnh.

Vì tránh giờ cao điểm nên bọn họ đến khá sớm, lúc này vẫn chưa tới giờ cơm, vậy mà cảnh tượng nhà hàng hoàn toàn khác với tình hình kinh doanh ảm đạm hơn một năm qua, trong ngoài đều là đám đông nhôn nháo, trước cửa là đội ngũ xếp hàng dài mười mấy người, đặc biệt là rất nhiều nam nữ thanh niên, tưởng chừng cái ngõ Liễu chuyên náo nhiệt về đêm ở tỉnh thành đã kéo dài tới tận đây vậy.

Khu vực này vốn đông đúc, thế nên tiếng còi xe càng inh ỏi, người qua đường không khỏi ngoái đầu nhìn.

Ở ngoài nhà hàng hai mỹ nữ phục vụ đứng đung đưa giơ biển quảng cáo, đại sảnh đẹp hết mấy thứ trang trí cầu kỳ xa hoa không cần thiết, tranh thủ tối đa không gian xếp tới bốn năm chục cái bàn, phục vụ viên bận rộn qua lại giữa em gái mặc váy ngắn cùng đại lão gia để tay trần, không còn chỗ trống.

Độ nổi tiếng nhờ thế này mà tạo ra đấy.

Thế nhưng Tương Địch Giai luôn thích diện đồ trắng nhìn cảnh tượng này phiền lòng, xuống xe mà chẳng muốn đi vào: “Anh, chúng ta về thôi, đông người quá.”

“Tối rồi thì vào xem đã.”

Tương Cửu Địch đặc ý ôm vai em gái, Trương Khải đi trước mở đường, Hà Phương Lộ theo sau. Giám đốc Thành phụ trách nhà hàng hải sản biết tin trước chạy ra đón tiếp, vừa tới nơi đã luôn mồm kể khổ: “Tổng giám đốc, phân phối cho chúng tôi mấy phục vụ nữa, đông quá, ứng phó không xuể.”

“Chuyện này tìm giám đốc Trương chứ?” Tương Cửu Đỉnh thuận miệng nói, đây đúng là một phiền toái dễ chịu, ai ngờ

được chứ, cách đây không lâu hẳn còn định cắt bớt số phục vụ ở nơi này kia kia.

“Tôi nói rồi, giám đốc Trương không làm. Giám đốc Trương này, không phải tôi đâm thọc đâu nhé, nhưng mà tôi nói với anh mấy ngày rồi đấy, sao anh chẳng hồi đáp thế.”

Trương Khải giang tay: “Anh không xem bên kia bận thế nào, tôi còn muốn lấy người bên anh sang.”

“Cái gì, anh không thể làm thế.”

“Được rồi, được rồi, hai anh đừng đấu khẩu nữa, kỳ nghỉ Quốc Khánh mai là hết, cho anh thêm người, anh cũng không dùng tới.” Vụ tranh cãi này, Tương Cửu Đỉnh nghe mà thư thả, mấy người đi lên tầng hai, nơi này sau khi đơn giản hóa trang trí, những phòng bao lớn chia thành gian nhỏ, xem chừng cũng không tệ, khách đầy tới bảy phần.

“Tổng giám đốc, tình hình bây giờ khác, nếu tổng bộ tiếp tục muốn bán món mới ở đây, chúng tôi cần tăng thêm người. Anh xem, còn chưa tới giờ cao điểm mà đã thế này, phục vụ ở đây trước kia chiêu đãi người có tiền, quen gọi dạ bảo vâng, nhỏ nhẹ tiếp khách rồi, giờ thành phần khách phức tạp đủ loại, tình hình này họ ứng khó không lại, có người bị khách dọa khóc tại chỗ.” Giám đốc Thành đi theo sau than vãn kêu ca.

“Được rồi, anh tự nghĩ cách đi, nên đào người thì đào, nên tuyển người thì tuyển, phục vụ viên thôi mà, tóm một cái cả đồng. Tuyển về không cần thông qua tổng bộ.”

Tương Cửu Đỉnh mất kiên nhẫn, vốn định dẫn em gái tới khoe khoang cùng hưởng thụ cảm giác thành công, bị giám đốc Thành lải nhải làm hỏng hết hứng trí liền bỏ về luôn, tới khách sạn Holiday.

Sự thực ngay trước mắt, Tương Cửu Đỉnh vốn còn có chút hoài nghi, giờ càng kiên định chuyển hình kinh doanh cho nhà hàng hải sản, từ cao cấp chuyển sang bình dân.

Lái xe là Tương Địch Giai, nghênh mặt lên nói: “Anh, em đã bảo anh lâu rồi, thủ đoạn quý tộc của anh ở nước ngoài không thích hợp với tình hình trong nước, giờ anh tin chưa? Ở Đại Nguyên được bao người lương trên 100 vạn một năm chứ, anh sớm hạ quyết tâm rồi mới phải, muộn mất hơn một năm.”

Tương Cửu Đỉnh bật cười: “Nói như em từng kinh doanh rồi vậy, xong việc mới làm Gia Cát Lượng thì anh cũng biết.”

“Xì, nếu không phải em kể cho anh chuyện ở huyện Ô Long thì anh làm gì có ngày hôm nay, định qua cầu rút ván à? Em chưa thu tiền giới thiệu đâu đấy.”

Hà Phương Lộ ngồi sau phát ngôn: “Tổng giám đốc, tôi thấy so danh tiếng, so xa hoa, chúng ta không bằng những thương hiệu lâu năm như nhà hàng Quốc Tân, khách sạn Đại Nguyên cùng Tương Phủ Lô. Định vị ở trung tầng là chính xác nhất, như thế dù giảm mức độ phục vụ xuống một cấp cũng không thành vấn đề, dù sao vị trí nhà hàng hơi kém, không đủ chỗ đỗ xe, nhắm vào giai tầng phổ thông hơn, có thể bù đắp thế yếu này.”

“Ừm, cũng không sai.” Tương Cửu Đỉnh khoanh tay trước ngực, dáng vẻ suy ngẫm: “Giám đốc Trương, chuyện ở xưởng chế biến giao cho anh, tạm gác công việc ở khách sạn lại, chuyên môn quản lý bên đó cùng nhà hàng hải sản cho tôi, tranh thủ sức nóng này tạo nên một nhóm khác hàng quen thuộc.”

“Dạ, nhưng mà như thế, như thế ...” Trương Khải thâm thất kinh, thế chẳng phải đẩy mình khỏi vị trí giám đốc à.

“Sao, lo tôi loại bỏ anh à?”

“Không phải, không phải ạ, ý tôi là, tôi lấy thân phận gì mà quản? Giám đốc Thành đang làm rất tốt mà.”

“Ừm, tôi định thay đổi nhà hàng hải sản một chút, nếu như đã nhắm vào tầng lớp trung lưu, vậy thì bếp trưởng mời ở Phúc Kiến không còn tác dụng nữa, trước cuối năm thay hết thành đầu bếp bản địa cho tôi. Nhà hàng hải sản tiếp tục cải tổ, hạ thấp các chi phí không cần thiết. Anh khỏi cần khẩn trương, tuần sau họp HĐQT, tôi sẽ đề xuất anh làm phó tổng giám đốc, chuyên phụ trách khai thác ẩm thực đặc sắc, xưởng chế tác tương và nhà hàng hải sản cũng thuộc phạm vi quản lý của anh. Thế nào, có ý kiến gì không?” Tương Cửu Đỉnh nhìn qua gương chiếu hậu hỏi.

Trương Khải mừng không kịp nữa là, rồi rít nói: “Không, không ý kiến, cảm ơn tổng giám đốc.”

“Anh, sao không giao Giản Phàm em thấy cậu ấy làm giám đốc cái xưởng chế biến của anh không phải là tốt nhất sao?” Tương Dịch Giai thắc mắc, nói tới chuyện ẩm thực, e hiện giờ cô chỉ nhớ một người duy nhất.

Ba người tức thì không ai nói nữa, Trương Khải và Hà Phương Lộ ngồi ở ghế sau đều lặng lẽ rụt người lại, hoặc vờ nhìn ra ngoài đường vờ không nghe thấy, thời gian qua không ai dám nhắc tới cái tên này trước Tổng giám đốc, không ngờ hôm nay đại tiểu thư nhắc tới.

Đợi mãi mà không nghe thấy trả lời, Tương Dịch Giai ngạc nhiên liếc mắt sang: “Sao thế? Sao không ai nói gì? Chẳng lẽ ý kiến của tôi không tốt?”

“Ài, người ta không chịu tới, anh có cách gì đây? Không phải em cũng nói rồi à, người này không đào qua được? Chẳng lẽ anh lại bắt cóc?” Tương Cửu Đỉnh nói đối đối phó.

“Xì, biết ngay là mọi người không mời nổi mà.” Tương Dịch Giai có vài phần tự đắc.

Tới khách sạn Holiday, anh em Tương gia thả khách xuống lái xe đi tiếp. Hà Phương Lộ thấy Trương Khải vẫn nhìn theo hướng xe đi xa cười suốt, trêu: “Phó tổng giám đốc Trương, chúc mừng anh.”

“Chúc mừng gì, còn chưa đâu vào đâu mà.” Trương Khải hơi xấu hổ thu ánh mắt lại.

“Thôi đi, chủ tịch là mẹ anh ấy, chúng ta lên hay xuống còn chẳng phải do tổng giám đốc quyết.”

“Ha ha, cũng nhờ chuyến đi Ô Long, ai có thể ngờ nhật được bảo bối như thế? Mà tổng giám đốc học MBA cũng không uống, cô xem, một thứ nhỏ bé như vậy, ai mà ngờ làm ra thanh thế lớn như vậy? Mới đầu tôi còn lo ngay ngáy. Lợi hại thật.” Trương Khải tự lắm bảm.

“Đáng tiếc là hàng giả, lai lịch lại bất chính. Bây giờ tôi sợ ngày nào đó gặp phải Giản Phàm, cậu ấy mà biết chúng ta hợp mưu tính kế cậu ấy, không biết dấu mặt vào đâu.” Hà Phương Lộ cười khổ.

“Ài, chuyện này đâu hiếm gì, cô mới đi làm chưa lâu không quen thôi. Người làm ăn, mấy ai có liêm sỉ.” Trương Khải lúc này

có chút cảm khái, chấp tay sau lưng vào khách sạn.

Điệu bộ này trong mắt Hà Phương Lộ có chút dáng vẻ phó
tổng giám đốc rồi.

Chương 080: Là phúc thì không phải họa.

(1)

Kỳ nghỉ dài, nơi náo nhiệt sẽ càng náo nhiệt, nơi vắng vẻ càng vắng vẻ. Huyện Ô Long là thế, nơi không có thắng cảnh, không có di tích, cứ mỗi ngày lễ Tết lại vắng vẻ hơn vài phần, vào thời điểm này, các hàng quán ở bên đường đều tương đối nhàn nhã, nhất là Đệ nhất oa, có thêm hai người giúp việc, càng nhàn.

Người kết hôn vào Quốc Khánh lại không ít, hai cha con Giản Trung Thật làm tiệc cưới cho bảy tám nhà, bận rộn hơn ngày thường. Ngày kết thúc kỳ nghỉ dài, buổi trưa khách đi hết, cả nhà bốn người ngồi quây quanh bàn lớn bốc khói nghi ngút, hiếm khi nào mới có bữa cơm đoàn tụ, vợ chồng Giản Trung Thật, con gái Giản Ly cháu gái Giản Đào Hoa, phục vụ Tám Cường, Thủy Sinh đều có mặt đông đủ.

À, vậy Giản Phàm đâu rồi?

Chỉ nghe thấy tiếng va chạm leng keng trong bếp, tiếp đó là tiếng hô: “Nào nào, cà nấu dầu hũ, thịt thái ngâm tương.”

Giản Phàm hờn hử hai tay hai bát từ trong bếp đi ra, vừa mới đặt xuống bàn là có mấy cái đĩa thò vào tranh nhau gấp, Giản Phàm mặt háo hức nhìn qua nhìn lại, chẳng thấy gì cả, vội vàng nói: “Này, này, đừng chỉ mãi ăn chứ, anh làm thế nào, mấy món này cha không biết làm đâu ... Đào Hoa, em nói trước đi, em là đứa gấp sớm nhất.”

“Em á ... Ngon, anh làm cũng ngon, chú làm cũng ngon, đều ngon cả.”

Đào Hoa cười thật thà, miệng còn cả đồng thức ăn, nói lúng búng, làm mọi người đều cười. Mai Vũ Vật rất quý đứa cháu gái thật như đêm này, gấp thêm thức ăn vào bát Đào Hoa.

Giản Phàm trừng mắt: “Xì, đồ ba phải, chưa bao giờ có nguyên tắc, Tám Cường, cậu thế nào?”

“Ồ, không tệ, kỹ thuật cắt thái của anh hơn chúng tôi, nhưng mùi vị thì kém chú. Không phân cao thấp.” Tám Cường cầm bát

nói, quanh năm ở quán cũng ăn ra tốt xấu, nhưng một là ông chủ một là thiếu gia, biết ngả về phe ai.

“Hừ, đồ chân trong chân ngoài, ai cũng khen cả, chả khác hơn Đào Hoa.” Giản Phàm bình phẩm một câu, quay đi một cái là cười ngọt như mía lùi: “Thủy Sinh, anh ở trong quán lâu nhất, anh nói sao?”

“Gừng càng già càng cay, chú làm ngon hơn.” Thủy Sinh làm ở Đệ nhất oa bảy năm rồi, từ khi Giản Phàm còn học cao trung, tính cách càng ngày càng giống Giản Trung Thật, ăn ngay nói thật.

“Hả? Đồ phản động.” Giản Phàm không vui, hỏi ba người mà chưa ai một lời ủng hộ mình hết, mắt từ từ nhìn em gái, giọng hăm dọa: “Ly Ly em thấy sao?”

“Hả?” Giản Ly rụt đầu lại trốn tránh này giờ, vậy mà không thoát, nghe thế thất kinh, giơ ngón tay lên: “Anh, còn phải nói sao, khẳng định là anh làm tốt hơn cha rồi, tốt kinh khủng, tốt phát sốt, bếp trưởng tương lai của Giản gia đã ra đời, đã ra đời. Võ tay! Võ tay!”

Không chỉ không tiếc ngôn từ biểu dương, còn làm điệu làm bộ võ tay, đại khái là do tiền sai bảo, lần này về nhà hết sức nghe lời anh trai, đến mức nịnh bợ rồi.

Giản Phàm cao hứng lắm, còn vờ không tin: “Thật hả?”

“Đương nhiên là thật, đám Đào Hoa ngại thể diện của cha nên không dám nói, còn em lên tiếng trượng nghĩa, không sợ cường quyền.” Giản Ly mặt tươi hơn hẳn nói.

Đào Hoa cười hì hì không phản đối, Giản Phàm hả hê: “Cha, cha xem, con sớm bảo con hơn cha rồi, không sai chứ?”

Giản Trung Thật từ đầu chỉ nhìn hai đứa con đùa giỡn, cười: “Giỏi giỏi, con tất nhiên hơn cha rồi, có điều nói đi nói lại cũng chỉ là vì một đĩa đậu hũ thôi mà, cần gì nghiêm túc thế?”

“Không phải đâu cha.” Giản Ly ra sức bênh vực anh trai, chỉ bát canh: “Cha thử thử đi, đâu phải là đậu hũ, còn ngon hơn óc khỉ, cha

Ném thử cải trắng xào chua, đâu phải làm, mà là trình độ của đầu bếp đặc toàn quốc ...”

“Này này, thế thôi, con có khen anh

anh cấp
con

thành đóa hoa, thì nó cũng phải giống chứ.” Mai Vũ Vận thấy con gái càng nói càng thái quá, vỗ bàn mắng, phát hiện con gái không ngừng nháy mắt với anh trai, lòng hồ nghi: “Ly Ly lần này con về nhà thay đổi rất nhiều, hết rửa bát lại quét nhà, còn ngày ngày đấm lưng cha con, đó không phải phong cách nữ nhân độc lập mà con noi gương. Còn nữa, hai đứa có trò gì thế, thường ngày chí chóc với nhau như chó mèo, giờ đổi tính, ra sức bênh vực anh trai là sao?”

Giản Trung Thật vui vẻ nói: “Con lớn nên hiểu chuyện, đây chẳng phải chuyện tốt à?”

“Đúng thế ạ.” Giản Ly có cái cố, làm nũng: “Con thương cha, thương anh không được à? Mẹ đừng mang tâm thái hoài nghi hết thảy như thế. Thế gian này chưa hết những điều tốt đẹp.”

“Con bớt ba hoa đi, ăn xong còn thu thập đồ đạc, mai phải đi sớm rồi đấy, chưa tới lượt con dạy bảo mẹ.”

Quyền uy của mẹ không cần hoài nghi, đừng nói hai anh em, dù là nhân viên trong quán cũng sợ nhất là bà chủ, Mai Vũ Vận lên tiếng, Giản Ly không dám nói nữa, lè lưỡi làm mặt quỷ.

“Ly Ly này.” Giản Trung Thật nhớ ra, lo lắng nói: “Con đi xa như vậy, để anh con tiễn lên Đại Nguyên.”

“Cha này ...” Giản Ly dài giọng: “Cha cứ lo đâu đâu, con đã 20 rồi, chẳng qua là tới Bắc Kinh thôi, ra nước ngoài con chẳng lạc nữa là.”

Mai Vũ Vận trở đầu đưa đánh một cái: “Con bé này, đang nói chuyện với cha con đấy, thái độ gì thế, cha quan tâm con, xã hội giờ nhiều kẻ xấu như vậy, không lo sao được. Đừng tưởng học được ít chữ là trúng khôn hơn vịt.”

Giản Ly không dám ho he nữa, Giản Phàm cười ha hả: “Mẹ, không sao đâu, Ly Ly đen xì xì như tam thất, hung mãnh còn hơn Xuân ca (*), nó ra ngoài hệ số an toàn cực cao.”

(*) Xuân ca là ca sĩ mang phong cách tomboy, Giản Phàm trêu em gái mình trông như đứa con trai, không ai thèm.

Giản Ly hít sau một hơi như đau răng, mặt cúi thấp, tiền chưa vào tay, tức lắm mà không dám phát tác.

Mai Vũ Vận quay sang Giản Phàm: “Có ai hình dung em gái như thế không? Ly Ly Xuân ca là ai, cảnh cáo con, học đại học không cho yêu đương, đừng học anh con, trêu hoa gheo nguyệt, tình cảm không có tí chung thủy nào.”

Hai anh em mặt mà cổ quái, như đang cố cắn răng nhin cười, lại nhìn cha mẹ vẻ mặt nghiêm túc, đồng loạt phì một cái cười phá lên, người khác không hiểu gì.

“Mẹ, mẹ thật hài hước ... Mỗi lần về nhà, con có cảm giác xuyên ngược cả thế kỷ.” Giản Ly buông bát đĩa cười không ra hơi.

“Ha ha ... Mẹ là chuyên gia black comedy mới đúng, ha ha ha ..” Giản Phàm đấm chân cười chảy nước mắt.

“Ý gì thế, hai cái đứa này! Hừ ...” Mai Vũ Vận biết nói sai chỗ nào rồi, nhưng không hỏi, trẻ con bây giờ lắm trò, nhiều thứ mà ở tuổi bà không hiểu nữa.

Giản Trung Thật chỉ cười, nhà khác thì cha nghiêm mẹ hiền, nhà mình thì ngược lại, những người quen đều biết bà chủ Mai nghiêm túc ít cười nói tùy tiện. Cơm nước nóng hôi hổi, mọi người ăn ngon lành, Giản Phàm hôm nay làm phục vụ, chạy qua chạy lại rót rượu cho mọi người, cảnh tượng êm đềm hạnh phúc, Giản Ly hiếm khi về nhà, Mai Vũ Vận dần dần mỉm cười.

Đang ăn thì bên ngoài có tiếng phanh xe, rất gấp, két một tiếng dài, cả nhà hết hồn tưởng xảy ra tai nạn, Đào Hoa ngồi gần cửa nhất chạy ra, vui vẻ nói: “Chú, chú tới rồi.”

Hồng, chú hai tới rồi, Giản Phàm tái mặt, thời buổi này cảnh sát tới nhà, làm quái gì có gì hay ho, dù là chú hai cũng thế.

“Chú hai, đã ăn gì chưa?”

“Giản Phàm, lấy thêm bát cho chú con.”

Giản Trung Thật và Mai Vũ Vận đứng dậy, Giản Phàm chạy tót vào bếp trốn, khỏi giáp mặt chú.

Giản Trung Thành dáng vẻ phong trần bụi bặm, đi thẳng vào nhà, nhận cốc nước trong tay Mai Vũ Vận uống một hơi hết luôn, tay quệt mép, kích động nói: “Tin vui, tin vui ... Mọi người còn nói Giản Phàm vô dụng, em thấy nó giỏi lắm, quá giỏi rồi. Tin tức nội bộ, lần này danh sách thi đỗ có Giản Phàm, ha ha ha ... Giản gia ta lại có thêm một cảnh sát rồi.”

Chương 081: Là phúc thì không phải họa. (2)

“Hả? Thật sao?” Vợ chồng Giản Trung Thật bị tin tức đột ngột làm đứng sững tại chỗ.

Choang!

Giản Phàm cũng nghe thấy, cái bát tuột tay rơi xuống đất, nhặt vội chạy ra cửa bếp.

“Anh thành cảnh sát rồi, anh thành cảnh sát rồi.” Giản Ly và Đào Hoa nắm tay nhau nhảy múa hét chói tai.

Mai Vũ Vận mừng tới nước mắt rơm rớm: “Chú nó ... Thật chứ?”

“Thật, sao giả được, đích thân khoa trưởng Triệu trên cục nói, Giản Phàm không những đỗ, còn xếp mấy thứ hạng đầu cơ, anh chị yên tâm đi, chuyện này chắc như đinh đóng cột rồi. Ái dà, em nói gì chứ, đứa bé này từ nhỏ em đã thấy bắt phàm, nhỏ nghịch ngợm, lớn càng giỏi, chính cha nói thế đấy. Ha ha ha ...” Giản Trung Thành còn mừng hơn cả chính mình làm cảnh sát.

Mọi người tíu tít vui mừng, mãi một lúc mới nhớ ra chính chủ, Giản Phàm đứng đần mặt ra đó nhìn mọi người, cảm giác không chân thật, thi mười mấy năm trời, lúc hết hi vọng thì lại thế này, thi đỗ rồi, ngược làm người ta hụt hẫng hơn thi trượt. Lê từng bước đi qua đám đông: “Chú hai, chú có làm không, cháu làm bài vở vẫn lắm, không đỗ nổi đâu.”

“Anh chị xem xem.” Giản Trung Thành hôm nay càng nhìn cháu mình càng vừa mắt: “Thằng bé này thật thà chưa, giống anh cả, không có chút giả dối nào. Có điều con cháu hệ thống công an với đội ngũ hiệp cảnh có được mấy đứa tố chất văn hóa cao chứ, rất một ổ ăn hại, cháu cũng không ngoại lệ ... Nhưng cháu có một thứ đặc biệt hơn người, biết không?”

Một cái tốt che khuất trăm cái xấu, lúc này Giản Phàm trong mắt cha mẹ và chú hai, e khuyết điểm biến hết thành ưu điểm.

“Là cái gì ạ?” Giản Phàm chẳng thấy mình có cái gì nổi bật.

“Là tố chất tâm lý, cháu được điểm tuyệt đối trắc nghiệm tố chất tâm lý, ghê gớm lắm đây, trong ba nghìn thí sinh, thi các mục khác được điểm tuyệt đối nhiều lắm, nhưng trắc nghiệm tố chất tâm lý, chỉ có mười ba người điểm tuyệt đối, cháu là một trong đó ... Tố chất tâm lý hoàn toàn không liên quan tới tri thức, có điều trong nghề cảnh sát này, tâm lý tốt còn có ích hơn cả học thức. Nhìn chú mà không thấy à, làm cảnh sát, văn hóa không quan trọng.” Giản Trung Thành hai tay vỗ vai Giản Phàm, dù sao Giản Phàm là quân trong tay, lại là máu mủ thân tình, thấy đứa bé này có hi vọng rồi, tất nhiên cao hứng.

“Con trai, con thật giỏi.” Mai Vũ Vận kéo con trai vào lòng, hết sờ mặt lại sờ má, hạnh phúc không nói lên lời: “Lại còn điểm tuyệt đối nữa, mẹ đúng là xem thường con rồi.”

Không mắng nữa, chuyển thành sờ rồi, sờ rồi lại véo, làm Giản Phàm không biết phản ứng thế nào.

Giản Ly nháy vào: “Mẹ, đều là do mẹ bồi dưỡng tốt, hai ngày mắng một trận ba ngày đánh một trận, tố chất tâm lý của anh không tốt sao được? Ngay cả con cũng có năng lực chịu đựng tâm lý cao hơn người thường.”

“Á, con bé chết tiệt.”

Mai Vũ Vận cười mắng, mọi người đều hết sức tán đồng lời của Giản Ly cười vui vẻ nhìn cả nhà.

Giản Trung Thành tâm tình cực tốt, thao thao bất tuyệt: “Lần này chiêu sinh cũng xem nhiều phương diện, tố chất tâm lý hơn người cũng là một phương diện, Giản Phàm lần trước bắt tội phạm cũng là một phương diện, ngay cả đại đội điều tra hình sự cũng đánh giá rất cao, nhiều phương diện tổng hợp lại mới thành đây ... Có điều biểu hiện của Giản Phàm cũng cực kỳ nổi bật, khoa trưởng nói, phó trưởng ban chính trị sở công an tỉnh, chuyên gia tâm lý học nổi tiếng trong hệ thống công an là Trương Anh Lan ... À, Giản Phàm, cháu gặp rồi đấy, chính là người mặt đen xì, giống bà già đã phỏng vấn cháu, người ta đánh giá cháu rất cao, là dám nói thẳng nói thật, có cá tính, có tầm nhìn độc đáo ... Chú cũng không nhìn ra nhé, bản lĩnh cháu cao lắm, mấy vị giám khảo đều có ấn tượng rất sâu ... Mơng tưởng của cháu thành hiện thực rồi, ha ha ha, đờ tin tốt đi.”

Nói câu nào tán dương câu đó, khiến vợ chồng Giản Trung Thật vui mừng hết sức.

Giản Phàm vẫn nhớ, đó là nữ nhân mặt nghiêm nghị như đang mãn kinh, cười giống bác gái bán kem, dù sao cũng không vui mừng, khi ở Đại Nguyên cùng Hương Hương thương lượng rất lâu, là cùng kiếm tiền mở quán rồi mua nhà kết hôn, bây giờ tan thành bong bóng hết, lấy hết dũng khí mới nói được: “Chú hai, cháu ... kỳ thực cháu không muốn làm cảnh sát.”

“Cái gì? Cháu nói gì?” Giản Trung Thành rống lên một tiếng rung nhà, hùng hổ nhìn Giản Phàm.

Tất cả bị một câu này làm sững sờ.

“Cháu không muốn làm cảnh sát.” Giản Phàm lặp lại.

“Vậy cháu muốn làm gì?” Giản Trung Thành mặt tối sầm.

“Cháu muốn làm đầu bếp, cháu muốn kiếm tiền, hiện giờ nghề đầu bếp rất được ưa chuộng .. Cháu muốn kiếm tiền để tự mở quán.” Giản Phàm rớt cuộc nói ra lời muốn nói, trước khi thành sự thực, có lẽ còn đường thương lượng.

Mai Vũ Vận mặt hoa thất sắc, lần này không mắt con trai mà quay đầu trừng mắt với chồng, giống như nói, anh xem, chính anh dạy con thành như thế, vô dụng ...

Rầm!

Giản Trung Thành vỗ bàn, làm chén bát rung rinh quát: “Hồ đồ.”

“Cháu ...”

Giản Phàm rùng mình, còn chưa kịp phân bua, Giản Trung Thành lại gầm lên: “Kiếm tiền? Kiếm tiền cái gì? Bằng vào tay nghề của cháu, xào cái rỗng rỗng khoai tây lừa bọn kéo xe còn được, muốn thành đầu bếp còn kém xa, bằng trình độ của cha cháu cũng phải mất mấy chục năm. Cảnh sát thì làm sao, một năm tiền lương, thưởng tháng, thưởng quý, thưởng năm, phụ cấp, trợ cấp cũng phải vài vạn. Cháu nhìn cha cháu cả đời đốt bếp bắc nồi có vất vả không? Đợi già rồi không làm được nữa thì ai phát lương cho? Tới khi đó cháu mà không phát lên được thì vẫn xò tay xin tiền cha mẹ cháu à? Ai sẽ dưỡng già cho cha mẹ cháu đây? ... Cha mẹ cháu mong chóng thành tài, cháu lại chỉ muốn làm chuyện vô dụng, cháu nghe rõ đây, ngoan ngoãn ở nhà đợi

thông báo, ngoan ngoãn tập huấn, làm chú mất mặt, chú không tha cho mày ... Anh cả, chị dâu, anh chị khuyên nó, thằng bé này lúc nào cũng có ý nghĩ viển vông. Được rồi em đi đây.”

Giản Trung Thành tức giận bỏ đi, tới báo hỉ thành thế này, mất hết hứng thú.

“Chú nó, ở lại ăn cơm đã.”

“Đúng vậy, ăn rồi đi, nó còn trẻ con.”

Hai vợ chồng ra sức giữ lại, Giản Trung Thành vẫn từ chối, vội vội vàng vàng bỏ đi.

Bên kia Giản Ly nhìn anh trai: “Anh thật lợi hại, I phục you rồi, từ lúc em biết chuyện, anh chưa bao giờ thi đố, giờ thi đố lại không thêm đi ... Có cá tính, bội phục, bội phục.”

Thế này chẳng rõ là nói móc hay là tán dương, dù sao Giản Phàm nghe như có gai đâm, vừa trừng mắt nhìn em gái thì mẹ về.

“Trùng cái gì mà trùng, không muốn cảnh sát à, được ... Đào Hoa, gọi điện cha cháu, bảo anh cháu không có chỗ để đi, muốn về quê gánh phân trồng

rau,

không muốn làm cảnh sát chứ gì? Tốt, làm nông dân cũng không tệ, khi nào nông nhàn thì làm cơm cho ông bà nội.”

Đám thanh niên trong quán muốn cười lại không dám, cắn răng bịt miệng đến khổ.

Đây là chiêu lợi hại nhất của Mai Vũ Vận, từ nhỏ bà giáo huấn con trai chỉ có uy hiếp, không nên người thì xéo về quê làm ruộng, mỗi lần vào lúc khẩn yếu lại mang ra, sớm thành trò cười trong nhà.

Giản Phàm mặt nóng ran, yếu thế nói: “Con nói là con không muốn làm, chứ không nói là con không làm! ... Chẳng qua là làm cảnh sát thôi mà, có gì ghê gớm.”

Tuy không muốn, cũng không đành lòng trái ý cha mẹ, cãi nhau với cha mẹ thì không có gan, đành bất lực cứu vớt chút thể diện.

Mai Vũ Vận nhìn chồng, đều cười, lần này thực sự cười.

Thế là Giản Phàm hết cách rồi, hoàn toàn không ngờ rằng cuộc đời lại nghịch chuyển như thế, chuyện không có khả năng

nhất lại xảy ra, có điều thấy cha mẹ cao hứng như thế, cũng không dám đem đại kế kiếm tiền nói ra nữa, y cũng biết, nói vô ích, vì xưa nay y có được quyết định cái gì đâu.

Chương 082: Cuộc đời nhiều chìm nổi. (1)

Ngày hôm sau Giản Phàm tiễn chân Giản Ly ra bến xe, giữ đúng lời hứa trước kỳ nghỉ, đưa cho em gái 4.000 còn cho thêm 500 tiêu vặt, thế là cô em gái ôm anh trai một cái thật chặt rồi hớn hở về trường.

Lại thêm vài ngày nữa Giản Phàm tiễn chân Phí Sĩ Thanh, cái thằng béo viết như gà bới, ăn không nên đợi nói chẳng nên lời như cái thằng ngốc, không ngờ kiếm được chức thư ký văn phòng trấn, mà nơi nhậm chức còn là trấn Phong Lâm, quê của Giản Phàm. Nơi đó tuy xa một chút, nhưng yên bình, nhẹ nhàng hơn làm quan chức ở thôn nhiều. Giống như năm xưa học đại học, hành trang của thằng béo quá nửa là đồ ăn, hào hứng ngồi chuyên xe của cha hẳn tiếp tục đi sống qua ngày.

Cuộc sống như đang lật sang trang mới, công tác đã có, Giản Phàm lại càng mờ mịt về tương lai, giống như mọi điều mà y từng ao ước, lại lần nữa thành trò cười ...

Thời gian giống nắm cát trong tay, nó luôn lặng lẽ chảy đi mất, bất tri bất giác tới cuối tháng.

Vốn là mùa vắng khách, hôm nay khách sạn Cửu Đỉnh lại trở nên náo nhiệt, bên ngoài bãi đỗ có mười mấy cái xe đủ loại, các thương nhân tới từ khắp nơi trong tỉnh tới đây đều vì một mục đích. Hôm nay là lễ ký kết nhượng quyền tiêu thụ chế phẩm thịt muối và bí phương của "Hiệu tương La gia", 9 giờ sáng, các thương gia tham dự buổi lễ tới trước một ngày ở trong khách sạn đã ồn ào tụ tập sáu bảy chục người rồi, sảnh tổ chức tiệc có thể dung nạp một trăm người đã hơi chật chội. Hà Phương Lộ phụ trách hiện trường một tay cầm sổ, một tay chỉ huy, bận rộn không đứng yên được một chỗ quá năm giây.

Tư liệu nhân viên phòng tuyên truyền phát ra vô cùng đẹp đẽ, bên trên giới thiệu từ công nghệ tới quá trình chế tác, hình ảnh từng loại món ăn, trước đó đại bộ phận thương gia có ý tứ đều đã tới xem hai xưởng sản xuất của Cửu Đỉnh ở trong thành phố, từ nhà xưởng hay công cụ đều mang phong cách phục cổ,

nhiều người có tuổi từng ăn hương vị La gia nếm thử không nhận ra. Đồng loạt nhận định Cửu Đỉnh phục chế thành công món ăn truyền thuyết.

Cho nên mới có hội nghị hôm nay.

Không ai biết mục đích thực sự của sự kiện này ở đâu, thậm chí ngay cả Hà Phương Lộ cũng không đoán được ý đồ của tổng giám đốc. Trước đó cứ nghĩ tổng giám đốc sẽ giữ kín bí phương này để phát tài, không sao ngờ rằng sau khi ném ra 30 vạn quảng cáo tạo thế gấp đôi dự toán ban đầu, quay đầu lại đem bí phương này ra bán. Dựa theo quy mô lớn nhỏ của từng vùng thu tiền chuyển nhượng kỹ thuật và huấn luyện.

Còn ở tỉnh thành, chuỗi gia công thực phẩm Xương Thịnh bỏ ra 85 vạn mua đứt quyền kinh doanh. Tính ra sẽ bán thêm cho 30 nhà nữa, vậy thì 5 vạn trả cho Giản Phàm cùng với mấy ngày ăn tiêu ở Cửu Đỉnh không khác nào đem bảo bối tặng miễn phí, vì chộp mắt Cửu Đỉnh kiếm lại gấp mấy chục lần rồi, cô tính sơ sơ con số đó vào khoảng 385 vạn, còn không ngừng tăng lên.

Đây chính là cách kiếm tiền của người có tiền, dùng tiền kiếm tiền, Hà Phương Lộ cứ thâm tiếc cho Giản Phàm, đồng thời không thể không bội phục nhãn quang của Tương Cửu Đỉnh.

Ích lợi không chỉ ở tiền thu lại mà còn đem lại thanh danh cực lớn cho cái tên Cửu Đỉnh, quảng cáo một món ăn ở tỉnh thành, thanh danh Cửu Đỉnh lại truyền đi khắp toàn tỉnh, đi vào lòng người, cái này bỏ bao tiền ra mới làm được? Chưa nói xoay chuyển tình hình kinh doanh lỗ vốn của nhà hàng hải sản.

Người trong phòng hội nghị đang thì thầm bàn tán thì sầm một cái, cửa mở ra, động tĩnh lớn như thế chứng tỏ tâm tình người mở cửa không tốt.

Không ít người quay đầu nhìn, thoáng chốc đứng hình ... Cùng với tiếng giày cao gót càn cạch, một nữ nhân xinh đẹp vô ngần đi vào, váy trắng như tuyết, mép váy lật phất theo bước chân mang tới cảm giác xuất thần, dung nhan tựa ngọc, mái tóc buông xuống vai, đẹp như đóa phù dung trôi lên mặt nước, thanh nhã tươi mát.

Phòng hội nghị tức thì yên tĩnh hẳn, thầm than mỹ nữ ở tỉnh thành đúng là nhiều, hơn đám nhà quê địa phương bọn họ

không phải một hai phần. Lúc này ngay cả mỹ nữ thư ký khiến không ít ông chủ lớn nhỏ nhìn trộm thèm khát cũng thua kém một bậc.

Chính là nguồn cảm hứng cho canh mỹ nhân của Giản Phàm, Tương Dịch Giai.

Có điều mỹ nhân hôm nay sắc mặt không được tốt, đi thẳng tới chỗ Hà Phương Lộ hỏi, giọng hơi cao: “Anh tôi đâu? Sao không nhận điện thoại?”

“Chắc là hôm nay bận, tổng giám đốc quên ở văn phòng, cô đợi chút.” Hà Phương Lộ mỉm cười bấm mấy số điện thoại, sau đó trả lời: “Tổng giám đốc ở nhà ăn phía sau cùng phó tổng giám đốc Trương.”

Tương Dịch Giai không nói nửa lời, mặt như bao phủ cả lớp sương giá đi xuyên qua bao ánh mắt như sói hoang bị bỏ đói lâu ngày rồi biến mất ngoài cửa.

Đặc điểm chung của đám ông chủ lớn nhỏ đều là đầu hói, bụng hoặc to hoặc to hơn, ánh mắt khao khát hoặc dâm tà nhìn theo bóng lưng uyển chuyển của Tương mỹ nhân, tới khi tiếng bước chân xa dần mới quyến luyến quay đầu, phảng phất trải qua một màn kinh tâm động phách.

Mỹ nữ đi tới đâu cũng là tiêu điểm, nhưng một mỹ nữ vừa tao nhã và quyến rũ, vừa thanh xuân lại thành thực như thế không nhiều! Trên TV có thể thấy loại hình này, nhưng là giả ra thôi, người thật càng có sức hấp dẫn thêm vài phần.

Hà Phương Lộ cười thầm: Đám nam nhân kẻ nào cũng như kẻ nào.

Thời gian hội nghị ấn định lúc 10 giờ, Tương Dịch Giai vừa xem đồng hồ vừa đi nhanh vào thang máy, rời đại sảnh, tới nhà ăn liền thấy anh trai và Trương Khải đang bàn tính gì đó, bước thẳng tới kéo tay Tương Cửu Đỉnh đi.

“Này này, Giai Giai có chuyện gì thế?”

“Em có chuyện hỏi anh.”

“Lát nữa hãy nói, anh chuẩn bị tham dự hội nghị.”

“Em tới vì cái hội nghị của anh đấy.”

Tương Dịch Giai kéo tay anh trai vào phòng bao đóng cửa lại, lúc túi lấy ra một tờ báo: “Thế này là sao, anh nói cho em đi.”

Có vẻ Tương mỹ nữ rất giận, giọng chất vấn, mặt đanh lại, mắt hằn ưu nhã điềm đạm thường ngày.

Tương Cửu Đỉnh chẳng cần xem, chỉ nhìn qua hình ảnh hằn đứng bên xưởng chế biến thịt cũng biết đại khái biết bài báo viết gì: “Sao? Anh chuyển nhượng bí phương thất truyền là tạo phúc người dân mà.”

“Giản Phàm có biết không?”

“liên quan gì tới cậu ta?”

Hai anh em thoáng cái đã đối đầu, dùng câu hỏi trả lời câu hỏi.

“Anh, đừng có bày cái vẻ mặt gian thương đó ra được không? Em còn chưa biết có phải là anh mua của người ta hay không, quay đầu cái lại nói là chuyên gia nghiên cứu bao năm, cái gì mà ngự chế, giờ lại trống giọng cờ mở bán đi, không phải là lừa đảo à? Anh bảo em làm sao gặp lại người ta, sớm biết thế này em đã không dẫn anh tới huyện Ô Long.” Nhìn vẻ mặt đững đưng của anh Trai, Tương Địch Giai càng thấy tâm tình tồi tệ, mấy ngày trước biết thứ bí phương này mua về đã không tin, Tương Cửu Đỉnh gọi là Hà Phương Lộ và Trương Khải làm chứng mới tin vài phần, nhưng vẫn có cảm giác anh em mình thông đồng lừa người ta vậy.

“Giai Giai, cái này là làm ăn, hiểu không? Giống như anh bỏ 5 đồng ra mua một thứ bên đường, mang về giám định ra là đồ cổ, qua thao tác, bán đi với giá gấp mấy chục lần, vậy anh còn phải chịu trách nhiệm với chủ ban đầu của nó à? Ai bảo họ không biết giá trị thực sự của nó .. Như nói Xương Thịnh bỏ ra 85 vạn mua đứt, bọn họ kiếm được 100, 200 vạn, chẳng lẽ còn phải chia lợi nhuận cho anh? Công bằng mà nói, anh đối xử với bạn em ra sao? Tặng họ thẻ VIP nhé, đây là dải ngộ lãnh đạo thành phố mới có. Cho dù y thấy tâm lý mất cần bằng, anh có thể chia y thêm ít tiền, em nghĩ anh trai em là người keo kiệt à? Giai Giai, điểm này em không bằng Giản Phàm, em xem, anh quảng cáo âm ỉ như thế, y có nói gì đâu, y là người thành thực, khi đó muốn tặng anh miễn phí, anh dứt khoát đưa cho 5 vạn. Em xem, người ta không tìm anh, em hưng sư vấn tội là sao?”

Chương 083: Cuộc đời nhiều chìm nổi. (2)

Tương Cửu Đỉnh vận lại em gái, lời hăn đại khái là đúng sự thực, chẳng qua ở một số chỗ đánh giá khái niệm mà thôi, nếu đơn giản chỉ luận mua bán, quả thực không thể bắt bẻ hăn.

Tương Địch Giai không phản bác được, cô không biết chi tiết chuyện này, vì thời gian đó cô và Giản Phàm mơ hồ đều có chút tránh mặt nhau, ngay thời gian tới khách sạn ăn cơm do Giản Phàm cũng không tiếp xúc, nhưng vẫn hồ nghi: “Anh, thực sự không lừa em chứ? Thực sự là mua chứ không phải lừa của người ta?”

“Anh cần lừa cậu ta à? Đã trả tiền còn lừa cái gì? Còn lừa em, ha ha ha ... Từ nhỏ em đã ngang ngược vô lý, anh lừa được em không? Em không lừa anh thì thôi. Có điều lần này em không lừa anh, chuyển đi Ô Long giúp anh đào được mỏ vàng, nói đi, em thích gì? Tặng em một cái xe, hay là một cái túi LV? Loại độc nhất vô nhị luôn ... Không thích à, cười đi ... Cho anh biết thích gì?” Tương Cửu Đỉnh nhìn em gái trêu.

“Em không cần, em sợ lúc nào đó bị anh lừa bán mất, còn giúp anh đếm tiền.”

“Có ai nói anh mình thế không? Anh bán gì chứ sao có thể bán em gái? Thật là ... Đi đi, tới văn phòng lấy hộ anh cái di động, tới phòng hội nghị đợi anh ... Đi đi, trưa anh em mình cùng ăn cơm.” Tương Cửu Đỉnh nói ngon nói ngọt đưa chìa khóa đồ được em gái đi.

Quay đầu lại thấy Trương Khải mới thăng lên làm phó tổng giám đốc mà vẫn giữ tính phục vụ viên, đứng trở tại chỗ. Kỳ thực vừa rồi trước khi Tương Địch Giai tới, hai người họ cũng thảo luận vấn đề này.

“Này phó tổng giám đốc, tôi thấy chuyện hôm nay rõ lạ, toàn nhắm vào vấn đề này, sao, anh vẫn thấy chúng ta không nên bán bí phương?”

“Tổng giám đốc, giờ thay đổi vẫn kịp, bán cho một mình Xương Thịnh còn có thể nói được, nhưng bán tới tay chủ tư

nhân thì khó nói là hay. Nếu anh hỏi tôi, tôi nói bí phương này là thứ có thể đầu cơ chờ đợi, nói không chừng có thể kiếm ăn nhiều năm, bán hết đi như thế, không giống phong cách của anh. Tôi nhắc một câu, bí phương mới đầu chỉ có giá tám vạn, tới khi khiến toàn bộ tỉnh thành sôi sùng sục, giá lên tới 85 vạn, anh làm thế này, giống ...” Trương Khải nhìn thần sắc ông chủ, nửa sau không nói nữa.

“Giống tự hủy Trường Thành chứ gì?” Tương Cửu Đỉnh cười dài: “Phó tổng Trương, con người lúc đắc ý chớ quên mình, cái Trường Thành này của anh hay tôi? Huyện Ô Long bao nhiêu người từng ăn món này, bao nhiêu người biết nó của Giản gia? Chỉ cần có Giản gia ở đó, bí phương này chẳng phải bí mật, có biết vì sao tôi quảng cáo chỉ ở báo thương nghiệp không? Vì loại báo này không đưa xuống huyện. Chúng ta không tranh thủ kiếm một mớ, anh nghĩ Giản Phàm tầm thường chắc? Đừng nói Giản Phàm, cô bé Lưu Hương Thuần kia vừa chắc, nếu tôi không hứa hẹn bao nhiêu điều kiện, bịt mồm người ta, hôm nay chẳng có ai tới. Anh còn nói là có thể đầu cơ, còn nói kiếm ăn mấy năm, tôi nói không quá ba tháng là có người khoét tường của anh rồi, anh đảm bảo chỗ chúng ta, có đảm bảo được ở Giản gia không? Khi đó ai ai cũng biết, chẳng đáng giá một xu.”

Phân tích sắc bén, lợi hại thấu triệt, Trương Khải tỉnh ngộ, vỗ đầu liên hồi: “Đúng đúng, tổng giám đốc suy nghĩ chu đáo, chuyện này tôi thực sự không nghĩ tới ... Vậy tổng giám đốc, hai cái xưởng kia chúng ta tổng ba mươi vạn, nếu để Xương Thịnh mua đứt, có hơi đáng tiếc không?”

“Chẳng qua là để tạo hiệu ứng thêm oanh động mà thôi, nơi đó coi như tổng bộ bồi huấn đi, kinh doanh thêm hai tháng rồi tôi thương lượng với ông chủ của Xương Thịnh, bán cho họ với giá gốc. Chúng ta thu nhỏ quy mô, chỉ làm trong Cửu Đỉnh, tự sản xuất tự tiêu thụ, rồi cải tiến thêm. Để họ kiếm tiền, nhưng đến khi không phát tài được nữa cũng không thể trách chúng ta.” Tương Cửu Đỉnh xem giờ, sau đó ra hội trường.

Tương Địch Giai ngồi hàng ghế đầu, đã khôi phục lại dáng vẻ thực nữ điềm đạm thường ngày, ít nhất bề ngoài là thế, ngồi vắt chéo chân, hai tay đặt hờ lên đùi, miệng giữ nụ cười nhẹ ưu nhã,

đơn giản thế thôi không biết qua hôm nay sẽ lại khiến thêm bao người mất ngủ. Tương Cửu Đỉnh thì chuyển sang vẻ mặt trang trọng nghiêm túc, biến thành tổng giám đốc tuổi trẻ thành đạt khiến người người ngưỡng mộ, đi lên bục phát biểu, hăng giọng bắt đầu.

“Thưa các vị khách quý, các vị đồng nghiệp giới ẩm thực, trước tiên tôi đại biểu cho hơn 400 nhân viên của công ty trách nhiệm hữu hạn thực nghiệp Cửu Đỉnh biểu thị hoan nghênh nhiệt tình nhất...”

Tiếng vỗ tay rào rào, lời phát biểu hăng hái chân thành, người phía dưới ánh mắt nồng cháy, có lẽ vì tổng giám đốc Tương quá đẹp trai phong độ, cũng là vì bí phương đang khiến nhà nhà thèm muốn.

Tương Địch Giai loáng thoáng nghe sau lưng có mấy nữ nhân thì thầm bình phẩm anh trai mình, ngược đầu nhìn anh trai cử chỉ lời nói mang khí chất nho thương, trừ cha ra, anh trai là người thứ hai khiến cô tán thưởng, khâm phục. Nhiều lúc Tương Địch Giai bất giác dùng học thức, tướng mạo, phong độ của anh mình để đánh giá những nam nhân tiếp cận cô, nhưng không thấy ai có thể so được.

Giờ, hình như đã có thay đổi.

Phảng phất có một hình bóng khác, giống chàng trai đầu bếp mặc áo thun ở huyện Ô Long kia, nhìn anh trai mặc áo vest trắng đất tiền đứng đó tung luận đại thế, lại giống như lúc chàng trai đó giới thiệu món ăn, rồi khi anh trai ân cần quan tâm, lại liên tưởng lúc chàng trai đó bắt tay xem bệnh.

Nghĩ tới đó Tương Địch Giai dở khóc dở cười, ai mà ngờ mình bị người ta lừa chú, rồi lại còn bị bà mẹ lợi hại đó mắng cho một trận khiến cô tới giờ chưa hết ám ức. Thật là kỳ lạ, hai người từ đó không có tiếp xúc, trước đó số lần gặp nhau cũng ít ỏi, vậy mà chẳng hiểu sao lại nhớ tới y, nhớ tới nụ cười như nắng sớm, nhớ tới tài nghệ nấu nướng thiên biến vạn hóa, đương nhiên càng nhớ hôm đó trước cửa phòng thể dục, nhìn mình tới si dại.

Hồi ức mỹ hảo sinh ra, kèm theo đó là cảm giác áy náy.

Chẳng lẽ ... Chẳng lẽ ... Tuyệt đối không thể! Tương Địch Giai lập tức gạt phắt suy nghĩ vừa thoáng qua trong lòng, chẳng qua

chỉ là một đầu bếp nhỏ, làm em mình còn có thể, sao có chuyện đó ... Nhất định là thế, cậu ta chỉ giống đứa em trai nghịch ngợm.

Diễn giảng, thảo luận, sau đó ký tên, Tương Địch Giai cũng lên sân khấu cùng anh trai bắt tay khách hàng lớn được nhượng quyền, nụ cười luôn trên môi, chỉ là ai hiểu cô sẽ biết đó là phép lịch sự do giáo dục ưu tú từ nhỏ mà thôi.

Nhón nhón nháo nháo, hội nghị kết thúc, Tương Địch Giai tranh thủ Tương Cửu Đỉnh rảnh rỗi, đưa điện thoại cho anh trai, nói một câu khó hiểu: “Anh, em không tin anh được.”

“Lại làm sao thế, Giai Giai, chúng ta không dây dưa ở chuyện này nữa được không?” Tương Cửu Đỉnh xuống nước, bình sinh cô em gái này khó chơi nhất, hơn nữa cũng không muốn làm em gái buồn.

“Không phải chuyện đó, vừa rồi em nhận mấy cuộc điện thoại từ máy anh.”

“Thì sao?”

“Một cô họ Cẩm, làm phiên dịch đúng không? ... Một tên là ... Tên là gì nhỉ, là người mẫu phải không? Không ngờ hồi đêm nay anh có rảnh không? Anh, đêm nay anh và cô ta định làm gì thế?” Tương Địch Giai cắn môi hỏi.

“Chuyện này ... Giai Giai, đây là chuyện riêng của anh, em đừng quản được không?” Tương Cửu Đỉnh toát mồ hôi, không ngờ lúc đó nhất thời muốn kiếm cớ đánh trống lảng đuổi em gái đi chỗ khác mà thành cơ sự này: “Giai Giai, đừng nói cho chị dâu em nhé!”

“Nhưng em phải nói với họ, trong điện thoại em cũng nói rồi, nói em là tình nhân của anh, nói anh có người mới, bảo họ rút cho xa, loại người gì thế, người ta có vợ có con rồi, định phá hoại gia đình người khác sao?”

Tương Cửu Đỉnh bị em gái nắm thóp, khẩn trương cầu khẩn: “Giai Giai, bọn anh qua lại bình thường! Anh thề, đừng nói cho cha mẹ.”

“Nhìn lại cái vẻ kém cỏi của anh đi kìa, lần trước cãi nhau với chị dâu chưa đủ náo nhiệt à, nghĩ em không biết nguyên nhân chắc? Em ghét nhất loại nam nhân sáng Tần chiều Sở, kể cả

anh!” Tương Dịch Giai cuối cùng cũng có chỗ trút giận, bỏ lại vài câu rồi bỏ đi.

“Này đừng đi, ở lại đây ăn cơm đã.”

“Không ăn, em giận no luôn rồi.”

Tương Dịch Giai đi nhanh khỏi đại sảnh, đầu không quay lại tới một lần, bỏ lại sau lưng không biết bao ánh mắt tiếc rẻ, ai cũng đợi tới bữa cơm để tiếp cận mỹ nữ.

Lên xe rồi, Tương Dịch Giai không vui, vừa rồi cô chỉ xem nhật ký cuộc gọi lừa anh mình thôi, căn bản không nhận điện thoại. Biết tổng giá trị hợp đồng lên tới gần 400 vạn, tâm lý hết sức bất an, nghĩ mãi, cuối cùng lấy dũng khí cầm điện thoại bấm số, chỉ nghe bên kia a lô một tiếng, đủ thú âm thanh ồn ào làm cô phải đưa điện thoại rời tai một chút, tiếp đó tắt máy.

“Hừm, cố ý không nhận điện thoại chứ gì, có gì ghê gớm chứ, còn ra vẻ ta đây à, bị lừa cũng đáng đời.” Tương Dịch Giai cho rằng Giản Phàm cố ý cúp điện thoại, tức tối ném di động sang bên, nổ máy, đạp ga hết cỡ, chiếc Audi đỏ rực lao vút đi ...

Lần này Giản Phàm oan thấu trời xanh.

Hôm nay là ngày đầu tiên Giản Phàm tới Đại Nguyên báo danh tham gia tập huấn, hành trang gọn nhẹ lên đường, khi nhận được điện thoại của Tương Dịch Giai đang chen lấn ở bến xe, không nhìn ai gọi ấn nút nghe: “A lô

Quá đông người, tiếng phụ xe quát tháo khách, tiếng bảo an duy trì trật tự, tiếng người rao bán hàng, tiếng hành khách quát tháo chen lấn, vừa nói được nửa câu thì ... Oh! Shit ... Điện thoại không cánh mà bay.

Không biết từ đâu ra một cái xe máy, nhân lúc Giản Phàm không để ý, từ sau vọt lên cướp lấy di động, tên ngồi sau là kẻ ra tay.

Giản Phàm phản ứng cũng thần tốc, lửa giận bốc lên đầu, miệng chửi, tay ném hành lý đuổi theo, chỉ thấy tên ngồi sau tóc vàng chóa, tai đeo khuyên, mặc áo jean rách tươm, đúng kiểu trang phục tiêu chuẩn của lưu manh đường phố.

Nhưng Giản Phàm nhanh tới đâu cũng không bằng xe máy, hai thằng mát dạn lạng lách khiến người đi đường chửi té tát, sau đó phóng vào ngõ nhỏ.

“Mẹ nó, dám cướp của cảnh sát, đừng để tao bắt được, nếu không chúng mày chết ...”

Giản Phàm thấy không đuổi kịp nữa dừng lại chửi bới, khiến cả đám đông vây quanh cười âm ỉ, thái độ lãnh đạm của người thành phố là như thế, cả đám tụ tập xem náo nhiệt, tốt bụng lắm chỉ hô một câu báo cảnh sát đi.

Báo cái rắm, tôi là cảnh sát đây này, còn chưa đủ mất mặt à? ... Hồng rồi ... Hành lý của đại gia đâu?

Giản Phàm tỉnh lại, chạy hùng hục về, đã đuổi theo hơn năm mươi mét, về chỗ cũ còn đâu hành lý, may là chẳng có gì quan trọng, chỉ mấy bộ quần áo để thay.

Thế là tức tới không tức nổi nữa, vừa ngày đầu đi làm cảnh sát đã gặp phải trộm, sao cái nghề này xúi quẩy thế?

Không ngờ trang mới cuộc đời lại mở đầu thê thảm như vậy, Giản Phàm chán nản cực điểm, không muốn nói với Hương Hương, hay bất kỳ ai quen biết, không chịu nổi sự mất mặt này. Chẳng thèm gọi taxi nữa, cứ thế hồ đồ thất thế đi trên đường, đi mãi, đi mãi thành lang thang vô mục đích, người qua đường vẫn nhận nhịp, người cúi đầu, người ngẩng đầu, xấu có, đẹp có, y chỉ là một hạt cát trong trong dòng người đó, bị từng cơn sóng cuộc đời cuốn đi một cách vô tình.

QUYỂN 2 - CẢNH SÁT NHỎ LÀM CHUYỆN VUI

Chương 001: Làm cảnh sát không lo quần áo.

Trời lạnh rồi.

Dường như chỉ sau một đêm gió mang theo không khí lạnh từ phương bắc cuốn sạch lá trên cây, đường phố chỉ còn lại cành cây trơ trụi lá giống cái cột điện, bãi cỏ nhân tạo cũng chẳng còn sinh khí nữa. Bất tri bất giác những em gái thích mặc quần ngắn khoe cặp chân nuột nà đã thay quần nhung, áo gió, vì nhiệt độ mà phải bỏ phong độ, cái mùa thiếu đi hình bóng yếu điệu ấy thông báo một tin tức rõ ràng: Mùa đông tới rồi.

Ngoại thành phía tây thành phố Đại Nguyên có khu nhà xây dựa vào núi, treo tám biển "Cơ sở huấn luyện cảnh sát vũ trang Tp Đại Nguyên", chính là nơi huấn luyện nhóm cảnh sát mới tuyển năm nay, cảnh sát các khu huyện dưới Đại Nguyên gần như đều tới đây tập huấn, ít thì một tuần, nhiều thì vài tháng, thường xuyên nghe thấy tiếng súng nổ đoàng đoàng bên trong.

Hôm nay cũng tiếng súng nổ như rền rĩ, may là ở ngoại ô không ảnh hưởng tới người dân. Đứng trên núi có thể nhìn thấy rõ ràng, cơ sở huấn luyện rộng bằng mấy cái sân bóng, ngoài thao trường, người đứng xếp đội, người chạy bộ hô khẩu hiệu, tiếng súng thì tới từ trường bắn phía bắc, nơi đó đang tiến hành huấn luyện bắn đạn thật.

Đây là nhóm được chiêu mộ đặc biệt được gọi là lớp tuyển dụng đặc biệt, tiếng súng vừa dừng, năm học viên thi bắn đứng tại chỗ, dựa theo tiêu chuẩn tác nghiệp đặt ngang súng ở trên bàn, điều kiện nơi này rất khó khăn, không như ở trên TV, loại xạ kích đeo kính bảo hộ, tai nghe cách âm. Trường bắn đặt ở ngoài trời, đôi khi gió cát lớn, thối không nhìn thấy gì, nếu nói có gì tốt là trang phục huấn luyện tốt một chút.

Huấn luyện viên lưng hùm mặt gấu, mái tóc lỏm chồm như con nhím đứng đó cầm hồ sơ vừa ghi chép thành tích vừa hô.

“Vị trí số một, Cao Á Nam, 27 điểm.”

“Vị trí số hai, Tiết Khải, 36 điểm.”

“Vị trí số ba, Hách Kiến Lý, 48 điểm.”

“Vị trí số bốn, Tiêu Thành Cương, 52 điểm.”

“Vị trí số sáu, Dương Hồng Hạnh, 41 điểm.”

“Tiêu Thành Cương nắm bắt yếu lĩnh bắn rất tốt, tất cả về đội.”

Huấn luyện viên hô xong đánh giá một câu, người hoàn thành bài tập xoay người, chỉ có duy nhất một nữ học viên tên Dương Hồng Hạnh vóc người thanh thanh, ngũ quan xinh xắn, thành tích tốt, các cô gái giơ chữ V chúc mừng. Dương Hồng Hạnh không khỏi có chút kiêu ngạo về đội.

“Nhóm thứ năm rời hàng.”

Lời vừa dứt trong đội ngũ có bốn nam một nữ đi ra, trong đó có một anh chàng đẹp trai tới ngộp thở, thế nhưng các chị em lại trừng mắt lên nhìn, chẳng phải Giản Phàm thì ai? Tiểu đầu bếp của chúng ta hôm nay mặc trang phục huấn luyện, chân đi giày da cổ cao, mái tóc cắt sát hai bên, trông thêm phần mạnh mẽ, chân bước đều cùng đồng đội đi lên đúng vạch, lấp đạn, mở chốt bảo hiểm, cầm súng trong tay, mắt nhìn thẳng về bia bắn, uy phong lẫm liệt.

À đúng rồi, quần áo miễn phí đấy, bất kể làm lính hay cảnh sát, có cái lợi này, Giản Phàm rất hài lòng, đỡ phải mua quần áo. Hôm đó vừa xuống xe Giản Phàm bị cướp mất sạch rồi, toàn thân chỉ có duy nhất một bộ trên người, vốn lo không biết phải làm sao, gọi điện về nhà xin chi viện thì xấu mặt quá, không ngờ vào trường được phát liền 3 bộ quần áo mới, khỏi lo luôn.

Giản Phàm từ ngày đầu tới báo danh đã trở thành học viên bắt mắt nhất trong 32 nam học viên, khiến 8 cô gái còn lại không ai không chú ý, chẳng phải vì Giản Phàm đẹp trai điên đảo mà bởi vì 31 tên còn lại quá tệ hại, không quá gầy thì quá béo, không thì loại như Tiêu Thành Cương, đen như cục than, có được anh chàng trông được một chút thì lại cận lòi tĩ, thế nên Giản Phàm không muốn nổi trội cũng khó. Thêm vào từ nhỏ ở

nông thôn, tốt nghiệp đi làm hiệp cảnh hơn nửa năm, tố chất sức khỏe cũng xem như là tốt, cái anh chàng chuyện gì cũng xếp bết, tới nơi này gần như thành ngôi sao rồi.

Ngày Giản Phàm cũng không ngờ được, cái đội ngũ thê thảm này lại khiến y kiểm lại một chút tự tin, tất nhiên là cục bộ, không phải toàn bộ.

Đã là ngôi sao rồi thì chú ý hình tượng chút, lấp đạn, mở chốt, giơ súng làm nhoay nhoáy, vô cùng tiêu chuẩn.

Huấn luyện viên ở phía sau hô to: “Chú ý yếu lĩnh, nhắm có ý thức, bắn vô thức, tư thế cân bằng, đừng để lực giật ảnh hưởng tới thành tích ... Bắt đầu! Bắn!”

Năm khẩu súng nổ súng đoàng đoàng, lần này khá hơn chút, ít nhất không ai bị tai.

“Vị trí số một, Lưu Giang Phong, 42 điểm, vị trí số hai Dương Quốc Thành 36 điểm, vị trí số ba Cửu Cương 40 điểm, vị trí số năm Ngưu Mạnh Mạnh 36 điểm.” Huấn luyện viên bỏ sót mất một vị trí từ ba chuyển sang năm, có điều đi hết hàng quay lại, nhìn Giản Phàm, hô lớn hơn: “Vị trí số 4 Giản Phàm, 5 điểm.”

Đám đông tức thì cười lăn ra đất, người không đứng lên nổi, cười như bị cuồng phong thổi gập người.

Giản Phàm đứng nguyên tại chỗ, cảm giác đầu đang bốc cháy, các hạng mục khá của y đều khá tốt, chỉ riêng hạng mục này lại nằm ngoài dự liệu.

Huấn luyện viên cũng không hiểu ra sao: “Giản Phàm, thành tích khác của cậu đều tốt như thế, làm gì vậy, bắn sáu phát thì hết năm không trúng bia, cậu xem, thua cả nữ sinh. Đừng nói Dương Hồng Hạnh, cả Ngưu Mạnh Mạnh cũng không bì được.”

Đám đông vẫn chưa ngừng cười, Ngưu Mạnh Mạnh ở vị trí thứ 5 là cô gái béo nhất lớp, đứng sau lưng huấn luyện viên uốn éo làm mặt quỷ với Giản Phàm.

“Huấn luyện viên, tôi làm tốt hơn lần trước còn gì, bắn trúng được một phát.” Giản Phàm mãi mới kiểm được cái cơ vãn hồi thể diện.

Huấn luyện viên chỉ hô: “Về đội, nhóm thứ sáu.”

Trong tiếng cười ánh mắt chế giễu, Giản Phàm không biết xấu hổ về đội, đứng sòng vai với Thành Cương, ở nơi này không

cần phải xấu hổ, toàn là học viên chiêu mộ đặc biệt, tên béo nhất nhảy xa được có 80 cm, trong số 8 nữ sinh, chưa tới một nửa chạy được hết 3000 mét. Trong số nam sinh, người làm trò hề không ít, ví dụ một lần đu xà đơn, có tên mím môi mím lợi không đu lên được, cuối cùng phun cả rắm ra ngoài, thả tay ôm hông chạy mất, không biết có thứ gì đi ra nữa không.

Chuyện cười tương tự ngày nào cũng có hết, thế nên bán 6 phát được 5 điểm Giản Phàm thấy chưa phải là chuyện mất mặt nhất.

Bên kia tập bắn, bên này thì thâm to nhỏ, Thành Cương huých vai: “Oa ca, làm sao thế, chỉ hai mươi mét, anh ném sáu cục đá cũng không tới mức chỉ trúng một chứ.”

“Anh cứ nhắm trúng tâm một cái là mắt hoa đi, nhìn thành mấy cái bia. Hồi nhỏ anh bắn ná chuẩn lắm, nếu đổi thành ná, đảm bảo bắn trúng hết.” Giản Phàm cũng không hiểu, thị lực của y siêu tốt, dựa theo yếu lĩnh, neho mắt phải, mắt trái cũng nhắm theo, tóm lại là hai cái mắt rất đồng bộ, mà nhắm bằng cả hai mắt thì không được.

“Chẳng lẽ tương lai anh cầm ná đi chấp hành nhiệm vụ, em nghe nói, bắn không đạt tiêu chuẩn là có khả năng bị đào thải đấy.”

“Hoàng thượng không lo, mà là thái giám lo cái chó gì chứ? Câu này mà dọa người khác còn được chứ dọa anh thì nhầm người rồi, bây giờ trong đội ngũ cảnh sát, người chưa từng cầm súng, chưa từng bắn súng nhiều lắm. Cái loại náo lửa như mà, thích chơi súng, thích đánh nhau, tới lúc Đảng và nhân dân cần, mà đợi lên tuyển đầu bắt tội phạm đi ... Còn anh mà ở huyện Ô Long, theo chú hai, ăn tới béo bụng.” Giản Phàm dương dương đắc ý chế nhạo, vô liêm sỉ tới độ lấy nhục làm vinh.

Gia nhập đội ngũ đã 20 ngày, Giản Phàm đã nắm bắt gần hết tình hình trong lớp, có người bằng cấp cao, có người chỗ dựa lớn quá thể đáng, nhưng không có ai là hợp cách toàn bộ các hạng mục. Tới giờ Giản Phàm cho rằng, mình được đưa vào quần thể này không phải vì hơn người, không phải vì nguyên nhân đặc thù gì thì là do trong nhà phải dứt nhiều tiền, nhưng hỏi cha rồi, cha lại bảo là không, làm Giản Phàm cũng hồ đồ. Nhưng một

điều có thể khẳng định, mình và những người đứng bên không cùng một đẳng cấp, ngay cả Thành Cương từng là cấp dưới cũng có bối cảnh sâu hơn nhiều, thôi kệ, đợi tháng sau hết thời gian tập huấn, quay về Ô Long, sống qua ngày như Phí Béo.

Chương 002: Trường cảnh sát nhiều lưu manh.

“Oa ca, em biết anh không có mục tiêu gì lớn, nhưng sao anh cứ suốt ngày đeo Ô Long bên miệng. Có gì hay chứ, em ghét về nơi đó, buồn tẻ ảm đạm, mỗi lần ở thành phố về, cảm giác thời gian nơi đó như ngừng trôi ấy, cái gì cũng chậm, chán chết đi được.” Thành Cương không tán đồng quan điểm nhân sinh của Giản Phàm, Oa ca mới trên hai mươi, tuổi trẻ sôi nổi mới đúng, vậy mà suy nghĩ cứ như ông già 60 vậy, lúc nào cũng chỉ muốn về quê, thật không sao hiểu nổi.

“Mày không muốn về thì thôi, anh thấy ở huyện rất tốt, làm cái hộ tịch cảnh sát, làm cảnh sát bàn giấy trong đồn, nắng không tới đầu, mưa không tới mặt, không phải tốt à? Nếu không làm cảnh sát khu vực, ngày ngày đi tuần, đi qua quán xá được người ta mời ăn, thi thoảng có quà cáp, thấy đứa nào chướng mắt, anh hô bọn Hắc Đản, Thán Chùy tới dằn mặt ... Ha ha ha, sống thế lại chả sướng à?! Ngày ngày làm vài ba chén rượu, ra đường sờ mông mấy em gái xinh đẹp, túi tiền đầy cộp, cho mày thèm chết.”

Giản Phàm mơ ước cuộc đời cảnh sát trong tương lai, trong lý giải và nhận thức của y, làm cảnh sát là nhiều chỗ hay như vậy. Thành Cương mồm mép không bằng Giản Phàm, gãi gãi đầu, cảm giác sống thế cũng hơi bị được.

Thành Cương không nói, nhưng lại có người đằng sau nghe được, hừ một tiếng chanh chua nói: “Phì, lưu manh, làm sao anh lại trà trộn được vào đội ngũ cảnh sát thế?”

Giản Phàm quay đầu lại, chính là Ngư Mạnh Mạnh vừa cùng nhóm với mình, mặt trông như bạch thiết nhục, môi dày, nghe nói cô gái này bị người cha có bối cảnh cưỡng ép vào đội ngũ cảnh sát. Ngày ngày đầu đã bị Giản Phàm đặt biểu hiệu "thanh thuần tiểu phì ngư", về sau truyền đi truyền lại thành "thanh thuần tiểu phì nữ", rồi không hiểu vì sao tới tai em gái béo, từ đó Ngư Mạnh Mạnh mỗi lần nhìn Giản Phàm đều như nhìn kẻ

thù giai cấp, cái mặt đẹp trai cũng không vớt lại được chút thiện cảm nào.

“Này Bàn Nữ, chúng ta là đồng chí cùng giai cấp, lưu manh ở đâu ra? Là cảnh sát dự bị, nói chuyện có chứng có cứ, em bảo anh là lưu manh, trừ khi em ở cùng ngành.”

Mấy nam sinh đứng hàng trước vai rung rung, tám thành muốn cười sợ huấn luyện viên nhìn, đang cố nhịn, luận đấu khẩu có nữ sinh nào là đối thủ của Giản Phàm, Ngưu Mạnh Mạnh bị nói tới đỏ mặt: “Lưu manh kèm vô sỉ.”

Tiếp theo đó có hai giọng nữ chi viện: “Vô sỉ hơn lưu manh.”

Hai cô gái vừa lên tiếng là, Dương Hồng Hạnh lớp trưởng tạm thời của lớp bọn họ, còn có Lương Vũ Vân học vi tính, nghe nói học tới trình độ lập trình rồi, là học viên duy nhất được phá lệ cho mang máy vi tính vào đội. Hai cô này đều là loại tiểu thư bối cảnh cao, tính cách đàn hanh kênh kiệu, không ai dám đụng chạm.

Cái mồm đầy khẩu nghiệp của Giản Phàm mở ra: “Này này, đứng lấy đông bắt nạt ít nhé, anh hoài nghi các em có phải yêu thầm tập thể anh không đấy? Nếu không sao lại hận sâu như vậy, anh vừa lên tiếng là cùng công kích, đúng là yêu càng nhiều hận càng sâu.”

Sinh hoạt trong trường huấn luyện khô khan buồn tẻ, vì thế nam nữ trêu ghẹo nhau càng tợn. Máy học viên nữ phía sau nghe vậy mỗi người một câu đáp trả.

“Bằng vào anh ấy à, đồ âm thịnh dương suy, trông như con gái.”

“Đông Phương Bất Bại thì có.”

“Con trai Trư Bát Giới.”

Đám con gái phía dưới đoàn kết kháng địch, bên trên không có học viên nam nào dám chi viện cho Giản Phàm, ở đây vốn nữ thì ít mà sói thì lại quá nhiều, cho nên ngay cả Ngưu muội muội như con gái Ngưu Ma Vương đánh mắt một cái cũng có cả đám theo, đám nam sinh ở đây lấy lòng họ còn chả kịp, ai dạn dột đi chọc giận họ như Giản Phàm.

Hành vi của Giản Phàm trong mắt nam học viên là thiếu sáng suốt, nhưng bọn họ cổ vũ y, nếu không bằng cái mặt đẹp

traí đó, đủ của hết toàn bộ học viên nữ.

Giản Phàm giờ đây như ngựa thoát cương vậy, vào nơi huấn luyện không bị mẹ đe nẹt nữa, cái đuôi vểnh càng lúc càng cao, nghe đám nữ sinh cười khúc khích với nhau, Giản Phàm đột nhiên đổi thái độ, nhũn nhặn nói: “Các em đừng thế được không? Tính là anh thầm yêu các em cũng được, các em đều như hoa như ngọc, chẳng lẽ không phát hiện ra, 32 nam sinh trong lớp đặc biệt này đều nguyện quy dưới chân các em.”

Lời này còn tạm được, cho rằng Giản Phàm bị số đông khuấy phục rồi, lớp trưởng Dương Hồng Hạnh phát ngôn: “Biết là tốt, anh mà còn tiếp tục bắt nạt Mạnh Mạnh, cẩn thận tới lớp cầm nã, tám hoa khô cảnh sát chúng tôi đánh anh một trận.”

Không ngờ Giản Phàm lật mặt như trở bàn tay: “Xem ra anh không bày tỏ, các em không hiểu tình cảm của anh. Hạnh muội à, mỗi lần nhìn em từ sau lưng, anh chỉ muốn phạm tội, Vũ Vân muội, anh nhìn em từ bên cạnh là lập tức rút lui, còn Bàn Nữ, em càng lợi hại đấy, nhìn em là anh muốn tự vệ. Từ xưa có có câu, trường cảnh sát lưu manh nhưng nhúc, anh thấy phải thêm chữ nữ trước lưu manh mới chuẩn.”

Mấy câu này quá ác rồi, hàng nam học viên phía trước thiếu chút nữa rời hàng tránh tai bay vạ gió, nữ học viên tím mặt nhìn nhau, Dương Hồng Hạnh co chân đá luôn.

“Á..” Giản Phàm cứ tưởng quân tử động khẩu không động thủ, không đề phòng chới với ngã về phía trước, ngã một phát kéo theo liền hai ba người.

Tức giận quay đầu, đám nữ học viên đứng thẳng tắp, mắt nhìn về phía trước, bộ dạng như không liên quan, nhưng môi thì mím chặt, sợ cười thành tiếng.

Huấn luyện viên giật mình quay đầu lại, thấy cảnh đó quát: “Giản Phàm, chuyện gì thế?”

“Báo cáo huấn luyện viên, tôi bị treo chân, không đứng vững.” Giản Phàm lão đảo đứng lên, hoàn toàn đánh giá thấp mức độ bạo lực của đám nữ sinh này, không dám nói thật, ác danh bị nữ sinh đá đít không ai dám nhận.

“Giản Phàm, lát nữa giải tán cậu ở lại.”

“Á, làm gì ạ?”

“Nhật đầu đạn.” Huấn luyện viên không nhiều lời chỉ nói một câu.

Giản Phàm hậm hực "vâng" một tiếng, nhật đầu đạn là việc vất vả nhất, vì không dễ tìm, đặc biệt là kiểu bắn súng của mình, nhật xong đem về kho súng thống kê, đây là cách xử phạt trong trường.

Tập bắn kết thúc, không ai giải tán cả, đứng đó xem trò vui, nhất là ba nữ sinh bị Giản Phàm chọc giận càng quá đáng.

“Oa, soái ca, tư thế nhật đạn của anh thật là soái.”

“Này em trai, gọi chị đi, nhật giúp cho.”

“Không được, phải làm thêm cái mặt khóc nữa mới giúp.”

Mấy nữ sinh cười rũ rượi, huấn luyện viên thấy cảnh này bất lực lắc đầu, nhìn ra cổng, một chiếc xe cảnh sát việt dã đi vào, biết là chi đội trưởng tới, sai Dương Hồng Hạnh dẫn lớp bồi huấn trở về, còn mình chạy tới đón.

Người xuống xe cao lớn sừng sững nước da đen bóng khỏe khoắn, vai rộng eo thon, mặt chữ điền, người chắc nịch, toàn thân phát tán khí tức bạo lực làm ít ai dám tới gần, đó là Tần Cao Phong đội trưởng đại đội một hình cảnh, ngồi ở ghế phụ lái là lãnh đạo cấp trên, chi đội trưởng Kim Việt Thanh, còn một nữ cảnh sát vóc người tầm thước cân đối, thần thái điềm đạm mà huấn luyện viên không nhận ra, chính là Sử Tĩnh Viện.

“Chi đội trưởng Kim, đội trưởng Tần, chào các anh, ngọn gió nào thổi các anh tới đây vậy?”

Huấn luyện viên mời ba người tới văn phòng ở bên thao trường, pha trà mời thuốc, hàn huyên vài câu, chi đội trưởng Kim lấy danh sách ra nói đùa: “Tiểu Lữ, lần này chúng tôi được cục trưởng Lưu cho phép, chuyên môn tới chọn người, cục trưởng Lưu nói, cậu phải phối hợp vô điều kiện đấy.”

“Không thành vấn đề, anh chọn tôi cũng được, chi đội trưởng Kim, bên hình cảnh đang thiếu người à?”

“Chứ còn không à, kể nào kể nấy chui vào cơ quan, thích ngồi điều hòa máy lạnh, ai muốn lên tuyến đầu chứ? Chúng tôi khó khăn lắm mới bồi dưỡng được vài người, làm chưa được bao lâu không chịu nổi chạy mát, hình cảnh có bao giờ là không thiếu người đâu.” Chi đội trưởng lắc đầu thở dài.

Huấn luyện viên cũng hiểu: “Vậy tôi nói trước, tốt nhất anh chọn ở chỗ khác đi, nhóm này tệ lắm.”

Chương 003: Anh chàng mắt đồng bộ.

“Thế sao? Đến một người cũng không có à?” Chi đội trưởng Kim ngạc nhiên: “Không đến nỗi kém thế chứ?”

Huấn luyện viên lật hồ sơ dày xem qua một lượt, miệng thì nói: “Về lý luận tạm chấp nhận, tố chất văn hóa khá cao, nhưng tố chất thân thể thì kém lắm, lại nhiều học viên còn có bối cảnh lớn, tôi mắng không dám mắng, chẳng biết tôi huấn luyện họ hay họ huấn luyện tôi. Đám tiểu thiếu gia, tiểu công chúa bị nhốt vào môi trường khép kín này rất bức xúc, ngay ngày đầu tuyên bố thống nhất cắt giũ điện thoại máy tính thì có một nửa la hét tôi xâm phạm nhân quyền, đứa nào đứa nấy lợc lợc sõi đời, đâu như thời chúng ta, tổ chức bảo làm gì là tuân theo ngay ... Ở đây hết đó, hồ sơ và thành tích huấn luyện, các anh nhìn trúng ai cứ chọn. Không hợp cách đừng trách tôi.”

Lời này khiến ba người kia đều cười.

“Quan niệm của anh cũ rồi, lớp đặc biệt này đều là học viên có sở trường, nghe cục trưởng Lưu nói có người tiếng Anh chuyên ngành cấp 6, có lập trình viên cao cấp, dùng công nghệ tăng cường lực lượng là con đường phải đi mà. Anh đối xử tốt một chút, bọn họ khi đề bạt một cái là thăng tiến như tên lửa, ngoảnh đi ngoảnh lại người ta đã thành cấp trên của anh rồi đấy ... Ha ha ha, xem xem, mấy người này thế nào?” Chi đội trưởng Kim khoanh tròn vài cái tên trên danh sách rồi hỏi.

“Tiêu Thành Cương à? Cậu ta là hạt giống tốt, xuất thân trường võ, tố chất thân thể khỏi phải nói, bắn súng cực chuẩn, có tinh thần, sau này cho ra thực địa được, chỉ là đầu óc không được linh hoạt cho lắm, còn trẻ, đào tạo được. Lưu Giang Phong cũng tạm, hơi cô độc lắm lì, tuổi hơi cao, hai sáu rồi, tuổi này mới bắt đầu chỉ có thể làm văn phòng . Hả, các anh có nhầm không? Giản Phàm á? Ha ha ha ..” Huấn luyện viên xem tới tên Giản Phàm thì bật cười.

“Sao thế?” Tần Cao Phong và Sử Tĩnh Viện tới đây mang kỳ vọng lớn với Giản Phàm, ngạc nhiên hỏi.

“Ha ha ha, chàng trai đó nói thế nào nhỉ, hơi khác người . ngày đầu tới đăng ký sở trường, các anh biết cậu ta ghi gì không? Là biết ăn! Cậu ta có thể liền một lúc kể tên hơn trăm món ăn không vấp không lộn, cái miệng đó không chỉ giỏi ăn, càng giỏi cãi nhau với nữ sinh. Cả đám nữ sinh cũng không cãi lại được một mình cậu ta, đám tiểu thư cao ngạo đó thường xuyên bị chọc nổi điên.”

Sử Tĩnh Viện phì cười nói vào: “Cậu ấy đúng là giỏi ăn, mồm mép cũng ghê lắm, nhà mở quán cơm mà.”

“Cái khác không nói, tính thành tích coi như có ưu có khuyết, chấp nhận được, nhưng tệ nhất là cậu ta bị mất đồng bộ.” Huấn luyện viên thở dài.

“Mất đồng bộ là sao?” Sử Tĩnh Viện không hiểu.

Tần Cao Phong nhíu mày giải thích: “Chính là hai mắt không thể một nhắm một mở, chỉ có thể cùng nhắm hoặc cùng mở thôi.”

“Đúng rồi, đây, mọi người xem đi.” Huấn luyện viên lấy điểm tập bắn ra.

“5 điểm?!” Sử Tĩnh Viện thốt lên, cầm bảng điểm lên xem thật kỹ.

“Đây là thành tích tốt nhất rồi.” Huấn luyện viên còn thấy chưa đủ kinh động, thêm vào một câu: “Tôi dạy nhiều học viên rồi, gặp không ít chuyện dở khóc dở cười, lần đầu bắn súng, bóp cò xong ném súng bịt tai có, bắn súng tứ tung có, ai cũng dạy được, dần dần ra thành tích rồi. Chỉ anh chàng mất đồng bộ này không sửa nổi, cậu ta có thể làm việc khác, chứ cầm súng lên tuyến đầu thì khỏi rồi, mọi người chọn người khác đi.”

Sử Tĩnh Viện thất vọng đặt bảng điểm xuống, không bắn được súng thì làm hình cảnh sao được, vừa đứng lên nhìn ra cửa sổ chợt vẫy tay: “Đội trưởng, nhìn xem ... Kia không phải Giản Phàm à?”

Tần Cao Phong quay đầu nhìn, chỉ thấy ở sân huấn luyện, Giản Phàm đang cầm cái hộp chạy đi chạy lại, bọn họ đều là người từng trải, biết ý đang nhặt vỏ đạn.

Trò chuyện thêm một lúc rồi mọi người tạm biệt huấn luyện viên, lên xe rời đi, tới gần cổng, Tần Cao Phong phanh xe lại:

“Chi đội trưởng, tôi luôn cho rằng chàng trai đó là hạt giống tốt, hiếm có lắm, hay là cần nhắc thêm?”

“Cần nhắc cái gì nữa, nếu là khiếm khuyết khác còn miễn cưỡng chấp nhận, không bắn được súng thì làm ăn gì nữa? Sao, cậu cần người pha trà rót nước à?” Chi đội trưởng Kim trêu.

“Tôi đâu có phúc đó ...” Tần Cao Phong thở dài, lại đạp chân ga phóng đi.

Cuộc sống huấn luyện vẫn diễn ra đơn điệu như vậy, sáng 6 giờ sáng thức dậy, 6 giờ 30 tập chạy, 8 giờ tới 11 giờ 40 huấn luyện các hạng mục, buổi chiều tiếp tục huấn luyện, cho dù không huấn luyện thì cũng học chính trị tư tưởng hoặc tri thức cơ bản của cảnh sát. Buổi tối ăn cơm xong thì toàn bộ tập trung xem thời sự, sau đó tới trước giờ tắt đèn 22 giờ là giờ tự do hoạt động.

Công bằng mà nói thì cường độ huấn luyện không hề lớn, có điều cũng đủ làm đám học viên mới này kêu khổ không thôi, nhất là trong thời gian huấn luyện không được phép rời đội, không được tùy ý dùng điện thoại, chỉ có thời gian hoạt động tự do mới được phép dùng điện thoại công liên hệ với gia đình, khiến những người đã quen với công cụ thông tấn hiện đại không chịu nổi.

Khó chấp nhận nhất là không được vào mạng, đúng là đảo lộn hết cả phương thức sinh hoạt hiện đại, chặt đứt phần quan trọng nhất của cuộc sống, quá nửa vừa vào trường là than vãn không thôi, may mà chỉ huấn luyện một tháng, nếu không có người trốn rồi.

Giản Phàm thì chẳng thành vấn đề, y vốn ít lên mạng, điện thoại thì mất rồi, khỏi phải nộp, còn về huấn luyện à? Đùa, làm việc trong quán còn mệt hơn. Tham gia huấn luyện 20 ngày, Giản Phàm thấy nhẹ nhõm hơn cuộc sống bên ngoài, chủ yếu là tâm lý được giải phóng, có công tác đảng hoàng rồi, yên tâm rồi, sau này không sợ mẹ bắt thi hết cái này cái nọ nữa. Cho dù bắn súng quá tệ, nhưng môn khác thì chắc chắn không sợ xếp bét, nghĩ như thế, cuộc sống càng thoải mái, chỉ là nhớ Hương Hương, xa xôi cách trở đã đành, đây ở cùng một thành phố mà chẳng được gặp ...

Buổi chiều bị phạt nhật đầu đạn, khi tới phòng bảo quản súng, thấy Tần Cao Phong và Sử Tĩnh Viện, nhưng lại vờ không thấy, y không muốn tiếp xúc với những người này, nhất là Tần Cao Phong, cao trên 1m9, hai hàng lông mày đậm chạy ngang mặt phối hợp với cái mũi ưng, làm người ta ít nhiều rợn người, cái loại trời sinh ác tướng này không phải hung binh thì cũng là hãn phỉ, tóm lại là không quen biết gì là tốt nhất.

Ăn tối xong, xem hết thời sự, theo thông lệ tới phòng hoạt động tăng một gọi điện, đây là phương thức liên hệ duy nhất với bên ngoài. Giản Phàm thông thường gọi điện tới quán hỏi thăm cha, cùng mẹ tán gẫu, từ khi mặc cảnh phục vào, mẹ thấy con trai làm nở mày nở mặt rồi, đều cổ vũ vài câu. Sau đó thì hỏi thăm Phí Béo xem sống ở nông thôn ra sao, nghe hấn phét lác một phen, sau đó gọi điện hỏi thăm đám lão đại, lão tam sống thế nào.

Ai cũng ổn cả rồi, chỉ có mỗi lần gọi điện cho Hương Hương là gặp phải không khí lạnh, nói chuyện không nóng không lạnh, làm Giản Phàm thấy quái quái, đoán chừng vì lần này kế hoạch tương lai mà hai người bàn bạc rất lâu tan thành bong bóng. Hương Hương vẫn không tán đồng Giản Phàm làm cảnh sát, mỗi lần bàn tính chuyện tương lai, Giản Phàm lại nuốt lời, khiến y rất áy náy.

“... anh về huyện Ô Long làm cảnh sát, nhà có sẵn, ăn uống không lo, toàn bộ tiền lương có thể giành dụm, vài năm nữa đủ vốn rồi, lại có quan hệ trong ngành, lên thành phố mở quán ăn không phải dễ sao, chúng ta vẫn có thể thực hiện kế hoạch . được, được em mệt nghỉ đi . a lô .” Giản Phàm nghe tiếng tu tu phát ra từ điện thoại mà thở dài, Hương Hương ở đầu kia đã cúp máy rồi, chẳng như trước kia muốn y dỗ ngọt mấy câu mới chịu.

Giờ mới biết tình yêu không chỉ có chua cay ngọt bùi mà còn có cả sự mệt mỏi, thù người ngòai ra không biết sau này hai người thế nào, Giản Phàm không dám tưởng tượng một ngày Hương Hương sóng vai bên chàng trai khác...

Chương 004: Cùng mỹ nữ ngắm trăng.

Giản Phàm gọi điện xong uể oải đứng dậy chuẩn bị về KTX, đột nhiên thấy có em gái mặc cảnh phục hai tay khoanh trước ngực, mắt sắc như dao lạnh lạnh nhìn mình chằm chằm này giờ.

Là Dương Hồng Hạnh, cô nàng này không phải tới kiểm chuyện chứ? Lớp cầm nã đến cả Tiêu Thành Cương cũng không dám đối luyện, Giản Phàm đoán tác giả cú đá buổi chiều là của cô nàng này.

“Giản Phàm, anh là nữ nhân đây à, gọi một cuộc điện thoại mà tới nửa tiếng ... ra đây, tôi có chuyện tìm anh.”

“Tìm anh à?” Giản Phàm thò đầu ra cửa sổ.

“Nhìn cái gì?” Dương Hồng Hạnh khó hiểu.

“Nhìn xem em có dẫn đội quân nương tử tới chuẩn bị bắt cóc anh không? Một mình anh không đối phó được nhiều em gái như thế.” Giản Phàm hồ nghi nói một câu khiến người đang gọi điện trong phòng đều cười.

“Bằng vào anh, một mình tôi là có thể xử lý, cần ai nữa à? ra đây, tôi có chuyện muốn nói.”

Giọng Dương Hồng Hạnh hòa hoãn hơn vài phần, Giản Phàm xác nhận không có nguy hiểm gì mới đi theo, bên ngoài đèn rất sáng, làm người ta yên tâm hơn.

“Lớp trưởng, bày trò gì đấy, chúng ta hòa rồi mà, nếu nói thì anh bị thiệt mới đúng, chỉ nói vài câu, bị bọn em đá, lại còn bị phạt, muốn trả thù là anh mới đúng.” Đám nữ sinh trong lớp cô nào cũng kênh kiệu ngang ngược cả, Giản Phàm vốn không thích lắm, thi thoảng trêu chọc đặt biệt hiệu cho người ta, tự biết người ta chẳng ưa gì mình.

Không ngờ lần này tính khí Dương Hồng Hạnh rất tốt, dùng giọng điệu có phần lả lơi hỏi: “Sao, tôi tìm anh không thể có chuyện khác à? Tôi buồn chán, tìm người trò chuyện không được sao?”

“Không thể nào.” Giản Phàm bật cười, y không đại tin lời ma quỷ: “Lớp trưởng, chúng ta có gì mà trò chuyện chứ, đám nữ sinh bọn em đều hận không thể đá anh vài cái mà, với lại thân phận của em, anh có thể nói gì với em đây, không phải định đem bản nông quê mùa bọn anh ra đùa chứ?”

Nghe nói phàm là nữ học viên tuyển vào lớp đặc biệt đều có sở trường, hoặc là bối cảnh khiếp người, Giản Phàm tự biết mình, trong lớp có thân thiết thế nào, ra ngoài cổng trường huấn luyện, dù cùng nghề cũng phân chia ra năm bảy loại cấp bậc. Những nữ sinh này nói không chừng rời trường một cái là vào cục công an, thậm chí là lên sở, khởi đầu đã cao hơn hẳn họ.

Không ngờ Dương Hồng Hạnh không giận, còn hết sức uyển chuyển nói: “Giản Phàm, đừng làm hỏng phong cảnh thế được không, nhìn ngoài kia đi, ánh trăng như nước, ngân hà long lanh, tôi chỉ kiếm một người cùng mình tản bộ, tâm tình, anh không từ chối chứ? Trong lớp chúng ta, chỉ có anh vừa mắt nhất, lại khéo ăn nói, tôi không tìm anh thì tìm ai?”

Quyến rũ trắng trợn, giống như nam nữ buồn chán chơi trò ái muội vậy, tuấn nam mỹ nữ, cũng hợp lý đấy.

“Thế à?” Giản Phàm nhìn Dương Hồng Hạnh dưới ánh đèn vàng, bỏ đi thái độ thù địch, cũng có vài phần ôn nhu, tuy không quá xinh đẹp, nhưng khiến cười ta yêu thích, nhất là có sống mũi thẳng lại cao, đặt trên khuôn mặt trái xoan, giống như một nem bút của đại giả thư pháp, khiến khí chất tăng mấy bậc.

“Lại còn không phải sao?” Dương Hồng Hạnh đi về phía cửa, vài phần kiêu kỳ tùy ý nói: “Đi thôi, nhân lúc tâm tình bản cô nương tốt, cho anh một cơ hội cùng mỹ nhân ngắm trăng, đừng để tôi nghĩ lại rồi hối hận.”

Không biết cô nàng này bày trò gì, làm bộ tới mức nào, Giản Phàm tủm tủm cười theo sau.

Trong thời gian hoạt động tự do, sân huấn luyện vẫn tấp nập, tùm nập tùm ba, học viên bất kể cùng lớp hay không tụ tập chuyện trò, càng có một số tinh lực dư thừa không chỗ phát tiết chạy quanh sân hoặc là chổng đẫy, chỉ tiếc là trời còn sớm, căn bản không thấy cảnh trăng lên đầu cành trúc. Hơn nữa thời tiết đã khá lạnh, lạnh tới thiếu luôn không khí ái muội.

Dương Hồng Hạnh thông thả đi trước, trang phục huấn luyện rộng không nhìn ra vóc dáng có yếu điệu lả lướt hay không, đây cũng là chỗ khiến Giản Phàm thiếu hứng chí, hơn nữa nhìn trộm mấy lần, ánh sáng không đủ tốt, không phát hiện ra cô gái này có vẻ ái muội hoặc mong đợi gì không để đưa ra phán đoán chuẩn xác.

Quay đầu nhìn thấy Giản Phàm giữ khoảng cách với mình, tựa như đúng là buồn chán tán bộ thật, hơn nữa trầm tư nhìn trời không nói gì, chẳng giống vẻ mồm mép ban ngày, Dương Hồng Hạnh đành lên tiếng trước: “Giản Phàm, anh suốt ngày lên mặt đàn anh, rốt cuộc anh bao tuổi, nhìn anh như học sinh cao trung.”

“Anh mặt non mà, năm nay 24 rồi, nếu tính tuổi mù theo cách ở quê thì 25, còn em?”

“Tôi kém anh một tuổi, xem ra đúng là làm anh được đấy, vậy sau này tôi gọi là anh Phàm nhé?” Dương Hồng Hạnh có chút ôn nhu nói.

Giản Phàm hơi rùng mình, giả quá đi, nghe là biết không có kinh nghiệm yêu đương mấy, vậy mà còn định đi quyến rũ nam nhân, không biết sáng kiến của kẻ bại não nào: “Không dám đâu, lớp trưởng, bình thường chúng ta đùa giỡn thôi, chứ anh không có ý gì đâu nhé.”

“Tôi muốn đấy, anh sợ gì?”

“Sợ là sợ cái này, em muốn, anh càng muốn hơn, muốn dừng cũng không được.”

Một câu nói làm Hồng Hạnh khúc khích cười, còn lờm Giản Phàm một cái chớp tay song lưng quay đi, thoáng phong tính ấy làm Giản Phàm lúng túng, không khỏi hồ nghi, chẳng lẽ em gái này thích mình thật? Không giống, trước sau quen nhau có hai mươi ngay thôi mà ... Giản Phàm càng nguyện tin rằng chỉ là cô gái thành thị buồn chán kiếm người tán gẫu.

Nam nữ đều giống nhau thôi, nam nhân cô đơn muốn tìm nữ nhân, ngược lại cũng thế.

Dương Hồng Hạnh tất nhiên không biết tâm tư quỷ quái của Giản Phàm vận hành ra sao, cười duyên hỏi: “Giản Phàm, anh tốt nghiệp trường nào?”

“Học viện thương mại Sơn Bắc.”

“Oa, tốt nghiệp học viện thương mại lại đi làm cảnh sát? Rất có lý tưởng.”

“Lớp trưởng, em thực sự không hiểu hay là giả vờ? Em cho rằng nơi này của chúng ta là trường Harvard à? Chúng ta tốt nghiệp không có việc làm mới tới đây, em nhìn anh chẳng lẽ không phát hiện điều gì?”

“Phát hiện điều gì?”

Giản Phàm chỉ mặt mình: “Sản phẩm thất bại của cải cách giáo dục, bọn anh đều thế cả, nhớ năm xưa vào trường đã có câu cửa miệng, học viện thương mại nhìn xa tinh quang lấp lánh, nhìn gần thối nát muôn phần, mười giáo viên chín tên gốc, còn lại một, thần kinh thác loạn ... Giáo viên còn như thế, bọn anh có khá được không?”

“Ha ha ha ...” Dương Hồng Hạnh cười phì một phát, đứng lại vịn vào thân cây cười mới không ngã: “Chết mất thôi, không ngờ anh hóm hỉnh như vậy.”

Giản Phàm nhún vai: “Anh nói sự thật thôi, phải rồi, em thì sao? Nãy giờ toàn hỏi anh.”

“Tôi thì tốt nghiệp học viện đối ngoại Thượng Hải, cha mẹ tôi muốn tôi thi làm công vụ viên trong hệ thống thuế vụ, nhưng tôi từ nhỏ đã ao ước mặc cảnh phục uy phong, trừ gian diệt bạo, hành hiệp trượng nghĩa. Bọn họ không đồng ý, nên ... Sau đó anh biết rồi, chúng ta thành bạn học.” Dương Hồng Hạnh một lời nói hết, đơn giản rõ ràng, trải qua thế nào, nói như vậy.

Tốt nghiệp trường có giá vậy mà đi làm cảnh sát, Giản Phàm cảm thán: “Ồ, hiểu rồi, em thuộc chủ nghĩa xã hội không tưởng.”

Hai người vừa đi vừa nói, chủ đề ngày một rộng, khoảng cách ngày một gần, tuy Dương Hồng Hạnh không nói ra, nhưng ý tứ mập mờ trong đó làm Giản Phàm cảm giác cô xuất thân không đơn giản, không giống như những người nói bố tôi là cục trưởng, mẹ tôi là chủ tịch.

Bất tri bất giác đã đi quanh thao trường mấy vòng, Dương Hồng Hạnh thành linh hỏi: “Giản Phàm anh có bạn gái chưa?”

“Có rồi!” Giản Phàm ở loại chuyện này rất rõ ràng, không cần suy nghĩ, cũng không ỡm ờ đáp luôn, còn bổ xung thêm: “Anh

và cô ấy là thanh mai trúc mã, yêu nhau từ thời học cao trung, chỉ thiếu linh giầy chứng nhận nữa thôi.”

“Ồ, anh thật thà thật đấy.”

“Chuyện này thì liên quan gì tới thật thà hay không?”

“Đương nhiên là liên quan rồi, không giống nhiều nam nhân, thấy mỹ nữ là chỉ muốn đóng dấu độc thân lên mặt.”

“Con người anh rất đường hoàng, em yên tâm. À lớp trưởng, sao lại quan tâm tới bạn gái anh thế?” Giản Phàm nói mà chẳng hề đỏ mặt.

“Tôi hỏi thì sao nào, thật tiếc, nam nhân tốt có người nhanh chân đi trước.”

Tiếng thở dài này làm Giản Phàm nhộn nhạo, nghe khẩu khí này, em gái đúng là có chút ý tứ với mình, sớm biết vậy thì nói chưa có bạn gái, thêm luôn một câu, vẫn là xử nam!

Chương 005: Đêm khuya trong trường.

Giản Phàm đang nghĩ bậy bạ, không ngờ Dương Hồng Hạnh đứng lại, quay sang, có vài phần rụt rè, lại như xấu hổ không dám mở miệng: “Anh Giản Phàm, em có một thỉnh cầu nho nhỏ, không biết anh có thể thỏa mãn không?”

Đứng trong chỗ tối không nhìn thấy vẻ mặt của nhau, nghe một câu thỏ thẻ như vậy, Giản Phàm giật mình, tức tốc nhìn quanh, không thấy bóng dáng ai hết, nín thở hỏi: “Cái gì?”

Có phải là ôm một cái, hay là hôn một cái? Chẳng lẽ là ... đã chiến, trời ơi, em dám nhưng anh lại không dám đâu, anh có bạn gái rồi mà, không thể phản bội cô ấy, đừng biến anh thành cầm thú.

Hai người bất tri bất giác đi rất gần nhau rồi, lúc này đêm khuya tĩnh mịch, bốn phía không người, giác quan nhạy bén gấp mấy lần, mũi thoáng thấy mùi thơm thân thể ..

“Ngày mai, ngày mai là sinh nhật em, em muốn mời anh, ngoài đám chị em, trong số nam sinh, em chỉ mời anh ... Anh, anh không từ chối chứ?”

“À ...” Giản Phàm không biết là mình vừa thở phào hay thất vọng nữa, dù sao cũng không phải làm cầm thú rồi: “Lớp trưởng, không hay đâu, đám nữ sinh bọn em thấy anh như thấy phần tử tội phạm, bọn em chơi cho thoải mái, đừng để anh làm thiếu tự nhiên.”

“Đừng mà ... Em khó khăn lắm mới dám lấy dũng khí nói với anh, sao anh lại như thế, em lần đầu mời nam sinh tham gia sinh nhật đấy.” Giọng Dương Hồng Hạnh mang theo muôn phần thất vọng: “Anh không hiểu con gái, tám chị em trong KTX nữ đều thích anh, anh hài hước, hóm hỉnh, đối xử với ai cũng nhiệt tình. Anh xem đám con trai khác trong lớp, trông chả ra sao, suốt ngày theo sau lưng nữ sinh lấy lòng.”

Giản Phàm nghe mà nhũn người, biết người ta dùng mỹ nhân kế với mình chẳng có ý tốt gì cả, vậy mà mức độ cảnh giác ngày càng thấp, làm nam nhân nó khốn khổ thế, biết nữ nhân chưa

chắc đã thật lòng mà không tìm được lừa dối bản thân, miễn cưỡng lấy cớ: “Nhưng mà anh không xin phép được đâu, huấn luyện viên của chúng ta mặt sắt vô tình, nói ngon nói ngọt thế nào cũng vô ích.”

“Anh Giản Phàm, tưởng có cao, em cũng nhảy ra được, chẳng lẽ anh không nhảy qua? Vả lại không chiếm dụng thời gian huấn luyện, 12 giờ 30 trưa, ăn một bữa cơm thôi, em phái xe đợi bên ngoài, 2 giờ về, đảm bảo không ai biết ... Anh đồng ý nhé, em đảm bảo với các chị em rồi, thế nào cũng mời được anh ... Anh Giản Phàm, đồng ý đi mà.”

Rồi, mỹ nhân đưa tay ra kéo tay Giản Phàm, thế là chút lý trí còn lại cũng mất luôn, đầu chưa kịp nghĩ, tai đã nghe thấy miệng trả lời: “Được, anh liều mạng bồi mỹ nữ ... Nhưng mà đừng để huấn luyện viên phát hiện.”

“Tuyệt quá ... Em biết là anh sẽ đồng ý mà.” Dương Hồng Hạnh vui sướng vỗ tay.

Thế là quan hệ hai người càng kéo gần thêm vài phần, nói chuyện Từ Hiện thực tới nghề nghiệp, từ nghề nghiệp tới tương lai, không biết nói chuyện bao lâu, Dương Hồng Hạnh bị Giản Phàm chọc cười bao lần, tới khi còi báo tới giờ tắt đèn vang lên, Giản Phàm mới đưa mỹ nhân tới dưới KTX nữ.

Dương Hồng Hạnh còn quyến luyến hơn Giản Phàm, không biết từ lúc nào đã nắm tay y, quay đầu nhìn đầy ôn nhu: “Giản Phàm, trưa mai em đợi anh ở góc đông bắc trường, không gặp không về.”

“Không gặp không về.”

“Bái bai, em đợi anh.”

Dương Hồng Hạnh vẫy vẫy tay, giọng muôn phần lưu luyến, vừa đi về KTX vừa quay đầu nhìn ...

Giản Phàm cũng mừng rỡ nhảy tưng tưng về KTX, dọc đường còn ngêu ngao hát.

- Gió thổi dương liễu cây đầy hoa

Chim khách trên đầu ríu rít ca

Anh làm cảnh sát vận Đào Hoa

Chị em tám cô đều thích cả ... ha ha ha ...

Không đúng, không thể cả tám đều thích được, Giản Phàm hát tới đó dừng lại, em gái béo kia mình không tiêu hóa nổi ... Đúng rồi, sau này giới thiệu cho Phí Sĩ Thanh ... Ha ha ha.

Nghĩ tới chỗ đặc ý, Giản Phàm bị chính mình chọc cười phá lên.

Trong phòng 202 KTX nữ, mấy đôi mắt ẩn trong bóng tối nhìn theo Giản Phàm vừa hát bậy bạ vừa đi, tới khi Dương Hồng Hạnh vừa vào phòng liền xúm cả tới mồm năm miệng mười hỏi han.

“Lớp trưởng thế nào rồi?”

“Y có đồng ý không?”

“Còn phải nói à, đại tỷ đã ra tay, hi sinh nữ sắc, dù ai cũng không chịu nổi.”

“Vậy chẳng phải bị tên đó đụng chạm một phen rồi à?”

Mấy cô nữ sinh trêu ghẹo, Dương Hồng Hạnh theo âm thanh và tóm người cầu véo, có điều đợi ngồi xuống rồi, giọng khinh bỉ Còn phải hoài nghi sao? Chị đây háy mắt một cái là y lật đật chạy theo như chó con rồi ... Cho các cô biết, mai theo kế hoạch hành động, ai để lộ, tôi xử người đó. Lần này chúng ta phải cho y một bài học, từ lúc vào trường, tên đó khiến chúng ta bẽ mặt bao lần rồi.”

“Đúng, không thể tha cho y, phải khiến y tổn tới già luôn.” Đến giờ tắt đèn rồi, trong phòng tối om, không rõ ai vào ai, nhưng giọng điệu rõ ràng có thù như biển với Giản Phàm.

“Đúng thế, tức chết đi thôi, y dám nói thấy em là muốn tự vệ. Thật ác độc.” Giọng nói này chắc chắn là của Ngưu Mạnh Mạnh.

Những tiếng cười khúc khích vang khắp phòng, nữ sinh trong trường ít, ai cũng quen được người khác nâng niu, ngay cả huấn luyện viên cũng khách khí, chỉ duy nhất tên Giản Phàm đó buông lời ác độc, lưu manh liên miên bất tuyệt, gần như toàn bộ nữ sinh đều bị y trêu ghẹo tới mức muốn độn thổ, cuối cùng nước cũng tràn ly, quyết định liên hiệp lại cho y một bài học.

“Vũ Vân, đặt bàn chưa?”

“Rồi, Dật Hương Viên, bàn mười người.”

“Thục Viên, xe không vấn đề gì chứ?”

“Đã xong, hai cái, bọn em đi trước, chuẩn bị cho chị một chiếc.”

“Ngày mai theo kế hoạch mà làm, Vũ Vân, Tú Uyển, hai cô lái xe, số còn lại theo tôi xem trò hay.”

“Vâng, đại tỳ.”

Các nữ sinh cười rũ rượi đùa nghịch, xem ra kế hoạch đã được ủ mưu từ lâu, nhốn nháo một phen mới chia nhau ra về phòng nghỉ ngơi.

Trong bóng tối, bốn cô gái phòng 202 chẳng sao ngủ nổi, lăn qua lật lại, Ngũ Mạnh Mạnh ngủ ở giường trên nghe thấy tiếng trở mình, hạ giọng hỏi: “Đại tỳ, chị không ngủ được à?”

“Không phải, sao thế Mạnh Mạnh?”

“Không có gì, chúng ta ở cùng nhau thật thích, trước kia em ở nhà suốt, chỉ chơi một mình, ngày ngày vào mạng, ngủ, ngày cả mua sắm cũng online, nếu có nhiều chị thế này thì tốt rồi.”

“Hi hi, giờ không phải gọi là chị rồi sao? Được, chị nhận đứa em gái này.” Dương Hồng Hạnh trong đám nữ sinh không phải là nhiều tuổi nhất, nhưng cô cá tính mạnh mẽ, vô hình trung trở thành lãnh tụ, đặc biệt là loại trạch nữ không có chủ ý như Ngũ Mạnh Mạnh càng coi như chị ruột.

Ngừng một lúc, Ngũ Mạnh Mạnh lại hỏi khẽ: “Đại tỳ, chị đã từng yêu chưa?”

“Em hỏi chuyện này làm gì?”

“Em hỏi thôi mà, cảm giác ở cùng nam nhân ra sao nhỉ?”

“Làm sao chị biết, chị chưa bao giờ yêu.”

Câu này của Dương Hồng Hạnh vừa phát ra, hai cô gái còn lại đều cười ra tiếng, té ra đều chưa ngủ.

Lương Vũ Vân là cười vui nhất, cô gái này bị Giản Phàm đặt biệt danh Thổ Phỉ, Phỉ Nữ, tính cách táo tợn: “Lớp trưởng, không phải chị là xử nữ đấy chứ?”

Dương Hồng Hạnh vênh mặt thách thức: “Phải thì sao nào?”

“Chị mà là xử nữ thì em là nữ tu rồi.”

Tần Thục Vân xì một tiếng rõ to: “Nếu Vũ Vân cô mà là nữ tu thì tôi là thánh nữ.”

“Này, này coi thường quyền uy lớp trưởng đấy à, cẩn thận mai phái hai cô đi tiếp rượu Giản Phàm.” Dương Hồng Hạnh

cười mắg.

“Được thôi, tôi sẵn lòng, uống say rồi cùng Giản Phàm tình một đêm cho các cô hâm mộ chết, ở chỗ này thật buồn, kiếm tiền soái ca mua vui qua ngày cũng được.” Lương Vũ Vân là cô gái lưu manh nhất, trong máy vi tính lưu trữ mấy chục bộ phim sex, thường xuyên đóng cửa lại cùng các nữ sinh khác xem, người khác xem tới đỏ mặt, bản thân thì cười suốt.

Tần Thục Vân bĩu môi xem thường: “Cô đừng vui mừng quá sớm, y có nổi không, cái mặt trắng đó e lên giường chẳng làm nên trò gì, hay là để tôi chọn cho cô vài mảnh nam trong đội, đảm bảo thỏa mãn.”

“Được, tôi nhận hết.”

Hai cô gái vừa cười còn thò tay đánh nhau, làm hai cái giường cứ kêu ken két.

Chương 006: Oanh oanh yến yến.

“Hai đứa lưu manh im mồm, đừng làm hư Manh Manh. Manh Manh, em đừng nghe chúng nói linh tinh.” Dương Hồng Hạnh quát, hai cô gái kia không nói nữa, song vẫn cười suốt.

“Kỳ thực em thấy chị và Giản Phàm rất xứng đôi, một điển trai một xinh đẹp, một đôi kim đồng ngọc nữ.” Không ngờ Ngư Manh Manh đường hoàng nói.

“Manh Manh, em gái, em nhầm rồi, đại tỷ thì ngọc ở chỗ nào, có mà đục ở trong từ đục vọng ấy.” Lương Vũ Vân tiếp lời khiến mấy cô gái phì cười.

“Không thềm nói với các cô nữa, tôi đi ngủ đây.”

Dương Hồng Hạnh dường như có tâm sự, không như mọi khi tán gẫu tới tận khuya, trong phòng chẳng mấy chốc khôi phục lại sự yên tĩnh, người khác dần dần thở đều đặn, nhưng cô thì chẳng sao ngủ được. Buồn chán quá mới bày ra trò này, chẳng qua là để trêu ghẹo tiểu soái ca, chỉ là tối nay một phen trêu ghẹo mới biết tiểu soái ca rất chân tình, không hề giả tạo, tính cách thoáng đạt, hóm hỉnh tự nhiên. Chẳng biết từ lúc nào hai người nắm tay nhau đi mấy vòng ... có chút, giả thành thật rồi.

Có người bạn trai như vậy cũng không tệ, nhưng người ta có bạn gái rồi, hơn nữa tập huấn cũng sắp kết thúc, trần trọc mãi ...

Ngày hôm sau Giản Phàm vô tình phát hiện ra, rất nhiều làn thu ba như đạn tập bắn không ngừng bắn về phía mình. Trong đó có cả Dương Hồng Hạnh rất có khí chất, Lương Vũ Vân chín như mật đào, Tần Thục Vân cười có má lúm đồng tiền thực nữ duyên dáng, thậm chí cả Ngư Manh Manh nụ cười cũng thi thoảng cười với y, hoàn toàn không giống vẻ hằn học thường ngày.

Có câu tường bao cao tới mấy cũng không ngăn được trái tim xao động, khi mọi người kéo nhau đi về phía nhà ăn, Giản Phàm lén ra sau KTX nam, phi thanh lên tường, nhảy ra ngoài.

Vừa mới đáp xuống đất liền trở mặt, bên đường không xa, Dương Hồng Hạnh đi trước một bước không biết là đã thay

quần áo lúc nào, giày boots đen, quần ống bó xanh bộ đội, áo thể thao màu đỏ, đang ra sức vẫy tay, giống ngọn lửa đang lay động.

Ngọn lửa đó như có sức hút mãnh liệt, Giản Phàm chạy vù tới.

Mở cửa, lên xe, khởi động máy, hai người như đôi tình nhân vụng trộm, chạy đi như chớp.

“Xe của em sao?” Giản Phàm không khởi hâm mộ.

“Mượn đấy, của bạn em.” Dương Hồng Hạnh hứng trí rất cao, vui vẻ đáp.

“Thật xinh đẹp!” Giản Phàm chép miệng.

Dương Hồng Hạnh nghe câu này quay lại liếc một cái: “Đương nhiên, xe kiểu nữ đều đẹp.”

“Anh không hứng thú với xe.”

“Không nhìn ra nhé, anh cũng biết nịnh con gái à? Em cho rằng anh chỉ biết mỉa mai người ta.”

“Anh đâu có nịnh, anh chỉ nói thật.”

“Thế sao, vậy có đẹp hơn bạn gái của anh không?”

“Đương nhiên là xinh đẹp.” Giản Phàm thành tâm tán thưởng, Hương Hương là cô bé xinh xắn đáng yêu như búp bê, lại tựa cô gái nhà bên xinh đẹp nhưng thiếu sự quyến rũ của nữ nhân, còn Dương Hồng Hạnh thì khác hẳn, là loại mỹ nữ càng nhìn càng có vận vị, gợi cảm, đậm vị nữ nhân, lúc mặc trang phục huấn luyện không nhìn ra, khi thay đồ nữ, thực sự mang lại cảm giác chấn động nho nhỏ.

“Nam nhân các anh đều có phẩm chất đứng núi này trông núi nọ thế à?”

“Đó phải là phẩm chất ưu tú chứ, nếu không có loại phẩm chất đó, rất nhiều mỹ nữ chẳng thể thu hút ánh mắt người khác, chẳng phải là áo gấm đi đêm à?”

Dương Hồng Hạnh nhìn qua gương chiếu hậu, thấy sắc mặt Giản Phàm rất nghiêm chỉnh, không giống kiểu ngả ngớn tán tỉnh, mỉm cười: “Có phải anh đang định chứng minh, nam nhân nên phong lưu?”

“Không, anh chẳng chứng minh gì cả, em đừng nghĩ xa thế, anh chỉ nói em thực sự xinh đẹp, đáng tán thưởng! ... Cho dù

bạn gái của anh ở đây, anh cũng nói thế.” Giản Phàm thành thật nói.

“Vậy thì hôm nay em được nghe lời chúc mừng tốt nhất rồi.” Dương Hồng Hạnh cười to, đập ga phóng về phía thành phố.

Đề tài không vượt giới hạn, nhưng mơ mơ hồ hồ đều sát vạch, không khí ái muội đó khiến đường đi càng ngẫn, chẳng mấy chốc tới nhà hàng Dật Hương Viên nằm giữa đường Mai Hưng, một nhà hàng tầm trung kiểu lộ thiên, trời hôm nay có chút âm u, Giản Phàm đang định nói sợ sắp có tuyết rơi thì trong cửa đã có một mỹ nữ chạy ra. Một chiếc áo da ngắn, chân đi giày cao gót, áo len ôm sát thân thể gợi cảm, chính là Lương Vũ Vân đã trút bỏ cảnh phục.

Vừa xuống xe, Dương Hồng Hạnh và Lương Vũ Vân như thương lượng trước, mỗi người khoác một tay Giản Phàm đưa lên tầng hai.

Bên trái nhiệt tình như lửa, bên phải nhu tình như nước, hai cô gái xinh đẹp nhất trong trường khoác tay hai bên, dọc đường khiến mấy bàn khách phải ngược mắt nhìn, Giản Phàm có chút tự mãn, dải ngọc này chưa từng có, hình như chỉ ác thiếu gia, nhị thế tử mới có điểm ngọc bặc này.

“Giản Phàm, mau ngồi đi.”

“Thục Vân, nhường chỗ cho đại tỷ nào.”

“Manh Manh, sao không mau rót nước cho anh Giản Phàm?”

Oanh oanh yến yến đầy cả bàn, tám cô gái đã tới sáu, rất bắt mắt, người rót trà nước, người chia giấy ăn, chia đĩa, nối nhau cười nói, ra ra ríu rít không ngừng, làm Giản Phàm tiếp ứng không xuể.

Cơm lên rượu tới, ê hề một bàn, có điều Giản thần bếp lúc này đã chẳng rảnh mà để ý tới món ăn có ngon hay không, hai mỹ nữ vẫn ở hai bên, mùi thơm từ thân thể, thi thoảng đụng chạm thân thể thiếu nữ, cảm giác êm ái làm Giản Phàm quên mất mình ở đâu rồi. Từ nhỏ quen ở phục vụ người khác ở quán ăn, sao chịu nổi ỏ ôn nhu này, rượu chưa nếm mà lòng đã say.

“Giản Phàm, hôm nay uống rượu trắng nhé.”

“Được.”

“Hôm nay sinh nhật đại tử, phải uống nhiệt tình, anh không được kiếm cố từ chối đâu nhé.”

“Được.”

“Manh Manh, em nhỏ nhất, rót rượu đi.”

Giản Phàm vừa nhìn chai rượu mà thẫn thắt kinh, mấy cô gái này gọi rượu Phần rất nặng, loại 53 độ, chén thì to hơn bình thường gấp đôi, khí thế cực kỳ. Ngưu Manh Manh bình thường vụng về lóng ngóng, vậy mà mở rượu nhoay nhoáy, mở hai chai, róc rách rót đầy chén rượu xếp thành hàng dài.

Vãi thật! Không phải là một đám bợm rượu chứ? Thế thì gặp đồng đạo rồi.

Mấy cô gái thấy Giản Phàm đồng ý hết sức sảng khoái, đều mừng thầm, bước đầu vậy là thành công rồi, Giản Phàm nhất định bị hai mỹ nữ hai bên làm quên hết trời đất.

Đúng là hơi chút thật, Giản Phàm đang nghĩ, nếu ngày ngày mà sống cuộc đời thần tiên này thì cảnh sát là cái chó gì, không làm cũng được. Lòng sướng mê tơi.

Rượu vào tay. Lương Vũ Vân đứng dậy, rất hào sảng kêu gọi: “Nào nào, tất cả nâng chén, trước tiên chúc đại tử ước sao được vậy, từng bước bay cao.”

“Em chúc đại tử năm nào cũng như hôm nay, mãi mãi không già.”

“Chúc đại tử kiếm được chồng như ý, sinh em bé thật bụ bẫm.”

“Hi hi, tới lượt em, chúc đại tử chồng thành đạt, tình nhân tiêu sái, tên chị thật hay, Hồng Hạnh, hồng hạnh xuất tường mà, phải có cả chồng lẫn nhân tình mới xứng với tên chứ.”

Cả đám con gái cười rũ rượi, lập tức thành tâm điểm của nhà hàng.

“Còn em, chúc đại tử được soái ca xếp hàng theo đuổi, muốn mỹ nam chọn không hết, tiền trong túi tiêu không hết! ... Ha ha ha ...”

Mấy lời chúc làm Giản Phàm nghe suýt nghẹn nước bọt, xem ra đám nữ sinh tụ tập lại thì cũng lưu manh không kém nam sinh, có điều thông qua những lời chúc này nghe ra uy tín của Dương Hồng Hạnh rất cao.

Dương Hồng Hạnh quay sang, hai mắt như quả hạnh thơm mát ngon lành, chớp mắt hỏi: “Giản Phàm, anh chúc em cái gì đây?”

Giọng ôn nhu, ý tứ ái muội, Giản Phàm nghe mà máu bốc lên đầu.

“Đúng đây, Giản Phàm, sao anh chưa chúc?” Các cô gái vào hùa, Lương Vũ Vân còn đẩy một cái, khiến Giản Phàm thiếu chút nữa ngã vào lòng Dương Hồng Hạnh, khiến cả đám cười nghiêng ngả.

Giản Phàm trấn định lại, nói: “Chúc cho những lời chúc vừa rồi của mọi người đều thành hiện thực.”

Không khí lên ngay, một hồi vỗ tay, sau đó là tiếng cạ vang lên, ai nấy cầm chén lớn uống một hơi hết sạch, kiểu uống đó làm Giản Phàm giật mình, rượu Phần cay xé họng, độ ngấm cao, vậy mà đám nữ sinh này uống chẳng cố kỵ gì, còn quệt mồm thích thú ... Chẳng lẽ hôm nay định xa luân chiến hạ gục mình, Giản Phàm lờ mờ đoán ra được mưu đồ của bọn họ.

Trời, mấy em gái này có nhãn quang thật đấy, tìm thấy luôn sở trường duy nhất của mình, Giản Phàm cười thầm, hôm nay người bêu xấu chưa chắc là mình.

Chương 007: Tuy biết vẫn phiêu phiêu.

Hễ chỗ nào đông người là loạn, loạn rồi khó nếm ra mùi vị thức ăn nữa, đám nữ sinh cứ liên tục mời rượu Giản Phàm, lại còn hòa nhau giục Dương Hồng Hạnh mời rượu Giản Phàm, lúc này Giản Phàm biết ý đồ của đám nữ sinh rồi, thả lỏng tận hưởng, chỉ là phải thừa nhận, Dương Hồng Hạnh khiến người ta phiêu diêu không thôi, hai mắt mê ly, tựa như đóa hoa e ấp chớm nở, cái khí thế thường ngày không còn, thay vào đó là thẹn thùng vô hạn, đặc biệt là tư thế mời rượu, như mời tình lang.

Rượu này không thể chối từ, thần hồn có chút điên đảo, Giản Phàm hồ đồ uống liền ba chén.

Ba chén này còn chưa tiêu hóa, Lương Vũ Vân đã rót ba chén nữa: “Giản Phàm, anh luôn gọi em là phỉ nữ, nữ phỉ, em không giận, biết vì sao không?”

“Không biết.” Giản Phàm lắc đầu.

Lương Vũ Vân hai má hồng hồng, giận dữ nói: “Đồ ngốc, em thích anh chứ sao? Giả vờ hồ đồ, phạt anh uống ba chén, không bắt anh uống một mình, em uống cùng anh!”

“Phạt phạt phạt, uống uống uống.” Cả đám đồng thanh hô.

Rồi, Giản Phàm lại thêm ba chén.

Hết Dương Hồng Hạnh ôn nhu lại tới Lương Vũ Vân nhiệt tình, sau đó là Ngưu Mạnh Mạnh giở giọng em út đòi uống cùng, không uống không được, tiếp đó Tần Thục Vân, chẳng biết là lý do gì ... Uống nữa ... Giản Phàm bình thường mồm miệng ác độc chẳng nhường nhịn ai, hôm nay biểu hiện làm mọi người bất ngờ, ai mời cũng uống, uống tới các cô gái và phục vụ kinh hãi, sợ y xảy ra chuyện.

Uống hết một vòng, thức ăn chưa đụng đã là bao, ba chai rượu chỉ còn non nửa, trừ Lương Vũ Vân và Dương Hồng Hạnh, các cô gái khác không uống được nữa, uống trà hoặc nước ngọt, làm Giản Phàm yên tâm một chút.

Nhưng phỉ nữ Lương Vũ Vân không buông tha, má đỏ bừng bừng cầm nửa chai còn lại chia đôi vào hai cốc lớn, nãy giờ bầu ngực cứ dán sát vào cánh làm tim Giản Phàm đập giã tốc, y chẳng sợ, sợ là cô gái này uống không nổi, vội ngăn cản: “Thôi thôi, em gái ơi, à không, chị gái, chúng ta đừng uống nữa được không? Chiều còn đi học.”

“Em không sợ, anh sợ gì?” Lương Vũ Vân mắt sáng đập dờn, trán lấm tấm mồ hôi, một tay kéo tay Giản Phàm, một tay nâng ly, giọng vài phần khiêu khích: “Giản Phàm, tình cảm sâu, một hơi cạn, tình cảm cạn, chỉ nhấp môi, anh nói tình cảm chúng ta sâu hay cạn?”

“Sâu, rất sâu ...” Đám con gái hô hào rồi cười lăn ra bàn, rõ ràng nghĩ tới chuyện không trong sáng.

Giản Phàm định từ chối, Tần Thục Vân đã chạy tới, vắt chéo tay hai người, hô: “Rượu giao bôi, Giản Phàm, uống say rồi có thể ôm cô ấy ngủ.”

Tất cả đều nghe thấy câu này, dẫm chân vỗ bàn làm nhịp hô: “Rượu giao bôi, rượu giao bôi.”

Giản Phàm còn tỉnh táo mà đám con gái thì đã điên hết cỡ rồi, Tần Thục Vân thấy hai người còn chưa chịu uống, đẩy đẩy ly ép cả hai uống cạn, rồi thỉnh linh giở trò, ôm vai hai người kéo một cái, khiến Lương Vũ Vân ngã vào lòng y, lần này ôm mỹ nhân chẳng có chút ôn nhu nào, Giản Phàm lúng túng không biết nên đẩy ra không.

Bình thường ngô nghê là thế, lúc này Ngưu Mạnh Mạnh cũng học cái xấu rồi, hô: “Say rồi, say rồi, bé đi thôi.”

Không còn ra gì nữa, một đám thanh niên vui đùa, mới đầu khách ngồi bàn khác còn thấy thú vị, giờ âm ỉ khiến người ta lắc đầu thanh toán tiền bỏ đi, đại sảnh tầng hai chỉ còn tám cô gái một chàng trai. Rượu cứ tới không ngừng, Giản Phàm mặt đã đỏ rực, Dương Hồng Hạnh đánh mắt, Lương Vũ Vân lấy có đã quá chén, ôm cổ hòng rời đi, Ngưu Mạnh Mạnh và Thục Vân chạy đi đỡ, mai một lúc sau không thấy về, Dương Hồng Hạnh không yên tâm nói: “Đi đi, xem Vũ Vân sao rồi?”

Một câu nói khiến số nữ sinh còn lại chạy hết, ba chạy vào nhà vệ sinh, xuống lầu, chớp mắt qua hành lang, chui vào bếp,

thoát ra cửa sau, sớm có xe đợi sẵn, cả đám nữ quái chạy sạch.

Lần này giết địch một vạn, tổn thất tám nghìn, Dương Hồng Hạnh thấy đầu óc vánh vất, Lương Vũ Vân lên được xe là ngủ bất tỉnh nhân sự rồi, hai người họ uống thật, số còn lại không hề gì, đang bàn tán, chúc rượu cả một tiếng, dù là lợn nghìn cân cũng phải gục, bàn tính đợi xem trò cười.

Lại nhìn Lương Vũ Vân tự hi sinh thân mình hạ địch đang lảm bảm gì đó, Tần Thục Vân đóng giả giọng điệu Giản Phàm vượt má, khiến tiếng cười vang vọng khoang xe.

Tầng hai Dật Hương Viên trống không, chỉ còn lại một mình Giản Phàm và đám phục vụ, y vẫn thông thả rót rượu ăn cơm, làm mấy phục vụ viên trợn mắt há mồm, bị người ta chúc thì uống sáng khoái, tự mình uống thì tiêu sái, uống hết chai rượu, lấy chai còn sót của đám nữ sinh, tu mồm ngậm.

“Ha ha ha, thì ra là uống nước lọc, chẳng trách.” Giản Phàm bật cười, vốn y chẳng bận tâm, coi đây là một trò chơi, nghi vấn được cởi bỏ, vài phần buồn cười.

Thế nhưng ăn một lúc mà không thấy ai về liền không cười nổi nữa.

Hồng rồi! Giản Phàm vỗ đầu bồm bộp ... Đề phòng như vậy mà vẫn trúng kế, đây là liên hoàn kế, dùng mỹ nhân kế chuốc say mình, không chuốc được thì xẻo một một bữa, về muộn giờ, lại bị tóm tại trận ... Trò ác của ai đây, còn ác hơn mình, may mà tử lượng của mình còn được, nếu không đám nương tử quân tha hồ đắc ý.

Bỏ đĩa xuống, trầm ngâm hồi lâu, mắt lén nhìn quanh, chỉ thấy ba phục vụ viên nhìn mình như phòng trộm, càng khẳng định đám oanh yến kia sớm đã bay không còn lại sợi lông nào rồi. Nghĩ một lúc lại tiếp tục ăn như không có gì, ăn no rồi vỗ bụng: “Phục vụ, tính tiền ... Quẹt thẻ được không?”

“Được ạ.” Phục vụ thở phào như trút được gánh nặng.

Theo phục vụ tính tiền, lần này bị xẻo một phát quá đau, tận 1080 đồng, Giản Phàm đã đi rồi, lại quay người, gọi phục vụ tới nói: “Phiền các anh một việc, tôi là hình cảnh thuộc chi đội điều tra hình sự thành phố, mời giám đốc của các anh tới đây, tôi có chuyện muốn hỏi.”

“Xin anh đợi chút.” Phục vụ nhìn cảnh phục của Giản Phàm, không khỏi khẩn trương chạy đi gọi giám đốc.

Giản Phàm nhìn lại mấy chai rượu trống ở bàn mình vừa ăn, khẽ mỉm cười, các em gái, chuyện chưa xong đâu.

Rượu Phần chôn trong hầm không phải thứ dùng để đùa, nữ Lương Vũ Vân uống nhiều nhất, về tới trường huấn luyện thì say bất tỉnh nhân sự, được khiêng về phòng ngủ, nằm trên giường nôn một hồi, nôn xong lại ngủ, gọi không sao tỉnh được. Cho dù Dương Hồng Hạnh cũng thấy như có lửa đốt cổ họng, tưởng là uống vài ly không sao, không ngờ khó chịu tới mức này.

Vậy Giản Phàm thì sao? Rượu này ngấm mạnh như vậy, e là đã say khướt, dù may mắn trong túi đủ tiền thanh toán, có thể về được không cũng khó. Đám nữ sinh cho rằng, Giản Phàm về thế nào cũng thảm.

Chiều 2 giờ 30 vào lớp, mấy cô gái tắm rửa rồi xin phép cho Lương Vũ Vân, thời gian đã tới, Ngưu Mạnh Mạnh không đành lòng, trên đường đi học khẽ kéo tay Dương Hồng Hạnh: “Chị, nghĩ lại thì Giản Phàm cũng không tệ, chẳng qua không quen mắt đám nữ sinh chúng ta ý là con gái mà ngang ngược, nói vài câu khó nghe thôi, tốt hơn là mấy đồng đội né tránh không thèm tiếp xúc đúng không? Chúng ta chuốc say anh ấy, ném lại nhà hàng, có hơi quá không?”

“Không sao đâu.” Dương Hồng Hạnh thoải mái đáp: “Nếu là nam nhân thì có thể tự vệ, hơn nữa không chấp chuyện này, nếu không phải nam nhân, trở mặt thành thù chẳng phải càng tốt à?”

“Vậy anh ấy có phải nam nhân không?” Ngưu Mạnh Mạnh đột nhiên hỏi.

“Không phải đơn giản à.” Tần Thục Vân nhìn bề ngoài thì ôn nhu thục nữ, có khí chất vợ hiền dâu thảo, thực chất là, độ lưu manh chỉ thua nữ phỉ chút xíu, tới gần thì thầm: “Tối tới KTX nam vén chăn lên là hiểu.”

Ngưu Mạnh Mạnh mặt đỏ lựng, hét lên đuổi đánh Tần Thục Vân.

Dương Hồng Hạnh cũng cười, mỗi lần nhìn thấy cô bé ngây ngô Ngưu Mạnh Mạnh là lại buồn cười, không biết tính cách này,

làm cảnh sát thế nào? Nghĩ lại thì thấy có chút lo, nghĩ kỹ lại những chuyện đã xảy ra từ khi vào trường tới giờ, Giản Phàm quả thực mồm miệng rất đáng ghét, nhưng trừ trừ vài câu ra, chuyện gì cũng luôn nhường nhịn bọn họ, chưa bao giờ vì bọn họ phản kích mà tức giận, nhất là qua buổi tối nói chuyện đó, hiểu con người Giản Phàm thêm vài phần, hình như hơi quá đáng rồi.

Sẽ không làm anh ấy giận chứ?

Dương Hồng Hạnh có chút hối hận.

Chương 008: Truyền giấy trong lớp.

Dương Hồng Hạnh nghĩ vẫn nghi vợ đi tới khu phòng học, khu nhà năm tầng này mới xây xong chưa lâu, có thể chứa được hơn nghìn người. Tầng một dạy khí giới, giáo viên đang hướng dẫn cách tháo lắp súng, tầng hai là lớp phụ đạo tâm lý, không biết là tới từ bộ phận nào, toàn là mũ đen không có ký hiệu gì, giống cảnh sát truy bắt ma túy.

Lớp đặc biệt học ở tầng ba, vừa đi được nửa cầu thang thì bắt gặp Ngưu Manh Manh, Tần Thục Vân chạy như gặp phải ma, thấy Dương Hồng Hạnh, kéo tay nói: “Chị ... Chị ... Giản Phàm, Giản Phàm ở trong lớp.”

“Cái gì, không nhìn nhầm chứ?” Dương Hồng Hạnh hoảng sợ.

“Sao nhầm được? Anh ấy không sao cả, làm sao giờ?” Tần Thục Vân khẩn trương mất cả chủ ý.

“Không say? Cũng không giận sao?”

“Không, còn đang ở đó tán gẫu với Thành Cương, sắc mặt bình thường.”

“Đi ...”

Dương Hồng Hạnh thấy tim đập nhanh mấy lần, cẩn thận tới gần cửa lớp ghé đầu nhìn, trong lớp đã gần đủ người, mấy nữ sinh đến trước đang ra sức đánh mắt chỉ trỏ, ngồi gần tường chẳng phải là Giản Phàm sao? Nhìn từ mặt bên, gương mặt y rất có đường nét, nhất là phần xương hàm sắc như đao, bớt đi vài phần thư sinh trông thêm nam tính. Dương Hồng Hạnh chợt nhận ra, Giản Phàm vốn rất đẹp trai, nhưng mặt bên mới thực sự là sát thủ nữ sinh, do thường xuyên tập ngoài trời, da không phải quá nhẵn nhụi, dưới hàm loáng lờ mờ nhô ra vài sợi râu tạo cảm giác phong trần ...

Không không! Dương Hồng Hạnh định thần, nghĩ cái gì thế, lắc đầu nhìn lại, đúng là Giản Phàm, vẫn đang như bình thường trò chuyện với Thành Cương, Dương Quốc Giang, thần thái ngồi ngồi, chẳng mấy may giống vừa uống rượu.

Dương Hồng Hạnh vào phòng, cố ý lớn tiếng nói cười với hai cô gái, Giản Phàm cũng chẳng quay đầu nhìn mình, ngồi ở hàng đầu, suy nghĩ chốc lát rồi thì thầm với mấy nữ sinh, đi xuống góc lớp gõ bàn, làm vẻ nghiêm túc: “Thành Cương, Dương Quốc Giang, còn cả cậu kia ... Lên bàn trên, tôi có chuyện muốn nói chuyện với Giản Phàm.”

“Làm gì? Ngồi bên trên không ngủ được.” Thành Cương cau kính, điển hình của loại ít động não không theo kịp tư tưởng chính trị.

“Lớp trưởng, cô không thể cái gì cũng quản chứ?” Dương Quốc Giang cũng không vui, ai mà muốn đi lên bàn trên để giáo viên phun nước bọt vào mặt.

“Chúng tôi đang cùng anh Giản Phàm bàn bạc dở chuyến đi tới huyện Ô Long, lúc khác đi.” Cửu Cương thuận miệng nói, trẻ con trong thành phố thích chuyện nông thôn, Giản Phàm lại khéo miệng, kể chuyện rất hay, ra sông bắt cá, lên núi bẫy thỏ, kể như truyện phiêu lưu mạo hiểm.

Mấy người bạn họ cùng phòng, Giản Phàm là lão đại, đều có chút bị y ảnh hưởng, không quá vừa mắt đám con gái kênh kiệu không coi ai ra gì này.

“Thế sao?” Dương Hồng Hạnh tựa cười tựa không nói: “Phía trước có mấy mỹ nữ muốn cùng các cậu tâm sự lý tưởng cuộc đời ... Hoặc là cái khác, các cậu không muốn à?”

Hả? Ba tên cùng nhô đầu lên, quả nhiên mấy nữ sinh đang cười ám muội, Tần Thục Vân còn ngoắc đầu ngón tay.

Roẹt! Cả ba biến mất như có phép thần thông.

Giản Phàm cứng họng, đến gọi cũng không kịp, thậm chí bọn vô dụng, thấy sắc quên bạn, Dương Hồng Hạnh đắc ý ngồi xuống bên cạnh Giản Phàm.

Còn chưa kịp nói gì thì chuông vang lên, giáo viên môn văn hoa vô cùng nghiêm khắc đúng giờ đi vào lớp.

Giản Phàm bình thường nghe giảng chắc chắn mười phút là thất thần, thêm mười phút nữa là ngủ gật, đợi hết tiết là ngủ no mắt, chuông hết giờ vừa vang là tỉnh ngay, cực linh. Có điều hôm nay lại khác, chưa nói bên cạnh có một mỹ nữ, mà rượu cũng phát huy tác dụng kích thích của nó, nên chẳng buồn ngủ

gì cả, mắt nhìn giáo viên giảng điều lệ cảnh sát có vẻ say sưa lắm, còn cầm bút ghi chép, vở trắng tinh, đây mà là lần đầu tiên viết bài.

Giả vờ giỏi lắm! ... Dương Hồng Hạnh thầm nghĩ, thi thoảng lại liếc mắt nhìn Giản Phàm, sợ chuyện ngày hôm nay chộc giận y, mấy lần ngập ngừng mà không nói lên được, mà người ta hình như căn bản không giận.

Thế là Dương Hồng Hạnh không sao tập trung nghe bài được nữa, càng không biết phải làm sao? Nghĩ một lúc khẽ huých tay Giản Phàm, đẩy vở sang, trên viết: “Anh không giận chứ?”

Một lát sau vở được đẩy trả lại, có thêm một hàng chữ: “Em nói xem!??”

Giản Phàm vẽ hai dấu “?” lớn, giống như khuôn mặt đang cười, Dương Hồng Hạnh len lén nhìn, hình như là không giận thật, càng yên tâm viết: “Đừng có mà không biết tốt xấu, bản cô nương đích thân hỏi thăm anh, đã là cho anh đầy đủ thể diện rồi. Anh chúc lấy thôi, bình thường ai bảo anh khắc bạc với bạn nữ như thế, bọn họ không xử anh thì xử ai?”

Vở lại đẩy tới, Giản Phàm xem rồi viết: “Cái mặt thật đáng tiền nhá, xin nhận. Phải rồi, thổ phỉ có sao không?”

Thổ phỉ? Hiển nhiên là hỏi tới Lương Vũ Vân rồi, vẫn cái giọng điệu đáng ghét đó, nhưng lúc này tâm tình đã khác, cảm thụ cũng khác, Dương Hồng Hạnh nhận ra đó là sự quan tâm: “Uống nhiều, ngủ rồi, đáng tiếc cô ấy hi sinh vô ích, bọn em xem thường anh rồi.”

“Không phải là xem thường anh, mà bọn em tự đề cao bản thân quá thôi.”

Dương Hồng Hạnh lần này suy nghĩ rất lâu mới viết: “VẬY chúng ta hòa, làm lại từ đầu
Nhé!”

Khóe miệng Giản Phàm hơi nhếch lên, viết thật nhanh: “Đừng mơ, chủ mưu còn chưa xử lý, sao mà hòa được.”

Đồ nhỏ nhen, Dương Hồng Hạnh hừ một tiếng, viết mấy chữ thật to: “Vậy anh định làm gì?”, thái độ đầy thách thức.

“Đơn giản lắm, từ hôm nay trở đi tới khi kết thúc tập huấn, kẻ chủ mưu mỗi ngày phải cùng anh tản bộ, tán gẫu giải sầu, làm anh vui vẻ, có lẽ anh sẽ bỏ qua cho.”

Dương Hồng Hạnh mặt hơi nóng lên: “Cứ mơ đi!”, sau đó vẽ thêm cái mặt quỷ.

Giản Phàm đảo mắt nhìn Dương Hồng Hạnh, má đỏ hây hây, thực sự là giống qua hạnh chín, không nghĩ qua thời đi học lại vẫn còn cơ hội làm trò trẻ con này, hồi tưởng thời cao trung truyền giấy cho nữ sinh, hứng thú nổi lên, bắt đầu không kiểm soát được cái tay nữa: “Trịnh trọng cảnh cáo em, dám từ chối, anh sẽ sử dụng biện pháp cực đoan. Hỏi lần cuối, có đồng ý không?”

Vở đưa đi rồi liền có chút hối hận, thế này hơi quá đà rồi.

“Đừng mơ.” Lần này không viết, Dương Hồng Hạnh nhân lúc giáo viên không để ý, ghé tai Giản Phàm nói nhỏ.

Gió thơm âm ấm thổi vào tai, Giản Phàm cứng người, hắng giọng một cái, làm bộ đồng chí nghiêm túc, mắt nhìn thẳng lên bảng.

Dương Hồng Hạnh cười khúc khích, cũng một vẻ nghiêm chỉnh viết: “Tan học bản cô nương sẽ triệu tập các chị em tới, có bản lĩnh thì anh cứ tới KTX nữ sử dụng biện pháp cực đoan với em đi! Nhưng đừng để bị đánh cho rãng rơi đầy đất đấy.”

Chẳng mấy chốc quyển vở vốn được Dương Hồng Hạnh chép bài cẩn thận toàn là dòng chữ xiêu vẹo, hình vẽ nho nhỏ, Giản Phàm nhìn vẻ mặt đắc ý của Dương Hồng Hạnh, viết: “Được, anh thích hoạt động có tính khiêu chiến, anh sẽ khiến em ngoan ngoãn đi theo anh.”

Dương Hồng Hạnh vẽ một cái dao, Giản Phàm trả lời bằng khẩu súng, nghĩ tới khả năng bắn súng tệt hại của Giản Phàm liền phì cười, vừa cười một cái mấy chục cặp mắt liền quay đầu lại nhìn, Giản Phàm vẫn bộ dạng học trò ngoan đang viết bài nghe giảng cứ như không biết chuyện gì xảy ra vậy, ngược lại

Dương Hồng Hạnh lại đỏ mặt cúi đầu làm cả đám không hiểu xảy ra chuyện gì.

Vị giáo viên kia xem chừng kinh nghiệm lâu năm, đoán ra ngay được, nghiêm mặt gọi: “Giản Phàm đứng lên trả lời, bốn điều mà người cảnh sát nhân dân phải làm được là gì?”

Giản Phàm há hốc mồm, đang không biết phải trả lời ra sao thì thấy Dương Hồng Hạnh hí hoáy viết ở mép vở, mắt y rất tinh, đồng dạng đứng lên đáp: “Chấp pháp công bằng, làm việc theo lẽ phải; làm gương tuân thủ công đức xã hội; đối xử với người khách lịch sự, chấp pháp văn minh; tôn trọng phong tục tập quán của quần chúng nhân dân.”

“Mời ngồi.” Giáo viên cũng không làm khó Giản Phàm, xua tay, chưa yên tâm dặn: “Chú ý nghe giảng, chuyện này liên quan tới tiền đồ nghề nghiệp của các em, tương lai rời trường tập huấn mặc cảnh phục tiêu sái, có cả đồng các cô gái theo đuổi, lúc ấy sợ là đối phó không xuể. Lúc này vội cái gì?”

Lời nói ẩn ý của giáo viên làm đám học viên nam nữ phía dưới cười không thôi, Dương Hồng Hạnh mặt càng thêm đỏ, lén đá Giản Phàm vài cái.

Chương 009: Đe dọa dụ dỗ.

Tiết thứ hai là tư tưởng chính trị, ma xui quỷ khiến thế nào Dương Hồng Hạnh vẫn cứ ngồi cùng Giản Phàm, hai người tiếp tục đề tài ái muội và trêu ghẹo lẫn nhau, giáo viên là một cảnh sát già rồi, mắt có vẻ không tinh lắm, không phát hiện đám học viên phía dưới căn bản chẳng ai nghe giảng, cả Tiêu Thành Cương và Tần Thục Vân ngồi bàn đầu còn trò chuyện tung bưng.

Hết giờ sẽ xếp hàng nửa tiếng, ăn cơm, đi xem thời sự, học viên như ong vỡ tổ ùa khỏi phòng, lúc này thường nam học viên tranh thủ thời gian rèn luyện hoặc giặt quần áo, nữ sinh càng khỏi nói, xem phim, trời lạnh lắm, chẳng ai muốn ra ngoài.

Bốn cô gái phòng 202 sớm biết câu chuyện đã sẵn sàng đón địch, Lương Vũ Vân vẫn nằm trên giường rên rỉ chẳng buồn dậy, Ngũ Mạnh Mạnh và Tần Thục Vân cho rằng Giản Phàm không dám tới, chỉ có Dương Hồng Hạnh như giấu con thỏ nhỏ hiếu động trong lồng ngực, nháy nhót không ngừng, muốn Giản Phàm đến, lại sợ y tới rồi, nói những lời làm mình mất mặt. Thậm chí có chút hối hận, vì sao không đồng ý luôn, khi đó anh ấy gọi một tiếng, mình đi xuống, chẳng phải chỉ là tản bộ thôi à? Trong trường anh ấy làm gì được mình?

Nói Tào Tháo, Tào Tháo tới ngay, cửa sổ lướt quả bóng người, Tần Thục Vân tinh mắt nhanh mồm gọi: “A, thực sự là không sợ chết.”

Cộc! Cộc! Cộc!

“Vào đây.” Gõ cửa hồi lâu không ai trả lời, Giản Phàm nói một câu đẩy cửa vào luôn, trong phòng có ba người đứng đó nhìn chằm chằm, hoàn toàn không còn sự nhiệt tình hồi trưa.

“Anh tới đây làm gì, ra ngoài.” Tần Thục Vân không ngờ Giản Phàm ngang nhiên xông vào như vậy, xua đuổi không chút khách khí, phòng của con gái nhiều thứ đồ riêng tư không tiện nam nhân thấy, may là mùa đông đấy, chứ nếu là mùa hè, có khi các cô mặc quần lót đi khắp phòng rồi, khi đó thì lỗ lớn.

“Giản Phàm, lần này không xử được anh thì lần sau, vênh váo cái gì chứ?” Ngưu Mạnh Mạnh tay chống hông hăm dọa, có điều chỉ thấy buồn cười chẳng có sức uy hiếp nào.

“Giản Phàm, tôi mà bị bệnh, đời này không tha cho anh.” Lương Vũ Vân uống quá nhiều, nằm trên giường vẫn thều thào nói.

Dương Hồng Hạnh đắc ý khoanh tay dựa vào giường, nhìn Giản Phàm thách thức.

Không ngờ Giản Phàm không đi cũng chẳng sợ, thái độ càng không có vẻ gì là tới khoe chiến tích, móc túi lấy ra cái bình nhỏ ném lên giường Lương Vũ Vân: “Cho em đấy, đó là hải hoàng, tối nay ăn hai lát, mai sẽ dễ chịu ngay, không uống được đừng cố, rượu hại người lắm.”

Lời nói đầy vẻ quan tâm ân cần, lại còn đem thuốc đến Lương Vũ Vân hơi xấu hổ: “Cám ơn anh.”

Các cô gái khác không nói nữa, không ngờ Dương Hồng Hạnh lại chướng mắt: “Tối mua chuộc Vũ Vân à? Đưa thuốc xong thì mời về.”

“À, anh còn việc khác.”

“Anh thì có việc gì được chứ? Mau đi đi, nam nhân chui vào phòng nữ sinh còn ra cái gì nữa.” Dương Hồng Hạnh xua đuổi.

“Anh muốn mời một cô gái đi tản bộ cùng anh được không?” Giản Phàm rất lịch sự.

“Đừng mơ!” Bốn cô gái đồng thanh.

Giản Phàm cười nhẹ: “Anh chỉ mời một, không mời nhiều như thế, chẳng lẽ các em đều muốn? Nói trước, anh không ngại đâu.”

“Mặt dày mày dạn, đi đi.” Bốn cô gái đã thống nhất tư tưởng từ trước, quyết tâm không để lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ.

Nếu là bình thường thì Giản Phàm sớm đã về rồi, có điều hôm nay có vẻ rất quyết tâm, nhìn Lương Vũ Vân nằm bẹp trên giường: “Thổ phỉ, người khác không ủng hộ anh đã đành, em phải ủng hộ anh chứ, trưa nay còn uống rượu giao bôi với anh mà.”

Lương Vũ Vân mặt nóng phát sốt vẫn mạnh miệng: “Nói linh tinh, ai nhìn thấy nào? Mạnh Mạnh, Thục Vân, đại tỷ, mọi người

có thấy không?”

“Không thấy.”

Mấy nữ sinh đặc ý lắm, cứ chối tới cùng đấy, xem Giản Phàm làm gì.

“Thế à, Thổ Phỉ, vậy em nhìn xem ai ôm cổ anh thế này?” Giản Phàm lấy từ trong người ra một bức ảnh.

“Hả?” Lương Vũ Vân ngồi bật dậy, trong ảnh là lúc hai người uống rượu giao bôi buổi trưa: “Đại tỷ, chị xem đi, danh tiết của em bị hủy trong tay chị rồi.”

“Xì, cô mà còn có danh tiết à? Nói không chừng lên giường với mấy người rồi.” Tần Thục Vân và Lương Vũ Vân là đôi oan gia, nhìn ảnh cười rũ rượi, lại kinh ngạc: “Giản Phàm, anh thật vô sỉ, lại còn chụp trộm bọn em.”

“Xin đó, ai bảo không suy nghĩ, chọn cái nhà hàng ngoài trời, khắp nơi gắn camera, anh lại mặc cảnh phục, đám bàn một cái là giám đốc giao ra hết. Bọn em có giống cảnh sát không hả, trêu chọc người khác mà để lại chứng cứ thế này à?”

“Thì sao nào? Sợ anh chắc, với lại xóa dấu vết là hành vi của tội phạm, không phải cảnh sát.” Tần Thục Vân đanh đá cãi.

“Xem bức này nhé.” Giản Phàm cười gian, cái phòng này rất hiếm có, 4 cô gái thì 3 là rất ưa nhìn, lại lấy ra bức ảnh nữa: “Xem xem, có cả em đấy, giống nhất long nhị phụng, ba chúng ta chơi trò tình cảm tay ba không ... Nhìn này, mặt hai em dán sát vào

mặt anh, anh mà dán cái ảnh lên bảng thông báo, xem em có sợ không? Đảm bảo sau này không lấy nổi chồng.”

Giản Phàm còn chưa nói hết Tần Thục Vân đã giật lấy bức ảnh xé tan nát.

“Bé Béo, lại đây, còn em nữa, xem này ...”

Ngưu Manh Manh nhìn qua ảnh, cười ngốc nghếch: “Có sao, em chỉ mời anh rượu thôi mà.”

“Thế à? Nghe cho rõ nhé, giờ anh đi phát tán tin đồn, nói các cô gái phòng 202 đều thầm yêu anh, anh có ảnh làm chứng, khóc lóc xin làm bạn gái của anh, kết quả bị anh đá không sót một ai ... Ha ha ha ... Anh đi từng phòng KTX nam phát ảnh, phát một nghìn bức, không đủ thì đưa lên mạng, ha ha ha, chỉ

hai ngay thôi, bọn em tha hồ nổi tiếng ... Bằng vào những bức ảnh này, các em chỉ có thể giả cho anh thôi.”

“Anh thật vô sỉ.” Ba cô gái biết Giản Phàm không làm thế, cũng chưa chắc dám, nhưng ảnh ở trong tay người ta, làm ghen không nói ra lời.

Không biết vì sao từ lúc vào phòng, Giản Phàm chỉ tấn công ba cô gái kia, nên Dương Hồng Hạnh đứng ngoài mỉm cười nhìn y đấu khẩu, phỉ nữ Lương Vũ Vân phát hiện ra: “Giản Phàm, sao anh chỉ dọa bọn em, còn đại tở thì sao? Cho anh biết, chị ấy cầm đầu, chị ấy bày mưu đấy.”

“Đúng thế, đây là cơ hội anh cho các em, chỉ cần đại tở của mấy đứa chịu theo anh tấn bộ, tán gẫu, chuyện này coi như chưa xảy ra. Sau này anh sẽ cung kính với mấy đứa, tập huấn kết thúc mời một bữa. Phỉ nữ, em nói sao?” Giản Phàm gian ác nói.

Lương Vũ Vân không cần suy nghĩ, kẻ Dương Hồng Hạnh đang trừng mắt hăm dọa mình: “Được, anh bé luôn đi cũng được.”

“Đồng ý!” Tần Thục Vân thấy Giản Phàm chỉ vào mình, bán đứng chị em luôn.

Ngưu Manh Manh chưa cần hỏi tới đã kéo tay Dương Hồng Hạnh: “Đại tở, đi với anh ấy đi, em thấy hai người rất xứng đôi.”

Dương Hồng Hạnh không ngờ tình thế chuyển biến nhanh như vậy, thoát cái mình biến thành thân cô thế cô, lúng túng: “Em nói gì thế?”

“Đi thôi, em hay nói phải phục tùng tập thể, lợi ích tập thể cao hơn tất cả mà.”

Giản Phàm làm động tác mời màu mè, ba cô gái kia hớn hở đẩy Dương Hồng Hạnh ra ngoài phòng, Giản Phàm vẫy tay tạm biệt đi theo.

Thế là giả thành thật rồi.

Xuống lầu rồi Dương Hồng Hạnh không nhịn được cười, bọn họ đã thương lượng xong, không ngờ Giản Phàm nửa thật nửa giả thuyết phục ba người kia: “Anh thật lắm trò quý, cách này mà cũng nghĩ ra được.”

“Anh đã nói rồi mà, em sẽ đi theo anh, kỳ thực em không phản cảm, chẳng qua là cần cái cơ, anh cho em cái cơ tốt nhất

luôn.”

Dương Hồng Hạnh khẽ thở dài: “Giản Phàm, anh có bạn gái rồi, anh không sợ làm thế khiến em thích anh, hoặc ... Anh thích em sao?”

“Kỳ thực anh rất thích bọn em mà, Mạnh Mạnh đáng yêu, Thục Vân ôn nhu, Thổ Phỉ hào khí, còn em nữa, rất sáng khoái, đều là cô gái đáng để yêu thích. Không nhất định thích là sẽ yêu đương, tập huấn xong anh về Ô Long, nơi đó hẻo lánh, nói không chừng sau này không gặp lại em nữa.” Giản Phàm khéo léo tránh đề tài nhạy cảm.

Chương 010: Còi báo trong đêm.

Dương Hồng Hạnh nghe Giản Phàm nói những lời ử ử như thế lòng giật đánh thót, chẳng lẽ anh ấy có ý đồ từ trước nên mới tiếp cận mình, với thân phận của cô, kẻ có ý đồ tiếp cận không phải ít, cẩn thận hỏi: “Vì sao anh không ở lại thành phố, có cần em giúp không?”

“Không không, anh rất mong về Ô Long, nhà anh mở quán ăn nhỏ, cha anh kinh doanh, anh về đó còn giúp được cha anh, vừa làm việc vừa kiếm tiền, vẹn cả đôi đường. Còn cả mẹ anh nữa, anh cứ rời khỏi tầm mắt là lo, về quê là tốt nhất.” Giản Phàm hai tay dứt túi quần, rất thoải mái nói, nếu có thể y sẽ sống ở Ô Long cả đời, bản thân cũng nhận ra, mình có chút không hợp với thời đại.

Xem ra hiểu lầm anh ấy rồi, Dương Hồng Hạnh đi tới tự nhiên khoác lấy tay Giản Phàm, dưới ánh đèn đường tờ mờ ban đêm, hai chiếc bóng in dài trên con đường đất bao quanh thao trường, mặc cho cơn gió lạnh cắt da cắt thịt tạo thành lốc xoáy nhỏ cuốn qua không gian trống.

Theo như bí kíp tán gái cổ xưa, nắm được tay thì cũng có thể hôn rồi, hơn nữa con gái nhà người ta còn chủ động. Giản Phàm lòng nháy nhót, đang cố tìm cho mình một cái cơ bao biện, bị nhốt ở nơi này hai mươi mấy ngày rồi, cùng mỹ nữ ái muội một chút, không phải lỗi của mình ...

Dương Hồng Hạnh thấy Giản Phàm rút tay ta nắm lấy bàn tay mình, rất cao hứng, giống như cô gái nhỏ đứng đưa tay hai người: “Vậy anh không có lý tưởng à?”

“Có chứ, sao lại không? Chỉ là ..” Giản Phàm áp ứng: “Nói ra ngại lắm.”

“Nói đi, em không nói cho người khác đâu.” Dương Hồng Hạnh hứng thú khuyến khích.

“Ài, nói với em thôi nhé, đừng có cười. Anh có một thằng bạn từ nhỏ, tên là Phí Sĩ Thanh, nặng hơn 100 cân, từ lâu nó đã định ra lý tưởng của cả hai, đó là: Có tiền từ trên trời rơi xuống, nhiều

tới đem làm củi để đun, các kiểu mỹ nhân chạy theo sau, chỉ xem mình muốn hay không muốn ... Đã bảo không cười mà.” Giản Phàm tỏ vẻ bất mãn.

“Ha ha ha.” Dương Hồng Hạnh không sao nhịn được nữa, cười suýt ngã xuống thao trường, mắng: “Em không thích anh thiếu đứng đắn như thế đâu.”

Giản Phàm cũng cười, lâu rồi không gặp thằng béo, rất là nhớ.

Dương Hồng Hạnh bỏ tác phong đại tử thường ngày, nói chuyện mỗi lúc một ôn nhu, không khí bỗng bình yên, tựa hồ bất kỳ lúc nào hai người cũng có thể vượt qua giới hạn, đột nhiên có tiếng còi cảnh báo chói tai vang lên, là lệnh tập hợp khẩn cấp. Đã có người chạy khỏi phòng, đội ngũ nhanh nhất đang hô lớn báo danh.

Thế là toi một đêm lãng mạn.

Dương Hồng Hạnh thấy Giản Phàm mặt mày nhăn nhó, cười nói: “Soái ca, vận may của anh thật tệ, không cần biết tối nay anh có ý đồ gì thì cũng không có cơ hội rồi.”

Giản Phàm không giải thích: “À, lý tưởng và hiện thực luôn là thế đấy ... Đi thôi.”

Hai người giữa khoảng cách của đồng đội, theo giọng nói huấn luyện viên Lữ, chạy về đội.

“Nghiêm, nghỉ, nhận được thông báo khẩn cấp, tối nay sẽ chấp hành một nhiệm vụ đặc thù, tôi nhắc lại một lần nữa, đây không phải diễn tập, đây không phải diễn tập ...”

Ở cửa đã có mấy cỗ xe mang ký hiệu cảnh sát hú còi chạy vào, bầu không khí thoáng cái trở nên khẩn trương hơn rất nhiều.

Nhiệm vụ vừa mới công bố, tim Giản Phàm suýt nữa nhảy khỏi lồng ngực, ngàn lần, vạn lần, nghĩ tới vỡ đầu cũng không ngờ gặp phải loại nhiệm vụ này, lại còn phải tới nơi mà y không muốn tới nhất.

Chiều cao 1m8 của Giản Phàm đứng trong cái đội ngũ nhấp nhô chẳng hề nổi bật, nhưng Dương Hồng Hạnh thì khác, đứng bên cạnh huấn luyện viên, cho dù mặc trang phục huấn luyện rộng rãi vẫn cứ thu hút ánh mắt đám học viên nam, không cần nghi ngờ, cô là mục tiêu YY hàng đầu trong trường.

Nhiệm vụ rất đơn giản, đó là đi canh gác cho người ta, ai? Nghe nói là một đám nghệ sĩ tới Đại Nguyên biểu diễn, trong đó còn có minh tinh hạng nhất, hạng nhì trong nước.

Có một buổi lễ khánh thành khu công nghiệp do Hoa kiều về nước đầu tư, mời một đám minh tinh tới trợ trận, cả phòng tuyên truyền thành ủy và cục văn hóa thành phố, liên hiệp Hoa kiều cùng tổ chức, mục đích khởi phải nói, quảng cáo mà thôi, mở rộng thanh thế để có thêm nhiều nhà đầu tư tới. ngay cả học viên không thích xem báo cũng biết tin này, trong thời gian chuẩn bị, nghe xung quanh bàn tán, thấy bảo nơi biểu diễn còn huy động cả vũ cảnh. Còn đám học viên bọn họ chưa đủ tư cách tới hiện trường trị an, tới canh gác ở mấy khách sạn do minh tinh nghỉ chân.

Khách sạn Holiday Cửu Đỉnh.

Vừa nghe tới cái tên đã khiến lòng Giản Phàm lăn tăn gợn sóng, mỹ nữ kia tất nhiên là nguyên nhân chính, nhưng còn nguyên nhân khác, từng được người ta coi như khách quý, giờ mà hung hăng tới vùng vẫy lệnh khám xét đã đành, thế nào mà đi làm chó canh cổng, trong lòng Giản Phàm không nói được tư vị nữa.

Chuẩn bị hoàn tất chuẩn bị lên xe, mũi lành lạnh, ngẩng đầu lên, bà nó chú, tuyết rơi rồi.

Thế mới nhục.

Đội ngũ kỷ luật có cái lợi, không ai chất vấn tính hợp lý của nhiệm vụ, dọc đường lại còn hứng trí bàn tán xem là ai sẽ tới, rồi scandal giữa nam minh tinh rồi nữ minh tinh nào đó, nói tới giới giải trí thì không khác gì nói tới xã hội nguyên thủy, ai cũng từng có dính líu với nhau. Dương Quốc Giang còn là fan trung thành của thể loại này, tin tức bên lề, tin đồn trên mạng tới miệng hần thành những câu chuyện truyền kỳ, nam nữ là đề tài vĩnh hằng, người ngồi trước thì quay đầu lại, người ngồi sau thì nhô đầu lên, nghe say sưa.

Giản Phàm ngồi ở bên cửa hàng đầu, huấn luyện viên và lái xe nói chuyện với nhau, xem ra hai người cũng quen biết, Dương Hồng Hạnh vừa nãy còn tình tứ ái muội với mình, lúc này không thèm nhìn lấy một cái, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng,

thì thầm với Mạnh Mạnh béo, Lương phỉ nữ thì tinh thần rất kém, dựa vào Tần Thục Vân nghỉ ngơi. Ngoài xe tuyết rơi ngày một lớn, dưới đàn pha ô tô như những chiếc lông ngỗng, xe đành giảm tốc độ.

Đội xe tới vành đai số hai thì tách ra, tới những khách sạn khác nhau trong thành phố, nhìn Đại Nguyên trong ánh đèn huy hoàng, tựa lâu đài cổ tích, Giản Phàm cảm xúc lẫn lộn, đó là nơi y vừa muốn tới gần, lại vừa muốn tránh xa. Tay chống cằm nghĩ miên man, chẳng mấy chốc tới khách sạn Cửu Đỉnh, bảo vệ khách sạn chạy ra trao đổi phương án tuần tra.

Đồng đội khác còn tặc lưỡi nhìn ngó xung quanh, Giản Phàm chẳng hứng thú, quá quen rồi, đội tuần tra chia làm hai tổ, do nữ sinh thể chất kém hơn, huấn luyện viên an bài Dương Hồng Hạnh dẫn đội tuần tra, năm người tuần tra con đường dài 1 km bên cạnh, cửa trước, cửa bên có bốn người, sáu mươi phút tuần tra một lượt, luân phiên nghỉ ngơi, tới khi toàn bộ nghệ sĩ tới khách sạn. Nhiệm vụ là đảm bảo nghệ sĩ trong khách sạn không bị bên ngoài quấy nhiễu.

Đây là nhiệm vụ được nâng tới tầm kiến thiết kinh tế và hài hòa xã hội, huấn luyện viên còn dặn đi dặn lại mấy lần, sau đó đi cùng trưởng ban an ninh khách sạn. Giản Phàm thì chửi không ngớt, đồ quan liêu, không chừng đi ăn uống chơi bời rồi.

Dương Hồng Hạnh an bài nhân viên, nhưng không bố trí mình ở cùng Giản Phàm, làm Giản Phàm hiểu ra mức độ nghiêm túc của cô gái này, tuyệt đối không giống loại coi cảnh sát như nghề để tránh thất nghiệp giống mình.

Không chọn mình đã đành, Dương Hồng Hạnh giao Thành Cương chỉ huy đội còn lại, Giản Phàm vừa nghe đã nổi nóng, khoác vai Thành Cương, khẩu khí bất thiện: “Cương Pháo, mày làm cấp dưới của anh nửa năm, giờ muốn cưới lên đầu anh à?”

Tiêu Thành Cương vóc dáng cao lớn hàm hồ lắm, nhưng sùng bái Giản Phàm lắm, ghé tai nói: “Oa ca, không có anh thì em làm được gì, tuyết lớn thế này chúng ta không thể đứng như bọn ngọc ngoài trời chứ? Vậy em gọi mấy anh em trong phòng vào một tổ, do anh làm lãnh đạo được không?”

“Biết điều ... đi theo tôi.” Giản Phàm nhìn Dương Hồng Hạnh dẫn đội đi rồi, Giản Phàm phát tay, năm người đi về phía bắc tuần tra.

Chương 011: Tiểu cảnh sát gây họa.

Khi ở Ô Long mỗi lần đi trực, toàn là Giản Phàm dẫn đội, bất kể là chui vào đâu làm biếng, dựa vào chỗ nào ngủ gật, đều do y chỉ huy, nói về làm ăn gian dối, Giản Phàm cực kỳ sở trường, bản tính gian thương ấy được rèn từ nhỏ mà.

Chớp mắt một cái, năm người biến mất trong gió tuyết.

Lại chớp mắt một cái, đường phố không còn ai, năm anh em chạy hơn 1 km, chui vào một cái quán nhỏ ven đường uống rượu. Giản Phàm cực hiểu địa hình xung quanh đây, hồi làm việc ở nơi này đã cùng Hương Hương nắm tay nhau đi khám phá hết rồi. Tiểu khu đối diện với đường thông tới khách sạn, có động tĩnh gì là nhìn thấy ngay, bộ đàm chỉ cần kêu rè rè một chút là lập tức chạy ra đường vờ trực, vạn vô nhất thất.

Mùa đông, lại là ngày tuyết bay lả tả, có được bình rượu nóng vài món nhắm là mỹ vị trần gian rồi, Tiêu Thành Cương uống một chén rượu xua đi hơi lạnh, khà một tiếng thỏa mãn: “Oa ca, em biết chỉ cần có anh là kiếm được chỗ ăn mà.”

Một học viên khác thật thà hỏi: “Giản Phàm, uống rượu khi đang trực, liệu có bị mắng không?”

“Đồ ngốc.” Giản Phàm phát tay: “Trời lạnh thế này, chúng ta nói là thuận tay mua bình rượu chống lạnh, ai làm gì nổi? Có điều đừng uống nhiều, say rồi khó ăn nói.”

Dương Quốc Giang bực mình mắng người kia: “Không uống thì thôi, ra đường mà đứng đi.”

Người kia im luôn.

“Mọi người nghe đây, ca tuần tra đầu tiên, về xe nghỉ ngơi, hoặc là về phòng Cửu Đỉnh bố trí để nghỉ. Tôi đoán lần sau phải ba tiếng nữa, nhìn thấy chỗ kia không, lần thứ hai chúng ta chui vào đó một tiếng, tiếp tục về ngủ.” Giản Phàm cầm đũa chỉ hướng đèn nê ông bài binh bố trận.

Cửu Cương nhìn phát ghen lời: “Oa, nhà tắm, có phải là không nhìn nổi nữa muốn tìm em gái không? Tôi không mang tiền.”

Dương Quốc Giang uể oải: “Đừng lo, lát nữa có người cho cậu vay tiền.”

Mấy người cười ha hả, vị thật thà lại hỏi: “Giản Phàm, chúng ta tới nơi đó không hay đâu, với lại khuya rồi mà.”

“Không sao, thuê cái phòng ngủ thôi mà, ai bảo các cậu làm gì đâu mà không hay, bằng vào trang phục của chúng ta, họ dám cản à?” Giản Phàm kinh nghiệm lắm.

“Nghe Oa ca đi, đảm bảo không sai.” Tiêu Thành Cương vỗ vai trấn an, hẳn đi theo Oa ca, chỉ sai một lần, nhưng rốt cuộc nhờ sai lầm đó mới có ngày hôm nay.

Lần đầu tiên đã qua ải, quả nhiên còn có lần thứ hai, mấy người lên xe ngựa tới lúc thay ca, vờ vịn đi lại một vòng, ra ngoài đi mấy bước thôi mà toàn thân phủ tuyết rồi, về tới nơi mà làm ra vẻ như liệt sĩ từ chiến trường về vậy, không ai nghi ngờ gì. Lần thứ hai cũng thế, ông chủ nhà tắm nghe bọn họ chỉ mượn phòng ngủ một tiếng, tiền phòng cũng không dám thu. Mấy người nghỉ ngơi một tiếng, lại quay về xe, mấy người trực ở trước cửa thì lạnh tới kêu cha gọi mẹ, thế nên bội phục đám Giản Phàm sát đất.

Qua 0 giờ, nhiệm vụ mới gửi tới, tuyết rơi làm máy bay bị trì hoãn, nhiệm vụ trực ban bị kéo dài vô thời hạn, trừ lực lượng cơ sở lưu lại, đội ngũ tạm thời lui về căn cứ. Lần này thì xúi quẩy rồi, huấn luyện viên tùy ý an bài, rút gọn phạm vi đưa mấy người Thành Cương tới cửa trực, năm người trở mắt, thế này hết đường trốn, hơn nữa còn phải kiểm tra biển số xe và CMT của người ra vào, muốn vào hậu viện phải đưa giấy mời ban tổ chức.

Năm người hậm hực tới cửa khách sạn trông cột điện, ngoài khách sạn là bãi đỗ xe ngoài trời, có thể vào trong phải đi xe nội bộ và nhân vật đặc thù. Giản Phàm sợ gặp phải người quen, đứng sau cột kéo mũ xuống thật thấp, bốn tên kia thì háng hái đứng trực, gặp nam hùng hùng hổ hổ, kiểm tra CMT như thấy tội phạm, nếu gặp mỹ nữ thì càng quá đáng, cầm CMT trong tay nửa ngày, hỏi linh tinh nửa ngày, sau đó vờ vịn kính lễ.

Giản Phàm có chút buồn chán, loại chuyện này thời đại học thường làm, bây giờ không có lấy nửa điểm hứng thú.

Tuyết rơi tới qua nửa đêm tới sáng mới ngưng, nhân viên khách sạn miệt mài xúc tuyết, chất thành từng đống lớn, thi thoảng góc độ không đúng, tuyết trắng xóa phản quang chiếu tới, nhìn chói mắt. Giản Phàm ngẩng đầu nhìn, không biết tầng nào là tầng 11, hơn một tháng trước còn cùng Hương Hương ở đây điên đảo loạn phượng, khi đó công tác đã có hy vọng, hai người bất điều hòa thật lạnh, sau đó trốn trong căn đại kế mua nhà mua xe, không ngờ cuộc đời lại khó lường như vậy, chớp mắt mặc lên người cảnh phục, rồi quay về đây.

Cứ nghĩ tới cuộc sống tương lai, Giản Phàm lại có chút hoang mang sợ hãi, sau này làm sao, chẳng nhẽ giống huấn luyện viên nói, đem nhiệt huyết và thanh xuân hiến cho tổ quốc? Hình như mình làm gì có phẩm chất cao như thế, hơn nữa bằng vào loại làm gì hồng cái đấy, tổ quốc có cần không còn đợi xét. Hay như chú hai, tới đồn cảnh sát, làm đồn trưởng mười mấy năm, đợi huyết áp mỡ máu tăng lên cùng chức vụ? Mỗi ngày chỉ biết dọa người ta cũng chẳng thú vị gì.

Tới giờ Giản Phàm vẫn chẳng biết mục tiêu cuộc đời của mình là gì, tới giờ y vẫn là tám bèo trôi theo dòng.

Tới nơi quen thuộc này, trong đầu Giản Phàm lúc thì là Hương Hương nhỏ nhắn xinh xắn, lúc thì là Tương Dịch Giai váy trắng hơn tuyết ... Lát sau lại nghĩ, mình chả là cái thá gì mà tư tưởng linh tinh, đến Hương Hương còn chưa biết có giữ được không nữa là, lòng càng chán nản.

Đột nhiên nghe thấy ở cửa bên có tiếng nhốn nháo, Giản Phàm định thần lại, Thành Cương đang cùng chủ chiếc xe BMW màu đen tranh chấp, phía sau còn có một cái xe nữa, hình như là không CMT, trên xe có bốn người. Lái xe bực bội quát: “Làm cái gì thế hả, đây chính là tiểu thư Kim, không nhận ra sao? Tôi là người công ty quản lý Nghê Long, giấy mời trong tay người quản lý, cô ấy đến sau, các anh không thể cứng nhắc như thế, gọi lãnh đạo ra đây.”

“Chính tôi đây.” Thành Cương được làm tiểu tổ trưởng nên ngầu lắm: “Tôi không cần biết là Nghê Long hay Nghê Trùng, cũng kệ tiểu thư hay ma ma, tôi chỉ biết giấy không biết người. Ai mà biết anh là ai.”

Lái xe tức giận thò đầu ra: “Anh ăn nói kiêu gì thế, làm cảnh sát thì ghê gớm à? Số hiệu của anh bao nhiêu, tôi khiếu nại.”

Dương Quốc Giang gằn giọng: “Giỏi, anh có thể đi khiếu nại ngày bây giờ, có điều lùi xe lại, đừng để ảnh hưởng tới giao thông trật tự.”

Bọn họ sợ gì, mấy người đã có số hiệu cảnh sát đâu, chưa được phân phối mà. Bốn thanh niên đang độ khí huyết phương cương, khó khăn lắm mới có tí quyền lực, không chịu nhân nhượng, uy phong giàng hàng ngang trước xe.

Lái xe sôi máu chửi: “Mẹ nó chứ, một đám đầu gỗ.”

Trong xe nhô ra một nữ nhân đeo kính râm, cái kính cực lớn che khuất nửa khuôn mặt, dùng tiếng Quảng không được lưu loát lắm: “Tổ chức cảnh sát Đại Nguyên thấp thế sao, rác rưởi.”

“Này này, chửi người ta phải không? Con mụ kia nói cái gì thế?” Thành Cương nghe không ra, nhưng dựa vào điệu bộ khinh người của nữ nhân đó đoán ra được.

Có chuyện vui rồi, đứng không một chỗ cũng buồn, Giản Phàm chỉ sợ thiên hạ không loạn, chêm vào: “Rác rưởi, tiếng Quảng đấy, chửi bốn đứa là một lũ rác rưởi.”

Giản Phàm chửi thì không sao, nhưng người khác chửi thì Thành Cương không chịu, nghe thế, hấn vốn nóng tính, chỉ nữ nhân không rõ tên kia: “Con đ .. này, mày chửi ai hả? Nếu hôm nay bố mày không mặc cảnh phục thì chơi chết mày.”

Giản Phàm cười tới đau cả bụng, Thành Cương chưa tốt nghiệp sơ trung đã vào trường võ, trình độ văn hóa không cao hơn đám kéo xe, Dương Quốc Gian và Cửu Cương đều không vừa, giờ đánh trận bằng nước bọt rồi, có trò hay để xem.

Bên kia thì nữ nhân quát tháo, la hét, bên này thì võ xe hùng hổ, thế là to chuyện rồi, từ trong cái xe đằng sau nhảy ra ba tên nam nhân lực lưỡng, người nào người nấy trên mét tám, mặc vest đen như dân XHĐ, bảo vệ trước xe đối diện với đám Thành Cương.

Nữ nhân bị chửi kia đoán chừng tức lắm, quang quác một tràng, đều là tiếng Quảng Đông khó hiểu.

Chương 012: Cùng đường kể hiện. (1)

Chắc là mình tinh rồi!? Giản Phàm thấy nữ nhân này mang theo vệ sĩ mới chú ý, y vốn không quan tâm mấy tới giới giải trí, nữ nhân này lại đeo cái kính to sụ không nhìn ra mặt, song không phải là hạng vợ vắn rồi. Chửi nhau vài câu không sao chứ nếu biến thành xung đột là tệ ngay.

Giản Phàm đang định hạ nhiệt cho đám Thành Cương thì cái tên máu nóng cục cằn đó đã cùng một vệ sĩ đùn đùn đẩy đẩy, chưa được mấy cái đã thành đánh nhau, tên vệ sĩ ý thể hình quá coi thường người ta rồi, bị Thành Cương đấm hờ một cái chẳng những không né mà còn đá lại, bị Thành Cương đỡ được, đẩy mạnh về phía sau, rầm một cái cả người va vào mui xe. Nữ nhân kia không biết lên cơn điên gì, còn quát ba vệ sĩ cùng xông lên.

Thôi xong rồi, Giản Phàm không phải sợ rắc rối, từ nhỏ y là kẻ đâm đầu vào rắc rối ấy chứ, chỉ là địa điểm không đúng, giờ đánh nhau, không khéo kéo Hà Phương Lộ hay Trương Khải tới thì phiền, tệ hơn nữa là Tương Cửu Đỉnh.

Giản Phàm ôm đầu, không biết có nên chạy không.

Ba tên vệ sĩ kia huấn luyện rất tốt, xếp thành hình tam giác đấu lưng vào nhau lấy ba chọi bốn mà không hề thua kém, bốn cảnh sát thoáng cái bị bọn họ đánh ngã mất hai, Thành Cương vừa đánh vừa hô.

“Oa ca, Oa ca, mau gọi chi viện ... Đm, đánh chết bọn súc sinh này.”

Chuyện đã tới nước này, Giản Phàm chẳng cố kỵ nữa, bấm bộ đàm ở vai: “Chi viện, chi viện, cửa bên đánh nhau, các anh em mau giúp đỡ, có người đánh người của chúng ta.”

Vừa mới nói xong đưa mắt nhìn thì bốn người đều bị đánh ngã, Thành Cương càng bị đánh dã man, bị hai tên vệ sĩ ấn xuống đám đá, ba người kia lăn lộn dưới đất, một tên vệ sĩ hùng hồ xông tới, Giản Phàm trong lúc khẩn cấp giật ngay bộ đàm làm ám khí quát: “Xem chiêu.”

Vệ sĩ phản ứng rất nhanh, nghiêng đầu né đi, nhưng thấy Giản Phàm vẫn cầm bộ đàm trong tay, căn bản không hề ném, vừa định xông tới lại một câu: “Xem chiêu.”

Lại lần nữa lách người sang bên, vẫn không có gì bay ra, Giản Phàm cười hô hô: “Thằng đàn!”

Vệ sĩ giận điên người gầm lên lao tới, đúng lúc này Giản Phàm bất thành linh ra tay, không hô trước, khoảng cách chưa tới mười mét, vệ sĩ chỉ thấy có thứ màu đen bay vèo một cái, né không kịp.

Bốp!

Cái bộ đàm trúng ngay mắt trái, loạng choạng che mắt lùi lại, tay đầy máu.

“Mày Đi Chết Đi!” Vệ sĩ như thú bị thương, máu nóng dồn lên đầu, mặt vắn vẹo tựa hồ không lột da lóc xương Giản Phàm thì không cam lòng.

Tên khốn này trán rộng ngực nở, đầu đình mặt bặm trợn, lại thêm bộ âu phục đen, toàn thân từ trên xuống dưới là bộ dạng phần tử xã hội đen tiêu chuẩn.

Lời nói thì dài, chuyện xảy ra chỉ trong tích tắc, Giản Phàm đầu ngốc, một chiêu trúng đích là co chân chạy rồi, tên vệ sĩ vừa chửi bới vừa truy đuổi, hai người đuổi nhau xuyên qua đại sảnh làm mấy cô gái tiếp tân hét lên kinh hãi, khách khứa cuống quýt né tránh. Thoắt cái tới sân sau, trong lúc hoảng hốt, Giản Phàm chạy vào bếp. Lúc này bất chấp từng có thù oán với đám đầu bếp rồi, nếu là bình thường thì đánh chết y cũng không vào đây.

Có lẽ đây là bản năng, chó cùng giết dậu, còn Giản Phàm bị đuổi gấp thì chui vào bếp.

Trong bếp, vừa mới thu dọn dụng cụ nấu ăn buổi sáng, bắt đầu rửa rau, sơ chế, chỉ có hai mấy người, bất thành linh có người đập cửa xông vào, đám đầu bếp thất kinh còn chưa định thần thì lại người nữa hô “Đứng lại! Đứng lại!” đuổi theo, trông có vẻ đang đánh nhau. Đầu bếp, phụ bếp không rõ tình thế, dạt sang bên né tránh.

Giản Phàm thân thủ linh hoạt, lại vào nơi quen thuộc nhất với mình, vừa chạy vừa rút hai cái thìa xào dền dẹt, chạy vòng qua bàn thái thức ăn.

Vệ sĩ đuổi theo, chạy hai vòng mới tỉnh ngộ, thế này không phải là lừa kéo cối xay à, căn bản không có điểm dừng: “Mày có phải là cảnh sát không ...”

“Xem chiêu!”

Giản Phàm chỉ đợi có thể bất ngờ xây người quất luôn, vệ sĩ giờ nắm đấm lên đỡ, tức thì

“á” một tiếng, cảm giác đau thấu tim gan, có lẽ rạn xương ngón tay rồi.

Nếu nói tới vũ khí trên đời có gì Giản Phàm sử dụng thuận tay hơn thìa làm thức ăn chứ? Tay phải rút thìa lớn dài bằng cánh tay, miệng thì hô: “Láng chảo ... đảo dầu ... cho rau ... rưới nước ...”

Miệng thì nói tay xéng tay thìa múa như bay, tiếng bôm bốp ối á liên hồi, y cứ chuyên đánh vào mu bàn tay tên vệ sĩ, thìa sắt đánh xương ngón tay, đánh cú nào chuẩn cú đó, đánh cho hắn liên tục lùi lại xoa tay. Muốn cướp thìa đối phương mà không cướp nổi, hắn nào biết đang đối diện với một đầu bếp năm tuổi đã dùng thìa làm cơm, dùng thìa còn thuận thực hơn dùng tay.

Liên tục trúng chiêu, vệ sĩ choáng váng, đúng lúc đó Giản Phàm lại hô “Xem chiêu!”, vệ sĩ kinh khiếp rút cả hai tay ra sau, nào ngờ Giản Phàm chơi xấu, bóp một phát trúng sống mũi.

“Á.” Vệ sĩ đau đớn loạn choạng lùi lại, máu mũi và nước mắt tuôn như mưa, thẹn quá hóa giận, cuồng nộ lao tới: “Tao giết mày! Thằng chó, hôm nay tao nhất định phải giết mày!”

Trong bếp hỗn loạn, không ai để ý Giản Phàm đã lùi lại, thìa cho vào cái nồi đồ rục, tên vệ sĩ chạy được nửa đường đột nhiên thấy màn sương mù đỏ ối bao phủ bốn xung quanh.

Lại một tiếng “á” nữa, vệ sĩ ra sức che mắt che mũi, cả mặt đồ rục không biết là máu hay gia vị, ngã bịch xuống đất, la hét lăn lộn.

Đám đầu bếp nhìn thảm cảnh của người đó thì mặt tái nhợt như thấy ma quỷ.

Giản Phàm lúc này khôi phục phong độ đại giả trừ bạo an dân nhàn nhã tiêu sái bước vòng quanh, đưa thìa lên mũi ngửi: “Đặc sản ớt Sơn Bắc đấy, có tác dụng khu hàn tỉnh trí, mùi vị không tệ chút hả, bằng vào thằng đàn ngu hơn lợn nhà mày, không hiểu

sao làm vệ sĩ được. Còn dám đánh đầu bếp ... à, cảnh sát à?! ... Chùi đi, chùi mạnh vào, thông thả mà chùi, càng chùi càng nhục con a.”

Tên vệ sĩ không sao mở mắt ra được, coi như tạm thời mất sức phản kháng.

“Giản Phàm! Thằng đó không phải là Giản Phàm à?”

Trong bếp lúc này bát đĩa và dụng cụ, gia vị bị hai người làm vung vãi khắp nơi, dù sao sự việc coi như đã kết thúc, có đầu bếp vừa hoàn hồn, lập tức nhận ra tên hung đồ đánh người là kẻ thù không đội trời chung.

“Đúng rồi.”

Người khác nghe vậy cũng bắt đầu để ý, chẳng khó khăn nhận ra oan gia, tay nắm chặt, giống Hỏa Diệm Sơn chực bùng phát.

Giản Phàm thâm thất kinh, ý nghĩ đầu tiên là chạy, có điều vừa giơ chân đã dừng, trong tích tắc gấp sinh trí, không chạy nữa mà nghênh ngang vung thìa, thế là bát, đĩa đang yên lành trên giá rơi vỡ loảng xoảng: “Nhìn cái gì mà nhìn, không nhận ra tiểu giả à? Một đám đầu bếp ngu ngốc, muốn đấu với tiểu giả đây à, con mẹ nó không muốn làm nữa phải không, hôm nay tiểu giả dẫn người tới đánh đám chó má bọn mày đây. Lần trước thằng chó nào ném trứng thối vào tao, giữ sạch chim đợi xẻo đi.”

Mấy câu nói cực kỳ hung hăng làm đám đầu bếp vừa hùng hổ định đánh người chùn tay, Giản Phàm quyết định đã làm là làm tới cùng, cầm thìa chỉ vào bếp trưởng Cao, miệng chửi: “Con lừa họ Cao, ông là thằng khốn nạn nhất, hôm nay không tha cho ông

Bếp trưởng Cao bị một thằng nhãi con miệng hôi sữa chửi, tức tới mặt tím tái, vợ ngay một cái thìa lớn: “Bắt lấy thằng vương bát đản.”

Sư phụ vừa hô, đàn đồ đệ xách dao phay, vợ cán bột, ào ào lao lên.

Hông rồi, quá lửa rồi, đối phương cũng là chuyên gia dùng thìa, lại còn đông, Giản Phàm chạy ngay. Đối phương chạy rồi, bên kia khí thế dâng ngàn ngút, rầm rập truy đuổi quát tháo.

“Đứng lại ngay!”

“Đánh chết nó, không cho nó thoát.”

Không ngờ bếp trưởng Cao vừa mới ra khỏi bếp thì một nắm tuyết bay tới, trúng ngay giữa mặt, cách đó chừng mười lăm mét, Giản Phàm cười đều giờ ngón giữa móc móc. Thế này khác gì là đổ dầu vào lửa, bếp trưởng Cao đích thân đi đầu làm sĩ tốt.

Giản Phàm bỏ lại tràng cười dài chạy mất.

Chương 013: Cùng đường kẻ hiện. (2)

Ngoài cửa bên khách sạn đã lố nhố người đứng xem, bàn tán xôn xao, bốn tên học cảnh đánh không lại người ta liền giờ trò lưu manh, Dương Quốc Giang không biết làm thế nào mà lúc này nằm dưới bánh xe BMW, nhìn bộ dạng như bị xe đâm phải, Thành Cương thì ngoẹo ngồi dựa vào xe đầu sang bên. Bao nhiêu người vây quanh như vậy, đám vệ sĩ còn dám ra tay đánh cảnh sát sao?

Giản Phàm chạy ra cửa thấy cảnh này thậm chí không biết vì sao chi viện chưa tới, có điều giờ không để ý nhiều thế nữa, lao về phía cửa. Hai tên vệ sĩ nghe thấy tiếng huyên náo quay đầu nhìn thấy tên cảnh sát bị đồng bọn truy đuổi đã quay lại, càng thất kinh hơn nữa là y còn dẫn theo đám đầu bếp áo trắng mũ trắng, la hét xông tới.

Thời khắc long trọng đã tới rồi, Giản Phàm phanh gấp, giơ nắm đấm lên trời hùng hồn hô: “Các anh em, chính là chúng đánh người của chúng ta đây, xông lên, đánh chết đi.”

Tiếng hô đầy hảo khí này làm mấy tên đang ăn vạ dưới đất ngồi bật dậy, mặt phẫn chấn, Oa ca dẫn cứu binh tới rồi.

Tất nhiên là cứu binh, không cần nghi ngờ, Oa ca vốn là đầu bếp, dẫn đầu bếp tới hiển nhiên là giúp bọn mình, đó là ý nghĩ tiềm thức của đám Thành Cương.

Hai tên vệ sĩ cũng nhận định đây là viện binh của đối phương, nếu không đã chẳng đồng bọn không thấy, chỉ thấy kẻ thù, cả hai liền đứng thủ thế...

Chỉ có Giản Phàm mới biết cả hai bên đều là kẻ thù của mình, xoay lưng về phía đám đầu bếp chỉ chỉ vẫy vẫy, sau đó chạy qua cửa, sau đó chớp mắt lách mình vào góc khuất.

Đám đầu bếp đuổi tới nơi, không thấy Giản Phàm đâu, nhìn hai tên "viện binh" của Giản Phàm thủ thế đứng đó, tức thì trút giận lên họ. Hai tên vệ sĩ này càng không tâm thương, tay, khuỷu, gối, chân đồng loạt xuất chiêu, bốp bốp bốp, ba tên đầu bếp bị hạ ngay. Thế là hay rồi, đám đầu bếp càng mười phần tin

tưởng đây là người của Giản Phàm, vũ khí tới tấp bổ xuống, thành hỗn chiến.

Tức thì tiếng chửi bới, tiếng vũ khí loang choang, tiếng kêu đau đớn, một khung cảnh ẩu đả thực sự.

Giản Phàm chạy ra khỏi đám đông, phát hiện có người vẫn truy đuổi, quay lại thấy ba tên đầu bếp trẻ, dừng chân chỉ tay quát: “Mau mau đi cứu sư phụ các cậu đi, chúng ta tính toán sau.”

Ba người kia vội quay đầu, thấy bếp trưởng Cao xông lên đầu tiên đã bị đánh ngã, đám người hỗn chiến dầm đạp ... Thế là không kịp để ý tới Giản Phàm, hét lên í ới “thầy ơi, thầy ơi”, gia nhập cuộc chiến ...

Mấy tên vệ sĩ có lợi hại tới mấy cũng làm sao chống lại nổi mười mấy đầu bếp, bị đánh cho nằm co quắp trên mặt đất, chỉ còn sức che chắn chỗ yếu trên thân thể. Cái xe BMW bị kẹt tại chỗ, tiến không được, lùi không xong.

Nhân cơ hội bên kia hỗn chiến, bốn tên học cảnh đã thoát khỏi vòng vây, chỉ mấy phút thôi mà ai nấy bị đánh cho mặt mũi thâm tím, Cửu Cương còn chùi máu mũi biến thành mèo mướp, ai ấy vẫn còn ôm bụng rên rỉ, xem ra bị đánh không nhẹ.

Lúc này tiếng bước chân rầm rập truyền tới, thì ra là Dương Hồng Hạnh đã dẫn người tới trợ trận, theo sau là mười mấy bảo an khách sạn.

Dương Hồng Hạnh hoảng sợ nhìn cảnh hỗn loạn, đi đầu thờ hồng học kéo Giản Phàm sang bên: “Sao ... Sao lại đánh nhau thế?”

“Không phải đánh nhau mà là bị đánh, xem đi ...” Giản Phàm chỉ bốn người Thành Cương, đám học cảnh cười rộ lên làm y bực mình: “Cười cái gì, huấn luyện viên đâu, sao bây giờ mới tới?”

“Huấn luyện viên tới cục, đang ở trên đường, làm sao bây giờ ...” Dương Hồng Hạnh nhìn hiện trường hỗn loạn, mấy đầu bếp hung hăng quen rồi, bấp chập bảo an can ngăn vẫn co chân đá người, mấy cái xe thì bị kẹt, đám đông nhốn nháo, nhất thời không biết phải làm sao.

Giờ không phải lúc truy cứu nguyên nhân vì sao chi viện muộn nữa, Giản Phàm kéo Dương Hồng Hạnh sang bên thì

thâm gì đó vào tai, Dương Hồng Hạnh bối rối, có điều cuối cùng vẫn đồng ý, dẫn mấy học cảnh chạy vào khách sạn, số còn lại xếp hàng đứng đợi. Giản Phàm càng bận rộn, mặt lạnh hỏi bốn người Thành Cương: “Đã biết phải nói gì chưa?”

“Biết, bọn họ ra tay trước, sau đó hai bên đánh nhau.” Thành Cương khịt mũi, còn có chút không phục.

“Mẹ thằng đầu lợn.” Giản Phàm co chân đá một phát làm Thành Cương “á” một tiếng cong người xuống ôm ống đồng, Giản Phàm lại túm cổ áo kéo lên và một cái cho tỉnh người: “Chúng ta đứng gác, đánh nhau bao giờ? Làm cảnh sát, bị đánh cũng không được đánh trả, đây là kỷ luật, chẳng lẽ mà không biết? ... Chúng ta đánh ai? Chúng ta bị người ta đánh! Từ đầu tới cuối là chúng ta bị đánh, hiểu chưa?”

Thành Cương choàng tỉnh, đứng thẳng lên: “Vâng, đã hiểu.”

“Còn mấy đứa, đã hiểu chưa?”

Dương Quốc Giang, Cửu Cương đều gật đầu, trước đó ít nhiều đều công tác liên quan tới công an, hiểu rằng tới khi truy cứu trách nhiệm, thời buổi này cảnh sát ngay cả chửi lại dân một câu cũng là sai, nào dám nói đánh người?

Quan trọng nhất là người không cùng phòng với bốn người, thấy Giản Phàm gườm gườm nhìn mình, cười khổ: “Giản Phàm, chuyện này còn phải hỏi tôi sao? Tôi căn bản chưa kịp phản ứng đã ăn đòn, tôi cũng muốn ra tay, nhưng đám súc sinh lợi hại quá.”

Ba người kia phì cười, cười rồi là lòng cũng được thả lỏng vài phần, nhìn đám vệ sĩ cũng bị nhóm đầu bếp đánh cho tê thắm, hả dạ lắm.

Giản Phàm rùng mình, không biết đám đầu bếp kia thù hận với mình thế nào, bảo vệ khuyên can mãi không xong. Đột nhiên hai máy người ở đâu xuất hiện, cổ vác camera, tay cầm máy ảnh, cũng chẳng rõ là phóng viên hay là đám săn ảnh, tức thì đèn flash lóe lên liên hồi, tiếng lách cách liên tục, có người chỉ vào trong xe hét lên: “Là tiểu thư Kim, là tiểu thư Kim.”

Vừa câu này, đám phóng viên càng như uống xuân dược, ủa tới vây kín cái xe làm huyện trường càng loạn, ngay đám đầu bếp cũng biết chuyện bất thường, bỏ đám vệ sĩ lại.

Giản Phàm lòng lạnh toát, mặt âm trầm, nhìn phản ứng của đám phóng viên, kia hẳn là minh tinh lớn, nếu để truyền thông nói bậy nói bạ, không có chuyện cũng thành chuyện.

Cái nồi cháo này càng quấy càng loạn, đám đông tụ tập ngày càng nhiều, bảo an ra sức khuyên giải nhưng không được việc gì, học cảnh không có người lãnh đạo, đứng ngây đó nhìn nhau, thoáng cái đã tụ tập hơn trăm người, không chỉ có khách trong khách sạn mà thu hút cả cư dân xung quanh, hơn nữa xu thế ngày một lớn.

Tuyết lại bắt đầu rơi lả tả, hiện trường thì càng lúc càng nóng, không chỉ ở sân trước khách sạn Cửu Đỉnh.

Loạn thật rồi.

Cục công an thành phố chấn động, trung tâm chỉ huy phái cảnh sát 110 tới, cục đang mở hội nghị phân phối nhân viên tập huấn, nghe nói khách sạn Cửu Đỉnh xảy ra chuyện, khẩn cấp dừng cuộc họp, phó cục trưởng ngay lập tức tới hiện trường. Đó là minh tinh có sức ảnh hưởng trong nước, người ta xảy ra chuyện nhỏ thôi, chẳng may lên báo, chắc chắn gây ra ảnh hưởng xấu tới cục công an Đại Nguyên.

Đây chính là hiệu ứng minh tinh, không chỉ kinh động phương diện công an, tổng giám đốc của Thực nghiệp Cửu Đỉnh, nhà tổ chức cũng đang trên đường tới, không nói cũng biết, lúc xảy ra chuyện, nữ minh tinh kia ở trong xe cũng không nhàn, gọi điện khắp nơi.

Trong xe BMW có một cái đầu thò ra, là tên lái xe tóc tai bóng lộn, bình tĩnh đối diện với camera, hùng hùng hổ hổ tuyên bố: “Hôm nay vệ sĩ của tiểu thư Kim bị một đám cảnh sát và đầu bếp đánh đập, chúng tôi bảo lưu quyền tố cáo bọn họ.”

Đám phóng viên tức thì nhao nhao truy hỏi, người kia chỉ nói một câu “không bình luận”, sau đó đóng cửa kính lại, không biết đợi cái gì.

Giản Phàm biết, dù đem đám bọn họ bó lại cùng một chỗ, e rằng phân lượng không bằng nữ nhân kia rồi, đợi báo chí rùm beng lên, đoán chừng số hiệu cảnh sát chưa có đã bị đuổi về địa phương ... Đầu óc xoay chuyển cực nhanh, thấy trong tay một

học cảnh còn cầm loa, dùng để giải tán đám đông, cướp ngay lấy
...

Chương 014: Cùng đường kể hiện. (3)

Khu văn phòng tầng 17 khách sạn Cửu Đỉnh, sau một hồi tiếng bước chân hỗn loạn, cửa phòng giám sát bị đá ra, hai bảo an thất kinh, mười mấy cảnh sát xông vào như thổ phỉ, bốn nữ sáu nam, bảo an thở phào, là nữ cảnh sát tới trực.

Dương Hồng Hạnh nghiêm mặt nói: “Chúng tôi nhận được thông báo của cấp trên, cần băng ghi hình sự kiện phát sinh ở cửa bên, từ mười lăm phút sự kiện cho tới giờ, toàn bộ bị phong tỏa, để lấy bằng chứng điều tra! Mời phối hợp.”

“Chuyện này ...” Bảo an chưa từng gặp chuyện tương tự, luống cuống: “Chúng tôi chưa nhận được lệnh từ chủ nhiệm.”

“Dù là tổng giám đốc của các anh thì cũng phải phối hợp.” Dương Hồng Hạnh mặt lạnh tanh, giọng nói đầy uy phong cảnh sát, cô là con nhà nòi từ nhỏ sống trong khu tập thể cảnh sát rồi, diễn rất đạt.

“Nhưng, chúng tôi lưu trữ trong phần cứng, chuyện này phải có chuyên gia mới tháo ra được, chúng tôi cũng không biết làm thế nào.” Bảo an kiểm lý do thích hợp, cả hàng máy đèn xanh đèn đỏ dây rợ rối mắt, vừa vắn che đây.

“Đơn giản, chúng tôi có chuyên gia, bắt đầu đi.” Dương Hồng Hạnh phát tay.

Ngưu Mạnh Mạnh nhận lệnh đi tới bên bảng điều khiển, bảo an nhường chỗ, Ngưu Mạnh Mạnh liên tục bấm nút, miệng chỉ huy: “A7, B5, C1, H4 ...”

Lương Vũ Vân rút con dao đa năng luôn mang theo bên mình, xoay xoay mấy cái mở được máy ra, tháo ổ cứng, lén giơ chữ "V" với Dương Hồng Hạnh.

Bảo an không ngờ đám cảnh sát chỉ biết ăn uống vùi tiền mà cũng hiểu công nghệ, định kiểm cơ trì hoãn thì Ngưu Mạnh Mạnh hét lên: “Oa, Giản Phàm đang làm cái gì thế kia, mở hộp báo à?”

Mấy người Dương Hồng Hạnh đổ dồn vào màn hình, rồi rít giục Ngưu Mạnh Mạnh điều chỉnh góc quay vào Giản Phàm, một

ở sau, một ở bên, Giản Phàm đang cầm loa phóng thanh nói gì đó, đám phóng viên vốn đang bao vây cái xe BMW, lúc này tụ tập quanh y.

“Hồng rồi ... Đi mau.” Dương Hồng Hạnh hô một câu, dẫn đám học cảnh chạy xuống lầu.

Tình hình bây giờ hết sức nhạy cảm, chẳng may nói sai một câu thôi thì hậu quả còn tệ hơn đánh nhau, lúc Giản Phàm xúi cô đi lấy băng ghi hình là cô đã lo rồi, tám thành là đám Thành Cương đã ra tay đánh người trước nên có tật giật mình.

Ở cửa bên, Giản Phàm thấy tình thế không ổn, giật lấy loa phóng thanh nói lớn: “Vạch trần chân tướng, vạch trần chân tướng đây! Minh tinh ngang ngược sai vệ sĩ ra tay đánh người, cảnh sát trực ban nhẫn nhục chịu đựng ... Các đồng chí phóng viên, bà con thành phố Đại Nguyên, mọi người muốn biết chân tướng không? Mọi người có muốn biết bản mặt thật của minh tinh giải trí không? Là một thị dân bình thường còn chưa mất lương tri, tôi sẽ đem chân tướng tận mắt chứng kiến nói với mọi người. Sự thực là: Minh tinh sai vệ sĩ trà đạp tôn nghiêm của cảnh sát, đó là hành vi ỷ danh tiếng khiêu chiến pháp luật.”

Giọng nói sục sôi căm phẫn, câu nào câu nấy đều như búa ngàn cân, đám phóng viên sáng mắt ... Có trò hay rồi! Thái độ đám đông xoay chuyển hoàn toàn, kéo hết tới, không chỉ phóng viên, khách trong khách sạn cùng người qua đường ùn ùn chuyển hướng chú ý, vây đám học viên cảnh sát vào giữa, đám bảo an ra sức gọi bộ đàm liên hệ với lãnh đạo, chậm trễ một chút không chen vào được nữa.

Giản Phàm đối diện với hơn trăm người nhốn nháo không hề mất bình tĩnh, tiếp tục nói: “Chúng tôi là học viên cảnh sát, tới từ cơ sở huấn luyện cảnh sát vũ trang, được lệnh của cấp trên tới khách sạn Cửu Đỉnh trực ban, mục đích là bảo vệ an toàn cho những nghệ sĩ tham gia biểu diễn. Căn cứ vào an bài của ban tổ chức, mỗi minh tinh nghỉ chân ở đây đều có giấy mời, minh tinh ở trong xe chẳng những không có giấy mời còn cố tình xông vào, bị chúng tôi ngăn cản, cô minh tinh kia nổi giận sai vệ sĩ đánh cảnh sát. Mọi người xem, đây là chứng cứ.”

Nói rồi chỉ vào bốn người bị thương, đám phóng viên phát cuồng, ra sức bấm máy chụp ảnh, bốn học viên mặt mày bầm tím, máu me be bét, quần áo xộc xệch là chứng cứ tốt nhất.

Giản Phàm tựa hồ thù sau như biển, kéo Thành Cương tới bên cạnh: “Mọi người xem, đây là chứng cứ bạo ngược của họ, đánh cảnh sát chấp hành nhiệm vụ thành ra thế này. Cậu ấy là Thành Cương, là tấm gương sáng trong cơ sở huấn luyện, vậy mà mọi người xem, cô minh tinh kia ngang ngược thế nào, bọn họ căn bản không để cảnh sát và pháp luật vào mắt.”

Lại kéo Dương Quốc Giang tới, còn xoay hẳn một vòng, một thân cảnh phục lấm lem có vài chỗ rách, Giản Phàm càng cay đắng nói: “Nhìn đi, đây là anh cảnh sát tới từ nông thôn, là con của nông dân, một người thật thà như thế bị bọn họ đè xuống đất đánh đập, mọi người nói còn nhân tính nữa không?”

Đám đông từ xôn xào chuyển sang im lặng, phóng viên cũng không đặt câu hỏi nữa mà tập trung tác nghiệp, lớn chuyện rồi.

“Lại xem cậu ấy ...” Giản Phàm kéo Cửu Cương người gầy gò, mắt sừng lên cả cục: “Cậu ấy chỉ vừa tốt nghiệp đại học thôi, hoàn toàn có thể chọn một công việc bàn giấy nhàn nhã, nhưng cậu ấy lại bỏ mà theo nghiệp cảnh sát, vì sao? Vì lý tưởng! Hôm nay vì bảo vệ an toàn cho các nghệ sĩ tham gia biểu diễn, đứng trong tuyết lạnh suốt cả một đêm, vậy mà chút tôn trọng cũng không có, vậy mà giữa ban ngày ban mặt, chỉ vì làm phật ý cái gọi là minh tinh mà bị đánh đập thành thế này đây.”

Tiếng máy ảnh vang lên như rằng ngô, quần chúng nhìn đám cảnh sát người thì gầy gò loắt choắt, người thì mặt non nớt như trẻ con, người thì đen đúa thật thà như nông dân, nhưng ai nấy mặt mày bầm dập thê thảm đúng đó như gà rớt nước, không khỏi sinh lòng thương hại. Có điều đội ngũ học cảnh thì có quá nửa đã cắn chặt răng, sợ cười ra tiếng, đám người cùng phòng với Giản Phàm toàn là bọn khó dây, chẳng khác lưu manh là bao, vậy mà giờ nghe nói cứ như là cô vợ nhỏ bị uly khuất vậy.

Giản Phàm thì lòng vẫn đầy căm phẫn uất ức chưa phát tiết, cầm loa hướng về phía quần chúng, giọng hạ xuống, đôi phần thê lương: “Toàn bộ sự kiện từ đầu tới cuối có rất nhiều người chứng kiến, chúng tôi bị chửi mắng không thể chửi lại, bị đánh

cũng không thể đánh lại, nếu không cảnh sát chúng tôi đông thế này, tới mức bị mấy tên bảo vệ đánh thế thảm thế không? Vậy vì sao chúng tôi không đánh trả? Không phải vì chúng tôi sợ, mà vì chúng tôi là cảnh sát, chúng tôi đang chấp hành nhiệm vụ. Tôi trình trọng nói với mọi người, chuyện hôm nay, chúng tôi sẽ truy cứu trách nhiệm tới cùng, chúng tôi sẽ thông qua thủ đoạn pháp luật chính đáng, khiến những kẻ gọi là minh tinh, nhân vật công chúng ngạo mạn này phải trả lại công bằng.”

Quần chúng phần đông chẳng có thiện cảm với minh tinh, bị chàng cảnh sát điển trai lời nói hùng hồn chính nghĩa cảm nhiễm, có cô gái trẻ đồng cảm hô lớn: “Ủng hộ cảnh sát.”

Lác đác tiếng hô ủng hộ, một bên là cảnh sát, một bên là minh tinh, đều chẳng được quần chúng yêu thích, có điều vì nhìn đám cảnh sát này đều non choẹt, giống như học sinh mặc cảnh phục, mà minh tinh làm cao trốn trong xe, tới giờ không thềm ra mặt, thế là tình thế dần ngả sang bên. Càng có người vỗ tay, không biết là vỗ tay ủng hộ, hơn thuận muốn làm không khí náo nhiệt.

Đám phóng viên thì không quan tâm, bọn họ chỉ cần có sự kiện có tin là được, càng âm ỉ, càng shock càng tốt, đua nhau chĩa máy ghi âm tới.

“Đồng chí cảnh sát, theo anh nói thì vệ sĩ của tiểu thư Kim đánh cảnh sát, vậy sao họ cũng bị đánh?”

“Rất đơn giản, các anh đầu bếp của khách sạn Cửu Đỉnh thấy chướng mắt lên can ngăn, không ngờ đám người điên cuồng vô nhân tính đánh luôn cả họ. Mọi người vừa xong cũng nhìn thấy rồi đấy, họ chọc giận số đông mà chuốc lấy hậu quả. Đương nhiên, ẩu đả dù có lý hay không cũng là hành vi làm rối loạn trị an, chúng tôi không tán thành, nhưng góc độ cá nhân, tôi ủng hộ các anh đầu bếp trượng nghĩa.”

Cả đám đầu bếp vẫn còn đứng vòng ngoài, nghe rõ ràng lời từ loa phong thanh đi ra, ngơ ngơ ngác ngác, rõ ràng truy sát kẻ thù, sao lại thành ra tay trượng nghĩa rồi? Tất nhiên không ai đại nói ra chân tướng lúc này, nên ậm ừ cho qua.

Chương 015: Cùng đường kể hiện. (4)

Phóng viên vây quanh Giản Phàm bắt đầu đua nhau đặt câu hỏi, nhao nhao như cái chợ, không nghe ra câu nào vào câu nào, Giản Phàm đành phải bảo họ yên lặng, chỉ một nữ phóng viên gần nhất, cô gái đó không bỏ lỡ thời cơ, theo thói quen đưa ngay micro về phía trước, nói thật lớn át tiếng ồn ào xung quanh: “Đồng chí cảnh sát, sao anh biết là tiểu thư Kim ra lệnh, anh suy đoán hay tận mắt nhìn thấy?”

Giản Phàm nghiêm mặt đáp: “Tôi tận mắt nhìn thấy, khi đó cô ta đứng ở hiện trường chỉ huy vệ sĩ đánh người, vũ nhục cảnh sát Đại Nguyên là lặc sặc! Lặc sặc là gì mọi người biết chứ? Cô ta nghĩ chúng tôi không hiểu tiếng Quảng ... Thật đáng tiếc, một người không biết tôn trọng người khác, tôi không cần biết là yêu tinh hay minh tinh, đều không đáng được tôn trọng, đây là chuyện liên quan tới tổ chức và đạo đức, chúng tôi không bình luận.”

Thái độ kên kiệu chảnh chọe của minh tinh ra sao, phóng viên còn lạ gì chứ, đều bất giác gật đầu, còn nói tới tổ chức đám minh tinh à, làm sao mà cao được, chuyện xưa đuổi chửi bởi miệt thị phóng viên như cơm bữa.

“Nếu anh đã nhận ra tiểu thư Kim, khẳng định là biết cô ấy tham gia biểu diễn, vì sao còn chặn xe? Có phải có thành phần cố ý trong chuyện này hay không?”

Câu hỏi này rất hiểm hóc, nếu nói là không biết thì rõ ràng không thuyết phục, nếu nói là biết, vậy thì ngăn không cho người ta vào dẫn đến xung đột là sách nhiễu người dân.

Nhưng mà câu này không làm khó được Giản Phàm, nên biết thành phần tới quán cơm ăn cũng không phải cao cấp gì, không thiếu cả lưu manh điêu ngoa tới kiếm chuyện, Giản Phàm ôn tồn đáp: “Các đồng chí phóng viên, theo quy định của cấp trên, vì đảm bảo an toàn cho các nghệ sĩ tham gia biểu diễn, mỗi chiếc xe ra vào phải có giấy mời của ban tổ chức. Chúng tôi tuân thủ chế độ, không có ngoại lệ, tôi có nhận ra tiểu thư Kim hay

không không liên quan gì ở đây, vì trong mắt cảnh sát chúng tôi, chỉ có công dân, không có minh tinh.”

“Rất hay! Cảnh sát Đại Nguyên tuyệt vời. Minh tinh thì sao chứ, không phải người à, muốn đặc quyền sao?”

“Minh tinh là cái thá gì! Xem cô ta đi, giờ còn ngồi im trong xe, khinh người quá lắm.”

Khỏi nói cũng biết mấy người hô hào hưởng ứng là quần chúng chân lấm tay bùn rồi, lần này sôi động vô cùng, phóng viên càng mừng, gặp được anh cảnh sát nói chuyện sắc bén như thế, thông tin moi được càng nhiều.

Phóng viên vẫn liên tục ra câu hỏi, Giản Phàm điềm đạm trả lời, càng lúc càng lưu loát, quần chúng càng nghe càng thấy thuận tai, người đứng sau không nhìn rõ còn nháy lên xem mặt người đang phát biểu. Dương Hồng Hạnh tới nơi, nhưng tình thế như vậy, không ngăn cản nữa. Cảnh sát 110 đã tới nơi, đang mời đám vệ sĩ mặt mày ủ rũ lên xe, đằng xa bên chiếc xe cảnh sát, huấn luyện viên Lữ miệng co giật, nghe là biết Giản Phàm nói linh tinh, xấu hổ nhìn vị phó cục trưởng đi cùng: “Để tôi lên dẫn đội ngũ đi.”

“Đừng đừng ... Nghe tiếp đi, chàng trai này thật thú vị.” Vị phó cục trưởng đưa tay ngăn cản.

Lúc này chiếc BMW có hành động, đã bị Giản Phàm kích thích đến phát điên, lại nhìn vệ sĩ bị cảnh sát 110 bắt đi, người dân xung quanh chửi bới, nữ nhân kia không chịu nghe khuyên can, vẫn đeo kính râm bước xuống, chỉ Giản Phàm: “Y nói láo, cảnh sát đánh người trước, đám cảnh sát các người là quân khốn nạn, đánh người còn đổi thẳng thay đen. Các người bằng vào cái gì mà bắt người của tôi?”

Đúng là một viên đá khơi lên muôn tầng sóng, phóng viên ngay lập tức chĩa thẳng ống kính vào nữ minh tinh, cô ả còn chanh chua tới chất vấn cảnh sát 110.

Giản Phàm làm sao bỏ lỡ cơ hội được, hô hoán: “Mọi người nhìn thấy rồi đấy, trước mặt bao người cô ta lại lần nữa ngang nhiên vũ nhục cảnh sát, ý đồ ngăn cản điều tra. Tôi muốn hỏi, chẳng lẽ minh tinh thì có đặc quyền à? Minh tinh thì có thể không phối hợp điều tra à? Vì sao? Vì cô ta chột dạ, cô ta sợ chân

tướng bị công bố! Đen là đen, trắng là trắng, không ai đảo lộn được.”

Một câu minh tinh, hai câu đặc quyền, quần chúng chịu đựng đặc quyền chèn ép quá nhiều, kích động ùa lên chửi bới, ngôn ngữ thô tục, cảnh sát 110 phải chạy ra ngăn cản đám đông đang dần quá khích.

Nữ nhân kia bỗng đứng bị bao người rửa xả giận tới lúc luôn rồi, chỉ tay chửi: “Mày đợi đấy, tao sẽ tố cáo mày, tao tố cáo cảnh sát bọn mày.”

Xung quanh ồn ào, Giản Phàm chẳng nghe rõ cô ta nói cái gì, nhưng vào lúc này ngoài chửi bới ra làm gì có gì hay ho, đành thếp nói: “Pháp luật chỉ tôn trọng sự thực khách quan, cô có thể cười lên người nam nhân, nhưng vĩnh viễn không thể cười lên trên pháp luật.”

Đám đông trước tiên là ngẩn người, sau đó tiếng cười bùng nổ khắp nơi, lại còn vỗ tay khen hay. Nữ minh tinh kia quần bách đâm chân chui vào xe. Dương Hồng Hạnh sợ Giản Phàm đắc ý đi quá đà hồng chuyện, nén cười kéo áo y.

Giản Phàm chưa từng được ủng hộ thế này, cảm thấy còn chưa đã: “Các đồng chí phóng viên và thị dân, xin phối hợp với cơ quan công an giải tán, chân tướng sự thực, trách nhiệm sự cố còn phải điều tra thêm, chúng tôi sẽ công bố cho mọi người ... Cuối cùng cho phép tôi đại biểu cảnh sát Đại Nguyên cảm ơn các đồng chí công tác trong ngành truyền thông, dũng cảm chính trực vạch trần chân tướng, mọi người ... Nghiêm! Kính lễ.”

Giản Phàm đứng nghiêm trang giơ tay lên chào, Dương Hồng Hạnh vừa bực vừa buồn cười vẫn phải phối hợp, hô lạnh lạnh: “Nghiêm! Kính lễ.”

Mấy chục cảnh sát roạt một cái vào tư thế, nghiêm trang kính lễ.

Chiêu này thực sự quá đẹp mắt, đối diện với cảnh tượng chưa từng thấy ấy, quả nhiên đa phần mọi người giống như Giản Phàm lần đầu được ba người Tần Cao Phong kính lễ vậy, cảm giác được người ta tôn trọng khiến người lúng túng, người ngượng ngùng, người xúc động đứng nghiêm chào lại.

Thực sự là một cảnh tượng cảm động chưa từng có, đám phóng viên thi nhau chụp lại khoảnh khắc đắt giá này.

Học cảnh phối hợp với cảnh sát 110 sơ tán đám đông, mọi người đều hết sức phối hợp, nhiều người đi rồi vẫn giơ tay lên cao vỗ lớn cổ vũ, ba vệ sĩ và đầu bếp đánh nhau được đưa lên xe tới đồn lấy lời khai. Còn có mấy nữ cảnh sát đi vào chiếc xe BMW, tiếng là bảo vệ, hộ tống nữ minh tinh rời đi.

Bộ đàm ở bên vai học cảnh truyền ra lệnh tập hợp, mọi người nhanh chóng tổ chức hàng ngũ, tiếp đó thấy chiếc xe thùng cảnh sát đi tới, đội ngũ lên xe chuẩn bị về cơ sở huấn luyện, Giản Phàm lên xe nhìn qua cửa sổ đột nhiên giữa đám đông nhón nháo có một bóng hình lọt vào mắt, tức thì cả trời đất như chỉ còn lại một người, tuyết rơi bay bay đầy trời, một người tay cầm máy ảnh cỡ nhỏ, đôi mắt đẹp mê hồn đang nhìn về mình.

Tương Dịch Giai? Trái tim Giản Phàm trong thoáng chốc như mô tơ đồ nguyên liệu tên lửa, đúng là cô ấy, lâu rồi không gặp, vẫn xinh đẹp như thế, mái tóc đen dài bóng mượt xõa lên chiếc áo choàng đỏ, như đóa hoa mai nở trong mùa đông, hình như này giờ luôn chú ý tới mình, bàn tay trắng trẻo đưa lên vẫy vẫy, Giản Phàm bất giác đưa tay vẫy lại.

Một cảm giác hết sức ần ý thoáng qua, khiến Giản Phàm cảm giác nắm bắt được cái gì đó, nhưng lại không rõ ràng, vẫn cứ vẫy tay tới khi xe đi mất mới thất hồn lạc phách đóng cửa sổ lại. Vừa mới quay đầu liền giật nảy mình, đôi mắt sắc lẹm của Dương Hồng Hạnh đang nhìn không chớp, Giản Phàm lúng túng gọi: “Này, nhìn gì đấy?”

“Vừa rồi là ai thế, bạn gái anh à?” Giọng Dương Hồng Hạnh nghe hơi quái quái.

“Em thấy có giống không?” Giản Phàm hỏi lại.

Dương Hồng Hạnh lắc đầu: “Không giống! Anh không cùng đẳng cấp với người ta.”

“Thế không phải xong rồi à ... Ế, em nói gì chương tai thế? Đẳng cấp anh thế nào?” Giản Phàm bất mãn.

“Anh thuộc về cấp bậc không được xếp hạng, nhưng hôm nay biểu hiện rất chói mắt, em hoài nghi có phải anh có hai cái lưỡi không, hại người tới cảnh giới tối cao rồi. Chuyện bỉ ổi như vậy

mà anh nói đường đường chính chính, em phục rồi, nhưng theo hiểu biết của em về anh, anh nói càng hùng hồn thì càng chột dạ phải không?” Dương Hồng Hạnh tiếp xúc với Giản Phàm chưa nhiều, nhưng cô có thứ gọi là trực giác nữ nhân.

Chương 016: Tương kiến lại chẳng thể tương phùng.

Giản Phàm cười ngượng không đáp, ghé tới tai Dương Hồng Hạnh nói nhỏ lảng đi: “Em lấy được băng ghi hình chưa?”

“Giao cho huấn luyện viên rồi.” Dương Hồng Hạnh đẩy Giản Phàm ra, lúc này không để ý, bây giờ mới ngạc nhiên: “Giản Phàm, các anh cùng trực, bọn họ ai nấy mặt mũi bầm tím, sao anh lại không sao?”

“Em nói gì thế, chẳng lẽ em muốn anh mặt mũi bầm tím mới thoải mái à?” Giản Phàm trừng mắt.

“Em đang hỏi anh đây, thái độ của anh kiểu gì vậy?” Dương Hồng Hạnh lui ra sau, khoanh tay trước ngực, vẻ mặt nghiêm nghị.

“Em muốn biết chân tướng à? Đó là vì .. Anh đẹp trai hơn chúng, người ta không nỡ đánh, lý do này thế nào?” Giản Phàm quay đầu nhìn đám Thành Cương mà thở phào, nếu chạy chậm vài bước là chung số phận với bọn gốc đó rồi.

“Thế à? Vậy để em chính thức nói với soái ca nhé, ban đốc sát sẽ chính thức hỏi các anh, chiếc xe này đang đi tới cục công an thành phố, bọn em về đội, anh vào cục, chuẩn bị tâm lý đi. Không biết người của ban đốc sát có vì anh đẹp trai mà bỏ qua không?” Dương Hồng Hạnh ngọt nhạt, ai bảo thái độ không tốt, người ta quan tâm mà không biết điều.

“Hả, ban đốc sát? Nghiêm trọng vậy sao?” Giản Phàm hoảng hồn, còn chưa làm cảnh sát đã gặp đốc sát.

“Anh nói xem.” Dương Hồng Hạnh ung dung, xem ra có phần bất mãn với thái độ của Giản Phàm.

Giản Phàm xuống nước: “Được, anh thừa nhận thái độ của anh có vấn đề, lớp trưởng, có tin tức nội bộ gì không, em phải đỡ mọi người một tay chứ, anh làm thế vì vinh dự tập thể mà. Anh mà lên tiếng chậm để cô ta nói năng linh tinh, tới lúc đó chúng ta bị động lắm.”

“Anh đã nói như vậy thì thái độ đảng hoàng trả lời em, chúng ta bắt đầu từ câu đầu tiên.” Dương Hồng Hạnh vắt chân sang một bên, lạnh lùng hỏi: “Nữ nhân kia là ai?”

Tương Địch Giai bước chân ưu nhã đi vào khách sạn, bên trong còn loạn hơn ngoài vài phần, đại sảnh có mấy chục người mạnh ai nấy nói, nhôn nhá nhốn nháo, minh tinh Kim Lệ và cảnh sát trực ban phát sinh xung đột chắc chắn là đề tài hấp dẫn nhất. Chỉ tiếc quá trình quá ngắn ngủi, những người nghe tin tới nơi thì đã kết thúc, chẳng được chứng kiến mấy, thậm chí còn chẳng chứng kiến chút nào cũng thêm dầu thêm mỡ nói văng nước bọt, đám thợ săn tin thì thất vọng gần chết, máy bay muộn một chút, ai ngờ lỡ trò hay, biết vậy sớm tới từ đêm.

Những chuyện ấy Tương Địch Giai chỉ cười mà thôi, hôm nay đi qua đại sảnh tỉ lệ quay đầu không cao, đoán chừng hứng trí của mọi người đều bị chủ đề kia thu hút. Khi vào cầu thang máy lên tầng 17, cô bất giác nhìn màn hình chiếc máy quay phim mini, màn hình ngưng ở cảnh Giản Phàm cầm loa nói, rất đẹp trai, rất khí thế, giống như hồng tiểu binh trong họa báo thập niên 60, nhìn qua thì rất nghiêm túc, nhìn kỹ thấy buồn cười.

Cô không ngờ rằng gặp lại Giản Phàm trong tình huống này, nụ cười trước khi đi kia, dường như có loại ăn ý nào đó, khiến trái tim cô khẽ rung rinh, cảm giác kỳ diệu chính bản thân không miêu tả được.

Lúc đó rất đông người, Giản Phàm ở trong xe khá xa .. hình dung thế nào đây? Cảm giác rất vi diệu, như tích tắc Giản Phàm biết cô đang nhìn mình, cả hai như đều nói: “Lâu rồi không gặp!”, tựa hồ như nhìn thấu thế giới nội tâm của nhau vậy.

Nói có vẻ thi vị hóa, nhưng sự thực là thế, cảm tưởng như hai người có sự hiểu ngầm tích lũy nhiều năm vậy. Cho dù không thể nhìn rõ nét mặt Giản Phàm, càng không nói gì, nhưng cô khẳng định Giản Phàm tích tắc ấy đã biết lời cô muốn nói.

Nhưng tương kiến lại chẳng thể tương phùng, một tháng trước gọi điện không biết sao lại bị cắt ngang, mãi mới lấy được dũng khí gọi lại thì thuê bao ngừng hoạt động, không biết cậu ấy làm gì, lại còn mặc cảnh phục tới đây, chẳng lẽ cậu ấy thành cảnh sát rồi sao?

Gõ cửa phòng anh trai, không có ai cả, bấm số di động thì cửa văn phòng mới mở ra. Tương Cửu Đỉnh như trộm kéo em gái vào phòng rồi đóng cửa ngay, xem ra muốn tránh chuyện hôm nay, đám thợ săn tin không đâu không có mặt đang coi Cửu Đỉnh là tiêu điểm.

“Anh, có cần sợ như thế không?” Tương Địch Giai bật cười.

“Ài, anh có thù với đám nhãi đó hay sao, hại chết anh rồi, đã năm sáu nhóm cảnh sát tới tìm, điện thoại sắp nổ tung, anh tắt máy trốn luôn cho yên thân.” Tương Cửu Đỉnh thở dài, từ lúc tới đây là hẳn ứng phó sút đầu mẻ trán, triệu tập hết giám đốc các cơ cấu tới chiêu đãi người các phương diện.

“Cho anh xem tin hiện trường.” Tương Địch Giai lấy máy quay DVD đưa cho anh trai xem, bật đoạn Giản Phàm cầm loa diễn giảng, đợi hết video mới hỏi: “Anh, sao im lặng thế, nói cảm tưởng đi chứ?”

Tương Cửu Đỉnh mặt âm trầm, mắt vẫn nhìn hình ảnh cuối cùng, như nhìn kẻ xúi bậy gây chuyện: “Thằng nhóc đó làm cảnh sát thật à?”

“Không rõ, hẳn là vậy, làm sao? Anh chột dạ à, không phải trong lòng có gì bất an chứ?” Tương Địch Giai cười tủm tủm.

“Anh có gì mà chột dạ, chỉ lấy làm lạ thôi ... Em cho anh xem làm gì, thấy chưa đủ loạn à, mang đi, mang đi.” Tương Cửu Đỉnh bực mình xua tay: “Anh vất vả chừng nào mới kiếm được cái vị trí trong ban tổ chức, vốn tưởng lợi dụng ảnh hưởng của mình tinh tăng danh vọng của khách sạn, ai ngờ gặp chuyện này. Nếu đưa tin ra, hình ảnh công chúng sẽ sụt giảm, chưa nói, cô gái đó rất có sức ảnh hưởng, có quan hệ với cả nhà đầu tư ở khu công nghiệp, nếu quay lại chửi anh, chúng ta không cùng cấp bậc với người ta.”

“Anh là người trong cuộc mù mờ, em là người ngoài cuộc sáng tỏ, chỉ anh một con đường sáng, anh có muốn nghe không?” Tương Địch Giai thấy anh trai vò đầu bứt trán âu sầu thì bĩu môi nói.

“Em á?” Tương Cửu Đỉnh không tin lắm: “Nói thử xem.”

“Hì hì, từ góc độ tin tức mà nói, điểm nhấn là là cảnh sát, minh tinh, xung đột giữa vệ sĩ và cảnh sát, sau đó mới tới đầu

bếp, rồi thứ đến nữa mới là khách sạn, chúng ta ở vị trí phụ, cho nên ...” Tương Địch Giai nói tới đó dừng lại.

“Đừng làm anh hồi hộp, nói mau.” Tương Cửu Đỉnh sốt ruột giục.

“Cho nên đơn giản lắm, chẳng có chuyện gì của chúng ta hết. Tiêu điểm chú ý của công chúng là Kim Lệ và cảnh sát Đại Nguyên, anh thấy đưa tin này hay hơn hay tin khách sạn hay hơn?” Tương Địch Giai đưa ngón tay làm động tác bắn súng.

“Có lý! Này, Giai Giai, em học khoa tin tức cũng không phải uống đầu, nói tiếp đi, chúng ta phải làm sao?” Tương Cửu Đỉnh hứng thú nổi lên rồi, kinh doanh thì hẳn sành sỏi, mấy chuyện này thì không hiểu, nhất là gặp phải một minh tinh có thân phận cao hơn mình liền loạn ngay.

Tương Địch Giai an ủi: “Đừng quá lo, em đoán chừng hai bên ở thế cân bằng, không ai làm gì được ai, Kim Lệ có sức ảnh hưởng lớn tới mấy cũng không dám đối chọi với cảnh sát. Ngược lại, cảnh sát ở tình huống bình thường cũng rất kiêng kỵ nhân vật công chúng. Còn chúng ta à, cố gắng kín tiếng đừng làm gì hết, có lẽ căn bản không ai thêm chú ý tới, đây là đạo Trung Dung cha hay nói, nhất động không bằng nhất tĩnh.”

Tương Cửu Đỉnh trầm ngâm một chút, không hiểu nghĩ gì mà vỗ tay đét một cái, tới gần ôm vai em gái: “Giai Giai, giúp anh một việc, anh em mình liên thủ, vài năm nữa làm cái khách sạn 5 sao cũng không khó, thế nào, em nghĩ đi. Lương mỗi năm trăm vạn.”

“Anh, anh và cha mẹ đều là ngân hàng của em! Em lấy có phải tiền thuận tiện không, mức lương này không có sức hấp dẫn. Đừng nói nữa, em không thích kinh doanh, theo anh kinh doanh, không bằng theo cha làm giáo viên.”

“Đúng là bà cô chỉ thích ăn sẵn, phí cái đầu thông minh.” Tương Cửu Đỉnh thở dài luyến tiếc, chưa nói cái khác, bằng vào nhan sắc vạn người mê của em gái, đưa lên quảng cáo, minh tinh nào bì được, nhưng Tương Địch Giai từ nhỏ nuôi chiều quen, cũng không ép, thấy cô thu lại máy DVD không khỏi khẩn trương: “Em nói xem thằng nhóc đó không gây ra chuyện gì chứ?”

“Nhân vật nhỏ không thể thay đổi được thế giới.” Tương Dịch
Giai mỉm cười.

Tương Cửu Đỉnh gật gù giờ ngón cái lên tán thưởng.

Chương 017: Chẳng ai nói thật.

Người bàng quan có lẽ thấy được xu thế phát triển của sự việc, còn người trong cuộc, vẫn là một câu đố.

Trong nhà ăn có tám cảnh sát đang luân phiên lấy lời khai, còn chụp ảnh hiện trường, đám đầu bếp đầy một bụng lửa giận, cái đầu trọc của bếp trưởng Cao sừng u một cục, mắt phải cũng sừng húp, trong lúc tức giận, nói chuyện chẳng khách khí. Lái xe do công ty quản lý nghệ sĩ Nghệ Long phái đi, trợ lý của Kim Lệ, người quản lý cùng thợ trang điểm tập trung vào một phòng, ồn áo cãi vã, Kim Lệ thì hết chủ lại khóc, khiến nữ cảnh sát lắc đầu nhìn nhau ... Sao còn phiền hơn cả đứa trẻ con.

Còn tìm hiểu chân tướng càng lẫn lộn, đám đầu bếp khăng khăng nói Giản Phàm dẫn người tới báo thù, hai bên vốn có ân oán từ trước, Giản Phàm ra tay đánh người, bếp trưởng Cao bị đánh tàn tệ nhất. Ba tên vệ sĩ dứt khoát nói cảnh sát và đám đầu bếp cùng một bọn, mười mấy người đánh ba người họ, bọn họ chỉ tự vệ, làm vệ sĩ cũng hiểu không thể nhắc tới chuyện đánh nhau với cảnh sát, truy hỏi cũng chỉ nói đánh nhầm. Nhưng mấy trợ lý của Kim Lệ dứt khoát nói cảnh sát cố ý gây sự. Khẩu cung của ba bên không cách nào dùng để xác minh lẫn nhau, hơn nữa có một vấn đề rõ ràng, học cảnh tên Giản Phàm kia dứt khoát không cùng phe với đầu bếp hoặc vệ sĩ được, hình như ... hai bên đánh nhầm thật.

Chả lẽ nào lại thế?

Loạn, không ai rõ đầu cua tai nheo ra làm sao nữa.

Ban đốc sát thì một tiếng sau nhận được bằng chứng hiện trường, vừa xem đoạn phim trích xuất từ camera an ninh liền trở mắt, không ngờ cảnh sát trực ban lại là phía ra tay trước, đã thế bốn người mà không địch được ba vệ sĩ, bị hạ gục cả bốn người. Người còn sót lại kia còn thần dũng vô địch hơn cả vệ sĩ, cảnh tượng chỉ có mấy chục giây từ camera duy nhất trong bếp khiến người ta nhìn mà hoa mắt, cảnh sát cầm thìa múa như cao thủ võ hiệp đánh cho tên vệ sĩ lợi hại không trả đòn nổi, tiếp

đó vì camera không có tiếng nên không rõ nguyên do, chỉ thấy đầu bếp theo cảnh sát xông ra ngoài hỗn chiến ...

Mấy đốc sát vốn tưởng đám vệ sĩ cao lớn là kẻ gây sự, nhưng xem ghi hình thì họ rõ ràng là bên bị hại, vội vàng đem tình hình báo cáo với phó cục trưởng chịu trách nhiệm. Phó cục trưởng kinh ngạc không nói lên lời, mấy chục giây sau ra lệnh: “Cách ly năm học cảnh trực ban, không cho bọn họ trả lời báo chí, điều tra thêm chứng cứ, đặc biệt chú ý xem còn camera giám sát nào bị bỏ sót không.”

Mệnh lệnh phát ra, toàn bộ camera giám sát ở Cửu Đỉnh bị niêm phong.

Dưới sự tác động của Kim Lệ, mấy ông chủ của khu công nghiệp liên tục gọi điện phản ánh tình hình, điện thoại cục công an reo liên hồi, ngay cả lãnh đạo cấp trên cũng gọi điện tìm hiểu.

Trong toàn bộ sự kiện này, vui mừng nhất là đám phóng viên, Báo tối Đại Nguyên nổi tiếng về hiệu suất chưa đầy hai giờ sau đã ra lò, một tờ in mẫu được đưa tới phòng tổng biên tập, tổng biên tập vừa xem vừa chà tay suýt xoa: “Hay hay, cảnh sát, minh tinh, vệ sĩ ... Thú vị, có điểm nhấn ...”

Trên bản in thử, bốn ảnh cảnh sát bị đánh, tất nhiên phải có, minh tinh đeo kính râm chỉ tay chỉ mũi, đáng xem, đầu bếp và vệ sĩ giằng co, bối cảnh đẹp. Tiêu đề đặc biệt lớn (Minh tinh sai nhân viên đánh người, cảnh sát trị án cần rằng chịu đòn.) Tổng biên tập càng xem càng thích, thi thoảng còn phát ra tràng cười dài khoái trá, cười chảy nước mắt: “Cái câu ... Cô có thể cười lên người nam nhân, nhưng vĩnh viễn không thể cười lên trên pháp luật ... Là ai viết? Kinh điển, đúng là kinh điển ... Ha ha ha ...”

“Tổng biên tập, đó là nguyên văn lời của chàng trai cảnh sát nói, hơn trăm người ở hiện trường nghe thấy, đều vỗ tay khen ngợi.” Phóng viên cười nịnh, sợ câu đặc sắc này bị xóa bỏ, nhưng mà nhìn vẻ hưng phấn của tổng biên tập thì chắc không lo rồi: “Chỉ là câu này hơi mẫn cảm, có sợ bị người ta kiếm chuyện không?”

“Không mẫn cảm sao có thể gọi là tin tức? Hay, viết hay lắm, cực hay ... Ai kiếm chuyện nào? Minh tinh còn chẳng phải để người ta chà đạp, càng bị chà đạp càng hot, minh tinh bây giờ

không có vài bê bối trưng lên mặt báo cho người ta nhớ thì chúng tỏ là đã hết thời. Bọn họ cầu mong mỗi ngày có người chụp bô cứt lên đầu mà còn chẳng được nữa là, cái này gọi là lãng xê đấy ... Và lại chúng ta đứng về phía cảnh sát, cục công an ủng hộ còn không hết. Đãng ... Lập tức tăng sản lượng. Đứng để người khác tranh mất, buổi chiều bán ra.” Tổng biên tập ký tên cái roẹt ném tới.

In thêm 10 vạn bản.

Phòng viên nhìn thấy mừng phát cuồng, tiền thưởng tháng này tăng không ít rồi.

Báo chí truyền thông oanh động khiến buổi biểu diễn tăng thêm không ít sức hút, chưa biểu diễn mà khai màn đã đặc sắc rồi, báo chí hùng hổ đưa tin, lại thêm không phát hiện chứng cứ danh thep hơn, thế nên mũi dùi đồng loạt chĩa vào Kim Lệ.

Bên cạnh báo chí chính thống còn rất nhiều báo lá cải, còn trang tin trên mạng sau càng tung ra đủ loại tin tức vĩa hè quán ăn: Nghe nói cô minh tinh này thuộc loại cởi một phát thành danh, dựa vào cởi mà giữ danh, bị quy tắc ngầm N lần rồi. Nghe nói minh tinh này hiện mang quốc tịch Pháp, nhưng bị bạn trai tóc vàng đá, quay về giới giải trí Châu Á kiếm ăn. Nghe nói minh tinh này nhiều lần sai nhân viên đánh phóng viên, có khuynh hướng bạo lực. Nghe nói .. Nghe nói còn có gì nữa nhỉ, có quan hệ với phú hào, ý đồ gả vào hào môn, nhưng hồng nhan bạc mệnh không được toại nguyện ... Ấn ý là, người ta thêm vào.

Ở địa điểm biểu diễn ở nhà thi đấu Công Nhân, báo chí bay đầy trời, nào là Báo tối Đại Nguyên, Thời báo giải trí, Nhật báo thành thị đều tăng lượng phát hành, cứ như sợ bỏ qua cơ hội kiếm chác.

Bản trên mạng thì có mười mấy cái, 99% là đứng về phía cảnh sát, dù sao mấy bức ảnh cảnh sát bị đánh gây chấn động mạnh, thi thoảng có vài câu nghi vấn bị vô số nhân thân của cảnh sát chửi cho không dám trả lời luôn ... Nói thật, cái tin này thu hút ở bản thân nữ minh tinh cùng vô số scandal trước kia bị đào bới, tất nhiên rồi, chứ cảnh sát chạy rông khắp đường thì có gì hay mà xem.

Tới 17 giờ chiều, phía chính quyền mới có hành động.

Không biết do áp lực truyền thông, hay là mượn thế, dù sao có hành động rồi ... Không ít tòa báo nhận được lời mời, nơi tổ chức họp báo đặt ở phòng hội nghị đa năng thuộc Khách sạn Cửu Đỉnh. Tương Cửu Đỉnh nghe lời em gái, một mực giữ im lặng. Buổi họp báo không dài, Kim Lệ Na và luật sư, quản lý đều xuất hiện, tuyên bố sự kiện ẩu đả hôm nay là hành vi cá nhân của vệ sĩ, Kim Lệ Na đã khuyên can không hiệu quả, khiến phát sinh xung đột với đầu bếp và cảnh sát, bọn họ sẽ phối hợp với cơ quan công an tìm ra chân tướng, trừng trị người gây sự. Đồng thời Kim Lệ Na biểu thị áy náy với cảnh sát bị đánh.

Tóm lại ý tứ rõ ràng là, sự kiện ẩu đả sao lại dính líu tới một nữ minh tinh yếu đuối được.

Trong buổi họp báo, một vị phó cục trưởng phụ trách xử lý vụ việc cũng thuật lại chuyện xảy ra, chuyện cơ bản đã làm rõ, đúng là ba vệ sĩ và đầu bếp xảy ra cãi vã dẫn tới đánh nhau, còn mấy cảnh sát vì do là học viên chưa có số hiệu, bị hiểu lầm là bảo vệ nên bị đánh nhầm. Người liên quan đã bị xử phạt. Còn về trên mạng lưu truyền những phát ngôn của học viên kia chỉ là lời phẫn nộ, mang tính chất cảm tính cá nhân, hi vọng không vì thế gây hiểu lầm.

Cứ như vở kịch vậy.

Có điều tất cả người tham dự họp báo đều biết, chẳng có một ai nói thật.

Chương 018: Chả liên quan tới tôi.

Nhân vật nhỏ thực sự không thể xoay chuyển thế giới, tuy có biến cố, nhưng mọi thứ rồi vẫn đầu vào đó.

Chính vì chuyện này càng nhiều người muốn tới xem nữ minh tinh kia biểu diễn. Khi phổ xá lên đèn, nhà thi đấu Công Nhân có thể dung nạp hơn ba vạn người không còn chỗ trống, đèn nê ông xanh đỏ nhấp nháy, đèn pha sáng rực, bối cảnh sân khấu đẹp lộng lẫy có lẽ khiến người ta quên mất chuyện không vui buổi sáng. Khi các minh tinh tập thể xuất hiện và lãnh đạo chúc mừng khu công nghiệp, tiếng vỗ tay vẫn vang vọng, tiếng hét mẫn chói tai, vẫn như chưa từng có chuyện gì xảy ra, bầu không khí vẫn tràn ngập hưng phấn, kích động.

Không thể phủ nhận, một nữ nhân có thể khiến thành phố mê hoặc hoặc ghê tởm, công hiệu đều giống nhau, đó gọi là mỹ nữ khuynh thành.

Kim Lệ Na chính là nhân vật như thế, khi lên sân khấu hát, phía dưới tiếng huýt sáo, tiếng hét, tiếng vỗ tay cùng với cả tập đoàn fan đông đảo giơ gậy huỳnh quang dựng đưa tạo thành đại dương màu sắc, nếu không phải có vũ cảnh duy trì trật tự, fan cuồng nhiệt xông lên sân khấu để ôm lấy thần tượng ...

Vẫn là nụ cười tươi như hoa, vẫn là tiếng ca rung động lòng người, trên và dưới sân khấu như thành hai người khác hẳn. Người xem có lẽ chỉ quan tâm tới hình tượng trên sân khấu, chẳng cần biết rời sân khấu người ta sẽ biến thành cái gì.

Cảnh tượng ấy được truyền trực tiếp tới từng nhà ở Đại Nguyên.

Lúc này ở nhà chiêu đãi công an, trong một gian phòng đơn sơ, năm nhân vật nhỏ ngồi tản mát trên giường trên ghế, buồn chán xem TV, đến khi Kim Lệ Na xuất hiện, Thành Cương dí mặt vào màn hình, trở mắt nhìn, mắt một lúc quay đầu lại thốt lên: “Oa, lúc đó trông cô ta có xinh đẹp thế này đâu? Lại còn đứa nào giơ biển (anh yêu em) nữa, tao chơi mày mới đúng.”

Cửu Cương như mèo bệnh nằm nghiêng trên giường, ôm một cái mắt tím bầm làu bàu: “Mày biết đếch gì, mỗi mình mình có cả đoàn thể đi theo, thợ trang điểm, stylist, trợ lý, phải mười mấy người, dù là gái già cũng có thể biến thành thiếu nữ thanh thuần, hiểu chưa? Còn đám cổ vũ kia nói không chừng được thuê hết đấy, đến trường đại học hô một tiếng, ối người đi.”

Giản Phàm vừa mới tắm xong, đang chuyên tâm cắt móng tay, đó là thói quen từ nhỏ, không bao giờ để móng tay dài, chân tay đầu tóc luôn gọn gàng sạch sẽ.

“Oa ca, cha Dương Quốc Giang là ông chủ, anh lại liệt hẳn vào hàng ngũ nông dân, đây chẳng phải là xỉ nhục giai cấp nông dân à?” Cửu Cương nhớ chuyện khi đó, phản đối.

Dương Quốc Giang đang gặm táo liền bị sặc, quay sang cãi nhau với Cửu Cương, Giản Phàm thông thả nói: “Chính quyền gọi ông chủ là gì? Nhà doanh nghiệp nông dân, vậy chẳng phải nó là con nông dân à?”

“Đúng rồi, Cửu Cương mày nghe chưa, xem Oa ca đó, có bản lĩnh thì ra hiện trường mà nói, giờ mới phun rắm sau lưng.”

“Mày cũng phun được cái rắm nào đâu mà nói.”

Hai người lại cãi nhau, Thành Cương thì lo cho tình cảnh bọn họ: “Oa ca, anh nói chúng ta sẽ ra sao?”

Ngẩng đầu lên thấy cả bốn người nhìn mình, Giản Phàm chép miệng: “Nhìn anh làm cái gì, làm sao anh biết. Nếu anh mày mà là cục trưởng thì xong rồi, Thành Cương, mày được giải ẩu đả, còn mày giải chỉ biết nói vợ vắn, mày được giải nghiệm thuốc lá, mày thì giải thẳng ngóc ăn đòn, thế được chưa?”

Mấy người bị mĩa mai, mắt trừng lên.

“Muốn làm gì? Định tạo phản à, nếu không phải buổi sáng anh mày cấp trí thì bọn mày bị treo cổ vẫn là nhẹ, không phải anh mày bảo lớp trưởng đi lấy băng ghi hình thì cả bọn bị biệt giam rồi. Muốn biết phải làm sao à? Bằng cái thái độ đó?” Giản Phàm nghênh đón ánh mắt của bốn người, bất kể lớn nhỏ đều mắng hết.

Dương Quốc Giang vội đi rót nước, Cửu Cương gọt táo, một thì dăm lưng, Giản Phàm chỉ Thành Cương đang loay hay không biết làm gì: “Mày, đi giặt tất.”

“Hả? Sao lại bắt em giặt tất, không thể vì em ít tuổi nhất mà bắt giặt chứ?” Thành Cương ý kiến.

“Tại vì mày gây sự, mày ra tay đánh người trước tiên, hại đám anh em bị phạt, không phạt mày thì phạt ai?” Giản Phàm hừ một tiếng.

Liên minh bốn người bị đánh tan, ba tên kia đều chỉ tay ra khỏi cửa: “Đi, giặt tất cho Oa ca.”

Tác oai tác quái nửa ngày, làm đại giả thỏa mãn rồi, Giản Phàm mới nói: “yên tâm đi, anh nghĩ lần này bọn mình tránh được rồi, nguyên nhân có ba cái. Thứ nhất, nếu sớm bị kỷ luật thì đã làm rồi, không còn ngồi đây xem TV đâu, chúng ta là mấy nhân vật nhỏ, ai cũng phạt được, đâu phải kiêng kỵ gì. Thứ hai, hiện trường khi đó chẳng phe nào đủ tiếng nói, chúng cứ đủ sức nặng ở trong tay chúng ta, đây là đại công, anh không tin cục đám công bố băng ghi hình, đặc biệt là còn đánh thua, mất mặt cảnh sát. Thứ ba, ha ha ha ... Dù xử lý thì cũng xử lý bốn đứa mày, anh có đánh nhau đâu, lo cái đêch gì.”

Bốn người biết bị lừa, ấn Giản Phàm xuống giường trưng trị, trong phòng năm người đám đá cãi lộn tung bằng, chẳng ai quản.

Thế giới không phải vì tiểu nhân vật mà tồn tại, nhưng tiểu nhân vật cũng chẳng bận tâm thế giới này tồn tại bằng phương thức gì. Vì thế năm người vô tâm đánh cãi nhau một hồi rồi đi ngủ, loạn suốt cả ngày, ai cũng mệt rồi, ngủ rất say. Giản Phàm thậm chí không nằm mơ, dù có nằm mơ cũng không ngờ, ở sân huấn luyện lạnh lẽo có một bóng người cô độc tản bộ, hai người hẹn nhau tản bộ, y thất hứa rồi ...

Sáng ngày hôm sau, năm người bị đưa tới cục công an, do tính kỷ luật, không ai hỏi gì cả, có hỏi cũng vô ích, làm cái nghề này lâu, đối diện với người xa lạ đều lầm lì, trên từ lãnh đạo, dưới tới lái xe chạy vật đều như thế. Năm người bị ném tới phòng tổng hợp, dặn hai chữ: Đợi đó.

Đợi thì đợi.

Thấy không bị gọi tới ban đốc sát như ngày đầu là Giản Phàm yên tâm vài phần, vừa mới đi làm, hành lang đi qua đi lại toàn

người mặc cảnh phục, gọn gàng uy phong, làm mấy người vẫn mặc trang phục huấn luyện thêm không thôi.

Lơ đễnh nhìn bốn đồng đội, Giản Phàm buồn cười lắm, thương thế không nhẹ chút nào, hình tượng cả đám rất thảm, Cửu Cương sáng nay còn rên rỉ mãi mới bò dậy được, Dương Quốc Giang mắt phải sưng húp không nhìn thấy gì nữa, Thành Cương đầu băng vải trắng, người còn lại tuy không nhìn ra thương tích, nhưng phải ăn cháo vài ngày ...

Giản Phàm căn cứ vào kinh nghiệm ở đồn công an thì chuyện này khó có khả năng khuếch đại.

Có điều không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, chuyện gì cũng có vạn nhất, như chọc giận lãnh đạo thượng tầng nào đó, hoặc lãnh đạo không vừa mắt anh, thả hồi một cảnh sát dễ lắm, huống hồ là học viên còn chưa vào biên chế. Bốn người kia hẳn đều nghĩ thế, đầu cúi gằm, dáng vẻ lo lắng trùng trùng cho tiền đồ.

Bốn cái bàn của phòng tổng hợp trống hai cái, hai cái bàn còn lại là hai nữ cảnh sát, ngồi vắt chéo chân, một trên ba mươi, một trên hai mươi, một béo quá thể đáng, eo to hơn ngực, một thì gầy gò tới đáng thương, xương gò má nhô cao hơn cả ngực. Hai người đó đánh mắt ra hiệu với nhau, người béo phẩy báo phành phạch khiến đám Giản Phàm chú ý, người béo chỉ báo: “Này cậu ... Người trong ảnh này là cậu à?”

Giản Phàm vừa đứng dậy định tới gần xem thì người gầy đã vỗ tay khẳng định: “Chắc chắn là cậu ấy rồi.”

Thì ra là ảnh chụp ở cửa khách sạn Cửu Đỉnh hôm qua, Giản Phàm cẩn thận hỏi: “Ồ, đúng là em, có chuyện gì không hả chị?”

Thái độ khách khí, đó là thói quen của Giản Phàm, khiến hai nữ cảnh sát thêm vài phần thiện cảm.

“Không có, trông thật đẹp trai đấy, hơn trong ảnh nữa.” Người béo cười híp mắt, y hệt lúc Giản Phàm nhìn thấy mỹ nữ.

Người gầy cũng sán tới, hơn hở hóng chuyện: “Nghe nói các cậu rất lợi hại, đánh nhau với vệ sĩ của Kim Lệ Na?”

“Cậu nổi tiếng rồi đấy, kênh pháp chế của đài truyền hình muốn tới phỏng vấn, bị chúng tôi ngăn cản.”

“Chính ủy Thiệu muốn gặp các cậu đây, ông ta dữ lắm, cậu cẩn thận nhé.”

Chương 019: Thép tốt phải rèn cho kỹ.

Hộp thoại đã mở, người béo như sợ mình bị tụt lại, đoán chừng thường ngày cũng là người thích hóng hớt thị phi, mắt đảo như trộm, sau đó hạ thấp giọng nói: “Này chàng trai, tôi nghe nói hình như các cậu ra tay trước đúng không? Nói cho cậu biết, chính ủy lợi hại lắm, có thể mắng người ta tới khóc luôn đó, các cậu phải chuẩn bị tâm lý.”

Giản Phàm mỗi lần mở miệng trả lời là người kia lại xen vào rồi, khiến người nổi tiếng là nhanh mồm nhanh miệng như y cũng thấy không theo kịp, đúng là chuyện chưa từng có.

Xem ra núi cao luôn có núi cao hơn, mình không nên tự mãn.

Cố làm ra vẻ trầm tư, tới khi hai người kia ngừng nói nhìn mình, Giản Phàm mới nói với người béo: “Chị, có phải chỉ thích ăn canh hầm không, còn chính tay cầm dao vào bếp.”

Người béo “í” một tiếng, cứ như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Giản Phàm lại quay sang người gày: “Còn chị, em xem chừng ... Chị không có thói quen ăn sáng đúng không? Chuyện này không tốt đâu, rất hại cho sức khỏe đấy.”

“Hả? Sao cậu biết?” Hai người tức thì hứng thú kéo ghế tới gần hỏi.

Giản Phàm cười thâm, nãy giờ y nhìn cả rồi, tử của người gày có gói mì ăn liền, đi làm còn ăn vụng, mùi mì gói ám lâu lắm, ngửi là ra. Còn người béo thì khỏi nói rồi, nhìn là biết thứ khỏe ăn, Giản Phàm trình trọng vô cùng mở một lớp ẩm thực, chỉ vài phút hai nữ cảnh sát kéo Giản Phàm ngồi xuống chỗ mình, một rót nước, một mời ăn, tíu tít hỏi này hỏi nọ.

Đám Thành Cương nhìn mà hâm mộ không thôi, vị này bất chấp bà cô già hay thiếu nữ trẻ, gặp ai cũng có thể thân thiết ngay được

Từ tầng hai phòng tổng hợp đi lên hai tầng, văn phòng chính giữa tầng năm treo biển “văn phòng cục trưởng”, đang quyết định vận mệnh bọn họ.

Văn phòng lấy màu đen và nâu làm màu chủ đạo, trông nghiêm túc trang trọng, tủ sách đằng sau bàn làm việc toàn là sách vở liên quan tới pháp luật, trên bàn cắm quốc kỳ và cờ Đảng, càng khiến không khí thêm nghiêm túc.

Đây chính là văn phòng lãnh đạo cục công an, khác hẳn với đám ông chủ theo đuổi xa hoa, cục trưởng Lương ngồi sau bàn xem video, trên bàn còn có mấy tờ báo cho đăng tin sự kiện tương quan.

Chính ủy Thiệu ngồi ở tràng kỷ lên tiếng: “Cục trưởng Lương, tình hình cơ bản đã làm rõ, Kim Lệ Na không mang giấy mời, năm đứa học viên kia không cho qua dẫn tới xung đột, có điều chúng ta ra tay trước, nhưng không đánh lại, năm bị hạ gục bốn. Người còn lại thấy tình thế không tốt dụ một vệ sĩ vào bếp, sau đó khích đầu bếp ra đánh nhau với vệ sĩ thành hỗn chiến ... Khi ấy xử lý hiện trường rất tốt, kịp thời thu băng ghi hình, học viên kia càng khéo ăn nói, khiến truyền thông ngả hết về phía chúng ta.”

Cục trưởng Lương gật gù: “Tôi xem báo rồi, truyền thông bây giờ chỉ sợ mình tinh không có scandal, càng nhiều scandal thì họ càng vui, là ai chỉ huy đi lấy băng ghi hình, rất hiểu chuyện.”

“Anh quen đấy, là cô bé con của cục trưởng Dương bên tư pháp, giờ làm lớp trưởng, cùng lớp với cả cháu anh.”

“À! Tương môn hổ nữ, tôi thích con bé đó lâu rồi, bảo lão Dương phân phối nó tới cục công an, vợ chồng họ không chịu, làm lỡ mất một năm. Ồ, người này ra tay với vệ sĩ dứt khoát quá, ai thế?”

Chính ủy Thiệu nghe vậy ghé đầu nhìn, đám cảnh sát ngoài cửa thăm bại, tiếp đó là mấy chục giây trong bếp, một cảnh sát múa thìa như cao thủ võ lâm đánh cho vệ sĩ thất điên bát đảo: “Đó là Giản Phàm, người duy nhất không bị thương, thân phận người này nói ra anh không tin là ai đâu.”

“Khoan!” Cục trưởng Lương ấn tạm dừng, tay véo cằm: “Đừng coi thường, tôi chưa lụt nghề tới mức đó, xem nào, chú nhóc đẹp trai này quen lắm ... Phải rồi chuyên 8.11 đúng không?”

Chính ủy Thiệu giơ ngón cái nịnh: “Đúng là chàng trai thanh tú đó, tôi xem hồ sơ mới nhớ ra.”

“Phải rồi, không ngờ vào lớp đặc biệt, thành tích tốt chứ?”

“Thành tích bình thường, có điều tố chất tâm lý tốt, điểm tuyệt đối, khi phỏng vấn được trưởng ban Trương Lan Anh khen hết lời, thêm vào từng có thành tích bắt đào phạm, tổng hợp nhân tố liền đặc cách lựa chọn.”

“Vậy ý hướng phân phối đi đâu?”

“Là về huyện Ô Long.”

“Thế sao được, phí tài quá, anh xem đoạn vừa xong rồi đấy.” Cục trưởng Lương tua ngược camera, chỉ màn hình: “Anh thấy chưa, ba tên vệ sĩ này được huấn luyện cực tốt, có biến một cái là tổ chức trận hình, nếu là tội phạm thì người của chúng ta hỏng rồi. Còn Giản Phàm, biết lợi dụng ưu thế địa hình, biết dụ địch vào vị trí có ưu thế, khi ra lại biết ứng phó với phóng viên, chúng ta thiếu người có đầu óc linh hoạt, giỏi tùy cơ ứng biến như thế ... Giữ lại thành phố, cho lên tuyến đầu rèn luyện, nói không chừng là ngọc tốt đấy.”

Chính ủy Thiệu vâng dạ: “Chuyện này thì đơn giản thôi ạ, bên hình cảnh đang thiếu nhân lực tuyến một, chi đội trưởng với mấy đội trưởng suốt ngày chạy tới chỗ tôi đòi người.”

Cục trưởng Lương khẽ vỗ bàn: “Tốt, thế này Lão Thiệu, anh ra mặt đi, càng là thép tốt thì càng phải rèn cho kỹ, nghe con không biết sợ hổ là tốt, nhưng không thể để bọn chúng sinh sự, chuyện này chỉ chệch đi một chút thôi, chúng ta có muốn bảo vệ chúng cũng không xong.”

“Vâng, tôi đi làm ngay.”

Khi Giản Phàm gặp chính ủy Thiệu liên tức thì nhớ ra mình gặp người này ở đại đội điều tra hình sự số một rồi, mặt chữ nhật, đường khóe miệng dài, nghiện thuốc nặng, nói chuyện không mở mồm.

Chỉ khác là hôm nay không cười như hôm đó, khi bị gọi vào văn phòng chính ủy, đứng mười phút mà ông ta không nói một lời, chỉ ngồi xem báo.

Cái ngành công an này chú trọng bồi dưỡng tính tổ chức, nhất là "ba phẩm tính", phẩm tính phải tốt, xảy ra chuyện không được tùy tiện làm phiền lãnh đạo, kiên nhẫn phải cao,

không thể cái mông không biết ngồi yên, tâm tính càng phải tốt, không thể chịu chút ủy khuất là bất mãn.

Quy củ này không thành văn, nhưng với ngành nghiệp này đã ước định thành tục, ai không hiểu được quy củ này thì ở cơ sở vĩnh viễn không góc đầu lên được. Hôm nay chính ủy Thiệu nhìn bốn người trước đều không hài lòng, ra tay trước là Tiêu Thành Cương, bộ dạng cùng lắm thì về quê, có chút thiếu đầu óc; thẳng nhãi họ Dương thì ú a ú ở nửa ngày không nói lên lời, vô dụng; Cửu Cương rõ ràng nhìn biết loại học sinh hư, nói loanh quanh bao biện; tên cuối càng tệ, mới đập bàn một cái đã khóc ...

Cứ gặp một người là chính ủy Thiệu lắc đầu một lần, cố ý gặp Giản Phàm cuối cùng, lại còn bỏ đấy hơn mười phút, thi thoảng đưa mắt nhìn vẫn thành thật đứng đó, ánh mắt không thấy hoảng hốt hay sợ hãi, lại có vẻ bình tĩnh nhàn nhã, khởi lấy làm lạ, phàm là người lần đầu vào cục, không ai không nơm nớp lo sợ.

Đúng 15 phút, chính ủy Thiệu mới lên tiếng: “Cậu là Giản Phàm?”

“Vâng ạ.”

“Lần này trực ban ầu đả, có biết hậu quả nghiêm trọng không?”

“Biết ạ.”

Người hỏi nhanh, người đáp gọn, chính ủy Thiệu càng tán thưởng, mặt tỏ ra nghiêm túc nhưng càng thích chàng trai này, tình hình vỗ bàn quát: “Biết hậu quả nghiêm trọng mà còn phạm sai lầm, tôi xử phạt cậu.”

“Vâng, tôi tiếp nhận xử phạt, không đùn đẩy né tránh trách nhiệm.” Giản Phàm hành vi khác thường, ưỡn thẳng lưng, không biết đâu ra khí khái này.

“Được, có gan đấy, nói hay lắm.” Chính ủy Thiệu mỉm cười, sắc mặt thay đổi nhanh hơn diễn viên kịch: “Đã có quyết định xử phạt rồi, xét tính chất đặc thù của sự kiện này, tiến hành đàm thoại răn dạy cùng cảnh cáo, không ghi vào hồ sơ. Nhưng cậu phải hiểu, tuy chuyện này xử lý rất tốt, đánh nhau không phải

chuyện vinh quang, đặc biệt là thời điểm miễn cảm, nhân vật miễn cảm, không được có lần sau! Hiểu chưa?”

“Hiểu ạ, cảm ơn lãnh đạo bồi dưỡng.”

“Ha ha, tốt, về đội trước 5 giờ, không được trì hoãn.”

“Vâng.” Giản Phàm khép chân, kính lễ, động tác tiêu chuẩn đẹp đẽ rời phòng,

Chương 020: Chưa vui tiệc đã tàn. (1)

Chính ủy Thiệu nhìn theo bóng lưng của Giản Phàm gật gù hài lòng, cậu trai này đúng là sinh ra để làm cảnh sát, ý thức tổ chức cao, tố dưỡng tâm lý tốt, có tương lai. Tìm danh sách phân phối nhân viên mà hội nghị hôm kia soạn ra, rà tới tên Giản Phàm, gạch đoạn

Phân phối tới cục công an huyện Ô Long",

suy nghĩ một chút, viết "Đồn công an đường Bình Dương", lắc đầu thấy vẫn chưa ổn, tiếp tục gạch đi. Nhớ tới biểu hiện trấn định vừa rồi của Giản Phàm, định viết "đội trọng án" nhưng đặt bút lại ngừng, suy nghĩ tới "đội điều tra hình sự" ...

Thật là khó, nhưng chàng trai này ứng biến giỏi, đánh nhau tốt, có gan thế này, nhất định phải đưa lên tuyến đầu, đưa tới chỗ nguy hiểm nhất mới xứng tài ... Sắt tốt phải dùng luyện dao mà.

Giản Phàm vừa bước ra khỏi cửa là lưng chùng ngay xuống, hai bàn tay nắm chặt đã đầm mồ hôi, bước chân có chút loạng choạng trông như quân bại trận đâu còn chút nào dáng vẻ khí khái oai hùng vừa rồi, thở liền mấy hơi rồi chạy nhanh khỏi tầng ba, tới tầng hai, thấy hai cô gái kia vẫn ở đó, chạy tới chấp tay vái liên hồi.

Trong thời gian chờ đợi, Giản Phàm đã nhanh chóng thân thiết với hai cô cảnh sát béo gầy, khéo léo thăm dò một chút là hai người họ đem hết bí mật về chính ủy Thiệu nói ra, thiếu điều biết lãnh đạo mấy ngày tám một lần, còn chỉ dạy y phải nói gì, phải có thái độ ra sao.

hiệu quả đúng là tuyệt vời, lãnh đạo rõ ràng là vô cùng hài lòng, uống nước phải biết nhớ nguồn, liền chạy về cảm ơn.

Người béo vừa thấy Giản Phàm đã cười: "Sao, tôi chỉ chiêu cho cậu hiệu quả chứ?"

"Hiệu quả ạ, cảm ơn chị Lục."

Người gầy càng vui vẻ: "Giản Phàm, chính ủy Thiệu thích nhất là dọa người ta, một số cảnh sát mới vào đội bị ông ta giáo

huấn một lần về không ngủ được đây.”

“Vâng, em mà không biết, thế nào cũng bị dọa đứng tim chứ đùa à, gọi vào hơn mười phút mà ông ấy không nói gì cả, mặt lảm lì lạnh tanh như cục sắt, nếu không phải có các chị căn dặn thì còn tưởng bị đuổi rồi cơ ... Chị Lục, chị Lưu, đợi em huấn luyện xong, có cơ hội nhất định tự mình làm món truyền thống chiêu đãi hai chị.” Giản Phàm cũng không ngờ lại gặp được hai nhân vật trọng yếu như thế, lấy được tin tức quan trọng nên mới ứng phó hoàn mỹ ở thử thách này.

Trò chuyện một lúc, Giản Phàm mượn điện thoại báo tin bình an, cha mẹ hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, cáo biệt hai người chị mới quen, cao hứng nhảy một bước ba bậc xuống lầu. Bốn người kia sớm đứng ngồi không yên, thấy Giản Phàm ùa tới hỏi tình hình.

Biết tất cả đều bình an vô sự, năm người như như con rắn lớn, khoác vai nhau ngêu nga hát rời cục công an.

Chuyện này qua rồi, ngày Giản Phàm cũng nghĩ thế, chẳng những bình an vô sự, mà còn để lại ấn tượng tốt với lãnh đạo ... nhưng y không biết rằng, chính ủy Thiệu thực sự quá hài lòng, hài lòng tới mức còn cân nhắc cả đại đội chống ma túy ...

Tương lai Giản Phàm ra sao chưa rõ, ít nhất lúc này học viên thở phào, huấn luyện viên thở phào, rất nhiều người thở phào.

Đêm cuối cùng trước ngày tốt nghiệp, không khí tưng bừng náo nhiệt, học viên và huấn luyện viên các lớp cùng nhau tổ chức một cuộc Liên Hoan nhỏ. Lớp đặc biệt cũng náo nhiệt, đừng thấy cái lớp này thành phần lôm côm, nhưng nhân tài lớp lớp, Cửu Cương nói năng ngọng nghịu mà đọc rap nhanh như chớp, Lương Vũ Vân kéo đôi nam nữ làm Jack và Rose minh họa cho mình hát bài Titanic tình ý miên man. ngay cả Ngư Mạnh Mạnh cũng có thể kể chuyện cười mặn khiến người ta cười gập lưng; Tiêu Thành Cương cầm gậy đóng giả Tôn Ngộ Không biểu diễn nhào lộn, náo nhiệt hơn xiếc khỉ.

Ngược lại Giản Phàm thường ngày chuyên đầu trò trong lớp, miệng không tha người, khi lên sân khấu lại lúng ta lúng túng, ngoài nấu cơm thì còn biết gì nữa đâu, hát thì như súc vật bị bóp

cổ, nhảy thì giống mèo què, đứng dần ra đó bị phía dưới chế giễu tới đỏ mặt.

May mà Thành Cương hiểu bản lĩnh của Oa ca, đề nghị Giản Phàm bắt chước tiếng gia súc nông thôn, Giản Phàm hết cách, trước tiên là hắng giọng ngửa cổ kêu "bòòòò ..." một tràng dài, sau đó là dê "beee beee ..." Được phía dưới kiếm đâu ra cỏ ném lên, Giản Phàm đáp lại bằng một hồi chó sủa nhặng xị làm đám đông cười lăn cười bò. Cuối cùng là một tràng sói tru dài gần một phút, so với sói trên cao nguyên Thanh Tạng chẳng hề thua kém, khiến cả đám anh em hứng trí học theo, tiếng sói tru vang vọng ngoại ô vắng vẻ ...

Lần này thảm rồi, thể hiện hơi quá đà, người ta không cho xuống, còn muốn thể hiện thêm vài tiếng nữa, Giản Phàm vút bỏ thể diện luôn, biểu diễn một màn chó dại cắn nhau, mặc dù chỉ là mấy tiếng "gâu gâu gâu", nhưng ai cũng nghe ra một con chó già và một con chó nhỏ, khán giả cười ngã lăn mất một nửa.

Mọi người tạm quên đi mai sẽ phải chia tay, nhốn nha nhốn nháo suốt hơn hai tiếng mới kết thúc, lúc tan tiệc, Giản Phàm thấy Dương Hồng Hạnh đứng ở bên cửa nhìn mình một cái rồi rời đi liền hiểu ý cô, không lâu sau, có hai bóng người sóng vai nhau biến mất vào bóng tối thao trường.

Trong một tuần cuối cùng này tản bộ buổi tối đã thành thói quen của hai người, nói tới lý tưởng mà bản thân tưởng tượng ra, nói với nhân sinh mà chính bản thân cũng không hiểu, kể cho nhau nghe cuộc đời sinh viên của mình, khiến cuộc sống khô khan tăng thêm chút sinh thú. Dương Hồng Hạnh tính cách khá cường thế thẳng thắn, chưa bao giờ che dấu mình thích Giản Phàm, hiếm có là Giản Phàm vẫn giữ quan hệ đồng chí thuần khiết, không có bất kỳ hành vi vượt quá giới hạn nào.

Phá hỏng tình đồng chí thuần khiết tất nhiên là chỉ có tình yêu mà thôi, cả hai người tới giờ tuy đều thể hiện có thiện cảm với đối phương, xong chưa nói và cũng không đủ thời gian đạt tới tầm cao đó, đồng thời đều có vẻ không muốn tiến tới một bước, có vẻ đều hưởng thụ tình cảm chiến hữu có chút ái muội này.

Khi hai người rời khỏi buổi Liên Hoan vẫn chìm trong không khí hoan lạc, Dương Hồng Hạnh có vẻ hứng thú với cuộc sống thôn quê, truy hỏi suốt.

“Nếu vào mùa đông thế này, anh cùng ông nội lên núi bẫy thỏ, một mùa đông có thể bắt được mấy chục con. Trong núi khắp nơi là cây hạch đào, có ngô cao bằng cả người, ăn ngô nướng vào mùa này là tuyệt nhất, táo bi ngọt lịm, còn có cả nho rừng thành từng chùm từng chùm treo trên vách núi ... Mỗi lần anh về quê là không muốn về thành phố nữa, mẹ anh lần nào cũng dọa học không tốt là đuổi anh về quê làm ruộng, ha ha ha, kỳ thực anh mong còn chẳng được.”

Giản Phàm kỳ thực rất thích cuộc sống nông thôn, có điều những lời này nghe vào Dương Hồng Hạnh lại thành vô tâm vô lý tưởng, lờm y một cái: “Giản Phàm, em phát hiện ra anh chẳng có chút chí tiến thủ nào thì phải, chỉ muốn về huyện Ô Long, không muốn vươn lên sao?”

“Ai nói thế, ai bảo anh không muốn tiến thủ, anh còn muốn vào bộ công an cơ, nhưng mà cũng phải có người cần tới chứ.” Khi nói chuyện Dương Hồng Hạnh đi về phía trước, Giản Phàm xoay lưng đi ngược về phía sau, bóng đêm mờ lung chỉ thấy thấp thoáng bóng dáng mỹ nữ, khơi lên tưởng tượng vô hạn. Giản Phàm là người lạc quan, muốn giữ được lạc quan thì sống hôm nay không nghĩ tới ngày mai, y thực sự chưa nghĩ tới vấn đề sâu sắc như vậy, chỉ nói bừa thôi.

Dương Hồng Hạnh vừa đi vừa tùy ý đá vài bụi cỏ: “Vào bộ công an thì vô vọng rồi, nhưng vẫn có khả năng ở lại thành phố mà ... Lớp chúng ta ít nhiều đều có quan hệ, như Lương Vũ Vân là người trong họ tộc của cục trưởng Lương, cha Thục Vân ở tổng đội phòng cháy chữa cháy, cha Ngư Mạnh Mạnh làm ở trại giam ... Kém nhất là Tiêu Thành Cương cũng là cháu một vị trưởng ban pháp chế ... Em chỉ không hiểu bối cảnh của anh là gì?”

Chương 021: Chưa vui tiệc đã tàn. (2)

Nghe nhắc tới bối cảnh, chính Giản Phàm phải bật cười, lúc đầu cũng nghĩ không ra sao mình được nhét vào cái lớp toàn tiểu thư công tử này: “Anh thì có bối cảnh gì chứ, à ... Có, chú hai anh làm đồn trưởng đồn công an Thành Quận huyện Ô Long, có tính không?”

“Hơi thấp, còn nữa không?”

“Hết rồi, tám đời Giản gia mới có được một người làm quan thôi đấy.”

“Anh thực sự quyết tâm về huyện Ô Long à, không muốn ở lại chút nào sao?” Khẩu khí Dương Hồng Hạnh có phần chất vấn.

“Hầy ...” Giản Phàm thở mạnh một hơi, một đêm mê ly thế này mà phải quay về vòng xoáy hiện thực rồi, ôm tay sau đầu đi nghiêm chỉnh trở lại: “Anh nói cho em một bí mật, phải giữ kín cho anh nhé.”

“Nói đi, với em mà còn phải giấu giếm à, em rất kín miệng ... Nhưng mà đừng nói là lý tưởng tiền trên trời rơi xuống, mỹ nữ theo thành đàn nhé.” Dương Hồng Hạnh chặn trước.

“Không phải đâu, câu đố anh chỉ là đùa thôi ... Kỳ thực anh rất thích nấu ăn, anh muốn mở một quán ăn của riêng mình, anh muốn kiếm nhiều tiền, sau đó đón cha mẹ anh tới để phụng dưỡng. Vốn anh đã định thực hiện rồi, vậy mà thế nào lại thi đỗ cảnh sát, nói thực với em, năm xưa anh còn chẳng thi được vào đại học, cao trung còn lưu ban, đến anh còn chẳng hiểu vì sao thi đỗ, khỏi phải nói với em là trong nhà anh mừng thế nào, muốn anh làm cảnh sát thế nào ... Ài ... Thi đỗ một lần mà phá tan lý tưởng của anh. Vậy anh phải làm sao? Nhà anh thực sự chẳng có chút bối cảnh nào hết, chẳng có chút quan hệ, dù anh có muốn ở lại thành phố cũng chẳng được.” Phải từ bỏ ước mơ lý tưởng của mình, đây chính là chuyện nuối tiếc nhất cuộc đời Giản Phàm cho tới giờ, nhưng Hương Hương không hiểu cho y, còn hồ hững lãnh đạm khiến y không khỏi buồn phiền.

“Vậy anh có muốn ở lại thành phố không?” Dương Hồng Hạnh nhỏ giọng lại, cô cảm thụ được tâm sự của chàng trai luôn tươi cười đùa nghịch này.

“Nói thế nào nhỉ, nếu là để kiếm tiền, anh sẽ ở lại thành phố, nhưng nếu làm cảnh sát, anh không dám nghĩ tới, bằng chút tiền lương cảnh sát, e khó có tích góp gì, một khi mưa gió bất trắc, gặp chuyện ngoài dự liệu, nói không chừng phải ngửa tay xin tiền cha mẹ. Về quê, có nhà sẵn rồi, có cái quán ăn đó, chỗ làm cũng có sẵn nữa, chú anh ở đó, không cần lo lót lãnh đạo ...” Giản Phàm giang tay, thời gian qua hai người trò chuyện với nhau rất tâm đầu ý hợp nên không che dấu suy nghĩ của mình, y là trường hợp điển hình của bị hiện thực đè nát lý tưởng, ước mơ xa vời chút cũng không dám.

Dương Hồng Hạnh mập mờ nói: “Kỳ thực nếu có người giúp anh thì dễ thôi, dù về Ô Long rồi cũng có thể điều lại.”

Giản Phàm lắc đầu: “Không có khả năng đấy đâu, anh không có bản lĩnh đó, cũng không có thân thích, nên không muốn thêm ảo tưởng cho bản thân. Anh sống viễn vông nhiều rồi, giờ phải sống thực tế hơn.”

Dương Hồng Hạnh ngừng một lúc, nghĩ rồi nói: “Điều động công tác không quá phức tạp như anh nghĩ đâu, đặc biệt là trong cùng hệ thống, nói tới quan hệ xã giao bảo nó đơn giản cũng đơn giản. Mấy năm trước ở cục có một câu chuyện cười, anh cảnh sát vừa được phân phối về đơn vị, đi từ cổng vào chào chú chào thím tới chào cậu, thêm vào chào cha vợ, mẹ vợ, cả đơn vị toàn thân thích. Mỗi năm con cháu trong ngành phục viên, chuyên nghiệp, thi không đỗ, đều bố trí ở cục công an, một đơn vị có hai đời cùng làm việc là thường thấy, ba đời cũng chẳng hiếm.”

“Cái này thì anh biết, nếu không có chú hai anh thì cả đời này anh không có duyên phận gì với công an rồi. Cục trưởng Mao ở huyện anh, nhà có tám người, trừ cha mẹ già không đi nổi nữa thì trong nhà có tới sáu người trong cục ăn cơm nhà nước... ha ha ha.” Giản Phàm cũng không lạ gì chuyện như thế.

“Đúng thế! Vậy không phải đơn giản sao, chỉ cần có chút quan hệ là móc nối được rồi, quen cháu người ta thì chỉ cần động não

một chút có thể quen tới chú, bác, dì người ta mà.” Dương Hồng Hạnh gợi ý.

“Động não thì dễ thôi, nhưng lấy đâu ra tiền chứ, lần trước học đại học anh vô tâm chẳng biết gì đã tiêu mất tới mấy chục vạn dưỡng lão của cha mẹ anh rồi, kết quả là cầm lấy cái bằng vô dụng. Mà về huyện Ô Long cũng tốt mà, có thể chiếu cố cho cha mẹ, không nhất định cứ con cái phải thành đạt mới là tốt. Anh cho em một ví dụ thực tế, trong tiểu khu nhà anh có hai vợ chồng giáo viên, con trai lớn ở Bắc Kinh, con gái ở Mỹ, một thạc sĩ một tiến sĩ, thế đủ thành đạt chưa? Nhưng ông bà già vô cùng đáng thương, anh chỉ đi làm về mua cho ít đồ tương, ông bà cụ thấy anh còn thân thiết hơn con trai, cứ hay đợi anh đi qua để mời anh cơm, nhìn mà xót lòng ... Anh không rời được cha mẹ cũng đâu có gì mất mát. Thêm vài năm nữa, cha mẹ anh có tuổi nói không chừng không rời được anh rồi, anh làm cha mẹ thất vọng bao năm, buồn phiền bao năm, đến khi đủ lông đủ cánh vỗ cánh bay mất lo cho bản thân sao?”

Những lời này Giản Phàm rất muốn nói với Hương Hương, nhưng Hương Hương không muốn nghe, nhân cơ hội này trút ra hết, y cũng không cho rằng con người cứ phải kiếm được tiền cứ phải thành đạt mới là có giá trị, tuy chưa biết giá trị của mình ở đâu, nhưng Giản Phàm vẫn tin, trong cuộc sống này, vẫn còn những thứ quan trọng khác.

Dương Hồng Hạnh dậm chân: “Sao anh lại như thế chứ, thường ngày anh có chủ kiến lắm mà, lớn thế này rồi còn suốt ngày đeo cha mẹ trên mép. Được rồi, không vòng vo nữa, nếu anh muốn ở lại tỉnh thành, không phải là không có cách, vì như, nhờ vả em.”

“Em?”

“Cha em là cục trưởng cục tư pháp Đại Nguyên, anh nghĩ đã đủ chưa?”

Giản Phàm ghen lời, cổ họng lúng búng nửa ngày không nói lên lời, không ngờ bên cạnh mình là con của cán bộ cao cấp, ừ thì không tính cao cấp cũng là trung cấp, con cục trưởng hay bộ trưởng thì với tiểu dân như y cũng không với tới như nhau,

chẳng trách người ta vênh như thế, cả huấn luyện viên cũng sợ ba phần.

Đại Nguyên là thành phố cấp tỉnh đấy, một vị cục trưởng phải ngang cấp với phó sở trưởng trên tỉnh chứ đùa à, lại là cục thực quyền nữa.

“Sao thế, sợ hết hồn à?” Giọng điệu của Dương Hồng Hạnh có vài phần đắc ý, vốn nghĩ Giản Phàm mặt dày mày dạn bám lấy mình có mưu đồ, mà trước đó cô thậm trọng khống chế tình cảm là vì thế, nhưng ngày càng phát hiện Giản Phàm là người rất thuần túy, yêu một cách thuần túy chơi một cách thuần túy, hơn nữa còn mù quan trường, nhưng chính vì thế lại càng thấy y đáng yêu.

Giản Phàm đột nhiên lớn giọng vẻ thanh cao: “Anh không phải tội phạm, sao mà sợ, lý luận mà nói, mọi công dân đều ngang hàng, đó không phải là chân lý tư pháp sao?”

“Cho nên anh muốn về huyện thành, người ta phân phối vào thành phố cũng là bình đẳng chứ?” Dương Hồng Hạnh dừng lại, nhìn thẳng vào mắt Giản Phàm: “Em nói chính sự với anh đấy, anh muốn ở lại, em bảo cha em, có điều cần tốn tiền vẫn phải tốn, vài vạn mà thôi, ở lại phòng ban nào đó hoặc là đồn công an, thế nào cũng tốt hơn về huyện.”

“Mấy vạn mà thôi?!” Giản Phàm nhận ra, té ra mình và cô gái này thực sự cũng không cùng đẳng cấp, với một chàng trai chém khách kiếm vài chục đồng đã hí hửng mà nói, vài vạn là con số trên trời: “Em nói thật nhẹ nhàng ... Em cũng vừa nói đấy, anh lớn thế này rồi, về xin tiền mẹ, không xấu hổ sao? Mà có anh cũng không đưa tiền, bằng vào cái gì anh phải đưa tiền cho họ chứ?”

Dương Hồng Hạnh tức mình dậm chân: “Anh ... Sao anh lại kém cỏi thế!? Được, em cho anh vay.”

“Không lấy! Sao anh lấy tiền của em được, lại còn đem trả. Dù ở lại thành phố, qua kỳ thực tập cũng phải không ăn không uống mới có tiền mà trả nợ, anh có bệnh chắc.” Giản Phàm hơi không vui.

“.. Anh có bệnh thật đấy. Bỏ đi ... Em không thèm nói với anh nữa.” Dương Hồng Hạnh nói vài câu không hợp tâm ý, tính khí

tiểu thư phát tác, quay người bỏ đi.

Nhìn bóng hình giai nhân đi nhanh về KTX, Giản Phàm chỉ biết vỗ đầu, mình đúng là có bệnh, nói những chuyện này với cô ấy làm gì? Nói trở mặt là trở mặt ngay được, ngay cả ôm tạm biệt một cái cũng không có đã chạy rồi, chẳng ra làm sao cả.

Chương 022: Sấm nổ giữa trời quang.

Ngày hôm sau lễ tốt nghiệp diễn ra vô cùng long trọng, cục trưởng, chính ủy và các vị lãnh đạo ủy ban chính pháp đều tới chúc mừng, luân phiên phát biểu chúc các học viên có được thành tích trong thực tiễn, trở thành cán bộ công an hợp cách.

Đứng ở thao trường là đội hình ba trăm người chỉnh tề, học viên cuối cùng được mặc cảnh phục mong đợi từ lâu, nam thần thái ngời ngời, đẹp trai uy phong, còn nữ thì anh tư hiên ngang. Ba trăm người hát vang bài ca cảnh sát mà hơn tháng qua đã diễn luyện vô số lần, hùng tráng, uy vũ, chỉnh tề, cực kỳ cảm nhiễm lòng người.

Có lẽ là chìm đắm trong mơ ước mỹ hảo về tương lai, hoặc là vì niềm vui tốt nghiệp, kích động và tổ mò đã lấn át nỗi buồn biệt ly, ngay cả Giản Phàm luôn qua loa hời hợt cũng đứng thẳng lưng ưỡn ngực ngẩng đầu hát bằng cả trái tim.

Thao diễn hoàn tất phòng tổng hợp, nguồn nhân lực cục công an đem từng chồng thư thông báo lên bàn, rồi chuyển giao các huấn luyện viên, đó là thư phân phối, học viên đại đa số biết trước số phận của mình, tùm năm tùm ba bàn tán tối nay đi đâu ăn một trận rồi.

Hệ thống công an rất rộng, vì thế lớp đặc biệt phân chia tan nát.

Tiêu Thành Cương toại nguyện, tới đồn công an đường Bình Dương, giơ thông báo đóng dấu đỏ, lớn tiếng nói mời khách.

Dương Quốc Giang về huyện, hần tới chỉ kiểm bộ cảnh phục này thôi, trong nhà giàu lắm, không bận tâm phân phối ở đâu.

Cửu Cương thì đưa tới đồn công an dưới chi cục công an khu, cách thành phố xa nhất, cay đắng hô lớn tài không gặp thời.

Xuất sắc nhất là Lương Vũ Vân, vào CCIC, cục điều tra tội phạm công nghệ, nếu không được giải thích, Giản Phàm còn chẳng biết mấy chữ đó có ý nghĩa gì.

Ngưu Mạnh Mạnh tới trung tâm giám sát internet dưới cục công an, sắp thành cảnh sát mạng trong truyền thuyết rồi.

Tần Thục Vân, xuất thân trường kinh tế, tới đại đội điều tra kinh tế, nghe nói là rèn luyện thôi, sớm muộn cũng về cơ quan trên cục.

Dương Hồng Hạnh, cô lớp trưởng rất được quan tâm thì tới ban pháp kỷ thực tập, cả đám học viên phải trở mắt, thế này là trực tiếp thành cảnh sát chuyên quản cảnh sát rồi, nghĩ cũng hợp lý, đúng với cá tính nghiêm túc khi chấp hành nhiệm vụ của cô.

Sau khi nhận được thông báo, Dương Hồng Hạnh nhìn Giản Phàm, thấy y hôn vĩa đầu đầu thì thở dài, có chút giận vì mình bất hạnh gặp phải người không biết phấn đấu, hậm hực bỏ đi đứng cùng đám nữ sinh.

Lần đầu tiên có tình cảm với một nam sinh, mấy lần muốn nói lại thôi, trước kia lo Giản Phàm bám lấy mình có ý đồ, giờ lại thất vọng vì y không có ý đồ gì với mình, chưa hết, cái người này vẫn bộ dạng dửng dưng ấy, làm cô không sao tiếp nhận được. Cô rất thích nam nhân thoáng đạt không câu nệ tiểu tiết, nhưng không ngờ Giản Phàm lại thoáng đạt tới mức chẳng có ý chí như thế.

Giả sử Giản Phàm có suy nghĩ, có lo lắng, hoặc thậm chí nuối tiếc vì chuyện hôm qua, cô sẽ bỏ qua sự e dè của nữ nhân, lần nữa chủ động đề nghị giúp đỡ y, sẽ cân nhắc làm thế nào để giữ thể diện nam nhân cho Giản Phàm hết mức có thể.

Giản Phàm rất có năng lực, nhưng nếu không có ý chí thì không được rồi.

Tại sao chứ, sao anh ấy không hiểu, đây đâu còn thời học sinh nữa, cho dù là ở cơ sở huấn luyện này, giữa người và người đã chỉ ra năm sáu đẳng cấp rõ ràng rồi.

Xã hội này như thế nào, những học cảnh bọn họ đều có nhận thức rồi, rời trường cũng là lúc cuộc đấu tranh mới bắt đầu, đó là cuộc đấu tổng cả bối cảnh, quan hệ và đức tài cá nhân.

Sự thực thì Giản Phàm sao có thể dửng dưng, sao không có lo lắng, hồi hộp, y còn trẻ lắm, dù không phải là người thích bon chen chẳng nữa thì cũng làm gì vô dục vô cầu được. Chỉ là Giản Phàm thực tế theo cách riêng của mình, y biết điều kiện của mình, của nhà mình, y không dám đặt kỳ vọng cao, hiện thời

mà nói, mặc bộ cảnh phục này bước trên đường phố huyện thành Ô Long đã thỏa mãn rồi.

Đợi rất lâu, khi sắp không còn ai nữa mới nghe thấy huấn luyện viên gọi tên mình, Giản Phàm đi tới, nhận lấy thông báo, vội vàng mở ra nhìn.

Nhìn một cái, mặt tái mét, dụi mắt nhìn lại, trời đất đảo lộn.

Không dám tin vào mắt mình, lần này định thần xem thật kỹ, tên, đúng là mình, phân phối ... ngũ lôi oanh đỉnh. Như ăn trộm nhét vội thông báo vào túi, tay ôm lấy ngực trái như đề phòng qua tim không chịu nổi kích thích. Còn khẩn trương hơn năm xưa vụng trộm với Hương Hương ở trong KTX.

Mấy anh em cùng phòng đi tới, xúm quanh hỏi: “Oa ca, Oa ca, phân phối tới đâu thế?”

Giản Phàm cắn chặt môi, vẻ mặt vô cùng phức tạp nhìn mọi người, khi mọi người đang đợi y báo hỉ thì y trịnh trọng lắc đầu, lời rít qua kẽ răng có chút phẫn hận: “Không thể nói, đơn vị bảo mật.”

Nói xong định gạt đám đông bỏ đi, nhưng bị Tiêu Thành Cương ôm chặt, kệ y vùng vẫy: “Chuyện này không nói không được, khai ra mau lên, mọi người có ai che giấu đâu. Anh em, ra tay chấp pháp.”

Mấy học viên trong lớp còn ở lại thấy vẻ mặt Giản Phàm khác thường thì lạ lắm, thế là xông lên giữ tay, khóa cổ, người thì lục túi, Cửu Cương giật ngay lấy cười đắc thắng: “Làm thấy ghê, cứ như làm bộ an ninh quốc ... Ôi mẹ ời!”

Không ngờ nhìn một cái mắt tròn xoe, sau đó cười như vỡ đê, mấy người khác cũng tranh nhau giành giật xem, vẻ mặt giống nhau y hệt, trước là ngạc nhiên, sau đó mà vui mừng, cuối cùng là cười toét miệng. Tờ thông báo đặc thù này truyền tay nhau khiến cả lớp mắt tròn mắt dẹt, ngay cả Dương Hồng Hạnh xem cũng che miệng cười, ánh mắt nhìn Giản Phàm vừa mừng vừa có chút hờn giận.

Chỉ có Giản Phàm không nói ra lời, cười cái đéch, ông bóp cổ chết cả lũ bây giờ.

“Oa ca, lôi đình chiến cảnh tiếp theo của Đại Nguyên là anh rồi.” Tiêu Thành Cương ngưỡng mộ vô cùng.

“Anh là cảnh sát trong cảnh sát rồi đấy, chúc mừng anh.”

“Oa ca, em nghe nói ... Chỗ đó ... Chỗ đó không những tội phạm sợ, mà cảnh sát càng sợ, ba năm qua chết bốn người, bị thương bảy người, không ai dám vào đó.” Dương Quốc Giang tỏ vẻ quan tâm rất giả tạo, chủ yếu dọa người.

Bất kể là vui mừng trên nỗi đau của người khác, thực lòng chúc mừng, hay là lo lắng, Giản Phàm đều không cảm kích, mắt trợn tròn: “Cút xéo.”

Lương Vũ Vân đi tới khoác vai Giản Phàm, giọng điệu anh em giang hồ: “Anh làm em bất ngờ đấy, còn tưởng anh sẽ vào một cái đồn làng quê hẻo lánh nào đó hưởng an nhàn, thi thoảng tác oai tác quái đi đá đít quần chúng cơ. Không phải là vì theo đuổi đại tử của bọn em mới quyết tâm lớn thế chứ? Chậc chậc!”

“Chỉ em hiểu anh.” Giản Phàm giang tay làm động tác muốn ôm, Lương Vũ Vân ré lên chạy mất.

Thao trường nhốn nháo một hồi chỉ còn lại Giản Phàm và Dương Hồng Hạnh, huấn luyện viên ngạc nhiên nhìn Giản Phàm, sau đó là lắc đầu.

Dương Hồng Hạnh lặng lẽ đi tới bên Giản Phàm, trả giấy thông báo cho y: “Bộ phận cảnh sát hình sự phân chia rất tỉ mỉ, có pháp y, có kiểm tra dấu vết, có tâm lý học tội phạm, mỗi lần tuyển người đều là nhân tài chuyên nghiệp, đều là cảnh sát ưu tú nhất, bản lĩnh nhất ... Anh tự mình yêu cầu lên tuyển đầu à?”

“Em nghĩ gì thế, em thừa biết anh bắn súng thế nào, ai nhận hình cảnh không biết bắn súng không?” Giản Phàm mãi mới nói được một câu, có phần tức giận.

“Đúng là không thế, ngay cả khi anh yêu cầu cũng chưa chắc được, bọn họ có tiêu chuẩn rất cao, hoan nghênh quân nhân chuyển nghiệp, cảnh sát kinh nghiệm thực chiến, hoặc là nhân tài chuyên môn, theo lý mà nói không thể điều anh tới.” Dương Hồng Hạnh còn chưa hết bất ngờ, đột nhiên ôn nhu nói một câu: “Có điều ... Em rất vui mừng, vì anh đã ở lại.”

Chương 023: Chưa đi làm đã trốn việc. (1)

Phải nói là Dương Hồng Hạnh sinh ra là để mặc cảnh phục, vóc dáng cao ráo nhưng không mang cảm giác mảnh khảnh yếu ớt, đôi mắt sắc sảo có đôi phần lạnh lùng, chiếc mũi cao thẳng như nét mác tô điểm thêm khí chất, khuôn mặt dưới mũ cảnh sát trông quyền rũ không thiếu phần mạnh mẽ.

Nhưng Giản Phàm lúc này tâm tư nào đi tán thưởng mỹ nhân: “Em nói đùa đấy à, không vui tí nào đâu. Chẳng lẽ anh tồn tại vì làm em cao hứng?”

“Anh ..” Dương Hồng Hạnh bị nói một câu xem tức chết, có điều lập tức bình hòa trở lại, nghĩ Giản Phàm hẳn không thể vui được, nhoẻn miệng cười: “Được, em không nói chuyện này nữa. Dù sao thì anh cũng ở lại rồi, nếu như bây giờ anh muốn mời em ăn cơm, hoặc là có lời gì muốn nói với em, em có thể suy nghĩ tiếp nhận.”

Giọng điệu này phải nói là cố tình chiều ý Giản Phàm rồi, rất nghịch ngợm, cô chưa bao giờ như thế.

Giản Phàm lại phũ phàng: “Hiện giờ anh không có hứng thú.”

Dương Hồng Hạnh ghen lời: “Vậy em mời anh được chưa?”

“Không đi, không có hứng thú.” Không hiểu sao, lúc này Giản Phàm rất không thích giọng điệu chỉ huy của Dương Hồng Hạnh, con gái cục trưởng thì ghê gớm à.

“Vô tích sự, chẳng qua là cảnh sát hình sự có gì mà sợ ...” Đối với cô gái từ nhỏ mang lý tưởng làm cảnh sát như Dương Hồng Hạnh, hành vi của Giản Phàm khó chấp nhận.

Không ngờ chưa nói hết thì Giản Phàm đã bước thẳng tới mặt, khuôn mặt thanh tú luôn nói cười ấy lúc này không có chút cảm xúc nào, đáng sợ tới mức khiến Dương Hồng Hạnh giật mình lùi lại.

“Chỉ có mẹ anh mới được nói anh là vô tích sự, em còn nói thêm lần nữa, anh không nể mặt.” Giản Phàm nói xong quay người đi thẳng, không thềm ngoái đầu lại lần nào, sau lưng

Dương Hồng Hạnh tuân một tràng vô tích sự, vô tích sự như sủng liên thanh.

Giản Phàm không hứng đầu khấu với cô, về tới cửa phòng rồi còn chưa từ bỏ hi vọng, không sai, hướng phân phối là: “Đại đội một chi đội điều tra hình sự thành phố Đại Nguyên!” Cái đầu đó kia cứ như đang cười nhạo mình, Giản Phàm nhìn chỉ muốn xé tan nát.

Cơ mà không dám xé, gan y chưa to như thế, tiếng nổ đoàn đoàn ở Trì Khẩu ô long, đám hình cảnh mặt lăm lăm lì như sát thủ, tòa nhà âm u tựa hầm ngục, nhớ lại thôi khiến Giản Phàm sồn gai ốc, thời gian trong trường cũng nghe không ít chuyện đáng sợ về hình cảnh, cảm tưởng chung là ... đây là công việc có thể chết bất kỳ lúc nào.

Con bà nó, ai hãm hại lão tử ... Không được, phải về Ô Long thương lượng với mẹ thôi, việc này không chơi, mẹ mà không thương mình thì mình vẫn phải thương bản thân chứ.

Không Liên Hoan gì hết, không tụ hội gì hết, Giản Phàm thu dọn hành lý lên đường về luôn, ngay cả Hương Hương cũng chẳng kịp gặp mặt. Đùa, Hương Hương mà biết y làm cái công việc nguy hiểm này dám chia tay ngày tức khắc lắm, lần trước chỉ nghe y đi bắt tội phạm đã chửi mắng té tát rồi.

Khi Giản Phàm xông vào Đệ nhất oa thì là hơn 4 giờ chiều, Đào Hoa giật nảy mình, sau đó là mừng rỡ gọi: “Chú ơi, chú ơi, anh Giản Phàm về rồi.”

Lại nói Giản Phàm lúc này một thân cảnh phục mới tinh, đường nếp dàng hoàng, uy phong không nói lên lời, cả Tám Cường, Thủy Sinh lẫn Đào Hoa đều vây quanh mồm năm miệng mười hỏi đông hỏi tây, vội vội vàng vàng chạy vào bếp bê lên một cái đĩa bánh bao hấp, một bát canh, sau đó lại hào hứng ngồi quanh. Hơn một tháng không ăn cơm nhà rồi, cái gì cũng ngon, bánh bao mềm thơm ngọt, canh thịt đậm đà thêm đĩa rau muối chua ngọt, ăn tới không biết chán.

Cơm nước của cảnh sát phải nói là không hề tệ chút nào, ưu đãi tốt, nhưng vẫn thua kém cơm trong nhà tới mấy bậc. Vừa về tới nhà tâm tình lại thoải mái, ăn càng khỏe, vừa ăn vừa ứng phó với sự hiếu kỳ của ba người kia. Trong cái quán cũ xuất hiện

một cảnh sát, thực sự hiếu kỳ, còn cẩn thận sờ cảnh phục, Giản Phàm cũng vui vẻ cởi mũ đội lên đầu Đào Hoa, biến Đào Hoa thành cô cảnh sát.

Cha vẫn thế, biết con trai về mà mãi một lúc sau mới thông thả đi ra, tay bê một đĩa thịt ngâm thái mỏng, ngồi xuống đối diện với Giản Phàm đang ăn như chết đói: “Tiểu Phàm, sao về mà không gọi điện thoại? Xem con đói thế kia”

“Con ...” Giản Phàm đang định nói, nhưng miếng thịt vào mồm là quên bég hết rồi, nhai kỹ mấy lần rồi giật mình: “Cha, cha lại tiến bộ rồi, vị nước tương không đậm bằng trước kia, nhưng thịt càng ngon hơn nữa.”

Da lợn trong trong nổi liền với miếng thịt mỡ trắng rồi lớp thịt nạc hồng hồng, cho vào miệng nhai dai dai giòn ngọt, sau là vị thuốc thoang thoang, chấm thêm tỏi băm, quện cái vị cay cay đó, hương vị như nhảy múa trên đầu lưỡi, Giản Phàm ăn như nuốt mất lưỡi, không nghi ngờ gì nữa, cha lại tiến thêm một bước.

Lại nhớ chuyện mình đem bí phương bán năm vạn vẫn dấu trong nhà, trừ bị em gái xẻo mất 4000, bị đám nữ sinh trong lớp xẻo mất 1000, mua di động mất hơn 1000, vẫn còn hơn bốn vạn chưa xử lý, Giản Phàm muốn đưa số tiền này cho cha mẹ, nhưng không mở miệng ra được.

Cha rất tiết kiệm, còn mẹ thì keo kiệt, mặc dù từ nhỏ chưa bao giờ Giản Phàm phải thiếu thốn, xong chưa bao giờ dư dả, nếu mình lấy mấy vạn ra, e là cha sợ hết hồn, mẹ càng véo tai mình thảm vấn ba ngày ba đêm.

Con trai tán dương, cha chỉ cười nhẹ, hứng thú nhìn trang phục cảnh sát trên người con, ánh mắt đầy vẻ thỏa mãn.

Giản Phàm vòng vo hỏi: “Cha, nếu bí phương này của nhà ta đem bán, con nói nếu, cha bảo được bao nhiêu tiền? Con bỏ công không ít vào bí phương này, tương lai quyền sở hữu thuộc về con hết đấy nhé.”

“Ha ha ha, được được, của con hết, quán cũng cho con. Làm cảnh sát rồi mà còn muốn cái quán nhỏ này.” Giản Trung Thật cười hiền từ, chỉ coi con trai nói vui, sau đó suy nghĩ: “bí phương này mỗi khi cha rảnh rồi lại suy nghĩ cải tiến món ăn này, lần

này có chút tiến bộ, song cơ bản vẫn chưa được, không thể giải quyết vấn đề nhiệt độ và lên men thì nó vẫn không đáng một xu. Trước kia cha không tin truyền thuyết tổ tiên là ngự trù của La gia, giờ tin rồi, cha đã làm món này tới ba mươi mấy năm, mùi vị cha dám tự tin, kỹ thuật cũng đạt rồi, nhưng cha vẫn chưa dám dùng nhựa thông, sợ dùng không tốt hại người ăn. Người xưa đúng là có chỗ độc đáo, nếu không sao có thể truyền mười mấy đời không suy.”

“Oa, đúng là nghịch thiên, lại còn làm khó được cha của con tới ba mươi mấy năm.” Giản Phàm nhìn cha: “Cơ mà sao người xưa lại còn thông minh hơn chúng ta, chúng ta có khoa học, họ không có.”

“Chuyện này khó nói lắm, mỗi đảng có sở trường của mình mà, cha lấy Trung Y ra làm ví dụ nhé, mặc dù đã đi xuống, nhưng muốn nó tiêu vong không phải dễ. Nếu không có Trung Y, rất nhiều món ăn sẽ biến mất, đừng coi thường thứ tổ tiên để lại, giống món hầm Ô Long cũng truyền thừa mấy trăm năm. Từ bếp đất tới nồi sắt, thêm vào mấy vị Trung dược làm gia vị, lấy Trung dược nấu canh, công đoạn chỉ thế thôi. Nhưng dùng nồi inox và nồi áp suất, bếp ga, lại nấu không thể ra vị ...” Giản Trung Thật không khỏi có chút kiêu ngạo.

Chỉ cần liên quan tới nấu ăn, hai cha con không khác nhau là bao, cả Giản Trung Thật thường ngày kiếm lời cũng thao thao bất tuyệt.

“Cha lại thế rồi.” Giản Phàm cắt ngang lời tự khen của cha, kéo về chủ đề cũ: “Cha nói có thể đem bí phương hiện tại lấy tiền không, con ăn ở ngoài nhiều, quán lớn quán nhỏ, thậm chí có quán khoe khoang bếp trưởng ở Ô Long huyện tu luyện chục năm cũng không so được với nhà ta. Chúng ta bán đi lấy tiền, có tiền rồi, cha nghiên cứu tiếp.”

Không ngờ Giản Trung Thật nghiêm mặt.

“Bán? Con định lừa người ta sao?”

Chương 024: Chưa đi làm đã trốn việc.(2)

Giản Phàm bị cha nhìn làm hơi chột dạ, vẫn cứ cứng miệng cãi lại: “Cha, sao có thể nói lừa được, thành phần công thức bày rõ ra đó cơ mà, lừa chỗ nào?”

Giản Trung Thật lắc đầu: “Khi con bán cho người ta có nói một năm chỉ làm được mấy tháng, người ta có mua không? Bên trong bí phương tồn tại bao nhiêu vấn đề, con rõ kém gì cha đâu. Tới hai năm trước cha mới giải quyết được vấn đề nước tương làm thối chum, nhưng khi làm chỉ cần bắt cần một chút thối thì chum vẫn bị thối, con bán đi rồi, khi người ta làm hỏng tới bắt đền thì làm thế nào?”

Giản Phàm tịt luôn, trong bí phương này còn có một thiếu sót cực lớn chỉ hai cha con họ biết, y không nói với Tương Cửu Đỉnh, mặc dù đã làm ra vẻ chân thành nói hết khiếm khuyết, nhưng khiếm khuyết lớn nhất thì y không nói. Nguyên nhân vì kiêu ngạo của một đầu bếp, sợ Tương gia chê cười hai cha con làm mười mấy năm không ra hồn. Hai là sợ Tương Cửu Đỉnh biết sự thật không mua, khi đó Tương Cửu Đỉnh mang năm vạn ra, y động lòng lắm chứ, từ chối chỉ là làm ra vẻ thối.

Thứ ba, Giản Phàm đề phòng Tương Cửu Đỉnh, đối phương đường đường là ông chủ lớn, đột nhiên niềm nở nhiệt tình với chàng trai nhà quê như y, thái độ thay đổi quá xa so với lần đầu.

Vì thế y giữ lại hậu chiêu, còn là chiêu ác nhất, nói cho cùng, Giản Phàm chẳng phải thiện nam tín nữ gì hết, ai mà nghĩ y hiền lành thật thà, Phí Béo sẽ cười rưng rưng.

Cơ mà Giản Phàm cũng không hề biết rằng Tương Cửu Đỉnh dựa vào bí phương này gây ra sóng gió lớn như vậy.

Lén lút nhìn cha, Giản Phàm không dám nói nữa, cha nguyên tắc lắm, khí cốt không thua văn nhân thời xưa, trong tay cầm 5 vạn kia thấy khó giải quyết, lòng còn như đè tảng đá ngàn cân. Chuyển đề tài: “Vậy cha nói bí phương thực sự của La gia thì đáng bao tiền?”

“Cũng thế mà thôi! Không đáng một xu.” Giản Trung Thật đáp không cần nghĩ.

“Í, hôm nay cha thật nhiều lý luận mới mẻ.” Giản Phàm thực sự bất ngờ.

Giản Trung Thật thông thả nói: “Chỉ là cách làm một món ăn thôi mà, không phải giá trị của thứ gì cũng có thể dùng tiền đong đếm, ngự trù La năm xưa nghiên cứu món này để đảm bảo đời sau không phải lo cơm áo. Đời sau La gia nhờ nó mà làm giàu, cũng vì nó mà tan nhà nát cửa, vì một cái bí phương mà thành hận thiên thu, có đáng không? Nếu là cha, năm xưa cha công bố bí phương này ra, biến nó thành mỹ thực đại chúng, còn La gia, có thể giữ một phần tinh túy để truyền thừa, vậy thì không để lại mầm họa rồi. Có điều nói điều này ích gì, tư tưởng môn hộ của đời trước nghiêm trọng lắm ... Tiểu Phàm à, cha nghe nói tỉnh thành đang lưu hành món thịt tương La gia gì đó, con có biết không?”

“Dạ?” Giản Phàm có vài phần hoảng loạn, lắp liếm: “Con không biết, con đóng trại tập huấn ở ngoại thành, đến cổng trường còn chưa bước qua được. Thế cha đã thấy chưa?”

Không phải nói cũng biết Tương Cửu Đỉnh lấy món ăn trong truyền thuyết đó ra khoe khoang khắp nơi rồi.

“Thấy hay không cũng thế, mấy chục năm qua quán ăn giả mạo La gia còn ít à, nhưng chẳng ai làm nổi tới năm sau, đều hưng thịnh vài ngày rồi đóng cửa dẹp tiệm hết.” Giản Trung Thật khinh thường ra mặt, với ông đây là hành vi lừa đảo, xỉ nhục tôn nghiêm của đầu bếp.

Giản Phàm không dám ho he chuyện bán bí phương nữa rồi, người như cha, cơ bản là đầu còn chắc hơn cả nôi Ô Long cương ngọc, nếu nói với cha, không biết cha giận tới mức nào.

Hai cha con đang nói chuyện, bên ngoài có tiếng chuông xe đạp, rồi một nữ nhân vội vội vàng vàng chạy vào, Giản Phàm đưa mắt nhìn liền nháy khỏi chỗ, dáng vẻ giống như năm ba tuổi ngồi cửa đợi mẹ đi làm về, vui sướng reo lên: “Mẹ!”

Chính là Mai Vũ Vận, Đào Hoa gọi một cú điện thoại là bà chạy tới ngay, mặc cái áo khoác ngoài mùa đông bằng nỉ, màu rất lỗi thời, nhưng mẹ mặc trên người vẫn đẹp như xưa. Đặc biệt

lúc này nhìn thấy con trai, mặt như mùa xuân tới sớm, cao hứng nhìn từ trên xuống dưới, thỏa mãn vô cùng: “Được lắm, con trai mẹ mặc cảnh phục là đẹp nhất rồi, đẹp trai hơn nhiều lắm. Tập huấn có khổ không? Ăn có ngon không, lần này về được mấy ngày?”

Vừa hỏi vừa yêu thương vuốt má con trai: “Gầy đi rồi, ăn không ngon phải không? Phải rồi Tiểu Phàm, về nhà sẽ không đi nữa chứ?”

Đúng là khoảng cách sinh cái đẹp, nếu ngày ngày ở nhà, mẹ sẽ mặt nặng mày nhẹ không nói được một câu êm tai, giờ thì một tháng không thấy con, mẹ chỉ thiếu ôm vào lòng như khi còn nhỏ.

“Mẹ ... Con về nhà là vì chuyện này.” Giản Phàm hôm nay có việc mới về, lấy trong túi ra giấy thông báo mà y muốn xé không biết bao lần, đặt vào tay mẹ.

“Hả? Hình cảnh?” Mai Vũ Vận lặng người: “Không phải chú nó nói là về huyện thành à?”

Giản Trung Thật không hiểu chuyện cảnh sát, vui vẻ bình phẩm: “Vây là được ở lại thành phố à? Con trai, giỏi lắm!”

“Cha mẹ, không hay như cha mẹ nghĩ đâu, cảnh sát hình sự mỗi ngày tiếp xúc với người chết, còn phải đấu tranh với tội phạm giết người, cưỡng bức, buôn lậu, ma túy nói tóm lại là sẽ gặp phải loại tội phạm hung tợn nhất ... Con, không muốn đi.” Chuyện này không thể trách Giản Phàm được, nói cho cùng y chỉ là người bình thường, dùng một cái có người nhét khẩu súng vào tay anh, đẩy anh lên tuyến đầu đấu với bọn tội phạm hung hãn nhất, ai mà không sợ.

Hai vợ chồng khó xử nhìn nhau, nếu đúng như con trai nói thì phải suy nghĩ.

Thấy cha mẹ do dự rồi, Giản Phàm vội thừa cơ nói thêm: “Riêng đại đội hình cảnh số một năm ngoái chết ba người, bị thương mười mấy người, thương thế chưa lành ra ngoài đã bị bắn chết, khỏe lại cũng mất chân mất tay. Làm việc ở nơi đó, luôn là đứng ra cửa, nằm khiêng về.”

Dù sao cũng không muốn đi, nói càng đáng sợ nói không chừng càng có cơ hội. Giản Phàm đem cả lời đồn thổi vô căn cứ ở

trường huấn luyện coi là sự thực nói ra hết.

“Hả?” Mai Vũ Vận sợ kêu ra tiếng, nhưng lập tức nghĩ tới một chuyện: “Không phải con không muốn làm cảnh sát nên dọa cha mẹ chứ? Làm gì khoa trương như thế?”

Giản Phàm vô cùng trình trọng viện dẫn minh chứng: “Mẹ ... Mẹ suốt ngày quanh quẩn trong trường làm sao biết được chứ, mẹ nghĩ mà xem, chẳng phải mẹ thường nói xã hội giờ toàn kẻ xấu à? Mẹ hay xem kênh pháp chế, mẹ biết đấy, buôn ma túy, cướp ngân hàng, giết người, xã hội đen nhiều vô kể. Làm hình cảnh là chuyên môn đi bắt những người này, một năm ba trăm sáu lăm ngày, ai đảm bảo không có chuyện ngoài ý muốn ... Nói đâu xa thời gian trước, bọn cướp tiệm vàng đó, nổ súng bắn chết một người, bị thương hai người, cả huyện tổ chức truy lùng, mẹ chưa quên chứ? Con đi bắt người về bị mẹ mắng, mẹ còn nhớ không? Thời buổi này ai còn sợ cảnh sát, thấy cảnh sát chúng càng hung hăng nổ súng chống trả. Mẹ có muốn mỗi ngày con đi đánh nhau với đám người như vậy không?”

Hai vợ chồng càng nghe càng thấy sợ, mặt mày sầu khổ, không biết làm sao cho phải.

Cha thì không cần nói rồi, cả đời thật thà, mẹ tuy nghiêm khắc, nhưng trừ dọa nạt bọn học sinh hư ra thì cơ bản có thể xem vào dạng nhát gan, con trai không muốn làm cảnh sát thì không được, nhưng làm cảnh sát hình sự cũng không ổn, nguy hiểm như thế, sao cho đi được? Lần trước biết con đêm hôm đi bắt tội phạm đã lo muốn chết, bây giờ ngày ngày làm thế thì sống làm sao?

Mai Vũ Vận vỗ vai con trai ngồi xuống, vài phần thương xót xoa đầu con trai, giọng quyết liệt: “Không được rồi, nguy hiểm như thế làm sao cho con đi đây, mẹ nuôi con lớn thế này đâu dễ dàng ... Thời đại hòa bình rồi, lý nào lại đưa con đi nấp mạng, không được, dứt khoát không được, ai thích đi thì đi, nhà ta không đi ... Không thành phố thì không thành phố, ở huyện Ô Long chúng ta tốt rồi, sáng đi làm, tối rảnh rồi còn về giúp cha con được nữa ... Anh nói sao?”

“Đúng thế.” Giản Trung Thật vỗ đùi: “Hoạt động một chút, để con nó chuyển về đồn công an Thành Quán, làm quen rồi mà,

yên tâm hơn ... Để anh gọi điện cho chú nó.”

“Gọi cái gì mà gọi, đi, chúng ta cùng đi.” Mai Vũ Vận nói là làm, kéo chồng đi luôn.

Chương 025: Một đấm vào đầu.

Vì thế Giản Phàm ở nhà, nhanh chóng khôi phục nhịp độ cuộc sống như trước kia, sáng dậy tập thể dục, đi mua rau, trưa thì cùng cha vui vẻ nấu ăn, nhằm nhe tìm khách để xỏ, tối về lấy lòng mẹ. Mẹ mình ấy, mắng thì mắng, đánh thì đánh, tới lúc quan trọng tuyệt đối đứng ra bảo vệ con trai không suy nghĩ.

Cứ thế lẽ mề ở nhà vài ngày, tối hôm đó hết khách đóng cửa quán, về tới nhà thì thấy chiếc xe cảnh sát của đồn Thành Quán, biết đó là xe của chú hai, thường dùng xe công làm xe tư, đoán chừng có tin rồi, trong lòng Giản Phàm không khỏi hồi hộp.

Giản Phàm vừa mới mở cửa thì thấy cha mẹ vẻ mặt âu sầu ngồi trên tràng kỷ, chú hai thì đang cầm chén trà trầm ngâm, cả ba người có vẻ hồi lâu không nói rồi, gạt tàn đầy mẩu thuốc, làm y có linh cảm chẳng lành.

Giản Trung Thật nghe tiếng mở cửa thì quay đầu vẫy tay gọi: “Tới đây, cả nhà đang đợi con đấy.”

Giản Phàm đi tới ngồi cùng cha mẹ, hết nhìn người này nhìn người kia, mẹ né ánh mắt của y, làm lòng trùng xuống, thôi xong rồi.

Giản Trung Thành mở đầu: “Giản Phàm, nghe chú nói này, không ai sinh ra đã làm cảnh sát cả, đều rèn luyện mà ra đấy, như chú hai cháu chẳng phải mười bảy mười tám tuổi vẫn còn đi chăn trâu sao? Còn kém cháu, thế rồi chẳng phải bây giờ vẫn làm đồn trưởng đấy sao?”

Quả nhiên là thế, Giản Phàm vội nói: “Chú, nhưng mà chú đi lính sau mới chuyển sang làm cảnh sát. Cháu là đầu bếp, không thể bảo cháu làm hình cảnh được, người ta học bốn năm năm trong trường cảnh sát rồi rèn luyện khắc khổ mới đi làm hình cảnh, cháu là tay ngang thì làm sao được? Nghe nói nơi đó nguy hiểm lắm.”

“Làm cái gì không nguy hiểm nào? Ăn cơm còn có thể chết nghẹn nữa đây, cháu là cảnh sát rồi, tổ chức phân phối cho cháu kén chọn à? Cháu nghĩ cha mẹ cháu là thị trưởng huyện trưởng,

chú cháu là bí thư cục công an sao mà muốn đi đâu là tới đó, là muốn chuyển? Cháu làm thế là định làm khó cha mẹ cháu đấy à?” Giản Trung Thành không hùng hổ mắng mỏ như mọi khi nhưng lời nói rất có sức nặng.

Thấy cha mẹ không nói gì cả, Giản Phàm đành tự cứu mình: “Chú, chú lạ gì cháu nữa, nửa năm làm hiệp cảnh chỉ đuổi gà bắt chó, tập huấn một tháng đa phần là xếp hàng đi đều, vậy mà ném thẳng cháu vào đại đội hình cảnh, chú nói có vô lý không? Không biết ai mù mắt phân phối cháu tới đó.”

“Ài ...” Giản Trung Thành thở dài, bỏ mũ cảnh sát xuống vò đầu: “Tiểu Phàm, chú không muốn giáo huấn cháu đâu, nhưng tới mức này, chú không thể không nói rồi. Cháu nghĩ làm sao mình thành cảnh sát? Đúng nghĩ mình mèo mù vớ cá rán đấy, xã hội giờ mèo mù không kiếm được công tác nhiều lắm, đừng nói ở thành phố, ở huyện cũng có cả đống. Cái chỉ tiêu này của cháu là do chú chạy hết ông nọ tới bà kia mới có đấy, cha mẹ cháu còn phải bỏ ra 5 vạn, cháu trừ tố chất lý hợp cách thì chẳng có chỗ nào hợp cách, cho dù lãnh đạo bên trên đánh giá cao cháu, cuối cùng vẫn là dùng tiền nói chuyện. Bây giờ cháu mới là cảnh sát thực tập, thực sự đi vào biên chế, không biết lại phải thấp bao nhiêu hương!”

Giản Trung Thành vội ngăn cản: “Chú hai nói chuyện này làm gì ...”

“Anh! Để em nói.” Giản Trung Thành lớn tiếng cắt ngang lời anh mình, mắt vẫn nhìn Giản Phàm: “Cháu nhìn cha cháu đi, một năm kiếm tiền không ít hơn chú đâu, tuổi không hơn chú nhiều mà cháu xem cha cháu già thế nào rồi? Cháu nghĩ xem một năm cha cháu nghỉ mấy ngày? Còn mẹ cháu, cháu có thấy mẹ cháu mặc áo mới bao giờ chưa? Giản Phàm, cháu lớn rồi, có nghĩ tới cha mẹ vất vả không?”

Cha mẹ chẳng phải nói không mất tiền sao? Giản Phàm bàng hoàng nhìn cha mẹ, cảm thấy căm ghét bản thân, sống mũi cay cay, y tưởng mình biết nghĩ lắm rồi, biết nghĩ cho cha mẹ rồi, không ngờ ...

Giản Trung Thành lại châm điếu thuốc nữa, Mai Vũ Vận khoe mắt cũng ươn ướt, con lớn rồi, đôi cánh này không đủ rộng che

mưa chắn gió cho con nữa, cái cảm giác đó khiến cho người làm cha mẹ bọn họ vô cùng đau khổ.

“Anh, chị! Hai người cũng có lỗi đấy, anh chị không cần che chở cho nó nữa, hai mươi mấy tuổi rồi, nếu trước kia sớm lập gia thất, nuôi con nuôi cái rồi, anh chỉ buông tay ra Giản Phàm nó mới lớn được. Giản Phàm từ nhỏ rất giỏi rồi, em luôn nói thế mà, nhưng anh chị lại không chịu buông tay cho nó tự vỗ cánh bay, anh chị bao bọc nó quá mức làm hại nó rồi.” Giản Trung Thành nghiêm mặt quay sang: “Giản Phàm, đây là lần cuối chú quản cháu, cháu nghe cho kỹ, chú có thể xin cho cháu về đồn công an Thành Quán, nhưng sẽ tốn rất nhiều tiền đấy, cha mẹ cháu sẽ lại phải nhịn ăn nhịn mặc không biết bao ngày.”

Nói tới đó đứng lên đội mũ: “Ngày mai cháu tới báo danh với đội trưởng Tần, hoặc tới tìm chú, tùy cháu lựa chọn, cháu lớn rồi, chú không muốn như cha mẹ cháu, tiếp tục quản cháu nữa, tự quyết đi.”

Tiền em trai đi rồi, Giản Trung Thật quay đầu nhìn vợ ôm con trai, lắc đầu thở dài.

Mai Vũ Vận luôn tay vuốt tóc con trai, giọng nhèn nghẹn: “Giản Phàm, trước nay mẹ luôn quyết thay con, lần này con quyết đi, cha mẹ nghe con. Không muốn thì không đi nữa, không làm cảnh sát nữa cũng được, hoặc về quán ăn với cha con, mẹ không phản đối con làm đầu bếp nữa, con đi làm hình cảnh, mẹ nghĩ đã sợ...”

Giản Phàm ngồi ngậy ra đó hai mắt thất thần, không biết nghĩ gì, chẳng nói chẳng rằng.

Giản Trung Thật vỗ vai vợ, Mai Vũ Vận đứng lên, cùng chồng về phòng, còn đứng đó nhìn qua khe cửa, Giản Phàm thì cứ ngồi yên không nhúc nhích.

Một tiếng sau.

Hai tiếng sau.

Ba tiếng sau, đã rạng sáng rồi, Mai Vũ Vận chưa ngủ, đi ra ôm lấy con: “Ngủ đi con, đừng nghĩ nữa, cha mẹ sẽ nghĩ cách, đừng lo, đi ngủ đi.”

Giản Phàm như đưa trẻ con dụi đầu vào vai mẹ, nước mắt giàn dụa: “Mẹ, chú hai nói đúng. Con đi, con sẽ lên thành phố

báo danh! ... Con xin lỗi mẹ .. Còn không biết cha mẹ tốn nhiều tiền như thế ... Con ích kỷ, con không biết quý trọng, con không biết nghĩ cho cha mẹ, con xin lỗi ...”

Mai Vũ Vận lấy khăn giấy lau nước mắt cho con, lau mãi không hết, lau tới bản thân cũng khóc, bà thấy con vẫn bé bỏng lắm, nhưng mình lại không giúp được con nữa rồi, lòng quặn lại, khẽ khàng dỗ dành: “Đừng nói nữa, ngủ đi! Nếu thấy không hợp thì về, cha mẹ không muốn thấy con gặp nguy hiểm.”

Hai mẹ con nói chuyện rất lâu mới về phòng, nhưng đêm đó không ai ngủ được.

Ngày hôm sau, khi Giản Phàm ngồi trong văn phòng của đại đội điều tra hình sự số một thì đã sắp trưa rồi, chú hai đưa y tới rồi vứt bỏ ở đó, suốt cả dọc đường mặt nặng mày nhẹ với y, có điều đả ngộ là tương đồng, Giản Phàm cũng sùng mày sủa với chú mình.

Đã tới đây một lần rồi, ít nhiều có chút quen thuộc, hoàn cảnh nơi này và tâm tình của y tộ như nhau, đại đội bị tòa nhà thương nghiệp hai mươi bảy tầng che kín, sắp trưa mặt trời mới lên tới nóc nhà mà chẳng giúp nơi này có thêm tí ánh nắng nào, cảnh sát đi ra đi vào cứ như mang trọng trách giải cứu địa cầu, giải cứu nhân loại vậy, vẻ mặt nghiêm túc vô cùng, dù nam hay nữ cũng chẳng có lấy nửa nụ cười.

Bầu trời phủ một màu xám xịt ảm đạm của mùa đông, giống như tâm trạng của Giản Phàm.

Giản Phàm ngồi trong phòng làm việc lớn vắng vẻ, trong phòng có hai bàn một giường, giường trải chăn đệm, khỏi phải nói, tám phần là phòng trực ban tiếp nhận báo án, viên cảnh sát trực ban mặt khó đăm đăm chỉ đưa mắt nhìn Giản Phàm một cái rồi thôi, ngồi ngay ngắn đọc sách gì đó.

Hoàn cảnh sinh tồn ác liệt như thế, giống như bị kéo từ trong chăn ấm áp ném vào hầm băng.

Chương 026: Đây là đại đội hình cảnh số một. (1)

Mới sáng sớm Giản Phàm đã xách cái túi vải quân đội đã sờn rách, giống như năm xưa đi học đại học, nhét quần áo để thay, kẹp cái laptop già rưng rưng, ngăn ngoài là con dao do La Oa rèn, cái này chuẩn bị cho cha, cha lại cho vào túi, để con trai rảnh rồi tự làm đồ ăn.

Giản Phàm nhận lấy, coi như kỷ niệm hai mươi năm làm bếp.

Nhận được điện thoại báo quyết định của Giản Phàm, chú đích thân lái xe tới đón, lúc lên xe cha mẹ xoa đầu đầy quyền luyến, mẹ thường ngày hay cản năn, lúc này mắt đỏ hoe, cả đêm không ngủ, nắm tay con dặn dò hết chuyện này tới chuyện khác, nói phải mặc thêm áo, cảnh phục quá mỏng, ra ngoài làm việc, đừng tranh chấp với người ta, học cha, nhịn là được ... Có nguy hiểm ngàn vạn lần đừng háo thắng, đừng nhớ trong nhà, đừng nhớ cha mẹ, có thời gian cha mẹ đi thăm ... Phải chiếu cố sức khỏe, cần tiêu tiền thì phải tiêu, không đủ thì nói với cha mẹ

...

Vừa chỉnh cổ áo cho con trai vừa dặn dò, bình thường Giản Phàm coi đó là lời cản năn phiền phức đã nói trăm ngàn lần, lần này ngoan ngoãn vâng dạ, không biết nói gì, liên tục gật đầu, tới khi cha nhét một ít tiền vào túi, chú hai mới mất kiên nhẫn xách cổ kéo đi ...

Xe khởi động rồi, cách cửa sổ nhìn thấy cha mẹ chạy tới cửa tiểu khu vẫy tay. Tay Giản Phàm nắm chặt số tiền còn mang hơi ấm của cha, mắt ướt ướt cúi đầu, lặng lẽ để hai hàng nước mắt chảy ra.

Lần này có lẽ không nên về, cứ hồ đồ tới đây báo danh cho xong, có lẽ sẽ không biết công tác này của mình có được khó khăn như thế.

5 vạn, gần bằng thu nhập cả năm trong quán.

Mẹ nó, bọn cảnh sát chẳng kẻ nào tốt đẹp, Giản Phàm chửi rửa trong lòng, tưởng tượng ra cảnh một lão già mặc cảnh phục

đạo mạo thân nhiên nhận lấy số tiền xương máu của cha mẹ, trên đầu có quốc huy, vai có sao cảnh sát, càng nghĩ càng chửi bới thậm tệ ... Quên mất mình cũng sắp thành một trong số đó.

“Í, anh Giản Phàm.”

Giọng nữ, nghe như chuông bạc, trong ngạc nhiên xen lẫn niềm vui. Giản Phàm quay đầu nhìn, không ngờ là Lương Vũ Vân xinh đẹp đứng trong sân nhìn mình qua cửa sổ, còn vẫy vẫy tay. Giản Phàm đang hận đời, chẳng thèm lịch sự với mỹ nữ quay đầu đi.

Lương Vũ Vân thoáng ngạc nhiên rồi rút di động bấm số, một lúc sau lại có thêm hai người, Tiêu Thành Cương và Dương Hồng Hạnh chẳng biết nơi nào chui ra, thấy Giản Phàm liền cao hứng chạy vào.

“Oa ca, sao giờ anh mới tới báo danh? Em còn nghĩ anh không tới nữa cơ.”

Tiêu Thành Cương hoan hỉ lắm, Dương Hồng Hạnh chỉ đứng đó tùm tùm cười.

Lúc này Giản Phàm đang chìm đắm trong chuyện riêng gia đình và cực độ căm phẫn với cảnh sát, nhìn ba người bọn họ mặc cảnh phục ngay ngắn là chướng mắt, chỉ nói một câu: “Đi đi! Phiền!”

Ba người chưa nói gì thì văn phòng đội trưởng mở ra, Giản Trung Thành đi cùng Tần Cao Phong cao lớn sừng sững, Tiêu Thành Cương chạy ngay tới, kính lễ: “Chú, chú tới rồi.”

Nhìn thấy cấp dưới cũ khoe khoang với mình, Giản Trung Thành vui vẻ đấm ngực hấn cổ vũ: “Làm cho tốt, nhóc con giờ giỏi rồi, làm hình cảnh rồi hả? Nghe nói cậu chuyên môn yêu cầu tới đây, giỏi lắm! Có dũng khí thế mới được.”

Nói tới đó thấy Giản Phàm ngồi cúi gằm mặt chỉ lắc đầu không nói gì.

Giản Phàm tiễn chú hai ra tận ngõ, đợi xe đi khuất mới quay về, qua cổng đã nghe một tiếng quát.

“Giản Phàm! Vào đây.”

Tiếng quát rất lớn, Giản Phàm giật mình, đi theo Tần Cao Phong vào, trong phòng có năm người Tiêu Thành Cương,

Lương Vũ Vân, Dương Hồng Hạnh còn có hai người cũng cùng tham gia tập huấn, không biết vì sao đều tới nơi này.

“Gặp đội trưởng không chào, không báo cáo, đứng ngây ra đó làm gì?” Tần Cao Phong giọng oang oang.

Cái này thì biết, Giản Phàm ưỡn ngực: “Báo cáo, cảnh sát thực tập số hiệu 0004327 Giản Phàm đã tới.”

“Giản Phàm, giấy thông báo đã phát sáu ngày, cậu đáng lẽ đã phải tới báo danh từ lâu, nhưng bản thân không xin nghỉ lại không tới báo danh, có thể nói với tôi nguyên nhân không?” Tần Cao Phong rõ ràng biết còn cố hỏi.

“Tôi ...” Giản Phàm nhìn Tần Cao Phong ngồi mà cao không thua kém mình đứng, uy phong không nói lên lời, không hiểu sao liên tưởng tới thằng cha nào đó nhận tiền mồ hôi nước mắt của cha mẹ, sẵn bụng tức nói luôn: “Tôi nhớ mẹ tôi nên tôi về thăm.”

Hai cô gái cười phì một phát, ba người còn lại cũng há hốc mồm, dám trả lời như thế với đội trưởng Tần, quá dũng mãnh rồi.

Tần Cao Phong không hề cười, có điều mặt hòa hoãn hơn, quay sang mắng mấy người kia: “Cười cái gì? Trong lòng còn có cha mẹ là đáng biểu dương, về thăm cha mẹ có gì mà phải xấu hổ, có điều không được có lần sau, muốn nghỉ phép phải do chính bản thân cậu xin phép, rõ chưa?”

“Vâng.” Giản Phàm nghe Tần Cao Phong nói vậy lòng thoải mái hơn không ít, xem ra vị đội trưởng đáng đờn ươi mặt thổ phỉ này cũng hiểu tình người, chân thành kính lễ.

Tần Cao Phong đứng dậy: “Được, họp thôi, bốn thực tập hôm nay cũng tới đủ rồi.”

Dương Hồng Hạnh tiếp một câu: “Đội trưởng Tần, chúng tôi dù chỉ tạm thời tới đây nhưng cũng tính mà, anh không thể bài trừ ở ngoài chứ.”

Xem ra hai cô gái hình như không phải tới nơi này, Giản Phàm hoài nghi không dám hỏi.

“Giáo dục nhập đội theo lệ thôi, các cô muốn nghe thì nghe.” Tần Cao Phong là người dứt khoát, lời nói ra thì người cũng tới cửa, sáu người lần lượt đi theo lên tầng hai.

Lúc này Giản Phàm tâm tình quan sát hoàn cảnh xung quanh, đây là ngôi tòa nhà chữ O kiểu cổ, giữa lầu có sân rộng, nhưng chưa bao giờ đi vào tới phần sân sau này, tuy bị tòa nhà thương nghiệp cao tầng bên ngoài che mất ánh nắng, nhưng nơi này không phải là nhỏ, trông sân có tới mười mấy chiếc xe cảnh sát, chỉ là cái ngõ hơi hẹp.

Nằm chính giữa góc rẽ ở tầng 2 là phòng họp, chính là nơi Giản Phàm từng tới nhận khen thưởng, đi cuối cùng hàng ngũ, vào bên trong mới phát hiện diện mạo nơi này thay đổi, một mặt tường là cờ gấm, còn một mặt còn lại là những bức ảnh trên tấm bảng vinh quang.

Không phải, có ba tấm bảng, trong đó một cái "bảng sỉ nhục" rất bắt mắt, mỗi tấm bảng có vô số ảnh.

Oa! Không phải là giáo dục chính phản chứ?! Hồi tập huấn cũng xem qua những ảnh giáo dục chống hủ bại đề cao liêm khiết, Giản Phàm chẳng coi vào đâu, đám hủ bại thật sự thì ăn chơi phè phỡn, tóm một đám người chưa có cơ hội hủ bại cũng không có quyền lực hủ bại thì chống cái gì mà chống? Chống cái b ... ấy, tiền có đéch đâu mà đi chơi gái?

Khụ!

Tiếng ho kéo tư tưởng của Giản Phàm về với hiện thực, sáu người đứng nghiêm thành hàng ngang, người ho tất nhiên là Tần Cao Phong, hấn cao hơn mét chín, cao tới người ta muốn nhìn cứ phải ngược đầu lên, có điều phải nói ánh mắt như chim ứng đó mà quét qua, luôn khiến người ta có cảm giác không thể che dấu được điều gì.

"Giản Phàm, Tiêu Thành Cương, Hách Lợi Cường, Tùy Hâm ... Cùng hai nữ đồng chí thực tập lâm thời Dương Hồng Hạnh, Lương Vũ Vân! hoan nghênh gia nhập đại đội hình sự số một." Tần Cao Phong kính lễ rất chính thức.

Sau người đáp lễ, đứng thẳng tập trung lắng nghe.

"Gọi là họp chứ đơn giản lắm, mỗi một cảnh sát tới đại đội số một đều phải đứng ở đây học bài học đầu tiên. Cuộc đời cảnh sát của mọi người bắt đầu từ bây giờ! ... Được, bắt đầu ... Đại đội hình cảnh số một thành phố Đại Nguyên được thành lập mười bảy năm trước, tổng công đã có 6 vị đại đội trưởng từ nơi đây đi

ra. Trên này là ảnh của họ, chi đội trưởng điều tra hình sự, đội trưởng đội đặc cảnh Đại Nguyên đều từng nhậm chức ở đây. Nếu như tôi không bị cách chức, đuổi khỏi đội ngũ công an thì sẽ may mắn là người thứ bảy trên này. Trong mười bảy năm qua, chúng ta được biểu dương 633 lần, cá nhân lập công được thưởng 197 lần ... Mọi người chỉ nhìn thấy một phần, đa phần trong cái tủ kia.” Tần Cao Phong chỉ cái tủ đứng ở góc phòng hội nghị, giọng nói đều đều như chuyện bình thường, nghe không ra hưng phấn hay kiêu ngạo.

Chương 027: Đây là đại đội hình cảnh số một. (2)

Có tiếng tặc lưỡi trong sáu người, biết nơi này là đại đội hình cảnh vang danh lực lượng, không nghĩ là lợi hại thế, nhất là Dương Hồng Hạnh mắt sáng ngời ngời giống mấy thiếu nữ thấy thần tượng.

“... Vinh dự thuộc về quá khứ, thuộc về các vị tiền bối hiến thân cho bình an xã hội, chúng ta đã có chín cảnh sát hi sinh, vị này đau tim chết đột ngột, ba vị này chết vì tai nạn, đều chết trên đường truy bắt tội phạm ở tuyến đầu. Vị này ... Tôi hi vọng mọi người vĩnh viễn ghi nhớ, mười tám tuổi chín tháng, tham gia công tác được bốn tháng, chín năm trước khi truy bắt đám tội phạm xã hội đen, bị đào phạm đánh trúng đầu mà chết. Đó là anh hùng trẻ tuổi nhất của đại đội chúng ta ... Ngoài họ còn có 133 người thương tật loại 1, 68 người thương tật loại hai, có thể nói với mọi người rằng, đây là nghề nghiệp nguy hiểm. Tôi hi vọng mọi người chuẩn bị sẵn tâm lý ... Giản Phàm!”

Bất thành linh bị gọi tên, Giản Phàm run một cái: “Có!”

Tần Cao Phong nhìn khuôn mặt điển trai nhưng non nớt, vẻ mặt vẫn lãnh đạm không có chút tình cảm nào: “Trên đời này chỉ có người ép cậu làm tội phạm, không ai ép cậu làm cảnh sát. Cậu có thể cởi cảnh phục từ chức bỏ đi bất kỳ lúc nào, không ai ngăn cản. Đối với người muốn rời đi, quy định của đại đội một là, bất kể anh hùng hay cầu hùng, tới hoan nghênh, đi đưa tiễn. Cậu đã hiểu chưa?”

“Vâng, hiểu rồi.” Giản Phàm cao giọng hô, có điều trong lòng chửi, mẹ nó chứ, cha mẹ ông đây tốn tới 5 vạn mua bộ cảnh phục này đây, muốn đuổi tôi đi à, đừng mơ.

Tần Cao Phong nói xong đứng xoay lưng nhìn bức ảnh các đời đại đội trưởng, tựa đang hồi tưởng, mất đúng một phút mới xoay lại nhìn sáu người, chỉ bẳng xỉ nhục: “Công lao và phần thưởng không nói nhiều nữa, hôm nay quan trọng là nói cho mọi người biết về 37 bức ảnh này, đó là những người bị khai trừ,

xử phạt, trong đó có một vị đại đội trưởng đeo còng rời khỏi nơi này. Bọn họ có người vi phạm pháp luật, có người tự ý thả nghi phạm, có người giết nhầm người, có người tiết lộ tin mật ... Đó đều là sỉ nhục của đại đội một, tôi hi vọng mọi người nhìn rõ, nhớ kỹ, in sâu hình ảnh bọn họ vào đầu, đừng phạm sai lầm giống họ. Dù là chuyện xấu trong nhà, tôi cũng không ngại nói ra ngoài, toàn bộ Đại Nguyên đều biết đại đội hình cảnh uy danh hiển hách, cũng là nơi thối hoắc, nơi này có anh hùng cũng có cảnh sát đen bị người người thóa mạ. Công và tội, chúng ta không có tư cách bình phẩm, trong lòng mỗi người có một cán cân, sự thực ở đó, nặng nhẹ ra sao, mọi người tự cân nhắc.”

“Tôi không hi vọng mọi người trở thành người đứng trên muôn người, bất kể tương lai mọi người lên tới vị trí nào, tôi cũng không hâm mộ, nhưng dưới sự quản lý của tôi thì phải phục tùng chỉ huy. Nhìn trước mắt đi, đại đội số một công đủ cao rồi, tôi không kỳ vọng mọi người lập công được thưởng, cũng chẳng mong mọi người làm anh hùng, đầu người chỉ có thể rụng một lần, không chơi lại được như game. Tôi chỉ hi vọng, cũng là hi vọng với tất cả các đồng chí trong đại đội, dù làm cảnh sát một ngày hay cả đời, tới khi hỏi lương tâm, không thấy thẹn với nghề nghiệp này, vậy mọi người là một cảnh sát tốt, một cảnh sát chân chính.”

Vốn tưởng chỉ nghe những lời giáo huấn chung chung mà họ nghe nhầm tai trong trường, không ngờ bất tri bất giác bị thần thái, giọng nói của Tần Cao Phong cảm nhiễm, ai nấy nghiêm túc nhìn bảng sỉ nhục, bọn họ có trẻ trung tươi vui, có già cả nghiêm nghị, nhưng chắc khi chụp ảnh không ai ngờ mình lại xuất hiện trên tấm bảng như vậy.

Mỗi lời nói của Tần Cao Phong khiến mọi người ý thức sâu hơn về nghề này, không giống như báo chí nói, chấp hành vì dân, cũng không giống như lời bàn tán ngoài đường, cảnh sát tội phạm một giuộc, thối nát tăm tối.

Trắng và đen như ngày và đêm đan xen nhau, giống xấu và tốt cùng tồn tại, chỉ mười lăm phút phát biểu ngắn ngủi, sáu người nhìn thấy thế giới cảnh sát chân thực mở ra trước mắt.

Lòng càng kính trọng Tần Cao Phong thêm vài phần, cả Giản Phàm cũng thôi ngậm chửi rửa.

“Xong rồi, cuộc họp hôm nay chỉ thế thôi.” Tần Cao Phong dừng lại một lúc để sáu người có thời gian suy nghĩ: “Tôi không có yêu cầu gì cao, nhưng đừng để tôi, hay người kế nhiệm của tôi đóng đinh ảnh mọi người lên tấm bảng sỉ nhục này ... Giản Phàm!”

“Có.” Giản Phàm giật mình, sao lại gọi mình nữa, y lại kích động muốn chửi.

“Giản Phàm, tôi đồng ý với chú hai cậu rồi, tôi cho cậu một công tác an toàn đơn giản, tới phòng bảo quản vũ khí báo danh! Nhiệm vụ của cậu là mỗi ngày tra dầu lau súng, cho tôi biết, cậu làm được không?” Tần Cao Phong lạnh nhạt nói.

“Được!” Giản Phàm thấy hai lỗ tai mình nóng ngang với than trong lò rồi, đây là công việc y cầu mà chẳng được mới đúng, lúc này chẳng có chút vui vẻ nào.

“Giải tán.” Tần Cao Phong ánh mắt phức tạp nhìn Giản Phàm một cái rồi đi.

Sáu người như vẫn chìm đắm trong những lời giới thiệu vừa rồi, chỉ mấy phút đã nghe mười mấy năm lịch sử, đều là người trẻ tuổi, không khỏi kích động.

“Lợi hại! Lợi hại thật, tương lai mà mình lên được chi đội trưởng thì quá ngẫu.” Tiêu Thành Cương chỉ một bức ảnh khoe chuyện mình nghe ngóng được: “Đây là chi đội trưởng hiện nhiệm của chi đội điều tra hình sự, nghe nói là thầy của đội trưởng Tần đấy, dậm chân một cái là phân tử xã hội đen sợ cuốn xéo luôn.”

“Thôi đi, bằng vào cậu mà dám mơ tưởng lên tới chi đội trưởng à?”

Hai thành viên nam cười khẽ xoay người đi trước, Giản Phàm nhìn vẻ mặt là biết rồi, đây là loại dở ông dở thằng, luôn cho mình có tài kinh thiên động địa, xem thường người khác.

Lương Vũ Vân ôm ngực, vẻ mặt si tình: “Đại tỷ, đội trưởng Tần thật MAN, đó là nam nhân trong tim em đấy.”

Tiêu Thành Cương đi tới trước mặt ưỡn ngực làm bộ làm dáng, bị Lương Vũ Vân lườm một cái, tức mình lắm lắm: “Nhãn

quang kiêu gì thế, sao lại thích người khỉ đột chứ, hai người rõ ràng không phải đồng loại mà...”

Lương Vũ Vân cao chỉ tầm trên dưới mét sáu, đứng đó thấp hơn Dương Hồng Hạnh nhiều, nói gì so với Tần Cao Phong, câu này vừa nói ra khiến Dương Hồng Hạnh phì cười.

“Tôi thích đấy, còn hơn kẻ trông giống người, nhưng lại chẳng bằng khỉ, đen xì xì chẳng ra thể loại gì.”

Hai người này không hiểu thế nào, từ lần Tiêu Thành Cương đổi chỗ cho Dương Hồng Hạnh ngồi cùng nhau, liền thành đôi tiểu oan gia, đấu khẩu suốt.

“Nhưng mà dù sao vẫn hơn ai đó, người vừa mới chạy về nhà ấy, chắc chắn là ôm mẹ khóc tới nước mũi ròng ròng nói không muốn làm cảnh sát, hừm! Thật xấu hổ!” Dương Hồng Hạnh mỉa mai, đối tượng quá rõ ràng: “Vũ Vân, em có xe, nếu ai đó không chịu được thì cho người ta mượn xe, về Ô Long ôm mẹ khóc một chập nữa, cảm thụ tình cảm của mẹ, mai lại tới.”

Giản Phàm mặt đỏ bừng, có điều ai đó muốn tìm đối tượng cãi nhau thì nhầm rồi: “Tốt quá, có gì mà xấu hổ, tôi không ôm mẹ tôi, chẳng lẽ ôm ai đó? Bắn vào tính ai đó, dù cho tiền, chỉ cần nam nhân bình thường, người ta chẳng thèm ôm ...”

Dương Hồng Hạnh biết Giản Phàm nói chuyện mình từng đề nghị cho vay tiền, nhưng người ta từ chối, tự ái nổi lên tung chân đá luôn, không ngờ Giản Phàm linh hoạt ngã người né được, xem ra đã có phòng bị trước.

Nếu đấu khẩu thì Giản Phàm thuộc loại vô lý cũng cần người ta sâu ba phần, cơ mà đối diện với cao thủ cầm nã thì không ăn thua, né được đòn là chạy ngay.

Hai cô gái sóng vai đi xuống lầu, Dương Hồng Hạnh vẫn còn có chút bực tức, đột nhiên nghe thấy tiếng hét chói tai, đều giật mình, là Giản Phàm và Tiêu Thành Cương! Xảy ra chuyện gì rồi? Đưa mắt nhìn, thấy Giản Phàm vừa khuất sau chỗ rẽ hai tay múa may, chạy như bay, mũ bị gió thổi bay đi mà không biết, tiếng hét thê thảm như gặp phải khốc hình.

Thấy Giản Phàm sợ hãi như thế, không biết xảy ra chuyện gì, Dương Hồng Hạnh vội chặn cầu thang: “Có chuyện gì thế?”

Chương 028: Đây là đại đội hình cảnh số một. (3)

Giản Phàm đang la hét chột giống như người bị bức hại mấy chục năm gặp được người thân, ôm chầm lấy Dương Hồng Hạnh kêu lên: “Mẹ ơi, sợ quá, sợ quá ...”

“Á, làm cái gì, làm cái gì thế?” Đột nhiên bị nam ôm như thế, Dương Hồng Hạnh cuống cuống đẩy Giản Phàm ra, nhưng không làm sao thoát được.

Lương Vũ Vân ở sau lưng kéo, không ngờ lực tay của Giản Phàm cực khỏe, không sao kéo nổi, giữa ban ngày ban mặt, nam nữ ôm nhau còn ra cái gì, cuống lên hét vào tai Giản Phàm: “Phi lễ!”

Hay rồi, tiếng hét này chói tai hơn cả còi báo động, ngay cả người ngoài sân còn giật mình, tức thì khiến cả khu nhà im ắng hỗn loạn, tầng trên tầng dưới liên tiếp có tiếng xô cửa xông ra.

Tiếp đó mười mấy cảnh sát của đại đội số một nhìn thấy nữ cảnh sát xinh đẹp vừa mới tới đại đội giao lưu học tập đang nhiệt tình ôm một nam cảnh sát, chỉ có điều tư thế thì nhiệt tình, vẻ mặt thì sợ hãi, cả nam lẫn nữ như bị cái gì đó dọa sợ ... Bên cạnh thì có một nữ cảnh sát khác hô phi lễ, cảnh tượng quái dị cực kỳ, không hiểu đầu đuôi thế nào.

Giản Phàm bị Lương Vũ Vân hét ù tai phải ôm đầu lùi lại, Dương Hồng Hạnh được buông ra rồi vẫn như bị cướp, đôi mắt uy khuất ôm ngực, dưới ánh mắt bao người bị người ta ôm như thế, xấu hổ vô cùng. Ở thao trường ánh sáng lờ mờ kia, nhiều lần ao ước được Giản Phàm ôm, không ngờ lại xảy ra ở hoàn cảnh này, cả đám cảnh sát vẫn trố mắt nhìn, vừa giận vừa thẹn, mặt đỏ au vô cùng xinh đẹp.

Tâm tư nữ nhân phức tạp, lúc này nói một câu khó nghe bị cô giơ chân đá luôn, nhưng lúc này chẳng hề có ý động thủ.

Tần Cao Phong mặt âm trầm rẽ đám đông đi tới chỗ ba người: “Có chuyện gì?”

Giản Phàm chỉ phía đông, lấp ba lấp bắp: “Người chết, người chết ... Tim, ruột đều rơi ra ngoài, sợ, sợ lắm ...”

Tần Cao Phong à một tiếng hiểu ra, ngửa cổ nhìn lên tầng trên hô: “Pháp y Tạ, hôm nay chị có nhiệm vụ giải phẫu à?”

Sau lan can có người thò đầu ra, mặt tròn trịa phúc hậu, hô lại: “Không, tôi đang lau chùi mô hình giải phẫu thôi, làm bằng nhựa ấy mà...”

Toàn là tinh anh cảnh sát cả, lầu trên lầu dưới nghe câu này đoán ngay ra sự việc, cười lăn cười bò.

Tiếp theo đó có người hô: “Ở đây còn một anh chàng nữa này, ôi trời, sợ nhũn người không đi nổi nữa rồi.”

“Ài, thanh niên thời buổi này ngày càng tệ, có thể thôi mà cũng sợ.”

Tất nhiên người mặt mày tái me tái mét đang co ro run rẩy trong góc là Tiêu Thành Cương, một bỏ chạy bán sống bán chết, một sợ ngồi yên một chỗ, không biết ai nhát hơn ai.

Người cười vui nhất là Lương Vũ Vân, cười tới dựa cả vào tường mới đứng vững được, cười chảy nước mắt chỉ Giản Phàm: “Em còn tưởng anh có gan phi lễ đại tỹ, hóa ra là sợ quá mà ra! Ha ha .. Giản Phàm, Giản Phàm ... Nói anh thế nào đây, anh ôm chị ấy, gọi vợ, gọi em yêu gì gì đó đều được .. Đừng có gọi mẹ ơi được không? Nhạy cảm lắm ...”

Một nữ cảnh sát nhật mũ Giản Phàm, phủ bụi trên đó, đi tới trình trọng đội lên đầu y, không nói gì cả. Giản Phàm đưa mắt nhìn, thì ra là Sử Tĩnh Viện, lòng cảm kích.

“Giản Phàm, Thành Cương, theo tôi vào phòng pháp y!”

Tần Cao Phong vỗ vai Giản Phàm đi trước, Giản Phàm cúi đầu lẻo đẻo theo sau, những người khác cười xòa về phòng, chẳng mấy chốc cầu thang lại yên tĩnh trở lại.

Lương Vũ Vân vẫn che miệng cười, quan tâm hỏi: “Xì, đại tỹ, không sao chứ? ... Không ngờ anh ta thường ngày mạnh mẽ là thế, thì ra nhát như chuột, thật làm người ta thất vọng.”

Sử Tĩnh Viện đột nhiên lắc đầu nói vào: “Chưa chắc, gan cậu ta không hề nhỏ, chỉ là bất ngờ thôi.”

“Thế sao chị Sửu?” Lương Vũ Vân ngạc nhiên, vì nữ cảnh trong đại đội không có mấy, nên tới chưa bao lâu các cô gái đã quen nhau rồi.

“Có biết vụ án cướp tiệm vàng Kimberley hơn hai tháng trước không?” Sửu Tỉnh Viện hỏi.

Chuyện này oanh động một thời gian, Lương Vũ Vân gật đầu: “Biết ạ, nghe nói chúng ngang nhiên nổ súng bắn chết bảo vệ.”

“Hình như toàn bộ cảnh sát Đại Nguyên phải ra quân, đúng không ạ?” Dương Hồng Hạnh cũng biết.

“Không khoa trương đến thế, có điều dùng tới mấy đơn vị, hơn nghìn người.” Sửu Tỉnh Viện giống Tần Cao Phong, nói chuyện bình thản như không: “Chuyện đó các em biết, nhưng chắc không biết hai hung thủ chính là do Giản Phàm và Tiêu Thành Cương bắt về, trong đó Giản Phàm chính là người lập kế hoạch sau đó gọi Tiêu Thành Cương đi theo bắt người, nếu nói tới công lao, cậu ta có công lớn nhất. Nếu không người không tốt nghiệp trường chuyên ngành công an, lại không có kinh nghiệm thực chiến, đại đội đã không nhận.”

Nói xong thấy hai cô gái mặt đầy kinh ngạc, không nói thêm, đi lên lầu.

“Không phải chứ, Giản Phàm mà giỏi thế sao?” Lương Vũ Vân đứng đó lẩm bẩm, cô biết Giản Phàm trước kia chỉ là hiệp cảnh, trước đó nữa thậm chí là sinh viên bình thường, không liên quan gì tới cảnh sát, vậy mà dám ra tay bắt tội phạm vũ trang thì phải nói gan lớn bằng trời mới đúng, vậy thì chuyện vừa rồi ... quay sang Dương Hồng Hạnh: “Sao rồi đại tỷ, cảm giác được anh hùng ôm ra sao? Mê rồi phải không?”

“Thổ phỉ, em đừng điên điên khùng khùng như thế, cẩn thận chị tuyệt giao.” Dương Hồng Hạnh mím môi uy hiếp.

“Hả, vừa rồi em cứu chị mà.”

“Em hét cái gì, thấy chưa đủ mất mặt hay sao? Hét to thế làm gì hả?”

“Chị, sao lại giận em chứ?”

Hai cô gái nói riu rít không ngừng, nhưng mỗi người một tâm tư khác nhau, lời không như ý nghĩ, rồi về phòng làm việc.

Mô hình giống y như thật, vô cùng kinh khủng, là một nam tử trưởng thành, đoán chừng là dùng để giảng dạy, lồng ngực ban ra, tim gan ngũ tạng đều rõ ràng, Giản Phàm lúc này nhìn rõ hơn làm bằng nhựa và cao su non, bên trên còn có ký hiệu, Tiêu Thành Cương hết sợ rồi, còn tới gần sờ mó.

Biết là đồ giả thì không có gì phải sợ, nhưng phải thừa nhận nơi này ánh sáng không tốt, chợt nhìn thấy có người bị rạch bụng như vậy, nói không chừng có thể dọa người ta sợ hết hồn. Giản Phàm lòng chửi cái đại đội này toàn loại biến thái, không ai giống người bình thường, nhất là pháp y Tạ đứng ở bên tù đồ, tuổi trên bốn mươi, nhìn là biết chất béo quá dư thừa, tóc quăn, yên tĩnh đứng đó giống vợ hiền dâu thảo lắm, chỉ là bên cạnh có cái mô hình kia, nụ cười càng hiền hòa càng khiến người ta sớn gai ốc.

Tần Cao Phong thì như chỉ sợ người ta không sợ: “Giản Phàm, Thành Cương, hôm nay là người giả, nhưng đa phần xuất hiện ở đây là người thật đấy, toàn thành phố có bảy phòng pháp y, đại đội ta có trang thiết bị tương đối đầy đủ, không có gì phải sợ, người chết ở đây khiêng ra còn nhiều hơn người sống trong đội.”

“Đội trưởng, ai lại đi dọa trẻ con như thế? Lại đây, lại đây Tiểu Phàm, tới chỗ dì.” Pháp y Tạ từ lần gặp đầu tiên đã đặc biệt thích Giản Phàm, kéo y tới chỗ mình, đặt tay lên vai y giải thích: “Giải phẫu là một môn khoa học, rất nhiều thứ thuốc được làm ra dựa vào phân tích hóa nghiệm ổ bệnh, rất quan trọng. Trong các vụ án hình sự, càng không thể thiếu giải phẫu, công việc của người như chúng ta là lên tiếng thay người chết, minh oan cho sinh mệnh bị oan ức, gương cao chính nghĩa, cho dù có quỷ thần, họ cũng tôn trọng. Tiểu Phàm, nghe nói cháu rất lớn gan mà, dám bắt đào phạm còn sợ người chết à? Tới gần hơn chút nữa, dù là cái xác thật sự cũng chỉ là thịt thôi mà, nói gì tới mô hình.”

Giản Phàm không tiến lùi lại vài bước, rồi rít nói: “Đội trưởng, tôi đi báo danh đây.”

Nói xong chạy đi như một làn khói, thấy Sở Tĩnh Viện cũng chẳng chào.

Pháp y Tạ lắc đầu cười, cho số tim gan phèo phổi kia trở lại vị trí cũ.

Chương 029: Ngày đầu như thế đó.

“Đội trưởng, có thất vọng không?” Sử Tĩnh Viện ôm tài liệu trước ngực, mái tóc búi gọn sau đầu, lúc nào cũng một dáng vẻ nghiêm túc nhưng không xa cách đó, trong đội không ai không tôn trọng cô, cùng Tần Cao Phong đi song song với nhau cùng xuống lầu.

“Vì sao?”

“Đám tiểu hoàng đế thế hệ 8x của Trung Quốc đại bộ phận nhát gan, nhu nhược, đây là bệnh chung rồi.”

Tần Cao Phong quay sang nhìn Sử Tĩnh Viện: “Này, cô cũng cuối thế hệ 7x đầu lớn hơn thế hệ 8x là bao.”

“Nhưng tôi đủ chuyên nghiệp, hướng hồ công tác hậu cần không cần nhiều can đảm, tử mĩ là được. Đội trưởng, tôi không hiểu, người mà mấy đại đội nhìn thành tích huấn luyện đã không muốn nhận, chúng ta cũng không muốn cơ mà, vòng vèo thế nào mà lại tới đúng đội chúng ta.”

“Tôi cũng không nói rõ được, nhưng tôi thấy chàng trai này hết sức đặc biệt, chuyện bình thường thì làm không ra gì, nhưng chuyện mà cô nghĩ cậu ấy không thể làm được thì cậu ấy lại làm được. Vốn tôi rất thất vọng rồi, nhưng chi đội trưởng cho tôi xem đoạn băng ghi hình, sự kiện ở khách sạn Cửu Đỉnh ấy, cô biết chứ, bốn người Thành Cương bị đánh ngã rồi, một mình cậu ấy không ngờ hạ được một tên vệ sĩ, rồi xúi bẩy thế nào để đám đầu bếp đi đánh số còn lại, bản thân đứng ngoài xem, chẳng có lấy một vết xước.” Tần Cao Phong nói rồi tự bật cười: “Tôi thấy trên người cậu ấy có sớ trường chưa được phát hiện.”

“Thế sao?” Sử Tĩnh Viện thấy Tần Cao Phong nói có lý, kỳ thực cô cũng thấy Giản Phàm rất đặc biệt, nhưng dùng được hay không lại là chuyện khác, bây giờ chỉ thấy thương hại y, một tiểu đầu bếp vậy mà hồ đồ thế nào mà bị nhét vào đội hình cảnh, có hơi tàn nhẫn.

Đúng lúc này có tiếng hét thất thanh, Sử Tĩnh Viện cả kinh dừng bước.

“Kệ đi, Lão Trần giở trò dọa cậu ta đấy.” Tần Cao Phong vẫn bước đi, ngửa đầu cười sang sảng: “Có gì đặc biệt đâu, cảnh sát lần đầu vào đội hình cảnh bị dọa sợ vỡ mật nhiều lắm, đây là truyền thống rồi. Tỉnh Viện, may mà cô là nữ đấy, ha ha ha ...”

Người hét vừa rồi đúng là Giản Phàm.

Vừa mới vào phòng vũ khí, Giản Phàm đã nhìn thấy một chuyện vô cùng quỷ dị, một nam tử trung niên hói nửa đầu, trước mặt là đồng linh kiện súng, hai tay lông lá qua lại như cánh bướm, tiếng rắc rắc liên hồi, chẳng mấy chốc mà lắp thành một khẩu súng, còn đang thán phục thì người đó giơ súng lên chỉ vào mình “đoàng!” Một phát, thế là miệng bất giác hét lên.

Tiếp đó trong phòng chỉ nghe thấy tiếng người kia cười khằng khặc, cười không ra hơi, thấy Giản Phàm ngồi bệt dưới đất, lão già lại lấy tay giả hình súng chỉ vào y “đoàng đoàng đoàng”, sau đó lại cười lăn cười bò.

Mẹ nó, lại bị lừa rồi, cái chỗ này rặt một lũ biến thái.

“Đứng lên đi, khẩu K54 có tốc độ 420 m/s, cậu không né nổi đâu, ôm đầu càng vô ích, ha ha ha ...” Lão hói vừa cười vừa cằn nhằn: “Cái gì mà cơ sở huấn luyện, toàn huấn luyện ra loại thứ phẩm, chất lượng càng ngày càng đi xuống.”

“Này ...” Giản Phàm nóng máu, nhìn người này như lưu manh chẳng sợ nữa: “Chú, đừng có dọa người ta như thế, dọa chết người cũng phải chịu trách nhiệm hình sự đấy, lại còn chĩa súng vào tôi, cướp cò thì sao?”

“Ồ, cũng nóng tính quá nhỉ.” Lão hói rắc một cái, tháo băng đạn ra cười: “Rõng, đây là kiến thức thông thường của kho vũ khí, súng và đạn phải tách rời. Tự giới thiệu chút, tôi tên Trần Thập Toàn, quản lý kho súng. Ba gian phía sau này, ngay cả quản lý vật chứng đều do tôi quyết, cậu là Giản Phàm hả?”

“Vâng, cảnh sát số hiệu 0004327, Giản Phàm, tới báo cáo.” Giản Phàm nói xong sợ lão biến thái này nảy ý đồ xấu an bài chuyện linh tinh cho mình, lại bổ sung: “Đội trưởng an bài tôi tới lau súng.”

“Ừ, biết rồi, lại đây ... Cậu tới chỗ tôi thì nhẹ nhàng rồi, nhìn kỹ, trước mặt cậu là khẩu súng K54 kinh điển, ở khoảng cách 25 mét có thể bắn xuyên qua tấm sắt dày 3 cm, vận tốc ra khỏi

nòng là 420 m/s. Đây là búa đập, đây là cò, khẩu K54 không có khóa an toàn ! Nó khóa bằng cách chặn búa đập. ngón tay cái giữ búa , ngón trỏ bóp cò , ngón cái từ từ hạ búa về tư thế nghỉ ... Vì thế tuổi thọ không cao, chừng ba nghìn phát, nên tránh bắn bừa ... Xem này.”

Trần Thập Toàn miệng nói, tay không ngừng, ngón tay thô mà linh hoạt, hơn nữa căn bản không nhìn, chỉ nghe thấy những tiếng lách cách, thoảng cái súng thành linh kiện, linh kiện thành súng, đập rầm trước mặt Giản Phàm: “Làm một lần đi, tôi không có kiên nhẫn dạy lần hai đâu, không tháo ra được thì tự tát mình một cái.”

“Có cái gì ghê gớm chứ?” Giản Phàm bị kích tướng, thoảng cái đã tháo thành đồng linh kiện, tốc độ không kém, nhưng khi lắp lại thì phiền rồi, tay chân lóng ngóng vừa làm vừa nghĩ, mãi mới xong.

Trần Thập Toàn tán dương, xem giờ nói: “Không tệ, riêng tháo lắp đã dùng bảy phút bốn chín giây, lập kỷ lục mới rồi đấy. Giờ đi ăn cơm, cậu có thể xuất sư rồi, chiều học quy định quản lý.”

“Chú Trần, đơn giản thế thôi à?” Giản Phàm ngạc nhiên, hình như chưa làm gì mà đã xuất sư.

“Đơn giản sao?” Trần Thập Toàn cầm súng đứng lên, mở một cánh cửa sắt, kéo một trong ba cái tủ bảo hiểm, trong tủ có bảy tầng, toàn là súng.

Giản Phàm trở mắt.

Trần Thập Toàn nói một câu càng khiến mắt y lồi ra: “Quên nói với cậu, cậu không chỉ lau một khẩu, mà lau hết súng trong ba cái tủ này, kho của đại đội ta an toàn nhất, nên súng của hai đồn công an ở đường Ngũ Nhất đều bảo quản ở đây. Sau này làm việc tôi đưa cậu vào phòng trong, với tốc độ của cậu, từ sáng tới tối không ăn không ngủ có thể lau hết. Ha ha ha ...”

Giản Phàm lão đảo, mơ hồ có cảm giác mắc bẫy, con bà nó, đây đâu phải công tác cách mạng, mà là công tác mất mạng.

Luôn mồm chửi thầm đám biến thái, theo Trần Thập Toàn tới nhà ăn nhỏ ở sân sau, một gian phòng có mười mấy cái bàn, lừa thưa có vài cảnh sát, người làm việc văn phòng thì về nhà ăn

cơm rồi, người làm việc bên ngoài thì giờ giấc vô chừng, cũng có người độc thân ở lại ăn cơm, cách không xa là phòng tạm giam, phòng thẩm vấn, xem ra cơm nước của phạm nhân cũng lấy ở đây.

Vì là ngày đầu, Trần Thập Toàn gọi hai món ăn, ai ngờ Giản Phàm thử một miếng, miếng đầu bị sạn trong cơm, nhin, chắc là trùng hợp, ăn thêm miếng nữa, phun phì ra, chửi: “Cơm cứng tới đem ném chó, rau xào như rau cho lợn, đây mà thịt à, nhai như nhai giẻ rách, coi người ta là lợn đấy à? Quá đáng! Ai làm cơm lôi ra bắn đi.”

Không thể chịu được, cái gì cũng có thể nhin, chứ cái mồm hai mấy năm trời mồm cực kén, chỉ có thứ không nhin được là cơm cho người không khác gì cho lợn, tức giận dồn nén cả ngày bùng phát, vỗ bàn chửi bới om xòm.

Trần Thập Toàn vị cấp trên đầu còn sáng hơn mắt như thấy chuyện gì khiếp hãi lắm, năm sáu cảnh sát ngồi quanh đó cũng há mồm quên nhai ... Trong bếp có ông già tuổi hơn năm mươi cầm muôi chạy ra quát: “Ai, ai chửi, đứa nào vừa chê bai đấy, chán sống vậy hả?”

Vị này cũng mặc cảnh phục, bên ngoài buộc cái tạp dề bắn thủ, tóc hoa râm, râu lởm chồm, răng to tướng, dáng vẻ hung tợn, loại này làm ra cơm cho người ăn được mới là lạ, nhưng Giản Phàm nhanh chóng đánh giá mình không đánh lại nổi, ném đĩa chạy ngay.

“Thằng kia đứng lại, chạy đâu hả, dám chửi mà không dám chịu à?” Ông già không chịu buông tha.

Giản Phàm không dai, chạy một lèo mất tích luôn.

Vị đầu bếp kia đuổi không kịp, hầm hầm đi tìm Tần Cao Phong cáo trạng, Trần Cao Phong đầu đầu, vị này là người cũ của đội, ở đây từ thời thành lập, vốn nghỉ rồi, vì nhân thủ không đủ, thuê lại làm đầu bếp. Lương chẳng được là bao, chỉ là không nở rời khỏi nơi mình làm việc cả đời, ở lại đây gần như phục vụ nghĩa vụ, tư cách lão thành hơn chỉ đội trưởng. Trong đội ai cũng gọi một câu bác Giang, ai ngờ ngày đầu tiên bị Giản Phàm làm giận không chỗ phát tác, tìm hấn.

Vì thế mới ngày đầu Giản Phàm đã bị gọi lên văn phòng đội trưởng nói chuyện.

Công tác bắt đầu như thế đấy, không kinh khủng như Giản Phàm nghĩ, nhưng cũng không đơn giản như Tần Cao Phong nói, không biết lần này hoàn cảnh có thay đổi Giản Phàm của chúng ta hay không ...?

Chương 030: Chàng trai đặc biệt.

Công việc là sự lặp đi lặp lại một cách đơn giản và máy móc, đến khi lặp lại đủ nhiều, sẽ dần dần sinh ra tâm lý mất hứng.

Giống như cưới vợ, ngủ từ lúc trẻ trung tươi mát tới khi da nhăn thịt nhão, không chán mới lạ.

Giản Phàm có thể cảm giác được sự chán ngán đó trong đội hình cảnh.

Một ngày hai mươi bốn tiếng thường xuyên nhìn thấy các tổ thực địa thẩm vấn nghi phạm được bắt về, nghi phạm và cảnh sát đều dữ dằn như nhau, đây gọi là lấy ác chống lại cái ác. Mà phòng thẩm vấn, phòng tạm giam thường xuyên nghe tiếng rầm rầm, không dám bàn thì là đánh người, thấy nhiều rồi, ngày Giản Phàm cũng chẳng lạ nữa. Bảo cảnh sát đừng đánh người còn khó hơn bảo mèo trong thiên hạ đừng ăn vụng, đặc biệt là hình cảnh, bảo họ giảng pháp chế với tội phạm hình sự à, điên.

Nhìn nhìn những cảnh sát lâu năm, mặt ai nấy khắc họa một loại bức tức và phiền chán, có lẽ chán đám tội phạm bắt không hết, hoặc là chán môi trường này, có khi là chán cả bản thân. Ngày nào ngày nào cũng là mấy loại tội ác đó bày trước mắt, nhìn thấy phát chán, sao bọn tội phạm chúng không bày trò mới?

Trong đám người phiền chán đó, Giản Phàm thuộc loại không biết chán, đám người thực địa này thực không biết nói thế nào nữa, cơ bản là bình thường chẳng thấy mặt, thi thoảng quay về, bất kể là ban ngày hay nửa đêm, ăn xong là lăn ra ngủ, thi thoảng một hai người tỉnh táo thì mở mồm ra chửi bới tục tũ, chẳng có chút đáng vẻ nào của cảnh sát nhân dân.

Đáng ghét nhất là chân đám này, cởi giày ra còn đáng sợ hơn cả bom khí độc, quần áo thì cách mấy mét đã ngửi thấy mùi. Giản Phàm vốn thích sạch sẽ ngăn nắp vì chuyện này tìm đội trưởng lý luận, giảng giải cái hại của việc ăn uống nghỉ ngơi không có quy luật và không chú ý vệ sinh, loại sinh hoạt đó không chỉ tổn hại sức khỏe bản thân mà còn ảnh hưởng tới

người khác. Mục đích là đổi phòng, không đổi chú gì, ngày tới tìm ba chuyến, tìm nhiều tới mức Tần Cao Phong vừa thấy bóng Giản Phàm là gầm lên như hổ: Xéo!

Giản Phàm chạy rồi, có điều đến khi sắc mặt đội trưởng hòa hoãn hơn là y lại quay về làm phiền, tới Tần Cao Phong cũng không sao chịu nổi, đành thỏa hiệp, trên hội nghị cường điệu vệ sinh cá nhân, và cho Giản Phàm một cái phòng đơn.

Cuộc đời cảnh sát của Giản Phàm cứ thế diễn ra, đôi khi cảnh sát nóng nảy hung dữ hơn cả tội phạm, có lúc vất vả tới mức làm người ta thương. Đây là cái nghề nghiệp đặc thù, một cái nghề chịu tội, có đưa cái nghề này lên cao tới mức nào cũng chẳng có ý nghĩa gì, nếu có lựa chọn tốt hơn, nếu có đường kiếm tiền tốt hơn, Giản Phàm tin là hô một cái họ chạy hết.

Ai mà không thích cuộc sống đêm tiền tới chuột rút, nhưng không làm được, đành kiếm tiền tới mức chuột rút thôi.

Không khí chán nản này ít nhiều lây sang cảnh sát thực tập, sau khi qua hưng phấn và kích thích ban đầu, cảm giác bắt đầu giống cảnh sát lâu năm. Tiêu Thành Cương văn hóa không cao, nhưng tố chất không tệ, chủ động xin đi thực địa, một lòng muốn phá án lập công, còn muốn thăng chức để bặt, nhưng suốt một tháng có tới hai mươi ngày ở ngoài theo dõi một đám bán ma túy lẻ, cuối cùng chẳng bắt được một cọng lông, bọn tội phạm thông minh hơn hẳn nhiều.

Tùy Hâm và Hách Lợi Cường tốt nghiệp trường công an, một chuyên ngành kiểm nghiệm dấu vết, một chuyên ngành tâm lý học tội phạm, mỗi lần thẩm vấn đều có mặt, nói là tích lũy kinh nghiệm, nhưng nhìn hồ sơ vụ án cao quá đầu, cả Giản Phàm mệt thay cho họ.

Lương Vũ Vân và Dương Hồng Hạnh nhà trong thành phố, người ta lại là con cái cán bộ cấp cao trong hệ thống, ai chẳng biết hai bà cô này chẳng ở đây lâu, đều khách khí, vô hình trung giữ khoảng cách.

Giản Phàm làm cảnh sát vài ngày nghe ngóng được toàn hệ thống công an đang đưa ra khẩu hiệu "dốc sức cho tuyến đầu", mục tiêu là cảnh sát tuyến đầu phải chiếm tỉ lệ trên 85%, cho nên dưới hoàn cảnh lớn đó, hai bà cô này mới tới thực tập. Đây

là trong nhà có quan hệ, chứ nếu không phải tới đồn công an đi tuần tra, giữa mùa đông giá rét ra đường làm que kem.

Vì thế Giản Phàm nhanh chóng tìm lại được cân bằng tâm lý và thỏa mãn, trời ơi giữa mùa đông có cái kho súng ấm áp thế này mà ngồi là thiên đường rồi, còn gì nữa mà không thỏa mãn.

Vui mừng hơn nữa là tìm được một vị đồng chí hợp cạ, ai thế? Chính là vị cảnh sát cao tuổi nhất, nhân vật cấp bậc "chú bác" trong đội, Giang Nghĩa Minh, tức bác Giang.

Hôm đó Tần Cao Phong bắt y đi xin lỗi, Giản Phàm sau khi suy nghĩ kỹ càng, thấy đây là cơ hội tốt, xách chai rượu đi tìm bác Giang nhận sai, lại còn ân cần giúp ông ta làm việc.

Khởi nói, với trình độ của Giản Phàm làm món ăn thì ăn một bữa đủ làm ông ta chấn động.

Một già một trẻ tối đó làm vài món nhắm uống rượu, thấy Giản Phàm uống mà mặt không đổi sắc, càng coi là tri kỷ. Ba ngày sau, ông già nhìn thấy Giản Phàm miệng ngọt, chân tay nhanh nhẹn, chăm chỉ chịu khó, còn vui hơn thấy con trai. Trò chuyện vài lần mới biết ông già làm cảnh sát từ thời

đập nát công kiếm pháp", chi đội trưởng còn

là đồ đệ của ông ta. Trần Thập Toàn cũng từng là nhân vật có tiếng, là tay thiện xạ ở lực lượng vũ cảnh tỉnh thành, nhưng sau khi trúng một phát súng thì thành xạ thủ hết thời, lui về đội hình cảnh trông kho súng, cũng là văn bối của ông già. Còn Tần Cao Phong trong mắt Giản Phàm hung ác đáng sợ, với ông già là thằng nhãi hỉ mũi chưa sạch.

Thế là Giản Phàm nhật được chí bảo, lợi ích thiết thực tới ngay, vốn tiền cơm trong đơn vị không cao, giờ y khỏi bỏ đồng nào cũng có thể ăn tùy ý. Thậm chí nguyên liệu nấu ăn ở bếp cho y dùng, muốn thử món gì mới thoải mái thử, hết sức thuận tiện, làm xong cùng ông già ăn.

Tất nhiên Giản Phàm không chỉ ăn giỏi, y còn thích làm cơm cho người khác, còn làm miễn phí.

Ngay cả người trong đội cũng phản ánh cơm nước trong đội trước kia vốn không sao nuốt nổi thì giờ ngày càng ngon, người tới ăn ngày một nhiều. Càng làm Giản Phàm vui hơn nữa là, ông già đôi khi hô một tiếng còn hiệu quả hơn Tần Cao Phong, ông

già gọi Giản Phàm xuống phụ bếp, Trần Thập Toàn phun một cái rắm cũng không dám.

Dần dà Giản Phàm hiểu rõ chuyện nơi này, hình cảnh chú trọng nhất truyền thống sư đồ, tuổi cao, tư cách lão thành quyết định địa vị, mà thân phận của Giang Nghĩa Minh trong đội ngũ này tương đương Big Boss trong game. Có boss che chở, tất nhiên là mọi chuyện thuận lợi.

Tiểu nhân vật cũng có phép tắc sinh tồn của riêng mình, giống như ngọn cỏ, dù giữa khe đá cũng tìm được sinh cơ.

Bất tri bất giác một tháng trôi qua, Sử Tĩnh Viện liền nhận ra chỗ đặc biệt của Giản Phàm, lúc nào gặp y cũng thấy ăn mặc sạch sẽ gọn gàng thơm tho, tinh thần diện mạo ngời ngời, mỗi ngày thức dậy quét dọn tầng hai sạch sẽ, sau đó tới phòng thể dục tập luyện nửa tiếng, qua trưa lại đứng giờ lên nóc nhà tắm nắng, nghe nói là lợi sức khỏe.

Chẳng những Giản Phàm quan tâm tới sức khỏe bản thân còn quan tâm tới người khác, có một lần đang tổ chức phân tích vụ án, không ngờ y xông vào phòng, gọi đám cảnh sát đang mặt mày nhăn nhó đi ăn cơm, ân cần niềm nở tới mức không ai nỡ trách mắng và từ chối, Tần Cao Phong thì dở khóc dở cười.

Đặc biệt nhất là bác Giang tính khí nóng nảy khó gần coi Giản Phàm như con, đội trưởng Tần mà ai thấy cũng sợ ba phần, Giản Phàm lại chẳng sợ, thường xuyên tóm lấy lý do nào đó ra sức đấu lý, khiến Tần Cao Phong cũng phải chịu.

Đặc biệt là kho vũ khí, nơi đó còn vững chắc hơn nhà giam, cách âm cách nhiệt, ngồi trong đó cảm giác vô cùng bí bách bức bối, không ai chịu nổi trong đó quá lâu, vậy mà Giản Phàm lại hết sức vui vẻ, có lần Sử Tĩnh Viễn tới còn thấy y thổi sáo lau súng, động tác thuần thục vô cùng, ai đến giao súng cũng vui vẻ chào hỏi, khác hẳn Lão Trần khó tính lắm lì.

Người trong đội dần dần tiếp nhận anh chàng cảnh sát nhỏ an lòng với hiện trạng này rồi, so với Tùy Hâm và Hách Lợi Cường thi thoảng lên cơn, than phiền rằng có tài không gặp thời, so với hai bà cô Lương Vũ Vân, Dương Hồng Hạnh coi mình cao hơn người một bậc không ai muốn gần, hay đám người thực địa nói ba câu là vênh râu trợn mắt. Giản Phàm vui vẻ lại có

phần trẻ người non dạ, dễ dàng được mọi người thích. Pháp y Tạ ngẫu nhiên tới nhà ăn tạm một bữa, sau đó buổi trưa không còn về nhà nữa, thấy Giản Phàm là hiền từ xoa đầu, Giản Phàm lần nào cũng hoảng sợ bỏ chạy, khiến người khác cười không thôi.

Chương 031: Đồ chơi tốt nhất của nam nhân. (1)

Qua Tết dương lịch rồi, chớp mắt Giản Phàm đã làm cảnh sát hơn một tháng, ngày hôm đó trời tuy lạnh buốt xương, thời tiết rất tốt, quang đăng không mây. Tần Cao Phong vô tình hay cố ý, sáng sớm gõ cửa kho vũ khí, đi vào chỉ thấy một mình Trần Thập Toàn, đang ngạc nhiên định hỏi thì nghe thấy tiếng Giản Phàm ngâm nga đi tới. Trần Thập Toàn cười: “Đi lĩnh lương đấy, đang vui lắm.”

Giản Phàm vừa đi vừa đếm tiền, trông còn vui hơn cả trúng số xổ, tới mức va vào Tần Cao Phong mới phát hiện ra, tức thì dứt tiền vào túi, mặt mày tươi tỉnh: “A đội trưởng, sao anh tới đây, tôi đang tìm anh đây, tôi có ý kiến muốn đề xuất, sao cả ngày không thấy anh đâu?”

“Miễn bàn.” Tần Cao Phong có kinh nghiệm rồi, chặn họng luôn.

“Ý kiến không được, vậy kiến nghị được không?” Giản Phàm chạy rót nước cho lãnh đạo.

Tên nhóc này thích ứng nhanh thật đấy, mới ngày nào còn sống chết không chịu làm hình cảnh, giờ đã coi đây như nhà mình, Tần Cao Phong biết Giản Phàm sẽ không chịu thôi, gằn giọng dọa: “Nói xem, nếu là chỉ trích tôi, cẩn thận tôi cho ăn đòn.”

“Đâu phải, anh nghĩ gì thế, tôi muốn xin cho nhà bếp một cái hòm giữ nhiệt được không?”

“Cần cái đó làm gì?”

“Vì công tác, tôi nói với bác Giang rồi, anh không phải không biết, cái đám thực địa ấy ra ngoài là không biết lúc nào mới về, căn bản không đợi cơm nấu chín, không để ý thức ăn đã nguội lạnh, cứ cho vào mâm ăn, ăn xong là ngủ. Ăn thế không tốt, mười người thì tám có bệnh dạ dày, nếu có cái hòm giữ nhiệt thì tốt quá, khi nào về ăn lúc đó. Mọi người ăn ngon, tâm tình mới tốt, tâm tình tốt thì nghỉ ngơi tốt, lúc đó làm việc càng tốt,

tránh sai sót trong công việc. Đây là kiến nghị hợp lý đúng không?” Giản Phàm gập từng ngón tay liệt kê lý do.

“Được, đây là kiến nghị tốt nhất của cậu, tôi sẽ bảo văn phòng chuẩn bị. Mà Giản Phàm, chuyện này liên quan gì tới cậu, sao cậu để tâm thế?” Tần Cao Phong tò mò.

“Sao lại không? Cái đám ngốc đó nửa đêm về, không dám gọi bác Giang, thường xuyên tìm tôi kiếm cái ăn, ảnh hưởng tới giấc ngủ của tôi.” Giản Phàm bực bội.

Tần Cao Phong và Trần Thập Toàn nghe lý do này đều cười, cười rồi hứng trí hỏi: “Đừng nói người khác, nói cậu đi, Giản Phàm, thấy công tác ra sao, có quen không?”

“Quen, rất tốt.” Giản Phàm gật đầu, không ngờ đi làm cảnh sát thích thế, y thích nhất cuộc sống nhịp điệu đều đặn thế này, hơn nữa làm cảnh sát được bao ăn được bao ở, chẳng cần tiêu pha gì cả.

Tần Cao Phong hết sức tán thưởng, thông thường người mới vào đội, tính tình xốc nổi, nếu nhốt trong kho vũ khí, chỉ một tuần là không chịu nổi, cùng lắm nửa tháng xin đổi công tác. Lần này đưa Giản Phàm vào đây cũng là do hần cố tình, vì thấy tính cách của y quá sái thoát, quả nhiên một tháng rưỡi qua y bởi móc vô số vấn đề, kiến nghị cả đồng chuyện bất mãn, nhưng không hề tỏ ra bất mãn với công việc, khiến Tần Cao Phong mất kiên nhẫn tìm tới tận nơi.

“Lão Trần, lấy ra đi.”

Trần Thập Toàn mở phòng bảo quản, chỉ có một bàn một tủ, trên đầu là bóng đèn lớn, bốn phía là mấy cái tủ bảo hiểm, đây chính là môi trường làm việc của Giản Phàm. Tần Cao Phong lấy hai khẩu K54 đặt rầm lên bàn: “Nào Giản Phàm, ngày nào cậu cũng chỉ trích tôi, giờ xem cậu làm việc có lười biếng không, so thử chứ?”

“Được, so thì so.”

Hai người mỗi người một súng, tay nhoay nhoáy tháo thành linh kiện xếp thành hàng trên bàn, một cao một thấp nhìn nhau, Tần Cao Phong cực kỳ nghiêm túc, như sắp ra trận, còn Giản Phàm thì mỉm cười, như chuẩn bị tham gia trò chơi thú vị.

“Chuẩn bị.” Trần Thập Toàn thấy cả hai đã vào trạng thái, chém mạnh tay xuống: “Bắt đầu.”

Cả hai vẫn nhìn nhau chăm chăm không ai chịu yếu thế, một tay như bướm bướm vờn hoa, một như nhện giăng lưới, bên tai tiếng linh kiện kim loại va chạm lách cách vô cùng có tiết tấu. Thần thái của Tần Cao Phong khiến người xem thấy căng thẳng, Giản Phàm dù súng trong tay giống như trẻ con cầm đồ chơi, mười ngón tay dài sạch sẽ cầm linh kiện màu đen, chỉ thấy vài phần vui mắt dễ chịu.

Cạch một tiếng, Tần Cao Phong dí súng vào trán Giản Phàm: “Cậu thua.”

“Anh cũng không thắng.” Giản Phàm nhìn xuống, thì ra súng của y không chĩa được lên đầu người ta, nên chĩa vào chỗ ba tấc dưới rốn, hết sức hèn hạ.

“Hòa.” Trần Thập Toàn tuyên bố, Giản Phàm tuy chậm hơn một nhịp, nhưng vì y không giơ súng lên, nên cơ bản là ngang nhau, có phần thiên vị đồ đệ.

Tần Cao Phong bặt cái tay hỗn xược của Giản Phàm đi, đặt súng vào chỗ cũ.

“Đội trưởng, đưa đồ đệ này tôi dạy tốt chứ, cái thằng nhóc đi thực địa không phục, so một trận là ngoan ngoãn để bao thuốc lá lại. Ha ha ha ...” Trần Thập Toàn nói tới Tiêu Thành Cương.

“Không tệ, có thể bình tâm ở lại nơi này không phải chuyện ai cũng làm được. Giản Phàm, có thấy chán không?” Tần Cao Phong vui vẻ hỏi.

“Đội trưởng, tôi mười mấy năm trời thái rau còn chẳng biết chán, loại công việc này tôi đã quen, biết cách tìm thú vui trong đó, tôi làm giống như chơi vậy.” Giản Phàm vui vẻ đáp.

“Tốt, đi nào, theo tôi một chuyến.” Tần Cao Phong nói rồi đứng dậy luôn.

“Đi đâu?”

“Chơi! Cậu thích chơi lắm mà, giới thiệu cho cậu chỗ chơi vui hơn.”

Tác phong lãnh đạo, cơ bản không cho người ta từ chối, Tần Cao Phong đi trước rồi, Giản Phàm vội lấy áo khoác đuổi theo,

Trần Thập Toàn đứng trên lầu tựa hồ có vài phàm thâm ý nhìn hai người lái xe rời đại đội.

Xe của Tần Cao Phong là một chiếc Passat đen, sơn xe đã cũ, giống như trộm được. Xe trong đội, thực địa đều dùng biển số dân dụng, đôi khi xe bản bắt được, bọn họ đem dùng luôn, có thể xem là đặc sắc địa phương, người khác không biết, Giản Phàm biết Tần Cao Phong đổi xe liên tục.

Giản Phàm ngồi trong xe nhìn cuộc sống thành phố ngoài qua cửa kính, tâm tình thay đổi, thấy thành phố mà mình luôn không thiện cảm sắc màu hơn nhiều. Cuộc sống của y bây giờ quả thực không có gì phải phàn nàn cả, dần dần quen với đơn vị, quan trọng hơn Hương Hương lại lần nữa phải thỏa hiệp, chấp nhận sự thực Giản Phàm đã là một cảnh sát. Mọi việc không được như cô mong muốn, chí ít thì Giản Phàm cũng đã lên thành phố rồi, không còn tình trạng sống xa nhau cả trăm km nữa, coi như đạt nửa tâm nguyện.

Hương Hương mới kết thúc kỳ thực tập trước Giản Phàm hai tháng thôi, vì thế cả hai đều là nhân viên mới, lần này không vội vàng nữa lập kế hoạch nữa, giữ nguyên hiện trạng, mỗi tuần tới thứ bảy chủ nhật đi hẹn hò, dù sao cả hai không khác gì vợ chồng lâu năm, hiểu nhau còn hơn cả tháo lắp súng, tính cảm tuổi trẻ vẫn nóng cháy, song thiếu đi chút mới mẻ kích thích, không còn như thời học sinh, một ngày không thấy là nhớ, giờ có nhiều bận tâm hơn rồi.

Có điều cũng chứng tỏ thời cơ cho cả hai đã chín muồi, biết cả mặt tốt mặt xấu của nhau, trong mắt Giản Phàm, đây chính là nhân tuyển lão bà có một không hai.

Vì thế Giản Phàm tu tâm dưỡng tính nhiều rồi, không tùy tiện trêu hoa gheo nguyệt nữa, nhất là biết Dương Hồng Hạnh có tình cảm với mình thì càng giữ khoảng cách vừa phải, phấn đấu trở thành một người chồng có trách nhiệm.

Tiền nong không tiêu pha nữa, tích góp từng đồng một, đợi ngày cưới Hương Hương về nhà hoàn thành một tâm nguyện.

Hoàn cảnh và sinh hoạt đã không thể thay đổi được, vậy phải thích ứng thôi, đặc biệt ở giữa thành phố lớn muôn vàn cảm dỗ, ngày ngày đi qua khu rừng xi măng sắt thép lạnh băng, hai

người phát triển từ tình cảm trẻ con mà vẫn giữ được lửa tình yêu giữa cuộc sống xô bồ không phải dễ dàng, vì thế Giản Phàm cực kỳ trân trọng nó.

Chương 032: Đồ chơi tốt nhất của nam nhân. (2)

Xe đi vào đường Ngũ Nhất, con phố thương nghiệp nhộn nháo phồn hoa như gấm, sắp đến Tết rồi, khắp nơi giăng đèn kết hoa, không khí thêm phần sôi động. Lại rẽ qua đường Giải Phóng, khách sạn Cẩm Giang 5 sao cao tới tận mây xanh, ngồi trong xe ngược đầu hết cỡ cũng không thấy tầng trên cùng.

Tần Cao Phong quay sang thấy Giản Phàm đang hứng thú ngắm nhìn phố xá náo nhiệt, hỏi: “Giản Phàm, có thích cái nghề này không?”

“Không thể nói là thích hay không thích, chỉ là một nghề kiếm tiền thôi.” Giản Phàm vì cuộc sống và tương lai, vì cha mẹ, vì Hương Hương mà phấn đấu, chứ không phải vì sự nghiệp và lý tưởng, giống như tuyệt đại đa số người trên thế giới này, đó là sinh tồn chứ không phải sống, nhưng y không phiền vì điều đó.

Tần Cao Phong không lạ thái độ của Giản Phàm nữa, biểu dương: “Cậu đang làm rất tốt, Bác Giang, Lão Trần và người đi thực địa đều khen ngợi cậu vừa công tác lại biết cải thiện cơ sở nước cho mọi người, tôi đại biểu cho đại đội biểu dương miệng cậu.”

“Đội trưởng, thế này thiếu chính thức quá, anh phải đợi tới đại hội công khai biểu dương chứ.” Giản Phàm quay sang phản đối, thấy câu này phải nói trước cả đại đội mới có giá trị.

“Không được, chú hai cậu nói cậu thích vênh đuôi lên lắm, không thể thổi phồng quá mức.” Tần Cao Phong chọc Giản Phàm một cái, nhìn y xì mặt mà cười dài, tâm trạng hôm nay có vẻ rất tốt: “Này Giản Phàm, làm đồ đệ của tôi không?”

“Làm đồ đệ của anh á, thế anh dạy tôi được cái gì?”

“Dạy cậu chơi súng.”

“Cái đó tôi biết.”

“Không phải tháo lắp súng, mà bắn đạn thật ấy.”

–“Cái đó tôi cũng biết, mà chẳng làm gì, bây giờ cảnh sát làm nhiệm vụ hiểm ai dùng súng, đám anh em ở cơ sở phải tới đồn

cảnh sát có kẻ, bọn họ còn chẳng nhìn thấy súng. ngay cả trong đội chúng ta, mấy tháng rồi có thấy vụ án nổ súng nào với ai nổ súng đâu? Đám người ở thực địa nói, ra ngoài cầm cái dùi cui còn dễ chịu hơn đeo súng bên hông, nặng chình chịch, chỉ lo tụt quần.” Giản Phàm làu bàu, hồi ở cơ sở huấn luyện nghe kể cảnh sát hình sự, cảm tưởng như trong phim Mỹ, ngày nào cũng rút súng bắn nhau đoàn đoàn, ai ngờ không phải vậy, làm mình mất mặt một hồi.

“Tôi không nói làm nhiệm vụ, tôi nói chơi mà.”

“Chơi sao?”

Tần Cao Phong háy mắt: “Đúng, súng là món đồ chơi hay nhất của nam nhân, muốn chơi không?”

“Nghe hay đấy.” Giản Phàm xoay hẳn người xem, nếu coi là chơi thì ý nghĩa khác hẳn rồi.

Hai người trò chuyện tâm đắc, xe đi vào nơi Giản Phàm quen thuộc, trường cảnh sát tỉnh mà y từng tới thi, xem ra là người quen rồi, gác cửa vừa nhìn thấy người lái xe là Tần Cao Phong liền mở cửa cho qua, không kiểm tra giấy. Xe đi tới bên khu huấn luyện sau khu phòng học liền dừng lại, cái cửa nhỏ, trên là tấm biển "sân huấn luyện bắn", đi qua cảnh cửa nhỏ xuống dưới đất, không ngờ tầm nhìn mở rộng.

Đây mới là nơi huấn luyện bắn chứ, được chia thành mấy khu vực riêng, đèn chiếu sáng hơn cả ngoài trời, thi thoảng nghe thấy những tiếng đoàn đoàn. Tần Cao Phong gặp người quản lý tuổi trên ba mươi nói vài câu, người dẫn bọn họ tới khu bia tự động, Tần Cao Phong nói: “Thấy bao giờ chưa, đây là thiết bị tự động bắn bia bắn mới nhất trong nước hiện nay, bia bắn nhanh 20 mét.”

“Đội trưởng, thế thì có gì hay, cũng là bắn bia thôi mà.”

“Cậu chưa bắn sao biết không hay?”

Tần Cao Phong và quản lý trao đổi, sau đó hẳn đi lấy vũ khí.

Giản Phàm thì vẫn tò mò nhìn khu vực này, mười tám bia xếp hàng ngang, trước bục bắn súng còn đặt tai nghe cách âm và kính bảo vệ mắt, đây là trường bắn có mở cửa với bên ngoài, dùng cho cả cảnh sát lẫn dân dụng, chỉ riêng khu khép kín này đã rộng tới hơn 400 m², chỗ nghỉ ngơi không tệ, có bàn nhỏ và

ghế sofa. Điều đầu tiên Giản Phàm nghĩ, chơi ở chỗ này chắc tốn tiền lắm.

Tần Cao Phong cởi áo khoác, cho áo trên vào trong quần, chuẩn bị trước khi bắn, chẳng có gì đáng xem, Giản Phàm tới chỗ nghỉ ngơi buồn chán lật tạp chí, đột nhiên bị một thứ thu hút. Xoạch một cái giũ rộng tờ báo ra, bên trên là quảng cáo "hiệu Tương La gia", lật xem ngày tháng, đây là tờ tin tức hàng ngày phát hành 2 tháng trước, bên tổ chức là Thực nghiệp Cửu Đỉnh, lòng trầm xuống.

Mỹ nữ sườn xám cầm đĩa thịt, môi hồng răng trắng, ánh mắt mời gọi, có hơi giống Hà Phương Lộ, trong quảng cáo khoe khoang hiệu Tương La gia là ẩm thực truyền thống do Cửu Đỉnh bỏ ra hàng trăm vạn nghiên cứu phát triển, Giản Phàm giống như trúng một phát súng.

Không phải là cảm giác bị lừa, mà là cảm giác rất khởng lạnh, lòng nổi lên ba chữ: Hổng chuyện rồi.

Trước kia Giản Phàm nghĩ rằng Tương Cửu Đỉnh có được bí phương này, chắc chắn dấu kín để dùng, y cũng mong dùng món thịt này gây ấn tượng để tới Khách sạn Cửu Đỉnh làm đầu bếp kiếm tiền. Có điều về sau đối phương không nhắc tới, lại vào trường cảnh sát, nên bỏ chuyện này sang một bên, vạn vạn lần không ngờ Tương Cửu Đỉnh đem bán bí phương, nếu bán một hai nhà còn dễ ăn nói, nếu hấn kéo cả đám người xuống nước thì phiền toái to.

Hổng rồi, hổng rồi, Tiểu Tương sắp gặp họa rồi! Làm sao bây giờ?

Thế nhưng hình ảnh đầu tiên hiện lên trong lòng Giản Phàm là cái vẫy tay của Tương Định Giai vào hôm náo loạn đó, giờ mới nhận ra cô gái ấy đã để lại ấn tượng quá rõ ràng trong lòng mình ... Rồi còn Trương Khải mặt lúc nào cũng có vẻ nịnh bợ, nhưng con người không tệ, còn cả Hà Phương Lộ còn xinh đẹp hơn cả Hương Hương nhà mình nữa, em gái đó mặc sườn xám đúng là mê chất người.

Hổng rồi, hổng rồi, lần này mình hại cả một đồng người như thế, phải làm sao đây? Cha mà biết thì thế nào cũng đoạn tuyệt quan hệ cha con.

“Giản Phàm, Giản Phàm, xem cái gì thế?”

Như mèo bị dẫm phải đuôi, Giản Phàm ném vội tờ báo đi: “A, đội trưởng, tôi ở đây.”

Tần Cao Phong thấy Giản Phàm không chú ý thì không vui, lấp bãng đạn cách một cái, gọi: “Xem tôi bắn đây này.”

“À, đang xem, đang xem.”

Vị đội trưởng ở cách đó không xa chớp mắt như mảnh hổ xuất chuồng, bóng người biến mất như quỷ mị, đoàng, súng nổ rồi ...

Tích tắc mắt Giản Phàm mở to, tiếng súng đánh tan hình ảnh đám người Cửu Đỉnh trong đầu, bị cảnh tượng trước mắt thu hút, không ngờ vị đội trưởng to lớn như khỉ đột lại linh hoạt như vậy, góc độ nổ súng cũng chưa từng nghe thấy.

Tần Cao Phong xoạc chân ngồi xuống, một tay chống mặt đất, lưng xoay về phía bia, tay kia vòng qua vai bóp cò, đoàng! Bia báo: 9 điểm.

Giản Phàm còn chưa kịp reo hò thì Tần Cao Phong lăn người một vòng, xoay nghiêng người, súng chĩa qua nách đoàng phát nữa, 10 điểm.

Oa! Ngẫu vãi, động tác của Tần Cao Phong rất nhanh, Giản Phàm gần như không nhìn thấy đạn bắn ra từ chỗ nào.

Lần này người nằm xuống đất, hai tay chĩa về phía trước, ở vị trí tưởng chừng không nhìn thấy bia nổ súng ... Chớp mắt bật người như cá chép, người giữa lưng chừng không đã nổ súng ... Chưa đứng vững đã nghiêng đi bắn một phát nữa ...

Thân hình có chút cục mịch ấy liên tục nhô lên hụp xuống, động tác liên mạch không trì trệ chút nào, Giản Phàm nhìn hoa mắt, thoáng cái đã bắn hết 6 phát đạn, 2 điểm 10, 3 điểm 9, 1 điểm 8. Bắn từ đủ mọi góc độ tư thế, từ động tới tĩnh, giống như diễn viên xiếc tung hứng, không biết quả bóng ném ra từ đâu, biến mất chỗ nào.

Kinh khủng nhất là tốc độ, cứ như chỉ chớp mắt Tần Cao Phong lại đứng bên cạnh mình như chưa từng xảy ra chuyện gì, chỉ có không khí còn thoảng mùi thuốc súng, viên quản lý kia đứng xa vỗ tay, còn Giản Phàm sững sờ quên cả phản ứng.

Sớm nghe trong đội bàn tán đội trưởng thân thủ cực tốt, từng làm lính trinh sát, xuất ngũ xong đi nằm vùng, trong đội không ai có khả năng đấu võ một chọi một, không ngờ còn bản lĩnh chơi súng không khác gì phim ảnh thế này, làm Giản Phàm mở rộng tầm mắt.

Giản Phàm chùi miệng sắp chảy nước dãi, ánh mắt nóng bỏng: “Đội trưởng, quá ngẫu, chiêu này thời chiến tranh chắc chắn khiến cả vạn thiếu nữ điên đảo, dù ngoại hình hơi tệ một chút cũng không hề gì.”

Nếu nói Tần Cao Phong chỗ nào không hay thì mặt ngựa mà rậm, dù mặc cảnh phục vẫn giống phân tử tội phạm, hấn không phật ý: “Cái mồm, suốt ngày múa mép, có muốn học không?”

“Không học, trò này không cần thận là bắn vào chính mình như chơi.” Giản Phàm mặt thì thán phục nhưng lắc ngay tấp lự.

Chương 033: Chỉ một ánh mắt.

Đúng là quái, Tần Cao Phong cố tình thể hiện để khơi lên hứng thú của Giản Phàm, vậy mà kết quả như thế, thực là khóc không nổi cười không xong: “Giản Phàm, tôi hứa với chú cậu là sẽ chăm sóc cậu, nhưng cậu ngay cả súng không nắm chắc, năm sau bị đảo thải thì làm sao? Tôi không hi vọng cậu trở thành thiện xạ, nhưng phải hợp cách chứ? Nào bắn thử đi, để tôi xem tệ tới mức nào.”

“Đội trưởng, anh không biết mắt tôi có vấn đề không thể nhắm được ... Thành tích tốt nhất chỉ năm điểm.” Giản Phàm hơi đỏ mặt.

“Vừa rồi cậu có thấy tôi nhắm bắn không?” Tần Cao Phong hỏi.

Ừ nhỉ! Lời này làm Giản Phàm ngây ra, động tác của Tần Cao Phong cực nhanh, căn bản không có thời gian nhắm bắn: “Đúng rồi, anh không hề nhắm bắn.”

“Nào, cầm súng.” Tần Cao Phong lần nữa ra lệnh không cho Giản Phàm ý kiến, lấp đạn nhét vào tay y, đứng sau lưng chỉ bia: “Đây không phải cự ky tầm trung hay xa, có 20 mét thôi, nên bắn không cần nhắm, bắn dựa vào tốc độ và cảm giác, không cần nhìn bia, chỉ cần định vị vị trí của nó trong lòng ... Bắn đi, dựa vào cảm giác ở tay mà bắn. Bắn!”

Đoàng! Bị Tần Cao Phong quát thành linh, Giản Phàm vô thức nổ súng, tay bị lực giật nâng lên một chút, đạn sớm bay đi đâu rồi.

Tần Cao Phong không chê cười hay trách móc, hai tay nắm vai y, giọng đều đều chậm rãi: “Đừng khẩn trương, súng là con ngựa dữ, cậu càng sợ nó, nó càng bắt nạt cậu, chế nhạo cậu, chỉ người có dũng khí mới xứng cưỡi nó. Bây giờ chú ý sức giật, đừng để nó ảnh hưởng tới cậu, hạ súng xuống, sau đó giơ lên thật nhanh, bằng cảm giác bóp cò.”

Giản Phàm nổi hứng, không nhắm xuống, hạ súng xuống, thả lỏng vai thở ra một hơi, giơ tay bắn luôn.

Đoàng!

Tất nhiên là hụt, viên quản lý đứng xa lắc đầu, cảm giác sao mà giống Hồng Thất Công dạy Quách Tĩnh.

Thế nhưng phát súng này bắn rất đã, không thấy sợ súng nữa, trước kia bắn súng vì ra sức nhắm, nhắm lại không nổi, dần thành áp lực, bài xích chuyện cầm súng.

Tần Cao Phong không biết lùi ra sau tới tận đâu rồi, hô: “Tốt, tay cậu vừa rồi rất ổn định, không bị lực giật ảnh hưởng nhiều nữa. Nhắm mắt lại.”

Giản Phàm bây giờ hết sức tin tưởng, nhắm mắt lại ngay, sau đó nghe lời Tần Cao Phong.

“Nhớ lại vị trí vừa bắn cùng với vị trí bia, một xạ thủ ưu tú, bia chỉ xuất hiện trong mắt một lần, sau đó dùng tâm định vị ... Rồi, giờ lại bắn tự do.”

Giản Phàm lần này có hứng thú hơn, mở mắt ra, giơ súng bắn luôn. Đoàng, trúng rồi, 5 điểm, mới phát thứ ba đã trúng bia, đúng là thành tích chưa từng có.

Tần Cao Phong vỗ tay lớn tiếng nói: “Giỏi, bắn nhanh như vậy không dễ đâu. Nào Giản Phàm, cho tôi biết, thường ngày cậu thích cầm thứ gì nhất, ví dụ như là cầm bút, cầm đũa, thứ gì cầm trong tay khiến cậu có cảm giác nhất? À, có phải thìa không? Cậu thích làm cơm nhất mà.”

“Không, là dao phay!” Giản Phàm đáp không suy nghĩ.

“Được, vậy thì dao phay, tưởng tượng cậu đang cầm dao phay trong tay, rất vừa, rất thuận, cậu đang thái thịt ở trong bếp, đầu bếp lành nghề nhắm mắt thái thịt cũng không cắt vào tay đúng không? Trên đời này rất nhiều đạo lý tương thông, trên đời không có thần xạ thủ, dùng quen, dùng nhiều sẽ thành thần ... Thần không phải ở súng, mà là người.”

Giản Phàm gật đầu, nhắm mắt lại, tay mân mê bóng súng, tưởng tượng mình đang cầm chuôi dao, cảm thụ sức nặng của nó, chiều dài của nó, mỗi lần cầm con dao nhỏ ở móc gần chìa khó đánh vảy cá, đánh vảy ba dao, mổ bụng một dao, mắt chỉ cần liếc qua con cá một lần là định vị rõ ràng, chưa bao giờ nghĩ phải nhắm dao vào chỗ nào, vẫn có thể vừa đấu láo với đám Thủy Sinh, Tám Cường, vừa làm việc.

Nếu mình cầm dao ném vào bia nhắm?

Thình lình mở mắt ra, tay tự động nhấc lên, bóp cò, gần như không cảm nhận được sức giật của súng, cổ tay lắc rất nhẹ.

Đoàng! Mười điểm. Âm thanh từ bia báo ra, làm Giản Phàm sững sờ thộn người: “Vãi, không ngờ mình giỏi thế.”

“Đã bảo cậu rồi mà, bắn súng rất đơn giản, đây là việc của kẻ ngốc, không cần dùng não.” Tần Cao Phong lần này không khen, chỉ nhận xét rất hời hợt, lòng thở phào, của này coi như qua, chỉ cần bắn được thành tích khắc phục sợ hãi, bốn mấy ngày tháo lắp súng không hề uống phí.

Có điều Giản Phàm mừng quá trớn rồi, cười tít cả mắt hô: “Bách bộ xuyên dương, xem đây.”

Nói rồi giơ súng bắn luôn hai phát, trượt.

“Chú cậu nói không sai mà, đuôi chưa gì đã vểnh lên rồi, vừa rồi không phải bắn bằng cảm giác mà là nổ súng bậy bạ.” Tần Cao Phong đi tới tịch thu súng, vẫy tay gọi quản lý tới giao trả.

“Đội trưởng, đội trưởng, cho tôi bắn thêm mấy phát nữa đi, tôi không bắn bừa nữa.” Giản Phàm rớt rít nói, thấy chưa đã liền nài nỉ.

“Hết cơ hội rồi, cậu lãng phí hết rồi, khu mở cửa kinh doanh bên ngoài, mỗi viên đạn 2 đồng, còn súng K54, có bỏ tiền cậu cũng không mua được đâu.” Tần Cao Phong mặc áo vào, tuyên bố kết thúc.

Giản Phàm ngửa ngáy lắm: “Đội trưởng, đừng hẹp hòi thế, chúng ta mới bắn hai băng đạn thôi mà. Hay là tôi bỏ tiền?”

“Cậu thực sự muốn chơi à?”

“Vâng.”

“Có điều hôm nay thì không được, tôi bận rồi.” Tần Cao Phong sờ túi lấy ra một tấm thẻ hội viên đưa cho Giản Phàm: “Muốn chơi thì tự chơi, có điều mỗi ngày có giới hạn, tôi sẽ nói với giám đốc Lưu, mỗi lần cho cậu một băng đạn. Bắn nhiều hơn thì tự bỏ tiền ... Nhớ, súng chính là món đồ chơi tốt nhất của nam nhân.”

“Cám ơn đội trưởng, mà đội trưởng, cái thẻ này hẳn phải quý lắm, tôi không thể nhận không.”

“Không phải trả tiền, tôi là huấn luyện viên thỉnh giảng ở nơi này.”

“Ra vậy.” Giản Phàm không ngạc nhiên, thấy đội trưởng đi rồi, vội vàng chạy ra lấy tờ báo kia nhét vào trong lòng rồi đi theo.

Lên xe nổ máy, Tần Cao Phong nhìn bàn tay trắng trẻo, ngón tay thon dài đẹp hơn cả tay con gái của Giản Phàm, móng tay cắt rất sát, sạch sẽ vô cùng, rõ ràng được chăm sóc thường xuyên, cảm giác khó tin: “Tôi nghe nói lực tay của cậu không tệ, người trong đội bị cậu lừa vật tay cá cược đều thua, từng luyện qua à?”

“Ha ha ha, không phải, năm tuổi tôi đã cầm thìa làm thức ăn, anh nghĩ xem tay trái nhấc chảo, tay phải cầm thìa, làm đầu bếp là việc nặng nhọc lắm đấy, lực cổ tay ai cũng đều hơn người.”

“Ra thế, Giản Phàm, cậu từng đánh nhau rồi chứ?”

Giản Phàm phủ nhận ngay: “Chưa bao giờ, tuyệt đối chưa, con người tôi rất thành thật, không tranh chấp với người khác.”

Tần Cao Phong nhếch miệng cười: “Thật à? Mà không đánh nhau thì không thể làm một cảnh sát giỏi được.”

Giản Phàm cẩn thận nói: “Tôi từng đánh nhau rồi, nhưng mà ăn chắc tôi mới đánh, thấy đánh không nổi là tôi chạy ngay.”

“Ha ha ha, nói đúng lắm, đó là phẩm chất để thành một cảnh sát ưu tú nhất.” Tần Cao Phong chứng thực được suy nghĩ trong lòng, cười dài lái xe đi.

Lần này giống như chuyến đi chơi, tiếp xúc mới biết, vị đội trưởng mặt mày hung dữ này khác hoàn toàn chú mình, Giản Phàm cảm thấy khá hợp khẩu vị. Tần Cao Phong có việc, không về đội mà thả Giản Phàm trước Ngân hàng công thương, chạy vào ngân hàng, lát sau đi ra, bắt một chiếc taxi, nói khách sạn Cửu Đỉnh rồi gọi điện về nhà.

“Mẹ, con có tháng lương đầu tiên rồi, 1800 gần 2000 đấy, con gửi cho Ly Ly 1000, cha mẹ không cần gửi nữa, sau này mỗi tháng con gửi tiền cho em con. Không sao, con

có tiền tiêu mà, phúc lợi ở đơn vị tốt lắm, trừ không cấp vợ thì cái gì cũng cấp, quần áo, chỗ ở, cơm nước đều không tốn tiền. Mẹ, đừng nói chuyện của con nữa, cha mẹ có khỏe không? Cái gì? Đối bạn gái, làm gì có, vẫn là Hương Hương, mẹ yên tâm, cô ấy chỉ là nhân viên công ty di động thôi mà, con mẹ là cảnh sát nhân dân đây này ... Mẹ cứ yên tâm, con ở đơn vị rất tốt, làm

cảnh sát toàn là người đầu óc chậm chạp thôi, con trai mẹ thuộc hàng thông minh rồi đấy, sao bị người ta coi thường được? Lãnh đạo còn quý con lắm, cha mẹ đừng lo ... Mười mấy ngày nữa con về nhà ăn Tết ... Năm nay nhà ta ăn Tết ở trấn Phong Lâm hay ở huyện ạ?”

“Phải về quê chứ, ông bà nội con già rồi, không đi được.” Mai Vũ Vận ngậm ngừng, mấy hôm trước bà thấy Hương Hương đi cùng nam nhân trẻ trông rất lịch lãm thành đạt về nhà, nghe nói là giám đốc công ty, bà mẹ hám tiền hám lợi của Hương Hương có vẻ vui mừng lắm, tiễn hẳn ra xe, không rõ quan hệ thế nào, thấy con trai vui vẻ như vậy không muốn nói ra. Nhà bên kia không hài lòng với con trai mình, luôn có ý kiếm cho Hương Hương một đối tượng khác, thậm chí mập mờ tâm sự với láng giềng, rõ ràng ý đồ để cho nhà mình biết mà tự lui.

Mong chỉ là đồng nghiệp đi công tác thôi, nếu không chẳng biết nó sẽ thế nào, bà rõ con trai chứ, trông có vẻ tinh ranh đấy những kỳ thực trẻ con lắm, còn Hương Hương lại quá mức đáo để sành đời.

Cuối cùng Mai Vũ Vận quyết định không nói, chuyện bọn trẻ, để bọn trẻ giải quyết.

Chương 034: Tái ngộ mỹ kiều nương. (1)

Giản Phàm nói chuyện với mẹ nửa ngày trời, khi cúp máy thì lòng bàn tay và bên tai đều hơi nóng, nhận tiền lương không nhiều, song lòng thì phấn chấn lắm. Đây là lần đầu độc lập ở ngoài sinh hoạt, có một thu nhập ổn định, không phải dựa vào cha mẹ một chút nào, lòng tăng thêm chút tự tin. Nghe nói khi vào biên chế chính thức, lương sẽ tăng thêm một phần ba, cùng với phúc lợi, trợ cấp, thế là cũng được ba nghìn, cứ sống trong đội không lo ăn mặc thì mỗi tháng cũng tiết kiệm được kha khá. Nghĩ tới đó lòng thêm ao ước, nói không chừng dăm ba năm nữa có thể mua nhà rồi cắm rễ ở đây, thành giả lập nghiệp.

Lý tưởng theo hoàn cảnh mà dần dần thay đổi, nói như thế bỏ ra 5 vạn không phải là phí. Mình làm 2 năm thôi là có thể kiếm lại rồi, tốn 2 năm mua lấy một tương lai, thế là lãi.

Đang định gọi điện cho Hương Hương báo tin mừng thì xe dừng lại, mấy chữ khách sạn Cửu Đỉnh lọt vào mắt, bãi đỗ xe dưới tòa nhà cao vút đỗ mấy chục cái xe, nhiều hơn lần đầu Giản Phàm tới đây, trả tiền xuống xe, tay cầm thẻ có chút chần trừ.

Nói thật, 5 vạn này là gánh nặng trong lòng Giản Phàm, sợ mình che giấu một phần sự thực gây ra hậu quả không thể挽回, một phần không muốn trả lại, lương tháng có gần 2000, nếu chẳng phải ăn ở luôn tại đơn vị, muốn nuôi sống bản thân ở nơi này là rất khó, nói gì tới chuyện nhà xe.

Hay thăm dò trước rồi tính!? Cuối cùng hạ quyết tâm đi vào đại sảnh. Lúc này Giản Phàm đã hoàn toàn khác xưa rồi, y vốn đã cao, mặc cảnh phục mùa đông của cảnh sát, cổ áo dựng cao tránh gió tuyết, mũ cảnh sát kéo thấp, giày da bóng loáng, trước ngực đeo huy hiệu, bước chân vững trải đi vào thang máy lên tầng 17, chỉ là thái độ của nhân viên trực ban không tốt, có vẻ không ưa cảnh sát, hỏi gì cũng nói không biết, lấy di động bấm số, không ai nhận máy.

Cảnh sát cũng không tới mức bị ghét thế này chứ, thôi về, dù sao Giản Phàm cũng không muốn trả tiền chút nào, nhưng đi

qua đại sảnh lòng lại không yên, tới chỗ quầy tiếp tân, hai cô phục vụ mặc sườn xám đi lên đón.

“Thưa anh, tôi có thể giúp gì cho anh không?”

“Tôi muốn tìm tổng giám đốc của các cô, Tương Cửu Đỉnh.”

“Anh có hẹn trước không ạ?” Phục vụ rất khách khí.

“Tôi cũng muốn hẹn trước, nhưng anh ta không tiếp điện thoại, tôi hẹn thế nào đây?” Giản Phàm lớn tiếng nói, vốn là Tương Cửu Đỉnh bày đủ trò phải dùng cả Hương Hương mời mình tới đây, giờ gặp hẳn phải hẹn trước rồi, đúng là qua cầu rút ván.

Phục vụ trả lời mang tính nghề nghiệp: “Không có hẹn trước, tổng giám đốc không thể gặp anh, đây là chế độ của khách sạn, tôi không giúp gì được, mong anh thông cảm.”

Giản Phàm thấy cô phục vụ này tính dùng gối mềm đỡ năm đấm, nhớ ra thân phận của mình, đành mặt lại, lấy huy hiệu cảnh sát trong túi ra, đập rầm lên quầy tiếp tân: “Đội hình cảnh tra án cũng cần phải hẹn trước sao?”

“Dạ ...” Phục vụ bất ngờ lúng túng.

“Cho các cô biết, tôi thuộc đại đội điều tra hình sự số một, tôi đã khách khí rồi, các cô không chịu, vậy tôi làm theo phép công, có trọng án triệu tập Tương Cửu Đỉnh trả lời, nếu hoài nghi thân phận của tôi thì gọi bảo an, gọi cảnh sát 110 tùy các cô, nhưng để lỡ việc của tôi, các cô chịu trách nhiệm.”

Thời buổi này là thế, anh không lên mặt với người ta, người ta không coi anh là người, càng khách khí lịch sự thì người ta càng xem thường. Giản Phàm rất hiểu tâm lý người

bình thường, nghèo sợ giàu, dân sợ quan,

bách tính sợ cảnh sát, mà bây giờ mình là nanh vuốt thực sự của chính quyền rồi, không cần giả bộ.

Quả nhiên hai cô phục vụ sợ hãi, một người nhanh chóng về quầy bấm số, một rồi rít cúi đầu xin Giản Phàm đợi một chút, lần đầu Giản Phàm cảm thụ được ưu thế của giai cấp đặc quyền, ngông nghênh ngồi vắt chân ở khu nghỉ ngơi. Không lâu sau cuối cùng có người từ thang máy xuống đón tiếp, người quen ...

Vóc dáng cao ráo, búi tóc gọn gàng, sườn xám màu đỏ chót thêu hoa vàng kim tha thướt đi tới, chính là Hà Phương Lộ. Đã

quen với hoàn cảnh u ám của đội hình cảnh, đột nhiên thấy mỹ nữ cổ trang đầy quyến rũ như thế, cảm giác hết sức dễ chịu.

Đồng phục nữ cấp bậc chủ quan trở lên ở Cửu Đỉnh là sườn xám, theo Giản Phàm thấy, đây là chiêu thành công nhất của Cửu Đỉnh, nam nhân đi vào một cái không ngứa không được.

Hà Phương Lộ lúc này cũng hết sức khẩn trương, đại khái không nhận ra Giản Phàm, đợi tới gần nhìn viên cảnh sát kia ngẩng đầu lên, tay chỉ ra, mồm biến thành chữ O, mặt đầy vẻ bất ngờ: “Cậu ... Giản Phàm?”

“Chị Hà, mọi người trốn tránh tôi nửa ngày trời là vì làm ra vẻ cứu biệt trùng phùng đấy à?” Giản Phàm hóm hỉnh nói.

“À, mời, xin mời, là tôi chiêu đãi thiếu chủ đảo rồi, hôm nay mở tiệc cuối năm công nhân viên, không biết cậu tới, sao không gọi điện cho tôi? Tiếp tân nói, tôi còn tưởng có cảnh sát tới định kiểm cờ vôi vĩnh, tôi sợ chết đi được.”

Vẻ mặt vui mừng của Hà Phương Lộ làm Giản Phàm thấy lòng ấm áp, tới gần mỹ nữ, mũi thấy thơm thơm, bất kỳ nam nhân nào ở hoàn cảnh này cũng có chút lòng hươu dạ vượn.

Có điều nghe tuy thân thiết, nhưng cảm giác quái quái, Giản Phàm nhắc mũi lên: “Chị Hà, chị nói cảnh sát thành cái gì rồi, thế này chẳng phải chỉ hòa thượng chửi trọc đầu à? Thanh danh cảnh sát bị chị nói hỏng hết rồi.”

Dù sao giờ mặc bộ trang phục này, Giản Phàm thấy phải bảo vệ hình tượng anh tuấn, liêm chính, công bằng của cảnh sát, dù bản thân y cũng chẳng tự tin mấy.

“Thế sao?” Hà Phương Lộ đi vào thang máy trước, quay đầu lại nhoẻn miệng cười, bấm tầng 17: “Tuy tôi không nói thì thanh danh cảnh sát cũng tốt nỗi không? Này anh chàng cảnh sát đẹp trai, tìm tôi có việc gì?”

Giản Phàm ngăn người: “Đúng rồi, tôi tìm chị làm gì nhỉ, tôi tìm Tương Cửu Đỉnh cơ mà, sao chị lại tới, sao tôi lại hồ đồ đi theo chị thế này.”

“Giản Phàm.” Hà Phương Lộ nghe câu này, tỏ ra không vui: “Cậu làm cảnh sát mới được vài ngày đã làm cao rồi đấy à? Mắt bây giờ chỉ nhìn lên trên thôi phải không, không thể tới thăm

tôi à? Có điều cậu mặc cảnh phục thật đẹp trai, trông chừng chặc nam tính hơn nhiều đấy.”

Trước tiên là chất vấn, tiếp đó lại nửa giận nửa hờn, rồi cười khẽ tán thưởng, đây cũng là một loại nghệ thuật giao tiếp, vô hình trung kéo gần khoảng cách hai người. Hay nói người làm thư ký, nhất là nữ thư ký đều là quan âm nghìn mặt thật chẳng sai, ánh mắt liếc qua người làm Giản Phàm cứ thấy ngứa ngáy.

Thoáng cái Giản Phàm quên mất đề tài định nói rồi, bị nhốt trong kho súng quá lâu, quên mất mùi vị ái muội rồi, tâm tư xấu trở dậy, ngênh đón ánh mắt của Hà Phương Lộ đùa: “Này này chị Hà, đừng nhìn tôi với ánh mắt nóng bỏng như vậy, cứ như tôi mặc cảnh phục tới để dùng đồng phục dụ hoặc với chị vậy.”

Hà Phương Lộ che miệng cười, nhìn Giản Phàm còn làm bộ làm tịch đứng thẳng tắp càng không nhịn được, mãi lâu mới nói được: “Dám trêu ghẹo tôi, cẩn thận tôi gọi Lưu Hương Thuần tới, tôi thấy cậu muốn phạt quy rồi.”

Giản Phàm cười ngượng ngùng, đưa tay chỉnh mũ liếc nhìn Hà Phương Lộ, cảm giác mỹ nữ không phản cảm phương thức nói chuyện này, lòng phơi phơi mừng thầm.

Thấy Giản Phàm không dám tiếp lời, Hà Phương Lộ nói chuyện đàng hoàng hơn: “Hôm nay tổng giám đốc không có mặt, vừa rồi còn gọi điện thoại bảo tôi tiếp cậu, thời gian qua anh ấy bận rộn ở Thượng Hải, Bắc Kinh, chạy đi chạy lại suốt, năm sau muốn thăng cấp 5 sao, bận thỉnh giáo vài vị chuyên gia quản lý kinh nghiệm, về còn tham gia tiệc cuối năm của Cẩm Giang, nhất thời không nhàn được ... Giản Phàm sao thế, chẳng lẽ ngay cả tôi cũng không tin?”

Chương 035: Tái ngộ mỹ kiều nương.(1)

Giản Phàm xua tay: “Không phải, anh ấy đã không có nhà thì hôm khác tôi tới.”

Hà Phương Lộ tỏ vẻ không vui: “Thế thì không được, để tôi nhìn thấy rồi, cậu không đi được đâu. Có chuyện gì nói với tôi, chuyện nhỏ tôi giải quyết ngay, chuyện lớn tôi từ từ giúp cậu. Có điều đã sắp trưa, cậu không ăn một bữa, tôi không chịu đâu, rượu thuốc lần trước còn chưa cảm ơn cậu.”

“À phải, có tác dụng không?”

“Rất tốt, phó tổng giám đốc Trương cũng nhắc cậu suốt, còn nói anh ấy đỡ nhiều, muốn cảm ơn cậu.”

Giản Phàm “ồ” một tiếng đoán ra: “Trương Khải, anh ấy lên phó tổng giám đốc rồi à?”

“Ừ, cậu đi không lâu thì anh ấy thăng chức, bây giờ chủ yếu phụ trách nhà hàng hải sản và kinh doanh thị ngâm.”

“Ha ha ha, thế thì anh ấy uống phí công rồi, thăng chức một cái, công tác bận rộn, xã giao nhiều, cái bệnh của anh ấy chỉ càng ngày một nghiêm trọng.”

“Không thềm để ý tới cậu, chẳng nói được mấy câu tử tế.”

Hà Phương Lộ ân cần hết mức, thậm chí có chút vị tình nhân làm nũng, làm Giản Phàm nhột nhột cả người. Tới khu văn phòng làm việc tầng 17, Hà Phương Lộ mở gian phòng nhỏ bên cạnh phòng tổng giám đốc mời vào, Giản Phàm đánh giá sơ lược, văn phòng nhỏ nhắn này bố trí tinh xảo, bên cửa sổ đặt một hàng bốn hoa nhụy, giữa mùa đông vẫn có sắc màu làm người ta thư thái. Ghế đặt đệm màu vàng gạo, bàn làm việc bằng kính, đặt chiếc laptop đỡ kết nối với máy in và máy scan, trà kỷ đặt một lẵng hoa tươi, một cốc cà phê chiếc thìa dài, đây là nữ nhân theo đuổi phong cách sống đậm chất tiểu tư sản, chẳng trách mau chóng thân với Hương Hương.

“Giản Phàm, tôi nghe nói cậu ở lại Đại Nguyên, sau thời gian dài không đến, có phải là quên nơi này rồi không?” Hà Phương

Lộ đưa tới cái cốc đóng dấu Cửu Đỉnh, rất tinh xảo, trong nước bốc hơi nghi ngút bập bênh lớp trà xanh.

“Ai nói tôi không tới, lần trước tôi tới gác, còn cùng đầu bếp ở đây chống ngoại địch, chị không thể không biết chứ.” Giản Phàm nhìn Hà Phương Lộ ngồi sau bàn làm việc, sườn xám là trang phục rất kén vóc dáng, nhưng một khi mặc vào càng nổi bật đường cong thân thể, khiến nữ nhân thêm ba phần gợi cảm, nhất là còn vắt chéo chân, phần đùi lấp ló vô cùng khiêu khích.

“Hi hi, chuyện đó tới giờ tôi còn chưa hiểu đầu đuôi ra sao đây, cảm giác các cậu giở trò gì đó, vậy mà bên ngoài đưa tin cảnh sát bị ức hiếp, thật lạ, có bao giờ cảnh sát lại bị người khác ức hiếp chứ? Oan nhất là đám đầu bếp, vô duyên vô cớ bị gọi lên cục, còn nhận một đồng xử phạt trị an.” Hà Phương Lộ chống cằm hứng thú nói.

“Sự thực hơn muôn lời hùng biện.” Giản Phàm ậm ừ nhấp một ngụm trà, thái độ của Hà Phương Lộ không ổn, nhiệt tình quá mức, có chút giống như lấy lòng mình, tuy lòng y phiêu diêu nhưng đồng thời thêm cảnh giác: “Chị Hà, hôm nay tôi có chuyện hỏi chị.”

“Chuyện gì thế?” Hà Phương Lộ chớp mắt cười, nhưng không che dấu được chút hoảng loạn bất an.

Giản Phàm nhìn thấy nhưng không nói ra, đứng dậy, lấy tờ báo cuộn trong áo, chỉ phần quảng cáo kia: “Chuyện này, chắc chị biết.”

“Tôi ... biết, sao thế Giản Phàm? Đây không phải là giao dịch giữa cậu và tổng giám đốc à?” Hà Phương Lộ áp ứng.

“Đúng thế.” Giản Phàm không ngần ngại nói thẳng: “Giờ đã phát triển tới mức nào rồi, có thể nói cho tôi không? Hơn hai tháng qua tôi bị nhốt trong cơ sở huấn luyện với làm quen công tác mới, chẳng biết gì cả.”

“Cậu hỏi chuyện này để làm gì?”

“Không làm gì cả thì không được hỏi sao?”

Hà Phương Lộ nhìn không ra cảm xúc trên mặt Giản Phàm, nghĩ một chút có vài phần bất đắc dĩ nói: “Giản Phàm, tôi biết sớm muộn cũng có một ngày cậu tới đây, nhưng tôi không làm gì được, tổng giám đốc đã bỏ ra hơn 70 vạn đầu tư rồi bán đi,

anh ấy bán bao nhiêu, bán thế nào, không liên quan gì tới cậu. Hai người giao dịch riêng tư, thế nên ...”

Giản Phàm mất kiên nhẫn cắt ngang: “Tôi chỉ muốn nghe kết quả hiện nay thế nào, chị đừng quanh co nữa được không?”

“Tôi ..” Hà Phương Lộ lại thấp thỏm vài phần, gõ bàn phím tìm tài liệu, ánh mắt không dám nhìn Giản Phàm, tựa hồ né tránh điều gì: “Được rồi, giấy không gói được lửa, dấu cậu không ích gì. Ba tháng qua đã bán cho 44 nhà, 3 ngoại tỉnh, 41 nhà trong tỉnh, bí phương ngâm thịt đã được tổng giám đốc lấy danh nghĩa cá nhân xin bảo vệ độc quyền. Tổng tiêu thụ tới nay là 475 vạn, đáng tiếc hôm đó cậu tặng đi với giá 5 vạn.”

Cuối cùng cũng nói ra rồi, Hà Phương Lộ nhẹ người, lén nhìn Giản Phàm thấy y thất thần cầm chén trà đưa lên miệng mà quên cả uống, không phải nói cũng biết là tiếc tiền rồi, ngay cô cũng thấy tiếc thay y nhưng chỉ có thể đứng về phía Cửu Đỉnh, nhỏ giọng an ủi: “Giản Phàm xin lỗi, đây là chuyện làm ăn.”

“Làm ăn? Thư ký Hà, hôm đó chúng ta ngồi đối diện với nhau phải không? Tôi nói với mọi người rồi, đây không phải bí phương La gia, đây là thứ mô phỏng, chẳng lẽ lừa gạt cũng là làm ăn? Tôi và cha tôi bán cơm mười mấy năm, chưa bao giờ nghe tới loại chuyện làm ăn đó.” Giản Phàm đặt mạnh chén trà xuống bàn, chuyện này không vấn hồi được nữa rồi, Tương Cửu Đỉnh mở rộng nhanh ngoài dự liệu của y, trong lúc tức giận đến xung hô cũng thay đổi.

Hà Phương Lộ sớm dự liệu được kết quả cuộc trùng phùng không vui vẻ này, người bạn này có lẽ vậy là hết rồi, gập laptop lại, hai tay đặt lên bàn, cố gắng nói ôn hòa nhất có thể: “Giản Phàm, tổng giám đốc gọi điện thoại tới đã dự liệu được cậu sẽ đề cập tới chuyện này, anh ấy đồng ý bồi thường cho cậu. Dựa theo lợi nhuận chia cho cậu 5%, tức là chừng 20 vạn. Cậu suy nghĩ đi, nếu được, chúng ta dùng hình thức phí cố vấn viết hợp đồng chuyển nhượng, có điều, điều kiện là, sau này cậu không có bất kỳ liên quan gì nữa.”

Từ giao tình ngoắt một cái biến thành chuyện làm ăn, Giản Phàm chưa bao trải qua chuyện như vậy, tức thì sững người, nhìn khuôn mặt xinh đẹp có phần lãnh đạm của Hà Phương Lộ,

cười phá lên: “Xem ra chúng ta đều nhầm, tôi coi mọi người là bạn nên mới tới, mọi người coi tôi là chủ nợ tới nhà. Ha ha ha, thư ký Hà, khi cô mặc cả với bạn bè cũng dùng thái độ này sao?”

Hà Phương Lộ thấy Giản Phàm sau khi nổi giận lại cười nhắc tới bạn bè, có chút khinh bỉ: “Cậu thực sự thanh cao tới mức không cần tiền à? Giá này đã gấp bốn lần giá cậu bán bí phương rồi, nếu bí phương nằm trong tay Giản gia cậu, chỉ là giấy lộn thôi.”

“Tôi không thanh cao đâu, có điều 20 vạn này tôi không dám cầm. Ài ...” Giản Phàm thở dài, ánh mắt nhìn đối phương đã khác trước.

Một nữ nhân mở miệng ra là tiền và làm ăn, cho dù xinh đẹp đến mấy cũng khiến người ta mất hứng thú. Thế nhưng một nam nhân nghèo mà lại nói mình không cần tiền, trong mắt nữ nhân cũng hạ thấp xuống mấy bậc, Giản Phàm trong mắt Hà Phương Lộ vẫn là học sinh không hiểu chuyện đời hoặc giả thanh cao.

Mỗi người có tâm tư riêng, trầm mặc hồi lâu, đang khi Hà Phương Lộ không biết phải đối diện với người từng là bạn ra sao, Giản Phàm chậm rãi đứng dậy nói: “Thư ký Hà, chuyện còn lại cô không quyết được đâu, tôi cũng không làm khó cô. Khi nào Tương Cửu Đỉnh về, cô báo cho tôi, hoặc thời gian nữa tôi tới tìm hẳn, tôi về trước đây.”

“Giản Phàm, Giản Phàm ..” Hà Phương Lộ vội dừng dậy giữ lại: “Dù thế nào cũng phải ăn một bữa cơm chứ, để tôi gọi anh Trương.”

“Không cần đâu.” Giản Phàm mỉm cười: “Nếu cô đã coi đây là chuyện làm ăn thì đàm phán hỏng rồi. Nếu nói chuyện bạn bè, chị đã né tránh tôi từ đầu, giờ còn ngồi cùng nhau, chị không thấy ngại à? Con người tôi tuy mặt dày mày dạn, nhưng cũng biết điều.”

“Giản Phàm, tôi không có ý đó đâu.” Hà Phương Lộ khẩn trương giải thích, mặt có hơi nóng rát.

Có điều Giản Phàm đã ra cửa, đột nhiên lại quay về, Hà Phương Lộ vừa mừng rỡ thì y lấy tờ báo kia, lắc đầu chép miệng,

có lẽ thất vọng có lẽ tiếc nuối, ánh mắt phức tạp nhìn mình một cái rồi đi.

Hà Phương Lộ ngây ra rất lâu mới nhớ ra gọi điện báo cho Tương Cửu Đỉnh.

Chương 036: Giai nhân hữu ước (1)

Đại đội điều tra hình sự số một, đường Ngũ Nhất.

“Nộp súng.” Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên đi vào kho vũ khí, hô một tiếng đặt cộp súng lên bàn hô lên.

“Giản Phàm, kiểm tra rồi ký tên đi.” Trần Thập Toàn ngồi không đậy nhưng không làm, ông ta thích chỉ huy cấp dưới, đâu dễ gì có chú nhóc như thế để sai bảo, trước kia đám thanh niên tới đây tới đa hai tuần, nếu không phải bọn họ chịu nổi thì cũng bị ông ta không chịu nổi đuổi đi.

Giản Phàm chẳng nề hà bỏ công việc xuống, đi ra thu súng, vừa kéo băng đạn kiểm tra đã sầm mặt: “Này, có bao súng sao lại nhét vào hông hả? Có biết dính biểu bì da và mồ hôi dễ rỉ khó lau lắm không? Nói mấy lần rồi, không nghe à?”

“Này, mắng ai thế, khi tôi tới Ô Long thì cậu chỉ là hiệp cảnh nhãi nhép, tôi là người bỏ phiếu đầu tiên nhận cậu về đội đấy, không biết ơn còn ăn nói với tiền bối thế à?” Quách Nguyên mắng, hai người từng gặp nhau ở Ô Long, khá thân thiết.

“À, mắng hần.” Giản Phàm chỉ Tiêu Thành Cương, trừng mắt lên.

“Anh Quách giờ là sư phụ của em đấy, anh mắng em cũng tương đương mắng anh ấy.” Tiêu Thành Cương cười hì hì, bọn ba ở ngoài hơn một tháng, đen hơn gầy hơn.

“Bớt lải nhải đi ... ký tên.” Giản Phàm đẩy giấy bàn giao tới trước, thái độ quan cách.

Tiêu Thành Cương ký tên xong cười nịnh: “Oa ca, tối nay ăn gì thế, em thèm món thịt hấp nấm quá, hôm nào anh rảnh làm một nồi đi, hôm nào cũng ăn đồ ăn nhanh, em ngán chết rồi.”

“Ui ui, nói tới ăn một phát là nhớ tới Oa ca rồi kìa, anh giáo huấn một câu mà mày dám cãi lại, ai thèm nhận mày cùng quê nữa.” Giản Phàm cúi đầu lau súng, không thèm để ý.

“Đừng đừng, anh cứ chửi, cứ đánh, cứ mắng, sau đó làm một nồi nhé. Anh mắng đi, mắng luôn sư phụ em ... Anh Quách,

đừng giận, chúng ta nhẫn nhục một chút, hưởng phúc sau.”
Tiêu Thành Cương càng nói càng mất tư cách con người.

“Thèm vào mắng, bác Giang chuẩn bị cho hai người rồi, đi ăn đi. À phải, Quách Nguyên, đội trưởng hôm nay nói với tôi súng là đồ chơi tốt nhất của nam nhân, anh ấy có nói với anh điều gì như vậy không?” Giản Phàm nhớ chuyện đi bắn bắn súng hôm nay.

“Khẩu súng nào cơ?” Thành Cương mặt dâm dục.

“Cút.” Quách Nguyên đá hờ một cái: “Ừ, anh ấy nói thế này, súng là công cụ giúp cảnh sát chiến thắng sợ hãi, chứng minh bản thân. Khi tôi mới vào đội anh ấy dạy tôi như vậy, sao giờ lại thành đồ chơi rồi? Mà nói đồ chơi cũng không sai, tôi vào đội đã 5 năm, chỉ bắn lên trời vài phát.”

Hai người nghe câu nói không giống nhau, nhưng lời nào cũng đáng nghiền ngẫm, đội trưởng Tần nhìn thô như khỉ đột mà tâm tư tinh tế không ngờ, biết cả tùy người mà chỉ bảo nữa.

Thành Cương lại lần nữa sán đến cười tởm lợm: “Hô hô, quan điểm này là sai lầm, nữ nhân mới là công cụ tốt nhất để nam nhân chứng minh bản thân.”

Ba người còn lại cùng cười phá lên, đám người thực địa ra ngoài nín nhin lâu, bảy tám thành độc thân, dù là kết hôn rồi cũng không mấy khi ngủ đêm ở nhà, đề tài nhiều nhất là nữ nhân, cứ hử chút là có thể kéo nữ nhân vào.

“Xéo.” Giản Phàm buồn cười đuổi hai người đi, nếu nói tới mấy đề tài tục tĩu này, làm sao là đối thủ của đám đi thực địa.

Hai người kia đi rồi, Giản Phàm xem thời gian, đoán chừng không ai về nữa, bàn giao lại chìa khóa, chuẩn bị đi ăn cơm thì Tiêu Thành Cương hí hửng chạy về, Giản Phàm bực mình: “Chưa đói à, tới làm gì?”

“Oa ca, ngoài kia có người tìm anh.”

“Ai?”

“Một công cụ, đẹp, cực kỳ xinh đẹp.” Nói xong Tiêu Thành Cương lại chạy vù mất.

Giản Phàm đoán tám phần là Hà Phương Lộ tới tìm, lòng cân nhắc xem nên nói gì, đi qua hành lang, mắt nhìn ra cửa, tức thì

ngây ra, chiều tà mờ mờ, trong sắc trời nửa sáng nửa tối đó, một cô gái tóc dài phiêu phiêu đứng bên chiếc xe trắng.

Tuy trang phục thay đổi, tuy thay đổi hình tượng, còn cách rất xa, nhìn không rõ mặt người, tuy lâu lắm rồi không gặp, nhưng chỉ một ánh mắt, Giản Phàm đã nhận ra Tương Địch Giai.

Tương Địch Giai cũng nhìn thấy Giản Phàm, cao hứng vẫy tay: “Giản Phàm, tôi ở đây.”

Cảnh sát đi ra đi vào không ai là không ngoái đầu nhìn mỹ nhân, vài cảnh sát còn trẻ gọi: “Này, Giản Phàm, còn không mau nhả xuống luôn, đợi gì nữa hả?”

Tiếp đó cả đám cười lớn, Tương Địch Giai cũng tự nhiên cười theo, còn vẫy tay chào bọn họ.

Giản Phàm chạy âm âm xuống lầu, lòng vẫn nghĩ cách ứng phó, có điều chạy tới cửa rồi mà chẳng nghĩ ra cái gì, đợi đứng trước mặt Tương Địch Giai, chỉ cười được một cái lại thất thần.

Đều là tiềm thức, mọi động tác không chịu đầu óc khống chế, bất kể là giữa hai người từng có chuyện không vui hoặc khúc mắc, lúc này đều không thành vấn đề. Ít nhất Giản Phàm thấy thế, cao hứng nhìn Tương mỹ nhân mấy tháng qua chỉ được nhìn một thoáng qua cửa sổ.

Lúc này Tương Địch Giai mặc áo khoác dài màu vàng không cài cúc, áo len trắng như tuyết ôm lấy đường cong hoàn mỹ, mềm mại, quyến rũ, mũi giày cao gót chỉ lộ ra một chút dưới quần, dù là trang phục mùa đông trông vẫn cứ đầy phong vận, hôm nay lại còn đeo một cái kính gọng đen, tăng thêm vài phần trí thức, vẫn nhã kết hợp với dịu dàng, mang sức mạnh chấn động tâm phách, cho dù không chấn động người khác, chắc chắn làm Giản Phàm chấn động rồi, lúc này cái mồm lợi hại mất hiệu lực.

Tương Địch Giai lên tiếng lại là có chút oán trách: “Đơn vị của cậu thật khó tìm.”

“Ha ha, chúng tôi toàn làm việc không thể cho người khác biết, nên trốn kỹ một chút ... Sao chị không gọi điện thoại.” Giản Phàm có chút ngốc nghếch hỏi.

“Vốn muốn gọi, sau thấy tự mình tới tốt hơn.” Tương Định Giai lòng có chút lo lắng thái độ Giản Phàm sẽ không tốt, có điều gặp mặt một cái, tất cả biến mất vô hình, xác nhận lại cảm giác ngày hôm đó của mình là đúng.

“Chị Tương .. Có phải chị tới vì việc anh chị và tôi không?” Giản Phàm dè dặt hỏi, có lẽ Tương Cửu Đỉnh có tật giật mình nên cử em gái tới, mà y kỳ thực cũng có chút chột dạ.

Tương Định Giai cười lắc đầu, nói có chút thâm ý: “Không phải, tuy tôi không biết giữa hai người có chuyện gì, nhưng tôi không tới vì chuyện đó. Sao? Chẳng lẽ cậu hi vọng tôi vì chuyện đó mà tới?”

“À không, không.” Giản Phàm lắc đầu phủ nhận, lòng nhẹ nhõm một nửa, thấy Tương Định Giai hứng thú nhìn phong cảnh đại đội hình cảnh, lại cẩn thận hỏi: “Vậy, chị tìm tôi có việc gì không?”

“Tất nhiên là có.” Tương Định Giai đột nhiên mím môi có chút giận: “Cậu ở lại Đại Nguyên mà không nói cho tôi, tôi gọi điện cho cậu mấy lần, không ngừng hoạt động thì tắt máy, tôi tới nhà cậu tìm, còn bị mẹ cậu vô duyên vô cớ mắng một trận, cậu nói đi, món nợ này tính thế nào?”

Giọng điệu thì có vẻ như hỏi tội, mặt cũng trầm xuống, nhưng Giản Phàm tinh ý bắt được ánh mắt nghịch ngợm của cô, lòng vui vẻ tức thì: “Chị Tương, chuyện này sao trách tôi được, Phí Béo bảo chị đừng đi, chị cứ đi, mẹ tôi khách khí lắm rồi đấy, nếu thằng béo tới thế nào cũng ăn vài cái tát. Hì hì, chị đừng trách mẹ tôi, làm giáo viên cả đời, bệnh nghề nghiệp mà, gặp ai cũng giáo huấn, chị gặp vài lần là quen.”

Tương Định Giai bất mãn với câu trả lời này: “Xem vẻ mặt hí hửng của cậu kìa, thấy tôi bị mắng vui lắm hả, không được, hôm nay phải trả nợ.”

“Trả thế nào? Lại muốn tôi mời chị ăn cơm sao? Phải có công cụ mới có thể làm được

chứ?” Giản Phàm nhắc tới hai chữ "công cụ" bất giác nhớ tới luận điệu của Thành Cương, nhưng nhìn vẻ đẹp tao nhã điềm tĩnh, nhìn trang phục đắt tiền và chiếc Toyota màu trắng muốt sau lưng cô liền nhụt chí tự ti, y làm gì có chút cơ hội nào.

Chương 037: Giai nhân hữu ước (2)

Tương Địch Giai chẳng biết Giản Phàm nghĩ gì, giờ nắm đấm xinh xinh lên đe dọa rồi lại chĩnh cổ cáo cho y, tự nhiên giống chị chăm sóc em trai: “Đương nhiên cậu phải mời, chọn ngày không bằng gặp ngày, cho cậu một cơ hội nhận sai, cơm tây nhé ... Này, không được kiếm cớ từ chối, nếu không tôi không khách khí.”

Yêu cầu mang chút hờn dỗi này là độc quyền của mỹ nữ, có lẽ trong mắt Tương Địch Giai, mình tỏ thái độ như vậy, bất kể thế nào cũng không bị từ chối. Nhất là mỗi lần Giản Phàm gặp mình đều có chút thất thần, trong lòng rất thỏa mãn.

Không ngờ Giản Phàm biểu hiện ngốc nghếch chứ đâu không ngốc, mắt đảo tròn, giang tay ra, thành thật nói: “Không phải tôi kiếm cớ, nhưng có lý do chính đáng.”

“Vì sao?” Tương Địch Giai lập tức sầm mặt, lần này là giận thật.

“Không có tiền.” Giản Phàm gãi đầu gãi tai.

Tương Địch Giai há mồm ngây tại chỗ, kinh ngạc tới không nói lên lời, sau đó lại cười gập người.

“Chị cười cái gì, tôi mời không nổi thật mà.” Giản Phàm nói rất đáng hoàng, không hề có chút đùa cợt nào: “Tiền lương tháng này tôi gửi cho em gái, số còn lại có đủ sinh hoạt hay không còn chưa biết. Tôi là người tương đối thực tế, chuyện đánh sừng mặt làm người béo tôi không làm.”

Một nửa là hiện thực, một nửa là khéo léo từ chối, mời mỹ nữ như Tương Địch Giai ăn cơm, chắc chắn là khoản đầu tư không hoàn lại, chuyện ngu ngốc này Giản Phàm không làm, tiền để cưới vợ, không tiêu linh tinh được.

Lần đầu tiên bị từ chối bởi lý do như thế, Tương Địch Giai thấy thiếu kinh nghiệm ứng phó, lần nào gặp Giản Phàm đều có chuyện ngoài dự liệu của cô, hết cách nói: “Được rồi, lý do rất chính đáng, tôi bầy tỏ thông cảm và ủng hộ, có điều ... Tôi chỉ

nói mời cậu ăn cơm, không bảo cậu trả tiền ... Cậu có thể lý giải thành bồi tiếp tôi ăn cơm, được không?”

“Chị Tương, kỳ thực không cần phiền như thế, tôi chỉ muốn ngồi xuống cùng anh chị bàn bạc, chuyện nhỏ thôi mà, trao đổi chút là được, chị đừng làm như thế.” Giản Phàm suy nghĩ một lúc rồi nói, vài chuyện thực sự phải mặt đối mặt nói chuyện với nhau là tốt nhất, đặc biệt y không muốn cô gái mình mền mọt bị kẹt ở giữa.

“Giản Phàm, chúng ta là bạn, ở huyện Ô Long, tôi đã nhận cậu và Sĩ Thành làm bạn, được hai cậu thành tâm mời một bữa, chẳng lẽ tôi không thể thành tâm mời lại một lần? Cậu và anh tôi thế nào, cậu tự đi nói, liên quan gì tới bữa ăn này.” Tương Địch Giai nhìn thẳng vào mắt Giản Phàm, muốn biểu thị mình không nói dối.

“VẬY, TÔI HẸP HÒI QUÁ RỒI.”

“Biết sai còn không chịu sửa à? Đi thôi.”

“Nhưng ...”

“Đi, đừng giả vờ nữa, không giống đâu, tôi biết cậu muốn đi.”

Tương Địch Giai lần này không khách khí nữa, bấm điều khiển từ xe, chiếc xe kêu tí tí hai tiếng đèn pha phía trước lóe lên, đẩy y vào ghế phụ sau đó lên xe, hai người nhìn nhau cười.

Chiếc xe trông nhỏ nhắn thanh lịch kiểu nữ, không gian bên trong khá thoải mái, ghế bọc da thật ngồi xuống vô cùng dễ chịu, cửa xe đóng lại, âm áp, còn mang theo mùi thơm mát của bạc hà, làm người ta như bước vào không gian khác.

Có hai cái đầu kề sát nhau nhìn chiếc xe đi xa rồi mới rụt lại, Dương Hồng Hạnh nhìn theo bóng xe rời đi mà chưa hết kinh ngạc, Lương Vũ Vân thì mồm miệng mau mắn nói: “Này đại tỷ, chẳng trách thời gian qua anh ta không bám lấy chị nữa, thì ra có mục tiêu mới, xem ra là đại tiểu thư nhà giàu rồi, chiếc Toyota Previa đó phải trên 40 vạn đấy. Xem qua quan hệ hai người đó phát triển không cạn rồi.”

“liên quan gì tới chị.” Dương Hồng Hạnh nói rõ ràng là lời dối lòng.

Lương Vũ Vân xúi: “liên quan chứ, nếu thích thì mau ra tay đi, bây giờ con gái rụt rè không đáng tiền nữa, đừng để người ta

cướp mất rồi hối hận.”

“Ai nói chị thích anh ấy, chị mà thích anh ấy à, mơ.” Dương Hồng Hạnh lườm một cái.

Lương Vũ Vân khích tướng: “Đừng kiêu nữa, dù có người ta chưa chắc thích chị, nhìn cô ấy đi, bất kể dung mạo hay khí chất đều hơn chị không ít.”

“Thỏ Phi, có tin chị đá em không?” Dương Hồng Hạnh tự tôn bị đả kích, hét lên.

“Được, được, không nói nữa ... Đi, tới nhà em.”

Hai cô gái đẩy nhau tới khi vào xe rồi Lương Vũ Vân thấy Dương Hồng Hạnh vẫn chẳng nói chẳng rằng. Cô cũng không hiểu sao, nhìn dáng vẻ hờ hợt không chịu phấn đấu của Giản Phàm, Dương Hồng Hạnh tức giận. Nhìn y vô dụng vui vẻ ở lì trong kho vũ khí lau súng, quét dọn rồi làm thức ăn cho mọi người, chẳng khác gì chân sai vặt, Dương Hồng Hạnh cũng tức giận. Giờ, nhìn người ta ở cùng mỹ nữ khác, hình như còn tức giận hơn bất kỳ lúc nào khác.

Ở trên xe Dương Hồng Hạnh ít nói hẳn, gương mặt xinh đẹp đượm một nỗi buồn không tan, tay đưa ra gạt khế cái chuông gió treo trên xe, phát ra âm thanh tinh tang thanh thoát, tới khi xe dừng chuẩn bị xuống mới kéo Lương Vũ Vân, bặm môi hỏi: “Vũ Vân ... Em nói, có phải chị quá cường thế, làm anh ấy sợ chạy mất rồi không?”

Lương Vũ Vân thương hại: “Đại tỷ, thích thì thích có gì đâu mà xấu hổ, thời buổi này còn ai chú trọng thể diện nữa? Khi người ta chạy theo chị thì chị làm cao, khi người ta không để ý tới chị nữa, chị lại cuống. Sao phải lo được lo mất như thế, đâu phải cứ yêu đương là nhất định phải gả cho anh ấy, mới yêu một người mà đã lấy làm chồng thì quá lỗ, trên đời có biết bao anh chàng hấp dẫn, Giản Phàm chỉ là một trong vô vàn thôi. Thích thì theo đuổi đi, sợ gì?”

Dương Hồng Hạnh khẽ cụp mi mắt xuống: “Nhưng anh ấy có bạn gái rồi.”

“Chị lại sai rồi, giờ dù đăng ký kết hôn còn chưa tính nữa là, bạn gái là cái thá gì? Hơn nữa em nói cho chị biết, cướp bạn trai

của người khác là có thành tựu nhất, thỏa mãn nhất, không tin chị thử mà xem.” Lương Vũ Vân ra sức dụ dỗ.

“Thôi, không thèm nói với em nữa, em mà là nam nhân, chẳng biết sẽ lưu manh tới mức nào.” Dương Hồng Hạnh kết thúc đề tài làm người ta phiền lòng này, hai người tuy là bạn thân, nhưng ở chuyện này cái nhìn quá khác biệt.

Giữa đông trời tối sớm, màn đêm đem thành phố ồn ã xô bỏ bao phủ trong bóng tối có phần êm đềm hơn.

Giản Phàm thoải mái dựa lưng vào ghế, có mỹ nữ ở bên, có âm nhạc trong tai, thi thoảng nghe Tương Địch Giai dịu dàng nói câu gì đó, thuận miệng đáp. Đi đường đúng lúc giờ cao điểm, xe cứ đi lại ngừng, phải mất cả tiếng mới tới được bắc thành, dừng lại ở khách sạn Ngũ Châu mà Giản Phàm chưa tới lần nào, kiến trúc 27 tầng đậm chất phương Tây dưới bóng đêm sáng rực rỡ, đèn ở bãi cỏ, đèn đường, phố hợp với đèn từ khách sạn chiếu ra biến cả vùng lung linh như cung điện trong thế giới fantasy.

Thời sinh viên Giản Phàm nghe nói tới nơi này rồi, nghe đồn có rượu vang và cà phê chính tông nhất, từng lý tưởng dẫn Hương Hương tới đây thuê phòng, có điều túi tiền eo hẹp, tiền sinh hoạt cả tháng cũng không đủ tiêu ở đây một đêm, nên không dám thử, chỉ thi thoảng đi qua hâm mộ nhìn.

Hôm nay mộng tưởng thành được một nửa, làm tim Giản Phàm đập rộn, nhất là Tương Địch Giai xuống xe hết sức tự nhiên khoác tay y, càng khiến không sao kiểm soát được đầu óc nữa, may mà mùa đông áo hai người đều dày, mùa hè thì xong rồi.

Đi vào đại sảnh sáng choang, mặt đất lát đá hoa loang loáng, nơi đại biểu cho nhân sĩ thượng tầng, bất kể bên cạnh anh có là mỹ nữ bậc nào cũng không thể gây hiệu ứng quá mạnh. Có điều một mỹ nữ khoác tay cảnh sát vẫn rất bắt mắt, từ cửa đi tới thang máy, khoảng cách chục mét mà số người quay đầu nhìn không ít. Cảm giác này làm Giản Phàm nếm được vị nhân sĩ thành đạt, đi rất hiên ngang, so với siêu mẫu nam còn đẹp trai hơn vài phần.

Vào thang máy rồi Tương Địch Giai mới hỏi: “Giản Phàm, cậu tới đây rồi sao?”

“Chưa, làm sao có thể.”

“Không giống, cậu đi rất tiêu sái, chẳng có chút gò bó nào mà.”

Giản Phàm cười hì hì, mặt vô cùng nghiêm túc ghé tới tai cô nói: “Giả bộ đấy, không làm được đại giả thì giả vờ làm đại gia, dù sao chị bỏ tiền mà.”

Tương Địch Giai cười khúc khích không thôi.

“Chị Tương, hình như chị có bị cận đâu, sao lại đeo kính.” Giản Phàm nhớ trước đây chưa bao giờ Tương Địch Giai đeo kính.

Tương Địch Giai cũng học Giản Phàm, nhón chân nói vào tai y: “Giả bộ đấy, đeo kính vào trông thông minh hơn một thước, được thích hơn, đặc biệt là vị thích đóng giả đại gia.”

Hai người tuy xuất thân khác biệt, nhưng trò chuyện vô cùng ăn ý hài hòa, dù không quen thuộc lắm, nhưng lại như thân thiết nhiều năm.

Chương 038: Phúc họa song hành. (1)

Tương Địch Giai giới thiệu cho Giản Phàm nghe về khách sạn Ngũ Châu, nơi này nổi danh vì món Tây chính tông, khách sạn tổng cộng cao 27 tầng, có rất nhiều hạng mục ẩm thực và giải trí. Nhà hàng Tây ở tầng 20, khi hai người tới thì đã đầy khách một nửa rồi, trong tiếng nhạc du dương, có thể nhìn thấy mấy khách nước ngoài màu da khác nhau, phục vụ áo sơ mi trắng thắt nơ đen rất lễ phép đón tiếp mỗi vị khách.

Đại sảnh rộng hơn 200 m², bốn phía là những cột trụ kiểu La Mã phân chia ra không gian riêng biệt, bàn gỗ hồ đào, ghế đồng chỗ tựa cao, mỗi chiếc bàn còn đặt một cái đèn nền, đậm phong tình dị quốc. Nhìn qua không ai nghĩ đang ở Trung Quốc.

Hai người tới vị trí bên cửa sổ ngồi xuống, cảnh sắc Đại Nguyên về đêm thu hết vào mắt, thành phố biến thành đại dương đèn màu bao la. Giản Phàm nhìn mà cảm xúc dào dạt, bình thường giờ này y thường chui vào phòng nhỏ hôi hám chơi vi tính, hoặc là cùng mấy cảnh sát thực địa ngồi tán phét đánh bài.

So sánh hai đẳng, không khỏi thốt lên: Đây mới là cuộc sống.

Tương Địch Giai xem chừng rất quen thuộc nơi này, hỏi ý kiến Giản Phàm, tùy ý gọi hai suất bò bít Tết, một đĩa salad khoai môn, sandwich cà gừng Cali, một chai rượu vang. Tên rượu vang nghe vào tai Giản Phàm chỉ là một chuỗi âm tiết, y căn bản không hiểu, có điều cũng ngại không hỏi.

Mà chẳng thèm quan tâm nữa, vì Tương Địch Giai cởi áo khoác ra rồi, chiếc áo len trắng muốt, trắng không có chút tì vết nào tăng thêm không ít khí chất thanh nhã của cô, đường cong uốn lượn ở ngực bổ xung thêm chút gợi cảm cho sự thanh nhã đó, Giản Phàm nhìn hoa mắt, đoán chừng mắt liên tục đảo tới vị trí nào đó.

Sự quyến rũ ở cảnh giới cao nhất không cần dựa vào phơi bày da thịt, Tương Địch Giai không cần nghi ngờ là cô gái đạt tới

cảnh giới đó, chỉ bằng động tác treo áo, xoay eo ngồi xuống ghế cũng đủ toát lên sự tao nhã làm người ta nhìn không chán.

“Phải rồi Giản Phàm.” Tương Dịch Giai gọi món xong nhỏ nhẹ hỏi: “Cậu còn nhớ món canh mỹ nhân lần trước không?”

Món đó sao Giản Phàm quên được, nó lấy cảm hứng từ chính mỹ nhân trước mặt: “Tất nhiên rồi.”

“Cha tôi cứ nhớ mãi hôm trước cha tôi và chủ tịch Trần đánh cờ còn nhắc tới, trách anh tôi không giữ cậu lại. Về sau đầu bếp Cửu Đỉnh mô phỏng làm lại, nhưng cứ có chỗ nào đó không đúng, nhất là bày tầng vị khác nhau không cách nào học được.”

Lông mày Giản Phàm nhướng cao, nếu không phải ở đây thì y cười lăn cười bò rồi, thần bí nói: “Có phải chị thấy món đó thần kỳ lắm không?”

“Ừ.” Tương Dịch Giai gật đầu.

“Có muốn biết không?”

“Đương nhiên rồi.”

Giản Phàm cười hồi lâu mới nghiêng người tới, giọng chẳng khác gì thì thầm: “Đó là bí mật cực lớn, chỉ nói cho chị biết thôi nhé.”

“Thật sao?” Tương Dịch Giai nổi lên tò mò, ghé đầu tới.

Mỹ nhân chỉ gằn trong gang tấc, đang chớp đôi mắt đẹp như con mèo nhỏ háo hức tò mò nhìn mình, cánh môi hồng ngay trước mắt, hơi thở nhẹ nhẹ như phả lên mặt Giản Phàm, làm y ngây ngất.

Thành phố huy hoàng như một biển sao lấp lánh, điểm xuyết bên hai người ngồi gần cửa sổ, chiếc đèn treo thủy tinh tỏa ánh sáng mờ ảo, cây nến chỉ đủ chiếu sáng không gian trên bàn, như cố tình tạo ra một không gian lãng mạn đầy tính ái muội.

“Bảy loại mùi vị đó kỳ thực do tôi nghịch ngợm nghĩ ra, làm bảy phần canh, mỗi phần trước tiên là làm lạnh nhanh, sau đó tầng nọ ép lên tầng kia thành một chỉnh thể, tuy không thực sự đóng băng, nhưng tầng tầng rõ ràng. Trước khi ăn chừng một tiếng đưa chúng ra ngoài để tan chảy tự nhiên, giữa các tầng canh khi đó hình thành một cái màng mỏng, dù tan ra cũng không trộn vào nhau, chỉ cần nắm bắt chuẩn xác thời gian, khi đưa lên bàn sẽ giữ được bảy mùi vị khác biệt... Hì hì đó chính là

bí mật, giống như Colombus dựng trứng gà ấy, không ai dựng lên được, ông ta đục cái lỗ nhỏ trên qua trứng gà, thế là thành ... Đơn giản vậy thôi, ma thuật nhìn thần kỳ, tiết lộ thì không đáng tiền nữa.”

Quả thật là vậy, đơn giản khiến Tương Địch Giai hơi thất vọng, cô chuẩn bị nghe thứ gì đó ghê gớm hơn cơ: “Sao cậu lại đặt tên là canh mỹ nhân, còn nói với Trương Khải là cái gì mà giống thưởng thức mỹ nhân nữa.”

“Bọn họ đều là lãnh đạo ăn cơm không trả tiền, dù có món ăn ngon thế nào chưa chắc khiến họ chú ý, không làm chút huyền cơ, để bọn họ cảm thấy nó khác biệt, bữa cơm đó sao có thể thành công.” Giản Phàm cầm ly rượu lên uống, cố ý đánh trống lảng không trả lời trực tiếp câu hỏi.

Có những thứ có lẽ không nên nói ra thì hơn, mông mông lung lung, phủ một tầng huyền bí cũng tốt, Tương Địch Giai tự có câu trả lời của mình: “Dù thế nào thì mùi vị hôm đó thật tuyệt vời, tới bây giờ tôi vẫn còn nhớ, tôi nghĩ đầu bếp của Cửu Đỉnh dù biết cách cũng không thể làm tốt hơn cậu.”

“Chị Tương, không phải thế đâu.” Giản Phàm dáng vẻ cao nhân soi thấu thiên cơ: “Không phải họ làm không ngon, mà là vì chị thấy họ làm không ngon. Đó là khác biệt ... Có thể nói thế này, món canh đó thành công ở chỗ không phải làm ngon thế nào mà do hoàn cảnh, tâm tình, thời gian phải nắm bắt tốt, đó cũng là một bộ phận trọng yếu của mỹ thực. Nếu ăn riêng rẽ, nó sẽ khá bình thường, nhưng sau khi thưởng thức đầy một mâm sơn hào hải vị thì giá trị của nó sẽ tăng lên mấy phần”

Hai người ghé sát nhau thì thâm như đôi tình lữ, có điều Tương Địch Giai có vài phần không tin, đưa tay đánh nhẹ cái tay làm bộ làm tịch của y, ngón tay suýt chạm vào mũi Giản Phàm, phát hiện ra hai người vô tình tới quá gần, cười lù lại một chút: “Bớt bầy trò đi, lại lừa tôi, tôi không tin.”

Cứ nhìn cái vẻ trang trọng của Giản Phàm, Tương Địch Giai nhớ tới lần bị lừa ở Ô Long, hết bị người ta nắm tay lại vuốt tóc, khi bản thân còn đang thán phục lắng nghe thì người ta đem mình đi đánh cược.

Giản Phàm cười giảo hoạt, giơ một ngón tay lên: “Không phải lừa chị, là mọi người bị cảm giác đánh lừa, ở Ô Long có câu tục ngữ, đói thấy thơm, no thấy thối, đói mềm ruột, bánh trấu ngon hơn thịt. Khi cần nhất, khi khát vọng nhất thì mới thấy thứ đó tốt, giống ngày hôm đó hai mấy món ăn, món Xuyên cay, món Huy nhiều dầu, món Quảng đậm, món Lỗ mặn, thịt bò thịt dê ê hề không cần nói nữa. Những món đó kỳ thực đều để trải đường thôi, đầu bếp cấp một đều làm được, mấu chốt là món canh, khiến thành kinh điển, chị biết vì sao không?”

Tương Định Giai lần nữa kéo tay y xuống, nhưng lần này lại nắm lấy: “Đừng màu mè nữa, nói đi.”

“Mùi vị không phải nhân tố chủ yếu, ăn hai mấy món vừa ngậy vừa béo thì cần nhất cái gì? Hay món gì mới là thêu hoa trên gấm.”

“Không biết.” Tương mỹ nhân chớp mắt, thành thật lắc đầu, đoán chừng chỉ muốn làm thính giả trung thành.

“Chị thật ngốc ... Canh thôi.” Giản Phàm nhìn dáng vẻ ngô nghê của mỹ nhân, cố áp tiếng cười xuống: “Lúc đó ai cũng vừa no vừa ngán, ăn gì cũng không ra vị, đột nhiên có bát canh mát lạnh, thanh thanh đậm đậm uống vào, khác gì quỳnh tương ngọc lộ, không vỗ tay sao được? Đừng nói là canh hoa quả, dù chỉ là nước lọc pha đường để mát, bọn họ cũng uống ngon lành .. Hì hì ... Đó chính là sự ảo diệu. Dù đầu bếp giỏi nhất mô phỏng lại món canh đó, nhưng thời gian, thời cơ không đúng, nó sẽ không ngon. Như bây giờ chị không đói không khát, lại là mùa lạnh, tôi làm món canh đó lần nữa, chị uống vào là nhổ ra ngay.”

Tương Định Giai choàng tỉnh, nhớ lại hôm đó bao nhiêu người bị lừa như vậy cũng che miệng cười, giọng có chút trách: “Cái đồ tiểu bại hoại, vậy mà tôi còn suốt ngày khen cậu với cha tôi.”

Chương 039: Phúc họa song hành. (2)

Cuộc trò chuyện làm khoảng cách hai người kéo gần hơn nhiều, lát sau thức ăn đưa lên, Tương Địch Giai vừa ăn vừa nghiêng ngẫm lời Giản Phàm nói, thi thoảng ngẩng đầu lên nhìn y, chẳng hiểu sao lại muốn cười, cứ phải cúi đầu xuống, hai bờ vai khẽ rung rinh.

Giản Phàm thì bộ dạng điềm nhiên, đợi phục vụ đi rồi mới khẽ gõ bàn: “Này, chị đừng có cười, đây là cảnh giới tối cao của mỹ thực, ăn tới khẩu phục, nghĩ lại tâm phục, nói ra làm chị bội phục, nói một câu là, không phục không được ... Hì hì ... Tôi biết anh chị luôn muốn phục chế món ăn của Đệ nhất oa, nhưng dù tôi có nắm tay truyền nghề, anh ấy chỉ có thể học được hình mà không có thần. Hơn nữa anh ấy phải không đúng người, Trương Khả trí tuệ còn kém hơn tôi, cả đời cũng không học được, lại dễ tin người, tôi cứ nói là tin sai cổ ... Đến giờ tôi vẫn chưa hiểu sao anh ta lại leo lên được ghế phó tổng giám đốc, không biết có phải nhờ nịnh bợ anh chị không, nhìn anh ta cũng giống mấy tên nịnh thần thái giám lắm.”

Không nói còn đỡ, vừa nói Tương Địch Giai phì một tiếng, thiếu chút nữa cười ngã ra bàn, khách ngồi gần đều ngạc nhiên quay sang, biết mình thất thố, vội tay che bụng tay che miệng: “Không được làm tôi cười nữa, cười đau cả bụng làm sao ăn?”

Giản Phàm lại làm bộ nghiêm túc: “Lại đổ cho tôi, chị hỏi mà, tôi giải đáp nghi hoặc thôi.”

Nói nửa ngày trời, thì ra đạo lý đơn giản, là nắm đúng tâm lý thực khách, Tương Địch Giai không nghĩ đơn giản như vậy, vì trong thứ nhìn tựa hồ đơn giản mà lại có thể nói thành tầng tầng đạo lý thì làm sao có thể đơn giản, đúng là không phục không được. Nhìn Giản Phàm ánh mắt trong veo như nước, Tương Địch Giai cảm động, một chàng trai đơn thuần, dù người đối diện lòng dạ khó lường cũng không đề phòng, lúc nào cũng chân thành như thế. Đôi khi có thông minh vật cùng chơi ác, đều thấy đáng yêu.

Cười mãi cuối cùng cũng nhin được, vừa ăn lại vừa chạm ly, Tương Địch Giai ngạc nhiên là Giản Phàm tay cầm dao tay cầm xĩa cắt thịt bò vô cùng thuần thực, nước sốt không dính không chảy, ăn sạch sẽ, khẽ hỏi: “Thế nào?”

“Không tệ, mùi vị rất tốt.”

“Thế à, tôi nghĩ cậu thích món Trung, chê bai món Tây.”

“Không, đó là chủ nghĩa dân tộc hẹp hòi, tôi không có cái đó. Món Tây có rất nhiều thứ đáng khen, ví như món salad của họ giữ được nguyên vị của rau, từ góc độ dinh dưỡng mà nói, đây chính là cách ăn khoa học nhất.” Giản Phàm đánh giá công bằng: “Có điều ngon hay không thì lại là chuyện khác, với chúng ta mà nói, dạ dày e là khó tiêu hóa món ăn sống.”

“Cậu thích là được, đừng để ăn không ngon, lát nữa lại phàn nàn. Cheers!”

Vừa ăn vừa trò chuyện, không khí vô cùng nhẹ nhàng, chai rượu vang chỉ nhấp môi mà bát giác đã hết non nửa, chén đĩa trên bàn được phục vụ dọn đi bảy tám phần mười, thời gian chậm rãi trôi đi.

Tương Địch Giai ưu nhã lau miệng: “Giản Phàm, kỳ thực hôm nay tôi tìm cậu có một việc.”

Tay Giản Phàm hơi khựng lại, biết chuyện này sớm muộn cũng tới: “Nói đi, tôi biết trong lòng chị không bỏ xuống chuyện anh chị được, chị không nói tôi cũng định nói.”

Tương Địch Giai lại chẳng cảm kích, trách: “Này, nghe tôi nói được không, đừng có suốt ngày trách móc tôi.”

“Được, chị nói đi.” Giản Phàm đặt dao đĩa xuống.

“Khi tôi nói không được xen vào, đợi tôi nói xong mới được lên tiếng.” Tương Địch Giai rào trước đón sau cẩn thận.

“Được, tôi làm thính giả, không thành vấn đề.”

Giản Phàm biết vì sao Tương Địch Giai lại nói chuyện vào hoàn cảnh này, trên thế giới này không có yêu vô cớ cũng không có hận vô cớ, có thể ngồi cùng nhau thế này không phải do duyên phận, như Tương Địch Giai mấy lần nói là không phải vì chuyện kia, cuối cùng mọi việc đều hội tụ vào nó.

Vậy cũng tốt, giải quyết gọn gàng, bỏ đi được tảng đá trong lòng.

Giọng Tương Địch Giai mang vài phần áy náy, nhỏ nhẹ nói: “Tôi không giấu cậu, Giản Phàm, hôm nay cậu tới Cửu Đỉnh mới khiến tôi biết tường tận chuyện họ làm. Chiều nay anh tôi gọi điện, bảo tôi tiếp xúc với cậu, thương thảo một phen, tôi không đồng ý với anh ấy. Sau khi nghe nguyên ủy từ thư ký Hà và Trương Khải, tôi càng thấy không yên lòng ... Chuyển đi Ô Long chỉ là ngẫu nhiên, tôi vô tình kể cho anh tôi nghe món ăn đặc sắc ở Ô Long, không ngờ anh ấy lại có ý đồ, bày ra nhiều chuyện như thế. Giản Phàm, tôi muốn chính thức nói với cậu một câu: Xin lỗi.”

“Xin lỗi? liên quan gì tới chị?”

“Dù sao nguyên nhân từ tôi mà ra, Tương Cửu Đỉnh là anh trai tôi, hơn nữa tôi hiểu anh ấy, đó là người làm ăn thuần túy, thứ có thể kiếm một vạn, anh quyết không kiếm 8000 rồi buông tay. Tôi luôn hoài nghi anh ấy có âm mưu, nhiều lần gọi điện cho cậu mà không liên lạc được, cho nên hôm nay tôi đích thân đi tìm cậu, những lời này không nói ra, cả đời tôi khó yên.” Tương Địch Giai nói trịnh trọng vô cùng, hai tay liên tục nắm lấy nhau đầy day dứt.

Giản Phàm nhìn mà không đành lòng, bật cười: “Xem chị nói kìa, đâu nghiêm trọng như thế.”

“Cậu không trách tôi là tôi yên tâm rồi, có điều chuyện do tôi mà ra, tôi nghĩ nên để tôi đưa ra một cách giải quyết công bằng.” Tương Địch Giai thấy Giản Phàm cười thì nhẹ nhõm hơn.

“Công bằng?” Giản Phàm thực sự không hiểu rồi.

“Nghe tôi nói hết đã nào ... bí phương đó giúp Cửu Đỉnh kiếm hơn 400 vạn, tôi biết tâm kết của cậu ở chỗ anh tôi không nên lấy chiêu bài hiệu tương La gia, hơn nữa tôi nghĩ, để lấy được bí phương này từ cậu, anh tôi đã phải bỏ không ít tâm cơ. Luận tâm cơ thì cậu không bằng anh ấy, cuối cùng chỉ được 5 vạn, như thế là không công bằng, tôi nghĩ thế này.” Tương Địch Giai lấy từ trong áo khoác mang theo người một cái phong bì, khẽ đặt lên bàn, cẩn thận nhìn Giản Phàm như sợ y trách mình: “Đây là 30 vạn mà tôi vừa mới rút từ Cửu Đỉnh, tặng cậu trước, hai ngày nữa anh tôi về, chúng ta cùng tìm anh ấy lý luận, tôi sẽ tranh thủ cho cậu một phần tiền mặt hoặc cổ phần. Anh ấy dám

lừa cậu, nhưng không dám lừa tôi, hơn nữa chúng ta là bạn, tôi sẽ không để cậu thiệt ... Chuyện đã như thế rồi, không vấn hỏi được nữa, đành sai vậy đi, cũng không cần lo tới La gia, Lý gia, Tương gia gì cả. Cậu vừa mới công tác, khẳng định là cần tiền, cầm số tiền này mua nhà, thành giả lập nghiệp không tốt sao? Dem chuyện này thành hai bên cùng thắng, cậu đồng ý không? ... Từ khi quen cậu, mỗi lần ở cạnh cậu, tôi đều rất vui, tôi không muốn vì tiền, vì hiểu lầm hay vì nguyên nhân nào khác mà mất đi người bạn như cậu, cậu có hiểu không?”

Không đáp, cổ họng Giản Phàm đã nghẹn rồi, yết hầu cử động mấy lần, hai mắt nhìn chăm chăm vào cái phong bì, đó là cái gì? Là hơn mười năm tiền lương, là nhà, là xe, là vợ là tất cả.

Giản Phàm rút thứ trong phong bì mỏng ra, quả nhiên là tờ chi phiếu, chưa bao giờ nhìn thấy dãy số 0 nhiều như thế, như từng quả trứng gà tròn xoe nhẩy nhót trước mặt.

Tương Dịch Giai vẫn rất chân thành nói: “Giản Phàm, nhận đi, tôi không vì thế mà coi thường cậu đâu. Ngược lại, nếu như cậu vì thể diện mà làm ra vẻ thanh cao không nhận, tôi mới coi thường. Đôi khi thể diện của nam nhân phải dựa vào tiền duy trì, nếu trong túi không có một đồng, ai nể mặt cậu. Giản Phàm, nghe tôi, giờ cậu cần nó đấy.”

Tuy phương thức giải quyết tương tự Hà Phương Lộ, nhưng lời nói dễ nghe hơn nhiều.

Chẳng biết là bị Tương mỹ nhân làm cảm động hay là bị tờ chi phiếu che mắt, Giản Phàm hồi lâu không nói, nhìn nữ thần trong lòng mình, muốn nhìn ra cái gì đó trong nụ cười ôn nhu kia, có điều, nhìn đi nhìn lại không phát hiện ra âm mưu gì, có lẽ, cô ấy thực sự chân thành.

Chương 040: Phúc họa song hành. (3)

Giản Phàm đang định lên tiếng, đột nhiên sắc mặt thay đổi, mũi hít hít: “Mùi khói, ở đâu đó bị cháy rồi.”

Nói xong đứng bật dậy, mũi của bản thân nhạy thế nào tự y biết, không đơn giản chỉ là khói, một cảm giác không lành dâng lên trong lòng.

Tương Dịch Giai cũng bị thái độ của Giản Phàm cả kinh: “Ở đâu, sao tôi không nghĩ thấy?”

Giản Phàm nhìn xuống dưới, phía dưới có bóng người đang chạy ra ngoài, kêu lên: “Hỏng rồi.”

Lời vừa dứt thì đèn tắt ngóm, tiếng thét chói tai đồng loạt vang lên, đèn khẩn cấp chỉ lóe lên được một cái rồi nổ đánh tách, tiếng la hét càng lớn. Khung cảnh vừa rồi còn lãng mạn tình cảm, chớp mắt tối om như địa ngục, phục vụ kéo cửa, hô cháy rồi ... Một tiếng hô không đúng lúc, chỉ nghe tiếng va chạm, tiếng bước chân hỗn loạn nối nhau ...

Ngoài nhà hàng cũng tối thui, thi thoảng có một hai bóng đèn khẩn cấp còn sáng thì cũng mờ mờ chỉ đủ xác định phương hướng, không đủ chiếu sáng. Cửa nhà hàng mở ra, khói tràn vào, tiếng còi cảnh báo hú được vài tiếng rồi ngưng bật, tiếng đồ thủy tinh rơi loảng xoảng khắp nơi, nhà hàng hỗn loạn, dù có mấy chục cái tai cũng không nhận ra nổi âm thanh trong đó, người cứ như mở van xả lũ, hoảng loạn chạy về phía cửa, gia nhập đám đông hoảng loạn hơn ...

“Giản Phàm ... Giản Phàm ...” Tương Dịch Giai hoảng loạn la hét, mơ hồ nhìn thấy chỗ ngồi đối diện không thấy ai, vừa rồi chỉ thoáng không để ý chẳng thấy bóng dáng Giản Phàm đâu, trong cơn kinh hoảng chẳng nghĩ được gì, lao về phía cửa.

Từ thiên đường tới địa ngục, chỉ cách một bước.

Ở ngoài đường phố, người đi qua đi lại chỉ thấy tòa nhà lộng lẫy lóe sáng vài lần rồi đen ngòm, người gần hơn đã nghĩ thấy mùi khói, không lâu sau tiếng hô cứu, tiếng la hét từ đám đông hỗn loạn truyền ra, có người ra sức bấm điện thoại gọi tên người

thân, có giai nhân run cầm cập trong gió lạnh ... Chỉ vài phút ánh lửa từ tầng bốn xông lên tầng năm, phạm vi bốc cháy mở rộng, thi thoảng có tiếng tường kính vỡ như núi băng tan, rồi có tiếng rơi sầm, khiến đám đông lại la hét, khung cảnh như ngày tận thế.

Dưới tai họa, mọi sinh mệnh đều bình đẳng, đều yếu ớt bất lực như nhau, thời khắc này chẳng có khác biệt thân phận tuổi tác hay giới tính, đều chen lấn gào khóc, chỉ vì một mục đích ... Sống!

Lửa phong tỏa đường đi, những người ở tầng cao hơn bị khói bốc lên ho sặc sụa, không ít người tuyệt vọng, lúi lại, có người lấy hết dũng khí lao qua làn khói, không lâu sau có tiếng la hét, chẳng biết là tiếng kêu cuối cùng trước khi chết hay là reo mừng thoát nạn.

Tuyệt vọng và sợ hãi, Tương Định Giai liên tục bị đám đông xô đẩy vượt qua, gần như tụt lại cuối cùng đội ngũ, không biết là mình đang ở tầng mấy, không biết đi được bao xa.

“Á ...” Đi giày cao gót Tương Định Giai bất thành lình bị người nào đó ở phía sau đẩy mạnh, đứng không vững ôm đầu ngã xuống cầu thang, vừa chậm chạp một chút bị người sau dẫm vào chân, đau đớn hét lên, còn bị người kia quay lại chửi, sợ hãi bò về phía lầu vài mét, tránh lối đi, máu máo hét lên: “Giản Phàm!”

Tiếng kêu bi thương, bất lực cùng tuyệt vọng, có lẽ đó là chút hi vọng cuối cùng của cô.

Nhưng không ai đáp lại.

Hơn nữa tiếng hô yếu ớt đó cũng bị tiếng bước chân tiếng người hỗn loạn xung quanh nhấn chìm, lại thêm một lúc nữa, tiếng động dần lắng xuống, bóng tối và khói đen bao trùm tất cả. Khói không chỉ khiến người ta khó thở cay mắt, còn từng chút từng chút mang đi sinh mạng của con người.

Tương Định Giai hoàn toàn tuyệt vọng, nhắm mắt lại, ôm gối co ro trong góc tường, cách lối thoát hiểm không xa, nhưng nơi đó khói đặc nhất. Tiếng người hô hoán, thấp thoáng ánh lửa chiếu lên, chạy tới đó chưa chắc có đường sống, cô từ bỏ rồi, cô

biết mình không đủ sức, sức khỏe cô vốn không phải tốt, so với táng thân trong biển lửa, chẳng thà yên tĩnh chết ở đây.

Không khí ngày càng khó hít thở, ý thức ngày càng mơ hồ, đầu óc trống rỗng, hai hàng nước mắt tuôn ra, ướt đầm gò má.

Tương Dịch Giai cố gắng co mình thật nhỏ, kéo cổ áo che mũi, thở thật chậm, thần chí dần mơ hồ, mơ hồ như quay trở về ngôi nhà ấm áp, từng khuôn mặt người thân lướt qua trong đầu, là cha mẹ, là anh trai, là người từng quen biết, còn có cả Giải Phàm ... Ai cũng không quan trọng nữa, Tương Dịch Giai vô thức giật dây chuyền đeo cổ nắm trong lòng bàn tay, ý thức duy nhất còn lại là cho dù mình cháy đen rồi, người thân có thể dựa vào đồ vật này nhận ra mình.

Thần chí càng mơ hồ, Tương Dịch Giai cố gắng mở mắt ra lần cuối ...

Hiện trường hỏa hoạn, ngọn lửa nung cửa kính, tiếng nứt vỡ vang lên liên hồi, mảnh vỡ bắn tứ tung, những cái lưỡi lửa phun ra từ khe hở đó như tham lam liếm lấy không khí bốc cao hơn. Đóm lửa lác đã rơi xuống những chiếc xe đất tiền ở bãi đỗ, tiếng chổng trộm hú chói tai, rồi thành linh có chiếc xe bùng cháy, sinh ra nguồn lửa mới. Cách đó mấy chục mét, nhưng người vừa chạy thoát cùng người xem kinh khủng nhìn tòa nhà Ngũ Châu như con quái vật khạc ra lửa và khói.

“Á ... Có người nhảy lầu.”

Trong đám đông vang lên tiếng thét, không ít người nhìn thấy ở tầng năm có bóng người đứng bên cửa sổ, do dự chốc lát rồi tung mình nhảy xuống, hơn trăm cặp mắt nhắm lại ... Một tiếng rầm lớn, những giọt nước mắt chảy ra vì người không quen biết.

“Cứu hỏa, cứu hỏa tới rồi.”

Tiếng còi xe cứu hỏa vang vọng cả bầu trời, như tiếng khóc thương cho sinh mệnh vừa biến mất.

Trên năm con đường dẫn tới nơi xảy ra sự cố đều có xe cứu hỏa phóng đến. Xe đầu tiên tới hiện trường thì lửa đã lan lên tầng sáu, bao nhiêu người chạy thoát, bao nhiêu người mắc kẹt, hay bao nhiêu người đã chết đều không biết, hai vòi rồng nhanh

chóng phun cột nước trắng xóa vào lưỡi lửa đang hoành hành, lửa chỉ bị áp chế chốc lát lại bùng lên mạnh mẽ hơn.

Mười hai đội cứu hỏa toàn thành phố đều nhận được lệnh tổng động viên, bộ chỉ huy từ thành phố, ngoại thành, điều động toàn bộ lực lượng có thể, tất cả đều dốc sức chạy tới đây. Đội vũ cảnh số ba ở gần nhất không kịp trang bị nhận lệnh cứu viện khẩn cấp, toàn bộ nhảy lên xe.

Cứu viện, cứu viện.

Tòa nhà cục công an thành phố, những chiếc xe lãnh đạo thường ngày hiếm thấy một cái nối nhau chạy tới, tiếp đó lại vội vàng tới hiện trường, càng lúc thế này càng phải ở tuyến đầu, nếu không ngọn lửa kia không chỉ thiêu cháy một tòa nhà, mà mũ ô sa trên đầu cũng cháy thành than.

Đọc theo đường Ngũ Nhất, đường Giải Phóng, mười mấy km có tới hơn trăm cảnh sát được điều động đang ra sức quát khản giọng mở đường cho xe cứu hỏa, thi thoảng có tài xế cứng đầu cướp đường, mấy cảnh sát cầm dùi cui xông tới quát tháo chặn lại, thiếu chút nữa ra tay đánh người. Mấy chục chiếc xe nhấp nháy đèn xanh đỏ chặn đường, sợ vào lúc khẩn yếu giao thông bị ách tắc, đội xe bị chặn lại ở các con đường ngày càng dài, không ít người nhô hẳn đầu khỏi cửa sổ xe hỏi nhau nguyên nhân, biết rồi không ai bấm còi thúc giục nữa, cũng không ai chửi mắng nữa, cũng không ai chất vấn sự ngang ngược của cảnh sát, đều quay đầu nhìn chỗ có cột khói bốc lên.

Không ai cướp đường cứu mạng.

Bốn trung tâm cấp cứu, mười một chiếc xe cấp cứu xuất phát hơi chậm hơn một chút, lái xe đạp hết ga, tiếng còi cấp cứu hú dài như cố giữ lại sinh mệnh.

Ngoài tòa nhà huyền ảo, nhưng bên trong thì sự tĩnh mịch khủng bố bao trùm, thi thoảng ở trong góc phòng nào đó nghe được tiếng rên yếu ớt, đường dây điện trên đỉnh đầu bị cháy lộ lõi xẹt ra đốm lửa do chập mạch, biến thành nơi không thể dung nạp sinh mệnh.

Khi lần cuối cùng mở mắt ra trước khi ý thức sắp biến mất Tương Dịch Giai tựa hồ nhìn thấy ánh đèn, cô không đủ tỉnh táo

phân biệt thực và ảo nữa, giống như có con quái vật hình thù kỳ quái đang bò về phía mình.

Mơ mơ hồ hồ bị người ta kéo thứ che mũi xuống, rồi phì một tiếng, mặt mát lạnh, toàn thân rùng mình một cái, mắt mở ra lập tức, trong bóng tối chiếu đến ánh đèn pin yếu ớt, bên cạnh có một người đang quỳ, trông như phần tử khủng bố Ả Rập.

Lại phì một tiếng nữa, thì ra là người kia ngậm cái gì đó phun lên mặt mình, đang định nói thì bị một tấm vải ướt trùm lên miệng lên mũi.

Chương 041: Đường chạy trốn. (1)

Miệng khô khốc, Tương Địch Giai vô thức đưa lưỡi liếm, là nước, nước, chỉ là nước thôi nhưng tích tắc làm người ta tỉnh táo. Như người chết đuối vớ được cọc, Tương Địch Giai tóm chặt lấy tay người kia, nắm ngón tay như bầu vào thịt người đó, nghe người đó kêu một tiếng. Là Giản Phàm ... Tương Địch Giai tích tắc lại òa khóc tại chỗ.

Giản Phàm đầu chùm một miếng vải, nhịn đau chỉ về phía trước: “Chị Tương, nhẹ tay chút, đi theo tôi, hạ thấp người xuống, tránh xa thứ bằng kim loại, suýt!... Đừng nói gì cả

Đầu óc chẳng kịp nghĩ gì, Tương Địch Giai gật đầu nghe theo, hai người như hai con chuột lớn, bò lồm ngồm di chuyển về phía trước, ánh đèn pin yếu ớt chiếu tới đâu cũng chỉ thấy khói, ánh sáng không đủ mạnh chiếu quá xa. Cứ lạng lẽ như vậy một trước một sau bò đi, bò tới mỗi lưng đau tay đau gối, cổ cũng mỏi, nhưng vừa nhòm người lên cao cho dễ chịu một chút thì sặc khói, phải vội vàng cúi thấp mới đỡ hơn.

Thi thoảng Giản Phàm lại quay đầu ngậm nước phun vào mặt Tương Địch Giai rồi bò tiếp.

Quai quái, Tương Địch Giai không dám nói, đầu óc đã trấn tĩnh hơn không ít, cô nhận ra Giản Phàm này giờ bò lên trên, không phải xuống dưới à? Nhưng lúc này cô chẳng còn chú ý gì nữa, chỉ còn ý thức duy nhất bám theo Giản Phàm, ở nơi tĩnh lặng như chết này, y thành chỗ dựa duy nhất của cô.

Leo được bốn tầng, Giản Phàm kéo Tương Địch Giai từ cầu thang vào tầng lầu, phân biệt phương hướng, đá cửa một gian phòng, kéo cô vào, đóng sầm cửa lại.

Gian phòng này cũng có khói, nhưng vẫn miễn cưỡng thở được, Giản Phàm tới phòng tắm, vắn vòi nước chảy rào rào, kéo vải che mặt xuống gọi: “Vào đây.”

Tương Địch Giai rút cuộc thở mạnh được mấy hơi, có chút tham lam hít không khí đầy mùi khói, ho khù khụ mấy tiếng,

nghe Giản Phàm gọi chạy vào, vùi đầu vào bồn nước ấm mấy lần, "a" một tiếng sáng khoái.

Sau đó nhũn người ngã xuống đất.

Ánh đèn yếu ớt không nhìn rõ được Giản Phàm, chỉ thấy y đang thấm ướt khăn che mặt, sau đó ghé tới, giọng nói không hề thấy sợ hãi, còn có vài phần trêu đùa: "Này, tưởng chị chạy mất rồi, hóa ra nửa ngày trời mà vẫn còn ở giữa đường ... Tiếc quá, đang định hô hấp nhân tạo thì chị tỉnh lại."

"Cậu" Tương Địch Giai thình lình vung tay lên, chỉ nghe tiếng chát đanh gọn, Giản Phàm kêu đau đớn, ngồi bịch xuống đất.

Giản Phàm xoa xoa má: "Chỉ nói đùa thôi mà."

"... Vì sao lại bỏ tôi lại ... hu hu hu ..." Tương Địch Giai bật khóc nức nở.

Giản Phàm luống cuống quên cả đau: "Ai bỏ chị lại, tôi vào bếp tìm nước, quay lại thì chị chạy rồi, đáng lẽ chị phải ở nguyên tại chỗ chứ ... Khói nhiều như thế, chị chạy đi nạp mạng à? Chị không biết tôi gọi mãi .. gọi mãi ... Tìm không thấy chị, tôi sợ thế nào ..."

Đột nhiên trong bóng đêm, thân hình mềm mại nhào vào lòng, Giản Phàm chỉ thấy một khuôn mặt ướt át dụi vào cổ, người bị ôm chặt như bạch tuộc, chẳng có chút lãng mạn nào, chỉ thấy khó thở.

"Này, này ... Lát nữa mới khóc được không? ... Đừng, đừng ôm chặt như thế ... Chưa tới lúc thân thiết đâu, phải tiếp tục leo lên trên, nơi này không ở được nữa, khói vào rồi." Giản Phàm vất vả gỡ tay Tương Địch Giai ra, quay đầu vớt khăn mặt, không ngờ Tương Địch Giai lại ôm lấy hông mình.

"Tôi sợ." Tương Địch Giai run run nói.

"Ai mà chả sợ!" Giản Phàm quát to một tiếng, giờ không phải lúc thương hương tiếc ngọc, buộc ngay khăn mặt ướt lên mặt cô.

Tương Địch Giai cứ như sợ Giản Phàm bỏ mình chạy mất, cứ bám lấy: "Đưa tôi ra ngoài đi."

Bất kể làm cảnh sát hay hiệp cảnh, một hạng mục không thể thiếu là tham gia diễn tập phòng cháy chữa cháy, trong hỏa hoạn 80% chết là do khói, 20% chết do hoảng sợ làm những

chuyện ngu xuẩn, Giản Phàm cũng sợ chú, chỉ cố gắng hết mức giữ bình tĩnh thôi, gỡ tay Tương Địch Giai đặt lên miệng cô, nói: “Giữ chặt, đi theo tôi.”

Nói rồi lại buộc kín mặt, chỉ lộ ra mắt, lần mò trong phòng, tìm được hai cái khăn tắm, thấm nước khoác lên vai, kéo Tương Địch Giai, hai người lom khom như trộm đi ra ngoài.

Vừa thở được mấy hơi, đi dễ dàng hơn nhiều, lên được một tầng, lại thêm một tầng nữa, không nói chuyện, chỉ lặng lẽ đi, không nhanh không chậm. Lối đi khăn cấp khói còn đậm hơn chỗ khác, đi được hai tầng, Giản Phàm lại vịn vôi nước, hất nước lên mặt mình và Tương Địch Giai để giữ tỉnh táo.

Không biết tới tầng nào rồi, Giản Phàm tìm thấy riu chữa cháy liền thở phào, bên cạnh riu chữa cháy là chậu nước, đây là tầng 20. Tương Địch Giai nhìn là hiểu, Giản Phàm có chuẩn bị mới đi tìm mình, cái nồi kia dùng trộn rau, nước hất vào mặt có vị salad.

Chỉ nghỉ một chút rồi tiếp tục đi lên, Tương Địch Giai gần kiệt sức, phải dùng cả chân lẫn tay bò, một do dự cũng không hoài nghi, càng lên cao thở càng dễ hơn, khi sắp tới tầng thượng, bị Giản Phàm kéo vào trong, dùng riu chữa cháy mở cửa khăn cấp, hô hấp lập tức trở nên khoan khoái, nơi này cửa đóng chặt, khói vào chưa nhiều.

Hai người đi trong hành lang u ám, Giản Phàm chĩa đèn pin phân biệt phương hướng, đi được mấy chục mét tới trước một cánh cửa, giơ riu phá cửa, kéo Tương Địch Giai vào, đóng vôi cửa lại.

Mở toang cửa sổ, gió ùa vào, hai người ra sức hít thở không khí tươi mát có mùi khói nhạt. Chưa bao giờ thấy được thở thôi cũng là hạnh phúc lớn lao như thế. Cửa sổ này ở góc tây bắc, ngày đầu gió, khói ở dưới bốc lên không bị gió thổi bạt đi hết, nên không tới được cửa sổ này. Nhìn xuống dưới, xe cứu hỏa, xe cấp cứu vây kín bốn phía, mười mấy cột nước đang phun xối xả vào đám cháy.

Lửa vẫn cứ hoành hành, người tới cứu viện mỗi lúc một nhiều, hiệp cảnh, tuần cảnh duy trì trật tự mở đường cho các loại xe chuyên dụng, những chiếc xe ở bãi đỗ bị kéo khỏi hiện

trường. Lãnh đạo chính pháp ủy, thành ủy đích thân tới chỉ huy, khẩn cấp điều những chiếc xe buýt lớn tới, bố trí những khách thoát khỏi khách sạn, bệnh viện đường sắt số hai gần đó thành nơi tị nạn và bố trí người bị thương, mười mấy chiếc xe cấp cứu qua lại chở người, mấy chục nhân viên cứu hỏa, đội vũ cảnh đã trang bị xong chuẩn bị xuất phát. Cầu thang sắt đã được bắc lên tầng 6, dưới sự áp chế của xe chữa cháy, ngọn lửa đã dần bị khống chế.

Đám đông không kinh hoàng nữa, trong cái đêm tồi tệ đó, hi vọng cuối cùng đã xuất hiện.

Ở tầng 27, hít đủ không khí, Giản Phàm bắt đầu bận rộn, đây là một văn phòng, có gian vệ sinh và khu nghỉ ngơi, lục tủ lấy chăn đệm làm ướt rồi nhét vào chỗ hở. Nước chảy chỉ được một lúc rồi tắt, có điều bên trong văn phòng có nước tinh khiết, đủ cầm cự một thời gian. Lúc này Tương Địch Giai cũng hiểu, khi lửa không lan đi, chỉ cần đảm bảo không bị sặc khói là an toàn, cho dù có khói tràn vào, dùng khăn thấm ướt lọc khói có thể cầm cự được.

Kỳ thực rất đơn giản, nếu mình không hoảng loạn thì có lẽ hôm nay không xấu mặt thế này.

Xong xuôi rồi Giản Phàm như hoàn thành công tác trọng đại, mệt mỏi ngồi bên cửa sổ, lau khuôn mặt ướt sũng không biết là nước hay mồ hôi.

Tương Địch Giai đi tới ngồi xuống bên cạnh, trong lòng vô vàn cảm xúc, ngay cả phóng viên như cô mà nghĩ mãi cũng không cách nào biểu đạt được tâm tình của mình, khẽ nói: “Cám ơn cậu.”

Trong bóng tối Giản Phàm chỉ nhìn thấy một bóng người ngồi xuống bên cạnh, cười yếu ớt: “Vì nhân dân phục vụ mà.”

Một câu rất bình thường nhưng trong hoàn cảnh này lại hết sức buồn cười, khóe môi Tương Địch Giai hơi nhếch lên: “Quên mất, bây giờ cậu là cảnh sát nhân dân, phục vụ tôi là chuyện phải làm, có thể không cần cảm ơn.”

“À quên, tôi là cảnh sát thực tập, chưa chính thức.”

“Hi, anh cảnh sát, chúng ta đã an toàn chưa?”

Giản Phàm khá tự tin nói: “Ít nhất không bị chết sặc, nơi này đúng hướng gió, khói ở ngoài không thổi vào được, lửa đoán chừng phải cháy tới tầng 20 mới nóng tới đây được, cả khi đó chúng ta vẫn còn có thể chạy lên sân thượng. Yên tâm, tòa nhà kiểu này cháy thôi thì không sập được đâu, nên lý luận là an toàn.”

Chương 042: Đường chạy trốn. (2)

Tương Dịch Giai loáng thoáng vẫn nghe thấy tiếng cháy, tiếng đổ vỡ, không khỏi sợ hãi: “Thế lửa cháy tới đây thì sao?”

“Này, chị quá thiếu lòng tin vào Đảng và chính phủ đây, nếu để một khách sạn lớn thế này cháy thành tro, đừng nói thành phố, ở tỉnh cũng có quan lớn phải treo ấn về nhà làm ruộng. Chúng ta có thể chẳng là gì, nhưng mũ ô sa của lãnh đạo đáng tiền lắm, họ phải tới cứu cái mũ của mình chứ.” Giản Phàm cảm khái lắm lắm: “Ôi thiên tai quá nửa là nhân họa, hoảng loạn sợ hãi, dọa lẫn nhau, lửa chưa cháy tới đã bị khói làm ngạt hết rồi.”

“Không nhìn ra cậu còn có khứu giác chính trị.” Tương Dịch Giai đưa một câu, chợt hỏi: “Giản Phàm, sao tôi chẳng thấy cậu sợ chút nào?”

“Sợ chứ, nhưng càng sợ càng muốn sống, muốn sống thì phải bình tĩnh, chẳng lẽ ôm chị khóc? A .. Nhớ rồi, lúc này chị nhân lúc khóc lóc tát tôi một cái, món nợ này tính sao?” Giản Phàm quay đầu sang, trong bóng tối không nhìn thấy vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn của Tương Dịch Giai, nhưng không trừu vãi câu không được. Kỳ thực bây giờ y mới hoàn hồn, suốt cả dọc đường hết ôm lại kéo giai nhân mà chẳng có cảm giác gì, chỉ thấy sống lưng toát mồ hôi lạnh.

Tương Dịch Giai có vài phần xấu hổ: “Xin lỗi được chưa?”

“Không được, đưa mặt đây, tôi phải trả lại.” Giản Phàm làm bộ hùng hổ.

“Không hẹp hòi như vậy chứ, với tôi mà cậu cũng ra tay được à?”

“Thời buổi này không phải hô hào nam nữ bình đẳng à? Tát mạnh như vậy, giờ má tôi vẫn còn rát,”

“Được, cho cậu bù đắp mất cân bằng tâm lý.”

Trong bóng tối Tương Dịch Giai đưa mặt tới, Giản Phàm bật đèn pin lên, thấy khuôn mặt xinh đẹp lem luốc vết bẩn, hai mắt đỏ hoe, không biết vì khóc hay vì khói, trông đáng thương vô cùng, thực sự chỉ muốn ôm vào lòng an ủi, nhưng lúc này chẳng

lòng hươu dạ vượn nổi, cố làm bộ trầm giọng: “VẬY CHỊ NHẮM MẮT LẠI.”

“ĐƯỢC, NHẮM MẮT RỒI, CẬU NHỆ MỘT CHÚT, ĐÁNH ĐAU TÔI KHỐC, CẬU LẠI PHẢI DỖ.” Tương Địch Giai hậm hực như trẻ con, còn hăm dọa, cô cũng biết Giản Phàm không nỡ tát mình.

Trẻ con, Giản Phàm lắm bả, từ lần đầu gặp nhau Giản Phàm đã biết Tương mỹ nhân có chút trẻ con, bình thường dùng vẻ thực nữ cao nhã che dấu, lúc này hẳn lòng kích thích, nên lộ ra bản tính.

“CẬU NHANH LÊN CHỨ?” Tương Địch Giai đợi mãi không thấy gì, thúc giục một câu, đột nhiên tim đập mạnh, lúc này đang ở phòng tối, lại có hai người, chẳng lẽ chú nhóc đó nổi ý xấu rồi, Giản Phàm thích mình, điều đó thể hiện rõ qua ánh mắt, Tương Địch Giai có thể cảm thụ được ... Nếu cậu ấy thực sự làm thế, mình phải làm sao?

Giản Phàm hành động rồi, cảm giác không phải đưa mặt tới, cũng không phải là tay, mà là cái khăn ướt, Tương Địch Giai mở mắt ra, nhìn thấy Giản Phàm đang lau mặt mình, lau rất cẩn thận, còn vén mái tóc rối bời, xé một đoạn khăn, buộc tóc cho mình.

Lòng vừa cảm động lại ấm áp, Tương Địch Giai cũng không khỏi đắc ý: “TÔI BIẾT CẬU KHÔNG NỠ ĐÁNH MỸ NỮ ... HUỐNG HỒ TÔI LÀ CHỊ CẬU.”

Dù không phát sinh chuyện gì, nhưng còn khiến người ta cảm động hơn bất kỳ chuyện gì, Tương Địch Giai bất giác dựa đầu vào vai Giản Phàm.

Đèn pin tắt đi, Giản Phàm khịt mũi: “CHỊ ĐỪNG TỰ TIN NHƯ VẬY, TÔI LAU SẠCH ĐỂ LÁT NỮA TÁT CHO SƯỚNG TAY.”

“KHÔNG THỂ NÀO, CẬU GIẬN TÔI NHƯ VẬY À?”

“LẠI KHÔNG GIẬN, MỜI TÔI ĂN CƠM, KHÔNG PHẢI TRẢ ĐỒNG NÀO ĐÃ CHẠY MẤT, CÒN TÁT NGƯỜI TA MỘT CÁI RỖ ĐAU.”

“HI HI ĐÚNG RỒI, CÒN CHƯA TRẢ TIỀN .. HỪM, LẦN NÀY TÔI KHÔNG TRẢ TIỀN, ĂN QUÍT MỘT LẦN.”

Hai người cười vui vẻ, Tương Địch Giai vốn còn lo Giản Phàm giận mình, có điều nghe là biết y không nhỏ nhen như thế, căn bản là không để trong lòng, mình mới là người suy nghĩ nhỏ

nhẹn. Dựa vào Giản Phàm, Tương Dịch Giai đưa tay sờ cổ, dây chuyền đứt còn đó, hình như có cái gì đó, là cái khăn mà lần đầu Giản Phàm buộc lên mặt mình, có mùi là lạ: “Này, cái khăn buộc mặt tôi ở đâu ra thế?”

“Khăn mặc, lấy ở phòng khách.”

“Không, cái đầu tiên cơ.”

“À, cái đó.” Giản Phàm ngừng một lúc rồi thỉnh thoảng cười phá lên: “Tìm được trong bếp, còn có thể là cái gì nữa, giẻ lau đấy.”

“Á, Giản Phàm.” Tương Dịch Giai giật mình ngồi thẳng lên, chẳng còn chút ôn nhu nào nữa, đấm thùm thụp lên vai y: “Dám buộc giẻ lau lên mặt tôi này, chẳng trách mùi lạ.”

Giản Phàm cười ngả ra sàn, hai người quên cả bản thân đang ở hoàn cảnh nào, cãi vã đùa giỡn.

Lửa đã dần tắt, sức mạnh máy móc của mười hai đội cứu hỏa đã phát huy hiệu quả, mười chiếc máy hút khói công suất cực lớn phá tường kính đưa vào, chạy rầm rầm hút khói ra ngoài. Thang cao hơn hai mươi mét đưa đội cứu viện đầu tiên vào đám cháy, đem theo trang bị bắt đầu tìm kiếm người còn sống từ tầng bảy. Ở phía dưới phân đội giải tỏa đã đả thông lối đi khẩn cấp thông lên tầng bốn và tầng năm, đội ngũ cấp cứu ở tầng một, sẵn sàng đợi cứu chữa.

Trật tự được khôi phục.

Trên xe chỉ huy, loa phóng thanh phát ra tiếng oang oang: “Quần chúng trong nhà chú ý, lửa đã được dập tắt, đội ngũ cứu viện lập tức tới nơi, xin hãy đợi thêm 5 phút nữa, xin hãy kiên trì thêm 5 phút nữa, dùng nước thấm ướt vải che mặt, đừng tự ý rời phòng tạo thành thương vong không cần thiết ...”

Đó là trình tự trong phương án ứng phó với hỏa hoạn, sau vài lần, trong tòa nhà vẫn im phăng phắc, sáu chiếc đèn pha lớn chiếu sáng từng cửa sổ, không có ai kêu cứu.

Đội đầu tiên đã khiêng cáng ra, toàn là thi thể bị cháy đen, bác sĩ chuẩn bị tinh thần để cấp cứu buông thông tay, mặt ảm đạm, từng đội cảnh sát không nói gì cởi mũ cúi đầu.

Đội thứ hai đi ra, là đôi vợ chồng bị hôn mê sâu, có điều vẫn thở, hiện trường tức thì nhốn nháo, nhân viên cứu hộ chạy

trước, lãnh đạo thành phố và phóng viên chạy sau ra sức hỏi không có câu trả lời.

Thi thể mang ra để đó đã có hơn mười cỗ, không biết đưa ra được bao nhiêu, không biết trận hỏa hoạn này nuốt chửng bao nhiêu sinh mạng.

“Chị Tương, không gọi điện về nhà à?” Giản Phàm cầm điện thoại hỏi, nghe tiếng loa, biết lửa tắt rồi.

“Không cần, nếu như không sao rồi, gọi điện chỉ làm trong nhà hoảng sợ thôi, cần gì làm chuyện thừa thãi.” Tương Địch Giai vẫn dựa vào vai Giản Phàm như đôi tình lữ, hai người đã nói chuyện hơn một tiếng rồi, chẳng biết là nói gì nữa.

“Ha ha, anh hùng và mỹ nhân có tư tưởng giống nhau, được, chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi.”

Giản Phàm vỗ cái chân tê như đứng dậy, dẫm lên cửa sổ, đặt tay lên miệng huýt một tiếng sáo như một rạch nát trời đêm, liền thu hút mấy ngọn đèn pha chiếu vào mình.

Trong ánh đèn sáng loang loáng, như sân khấu của mình Giản Phàm, phía dưới là tiếng reo hò.

Loa trên xe chỉ huy tức thì kích động hô: “Tầng thượng, tầng thượng, góc tây bắc có người còn sống.”

Nhân viên tìm kiếm lên tới tầng 12 nghe thấy vội vàng phái hai tiểu đội, trong đó một đội leo cầu thang khẩn cấp đi lên.

Trong phòng Giản Phàm đột nhiên cởi cảnh phục, làm Tương Địch Giai hết hồn: “Này này, làm gì thế?”

“Chị nhìn mà chưa hiểu sao? Tôi là cảnh sát nhân dân, khi có nạn không xông vào đám cháy cứu người mà trốn ở đây tình tứ, truyền ra ngoài khó nghe lắm. Đừng nói tôi là cảnh sát, cứ nói ... Ai hỏi thì nói chúng ta là một đôi, thuê phòng ở đây.” Giản Phàm nhanh chóng cuộn cảnh phục lại, chỉ có áo len mặc trên người.

Tương Địch Giai cười ngật ngoẻo: “Khí khái anh hùng vừa xong đâu rồi?”

“Hì hì, làm anh hùng của chị là được rồi, người ngoài nhìn tôi thế nào không quan trọng.”

Tương Địch Giai nguýt y một cái, trái tim rung khe khẽ, chỉnh lại y phục, cô đã nghe thấy tiếng bước chân ở cầu thang,

cảm giác như vừa quay lại nhân gian vậy. Giản Phàm khuyển tay, Tương Địch Giai hiểu ý cười dịu ngọt khoác lấy.

Sầm!

Cửa bị đá tung, một giọng hô lớn: “Cánh ..?”

Có điều tiếng hô nhanh chóng ngưng bật, hai người đó tay trong tay tùm tùm cười nhìn mình.

“Này anh, anh tới cứu người hay dọa người thế? Làm tôi giật mình.” Giản Phàm cười.

“Chà, thú vị đấy.” Nhân viên cứu hỏa nhìn quanh, phòng ở đầu gió, cửa có chặn ướm, khói không vào được, ném cho hai người hai cái Khẩu trang rồi đưa xuống lầu: “Báo cáo chỉ huy, phòng B1455 tầng 27 phát hiện ra đôi vợ chồng may mắn sống sót, tất cả bình thường, thời gian cứu viện 23 giờ 47 phút, báo cáo hết.”

Giản Phàm và Tương Địch Giai tay nắm tay xuống lầu, nghe sau lưng nói qua bộ đàm, hai người nhìn nhau cười ..

Chương 043: Nụ hôn đáng giá 30 vạn. (1)

Từ dưới đi lên hoảng loạn, từ trên đi xuống ung dung.

Đèn pha soi qua đầu, nơi đó bóng người nháo nhác, tiếng bước chân lộn xộn, qua tầng nào cũng nghe thấy tiếng báo cáo của đội tìm kiếm, lúc báo an, lúc báo nguy. Tương Dịch Giai nắm chặt góc áo Giản Phàm, Giản Phàm ôm vai cô, hai người đeo Khẩu trang phòng độc, không lo hít phải khói. Mắt nhìn theo ánh đèn, bốn phía đều một màu đen xì xì, tòa nhà lộng lẫy chớp mắt biến thành chốn hoang tàn, đi qua tầng bốn tầng năm, lan can đã bị lửa cháy tới méo mó, cả đồng hồ đặc không còn nhìn ra hình dạng ban đầu, thi thoảng có một cái cẳng đi ra, lại là thi thể cháy đen.

Cảnh tượng Tương Dịch Giai sợ hãi nép sát vào lòng Giản Phàm, mắt nhắm tịt.

Cuối cùng hai chân chạm được tới mặt đất, kéo Khẩu trang ra, tận hưởng không khí lạnh buốt đáng ghét của mùa đông, nhìn cả đám đông ồn ào cũng thấy thân thiết.

Tương Dịch Giai hứng phấn ôm cổ Giản Phàm làm xích đu, vui sướng reo lên: “Chúng ta thoát rồi, thực sự thoát rồi.”

Từ lãng mạn tới kinh hoàng, từ tuyệt vọng tới hi vọng, rồi hi vọng vỡ òa thành niềm vui sướng sót, trong một đêm trải qua nhiều cảm xúc mạnh như thế, Tương Dịch Giai vừa hân hoan nhảy nhót vừa bật khóc.

Nhân viên cấp cứu nhìn hai vị này nhức đầu, té ra chẳng sao cả, đội tìm kiếm thì cười, vẫy tay với Giản Phàm, chui qua lan can bị phá, tiếp tục công tác. Đèn pha công suất lớn chiếu tới, như muốn làm nổi bật niềm vui thoát nạn ấy, Tương Dịch Giai tóc đen áo trắng dưới ánh đèn đã vô cùng bắt mắt, biến thành bức ảnh đẹp nhất trong ống kính phóng viên.

Giản Phàm bị Tương Dịch Giai vui sướng quên hết tất cả ôm cổ xoay một vòng, thấy có người kéo tới, vội nói nhỏ bên tai cô: “Này, mau xuống đi, có phóng viên.”

Cái ôm này từng khao khát vô cùng, có điều lúc này lại không dám hưởng thụ.

Hai người vừa buông nhau ra, tức thì bị đám đông bao vây, nam nam nữ nữ, mồm mép liếng thoắng, micro rồi ống kính chĩa vào mặt, đèn flash lóe lên liên hồi.

“Thưa cô, hai người từ đâu tới? Có phải khách ở trong khách sạn Ngũ Châu.”

“Bị vây khốn hơn ba tiếng, hai người làm sao thoát được?”

“Thưa anh, anh có thể nói cảm giác lúc này không? Ở chỗ anh còn ai khác nữa không?”

Bị hai mấy người vây ở giữa nhao nhao như chợ vỡ, Tương Dịch Giai đã quen với loại cảnh tượng này, không thấy gì cả, Giản Phàm như không thích ứng, một tay che mặt bị Tương Dịch Giai gạt đám đông kéo đi. Cô vừa đi vừa nói: “Cám ơn, cám ơn mọi người, chúng tôi được cứu nhờ đội giải cứu, cám ơn các anh, cám ơn đội cứu hỏa ... Bạn trai tôi có chút hoảng sợ, thật ngại quá, không nhận phỏng vấn của mọi người được, xin thông cảm.”

Khi nói những lời này, Tương Dịch Giai kéo tay Giản Phàm một cái, hai người ân ý, Giản Phàm trốn sau lưng cô, đúng là đáng vẻ xấu hổ không muốn gặp ai.

Không ngờ còn có người không chịu buông tha, một phóng viên nam tóc dài vài phần trông trần tuấn lãng áp sát: “Tôi là phóng viên của đài truyền hình Đại Nguyên, vừa rồi tôi thấy cô từ trong hỏa hoạn đi ra vẫn tươi cười, làm người ta khâm phục, có thể cho tôi phỏng vấn không?”

Tương Dịch Giai không bị lời khen này làm động lòng: “Bản thân tôi cũng là phóng viên, công tác ở Nhật báo Đại Nguyên, chúng ta cùng nghề, anh nghĩ tôi sẽ tiếp nhận phỏng vấn không?”

Phóng viên đẹp trai cứng họng, ý tứ rõ ràng, có tin tức, tôi lại đi nhường cho anh à?

Uyển chuyển từ chối một phen, hai người bước nhanh, tiếp đó một đám lãnh đạo không biết tên đi tới, bắt tay, ôm áp, thể hiện hết sự quan tâm với quần chúng.

Đám phóng viên lại nhân cơ hội chụp ảnh liên hồi, hôm nay xảy ra sự kiện lớn như thế, ai cũng biết có tin hay, nhưng phòng tuyên truyền thành ủy đã tuyên bố toàn bộ tin bài phỏng vấn và ảnh chụp phải qua thẩm hạch. Nói là quy trình bình thường, nhưng ai mà chẳng hiểu hiện trường thảm liệt và số người thương vong sẽ bị hời hợt lướt qua, không cho đăng những thứ chấn động gây ảnh hưởng tiêu cực như thế, vậy thì đành dùng ảnh lãnh đạo tới hiện trường để khai thác giá trị tin tức.

Liên tục nói lời cảm ơn, Tương Định Giai ứng đối rất tốt, ngược lại Giản Phàm rụt rè nấp sau lưng cô, thế rồi có tiếng hô "bảy người được cứu", lời chưa dứt bao lâu, từ cửa đại sảnh vẫn còn khói một đoàn người xông ra, có khiêng trên cáng, có được dìu, có được cõng. Cụ già nằm trên lưng nhân viên giải cứu khóc chảy nước mũi, nghe nói trốn trong nhà vệ sinh không dám ra nên thoát nạn, còn bạn già nằm trên cáng ..

Rồi, có tin đủ sức nặng rồi, cảnh tượng này vừa vặn thể hiện được cả sự thảm liệt của tai họa lẫn niềm vui sau khi giải cứu, ai mà quan tâm ông ta khóc vì cái gì, quan trọng là viết cái gì. Tìm được mục tiêu mới, cảnh này phối hợp với bối cảnh khách sạn quá tuyệt, thế là đám phóng viên như đám kền kền săn xác và người khác đều bị hút hết vào đó.

Không ai vây quanh, lại đúng ý của Tương Định Giai, cùng Giản Phàm nắm tay lén lút thoát ra khỏi chỗ tiêu điểm đó, ra tới đám đông bên ngoài. Bên đường xe cảnh sát, xe cấp cứu ào ào qua lại, không ai chú ý tới đôi nam nữ này cũng là người vừa thoát nạn.

Đi một lúc rồi, tay vẫn nắm chặt như thể chưa thoát nạn vậy, Tương Định Giai nhớ lại bộ dạng mất mặt của Giản Phàm khi đối diện với phóng viên, không nhịn được cười: "Giản Phàm, cậu lớn gan lắm cơ mà, lần trước còn một mình phát biểu hùng hồn trước bao người, sao hôm nay lại mất phong độ vậy?"

"Tình hình bây giờ khác, hiện tôi mang danh cảnh sát rồi, chúng ta lại an toàn lành lặn thoát được, tôi dám khoe khoang sao? Lỡ có người chất vấn, thân là cảnh sát, vì sao không cứu người gặp nạn? Hay, hai người trốn một mình, trơ mắt nhìn người khác nạt mạng, đạo đức ở đâu? Lương tâm ở đâu? ... Chị

còn là phóng viên đấy, thế mà cũng hỏi, ở nước ta, nếu chết rồi có người tưởng nhớ, nếu bị thương có người an ủi, thương hại; nếu sống khỏe phây phây thì mọi người sẽ chú ý, không bởi móc không dễ chịu.”

Hai người vừa đi vừa thi thoảng quay đầu nhìn lại khách sạn Ngũ Châu vẫn còn bốc cháy, cảm xúc trong lòng khó nói hết, chỉ mấy tiếng thôi mà như thương hải tang điền, không chỉ hoàn cảnh thay đổi, mà hình tâm cảnh hai người cũng khác. Tương Mỹ nhân thoáng đạt tự nhiên lại như có tâm sự gì, còn Giản Phàm miệng suốt ngày ba hoa lại yên tĩnh, đi cả đoạn dài không nói.

Tương Dịch Giai phá vỡ trầm mặc, nghĩ rất lâu mà đề tài vẫn là câu đó: “Giản Phàm, cảm ơn cậu, cho tới giờ tôi vẫn còn sợ, lúc đó như cơn ác mộng vậy, nếu không có cậu, tôi đã không thoát ra được.”

“Không có tôi, có lẽ chị sẽ không tới đây.” Giản Phàm nói ngược lại.

“Sao cậu cứ như luôn muốn né tránh lời cảm ơn của tôi thế hả?” Tương Dịch Giai miễn cưỡng chất vấn.

Giản Phàm lúng túng: “Ý của tôi là ... Không cần khách khí, nếu chị thực sự muốn tính toán rạch ròi, tôi tính sổ nhé?”

“Lúc không có ai cậu còn chẳng dám ra tay, bây giờ đông người thế này, cậu dám không?” Tương Dịch Giai cố ý khích, biết Giản Phàm lấy cái tát mà cả hai đều không để trong lòng ra nói.

“Sợ gì mà không dám.”

“Khoác lác.”

“Ai lại ép người ta đánh mình như thế?”

“... Tôi ép đấy, cậu làm gì được nào?”

Tương Dịch Giai thấy Giản Phàm càng nhùn nhùng thì càng đùa dai, kiễng chân đưa mặt tới, mắt khép lại, dưới ánh sáng lung linh của thành phố đêm, khuôn mặt ấy như tác phẩm điêu khắc tinh tế không chút tỳ vết, da thịt mịn màng đầy sinh khí thơm mát, đường cong êm ái dưới chiếc áo len bó khiến người ta không cầm lòng tưởng tượng dưới đó hẳn phải là tuyệt phẩm nhân gian.

Vẫn như lúc đó, đợi một lúc mà không thấy động tĩnh gì, Tương Địch Giai đặc ý mở mắt ra, thấy Giản Phàm đang ngậy ra nhìn mình, ánh đèn đường sáng rực, đường xá người qua xe lại, chiếu lên khuôn mặt hai người.

Giản Phàm nghiêng đầu đi né tránh ánh mắt của Tương Địch Giai.

Chương 044: Nụ hôn đáng giá 30 vạn.(2)

“Vừa rồi muốn làm chuyện xấu phải không? Tôi biết cậu chỉ ngại trang thôi.” Tương Dịch Giai bĩu môi cười.

“Chị biết tôi muốn gì sao?” Giản Phàm đứng lại.

Lúc này không nói gì hơn muôn lời nói, cả hai đều biết đối phương nghĩ gì, Tương Dịch Giai cong cong mắt cười, mặt hếch lên như khiêu khích: “Tôi biết chứ, tôi cũng biết là cậu không dám, khi không có ai cậu đã không dám, bây giờ không còn cơ hội nữa, nên vừa rồi hối tiếc.”

“Ai bảo tôi không dám?”

Giản Phàm thình lình kéo Tương Dịch Giai tới sát người, ôm lấy vòng eo nhỏ, cả hai khựng lại đứng bất động hồi lâu không nói lời nào, cứ như chờ đợi điều gì đó, rất rõ ràng cũng rất mơ hồ. Một tích tắc trước khi Tương Dịch Giai định đặc ý trêu ghẹo thì Giản Phàm cúi đầu xuống, hết sức bá đạo hôn lên cánh môi hồng khát vọng bao lâu, Tương Dịch Giai "ư" một tiếng giãy người muốn thoát khỏi vòng tay của y, nhưng chỉ vển vển giãy một cái, giống như ở trong khách sạn, miệng thoáng cái bị che kín.

Kháng cự, hoặc có lẽ chỉ là thoáng ngạc nhiên, Tương Dịch Giai nhẹ vươn đôi tay ngọc quấn chặt lấy cổ Giản Phàm, đôi mắt đẹp khép hờ, gò ngực gợi cảm không ngừng nhô lên hụp xuống, cặp môi hồng nhẹ phả hương thơm nhiệt tình đáp lại.

Hai người hôn nhau cuồng nhiệt, quên hết xung quanh,

Hôn môi, hôn lên mũi, hôn mi mắt, hôn tai, lại quay về hôn môi, Tương Dịch Giai tựa hồ cũng tận tình phóng thích bản thân, thời khắc này chẳng bận tâm đối phương là ai, chẳng bận tâm ánh mắt kinh ngạc của người qua đường. Dưới ánh đèn mộng ảo, bao vây bởi cơn gió bắc cắt da cắt thịt, vừa trải qua một hồi sinh tử, cô khát khao vòng tay âu yếm, một vòng tay siết chặt lấy mình, tìm kiếm cảm giác an toàn trong đó.

Rất lâu sau hai người mới tách nhau ra, vẫn giữ tư thế ôm đó.

Tương Địch Giai dựa vào vai Giản Phàm như vừa trong cơn mê say tỉnh lại, dùng ngón trỏ nâng cằm Giản Phàm lên: “Này, cậu hôn giỏi lắm, rất là thích.”

Giản Phàm cười xấu xa: “Hi hi, luyện qua mà.”

Câu này có tác dụng tức thì, Tương Địch Giai đẩy Giản Phàm ra, tiếp đó giận hờn mắng: “Không đứng đắn, tôi không thích nam nhân lãng nhãng.”

Giản Phàm có chút vô liêm sỉ nói: “Tôi cũng muốn chuyên tâm, nhưng không chống được sự quyến rũ của chị.”

“Nói linh tinh, ai quyến rũ cậu chứ?”

“Chị xinh đẹp như thế, chẳng phải một loại quyến rũ à.”

“Cậu ...” Tương Địch Giai đưa tay ra, cuối cùng lại chỉ đấm khế lên vai Giản Phàm, môi mím cười, một lời khen biến tướng khiến cô rất thích, song vẫn tỏ ra nghiêm chỉnh chỉ mặt Giản Phàm giáo huấn: “Cậu sẽ phải trả giá vì sự lỗ mắng hôm nay.”

Chẳng biết câu nói này ám chỉ cái gì, có điều Giản Phàm chỉ sợ Tương Địch Giai không để ý tới mình nữa, giúp cô gập ngón tay lại: “Tôi đã chuẩn bị trả giá sẵn rồi.”

“Thế sao?” Tương Địch Giai chớp chớp mắt.

“Xem đây là cái gì?” Giản Phàm đưa tay vào túi, rẹt một cái dùng hai ngón tay rút tờ chi phiếu ra.

“Xin đó, lúc này đừng nói tới tiền, mất hứng.” Tương Địch Giai tức thì ỉu xiu, vốn còn là đề tài ái muội vô hạn, thêm thứ này vào liền biến vị, hai tay khoanh trước ngực: “Nếu thấy nhiều thì đừng trả, tự tiêu đi! Nếu chê ít, lúc khác tôi tranh thủ cho cậu thêm một chút nữa ... Này, đừng nói với tôi là cậu không cần, bây giờ đã không còn người thanh cao nữa rồi, trừ khi là giả vờ.”

“Lấy chứ.” Giản Phàm đưa tờ chi phiếu tới: “Ai nói nhắc tới tiền làm mất hứng, bây giờ tôi đem chi phiếu 30 vạn tặng chị, trả cho nụ hôn vừa rồi, thế nào? Hôm nay chị có được nụ hôn tình cảm nhất, giá trị nhất lịch sử, một nụ hôn ba mươi vạn. Không uống chuyến đi này chứ?”

Tương Địch Giai nhận lấy, chỉ cho rằng Giản Phàm đang đùa, hai tay cầm hai đầu tờ chi phiếu, trêu lại: “Giản Phàm, đừng làm ra vẻ ta đây, tôi mà xé là cậu không còn cơ hội nữa đâu.”

“Chị còn chưa hiểu, hiện giờ đã thuộc về chị rồi.” Giản Phàm nhìn Tương Định Giai giải thích: “Tôi thiếu chút nữa động lòng đấy, nhưng số tiền này không thể lấy. Chuyện này nói ra rất đơn giản, tôi bán cho anh chị với giá 5 vạn đã là giá trên trời rồi, tôi không thua thiệt. Tôi vốn nghĩ anh ấy định dùng món ăn này ở khách sạn hoặc nhà hàng, cho nên mới dám nói cho anh ấy, khi đó tôi đã nhấn mạnh, nó có rất nhiều thiếu sót, khác biệt hoàn toàn so với La gia, không ngờ anh ấy khoác cái vỏ La gia vào đem bán.”

“Có vấn đề gì sao?” Từ giọng điệu ấy, Tương Định Giai cảm giác có chuyện rồi.

“Đương nhiên có, tôi che giấu thứ quan trọng nhất.” Giản Phàm nghiêm túc nói.

“Đó là gì?” Tương Định Giai hỏi vội, lòng có sự sợ hãi mơ hồ, e người mắc lừa là anh mình, không phải Giản Phàm.

“Pha chế nước tương ở Ô Long một năm chỉ có thể làm từ sau mùa thu tới đầu xuân, không tới nửa năm, nhiệt độ thông thường chỉ cần trên 25 độ là sẽ bị mốc, cả nước tương lẫn thịt đều bị thối trong chum, hơn nữa chum bị thối rồi là không dùng lại được nữa. Vấn đề này cha tôi nghĩ bao năm không có cách giải quyết ... Cho nên lần này tôi tới Cửu Đỉnh, không phải đòi tiền, mà muốn nói với anh chị, để anh ấy sớm dừng tay, nếu không khi người mua tới tìm, e là muốn dừng cũng không được.”

“Sao ..?” Mặt Tương Định Giai chớp mắt đã tái đi, ánh mắt đang ôn nhu dần hiện sắc giận.

Giản Phàm thở ra một hơi nhẹ nhõm: “Người nói xin lỗi phải là tôi, nhìn những người ở Cửu Đỉnh vênh vang đắc ý, bí phương vào tay là trở mặt, tôi mong thấy họ gặp họa mà chẳng được ... Nhưng vì chị, tôi không làm được, số tiền này chị thu về đi, tôi không đáng nhận.”

“Cậu ... Cậu làm thế chẳng phải hại người khác à? Một khi xảy ra chuyện, cậu biết sẽ lớn thế nào không?” Tương Định Giai vừa nghe nguyên do đã sợ, nhìn tờ chi phiếu trong tay càng không kìm được giận: “Cầm tiền của tôi, lại quay sang trêu tôi, cậu thấy mình hay ho lắm chứ gì?”

Nói xong xé tan nát ném xuống đất dưới chân Giản Phàm.

Động tác này làm Giản Phàm hết sức phản cảm, giọng có phần gay gắt: “Cho dù tôi nhận số tiền này, họ cũng chẳng thể nói gì, vì tôi đã nhấn mạnh đó không phải là tương La gia, hơn nữa không thể sản xuất số lượng lớn, anh chị luôn nói sùng bái La gia nên tôi mới cho anh ấy. Tôi không làm sai gì cả, anh ta để lại hậu chiêu thì tôi cũng để lại hậu chiêu, nếu không có chị, anh ấy thua chắc rồi.”

“Vậy ý cậu nói, tôi phải cảm ơn cậu chứ gì?” Tương Địch Giai mỉa mai.

“Nếu chị thực sự cảm ơn, tôi sẽ nhận.” Giản Phàm ương lên.

Bao ôn nhu lãng mạn vừa rồi sớm hóa thành tro bụi, có lẽ vì quá lo lắng cho chuyện làm ăn của anh mình, Tương Địch Giai thấy lời của Giản Phàm vô cùng chướng tai, quay ngoắt người bỏ đi: “Cậu và anh tôi đều giống nhau, đều là kẻ lừa gạt, hai người lừa qua lừa lại vui quá nhỉ, tôi không thêm để ý nữa.”

Đi được mấy bước thì khựng người, cứ như nhớ ra cái gì, vừa hờn vừa giận, dậm mạnh chân xuống lại, tới trước mặt Giản Phàm, mím chặt môi nhìn y, như cô bé tức giận.

Giản Phàm tất nhiên biết nguyên nhân, xe mất rồi, túi xách mất rồi, di động mất rồi, áo khoác mất rồi, cô đại tiểu thư tất nhiên không biết phải làm sao, ân cần hỏi: “Chị Tương, cần gì sao?”

“Đưa tôi về khách sạn Cửu Đỉnh.” Tương Địch Giai thở phì phò, sao bây giờ nhìn cái mặt Giản Phàm lại thấy đáng ghét như vậy.

Giản Phàm không kích thích giai nhân nữa, vẫy một cái taxi, đưa Tương Địch Giai tới tận khách sạn Cửu Đỉnh ở đường vành đai hai, dọc đường mỗi người theo đuổi tâm tư riêng, chẳng ai nói gì. Đợi khi trong đại sảnh có người chạy ra đón Tương Địch Giai mới lặng lẽ lên xe báo địa chỉ đại đội một, về tới nơi thì cửa đã đóng, Giản Phàm leo tường, mở cửa nhìn căn phòng chật hẹp mà thở dài, thả người xuống giường.

Chương 045: Ngựa dữ phải cần có yên tốt. (1)

Ôi, ba mươi vạn, ba mươi vạn, ba mươi vạn, mình là thằng phá gia chi tử, nhà của tôi, xe của tôi, vợ của tôi ... Giản Phàm tiếc tiền nằm trên giường lăn lộn rên rỉ như chó bệnh, kích động đúng là ma quỷ, kích động lên một cái là bay mất ba mươi vạn, mỹ nhân đúng là thứ tai họa.

Ôi thôi, dù nhận rồi thì lòng cũng sống không yên được, sau này nói không chừng rắc rối không dứt, cũng tốt .. đỡ áy náy.

Nghĩ vậy tảng đá trong lòng coi như bỏ đi, tim quay trở lại ngực, Giản Phàm ngủ rất ngon, chẳng mộng mị gì cả, ngủ tới tận khi trời sáng hẳn ...

Ngủ say là vì mệt, tỉnh lại rồi có chút hoảng hốt, vì trong lòng còn có tiếc nuối.

Cái ổ của y chỉ có một cái giường, một cái bàn, một cái ghế, giường là cái loại hai tầng làm bằng trúc rẻ tới không thể rẻ hơn, bàn thì khiêng từ phòng thẩm vấn về, một cái chăn mỏng, cái gối vỏ châu, đó là toàn bộ gia sản của y ở Đại Nguyên. Nói là gia sản của Giản Phàm thì không đúng vì toàn là của công.

Ấn tượng về sự huy hoàng của khách sạn Ngũ Châu vẫn in trong đầu, trên con đường dài hôn Tương mỹ nhân như mới xảy ra, chép cái môi hơi khô, thật không tin được mấy tiếng trước hôn Tương Địch Giai rồi. Mộng tưởng thành sự thực, Giản Phàm giờ chẳng nói rõ cảm giác như lọt vào sương mù mờ ảo đó ra sao, giống như trải qua giấc mộng Chu Công và ăn mây, từ nam chính trong bộ phim ngôn tình rơi uỵch xuống gian phòng chật hẹp.

Cuộc sống có quỹ tích cố định, Giản Phàm hiểu đêm đó quỹ tích chỉ hơi lệch đi vài phần thôi, bởi do quá nhiều nhân tố ngẫu nhiên gây ra, rồi nó sẽ quay về quỹ tích hiện thực, phương hướng chính sẽ không bao giờ thay đổi. Tương Địch Giai vẫn là đại thiên kim của nhà vạn phú, còn y vẫn là nhân vật nhỏ vừa

cởi áo đầu bếp mặc áo cảnh sát chưa lâu, khoảng cách của hai người không vì một nụ hôn mà thay đổi.

Y động lòng, nhưng không mang bất kỳ ý đồ gì với Tương Dịch Giai, cô gái y muốn cưới làm vợ chỉ có Hương Hương thôi, cho nên Giản Phàm ngoan ngoãn quay về cuộc sống của mình, rời giường, chạy bộ, rửa ráy, ăn sáng rồi đi làm.

Cả buổi sáng vừa ngáp vừa làm việc, hiện giờ ít nhiều đã quen thuộc súng ở trong kho, đại đội một thời gian thành lập đã lâu, đồ cổ cũng nhiều, súng K64 và K77 vì linh kiện đã ngừng sản xuất, sớm bị báo hỏng, thi thoảng có hành động lớn, thứ phế phẩm này lắp thêm bao súng đem dọa người thôi. Có vài khẩu tiểu liên, nhưng theo Lão Trần nói, từ khi được phân phối chỉ đem ra dùng đúng một lần, hơn nữa lại còn không nổ súng.

Súng cảnh sát kiểu mới loại côn xoay do sở phân phố có 7 cái, thứ đó bắn đạn nhựa, tốc độ bằng một nửa khẩu K54, ngoài 5m không thể giết người, vẫn trong thời gian thử nghiệm, đạn quá đắt, chẳng ai đụng vào. Vậy là súng dùng được vẫn là con chó già K54.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, Giản Phàm tới đây hai tháng hiểu ra nhiều điều, đi công vụ không mang súng, mang súng không dám dùng là bí mật công khai của hình cảnh, có người sợ súng bị cướp còn khóa cả súng, nếu truy bắt đường dài thì thường tới cơ cấu công an gần đó mượn súng.

Giản Phàm luôn cho rằng súng là hung khí, đặc biệt là loại K54 cũ, ngay cả hòm thư bằng sắt dày trên phố cũng bắn xuyên được, theo lý luận, hai người đứng sát nhau cũng bị nó đục cho một lỗ. Hơn nữa theo nguyên lý nảy đạn, cho dù gặp phải vật cứng, bị phản đạn hai lần vẫn có sức sát thương, cái thứ súng nguy hiểm như thế, không giống ở trong phim cứ thoải mái bắn tóe lửa ra mà được, riêng đạn nảy ra không biết giết chết bao người.

Trong đội hình cảnh, không ai muốn dùng tới súng, trừ phi là gặp vụ án nghiêm trọng không thể không dùng, vì thế bình thường súng nằm dài hạn trong tủ bảo hiểm, trừ Lão Trần, Giản Phàm, không ai muốn trêu chọc vào. Từ khi Giản Phàm tới, ngay cả Lão Trần cũng lười đụng vào thứ cục sắt này. Tuy nhiên cũng

có hiệu quả, sờ mó suốt hai tháng, dần tìm được cảm giác quen thuộc với súng, hơn nữa màn biểu diễn hoa mắt của Tần Cao Phong hôm đó cũng làm Giản Phàm hâm mộ lắm. Bây giờ dù có nhắm mắt cũng có thể tháo lắp súng rồi, ngày ngày nghe tiếng va chạm lách kích đó cũng thấy êm tai lắm, dù sao thì cũng là do người làm ra, đội trưởng gọi nó là đồ chơi cũng đúng.

Điện thoại bên ngoài reo vang, chỉ nghe Lão Trần ừ ừ mấy tiếng gọi: “Tới văn phòng đội trưởng báo danh.”

“Nghe thấy rồi.” Giản Phàm nghe là mừng hóm, đang buồn không có cơ gì đi chơi, nói không chừng có thể chui vào bếp nghỉ một chút, loáng cái lắp xong khẩu súng, thu dọn rồi chạy đi.

Đội hình cảnh luôn luôn là cảnh tượng nghiêm trang nghìn năm không đổi, nếu nói tới hiệu suất thì không thấp, nghi phạm bị bắt về còn nhiều hơn người trong đội, thậm chí xong, đánh đập xong, người ném tới phân cục khai thác thêm, người ném luôn vào trại tạm giam, cứ như một dây chuyền sản xuất tội phạm.

Không thể phủ nhận, đội một là dây chuyền sản xuất có hiệu suất nhất, ngay cả Tiêu Thành Cương giờ cũng coi là đội viên cũ rồi, vừa về một cái là vào phòng thể dục tập rầm rầm, lập chí thành cảnh sát số một Đại Nguyên.

Hôm nay có chuyện lạ, ngoài bãi đỗ một chiếc xe đắt tiền, thân xe rất cao, cũng rất dài, trông còn ngon hơn mấy cái BMW, Giản Phàm nhìn ký hiệu xe mà không nhận ra là loại xe gì, nhưng mà y biết, xe mình không nhận ra là xe đắt tiền. Mang theo hồ nghi đi vào văn phòng đội trưởng, chuyện bất ngờ phát sinh, Tần Cao Phong thường ngày mặt lạnh lì, hôm nay tươi cười chỉ Giản Phàm vừa vào: “Giám đốc Lý, đây là đệ tử đặc ý nhất của tôi, Giản Phàm, có thời gian mong anh chỉ điểm thêm cho cậu ấy.”

“Ha ha, khách khí rồi, đệ tử của đội trưởng Tần thì tôi làm sao dám chỉ giáo, đúng là tuổi trẻ tài cao, hệ thống công an lợi hại thật, nhân tài lớp lớp, sinh ra không hết.”

Giản Phàm nghe người kia mà thầm nhủ, mình từ bao giờ lại giỏi giang thế rồi, mà mình thành đệ tử hẳn từ khi nào thế. Mắt liếc nhanh quanh văn phòng, nam nhân kia đeo kính gọng

vàng, chừng bốn mấy sắp năm mươi, vóc người tầm thước gọn gàng, không có dấu hiệu phát tướng ở tuổi trung niên, bề ngoài trông cũng đẹp trai phong độ lắm, rất có sức hút của nam nhân thành đạt.

Nhưng kỳ quái là sao đội trưởng thổ phỉ lại tỏ ra lấy lòng người này như thế, chẳng lẽ thân phận hắn không tầm thường?

Tần Cao Phong lại không định giải thích gì thêm, chỉ nói: “Giản Phàm, tới phòng thẩm vấn số ba đưa Đường Thụ Ngư ra đây.”

“Vâng.” Giản Phàm càng hồ nghi, sao hôm nay lại bảo mình làm cái chuyện này, đâu phải việc của mình.

Đội hình cảnh cũng là một xã hội nhỏ, người bị đưa tới đây phân thành năm bảy đẳng cấp, nghi phạm mà không có gốc gác gì thì gọi là du thủ du thực, bắt được cứ đánh thoải mái. Nếu là nghi phạm có nhà cửa sự nghiệp ở đương địa thì khách khí một chút, ai mà biết quan hệ nhà người ta có thể chọc tới tầng cấp nào. Còn loại có bối cảnh thì khác hẳn, dù vào đội hình cảnh, chỉ cần không phải giết người phóng hỏa, đại bộ phận chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ xí xóa, xem tình thế này là phải thả nghi phạm.

Fu-ck, đội trưởng ăn tiền bản rồi, Giản Phàm nghĩ xấu, nhìn dáng vẻ đội trưởng lấy lòng người ta như thế, tám thành là ăn tới béo luôn.

Có điều chuyện này không phải thứ mình quản nổi, cà lát phát phờ đi tới cuối hành lang, đẩy phòng thẩm vấn số ba.

Oa, giật nảy mình.

Hai đồng nghiệp khoanh tay trước ngực, chân gác lên bàn, mặt đờ đờ sát khí, như hận không thể tóm người trước mắt đâm đá một trận cho hả. Còn người bị thẩm vấn thì càng chơi hơn, đầu đình, miệng sư tử, hai cái má chảy mỡ, đầu to tướng, vậy mà người thì chẳng béo chút nào, vừa quát tháo vừa đập chần song trước ghế: “Thả người đi, đã sắp 24 giờ rồi, cảnh sát các người biết luật còn phạm luật, bắt người bừa bãi, có tin tôi tố cáo các người không? Hai tư tiếng không cho lão tử ăn cơm, các người đang ngược đãi công dân. Quách Nguyên, đừng vờ không nhận ra tôi, tôi nhận ra anh, còn anh nữa ...”

Chương 046: Ngựa dữ phải cần có yên tốt. (2)'

Râm! Quách Nguyên vỗ bàn trưng mắt lên: “Đường Đại Đầu, mới bắt có 24 giờ, chúng tôi có quyền giữ anh 48 giờ đây, tưởng đây là khách sạn 5 sao mà đòi ăn bào ngư? Anh có bao nhiêu án thì tự biết, tưởng chúng tôi không dám bắt anh chắc? Ném vào tù hai năm vẫn là nhẹ đây.”

Xem ra đây là loại phiền phức, Giản Phàm nhìn họ Đường kia vẻ mặt khinh khỉnh chẳng hề sợ hãi, loại này càng dọa càng ngông nghênh.

Quả đúng thế, tên họ Đường hùng hổ nói: “Dọa ai chứ, tôi được dọa lớn lên đây, anh có nhốt tôi 480 tiếng thì tôi cũng không biết, thích hỏi ai thì hỏi, dù sao thì tôi không biết gì hết.”

Quách Nguyên đang định nói thì thấy có người vào, nhú mày.” Giản Phàm, sao vào đây?

“Đội trưởng bảo đưa hắn đi.” Giản Phàm đáp.

“Đi đi, khỏi nhìn chường mắt.” Quách Nguyên đoán chừng cũng đã được chỉ thị, phát tay.

Giản Phàm hát hàm, bảo người kia đi theo mình.

“Này này, không phải định nhốt tôi vào phòng tối giờ trò chứ, chúng ta còn lạ gì nhau nữa, Đường Đại Đầu tôi hay dỡ gì cũng là nhân vật có cấp bậc, các anh không thể làm thế ... Tôi không đi đâu hết.” Đường Đại Đầu không ngờ lại hoảng loạn, đoán chừng sợ cảnh sát giờ trò bản.

“Anh Đường, ngoài kia có một vị đeo kính gọng vàng, đi chiếc xe màu bạc tới đón anh, nếu anh không đi thì tôi cũng hết cách. Hay là tôi nói là anh muốn ở lại đây nhé.” Giản Phàm trêu ghẹo, xoay người đi luôn, ở đây lâu như vậy, chẳng lạ những chuyện này.

“Đừng đừng ... Đó là anh rể tôi đây.” Đường Đại Đầu rồi rít đi theo sau Giản Phàm, quay đầu nhìn hai người thẩm vấn mình: “Nhìn đi, anh cảnh sát này có tố chất như thế chứ, người ta mới là cảnh sát nhân dân, các người xem lại bản thân đi nhé, hừ.”

Đoán chừng nghe thấy anh rẽ tới nên ngông nghênh hẳn lên, một cảnh sát xô bàn đứng dậy, Đường Đại Đầu chạy vội đi. Dọc đường bám sát sau Giản Phàm, dáng vẻ khoái trá lắm.

Tần Cao Phong và người kia đã đợi ở cửa, Đường Đại Đầu biết Tần Cao Phong, đi tới khom lưng bắt tay rất khách sáo, hàn huyên một lúc rồi theo anh rẽ lên xe, trước khi đi còn bắt tay Giản Phàm tạm biệt, hẹn gặp lại.

Nghi phạm gặp cảnh sát thường như gặp anh em ruột, mặt dày mày dạn tiếp cận, Giản Phàm cũng biết rồi. Tần Cao Phong cười vẩy tay, khi xe vừa khuất thì nụ cười cũng đóng băng, khôi phục thái độ thường ngày, vỗ vai Giản Phàm: “Tới văn phòng tôi.”

Giản Phàm thấp thỏm, mình hình như đâu có làm gì sai nhi?

Tần Cao Phong về phòng, ngồi sau bàn, mặt không nhìn ra mừng giận, chậm rãi hỏi: “Cậu tới đây gần hai tháng rồi, cảm giác thế nào?”

“Nói thế nào nhỉ, thì thế thôi.” Giản Phàm gãi đầu, cái này thật khó đánh giá.

“Vậy tôi hỏi thế này, có thấy nguy hiểm không?”

Nghe câu này Giản Phàm thấy xấu mặt lắm, biết thế này trước kia hiên ngang đi báo cáo: “Không thấy.”

“Có khổ không?”

“Cũng không.”

“Cậu thấy đại đội một ra sao?”

“Không tệ.” Giản Phàm phải thừa nhận, tuy nơi này nhiều biến thái một chút, cơ bản cũng bình thường, thậm chí thấy hoàn cảnh khá đơn thuần, không giống trước kia mình làm ở công ty, cạnh tranh cao, toàn mưu mô thủ đoạn rình đập lên đầu nhau mà leo lên.

“Vậy là đúng rồi.” Tần Cao Phong mỉm cười: “Công tác của cảnh sát là thế đấy, nghi phạm bắt mãi không hết, bản nhiều hơn hay ít hơn một nghi phạm đều không phải vấn đề lớn. quan trọng là phải làm tốt phận sự, ra dáng cảnh sát, đúng không?”

Giản Phàm ù ù cạc cạc, chẳng hiểu hẳn muốn nói gì, cẩn thận hỏi: “Đội trưởng, anh muốn nói gì thế? Tôi nghe không ra.”

“Ý tôi là, để cậu ở đại đội chẳng có tác dụng gì, pháp y thì không hiểu, hiểu cũng vô ích, cậu sợ người chết. Kiểm tra dấu vết, đó là kỹ thuật chuyên nghiệp, cậu càng không biết. Kiểm tra hiện trường cũng không hiểu lắm, mà ở phương diện này chúng ta không thiếu người. Muốn cậu tiếp xúc với kho tin tức tội phạm, cậu lại không thông thạo vi tính. Còn ra ngoài thực địa tôi lo cậu đứt xích. Tôi nghĩ đi nghĩ lại suốt hai tháng mà không biết an bài cậu vào việc gì, chẳng lẽ cứ lau súng mãi.”

“Này, này ... Đội trưởng, không phải anh định đá tôi về huyện Ô Long chứ?” Giản Phàm sợ ngay, trước kia thì y mong mà chả được, giờ lại về, mèo hoàn mèo chưa nói, sợ là hôm nào đó nhận được tin nhắn "chia tay đi" của Hương Hương.

Tần Cao Phong không đáp mà đột nhiên hỏi: “Có biết người vừa rồi không?”

Giản Phàm suýt thì đầu óc đảo mạch, không theo kịp tư duy của đội trưởng: “Không biết.”

“Bình tĩnh, tôi không định đuổi cậu về Ô Long đâu.” Tần Cao Phong chỉ chỉ đầu: “Nghĩ đi! Cậu từng thấy người đó rồi, cậu nghĩ thử xem.”

“À, đúng rồi ... Từng nhìn thấy ... Ở ...” Đầu Giản Phàm xẹt qua một loạt hình ảnh, sững sờ: “Trên bảng vinh quang ở phòng hội nghị ... Đó là, đội trưởng thứ hai của chúng ta.”

“Ha ha ha, tôi biết cậu sẽ nhớ mà.” quả nhiên là chàng trai rất đặc biệt, Tần Cao Phong cười lớn, vừa rồi hấn cố tình hỏi linh tinh làm loạn đầu óc Giản Phàm, vậy mà trong tình thế đó vẫn có thể nhận ra một người chỉ nhìn thoáng qua ảnh. Ánh mắt Tần Cao Phong như sáng lên, nhìn Giản Phàm như nhìn bảo bối: “Trí nhớ rất tốt, đó chính là ưu điểm của cậu, người đó chính là Lý Uy, từng là đội trưởng thứ hai của đội hình sự số một chúng ta, sau thôi làm cảnh sát đi kinh doanh, nay lái xe trăm vạn, gia tài bạc tỉ. Nam nhân mà, phải có chí khí, đừng có chỉ muốn lau súng suốt đời.”

“Đội trưởng.” Giản Phàm hiểu ra, muốn lấy mình làm tài liệu phản diện: “Sao không so với anh, một tháng lương anh được bao nhiêu, vậy anh cũng là vô dụng à?”

“A thằng nhóc, muốn ăn đòn đấy à?” Tần Cao Phong không ngờ dạy bảo người lại bị người vặn lại, nhìn Giản Phàm cười hì hì chỉ biết lắc đầu không biết làm sao: “Thôi, không thêm giáo huấn cậu nữa, tôi an bài cho cậu một nhiệm vụ nhàn nhã đây, năm sau có cuộc thi tài toàn tỉnh, đội ta nói không chừng phải tham gia, tới lúc đó cậu tham gia môn bắn súng tốc độ, thấy sao?”

“Thi?” Giản Phàm ngán cái chữ này, bất kể là thi cái gì: “Chán lắm.”

“Được, vậy thì ra thực địa.” Tần Cao Phong tỏ ý kết thúc câu chuyện.

“Đừng, đừng, tôi tham gia, nhưng tôi không đảm bảo thứ hạng đâu nhé, anh biết trình độ của tôi rồi đấy, không thể dạy tôi chỉ một ngày rồi bắt tôi làm quán quân, tôi không có bản lĩnh ấy.” Giản Phàm rào đón trước.

“Ha ha ha, đương nhiên là không, quán quân à, cậu cũng dám nói đấy. Cho cậu biết, tham gia có lợi lớn đấy.” Tần Cao Phong rút ngăn kéo ra, lấy một xâu chìa khóa: “Chiếc xe 03200 ngoài kia thuộc về cậu, mỗi ngày cậu có thể tới sân huấn luyện, sáng làm việc cũ, giúp Lão Trần quản lý súng. Chiều tới phòng hồ sơ, xem những vụ án mấy năm qua, năm sau khảo hạch, bọn họ sẽ hỏi một số vụ án đột phát, xem cậu lý giải ra sao. Đừng để hỏng chuyện. Buổi chiều sau năm giờ cho cậu chi phối xe, tập bắn xong chớ ham chơi. Vị vừa rồi là tay bắn nhanh nổi tiếng Đại Nguyên, khách quen của câu lạc bộ đó, chịu khó thỉnh giáo tiền bối.”

Ra thế, chẳng trách bảo mình đi thả người Giản Phàm mừng lắm, cầm xâu chìa khóa khó xoay tròn trong tay, hình tượng đội trưởng Tần lập tức trở nên cao lớn vô cùng, miệng vâng dạ liên hồi. Từ lâu đã muốn lái xe mang biểu tượng công an, đưa Hương Hương đi chơi, lái xe này phong độ bao nhiêu.

“Phải rồi Giản Phàm, tối qua cậu có nghiền ngẫm lại những gì tôi dạy không đấy.” Tần Cao Phong thấy Giản Phàm mặt ngây đờ, mắt chăm chăm nhìn về phía trước, cười khờ khạo, đầu đầu hỏi.

“Có, tôi suy ngẫm mấy tiếng liền, đã thấu triệt rồi.” Giản Phàm nói dối như cháo chộp.

“Thế hả? Suy nghĩ ở đâu?”

“Tất nhiên là trên giường, trong phòng.”

“Ha ha ha ha ...” Tần Cao Phong cười ngả người ra sau, mở Nhật báo Đại Nguyệt đặt trước mặt Giản Phàm: “Cậu có phòng ở khách sạn Ngũ Châu à? Ôm bạn gái còn nghĩ chuyện bắn súng? Bắn vào đâu, ha ha ha ...”

Chương 047: Từ chuyện xăng xe.

Mẹ nó, nổi dối bị vạch trần rồi, Giản Phàm dần thối mặt, thậm chí Tần Cao Phong gian như quỷ, bất thành linh hỏi làm y chẳng có chút phòng bị nào. Bọn nhà báo phá hoại, mấy bức ảnh vừa vắn có ảnh Tương Địch Giai ôm mình xoay vòng tròn, mẹ nó, không chụp Tương Địch Giai, cái mặt mình lại rõ.

Nếu để người ta nhận ra mình là cảnh sát thì coi như xong đời.

Giờ chỉ có đội trưởng giúp được mình: “Đội trưởng, đó là bạn gái tôi, chúng tôi đi ăn cơm.”

“Cậu từ trong hỏa hoạn chạy ra?”

“Vâng.”

“Kể lại xem.” Tần Cao Phong không cười nữa.

Giản Phàm lần này hết dám nói dối, kể đại khái sự việc, Tần Cao Phong lặng lẽ đan hai tay vào nhau lắng nghe không đánh giá.

Giản Phàm kể xong thành thật hối lỗi: “Đội trưởng, tôi biết sai rồi, không nên nói dối anh.”

“Sai, cậu sai không phải ở nói dối, mà sai ở nói dối không kín kẽ.”

“Ặc ... Vậy tôi sẽ tập luyện cho tốt.”

Tần Cao Phong có vẻ không bận tâm Giản Phàm nói cái gì, hỏi thêm vài câu chuyện đàm chày rồi phẩy tay cho y đi.

Đội trưởng không nói gì, vậy là không sao rồi, Giản Phàm thở phào ra cửa, nhìn chiếc xe đã thuộc về mình, đó là một chiếc việt dã cảnh sát cực kỳ hầm hố, không yên tâm quay đầu hỏi: “Đội trưởng, cái xe đó thực sự thuộc về tôi à?”

“Ừ, cứ nói với người ngoài, cậu là lái xe của tôi, sẽ không ai quản.” Tần Cao Phong xem báo, thuận miệng đáp.

Giản Phàm hỏi tiếp: “Vậy tiền xăng thì sao ạ, cái xe này ngốn xăng lắm, còn hơn Santana mấy lần.”

“A, rất thực tế, vậy nhé theo tiêu chuẩn mỗi tháng được 40 lít.”

“Thế e không đủ, đội trưởng, thêm một chút đi.”

“Giản Phàm, nếu bằng số xăng đội được phân phối mỗi tháng thì đi một tuần cũng không đủ, cậu đã bao giờ thấy mọi người trong đội than phiền chuyện xăng dầu chưa?” Tần Cao Phong nói với vẻ cao tâm khó lường: “Tự nghĩ cách đi.”

Giản Phàm hiểu ý, chợt nhớ hai tháng qua cái thằng Thành Cương kia sống dư dả hơn mình nhiều, đôi khi còn lái xe cảnh sát chở mình đi chơi. Thời buổi này mặc cảnh phục đều có nguồn tiền của mình, nói không chừng đám thực địa là béo bở nhất. Phải nghĩ cho kỹ, đừng để làm cảnh sát phí công. Xem ra có vẻ đít đội trưởng cũng chẳng sạch sẽ gì đâu ...

Í, nói mới nhớ, hôm nay biểu hiện của đội trưởng quá đặc biệt, vừa cho xe, vừa điều động công tác, vừa ám thị mình tự kiếm xăng ... Ừm, tốt với mình thế là vì sao? Chẳng lẽ đội trưởng chính là kẻ đã ăn tiền bẩn của nhà mình? ... Không giống!

Đang suy nghĩ thì điện thoại tới, tim vô cơ đập loạn, điện thoại của Hương Hương, Giản Phàm vừa xem tờ báo kia, chẳng may Hương Hương biết thì nhảy xuống Hoàng Hà không hết oan ... Vừa nhận điện thoại, lòng trầm xuống, vợ mình đã trên đường rồi, trời ơi, tới hỏi tội sao?

Làm sao, làm sao nói dối cho ... kín kẽ đây?

Thì ra là báo động giả.

Vừa nhìn dáng vẻ vội vã của Hương Hương là Giản Phàm biết không phải tới hỏi tội rồi, hai người ăn nằm với nhau từ thời học sinh, hiểu nhau lắm.

Quả nhiên là Hương Hương chỉ tới đưa thẻ siêu thị mà đơn vị phát như phúc lợi, dặn dò Giản Phàm mua ít hàng Tết, đợt 28, 29 Tết cùng về nhà. Hương Hương học kỹ thuật thông tin, chuyên môn thì giỏi chứ ở phương diện chuyện thường nhật kém Giản Phàm xa, ném chuyện này cho y là yên tâm. Giản Phàm trong lòng có chuyện dấu diếm, tất nhiên là rối rít đồng ý, tiếp đó Hương Hương lại vội vội vàng vàng đi mất, nghe nói là tòa nhà nào đó vận hành thử sợi quang học gì đó, thứ này quá thâm ảo, Hương Hương biết đầu óc Giản Phàm chỉ chứa được dầu mỡ muối gạo nên lười giải thích với y.

Vội vàng tới, lại vội vàng đi, tổng cộng nói với nhau chưa nổi năm câu, thời gian chưa tới 5 phút. Nhìn bóng hình nhỏ nhắn đó Giản Phàm dấy lên nỗi buồn vô cớ, có người của Cty di động ở đó, Giản Phàm ngay cả ôm một cái cũng chẳng được, buồn thối ruột. Một tuần không gặp Lưu Hương, cô nhuộm tóc rồi, làm màu đỏ tía đang rất thịnh hành, khí tức học sinh trên người ngày càng phai nhạt, ngày càng giống trí thức thành thị.

Xe của Hương Hương đi rất lâu rồi Giản Phàm mới lủi thủi về đơn vị, ở cùng một thành phố mà mỗi người một nơi, một thì ở đường Ngũ Nhất trung tâm thành phố, một thì ở phía bắc, cách nhau tới mười mấy km, xa hơn cả Ngưu Lang Chức Nữ. Đôi khi Hương Hương bận cả thứ bảy chủ nhật, khiến Giản Phàm một mình ôm phòng trống, nói ra y càng thích cuộc sống ở huyện Ô Long, ngày ngày vợ con quây quần bên bếp lửa.

Cơ mà chỉ là mơ thôi, Hương Hương đừng hòng chịu yên phận ở nhà làm vợ, y thì sẵn sàng ở nhà làm chồng đầy, chỉ sợ Hương Hương coi thường ... Đúng là đẳng nào cũng khó, mà dù sao vợ kiếm nhiều tiền hơn mình thì cũng không về vang gì.

Liên tưởng tới cha với mẹ, Giản Phàm hơi sợ.

Hương Hương không dữ bằng mẹ, mình cũng chẳng nhát như cha, chắc không đi vào vết xe đổ đó đâu, dù sao thì chưa bị phát hiện chuyện kia. Giản Phàm thở phào quay về, vừa đi vào sân giạt mình, một bóng người thành linh xuất hiện chặn đường. Cướp à?! Té ra là Lương Vũ Vân thổ phỉ chứ không phải cướp, đang dùng ánh mắt quỷ quái nhìn mình, Giản Phàm chép miệng: “Này, nhìn soái ca cũng không cần dùng loại ánh mắt đó chứ, định sắc dụ đấy à?”

“Xì, bằng vào anh á?” Lương Vũ Vân nắm tay giơ ngón giữa lên, làm cử chỉ kinh điển.

Giản Phàm nói chuyện với Lương Vũ Vân chưa bao giờ phải kỵ húy gì hết, nói ra Lương Vũ Vân cũng được lắm, trắng trẻo nõn nà, nhưng mà thấp, thấp hơn Hương Hương nữa, song đó cũng không phải vấn đề, vấn đề là Giản Phàm chẳng có tí cảm giác nào với em gái này, nhìn thấy cô còn tùy tiện hơn anh em trong phòng, đã tùy tiện rồi thì chẳng còn ý nghĩ quá giới hạn nào nữa. Tuy vậy cái mồm không yên phận, Giản Phàm cười xấu

xa: “Phỉ muội à, dù em đả kích hay sắc dụ anh thì cũng vĩnh viễn không có cơ hội kiếm được chút tự tin nào ở anh đâu, trừ khi chúng ta chơi công nhau.”

Câu này đủ ác, nổi đầu lớn nhất của Lương Vũ Vân là bị chê lùn, mắt muốn tóe lửa, vung tay đánh: “Giản Phàm, kiếp trước em có thù với anh à?”

Giản Phàm lách người né ngay: “Chả lẽ chúng ta có ân oán tình thù, kiếp trước em là vợ bé của anh, thế nên chúng ta mới dây dưa không dứt như thế.”

“Đá chết thú thối tha nhà anh.” Lương Vũ Vân nghiêng răng định ra tay thì thấy Giản Phàm cười xấu xa chỉ sau lưng, thì ra là có chiếc xe muốn đi vào, vội tránh đường, xe đi qua thì không thấy Giản Phàm nữa, vội đuổi theo lên lầu: “Này này, em có chuyện còn chưa nói, muốn hỏi anh việc này.”

Con gái con lúa giữa đường thô bạo kéo con trai như thế, trách sao mình chẳng có cảm giác, y thích cô gái truyền thống hơn, Giản Phàm bị Lương Vũ Vân chặn ở góc cầu thang, thở dài: “Được rồi, em thổ lộ đi, anh nghe.”

Lương Vũ Vân nén giận hỏi: “Hỏi anh một câu, anh có thích chị Hồng Hạnh không?”

“Thích.” Giản Phàm gật đầu khẳng định.

Lương Vũ Vân háy mắt: “Nếu em sáng tạo cho hai người cơ hội ở riêng bên nhau, anh có muốn không?”

Giản Phàm nhắc mũ cảnh sát của Lương Vũ Vân lên: “Không nhìn ra Phỉ muội có tiềm chất làm bà mai, em đừng đội mũ cảnh sát nữa, buộc cái khăn choàng đỏ, mép chাম thêm nốt ruồi, gò má đánh phấn hồng, thế mới chuyên nghiệp.”

“Lần này đá chết anh.” Lương Vũ Vân giơ chân, nhưng mà không đá thật bị Giản Phàm nhẹ nhàng tránh được, thở phì phì: “Không nói linh tinh với anh nữa, bốn chị em bọn em thương lượng với nhau, thứ bảy này tới Miên Sơn chơi, em, Manh Manh, Thục Vân và chị Hồng Hạnh, thế nào, anh muốn đi không? Cho anh cơ hội theo đuổi chị ấy.”

“Hả? Ai bảo anh muốn theo đuổi cô ấy.” Giản Phàm không đùa nữa: “Thổ phỉ, em đừng có hủy hoại thanh danh của anh nhé, anh có bạn gái rồi đấy, chỉ đợi lấy giấy kết hôn thôi.”

Chương 048: Bị ép lên Lương Sơn.

“Thế hồi ở cơ sở huấn luyện, anh lẽ đẽo theo đuôi chị ấy làm gì, được, cho là không có đi, nam nữ đêm tối tản bộ với nhau cả một tuần, không tin anh không có cảm giác.” Lương Vũ Vân tựa mớm cung, còn chuyện Giản Phàm có bạn gái ấy à, xì cô không coi vào đâu, cô cũng có mấy bạn trai, còn là cùng lúc kia, chuyện ấy chẳng nói lên gì hết. Với lại cô đâu định làm mai cho người ta thành vợ thành chồng, yêu đương chút thôi, chẳng cần nghiêm túc.

Giản Phàm lắc đầu, thấy chuyện này cần nói cho rõ: “Lúc đầu là Hồng Hạnh trêu anh, anh cũng trêu lại cô ấy thôi, không ngờ về sau nói chuyện hợp tính mới tối tối cùng nhau đi dạo, cùng lắm là nắm tay nhau, nếu thế mà em bảo anh theo đuổi cô ấy thì bọn học sinh bây giờ là vợ chồng hết rồi. Với lại anh cũng nói với cô ấy rồi, anh đã có bạn gái, chính em còn lạ gì.”

“Giản Phàm, bạn gái, đối tượng và vợ khác nhau mà, hơn nữa thời buổi này làm gì có ai mà bên cạnh chỉ có một bạn gái chứ? Như em cũng đâu phải chỉ có một bạn trai.” Lương Vũ Vân vén tóc, thẳng thắn nói.

“Thỏ Phi, có biết anh thích em vì sao không? Chính vì điểm này, em không giả bộ thuần khiết.”

“Được, sáng khoái, em cũng nói luôn, chị ấy là thiên kim nhà cục trưởng, anh tán được chị ấy là đỡ được 30 năm phấn đấu đấy.” Lương Vũ Vân tới gần háy mắt dụ dỗ: “Đồng ý nhé, em lái xe tới đón anh.”

Giản Phàm khoác vai Lương Vũ Vân, ghé vào tai cô thổi nhẹ một hơi: “Em gái, lại định lừa anh đấy à?”

“Ai thèm lừa anh, không tin hỏi chị ấy đi.” Lương Vũ Vân đẩy Giản Phàm ra, cô thoải mái không có nghĩa là thoải mái tới mức đó.

“Ha ha ha, biết mà, gọi là cùng đi chơi, nhất định lôi anh theo làm phu khuân vác chứ gì, mơ đi.” Giản Phàm vẫy tay bỏ đi.

Lương Vũ Vân khẩn trương đuổi theo, chớp chớp mắt tỏ vẻ đáng yêu: “Này này này soái ca, không có chút thương hương tiếc ngọc nào à? Đây là cơ hội tốt cho anh theo đuổi đại tỷ của em đây, trên đường cho hai người cơ hội đi riêng, nhà khách vách núi cũng không tệ, hai người mà thích có thể thuê phòng luôn.”

“Không đi, bốn đứa có tiền án rồi, đi cùng không có kết quả gì tốt đẹp, hơn nữa Thổ Phỉ này, anh theo đuổi Hồng Hạnh hay không thì liên quan quái gì tới em? Anh không biết một mình hẹn cô ấy à, còn đem theo mấy cái bóng đèn làm gì? Xì, đội trưởng nói, nói dối không đáng ghét, ghét nhất nói dối không kín kẽ, IQ của em thấp quá đấy, cả anh mà cũng không lừa được.” Giản Phàm dương dương đắc ý đi tới kho súng, bỏ Lương Vũ Vân lại một mình.

“IQ thấp á? Bản cô nương là cử nhân kếp đấy.” Lương Vũ Vân lại giơ ngón giữa lên, nhưng Giản Phàm không để ý, hậm hực rút di động ra, vừa đi vừa nói: “A lô, Thục Vân, tên đó thành tinh rồi, không mắc bẫy, bốn chúng ta tự đi thôi, cô lừa người khác đi, không đẹp trai cũng được, chỉ cần to khỏe đủ vác hành lý bốn người chúng ta là đủ. Tốt nhất là chưa kết hôn nhé, như thế mới chịu bỏ sức lực lấy lòng chúng ta, hi hi ...”

Không biết trong điện thoại nói tới gì mà cười suốt, vừa mới đi qua chỗ rẽ thấy Dương Hồng Hạnh đứng đó nhìn theo lối Giản Phàm vừa đi qua, dù cách rất xa, Lương Vũ Vân vẫn cảm nhận được ánh mắt đó ... Ánh mắt tương tự, chính là nó rồi, thời gian qua đại tỷ nói chuyện ngày càng ít, xem ra bị Giản Phàm bỏ bùa thật rồi.

“Thục Vân, đại tỷ của chúng ta xong rồi, đây là hậu quả của việc tuổi yêu thì không yêu, tuổi nên biết mùi nam nhân thì không đi thử, tới tuổi này mới lần đầu biết thích một người, đâm ra si dại luôn ...” Lương Vũ Vân thở dài, cô tưởng dễ dụ Giản Phàm lắm, ai ngờ tên đó trông lãng nhãng mà thủ tiết như vậy.

A, mà tên đó đầu óc không giống người bình thường ... Lương Vũ Vân đấm đầu, bị Giản Phàm bóc trần thủ đoạn là chuyện nhỏ, ngay cả mang Dương Hồng Hạnh ra dụ dỗ mà không ăn thua, thực sự ngoài dự liệu của cô. Ở cơ sở huấn luyện, đám nam

học viên đều ra sức nịnh nọt lấy lòng họ, chỉ có Giản Phàm chẳng nể nang gì. Lớp trưởng bá đạo như thế bị Giản Phàm xử lý rồi, cuối cùng hai người lại dính lấy nhau, khiến cả lớp trở mắt.

Hôm nay, lại lần nữa trở mắt.

Giản Phàm không tán gẫu với cô nương nữa, bắt đầu làm cảnh sát tốt rồi, ít nhất từ hôm nay trở đi, đúng giờ là tới sân huấn luyện của trường cảnh sát tỉnh.

Lần này ít nhiều bị ép, Giản Phàm suy nghĩ kỹ những lời đội trưởng nói, nhân viên cơ quan đều có sở trường, không am hiểu phân tích vụ án thì giỏi máy tính, so sánh dấu vân tay, kiểm tra hiện trường. Ai cũng có sở trường, chỉ có mình chẳng biết gì, đội trưởng ưu ái mình như thế, nếu không chăm chỉ thì quá không biết điều.

Mười viên đạn, một khẩu súng, viên quản lý sân huấn luyện đưa cho Giản Phàm.

Khẩu súng đen xì thì rất quen thuộc, viên đạn vàng chóa hơi chút xa lạ, thứ này sờ trong tay Giản Phàm hơi sợ hãi, nếu là đồ chơi, bắn xuyên bia, nếu là hung khí, bắn xuyên người.

Cho từng viên đạn vào băng, Giản Phàm luôn kiên nhẫn tỉ mỉ.

Nhớ lại lời đội trưởng nói, bắn bằng cảm giác không cần nhắm.

Cạch, băng đạn lắp vào súng, Giản Phàm giơ súng lên lại buông xuống, nhắm mắt lại.

Điều chỉnh hô hấp, hồi ức lại phát bắn chính xác nhất của mình, nỗ lực cảm thụ khẩu súng trong tay, từ trọng lượng, chất liệu, cái lạnh từ khẩu súng truyền vào lòng bàn tay, rất quen thuộc.

Thình lình mở mắt, giơ súng, rất nhanh, rất ngẫu, từ nhìn bia tới bắn chưa tới một giây -Đoàng!

Hụt rồi.

Không cam tâm, điều chỉnh lại năm phút mới bắn, vẫn trượt.

Trượt, trượt, trượt ... Liên tục sáu phát đều trượt.

Không đúng, sai ở đâu thế? Giản Phàm vỗ đầu, nhất định là sai ở đâu đó rồi, cảm giác giống như ngày hôm đó, nhưng vì sao lại không trúng?

Đúng rồi, lòng chưa tĩnh, lúc đi qua cửa vẫn nhớ tới Tương Dịch Giai, rồi vừa rồi lại áy náy với Hương Hương ... Giản Phàm lòng lay động, lục lại ký ức, đúng là thế, khi bước vào nơi này thấy loáng qua một cái bóng váy trắng, tất nhiên không phải cô ấy, nhưng lòng khó tránh khỏi sinh liên tưởng, mà nhớ tới Tương Dịch Giai rồi thì lại nhớ tới nụ hôn khắc cốt ghi lòng ấy.

Con bà nó, mẹ nói mình vô tích sự không sai, khi bắn súng còn nghĩ tới nữ nhân. Giản Phàm giận chính bản thân, giơ súng lên, hồi lâu không bắn, lại hạ súng xuống.

Đây là chương ngại tâm lý phải đột phá.

Giản Phàm nhớ lại những trò chơi giống bắn súng mà mình từng chơi, ném đá, bắn ná ... Không được, cuối cùng cảnh tượng trong mắt hiện ra nơi quen thuộc nhất: Bếp!

Mới năm tuổi, khi đó chỉ cao bằng cái bàn trong bếp, nhìn cha thái rau trong bếp, hoặc dài, hoặc tròn, hoặc mỏng, lưỡi dao tới đâu, bất kể rau hay củ đều chia thành khoảng ngắn dài, dày mỏng thích hợp, khi đó thấy rất vui! Về sau cầm con dao gỗ ngồi dưới đất thái khoai tây, sau nữa trộm dao của cha, kê ghế đứng lên bắt chước cha thái rau, thái cả vào tay không dám nói, sợ bị mẹ mắng ... Không biết bao lần thái vào tay, rồi dần dần cũng quen, cái rổ cách xa cả mét vẫn có thể thái rau bay chính xác, còn vừa thái rau vừa tán phét với thằng béo, cha gật gù nói: Giải hơn cha rồi.

Thình lình mở mắt ra, súng trong tay như dao, quen thuộc, ngón tay cảm thụ được cả chỗ lồi lõm, còn bia bắn giống củ khoai tây.

Đoàng! Tám điểm.

Đoàng! Chín điểm.

Đoàng! Mười điểm.

“Bắn giỏi lắm.” Sau lưng thình lình có cười vỗ tay hô lớn, giọng như lệnh vỡ.

Giản Phàm bị phân tâm, đoàng một cái, con bà nó, đang làm thiên tài liền quay về trạng thái ngu xuẩn, trượt rồi. Đang cảm thụ lực thú bắn súng thì bị phá đám, Giản Phàm sững sờ quay lại quát: “Ai thế, có bệnh à?”

Chương 049: Lần đầu nhận hối lộ.

Ở cửa có ba người, hai nam một nữ, đứng ở giữa chính là Đường Thụ Ngự mà buổi sáng Giản Phàm vừa dẫn ra khỏi phòng thẩm vấn, đoán chừng đang định vỗ tay khen, không ngờ phát cuối bản trượt, lời tắc ở họng. Lúc này nụ cười nịnh nọt của Đường Thụ Ngự cứng lại, cái miệng tách ra còn chưa khép lại, phối hợp với cái đầu vừa to vừa tròn quá cỡ, hết sức tức cười.

Đó là lý do mà hắn có biệt danh Đường Đại Đầu, đừng thấy hắn trông buồn cười mà lầm, ở Đại Nguyên này, tên của hắn hù được khối người đấy.

Đường Đại Đầu hai tay xoa xoa vào nhau, người hơi lom khom, hình tượng nịnh thần tiêu chuẩn thường thấy trên phim ảnh, híp mắt cười với Giản Phàm: “Này người anh em, không nhận ra tôi à?”

Cái đầu mất cân đối thế mà hắn không ngã cũng lạ, Giản Phàm trầm nghĩ, đáp cộc lốc: “Không quen.”

“Không thể nào, tướng mạo của tôi đặc sắc như thế, quá nửa Đại Nguyên đều nhận ra tôi mà.”

Giản Phàm mặt nặng mày nhẹ, Đường Thụ Ngự lại ra sức lấy lòng. Chiều nay đọc hồ sơ, biết tên này là loại đòi nợ thuê, ghé qua gần hết đội cảnh sát trong thành phố rồi. Có điều lạ cái là, càng bắt người ta làm ăn càng lớn, loại hàng này nhìn cảnh sát đều coi là anh em. Nhưng hôm nay xảy ra chuyện, chiều tìm tới, đúng là lạ.

“Giới thiệu chút, người anh em này tên Đường Thụ Ngự, hỗn danh Đường Đại Đầu, còn có người gọi là Đại Đầu Ngự, gọi thế nào cũng được. Còn người anh em tên Giản Phàm hả? Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ, chắc chắn, đệ tử đặc ý của đội trưởng Tần có khác.” Đường Thụ Ngự thoáng cái đã thay đổi vẻ mặt, thiếu điều viết chữ ngưỡng mộ trên trán.

A, té ra là định thông qua tên đệ tử này lấy lòng đội trưởng, Giản Phàm cười: “Đường Đại Đầu, khỏi ngưỡng mộ, tôi biết đây

là lần đầu anh nghe tên tôi. Nói đi, có lời thì tôi nghe, có việc thì tôi chịu, không giúp được đâu.”

“Ha ha ha, thống khoái, lần đầu gặp mặt, sao dám làm phiền tới anh? Tôi phải người đợi cả ngày, chính là vì gặp mặt người anh em, làm quen, kết chút giao tình, sau này nói không chừng người anh em cầu tới tôi.” Đường Đại Đầu chấp tay đầy mùi vị giang hồ, có điều ăn nói cũng hào khí.

“Chúng ta sẽ không có giao tình gì cả, về mặt này anh yên tâm.” Giản Phàm bị phá mất hứng trí, hướng hồ đang mặc cảnh phục, đối diện với loại người này, giọng có chút cao ngạo lãnh đạm.

“Đừng nói dứt khoát thế, trong đội hình cảnh, trong đồn công an, nhìn nhau như có thâm cừ đại hận, kỳ thực ở chỗ riêng tư đều xưng anh gọi em với tôi cả đấy.” Đường Đại Đầu khoe khoang.

“Thế à, vậy thì tìm họ đi, tìm tôi làm gì?” Giản Phàm đã bán hết đạn, giao súng cho quản lý, mặc áo khoác lên chuẩn bị đi.

Đường Đại Đầu vội vàng ngăn cản: “Này này người anh em, nể mặt cái đi, quá bộ nói chuyện, nói hai câu rồi chúng tôi đi.”

“Được, anh nói đi, Đường Đại Đầu, khỏi khách khí với tôi, lần này anh nhìn nhầm người rồi, tôi là đầu bếp kiêm chạy vặt trong đội. ngay cả tiểu đệ của anh còn chẳng bằng. Hai câu bắt đầu, nói!” Giản Phàm đi tới khu nghỉ ngơi.

Đường Đại Đầu cười nịnh: “Người anh em đừng xa cách thế, lần khác có khi cậu cần tới tôi đấy.”

“Một câu, câu thứ hai là gì?”

Đường Đại Đầu nhe răng cười luôn, không ngờ gặp thứ quái thai, điều chỉnh lại ngôn ngữ, đi vào chủ đề.” Được, Tết đến rồi, mang cho người anh em chút quà Tết, Mỹ Mỹ, tới đây.”

Cô gái này giờ đứng ở cửa ổng ẹo đi tới, đánh mắt với Giản Phàm, trang điểm rất đậm, từ xa đã ngửi mùi nước hoa gắt mũi, tay xách hai chai rượu, Đường Đại Đầu đón lấy đặt rầm lên bàn: “Xong, chỉ thế thôi, đi.”

“Vô duyên vô cớ tặng cái gì chứ?” Giản Phàm trả lại.

“Người anh em, cậu quá không nể mặt rồi đấy.” Đường Đại Đầu thay đổi thái độ tức thì, mặt sầm xuống, đầu nghiêng sang

bên, giọng sắc mùi đại ca giang hồ: “Cậu là đệ tử đội trưởng Tần, tôi không dám leo cao, bằng vào sự khách khí của cậu sáng nay, tôi muốn mời cậu một bữa, nhưng sợ làm phiền, hai chai rượu, coi như tôi mời. Nếu cậu coi thường Đường Đại Đầu này thì vứt đi.”

Nói xong đúng là không làm phiền Giản Phàm nữa, cả ba bỏ đi luôn.

Giản Phàm lần đầu gặp chuyện này không biết phải xử lý thế nào, chỉ chần trừ một lúc người ta đã lên cái xe đồ chót đi rồi, tên đầu to kia còn cách cửa kính vẫy tay.

Vậy là vô duyên vô cớ ở trên trời có hai chai rượu rơi xuống, hai chai Tiểu Hồ Đồ Tiên, không đắt, liền xách rượu lên xe. Ngồi vào ghế mới nghĩ, sáng đội trưởng vừa nói mình là đệ tử đặc ý, chiều có người tới tặng quà, thể diện của đội trưởng thật đáng tiền.

Nhìn hai chai rượu đóng gói cẩn thận, Giản Phàm chợt có chút hồ nghi, xé vỏ ngoài ra, quả nhiên là kẹp phong bao, rút một phát: 5000!

Cái, cái này là sao, chớp mắt mình biến thành cảnh sát bản rồi.

Vội vàng nổ máy phòng đi, nhưng xe qua xe lại nghìn nghịt, sao còn tìm được nữa.

Ngày hôm sau, Giản Phàm rình lúc không có ai mới vào văn phòng đội trưởng nói chuyện này, lấy ra phong bì, đấu tranh tư tưởng cả đêm, quyết định thẳng thắn với tổ chức chuyện nhận hối lộ.

Tần Cao Phong cầm phong bì cười: “Tôi hỏi cậu, tội nhận hối lộ có ba điều kiện tiên quyết, khiến quốc gia hoặc xã hội bị tổn thất; cố ý làm khó, gây sức ép đơn vị, cá nhân tạo thành ảnh hưởng ác liệt; lợi dụng chức quyền mưu lợi cho cá nhân hoặc người khác. Trong ba cái này, cậu phạm vào điều nào.”

“Không có, tôi đâu có quyền lực ấy.” Giản Phàm lắc đầu, y chẳng phạm vào điều gì.

Tần Cao Phong ném trả phong bì, tùy ý nói một câu: “Đúng thế, nếu không phải, người ta tặng quà Tết tôi không quản được, cậu lấy về đi.”

Giản Phàm cầm tiền mà khẩn trương: “Đội trưởng, thế này không phải nhận tiền bản à?”

“Làm cảnh sát không phải là thần tiên mà không nhuốm khỏi lửa nhân gian, người ta cho thì chúng ta cứ nhận, khi cần thì chúng ta cứ trở mặt, sợ cái gì? Bằng vào chút tiền lương ít ỏi kia, còn chẳng nuôi nổi bản thân. Được rồi, sau này đừng tìm tôi đòi tiền xăng xe, bổ trợ tăng ca nữa.” Tần Cao Phong ý tứ rõ ràng: “Không lấy thì ném đi, đừng làm phiền tôi.”

“Vâng, vâng không làm phiền nữa.”

Giản Phàm hí hửng đút tiền vào túi chạy ngay, Tần Cao Phong nhìn theo bật cười.

Ra khỏi cửa rồi, Giản Phàm cảm giác thế giới vừa mở ra một cánh cửa mới, giờ thì hiểu đám người thực địa đi xe công vào quán tiêu xài thoải mái mà nhờ đâu, đội trưởng còn ủng hộ mình nhận, sợ cái rắm, tí nữa tặng đội trưởng hai chai rượu, mình lấy tiền là được.

Lại nghĩ đội trưởng nói quá chuẩn, nhận thì cứ nhận, trở mặt thì cứ trở mặt, đây mới là bản sắc hình cảnh.

Giản Phàm chân nhún nhảy về văn phòng, làm cảnh sát tới hôm nay mới hiểu giá trị bộ cảnh phục, năm vạn kia bỏ ra mua nó, chẳng bao lâu là thu lại cả vốn lẫn lãi.

Đáng!

Mọi thứ như đang thay đổi một cách lặng lẽ.

Trên đời này lái xe gì ngẫu nhất? Xe đua? Xe độ? Đều không phải, mà là xe cảnh sát.

Đừng có mà không tin, vút đó không sợ mát, dám vượt đèn đỏ, dám lái quá tốc độ, không sợ tra xét trên đường? Xe gì so được với xe cảnh sát.

Chuyện này Giản Phàm có cảm thụ rất sâu, dần dà công việc này không thấy vất vả và nguy hiểm nữa, ngược lại càng ngày càng thấy nó mang lại nhiều mới mẻ và tự tin, đặc biệt lái xe cảnh sát, lại hồ đồ nhận cái phong bì, cảm giác mình đi theo con đường này khá chuẩn. Sự tự tin từ nhỏ bị mẹ cùng thi cử đã kích, ít nhiều quay lại.

Chỉ cần đặt vào đúng vị trí, chẳng ai vô dụng hết.

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng mà lần đầu tiên nhận tiền vẫn hơi sợ, mấy ngày liền cho phong bì trong lòng không dám tiêu, dù sao đây là thứ tiền không minh bạch. Liền mấy ngày không nhìn thấy cái đầu hoạt kê của Đường Đại Đầu, Giản Phàm dần yên tâm, xem ra số tiền này mang họ Giản rồi.

Chương 050: Tỷ võ chiêu thân.

Công tác của Giản Phàm vẫn thế, không vì phát hiện ra chân trời mới mà thay đổi.

Buổi sáng thức dậy vào bếp bắc nồi cháo, tập thể dục quay về thì lúc cháo chín, bê cho Sở Tĩnh Viện có thói quen thường thức qua đêm làm việc một bát, khuyên mãi rồi không được. Đúng giờ làm thì đi giúp Lão Trần sửa sang súng, nghe những câu chuyện thú vị trong giới cảnh sát. Trưa tranh thủ đi giúp bác Giang làm cơm, thi thoảng dám thực địa phá được án, Giản Phàm làm thêm vài món ngon ăn mừng, còn uống vài chén rượu, chuyện vi phạm kỷ luật trắng trợn như thế mà đội trưởng chẳng quan, thi thoảng còn góp vui với mọi người.

Buổi chiều thì nhẹ nhàng rồi, vào kho hồ sơ đầy mùi xua cũ đọc vụ án, mặc dù không mốc, nhưng dù sao cũng có lịch sử, hồ sơ chồng chất bầy mặt tường, mạng nhện khắp nơi, bụi quét một cái đen tay. Giản Phàm rất chú ý, tới một cái là cầm chổi quét dọn, chỉ ba ngày đã được viên cảnh sát phụ trách trông kho khen nức nở, giao cho y luôn chìa khóa, thế là cả hồ sơ mật cũng thoải mái tiếp cận, thích xem khi nào thì xem.

17 giờ chiều, đúng giờ tới sân huấn luyện tập bắn, thời gian chuẩn, tập luyện chú tâm, có điều trình độ vẫn quanh quẩn ở mức thiên tài và thẳng góc. Khi chuẩn thì rút súng như chớp, không thèm nhìn cùng đoàng! Đoàng! Đoàng, 10 - 10 - 10. Lúc lên cơ thì bắn vẫn như chớp, nhưng không trượt thì cũng chỉ trúng mép. Có điều kết hợp cả tốt lẫn xấu thì coi như ngang trình độ với người trong đội, thi thoảng báo cáo với đội trưởng, đội trưởng chỉ ậm ừ, chả bình luận gì.

Giản Phàm tự hài lòng rồi, chẳng thể bắt mình vài ngày đã thành thần xạ thủ đúng không?

Giai điệu chủ đạo của cuộc sống là bình lặng, Giản Phàm đã hoàn toàn hòa nhập vào cuộc sống đội hình cảnh, mọi người suốt ngày thấy bóng dáng của y chạy ra chạy vào, nhận phát súng, quét sân, nấu ăn, giờ tới phòng hồ sơ cũng thấy y ngồi đó

miệt mài đọc đọc chép chép, ai cũng lè lưỡi vì tinh lực dư thừa này.

Bản Thân gian Phàm lại chẳng thấy vất vả, hồi xưa ở đồn công an Thành Quản suốt ngày tán phét, uống rượu rồi trốn việc, tâm kết là do cái bộ quần áo bèo nhèo kia làm người ta chẳng muốn nỗ lực.

Có lẽ trong đội chỉ có Lương Vũ Vân và Dương Hồng Hạnh là không thích Giản Phàm, hai cô gái như thương lượng trước, thi thoảng chạm mặt ở hành lang, cả hai héch cái mặt lên vờ không thấy.

“Ưỡn cái gì mà ưỡn, cố ưỡn cũng chẳng thấy đâu.” Giản Phàm ác độc bình phẩm ngực Lương Vũ Vân, lần này xong rồi, ăn nói chượng tai như thế mà người ta cũng không thèm phản ứng.

Thôi kệ, mấy cô gái đồng đánh giận đối thôi mà, chẳng buồn để ý, nếu vài năm trước thì y đã vất óc dễ dành hai em gái vui vẻ, giờ chắc là trưởng thành rồi, người ta bận lo vợ lo con, ai mà để ý.

Chớp mắt đã tới 20 tháng Chạp, tới lúc này thì chỉ còn gập đầu ngón tay đợi tới Tết, không khí Tết đã tràn ngập khắp nơi rồi, ai cũng có phần ưỡn ẹo.

Mấy ngày qua Giản Phàm lại thêm một công tác, đó là theo chủ nhiệm văn phòng đi từng nhà người trong đội sống ở Đại Nguyên để tặng quà. Gần Tết ai cũng bận cả, mấy người rảnh rỗi trong văn phòng tổ chức thành đội hậu cần là đương nhiên.

Đồ được phát không ít, bột mì, gạo, dầu còn cả đóng gia vị cùng bánh kẹo, hạt dưa. Chẳng đáng bao tiền, nhưng mà nhận cảm thấy chân thành, đi phát quà một ngày, Giản Phàm cảm thán làm nhân viên cơ quan không phải dễ.

Trong số những người đi phát quà thì Giản Phàm nhỏ nhất, không thể để chủ nhiệm xách đồ, cùng hai người Tùy Hâm giúp người ta vác gạo, vác bột mì tới còng lưng nhũn gối. May là tới nhà ai người ta cũng niềm nở đón tiếp, hết đưa trà lại đưa thuốc, về thì đồng chí đồng nghiệp bắt tay cảm ơn, cuộc sống tập thể là phải giúp đỡ nhau, có chút cần nhần cũng ngại không nói.

Đại đội hình cảnh không giống cơ quan hay công ty, càng giống tập thể nhỏ hết sức gắn kết.

Ngày hôm đó vừa đi đưa hết một vòng phúc lợi về đội, xuống xe liền thấy ở trong sân có thêm vài cái xe lạ, chưa nhận ra là lãnh đạo nơi nào tới thì trên lầu có người dài cổ gọi: “Này Giản Phàm, Tùỳ Hâm, mau lên đây, chỉ còn đợi hai người thôi.”

“Có chuyện gì mà vui thế?” Tùỳ Hâm ngửa cổ hỏi lại.

Người đó là Quách Nguyên tổ trưởng tổ ba trong đội, đứng ở hành lang, cửa phòng hội nghị còn có vài người nữa đứng lơ nhố, đang dài cổ nhìn vào trong.

“Mau lên đây đi, tở võ chiêu thân kén con rể đấy.” Quách Nguyên ra sức vẫy tay gọi.

Tùỳ Hâm ba chân bốn cẳng chạy lên trước, Giản Phàm theo sau, khi gặp Quách Nguyên ở huyện Ô Long thấy hấn chững trạc lão thành, tiếp xúc lâu mới biết, vị này ham vui lắm, tốt nghiệp trường cảnh sát chính quy, làm việc ở đồn công an bốn năm mới vào được đội hình cảnh, ngoài xã hội chơi rất máu, hứng lên còn điên hơn cả Tiêu Thành Cương.

“Ai tuyển thế?”

Ngoài cửa náo nhiệt lắm, thi nhau nghển cổ nhìn, Tùỳ Hâm nhìn qua khe hở, thốt lên: “Oa, sao quen mặt thế nhỉ?”

Giản Phàm cũng tò mò nhìn vào, ái chà chà, bên trong có ba cô gái, một lớn hai nhỏ, không ngờ là em gái Tần Thục Vân mà mấy tháng trước được phân tới đại đội điều tra kinh tế, cô ở giữa khá lớn tuổi, tay cầm cả xấp NDT, đứng trước mặt là mấy người đại đội, Tần Cao Phong và một trung niên hơn bốn mươi ngồi với nhau, Giản Phàm không hiểu: “Quách Nguyên, phát tiền à?”

“Còn không phải sao, vào lấy đi.”

Quách Nguyên chẳng quay đầu lại, mấy người bên cạnh thì cười khùng khục, Giản Phàm liền khẳng định không phải, song cũng không rõ là chuyện gì. Tiêu Thành Cương ở trong phòng chạy ra, chửi oang oang: “Mẹ nó, thành lừa đảo cả rồi.”

“Chuyện gì thế?” Giản Phàm kéo Tiêu Thành Cương hỏi.

“Lấy tiền giả đi lừa người đấy.”

Càng nói càng hồ đồ, tiếp đó Quách Nguyên cười khẩy vỗ đầu hấn: “biết ngay cậu chả được việc gì mà, còn thành trò cười, tưởng mấy em gái hoa khôi cảnh sát đó để ngắm thôi sao? Bị xem thường chưa?”

“Này Quách Nguyên, ai không nói chú người ngồi giữa cả đồng tuổi rồi, còn hoa khô gì nữa.”

“Cậu thì biết cái quái gì, đó là phó chi đội trưởng, cấp bậc còn cao hơn cả đội trưởng của chúng ta, người ta là đóa kim hoa trong ngành này đấy.”

“Anh đừng nói linh tinh nữa, rốt cuộc là thế nào?”

“Chuyện là thế này.”

Quách Nguyên giải thích mới biết, chi đội điều tra kinh tế có hạng mục hiệp trợ phá án tới đội một chọn người, hạng mục này rất cổ quái, nhất định phải chọn người nhận ra được tiền giả, kết quả đội trưởng gọi hết người ở tổ thực địa về, mấy người xem một lượt rồi bị đuổi ra ngoài, nhất là mấy hoa khô kia, không thèm nhìn họ, làm tổn thương tự tôn hết mức.

Kể nguyên do xong Quách Nguyên còn thêm dầu thêm mỡ: “Bọn các cậu mới tới chưa biết, đội điều tra kinh tế béo lắm, kinh phí nhiều, phá án toàn ngồi xe sang, nhìn đi cái xe việt dã Mitsubishi của họ đấy, đi làm việc là toàn nghỉ trong khách sạn 5 sao, đi theo thì toàn em hoa khôi xinh đẹp, so với chúng ta như trời với đất, còn là đất thủng một lỗ.”

“Thật không?” Giản Phàm hâm mộ lắm, nghe hấp dẫn hơn chỗ họ nhiều.

“Để tôi đi, các anh vô dụng thì tôi lên.” Tùy Hâm đang độc thân hơn ha hơn hở.

Một đám cảnh sát đang thì thầm to nhỏ thì đội trưởng gọi còn ai chưa vào, Tùy Hâm nghe vậy kéo Giản Phàm đi cùng. Phía sau đồng loạt hú hét xô đẩy hai người loạng choạng vào giữa phòng, Giản Phàm có chút ngại ngùng, lủi ra cửa lại bị đẩy vào trong.

Tần Thục Vân nhận ra Giản Phàm liền vẫy tay cười thật tươi khiến y bị đám đồng đội khốn kiếp ghen tỵ đánh lén sau lưng mấy phát.

Phó chi đội trưởng hỏi: “Ai trước đây?”

“Tôi.” Tùy Hâm tự tin đi tới ngồi trước mặt ba hoa khôi cảnh sát.

Phó chi đội trưởng không đội mũ cảnh sát, mái tóc uốn quăn, xem ra thời trẻ cũng xinh đẹp mê hồn lắm, mười ngón tay cầm

xếp tiền chơi như cầm bài poker, roạt một cái trả thành hình
vòng cung: “Trong đây có tiền giả, chọn ra đi.”

Chương 051: Bảo bối của đại đội một.

“Hả, nhiều thế?” Tùy Hâm nhìn mấy tên đồng đội bên ngoài cười nhả nhở mới biết mắc bẫy rồi, 100 đồng NDT hồng rực thích mắt bày ra đó, trông mà thèm, bọn họ tiếp xúc với tiền giả rồi, trong đồn loại nào cũng có, nếu chọn một hai loại còn dễ, cả đồng thể này, nhìn đã hoa mắt.

Đánh liều chọn hồi lâu, xem từng tờ từng tờ, có tờ hướng về phía đèn soi, còn phe phẩy nghe thử, trông có vẻ sảo sởi chuyên nghiệp lắm, song Giản Phàm ở ngoài chú ý đội trưởng và phó chi đội trưởng đều ngằm lắc đầu.

Cuối cùng Tùy Hâm áp úng nhìn ba nữ cảnh sát cười ngượng: “Không chọn ra được.”

“Cám ơn, cậu làm việc đi, chọn được mười tờ là giỏi rồi.” Rõ ràng thái độ của đội điều tra kinh tế tốt hơn đội hình sự bọn họ, người ta còn mỉm cười đưa tay mời, phải dám thô bỉ trong đội đã là: Xéo qua một bên.

Phó chi đội trưởng hỏi Tần Cao Phong: “Đội trưởng Tần, anh không dấu người đấy chứ, gọi hết chàng trai tuấn tú trong đội ra đây đi, tôi chỉ còn hi vọng vào đại đội một thôi đấy.”

“Phó chi đội Lưu, cái đại đội nghèo của chúng tôi tiền thật còn chưa thấy bao nhiêu, nói gì tiền giả.” Tần Cao Phong nói một câu làm cả đội cười rộ.

Phó chi đội trưởng thấy một chàng trai còn đứng lớ ngớ gần cửa, cười vẫy tay: “Cậu ... lại đây, tên là gì?”

Nữ nhân này bảo dưỡng tốt, trông có vẻ bốn mươi mà vẫn rất phong vận, cười hiền hòa, làm Giản Phàm có thiện cảm.

“Mau, lên đi, Giản Phàm ... lên đi.”

Bọn đều phía sau chỉ sợ Giản Phàm không bêu xấu cùng với tập thể, ra sức đẩy sau lưng, Giản Phàm vốn ngại, nhưng không chống lại được, đi tới bàn, nhìn đóa kim hoa mặt tươi: “Đại tỷ, em tên Giản Phàm.”

Cách xưng hô này làm cả đám người lẩn quay, trắng trợn lôi kéo quan hệ với phó chi đội trưởng, trông bẽn lẽn ngại ngùng

như gái về nhà chồng mà khôn hết phần người khác rồi. Phó chi đội trưởng cũng không nhịn nổi cười, đại đội một là nơi tập trung toàn tinh anh, có nhân vật gì cũng không lạ, xuất hiện anh chàng lanh lợi ngoan ngoãn lại có vài phần đáng yêu này thì kỳ rồi.

Tần Cao Phong thấy xấu hết cả mặt khi, hung dữ quát: “Xưng hô kiểu gì thế, đây là phó chi đội trưởng Lưu của đội điều tra kinh tế.”

Phó chi đội trưởng không để ý, lại nhận từ Tần Thục Vân một xếp tiền, xòe ra bàn: “Câu hỏi tương tự, chọn tiền giả trong đó.”

“Ừm, có hạn chế thời gian không?”

“Càng nhanh càng tốt.” Tần Thục Vân vui vẻ đáp.

Còn đang nói thì mấy người thấy mười ngón tay Giản Phàm như múa, tiền cầm cầm trong tay kêu xoành xoạch, liên tục rút ra ngoài, gần như y sờ một cái là rút ra, chưa hết kinh ngạc thì Giản Phàm đã dùng hai ngón tay kẹp một xấp tiền mỏng, ném lên bàn: “Hai mươi sáu tờ.”

“Không thể nào! Bịp rồi!”

“Thật hay giả vậy, không phải lừa người ta chứ?”

Đám người đứng ở cửa choáng váng không nói lên lời, cảnh tượng vừa rồi cứ như xem phim thần bài vậy.

“Oa ca, không phải nhà anh làm tiền giả chứ?” Tiêu Thành Cương ôm đầu thất thanh.

Mấy vị ở trong còn chấn động hơn nhiều, phó chi đội trưởng còn không tin, đưa tiền cho Tần Thục Vân, Tần Thục Vân đối chiếu số seria còn lâu hơn cả thời gian Giản Phàm chọn tiền, đối chiếu xong ngẩng đầu lên nhìn Giản Phàm cứ như lần đầu quen biết: “Đúng là tiền giả.”

Đến cả Tần Cao Phong cũng thẳng người lên nhìn, kinh ngạc cực độ, chỉ có thể thốt lên trong lòng, quái vật.

Vị phó chi đội trưởng lại mừng ra mặt, ra hiệu cho nữ cảnh sát bên cạnh lấy ra một xếp tiền nữa, nhưng không đưa cho Giản Phàm ngay, thấy có chút kỳ dị: “Cậu chỉ bằng cảm giác ở tay mà nhận ra được?”

“Đúng thế.” Giản Phàm gật đầu xác nhận.

Phó chi đội trưởng đưa cho Giản Phàm xếp tiền nữa, nâng độ khó lên: “Không tháo ra, cậu chọn được không?”

“Không thành vấn đề.” Giản Phàm tự tin đáp, tùy ý cầm một góc xếp tiền, hai ngón tay đếm xoèn xoẹt, đến khi sắp kết thúc mới rút ra ba tờ.

“Chỉ có ba tờ thôi à? Cậu chắc chứ?” Phó chi đội trưởng hỏi lại.

“Ba tờ này làm kém nhất, ý tôi nói tới chất lượng, số còn lại, đều là tiền giả, nhưng chấp nhận được.” Giản Phàm ném tiền lên bàn.

Đám người ngoài cửa nuốt nước bọt, cảnh này còn gây shock hơn cả xem phim nữa, xung quanh im ắng hẳn, không ai thốt nên lời, nhìn Giản Phàm như nhìn thấy ma. Cô cảnh sát không quen lại rút từ trong túi ra ba tờ tiền: “VẬY ba tờ này?”

“Giả!”

Giản Phàm đáp gọn.

“Sao cậu biết, cậu còn chưa cầm mà? Thậm chí chưa cả nhìn.” Phó chi đội trưởng ngạc nhiên hết mức rồi, hôm nay có bất ngờ lớn.

“Nét mặt và suy đoán, lần thứ nhất là thật giả lẫn lộn cho tôi chọn, cùng là xếp tiền kiểm tra mọi người. Lần thứ hai toàn là tiền giả để khiến tôi hoang mang, lần thứ ba chần chẫn là thứ làm giả tốt nhất để kiểm tra khả năng của tôi, đúng không?” Giản Phàm nhún vai nói hết sức hiển nhiên.

Ba nữ cảnh sát nhìn Giản Phàm không chớp, chẳng những chọn ra được tiền giả lại còn suy đoán đúng ý nghĩ của bọn họ, làm tất cả sững sờ.

“Giỏi, rất giỏi.” Chi đội trưởng vỗ tay bốp bốp phá vỡ không khí im lặng, vui mừng vỗ vai Tần Cao Phong: “Tướng mạnh không có binh hèn, đại đội một quả nhiên không hổ là nơi ngọa hổ tàng long.”

Phó chi đội trưởng nhìn Giản Phàm từ trên xuống dưới: “Giản Phàm phải không? Sao cậu phân biệt được, học ở đâu ra? Trong này có 7 loại tiền giả, dù nhân viên ngân hàng cũng không thể nhận ra hết, càng không thể nhanh như vậy.”

“Nhà tôi mở quán ăn, từ nhỏ tôi đã rất quen thuộc với tiền.” Giản Phàm đáp đơn giản.

“Chúng tôi điều tra kinh tế, còn quen thuộc hơn cậu, chúng tôi cũng không thể phân biệt thật giả tốt như cậu.” Phó chi đội trưởng chưa hết bất ngờ.

“Từ nhỏ tôi đã thích ở trong quán ăn, một lần cha tôi thu được một tờ tiền giả, tờ màu xanh, cha tôi đau lòng lắm, mấy ngày không ngủ ngon, mẹ tôi thì cần nhằn suốt, khi đó nhà tôi bán cơm cả ngày không kiếm được 100 đồng, vậy mà bị lừa như thế, không biết cha tôi phải thức khuya dậy sớm bao nhiêu ngày mới bù lại được? Vì thế tôi quyết tâm khổ luyện, chỉ để nhận ra tiền giả ... Nhà chúng tôi mở quán ở bên đường, khách vãng lai rất nhiều, rất nhiều khách tới một lần không bao giờ quay lại, họ chẳng ngại ngần lừa gạt miếng ăn, nếu không nhận ra được tiền giả thì lỗ cả đời. Tôi không muốn cha mẹ tôi buồn, vì thế tôi ngày ngày nhìn tiền giả, về sau dần dà nhận ra, dù tiền giả bao nhiêu trò, nhưng vẫn là tiền giả, chúng có cảm giác khác tiền thật, tay tôi nhạy lắm, tôi sờ là nhận ra.”

Một câu chuyện đơn giản lại hàm chứa ý nghĩa làm người ta xúc động.

“Xem ra đúng là cậu nhận ra được thật, giống cách bồi dưỡng của ngân hàng Anh, bọn họ cường hóa dùng cảm giác tay nhận ra tiền giả.” Phó chi đội trưởng cảm thán, ánh mắt nhìn Giản Phàm càng thêm tán thưởng: “Đội trưởng Tần, tôi lấy cậu ấy, sẽ mang người đi.”

“Hả? Đưa tôi đi đâu?”

“Đại đội điều tra kinh tế.”

“Nhưng mà, tôi còn về nhà ăn Tết nữa.” Giản Phàm áp úng.

Phó chi đội trưởng mím môi cười, chàng trai này qua là có một không hai trên đời, nói như dỗ trẻ con: “Chỉ hai ngày thôi, chúng tôi sẽ có trợ cấp, được không?”

Giản Phàm nhìn thấy Tần Thục Vân mím cười với mình chờ đợi, cân nhắc rồi gật đầu: “Chuyện này phải nghe đội trưởng của tôi.”

“Đội trưởng cậu còn phải nghe tôi, đội trưởng Tần, thế nào?”

Tần Cao phong có vài phần do dự vì hẳn biết tính Giản Phàm, vấn đề của Giản Phàm không phải ở khả năng mà là tính cách, đặc biệt thiếu tự tin vào bản thân, bởi thế cậu ta không phát huy

nổi 1% thiên phú của mình: “Giản Phàm, cậu đi cũng được, nhưng đừng làm mất mặt đại đội một, dù làm gì cũng không được bỏ cuộc giữa chừng.”

“Vâng, đội trưởng yên tâm.” Giản Phàm đứng thẳng đáp, tám phần là ngồi phân biệt tiền giả, nói ra nhẹ nhàng hơn suốt ngày bị Lão Trần lừa nhác thích làm lãnh đạo kia sai đi gọi lại.

“Được, vậy người thuộc về chị, có điều dùng xong phải trả lại nguyên vẹn cho tôi, đây là bảo bối của đại đội một, không được dùng các cô bé hoa khôi của chị moi mất đi đâu đấy.” Tần Cao Phong nửa đùa nửa thật nói, tranh thủ dát vàng lên mặt Giản Phàm.

Chương 052: Vác đá đập chân mình.

Người của đại đội một hôm một tới đổ cả mắt, chỉ đội trưởng và hai cô cảnh sát xinh xắn một trái một phải "áp giải" Giản Phàm đi, lúc qua cửa đám độc thân Quách Nguyên, Tùy Hâm nhìn Giản Phàm với ánh mắt đầy thù hận.

Người ta càng khó chịu Giản Phàm càng sướng, đi qua dương dương đắc ý vẫy tay tạm biệt, lên chiếc Misubitshi, xe này khá rộng, rộng hơn cái xe của y, chỉ đội trưởng còn ân cần mở chai nước ngọt mời Giản Phàm, đúng là rơi vào hũ mật rồi.

Hai chiếc xe cảnh sát lên đường, Giản Phàm hỏi: "Thục Vân, có bao nhiêu tiền giả mà phải chuyên môn tìm người phân biệt thế?"

Tần Thục Vân tới lúc này vẫn còn chưa hết bất ngờ, nhìn Giản Phàm suốt, thời còn học chung với nhau, thực sự không nhìn ra y có gì nổi bật: "Không phải, có một tổ chức làm tiền giả bị bọn em theo dõi, bốn đại đội hình sự, kinh tế, mạng và đặc cảnh liên hợp hành động, anh thật may mắn, bao nhiêu người muốn gặp được sự kiện này mà chẳng được."

Vãi, không phải ngồi đếm tiền à? Bọn làm tiền giả là hung dữ nhất, Giản Phàm hỏi vội: "Vậy chúng ta làm gì?"

Cô cảnh sát bên cạnh sợ Giản Phàm không hiểu, giải thích: "Chúng tôi cần một cảnh sát trí dũng song toàn cải trang xâm nhập hang hổ, tìm mấy ngày không ngờ ở ngày dưới vành mắt."

Giản Phàm điếng người, chai nước tuột tay rơi cạch xuống sàn, vội nhặt lên, khẩn trương nói: "Thục Vân, em lạ gì anh nữa, anh lấy đâu ra trí dũng, định bắt anh đi sao làm chuyện đó sao?"

Tần Thục Vân cũng biết tính Giản Phàm, cố ý trêu: "Hi hi, ai bảo anh không có trí, đoán một cái là trúng rồi, anh chính là người may mắn được chọn đấy."

Fu-ck U! Giản Phàm muốn đê cô nàng này ra đánh đít tại chỗ.

"Chàng trai, sợ à? Làm hình cảnh không thể nhát gan được, nếu không phải cậu có bản lĩnh như thế, chúng tôi chẳng muốn

đẩy công lao bày ra trước mắt cho người khác.” Phó chi đội trưởng ngồi ghé trên quay đầu lại nói.

“Không sợ, không sợ chút nào.” Giản Phàm lắc đầu, nói tới bản thân cũng chột dạ, cha mẹ nó chứ, cứ ngỡ bánh trên trời rơi xuống ai ngờ là viên gạch, mà vốn viên gạch này rơi trượt, mình còn nhặt lên tự đập vào đầu.

Đội điều tra kinh tế nằm ở khu khai phát, trước kia vốn là đơn vị nhỏ không đáng kể, có điều mấy năm qua kinh tế phát triển nhảy vọt, vụ án kinh tế theo đó mà nhiều hơn, tầm quan trọng của đội điều tra kinh tế liền thể hiện ra. Gần như toàn bộ cảnh sát giỏi kỹ thuật cao đều ở đây, nhà mới xe mới hết sức bắt mắt, bầu không khí bông bột trẻ trung, khác hẳn vẻ u ám trầm uất của đại đội hình sự.

Giản Phàm tới văn phòng của Tần Thục Vân mà hâm mộ, rộng hơn 40 m², laptop IBM, máy in laser Panasonic, máy fax của Sharp, lại còn có cả điều hòa nhiệt độ, sáng sủa hiện đại. Góc phòng đặt chậu cảnh lá to, hướng nam bắc, thoải mái hơn cái chỗ quỷ quái của mình không biết bao nhiêu mà kể.

“Cùng là cảnh sát với nhau, so với chỗ của các em, đại đội một đúng là ổ phỉ.”

Hai người Tần Thục Vân cười phì, cô gái còn lại họ Liêm, tuổi phải ba mươi, công tác đã lâu, dọc đường đi rất có thiện cảm với chàng cảnh sát điển trai thật thà này: “Giản Phàm, muốn tới chỗ chúng tôi không? Làm xong vụ án này xin điều chỉnh đi.”

“Đáng lẽ tôi phải tới đơn vị này từ đầu, tôi vốn học mậu dịch quốc tế, đưa tới đội hình cảnh đúng là nhầm chỗ.” Giản Phàm ghen tỵ đỏ mắt rồi, có chỗ ngon lành thế này mà không biết.

“Anh ấy à, thích hợp với chỗ âm u như đội hình sự nhất đấy.” Tần Thục Vân cười khúc khích.

Giản Phàm bất mãn: “Ê, em nói như đại đội một toàn là tội phạm vậy.”

“Người khác không phải, anh thì phải.” Tần Thục Vân nháy mắt: “Này, anh và chị Hồng Hạnh sao rồi?”

“Sao là sao?”

“Xì, giả ngốc, em hỏi hai người phát triển tới đâu rồi?”

Giản Phàm trừng mắt: “Chả tới đâu cả.”

Tần Thục Vân không moi được tin tức gì có giá trị, thất vọng lắm, trách: “Giản Phàm, anh không có lương tâm, đại tỷ của bọn em vì anh mà yêu cầu tới đại đội một rèn luyện đấy, nếu không thì chị ấy tới đâu chẳng được? Hồi ở trường anh bám chị ấy như thế, sao cơ hội có rồi lại nguội lạnh.”

“Em không biết rồi, tán gái có ba đại kỵ đại tỷ của em không tán được.”

“Là gì?”

“Chưa từng nghe qua à, gốc, ba đại kỵ này không chỉ dùng với cô ấy, mà còn dùng với em nữa đấy, lần lượt là: Thỏ không ăn cỏ gần hang, bạn học đồng hương chớ làm càn, đồng chí chớ quấy nhiễu. Đại tỷ của em là bạn học, giờ lại thành đồng nghiệp, đồng chí, chiếm luôn ba đại kỵ thành thì còn nói được, chẳng may không thành còn chẳng phải loạn à, anh tội gì kiếm phiền phức vào thân.”

“Nói không sai, Giản Phàm, cậu thật tinh táo.” Cô cảnh sát kia hẳn là có kinh nghiệm cười run cả người, tỏ ra hết sức tán đồng.

“Anh thật là, em nói ...”

Tần Thục Vân dở khóc dở cười, không rõ Giản Phàm đùa hay thật, chưa nói hết thì có điện thoại, đành gác cậu chuyện lại, vâng dạ một lúc dẫn Giản Phàm lên phòng hội nghị khép kín ở tầng ba. Phó chi đội trưởng đứng đợi ở cửa đón Giản Phàm vào trong, nhưng Tần Thục Vân lại ở bên ngoài. Máy laptop đủ màu đủ mọi thương hiệu đặt thành cả dãy dài trong phòng, máy chiếu liên tục chiếu hình ảnh lên phong trắng.

Nhận ra hai lãnh đạo, bốn người nam còn lại không nhận ra, đều tầm bốn năm chục tuổi, mùi thuốc lá nồng nặc, khói mù mịt, tới nơi này không muốn hút thuốc gián tiếp cũng không được. Giờ thì Giản Phàm hiểu vì sao phó chi đội trưởng lại được gọi là đóa kim hoa rồi, vì lên tới tầng cấp này rất ít nữ, toàn là đại lão gia.

“Cậu ta à?” Một vị đàn hai tay trước ngực, rất uy nghiêm, mặt đỏ lố chỗ, thấy phó chi đội giới thiệu mà vẫn nhìn chăm chăm như nhìn tội phạm: “Đã làm nhiệm vụ chưa?”

“Chưa ạ.” Giản Phàm có chút căng thẳng, lão này còn hung dữ hơn Tần Cao Phong.

“Đã đơn độc phá án chưa?”

“Chưa ạ.”

“Vậy là chưa từng có kinh nghiệm tiếp xúc với những kẻ đó rồi.”

“Vâng ạ, tôi không có chút kinh nghiệm nào hết.” Giản Phàm mừng thầm, cố tình nhấn mạnh thêm một câu, đây đâu phải là ba hoa phét lác với mấy em gái, nói mình kém một chút, ngu một chút, nói không chừng lãnh đạo phát tay đuổi đi, ha ha ha, thế là thoát nạn.

Cơ mà cuộc đời có vẻ rất thích chơi xấu Giản Phàm, y cứ khao khát cái gì là y như rằng nó lại xảy ra trái ngược hẳn, người kia không ngờ cao hứng vỗ bàn: “Tốt, chính là cậu, gương mặt mới, người mới, nhìn góc độ nào cũng không giống cảnh sát, ngồi đi!”

Thôi bỏ con mẹ rồi, Giản Phàm lạnh hết cả người, bụng còn nhâm nhảm đau, chửi rửa không thôi, mẹ nó chứ, lỗ mồm trúng thưởng rồi, sao mà mình đen thế, nhiệm vụ này sao như chuyên môn bày ra để hại mình? Ngu thế mà cũng thích hợp?

Có điều không dám chống đối, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Nghe một lúc mới biết đâm đầu vào bãi mìn rồi, đây là vụ đại án, người ngồi đây đều cũng toàn quan lớn, người hỏi y là phó cục trưởng chủ quan điều tra hình sự, họ Trần. Hai vị lãnh đạo chi đội điều tra kinh tế, đội trưởng Lục của đại đội trọng án, một vị lãnh đạo đặc cảnh, người trẻ tuổi nhất của trung tâm chỉ huy giao thông. Phó chi cục trưởng Lưu vốn còn trông giống lãnh đạo, tới đây không đáng kể nữa, thành nha hoàn pha trà rót nước. Lặng lẽ nhìn tư liệu trên bàn, không ngờ vị chi đội trưởng này có tên rất quê mùa ái muội, Lưu Xuân hoa, Giản Phàm đột nhiên nhớ ra mẹ của Vi Tiểu Bảo cũng tên Xuân hoa.

Lòng cười thầm, có điều Lưu Xuân hoa rất chiếu cố, còn rót cho y chén trà, khẽ nói cảm ơn rồi chuyên tâm nghe trình bày vụ án.

Chương 053: Tôi muốn ... đổi vợ.

Người giới thiệu là đội trưởng Lục, một người beo béo trên 40, nghe mới biết, cảnh sát Vị Nam - Thiểm Tây phát hiện thị trường vào bốn tháng trước lưu hành lượng lớn tiền giả có seria HF, HG, qua giám định mới biết còn tiên tiến hơn loại tiền giả in ở Đài Loan, mắt thường khó nhận ra, chế tác tinh vi qua mắt được máy soi tiền thông thường. Cảnh sát Thiểm Nam qua ba tháng điều tra, bắt bốn hiềm nghi, thẩm vấn mới biết toàn bộ tiền giả tới từ Đại Nguyên.

Vốn do đội điều tra kinh tế phụ trách, có điều đội trọng án khi điều tra một vụ cướp của giết người, vô tình liên quan tới nghi phạm vụ án này, hai vụ án gộp làm một, điều tra theo dõi hơn một tháng, lần theo manh mối tới ba nơi trú ẩn của nghi phạm ở Đại Nguyên, không xác định được nơi làm tiền giả thực sự ở đâu, nhưng thu hoạch không ít, khóa chặt ba kẻ hiềm nghi.

Máy chiếu đang phát hình khuôn mặt ba kẻ hiềm nghi, cả chính diện phía trái và phía phải. Một đeo kính, trông khá nho nhã, giống giáo viên, tên Phạm Tấn Dương; kẻ thứ hai là tên béo trọc đầu, vừa béo còn lùn, vỏ bọc là công ty vận tải đường dài, tên Phàn Triều Đông, ngoại hiệu Đông Béo. Người thứ ba tóc dài che qua mắt, là vệ sĩ, họ Tào, ngoại hiệu Thảo Xà. Tên béo chính là kẻ liên quan vụ cướp.

Xem hồ sơ vụ án hơn 20 ngày qua, Giản Phàm cũng hiểu sơ sơ, chẳng có vụ án nào đơn độc, nhiều tội phạm ra tù vào tội như cơm bữa, không chịu sửa đổi, nhiều kẻ không nghề nghiệp, coi trại giam là nhà, cục công an là khách sạn, được phóng thích thì như đi du lịch, vài ngày sau lại về, đúng giờ hơn cả về nhà. Nghe phó cục trưởng an bài càng tim đập chân run, phương án của họ là bố trí bẫy giao dịch, bao vây bên ngoài, dụ nghi phạm tới bắt hết một mẻ.

Dụ? Giản Phàm rùng mình, mẹ nó, mình hồ đồ thế nào thành mối nhử rôi.

Tên lên giây không thể không bắn, Giản Phàm mồm đắng nghét không biết tỏ cùng ai, mà trường hợp này căn bản không tới lượt y lên tiếng, nói tới mức này rồi muốn rút lui cũng không được, ăn lương cảnh sát mà không nhận công tác cảnh sát à? Nhìn đám cảnh sát lâu năm người nào người nấy mặt hoặc lạnh lùng hoặc hung dữ, tư vị không nói được thành lời.

Cuộc họp ngắn gọn, làm việc như sấm nổ chớp giạt, phó cục trưởng vừa bố trí, đội đặc cảnh lập tức thiết lập điểm vây bắt, đội điều tra kinh tế phụ trách phong tỏa tài khoản nghi phạm, tìm kiếm phương thức nghi phạm dấu tài chính, trung tâm quản chế giao thông và internet giám sát động tĩnh của nghi phạm, mọi người nhận lệnh xong ai vào việc nấy. Vị đội trưởng Lục của tổ trọng án dẫn Giản Phàm đi, cứ như áp giải phạm nhân ..

Bốn mươi mấy phút sau, Giản Phàm mặc bộ vest trang trọng từ trong phòng nghỉ của đội trọng án đi ra, mấy nhân viên tiếp ứng đều nén cười, mặt thì non choẹt, lại mặc màu đen nghiêm túc nhất, đeo kính, vẽ mắt và đánh phấn cho da mặt thắm hơn chút, trông già dặn hơn, nhìn đúng kiểu người làm ăn gian trá.

“Tốt, nhớ kỹ thân phận của cậu, hiện giờ cậu là người Vị Nam Thiểm Tây, tên Dương Nhị Cương, Dương Song Thành là anh cùng họ tộc, đừng để lộ tẩy, có vấn đề gì không?” Đội trưởng Lục cẩn thận dặn dò, đây là người hiền hòa nhất trong số đám lãnh đạo vừa rồi, nãy giờ trò chuyện cũng quen thuộc vài phần.

“Đội trưởng Lục, nếu người mua ở Thiểm Tây tới thì sao?” Giản Phàm không khỏi khẩ trương, sáng còn đang vui vẻ đi phát quà Tết, ù ù cạc cạc thế nào biến thành tham gia vào vụ trọng án, lần đầu trải qua chuyện này lòng hoảng sợ.

“Yên tâm, đám anh em trong tộc của cậu đều bị chúng tôi bắt cả rồi, đây là ảnh nghi phạm, tên Dương Nhị Cương và mấy vị ở Đại Nguyên chưa gặp nhau, Dương Song Thành đã giới thiệu qua điện thoại, chỉ cần cậu không để lộ thân phận thì không thành vấn đề.” Đội trưởng Lục đưa ảnh tới.

Yên tâm thế quái nào được, tây chân Giản Phàm đang run đây này: “Nhưng mà tôi chẳng biết gì, chỉ biết sờ tiền thì ích gì?”

Đội trưởng Lục rất phởn bò cười to: “Ha ha ha, có ích lớn ấy chứ, tôi nói kỹ hơn cho cậu nhé, phàm là giao dịch tiền giả, chúng chỉ bán buôn không bán lẻ, hơn nữa chỉ tiếp xúc người trong nghề. Gặp mặt xem lời ăn tiếng nói của cậu, có chút bất thường là chúng biến mất ngay; thứ hai, khi giao dịch, chúng còn kiểm tra, bằng vào bản lĩnh sờ tiền nhận ra thật giả của cậu, đủ chúng tin là người trong nghề, nếu không sẽ không giao dịch, dù có thì cũng đen ăn đen. Nếu không có cậu, chúng tôi sẽ tìm người trong hệ thống ngân hàng, song không cùng ngành, điều động rầy rà, bảo mật cũng không dễ. Thế nên nhiệm vụ này thành hay không là ở cậu, chỉ cần cậu mặc cả với chúng, để chúng tin là người trong nghề, tác thành giao dịch là nhiệm vụ thành công. Còn lại chúng tôi lo, mấy trăm cảnh sát đợi lồi chúng ra khỏi hang chuột. Lát tới khách sạn, sẽ giao tiền hướng dẫn cho cậu ... Còn vấn đề gì không?”

Còn chứ, vấn đề to bỏ mẹ, Giản Phàm hỏi: “Có nguy hiểm không?”

“Không, chẳng nguy hiểm chút nào, còn như trò chơi ấy, cấp cho cậu cả một cô vợ nữa, Hồ Lệ Quân, vào đây.”

“Vâng.” Ngoài cửa có tiếng đáp, sau đó một cô gái đi vào, giày bột đen cao tới gối, áo len trắng bó chặt người, ngoài áo khoác gió, cao chừng mét sáu mấy, vóc dáng cũng được, gương mặt cũng được, nụ cười cũng được, có điều trang điểm quá đậm, càng trang điểm càng chứng tỏ không biết trang điểm, quê mùa kinh khủng.

“hoa khôi đội trọng án đấy, thích nhé, làm vợ cậu một ngày, đồng chí Hồ Lệ Quân đã tham gia hơn 10 nhiệm vụ lớn, kinh nghiệm phong phú, tới lúc quan trọng sẽ bảo vệ cậu. Hơn nữa mang theo bạn gái để khiến đối phương thả lỏng, tôi hỏi Tần Cao Phong rồi, cậu là nhân viên cơ quan, nên tôi sẽ hết sức cẩn thận, yên tâm đi, vòng ngoài có mấy trăm đặc cảnh, bên trong có nội ứng đội trọng án, nhất cử nhất động của cậu đều dưới vành mắt của chúng tôi, có chút bất thường nào là chúng tôi không chế cục diện. Nào, cả hai làm quen đi, chuẩn bị tới khách sạn.”

Giản Phàm và Hồ Lệ Quân bắt tay, ánh mắt y chuẩn thế nào chứ, nhất là nhìn nữ nhân, vừa tới gần bắt tay biết ngay đây là cô gái có tuổi gần ba mươi chưa từng làm nghề, giống mấy bà chị đứng đường dùng trang điểm che dấu tuổi. Có điều không dám nói ra, rụt rè còn hơn người ta.

Đội trưởng Lục cười ha hả: “Vậy là không còn vấn đề gì chứ?”

“Có, chuyện này ...” Giản Phàm ngập ngừng, cẩn thận nói: “Có thể đổi vợ cho tôi không, chẳng giống gì cả, tôi nhỏ thế này ... cô ấy giống chị dâu tôi thì có.”

Hồ Lệ Quân nghe câu này mà trợn mắt há mồm, chê mình già à, mắt tóe lửa, suýt nữa xông vào đánh người. Đội trưởng Lục cười gập cả bụng: “Tổ chức an bài cô vợ bảo tiêu cho cậu, không nhận cũng phải nhận ... Tần Cao Phong dạy cậu thế nào đấy, có ai kén cá chọn canh thế không? Đây là nhiệm vụ, cậu nghĩ vợ cậu thật chắc, cô ấy tìm chồng cũng chẳng chọn cậu đâu, đi thôi.”

Đây là lần trung chuyển cuối cùng rồi, lúc đi ra đã là quá nửa buổi chiều, hai người như đôi vợ chồng đi du lịch, khoác tay dạo phố một vòng, sau đó bắt taxi tới khách sạn Kim Quảng Tiệp ở đường Kiến Thiết. Xuống xe Giản Phàm thấy chẳng qua là khách sạn 3 sao, lẩm bẩm: “Ăn bớt rồi, còn nói khách sạn 5 sao, tên Quách Nguyên đó đúng là lừa đảo.”

“Nói gì thế?” Hồ Lệ Quân xách va ly, tùy ý hỏi, dọc đường hai người chẳng nói chuyện gì cả, đóng giả vợ chồng mà Giản Phàm cố gắng trách tiếp xúc cơ thể với cô. Vốn cô không có vấn đề gì chuyện đóng giả này, vì y mà cũng mất tự nhiên theo.

Giản Phàm không đáp, đi vào khách sạn, Hồ Lệ Quân cố ý trêu chọc, khoác tay y. Rút mấy lần không được, Giản Phàm nói nhỏ: “Này này, chị đừng coi là thật nhé, hơn nữa ra vào khách sạn đều là vợ bé với tình nhân, ai lại đi khoác tay chồng không?”

Hồ Lệ Quân bám càng chặt, tùm tùm cười.

Chương 054: Ngựa tốt hay ngựa xấu. (1)

Đăng ký, lấy thẻ rồi lên phòng, vào thang máy thấy chỉ còn hai người, Giản Phàm muốn lui, Hồ Lệ Quân đẩy y vào trước, ấn tầng 12, dương dương đắc ý nhìn y như nhìn con mồi lọt vào tay: “Nhóc con, vẫn không vui hả?”

“Chú ý xưng hô, giờ tôi là chồng chị đấy, ai lại gọi chồng như thế không?” Giản Phàm bộ dạng lưu manh, giờ không lui được nữa, chơi luôn.

“Cậu mấy tuổi chứ, tin tôi đánh cậu không?” Hồ Lệ Quân trợn mắt giờ nắm đấm lên.

Cảnh sát đứng là phân tử bạo lực, nói một phát liền thủ thế, Giản Phàm vội uy hiếp: “Không được ra tay, tôi giúp tổ trọng án đấy, dám đánh tôi, tôi chạy ngay.”

Hồ Lệ Quân hừ một tiếng, vừa ra ngoài cầu thang, Giản Phàm lại bị Hồ Lệ Quân khoác tay, vừa đi vừa hỏi: “Giản Phàm, tôi già vậy sao?”

Giản Phàm làm mặt nghiêm túc, nhìn Hồ Lệ Quân hồi lâu mới đáp: “Già thì không có gì là sai, nhưng già rồi mà giả gái tở thì không đúng.”

“Cậu vào đây cho tôi, xem bà đây xử lý thế nào.”

Quẹt thẻ mở cửa, Hồ Lệ Quân kẹp cổ Giản Phàm kéo vào phòng, chỉ nghe trong phòng truyền ra tiếng hét “á” thảm thiết rồi ngưng bật ...

Hết giờ làm, người đại đội một ai về nhà thì về nhà, ai đi ăn thì đi ăn, lái xe cảnh sát, lái xe điện lực tục rời đơn vị, nhân viên cơ quan đi làm ngay 8 tiếng rất chuẩn giờ. Người đi gần hết rồi Dương Hồng Hạnh và Lương Vũ Vân mới đi ra. Suốt cả buổi chiều đứng ngồi không yên, Dương Hồng Hạnh lén lút gọi điện cho Tần Thục Vân hỏi về vụ án, Tần Thục Vân không nói rõ ràng, chỉ nói tổ chức in tiền giả gì đó, chưa nói tới vấn đề kỷ luật thì cô cũng không phải thành viên hạch tâm của tổ phá án nên không rõ.

Có điều Tần Thục Vân lại cười khách khách nói câu "quan hệ đồng chí chớ làm càn" của Giản Phàm, sau đó thêm dầu thêm mỡ trêu chọc một phen, vui như Tết. Dương Hồng Hạnh lại chẳng vui chút nào, lòng cứ nghĩ, chẳng lẽ Giản Phàm nghĩ thế thật, nếu vậy thì mình khéo quá hóa vụng rồi.

Hai người rời văn phòng, Dương Hồng Hạnh rất cuộc nhìn không được, có chút bực tức nói: “Thổ phỉ, cái đồ quân sư đầu chó đưa chủ ý chẳng hay ho gì, em nói chỉ cần lờ đi thì anh ấy không nhìn nổi ba ngay đâu, giờ ba tuần rồi, ngày chị cũng thấy thiếu tự nhiên. Sớm biết vậy không nghe em.”

Từ lần Giản Phàm từ chối đi du lịch cùng, Lương Vũ Vân hiến kế "lấy lui làm tiến", áp dụng chiến thuật chiến tranh lạnh với Giản Phàm, khiến y không nhìn được phải chạy tới lấy lòng, ai ngờ cách mà Lương Vũ Vân cho rằng hiệu quả 100% lại thất sách, Giản Phàm hay rồi, còn lạnh hơn cả bọn họ.

Có điều Lương Vũ Vân xưa nay mặt dày, phân tích: “Đại tỷ, chuyện này trách em được à, nếu anh ấy thích chị thì sớm sán tới rồi, không tới chứng tỏ người ta căn bản không thích chị. Em nói này, chị không định treo cổ chết ở cái cây này chứ, anh ấy thú vị đấy, song làm gì ưu tú tới thế?”

Dương Hồng Hạnh trừng mắt lên: “Sao chị nghe giống như em đang hạ thấp cả chị lẫn anh ấy thế, phân tích tội phạm CCIC cũng có cả công kích nhân thân à?”

“Đừng đừng, chị đừng suy đoán linh tinh, em không có ý đó. Đi, em đưa chị đi một quãng ... Còn một khả năng, chị nghĩ tới chưa, lúc tập huấn, anh ấy rất thích chị, không ngại mất tiền mất mặt, dù chị hồ hững lãnh đạm cũng cùng chị ngày ngày tản bộ. Em nghĩ, nếu chị chỉ là một cảnh sát nhỏ, nói không chừng hai người đã không có vấn đề rồi. Nhưng “Lương Vũ Vân lái xe ra ngõ, "nhưng" treo rất lâu cho Dương Hồng Hạnh ngấm rồi mới nói: “Theo như chị kể, ngày cuối cùng chị tiết lộ gia thế, sau đó anh ấy liền lạnh nhạt. Điều ấy nói lên cái gì, anh ấy lớn lên trong một gia đình bình thường, đối diện với người gia thế lớn như chị, lòng tự ti. Nói cách khác, không phải anh ấy không muốn, mà là không dám, chị của em, lúc đó chị có tỏ ra áp đảo anh ấy quá không?”

Dương Hồng Hạnh bị luận điệu này làm thần thờ, lảm bảm: “Tự ti, anh ấy mà tự ti à?”

“Xì, ai mà không có sự tự ti? Chị dám nói chị gặp một cô gái gia sản bạc tỷ, chị có tự ti không? Đây là chuyện hết sức bình thường.” Lương Vũ Vân đem kiến thức vốn được dạy áp dụng với tội phạm vào tình huống: “Đại tỷ, em thấy tới mức này rồi, đừng than thở sứt sùi nữa, dứt khoát đi, chị thích anh ấy thì mạnh dạn theo đuổi tấn công anh ấy đi, nữ nhân sợ nam nhân dây dưa, nam nhân còn sợ dây dưa hơn nữ nhân, em không tin anh ấy chịu nổi mỹ nữ ân cần với mình. Nếu chị không thích, xong, cơm canh nguội rồi, khỏi nhắc tới nữa. Đại Nguyên thiếu gì anh chàng độc thân đắt giá, để em giới thiệu cho, yêu lấy vài anh, lên giường vài lần rồi sẽ thấy chẳng qua cũng chỉ thế, không còn bị nam nhân dẫn vật nữa.”

“Im mồm, thắt dây an toàn vào, lái xe cho tử tế.” Dương Hồng Hạnh đỏ mặt quát ngang.

Góc tây bắc khu nhà là văn phòng làm việc hai gian của đội trưởng, người trong đội đi về hết, Sử Tĩnh Viện mới gõ cửa văn phòng, đi vào nhìn thấy Tần Cao Phong đang chăm chú xem tài liệu trong tay và trên màn hình vi tính, đó là tài liệu lấy từ sân huấn luyện bắn về, cách mỗi tuần cô đều đi lấy giúp đội trưởng.

“Có chuyện gì không?” Tần Cao Phong liếc mắt hỏi.

Sử Tĩnh Viện xưa nay luôn giữ thái độ nghiêm túc đúng mực, không quá xa cách cũng không quá niềm nở, ở trong đội được đánh giá rất tốt, khá có thành tựu trong chuyên môn, đám người thực địa thấy đều gọi “chị Viện, chị Viện”, quan hệ với đồng đội đều tốt. Có điều lúc này trông cô có vẻ mang tâm sự lớn, khẽ lắc đầu: “Không sao, chỉ hơi lo.”

“Lo cho Giản Phàm à? Ngồi đi.” Tần Cao Phong vẫn ngồi yên không nhúc nhích, thuận tay chỉ.

Sử Tĩnh Viện ngồi xuống ghế sofa, hai chân khép lại, tay đặt lên đầu gối, từ chi tiết này cho thấy cô là con nhà gia giáo nghiêm khắc: “Anh đã nói tới cậu ấy, tôi nhắc anh một câu, thành tích của cậu ấy chỉ bằng thành viên bình thường, tôi phân tích camera, tốc độ bắn nhanh nhất là 0.77 giây, điểm này ưu tú hơn thành viên khác trong đội, nhưng thiếu sót lớn nhất

là thành tích không ổn định, tỉ lệ bắn trúng là từ 0 tới 100%, thành tích chịu ảnh hưởng quá lớn của tâm lý..

“Cô định nói gì?” Tần Cao Phong ngạc nhiên đặt tài liệu xuống.

“Cậu ấy không thích hợp ra thực địa, đội trưởng, cậu ấy ở lại cơ quan phụ trách hậu cần là tốt nhất, kho súng không ai chịu được thì cậu ấy chịu được, kho hồ sơ chẳng ai quan tâm thì cậu ấy quét dọn sạch sẽ, lại còn xem say sưa. Mấy chuyện vệ sinh giờ giặc ai cũng phiền, chẳng ai bảo mà cậu ấy tự mình đứng ra quản hết, mới đầu mọi người thấy phiền, dần dà ai cũng nghe, trong đội nề nếp hẳn lên không còn vứt rác bừa bãi nữa, nấu ăn lại ngon, ai cũng thích.” Sử Tĩnh Viện đánh giá Giản Phàm không thấp: “Từ khi cậu ấy tới cả đội khác trước, tôi thấy chuyện cậu ấy làm bây giờ rất phù hợp với cậu ấy. Sao anh cứ tìm cách thay đổi cậu ấy?”

“Ha ha ha, tôi và cô nhìn thấy cùng một việc, nhưng suy nghĩ lại khác nhau, ở kho súng, xưa nay trừ Lão Trần không ai chịu nổi quá một tháng, vậy mà Giản Phàm lại còn tìm thấy thú vui trong đó chứ không qua loa như Lão Trần, đôi khi bịt mắt thì lắp súng với Lão Trần, chơi rất hăng. Tôi nghĩ cậu ấy học hành không ra sao thì hẳn ghét chuyện đọc sách vở, không ngờ cậu ấy đọc hồ sơ rất say mê, mỗi lần kể chuyện vụ án lại rất hứng thú. Ba tháng trước còn không thích bắn súng, giờ thì nếu bắn nhau thật, tôi chưa chắc có cảm giác bằng. Người làm tốt nhất, không phải người thông minh nhất, mà là người tỉ mỉ và kiên nhẫn nhất, làm cảnh sát cần thứ đức tính này, cậu ấy là viên ngọc sáng, cô xếp xó trong nhà không thấy phí à?”

Chương 055: Ngựa tốt hay ngựa xấu.(2)

Sử Tĩnh Viện thấy Tần Cao Phong phân tích cũng có lý, song vẫn còn điều chưa an lòng: “Tôi không phủ nhận Giản Phàm rất đặc biệt, nhưng cậu ấy nhất gan, đây là chướng ngại tâm lý khó vượt qua. Trước kia trong đại đội chúng ta có người sợ máu, nhìn người chết gặp ác mộng, nếu để cậu ấy gặp ám ảnh tâm lý, đó sẽ là vấn đề cả đời.”

“Ha ha ha, thiên tài và kẻ ngốc, dũng cảm và hèn nhát có cùng một khuôn mặt, Giản Phàm vốn không hề nhất gan, mà cậu ấy sống cuộc đời yên ả bình thường quen rồi cho nên che lấp bản tính thật. Cậu ấy không đủ tự tin, luôn nghĩ là mình không làm được, đến khi gặp chuyện mới kích phát sự phi thường của mình.” Tần Cao Phong không che dấu Sử Tĩnh Viện, hẳn có kỳ vọng cực cao về Giản Phàm: “Tĩnh Viện, cô chỉ thấy sự bình thường của cậu ấy, còn tôi thấy sự phi thường. Tôi không muốn dùng từ thiên tài, nhưng tôi ngày càng thấy cậu ấy có tiềm chất đó.”

“Đội trưởng, anh đừng có kỳ vọng quá cao mà khiến cậu ấy làm việc quá khả năng, chuyển biến luôn cần thời gian, tính cách tâm lý đã định hình có khi cả đời không thay đổi được.” Sử Tĩnh Viện nhắc nhở.

Tần Cao Phong cười thần bí: “Thời cơ tới rồi, tôi đang rửa mắt chờ đợi đây.”

“Tôi lo chính là việc này, thế này không phải dùng thuốc quá mạnh hay sao? Cậu ấy lần đầu ra thực địa, chẳng có chút kinh nghiệm nào, bất kể là thất bại hay là xảy ra chuyện bất ngờ, đều ảnh hưởng không tốt tới cậu ấy.” Đây mới là mục đích chính Sử Tĩnh Viện tới đây, chuyên môn của cô là mô phỏng nhận dạng, thường cuối ngày đội thực địa về mới có thông tin về nghi phạm cần cô phân tích, do đó thường thức khuya, ở lại đơn vị một mình, Giản Phàm luôn quan tâm tới cô.

“Đội ngũ cảnh sát xưa nay luôn là ngựa tốt ra trận, ngựa xấu về chuồng, nếu qua được thì cậu ấy là ngựa tốt, nếu không thì

toại nguyện ý cô rồi.” Tần Cao Phong cười.

“Không nguy hiểm gì chứ?”

“Có con hổ của đội trọng án bên cạnh, yên tâm đi.”

“Hổ?” Sử Tĩnh Viễn đoán ra ngay “Hồ Lệ Quân à?”

“Đúng.”

Không hiểu vì sao Tần Cao Phong nhắc tới Hồ Lệ Quân lại cười lớn, Sử Tĩnh Viễn lại lắc đầu dở khóc dở cười.

Con hổ của đội trọng án là hổ cái, nổi danh hung hãn trong giới, là nhân viên thực địa, không nói còn đỡ, nói rồi Sử Tĩnh Viễn nghĩ tới dáng vẻ thư sinh văn nhược của Giản Phàm, lo thêm vài phần.

Cung lúc đó một tiếng hét vang lên trong căn phòng 1202 của khách sạn Kim Quảng Tiệp.

Ở trong phòng, Hồ Lệ Quân hai tay ôm ngực, trừng mắt giận dữ với Giản Phàm, vừa rồi cô kẹp cổ, bẻ tay Giản Phàm, ai ngờ Giản Phàm giật mạnh tay trái, Hồ Lệ Quân sao biết chàng thư sinh lại khỏe như vậy, không kịp phòng bị nên để y thoát được, chưa kịp phản ứng thì Giản Phàm đẩy mạnh hai tay, trúng luôn ngực cô, khiến cô lão đảo va vào cửa hét lên.

Giản Phàm cũng tức thì đỡ người, hai tay vẫn còn nguyên cảm giác mềm mềm, không ngờ đồi núi bị áo dày che lấp lại trùng điệp như thế. Đúng lúc này Hồ Lệ Quân nhào tới như hổ, Giản Phàm rụt người tránh được, nhảy lên giường, ôm đầu hô: “Cứu mạng!”

Kêu nửa ngày không thấy động tĩnh gì, mở mắt ra thì thấy Hồ Lệ Quân khoanh tay trước ngực đứng trước giường, miệng nhếch lên khinh bỉ: “Đừng kém thế chứ, tôi là nữ nhân, chẳng lẽ ăn thịt được cậu sao?”

Bị thái độ này của Hồ Lệ Quân kích thích, Giản Phàm đứng dậy: “Tôi sợ bị cưỡng bức.”

“Thèm vào.” Hồ Lệ Quân nếu chẳng phải nhớ lời đội trưởng dặn đây là chú nhóc vừa vào đội, chưa bao giờ chấp hành nhiệm vụ, nếu là cảnh sát khác dám ăn nói thế thì cô đã cho no đòn rồi. Hừm một tiếng, Hồ Lệ Quân mở va ly, lấy một thiết bị PDA ra, điều chỉnh một lúc đưa Giản Phàm: “Không nói linh tinh nữa,

cậu đọc lại tư liệu nghi phạm lần nữa đi, đừng để sót điều gì cả, tôi không gánh được trách nhiệm đâu.”

Giản Phàm nhận lấy cái Pocket PC, nhưng mắt thì như trộm nhìn khắp người Hồ Lệ Quân, rốt cuộc vẫn thấy chướng mắt không chịu nổi: “Tôi thấy chị hóa trang có vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Hồ Lệ Quân trợn mắt, thẳng nhãi này chuyên môn không để ý toàn quan tâm đâu.

“Thì chị vốn không xấu, nhưng chị nhìn đi, trán chị hơi hẹp, người hóa trang còn cố ý để tóc xõa, làm trán càng hẹp, lông mày vừa phải mà lại tô dày thêm, thành mày chổi, trông càng khó coi. Còn nữa vẽ khóe miệng dài thế kia, không phải biến chị thành gái ngồi bar kiếm khách à?” Giản Phàm nói được vài câu nghiêm túc lại đùa, nhưng mà đúng là ngạc nhiên lắm.

Hồ Lệ Quân tức tới bật cười, kéo Giản Phàm tới trước gương: “Đừng nói tôi, cậu cũng già hơn, xấu hơn đấy.”

Giản Phàm nhìn mình trong gương, oa, kẻ nào thất đức thế, mày rậm mắt tròn, trán thâm, nào giống một cảnh sát mới vào đời, giống nhân viên quốc xí phá sản suốt ngày âu sầu lo kiếm việc: “Tôi không hiểu, vì sao phải hóa trang xấu như thế, chẳng lẽ đóng giả tội phạm thì phải xấu xa ghê tởm à?”

Hồ Lệ Quân bật cười: “Hì hì, khi ra thực địa tiếp xúc với tội phạm đều cần che dấu đường nét đặc trưng, đó là quy củ, cũng là vì tính tới phương diện an toàn, hiểu chưa?”

“À, thất kính, thì ra chị đúng là hoa khôi cảnh sát.” Giản Phàm cười chột nhả, nhìn hai người trong gương, thấy rất thiếu tự nhiên.

“Cái gì mà hoa khôi cảnh sát, nhãi con, lông còn chưa mọc đủ đã muốn tán tỉnh nữ nhân, có bản lĩnh đó không? Xem tài liệu đi, lát nữa hỏi mà không trả lời được tôi cho no đòn.” Hồ Lệ Quân chớp mắt đã trở mặt, giở giọng dã man ra.

Toàn bộ tài liệu chứa trong chiếc Pocket PC, xem vài trang, nói: “Oa, tên Phạm Tấn Dương này có tiền án gây thương tích này.”

Không ai để ý tới y, Hồ Lệ Quân lờm một cái, cầm di động vào nhà vệ sinh.

Lát sau Giản Phàm lại kêu lên: “Oa, tên Đông Béo này đi căn cước, ngồi tù 6 năm, ai bảo không nguy hiểm?”

Vẫn không ai để ý, Hồ Lệ Quân trong nhà vệ sinh chưa ra.

Đến khi Hồ Lệ Quân ra ngoài thì giật mình, Giản Phàm ngồi khoanh chân trên giường, hai mắt thất thần như nhìn thấy ma, làm cô hoảng hồn, chạy tới hỏi: “Sao thế, sao thế?”

“Còn làm sao, tôi đường đường là một cảnh sát nhân dân, chàng trai chính trực, vậy mà phải đóng giả tội phạm xã hội đen, tiếp xúc với người nguy hiểm như thế, chẳng may cho tôi một nhát, mẹ tôi chỉ có một đứa con trai thôi đấy.” Giản Phàm bùng nổ: “Các người lừa tội phạm đã đành, lại lừa cả đồng nghiệp, ai bảo không nguy hiểm?”

Hồ Lệ Quân dở khóc dở cười, bóp trán: “Vậy cậu bảo phải làm sao?”

Giản Phàm chất vấn: “Dù sao chưa bắt đầu, đổi người đi, cảnh sát Thiên Nam đâu? Họ là người bản địa, chẳng phải càng vạ vô nhất thất hơn tôi à?”

Hồ Lệ Quân thấy Giản Phàm nhồm dậy liền ấn xuống giường, bắt lực nói: “Tôi cho cậu biết, đây là chuyện chẳng đặng đừng, ai chẳng muốn dùng người bản địa, ba ngày trước cảnh sát Thiên Nam phái người tới, nhưng gặp tai nạn xe cộ, thời gian khẩn cấp, chạy khắp nơi mới kiếm được cậu. Cậu chẳng phải nói mình là cảnh sát nhân dân à, trách nhiệm đâu, vinh dự đâu?”

“Tôi vẫn đang thực tập, chưa phải cảnh sát.”

“Thế có muốn làm cảnh sát không?”

“Nếu làm cái chuyện quái quỷ này, ai mà muốn.” Giản Phàm thẳng thừng nói.

“Cậu!...”

Hồ Lệ Quân tức tới định giơ tay đánh, Giản Phàm không sợ ghênh mặt lên, đánh đi, càng có cơ không đi nữa.

Hai người giằng co một phút, Hồ Lệ Quân xuống nước, nhỏ nhẹ hết cỡ nói: “Giản Phàm, tôi biết cậu là người mới, tôi dám bảo an toàn tuyệt đối cho cậu, giữa chốn đông người, ai dám làm gì cậu? Dù có nguy hiểm, tôi sẽ chắn phía trước, tôi là nữ nhân mà không sợ, cậu sợ gì?”

“Tôi ...” Giản Phàm hơi ngượng: “Vậy để tôi

suy nghĩ.”

“Không còn thời gian nữa, Phạm Tấn Dương đã hẹn tôi ở lầu Tám Hòa, 19 giờ 30 phút, còn 20 phút nữa.” Hồ Lệ Quân xem đồng hồ nói.

Giản Phàm líu lưỡi.

Chương 056: Lăn đầu của chim non. (1)

Kim đồng hồ chỉ 19 giờ 20 phút, trong chiếc xe Nissan màu lục sẫm, Hồ Lệ Quân lái xe tới quán lẩu Tám Hòa, ngồi trong xe là Giản Phàm vẻ mặt cực kỳ thiếu tình nguyện.

Đọa không được, dở không được, lấy mấy thứ đại nghĩa như vì dân trừ hại, trừng trị tội phạm cũng vô dụng, hết cách đành gọi điện cho Tần Cao Phong, Tần Cao Phong chỉ nói một câu, Giản Phàm là đồ nhát gan, vô tích sự, đừng hi vọng gì. Nói xong là cúp máy luôn, Hồ Lệ Quân ngó người chuyển lời cho Giản Phàm, thế mà có tác dụng.

20 tháng Chạp rồi, hương vị Tết tràn ngập phố phường, hai bên đường những chiếc đèn lồng màu đỏ rực chiếu cho đêm lạnh có thêm vài phần ấm áp. Xe đỗ lại ở bậc thềm bên đường, Hồ Lệ Quân thoải mái khoác tay Giản Phàm, vừa khoác một cái phát hiện tay y run bần bật, đầu gối quíu vào nhau, người như thấp hơn vài phần, cô đá một phát: “Run cái gì?”

“Tôi tôi tôi ... không không run.” Giản Phàm vừa nói một cái là lộ tẩy ngay, miệng cũng run rồi.

Thế này thì khẳng định không xong, Hồ Lệ Quân nhìn xung quanh, kéo Giản Phàm đi nhanh tới một góc khuất, lúc này thì giận thật rồi, vung tay bợp đầu y: “Sợ cái gì mà sợ, xung quanh toàn là người chúng ta, cậu sợ gì, có phải tội phạm đâu mà sợ, chúng mới phải sợ.”

Giản Phàm cũng tức giận, chỉ hai cái chân run lẩy bẩy của mình: “Tôi không muốn thế, nhưng tôi không khống chế được.”

“Được, được ... Thả lỏng, thả lỏng ... nói với tôi cậu tên là gì?” Hồ Lệ Quân đưa hai tay ôm má Giản Phàm, lạnh cóng, xem ra sợ thật rồi.

“Tôi tên Giản Phàm ... Không, không đúng, chị Hồ, tôi xin lỗi ... Tôi, tôi rất muốn hoàn thành nhiệm vụ ... Tôi.” Giản Phàm khẩn trương tới mức nói lẫn lộn rồi, càng nói càng không biết mình nói gì, giận bản thân sao vô dụng như vậy: “Tôi không muốn như thế.”

“Suyt ... không sao, không sao ... Cậu làm được thôi.” Trong bóng tối, Hồ Lệ Quân trầm ngâm một chút, nắm lấy tay Giản Phàm cứng đờ mà lạnh ngắt còn không ngừng run rẩy, bất ngờ làm một động tác không ai dự liệu được, vén áo lên, đưa tay y vào trong áo mình.

Bàn tay lạnh như que kem tiếp xúc với da thịt ấm áp làm cả hai chớp mắt rùng mình, Giản Phàm giật mình rút tay lại, nhưng Hồ Lệ Quân giữ chặt lấy, lại còn đặt lên ngực mình.

Một chuyện vô cùng quý dị, lòng Giản Phàm trầm xuống, biết không đúng, nhưng không nỡ rút tay về, bàn tay úp trọn lên đôi ngực Hồ Lệ Quân, cảm thụ nhịp đập mạnh mẽ trong tim, tay vẫn run, nhưng là cơn run khác. Đợi một lúc không thấy Hồ Lệ Quân phản đối, y cho thêm một tay nữa vào, dán lên cái bụng bằng phẳng nhẵn mịn, rồi trực tiếp sờ lên trên. Ngón tay lách qua đồ lót, một ngón, hai ngón rồi cả lòng bàn tay, con thỏ trắng nở nang săn chắc đầy lực đàn hồi đã nằm ở trong tay, hơi ấm truyền toàn thân làm Giản Phàm thoải mái vô cùng, không kìm được xoa nắn mấy cái, bầu ngực mềm mại đang dần dần trở nên săn chắc.

Thời gian như ngừng lại, dài như một vạn năm, lại tựa như ngắn chỉ tích tắc, bàn tay Giản Phàm vô cùng nhạy bén nên cảm giác càng mỹ diệu thêm vài phần, càng làm y muốn cưỡng lại mà không được, ngón giữa và ngón trỏ khẽ day nắn vú.

Hồ Lệ Quân cả người run rẩy, không giữ tay Giản Phàm nữa, hai tay ôm mặt y, trong bóng tối, gần như mặt đối mặt, giọng hết sức trầm tĩnh: “Sợ không phải cách giải quyết vấn đề, ở Đại Nguyên mỗi ngày đều xảy ra chuyện giết người, cướp bóc, một năm có mấy vạn vụ, nói không chừng ngày nào đó sẽ xảy ra với cậu, không mạnh mẽ lên, làm sao bảo vệ được bản thân, sao bảo vệ được cô gái bên cạnh? Lúc đó chẳng lẽ cậu định bỏ chạy? ... Cậu nghe đây, nghi phạm cũng là người, chúng càng hèn nhát hơn chúng ta, nhưng chúng ta càng sợ, chúng càng hung dữ, càng hung hăng thì chúng càng sợ. Tôi là nữ nhân của cậu, vậy mà cậu không có dũng khí bảo vệ tôi sao? Nói cho tôi biết, cậu có dũng khí không?”

“Có!” Trong bóng tối, Giản Phàm không run nữa, hơi thở nóng rực, tay vẫn đang nhào nặn ngực cô chưa rút ra, nữ nhân là công cụ tốt nhất kích thích dũng khí của nam nhân.

Hồ Lệ Quân đưa tay xuống sờ đũng quần Giản Phàm, làm y giật mình, nhưng cô không có động tác gì tiếp theo, lạnh lùng nói: “Dựng lên rồi, chúng tao vẫn là nam nhân, khi tình dục kích thích, adrenalin sẽ cao hơn bình thường gấp mười lần, cậu còn sợ nữa không?”

“Không sợ.”

“Tốt, vậy sờ đủ chưa, chúng ta đã đi được chưa?”

“Được rồi.” Giản Phàm nhớ ra còn có chính sự, quyền luyến rút tay lại.

Hồ Lệ Quân chỉnh lại y phục, thoải mái khoác tay Giản Phàm, thấy y bước chân vững vàng, nhỏ giọng hỏi: “Cậu tên là gì?”

“Người anh em đây Dương Nhị Cương, giang hồ gọi là kim cương bốn mắt.” Như có phép màu, Giản Phàm khôi phục mồm mép thường ngày.

Đi tới cửa, đến Giản Phàm cũng không dám tin chuyện vừa mới xảy ra, có điều vị trí nào đó trên người vẫn cứng đờ tới tưng tưng chứng minh chuyện vừa rồi không phải giả, vô thức giơ tay ra nhìn, thần kỳ thật, không run chút nào hết.

Đi qua cảnh cửa quán lẩu Tám Hòa, Hồ Lệ Quân mơ hồ thấy bên cạnh mình đã là người khác.

Nếu như miêu tả chuẩn xác một chút là từ chàng trai chưa hiểu chuyện đời thoáng cái thành tên giang hồ vào nam ra bắc. Chiêu trước đó của cô chỉ có tác dụng di chuyển sự sợ hãi bị phóng đại quá mức của chàng trai này thôi, nhưng hiệu quả tới mức khiến cô phải trở mắt. Bọn họ đang đợi là một trong nghi phạm chính Phạm Tấn Dương, Đông Béo đội lột giám đốc công ty vận chuyển.

Hồ Lệ Quân giới thiệu, Phạm Tấn Dương và Đông Béo lên đón, Giản Phàm giống như khách hàng lớn tới nhà, dáng điệu kiêu căng, nói vài câu qua loa rồi ngồi xuống.

Người thật khác biệt với ảnh, Phạm Tấn Dương trẻ hơn không ít, hẳn là công việc thuận buồn xuôi gió lắm, đeo kính không gọng, nhìn thế nào cũng thấy gian, như sợ người ta

không để ý tới sự gian trá của mình, ánh mắt cứ đảo liên hồi như lão tam Hoàng Thiên Dã khi nhìn nữ sinh. Còn Đông Béo thì cười một cái nhô ra hai cái cằm, người đã chẳng ra cái gì, cười như thẳng ngực, râu ria lồm chồm trông như con lợn chưa cạo hết lông.

Hai tên này có vẻ ung dung lắm, có nói có cười, Giản Phàm từ nhỏ tiếp xúc với đủ loại người, cũng chẳng mấy chốc thân thiết như anh em.

Đông Béo khách khí nâng cốc lớn: “Nào người anh em, chúng tôi và Song Thành đại ca là chỗ quen biết lâu năm, anh em của anh ấy là anh em của tôi.”

“Thế à? đại ca tôi nói rồi, hai anh quý lắm, bảo tôi phải cẩn thận ứng phó.” Giản Phàm dùng tiếng Thiểm Tây chính tông, khẩu âm lú lười không làm giả được, huyện Ô Long cách Thiểm Tây không xa, người quê Thiểm Tây rất nhiều, đi làm ăn qua ghé quán càng không ít.

Phạm Tấn Dương và Đông Béo nghe đánh giá như vậy lại giống như biểu dương vậy, còn cười rộ lên: “Đùa đấy, đùa đấy, Song Thành đại ca thích đùa lắm, lần trước anh ấy tới đây cũng giống chú em, mang theo cô bé xinh đẹp lắm, còn nói là về sẽ cưới làm vợ.”

Giản Phàm cười hô hô cứ như đang trò chuyện với Phí Béo, Hoàng lão tam, thấy thân thiết hết sức: “Nữ nhân bên người đại ca tôi chưa bao giờ thấy lặp lại, lần trước là dẫn Tam Oa tới phải không? Nếu không phải thì cũng là gái ăn sương đương địa thôi, không phải chị dâu tôi đâu, chị dâu tôi còn to lớn hơn anh Đông Béo cơ ha ha ha...”

Bàn Đông vỗ đùi chỉ mặt Giản Phàm cười khàn khạch, có vẻ tâm đắc lắm.

Hồ Lệ Quân cười khúc khích rót rượu, lòng bội phục câu trả lời khéo léo này, nếu là lời thăm dò, dù lần trước Dương Song Thành có mang theo nữ nhân hay không, trả lời như vậy cũng hợp lý. Phàm làm cái nghề này thăm dò qua lại là bình thường, chưa chắc phát hiện điều gì đáng nghi ngờ gì đâu, đơn giản là không tin tưởng nhau mà thôi, hỏi cũng rất ý tứ, khen người anh em của cậu giỏi uống, lần trước uống với tôi mấy chai, dù

người kia không biết uống rượu, đôi khi thuộc bài trả lời chính thức quá lại lộ tẩy, ảo diệu trong này, chỉ người đồng đạo mới nói được, người ngoài vài ba câu là lộ.

Những câu thăm dò kiểu này muốn đề phòng cũng không nổi, trả lời sai một câu, dù thân phận không lộ, sợi dây cũng đứt.

Chương 057: Lăn đầu của chim non. (2)

Lần này phía Thiểm Nam chuẩn bị tư liệu đầy đủ, cái tổ chức mua bán tiền giả lấy mô hình gia tộc bị bắt không lâu, tin tức còn chưa lộ ra, xem ra hai người này chưa biết gì hết, thử vài câu không thấy vấn đề, một lúc đã xung anh gọi em rồi.

Hồ Lệ Quân càng lúc càng không nhận ra chàng trai cần nữ nhân dọa dẫm cổ vũ, mà như kẻ lăn lộn giang hồ bao năm, chuyện núi nam biết bắc gì cũng tham gia được, cô cũng chẳng phân biệt được thật giả, thi thoảng còn cùng nói mấy chuyện tục tĩu, bình luận con gái vùng nào xinh đẹp, đùi trắng, ngực nở, ôm vào trong lòng còn ấm hơn ăn lẩu ... Ba người cứ cười sằng sặc suốt, mặt mày dâm dăng, chảy nước dãi. Đang đóng giả làm vợ Giản Phàm, Hồ Lệ Quân tất nhiên vờ giận dỗi mắng chửi, bị Giản Phàm xoa đùi, cô đánh tay y khiến hai tên kia cười rộ ...

Không khí bữa cơm rất tốt, khi rượu gần hết một chai, Hồ Lệ Quân chú ý Đông Béo nháy mắt với Phạm Tấn Dương, sau đó thò tay vào túi, biết rằng cửa đầu tiên đã qua rồi. Còn Giản Phàm thì cứ mãi ăn mãi uống mãi tán gẫu, từ lúc đi vào tới giờ giống như đi hội ngộ bạn cũ, chẳng nói chuyện làm ăn dù một câu. Dù Đông Béo cầm tiền trong tay vẫn ba Hoa Thiên địa.

Đây là điều đội trưởng Lục dạy, đây mới là tính cách của khách hàng lớn, có điều Hồ Lệ Quân thấy Giản Phàm thể hiện quá tốt, lý luận và thực tiễn khác nhau rất xa, mà Giản Phàm không chỉ hiểu lý luận, thực tiễn có vẻ còn rất phong phú.

Đông Béo cười hì hì đẩy bốn năm tờ giấy tiền trước mặt Giản Phàm: “Này chú em, không dấu gì chú, bọn cớm dạo này truy bắt rất lắm, hàng phía nam không dễ lấy, trong tay chỉ còn vài loại này thôi, bản Quảng Đông có một ít, bản Phúc Kiến cũng có có mấy chục cọc, nếu chú em muốn cái khác thì hơi khó kiếm.”

Cái mặt hắn đã uống tới mức đỏ bừng bừng như tờ tiền rồi, cái mặt mỡ đầy vẻ nịnh nọt, giống người bán hàng đang cố gắng dụ khách hàng mua hàng của mình vậy.

Giản Phàm hai ngón tay cầm mấy tờ tiền, sờ thử cười nhếch mép, cười hồi lâu ném đi, vỗ trán cười, cười lăn cười bò tới mức làm hai người kia cũng ngạc nhiên, Hồ Lệ Quân sợ y uống quá nhiều, khẽ dẫm chân một cái.

“Anh Béo, đại ca tôi nói anh quỉ lắm, đúng là không sai, trong bảy tờ này, hai tờ là hàng một năm trước, tôi từng dùng, ba tờ hàng cũ của Phúc Kiến, đã đứt nguồn cung, anh mà kiếm được coi như anh giỏi, còn một tờ của ngân hàng TW, ha ha ha, anh định lấy tiền thật bán như tiền giả à, bao nhiêu tôi cũng mua ...”

Xem ra lâm trận mài dao cũng có tác dụng, Giản Phàm nhận ra mấy phiên bản tiền rồi.

Bị người ta vạch trần, Đông Béo có chút bẽ mặt, ngượng ngập nói: “Nhâm, nhâm, toàn chơi mấy thứ này, đôi khi bản thân chẳng rõ thật giả nữa.”

Đây là thử thách rõ ràng nhất, nói rõ được xuất xứ của mấy tờ tiền là người mình rồi, đội trưởng Lục ở ngoài nghe ghi âm thở phào, một người mới và một cô gái tham gia nhiệm vụ này lo lắng, hơn nữa ăn ăn uống uống cả tháng mới mở miệng, làm hẳn đợt sốt ruột.

Trong quán, Phạm Tấn Dương bộ dạng mưu mô, mắt láo liên uống rượu, Đông Béo thì hậm hực thu tiền lại, không biết còn trò gì nữa mà cả hai đều ăn uống không nói thêm gì cả, Hồ Lệ Quân lén dẫm chân Giản Phàm một cái, phát tín hiệu, không nên già néo đứt giây, tới lúc chủ động rồi.

Giản Phàm đặt cốc rượu xuống, hai tay vỗ lên đầu gối, giọng khê khà: “Hai vị đại ca, nước sâu hay cạn thử được chưa, có nên nghe người anh em này nói với câu không?”

“Chú em nói đi.” Đông Béo sáng khoái phát tay.

“Sắp Tết rồi, một năm có được mấy cái mùa như vậy chứ, bọn này dựa vào Tết để xuất hàng. Tôi và vợ chuyến này tới đây là định đem nhiều nhiều chút, dù sao đại ca tôi là khách quen, có đường an toàn, chẳng ai muốn kiếm đường mới, đúng không? Hai anh nếu không có cái gì tốt, coi như tôi thay đại ca tôi tới thăm các anh, rồi chạy phía nam một chuyến, cứ dựa vào người khác kiếm ăn sao khá nổi phải không?” Giản Phàm bình thản nói.

Câu này được học trước, theo như vụ án tương tự, phàm là có khách hàng cố định, càng chú trọng chữ tín, hai bên quan hệ ràng buộc rất nhiều, đó là vì lý do an toàn, chẳng ai muốn bỏ khách cũ tìm khách mới. Nói câu này để ép đối phương lộ bài thôi.

Hai người kia ít nhiều cũng chú ý, Phạm Tấn Dương gật gà gật gù không đáp, Đông Béo như đang châm chước gì đó. Giản Phàm có cảm giác không ổn, có điều chưa kịp nghĩ thì Phạm Tấn Dương tùy ý ném ra hai xấp tiền loại 100 và 20: “Quy củ cũ, đều là tiền mới, cho cậu năm năm, thứ này mang tới Thiểm Nam đoán chừng nhất thời không ai phát hiện được đâu, nếu chú em không sợ no nứt bụng thì chuyến này kiếm lớn đấy.”

“Bọn này chỉ sợ đói, sợ gì no ... Anh Phạm, có bao nhiêu?” Giản Phàm sờ thử, thâm kinh ngạc, tiền 100 thì chiều nay thấy rồi, còn 20 thì chưa bao giờ thấy qua.

“Chú em chuẩn bị bao nhiêu?” Bên kia hỏi lại.

“Tính cả phần đại ca tôi cùng với tôi, góp trăm vạn không thành vấn đề, các anh muốn, tôi móc cạ túi luôn cũng được.” Giản Phàm tặc lưỡi: “Chỉ là giá hơi cao.”

“Ê này chú em, chúng tôi và đại ca cậu giao dịch với giá đó đấy, cậu đùa với tôi đấy à?” Đông Béo trừng mắt lên, đập bàn chẳng khách khí nữa.

“Đại ca tôi là đại ca tôi, tôi là tôi.” Giản Phàm nắm tay đập bàn đánh sầm làm chén bát rung rinh mà người cũng giật mình: “Đừng có trừng mắt với tôi, thứ này mùi mực quá đậm, ngửi kỹ một cái là ra. Chỗ in nổi còn chưa đủ tới, người có mắt không nhận được, nhưng người mù sờ là thấy. Giấy thì đủ dai đấy, nhưng lại quá dai, cho vào túi vài lần là nhũn nhẽo ngay, bản Phúc Kiến tốt hơn ... Tôi nói rõ với hai anh, vì sao tôi có ngoại hiệu kim cương bốn mắt, bởi vì tôi nhìn thứ này, chưa bao giờ trật. Hàng này của anh, giảm bảy phần cho tôi, bán thì bán, cái lò mổ lợn nhà anh, thịt còn dính cả lông.”

Nghe đối phương mặc cả, Phạm Tấn Dương mặt mày vắn vẹo, khuôn mặt Đông Béo tìm như gan lợn tựa hồ đang cực lực cấp chế lửa giận. Hồ Lệ Quân cũng cuống lên, tuy dạy Giản Phàm mặc cả, nhưng ai ngờ lúc chuyện sắp thành y lại bởi móc đủ

điều, ra sức ép giá, cứ như sợ vụ làm ăn này không hỏng vậy, thiếu điều nói đây là đồng rác, ông đây không cần.

Người giám sát ngoại vi khẩn trương cũng chẳng thể làm gì, dù hỏng chuyện cũng không được ra mặt. Hồ Lệ Quân huých Giản Phàm, không ngờ y bình thản nắm lấy tay mình, bàn tay rất vững, như cổ vũ, như an ủi, lại như hai vợ chồng tùy ý nắm tay nhau.

Hai phía nhìn nhau hồi lâu, Phạm Tấn Dương chép miệng: “Chú em, thêm chút, thời buổi này chẳng ai làm ăn dễ dàng gì, chỗ chúng tôi cũng cần tiền, nếu chẳng phải cuối năm, chúng tôi không dám nhận giao dịch lớn như thế.”

“Đúng thế, chúng tôi là chủ hàng quen mà, cậu chơi thế thì còn làm ăn mẹ gì nữa, ảnh hưởng tới chuyện làm ăn đại ca cậu, chúng ta làm ăn lâu dài cơ mà, ép nhau làm gì mất tình cảm.” Đông Béo vỗ vỗ mặt, rót cốc rượu đưa cho Giản Phàm, hòa hoãn lại không khí.

Thái độ hai người đó xoay chuyển 180 độ làm Hồ Lệ Quân thở phào, vậy là quyền chủ động đã nằm ở phía mình, bữa cơm này phải nhìn sắc mặt Giản Phàm.

“Được rồi, sáu phân, hai cọc một trăm, một cọc hai mươi, các anh muốn tiền lúc nào cũng được, trong vòng hai tiếng tôi có thể chuẩn bị tiền.”

“Chú em, nhường chút nữa, bốn đi, nguy hiểm bên tôi lớn hơn các cậu.”

“Không được, năm.”

“Bốn, bốn thôi, coi như chiếu cố anh đây, bọn anh tặng thêm cho chú một phần hàng mẫu.”

“Chậc, xem hai anh nói kìa, làm tôi ngại quá.”

Ba người đang nói tới tỉ lệ tiền giả đổi tiền thật, giao dịch càng lớn càng rẻ, càng ít thì càng đắt đó là kiến thức thông thường, hai phía mặc cả mười mấy phút, dứt khoát ép 4%, lại còn phải tặng thêm Giản Phàm mới chấp nhận. Hình tượng gian thương được Giản Phàm diễn rất chuẩn, Hồ Lệ Quân cứ phải nhin cười suốt, lắm lúc thấy y hùng hổ mặc cả tưởng y đang mua tiền giả thật.

Vụ giao dịch diễn ra gặp ghênh, kết quả cuối cùng thuận lợi, sau gần 2 tiếng ăn uống, đạt đạt thành ước định, thời gian 1 giờ sáng, địa điểm thông báo sau.

Chia tay, một bên đi chuẩn bị tiền giả, một bên đi chuẩn bị tiền thật.

Cá đớp mồi rồi, mồi nhử thực sự quá tốt, ai cũng biết Giản Phàm sờ tiền rất chuẩn, không ngờ lại còn là cao thủ mặc cả, ép giá như thật vậy, thế này không cần lo đối phương không giao dịch.

Chương 058: Đại án.

Trong phòng hội nghị khép kín ở đại đội điều tra kinh tế, đem camera giám sát ngoài đường và ghi âm trong quán lẩu phát lại một lượt, đội trưởng Lục giới thiệu: “Căn cứ vào lời khai của nghi phạm do phía cảnh sát Tương Nam bắt được, một cốc là trăm vạn, độ dày, cao tương tương va ly lớn, nói cách khác khi giao dịch phải dùng tới xe, hẳn còn có hai tới ba người, thậm chí là nhiều hơn nữa. Bây giờ có một vấn đề, cần nhắc tới tiền án của Phạm Tấn Dương và Đông Béo, không bài trừ khả năng chúng tàng trữ vũ khí, nội ứng và ngoại vi làm sao phối hợp đảm bảo an toàn cho hai người họ.”

Người của đội đặc cảnh nói: “Phía Tương Nam nói bọn chúng thường chọn địa điểm giao dịch giữa ngoại ô và thành phố, như thế thì chiến tuyến quá dài, tin tức mà không kịp thời, chúng ta không đảm bảo bố trí kịp hiện trường.”

“Đội trọng án, các anh có ý gì không?”

“Theo phương án giao dịch ban đầu, lấy hai người giao dịch làm trung tâm, sẽ giữ khoảng cách 3 km so với họ để tiếp ứng, đảm bảo an toàn, đề phòng chúng giở trò ăn đen. Có điều một là nữ, một là người mới, e là lực hơi yếu, địa điểm giao dịch lại không xác định, tôi kiến nghị, bắt giữ Phạm Tấn Dương và Đông Béo.”

“Mọi người cần nhắc đi.” Chủ trì vẫn là vị phó cục trưởng: “Nghi phạm đã lộ diện bắt rất dễ, nhưng loại vụ án này, nếu không có đủ nhân chứng vật chứng, tương lai định tội khó khăn, hơn nữa e biến vụ án này thành cơm nửa sống nửa chín. Tôi kiến nghị tiến hành theo phương án ban đầu, để hai nhân viên tình báo của chúng ta tiếp tục giao dịch.”

“Tôi đồng ý.”

“Đồng ý.”

Ý kiến của lãnh đạo đại biểu cho ý kiến của tổ chức, chỉ có đội trưởng Lục khó xử, sự khó xử này tới từ báo cáo của Hồ Lệ Quân và căn dặn của Tần Cao Phong, anh chàng tân binh đó mồm

mép thì không tệ, ra trận thì khẳng định không được, nhưng các vị ở đây toàn là lãnh đạo cao hơn mình, mấp mây môi hồi lâu cũng nói: “Đồng ý.”

Kết thúc hội nghị một lúc rồi, đội trưởng Lục vẫn bất an, suy nghĩ mãi mới quyết định gọi một cú điện thoại, chỉ nói: “Lập tức đưa tới phòng 1202 khách sạn Kim Quảng Tiệp hai khẩu súng.”

Khi tiền và vũ khí được đưa tới khách sạn, Hồ Lệ Quân và Giản Phàm đã về, dọc đường phải vòng vèo mấy lần, xác định không ai theo dõi mới yên tâm trở về chỗ trú chân. Làm loại giao dịch này anh không hỏi chỗ tôi, tôi không dò đường anh, giao dịch xong là đường ai nấy đi, đây là quy ước thành lệ, đôi bên đều cân nhắc vấn đề an toàn.

Hồ Lệ Quân nhận được vũ khí, tiền mà đội đưa cho cùng với chỉ thị mới, đó là cô phải dẫn Giản Phàm theo, tiếp tục giao dịch, để tránh nghi phạm nghi ngờ. Hồ Lệ Quân liền gặp khó, liên hệ với nghi phạm đã là chuyện bất đắc dĩ, vì đánh tan sợ hãi của Giản Phàm mà phải làm chuyện kia, hiệu quả thì tốt đấy, nhưng giờ nhớ lại, còn phải tiếp tục đối diện với nhau, hết sức thiếu tự nhiên. Hai người gặp nhau mấy tiếng, thậm chí mặt thật của đối phương ra sao còn chưa rõ đã xảy ra chuyện đó, hết sức lúng túng.

Có điều tạm thời không để ý tới nữa, Hồ Lệ Quân hiện lo lắng là, dũng khí của Giản Phàm có duy trì được tới khi giao dịch kết thúc không, nếu không chẳng lẽ còn phải tiếp tục kích thích?

Không được, chắc chắn không được, cùng một biện pháp chỉ có thể dùng một lần, chưa nói làm lần nữa hiệu quả sẽ giảm mạnh, mà bản thân cô cũng không còn dũng khí làm lần nữa.

Xách túi tiền vào phòng, Giản Phàm đang ngồi trên giường nhìn mấy tờ tiền giả làm mấy cười ngốc nghếch, âm thầm đánh giá, tuy cố tình hóa trang xấu xí, vẫn là chàng trai hết sức tuấn tú, bỗng nhiên Hồ Lệ Quân nghĩ, bị soái ca sờ một cái, cũng không hẳn là thiệt.

Đây thành bí mật nhỏ giữa hai người, không ai muốn nhắc tới thêm xấu hổ, Hồ Lệ Quân cởi áo khoác ngoài, ngồi xuống giường kiểm tra vũ khí, vô tình phát hiện ra Giản Phàm nhìn mình chằm chằm, vành tai hơi đỏ lên, lúc này cô nam quả nữ ở

trong phòng kín ai biết y có sinh ra ý nghĩ linh tinh gì không: “Nhìn cái gì mà nhìn.”

Giản Phàm nhìn ra mắt Hồ Lệ Quân rất đẹp, đôi mắt dài, đuôi mắt cong sắc sảo, chỉ là hóa trang quá đậm chưa đánh giá chính xác được, đưa tay ra: “Ai nhìn chị, tôi nhìn súng mà, đưa cho tôi.”

Hồ Lệ Quân mừng rỡ, vừa vặn thuận nước đẩy thuyền, cô còn sợ Giản Phàm phản cảm với súng ống.

Chỉ nghĩ Giản Phàm tò mò xem chơi thôi, không ngờ súng vừa vào tay, đã thấy y nhoay nhoáy một lúc khẩu K54 đã biến thành đồng linh kiện, tốc độ đó, cô không thể so được, nhanh lại còn đẹp mắt, như biểu diễn vậy.

“Không biết lau súng à, sao bắn thế này, súng này mấy năm chưa bắn ... Xem đi, thế này thì bắn thế nào.” Giản Phàm vừa cầm nhàn vừa lấy khăn giấy ra lau thân súng, còn cuộn lại lau nòng súng, động tác tỉ mỉ, cứ như sợ không đủ giấy dùng.

Hồ Lệ Quân ngạc nhiên không thôi: “Giản Phàm, xem ra cậu cũng là tay chơi súng lâu năm hả?”

“Đương nhiên, chị biết tôi là ai không?” Giản Phàm hát hàm, điều bộ hết sức kiêu ngạo.

“Không thế nào, vậy cậu là xạ thủ?” Hồ Lệ Quân thở phào, thế thì nhiệm vụ đơn giản rồi, mình không phải dùng mỹ nhân kế nữa.

“Còn hơn thế, tôi chuyên môn lau súng cho người ta đấy.” Giản Phàm đắc ý nói.

“Khụ khụ.”

Hồ Lệ Quân bị sặc ôm ngực ho mấy tiếng, Giản Phàm miệng thì nói, tay không ngừng, thoáng chốc đã lắp súng lại như cũ, cho vào bao, cái bao súng kiểu đeo vai này cũng hay, súng gài dưới sườn, mặc áo vào không bị lộ. Giản Phàm hứng trí đeo cả lên cổ, khoái chí làm vài động tác rút súng nhanh, múa may một hồi hỏi: “Này, sao chỉ đội trọng án có loại bao súng này mà chúng tôi không có? Đám người thực địa cứ giắt súng trong quần, thắt lưng không chặt, có khi súng rơi vào quần.”

“Đội trọng án chúng tôi ra ngoài nhiều, phá án vượt khu vực cũng nhiều, làm thế cho thuận tiện, còn các cậu thì chỉ phụ

trách khu vực, ít ra ngoài, nên không trang bị thứ này, thích không? Tặng cậu đấy.”

“Oa, tuyệt quá.” Giản Phàm không từ chối, sờ bao súng đeo vai, chất liệu không tệ, vui như đứa trẻ có đồ chơi mới.

“Lát nữa đeo bao súng vào, mang súng theo, cùng tôi đi bắt đám nghi phạm kia, thế nào?” Hồ Lệ Quân tranh thủ nói.

Giản Phàm vừa nghe là nhanh như chớp tháo bao súng ra, ném thật xa, lúi lại như tránh bom: “Này này, vừa xong còn nói là nhiệm vụ hoàn thành rồi, giờ lại muốn tôi đi là sao? Tổ trọng án các chị hết người rồi à?”

Xem ra lá gan chưa chuyển biến mang tính thực chất, kẻ hèn nhát không thể sờ một cái mà thành anh hùng.

“Hừ, không đi thì thôi, chẳng ai ép được cậu.” Hồ Lệ Quân cũng bắt đầu hết lịch sự với Giản Phàm, thu súng lại, như cố ý kéo đề tài ra chuyện khác: “Được rồi, cậu nghỉ ngơi đi, mà không ngờ cậu nói tiếng Thiểm Tây rất chuẩn, từng sống ở đó à?”

“Gần như thế, quê tôi ở trấn Phong Lâm, sát với địa phận Thiểm Tây rồi, người trong thôn lấy vợ Thiểm Nam không ít, từ nhỏ nghe họ chửi bới cãi nhau nên cũng biết, vả lại quán cơm nhà tôi ở ngay bên đường, quanh năm tiếp xúc, đừng nói Thiểm Tây, tiếng địa phương xung quanh tôi đều hiểu, nếu không người ta tới quán, lấy cái gì mà tiếp cận.” Giản Phàm thuận miệng đáp, chuyện chẳng có gì lạ.

“Này Giản Phàm, cậu không phải đồng đội tốt, vừa rồi khiến tôi toát mồ hôi, cả đội trưởng cũng mắng tôi.” Hồ Lệ Quân mắt đảo vòng, lại có đề tài.

“Tôi làm sao?”

“Cậu ép giá ác như thế, người ta sợ chạy mất không phải uống công à?” Hồ Lệ Quân trách móc, có điều sự thực là đội trưởng khen phát huy tại chỗ rất tốt: “Cậu có biết đây là đại án phối hợp mấy đại đội, cả liên tỉnh không? Nếu có vấn đề là công sức bao người đổ sông đổ biển đấy.”

Chương 059: Mỹ nữ là gan anh hùng.

“Không có chuyện đó đâu.” Giản Phàm cứ tưởng là thật, vội vàng phân bua: “Độc phương án là tôi biết mọi người không rành chuyện làm ăn rồi, có câu nói xưa, người chê hàng mới mua hàng, chúng ta càng bới móc thì bọn chúng mới càng tin là chúng ta tới mua bán. Chị xem, chúng ta vừa ép giá, bọn chúng nghiêm túc hẳn, không nói mấy lời vô vị nữa, tôi đoán lợi nhuận trong chuyện này không ít, nếu mà mua bán thật, tôi giảm thêm 10% nữa cũng không thành vấn đề ... Chị Hồ, tôi biểu hiện tệ vậy sao?”

“Ừm, bình thường, tạm tạm, miễn cưỡng qua được.” Hồ Lệ Quân hơi hợt nói dọn dẹp đồ đạc, thu cả tiền giả trong tay Giản Phàm về, trông có vẻ muốn đường ai nấy đi rồi.

Giản Phàm nhìn Hồ Lệ Quân cách đó không lâu còn nhiệt tình như lửa thoáng cái lạnh như sương băng, trong lòng không dễ chịu, cảm giác bị người ta xem thường thực sự không hề tốt, từ nhỏ bị xem thường rồi, trước kia vô tư lự buồn đó rồi cũng qua, nhưng bây giờ công tác rồi, biết tìm cách bù đắp, ngập ngừng nói: “Chị Hồ, tôi phát hiện một chuyện.”

“Thế à?” Hồ Lệ Quân đáp qua loa, tỏ vẻ chẳng quan tâm.

“Thật đấy, liên quan tới vụ án.” Hồ Lệ Quân chỉ ừm một câu.

Giản Phàm nói nhanh: “Tôi thấy mọi người xác định nghi phạm chính sai rồi, không phải là Phạm Tấn Dương đâu.”

“Chẳng lẽ lại là tên béo? Không thể nào.” Hồ Lệ Quân lắc đầu, cái đầu to tướng trông đã thấy ngu xi, sao so được với Phạm Tấn Dương thâm trầm tinh minh.

“Chị nghe thử nhé, tôi nói cho chị mấy chi tiết tôi để ý, thứ nhất tên béo giả ngốc đó mang tiền mẫu ra kiểm tra chúng ta, thứ hai, sau khi hẳn ra hiệu tên Phạm Tấn Dương mới mang tiền giả của chúng sản xuất ra cho tôi xem, thứ ba, khi thấy giá thích hợp, người nói câu cuối cùng vẫn là Đông Béo. Chị đừng xem thường tên béo, loại tướng mạo đó cực kỳ dễ qua mắt người khác, tôi có đưa bạn từ nhỏ, trông thật thà lắm, nhưng nó gian

trá hơn bất kỳ ai.” Giản Phàm nhớ lại chuyện lúc đó, gập ngón tay kể ra nghi vấn của mình.

“Nghe cậu nói cũng có lý lắm, cậu đợi chút, tôi báo cáo cho đội trưởng.” Hồ Lệ Quân cũng nghi vấn trùng trùng, lấy điện thoại trong áo khoác, gọi điện báo cáo.

Cảm giác được coi trọng đúng là tốt, ở nhà chẳng ai quan tâm lời nói của mình, Giản Phàm đợi Hồ Lệ Quân gọi điện thoại xong, chủ động hỏi: “Chị Hồ, bước tiếp theo mọi người là gì?”

Hồ Lệ Quân lại tỏ thái độ lạnh nhạt: “Có phương án định sẵn, cậu quan tâm làm gì, hết chuyện của cậu rồi.”

Giản Phàm ngượng ngùng: “Thì tất nhiên là nói các chị làm gì.”

“Phương án ban đầu có hai loại, thứ nhất, nếu nghi phạm định đen ăn đen, cướp tiền giao dịch, có điều ủng công, khoản tiền đó có định vị, tiền tới đâu chúng tôi đuổi tới đó. Loại thứ hai, giao dịch bình thường, tất nhiên là xông vào bắt gọn, nhân chứng vật chứng đầy đủ, đó là kết quả tốt nhất. Cả hai đều là phương án tác chiến tiêu chuẩn, cậu nên biết những chuyện thế này đều có trình tự, chi tiết thì phải tùy cơ ứng biến theo tình hình “Hồ Lệ Quân châm chọc: “Cậu có cao kiến nào góp ý cho chúng tôi sao?”

“Không phải, chỉ là tôi cứ thấy Đông Béo không đơn giản như đánh giá ban đầu, thứ nhất, phương án này thiết lập trên điều kiện là đối phương hoàn toàn tin tưởng chúng ta, đây là chuyện không thể nào, người bán khoai tây còn biết đặt củ to lên trên, củ nhỏ phía dưới mà, bọn chúng chẳng lẽ không có hậu chiêu?” Giản Phàm đề xuất ý kiến, như nỗ lực chứng minh bản thân hữu dụng: “Thứ hai, nói chúng ta chiếm được lòng tin của chúng cũng không đúng, theo như tình hình tôi nghe ở phòng hội nghị, thời gian qua Thiểm Nam đả kích rất mạnh, bọn chúng không thể xuất hàng lượng lớn, thuần túy cướp của chúng ta cũng không có khả năng. Chị để ý không, Bàn Đông rất có đầu óc kinh doanh, bốn năm trước ra tù, mở một công ty vận tải đường dài không nhỏ, mọi người cũng tra rồi đấy, hẳn kinh doanh rất tốt, không hề có hành vi phạm pháp nào để nắm thóp, khi nói chuyện hẳn nhắc tới làm ăn lâu dài, chị nhớ không? Từ góc độ

lâu dài, cướp của chúng ta là cắt đường xuất hàng vào Thiểm Tây, còn có khả năng bị báo thù, chúng có ngóc mới làm thế.”

Hồ Lệ Quân kích thêm một câu: “À, cậu cũng phí công rồi, nhưng dù sao không liên quan tới cậu.”

“Tôi ...” Giản Phàm cứng họng, hậm hực quay đầu đi.

Không xong, nói khích hơi quá nên giận rồi, thật là trẻ con, Hồ Lệ Quân coi như hiểu Giản Phàm thêm một chút, thu dọn xong nhét súng dưới gối, cởi giày thay dép lê ngồi xuống bên cạnh Giản Phàm, nhỏ nhẹ nói: “Giản Phàm, thẳng thắn nói với cậu nhé, tôi rất tán thưởng cậu, người đi thực địa không ít cao thủ thực chiến, nhưng không nhiều người đầu óc tinh táo, càng không tỉ mỉ tinh tế được như cậu, ứng biến cũng nhanh. Hôm nay cậu làm tôi rất ngạc nhiên.”

“Thật sao?” Giản Phàm nghe vậy môi tự giác nhếch lên rồi, có điều vừa quay sang đối diện với Hồ Lệ Quân, thấy ánh mắt trêu chọc của cô, bỗng dưng khản trương.

Hồ Lệ Quân tủm tủm cười: “Tôi cũng có một bất ngờ, không biết có làm cậu sợ chết khiếp không?”

Giản Phàm ưỡn ngực “Tôi không sợ.”

Hồ Lệ Quân đột nhiên hừ một tiếng không thèm để ý tới Giản Phàm nữa đi vào phòng tắm, tiếp đó nghe thấy tiếng nước chảy rào rào. Chắc là rửa mặt ... Đợi thêm một lúc mà không thấy ra, rửa ráy sao lâu thế, không thể nào? Đang tắm ... Hai mắt Giản Phàm phát sáng như muốn nhìn xuyên cánh cửa. Sao chị ấy đột nhiên lại đi tắm, chẳng lẽ, muốn ...

Không được, tuổi tác như thế chắc làm vợ người ta rồi, không phải loại hình mình nên dính dáng tới. Vừa nghĩ tới đó trong lòng lại dâng lên một ảo tưởng khác, như tiếng ma quỷ dụ dỗ, cảnh tượng ở góc tối khi đó lại ùa về.

Giản Phàm vỗ má, liên tục nói với mình không được, quyết định loại bỏ tâm niệm đi ngủ, khi hơi lim dim rồi nghe thấy tiếng nước ngừng chảy, cách một tiếng cửa mở ra, Hồ Lệ Quân vừa lau tóc vừa bước ra ngoài, vừa mới thở phào lập tức lại kích động.

Tắm rửa sạch sẽ đứng ở trước gương, Hồ Lệ Quân quần áo chỉnh tề, không hề có ý định dùng sắc dụ, có điều con người đã

hoàn toàn khác rồi, nhìn hình phản chiếu trong gương trẻ hơn nhiều, mái tóc mới gội còn ướt buông xuống vai, hàng mi trước đó vẽ rất dày giờ thanh mảnh cong cong, cái môi tô son đỏ chói rửa sạch đi hồng nhuận không còn gây phản cảm nữa, cánh môi trên hơi cong cong gợi cảm.

Oa, đây là người mình từng sờ đáy sao, giờ hai tay lên nhìn, ử rũ không thôi, giống như Trư Bát Giới ăn nhân sâm, chưa cảm thụ được dư vị gì đã chui vào bụng mất rồi.

Đang tơ tưởng vẫn vợ, đưa mắt lên không biết Hồ Lệ Quân đứng ở đâu giường từ bao giờ, đang tựa cười tựa không nhìn mình, Giản Phàm ngượng ngùng bỏ tay xuống.

“Cậu đang nghĩ cái gì thế hả?” Hồ Lệ Quân rất đặc ý với phản ứng của Giản Phàm.

“Không, không nghĩ gì cả.”

“Tiểu lưu manh, thừa biết cậu không nghĩ cái gì hay ho hết, không có lần sau đâu.”

Hồ Lệ Quân đưa tay ra, Giản Phàm giật mình lặn một phát xuống giường, không ngờ Hồ Lệ Quân nhắc gối lấy bao súng đeo lên người.

Hai người, một muốn nói thì ấp úng không nói được, một thì cố tình không nói, thông thả chỉnh y phục, giắt súng, như đang khoe thân hình uốn lượn của mình, xong xuôi rồi mới khoanh tay trước ngực, tư thế đại tể nhìn em trai: “Giản Phàm, tôi vốn không muốn cậu đi, nhưng mà nghĩ lại những lời cậu vừa nói, rất có kiến giải, khả năng quan sát không thua gì một trinh sát ưu tú, tôi thấy cậu là người rất thích hợp. Vậy thế nào, giống lần trước, bảo vệ tôi lần nữa nhé, hoặc nói là, chúng ta sóng vai tác chiến lần nữa?”

Câu nói này xen lẫn lời mời, sự tán thưởng, kích thích cũng như cổ vũ, nói những lời này Hồ Lệ Quân còn mím môi, nhướn mày, tựa khiêu khích, Giản Phàm thấy lòng nóng nên, nghênh đón ánh mắt tha thiết của Hồ Lệ Quân, ma xui quỷ khiến thế nào nói một câu: “Đi, không có tôi, chị không đối phó được với chúng đâu.”

Rất tự tin, đầy dũng khí, gan anh hùng lại bị mỹ nhân khơi lên rồi.

Chương 060: Vụ giao dịch trong đêm. (1)

Địa điểm giao dịch: Điểm dừng chân đường cao tốc.

Vừa thu được tin tức, đội trưởng Lục trải bản đồ ra xem, vẽ một vòng tròn, tiểu tổ năm người chen chúc trong một cái xe, người gọi điện thoại, có người bình luận địa điểm chọn rất tốt.

“Đội trưởng, địa điểm này không dễ khống chế đâu, nam bắc đông tây đều thông suốt, có bảy lối ra, chúng ta không đủ lực lượng bao vây.”

“Đội trưởng, trong xe của Phạm Tấn Dương có ba bốn người, đang đi về phía đường cao tốc.”

“Chúng tôi tới khu phục vụ này rồi, qua 0 giờ người xe lai vãng rất ít, nếu chúng ta mai phục, chúng nhìn một cái là biết.”

Đội trưởng Lục xoa tay hít hà, khó giải quyết đây, ít người không được, sợ có chuyện ngoài dự liệu, nhiều người không được, chắc chắn đánh cỏ động rắn. Trầm ngâm một lúc hỏi: “Đông Béo có động tĩnh gì không?”

“Không, vẫn ở trong nhà.”

“Xem ra tên này đúng là tọa trấn, bất kể kết quả thế nào cũng phải dụ hắn ra, không kéo được hắn ra, sẽ không bao giờ biết được tên này ẩn sâu thế nào. Nói với Hồ Lệ Quân hết sức cẩn thận, đảm bảo an toàn cho đồng chí của đại đội một. Bốn tổ ẩn nấp cách khu phục vụ 2km.”

Điện thoại, bộ đàm trong xe lại bận rộn.

Đêm đã khuya, xe qua xe lại dần thưa thớt, con đường vành đai sáu làn trở nên yên tĩnh vắng vẻ, ánh đèn vàng vọt làm khung cảnh có phần thê lương, từng cơn gió lạnh lay động bóng cây, chiếc xe Toyota di chuyển êm như bóng ma thay đổi vị trí mấy lần, Giản Phàm và Hồ Lệ Quân đang ở trong đó.

Sau khi có được tin tức và thông báo cuối cùng, Hồ Lệ Quân ngồi ghé phụ lái mắt nhìn Giản Phàm lái xe vững vàng, ánh mắt bình tĩnh, khó diễn tả cảm giác lúc này. Trước kia đi làm nhiệm vụ, cấp trên ra lệnh một tiếng là ở dưới dù không muốn cũng chấp hành răm rắp, không ai ý kiến gì, lần này thì hết dụ dỗ lại

nịnh nọt, hi sinh cả mỹ sắc, vậy mà thằng nhãi này cuối cùng còn định ném gánh bỏ chạy.

Đúng là thứ chim non, lúc nguy hiểm chưa thấy đâu thì sợ tới run chân, bây giờ chính là lúc nguy hiểm có thể phát sinh bất kỳ lúc nào lại còn hí hửng.

Rời thành phố đi mười mấy phút lên đường cao tốc, đường thẳng tắp, tốc độ xe tăng lên, mỗi người theo đuổi tâm tư riêng, không ai nói gì. Mỗi 5 phút Hồ Lệ Quân lại báo tình hình một lần, cơ bản là không có gì mới, chỉ có một câu: Hết thấy bình thường.

Địa điểm giao dịch là điểm dừng chân đường cao tốc đã rời địa phận Đại Nguyên, đó là chỗ thông minh của bọn làm tiền giả, ở khu vực quản lý phân chia không rõ ràng này khó thiết lập chốt chặn, kỳ thực còn an toàn hơn cả nơi hoang vu, dù có muốn bao vây cũng cực kỳ tốn công, chưa nói vượt địa phận điều phối lực lượng cũng không dễ dàng.

Xe đi được gần nửa tiếng, gần 1 giờ sáng rồi, Giản Phàm đánh xe men theo khu phục vụ, trạm xăng, siêu thị mini và một quán ăn vẫn còn sáng đèn, có điều đã không còn thấy bóng người nữa, đang định gọi điện thì một cái xe ở bãi đỗ đột nhiên chớp đèn, Giản Phàm nói nhỏ: “Chính nó, chiếc Thiên Tân, biển Hãn Châu.”

“Đừng vội, ở yên tại chỗ, xem tình hình đã.” Hồ Lệ Quân dặn một câu, cho tay vào dưới sườn, lẳng lẽ mở bao súng.

Sắp tới giờ giao dịch, Giản Phàm không thấy sợ còn thấy thú vị, như tham gia trò chơi, ngẩng đầu lên bầu trời trong veo treo ánh trăng hạ huyền, dù không có đèn cũng loáng thoáng thấy bóng người. Hoàn cảnh này tất nhiên không phải là đêm tối gió to dễ giết người rồi.

Bên này không có động tĩnh, xe đối phương mở ra, cửa xe sầm sập, có ba người đi xuống, trên xe còn một lái xe, Giản Phàm nói vội: “Chị Hồ, có vấn đề rồi, chiếc Thiên Tân không chứa được hết tiền đâu.”

“Đội trưởng, đội trưởng.” Hồ Lệ Quân giờ ngón cái khen ngợi báo cáo: “Tình huống không rõ, đối tượng đi xe Thiên Tân, không có hàng, có bốn người.”

“Tùy nghi hành sự.”

“Rõ.” Hồ Lệ Quân vỗ vai Giản Phàm ra lệnh: “Ngồi yên trên xe đờ, không được tắt máy, tôi xuống xe đối phó với chúng.”

Giản Phàm gật đầu, nhìn đối phương đi tới như thị uy, cho tay vào áo, lạng lẽ mở bao súng, không nhất định là phải nổ súng, nhưng nắm trong tay ít nhiều thấy an toàn.

Xe hai bên chiếu vào nhau, cách chưa tới mười mét, Giản Phàm nhìn thấy Phạm Tấn Dương và hai người lạ mặt đứng trước xe, có vẻ đờ mình xuống xe, vừa hạ cửa kính xuống một nửa thì Hồ Lệ Quân lớn tiếng nói: “Gì thế này, anh Phạm mang theo nhiều người thế, chuẩn bị nhằm nhe gia sản hai vợ chồng tôi đây à?”

“Hô hô, không kém nam nhân đâu, em dâu Dương gia khá đấy, chúng tôi cũng phải xem xem hai người có định tay không bắt sói không chứ?” Phạm Tấn Dương cười hô hố.

Bốn người, ba chọi một, đều đứng ở chỗ đèn xe chiếu tới, đêm lạnh đất trống, gió thổi vù vù, nói một câu là miệng nhà khói trắng, Hồ Lệ Quân hai tay khoanh trước ngực có vẻ rất tùy ý, không nhượng bộ: “Không được, hàng tới thì thấy tiền, đó là quy củ, đêm khuya, chúng tôi lại lạ nước lạ cái, có sự cố phải làm sao?”

Hai tên bên cạnh Phạm Tấn Dương trừng mắt định bước tới, nhưng bị Phạm Tấn Dương ngăn lại, Hồ Lệ Quân thì tay đã chạm vào báng súng, chỉ đờ đối phương phát tác. Bọn họ theo dõi đã lâu, đám người này hẳn không có súng tiêu chuẩn, hỏa lực lớn nhất là dao và súng tự chế thôi, áo khoác dày có lớp chống đạn, Hồ Lệ Quân căn bản không coi mấy thằng lưu manh ra gì.

Có điều không ai hành động, ai cũng biết đối phương có đồ chơi, thỏa thuận được thì vui vẻ, người giang hồ chẳng nữa thì phát tài vẫn là ưu tiên hàng đầu, cái chuyện chạm mặt đâm chém nhau chỉ xuất hiện trong tình thế vô cùng đặc thù, Phạm Tấn Dương cũng chỉ thăm dò thôi, thấy Hồ Lệ Quân thái độ cứng rắn liền cười ha hả đưa tay ra như người hòa giải: “Đừng hiểu lầm em dâu, chúng tôi chỉ muốn kiểm tra tiền trước thôi

mà, muốn ăn bản thì đã ra tay rồi, nếu ra tay, hai người chống được sao?”

“Anh Phạm, thấy hàng kiếm tiền, muốn chơi cứng chứ gì, thử đi.” Hồ Lệ Quân không lùi mà tiến, giọng lạnh lạnh, mắt trừng trừng, tóc bay bay trong gió, thực sự có vài phần bóng dáng hồ cái.

“Sợ cô em sao, lại đây, chơi một ván nào.”

“Khoan khoan.” Phạm Tấn Dương lại lần nữa ngăn cản hai tên tay chân, giọng có phần lạnh: “Em dâu, thực sự muốn chơi sao?”

Không khí thoáng cái trở nên căng thẳng.

Giản Phàm đầu óc xoay chuyển, rút súng cho vào túi áo, nhảy xuống xe, đóng cửa thật mạnh, hô lên: “Anh Phạm, tôi tin anh, nhưng người khác tôi chưa gặp, anh không tin vợ chồng tôi có tiền thì anh tự tới mà xem.”

Câu này hợp tình hợp lý, cũng nhanh chóng chia đôi phương ra, Phạm Tấn Dương giơ hai tay lên cười tỏ ý với Hồ Lệ Quân rồi đi tới, Giản Phàm ra sau xe mở cửa sau, cạch cạch hai tiếng mở va ly, tay rút túi nắm chặt súng, trong mấy tên này thì chỉ Phạm Tấn Dương trông ít đáng sợ nhất, chắc là dễ đối phó nhất ... Con mẹ nó, dám bố lão cứ đoàn phát tính sau.

Tay Giản Phàm hơi run, không phải y sợ nữa, mà là có chút kích động, có chút thèm khát nổ súng.

Không có gì, chẳng có chuyện gì xảy ra hết, Phạm Tấn Dương chỉ thuận tay cầm một cục tiền xem qua, ước lượng trong tay rồi ném trở lại va ly, vừa mới rút người lại thì Giản Phàm đóng sầm cửa.

“Chú em tin người thế, bằng hai người mà mang theo nhiều tiền mặt như vậy à, có gan đấy.” Phạm Tấn Dương không rõ đang khen hay chế nhạo hai người chim non mới vào nghề.

Giản Phàm thoải mái nói: “Không dấu anh Phạm, không chỉ vợ chồng tôi, chỉ là thấy nhiều người không thiện, làm anh nghi ngờ, nên chỉ hai chúng tôi tới. Anh và đại ca tôi giao dịch không chỉ một lần, tôi lại không tin anh sao?”

“Ha ha ha, nói hay, nói hay lắm, vẫn là người tây bắc thẳng thắn thành thật.”

Chương 061: Vụ giao dịch trong đêm.(2)

Phạm Tấn Dương và Giản Phàm từ sau xe đi ra, những người còn lại nhìn nhau một cái liền thả lỏng lùi lại vài bước, có điều vẫn giữ khoảng cách.

“Có điều người anh em gặp chút rắc rối, tối nay bọn cớm tra rất quá, hàng của chúng tôi còn chưa rời Đại Nguyên, hai người muốn hàng phải đợi vài ngày.”

“Đợi, đợi cái buổi! Tết rồi, người ta còn về nhà ăn Tết chứ, mẹ nó.” Giản Phàm vừa nghe đã nổi nóng chửi bới, không phải giả vờ, mà là thật, nếu phải đợi bị đội trọng án giữ thêm vài ngày, chẳng may có gì không xuôn xẻ, cái Tết này bỏ lỡ à, đã hẹn với Hương Hương rồi, năm nay còn tới tặng quà Tết cho cha mẹ vợ, nhổ phẹt bãi nước bọt: “Này Lão Phạm, đã làm nghề này còn nhát như chó thè thì chơi cái buổi gì nữa, chúng tôi tìm người khác, đéo có thời gian dây dưa ... Vợ, lên xe, đi!”

Không chơi nữa, Giản Phàm nói đi là đi, Hồ Lệ Quân vội vàng lên xe theo, ngồi xuống rồi Giản Phàm vẫn chưa hả giận, thò đầu ra chửi tiếp: “Lão Phạm, từ nay coi như không quen biết nhé, đúng là trông giống người mà đéo ra người, làm ăn như buổi.”

Không ngờ Phạm Tấn Dương bị chửi như tát nước vào mặt mà vẫn nén giận được, chỉ liên tục xin lỗi. Giản Phàm nổ máy lui xe, sau đó rời điểm dừng chân.

Ở trong khu phục vụ, không biết có phải trùng hợp không, một chiếc Santana treo biển Đại Nguyên đi theo sau chiếc Toyota, Phạm Tấn Dương xem giờ, vẫy tay gọi người lên chiếc Thiên Tân, lái về phía ngược lại, một nam một bắc, đúng là đường ai nấy đi rồi.

Phía nam không có gì, lác đác xe qua xe lại, có xe gặp sự cố đỗ bên đường, phía bắc cũng không có gì, nhưng cách đó 2km có hai chiếc xe đỗ lại. Nếu như ai biết nội tình sẽ thấy dưới gầm xe bị hỏng là đặc cảnh vừa nhận được lệnh "ở tại chỗ đợi lệnh", sau đó là có người chửi, mẹ nó, lại ăn sương một đêm vô ích.

Theo đường cũ trở về, Giản Phàm không chú ý người tiếp ứng nấp ở đâu, đi được ba mươi km, thi thoảng nhìn gương chiếu hậu thấy có ánh đèn xe, nghi ngờ: “Chị Hồ, hình như có cái xe theo chúng ta, có phải là nhắm vào tiền của chúng ta không?”

“Cậu thử nói xem.”

“Khẳng định là họ Phạm theo dõi, chúng định ...”

Hồ Lệ Quân trao đổi tình hình với trung tâm, nói: “Đợi thôi, sốt ruột cũng không ích gì ... Giản Phàm, vừa rồi cậu giả vờ nổi giận giống lắm, thế nào, không sợ nữa à?”

“Hì hì, có chị ở phía trước, tôi sợ cái gì? Thời buổi này thổ phỉ cướp tiền, cướp mỹ nữ, chẳng tới lượt tôi.” Giản Phàm mặt dày nói đùa.

“Cậu thử phân tích tình hình xem, chúng không có hàng, không xuất hàng được hay là phát hiện ra sơ hở của chúng ta?” Hồ Lệ Quân giống như khảo nghiệm Giản Phàm.

“Không giống, nếu như không có hàng hoặc không xuất hàng được, bọn chúng sẽ gọi điện thoại, không cần gặp mặt, vậy chẳng phải an toàn hơn à?” Giản Phàm ngẫm nghĩ: “Nếu phát hiện sơ hở, bọn chúng lộ diện làm gì, còn nhiều người như thế ... Chúng ta biết chúng có hàng, chúng biết chúng ta có tiền, nhưng mà chưa yên tâm.”

“Thông minh, có khả năng phân tích tình thế, cậu rất thích hợp làm tổng chỉ huy đấy.” Hồ Lệ Quân khuyến khích: “Nói tiếp đi, chúng ta làm sao đây?”

Mấy khi được người khác thành tâm khen ngợi như vậy, Giản Phàm đắm ngưỡng: “Sao tôi biết ... Chị biết không?”

“Tất nhiên tôi biết, tôi đoán, trước khi rời khỏi đường cao tốc, chúng sẽ chủ động liên hệ với cậu, hàng không ở trên đường mà đã đưa tới nơi an toàn rồi, nhưng kênh này chưa bị lọt vào tầm giám sát của chúng ta. Có điều Phạm Tấn Dương xuất hiện ở đây cơ bản đã chứng minh cậu đoán đúng, hẳn chỉ là một quân cờ.”

“Oa, chị Hồ, chị không đoán bừa chứ, vậy cái xe sau lưng chúng ta thì sao?” Giản Phàm không tin lắm.

Hồ Lệ Quân khẳng định: “Để đảm bảo tiền vẫn ở trên xe, bọn chúng đều là người kinh nghiệm, rất cẩn thận.”

Giản Phàm lần đầu tham gia vụ án, càng lúc càng nhập tâm: “Vậy nếu chúng không liên hệ thì sao? Chúng ta đợi mấy ngày?”

“Xem ra cậu vẫn chưa tin tôi, thế này chúng ta cược đi?”

“Cược cái gì?”

“Một bữa cơm, nếu chúng liên hệ với cậu, cậu đãi tôi một bữa, phải nhà hàng bốn sao trở lên.”

“Được.” Giản Phàm quay đầu sang, toét miệng: “Có điều nếu chị thua, tôi không cần ăn cơm, chỉ thỏa mãn tôi một ý nguyện nho nhỏ là được, thế nào?”

Hử? Hồ Lệ Quên nheo mắt lại, ánh mắt rất nguy hiểm, cười nhạt: “Nhãi con, cứ đợi tới tuyệt vọng đi.”

Đi về phía nam thêm 20 km là lối ra đầu tiên của đường cao tốc, hướng ngược về phía Đại Nguyên, chiếc xe Thiên Tân dừng lại, Phạm Tấn Dương kéo khóa áo, có vẻ ngồi xe lâu không thoải mái, nhảy xuống xe, bấm di động, xác nhận cả hai phía đường cao tốc đều không có chuyện gì bất thường mới yên tâm, cú điện thoại cuối cùng tỏ ra nhũn nhặn hết cỡ: “A lô, chú em, ha ha ha, xin lỗi, xin lỗi nhé, tôi vừa được tin, hàng của cậu có rồi, đã lên quốc lộ. Phiền cậu thêm một quãng đường nữa, men theo quốc lộ 209 đi về phía tây, tôi đợi cậu ... Ha ha ha, lần này mà giả, cậu cứ bóp cổ tôi.”

Điểm cuối của cú điện thoại này không chỉ riêng Giản Phàm, cả đám lãnh đạo trong phòng chỉ huy ở đại đội điều tra kinh tế đang lo nghi phạm đào thoát liền mặt nhẹ nhõm, vậy là cuối cùng cá vẫn cắn câu.

Phá một vụ án cũng như giăng một tấm lưới vậy, từng mắt lưới phải gắn chặt với nhau, đội trưởng đội điều tra kinh tế tổng hợp tình huống mới nhất, kết nối laptop với máy chiếu, phát sơ đồ quan hệ, hoan hỉ nói: “Căn cứ vào bộ phận kỹ thuật theo dõi tín hiệu liên lạc, đã khóa được 12 nghi phạm trong tổ chức này, nghi phạm số một Phạm Tấn Dương và ba tên thủ hạ đang ở vị trí này, địa phận huyện Phồn Tự, nơi này có lối ra đầu tiên của đường cao tốc, cách Đại Nguyên 50 km. Nghi phạm số hai Đông Béo đang ở trong một ngôi nhà ở khu Hạnh Hoa Lĩnh, đồng chí của đội trọng án hoài nghi đây mới là nhân vật chỉ huy thực sự. Theo cuộc đối thoại vừa rồi, chúng tôi suy đoán, bọn chúng sẽ

tới địa điểm nào đó ở phía bắc đường quốc lộ để tiến hành giao dịch, hơn nữa hàng cũng đã tới địa điểm giao dịch, chưa tới thời khắc cuối cùng, bọn chúng không lộ ra đầu. Tôi kiến nghị, trì hoãn thời gian bắt giữ, để đường dây của chúng ta giao dịch với chúng, đóng kinh, kết án luôn.”

Trong căn phòng lớn mù mịt khói, các vị lãnh đạo gật gù hưng phấn, phó cục trưởng phụ trách chuyên án trầm ngâm một lúc đập tắt điều thuốc: “Đội trưởng Lục, các anh thấy trong chuyện này còn có vấn đề gì nữa không? Có khả năng điều người chúng ta đi cướp tiền không?”

“Hắn là không, nếu chúng định làm thế thì đã ra tay ở khu phục vụ, đường dây của chúng ta đã hoàn toàn có được lòng tin của chúng.”

“Tốt, chú ý an toàn, thông báo cục công an huyện Phồn Tự phái hai đối tiếp ứng, lập chốt phía sau xe Thiên Thân, chi viện hành động. Ba tổ đặc cảnh gộp làm một, toàn bộ do anh chỉ huy, nhất định đảm bảo an toàn cho nhân viên và tiền.”

Trong bóng đêm không nhìn ra được không khí đang trở nên khẩn trương, tất cả diễn ra trong im lặng, người say giấc thì vẫn say giấc, người ăn chơi thì vẫn ăn chơi, không hay biết gì.

Trong chiếc xe Toyota đang đi trên con đường quốc lộ hướng về phía tây, không khí thoải mái, tục ngữ có câu nam nữ phối hợp, làm việc không mệt, Giản Phàm hoàn toàn không còn sợ hãi, lo lắng, khẩn trương gì nữa ... Thậm chí nhiệm vụ là gì cũng vút sau đầu rồi.

Vừa nhận điện thoại cũng chẳng suy nghĩ gì, men theo cao tốc rẽ xuống quốc lộ.

Hồ Lệ Quân liên lạc với đội, chuyện trong dự liệu của cô rồi, kết thúc báo cáo quay sang đặc ý nói: “Này Giản Phàm, sao không thấy cậu nhắc chuyện đánh cược nữa nhỉ, phục rồi hả?”

“Chị Hồ, chúng ta gặp nhau lần đầu, chỉ nhờ lòng nào xẻo mạnh thế?” Giản Phàm nửa đùa nửa thật nói.

“Cậu định quít đấy hả, gặp Tần Cao Phong chẳng nữa tôi cũng xẻo như thường, cậu có tin không?” Hồ Lệ Quân hăm dọa.

“Tin, có điều tôi không định quít nợ.”

“Thế còn chấp nhận được.”

“Chị Hồ.” Giản Phàm nghĩ ra cách ứng phó: “Vừa rồi chúng ta nói ai thua thì mời cơm đúng không, không có điều kiện phụ kèm theo?”

“Không.”

“Thế thì đúng rồi, tôi mời cơm, giờ chúng ta có thể bàn vấn đề ai trả tiền rồi chứ?”

Hồ Lệ Quân vừa cười vừa bực tức mắng: “Vô lại.”

Chương 062: Vụ giao dịch trong đêm.(3)

Xe đi thêm 10 km, chiếc xe theo sau đã quay lại, xem ra là về Đại Nguyên, lại đi tiếp 20km, tổ chuyên án được tình hình mới, Phạm Tấn Dương đã rẽ lên đường quốc lộ, chỉ cách họ 20km, lại có cú điện thoại phẫn chấn lòng người gọi tới, địa điểm giao dịch cuối cùng: Km số 35.

Tiếp cận địa điểm, Giản Phàm có chút hồi hộp hỏi: “Chị Hồ, đại đội cách chúng ta bao xa?”

“Ừm, chừng 10 km, bọn họ bố trí muện tránh làm nghi phạm cảnh giác.” Trong bóng tối Hồ Lệ Quân không nhìn rõ mặt Giản Phàm, nghe âm thanh có vẻ vẫn trấn định, hỏi nhỏ: “Có sợ không?”

“Chắc là một chút, có thể là hưng phấn, kích động, đây là lần đầu tôi tham gia nhiệm vụ, còn ở tuyến đầu ... Mà phải, bình thường chị bắt người thế nào?” Giản Phàm hồi hộp hỏi.

“Đơn giản lắm, rút súng ra, bảo chúng làm gì chúng làm thế đó.” Hồ Lệ Quân ra vẻ tùy ý.

“Ồ, đơn giản thật, đúng là không công bằng.”

“Ha ha, chẳng lẽ cậu định đánh nhau sinh tử với chúng? Chủ nghĩa anh hùng cá nhân không dùng trong hiện thực được đâu.”

Giản Phàm ưỡn ngực tự hào: “Chủ nghĩa gì tôi cũng có thể tin, nhưng tuyệt đối không tin chủ nghĩa anh hùng.”

“Xì, cậu chẳng nói tôi cũng biết, cậu chọn đúng đường đấy, ngoan ngoãn làm nhân viên cơ quan mà ăn lương, giờ ra thực địa không dễ dàng nữa, đâu đâu cũng hô hào chấp pháp văn minh, ngày càng coi trọng nhân quyền. Ví dụ nhé, trước kia gọi là tội phạm, bây giờ gọi là nghi phạm, vì sao? Vì trước tòa án phán quyết thì lũ hiếp dâm giết người ấy vẫn là công dân, chỉ là hiềm nghi thôi. Cậu gây xung đột với một công dân, ngoảnh đầu lại người ta gây phiền toái cho cậu, đau đầu.” Hồ Lệ Quân cảm khái.

Giản Phàm ngạc nhiên: “Không đúng, chị Hồ, người đội tôi bắt về đều bị đánh thê thảm lắm, có tí văn minh nào như chị nói

đâu? Nếu bọn tội phạm ngoan ngoãn bị bắt về, bọn họ còn thấy chưa đủ kích thích ấy.”

“Hừ, ai chả biết đại đội một các cậu là cái ổ phi, toàn đi bắt lưu manh vô lại, tổ trọng án chúng tôi bắt giết người cướp bóc và tội phạm trí tuệ cao, so sao được? Nhất là đám trí tuệ cao, chúng cứ mà không đầy đủ, phiền toái không phải chúng mà là chúng tôi.” Hồ Lệ Quân khinh bỉ.

“Chúng ta là đơn vị anh em mà, chị đừng hạ thấp người khác mà nâng cao bản thân.”

“Tôi hạ thấp đại đội một, có điều cậu là ngoại lệ, cậu hơn bọn họ không ít. Lát nữa biểu hiện cho tốt, cố gắng trì hoãn thời gian, đại đội cách chúng ta một quãng, nếu hiện trường có chuyện ngoài dự liệu, vậy phải dùng sức mạnh khống chế, chứ ở chỗ hoang vu thế này để vài tên bỏ chạy là chúng ta mất cả nghìn người mất ăn mất ngủ đi tìm đấy. Cậu yên tâm, tôi bảo vệ cậu, khi kiểm tra hàng, biểu hiện trấn định vào.” Hồ Lệ Quân không khỏi lo lắng dặn dò, cuối cùng nháy mắt quyến rũ: “Cố lên.”

Đang lo, được cổ vũ một câu, Giản Phàm nhanh mồm hỏi: “Chị Hồ, biểu hiện tốt có được thưởng không?”

“Được, sẽ xoa đầu một cái.” Câu này quá ám muội, có vài phần tán tỉnh, nhưng Hồ Lệ Quân chẳng giận mà lại còn cười ngặt ngoẽo, phát hiện ra là mình lo uống công rồi, chàng trai này hoàn toàn không hiểu giao dịch thực sự khác hoàn toàn với thăm dò, cho nên không khẩn trương.

Giản Phàm đỏ mặt, câu này mà nói với thiếu nữ thế nào cũng xấu hổ, còn có thể nhân cơ hội trêu chọc một phen, gặp phải bà chị từng trải này, mình lại biến thành trò cười, được, phải tu luyện thêm.

5 km cuối, chớp mắt là tới, đèn xe ở xa xa chớp sáng, bên tám biển là chiếc xe Isuzu, người đứng trước đèn như mỏ neo, nhìn biển số xe, Giản Phàm cảm giác máu nóng chày giần giật. Cả đêm giao phong đều thuận lợi, lại được Hồ Lệ Quân ở bên chơi trò ám muội, cổ vũ, khích lệ một phen, tự tin và tự đắc bành trướng. Hai người theo ước định một trái một phải xuống xe, cửa sau chiếc Isuzu mở ra, lại là Phạm Tấn Dương, từ xe chấp tay

cười ha hả: “Chú em, cáo lỗi, cáo lỗi, tôi phải đi một vòng lớn mới tới được đây chuyên hàng, hai vị đúng là có chữ tín, nói khi nào tới là lúc đó tới.”

“Ha ha ha, được rồi, khỏi khách khí lằng nhằng nữa, lấy chút hàng thật ra đây đi, bốn giờ hơn rồi, anh Phạm không định gọi chúng tôi ra đây chơi chứ?” Giản Phàm không cứng không mềm nói.

“Được, khỏi rườm rà, lão tam, rở hàng.”

Phạm Tấn Dương hô một tiếng, hai người xuống xe, bò vào khoang sau kéo đồ ra ngoài, xem chừng không nhẹ, ba kiện hàng, đặt giữa đèn pha hai bên, cách chưa tới 10 mét, đóng trong hòm gỗ, như là chứa linh phụ kiện. Phạm Tấn Dương lấy một túi vải ném lên đóng hàng: “Đây là phần tặng, người anh em lần này phá lệ, đã giảm giá lại còn tặng nhiều như thế.”

“Có qua có lại mà, anh Đông Béo chả nói đấy sao, làm ăn lâu dài. À, sao anh ấy không đến?”

“Bận rồi, kiểm tra hàng đi, loanh quanh cả đêm, chúng ta xong việc sớm, chúng tôi về Đại Nguyên, vợ chồng cậu thuận đường về Thiểm Nam.”

“Được.”

Hai người hàn huyên, bắt tay nói vài câu, có điều đề tài này thực sự khó kéo dài, đối phương vội giao hàng. Phạm Tấn Dương sai thủ hạ mang búa mở lết tới, Giản Phàm phải thừa nhận, bọn tội phạm này có chữ tín, nhìn là biết khỏi kiểm tra cũng biết là hàng thật rồi. Thong thả gõ gõ ván gỗ, nạy một cái ra, xé giấy bọc ngoài, rút ra một ít tiền trong bố, thuận tay sờ sờ ngửi ngửi, lại còn đưa tới trước đèn xe, rồi gật đầu với Hồ Lệ Quân.

Hồ Lệ Quân hai tay khoanh trước ngực, đã cầm lấy báng súng, cố ý nói lớn: “Nhị Cương, thế nào?”

“Không tệ, hàng mới đấy, bản Myanmar.”

“Vậy thì tốt rồi, ở Đại Nguyên chỉ có anh Phạm có hàng tốt.”

Mẫu đối thoại này làm hiện trường thả lỏng, đặc biệt là Phạm Tấn Dương khá tự đắc.

Sự thực là câu nói này truyền tới chiếc xe cách đó 40 km, tin tức là, hàng thật đã tới.

Trong hai chiếc xe thùng không có bất kỳ tiêu chí nào, đặc cảnh ngồi hai hàng đối diện nhau, đèn sáng lên, loa phát ra tiếng nói: Kiểm tra vũ khí, chuẩn bị bắt giữ. Tiếp đó là tiếng kéo súng lách rách, người kiểm tra mũ bảo vệ. Đại chiến tới gần, ai nấy hưng phấn.

Cách đó 10 km, 40 cảnh sát do huyện Phồn Tự điều động đã lập chốt, lạng lẽ tới địa điểm.

Mau lên, mau lên, mau lên ... Hồ Lệ Quân nhìn Giản Phàm ngồi dưới đất kiểm tra hàng, không biết đã lắm bả câu này bao nhiêu lần, hiện cô còn khẩn trương hơn Giản Phàm, bọn chúng có ba người ở dưới, một lái xe, lại còn một chiếc xe Thiên Tân, có vũ khí hay không chưa rõ, nhưng khẳng định hai người không ứng phó được, hai bên đường là ruộng, cách đó 2 km là vùng núi, đêm tối thế này, chúng chạy thì đừng hòng bắt.

So với Hồ Lệ Quân sốt ruột, Giản Phàm lại chẳng có chút khẩn trương nào, kiện hàng đầu tiên kiểm tra ba lượt, đều là hàng thật, chế tác vô cùng tỉ mỉ, giống ba tờ tiền cuối mà hôm trước được thấy, cầm nhiều tiền trong tay như thế, dù là tiền giả cũng hạnh phúc. Kiện hàng thứ hai, Giản Phàm cũng moi ba chỗ, mỗi lần kiểm tra kỹ càng. Đợi khi nạy kiện hàng thứ ba, Phạm Tấn Dương không nhịn được: “Này chú em, chú trêu bọn anh đấy à, định kiểm tra tới bao giờ?”

“Anh Phạm, anh câu vợ chồng tôi cả tối, không đợi được vài phút à?” Giản Phàm lạnh nhạt nói.

Phạm Tấn Dương không có cơ gì để phản bác, hất đầu một cái, một tên thủ hạ rút ra thanh đao hơn một thước, Giản Phàm hết hồn ngồi bịch xuống đất, quát: “Này này, dọa người ta đấy à?”

Không khí lập tức trở nên căng thẳng, Hồ Lệ Quân thiếu chút nữa rút súng, có điều người kia không có động tác quá khích gì, đã kiện hàng thứ ba, đâm vài nhát, roẹt cái xé vỏ bọc, dưới ánh đèn toàn là tờ 100 đồng, đá tới mặt Giản Phàm: “Xem đi.”

Xem ra đối phương muốn giao dịch lắm rồi.

“Có gì ghê gớm đâu, hừ.” Giản Phàm phui đít đứng dậy, thấy Hồ Lệ Quân ra hiệu sau xe, mới quay sang Phạm Tấn Dương, cục cằn nói: “Muốn tiền chứ gì, đợi đó.”

Nói rồi nghênh ngang bước đi, hết cách, y đã trì hoãn lâu lắm rồi, còn tiếp tục đối phương nghi ngờ, vừa mới tới xe chưa mở cửa ra, đột nhiên nghe Hồ Lệ Quân quát lên: “Không được nhúc nhích, cảnh sát đây!”

Chương 063: Người tỉnh trời tỉnh.

Đoàng!

Tiếng súng nổ đánh gọn phát tan đêm tối, Giản Phàm trượt chân đập mặt đánh bốp vào thành xe, cuống cuồng bò ra sau xe ngồi xuống, cái tên đoán chừng định cúi xuống rút dao bị tiếng súng làm giật mình, giơ phất tay lên, còn chưa nhìn rõ tình thế lại nghe đoàng một tiếng, lốp chiếc Isuzu xì hơi.

Hồ Lệ Quân đứng trước xe quát: “Xuống xe, giơ tay lên, còn nhúc nhích bắn chết mày.”

Lúc này nghe giọng Hồ Lệ Quân chẳng thấy có tí ái muội nào, chỉ thấy nổi hết da gà da cóc, Giản Phàm ở sau bánh xe ở hiện trường cùng hai người trong xe đều giơ tay, Hồ Lệ Quân thì đang co chân đá người, Fu-ck, bà cô này dã man thế.

Tiếng súng truyền xa trong đêm, ba chiếc xe tiếp ứng phóng hết tốt độ.

Hồ Lệ Quân hai chân dạn ra, súng chĩa thẳng về ba tên đang đứng, lại quát một câu: “Giản Phàm, còng!”

“Vâng.” Giản Phàm rối rít đáp, nhìn đối phương không phản kháng, lớn gan hơn vài phần.

“Ngồi xuống, hai tay ôm đầu.”

Giản Phàm có chút kích động còng Phạm Tấn Dương và tên cầm dao lại với nhau, tên còn lại vừa có chút hành động, tức thì một cước tạt qua mặt, hự một cái, đập mặt xuống đường, máu be bét, Giản Phàm lè lưỡi còng luôn.

“Ngồi xuống, hai tay ôm đầu.” Hồ Lệ Quân lại chĩa súng vào hai tên còn lại, hai tên này xem ra chỉ làm lái xe, từ lúc xuống xe ngoan ngoãn đứng đó, nghe quát một cái là rối rít làm theo.

Phạm Tấn Dương trừng mắt với Giản Phàm, rít lên: “Nhãi con, mày muốn đen ăn đen à, bọn mày không mang tiền đi được đâu.”

“Mày đã thấy cảnh sát bắn chưa?” Giản Phàm cười hả hả, đùa một câu, thật thuận lợi.

“Ngoan ngoãn chút.” Hồ Lệ Quân súng vẫn chĩa về phía chân thì đá hai phát, hai tên bị còng với nhau đều ngã xuống đường: “Còng hai tên kia lại.”

“Hết còng rồi.”

“Trên xe có, đi lấy đi.”

Bị quát như tội phạm, Giản Phàm không dám có chút chậm trễ nào chạy vội về xe lấy còng tới còng người, mồm chửi thảm liên hồi, đừng nói y, mấy tên giang hồ còn sợ một phép. Lúc này thế cục đã ngã hẳn về một bên, Giản Phàm vừa cách một cái còng một tên, đang định còn tên còn lại thì biến cố phát sinh, tên kia nhanh như cắt bật dậy, mà Giản Phàm vừa vịn che tầm nhìn của Hồ Lệ Quân, Hồ Lệ Quân không dám nổ súng, cả kinh: “Cẩn thận!”

Muộn rồi, tên kia cực kỳ thông minh, ôm Giản Phàm làm lá chắn, tiếp đó lăn lông lốc xuống mép đường, biến mất.

Hồ Lệ Quân định tới cứu viện, không ngờ ba tên bị còng giở trò, đồng loạt đưa chân gạt, làm cô không kịp đề phòng vấp ngã, bọn chúng không bỏ lỡ cơ hội, nhào tới như hồ vồ, đè cô xuống, mục đích chỉ có một, súng.

Đoàng đoàng đoàng, liên tục mấy tiếng súng tuyệt vọng, Hồ Lệ Quân thấy không cách nào chống cự được, bắn hết đạn, dù súng bị mất cũng là súng không đạn.

Tiếng súng nổ liên tiếp khiến còi cảnh sát càng lúc càng tới gần.

Lại nói Giản Phàm bị bất ngờ, để nghi phạm ôm lấy lăn xuống đường, tích tắc lăn lộn qua ánh đèn chiếu tới nhìn thấy khuôn mặt dài gầy gò, nhớ ra đây là một tên có tiền án trong hồ sơ, chỉ là muộn rồi.

Hai người lăn sáu bảy mét trên đường, lại lăn xuống ruộng, Giản Phàm đánh nhau với người ta đều đánh lén, chứ đã bao giờ đấu tay đôi đâu, vừa dừng lại bị người kia cười lên người chệt cổ, đây không phải đánh nhau, mà là giết người. Giản Phàm tay quờ quạng, không có đá, chỉ có tảng đất cứng, đập luôn.

“Á ...”

Người kia bị đau nghiêng đầu đi, có điều càng chuốc lấy báo thù trí mạng, hai nắm đấm trái phải đánh tới tấp, Giản Phàm

thấy một ông sao, hai ông sao, vị chúa tanh trong mũi, trong cổ họng trào lên. Cơ đau kích thích lửa giận, tay cào cấu liên tục, đầu còn chút tỉnh táo, tay trái bóp dái địch, bị ngăn cản, tay phải đi sau tới trước, bóp trúng luôn, đây là độc chiêu hàng địch của trẻ con nông thôn, hiệu nghiệm tức thì.

Chỉ tiếc Giản Phàm thiếu kinh nghiệm đánh nhau, một chiêu trúng đích không tận dụng lại định nhổm dậy chạy, người nhìn đau phản ứng lại, vươn tay ra bóp cổ. Giản Phàm chó dại cắn, nghiêng đầu ngoạm một phát, tên kia hét lên co chân đá y lăn lông lốc.

Tên kia không ham đánh nữa, định chạy, Giản Phàm lại nổi máu điên, nhào tới, hai người đánh nhau như dã thú cắn xé, chẳng ra thể loại gì.

Đoàng! Đoàng! Đoàng! ...

Mấy phát súng liên tiếp của Hồ Lệ Quân, tiếng người quát tháo, xen lẫn tiếng còi hú ngày một gần, tên kia mất tinh thần, không để ý tới Giản Phàm nữa, quay đầu chạy, Giản Phàm thì đã vớ được cục đá, lúc này hung tính đã nổi lên, đuổi theo nhè đầu mà đập: “Đập chết mày.”

Nếu là người từng trải, kinh nghiệm đánh nhau thì khác, nhưng Giản Phàm ăn đòn tới say máu, thú tính hoàn toàn không chế cơ thể, chẳng cố kỵ gì nữa, trong đầu chỉ còn ý niệm: Giết hẳn.

Tên kia kinh hoàng khom người hóa giải một phần lực đạo, xoay người tung cú đấm móc, hự, Giản Phàm cảm giác đầu óc không phải của mình nữa, ngã rầm xuống.

Thân thủ tên kia cực tốt, sức chịu đựng cũng hơn người, đầu trúng đòn vẫn hạ được Giản Phàm, loạng choạng bỏ chạy. Giản Phàm đầu óc choáng váng, mắt cũng lò mờ, quệt mặt một cái, dinh dính toàn máu, nhắm hướng đó lao tới.

“A

Bố mày giết mày.”

Cuồng nộ quên đau đớn, sờ thấy súng dưới sườn, đoàng một tiếng, người kia hơi khựng lại rồi tiếp tục chạy, Giản Phàm chẳng nghĩ gì, đuổi miết ...

Tất cả diễn ra trong chớp mắt, thế cục bị hai người khổng chế xoay chuyển lớn.

Đội ngũ tiếp ứng đã tới, xe chưa dừng đội trưởng Lục chĩa súng ra bắn liền mấy phát, ba cỗ xe phanh cháy đường, cửa đá rầm ra, mấy chục người rầm rộ xuất hiện, hô liên tiếp: “Giơ tay lên, giơ tay lên!”

Ba tên bị còng vừa chạy được mười mấy mét hoảng sợ ngồi xuống, chớp mắt bị cảnh sát bao vây, tên bị Giản Phàm còng một tay là lái xe, sợ vãi phân không dám nhúc nhích từ lâu.

Đội trưởng Lục chạy tới, chỉ thoáng chốc mà mặt Hồ Lệ Quân đã be bét máu, cô bị ba người Phạm Tấn Dương không tìm thấy còng tay tức giận lấy súng đánh đập, đầu vỡ mấy chỗ, mơ mơ hồ hồ còn có chút tỉnh táo, thấy đội trưởng thều thào nói: “Cứu Giản Phàm ...”

“Có mấy nghi phạm?”

“Năm.”

Đội trưởng Lục đỡ lấy Hồ Lệ Quân chỉ còn thoi thóp, rống lớn: “Năm nghi phạm, một cảnh sát nữa, tổ một canh giữ hiện trường, tổ hai, tổ ba tìm kiếm. Tiểu Cao, đỡ Lệ Quân, lấy túi cấp cứu.”

Đang lúc không biết Giản Phàm và người kia chạy hướng nào, nghe đoàn một cái, đội trưởng Lục thất kinh, thầm hô, hồng rồi, hồng rồi, lại quát: “Mau mau, phía này, theo tôi.”

Một đội đặc cảnh tản ra tạo thành vòng vây.

Trong thân thể một người trẻ tuổi ẩn chứa bao nhiêu sức mạnh, có lẽ ngay cả người đó cũng không biết, Giản Phàm tai ù, đầu váng vất, máu chảy che mờ mắt, không nhìn thấy bóng đối phương nữa, càng xa đường thì càng tối, nhưng không gian tĩnh lặng, vẫn nghe thấy tiếng thở hồng hộc của đối phương.

“Đứng lại ... Chạy nữa tao giết.”

Mắt chẳng thấy gì, Giản Phàm quát một tiếng, dựa vào âm thanh mà nổ súng, không xa có tiếng kêu đau đớn rồi tiếng vật nặng va vào đất, trúng thẳng chỏ đó rồi, Giản Phàm chạy về phía đó.

Mày chạy không thoát đâu ... Giản Phàm vấp ngã, lại bò dậy rờ rẫm đêm tối, được vài bước nghe thấy đằng sau có tiếng

người hô hào, đèn pin loang loáng, biết là cứu viện đã tới, thở phào.

Có người tới nơi, đưa cho Giản Phàm một cái đèn khẩn cấp, ánh sáng cực tốt, mười mấy mét phía trước gần như không có chỗ nào để ẩn nấp, vẫn không thấy nghi phạm, phân bón! Phải rồi phân bón, gần đó có một cái tro do người ở quê chất cỏ cây đốt chất thành, Giản Phàm chiếu đèn vào phía đó, mặt đất có vết máu, còn có bóng người, xông tới giờ đèn đập "bốp" một phát.

Bị trúng đạn, lại bị bao vây, tên kia nào còn chút đầu chí nào nữa, ôm đầu không dám đánh trả, vận động mạnh một cái máu mẩn mẩn chạy vào miệng, đầu óc quay cuồng ngã xuống, nghĩ tới mình thiếu chút nữa bị đánh chết, Giản Phàm đã mất lí trí, rút súng chĩa thẳng.

- Mẹ mày, chạy đi chứ, tao giết mày.

Tên kia bị súng dí vào mặt, hai mắt đầy kinh hãi, đến cầu xin cũng không nói ra được.

Chương 064: Thì ra là muốn khoét góc tường.

“Đừng bắn, đừng tay ...” Một đặc cảnh cầm đèn pin đuổi tới nơi nhìn thấy khuôn mặt máu me điên dại của Giản Phàm hoảng hồn hô hào.

Trong lúc cấp bách đội trưởng Lục lao người tới ôm ngang hông Giản Phàm xô qua một bên, đoạt súng, sợ y làm ngộ thương người khác.

Đội trọng án quen với chuyện này rồi, thông thường khi đánh nhau tới mức độ nhất định, kích thích quá độ, còn không phân biệt được địch ta.

Bị đoạt mất súng, Giản Phàm vẫn co chân đạp chửi bới: “Cút, con mẹ nó, cút đi ... Làm cái gì thế? Lão tử phải giết nó.”

Đội trưởng Lục chỉ một tay đã có thể đè ngang họng khổng chế Giản Phàm, bật cười mắng: “Kéo cậu ta về, đại đội một toàn lũ điên.”

Mấy cảnh sát khiêng cáng tới, trối nghiêng Giản Phàm lại khiêng về.

Nhân chứng vật chứng đầy đủ, một kết cục trọn vẹn, cũng là mở đầu phần chấn lòng người.

Trong bộ chỉ huy ở đội điều tra kinh tế, phó cục trưởng vỗ bàn hô: “Thu lưới.”

Tiểu khu Hạnh Hoa Lĩnh, vô số cảnh sát tay cầm súng ẩn trong bóng tối áp sát một căn nhà, từ cửa, cửa sổ tràn vào, bắt giữ Đông Béo. Cách đó 5km trong sân công ty vận chuyển Hoàn Phát, đội ngũ cảnh sát và hiệp cảnh đi ra đi vào, vận chuyển tiền giả. Truy lùng theo dõi bao lâu, chỉ đợi thời khắc này, nghi phạm bị theo dõi lần lượt sa lưới.

Hiện trường quốc lộ, chụp ảnh, lấy chứng cứ, thẩm vấn đột kích tiến hành đúng trình tự.

Thành phố đang đêm chuyển về sáng, cả người chơi đêm cũng kiệt sức lăn ra ngủ, không ai biết chuyện gì vừa xảy ra.

Giản Phàm đầu súng vài cục, tay lẫn mặt đều bị xước xát ngói đỏ, một đồng đội đang rửa vết thương cho y, di chứng đem lại sau phút giây điên cuồng rất rõ ràng, toàn thân như bị rút mất gân, cơn đau dồn dập như thủy triều, toàn thân ớn lạnh, run lên vì sợ.

Vừa rồi nếu không liều chết kháng cự, nhất định mạng này đi đời rồi, mình không phải đối thủ tên đó, nếu không phải cứu viện tới kịp

“Giản Phàm!” Một tiếng gọi khẽ làm Giản Phàm sực tỉnh, ngẩng đầu lên thấy Hồ Lệ Quân mặt mày tái nhợt, đầu quần băng trắng đầy.

“Chị Hồ.” Giản Phàm tựa mình đứng dậy, đỡ Hồ Lệ Quân ngồi vào trong xe Toyota, lòng áy náy với bà chị này lắm, nếu không phải mình sơ xuất, hai người đã không phải thê thảm thế này.

Đội trưởng Lục chạy tới, vỗ về Hồ Lệ Quân vài câu, an bài hai người đi về, một đồng đội của họ lái xe. Hai người lúc này toàn thân thương tích, Hồ Lệ Quân vốn còn có chút giận, nếu không phải Giản Phàm lúc đó quá đặc ý nên sơ xuất thì không có chuyện này, nhưng nhìn Giản Phàm sa sút không dám nhìn mình, lén đưa tay ra nắm lấy tay Giản Phàm vỗ nhẹ, tay kia kéo vai y, để dựa vào lòng mình.

Tay hai người đều lạnh toát, sau thời khắc kinh tâm động phách, ai cũng sợ.

“Giản Phàm, đừng nghĩ nữa, chuyện đã qua rồi.”

“Chị Hồ, xin lỗi, tại tôi vô dụng làm bọn chúng lợi dụng.” Giản Phàm nắm chặt tay Hồ Lệ Quân, day dứt nói.

“Ừm, đây là cái nghề nguy hiểm, bị thương suốt mà, quen rồi.” Hồ Lệ Quân vỗ nhẹ nhẹ bàn tay run run đó, Giản Phàm cao hơn cô mười mấy phân, lúc này như đứa trẻ con tội nghiệp, cái mắt sưng húp như quả táo, bản năng làm mẹ của cô bị khơi lên, thương hại hỏi: “Có đau không?”

Giản Phàm lắc đầu: “Không đau.”

“Nói gì với cậu đây, bảo cậu nhát gan, nhưng không nhát chút nào, có biết cậu bắt ai không, là anh em kết nghĩa của Đông Béo, tên Tào Hàng, biệt danh Thảo Xà, từng luyện tán thủ, vậy mà bị cậu dọa vãi phân ra rồi. Bắt về nửa ngày trời không nói được gì.”

Hồ Lệ Quân cố ý khen ngợi, dùng một ngón tay nâng cằm y lên: “Giỏi lắm, phát súng đó rất chuẩn, tối như thế mà bắn trúng mông, nếu không thì không bắt được hần.”

“Tôi, bắn lệch mà.”

Hồ Lệ Quân chỉ sợ Giản Phàm sau khi nổ súng bắn người sẽ để lại bóng ma trong lòng, xem ra không đáng lo nữa, mệt mỏi dâng lên, hai người dựa vào nhau ngủ say.

Đội trọng án mặc dù ngang cấp với các đại đội khác, nhưng trang bị và đãi ngộ cao hơn rất nhiều, các vụ án cấp tỉnh thành hoặc do cấp bộ đốc thúc giao cho bọn họ xử lý. Áp lực cao, trọng trách cao, tất nhiên ưu đãi và chính sách cũng ngả về phía họ nhiều hơn, đôi khi phó chi đội trưởng kiêm luôn đội trưởng đội trọng án, đội trưởng Lục hiện nhiệm là từ cơ sở đi lên, cũng là một trong số nhân tuyển cho vị trí phó chi đội trưởng.

Bận rộn hai ngày trời, vụ án tổ chức tiền giả đặc biệt lớn 11.2 tiếp cận phần kết, công an hai tỉnh Thiểm Sơn hợp tác viên mãn, hai vùng hiệp đồng tác chiến tổng tổng bắt 23 nghi phạm, ba kẻ cầm đầu ở Đại Nguyên là Phạm Tấn Dương, Hà Hương Đông, Tào Hàng cùng mười bốn tên thủ hạ không ai chạy thoát, khi bắt giữ có đủ tang chứng vật chứng, thẩm vấn không cần tốn nhiều công sức có đột phá. Dự thẩm, kết án, chuyển giao, không cần phải lo, từ chi đội đi ra, đội trưởng Lục lái chiếc Citroen tới thẳng đại đội một.

Trong đội cái xe này cơ bản là chuyên dụng của đội trưởng, không phải tốt cỡ nào, mà ngoại hình rất giống loại SUV mà FBI Mỹ hay lái, lái xe này, đeo kính râm, dựng cổ áo, ngẫu nhiên phanh áo để lộ khẩu súng, oai vãi luôn, nói thế nào nhỉ, cảm giác cực kỳ thành tựu ấy. Máy đại đội đều biết đội trưởng Lục thích làm bộ làm dáng, nên ngầm gọi là Lục Sherlock, nghĩa là gì, là bắt chước Sherlock Holmes ấy.

Khi đi vào đại đội một thì sắp tới giờ làm việc buổi chiều, chào hỏi người quen rồi đi tới văn phòng đội trưởng, xem ra chuyến đi này mục đích chủ yếu là bài phỏng Tần Cao Phong. Trong văn phòng, Tần Cao Phong tay kẹp thuốc lá, chân gác lên bàn làm việc, ghế nghiêng đi, bộ dạng thối phỉ mười phần, Lục

Kiên Định đi vào cũng chỉ nhướn một bên mắt lên, lạnh nhạt nói: “Còn mặt mũi tới đây à?”

“Làm sao?”

“Lúc mượn người nói rõ hay, giờ người thì vào bệnh viện, anh vẫn dám vác mặt tới.” Tất nhiên Tần Cao Phong nói chuyện Giản Phàm bị thương đưa vào bệnh viện.

Lục Kiên Định mặt chẳng hề đỏ, bộ dạng vô liêm sỉ đàng hoàng ngồi xuống: “Từ cục tới đồn công an, có ai không biết Lục Kiên Định này mặt dày, anh khỏi trách tôi, lúc thỉnh công không thiếu phần anh đâu. Này này, ngồi tử tế được không? Dù không ưa khách thì đợi tôi đi rồi hẵng bày ra tư thế này.”

Tần Cao Phong bỏ chân xuống, tùy ý ném bao thuốc lá qua, hai người công tác tiếp xúc không ít: “Sao, lại giúp anh có vốn thăng tiến, tới đập đầu tạ ơn hả?”

“Này Cao Phong, sao gặp ai cũng cái giọng quái gở thế? Nếu không phải cái tính thói hoặc này thì đã làm phó chi đội trưởng rồi, không phải ở nơi này tám năm không tiến nổi nửa bước.” Lục Kiên Định rít mấy hơi, khả khí ra hai lỗ mũi, trách móc: “Tôi tới đây nói chuyện thằng đệ tử của anh đấy, thằng ấy điên lắm, cần nghi phạm một phát, đầu bị đập vỡ, rút súng bắn người chưa nói. Tôi mà tới mượn một chút thì đã bắn bể gáo người ta rồi, mà nghi phạm khi đó không còn sức kháng cự, biết nó làm gì không? Dí súng sát đầu ... To chuyện đấy. Anh huấn luyện kiểu gì thế, lại một cái mầm thổ phỉ nữa, tên nghi phạm đó từng ở đội tán thủ tỉnh, ba người chưa chắc làm gì được, vậy mà bị con chim non ở đại đội một làm sồn ra quần, đúng là tà.”

Tần Cao Phong khỉnh bỉ: “Người của tôi, tôi tự giáo dục, anh lải nhải cái gì?”

“Giáo dục cho tốt, không chừng lúc nào đó gây họa không kịp đâu.” Lục Kiên Định cảnh cáo.

“Chỉ thế thôi à?” Tần Cao Phong điệu bộ tiễn khách.

“À không, tôi nói này.” Lục Kiên Định thái độ thay đổi hẳn, người hơi nhòai tới: “Nếu không giáo dục được thằng nhãi đó, đưa cho tôi, tôi giáo dục cho.”

Tần Cao Phong ngạc nhiên sau đó cười như lên cơn điên, té ra là tới khoét góc tường của mình, chỉ cười mà không trả lời.

“Này, Cao Phong, nói đi chứ? Cái loại sinh sự đó tới đội tôi, tôi trông cho, anh khỏi phải lo, thế nào? Tôi tốt chứ hả? Thôi được, ngã bài luôn, thằng nhãi đó được lắm, ở nghề này một trăm lần chấp hành nhiệm vụ không bằng một lần vượt qua nguy hiểm, tương lai nhất định là tinh anh trong tinh anh, người mới gặp loại chuyện này sợ vỡ mật, còn thằng nhãi này là loại càng sợ gan càng lớn, tới chỗ tôi là thích hợp nhất.” Lục Kiên Định nói rõ ý đồ.

Chương 065: hoa chẳng phải là hoa.

“Này họ Lục.” Tần Cao Phong cười đều: “Anh mượn người, lập công, được thưởng, sau đó moi luôn cả người đi, có bất nhân bất nghĩa quá không?”

“Hãy, nói gì khó nghe thế, cơ mà nghe qua thấy bất nhân bất nghĩa thật.” Lục Kiên Định chẳng xấu hổ, còn nhân thể nói: “Thế này đi, Cao Phong, tôi không để anh thiệt đâu, có yêu cầu gì cứ nói, tôi giải quyết cho, thế nào? Muốn xe, muốn đổi người đều được, chỉ cần anh đồng ý, tôi lên chi đội nói ngay. Sắt tốt phải dùng làm dao, đại đội tôi có con hổ cái, thêm mấy con nhỏ con, thế là toàn hồ, ha ha ha.”

“Thế này nhé, không phải tôi không nể mặt anh, anh biết tác phong của tôi, tới tự nguyện, đi tùy tiện, cậu ta muốn đi, tôi không cản. Nhưng giờ còn hơi sớm, để cậu ta ở tuyến đầu rèn luyện vài ngày. Chưa qua đồn công an đã nhảy thẳng tới đội hình sự là vượt cấp rồi, ở đội hình sự vài tháng chuyển qua đội trọng án, người ta nghe thấy sẽ nói ra nói vào, đồn thổi linh tinh không có lợi, phải nghĩ tới cảm thụ các đồng chí khác, đúng không? Hết thời gian thực tập, nếu cậu ta muốn tới đội trọng án, tôi đích thân đưa người tới, được chưa?” Tần Cao Phong nói chuyện đủ tình đủ lý.

“Được, biết anh có nghĩa khí mà, không nói nữa, đợi đánh giá thực tập xong, tôi tới nhận người, xem như rèn luyện ở chỗ anh thêm nửa năm rồi ra trận.” Lục Kiên Định vui vẻ vỗ đùi.

“Này, tôi có chuyện nhỏ vừa mới nhớ ra.”

“Nói!” Lục Kiên Định phát tay như đại boss, hết sức màu mè.

T h a i D u o n g

“Vốn không định tìm anh, anh nói tới xe làm tôi nhớ ra, giải quyết hộ tôi vấn đề này.” Tần Cao Phong rút từ trong ngăn kéo ra một đồng hóa đơn xăng dầu, đập lên bàn.

“Hả, làm cảnh sát phải có tư cách chứ, qua này xẻo hơi ác đấy.” Lục Kiên Định thất kinh, khẳng định là toàn hóa đơn vượt giới hạn không đâu chịu xử lý, định tống tiền đội trọng án.

“Thích làm thì làm thôi, đừng trách tôi không nể mặt.” Tần Cao Phong hời hợt rít hơi thuốc, giọng điệu rõ ràng của lưu manh vô lại.

“Được được, để tôi báo lên trên hộ anh ... Xẻo tôi ác thế, vậy chuyện kia quyết định rồi nhé, tới lúc đó muốn quịt cũng không được đâu.” Lục Kiên Định hậm hực nhận lấy số hóa đơn, thường xuyên cần đồn công an và đại đội giúp đỡ, không có qua lại không được, chỉ là có cảm giác trộm gà không được còn mất năm gạo.

“Yên tâm, tới lúc đó chỉ sợ anh không dám lấy người thôi.” Tần Cao Phong lại giọng điệu khó ưa.

Trong bệnh viện Vũ Cảnh, ở gian phòng bệnh nằm cuối hành lang tầng 3, một đám người mặc cảnh phục quây quanh giường, wow, nhìn một cái đúng là mở mắt, ban công hoa nghênh xuân đang nở rộ, còn ở đây toàn hoa khô cảnh sát, có điều hoa không phải hoa, nói chuyện toàn gai góc.

“Oa, Giản Phàm, anh hóa trang thành đầu lợn hay quá.”

“Đáng thương, cơ mà đẹp trai hơn thường ngày.”

“Phần tử tội phạm cuối cùng đã thay chúng ta thế thiên hành đạo rồi.”

“Người ta gọi là báo ứng đấy, ăn ở như thế thì đây là chuyện sớm muộn.”

“Các cô làm cái gì thế hả, anh ấy bị thương, không biết thông cảm à?” Trừ Dương Hồng Hạnh nói được một câu công bằng ra thì đám Ngưu Mạnh Mạnh, Tần Thực Vân và Lương Vũ Vân đều hả hê ra mặt, nhất là Lương Vũ Vân thường ngày bị Giản Phàm nói xoáy nhiều nhất, hôm nay nói hơn người khác vài câu. Pháp y Tạ nhìn đám con gái mồm năm miệng mười chỉ cười, Sở Tĩnh Viện hiện thực ngồi đó gọt táo. Sáu nữ cảnh sát nói nhau tới thăm bệnh.

Bình thường Giản Phàm quan hệ rất tốt với mọi người, cho nên nằm viện hai ngày thôi mà trong đội gần như tới hết rồi, đội quân nường tử này do pháp y Tạ dẫn tới. Giản Phàm truyền dịch hai ngày khô phục bảy tám phần, chiến đấu cùng với nổ súng bắn một nghi phạm, chuyện lớn thế này dù ở đại đội một cũng hiếm gặp, lúc nghe thì ai cũng thán phục, có điều khi đến thăm

thì dở khóc dở cười. Hai cái mắt gấu mèo, mặt mũi, chân tay còn dán băng, nhìn thế nào cũng thấy thâm thẳm.

Hai mắt Giản Phàm đảo qua trái, đảo qua phải, Lương Vũ Vân cao hứng nhất, Tần Thục Vân đầy ngưỡng mộ, Ngưu Manh Manh hơi thương hại, còn ánh mắt Dương Hồng Hạnh thì vô cùng phức tạp khó diễn tả, hồi lâu không nói. Sử Tĩnh Viện và pháp y Tạ là người lớn rồi, không tham gia trò trẻ con của mấy cô gái. Giản Phàm chứng nào tật nấy, không khách khí nữa: “Này, mấy đứa tới thăm bệnh hay tới siêu độ anh đấy? Hai ngày tới hai lần, không nói được một câu tử tế, trước khi nói thì dùng cái đầu một chút, có thấy cái mồm anh bị thương không, thích nghe mấy lời hay ho không?”

Thấy hai bên chuẩn bị đấu khẩu, pháp y Tạ cười mắng: “Tiểu Phàm, sao không biết khách khí với các cô gái một chút, chẳng trách người ta không thích cháu.”

“Dì Tạ, dì nhìn đi.” Giản Phàm chỉ đám con gái, bộ dạng ghét cay ghét đắng: “Bọn họ còn đáng ghét hơn cả tội phạm, gặp một cái là nguyên rửa cháu, cháu xem ai vui mừng nhất, chẳng may cháu nằm liệt giường ra đó, sẽ tới tìm người đó.”

“Nói linh tinh gì đó? Này ...” Sử Tĩnh Viện trách một câu, đưa táo đã gọt tới, Giản Phàm nói chuyện không biết kiêng kỵ gì, mấy cô gái kia cũng chẳng biết nặng nhẹ, nhưng có điều có vẻ quan hệ không tệ, nên cô không nói gì.

Giản Phàm cầm quả táo ngoạm một miếng lớn, đặc ý nói: “Thấy chị Sử ôn nhu chưa, mấy đứa nhìn mà học, suốt cả ngày diên diên khùng khùng, tương lai không gả được đâu, có gả cũng gặp phải mẹ chồng nanh nọc, ngày ngày xử lý mấy đứa.”

Bốn cô gái cùng trừng mắt, Lương Vũ Vân xắn tay áo lên: “Đại tỷ, bọn em đè anh ta xuống, chị tới phi lễ, chẳng lẽ không trị nổi anh ta.”

Giản Phàm thấy bốn cô gái giả bộ muốn phi lễ, cười đều: “Oa hoan nghênh, cả bốn cùng lên đi, anh thề, tuyệt đối không phản kháng.”

Dương Hồng Hạnh đỏ mặt nhéo Lương Vũ Vân đang cười ngặt ngoẽo, mấy cô gái đùn đẩy nhau, nhưng không ai dám ra tay trước.

Nói là tới thăm, chẳng khác gì tới diễn hài, Giản Phàm thấy người quen thì vui vẻ, mọi người thấy Giản Phàm không sao cũng yên tâm. Sắp tới giờ đi làm, mọi người cáo từ, Giản Phàm nằm hai ngày hơi chán rồi, mặt mày nhăn nhó: “Chị Sử, sao đội trưởng không tới thăm tôi, bao giờ tôi mới được ra viện?”

“Đội trưởng bảo cậu ngoan ngoãn dưỡng bệnh thì cứ nằm im đó.” Sử Tĩnh Viện trả lời mập mờ.

Hỏi không ra nguyên do, lại bị bốn cô gái phá rối, Lương Vũ Vân trước khi đi còn vỗ má, như nói với thú cưng: “Ng ngoan, nằm ngoan, tới các chị tới thăm.”

Giản Phàm tức mình kéo chăn lên không thềm để ý nữa, mấy cô gái cười khúc khích khép cửa phòng lại. Bốn bề im ắng rồi Giản Phàm mới thở phào thò đầu ra, hai ngày qua còn mệt hơn ra thực địa, nào lãnh đạo cục, lãnh đạo đội trọng án, đội kinh tế, luân phiên tới thăm, mệt hết cả người.

Người nhớ thì không tới, người không nhớ tới rõ nhiều, chỗ cha mẹ thì hoàn toàn không dám hé răng rồi, Hương Hương tới khóc một hồi, trách một hồi, nhưng mà cái công ty nát của cô, càng cuối năm càng bận, chỉ tới mới tới được, nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Hương Hương, y còn đau lòng hơn.

Không thấy ai nữa lại buồn chán, cách đó hai phòng là Hồ Lệ Quân còn chưa ra viện, cứ rảnh là y lại chạy qua đó nói chuyện, thấy ở tủ đầu giường có cái túi nhỏ đặt bên cạnh đồng hoa quả với đồ bỏ, không biết là ai để quên, vừa cầm lấy thì cửa két một tiếng mở ra, Dương Hồng Hạnh quay trở lại.

Giản Phàm đưa túi cho cô: “Quên hả?”

“Vâng.” Dương Hồng Hạnh nhận lấy, kéo khóa lấy ra một thứ giống chiếc di động, đưa tới mà không nói gì, trước đó chiến tranh lạnh thời gian, nhân chuyện này cũng tan băng luôn.

Giản Phàm vui vẻ nhận lấy: “Tặng anh?”

Giữa hai người có tầng băng mỏng không chọc thủng, mà hình như hai bên đều không muốn chọc thủng, có lẽ sự ái muội như có như không này thú vị hơn là thực sự nắm trong tay. Không biết Dương Hồng Hạnh nghĩ gì chứ, Giản Phàm khẳng định là nghĩ thế.

Chương 066: Hữu phượng lai nghi.

Đó là chiếc Pocket PC hiệu Hp, Giản Phàm nói ra là hồi hận ngay, thứ này tới mấy nghìn, sao mặt dày mà lấy được.

Dương Hồng Hạnh nhoẻn miệng cười dịu dàng, không giống phong cách thường ngày của cô: “Vô cớ tặng thứ đắt như thế, anh có nhận không? Cho anh mượn chơi, bên trong có game, còn có thể vào mạng xem tiểu thuyết, cho đỡ buồn.”

Khoác túi lên vai rồi, còn định nói gì đó, Giản Phàm cầm cái máy trong tay hơn hở: “Khi nào ra viện sẽ trả em, đang buồn.”

“Ừ.” Dương Hồng Hạnh như có tâm sự đáp nhẹ một tiếng rồi đi, trước khi đóng cửa nói thêm: “Bên trong còn có rất nhiều ảnh bạn học đấy.”

“Biết rồi.”

Giản Phàm định đứng dậy tiễn chân, nhưng Dương Hồng Hạnh từ chối, đứng bên cửa sổ nhìn chiếc xe cảnh sát rời khỏi bệnh viện, thở dài vuốt ve Pocket PC trong tay.

Hai người bọn họ không thể quay lại ngày tháng vô tư lự như ở cơ sở huấn luyện nữa.

Buồn chán nằm xuống giường, bấm tới chỗ lưu ảnh, đúng là có bức ảnh tập thể, Giản Phàm vui vẻ dùng bút cảm ứng phóng to lên, xem từng khuôn mặt quen thuộc. Tiêu Thành Cương cười như thằng đàn, Cửu Cương cố làm ra vẻ trang trọng, Lương Vũ Vân bày tư thế còn hống hách hơn cả huấn luyện viên, Dương Hồng Hạnh thật xinh đẹp ... Vừa xem vừa cười, nhớ khi đó sống chết không chịu làm hình cảnh, bị chú hai đưa tới, hoảng hốt cái đã mấy tháng rồi, sao cảm giác mình đã làm cảnh sát tới mấy năm.

Chuyển ảnh tiếp theo, giật cả mình, đó là đoạn đối thoại hôm đó hai người viết lên vở, mấy chữ lớn xiêu xiêu vẹo vẹo như rồng bay phượng múa, bị chụp thành ảnh, còn mấy hình vẽ như trẻ con. Xem lại mà toát mồ hôi hột, mình viết cái gì mà "anh bản nữ nhân rất chuẩn", hôm đó mình ba lẳng nhăng cái gì bản thân không rõ, không khỏi bật cười, tuy khi đó chẳng thích gì cuộc

sống như trong trại tập trung ấy, nhưng giờ vô tình nghĩ lại, không ngờ là hồi ức đẹp.

Con người thật kỳ lạ.

Xem tiếp càng thấy hào hứng, hơn trăm bức ảnh đều là ảnh riêng tư, cô bé búi tóc củ tỏi chập chững học đi, không nhìn rõ không nhận ra là Dương Hồng Hạnh. Thời tiểu học, sơ trung để cột tóc đuôi ngựa, mặc đồng phục, áo tốt nghiệp, toàn bộ là quá trình trưởng thành của một người, là sự thay đổi trực quan nhất một cô bé thành cô gái xinh đẹp. Nhất là ảnh Dương Hồng Hạnh mặc trang phục tốt nghiệp, hoàn toàn không có vẻ cường thế thường ngày, dịu dàng hiền thực, nhìn thế nào cũng giống cô bé ngoan.

Vô tình bấm vào một file, oa một tiếng, suýt nữa cầm không vững cái máy, lọt vào mắt là bức ảnh nghệ thuật cầu kỳ, mặc váy trắng dài như thiên sứ, áo tắm chạy bên bờ biển, trong bối cảnh trang hoàn cầu kỳ, làm ra vẻ điểm tĩnh, trầm tư và cả gợi cảm ...

Giản Phàm xem tới quên cả đau, xem tới có giọt nước trong veo từ khóe miệng chảy ra, bản chất bộc lộ, ra sức nhìn màn hình, như đợi người trong ảnh cởi hết ra vậy, hai cái mắt sưng húp sáng đập dồn, ánh sáng gì thế, dâm quang chứ gì.

Fu-ck ... Cô ấy đưa mình xem là có ý gì? Giản Phàm tới lúc chùi nước dãi mới nhớ ra, không phải là cố ý chứ? Làm người ta xem tới thú tính bộc phát, thế này không phải hại mình à? Thôi bỏ, cho cô ấy hại một lần, mình không ăn được nho cũng đừng nên nói nho chua, mình không ăn được thì mình nhìn.

Thế là bắt đầu xem thật kỹ, còn phóng to những chỗ không nên phóng lên nhìn, xem tới quên mình, xem tới nằm mơ giữa ban ngày, tới mức có người mở cửa đi vào mà không biết, đến khi người đó gọi khẽ: “Giản Phàm.”

Giản Phàm đang nghĩ bậy nghĩ bạ, nghe có người gọi thì giật mình, trượt tay, cuống cuống vớt vát nhưng đã muộn, bóp một cái rơi xuống đất.

Cạch! Tiếng kêu rất đanh.

Chiếc Pocket PC rất nặng, rơi xuống đất tạo ra âm thanh rất lớn, lần nữa làm Giản Phàm giật mình, cúi vội xuống nhặt, thôi

xong rồi, xong rồi, phần dưới bị lõm vào một miếng, xem ảnh bí mật của người ta chưa nói, lại còn làm hỏng máy của người ta.

Ngẩng đầu tức giận nhìn người tới không đúng lúc.

Không phải ai khác, là Tương Địch Giai từng ngày đêm mơ tưởng, tay đeo túi xách, tay cầm túi hoa quả, đang tròn mắt ngạc nhiên nhìn một chuỗi động tác kỳ quái của Giản Phàm, đã thể đối phương lại còn nhìn mình với ánh mắt thù địch, Tương Địch Giai không hiểu gì, nhìn mình từ trên xuống dưới: “Giản Phàm, trang phục của tôi có chỗ nào không ổn à?”

“À, không, không có.” Giản Phàm lắc đầu, mỹ nữ xinh đẹp thế này, có chỗ nào không ổn được chứ.

“Không hoan nghênh sao?”

Tương Địch Giai nghiêng đầu có chút tinh nghịch hỏi.

“Không không!” Giản Phàm tỉnh lại, vội vàng giấu thứ vừa mới xem xuống dưới gối, xóa dấu vết.

“Không mời tôi ngồi?”

“Mời ngồi.”

Tương Địch Giai hết sức tự nhiên kéo ghế ngồi bên giường, đặt túi hoa quả lên tủ, thuận miệng hỏi: “Vừa rồi xem cái gì mà say sưa thế, tôi đi vào hồi lâu mà không biết.”

“À, vụ án mật.” Giản Phàm nói dối không chớp mắt, xuống đất rót cốc nước đưa cho Tương Địch Giai: “Chị Tương, sao chị biết tôi ở đây?”

“Hả, chuyện của cậu bí mật lắm à?” Tương Địch Giai như có vẻ đặc ý vì khám phá ra bí mật vậy.

“Không, chỉ lạ thôi.”

“Tôi tới đơn vị cậu hai lần, lần đầu thì cậu không có mặt, lần thứ hai là hôm qua, mọi người nói là cậu nằm viện rồi, gọi điện cho Hương Thuần mới biết, vì sao không nói cho tôi.”

“Tôi .. Hì hì ...” Giản Phàm cười ngốc nghếch, không ngờ Tương mỹ nhân nhớ mình, lần trước mỹ nhân tức giận bỏ đi, cứ nghĩ rằng là lần cuối gặp nhau rồi, từ nay hai bên không còn dính líu gì nữa.

“Mắt sưng quá này.” Tương Địch Giai nói rồi ghé tới gần nhìn Giản Phàm, hai mắt thâm tím như gấu mèo rồi, bất giác đưa tay

lên sờ, từ khoe mắt tới huyết thái dương đều có vết tím, tay vuốt nhẹ nhẹ: “Có đau không?”

Giản Phàm vốn không nữa, bị sờ một cái hận không thể toàn thân máu me thương tích rồi.

Khoảng cách gần như thế, người thấy mùi u hương quen thuộc, cảm thụ ngón tay lành lạnh mềm mại sờ qua, chẳng những không đau mà còn ngây ngất tới nửa ngày không nói được gì. Đối tượng vừa YY trong đầu tức thì thay người, chẳng cần nhắm mắt cũng hồi ức lại được đêm lãng mạn đó. Mấy ngày không gặp, có vẻ sắc mặt Tương mỹ nhân trắng hơn vài phần, đôi mắt đen lay láy, lông mày vẫn thật dài, hơi xéch lên, cánh môi hồng hé ra, lộ hàm răng trắng, không biết cánh môi kia còn ngọt như vậy không?

“Này, này ... Giản Phàm, có phải cậu bị đánh tới ngớ ngẩn rồi không?” Tương Địch Giai thấy Giản Phàm hai mắt đờ đẫn, miệng sắp chảy dãi, đẩy cằm y một cái, thâm đắc ý, chú nhóc này chắc chắn chẳng nghĩ gì hay đâu.

Giản Phàm lắc đầu, mồm ứng biến cũng nhanh: “Tôi vốn không thông minh.”

“Nằm xuống.” Tương Địch Giai nói với khẩu khí mệnh lệnh, ấn vai Giản Phàm nằm xuống giường, đắp chăn lên như sợ y lạnh, xong rồi khúc khích cười trêu: “Tôi gọt lê cho cậu hạ hỏa, không được lộn xộn đâu đấy.”

Trên tủ đầu giường có dao, có các loại hoa quả, Tương Địch Giai chọn một quả lê to ngồi gọt, có điều nhìn là biết chẳng mấy khi làm việc này, tay tì rất chặt, vụng về gọt một lớp vỏ dày, gọt chưa được mấy dao đã đứt vỏ rồi, bắt đầu lại, có điều vẻ mặt rất chăm chú. Giản Phàm nhìn động tác lóng ngóng đó lại thấy vô cùng thích mắt.

Tương Địch Giai luôn là bóng hình không sao xua đi được, không gặp thì thôi, gặp rồi không kiềm chế được tinh thần phiêu diêu, nhưng cũng biết đây là cô gái như mặt trăng chỉ có thể ngược mắt nhìn, đừng nói Tương Địch Giai, dù Hương Hương là thanh mai trúc mã, dựa theo tiêu chuẩn xã hội bây giờ, Giản Phàm tự biết mình không xứng.

Vẫn thế, cô ấy thích màu trắng, trong áo khoác vẫn là chiếc áo trắng, mái tóc dài buông xuống bên vai, mũi như trăng khuyết, mắt như sao đêm, hai cánh môi cong cong, đem so với toàn bộ mỹ nữ đẹp nhất trong tưởng tượng đều không thấy thua kém.

Chương 067: Nút thắt khó cởi.

Ài ...Giản Phàm thở dài, gập chẳng bằng không gập, cứ gập Tương Địch Giai là lại nhớ tới mình là giai cấp vô sản trăm phần trăm, mà giai cấp vô sản hái trái quả thắng lợi chỉ có trong lý luận, vĩnh viễn không tới hiện thực.

Thi thoảng liếc mắt thấy Giản Phàm nhìn mình, Tương Địch Giai chất vấn: “Sao, sao cậu không gọi điện cho tôi.”

“Chị không nói.”

“Vậy sao cậu chưa bao giờ tìm tôi?”

“Chị không cho.”

Một hỏi, một trả lời, giữa hai người vẫn có chút gì đó ngăn cách gượng gạo không tên, Tương Địch Giai nở nụ cười, có chút áy náy: “Tôi hôm đó tôi không nên nổi giận với cậu, cậu còn giận không?”

“Hiện giờ tôi bị mất trí nhớ, nhiều chuyện quên mất rồi, hôm đấy chị giận sao? Xảy ra chuyện gì sao?” Giản Phàm giả ngốc.

“Hình như là chuyện rất lâu rồi, tôi cũng quên rồi.” Tương Địch Giai vui vẻ đưa quả lê gọt như dùng rìu đẽo cho Giản Phàm, tự hào nói: “Ăn đi.”

“Chị gọt thật khó coi.” Nói thì nói thế, có điều Giản Phàm há to miệng ngọam một miếng.

Tương Địch Giai đặt con dao xuống, bẻ một quả chuối: “Hay tôi bóc chuối tiêu cho cậu ăn, lần này bóc chắc chắn là không xấu.”

“Không ăn nữa, hai ngày qua toàn ăn hoa quả, sắp thành thỏ rồi.” Giản Phàm phủ quyết ngay.

“Bao giờ cậu ra viện?”

“Không biết.”

“Sao lại không biết?”

“Chuyện này phải nghe tổ chức, vốn thương thế của tôi căn bản không phải vào viện, nhưng đội trưởng Lục nói, chuyện chấp hành nhiệm vụ bị thương không nhiều, phải cho lãnh đạo tới quan tâm thăm hỏi, như thế thưởng cũng được nhiều hơn.

Hì hì, cũng tốt lắm, ngày nào cũng có người tới tặng đồ ăn.” Giản Phàm vừa ăn vừa vui vẻ giải thích.

Tương Dịch Giai bất ngờ đề nghị: “Vậy khi nào xuất viện, tôi đến đón cậu nhé?”

“Hả? Không cần đâu, tôi về thẳng đội, mà chị định đón tôi đi đâu?” Giản Phàm thấy mình từ chối hơi nhanh nên hỏi thêm.

“Tôi đón cậu tới khách sạn Cửu Đỉnh, tỉnh dưỡng một thời gian, ở đó điều kiện tốt.”

“Tới Cửu Đỉnh?” Giản Phàm nghe thấy cái tên đó đã phản cảm, nói không qua suy nghĩ: “Chị Tương, không phải anh chị phái chị tới làm mật thám chứ, trên người tôi từ trên xuống dưới chẳng còn cái gì đáng giá nữa đâu.”

“Cậu ..” Tương Dịch Giai có chút ghen lời, quay mặt đi, không khí trước đó bị phá hoại hết cả.

“Nói nhầm, dù sao ý tôi không phải thế.” Giản Phàm yếu ớt phân bua.

“Vậy ý cậu là gì? Cậu coi tôi là người như thế sao?” Tương Dịch Giai trở nên gay gắt hơn, gương mặt xinh đẹp trở nên lạnh giá.

“Không phải, ý tôi nói ... Thôi, không nói nữa, càng giải thích càng loạn, chỉ là tôi không muốn tới Cửu Đỉnh nữa, cũng không muốn dây dưa ở chuyện kia nữa, lời cần nói tôi đã nói hết rồi, chuyện tôi cũng làm rồi, chẳng vấn hồi được, tương lai có chuyện gì, đừng tìm tôi. Một câu thôi, bất kể có chuyện gì, tôi và Cửu Đỉnh và anh chị đều không liên quan tới nhau.”

“Cậu thực sự không muốn được chia phần trong đó sao? Tuy có thiếu sót, nhưng cũng đáng giá không ít tiền. Vấn đề cậu nói, tôi đã bảo họ rồi, họ đang nghĩ cách hoàn thiện bí phương và công nghệ, tôi cũng cùng anh tôi thương lượng mấy lần, để chính thức ký hợp đồng với cậu, phân chia hoa hồng trong đó. Thế nào, tôi tranh thủ cho cậu đấy.” Tương Dịch Giai ngồi xuống bên giường, chờ đợi phản ứng của Giản Phàm, hẳn y sẽ rất vui vẻ.

Vẻ mặt Giản Phàm dần trở nên nghiêm túc, đối diện với ánh mắt của Tương Dịch Giai, thận trọng hỏi: “Bọn họ vẫn lấy danh nghĩa La gia?”

Tương Dịch Giai gật đầu: “Đúng, chuyện này không cách nào thay đổi được, đã đăng ký độc quyền rồi.”

“Tôi không lấy.” Giản Phàm thái độ lạnh lùng dứt khoát.

“Vì sao, hai bên đều có lợi mà, vài năm nữa cậu còn có thể tích góp được một số tiền, không cần làm cái nghề nguy hiểm này nữa, có vốn liếng để tự sáng nghiệp, không phải tốt sao? Chuyện hiệu tương La gia, anh tôi kể cho tôi rồi, đã là chuyện mấy chục năm trước, chúng ta còn để cái tên đó giới hạn sao?” Tương Dịch Giai thấy Giản Phàm không vui, khuyên nhủ: “Tôi đã bàn với Hương Thuần, cô ấy cũng đồng ý, chuyện cấp bách hiện nay của cả hai chẳng phải là nhà ở à? Giản Phàm, cậu không cần rụt rè.”

“Chị Tương!” Giản Phàm cắt lời Tương Dịch Giai: “Ông nội tôi, chú tôi, thím tôi đều là người làm ăn, từng bán rau, bán lương thực, bán rượu, cha tôi thì bán cơm hai mấy năm. Nói thế này đi, chém của khách vài ba chục đồng không phải là vấn đề, nhưng đưa thứ mình không chắc lên bàn khách thì là vấn đề lớn. Mới đầu cha tôi làm món này chỉ vì tò mò, rồi mò mẫm mười mấy năm giống được bảy tám thành, không nghĩ làm bán bao tiền, do tôi nhất thời hồ đồ, bằng tâm mà nói, 5 vạn là nhiều rồi, tôi không muốn nữa ... Tôi trả lại 5 vạn đó cả vốn lẫn lãi, mọi người rút lại đăng ký độc quyền, bí phương tôi không lấy về, mọi người dùng cái tên gì cũng được, đừng dùng hiệu tương La gia. La gia và ngụ trù La ở trong lòng cha tôi giống như thần vậy, mọi người tên gì không lấy, sao lại lấy La gia ra dẫm đạp, người ta đã diệt môn rồi còn làm thế, tôi muốn hỏi anh chị, không thấy lương tâm bị chó ăn rồi à?”

“Cậu ..” Tương Dịch Giai Hoa dung thất sắc.

“Xin lỗi, tôi ở đội hình cảnh, ăn nói thô lỗ quen rồi.”

Cả hai bây giờ gần như đều nổi nóng, không ai chịu thua ai, đây là tâm kết của Giản Phàm, không thể hóa giải, còn Tương Dịch Giai thấy mình có lòng tốt lại bị người ta xúc phạm, tức giận không thôi.

Mất một lúc Tương Dịch Giai mới nỗ lực áp chế được lửa giận: “Giản Phàm, cậu có biết vì chuyện này mà tôi tốn bao nhiêu công sức không, kỳ thực về pháp luật mà nói, cậu và Cửu Đỉnh

không liên quan gì, họ có thể không đưa cậu dù chỉ một đồng. Tôi có lòng tốt tranh thủ cho cậu, cậu không cảm kích chút nào à?”

“Được, tôi nhận tấm lòng của chị rồi, đừng nói nữa, chị đi đi, nói những cái này không ý nghĩa gì hết, mấy tháng trước tôi đã nói cả rồi, coi như chúng ta không quen nhau, các người kiếm được bao nhiêu, tôi không bận tâm, đừng tới tìm tôi nữa được không? Tôi sợ chị rồi đấy, vốn số tôi không may, từ khi gặp chị không phải là không may nữa, mà là xui xẻo, gặp một lần bị anh chị gài bẫy, gặp lần hai thì hỏa hoạn, lần này không biết xảy ra chuyện gì. Đi đi, đỡ phiền lòng.” Giản Phàm không muốn thảo luận chuyện này nữa, chui vào chăn chòm đầu, không để ý tới Tương Dịch Giai nữa.

“Giản Phàm, cậu ra đây ... Đừng đóng kịch nữa.” Tương Dịch Giai không nén được giận, kéo mạnh chăn ra: “Làm cảnh sát vài ngày thì ghê gớm lắm hả? Từ khi gặp cậu, tôi cũng đủ thứ rắc rối, bị mẹ cậu vô duyên vô cớ mắng cho, giờ cậu cũng mắng tôi. Không phải mời cậu, tôi có bị lừa vây trong khách sạn không? Giờ thành tôi sai hết là sao?”

Giản Phàm nháy xuống giường, nhìn Tương Dịch Giai tức giận càng có phong tình, ném luôn một câu: “Biết tôi là cảnh sát mà dám ra tay, có biết tấn công cảnh sát tội gì không?”

“Cậu ...” Tương Dịch Giai lặng lẽ cầm túi xách lên, âm ức cắn môi nói: “Cậu luôn hiểu lầm ý tốt của tôi, vậy chúng ta không còn gì để nói nữa, chuyện đó dù cậu chửi là hèn hạ cũng được, lừa đảo cũng được, không thay đổi được gì đâu.”

Nói xong mấy câu cũng đi ra tới cửa, xoay người khép cửa lại bắt gặp Giản Phàm đứng ngây ra đó, ánh mắt phức tạp nhìn mình này giờ, lòng mềm đi, nghĩ một lúc ấp úng nói: “Xin lỗi, Cửu Định là sản nghiệp do mẹ tôi sáng lập, ở trong nhà tôi là người ăn bám, chuyện này tôi không thể quyết, tôi chỉ có thể cố gắng bù đắp cho cậu. Thẳng thắn mà nói, tôi rất thích cậu cũng cảm ơn cậu, nhưng tôi không hiểu, cậu giữ cái cao phong lượng tiết đó làm gì? Để cho tôi xem sao?”

Theo Phí Sĩ Thanh nói, Giản Phàm lừa tiền của bạn, chém khách hàng, đều đã làm rồi, nhưng cả khoản tiền lớn đặt trước

mặt lại không thèm nhìn, Tương Địch Giai luôn cho rằng Giả Phàm cố tình làm cao, sau đêm đó, cô đem sự thực nói cho anh trai, hai người thống nhất ý kiến, cuối cùng vẫn bị người ta cự tuyệt.

Chương 068: Vẻ đẹp thật sự.

Người Cửu Đỉnh một mực coi đây là vấn đề tiền bạc, trong mắt chỉ có tiền hoàn toàn không đếm xỉa tín nghĩa, Giản Phàm rất tức giận: “Tiền nên lấy tôi đã lấy, con người không nên có lòng tham vô đáy, đủ là được.”

“Cậu có ý gì?”

“Chị nghĩ tôi hiểu lầm ý tốt của chị, kỳ thực chị mới đang hiểu lầm ý tốt của tôi.”

“Tôi biết cậu nói gì, nhưng cậu coi thường Cửu Đỉnh rồi, hiện giờ chúng tôi có 10 nhà dinh dưỡng, thuê thêm bảy tám chuyên gia điều chế, định mở rộng thị trường này, dù có vấn đề, bọn họ cũng có năng lực giải quyết.” Tương Địch Giai hơi đưa cằm lên đầy tự tin kiêu ngạo.

Giản Phàm cười gằn: “Chị vẫn coi thường bí phương truyền thống, hơn bốn trăm năm không đổ, mười mấy đời truyền thừa, bằng vào mấy thứ chuyên gia xuẩn ngốc đó mà hoàn thiện được à?”

Tương Địch Giai dậm chân: “Sao cậu càng ngày càng thô lỗ như thế?”

Giản Phàm đốp lại luôn: “Vậy sao chị ngày càng hám lợi như thế?”

“Được, được, ngừng tranh luận, chúng ta sau này không nói chuyện này nữa, cũng không gặp nhau nữa, vừa ý cậu chưa?” Tương Địch Giai thở hổn hển vì giận, chẳng còn vẻ thực nữa, hét lên.

“Ai ép chị không? Chị tự tới chứ.” Giản Phàm lại nói một câu khó nghe.

“Tôi, được rồi, tại tôi, tôi nhìn nhầm người, cậu là đồ không biết tốt xấu.” Tương Địch Giai quay người bỏ chạy.

Giản Phàm nhìn thấy một giọt nước mắt trong veo rơi ra tích tắc cô quay người đi, người bản thân, nhưng y không áy náy, ít nhất tự vẫn không thẹn với lương tâm, tránh xa một tốt, mình đỡ phải chảy nước dãi ... Bực bội thả người xuống giường, đầu

đập phải cái gì cứng cứng, mới sực nhớ cái Pocket PC ở dưới gối, nhìn phần dưới bị lõm một miếng mà đắng miệng, lại xui xẻo rồi.

Mặc lại cảnh phục thẳng tắp, sờ quốc huy trên mũ, mặt mang thương tích chưa lành, bốn ngày nằm viện, người tới thăm không ít, có cả bạn học thời tập huấn, điện thoại hỏi thăm càng nhiều. Có lẽ mọi người cảm thấy bị thương là vinh quang của cảnh sát, Giản Phàm chẳng có cái cảm giác đó, có lẽ làm cảnh sát cũng chẳng đáng sợ như thế, cảnh sát trong mắt người khác rất uy phong cũng là do đám người bình thường tạo thành, đội trọng án từng rất thần bí, Giản Phàm gặp vài vị mới biết đều giống các đồng chí cách mạng trong phim chưa già đã yếu do dinh dưỡng không tốt, và tội phạm trong tư liệu nói hung ác ra sao, nghi phạm nguy hiểm thế nào, cũng là người bình thường, biết lo, biết sợ, cũng xui xẻo, thậm chí chẳng bằng mình.

Thế giới ở bên cạnh là do người bình thường tạo thành, anh nghĩ nó an toàn thì nó an toàn, anh cho rằng nó nguy hiểm thì nó nguy hiểm. Kỳ thực cái đoàn đội này không khác gì đám bạn mè mà gà đồng thời đại học.

Lăng lẽ suy nghĩ rất lâu, quét dọn phòng bệnh sắp rời đi một cách sạch sẽ, vốn mấy chàng trai ở đại đội một muốn tới đón, nhưng Lục Kiên Định dứt khoát từ chối, muốn tự mình đón Giản Phàm, làm phòng bệnh có chút hieu quạnh. Có điều Giản Phàm không bận tâm nhiều chuyện này, ai tới cũng chẳng sao, dọn dẹp xong gọi điện cho Lục Kiên Định dưới lầu đợi một lúc.

Nguyên nhân là Giản Phàm muốn từ biệt người quan tâm nhất, Hồ Lệ Quân.

Khi đẩy cửa vào phòng bệnh của Hồ Lệ Quân thì y tá vừa mới thay thuốc xong định đi, ánh mắt Hồ Lệ Quân đang buồn chán lập tức vui vẻ vẫy tay gọi Giản Phàm tới. Bị thương năm chỗ đều ở đầu, bị chấn thương não bộ, vết thương do vật cùn gây ra bên ngoài còn nặng hơn cả Giản Phàm, ngay vào viện đã phải cắt đi mái tóc dài. Lúc này nhìn làm người ta thương xót không thôi, khuôn mặt gầy gò thanh lệ trắng nhợt vì mất máu, đầu đội lưới bảo hộ, hai mắt càng to, càng có thần.

Có lẽ vì ám thị tâm lý, Giản Phàm thấy Hồ Lệ Quân rất đẹp, vẻ đẹp này không tới từ dung mạo bề ngoài, cho nên không vì bị thương mà giảm đi phần nào. Vẻ đẹp đó đã vượt qua vẻ đẹp của mỹ nữ, thậm chí còn đẹp hơn Tương Địch Giai vài phần.

Hết sức tự nhiên ngồi xuống giường nắm tay Hồ Lệ Quân, bốn ngày nằm viện, khi không có ai thường chạy tới trò chuyện với cô, luôn cảm thấy cô có chút bất ổn, lúc người khác tới thăm thì cười nói vui vẻ, lúc ở một mình hoặc hai người họ, luôn bất giác lộ ra u buồn.

Sắp đi rồi, lòng Giản Phàm có vài phần quyến luyến, nhẹ nhàng nói: “Chị Hồ, tôi phải xuất viện rồi, về đội báo cáo.”

Hồ Lệ Quân ngồi dậy, như muốn ngắm nhìn khuôn mặt chẳng đẹp trai chút nào của Giản Phàm lúc này, gật đầu: “Được, đi đi.”

“Chị Hồ, tôi ...” Giản Phàm có chút ấp úng, trước thời điểm bị thương, đầu óc còn có chút tư tưởng không lành mạnh, nhưng bây giờ chị Hồ trong mắt Giản Phàm hết sức thánh khiết, thánh khiết tới mức không cho phép có chút ý nghĩ xấu xa nào.

Hồ Lệ Quân mỉm cười vuốt má Giản Phàm: “Muốn nói xin lỗi à, vẫn tự trách sao?”

Giản Phàm gật đầu.

“Nghề này có thể gặp phải bất kỳ tình huống nguy hiểm nào, đó không phải lỗi của cậu. Cho dù là tôi tới thì hẳn cũng tìm cơ hội phản kích, nếu khi đó tôi bị hấn xô ngã, cướp được súng, hậu quả càng khó lường. Cậu rất dũng cảm, không có cậu, vụ án không viên mãn như bây giờ. Đội trọng án bắt được rất nhiều người, nhưng không ai đơn thương độc mã bắt được người như cậu. Giản Phàm, kỳ thực cậu không hề nhát gan đâu, chẳng qua là quá thiếu sự từng trải thôi, nào, nói cho tôi biết, bây giờ còn sợ không?”

Lời tán dương của Hồ Lệ Quân làm Giản Phàm xấu hổ: “Tôi không sợ.”

Đúng là như thế, giờ nghĩ lại, sợ hãi qua rồi chẳng sợ nữa, giống như thống khoái đánh nhau một trận, lại còn chiến thắng, khoái cảm đó ở mức độ lớn áp chế sợ hãi.

Nếu hôm đó nghi phạm mà chạy thoát, Giản Phàm trở về có lẽ suy sụp không gượng dậy nổi.

Hai người nắm tay nhau ngồi một lúc, Hồ Lệ Quân đi dèp rời giường: “Đi nào, đừng nghĩ linh tinh, qua rồi, tôi tiễn chân cậu.”

Chậm rãi rời phòng bệnh, xuống cầu thang, xe của Lục Kiên Định đỗ ngay ở cửa, sắp đi rồi, Giản Phàm càng bịn rịn: “Chị Hồ, mai tôi tới thăm chị.”

“Đừng lằng nhằng nữa, đi đi, tôi có yếu ớt thế đâu?”

Hồ Lệ Quân đẩy Giản Phàm lên xe, Lục Kiên Định cười ha hả nổ máy lái xe đi, đi một đoạn nhìn qua gương chiếu hậu thấy Giản Phàm vẫn cố ngoái đầu lại vẫy tay với Hồ Lệ Quân. Cảnh này làm Lục Kiên Định mừng thầm, nhìn Giản Phàm rầu rĩ, tùy ý hỏi một câu: “Giản Phàm, trước kia phân phối cho cậu, cậu còn chê người ta già, giờ lại không nỡ rời xa? Có ý đồ gì sao?”

“Không phải.” Giản Phàm lắc đầu, trừ cảm kích, thực sự không có ý gì khác.

“Ha ha ha, cậu không có ý gì, nhưng tôi có, thế nào, muốn tôi xe chỉ luôn kim cho hai người không, tôi biết rất rõ tư liệu hai người. Cậu, Giản Phàm, 24 rồi, năm sau là 25. Hồ Lệ Quân đã 29, tục ngữ có câu, nữ hơn ba, ôm cục vàng, hai người ghép làm một đôi, bằng với cậu ôm nửa cục vàng, ha ha ha, vợ bở lớn nhé.” Lục Kiên Định có vẻ cho rằng Giản Phàm da mặt mỏng, càng trêu già, đặc ý cười ha hả, tiếp đó còn lải nhải.

“Giản Phàm này, đừng cho mình đẹp trai thì ghê gớm, thời buổi này người ta sống thực tế lắm, trước tiên người ta nhìn xuất thân, rồi nhìn túi tiền, chứ cái mặt đẹp trai không đáng giá đâu. Hồ Lệ Quân tuy ly hôn rồi, nhưng mà xinh đẹp, gia sản tốt, thừa sức xứng với cậu ... Chà, sao tôi không nhận ra nhỉ, hai người xứng đôi lắm, Hồ Lệ Quân với đồng chí nam trong đội đều chanh chua đanh đá, quát tháo chửi mắng, vậy mà với cậu lại ôn nhu săn sóc, quá hợp, quá hợp mà ... Để tôi đi thương lượng với Tần Cao Phong.”

Giản Phàm vốn không định tiếp lời hẳn, có điều nghe đề tài này ngạc nhiên: “Chị Hồ kết hôn rồi lại ly hôn rồi sao?”

Mấy ngày qua Giản Phàm cũng gặp mẹ Hồ Lệ Quân, là cán bộ công đoàn, ngoài ra chỉ có người trong đội tới, nên không nghĩ

cô đã kết hôn.

“Đúng thế, cô ấy không nói với cậu à?”

“Đội trưởng Lục, ai lại tự nhiên đi khoe chuyện đó làm gì, mà sao lại ly hôn?”

Chương 069: Cảnh sát phải như Tần Cao Phong.

Kết hôn với Giản Phàm là chuyện trông đợi từng ngày, còn về ly hôn thì chưa tưởng tượng ra được, cảm thấy ly hôn vẫn là cái gì đó to tát, chị hồ vừa xinh đẹp, giỏi giang lại còn hiểu lòng người như vậy, sao gặp phải bi kịch đó?

“Ài, chúng ta làm cái nghề có độ nguy hiểm cao, nhưng nguy hiểm nhất không phải là an toàn nhân thân, mà là vấn đề hôn nhân.” Lục Kiên Định liếc Giản Phàm một cái, thở hắt ra: “Nói thế này nhé, cưới một nữ cảnh sát không phải là chuyện may mắn gì cả, Hồ Lệ Quân ra thực địa, cậu chắc không lạ đi thực địa giờ giấc nó loạn thế nào, chồng cô ấy ngoại tình, kết hôn được có nửa năm mâu thuẫn đã không thể điều hòa. Chuyện này không thể trách ai hết, cưới vợ về mà phải thường xuyên ôm phòng trống, nam nhân đang tuổi tinh lực dư thừa, chịu nổi không? chẳng qua Hồ Lệ Quân có chút đáng thương ... Kỳ thực không chỉ nữ, cưới một cảnh sát nam cũng thế mà thôi, nữ nhân cũng có nhu cầu đúng không, lại chẳng phải thời phong kiến yêu cầu người ta phải tam trinh cửu liệt.”

Giản Phàm không nói gì, bất giác nghĩ tới mình và Hương Hương, Hương Hương vốn ngay từ đầu phản đối mình làm cảnh sát rồi, lần trước mình lái xe cảnh sát tới đón còn có một tên nhìn mình như kẻ thù, khỏi nói cũng biết là đang tích cực theo đuổi cô.

“Mà này, cậu hỏi thế là có ý gì hả? Chê người ta từng kết hôn à? Nói cho cậu biết, người ta chưa có con, thế thì khác gì chưa kết hôn? Nữ nhân bây giờ chỉ cần chưa có con thì đều có thể coi là chưa kết hôn. Cậu chê người ta nhiều tuổi hơn cậu? Bây giờ đám tiếu cô nương hai mươi có khi cũng qua tay vài lần rồi. Nữ nhân có tuổi mới biết thương nam nhân, hiểu không, bọn trẻ con chỉ nhõng nhẽo đồng đánh thôi, phiền lắm. Muốn ra tay phải nhanh lên, thời buổi này nữ nhân tốt không nhiều đâu, đừng kén cá chọn canh, lên giường tắt đèn giống nhau hết, vợ

chồng ấy, quan trọng lúc sáng đèn, hiểu nhau biết thông cảm cho nhau ...”

Lục Kiên Định lải nhải không ngừng, Giản Phàm phát hiện hẳn còn nói nhiều hơn cả Tiêu Thành Cương, căn bản không giống một vị đội trưởng một đại đội, giống ông chú rảnh việc, hơn nữa càng nói càng không ra sao cả. Nhưng nói thế nào người ta vẫn là đội trưởng, Giản Phàm uyển chuyển nói: “Đội trưởng Lục, chúng ta đừng thảo luận vấn đề riêng tư được không?”

“Được, vậy giờ nói chuyện công, muốn tới tổ trọng án không? Lương cao hơn đội hình cảnh một cấp, trợ cấp phúc lợi đều hơn, khi công tác bên ngoài một cái là đi khắp đất nước, du lịch không mất tiền. Hơn nữa cho cậu biết, tới đội trọng án rồi, theo đuổi Hồ Lệ Quân càng tiện, tôi biên hai người vào một tổ. Như thế cả sinh hoạt lẫn nhà cửa đều được giải quyết ... Ha ha ha, xem tổ chức quan tâm tới cậu không?” Lục Kiên Định nhìn Giản Phàm như mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng vừa mắt.

Giản Phàm không còn gì để nói: “Sao anh vòng đi vòng lại vẫn là chuyện ấy, không phải như anh nói đâu, tôi rất tôn trọng chị Hồ.”

“Ài, tôn trọng có ảnh hưởng tới lên giường sao? Tôn trọng là tốt, phối hợp càng tốt.” Lục Kiên Định nói hết sức hiển nhiên.

Giản Phàm trừng mắt lên, tuổi này rồi sao mà lảm chuyện thế, không thèm đáp nữa, vờ bị thương chưa lành, gà gật ngủ, không ngờ xe không về đội, mà lái tới trường cảnh sát. Chưa kịp hỏi thì cái mồm nhanh nhẩu của Lục Kiên Định đã nói: “Giản Phàm, trời tối đen như vậy mà có thể bắn trúng nghi phạm, sáng nay tôi nói đưa cậu về đội, Tần Cao Phong nói đưa cậu tới đây, té ra cậu luyện dữ phết đấy nhỉ? Học cho tốt, xạ thủ giỏi nhất và tay súng nhanh nhất ở Đại Nguyên đều trong đội cậu.”

“Xạ thủ là Trần Thập Toàn đúng không? Vậy tay súng nhanh là ai?”

“Ha ha ha, cậu là đồng chí mới nên không biết, chính là Tần Cao Phong, trong mấy nghìn cảnh sát Đại Nguyên, tên đó quý nhất, mười mấy năm ở tuyến đầu, chưa từng rụng một sợi lông. Tôi và đội trưởng cậu thân thiết nhất, chuyện tôi thích làm nhất

là khoét góc tường của hắn, cảnh sát chúng ta truyền nghề dạy nghiệp là một truyền thống ưu tú, hắn dạy cậu nửa chiêu thôi cũng đủ dùng. Thôi không nói nữa, ở phương diện này tôi phục hắn, thủ hạ của tôi quá nửa từng ở đại đội một. Cho cậu biết, làm cảnh sát ấy, là phải thành Tần Cao Phong.” Lục Kiên Định đánh giá Tần Cao Phong rất cao, lái xe vào trong trường, lại lăm mồm chào hỏi gác cửa, lái xe vòng vèo tới sân huấn luyện, có vẻ quen thuộc lắm.

Giản Phàm tò mò: “Đội trưởng Lục, anh nói đội trưởng tôi lợi hại như thế, vậy mà bao năm không được đề bạt, có phải do tính khí không?”

“Ha ha ha ha, nhóc con tinh ý lắm, chuyện bí mật như thế cũng nhìn ra rồi, chỉ tôi mới nể cái mặt của thằng cha ấy chứ lãnh đạo trên một cấp không ai ưa hắn hết. Nói đi phải nói lại, người càng tài giỏi càng kiêu cũng là hợp lý, Tần Cao Phong là thế. Cậu tập luyện cho tốt, hắn ở bên trong đợi cậu.”

Giản Phàm suốt dọc đường bị Lục Kiên Định quấy nhiễu đã không chịu nổi nữa: “Đội trưởng Lục, tôi thấy anh hơn đội trưởng tôi nhiều lắm, lại hiền hòa, chắc là lãnh đạo thuận mắt anh lắm phải không?”

“Tất nhiên rồi.” Lục Kiên Định không suy nghĩ, đáp luôn.

Giản Phàm cười toét miệng đóng cửa xe lại chạy mất, Lục Kiên Định cảm giác có chỗ nào không đúng, chợt vỗ đầu hiểu ra, bị thằng nhãi đó vòng vèo đá xoáy một phát rồi, không giận mà bật cười. Chú nhóc này cơ trí như thế, theo Tần Cao Phong thời gian, khẳng định là rất lợi hại, lại được Hồ Lê Quân đã man ngang ngược chỉ dẫn, tương lai thế nào cũng là tinh anh.

Nhân tài thế này, không thể bỏ qua.

Trường cảnh sát đã cho nghỉ phép lâu rồi, cả cái trường vắng tanh vắng ngắt, vốn có chút sập sệ thì chớ, giờ thiếu bóng người trông càng thê lương, sân trường vẫn có giấy màu bị gió thổi bay loạn xạ, chắc là tàn dư của Liên Hoan cuối năm.

Giản Phàm đi tới sân huấn luyện, cửa khép hờ, chỉ có vài công nhân đang bận rộn tháo lắp gì đó, cứ theo hành lang trống trải đi, thi thoảng ngó đầu nhìn, một gian còn sáng đèn, đội trưởng ở trong đó.

Nơi này không giống chỗ tập bắn, nhỏ hơn nhiều, kiến trúc hình hộp chữ nhật, rộng chưa tới 5 mét, đủ hai ba vị trí bắn, Tần Cao Phong đứng đó, dưới chân có đồng mẫu thuốc, xem ra đợi lâu rồi, mặt chẳng có tí cảm xúc nào.

Tiếp xúc lâu rồi, Giản Phàm không để ý điểm ấy, đoán chừng đội trưởng là loại người thẩm mỹ có vấn đề, bất kể nhìn nam hay nữ, già hay trẻ, đẹp hay xấu đều với ánh mắt nhìn tội phạm ấy, nếu không phải người quen thuộc sẽ không nhận ra biến đổi tình cảm của đội trưởng. Lâu ngày không gặp, Giản Phàm ưỡn lưng khép chân kính lễ, hưng phấn nói: “Đội trưởng, tôi Giản Phàm, nhận lệnh về đội.”

Giản Phàm rất cảm kích vị đội trưởng luôn quan tâm tới mình này, trải qua chuyện vừa rồi, càng cảm thấy không có đội trưởng bình thường đốc thúc không có phát súng kia rồi.

Có điều Tần Cao Phong vẫn chẳng có biểu thị gì, không nóng không lạnh hỏi: “Vết thương lành chưa?”

“Lành rồi ạ.”

“Kể lại chi tiết chuyện ra thực địa xem nào.”

“Vâng, là thế này ạ ...” Giản Phàm có vài phần đặc ý, nói thao thao bất tuyệt, từ lúc bắt liên hệ với nghi phạm ra sao, kể không sót chi tiết nào, dù sao đến cục cũng cho rằng đây là vụ án thành công, phó cục trưởng còn tới thăm mình. Bỏ đi chuyện bị thương thì Giản Phàm thấy mình đủ tư cách kiêu ngạo rồi, mơ hồ nhận ra dụng ý của đội trưởng.

Nghe Giản Phàm kể tình thế nguy hiểm ra sao, sắc mặt Tần Cao Phong không hề thay đổi, nghe hết nhìn chăm chăm rất lâu mới hỏi: “Cậu có cảm giác gì?”

“Không, không có cảm giác gì.” Ánh mắt của đội trưởng bỗng dừng làm Giản Phàm khản trương.

“Tào Hàng là kẻ phạm tội nhiều lần, bị đội tán thủ tỉnh khai trừ, hai lần vào tù, trong giới là nhân vật có chút tiếng tăm, bị hạ trong tay cậu đúng là xui xẻo.”

“Hì hì, tôi cũng không thấy hẳn lợi hại lắm.” Giản Phàm vênh đuôi lên rồi.

Tần Cao Phong hừ một tiếng khinh bỉ: “Cảm thấy sượng lắm chứ gì, sáng khoái lắm chứ gì, tự tin tăng lên một chút rồi chứ.”

“Cũng có một chút ạ.”

Chương 070: Cảnh sát phải như Tần Cao Phong. (2)

Tần Cao Phong búng tay: “Bạo lực là cách phát tiết trực tiếp nhất của dục vọng kiểm soát, loại khoái cảm này không gì giữ được, nhóc con, xem ra cậu cũng không ngoại lệ.”

“Ngoại lệ cái gì ạ?” Giản Phàm không hiểu lắm.

“Đó là bất kể cậu to gan hay không, có thừa nhận hay không, trong máu cậu có thành phần bạo lực, là nam nhân thì khó có ngoại lệ, thế có sợ không?”

Giản Phàm cười toét cả miệng: “Không sợ, có gì mà sợ ạ?”

Chẳng ngờ Tần Cao Phong mặt thay đổi, giọng điệu cũng thay đổi: “Tốt, giờ đi vào nội dung đầu tiên ngày hôm nay, đừng cho rằng tôi biểu dương cậu, tôi tới đây để đả kích cái tự tin bành trướng của cậu. Cậu nên thấy may mắn đi, nếu nhiệm vụ này trong tay tôi, tình huống như thế tôi cho cậu một cái tát tại chỗ. Đừng thấy được cục và chi cục biểu dương là vĩnh đuôi lên. Có biết tôi bình luận thế nào về nhiệm vụ của cậu không?”

“Thế nào ạ?” Giản Phàm cảm giác không lành.

“Ngu xuẩn, vô cùng ngu xuẩn, cậu dựa vào vận may mới nhặt được cái mạng về, nếu đội ứng cứu muộn vài phút, Tào Hàng giết cậu còn dễ hơn giết một con kiến. Nếu Hồ Lệ Quân có bề gì, tất cả trách nhiệm sẽ đổ lên đầu cậu, cả đời không ngóc đầu lên được. Tôi nghe nói cậu đánh nghi phạm không chống cự, chĩa súng vào đầu hắn? Nếu cướp cò thì cậu vì thứ rác rưởi đó mà mất cả cuộc đời.” Tần Cao Phong nói rất gay gắt.

Giản Phàm nghe mấy lời chướng tai, bực bội: “Biết ngay anh chẳng nói gì hay.”

Không khỏi có vài phần giận dữ, Giản Phàm biết đội trưởng nói không sai, nhưng so ra y thích sự khích lệ của Hồ Lệ Quân, cách nói thối phong của Lục Kiên Định cũng được, đội trưởng sẽ chẳng nói câu gì hay ho là chắc chắn, nhưng đâu cần nói khó nghe như vậy.

Tần Cao Phong càng nói càng khinh miệt: “Xem ra thằng nhãi cậu không phục chứ gì, được tôi chỉ ra bốn điểm, cậu mồm mép lắm, xem cậu giải thích ra sao. Thứ nhất, Hồ Lệ Quân đột nhiên ra tay không hề sai, khi không thể nguy trang nữa, phải ra tay chiếm lấy chủ động, cô ấy sai ở chỗ là đánh giá cậu quá cao, còn cậu thì quá khinh suất, cho rằng đã khống chế cục diện rồi chứ gì? Thử nghĩ xem, lúc đó cậu cũng rút súng ra chĩa vào Tào Hàng, hấn dám ra tay không?”

“Tôi ..” Giản Phàm á khẩu, không ai nói với y cả.

“Thứ hai, khi đó cậu không nhận ra Tào Hàng có thể thông cảm, nhưng sau khi động thủ, tôi đoán cậu nhận ra rồi mà vẫn dám đánh nhau với hấn, đó là tìm lấy cái chết. Khi hai bên tách ra rồi, cậu phải rút súng bắn hấn bị thương, hoặc bắn chết hấn, chứ không phải tìm cục đá đập hấn. Thứ ba, khi cậu nghe thấy bên đường có tiếng súng nổ, tay cậu lại có vũ khí, ưu tiên là phải quay về cứu đồng đội, chứ không phải truy đuổi tội phạm, nếu Hồ Lệ Quân bị làm sao thì sẽ thế nào? Huống hồ 4 nhân chứng và vật chứng không quan trọng bằng một kẻ bỏ trốn à? Thứ tư, khi không có hỗ trợ, tự ý truy đuổi một người bị dồn tới đường cùng, tự đánh giá mức độ ngu xuẩn của hành động này thế nào?”

Giản Phàm vừa nghe vừa đổ mồ hôi, giờ mới hiểu, Hồ Lệ Quân khích lệ là vì không muốn mình mang gánh nặng trên người, đội trưởng Lục và cục khen ngợi là vì bảo vệ danh sự cảnh sát. Nếu nghĩ kỹ, đúng là mình chẳng được tích sự gì, lại không thể phản bác, Giản Phàm hậm hực: “Đội trưởng, lúc đó đánh nhau hăng như vậy, ai để ý được nhiều như thế?”

“Trong chuyện này cậu chỉ có đúng một điểm đáng khen là chưa bị sợ vỡ mặt thôi. Đừng có kiêu căng, tới lúc nguy nan khẩn cấp mới chính là lúc cần bản lĩnh, cần bình tĩnh, chứ không phải sôi máu lên rồi để bản năng kiểm soát, người thường như vậy thì không nói, nhưng cậu là cảnh sát.” Tần Cao Phong cao giọng lên: “Trả lời, có thấy tôi nói sai không?”

“Không sai.” Giản Phàm lấy dũng khí cãi lại: “Anh nói không sai, nhưng anh coi thường người khác ...”

“Thế à?” Tần Cao Phong nghe ra mùi thuốc nổ trong lời Giản Phàm, tuổi trẻ mà không có chút máu nóng trong người thì coi sao được: “Cho cậu một cơ hội chứng minh bản thân, hoặc có thể xem như cơ hội phát tiết, giờ chúng ta đứng cách nhau 5m, cậu có thể dùng mọi biện pháp tấn công tôi mà cậu có thể nghĩ tới, tôi chỉ dùng một ngón tay để phản kích, chơi không?”

Một ngón tay? Giản Phàm thấy đây đúng là xỉ nhục người khác, lửa giận trong lòng bốc lên, không nói không rằng, không có bất kỳ cảnh báo hay dấu hiệu nào, đâm thẳng vào bụng Tần Cao Phong.

Cú đâm mang theo lửa giận ngùn ngụt, tưởng chừng không gì ngăn cản được, Tần Cao Phong chẳng thèm ngăn cản, bước nhẹ nhàng sang một bên, tiếp đó cánh tay đánh một vòng, ngón giữa chọc xuống. Giản Phàm vừa mất đi mục tiêu thì gáy cũng đau nhói, á một tiếng, ngã sấp mặt.

Ngẩng đầu lên thì Tần Cao Phong đã lùi lại một bước, còn dựng ngón giữa lên, hơn nữa cứ như sợ Giản Phàm không hiểu, nhếch môi nói: “Có biết động tác này có ý nghĩa gì không?”

Giản Phàm tức tối nhặt mũ lên, chửi bới: “ĐM, đồ đánh lén, vô sỉ.”

Tần Cao Phong sững sốt, vừa hơi ngẩn người thì bóng đen ập tới, té ra Giản Phàm thừa cơ tấn công rồi.

Mũ cảnh sát rời tay, chiêu này khá đấy, ném đồ thu hút sự chú ý của đối phương, đối phương vô thức sẽ đón lấy, như thế sẽ không kịp phản ứng với chiêu sau rồi. Giản Phàm càng độc ác, nhắm vào vị trí yếu hại của Tần Cao Phong, định bụng cho hắn một đòn không thể nói gì được nữa.

Giản Phàm ra tay vừa nhanh vừa bất ngờ, Tần Cao Phong càng nhanh, một tay gạt mũ, ngón giữa hạ xuống, không cần ra tay, Giản Phàm tự đâm đầu vào, cổ họng bị chọc một cái, đau đớn nhảy về phía sau, lần này không ngã.

Vừa mới nhảy lùi về, chiêu cũ chưa hết, chiêu mới đã sinh, dùng tuyệt chiêu đích thực thời học sinh sử dụng vô số lần, chùm chìa khóa bắn thẳng vào mặt Tần Cao Phong, thừa lúc hắn cúi đầu nhảy lên thúc vào bụng. Bình thường đánh nhau

với đám thực địa như Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên đều dùng chiêu bất ngờ này giành phần thắng.

Nói thì chậm, khi đó Tần Cao Phong vừa cúi đầu thì đầu gối của Giản Phàm đã tới, không ngờ động tác của hắn chẳng ảnh hưởng vừa cúi đầu vừa xoay người, ngón giữa như cái dùi chọc vào mạng sườn Giản Phàm, đau đớn lẫn xuống đất.

Ba lần tiếp chiêu, ngã hai lần, làm Giản Phàm nhụt chí luôn, hai người căn bản không cùng một đẳng cấp.

“Tuyệt chiêu không ít đây, chú hai cậu nói cậu ở trường phá phách nghịch ngợm, tôi không tin, xem ra không sai, tôi bị về ngoài của cậu đánh lừa, bại tướng trong tay cậu không ít đâu nhỉ.” Tần Cao Phong cúi mình nhặt chìa khóa và mũ lên, động tác rất linh hoạt, lực tay không nhỏ, chỉ là thích dùng thủ đoạn vặt, không phát huy được ưu thế.

Giản Phàm sờ mạng sườn, thấy nhâm nhảm đau, đúng là đồ khỉ đột: “Nếu tội phạm toàn như anh, tôi là người bỏ làm cảnh sát đầu tiên. Anh luyện Nhất Chỉ Thiên hay Nhất Dương Chỉ vậy?”

“Ha ha ha, làm gì có, tôi chẳng luyện công phu gì cả, cứ chỗ mềm nhất mà chọc thôi, lần đầu là đoạn cuối đốt sống cổ, nếu tôi dùng tay chặt thì cậu hôn mê rồi, lần thứ hai là yết hầu, cơ quan hô hấp, cậu không lui không được, lần thứ ba là mạng sườn, cậu mới đau như thế. Tay tôi chưa chắc đã khỏe như cậu đâu, thế nào, biện pháp của tôi hay hay là của cậu hay?”

“Đội trưởng, anh định huấn luyện tôi thành sát thủ đấy à?” Giản Phàm nghi hoặc.

Tần Cao Phong tưởng Giản Phàm nói đùa, cái mặt thì trông không giống, hóa ra đầu óc thẳng nhóc này có vấn đề, cách suy nghĩ không giống người thường, bóp trán giải thích: “Người xưa có câu tài cao gan lớn, không có vũ lực làm cơ sở, dũng khí chẳng đáng một xu. Ví như cậu đối địch với tôi, tôi dễ dàng đánh tan ý chí phản kháng của cậu, cậu có dũng khí tới mấy, gan to tới mấy thì sao? Chỉ càng dễ có tên trong danh sách chết ngu thôi, tránh cậu phạm vào chuyện ngu xuẩn ấy, tôi có thể dạy cậu, học không?”

Giản Phàm không phục định đáp lại vài câu, vừa đứng lên thì sườn nhói đau, thế là lời ra khỏi miệng thành: “Được, tôi học.”

“Tốt, về rồi tìm chị Tạ, bảo chị ấy giảng giải cho về cơ thể con người, biết thân thể chỗ nào yếu nhất, trước học bảo vệ bản thân sau mới học hạ đối thủ. Muốn đánh nhau tìm đám thực địa đối luyện, không hiểu thì hỏi tôi.” Tần Cao Phong đi về vị trí bản.

Chương 071: Cảnh sát phải như Tần Cao Phong. (3)

“Đội trưởng, anh không cho bí tịch thì tôi luyện thế nào?” Giản Phàm lật đật chạy theo hỏi.

“Học võ cả năm cũng chẳng bằng đánh nhau một trận, bản lĩnh thực đều do đánh mà ra. Nào, thử tiến bộ thời gian qua của cậu thế nào.” Tần Cao Phong ấn nút điều khiển, liền nghe thấy tiếng lạch cạch, ba bia bắn cách đó 20 mét hạ xuống, còn là bia di động, sau đó đưa súng cho Giản Phàm.

Giản Phàm bị ánh mắt của Tần Cao Phong kích thích, rút súng bắn liền ba phát, mặt tức thì đỏ như gấc chín, trượt cả ba.

“Tốt, đúng trình độ bình thường, tiếp tục.” Tần Cao Phong không cười, lời nói lại như dùi đâm vào tai.

Lại đoàn đoàn đoàn ba phát, mặt Giản Phàm nóng phát sốt: “Đội trưởng, nó cứ lắc lư làm tôi không bắn được.”

“Ha ha ha, cậu nằm viện mấy ngày bị người ta tăng bốc cho tim lắc lư rồi mới đúng, bắn được mới là lạ. Đi thôi, hôm nay chỉ tới đây. Đợi khi nào tâm thái ổn định lại sẽ không thấy bia lắc lư nữa.” Tần Cao Phong thu súng lại.

Hai người nối nhau rời sân huấn luyện, nhìn vóc dáng cao lớn của đội trưởng, bước chân vững vàng, tiêu sái bước lên chiếc SUV Hunter, xe lại đổi rồi, xe vừa người đều uy mãnh như nhau, làm Giản Phàm hâm mộ không thôi. Thâm nghĩ, làm cảnh sát phải như đội trưởng mới là uy phong, mình mà tới trình độ này, ngày đổi xe, đêm đổi mỹ nữ thì hạnh phúc rồi ...

Tâm thái ổn định chưa thì Giản Phàm không biết, chú ý biết điều vừa nghĩ không thực hiện được.

Gần Tết Xuân, đội hình cảnh rõ ràng là nhẹ nhàng hơn thường ngày nhiều, không giống như đồn công an bận sứt đầu mẻ trán, trách nhiệm và phân công khu vực rõ ràng, trừ khi cục hay chi đội thống nhất điều độ, nếu không khi nào có vụ án mà đồn công an không xử lý được mới do họ tiếp nhận. Đại đội một là khu trị an kiểu mẫu của toàn thành phố, phía dưới có ba đồn

cảnh sát, nhân lực sung túc, mỗi khi lễ Tết, lượng lớn cảnh vụ cơ sở đổ tới ba đồn cảnh sát, làm đội nhân nhả. Trừ nhóm thực địa có án chưa điều tra xong, người khác đã luân phiên trực ban rồi.

Công tác vĩnh viễn không hết được, bận hay không, mệt hay không là vấn đề tâm thái, vài vụ án không nặng không nhẹ kỳ thực để trong tay bao lâu cũng chẳng sao, chỉ cần không phải vụ án cấp trên đốc thúc, chẳng ai chú tâm.

Bộ phận mà Dương Hồng Hạnh và Lương Vũ Vân thực tập thuộc phạm trù kỹ thuật, ở đại đội một, tra xét hiện trường, pháp y cùng với suy luận mô phỏng mang tính chất lý luận đều có người phụ trách chuyên môn, trừ kiểm nghiệm DNA phải giao tổng bộ hoặc là phòng thí nghiệm trường cảnh sát tỉnh, vụ án nhỏ chút đều có thể xử lý, hai mỹ nữ thành vật trang trí. Lương Vũ Vân hay dở gì còn tiếp xúc với CCIC, còn Dương Hồng Hạnh cơ bản chỉ đọc hồ sơ vụ án.

Đó là công tác, công an cũng có nặng nhẹ nhanh chậm, dù sao Dương Hồng Hạnh cảm thấy vị trí của mình cơ bản chẳng có gì để làm, vào tháng Chạp thì có quá nửa thời gian là chơi, ngày 28 tháng Chạp tới lượt cô trực ban, ngồi chổng cằm nhìn ra cửa sổ, chẳng thấy bóng dáng Giản Phàm. Văn phòng không có ai, nhà ăn chẳng thấy đâu, Dương Hồng Hạnh thầm nhủ không phải anh ấy lẩn rồi chứ.

Vài ngày trước Giản Phàm trở về cả đội tưng bừng, chẳng phải là vì đón anh hùng trở về, mà là hoan nghênh đầu bếp về đội, đặc biệt đám người thực địa, tuyên bố thấy Giản Phàm là con sâu trong bụng nó cắn. Giản Phàm chưa bao giờ ngại bận rộn, mấy ngày liên đích thân đứng bếp, đến cả đội trưởng cũng góp vui. Chẳng có gì to tát, món ăn thường ngày thôi, nhưng mà ăn đúng là ngon.

Nhiều lần Dương Hồng Hạnh tìm cơ hội ở riêng với Giản Phàm, nhưng tìm không ra, Giản Phàm không lái xe chuồn mát thì ở nhà ăn cùng bác Giang nấu nướng, hoặc là tán gẫu với đám cảnh sát trẻ không biết nặng nhẹ. Hôm nay cuối cùng vắng vẻ rồi, người đi hết rồi, lại chẳng thấy bóng dáng đâu, định rút điện thoại ra gọi thì Giản Phàm mặc thường phục lái xe đi vào, vừa

xuống xe liền bật nhạc Tết rộn ràng, sau đó huýt sáo dùng bàn chải cọ nắp xe.

Mặc một chiếc áo jacket bó màu đen, quần jean, thương thế trên mặt còn lờ mờ, không ảnh hưởng tới vẻ điển trai mà thêm chút phong trần bụi bặm, người đơng đũa, xem ra có vẻ đang chìm trong niềm vui năm mới. Dương Hồng Hạnh lặng lẽ từ văn phòng đi ra, đứng ngây ra nhìn Giản Phàm nửa ngày trời mới lên tiếng: “Giản Phàm, anh giả vờ không nhìn thấy em phải không?”

“Em chủ động bắt chuyện thì em nói đi, còn đợi anh lên tiếng à?” Giản Phàm ngoài thì cười, bên trong thì chột dạ, móa, cái máy không rõ.

“Chà, anh càng ngày càng oai rồi, đợi em ngưỡng mộ anh đấy à? Xì.” Dương Hồng Hạnh phát ra âm thanh đầu lưỡi hết sức khinh bỉ.

Giản Phàm cười ha hả không đáp, Dương Hồng Hạnh khách khí chán rồi, nếu Lương Vũ Vân có khi đã co chân đá.

Dương Hồng Hạnh mở xe ngồi vào ghế lái, cô không hiểu đội trưởng vì sao chuyên môn phân phối xe cho Giản Phàm, khẳng định y đi làm thì chơi bởi, hết giờ lại lái xe đi chơi, trong xe là một đồng đồ chuẩn bị Tết, xem ra dùng xe công vào việc tư rồi, ngần ngừ một lúc hỏi: “Bao giờ anh về nhà?”

“Buổi trưa, em muốn ăn cái gì, khi đi làm anh mang cho, ở huyện Ô Long có hạch đào, khoai lang khô ... à mà mùa đông thì chẳng có gì, thành phố có cả. Này lớp trưởng, em ăn Tết ở đâu?” Giản Phàm mồm nhanh nhẹn, tay cũng nhanh nhẹn, chẳng lúc nào chịu nhàn rồi.

“Cả nhà em đi du lịch, tới Hải Nam.” Dương Hồng Hạnh trả lời xong ngồi thừ ra đó không biết nói tiếp gì nữa, hình như rời trường rồi, hai người chẳng còn chủ đề chung.

“Thích nhỉ ... Phải rồi, anh có việc này nói với em .. À, ừm, thế này, trả em ...” Giản Phàm móc cái Pocket Pc đáng lẽ phải trả từ lâu ra, vịn cửa xe nhe răng thè lưỡi, hết sức ngượng ngùng.

“Làm sao thế này?” Dương Hồng Hạnh thấy thân máy bị móp một miếng, rất không vui.

“Anh không cần thận làm rơi.”

“Sao anh lại làm rơi? Anh không tôn trọng đồ của em sao?”

“Không phải, qua Tết anh mua cho em cái mới?”

“Không, em thích cái cũ.” Dương Hồng Hạnh có vẻ bị tổn thương lắm, không nhận cái máy hồng, đập vào tay Giản Phàm, làm hồng đồ của mình mà còn tỉnh bơ như không, cảm giác không được người ta coi trọng, tủi thân hết sức.

Giản Phàm cầm trong tay, thấy cũng mát thẩm mỹ thật, cười gượng: “Anh làm rơi máy, có làm rơi em đâu, vả lại anh nói là không cần thận rồi mà, sao còn giận thế? mua cho em cái mới, anh dùng cái cũ, thứ này cũng hay.”

Dương Hồng Hạnh mím môi, quyết tâm nói: “Em không giận vì anh làm hỏng máy, mà vì anh làm hỏng rồi thì khẳng định chưa xem qua thứ trong máy, thế không phải không tôn trọng em là gì?”

“Xem rồi, ai nói chưa xem?”

“Thật sao? Thế anh xem được cái gì rồi?”

Giản Phàm như ăn trộm, nhìn bốn xung quanh không thấy ai, hạ thấp giọng thần bí nói: “Anh thấy một tuyệt sắc mỹ nữ, xem tới thần hồn điên đảo, thế là nhất thời thất thần, bóp, máy rơi xuống đất. Không thể trách anh, chỉ trách mỹ nữ đó quá đẹp.”

Dương Hồng Hạnh mắt to dần, nụ cười vừa hiện lên trên môi thì cố tình quay đi hừ một tiếng: “Lừa gạt, chắc tám thành là anh chưa xem, nói linh tinh sợ em truy cứu trách nhiệm.”

Câu này tựa giận tựa hờn dỗi, Giản Phàm kinh nghiệm, biết tới đây là qua ải được một nửa rồi, làm ra vẻ thất kinh: “Sao có thể chứ, anh xem từng bức một, xem rất nhiều lần, từ khi em để cái tóc củ tỏi ngây thơ hoạt bát, xinh xắn hơn Shirley Temple. Rồi lên trung học, bức ảnh chụp đồng phục học sinh công trường Thập Ngũ trung, quảng trường mừng 1 tháng 5, càng lớn càng xinh đẹp. Ảnh tốt nghiệp vừa nhìn đã biết là tài nữ bác học, còn cả ảnh nghệ thuật nữa, ảnh ở bên biển, làm anh ngẩn ngơ đêm quên ăn ngày quên ngủ. Lớp trưởng này, em có biết mỹ nữ ấy là ai không?”

Chương 072: Kết đôi về nhà.

Đúng là nịnh nọt trắng trợn, còn vờ vịt hỏi han, chúa tới sờn gai ốc nhưng kẻ vanh vách như thế chúng tỏ là xem kỹ lắm rồi, làm Dương Hồng Hạnh đắc ý vô cùng, mặt héch lên trời: “Vì anh có nhãn quang như vậy, không cần bồi thường nữa, tặng anh đây.”

Giản Phàm gặp họa được phúc còn vui hơn cả đối phương: “Oa, vớ bở rồi, em yên tâm, anh sẽ trân trọng cất đi thưởng thức một mình. Lớp trưởng này, mấy bức ảnh nghệ thuật quá kinh điển, mở triển lãm cũng không thành vấn đề.”

“Thế à, đó là tác phẩm của thợ ảnh áo cưới hiệu ảnh Đài Bắc đấy, Giản Phàm, anh thích nhất bức nào?” Dương Hồng Hạnh vui lắm, hừ Lương Vũ Vân là đồ vô dụng, toàn nghĩ ra thứ bậy bạ, chiêu của mình mới là hiệu quả.

Giản Phàm thấy Dương Hồng Hạnh má đỏ au bộ dạng hạnh phúc như cô gái nhỏ, lăm lét nói: “Đương nhiên là bức ít y phục nhất rồi.”

Dương Hồng Hạnh phì một tiếng, mặt tức thì nóng rục, lại thấy Giản Phàm không nói gì nữa mà cứ tựa cửa nhìn mình chăm chăm như tưởng tượng ra thứ không lành mạnh, không nhìn được đấy y ra: “Miệng chó không mọc được ngà voi.”

Rồi nhảy xuống xe chạy mất.

Giản Phàm cất cái máy vào túi lăm bắm, thật đúng là, nói dối tới mình cũng nổi da gà thì hí hửng, mãi mới nói thật được một câu dọa em gái sợ chạy mất rồi, ha ha ha ...

Ai nấy bận rộn chỉ mình nhàn, thu thập hành trang, lại bận rộn thêm mấy tiếng, nào là gạo Nguyên Dương, bột Vận Thành, dấm thơm Đại Nguyên, dầu salad, chân giò hun khói, mấy chục hộp ngũ vị hương. Trước kia không dám bén mảng tới nhà Hương Hương, cha mẹ cô không thích y, năm nay khác rồi, khoác lên người cảnh phục, tự tin hơn, cần răng mua chai rượu đắt tiền, ít mỹ phẩm làm quà cho cha mẹ vợ. Vừa khuyến mãi vừa mua, vòng quanh mấy cái siêu thị, Giản Phàm chất đầy

hàng hóa ở khoang sau, tới trưa lái xe tới cty di động, nếu không phải đợi Hương Hương thì hai ngày trước đã về rồi.

Đứng ở trước cửa công ty, một thân áo gió màu đỏ, Hương Hương vô cùng bắt mắt, trông xa như đóa loa kèn trên đỉnh núi ở quê Phong Lâm, bấm còi vài tiếng, cô gái nhỏ nhắn chạy tới nhảy lên xe. Trước đó bị thương, thêm vào Hương Hương bận rộn công việc, lâu lắm rồi không phát tiết thú dục, nhìn thấy Hương Hương trong trang phục mới, lòng ngứa ngáy ghé đầu tới làm tư thế hôn một cái.

Nhưng Hương Hương chẳng phải vừa, cong ngón tay gõ cốp lên đầu y, rồi véo tai Giản Phàm chỉnh lại tư thế đáng hoàng, đánh đá nói: “Lái xe cho tử tế, lúc nào cũng giở trò lưu manh.”

Giản Phàm cười hì hì bật nhạc, khởi động xe, đi tới đường vành đai, lên đường cao tốc, trong xe ấm áp, mang theo niềm vui trở về nhà, Hương Hương ở bên cạnh như cô vợ nhỏ bóc quýt đưa tới tận miệng, tức thì cảm thấy được mùi vị của cuộc sống ngâm trong hũ mật.

Lên cao tốc, xe đi ổn rồi, Hương Hương như có điều muốn hỏi, vắn nhỏ nhạc xuống: “Giản Phàm, thời gian trước Tương Dịch Giai có tìm anh không?”

“Có, làm sao?”

“Em hỏi anh cơ mà? quan hệ hai người không bình thường à?”

Giản Phàm nghe vậy vui vẻ đáp: “Anh cũng muốn phát triển quan hệ không bình thường, nhưng người ta không chịu.”

“Biết ngay anh không ra gì.” Hương Hương rõ ràng không bận tâm chuyện ấy, ghé tới vừa nhét quýt vào mồm, vừa như dụ cung: “Cô ấy tới bệnh viện thăm anh không nói gì sao?”

“Cô ấy nói thích anh, em tin không?”

Vừa không đàng hoàng liền bị Hương Hương néo tai, hết kiên nhẫn chất vấn: “Anh là cái đồ ngốc, người ta mang tiền tới tận nơi, sao anh không nhận?”

“Em nghe Hà Phương Lộ thì thăm cái gì rồi hả? Nữ nhân đó không tin được, cẩn thận người ta bán em đi đấy.”

“Vì sao có chuyện không tìm em thương lượng?”

Giản Phàm xem thường: “Em tới rửa bát còn chẳng sạch, bảo anh tìm em thương lượng chuyện ẩm thực à, em hiểu gì chứ? Chuyện thịt ngâm nhà ta chưa bao giờ làm vào mùa hè, em không phải không biết, nhiệt độ cao một cái là thối chum, nhận tiền của người ta mà làm không được, tới khi đó đập nồi bán sắt mà đền à?”

“Xin anh đấy, đây là thời đại nào vậy hả, máy lạnh còn thiếu à, kho lạnh, máy ion còn ít à, đó có phải là vấn đề không? Sao cái đầu anh không chịu thông, chị Hà ra giá 20 vạn, em tưởng anh chê ít, hừ, thế mà giá tăng lên rồi, anh không thèm lấy luôn. Có phải anh vì lấy lòng Tương Địch Giai mà không nhận tiền không?” Hương Hương cố ý kích thích.

Giản Phàm thở dài, đỗ xe lại ở giải phân cách bên đường, quay đầu sang nghiêm túc nói: “Em giống bọn họ, IQ quá cao, thông minh quá mức rồi đấy, quá tin tưởng vào máy móc hiện đại, xem thường kỹ thuật truyền thống. Em đã bao giờ xem anh ngâm thịt chưa? Xem đã thấy xưởng làm thịt chưa? Một cái phòng có hai ba chục mét vuông, từng chum xếp sát nhau tới không có một khe hở, khi thịt chín cho vào ngâm, nhiệt độ giữa các chum có thể lên tới 50 - 60 độ, em có biết không?”

“Giờ em thử tính đi, không gian lớn như thế, để giảm nhiệt độ xuống 5 tới 10 độ cần bao nhiêu cái máy điều hòa? Cho dù em có dư tiền lắp điều hòa, một khi nó tản nhiệt không đều là có vấn đề, 30 chum chỉ cần thối 3 chum là vụ mua bán này lỗ vốn. Dùng kho lạnh cũng được, có điều một cái kho lạnh cỡ nhỏ giá mười mấy vạn, thứ thịt này lợi nhuận không nhiều, anh làm ăn để kiếm tiền hay là để lỗ vốn?”

Hương Hương không hiểu mấy chuyện này, càng nghe mặt càng tái đi: “Nói như anh tức là mùa hè không cách nào làm món này?”

“Nhiệt độ không khí mà cao hơn 20 độ thì căn bản không được, 5 độ C là nhiệt độ thích hợp nhất, nguyên lý của nó giống làm dấm, xì dầu vậy, đều là dựa vào loại vi khuẩn đặc biệt lên men. Trừ khi em có thể khống chế nhiệt độ không đổi, nhưng em khống chế được cái này thì chi phí lại thành nan đề không cách nào giải quyết. Anh thừa nhận Cửu Đỉnh có thừa năng lực

giải quyết vấn đề này, bọn họ có tiền mua thiết bị, cũng có thể bán món này trong khách sạn với giá cao để bù đắp chi phí. Nhưng những tiểu thương ở dưới làm sao đây?” Giản Phàm không muốn rắc rối vì chuyện này nữa, giải thích thật cặn kẽ: “Em tìm hiểu giá thị trường chưa? Một cân thịt đầu lợn có 11 đồng, tim lợn gan lợn thì 13 đồng, còn tới mùa hè, cứ coi như họ có tiền đầu tư trang thiết bị đi thì làm thành phẩm phải tốn 15 đồng, bán sao đây? Đây là món ăn đại chúng, hay ở chỗ món ngon giá rẻ, dựa vào thị trường bình dân rộng lớn kiếm tiền, giá cao lên rồi, không có đại chúng ủng hộ em, em bán được nữa không?”

Đây mới là nút thắt không cởi được, mà người ở thượng tầng sống trong điều kiện ưu việt không hiểu, một người lương 100 vạn và người lương 1 vạn, không chỉ về tiền là hai giai cấp khác nhau, mà ở phương diện tư duy và quan niệm chi tiêu khác biệt, là khoảng cách lớn không thể vượt qua.

Nên Tương Địch Giai mới không thể hiểu được Giản Phàm.

“Thì ra là thế.” Hương Hương ỉu xìu xìu như bánh đa nhúng nước, dậm chân liên hồi: “Em còn hi vọng chúng ta có nhà có xe, hóa ra là mừng hụt.”

“Chẹp, xem xem, em luôn nói mình thông minh, sao lại suy nghĩ bết tắc thế? Không có nhà, chúng ta thuê, thuê lãi hơn mua nhiều, không xe thì chúng ta đi xe công, xăng còn được nhà nước trả, sướng bao nhiêu. Chúng ta mới hai mấy thôi, nghĩ mấy chuyện phiền lòng như thế làm gì cho chóng già?” Giản Phàm cười thỏa mãn, xem ra đang rất hài lòng với cuộc đời làm anh sát nhỏ của mình.

“Anh ..” Hương Hương nghe vậy lại nổi nóng rồi, xĩa đầu Giản Phàm một cái: “Giản Phàm, sao anh không có chí tiến thủ gì cả, ở tỉnh thành lái xe tư mười mấy vạn người ta còn chẳng coi mình ra gì, anh lái cái xe cảnh sát nát đã vui rồi. Anh kiếm được 2000 một tháng đủ làm gì? Anh đợi em nuôi anh à? ... Mẹ em coi khinh anh, suốt ngày nói em chia tay anh đấy, anh không biết thương em à? Còn lừa em đi xem mắt mấy lần rồi, toàn là người thành đạt, trong nhà ép em thế nào, anh có biết không? Em nói

cho anh biết, năm sau gom tiền mua nhà, anh còn cứ sống cái kiểu được chăng hay chớ thế này, chúng ta đường ai nấy đi.”

Lời như búa nện vào ngực, Giản Phàm không cách nào biện bạch, vặn chìa khóa: “Không nói nữa, Tết rồi, nói chuyện này chẳng còn tâm trạng ăn Tết nữa.”

Xe tiếp tục đi, Hương Hương giận dỗi ngã ghế ra sau nửa nằm nửa ngồi, nhìn Giản Phàm một cái không nói nữa, nhắc tới chuyện này là lại phiền lòng. Công ty của cô có mức độ thu nhập rất cao, muốn tìm một người trẻ tuổi mà đã sắm sửa được nhà xe không khó, người đưa cọc hoặc cố ý tán tỉnh cô cũng phải hai ba người, ai không hơn đứt Giản Phàm? Cô muốn sống cuộc sống đầy đủ tiện nghi, có thể diện, có địa vị, được coi trọng, nhưng trong lòng cô không cắt bỏ được tình cảm từ nhỏ này, nhưng tình cảm mà không có cơ sở vật chất vững chắc thì chẳng chắc chắn.

Tình cảm trong tiểu thuyết có thể thể non hẹn biển, trung trinh không dời, nhưng trong cuộc sống nó bị nhà bị xe chi phối, vật chất là thứ nâng đỡ là điểm tựa cho tình cảm.

Giản Phàm cũng phiền lòng lắm, an ủi: “Hương, đừng nghĩ nữa, nếu không được, sau khi chuyển chính chức, anh điều về Ô Long, hay là em cũng điều về, ở quê nhà đất rẻ, chi phí sinh hoạt không cao, chúng ta không phải phiền lòng nữa.”

Hương Hương mở mắt ra, căn môi nhìn Giản Phàm hồi lâu, thấy vẻ mặt y rất nghiêm túc, hoàn toàn không phải trêu mình, lòng càng chán, chẳng còn sức mà giận nữa, không trốn tránh thì bàn lui, chẳng có chút tiến bộ nào, cô hết hi vọng vào Giản Phàm rồi.

Rời cao tốc, đi trên con đường quốc lộ về quê, tuyết nhỏ lác đác rơi xuống, khung cảnh sông núi thiên nhiên đẹp vô kể, nhưng Hương Hương thì ngủ say rồi, Giản Phàm nhìn cảnh đẹp, nhưng không dám đánh thức cô, cũng không biết trong lòng cô gái nằm bên cạnh đã trải qua bao biến hóa phức tạp.

Ở tỉnh thành Dương Hồng Hạnh cũng vừa kết thúc ca trực bước chân ra ngoài phòng, đưa tay đón bông tuyết, một mình cô đơn trên con đường lẻ loi lạnh giá, nhìn cặp đôi tay trong tay lại không khỏi chạnh lòng, với điều kiện của cô muốn tìm một

chàng trai không có, nhưng trong tim cô đã lấp đầy hình bóng
Giản Phàm.

Một cô gái có gia thế, có nhà có xe lại chẳng có được trái tim
chàng trai mình yêu thương, một cô gái chiếm được trái tim đó,
nhưng muốn nhà muốn xe ..

Dù thế nào thì Tết đã gần lắm rồi.

Hết Q2.

QUYỂN 3 - SÓNG VỖ LIÊN TIẾP

Chương 001: Trong án có án.

Nhắm mắt lại, mở ra, Tết đã qua. Nhắm mắt lại, mở ra, thời gian lại trôi qua thêm hai tháng nữa.

Giờ đã là cuối xuân đầu hạ rồi, nhưng mùa xuân phương bắc đi rất muộn, giống như kẻ tha hương quyến luyến gia đình, hồi lâu không đành lòng cất bước. Đã sắp tới tháng 5 mà lá xanh hoa đỏ vẫn ngập tràn các góc ngách Đại Nguyên, tăng thêm sức sống cho cái thành phố chủ đạo bằng xi măng cốt thép lạnh giá này.

Ngày hôm đó là thứ sáu, sắp hết giờ làm, Tần Cao Phong mới nhận được thông báo họp khẩn cấp của chi đội vôi vàng lên xe phóng đi, khi tới nơi thì các loại xe cảnh sát đã lên tới mười mấy cái, nhận ra xe của mấy đại đội, thậm chí lại có đại án rồi, tình huống triệu tập đầy đủ các đội thế này không nhiều.

Ở phòng hội nghị tầng 5, người tới đã đông đủ, Lục Kiên Định và chi đội trưởng đang ghé tai bàn bạc, mấy đội trưởng hình cảnh các khu vẫy tay gọi Tần Cao Phong tới bên cạnh. Tần Cao Phong hỏi đội trưởng khu Chung Cổ Lâu về chủ đề cuộc họp, té ra người ta cũng không biết, thì thậm chí bàn tán nửa ngày, hỏi qua hỏi lại, chẳng ai biết là chuyện gì, nhưng mà xem tình thế này kỳ nghỉ dài mừng 1 tháng 5 sắp tới phải đẹp rồi.

Trước kia phạm là cuộc họp bên trên, không phải là đại án oanh động cần các đội hợp tác, thì là truyền đạt học tập tinh thần văn kiện gì đó, chỉnh đốn kỷ luật diện mạo cảnh sát. Tóm lại không phải đại án thì nói nhằm vô nghĩa.

Có điều không khí hôm nay có gì đó rất lạ, không khẩn trương giống có đại án, lại không giống gọi đến nghe nói nhằm, vì nếu không đã chẳng triệu tập khẩn cấp thế này. Chủ nhiệm văn phòng chi đội bắt đầu phân phát tư liệu cuộc họp, là một hồ sơ vụ án khá mỏng, có nghĩa là thứ còn chưa biết rất nhiều, Tần Cao Phong liếc qua, có ghi chép tra hỏi của mấy đồn công an,

ảnh của mười mấy người, phía sau còn có danh sách vật phẩm mất trộm, tính sơ sơ giá trị không nhỏ.

Là vụ án lừa gạt, hay nói là vụ án lừa cướp cũng được, cơ bản là nam nhân có thân phận gặp một nữ nhân nhất kiến chung tình, tán gẫu một phen tưởng là gặp vận Đào Hoa, đến khi thuê phòng thì không biết gì nữa, khi thức dậy tiền mặt, thẻ ngân hàng, di động, vòng cổ, đồng hồ thậm chí cả xe cũng không cánh mà bay.

Một vụ án bẫy sắc tình điển hình, Tần Cao Phong cười thâm khép hồ sơ lại, vụ án thế này chưa bao giờ hết, bất kể thủ đoạn mới mẻ thế nào cũng không bằng dùng nữ nhân lừa gạt, dùng nữ nhân làm mồi trăm lần trúng cả trăm, nhỏ thì lưu manh trên đường xẻo khách vùng ngoài, lớn thì tổ chức mại dâm, lớn hơn nữa thì khách sạn, trung tâm giải trí đều dùng thủ pháp này.

Nói theo ngôn ngữ Đại Nguyên là "kéo trâu đen", đây là thói xấu cũng là điểm yếu thâm căn cố đế của nam nhân, tiến hóa thêm nghìn năm nữa cũng không thay đổi được.

Có điều trực giác của Tần Cao Phong cho biết, vụ án này có chỗ bất thường, nếu không đã chẳng triệu tập cả một đám đội trưởng đại đội hình sự tới đây, chứ nếu không loại vụ án lật vạt này phái đồn công an đi lo hết, đôi khi may mắn phá liền vài vụ, còn bình thường biến thành vụ án tồn đọng chưa giải quyết.

Vụ án kiểu này phòng hồ sơ đại đội một chất thành đống lớn.

Quả nhiên chi đội trưởng tay kẹp diếu thuốc bắt đầu nói rồi: “Các đồng chí đã xem hết tài liệu chưa? Cho tới bây giờ tổng cộng đã nhận được 13 vụ án tương tự, tổng tài sản liên quan lên tới hơn 160 vạn. Xét tới vấn đề riêng tư, tôi nghĩ trong này người bị cướp không dám báo án, xấu hổ không báo án còn rất nhiều. Bằng vào tư liệu hiện nắm bắt được, quần thể người bị hại rất rộng, chủ yếu là tập trung vào doanh nhân đi du lịch, hoặc tới đầu tư đàm phán, trong đó còn có hai thương gia Hong Kong, tuổi tác cũng trải rộng, từ 20 tới 50 đều có, không bài trừ khả năng nghi phạm gây án có tổ chức.”

“Vụ án này đồn công an áp xuống hai tháng rồi, tra không ra manh mối, xem ra chúng ta lại phạm phải sai lầm chủ nghĩa

kinh nghiệm, cho rằng đây chỉ là vụ án dụ dỗ cướp của đơn giản nên đã lơ là để thành vấn đề nhức nhối hiện nay.”

“Một tháng trước, một nhân vật cấp giáo sư đại học khoa học kỹ thuật Bắc Kinh cũng bị sập bẫy, laptop cùng với một số tài liệu nghiên cứu bị mất, hình cảnh thủ đô thông báo mới khiến chúng ta chú ý cao độ. Cũng một tháng trước chi đội phái đại đội trọng án và bốn đại đội tập hợp người thành một tiểu tổ hiệp đồng điều tra vụ án này, có điều tra đi tra lại mới phát hiện vụ án tương tự đã âm thầm xảy ra trước vành mắt chúng ta nhiều như thế.”

“Về vụ án này, chi đội sau khi thương lượng, quyết định huy động lực lượng, sớm ngay ra tay, không để phạm tội thăng cấp nữa, nếu không sẽ thành vụ án cấp tỉnh rồi, tôi thì võ bàn nổi giận, các đồng chí thì võ trán đau đầu. Tôi tiết lộ nhé, vụ án này rất rắc rối, các khu vực trong phạm vi thành phố đều phải có trách nhiệm, các đồng chí ai tìm được đột phá, được, kinh phí năm nay không cần các đồng chí báo cáo, tôi mang tới tận cửa luôn. Thấy thế nào? Tiếp theo đội trưởng Lục giới thiệu tiến triển phá án với mọi người, có ý kiến gì hay mau nói ra, có ý tưởng, có manh mối giá trị, đều tính một phần công lao.”

Mọi người cười rộ lên, chi đội trưởng xuất thân quân nhân xưa nay rất dứt khoát, nói chuyện hay làm việc đều trực tiếp, mở cuộc họp phát ngôn thoải mái, bậy bạ tục tĩu đều được hết. Hơn nữa lấy vấn đề khó giải quyết nhất là kinh phí ra làm mối nhủ, các đại đội hình sự thông thường không có nhiều nguồn thu nhập như đồn công an, mức độ lớn dựa vào kinh phí do bên trên cấp, chi đội trưởng nhắc tới kinh phí, chắc chắn là phần thưởng có sức nặng nhất.

Lục Kiên Định trông có vẻ phờ phạc, chẳng là gần đây ăn ngủ không tốt, ngồi bên cạnh chi đội trưởng hắng giọng bắt đầu: “Hồ thẹn, hồ thẹn, lần này phải cần các lộ thần tiên giúp đỡ rồi.”

Đội trọng án trực thuộc chi đội, nếu như không phải gặp vụ án không giải quyết được thì sẽ không đưa tới các đại đội. Trong đội ngũ cảnh sát, vinh dự gần như là thứ theo đuổi biến thái, phàm là chuyện có công trạng, nếu vỡ hết được vào lòng thì sẽ không chia có ai dù chỉ một chút.

Quan hệ giữa Lục Kiên Định với các đội trưởng rất tốt, sau một tràng cười, Lục Kiên Định chép miệng: “Vụ án gần nhất phát sinh vào chừng 21 giờ tối ngày hôm qua, sáng ngày hôm nay chúng tôi mới nhận được báo cáo từ trung tâm chỉ huy 110, địa điểm xảy ra vụ án ở khu vực của đại đội 3. Khi đó tiểu tổ liên hợp của chúng tôi tới hiện trường, nói thế nào nhỉ, cơ bản là không có thu hoạch gì, camera giám sát gần nhất chỉ chụp nửa phần sau đầu, nửa cái mặt bên, căn bản không đủ nhận ra. Trong phòng không thu được dấu chân, tóc thì không ít, nhưng thứ này ở trong khách sạn thì vô giá trị, không cách nào xác định có phải của nghi phạm hay không? Vân tay càng không lưu lại. Giống như các vụ án khác, thủ đoạn rất thuần thực, hơn nữa lời khai của người bị hại chỉ có một câu, qua cửa là ngất xỉu rồi không biết gì cả. Rất lợi hại, mười mấy vụ án, tra cả tháng trời rồi mà một bức hình nghi phạm cũng không có.”

Nói như vậy khiến một đám đội trưởng tò mò ngay, bằng vào trình độ đội trọng án mà cả tháng không có manh mối giá trị, vụ án này rất có tính khiêu chiến. Ai nấy đều ngạc nhiên nhìn Lục Kiên Định, biệt hiệu của hắn là Lục Sherlock, tức là bằng một nửa Sherlock Holmes rồi, tuy có thành phần thổi phồng, nhưng làm công an mười mấy năm, hắn mà nói khó thì vụ này thực sự là khó chứ không đùa.

Chương 002: Trong án có án. (2)

Lục Kiên Định nhìn mọi người một vòng thấy không có vị nào định nói gì, thở dài giải thích: “Vụ án này tình tiết vô cùng đơn giản, đó là nhắm vào tiền. Nhưng điều kỳ quái bên trong có rất nhiều. Thứ nhất người bị hại ngoại trừ đều là nhân vật tinh anh xã hội, chúng tôi không tìm ra một quy luật hay điểm chung nào cả. Từ thời gian gây án mà nói thì đêm, ngày đều có, từ tuổi tác mà nói thì trải dài từ 20 - 50, địa điểm gây án cũng không có bất kỳ chỗ tương đồng nào, 13 vụ án xảy ra ở 5 phân khu. Riêng điểm này đã làm khó chúng tôi, đầu tiên có thể khẳng định khả năng chống điều tra của nghi phạm rất cao, hơn nữa có khả năng là tội phạm có tổ chức.”

“Thứ hai là về phương án, sáng nay chúng tôi kiểm tra không khí, nước uống, đều không phát hiện thứ gì có giá trị, có lẽ dấu vết đã bị nghi phạm xóa bỏ rồi. Kiểm tra da, nước bọt, máu, bài tiết của người bị hại đều không phát hiện ra chất gây mê, tới bây giờ chúng tôi vẫn hoàn toàn không biết người bị hại rốt cuộc vì sao lại hôn mê nhanh như thế.”

Xung quanh xôn xao, thế này đúng là quá đặc biệt, nghi phạm không hề tầm thường, ít nhất là bọn chúng có ý thức chống điều tra.

“Thứ ba, đó là lời miêu tả về nghi phạm có khác biệt rất lớn, tám người bị hại có lời khai hoàn toàn khác nhau, người miêu tả là sinh viên đại học, người miêu tả là trí thức văn phòng, còn nói là công vụ viên, phóng viên, bác sĩ thậm chí có luôn cả nữ cảnh sát. Tóm lại nghi phạm này trừ hóa trang thành kẻ xấu thì loại nào cũng hóa trang được.”

Lại là một tràng cười nữa, lời giới thiệu của hai người đã làm rõ vụ án rồi, nhưng trong lòng ai nấy thầm lo, vụ án này độ khó không phải thấp, loại vụ án không có địa bàn cố định thế này muốn phá được không khác gì mua vé số đợi trúng thưởng. Tiếp theo đó trong cuộc thảo luận, các đội trưởng đều trải qua vụ án tương tự, cái nhìn tuy có khác biệt, về đại thể giống nhau, định

vị nghi phạm có kinh nghiệm, có năng lực chống điều tra, có lẽ còn có kinh nghiệm làm việc ở các sàn nhảy, trung tâm tắm rửa.

Đường lối phá án của chi đội trưởng và Lục Kiên Định là trọng điểm điều tra các tiệm cầm đồ chuyên mua bán đồ vàng bạc, di động hay tài sản giá trị, đó là thông lệ, tìm từ tang vật mò ra nghi phạm. Còn nhiệm vụ các đại đội là tiến hành kiểm tra các nhà khách, khách sạn và địa điểm giải trí trong khu vực đại đội mình chịu trách nhiệm.

Khi không có manh mối để điều tra thì mở rộng diện tích, tiến hành chiến thuật biển người, đó là một loại phương thức phá án đậm phong cách trong nước.

Cuộc họp diễn ra suốt hai tiếng liền, khi kết thúc thì phòng hội nghị bị mười mấy điếu thuốc lá làm cho mù mịt, thư ký mở cửa sổ, mọi người lục tục rời phòng. Tần Cao Phong bị chi đội trưởng gọi lại, nói đùa: “Cao Phong, có ý tưởng gì không, vụ án ma túy 3.11 và vụ án chặt xác năm ngoái đều do đại đội 1 dẫn đầu phá án đại thành công, lần này thế nào, chuyển giao cho đại đội 1 nhé? Cho anh làm đội trưởng luôn?”

Tần Cao Phong đầu đại vì mấy lợi tầng bốc mà ôm nợ vào thân: “Chi đội trưởng, anh toàn cho mũ cao mà chẳng thấy lợi ích thực tế nào cả, nếu cầm đầu lập tổ chuyên án thì tôi còn phải bỏ tiền chiêu đãi quân sĩ các nơi, quá lỗ vốn, không ham.”

Lục Kiên Định thấy hai người họ nói đùa cũng xen vào, khoác vai Tần Cao Phong gạ gẫm: “Đội trưởng Tần, chỉ cần anh phá được vụ án này, phí chiêu đãi do đội trọng án lo. Đội các anh nhiều mầm non tốt, lập một tiểu tổ thực địa tinh anh cho chúng tôi nhé?”

Tần Cao Phong chẳng động lòng, kéo Lục Kiên Định qua một bên, giọng không vui: “Này anh Lục, vụ án của đội trọng án, anh không phá nổi mà không đổ mặt à, sao lại đi tìm tôi? Muốn nhăm nhe mấy thằng nhóc của đội tôi, đừng có mơ. Lần trước cho anh mượn người biến thành thương binh còn chưa tính sổ.”

“Ê ê, trí nhớ có vấn đề à, xẻo tôi một phát rồi còn gì?” Lục Kiên Định đúng là không biết đổ mặt thật, đã thế còn kể khổ: “Chi đội trưởng, anh xem này đội trưởng Tần không ủng hộ

công tác, tôi đoán chừng trở về chơi trò đối phó qua loa, tôi kiến nghị anh lập tổ chuyên án ở đại đội 1, do họ chủ trì phá án.”

Chi đội trưởng cười ha hả: “Kiến nghị này hợp lý đấy, chúng ta nên cân nhắc, có điều Kiên Định, anh phải kiếm ra được thứ gì có giá trị chứ, nếu không để đại đội 1 phá án, anh cất thể diện vào đâu.”

“Không hề gì, chi đội trưởng, vụ án này tôi đoán chừng nhọc nhằn mà chẳng nên công trạng gì, đội trọng án đâu có nhiều người mà điều phối, đại đội nào phá được án, tôi vỗ tay khen ngợi.” Lục Kiên Định mặt dày mày dạn thế này chúng tỏ bị vụ án làm điên đầu lắm rồi.

Đọc đường tán gẫu đi xuống lầu, Tần Cao Phong lái xe khởi chi đội, gọi điện thoại cho Sở Tĩnh Viện, an bài nhiệm vụ tiểu tổ điều tra thực địa. Hai người thương lượng một lúc, rút Cương Kết, Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương ở tổ 1 ra, thêm vào Dương Hồng Hạnh, Lương Vũ Vân rảnh rỗi lâu ngày lập thành một tiểu tổ. Sở Tĩnh Viện nghe thấy đội trưởng liên một hơi an bài trừ Quách Nguyên ra thì toàn là tân binh, hiểu ngay nhiệm vụ hiệp trợ điều tra này chỉ làm cho có lệ.

Nhưng ai mà ngờ, sự mở đầu vô thưởng vô phạt ấy lại đưa tới kỳ án oanh động một thời.

Khi Giản Phàm nhận được điện thoại của Tiêu Thành Cương là sáng thứ bảy, vốn không tin, nhưng trong điện thoại có cả giọng Sở Tĩnh Viện, không dám chống đối, vội vàng rời giường mặc quần áo.

Vừa mới ngồi dậy, Hương Hương bị đánh thức, mơ mơ màng màng hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Đơn vị có việc, nhiệm vụ điều tra dò hỏi.” Giản Phàm tìm thấy quần ném ở dưới đất.

Hương Hương trở mình một cái, lại tiếp tục ngủ.

Nửa thân hình Hương Hương lộ ra ngoài chăn, làn da tinh khiết trắng nõn, đường cong mềm mại, hà hà, khi cô mặc quần áo rất dễ bị bờ vai thanh mảnh cùng với vòng eo nhỏ như lưng ong nhầm tưởng rằng thân hình cô chỗ nào cũng đều nhỏ nhắn lung linh như vậy, chỉ Giản Phàm mới biết bí mật mỹ diệu của thân thể này. Lúc này mái tóc dài đen nhánh che đi một nửa

khuôn mặt mỹ lệ , vòng eo nhỏ kia lại càng tôn lên cặp mông căng tròn, chấm hồng hồng trên đôi tuyết trắng không, không nơi đâu không dụ hoặc người ta phạm tội

Nhìn mặt đầy vẻ mệt mỏi sau một đêm hoan ái, quyến rũ khôn tả ấy, Giản Phàm có chút tự hào, khễ khàng nhắc cánh tay lên, đắp chăn cho cô, sau đó cẩn thận mặc sơ mi, áo khoác, đi giày, sợ đánh thức giai nhân say giấc.

Giản Phàm đi ra phòng ngoài làm vài động tác thể dục, sau đó khễ khàng mở cửa sổ ra, để không khí tươi mới vào phòng. Cánh cửa này đã lâu lắm rồi không mở ra, mép cửa sổ phủ một lớp bụi mỏng, mùa xuân vẫn đang cố níu kéo, nhưng gió ấm áp lên nhiều, ùa vào rất dễ chịu.

Đôi mắt nhìn ra xa, xe cộ qua lại tấp nập, dòng người trên đường như con kiến chăm chỉ hướng đi khắp nơi. Căn nhà này nằm khá xa phố chính, lại không phải nơi sầm uất, cho nên không sợ ảnh hưởng giấc ngủ của Hương Hương.

Bảo Hương Hương rồi, chịu khó về mở cửa sổ, đi làm thì đóng lại, cho không khí trong nhà lưu thông, nhưng nhìn đống bụi thì biết cô lười chẳng làm.

Rửa ráy, chuẩn bị bữa sáng cho Hương Hương, ngoại trừ chuyện trên giường, mơ hồ cảm thấy khoảng cách giữa hai người đang ngày càng lớn, nhưng không ai muốn đối diện. Chuyện tình cảm quá vi diệu, trước kia hai người, một là học sinh giỏi chăm ngoan, một thì cá biệt xốc nổi, chẳng ai nghĩ là một đôi, cuối cùng thành một đôi.

Chương 003: Trái tim ấy, ai thấu hiểu?

Hồi Tết Giản Phàm mặt giày tới nhà cha vợ tương lai, thầy giáo Lưu thì còn tạm, ít nhất còn giữ thể diện bề ngoài, bà mẹ Hương Hương là công chức nghỉ hưu sớm nhà máy dệt huyện, trong mắt Giản Phàm luôn mang hình tượng bà già yêu ác, cho dù mặc cảnh phục, trước mặt mẹ vợ vẫn không ưỡn thẳng lưng lên được.

Vừa mới gặp mặt là bà ta thẳng thừng hỏi thu nhập có bao nhiêu, trong tài khoản có bao nhiêu, rồi hỏi đã mua được nhà chưa, rõ ràng là cố tình làm khó y, hỏi xong còn đem so sánh với người khác, nói là sao còn kiếm ít tiền hơn cả Hương Hương? Rồi thì suốt ngày nói chuyện nhà cửa, nói chỗ nào chỗ nào giá bao nhiêu tiền. Tráng trợn khen mấy chàng trai trong công ty đi động nhiều tiền ra sao, lần trước có chàng trai tiện đường đi qua nhà tặng mình cái áo đắt tiền, không như ai đó chưa bao giờ tặng được cái gì ra hồn.

Mặc cho Giản Phàm giỏi ăn nói cũng bị vụn vẹo cho cứng họng, cả ngày chỉ biết ngồi nghe không đáp được. Từ thời cao trung, mẹ Hương Hương đã chẳng ưa gì thằng nhãi con dụ dỗ con gái mình, nếu không phải có quan hệ mười mấy năm với cô giáo Mai thì đã rút chổi đuổi ra khỏi nhà rồi. Về sau tuy ngầm chấp nhận quan hệ giữa con gái và Giản Phàm, nhưng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, thậm chí còn gây khó dễ cho Giản Phàm rút lui, hoặc gây sức ép phá hoại tình cảm của bọn họ.

Giản Phàm rất yêu Hương Hương, tự hỏi lòng rất nhiều lần, vẫn không muốn từ bỏ, cho dù thời đại học từng gặp cô gái xinh đẹp hơn, dịu dàng hơn, cũng từng không nhận được mà trêu ghẹo người ta, thậm chí bình thường ở chuyện quan hệ nam nữ cũng không biết kiểm điểm, nhưng tất cả chỉ là thoáng qua, chưa bao giờ nghiêm túc. Các cô gái bây giờ tư tưởng rất thoáng, như Lương Vũ Vân, đi bar kiếm tình một đêm vui vẻ không coi là chuyện gì to tát, càng thế Giản Phàm càng thấy đoạn tình cảm với Hương Hương quý giá.

Trong cuộc đời một nam nhân, có lẽ sẽ lên giường với không chỉ một nữ nhân, nhưng thế nào cũng có một nữ nhân trân trọng nhất, có lẽ cũng sẽ là duy nhất, với Giản Phàm, đó là Hương Hương.

Nhiều khi Giản Phàm kiểm cái cơ đàng hoàng cho sự lãng nhãng của mình như thế, áy náy với Hương Hương càng lớn, quan tâm săn sóc càng nhiều.

Phải trách mẹ mới đúng, ai bảo sinh ra mình cái khuôn mặt đẹp trai như thế, nếu mình như thằng béo, muốn lãng nhãng cũng chẳng có cơ hội. Kỳ thực bây giờ Giản Phàm cũng đã kiểm chế bản thân lại rất nhiều rồi, từ khi xác định nghiêm túc, bình thường trừ mồm mép một chút với các cô gái, không thực sự ra tay nữa, nếu không ít nhất có thể đưa Dương Hồng Hạnh lên giường từ lâu.

Vừa nghĩ linh tinh vừa chuẩn bị bữa sáng, Hương Hương sinh hoạt không có quy luật, không chú ý ăn uống, dạ dày không tốt, sáng sớm Giản Phàm nấu cháo gạo, cho cháo lên nồi, thêm vào ít dưa muối, vị thanh đạm, vừa dưỡng dạ dày vừa dưỡng người. Hai người họ đôi khi chụm đầu cùng nhau ăn một nồi như thế.

Hương Hương vốn thuê nhà ở cùng với một nữ nhân viên cùng đơn vị, cô gái đó lấy chồng rồi, liền chỉ còn lại một mình Hương Hương ở nơi này, càng thuận tiện cho hai người, nhưng gặp nhau lại càng ít.

Tính ra thì sau Tết 2 tháng, Giản Phàm ở đây có 4 lần, gọi điện thoại hẹn hò thì quá nửa là Hương Hương bận rộn hoặc vướng chuyện khác, không biết có phải là cô lấy cớ hay không, Giản Phàm chưa bao giờ truy hỏi, chỉ cảm thấy Hương Hương gặp mình ngày một miễn cưỡng. Tuần này cũng như thế, nếu không phải hôm qua Giản Phàm tới tận cửa công ty để đón, không biết Hương Hương có lấy lý do gì để tránh mặt mình không, mặc dù sau đó khi lên giường vẫn làm tình quên mình, vẫn nhiệt tình như thế ... Nhưng càng khiến Giản Phàm mơ hồ có cảm giác, hai người chỉ còn lại chút cảm xúc trên giường mà thôi.

Hương Hương là một cô gái rất có lý tưởng, sau khi tốt nghiệp, muốn trở thành tinh anh trong giới IT, muốn trở thành lãnh đạo, muốn ra nước ngoài, cho dù là lý tưởng thấp nhất cũng muốn có một cuộc sống đường hoàng có thể diện ở Đại Nguyên, những điều đó Giản Phàm đều biết, y không thể cho Hương Hương, nhưng y đang cố gắng hết khả năng có thể.

Hai người khởi đầu ở cái huyện nhỏ, nhưng một người đã bay lên trời, một người vẫn đập cánh dưới đất, khoảng cách ngày một chênh lệch, cho dù Giản Phàm có nỗ lực đến mấy, thì phải 10 hoặc 20 năm nữa mới có thể mua được một căn nhà tạm ổn.

Trước Tết vốn còn nghĩ, thực sự không còn cách nào thì đi vay bạn bè, cùng Hương Hương mua tạm một căn nhà trước rồi tính, nhưng sau Tết, Hương Hương không nhắc lại chủ đề cũ nữa, làm Giản Phàm không khỏi ngạc nhiên, xong cũng không dám khơi vấn đề này lên.

Cháo chín rồi, hương thơm ngào ngạt, nồi cơm điện nhảy sang chế độ giữ nhiệt, thời gian đã sắp 8 giờ, biết Hương Hương vào thứ bảy, chủ nhật thích ngủ nướng, Giản Phàm dọn dẹp nhà cửa xong xuôi, ghé đầu vào phòng ngủ, trong phòng im phăng phắc. Khẽ khàng đặt quần áo của Hương Hương ở đầu giường, nhìn khuôn mặt xinh xắn ngủ say, đặt lên má cô một nụ hôn, vén một lọn tóc rối bên má cô, nói nhỏ một câu: “Yêu em.”

Rồi rời phòng khép cửa lại.

Tiếng bước chân ngày một xa tới không rõ ràng nữa, không lâu sau nghe tiếng xe cảnh sát nổ máy.

Hương Hương mở mắt ra ngay, hoàn toàn không có chút vẻ buồn ngủ nào cả, cô thực dậy từ lúc này rồi, nhưng cứ nằm im lặng trên giường, nghe tiếng bước chân bên ngoài, biết Giản Phàm như mọi khi đang chuẩn bị bữa sáng cho mình, biết y đang dọn dẹp nhà cửa.

Cô biết, Giản Phàm thực lòng yêu mình, mỗi lần rời đi đều lặng lẽ hôn mình một cái, giống như thời cao trung lén lén lút lút hôn nhau vậy. Trong lòng cô, cũng vẫn luôn yêu Giản Phàm, thích được ôm trọn trong vòng tay khỏe khoắn đó, thích được Giản Phàm hôn nồng nhiệt, thích làm tình quên trời đất, không thể quên được sự quan tâm che chở vô điều kiện đó.

Di động ở dưới gối rung khe khẽ, báo hiệu có tin nhắn, Hương Hương vô thức cầm lên xem, tin nhắn: "Em đi nhé, anh đã đặt chỗ ở khách sạn Ngũ Châu rồi, cho anh một cơ hội thể hiện đi, sẽ không làm em thất vọng, anh sẽ đến đón?"

Nam nhân ưu tú ở thành phố lớn này rất nhiều, không phải chỉ Giản Phàm biết làm các cô gái rung động.

Tay nắm chặt di động, khóe mắt cay xè, Hương Hương đưa tay lau một cái, đó là giọt nước mắt nghẹn đắng, lặng lẽ rơi xuống. Trong ánh mắt thần thờ của Hương Hương, chứa rất nhiều cảm xúc phức tạp, giọt nước mắt đó không biết chảy ra vì ai, chảy ra vì cái gì? Cũng không biết là vì hạnh phúc hay chua cay, là cảm động hay là vì thứ gì đó khác.

Ai có thể thực sự hiểu hết được một con người?

Nhiệm vụ tra xét đột xuất tăng thêm người, Tùy Hâm và Lương ngồi trên một xe, lắp máy vi tính và thiết bị ghi âm, do đội trưởng Tần quyết định lấy hết băng ghi hình các khách sạn trong khu vực hai tháng qua về phân tích. Bởi thế nhân thủ không đủ nên mới có chuyện sáng sớm kéo Giản Phàm ra khỏi chăn.

Địa điểm đầu tiên là khách sạn 5 sao Lệ hoa ở đường Ngũ Nhất, hai chiếc xe đỗ ở cửa khách sạn, Lương Vũ Vân và Tùy Hâm xách thiết bị, Quách Nguyên, Thành Cương, Giản Phàm, Dương Hồng Hạnh đi sau, dẫn đội là Sở Tĩnh Viện an bài nhiệm vụ: "Tiêu Thành Cương theo tôi, Hồng Hạnh, em và Quách Nguyên, chúng ta chia thành ba nhóm, Vũ Vân và Tùy Hâm phụ trách lấy dữ liệu ghi hình, cần chừng nửa tiếng. Hai nhóm tìm giám đốc khách sạn, tìm hiểu tình hình đại sảnh, tầng lầu, trong đài. Nghe cho rõ, phải chú ý phương pháp, không được làm ảnh hưởng tới kinh doanh của khách sạn. Mọi người lấy tinh thần, dùng hiệu suất cao nhất, biện pháp tốt nhất lấy được tin tức tốt nhất."

Mọi người đáp lại, Giản Phàm ngó ra đi tới: "Chị Sở, còn tôi thì sao?"

Chương 004: Công vụ dễ làm việc tư.(1)

“Cậu à?” Sử Tĩnh Viện quay đầu lại, nhìn Giản Phàm một thân cảnh phục chỉn chu là cẩn thận, trang trọng đường hoàng, cứ như chuẩn bị tham gia tiệc mừng công, mọi người đều cười khúc khích, bọn họ chẳng qua là kiếm một xa phu giúp việc thôi, Giản Phàm hoàn toàn không có kinh nghiệm ra thực địa, huống hồ cái miệng y xưa nay không biết khách khí là gì. Sử Tĩnh Viện không định dùng Giản Phàm, không nói ra: “Cậu có thể tự do hoạt động, ở trên xe xem hồ sơ, sẵn sàng chi viện.”

Quách Nguyên vỗ vai Giản Phàm cười nham nhở: “Chưa hiểu à, gọi cậu tới hầu hạ mọi người thôi.”

“Hả? Coi thường tôi phải không? Mọi người hòa nhau trêu chọc tôi à, đang ngày nghỉ, gọi tôi ra làm gì? Có tin tôi lái xe đi luôn không?” Giản Phàm trừng mắt lên, ở trong đội gần nửa năm rồi cũng có chút tiếng nói chứ, hơn nữa trong đội có ai dám làm méch lòng thần bếp.

“Được, được rồi ... Giản Phàm, đi tìm hiểu tình huống thì nữ đồng chí có ưu thế hơn cậu, xem tôi cũng mặc thường phục, cậu lại mặc cảnh phục uy phong lẫm liệt thế này thì làm việc thế nào? Người ra thực địa làm nhiệm vụ, không mặc cảnh phục.” Sử Tĩnh Viện lờm Quách Nguyên, nhẹ nhàng giải thích.

Giản Phàm bấy giờ mới nhớ ra, y rất thích mặc cảnh phục, vừa đẹp lại đỡ tốn tiền, xưa nay y luôn mặc cảnh phục đường hoàng. Mà người đi ra thực địa rất hiếm khi mặc đồng phục, nhất là các nữ đồng chí, vài ngày đầu thấy mới mẻ còn mặc, phàm có cơ hội, lập tức thay bằng đủ loại thời trang, ví như Dương Hồng Hạnh chẳng hạn.

Hôm nay Dương Hồng Hạnh mặc một chiếc quần jean màu lam, hiện ra đôi chân thon dài miên man, bờ mông được chiếc quần bó chặt vểnh lên, mặc dù không tròn trịa được như nữ nhân thành thực, xong càng thêm tràn trề sức sống.

Mái tóc được nàng tùy ý buộc lại thành bím đuôi ngựa, gò má ưu mỹ trơn mịn, sống mũi cao đôi mắt sắc sảo, chỉ là lúc này làn

môi hồng nhuận mím lại, không biết nghĩ đến điều gì, hoàn toàn không biết có người đang đứng bên cửa nhìn mình...

Nghe lý do của Sở Tĩnh Viện, lại thấy mọi người mặc thường phục, Giản Phàm không tranh cãi nữa, vẫy tay tạm biệt.

Kỳ thực Dương Hồng Hạnh vừa rồi nghĩ tới Giản Phàm, trong đội thì mỗi Giản Phàm là suốt ngày mặc đồng phục, ai hỏi cũng đều nói thích đồng phục cảnh sát nhân dân, uy phong lại vinh dự.

Nhưng thời gian ở trường huấn luyện hai người tâm sự rất nhiều, cô thừa biết Giản Phàm chẳng hề thích làm cảnh sát, giờ thành cảnh sát hình sự là do nhiều trùng hợp mà thành, còn nguyên nhân vì sao Giản Phàm lại cứ mặc cảnh phục, là vì tiết kiệm tiền, đó là điều khiến cô cần môi.

Thứ bảy, xe qua lại trên đường còn tấp nập hơn mọi ngày, tháng năm vùng tây bắc, thời tiết vẫn còn chút se se lạnh cuối xuân nhưng các cô gái đã thay quần áo mùa xuân bằng chiếc váy mỏng manh, khoe ra đôi chân trắng trẻo đóng góp lớn tỉ lệ tai nạn giao thông đang tăng từng ngày.

Người ra vào khách sạn cũng rất đông, sáu đồng nghiệp bước vào đại sảnh liền không nhận ra được nữa, Giản Phàm quay trở lại xe, lấy hồ sơ vụ án ra xem, vẫn là vụ án dụ dỗ cướp của, 13 vụ, không có ảnh nghi phạm, nhưng người bị hại thì có ảnh cỡ lớn, càng xem càng tặc lưỡi, đây đúng là cái nghề dễ kiếm tiền, hơn một tháng mà kiếm được trăm vạn, đủ mua căn nhà lớn rồi.

Hồ sơ chưa có gì nhiều cả, Giản Phàm xem một lúc là hết, buồn chán ngồi ngây ra đó, ở đơn vị thì không bao giờ thiếu việc để làm, rảnh rồi quét dọn sân, không thì chạy vào bếp làm vài món ăn, giờ ngồi không cảm thấy khó chịu.

Nhìn kiến trúc hoành tráng phía trước, bốn phía ốp kính phản chiếu ánh mặt trời chói mắt, một cái hòn giả sơn phải cao gấp đôi y đang róc rách phun nước, không phải bảo mình hoạt động tự do à. Giản Phàm mở rộng lý giải mệnh lệnh này, nhẩy xuống xe đi vào đại sảnh, tức thì nhận ra hình tượng của mình hoàn toàn không phù hợp với nơi này, không chỉ khách khứa, hai nữ tiếp tân ở quầy cũng nhìn y đầy ngạc nhiên.

Giản Phàm chớp mắt lòng lay động, tự nhiên đi tới quầy tiếp tân, mỉm cười nhìn hai cô gái, ghi lê đỏ, sơ mi trắng, tóc búi, so với các mỹ nữ ở Cửu Đỉnh cũng không kém.

“Thưa anh, chúng tôi giúp gì được anh không ạ?” Cô tiếp tân trẻ ưa nhìn hai tay đặt trước bụng, hơi cúi người hỏi.

“Tôi là cảnh sát của đại đội hình sự số một, tôi có đồng chí tới đây tra án.”

“Vâng ạ, bọn họ đang nói chuyện với giám đốc ở tầng 16,”

“Vậy thì tốt, tôi có vấn đề muốn hỏi giám đốc đại sảnh và người chịu trách nhiệm văn phòng các cô, xin liên hệ một chút.”

Giản Phàm lấy giấy tờ ra nói, từ khi mặc lên người bộ cảnh phục này, thuyết phục người khác đã không cần dựa vào khuôn mặt đẹp trai và cái mồm dẻo quẹo nữa. quả nhiên một cô gái vội cầm điện thoại bàn lên bấm số, không lâu sau có người từ thang máy đi ra, là nam tử trung niên, trước ngực đeo logo

của khách sạn Lệ Hoa, xem không thấp.

Cấp bậc giám đốc thì chẳng xuống tiếp xúc với mình,

Giản Phàm thầm nhủ thế này càng dễ làm việc, mỉm cười đi tới.

Ở khách sạn Lệ Hoa gần một tiếng, tiếp đó là khách sạn thương vụ Duy Khánh, khách sạn Sơn Bắc, khách sạn Như Gia, khách sạn Mạc Tần, tới 4 giờ chiều mới chuẩn bị quay về. Mỗi khi tới nơi nào, Sở Tĩnh Viện dẫn đội tiếp xúc nhân viên phục vụ tầng, giám đốc, tới cả bảo an, mệt tới khô cả cổ, nhưng thất vọng nhất là tốn cả ngày mà chẳng có thu hoạch gì. Loại chuyện này phía khách sạn không hay biết, hoặc giả dù có biết thì cũng không nói với người ngoài, hướng hồ là cảnh sát. Hỏi gì bọn họ cũng dùng ba không lắc đầu.

Mọi người thầm kêu may mắn là đưa Giản Phàm theo, y chạy trước chạy sau phục vụ, rời khách sạn là có nước uống mát cổ, buổi trưa còn kiếm bảy tám hộp cơm ngon lành, làm mọi người ăn cảm kích không thôi. Đặc biệt là Dương Hồng Hạnh, trong mắt tình nhân có Tây Thi mà, cho rằng Giản Phàm làm thế là vì chiếu cố mình, vì Giản Phàm luôn đưa cô nước uống và hộp cơm trước, suốt cả ngày làm việc không thấy mệt.

Trên đường về ủ rũ nhất là Quách Nguyên, hẳn có kinh nghiệm điều tra phong phú, mới đầu nhìn vụ án này là biết khó nhằn, đã chuẩn bị chạy vô ích thời gian dài rồi, rốt cuộc không nhận được căn nhân: “Chị Sử, sao mà vụ án này lại rơi lên đầu chúng ta? Tra tới khi nào, tôi thấy chúng ta đang làm dã tràng xe cát, phạm vi thì lớn, tin tức thì ít, căn bản không cách nào khóa được nghi phạm.”

“Phải tra một tuần.” Bất giờ Giản Phàm là người lên tiếng trả lời.

“Hả, sao cậu biết?” Sử Tĩnh Viện ngạc nhiên, khiến mọi người càng ngạc nhiên hơn.

“Cái gì tôi không biết chứ địa điểm ăn uống tôi rõ hơn mọi người, ở khu vực của chúng ta khách sạn 5 sao có hai cái, khách sạn 4 sao có 4 cái, thêm vào các loại hình nhà khách thương vụ, kinh tế có 24 cái, dựa vào tốc độ điều tra của mọi người vừa vặn mất một tuần. Có điều tôi đồng ý với Quách Nguyên, đây là chuyện vô ích, nói thế này nhé, tháng 2,3,4 là mùa đông khách, khách sạn tối đa 600 phòng, ít nhất 200 phòng, tính bình quân là 400 phòng, cứ cho là tỉ lệ khách 60% đi, hai tháng có chừng 40 vạn lượt khách qua lại. Nếu kẻ hiềm nghi từng gây án ở khu vực của chúng ta, khả năng tìm thấy một nhóm người hoặc một nhóm vài người trong 40 vạn người là bao nhiêu? Tương đương với giải nhì nếu mua vé số đấy.” Nói tới địa điểm ăn uống thì Giản Phàm nghiên cứu từ thời đại học, chưa nói rất nhiều nơi y đã từng vào làm việc, tôm đuôi gà của Lệ hoa, rượu 20 năm của khách sạn Sơn Bắc, cá sốt tiêu của khách sạn Như Gia, còn có cả thịt hầm đen của khách sạn Mạc Sầu, đều là món có tiếng trong nghề, đều bị y mò tới ăn vụng hết rồi, dựa vào tay nghề của y muốn xin vào làm việc trong bếp mấy khách sạn là quá đơn giản.

Có điều mọi người nghe vào tai kinh ngạc tròn mắt, lại nghe y nói ra một tràng những con số mà nhứt chí, Sử Tĩnh Viện không vui: “Này Giản Phàm sao vừa mới bắt đầu đã gõ trống lui quân thế, không cổ vũ mọi người thì thôi, cậu lại hát nước lạnh.”

Giản Phàm thành khẩn nhận lỗi: “Tôi sai rồi, chị Sử, mai chị khai trừ tôi khỏi đội đi, tôi chấp nhận hình phạt.”

Chương 005: Công vụ dễ làm việc tư. (2)

“Tuyệt đối không được.” Dương Hồng Hạnh ngồi ở ghế phụ lái quay sang, chém đinh chặt sắt nói, vừa nói ra mới thấy mình phản ứng hơi mạnh, sợ mọi người nhận ra tâm sự, mặt đỏ bừng.

May mà không ai nghĩ gì khác, Quách Giải và Thành Cương cười hô hô, tay cầm lon nước ngọt nói: “Chúng ta có thể khai trừ ai chứ không thể khai trừ Giản Phàm, có cậu ta đi theo thoải mái lắm, ra thực địa chưa bao giờ yên tâm công tác hậu cần thế này, ha ha ha.”

Câu này nói đúng tiếng lòng mọi người, hôm nay riêng đồ uống đã có ba loại khác nhau, chưa nói tới còn chuẩn bị cơm trưa cho mọi người. Nói tới phá án thì Giản Phàm là người mù, nhưng nói tới năng lực sinh hoạt, tất cả mọi người cộng lại không bằng y, bây giờ ai mà không biết Giản Phàm không chỉ kén ăn kinh khủng, mà làm món ăn cũng cực giỏi. Tính cách lại chu đáo tỉ mỉ, chăm lo việc gì là đầu vào đó, không chê được.

Ngay cả Sở Tĩnh Viện thường ngày ít cười nói cũng mỉm cười, Tiêu Thành Cương càng hết sức tán đồng, ợ một cái rõ to: “Tôi đã bảo mà, đưa Oa ca đi cùng thì không phải lo lắng gì hết, dù là cầm chốt theo dõi cũng thư thái, hồi trước làm hiệp cảnh, chúng tôi theo Oa ca là hạnh phúc nhất, làm hiệp cảnh có mấy tháng còn béo ra.”

Mọi người cười vui vẻ, Sở Tĩnh Viện tâm tư còn ở vụ án, nghe Giản Phàm hiểu rõ khách sạn trong khu như vậy, liền hỏi: “Giản Phàm này, khi chúng tôi điều tra, cậu có xem hồ sơ vụ án không? Cậu thông thuộc khách sạn như thế, có kiến nghị gì không?”

“Chị nói thế không phải là ép gà trống đẻ trứng à, hỏi tôi khách sạn nào có món gì còn hơn.” Giản Phàm hơi hợm đáp, không phải chuyện ăn uống thì y cũng lười động não, dù sao nghĩ cũng không ra, sao phải nghĩ.

Dương Hồng Hạnh thấy Giản Phàm ngó lơ có chút không vui: “Chị Sở hỏi đấy, anh trả lời đi chứ.”

Thay một bộ trang phục thường ngày đường cong uốn lượn của cô gái thanh xuân khiến Dương Hồng Hạnh xinh đẹp hẳn lên, chút vẻ lạnh lùng nghiêm túc trên khuôn mặt cô rất hấp dẫn nam nhân. Dương Hồng Hạnh hiển nhiên thành cô gái nổi bật nhất đại đội một, có điều được chiều chuộng quen rồi, tính cách có phần kiêu kỳ, không hòa hợp với mọi người lắm, phía nữ có Lương Vũ Vân là đồng Đảng, còn nam, tất nhiên là thân thiết với Giản Phàm. Hai người từ sau sự kiện chiếc Pocket PC liền không chiến tranh lạnh nữa, nhưng quan hệ cũng không tiến thêm được bước nào, vấn đề là ở Giản Phàm, bây giờ tâm tư của y đặt vào nhà với xe nhiều hơn là mỹ nữ.

Sử Tĩnh Viện tất nhiên không giống người khác, bị Tần Cao Phong ảnh hưởng, cố đánh giá Giản Phàm cao hơn chút, cũng nghiên cứu y khá nhiều: “Chỉ cần nói cảm giác thôi, thứ hai đội trưởng sẽ mở cuộc họp thảo luận vụ án, khi đó tôi cần tập trung trí tuệ của mọi người.”

“Cảm giác à, nếu nói tới cảm giác thì đúng là có.” Giản Phàm trầm ngâm: “Vụ án này giống như một tiểu thuyết chương hồi, xem xong tôi muốn đặt tiêu đề (Ngụy quân tử ăn vụng bị cướp, đáng đời; nhược nữ tử dùng trí cướp tiền, thống khoái!). Tôi nói này, chúng ta góp vui làm cái gì, 12 người bị hại đều là giai cấp có tiền, giám đốc, trí thức với cả đại biểu hiệp đàm thương vụ, bọn họ để ý tới tiền sao? Mọi người có xem lời khai không? Tên bí thư Triệu ấy, còn nói cái gì mà hèn hò, cái gì mà nhất kiến chung tình, vớ vẩn ... Bỏ tiền ra mua lấy bài học, để sau này sáng mắt ra cẩn thận một chút. Tôi nói này, chúng ta kệ xác vụ án này đi, một đám cảnh sát hùng hùng hổ hổ đi đòi tiền cho khách làng chơi, nói ra người ta cười rụng hết răng.”

Tiêu Thành Cương đầu óc xoay chuyển hơi chậm, có điều ủng hộ Giản Phàm rất kiên định: “Đúng, có lý, Oa ca nói có lý vô cùng, gái đứng đường có, quán bar có, nhà tắm có, vào đó mà kiếm, tiền trao cháo múc, hai bên vui vẻ. Sao thích làm ra vẻ, chui vào khách sạn, để lừa cho, đáng đời.”

Quách Nguyên nghe chương tai bộp một cái: “Còn đồng chí nữ ở đây đây, ăn nói kiểu gì vậy? ra ngoài đừng nói là đồ đệ của tôi đây, mất mặt.”

Ba nam đồng chí nói ba lảng nhãng làm người ta dở khóc dở cười, Sử Tĩnh Viện đành tổng kết: “Thôi, không hỏi cậu nữa, Hồng Hạnh, em về bồi dưỡng cho Giản Phàm mấy tiết tri thức pháp luật đi, cái đầu ấy bị rau thịt lấp đầy rồi.”

Dương Hồng Hạnh hơi đỏ mặt, là đỏ mặt thay cho Giản Phàm, có điều Giản Phàm đâu biết đỏ mặt vì chuyện thế này.

“Xì, đừng coi thường người khác, đầu tôi có lợi ích tổ chức chứ, tôi kiếm phúc lợi cho mọi người đấy. Thành Cương, lấy thứ khoang sau ra, mỗi người một cái, đừng chê ít, thân phận của chúng ta chỉ có thế thôi.”

Tiêu Thành Cương nghe Giản Phàm nói thế liền hờn hờn nhào người ra ghé sau lấy một cái túi giấy, bên trong là hộp quà, mở ra liền oa một tiếng, toàn đồng hồ, bên trong có dấu kỷ niệm 7 năm của khách sạn Sơn Bắc.

Hồng rồi! Sử Tĩnh Viện giật mình, đây là đồ của khách sạn.

Mọi người vui vẻ chia nhau tang vật, tuy không quý giá, nhưng đẹp đẽ, Sử Tĩnh Viện thậm thất kinh, quay đầu nhìn càng lo thon thót, 4 két đồ uống, hai túi giấy, một cái hộp không rõ là gì, xem ra Giản Phàm thu hoạch không nhỏ.

Không khỏi khần trương nhìn Giản Phàm: “Những thứ này ở đâu ra?”

“Đúng thế, Giản Phàm sao hôm nay anh rộng rãi thế, hết đồ uống lại cơm hộp.” Dương Hồng Hạnh cũng lo.

“Khách sạn cho đây, bọn họ thấy chúng ta tra án vất vả, mang đồ tới, đừng nói là tôi ăn một mình không chia cho ai nhé.

Sử Tĩnh Viện lú lờ, hiểu ra những thứ mình ăn uống hôm nay ở đâu ra, Quách Nguyên, Thành Cương thấy cô biến sắc mặt cũng len lén bỏ đồng hồ vào chỗ cũ, thậm cầu phúc cho Giản Phàm.”

“Giản Phàm, cậu có biết đây là hành vi vi phạm kỷ luật không? Cậu đòi ai đưa cho những thứ này?”

“Ai đòi? Tôi là người bị ép đấy.” Giản Phàm đang lái xe lớn tiếng phản bác: “Tôi đi tìm quản lý văn phòng hỏi chuyện, vừa nói tới vấn đề điều tra mua bán dâm là bọn họ sống chết nhét đồ vào xe, nếu mọi người không đi gấp, khách sạn Lệ Hoa còn định mời cơm. Họ tặng, chẳng lẽ tôi ném đi? Chị Sử, đang ngày nghỉ,

không có chút lợi ích, ai có hứng thú làm việc? Hơn nữa bạn suốt ngày, chỉ nhần tâm để mọi người ra quán bên đường ăn uống à? Đừng bảo tôi trả bọn họ, tôi còn chẳng biết là ai nhét lên xe.”

Tùng làm hiệp cảnh ăn cơm không trả tiền, làm đầu bếp ăn vụng, làm phục vụ chém khách, còn chạy nghiệp vụ ở công ty điện tín mấy tháng ăn gian nói dối thành tích, chân tay Giản Phàm làm sao mà sạch sẽ được. Dương Hồng Hạnh rõ ràng chưa bao giờ trải qua việc này, có điều cô cũng thấy chẳng có gì to tát, không đáng bao tiền. Sắc mặt Sử Tĩnh Viện sa sầm, nhưng không biết giải quyết vấn đề này ra sao. Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương chạy rông bên ngoài suốt, mấy chuyện này lạ gì, nhưng mà Giản Phàm trắng trợn như thế đúng là chưa thấy qua.

Trong xe yên tĩnh một lúc, Sử Tĩnh Viện thở dài: “Được rồi, theo mọi người làm cảnh sát bản một lần, nhưng không được có lần sau, nếu để người ta nói lên đội thành trò cười đấy.”

Dương Hồng Hạnh nghe ra sự bất đắc dĩ trong đó, cắn môi nhìn Giản Phàm.

Giản Phàm mặt nghiêm túc, trong lòng thì thầm huýt sao, túi áo ngực của y có mấy tấm thẻ, đó là thẻ mua hàng ở siêu thị, cũng là do mấy quản lý tầm trung trong khách sạn nhất quyết nhét vào tay y, chẳng ai biết, Giản Phàm ăn mảnh.

Trên xe mỗi người theo đuổi một ý nghĩ về đội, sau đó phân chia nhau chỉnh lý tài liệu, kiểm tra đối chiếu bằng ghi hình, còn Giản Phàm vút mọi người lại, lái xe tới sân huấn luyện.

Chương 006: Lỡ ngỡ thành tài.

Cung cấp cả súng lục, súng trường Air gun, súng PP và súng ngắn thi đấu nòng nhỏ, sân huấn luyện của trường cảnh sát là nơi có trang thiết bị hoàn thiện nhất trong tỉnh, thành lập 7 năm trước, vốn là đất nội bộ của công an, có điều về sau do kinh phí thiếu hụt nghiêm trọng, kết hợp với trường thể thao tỉnh mở cửa kinh doanh.

Thông thường thì thứ 2 tới thứ 6, cảnh sát và học viên trong nội bộ tới đây luyện tập, nửa ngày thứ tư thứ năm, hai ngày nghỉ trở thành nơi cho vận động viên và người có sở thích bắn súng tới tập luyện. Có điều giá cả ở đây không rẻ, sân bãi, phục vụ thêm vào đạn và tiêu hao vũ khí, chơi một lần tốn mấy trăm, nên trở thành trò chơi của người có tiền.

Hôm nay là thứ bảy, khách rất đông, tiếng đoàn đoàn như ràn rệu, 12 khu vực bắn lớn nhỏ khác nhau đều đã có khách. Giản Phàm không biết một điều, vị trí bắn bia di động ở trong cùng là tiêu chuẩn nhất, khoảng cách 20 mét, trừ mấy cao thủ mê bắn súng của đặc cảnh ra thì không ai chơi thứ này. Bia di động khó hơn bia cố định rất nhiều, nếu bắn một trăm hạt cả một trăm, tổn thương tự tôn, đả kích tự tin.

Giản Phàm thì chẳng ngại cái đó, dù sao thì y bắn bia cố định còn hạt nữa là, còn đả kích tự tin à, việc đó bị mấy kỳ thi làm hộ lâu rồi, nên chẳng có gì để mà tổn thương hết. Người tới đây chơi súng thích khẩu tiểu liên PP hoa mỹ, súng trường trường Air gun nhẹ, chứ dùng mỗi loại súng như Giản Phàm thì ít lắm, lại còn là khẩu K54 già tới rụng răng càng không có. Trong mắt người chơi súng ở đây, K54 thô nặng, lực giật cao, khó bắn, giết người thì đúng là hung khí số một, còn sở trường bắn thì mất tính giải trí.

Mới đầu Giản Phàm cũng chẳng chú ý lắm dùng súng gì, sau Tết có một lần thử mấy phát súng thi đấu, thứ này làm cầu kỳ, nhẹ hều, bắn chẳng giật tí nào, bắn vài phát cảm giác như trò đùa, mà cũng vui. Có điều sau đó bị đội trưởng biết, nổi cơn lôi

đình, còn thiếu chút nữa tát cho hai cái. Chưa bao giờ thấy đội trưởng tức giận như thế, từ đó Giản Phàm không dám mó máy tới mấy món đồ chơi kia nữa.

Mỗi lần lắp băng đạn, ấn nút, tiếp đó ba tấm bia di động chạy ra, chớp mắt sáu phát súng nổ liên tục.

Nhanh, cực nhanh, như sét đánh không kịp bưng tai. Thuần thực, cực kỳ thuần thực, như thái rau chặt thịt. Hai tháng trước mới tiếp xúc với bia di động, chỉ có thể bắn trúng một hai phát, thường xuyên hụt cả sáu. Một tháng trước cơ bản là trúng bia cả rồi. Lại thêm một tháng nữa, giống như dùng dao cắt đậu hũ, đưa tay hái quả.

Mỗi ngày không chỉ bắn mười phát, đôi khi hứng lên bắn thêm vài băng, càng chơi càng thấy thích, giống như hồi nhỏ một thời mê mết game Contra bắn súng vậy. Mới đầu thì vụng về, càng chơi càng hứng trí, mỗi lần súng cầm trong tay, toàn thân thấy tự tin hẳn lên, kim loại mát lạnh, mùi thuốc súng mang tới không chỉ khoái lạc bắn súng.

Bắn súng giúp Giản Phàm hưởng thụ niềm vui trút bỏ ưu phiền, cảm giác giống cầm dao làm thức ăn vậy, y giờ có thể cảm thụ được tích tắc cuồng bạo khi đạn ra khỏi nòng, mắt thấy làn khói nhỏ bốc lên. Có lẽ đạn bắn đi đâu không quan trọng nữa, đạn rời nòng như đem hết buồn bực và u uất trút ra vậy.

Có người nói, niềm vui câu cá không phải ở cá, mà là ở câu, còn bắn súng? Không phải là ở bắn trúng, là mà quá trình bắn.

Khi càng buồn bực, khoái cảm càng mạnh, trong quá trình hưởng thụ đó, bất tri bất giác số lần bắn trúng ngay một nhiều. Ba cái bia di động không khác gì ba củ khoai lang lăn tròn, lăn thế nào y cũng chặt được.

Bất quá chỉ thế mà thôi, nửa năm bắn súng, Giản Phàm cuối cùng cũng chậm chạp ngộ ra được một đạo lý, đây là thứ hoạt động không cần não, chẳng có gì thần bí, quen tay mà thôi.

Nhưng Giản Phàm không hiểu là, khi mình chẳng biết cái quái gì, bắn mười được một thì đội trưởng cổ vũ khích lệ, bây giờ bắn mười trúng mười rồi lại không hài lòng, suốt ngày bới móc, cái này không phải, cái kia không phải, nào chưa đủ nhanh, chưa đủ nhanh, nữ nhân cỡi quần còn nhanh hơn cậu ..

Bắn kiểu gì thế? Bắn phải bằng cảm giác, mắt nhìn cái gì? Nhanh lên, nhanh lên, đừng rụt rè như gái về nhà chồng ... Tay phải vững, run cái gì?

Nghe mà trào máu, cuối cùng Giản Phàm bắn trúng hết bia di động rồi, vậy mà đội trưởng đã 2 tuần chưa tới trường bắn, đôi khi hứng lên muốn rủ đội trưởng đi cùng, lại bị người ta xua đuổi như trẻ con ham chơi, đi đi, tự chơi đi, khi nào đạt trình độ Trần Thập Toàn hãy gọi tôi đi xem.

Đồ khỉ đột, chẳng trách chẳng ai ưa.

Hôm nay tâm tình không tốt lắm, vụ án thì chẳng phải lo, nhưng bị Hương Hương rồi bị nhà xe ảnh hưởng tâm tình, cả ngày cố áp xuống không cho người khác nhận ra, tới đây cầm súng, ám ức dần dần tiêu tan.

Mắt nhìn chăm chăm vào bia bắt đầu di động, rất chậm, từng viên, từng viên đạn cho vào băng, cảm giác mát lạnh trơn mịn ấy như khi làm cơm thử độ cùn sắc của dao. Đây là một khoái ý không tên mà người khác khó cảm thụ được.

Cạch, lấp băng đạn, đoàn! Đoàn! Đoàn.

Không cần nhìn thành tích, đạn bắn dưới sườn, nghiêng người, bắn thẳng, tay di chuyển, ngón bóp cò, giống như cách gọt khoai tây, đánh vây cá mà y phát minh ra, động tác như nước chảy mây trôi, không cần chú trọng bắn thế nào, thuận tay là bắn.

Tất nhiên là trông khó coi hết sức.

Dấu ấn trưởng thành của mỗi giai đoạn không dễ xóa nhòa, Giản Phàm từ nhỏ ở trong bếp, dấu ấn đó cả đời không xóa được, Tần Cao Phong dùng ý tưởng hoang đường khuyến khích, Giản Phàm lại không nghi ngờ, thế là mấy động tác ngu xuẩn vô cùng được y luyện tới đẳng phong tạo cực.

Đoàn! Đoàn! Đoàn! Tiếng súng trong tai hơi đục, chứ không đanh như trên phim, nhưng cơn chấn động màng nhĩ có thể ức chế mọi tạp niệm trong đầu.

Đoàn! Đoàn! Đoàn! Súng nổ không dứt, đạn xuyên thấu bia, để lại lỗ đen, tựa hồ mở ra cánh cửa tâm linh, để phiền muộn trôi qua đó.

Đoàn! Đoàn! Đoàn!

Bốn băng đạn đã hết sạch từ bao giờ, Giản Phàm thở ra một hơi, một phát trượt, tám phát 10 điểm, còn lại từ 5 - 9 khác nhau. Khi hưởng thụ quá trình, thành tích cũng nâng lên, giống như trong bếp, canh dùng lửa nhỏ đun lâu, vị càng đậm.

Súng bắn càng lúc càng vững, càng khiến người ta thấy tự tin, có lẽ vì ở thế giới bên cạnh chẳng có thành tựu gì khiến Giản Phàm tự tin, nên cảm giác này khi cầm súng phóng đại lên vài lần.

Bốp! Bốp! Bốp! Tiếng vỗ tay vang lên sau lưng Giản Phàm, tới từ người quản lý trường bắn, mọi người gọi là huấn luyện viên Trần, tuổi trên 30, ánh mắt mang sự bình đạm không tranh với đời. Có điều hôm nay bên cạnh hắn còn có một tên đầu đặc biệt to, khi cười ngũ quan dùm lại một chỗ, vỗ tay rất tích cực.

Là Đường Đại Đầu, cái tên không biết bị lôi vào đại đội một bao lần, hai tháng trước còn mấy lần mời Giản Phàm đi ăn cơm, có lúc đi cùng đội trưởng, lúc đội trưởng không đi được, Giản Phàm đi thay, bất tri bất giác cuộc sống có thêm một nửa người bạn.

Huấn luyện viên Trần nhận lại súng, có điều nhắc: “Giản Phàm, cậu tiến bộ rất lớn, chỉ là cách bắn có vấn đề, từ góc độ thực dụng mà nói thì không sao, nhưng nếu thi đấu thì tư thế không được, làm thế là phạm quy rồi. Nếu nói bắn đĩa bay thì chẳng ai dùng súng lục, hơn nữa loại K54 này trừ cục công an cấp huyện còn dùng, vài năm nữa là đào thải. Tôi chẳng biết đội trưởng cậu nghĩ cái gì.”

Giọng có chút tiếc nuối, giống như nhìn một người đi vào ngã rẽ vậy.

Giản Phàm không để ý, cười ha hả: “Luyện chơi thôi mà, tôi thích cảm giác nổ súng.”

“Không chỉ cảm giác tốt, bắn cũng tốt, thực sự tốt.” Đường Đại Đầu giơ ngón cái nên nịnh bợ, tên này ở xã hội đóng vai trò thế nào Giản Phàm chưa rõ, nhưng uống rượu vài lần, thấy tính cách cũng hào sảng dễ gần.

Chương 007: Không phải cái gì cũng cầm bừa được.

Huấn luyện viên Trần lắc đầu cáo từ, Giản Phàm đội mũ cảnh sát lên, cứ nhìn cái đầu cực lớn của Đường Đại Đầu là buồn cười không nhìn được: “Đường Đại Đầu, anh lại thuận đường đi qua đây đây à?”

Mỗi lần gặp nhau, Đường Đại Đầu đều nói là thuận đường đi qua, lời nói dối rõ ràng như vậy mà hắn nói tỉnh như không, nghe Giản Phàm trêu cũng không để bụng: “Không phải, chuyên môn tới tìm cậu.”

“Tìm tôi à? Lại còn có chuyện, tôi làm sao được, bảo đội trưởng của tôi ấy.”

“Tìm anh ta làm gì? Gặp ai cũng lâm lý, như là nợ tiền anh ta vậy. Không có chuyện gì hết, tôi rảnh tới đâu trứng nên rủ cậu đi uống vài chai thôi.”

“Vô vị, anh uống say rồi, tôi không biết đưa anh đi đâu.”

“Vậy thì đi hát không? Hộp đêm Thịnh Đường, chị tôi kinh doanh, phòng bao vừa trang trí lại trước Tết, chắc chắn là cậu chưa đi.” Đường Đại Đầu ra sức dụ dỗ.

“Tôi trời sinh không có tế bào âm nhạc, chẳng hứng thú với cái đó.”

Hai người vừa đi vừa nói, Giản Phàm khéo léo từ chối, làm cảnh sát khó tránh khỏi tiếp xúc với loại người này, dù tâm lý có nghĩ thế nào cũng không thể quá thân thiết. Đội trưởng nói rồi, nên cầm tiền cứ cầm, nên trở mặt cứ trở mặt, muốn trở mặt thì đương nhiên không thể tiếp xúc quá gần gũi.

Đường Đại Đầu thấp hơn Giản Phàm, thế nên phải rảo bước mới theo kịp, vẫn tích cực mời: “Người anh em cậu cái gì cũng tốt, chỉ là như động vật đơn bào vậy, thật vô vị. Hát không phải là hát, mà kiếm vài em gái để sờ, cậu phải biết cách giải trí chứ, con người không thể sống buồn tẻ như thế.”

Giản Phàm cười: “A, mới mẻ thật, giải trí tức là kiếm gái để sờ à?”

“Còn không phải à, chữ giải trí viết thế nào? Một chữ nữ, một chữ miệng, một chữ thiên. Nói lại có thể giải thích là, kiếm một mỹ nữ, dùng miệng ca hát, hôn hít, liếm liếm, ngậm ngậm suốt cả ngày. Đó là giải trí, ha ha ha ...” Đường Đại Đầu cười dâm giải thích, nam nhân mà có ai không khoái khoản này, Giản Phàm lại trẻ tuổi đẹp trai như thế, nếu nói chưa ném qua tư vị đó, chặt đầu hẳn đi: “Đi không, vừa mới có một đoàn em gái từ đất Xuyên tới, non tới chảy cả nước, chỉ cần là nam nhân, từ 18 tới 80 đều chảy nước dãi.”

Đây là hành lang có người qua lại, Giản Phàm thấy hẳn càng nói càng quá đà, ngăn lại: “Đường Đại Đầu, anh nhìn tôi đi, có giống thiếu nữ nhân không, chuyện này khỏi lôi kéo tôi.”

“À, không giống, tiểu soái ca trắng trẻo lại uy phong như cậu, muốn kiếm nữ nhân khó gì.” Đường Đại Đầu dai như đĩa: “Nhưng mà người anh em này, nói nghiêm chỉnh nhé, cậu không thiếu nữ nhân, nhưng nữ nhân thiếu cậu. Hộ đêm Thịnh Đường ấy, đại tiểu thư nhà giàu, phú bà kết bạn tới chơi nhiều lắm, để chị tôi giới thiệu cho vài người. Cậu ấy, muốn mặt có mặt, muốn dáng có dáng, lại còn bộ cảnh phục này, có muốn bao cậu cũng phải xếp hàng dài. Nói cho cậu biết, tới ba tháng bằng làm cảnh sát 30 năm đấy, đám nữ nhân phóng đãng đó chỉ buồn không có chỗ ném tiền thôi.”

Bình sinh ghét nhất bị người ta coi là mặt trắng ăn cơm nhão, Giản Phàm không khách khí nữa, đứng phắt lại nói: “Này, Đường Đại Đầu, anh định kéo tôi xuống nước hay đi làm trai bao? Hay là chị anh thiếu bọn mặt trắng, bảo tôi đi kiếm mối làm ăn cho anh?”

“Người anh em, cậu hiểu lầm rồi, tôi mời cậu tới chơi thôi mà.” Đường Đại Đầu vẫn cười hì hì, cái loại người này làm người ta không nổi giận được.

“Tôi hiểu rồi, anh nhàn tới đầu bi, muốn kiếm người đấu khẩu hả?” Giản Phàm xoay người bước nhanh đi.

Đường Đại Đầu lại lật đật đuổi theo: “Đừng đừng, có chuyện, có chuyện thật.”

“Nói!” Giản Phàm học giọng điệu của Tần Cao Phong.

“Thế này, chỗ chị tôi thiếu lực lượng bảo an, người anh em tới làm cố vấn bảo an cho chị tôi được không, nói trước, không cần ký tên, không lập hợp đồng, vẫn lĩnh lương hàng tháng, cho tôi sổ thẻ, tôi đến tháng gửi tiền.” Đường Đại Đầu cười toe toét.

Ồ, lại tới đưa tiền, nhưng Giản Phàm chợt nghĩ tới điều gì, lòng sinh nghi.

Trước đó tặng 5000, Giản Phàm hồ đồ nhận lấy, mời ăn vài bữa đều do Đường Đại Đầu thanh toán, đội trưởng cũng không nói gì, Giản Phàm luôn cho rằng tên này vì thể diện của đội trưởng mới lấy lòng mình nên chẳng để ý. Nhưng nói tới hàng tháng nhận tiền, đây là điển hình cảnh phỉ câu kết, tới mức này Giản Phàm không thể không suy nghĩ.

Mặc dù rất muốn nhà muốn xe, nhưng ở loại chuyện này không cần đấu tranh tư tưởng quá nhiều, Giản Phàm vỗ vai Đường Đại Đầu: “Đường Đại Đầu, không không, xưng hô thế này không ổn, anh nhiều tuổi hơn tôi, tôi gọi anh là anh Đường.”

“Đừng, đừng, gặp quan nhỏ ba phần mà, cứ gọi Đại Đầu cho thuận miệng.” Đường Đại Đầu khiêm tốn nói.

“Vẫn nên gọi anh là anh Đường, bình thường chúng ta vui đùa thì vui đùa, anh nói chuyện chính, tôi cũng phải trả lời nghiêm túc. Chúng ta nếu như ít nhiều cũng có thể coi là bạn, vậy giữa bàn bẻ ăn uống lễ Tết tặng chút quà cáp không sao cả, nhưng anh bảo tôi mỗi tháng nhận tiền thì tôi không dám, cho dù tôi có dám, cũng phải có bản lĩnh chứ? Chỗ của chị anh thuộc quản lý đồn công an đường Ngũ Nhất, kinh doanh như các anh, chỉ cần không giết người phóng hỏa, thì không dính líu tới đội hình cảnh. Cho dù tôi liên quan vào đó, cũng không đỡ nổi cho anh. Anh không thể không biết thân phận của tôi, ngay cả cảnh sát chính thức còn chưa phải.” Giản Phàm nói rất thật, ý tứ cũng rõ ràng, ăn uống với cầm tí chút thì tôi dám, nếu bảo tôi thu tiền bản giúp lập bè kéo hội, tôi không tham gia.

“Giản Phàm, nhìn cậu kìa, tôi đâu gây phiền toái cho cậu, cần gì sợ như thế, cái đám con cháu ở đồn công an, cậu mà không cho, chúng dám tìm tới nhà à?” Đường Đại Đầu sợ Giản Phàm không tin, tự bổ xung: “Cậu thấy tôi giống người loạn pháp kỷ à?”

“Không giống, không giống chút nào, quen anh mấy tháng rồi, lời này đừng nhắc tới, tôi thực sự cảm phiền mà không làm gì hết, xấu hổ lắm. Đừng nhắc nữa, nếu không tôi trở mặt.” Giản Phàm cười khoác vai Đường Đại Đầu, hai người tuy phòng bị lẫn nhau, nhưng mà lời nói thân thiết, rất giống đôi bạn thân.

“Được, không nói tới nữa, có điều hôm nay tôi ..”

“Hôm khác, hôm khác đi, tôi mời anh.”

Một bên nhiệt tình mời, một bên dứt khoát từ chối, xem ra Đường Đại Đầu cũng chỉ lấy chuyện này ra thăm dò mà thôi, nhưng đối phương từ chối rõ ràng không phải giả vờ. Giản Phàm đã quyết đi rồi, Đường Đại Đầu không mời nữa. Từ dưới đất đi ra cửa, Đường Đại Đầu lên xe, người lái xe không ngờ là nữ nhân tư sắc không tệ, nhưng không phải người hay theo bên cạnh hẳn, hai người cùng vẫy tay với Giản Phàm.

Đã hơn 6 giờ rồi, nhưng sắp hè nên trời vẫn lơ mờ sáng, Giản Phàm lái xe rời trường cảnh sát, hôm nay là thứ bảy tất nhiên là muốn cùng Hương Hương đi dạo phố đêm, trong tay có mấy cái thẻ mua hàng, hai người mua sắm một phen, chắc chắc Hương Hương sẽ thích, hào hứng bấm số, bên kia điện thoại Hương Hương áp a áp úng nói đang ở cùng đồng nghiệp, chưa nói được vài câu đã bảo không tiện nói chuyện rồi cúp máy ...

Giản Phàm tay cầm điện thoại phát ra từng tràng tu tu, như rơi từ trên trời xuống dưới đất.

Hôm qua không nghe cô ấy nói có chuyện gì ở đơn vị cả, với lại giọng điệu không phải có chút hốt hoảng sao? Rốt cuộc cô ấy đang làm gì?

Giản Phàm lắc mạnh đầu xua đi ý nghĩ không nên, chẳng phải mình cũng có chuyện đột xuất bỏ cô ấy ở nhà cả ngày sao, Hương Hương tìm bạn bè chơi cũng là bình thường, chẳng lẽ thứ bảy lại bắt cô ấy ở nhà?

Xe đỗ ở bên đường rất lâu, mắt nhìn vô định về phía trước, chợt thấy bao thuốc lá của đội trưởng, rút lấy một điếu, y không quen thứ này, hướng hồ đội trưởng hút thứ thuốc có vẻ rất nặng, hút vào chỉ thấy khó chịu, khói bốc lên cay cay mắt, chỉ là bỗng nhiên hôm nay y thích cái vị thuốc, ngả người dựa vào

lưng ghế, thi thoảng bập một hơi, nhả ra từng làn khói nhỏ, cảm giác cô độc bao phủ toàn thân.

Về đội thôi, làm vài món ăn gọi đám độc thân tới ăn ... Giản Phàm ngồi rất lâu, quyết định không trở về chỗ ở của Hương Hương nữa, gửi tin nhắn cho cô rồi lái xe về đại đội một.

Chương 008: Có người chú ý.

Đường Đại Đầu cùng Giản Phàm chia hai ngã lái chiếc Honda mini màu đỏ, luồn lách trái phải, vòng qua đường Trường Trì, tới đường Ngũ Nhất, cách ngã tư không xa có thể thấy tấm biển màu sắc "Hộp đêm Thịnh Đường!

Không phải ở đường chính, lối đi vào không rộng lắm, nhưng chỉ cần đi vài trăm mét là thấy bãi đỗ xe rất rộng, sau bãi đỗ xe là kiến trúc Châu Âu cao 14 tầng, đèn led quảng cáo nhấp nháy, các loại xe đỗ trong bãi đã có bốn hàng, khi đầy khách sân trong sân ngoài có thể đỗ 200 chiếc xe, cần 4-5 bảo an trông coi. Đây không phải hộp đêm có sớm nhất ở Đại Nguyên, cũng không phải là cái lớn nhất, nhưng người trong nghề đều biết, đây là cái đắt nhất.

Đắt không phải vấn đề, nhưng đắt mà người ta ùn ùn kéo tới thì là vấn đề, chứng tỏ người kinh doanh có nhãn quang độc đáo. Đường Đại Đầu quá thông thuộc nơi này, đỗ xe ở cửa, nữ nhân mặc Âu phục sẫm màu đi xuống, tươi cười chào hỏi nữ nhân đi ra đi vào, với ai cũng thân thiết, vịn cửa xe hỏi: "Này Đường Đại Đầu, tiểu soái ca đó là ai, giới thiệu cho các chị em đi."

"Ài, sắp lập hạ tới nơi rồi mà cô còn động lòng xuân à? Tôi nói này Nam Nam, có phải phía dưới ngựa quá rồi không, cả cốm cũng muốn. Cho cô biết, đám cốm đó là loại gì, ăn uống miễn phí, tiền đút túi, còn chê cô quá rộng, đút vào không thoải mái, hiểu không?" Đường Đại Đầu bực mình ngồi vào ghế phụ lái.

Vốn có chuyện cầu tới người ta mới đưa theo cô gái sạch nhất của Thịnh Đường, chuẩn bị quyến rũ tiểu cảnh sát chơi, kéo gần khoảng cách, có điều không dùng tới, không dùng thì qua cầu rút ván. Câu này tức thì khiến cô gái đang cười tủm tủm dựng mày lên, giơ ngón giữa với Đường Đại Đầu rồi hầm hầm bỏ đi.

Nam nhân thèm nữ nhân không ít, nữ nhân thèm nam nhân cũng chẳng phải ít, Đường Đại Đầu lạ gì đám chị em ở Thịnh

Đường, thích tiền thích trai đẹp, gặp người vừa ý, sẵn sàng hiến thân.

Cười vài tiếng lái xe rời hộp đêm, vòng qua vài con phố tới tiểu khu Tụ Thúy Uyển, vừa huýt sáo vừa lái vòng vèo qua những tòa nhà chung cư thẳng đứng, gọi cửa rồi đi thẳng lên lầu, xem ra chuyên môn tới đây.

Người mở cửa là anh rể mà Đường Đại Đầu suốt ngày treo bên mép, anh rể tên Lý Uy, hai người mang tới cảm giác khác biệt hết sức rõ ràng, Đường Đại Đầu đứng từ xa người ta đã ngửi thấy mùi lưu manh vô lại, còn người anh rể này thì hết sức nho nhã, đeo kính gọng vàng, vóc người thanh thoát, lưng thẳng. trang trí trong nhà rất cổ điển, chính giữa phòng khách là tấm bình phong khắc gỗ (Thấm Viên xuân), mấy món đồ gia dụng giả cổ làm bằng gỗ lim, trên giá gỗ vài món đồ cổ nho nhỏ, đủ thấy khẩu vị bất phàm, chủ nhân nơi này phải là người tu dưỡng không tệ.

Anh rể này kỳ thực không phải thật, chuẩn xác mà nói là anh rể họ, mà chính xác hơn nữa thì là đã ly dị, nhưng mà làm người ta khó hiểu là anh rể và em vợ vì ly dị mà trở nên càng thân.

Đường Đại Đầu thoải mái ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách, ném mấy thứ tùy thân lên bàn. Lý Uy cúi xuống nhặt, hỏi: “Chỉ có thế?”

“Vâng, huấn luyện viên Trần ném cho em, chả hiểu cái gì.”

“Thành tích bản đấy.”

Nghe anh rể nói thế, Đường Đại Đầu không hiểu, anh rể xuất thân hàn môn, gia nhập cảnh sát, rồi sau đó đi kinh doanh là người mà hần phục nhất, mình vướng không ít rắc rối bị kéo vào cục, lần nào anh rể ra mặt một cái là xử lý êm xuôi. Vài năm trước, nghiệp giải trí ăn nên làm ra, anh rể mở Thịnh Đường, khi sản nghiệp này đi xuống, theo anh rể nhảy vào địa ốc, có vẻ vận may cực tốt, làm cái gì cũng thuận buồm xuôi gió. Rốt cuộc anh rể có ảnh hưởng lớn thế nào, bản lĩnh tới đâu, bao nhiêu tiền, Đường Đại Đầu không rõ, chỉ biết anh rể chẳng có chuyện gì không làm được, vì thế mà càng kính sợ thêm vài phần.

Anh rể mặc dù trông nho nhã như trí thức, nhưng chỉ một nụ cười nhẹ cũng có khí chất của một người đứng trên đầu người

khác, là khí thể hình thành khi làm cảnh sát.

Đường Đại Đầu thấy anh rể hứng thú xem bản photocopy, cẩn thận hỏi: “Anh rể, em không hiểu, thứ này có tác dụng gì? Một thằng nhãi còn chơi khẩu súng cũ nát, mời Tần Cao Phong còn hiểu, chứ bảo thân phận như em đích thân đi nịnh nọt thằng nhóc là sao? Nó cơ bản là con chim non, thậm chí còn chẳng biết em làm gì nữa, xưng anh gọi em với em như thật.”

Lần này rất miễn cưỡng nhận lệnh của anh rể, trước kia ít nhất cũng phải cấp đồn trưởng đồn công an mới đủ tư cách cho hẳn ra mặt, như vì một tên cảnh sát nhỏ, thấy mất thân phận quá.

“Cậu giỏi quá rồi phải không? Cậu mà đủ tư cách tiếp cận Tần Cao Phong à?” Lý Uy không thèm ngẩng đầu lên.

“Không đủ, nhưng mà thằng nhóc đó ... Thôi, em cũng chẳng nói rõ được.” Đường Đại Đầu không thích động não.

“Tiếp xúc lâu như vậy rồi, có cảm giác gì không?”

“Chẳng có cảm giác gì, đối đãi với người khác thân thiện, hiểu chuyện, hơn nữa rất biết ăn, lần trước em mời khách, ăn một miếng nói ra bảy cách chế biến, vào những nơi như Thiên Ngoại Thiên mà không xa lạ, xem ra là người va chạm rồi. Cứ nghĩ y giống bọn cảnh sát thường, vài đồng tiền là dễ được, hôm nay em nhắc tới chuyện tiền bảo kê tháng, vậy mà y không lấy, không phải khách khí đâu, mà là không lấy thật. Dụ dễ tới Thịnh Đường cũng không động lòng ... Chắc là chim non nên còn nhát.” Đường Đại Đầu nói hàm hồ, cảm giác Giản Phàm có cái gì đó đặc biệt, nhưng không thấy có giá trị lợi dụng.

Lý Uy mỉm cười: “Đó mới là bản lĩnh của Tần Cao Phong, chuyện nhỏ không ngại tặng ân tình, chuyện lớn không ngại trở mặt, anh nói cho cậu biết, nhớ kỹ, không phải cảnh sát nào cũng mua chuộc được. Khi có thể tha cho cậu thì lấy tiền, khi không bỏ qua thì lấy mạng, chuyện làm ăn chú ý chút, đừng để mất cả tiền lẫn mạng.”

Đường Đại Đầu mắt trắng dã, nhún vai: “Chả hiểu.”

“Thôi đi đi, sắp tới mừng 1 tháng 5 rồi, chú ý chút, đừng để xảy ra chuyện, tự đâm đầu vào họng súng thì không ai cứu nổi

cậu đâu.” Lý Uy có vẻ không nhiệt tình với thằng em vợ này lắm, giống mọi khi nói vài câu rồi đuổi khách.

Đường Đại Đầu cầu mà chẳng được, anh rể xưa nay nói chuyện không khách khí, lời chẳng vào tai, cáo từ đi luôn.

Lý Uy cho hai cái đĩa DVD vào máy vi tính, đây là quy định của sân huấn luyện, đối với những người tới bắn súng, bất kể là cảnh sát hay dân thường thì đều ghi hình lưu trữ. Từ ngày, thời gian chính xác tới phút, giây. Với vận động viên mà nói, bọn họ cũng cần băng ghi hình để từ góc độ người bàng quan xem xét lại chính bản thân, sửa chữa sai sót.

Bắt đầu từ ngày dẫn Đường Đại Đầu ra khỏi đội hình cảnh, Lý Uy ít nhiều chú ý tới người được Tần Cao Phong giới thiệu là đệ tử đặc ý, vốn nghĩ là cảnh sát ở đồn điều lên, có điều sau khi tìm hiểu mới biết, người này hoàn toàn là tay ngang, nhưng có thứ không chú ý không được, khi còn là hiệp cảnh đã bắt nghi phạm chính cướp tiệm vàng, lại còn cả Tào Hàng có vài phần danh tiếng trong giới có vẻ bị gãy trong tay y.

Hứng thú ngày càng lớn, nên mới sai Đường Đại Đầu tiếp xúc, xem video thấy Giản Phàm bắn trượt bia cũng không xem thường, với người ngoài nghề chơi súng thì mục đích là bắn trúng bia, nhưng với người thực sự trải qua cuộc đấu súng mà nói, tốc độ mới là quyết định tất cả. Hai bên đối diện, bên kia rút súng chỉ nhanh hơn 0.1 giây thôi, dù bắn không trúng cũng khiến đối phương phải né tránh. Đối đầu sinh tử, đôi khi chênh lệch chỉ tích tắc đó. Đó là khác biệt giữa thực chiến và giải trí, thi tài thì chú trọng thực lực, nhưng thực chiến thì không, chuyện nghe non húc chết hổ thường xuyên xảy ra, cách bắn của Giản Phàm nhìn là biết chú trọng vào thực chiến.

Vì sao Lý Uy lại coi trọng Tần Cao Phong như thế, có lẽ chỉ mình hắn mới biết, có điều hiện giờ hứng thú đang chuyển sang chàng cảnh sát vô danh, càng xem càng thất kinh, tư thế xạ kích cổ quái, nổ súng nhanh như điện xẹt, thành tích càng ngày càng cao khiến Lý Uy vài phần khiếp sợ.

Trên video, Giản Phàm tay dấu dưới nách, không thấy súng đâu, chỉ thấy ánh lửa lóe lên, bia bắn thủng một lỗ đen giữa hồng tâm, thậm chí: “Tần Cao Phong huấn luyện một

Người như vậy để làm gì?”

Chương 009: Vụ án không manh mối.

“Đội trưởng, anh nuông chiều Giản Phàm quá rồi, phải quan cậu ấy đi chứ.” Trước khi họp báo cáo vụ án, Sở Tĩnh Viện tranh thủ thời gian nói chuyện với Tần Cao Phong, chuyển đi thực địa này không vừa ý, tiểu tổ điều tra từ thứ 7 tới thứ 4 không có thu hoạch gì đã đành, cái đuôi theo sau lại còn vừa ăn uống vừa nhận quà.

Lần đầu xảy ra chuyện Sở Tĩnh Viện còn nghĩ Giản Phàm sẽ kiểm chế lại, nhưng ai mà ngờ hôm qua mới phát hiện, y căn bản không dùng, lớn thì từ quà công ty, thẻ mua sắm, nhỏ tới đồ ăn thức uống, Giản Phàm cho gì nhận nấy, kéo cả đội xuống nước. Máy cảnh sát thực tập chưa hiểu nặng nhẹ, Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương căn bản không coi ra gì, che dấu cô phân chia nhau.

Tần Cao Phong nghe kể đầu đuôi cười lớn xua tay: “Bỏ đi Tĩnh Viện, nước quá trong không nuôi được cá, chú nhóc đó là người làm ăn mà, trăm năm không đổi được tính, nếu không có chút lợi lộc, không sai bảo được đâu.”

“Đội trưởng, anh đừng bảo vệ cậu ta như thế, chiều hư rồi không vãn hồi được đâu.”

“Không sao, không hư được đâu, chuyện quá đà cậu ta không dám làm ... Ha ha ha, dám Lục Kiên Định tới chưa?”

“Tớ rồi, đang ở phòng họp đợi.” Sở Tĩnh Viện chỉ biết thở dài, không phải cô muốn phạt Giản Phàm mà lo y đi vào ngã rẽ.

“Được, đi thôi, Lão Lục sắp giải đầu rồi.” Tần Cao Phong lấy tập tài liệu cho vào cặp da, tránh đề tài này, chẳng hề để chuyện Giản Phàm vào lòng.

Hai người một trước một sau vào phòng hội nghị ở tầng hai, Lương Vũ Vân đang chạy qua chạy lại kết nối máy tính vào các thiết bị, Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương ngồi thì thầm to nhỏ, Dương Hồng Hạnh chỉnh lý tài liệu, Lục Kiên Định dẫn theo một nữ cảnh sát, chính là Hồ Lệ Quân thương tích đã lành vừa xuất viện.

Lục Kiên Định vừa thấy Tần Cao Phong đi vào là nhiệt tình kéo tới bên cạnh, khẩu khí vài phần trách móc: “Đội trưởng Tần, đã tra được ra cái gì chưa, sao toàn dùng tân binh thế, đừng tưởng tôi không biết tinh binh của đại đội một, Vương Minh, Cao Thiết Thành cùng với Lưu Quảng Vũ đứng đầu tổ 3, anh dấu tinh anh đi, đối phó qua loa với tôi đấy à?”

Câu này chỉ nói đủ hai người nghe thôi, cái tổ phá án này không đáng kể, Quách Nguyên tạm tạm, Sử Tĩnh Viện cũng được, nhưng chuyên ngành của cô lại là mô phỏng nhận dạng chứ không phải điều tra, Tiêu Thành Cương thì vừa nhìn đã biết loại nào rỗng, Dương Hồng Hạnh và Lương Vũ Vân thì rõ ràng là loại tiểu thư đi trải nghiệm, thế thì phá án gì.

Bị người ta nói trúng tim đen, Tần Cao Phong bực mình: “Ai nói thế, tôi phái tinh anh trong tinh anh đi rồi đấy.”

“Ai?”

“Thành Cương ... Giản Phàm đâu?” Tần Cao Phong cố nén cười hỏi.

“Dạ ... À, đúng rồi, lúc nãy anh ấy đang rửa xe ở sân sau.”

Ài, cái thằng nhóc thích sạch sẽ, xe cứ đi hai ba ngày đã rửa một lần, còn thường xuyên chỉ trích người trong đội bản thủ, ai nấy thấy y rửa xe là trốn, sợ bị chửi. Tần Cao Phong lại hỏi: “Không biết họp à?”

Tiêu Thành Cương thật thà đáp: “Anh ấy chỉ lái xe thôi mà, có tham gia vụ án đâu ạ?”

“Lái nhái cái gì, đi gọi đi.” Tần Cao Phong cắt ngang.

Tiêu Thành Cương vội vội vàng vàng chạy khỏi phòng, Tần Cao Phong quay sang Lục Kiên Định chặn họng: “Lão Lục, thấy tôi chiếu cố anh chưa? Phái người anh thích nhất tham gia vụ án, có phá được án hay không thì xem ý trời nhé ... Chúng tôi bỏ công bỏ việc bên mình đi giúp anh đấy.”

Lục Kiên Định nghẹn họng, Sử Tĩnh Viện che đầu quay sang một bên nén cười, chẳng trách đội trưởng đột nhiên bảo mình kéo Giản Phàm theo, té ra ý đồ trước.

Có điều Hồ Lệ Quân lại đi tới quan tâm hỏi: “Đội trưởng Tần, Giản Phàm có khỏe không? Sao lại thành lái xe?”

“Cậu ấy khỏe chứ.” Quách Nguyên cười lớn nói xen vào: “Lái xe là cái gì, cậu ta còn là đầu bếp nữa cơ, tay nghề rất được.”

Hồ Lệ Quân mỉm cười không hỏi tiếp nữa, Giản Phàm có gọi điện mấy lần, nhưng cô không cho tới thăm, không muốn y bị phân tâm, lạ là nghe giọng điệu người đại đội một, cậu ấy không được trọng dụng?

Lúc này Giản Phàm mặt rất miễn cưỡng bị Thành Cương kéo đi, hậm hực cúi kính, có điều vừa vào phòng hội nghị thì thái độ thay đổi hẳn, nhìn thấy Hồ Lệ Quân mặt xanh xao, tóc cắt ngắn giờ mới dài qua tai, ánh mắt vẫn mạnh mẽ tinh thần như vậy, tâm lý cao hứng, ngồi xuống đối diện.

Hai tháng rồi mới gặp nhau, đáng tiếc ở trước mặt người khác, lại đang công tác, Hồ Lệ Quân rất nghiêm túc, không nhìn Giản Phàm.

Người đã tới đủ, Lục Kiên Định nhìn một loạt gương mặt mới, chán nản châm một điếu thuốc, giọng có phần uể oải: “Các đồng chí vất vả rồi, tới giờ đã là 5 ngày, mấy đại đội đều không có đột phá, có điều tôi vẫn cảm ơn mọi người hỗ trợ công tác của đội trọng án. Hôm nay chúng ta mở cuộc họp nhỏ, một là để thông báo tình hình mới nhất của vụ án, hai là nghe ý kiến, kiến nghị của mọi người, mọi người cùng động não thì nhiều ý tưởng mà. Chi đội trưởng rất coi trọng vụ án này, chúng ta tranh thủ sớm ngày tiến triển ... Lệ Quân, thông báo tình hình cho mọi người.”

Cùng lúc Dương Hồng Hạnh cũng phát cho mọi người một bản tài liệu mới, Hồ Lệ Quân tới bên máy vi tính, thuần thục mở phần mềm chiếu phim, hiện trường vụ án hiện lên trên màn hình.

“Đó là vụ án phát sinh ở địa phận của đại đội bốn, phòng 1203 khách sạn Mộc Thanh Hà, người bị hại là Cao Minh Viễn, người phân phối xe tưới nước Hồ Bắc. Tình hình cơ bản tương đồng, ở quán bar tìm hiểu một cô gái, hai bên trò chuyện hợp ý, người bị hại và nữ nghi phạm tới 12 giờ đêm mới rời quán bar về phòng, vào phòng thì cô gái nói đi vào phòng vệ sinh, hơn một phút sau Cao Minh Viễn hôn mê bất tỉnh tới sáng hôm sau. Mất hơn 4000 tiền mặt, một chiếc laptop, di động, đồng hồ và nhẫn, tổng giá trị trên 3 vạn. Giống trước kia, nghi phạm biết vị trí

camera giám sát, mọi người xem, cô ta và người bị hại ôm nhau, lợi dụng vai người bị hại tránh camera, chúng tôi chỉ nhìn được non nửa khuôn mặt ... Đây là vụ án thứ 14.”

Lại là vụ án không manh mối, mọi người chán nản nổi lên suy nghĩ đó.

Dương Hồng Hạnh xem tài liệu xong, ngẩng đầu lên chợt phát hiện ánh mắt của Giản Phàm không đúng, căn bản không nhìn lên màn hình, nhìn thuận theo thì phát hiện nữ cảnh sát đang nói, té ra anh ấy này giờ nhìn chăm chăm người ta. Ánh mắt đó làm Dương Hồng Hạnh nổi cơn ghen, lại nhìn kỹ Hồ Lệ Quân, theo như chị Sử nói, đó là nhân vật truyền kỳ từng bước từ đồn công an đi lên tổ trọng án, bốn năm trước có vụ án buôn lậu chấn động toàn tỉnh, Hồ Lệ Quân dẫn đội truy đuổi xuyên qua bốn tỉnh bắt được thủ phạm, nhớ thế một vụ thành danh.

Nhưng nữ cảnh sát này mặt mày mệt mỏi ốm yếu, như mới khỏi bệnh, hai má hơi hóp lại, mắt lồi hằn ra, so sánh với bản thân, Dương Hồng Hạnh thở phào, mình hơn hẳn, cao ráo hơn, xinh đẹp hơn, trẻ trung hơn, không liệt Hồ Lệ Quân vào danh sách uy hiếp.

Hồ Lệ Quân căn bản không để ý tới ánh mắt của mọi người, chậm rãi nói: “Qua kiểm tra, chúng tôi có vài phát hiện, thứ nhất, sau khi cùng người bị hại vào phòng, nghi phạm liền vào phòng vệ sinh, có lẽ là chuẩn bị. Thứ hai, rời phòng vệ sinh, khi người bị hại không đề phòng, bất ngờ ra tay khiến người bị hại hôn mê. Đối chiếu phát hiện trong máu của người bị hại có một lượng nhỏ thuốc an thần, vốn là từ thuốc ngủ, nhưng tỉ lệ này hẳn là sau khi hôn mê mới cho vào cơ thể. Còn trước đó người bị hại đã bị đánh thuốc hôn mê rồi.”

“Thứ ba, chú ý tướng mạo nghi phạm, hôm qua tôi và Tĩnh Viện phác họa được một tấm, mọi người xem ... Có phải rất giống không? Nghi phạm rất gian xảo, giỏi hóa trang và ngụy trang, từ lời khai của người bị hại có đủ thân phận khác nhau, nhưng thông qua đối chiếu camera giám sát, xác định cao tầm 1m65, mặt trái xoan, tóc dài, có dấu hiệu nhuộm tóc. qua nét đặc trưng tướng mạo vóc dáng, chúng tôi còn phải tiến hành tiến thêm một bước so sánh chứng cứ. Từ hôm nay phải phân

một bộ phận ra tới kiểm tra địa điểm giải trí, các đồn công an sẽ chỉ viện cho mọi người. Tôi chỉ có thể thôi, mọi người có phát hiện gì chúng ta giao lưu, hiện vụ án này vẫn ở giai đoạn không manh mối.”

Chương 010: Kỳ án cần kỳ nhân. (1)

Hồ Lệ Quân đã ngừng nói rồi nhưng không ai dám tiếp lời, Quách Nguyên và Sở Tĩnh Viện biết luận tứ lịch, hai người cộng lại không bằng người ta, còn Dương Hồng Hạnh, Lương Vũ Vân lần đầu tham gia phá án không có quyền phát ngôn, Giản Phàm và Tiêu Thành Cương không biết trời cao đất dày, song không có gì để nói.

Không ai nói thì Lục Kiên Định phải lên tiếng, đây vốn là nhiệm vụ của mình phải chia ra các đội tìm manh mối, tất nhiên là lời nói khách khí: “Các đồng chí, không cần gò bó, cứ thoải mái nói, hôm qua chúng tôi tới đại đội 3, đại đội 4 rồi, tình hình không khác là bao, đúng là mò kim đáy biển, không dễ tìm, đây là thực tế.”

“Thế nhưng về tư tưởng thực sự có sự xem nhẹ vụ án này, không thể để tồn tại tư tưởng này được. Hiện giờ người bị hại đều không thuộc thành phố ta, có người thậm chí không muốn nhắc tới, gây rất nhiều khó khăn cho công tác điều tra. Tới ngày bây giờ ngay cả một hình vẽ nghi phạm đảng hoàng cũng chẳng có, ngàn vạn lần đừng coi đây là vụ án nhỏ, án nhỏ nói không chừng là án liên hoàn, đào bới ra được thứ có giá trị. Hôm nay còn sớm, chúng ta cùng nhau tìm linh cảm, Lệ Quân cô nói với mọi người nhé?”

Phân tích vụ án, kỳ thực là thảo luận, tranh cãi, trình sát viên lâu năm, tổng hợp lối suy nghĩ của mọi người, đối chiếu với mình, đôi khi có linh cảm tìm ra phương hướng.

Hồ Lệ Quân thấy mặt ai cũng nghiêm túc, chưa có kết quả nhưng ít nhất có vẻ tinh thần phá án vẫn còn có, lên tiếng: “Chúng ta lấy luôn vụ án vừa phát sinh để phân tích, thứ nhất, nghi phạm nắm rõ vị trí camera giám sát, hẳn là từng thuê phòng ở. Thứ hai dùng biện pháp nhanh chóng hữu hiệu làm người bị hại hôn mê, sau đó cho thuốc ngủ vào người nạn nhân, thực hiện hành vi cướp bóc. Mọi người chú ý điểm này, hôn mê rất quan trọng, lời khai của người bị hại luôn nói là từ gian vệ

sinh đi ra, vừa tiếp xúc, chưa có hành vi quan hệ tình dục, nhấn mạnh chỗ này, chưa có quan hệ đã mất ý thức ...”

Lương Vũ Vân rút rè giọng tay: “Liệu có thể là dùng loại tựa bình xịt hơi cay không?”

Hồ Lệ Quân lắc đầu: “Không thể, một hai lần còn được, lần nào cũng cầm một cái bình, thế nào cũng có nạn nhân phát giác.”

Quách Nguyên nhớ lại: “Hay là một loại mê hồn châm? Hình như ở phương nam có vụ án tương tự.”

- Mê hồn châm muốn phát tác cần một tới hai phút, hơn nữa khi đâm vào khá đau, ở đây người bị hại không hề có cảm giác gì.

Dương Hồng Hạnh thiếu kinh nghiệm xã hội rõ ràng không biết nghĩ gì nói: “Hay là mê hồn thuật.”

Nói xong tự lè lưỡi biết mình sai.

Không ngờ Tiêu Thành Cương như tỉnh ngộ, có đáp án tuyệt vời, nói tranh: “Hay là nữ nhân đó cố ý phục làm nạn nhân nhìn xiú luôn ...”

Không biết thằng này nói đùa hay thật, Giản Phàm đầu óc không cao siêu gì cũng thấy xấu hổ mà kéo nó xuống, Tần Cao Phong mặt mày như muốn đánh người, Hồ Lệ Quân cười tủm tỉm lắc đầu nhìn sang Sở Tĩnh Viện, Sở Tĩnh Viện lắc đầu ý bảo không có gì để nói.

Thứ mà tổ trọng án không nghĩ ra, đám hình cảnh càng hồ đồ, thủ đoạn giang hồ giống như trò ảo thuật, người ta mà không nói ra, nghĩ vỡ đầu cũng chẳng qua được.

Phòng họp lại yên ắng, Lục Kiên Định mới sực nhớ: “Giản Phàm, cậu còn chưa phát biểu đấy, cậu cũng trong tiểu tổ điều tra mà, nói đi nào, đừng ngại.”

Nghe câu này đám người Sở Tĩnh Viện đều nén cười, Tiêu Thành Cương thì hớn hở ra mặt, thằng này chỉ đợi Giản Phàm bêu xấu, thời gian qua Giản Phàm hết ăn lại lấy quà, nói tới vụ án nhất định mù tịt.

Giản Phàm gãi đầu: “Tôi cũng có vài suy nghĩ, nhưng sợ nói ra mọi người cười.”

Người tiểu tổ cười chán rồi, mấy ngày qua đi điều tra, Giản Phàm thường có ý nghĩ hoang đường tới kỳ cục, mọi người chẳng còn lạ nữa. Lục Kiên Định vẫn ủng hộ: “Đừng cười, cười cái gì? Giản Phàm cứ nói.”

Mấy lần bình luận về vụ án đều bị đồng đội cười, Giản Phàm mất tự tin, cẩn thận nói: “Vụ án này ... Tôi thấy không khó, quan trọng là không biết nghi phạm là ai.”

Quách Nguyên hơi nóng mặt: “Cậu đang nói đùa đấy à? Nếu biết hiềm nghi là ai thì bắt ngay rồi, còn cần cậu lái nhải sao?”

Mấy cô gái cười càng tợn, Giản Phàm nghe tiếng rúc rích mà sôi máu, đập bàn rầm một cái: “Này, có nghe không, không nghe thì thôi, bằng vào cách điều tra của mấy người, có trăm năm cũng chẳng điều tra ra được cái gì đâu mà cười người khác.”

Tần Cao Phong không nói gì cả, chỉ khoanh tay chờ đợi, khuôn mặt hần rất khó đoán cảm xúc, Lục Kiên Định xua tay giảng hòa: “Mọi người đừng cười, đừng cười nữa, nghe Giản Phàm nói xem.”

Lương Vũ Vân là nhịn cười vất vả nhất, nhưng muốn xem Giản Phàm làm trò hề hay hơn nữa nên cắn chặt răng chờ đợi, đến Dương Hồng Hạnh rõ ràng chẳng tin tưởng y có thể nói cái gì hay ho.

“Tuy không biết nghi phạm là ai, nhưng chúng ta có thể từ người bị hại mà nhìn ra nghi phạm.” Giản Phàm tức mình chẳng khách khí gì nữa, đứng lên làm luôn một tràng, dù sao cũng bị cười rồi, ngại gì: “Nhìn tấm ảnh thứ 3 đi, người bị hại 46 tuổi, một đại biểu tiêu thụ của Hóa chất công nghiệp Vân Thành, đầu thì hói mũi tẹt mặt rỗ. Người thứ tư, tóc dài đeo kính, 35 tuổi, người quản lý của công ty diễn nghệ Nam Phương. Người thứ bảy 29 tuổi, rất đẹp trai, là ông chủ kinh doanh phục trang ở Ôn Châu. Người thứ 9, là nhân vật cấp giáo sư 55 tuổi, coi như ông già rồi. Còn người hôm nay, 34 tuổi, hình tượng mãnh nam ... Cứ nghĩ mà xem, bọn họ đủ loại người, nhưng cơ bản đều là tinh anh, hơn nữa chắc chắn là tinh minh nữa, quanh năm đi công tác bên ngoài thì quen thuộc với chỗ giải trí quá rồi, nếu nghi phạm là một gái ăn sương, nói thông tục hơn một chút là tiểu thư, có thể khiến những người này bỏ cả đồng tiền đi vào khách

sạn 4,5 sao không? Tìm cái nhà nghỉ rẻ tiền giải quyết cho rồi ... Cho dù là tiểu thư thật đi, cũng phải cực kỳ có tiếng, như vậy bọn họ kiếm ăn tốt lắm, cần gì phải làm người ta hôn mê cướp tiền? Thế nên có tra các chỗ giải trí thì trăm năm cũng không được gì.”

Lục Kiên Định càng nghe càng thấy có vị, Giản Phàm vừa mới nghỉ là nói vào: “Có lý lắm, Lê Quân, ghi nhớ, có tác dụng làm phương hướng điều tra đấy.”

Hồ Lê Quân lúc này mới lần đầu tiên tiếp xúc với ánh mắt Giản Phàm, mỉm cười gật đầu cổ vũ.

Giản Phàm vững lòng hơn một chút: “Nghĩ ngược lại, 14 người này, xuất thân khác nhau, trình độ văn hóa khác nhau, quê quán khác nhau, tuổi khác nhau, vậy loại nữ nhân nào mới có thể hiện bọn họ thần hồn điên đảo? Chẳng lẽ cái tổ chức này có chuẩn bị nhiều nữ nhân đến thế?”

Hồ Lê Quân phủ định: “Không phải, từ ảnh chụp lấy Từ Hiện trường, tuy không rõ mặt, nhưng cơ bản có thể khẳng định, đều là một nữ nhân.”

“Đúng, tôi cũng nghĩ vậy, vậy vấn đề rõ ràng rồi, có thể quyến rũ được nhiều loại nam nhân như vậy đâu dễ, nam nhân độ tuổi khác nhau, ánh mắt nhìn nữ nhân chắc chắn khác nhau, mọi người nên nhớ, những người này không đi tìm tiểu thư, bọn họ đều nói là hai bên trò chuyện tâm đầu ý hợp, rất thích đối phương, tiếng sét ái tình, mà ngay cả vị giáo sư này cũng nói hai người có cùng chung tiếng nói ...”

Nghe tới đây không ai còn cười nữa, nhìn Giản Phàm chăm chú chờ đợi.

“Nghị phạm nắm rất rõ tâm lý nạn nhân, giống như làm món ăn vậy, tôi nhìn Thành Cương, biết ngay là thích ăn thịt, Quách Nguyên, dinh dưỡng không tốt, mặt trắng bệch, ăn ngọt quá nhiều. Còn chị Sử ...”

“Này này, đừng cái gì cũng lôi nấu nướng vào, quay lại chủ đề đi, đang sốt ruột đây.” Tần Cao Phong gõ bàn nhắc nhở.

Chương 011: Kỳ án cần kỳ nhân. (2)

“Thói quen! Thói quen!” Giản Phàm thấy đám đông nghe nghệt mặt ra thì đắc ý lắm: “Ý tôi rất đơn giản, cô ta biết nhìn người để làm món ăn, ví như thấy mảnh nam thì cải trang thành chim nhỏ yếu đuối, gặp giám đốc thì cải trang thực nữ thành đạt, gặp người ít tuổi thì làm người chị hiểu ý.”

Lục Kiên Định bị khơi lên tò mò mà nghe mãi chưa ra trọng điểm: “Giản Phàm, rốt cuộc cậu định nói gì?”

“Không phải quá rõ ràng à, tôi nói từ đầu đây, nữ nhân này gặp người nói tiếng người, gặp quý nói giọng quý, hình ảnh camera giám sát khác nhau, đi tra hỏi cũng vô nghĩa, người ta đứng ngay trước mặt còn không biết thì có tra trăm năm cũng ý nghĩa gì?” Giản Phàm ném gánh nặng đi ngồi xuống.

Mọi người nghe vậy tinh thần càng đi xuống, nghĩ lại mấy ngày vất vả chạy khắp nơi, rất không cam lòng.

Lục Kiên Định có cảm giác bị trẻ con trêu chọc, đi một vòng về chỗ cũ, người ngựa ngáy khó chịu: “Giản Phàm, cậu nói đường lối điều tra xem.”

Chuyện này rõ ràng Giản Phàm không nghĩ tới, sau khi xác định được nữ nhân này khó chơi, lại chẳng có chút động lực nào, theo tính cách của y tất nhiên buông xuôi luôn, thuận miệng đáp: “Làm sao tôi biết, bao cao thủ phá án điều tra mấy tháng không làm gì được nữa là.”

Lục Kiên Định nghẹn tới cứng cổ luôn, đám Thành Cương có thời cơ để cười rồi, hóa ra chỉ đến thế, nói thật nhiều, rốt cuộc giống bọn họ, chẳng biết gì cả.

Ngược lại Hồ Lệ Quân như được gợi mở gì đó, hơi ngả người về phía trước, mắt nhìn thẳng Giản Phàm: “Giản Phàm, những lời cậu vừa nói rất có giá trị tham chiếu, thế này nhé, cậu chỉ nghĩ tới đặc trưng của nghi phạm, vậy cậu có nghĩ tới thủ pháp gây án của nữ nhân đó không? Giống như vừa rồi chúng ta thảo luận ấy, cũng giống như cậu nói, một nữ tử yếu đuối, vậy phải

dùng cách gì để làm những nam nhân đủ các loại hình hôn mê? Thủ pháp này rất quan trọng, có thể là chỗ đột phá đấy.”

Cô biết Giản Phàm rất nhạy bén, nhưng y chưa trải qua học tập trình sát điều tra có hệ thống, càng không có kinh nghiệm, bảo y nghĩ cách phá án là hoang đường, thế nên từng bước dẫn dắt lối suy nghĩ của y.

Quả nhiên Giản Phàm ngồi thẳng dậy, mắt như trộm đảo bên này lại nhìn bên kia, như đang ngẫm nghĩ gì đó, Hồ Lệ Quân lại khuyến khích: “Có vấn đề gì sao?”

“Hiện trường vụ án vừa rồi chị vừa chiếu lên làm tôi nghĩ tới một khả năng ... có điều cái này, không nói được, nó ...” Giản Phàm ập a ập úng như ngần ngại nói ra khỏi miệng.

Hồ Lệ Quân nhẹ nhàng dỗ dành như dỗ trẻ con: “Đừng sợ, sai một trăm lần cũng không sao cả, cậu cứ nghĩ sao nói vậy đi, chỉ cần đúng một lần thôi là có thể bắt được tội phạm rồi.”

Tần Cao Phong vốn định nói gì đó, liếc nhìn Hồ Lệ Quân một cái rồi thôi, tiếp tục khoanh tay chờ đợi.

Giản Phàm cảm ảnh phác họa không được đẹp lắm lên: “Người này rất thông minh đúng không, lại giỏi hóa trang nữa, thủ pháp né camera cũng khéo, nghiêng đầu này, rồi làm động tác thân mật này, chỉ đơn giản vậy thôi khiến camera vô dụng rồi, càng giỏi thủ pháp dùng càng không hề thần kỳ mà phát huy cái đơn giản tới cao siêu ... Chị Hồ, chị bật lại mấy cái ảnh hiện trường đi.”

Hồ Lệ Quân làm theo, ánh mắt mọi người chú ý lên màn hình, đó là gian phòng không có gì đặc biệt, qua cửa một cái là tới gian vệ sinh, hành lang ngắn dẫn tới một cái giường lớn, nơi thế này chuyên môn cho nam nữ tìm đến trải qua mối tình một đêm.

“Mọi người nhìn cảnh này tưởng tượng một chút, hai người, một nam một nữ vào phòng, chuẩn bị khởi công làm việc ... Nữ vào gian vệ sinh chuẩn bị, nam thì làm gì? Ném áo khoác, cởi áo ngoài, thậm chí cởi quần, chắc chắn không đứng trong phòng, nhất định là lên giường đợi nữ nhân kia rồi, chắc chắn khi đó cực kỳ nôn nóng.” Giản Phàm còn không phải quá thông thuộc chuyện này, y và Hương Hương vô số lần thuê phòng, mỗi lần

đều vô cùng nồng cháy, nghĩ tới Hương Hương là lòng hơi trùng xuống, vội gạt sang bên tập trung vào vụ án: “Tiếp theo ... Nữ nhân từ gian vệ sinh đi ra, hai người chuẩn bị bắt đầu làm việc rồi, giai đoạn cởi áo hành sự, người bị hại ngất xỉu, giai đoạn này có một động tác mà người ta dễ bỏ qua ... Mọi người hiểu không?”

Lương Vũ Vân khó chịu nhất: “Nói gì thì nói đi, đừng có giả thần giả quỷ nữa.”

“Ý cậu là gì?” Quách Nguyên cũng bực mình.

“Là thuốc ở trên người nữ nhân đó, người ta vào gian vệ sinh để chuẩn bị đấy.” Giản Phàm ngập ngừng, suy đoán này hơi ngại nói.

“Là cái gì, anh nói luôn đi, ai chẳng biết cô ta vào gian vệ sinh chuẩn bị.” Dương Hồng Hạnh cũng nhú mày sốt ruột, bọn họ vất vả liền mấy ngày không có kết quả, ai cũng nóng nảy, đây còn là vụ đầu tiên của cô.

“Ài ...” Giản Phàm chép miệng, nhìn đám người không hiểu ý mình, nổi cáu nói to: “Này, làm sao các người ngốc thế hả? Cần tôi phải nói rõ ra à, một nam nhân ngồi trên giường đợi nữ nhân, nữ nhân từ trong gian vệ sinh ra đã bôi thuốc trên người, sau đó là cởi quần áo đứng trước mặt nam nhân, nam nhân sẽ làm gì? Không phải ôm lấy, sau đó ngậm lấy núm vú, rồi cắn, bú, mút à? Hẳn cam tâm tình nguyện ăn hết thuốc vào bụng rồi. Chỉ cần bôi chút thuốc có thể gây hôn mê ngắn hạn, có bao nhiêu nam nhân cũng liếm sạch bấy nhiêu, cho dù phía nam không có sở thích đó, thì nữ nhân kia cũng dâng tới miệng, thử hỏi có nam nhân nào không cắn câu không?”

“Đó là cách vẹn toàn, một trăm nam nhân tôi đoán đến 99 có động tác đó ... Người bị hại khi tỉnh lại sẽ ngại không nói ra, ai mà đi nói chuyện đó chứ ... Nữ nhân này am hiểu nam nhân như thế, chắc chắn là tóm lấy thói quen này của nam nhân, vì thói quen cực nhỏ này nên ai cũng dễ bỏ qua.”

“Đội trưởng, nếu là anh thì cũng ngậm vú cô ta đầu tiên đúng không?”

“Đúng ... à, khụ, khụ, khụ ...” Tần Cao Phong bị hỏi bất ngờ không đề phòng, vừa đáp một câu liền sặc thuốc, tức thì cái mặt

vốn đen xì cũng phải đỏ lên thấy rõ, then quá hóa giận rống lên: “Đi, đi rửa xe tiếp mau lên.”

Giản Phàm thấy tình thế không ổn, một tay che mặt như xấu hổ, chạy ù ra khỏi phòng.

Cửa vừa đóng lại, đằng sau cười âm ỉ, mọi người nhin này giờ cười không kiểm soát được, mấy cô gái nhìn nhau đỏ mặt cười, cái cuộc họp này, e là không tiếp tục được nữa

Mấy tiếng sau.

“Anh chuẩn bị đợi đá khỏi tổ chức đi, đang họp mà anh dám nói tới bú vú gì chứ, em phục anh rồi, đội có trò cười đủ dùng nửa năm rồi đấy.”

Thành Cương ngồi ở ghế phụ lái lái nhải không ngừng, tiểu tổ bị chia ra, vẫn thực hiện kế hoạch ban đầu, một bộ phận tới khách sạn lấy dữ liệu camera, còn Giản Phàm và Thành Cương bị phái đi điều tra nghi phạm ở địa điểm giải trí, Thành Cương cho rằng mình bị Giản Phàm liên lụy.

Khốn nạn thế cơ chứ, chuyện này lan khắp nơi rồi, làm nữ cảnh sát trong đội cứ nhìn thấy mình là che miệng cười không nín nổi, Giản Phàm bị cười tới bực mình, trừng mắt lên: “Mày còn lảm mồm tao cho một phát bay mẹ khỏi xe giờ, sao lúc mày cầm đồ thì không nói, ngu như lợn, không theo đám chị SỬ không phải là tiện hơn à?”

“Ài ... Oa ca.” Thành Cương mặt nhăn như bị rách, tay cầm bản phác thảo nghi phạm vẩy phành phạch: “Anh mới ngốc ấy, đội trưởng vì sao phái chúng ta đi tra hộp đêm Thịnh Đường và KTV Cồn Thạch? Anh biết không?”

“Không biết, mày biết à?”

“Em suốt ngày chạy ở ngoài, đương nhiên là biết, Cồn Thạch tháng trước đóng cửa rồi, anh muốn kiểm chác à? Mơ đi.”

“Vậy Thịnh Đường đã đóng cửa chưa?”

“Chưa đóng, nhưng ban ngày anh đi tra hộp đêm thì tra cái gì, căn bản không có chỗ để bới móc, người ta chẳng thèm để ý tới anh. Hơn nữa Thịnh Đường là địa điểm giải trí lớn nhất trong khu của chúng ta, ở chỗ ngon như thế, chỗ dựa chắc chắn là lớn, đừng nói là đội hình cảnh, cả cục công an thành phố cũng không dám tra. Bà chủ nơi đó nghe nói có ảnh hưởng lớn lắm,

Quốc Khánh năm ngoái cả thành phố quá nửa bị đóng cửa chính đốn, chỗ người ta thì sao? Không ai dám tới, hai chúng ta bé như con kiến, tới đó không khéo bị dẫm chết.” Thành Cương không vui, cho rằng Oa ca nói linh tinh làm đội trưởng tức giận rồi, hại mình bị vạ lây.

Chương 012: Án tình xoay chuyển. (1)

“Cương Pháo, mày làm cảnh sát đấy, càng ngày càng kém thế, cảnh sát tới cửa như thấy ôn thần, chúng ta không là gì, nhưng bọn họ phải sợ bộ đồng phục này chứ? Họ lại ở trong địa phận của chúng ta, do chúng ta quản, sợ cái gì?” Giản Phàm nói rất hùng hồn.

Có câu trộm không đi đường trống, cảnh sát không đi phố nghèo, làm hiệp cảnh chấm mút không ít, bây giờ làm cảnh sát, lại được đội trưởng khai khiếu, Giản Phàm càng ngày càng thuần thục.

“Oa ca.” Thành Cương khẩn trương vô cùng: “Cái nơi này không giống nơi khác, em có biết ít nhiều, anh ngàn vạn lần đừng ngớ ngẩn mà đi dọa người ta, về nhà cái mình bị lột cảnh phục đá ra đường. Chúng ta tới giả vờ tra hỏi một chút cho có thôi, đừng nói người khác, tên Đường Đại Đầu kia, không đối phó nổi đâu.”

“Thế à, anh biết tên đó, đâu lợi hại như mày nói.”

“Anh suốt ngày ở trong đội thì biết gì, trong tay hắn có năm sáu chục tên thủ hạ, biên chế bằng cả đại đội của chúng ta rồi. Đồn công an không dám quản người ta, chúng ta cũng bắt tên đó không ít lần, rồi phải thả ra đấy thôi. Chuyện nhỏ thì hắn lấy tiền giải quyết, chuyện lớn thì tìm người nhận tội thay, không ai làm gì được.”

Giản Phàm nghe mà sinh nghi vấn: “Này, lần trước chúng ta bắt hắn vì tội gì? Cái lần mà Quách Nguyên thẩm vấn cả đêm ấy.”

“Hắn tới nhà người ta thu nợ, đánh người bị thương, chúng ta bắt về chưa được 24 giờ thì người bị hại rút đơn, không rút không được. Anh biết có lần hắn bị giam rồi, án lên tới viện kiểm sát rồi mà vẫn ra được không? Thời buổi này ai có tiền là đại gia, người ta có người chị giỏi, là Đường Thanh hoa, chủ tịch Thịnh Đường. Anh rể người ta, Lý Uy từng là người trong hệ thống, mới đầu bị đình chỉ công tác, thế là từ chức phát tài luôn,

giờ là tổng giám đốc địa ốc Uy Thịnh. Có hai người đó che chở, ai dám làm gì hắn? Đội trưởng của chúng ta có lợi hại không? Vậy mà không chọc vào được Đường Đại Đầu.”

Giản Phàm nghe mà kinh ngạc, khẩu khí này cứ như Đường Đại Đầu có số má lắm, nghi ngờ: “Không đúng, anh cũng có tiếp xúc với Đường Đại Đầu, hắn hình như ... Hình như khá hiền.”

Thành Cương khịt mũi: “Xem xem, đây chính là thiếu kinh nghiệm xã hội nghiêm trọng, anh nghĩ xã hội đen như thế nào? Nhân vật càng lợi hại càng không lộ ra ngoài, tên đó gặp ai chả anh anh em em, trừ tiền ra thì hắn thân với cảnh sát nhất. Có điều nói thế nào nhỉ, tên này trượng nghĩa, còn rộng rãi, chúng ta bắt hắn một lần, hắn còn mời chúng ta ăn ... dù sao người ta không giết người phóng hỏa thì chúng ta không quản được.”

“Vậy mà nói phải làm sao?” Giản Phàm quay sang hỏi ý, dù y có nhận định riêng của mình, nhưng cái nghề này cẩn thận không thừa, càng thích chơi trội càng dễ ăn đạn thôi.

“Dễ thôi, không can thiệp, không đụng chạm, chúng ta làm đúng lệ, vờ vịt tra một vòng, cầm ảnh đi hỏi từng bảo vệ, chớ chuốc họa vào thân. Dù sao cũng chẳng điều tra ra được đâu, đôi khi phá án giống chùm mặt mua rau thôi, ăn may là chính.” Thành Cương y mình tham gia được vài vụ án, lên mặt với Giản Phàm.

“Được, vậy thì anh nghe mà.” Giản Phàm cũng vui vẻ nghe theo, có thằng thích thò đầu chịu trách nhiệm rồi, y càng nhàn.

Xe đi tới cuối đường Ngũ Nhất, con đường này rất dài, qua cầu vượt lại tới hầm chui, cảm tưởng đi xuyên qua hết huyện Ô Long mà chưa tới nơi, Thành Cương buồn chán, hỏi: “Này, Oa ca, vụ anh nói trong lúc họp ấy, sao anh nghĩ ra?”

“Xời, không phải chuyện thường tình à, mà dám nói là mà chưa bú nơi đó không?” Giản Phàm quay đầu sang.

“Hì hì, tất nhiên là có, nhưng không ai nói đâu vào đó như anh được, vậy vì sao không bơi chỗ khác?”

“Ngốc, bơi vào chân thì mà có liếm không?”

“Anh mới ngốc ấy, em nói chỗ đó đâu.”

Hai người cãi nhau, Giản Phàm trước giờ thông minh hơn Thành Cương một bậc, cái thằng ngay cả người bán khoai

nướng còn lửa được, trêu hấn lắm lúc cũng vô nghĩa.

Xe tới gần hộp đêm Thịnh Đường, giờ là ban ngày trời sáng trưng, tất nhiên là vắng tanh, bãi đỗ xe xây bằng xi măng rộng thênh thang chỉ đỗ bốn năm cái xe đất tiền, tám thành là người chơi qua đêm chưa về. Giản Phàm bấm còi hú cảnh sát, hiệu quả ngay tức thì, hai cái đầu từ trong đại sảnh thò ra.

Tiêu Thành Cương không xa lạ gì nơi này, xuống xe gọi to: “Mơ Hồ, đại ca bọn mày đâu?”

“Làm gì, tra xét cũng không tới giờ này chứ? Chỗ chúng tôi tuyệt đối không có bất kỳ hoạt động phạm pháp nào, không tin anh cứ vào mà tra.” Tên bảo an mắt tí hi chạy ra, nhận ra Thành Cương, có vẻ chẳng sợ gì.

Giản Phàm nhìn mắt tên này liền hiểu vì sao được gọi là Mơ Hồ rồi.

“Vụ án khác, tìm bọn mày tìm hiểu tình hình.”

“À, mời mời, một thời gian rồi anh chưa tới.” Mơ Hồ tỏ ra hết sức ân cần khách khí.

“Cương Pháo, mày tới đây rồi à?” Giản Phàm hỏi nhỏ.

“Đội mình có ai còn chưa tới chứ?”

“Vãi, không phải là mày tới bán dâm kiếm chi phí sinh hoạt chứ?”

“Em cũng muốn bán, nhưng không ai mua, Oa ca, nơi này mùa cột, mùa thoát y là số một thành phố.”

“Hả?” Giản Phàm lửa giận bốc cao ba trượng, hung dữ nói: “Cái thằng này, uống công anh chiếu cố mày, chuyện hay như vậy sao không gọi anh.”

“Không phải chứ? Oa ca, bọn em cô đơn tịch mịch mới tới đây tìm vui, anh có chị dâu rồi còn thích chỗ này à?”

“Nói thừa, không bỏ tiền được xem miễn phí thì có ai không muốn, anh mày chưa được xem mùa thoát y đâu đấy.”

“Hì hì, thế lần sau em gọi anh.”

Hai người đi thẳng vào phòng bảo vệ, vừa mới ngồi xuống trải mấy tờ phác họa ra thì Mơ Hồ khúm núm với Giản Phàm: “Anh tên là Giản Phàm phải không ạ? Sếp lớn của bọn em tìm anh.”

“Biết tôi à?”

“Dạ, Sếp biết anh ạ.”

“Được rồi, dẫn đường, Cương Pháo, tự lo nhé.” Giản Phàm nhìn Tiêu Thành Cương hồ nghi gật đầu chẳng nói đi theo Mê Hồ, tới một gian phòng treo biển giám đốc, bên cạnh là phòng giám sát, xem ra hệ thống bảo vệ ở đây không tệ, chỉ cần có người tới là biết hết.

Vừa mới vào liền ngó người, cứ nghĩ là Đường Đại Đầu, không ngờ là một nữ nhân hoàn toàn xa lạ, rất xinh đẹp quyến rũ, hoặc có thể nói là hồ ly tinh trời sinh.

Cùng lúc đó ở khách sạn Hán Đình, 11 giờ sáng.

Lục Kiên Định và Hồ Lệ Quân vừa mới lái xe trở về đội thì nhận được báo án của đồn công an đường Văn Hóa, lại là một vụ dụ cướp, nhưng lần này chơi to rồi. Một vị tổng giám tài vụ của nhà máy điện phương nam bị cướp, hơn nữa còn mang theo hợp đồng quan trọng, vốn tới ký hợp đồng mua than, chuyện đã đưa lên thành phố, nghe nói phó cục trưởng Tiêu và thư ký trưởng thành ủy cũng ra mặt. Lục Kiên Định kêu khổ không thôi, vội vàng dẫn đội tới hiện trường.

Khách sạn có 18 tầng, khi Lục Kiên Định tới nơi thì đại đội hình sự số 3 đã có mặt, chụp ảnh, kiểm tra hiện trường, một đám cảnh sát đeo găng tay trắng quây quanh gian phòng thương vụ làm việc, bên ngoài không ít khách vây quanh chỉ trở bán tán. Khi rẽ đám đông đi vào, từ gian phòng bên cạnh, phó cục trưởng Tiêu gọi Lục Kiên Định vào, một đám lãnh đạo đang ngồi đó.

Hồ Lệ Quân xem hiện trường, không khác gì bức ảnh hiện trường khác, chăn trên giường bị vén một góc, các chỗ khác vẫn còn ngăn nắp. Phàm là ở hiện trường tìm thấy vật chứng đều có tấm biển nhỏ để đánh dấu, nhưng nơi này không có, chỉ trong gian vệ sinh là có hai cái, xem ra giống nơi khác, không có chút manh mối nào.

“Tiểu Ngô, người bị hại đâu?”

“Phòng kế, đang lấy lời khai.” Cảnh sát chụp ảnh trả lời.

Chương 013: Án tình xoay chuyển. (2)

Hồ Lệ Quân gõ cửa đi vào, cảnh sát đội 3 đều nhận ra cô, biết đội trọng án đã tiếp nhận vụ này, đánh mắt về bên cạnh. Người bị hại ngồi đó, ánh mắt suy sụp, tóc tai bù xù, xem chừng vì đánh mất văn kiện quan trọng của công ty nên vò đầu ra bộ dạng này. Một nhân viên y hộ, là pháp y của đại đội 3, đang thu dọn đồ, chắc là đã lấy mẫu nước bọt và máu rồi.

“Tình hình thế nào?”

Viên cảnh sát trả lời với giọng chán nản: “Cơ bản cũng giống mấy vụ án trước, thủ pháp gây án giống nhau, lừa lấy lòng tin của người bị hại, cùng về tới khách sạn, sau đó là ngắt xỉu. Pháp y Trần tìm ra dấu kim sau gáy, đoán chừng là bị tiêm, nhưng anh ta cũng không nói rõ được vì sao hôn mê, trước lúc hôn mê không đau, đồ đặc mất rất nhiều.”

Hồ Lệ Quân vừa nghe giới thiệu vừa nhìn người bị hại, chừng ba lăm ba sáu, tóc để kiểu giống mấy BTV của đài truyền hình TW, lọt vào mắt cô cảm giác thô bỉ không chịu nổi, trong đầu toàn những lời Giản Phàm nói trong cuộc họp. Trên đường về đội trưởng Lục cứ cười suốt, khen tuổi trẻ bây giờ đầu óc mới mẻ, dám nghĩ dám nói. Ngay cả Hồ Lệ Quân cũng thấy trong chuyện này thành phần nói đùa nhiều một chút, nhưng mà nhìn người bị hại, loại nam nhân này nếu như gặp phải nữ nhân tư sắc một chút Thế

không phải nói cũng đoán được phần tiếp theo, khẳng định không khác gì đói khát lao tới, mà khả năng lắm chứ, cũng là người từng trải, cô lạ gì nữa, lời Giản Phàm đúng là lời vàng ý ngọc, cắt ngang lời kể của cảnh sát kia: “Pháp y Trần, chị kiểm tra miệng người bị hại cho tôi một chút.”

“Được.” Nữ pháp y này tuổi kém pháp y Tạ bên đại đội một, còn khá trẻ, nghe thế ra hiệu người bị hại mở miệng ra, soi đèn pin quan sát: “Ồ, có vài nốt thâm, hai mé trong lưỡi ... Anh có bị bệnh răng miệng không?”

“Không.” Người bị hại không hiểu.

Hồ Lệ Quân nén cười ra hiệu: “Pháp y Trần, mọi người ra ngoài một chút, tôi hỏi người bị hại vài câu riêng tư.”

Mấy người kia ngạc nhiên nhìn nhau rồi đi, người bị hại có chút thấp thỏm, Hồ Lệ Quân đóng cửa lại, tới gần nói nhỏ: “Yên tâm, chúng tôi sẽ tìm lại đồ cho anh, bây giờ chỉ có hai người, chúng ta mô phỏng lại cảnh tượng khi đó được không?”

Người bị hại gật đầu.

Hai phút sau cửa "két" một tiếng, Hồ Lệ Quân đi nhanh ra, gõ cửa phòng bên cạnh, vừa gõ một cái thì cửa phòng bật mở, hai người thiếu chút nữa va vào nhau. Lục Kiên Định kẹp cặp da, bực bội quát: “Làm gì mà vội vội vàng vàng.”

Nhìn một cái là biết bị trong kia ra kỳ hạn rồi, Hồ Lệ Quân đánh mắt vào phòng hỏi, Lục Kiên Định cười khổ giơ một ngón tay lên, Hồ Lệ Quân nhíu mày: “Chỉ một tháng sao?”

Kỳ hạn này là thế, càng kinh động tầng cấp cao, kỳ hạn càng chặt chẽ.

“Cô mơ à, một tuần.” Lục Kiên Định đăm tưởng, sau đó sáng mắt: “Hiện trường có phát hiện gì không, a, có phải không nhìn mặt cô là biết.”

Hồ Lệ Quân mím môi gật đầu.

Lục Kiên Định vớ được cọng cỏ cứu mạng, rối rít giục: “VẬY còn không nói mau.”

“Nói làm gì, Giản Phàm nói hết rồi.”

“Ý cô nói, chuyện đánh thuốc ... Chính là bôi vào ...” Lục Kiên Định choàng tỉnh, mồm há tới mức độ lớn nhất, mười phần, không, cả trăm phần không tin nổi, thủ pháp khó tin, tà môn hơn nữa là mấy tiếng trước lại bị người ta đoán ra.

“Chính xác.” Hồ Lệ Quân không cười nữa, nghiêm túc xác nhận: “Pháp y Trần vừa kiểm tra miệng người bị hại, cổ nốt mẩn thẫm màu, khả năng là do thuốc quá mẩn mà ra, hiện giờ thời gian đã trôi qua mười mấy tiếng, hàm lượng trong nước bọt khả năng không cách nào kiểm tra ra được. Trước kia chúng ta sơ suất ... Tôi đã đích thân hỏi người bị hại, dựng lại hiện trường như Giản Phàm nói, không sai chút nào ... Tôi đã an bài pháp y Trần dẫn người bị hại tới bệnh viện kiểm tra, giờ chúng ta cho người kiểm chứng với 13 người trước đó, hỏi được bao nhiêu tốt

bây nhiêu, nếu quả thực đúng như Giản Phàm nói thì thuốc, nguồn gốc thuốc, nơi cung cấp, rất có khả năng sẽ là manh mối trực tiếp nhất phá vụ án này.”

“Tốt quá, tốt quá, mau lên, tranh thủ từng giây từng phút, tôi an bài ngay.” Lục Kiên Định luôn mồm khen hay, đi nhanh về phía cầu thang máy.

“Đội trưởng, biện pháp này nhìn tựa thần bí, nói ra đúng là không đáng tiền, chúng ta đã phạm vào sai lầm chủ nghĩa giáo điều, một chi tiết nhỏ thôi, mấy người bị hại đã nói, chưa làm gì đã ngắt xiu, mà đánh thuốc thông qua đường miệng là đơn giản trực tiếp nhất, vậy mà bao nhiêu người, bao nhiêu lâu không ai nghĩ ra.” Hồ Lệ Quân đi theo sau nói.

“Chú nhóc đó đúng là tà môn, rõ ràng trước đó không biết gì, vậy mà cô gợi ý vài câu là đoán ra ngay, chuyện đó mà nghĩ ra được, chúng tớ đã làm chuyện này không ít.” Lục Kiên Định đang vui mừng, đùa một câu.

Người nói vô ý, người nghe có ý, Hồ Lệ Quân đột nhiên chột dạ nhìn Lục Kiên Định, hiển nhiên là nghĩ tới đêm đó, không khỏi có chút buồn cười, chỗ đó của mình cũng từng bị người ta ghé thăm, tuy chuyện qua đã lâu, mặt vẫn hơi nóng.

May, Lục Kiên Định lúc này có manh mối quan trọng, mừng như hoa nở, căn bản không để ý nét mặt Hồ Lệ Quân thay đổi.

Cùng một vị trí, khác nữ nhân, hai mắt Giản Phàm cũng dừng ở đó.

Chỗ nào? Chỗ đó ấy, chỗ mà sinh ra suy đoán ấy.

Mê Hồ đi rồi, nữ nhân kia rất phóng khoáng đi tới đón khách, chiếc áo dệt kim cổ chữ V rất sâu, chỉ thấy một mảng trắng xóa, hai ngọn núi nhô lên như ngọn Hỏa Diệm Sơn làm Giản Phàm nhìn suýt lòi tròng, từ khe hở có thể thấy áo lót sa-tanh đen mỏng gợi cảm, thân trên là màu tím, dưới là quần dài màu đen thêu hoa cầu kỳ. Vừa ngồi xuống, nữ nhân đó đã ân cần rót nước, nhìn từ giày cao gót, đôi chân dài, vòng eo gọn gàng, chiếc cổ trắng, cả bờ lưng từ trên xuống dưới là một đường cong chữ S hoàn mỹ, cách khá xa ngửi thấy mùi nước hoa đậm mà không gắt mũi, giống như rơi vào cả vườn hoa nở rộ. Mơ mơ hồ hồ hai

cánh tay trắng nõn nà đã đưa tới trước mặt, vừa định cảm ơn, bắt gặp đôi mắt biết nói này giờ nhìn mình chăm chăm ...

Mẹ ơi, nữ nhân này mà đi gây án, căn bản không cần dùng thuốc, cởi được một nửa là mình xỉu rồi.

Nhưng đó còn chưa phải chỗ đáng chú ý nhất của nữ nhân này, mà là đôi mắt.

Có người nói, thứ biết nói nhất của nữ nhân không phải miệng, mà là đôi mắt.

Giản Phàm hiện giờ hết sức tán đồng với câu nói đó, nữ nhân ở phía đối diện đang nhìn y với vẻ đầy hứng thú, đôi mắt hung đen hút hồn người đó không rõ truyền đi thứ gì, như nhìn thấu bản thân, mà y giống như một cục sắt bị lực từ thu hút, hết sức vi diệu.

Mặt nóng rần, cảm giác này làm Giản Phàm lầy lăm lạp, từ thời đại học trốn tiết, bỏ học, tán gái, bị gái tán, lừa ăn lừa uống, thi thoảng còn tham dự ẩu đả, toàn bộ những điều mà tuổi thanh xuân của một chàng trai nên trải qua thì Giản Phàm đều đã nếm trải, luôn cho rằng mặt mình đã dày hết cỡ. Hôm nay, cái cảm giác mặt nóng rần đã lâu mới quay về, còn có chút lúng túng, tán tỉnh không biết bao nhiêu cô gái rồi cũng không xấu hổ vô cơ như chàng trai tân thế này, giống như đêm đầu tiên cùng Hương Hương, không cách nào tiêu trừ được sự hồi hộp ấy.

Tất cả đều tới từ đôi mắt kia.

Kinh nghiệm vô cùng phong phú, ví như y biết khi nữ nhân nhìn thẳng vào mình, đó là đang chất vấn, muốn từ khuôn mặt mình nhìn thấy đáy lòng, muốn từ lòng bàn tay nhìn thấu linh hồn. Hay như khi một nữ nhân né tránh ánh mắt của mình, đó là đang che dấu, phát tín hiệu giữ khoảng cách. Nếu như liếc thoáng qua, đó là đang nói dối, nếu như liếc xéo mình, đó là khinh miệt, khi ngược nhìn là tôn trọng.

Chương 014: Nhất tiểu bách mị sinh.

Một đôi mắt đẹp có thể nâng khí chất của nữ nhân lên một bậc, cũng là cánh cửa sổ một nữ nhân thể hiện vẻ đẹp nhất của mình.

Giản Phàm thấy, cánh cửa ở trước mắt như đang mở toang ra với mình.

Hai người cứ thế nhìn nhau, giống như đôi tình nhân say đắm, nhưng hiển nhiên quan hệ bọn họ không phải là thế, nên cảnh tượng này trở nên quái dị.

Giản Phàm nhận ra rồi, mình đỏ mặt xấu hổ là vì thế, đôi mắt nhìn chăm chú chứa chan tình cảm này chỉ có người yêu nhau mới có, ngay cả Hương Hương hiếm khi mới nhìn mình như vậy, giờ đột nhiên bị một người xa lạ nhìn, lại là mỹ nữ, không mất tự nhiên mới là lạ.

Lòng liên hệ với địa điểm hiện tại của mình, trong lòng có vài phần hờn hở, thậm chí: Mẹ nó chứ, nữ nhân này vì sao lại dùng ánh mắt đó nhìn mình, chẳng lẽ như Đường Đại Đầu nói, mình có vài phần tiềm chất làm mặt trắng?

Nhìn nhau giằng co tới một phút, mỹ nữ căn bản chẳng hề e lệ, mân mê ngón tay, vẫn cứ nhìn Giản Phàm, tựa hồ định dùng mắt giao lưu thật. Rốt cuộc người bại trận là Giản Phàm, thấy đối phương không hề có ý định lên tiếng, đành phải nói: “Cô đừng nhìn tôi như thế, khiến tôi làm cảnh sát mà tưởng mình làm trộm, chúng ta có quen nhau không?”

Mỹ nữ sau bàn làm việc khẽ nhoẻn miệng cười: “Đương nhiên là quen rồi.”

Tiếng phổ thông tiêu chuẩn, rất trong, không êm ái chút nào, nhưng dễ nghe, Giản Phàm ngạc nhiên: “Không thể nào, trí nhớ tôi cực tốt, nếu đã nhìn thấy cô, chẳng định là không quên.”

“Thế hả? Thứ bảy tuần trước, ở sân huấn luyện trường cảnh sát.” Mỹ nữ háy mắt nhắc nhở.

“À, Đường Đại Đầu, cô ngồi ở ghế lái.” Giản Phàm vỡ lẽ.

“Chỉ một thoáng mà anh nhớ ngay rồi, quả nhiên là trí nhớ tốt.”

Giản Phàm lòng đầy cảm xúc, nói không chừng đây là cái trảng bị Đường Đại Đầu găm qua rồi, mình phải đàng hoàng chút, đừng để người ta chê cười.

Nghĩ tới đó áp chế trí tưởng tượng xuống, điều chỉnh lại tư thế, ngồi đàng hoàng. Mỹ nhân kia ngạc nhiên, chàng trai này vừa rồi có chút thất thố, nhưng đôi mắt trong veo, điều chỉnh lại cũng cực nhanh, không giống nam nhân tới đây mua vui, nhìn một cái là mắt đầy dâm dục, hận không thể lột trần mọi nữ nhân nơi này, còn chàng trai này, ánh mắt đúng là si dại, nhưng giống một người giám thưởng nghệ thuật.

“Giản Phàm phải không?” Mỹ nữ liền có thiện cảm với chàng cảnh sát thêm vài phần: “Tôi quen không ít người ở đại đội một, Quách Nguyên, Vương Minh, Tiêu Thành Cương với cả đội trưởng của anh. Tôi từng nghe nói tới anh, nhưng mặt đối mặt thì hôm nay mới là lần đầu, hôm nay sao lại rảnh rỗi tới chỗ này thế? Còn chưa tới giờ mà, Thịnh Đường 7 giờ tối mới diễn xuất, hoan nghênh ghé thăm, đơn vị trị an trong khu đều miễn phí.”

“Chà.” Giản Phàm hiểu ra, chẳng trách đám Thành Cương lại tới đây, lúc này không ngắm mỹ nhân nữa, còn có nhiệm vụ trên người, đi tới đối diện bàn làm việc, lấy ra bản phác họa nghi phạm: “Chúng tôi đang đi tìm nghi phạm của mười mấy vụ án dụ cướp, kiểm tra toàn bộ địa điểm giải trí trong thành phố. Hôm nay tôi tới đây vì công vụ, cô nhìn xem qua có ấn tượng gì không?”

Mỹ nữ hơi nheo mắt lại nhìn: “Bức tranh này quá trừu tượng, chỉ có vài nét phác họa, làm sao nhận ra?”

Đúng là trừu tượng thật, vì nghi phạm quá giỏi hóa trang, cố ý che dấu bộ phận đặc trưng trên mặt, chỉ có thể góp nhặt tin tức từ lời khai của người bị hại tổng hợp thành, nên không trọn vẹn. Có lẽ là có nguyên nhân sâu xa là đám ngốc bị tinh trùng dâng lên não đó không chú ý tới đặc trưng của mỹ nữ.

“Mặt trái xoan, rất xinh đẹp, tóc dài, tóc từng nhuộm xoăn.” Giản Phàm lặp lại lời Sử Tĩnh Viện.

Mỹ nữ cười khe khẽ, đôi mắt lại nhìn chăm chăm Giản Phàm trêu chọc.

“Tôi nói có vấn đề gì sao?”

“Anh xem, mặt trái xoan, xinh đẹp, tóc dài nhuộm xoăn ... anh đang nói tới đa phần nữ nhân phương đông hiện nay.” Mỹ nữ ngả lưng ra sau có chút lười nhác, dùng ngón tay cuốn lọn tóc uốn quăn của mình: “Nếu nói như thế 99% nữ nhân của Thịnh Đường phù hợp, anh mà muốn tìm người tóc dài chưa uốn thì may ra có vài người.”

“Đó là công vụ của chúng tôi, tôi phải hỏi, cảm ơn cô.” Giản Phàm sớm biết không có hi vọng gì rồi, quá mông lung.

Mỹ nữ cứ như sợ Giản Phàm thất vọng, nhẹ giọng an ủi: “Xin lỗi nhé, tôi đã dặn phòng bảo an giao cho các anh bản sao CMT của các phục vụ viên trong hộp đêm, ở đồn công an cũng có lưu trữ, các anh có thể tham chiếu, nếu như chuyện phát sinh ở Thịnh Đường, tôi sẽ toàn lực phối hợp. Cảnh sát và nhân dân cùng chung vai mà, hi vọng anh sớm ngày phá án.”

“Chúng tôi tra cả tuần rồi, không tra ra gì cả.” Giản Phàm cười khổ.

“Thế à?” Mỹ nữ kẹp một tấm danh thiếp, khách khí dùng hai tay đưa cho Giản Phàm, cặp mắt câu hồn liếc một cái: “Đáng tiếc chúng tôi cũng không giúp gì được anh, đây là danh thiếp của tôi, có chuyện gì anh cứ tìm. Có án cần giúp, chúng tôi tận lực.”

Giản Phàm nhận lấy danh thiếp, nhìn lướt qua, tên rất là quái dị: “Tằng Nam? Mộc sinh từ phương nam, nên gọi là nam! Cô không phải là người Đại Nguyên.”

“A.” Tằng Nam ngạc nhiên: “Anh nói ra được câu này không phải đơn giản, rất hiếm đấy. Nhưng tôi là người Đại Nguyên, mẹ tôi là người phương nam, khi đặt tên cho tôi có nói câu này.”

“Ông nội tôi am hiểu Trung Y, hình như lấy từ cuốn Bản thảo cương mục, nói chất gỗ phương nam tốt, cho nên mới có câu đó.”

Tằng Nam đưa tay gạt nhẹ mấy sợi tóc vương trên trán, một động tác đơn giản cũng quyến rũ động lòng người đến cực điểm. mỉm cười: “Cảm ơn anh.”

“Cảm ơn tôi?”

“Đúng vậy, anh biết tôn trọng người khác, không giống rất nhiều người hiện giờ, đặt biệt là cảnh sát.”

Thấy Tăng Nam chỉ chỉ, Giản Phàm cúi đầu nhìn, thì ra mình dùng hai tay nhận danh thiếp, nghiêm mặt nói đùa: “Cô nói đúng đấy, tôi không giống những cảnh sát khác, tôi chưa vào biên chế chính thức.”

“Hi hi, anh thật hài hước.” Tăng Nam vừa cười một cái, phải nói thật sự là quyến rũ đến thấu tâm can, đã có đôi mắt tựa như có thể câu hồn hút phách, lại kết hợp với giọng nói yêu kiều mang theo một chút nũng nịu kia, còn vóc dáng nóng bỏng, thực sự có thể giết người không dao, hết sức đường hoàng đưa tay ra: “Số điện thoại của anh.”

“À, xin lỗi, chúng tôi chưa làm nổi danh thiếp.” Giản Phàm phải cố gắng lắm mới quản được cái mắt không nhìn linh tinh, Tăng Nam đưa tới bút chì, liền viết điện thoại trực ban trong đội lên bức tranh, vừa viết vừa nói: “Cô giữ lại bức tranh này, nếu như có phát hiện gì, xin hãy gọi điện cho đội chúng tôi.”

Tăng Nam thấy là số điện thoại cố định, đẩy bức tranh về, mắt lẳng đăm đăm tràn ngập ý xuân: “Này, tôi đưa anh số di động, anh cũng nên để lại cho tôi số di động chứ.”

Giản Phàm nghĩ cũng không phải vấn đề, viết số di động của mình vào.

“Nếu không phát hiện ra nghi phạm, vậy có thể gọi điện cho anh không?” Tăng Nam chột mập mờ hỏi.

“Đương nhiên là có thể rồi.” Giản Phàm cười, cười rõ ngốc, không thể phù hợp, đi tra án mà tra ra ái muội thật không nên: “Vậy tôi cáo từ.”

“Tôi tiễn anh.” Tăng Nam thuận tay cầm túi xách lên.

Hai người không hẹn mà cùng đứng dậy đi xuống lầu, gọi Thành Cương, tên này khi từ trong phòng bảo an chạy ra thì áo phồng lên, xem ra thu hoạch kha khá rồi, cười toét miệng. Bốn người tạo thành đội ngũ kỳ quái, Mê Hồ và Thành Cương đi trước, Giản Phàm và Tăng Nam theo sau.

Không ngờ khi lên xe rồi, Tăng Nam cũng ngồi cùng, vui vẻ nói: “Hai vị, không ngại đưa tôi đi một quãng chứ? Tới trung tâm thương nghiệp Ngũ Nhất.”

Tiêu Thành Cương e là vừa được đấm mồm đấm miệng, không đợi Giản Phàm lên tiếng đã quay đầu lại cười rõ nịnh bợ: “Không sao, không sao, chị Nam khách khí làm gì?”

Giản Phàm lườm Thành Cương, chưa bao giờ thấy thằng này văn minh như thế, khởi động xe rời Thịnh Đường, nhiệm vụ ngày hôm nay đã kết thúc. Đi không lâu đã tới trung tâm thương nghiệp Ngũ Nhất, dọc đường Tầng Nam thuận miệng hỏi han vài câu, xem ra rất quen thuộc đại đội một, xuống xe rồi vẫy tay, Thanh Cương còn hạ cửa kính xuống thò đầu ra vẫy tay mãi tới khi không thấy bóng người nữa mới thôi.

Chương 015: Giai nhân nhà ai.

Suốt cả quãng đường có vẻ Tăng Nam cố ý, chỉ nói chuyện với Thành Cương như không có ai bên cạnh, Giản Phàm bợp đầu thẳng háo sắc kéo vào: “Này này, nữ nhân ở chốn giải trí, mà nhiệt tình cái gì, có tra ra gì không?”

“Anh nói xem tra ra được gì không?” Thành Cương cau có, móc từ trong lòng ra hai tuýp thuốc lá.

“Cương Pháo, mà xuất sư được rồi đấy, cũng biết nhận đồ rồi.”

“Hi hi, cái này ai chẳng biết, nhưng hôm nay là ngoại lệ, Oa ca, xem ra nhờ phúc của anh đấy, bình thường bọn em mấy người tới cũng chỉ có một tuýp, hôm nay anh tới chơi luôn hai, còn là Phù Dung Vương, mấy trăm đồng, anh không hút, thuộc về em hết nhé.” Thành Cương vừa nói vừa bóc một bao thuốc hút, còn lại ném ra ghế sau.

“Mày hút chết luôn đi.” Giản Phàm mắng, tuy không kiểm chác được gì, xong cũng không thất vọng, địa điểm thế này, nếu không phải là cảnh sát thì y không tới được, làm cảnh sát rồi thì lại ngại tới. Chuyến đi hôm nay không uống, gặp một mỹ nữ đặc sắc như thế, Thịnh Đường đúng là danh bất hư truyền.

Đang nói chuyện thì di động trong túi rung rung, báo hiệu có tin nhắn, Tiêu Thành Cương cũng có điện thoại, cầm lên nói linh tinh nửa ngày. Giản Phàm lấy di động ra xem, thì ra là tin nhắn Tăng Nam gửi, viết “Ghế sau có món quà nhỏ, tặng anh.”

Xem tin nhắn xong, Giản Phàm nhìn chỗ Tăng Nam vừa ngồi, nhanh tay đút vào túi, vờ như không có chuyện gì xảy ra. Tiêu Thành Cương cúp điện thoại nói: “Oa ca, đội trọng án muốn cùng chúng ta liên hợp phá án, bảo chúng ta mau chóng về đội.”

“Cương Pháo, giờ sắp tới 12 giờ, mà gọi điện về báo nổ lốp, chúng ta đang sửa xe, chiều mới về được.” Giản Phàm chẳng cần nghĩ đã có ngay chiêu xấu.

“Thế này không hay anh ơi.” Tiêu Thành Cương hơi ngại.

“Mày biết cái gì, ăn uống là phải có quy luật, chúng ta khó khăn lắm mới ra được một chuyến, ăn uống phải cho đàng hoàng, làm việc có cần liều mạng vậy không? Nhân dân nhiều như thế, có phục vụ được hết không? Ăn cơm xong mày lên mạng chơi cho tiêu cơm rồi hăng về.” Giản Phàm xúi bẩy.

Thành Cương là tên nã nhỏ, nghe lời Giản Phàm quen rồi, cười hì hì chơi luôn.

Đến quán ăn Xuyên mà mọi người thường ghé qua, Thành Cương hí hửng xuống xe chạy đi gọi món, Giản Phàm mở món quà nhỏ kia, sờ cái biết ngay là thứ thông dụng nhất, thẻ mua sắm ở siêu thị Gia Nhạc Phúc, hai tấm, mỗi tấm đều 1000, biểu hiện giá trị đồ là 1000. Cứ mỗi khi lễ Tết, trong đội cũng có vài người nhận được thứ này, cái này tiện lắm, mang ra chẳng ai nghi là anh nhận của người ta.

“Oa, mỹ nữ thật hiểu lòng người, biết da mặt mình mỏng không nhận trước mặt, nhét vào trong xe.”

Thứ lộ liễu thế này, đem tặng trước mặt khó tránh khỏi lúng túng, làm thế này người ta không từ chối được, rất hay, rất hiểu lòng người.

Kỳ thực, dù sao cũng không phải thu tiền bản, cũng không định lấy lòng mỹ nữ, có đưa ngay trước mặt Giản Phàm cũng không khách khí.

Cá trê hấp đậu hũ, thịt lợn xào cần, thêm vào một bát canh trứng thối, toàn là món thường nhật, hai chàng cảnh sát ăn sùm sụp, trán đổ mồ hôi. Món Xuyên này đã không phải là chính tông nữa, ông chủ là người Tứ Xuyên, bà chủ là người Đại Nguyên, món ăn làm ra giống như con bọn họ, là tinh phẩm của hai vùng, có vị cay đất Xuyên và vị chua của Đại Nguyên. Giản Phàm xưa nay rất thích loại món ăn hợp khẩu vị đại chúng, đôi khi món ăn ở quán nhỏ chẳng kém gì ở nhà hàng, y dẫn đội tới vài lần, ai cũng thích, ăn ngon lại rẻ, rất thích hợp với cảnh sát túi thì to tiền thì ít.

Thành Cương hôm nay lấy hết thuốc lá rồi, chủ động trả tiền cho Oa ca, ăn xong Giản Phàm đưa Thành Cương tới quán net, y không thích nơi đó, kiếm chỗ mát mẽ đỗ xe lại, gửi tin nhắn cho Hương Hương rồi chợp mắt. Sắp tới giờ đi làm mới dậy, kiểm tra

tin nhắn không có hồi âm, cũng quen rồi, chẳng thất vọng lắm, lái xe về đội mới trở mắt, trong sân có tới mười mấy cái xe, không còn chỗ đỗ, phải đỗ trong ngõ.

Tiêu Thành Cương xuống xe trước nên chạy lên phòng hội nghị tầng hai rồi, đứng ở hành lang vẫy tay: “Nhanh lên Oa ca, các mỹ nữ đợi anh để họp đây.”

Cái thằng đó miệng ba lẳng nhăng suốt, chẳng để ý tới hần, Giản Phàm cứ thông thả đi, tới cửa cầu thang đã bị Thành Cương kéo đi, đẩy vào phòng hội nghị, kinh hoàng ... Chỗ ngồi trong phòng đã chật kín trừ hai đội trưởng, Quách Nguyên, còn lại toàn là nữ cảnh sát, Hồ Lệ Quân và ba cô gái trong đội, mười mấy cô còn lại không quen, đồng loạt nhìn Giản Phàm.

Ăn no uống say, vừa mơ màng tỉnh lại ợ hơi mấy lần, đầu óc còn chưa trăm phần trăm tỉnh táo, phản ứng có hơi chậm chạp, đứng thộn mặt ở cửa.

Lục Kiên Định hết sức nhiệt tình, cười rách miệng kéo Giản Phàm vào, ấn xuống chỗ ngồi, giới thiệu: “Các đồng chí, giới thiệu cho mọi người biết, đây là Giản Phàm, sáng nay chỉ bằng vào hồ sơ mà miêu tả ra được thủ pháp gây án của nghi phạm, cũng chính là công thần vụ án tiền giả năm ngoái, mọi người hoan nghênh nào.”

Tất cả bao gồm Lục Kiên Định, Tần Cao Phong đều vỗ tay, cảnh tượng hết sức nhiệt liệt, làm Thành Cương hâm mộ gần chết, sáng nay mấy cô gái còn nhìn y với ánh mắt xem thường, giờ chuyển sang ngưỡng mộ.

Giản Phàm có chút luống cuống, còn chưa hiểu đầu đuôi thế nào, làm sao lại có đội nương tử quân tới đây, dung mạo còn rất được, đang hoa mắt thì bị Lục Kiên Định vỗ vai: “Giản Phàm, chỉ còn đợi cậu thôi đấy, sáng nay lại xảy ra một vụ án, trải qua hóa nghiệm, xác định trong miệng của người bị hại có thành phần thuốc gây mê, chúng tôi lại hỏi thêm vài người nữa, thủ pháp cơ bản đúng như cậu miêu tả. Rất khá. Hôm nay chính thức thành lập tổ chuyên án gây mê cướp của 4.18, do chi đội và cục công an chỉ thị chúng ta, nhất định phải phá án trong một tuần. Xét tính chất đặc thù của vụ án, chúng tôi đã điều các nữ cảnh sát

trong mấy đại đội tới, cậu phó tổ trưởng, thế nào? Nói vài câu đi.”

Giản Phàm không còn nhận ra đông tây nam bắc nữa rồi, nếu bị một con chó dữ đuổi vào ngõ cụt có khi y còn đủ trấn tĩnh thuyết phục nó cắn mình nhẹ nhẹ một chút, cứ đối diện với mười mấy cặp mắt của các hoa khôi cảnh sát, nào là mắt đan phượng, mắt Đào Hoa, mắt giọt nước, mắt đuôi cá, nhìn thẳng, nhìn ngang, nhìn lên, thu ba qua lại mang phần ngưỡng mộ, hoặc buồn cười, trêu chọc nhất thời ...

Con bà nó, nhìn hoa mắt rồi, không còn rõ ai với ai nữa, Giản Phàm quần bách, miệng: “Tôi, tôi ... Tôi không có gì để nói.”

Lục Kiên Định chuyến này không trâu bắt chó đi cày, không muốn cày cũng không được, đưa cho Giản Phàm cốc nước: “Nói phân tích của cậu về nghi phạm, sáng nay nói rất có lý, giảng giải lần nữa, điều tra bắt đầu từ ngày mai, có phương hướng, mọi người cũng vững lòng.”

Mấy nữ cảnh sát che miệng cười khúc khích, bọn họ đều đã biết đây là vụ án đặc thù, chuyên gia bệnh viện nói, loại thuốc này không dùng ở ngoài, nếu như thường xuyên trực tiếp xoa lên da, khiến da quá mẫn hoặc bị lở loét. Tổ trọng án tìm ra điểm đột phá, chính là tìm nguồn thuốc và tra nữ nhân từng có phản ứng mẫn cảm ở vị trí đó. Chuyện này lại để cho một nam nhân ai cũng thấy quái quái, lại nghe nói vụ kỳ án này do anh chàng điển trai này đoán ra, một đám nữ cảnh sát chứ có phải nữ sinh đâu nhìn người ta có vài phần giống đang nghi ngờ soi mói, Giản Phàm không rợn sống lưng mới là lạ.

Giản Phàm cầm cốc nước, nhìn một đám nữ cảnh sát ngồi quây quanh hình cánh cung, lần lượt nhìn một vòng, mắt không khỏi nhìn vào vị trí đó, mặc đồng phục không nhìn ra phía dưới uốn lượn thế nào, nhưng trước mặt bao cô gái như vậy mà bảo mình nói chuyện bú với ngậm vú thì ...

Tim đập bình bịch, đầu óc trống không, vì che dấu mà uống một ngụm nước, không ngờ nãy giờ cố nén ợ hơi, bất cần một chút mà nước trào ra bên mép, chảy đầy vạt áo.

Lương Vũ Vân là người đầu tiên cười phá lên, chỉ mặt Giản Phàm, nước chảy tong tong bên mép giống như nhìn thấy nhiều mỹ nữ nên chảy nước dãi vậy, tiếp đó tiếng vỗ bàn, dậm chân, tiếng nhích ghế hòa cùng tiếng cười nghiêng ngả, làm căn phòng muốn nổ tung.

Chương 016: Nhất tiểu tương phùng. (1)

Mẹ nó, đúng là tự chuốc thuốc chuột cho bản thân, rút thắt lưng treo cổ.

Giản Phàm thâm chửi ác độc, chửi liền ba ngày, chửi vô số lần, không phải chửi ai khác, chửi chính bản thân, từ khi có lịch sử tới giờ, chưa ai chửi bản thân như thế, vì lắm mồm vài câu, một vụ án hồ đồ chụp lên đầu.

Đội trọng án và đại đội một lập tổ chuyên án, từ 6 cảnh sát ban đầu, từ các đại đội và đồn cảnh sát điều thêm 14 nữ cảnh sát hỗ trợ. Hồ Lệ Quân làm tổ trưởng, Giản Phàm đeo danh nghĩa phó tổ trưởng, hiệp trợ điều tra và bắt giữ. Nếu không phải nghi phạm là nữ, lại còn liên quan vị trí đặc thù, Giản Phàm đoán chừng bị đẩy lên tuyến đầu.

Làm việc trong phòng hồ sơ, Giản Phàm đọc vụ án nhiều lắm, nhưng phá án lại là một chuyện khác rồi.

Theo như cuộc thảo luận hôm đó, nghi phạm thường xuyên bôi thuốc lên người, chắc chắn sẽ gây viêm da, xuất hiện mụn thâm màu, phải dùng một loại thuốc chứa hàm lượng acid boric cao xoa mới có hiệu quả, thuốc này khá hiếm, ít dùng. Thông qua kiểm tra bệnh viện và phòng thuốc, đối chiếu với camera các khách sạn, thế nào cũng ra.

Ai mà ngờ thực tế không phải như thế, theo như dữ liệu lấy được từ bệnh viện, nhà thuốc trong ngày đầu đã có hơn 100 người, ngày thứ hai tăng lên tới 300 người, hôm nay là ngày thứ 3, vừa tới trưa đã tăng thêm hơn 70 người, muốn đối chiếu chéo dù dùng phần mềm vi tính cũng mất mấy ngày, huống hồ phần mềm còn chẳng tinh bằng mắt, đa phần phải nhìn bằng mắt.

Thật, thật đúng là, không điều tra, ai mà biết nữ nhân có bệnh ở vú lại nhiều như thế, mất toi 3 ngày rồi, mà riêng chuyện đối chiếu này mất tới cả tuần, làm sao mà phá án trong một tuần được.

Khó, cực khó!

Giản Phàm bây giờ cực kỳ bội phục đám anh em trong đội chuyên cần, phá án ngày đêm, trước kia hay trêu người ta ngồi cầm chốt cả tháng bị bệnh trĩ, ngày ngày đi tìm manh mối như ruồi không đầu. xem hồ sơ vụ án thì đơn giản hết sức, tựa hồ chẳng cần tốn công như thế. Giờ chính mình là người trong cuộc mới hiểu, manh mối nói ra thì đơn giản, đi tìm khó khăn vô cùng.

Đi vào phòng hội nghị, lại đối chiếu ảnh, cao có, thấp có, béo có, gầy có, xinh đẹp có, không xinh đẹp cũng có, mấy trăm bức ảnh từ camera giám sát làm Giản Phàm xem mà cảm giác mình mỗi ngày cận thêm vài độ, thẩm mỹ quan về nữ nhân của y bị đóng ảnh quét sạch, giờ nhìn ai cũng như ai, như nhìn đồng thịt, xem là đồng thịt nào gây án.

Khó chết đi được, Giản Phàm bóp trán, mấy hôm nay mọi người đều tăng ca, muốn chuồn đi cũng ngại. Liên tiếp ba ngày dẫn về hơn mười nghi phạm, chẳng ai liên quan gì, các cô gái còn cực khổ hơn y, ban ngay ra thực địa điều tra, tối về còn tăng ca đối chiếu ảnh.

Đang xem hình một cách máy móc, có tiếng bước chân vội vàng, sau đó có người gọi

Giản Phàm! Giản Phàm!” Chạy lên lầu, nghe

là biết Thổ Phỉ rồi, đầu óc hơi u mê ngẩng đầu nhìn Lương Vũ Vân và Dương Hồng Hạnh xông vào như gió lốc, chẳng nói chẳng rằng mỗi người một bên kẹp tay kéo đi, Giản Phàm la lên: “Làm gì, làm gì thế? Có còn biết trên dưới không, mời lãnh đạo như thế à?”

Lương Vũ Vân khẩn trương vô cùng: “Mau lên, mau lên, chúng ta lại bắt nhầm người rồi, lần này phiền to.”

Dương Hồng Hạnh lần đầu trải qua việc này, cuống cả lên: “Chị Hồ bảo anh xử lý.”

“Hả, còn cần anh xử lý à? Bắt nhầm thì thả ra là được, chẳng phải chỉ là hỏi thông tin thôi sao?” Giản Phàm ở lý không đi, bây giờ y nhìn nữ nhân là phiền, nhìn nữ cảnh sát càng phiền, với lại cái gì mà chị Hồ bảo mình xử lý, nhất định hai nha đầu này bày trò trêu mình thôi, mình đếch có quyền, xử lý thế quái nào được.

“Mau đi đi, đối phương là một phóng viên, lần này rắc rối lớn, người ta quen lãnh đạo cục công an, nếu viết phóng sự về chúng ta thì tất cả đều chịu không thấu đâu. Anh là phó tổ trưởng mà, phải có trách nhiệm lãnh đạo chứ?” Lương Vũ Vân lấy hết sức lôi kéo.

Dương Hồng Hạnh cũng không kém, ra sức đẩy lưng: “Đi đi, nữ nhân đó anh quen, trừ anh ra không ai xử lý được.”

“Hử, ai thế?” Giản Phàm bị một kéo một đẩy, không chịu nổi đành máy móc đi theo, trong đầu chẳng nhớ ra mình quen ai có lai lịch ghê gớm như thế.

Té ra là sáng hôm nay khi điều tra một hiệu thuốc tư, đại đội hai phát hiện ra một nữ nhân đã từng xuất hiện ở trong khách sạn, nhiều lần vào hiệu thuốc kia mua cùng loại thuốc bôi đó, thông báo cho Hồ Lệ Quân, Hồ Lệ Quân tác phong quyết đoán, lệnh: Mang về thẩm vấn.

Thẩm vấn không rắc rối như bắt giữ, chỉ mời về hỏi thân phận, xem có chỗ đáng nghi không? Ai ngờ hỏi ra vấn đề, chẳng những thành cãi nhau, cãi nửa ngày mới biết sai người, thân phận càng phiền, là phóng viên.

Phòng thẩm vấn ở sân sau, đối diện với bếp, mấy ngày qua Giản Phàm còn chẳng tới bếp, ba người tới nơi này, vừa mới nhìn qua cửa sổ, tim đập bộp một phát, cái bóng lưng mỹ diệu đó, chỉ cần nhìn thoáng qua thôi Giản Phàm đã biết, là Tương Địch Giai ... Đang ngồi vắt chéo chân, hai tay khoanh trước ngực, Hồ Lệ Quân ở đối diện đang dụi giọng nói gì đó, có vẻ Tương Địch Giai không nể mặt, phòng thẩm vấn cách âm rất tốt, không nghe thấy bên trong nói gì.

“Này, ai bắt thế, các cô giỏi thật, bắt mười mấy người, chẳng ai liên quan gì hết.” Tim vẫn còn đập thành thịch, Giản Phàm quay ngẩng sang mắng hai cô gái.

Dương Hồng Hạnh thấy Giản Phàm quan tâm nữ nhân này như thế, lòng không vui hừ một tiếng không thềm nói gì, Lương Vũ Vân đánh y một cái: “Ai là ai, không phải anh bảo bắt à? Mỹ nữ, tóc dài, cao 1m68, ra vào bệnh viện và nhà thuốc, mua cùng một loại thuốc xoa, lại còn thường ra vào khách sạn. Đại đội 2

nhiều lần thấy cô ta xuất hiện ở khách sạn Cửu Đỉnh, không đúng à?”

“Bà cô ơi, cái khách sạn đó do nhà người ta mở, các cô thấy chưa đủ phiền toái à?” Giản Phàm ôm đầu chỉ muốn bỏ chạy thật nhanh.

Lương Vũ Vân mắt đảo tròn: “Cô ta không nói, làm sao bọn em biết, may mà chị Hồng Hạnh nhận ra cô ta từng tới tìm anh, nếu không bọn em không biết xử lý ra sao. Giản Phàm, vào xin lỗi người ta đi, đừng để chuyện lên tới cục, rồi lên báo ... Giản Phàm, anh vào nói đi mà.”

Dùng chiêu sát thủ rồi, vừa nũng nịu vừa nắm tay Giản Phàm lắc, tay còn cọ qua cọ lại ngực mình, chẳng biết chạm không? Dương Hồng Hạnh đỏ mặt, bảo cô làm động tác thân thiết với Giản Phàm như thế, cô không làm được.

Khi đại đội 2 dẫn người về, người thẩm vấn kỳ thực chính là Lương Vũ Vân, nhận ra đây là cô gái từng tới tìm Giản Phàm, vừa lên tiếng đã mỉa mai châm chích, chẳng khách khí chút nào, đó là biện pháp quen thuộc của cảnh sát, vốn cho rằng đây là loại nữ nhân đi quyến rũ nam nhân. Hai người nói vài câu sinh tranh cãi, ai ngờ người ta nói ra gia thế và thân phận, nhà mở khách sạn lại là phóng viên, bối cảnh chưa biết còn sâu tới mức nào. Sau khi xác thực, Lương Vũ Vân xin lỗi không ăn thua, người ta nhất quyết không đi.

Lương Vũ Vân cuống lên đi tìm Dương Hồng Hạnh thương lượng, thế nên mới tới chỗ Giản Phàm.

Ai ngờ Giản Phàm lần này cứng mềm không ăn thua, mỹ sắc không đổi lòng, rứt mạnh tay lại: “Kệ, ai gây chuyện người đó xử lý.”

Hai tháng rồi bật vô âm tín, lần cuối gặp nhau không hay ho gì, Giản Phàm không biết đối diện với Tương Địch Giai ra sao.

Nếu là bất kỳ nữ nhân nào khác cũng không vấn đề, kể cả kẻ thù cũ cũng được, mặt dày mày dạn tới nói khó vài câu, dù sao phải nể mặt chị em trong đội, nhưng đây là Tương Địch Giai, người con gái mà y luôn có cảm xúc đặc biệt.

Chương 017: Nhất tiểu tương phùng. (2)

“Này này, đeo cái danh phó tổ trưởng mà đã làm thấy gớm, để anh làm đội trưởng, anh không cho chúng tôi sống nữa chứ gì?” Rồi, rần mềm không được, Lương Vũ Vân dùng sở trường chúa ngoa danh đá.

Dương Hồng Hạnh cũng đang khó chịu, đổ thêm dầu vào lửa: “Ai miêu tả, anh chịu trách nhiệm, anh không xin lỗi cũng chẳng chạy nổi đâu.”

“Có đi xin lỗi không?”

“Không đi anh không xong với bọn em đâu.”

Hai nữ cảnh sát đuổi lý dùng chiêu cưỡng chế, một trái một phải, mỗi người một câu, một đẩy, một chỉ một mắng mỏ, cứ như định ăn tươi nuốt sống Giản Phàm.

Đang huyên náo thì cửa phòng thẩm vấn mở ra, Hồ Lệ Quân đứng ở ngoài đóng cửa lại, hai cô gái im re luôn, Hồ Lệ Quân có vẻ không hài lòng nhìn Lương Vũ Vân: “Vũ Vân, cái tính của cô phải sửa, hỏi chuyện thôi mà thành cãi nhau với người ta, cô giỏi thật đấy. Cả hai cô, về tham dự so sánh ảnh đi, không cần tham gia tra hỏi nữa.”

“Vâng.” Hai người kính lễ, không dám ý kiến gì, cúi đầu lú rú như gà con đi mất.

Giản Phàm vỡ lẽ, hai cô gái này quen thói tiểu thư rồi, cãi nhau với người ta, ai ngờ đụng đầu vào đá, nên mới kéo mình ra.

Hồ Lệ Quân mặt lộ vẻ khó xử, nghĩ một lúc nói: “Tiểu Phàm, cậu giúp một chút được không? Tương Địch Giai là phóng viên Nhật báo Đại Nguyên, đúng là chúng tôi công tác mắc sai lầm, Vũ Vân lần đầu tra hỏi, nói chuyện khó nghe ... Thế nào?”

Giản Phàm nhìn Hồ Lệ Quân mặt mày mệt mỏi, mắt có vết thâm quầng, không đành lòng, bây giờ biết rồi, uy danh của con hổ đội trọng án không ngoa, làm cái gì cũng liều mạng, trừ ngày đầu tiên về nhà thì ở lại luôn đại đội một, đã hai ngày chưa ngủ. So với thái độ làm việc của người ta, mình đúng là đáng hổ thẹn,

uyển chuyển nhỏ nhẹ hỏi như thế, y chẳng suy nghĩ gì đáp luôn: “Vâng.”

“Đi đi, nghe Vũ Vân nói hai người quen nhau, vậy càng tốt khách khí chút.” Hồ Lệ Quân vỗ vai Giản Phàm rồi đi trước một bước.

Đứng trước cửa phòng thẩm vấn, Giản Phàm nhắm mắt định thần, lau mặt mấy lần, muốn cười một chút, nhưng trừ cơ mặt co giật thì không ích gì, thở dài mở cửa ra đi vào, đóng lại ..

Tương Địch Giai mặt chỉ thoáng chút ngạc nhiên, sau đó chưa hết giận hờn một cái quay mặt đi, không thèm nhìn mặt Giản Phàm.

Giản Phàm kéo ghế ngồi xuống đối diện, quan hệ giữa hai người vốn phức tạp, bây giờ lại gặp nhau trong hoàn cảnh này, càng thêm lúng túng: “Chị Tương, vẫn còn giận sao?”

“Tôi chẳng buồn giận.”

“Chị xem, bọn họ cũng đã xin lỗi rồi.”

“Xin lỗi? Cảnh sát các cậu khi dễ người ta quá lắm rồi đấy, vô duyên vô cớ dẫn tôi tới đây hạn chế tự do nhân thân, rồi lại dùng ngôn ngữ khó nghe công kích cá nhân, sau đó nói một câu xin lỗi là xong?” Tương Địch Giai phẫn nộ chất vấn ngược lại.

Giản Phàm thầm mắng Lương Vũ Vân, trong ấn tượng của y, Tương Địch Giai luôn nhẹ nhàng ôn nhu, ngay cả mấy lần cãi nhau với y đều không tức giận thế này, cố gắng hòa hoãn khẩu khí nói: “Chị Tương, vậy tôi thay họ xin lỗi được không?”

“Giản Phàm.” Tương Địch Giai nghiêm mặt, thái độ không hài lòng lộ rõ qua mắt: “Tôi còn hoài nghi có phải cậu giở trò hay không? Tới giờ tôi chưa biết là vì sao mình bị bắt tới đây, tôi mua thuốc cho mẹ tôi mà cũng phạm pháp, thật hiếm có, không phải cậu ngầm giở trò chứ?”

“Giữa chúng ta còn giở cái trò này à?” Giản Phàm nghe mà miệng đắng đắng.

“Vậy thì tốt, không liên quan tới cậu, hôm nay tôi phải khiến họ nói cho hai năm rõ mười, bằng vào cái gì mà làm thế? Đặc biệt là cô Lương gì đó, thấp thấp ấy, tôi muốn khiếu nại.” Tương Địch Giai không bỏ qua.

Giản Phàm gãi đầu, xem ra vô kế khả thi rồi, nữ nhân đấu khẩu và trẻ con đánh nhau đều không cách nào nói đúng sai, nhiệm vụ hòa giải này không dễ làm.

Trong phòng giám sát thẩm vấn, Lương Vũ Vân và Dương Hồng Hạnh xem mà nơm nớp lo sợ, rụt rè nhìn Hồ Lệ Quân, mấy cô gái đều không nói gì, sợ nữ nhân kia nhất quyết truy cứu. Nếu là người bình thường còn đối phó được, người khác khiếu nại cũng không sao, nếu là phóng viên thì không đơn giản, nhất là vụ án thì chưa có hi vọng gì mà đã chuốc thêm rắc rối, lãnh đạo nổi giận, hậu quả khó lường.

Trong phòng thẩm vấn cũng im phăng phắc, Tương Dịch Giai vẫn quay sang bên không nhìn Giản Phàm, cho Giản Phàm cơ hội nhìn ngắm cô, đối diện với Tương mỹ nhân, rốt cuộc khôi phục lại vài phần con mắt nghệ thuật bị đả kích mấy ngày qua. Tương Dịch Giai lúc này mái tóc quấn nghịch ngợm buông bên vai, sống mũi cao cao, thẳng mà xinh xắn, đang tức giận, ánh mắt sáng quắc, trông càng hấp dẫn hơn hình tượng thực nữ diễm đạm thường ngày, sinh động hơn.

Cứ nhìn, nhìn mãi ... Tinh thần hoảng hốt quay về đêm hôm đó, không dám tin mình từng ôm mỹ nhân như ngọc thể này vào lòng, còn khinh bạc một phen, nhìn tới ngây người.

Nhìn mãi, làm trong phòng giám sát, Giản Phàm như lão tăng nhập định, làm Lương Vũ Vân giơ tay hô: “Này, này ... Nhìn xem, anh ta chỉ biết nhìn nữ nhân kia, thất thần rồi.”

“Chị Tương, tôi luôn nghĩ chị rất rộng lượng, sao chuyện này lại nhất quyết không bỏ qua như thế, còn họ kỳ thực đều đang công tác?” Giản Phàm thở dài.

“Công tác? Mắng người mà cũng là công tác à?” Tương Dịch Giai cứ nghĩ lại là lại giận không sao nguôi được: “Vừa đi qua cửa đã không nói được câu nào tử tế, tôi đã rất phối hợp với bọn họ rồi, ai ngờ họ nói, nhìn tôi là biết loại chuyên dụ dỗ nam nhân ... Đó là lời cảnh sát nói đấy à? Các cậu búng vào cái gì mà xúc phạm người khác, tới giờ tôi còn chưa có bạn trai, tôi quyến rũ ai?”

“Hả?” Giản Phàm kinh hãi vô cùng, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại hỏi: “Chị chưa có bạn trai à?”

Cúi đầu vươn dài tới, như con rùa thò đầu ra khỏi mai, cái bản mặt Trư Bát Giới lộ nguyên hình, vốn cô không thực sự giận Giản Phàm, hai người còn có một buổi tối mộng lung không rõ ràng, phòng tuyến bị phá, Tương Dịch Giai chẳng biết vì sao phì cười, sau đó có vài phần ảm ức: “Đừng trêu tôi, dù sao tôi cũng không tha cho cô ta.”

“Được, được ... Chị Tương.” Chưa có bạn trai, không ngờ moi được thông tin giá trị như thế, Giản Phàm lằng lằng, nể câu này quyết định giúp Lương Vũ Vân, hết gã đầu lại thở dài: “Chỉ mong chị thông cảm, cô gái vừa nói chuyện với chị là Lương Vũ Vân, kỳ thực là cô gái tốt, nhưng vừa rồi ... Biết nói thế nào đây

Lương Vũ Vân nhìn màn hình, không lý giải được nghệ thuật ngôn ngữ này, áp ứng cũng là cách thu hút sự tò mò của người khác.

Quả nhiên Tương Dịch Giai mắc câu: “Làm sao thế?”

Giản Phàm không trả lời ngay, ánh mắt xa xăm nhìn ra cửa sổ, chỉ thấy bầu trời xám mờ mờ chứ có gì đặc sắc đâu: “Cô ấy vừa chia tay với bạn trai, nam nhân đó không ra gì, hắn ta ra nước ngoài, có mối tình mới, quay đầu đá cô cảnh sát đáng thương. Là đồng nghiệp, cũng là bạn, tôi không biết khuyên cô ấy thế nào nữa, chị Tương, chị ôn nhu lương thiện như thế, tôi biết nếu chị hiểu đầu đuôi, sẽ thông cảm cho cô ấy ... Hơn nữa thời gian qua thành phố có một vụ án lớn, một nữ nghi phạm thường xuyên gây án ở khách sạn, cướp sạch của khách thuê phòng, làm các nữ cảnh sát sút đầu mẻ trán. Vừa thất tình lại thêm áp lực công việc, làm tính khí cô ấy rất tệ ... Nhưng cô ấy vẫn kiên trì ở tuyến đầu, nói tới đây tôi thực sự phải xin lỗi thay cô ấy, cảnh sát chúng tôi ra ngoài trông thì dữ dằn lắm, kỳ thực áp lực lớn, công tác không dễ dàng gì, chỉ sợ phạm phải sai lầm. Có nhiều khi không được như ý, mong chị thông cảm, bọn họ đang tìm nghi phạm, sớm ngày bắt được, cũng có lợi cho khách sạn nhà chị, nếu mãi không bắt được, chẳng may nghi phạm tới Cửu Đỉnh gây án thì sao?”

Chương 018: Nhất tiểu tương phùng.(3)

Những lời này không có câu từ trau chuốt gây xúc động, nói năng cũng chẳng lưu loát, cứ như phải khó khăn lắm mới nói ra được, thế nhưng càng thêm cảm giác chân thành, đến cả Lương Vũ Vân cũng đồng cảm luôn. Sắc mặt Tương Địch Giai hòa hoãn hơn nhiều, nhưng còn chút cố chấp: “Tôi có thể hiểu cho cô ấy, nhưng ai hiểu cho tôi, tôi không chịu được thái độ ấy.”

“Tôi hiểu mà.” Giản Phàm gật đầu chắc nịch.

Cũng giống như mỗi lần Giản Phàm đối diện với Tương Địch Giai có chút đánh mất bản thân, mất đi chút lý trí, Tương Địch Giai không hiểu sao cũng rất khó giận Giản Phàm, trải qua chuyện không vui như vậy mà chỉ buồn chứ không giận, lúc này thấy Giản Phàm nhìn mình với ánh mắt khẩn cầu như thế lại yếu lòng: “Được, tôi không truy cứu, nhưng có điều kiện.”

“Chị cứ nói.”

“Cậu.” Tương Địch Giai chỉ mặt Giản Phàm: “Đích thân đưa tôi về, chiều nay tôi có việc phải làm, cậu làm sai vặt cho tôi, bồi thường thời gian tổn thất. Nếu không ...”

“Không có nếu không.” Giản Phàm lập tức đứng dậy làm động tác mời: “Mời quý cô!”

“Thế còn được.” Tương Địch Giai đắc thắng cầm túi xách ra khỏi phòng.

Khi hai người đi tới hành lang thì Hồ Lệ Quân đã đứng đợi, Lương Vũ Vân và Dương Hồng Hạnh lại xin lỗi lần nữa, Tương Địch Giai chỉ nể mặt Giản Phàm, còn với những người kia mặt đầy cao ngạo.

Đám Lương Vũ Vân sai trước nên đành phải nín nhịn, tới khi Giản Phàm đưa mỹ nữ đi như tiễn chân lãnh đạo, mở cửa, sau đó dương dương đắc ý lái chiếc xe việt dã cảnh sát rời đại đội.

“Anh ta thật là thất đức, em bị nam nhân đá bao giờ, đợi anh ta về đây cho nằm liệt giường xem. Chị nhìn bộ dạng đắc ý của anh ta đi, rõ ràng lấy việc công mưu tư, hay thật, chúng ta lần

này dẫn mỹ nữ về cho anh ta tán tỉnh rồi, ngay cả hẹn hò cũng không cần

“Đủ rồi, quản cái miệng của mình đi.” Hồ Lệ Quân mắng một câu, mày vẫn nhú chặt, vụ án tới giờ vẫn không có nghi phạm, không biết bao giờ mới giải quyết được.

Xe rời cổng đại đội một chưa lâu, không hiểu sao dừng lại, sau đó Giản Phàm và Tương Địch Giai đổi chỗ, rồi tiếp tục lên đường, thì ra là Tương mỹ nhân chưa bao giờ lái xe cảnh sát, cho nên muốn thử một phen.

Mỹ nữ ở trước mặt, nguyên tắc đương nhiên xéo qua một bên, hướng hồ Giản Phàm còn chẳng có mấy tính nguyên tắc.

Tương Địch Giai lái xe rất vững, hai mắt sáng bừng, má hồng hồng hưng phấn, luôn là chiếc váy trắng yêu thích, vì tư thế ngồi, mép váy cuốn lên một đoạn, khoe ra cặp đùi săn chắc, làn da trắng hồng khoe sắc màu khỏe khoắn dưới tất lụa trong suốt, xinh đẹp như quả đào đang bước chín mọng, mỹ nữ như vậy mà chưa có bạn trai?

Biết Giản Phàm nhìn mình, cũng chẳng để ý, thi thoảng Tương Địch Giai còn bấm còi rất lớn như sợ không ai chú ý mình đang lái xe cảnh sát vậy, làm Giản Phàm nhớ lần đầu cô tới quán, đường đàng hoàng không đi lại nhẩy qua vũng nước, có lẽ ai cũng có chút tâm hồn trẻ thơ còn lẫn khuất trong lòng.

Xe cứ thế đi một mạch về hướng bắc, Giản Phàm hưởng thụ thời khắc thoải mái này, chẳng cần biết Tương Địch Giai lái xe đi đâu, ba ngày rồi chưa rời khỏi đại đội nửa bước, vừa ra ngoài, con ngựa hoang không giữ nổi dây cương nữa.

Mười mấy phút sau Giản Phàm mới chú ý tới cảnh sắc bên ngoài, lòng hồ nghi, không phải tới Ngũ Châu chứ?

Hoài nghi chỗ nào, tới đúng chỗ đó, xe vòng qua con đường nhỏ, đi thẳng tới bãi đỗ xe rồi phanh lại, Tương Địch Giai quay đầu sang: “Còn nhớ nơi này chứ?”

Xe đỗ rồi mà không có ý xuống xe, Giản Phàm nhìn khách sạn đã tu sửa lại, vẫn là tường kính sáng chói mắt dưới ánh mặt trời, vẫn là cảnh xe ra xe vào, như chưa từng có chuyện gì xảy ra: “Có tiền đúng là làm cái gì cũng dễ, chỉ mấy tháng thôi mà không

còn vết tích gì nữa rồi, có điều nếu chị muốn mời tôi ăn cơm thì đợi tôi mua bảo hiểm nhân thọ trước được không?”

Tương Dịch Giai không cười mà có chút trầm tư: “Ngày hôm đó có mười bốn người bị chết ở đây, chẳng biết có còn ai nhớ tới họ không, cho dù là người thoát khỏi hỏa hoạn, nghĩ lại hoặc mơ về nơi này, hẳn cũng chỉ có ác mộng ... Tôi cũng mơ thấy nhiều lần, nhưng không sợ chút nào. Giản Phàm, cậu thì sao, nhớ chuyện hôm đó có sợ không?”

“Sợ à?” Giản Phàm chống tay hồi tưởng: “Có câu nói thế nào nhỉ, Thiên hạ vốn là không có chuyện gì, người tâm thường tự chuốc lấy khổ vào thân. Tôi có xem báo, khi đó chỉ một tầng bị bắt lửa, vốn không phải vấn đề lớn, nhưng mà mọi người hoảng loạn, đùn đẩy nhau, tranh nhau bỏ chạy, tới cả bảo an của khách sạn cũng chạy, mọi người đều đổ dồn vào một chỗ, tự dọa lẫn nhau, không xảy ra chuyện sao được ... Là hỏa hoạn, nhưng cũng là nhân họa.”

“Người tâm thường mà cậu nói có tôi đấy.” Tương Dịch Giai cười tự trào.

“Tôi không có ý chê cười chị hay người khác đâu, chỉ cảm khái thôi, chị chưa từng trải qua chuyện tương tự mà thôi, trải qua một lần rồi, không thấy sợ nữa.”

“Sao, vậy là cậu từng trải qua rồi?” Tương Dịch Giai ngạc nhiên.

“Đúng thế, khi nhỏ tôi nghịch lắm, hay cùng đám trẻ con lên núi nướng khoai ăn, một lần không cẩn thận thiếu chút nữa biến bản thân thành khoai nướng. Ha ha ha, khi đó tôi còn quá nhỏ, đồn công an không làm gì được, thế nên bắt ông nội tôi đi, bà tôi sợ tới quên cả đánh tôi.”

Tương Dịch Giai chum chim môi cười: “Rồi sau đó?”

Giản Phàm vung tay làm điệu bộ vô nghĩa: “Còn thế nào nữa, chúng tôi lúc đó đứa lớn nhất mới 7 tuổi, người ta bắt người lớn mấy nhà phải trồng lại cây gây rừng bồi thường tổn thất thôi. Nơi chúng tôi ở thường xuyên xảy ra cháy rừng, mỗi lần tới Thanh Minh hoặc tháng 10 tế tổ, chỉ cần trời không mưa, thế nào cũng có vài vụ cháy lớn nhỏ. Chị chưa thấy đấy, cháy rừng mới thực sự là đáng sợ, toàn thứ dễ cháy mà, không gian lại

rộng, trông kinh khiếp lắm. Tôi thấy nhiều rồi nên không sợ nữa, năm trước, rồi cả năm trước nữa tôi về quê còn cùng mọi người tham gia cứu hỏa.”

“Không nhìn ra hồi nhỏ cậu nghịch như thế.”

“Ông nội chiều tôi lắm, mỗi lần bà nội tôi định đánh đòn, ông lại nói, đứa bé này càng nghịch, lớn lên càng giỏi giang ... Ai mà ngờ chuyện chẳng như ý, nghịch thì nghịch thật, nhưng giỏi giang lại chẳng thấy đâu.” Giản Phàm nói mấy câu, bất giác sinh liên tưởng, lòng có phần nặng nề, không muốn để Tương Địch Giai thấy tâm sự của mình, hỏi: “Chị Tương, chị tới đây có ý gì, hay là trong lòng bất an, muốn cảm ơn tôi?”

Tương Địch Giai lườm Giản Phàm một cái, nhìn cái mặt là biết không có ý tốt, nổ máy: “Tôi muốn tới xem thôi, vốn định cảm ơn cậu, nhưng cậu không biết tốt xấu, thế nên thôi đi.”

“Thế mới đúng, chuyện nhỏ thôi mà.” Giản Phàm đan tay sau gáy ngồi dựa vào ghế, không để ý thái độ của Tương Địch Giai.

Xe lùì khởi bãi đỗ, đi không lâu tới lượt Giản Phàm chỉ ngoài cửa sổ, dùng nguyên văn lời khi nãy của Tương Địch Giai: “Còn nhớ chỗ này chứ?”

Tương Địch Giai nhìn một cái là nhớ ra, trước tiệm vàng, vỉa hè, bên đèn đường, vừa mới qua chỗ rẽ, ký ức đêm đó còn như mới, một nụ hôn 30 vạn, sao có thể quên.

Vốn là nơi chú ký ức êm đềm, bị Giản Phàm hỏi như thế, Tương Địch Giai đỏ mặt, làm ra vẻ chẳng thèm coi ra gì: “À, chỗ nào thế, nổi tiếng lắm à? Tôi không nhớ. Giản Phàm, cậu nhớ thì nói xem?”

Khoai nóng bị ném trả lại, tới Giản Phàm tắc tị: “Tôi cũng không nhớ.”

“A, tôi nhớ ra rồi, hình như có người ném ba mươi vạn ở đây, không biết người đó hối hận không nhỉ? Nghe nói 30 vạn ở huyện Ô Long có thể cưới được nhiều vợ lắm.” Tương Địch Giai trêu chọc.

“Không hối hận, nếu có thêm lần nữa, càng không hối hận.” Giản Phàm ngầm phản kích.

Không ngờ lần này Tương Địch Giai lại không né tránh vấn đề đó, còn khiến Giản Phàm ghen hợng: “Được, cậu bỏ ra 30

vạn nữa, tôi cho cậu thỏa nguyện.”

“30 vạn.?” Giản Phàm kêu lớn, một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán, nữa là y, nhìn Tương Địch Giai đắc ý khiêu khích, nói luôn: “Này, giảm giá được không? Nếu bỏ đi chữ vạn, tôi sẽ chi trả ngay.”

“Phì, lưu manh.” Tương Địch Giai đỏ mặt, theo đường cũ đi về.

Chương 019: Chẳng phải mộng uyên ương.

Suốt trên đường đi, Tương Dịch Giai như gặp lại người bạn cũ, hào hứng hỏi chuyện làm cảnh sát ra sao? Giản Phàm cũng rất cao hứng, y tiếp xúc với toàn cảnh sát, kinh nghiệm ít ỏi của y kể ra chẳng bỏ làm trò cười, rất muốn kể cho Hương Hương, nhưng Hương Hương lại không muốn nghe, hôm nay mới có được thính giả tốt, thêm mắm thêm muối ba hoa làm Tương Dịch Giai tròn mắt ra mà nghe, làm Giản Phàm hết sức thỏa mãn hư vinh nam nhân.

Xe rẽ trái rẽ phải, đi vào khu thành phố cũ, xuyên qua những con đường nhỏ chật hẹp, cái ngõ quanh co, cuối cùng dừng lại ở nhà hàng hải sản Cửu Đỉnh ... Lúc đó đã là buổi chiều.

“Ăn trưa ở đây nhé?” Tương Dịch Giai hỏi.

Hai người vì chuyện này mà cãi nhau hơn một lần rồi, Giản Phàm lòng không thoải mái, không rõ cô có ý gì, rốt cuộc vẫn gật đầu, chỉ là trong lòng có chút cụt hứng.

Tương Dịch Giai có vẻ hứng trí rất cao, khoác tay Giản Phàm đi vào nhà hàng, khiến vô số ánh mắt ghen tỵ ném tới, phục vụ tất nhiên nhận ra vị Đại tiểu thư này, dẫn hai người đi lên nhà phòng tầng 3. Khi vào trong Giản Phàm hơi ngạc nhiên, rất bình thường, phải nói là quá sức bình thường, không còn cái vẻ xa hoa như hoàng cung lần đầu tới đây nữa, ban công thoáng đãng có thể ngắm nhìn cảnh đường phố phía dưới, xung quanh có mấy chậu hoa chỉ là cho đỡ đơn điệu, chẳng phải thứ đắt tiền.

Hai người ngồi xuống, Tương Dịch Giai tùy ý gọi mấy món ăn, đợi phục vụ đi rồi, mỉm cười hỏi: “Ngạc nhiên lắm hả?”

“Nơi này thay đổi sách lược kinh doanh rồi sao?” Giản Phàm vào cửa cũng chú ý khách khứa ra vào rất tấp nập, hơn nữa từ cách ăn mặc thì phần đông là bình dân.

“Ừ, Trương Khải tiếp nhận nơi này, từ năm ngoái đã chuyển định vị từ quý tộc xuống tầng lớp trung lưu và người làm công ăn lương phục vụ và hoàn cảnh cũng giảm cấp bậc xuống, nhưng món ăn thì nâng cao, hiệu quả cũng được. Có điều là do

danh tiếng của món thịt ngâm tốt, thu hút mọi người tới đây, hiện giờ đã làm ra mười mấy loại, bao gồm cả gà vịt, cứ cuối tuần rất nhiều nhà tụ họp nơi này.” Tương Địch Giai chú ý sắc mặt Giản Phàm, cẩn thận bổ xung: “Giản Phàm, công thức chế biến ban đầu thuộc về cậu, đầu bếp Cửu Đỉnh chỉ cải tiến một chút ở gia vị và các loại món ăn, cậu thấy thế nào?”

“Chị định khơi lên tâm thái thù nhà giàu của tôi đấy phải không?”

Tương Địch Giai đan hai tay vào nhau, gác cằm lên đó nhìn Giản Phàm, nhưng không nhìn ra được tâm thái đối phương, nói giống như đùa: “Cậu có thể thành người giàu, vì sao phải thù oán? Giản Phàm, cậu không phải là bị nước lọt vào đầu thật rồi đấy chứ?”

“Xem, lại quay về đề tài cũ rồi, chuyện này rất đơn giản, chẳng phải chúng ta nói rõ rồi à? 5 vạn với tôi mà nói đã đủ rồi, chừng đó là bằng với thu nhập của một cái quán nhỏ ở Ô Long cả năm trời, thế là nhiều. Thằng thán mà nói, tôi không có tiền quảng cáo, cũng không có hiệu để bán thành phẩm, bí phương trong tay tôi chỉ như tờ giấy lộn. Tôi và phía chị có gì mà tranh chứ ... Chuyện đã thế rồi, tôi không muốn nói nữa, chán lắm.” Giản Phàm giang tay, tỏ vẻ chán ngán: “Tôi đã nghĩ thông rồi, chị là phía được tiền, sao còn chưa thông?”

Tương Địch Giai vẫn nhìn Giản Phàm không chớp, đột nhiên nói: “Không đúng, cậu lại lừa rồi, cậu không nghĩ như thế.”

“Hả?” Giản Phàm kinh ngạc nhìn Tương mỹ nhân, sao cô gái này còn lợi hại hơn cả mẹ mình, mặt mình có thể hiện chút gì đâu: “Tôi lừa chị bao giờ chứ?”

“Cậu còn dám nói à, từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau cậu đã lừa tôi rồi.” Tương Địch Giai làm động tức giận dỗi quay đầu sang không thèm nhìn.

“Ài, chơi nhầm bạn xấu rồi, cái thằng béo chết tiệt ấy ...” Giản Phàm hiểu ngay: “Chị Tương, chị đừng tin thằng béo, chị có biết bọn tôi gọi nó là Phế Phẩm không, vì lời nó không khác gì đồ phế thải, thằng phế vật trừ ăn với thải ra thì chẳng biết gì.”

“Nói bậy, Sĩ Thanh không phải như thế.” Tương Địch Giai mắng một câu, rồi lại tò mò quay đầu lại: “Này Giản Phàm, hai

đứa không phải bạn thân à, vì sao lại cứ chơi xấu nhau thế, Sĩ Thanh nói về cậu cũng chẳng hay ho gì.”

“Ha ha ha, chúng tôi không phải bạn bè, mà là anh em, bán đứng lẫn nhau mà trưởng thành.” Nhắc tới thằng béo, tâm trạng Giản Phàm vui vẻ hẳn: “Nếu nó thấy có cái giá thích hợp, nó sẽ là người đầu tiên bán đứng tôi, chị đừng tin cái mặt trung hậu thật thà của nó, thằng đấy đều lắm.”

“Thật thế sao?” Tương Địch Giai bị quan hệ của hai người làm không biết bình luận thế nào, dù sao làm không khí hòa hoãn hơn rồi, cô thực sự không muốn lại lần nữa căng thẳng với Giản Phàm.

Thức ăn được đưa lên, một phần đùi vịt ngâm, một phần bạch thiết nhục, măng xào thịt, bách hợp kiêu lam, hồng hồng lục tử và hai phần cơm, khá là hấp dẫn. Tương Địch Giai vừa ăn nhỏ nhẹ vừa quan sát Giản Phàm, từ lời nói không tìm ra vấn đề, vậy thì động tác, nét mặt phải để lộ gì chứ?

Có điều rất thất vọng, Giản Phàm vùi đầu ăn uống cứ như thực sự đói ngấu rồi, mấy lần ngẩng đầu lên lại là uống nước, ánh mắt chạm nhau cùng mỉm cười, lại tiếp tục ăn uống. Tương Địch Giai cứ muốn kiếm cơ hội nói chuyện, nhưng mà mồm người ta đầy cơm thì nói gì?

Bữa cơm rất nhanh, chẳng mấy chốc là kết thúc, cứ như Giản Phàm chỉ muốn nhanh chóng ăn cho xong vậy, đợi y lấy đĩa lau miệng, Tương Địch Giai mới hỏi: “Ngon không?”

“Ừ, ngon.”

“Vậy món này thế nào, cậu là đại Giả Mỹ thực mà không bình luận gì à?” Tương Địch Giai chỉ món bạch thiết nhục, cô ăn thấy kém ở Đệ nhất oa một chút, nhưng không miêu tả được rõ ràng.

“Tốt, rất ngon.” Giản Phàm gật đầu, đáp rất hời hợt.

“Xem ra thành kiến giữa chúng ta đã quá sâu, tôi không thể nghe lời nói thật của cậu nữa rồi.” Tương Địch Giai giọng buồn buồn.

“Tôi nói thật mà, rất ngon, giờ tôi là cảnh sát rồi, không còn là đầu bếp nữa, ca sĩ ba ngày không hát còn lạ miệng mà, làm đầu bếp ba ngày không nấu nướng, trình độ đi xuống.”

Tương Địch Giai chẳng buồn nghe mấy lời ma quỷ nữa, cắt ngang: “Phục vụ, tính tiền.”

Phục vụ ngạc nhiên, vâng dạ mấy câu rồi chạy đi lấy hóa đơn đưa tới, ai ngờ Tương Địch Giai chẳng thèm nhìn, ném cho Giản Phàm, ý tứ rõ ràng, trả tiền đi.

“Này.” Giản Phàm sững sờ: “Đến quán nhà chị ăn mà tôi lại trả tiền à?”

“Thì sao nào? Tôi tới quán nhà cậu ăn, còn bị cậu chém cho kìa. Vả lại quên điều kiện rồi à, hôm nay tôi chỉ huy cậu, đồn công an các cậu nợ tôi đấy. Phục vụ, đừng xóa sổ lẻ cho cậu ta, người này không biết điều.”

Phục vụ không biết chuyện gì, cố nén cười gật đầu, không ngờ Giản Phàm cũng chỉ ngạc nhiên chốc lát, sau đó tươi cười, cái nụ cười khách khí nghề nghiệp khi làm phục vụ trong quán, lấy tiền đưa cho phục vụ: “Đúng đúng, hôm nay là làm công vụ tiếp khách mà, về đội xin thanh toán là được, tôi quên mất đấy, may mà chị Tương nhắc, không cần tiết kiệm hộ tôi đâu, cứ tính cả số lẻ đi.”

Lời không thật lòng, thái độ dửng dưng, nụ cười giả dối làm Tương Địch Giai bị kích thích, khiến cô bất giác thấy mình thành nhỏ nhen.

Một nam nhân mà bị một nữ nhân ngó lơ, cảm giác đó gọi là thất bại, ngược lại, một nữ nhân nếu bị một nam nhân lơ đi, mà đó lại là một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp ưu tú mà nam nhân lại chẳng xuất chúng, thì cảm giác chỉ kém phần nộ.

Tương Địch Giai hiện là như thế, từ ánh mắt trêu chọc của đối phương, từ ngữ khí lạnh nhạt kia, làm cô có kích động úp hết chén bát lên mặt Giản Phàm, cô chưa bao giờ bị xem thường như thế.

Chương 020: Chẳng phải mộng uyên ương. (2)

Hai người một trước một sau xuống lầu, nhưng không còn tay trong tay nữa, Giản Phàm chẳng những hờ hững với mỹ nữ bên cạnh, xuống dưới quầy còn đưa hóa đơn ra lấy một cái phiếu ăn, phiếu chỉ có 100 đồng, vậy mà cẩn thận gấp lại cho vào trong ví, thậm chí còn thận trọng hơn nhận chi phiếu của cô, cứ như là toàn bộ gia sản vậy, động tác hết sức tự nhiên ấy lọt vào mắt Đại tiểu thư, làm cô có chút mất mặt.

Sự tự tôn của nữ nhân rất kỳ lạ, có lúc chẳng hiểu sao lại tổn thương, phản ánh ở hành vi gọi là mừng giạt vô thường, gọi là ngang ngược vô lý, thông tục một chút thì gọi là tính khí đại tiểu thư. Tính tình Tương Địch Giai có tốt tới mấy, ít nhiều cũng có cái tật xấu do nuông chiều này, trước kia che giấu rất kỹ, dần dần bị Giản Phàm kích thích ra.

Giản Phàm có vẻ rất vui vẻ vì chút phúc lợi nhỏ đó, chào cô phục vụ rời nhà hàng, vừa mới mở cửa xe ra thì bị Tương Địch Giai đẩy sang bên, ngồi vào ghế lái, mặt vênh lên: “Ngồi ghế bên cạnh.”

Giản Phàm tỏ thái độ không bạo lực không hợp tác, không để ý cũng chẳng tranh luận.

Vừa mới tra chìa khóa vào ổ, Tương Địch Giai chợt đổi ý, không khởi động xe mà quay sang nhìn Giản Phàm, thấy y chống cằm ngắm phố xá, làm cô tức giận, nhưng muốn nổi giận, lại không sao nổi giận được.

Sau sự kiện kia, Tương Địch Giai còn thấp thỏm bất an một thời gian, thậm chí nghĩ Giản Phàm lấy cớ đó để phát triển quan hệ hai người, nếu như vậy, cô nghĩ ra rất nhiều quá trình và kết quả, nghĩ tới rất nhiều khả năng, cũng nghĩ rất nhiều cách ứng phó. Cô có chút cảm giác với Giản Phàm, nhưng thấy khó yêu được, tương tự, cũng không sao ghét được.

Cảm giác đó duy trì thời gian dài, hôm nay gặp lại mới biết hóa ra mình chỉ tự ảo tưởng thôi, bất kể là mình, hay là chuyện

từng xảy ra, người ta hoàn toàn chẳng để tâm.

Mỗi lần gặp Giản Phàm, Tương Địch Giai rất cao hứng, cũng thích trò chuyện duyên duyên với y, bỏ hết mọi ưu phiền ra sau đầu, nhưng kết cục luôn không vui vẻ gì, là cái loại hình khi nhớ tới thấy rất tốt, gặp mặt lại cãi nhau, muốn quên mà không quên được. Chẳng lẽ lần nào cũng như thế.

Tương Địch Giai bình phục lại tâm tình, hòa hoãn nói: “Giản Phàm, giữa chúng ta không thể thẳng thắn với nhau được hay sao?”

“Chúng ta? Chị và tôi?” Ngữ khí của Giản Phàm quái dị, nhìn Tương Địch Giai như người ngoài hành tinh: “VẬY chị nói xem, thẳng thắn tới mức độ nào?”

“Ít nhất đừng giả vờ như thế nữa được không? Ít nhất đừng từ chối ý tốt của tôi được không? Tôi coi cậu là người bạn tri âm, chúng ta có thể nói thật với nhau được không?”

“Tôi còn chưa đủ thẳng thắn sao, tôi luôn nói thật, lần đầu tiên tới đây, hai anh em chị liên hợp hận không thể đá tôi ra ngoài, khi đó tôi nói vài lời không hay, nhưng có câu nào không phải sự thật? Lần này tôi không nói xấu nữa, nhưng chị vẫn không thích nghe? Vậy chị muốn tôi phải làm sao? ... Hơn nữa không thể nào chị muốn gì là tôi phải nghe vậy đúng không?” Giản Phàm không hẳn là trách móc, có chút chán chường: “Thấy mỹ nữ thì tôi phải nhân nhượng à, nhân nhượng tới mức mắng tôi sao?”

Tương Địch Giai lại nổi cáu, sầm mặt: “VẬY ý cậu là chúng ta không còn gì để nói nữa rồi?”

Giản Phàm biến nghi vấn thành cậu khẳng định: “Không có cũng tốt, chị làm việc của chị, tôi còn về đội phá án.”

Tương Địch Giai suýt đánh người: “Cậu đừng có mơ, buổi chiều mới được hai tiếng, cậu định chuẩn sao?”

“VẬY chị thích làm gì thì làm.” Giản Phàm dựa vào lưng ghế, chẳng muốn tranh cãi nữa, y thích đấu khẩu với Lương Vũ Vân, với Thành Cương, với thằng béo, nhưng kiểu cãi nhau mệt mỏi này thì không hứng thú, y và Hương Hương gần đây đã có quá đủ cuộc tranh cãi như thế, mệt, mệt cả thể xác lẫn tinh thần rồi.

“Tôi không tin không trị được cậu.”

Tương Dịch Giai cắn môi, giận dỗi nổ máy, đi ngược lại, vừa mới đi, đột nhiên phanh gấp, đi một đoạn nữa lại phanh bất ngờ, mỗi lần đều làm người Giản Phàm gập về phía trước. Muốn trêu tức Giản Phàm, cho dù y tức giận cũng hơn thái độ lạnh nhạt làm người ta không thoải mái này.

Vừa rồi ăn hơi nhanh, tiêu hóa không tốt, Giản Phàm thấy cái bụng không vui vẻ lắm, rớt cuộc cũng hậm hực lên tiếng: “Gây sự với cảnh sát phải không, chị nghĩ kỹ chưa? Tôi bị thương là thương khi chấp hành nhiệm vụ, còn chị là tự chuốc lấy khổ đấy ... Nhìn cái cột điện kia không, đâm mạnh vào.”

Tương Dịch Giai hứ một tiếng: “Không thèm chấp, lát nữa để xem cậu có đứng vững được như thế.”

Hai người cứ thế làm khó nhau như hai đứa trẻ con, Tương Dịch Giai thi thoảng phát tiết vài câu, làm vài trò chơi ác, tâm tình dần tốt lên, càng chơi càng vui, cảm giác rất tốt, hình như bao năm rồi mình chưa nghịch như thế.

Xe đi vào đường vành đai số hai, hướng ngoại ô phía nam, Giản Phàm không vui, đây là đường tới khách sạn Cửu Đỉnh, định làm gì?

Thích làm gì thì làm, ai sợ? ... Giản Phàm len lén liếc nhìn Tương Dịch Giai, tính tình ôn nhu điềm đạm rõ ràng chỉ là vẻ bề ngoài, hành vi của cô hôm nay lật nhào hết ấn tượng trước kia, xem ra mỹ nữ đúng là đều không nên trêu vào.

Không ngờ lần này suy đoán sai, xe đi qua khách sạn Cửu Đỉnh mà không vào, thuận đường đi thêm 4km, lái vào một ngã rẽ, xuống xe ở một nhà giống đơn vị nhỏ cách đường lớn mấy trăm mét, rộng chừng hai mẫu, kiến trúc hai tầng, không nhìn rõ cũ mới, có điều treo tám biển mới: Xưởng gia công rau sạch Cửu Đỉnh.

A, lại kinh doanh thêm thứ khác rồi? Giản Phàm hồ nghi nhìn quanh, sau xưởng gia công là vườn rau, rất gần chợ rau ngoại thành, mấy năm qua thành phố mở rộng ngày càng nhanh, chợ rau vốn rộng rãi giờ thu hẹp nhiều, xuất hiện thêm nhiều kiến trúc kiên cố, chẳng ra nông thôn cũng chẳng giống thành thị, chỗ đồng ruộng, chỗ nhà cửa, nham nhở khó coi.

Tương Dịch Giai vỗ cửa xe ra lệnh: “Xuống xe.”

Đã nói trước hôm nay nghe chỉ huy, Giản Phàm đành làm theo, đi tới xưởng gỗ cửa, người ra mở cửa là ông già chắc phải 60, hẳn là người trông cửa, ân cần đón hai người vào. Sân không rộng, đỗ hai xe chở hàng, sau xe chính là kiến trúc hai tầng đơn giản, không biết là máy gì mà chạy rầm rầm.

Vừa đi vào trong, Giản Phàm hứng thú ngay, mười mấy cái thùng thép không rỉ đường kính phải hai người ôm mới xuể, bảy tám công nhân có cả nam nữ đang bận rộn rửa rau, cải trắng, khoai tây, súp lơ, cà chua, phải hai mươi mấy loại. Cái máy mà vừa nghe thấy chạy rất ồn kia là máy thái khoai tây, khoai tây gọt vỏ ném vào, đầu kia sợi khoai tây bay ra vèo vèo. Nghe qua tên là biết làm gì rồi, gia công số rau củ này thành rau sạch rồi đem bán, Giản Phàm đã nghe Ly Ly kể về mô hình này, có thể giúp quán cơm nhà hàng bớt đi công đoạn rửa rau thái rau, lợi nhuận không cao, hiện giờ xưởng thế này ở Bắc Kinh nhiều lắm, đôi khi các hộ gia đình cũng trực tiếp mua loại rau sạch này về nấu, nhưng hình như ở Đại Nguyên chưa có nhiều.

Giản Phàm xem từng loại máy móc, một lúc sau mới quay đầu nhìn Tương Dịch Giai.

Tương Dịch Giai rõ ràng là có chút đặc ý xen lẫn tự hào thành tựu chỉ máy móc khắp xưởng: “Thế nào, đây là xưởng gia công do một tay tôi sáng lập đấy, đại biểu pháp nhân cũng là tôi, mỗi ngày gia công hai tấn rau, trừ cung ứng cho khách sạn và nhà hàng, còn bán ra ngoài một phần, đã cung không đủ cầu rồi. Gian phòng bên là nơi ngâm đỗ tương, rong biển khô, nếu như mùa hè nhiệt độ thích hợp có thể làm dấm, nơi tiêu thụ thì đảm bảo rồi, một năm kiếm mấy chục vạn không thành vấn đề. Giản Phàm, cậu thấy sao?”

“Không tệ, mở khi nào thế?” Giản Phàm ngạc nhiên lắm, không ngờ một cô tiểu thư được nuông chiều lại hạ mình làm chuyện này, đúng là kỳ, nhưng nghe quá trình thì không thấy kỳ nữa, vẫn là đem bán cho người trong nhà.

“Năm ngoái, hơn hai tháng rồi.” Tương Dịch Giai hứng trí bưng bưng nói.

Giản Phàm thán phục: “Mới hơn hai tháng mà biết một năm lãi bao nhiêu, lỗ thì sao?”

“Giọng điệu ghen tị, đúng là ghen tị ... Tôi đang thử nghiệm thôi, đi lên lầu xem.” Tâm tình Tương Định Giai cực tốt không để ý cái mồm quạ của Giản Phàm, kéo y lên lầu.

Đi được nửa đường Giản Phàm đã thở dài: “Bên trên là chỗ ngâm thịt chứ gì?”

“Đương nhiên, mũi cậu thật thính.” Tương Định Giai cười mở cửa, quả nhiên là xưởng ngâm thịt, diện tích hơn 300 m² bày hàng loạt chum đất, trên đây nắp gỗ, mùi nước tương ngập phòng.

Giản Phàm xem nhiệt kế, 18.5 độ, khẽ lắc đầu.

Chương 021: Hỷ nô tiểu giai nhân.

Tương Địch Giai không chú ý về mặt Giản Phàm vẫn hứng thú giới thiệu thành quả của mình: “Vốn đây là xưởng của Cửu Đỉnh, cung cấp tiêu thụ nội bộ, diện tích rộng không? Tôi thấy lãng phí tài nguyên, tôi kéo máy móc gia công rau tới đây, đi vòng qua bên kia là nồi đun ... Bây giờ rau sạch, thịt ngâm của Cửu Đỉnh đều từ đây mà ra, tập trung mua sắm có thể giảm bớt tiền, ngay cả nhân công, điện, nước cũng tiết kiệm được một khoản lớn.”

Giản Phàm ồ một tiếng: “Đều rơi vào túi chị à?”

“Đúng, không phải hay sao? Tiền tiết kiệm được chính là lãi, ai kiếm không phải là kiếm? Giản Phàm cậu thấy tôi có thiên phú kinh doanh không?” Tương Địch Giai rõ ràng mục đích để khoe cái này.

“Chị kiếm tiền của anh chị, cũng gọi là thiên phú à?” Giản Phàm dở khóc dở cười.

Tương Địch Giai có vẻ nhiem ít tính mặt dày của Giản Phàm rồi, hai tay chống hông, cực kỳ đặc ý nói: “Điều này cũng thể hiện một loại sáng tạo và ý tưởng kinh doanh, cậu có đừng có dùng ánh mắt cũ kỹ như vậy đánh giá được không, nói không chừng tôi từ chức đi kinh doanh, nói không chừng sau này tôi lập nên khách sạn, nhà hàng của riêng mình, nói không chừng ... Rất nhiều chuyện, cậu nói trước được không?”

Đầu tiên là ôn nhu, sau đó giận dữ, rồi bây giờ lại vui tươi như đóa hoa, nhìn kỹ cô thấy cô quàng chiếc khăn caro phong cách Scotland rất bắt mắt, thân trên là chiếc áo len trẻ cổ, phần dưới là váy trắng quen thuộc xòe phần đuôi, chiếc giày boots da cao tới gối, vóc dáng cao ráo xinh đẹp như người mẫu ảnh, chẳng trách mà mình cứ nhìn hoa mắt, chẳng hề giống một bà chủ xưởng rau sạch. Nhìn mãi lại thấy buồn cười, thế này chẳng phải giống đám nhị thế tổ không có việc gì làm ra ngoài xã hội đi đốt tiền à?

Có điều Tương Địch Giai không biết suy nghĩ của Giản Phàm, còn pose cho y ngắm thoải mái: “Nhìn đủ chưa, có nhìn ra gì không? Có thấy giống khí chất bà chủ lớn không?”

“Giống, cực giống, nhưng mà chị không làm chuyện này cũng vẫn giống mà? Vì sao? Thú vị ư?” Giản Phàm thắc mắc.

“Đúng.” Tương Địch Giai ra hiệu hai người ra ngoài, đi về phía trước lầu, nơi đó có vẻ là văn phòng làm việc, cửa có biển giám đốc, Tương Địch Giai nói: “Nơi này đang thiếu một giám đốc, vốn Trương Khải phụ trách xưởng ngâm thịt, nhưng anh ấy bận không làm nổi, mà thân thích của anh ta thì tay chân lóng ngóng, chẳng làm nổi việc gì. Vị giám đốc này, tôi định bỏ lương cao mời về, cậu thấy sao? Vốn định vận hành thử một thời gian mới nói cho cậu, hôm nay đã gặp rồi, vừa vặn.”

“Hả, ý chị là gì?” Giản Phàm lờ mờ đoán ra điều gì.

“Đồ ngốc, bảo cậu nhảy việc đấy, vào đây nói chuyện.” Tương Địch Giai tiết lộ đáp án, kéo Giản Phàm vào phòng giám đốc.

Té ra hôm nay cô ấy cứ thần thần bí bí là vì chuyện này đây, Giản Phàm cười khổ: “Tôi có nói là muốn nhảy việc đâu.”

“Cậu làm cảnh sát một năm kiếm được bao nhiêu, cùng lắm thì 5 vạn là hết. Nhưng ở nơi này, có khách sạn và nhà hàng của Cửu Đỉnh làm chỗ dựa, lương khởi điểm là 10 vạn, còn có cổ phần, bao nhiêu tôi chưa dám nói, phải xem bản lĩnh của cậu. Tôi chỉ cho cậu một cơ hội thôi nhé, quyền sở hữu xưởng này, chúng ta mỗi người một nửa, cậu đừng phụ ý tốt của tôi, tôi thành tâm thành ý giúp cậu đấy, làm chức vụ này, chỉ hai năm là cậu trở mình, tốt quá phải không?” Tương Địch Giai ấn Giản Phàm xuống ghế giám đốc, nhìn y đầy hứng thú, cứ như nhìn xem có giống hình tượng giám đốc không, từ vẻ hưng phấn của cô thì rõ ràng là càng nhìn càng giống.

“Này này ...” Giản Phàm vội vàng cắt ngang sự phấn khích của Tương Địch Giai, vừa đứng lên lại bị cô ấn xuống, cười khổ: “Có ai lại ép người ta nhảy việc như thế không?”

Tương Địch Giai kiên quyết nói: “Sao cậu không biết tốt xấu thế, cho cậu hết được chưa? 50 vạn tiền đầu tư vốn là chuẩn bị cho cậu, nhưng cậu không lấy, mà tôi thì lấy của Cửu Đỉnh rồi. Không phải cậu luôn muốn làm đầu bếp à, đó là ước mơ của cậu,

đây không phải cơ hội tuyệt hảo sao, từ đây, cậu còn có thể mở nhà hàng của riêng mình.”

Phải nói những lời này cực kỳ có sức hấp dẫn, còn hấp dẫn hơn cả mỹ nữ trước mặt, Giản Phàm nhìn xung quanh, phòng giám đốc không lớn nhưng trang trí điển nhã, bàn làm việc và bàn trà có vài món trang sức đẹp đẽ, có cả hoa, tường dán mấy bức tranh phong cảnh, giống một nơi nghỉ ngơi, thoải mái đầm ấm, hoàn toàn chẳng ăn nhập với xưởng dưới kia.

Gật đầu một cái là những thứ này của mình?

Giản Phàm không biết Tương Địch Giai nổi hứng bất chợt hay có dụng ý khác, nhưng rõ ràng là công sức không nhỏ, gãi đầu không thôi, bỗng nhiên cô làm ra bao nhiêu chuyện như thế cảm giác ứng phó không xuể, nghĩ kỹ mới nói: “Cám ơn ý tốt của chị, nhưng bây giờ suy nghĩ của tôi đã thay đổi, làm cảnh sát cũng không tệ như tôi nghĩ trước kia, lương ít một chút, nhưng phúc lợi không ít. Bây giờ nghĩ lại thấy mẹ tôi đúng là sáng suốt, may mà tôi nghe lời mẹ.”

“Cậu ... Cậu cố ý chọc giận tôi đấy à? Làm cảnh sát có gì hay chứ, chưa được vài ngày đã bị thương nằm viện rồi, sau này ai mà biết còn xảy ra chuyện gì? Giản Phàm, cậu đừng thành kiến với tôi được không, kỳ thực tôi đánh giá cậu rất cao, thông minh lại cần cù, tôi tin chỉ cần có người nâng đỡ cậu một chút, cho thêm thời gian, cậu không thua kém ai cả. Tương lai cậu có thể làm nên chuyện gì, không ai dám nói trước, nhưng nếu cậu làm cảnh sát, thì khẳng định là chẳng thành gì cả, riêng có được một cái phòng làm việc cũng phải phấn đấu mười, hai mươi năm. Trong thể chế, cậu không có căn cơ, lại không có tiền, gần như không có cơ hội thăng tiến đâu, cậu có liều mạng lập công thì cũng người khác hưởng thôi.” Tương Địch Giai nói ra suy nghĩ chân thành nhất trong lòng, có lẽ có vài phần báo đáp ơn cứu mạng, hoặc có lẽ vì bù đắp chuyện bí phương, hoặc vì nguyên nhân nào khác nữa, nhưng xuất phát điểm của cô là vì Giản Phàm.

Ngồi ở ghế, Giản Phàm phải ngược mắt lên để nhìn Tương Địch Giai, mặc dù hành vi ngang ngược, mặc dù lời nói không khách khí, nhưng khiến y có chút cảm động: “Chị Tương, cám

ơn chị, thực sự rất cảm ơn chị ... Tôi nhận tâm ý của chị rồi, làm cảnh sát là nguyện vọng từ lâu của cha mẹ tôi, muốn tôi có một công việc ổn định, mưa không tới mặt nắng chẳng tới đầu, giờ tôi sắp chuyển chính chức, lại bỏ ngang, cha mẹ tôi không đồng ý đâu. Huống hồ tôi cũng không muốn bỏ ngang nữa, tôi thấy công việc này cũng hợp với tôi, phát huy được những thứ trước kia tôi không nghĩ tới, tôi không muốn bỏ ngang, chị không biết đâu, trước kia tôi gặp khó là bỏ nhiều rồi. Lại nói, bây giờ tiền của cha mẹ tôi, tôi cũng xấu hổ không nhận, sao lại nhận của chị? Chị mời người khác đi, chuyện này đơn giản, ai cũng làm được, chỉ cần chú tâm chịu khó thôi.”

“Cậu ...” Lần này Tương Địch Giai nắm chắc cả mười phần không ngờ vẫn hồng, hít thở một hơi thật sâu mới có cảm giác ngực mình được lưu thông chút máu, lên giọng uy hiếp: “Cậu thực sự không làm chút gì, tôi phải lấy dũng khí lần cuối mới giúp cậu, nếu cậu vẫn không biết lòng người tốt, qua hôm nay, hối hận cũng không kịp. Giản Phàm, đây là bát cơm cả đời tôi chuẩn bị cho cậu, không phải cũng là điều cha mẹ cậu muốn à? Tôi biết, cậu rất kiêu ngạo, cậu thích thể diện, nhưng cần gì vì sống chết giữ thể diện mà khổ như thế?”

Những điều này vừa rồi Giản Phàm cũng đã cân nhắc hết, câu trả lời của y vẫn là: “Chị Tương, đây đâu phải chị cho tôi bát cơm, chị ép tôi ăn cơm nhão thì có.”

Chương 022: Ai thông minh, ai ngu ngốc?

Tương Dịch Giai thở mạnh, đôi ngực nhấp nhô với tần suất ngày càng cao, Giản Phàm cứng đầu hơn cô nghĩ cả chục lần, cứ tiếp tục thế này hai người có lẽ lại xung đột, đành phải nhân nhượng một bước, nếu không như mấy lần khác ý tốt làm thành chuyện xấu, chẳng vui vẻ gì: “Được, cậu đã sống chết không chịu, tôi không miễn cưỡng nữa, có điều ... sau này nếu hối hận, có thể tìm tôi bất kỳ lúc nào.”

“Yên tâm, tôi không tới tìm chị đâu, chúng ta đi được chưa?” Giản Phàm thở hắt ra, phía trước là mỹ nữ xa xôi không thể với tới, chỉ có thể nhìn không thể chạm vào, đó là một loại dày vò, cho dù Giản Phàm không hề ảo tưởng phát sinh điều gì với Tương Dịch Giai, nhưng vẫn vẹn là cảm giác đã khiến người ta không thoải mái, không tiếp xúc vẫn tốt hơn.

Câu nói này làm tinh thần Tương Dịch Giai đi xuống hẳn, có chút rầu rĩ nói: “Tôi khiến người ta ghét vậy sao?”

“Không phải, không phải, là vì tôi không muốn gây thêm phiền toái cho chị, tránh chị thấy tôi lại thấy áy náy, mang gánh nặng tâm lý.” Giản Phàm muốn đập đầu vào tường, cả hai đều có ý tốt cho đối phương, vậy mà cuối cùng luôn chẳng có ai vui vẻ.

Xung quanh Tương Dịch Giai không thiếu anh chàng độc thân giàu có, nhưng mỗi người bọn họ làm việc gì đều mang tính mục đích quá cao, chẳng khác nào phiên bản của anh cô, còn người trước mặt, không ngờ rất có khí cốt, hoặc nói theo cái nhìn của thời đại kim tiền này là ngu xuẩn, đần độn, trong mắt cô lại là ngốc tới đáng yêu.

Hiện giờ nhà hàng lẫn khách sạn đều kinh doanh khởi sắc, món thịt ngâm mỗi ngày thu cả đồng tiền, còn cả cái xưởng chỉ lãi không lỗ này của cô, đều liên quan tới Giản Phàm. Cô luôn muốn vì Giản Phàm làm cái gì đó, có lẽ có thành phần gánh nặng tâm lý trong đó, nhưng giờ xem ra, mình nghĩ hơi nhiều rồi.

Theo cầu thang sắt đơn giản đi xuống lầu, cả hai đều không nói thêm gì nữa, bước chân Giản Phàm không có vẻ gì là ngập ngừng lưu luyến. Tương Dịch Giai thở dài rời khỏi xưởng, lên xe rồi, không nhịn được hỏi: “Giản Phàm, cậu không muốn tiền, không muốn cơ hội, rốt cuộc cậu muốn cái gì?”

Lại thế nữa, hai người ở hai thế giới khác nhau, lối suy nghĩ quá khác nhau, Giản Phàm đầu đầu nói: “Tôi không muốn gì cả, người cố chấp không phải tôi, mà là anh em chị.”

“Anh em tôi?” Tương Dịch Giai có chút khẩn cầu: “Chúng ta đừng dây dưa ở chuyện này nữa được không?”

“Chuyện không đơn giản như vậy đâu, chị Tương, bất kể anh chị ra sao, tôi biết chị thật lòng, nhưng tôi vẫn phải nhắc chị một câu. Số thịt ngăm ở tầng hai sắp tới giới hạn rồi, tôi không dọa chị đâu, sao không chịu tin tôi?” Giản Phàm không nhớ mình nói chuyện này bao lần nữa, hơi bực tức.

“Chuyện này tôi đã nói với anh tôi mấy lần rồi, nhưng anh ấy không tin, cậu cũng nhìn thấy rồi đấy, ba chiếc máy làm lạnh công suất lớn, bốn bể giảm nhiệt cũng đã làm xong. Các nhà dinh dưỡng thiết kế bảy phương án giảm nhiệt, cho dù là trời nóng nhất cũng có thể khống chế ở 10 độ C, không đạt được tiêu chuẩn 5 độ, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Chuyện này anh tôi cũng đã thông báo cho đối tác để họ có biện pháp ứng phó, hẳn là không có vấn đề.” Lợi ích đã nắm trong tay, ai mà muốn buông ra? Điều Tương Dịch Giai không dám nói là thị trường còn đang không ngừng mở rộng, một công thức thịt ngăm thôi đem lại thu nhập gần bằng một nửa khách sạn Cửu Đỉnh.

“5 độ? Sao chị biết tiêu chuẩn 5 độ.” Giản Phàm nghe thấy một chữ, giật nảy mình, đáng lẽ không ai biết mới đúng, biến sắc hỏi: “Ai nói thế? Là Hương Hương sao?”

Tương Dịch Giai đưa tay che miệng, biết mình lỡ lời rồi, lén lén nhìn Giản Phàm giống như trộm, ngượng ngùng gật đầu thừa nhận.

Cô biết cái tên đó, là tên thân mật của cô bạn gái nhỏ nhắn xinh xắn của Giản Phàm, hai người chưa bao giờ nhắc tới cái tên này hay chuyện liên quan, lòng mơ hồ cảm giác, khoảng cách

giữa hai người không chỉ có chuyện bí phương kia, mà còn thêm cả cái tên đó.

“Mọi người bị làm sao vậy hả? Tin lời Hương Hương hơn tôi?” Giản Phàm còn nói được gì nữa đây, quan hệ giữa Hương Hương và Hà Phương lộ rất tốt, chắc là không giữ được mồm rồi: “Chị Tương, chị có biết Hương Hương nấu mì gói mà cũng có thể làm cháy nồi không? Chị bảo cô ấy nấu cơm, cô ấy sẽ hỏi là cho gạo hay cho nước trước, cô ấy không hiểu chuyện này đâu. Vốn tôi đã không muốn có dính dáng gì ở chuyện này nữa, nhưng chị khăng khăng như thế, tôi nhắc chị, dù chị có dùng cách thức giảm nhiệt gì cũng thế mà thôi, tới lúc xảy ra chuyện rồi, tôi cũng không giúp gì được. Từ mùa đông năm ngoái cho tới giờ, bọn chị kiếm không ít rồi, dùng mấy tháng, tới qua thu làm cũng không muộn, tiền trên đời này nhiều như thế, cứ nhất định muốn vợ hết vào túi sao? Chị đừng phí tâm tư trói buộc tôi vào chuyện này nữa, nếu tôi có thể giải quyết được, đừng nói 30 vạn, mà 300 vạn tôi cũng dám cầm. Nhưng tôi không giải quyết được, tôi cầm thế nào? Tới khi có vấn đề, chị bảo tôi ăn nói ra sao? Chị thực sự nghĩ tôi ngu xuẩn như vậy à? Không, tôi đơn thuần chỉ là chưa đánh mất lương tri thôi.”

Tương Địch Giai nghe câu cuối cùng của Giản Phàm không khỏi sợ hãi: “Thực sự đáng sợ vậy sao?”

“Còn hơn cả thế nữa, tôi lấy cho chị một ví dụ đơn giản, đó là làm dấm, riêng dấm của tỉnh ta đã không dưới 30 loại, hơn 100 thứ thành phẩm, khác biệt nhau chủ yếu ở nhiệt độ, cho dù dùng nguyên liệu giống nhau, lên men ở nhiệt độ khác nhau sẽ cho vị hoàn toàn khác nhau. Làm nước tương cũng thế, giảm nhiệt độ thì dễ, nhưng giữ được nhiệt độ ổn định thì không dễ, khi xảy ra vấn đề, ngay cả vấn đề ở đâu cũng không biết mà tìm, ví như nửa trên không sao, nhưng nửa dưới thối, xung quanh không sao, nhưng ở giữa vút đi. Một phần thối, cả chum vút đi, chum thối không dùng lại được ... Vẫn câu nói đó, tôi lấy 5 vạn là nhiều rồi, tôi không thèm biết mọi người kiếm được bao nhiêu, tương lai có chuyện đừng tìm tôi.” Giản Phàm đã nói hết nước hết cái rồi, nhưng y càng nói, người ta càng không tin, cho y có dụng ý khác, ức không chịu nổi.

Tương Dịch Giai là cô đại tiểu thư tay không dính nước, làm sao hiểu nổi: “Cậu càng nói tôi càng mơ hồ.”

“Chính là thế đấy, chị không hiểu, anh chị không hiểu, cả Hương Hương cũng không hiểu, vậy ai hiểu? Chỉ có cha tôi và tôi, cha tôi nghiên cứu hai mấy năm, tôi cũng giúp cha tôi mười mấy năm trời, nhưng lời của người hiểu nói ra thì mọi người lại coi là ngu ngốc, thế là sao?” Giản Phàm nắm mạnh vào bảng điều khiển.

Thấy Giản Phàm đã nổi giận, Tương Dịch Giai không tranh luận nữa, khởi động xe đi tiếp, dọc đường định mở miệng mấy lần, nhưng không biết phải nói từ đâu.

Cách khách sạn Cửu Đỉnh không còn xa nữa, không bao lâu đã tới bãi đỗ xe quen thuộc, khách sạn Cửu Đỉnh nằm ở ngoại ô, không được xa hoa như các khách sạn 5 sao, nhưng hơn ở chỗ không gian tĩnh mịch, cảnh sắc đẹp đẽ, bố trí cầu kỳ, đặc biệt là cuối xuân, khắp tầm mắt là một màu xanh biếc đầy sức sống của cây cối, hết sức dễ chịu, cực kỳ phù hợp cho những người muốn đi du lịch, nghỉ ngơi.

Có điều nơi này là tâm bệnh của Giản Phàm, từng xảy ra không ít chuyện chẳng vui vẻ gì, đôi khi không muốn quay lại. Tương Dịch Giai dừng xe rồi, hai người đều tâm sự, không ai muốn xuống xe, không khí im ắng tới nặng nề.

Rốt cuộc Tương Dịch Giai phá vỡ im lặng: “Anh tôi hôm nay ở đây, hay là chúng ta lên đó một chút?”

Giản Phàm chơi luôn một câu: “Không hẹn trước, không hứng thú.”

Tương Dịch Giai nhìn cái bộ dạng bất cần đời của Giản Phàm chỉ muốn nhéo y một cái thật đau, biết không có cơ hội hòa giải nữa, thở dài: “Giản Phàm, tôi tin cậu muốn tốt cho tôi ... Mặc dù cậu luôn từ chối ý tốt của tôi, nhưng tôi không trách cậu, tôi biết mâu thuẫn giữa cậu và Cửu Đỉnh không dễ dàng tiêu trừ. Nhưng tôi không muốn chuyện đó ảnh hưởng tới tình bạn của chúng ta.”

Chương 023: Anh trai và em gái.

Mỹ nhân như ngọc trước mắt, lời lẽ chân thành khẩn thiết, Giản Phàm lòng đầy mâu thuẫn và rối ren, hơi nghiêng đầu đi, giọng chững tai: “Bạn? Chị đừng trêu bần nông nghèo khổ nữa, tôi không muốn trèo cao.”

Tương Định Giai giận dữ nói: “Vậy tôi trèo cao được chưa?”

Giản Phàm cứng rắn nói: “Chị đừng từ sai rồi, phải nói là chị hạ mình kết giao mới đúng, tôi nói thật đấy, tôi không muốn gặp chị nữa, chúng ta không cùng một tầng cấp. Nếu không vì cái công thức kia, tôi đoán tới tận bây giờ chị cũng chẳng thèm nhìn thẳng vào mặt tôi, cái gì tôi cũng tin, chỉ không tin có bánh từ trên trời rơi xuống.”

“Cái đồ vô lương tâm, rõ ràng là lần nào tôi cũng nhường nhịn cậu, cậu lại làm như mình chịu ảm ức.” Tương Định Giai tức muốn khùng luôn rồi, nghiêng răng nghiêng lợi ghé tới: “Cậu luôn mồm bảo mình nói thật, nhưng cậu khẩu thị tâm phi thì có. Cậu đã dám hôn tôi, chẳng lẽ còn không dám trèo cao?”

Giản Phàm né tránh ánh mắt của Tương Định Giai, không ngờ Tương Định Giai bạo dạn hơn y tưởng, xoay đầu y lại đối diện với mình, như nhất định muốn nhìn ra sự dối trá trong đó, làm Giản Phàm luống cuống: “Khi ... Khi đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn, thật không?” Ánh mắt Tương Định Giai đột nhiên dịu xuống, bàn tay như không xương vuốt ve mặt Giản Phàm, ánh mắt chuyển dần sang ôn nhu say đắm: “Vậy có muốn chuyện ngoài ý muốn xảy ra lần nữa không?”

“Tôi ..” Giản Phàm ngây dại, Tương mỹ nhân gập trong gang tấc, cánh môi như mặt, đôi mắt khép hờ mê ly, một ngón tay đặt lên môi y khẽ suyt một tiếng, tựa hồ không cho y bao biện.

Cảnh tượng này giống như tiền tấu của KISS mà y đã trải qua không biết bao lần, quả nhiên Tương mỹ nhân khép mắt đưa cánh môi hồng nhuận tới, vì thế Giản Phàm cũng khép mắt đón.

Trước mắt hiện lên cảnh đêm lãng mạn đó, chỉ sợ một tiếng động nhỏ nhất cũng phá vỡ không khí lúc này.

Í ... Chưa chạm, lại đưa đầu tới thêm một chút nữa, vẫn chẳng có cảm giác gì, tay Tương Địch Giai vẫn đỡ bên má mình, sao chưa hôn trúng? Mở mắt ra ngạc nhiên, Tương mỹ nhân vừa xong còn ôn nhu vô hạn đang nhìn mình với ánh mắt trêu ghẹo, thôi xong rồi, chợt dạ quay đầu.

Tương Địch Giai rất ưu nhã nắm cầm Giản Phàm quay lại: “Tôi biết cậu muốn cái gì rồi, muốn chuyện ngoài ý muốn từ trên trời rơi xuống, cậu cứ nằm mơ đi. Hừ!”

Nói xong lấy túi xách xuống xe, Giản Phàm vẫn còn đần thối mặt tại chỗ, không biết phản ứng thế nào, Tương Địch Giai đi rồi lại quay về, vỗ cửa xe hỏi: “Soái ca, cảm giác bị trêu ghẹo thế nào?”

Không được hôn còn bị trêu, Giản Phàm hát hàm vênh váo.

“Thích lắm!”

“Hi hi, vậy cậu thông thả tận hưởng ... Đợi tôi xuống rồi chúng ta lại tiếp tục.”

Tương Địch Giai quay người đi về khách sạn, không nghe thấy cười, nhưng nhìn thấy một tay che miệng với bóng lưng rung rung, khẳng định là cười tới mủi hàm rồi.

Nhìn cười suốt cả dọc đường, Tương Địch Giai lên tầng 17, đến phòng anh trai ánh mắt vẫn lấp lánh tràn ngập ý cười, làm Tương Cửu Đỉnh hồ nghi: “Giai Giai, có chuyện gì mà em vui thế?”

“Không có gì, nhớ tới một chuyện vui thôi.” Tương Địch Giai che dấu, rồi nghiêm túc: “Anh, anh nên cân nhắc lời Giản Phàm, cậu ấy không dọa đâu.”

“Ài, sao vẫn lại là chuyện này nữa, đã xong mấy tháng rồi mà? Sao, tên nhà quê đó tới quấy nhiễu em à?” Tương Cửu Đỉnh khó chịu, thằng nhãi nhà quê đó đúng là không biết điều, dây dưa không dứt, định cóc ghẻ ăn thịt thiên nga?

“Không phải, em quấy nhiễu cậu ấy, vừa rồi em ở cùng cậu ấy.” Tương Địch Giai nói tới đó lại không nhìn được cười.

Tương Cửu Đỉnh tiếp tục làm việc rõ ràng chẳng coi vào đâu: “Vẫn nói không chế nhiệt độ không tốt sẽ làm thối chum chứ

gì?”

“Vâng.”

“Thế mà em cũng tin à, Giai Giai, em quá lương thiện rồi, ai cũng có thể lừa em được, tên đó rõ ràng chỉ là mất cân bằng tâm lý mà thôi. Thời gian trước thì nói tâm kết ở chuyện tên La gia, rồi chuyển sang nhiệt độ ... Nếu không phải chúng ta và Lưu Hương Thuần có ước định từ trước thì không biết y lắm trò quanh co như thế. Em còn đi tìm y, Giai Giai, anh thấy thằng đó có ý đồ không tốt đâu.”

“Anh ...” Tương Địch Giai giận dỗi dài giọng gọi.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, chuyện làm ăn mua bán là thế, giao tiền nhận hàng, không hối hận, lời lãi không được oán ai. Giai Giai, em nghĩ chúng ta có cả một đội ngũ nghiên cứu, chẳng lẽ phương án giải quyết khoa học tân tiến lại kém một cái quán nhà quê?” Kiếm được nhiều rồi, hé tay lột ra ít cho người ta, hấn cũng chẳng ngại, Tương Cửu Đỉnh thấy em gái không vui thì dỗ dành: “Em đừng cho rằng anh ác với Giản Phàm, vấn đề không phải ở anh, mà là xã hội này, với tài năng của cậu ta, nếu ở các nước phương Tây cởi mở hơn, rất có thể cậu ta đã thành đầu bếp danh tiếng được trọng vọng, nhưng ở đây cậu ta lại đi làm một cảnh sát quèn, đó có phải lỗi của anh đâu.”

“Anh đừng bao biện, nếu khi đó anh nhận cậu ấy vào Cửu Đỉnh làm việc, cậu ấy không thành cảnh sát.” Tương Địch Giai băng tuyết thông minh, không dễ bị lời ma quỷ của anh trai qua mặt.

Tương Cửu Đỉnh day trán: “Giai Giai sao em cứ bênh vực cậu ta thế, cẩn thận, đừng để bản thân bị lún vào.”

Tương Địch Giai xì một tiếng: “Em lại chẳng ngốc, cậu ta cũng có bạn gái rồi, còn có ý kết hôn.”

“Kết hôn?” Tương Cửu Đỉnh cười khẩy: “Kết hôn với Lưu Hương Thuần ấy à, đó là cô gái thích theo đuổi cuộc sống tiểu tư sản, thích hưởng thụ, không phải là người chấp nhận làm vợ một cảnh sát quèn. Nếu không cô ta đã chẳng giấu cậu ta lén bán bí mật cho chúng ta. Giản Phàm hết giá trị, cô ta sẽ kiếm nam nhân khác thôi.”

“Anh đừng có mà coi thường nữ nhân bọn em, nam nhân kém một chút thì nữ nhân có thể đứng ra cơ mà, nữ nhân đâu nhất định phải dựa vào nam nhân.”

“Đi hơi xa rồi, quay lại chủ đề, nếu cậu ta tới, anh mời khách, em muốn bồi thường cho cậu ta, anh có ngân đâu, cười cho anh xem nào.”

Tương Dịch Giai ở giữa khó xử, chẳng biết nên tin ai: “Còn tới gì nữa, người ta đã nói rồi, không thèm dính líu tới chúng ta.”

“Thế à, sao anh nghe giống giọng điệu của em thế? Hồi nhỏ mỗi lần giận dỗi lại không thèm chơi với anh.” Tương Cửu Đỉnh cười ha hả.

“Chẳng thèm nói với anh nữa, có chuyện thì đừng trách em không nhắc. Từ giờ trở đi, em với anh vạch rõ giới hạn.” Tương Dịch Giai thấy lời của mình không được anh trai coi trọng, giận dỗi muốn bỏ đi.

“Ha ha ha, vạch rõ giới hạn, vậy em phải trả tiền mượn của anh đi chứ? Còn cả tiền anh cho Giản Phàm, em định nuốt một mình à?” Tương Cửu Đỉnh vẫn ngồi im tại chỗ, gọi với theo.

“Mơ đi, không trả, đó là tiền phí dịch vụ.” Tương Dịch Giai đóng cửa lại cắt đứt tiếng cười sang sảng của anh trai.

Anh trai chiều chuộng và em gái hưởng thụ cảm giác được chiều chuộng, tuy nói chuyện không hợp, nhưng không cắt bỏ được phần tình thân này, lựa chọn giữa một người ngoài và anh trai thì kết quả quá rõ ràng. Mặc dù cảm giác lời Giản Phàm là sự thực, nhưng từ nhỏ đã tin tưởng thần tượng anh trai, Tương Dịch Giai cho rằng dù có vấn đề thật cũng không làm khó được anh mình.

Thuận đường qua phòng tài vụ lấy tiền, xướng rau sạch cơ bản dùng tiền khách sạn, phục vụ khách sạn là chính, làm việc cho người trong nhà, tất nhiên chuyện gì cũng thuận tiện, giải quyết rất nhanh. Xuống lầu cái xe cảnh sát đỗ cách cửa không xa biến mất không dấu vết, Tương Dịch Giai tức giận rút điện thoại ra ... Có điều bấm số rồi mà không gọi, ném vào túi.

Bỏ, kệ cậu ta, có lẽ trò đùa vừa rồi hơi quá, Tương Dịch Giai thở dài, có cảm xúc không có nghĩa là thích, thích không có

nghĩa là sẽ tới với nhau, hơn nữa hai người thực sự không cùng một tầng cấp.

Vẫy tay gọi một chiếc taxi, chẳng mấy chốc xe đi vào vành đai hai, biển xe mênh mông, không nhận ra được nữa.

Thai D u o n g

Chương 024: Bị tổn thương rồi.

Công việc bị mất, bạn gái bị nẫng tay trên, tài khoản ngân hàng bị trộm, thêm vào huyết áp cao v.v.v.. Đó là những tâm sự điển hình của người thời hiện đại, còn chuyện gì phiền lòng hơn nữa? À, đơn giản, giống Giản Phàm, bị người ta lừa hôn.

Đừng nói có gì to tát, có gì mà phiền, đùa thôi mà, đùa lại, mắng vài câu là xong. Nhưng mà Giản Phàm thấy bề mặt vô cùng, vốn ở cùng với Tương Địch Giai đã luôn cảm thấy tự ti thua kém, thế nên mới tỏ ra dửng dưng không thèm để ý, giờ bị người ta nhìn thấu, sao dễ chịu nổi.

Cảm giác tổn thương, cứ nghĩ cô ấy nói "trên trời không có chuyện ngoài ý muốn" là ý gì? Là chuyện ở ngoài khách sạn Ngũ Châu kia không bao giờ xảy ra nữa đâu, cậu đừng ảo tưởng.

Tương Địch Giai càng cố bù đắp, cô càng bỏ nhiều tiền, Giản Phàm càng cảm thấy khoảng cách lớn giữa hai người, như hai đường kẻ song song chẳng bao giờ giao nhau, nếu không có chuyện kia khiến hai người sinh va chạm, Tương Địch Giai vĩnh viễn là cô thiên kim nhà giàu có, còn y đứng ở xa ngược mắt nhìn, rồi lo lắng chuyện nhà, chuyện tiền lương, đến cơ hội sinh ảo tưởng cũng không có.

Giống tuyên ngôn của lão tam Hoàng Thiên Dã, vật chất là cơ sở của tình cảm, là đảm bảo cho gian tình, là điều kiện tất yếu của

tình một đêm. Nghe buồn cười, nhưng mà thực là vậy, nhìn người ta rồi nhìn lại mình, xe là xe công, quần áo thì được phát, nhà chẳng biết ở đâu, chút tích góp trong tài khoản, chẳng bằng trang phục người ta mặc.

Giản Phàm làm cảnh sát nửa năm, đuôi vĩnh càng cao, hôm nay bị một việc vô tâm của Tương Địch Giai làm hiện nguyên hình, quay về thời mới tốt nghiệp đi đâu cũng bị người ta kỳ thị và xem thường. Bây giờ tuy khá hơn khi đó một chút, nhưng từ bản chất vẫn là rể cỏ, chẳng qua có thêm cái mũ.

Tương Địch Giai cười đi rồi, Giản Phàm cũng từ trạng thái lâng lâng khi làm cảnh sát rơi xuống đất.

Đối diện với tiền, Giản Phàm vẫn rất tỉnh táo, thứ Cửu Đỉnh cho sắc mùi âm mưu, y mà nhận, sẽ có vô vàn phiền toái kéo theo. Cho dù Tương Địch Giai thật lòng muốn bồi thường cho mình, số tiền đó là bố thí, Giản Phàm không nhận.

Mẹ nói, gặp chẳng bằng không gặp, không gặp chẳng bằng vĩnh biệt, đỡ phiền lòng, ở cùng đám anh em nghèo của mình vẫn vui hơn, dám trêu mình, mình cho leo cây luôn, khỏi gặp lại.

Xe cảnh sát nổ máy, phóng đi không chút lưu luyến.

Mượn được cơ trốn đi chơi một buổi chiều, Giản Phàm tất nhiên không muốn về ngồi xem ảnh một cách vô nghĩa, thế là thuận đường tới khu khai phát thăm lão đại Tiết Hán Dũng. Bốn anh em trong phòng, Giản Phàm, Hoàng Thiên Dã, Phí Sĩ Thanh đều ham ăn ham chơi, cả đồng tạt xấu, chỉ có lão đại là có vị của nam tử hán đường đường, học tập cũng không tệ, tốt nghiệp xong vào một công ty địa ốc, hiện lên tới vị trí trợ lý chủ nhiệm rồi, còn dụ dỗ được một em gái bán nhà, đang sống hết sức có tư vị.

Tới văn phòng lão đại tán gẫu nửa ngày, không then là người làm về địa ốc, văn

phòng sáng sủa sạch sẽ, lão đại mặc Âu

phục chỉnh tề thao thao bất tuyệt về xu thế địa ốc, nói liền một hơi cả tiếng đồng hồ, nói tới Giản Phàm lưng lạnh toát. Vốn tới đây để thăm dò xem mua nhà ở đâu rẻ một chút, có điều nghe nửa ngày không dám mở mồm, giá nhà cao hơn năm ngoái mấy phần, số tiền mà mình tiết kiệm ăn tiêu tích góp, chưa đủ mua cho Hương Hương một gian vệ sinh.

Con mẹ nó, tổn thương tự tôn quá mức.

Thôi thì đi thăm lão đại cũng phải đi thăm lão tam cho trọn tình nghĩa, điều kiện của lão tam tốt nhất trong số mấy anh em, nhà ở Đại Nguyên, ít nhất không phải lo chuyện cơm ăn áo mặc, vừa tốt nghiệp một cái là làm chuyện mình thích, mở một cái cửa hàng bán đồ người lớn cách cổng học viện sư phạm Sơn Bắc

không xa, làm ăn phát đạt lắm, cứ thứ sáu thứ bảy là bao cao su bán sạch bách.

Giản Phàm trước giờ vẫn không hiểu thứ này làm ăn kiểu gì, lão tam mặt thô bỉ giải thích, học viện sư phạm nhiều nữ sinh, tài nguyên nhiều thì sản phẩm người lớn tiêu hao nhiều, đón ý thị trường, thỏa mãn nhu cầu, đó là quy luật kinh tế ... Vừa giải thích vừa trêu Giản Phàm đi học chỉ biết ăn không chú ý tới bài vở.

Trách ai đây, mình học không đến nơi đến chốn thôi, quá muộn để hối hận rồi.

Ăn chực của lão tam một bữa cơm, tới sân huấn luyện trút ba mươi viên đạn, tâm tình bị nữ nghi phạm và Tương Dịch Giai làm hỗn loạn khôi phục được bảy tám phần. Trên đường về đội đi qua siêu thị Gia Nhạc Phúc mới nhớ mình có 2 cái thẻ mua sắm của Thịnh Đường liền ghé vào. Đồ tương Đan Huyện, một túi mì chính lớn, rượu gia vị, dấm cùng với ít gia vị nữa, đi qua đi lại vừa ngó hàng vừa đẩy xe, Giản Phàm mưu đồ coi như mua sắm cho bếp, sau đó về đội nộp hóa đơn xin thanh toán, thế là trong tài khoản lại có thêm ít tiền.

Coi như là góp thêm vài viên gạch cho ngôi nhà tương lai đi.

Lý tưởng và mục tiêu bây giờ của Giản Phàm thực sự thay đổi rồi, phải nỗ lực mua nhà, phải nỗ lực tiết kiệm tiền để cưới Hương Hương.

Khi đang mua sắm ngó nghiêng xung quanh, Giản Phàm nhìn thấy một chuyện thú vị, ở khu bán đồ vệ sinh, một nam tử đeo kính không ngờ cẩn thận lựa chọn đồ dùng cho nữ, còn cùng phục vụ thảo luận cái gì mà có cánh, cái gì mà có lớp hút dày, cái gì mà hai lớp. Tới khi tính tiền, không ngờ tên đó đứng ngay sau lưng mình, đúng là mua mấy túi xách trong tay, ài, chủ nghĩa nữ quyền ngày một phát triển, chẳng những nữ nhân trêu ghẹo nam nhân, giờ việc này cũng bắt nam nhân làm. Liên tưởng chuyện nhà mình, cảm giác cái xã hội này sắp quay về thời mẫu hệ rồi.

Có điều chuyện này đụng tới sợi giây thần kinh nào đó của Giản Phàm, nhất thời chưa nắm bắt được, chưa hình thành suy nghĩ rõ ràng, gạt bỏ về đội.

Vậy là một ngày trôi qua như thế.

Về đội rồi theo lệ mang đồ xuống bếp, miệng ngâm nga khúc hát huyện Ô Long, nhìn thấy đèn của phòng hội nghị vẫn sáng, tới gần nghe thấy bên trong cãi vã ồn ào gì đó. Chơi nửa ngày, thấy đồng đội vẫn làm việc, cũng áy náy, không về phòng nữa mà đi lên lầu.

Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương đều có mặt, Hồ Lệ Quân, Lương Vũ Vân, Dương Hồng Hạnh đang quây thành vòng tròn, còn cả người khác nữa, nhìn sắc mặt ai cũng khó đăm đăm là biết không có tiến triển gì.

Có điều Giản Phàm vừa mới đi vào, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn, ánh mắt bất thiện, giống như đám nạn dân nhìn địa chủ, Giản Phàm nghênh ngang về chỗ ngồi: “Này các mỹ nữ, chưa thấy soái ca sao mà nhìn khiếp thế?”

Thái độ này không thể chấp nhận được, tức thì khơi lên làn sóng thù hận, Dương Hồng Hạnh lên tiếng trước tiên: “Giản Phàm, sao anh lại về, không đủ tiền thuê phòng à?”

Hả? Giản Phàm chưa kịp nói gì thì Lương Vũ Vân cười mỉa: “Mọi người xem, thái độ này rõ ràng là bị mỹ nữ cho GET - OUT rồi.”

“Là tôi cho cô ấy leo cây, hừ.”

Mọi người cười rộ lên, không ai thèm tin, Hồ Lệ Quân và Sử Tĩnh Viện coi như giải lao thay đổi đầu óc, mỉm cười nhìn đám người trẻ tuổi đấu khẩu, nơi nào có Giản Phàm là không lo buồn tẻ.

Quách Nguyên chướng mắt chêm một câu: “Giản Phàm, cậu giỏi đấy, chúng tôi tặng ca, còn cậu đi lãng mạn. Chúng tôi họp hành, cậu hện hò. Làm cảnh sát như cậu đúng là thiên cổ đệ nhất nhân.”

“Anh có giỏi thì đừng về nữa.” Dương Hồng Hạnh tiếp lời, nói câu nào là ngạt ngựa mùi thuốc nổ câu ấy.

“Đúng thế, khinh bỉ nghiêm trọng ai đó.” Lương Vũ Vân phụ họa, mọi người bị vụ án làm ăn không ngon ngủ không yên, tất nhiên không chịu được Giản Phàm nhàn nhã như thế.

Giản Phàm mặt đau khổ: “Các anh chị em, mọi người vô lý quá rồi đấy, tôi hi sinh vì danh dự của cả đội, hi sinh cả buổi

chiều làm việc, tốn tiền xăng xe ... Chị Hồ, tiền xăng do ai thanh toán thế?”

Mọi người chỉ làm khó Giản Phàm cho vui thôi, chẳng ai thực sự trách y,

Chương 025: Ranh giới giữa thiên tài và ngu ngốc.

Vài câu nói làm không khí trong phòng sôi nổi hơn, thoải mái hơn, Hồ Lệ Quân cuối cùng cũng lên tiếng, ra hiệu cho mọi người không nói nữa: “Mọi người đừng nhăm vào cậu ấy nữa, dù sao Giản Phàm cũng hi sinh vì đội, đáng được biểu dương. Giản Phàm, hôm nay triệu tập 13 người tra hỏi mà không có kết quả, khi cậu chưa về, mọi người đang tranh luận phải chăng phương hướng điều tra có vấn đề, cậu về đúng lúc lắm cùng mọi người thảo luận đi, ra ngoài đổi không khí, có chút linh cảm nào không?”

Lương Vũ Vân bĩu môi, cho rằng Giản Phàm đi chơi với mỹ nữ cả ngày còn nhớ gì tới vụ án, định chọc một câu bị Hồ Lệ Quân trừng mắt im re.

Giản Phàm không xác định lắm: “Chị Hồ, tôi có chút linh cảm, chiều nay tôi vẫn cứ nghĩ mãi về vụ án ...”

“Xì ...”

Một đám đồng đội người giơ ngón giữa, người làm vẻ mặt khinh thường, ở cùng một mỹ nữ tuyệt sắc như vậy, bảo y nghĩ cách làm sao đưa người ta lên giường còn hiểu được, nghĩ tới vụ án? Ma nó mới tin. Thế là một đồng âm thanh biểu thị coi thường phát ra.

Giản Phàm trừng mắt nhìn cả phòng: “Này, thái độ gì thế hả, có muốn nghe không, nếu không phải thương mấy người suốt ngày chạy ngoài đường như ruồi không đầu, tôi chẳng thèm động não. Không tin chứ gì, không thèm nói nữa, tự nghĩ cách đi.”

“Ừ, dỗi kìa.” Dương Hồng Hạnh phì cười.

“Trật tự đi.” Hồ Lệ Quân vỗ tay ra hiệu cho mọi người tập trung lại, tỏ vẻ chăm chú: “Giản Phàm nói xem, tôi nghe đây.”

Giản Phàm nói cho Hồ Lệ Quân nghe không thèm để ý tới bọn ngốc kia: “Vừa rồi tôi đi siêu thị, nhìn thấy một người mua

đồ nên đột nhiên có linh cảm, phương hướng điều tra của chúng ta có vấn đề.”

“Chẳng liên quan gì cả.” Lương Vũ Vân luôn nhanh mồm, thế nên mới gây họa hôm nay, xem ra còn lâu mới sửa.

“Anh nói hay em nói đây, im lặng mà nghe đi.” Giản Phàm nghiêm mặt mắng, nơi này không có lãnh đạo, thoải mái hơn, giơ ngón tay lên: “Tôi nhìn thấy một nam nhân mua băng vệ sinh cá nhân, tôi cảm thấy xấu hổ, vậy mà người ta thì tự nhiên như không, còn thảo luận với phục vụ viên gì mà hai lớp với có cánh, chống rò rỉ, mua cả túi lớn. Ngay cả thu ngân cũng lấy làm lạ ... Nay mọi người làm sao thế? ... Á”

Nói tới đó thấy Dương Hồng Hạnh trừng trừng mắt nhìn thiếu điều vác laptop ném mình thì khựng lại.

Mấy nữ cảnh sát mắt như kiếm mài như dao, hận không thể đâm y vài phát, Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương chấn kinh tới mồm há to như hà mã, nhưng không dám lên tiếng sợ bị đám nữ cảnh sát quy vào cùng một loại với Giản Phàm, người anh em này hôm nay có phải uống nhầm thuốc không, đem chuyện không phù hợp với trẻ em ra nói.

Hồ Lệ Quân vẫn trấn tĩnh: “Giản Phàm, chuyện này có liên quan tới vụ án chứ?”

“À, vâng.”

“Vậy tiếp tục đi.”

Giản Phàm quẹt mũi, cẩn thận lựa chọn từ ngữ: “Tôi nghĩ thế này, chúng ta đã bỏ qua một vấn đề hết sức đơn giản, nam nhân có thể mua đồ dùng cho nữ, nữ có thể mua đồ cho nam. Nếu đây là tội phạm có tổ chức, vậy thì nữ nghi phạm kia nhờ người khác mua thuốc thì sao? Chúng ta so sánh hình ảnh giám sát sai rồi, nữ nghi phạm đó căn bản không xuất hiện ở hiệu thuốc hay bệnh viện.”

“Đúng.” Hồ Lệ Quân vỗ bàn: “Đây chính là điểm mấu chốt mà chúng ta bỏ qua.”

Một câu nói đánh thức người trong mộng, Tiêu Thành Cương đầu óc chậm tiêu còn nhìn Oa ca với ánh mắt ngưỡng mộ thì Quách Nguyên vò đầu bứt tai, đám nữ cảnh sát sắc mặt quái dị,

người này đầu óc làm sao thế, linh cảm không tới từ thân thể nữ nhân thì tới từ đồ dùng nữ nhân.

Mà bi kịch nhất là, phương án sai, tức là phải điều tra lại từ đầu, tức là ba ngày vất vả vừa rồi vụt đi, ai nấy nản chí mỗi mết hết sức.

“Giản Phàm, vậy cậu nói chúng ta phải tra từ đâu, làm lại từ đầu à?” Sử Tĩnh Viện lần đầu tiên thực sự coi trọng lời Giản Phàm nói rồi, chẳng trách Hồ Lệ Quân luôn nhẹ nhàng khuyến khích Giản Phàm, mình đúng là giác ngộ chậm hơn người ta một chút, chàng trai này có chỗ thần kỳ không ngờ.

“Không cần phải làm lại từ đầu, chúng ta đi vào ngõ cụt là vì tư duy chúng ta chú ý quá mức vào nghi phạm duy nhất, bất giác nghĩ nghi phạm là người mua thuốc. Tôi xem hồ sơ vụ án suốt ba tháng, nhiều vụ án không nên vì tính chất vụ án mà định vị nghi phạm quá thần bí, ví như vụ án chặt xác năm ngoái mà chính đội chúng ta phá được, té ra kết quả chỉ là do người vợ hiểu lầm chồng ngoại tình, phần nộ chặt xác chồng thôi. Còn cả bốn năm trước có vụ giết người liên hoàn, chỉ là công nhân mất việc bất mãn với xã hội...”

“Được rồi, đừng lạc đề nữa, nói vào vụ án này đi.” Hồ Lệ Quân vỗ bàn, chàng trai này cứ nói chuyện là quen tính ba hoa, thường xuyên lạc đề.

“Thói quen.” Giản Phàm cười chữa ngượng, tiếp tục: “Chúng ta đừng đặt trọng tâm vào nghi phạm nữa, vì không có vân tay, không có nhận dạng, không có chứng cứ, dù có đối chiếu đúng ảnh, cũng không chắc là đúng không. Nhưng có một thứ quan trọng, trực tiếp chỉ tới nghi phạm, mọi dấu vết có thể che dấu, cái này thì cô ta không dấu được.”

“Thuốc phải không?” Sử Tĩnh Viện phản ứng khá nhanh.

“Đúng rồi, tra thuốc không tra người, chúng ta tra xem ai mua lượng thuốc lớn, hoặc liên tục mua cùng một loại thuốc nhiều lần, không cần biết nam hay nữ đều là người đáng nghi nhất. Thuốc này không rẻ, chẳng ai lại mua như cơm ăn cả. Nếu là phạm tội có tổ chức, ắt có người lo xử lý dấu vết, người này hẳn xuất hiện ở hiện trường thuê phòng, đúng không?”

Trong khi Giản Phàm không chắc lắm về phán đoán của mình thì Hồ Lệ Quân đã không để tốn thời gian, hạ lệnh: “Vũ Vân, Hồng Hạnh các cô đi kiểm tra ghi chép của hiệu thuốc và bệnh viện. Tỉnh Viện cô và tôi xem lại dữ liệu hình ảnh theo hướng mới, lần này ưu tiên hướng nghi vấn về phía nam. Máy đồng chí nam, hỗ trợ cho các cô ấy.”

Mấy nữ cảnh sát loạt xoay thu dọn hồ sơ lập tức hành động, Giản Phàm được một ánh mắt cổ vũ của Hồ Lệ Quân, tự đắc dựa lưng vào ghế, phục bản thân không thôi, chỉ là Lương Vũ Vân chuẩn bị máy vi tính cứ che miệng nhìn mình cười rất chướng mắt.

Giản Phàm trừng mắt lên: “Cái cái gì?”

Không nói còn đỡ, vừa nói ra Lương Vũ Vân càng cười tợn: “Ai mà biết anh nhìn người ta mua băng vệ sinh cũng nghĩ tới vụ án ... Sớm biết thế bọn em cho anh một cái để nhìn ... đỡ tốn công bao ngày vất vả của mọi người.”

Tiêu Thành Cương chêm vào một câu không thể chấp nhận: “Đúng, cô cho anh ấy một cái dùng rồi càng hiệu nghiệm.”

Giản Phàm vung tay bộp hấn một cái, lần này Lương Vũ Vân cũng đỏ mặt, cái thẳng ăn nói ngu không chịu được.

Nửa tiếng sau tám ảnh đầu tiên được đối chiếu ra, đúng là nam, xuất hiện ở hiệu thuốc ba lần, cũng xuất hiện ở hiện trường, là camera từ hai tháng trước.

Thêm ba tiếng nữa, chỉ tìm ra thêm bảy người, ba ngày qua làm việc cũng không vô nghĩa, giúp họ loại bỏ không ít người không liên quan, thu hẹp phạm vi tìm kiếm, hiệu suất tốt hơn. Phá án đôi khi đơn giản vậy thôi, một khi tìm đúng hướng, mọi chuyện trở nên dễ dàng.

Khi tất cả còn đang tập trung kiểm tra hồ sơ, đối chiếu dữ liệu thì Tiêu Thành Cương chỉ mồm hình cười: “Oa ca, tên đẹp trai này với cô này, rõ ràng giống đôi cầu nam nữ, em thấy nên đổi tên vụ án là Nam nữ mê hồn Đảng.”

Giản Phàm ngồi bên cạnh gật gù tâm đắc tán thưởng, cười rất tâm đắc ngớ ngẩn.

Mọi người không dám tin nhân vật vừa rồi biểu hiện cứ như thiên thiên tài phân tích vừa rồi, chớp mắt đã thành thẳng góc

rôi.

Chương 026: Chùm đầu phá án. (1)

“Giản Phàm, lần này mà lại tìm nhầm người, bọn em bóp chết anh.”

Tiểu khu Hạnh hoa dục ở khu Hạnh Hoa Lĩnh, dưới tòa nhà 23, trong chiếc xe van không có gì đáng chú ý, có người nghiêng rãnh nghiêng lợi nói.

Kính xe dán màng che nắng nên từ ngoài nhìn không rõ bên trong, còn trong xe, bốn cái đầu như trộm nhìn về phía cổng tiểu khu, lần lượt là Giản Phàm, Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương cùng với Cửu Cương ở đồn công an Hạnh Hoa Lĩnh phối hợp điều tra.

Giản Phàm mặt mày râu rĩ, hai ngay rồi, phương hướng tra thuốc không tra người đúng là tìm được vài nghi phạm, nhưng làm người ta khóc không được, cười không xong. Tra người đẹp trai nhất là giáo viên của Đh Sơn Bắc, nhầm rồi; tra người trông dữ nhất lại là bác sĩ bệnh viện, lại nhầm; tra tiếp, một người trông như khắc chữ kẻ xấu trên trán, vẫn nhầm, người ta là cảnh sát tòa án của viện kiểm sát, thế là đội trưởng Tân phải ra mặt xin lỗi mới xong. Tra liền 5 người đều không liên quan, Tiêu Thành Cương theo chân Giản Phàm chạy liền 4 khu, 6 đồn công an, làm trò hề mấy lần, thế là chút ngưỡng mộ biến thành hận không thể đá vài cái cho hả giận.

Các nữ cảnh sát vốn có chút hoài nghi anh chàng nói chuyện toàn lạc đề này, thời gian càng dài mà chưa có đột phá, càng nghi ngờ tính chính xác của y, cán cân giữa thiên tài và thằng ngốc đang ngả về phía sau. Có điều bọn họ điều tra cũng không có đột phá, chẳng ai nói gì.

Tiêu Thành Cương cầu nhàu xong tới lượt Quách Nguyên: “Không hiểu sao đội trưởng lại tin cái tên chỉ giỏi ăn như cậu, hôm nay lại phí công rồi.”

Giản Phàm không dám tranh cãi, nếu hai tên này mà cũng tạo phản nốt thì y thành tướng không quân mất.

Cửu Cương cười hì hì: “Giản Phàm, xem ra anh vẫn giỏi làm mất lòng người như xưa.”

“Này mấy người anh em.” Giản Phàm cười khở: “Hai ngày qua tôi mời mọi người ăn cơm mà còn chưa bịt mồm được à? Mới có hai ngày, mọi người thường xuyên theo dõi cả chục ngày mới bắt được người cơ mà.”

“Lần này thì khác, cậu không hiểu cái rắc.” Quách Nguyên nhẫn nhịn rất lâu rồi, lần này bột phát: “Đây là phá án kỳ hạn, kỳ hạn biết không hả, Giản Phàm, cậu vào đội chưa được một năm thì biết cái mẹ gì, trong kỳ hạn mà không phá được án, chỉ đội và cục sẽ hạ đánh giá của đội chúng ta, không bắt được người, không phá được án, cuối năm không tiên tiến thì cũng chẳng có thưởng gì hết. Cậu còn đem so sánh với bọn tôi, bọn tôi đi bắt tội phạm có chứng cứ, có nghi phạm, bắt được là sớm hay muộn. Cậu có cái gì, có mỗi cái chuyện bú vú mà dám bốc phét. Có biết vì sao đội trọng án đẩy vụ này cho chúng ta không, vì đây là vụ án không manh mối, chỉ có thể phá bằng vận may, không ai muốn nhận. Cậu ngu như lợn, nói cho sướng mồm để người ta có cơ đẩy vụ án lên đầu đội, ĐM, suốt ngày lẩn quẩn trong bếp thì biết cái chó gì mà chõ mồm vào.”

Con mẹ nó, ỷ già đời lên mặt, Giản Phàm tức lắm muốn chửi lại, nhưng người ta là tiền bối, đàn anh, phá án lại còn quay ra đánh chửi lẫn nhau thì càng không giải quyết được gì. Nhưng mà chuyện phá án còn dính líu tới bình xét cuối năm thì đúng là y không biết thật, Quách Nguyên nói hẳn không sai, tên này làm ở đồn bốn năm, tới đội hình cảnh ba năm, sớm thành tay lọc lõi.

Thành Cương thấy Quách Nguyên chửi người như vậy hơi quá lời, tuy cũng giận Giản Phàm làm liên lụy mọi người, dù sao là anh em, là đồng hương, nói đỡ: “Dù sao cũng không có manh mối nào khác, biết đâu chúng ta lại phá án thành công?”

“Phá án được thì sao? Đó là công chung của đội trọng án và đại đội một, sau đó là các đội cử người tham gia, là công tập thể hiểu không? Nếu không phá được án thì tội chụp lên đầu, một cái đánh giá năng lực nghiệp vụ không đủ là khiến vài năm không ngoi lên được rồi.” Quách Nguyên lại chửi tiếp: “Mẹ nó

Giản Phàm, lần sau đừng có mà lảm mồm, không phải việc của mình thì có biết cũng im mồm, đừng hại người khác.”

Giản Phàm đờ người quên cả giận: “Không phải chứ, hệ thống này đen tối vậy à?”

Cửu Cương xen mồm vào: “Đã bao giờ sáng sửa đâu mà chẳng đen tối, thế nên bọn tội phạm mới chuyên môn chọn chỗ giao giới các địa bàn gây án, vì chẳng ai muốn rước nợ vào thân hết, gặp án đầy đi còn chẳng kịp. Giản Phàm, anh ăn nói khéo léo là vậy, sao cái kiến thức thông thường này lại không hiểu?”

Giản Phàm kiểm được chỗ trút giận: “Bà mà y Cửu Cương, cũng mới làm cảnh sát vài tháng thôi mà béo như thế, mà chắc là làm ở đồn kiểm chác ghê lắm hả?”

Cửu Cương bộ dạng buồn bực bất đắc chí: “Kiểm được gì đâu anh, em quản hộ tịch, trừ dọa nạt đám công vụ viên ngoại lai, làm mấy giấy tạm trú thì có gì mà kiểm chác. À có, nếu mọi người mà để vượt chỉ tiêu thì cứ tìm em, em mở cửa sau, làm hộ khẩu cho.”

Xem ra người ta còn thảm hơn mình, một đám người độc thân, vợ còn chưa có nói gì tới con, không biết đó là chuyện ngày tháng năm nào.

Tiêu Thành Cương theo dõi cổng, gọi khẽ: “Này, có người tới, xem có phải không? Giống lắm.”

Mọi người đồng loạt không nói nữa, tập trung chú ý, Cửu Cương giơ ảnh lên chuẩn bị so sánh ... Càng đi càng gần, khoảng cách chừng hai ba chục mét, đầu rẽ ngòi giữa chĩnh tề, mặc Âu phục, đúng là mục tiêu. Mấy người đã canh suốt cả ngày rồi, đánh mắt với nhau, mở cửa ra, Quách Nguyên và Thành Cương đi đường vòng bọc sườn.

Giản Phàm giả bộ đi bình thường, đột nhiên như gặp được bạn cũ, mừng rỡ gọi: “Ái chà, ông chủ Đồng, đợi được anh về rồi.”

Nghi phạm ngạc nhiên đứng lại nhìn: “Anh là

Giản Phàm cười nịnh: “Anh nhìn kỹ lại tôi đi, anh quên ai chứ chẳng lẽ lại quên tôi à?”

Nghi phạm tới gần quan sát, nhíu mày hồ nghi: “Anh là ... Chà, xin lỗi nhé, tôi không nhớ ra.”

“Tôi biết anh quý nhân hay quên, anh xem cái này là hiểu ngay.” Giản Phàm thấy vòng vây đã hình thành, giơ phù hiệu ra, thỉnh thoảng quát lớn: “Đồng Hải Bình, đã biết tội chưa?”

Người kia thất kinh xoay người chạy ngay, không ngờ va phải tường người, Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương nhân lúc Giản Phàm thu hút sự chú ý đã một trái một phải đứng sau lưng rồi, đó là vì nghi phạm còn chưa rõ ràng, nếu không hai người đã đè xuống bả quặt tay còng lại.

Một trái một phải không cho nghi phạm nói gì, Cửu Cương vừa lái xe tới là nhét vào ngay, lấy danh nghĩa mời hiệp trợ điều tra, đưa về nhà.

Hai ngày liên tiếp bắt nhầm năm người, bây giờ mấy người bọn họ ngay cả công cũng không dám tùy tiện dùng, có điều xét phản ứng vừa rồi, khả năng tăng thêm vài phần.

Nhà của nghi phạm ba phòng một sảnh, không phải khá giả lắm, mặt trời ngả về phía tây trái một màu hoàng kim rực rỡ, không có gì làm chứng cứ, lần này chỉ có thể là dò xét thôi, Cửu Cương mở miệng ra đã là: “Đồng Hải Bình, từ tối qua tới giờ anh đi đâu, làm gì?”

Nghi phạm mắt lác liên ấp úng: “Ở nhà một người bạn.”

“Bạn gì? Tên họ? Nhà ở đâu, làm việc gì? Nói rõ ràng, chúng tôi sẽ chứng thực.” Cửu Cương xem ra ở đồn công an học được không ít, thậm chí rất có dáng vẻ.

Một loạt câu hỏi làm nghi phạm ú ớ, không biết trả lời ra sao.

Giản Phàm đánh mắt ra hiệu, Tiêu Thành Cương ôm bụng la oai loái: “Ui da, đau bụng quá, nhà vệ sinh ở đâu.”

“À, bên kia, phía trái cửa?” Nghi phạm chỉ.

Giản Phàm cũng kêu lên chạy theo: “Tôi cũng đi.”

“Không được, để tôi, tôi cũng không nhịn được nữa.” Quách Nguyên kêu gọi với theo.

Đồng Hải Bình nhận ra chuyện không ổn, Cửu Cương đã vỗ bàn quát: “Tôi hỏi anh đấy, còn chưa trả lời tôi.”

“Vừa rồi, anh hỏi cái gì?”

Bọn họ không có lệnh tra xét, đành phải dùng kế quyền nghi, hi vọng tìm ra được manh mối, phạm là vụ án tương tự, không phải cứ có tang vật bày ra đó, có khi một chút manh mối để bám

vào cũng là may rồi. Ba người kia phụ trách kiếm cơ tìm vật
chúng, Cửu Cương thì phụ trách đặt ra câu hỏi thật điêu ngoa,
làm loạn óc nghi phạm.

Chương 027: Chùm đầu phá án. (2)

Không lâu sau, Quách Nguyên về lại vị trí cũ, không nói gì cả, đủ biết là vô dụng rồi.

Lại thêm một lúc nữa, Tiêu Thành Cương chán nản đi ra lặc đầu.

Giản Phàm là chậm nhất, đến khi Cửu Cương sắp hết câu hỏi mới ra, ngồi phía đối diện nghi phạm, nhìn hẩn chăm chăm, khác biệt không nhiều so với dự liệu, là một người rất thật thà, theo tài liệu thì người này từng kinh doanh quán bar, làm vận tải, nhìn thế nào cũng không giống kẻ gian trá.

Trong lòng có chút thương hại, Giản Phàm nhìn hồi lâu mới hỏi: “Đồng Hải Bình, bạn gái anh chia tay anh khi nào?”

Đồng Hải Bình máy móc đáp: “Tháng trước.”

“Anh tổng cộng tới nhà thuốc Trúc Lâm bốn lần, mua một loại thuốc bôi, mua cho bạn gái anh phải không?”

Đồng Hải Bình mở miệng ra, máy máy vài lần nhưng không nói.

Tiêu Thành Cương trừng mắt lên: “Đúng thì bảo đúng, không thì bảo không, có muốn lấy băng ghi hình cho coi không?”

“Đúng ... Đúng ạ.” Đồng Hải Bình giật mình vọt miệng.

“Bệnh ở vú cô ấy từ đâu mà có?”

“Chuyện này ...”

Mọi người khắp khởi mừng thầm, xem ra có hi vọng rồi, Giản Phàm đột nhiên hỏi: “Có thể xem di động của anh không?”

“Tôi ...” Đồng Hải Bình không hiểu vì sao lại muốn xem di động, nhưng bị mấy cặp mắt gườm gườm hung dữ nhìn vào, chẳng suy nghĩ gì, lấy ra đặt lên bàn.

Đó là chiếc di động thương nghiệp PDA, Giản Phàm cầm lấy kiểm tra: “Số hiệu máy này do Ninh Ba Triết Giang bán ra, anh đi xa như vậy để mua di động à?”

“Bạn, bạn tôi tặng.” Đồng Hải Bình tố chất tâm lý rất kém, chưa gì đã hoảng.

Mấy người kia càng ngạc nhiên nhìn Giản Phàm, sao tên này đột nhiên thành tinh, ngay cả chuyện này mà cũng biết.

Giản Phàm bộ dạng như thể đã biết hết mọi chuyện: “Trong nhà anh hẳn là có một cái laptop, ở phòng sách có dây mạng, lại không có chỗ để máy tính để bàn, tiếc là có một cái lót chuột lửa địa ngục, cái này đắt đấy, phải hơn một trăm. Anh Đồng, có cái lót chuột như thế, máy tính chắc không rẻ nhỉ, nó đâu rồi?”

“Cái cái ... Bạn gái tôi mang đi rồi.”

“Ha ha ha, anh Đồng, anh bất cẩn quá, sao lại để tang vật ở trong nhà? Chậc, nói tới mức này rồi anh còn chưa hiểu chúng tôi vì sao tới đây à?” Giản Phàm thần bí nói.

“Tôi, không phải tôi làm ... Không phải tôi ...”

Tiêu Thành Cương chỉ đợi câu này mà thôi, tức thì xông tới như hổ đói, đè xuống bàn còng tay lại.

Tin tức truyền đi làm một đám cảnh sát đang bù đầu trong đội phản chấn, nghi phạm bị áp giải về đội thẩm vấn đột kích, thêm bốn người tới hiện trường tìm kiếm, mang theo găng tay trắng lấy vân tay và vật chứng, lúc này không còn chuyện gì của mấy người Giản Phàm nữa, Cửu Cương về đồn trước, ba người đứng ở ban công tránh vướng víu.

Quách Nguyên cho tới lúc này còn chưa hết kinh ngạc, nhìn căn nhà lại lần nữa, nhìn thế nào cũng không ra dấu vết có nữ nhân từng ở, Tiêu Thành Cương thì không hiểu xuất xứ của cái di động, giờ thái độ cung kính xin giải đáp.

Giản Phàm lần đầu tiên phá được án, đặc ý quên mất cả tên họ mình là gì rồi: “Đúng là đồ ngốc, nhìn giá giày đi, rõ ràng có dấu vết giày của nữ nhân, trong nhà vệ sinh có một bộ cốc đánh răng đôi, trong đó một cái đã lâu không dùng, trong bếp thì bàn ăn dùng khăn trải bàn có tua, đó không phải thứ nam nhân mua về. Còn cái cốc kia ... Xem đi có vết môi mờ này, là do nữ nhân trang điểm xong để lại ... Nhiều lắm, kể không hết, hai người nhìn thấy một người độc thân, nhưng tôi nhìn thấy, nam nhân này đang bị thất tình dày vò, đây là một nam nhân si tình, vì sao lại nói thế? Vì dù tình cảm đã tan vỡ, nhưng dù vô tình hay cố ý không xóa đi dấu vết kia ... Thôi, nói cái này hai người độc thân không hiểu đâu.”

Những điều Giản Phàm nói đều là những chi tiết cực nhỏ trong cuộc sống, nói tới tâm tư tinh tế thì hai người kia không bằng được.

“Biến đi, cậu cũng độc thân chứ hơn gì ai.” Quách Nguyên cười mắng.

Tiêu Thành Cương lại hỏi xen vào: “Vậy cái di động thì sao, anh nhận được ra cả số serial của máy cơ à?”

“Đương nhiên là không, máy loại gì anh còn chẳng biết nữa là, nói bừa thôi, nếu là di động của hắn, hắn sẽ phản bác ngay, chúng mình mình mua ở đâu. Nhưng hắn giống máy, nghe là trở mắt, vụ án này bị mất mười mấy cái di động, nói không chừng là hắn giữ lại dùng, anh mày lừa đấy.” Giản Phàm cười ngoác miệng.

“Lừa? Bà nó, nói cứ như thật, em còn tưởng anh nói thật.” Tiêu Thành Cương nghe mà tổn thương.

Quách Nguyên chợt nhớ ra: “Không đúng, cho dù trong nhà có nữ nhân từng ở, cậu sao biết là nghi phạm.”

“Ha ha ha, lại đây mà nhìn.” Giản Phàm dẫn hai người vào phòng đọc sách, tổ điều tra hiện trường đã cho mấy vật chứng vào túi ni lông trong suốt, Giản Phàm chỉ một cái bút: “Thấy chưa?”

“Bút chứ cái gì?”

“Bút vạn bảo long đấy, đây là loại đặt làm, giá thậm chí trên cả vạn, đó là thứ chứng minh thân phận của người có tiền. Người bị hại thứ sáu mất một cái, trong hồ sơ có ghi rõ, hai người chỉ biết bắt người là không được, phải biết động não, chịu khó xem tài liệu, nếu không bỏ qua chi tiết nhỏ là hỏng rồi, tang vật ở trước mắt mà không nhìn ra.” Giản Phàm cực kỳ hả hê, hai chữ đặc ý viết rõ lên mặt: “Hai ngày qua nói xấu tôi, giờ biết thế nào gọi là phá án chưa?”

Quách Nguyên không phản bác nổi, té ra là xác định nghi phạm rồi mới đi lừa người ta, thế thì tất nhiên là đúng.

Tiêu Thành Cương cầm cái bút lên, nhìn thấy một hàng chữ tiếng Anh viết màu mè không nhận ra, có điều thấy đơn giản như vậy mà mình không phát hiện, cảm thấy rất thất bại, chữa ngượng: “Đơn giản thế em cũng biết.”

9 giờ tối hôm đó, tiệc mừng công dự bị mở màn ở nhà ăn đại đội một.

Sở dĩ gọi là dự bị vì vụ án mới xong một nửa, hơn nữa do Quách Nguyên và Thành Cương mời, hai cô gái biết tài nghệ của Giản Phàm, nhiệt tình ở bên giúp đỡ, Hồ Lệ Quân không ngờ Giản Phàm kiêm luôn cả đầu bếp ở đại đội một, buồn cười lắm cũng góp vui, thế là một bữa tiệc không chính thức xuất hiện.

Đám hình cảnh vất vả mấy ngày, ăn uống qua loa tạm bợ chẳng ra sao, vừa vào nhà ăn ngủi thấy mùi thơm đã đói, bên này ngồi xuống, bên kia bắc nồi, tiếng thìa đũa va chạm leng keng, món ăn nóng hổi từng suất từng được đưa lên.

“Một suất ớt xanh xào thịt.”

“Năm hương xào cải đây.”

“Thịt kho dừa xong rồi.”

“Này ai mang ra hộ cái, Hồng Hạnh, giúp anh đi.”

Giản Phàm đeo tạp dề bận luôn tay luôn chân, ghé đầu qua ô gọi thức ăn nói, Dương Hồng Hạnh đứng dậy nhận hai đĩa, quan tâm nói: “Giản Phàm, anh cũng ra ăn đi.”

Trông bếp lửa bốc lên phừng phừng, chảo mỡ xèo xèo, Giản Phàm mắt tập trung vào chảo, đầu chẳng quay lại: “Kệ anh, mọi người cứ ăn đi, còn vài món nữa.”

“Dạ.” Dương Hồng Hạnh thấy Giản Phàm chuyên tâm như thế có chút thất vọng, cứ như mình còn không bằng món ăn.

Lúc nghiêm túc bàn luận vụ án thì cứ như chơi đùa, nhưng đến lúc ăn uống đáng lẽ phải cao hứng vui vẻ thì Giản Phàm cầm tới nồi một cái, thái độ trở nên hết sức trang nghiêm, lời nói cũng đầy uy quyền.

Một đám nữ cảnh sát vừa ăn vừa riu rít không ngừng: “Món này ngon thật đấy, so với bếp ăn chúng tôi hơn không biết bao lần.”

Còn người có lương tâm nhìn Giản Phàm làm việc mà áy náy: “Chị Sứ, vụ án này chúng tôi không giúp được gì, lại còn để công thần làm cơm, có hơi quá không?”

Vốn là vụ án không manh mối, kỳ hạn ngày một gần, ai cũng lo sốt vó, ngày đêm vất vả mà không kết quả gì, không ngờ dùng cái có cả nghi phạm lẫn vật chứng làm người ta trở tay không

kịp, đã thế lại còn dùng người phá án làm đầu bếp phục vụ, có chút áy náy.

Chương 028: Nghi phạm cũng là người.

Lương Vũ Vân nhanh mồm nhanh miệng: “Không sao anh ấy là đầu bếp chuyên môn của đội chúng tôi đây.”

Dương Hồng Hạnh che miệng cười: “Đúng rồi, làm cơm chuyên nghiệp, phá án nghiệp dư.”

“Thật á?”

“Đúng đấy, các cô bịa à?”

Người đội hai kinh ngạc vô cùng, Lương Vũ Vân cười gian chỉ Sử Tĩnh Viện: “Không tin à, hỏi chị Sử đi.”

Thấy Sử Tĩnh Viện gật đầu, hai cô cảnh sát đội hai thán phục: “Oa, đại đội một ghê thật đấy, một đầu bếp cũng có thể đi phá án, vậy cần chúng tôi làm cái gì? Mà các cô thật có phúc, công tác có người làm, làm xong còn nấu cơm, sướng thế, hi hi ...”

Một đám nữ cảnh sát tụ tập với nhau, ăn nói táo tợn chả kém gì nam, hiểu ý ám muội trong đó cười rung cả người, Sử Tĩnh Viện tâm tình rất tốt: “Nhà Giản Phàm mở quán ăn, trước kia trong đội không ai tới nhà ăn cả, giờ thì buổi trưa chẳng ai về nhà, không chỉ tài nghệ Giản Phàm cao siêu, cả tay nghề bác Giang cũng nâng cao không ít.”

Đang nói chuyện thì Giản Phàm lại thò đầu ra bảo lấy thức ăn, cô gái đội hai hô: “Soái ca, anh cũng ra ăn đi chứ? Mỗi chúng tôi ăn ngại lắm.”

“Không sao.” Giản Phàm cười vui vẻ: “Tôi ăn thì ai làm cho các cô, yên tâm đi, đầu bếp không đói được đâu.”

Người mấy đội khác hồi hận hết sức, không được phân tới đại đội một để hưởng thụ đãi ngộ này, than ngán thở dài làm xung quanh cười suốt. Chỗ ngồi của Hồ Lệ Quân đối diện với cửa sổ đưa thức ăn, thi thoảng nhìn Giản Phàm thò đầu ra lại buồn cười, vốn là vụ án đầu đầu, không ngờ bị tìm ra nghi phạm đơn giản như thế, chỉ là nhìn Giản Phàm kiểu nào thì cũng không thấy giống cảnh sát, còn làm đầu bếp lại rất có vị.

Lại có vài người vào nhà ăn, Hồ Lệ Quân nhìn thấy Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên liền gọi mang thêm bát đũa. Giản

Phàm xem chừng vẫn chiếu cố hai người anh em đi thăm vấn, mỗi món ăn để lại một ít, hai người kia không nói nửa câu, cắm mặt vào bát cơm.

“Chú ý hình tượng chút, có ai ăn tranh của các anh đâu.”

Lương Vũ Vân nói mà hai người kia chẳng để ý vẫn ăn hùng hục, Sử Tĩnh Viện hiểu vấn đề nằm ở đâu: “Không hỏi ra gì à?”

Quách Nguyên gật đầu, có chút rầu rĩ nói: “Tối giờ vẫn không hé răng một lời, năm tiếng rồi không nói một từ, đúng là tà môn, chúng tôi thì nói khô cả họng.”

Từ trong nhà nghi phạm tìm ra hai bộ di động, một cái Pocket PC, một cái bút Vạn bảo long cương, đã xác nhận những thứ này tới từ người bị hại khác nhau, nhưng thẻ tín dụng, laptop, trang sức và đồng hồ đắt tiền không thấy đâu, hướng hồ nữ nhân thần bí kia vẫn chưa lộ, nếu người này không lên tiếng, vụ án vẫn bế tắc. Phá án kỳ hạn, chậm một hai ngày còn được, lâu hơn cả đội sẽ bị phê bình.

Hồ Lệ Quân đứng dậy gọi Sử Tĩnh Viện: “Đi thôi, chúng ta gặp người này, Tiểu Ngô, nhà các cô ở xa về trước đi.”

Lát sau Dương Hồng Hạnh tiễn người đại đội hai đi rồi, không ngồi yên được, cũng cùng Lương Vũ Vân tới phòng thăm vấn.

Khi Giản Phàm bê khay thức ăn từ bếp ra thì chỉ còn hai người Tiêu Thành Cương và Quách Nguyên, thấy trên bàn còn lại không ít thức ăn thì tiếc rẻ: “Lãng phí lương thực là tội lớn nhất đấy, mai phải kiến nghị với tổ trưởng giải quyết vấn đề lãng phí này.”

Quách Nguyên không nhìn ra y lại có lúc kéo kiệt như vậy: “Giản Phàm trong mắt cậu chỉ có ăn thôi à?”

“Bác Giang mà nhìn thấy sẽ đau lòng nửa ngày đấy.” Giản Phàm không thèm giải thích với những kẻ không biết tôn trọng lương thực.

Tiêu Thành Cương vừa nhai vừa nói: “Oa Ca, dễ mà, nuôi mấy con lợn, đến lễ Tết còn được cải thiện, tự mình nuôi ăn ngon hơn loại nuôi công nghiệp nhiều. Giống như thịt lợn ở Đệ nhất oa vậy, có đi mới biết ở nhà nhiều thứ hay.”

“Nuôi lợn trong đội hình cảnh?” Giản Phàm đến ghen lời, mà thằng này không giống nói đùa, nhin cười nói: “Được được,

mai anh đề nghị với đội trưởng, Cương Pháo, có tiến bộ, xem ra mày theo Quách Nguyên học được kha khá đấy.”

“Thằng ngốc, đi.” Quách Nguyên thấy Thành Cương còn cười đắc ý thì bẽ mặt, đá một phát kéo ra ngoài.

Chỉ còn lại một mình Giản Phàm nhà nhả ăn cơm, vụ án đã có manh mối, còn lại là thẩm vấn và bắt giữ, mấy chuyện đó không cần mình lo. Ăn xong rửa bát đĩa, lại nhớ nghi phạm mang về còn chưa ăn, làm bát cơm lớn với thức ăn, thuận đường đưa tới.

Nhìn qua cửa sổ thấy Sở Tĩnh Viện cúi đầu cầm bút, có điều không ghi chép, Hồ Lệ Quân đập bàn ra uy hớ cái, nghi phạm thì mặt thần thờ vô hồn, vẫn đang giằng co. Gian giám sát, Quách Nguyên, Thành Cương, Lương Vũ Vân, Dương Hồng Hạnh hoặc đứng hoặc ngồi nhu chặt mày nhìn màn hình giám sát, vẻ sốt ruột hiện rõ ra mặt.

“Anh định mang cơm cho hần nữa à, em nhìn chỉ muốn đấm.” Thành Cương xoa tay nói.

“Gì thế hả, tội chặt đầu còn không để người ta đói mà, chỉ trộm có chút đồ mà không cho người ta ăn sao? Để tôi đi nói với chị Hồ.” Giản Phàm hừ một tiếng.

“Ra rồi kìa.” Lương Vũ Vân chỉ màn hình nói: “Anh đừng nói, mọi người đang phiền lòng đây.”

Dương Hồng Hạnh không bình phẩm gì cả, khẽ cắn môi dưới mắt nhìn chăm chăm vào màn hình.

Còn chưa thấy người đã thấy tiếng Hồ Lệ Quân vừa đi vừa lớn tiếng nói: “... Tôi không tin không làm gì được, đêm nay chúng ta đấu với hần, luân phiên nhau thẩm vấn mệt mỏi, tới khi hần mở miệng mới thôi.”

Nữ nhân này tác phong cường hãn quen rồi, trừ đối với Giản Phàm còn nhẹ nhàng một chút, đối với người khác nói chuyện toàn giọng điệu mệnh lệnh, Giản Phàm bê bát đi tới: “Chị Hồ, tôi muốn đưa hần ít thức ăn, ăn xong các chị hãy thẩm vấn.”

“Cậu ...” Hồ Lệ Quân suýt nữa nổi giận, nhưng lòng lay động, tựa phát hiện lực địa mới, đặt hai tay lên vai y hỏi: “Giản Phàm, cậu từng thẩm vấn Đồng Hải Bình đúng không?”

“Vâng.”

“Hắn là người thế nào?”

“Cái này khó nói, tính cách trầm ổn, có vẻ là người thành thật.”

“Hắn mãi không chịu lên tiếng, cậu nghĩ tâm kết ở đâu?”

“Thất tình thôi mà.”

Một hỏi một đáp, kết quả là mọi người cười chế nhạo, mỗi Hồ Lệ Quân là tiếp nhận được câu trả lời bất ngờ này, thúc giục: “Nói tiếp xem.”

“Chị xem, tôi nói nhưng bọn họ không bao giờ tin, sáng nay tôi đã bảo với đám Quách Nguyên rồi, nghi phạm là nam nhân si tình thất tình, hắn và nữ nhân kia tình cảm từng rất tốt, giờ vừa chia tay không lâu. Các người đừng chỉ có coi họ là nghi phạm, trong mắt chỉ có vụ án, thành động vật máu lạnh cả rồi ... Nhìn ánh mắt hắn đi, nhìn vẻ mặt hắn đi, người như thế, sống còn không thiết tha, dọa dẫm gì cũng vô ích thôi.”

Giản Phàm càng giải thích mấy người kia càng cười dữ, Hồ Lệ Quân trừng mắt lên khiến đám kia im hết, đi thẳng vào chủ đề: “Giản Phàm, cậu có thể giao lưu với hắn không?”

“Cái đó không khó,”

“Tốt lắm.” Hồ Lệ Quân vỗ vai an bài: “Cậu đi đưa cơm cho hắn đi, giao lưu với hắn, hiện giờ hắn mang tâm lý đề phòng cảnh sát quá mạnh, không moi được thông tin. Cậu hiểu hắn như thế, giờ vào đó làm hắn mở miệng, cậu làm được đúng không?”

“Vâng.” Giản Phàm nhìn nghi phạm, lòng vài phần thương hại, đi bê cơm đi vào.

Quách Nguyên cảm thấy rất không thoải mái, ở đây hắn là người có kinh nghiệm thẩm vấn nhất, đáng lẽ phải do mình chịu trách nhiệm: “Tổ trưởng Hồ, cậu ta chưa bao giờ tham gia thẩm vấn hoàn toàn không hiểu gì, chị dung túng đúng cậu ta quá không? Nhỡ cậu ta nói điều không nên nói, làm lộ tin vụ án thì sao?”

Mấy người kia đều nhìn Hồ Lệ Quân, xem chừng đều chung một cái nhìn về Giản Phàm, Hồ Lệ Quân không bận tâm khoanh tay trước ngực nhìn chằm chằm vào màn hình: “Không sao, tôi gọi điện nhắc nhở cậu ta. Tranh thủ nghỉ ngơi đi, qua 0 giờ hôm nay là hết hạn rồi, không chờ được nữa.”

Bên kia chỉ thấy Giản Phàm đi vào phòng thẩm vấn, đặt bát lên bàn, quan tâm nói: “Anh Đồng, ăn cơm đi.”

Người kia không nói, chỉ nhướn mắt lên một cái.

“Người là sắt, còn cơm là thép, không cứng nổi với nó đi, bọn họ định luân phiên thẩm vấn anh thâu đêm đấy, không ăn sao chịu được. Đã tới nơi này rồi, trừ bản thân ra chẳng ai thương anh đâu.”

Theo chế độ thẩm vấn, ghi hình giám sát là sẽ đưa vào hồ sơ, âm thanh truyền ra vô cùng rõ ràng, mấy người kia thấy Giản Phàm quả nhiên chẳng hiểu cái gì, chưa chi đã để lộ tin, chỉ Hồ Lệ Quân là khế nhếch môi, không ai hiểu cô nghĩ cái gì.

Chương 029: Lời nói sắc hơn dao. (1)

“Này, con người anh sao thế, tuy tôi bắt anh, có lỗi với anh thật, ít nhiều tôi còn biết anh sống không dễ dàng gì mới làm cho anh bát cơm. Xem cơm trắng thế này, thịt kho tiêu nhé, khoai tây trứng gà nhé, đây là bí truyền của Đệ nhất oa huyện Ô Long, anh ngửi có thơm không, không có nhà thứ hai làm nổi đâu ...” Giản Phàm càng ân cần nhiệt tình, nói không ngừng: “Anh mới là nghi phạm thôi, có gì mà nghĩ quẩn, hưởng hồ là phạm nhân cũng có quyền con người mà, người thì phải ăn ... Anh có ăn không, nói đi chứ, tôi làm cơm cho anh ăn mà bị họ mắng đấy, con người phải có phép lịch sự chứ.”

Đồng Hải Bình bị nói tới xấu hổ, cuối cùng lắc đầu nói ra hai chữ: “Không ăn.”

Cuối cùng cũng lên tiếng rồi, đám cảnh sát trong phòng giám sát dờ khóc dờ cười, còn ai cung phụng phạm nhân như đại gia thế không?

Hồ Lệ Quân mỉm cười hài lòng: “Xem đi, mở miệng rồi, có Giản Phàm ở đó, hắn muốn không nói cũng khó. Lần đầu tiên gặp cậu ấy, nói vài câu mà tôi suýt nữa muốn đánh, tôi không tin nghi phạm chịu nổi ... Hồng Hạnh, gửi tin nhắn cho Giản Phàm, nói nửa tiếng không ngừng, người này tinh thần quá thấp, phải kích thích một chút.”

Mấy người đưa mặt nhìn nhau, nghĩ cũng đúng, cái miệng của Giản Phàm khi muốn người ta cười là cười không khép miệng lại được, muốn người ta chết ghen thì ghen không ăn nổi cơm, phiền thì cũng phiền chết người ... Từng có lần đội trưởng phải treo hắn tám biển ở cửa “Không tiếp Giản Phàm!”, chuyện này thành trò cười trong đại đội một rất lâu.

Phòng thẩm vấn là không gian kín mít cực kỳ bí bách, đèn sợi đốt treo lủng lẳng phát ra ánh sáng trắng vàng ngửa đầu lên lóa mắt, bốn mặt tường là camera giám sát, tất cả mọi thứ khiến người ta cảm giác ngột ngạt vô cùng.

Giản Phàm nhận được tin nhắn bắt đầu nói không ngừng, hỏi nơi sinh, kể chuyện vui vẻ hứng thú, xem tư liệu biết Đồng Hải Bình từng mở quán bar, thế là nói chuyện về rượu, biết hẳn là người Đại Nguyên, giảng giải món ăn cùng lịch sử.

Đề tài loạn, nói liền mười phút, nói không hiểu mình nói cái gì, nói khô miệng mà phạm nhân vẫn cứ bộ dạng người chết, Giản Phàm cũng gặp khó, đứng dậy lấy nước uống, nhìn Đồng Hải Bình, ra kết luận, tên này đánh ba gậy cũng không phun được phát rắm nào,

Nản chí gửi tin nhắn: “Thay người!

Chớp mắt tin nhắn đã trả lời: “Không được!

Giản Phàm chửi thầm, xem thời gian mới gần một nửa, yên tĩnh lại nhìn Đồng Hải Bình mặt chữ điền, môi dày trán rộng, nhìn thế nào cũng giống người thật thà. Nỗ lực vắt óc kiểm tra hàng ngàn khuôn mặt đã từng tới Đệ nhất oa, xem giống ai, lúc ở quán có ai mà mình không đối phó được đâu.

Hắn là một người hiền lành, bị bắt mà chẳng giận; quần áo thì kiểu mấy năm trước, tầng cấp không phải là cao, sống đơn giản không dư giả, bất kể nói thế nào cũng giống thị dân bình thường sống quy củ, ánh mắt không giống bất kỳ nghi phạm nào từng mang về đội ... Người như vậy sao lại dính líu tới vụ án?

“Anh Đồng, tôi nói tới mệt rồi, anh nghe cũng phiền rồi, thế này đi, cơm đã nguội, nếu ăn thì nói một tiếng, lát nữa tôi hâm nóng cho anh. Dù sao anh cũng rảnh, sao không nói chuyện chút, kỳ thực đưa anh vào đây tôi cũng thấy áy náy, anh không phải loại người đó. Tục ngữ nói: Gái sợ gả nhầm chồng, trai sợ làm nhầm nghề, anh không giống người làm chuyện phạm pháp .. Tôi nghi anh bị nữ nhân kia kéo xuống nước, hay là nữ nhân kia vu hãm anh.” Vừa nói tới nữ nhân kia, Giản Phàm thấy ánh mắt đối phương có phản ứng, giống hoảng loạn, hoặc hồi tưởng gì đó.

Đúng rồi, nhược điểm của hắn là nữ nhân đó, anh hùng khó qua ả mỹ nhân, huống hồ hắn chẳng phải anh hùng, mà nữ nhân kia chắc chắn là mỹ nữ, hắn không thích một nam nhân

thành thật tướng mạo chẳng có gì, tiền cũng không có, vậy đó là quan hệ gì?

Càng việc gây tò mò, Giản Phàm càng hứng thú, tùy ý nói: “Anh Đồng, nói thẳng nhé, cái bút tìm được ở nhà anh hôm nay đã xác nhận là vật bị đánh cắp, có những chuyện anh không chối được đâu, tôi đoán anh cũng biết mình không thoát được, sớm muộn cũng bị bắt. Anh xem hai người này.”

Giản Phàm đẩy hai bức ảnh người bị hại tới: “Đây là chủ nhân cái bút Vạn Bảo long cương, bị các anh tiêm thuốc mê xong giờ nửa si nửa ngốc. Còn đây là chủ nhân cái di động, vụ án xảy ra vào tháng 12 năm ngoái, tới giờ vẫn nằm viện, anh biết sao rồi không? Nói chuyện là chảy nước dãi, thiếu chút nữa thành người thực vật đấy.”

Không chỉ nói như thật mà Giản Phàm còn biểu diễn như thật, méo miệng lệch mắt, trông như thằng ngốc, Đồng Hải Bình chẳng phản ứng, người trong phòng giám sát thì thở dài, len lén nhìn Hồ Lệ Quân, đợi cô chấm dứt trò hề này, nhưng Hồ Lệ Quân vẫn nhìn cực kỳ chăm chú, không để ý tới xung quanh.

“Anh Đồng, anh nói bằng lương tâm đi, giờ nam nhân ra ngoài kiếm em gái là hiện tượng xấu nhưng quá phổ biến của xã hội, người ta sợ bị cảnh sát bắt, sợ bị gái chặt chém, sợ bị nhiễm bệnh đã đủ đen rồi, giờ bị anh biến thành kẻ ngốc, đáng không? Tội của anh là treo lên cột đoàng một cái, vì vài đồng tiền, đáng không?”

Dù sao điều văn pháp luật thực sự Giản Phàm biết rất hữu hạn, nói vống lên cũng chẳng sao.

“Anh Đồng, cô tình nhân của anh đẹp lắm phải không, mặt nửa trên giống Trương Mạn Ngọc, nửa dưới giống Quán Chi Lâm ... Hả anh không đồng ý? Dù sao cũng là mỹ nữ, dáng cũng tốt phải không, tôi nhìn cũng động lòng .. Ài, đáng tiếc, vài ngày nữa giống anh, bị còng trên ghế, sau đó ném vào lồng sắt, phán chung thân hoặc tử hình ... Dẫn ra pháp trường, rồi ...” Bất thành linh học tiếng sủng hô: “Đoàng! Anh có cảm giác gì?”

Câu cuối cùng làm Đồng Hải Bình đứng dậy, nhưng bị còng giữ lại, cảnh sát gác bên cửa án vai hấn xuống, nhưng hấn bị

kích thích rồi, càng ấn thì hẳn càng muốn đứng dậy, vùng vẫy gào thét: “Do tôi, tất cả do tôi, các người bắt tôi đi, bắt tôi đi.”

“Thực sự do anh à? Tội nặng như thế anh muốn gánh hết?”
Giản Phàm nhào người tới, ngữ khí lạnh lùng.

“Là tôi, tôi làm ...” Đồng Hải Bình đấm vách ngăn, mặt vắn vẹo.

“Không đúng, anh Đồng, tôi xem ghi chép lời khai, người bị hại từng phát sinh quan hệ tình dục với nữ nghi phạm, à, là làm tình ấy, anh và người bị hại cùng là nam, thì làm thế nào? Tôi thấy anh có giống xu hướng tình dục bất thường đâu.”

Đồng Hải Bình như bị sét đánh, tức thì yên tĩnh lại, mắt dữ tợn quyết liệt thành bàng hoàng, hoang mang, có vẻ không tin, môi run lấy bầy.

Giản Phàm cũng ngăn ra, có vẻ Đồng Hải Bình không biết chi tiết gây án, chẳng lẽ không phải cùng một bọn.

Bên phòng kia thấy cuối cùng cũng kích thích được nghi phạm thì thở phào, phòng tuyến tâm lý của nghi phạm đã sụp đổ, thấy thời điểm đột phá khai thác đã tới Sở Tĩnh Viện định đi, Hồ Lê Quân gọi lại: “Đợi đã.”

Biểu hiện của nghi phạm khiến cô bắt được linh cảm, rồi lại bị linh cảm đó làm sinh ra một nỗi buồn vô cớ.

Giản Phàm cũng nhận ra, nam nhân này vừa yêu vừa hận, vừa nhớ nhung lại kỵ hủ, đặc biệt miễn cảm với quan hệ giữa người bị hại và nữ nghi phạm.

Đáng thương, đây là nam nhân vô cùng đáng thương, bị nữ nhân kia vờ trong lòng bàn tay mà chẳng biết gì, người này không cần an ủi hay khuyên giải, mà phải dùng dao đâm vào tim cho tỉnh.

Đường lối càng lúc càng rõ ràng, Giản Phàm đứng dậy đứng trước mặt Đồng Hải Bình: “Anh Đồng, kỳ thực chúng ta đều hiểu, trì hoãn là vô nghĩa, chân tướng sáng tỏ là chuyện sớm muộn thôi, anh không nói ra đi cho nhẹ người, bất kể là vụ án hay tình cảm, nó quá nặng nề với anh.”

Không nói gì.

“Được, anh không nói thì tôi nói, vụ án đầu tiên xảy ra vào tháng 7 năm ngoái, đó là khi quán bar của anh đóng cửa hai

tháng, sau khi mất nguồn kinh tế, nữ nhân đó bắt đầu gây án, còn anh là đồng phạm, đúng chứ?”

Vẫn không nói gì xong mặt đã có phản ứng.

Chương 030: Lời nói sắc hơn dao. (2)

Giản Phàm đi qua đi lại nói không ngừng: “Vụ án vô cùng đơn giản, một nữ nhân, nữ nhân mà anh rất quan tâm, cô ấy rất xinh đẹp, rất thông minh, biết làm thế nào để lấy được lòng tin của nam nhân, biết làm thế nào để dụ dỗ nam nhân vào khách sạn thuê phòng. Sau đó bôi thuốc mê lên ngực cho nam nhân liếm mút và gây hôn mê, anh mua thuốc để giúp cô ấy trị phản ứng phụ của thuốc. Cô gái này làm việc quyết đoán hữu hiệu, nhưng lấy mình làm mỗi nhử, cần dũng khí rất lớn, sơ xuất một chút, mất cả mỗi lần cần.”

Đồng Hải Bình hai tay run run, cơ mặt co giật, chân lùi lại sau, đó là biểu hiện tự bảo hộ.

“Người thông minh đến mấy cũng không tính được tương lai, thuốc cũng không phải lúc nào cũng có tác dụng, hoặc nói cách khác, một vài nam nhân có sở thích tương đối đặc thù. Thế nên cô ấy đành phải diễn giả thành thật, cùng một số nạn nhân quan hệ tình dục ... Tưởng tượng xem, một lão già béo như lợn, hơn sáu mươi rồi, mày mặt ghê tởm, dâm dục háo sắc, dày vò cô ấy ... Nhưng tôi đoán cô ấy cũng chẳng để trong lòng, cũng không nói với anh, đúng chứ.”

Đồng Hải Bình như lên cơn động kinh, đã bị kích thích tột độ.

“Tất cả có bảy người ... Còn người này nữa, vốn học viết văn, miêu tả dung mạo cùng với mỗi chi tiết cùng cô ấy ở trên giường, xem ra rất hài lòng, rất thỏa mãn ... Anh muốn biết không, tôi có thể chia sẻ lời khai này với anh. Nữ nhân đó vốn không coi anh ra gì, hai người không có kết quả, tôi nghĩ hai người lâu lắm rồi không có quan hệ kia phải không, một nữ nhân cởi trần truồng trước mặt bao nam nhân như thế ...”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, tôi không muốn nghe.” Đồng Hải Bình ôm chặt tai gào thét, gục đầu vào tường thống khổ tột độ van xin.

Gần như chỉ vài giây sau, cửa phòng thẩm vấn bật mở, Hồ Lệ Quân bước vào: “Đủ rồi Giản Phàm. Cậu ra đi.”

“Khoan ...” Giản Phàm ngăn Hồ Lệ Quân, bình tĩnh nói: “Tôi còn một câu nữa muốn nói, rất quan trọng. Đồng Hải Bình, tôi còn một câu cuối cùng nữa, có muốn nghe không? Anh không nghe sẽ hối hận. Giống như nữ nhân kia vậy, được và mất, đều làm anh hối hận.”

Đồng Hải Bình sụp đổ rồi, nước mắt nước mũi lem nhem cả mặt, mếu máo như đứa bé: “Nói đi, còn gì mà không thể nói.”

“Câu cuối cùng tôi muốn cho anh biết, toàn bộ những lời tôi vừa nói là tưởng tượng và suy đoán. Nói cách khác, tôi lừa anh, tôi xin lỗi.” Giản Phàm chân thành cúi đầu, nhìn ánh mắt như sống lại của Đồng Hải Bình, có vài phần không đành lòng: “Vụ án không do anh gây ra, anh lừa tôi, tôi lừa anh, thế là hòa. Nhưng những lời tôi nói sẽ thành sự thực, nếu cô ấy cứ tiếp tục thế này, đó là điều không thể tránh khỏi, một lần, hai lần, nhiều lần, cuối cùng cô ấy không phải bị hủy trong tay những nam nhân kia, mà là trong tay cô ấy, anh nghĩ đi, giờ anh nói là giúp cô ấy, không phải hại cô ấy. Cô ấy ở trong tù, anh còn gặp được, còn có cơ hội đợi cô ấy ra ngoài, hai người bắt đầu lại ... Cơm nguội rồi, tôi đi hâm nóng, anh nói với họ, tôi mang cơm cho anh ..”

Phòng thẩm vấn rất yên tĩnh, Hồ Lệ Quân nhìn chăm chăm Đồng Hải Bình, một nam nhân trung niên tâm thái phức tạp thể hiện hết lên khuôn mặt chất phác, mức độ phức tạp đó, vụ án không thể so bằng, cô thấy trước đó mình đập bàn mắng mỏ người ta thật nông cạn, Giản Phàm nói đúng, làm cảnh sát quá lâu, trong lòng chỉ có vụ án và nghi phạm, không còn đồng cảm nữa.

Đồng Hải Bình như vừa trải qua một cuộc đấu tranh sinh tử, đầu ngã ra sau, hít một hơi, giọng lạc đi: “Không cần cô hỏi, tôi nói.”

Ghi âm, ghi chép, ghi hình đồng loạt bắt đầu, Hồ Lệ Quân, Sử Tĩnh Viện, Quách Nguyên thẩm vấn vô cùng thuận lợi, đèn trong phòng thẩm vấn sáng suốt đêm.

Còn lại Tiêu Thành Cương, Lương Vũ Vân, Dương Hồng Hạnh ba người chẳng ai bảo ai đồng loạt chạy hành lang tới bếp, hưng

phần nhất không ai ngoài Thành Cương: “Oa ca, Oa ca, anh thật lợi hại, còn lợi hại hơn sư phụ em.”

Hả? Không có ai, ba người nhìn trong nhà ăn không có ai cả, bếp vẫn lửa cháy bùng bùng, nồi bốc hơi ngùn ngụt, đúng là đi hâm thức ăn cho nghi phạm rồi. Ba người lấy làm lạ đi vào, không ngờ Oa ca vừa rồi biểu hiện cực kỳ ấn tượng giờ lại ngồi bên bàn sơ chế thức ăn tới ngây người.

“Sao mọi người lại vào đây?” Giản Phàm hỏi.

Lương Vũ Vân hết sức cao hứng: “Sao bọn em không vào được, bây giờ em ngày càng ngưỡng mộ anh rồi đấy, tên Đồng Hải Bình đó khóc như trẻ con luôn.”

“Có gì mà vui chứ.” Giản Phàm lắc đầu, giọng sa sút.

Dương Hồng Hạnh khuyên nhủ: “Sao thế, Giản Phàm, tuy anh nói chuyện hơi quá đáng, nhưng thăm vấn phải thế mới có hiệu quả.”

Giản Phàm rời bếp rót cốc nước lớn uống hết, thấy mọi người đi theo, ánh mắt có chút khó hiểu: “Anh có một câu hỏi, mọi người giải thích hộ nhé.”

Ba người kia cùng gật đầu, trông Giản Phàm có vẻ hết sức buồn bã.

“Anh đang rất hoang mang, nói thế này đi, vụ án diễn ra cho tới tận giờ này, sự đồng cảm của anh càng ngả về phía nghi phạm chứ không phải người bị hại. Nghi phạm là một nam nhân trung niên, mất đi người mình yêu, chuyện này còn đau đớn hơn ngồi tù. Còn nữ nghi phạm, sắp sa lưới pháp luật, chờ đợi cô ấy là những ngày tháng dài đằng đặc đối diện với chấn song sắt ... Được đem so hai bên, người bị hại vì trong quá trình phạm pháp bị hại mà thành người bị hại, nghiêm khắc mà nói bọn họ cũng là tội phạm, cái bọn họ mất đi chỉ là một phần nhỏ tài sản, giống chúng ta mất 200 đồng vậy. Còn nghi phạm, có lẽ mất đi nửa đời còn lại ... Có công bằng không?”

Không ngờ lại là một câu hỏi như vậy, Tiêu Thành Cương gãi đầu thấy Oa ca nói có vẻ có lý, Dương Hồng Hạnh không biết trả lời ra sao, lòng cũng trùng xuống, Lương Vũ Vân suy nghĩ rồi đáp: “Giản Phàm, nói từ góc độ pháp luật thì không cách nào giải thích được, mua dâm chỉ bị xử phạt quản lý trị an, còn hành

vi của nữ nghi phạm kia là cướp của, hơn nữa số tiền rất lớn. Hợp tình không hợp lý, hợp lý không hợp tình, chuyện hợp pháp mà không hợp tình lý nhiều lắm, pháp luật chỉ có thể bảo vệ lợi ích số đông, anh đừng nghĩ nhiều.”

“Anh không tán đồng.” Giản Phàm như người làm sai việc gì, lại cầm cốc lên định uống, nhưng nước hết rồi, đầu cúi xuống: “Mọi người xem, hành vi của anh vừa rồi đáng ghê tởm, anh đập nát ảo tưởng mỹ hảo nhất của một người đáng thương, mọi người nói đấu tranh với tội phạm phải như thế, làm cảnh sát là khiến mình trở nên tàn nhẫn sao? Đến lúc cuối cùng nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của Đồng Hải Bình, anh vô cùng hối hận vì chuyện mình làm.”

Tiêu Thành Cường phụ họa: “Oa ca, xưa nay anh nói chuyện với ai chẳng đáng ghét như thế.”

Giản Phàm trừng mắt: “Xéo, còn không xéo phật mày một bát cơm.”

“Em xéo, em xéo.” Tiêu Thành Cường chạy ngay, tới cửa còn không quên lén lút giơ ngón giữa với Giản Phàm.

Đầu óc Thành Cường rất đơn giản, nếu bình thường thế nào cũng khiến nữ đồng nghiệp cười rồi, hôm nay khoe môi nhếch lên lại không cười được, Lương Vũ Vân đặt tay lên ngực Giản Phàm vỗ nhẹ: “Em luôn nghĩ anh nông cạn, xem ra người nông cạn là em.”

Nói xong rời đi.

“Giản Phàm đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa, em thấy anh rất xuất sắc, từ vụ án tiền giả được đưa vào tuyển tẩn vụ án của tỉnh, Tết vừa rồi bạn học tụ họp ở Đại Nguyên, ai cũng hỏi đến anh. Giờ anh lại gần như một tay hóa giải vụ án bế tắc này, về sau anh nhất định sẽ là một cảnh sát ưu tú.” Dương Hồng Hạnh nắm tay Giản Phàm kéo y ngồi xuống bàn: “Anh không sai, anh đang làm nhiệm vụ.”

Giản Phàm không nói gì cả, dường như bị cảm nhiễm sự trầm mặc của nghi phạm vậy, Dương Hồng Hạnh cũng không nói, từ từ ngã đầu vào vai y ...

Chương 031: Đàn đứ chẳg tri âm.

Trưa hôm sau Lục Kiên Định cùng chi đội trưởng tới đại đội một, hôm qua đã là ngày cuối cùng của kỳ hạn phá án, hần còn đang nghĩ cách làm sao nói khó trì hoãn vài ngày, không ngờ đang ở văn phòng chi đội trưởng thì nhận được tin nghi phạm đầu tiên bị bắt quy án, tiếp đó sáng hôm nay Hồ Lệ Quân trở về báo cáo đã làm rõ toàn bộ vụ án mới dám dẫn chi đội trưởng tới.

Trong phòng hội nghị, tấm bảng dán tin tức về vụ án đã thay đổi, chính giữa là một bức ảnh nữ nhân, mái tóc dài dợn sóng, đôi mắt đẹp mê hồn, giống như ảnh nghệ thuật của minh tinh, bức ảnh này do nhân viên lục soát theo lời khai của Đồng Hải Bình tìm được tấm ảnh của nghi phạm rồi in ra.

Sử Tĩnh Viện chỉ ảnh nghi phạm báo cáo: “Đây là nghi phạm số một của vụ án, tên Tạ Văn Tình, nữ, 29 tuổi, được ba người bị hại xác nhận. Người này học đại học hạng hai ở Đại Nguyên, sau đó lần lượt làm nhân viên văn phòng, tiêu thụ xe hơi, bán bảo hiểm, thậm chí phục vụ ở hộp đêm, quán bar, quan hệ xã hội rất phức tạp. Theo Đồng Hải Bình khai báo, trước khi hai người họ gặp nhau, Tạ Văn Tình nhiều lần yêu đương, thậm chí một lần suýt cưới ông chủ công ty bán xe, cuối cùng thất bại. Hai năm trước Tạ Văn Tình tới làm việc ở quán bar của Đồng Hải Bình, sau đó có quan hệ tình nhân, tình cảm rất tốt.”

Lục Kiên Định hỏi xen vào: “Vậy vì sao lại đi cướp, không phải đang rất tốt à?”

Tần Cao Phong cười nhạt, loại chuyện này hần gặp nhiều, không vì mỹ nữ mà khiến suy đoán ảnh hưởng: “Lòng tham thôi.”

“Đúng thế, theo phân tích của chúng tôi, thực chất ban đầu nữ nhân này nhắm vào gia sản của Đồng Hải Bình, mà Đồng Hải Bình không hề giàu có như cô ta nghĩ. Khi mở quán bar thì một nửa đi vay bạn bè người thân, hơn nữa kinh doanh không tốt, tới cuối tháng 4 năm ngoái phải đóng cửa, chẳng những không có chút tích góp nào, còn nợ tiền. Hai người từ đó dần dần lạnh

nhật, Tạ Văn Tình biến mất hai tháng, tới một ngày, cũng tức là tháng 7 năm ngoái, cô ta xuất hiện giao cho Đồng Hải Bình một cái đồng hồ đắt tiền để xử lý, hai người tiếp tục sống chung. Chúng tôi đoán cô ta gặp biến cố trong thời gian này nên đi vào con đường phạm tội, nên mới dùng nhà Đồng Hải Bình làm nơi ẩn thân và dấu tang vật.”

“Đồng Hải Bình tuy có nghi vấn, nhưng do xưa nay luôn si mê và nghe lời Tạ Văn Tình, lại thêm thiếu tiền, nên thành đồng phạm. Do trước kia hẳn kinh doanh có nhiều quan hệ, thông qua đó xử lý những món đồ đắt tiền kia. Hai người thành tổ hợp kỳ quái, tới năm nay, Đồng Hải Bình cuối cùng cũng phát hiện điều bất thường, Tạ Văn Tình không che dấu, nhưng vì quá yêu thương cô ta nên vẫn nghe lời, còn nhiều lần vào hiệu thuốc mua thuốc, khiến chúng ta phát giác. Hơn một tháng trước, Đồng Hải Bình vô tình phát hiện Tạ Văn Tình còn có một nam nhân khác bên ngoài, sau đó hai người cãi nhau, sau đó cô ta bỏ đi, nam nhân này rất có thể là kẻ thao túng Tạ Văn Tình.”

“Hiện theo manh mối Đồng Hải Bình cung cấp, chúng tôi đã khóa chặt tiểu khu Ngũ Nhất nơi Tạ Văn Tình thuê nhà, đối với nghi phạm số ba, sẽ xác nhận và bắt trong ngày hôm nay.”

Chi đội trưởng thở phào, vụ án tới lúc này cơ bản là xong rồi, chỉ còn đợi bắt người là xong: “Mục tiêu vẫn chưa rõ sao?”

“Vẫn chưa, Tạ Văn Tình đã thay đổi số điện thoại, không cách nào xác định, hơn nữa còn có rất nhiều CMT giả, chúng tôi chỉ có thể dựa vào ảnh để bí mật điều tra. Hiện giờ đã lập chốt theo dõi, chỉ cần cô ta lộ diện là bắt giữ.” Sở Tĩnh Viện xác nhận lại.

Chi đội trưởng lo lắng: “Tiểu khu Ngũ Nhất cũ rồi, phiền đấy, cho đó phải tới mấy nghìn hộ phải không?”

Lục Kiên Định trấn an: “Anh cứ yên tâm, Lê Quân đã phái toàn bộ lực lượng có thể rồi, đồn công an phái 20 cảnh sát hiệp trợ cùng bảo an trong khu, chúng tôi khống chế hết 4 lối ra, cô ta không thoát được.”

“Nhất định phải làm cho không một sơ hở này, hôm nay quá hạn rồi đấy.” Chi đội trưởng nhắc lại lần nữa.

Lục Kiên Định mặt dày, vụ án đã làm rõ, tất nhiên không còn sợ áp lực kỳ hạn nữa: “Chi đội trưởng, lần trước tổ chức họp anh

còn nói đây là vụ án vô vọng, chúng tôi một tuần đã phá án, anh còn muốn chúng tôi làm sao nữa? Nếu không có đại đội một hỗ trợ, cả thành phố còn đang chạy loanh quanh vô nghĩa ... Đại đội một đúng là nhân tài lớp lớp, nhất là Giản Phàm, đúng là tinh như quý, đội trưởng Tần nhãn quang thật tốt, tìm ra kỳ tài, chúng tôi lỗ to, hai học viên tốt nghiệp cùng khóa với cậu ấy, tới giờ vẫn pha trà lau bàn, ngay cả báo cáo vụ án còn lấp bắp ... Chi đội trưởng, cho tôi cậu ta đi.”

“Cao Phong, cậu có đồng ý không? Tôi không thể trắng trợn đào người của cậu như thế.” Tán nửa ngày, té ra mục đích cuối cùng là đây, chi đội trưởng cười lớn nhìn Tần Cao Phong, giọng điệu rõ ràng là ngả về phía đội trọng án, Lục Kiên Định là cánh tay phải của ông ta mà.

“Đồng ý, đồng ý chứ, đội trưởng Tần đồng ý lâu rồi.” Lục Kiên Định cướp lời.

Tần Cao Phong vẫn câu nói đó, tới không từ chối, đi không giữ, điều này đồng nghĩa là đồng ý rồi, Sở Tĩnh Viện không hài lòng, không biết vì sao nghĩ tới Giản Phàm sắp đi rồi, thấy lòng hụt hẫng.

Cùng lúc đó ở hiện trường cuộc vây bắt.

Từ mặt trời mới mọc tới giữa trưa, từ giữa trưa lại tới khi trời chiều dần ngả bóng, tiểu khu trải ánh hoàng kim tiễn người đi lại, lại cùng hoàng hôn đón người về nhà. Đó là một tiểu khu cách trung tâm thành phố không xa, mở rộng ba lần, giờ đã có ba khu dân cư, bên trong có đại lý ngân hàng, siêu thị mini, nhà hàng cùng với loạt quán nhỏ men theo lối đi vào, tạo thành khu phố sầm uất nho nhỏ. Bốn mươi nhân viên điều tra hòa vào đây không gây chú ý lắm.

Trên con đường đi ở khu giữa, đỗ một chiếc Toyota đỏ, hai người đứng sóng vai một nam một nữ, nói lời tình tứ, cái xe này đỗ ở đây một ngày rồi, người qua lại không ai chú ý. Thời buổi này người trẻ tuổi trốn trong xe làm tình chẳng lạ gì, làm việc khác thì càng không ai chú ý.

Cái bất bình thường là nhân viên điều tra đều mặc thường phục ẩn nấp trong các góc ngách của tiểu khu này, bảo an và quản lý tiểu khu được báo tin, đem toàn bộ phòng giám sát giao

cho họ. Mà cái xe Toyota kia cũng là một điểm theo dõi, nằm ở chính giữa tiểu khu, tầm nhìn về mấy phía đều thông thoáng, không những tiện giám thị và còn tiện chi viện. Ngồi trong xe là tổ hợp đội một, Giản Phàm và Dương Hồng Hạnh.

Xét nhân tố nghi phạm là nữ, lần điều tra và bắt giữ này là nam nữ phối hợp, tuyển đầu vốn không có nhiều nữ cảnh sát đều bị điều hết. Dương Hồng Hạnh là chủ động xung phong, nhưng có lẽ không ai biết, hứng thú của cô ở người phá án chứ không phải vụ án, vì thế cả ngày chẳng thu hoạch gì cũng không thất vọng.

Trong xe phát âm nhạc nhẹ nhàng, Dương Hồng Hạnh khẽ ngâm nga theo giai điệu du dương, có vẻ rất hưởng thụ không khí này. Giản Phàm thì như mèo bệnh ôm vô lăng, thi thoảng nhìn xung quanh, có lẽ cũng không phải đang tìm nghi phạm mà ngồi lâu buồn chán mà thôi.

Cả ngày hôm nay Giản Phàm vẫn cứ trầm lặng hẳn là do lần thẩm vấn kia, Dương Hồng Hạnh trêu mấy lần mà không thể làm cái mồm kia nói vài câu đùa. Sau một đêm thẩm vấn kết quả đã rõ ràng, Đồng Hải Bình tuy bất hạnh, nhưng là người tàng trữ tiêu thụ tang vật, có thể đồng cảm, nhưng không thể giúp gì, Dương Hồng Hạnh nói rất nhiều cái tâm kết này mới nói lỏng một chút.

Chương 032: Thương tâm nào hơn tình nhân tiền. (1)

Trong xe lại lần nữa chuyển loại âm nhạc, là đĩa CD nhạc không lời, Dương Hồng Hạnh muốn tìm đề tài, nhưng mãi không thấy Giản Phàm phản ứng, hỏi: “Giản Phàm, anh có nghe ra đây là nhạc gì không?”

Giản Phàm lười nhác đáp: “Em trông anh giống có tế bào âm nhạc không?”

“Ồ, em quên mất anh chỉ biết giả tiếng động vật, hì hì. Có điều cái này em nói một cái là anh biết ngay.” Dương Hồng Hạnh e là nhớ tới buổi biểu diễn ở lễ tốt nghiệp: “Romeo and Juliet.”

“Cái gì?” Giản Phàm không tập trung, không nghe ra, trình độ tiếng anh của y cơ bản chỉ học được hello, hay là fu-ck you mà thôi, sâu xa hơn thì chịu, sao so với đám nữ cảnh sát nói tiếng Anh còn trôi chảy hơn tiếng Hán được.

“Romeo và Juliet, anh không thể không biết chứ, nghe đi, giống như hai người đang thổ lộ tâm tình, tới chết không thay đổi, đoạn tiếp theo là Juliet tỉnh lại, phát hiện người yêu đã uống thuốc độc, đau lòng rút kiếm tự vẫn ... Em còn nhớ thời đại học nghe giáo viên nước ngoài hát cho nghe đoạn đó, đoạn Romeo nhìn thấy người yêu chết ấy, rất đau lòng ...” Dương Hồng Hạnh nói có vẻ si mê, người hơi lắc lư hưởng thụ âm nhạc, nói nửa ngày trời mới nhận ra Giản Phàm chẳng phản ứng, ngạc nhiên: “Anh thực sự không biết Romeo và Juliet à?”

“Coi thường người khác à?” Giản Phàm trừng mắt lôi mẹ ra: “Hai mấy năm trước mẹ anh là sinh viên ưu tú của Đh ngoại ngữ Sơn Bắc đấy, nhà anh có cả cuốn sách này, bằng nguyên văn tiếng Anh.”

“Thế à?”

“Đương nhiên, giả sao được. Có điều anh không hiểu, em nói Romeo với Juliet với anh còn không bằng nói khoai tây với củ cải.”

“Giản Phàm, đây chính là điểm anh làm người ta ghét đấy, câu chuyện tình yêu thuần khiết như thế, đừng phá hỏng nó được không? Thật mất hứng.”

“Thuần khiết.” Giản Phàm xì một tiếng: “Đừng tưởng anh không biết, mẹ anh kể cho anh nghe rồi, câu chuyện này giống Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, toàn là vợ vắn. Romeo trước đó có bạn gái tên là gì ấy, sau đó hắn gặp Juliet liền quên người yêu cũ, chuyện này dùng ngôn ngữ dân gian gọi là gì nhỉ, là gian phu dâm phụ, lấy cái chết tạ tội đấy. Vì sao mấy câu chuyện ái tình lưu truyền thiên cổ toàn là bi kịch? Vì người ta không tin kịch vui, tác giả cũng không bán nổi, thế nên Romeo và Juliet phải chết, Lương Chúc phải hóa bướm, toàn là lừa đảo kiếm tiền thôi.”

Dương Hồng Hạnh thở phì phò, câu chuyện mà cô yêu thích nhất bị nói thành cái gì rồi: “Anh cố tình làm em ghét anh đấy à?”

Nói rồi tắt nhạc đi, không có ý tạo không khí nữa, giận dỗi quay mặt sang bên, vậy mà không thèm dỗi dành người ta nữa, so với thời ở trường huấn luyện giống như hai người khác nhau. Chẳng lẽ anh ấy cố tình đẩy mình ra xa? Nghĩ thế không tìm được, phát hiện Giản Phàm bò hoai trên bảng điều khiển nhìn cái gì đó.

“Anh phát hiện ra cái gì rồi?”

“Nhìn đi, ở phương hướng bảy giờ trong cái xe màu trắng ấy.”

Dương Hồng Hạnh nhìn về phía chiếc Hyundai trắng, thấy một nam nhân đang cúi đầu say sưa hôn một nữ nhân ở ghế phụ, cô gái kháng cự rất miễn cưỡng, sau đó dần thuận theo, bây giờ người ta hôn nhau ở giữa phố còn không hiếm nữa là: “Thì sao? Anh thật là ...”

“Kìa, kìa đè xuống rồi, nếu không có ai, bọn họ sẽ làm thật đấy, em tin không?” Giản Phàm xem rất say sưa, hết vụ án, công tác rồi huấn luyện khô khan, cả tháng rồi mình không nếm thử tư vị đó, rất nhớ.

“Lưu manh.” Dương Hồng Hạnh đấm Giản Phàm mấy cái, tuy thế lén lét lút lút nhìn, lúc này cô nam quả nữ, làm sao không bị kích thích.

“Lớp trưởng, hỏi em một vấn đề riêng tư nhé.”

“Cái gì?” Dương Hồng Hạnh giật mình, sợ Giản Phàm biết mình đang nhìn cảnh kia.

“Nụ hôn đầu của em bị cướp mất khi mấy tuổi.”

“Không cho anh biết.” Dương Hồng Hạnh đỏ mặt quay đầu đi.

Giản Phàm nhìn bộ dạng thẹn thùng của Dương Hồng Hạnh mà cười thầm, từ lâu đã nhận ra cô lớp trưởng này không có mấy kinh nghiệm yên đương, đang định trêu vài câu thì từ trên xe cô gái đẩy cửa xe bước xuống, gió thu thổi qua, mép váy phiêu phiêu, ánh mặt trời rục rỏ chiếu lên người đẹp như tinh linh, tích tắc toàn thân cứng đờ, không dám tin vào mắt mình phải chẳng nhìn lầm.

Nhưng làm sao mà làm cho được.

Dù cách rất xa, dù không nhìn rõ mặt nữ nhân đó, nhưng nhận ra một người đâu phải chỉ bằng khuôn mặt, từ vóc dáng, từ cách ăn mặc, hoặc là bằng cảm giác quen thuộc là đủ, một thứ cảm giác mà những người cực kỳ thân thiết mới có.

Dường đang có bông tuyết lạnh lẽo đổ xuống trong lòng Giản Phàm, chỉ tích tắc đã đóng băng trái tim y, thậm chí thân thể cũng biến thành lạnh lẽo, khắp khuôn mặt là vẻ bàng hoàng ...

Rắc!

Tựa hồ có thứ gì đang vỡ vụn, biến thành từng mảnh nhỏ, đâm vào tim Giản Phàm, cơn đau đó làm y choàng tỉnh.

Rầm một cái, Giản Phàm đã tung cửa xông ra, lao về phía đôi nữ nhân kia, nam nhân cũng đã xuống xe, đi vòng qua ôm lấy nữ nhân, nữ nhân khẽ đẩy một cái muốn giã ra, đưa mắt nguýt nam nhân một cái tình tứ, rốt cuộc vẫn để hắn ôm lấy eo, hai người thân mật nép vào nhau. Giản Phàm thấy cảnh đó thì chân lảo đảo, quát lên: “Hương Hương!”

Giọng nói vì nỗi đau quá lớn mà lạc đi, mang theo sự bàng hoàng.

Người ở phía trước đứng lại, quay người, khuôn mặt xinh đẹp tích tắc trắng bệch tới đáng sợ, kinh hoàng ôm miệng, ánh mắt đó như muốn sợ hãi tới mức bỏ chạy, nhưng hai chân lại đóng đinh xuống đất, nhìn Giản Phàm chăm chăm.

Nam nhân bên cạnh thấy vẻ mặt Lưu Hương Thuần khiếp đảm, vội hỏi: “Hương Thuần, ai thế? Em làm sao vậy .. Này anh? Anh là ai?”

Đó là một nam nhân rất lịch lãm, có vài phần thành thực, một nam nhân có xe, nói không chừng còn có nhà ở nơi này, một nam nhân đang ôm eo cô gái mình yêu thương. Trong đầu Giản Phàm lại hiện ra cảnh tượng vừa phát sinh, toàn thân rụng rời, trời đất như đảo lộn, hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào xung quanh nữa, hai tay vô thức nắm lại kêu răng rắc.

Lời tỏ tình ngây thơ, rồi âu yếm buồn nôn, cũng từng ồn ào cãi vã, cười cười nói nói; cùng ôm nhau đi vào giấc ngủ, sáng sớm vẫn quấn quít không rời giường; cùng tỏ không mục đích suốt cả ngày, rồi cùng nhau thảo luận tương lai, cùng mơ ước có một mái nhà

Giản Phàm từng sợ mình không giữ nổi Hương Hương, để rồi kỷ niệm chỉ còn là hồi ức, nhưng giờ nó lại thành ác mộng.

Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, mang theo cơn gió, Giản Phàm như con báo bị chọc giận, xông tới.

Dương Hồng Hạnh thất kinh nhìn thấy Giản Phàm vừa rồi còn cười đùa, trong chớp mắt biến thành con hung thú, đâm thẳng vào mặt nam nhân kia, cú đâm mang sức mạnh kinh khủng làm người đó như bị trâu húc tung về phía sau vậy. Giản Phàm vẫn cứ lao đến, cười lên người nam nhân đó đâm liên tục ... Nữ nhân kia kéo Giản Phàm, kéo không được, vung tay tát!

Bốp!

Dương Hồng Hạnh tưởng chừng nghe thấy tiếng tát đó, không nghĩ gì cả, chạy vội tới.

Một cái tát cật lực, đanh gọn, Giản Phàm sững sờ, đưa tay ôm má, không sao tin nổi: “Em tát anh? Vì hấn mà em tát anh sao?”

“Em, em ...” Lưu Hương Thuần môi run run lùi lại.

Giản Phàm phút chốc sững sờ, khuôn mặt lại bị cơn cuồng nộ làm vụn vụn, chỉ người nằm trên mặt đất: “Hấn là ai?”

Lưu Hương Thuần rùng mình, cô chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt kinh khủng này, lão đảo lùi ra sau, trong ký ức của

cô Giản Phàm luôn người ngốc nghếch, bị cô đánh cũng cười:
“Em ...”

Không ngờ người nằm dưới đất kia có vài phần đáng mặt nam nhân, tuy mồm, mũi vẫn liên tục chảy máu vẫn cố gượng đứng lên: “Đừng đụng vào bạn gái tôi, có đánh thì đánh tôi đi.”

Bạn gái? Câu này chẳng khác nào đổ dầu vào lửa Giản Phàm đá một phát vào thẳng mặt hắn: “Bạn gái mà à, cô ấy theo tao 7 năm rồi, từ khi nào thành bạn gái mà?”

Chương 033: Thương tâm nào hơn tình nhân tiền. (2)

Lưu Hương Thuần nhìn Giản Phàm lại như thú điên xông vào đánh người, muốn ngăn mà không dám, rồi rít van xin: “Giản Phàm, xin, xin anh, đừng đánh, đừng đánh anh ấy.”

“Đừng đánh hẳn ... Ha ha ha ...” Giản Phàm cười như kẻ điên, quay sang nhìn khuôn mặt thân thuộc, hai hàng nước mắt tuôn ra như suối, gương mặt kia sao trở nên xa lạ như vậy : “Hương Hương, vì sao? Vì sao em không nói với anh? Anh biết không xứng với em, nếu em muốn chia tay, anh không .. Anh không ... cản. Vì sao lại lừa anh chứ, vì sao?”

“... Em chê anh nghèo, em coi thường anh, em không muốn sống với anh, anh cũng không quán lấy em đâu, anh yêu em, nhưng anh sẽ buông tay cho em theo đuổi cuộc sống em ao ước. Nhưng vì sao thế Hương Hương?”

“... Anh yêu em ... Anh nghĩ rằng em là người quan tâm tới anh nhất trên đời này, anh cho rằng em là cô gái thuần khiết nhất trên đời ... Anh yêu em ... Vì thế anh không dám ăn dám tiêu, anh nỗ lực tiết kiệm tiền để mua nhà, mua xe cho em, vì sao em không đợi tới ngày đó? ... Hương Hương ... Em nói đi, em nói đi, em làm gì sau lưng anh vậy hả? ...”

“Giản Phàm, em, em ...” Lưu Hương Thuần hai tay ôm mặt bật khóc.

Nhưng Giản Phàm tuy nói đấy, nhưng kỳ thực y mất đi lý trí rồi, giống như một người tuyệt vọng đang chạt vắn trời cao thoi, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt vô hồn, bất ngờ tay đưa ra, bóp cổ Lưu Hương Thuần, liên tục hỏi vì sao.

Dương Hồng Hạnh tới nơi rồi, nhưng bị chuyện trước mắt làm chết đứng tại chỗ, tới khi Hồ Lệ Quân hô: “Mau kéo Giản Phàm ra

Nhìn nữ nhân kia sắp bị bóp ngạt thở, Dương Hồng Hạnh mới hoảng hồn chạy tới, kéo không được, cạy ngón tay không được, càng hoảng: “Chị Hồ, chị Hồ, giúp em với.”

Hồ Lệ Quân vung tay tát liền mấy cái khiến Giản Phàm tỉnh lại đôi chút, tiếp đó Quách Nguyên một tay chẹt cổ, một tay ôm hông, Dương Hồng Hạnh cố sức kéo mới cứu thoát được Hương Hương, Hương Hương ngồi bệt xuống đất, liên tục kinh hoàng đập chân lùi lại.

“Cút, cút hết đi ...”

Giản Phàm không biết lúc này lấy đâu ra sức mạnh, vùng tay thoát khỏi sự khống chế của Quách Nguyên, đâm một cú vào sườn hạ luôn Tùy Hâm vừa xông tới, Dương Hồng Hạnh định dùng cằm nã khống chế cũng bị đá ngã.

“Trời ơi, gọi 120 đi, cứu người đi, không xong rồi ...”

“Bác sĩ Vu, bác sĩ Vu, anh ấy bị người ta đánh chết rồi, gọi cảnh sát.”

Người vây quanh ngày càng nhiều, nhận ra nam nhân kia kêu lên, Hồ Lệ Quân thấy Giản Phàm vẫn lên cơn điên, xông tới chịu một đòn vào vai, giữ lấy tay y, mượn đà bẻ quặt ra phía sau, rút còng ra khóa lại, quát: “Quách Nguyên, lôi cậu ta đi. Hồng Hạnh, gọi 120, thôi, không kịp nữa rồi, lái xe của chúng ta, cứu người đi.”

Dương Hồng Hạnh tập tễnh chạy về phía xe.

Hồ Lệ Quân lúc này thể hiện uy nghiêm của hổ nữ, quay nữ nhân không quen tóc tai rối bù, ngồi bệt ở đó cả quần lót lộ ra cũng không biết che đậy, quát lớn: “Ngẩn ra làm cái gì, đỡ hẳn lên.”

Hương Hương bị quát sợ, bò dậy đỡ người, chỉ khoảnh khắc thôi mà nam nhân kia bị đánh thê thảm, mũi súp xuống, mặt mày đầy máu me, thoi thóp ngã vào vòng tay Hương Hương. Người vây quanh vòng trong vòng ngoài, có người lấy di động chụp ảnh, Hồ Lệ Quân thầm kêu không ổn, hợp lực nhanh chóng cùng Hương Hương đưa người lên xe, đám đông vẫn bám theo, tình thế này, dù nghi phạm gốc tới mấy cũng chạy rồi.

Dương Hồng Hạnh lái xe đưa người tới bệnh viện, còn Giản Phàm bị Tùy Hâm và Quách Nguyên kéo đi, cảnh sát đánh người, chuyện này nghiêm trọng vô cùng.

Giản Phàm loạng choạng bị kéo đi, miệng vẫn chửi bới liên hồi, chàng trai hiền lành, thi thoảng nói đùa mới buông một câu

nói tục, giờ như lưu manh đường phố, đủ thứ lời đường phố tuôn ra không ngừng.

Tiêu Thành Cương nhảy trên xe xuống, ríu rít hỏi: “Này, làm sao thế, sao ngay cả Oa ca cũng còng rồi?”

Quách Nguyên chửi: “Đm, bị bệnh bò điên, không buộc nổi.”

Hai người nhét Giản Phàm vào khoang xe, Giản Phàm vẫn vùng vẫy, đá Quách Nguyên ngã nhào, xoay lại húc một phát Tù Hâm dính người vào vách xe, Thành Cương chẳng giúp ai còn cười.

Đúng lúc này bộ đàm trong xe vang lên: “Xe số 4, xe số 4, đằng sau cách ba mươi mét, giống nghi phạm, lập tức kiểm tra.”

Ba người kia quay lại, thấy một nữ nhân đang hốt hoảng bỏ đi, kệ Giản Phàm, Tiêu Thành Cương cấp sinh trí hô lớn: “Tạ Văn Tình.”

Nữ nhân kia theo bản năng quay đầu lại, tích tắc biết hỏng rồi, bỏ chạy lập tức, Tiêu Thành Cương lao ra khỏi xe đuổi theo, Quách Nguyên rút còng, còng luôn chân Giản Phàm lại hô: “Tù Hâm trông Giản Phàm, để cho tôi.”

Giản Phàm vẫn liên tục giãy dụa: “Quách Nguyên, thằng chó, thả tao ra, tao chém chết mày ..”

Tiếng chửi bới bị nhấn chìm, từ đủ mọi phương hướng còi cảnh sát hú vang, bốn bề quát tháo bao vây, Tiêu Thành Cương nhanh chân đi trước, thấy cuối cùng có cơ hội lập công lớn, dốc sức đuổi. Nữ nhân kia chạy vào nhà vệ sinh, Quách Nguyên dừng lại, có vẻ không dám vào, còn Tiêu Thành Cương nào rỗng chẳng nghĩ gì, trong nhà vệ sinh, tiếng thét nữ nhân vang lên liên hồi.

Chẳng bao lâu sau Tiêu Thành Cương còng nữ nhân tóc tai bù xù đi ra, sau lưng mà mấy nữ nhân đi theo hùng hổ chửi bới, người dân ăn tối xong đi tản bộ nghe tiếng chửi cũng xúm vào, Tiêu Thành Cương quát: “Cảnh sát chấp hành công vụ, tránh ra.”

Chẳng tác dụng gì với đám nữ nhân tức giận, may mà có Lương Vũ Vân, Tiểu Ngô ở đại đội hai cùng vài nữ cảnh sát kịp thời tới giải cứu.

Xe số bốn không đóng cửa cũng náo nhiệt hết sức, người dân vây quanh xem náo nhiệt chỉ trở, Tùy Hâm vội hô.

“Được rồi, mọi người giải tán đi, cảnh sát chấp hành công vụ, bắt được một tên trộm cạy khóa bẻ cửa thôi, có gì đâu mà xem.”

Người Trung Quốc nổi tiếng hiếu sự, nào đi dễ dàng thế, có điều lúc này Giản Phàm bị vài cái tát, lại còn bị còng, thực sự là giống trộm bị bắt.

Giản Phàm thấy người ta vây quanh chửi: “Đcm mày, cút xéo, nhìn cái đéo gì, chơi chết mẹ chúng mày giờ.”

“A, thằng này phạm tội còn láo.”

“Đánh nó, hôm nọ nhà tôi bị mất trộm nói không chừng nó ra tay.”

“Đánh cho chừa cái thói trộm cắp, thanh niên sức dài vai rộng thế kia mà không học hành làm việc tử tế.”

Đám đông phần nộ nhật đủ thứ gạch gỗ rác rưởi ném tới tấp, Tùy Hâm né không kịp luống cuống che chắn, đóng sầm cửa lại.

Cũng may là bắt được nghi phạm rồi, Hồ Lệ Quân thở phào, sau khi xác nhận thân phận, chỉ huy hai đội xe đưa về đội. Tới khi cô đến xe số bốn thì Giản Phàm vẫn nhìn ai cũng như có thâm thù đại hận, vừa giận lại vừa thương.

“Đừng mở còng, mang về.”

Đọc đường đi Hồ Lệ Quân gọi điện liên tục, biết người bị đánh thương tích khá nặng, nhưng không nguy hiểm, đã đưa vào phòng cấp cứu.

Hai mươi phút sau Giản Phàm bị giam vào phòng thẩm vấn, Tần Cao Phong mệnh lệnh người Tiêu Thành Cương trông coi, rồi vội vàng bỏ đi xử lý hậu quả.

Lại thêm nửa tiếng nữa, chủ nhiệm Cao của văn phòng đại đội một nhận lệnh đi giải trình với gia đình người bị đánh, nhưng họ không chấp nhận, chửi bới một phen, chuyện bị đưa lên chi cục rồi truyền tới cục công an thành phố.

Lúc này đã là 18 giờ chiều, cả đại đội một dù tan ca nhưng không ai về, ánh mắt lại thi thoảng nhìn về phía phòng thẩm vấn, bên trong đó không có chút động tĩnh nào nữa. Dương Hồng Hạnh nghe nói đối phương thân phận không nhỏ, mà đội trưởng không cho thả Giản Phàm, vậy chỉ có một cách giải

thích, người ban đốc sát sắp tới, sợ run người, sao thoáng chốc
chuyện lại thành thế này, tưởng chừng như giấc mộng.

Chương 034: Thương tâm nào hơn tình nhân tiền. (3)

Quả nhiên không lâu sau, chi đội trưởng, Lục Kiên Định và hai người của ban đốc sát lái xe tới, Tần Cao Phong đã đứng đợi ở thềm, nhìn đồng nghiệp đội mũ trắng chế nhạo: “Nhanh đấy, người mình đối phó với người mình bao giờ cũng nhanh hơn đi bắt tội phạm, vị lãnh đạo nào đánh tiếng vậy?”

Hai vị đốc sát mặt thiếu tự nhiên, bọn họ tan ca rồi mới nhận được mệnh lệnh khẩn cấp, không thể không đi.

Chi đội trưởng vội kéo Tần Cao Phong sang bên: “Đừng nói nhiều, làm rõ sự việc hăng hay.”

“Lai lịch thế nào?” Tần Cao Phong hỏi.

“Vu Dực Long, một giám đốc của tổng công ty di động tỉnh, cha là luật sư đứng đầu của văn phòng luật sư Thần Lô, Vu Bằng Phi, sức ảnh hưởng lớn trên thành phố. Đừng làm khó bọn họ, chuyện khác tôi có thể giúp, nhưng vụ này tôi không che dấu được.” Chi đội trưởng thở dài bất đắc dĩ.

Tần Cao Phong không nhiều lời, lạnh lùng hỏi: “Kết quả tệ nhất là gì?”

“Ra tay quá rồi, gãy hai xương sườn, gãy xương mũi, lệch cằm, tổn thương nội tạng nghiêm trọng, cụ thể còn phải kiểm tra, nhưng bị lột áo là nhẹ.”

Tần Cao Phong bóp chặt tay, ánh mắt có vài phần thù hận, giọng thì rất lãnh đạm: “Được, vậy thì theo tôi.”

Dẫn người của ban đốc sát đi về hậu viện, thấy Lục Kiên Định này giờ không nói câu nào, Tần Cao Phong hỏi: “Lão Lục, anh còn muốn nhận cậu ta không?”

Lục Kiên Định không nói gì cả, mặt rất khó coi.

Người của đại đội một vây quanh trước cửa phòng thẩm vấn, thấy mấy bóng đội mũ trắng là biết chuyện chẳng lành, quây tới gọi đội trưởng, đội trưởng.

Tần Cao Phong sầm mặt quát: “Tránh đường.”

Đám đông đành phải đứng sang bên.

Giản Phàm bị giam hai tiếng đã không quát tháo phá phách nữa, ngồi đó mắt trống rỗng nhìn về nơi vô định, tựa hồ ngọn lửa sinh mệnh tắt rồi.

“Đứng lên!” Tần Cao Phong lạnh lùng nói, mang theo uy phong vô hình.

Giản Phàm mất một lúc mới đứng dậy, không có bi thương hay phần nộ, thậm chí không nhìn thấy bất kỳ cảm xúc nào. Tần Cao Phong đi tới tháo còng tay, sau đó đặt một tay Giản Phàm vắt chéo lên ngực rồi tới tay kia, tạo thành tư thế kỳ quái.

“Nhận ra tôi rồi chứ?”

“Vâng đội trưởng.” Giản Phàm nói hết sức bình tĩnh.

Đám đông ở ngoài cửa nhìn vào, dù đám Tùy Hâm, Quách Nguyên bị trúng đòn đau, bị xỉ nhục thậm tệ, nhưng không ai có ý trách móc, chỉ có thương tiếc. Một chàng trai tươi sáng chăm chỉ, trong đội ai cũng có thiện cảm, ngày ngày vui vẻ chăm chỉ làm việc vất vả mà ai cũng ngán, không ngờ một ngày lại thành thế này, chuyện đáng lẽ không nên như thế.

Nhưng cũng khó trách, Giản Phàm rất hay khoe về bạn gái của mình, là thanh mai trúc mã, mối tình đầu, chỉ còn một bước nữa là tới hôn nhân, gặp phải chuyện như thế, nam nhân nào có thể chịu được?

“Ban đốc sát trên cục muốn cách ly cậu.”

“Tôi hiểu.”

“Cậu sẽ phải chịu trách nhiệm với việc mình làm.”

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

“Nếu như tra ra xác thực, cậu không những bị đuổi khỏi ngành, còn bị truy cứu pháp luật.”

“Tôi hiểu.”

“Dũng khí của nam nhân nằm trong xương sống, không phải là ở nắm đấm, lửa giận khi thiêu cháy người khác, mình cũng bị thương.”

“Giờ thì tôi đã hiểu.”

“Nam nhân phải sống sao cho xứng đáng, đừng hi vọng người khác thương hại mình.”

“Tôi hiểu.”

Hai người giao lưu có phần cộc lốc, khó hiểu, giọng Giản Phàm không mang theo chút cảm xúc nào, Tần Cao Phong không có động tác nào cả, chỉ hơi nghiêng người, Giản Phàm vẫn giữ tư thế kỳ quái kia bước ra ngoài. Sân sau im phăng phắc, phạm y Tạ mắt cay xè không đành lòng nhìn nữa, đây là cảnh tượng đau lòng nhất với một cảnh sát, nhìn đồng đội bị người của mình đưa đi ..

“Khoan, khoan đã ...”

Một bóng người chạy tới, là bác Giang mái tóc trắng lưa thưa, mặc bộ cảnh phục bạc màu, đeo tạp dề, ôm hộp cơm, không thèm bận tâm tới người khác nhát hộp cơm vào lòng Giản Phàm, đưa bàn tay gầy guộc gân guốc lên vuốt má Giản Phàm, giọng hiền từ như cha với con: “Đừng sợ, không làm cảnh sát nữa cũng được, bác cháu mình ra đường bán cơm.”

Giản Phàm cắn môi gật đầu, đôi mắt trống rỗng khôի phục phần nào ánh sáng, gật đầu bước lên xe.

Dương Hồng Hạnh gục đầu vào vai Lương Vũ Vân, nước mắt giàn dụa, cố nhịn không khóc thành tiếng.

Xe đi rồi Tần Cao Phong về thẳng văn phòng.

“Đội trưởng Tần.”

Tần Cao Phong đang ngồi một chân gác lên bàn, đầu cúi xuống không biết nghĩ gì, bị tiếng gọi gấp gấp ngẩng đầu lên, đồng hồ chỉ 19 giờ, tiếp đó thấy Hồ Lệ Quân hốt hải chạy tới: “Anh tới đây một chút.”

Nhanh như cắt chuyển tư thế đứng dậy, Tần Cao Phong nhíu mày: “Lại sao nữa?”

Hồ Lệ Quân vừa đi vừa giải thích: “Nghị phạm đã khai rồi, cần tới hiện trường lấy vật chứng, phó cục trưởng đang thúc giục chúng ta tìm thủ tục và con dấu tương quan của ngân hàng, nhưng anh xem.”

Tần Cao Phong ngẩn ra, vì hành lang, lối đi, sân, đội viên trong đội cao thấp, nam nữ, trừ người ra ngoài thì gần như đủ mặt: “Sao thế?”

“Chuyện của Giản Phàm, bọn họ bất mãn với anh, với đội trọng án, tôi không chỉ huy được.” Hồ Lệ Quân ám chỉ Tần Cao Phong đích thân đưa Giản Phàm đi mà không ngăn cản, thường

đốc sát mang ai đi, không thể không có lãnh đạo đi theo, bao che bên dưới là thói quen trong nghề này, đồn công an, đội hình cảnh đều là đoàn thể độc lập, nhiều khi ăn ngủ tại chỗ, cho nên chủ nghĩa đoàn thể cực bộ cực kỳ thịnh hành, mọi người giống gia đình lớn hơn đồng nghiệp thông thường.

Tần Cao Phong đi ra giữa sân, nhìn đám đông xung quanh, khẩu khí bất thiện: “Chà, định làm cái gì đây? Từ khi tôi làm đội trưởng chưa thấy mọi người đoàn kết như thế, có chuyện gì đứng ra đây mà nói, ai nói không?”

“Đội trưởng.” Dương Hồng Hạnh hai mắt đỏ hoe trông vô cùng đáng thương, giọng khàn khàn: “Anh cứu Giản Phàm đi.”

“Đội trưởng, chúng tôi muốn giúp cậu ấy.”

“Đội trưởng, đội trưởng ..”

Đám cảnh sát trẻ bước cả lên, giọng cầu khẩn, bình thường vào giờ này ở trong sân sẽ nghe thấy Giản Phàm gõ xoong gọi “Tới giờ cơm rồi!”, sau đó đi dọc các tầng. Không cần biết ai đang làm gì cũng bắt đi ăn cơm, thức ăn lúc nào cũng nóng hôi hổi. Mọi khi không chú ý lắm, còn thấy phiền, hôm nay thiếu vắng một người, ai cũng thấy lòng trống rỗng, không còn hứng thú làm việc nữa.

“Dương Hồng Hạnh, được, cô nói xem cứu thế nào? Hả? Định đi biểu tình à? Lúc Giản Phàm đánh người, cô có ở đó, giờ người bị hại nằm trong viện, ai đúng ai sai còn cần tôi nói à? Muốn tôi nói cũng được, cô trả lời tôi đã, đồng chí Giản Phàm chấp pháp phạm pháp, đánh người gây thương tích nặng giữa phố, tôi phải phản ánh lên trên ra sao?”

Dương Hồng Hạnh xụi xụi cúi đầu, chuyện này quá tệ, không có chỗ nào để biện bác cả.

Giọng Tần Cao Phong lớn lên: “Mọi người làm cảnh sát một ngày hay là một tháng thế? Đây là đội ngũ có kỷ luật, không phải là thổ phỉ mà nói nghĩa khí, tụ tập ở đây định làm gì? Được tôi kiến nghị nhé, bảo Trần Thập Toàn mở kho vũ khí, chúng ta cầm súng đi cướp người nhé? ... Lão Trần, bọn chúng còn trẻ xốc nổi đã đành, anh bao nhiêu tuổi rồi mà còn tham gia chuyện này?”

Trần Thập Toàn ngượng ngùng xoa cái đầu hỏi: “Cậu ấy là đồ đệ của tôi mà, tôi tới hỏi chuyện thôi. Đội trưởng, còn có người nhiều tuổi hơn tôi đấy.”

Quả nhiên còn có pháp y Tạ đi ra: “Đội trưởng, thường ngày Giải Phàm nhiệt tình vui vẻ, giúp đỡ mọi người, không nói cái khác bằng vào việc cậu ấy tự nguyện nấu cơm, quan tâm hỏi han mọi người, tôi biết cậu ấy sai, nhưng cũng có chỗ nguyên nhân, chúng ta cũng không thể chỉ đứng đó mà nhìn.”

“Đúng vậy.” Đám đông phụ họa.

Một vị còn cao tuổi hơn nữa, không chức không vị, nhưng rất có tiếng nói là bác Giang bước tới: “Cao Phong, giúp thằng bé đó đi, nó ở nơi này tứ cố vô thân, tuy nhất thời hành động cảm tính, nhưng là đứa bé ngoan, hiền lành, nếu cậu ngại ra mặt, tôi vứt bỏ cái thể diện này đi cầu xin với phó cục trưởng Tiêu.”

“Bác Giang, chuyện này tôi tự biết làm sao.” Tần Cao Phong vỗ vai Giang Nghĩa Hòa trấn an.

“Được rồi, chuyện này giao cho tôi xử lý, Sở Tĩnh Viện và chủ nhiệm Cao đã đi đàm phán với gia đình người ta, mọi người tụ tập ở đây không ích gì. Tôi cũng hi vọng chuyện này không xảy ra lần nữa, cấp trên sẽ xử lý công bằng. Giải tán, ai làm gì làm nấy ... Dương Hồng Hạnh, Lương Vũ Vân rời hàng.”

Hai cô gái bước ra, còn nghĩ đội trưởng xử phạt mình, ngẩng đầu ra vẻ bất khuất.

Tần Cao Phong chẳng trách mắng, ra lệnh: “Hai cô áp giải nữ nghi phạm khỏi hiện trường. Quách Nguyên, Vương Minh, Tiêu Thành Cương dẫn người tổ một tổ hai đi tới lấy lời khai nhân viên hiện trường, lấy vật chứng. Giải tán.”

Chương 035: Tịch tịch nam nhi hành.

Cùng lúc đó khoa ngoại, bệnh viện Hòa Bình Bethune.

Trải qua phần nộ và hoảng loạn ban đầu, người trong nhà họ Vu đã bình tĩnh lại, chủ nhiệm Cao và Sở Tĩnh Viện lại lần nữa tới thăm. Người bị thương nằm trên giường bệnh, đã phẫu thuật xong, đầu quấn băng, mặt sưng tới không nhìn ra hình dáng ban đầu, lúc nhìn Giản Phàm thấy thương, giờ nhìn người bị hại thì thấy giận, đánh người ta như thế, đi tù vài năm cũng không oan.

Chuyện này cô cũng từng xử lý rồi, kết quả tốt nhất là hòa giải riêng, chuyện lớn hóa nhỏ, bồi thường tiền. Có điều dù thế, một cảnh sát đang thực tập lại vi phạm nghiêm trọng, vẫn không thể tránh khỏi kết cục bị đuổi. Còn kết quả xấu nhất thì Sở Tĩnh Viện không dám nghĩ đến, nếu đương sự không chịu bỏ qua, ảnh hưởng xã hội mở rộng, sẽ tới mức độ hình sự, với thương tích thế này, đi tù vài năm là cái chắc.

Mà cái nhà này không vừa, ai nấy quần áo trinh trọng, tầng cấp xã hội rõ ràng không nhỏ.

Sở Tĩnh Viện mãi mới có cơ hội nói ra mong muốn hòa giải, người mẹ nhỏ một bãi nước bọt, người cha luật sư vỗ giường quát: “Cô nói cái gì? Hòa giải? Đánh nhảm? Nói dễ nghe nhỉ, người bình thường đánh người thì gọi là hành hung, cảnh sát đánh người lại gọi là đánh nhảm à? Tôi thấy đây là cố ý gây thương tích, chúng ta lên tòa nói chuyện, kẻ nào đánh con tôi, tôi cho kẻ đó khuyên gia bại sản, tù một gông. Tôi không cần các người xin lỗi gì hết, chuyện này ra pháp luật giải quyết.”

Trong phòng toàn là thân thích đương sự, một năm miệng mười chăm chọc chửi bới, hoàn toàn không coi cảnh sát ra gì, hai người đành lùi ra, gọi điện báo cáo cho đội trưởng.

20 giờ 40 phút.

Đi thu thập các loại vật chứng bị vứt vào bãi rác, nhà vệ sinh, công, Tiêu Thành Cương và Quách Nguyên xui xẻo nhất, bị phải đi móc cống ở nhà vệ sinh công cộng ở khu 3, chính là con dấu

khiến cho vụ án này trở nên quan trọng. May mà mò mẫm một tiếng không phí, rốt cuộc tìm thấy đồ, Hồ Lệ Quân vội vàng mang lên chi đội.

Tiêu Thành Cương tháo găng tay ra ngửi mười đầu ngón tay, vẫn thối tới muốn nôn mửa, chửi bới: “Mẹ nó, chỗ nào không ném lại ném nhà vệ sinh nữ, mò được nữa cân bằng vệ sinh, đúng là xúi quẩy. Mẹ nó, Oa ca, đồ vương bát đản, toàn bày chuyện chúng ta làm, bản thân thì tiêu diêu tự tại, giờ chắc đang ngủ ngon lành, bị đuổi cũng tốt, sau này khỏi chịu tội nợ ...”

Tuy chửi nhưng mang chút thân thiết cùng bất đắc dĩ, vừa nói tới chuyện này, chẳng ai muốn cười hắc hắc nữa, vụ án được phá mà không vui nổi.

Quách Nguyên cảm khái: “Tôi gặp Giản Phàm khi cậu ấy còn là hiệp cảnh, hiện giờ thành cảnh sát, lại sắp bị đuổi, đời người thay đổi thật quá nhanh.”

Mọi người chỉ biết thở ngán than dài, chuẩn bị đi tắm rửa.

Đột nhiên Quách Nguyên đứng lại: “Mọi người có muốn giúp cậu ấy không?”

“Muốn, muốn, anh Quách, anh có diệu kế gì?” Tiêu Thành Cương gật đầu ngay, những người khác cũng không chút do dự.

21 giờ, Hồ Lệ Quân mang vật chứng tới chi đội.

Nhà máy điện phương nam là khách hàng lớn của mỏ than Sơn Bắc, phó thị trưởng phân quan tài nguyên, một vị bí thư của chính pháp ủy cùng với đại biểu nhà máy điện đợi ở chi đội, sau khi đem vật trả về cho chủ cũ, vị đại biểu tất nhiên là cảm kích bất tận. Có câu, quản cao hơn một cấp đê chết người, phó cục trưởng Tiêu, chi đội trưởng và Lục Kiên Định đều tay bắt mặt mừng với người bị hại, cười nói hân hoan, còn Hồ Lệ Quân trước mặt lãnh đạo, không có tư cách lên tiếng.

Có điều sau khi đại diện nhà máy điện đi rồi thì lãnh đạo thành phố không phải vui lắm, muộn hơn kỳ hạn, thiếu chút nữa là hỏng nghi thức ký hợp đồng ngày mai, chuyện này cũng làm lãnh đạo khu bế mặt. Làm lãnh đạo căn bản không bận tâm độ khó của vụ án, trách móc làm phó cục trưởng Tiêu rất lúng túng.

Đoàn người hệ thống công an tiễn chân một đám lãnh đạo thành phố, phó cục trưởng trước khi lên xe hỏi đại khái tình hình vụ án, còn một nghi phạm chưa quy án, phê bình vài câu, yêu cầu chi đội trưởng làm báo cáo chuyên môn.

Điều này cơ bản là phải làm kiểm điểm rồi.

Chi đội trưởng là người từng trải, an bài: “Lão Lục, lãnh đạo an bài rồi, anh làm báo cáo đi, vấn đề chủ yếu của chúng ta là một cảnh sát thất trách, trong quá trình phá án nảy sinh tranh chấp với người dân, kinh động nghi phạm, khiến chuyện bắt giữ bất lợi. Hiện cảnh sát đó đã bị ban đốc sát cách ly, đang tra vấn đề, xong chúng ta cũng phải chịu trách nhiệm lãnh đạo.”

Lục Kiên Định biết trò cũ lặp lại rồi, đem nguyên nhân không thể phá án đổ lên người cảnh sát thất trách, là ai, còn không phải Giản Phàm. Có chút không đành lòng: “Chuyện này, chúng ta chụp thùng phân lên đầu đội một, sau này còn cộng tác sao được, anh biết tên Tần Cao Phong đó khó dây lắm.”

“Dù sao thằng nhóc đó giờ cũng mang cả đồng tội rồi, thêm bớt một chút ai quan tâm? Cứ làm như thế đi, lãnh đạo còn đang mất mặt kia kìa.” Chi đội trưởng nghiêm mặt.

“Chuyện này không ổn.” Lục Kiên Định phản ứng yếu ớt.

“Không ổn à? Vậy thì do đội trọng án lơ là chức trách khiến nghi phạm trốn thoát, được không? Nửa năm nữa thôi là anh thăng cấp rồi, tự lựa chọn một đảng đi. Đội trọng án là đích hệ của chi đội, tôi nghĩ cho các anh, các anh còn vĩnh đuôi lên. Lê Quân, mau an bài truy bắt nghi phạm cuối cùng, kết án càng nhanh càng tốt.” Chi đội trưởng nói xong lên xe.

Lục Kiên Định lắc đầu với Hồ Lệ Quân, không biết là xấu hổ hay là không cách nào giải thích, bỏ đi một mình. Hồ Lệ Quân suốt từ chiều sau khi cùng Giản Phàm, gần như không nói, thậm chí khi thăm vấn Tạ Văn Tình còn nổi giận, án sắp kết mà lại càng buồn bực.

Cảnh sát cũng là người thường, trong một tập thể cũng có đấu đá, ghen tị, thậm chí hãm hại nhau chẳng kém gì các đơn vị khác, khi có công thì chia đều cho tập thể, còn mắc lỗi, thì quy kết cho cá nhân, vì tập thể không thể vì một cái đó mà bị hủy được.

Liên tục gọi điện thoại cho đồng nghiệp quen biết, nhưng ai cũng trả lời ba không, chẳng hỏi được gì, Hồ Lệ Quân suy sụp ngồi xuống, Giản Phàm à Giản Phàm, sao lại phạm vào sai lầm cấp thấp như thế chứ?

Về phần Giản Phàm, lúc này có người nhớ, có người hận, có người nguyên rủa, có phần tiếc nuối, có lẽ đến chính bản thân y cũng không ngờ mình khơi lên nhiều tình cảm phức tạp của nhiều người như thế.

Giản Phàm đang nằm trong một gian phòng thuộc nhà chiếu đài cục công an, y đã bị cách ly mấy tiếng rồi.

Lần trước đánh nhau bị cách ly cùng đám Tiêu Thành Cương, đài ngộ được nâng cao rồi, khi đi vào thấy hành lang dùng song sắt ngăn cách, hệ số an toàn cao hơn không ít, cửa sổ cũng bằng sắt. Nghe nói cảnh sát thậm chí lãnh đạo cảnh sát phạm pháp đều từng tới đây ở, không ngờ một ngày mình cũng có đài ngộ ấy.

Đầu rất loạn, cứ như một giấc mộng, hình ảnh khi mơ khi rõ chạy qua trong đầu một cách vô thức, lúc thì ngồi trên kiệu hoa làm tân lang tân nương, được đám trẻ con kiệu đi quanh bãi cỏ; lúc thì trốn trong khu rừng gần trường hưởng thụ mật ngọt của mối tình đầu; lên đại học, vì Giản Phàm lảng nhãng mà cãi nhau, rồi xin lỗi lại làm hòa, rồi lại lên lên giường.

7 năm biết bao ngọt ngào, cuối cùng kết thúc bằng cảnh máu me, người kia, thậm chí Giản Phàm chẳng biết là ai, khuôn mặt sợ hãi của Hương Hương, xung quanh hỗn loạn, bi thương thành phần nổ, phần nộ thành trống rỗng, bây giờ? Chỉ thấy trống rỗng.

Nghĩ lại mới thấy vốn có vấn đề rồi, sau Tết Hương Hương không nói chuyện nhà cửa với y nữa, gặp nhau cũng ít đi, ở một mình mà không đề nghị y tới ở cùng, nếu y không chủ động gọi điện, Hương Hương không hỏi tới. Giờ đã hiểu vì sao khi đó hỏi cô ở đâu để tới đón, lại áp a áp ứng nói lảng đi.

Tất cả phát sinh từ lâu rồi, chẳng qua là mình bị bịt mắt mà thôi, với tính cách của Hương Hương, có lẽ cô ấy muốn để mọi chuyện dần lạnh nhạt, rồi tự nhiên mà chia tay.

Thời đại học Giản Phàm rất phóng túng, tán học tử, hôn học muội, trong bốn tiện nhân, thì y chính là người tệ nhất, có điều chỉ là chơi bởi đôi khi bị anh em khích bác mà ra tay thôi, Giản Phàm tự biết không dài lâu.

Còn Hương Hương, rất thuần khiết, thuần khiết hơn so với mình không biết bao nhiêu mà kể, đến cả một lời bàn tán cũng không có. Hương Hương chẳng quá mức xinh đẹp, chẳng ôn nhu, còn khó chiều. Nhưng vì Hương Hương không bao giờ bị ngoại cảnh tác động tới tình cảm, vì có bên cạnh êm đềm đó để Giản Phàm có thể ghé vào bất kỳ lúc nào, nên mình mới ngang nhiên làm vậy. Có lẽ, là vì mình đã suy nghĩ quá đương nhiên, không nghĩ tới cảm thụ của cô ấy.

Mình sai, hay cô ấy sai? Có lẽ, cả hai đều sai.

Nhưng không quan trọng nữa rồi, Giản Phàm nhìn lại bản thân từ trên xuống dưới, vẫn là quần cũ áo cũ, còn người ta thì Âu phục lịch lãm phong độ, hai người chênh lệch không phải chỉ là một hai cấp. Rồi, dù mình có thành cảnh sát chính thức, cả đời cũng không thể mua được căn nhà ở dải đất hoàng kim đó.

Hình như cô ấy không sai, cô ấy đợi 7 năm, cuối cùng vẫn là thất vọng.

Là mình có lỗi với cô ấy, mình cho được Hương Hương cái gì? Mình còn yêu cầu Hương Hương gì được nữa?

Có lẽ cô ấy đang đợi mình từ bỏ, kỳ thực mình có buông tay hay không, hôm nay có ra tay hay không, kết quả đều như nhau. Tục ngữ nói có ba thứ không nâng lên được, tường đổ, cầu gãy và lão bà ngã vào lòng người khác.

Đứng dậy, Giản Phàm đi vào phòng vệ sinh, vốc nước lạnh lên mặt, để tư duy hỗn loạn bình tĩnh lại, đã rất lâu rồi y không chịu động não.

Sợ hãi và hối hận.

Từ lúc đội trưởng bước qua cửa, Giản Phàm liền biết mình gây họa lớn, người kia có là nghi phạm cũng không thể tùy tiện đánh như thế. kết quả thế nào đây, bị đuổi khỏi ngành, thành vết nhơ trong lý lịch. Chưa phải tệ nhất, không biết người kia bị đánh ra sao, trọng tội gây thương tích có thể tới 10 năm tù hoặc

hơn. Nhẹ nhất cũng phải 3-5 năm tù lao động cải tạo, khi ra, có khi cha mẹ cũng không nhận mình nữa.

Nghĩ tới cha mẹ em gái, lòng trào dâng một nỗi sợ hãi, không phải sợ vì thứ gì mình sắp đối diện, mà sợ vì hậu quả mà hành vi ngu xuẩn của mình có thể gây ra cho người thân.

Đội trưởng nói, không ai thương hại mình cả, tức là cũng đừng mong đội trưởng có thể giúp được, phải làm sao đây?

Giản Phàm liên tục vốc nước lên mặt, nghĩ, nghĩ đi, đầu ơi nghĩ đi, tao xin mày, tao chưa bao giờ dùng mày quá nhiều, lần này, lần này mày phải giúp tao rồi ...

Lúc này cũng có người đang hành động, Hồ Lệ Quân dẫn Dương Hồng Hạnh tới bệnh viện thương lượng với người nhà đương sự; Sở Tĩnh Viện đi khắp nơi tìm kiếm Lưu Hương Thuận; Ở một cái góc ngách tối om nào đó, đám người Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương đang lăm lét như trộm. Tần Cao Phong vẫn ngồi trong phòng hút hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác, không biết đang nghĩ gì, hay đợi cái gì?

Đêm đó không ai ngủ.

Chương 036: Quanh co khúc khuỷu.

Tạo hóa trêu người, ngày trước Giản Phàm còn đứng ở vị trí thẩm vấn, giờ ngồi ở vị trí bị thẩm vấn, hai vị đốc sát thời gian dài như vậy mới tới, hẳn giống người trong đội mình, đang thương lượng dùng biện pháp gì đối phó với nghi phạm, rắn hay mềm?

Hơn hai tiếng đồng hồ vắt óc suy nghĩ, Giản Phàm có vài phần tính toán, trước tiên là trì hoãn, trì hoãn càng lâu càng tốt, dựa vào ánh mắt và những lời đội trưởng khi đó, đội trưởng sẽ không bỏ mặc mình, thứ hai, cần có cái trốn tránh, không thể gánh lấy cái tội biết luật còn phạm pháp được, mất cái áo cảnh sát này đã đành, ngàn vạn lần đừng để bị thêm tội khác.

Ba người ngồi xuống, cùng tầng đó, bàn ghế đơn giản, không hề giống phòng thẩm vấn, một vị đốc sát lên tiếng: “Giản Phàm, chúng tôi là đốc sát viên của ban đốc sát, đây là lần thẩm vấn theo thường lệ đầu tiên, tôi là Lý Lượng, anh ấy là Cao Quân Vũ. Chúng ta đã có thể bắt đầu được chưa?”

Giản Phàm gật đầu, tập trung toàn bộ ý chí tinh thần, bắt đầu rồi.

Cao Quân Vũ lên tiếng: “Được, vậy cậu hãy trần thuật lại đầu đuôi sự việc hôm nay, cố gắng tỉ mỉ vào.”

“Vâng, vào khoảng 17 giờ 40 phút, ở địa điểm cách căn nhà số 37 tiểu khu Ngũ Nhất không xa, khi đó phát hiện ra một đôi nghi phạm nam nữ, liền tới kiểm tra ...”

“Khoan đã. Nghi phạm?” Lý Lượng hết sức bất ngờ, cắt ngang.

“Vâng, là nghi phạm, chúng tôi tới đó để bắt nghi phạm, là thủ phạm chính của vụ án dụ dỗ cướp của, người đó đã bắt được chưa?”

“Cái gì?” Hai vị đốc sát sững sốt nhìn nhau, lời này khác biệt quá lớn so với người bị hại, mà vẻ mặt của Giản Phàm có phần ngơ ngác vô tội, trông không có vẻ gì là loại gian xảo đùn đẩy trách nhiệm: “Tiếp tục.”

“Vâng, khi đó tôi đứng sau hai người bọn họ quát lớn tên nữ nghi phạm, sau đó cô ấy quay lại nhìn tôi rất lâu không nói gì, còn nghi phạm nam thì biểu hiện không đúng, hấn lờ đi lời cảnh cáo của tôi, còn chửi tôi bảo tôi xéo, nói ba chữ: “Xéo qua bên!..” Khi đó tôi sợ có chuyện ngoài ý muốn, nóng lòng phá án, tôi ra tay trước đánh hấn, trong quá trình khống chế nghi phạm, xảy ra ẩu đả. Mọi người có thể nhìn mặt tôi, tay tôi, trên lưng còn có thương tích.”

Ba chữ khi đó là: Hấn là ai? Chứ không phải là: Xéo qua bên. Giản Phàm cố gắng hồi tưởng chi tiết chuyện khiến trái tim y bị xé toạc đó, vì có camera, không tránh được, cố ý gây thương tích và vô tình gây thương tích là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Còn khi đó bị Hồ Lệ Quân đánh, Quách Nguyên đánh, rồi bị đám quần chúng phẫn nộ ném đủ thứ vào người, thương tích này là có tốt nhất.

Hai vị đốc sát sững ra tại chỗ, có người nhất quyết không nhận tội, có người nói năng linh tinh, có người quanh co đủ trò, cũng có người dọa dẫm hay làm vẻ đáng thương. Còn người này, hoàn toàn không giống, thời gian, địa điểm, nhân vật trùng hợp, xem camera giám sát đúng là nữ nhân kia quay đầu lại không nói gì, Giản Phàm quay lưng về phía camera, người bị hại chỉ nói một câu, không biết nói gì liền bị đánh gục, hơn nữa hai người đúng là có vật lộn.

Lý Lượng cân nhắc rồi nói: “Anh ta không phải nghi phạm, dù đúng là nghi phạm, cậu ra tay cũng là phạm pháp.”

“Vâng, khi đó tôi không biết, anh ta không phối hợp điều tra, tôi không mang súng, không thể tạo thành uy hiếp với họ. Hơn nữa đây là vụ đại án giao thời hạn, các anh cũng biết rồi, thế nên tôi không dám có chút kinh suất nào. Tôi biết, tôi gây ra ảnh hưởng rất xấu, nhưng lần trước làm theo điều lệ, trong vụ án tiền giả, tôi bị nghi phạm đánh trọng thương. Lý luận và thực tế chấp pháp khác nhau, tôi không thể không ra tay được.” Giản Phàm có chút không cam lòng nói, là người cùng nghề, không thể không biết đánh người là không đúng, nhưng ra hiện trường, không thể không đánh người, đó là mâu thuẫn, nhân tính và luật pháp đều khó tránh.

“Cậu đánh người ta bị trọng thương.”

“Tôi phải khống chế hắn, đảm bảo hắn không thể phản kháng, tôi cảm hận kẻ phạm tội, quân khốn kiếp phá hoại hài hòa xã hội, hạnh phúc gia đình người khác.” Giản Phàm nói có chút hung hăng.

Độc sát hỏi: “Vậy vì sao cậu bóp cổ nữ nhân kia?”

“Tang vật không lấy về là ảnh hưởng kiến thiết kinh tế thành phố, đó là điều chi đội trưởng của chúng tôi nói, không tin anh có thể hỏi. Khi ấy tôi hỏi cô ta dấu đồ ở đâu, nói mau, nói mau ... Có điều cô ta đã quá sợ không nói được, rồi sau đó tôi mới phát hiện là không giống nghi phạm.” Giản Phàm nhớ nhớ ra một chuyện: “Phải rồi, các anh hẳn đã xem camera, người đó đánh tôi, có tính tấn công cảnh sát không?”

Chàng trai này còn chưa biết tình hình mình đang đối diện sao? Cao Quân Vũ tung ra một câu: “Cậu có biết Lưu Hương Thuần không? Chính là cô gái đó.”

“Tôi biết.”

“Vậy chuyện khi đó cậu giải thích thế nào?”

Giản Phàm nuốt nước bọt, hai tay dưới bàn nắm chặt, tận lực bình tĩnh nói ra những lời khó khăn nhất cuộc đời mình: “Tôi biết Lưu Hương Thuần mấy năm trước, chúng tôi là bạn học cao trung, lâu rồi không gặp, trước kia cô ấy mặc đồng phục, để tóc đuôi ngựa, bây giờ mặc trang phục OL, tóc nhuộm màu, tôi không nhận ra. Tôi cũng thắc mắc vì sao cô ấy không nói, xem ra vì tôi thay đổi không nhiều, cô ấy nhận ra tôi, lạ, vì sao cô ấy không nói gì? Nữ nhân quá dễ thay đổi, giống như nữ nghi phạm trong vụ án, tùy tiện thay đổi một kiểu hóa trang, lại thành người khác, chớp mắt là không nhận ra ... À xin lỗi, tôi bị vụ án đó làm đầu óc hỗn loạn.”

Hương Hương có lẽ sẽ không thừa nhận có dính líu tới mình đâu, Giản Phàm chua chát nghĩ, trước kia cô ấy còn chẳng muốn tới chỗ mình làm việc, mình muốn giới thiệu cho anh em trong đơn vị, cô ấy còn từ chối, có đúng một lần tới tìm mình, chỉ tới ngõ gọi mình ra.

Trong mắt cô ấy, mình đã tệ như thế từ bao giờ chứ, Hương Hương, em chỉ nói một câu, anh mặt dày đến mấy cũng không

thể ngăn cản em đi tìm hạnh phúc mà.

Nếu em vẫn thừa nhận em là bạn gái anh ... Giản Phàm thâm lắng đầu, lúc nào rồi mình còn ảo tưởng như vậy.

Hai vị đốc sát không phải người phá án, nhưng quá hiểu áp lực của hình cảnh, cảnh sát bị trầm cảm, khuynh hướng tự sát đang ngày một tăng, cao hơn người thường hơn 100%, lại còn là nghề nguy hiểm cao, hành vi quá khích khi bị áp lực có thể hiểu.

Lý Lượng tiếp tục hỏi: “Giản Phàm, theo tìm hiểu sơ bộ với người bị hại, anh ta nói cậu là bạn trai của Lưu Hương Thuần, có chuyện này không? Nếu có, cậu có ý đồ dùng việc công báo thù tư không? Đừng né tránh câu hỏi này, không có lợi cho cậu đâu, chúng tôi sẽ điều tra chi tiết.”

Giản Phàm cố tình xì một tiếng tỏ vẻ xem thường: “Đó là chuyện thời cao trung rồi, khi đó tôi phải có mười mấy bạn gái, chuyện trẻ con, ai coi là thật, tôi có thể liệt kê hơn mười bạn gái, các anh cứ đi xác thực. Vì một cô gái còi cọc như học sinh, chẳng xinh đẹp gì cho cam mà tôi làm chuyện đó à? Tôi có gốc đâu ... Nếu các anh đã hỏi vấn đề này, tôi nói hai chuyện cho các anh suy nghĩ. Một hình cảnh thực tập, nhà không ở Đại Nguyên, lương chưa tới 2000, muốn tìm bạn gái, ngay cả lao công cũng chắc gì nhìn trúng chúng tôi, nếu không sao đội tôi lắm người độc thân như thế. Nghe nói cô bạn cao trung kia giờ làm ở công ty di động tỉnh, người ta là trí thức cổ còn trắng rồi, chênh lệch lớn như vậy, có khả năng không? À đúng, anh đi tới nhà Lưu Hương Thuần mà hỏi mẹ cô ấy xem có muốn nhận con rể như tôi không? Tôi được tổ chức bồi dưỡng nửa năm rồi, chẳng lẽ không có giác ngộ này?”

Tra đi, chỉ cần tra vài ngày là đủ, có câu thanh quản không xử được chuyện nhà, chẳng lẽ đốc sát tra được hai người có tình cảm à?

Hỏi đáp vẫn tiếp tục, chưa bao giờ thấy người được hỏi lại hợp tác như thế, công tác hết sức thuận lợi.

Chương 037: Âm mưu và dương mưu. (1)

Ở đại đội một vụ án vẫn được đào sâu thêm, do Sở Tĩnh Viện chủ trì. Còn Hồ Lệ Quân dẫn theo Dương Hồng Hạnh, Lương Vũ Vân đi hỏi han khắp nơi, cuối cùng đã tìm được Lưu Hương Thuần, có lẽ vì sự kiện vừa rồi là đả kích quá lớn với một cô gái, lo sợ chỉ trích tới từ nhiều phương diện nên trốn trong nhà người bạn, Hồ Lệ Quân chỉ nói mấy câu đã khóc hết nước mắt, vô kế khả thi.

Nữ nhân dù sao cũng có chung tiếng nói, bốn cô gái ngồi xuống tâm sự, Lưu Hương Thuần khóc lóc kể lại hết chuyện tình cảm hai người, bao gồm trước kia yêu nhau ra sao, vượt qua cản trở ra đình thế nào. Nhưng yêu nhau rồi, thành đôi rồi mà Giản Phàm vẫn chứng nào tật nấy, tán tỉnh hết người này tới người khác, rồi lên năm thứ tư sang cả trường khác tán gái, còn bị cô bắt được tại trận.

Vốn nghĩ tốt nghiệp rồi sẽ yên tâm, nhưng Giản Phàm lại không chịu phấn đấu, cô khuyên bảo bao lần không nghe, khi chưa có việc còn ngoan ngoãn chút, thành cảnh sát rồi thì đuôi vểnh lên trời, gặp ai đánh nấy ... Cô muốn chia tay, lại sợ gây tổn thương cho Giản Phàm nên không nói, thời gian qua né tránh không gặp, cứ nghĩ Giản Phàm tìm người khác, quên mình đi, ai ngờ lại chạm mặt nhau ở tình huống éo le đó ...

“Đừng dụi mắt nữa, không tốt.” Hồ Lệ Quân đưa tay giữ tay Lưu Hương Thuần lại, không biết một người phải chịu ủy khuất nhiều mức nào mới khóc nhiều như thế, nước mắt của cô gái này như không có giới hạn, lau thế nào cũng không hết, không biết khóc bao lâu, hai mắt sưng húp cả lên.

Khuôn mặt non nớt của Lưu Hương Thuần ngập trong nước mắt, cứ như vớt từ nước ra vậy, lau lem nhem cả mặt, mũi liên tục nức nở, môi có vết cắn rất sâu, làn da lạnh toát, nói tới chỗ đau đớn, Lưu Hương Thuần ngược mắt lên chất vấn: “Tôi đợi anh ấy bảy năm, ai ai cũng tiến bộ, anh ấy thì vẫn như thế. Anh

ấy không biết dính líu với bao nữ nhân, còn tôi, tôi muốn tìm một nam nhân chỉ yêu thương mình tôi, vậy có gì sai sao?”

Quá mức thương tâm, một cô gái trẻ mới chập chững bước vào đời, còn khờ dại đơn giản lắm, dù có sai cũng không đáng gặp phải một chuyện kinh khủng có thể ám ảnh cả đời như vậy. Dáng vẻ của Lưu Hương Thuần lúc này ai nhìn thấy cũng phải đau lòng, nữ nhân là động vật tương đối cảm tính, trước đó còn ghét cô gái này chân đạp hai thuyền, bây giờ ai cũng lau nước mắt thông cảm thương xót, thấy Lưu Hương Thuần không có gì sai, nói tới sai, vấn đề lớn là ở Giản Phàm.

Thế nhưng là người luôn theo dõi nhất cử nhất động của Giản Phàm, Dương Hồng Hạnh cảm thấy Giản Phàm thay đổi rồi, từ chuyện thừa nhận có bạn gái ngay từ đầu cùng chủ động giữ khoảng cách với cô cho thấy điều đó. Hơn nữa một chàng trai độc thân, sống vô cùng tiết kiệm, ở nhà đơn vị, đi xe công, cả ngày mặc cảnh phục được phát, suốt ngày quanh quẩn ở đơn vị chẳng đi đâu, thậm chí chẳng như đám người trong đội hay tới quán bar, vũ trường, so với người mà Lưu Hương Thuần miêu tả khác xa hoàn toàn.

Nếu không phải nói dối để giảm bớt cảm giác tội lỗi cho bản thân thì Lưu Hương Thuần đã lấy ánh mắt thành kiến nhìn Giản Phàm mất rồi, không nhận ra thay đổi kia, nhưng giờ nói ích gì ngoài làm người trong cuộc thêm đau lòng?

Cô có thể nhìn ra, Lưu Hương Thuần vẫn còn rất nặng tình với Giản Phàm.

Hai người yêu nhau là thế, vậy mà rốt cuộc do đâu làm nhau đau khổ tới mức này, giống như câu chuyện Romeo và Juliet mà cô yêu thích, lại là kết thúc làm người ta tan nát lòng nữa.

Hồ Lệ Quân là người từng trải nhất, đồng tình thì đồng tình, việc cần làm vẫn phải làm, đợi Lưu Hương Thuần phát tiết hết rồi mới hỏi: “Giờ đã không thể vãn hồi nữa, vậy cô có muốn Giản Phàm vào tù không?”

“Không, không.” Lưu Hương Thuần nhìn Hồ Lệ Quân qua đôi mắt mông lung nước, lắc đầu liên hồi, nghẹn ngào nói: “Tôi, tôi không muốn thế.”

“Vậy tôi cho cô một kiến nghị, cô muốn nghe không?” Hồ Lê Quân trầm giọng nói: “Cách này có thể giúp cậu ấy, cũng giúp cô nữa ...”

Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương lang thang ngoài đường mấy tiếng, cuối cùng cũng tìm được người cần tìm, mấy người đẩy thanh niên ăn mặc hoa hoét vào góc tối, uy hiếp hồi lâu, người đó sợ hãi gật đầu.

Tất cả những chuyện này kỳ thực được Tần Cao Phong chỉ thị, bí mật tiến hành, Hồ Lê Quân là cấp dưới cũ của hắn, là người đại đội một từng được Tần Cao Phong cầm tay dạy bắn súng, dễ dàng đạt thành nhất trí, còn đám Quách Nguyên thì đội trưởng bào làm gì là đi đầu làm sĩ tốt, xong lo không có hiệu quả.

Tần Cao Phong cuối cùng cũng tự mình hành động rồi, tới bar Rock&Roll, tìm Đường Đại Đầu.

Không khí trong bar không tệ khá văn minh, nam nam nữ nữ ăn mặc thời thượng ra vào, Đường Đại Đầu xắn tay áo ôm một nữ nhân, cùng một đám mèo mả gà đồng uống tới cao hứng. Tần Cao Phong tới nơi không nói không rằng kéo người đi luôn, mấy tên đứng dậy quát tháo, bị người biết chuyện vội vàng ngăn cản, biết đây không phải người có thể chọc vào.

Rời quán bar, ném Đường Đại Đầu lên xe, Tần Cao Phong lái thẳng tới chỗ vắng vẻ, ghé mặt tới: “Đường Đại Đầu, tao có việc tìm mày, sao mày không ở Thịnh Đường cho tao dễ tìm, tốn của tao mấy tiếng.”

Đường Đại Đầu trời sinh sợ người này, khép nép nói: “Đội trưởng Tần, tôi có phạm pháp đâu, tôi luôn nghe lời anh giáo huấn, thay đổi làm người lương thiện. Anh xem, tôi không tới hộp đêm, mà kiếm bạn gái đàn ông hoàng, uống rượu cũng đâu phạm pháp.”

“Mày nghe chưa thằng à, tao có việc cần mày giúp.”

“Anh khách khí quá rồi, anh cần gì cứ nói, dù lên núi đao biển lửa, tôi cũng không từ.”

“Tao có người anh em gặp chuyện ...” Tần Cao Phong đem việc Giản Phàm kể ra.

“Thôi, thôi, tôi giúp anh sao được, đây là chuyện nội bộ, anh bảo tôi tới cục công an cướp người, tôi không dám.” Đường Đại Đầu vừa nghe đã chối đây đây, có điều nhắc tới chuyện khác lại hớn hờ: “Không nhìn ra thật đấy, Giản Phàm đánh người tới trọng thương cơ à? Chà, đáng vẻ đó, mà được ... Hay, không làm cảnh sát nữa thì để cậu ấy theo tôi, vừa vặn.”

“Người tao bảo hộ, dù làm lưu manh cũng là đại ca của mày, mày là cái thá gì mà bảo cậu ấy theo mày?”

“Chuyện này ...” Đường Đại Đầu không rõ ý đồ Tần Cao Phong là gì, làm bộ đáng thương: “Anh cảnh sát bắt cảnh sát, rồi anh lại tìm tôi, đối tượng chuyên bị cảnh sát trấn áp đi cứu một cảnh sát khác, tôi không hiểu. Và lại tôi cũng không cứu được.”

“Chuyện trong chế độ, tao không làm gì được, đành nghĩ cách từ ngoài, mày xử lý cho tao vụ Vu gia, để họ đừng gây chuyện là được, đơn giản chưa? Đây là địa chỉ nhà họ ...” Tần Cao Phong đưa một tờ giấy tới.

“Tôi thực sự không làm được, đội trưởng Tần, thế này là anh xúi tôi phạm pháp.” Đường Đại Đầu làm bộ khó xử.

“Đường Đại Đầu, người có tiền ở Đại Nguyên bị mày xẻo còn ít à? Tao biết mày thế thiên hành đạo, cướp của người giàu chia cho mình. Tao không đối phó được những người kia, nhưng tao đối phó được với mày. Tao đã tìm mày, mày không làm được cũng phải làm. Mày có tin ngày ngày mai tao làm Thịnh Đường đóng cửa điều tra không? Hay mày muốn tao mỗi ngày triệu tập mày một lần? Nghĩ cho kỹ.” Tần Cao Phong vỗ vai, đám này là thân lừa ưa nặng, nói tử tế chúng không nghe.

“Đừng đừng anh Tần, chú Tần, anh lợi hại, anh đừng làm thế, chúng ta tính kế lâu dài.” Đường Đại Đầu rối rít cầu khẩn, hẳn biết Tần Cao Phong lợi hại, cả anh rể cũng phải nể.

“Tao đã nói với mày là cậu ta là đệ tử đặc ý nhất của tao, nếu cậu ấy có bề gì, tao tính lên mày, nếu không, tao tìm mày làm gì. Bao năm qua chúng ta vẫn chung sống hòa bình mà.”

“Vậy anh cho tôi gọi một cú điện thoại.”

“Được, đi đi.”

Thấy Tần Cao Phong thận trọng như thế, xem ra là thật rồi, Đường Đại Đầu xuống xe lấy di động ra gọi, vâng dạ liên hồi rồi

toét miệng quay về nói: “Tôi giúp anh, nhưng anh nợ tôi một lần.”

“Xong.” Tần Cao Phong sảng khoái chấp nhận, như tất cả đều đã trong dự liệu.

Chương 038: Âm mưu và dương mưu. (2)

Đây là cái thế giới miệt mài theo đuổi lợi ích, mỗi ngày có bao nhiêu mưu mô diễn ra, không ai biết được, vì một nhân vật nhỏ chẳng ai biết, lôi kéo bao nhiêu người phía sau liên quan vào, vì lý do gì, theo đuổi mục đích gì, không ai biết. Nhưng âm mưu lộ diện cùng mặt trời lên ...

Văn phòng luật sư Thần Lôì tọa lạc trên đường Tiền Tiến vẫn mở cửa làm việc như mọi ngày, nơi này cách tòa án nhân dân chỉ một con phố, cửa nhìn thì nhỏ, bên trong rất lớn, kết cấu ba tầng, tầng đầu tiếp khách, tầng 2, 3 là văn phòng các luật sư.

Không ngờ hôm nay mở cửa lại gặp chuyện đột nhập trộm cắp, láo thật, lập tức báo giám đốc, nghe một câu là giám đốc vội báo cảnh sát.

Giám đốc là Vu Bằng Phi cũng là luật sư chính của văn phòng luật, lái chiếc Santana 2 tới văn phòng. Không biết hai ngày qua gặp vận gì, đầu tiên là con trai bị đánh, đang định tới tòa án tìm người quen khởi tố, khiến nhà đó bồi thường một khoản lớn, sau đó tống vào tù vài năm cho hả, không ngờ chớp mắt cái, ổ của mình đã có chuyện.

Tới nơi thì hai chiếc xe cảnh sát đã đỗ bên ngoài, xem ra tốc độ không tệ, Vu Bằng Phi vào văn phòng, phát hiện ra là trộm nạy cửa sổ sắt ở cửa sau đột nhập, là trộm chuyên nghiệp rồi, không phải là trộm vặt nữa. Tầng 2, 3 bị phá cửa bẫy tám văn phòng, bên trong tan hoang, hồ sơ, tài liệu vụ án bị vứt đầy đất, nhưng két ở phòng tài vụ là thứ đáng lẽ bị đụng vào trước tiên lại không có dấu tích gì.

Chuyện này có vấn đề, không mất gì hết, nhưng màn hình vi tính bị chọc thủng, do một thanh sắt to bằng ngón cái chọc xuyên qua, còn ngoáy mấy vòng.

Làm luật sư mấy chục năm sao không biết đây là lời cảnh cáo, nhưng cảnh cáo gì thì khó nói.

Biết quá rõ tốc độ phá án của đồn công an rồi, Vu Bằng Phi hiểu, loại án này ngay cả lập án còn khó, cùng lắm là làm cho

đúng trách nhiệm rồi thôi, còn thủ phạm khỏi phải nghĩ.

Đợi khi xuống tầng một thì bốn cảnh sát đi vào, hứng thú nhìn hiện trường, trong đó một tên cao, đen, trông có vẻ ngốc, nghênh ngang nói: “Luật sư Vu, chúng tôi là người đội hình cảnh số một, có mất gì không?”

Đội hình cảnh số một? Vu Bằng Phi đang định đáp thì giật mình, thấy bộ dạng vui vẻ của bốn người kia, cơn giận bùng lên trong lòng: “Tôi hiểu, tôi hiểu rồi ... Cùng là người của đại đội một, tới nơi báo thù hả?”

Cảnh sát kia tỉnh bơ: “Báo thù? Chúng ta có thù à?”

Vu Bằng Phi liền biết vấn đề, đối phương không phải tới xem trò cười, nói không chừng là chủ mưu, cảnh sát giữ mấy trò này càng dễ dàng, lửa giận công tâm chỉ bốn người: “Người của các anh đánh con tôi, giờ lại tới văn phòng luật của tôi phá phách, đừng để tôi có chứng cứ, nếu không tôi không bỏ qua đâu.”

“Cái gì?” Một người gầy gò đi tới: “Vu Bằng Phi, ông nói phải có bằng chứng, con ông có tấn công cảnh sát hay không còn chưa chắc, giờ ông mở miệng ra vu cáo người ta báo thù, ai báo thù? Đám luật sư các người cầm tiền hại người, người muốn báo thù nhiều lắm, cần bọn tôi ra tay à? Đừng nghĩ mình cao thượng hơn người khác, bọn thầy dùi các ông ai thấy chẳng muốn tát hai cái, dọa ai đấy?”

Vu Bằng Phi thân phận cỡ nào chứ sao chịu để mấy tên cảnh sát nhãi nhép chửi mắng như vậy, nhất thời không kiểm soát được cơn giận nói không lựa lời: “Các người đợi đấy, tôi biết chuyện này hôm nay, dứt khoát do các người sai phái, tôi đi tìm cục trưởng của các người, không tin không quản được các người. Đừng mong chạy thoát, tôi nhớ số hiệu rồi, các người là xã hội đen đấy à, xã hội đen tôi còn không sợ, sợ mấy thằng cảnh sát nhãi nhép à? Bằng vào chuyện này, cùng với tên đánh người, lột cảnh phục các người là nhẹ.”

Bình thường nhân vật cấp cục trưởng ông ta còn ứng phó được, huống hồ mấy cảnh sát trẻ còn chưa hiểu chuyện đời, Vu Bằng Phi không coi bốn người vào đâu.

Lời vừa dứt không ngờ Quách Nguyên phát tay: “Ghi âm.”

Tùy Hâm ở phía sau đi lên, phát lại những lời vừa rồi, làm Vu Bằng Phi suýt nữa lao tới cướp lấy.

Quách Nguyên hiển nhiên đề phòng tình huống này, bước sang bên chặn đường: “Luật sư Vu, ông luôn mồm nói chúng tôi sai phái, chúng cứ đâu? Gọi chúng tôi là xã hội đen, đó là hành vi gì? Còn nói chúng tôi là cảnh sát nhãi nhép, thế là sao ... Đi, muốn tới tòa, tới cục trưởng, tôi đưa ông đi, vừa vặn có xe, ông tố cáo đi, ông không tố cáo, tôi tố cáo ông phỉ báng, xúc phạm người khác, tội này thế nào?”

Tùy Hâm cười đểu phụ họa: “Đăng báo công khai xin lỗi, bồi thường tổn thất danh dự, bao nhiêu nhỉ?”

Tiêu Thành Cương giơ tay: “100 vạn, hay là cứ triệu tập điều tra trước đi.”

Vương Minh là tổ trưởng tổ hai, từng nửa đêm đi về đánh thức Giản Phàm làm cơm cho cả đội, lần này không đứng ngoài cuộc: “Này này các đồng chí, đừng làm thế, luật sư người ta lật tay làm mây, úp tay làm mưa, mấy tên cảnh sát nhãi nhép chúng ta thì đâu sao nổi. Tôi nghe nói một đồng chí trong đội chúng ta, người ta muốn làm táng gia bại sản tù một gông đấy, chúng ta không cẩn thận cũng kết cục như thế.”

Tiêu Thành Cương nói to: “Sợ gì, ra tù tới nhà ông ta ở, ông ta kiếm tiền, chúng ta tiêu, sống nhờ ông ta luôn.”

Tùy Hâm càng ác: “Này chúng ta kiện làm gì, mang tới tòa soạn, để cả nước biết Văn phòng luật sư Thần Lôi giỏi lắm, cảnh sát với ông ta là nhãi nhép, muốn bỏ tù ai, muốn lột áo ai đều được, chắc lãnh đạo đều phải nghe ông ta. Không biết cảm thụ của mấy nghìn cảnh sát Đại Nguyên sẽ thế nào.”

Toàn là đám không phơi mặt thực địa thì cũng mòn dít ở phòng thẩm vấn, chẳng ai vừa, lại cố tình tới kiếm chuyện, tất nhiên là chuẩn bị đầy đủ, tung hứng qua lại làm Vu Bằng Phi không dám nói thêm câu nào, thế nhưng lửa giận càng bốc cao. May có mấy luật sư khác tới nói ngon ngọt mới làm bốn người rời đi, đều là người làm luật sư, sao chẳng biết ghi âm không thể lấy làm chứng cứ, nhưng muốn làm phiền thì thừa rồi.

Một luật sư quản lý sự vụ lạng lẽ kéo Vu Bằng Phi vào văn phòng, khẩn trương nói: “Giám đốc Vu, có phải chúng ta đắc tội

với họ không, sao lại tới gây chuyện?”

Vu Bằng Phi ngồi xuống bàn làm việc, nhìn màn hình vi tính bị chọc thủng, cảm hận chửi: “Bọn khốn ở đại đội một chứ còn ai, một tên đánh con tôi, tôi không chấp nhận hòa giải, nên tới kiếm chuyện. Mười phần chuyện này do chúng làm, nhưng chơi tôi không dễ đâu.”

Viên luật sư xoa tay: “Không phải, chuyện khác.”

“Còn chuyện gì nữa?”

“Vừa rồi khu nghỉ dưỡng không trang, điện lực Thần hoa, cùng với mậu dịch Tám Giang cùng với bốn khách sạn gọi điện tới. Bọn họ ám thị chúng ta chọc giận ai đó rồi, người ta vì nể mặt mà nhắc nhở chúng ta, đừng gây sự, nếu không bọn họ hủy hợp đồng cố vấn luật pháp với chúng ta. Giám đốc Vu, đó toàn là khách hàng lớn, mỗi năm tham vấn pháp luật tới 60 vạn, chuyện này ...”

“Ài, anh đi đi, để tôi nghĩ.

...

Vu Bằng Phi phẩy tay, đầu óc có chút váng vất, là ai, ai mà có sức ảnh hưởng lớn như thế, khiến khách hàng của mình đồng thời gây áp lực. Chưa cam tâm gọi điện thoại hỏi, đối phương nói rất mờ mịt. Gọi điện cho em gái Vu Quế Lan, chủ nhiệm văn phòng thành ủy, người gần mấy vị lãnh đạo nhất, có điều chuyện nằm ngoài quy tắc này, em gái cũng không rõ.

Mẹ nó, dùng quy tắc ngầm với cả mình rồi, Vu Bằng Phi nổi khùng ném di động đi, xoay ghế qua lại, nghĩ cách đối phó, vốn nghĩ là một tên cảnh sát nhỏ không có bối cảnh, thế nào cũng kiếm được một khoản lớn, giờ xem ra phải cân nhắc rồi, mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng. Nếu kẻ đứng sau cứ bám riết phá rồi, ai mà chịu nổi, luật sư đúng là uy phong lắm, ra đường gặp thẳng lưu manh nó đám cho thì chẳng đỡ nổi.

Chương 039: Âm mưu và dương mưu. (3)

Chuyện đầu đầu nối tiếp nhau, luật sư Vu còn chưa làm rõ được chuyện hiện tại, điện thoại lại tới, nhìn số trong nhà đã giật thót, nghe một cái cuống cuống chạy tới đồn cảnh sát.

Rõ ràng là xe của con mình, vợ mình vừa lái ra khỏi bệnh viện liền bị cảnh sát giao thông kiểm tra, nguyên nhân là nghi ngờ xe ăn cướp, người cũng bắt đi tra hỏi rồi. Mà chuyện này rất quái, rõ ràng là biển NC223 trong tỉnh, vậy mà sau một đêm biến thành biển Thiểm Tây, đến bà Vu nhìn cũng á khẩu.

Vu Bằng Phi giận phát run, không ngờ có người nghĩ ra cả chiêu số hạ tiện bản thủ cỡ này, trộm biển số chưa nói, lại còn lấy biển số giả lắp vào.

Thủ đoạn vặt vãnh này nhìn có vẻ chẳng đáng kể, dù có bắt được thủ phạm, thậm chí cũng chẳng tới mức quản thúc trị an, mắng vài câu đá đít đuổi đi. Nhưng lại làm bà Vu bị bắt, khiến luật sư Vu phải chạy ngang chạy dọc, nào chứng minh thân phận, chứng minh mua xe, đủ loại giấy tờ chứng minh phải đưa tới đại đội hai cảnh sát giao thông, còn gọi một loạt cú điện thoại, may mà người ta không làm khó, rất nể mặt.

Cảnh sát chỉ nghe lãnh đạo, thân phận luật sư tuy có quan hệ bên trên đấy, nhưng người ta chưa chắc coi ra gì, thế là phải gọi cho lãnh đạo, chuyện tuy nhỏ cũng là phần ân tình, không thể tùy tiện mà gọi, người ta đâu phải là người làm của mình.

Xong xuôi rồi vào văn phòng đại đội trưởng chuẩn bị ký tên thả người thả xe, vào cửa một cái có chút khiếp sợ, vì vị ngồi giữa sừng sững như thần giữ cửa, xung quanh lại còn là bốn người khi nãy tới quấy phá, nhìn là biết không hay ho gì.

“Luật sư Vu, tôi là Tần Cao Phong, đội trưởng đại đội điều tra hình sự số một, mời không bằng tình cờ gặp, tôi muốn nói chuyện một đội viên của tôi ngộ thương con ông. Xem xem chúng ta có đường hòa giải không, tôi đảm bảo, đây là lần cuối, không biết ông có nể mặt này không?”

Bị dày vò một hồi, sĩ khí Vu Bằng Phi sa sút lắm rồi, ngồi xuống, mấy tên cảnh sát kia giờ lại khách khí rót trà mời, sau đó khép cửa đi ra, thấy không còn ai nữa mới nói: “Đội trưởng Tần, anh làm thế có quá không, thế này là ép tôi rồi.”

“Luật sư Vu, thẳng thắn mà nói, tôi đang giúp ông, không phải hại ông.”

“Giúp tôi? Giúp kiểu này à?” Vu Bằng Phi chất vấn, chỉ là đã ngoài mạnh trong yếu.

“Ông đang làm một chuyện rất nguy hiểm, chẳng lẽ ông không nhận ra. Khả năng ông không biết Giản Phàm, tôi có thể nói cho ông biết, vụ án tiếm vàng Kimberley năm ngoái ông còn nhớ chứ? Hai thủ phạm chính bị cậu ta tay không bắt về. Vụ án tiền giả, trực tiếp nổ súng bắn nghi phạm, một người bạo lực như thế, ông ép cậu ta khuyh gia bại sản, mất cảnh phục, đi tù vài năm về ... Ép người ta tới mức đó, một khi điên lên, ông chống nổi không?”

“Anh uy hiếp tôi sao?” Vu Bằng Phi nắm chặt hai tay, lòng đã sợ rồi, vua thua thẳng liều mà.

Tần Cao Phong nhìn thấy hết, tiếp tục nói:: Trong chức trách của tôi, không có chuyện uy hiếp. Luật sư Vu, tôi chỉ kiến nghị ông suy nghĩ lại, thân phận như ông lại đi đấu với cậu ta à? Chỉ là chàng trai nghèo, ở đội hình cảnh chỉ có phận liều mạng kiếm cơm, nói không chừng rồi có ngày mất mạng trong vụ án nguy hiểm nào đó. Thân phận ông quý giá, sao lại gây khó cho người ta? Vả lại, chàng trai này chơi với kẻ chẳng ra gì, chẳng biết dính dáng gì trong đó không, ông có gia đình có sự nghiệp, nhưng họ thì không có gì cả ... Mặc cảnh phục thì tôi còn quản nổi, chứ không thì tôi lấy gì ước thúc.”

“Chuyện này ...” Vu Bằng Phi cũng biết thế, chỉ là không cam lòng bị uy hiếp.

“Tôi kiến nghị thế này, ông cân nhắc một chút, con trai ông bị thương, tôi rất thông cảm, thẳng nhãi đó đáng bị trừng phạt. Nhưng ông nghĩ chưa, lương tháng của cậu ta có 1800 đồng, dù tòa án có phán đền bù, ông chắc gì lấy được tiền, giờ chấp pháp khó khăn thế nào, ông lạ gì. Nếu ông đồng ý hòa giải, tôi đảm bảo ông có bồi thường, ngày hôm nay. Tôi đảm bảo cậu ta phải

mất máu lớn, để cậu ta biết xót, để ông hài lòng. Còn tôi, tôi đại biểu cho cả đội tới nhà xin lỗi, tôi tin sau khi ngộ thương con ông, cậu ta vô cùng hối hận, ông không định biến hối hận thành thù hận chứ? À phải, mấy nữ cảnh sát của tôi đang làm công tác cho con ông ở bệnh viện, tôi tin anh ấy không từ chối thái độ chân thành của chúng tôi. Ông xem, đây là hiệp nghị hòa giải.” Tần Cao Phong vừa cứng rắn cũng cấp đủ thể diện cho đối phương.

“Để tôi suy nghĩ.”

Vu Bằng Phi ngồi xụi lơ ở đó, xem qua điều khoản hòa giải, tạm coi công bằng, có chỗ muốn ý kiến nhưng ngẩng đầu nhìn bộ dạng đáng sợ của đối phương lại không dám nói.

Mười phút sau Tần Cao Phong dẫn theo đám cảnh sát tiễn vợ chồng luật sư Vu ra cổng, cung kính hơn tiễn lãnh đạo, cực kỳ trang nghiêm, nhưng luật sư Vu biết, người ta càng phải làm chuyện trái lòng, mình càng không dám trái ý họ.

Tiếng chấn song sắt ở hành lang kêu leng keng, tiếp đó là tiếng bước chân của mấy người, hai ngày hai đêm ngồi ở đây, Giản Phàm thậm chí buồn chán tới mức đếm ra bước chân của năm người, trừ người trông coi tầng này thì có bốn người khác, là người trong đội rồi, đám người thực địa quanh năm rón rén cảnh giác, phần trước chân bám mặt đất, bước nhanh thành thói quen, khác cách đi của người thường trọng tâm nặng về phần gót, cùng kiểu với bọn trộm.

Nghe tiếng bước chân này, cơ bản biết là mình không sao.

Cửa mở ra, người tới đón người lại ngạc nhiên hơn người bên trong, Giản Phàm tắm rửa sạch sẽ, trắng trẻo ngồi khoanh chân ở giữa phòng, khuôn mặt bình đạm thậm chí khóe miệng tựa hồ giống đang cười, chẳng hề giống thằng điên bản thủ bị người ta đưa đi, càng không giống vẻ sa sút trong tưởng tượng của họ.

“Không sao rồi chứ gì?” Giản Phàm thuận miệng hỏi Quách Giải, Tiêu Thành Cương, Tùy Hâm và Vương Minh.

Đây là câu khẳng định, bốn người ngạc nhiên, Quách Giải còn nghiêm mặt: “Ai bảo cậu là không sao hả?”

“Đi thôi.” Giản Phàm đứng dậy đi trước, còn chào người trông tầng.

“Hình như chúng ta lo lắng uống công rồi.” Tùỳ Hâm ngạc nhiên lắm, trông Giản Phàm cứ như vừa đi nghỉ mát về.

“Có lẽ, nhưng mà nhìn thì hình như thay đổi rồi, bị đóc sát bắt đi, khí chất thăng hoa không ít. Nam nhân quả nhiên phải qua sóng gió mới thành người.” Vương Minh tặc lưỡi cảm khái.

Quách Nguyên có vẻ không tin lắm, nơi này tin tức bế tắc, Giản Phàm không thể nào biết kết quả xử lý: “Giản Phàm, chuyện lớn như thế mà cậu tiêu diêu thật, tuy không bị truy cứu trách nhiệm pháp luật, nhưng đội vẫn xử phạt cậu, cậu bị đuổi rồi.”

“Nếu thế các anh tới khóc tiễn chân tôi, đi thôi, tôi bị dọa dẫm từ nhỏ quen rồi.” Giản Phàm miệng nói chân không ngừng rảo bước.

Bốn vị đi đón người cứ nghệt mặt nhìn nhau, Tiêu Thành Cương gãi đầu gãi tai, hấn không nói ra được thay đổi Giản Phàm ở đâu, chỉ là nhìn bước chân, hành động dứt khoát, có vài phần phong thái của đội trưởng.

“Kệ, miễn là quay về chúng ta có người nấu ăn cho rồi, thế là được, quản nhiều làm gì?”

Vương Minh tổng kết một câu đơn giản, mọi người vui vẻ phụ họa ngay, đều mừng thay cho Giản Phàm tai qua nạn khỏi. Giản Phàm đi trước mỉm cười, hoạn nạn biết lòng người, thi thoảng nhìn tên gốc Thành Cương hay Quách Nguyên khó tính đều thấy hết sức thân thiết.

Chỉ đi mười mấy phút là về tới đại đội, vẫn là cái nơi lọt trong hẻm sâu bị nhà cao tầng xung quanh che khuất khiến ánh mặt trời không chiếu tới được, nhưng có loại cảm giác mới, trong bóng tối, chưa chắc đã là tội ác, ví như đám đồng đội khó ưa này, ví như đội trưởng thổ phỉ, ví như bác Giang lôi thôi, về nhà rồi, đó là suy nghĩ đầu tiên của Giản Phàm.

Chương 040: Tựa đúng tựa sai. (1)

Vừa xuống xe, Giản Phàm theo thói quen đi nhanh xuống bếp, một đám đồng đội kéo lại, áp giải vào văn phòng đội trưởng. Quy củ cũ, phạm sai lầm thì phải phê bình, nghe nói trước kia có người bị đội trưởng tát hộc máu mũi. Bốn người đẩy Giản Phàm vào xong là đóng ngay cửa lại, cứ như đóng cửa thả chó, rồi áp tai vào cửa nghe ngóng, thế nào Giản Phàm bị một trận đòn thì họ mới hả.

Tần Cao Phong vẫn kiêu ngạo lưu manh gác chân lên bàn như thế, Giản Phàm thì không còn vẻ thần khí vừa rồi, cảm giác giống như học sinh gây họa tới trước mặt giáo viên vậy. Chỉ khác là không phải thụ động sợ hãi đợi trừng phạt, mà sẵn sàng chịu phạt.

“Ra rồi, cảm giác ra sao?” Tần Cao Phong vươn vai một cái hơi hợt hời.

“Không có cảm giác gì.”

“Có ý định gì không? Có tính toán gì không?”

“Bây giờ thì chưa.”

“Ừ, lại xem cái này đi.”

Tần Cao Phong chỉ hỏi vài câu, hơi ngạc nhiên, thằng nhóc này bị đưa đi có vài hôm thôi mà có cái thần thái sảng khoái không nản lòng, đưa tới một văn kiện đóng dấu đỏ, là thông báo xử phạt. Đại khái là đồng chí Giản Phàm trong khi chấp hành nhiệm vụ, vì từ ý rời bỏ chức vụ khiến nghi phạm chạy thoát, khiến vụ án không phá đúng hạn, hơn nữa lại còn xung đột với người dân, ngộ thương quần chúng, sau khi nghiên cứu, quyết định cảnh cáo nghiêm khắc.

Giản Phàm chỉ đọc lướt qua, lòng sáng như gương, ngay cả cục không đưa xử phạt, chắc chắn là đội trưởng ra tay rồi, mà cục không muốn mở rộng phạm vi sự việc, kéo vụ án vào chuyện riêng để xử phạt. Có điều xử phạt thế này đủ nghiêm, đang kỳ thực tập, sẽ ảnh hưởng không tốt tới sau này. Đọc xong đặt thông báo lên bàn, vẫn đứng nghiêm không nói.

“Không có chút cảm tưởng nào à?” Tần Cao Phong rụt chân lại nhìn Giản Phàm, thực sự hứng thú rồi, tổ chức này nói nghìn người có một thì quá khoa trương, ít nhất hắn chưa từng thấy.

“Tôi còn tưởng bị khai trừ cơ.”

“Vậy cậu có muốn bị khai trừ không?”

“Chẳng sao cả, tôi không thấy làm cảnh sát thì có gì hơn, phải làm sao cứ thế thôi, rời khỏi nơi này tôi vẫn sống được.” Giản Phàm thực sự thay đổi rồi, trước kia dọa mẹ bỏ nhà ra đi, bị mẹ quát lại một câu đã sợ, sợ ra ngoài kia phải sống ra sao, ăn ở đâu, ngủ ở đâu, giờ y có lòng tin đối diện với những vấn đề đó.

“Ha ha ha ha ...” Tần Cao Phong đập bàn cười ngả người ra sau, gật gù đưa cho một tờ giấy: “Khá lắm, tiến bộ rồi, sái thoát lắm, vậy nhìn cái này xem có thể sái thoát được nữa không?”

Giản Phàm vừa xem một cái, quả nhiên là không sái thoát được nữa rồi, lửa giận bùng cháy nói lớn: “Tám vạn? Sao chúng không đi cướp ngân hàng đi, lần trước tôi bị đánh thế nào, vậy mà viện phí có 800 thôi, dám đòi tôi tám vạn? Đội trưởng, anh thừa biết tôi có bao nhiêu tiền, giam tôi lại đi cho xong.”

Đúng, sái thoát sao nổi, vẫn là người phạm trần thôi, nhưng Tần Cao Phong nhìn Giản Phàm càng thêm hứng chí: “Dù cậu bị giam hai năm, bồi thường dân sự vẫn phải chấp hành, dù cậu không đền, cha mẹ cậu biết vẫn sẽ đền.”

Nhắc tới cha mẹ, lửa giận của Giản Phàm tắt ngúm luôn, có chút sợ hãi: “Đội trưởng, cha mẹ tôi có biết không?”

“Cậu có muốn cha mẹ cậu biết không?” Giản Phàm lắc đầu ngay, nếu cha mẹ mà biết sẽ bỏ việc, bỏ quán lên tìm con trai, cảnh tượng đó, y không chịu được nhất.

Tần Cao Phong thông thả nói: “Không ai nói với họ, tôi nói chuyện với chú hai cậu rồi, chuyện này xử lý riêng. Còn tiền, nói ra không nhiều, dưới tình huống bình thường, khai trừ xong rồi ngồi tù ba năm, số tiền này coi như mua lại cảnh phục cho cậu. Thế nào, vẫn không có ý nghĩ gì à?”

Giản Phàm bình tâm tính toán, hơn nửa năm qua, gửi cho em gái không ít tiền, dù chi tiêu tiết kiệm, nhưng thu nhập không cao, thêm vào 5 vạn lấy từ Cửu Đỉnh, vẫn thiếu hơn 2 vạn nữa.

Tần Cao Phong như muốn kích động Giản Phàm vậy: “Xót tiền rồi chứ gì, lúc đấy người hung hăng thế, giờ hối hận chưa?”

“Chẳng có gì phải hối hận cả, đội trưởng, anh phê bình tôi đi, dù sao anh cứu tôi lần này, tôi nhận ân tình của anh.” Giản Phàm có chút bất cần đời nói.

Tần Cao Phong không có ý trách mắng: “Phê bình thì đương nhiên rồi, nhưng không phải vì cậu đánh người, mà vì thủ pháp quá kém, tới cả lưu manh trên đường còn biết kéo người ta vào chỗ không người mới ra tay, sao cậu không nhịn được? Lần sau muốn đánh người thì nên cân nhắc hậu quả trước hẵng làm, có làm cũng phải làm không ai biết. Còn cảm ơn tôi thì không cần, đồng đội của cậu bỏ công sức không ít, hơn nữa người giúp cậu nhiều nhất là Đường Đại Đầu, nếu không phải người ta gây áp lực, không đơn giản là 8 vạn đâu, tìm cơ hội mà cảm ơn.”

Giản Phàm bất ngờ lắm, cái tên mà y ít ngờ nhất: “Đường Đại Đầu sao?”

Tên đầu to đó đâu có mặt, vừa mới quên hẳn, hẳn lại nháy ra, thế giới này thực sự nhiều chuyện làm người ta nghĩ vỡ đầu không ra.

“Có gì lạ, với thể chế hiện nay, tôi không thể giúp cậu quá nhiều, cho nên phải dùng người nằm ngoài quy tắc ra tay cứu cậu. Mọi con đường đều dẫn tới La Mã, chúng ta phá án còn cần họ cung cấp thông tin mà. Mỗi loại người có một cách dùng khác nhau, giống như chuyện cậu gặp phải, cậu có cả vạn cách giải quyết, nhưng cậu chọn cách ngu xuẩn nhất.” Tần Cao Phong có vẻ vô cùng thất vọng: “Cậu biết tôi kỳ vọng vào cậu cao hơn thế.”

Giản Phàm cúi đầu, lần này không có gì để nói, thực sự làm chuyện ngu xuẩn tới cực điểm.

“Tôi hi vọng chuyện này không tạo thành ảnh hưởng cực đoan nào với cậu, quy tắc xã hội bây giờ là thế, người có tiền họ có quyền, so với họ, cậu chẳng là cái gì hết. Thử nghĩ xem, nếu không phải là cảnh sát, không có nhiều đồng đội giúp đỡ, không có Đường Đại Đầu ra mặt thì kết quả thế nào? Khuynh gia bại sản, vẫn phải vào tù, tiền, tự do, nữ nhân và cả tư cách sinh tồn

của cậu cũng bị tước đoạt, đó là quy tắc. Hình thái xã hội có thay đổi thì quy tắc cá lớn nuốt cá bé không đổi.”

“Đội trưởng, ý anh là gì?” Giản Phàm nghe mà lạnh lưng, cảm giác đội trưởng có ý ám chỉ, bình thường cảm thụ không sâu, bây giờ mới thấy những lời của đội trưởng luôn không đơn giản.

“Khi ở điểm cuối của chuỗi thức ăn thì cậu không có tư cách gì hết, muốn có tiếng nói, cậu phải vươn lên đứng tầng trên chuỗi thức ăn. Chuyện đó còn xa lắm, với cậu bây giờ phải biết sinh tồn và tự bảo vệ mình rồi từ từ trưởng thành. Giản Phàm, ai cũng nói cậu ngu ngốc, nhưng tôi cho rằng cậu thậm chí thông minh hơn tuyệt đại đa số mọi người, cậu có thể hiểu ý tứ của tôi là minh chứng, nếu vào đó nhất thời nóng đầu lên, mọi chuyện tôi làm ngoài này là vô nghĩa. Tôi đã đặt cược vào cậu, tôi tin trên đời này có chỗ giành cho cậu, giờ nói cho tôi biết, có tính toán gì với cuộc sống sau này chưa?”

“Thực tập gây họa, đường hoàng tự đội một cái nón xanh lên đầu, ai ai cũng biết, đội trưởng, anh nói tôi phải làm sao?” Giản Phàm hỏi ngược lại.

“Chuyện tình cảm thì tôi không hiểu lắm, nên chẳng thể nói gì, nhưng nếu cậu vẫn cứ như cũ, dù cậu thoát khỏi bóng ma này, kiếm cô gái khác, kết cục vẫn vậy thôi. Trước tiên hãy giải quyết cuộc sống đã rồi hãy nghĩ tới tình cảm ... Tôi chỉ có thể giúp cậu tới thế, bây giờ phải trông vào cậu thôi, có điều thế này, làm cảnh sát vài năm, cũng phải để lại cái gì chứ? Đừng để không làm nữa, cuộc sống cũng không lo nổi.”

Giản Phàm lòng lay động, gật đầu: “Tôi nghe anh.”

“Tạm thời chưa biết làm gì thì tôi cho cậu một mục tiêu sống.” Tần Cao Phong lấy ra một danh sách: “Vấn đề tiền thì tạm thời giải quyết rồi, 8 vạn do trong đội góp, tôi 2 vạn, Hồ Lệ Quân và bạn học của cậu, danh sách đây. Phần của tôi thì cậu không phải vội, người khác thì nghĩ cách trả đi.”

Chương 041: Tựa đúng tựa sai. (2)

Giản Phàm nặng nề nhìn danh sách mười mấy người, đội trưởng 2 vạn, Hồ Lệ Quân 1 vạn, Dương Hồng Hạnh và Lương Vũ Vân 1 vạn, những người còn lại dăm ba nghìn. Minh giỏi thật, làm việc chưa được một năm làm ra được một đồng nợ, thật ngu xuẩn, danh sách này như tảng đá đè lên lòng, nhưng cũng làm người ta ấm lòng.

Món nợ này không phải là tiền, tiền nhẹ thôi, ân tình thì quá nặng rồi, Giản Phàm cẩn thận gấp gọn gàng cho vào túi áo, nghiêm mặt nói: “Anh yên tâm, tôi sẽ mau chóng trả lại tiền.”

Động tác này làm Tần Cao Phong rất tán thưởng, chú nhóc quả thật là tỉnh người rồi, mỉm cười: “Đi đi, tất cả như cũ, nên làm gì thì làm vậy, mấy vạn đồng chẳng đè chết được ai, mặc bộ cảnh phục này mà bị vài vạn đồng làm u sầu chỉ khiến thành trò cười cho người ta thôi. Sau này gặp chuyện nên động não nhiều vào, đừng để đầu óc rỉ sét. À quên, chớ quên tập bắn ...”

Giản Phàm vô cùng cảm kích nhìn đội trưởng lại gác chân lên bàn xem thứ gì đó, từ khi vào đội luôn được đội trưởng chiếu cố mà không yêu cầu gì ở mình, muốn nói cảm ơn, hình như nói thế dư thừa, cung kính kính lễ rồi lui ra ngoài.

“Giản Phàm!”

Vừa mới ra ngoài liền có tiếng gọi, Giản Phàm quay đầu sang thấy Lương Vũ Vân chạy tới, theo sau là Dương Hồng Hạnh, bất giác sờ túi rồi thở dài phát ra một câu: “À, lát nữa anh đi lấy tiền trả mọi người.”

Lương Vũ Vân cười rử cả người, cô gái này vốn luôn thẳng tính, nghĩ sao là nói vậy: “Đại tỷ, chị nhìn xem, nhìn cái vẻ mặt của anh ấy, bị giam tới ngục rồi, cứ như chúng ta tới đòi tiền vậy.”

Dương Hồng Hạnh chỉ cười nhẹ, ánh mắt nhìn Giản Phàm đầy ắp vui mừng.

Giản Phàm không để ý lời trêu chọc đó, chắp hai tay trước ngực, thành tâm nói: “Cám ơn cả hai, nhưng tiền thì nhất định

phải trả.”

“Anh thật là.” Dương Hồng Hạnh hiển nhiên là bất mãn với thái độ quá hiện thực của Giản Phàm: “Phòng trực ban có đồ của anh, Lưu Hương Thuần mang tới.”

“Ồ, anh biết rồi, cảm ơn.” Giản Phàm xoay người đi, mặt không có chút cảm xúc nào, khởi nói là đồ chia tay của Hương Hương, thêm vào lời nhẩn, đường ai nấy đi, không cần gặp lại, gọn gàng sạch sẽ.

“Giản Phàm, nghĩ thông một chút, bọn em gặp Lưu Hương Thuần rồi, đó là cô gái tốt.” Lương Vũ Vân nói luôn, ấn tượng về buổi gặp gỡ đó vẫn như mới, cô ngả về phía Lưu Hương Thuần nhiều hơn là Giản Phàm: “Em thấy, trách nhiệm chủ yếu là ở anh, người ta ở bên anh bảy năm, một lòng một dạ với anh, còn anh lãng nhăng vô số, người ta chẳng qua chỉ tìm một nam nhân thực lòng yêu mình thôi, chẳng sai gì.”

Giản Phàm quay lại, chuyện này bất kể thế nào cũng không thản nhiên đối diện được trùng mắt với Lương Vũ Vân.

Lương Vũ Vân đâu có sợ, hừ một tiếng: “Anh trùng mắt cái gì chứ? Em thấy anh thật vô tình, hôm qua em và đại tỷ tới ban đốc sát xem lời khai của anh, không ngờ anh phủ nhận quan hệ với Lưu Hương Thuần, còn tự nhận mình bạn gái vô số. Thôi, em chẳng buồn nói anh nữa, dù sao em sớm biết nam nhân chẳng có kẻ nào tốt đẹp.”

Giản Phàm không giải thích, nhìn Dương Hồng Hạnh, hít sâu một hơi hỏi: “Còn em nữa, em có muốn nói gì không? Nói luôn một thể đi.”

“Có, bọn em nói chuyện với Lưu Hương Thuần rất lâu, cô ấy nói, anh chỉ biết ăn, không hiểu lãng mạn là gì, không cầu tiến bộ. Mà Vu Dực Long lại là giám đốc trẻ nhất công ty trong công ty di động, người ta theo đuổi cô ấy hơn một năm, tặng hoa hồng hơn một năm, gió mưa không đổi, một tuần trước họ mới bắt đầu hẹn hò. Em thấy ở mặt này, anh kém người ta quá xa, cô ấy không phải chỉ vì chê anh nghèo không nhà không xe đâu, Lưu Hương Thuần không phải cô gái tham tiền tới mức đó, mà thực sự bị chân tình của Vu Dực Long làm cảm động.” Dương Hồng Hạnh thoáng ngần ngừ, rốt cuộc cũng nói, cuối cùng ánh

mắt phúc tạp khuyển nhủ: “Giản Phàm, kỳ thực anh nghĩ xem, họ mới tới với nhau được một tuần thôi, còn anh và cô ấy có cơ sở tình cảm rất sâu, nếu anh muốn vẫn hồi vẫn có cơ hội, trong lòng cô ấy vẫn còn anh. Nếu không đã chẳng giúp bọn em khuyển Vu Dực Long đồng ý hóa giải.”

“Nói hết chưa?”

Hai người gật đầu, bọn họ được Hồ Lệ Quân ủy thác, sợ Giản Phàm không vượt qua được thất bại tình cảm này.

“Được, vậy có muốn nghe ý nghĩ của anh không? Có muốn anh báo cáo tư tưởng không?” Giản Phàm thấy hai cô gái gật đầu, nói: “Chủ đề này, chúng ta chỉ nói một lần với nhau thôi nhé. Dương Hồng Hạnh, cái thứ lãng mạn mà em theo đuổi, với người bình thường là vợ vẫn, tặng hoa hồng một năm à, anh muốn chứ, nhưng anh có thể không? Anh tốt nghiệp một năm, ngay cả công việc cũng không có, anh lãng mạn được không? Thứ hai, anh biết mình từng rất lãng nhãng, một lần hay vô số lần đều giống nhau, anh không bao biện, tìm lý do chứng minh mình vô tội là vô sỉ, thẳng thắn thừa nhận hành vi cũng là vô sỉ, ý đồ đem lý do đổ cho bên còn lại càng vô sỉ. Nếu có lý do cho bất kỳ hành vi vô sỉ đó, thì là vô liêm sỉ.”

“Còn em Lương Vũ Vân, anh không phủ nhận quan hệ với Lưu Hương Thuần, nhưng chuyện này có thể nói với ban đốc sát sao, anh có thể không cần thể diện, nhưng để ban đốc sát đi hỏi cô ấy, hay ho lắm à? Đem so anh với Vu Dực Long gì đó, Lưu Hương Thuần muốn lựa chọn anh ta, anh có thể hiểu, thứ anh ta mang tới cho cô ấy những thứ mà anh không thể. Anh không biết cô ấy còn tình cảm với anh không, có hối hận không, ít nhất sau này anh không hối hận, không phải áy náy với cô ấy nữa.”

“Giờ anh thấy, mình chẳng qua chưa đủ vô sỉ mà thôi.”

Đó là tâm thái phúc tạp vừa phẫn hận lại có thành phần bảo hộ, có lẽ Lương Vũ Vân và Dương Hồng Hạnh còn chưa thể hiểu.

“Thật đúng là, bọn em nên đi thử IQ xem, một góc, một chậm phát triển, đây là chuyện càng bôi càng đen, các em khuyển nổi sao? Khi anh yêu cô ấy, hai đứa còn chưa thành niên đâu.” Giản Phàm nói xong vẫy tay bỏ đi.

Mãi hồi lâu Lương Vũ Vân mới hậm hực nói được một câu: “Đại tể, anh ấy bị đánh trúng chỗ thần kinh yếu nhất của nam nhân rồi, sau này chúng ta đừng nói chuyện này nữa.”

Dương Hồng Hạnh ngậy người nhìn theo bóng lưng cô tịch Giản Phàm, vốn bị Lương Vũ Vân kéo đi rồi, lại đột nhiên hỏi: “Vũ Vân, em nghĩ Giản Phàm có phải là người vô tâm, không hiểu chuyện lãng mạn không?”

“Anh ấy à, quan tâm tới mức nhiều chuyện thì có, ở đội, có gì mà anh ấy không quản ... Ồ, em hiểu ý chị rồi.” Lương Vũ Vân mới còn chưa hiểu ý của Dương Hồng Hạnh trả lời có phần tùy tiện nói, nói một nửa khựng lại, suy nghĩ rồi mới đáp: “Bây giờ chàng trai biết quan tâm tới người khác như anh ấy hiếm lắm, có lần anh ấy còn làm chị Sủ cảm động suýt khóc mà, còn nói về lãng mạn, hai người nắm tay nhau ngắm trăng tản bộ bao nhiêu ngày, chị phải hiểu hơn em rồi.”

Dương Hồng Hạnh gật đầu, tất nhiên cô hiểu: “VẬY em bảo, anh ấy có phải là người không chịu thay đổi phần đầu không?”

“Ừm, anh ấy có vẻ không có chí lớn, nhưng chuyện gì anh ấy cũng cố gắng làm tốt nhất trong khả năng của mình, em thấy một nam nhân như thế là được.”

: “cuối, anh ấy có lãng nhãng không?”

Lương Vũ Vân cười hì hì xĩa tay vào ngực Dương Hồng Hạnh: “Chị tới giờ chưa thất thân, đó là câu trả lời rõ ràng nhất.”

“Vũ Vân, em muốn chết.” Dương Hồng Hạnh đỏ mặt muốn đá, Lương Vũ Vân cười khanh khách chạy mát, thở dài đứng lại, có lẽ chuyện giữa hai người họ, người ngoài không cách nào hiểu hết, chỉ khẽ lắc đầu.

Giản Phàm lấy cái ba lô du lịch từ phòng trực ban đem về phòng, sau đó đi rút tiền, trả tiền và không ngừng cảm ơn, trong thẻ chỉ có 5 vạn 4000, lấy ra 5 vạn đi trả. Đội trưởng thì có thể hoãn lại một chút, Hồ Lệ Quân thì đi bắt nghi phạm cuối cùng rồi, có điều dù cô ấy có mặt, mình cũng chẳng còn tiền.

Chớp mắt một cái, cả vợ và tiền đều mất, vẫn còn nợ cả đồng, đợi hết giờ đi tìm cứu binh, ở Đại Nguyên người có thể giúp mình chỉ có lão đại và lão tam. Lão đại không có nhà ở Đại Nguyên, không tiện mở miệng, còn mỗi lão tam.

Anh em sống với nhau bốn năm, tất nhiên là quá hiểu dáng vẻ ập úng, muốn nói lại thôi kia là gì, Hoàng Thiên Dã cười: “Có phải là làm cô bé kia ẽnh bụng lên, tới vay tiền viện phí không?”

Giản Phàm thở dài: “Đúng một nửa, đối tượng là nam.”

Lão tam hứng chí nghe xong, thất vọng chửi Giản Phàm ngu xuẩn, bằng số tiền đó chơi được cả đồng nữ nhân, không đáng vì một nữ nhân mà mất lý trí, có điều tiền thì không nói một lời, cho vay 2 vạn, lại gọi cho Phí Sĩ Thanh, thằng đó tiền riêng không ít, biết anh em gặp nạn, bán ngay 1 vạn nữa tới.

Cái nhìn của lão tam về nữ nhân đôi khi hơi cực đoan, có lẽ vì nghề nghiệp, trong nhà mở quán bar giờ lại kinh doanh mấy món đồ chơi tình dục, thấy nhiều việc.

Hai anh em ngồi đối diện, chỉ có rượu suông không đồ nhắm, Hoàng Thiên Dã uống tới say rồi nói: “Có cách kiếm tiền, chơi không, làm vài tháng là trả được nữa số nợ. Tao sợ mày mặt mỏng nên lần trước không nói, anh em ta liên thủ, khẳng định là chỉ lãi.”

Giản Phàm nâng chén lên cùng một phát: “Làm, đừng nói mày thuê tao, mày bao tao tao cũng làm.”

Chương 042: Cuộc đời không cho ai ngoại lệ.

Thời gian cứ lạnh lùng trôi đi, đại đội hình cảnh số một năm khuấy sau trung tâm thương mại Ngũ Nhất vẫn bình lặng như vậy cho dù mỗi ngày có không ít những tên tội phạm hung ác được đưa về hoặc đưa ra khỏi nơi này, nhưng nó tựa hồ vẫn cứ thế.

Kỳ thực, rất ít việc gì có thể khiến nơi này phải giật mình, một đội mà mỗi năm xử lý hơn 3000 vụ án hình sự, có máu me, có bạo lực, có mưu mô lừa gạt, ở trong cái không khí trắng đen lẫn lộn ấy, rất khó khiến người ta cảm giác sự tồn tại của tình cảm ấm áp. Cho dù người lương thiện nhất, hèn nhất nhất mà ở nơi này lâu cũng nhiễm tính hung bạo. Một vị hình cảnh lâu năm nói, chứng kiến quá nhiều vụ án, xử lý quá nhiều vụ án, sẽ sinh ra thất vọng thậm chí tuyệt vọng với con người, cả bản thân.

Đúng rồi, chứng cứ trên lý luận thì người ta gọi đó là bệnh nghề nghiệp, còn ở hiện thực, cứ tới đội cảnh sát hình sự mà xem, trong đó mười người thì hết bảy tám là hung thần ác sát, gặp ai cũng làm lì hoặc hung dữ, trừ người trong nghề, người ngoài rất khó tiếp cận.

Cách đây không lâu nơi này xuất hiện một ngoại lệ, một chàng trai lúc nào cũng tươi cười ấm áp như ánh nắng buổi sớm, lúc nào cũng ân cần giúp đỡ mọi người, đó có lẽ là nguyên nhân mà người trong đội một đều thích Giản Phàm.

Thế nhưng bây giờ, ngoại lệ duy nhất đó không phải là ngoại lệ nữa, khi chàng trai đó điên lên thậm chí còn đáng sợ hơn cảnh sát bình thường, rất khó tưởng tượng một chàng trai có phần nhất gan dám rút súng đuổi tội phạm, dám đánh người giữa đường.

Sau khi xử phạt, trong mắt người đại đội một, Giản Phàm hình như vẫn thế, vẫn đi làm đúng giờ, nhưng hiệu suất thì có vấn đề, không phải giảm mà còn tăng, công việc trong kho súng

đã không đủ cho y làm nữa, Giản Phàm đa số thời gian chui vào phòng hồ sơ. Sở Tĩnh Viện nhiều lần muốn cùng Giản Phàm ngồi xuống trò chuyện, sợ y nghĩ không thông, nhưng nhìn một cái cho rằng mình nghĩ nhiều rồi. Giản Phàm giống như một con mọt sách thực sự, chất đồng hồ sơ xem say sưa, thậm chí có lần ôm hồ sơ ngủ gục trên bàn.

Ăn vẫn thế, ngủ vẫn thế, nói chuyện cũng vẫn thế, đương nhiên là không ai cho rằng Giản Phàm có vấn đề gì, cười ít đi thì mọi người hiểu, thất tình mà, lại là mối tình đầu, luôn là thứ khiến người ta đau đớn nhất.

Thời gian trôi đi, mọi người cũng quên dần, ai chẳng có lo toan bận bề riêng, sao mãi chú ý tới người khác được, đến tháng năm trời bắt đầu nóng, rồi tháng sáu, cái nóng càng khiến người ta không chịu nổi.

Người đầu tiên phát hiện ra vấn đề là Dương Hồng Hạnh, chẳng phải là thấy biểu hiện của Giản Phàm chỗ nào không đúng, chỉ là nói chuyện càng thêm chướng tai, đi làm không để ý tới người khác, đặc biệt là nữ nhân. Hết giờ làm là không thấy bóng dáng đâu, biến mất hoàn toàn, gọi di động cũng không tìm thấy.

Dương Hồng Hạnh và Lương Vũ Vân đi hỏi, ai ngờ Giản Phàm chẳng thèm để ý, còn nói một câu: “Ngoài tám tiếng theo quy định, anh làm gì em quản được à? Anh đi tán gái, đi hẹn hò, kiếm nữ nhân chơi tình một đêm,

Ảnh hưởng gì tới em? Nhiều chuyện!”

Hai người ghen không nói được gì, Dương Hồng Hạnh vừa giận vừa thương, muốn giúp Giản Phàm mà không biết bắt đầu từ đâu. Còn Lương Vũ Vân học phân tích tâm lý được lưng chừng thì khẳng định, Giản Phàm vì thất tình khiến tính cách thay đổi, thái độ bất thiện với nữ nhân đã lên tới mức căm thù, vì thế mà càng buông thả quan hệ nam nữ, nói không chừng dựa vào khuôn mặt đẹp trai và thân phận cảnh sát đi dụ dỗ những cô bé ngây thơ.

Ở đại đội một chỉ Sở Tĩnh Viện là còn nói chuyện được với Giản Phàm, sau hơn một tháng chưa thấy y cười dù một lần, ba

người ngồi xuống tâm sự, trong đó hai người ít nhiều lo lắng, chuẩn bị theo dõi xem y làm cái gì.

Ngày hôm đó vừa hết giờ làm, Dương Hồng Hạnh và Lương Vũ Vân về trước một bước, chui vào một cái xe đi thuê đỗ ở đầu ngõ, không lâu sau Giản Phàm đi ra, không như trước kia cả ngày thích mặc cảnh phục nữa mà mặc cái áo thun rộng, quần jean đã giặt tới bạc màu, trông cơ bản giống như thanh niên bình thường ăn xong đi hóng mát. Vừa xoay người liền nhìn sau lưng có chữ lớn: I am Single!

Ngay cả thứ hàng lẻ đường 10 đồng mà mặc cũng ra cá tính, Lương Vũ Vân ngồi trong xe chỉ trỏ cười ngặt nghẽo, Dương Hồng Hạnh nhìn Giản Phàm đi một đoạn mới lái xe theo sau.

Có điều đi theo rất lâu, hết đường Ngũ Nhất lại tới cầu Nghênh Trạch, vào đường Tân Hà, hai người đi theo nửa tiếng, bùm, chớp mắt biến mất ở quảng trường Trung Tây.

Hai người lái xe mấy vòng quanh quảng trường mà vẫn không thấy bóng dáng Giản Phàm đâu, đây là quảng trường lớn thứ hai ở Đại Nguyên, mùa hè vô cùng náo nhiệt, trời vừa mới tối là các gia đình từ tiểu khu xung quanh. Học sinh từ trường học phụ cận tùm tùm kết bạn đi chơi, còn có cả những đôi tình nhân tay trong tay ngọt ngào, nhón nha nhón nháo hơn nghìn người, hoặc nhún nhảy theo chiếc loa lớn, hoặc là vào quán nhỏ ở chợ đêm, trẻ con đá cầu trong sân, đông đúc tới tận 0 giờ.

Đọc hai bên mé đông nam quảng trường là mười mấy quán bia, quán bán biển đồ ăn nhanh, các loại món ăn vặt, người đi qua có thể gọi một cốc bia mát lạnh ngồi xuống nghỉ tạm, đó là hưởng thụ không thể thiếu trong mùa hè.

Không tìm thấy Giản Phàm, hai người xuống đi dạo, lòng thực sự tin Giản Phàm nói không chừng là tới đây săn tìm mỹ nữ rồi. Lại đi dạo thêm mười mấy phút, đánh đá từ chối mấy thanh niên không biết sống chết tới tán tỉnh, hai người có hơi khát, định đi uống một chút rồi về, đột nhiên Lương Vũ Vân cứ như nhìn thấy ma, kéo Dương Hồng Hạnh rồi rít gọi: “Đại tỷ, đại tỷ nhìn kia ... đó ... chẳng phải là anh ấy à?”

Dương Hồng Hạnh quay người lại với tốc độ nhanh nhất, cách đó không xa là một cái quán đơn giản dựng bằng vải bạt

đỏ, người đứng bên sạp hàng không thấy rõ mặt, nhưng mấy chữ "I am Single!" Lại thấy rõ ràng, quán treo một tấm biển, "Mỳ tạp toái lỗ tráp". Làm ăn có vẻ tốt lắm, bảy tám cái bàn chật kín khách, nhìn bên ngoài người đang cầm dao thoăn thoắt kia không phải Giản Phàm thì là ai?

Lương Vũ Vân mắt tròn mắt dẹt: "Oa, không phải chứ, anh ấy cam tâm đọa lạc tới mức bày quán bán giữa đường à?"

"Cái gì mà đọa lạc, thật là ..." Dương Hồng Hạnh thấy tim bị bóp chặt, càng nhìn Giản Phàm chăm chú làm việc càng có cảm giác muốn khóc, không phải nói cũng biết là do món nợ oằn lưng kia rồi.

Lương Vũ Vân thấy Dương Hồng Hạnh dậm bước thì vội kéo lại, can ngăn: "Này đại tỷ, đừng tới, chị muốn làm anh ấy khó xử à?"

Cũng phải, Dương Hồng Hạnh vẫn quay đầu nhìn về phía Giản Phàm, bần thần lắm lắm: "Vậy chúng ta phải làm sao?"

"Làm sao là làm sao? Coi như không thấy mà thôi, tự tôn của anh ấy cao như thế, vừa thả ra một cái là trả sạch nợ cho mọi người, không rõ vay mượn ở đâu, nhưng chắc chắn là nợ một khoản lớn rồi, nghe nói anh ấy không dám để gia đình biết. Hơn tháng qua chắc là đều tới đây rồi, nếu người trong đội biết, sẽ làm anh ấy tổn thương cỡ nào." Lương Vũ Vân thấy Dương Hồng Hạnh không đành lòng, cứ như chỉ muốn chạy tới ôm Giản Phàm mà khóc vậy, vội vội vàng vàng khoác tay kéo đại tỷ si tình này về phía ngược lại.

Đột nhiên có điện thoại, của Tần Cao Phong, Dương Hồng Hạnh còn tưởng là có nhiệm vụ khẩn cấp, nhưng bắt điện thoại nghe được vài câu thì sợ hãi hạ thấp giọng thì thào: "Sao đội trưởng biết?"

"Biết cái gì?"

"Đội trưởng nói chúng ta đừng tới quầy rầy Giản Phàm."

"Cái gì? Đội trưởng đang giám thị chúng ta sao, anh ấy làm gì mà như KGB thế?" Lương Vũ Vân hết hồn nhìn quanh, nhưng quảng trường đông như vậy, sao phát hiện ra ai với ai.

Chương 043: Có bia cứ uống đã.

Gió đêm lồng lộng từ sông Phần thổi khắp Đại Nguyên, men theo đường Tiên Tiến đưa tới không gian rộng lớn náo nhiệt, nơi đó chính là quảng trường Trung Tây, nơi này nổi tiếng không phải bởi triển lãm mang kiến trúc phong cách La Mã cổ hùng vĩ nằm ngang quang trường. Không phải vì cái sân rộng có thể chứa hơn vạn người tổ chức đồng diễn cùng lúc mà vì cái chợ đêm nằm ở góc đông bắc quảng trường, nhìn hết tầm mắt là đủ các loại vải bạt bạt màu sắc, được cột bằng những cột tre hoặc kim loại, nhìn có vẻ nhấp nhô lộn xộn, chính vì thế càng thêm thú vị.

Không có bảng hiệu nhấp nháy đèn, không có bàn ghế sang trọng, nhưng chợ đêm vẫn nườm nượp người qua lại, không chỉ người dân xung quanh, nam nữ dạo chơi, mà còn có không ít nhân viên mặc đồng phục văn phòng, nới lỏng ca vát, áo vest bắt trên đùi, vui vẻ nâng cốc bia mời nhau.

Cứ mỗi khi bóng đêm phủ xuống là gió từ sông Phần sẽ nhanh chóng làm dịu mát cái oi nóng của ngày hè, mát mẻ lại thêm vào cái chợ đêm có chút vị thôn quê xuê xòa là chôn nhiều người thành phố tìm đến thực sự ngồi xuống cùng bạn bè đồng nghiệp, không phải câu nệ như ở chỗ sang trọng, cho nên bầu không khí rất tốt.

“Ba cốc bia, bốn bát mì thập cẩm, một cái bánh ...” Người hô là Hoàng Thiên Dã, tên này mặt nhão, cười một cái là đầy nếp nhăn, cổ đeo cái túi thu tiền, trông hết sức gian thương.

Nghe báo món, Giản Phàm "ừ" một tiếng, tay chân nhanh nhẹn lấy miếng mì, tay kéo ra kéo vào vài cái, ném vào trong nồi nước sôi ùng ục, rồi lại nhanh nhẹn chia hành hoa, tỏi vào bát, vạn vôi bia chảy vào cốc, cứ như diễn xiếc, trông rất thích mắt, khách thích quán này cũng là vì thế. Bên cạnh có một cô gái trẻ đang gấp mấy thứ dưa vào bát.

Giản Phàm phụ trách làm món ăn, Hoàng Thiên Dã thì mời khách, thu tiền, lại bỏ ra 50 đồng một tối thuê người giúp việc,

là hàng xóm ở đối diện nhà hần. Ba người tới đây mở quán cũng cả tháng rồi.

Thời sinh viên Hoàng Thiên Dã đã có đầu óc kinh doanh rồi, bán đĩa lậu, bán vật dụng sinh hoạt trong KTX kiếm tiền tiêu vặt, tốt nghiệp một cái chẳng thèm đi làm công, kinh doanh luôn, cái gì làm ăn tốt là nhảy vào. Mà mùa hè chỉ cần nghỉ học, cái hiệu bán đồ người lớn của hần đối diện với nguy cơ đóng cửa, kinh doanh phập phù, thế là hai anh em hợp kế ra đây kiếm tiền, trước kia sợ Giản Phàm ngại nên không rủ.

Có điều Giản Phàm rất thần nhiên, đứng đây vất vả kiếm tiền, còn dùng thứ sở trường nhất kiếm tiền, y không thấy có gì mất mặt. Bình sinh chẳng có gì giỏi hơn là làm cơm bán quán rồi. Vai trò không cần chuyển đổi, tới đây chưa quá ba ngày, phát hiện toàn là quán bán đồ nguội, bia và vài món đơn giản, thi thoảng người đi chơi khuya hoặc ăn cơm không đúng giờ muốn ăn no mà không kiếm được chỗ. Vì thế Giản Phàm liền nấu canh làm một món truyền thuyết của Đại nguyên "mỳ tạp toái lổ trấp", vừa mở hàng là mùi thơm đã thu hút cả đám người.

Cho mỳ vào nồi, nước sôi, nhúng qua nước mát, thêm tiêu, mỳ chính, muối, rau thơm vào bát, bốc ít rau cải thuận tay ném vào chảo, đảo qua dầu, mỗi lần nhấc chảo là một lần lửa bùng lên. Tiếng mỡ xèo xèo, mùi thơm sực nức làm khách vừa ngồi xuống là đói thêm vài phần rồi, canh tạp toái đổ chót mỡ mang múc vào bát, phối với rau xanh, ăn tới mồ hôi đầm đìa mà sướng khoái.

Người có tuổi ở Đại Nguyên đều không lạ gì món mỳ tạp toái lổ trấp này, năm xưa phu phen bốc vác không có tiền ăn thịt, nó chính là món ngon để người tam giáo cứu lưu bớt thèm, dùng nước canh xương thịt, phối hợp gan, tim, lòng làm ra mười mấy loại khác nhau. Trước giải phóng, các con ngõ nhỏ toàn bán thứ này, tới thập niên 80 nó vẫn là món ăn ngon ở phố phường, cụ thể lưu truyền bao năm không truy cứu được, nhưng về sau ngày càng ít người muốn làm cái món tốn thời gian công sức, lại chẳng kiếm được mấy đồng này, mà dù làm ra thì mùi vị cũng tệ.

Món ăn lưu truyền đại chúng vẫn luôn có vài phần sức ảnh hưởng, giống như món kem Haagen-Dazs, ăn vào nói không chừng nhớ tới hồi bé ăn que kem 5 xu giống như đá pha màu. Thứ này cũng tương tự với người Đại Nguyên, đúng vị! Chẳng bao lâu thu hút không ít cư dân phụ cận, Hoàng Thiên Dã sững sờ, thế là vung bút lên rồng bay phượng múa viết tám biển rồi kèm hai chữ: Chính tông.

Giản Phàm càng làm càng thấy vui, thông thường thì 6 giờ mở hàng, 7 giờ Giản Phàm tới, sau 11 giờ thưa khách dần mới đóng cửa. Hôm nay khách cũng giống như mọi khi, bia hết bốn bom, mấy món dưa góp đã gần hết, mỳ bán hơn trăm bát, nồi canh thấy đáy, có thể ngồi thở rồi.

Hoàng Thiên Dã liếm nước bọt đếm một đồng tiền lẻ, gộp lại cả xếp dày: “Oa ca, hôm nay bán nhiều hơn mọi khi một nghìn, quán của chúng ta làm ăn tốt thật, tao nói mà, may trời sinh ra làm thứ này, không sai được.”

“Cứ cười đi, mưa xuống thì tha hồ khóc.” Giản Phàm uống ngụm nước, kinh doanh thế này không đảm bảo, gặp phải thời tiết xấu thì chẳng kiếm nổi một xu, có điều ông trời chiếu cố, cả tháng 5 cũng chỉ nghỉ một ngày.

“Cái đồ mồm quạ.” Hoàng Thiên Dã chửi một câu, thấy bàn ghế đã trống, mười một giờ hơn rồi, dọn hàng thôi, lấy 10 tờ 20 đồng đưa Giản Phàm: “Hôm nay đây, 200.”

“Oa, ông chủ Hoàng, hôm nay tăng lương hả?” Giản Phàm nở nụ cười hiếm hoi rút tiền vào túi, mỗi ngày được chia một phần ba lợi nhuận, người anh em này tham tiền lắm, có điều vẫn rất chiếu cố Giản Phàm.

Hoàng Thiên Dã đi rót hai cốc bia, mỗi người một cốc, ngồi xuống đối diện, xòe hai bàn tay ra: “Oa ca, tao nghĩ thế này, bọn mình mở quán ăn đi, đừng làm cảnh sát nữa, may xem tháng 5 kiếm được hơn 5000, mà chỉ làm mỗi buổi tối thôi đấy, nếu bán cả ngày mỗi tháng kiếm 1 vạn không thành vấn đề. Làm cảnh sát sao mà bì được, anh em ta liên thủ, chuẩn luôn. Không dấu gì may, giờ tao tích góp được chừng này rồi, may gặt đầu một cái là tao làm luôn, sao? Suy nghĩ chứ?”

Có gió thì có gió, mát thì có mát, dù gì vẫn là giữa hè oi bức, lại đứng bên bếp mấy tiếng, Giản Phàm khát khô cổ, cầm cốc bia tu ừng ực một hơi đã đời, quệt mép thở phà một hơi lạnh, không để bị dụ dỗ: “Tao cũng không muốn làm cảnh sát đâu, nhưng mẹ tao muốn tao có cái nghề đàng hoàng. Lão tam, tao sống tới chừng này rồi, chưa làm cha mẹ yên tâm lấy một ngày, khó khăn lắm mới làm mẹ tao vui được một lần, lại bỏ đi làm đầu bếp, chẳng phải cố ý chọc giận mẹ tao à?”

Mùng 1 tháng 5 về nhà, cha mẹ cực kỳ hài lòng với công tác có thể diện của con trai, nên dù có trăm ngàn lần không muốn, Giản Phàm không nhẫn tâm làm cha mẹ thất vọng lần nữa, hưởng hồ làm nghề này, lợi ích ngầm cũng không phải là ít.

Hoàng Thiên Dã không tán đồng: “Mày cố chấp quá, tiền không có, lợi lộc không có, hai lần thương tích, một lần xử phạt, còn làm nghề ấy làm chó gì? Giờ hay rồi, lão bà chạy theo người ta đã đành, tiền lấy vợ cũng mất sạch, nhớ năm xưa chỉ có anh em ta đá nữ nhân, làm gì có chuyện ngược lại ... Tình đầu là để tan vỡ, là để người ta trưởng thành hiểu không? Mày đứng góc nữa, tao nói thật, mày mà có nhà, có thân phận, có tiền, Hương Hương có bỏ mày mà chạy không? Con đó chẳng ra mẹ gì cả, nhưng mày cũng thiếu giác ngộ, cố chấp quá.”

Có lẽ thời gian đã xoa dịu phần nào nỗi đau, lão tam không tránh đề tài mẫn cảm này, Giản Phàm cũng không nổi giận, hỏi lại: “Lão tam, mày đừng nói tao, mày trừ suốt cả ngày nhằm nhe túi tiền của người khác thì không muốn làm gì khác à?”

“Ai bảo không có, có!”

“Là gì?”

“Làm tình chứ còn làm gì, ha ha ha ...”

Chương 044: Khách tới bất ngờ.

Hai anh em cùng chạm cốc cười lớn vô cùng tâm đắc, lại chạy vào gom góp ít đồ thừa làm tạm món nhắm, tán nhảm một lúc Giản Phàm nghiêm túc nói: “Cho mày biết, tao cũng giác ngộ rồi, tao thấy mọi thứ đều có thể mang tới niềm vui, ví như lúc tao nổ súng bắn trúng bia, có thể nói là, sướng! Hoặc khi tao làm món ăn sắc hương vị vẹn toàn, gọi mọi người tới ăn một bữa no nê thỏa mãn, cũng sướng! Hoặc là bây giờ, chúng ta ngồi đây, buổi tối có trăm người qua lại, ăn ngon lành còn mời chúng ta một cốc, vẫn một chữ, sướng! Trừ làm tình, trừ tiền ra, còn nhiều chuyện vui vẻ hơn, mày nhìn xem bao tuổi mà đã có dấu hiệu thận suy ... Mày đã thế rồi, đừng kéo tao vào.”

Hoàng Thiên Dã đúng là có dấu hiệu chưa già đã yếu, da thịt nhũn nhão, mặt có vẻ to nhưng hoàn toàn không phải là béo, đặt cốc xuống đả kích: “Cái thằng mất vợ, mất tiền, tay trắng, lại đi học lạc thú trong cái nghèo à?”

“Mẹ nó, tao nghèo thì sao nào? Tao tìm vui trong cái nghèo thì sao nào? Tao trên có cha mẹ, dưới có em gái, mày muốn tao u uất mà chết à? Nghèo cũng phải có chút chí thú chứ? Như mày, hủy hoại sức khỏe, suốt ngày vót nhọn đầu nhìn vào túi tiền người ta, mày có thể sống vui vẻ không?” Giản Phàm ngửa cổ tu một ngụm bia, chẳng biết đang nói thật hay chỉ an ủi bản thân.

“Tao sống rất có lạc thú.”

“Có cái rắm, sắp suy sụp tới nơi rồi, mày không nhận ra mà thôi. Tao hỏi mày, bây giờ mày nhìn một nữ nhân có còn ánh mắt tán thưởng không, hay chỉ nghĩ tốn bao tiền mới lên giường được? Tao hỏi mày, mình leo lên người nữ nhân cũng chỉ là một thú tiêu phí mà thôi, mày dùng đầu mà nghĩ xem, chi tiêu thế có hợp lý không? Tao lại hỏi mày, khi mày muốn kết hôn, mày không nghĩ mày muốn người vợ thế nào, mà là nghĩ nhà ra sao, xe thế nào và mức độ thu nhập, đúng không? Tao đưa ra một kết luận, sinh lý và kinh tế của mày gắn liền nhau, một khi gặp

nguy cơ kinh tế, sẽ ảnh hưởng tới sinh lý, như sức khỏe, tiêu hóa và công năng tình dục ... Vậy lạc thú của mày ở đâu?”

Vòng vo một hồi thuần túy là để chửi người ta, Hoàng Thiên Dã vỗ đùi cười khàn khạc: “Hay! Hay! Dâm đăng tới cảnh giới Oa ca mày thì tao kém lắm, miễn cưỡng có ba phần đạo lý ... Hiểu rồi, từ nay tao không khuyên mày nữa, chúng ta vui là được.”

“Ông chủ, ba bát mỳ.”

Hoàng Thiên Dã nghe có người gọi thì đứng dậy đơn đả ngay, Giản Phàm thì điếng người, cổ như bản lề lâu ngày không tra dầu, khó khăn quay đầu lại.

Đội trưởng xuất quỷ nhập thần không biết ở đâu chui ra, đằng sau còn có hai cô gái xinh đẹp, chính là Dương Hồng Hạnh và Lương Vũ Vân, ba người giống khách tới ăn khuya, hết sức tự nhiên kéo ghế ngồi xuống.

“Này, ngây ra đó làm gì? Không thấy khách tới à, tay chân nhanh nhẹn lên.” Hoàng Thiên Dã vừa lau bàn vừa ân cần rót nước, bày ra thái độ ông chủ mắng Giản Phàm, mắt thì tăm tia Dương Hồng Hạnh, cô em này rất đặc sắc, vóc dáng rất cao ráo mà vẻ đẹp rất cá tính, rất khí chất, không giống đa phần đám nữ nhân bây giờ thích chớp mắt chu miệng làm duyên, thế là mồm mép tới liền: “Mấy vị tới đúng chỗ rồi, đây là quán mỳ tạp toái chính tông đấy, dưa chuột nhất đao dầm, lạc ngâm dấm, món nào cũng là tinh phẩm, quán khác không có đâu.”

“Dưa chuột nhất đao là dưa chuột gì?” Lương Vũ Vân nhìn vị trước mắt cười tới chỉ còn một đường chỉ, mặt nhăn nheo, bộ dạng nịnh nọt, buồn cười hời.

Hoàng Thiên Dã thấy mỹ nữ có hứng thú, nói càng hăng: “Hai vị mỹ nữ, cả đại ca nữa, dưa chuột nhất đao là chỉ cần một dao thôi có thể gọt xong, giống Tiểu Lý Phi Đao trong truyền thuyết, công phu vô ảnh vô hình này, khắp Đại Nguyên không có mấy nhà.”

Ba người cứ như không hề quen biết Giản Phàm vậy, Dương Hồng Hạnh đánh đá chất vấn: “Anh nói nửa ngày thì vẫn cứ là dưa chuột thôi mà, lừa chúng tôi sao?”

“Không hề, không hề kỳ thực món nào cũng thế cả, quan trọng là phải xem ai làm ra kia, hay thử một chút nhé, cả rau trộn ba món cũng ngon lắm, làm một suất luôn? Lạc ngâm dấm tuyệt đối vẫn còn giòn, vị thấm tới dạ dày luôn.” Hoàng Thiên Dã cực lực khuyên nhủ ba vị khách tiêu thụ hộ số hàng tồn còn lại.

“Được.” Tần Cao Phong phát tay, gõ một búa định án.

“Lấy hết mấy thứ anh nói.”

“Vâng vâng.” Hoàng Thiên Dã cười toét miệng, có điều quay lại vẫn thấy Giản Phàm đứng ì ra đó chẳng làm gì, quát như quát đầy tớ con ở: “Ngây ra cái gì thế, làm mỳ đi chứ?”

Giản Phàm tức tới ngứa răng nhưng mà không biết phải nói thế nào, mà Hoàng Thiên Dã như biến thành người khác trừng mắt, đành phải quay đi chuẩn bị.

Hoàng Thiên Dã sợ bị khách trách, cái mặt nịnh bợ hết mức có thể, mắt nhìn hai mỹ nữ cười như thái giám: “Hai vị chớ cười, tên đầu bếp này ngộ lắm, cứ thấy mỹ nữ là ngây ra, có điều làm thức ăn thì rất ngon, chờ chút là mọi người sẽ biết.”

Dương Hồng Hạnh và Lương Vũ Vân che miệng cười khúc khích, Giản Phàm hận không thể úp cái nôi lên đầu Hoàng Thiên Dã.

Hoàng Thiên Dã chẳng biết tai họa rình rập trên đầu, nhanh nhẹn đi rót bia, nhìn một mỹ nữ cắn môi cười, một mỹ nữ thì che mặt cười, cho rằng do câu đùa trí tuệ của mình mà ra, lòng lâng lâng, nếu chẳng phải tên nam nhân kia quá hung dữ thì đã làm quen rồi, có điều mỗi lần mang món ăn tới lại tranh thủ chọc cười mỹ nhân một câu, ân cần hết mực.

Ba người vừa ăn uống vừa trò chuyện, Hoàng Thiên Dã càng nhìn càng ngứa ngáy, lén lút huých vai Giản Phàm: “Ê, Oa ca, cô em cao ráo có cái mũi xinh xinh kia kìa, mà xin số điện thoại cho tao đi.”

“Cút.”

Giản Phàm trừng mắt quát, Hoàng Thiên Dã bỏ đi nhưng vẫn chưa từ bỏ ý đồ, chớp mắt tới bên cạnh Dương Hồng Hạnh vờ đếm tiền, kỳ thực mắt thì nhìn chòng chọc qua cổ áo người ta,

mỗi lần Dương Hồng Hạnh vén tóc cúi đầu xuống gấp thức ăn là ánh mắt hần sáng lên vài phần, chẳng biết nhìn thấy gì rồi.

Muốn chửi lắm mà không được, kỳ thực năm xưa bốn anh em trong KTX đều giống nhau, lão tam vì có đôi mắt hí, không ai biết được hắn đang nhìn đi đâu nên tận dụng triệt để.

Dương Hồng Hạnh lần nào thay bộ cảnh phục ra là khiến người ta phải sáng mắt, áo quần đơn giản nhưng mặc trên cơ thể cân đối cao ráo của cô là tăng giá trị ba phần. Như lúc này đây mặc chiếc áo sơ mi màu xanh lơ, cánh tay trắng trẻo lộ ra ngoài, mùa hè trời nóng, cổ áo mở thêm một cái cúc nữa, vừa vặn lộ ra chút khe ngực. Từ chỗ Giản Phàm còn thi thoảng thấy da ngực trắng nõn, càng khỏi nói Hoàng Thiên Dã hưởng thụ thế nào, mắt hần này giờ không rời cổ áo Dương Hồng Hạnh.

Kỳ thực nói ra Lương Vũ Vân mới gọi cảm hơn, ăn mặc bạo dạn thu hút ánh mắt hơn nhiều, áo hai dây, cổ trễ, đôi ngực nhấp nhô, xét về độ quyến rũ thì vóc dáng nóng bỏng ấy càng hấp dẫn hơn vài phần. Chưa kể cô gái này vì hơi thấp nên thích mặc cái váy ngắn cũn để tạo cảm giác cao ráo hơn, ngồi xuống một cái không khéo là thấy cả quần lót rồi, chẳng khác nào chuyên tạo phúc lợi cho anh em độc thân trong thiên hạ, tuy thế vẫn thua kém Dương Hồng Hạnh một chút.

Hai cô gái này đi cùng với nhau, người ta không nhìn không được, nếu Dương Hồng Hạnh nháy mắt một cái, đảm bảo lão tam không thu tiền, nếu cả hai cô gái cùng nháy mắt, có khi hắn còn bỏ tiền ra cũng vui lòng.

Ba bát mì nóng hôi hổi đưa lên bàn, Lương Vũ Vân hít một hơi, mắt sáng lên vỗ tay khen: “Oa, thơm thật đấy.”

Dương Hồng Hạnh phụ họa, kỳ thực này giờ tâm tư của cô không hề ở chuyện ăn uống, mà thi thoảng nhìn trộm Giản Phàm.

Ba người ăn mì mang tâm tư khác nhau, hai người bán mì cũng có tâm tư riêng, lão tam mắt vẫn đảo như trộm, còn Giản Phàm đứng sau quầy thức ăn, đầu nghiêng sang bên nhìn quảng trường trống, không biết là nghĩ cái gì.

Mình dựa vào hai bàn tay này, làm việc mình yêu thích nhất để kiếm tiền, chẳng có gì phải xấu hổ với anh, chỉ là ... Nhân tính

phức tạp, nói sao cho hết.

Chương 045: Đông qua xuân sẽ tới.

Tần Cao Phong ăn mỳ súp soap hết sức thô bạo, ăn tới mồ hôi lấm tấm, tu ực ngậm bìa, khà một tiếng: “Ông chủ, ngon lắm, gọi đầu bếp ra đây đi.”

“Vâng vâng.” Hoàng Thiên Dã toét miệng vâng dạ, quay sang cái lại như gọi nhân viên, phát tay lên giọng: “Này, ra đây.”

Cái thằng ra vẻ trước mặt mỹ nữ đây mà, Lương Vũ Vân cười phì thiếu chút nữa phun cả mỳ đang ăn ra, nhìn có vẻ dù ra ngoài đường bán quán, Giản Phàm vẫn là giai cấp bị áp bức, Dương Hồng Hạnh khẽ giật tay, cảm giác mình không nên tới đây.

Giản Phàm hít sâu một hơi đi tới, đứng thẳng hô: “Đội trưởng.”

Một tiếng này làm Hoàng Thiên Dã tròn mắt, lòng chột dạ, người đơn vị tới thì phiền rồi, hần biết Giản Phàm sợ nhất là gặp phải người đơn vị, không ngờ lén lén lút lút cuối cùng vẫn gặp rồi. Không biết liệu có ảnh hưởng tới làm ăn không, nhìn Tần Cao Phong, đúng là như ngọn núi cao đè lên người ta.

Tần Cao Phong đứng dậy vỗ vai Giản Phàm: “Tôi thuận đường đi qua thôi, mùi vị không tệ, dựa vào bản lĩnh kiếm tiền có gì mà xấu hổ, tôi muốn mà còn không được. Phải rồi, cậu mời khách đấy, tôi không mang tiền.”

“Vâng, không vấn đề.” Giản Phàm không xấu hổ, chỉ là y không muốn người khác nhìn mình với ánh mắt thương hại thôi.

Hoàng Thiên Dã thấy tình hình không tệ như mình nghĩ, nhẩy vào góp vui: “Đúng đúng đúng, để tôi mời.”

“Được, vậy thì đám trẻ tuổi các cô các cậu trò chuyện đi, sớm dọn quán, mai đi làm khả năng có việc.” Tần Cao Phong đứng lên một cái là đi luôn.

Giản Phàm tiễn chân đội trưởng mấy bước, tới khi đội trưởng lên xe rồi mới quay lại trừng mắt với hai cô gái, Lương Vũ Vân cúi mặt vào bát: “Em tiện đường đi ngang qua.”

Dương Hồng Hạnh cũng quay mặt đi né tránh ánh mắt của Giản Phàm: “Em cũng tiện đường.”

“Này, trùng mắt với khách à?” Tên ôn thần kia đi rồi, lại là người quen, Hoàng Thiên Dã sán tới như ruồi: “Hai vị đều đi ngang qua, thật là trùng hợp, sao không nghe Oa ca kể nhỉ? Dám hỏi hai vị cô nương tên là gì, có thể cho kẻ hèn này biết không? À không, không cần nói tôi cũng biết.”

“Thế à? Vậy tôi tên là gì?” Lương Vũ Vân tò mò hỏi.

“Hai cô đều họ Mỹ, tên là Nữ, tôi nói có sai không?”

Hai cô gái cười khúc khích, Hoàng Thiên Dã càng ân cần rót nước, chuẩn bị một màn tiến công mới, ai ngờ Giản Phàm biết đây là câu mở đầu quen thuộc của lão tam, mắt kiên nhẫn đẩy qua bên: “Biến đi, gặp ai cũng sán đến.”

“Này, nói gì thế hả, hai mỹ nữ đều không đuổi tao, mà liên quan gì.” Hoàng Thiên Dã không vui.

“Muốn làm quen à, vậy tao giới thiệu cho mà, cô ấy tên Lương Vũ Vân, còn cô ấy là Dương Hồng Hạnh, đều là hình cảnh mà cũng dám trêu ghẹo à?”

Hoàng Thiên Dã có chút thất vọng, không dám quá đà nữa, khiêm tốn giới thiệu bản thân: “Thì ra là hoa khôi cảnh sát trong truyền thuyết, tôi là Hoàng Thiên Dã, bạn học của Giản Phàm. Chẳng trách mà thằng này mặt dày bám lấy đội hình cảnh, có hai đồng nghiệp thế này có đuổi cũng không đi. Hai cô ăn no chưa, hay để tôi làm cho một ít.”

Tên này mặt dày không phải thường đâu, mồm mép càng hơn Giản Phàm, hai cô gái đều ăn no rồi, nhưng chưa đi ngồi đó trò chuyện cười suốt.

Thấy họ vui vẻ, Giản Phàm đi dọn dẹp bàn ghế, gấp lại cho lên xe, sau đó tóm cổ Hoàng Thiên Dã tống lên xe đuổi đi, thằng đó còn quay lại vẫy tay suốt, ánh mắt hâm mộ Giản Phàm cực.

Chỉ còn lại ba người, Giản Phàm hậm hực nhìn hai cô gái: “Hai người một thì ở đường Tân Hà, một ở tiểu khu Đh khoa kỹ, so với nơi này ở ba phương hướng khác nhau, sao lại thuận đường đi qua đây?”

“Giản Phàm, anh hỏi rõ ràng như thế làm gì, em còn chưa hỏi anh sao luân lạc tới ra đường bán nghệ đấy.” Lương Vũ Vân cười

hì hì khoác tay Dương Hồng Hạnh: “Đi thôi, tiền hai mỹ nữ, anh không thiếu ga lăng tới mức đó chứ hả?”

Giản Phàm thở dài đi theo hai cô gái lên xe, Dương Hồng Hạnh lái xe, Lương Vũ Vân quay lại hỏi: “Giản Phàm, anh đang làm gì thế, sao ép bản thân thành ra thế này? Không có tiền cứ nói, bọn em không phải không giúp anh.”

Giản Phàm hờ hững đáp: “Nếu anh không sống được sẽ tìm em giúp, nhưng anh không phải vẫn ổn đấy à?”

“Hừm, anh không coi người ta là bạn.”

“Thở Phỉ, anh có thể không coi em là nữ nhân, nhưng chắc chắn coi em là bạn.”

Hai người này lại đấu khẩu rồi, Dương Hồng Hạnh vừa lái xe vừa cười, thế này tốt hơn một Giản Phàm cả ngày chẳng nói gì còn tránh mặt bọn họ. lát sau tới tiểu khu Tân Hà, Lương Vũ Vân xuống xe về nhà, còn lại hai người, Giản Phàm nhìn phương hướng nói: “Này, đường tới đại đội một đâu phải thế này.”

“Xin anh đấy, có chút phong độ có được không? Bảo em đưa anh về à, về nhà em trước, rồi anh lái xe đi.”

Giản Phàm thôi không nói nữa.

Giữa nam và nữ nếu trong lòng có chút gì đó thì lại thành không dễ nói chuyện. Giống như Giản Phàm và Lương Vũ Vân có thể cãi vã, trêu chọc, cái gì cũng dám nói. Nhưng ở một mình với Dương Hồng Hạnh thì Giản Phàm không biết phải nói gì, Dương Hồng Hạnh cũng thế, xe đi từ đường Tân Hà tới tiểu khu Đh Khoa kỹ, không ai lên tiếng.

Ánh đèn xe chiếu con đường đã thừa thớt bóng người, trời đêm vẫn như thế, hai người vẫn thế, nhưng không có sự ái muội như thời tập huấn, một sự lúng túng khó diễn tả bao phủ trong xe.

Xem ra không có cái bóng đèn Lương Vũ Vân giữa hai người còn tệ hơn cả nam nữ chia tay.

Không bao lâu tới tiểu khu, Giản Phàm thầm thở phào, kết thúc chặng đường khó khăn này, khi theo đội mang quà Tết tới từng nhà Giản Phàm đã biết nhà Dương Hồng Hạnh, chỉ không hiểu vì sao thiên kim nhà cục trưởng lại sống trong tiểu khu kiểu cũ.

Xe dừng lại dưới nhà, Dương Hồng Hạnh không tắt máy, cũng không xuống xe: “Nhà em số 402.”

“Năm ngoái vắc quầ Tết vào nhà em rồi, ở trên cao thế làm người ta chết mệt.”

Dương Hồng Hạnh bậm môi quay lại: “Kỳ thực em rất muốn nói với anh.”

“Đừng!” Giản Phàm cắt ngang: “Đừng nói, từ nhỏ anh luôn bước qua thất bại vấp vấp rồi, luôn là anh khuyên người khác chứ không phải người khác khuyên anh.”

“Anh biết em muốn nói gì à?”

“Còn chẳng phải bảo anh quên đi quá khứ, trân trọng hiện tại, hướng tới tương lai, hoặc giống như dì Tạ nói, nam nhân phải có sự nghiệp. Nếu không như chị Sủ nói, tập thể là nhà cậu, hoặc như.”

Lần này tới lượt Dương Hồng Hạnh cắt lời: “Chúc mừng anh đáp sai, ai đó cứ hay nói người khác bản thân hồ đồ còn vờ hiểu chuyện, anh như thế còn cần khuyên sao? Quá khứ, hiện tại, tương lai thì vẫn như thế thôi.”

“Chà, em càng ngày càng hiểu anh rồi đấy.”

“Kỳ thực em muốn nói, anh có quá nhiều tật xấu nhưng cũng nhiều ưu điểm, nói chuyện tuy ác khẩu nhưng nói đúng, làm việc tuy hơi gian nhưng tâm không xấu, mặc dù anh lảng nhãng một chút nhưng em không thấy anh là người bừa bãi.” Dương Hồng Hạnh cứ như gập ngón tay tính vậy.

“Em đừng nói chuyện không trọng điểm như vậy, trực tiếp kết luận đi.”

“Kết luận là sẽ có cô gái thích tính cách của anh, thích con người của anh, chứ không phải thích con người mà cô ấy muốn anh sẽ trở thành. Mùa đông qua đi rồi mùa xuân sẽ tới.” Dương Hồng Hạnh nói thật nhanh không nhìn Giản Phàm cầm túi xách xuống xe đi như trốn: “Em nói xong rồi, anh về đội đi.”

“Không phải em đang ám thị em là mùa xuân của anh chứ?”

“Vậy phải xem anh rồi.” Dương Hồng Hạnh đứng dưới ánh đèn xe, mỉm cười rồi đi nhanh lên lầu.

Tiếng bước chân xa dần, Giản Phàm thở dài chuyển chỗ tới ghé lái, đánh vô lăng quay đầu xe, trên đường về Giản Phàm nhớ

lại chuyện xảy ra tối nay, cho dù không có ý nghĩ gì với Dương Hồng Hạnh thì cũng cảm kích sự quan tâm tới từ ba người họ, tâm tình giống như một con thuyền chìm dưới đáy ngọn sóng vùi dập, từ từ vượt qua.

Đêm đó Giản Phàm lại mơ, một giấc mơ thời trẻ con, cùng với đám bạn nô đùa trên bãi cỏ rộng của Nhất Trung huyện Ô Long, y đóng giả tân lang đi đầu, tới đón tân nương, tân nương then thò không chịu lên kiệu, đám trẻ con xung quanh đồng thanh hát: “Kiệu hoa lớn, khiêng kiệu hoa, khiêng tới lưng chừng núi ...”

Uych một cái, mình đặc ý quá ngã lăn xuống kiệu rồi, lồm ngồm bò dậy, con bà nó, quệt giọt nước mắt bên khóe, ngã xuống giường ...

Chương 046: Lấy tâm so với tâm. (1)

Thật kỳ lạ trước kia mỗi buổi sáng Giản Phàm hay miệng ngâm nga cả khúc trẻ con, chạy qua chạy lại dọn dẹp trong đội, trông như con thỏ nhỏ chạy đùa nghịch trên bãi cỏ, khuôn mặt lúc nào cũng rạng rỡ. Sau đó gặp Lương Vũ Vân đi làm sớm thường tương một câu chướng tai, "Thỏ Phỉ đi hành nghề à?" Bây giờ lúc nào cũng như sói hoang cô độc, vậy mà sáng nay gặp nhau, không đợi cô lên tiếng Giản Phàm đã chào rồi, lại còn là "Vũ Vân, buổi sáng tốt lành", lịch sự như vậy đúng là lần đầu tiên.

Lương Vũ Vân trở mặt ngạc nhiên, đợi khi Dương Hồng Hạnh tới lập tức kéo tay tra hỏi: "Này đại tỷ, hôm qua xảy ra chuyện gì, chị cho anh ấy bao nhiêu ánh nắng mà hôm nay anh ấy rục rế thế?"

Dương Hồng Hạnh nghe Dương Hồng Hạnh kể lại thì đắc ý lắm, thần bí nói: "Ánh nắng thì không có, nhưng chị cho anh ấy một mùa xuân."

"Cái gì?" Lương Vũ Vân thất kinh lùi lại, giờ mới nhận ra Dương Hồng Hạnh hôm nay má hồng mắt sáng, mặt phờ phợt như có gian tình: "Không phải đêm qua hai người xuân tâm mạnh động, làm chuyện đó rồi chứ? Đại tỷ, chị không có kinh nghiệm nam nữ, có áp dụng biện pháp an toàn không, chẳng may ềnh bụng lên là ..."

tiếp ngay đó Dương Hồng Hạnh nhướn mày lên, đây là dấu hiệu sắp ra tay rồi, Lương Vũ Vân cười khan khách chạy khỏi văn phòng.

Bất kể nam nữ nói tới đề tài khác giới đều say sưa như nhau, Dương Hồng Hạnh tuy có giận Lương Vũ Vân không nói năng giữ mồm, nhưng trong lòng rất vui vẻ.

Nhưng sự thực làm Giản Phàm tâm trạng tốt như vậy không phải do mỹ nữ, mà là do tiền, sáng sớm nghe đội trưởng gọi điện nói đi lĩnh tiền thưởng liền chạy ngay. Lúc này trong văn phòng đội trưởng, Giản Phàm cầm một tệp nhân dân tệ mỏng nhét vào

túi, Tần Cao Phong nói: “Vụ án dụ dỗ cướp của được phá, công cậu to nhất, nhưng khi bình xét thì không tới cậu. Lục Kiên Định còn chút lương tâm cấp cho cậu 2000 tiền thưởng, những người khác chia phần còn lại. Thế nào, xem hồ sơ vụ án nửa năm rồi, có cảm giác gì không?”

“Cảm giác ạ? ... Chẳng có, thấy tiền quên nghĩa, thấy sắc quên tình, còn cả kích động lên là tự chuốc lấy họa vào thân ...” Giản Phàm nhún vai, tựa hồ vì xem quá nhiều nên không có cảm giác gì nữa.

“Chà, sao tôi nghe như cậu đang tổng kết bản thân.” Tần Cao Phong trêu người ta mà cái mặt rõ lạnh.

Giản Phàm ngớ ra, nói mới thấy đúng là giống mình.

“Nói như vậy là cậu cũng chịu bỏ công sức ra xem rồi, kỳ thực trừ những tập đoàn tội phạm có tổ chức ra thì đại bộ phận người bình thường trong xã hội giống như cậu nói, kích động lên một cái chớp mắt đã đẩy mình vào vòng lao lý. Thiên hạ này sắc tài thương tâm là chuyện khó tránh, người thoát tục được mấy ai, thôi không cảm khái nữa, có muốn phá án không?” Tần Cao Phong cảm khái vài câu đột ngột hỏi.

Giản Phàm lắc đầu.

“Vì sao, sợ nguy hiểm à?”

“Không, mà là vô nghĩa.”

“Vô nghĩa?” Tần Cao Phong cũng không hiểu.

“Người đáng hận cũng có chỗ đáng đồng tình, ví như Đồng Hải Bình vì nữ nhân kia mà dính líu vào chuyện phạm pháp, mà nữ nhân kia vì bị người ta vứt bỏ, sinh lòng oán hận mà đọa lạc. Trừ kẻ cuối cùng bắt được ở Đại Đồng đáng chết ra thì những người này giống người thường ... dù sao bắt được họ không cảm giác bắt tội phạm, còn làm người ta không vui nổi, tự vấn lương tâm nếu rơi vào hoàn cảnh đó chẳng khác gì.” Giản Phàm không sao xóa đi được ánh mắt tuyệt vọng cuối cùng của Đồng Hải Bình, nên tiệc mừng công của đội trọng án cũng không tham gia.

Tần Cao Phong không trách mà còn tán đồng: “Cảnh sát chúng ta là một bức tường chặn giữa thế giới trắng và đen, đứng giữa ranh giới đúng sai ấy, đôi khi ngay cả bản thân cũng nhầm.

Cậu nghĩ thế không sai, tôi không ép, thời gian qua huấn luyện ra sao, chiều nay cùng tôi và Lão Trần đi bắn súng chơi không?”

“Vâng, được ạ.” Đội trưởng để nói chuyện làm Giản Phàm hơi ngại.

“Còn có một chuyện nữa, cậu có quen trưởng ban Đào của cục công an thành phố không? Phân quản an toàn phòng phạm.”

“Không, tôi không quen ai trên cục cả.”

“Thế này, vừa rồi trưởng ban Đào gọi điện nói anh ta có mấy người bạn tìm cậu có việc, nhưng không nói là việc gì cả. Lát nữa tới, anh ta nói cậu không muốn gặp thì cứ tránh, hình như là từ xí nghiệp Cửu Đỉnh gì đó.”

“A ...” Giản Phàm gật đầu vỡ lẽ, vẫn là chuyện cũ rích đó, mùa hè đến rồi, đám người đó đến lúc nhận hậu quả: “Không sao, tôi từng làm đầu bếp ở Cửu Đỉnh vài ngày, nói không chừng họ có chuyện muốn hỏi tôi.”

“Được, vậy cậu đi đón bọn họ.”

Tần Cao Phong thấy tay bảo Giản Phàm đi đón người, Giản Phàm lâu lắm rồi không gặp người của Cửu Đỉnh nữa, từ trung tuần tháng 5 liền có điện thoại của Trương Khải và Hà Phương Lộ liên tục gọi tới, Tương Cửu Đỉnh cũng đưa ra lời mời, không được còn lôi cả Tương Dịch Giai vào cuộc. Giản Phàm cho hết số điện thoại của họ vào danh sách đen, nửa tháng rồi tuyệt tích, y bận rộn kiếm tiền quên bọn họ, không ngờ bọn họ vòng vèo dùng hệ thống gây áp lực.

Mẹ nó, còn phải đi đón nữa, Giản Phàm đứng ở cửa ngõ nửa ngày trời không thấy xe tới, nghĩ tới đám người của Cửu Đỉnh là chẳng có thiện cảm, thậm chí còn căm ghét, đặc biệt hành vi dùng người bên trên gây sức ép khiến y thêm bất mãn.

Đợi mười mấy phút liền thấy chiếc Audi, lái xe là Trương Khải, người ở ghế phụ lái mặc cảnh phục hơi béo, chắc là trưởng khoa Đào gì đó, trông là biết loại tuổi trẻ đặc ý. Không có gì bất ngờ, Hà Phương Lộ vẫn một thân sườn xám xuống xe, vóc dáng vẫn quyến rũ mê người, vị cuối cùng hơi bất ngờ là Tương Dịch Giai.

Trưởng ban Đào thì thăm với Trương Khải vài câu như xác nhận người đứng ở ngõ là Giản Phàm, sau đó tươi cười đi tới:

“Cậu là Giản Phàm à?”

“Đội trưởng của chúng tôi bảo tôi ra đón, mời.” Giản Phàm mặt lạnh lùng xoay người đi trước dẫn đường.

Trưởng khoa Đào là người xã giao nhiều rồi, ám chỉ mình chỉ tới thăm đội trưởng Tần, thuận tiện đưa vài người bạn tới tìm Giản Phàm, Giản Phàm không tỏ thái độ gì cả, làm đúng phận sự.

Dẫn đoàn người vào trong văn phòng, ai nấy ngồi xuống rồi, chỉ có Giản Phàm là đứng nghiêm bên cạnh Tần Cao Phong, ánh mắt hơi hướng lên trên như chào cờ, không nhìn một ai hết. Tương Địch Giai và Hà Phương Lộ không nghĩ Giản Phàm có thái độ ác liệt như vậy, cảm giác chuyển đi này e khó nói chuyện, trưởng ban Đào bắt tay với vị đội trưởng chiều cao vô cùng xuất chúng, Trương Khải cố gắng niềm nở: “Giản Phàm, cậu ngồi đi.”

Giản Phàm vẫn đứng trơ ra đó, đều đều nói: “Tôi ở trước mặt đội trưởng luôn đứng, giờ có lãnh đạo cao hơn đội trưởng tới, tôi không dám ngồi.”

Trương Khải xấu hổ, trưởng ban Đào có vẻ biết chuyện giữa bọn họ, kéo tay Tần Cao Phong đi: “Đội trưởng Tần, gần đây tình hình trị an phòng phạm có diễn biến phức tạp, tôi đang định thảo luận với anh ...”

Người đi rồi, không còn lãnh đạo nữa, Giản Phàm quay lại ngồi vào ghế đội trưởng, từ trên cao nhìn xuống người quen cũ. Trương Khải bên trái, thư ký Hà và Tương Địch Giai ngồi bên phải ghế sofa, đối diện với ánh mắt lạnh lẽo như đâm vào tim của y, đều có vẻ lúng túng.

Giản Phàm rút thuốc lá của Tần Cao Phong ra, vốn y không hút nổi thứ này, nhưng thời gian qua nhiều chuyện phiền lòng bất tri bất giác dùng tới nó, Tương Địch Giai đang định nói thì Giản Phàm đưa ngón tay lên ra hiệu im lặng, rít một hơi thuốc rồi mới lên tiếng: “Tôi biết các người tới tìm tôi để giải đáp nghi hoặc phải không? Nói thẳng với nhau thế này đi, tôi không muốn gặp các người, nhưng các người đã tới rồi, tôi phải nể mặt lãnh đạo thôi, tôi nói, các người gạt hoặc lác là đủ.”

Chương 047: Lấy tâm so với tâm. (2)

Ba người kia ngỡ ngác, chỉ mấy tháng thôi mà bọn họ cảm tưởng đang đối diện với một người hoàn toàn khác. Đặc biệt là Tương Dịch Giai càng nhiều cảm xúc, vì trước kia mỗi lần gặp cô, Giản Phàm luôn thất thần, giờ ánh mắt liếc qua chỉ có sự lãnh đạm, làm cô đau lòng hụt hẫng.

Không đợi bọn họ có phản ứng, Giản Phàm không chế' chủ động: “Chuyện đầu tiên, phó tổng giám đốc Trương, anh trăm mưu nghìn kế' có được bí phương nấu canh của Đệ nhất oa, tuy tôi không biết anh dùng cách nào có được, nhưng tôi biết cho tới bây giờ kết quả là chẳng ra gì, ngay cả canh bình thường cũng không bằng, đúng không?”

Trương Khải thầm giật mình nhìn Hà Phương Lộ, hai người gật đầu, chuyện này đã không cần phải giấu nữa.

Giản Phàm nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Tương mỹ nhân, chẳng có mấy cảm xúc, đặt điều thuốc lên gạt tàn: “Chuyện thứ hai hẳn là món thịt ngâm tương xảy ra chuyện vào đầu tháng 5 chứ gì? Tôi đoán biện pháp của các người là che giấu, hoặc là lừa gạt, hoặc còn hi vọng đám nhà dinh dưỡng, chuyên gia có thể giải quyết. Giờ giấy không gói được lửa nữa nên đi tìm tôi?”

Cái này thì càng không phải nói rồi, Trương Khải mặt như đưa đám gật đầu, vấn đề ở phía dưới càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nghiêm trọng, tới mức không thể không giải quyết, tới đây là bất đắc dĩ, cũng là ôm hi vọng mong manh.

“Chuyện thứ ba, tổng giám đốc Trương đưa ra một cái giá cực cao, cao hơn mấy lần trước cộng lại, muốn dùng tiền đập nát tôi phải không?”

Trương Khải và thư ký Hà cùng gật đầu, gật đầu xong rùng mình, mấy câu nói cùng thần thái kia hoàn toàn lật nhào ấn tượng của họ về một chàng đầu bếp tham ăn ham chơi.

“Vậy giờ tôi giải đáp, ngay từ lần đầu tiên tới Cửu Đỉnh, các người ân cần hết mức, lại chuẩn bị bếp riêng cho tôi là tôi đã sinh nghi rồi, chỉ là khi đó tôi rất vô tư, chắc chắn mỗi một thứ

nguyên liệu tôi dùng bị các người cân đong đo đếm kỹ càng. Dù gì mọi người không tệ, nên tôi chẳng nói ra, khi đi tôi tặng hai vị rượu thuốc có cả bí phương, nhớ không? Kỳ thực mỗi ngày nấu canh tôi đã cho một ít nguyên liệu vào rượu, dù các người có đong đếm kỹ càng thế nào cũng sai thôi. Nhưng tôi không muốn lừa các người, nên đem tặng rượu thuốc, nếu các người để tâm thì đã nhận ra, nhưng xem ra món quà tình cảm của tôi không được hai người coi ra gì.”

Trương Khải nhắm mắt hô thất sách, còn Hà Phương Lộ thì cúi đầu xuống.

Giống năm xưa Giản Phàm đặt bẫy mấy anh em trong KTX, thống khoái nhất là khi mọi thứ vạch trần, nhìn bọn họ hối hận chỉ muốn đập đầu tự sát, còn không thể trách được mình.

Giờ được thấy rồi.

Chỉ là hiện Giản Phàm cũng chẳng có mấy khoái cảm, y biết ngay nay sẽ tới, khi nó tới rồi lòng bình đạm: “Vấn đề thứ hai ở bí phương thịt ngâm, tổng giám đốc Tương luôn miệng tán thưởng khí cốt của La gia, hâm mộ ngự trù La, kỳ thực kỳ đó tôi không định nhận tiền, nhưng anh ta đoán chừng mang tâm lý đã nhận tiền thì không oán trách gì được ai, chặn đứng khả năng sau này tôi có thể đòi hỏi ... Mà khi đó tôi thực sự là cần tiền nên toại nguyện anh ta. Phó tổng giám đốc Trương, khi đó anh cũng có mặt, anh ta hứa với tôi chỉ nghiên cứu sử dụng ở Cửu Đỉnh, đúng chứ? Vậy mà đợi tôi đi một cái, anh ta đăng ký bản quyền, lấy danh nghĩa La gia tuyên truyền, rồi bán khắp nơi. Các vị đều là người hưởng lợi, khi đó được lợi không nói, giờ gặp bất lợi lại nhớ tới tôi, không thấy bản thân vô sỉ à?”

Một câu nói khiến cả ba phải im lặng, Tương Địch Giai thì mới lần đầu tiên nghe thấy quá trình này, không khỏi oán giận hai người kia, trước giờ cô chỉ biết Giản Phàm bán bí phương lấy 5 vạn, bởi thế sinh ra không ít mâu thuẫn giữa bọn họ.

“Thứ ba là vấn đề nhiệt độ.”

Giản Phàm nói tới đây khiến Trương Khải và Hà Phương Lộ đều phẩn chấn tinh thần: “Mùa hè làm thịt ngâm, nhiệt độ giữa các chum lúc lên cao nhất có thể đạt tới 70 độ, đợi đến khi các người dùng máy lạnh giảm nhiệt độ xuống tới mức phù hợp thì

kỳ thực quá trình đó đã xảy ra vấn đề rồi, chưa kể sau đó còn rất khó giải quyết vấn đề tản nhiệt thật đều khi các chum xếp cạnh nhau quá khít, thế nên mới xuất hiện chuyện thịt quanh chum không sao, thịt ở giữa lại hỏng. Dùng bể nước để giảm nhiệt thì càng thảm, chum đất hay ở tính năng thoát khí, các người nhúng nó vào nước biến nó thành không gian kín, kết quả là hỏng toàn bộ. Tôi nghĩ nơi duy nhất không có vấn đề là nhà máy chế biến thịt, vì bọn họ có kho lạnh lớn, nhưng mà làm ra chất lượng chẳng ra sao? Đúng không?”

“Đúng.” Cái mặt béo hơn trước gập đôi của Trương Khải lăm lăm mồ hôi, khẩn thiết nói: “Giản Phàm, chúng ta không nhắc chuyện cũ nữa, cậu giúp chúng tôi giải quyết vấn đề, giá do cậu đưa ra.”

Nghe một cái là Tương Dịch Giai biết hết hi vọng, nghiêng đầu đi.

“Các người luôn cho rằng tôi dấu bí phương gây sức ép hả? Giờ cùng đường nên muối mặt tìm tới tôi đấy? Trước kia tôi gọi điện cho giám đốc Tương, anh ta tắt máy không tiếp, tôi tới nơi thì bị thư ký Hà coi là ăn mày tới làm tiền đuổi tôi đi. Tôi hôm nay còn gặp các người là vì chị Tương ... Tôi nói với các người bao lần rồi, dừng lại đi, không ai tin tôi, các người cho tôi là thằng ngốc, cả đồng tiền trước mặt mà không nhìn ra? Các người thấy tôi dễ lừa à? Bỏ 5 vạn mà kiếm về mấy trăm vạn, tưởng rằng có bánh từ trên trời rơi xuống thật à?”

“Không phải 5 vạn, mà là 25 vạn.” Hà Phương Lộ từ đầu không nói gì bất ngờ lên tiếng làm Giản Phàm ngạc nhiên: “Cậu tuy chỉ lấy 5 vạn, nhưng Lưu Hương Thuần đã lấy 20 vạn, chuyện tới nước này chúng tôi không ký hủy gì nữa, vì tổng giám đốc không cách nào lấy được bí phương của nhà cậu, cho nên chúng tôi tìm Lưu Hương Thuần bàn bạc, ngay cả chuyện mời cậu tới Cửu Đỉnh là do Lưu Hương Thuần đề xuất.”

Giản Phàm lặng người, nhìn sắc mặt ba người họ, e là chuyện này không phải giả, mất một lúc mới bình tĩnh hỏi: “Đầu đuôi thế nào?”

“Khi tôi tìm cô ấy thương lượng có chi trước 5 vạn, cô ấy đồng ý gọi cậu tới, đồng thời đảm bảo chúng tôi nhất định sẽ có bí

phương món canh và thịt ngâm. Tuy canh có vấn đề nhưng thịt ngâm thì sáng tạo lợi ích vượt kỳ vọng, vì thế chúng tôi vẫn theo hiệp nghị, trả cho cô ấy nốt 15 vạn, còn dùng quan hệ của Cửu Đỉnh, giúp cô ấy thành trợ lý giám đốc công ty. Chúng tôi có hợp đồng đáng hoàng, nếu chuyện này mà không giải quyết được, Lưu Hương Thuần cũng sẽ phải chịu trách nhiệm, cậu có muốn thấy kết quả này không?” Hà Phương Lộ tung ra chiêu sát thủ.

Không ngờ rằng Giản Phàm đột nhiên cười phá lên, cười như điên dại, làm mấy người kia chẳng hiểu gì, điệu cười đấng chất ấy kéo dài tới mấy phút Giản Phàm mới ngừng lại được, nói dứt quãng trong tiếng cười: “Thư ký Hà, các người vào đường cùng rồi, kéo ai xuống nước cũng vô ích mà thôi, ngàn vạn lần đừng đem ra tòa, các người không thắng nổi đâu ... Từ khi các người đăng ký bản quyền, quảng cáo rùm beng là thành định cục rồi ... Về phần Lưu Hương Thuần sao, bọn tôi chia tay rồi, hơn nữa cô đừng coi thường cô ấy, bạn trai người ta bây giờ là con trai luật sư Vu của Thần Lô, chính là vị giám đốc mà các cô đưa cô ấy làm làm trợ lý ấy, đi kiện văn phòng luật sư à? Đừng làm tôi cười chứ, các người tự chuốc lấy, ha ha ha ...”

Quanh co lắt léo một vòng, té ra là nhờ ơn Cửu Đỉnh mà mình mất vợ, mất tiền, còn Cửu Đỉnh hiện giờ lâm vào khốn cảnh. Chỉ có Hương Hương là có tất cả, ha ha ha, cầm trước 20 vạn. Hương Hương, em giỏi lắm, anh phục em rồi, anh có mắt như mù, đáng đời lắm.

Điệu cười của Giản Phàm lọt vào mắt Hà Phương Lộ rõ ràng là hả hê trước tai họa của người khác, cảm phẫn đứng bật dậy định nói vài câu, Trương Khải vội vàng ngăn lại: “Đừng đừng, chúng ta có gì thông thả nói, thư ký Hà, đừng nóng. Giản Phàm, anh em ta hay dở gì cùng từng ăn chung ở chung một tuần, trước kia có gì không phải, tôi xin lỗi, chúng tôi là người làm công thô, cậu hay dở gì để chúng tôi có thể ăn nói chứ, cậu ra giá đi, tổng giám đốc chưa bao giờ hẹp hòi.”

Chương 048: Lấy tâm so với tâm. (3)

Giản Phàm thoáng ngừng cười ngay được, cứ như vừa rồi người cười không phải là y vậy, kỳ thực vốn đã chẳng có gì vui để mà cười hết: “Nói đúng ra đây là vụ làm ăn tốt, độc quyền nắm trong tay nói không chừng mười mấy năm, mấy chục năm vẫn kiếm lớn, các người quá nóng vội, chê tiền kiếm được quá chậm. Cách làm nước tương giống làm dấm với rượu, đảm bảo nhiệt độ thích hợp để các vi khuẩn lên men không chết ... À thôi, nói cái này với các người vô ích, trong mắt các người chỉ có tiền.”

“Biện pháp thì có đấy, cách ở quê là đào một cái giếng sâu chừng 15 mét, treo chum trong đó, có thể tương đương với tủ lạnh thiên nhiên, vị còn rất thuần. Cách thứ hai, là bỏ mấy chục vạn ra xây một cái kho lạnh, vị hơi kém vì không khí không lưu thông mà ra. Thứ ba nếu là ở nơi gần núi, có thể cho vào cái hang sâu 30 mét trở lên. Nhưng không thể sản xuất số lượng lớn, điều này ngay từ đầu tôi đã nhấn mạnh rồi. Đương nhiên cách trực tiếp nhất là đi tìm hậu nhân của ngụ trù La để có bí phương thực sự. Biện pháp này cũng không được, lợn béo tự đi vào lò mổ, ai mà cứu nổi.”

Lời nói khó nghe, Trương Khải và Hà Phương Lộ sớm đã không chịu nổi, đứng dậy không nghe nữa, khi tới đây chỉ mang một phần vạn hi vọng, vì Tương Địch Giai nhắc bọn họ không chỉ một lần.

Tương Địch Giai ra hiệu hai người kia đi trước, còn mình tới trước mặt Giản Phàm.

Có bóng người phủ xuống mặt Giản Phàm mới ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt ai oán, sắc mặt tiêu tụy, chỉ hơn một tháng không gặp mà Tương mỹ nhân cũng thay đổi nhiều rồi, thiếu đi sự lộng lẫy của nữ thần, nhưng vẻ yếu ớt gầy ốm càng tăng thêm phần quyến rũ thoát tục, cũng càng khiến người ta nhìn vào đau lòng.

“Khí sắc chị không tốt, không phải cũng thất tình giống tôi chứ?” Mặt đối mặt, Giản Phàm miễn cưỡng lắm mới nói được

một câu.

Tương Dịch Giai khóe môi hơi nhếch lên thành ý tứ không rõ: “Cậu cuối cùng cũng có cơ hội cười tôi tự chuốc nhục vào người rồi phải không, cậu tính toán sâu xa như thế, có phải cũng luôn đợi tôi tới không?”

Giản Phàm dập tắt điếu thuốc, nhìn Tương Dịch Giai hồi lâu mới nói: “Kỳ thực, tôi không hề muốn gặp lại chị.”

“Cám ơn cậu.” Tương Dịch Giai hơi ngẩn ra, đáp lại một câu không liên quan: “Cám ơn cậu đã cứu tôi, cám ơn cậu luôn rất tốt với tôi, rất thẳng thắn, nhưng chúng tôi đều không tin cậu, mang hoài nghi cậu có ý đồ. Kỳ thực trách chúng tôi được sao, chúng tôi nghĩ cậu cũng như Lưu Hương Thuần, có cô gái đáo đả ở bên cạnh, cậu có ngọc cũng chẳng thể chịu thiệt được. Nhưng chúng tôi sai rồi, hôm nay tôi tới đây là hi vọng nhỏ nhoi, dù sao anh ấy là anh tôi ...”

“Chị Tương, tôi thực sự không có cách, nếu không tới giờ tôi phải che dấu nữa không? Mọi người vừa tới là tôi đã bán rồi.” Giản Phàm vội cắt ngang lời, sợ mỹ nữ đưa ra yêu cầu mình không làm được.

“Tôi tin cậu, chỉ trách chúng tôi.” Tương Dịch Giai kéo túi xách lên, lặng lẽ bước đi, tới cửa mới xoay lại nói: “Giản Phàm, chuyện ngày hôm đó tôi xin lỗi, tôi chỉ muốn đùa với cậu một chút thôi, không ngờ cậu bỏ đi, tôi xin lỗi vì vô tình làm tổn thương cậu.”

Giản Phàm khẽ gật đầu không phản ứng gì, chuyện như thế giờ không còn tổn thương y được nữa rồi, một lát sau thấy đội trưởng cùng trưởng ban Đào đi qua, sau đó là tiếng xe nổ máy xa dần rồi mọi thứ quay lại im ắng.

Lấy thêm một điếu thuốc nữa, Giản Phàm bắt giắc học theo đội trưởng, đặt chân lên bàn, người ngả ra phía sau, ánh mắt xa xăm nhìn vô định qua làn khói thuốc mỏng, thế giới trước mắt trở nên méo mó ...

Sau một hồi đoàng đoàng, tiếng vỗ tay vang lên, người cầm súng là Trần Thập Toàn, người vỗ tay là Giản Phàm, hôm nay Giản Phàm cuối cùng cũng được chứng kiến thực lực của sư phụ mình rồi, ba bia cố định thủng đúng một lỗ giống nhau, đều là

mười điểm. Khoảng cách mười mấy mét với vị sư phụ này chỉ là trò trẻ con mà thôi.

Trần Thập Toàn hạ súng xuống ra hiệu tới lượt Giản Phàm rồi tới đứng bên cạnh Tần Cao Phong, hôm nay hai người họ kiểm tra thành quả tập luyện của Giản Phàm thời gian qua.

“Giản Phàm, bắn bia thì cậu có luyện thêm mười năm nữa cũng không bằng sư phụ cậu đâu.” Tần Cao Phong nhìn hăm hở đi lại đài bắn với vẻ tự tin thì cười nói, cái tật mắt đồng bộ là đại kỵ của một xạ thủ, căn bản không khắc phục được.

Trần Thập Toàn cười trêu: “Đội trưởng, đừng chê người khác, có bắn thêm mười năm thì anh cũng không bằng tôi được. Nhờ khi tổng đội vũ cảnh mới thành lập, tôi là thế hệ đầu tiên, khi đó đạn cung ứng vô cùng sung túc, tôi bắn nhiều tới mức hỏng luôn mấy khẩu súng, giờ làm gì có điều kiện đó.”

Tần Cao Phong hô lớn: “Giản Phàm, cậu nghe thấy chưa, cho ông ấy thấy chút bản lĩnh, để ông ấy khỏi tự đắc.”

Trần Thập Toàn cười ha hả, kể cả Giản Phàm luyện súng từ trong bụng mẹ cũng tới đâu được chứ, không ngờ vừa nhìn một cái đã tròn mắt, còn có kiểu bắn súng như thế nữa à?

Chỉ thấy bia di động vừa nhúc nhích một cái, Giản Phàm tay còn chưa giơ ra mà đã nghe thấy tiếng đoàng đoàng đoàng ba tiếng nhanh như chớp. Cứ như cố tình khoe khoang, súng chuyển sang tay trái, lại đoàng đoàng hai tiếng, sau đó súng chuyển từ tay trái sang tay phải người ngã ra sau bắn trúng bia di động sắp biến mất.

Tiếng súng ngừng, Giản Phàm quay đầu lại nhìn, Tần Cao Phong tức thì vỗ tay bôm bốp khen ngợi, Trần Thập Toàn không nói lên lời, chỉ biết là Giản Phàm mỗi ngày đều đi tập bắn, không ngờ rằng lại tập thành cái kiểu bắn súng kỳ quái này, nhớ lại vừa rồi cứ như xem xiếc khỉ không nhìn được cười. Mấy động tác nước chảy mây trôi, màu mè vô cùng, nếu là một tân binh sẽ bị y dọa cho sợ hết hồn, chứ trong mắt người trong nghề thì giống trẻ con múa đại đao, không biết trời cao đất dày.

Giản Phàm còn tưởng màn biểu diễn của mình làm sư phụ choáng váng rồi, càng thêm vài phần tự tin, Tần Cao Phong đã chuẩn bị vài băng đạn, thay đạn cực nhanh rồi đoàng một cái

súng đưa qua nách bắn ngay. Tiếp đó chuyển tư thế như sao băng làm Trần Thập Toàn lần nữa trở mắt, chẳng phải là kỹ thuật cao siêu gì mà là nó quá chướng mắt, giống như ra mấy quán hội chợ bắn đạn hơi, trúng hay không không quan trọng, quan trọng là bắn cho thống khoái.

Kinh ngạc qua rồi Trần Thập Toàn mới quay sang: “Đội trưởng, nó đang làm cái quái gì thế?”

“Bắn súng, tới giờ đã bắn hơn bốn nghìn viên đạn, chim ngốc tới mấy cũng biết bay rồi. Hơn nữa cậu ta đã vượt qua được ảnh hưởng do tâm cảnh của mình gây ra, càng bắn càng ổn định.”

“Đây mà gọi là bắn súng à?”

“Làm sao?”

Trần Thập Toàn nói thẳng luôn: “Đội trưởng, bằng vào cái tư thế với cách bắn này, đi tới đâu cũng khiến người ta cười rụng răng. Anh dạy nó như thế thì ngọc tốt cũng bị biến thành phế phẩm rồi. Đừng bảo tôi nói khó nghe, ra thực địa ai dám cho nó bắn súng như thế? Thi tài thì động tác phạm quy, anh định để nó làm gì? Rút súng thì nhanh đấy, may ra đem lên phim còn có giá trị.”

Tần Cao Phong hạ thấp giọng xuống: “Lão Trần, đừng nói linh tinh, tôi bảo anh tới đây không phải để đả kích tự tin của cậu ta, lát nữa cố vũ nhiều vào một chút. Sau đó dạy cho cậu ta cách bắn sao cho ổn định, tố chất tâm lý thì tốt rồi, nhưng mà nổ súng quá tùy ý thành nhiều tật, anh điều chỉnh giúp. Đừng nói những lời nhụt chí, có thể bước ra được bóng ma của sự kiện kia giữ được tâm cảnh ổn định là không đơn giản rồi, nhưng vẫn còn chông chênh lắm. Nhìn lại anh xem, anh không vượt qua được, đồng đội của anh năm xưa giờ ít nhất cũng là phó chi đội trưởng, anh nhìn lại bản thân xem thành cái gì? Cậu ta đã hơn anh rồi đấy.”

Trần Thập Toàn có chút xấu hổ: “Được được, nó hơn tôi, đội trưởng, đừng cứ lấy chuyện cũ của tôi ra nói mãi như thế, còn lần nữa là tôi xin điều khỏi đại đội một.”

Một lát sau Giản Phàm bắn hết ba băng đạn, thành tích miễn cưỡng chấp nhận được, ít nhất thì không bắn trượt phát nào. Trần Thập Toàn xem qua cũng hơi kinh ngạc, nếu ông ta bắn

theo kiểu không ra thể loại gì như thế, đoán chừng đạt được thành tích này là cùng. Cũng thực sự là làm khó đội trưởng nghĩ ra biện pháp này, còn huấn luyện ra thành tích nữa.

Thế là Trần Thập Toàn trái lòng ca ngợi Giản Phàm một phen, rồi sửa lại những lỗi quá chướng mắt, thấy Giản Phàm bưng bưng hứng trí thì thâm thở dài, thằng bé này còn chưa biết mình học được thứ vô dụng.

Sau đó ba người luân phiên thi tài một phen, chơi hơn nửa tiếng mới về.

Chương 049: Không thể làm ngơ.

Giản Phàm lái xe đưa Trần Thập Toàn về, tay lái rất vững đi trên con đường đông đúc của Đại Nguyên, giờ sau khi bắn súng xong không còn cảm giác máu chảy giần giật trước kia nữa, ngược lại còn tĩnh lặng một cách kỳ lạ, một sự thỏa mãn khiến tinh thần thêm vững vàng.

Đối với lời nhắc nhở của sư phụ, Giản Phàm cũng không quá để ý, từ nhỏ đã biết tư chất của mình kém cỏi. Học viết chữ toàn thiếu nét không ít lần bị mẹ đánh, học thái rau thì thái vào ngón trỏ không dám nói với cha sợ mất mặt, học tập thì càng chậm chạp hơn người ta. Thế nên Giản Phàm trước nay luôn không kỳ vọng nhiều vào cuộc sống, biết mình sẽ là người bị nhấn chìm trong số đông, giờ chỉ kiên cường hơn trước mà thôi.

Bắn súng cũng vậy, nhờ có Tần Cao Phong xúi bẩy "chơi vui lắm", thế nên mới có thành tựu hôm nay, nếu không đã chẳng kiên trì tới lúc giác ngộ thế này.

Nhà Trần Thập Toàn ở con ngõ phía sau nhà thi đấu Công Nhân, lái xe đi mới nhận ra cách đó không xa là đường vành đai số hai, đi thêm vài km là tới Khách sạn Cửu Đỉnh.

Bất kể là mang thiện chí hay ác ý, nơi đó Giản Phàm làm sao có thể dễ dàng quên đi, thấy thời gian vẫn còn sớm, 7 giờ mới mở quán, ma xui quỷ khiến thế nào lái xe lên đường vành đai số hai. Chuyện chiều nay vẫn ở trong đầu, biến hóa của Trương Khải và Hà Phương Lộ thì trong dự liệu rồi, y chẳng bận tâm, chỉ có Tương Dịch Giai là làm y không thể đứng đưng như bễ ngoài, chuyện gì đã khiến Tương mỹ nhân luôn xinh đẹp lộng lẫy trở nên tiều tụy như thế. Còn cả Hương Hương nữa, biết từ nhỏ Hương Hương đã lắm trò, không ngờ rằng cô thông minh tới độ âm thầm lấy đi 20 vạn mà mình không hay biết gì cả.

Ôi, dù mình biết thì sao, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng lớn rồi, cô ấy ngấm ngấm kéo giãn khoảng cách đó, nếu nói thiếu tiền thì coi như cô ấy mượn gió bẻ măng Cửu Đỉnh cũng được, nhưng vì sao, con người cô ấy là như thế ư? Bảy năm bên

nhau hóa ra mình chẳng hiểu gì về cô ấy ư? Quá nhiều câu hỏi vẫn làm Giản Phàm không lý giải được.

Cô bé Hương Hương mà mình yêu rất cuộc có tồn tại thật không? Hay tất cả chỉ là giả dối?

Mà hình như vì sao cũng chẳng quan trọng nữa, cô ấy có thể lấy ra cả trăm lý do chứng minh hai người không phù hợp, cô ấy có thể chỉ ra cả trăm khuyết điểm trên người mình để chứng minh cô ấy không sai. Thậm chí sự kiện này mà đem về đưa ra song thân hai nhà, Giản Phàm khẳng định, người bị mắng vẫn là mình.

Bỏ đi!

Quá khứ như viên đạn đã rời nòng, dù biết mình bắn lệch song không thể vãn hồi.

Đã không thể vãn hồi thì cưỡng cầu làm gì?

Chuyện xưa tan đi như mây khói trước mắt

Nói lời tạm biệt cũng chẳng thấy chút oán hờn nào trong mắt em

Mọi thứ em cho anh chỉ là giả tạo

Em cười thật ngây thơ, anh yêu em tới điên cuồng

Khoảnh khắc ấy anh chợt nhận ra

Bao lời trao nhau chẳng thể thành hiện thực

Khoảnh khắc ấy anh chợt nhận ra

Khuôn mặt em đã trở nên quá xa lạ

Gió chiều thét gào ùa qua cánh cửa sổ xe mở rộng, đem tóc Giản Phàm cuốn ngược về phía sau, radio trong xe văng vẳng giọng cả khàn khàn ưu thương của Trương Học Hữu, không biết có phải vì gió lớn mà hai mắt Giản Phàm khép lại thành một khe hẹp, mặt không cảm xúc nhìn về phía trước.

Kết

...

bánh xe cọ trên đường quốc lộ để
lại vết cháy đen lờ mờ.

Giản Phàm tựa hồ chẳng ý thức được mình vừa đi với tốc độ gì cho tới một nơi quen thuộc lọt vào mắt mới phanh lại, nhìn một cái lại tiếp tục khởi động máy trực tiếp phóng thẳng qua, nơi này đã không phải là Cửu Đỉnh trong ký ức nữa, bãi đỗ xe

rộng lớn thưa thớt chẳng có mấy xe, bậc thềm là một đồng người ngồi giờ tờ giấy lớn.

Xảy ra chuyện lớn rồi, vòng xe lại giống như là một người khách qua đường, nhìn kỹ bậc thềm có khoảng ba chục người, giờ cao tám băng rôn lớn "Nghiêm trùng Tương Cửu Đỉnh, bồi thường tiền xương máu!", cùng lát đặc không ít tám biển nhỏ ghi những từ ngữ như lừa đảo, bồi thường, trừng trị. Cách khá xa nên không rõ tình huống cụ thể, nhưng không thấy có nhân viên và khách khứa nữa, cửa phụ đóng chặt, thi thoảng thấy bóng dáng bảo an, nhưng nắp xa không dám làm gì?

Nhà tiêu thụ ở huyện tụ tập nhau đòi bồi thường sao?

Đây là cách giải thích hợp lý nhất, mặc dù trước kia đã lường tới khả năng này, nhưng khi tận mắt chứng kiến lại có cảm giác khác hẳn. Có kiến thức nhất định về việc kinh doanh nhà hàng khách sạn, Giản Phàm chỉ cần nhìn qua nhiều người tụ tập như vậy hiểu giải quyết vấn đề hay không là thứ yếu, hiện giờ Cửu Đỉnh chắc chắn lỗ lớn.

Trong lòng khẩn trương rút di động ra gọi điện cho Cửu Cương, nơi này thuộc phân quản của khu Hạnh Hoa Lĩnh, vừa bấm một cái là thông ngay, tiếp đó nghe giọng hả hê của hắn: "Lão đại, anh ở đội một tu tiên hay sao mà chuyện lớn như thế lại không biết, Tương Cửu Đỉnh lừa phía dưới mấy trăm vạn, giờ người ta ngày ngày chặn cửa đòi tiền. Mấy ngày trước còn kéo tới đồn bọn em, đồn trưởng cho bọn họ tới Cửu Đỉnh gây chuyện luôn cho rảnh ... Hả hả, làm sao mà ổn được? Mấy nhà đó có những hộ giết mổ, kéo tới một cái là chặn Tương Cửu Đỉnh giữa đường, lôi khỏi xe đánh một trận, không biết ai cho viên gạch vào đầu nên giờ nằm trong bệnh viện đấy ... Lão đại, anh đừng xen vào chuyện này, đồn bọn em còn chả dám, nhiều nhà liên danh tố cáo họ lên tòa án, đang kiện cáo tưng bừng kìa ... À, mà anh tới đó làm gì?"

Giản Phàm qua loa vài câu cúp điện thoại, giờ hiểu vì sao Tương Địch Giai lại xanh xào hốc hác như vậy, bảo sao họ mặt dày mày dạn tới tìm mình, té ra chuyện lớn tới như vậy.

Ha, xem ra người có tiền cũng chỉ thế mà thôi, trong lòng Giản Phàm mơ hồ nổi lên chút khoái cảm, nhất là nghĩ tới bộ

mặt trắng trẻo nho nhã của Tương Cửu Đỉnh bây giờ băng bó chẳng chặt, cũng hả lăm? Lại nghĩ Trương Khải và Hà Phương Lộ như chó mất chủ chạy loạn khắp nơi, cười khẩy không thôi.

Đó là những kẻ đều cho rằng Giản Phàm ngu xuẩn.

Ở rất nhiều vấn đề đơn giản người thông minh chưa chắc sáng suốt hơn người khác, ví dụ trước kia chưa bán bí phương, Giản Phàm đã nhìn ra Tương Cửu Đỉnh quyết tâm như thế e là sau này xảy ra vấn đề sẽ tính sổ mình nên từ chối mãi. Trong chuyện này cũng có yếu quyết của nó, đối phó với loại người thông minh, muốn bán được hàng phải nói nó cực tẻ, không đáng một xu, càng hạ thấp nó thì đối phương càng thấy mình có nhãn quang, nhất định phải mua cho được, dù có vấn đề cũng không bận tâm.

Giản Phàm chỉ chơi xấu hấn một chút, không ngờ hấn tự đưa mình vào lò mổ.

Nghĩ tới đó Giản Phàm dừng xe lại, đấm đùi cười, cười tới rung cả bụng, có lẽ do dồn nén quá lâu nên khoảnh khắc phóng thích ra hết, muốn thay đổi con người trong thời gian ngắn đâu dễ, Giản Phàm chỉ dồn nén tất cả xuống thật sâu trong lòng thôi ... nhưng cười hồi lâu lại thấy lòng nặng trĩu ... À phải rồi, vẫn là vì cô ấy.

Cô ấy có là cái gì của mình đâu, việc gì mình phải quan tâm, muốn mặc kệ, nhưng đã nghĩ tới rồi thì không sao xua đi được hình ảnh mép váy trắng phiêu phiêu ra khỏi đầu, phải bất lực thừa nhận, cho dù là lần gặp nhau cuối cùng bị Tương Địch Giai trêu chọc, Giản Phàm cũng không hề oán hận gì.

Cô ấy khác với bọn họ, Giản Phàm đột nhiên nổi lên ý nghĩ lạ, trên người Tương Địch Giai không hề có sự kên kiệu của đám con nhà giàu, không thấy vẻ yếu đuối yếu điệu giả bộ tới kịch cỡm ... Cô ấy rất lương thiện, còn mấy lần tìm mình để bồi thường, chị ấy hơn loại người như anh chị ấy cả trăm lần.

Chuyện khốn kiếp gì thế này chứ? Nếu chỉ vển vện Tương Cửu Đỉnh gặp họa, Giản Phàm đã đỗ xe bên cạnh khách sạn mà cười rồi.

“Nhưng mình cũng không giúp gì được.”

Giản Phàm không cách nào nói ra được cảm giác bản thân là gì, tự chửi mắng nổi giận với bản thân một hồi cuối cùng vẫn lái xe tới gần Cửu Đỉnh một quãng rồi lại, bực tức đập vô lăng mấy cái xuống xe bước tới.

Chương 050: Sao ra nông nổi này?

Càng tới gần khách sạn Cửu Đỉnh thì cảnh tượng càng thêm thảm, bãi đỗ xe vương vãi những tờ giấy ghi "trả tiền", "bồi thường", "Tương Cửu Đỉnh lừa đảo", chai nước, vỏ hộp, túi nilông khắp nơi như cái bãi rác chưa được dọn sạch.

Khi tới gần đại sảnh không còn thấy phục vụ mặc sườn xám xinh đẹp nữa, mà thay vào đó là một đám nam nhân đi dép lê, mặc quần ống rộng, áo ba lỗ hoặc cởi trần tròng trọc ngồi đó hút thuốc, uống bia, hoặc tụ tập đánh bài, thi thoảng phát ra tiếng chửi tục tĩu, khạc đờm nhổ bừa bãi.

Đâu còn là khách sạn nghỉ dưỡng nữa mà biến thành chuồng lừa chuồng ngựa rồi, chưa đi tới cửa thì trong đám đông một người mặt mày bặm trợn hô: “Ê ê, đi chỗ khác nghỉ đi, nơi này đóng cửa rồi.”

Giản Phàm vẫn cứ đi tới: “Tôi không thuê phòng, tới tìm người.”

Chẳng qua là một đám người muốn đòi lại tiền bằng phương pháp hơi quá khích thôi, Giản Phàm chẳng để trong lòng, loại chuyện này không hiếm. Mấy năm trước vụ án huy động vốn dân gian phi pháp, cuối cùng vỡ nợ, kẻ cầm đầu chạy mất, mấy trăm người mất tiền bao vây chính phủ thành phố mới là hoành tráng.

Những người kia không ngăn cản, nhìn một cái rồi việc ai nấy làm, Giản Phàm lách mình qua đám đông đi vào trong, đột nhiên trong số đó có một người vừa đối mắt với y vội che mặt nấp đi như trộm, lạnh lùng quát: “Ê, Mơ Hồ, mày giả bộ cái gì? Thấy mặt tôi mà dám trốn sao?”

Giản Phàm nhận ngay ra tên bảo an của Thịnh Đường, không biết sao lại ăn mặc thành lưu manh còn trà trộn trong đám người đòi nợ, cái mắt hí của hắn chẳng cần che người ta cũng không nhìn thấy.

Mơ Hồ biết không trốn được, ngượng ngùng đứng lên: “Anh Giản, anh cũng tới chơi ạ?”

“Chuyện gì thế này?”

“Không có gì đâu ạ, Tương Cửu Đỉnh lừa người ở dưới nhiều tiền lắm, mọi người tụ tập ở đây đợi hắn trả tiền.”

Giản Phàm nhíu mày: “Chẳng phải hắn trốn vào bệnh viện rồi à?”

“Vâng, nhưng chưa trả tiền.”

Giản Phàm thuận tiện hỏi mấy câu, lòng càng sinh nghi nhìn kỹ lại đám đông, giận mình nhìn thấy một người, vốn từng là cấp dưới của mình khi làm hiệp cảnh, tuy gầy hơn, đen hơn, nhưng không thể nhầm người được, quát: “Địa Lô, Hách Kiến Lô, mày làm cái gì ở đây vậy!?”

“Oa ca, anh vẫn nhận ra em ạ, em theo anh Mơ Hồ tới đây ... chơi thôi” Hách Kiến Lô định nói gì đó bị Mơ Hồ ở bên chọc một cái vôi sữa lờ, bất ngờ gặp Giản Phàm rõ ràng là hết sức vui mừng, kéo sang bên: “Oa ca sao anh cũng tới chỗ này?”

“Anh tới tìm người quen, còn mày, tới Đại Nguyên bao giờ mà không tìm anh?”

Hách Kiến Lô gãi đầu gãi tai: “Đồn công an đuổi mấy đứa bọn em đi rồi, đành phải tới Đại Nguyên tìm việc, Thán Chùy đi cùng em còn Hắc Đản theo cha nó bán đậu hũ.”

“Từ bao giờ, tìm được việc chưa?”

“Chưa lâu lắm ạ, giờ em làm bảo an.”

“Được, cho anh số điện thoại, lúc khác anh tới tìm.”

Hiệp cảnh ở đồn công an thay người như cơm bữa, thấy Địa Lô có công việc rồi, Giản Phàm cũng vui, hàn huyên vài câu rồi đá đít Mơ Hồ, hắn vội vàng ân cần xua đuổi đám đông cho Giản Phàm đi.

Chuyện này có vấn đề rồi, sao mà bảo an của Thịnh Đường đều tới góp vui, chẳng lẽ Đường Đại Đầu ngầm giở trò? Nhưng mà nghe thì còn có rất nhiều khẩu âm vùng ngoài, không giống người Đại Nguyên.

Trong đại sảnh còn có mấy tên bảo an buồn chán ngồi sau quầy làm bằng đá cẩm thạch, hai bên chẳng có vẻ gì là xảy ra xung đột. Giản Phàm nhìn bốn xung quanh, ngoài kia thì tan hoang mà trong này như chẳng có chuyện gì xảy ra, chỉ thiếu mỗi khách.

"Tinh" một tiếng, cầu thang máy mở ra,
Trương Khải rồi rít đi tới, bộ dạng khúm núm: "Giản Phàm,
Giản Phàm, cậu tới sao không thông báo một tiếng?"

"À, đi ngang qua." Giản Phàm hơi hợt đáp, chỉ bên ngoài:
"Chuyện này là sao?"

"Chặn cửa đòi trả tiền, bồi thường thôi." Trương Khải khấp
khởi hi vọng nhìn Giản Phàm: "Cậu có cách rồi phải không?
Trước kia chúng tôi có lỗi với cậu, chúng tôi bị báo úng rồi, có
điều kiện gì cậu cứ nói, chúng tôi thỏa mãn hết."

"Tôi thực sự không giải quyết được, thôi, tôi đi vậy." Giản
Phàm nhìn tình thế không phải dễ giải quyết, xoay người bỏ đi.

Ánh mắt Trương Khải nhanh chóng ảm đạm, Giản Phàm đi
mấy bước rồi mới sực nhớ ra, gọi: "Đừng, Tương tiểu thư ở trên
kia, chẳng lẽ cậu không muốn gặp cô ấy."

"Cô ấy biết tôi tới à?"

"Cô ấy vốn không biết, nhưng tôi ở phòng giám sát nhìn thấy
cậu, là cô ấy bảo tôi mời cậu lên." Trương Khải giải thích, xong
không ngăn Giản Phàm bỏ đi, có lẽ đã thực sự không hi vọng gì
vào y nữa.

Giản Phàm nghĩ một lúc rồi theo Trương Khải vào cầu thang
máy.

Toàn bộ Cửu Đỉnh bị bao phủ trong một không khí bi quan
ảm đạm, bảo vệ lơ đãng, phục vụ mặt lo âu, trung tầng quản lý
mặt như đưa đám, ai nấy cúi đầu làm việc hoặc đi lại không giao
tiếp với người khác. Trương Khải nói bị một đám người bao vây
cửa cả tuần rồi, không có khách nào dám tới, dù có cũng bị dọa
chạy mất.

Từ thang máy đi lên tầng, Trương Khải nói không ngừng,
như muốn lấy sự đồng cảm của Giản Phàm: "Chuyện này khiến
Cửu Đỉnh bị đưa lên tòa chưa nói, truyền thông cũng xen bừa
vào, vừa mới đàm phán là bọn chúng đưa ra yêu cầu tham lam
chỉ muốn Cửu Đỉnh bị đóng cửa mới cam tâm. Lúc kiếm được
tiền thì không nói gì, mới lỗ có một chút đã ầm ầm cả lên ... Sao
ra nông nổi này chứ, trước kia tôi bảo tổng giám đốc rồi, nên giữ
bí phương lại để kiếm tiền lâu dài, nhưng anh ấy nhất định
muốn kiếm thật nhanh thật nhiều ... Sao ra nông nổi này chứ,

người đã vào viện rồi, tiền là cái gì, cả chủ tịch cũng tức tới bị bệnh, anh ấy suốt ngày thúc giục chúng tôi tìm cậu, nói cời chuông cần người buộc chuông, chúng tôi hết cách đi tìm cậu chuốc nhục vào người ... Sao ra nông nỗi này chứ, sao không tin lời cậu, nếu sớm nghe cậu nhắc nhở đã không tới nông nỗi này ...”

“Sao ra nông nỗi này” lặp đi lặp lại tới mấy lần, thể hiện sự hối hận vô hạn.

Thế nhưng tìm nhầm đối tượng tâm sự rồi, Giản Phàm chỉ lạnh lùng nhìn Trương Khải, trong lòng đánh giá, xem ra yếu đuối hơn tưởng tượng của mình nhiều. Đám người có tiền này bình thường thì hoặc phong độ, hoặc lãng mạn, hoặc hống hách khinh người, bộ dạng cao hơn người khác một bậc, đến khi tai họa ập xuống đến ngay cả người bình thường cũng không bằng.

Vài phần oán hận trước đó của Giản Phàm chẳng còn nữa, thay vào đó là khinh bỉ.

Thấy Giản Phàm không nói không rằng y vẫn còn hận, không dám hỏi gì. Còn Giản Phàm kỳ thực chỉ nghĩ tới hai người quen gặp ở cửa, cái thằng nhãi Đại Lô sao cũng xuất hiện ở đây, bọn chúng có ích lợi gì ở trong chuyện này? liên quan gì đến Thịnh Đường? Có ai đó nữa đứng phía sau thao túng vụ này, chúng nhắm vào cái gì?

Xem ra ngoài chuyện bí phương còn có chuyện khác? Giản Phàm lắc đầu, chưa đủ dữ liệu để phán đoán, mà nghe lời Trương Khải nói thì chuyện đã đi vào trình tự tư pháp, không phải là chuyện mà một tên lưu manh như Đường Đại Đầu có thể xen vào, chỉ là chuyện đánh người thì rất có thể do chúng gây ra.

Bình tới tướng ngăn, nước lên đê chắn có gì mà phải hoảng, nếu Giản Phàm đối diện với việc này, y không đứng đây lải nhải những lời thừa thãi thế này, có điều gì giải quyết được y cũng chẳng muốn giải quyết cho họ Tương kia.

Văn phòng tầng 17 cũng tới vài lần rồi, Trương Khải gõ cửa, tiếp đó từ trong văn phòng tổng giám đốc truyền ra một giọng nói quen thuộc: “Mời vào.”

Hai người một trước một sau đi vào, Tương Dịch Giai sau bàn tổng giám đốc đứng lên, nhìn Giản Phàm chỉ khẽ gật đầu,

Trương Khải nhìn Giản Phàm một cái rồi ra ngoài.

Chương 051: Mỹ nhân lệ hai hàng.

Vẫn là váy trắng muốt, áo sơ mi cũng một màu trắng đơn giản xắn lên tới khuỷu, lộ ra cánh tay gầy guộc, vài lọn tóc rối xõa xuống trước mắt, đứng trong căn phòng rộng thênh thang trông càng thêm yếu đuối vài phần, hai mắt vẫn đỏ hoe, trên bàn có hộp khăn giấy, hẳn là vừa mới khóc. Giản Phàm bỗng nhiên thấy có chút buồn cười, ngồi ở văn phòng tổng giám đốc mà chẳng có tí chút khí chất nữ cường nhân nào cả, mà giống như cô vợ nhỏ ủy khuất bị mẹ chồng đánh ác ức hiếp.

“Cậu tới làm gì? Thương hại tôi hay là chế nhạo tôi, nếu vì xem trò cười thì không cần đi xa vậy chứ?” Tương Địch Giai nhìn nụ cười trên mặt Giản Phàm cảm thấy tủi thân vô cùng, ngồi xuống che dấu hộp khăn giấy, lời nói mang thành phần chất vấn nặng một chút.

Giản Phàm không nói gì, y không mang tới đây niềm vui bất ngờ như người Cửu Đỉnh hi vọng, sẽ chỉ khiến Tương Địch Giai càng thất vọng thôi, muốn an ủi lại chưa biết bắt đầu từ đâu.

“Cậu nói đúng lắm, đây là nút thắt chết không ai tháo gỡ được, chúng tôi không trách cậu, nếu như cậu muốn thương hại, tôi không cần, nếu như cậu muốn chế nhạo cậu đã nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của tôi rồi, hai người trong nhà tôi đã vì chuyện này mà vào viện ... Cậu đi đi, cậu không muốn gặp tôi cơ mà.” Tương Địch Giai vừa nói hết nước mắt trào ra, quay đi rút khăn giấy chấm nước mắt.

“Kỳ thực tôi chỉ đi ngang qua vào thăm chị.” Giản Phàm mãi mới nói được một câu.

“Nói dối, cậu đi ngang qua cái gì chứ, nơi này là ngoại ô rồi, dù có về Ô Long chẳng nữa thì cậu cũng không đi ngang qua đây, từ khi tôi bắt đầu quen cậu thì cậu luôn nói dối tôi.”

Giản Phàm đi tới gần: “Tôi cố tình đi ngang qua đấy.”

Tương Địch Giai xịt mũi một tiếng quay đầu sang, nhìn gương mặt Giản Phàm rất thành khẩn không có chút ác ý nào, mím chặt môi nói: “Cậu ngồi đi, nước tự rót.”

Giản Phàm trấn tĩnh ngồi xuống sô pha hỏi đầu đuôi câu chuyện, nghe Tương Dịch Giai kể, bắt đầu từ nửa tháng trước, từ Vân Thành, Lữ Hương, Đại Đồng có mười mấy nhà tới Cửu Đỉnh, lấy lý do kỹ thuật thiếu sót đòi được bồi thường. Vốn là hai bên đạt thành hiệp nghị, không ngờ chỉ sau một đêm đối phương đã nuốt lời, đòi khoản bồi thường lớn gấp bội, còn liên hợp với mấy nhà mới tới kiện lên tòa án. Đã thế một đám nhà tiêu thụ còn chặn đường bao vây xe của Tương Cửu Đỉnh, đập xe đánh người, đầu bị người ta dùng gạch đập vỡ. Mẹ Tương Cửu Đỉnh biết tin nổi giận cũng vào viện nốt, làm vợ hăn và cha hăn vào viện chăm sóc, nhà còn lại mỗi cô con gái chẳng biết gì về kinh doanh đành tới nơi này tọa trấn.

Tương Dịch Giai kể tới chuyện người thân vào viện, nước mắt như mưa, cuối cùng khóc không cả thành tiếng, giấy ăn từng tờ bị ném vào thùng rác. Đáng vẻ đáng thương đó dù người có trái tim bằng đá cũng phải mềm ra ba phần.

Khóc là vũ khí lợi hại nhất của nữ nhân, có lẽ Tương Dịch Giai rút cuộc cũng tìm được một đối tượng để thổ lộ, mong y có thể vỗ về an ủi mình. Có điều khóc xong ngẩng đầu lên thì Giản Phàm vẫn ngồi trơ ra đó, đáng vẻ bàng quan, chẳng có vẻ thương hại hay thông cảm nào, bỗng nhiên vài phần căm hận dâng lên trong lòng: “Nhìn đủ chưa? Người khác thống khổ khiến cậu vui lắm sao?”

“Chị muốn tôi khóc cùng chị à?” Giản Phàm nói một câu như kiếm đâm vào tim.

Tương Dịch Giai không nhịn được nữa, cô không biết vì sao Giản Phàm như biến thành một người khác, cô không có tâm trạng quan tâm, nhìn thẳng vào y, khẩu khí vô cùng nghiêm túc: “Cậu đi đi, từ nay tôi không muốn gặp cậu nữa.”

“Tôi cũng không muốn gặp chị, là chị gọi tôi lên.” Giản Phàm vẫn quan tâm tới Tương Dịch Giai, chỉ là giờ y không dễ bị xúc động nữa, lý trí hơn, lạnh lùng hơn.

“Cậu ...” Tương Dịch Giai tức không nói ra lời, ứa nước mắt chỉ ra cửa: “Cậu có đi không? Không đi tôi gọi bảo an.”

“Ha ha ha, bảo an của Cửu Đỉnh mà dùng được thì có tới mức độ này không?” Giản Phàm bật cười.

Một câu nói làm Tương Địch Giai suy sụp ngồi bịch xuống ghế, mỗi ngày đều có người tới, lúc nhiều nhất lên tới hơn trăm người, kẻ nào cũng đòi bồi thường với con số khủng khiếp không cách nào thỏa mãn. Hơn nữa đối với loại tranh chấp dân sự này đồn công an chẳng buồn quản, lương thì không cao, ai muốn gánh trách nhiệm lớn như thế.

Cảm thụ được thói đời bạc bẽo, Tương Địch Giai mỗi ngày bôn ba tìm người nhận ân huệ từ cha mẹ, có quan hệ với Cửu Đỉnh, bọn họ không tay ngồi nhìn thì tránh mặt không tiếp.

“Chị Tương.” Giản Phàm vẫn ngồi nguyên tại chỗ, hai tay đan vào nhau đặt trên gối gọi một tiếng thu hút sự chú ý của Tương Địch Giai mới nói: “Tôi tới đây không phải để chế nhạo, thông cảm hay thương hại chị thì cũng không cần, nhà chị dù có tiền người ta thì vẫn giàu có hơn người khác, ít nhất là hơn tôi nhiều. Nói thương hại thì chị càng nên thương hại cho cảnh ngộ của tôi mới đúng. Giải quyết vấn đề thì tôi nói lâu rồi, trừ La gia, không ai giải quyết được.”

Hộp giấy đã dùng hết, Tương Địch Giai dùng tay quệt nước mắt, thương cảm nói: “Cậu có thái độ gì chẳng nữa thì tôi cũng không nên trách mới đúng, cũng không cần an ủi tôi.”

Trải qua nguy nan và vấp vấp hoặc khiến người ta sa đọa sụp đổ, hoặc khiến người ta có cái nhìn thoáng đạt về cuộc sống như Giản Phàm: “Nếu ngày hôm đó không thoát khỏi vụ cháy ở khách sạn Ngũ Châu thì chị có phiền toái hôm nay không? Nói ngược lại, hôm đó chị thoát được rồi, phiền toái này có đáng kể không?”

Tương Địch Giai ngạc nhiên nhìn Giản Phàm, nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó, cô vốn tuyệt vọng rồi, lúc đó chỉ mong người thân có thể dựa vào sợi dây chuyền nhận ra mình, cái chết khi đó chỉ cách một bước chân thôi, chẳng lẽ còn chuyện gì kinh khủng hơn lần đó.

Mục đích đã đạt được, Giản Phàm nhìn Tương Địch Giai đã ngừng khóc, đôi mắt bao ngày dùng nước mắt rửa qua giờ mới hiện lên vẻ đẹp mê hoặc lòng người của nó.

Hai người như quay trở lại sự tương thông từng có, căn phòng trở nên tĩnh lặng.

Giản Phàm giang tay ra giọng tự trào: “Nhớ hồi nhỏ ở nông thôn nghịch ngợm đi phá phách ruộng vườn của người ta, bị bà nội đánh không biết bao lần. Về huyện thành, vì học tập không tốt lại bị mẹ đánh như cơm bữa, trên lớp thì khỏi cần nói rồi, là chỗ trút giận của giáo viên. ra xã hội làm chuyện gì cũng không nên hồn, đi đâu cũng bị người ta xem thường, lạnh nhạt. Tôi thấy chị có tệ tới mấy cũng không tới mức như tôi phải không? Thế có gì mà phải khóc nào, ai chẳng có chuyện không vừa ý. Xưa kia hoàng đế cũng có người nhảy lầu treo cổ đấy thôi.”

Tương Địch Giai nghe Giản Phàm kể chuyện của bản thân, bình tâm được vài phần: “Kỳ thực tôi không bằng cậu, từ nhỏ tôi được cha mẹ yêu thương, nhà khác anh trai em gái không khác gì kẻ thù, tôi may mắn được cả anh trai chiều chuộng, mỗi khi gặp chuyện gì họ đều ra mặt cho tôi. Bây giờ không còn ai trông cậy nữa, tôi căn bản không biết phải làm gì, nhưng tôi không thể khoanh tay ngồi nhìn, có lẽ cậu khinh bỉ họ, nhưng tôi sao có thể bỏ người thân.”

“Vậy thì sao, khóc xong rồi thì chuyện cũng giải quyết được gì đâu, khi đó chị định chấp nhận chờ chết à? Vậy không bằng mở cửa sổ ra, nhảy từ tầng 17 này xuống một cái là xong hết.” Nhớ lúc mình gần như đâm đầu vào đường cùng đó, nếu không có đội trưởng, không có người trong đội, Giản Phàm có lẽ đã tung hê, đã bất chấp tất cả hủy hoại bản thân, đi vào con đường bế tắc, nếu đã nhận ân huệ từ cuộc đời, tới lúc cần nên trao ân huệ cho người khác.

Nói cho cùng tuy tâm tính biến đổi, nhưng bản chất Giản Phàm vẫn là chàng trai lương thiện.

“Cậu ...” Tương Địch Giai định nổi giận, nhưng chẳng giận nổi: “Nếu nhảy lầu mà giải quyết được vấn đề này thì tôi có thể suy

Nghĩ.

...

“Lại giận rồi ... Giờ chị không thể bình tâm lại thì làm sao xử lý được những việc này, đôi khi lối thoát ngay trước mắt lại không nhìn ra, giống như hoảng loạn mù quáng bỏ chạy trong vụ cháy hôm đó vậy.”

Tương Dịch Giai không nói gì nữa, cho dù biết Giản Phàm nói đúng, thì rốt cuộc cũng đâu giải quyết được vấn đề gì.

Chương 052: Trong mắt tình nhân có Tây Thi.

“Tôi không giúp được chị, nhưng tôi kiến nghị, chị nên ăn một bữa thật ngon, sau đó ngủ kỹ, tâm lực con người có hạn, phiền não lại vô hạn, đừng để không vượt qua được lại còn sinh bệnh.”

Tối giờ mới được một câu nói tử tế một chút, phiền loạn nguôi đôi phần, Tương Dịch Giai đứng dậy mở thêm hộp giấy nữa, nhưng không phải lại chuẩn bị khóc mà là lau khô nước mắt, ngửa mặt lên hít sâu thu hết nước mắt vào trong lòng.

Di động trọng túi phát ra tiếng chuông kéo dài, Giản Phàm nhìn thấy số điện thoại của lão tam mới nhớ ra có chuyện phải làm, nhận điện thoại nói một tiếng "tối ngay" rồi đứng dậy: “Tôi phải đi rồi.”

“Giản Phàm!” Tương Dịch Giai đột nhiên gọi, giọng có chút nài nỉ “Câu không ở lại một chút được sao?”

Giản Phàm quay đầu nhìn, ánh mắt Tương Giai giống như hôm đó ở khách sạn Ngũ Châu bám chặt lấy góc áo mình, lúc đó hai người đều lem luốc thê thảm như nhau, không như lúc này một chàng trai ăn mặc xuề xòa không phù hợp với cái văn phòng sang trọng, y lắc đầu: “Chúng ta đều có việc phải làm, tôi thực sự phải đi rồi.”

“Cậu kiếm có, cậu ghét tôi như vậy sao?” Tính cách đại tiểu thư của Tương Dịch Giai lại phát tác.

“Chị Tương, tôi không kiếm có, tôi và người bạn học bày quán ở chợ đêm, một mình cậu ta không làm xuể, tôi thực sự phải đi rồi.”

“Bày quán, cậu nói dối, sao đột nhiên lại bày quán gì chứ?” Tương Dịch Giai hiển nhiên không tin.

“Nghề cũ thôi mà, một cái bếp một cái nồi, bán cơm kiếm sống.” Giản Phàm nói câu này đã đi tới cửa.

“Giản Phàm đợi đã.” Có chút không tin, lại có chút tức giận, tự tôn của mỹ nữ không cam tâm bị chàng trai trước kia luôn si mê

mình bỏ đi như thế, tích tắc ra quyết định cầm túi xách đuổi theo, vượt lên trước tranh bám thang máy bước vào, kêu kỳ nói một câu: “Tôi đói, tôi đi ăn cơm.”

Giản Phàm gật đầu: “Vậy thì tốt.”

“Vừa rồi cậu nói các cậu bày quán gì, ở nơi nào?” Tương Dịch Giai như thuận miệng hỏi.

“Quan trường Trung Tây, quán mì tạp toái và bia.”

“Tốt, tôi tới đó ăn.”

Giản Phàm không biết vị đại tiểu thư này làm sao, quay sang cười méo xẹo: “Này, tôi phải làm việc thật đấy, không tiếp chị được đâu.”

“Tôi ăn của tôi, ai thềm cậu tiếp.”

“Đó là mì tạp toái, tức là mấy thứ lòng phèo băm nát ném vào đó, đồ ăn rẻ tiền nhất, chị ăn nổi không?”

Tương Dịch Giai hết sức bướng bỉnh: “Có cái gì mà không ăn được, cậu dám làm tôi dám ăn.”

“Tôi không mời chị đâu nhé, phải trả tiền đấy.”

“Quẹt thẻ được không?”

Quẹt thẻ? Giản Phàm muốn đập đầu vào tường, một bát mì có 4 đồng mà quẹt thẻ, đúng là lạc đà chết vẫn còn to hơn ngựa mà, mình lo cho người ta đúng là vô ích. Nhưng rút cuộc nhìn hai mắt đỏ hoe của Tương mỹ nhân, Giản Phàm không đành lòng phải chiều theo.

Trương Khải và Hà Phương Lộ đi tiễn, ánh mắt quái quái, cứ như sợ Giản Phàm lừa bán mất Tương Dịch Giai vậy.

“Anh có nghĩ hai người họ ...” Hà Phương Lộ có chút không xác định nói bởi vì chuyện này quá sức hoang đường, chỉ là có một điều không thể phủ nhận nếu gạt bỏ đi tất cả yếu tố bên ngoài, chỉ nhìn bóng lưng hai người khi ở cùng một chỗ cảm giác vô cùng tự nhiên, khiến người ta không khỏi nổi lên ý nghĩ, thật xứng đôi.

“Làm sao tôi biết.” Trương Khải có chút nghi ngờ, chuyện này phát sinh vào lúc khác thì có lẽ Cửu Đỉnh từ trên xuống dưới đã nổi tung rồi, còn giờ có nhiều việc phải bận tâm.

Giản Phàm rất thản nhiên, Tương Dịch Giai còn thản nhiên hơn vài phần, khoác tay y, không thèm nhìn đám người bao vây

cửa, mặc cho ánh mắt hăm mộ ghen tỵ muốn thiêu cháy Giản Phàm.

Xe đi thẳng một mạch tới Quảng trường Trung Tây, đã muộn giờ rồi.

“Tương Dịch Giai, phóng viên Nhật báo Đại Nguyên, còn đây là Hoàng Thiên Dã, lão tam trong túc xá của chúng tôi.”

Giản Phàm giới thiệu, so với bình thường tới muộn hơn mười mấy phút, Hoàng Thiên Dã đang định giáo huấn vài câu thì Tương Dịch Giai đưa tay ra, lập tức nuốt hết vào trong lòng, gập được mỹ nữ bậc này làm hấn mất chút phong độ thường ngày, chẳng nói được câu nào cứ trở mắt nhìn Giản Phàm dẫn mỹ nữ vào cái quán đơn giản, rồi giống tiếp một vị khách bình thường, bỏ người ta ở đó đeo tạp dề đi làm việc.

Chu choa ... Hoàng Thiên Da ngơ ngẩn nhìn Tương mỹ nhân toàn thân váy trắng, ngoại trừ phần cổ áo có viền hoa, ngoài ra không có một thứ trang trí nào nữa, thuần một màu trắng, ôm vừa người. Cùng mái tóc vấn cao, tao nhã cao sang, như đóa phù dung trôi lên mặt nước, thoát tục xuất trần, làm người ta nhìn sinh lòng tự ti thua kém, so với mấy em gái váy ngắn chỉ đủ che hông, áo trễ cổ khoe non nửa bộ ngực còn hấp dẫn hơn nhiều, chỉ là đôi mắt đẹp mê hồn hoe hoe đỏ như vừa mới khóc, ngẫu nhiên nhìn hấn nở nụ cười rất miễn cưỡng, nam nhân nào không muốn ôm vào lòng an ủi một phen?

Chẳng lẽ hai người này có gian tình? Nhìn thế nào cũng giống như vừa làm xong chuyện đó, hình như có vẻ phía nữ không quá tình nguyện đã bị đưa lên giường rồi. Oa ca, mà y nữ lòng nào làm chuyện cảm thú như vậy chứ? Loại chuyện này Hoàng Thiên Dã chỉ dám ngầm quan sát, muốn hỏi mà không dám.

Tương Dịch Giai lấy giấy ăn lau bàn, mắt thì nhìn Giản Phàm, một nam nhân khi chuyên tâm làm việc luôn có sức hấp dẫn nào đó, hướng hồ Giản Phàm làm bếp như phủ thêm thứ tình cảm thần kỳ, tựa mặt trời tinh khiết, lại giống như bao phủ cả bảy sắc màu phong phú.

Giản Phàm múc một gáo nước sạch rửa tay, cẩn thận đeo găng tay, buộc chiếc tạp dề trắng tinh đứng phía sau, khuôn mặt

bất kể là u ám, cao hứng hay khôi hài vào thời khắc này đều biến mất hết, khuôn mặt trang nghiêm như trước mặt không phải là mỳ trắng rau xanh mà là Mãn Hán toàn tịch vậy.

Mắt Tương Địch Giai gần như không chớp cái nào, nhìn Giản Phàm thái rau, kéo mỳ, cho vào nồi, mỗi một cử động nhỏ cũng đều hết sức vui mắt, Tương Địch Giai ngồi trong góc bất giác nhìn tới si mê.

Quảng trường dần trở nên đông đúc, mọi người tới đây hóng mát, chơi đùa, khiêu vũ, đá cầu, âm thanh huyền nào ngày một lớn. Hoàng Thiên Dã và cô gái phụ việc bận rộn chào mời khách, lác đác có khách cười nói rôm rả vào quán lớn tiếng gọi bia, hôm nay cả ngày trời trong vắt không mây, nắng tận tình chiếu tới mọi góc ngách thành phố, báo hiệu lại có một ngày thu hoạch tốt.

Đối với người ngoài cuộc, Tương Địch Giai như hoàn toàn không phát hiện tình hình xung quanh, trong mắt cô lúc này chỉ có Giản Phàm mà thôi. Vốn cho rằng chàng trai này chỉ là một người khách vội vã qua đường trong cuộc đời mình, vậy mà bất tri bất giác cả hai đã cùng trải qua nhiều việc như thế, có vui cười, có phiền não, có tranh cãi, thậm chí còn có nụ hôn ngọt ngào lãng mạn, hai người đáng lẽ càng ngày càng đi vào hai con đường cách xa nhau, càng đi càng gần nhau, tư vị trong đó một lời khó nói hết.

Bất kể thế nào, Giản Phàm cũng đã để lại hình bóng trong trái tim Tương Địch Giai.

Một chàng trai chẳng giàu có gì mà lại có dũng khí từ chối mấy chục vạn, một cảnh sát mà có dũng khí buộc tạp dề ra đường bán cơm, Tương Địch Giai không khỏi bị cảm nhiễm, bị thương mình gặp phải hình như chẳng nghiêm trọng đến thế.

Rất nhiều lần Tương Địch Giai nhìn thấy trong mắt Giản Phàm sự say đắm với mình, giống như tất cả nam nhân, nhưng mà cậu ấy chẳng chịu nhường nhịn mình, thậm chí thua thiệt một chút cũng muốn đáp trả, mỗi lần hai người ở bên nhau, khi cô suy đoán Giản Phàm sẽ làm thế nào, thì y lại không làm như vậy, khiến cô vừa bực mình vừa buồn cười.

Món ăn nhanh chóng làm xong, hai cái đũa gỗ to gắp sợi mì trắng ra khỏi nồi, múc một thìa nước canh, Giản Phàm tay cầm bát mì, tay cầm đĩa dưa chuột đặt trước mặt Tương Dịch Giai: “Ăn đi.”

Chỉ hai chữ thôi khiến trái tim Tương Dịch Giai rung nhẹ, môi hồng hơi hé ra thành nụ cười dịu ngọt, từ cha mẹ và anh trai yêu thương bao bọc, lần đầu cô có cảm giác đó từ một người ngoài. Bát mì to trên bàn bốc hơi nghi ngút, sợi mì trắng trơn, nước canh đỏ mỡ màng, vài cọng cải xanh, ngược mắt lên nhìn Giản Phàm một cái, mọi lời muốn nói đều chứa trong ánh mắt đó.

Chương 053: Mỹ nữ bán bia.

“Tôi còn phải tiếp khách khách.” Giản Phàm đặt bát mì xuống, cười nhẹ rồi xoay người đi.

Lúc mới đi thì Tương Địch Giai chẳng muốn ăn, bây giờ thực sự cảm thấy đói rồi, thong thả gấp sợi mì cho vào bát, múc ít nước rồi ghé miệng tới cắn một miếng nhỏ. Sợi mì trơn mà dai, nước canh đậm đà không ngấy, rau xanh thanh thanh sảng khoái, cứ ăn rồi một giọt nước mắt không biết vừa chảy ra hay là sớm tích ở khóe mắt nhỏ xuống.

Thời gian qua chạy ngược chạy xuôi làm Tương Địch Giai cảm giác tâm lực kiệt quệ, lúc thuận lợi thì bạn bè khắp nơi, khi gặp nạn lại bỏ mặc anh trai nằm bệnh viện, mẹ cũng nằm viện, cha và chị dâu phải chăm sóc, chỉ còn một mình đàm phán như cãi nhau với nhà tiêu thụ tuyến dưới. Tòa án điều tra hỏi đi hỏi lại mãi cũng chỉ mấy lời mỗi một đống, khách sạn gần như đóng cửa, lòng người bất ổn, Tương Địch Giai không biết mình còn cầm cự được bao lâu ...

Có điều lúc này cô không cần phải nghĩ tới mấy chuyện đó, có thể thưởng thức một bát mì lớn, trong khung cảnh huyên náo ồn ã, lại cảm thụ được lắng dịu trong lòng.

Mỹ nhân khuynh đảo, mắt vương dấu lệ, còn cả với loại thân phận như thế mà ăn bát mì rẻ tiền một cách ngon lành, làm Hoàng Thiên Dã không cách nào hiểu nổi chuyện này là sao, lén lút tới bên Giản Phàm hỏi nhỏ: “Oa ca, chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì là chuyện gì?”

“Mày giả ngốc đấy à, cô gái kia là sao?”

“Có sao đâu.”

Hoàng Thiên Dã nghe mà lửa giận bùng lên, cái mắt nhỏ tí trũng lớn, áp giọng nói rín rít như rắn phun nọc: “Còn phải nói nữa sao, đến thẳng ngõ cũng nhìn ra mày vừa cướp đoạt trình tiết của người ta, sau đó người ta khóc chết đi sống lại, bị mày lời ngon tiếng ngọt lừa gạt đúng không? Mày có chút lương tâm được không, lấy một bát mì ra chiêu đãi người ta à? Không có

tiền thì mày nói một tiếng, cô gái xinh đẹp như thế mà mày dẫn tới chỗ này chà đạp, ông trời không tha, người người phần nộ.”

Giản Phàm vừa bực mình lại vừa buồn cười, thế những một giai nhân tuyệt mỹ ăn bát mì rẻ tiền tới mức lệ long lanh thì chẳng ai cười nổi: “lão tam, mày đừng có suy bụng ta ra bụng người, tao không như mày.”

“Hừ, mày còn không bằng tao, tao nói này Oa ca, đến giờ tao lại nghi ngờ có phải mày cố tình gây chuyện để chia tay với Hương Hương, mày muốn đổi bạn gái phải không? Mẹ nó rau ngon bị lợn gặm hết ... Đời đúng là bất công.” Hoàng Thiên Dã hậm hực quay đầu lại, giật nảy mình nhìn mỹ nữ đã ăn xong đứng sau mình cầm cái bát đã ăn sạch sẽ, rói rít nhận lấy: “Không cần khách khí, để tôi.”

“Để tôi.”

Tương Địch Giai cúi người rửa bát, còn nở nụ cười thật ngọt với Giản Phàm. Giản Phàm chẳng cảm thấy gì, Hoàng Thiên Dã thì ghen tị tới phát cuồng rồi, bỏ đi luôn, ra ngoài đón khách, khỏi nhìn cho lòng thanh tịnh, không để ý tới chuyện này nữa.

Tay chân lóng ngóng, có điều Tương Địch Giai rửa bát rất hứng chí, kỳ thực mà nói thì giống cô bé đang nghịch nước hơn: “Giản Phàm, cậu nấu ăn thật ngon.”

“Ha ha ha, đói rồi thì ăn gì cũng ngon thôi.” Giản Phàm bình đạm nói một câu.

Tương Địch Giai đặt bát đĩa đã rửa xong vào giá, có vẻ bát mì giúp cô khôi phục không ít tinh thần, mắt háo hức nhìn quanh: “Tôi có giúp được gì không?”

Giản Phàm đang bận rộn luôn tay tùy ý đáp: “Chỗ này có việc gì mà chị làm được sao?”

Tương Địch Giai khẽ hừ một tiếng: “Này, sao cậu cứ coi thường người khác thế? Quán bia hay là khách sạn thì cũng chỉ là phục vụ khách có khác nhau gì chứ? Ở đại học tôi còn đi làm tình nguyện. khi McDonald mở cửa hàng đầu tiên ở Đại Nguyên tôi còn đội mũ đỏ bán khoai tây chiên vài ngày đấy ... Hay là bây giờ cậu đưa tôi về nhà.”

Giản Phàm thấy Tương Địch Giai càng nói càng thiếu tự tin, cuối cùng thành ập a ập ứng, vừa buồn cười lại không đành

lòng, lấy thìa chỉ vào bom bia: “Rót bia cho khách, chị làm được không?”

“Đương nhiên, chuyện này khó gì đâu.” Tương Địch Giai vui vẻ đáp.

Giản Phàm lớn giọng gọi: “Lão tam, mày lại đây, cho mày một phụ việc, để miễn tiền cơm.”

“Oa ca, mày không thể ngược đãi mỹ nữ như thế, mày làm được tao không làm được ...” Hoàng Thiên Dã thấy Giản Phàm không còn là con người nữa rồi, đến cả súc vật cũng không bằng luôn, có điều Tương Địch Giai lại hơn hử đi lấy bia, thấy cô tự nguyện, lườm Giản Phàm một cái nói: “Để tôi dạy cô.”

Thế là Tương Địch Giai có việc để làm rồi, vui vẻ theo lão tam học cho một cái đũa vào cốc rót bia không tràn ra ngoài, làm thế nào để rót bia chỉ đầy bảy phần ba phần còn lại là bọt, làm sao nhắm chuẩn thời cơ thêm bia cho khách. Không ngờ Tương Địch Giai tâm tư thông minh, nói một lần là hiểu.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, Tương Địch Giai bán được mười mấy cốc bia đã nắm được bí quyết, một thân ảnh áo trắng váy trắng khéo léo lách mình xuyên qua những chiếc bàn kê có phần chật chội hết sức thuận thực, đến Giản Phàm trước giờ nấu ăn luôn chuyên tâm cũng thi thoảng ngẩng đầu nhìn.

Hai tiếng trôi qua, đôi tình lữ nghỉ chân, thanh niên kết bạn đi chơi, ông chồng trốn vợ chạy đi làm vài cốc, thi thoảng có cả một nhà ba người, không khí nhộn nhịp nhẹ nhàng trong quán khiến Tương Địch Giai dần dần nở nụ cười.

Ba tiếng rồi, Hoàng Thiên Dã ngậm tặc lưỡi, sức hiệu triệu của mỹ nữ thật không tầm thường, chỉ cần Tương Địch Giai hơi cúi người xuống dịu dàng hỏi một câu “anh có muốn thêm bia không?”, thì chưa thấy một ai cự tuyệt được mỹ nữ tuyệt sắc như vậy. Còn sớm mà bốn bom bia đã hết sạch, Hoàng Thiên Dã vội vàng gọi điện thoại lấy thêm bia.

Bốn tiếng, thường là lúc sắp phải dọn quán, Giản Phàm không khép mồm lại được, bình thường có lần không bán hết bốn bom bia, hôm nay sau lưng y chất tới bom thứ mười. Hoàng Thiên Dã hí hửng đếm tiền: “Hôm nay tiền công thêm một chút, của mày 250 đồng.”

“Mày cố ý phải không?” Giản Phàm nói thế vẫn cởi tạp dề nhận tiền.

Hoàng Thiên Dã đếm tiền mà sướng run người, nhìn Tương Địch Giai đang rửa cốc, nói nhỏ: “Oa ca, mai lại dẫn cô ấy tới được không, riêng bia đã bán gấp đôi rồi.”

“Vậy thì phải thêm tiền công bằng tao, đừng mong trục lợi.”

“Này, đừng quá đáng, hai người lấy đi hơn nửa thu nhập thì tao còn kiếm cái rắm.”

Giản Phàm khinh bỉ: “Văn minh một chút được không? Mày nằm mơ à, mày thử cho người ta 2000 xem người ta có thêm tới không?”

“Cũng phải, trông cô ấy không phải thiếu tiền.” Cũng phải, Hoàng Thiên Dã tiếc nuối, cặp mắt tia gái bao năm của hắn rất cuộc cũng nhìn ra thân phận Tương Địch Giai không tầm thường, ít nhất sẽ không vì vài trăm đồng mà chạy đi bán quán.

Thêm nửa tiếng nữa, thanh niên cuối cùng nhìn Tương Địch Giai lần cuối rồi miễn cưỡng rời đi, bọn họ thu thập bàn ghế đưa lên xe, khi tiễn Hoàng Thiên Dã đi thì cũng gần 0 giờ. Nhìn Tương mỹ nhân mệt tới thi thoảng đấm lưng, Giản Phàm có chút áy náy, chỉ tùy tiện nói một câu không ngờ cô lại làm việc nhiệt tình như vậy. Hai người tản bộ trên quảng trường, Tương Địch Giai phát hiện Giản Phàm mấy lần không nhìn được cười, hỏi: “Cười gì thế, tôi làm không tốt à?”

Hôm nay không chỉ tâm tình Tương Địch Giai tốt hơn, cả Giản Phàm cũng thế: “Không không, là lão tam nói có mỹ nữ bán nhiều bia gấp đôi thường ngày, hắn muốn thuê chị. Xem ra tiềm lực thị trường là vô hạn, trước kia chúng tôi bán nhiều nhất là 6 bom bia, kém hơn thì 4 bom, vậy mà chị xuất hiện một cái đã dễ dàng bán hết 10 bom rồi, chị mà tới đây thêm vài ngày các quán khác sợ là bất mãn mất. Giờ tôi hiểu vì sao quảng cáo toàn dùng mỹ nữ, hiệu quả rõ ràng ... Chị Tương, chị có biết tôi nghĩ tới chuyện gì không, tôi nhớ năm xưa Trác Văn Quân theo Tư Mã Tương Như tư bồn bán rượu giữa chợ, phải chăng cũng giống như chị?”

Tương Địch Giai cười khúc khích nhìn Giản Phàm hai tay đan sau gáy đi ngược như đứa trẻ con nghịch ngợm: “Không phải

cậu định so bản thân với Tư Mã Tương Như không đấy, người ta là tài tử không phải là đầu bếp đâu .. Mà Giản Phàm, cậu kiếm ở đây được bao nhiêu tiền?”

“Ừm, mỗi tối được 200, nhiều hơn tiền lương mấy lần, dùng là ở thành phố lớn để kiếm tiền, một cái quán nhỏ mà còn kiếm nhiều hơn quán ăn ở Ô Long. Kiếm được tiền thì vui, kiếm tiền ở chỗ này càng vui.” Giản Phàm đã lâu lắm rồi không nói chuyện nhiều như thế, đặc biệt là với nữ nhân.

Tương Địch Giai ngược mắt nhìn sao trời hít sâu một hơi không khí mát mẻ về đêm: “Nơi này đúng là vui, nếu không có chuyện trong nhà tôi thực sự muốn tới đây, cao hứng lên quên hết tất cả.”

Chương 054: Tình chưa nồng đã vội phai.

Tâm cảnh của con người có thể điều chỉnh, người ta hay nói thế giới này là chốn bi thương, kỳ thực không phải thế giới xung quanh chúng ta có vấn đề, mà vấn đề nằm ở tâm lý chúng ta. Vì bất kể chúng ta vui hay buồn, thế giới này vẫn không thay đổi, giống như đôi nam nữ đang dạo bước trên quảng trường này, khi vui, lại thấy thế giới này chưa phải tận thế.

“Chị Tương, đừng nghĩ quá nhiều, thế nào cũng có cách giải quyết mà, Cửu Đỉnh lớn như thế đâu thể vì một chuyện nhỏ này mà tổn thương gân cốt.” Giản Phàm đi tới bên xe, lần đầu tiên rất lịch thiệp mở cửa mời Tương mỹ nhân.

Tương Địch Giai mệt mỏi dựa người vào cửa sổ, ngắm nhìn Đại Nguyên vào đêm khuya, đường xá rộng lớn xe thưa thớt, những ánh đèn xanh đỏ chiếu ra từ các cửa hiệu bên đường làm chiếc xe như đi trên một tấm thảm dệt bằng màu sắc. Chỉ mấy tiếng đồng hồ tưởng chừng bao phiền muộn đã ném cả lại ở quảng trường Trung Tây, hứng trí nhìn cảnh đêm bên đường, thi thoảng còn vỗ tay Giản Phàm chỉ mấy biển quảng cáo hình thù kỳ lạ, giống như cô gái nhỏ lần đầu lên thành phố.

Đường không dài, nhìn chưa đã, chuyện vẫn chưa hết.

Giản Phàm lần đầu tiên biết nhà Tương Địch Giai không ngờ lại ở trong tiểu khu của công chức ĐH Sơn Bắc. Những tòa nhà ở đây tuổi đời cũng khá rồi, nhà không cao chỉ có bảy tầng là tối đa, thế nhưng hoàn cảnh rất tốt, nhà có vườn hoa, bãi cỏ, có nhà còn trồng giàn nho, ở giữa khu đô thị hiện đại, có thêm không khí u tĩnh hiếm có.

Trên đường đi Tương Địch Giai đã gọi vài cú điện thoại, khi tới nơi thì đã hơn 12 giờ, trong tiểu khu trừ đèn đường vàng dìu dịu chỉ có có lác đác một hai cửa sổ còn sáng đèn, xe dừng rồi mà hồi lâu Tương Địch Giai không có động tĩnh gì, Giản Phàm ngạc nhiên: “Sao thế, không định về nhà à?”

Tương Địch Giai đột nhiên bật đèn ở bên trong xe, đưa cánh tay thanh mảnh tới trước mặt Giản Phàm: “Đưa tiền đây.”

Giản Phàm ngớ người: “Tiền gì?”

“Xin cậu đó, bóc lột người ta cũng không tới mức như thế chứ? Một bát mì thì mấy đồng, 4 đúng không? Một đĩa dưa chuột bao nhiêu, 5 đồng. Tôi bận rộn hơn 4 tiếng, cậu mời tôi một bữa 9 đồng là xong à?” Tương Địch Giai gập ngón tay tính toán như thật.

Giản Phàm cười phá lên, lần này quả thực bị bất ngờ: “Không phải chứ, sớm biết như vậy đã không để chị làm nữa, làm có một chút mà cũng đòi tiền à?”

“Tôi vất vả cả một tối, cậu không thể để tôi tay trắng về nhà chứ?” Tương Địch Giai không nhượng bộ.

“Được rồi, giúp việc một tối được trả 50 đồng, chị là người mới chỉ được 30 đồng, chị có lấy không?”

“Ba mươi thì ba mươi, còn hơn không có gì.” Tương Địch Giai vẫn chưa thu tay lại tỏ ý nhất quyết phải có lương mới chịu.

Giản Phàm thở dài mở ví rút 3 tờ mười đồng, đưa Tương Địch Giai, thở dài: “Trên đời này đúng là chẳng có cái gì miễn phí.”

Tương Địch Giai tưởng chừng còn sợ tiền giả, cầm trong tay phẩy kêu phành phạch, xác nhận đúng là tiền thật lại phe phẩy tiền trước mặt Giản Phàm: “Giản Phàm, chúng ta giao dịch đi.”

“Giao dịch gì?” Giản Phàm hơi ngả người ra phía sau, bộ dạng đề phòng sập bẫy.

Tương Địch Giai nghiêng đầu sang một bên: “Còn nhớ cậu bỏ 30 vạn ra mua được cái gì không?”

Giản Phàm tất nhiên sao quên được, chỉ có điều không rõ Tương Địch Giai có ý gì, gật đầu một cái.

“Giờ thay đổi vị trí, tôi là người mua có điều bỏ đi chữ vạn để mua cậu, thế nào?” Tương Địch Giai đưa thẳng 30 đồng tới trước mặt Giản Phàm.

Không phải cô ấy muốn muốn ... Thế chứ? Giản Phàm cố bảo mình đừng ảo tưởng, vậy mà môi vẫn cứ khô khốc, ép bản thân ổn định lại: “Rẻ quá, để tôi nghĩ đã.”

“Giả vờ.”

Tương Địch Giai mắng một câu, hành động ép mua ép bán bất ngờ làm Giản Phàm chỉ kịp thấy có làn hương thơm ập tới, hai tay theo bản năng đưa ra ôm lấy thân thể mềm mại ấy. Nụ

hôn khuynh tình hôm đó tái hiện, tích tắc phá tan tường lũy mà y dựng lên quanh trái tim tổn thương thời gian qua.

Nụ hôn bất ngờ hồ đồ lại diễn ra, không giống một sự bất ngờ mà giống cái bẫy ôn nhu dày công thiết kế, cái bẫy lại hết sức tự nhiên. Hôn tới say mê nồng nhiệt, hôn tới Tương Địch Giai động tình, như đôi tình lữ yêu nhau say đắm không nỡ bỏ qua bất kỳ giây phút ngọt ngào nào.

Trái tim đã đóng lại của Giản Phàm bị mở ra, không nhớ rõ đã bao lâu không nếm thử vị ngọt ngào từ bờ môi như thế, hai tay không thành thật vuốt ve bờ lưng, ngực bị thứ êm ái áp lên, khoan khoái vô cùng.

Tay đặt ở bên eo Tương Địch Giai cũng tuột xuống, nâng mép váy, men theo cái đùi man mát láng mịn leo lên.

“A...” Tương Địch Giai phát ra tiếng rên khe khẽ, thân thể run lên, uốn éo một cách thiếu tự nhiên, bàn tay có chút thô ráp kia lướt qua trên da thịt tinh tế của cô mang tới kích thích lạ thường, giống như giữa ngày hè chói chang được hơi lạnh thổi qua, thoáng rùng mình sau đó là cảm giác thoải mái thấm tận gan ruột.

Tay Giản Phàm xoa nhẹ nhẹ giữa hai đùi Tương Địch Giai, bồi hồi ở nơi đó thật lâu làm cô cong người lên, kẹp cứng bàn tay ấy, thế nhưng không thấy cô phản đối, Giản Phàm luôn tay qua lớp ren mỏng chiếc quần lót, tay dùng thêm sức.

“Thật mềm!” Giản Phàm thấy máu toàn thân

Như đang sôi trào, mọi từ ngữ trong đầu biến mất tăm tích, chỉ còn ý nghĩ đó.

Nụ hôn đó không biết kéo dài bao lâu, cuối cùng người chủ động dừng lại là Tương Địch Giai, trán vẫn chạm vào trán Giản Phàm thở dốc, không dám nhìn mặt y: “Đừng, tôi sắp không khống chế được nữa rồi.”

Giọng nói giống như cầu khẩn, dựa vào lòng Giản Phàm, Giản Phàm thấy máu toàn đã hội tụ vào một vị trí, dựng lên như sắt hết sức khó chịu, tay từ từ rút ra khỏi váy Tương Địch Giai. Bản thân y cũng sắp không khống chế được nữa, hơi thở khe khẽ của giai nhân trong lòng khiến tâm linh phiêu diêu.

Như sợ bị người ta nhìn thấy, như sợ xấu hổ khi đối diện với nhau, Tương Địch Giai tắt đèn xe, bên trong tối om, hai người ôm nhau, nhưng cô ngăn cản không cho Giản Phàm có thêm bất kỳ động tác nào, tay vuốt ve má y, ảm đạm nói: “Giản Phàm, tôi không sao quên được cậu, nhưng tôi cũng không biết phải đối xử với cậu thế nào, hai chúng ta

Cứ tùy duyên đi, tôi cũng không dám mơ tưởng xa xôi...” Giản Phàm lòng trầm xuống, thân phận hai người quá chênh lệch, khẽ hôn lên trán Tương Địch Giai, tay ôm chặt hơn, như sợ cô biến mất, như sợ những thứ này không phải thật.

“Cậu không phải nam nhân ưu tú, nhưng tôi thích cậu, thích ở bên cậu.” Tương Địch Giai nhắc mình lên hết sức tự nhiên nắm lấy tay Giản Phàm: “Nhưng tôi sợ hai chúng ta không có kết quả gì, tôi sợ cuối cùng chúng ta chỉ làm tổn thương lẫn nhau.”

Ôn nhu lãng mạn bị hiện thực băng giá nhanh chóng làm nguội lạnh, Giản Phàm đã bình tĩnh lại nâng tay Tương Địch Giai lên hôn mu bàn tay cô: “Chị vui là được, quá lo lắng được mất sẽ ảnh hưởng quá trình hưởng thụ.”

Tương Địch Giai nhéo Giản Phàm một cái: “Từ lâu tôi đã biết cậu là đồ lãng nhãng, nhưng cậu thực sự làm nữ nhân yêu thích.”

“Đó là chuyện rất lâu rồi, bây giờ...” Giản Phàm thở dài.

Trong xe im lặng một lúc, Tương Địch Giai lưu luyến nói: “Muộn rồi, tôi phải về đây, nhà tôi ở tầng ba, cha tôi ở nhà ... Không mời cậu lên nữa.”

“Ừ.”

Tương Địch Giai buông Giản Phàm ra, chỉnh lại y phục, sắp xuống xe lại quay đầu: “Cám ơn cậu cho tôi một buổi tối vui vẻ ... Bây giờ tôi tin tôi nhất định vượt qua được.”

Giản Phàm bật đèn pha vẫy tay tiễn Tương Địch Giai đi vào nhà, cho tới khi bóng dáng xinh đẹp đó biến mất đưa tay sờ lên môi, tư vị ngây ngất đó vẫn vương vấn đâu đây, cho tới khi đèn tầng ba bật lên mới lái xe rời đi.

Chương 055: Lần đầu tới chốn phong nguyệt. (1)

Trên đường về đội Giản Phàm nghĩ mãi chuyện ban ngày, khi sắp tới đường Ngũ Nhất mới quyết định lái xe vào một góc yên tĩnh, rút điện thoại ra: “A lô, anh Đường à, tôi luôn muốn gặp mặt cảm ơn anh, nhưng bận cả ngày từ sáng tới tối .. Anh ở đâu ... Thịnh Đường à? Được, lát nữa tới tôi gọi điện cho anh ... Được ..”

Gặp điện thoại lại, Giản Phàm vốn không muốn xen vào chuyện này, nhưng không đành lòng nhìn Tương Dịch Giai khổ sở, biểu hiện bất ngờ ngày hôm nay của Tương Dịch Giai là do ngoại cảnh tác động, trong lúc mềm yếu nhất hoảng sợ nhất, chỉ muốn một bờ vai nương tựa, giống như đêm hỏa hoạn hôm đó, nếu nói tới tình cảm nam nữ thuần túy, e chưa đến mức đó ...

Mẹ nó, không phải lúc nghĩ linh tinh, phải hỏi Mơ Hồ xem chuyện rốt cuộc là thế nào, Giản Phàm khởi động xe về đội hóa trang một phen rồi tới Thịnh Đường.

Ở tại Quốc Mậu, ăn tại Tương phủ, chơi tại Thịnh Đường.

Bất kể là người Đại Nguyên hay là người tới Đại Nguyên du lịch, ít nhiều đều nghe nói tới câu đó, hộp đêm Thịnh Đường được so với khách sạn Quốc Mậu 5 sao và nhà hàng lâu năm có thể thấy nó có chỗ hơn người.

Giản Phàm không lạ gì nơi này, di động thường nhận được tin nhắn minh tinh nào đó hẹn bạn ở Thịnh Đường, hoặc là Thịnh Đường tuyển nam nữ quan hệ xã hội lương ba vạn gì gì đó, không muốn biết cũng khó.

Nghe nói phía dưới Thịnh Đường còn có công ty quản lý biểu diễn, mặc dù không mời được minh tinh hàng đầu, nhưng vợ vét mấy cả sĩ minh tinh hạng hai, hạng ba thì không thành vấn đề. Nghe nói ở đây bỏ ngàn vàng mua một nụ cười giai nhân là chuyện bình thường, chỉ có anh không đủ tiền chứ không có chuyện anh không tiêu tiền, thậm chí muốn minh tinh, cả sĩ bồi tiếp cũng không thành vấn đề. Nghe nói ở nơi này, các tiểu thư

không những có hình tượng, vóc dáng, khuôn mặt không thể chê bai được, mà tố chất cũng thuộc hạng xuất sắc trong nghề.

Mỹ nữ như mây, giai lệ như gấm chính là Thịnh Đường.

Phổ phường thích nhất là truyền bá mấy chuyện ướat át này, Giản Phàm thậm chí nghe đám độc thân trong đội kể không ít, nhưng kể từ khi quyết định phấn đấu cho Hương Hương một ngôi nhà đường hoàng, y chẳng hứng thú gì với chốn như vậy. Trước kia không đủ khả năng tới, bây giờ không muốn tới, cho nên chỉ nghe câu chuyện vui mà thôi.

Nhưng thú ông trời thích làm nhất là đùa cợt với người ta, vì thế Giản Phàm tới Thịnh Đường.

Lần trước bình an thoát thân làm Giản Phàm thấy được năng lực của Đường Đại Đầu, thực sự nhìn không ra phần tử xấu tướng mạo cũng xấu thường xuyên bị mấy hình cảnh trong đội xử lý lại có năng lực lớn như thế. Vậy thì người đứng sau còn có sức ảnh hưởng lớn thế nào khỏi nói cũng biết.

Trước kia đội trưởng nói phải cảm ơn trước mặt Đường Đại Đầu, nhưng tiềm thức Giản Phàm vẫn không muốn tiếp xúc quá gần với loại này.

Bất quá hôm nay không thể không tiếp xúc, Mơ Hồ xuất hiện ở Cửu Đỉnh khiến Giản Phàm nghi vấn Thịnh Đường và Cửu Đỉnh vốn bản đại bác cũng không tới nhau lại có liên hệ gì đó?

So với đường xá ngoài kia đã vắng lặng thì nơi này vẫn hết sức sôi động, từ xa có thể nhìn thấy ánh đèn màu nhấp nháy vẽ lên đường nét của Thịnh Đường giữa trời đêm, đèn pha lắp ở trên bãi cỏ chiếu bãi đỗ xe sáng rực như ban ngày, khung cảnh nào nhiệt không thua kém bất kỳ khách sạn 5 sao nào.

Áo sơ mi trắng, quần âu thoải mái, dày da nâu, mái tóc vuốt keo dựng lên, một tay đút túi quần, khuôn mặt điển trai mang chút lạnh lùng ngang tàng. Giản Phàm từ ngoài đường thông thả đi vào làm không ít các cô gái đi qua ngoái đầu nhìn, Đường Đại Đầu đứng ở bên cửa vui vẻ chạy tới, ôm một cái đồng chí thân tình, trách móc: “Chà chà, khách quý khách quý, Giản Phàm, cậu thật không nề mặt, mời bao lần mà không tới.”

“Không phải tôi tới rồi sao, công việc bận rộn, mà chỗ này thì cũng không tiện tới lắm phải không?”

“Không sao, chỗ chúng tôi chiêu đãi nhiều cảnh sát có hàm cao hơn cậu nhiều. Đi nào, vào bên trong nói chuyện.” Đường Đại Đầu nhiệt tình ôm vai Giản Phàm đi vào trong, trông cửa thấy Đường Đại Đầu khách khí với người ta như thế cũng mỉm cười đưa tay mời, thậm chí ghi nhớ mặt chàng cảnh sát không chức không vị nhưng có vẻ là nhân vật quan trọng này.

Tầng một là sàn nhạc cũng là nơi biểu diễn quây bar, sàn nhảy chỗ sáng chỗ tối, ánh sáng huỳnh quang chiếu tới đâu đâu thấy bóng dáng các cô gái ăn mặc phóng khoáng, nam nữ phục vụ mặc áo trắng, khoác ghi lê nhỏ đi qua đi lại, ghé ngồi bên quây rất cao, chơi quyền uống rượu, không nhìn thấy hành vi không văn minh.

Tất nhiên thứ không văn minh chẳng dễ mà thấy được.

Đường Đại Đầu miệng nói không ngừng: “Giản Phàm, tôi nói cho cậu biết, cậu đã bỏ lỡ một cơ hội tốt rồi đấy. Lần trước tôi mời cậu tới là có vũ đoàn Nga tới diễn xuất, các em gái toàn cao 1m8 trở lên đấy, đùi còn mịn hơn là đậu hũ làm bằng máy ở tỉnh ta, nhìn thôi đã ngứa ngáy. Hôm nay không đúng dịp, nhưng cậu muốn chơi, tôi vẫn có thể giới thiệu cho vài em gái ngoại quốc.”

Giản Phàm thoái thác: “Anh Đường, không cần đâu, tôi tìm anh nói chuyện thôi, đội trưởng bảo tôi tới cảm ơn anh, anh đừng hiểu lầm.”

“Ài, cậu uống rượu thì không say, hát thì không biết, vui vẻ chút thì từ chối liên tục, sống chẳng có chút lạc thú gì, lại chưa lập gia đình, đâu cần giữ gìn thế, dù lập gia đình rồi, thi thoảng đổi gió chút, vợ chồng mới thêm cảm xúc ... Hôm nay hứng trí cao, hiếm khi gặp nhau một lần, đừng mong chỉ nói chuyện.” Đường Đại Đầu không chịu.

Giản Phàm dừng chân, hiện giờ nữ nhân khiến y nhìn mà không có cảm giác chướng mắt chỉ vài người thôi, hưởng hồ vừa rồi còn một phen ôn nhu với Tương Địch Giai, hoàn toàn không có hứng thú: “Anh định đuổi tôi đi sao?”

“Hả, nói gì thế, tôi mời cậu còn không tới, nào dám đuổi, được được, cậu không hứng thú với món đó thì chúng ta lên tầng 6,

kiếm một gian an nhạc vừa nghe hát vừa uống rượu. Không thể để người ta cười tôi không biết chiêu đãi bạn bè đúng không?”

Đường Đại Đầu nói rồi kéo Giản Phàm vào cầu thang máy, Giản Phàm nghe nói nhã tọa uống rượu cũng không từ chối. Không ngờ vừa ra khỏi cầu thang Đường Đại Đầu mở miệng ra lại là: “Nam Nam, anh chàng trong mộng tưởng của cô tới rồi, còn không mau hầu hạ.”

Trước mắt xuất hiện cô gái mặc bộ OL, nhưng lại đi tất lưới, những đường cong hỗn loạn của da thịt trắng nõn dưới chân, trang phục của thành phần tri thức lại kết hợp nét hoang dại của cô gái quán bar, tạo nên phong tình đặc biệt mãnh liệt tấn công thị giác người nhìn, chưa kể đôi mắt tuyệt đẹp kia như có thể cửa nát bất kỳ trái tim nam nhân nào.

Giản Phàm đưa mắt nhìn, nhận ra là cô gái đã gặp hôm nọ liền khẽ gật đầu, Tăng Nam nhoẻn miệng cười, tay cầm bộ đàm đi tới: “Khách quý, xin mời.”

Mấy chục gian âm nhạc cách âm rất tốt, loáng thoáng nghe thấy tiếng hát, nam nữ đi qua đi lại ăn mặc đều lịch sự, nghe nói Thịnh Đường có mười mấy tầng, chia làm cấp bậc khác nhau, ảo diệu trong đó thì người tới lần đầu như Giản Phàm không lĩnh hội được.

Tăng Nam đi trước dẫn đường, thi thoảng có cô gái đi ngang qua Đường Đại Đầu lại nói: Toa Toa, em đừng độn ngực cao như thế, nhìn một cái biết là giả; hoặc: Lộ Lộ, mùi đậm quá, định đuổi khách đi à? Chớp mắt tới bên Tăng Nam, khẩu khí thay đổi: Nam Nam, hay là hôm nay em tiếp hai người bọn anh nhé, sướng thế còn gì.

Có điều tiểu cô nương nhìn thanh lệ yếu đuối ở nơi đây chẳng phải dạng vừa, Toa Toa giơ ngón giữa với Đường Đại Đầu, Lộ Lộ càng dã man, trừng mắt một câu: Có tin lần sau có kinh nguyệt tôi kẹp đầu anh vào không? Còn Tăng Nam thì thậm chí còn chẳng thèm nhìn Đường Đại Đầu một cái.

Chương 056: Lăn đầu tới chốn phong nguyệt. (2)

Đường Đại Đầu thì mặt trời trán bóng cười toét cả miệng, thi thoảng còn sờ mông bóp ngực các cô gái đi qua. Quảng đường chỉ có mấy bước mà Giản Phàm đã thấy bảy tám cô gái dung mạo cực tốt, ăn mặc thì khỏi nói rồi, không quá lộ liễu nhưng dứt khoát có thể thiêu cháy nam nhân, đúng là rơi vào thiên đường của nam nhân.

Thậm chí Giản Phàm nhìn thấy hai nữ sinh dứt khoát chỉ tới 15,16, mặc váy hồng ngắn cũn cỡn hở non nửa cái mông, mắt kẻ vẽ, môi bôi son đỏ chót. Còn tưởng Thịnh Đường phục vụ cả thể loại này, vừa cảnh cáo vài câu, nhưng Đường Đại Đầu nói đó là mấy nữ sinh đua đòi tới đây chơi, thành phần đầu đầu nhất ở đây, không nên đụng vào.

Còn cô gái có phần chững chạc khác thì Đường Đại Đầu không khách khí rồi, đi tới đâu cũng trêu hoa ghẹo nguyệt làm các cô gái không khỏi chú ý tới Giản Phàm, ghé tới hỏi.

“Anh Đường, chị Nam, tiểu thiếu gia này mới tới phải không? Tên là gì thế?”

Đường Đại Đầu đuổi như đuổi gà: “Xéo xéo xéo, cái gì mà tiểu thiếu gia, quan sai lão gia tới một cái là động cấn rồi, sao lúc chào anh Đường đây các em không có ánh mắt thế nhỉ?”

Mấy cô gái cười khúc khích chạy đi, Tăng Nam mở cửa phòng, đi vào rồi Giản Phàm mới hỏi nhỏ: “Anh Đường, tiểu thiếu gia là gì?”

Tăng Nam che miệng cười khúc khích, Đường Đại đầu cũng ngoác miệng cười theo: “Bồi tiếp nam nhân thì gọi là tiểu thư, bồi tiếp nữ nhân tất nhiên gọi là tiểu thiếu gia. Tôi nói cậu có tiềm chất làm mặt trắng, xem xem, đâu phải chỉ tôi có nhãn quang, mọi người đều thấy thế. Nam Nam, cô thấy sao, cậu ấy mà tới chỗ chúng ta khẳng định là đứng đầu bảng. Ha ha ha ...”

Giản Phàm chỉ cười cho qua, Tăng Nam cũng cười không để ý Đường Đại Đầu nói linh tinh, bật nhạc lên rồi ra ngoài.

Hành vi của nữ nhân này làm Giản Phàm vài phần ngạc nhiên, một người không giống ở trong nghề này lại làm nghề này, vị trí còn không thấp, nhưng nhìn thế nào cũng không giống nữ nhân chốn phong nguyệt.

Đường Đại Đầu thả người xuống ghế sofa, thoải mái dang tay: “Giản Phàm, này giờ tôi vẫn để ý, sao cậu chẳng có chút hứng thú gì với nữ nhân thế? Mặc dù nữ nhân chẳng ra sao, nhưng nữ nhân là trạm xăng trong sinh mệnh của nam nhân, nam nhân không háo sắc rất khó thành công, vì sao biết không? Những người thành công luôn có dục vọng chinh phục chiếm đoạt cao. Thế này đi, lát nữa tôi dẫn cậu lên phòng VIP ở tầng 10, các em nơi đó càng sạch càng non, không được tôi biểu diễn cho cậu xem, không tin cậu không động lòng, ha ha ha.”

Kiểu quái luận này khiến Giản Phàm không thoải mái: “Anh Đường, chúng ta không nói chuyện đó nữa, tôi tìm anh có chút chuyện nhỏ, thuận tiện cảm ơn anh, đội trưởng của chúng tôi nói, không có anh chiếu cố, nói không chừng tôi không được mặc bộ cảnh phục này nữa.”

Đường Đại Đầu thoải mái khoát tay: “Ài, khách khí cái gì, đội trưởng Tần nương tay chứ nếu anh em tôi ra tay thì khiến cha mẹ hẳn không nhận ra rồi. Giản Phàm, cậu cũng thật là, vì một nữ nhân mà làm thế có đáng không? Thiếu chút nữa mất luôn cảnh phục.”

“Chỉ là nhất thời kích động thôi.” Giản Phàm nhếch mép lạnh lùng.

“Ở chỗ chúng tôi có một câu do tiểu thư nói, đừng yêu chị, chị chỉ yêu tiền. Tôi sửa lại câu đó là, đừng yêu chị, chị chỉ là cái giày nát, ha ha ha ...” Nam nhân nói tới đề tài nam nữ thường dễ kiếm được đề tài chung, Đường Đại Đầu cười một tràng sán tới gân: “Thời buổi này kích động nhiều, cảm động ít; gian tình nhiều, ái tình ít; tự tôn của nam nhân yếu ớt hơn tiểu đệ, trình tiết của nữ nhân rẻ hơn bao cao su. Cho nên chuyện nam nữ ấy, đừng để trong lòng nhiều, ở đây cậu nhìn trúng em gái nào chỉ cần nói là anh em tôi, không ai dám lấy tiền của cậu.”

Khuyên nhủ nửa ngày trời, té ra Đường Đại Đầu nghĩ mình tới đây tìm vui giải sầu, Giản Phàm xua tay: “Anh Đường, bỏ chuyện nữ nhân đi, tôi không có hứng, tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

“Ài, cậu không có việc thì đúng là không tìm tôi.” Đường Đại Đầu ôm ngực tổn thương.

Đang định nói thì Tăng Nam bê đĩa hoa quả và nước uống gõ cửa đi vào, Đường Đại Đầu tranh thủ cơ hội trêu ghẹo vài câu, Tăng Nam không để ý, chỉ khách khí với Giản Phàm rồi đi ra khép cửa lại, còn mỉm cười một cái.

Tâm tư Giản Phàm không ở chuyện đó, càng không để ý tới hoàn cảnh ưu nhã nơi này, cầm điều khiển tắt nhạc đi: “Buổi chiều tôi tới Cửu Đỉnh, thấy bảo vệ ở nơi này tên là gì không rõ, chỉ biết gọi là Mơ Hồ.”

“À, ra vậy, loại chuyện đó nhiều lắm, không chừng là nhà nào thuê hẳn, nên hẳn đi kiểm thêm.”

“Thế là sao?”

“Chuyện này giờ phổ biến lắm, Đại Nguyên nhân khẩu lên tới cả triệu, sinh viên tốt nghiệp, công nhân với cả người quê lên lang thang trên đường vô vàn. Bỏ ra năm mươi một trăm đồng một ngày thuê được cả đồng, gọi là gì nhỉ, dụng cờ chiêu binh liên có người tới. Tình hình việc làm khó khăn, chỗ chúng tôi đây cả đồng là các em gái tốt nghiệp không có việc làm đi làm tiêu thụ, còn có cả ban ngày ngồi công ty, tối ngồi quầy bar. Không lừa cậu đâu, cái đám bảo an này tạp lắm, quản không nổi, hết ca làm nói không chừng đi làm chuyện buổi gì đó, dù sao thì ai bỏ tiền thì làm việc cho người đó. Mẹ nó, không phải kẻ nào gây chuyện cho tôi chứ?” Đường Đại Đầu nắm tay vịn ghế.

“Không sao, tôi chỉ hỏi vậy thôi, anh biết chuyện ở Cửu Đỉnh không?” Giản Phàm dò hỏi.

Đường Đại Đầu mắt đảo tròn, nhìn Giản Phàm có chút đề phòng: “Cậu hỏi chuyện này làm gì?”

Tên này ít nhiều biết gì đó, Giản Phàm dám khẳng định điều đó, tỏ ra chân thành: “Anh Đường, hôm nay tôi tới đây không liên quan gì tới công vụ, thuần túy là vì chuyện riêng thôi, mấy

người bạn học của tôi kiếm cơm ở Cửu Đỉnh, sợ họ dính líu vào chuyện không hay, nên tôi hỏi.”

Đường Đại Đầu nheo mắt đánh giá, xác định là không phải đặt bẫy, hơn nữa là chẳng liên quan, mới thần bí nói: “Vậy thì bảo bạn học của cậu nhẩy việc đi, nơi đó sắp sập rồi.”

Giản Phàm chân kinh vô cùng, làm sao như thế được? Trông hẳn có vẻ hả hê lắm, không giống nói dối.

Tên Đường Đại Đầu này là tầng lớp màu xám, kiếm ăn giữa lằn ranh phạm pháp và hợp pháp, ở Đại Nguyên người như hẳn không thiếu, đều vênh váo được vài năm rồi biến mất tăm tích, thành người thường, hoặc chơi quá lửa vào tù, còn bao nhiêu năm ngهنh ngang như Đường Đại Đầu không nhiều.

Đối với loại người này, Giản Phàm thấy thẳng thắn là hơn, gỡ tâm cơ với người giang hồ thì làm sao mình hơn nổi, chấp tay kiếu người giang hồ nói: “Anh Đường, đạo hạnh của anh trong nghề này cao tới đội trưởng của tôi cũng tán thưởng, nói anh là nguyên lão mấy triệu rồi, trong chuyện này khẳng định có điều không tầm thường. Đứng ở góc độ chim non như tôi thì nghĩ không thông, tôi không ý gì cả chỉ cấp sách tới thỉnh giáo thôi.”

Đường Đại Đầu khoái chí cười khàn khạch, đưa cái đầu to tới: “Cậu ... Muốn cứu Cửu Đỉnh à? Ha ha ha ...”

Tên này gặp chuyện rất tinh minh, Giản Phàm thầm nhủ, gạt đầu.

Không ngờ Đường Đại Đầu ngừng cười, nắn cằm khó xử: “Người anh em đã nói thật thì tôi cũng không dấu, dù sao không phải là chuyện của tôi. Không phải tôi xem thường cậu đâu, nếu cậu là công tử vị đại quân nào trên tỉnh thành, chuyện này nói không chừng khó thì khó vẫn làm được. Nhưng cậu không phải, một cảnh sát nhỏ, nói thẳng ra không bằng cả tên lưu manh như tôi, ai coi cậu ra gì? Đội trưởng cậu cũng chưa chắc làm nổi, anh rủ tôi thì có thể làm được, nhưng mà không có lợi gì, anh ấy chẳng ra tay. Còn lại ở Đại Nguyên thì tôi không tìm ra ai làm nổi chuyện này, nước trong đó sâu cỡ nào không ai rõ, tôi từng nói chuyện này với anh rủ tôi, nhưng anh ấy cũng không nói rõ ràng, dù sao vấn đề không ít.”

Những lời này quá nhiều huyền cơ, Giản Phàm chưa từng trải qua chuyện tương tự, không hiểu lắm: “Anh Đường, anh nói rõ ràng một chút để tôi còn biết khó mà lui chứ.”

Chương 057: Lăn đầu tới chốn phong nguyệt. (3)

Đường Đại Đầu nhéo cằm càng mạnh, có vẻ suy nghĩ vất vả lắm mới nói: “Tôi cũng chỉ nghe đồn thổi thôi chứ mấy phần sự thật thì tôi cũng không rõ. Có biết Hải sản Cửu Đỉnh không? Nơi đó nằm ở chỗ giao tiếp giữa thành phố cũ và mới, năm xưa Thực nghiệp Cửu Đỉnh tốn chưa tới 2000 vạn lập nên nhà hàng đó, hưng thịnh được một thời, hai năm gần đây đi xuống rất nhiều. Kinh doanh không tốt nhưng giá đất thì lại tăng vùn vọt, khiến cho có người thêm thuồng Từ năm ngoái có người thông qua công ty địa ốc nhắm vào nhà hàng đó, cụ thể ra sao thì tôi cũng không rõ, dù sao là phải chèn ép Cửu Đỉnh không thể làm ăn được nữa phải bán nhà bán đất. Vốn chuyện gần xong rồi, chẳng hiểu sao Cửu Đỉnh lại có món thịt ngâm La gia nào đó, thế là làm một cú trở mình đẹp mắt, nên đành gác lại. Thế rồi không ngờ qua Tết lại có vấn đề, cái bí phương La gia con bà gì đó là giả, ha ha ha ... Cơ hội tới rồi, người ta thù mới nợ cũ tính một thể, không đẩy vào chỗ chết là nhẹ. Tôi đoán tố cáo tòa án lãn chặn đường đánh Tương Cửu Đỉnh là do kẻ này gây ra.”

Không ngờ đằng sau vòng vèo như thế, Giản Phàm ngạc nhiên: “Thế mà cũng được sao, vậy người kia làm sao đảm bảo Cửu Đỉnh sẽ bán nhà hàng cho công ty địa ốc?”

Đường Đại Đầu giơ ngón tay: “Thông minh, hỏi một cái là vào vấn đề, không then là đệ tử đặc ý của đội trưởng Tần, nội ứng ngoại hợp, nội bộ Cửu Đỉnh có vấn đề.”

“gia tặc sao?” Giản Phàm giật mình, chuyện càng lúc càng rắc rối.

“Có gì lạ đâu, bọn họ là công ty cổ phần dân doanh, bốn cổ đông nhỏ hợp lại chèn ép đại cổ đông không phải là bình thường à? Cậu không nghĩ xem khách sạn lớn như vậy chi tiêu nhiều thế nào? Khiến bọn họ một hai tháng không kinh doanh được, còn bồi thường, kiện tụng, đừng thấy bọn họ có giá trị thì

trường mấy trăm triệu, tài chính lưu động vài chục triệu là nhiều rồi, chẳng cầm cự được lâu.”

“Ồ, đầu tiên là nội ứng ngoại hợp ép Tương Cửu Đỉnh bán nhà hàng, sau đó rút hết tài chính lưu động ép hẳn phải nhường ra một phần cổ phần, sau đó một cổ đông nào đó nắm quyền khống chế cổ phần, hạ gục Tương gia? Không dễ dàng vậy chứ? Chẳng lẽ Cửu Đỉnh kinh doanh nhiều năm thế mà không có cơ sở ở phía quan trường?” Giản Phàm lơ mờ hiểu ra, thời đại học học vài năm quản lý mậu dịch tưởng vút đi rồi không ngờ lại có ích, loại xí nghiệp cổ phần dân doanh này tề nạn tích trữ tới mức độ nào đó sẽ bùng phát như núi lửa phun trào, nghe thế gánh nặng tâm lý nhẹ đi không ít, căn nguyên không phải ở mình.

Đường Đại Đầu vỗ đùi: “Chính là thế, không khó vậy đâu, cậu chưa thấy người có tiền chỉ qua một đêm biến thành ăn mày thôi. Đại Cương giá trị mấy tỷ chẳng phải nói đổ là đổ hay sao? Ông chủ Hải Hồng một thời chơi đời cỡ nào, khi con trai kết hôn mời cả người chủ trì đài truyền hình TW về chủ trì hôn lễ, năm nay liên quan tới huy động vốn phi pháp gì đó bị bắt rồi, tan nát nhà cửa luôn. Còn loại xí nghiệp dân doanh như Cửu Đỉnh thì chịu sao nổi, tòa án phán là lừa đảo thương nghiệp bồi thường vài chục nhà kia đủ táng gia bại sản, dù không phán, trì hoãn cũng đủ sập. Cửu Đỉnh lần này thua sát ván rồi, nói chung là nói thế nào món thịt béo như thế, người ta muốn ngoạm, cậu nói xem có ngoạm nhẹ được không?”

“Cửu Đỉnh có năng lực gì thì tôi không biết, nhưng khi tôi còn là thằng lưu manh vất vưởng ngoài đường thì bà già của Cửu Đỉnh đã là danh nhân tỉnh thành. Nhưng đó là chuyện mười mấy hai mươi năm trước, bà ấy có lợi hại tới mấy thì cũng là hoa vàng ngày xưa thôi, thời đại đã khác nhiều lắm. Mà tôi nghe nói giữa họ còn có cả ân oán cá nhân, chỗ dựa đằng sau Cửu Đỉnh đổ rồi, thằng con trai bà ta từ nước ngoài về, chẳng có nền tảng gì trong tỉnh hết, chẳng rõ hết vấn đề trong đó ... Ha ha ha, giai cấp vô sản chúng ta đúng là tốt, chẳng sợ ai nhòm ngó.”

Nghe là thấy tâm lý thù ghét người giàu nghiêm trọng, hả hê lộ ra mặt.

Giản Phàm trầm ngâm suy nghĩ, thấy được một vấn đề quan trọng: “Anh Đường, anh nói nửa ngày mà chưa nói rõ người kia là ai mà bản lĩnh thông thiên như thế, chẳng lẽ công ty địa ốc đó dính líu xã hội đen?”

“Thời buổi này có nghề kiếm tiền nào mà mông đít sạch sẽ không? Chưa nói đâu xa, Thịnh Đường này mà không có mười mấy nhân vật lớn nhỏ chống đỡ, muốn kiếm tiền cũng khó, an toàn nhân thân của tiểu thư cũng không được đảm bảo. Sản nghiệp địa ốc càng như thế, giải tỏa, di dời, sửa nhà mà không có thủ đoạn bạo lực thì làm ăn được gì? Người ta là ai thì đừng nghe ngóng, buộc cả anh em ta vào nhau còn không to bằng sợi lông của người ta, ít nhất bằng cấp bậc với anh rể tôi, trong tay có hơn trăm tên lưu manh, ở Đại Nguyên này không có chỗ nào người ta không phá được.” Đường Đại Đầu thấy Giản Phàm ngồi im lìm còn nghĩ là y sợ rồi, chuyển đề tài: “Thôi, chuyện này anh em ta không xen vào được đâu, tôi kiếm cậu một em gái còn zin chơi nhé, không phải cậu nhắm vào Tăng Nam chứ? Đó là đóa hồng dại đầy gai dấy, muốn chinh phục không dễ, người bình thường cô ta chẳng thèm nhìn đâu ...”

“Anh đừng chuyển đề tài.” Giản Phàm ngồi thẳng lên ngăn cản Đường Đại Đầu nói linh tinh, nãy giờ y nghe rất kỹ, sợ bỏ sót chi tiết: “Anh Đường, anh còn dấu diếm rất nhiều, mỗi khi có gì đó khó nói mắt anh lại đảo sang trái một chút, tôi đếm được bốn lần. Hơn nữa trong chuyện này có vài vấn đề không thông, nếu như anh và người đó không cùng đẳng cấp, lại không dính líu gì, sao ngồi yên để bảo an Thịnh Đường đi giúp họ? Nếu bảo không liên quan thì, tôi không nghĩ anh lại đi quan tâm tới mức tử tử như vậy, anh còn bàn bạc với anh rể anh làm gì? Lợi hại trong đó anh nắm rõ thế cơ mà.”

Đường Đại Đầu nhìn Giản Phàm không chớp, nuốt nước bọt vài lần, định nói thì phát hiện mắt mình vừa vô thức đánh sáng trái, cười phá lên: “Mắt cậu gớm thật đấy, thế mà cũng nhìn ra được, ài, chịu thua rồi. Tôi là người đi thu nợ, người đó một năm rưỡi trước mở tiểu khu Liên Hoa, xây 40 tòa nhà, xây được một nửa thì tài chính tiếp nối không đủ, vay nóng của anh rể tôi 40

triệu mới qua được. Người này chẳng có chút chữ tín mẹ nào, giờ mới trả vài triệu, đến tiền lãi còn chưa đủ.”

“Người ta nợ anh tiền mà anh còn sợ người ta à? Anh và bên đó có thỏa thuận gì à?”

Thằng nhóc này từ khi nào lại lợi hại như vậy nhỉ? Mặc dù còn non nớt lắm, rõ ràng không giống chú nhóc hời hợt đơn giản trước kia, nói hớ chút là bị bắt thóp ngay, Đường Đại Đầu bóp trán, giọng xen lẫn phần nộ và bất lực: “Xem cậu nói kìa, cậu nghĩ rằng chủ nợ ép người ta bán nhà bán xe trả nợ là xong à? Bây giờ ấy, con nợ mới là đại gia, không những tôi sợ ông ta mà còn sợ người khác ra tay với ông ta, ông ta mà cảm cúm nhức đầu lăn quay ra đó thì tôi đi đâu đòi tiền? Tôi đang đợi người ta bán hết tiểu khu Liên Hoa lấy tiền. Người ta lên tiếng muốn mượn người một cái là tôi không dám nói chữ không ...”

“Anh rề anh thực sự có tiền tới mức cho người ta vay những 40 triệu?” Giản Phàm thuận miệng hỏi, đây là một sự kết hợp vừa mâu thuẫn vừa thỏa hiệp, làm đầu óc y có chút muốn quá tải.

“Không phải là cho vay tiền của anh ấy, quan hệ của anh ấy với chính quyền không được như người ta, mà đất đai ngày càng thiếu, nên cho người ta vay tiền kiếm chút lợi tức. Loại cho vay dân gian giữa các công ty với nhau nhiều lắm ... Ài được rồi, nói cho cậu vậy đã tới đây rồi, tôi không dấu ... Ông chủ địa ốc ấy là Trương Nhân Hòa chủ tịch địa ốc Nhân Thông, bản lĩnh lớn lắm. Về sau tôi mới nghe nói khi xây nhà chẳng có đồng mẹ nào trong tay, lừa công ty khác, lừa ngân hàng, rồi qua đó lừa nhà đầu tư mới xây lên được khu nhà, nói thế nào nhỉ? Không phục không được, giờ chơi địa ốc một nửa là bọn lừa đảo, nửa còn lại thì đen tối hơn cả XHĐ.”

Đường Đại Đầu vô cùng hâm mộ người có thể tay trắng dựng nghiệp như thế, bất kể là trộm hay cướp, hoặc là lừa gạt, chú trọng kết quả chứ không chú trọng quá trình.

Chương 058: Anh không thuộc về loại nào.

Hai người nói chuyện hơn nửa tiếng đồng hồ, Giản Phàm thấy không moi được thêm tin tức gì nữa, tán gẫu thêm vài phút xem đồng hồ rồi cười cáo từ.

Đường Đại Đầu nghe vậy liền không chịu, trừng mắt lên: “Này người anh em, cậu không thể thực dụng như thế, hỏi xong là phải đi đi luôn, xong chuyện của cậu rồi giờ nên tới chuyện của tôi chứ?”

-“Anh có chuyện sao? Chuyện gì?”

“Á à giờ chơi giả ngốc với tôi rồi, xem thường Đường Đại Đầu này chứ gì? Cậu không chơi gái, tôi không ép cậu, nhưng tới đây phải uống với tôi vài chén mới đi chứ? Cậu dám đi không, nếu cậu mà thấy sau này không cần tới Đường Đại Đầu tôi nữa thì đi đi, tôi không ngăn cản.” Đường Đại Đầu hết sức bất bình.

Nói tới mức đấy rồi mà Giản Phàm bỏ đi thì sau này không nhìn mặt nhau được nữa, huống hồ còn tới cảm ơn người ta, làm thế hơi khó coi, đành đồng ý. Đường Đại Đầu chỉ đợi có thể liền kéo Giản Phàm ra khỏi phòng bao xuống lầu, người này có chút đáng yêu, tuy nhiệt tình thái quá nhưng vẫn thân thiết.

Đều biết đây là cái ổ tệ nạn nhưng thực sự đặt ở trước mắt thì anh chẳng nhìn thấy, thậm chí còn thấy nơi này cao nhã vô cùng. Đường Đại Đầu giới thiệu sơ qua tầng 1,2 là sàn nhảy, nhã toạ, quán bar; tầng 3 đến 9 là những phòng bao bình thường, tầng 10 trở lên là phòng VIP và tính theo giờ. Nếu như đi ở ngoài hành lang thì đừng hòng thấy thứ mình muốn thấy, từ góc độ cảnh sát mà xét một nơi tổ chức nghiêm ngặt thế này dù đột kích kiểm tra cũng chưa chắc lấy được bao nhiêu chứng cứ.

Đi thang máy xuống quán trà âm nhạc tầng hai, vào cửa một cái khiến người ta cảm giác mở mắt, cái tủ lớn dựng sau quầy bar đặt các loại rượu như đựng lựu đạn. Phục vụ viên mặc áo ghi lê cổ đeo nơ, động tác pha chế rượu làm người ta hoa mắt. Bên tai vang lên tiếng kèn saxophone du dương, sàn nhảy có mấy đôi nam nữ ôm nhau đung đưa với tư thế ám muội. Nhìn bốn

xung quanh trang trí đơn giản sáng sủa, những ngăn ngồi riêng có cả người đem bạn gái tới, nhìn là biết giai cấp tiểu tư sản, có dư dả tiền có thời gian nhàn hạ.

Hoàn cảnh ưu nhã kiêu cao nhã, khách hàng lịch sự hưởng thụ sinh hoạt khoan khoái về đêm, đây chính là nơi thể hiện rõ ràng nhất câu, thế giới thuộc về số ít.

Hai người kiếm chỗ ngồi xuống, uống một ly rượu vang đỏ khiến cho người uống quen ngọc mẽ hoàng và rượu Phần không thích ứng được, mà Đường Đại Đầu có vẻ hồn vía để ở đâu, mắt lảo liên xung quanh một hồi mới sấn đến gần Giản Phàm, giọng rất là dụ dỗ: “Nhìn thấy không, nơi này mỹ nữ không ít, toàn là khách đấy không có tiểu thư đâu, đừng tưởng nam mới tới đây nhé, bốn phần khách nơi này là nữ, chi tiêu cũng mạnh bạo lắm. Thấy phía trái góc mười một giờ không, cô em đó xinh đẹp nhất, thường lái BMW tới đây chơi, đôi khi dẫn cả người theo, cao hứng lên ở liền mấy ngày.”

Giản Phàm nhìn theo tay Đường Đại Đầu, đó là cô gái còn trẻ mặc cái áo hở rốn, sành điệu cầm ly rượu cùng điếu thuốc lá, trên bàn đã có 4 chai rồi, ngạc nhiên: “Anh Đường, không ngờ chỗ anh còn là nơi để người ta yêu đương tán tỉnh nhau ... Có điều nữ nhân này uống như thế thì chưa tới 50 đã toàn thân đầy bệnh tật rồi.”

“Vãi chú em đấy, người ta nhìn mông nhìn vú, chú em nhìn nữ nhân tới nhìn ra tuổi thọ luôn, nhìn chỗ khác đi, mông thế kia, vú thế kia mà đéch nhìn. Tôi mà đưa lên giường được thì sống tới 50 cũng đáng, thời buổi này cứ ăn chơi cho đã, ai để ý nhiều làm gì ... Bây giờ không chỉ có nam đi săn mồi, càng có cô em không chịu được tịch mịch tới kiếm ăn, chỉ có cậu là không giống với người khác thôi. Mẹ nó, cứ kéo giường đã rồi mới tính cái khác ... Có nghe câu này chưa, nữ nhân mỹ lệ mê chết nam nhân, nữ nhân phóng đảng chơi chết nam nhân, nữ nhân ôn nhu yêu chết nam nhân, nữ nhân có tiền đùa chết nam nhân, tóm lại thiên chức của họ là giết nam nhân chúng ta, chúng ta chết trên người họ cũng không phải quá oan hả?” Đường Đại Đầu hùng hồn phát biểu một câu quái luận.

“Đồng ý!” Giản Phàm giơ ngón cái tán đồng, mình hơi xem thường loại hàng này rồi, tên lưu manh này còn giữ thân như ngọc sao.

Tiếp đó trở mắt, thi thoảng có nữ khách đi qua nhìn Đường Đại Đầu chăm chăm đánh mắt liếm môi dáng vẻ thèm thuồng, nếu không có Giản Phàm ở bên cạnh thì có lẽ đã sán tới. Một lát sau Tăng Nam uyển chuyển đi tới nói nhỏ: “Đường Đại Đầu, Toa Toa bảo anh đưa cô ấy về nhà, anh có đi được không?”

Câu này có vẻ ẩn chứa huyền cơ, ánh mắt Tăng Nam ám muội vô cùng, có thể nghĩ ra được Đường Đại Đầu và cô gái muốn về nhà kia sẽ phát sinh chuyện gì, thái độ Đường Đại Đầu thay đổi hẳn, bỏ ly rượu xuống gật đầu: “Được chứ, được chứ, người đâu?”

“Đợi anh ở tầng sáu.” Tăng Nam thấy Đường Đại Đầu khó xử lại nói: “Không sao, tôi thay anh tiếp anh Giản.”

“Được rồi, Tăng Nam, cô chiêu đãi thay tôi ... Giản Phàm, anh đây đi nhé, có Nam Nam bồi tiếp thì cậu không cần tôi đâu, ha ha ha ...” Đường Đại Đầu bộ dạng nóng ruột vỗ vai Giản Phàm rồi tí tởn chạy mất.

Giản Phàm nhìn cái tên thấy sắc quên bạn, mỉm cười có lệ với Tăng Nam, Tăng Nam hết sức sành điệu búng tay gọi phục vụ tới, lát sau phục vụ mang đến một chai rượu. Giản Phàm xua tay: “Đừng uống rượu với tôi, tôi không say được.”

“Thế sao? Tôi có nghe Đường Đại Đầu nói, nhưng tôi không tin đâu.” Tăng Nam nói rồi ưu nhã rót nửa ly rượu, không nhỏ ra ngoài nửa giọt, động tác tự nhiên tùy ý: “Anh Giản, lần trước anh có nhận được tin nhắn của tôi không?”

“À, cảm ơn, tôi nhận được rồi.” Giản Phàm nói một câu hai ý.

Sau câu nói đó thì Giản Phàm chỉ còn uống rượu, có lẽ do tác động tâm lý, thấy ánh mắt nam nữ ở nơi này đều có vấn đề, còn Tăng Nam cứ đưa làn thu ba long lanh nước nhìn chăm chăm thì chẳng màng đến.

Sự thực từ lúc tiến vào nơi này Giản Phàm đã luôn không tự nhiên, không thích sự phồn hoa dưới ánh đèn sắc màu nơi này, không thích nam nam nữ nữ ánh mắt chứa đầy nhục dục trần trụi. Y càng thích cái quán nhỏ bên đường của mình, thích nhìn

những đứa bé vô tư nô đùa đuổi nhau, thích nhìn gia đình nhỏ ấm cúng hạnh phúc đi vào quán. Y không thuộc về nơi này, hiện giờ thấy quan hệ với người ở đây có chút đột ngột, thịnh tình của Đường Đại Đầu, sự nhiệt tình của Tăng Nam, mình chỉ là một cảnh sát không chức không vị, nguyên nhân trong đó tuyệt đối không thể vì mình đẹp trai.

Vì sức ảnh hưởng của đội trưởng? Đầu óc thì bay bổng tới phương trời xa nào rồi, nhưng rượu tới là lại mỉm cười tiếp, chỉ là không nói gì cả, hai người ngồi đó trong không khí trầm mặc. Đến khi nửa chai rượu đã biến mất, Tăng Nam mới thăm ngạc nhiên kiểm đề tài: “Anh Giản, anh không thích nơi này hay là ghét tôi thế?”

“À, không phải đâu, tôi không quen nơi này lắm.” Giản Phàm che dấu, đáp lại bằng ánh mắt áy náy.

Cái cố này xem ra làm Tăng Nam hài lòng, nghiêng đầu ngắm nhìn Giản Phàm đầy hứng thú, đôi mắt đẹp soi thấu lòng người kia sáng lên như bảo thạch: “Anh thực sự khác người đấy.”

“Thế à? Chỗ nào? Tôi không thấy.”

Tăng Nam đặt rượu xuống, đan hai tay trước đầu gối: “Nam nhân có hai loại, háo sắc và vô cùng háo sắc, mà anh thì không thuộc bất kỳ loại nào trong đó.”

“Sao cô nhìn ra được?”

“Ánh mắt, ánh mắt của nam nhân cũng có hai loại, cao một chút là tán thưởng, thấp một chút là lưu manh.”

“Vậy tôi thuộc loại nào?” Cách nói chuyện của cô gái này cũng khiến Giản Phàm có chút hứng thú, thu ánh mắt xa xăm lại, nhìn đối phương.

“Đại bộ phận ánh mắt của nam nhân nhìn nữ nhân là lưu manh, trong đầu chỉ muốn đưa lên giường, rất ít người giữ được thái độ tán thưởng thuần túy trước cái đẹp. Còn anh, hình như cũng không thuộc về loại nào trong đó.”

Chương 059: Bắt tay hành động.

Giản Phàm cười không bình luận, nếu luận về vẻ đẹp, cô gái này còn kém Tương Dịch Giai, nhưng sức hấp dẫn tổng hợp với nam nhân quả thực không hề thua kém, nếu nói theo cách nói của chính Tăng Nam, cô cũng khác người: “Tôi cũng có quan điểm thế này, nữ nhân có hai loại, một giả vờ thanh thuần, một giả vờ không thanh thuần, cô thuộc loại nào?”

“Tôi á? ... Hi hi.” Tăng Nam mím môi cười, đang định nói thì phát hiện đây là cái bẫy, đáp thế nào cũng là không thanh thuần mà thôi, lườm một cái đầy tình tứ: “Để lại cho anh một câu đố để đoán đây.”

Giản Phàm cười nâng ly lên, trong lòng y chứa quá nhiều chuyện không hứng trí tán gẫu với cô gái này, hai người uống thêm vài ly đến khi chai rượu cạn sạch mới đứng dậy cáo từ. Tăng Nam thật sự thất kinh, mỗi cô gái nơi này đều am hiểu kỹ năng tiếp rượu nam nhân, lần nào có vẻ cũng là cô chủ động rót rượu nâng ly, kỳ thực hơn 3/4 chai rượu là vào bụng Giản Phàm, vậy mà một chút phản ứng cũng không có, như thực sự uống nước lọc vậy.

Khi ra cửa, Giản Phàm lịch sự mở cửa, Tăng Nam mím cười tiễn y ra tận bậc thềm, Giản Phàm quay đầu lại nói: “Vì sao vừa rồi cô không trả lời? Cô cũng không thuộc về loại nào mà.”

Câu này làm Tăng Nam hơi ngẩn ra, cảm giác tay hơi cứng lại giữa không trung, mắt nhìn Giản Phàm hai tay rút túi quần đi qua bãi đỗ xe rồi biến mất trong bóng tối mới lắc đầu quay về nơi cô chẳng hề thích.

Bóng đêm tĩnh mịch, đèn màu vẫn nhấp nháy không biết mệt mỏi, rời khỏi cái chỗ hỗn loạn kia quay về căn phòng chật chội đơn giản. Giản Phàm nằm trên giường không sao ngủ được, đếm hết cừu lại đếm lừa, đếm đến 2000 con lừa đầu óc càng tỉnh táo, thế là dậy tới phòng hồ sơ đọc hồ sơ vụ án, rồi lại vào mạng nội bộ của công an tra tin tức từ hồ sơ hộ khẩu cho tới khi trời sáng hẳn, hai mày vẫn nhú chặt.

Tới giờ đi làm, Giản Phàm mới đưa ra một quyết định mà chính bản thân cũng không rõ, gõ cửa văn phòng đội trưởng, mang một hồ sơ vụ án 5 năm trước đi vào, hỏi ý kiến: “Đội trưởng, tôi muốn điều tra vụ án tòn đọng này, cho tôi một tuần điều tra độc lập được không?”

Tần Cao Phong nhận lấy hồ sơ mỏng, là một vụ án đột nhập trộm cắp, chỉ có danh sách đồ vật mất tích, không có nghi phạm, thậm chí đương sự cũng không khai báo rõ ràng, do đồn công an Ngũ Nhất đưa tới. Xem qua loa một lượt, Tần Cao Phong không tỏ ý kiến, chỉ nói: “Được, cậu mà phá được vụ án này thì có thể làm đội trưởng rồi.”

“Có anh ở đây, bảo tôi làm tôi cũng không có gan.” Giản Phàm cầm hồ sơ vụ án chính bản thân cũng biết là không thể phá nổi, nhưng không quan trọng, quan trọng y có thể tự do ra ngoài phá án, còn tự do làm thêm cái gì chỉ e mỗi mình y biết, chỉ cần có danh nghĩa đi phá án là đủ rồi.

Nhân vật nhỏ chẳng có tiền mà lãng phí, nhưng có cả đồng thời gian để tiêu xài.

Trong mắt mọi người điều tra vụ án này chỉ lãng phí thời gian, vụ án không có gì phức tạp, một cửa hiệu ở đường Tân Hà bị mất rượu thuốc giá trị hơn một vạn, loại án này không cách nào tra được, kiểu gây án ngẫu nhiên đó nhiều không kể siết, vụ tương tự tích góp thành biển rồi. Mọi người có vì thế thống nhất chụp cho Giản Phàm một cái mũ lớn: Đồ ngốc!

Không phải là không ai quan tâm, ít nhất Dương Hồng Hạnh luôn để ý mỗi việc Giản Phàm làm, ở đội hình cảnh lâu, ít nhiều hiểu được nội tình vụ án. Cô khuyên hai lần rồi, có điều Giản Phàm rất khó lay chuyển, khuyên cũng vô ích. Thêm vào đội trưởng không ngăn cản, nên mọi người cũng chẳng thể cản, chuyện tra án uống công nhiều lắm, không ai quá bận tâm, trong mắt mọi người Giản Phàm vẫn là đầu bếp chứ không phải nhân viên thực địa.

Có điều Giản Phàm phá án rất hăng hái, đi sớm về muộn, mỗi ngày tới giờ cơm thì về đội, sau đó hết giờ làm lại lén lén lút lút tới quảng trường Trung Tây mở quán bán cơm, không ai biết y

đang làm cái gì, chỉ có Giản Phàm dần dần thấy rõ con đường vốn mơ hồ

Ngày đầu tiên Giản Phàm tới đại đội điều tra kinh tế xúi bẩy Tần Thục Vân cùng mình tới bốn ngân hàng dùng hình thức thăm hỏi bình thường hỏi về mấy xí nghiệp, kiến thức kinh tế học nửa vời thời đại học ít nhiều có tác dụng. Những tư liệu không liên quan tới bí mật thương nghiệp này tất nhiên là công khai với cảnh sát. Cách một ngày lại chạy tới cục công thương xem tài liệu về công ty địa ốc Nhân Thông, bao gồm đại biểu pháp nhân, đăng ký công thương, đăng ký thuế vụ, cơ cấu xí nghiệp cùng cả một đống tư liệu, mấy thứ này tất nhiên chỉ cần nhân viên công vụ là có thể tiếp cận.

Mục tiêu tìm hiểu không chỉ có địa ốc Nhân Thông, Uy Thịnh mà còn có thực nghiệp Cửu Đỉnh. Ba xí nghiệp này ở tỉnh thành mà nói chỉ thuộc hàng thường thường, tuy không so được với người khổng lồ như Cty di động tỉnh, nhưng mà mấy xí nghiệp dăm ba trăm vạn cũng không so sánh được, tài chính đăng ký đều trên trăm triệu.

Lại thêm một ngày nữa, Giản Phàm mời Đường Đại Đầu tới quán ăn Xuyên quen thuộc, Giản Phàm còn lấy lòng đích thân xuống bếp làm thêm hai món, Đường Đại Đầu uống vài chén vào là cái mồm không nấp, kể mấy chuyện thâm cung bí sử phía sau những vụ giải tỏa, đả kích đồng nghiệp, nghe giọng điệu thì hẳn cũng có vài phần sợ mấy loại người đó. Ý tứ rất rõ ràng phía Đường Đại Đầu đại biểu và vòng tròn thế lực của Trương Nhân Hòa là loại cân bằng, không ai đụng được vào ai.

Thế là Giản Phàm lại chạy từ Hạnh Hoa Lĩnh tới Vạn Bách Lâm, qua bốn năm đồn công an, gom được một chồng hồ sơ vụ án.

Giản Phàm cực kỳ kiên nhẫn, có lẽ tính cách này do nấu canh làm cơm mà ra, tra liền bốn ngày mới chính thức tiếp xúc với mục tiêu.

Sáng ngày hôm đó Giản Phàm đi tới quan sát tiêu khu Liên Hoa nằm giữa Khẩu trang và đường vành đai hai, đây là tiểu khu trung cao cấp, xe cộ đi qua đi lại, taxi liên tục đưa đón

người, thậm chí dòng xe cộ này có thể hình dung tới mức chen chúc cũng không quá, lọt vào mắt là một cảnh phồn hoa.

Chìm chìm trong đám đông, Giản Phàm cười ngửa xem hoa một vòng, lấy ít tư liệu tuyên truyền rồi vội vàng rời đi. Thành thị tuyến hai như Đại Nguyên, giá nhà bình quân đã lên tới 4100 đồng/m², so với năm ngoái tăng thêm 300 đồng, giá cả ở tiểu khu này càng cao hơn. Đứng ở nơi này mà không dám hỏi giá nhà đúng là tổn hại thể diện nam nhân, hơn nữa Giản Phàm cũng không muốn ở lại nơi này lâu, cứ nhìn từng đôi lứa tay trong tay đi xem nhà bất giác lại nhớ tới một nửa còn thiếu kia của mình, trái tim vẫn còn rỉ máu như bị xát muối lên.

Tự tôn của nam nhân xưa nay rất yếu ớt, thu nhập, nhà, xe, bạn gái đều là nguyên nhân trực tiếp khiến tự tôn này sụp đổ. Hôm đó Giản Phàm mới thấy mình thay đổi rồi, con người thay đổi rồi, tâm cảnh thay đổi rồi, không còn vô ưu vô lo như trước, có lẽ vì luôn muốn duy trì cái tự tôn yếu ớt kia mà nhét vào trong lòng quá nhiều thứ mình không muốn.

Tới ngày thứ năm chuyện ở Cửu Đỉnh thăng cấp, tin tức do Cửu Cương ở Hạnh Hoa Lĩnh thông báo, chính phủ khu Hạnh Hoa Lĩnh và đồn công an ý đồ khuyến nử đám đông bao vây Cửu Đỉnh, không ngờ khơi lên phong ba lớn hơn.

Vốn chỉ có năm sáu chục người châu trực bên ngoài thoáng cái tăng lên hai ba trăm người, không chỉ bao vây Cửu Đỉnh, còn chặn phòng tố cáo của chính phủ khu, yêu cầu nghiêm trừng thực nghiệp Cửu Đỉnh lừa đảo thương nghiệp, trả lại công bằng cho người dân. Yêu cầu đảng hoàng lại hợp tình hợp lý này khiến chính phủ khu lẫn đồn công an đều bó tay hết cách, còn về phía Cửu Đỉnh càng không phải nói, ngày một người đứng ra nói chuyện cũng không có.

Nhận được tin tức, Giản Phàm lái xe cảnh sát đi quanh, hơn hai tiếng mà đám đông không rời đi, ngoài Cửu Đỉnh tan hoang như vừa trải qua một bữa tiệc lửa trại, tình hình càng loạn hơn trước. Giản Phàm ngạc nhiên lắm, không phải vì đâu ra nhiều người thế, mà là đám người này cực kỳ có tổ chức, không hề có hành vi đập phá gây rối gì, khách sạn Cửu Đỉnh trừ sân trước thì nhìn bề ngoài vẫn lung linh như cũ, chính điều này khiến chính

phủ không thể ra tay, còn trong mắt người ngoài càng ngả theo số đông.

Đấu rồi ... Trong đầu Giản Phàm nảy ra suy nghĩ đó, cao thủ quá nhiều nhìn âm thầm nhưng tổn thương gân cốt, không biết Cửu Đỉnh có phải là cao thủ không, nhưng lần này nó gặp phải cao thủ rồi, loại thủ đoạn nằm ngoài quy tắc nhưng không vượt ra ngoài khuôn khổ pháp luật này hóa giải hết chiêu số ý đồ khôi phục chuyện kinh doanh của Cửu Đỉnh.

Chương 060: Du thuyết thiên hạ. (1)

Giản Phàm ban ngày chạy rong ngoài đường, tối đi mở quán, đêm về chui vào phòng đối phó với đồng hồ sơ cao ngất ngưỡng, tỉ mỉ đối chiếu từng manh mối nhỏ, chứng thực những lời Đường Đại Đầu nói, dần dần một sự kiện xa lạ đã hoàn toàn bày ra trước mắt.

Làm rõ rồi thì chuyện trở nên đơn giản.

Sáu năm trước Nhân Thông còn rất nhỏ bé, khi cạnh tranh nhà hàng hải sản hiện nay bị Cửu Đỉnh đẩy ra ngoài, mảnh đất béo bở sát ngay phố chui vào túi Cửu Đỉnh, còn Nhân Thông chỉ được mảnh đất trống trong ngõ, hai oan gia này từ đó va chạm không ngừng.

Sau đó giá địa ốc nhảy vọt làm địa ốc Nhân Thông dần lớn mạnh, mà mảnh đất của Cửu Đỉnh lại kinh doanh không tốt. Nhân Thông muốn đẩy Cửu Đỉnh đi để nối hai mảnh lại làm một kéo giá tăng lên. Nhưng Cửu Đỉnh không ngốc, địa ốc tăng giá tất nhiên dù kinh doanh không tốt cũng không nhường ra, một muốn mua, một không bán xuất hiện tranh đấu không có gì là lạ.

Từ tài liệu có được của đồn công an thì những năm qua Cửu Đỉnh và Nhân Thông xảy ra va chạm không chỉ một lần, chặn cửa nhà hàng, ném đá phá kính, cắt nước, cắt điện, đe dọa nhân viên, thủ đoạn bản thủ gì cũng dùng. Lần này càng ác hơn, mục tiêu nhắm thẳng vào hang ổ của Cửu Đỉnh, ép Cửu Đỉnh không thể không tự cứu mình.

Chẳng qua chỉ đến thế mà thôi, đêm hôm đó nghe Đường Đại Đầu kể thì thật huyền ảo, hóa ra nó đơn giản tới buồn cười.

Là một người bàng quan, nhìn thấu sự việc này khiến Giản Phàm có loại hưng phấn không tên, loại hưng phấn giống như khi ở Đệ nhất oa có thể yên tâm xỏ mũi khách sộp gọi món không hỏi giá, trả tiền không cần tiền thối vậy. Có lẽ do Hương Hương phản bội đã kích thích, hoặc do khát vọng sinh hoạt sung túc, giờ nhìn thấy cơ hội kiếm tiền, Giản Phàm không ngại ra tay.

Mà đây chính là cơ hội mà y vẫn chờ.

Giản Phàm cười gằn rồi, không giống sự đắc ý ngây thơ như trẻ con bắt được kẹo khi xéo khách ở Đệ nhất oa, nó có chút hung ác của con sói đang nhe răng nanh nhìn con mồi.

Sáng hôm đó ở Nhật báo Đại Nguyên, khi Tương Định Giai từ sảnh đi ra nhìn thấy chiếc xe cảnh sát đỗ bên đường, cả xe lẫn người trong xe đều hết sức quen thuộc, khóe môi bất giác nở nụ cười dịu dàng.

Tòa nhà nguy nga, cột đá hoa cương sừng sững, và cảnh cửa kính tráng lệ, Giản Phàm từ xa nhìn nơi này mà động lòng, đúng là hơn hẳn đại đội một. Đương nhiên động lòng hơn cả là giai nhân vừa xuất hiện, Tương Định Giai uyển chuyển đi tới khiến Giản Phàm muốn dụi mắt nhìn, y vẫn không dám tin mỹ nữ này từng nằm trong lòng mình thổ thề những lời tình tứ.

Cửa xe mở ra, Tương Định Giai nhoẻn miệng cười ngời vào ghế phụ lại, nhìn Giản Phàm khởi động xe, hoài nghi hỏi: “Giản Phàm, cậu tìm anh trai tôi làm gì?”

“À, thăm anh ấy, nói vài chuyện mà anh ấy quan tâm.” Giản Phàm tùy ý đáp.

Tương Định Giai nhận được điện thoại của Giản Phàm mặc dù đồng ý, nhưng trong lòng thấp thỏm, hạ giọng khuyên: “Giản Phàm, đừng kích thích anh ấy, anh ấy vừa mới xuất viện, hôm qua lại xảy ra chút việc, tâm tình đang rất phiền muộn. Nếu cậu không có việc gì hay là ... Đừng gặp anh ấy nữa ...”

Giản Phàm quay đầu sang nhìn đôi mắt đẹp chất chứa lo lắng của Tương Định Giai, trấn an: “Yên tâm, tôi đảm bảo sẽ làm anh ấy cao hứng, được không? Chị lo lắng cái gì, giữa tôi và anh ấy đâu có xung đột lợi ích? Nghiêm khắc mà nói, tôi và anh ấy từng là đối tác làm ăn, nói không chừng sau này quan hệ còn có thể gần gũi hơn một chút.”

Tương Định Giai chỉ biết thở dài: “Cậu nghĩ được thì tốt.”

Xe đi được hai mươi phút tới khu biệt thự Sơn Tây, nơi này dựa lưng vào công viên Lĩnh Tây, gối đầu lên Tây Sơn lộ, không khí trong mát, đường đi không phải bằng bê tông mà là lát loại gạch đỏ, hơn hai trăm biệt thự độc lập đều là kiến trúc hai tầng

Châu Âu, cửa sắt nghệ thuật, mỗi khoảnh sân đều có mảng cỏ chăm sóc cầu kỳ, vô cùng ưu nhã.

Đỗ xe lại ở sân trước, tới ấn chuông, một lát sau một mỹ phụ vô cùng xinh đẹp dẫn một cô bé năm sáu tuổi ra, xem ra là vợ Tương Cửu Đỉnh, Tương Địch Giai gọi một tiếng "chị dâu" rồi thân thiết bế cô bé lên thơm vào má, bốn người vào trong.

Biệt thự, vợ đẹp, con xinh, con bà nó chứ, đây mới là cuộc sống, Giản Phàm thầm nghĩ.

Lần này biết có chuyện mà tới Tương Địch Giai biết ý bế cháu gái cùng chị dâu ở dưới nhà trò chuyện, Giản Phàm tới thư phòng. Bị thương xuất viện chưa lâu, Tương Cửu Đỉnh có vài phần chậm chạp hư nhược, đầu vẫn còn quấn băng, nơi bị thương là sau gáy, chiêu thường dùng của bọn lưu manh đường phố, Giản Phàm nhìn cảm thấy khoái trá nhiều hơn thương hại.

"Mời ngồi, nhà có trẻ nhỏ bữa bọn không kịp dọn dẹp, làm cậu chê cười rồi." Tương Cửu Đỉnh lịch sự mời Giản Phàm, thư phòng trang trí đơn giản không xa hoa, một mặt tường là tủ sách tới tận nóc, rất nhiều gáy sách là chữ nước ngoài, thảm trải nhà, bàn ghế kiểu phương Tây thể hiện rõ phong cách chủ nhân. Hắn chủ động lên tiếng trước: "Giản Phàm, cảm ơn cậu tới thăm tôi, trước kia chúng tôi làm hơi quá, cậu không tính toán hiềm khích còn giúp Giai Giai, tôi cũng muốn tìm cơ hội cảm ơn cậu, kỳ thực tôi rất tán thưởng cậu."

Chẳng biết có phải là sự khiêm tốn khi sa cơ hay là cố tình làm ra vẻ, nghe có vẻ thành ý mười phần, chỉ là dù thế nào vẫn thể hiện vị thế của người đứng bên trên. Giản Phàm ngồi ngay ngắn, cảnh phục phảng phiu chính tề, nghiêm túc nói: "Giám đốc Tương, tôi không tới đây để tiếp nhận lời cảm ơn của anh, mà tới bàn một vụ làm ăn."

"Làm ăn? Có phải, có phải cậu đã có bí phương của La gia?" Tương Cửu Đỉnh mừng rỡ.

"Không có." Giản Phàm trả lời rõ ràng dứt khoát, để hắn khỏi mơ mộng viễn vông.

"Vậy chúng ta chẳng có gì để bàn, giờ tôi chỉ quan tâm tới cái này." Tương Cửu Đỉnh thất vọng ra mặt, trong mắt hắn, không có bí phương này thì không cứu được Cửu Đỉnh, chuyện khác

chỉ là vô nghĩa, hai chữ La gia sắp thành ma chú ám ảnh cuộc đời hẳn rồi.

“Tôi giúp anh giải quyết nguy cơ của Cửu Đỉnh thì sao?”

Giản Phàm đột ngột tung ra một câu khiến Tương Cửu Đỉnh ngỡ ngàng, nhưng chỉ thoáng qua, thần sắc khinh thường nhiều hơn kỳ vọng, mũi hừ một tiếng: “Nguy cơ gì? Nguy cơ của chúng tôi chẳng phải chuyện bí phương kia sao? Cùng lắm là bồi thường, gì tới mức nguy cơ?”

“Thế à? Vậy thì người của địa ốc Nhân Thông đuổi cùng giết tận chuyện anh lừa đảo thương nghiệp có tính là nguy cơ không?” Giản Phàm mỉm cười.

Không rõ là Tương Cửu Đỉnh che dấu hay căn bản không coi ra gì: “Chuyện đó người trong nghề ai mà chẳng biết, chúng tôi vì mảnh đất đó tranh chấp bao năm, cùng lắm bán cho họ là xong, lấy khoản tiền lớn đầu tư nơi khác.”

Mẹ nói cứ giả vờ đi, Giản Phàm chửi thầm biết đây là loại người bị người ta chọc dít còn vênh mặt giả làm hảo hán, áp chế kích động đập hấn một cái, thông thả nói: “Không đơn giản như vậy đâu, Cửu Đỉnh các anh là do bốn nhà góp cổ phần, khách sạn vốn là xưởng chế thuốc Thái Hành, cho nên Thái Hành chiếm 25% cổ phần, tiếp đó sơn trang nghỉ dưỡng Mộc Sơn Lâm và cty kiến thiết số 4, mỗi bên chiếm 15%. Bốn nhà bằng mặt không bằng lòng, tôi nghĩ lần này bồi thường quá lớn, anh phải bán cổ phần phải không? Như thế Cửu Đỉnh không phải của Tương gia nữa rồi. Hơn nữa tôi đoán anh chẳng đồng ý bán khách sạn đúng không, là các cổ đông nhỏ ép anh, anh không bán cũng không được. Tôi còn có thể cho anh biết một chuyện, trong tài khoản của Nhân Thông có chưa tới 300 vạn, bọn họ đang bận mở khu mới, căn bản không có tiền mà trả anh đâu.”

Chương 061: Du thuyết thiên hạ. (2)

Câu này mới là chọc đúng chỗ hiểm, Tương Cửu Đỉnh tái mặt, mặc dù không phải quá cơ mật, nhưng một người ngoài nói ra lại có ý nghĩa khác: “Cậu còn biết gì nữa?”

“Tôi còn biết sự kiện hôm qua ở Cửu Đỉnh thăng cấp là do anh sử dụng quan hệ phía chính quyền gây ảnh hưởng chính phủ khu và đồn công an, áp chế người bao vây, kết quả là anh thua thảm.” Giản Phàm nói không chút khách khí.

Mặt Tương Cửu Đỉnh lộ sắc thẹn: “Thua? Hừ, thua thì sao, cùng lắm thì đền tiền, tôi vẫn là bên khống chế cổ phần, tài sản bị thu hẹp một chút mà thôi. Giản Phàm, cậu định tới chế nhạo tôi à?”

“Ha ha ha, chế nhạo anh thì tôi được cái gì? Huống hồ chúng ta xưa nay chưa từng đứng ở góc độ đối lập phải không? Tôi chỉ muốn giúp một chút, hai ta giao dịch, nói không chừng vấn đề được giải quyết, có muốn nghe không?” Giản Phàm đi thẳng vào vấn đề chính.

Tương Cửu Đỉnh vẫn hoài nghi, phát tay cười tiêu sái: “Ha ha ha, vậy thì tôi rửa tai nghe.”

“Không cần rửa tai, tôi đưa ra một kế hoạch, anh sẽ hứng thú.” Giản Phàm đẩy tới một tờ giấy, tuy đơn giản, nhưng là thành quả một tuần của y.

Tương Cửu Đỉnh xem qua đại khái, ngẫm nghĩ: “Ý tưởng rất hay, cậu muốn tôi và Địa ốc Uy Thịnh liên hợp kháng địch? Nhưng Uy Thịnh dựa vào cái gì mà liên hợp với tôi? Thương nhân coi trọng lợi ích, không có lợi, họ nghe cậu không? Tôi thậm chí còn không quen Lý Uy.”

Giản Phàm tự tin nói: “Chuyện này tôi giải quyết, tôi thuyết phục được anh thì cũng thuyết phục được ông ta.”

Nếu đúng thế thì khác rồi, Tương Cửu Đỉnh nắm được cọng cỏ cứu mạng, thái độ tích cực hẳn lên, chất vấn: “Vậy nhà tiêu thụ tuyến dưới thì sao, vài ngày nữa không biết còn có bao nhiêu người tới, đây mới là điều đau đầu nhất.”

“Chuyện đó để tới cuối cùng, tôi sẽ giải quyết.”

Tương Cửu Đỉnh nheo mắt, thẳng nhóc này lấy đầu ra tự tin mà dùng khẩu khí này, quan sát Giản Phàm thực sự không nhận ra điều gì, từ bộ cảnh phúc làm y trông chứng trạc hơn còn không cảm thấy có gì khác trước: “Vậy bây giờ phải làm, mỗi ngày bọn họ vây công làm mất hết hình tượng của Cửu Đỉnh.”

“Đóng cửa đi.” Giản Phàm đáp gọn.

“Đóng cửa?” Tương Cửu Đỉnh suýt đứng dậy, thẳng nhãi này sợ Cửu Đỉnh không sập sao.

Giản Phàm ngăn Tương Cửu Đỉnh nổi giận: “Giám đốc Tương, anh là người trong cuộc nên loạn, ý đồ của Nhân Thông là ép anh đóng cửa, vậy anh đóng cửa luôn cho rồi. Treo biển đóng cửa tu sửa, tạm ngừng kinh doanh, tôi đảm bảo họ giải tán hết. Chỉ có đóng cửa vài ngày anh mới có cơ hội trở mình, nếu không bọn họ gây sự, anh xử lý ra sao? Tốn công làm gì ở chuyện vô nghĩa, bọn chúng cố tình làm thế chính là lôi kéo hết tinh lực của anh vào xử lý chuyện vô bổ.”

“Đóng thì đóng, dù sao cũng có vài vấn đề cần giải quyết.” Tương Cửu Đỉnh nghĩ qua đúng là nếu mình đi cãi nhau vô nghĩa với đám nhà tiêu thụ thì chỉ tốn công, tin tưởng Giản Phàm hơn vài phần: “Giản Phàm, chuyện này cậu thấy có mấy phần thắng?”

“5 thành, anh xử lý quá chậm để bản thân rơi vào vị thế đợi người ta giết mổ rồi, nếu như anh không nghi ngờ tôi nữa thì sẽ thêm một thành.” Giản Phàm đan hai tay trước ngực nhìn thẳng Tương Cửu Đỉnh, vị trí chủ khách đã thay đổi hoàn toàn.

Tương Cửu Đỉnh không biết vì sao chỉ mấy tháng không gặp từ chàng đầu bếp vô tư rụt rè lại thành người nói chuyện đầy vẻ áp đảo người khác như vậy, nhưng mà có 5 thành thôi, quá mạo hiểm, nghĩ tới đó lấy ra tư thái bàn chuyện làm ăn: “Bằng vào cái gì tôi tin cậu đây? 6 thành vẫn là ít.”

Giản Phàm không để ý thái độ của Tương Cửu Đỉnh, thân phận của mình khiến một kẻ luôn mang tâm thái ưu việt như hắn xem nhẹ là bình thường, giơ ba ngón tay lên: “Tôi có thể cho anh ba nguyên nhân. Thứ nhất, biện pháp của tôi dù không hiệu lực, anh cũng chẳng tổn thất gì. Thứ hai, giải quyết bí

phương thì tôi am hiểu hơn ai hết, anh không tìm được người thứ hai hơn tôi đâu ... Còn thứ ba là trên người anh, anh giờ còn ai để mà tin à? Hay anh có biện pháp nào à? Tôi chỉ nghe thấy tương đồ người ta hè nhau đẩy, không ai lại đi cùng nhau đỡ.”

Lời nói vạch trần sự quẫn bách của Tương Cửu Đỉnh, trốn về nơi yên ổn này chứng tỏ hắn đã vô kế khả thi, giống con thú bị thương lê về ổ liếm vết thương, không còn hùng tâm nữa, nếu hắn tọa trấn ở Cửu Đỉnh thì Giản Phàm đã không tới tìm. Đám người tiếp nhận kiến thức kinh doanh phương Tây này muốn đấu với gian thương bản địa thì còn kém một bậc.

Sắc mặt Tương Cửu Đỉnh tái đi vài phần, thể cục đúng là như vậy, bên trong cổ đông o ép, bên ngoài hùng hổ đòi tiền, bạn bè thì khoanh tay hoặc trốn tránh, chỉ vài ngày thôi hắn đã thấy vô cùng nguy ngập rồi: “Nói hay lắm, cậu nắm trúng điểm yếu của tôi rồi. Có điều tôi hi vọng cậu làm tốt hơn là nói, giờ nói điều kiện của cậu đi, cậu không định phục vụ vô điều kiện chứ?”

“Tôi muốn tiền.” Giản Phàm thẳng thừng, nhanh gọn.

“Ha ha ha ha .. Giản Phàm, tôi phục cậu rồi, phục rồi, trước kia cậu còn có bí phương mà ép tôi, giờ chỉ bằng nói xuông mà muốn tới nhà đòi tiền. Ha ha ha, Giai Giai tặng tiền cậu, cậu không lấy ... Cậu đúng là muốn làm chuyện bất ngờ.” Tương Cửu Đỉnh vỗ tay cười không ngớt, lâu lắm mới thấy chuyện vui như vậy: “Cậu muốn bao nhiêu?”

“Bao nhiêu thì tôi không chắc, tôi muốn một căn nhà ít nhất 100 m², 3 phòng 1 sảnh, gần đơn vị của tôi một chút. Giám đốc Tương, bí phương đó chỉ đáng 5 vạn nên tôi lấy 5 vạn, chị Tương bồi thường tôi thấy đó không phải là tiền mà tôi xứng đáng nhận, nên tôi không lấy. Những chuyện này không so với nhau được.” Giản Phàm yêu cầu không chút ngại ngùng.

Tương Cửu Đỉnh mãi mới ngừng cười được, nghiêm túc hơn: “Nhà trong khu vành đai phải 50, 60 vạn, cậu muốn nhiều hơn mấy lần trước cộng lại đấy.”

“Ha ha ha, tôi bán ý tưởng, tôi thấy nó đáng giá một căn nhà, tuy giá không nhỏ, nhưng so với tổn thất mà anh phải đối diện thì quá nhỏ. Quản lý cấp cao của anh lương mỗi năm cũng mười mấy vạn hả? Sao anh không bảo họ giải quyết cho anh đi.” Thần

sắc Giản Phàm chắc chắn vô cùng, giống như mọi nguyên liệu nấu ăn đã sẵn sàng vào nồi.

Tương Cửu Đỉnh nhìn Giản Phàm rất lâu ý đồ phát hiện nhược điểm của đối phương, đáng tiếc là hoàn toàn vô hiệu, chàng trai nói cười tự nhiên, ánh mắt sắc sảo hoàn toàn thay đổi rồi, cảm giác hết sức quý dị, hít một hơi: “Deal! Tôi chuẩn bị cho cậu một căn nhà bên trong vành đai hai, có bản lĩnh cậu cứ đến lấy.”

“Anh yên tâm, khi cần lấy thì tôi không khách khí đâu. Được rồi ...” Giản Phàm hơi ngả người về phía trước: “Đến lúc chúng ta thảo luận chi tiết rồi, có vài việc tôi cần anh kiểm người làm.”

Không biết hai người bàn bạc cái gì, chỉ biết hơn một tiếng sau, cửa thư phòng mở ra, Tương Địch Giai tròn mắt nhìn anh trai mình khoác vai Giản Phàm thân tình, cả hai người cười nói vô cùng tâm đắc, nhìn cứ tưởng là đôi bạn thân lâu năm.

Cô nửa mừng nửa lo, anh trai và Giản Phàm xung đột luôn là khúc mắc lớn trong lòng cô, ai ngờ trong thời điểm khó khăn nhất, mối quan hệ này thay đổi 180 độ.

Chỉ là nhìn họ cười, e là có chuyện xảy ra.

Chương 062: Du Thuyết thiên hạ. (3)

Người tiếp theo Giản Phàm tìm lại không vui vẻ được như thế.

“Tôi nói này Giản Phàm, cậu đúng là đéch phải nam nhân, sao cậu nhìn được thế, tôi mà có cái mặt như cậu, tôi tới Thịnh Đường ngủ hết một lượt các em gái rồi ... Ài, con mẹ nó, con đi Toa Toa nó hành lão tử ốm luôn rồi, đã thế sớm như thế mà cậu lại còn tới dựng tôi dậy.” Đường Đại Đầu ngồi trên xe cảnh sát ngáp lên ngáp xuống, mới trưa thôi mà bị Giản Phàm lôi ra khỏi ổ, lúc đó hắn còn cố tình ôm Toa Toa đang trần truồng trên giường, tuyên bố mình không muốn đi, ai ngờ tên nhãi này chẳng khách khí gì cả cứ lật tung chăn lôi hắn đi, bực bội chửi tục liên thanh.

Giản Phàm cũng quá quen đám thực địa nói tục luôn hôm rồi, chẳng để ý, ngược lại còn giáo dục lại hắn: “Anh Đường, trưa rồi đây, anh không thể sinh hoạt thiếu quy luật như vậy được, uống rượu quá độ, thức khuya quá độ, tình dục quá độ, dính một thứ đã cực kỳ hại cho sức khỏe, anh dính vào cả ba. Phải chú ý một chút.”

Đường Đại Đầu thấy đau đầu lắm, đến mẹ hắn chắc cũng chẳng giáo huấn như thế: “Cái này cậu cũng quản nữa à? Giản Phàm à, trần đời tôi chưa bao giờ thấy thằng nào quái hơn cậu nữa rồi, tha cho tôi đi, tôi có mỗi mấy sở thích đó thôi. Tôi không cờ bạc, không nát rượu, thế đã là nam nhân tốt rồi ... Đi đi, anh rể tôi đang đợi cậu”

“Anh hết thuốc chữa rồi.” Giản Phàm lắc đầu lái xe tới thẳng mục tiêu, công ty hữu hạn khai phát địa ốc Uy Thịnh.

Nơi này rõ ràng là kém hơn Địa ốc Nhân Thông một bậc, không có tòa lầu độc lập mà là thuê tầng ba của tòa nhà thương vụ Kim Thành, nằm ở bắc thành không mấy phần hoa, thuộc về loại công ty chẳng có danh tiếng mấy.

Xe đỗ ở dưới tòa nhà, Giản Phàm đột nhiên thấy chiếc xe Honda mini màu đỏ, nhận ra ngay: “Này anh Đường, đây không

phải xe anh à?”

“Hả, tôi làm gì có xe, của Tăng Nam đấy, tôi toàn mượn xe cô ấy.” Đường Đại Đầu xuống xe nói.

“Vì sao, gia sản như anh mà không mua nổi xe à?”

Đường Đại Đầu xua tay: “mua thứ đó làm gì, tôi còn chẳng biết đến tối mình sẽ ngủ ở đâu nữa là, có xe phiền toái lắm, tôi thích ngồi xe người khác ... Giản Phàm này, cô em đó nhìn trúng cậu đấy, nói không chừng muốn cưới cậu.”

Giản Phàm bật cười: “Cưới tôi, ai chú? Anh nói Tăng Nam à?”

Đường Đại Đầu vỗ đầu: “À, sai rồi, sai rồi, là để cậu cưới, ha ha ha.”

Giản Phàm cũng dần quen với cái kiểu ăn nói thảng tuột của hắn, lấy làm lạ: “Cô ấy làm việc ở đây à?”

“Không, cô ấy là con gái nuôi của anh rể tôi, anh rể tôi nuôi cô ấy từ năm 12 tuổi, là con gái của chiến hữu anh ấy. Nói cho cậu biết, cô em đó mà nhìn trúng cậu thì cậu đừng hòng mà chạy. Anh rể tôi sợ cô ấy bị bắt nạt, mời thầy dạy võ về dạy đấy, nếu chơi thật thì dữ lắm đó, tôi cũng không đánh nổi.” Đường Đại Đầu hiếm khi nói chuyện một cách nghiêm chỉnh như vậy.

“Thế à?” Giản Phàm hiểu ra vì sao Tăng Nam chẳng kể năng gì tên này, cũng không hề giống nữ nhân chốn phong nguyệt, so với những cô gái mà y từng tiếp xúc có thể nói là rất đặc biệt, nhưng lại thấy không ổn: “Này anh Đường, nói như thế chẳng phải anh là chú người ta à, sao còn tán tỉnh cô ấy?”

“Nói là con gái nuôi chứ không có danh phận gì cả, cô ấy từ nhỏ bị anh rể tôi chiều hư, cách vài ba ngày lại đi mách tôi chi tiêu tiền hộp đêm bữa bãi, ngủ với các tiểu thư. Tôi không trêu cô ấy thì trêu ai? Cô ấy coi tôi là chú không, có khách khí với tôi không, bình thường gọi tôi là Đường Đại Đầu, lúc không vui gọi tôi là gì? Đầu Heo, Đầu Quỷ, mẹ nó, vậy mà tôi còn đéo làm gì nổi mới đâu..

Đường Đại Đầu cay cú nói, hai người đi tới quầy tiếp tân, cô phục vụ nhận ra mỉm cười với hắn, lại bị hắn buông mấy lời lưu manh, đỏ mặt nhắc điện thoại gọi liên lạc.

Đi vào thang máy, chỉ còn lại hai người, Giản Phàm lại hỏi: “Lần trước tôi gặp Tăng Nam, cô ấy nói mình không phải người

Đại Nguyên, hình như mẹ là người phương nam, nên mới lấy tên là Nam.”

“Ừ đúng thế, cha mẹ cô ấy chết ngoéo lâu rồi.” Đường Đại Đầu nói rất thẳng.

Thì ra là cô nhi, Giản Phàm không hỏi nữa.

Rời thang máy, Đường Đại Đầu rõ ràng kiểm chế bản thân lại, đi đứng đáng hoàng hơn, lưng thẳng hơn: “Anh rể tôi tính khí quái lắm, đừng chọc giận anh ấy.”

Đi được vài bước không yên tâm lại nói: “Anh rể tôi không thích người khác ngắt lời, cậu phải chăm chú lắng nghe, nếu không sẽ không thềm nói với cậu nữa.”

Vừa tới sảnh đón khách lại thêm một câu: “Anh rể tôi kiêu ngạo lắm, anh ấy nói nhất định đừng xen mồm vào, cực ghét đấy.”

Giản Phàm nghe mà tò mò, không rõ nhân vật cỡ nào khiến Đường Đại Đầu biến thành giun như vậy: “Anh Đường, anh đã nói hết chưa, có phải còn cần ba quỳ chín lạy không?”

“Đúng rồi.” Đường Đại Đầu kéo Giản Phàm lại: “Anh ấy ghét nhất loại không biết trời cao đất dày, thái độ cậu thế này thì về luôn cho xong. Giản Phàm, nói cho cậu biết, cỡ cậu không bằng cái móng tay của anh rể tôi, đừng đùa.”

“Được được, sợ rồi, hết thảy nghe anh, được chưa? Anh ấy không đồng ý thì tôi đi ngay, được chưa?” Giản Phàm đau đầu, trình độ thao thao bất tuyệt của Đường Đại Đầu, tới y cũng không bì kịp.

Khẽ gõ cửa phòng tổng giám đốc, người ra mở cửa lại chính là Tăng Nam trong bộ đồng phục công sở thanh lịch, không son phấn, trông ôn nhu thực nữ hơn vài phần, Đường Đại Đầu nghênh ngang đi vào. Tăng Nam khẽ mỉm cười với Giản Phàm đưa tay mời: “Giám đốc Lý đang đợi anh.”

Giản Phàm đi vào liền gặp nhân vật mình từng có duyên gặp một lần, gần như không có gì thay đổi, vẫn bộ âu phục đen, sơ mi trắng, kính gọng vàng điểm đậm vững vàng, loại mặt trắng như Tương Cửu Đỉnh có mà xách dép cho người ta.

Đó là nhân vật truyền kỳ trong đại đội một, từng là đội trưởng, cõi cảnh phục xuống một cái liềm lắc mình thành

thương nhân thành đạt, Lý Uy đang đứng ngắm cảnh phố phường khoe mắt liếc mắt nhìn Tăng Nam nhiệt tình chạy qua chạy lại pha trà rót nước.

Quan hệ của ba người này đúng là phức tạp, Lý Uy ly dị vợ đã bảy năm rồi, vậy mà thằng em rể hờ vẫn cứ bám dính lấy anh rể chẳng ra anh rể. Mà Tăng Nam là con gái nuôi mà lại đi làm ở hộp đêm, ai lại để con gái mình đi làm chỗ đó? Áo diều trong đó không nói rõ ràng được, cha con mà không giống cha con. Khỏi nói tới chú tán tỉnh cháu, cháu chửi chú, càng không ra thể loại chú cháu gì. Ít nhất thì khí độ nhân vật truyền kỳ này không cần nghi ngờ, Đường Đại Đầu phải im mồm ngoan ngoãn ngồi đó.

“Chúng ta coi như là bạn cũ rồi.” Lý Uy ngồi xuống chỉ Tăng Nam: “Vừa rồi còn nghe Nam Nam khen cậu là tuổi trẻ có triển vọng.”

“Giám đốc Lý, trẻ thì đúng là có, triển vọng thì không, bằng tuổi tôi thì anh đã làm chỉ đạo viên rồi, tôi còn chưa lên chính chức. Còn tới tuổi anh thì tôi càng kém xa.” Giản Phàm nâng chén trà lên mời.

Đường Đại Đầu ngồi bên buồn chán vừa sờ túi lấy ra điều thuốc, không ngờ Tăng Nam lờm một cái, hậm hực cầm ở tay không dám châm lửa.

“Thà ước hiếp ông già tóc bạc chứ đừng khinh thiếu niên nghèo, hiện giờ giá trị quan của xã hội quá đơn nhất, đánh giá một người chỉ biết nhìn vào tài phú, luận điệu đó quá mức lệch lạc. Chàng trai, tìm tôi có việc gì?” Lý Uy bình đạm, không vì lời lấy lòng của Giản Phàm mà có chút biểu hiện gì.

“Tôi có chút chuyện nhỏ, chắc không qua mắt được anh.”

Lý Uy gật đầu: “Cậu muốn tôi cứu Cửu Đỉnh?”

“Vâng.” Giản Phàm cũng gật đầu.

Chỉ vài ba câu là hiểu đối phương không cần lời thừa thãi, nói chuyện với Lý Uy thống khoái hơn với Đường Đại Đầu nhiều.

Chương 063: Du Thuyết thiên hạ. (4)

Lý Uy hơi mím môi trầm ngâm: “Sáng nay Đại Đầu đã gọi điện thoại cho tôi, tôi cũng nghĩ rồi, Cửu Đỉnh không tồn tại vấn đề cứu hay không cứu, cùng lắm là tổn thất ít tài sản thôi, cùng nghề chèn ép đấu đá thôn tính nhau không phải lạ gì. Tôi ra tay bằng với giạt miếng thịt tới miệng người ta, không hợp quy củ cũng không trượng nghĩa. Hơn nữa chuyện này cũng không thể trách người khác, là Cửu Đỉnh tự đào hố rồi nhảy xuống. Ở tòa án có mười mấy vụ cùng kiện Cửu Đỉnh, có câu thế lớn cùng không chèn ép luật pháp, người kinh doanh chớ dính vào kiện tụng. Chàng trai, cậu đưa ra cho tôi một vấn đề khó rồi, cậu không hiểu Trương Nhân Hòa đâu, kẻ này có thù ắt báo, tôi khuyên cậu đừng vì người không liên quan mà chọc vào thứ oan gia đó.”

Lý Uy nói chuyện rất thông thả từ tốn, dù từ chối cũng không hề chướng tai.

“Giám đốc Lý, chuyện này có thể không liên quan tới tôi, nhưng liên quan tới anh đấy.”

“Thế hả?” Lý Uy ngạc nhiên, nhưng chỉ tích tắc trừng mắt với Đường Đại Đầu: “Cậu nói chuyện 40 triệu giạt nóng kia sao, đối với Nhân Thông tổng tài sản mấy trăm triệu không phải là vấn đề.”

Chuyện này cũng không làm khó được Giản Phàm, Đường Đại Đầu sớm cay cú nói đối phương mấy tháng liền trả còn không đủ lãi rồi: “Giám đốc Lý, đây chính là vấn đề, tôi cũng hiểu Trương Nhân Hòa, người này thập niên 90 dựa vào sắt thép kiếm được chút tiền, bây giờ lại hô phong hoán vũ ở thị trường địa ốc toàn bộ bằng vào tiền đi vay. Loại xí nghiệp này tỉ lệ nợ khổng lồ ở mức 80% là bình thường, nhưng tỉ lệ nợ của Nhân Thông đã vượt qua 100%, thêm vào vay vốn tư nhân, e không phải con số nhỏ.”

“Tôi nghĩ anh hẳn là đợi tiểu khu Liên Hoa bán nhà để thu hồi lại khoản vay, có điều loại khả năng này không lớn, giữa

ngân hàng và anh, tôi nghĩ người ta trả ngân hàng trước. Ông ta có kế hoạch năm năm xây ba tiểu khu nhà ở thương mại, riêng tiền chuyển nhượng và tiền đảm bảo giao cho chính phủ đã lên tới 200 - 300 triệu. Dưới tình huống này, tôi nghĩ trong vòng 5 năm, Nhân Thông không thể trả tiền anh, có lẽ người ta có chút tâm lý coi thường anh, căn bản không định trả tiền.”

Ngôn từ rõ ràng chỉ sợ thiên hạ không loạn, có lẽ Giản Phàm cũng hi vọng hai nhà tranh chấp, để có được trợ lực mạnh mẽ, chú ý kỹ thì Lý Uy có vẻ thất vọng, không phải qua vẻ mặt, công phu dưỡng khí của người này rất cao căn bản không có thay đổi gì, nhưng chén trà mân mê trên tay đã bỏ xuống.

Đúng là Lý Uy không coi chuyện này vào đâu, chàng trai này định dựa vào cái mồm nói xuông khích mình làm ông ta thất vọng: “Chuyện này không hiểm phía đó thực sự ép tôi, tôi cũng không thiếu biện pháp.”

Giản Phàm nói tiếp ngay: “Tôi tin, nhưng năng lực của Trương Nhân Hòa sâu hơn thế, ông ta túi không một xu mà làm nên đại sự, nếu nuốt được mảnh đất vàng kia, nối liền với mảnh đất vốn có, giá trị tăng lên không biết bao lần mà kể, thế lực của ông ta sẽ phải khuếch trương, chẳng lẽ để phí đất ở đó? Tôi không nghĩ ông ta định kinh doanh nhà hàng. Một khi tài chính đầu tư thêm vào, với chuỗi tài chính yếu ớt bây giờ đứt một cái là sập toàn bộ. Khi đó anh có ép, ông ta cũng không trả nổi. Hơn nữa tôi thấy anh cũng không ngồi yên nhìn ông ta khuếch trương chứ, ông ta càng mạnh, chẳng phải anh muốn đòi tiền càng khó à?”

“Nói hay lắm.” Lý Uy vỗ tay: “Tiến thoái lưỡng nan, Nhân Thông tiến hay lùi đều bất lợi cho tôi, nói ra suy nghĩ của cậu đi.”

Giản Phàm thở nhẹ một hơi, chuyện này vậy là có hi vọng rồi, quả nhiên chuyện thiên hạ không ngoài chữ lợi: “Có tiền sẵn ở đó, vì sao anh phải đợi? Đem dài lắm mòng, chẳng lẽ anh không muốn lợi tức tăng thêm một chút.”

Lý Uy nhướng mày, rõ ràng động lòng: “Nói tiếp.”

“Có thể quit nợ chứ tài sản cố định không thể quit, nợ không có không gian tăng giá, nhưng tài sản thì có. Tiểu khu Liên Hoa

trong tay ông ta không phải là tiền sao? Giá nhà tăng lên liên tục, bắt ông ta lấy nhà thế chấp. Vừa thu hồi được tiền, lại áp chế ông ta khuếch trương, vì sao không làm?”

“Thú vị lắm, nói cụ thể đi, muốn lấy thịt trong miệng Trương Nhân Hòa không dễ thế đâu.” Lý Uy thấy ánh mắt Giản Phàm liếc nhìn hai người kia phát tay: “Đều là người nhà, nói thoải mái.”

“Tôi không có ý đó mà là có một bản kế hoạch, anh xem qua một chút.” Giản Phàm lấy ra một tờ giấy viết chi chít còn nhiều hơn tờ giấy đưa Tương Cửu Định, mỉm cười xin lỗi Tăng Nam.

Lý Uy có vài phần hồ nghi nhận lấy tờ giấy từ tay Tăng Nam, không xem nội dung mà nhìn chữ trước, chữ rất đẹp, ngay ngắn, giống bài tập nộp cho giáo viên, mỉm cười một cái rồi mới chuyên tâm đọc.

Giản Phàm nhấp một ngụm trà vô tình nhìn thấy Tăng Nam ở đối diện đôi mắt hàm tiếu đang nhìn mình, ánh mắt hai người chạm nhau, Tăng Nam nghịch ngợm hé môi ra liếm nhẹ một cái, làm y sặc nước, phải dùng hết ý chí nén lại không ho ra tiếng.

Cái đồ yêu nữ còn có kiêu khiêu khích người ta thế à, Giản Phàm ngồi thẳng lên không dám nhìn Tăng Nam nữa, sợ thất thố. Thi thoảng nhìn Đường Đại Đầu, tên này vô cùng ngoan ngoan, rõ ràng chẳng hiểu gì mà giờ vờ giả vịt, còn phối hợp với Lý Uy lắc đầu hoặc gật đầu.

Yên tĩnh hơn 5 phút, Lý Uy xem xong không nói gì, mày dãn nhíu lại, chuyện lấy tài sản cố định gán nợ rất bình thường, cái khó phải xem đối tượng là ai mới có thể thao tác được, trầm ngâm một lát mới hỏi: “Cậu từng làm ăn hay học marketing?”

“Nhà tôi bán cơm, tôi học mậu dịch quốc tế, có điều học không tốt, ra ngoài không tìm được việc, hồ đồ thành cảnh sát.” Giản Phàm không khiêm tốn mà đó là nói thật, nhưng câu nói thật lại khiến Tăng Nam bật cười.

Lý Uy cũng khẽ nhếch mép: “Nghé con không sợ hổ, nhưng ý tưởng của cậu rất đáng thử, nếu thành, cậu sẽ là người kéo màn cho cuộc thương chiến đầu tiên năm nay của Đại Nguyên.”

Giản Phàm mừng rỡ: “Anh đồng ý?”

“Đương nhiên, cơ hội tốt như thế vì sao tôi lại bỏ qua, càng không ngại cho thêm một bó lửa. Giản Phàm, tôi bổ xung cho cậu một điều, đám người đi lối tắt phát lên này đều nuôi một đám tay chân, vào lúc quan trọng hãy để Đại Đầu giúp cậu.” Lý Uy đánh mắt với Đường Đại Đầu.

“Cám ơn giám đốc Lý.” Giản Phàm khiêm tốn khom mình.

“Tôi có một điều kiện kèm theo, cậu phải đồng ý.” Lý Uy nói với giọng không mặc cả.

“Điều kiện gì ạ?” Giản Phàm cẩn thận hỏi.

“Đơn giản, tôi phái người giúp cậu, cậu phải mời họ một bữa chú? Hơn nữa tôi nghe nói cậu rất không hữu hảo với Nam Nam nhà tôi.” Không ngờ Lý Uy lại nói đùa.

Giản Phàm há miệng còn chưa kịp phản ứng thì Đường Đại Đầu đã nhảy vào: “Đúng, phải xẻo cậu ta một trận, sao bỏ qua được.”

Tằng Nam che miệng cười nhìn cái mặt thộn ra của Giản Phàm.

“Ha ha ha, đi đi, đám người trẻ tuổi các cậu đi chơi đi, có chuyện gì gọi điện cho tôi, nếu không tìm được tôi thì tìm Nam Nam, nó biết tìm tôi ở đâu.” Lý Uy đưa danh thiếp cho Giản Phàm.

Giản Phàm vô cùng sáng khoái nhận lời, ba người cáo từ rời văn phòng, người đi cuối cùng là Tăng Nam khi khép cửa còn lén lút làm một động tác OK.

Ngày hôm đó xảy ra rất nhiều chuyện, buổi trưa uống cho Đường Đại Đầu có chút chơi với, tửu lượng của Tăng Nam không thấp, có điều đấu không lại người lớn lên bên chum rượu như Giản Phàm. Trong bữa cơm Tăng Nam trừng mắt nhướng mày với Đường Đại Đầu, nhưng lại hết sức ân cần với Giản Phàm, Giản Phàm bây giờ chỉ nghĩ làm sao kiếm một khoản nên có phần hờ hững với cô gái quyến rũ trời sinh này. Có điều vì tăng quan hệ với Lý Uy cho nên vẫn rất khách khí, ăn tới ba giờ chiều mới đưa cả hai say khướt về hộp đêm.

Buổi chiều Tương Cửu Đỉnh và Lý Uy sau lần đầu tiên tiếp xúc với nhau, chuyện đầu tiên hẳn làm là mở cuộc họp HĐQT, chẳng tranh luận chẳng cãi vã, chỉ bàn một lần thông qua quyết

định: Bán nhà hàng hải sản. Trừ quyết định này còn là mờ tiết lộ Tương gia có ý bán một phần cổ phần. Chẳng có bức tường nào không lọt gió.

Trong mắt người ngoài Cửu Đỉnh lần này thực sự đúng là cởi khổ làm cở trắng đầu hàng rồi, tới chiều ở lối vào đại sảnh Cửu Đỉnh dựng tấm biển lớn "Trang trí nội bộ, tạm dừng kinh doanh". Đúng như Giản Phàm đoán, không lâu sau người ta đi hết, bước đi đầu tiên rất đơn giản cũng khiến lộ ra bản chất thật của sự việc, khiến người phải đóng cửa.

Đến chập tối chân chó Trương Khải vai gánh một nhiệm vụ bí mật tổng giám đốc giao cho, dẫn mấy người lên hai cỗ xe đi đâu không rõ.

Vậy là Giản Phàm đã buộc được hai xí nghiệp lớn vào con thuyền của mình, con thuyền cuộc đời của y bắt đầu giương buồm ra khơi, bất kể thành bại, lần đầu tiên Giản Phàm bước ra khỏi cảng biển an toàn của mình, hướng tới đại dương bao la ...

Đâu cứ nhất định phải trùng sinh đúng không?

Chương 064: Sấm nổ giữa trời quang.

“Hiện giờ chúng ta xem qua tin tức trên báo chí truyền thông ... Nhà ở tiểu khu Liên Hoa chúng ta đang hạ giá đồng loạt, bình quân giảm giá 23% ... chuyên gia hữu quan nói việc làm này của Nhân Thông là để thúc đẩy thị trường đồng thời khiến thị trường nhà đất thành phố lần đầu tiên giảm giá trong vòng hai năm ... Nhật báo Đại Nguyên, Tin tức Sơn Bắc, tin tức thị trường đều đưa tin tức tương quan ...”

Thời sự buổi sáng, người chủ trì mái tóc thực nữ khế hé môi giọng đều đều báo một tin làm người ta tròn mắt lú lỏi, những người hay tin muộn nhất vội vàng gọi điện thoại dò hỏi, đương dây nóng tiêu thụ của Nhân Thông tac nghên. Tiếp theo đó nam nam nữ nữ ở trong văn phòng hay tin này khời lên hứng thú cực lớn, cầm điện thoại thông báo, chồng báo cho vợ, hạ giá rồi mau đi xem nhà, vợ mắng chồng ngốc, đợi thêm có khi tiếp tục hạ. Hoặc là đôi lứa sắp trở thành vợ chồng gửi nhau tin nhắn: “Babe giá nhà bắt đầu hạ rồi, chúng ta có hi vọng kết hôn trước Tết rồi ..”

Tin tức này chẳng khác nào không khí lạnh ở Siberia, nén khối áp thấp Nam Thái Bình Dương đang hoành hành xuống, lạng lẽ xâm nhập mỗi góc ngách thành phố, đánh vào dây thần kinh yếu ớt nhất của con người.

Truy về 10 tiếng trước đó, tin tức giảm giá nhà đã được đưa lên mạng, mọi người sớm đã rì rầm rĩ tai nhau, xong không tin lắm, dù sao là chuyện hoa trong gương, trăng dưới nước. Giá nhà làm người ta thất vọng từ năm này sang năm khác rồi.

Có điều lần này không giả được, vừa sáng sớm ra một loạt tờ báo đã xác nhận tin tức này, tám biển quảng cáo bán nhà lớn cũng đã viết rõ ràng 3888 đồng/m², so với mấy ngày trước giảm gần 1000 đồng. Hơn nữa tám biển quảng cáo đó còn dùng thủ pháp lôi kéo khách quen thuộc, 30 người mua nhà thanh toán đầu tiên được quà trang trí trị giá 8 vạn; 50 người mua nhà đầu

tiên được phong bì an gia 5 vạn 8, 100 người đầu tiên hưởng phong bì ưu đãi 8888.

Không khí sáng sớm Đại Nguyên hôm đó đầy một vẻ kích động, người có ý mua nhà, người thực sự mua nhà hoặc người chỉ muốn xem náo nhiệt đều đứng ngồi không yên. Xe taxi chật kín con đường tới Tiểu khu Liên Hoa, 7 giờ sáng đã có những người đầu tiên tới đây, 8 giờ sáng có tận hơn 60 người đổ tới bộ phận tiêu thụ nhà đợi mở cửa được vào danh sách ưu đãi, dù người trước đó có hoài nghi cũng biết mộng tưởng đã thành sự thực.

8h30 sáng mở cửa thì đã là cảnh tượng kinh hoàng, đội ngũ nghìn người đùn đẩy chen lấn, đa số tay cầm báo chí hôm đó hoặc giấy quảng cáo, cũng không nhất định là vì ưu đãi, bằng giá nhà đó là đủ người ta phát cuồng rồi. Những đôi nam nữ bị gánh nặng nhà cửa chần ngang hôn nhân là tích cực nhất, gần như chen lên hàng đầu.

Có điều hôm nay không mở cửa được nữa, tin tức giảm giá vừa mới truyền về tổng bộ Nhân Thông, tổng bộ lập tức thông báo ngừng bán nhà, tiếp đó tổng bộ cũng bị người ta bao vây kín mít. Những người đã trả tiền mua nhà càng hung dữ, không thể nào có chuyện hôm qua trả tiền, hôm nay giảm giá, đùa nhau à? Còn cả người trong nghề vì sự kiện này mà bị kéo mất khách cũng tới chất vấn.

Bên này cãi vã chưa ra kết quả thì Tiểu khu Liên Hoa đã loạn rồi, bộ phận bán nhà vừa treo biển dừng bán, người chịu trách nhiệm còn chưa kịp mở miệng giải thích thì đã bị đám đông phần nộ nhấn chìm. Mẹ nó bỏ việc xin nghỉ tới đây, không ngờ lại lừa đảo, không đập mày thì đập ai? Nào giấy báo bị vo viên thành cục, nào chai nước khoáng, thậm chí là hộp cơm sáng ăn dở ào ào bay tới, ném xong chưa hả còn tóm cổ yêu cầu trả lời. Máy cố nhân viên bán nhà cổ đeo thẻ công tác bị hàng trăm ngón tay chĩa vào mặt rửa xả thậm tệ, bật khóc bỏ chạy.

Có lẽ là mộng tưởng tan vỡ, có lẽ cảm thấy mình bị biến thành trò cười, hoặc vì bị chuyện nhà xe ép không thở nổi bao lâu, lửa giận bùng phát không kiểm soát được, nơi bán nhà bị ném gạch đá, cửa kính vỡ loảng xoảng. Rất nhiều căn nhà ở tầng

1, tầng 2 cũng gặp họa. Đám đông hỗn loạn một trận, tiểu khu thoáng chốc biến dạng, các bức tường trắng tinh nay bị người ta dùng sơn quét lên những dòng chữ lớn "Nhân Thông lừa đảo", "Nợ tiền không trả", "Vương Bát Đản Trương Nhân Hòa" ...

Người quá đông nên không biết ai làm, mấy chục nhân viên công tác còn đang bị đám đông quất tháo vào mặt, tâm trí đầu mà ngăn cản. Trương Nhân Hòa hay tin phái thủ hạ tới chi viện chứng kiến cảnh này cũng tròn mắt, bình thường đám lưu manh quen ức hiếp người lương thiện không dám ra tay, trước mắt không còn là loạn, mà là bạo động rồi.

Tiểu khu cao cấp hoa viên Emperor nằm giữa trung tâm thành phố, hoàn cảnh u nhã vô cùng cũng bị sự huyên náo bên ngoài tác động.

Một người trung niên lùn mặt vuông đứng bên cửa sổ kính, bụng nhô lên vượt mặt chính là Trương Nhân Hòa chủ tịch địa ốc Nhân Thông.

Vóc dáng có phần nặng nề có điều lúc này đi lại như mèo trước trên sàn sắt nóng, đối với một người có thói quen sinh hoạt đêm mà nói, dậy vào giờ này rõ ràng là quá sớm, lúc này cả em gái non tơ còn trần truồng ngủ trên giường cũng không khiến ông ta hứng thú được nữa rồi.

Nghĩ một lúc bấm cú điện thoại thứ chín: "A lô, tổng biên tập Trương, tờ quảng cáo hôm nay của các anh có ý gì? Không phải đâm dao sau lưng tôi à, làm gì có cái giá đó ... Cái gì? Cái gì? Người của tôi mang thư ủy thác tới quảng cáo? ... Tôi trịnh trọng cảnh cáo các anh, bất kể thế nào cũng phải vặn hỏi tổn thất cho tôi, nếu không tôi khiến các anh đóng cửa phá sản ... Đừng trách tôi không khách khí ..."

Gọi điện xong hậm hực ném di động lên ghế sofa, chửi bới bọn báo chí bây giờ chỉ biết tới tiền, không cần biết là ai, không bằng dĩ điểm.

Đang phiền muộn thì có giọng trong trẻo gọi.

"Hi, honey, sáng nay ăn gì?"

Quay đầu lại chỉ thấy cô gái mới trên dưới hai mươi, mái tóc bù xù buông sau vai, dáng vẻ mỹ nhân ngái ngủ muôn phần quyến rũ, chiếc áo ngủ hai dây bằng lụa mỏng không che nổi

vóc dáng hùng hực nhựa sống. Một đôi nam nữ thế này trông là thấy không giống vợ chồng, chẳng phải vợ bé thì cũng là gà, Trương Nhân Thông xoa tay: “Thích ăn gì thì ăn, đi đi, đi đi.”

Mỹ nữ cũng rất biết điều không làm phiền nữa, dù trên giường hay dưới giường đều phục tùng tuyệt đối ông chủ.

Lúc này phó tổng giám đốc rốt cuộc cũng tới nơi, chỉ chạy vài tầng thôi đã thở không ra hơi, đứng trước mặt ông chủ còn hơi khấn trượng: “Chủ tịch, tôi đã tra ra rồi, chiều hôm qua có người giả mạo công ty chúng ta liên hệ với tòa báo đăng quảng cáo ủy thác, con dấu là của công ty chúng ta, anh xem.”

Trương Nhân Hòa xem qua thư ủy thác ném xuống đất: “Cái trò này hai mươi năm trước tôi dùng củ cải làm rồi, bọn họ cũng tin à?”

“Bọn bán báo bây giờ cứ giao tiền thì có gì chúng không dám làm, đối phương trả tiền mặt.”

“Tra mau, xem ai giở trò.”

“Chủ tịch, phải chăng là Cửu Đỉnh?” Viên phó tổng giám đốc nhắc.

Trương Nhân Hòa lắc đầu: “Không phải đâu, Cửu Đỉnh đã chuẩn bị bán nhà hàng, hôm qua đóng cửa khách sạn ngừng kinh doanh, nếu bọn chúng làm việc này đã chẳng đợi tới bây giờ ... Ài, tra tra xem có ai cùng bán nhà vào thời điểm này không, chắc chắn chỉ có đám Vương Bát Đản đó thôi. Lập tức yêu cầu bọn tòa báo kia công khai xin lỗi văn hồi ảnh hưởng, nếu không chúng ta khởi tố.”

Viên phó tổng giám đốc đi lâu rồi, Trương Nhân Hòa mới lại gọi điện: “Hắc Bì, mày dẫn người tra xem kẻ nào đâm sau lưng tao.”

Loại chiêu số này nhìn là biết người cùng nghề giở trò, giá của anh đã bị ép xuống thì muốn nâng lên không dễ dàng, Trương Nhân Hòa lòng như lửa đốt bắt đầu thấy chiêu phá chiêu, huy động quan hệ các phương diện.

Sự thực thường thường lại Ở ngay trước mắt chúng ta, chúng ta không tin ai làm lại là người đó làm.

Đúng, là Tương Cửu Đỉnh làm, do Giản Phàm xúi bẩy, đám Trương Khải thao tác, bọn họ đều đã rời Đại Nguyên không rõ

hướng đi.

Có điều bỏ ra mười mấy vạn tiền mặt làm động tĩnh lớn như thế làm người ta thán phục.

Chương 065: Thối hoặc cả rồi. (1)

Người tới Tiểu khu Liên Hoa xem nhà sau một hồi xung đột liền chuyển sang xem náo nhiệt, có người tức giận bỏ đi, nhưng người ở lại không giảm mà còn tăng, ngay cả cái trung tâm mua sắm trước Tết tung ra chiêu đại hạ giá cũng chẳng thu hút đám đông như vậy.

Trung Quốc chúng ta không thiếu người, Trung Quốc chúng ta không thiếu người ưa náo nhiệt chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Hà Phương Lộ lái xe nhìn nơi bán nhà náo loạn thì không hiểu loại chuyện này có ích gì cho việc giải quyết khốn cảnh của Cửu Đỉnh, xe đi quanh tiểu khu một vòng, vị tổng giám đốc mới xuất viện không biết kiếm đâu ra ống nhòm, hí hửng say sưa hơn trẻ con.

Hai người xem suốt một tiếng đồng hồ tới khi xe cảnh sát hù còi tới mới rời hiện trường, Hà Phương Lộ hồ nghi hỏi: “Tổng giám đốc, đây là cách giải quyết vấn đề của chúng ta à?”

“Đây chỉ là màn mở đầu thôi.” Tương Cửu Đỉnh cười đầy khoái ý báo thù.

“Liệu có hiệu quả không?”

Tương Cửu Đỉnh nhìn cô thư ký xinh đẹp của mình, hứng chí trêu chọc: “Ngốc, đương nhiên hiệu quả, nếu như cô chuẩn bị mua nhà, biết tin tức thế này, cô sẽ quyết định thế nào? Đừng nghĩ, nói luôn.”

Hiếm khi tổng giám đốc dùng giọng điệu chợt nhả như vậy, Hà Phương Lộ đáp không suy nghĩ: “Ừm, tôi sẽ đợi.”

Kỳ thực quan hệ giữa Tương Cửu Đỉnh và Hà Phương Lộ hoàn toàn chỉ có trên công việc, không có chút riêng tư hay ám muội nào, tất nhiên không phải vì hắn là nam nhân chung thủy gì cả, chỉ là chiêu che mắt thôi. Ngay cả mỹ nhân xinh đẹp như thế suốt ngày lượn lờ trước mắt mà ông chủ Tương cũng không động lòng thì không cần phải lo lắng y ăn vụng ngoài kia, đúng không?

Đó chính là chỗ cao minh của Tương Cửu Đỉnh, hấn vỗ tay bôm bốp: “Đúng, đây chính là hiệu quả, người bán tín bán nghi vào xu thế giảm giá sẽ dừng lại chờ đợi, mua khi lên chứ không mua khi xuống là tâm thái phổ biến, Nhân Thông sẽ bị sa vào cái vũng lầy này, muốn thoát chỉ có hai cách bán giá rẻ, hoặc là ông ta đi nhảy lầu.”

Hà Phương Lộ thấy tổng giám đốc quá lạc quan: “Nhưng sao tôi cảm thấy có chút không khớp, chẳng lẽ anh hận Trương Nhân Hòa như thế?”

“Ha ha ha, cái này nói tiết lộ sớm mất vui, lấy nấu ăn làm ví dụ nhé, chỉ có dùng lửa nhỏ từ từ đun mới mềm cả xương, nên dùng gấp. Lần này tôi nhất định nấu ông ta thành nồi canh vương bát, ha ha ha.” Tương Cửu Đỉnh cười rất thần bí, sự thực hơn mọi lời hùng biện, giờ hấn hoàn toàn tin tưởng Giản Phàm rồi.

“Lời này sao nghe quen quá.”

“Ha ha ha, là Giản Phàm từng nói chứ ai, cô đi đâu đấy? Không về, lái tới tổng bộ Nhân Thông xem trò vui.”

Tổng bộ Nhân Thông tuy không loạn như chỗ bán nhà, người cũng đông xong đều bị khống chế, mười mấy bảo an căng thẳng đi qua đi lại, xem ra đã có phòng bị.

Hà Phương Lộ ngồi một lúc, thấy 10h15 rồi, mắt kiên nhẫn hỏi: “Làm gì có trò hay.”

“Sắp rồi, Giản Phàm nói có là nhất định sẽ có, tôi nghi khi chúng ta bị bao vây, tên khốn kiếp đó cũng ngồi trong xe xem trò cười, nay tôi tọa sơn xem hổ đấu.” Tương Cửu Đỉnh nghiêng rãnh nghiêng lợi, xem ra thâm thái báo thù đã bị Giản Phàm khơi lên tới mức cao nhất.

Hà Phương Lộ thấy quá nhiều chuyện lừa lọc gian trá rồi, lần này nghe lời tổng giám đốc, mơ hồ có chút đáng tiếc, chàng trai tươi sáng ấy, rốt cuộc đóng vai trò gì trong âm mưu này? Cô có thể thấy sự thay đổi rõ ràng của Giản Phàm ở lần gặp mặt tại đại đội một.

Đợi mười mấy phút, trò hay cuối cùng cũng diễn ra, lần này làm Hà Phương Lộ há hốc mồm.

Thời gian quay ngược một tiếng.

Một chiếc minivan màu trắng đã tróc sơn đỗ trước công trường Trung tâm hoạt động văn hóa Sơn Bắc, từ trên xe có bốn năm người dáng vẻ lưu manh đi xuống, đầu không trọc lóc thì cũng cao một tấc, áo sơ mi hoa, dáng đi khệnh khạng, nhìn là biết chẳng phải loại lương thiện. Trong đó có một vị đầu rõ to, miệng phì phèo thuốc lá, chính là Đường Đại Đầu.

Tới trước công trường ngổn ngang đất cát, vài cái xe thi công nằm chổng trơ không ai điều khiển, nhìn chả thấy bóng người, Đường Đại Đầu phát tay xua thủ hạ tiến lên, một tên mặt mày bặm trợn, tai trái có cái nốt ruồi lớn mọc lông dài đứng ngoài lán quát: “Lão Hàm, xéo ra đây.”

Gọi mấy tiếng liền có người chạy ra, là một công nhân trên 40, da mặt đen nhàn nheo như vỏ cây sậy khô, đây là hậu di chứng do phơi nắng lâu ngày, không liên quan tới sức khỏe, đi dép cao su, quần xắn tới gối, đất cát còn dính trên người, khúm núm nói: “A người anh em Thanh Mao, sao thế?”

Thanh Mao quay sang Đường Đại Đầu nói: “Anh Đường, chính họ đấy, đây là công trình lớn nhất vì không có tiền mà phải ngừng.”

Đường Đại Đầu gật gù nhìn người này, trông có vẻ thật thà, nhìn còn hứng trí hơn cả nhìn mỹ nữ, khiến Lão Hàm giật mình thon thót: “Mấy vị huynh đệ, chúng tôi cả tháng không có việc làm rồi, không còn gì đáng tiền đâu.”

Té ra coi đám người bọn mình thành chủ nợ tới siết đồ rồi, Đường Đại Đầu đoán chừng Thanh Mao quản lý con đường này, thường xuyên ăn uống ở quán xá không trả tiền, chắc không bỏ qua cho chỗ này: “Lão Hàm phải không, tao không tới kiếm chuyện đâu mà có chuyện vui. Chỗ này có bao người?”

“Bảy, bảy mươi ạ.” Lão Hàm né tránh ánh mắt rất quái của tên đầu to.

“Nếu muốn tìm thêm thì sao? Được bao nhiêu?”

“Ái dà, thế thì nhiều, lúa mạch thu hoạch xong rồi, nhiều người không có việc làm vào thành phố kiếm việc tạm thời lắm.” Lão Hàm lo lắng lắm, trong lán có bảy tám chục thôn dân đợi được công trình tiếp theo thuê.

Đường Đại Đầu cười thâm: “Có việc đây, làm không?”

“Việc gì ạ?”

“Từng có ai nợ tiền công bọn mày chưa?”

“Có chứ ạ, nhiều lắm, có người làm một năm mà nợ lương tới nửa năm.”

Tìm đúng chỗ rồi, Đường Đại Đầu dụ khí: “Thế này đi Lão Hàm, mày có bao nhiêu người, tao thuê bấy nhiêu, làm gì à? Tới một cái công ty ngồi, chẳng cần làm gì cả, cứ ngồi đấy, ai hỏi thì chỉ cần nói là đòi nợ.”

“Đó là công ty nợ tiền chúng tôi à? Thế có làm gì nữa không?” Lão Hàm rất thật thà, còn chưa hiểu.

“Đừng quan tâm người ta có nợ tiền bọn mày không, nợ tao, nợ mày cũng là nợ. Nói đi, tao thuê bọn mày đúng từ bây giờ tới khi trời tối mất bao nhiêu tiền?” Đường Đại Đầu bực mình, trời nắng chang chang thế này, lại ở chỗ đồng không mông quạnh, bố ai chịu nổi lâu.

Lão Hàm nghĩ mãi run run nói: “Ba ... Ba mươi ...”

Thanh Mao nổi điên giơ chân dọa đá: “Đm, ngay cả anh Đường mà cũng dám xẻo, không muốn kiếm ăn nữa à?”

“Cút sang bên, chỉ biết dọa người thật thà.” Đường Đại Đầu quát một tiếng, tươi cười với Lão Hàm: “Được, 30 đồng cũng không đắt, 10 người có 300, 100 có 3000. Bây giờ tao ném ra 6000, mày có cầm được không?”

Nói rồi rút xoạch ra một cọc tiền mới cứng.

Lão Hàm vừa kích động lại vừa sợ.

Đường Đại Đầu an ủi: “yên tâm, làm việc cho Đường Đại Đầu này, về sau không ai dám kiếm chuyện với mày nữa, về sau có Thanh Mao che chở mày. Làm được thì cầm tiền tìm người, không được thì tao còn tìm người khác.”

Yết hầu Lão Hàm cuộn lên cuộn xuống mấy lần, quay đầu nhìn đám thôn dân nhếch nhác đang nhìn về phía mình đầy kỳ vọng, cuối cùng hạ quyết tâm nhận lấy tiền: “Được, tôi tìm cho anh 200 người.”

“Tốt, nhớ kỹ địa chỉ này công ty hữu hạn khai phát địa ốc Nhân Thông, 127 đường Bình Dương ... Có trang bị cho bọn mày mũ che nắng và băng rôn rồi. Lão Hàm, cho mày 400 đồng nữa,

mỗi người một chai bia, uống vào bụng rồi thì ném ở cửa cho tao, nếu về trước 6 giờ tối là trừ tiền ...”

Mấy tên lưu manh vận chuyển đồ xuống xe, ném lại địa chỉ cho Lão Hàm rồi bỏ đi.

Mười mấy phút sau Lão Hàm như đại tướng chỉ huy, liên tiếp ra lệnh cho mấy đồng hương chạy các nơi hô, bao cơm bao nước còn trả tiền công, thế là khi tụ tập ở đường Bình Dương đã hơn 200 người.

Mấy tấm vải trắng viết những chữ xiêu vẹo căng ngang tổng bộ Nhân Thông.

Đám người hùng hùng hổ hổ vừa đi vừa hô hào đó khiến Hà Phương Lộ giật mình, người cởi trần, người phanh áo ngực, da thịt đen đúa, trên người còn có vết đất cát vàng, là tầng lớp dưới đáy thành phố này, công nhân xây dựng.

Nếu như nhìn thấy một hai người sẽ cảm thấy ưu việt, nếu nhìn thấy mười người như vậy, có lẽ sinh lòng thương xót với quần thể nhược tiểu này. Nhưng nếu liền một lần mấy trăm người thì trong đầu chỉ dâng lên một cảm giác duy nhất: Sợ!

Chương 066: Thối hoặc cả rồi. (2)

Người qua đường hốt hoảng né tránh dòng lũ cuộn cuộn kéo tới.

"Trả tiền mồ hôi xương máu đây!", mấy chữ

đỏ viết trên nền vải trắng trông hết sức kinh khiếp, một đám người ăn mặc lam lũ mặt mày khắc khổ đối diện với công ty địa ốc vốn tiếng tăm chẳng ra gì, bên nào đúng bên nào sai tựa hồ không cần giải thích.

Mười mấy bảo vệ của Nhân Thông liên tục quát tháo, nhưng chân thì loạng choạng lùi lại, chỉ biết ngăn đám đông xông vào tòa nhà. Tòa nhà hơn mười tầng có vô số những cái đầu thò ra khỏi cổ nhìn đám đông tụ tập, dòng xe đi ngang qua đường Bình Dương dần chậm lại, tiếng còi tiếng chửi bới vang lên liên hồi vẫn không ít người nán lại xem náo nhiệt, còn đông hơn cả số công nhân mấy lần.

"Đi thôi, nếu không lát nữa tắc đường không đi được nữa." Tương Cửu Đỉnh vỗ đùi cười khàn khạc, sướng khoái vô cùng.

Hà Phương Lộ lái xe rời khỏi chỗ tắc, thi thoảng nhìn dáng vẻ đắc ý của Tương Cửu Đỉnh: "Tổng giám đốc, đây cũng là một phần kế hoạch à?"

"Ha ha ha, một nửa rồi, xem gương chiếu hậu đi."

Hà Phương Lộ cả kinh, nhìn qua gương chiếu hậu, hiện trường đã có mấy chiếc xe đưa tin lớn xuất hiện, đám người cầm micro cầm camera nhẩy ra, lại còn không ít người ra sức chụp ảnh, chuyện này thực không còn gì để nói.

Một nhà triết học đã nói, chiến tranh giữa quốc gia giống như hai đứa trẻ con đánh nhau giữa đường giành quả táo. Còn giữa xí nghiệp ra tay với nhau tính chất ác liệt càng vô giới hạn.

Tương Cửu Đỉnh thấy thư ký của mình có vẻ không tán thành hành động này, cười: "Một xí nghiệp có trách nhiệm xã hội chỉ là hình tượng dựng lên để lừa người tiêu dùng thôi, giờ thiếu nợ tiền mồ hôi xương máu của công nhân, xem sau này

Trương Nhân Hòa kiểm ăn trong nghề này ra sao, chúng ta chỉ giúp họ một chút.”

“Có tác dụng không?”

“Ép hẳn phải tự bảo vệ mình, như thế tất nhiên không để ý tới chúng ta nữa.”

“Chúng ta nhất định phải làm thế à?” Hà Phương Lộ hơi sợ, người thường nào ai thích dính dáng vào loại chuyện này.

“Chúng ta?” Trương Cửu Đỉnh lắc đầu phủ nhận: “Không phải chúng ta, chúng ta không làm nổi loại chuyện này, nghĩ còn không ra. Dù tôi muốn làm cũng không biết là phải làm thế nào.”

“Vậy thì ai?”

“Giản Phàm, ha ha ha, cô không tin nổi đúng không, tiết lộ chuyện còn khó tin hơn nhé, tôi cũng đang nghe sự chỉ huy của cậu ta thôi, ha ha ha ..”

Hà Phương Lộ thâm thở dài, tổng giám đốc chắc đang đùa, cô không dám tin, lại không dám không tin, thời gian vừa rồi quá nhiều việc nên đã lâu không liên lạc với Lưu Hương Thuận, cô quyết định gặp tìm hiểu xem sao, cô có cảm giác sự thay đổi của Giản Phàm bắt nguồn từ chuyện chia tay của hai người này.

Gần như rời đi cùng lúc với bọn họ nhưng ở hướng khác là phe còn lại.

Khi Đường Đại Đầu đưa Tăng Nam tới nơi này thì xe đã không còn đi tới gần được nữa, đành phải đi bộ tới chụp vài bức ảnh. Vừa mới ngồi vào xe, Tăng Nam xem ảnh đột nhiên nói: “Này Đường Đại Đầu, trình độ anh có thể thôi à, xem dòng chữ "Tiền mồ hôi xương máu" này đi, chữ ‘tiền’ viết trên đó thiếu mất một nét, không sợ người ta cười cho à?”

“Hả?” Đường Đại Đầu nghiêng đầu sang bên nhìn, chép miệng không coi ra gì: “Thiếu có một nét, ai mà chẳng nhận ra là chữ tiền, có gì mà lạ.”

“Anh là đồ vô dụng, dẫn tới một lũ vô dụng.” Tăng Nam đặt máy ảnh xuống khởi động xe rời đi.

“Xời, biết nhận ra tiền là được, có nhận ra chữ tiền hay không có sao.” Đường Đại Đầu nhơn nhơn cái mặt, chuyện hôm nay làm thật sướng, hẳn từ khi sinh ra thích nhất là làm mấy

chuyện hại người: “Tôi khoái làm chuyện này nhất, mẹ nó cái thằng Vương Bát Đản Trương Nhân Hòa, tôi nói ngon nói ngọt mấy tháng còn bị cười cho, tức muốn chết. Có 30 đồng đã thuê được một người, anh em nông dân đúng là đồng chí tốt, có đám anh em này thì làm cái gì cũng kéo sập được.”

Tằng Nam không hứng thú nghe Đường Đại Đầu lải nhải, quay sang chuyển chủ đề: “Này, trưa nay gọi Giản Phàm đi ăn cơm được không?”

“Câu ấy nói hôm nay không ra ngoài được.”

“Vậy anh không kéo cậu ta ra được à?”

“Này bà cô, đó là đội hình cảnh đấy, tôi mà tới người ta lại tưởng tôi đi đầu thú, không đi.” Đường Đại Đầu rất ngán Tần Cao Phong, thằng cha đó còn đáng sợ hơn dân XHĐ.

“Xì, đồ vô dụng.”

Thấy Tăng Nam thoáng cái ù xìu không nói chuyện nữa, Đường Đại Đầu hí hửng quay sang, Nam Nam mặc chiếc jean đeo thắt lưng lệch màu lam, tất lưới trắng, chõ váy ngắn sát hông, thậm chí có thể nhìn thấy mơ hồ một khe mờ mê người, nhìn một lượt thân hình quyến rũ của cô cháu gái hờ mà nuốt nước bọt: “Nam Nam, cô không nhìn trúng thằng cớm đó chứ?”

Tằng Nam đánh đá trừng mắt: “Liên quan gì tới anh, anh quản được à?”

“Nghĩ cho kỹ, thằng nhóc đó không nhà không xe không tiền, dưới đít còn có cả đồng nợ, không lừa cô đâu, không thấy hôm qua mời chúng ta ăn, lúc trả tiền chỉ mất 400 mà đau lòng thành thế nào à?” Đường Đại Đầu quá rõ tình cảm thâm hại của Giản Phàm.

“Anh rể anh nói đừng kinh thiếu niên nghèo, anh lại thích giàu chê nghèo hả?” Tăng Nam chẳng mảy may dao động.

“Không phải tôi sợ cô bị lừa à? Nói cho cô biết một việc, chớ thấy thằng đó thư sinh xinh xắn mà lầm, một thằng bạo lực đấy, có biết bạn gái trước của y đi với nam nhân khác, bị đánh cho gãy mấy cái xương sườn không?” Đường Đại Đầu bộc lộ một tin sốc: “Tôi có mò tới bệnh viện hỏi rồi, bác sĩ nói thằng kia tổn thương nội tạng, sau này công năng nam nhân sẽ ảnh hưởng mạnh, nói là gì gì, từ chuyên môn gì đó ... Đại khái cái đó bác sĩ

thường không nói với gia đình đâu, cô không nghĩ là vô tình chứ? Không hề, phải đá đúng chỗ trên người mới thành như thế đấy. Trẻ tuổi, thành đạt, tương lai hứa hẹn là vậy mà trọc trặc chỗ đó thì cũng vứt mẹ cuộc đời rồi còn gì, vì một nữ nhân mà thành thái giám rồi, bọn cớm chơi bản người ta thế đấy.”

“Thế thì sao nào? Làm thế mới đáng mặt nam nhân, gặp chuyện như thế không ra tay mới lạ, chúng tao anh ấy rất yêu nữ nhân kia, nếu không đã dừng dừng rồi.”

Đường Đại Đầu trừng mắt lên vẫn chưa chịu thôi: “Nói thế mà chưa làm cô thay đổi được à? Tôi lại cho cô biết nhé, y hoàn toàn không quan tâm tới nữ nhân, có thấy y tới Thịnh Đường mà không thèm liếc mắt nhìn bất kỳ nữ nhân nào không?”

“Vậy không phải càng tốt à, ai như anh, thấy nữ nhân là sán tới.” Tăng Nam kiếm được lý do càng đường hoàng.

“Tôi nói thêm một chuyện nữa.” Đường Đại Đầu bộ dạng không đạt được mục đích không thôi, nghiêm túc nói: “Tôi khiêu khích y mấy lần, nói cô nhìn trúng y, muốn cưới y, y chẳng thèm để ý, chúng tao điều gì? Cô có cho người ta tiền, người ta cũng chẳng lên giường với cô.”

Câu này tổn thương tự tôn rồi, xe phanh kết lại, Tăng Nam mắt lạnh trợn tròn, hai luồng sát khí bắn ra cùng một chữ: “Xéo.”

Động tác vừa chậm một chút đã thấy Tăng Nam muôn rút cái gì đó, nha đầu đó mang theo dao đấy, Đường Đại Đầu hết hồn đạp cửa xe lao ra, cái xe chưa đóng kín cửa đã phóng đi.

Chương 067: Nào hay lòng nghĩ gì. (1)

Sự kiện vẫn từ từ diễn ra, biến họa ngoài dự liệu mọi người, tiểu khu Liên Hoa giảm giá nhà khiến cho thị trường địa ốc chấn động, địa ốc Nhân Thông quít tiền công nhân xây dựng bị chặn đường xuất hiện khắp các trang mạng.

Mấy nhà cùng mở bán nhà thời điểm đó moi được tin tức này, đang lo không có cơ đẩy giá nhà tức thì chẳng ai bảo ai, tổ chức đoàn thể nhỏ, ra sức tuyên truyền trên mạng, thêm dầu thêm mỡ tiết lộ tiểu khu Liên Hoa độ dày tường không hợp cách, nhà bị nghiêng, vật liệu xây dựng không đảm bảo ... v... v... v... Như lời ông chủ địa ốc Phú Thái nói: “Làm nó thối hoắc cho tôi, biến tiểu khu Liên Hoa thành rác rưởi cho tôi, một cái chuồng heo cho chó ỉa xem ai dám mua!”

Điều đó đại biểu cho tiếng lòng của gần 600 công ty địa ốc ở Đại Nguyên, ai cũng vất óc nghĩ cách tăng giá nhà, dám khốn kiếp dám chơi trội, cơm của người khác dễ cướp thế sao?

Người gia nhập hàng ngũ chỉ trích ngày một nhiều, Nhân Thông vô tình đã thành ngựa hại bầy, trên mạng lại tiết lộ một tin lớn, nghe nói thành phố chuẩn bị xây dựng nhà máy xử lý rác thải ở Khẩu trang, quy hoạch cách Tiểu khu Liên Hoa một mặt đường.

Đám người trong nghề địa ốc kẻ nào chẳng gian như quỷ, tin tức này lập tức được nhà khác biến thành bên cạnh nhà máy xử lý rác còn xây cả nhà hỏa táng, trung tâm xử lý nước bẩn cùng một nhà máy gia công nhựa mấy chục tấn. Còn đem cả bản đồ quy hoạch đánh dấu đỏ ra như thật, tiểu khu Liên Hoa cơ bản bị vây kín bởi rác thải.

Giống như vô số lần bọn họ chế tạo tin tức giả gây ra những cơn sốt giá nhà vậy, lần này đoàn kết ép giá nhà khiến công ty địa ốc phía sau ôm bụng cười, ánh mắt công chúng không dự liệu được tương lai, ai mà biết nơi đó muốn xây cái gì? Ý kiến thống nhất của mọi người là hạ gục con ngựa hại bầy trả lại ổn định cho thị trường.

14 giờ chiều, Lý Uy bí mật hẹn mấy công ty địa ốc bí mật hiệp đàm, có lẽ thông qua sự kiện ngẫu nhiên này nhìn thấy thời cơ kinh doanh trước mắt, khi đó như nắm hết giang sơn trong tay của Lý Uy làm người tham dự cuộc họp bí mật sáng mắt.

16 giờ chiều, những tờ báo sáng nay bị địa ốc Nhân Thông lần lượt tới đe dọa yêu cầu xin lỗi bồi thường đồng loạt cho đăng tin Nhân Thông bị công nhân bao vây đòi tiền, tiêu đề tương đối khách quan "Công nông dân đòi nợ tập thể, đường Bình Dương bị tắc nhiều giờ", Nhật báo Đại Nguyên còn có vị chua cay chất vấn "Anh có ngàn vạn gian nhà, sao không trả tiền xương máu cho tôi?", phối hợp bối cảnh cuộc tụ tập chấn động kia, Tin tức thành sáng tạo "Tên là Nhân Thông,

Nhân nghĩa ở đâu?"

Lại là một loạt tạc đạn, có điều lần này là miễn phí.

Tình thế quay ngược nhanh chóng, mới hôm qua Nhân Thông có nhà có đất có hạng mục, phong quang vô hạn, biến thành một đám lưu manh mặc lên người bộ áo khoác giả dối, thiếu nợ công trình, cắt xén vật liệu xây dựng, từng lớp áo bị người ta lột bỏ.

Một chiếc Bentley chậm rãi dừng lại ở số 127 đường Bình Dương, loại xe giá tới trăm vạn này nổi bật thân phận hơn BMW nhiều, bánh xe rộng của nó căn bản không thềm để ý mảnh thủy tinh vỡ vương vãi dưới đất. Xuyên qua cửa sổ xe Trương Nhân Hòa đầu bóng mượt mặt như mướp đắng, thế mới nói trên đầu ba thước có thần linh, báo ứng rất nhanh. Cắt nước, đập cửa sổ, chặn lối ngăn đường đều là tuyệt kỹ của ông ta, không ngờ hôm nay rơi lên chính đầu mình, mới tỉnh ra rằng không dễ chịu tí nào.

Càng khó chịu hơn nữa là không biết ai giở trò, vốn còn có chút hoài nghi Tương Cửu Đỉnh, nhưng nội gián bên kia còn gọi điện tiết lộ muốn hiệp đàm với Nhân Thông để bán nhà hàng, rõ ràng là cùng đường rồi, thẳng nhãi đó sau khi xuất viện thì trốn về nhà như chó con, để đứa em gái còn chẳng hiểu kinh doanh chống đỡ cục diện. Vậy chắc chắn là đối thủ cạnh tranh của Nhân Thông, cái này khó nói, oan gia quá nhiều, giờ mũi giáo chĩa vào cũng quá nhiều.

Đi vào khuôn viên tan tành, xảy ra chuyện lớn như vậy, nhân viên đều sợ, hết giờ làm không dám về, nhìn thấy mấy tên bảo an rúm ró một chỗ, Trương Nhân Hòa lập tức chửi té tát: “Nuôi chúng mày làm cái gì, nuôi chó nó còn biết trông nhà, xéo cả đi.”

Vừa chửi vừa đi vào cầu thang máy, mấy bảo an trẻ bị mất chủ chỉ biết cúi gằm mặt không dám ho he, mấy tên thủ hạ đang đợi ông chủ, xem ra là loại vệ sĩ kiêm tay sai đón ông chủ vào thang máy.

Trương Nhân Hòa sùng sộ: “Hắc Bì, chuyện này là sao, đội xây dựng mà chúng ta dùng hiện giờ ở Hãn Châu cơ mà, đám nông dân đó đâu ra?”

“Ông chủ, bọn chúng chạy cả rồi, người quá đông, chúng tôi không dám ra tay.”

“Vậy thì đi tra đi, đợi ở đây chờ tôi dạy à?”

“Ông chủ, cái này tra thế nào? Đại Nguyên có mấy trăm công trình, hàng vạn người lao động ...” Hắc Bì nhăn nhó, cũng từng dùng thủ đoạn này rồi, thừa biết tra không nổi.

“Mày cũng xéo xa một chút, đừng để tao nhìn chướng mắt, ĐM, nuôi cả đám chỉ biết uống rượu chơi gái, không làm nổi chuyện gì cả.”

Trương Nhân Hòa tức giận lồng lộn, ra ngoài đập tên vệ sĩ cao lớn vào trong, phó tổng và thư ký vội vàng tới báo cáo: “Chủ tịch, đồn trưởng Vương ở đồn công an Khẩu trang có tới rồi, nhưng vì quá đông, nhưng sợ khơi lên sự kiện tập thể không dám bắt người.”

“Rốt cuộc là ai, cả ngày mà không biết à?”

“Chủ tịch, giờ toàn bộ công ty địa ốc đều chĩa mũi dùi vào phía chúng ta, ai cũng có khả năng.”

“Các ... Các người ...” Tin tức xấu đổ tới dồn dập, Trương Nhân Hòa chỉ mặt viên phó tổng, thư ký cùng cả dàn nhân viên nghênh đón, không ngờ đến lúc khó khăn cả đám người không ai làm nổi việc gì, lửa bốc lên đầu: “Xéo, xéo hết đi, xéo xa một chút, nào là sinh viên ưu tú, nào là bằng cấp nước ngoài, một năm bỏ mấy trăm vạn nuôi các người, chỉ biết ngồi trơ mắt ra đó, không cần các người, lão tử vẫn chống đỡ được.”

Rầm! Cửa phòng tổng giám đốc đóng lại.

Đó là Trương Nhân Hòa có chút danh tiếng ở Đại Nguyên, nhớ năm xưa từng buôn bán hàng second hand, than được giá thì bán than, sắt đắt thì ngả sang sắt, lại thấy đất lên giá vòn vọt thì nhảy vào làm địa ốc, trình độ văn hóa vốn không cao, chữ người cũng chẳng có tí trình độ nào, không đeo mấy món phụ khoa lên mồm chữ là khách khí rồi.

Đám nhân viên thấy ông chủ nổi cơn tam bành thì đều ngấm bất mãn, mấy năm qua điên cuồng mở rộng, bọn họ cũng là làm ngay làm đêm, thức khuya dậy sớm, đến kỳ nghỉ ra hồn cũng không có. Làm ăn như phe phản động vậy, bất kể là thương trường hay đời sống riêng đều kết cả đồng kẻ thù, bọn họ làm lủi làm việc, giờ tự gây họa còn giận lây lên đầu nhân viên. Làm công cho ông chủ tư là thế, nói hay ho chút thì là nhân viên, đôi khi còn chẳng bằng giả nô. Phó tổng đánh mắt cho nữ thư ký xinh đẹp đi vào, lúc này trừ thư ký kiêm tiểu tình nhân này ra thì người khác chỉ làm chỗ trút giận.

Thư ký gõ cửa hồi lâu không ai đáp lấy can đảm đẩy cửa đi vào, thấy ông chủ thường ngày uy phong là thế giờ hai tay ôm đầu gục mặt xuống bàn, bộ dạng đáng thương.

Trương Nhân Hòa lờ đờ ngẩng đầu lên nhìn thư ký run run đứng trước bàn: “Nói đi, còn có tin tức xấu gì nữa?”

“Chủ tịch, chúng ta bán ra 367 căn nhà ... Có 165 người đòi trả nhà lấy lại tiền.” Thư ký dè dặt báo cáo.

Trương Nhân Hòa then quá hóa giận hừ một tiếng: “Biết rồi, dựa theo hợp đồng trừ đi một phần tiền vi phạm, trả cho chúng, đợi giá nhà lên, chúng tha hồ khóc ... Còn nữa không?”

Thư ký đúng là có: “Chủ nhiệm Trương của bộ phận vay tín dụng ngân hàng công thương, chủ nhiệm Lưu của ngân hàng kiến thiết ...”

Trương Nhân Hòa cắt ngang: “Biết rồi, đi đi, giúp tôi trì hoãn một chút, nói với họ sắp có hạng mục hoàn thành biến thành tiền ... Đi đi”

Thư ký đơng đưa vòng eo nhỏ đi ra ngoài, lúc xoay người thấy ông chủ lúc nào cũng hau háu nhìn mông mình, hôm nay vò đầu bứt tai, hai mắt ảm đạm, xem ra lớn chuyện thật rồi.

Chương 068: Nào hay lòng nghĩ gì. (2)

Tản mát ở khắp góc ngách, khắp tòa nhà ở Đại Nguyên, vô số cặp mắt nhìn chăm chăm vào màn hình tra cứu tin tức mới nhất và tin hot nhất trong ngày. Thu hút ánh mắt mọi người nhất không gì hơn hành vi giả tạo của Địa ốc Nhân Thông. Thời buổi tin tức lan truyền tốc độ ánh sáng, giao lưu thuận lợi biến thế giới trở nên nhỏ bé, vô số đôi tay gõ lên bàn phím chớp mắt truyền tới vô số chỗ khác.

Đoàn đội của Cửu Đỉnh đang hành động, đoàn đội Lý Uy ngầm triệu tập cũng đang hành động, đại lý bán nhà sợ thời cơ chớp mắt liền qua đều dùng tới vũ khí sắc bén nhất: Tin đồn.

Chớ coi thường tin đồn, năm ngoái từng ầm lên Đại Nguyên có động đất, thế là ngay giữa đêm có một nửa người dân sợ quên mặc quần chạy ra đường lánh nạn, thành trò cười toàn quốc. Năm nay lại tung ra tin giá nhà sụt giảm đánh trúng dây thần kinh của tuyệt đại đa số, không biết bao người chú ý tới chuyện này, nhưng tin rằng không thể ít hơn tin động đất.

Trong một quán net bình dân ở khu dân cư cách Học viện sư phạm không xa, xếp chi chít mấy chục bộ máy vi tính, đám thanh thiếu niên đeo tai nghe, nam có nữ có, xem phim, nghe nhạc la hét bắn CS, chơi Warcraft. Không gian kín, máy điều hòa, hơi người trộn với mùi khói thuốc không có chỗ thoát tạo thành nơi vô cùng độc hại.

Đó cũng là trạm trung chuyển tin đồn.

Lão tam Hoàng Thiên Dã đứng trước quầy móc ra một xếp NDT ném lên quầy, đối tượng tóc dài ngậm điếu thuốc không rõ là trông quán hay là ông chủ hơn hờ đếm tiền đút vào túi. Một buổi chiều mà kiếm thêm được mấy trăm đồng tất nhiên là mừng hóm, lật đật lấy chai nước mời thần tài.

“Này ông chủ, tối tìm người giúp tôi đẩy bài lên nhé, đừng để nó chìm xuống.”

Ông chủ nhắm tính: “Tối sáng mai thì một nghìn.”

“800, không làm tôi tìm người khác.” Hoàng Thiên Dã mặc cả.

Ông chủ mắt đảo tròn: “Chơi, tiền trước.”

“Đừng có gạt tôi, nửa đêm tôi dậy kiểm tra.” Hoàng Thiên Dã lại đếm thêm 800 nữa ném lên quầy.

“Yên tâm đi, sáng mai nói chỗ đó là đồng phế liệu hạt nhân cũng có người tin.” Ông chủ cầm cúi đếm tiền, người ta mưu đồ gì cũng không quan trọng bằng số tiền trong tay.

Giản Phàm thấy giao dịch đã thành khoác vai lão tam đi ra ngoài, liền nghe đằng sau ông chủ hô hào: “Này, mười phút một lần viết bài trả lời, không quan trọng nội dung, chửi um lên là được, chửi cả thế giới cũng không sao, miễn phí tiền mạng, sau 0 giờ thêm đồ uống.”

Nam nữ trong quán nhao nhao hưởng ứng.

Bỏ vài đồng một đám hưởng ứng bài viết cũng đáng, hướng hồ là đám 9x cực kỳ hiếu sự lại có sức tưởng tượng. Chuyện hôm nay là thành quả nỗ lực của nhiều bên, tài liệu gốc tới từ chỗ Đường Đại Đầu cùng với ảnh photoshop, sau đó nhân viên kế hoạch của Cửu Đỉnh phát tán lên mạng, qua tay cư dân mạng chế ảnh bôi nhọ vài lần là thành đồng phân ụp lên đầu Nhân Thông, sáng mai dậy tra chủ đề hot nhất trong đêm các diễn đàn, đảm bảo đập thẳng vào mặt thị dân.

Giản Phàm thấy không khí bên trong không tệ, quay đầu nhìn mấy cô gái quần short ngắn như quần lót co cả hai chân ngồi trên ghế mà lắc đầu: “Lão tam, sao bên trong đó nhiều trẻ vị thành niên thế, còn có mấy em gái nhỏ, chẳng trách mà cứ lêu lổng quán net, không vấn đề chứ?”

“Oa ca, mà lạc hậu rồi, thời anh em ta đã qua, chúng nó nhỏ nhưng gan lớn hơn đám 8x chúng ta nhiều, bọn 9x giờ lợi hại lắm, rất một lũ não tàn, cho vài đồng bảo chúng công kích chính phủ chúng cũng dám.” Lão tam cười không thấy mắt đâu, chỉ là suốt từ chiều tới giờ làm mấy việc này, không rõ rốt cuộc làm gì: “Mày đang làm trò gì vậy, không phải là vì không mua được nhà nên hận đám kinh doanh địa ốc chứ? Mục đích là gì, hết bảo tao tìm lão đại lấy tư liệu lại tung tin đồn là sao?”

“Giờ người thù địch đám địa ốc nhiều lắm, nhưng không có tao trong đó. Đi thôi, mày chuẩn bị nước tương chưa đấy?”

“Rồi, mở quán thôi.”

Hai người rời quán net, lão tam tưởng hoa mắt, không ngờ đổi xe cảnh sát thành Honda rồi, đổi xe chưa nói, người cũng đổi luôn, cô gái áo tím kia không biết là tiểu thư hay em gái. Nghe giới thiệu mới biết là bạn mới, tên Tăng Nam.

Hoàng Thiên Dã len lét đánh giá cô gái lái xe, so với em gái váy trắng kia thì kém sắc hơn một chút, nhưng độ gợi cảm thì hơn hẳn, nhìn cách ăn mặc là biết cởi mở hoang dại, loại này lên giường là số một. Nói chuyện được vài câu lòng có chút ghen tỵ lại kiếm ở đâu rau ngon rồi. Tới khi xuống xe chuẩn bị về nhà bày quán vẫn ngoái đầu nhìn mãi.

Tăng Nam tới quá nửa chiều mới đón được Giản Phàm, hai người tới Uy Thịnh, lại tới Cửu Đỉnh, sau đó mới tới nơi này.

Tiền lão tam đi rồi Giản Phàm chẳng về đội nữa, nói một câu tới quảng trường Trung Tây rồi hết, hứng trí nhìn cảnh sắc đường phố, coi mỹ nữ bên cạnh không tồn tại.

Xe đi được mấy phút, không khí quá trầm lắng, Tăng Nam mấy lần định tìm cơ hội lên tiếng lại thiếu chủ đề, cô biết Giản Phàm cực khéo ăn nói, chẳng hiểu sao giờ lại tích chữ như vàng, nếu chẳng phải trong ánh mắt nhìn mình vẫn còn chút tán thưởng thì cô hoài nghi xu hướng tình dục của y có vấn đề không chừng.

Xe đi tới đường Tân Hà, Tăng Nam cuối cùng cũng phá vỡ im lặng: “Giản Phàm nghe nói anh chia tay bạn gái rồi.”

“Ừ, thì sao?” Giản Phàm hờ hững đáp.

“Đang tốt đẹp sao chia tay, mà tôi nghe nói ai đó còn nổi điên đánh người.” Tăng Nam khích nho nhỏ, cô biết chuyện từ Đường Đại Đầu rồi chỉ ý đồ khuấy động tâm tình của Giản Phàm.

“Chuyện riêng tư, miễn trả lời.” Giản Phàm cộc lốc một câu.

“Tôi không địch bởi móc chuyện riêng tư của anh, chỉ tò mò thôi mà, anh cao ráo đẹp trai như thế, không phải là không biết ăn nói lấy lòng con gái nên bị đá chứ?”

Chuyện qua một thời gian rồi, có lẽ trái tim bị nổi đau làm vài phần chai sạn rồi, lại còn bị Tăng Nam khích bác, Giản Phàm không né tránh, hỏi lại: “Tôi hỏi cô một vấn đề, có một cái xe bus và một cái tàu hỏa yêu nhau, nhưng không bao lâu chia tay, nguyên nhân là gì?”

Tăng Nam nghe mà chẳng hiểu gì: “Vì sao?”

Giản Phàm đưa ra đáp án: “Hai người không đi trên một con đường, đó là nguyên nhân.”

Tăng Nam tựa hiểu tựa không, lại cảm giác lời Giản Phàm chua chát, không dám tiếp tục chủ đề này nữa, rủ rê: “Giản Phàm, tối nay tới hộp đêm chơi không? Tôi gọi đám chị em tới chơi uống rượu, bằng vào tửu lượng của anh, muốn tán mấy người cũng không thành vấn đề.”

Giản Phàm lắc đầu: “Không đi.”

“Này đừng hối hận nhé, giờ không phải anh tự do rồi sao? Vừa vận giới thiệu cho anh một người, nghĩ cho kỹ hẵng từ chối, mỹ nữ tới chỗ tôi chơi đều là quản lý cao cấp của xí nghiệp, không thì là bà chủ nhỏ đấy, mỹ nữ như mây, em gái thành đàn.” Tăng Nam ra sức dụ dỗ.

Cô không biết Giản Phàm càng nghe càng thấy phiền, quay sang nói với vẻ cực kỳ phản cảm: “Chỗ cô, tôi hoàn toàn không thích, không phải nam nhân chơi đùa nữ nhân thì nữ nhân chơi đùa nam nhân. Lại còn thành đàn thành bầy? Cô trông tôi giống công cụ giải trí của nữ nhân lắm à?”

Càng nói càng cảm giác không khí căng thẳng, Tăng Nam không đáp lời, nhưng cô càng không dễ bỏ cuộc: “Vậy hết giờ làm anh làm gì? Hôm nay không phải hết việc rồi sao?”

“Tôi nói tôi bày quán bán hàng ở chợ đêm, cô tin không?”

“Lừa gạt.”

“Vậy tôi nói cái tên gầy gò bỉ ổi vừa rồi là ông chủ của tôi, cô càng không tin chứ gì?”

“Xì, chẳng có một lời nói thật.”

Giản Phàm nhún vai: “Thế thì tôi chịu rồi, nữ nhân các cô chỉ nghe lọt những lời nói dối, tôi nói đều là sự thực mà cô không tin.”

“Thôi đi, miệng nam nhân các anh chẳng có nổi một lời thật lòng, đặc biệt là anh.” Tăng Nam mất hứng chẳng buồn gợi chuyện với Giản Phàm nữa.

Chương 069: Sóng gió lại nổi lên. (1)

Người ta không tin, Giản Phàm càng đỡ phải nói, mắt tiếp tục nhìn đường phố náo nhiệt một cách hứng thú, cái thành phố bê tông sắt thép lạnh lùng này giờ có nhiều thú vị hơn y nghĩ.

Chỉ dẫn xe đi vào bãi đỗ bên cạnh quảng trường Trung Tây, Giản Phàm mở cửa xuống xe, đột nhiên nghĩ tới cái gì chợt nói: “Tăng Nam, giờ tôi nói một câu thật lòng, cô tin không?”

Tăng Nam nhú mày: “Cái gì?”

“Tửu lượng cô rất cao đúng không? Tôi khuyên cô đừng uống nhiều rượu, thứ đó uống ít thì là hưởng thụ, uống nhiều thì khó chịu, uống say là hại mình. Lần đầu tiên bắt tay cô, tôi thấy tay cô rất lạnh, đó là dấu hiệu của tỳ hư. Cô giữ gìn có tốt tới mấy thì chất cồn cũng khiến cô già đi rất nhanh, giờ cô còn trẻ chưa thấy đâu, đến 30 cô sẽ toàn thân bệnh tật, chưa tới 40 thì da nhăn tóc rụng, 50 tuổi thì cơ bản linh kiện báo hỏng. Nữ nhân cần vị ẩm dưỡng tỳ chứ không phải chất cồn kích thích ... Bai bai, lái xe chậm một chút, cô lái xe quá nhanh đấy.”

Giản Phàm vỗ cửa rời đi, có điều mấy lời này rõ ràng làm phật ý Tăng Nam rồi, người ta vẫy tay tạm biệt một câu cũng chẳng thèm nói, chỉ nghe thấy tiếng đóng xe tới sầm một cái.

Mỉm cười, Giản Phàm đút tay vào túi quần lững thững đi giữa quảng trường dần đông đúc, chẳng trách mà mỗi khi thời tiết thay đổi y gọi điện hoặc nhắn tin quan tâm dặn dò Hương Hương chú ý bảo vệ sức khỏe lại khiến Hương Hương khó chịu.

Té ra là trước kia mình đúng là không hiểu nữ nhân thật, những lời thật lòng đó chẳng phải điều họ muốn nghe.

Tăng Nam cho rằng Giản Phàm làm cao quá mức, chủ nghĩa nam nhân quá mức, thích lên mặt dạy dỗ nữ nhân. Cô tức giận lái xe về Thịnh Đường, xe vào bãi đỗ rồi ngồi một lúc không xuống, nghĩ gì đó lại nổ máy quay lại chính cái vị trí đỗ xe kia ở quảng trường Trung Tây, xuống xe rồi đi dọc quán bàn bia góc đông bắc, như muốn xác nhận điều gì.

“Á!” Tăng Nam thất kinh kêu lên thành tiếng, chỉ cách cô có mấy bước chân thôi là một quán bia đơn giản dựng bằng bạt ni lông hai màu trắng đỏ, người mặc tạp dề sau bếp đang kéo mỳ kia chẳng phải Giản Phàm thì là ai? Đôi bàn tay y như ma thuật, cục bột càng kéo càng dài, hòa vào tách ra, biến thành tấm lưới, rồi như có mắt sau lưng ném vào nồi đang bốc hơi nghi ngút.

Cô đi ăn không ít nhà hàng cao cấp, cũng nhiều lần trực tiếp xem đầu bếp chế biến tại bàn, kỹ xảo của Giản Phàm chưa thể gọi là cao siêu nhất, nhưng kết hợp với thân phận của y thì trở nên đặc biệt rồi.

Hứng thú đi tới định cho Giản Phàm một sự bất ngờ, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ hoàn toàn khác khi ở trên xe, giống đang hưởng thụ niềm vui vô thượng, làm người ta không đành lòng quấy rầy.

Thì ra lời anh ấy nói là sự thực.

Lặng lẽ đứng đó, Tăng Nam nhìn rất lâu, lần đầu tiên thấy khoảng cách giữa mình và một nam nhân vừa gần lại vừa xa như thế.

“Nhân Thông khi huy động vốn mở tiểu khu Liên Hoa tồn tại hành vi phạm pháp, trước đó công ty này vì giảm giá bán và sự kiện công nhân đòi nợ khiến họ gặp phải nguy cơ lòng tin người dân. Theo như lời nhân vật có tiếng trong nghề tiết lộ, trước đó bùng lên tin đồn về đồ dày tường không đạt tiêu chuẩn, khả năng chịu lực tồn tại vấn đề, quản lý không tương xứng, diên tích xanh hóa không đúng tuyên truyền, công ty này đã dừng tiêu thụ bốn ngày, chưa lên tiếng giải thích sự việc.”

“Theo như chuyên gia hữu quan chỉ ra, do sự lên giá của giá tiêu dùng cùng với hoàn cảnh chung cung không đủ cầu của sản nghiệp địa ốc, giá nhà đất thời gian tới không thể có biến động lớn ngoài xu thế tăng. Bởi thế hành vi của Nhân Thông là cách làm giá biến tướng, hành vi này cùng với quá trình xây dựng tiểu khu Liên Hoa liệu có tồn tại chuyện trái pháp luật không sẽ được cơ quan hữu quan đi vào điều tra ...”

Giọng trong trẻo vang vang truyền ra từ văn phòng kỹ thuật của đại đội một, Lương Vũ Vân đặt báo xuống, không thấy gây ra được hiệu ứng oanh động nào, hỏi: “Các đồng chí, cho chút

phản ứng đi chứ ... Này Tuy Hâm, nói xem, có phải đây hoang mang và thất vọng về tương lai không?”

Tuy Hâm đang lật xem hồ sơ vụ án, thái độ sao cũng được: “Cô nói đúng đấy, kiếm lão bà là hoa trong gương, mua nhà là ngấm trắng trong nước, lên hay xuống chẳng ảnh hưởng tới tôi, trừ khi nhà được phân chia nhà.”

“Trời, thời đại nào rồi mà còn nghĩ tới được phân chia nhà?” Dương Hồng Hạnh kéo tờ báo tới trước mặt, vén tóc cười.

Sử Tĩnh Viện được một hôm tâm tình tốt cũng tham gia tán gẫu với mấy người trẻ tuổi: “Vũ Vân, em không phát hiện ra bài báo vừa đọc có vấn đề à, từ góc độ điều tra hình sự mà nói thì có vấn đề lớn, thứ nhất nhân vật có tiếng trong nghề là ai? Thứ hai chuyên gia hữu quan là ai? Thứ ba, cơ cấu hữu quan nào điều tra? Cho nên chị chỉ nghe thấy tin tức này có vấn đề, nói không chừng cũng là hành vi làm giá thôi.”

Tuy Hâm gật đầu tán đồng: “Chị Sử nói có lý đấy.”

Lương Vũ Vân lại có ý kiến khác: “Chị Sử, chị sống quá logic, quá khô cứng rồi, sẫm soi thế làm gì? Nếu truy cứu thì nhìn đâu chẳng thấy sơ hở ... Này, soái ca, soái ca, vào đây đi.”

Giản Phàm đi ngang qua cửa sổ thấy tiếng gọi lanh lảnh của Lương Vũ Vân, đi vào nhìn năm sáu đồng chí: “Mọi người đang họp à?”

“Này Giản thần thám, tra án tới đâu rồi?” Tuy Hâm trêu, mấy người cười theo.

Dương Hồng Hạnh chăm chú nhìn Giản Phàm, vẫn vậy, luôn là bộ cảnh phục phẳng phiu, nhưng có lẽ chỉ cô mới cảm giác được tình thần sốt sắng trong ánh mắt đã âm đạm một thời gian dài kia.

Sử Tĩnh Viện quan tâm hỏi: “Giản Phàm, hai ngày qua cậu bận quá đấy, gần như không thấy trong đội.”

Giản Phàm đối phó qua loa vài câu, xem ra không phải họp mà chỉ là tán gẫu lúc nhàn nhã rồi, đang định đi thì Lương Vũ Vân vẫy tay: “Lại đây, lại đây, thời gian qua anh làm gì thế, cơm nước ở nhà ăn xuống dốc quá, anh không có ở đội, em ăn uống thế nào bây giờ?”

“Hả? Em ăn cơm hay ăn anh thế?”

Câu này đánh tráo khái niệm làm hai nam cảnh sát cười rất tâm đắc, Lương Vũ Vân thở phò cái chính: “Anh đừng vờ hồ đồ, em nói cơm anh làm, mấy ngày qua sao anh không làm cơm?”

“Bác Giang nấu cơm ngon mà, chỉ là cái miệng em quá kén thôi.” Giản Phàm vẫn đứng im tại chỗ, như có việc phải đi, nói: “Sau này đừng bảo anh nấu cơm, anh không làm đầu bếp nữa đâu.”

“Vậy anh làm gì?” Không làm đầu bếp nữa á?” Không tin, bảo Giản Phàm bỏ làm cảnh sát còn dễ tin hơn, Dương Hồng Hạnh gọi với theo.

“Nhà trinh thám.”

Mọi người nhìn Giản Phàm tiêu sái lên xe cảnh sát rời khỏi đội, ngáy ra nhìn nhau.

“Anh ấy sao quái quái thế nào ấy, không làm đầu bếp thì anh ấy làm được gì?” Lương Vũ Vân cứ thấy có gì không ổn.

Dương Hồng Hạnh không vui: “Này, đừng xem thường người khác.”

“Được rồi, làm việc thôi, Giản Phàm có chí tiến thủ không phải tốt à? Vũ Vân, Hồng Hạnh, hai đứa bố trí phòng hội nghị, buổi chiều đội trưởng truyền đạt công tác bảo vệ trị an kỳ này, Tù Hâm, cậu thông báo cho mấy tổ thực địa bỏ án đang làm đấy, chiều 3 giờ họp.”

Sở Tĩnh Viện an bài công việc, mọi người nhận lệnh rời đi, chẳng mấy chốc mọi người quên nội dung bài báo, quên chàng đầu bếp lâm thời đảm nhiệm công tác thực địa.

Không ai biết rằng tin đồn ngoài kia đã lan đi bốn ngày khiến Nhân Thông điều đứng mới chỉ là mở đầu thôi, hôm nay sẽ có hành động lớn, Giản Phàm tất nhiên là không phải đi tra án, ra ngoài kéo theo Quách Nguyên, Thành Cương đợi sẵn, nói: “Phía Cửu Cương có việc nhờ chúng ta chi viện, lần trước người ta giúp chúng ta.”

Quách Nguyên ngáp dài: “Cậu đi tra án hay đi trả nợ đấy?”

Thành Cương thoải mái: “Chỉ cần anh bao ăn là được.”

“Yên tâm đi, hôm nay có người mời cơm rồi, khách sạn 4 sao, đảm bảo ăn thoải mái.” Giản Phàm nói rồi đặt còi cảnh sát lên

nóc, hú còi dọn đường, biến mất trong làn xe đông đúc.

Chương 070: Sóng gió lại nổi lên. (2)

Trong phòng hội nghị tổng bộ Nhân Thông đường Bình Dương, liên tiếp ba ngày bị người mua nhà tới trả nhà đòi tiền, hôm nay lại càng có bảy đại biểu của ba ngân hàng bao vây thư ký Vương làm âm ỉ cả phòng.

“Thư ký Vương, thế này không phải quá đáng à? Chúng tôi đợi ba ngày rồi mà không thấy cái bóng chủ tịch Trương đâu, cô bảo chúng tôi về ăn nói với giám đốc ra sao?”

“Quá lắm rồi, chúng tôi phải có vật thế chấp mới.”

“Hôm nay mà không thấy người, chúng tôi dứt khoát không về.”

Bảy đại biểu đùng đùng nổi giận, ngay cả đối diện là cô thư ký xinh đẹp mà bọn họ không ít lần nịnh bợ lấy lòng, giờ chẳng nể nang gì. Vốn không lo không thu hồi được khoản vay, đợi nhà bán đi là tiền cuộn cuộn chảy về, nhưng giờ đây người mua nhà không ngừng trả lại nhà, thế này tới khi nào mới thu hồi được tiền, mấy ngân hàng đua nhau tới đòi nợ.

Chẳng phải là nhất định phải đòi tiền, nhưng giờ ngoài kia đồn nhau khoản huy động vốn của Nhân Thông trái quy định, nên mấy ngân hàng mới sốt ruột, ai chẳng biết trong cái hệ thống này có khoản vay nào là không có vấn đề, mọi người mắt nhắm mắt mở cho qua thôi, đồng nghĩa với việc không đụng tới thì thôi, đụng tới là chết chắc.

Thư ký Vương đã sớm thông báo cho Trương Nhân Hòa, ra sức cười lấy lòng: “Mọi người đợi thêm một chút, chủ tịch sắp tới rồi.”

Lời này nói mấy ngày rồi, không ai tin nữa, vẫn nhao nhao cả lên làm cô thư ký tội nghiệp vâng dạ xin lỗi trấn an luôn mồm, may mà mười mấy phút sau thư ký Vương nhận được điện thoại ra nghênh đón, cuối cùng vị chủ tịch như rồng thần thấy đâu không thấy đuôi cũng xuất hiện.

Chính chủ vừa xuất hiện, đám đông yên tĩnh ngay, vị chủ tịch này cũng có vài phần khí độ, không cao, nhưng uy nghi

đường bệ, ánh mắt coi mọi thứ như không, đường hoàng ngồi xuống ghế chủ tọa.

Một đám đại biểu lòng hồi hộp, nhìn có vẻ không giống đang gặp khó khăn?

“Được rồi, tôi tới rồi đây, không phải mọi người muốn gặp tôi à? Chủ nhiệm Trần, khoản vay đó đã tới hạn đâu, tôi có nợ lợi tức không nào? ... Còn chủ nhiệm Lưu, có phải anh thấy tôi không bán được nhà cho nên muốn ném đá xuống giếng? Lão Cao, chúng ta quen biết nhau bao năm, tuy khoản vay của chỗ anh đã kéo dài kỳ hạn hai tháng, nhưng giám đốc Trần đồng ý rồi cơ mà, định nuốt lời sao? Mấy năm qua chúng ta đôi bên đều có lợi, các anh mong tôi gặp họa thế à? Chẳng lẽ tôi gặp họa thì các anh có lợi?” Khí thế của Trương Nhân Hòa áp đảo toàn bộ đám đại biểu, mắng mỗi người một chập, mấy chục năm lăn lộn thương trường, sớm hiểu thấu đám người ngân hàng này chẳng qua tới thăm dò nông sâu thôi.

Vị đại diện của ngân hàng Kiến thiết tức thì có vài phần nhún mình nói: “Chủ tịch Trương, chẳng phải chúng tôi không thấy anh nên bất an sao? Khoản vay cuối tháng sáu là đáo hạn, nhưng không thấy anh bàn bạc gì về ý hướng khoản vay, anh phải cho chúng tôi chút đảm bảo còn về ăn nói chứ.”

“Đúng, chúng tôi cũng nghĩ như thế, chủ tịch Trương, 80 triệu đối với ngân hàng nhỏ như chúng tôi đâu phải là con số nhỏ. Tuy kéo dài thời hạn cho vay, nhưng mà cũng cần tăng thêm một phần tài sản thế chấp hữu hiệu, chúng tôi tiện ứng phó với sự kiểm tra bên trên chứ.” Vị này thấy có người đi đầu liền nương theo ý đó mà nói.

Ý kiến chung của đại bộ phận đại biểu giống nhau, Nhân Thông đã xuất hiện dấu hiệu lụi bại rồi, không ngân hàng nào muốn chìm cùng hết, trước tiên bảo vệ lấy mình đã mới nói tới lợi ích.

“Tiền sẽ trả ngay.” Trương Nhân Hòa nói một câu đầy hào khí, đám đại biểu chưa kịp thở phào ông ta như trêu đùa, giang tay ra phía trước: “Nhưng các anh phải cho tôi thời gian chứ?”

Thế này không phải lừa người ta à? Đám đại biểu ngân hàng bất mãn.

“Mọi người yên tâm, tôi tiết lộ cho mọi người một tin, chúng tôi đang cùng Thực nghiệp Cửu Đỉnh đàm phán, cửa hiệu trong ngõ Liễu sẽ cùng với nhà hàng hải sản Cửu Đỉnh gộp làm một. Tổng diện tích lên tới bảy mẫu, giá trị mảnh đất đó mức nào, trong lòng các anh tự rõ, tôi không phải nhiều lời nữa chứ hả? Trong vòng một tuần, tôi đảm bảo các anh sẽ thấy tin tức Nhân Thông và Cửu Đỉnh hợp tác được đăng ở trang nhất các tờ báo hàng đầu Đại Nguyên. Nếu bây giờ nhất định ép tôi trả tiền, không thành vấn đề, cho tôi ba ngày, ai muốn trả tôi trả cho người đó, muốn trả sớm cũng được, mang hợp đồng tới. Nhưng ...” Trương Nhân Hòa dừng lại một chút, nhìn quanh phòng hội nghị, nhếch mép cười nhạt: “Nhưng, tổn thất trong việc này lớn cỡ nào, về sau chúng ta còn có thể hợp tác với nhau nữa không, các anh tự cân nhắc.”

Những câu này đủ uy, đủ lợi, thể hiện hết tài ăn nói của chủ tịch Trương, khiến bảy vị đại biểu chần chừ. Chỉ có phó tổng là biết đây là chuyện hoàn toàn chưa đầu vào đầu, còn thư ký Vương biết khoản dư trong tài khoản công ty chưa tới 100 vạn, nhưng cũng thán thán phục chủ tịch trình độ văn hóa không hề cao, khi gặp phải nguy cơ vẫn khiến người ta không dám leo lên đầu lên cổ.

Mấy lãnh đạo cao tầng thực sự là phục tới không thể phục hơn nữa rồi, ba ngày qua không ai chống đỡ nổi đại biểu ngân hàng, vậy mà bị vài lời của chủ tịch làm kẻ nào kẻ nấy lúc này hùng hù hỏ hỏ giờ lại nhũn như giun, bất kể vì tiền hay viễn cảnh mà Trương Nhân Hòa vẽ ra, lúc này thỏa hiệp là cần thiết.

Một buổi sáng nhốn nháo rồi ren vậy là cũng qua, gần tới mười một giờ mới tiễn bảy vị đại biểu ngân hàng mang theo ba phần thập thỏm rời đi. Trương Nhân Hòa về văn phòng, tức thì ngồi phịch xuống ghế như thoát lực, rót được cốc nước lọc chưa kịp uống để định thần lại thì thư ký Vương đã hớt ha hớt hải chạy vào, nói nhanh: “Chủ tịch, Thực nghiệp Cửu Đỉnh mới cùng địa ốc Uy Thịnh ký hiệp nghị hợp tác, nhà hàng Cửu Đỉnh đã thuộc về Uy Thịnh rồi.”

“Hả? Khi nào?” Trương Nhân Hòa kinh hãi đứng bật dậy.

“Vừa mới rồi, công ty được tham dự hội nghị cổ đông xong gọi điện cho chúng ta.” Thư ký Vương nói tới nhà đã nội ứng ngoại hợp với Nhân Thông trước đó.

Như trúng một búa mạnh vào đầu, Trương Nhân Hòa nhũn người ngồi xuống ghế, khoản nợ kia gây họa đây mà: “Tôi biết kẻ nào nào giở trò với chúng ta rồi ... Mau thông báo cho Hắc Bì tới gặp tôi, lập tức trả tiền vay nóng của Uy Thịnh.”

Muộn rồi, thư ký Vương không liên hệ được với tổng giám đốc của Uy Thịnh, Trương Nhân Hòa cũng không thể liên hệ được với thủ hạ đặc lực của mình.

Chuyện gì xảy ra?

Khi Nhân Thông còn đang cãi nhau với đại biểu ngân hàng thì Giản Phàm, Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên, Cửu Cương lái xe tới tiểu khu bên cạnh nhà thi đấu Công Nhân. Đường Đại Đầu nấp trong bóng tối chỉ điểm mấy người Giản Phàm mặc cảnh phục tới căn nhà Trương Nhân Hòa nuôi đám tay sai của mình, còn bản thân thì che miệng cười khùng khục.

Sáng nay đồn công an Hạnh Hoa Lĩnh đã bắt ba tên thủ hạ chuyên làm việc bẩn thỉu cho Trương Nhân Hòa, kẻ cuối cùng biệt danh Hắc Bì tuy đeo danh là bảo an của Nhân Thông công việc của hắn chưa bao giờ làm trong công ty. Cảnh sát muốn bắt loại người này không dễ, nhưng trong nghề vạch trần nhau thì dễ lắm, tai mắt của Đường Đại Đầu tung ra không tốn quá nhiều công sức moi ra từng tên một.

Rầm! Rầm! Rầm! ..

Sau một loạn tiếng gõ cửa không hề khách khí, ra mở cửa lại là nữ nhân ăn mặc xộc xệch, cái áo sơ mi cài lệch cúc lộ ra cả bờ vai cùng non nửa bầu vú nõn nà, thấy bốn vị cảnh sát thì hoảng sợ: “Các anh tìm ai?”

Tiêu Thành Cương chuyên đóng vai ác, hùng hổ quát: “Mở cửa mau, có án tìm Bì Hường Nam.”

“Anh, anh ấy không có ở đây.”

“Nói láo, mau mở cửa không chúng tôi sẽ phá cửa xông vào.”

Chương 071: Tiểu binh chống đại tướng. (1)

Mấy cảnh sát như lang như hổ quát tháo làm nữ nhân rõ ràng không muốn cũng không dám chống lại người thi hành công vụ, cửa vừa mở, một chặn cửa ba người xông vào bao vây nghi phạm mới mặc được nửa cái quần, thấy không còn đường thoát giở trò vô lại: “Gì thế, gì thế, cảnh sát thì ghê gớm lắm à? Tôi phạm tội gì nào?”

Quách Nguyên chỉ là tên tráng đinh bắt theo phục vụ công ích còn chưa hiểu tình hình cụ thể, Cửu Cương định nói thì Giản Phàm đã cướp lời: “Ai nói anh phạm pháp chứ?”

“Không phạm pháp thì các anh tới đây làm gì? Bắt người bừa bãi à?” Người kia quát tháo.

“Ai bắt anh chứ, chột dạ cái gì, anh có phạm pháp à?”

Người kia cứng họng, vẫn mạnh miệng: “Tôi không phạm pháp, các anh cũng không bắt người, vậy xông vào nhà tôi làm gì?”

“Ai xông vào? Cô gái kia mở cửa cho chúng tôi vào mà.”

Cái miệng rất giỏi vắn vẹo nói ba lẳng nhăng của Giản Phàm còn vô lại hơn cả lưu manh vô lại, nói cho Tiêu Thành Cương cắn răng cười suốt, Oa ca ngày càng vô sỉ rồi.

Cơ mà lần này rõ ràng hiệu quả, nghi phạm uất tới nghẹn lời, ngoan ngoãn mặc quần tử tế vào, không dám láo xược nữa, nói năng tử tế hơn: “Các đồng chí cảnh sát, các anh muốn gì phải nói rõ chứ.”

Giản Phàm cũng hòa hoãn: “Ừ, thế mới là nói chuyện chứ, có vụ án mời anh về đồn hỗ trợ điều tra.”

“Đừng giở trò này với tôi, có gì các anh cứ hỏi, tôi không đi đâu.” Người kia hiểu ra, thái độ lại trở nên ngang ngạnh, khoanh tay ngồi lì trên ghế sofa.

Giảng co dây dưa chính là một bộ phận trong kế hoạch của Giản Phàm, phải nghĩ cách để cách ly Trương Nhân Hòa với mấy cánh tay trái phải của ông ta. Mà tên Bì Hướng Nam biệt hiệu Hắc Bì này chính là một trong những tên thủ hạ đặc lực nhất

trong đó, loại người này phạm án rất nhiều, nhưng mỗi vụ thì chứng cứ lại không đầy đủ. quan hệ giữa Cửu Đỉnh và đồn công an Hạnh Hoa Lĩnh rất tốt, vụ đánh người gây thương tích tới giờ chưa điều tra ra, hôm nay vì chuyện này tới kiểm chuyện.

Có điều đây cũng là chuyện khó, trong tay không chứng cứ đâu dễ dàng đưa người đi như vậy được, Giản Phàm đảo mắt nhìn nữ nhân đứng dựa vào tường, tóc nhuộm, mặt vẫn còn vết trang điểm, hân là rất đậm, móng tay thì đủ mọi màu: “Hai người có giấy chứng nhận kết hôn không?”

“Hả?” Không chỉ Hắc Bì mà mấy đồng nghiệp cũng tròn mắt, chơi thế này thì bố ai đỡ nổi.

Nữ nhân kia né tránh ánh mắt của Giản Phàm, Giản Phàm vẫn đường hoàng nói: “Khẩu âm của cô không phải người Đại Nguyên, đem CMT cùng với giấy tạm trú ra đây, đừng tưởng tôi không biết hai người làm trò gì, nói, một đêm bao nhiêu tiền?”

Cô gái sắc giọng: “Ai lấy tiền chứ?”

“Thế thì càng không đúng.” Giản Phàm nghiêm mặt: “Không lấy tiền, lại không có giấy kết hôn là hành vi gì? Chung sống bất hợp pháp, liệu có còn chuyện nghiêm trọng hơn nữa cần đưa về đồn điều tra thêm.”

Hoắc Bì vừa mới chuẩn bị có hành động thì Quách Nguyên đã sờ tay vào hông, Cửu Cương lấy còng ra, ba người nhìn chằm chằm, hung hăng tới mấy cũng không dám chơi lại cảnh sát, đưa tay ra: “Được, tôi đi theo các anh, đừng làm khó cô ấy.”

“Thế mới là nam nhân, đi nào, tôi chẳng những đảm bảo không làm khó cô ấy, còn không làm khó anh.” Giản Phàm giơ ngón tay lên.

Đứng từ xa nhìn mấy người Giản Phàm dẫn Hắc Bì lên xe cảnh sát rời đi, Đường Đại Đầu lăn ra đất cười đập chân như chó con đùa bỡn, oan gia bao năm bị mình đâm cho một phát đắc ý khỏi phải nói.

Một hồi lâu sau mới cho Lý Uy một tin nhắn: Bỏ được bốn cái răng.

Phòng tiếp khách của khách sạn Cửu Đỉnh, vừa mới ký hiệp nghị xong, hai bên chính thức nâng ly chúc mừng, Tương Cửu Đỉnh đã tháo hết băng trên người, khôi phục diện mạo phong

lưu tiêu sái. Thân Ngưng hoa cũng tham gia nghi thức ký kết này, mọi người đều ngầm hiểu đây là hiệp nghị không có bất kỳ cơ sở nào, chỉ làm ra vẻ như vậy thôi.

Nhưng càng giả thì càng phải làm cho giống thật, bọn họ mời cả phóng viên tới đưa tin, đoán chừng mai thôi sẽ được đưa lên vị trí bắt mắt. Lý Uy dẫn theo Tăng Nam cùng vài cao tầng công ty tới tham dự, Tăng Nam và Hà Phương Lộ trò chuyện rất hợp ý.

Tương Cửu Đỉnh tranh thủ lúc chạm ly với Lý Uy hỏi nhỏ: “Giám đốc Lý, sẽ không có chuyện gì ngoài dự liệu chứ?”

“Yên tâm, con chó điên đã bị nhốt rãnh rồi, muốn cắn người cũng không nổi, cứ thoải mái mở cửa kinh doanh, tôi đảm bảo từ nay sẽ bình yên như trước, đều là nhờ các đồng chí cảnh sát vất vả.” Lý Uy cười thần bí.

“Cảnh sát nhân dân mà, ha ha ha.” Tương Cửu Đỉnh tinh thần ngời ngời.

“Giám đốc Tương, trong lòng tôi còn một chút nghi vấn, không biết anh có thể giải đáp hộ không?”

“Anh đừng khách khí.”

“Là thế này chúng ta vốn không quen biết, nếu chẳng phải vì chàng cảnh sát đó thì cũng không ngồi với nhau hôm nay, tôi lạ là sao cậu ta lại ở dưới cờ của anh?”

“Ồ, không phải thế, cậu ấy chủ động liên hệ giải quyết khó khăn cho tôi, cái giá là một căn nhà, tình hình thế này thì nửa quyền sở hữu đã thuộc về cậu ấy rồi.” Tương Cửu Đỉnh thấy đầu tư rất giá trị.

Lý Uy nhất thời không biết phản ứng ra sao, đây là một kế hoạch hợp tác lớn, cứ nghĩ là thủ đoạn của Tương Cửu Đỉnh, không ngờ tất cả chỉ qua miệng một người: “Không phải chứ, nói như thế cậu ta chỉ vì một căn nhà mà bày cả bàn cờ lớn thế này à? Thật là ...”

Không còn biết nói gì nữa.

Hai người nhìn nhau cười, không ngại làm quân cờ cho người ta một lần.

Không có cái gì tồn tại độc lập, thứ nhìn thấy bên ngoài là cuộc thương chiến dữ dội, cái không nhìn thấy là cuộc chiến

ngầm càn kinh tâm động phách, khi mấy người Hắc Bì bị đưa đi xét hỏi thì cuộc chiến ngầm như gió thu quét lá cũng diễn ra.

Tiểu khu Liên Hoa vừa mới yên tĩnh được một hai ngày thì bảo an và hai mấy nhân viên bán nhà bị người không rõ thân phận vây đánh. Lần này là đánh thật sự, bốn năm chục người xông tới, mặc dù không mang theo hung khí, nhưng nắm đấm cũng không phải là đùa, đám bảo an bị truy đuổi khóc kêu cha gọi mẹ. Các cô gái bị trêu ghẹo đụng chạm thân thể thét chói tai, nơi không ai còn ngó tới nữa này là chỗ giở trò bạo ngược tốt nhất

Hùng hổ tới, hùng hổ đi, chỉ chưa tới mười phút là đám người kia đã biệt tăm tích, cảnh sát tới hiện trường thấy không có dấu hiệu phá phách, kỳ thực chỉ có mấy bảo an bị đánh không nặng, nữ nhân bị hù dọa một phen, nên xử lý giống hàng xóm tranh chấp, kết luận: Bị người mua nhà trút giận.

Ý tứ ít nhiều ngả về phía người mua nhà, lời khai còn chưa lấy hết thì quản lý đặc biệt là những nữ nhân viên đều chạy hết rồi, thái độ của cảnh sát hời hợt như thế, chẳng ai muốn ở lại đây để ăn đòn vô cớ nữa.

Bạo lực vẫn là thủ đoạn uy hiếp hữu hiệu nhất, quan trọng là dùng sao cho khéo.

Tiếp đó là màn xuất hiện hoành tráng của Đường Đại Đầu, hãnh dẫn theo đội ngũ mấy chục người của mình tới tổng bộ Nhân Thông, đám bảo an cũng biết ác danh của đối phương. Thường ngày thế lực tương đương chẳng ngăn gì, nhưng hiện giờ nhân vật chủ chốt bị cảnh sát đưa đi hết rồi, binh không tướng như rắn mất đầu, không ai dám ho he gì cả. Đường Đại Đầu hăm dọa một phen là quá nửa bảo an lủi mất rồi, thế là hãnh uy phong như giám đốc đi tuần thị từng tầng, gặp phải nam thì lớn tiếng giáo huấn, nếu gặp phải nữ, xinh đẹp thì một đám lưu manh vây lấy sờ má vỗ mông trêu ghẹo, làm tổng bộ Nhân Thông chó chạy gà bay rồi nghênh ngang bỏ đi.

Đừng xem thường mấy tên trộm gà bắt chó này, có câu trời sinh ra ắt sẽ dùng, đám người vô văn hóa, vô pháp luật, ngu xuẩn dốt nát không cách nào nói lý này đi quấy rối đúng là không thể thích hợp hơn.

Chương 072: Tiểu binh chống đại tướng. (2)

Lần này người của Nhân Thông không dám báo cảnh sát, chẳng có lý do mà báo vì Đường Đại Đầu lấy danh nghĩa Uy Thịnh đi đòi nợ.

Chuyện vẫn chưa xong, phó tổng và thư ký tới chính phủ khu tìm người ủng hộ Nhân Thông phản ánh tình huống, không ngờ tới nơi người ta chẳng thêm tiếp.

Tới chiều càng kịch liệt, một quán ăn ở đầu ngõ Liễu, một quán trò chơi ở khu dân cư Khẩu trang, phòng đánh bài ở đường Tiên Tiến lần lượt xảy ra những vụ tụ tập ẩu đả, khiến hai bên bị thương. Nặng nhất bị chai bia đập vỡ đầu, nhẹ thì tay chân chảy máu, bị đồn công an bắt giữ. Nhiều người có kiến thức biết đây là thế lực tranh đấu, gần như đều là thủ hạ của Hắc Bì, mỗi lần gặp chuyện giải tỏa không thể giải quyết bằng biện pháp bình thường thì đầu do những tên này ra tay. Đồn công an xử lý mấy việc này rất thuận thực, hỏi lấy lời khai qua loa rồi xác định là lưu manh đánh nhau, bồi thưởng tổn thất cùng xử phạt trị an.

Đáng thương là trước kia đi gây sự thì có người giao tiền phạt chuộc về, lần này vô duyên vô cớ bị đánh thì lại bị giam không ai ngó ngang tới.

Thời buổi này đánh nhau không phải dựa vào nắm đấm có cứng hay không mà là chỗ dựa có vững hay không. Người ta không sao mà mình lại bị giam hết, đám lưu manh hiểu chỗ dựa của mình có vấn đề rồi.

Ngày hôm đó bận rộn nhất chính là đám thủ hạ đàn em của Đường Đại Đầu, một nửa là lưu manh, một nửa là bảo an của Thịnh Đường và anh rể. Tới lúc này Đường Đại Đầu dù gốc tới mấy cũng hiểu dụng ý của mấy chiêu này, đám Hắc Bì bị đưa tới đồn công an tạm giam, tương đương chia cắt Nhân Thông, ông chủ không chỉ huy được thủ hạ mà thủ hạ không rõ bên trên xảy ra chuyện gì, mà thiếu chỉ huy thì đám lưu manh chỉ còn là lũ vô dụng.

Tiếp sau đó đi gây sự đánh nhau để cả hai bên đều bị bắt vào đồn, bên mình tất nhiên nộp phạt ra ngoài, đối phương thì nằm im đấy, toàn bộ thế lực Trương Nhân Hòa có thể sử dụng đã bị cảnh sát bắt sạch, quá tiện lợi, chả khác gì bỏ ít tiền thuê cảnh sát bắt người hộ.

Đường Đại Đầu phục anh rể nhất là hành động quyết đoán, không nường tay, không làm thì thôi, một khi hành động là không cho đối phương cơ hội để thở, trừ bắt Hắc Bì thì còn lại là chủ ý của anh rể, chuyện này anh rể muốn nuốt chửng Nhân Thông rồi.

Minh thương ám tiền liên miên bất tuyệt khiến thế lực ngoài sáng trong tối của Nhân Thông bị quét sạch, Trương Nhân Hòa lại ru rú ở nhà không đi đâu, không phải nghĩ cách đối phó mà là đã cùng đường hết cách rồi. Giống như rất nhiều nhà giàu mới nổi, Nhân Thông nhìn bề ngoài tài phú đã chắt thành đồng để triển lãm, kỳ thực sau lưng khoản nợ và nguy cơ cũng tích lũy, tới mức độ nhất định sẽ sụp đổ dây chuyền như domino. Chủ nghĩa tư bản sùng bái mạo dịch tự do còn không thoát khỏi vòng tròn quái ác này huống hồ xí nghiệp dân doanh nửa mùa? Lại còn ở cái thị trường nhân trị nhiều hơn pháp trị này.

Mở tiểu khu Liên Hoa đã đặt hết tài sản vào đó rồi, mới đầu lấy chính giá trị những căn nhà còn chưa xây để thế chấp vay tiền, đây là hành vi mượn thuyền ra biển, mượn vợ người khác sinh con, đây là chiêu số Trương Nhân Hòa vô cùng thuần thực.

Nhưng giờ thì tin đồn ngợp trời biến tiểu khu Liên Hoa thành ổ chó chuồng lợn cũng không bằng, vốn chỉ cần mở bán một tuần là đã thu hồi tài chính, về sau là khoản tăng trưởng kèm. Nhưng tai bay vạ gió đến đúng lúc, dù có hạ giá cũng chẳng ai thèm, xui xẻo hơn người đã mua cũng trả nhà đòi tiền, riêng áp lực vay ngân hàng đã đủ làm Nhân Thông sụp đổ.

Tin tức xấu liên tiếp truyền tới làm Trương Nhân Hòa sôi máu đập vỡ di động, suy sụp vùi đầu vào ghế sofa, không thể liên lạc với đám tay sai, ông ta biết toàn bộ thế lực của mình đã bị nhổ bật gốc. Suốt buổi chiều ngồi ở nhà nghĩ cách đột vây, nghĩ đi nghĩ lại đều không khả thi. Phía ngân hàng nếu không thấy lợi ích hoặc thêm tài sản thế chấp thì không lấy được tiền,

phía chính quyền có quan hệ tới mấy cũng chẳng thể cưỡng ép ai đi mua nhà, tài chính đặt vào tiểu khu Liên Hoa thành đồng rác rưởi.

Thua lần này quá uất ức, ở chỗ tới giờ không biết vấn đề bắt đầu nảy sinh ở đâu.

“Tên Vương Bát Đản này dám đâm sau lưng lão tử ...” Trương Nhân Hòa càng nghĩ càng giận, cầm ly uống nước trên bàn đập choang một cái vỡ tan tành.

Tiếng động làm mỹ nữ ở trong bếp giặt này mình chạy ra, nhìn chồng hờ ử rữ không khuyển, đi lấy chổi quét mảnh vỡ.

Mỹ nữ vóc dáng xinh đẹp ngồi đó dọn dẹp, Trương Nhân Hòa chẳng hứng thú gì, cô gái như con chim nhỏ đáng yêu này còn ít tuổi hơn con trai ông ta, nghĩ tới cuộc sống của mình bây giờ, biệt thự, xe sang mỹ nữ nói không chừng một đi không bao giờ quay lại nữa, cảm khái: “Tiểu Tuệ, chồng em sắp thành ăn mày rồi, em có còn theo anh không?”

Tiểu Tuệ coi như trò đùa, lườm một cái: “Chồng nói gì thế, anh giỏi nhất mà.”

Câu này thường nghe mỹ nữ thỏ thẻ trong chăn, chỉ là lời nữ nhân dỗ nam nhân thôi, Trương Nhân Hòa chẳng bao giờ coi là thật: “Thế hệ của anh, người phát lên không nhiều, không mất sạch tiền ở TTCK phải treo cổ thì cũng buôn lậu bị bắt mà vào tù, luyện sắt lỗ vốn phải nhảy lầu. Giàu lên trong một đêm thì cũng trắng tay qua một ngày, anh thấy nhiều rồi, nói không chừng chồng em cũng có kết cục như thế.”

“Đáng ghét, sao hôm nay toàn nói những lời nhụt chí, có em bên cạnh, anh sợ gì?” Tiểu Tuệ nũng nịu.

Thân thể trẻ trung thơm tho sán tới, Trương Nhân Hòa xoa tay: “Em đi đón đám phó tổng.”

Trời nhá nhem tối thì phó tổng dẫn mấy trung tầng mang theo vài phần hơn hở tới nhà: “Chủ tịch, Uy Thịnh đã đồng ý mai gặp chúng ta ở công ty.”

Trương Nhân Hòa như vợ được cọng cỏ cứu mạng: “Thật sao? Họ có đưa điều kiện gì không?”

“Không ạ.”

“Không đòi tiền à? Khoản tiền 40 triệu vay bọn họ gom đủ chưa?”

“Chủ tịch, chúng tôi chạy hết cả chiều cũng chỉ có hơn 20 triệu, không cách nào có nhiều hơn nữa.”

Trương Nhân Hòa tự biết tình thế của mình không thể đòi hỏi nhiều hơn, có một nửa cũng ăn nói được rồi: “Đám Hắc Bì đâu, bị giam chỗ nào?”

Mấy người phó trong đều lắc đầu, mặt lộ vẻ khó khăn: “Chủ tịch, nghe nói là đồn công an Tây Sơn, nhưng chúng tôi tới lại không thấy người đâu, hỏi không ai biết.”

“Các anh đi đi, là do tôi bị ma bịt mắt, biết rõ Uy Thịnh có bối cảnh cho vay nặng lãi mà còn dám quẹt tiền người ta ... Ài, tới đâu hay tới đó. Nếu người ta giơ cao đánh khế thì tôi phải thấp hương cảm tạ rồi.” Trương Nhân Hòa đã anh hùng mặt lộ, giờ chỉ mong người ta tha cho một con đường sống thôi.

Phó tổng cẩn thận nhắc: “Chủ tịch, tôi thấy mục tiêu của Uy Thịnh không phải là tiền, mà là muốn nuốt công ty của chúng ta.”

“Ha ha ha, bằng vào cái công ty của hắn à, cao lắm chỉ có vài chục triệu lưu động, cái ngành nghề này hắn hiểu được mấy? Công ty chúng ta tuy lớn, nhưng khoản nợ cũng cao, kẻ nào dám nuốt vào, không sợ nghẹn à? Tặng không cũng chẳng ai dám sáp nhập.”

Trương Nhân Hòa cười phá lên, đó là chiêu mà ông ta không lo nhất.

Đám phó tổng ngượng ngùng lui ra, cô vợ nhỏ bận rộn cả chiều nấu xong món cháo chân giò, nhún nhảy vui vẻ mang ra thì Trương Nhân Hòa đã tâm lực kiệt quệ cuộn mình ở góc ghế sofa ngủ rồi.

Có người nhìn ảnh thương tâm, có người nâng chén tiêu sầu, có người cảm thán vận mệnh gặp ghềnh và có người đang xuân phong đặc ý.

Chương 073: Tiểu binh chống đại tướng. (3)

Khi trời tối Lý Uy xuất quỷ nhập thần lái xe vào tiểu khu chính phủ, nhìn bốn xung quanh không ai chú ý nhàn nhã đi vào căn nhà độc lập, từ vị trí căn nhà có thể đoán ra, đây là nhà của vị lãnh đạo có cấp bậc.

Hộp đêm Thịnh Đường đã rực sáng ánh đèn, oanh cả yến vũ phồn hoa tấp nập. Tầng Nam tuy đặt mình ngoài cuộc nhưng vẫn theo dõi sự thái phát triển, mơ hồ có chút lo lắng, nguồn tin duy nhất của cô là Đường Đại Đầu, bình thường tên đó sồn lều lỏng ở đây rồi, hôm nay không thấy bóng dáng đâu, gọi điện thoại không nhận máy.

Không ngờ rằng Đường Đại Đầu căn bản không phải không nhận máy mà là không nghe thấy, sau khi đại công cáo thành dẫn đám đàn em đi ăn mừng, đang uống tới nổi hứng bàn bạc xem lát nữa tới trung tâm tắm rửa nào, xung quanh nhốn nháo âm ỉ, còn nghe thấy gì nữa.

Cả nhà Tương Cửu Đỉnh tụ hội, ba đội ngồi chung một bàn, không khí u ám trước đó đã bị xua tan hết, tiếng cười nói vui vẻ suốt bữa cơm.

Giản Phàm tham gia cuộc họp công tác an toàn, đội trưởng nhấn mạnh trọng tâm công tác kỳ này là nghiêm phòng nghiêm trị đả kích tội phạm cướp bóc. Suốt cuộc họp, ánh mắt chăm chú nhìn lên trên, nhưng đầu lại suy tính chuyện khác, họp xong một cái là lẩn luôn, bốn nhân vật khó nhằn bị giam ở đây, vốn định giam 48 tiếng đợi mọi chuyện xong xuôi sẽ thả ra là xong, nhưng cả chiều suy nghĩ khiến y có kế hoạch mới.

Chẳng lẽ chàng cảnh sát của chúng ta thấy vũng nước còn chưa đủ đục?

Đồn công an Hạnh Hoa Lĩnh cũng giống như tất cả các đồn công an khác, một căn nhà ba tầng vuông vức, kiến trúc đơn điệu, tường thấp, sân xi măng, lứa thừa vài cái cây sức sống không tốt lắm hiển nhiên là thiếu quan tâm chăm sóc. Tọa lạc ở

con ngõ gần ngoại ô, nhân khẩu nơi này không trù phú vì thế cũng chẳng có mấy việc để làm.

Đừng nghĩ làm cảnh sát được nhàn hạ là tốt nhé, được phân tới chỗ như thế không phải đi làm mà là đi chịu tội, thế nên nguyện vọng lớn nhất của Cửu Cương là gom góp hai năm đủ tiền lo lót rời khỏi chỗ này, để muôn vài năm có khi cái đồn này thành chỗ nghỉ hưu của mình luôn.

Khi Giản Phàm tới thì đã gần 7 giờ tối, Cửu Cương vừa gặp đã không vui: “Giản Phàm, anh có bệnh à, định làm gì thế? Đừng bảo em không nhắc anh, đám này dính líu tới XHĐ đấy, đám cảnh sát nhỏ chúng ta tốt nhất chớ đụng vào, đồn trưởng nói rồi, nhốt đủ giờ cho chúng xéo, đừng để vì chuyện người khác mà chuốc họa vào thân.”

“Anh chỉ hỏi vài câu thôi.” Không ai biết Giản Phàm có ý đồ gì, cùng Cửu Cương chung một phòng ở trường huấn luyện, quan hệ thân thiết chẳng cần khách khí.

“Anh hỏi cũng phí công thôi, người ta ngồi tù còn nhiều hơn tuổi đời cảnh sát của chúng ta, chút bản lĩnh chống thẩm vấn chả lẽ còn không có.” Cửu Cương không tin Giản Phàm công tác chưa tới một năm đối phó được với kẻ vào tù ra tội như cơm bữa này.

Giản Phàm nửa đùa nửa thật nói: “Ai bảo anh mà muốn thẩm vấn, cảnh sát chúng ta lấy đức lấy lý phục người, lấy pháp luật giáo dục người mà.”

“Được được, nói chẳng lại anh, đồn trưởng bảo hỏi gì thì hỏi đừng để hỏi ra rắc rối, anh chấp pháp vượt địa phận đã là trái quy định rồi đấy.”

“Biết rồi, sao bây giờ mà lèm bèm như mấy bác gái thế.”

Từng làm ở đồn công an, Giản Phàm chả lạ gì, đồn trưởng Quách của họ không muốn chọc vào hộ nộp thuế lớn như Cửu Đỉnh, trong khu mỗi năm trải trợ kinh phí gì đó đều dựa vào những xí nghiệp lớn thế này giải quyết phần nào. Nhưng ông ta cũng không muốn đụng vào đám thủ hạ của Nhân Thông, nhìn một cái là biết đám người này không phải thứ vừa, chơi với đám cặn bã đó nói không chừng chuốc lấy họa. Hai đảng đều khó đành chọn đường trung gian, giờ vờ bắt người rồi gán cho tội

danh trị an xử phạt hành chính là xong, không đắc tội với bên nào cả.

Giản Phàm phải thông qua quan hệ của Tương Cửu Đỉnh mới có cơ hội này, đôi khi lời nói của đám người có tiền này còn hữu dụng hơn lệnh cấp trên. Đồn trưởng Quách béo tốt trung hậu, biết Giản Phàm là cảnh sát hình sự, sợ y ra tay không biết nặng nhẹ thì khuyên nhủ một phen, cường điệu không được dùng biện pháp tra tấn, không được có hành vi vi phạm quy định tương quan. Giản Phàm phải đảm bảo chính là hỏi chuyện bình thường mới thuyết phục được người ta.

Hàn huyền một phen đích thân đồn trưởng Quách dẫn Giản Phàm tới phòng thẩm vấn, Cửu Cương đi giải người, nơi giam giữ nằm ở góc đông bắc, gần với nhà vệ sinh, mùa hè mùi vị ở đó không thở nổi, khi người được đưa tới phòng thẩm vấn, Giản Phàm mũi thính ngửi được mùi phân trên người hắn.

Tên này cao hơn 1m8, từng sợi tóc dựng đứng lên trời như bàn chông, mặt chẳng có biểu cảm gì, trông như một tảng đá, râu lún phún kéo tới tai, rất có vẻ nam tính phong trần, loại hình rất thu hút nữ nhân thích trai hư. Ngồi xuống mắt ngược lên trời, hoàn toàn không thèm nhìn đồn trưởng Quách và Giản Phàm ở trước mặt.

Rầm! Đồn trưởng Quách đập bàn, đột nhiên nổi giận quát: “Bì Hướng Nam, thái độ đàng hoàng xem, có biết đây là đâu không? Đồn công an, vị này là cảnh sát hình sự. Có vấn đề gì ngoan ngoan khai báo, tranh thủ để chính phủ khoan hồng, nếu không anh chỉ có đường chết thôi.”

Đây là câu khai màn chung của đồn công an, bất kể thẩm vấn ai cũng lên tiếng trước dằn mặt, kẻ nhát gan lần đầu vào đồn cơ bản bị vẻ mặt chính khí lẫm liệt này làm sợ vỡ mặt.

Có điều đối tượng này không ăn thua, Bì Hướng Nam không bị còng, hai tay khoanh trước mặt, khinh khỉnh chất vấn ngược lại: “Các anh chơi trò gì thế hả? Tôi làm sao mà chỉ còn đường chết? Tôi mà chết ở đây thì các anh thoát được can hệ chắc?”

Đồn trưởng Quách lại đập bàn, chẳng dọa nổi người ta lại khiến Giản Phàm nhăn mặt: “Đừng cố làm ra vẻ nhẹ nhõm, anh phạm tội gì chúng tôi đều biết, Cửu Đỉnh là hộ nộp thuế lớn

trong khu, anh kích động đám đông gây chuyện, bao vây xí nghiệp là tội gì? Anh tưởng thoát được à? Đừng cho rằng chúng tôi không nắm được chứng cứ là không thể làm gì được anh, cho anh một cơ hội khoan hồng, đừng không biết điều.”

Vẫn là mấy cái lời đó, Giản Phàm còn thấy chán ngán, dọa dẫm cái loại thành tinh này thì ích gì? Thật tốn thời gian.

Bì Hường Nam nhếch mép: “Đồn trưởng, anh biết rồi thì còn hỏi tôi làm gì? Có chứng cứ thì cứ định tội tôi đi, tốn nước bọt với tôi làm gì? Đừng tốn công dọa dẫm làm gì, tôi chẳng làm gì hết, chẳng biết gì hết.”

Đồn trưởng Quách định nổi giận, Giản Phàm mát kiên nhẫn ngăn lại, người ta không thân phận, không địa vị, không công việc đảng hoàng, vào đồn ra khám như cơm bữa, lấy gì mà dọa.

Giản Phàm đứng dậy rót cho Bì Hường Nam một cốc nước, hẳn không khách khí nhận lấy uống luôn, còn thoải mái đưa tay ra: “Người anh em, cho điếu thuốc.”

Giản Phàm vui vẻ bảo Cửu Cương cho điếu thuốc, Bì Hường Nam có thuốc trong tay rít sâu một hơi, dáng vẻ hưởng thụ, không thèm để ý tới cảnh sát nữa.

Cửu Cương đã biết chẳng hi vọng gì, đây là loại cứng mềm đều không ăn thua, là oan gia trời sinh của cảnh sát, đừng nói cho điếu thuốc, mà dù có mời hẳn đi ăn một bữa cũng chắc gì có nửa câu nói thật. Đồn trưởng Quách thì thấy anh chàng đại đội một này còn quá non, hăm dọa còn không ăn thua nữa là nhẹ nhàng.

Trầm mặc một lúc, điếu thuốc đã hết, Bì Hường Nam chẳng nói gì cả, Giản Phàm cũng chẳng hỏi, hứng thú nhìn hẳn hút thuốc, giống như người ta đang biểu diễn xiếc vậy.

Rốt cuộc Bì Hường Nam khó chịu nhướn mày: “Người anh em, nhìn chán chưa, cho tôi về phòng thôi chứ?”

Giản Phàm thái độ ôn hòa nói: “Bì Hường Nam, tôi từ đội một rất xa tới đây thăm anh, rót nước mời thuốc anh, anh lại không nói chuyện tử tế với tôi sao?”

“Anh cảnh sát, tôi thực sự không có gì để nói, các anh toàn hỏi chuyện tôi không biết, nói lời tôi nghe không hiểu, tôi nói gì đây?” Bì Hường Nam mặt rất trơ.

Chương 074: Tiểu binh chống đại tướng. (4)

Giản Phàm lại lần nữa lại ngăn cản vị đồn trưởng không có kiên nhẫn thích đập bàn ra oai kia, mỉm cười đề nghị: “À, hiểu rồi, rất hiểu, hay chúng ta đổi vai trò, tôi nói, anh nghe, anh muốn hỏi gì thì cứ lên tiếng nhé?”

Bì Hưởng Nam phát tay: “Thoải mái.”

“Được, chúng ta bắt đầu.” Giản Phàm lười nhác chống cằm bắt đầu nói: “Trước tiên tôi bày tỏ sự ngưỡng mộ với các anh, kỳ thực với tôi mà nói, tôi rất thích loại cuộc sống đó, nhắm mắt lại là trời tối, nằm đâu thì đó là nhà, đút túi là thu nhập, nữ nhân ôm vào lòng chính là vợ ... Kỳ thực đó chính là bản sắc du hiệp trong tiểu thuyết.”

Cảnh sát đi hâm mộ tội phạm? Đồn trưởng Quách và Cửu Cương thộn mặt tưởng nghe nhầm, Bì Hưởng Nam cười sang sảng: “Anh thích cuộc sống như chúng tôi à?”

“Đúng vậy, tự do tự tại, tùy tâm tùy tính, không bị ràng buộc, khi nào có cơ hội sẽ thử.” Giản Phàm thành linh đổi giọng: “Có điều phương thức sinh hoạt đó với anh mà nói đã kết thúc từ khi bước vào đây rồi.”

Bì Hưởng Nam khịt mũi coi thường: “Anh cảnh sát này, đừng giở thủ đoạn với tôi, cũng đừng dọa dẫm tôi làm gì, tội tôi lớn tới mấy tôi biết, tôi muốn sống ra sao không liên quan tới các anh.”

“Thế à?” Giản Phàm nắm được đề tài, phát huy ngay: “Tôi không biết anh có tội lớn thế nào, nhưng tôi biết đó không phải là cách sống anh thích. Đúng rồi, cho anh biết nhé, từ khi anh vào đây có rất nhiều chuyện đã xảy ra mà anh không biết. Nhân viên bán nhà ở tiểu khu Liên Hoa đã bị một nhóm người mua nhà đuổi đánh, tổng bộ của các anh bị một người tên là Đường ... à Đại Đầu, Đường Đại Đầu dẫn mấy chục người tới, các anh nợ tiền người ta à? Còn nữa đồn công an đường Bình Dương, Khẩu trang, Tây Sơn bắt mười mấy tên lưu manh gây sự, trong đó có Hách Háo Tử, Căn Tử, một người vỡ đầu tên Kê Nhã .. Thật đáng thương, chẳng có nổi một người quen tới chuộc ra. À, Bì Hưởng

Nam, anh vào đây một ngay rồi, sao không ai tới thăm anh thế? Không ai quan tâm tới anh nữa à?”

Đây chính là điều Bì Hương Nam đang hoài nghi, nói ra cả biệt hiệu thì chứng tỏ những người kia đúng là đã xảy ra chuyện rồi, lòng trầm xuống, nhất thời không có tâm trạng đối đáp.

Hiện giờ Trương Nhân Hòa không biết tình hình người của mình, mà đám người bị bắt này không rõ chuyện bên ngoài, không có gì khiến người ta hoang mang bất an hơn không rõ xảy ra chuyện gì, không biết vấn đề ở đâu mà ứng phó.

Bì Hương Nam cũng là kẻ kinh nghiệm, che dấu rất nhanh, cười khẩy: “Thế thì sao, đánh nhau thì phạt hành chính vài đồng, giam năm ngay thôi, ai thềm quan tâm.”

“Anh sẽ quan tâm, tôi đảm bảo anh bị bắt giam thì tiền cơm cũng tự bỏ, chẳng thềm ai quan tâm tới anh, thảm!”

“Các người không có chứng cứ gì hết, tạm giam chỉ được 24 tiếng, dù là tạm giam hình sự cũng chỉ 48 tiếng.” Bì Hương Nam hơi tức giận.

“À, hiểu luật quá nhỉ, biết dùng luật bảo vệ bản thân đấy. Nhưng cũng có lúc pháp luật không bảo vệ được anh đâu ... Ví như lúc này anh ở đây sẽ an toàn hơn ra ngoài đó.”

“Là sao?” Bì Hương Nam thềm cả kinh, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, sao không ai bảo lãnh cho mình.

“Bì Hương Nam, anh không giống một người không hiểu chuyện, vậy nghĩ xem một công ty giá trị hàng trăm triệu như Nhân Thông hiện giờ vì sao nguy cơ bốn bề? Trương Nhân Hòa có qua được hay không còn khó nói, vậy phân lượng của anh ra sao? Cửu Đỉnh dù tệ tới mấy cũng là xí nghiệp thực nghiệp hơn trăm triệu, anh nghĩ họ sẽ không cản trở anh à? Nếu họ trút giận lên đám người các anh, anh chống nổi không? Thời buổi này mua một mạng người chẳng đáng mấy đồng ... Đang lúc Nhân Thông dầu sôi lửa bỏng, ông chủ anh cần anh nhất, anh lại bị bắt vào đây mà không ai ngó ngang, còn chưa hiểu Trương Nhân Hòa đã là hoa vàng ngày xưa rồi à?”

Giản Phàm nói như chỉ đang kể một câu chuyện, giọng điệu có chút tang thương bồi hồi như dân giang hồ già kể lại quá khứ. Muốn thuyết phục người ta là lôi kéo tâm lý người ta đi theo

mình, làm Bì Hương Nam nghe mà ánh mắt ảm đạm dần, hiển nhiên không thể không lo nghĩ cho tương lai.

Tới đây rồi Giản Phàm tiến thêm một bước: “Nếu đào tận gốc vấn đề mà nói, Tương Cửu Đỉnh và ông chủ của anh chẳng khác gì nhau cả, người có tiền đều nuôi người làm việc dơ bẩn cho mình, khác nhau là trước đó thì các anh phong quang, giờ tới lượt người ta ngông nghênh rồi ... Anh ra đó làm sao mà có kết quả tốt.”

Bì Hương Nam biện bạch: “Thực sự là tôi không làm, tôi nói sao anh mới tin?”

“Tôi có thể tin anh, nhưng anh nghĩ Tương Cửu Đỉnh sẽ tin à?” Giản Phàm lấy tài liệu ra, chỉ ba bức ảnh: “Cùng vào đây với anh còn có ba người nữa, tôi nghĩ sẽ có người hiểu lợi hại trong chuyện này ... Thế nên tôi mới nói đây là cơ hội chúng tôi cho anh, anh có nói hay không với chúng tôi mà nói kỳ thực không quan trọng, chúng tôi là người bàng quan. Đồn trưởng Quách cũng không muốn phiền toái, nếu không đã còng anh lại rồi. Nhưng anh rời khỏi nơi này Tương Cửu Đỉnh với Đường Đại Đầu hoặc là ông chủ nào đó đứng sau lưng có bàng quan như chúng tôi không? ... anh thấy kiến nghị của chúng tôi ra sao? Ném gánh nặng cho chúng tôi đi, anh có thể tiếp tục tiêu diêu, Trương Nhân Hòa hết rồi, nhưng tôi tin anh có thể tìm ông chủ mới.”

“Đúng đó chàng trai, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, sao cứ nhất định phải lăn lộn ở đầu sóng ngọn gió như vậy, cậu vào đây tôi có làm khó không?” Đồn trưởng Quách thấy chiêu số của Giản Phàm hữu hiệu cũng theo đó mà nói, không giống thăm vấn phạm nhân mà như trưởng bối quan tâm khuyên nhủ.

“Tôi ... Tôi ...” Bì Hương Nam ấp úng một lúc, rốt cuộc vẫn chưa hạ được quyết tâm.

“Đừng nói vội, tôi có cái này cho anh xem.” Giản Phàm lấy di động ra mở bức hình cảnh sát bắt người người kia lùn lùn béo béo, không phải Trương Nhân Hòa thì là ai, Bì Hương Nam vừa ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua thì Giản Phàm đã thu điện thoại ngồi về chỗ: “10 giờ sáng hôm nay cục công an thành phố hiệp

đồng với viện kiểm sát khống chế một ông chủ lừa vay tiền, nghe nói khi ông ta thế chấp tài sản đã giở trò, hiện giờ nợ ngân hàng đã lên tới hơn trăm triệu. Vụ án đang điều tra, tôi không thể cung cấp thêm chi tiết ... Thôi, tôi thấy con người anh cũng ngoan cố, coi như tôi đi một chuyến phí công. Anh yên tâm, mai anh sẽ được thả thôi, ra ngoài tự lo đi, xem ra chúng tôi không giúp được gì rồi.”

Đó vốn là ảnh chỉnh sửa trên mạng mà thời gian trước đám chủ công ty địa ốc tung hỏa mù lừa dư luận thôi, trình độ chỉnh sửa không tốt, mà độ phân giải của cái điện thoại rẻ tiền của Giản Phàm không cao, biến thành đôi trời sinh, Bì Hướnɡ Nam bị nói tới đầu óc hỗn loạn rồi sao mà nhận ra nổi.

Giản Phàm thu dọn hồ sơ đứng dậy, đồn trưởng Quách cũng làm bộ làm tịch chỉ Cửu Cươnɡ: “Đưa về chỗ tạm giam.”

“Khoan, khoan đã, để tôi nghĩ ... Chuyện này không liên quan tới tôi.” Bì Hướnɡ Nam hốt hoảng gọi lại.

“Cái này thì anh không cần nói, anh là thân tín của ông chủ Trương, sao có thể ra tay đánh người, tôi nghĩ chắc chắn là ông chủ Trương sai người kia lấy danh nghĩa nhà tiêu thụ chặn đường đánh người chứ gì?”

Cái câu chẳng có tí nội dung đáng kể nào lại làm Bì Hướnɡ Nam hoảng hốt: “Anh biết rồi sao?”

“Người vùng ngoài tới đây van ông xin bà còn chưa biết có đòi được tiền không, không ai chống lưng sao dám chặn đường đánh người.” Đồn trưởng Quách chép miệng: “Chúng tôi biết nhiều hơn cậu nghĩ đấy, Cửu Đỉnh cũng biết lâu rồi.”

Bì Hướnɡ Nam hít một hơi hạ quyết tâm: “Tôi nói, các đồng chí cảnh sát, tôi tố cao một kẻ xấu, chính Nhị Ngốc Tử dẫn người làm việc này, thực sự không liên quan tới tôi.”

“Cửu Cươnɡ, ghi lại.” Đồn trưởng Quách nói với chút phần khích, không ngờ thứ lợn chết không sợ nước sôi này khai rồi, chàng trai này thật thần kỳ, suýt nữa nhảy vào ôm Giản Phàm.

Chương 075: Mạnh gặp càng mạnh hơn. (1)

Để lại hai người trẻ tuổi thăm vấn lấy lời khai, đồn trưởng Quách vội vàng đi ra ngoài, lấy di động bấm số, phấn chấn thông báo: “Tổng giám đốc Tương, chúng tôi đã moi ra kẻ hành hung anh, xin hãy yên tâm, chúng tôi nhất định chấp pháp công bằng .. Đúng đúng, Giản Phàm đã tới đồn chúng tôi thăm vấn ... Ài, anh khách khí làm gì, hỗ trợ xí nghiệp địa phương phục vụ hoàn cảnh kiến thiết kinh tế là chức trách của chúng tôi mà .. Được, vâng ... Anh yên tâm, tôi sẽ nói với anh chi tiết ...”

Vốn là vụ án không có chút hi vọng nào, giờ có cái bánh lớn rơi trúng đầu, đồn trưởng Quách hạnh phúc ngất ngây rồi, quan hệ với Cửu Đỉnh càng tốt thì đồn sau này muốn tài trợ gì đó dễ ăn nói.

Đến như gió đi như chớp, Giản Phàm từ đồn công an Hạnh Hoa Lĩnh ra chạy tới quảng trường Trung Tây, vốn chỉ tới thăm dò trước, mai mới đột phá, không ngờ mọi chuyện thuận lợi làm tốn hơn hai tiếng của y, thời gian sắp 10 giờ, sợ lão tam giận, phóng hết tốc lực, vội vội vàng vàng thay quần áo trên xe rồi chạy tới quán.

Từ xa nhìn thấy lão tam cổ đeo túi tiền chào khách, Giản Phàm thở hồng hộc, xin lỗi luôn mồm: “Sorry, sorry .. Tao tới, tới muộn.”

Không ngờ lão tam căn bản không giận: “Sorry cái gì, đi học trốn tiết, đi làm thì trốn việc, kiếm tiền thì trễ nải, tối nay không có tiền công, tao có người khác giúp rồi.”

“Ai?” Giản Phàm ngẩn ra thấy bên bếp là cô gái giúp việc đang kéo mì, tạm chấp nhận, rót bia là một nữ nhân, xoay lưng lại nên không nhận ra, tò mò đi tới gần suýt cần phải lười ... Là Tăng Nam đang nhoẻn miệng cười vẫy tay với y.

Lão tam cười nhăn nhó: “Oa ca, tao phát hiện làm ăn với mày có cái lợi là mày có thể dụ dỗ mỹ nữ tới, rồi mỹ nữ tới dụ dỗ khách .. Ha ha ha, mai mày kéo thêm hai em tới đây thì tha hồ mà tấp nập, mày và Tăng Nam gian díu lâu chưa hả?”

“Cút sang bên.” Giản Phàm thấy khách khứa rất đông, vội vàng buộc tạp dề, thay thế cô gái giúp việc, giấy lát đã vào trạng thái làm việc.

Chênh lệch trình độ ra ngay lập tức, từng bát từng bát mỳ được đưa lên, nhanh nhẹn mà đâu ra đó không có chút gì là vội vàng.

Tranh thủ lúc vào lấy bia cho khách, Tăng Nam ghé tới có vài phần trêu ghẹo: “Không nhìn ra đấy, ban ngày làm cảnh sát, buổi tối làm đầu bếp, đúng là chỉ có anh thôi.”

Ngực cô gái này sắp chạm vào người, Giản Phàm tránh một chút, không thấy có gì phải mất mặt: “Một nghề chính, một nghề phụ, một tiền lương, một kiếm thêm mà, sao lại tới đây?”

“Tôi à?” Tăng Nam mỉm cười, ngang nhiên trắng trợn nói dối: “Tôi đi làm thêm, lão tam nói mỗi tối trả tôi 50 đồng, ăn miễn phí, hi hi.”

Giản Phàm không biết nói gì, hình như những người không thiếu tiền hứng trí lên thì chuyện kỳ quái gì cũng làm ra được. Có điều Tăng Nam làm ở nghề phục vụ càng thuần thục hơn Tương Định Giai, thấy khách nam vào là ngọt ngào gọi “Soái ca, làm cốc bia nhé?”, dù có là khách nữ thì cô nàng này cũng nháy mắt với người ta được. kết quả bất kể là ông già méo miệng hay là cô gái non tơ đều cầm cốc bia trong tay.

Lão tam thì cười sắp rách miệng, đã phải gọi bia một lần rồi, Giản Phàm thi thoảng nhìn Tăng Nam thấy cô tung tăng vui vẻ chạy qua chạy lại, không hề giống dáng vẻ có chút khách khí mà lãnh đạm khi ở Thịnh Đường.

Lại là một buổi tối bận rộn, mấy người dọn quán tiễn lão tam đi, Giản Phàm quét đất đổ rác xong ngẩng đầu lên thấy Tăng Nam hai ngón tay kẹp tờ 50 đồng mới tinh: “Này, hôm nay anh phải cảm ơn tôi, nếu không ông chủ Hoàng trừ tiền công của anh rồi.”

“Trừ thì trừ, tôi còn nợ hẳn hai vạn chưa trả, sợ gì!

“Hai vạn là tiền bán thân à? Mỗi ngày anh đều làm chuyện này sao?” Tăng Nam tò mò.

“Có gì không hay?” Giản Phàm nghe ra trong lời đó có chút ý xem thường, đáp xong không để ý nữa, rời đi.

“Này này này, tôi không có ý gì đâu, con người anh sao mà nóng tính thế?” Tăng Nam rồi rít chạy theo, nhận ra mình vừa lỡ mồm.

“Tôi cũng đâu có ý gì.” Giản Phàm vừa đi vừa nói.

“Này, đợi đã ...” Tăng Nam giang tay chặn trước mặt Giản Phàm: “Tôi còn có chuyện chính muốn nói với anh.”

“Vậy cô nói đi.” Giản Phàm đứng lại, không hiểu sao nhìn Tăng Nam trước mắt mà lại chỉ nghĩ tới Tương Dịch Giai, cô gái không cao bằng chị Tương, cũng không thanh lệ bằng chị Tương, thần thái mỉa mai hoặc hơn vài phần, đặc biệt là đôi mắt kia nhìn ai cũng như đang quynh rũ người ta khiến y có phần phản cảm.

“Tôi tới nhắc anh, đừng quá cho rằng mình thông minh.” Tăng Nam nghiêm túc nói.

Giản Phàm hơi cau mày: “Là sao?”

Tăng Nam thấy Giản Phàm thực sự chú ý tới lời mình rồi mới nói điều trong lòng: “Lý Uy không phải người đơn giản, Tương Cửu Đỉnh cũng không hề ngốc, bọn họ nghe anh, nhưng đẩy anh ra phía trước, người đưa ra chủ ý là anh, dẫn người bất người là anh, sau này giải quyết vấn đề cũng là anh, anh đừng có hồ đồ lún vào rồi không rút ra được.”

Giản Phàm nhíu mày chặt hơn, y nghe ra có chút vấn đề trong đó: “Lún vào như thế nào?”

“Anh thông minh một đời mà hồ đồ nhất thời, bọn họ thế lực cân bằng, không ai làm gì được ai, nếu bắt tay giảng hòa, anh cuối cùng sẽ thành dê thế tội.” Tăng Nam không khỏi lo lắng.

“Không đâu.” Giản Phàm nói chắc chắn: “Tiểu khu Liên Hoa là mạng sống của Nhân Thông, giờ đã bị nhổ bật gốc rồi, Lý Uy muốn thu tiền, ngân hàng muốn đòi nợ, tiếp theo Lý Uy thế nào cũng xúi bẩy đám chủ nợ lao tới như sói tranh mồi, ông ta không có cơ hội trở mình.”

“Anh khẳng định như thế sao?”

“Quy luật phổ biến thôi, cây đổ đàn khỉ tan, tường đổ mọi người đẩy mà, còn tôi không dính líu lợi ích nào với họ, là kẻ trắng tay, chẳng ai chĩa mũi giáo vào tôi.”

“Thế thì thôi vậy, tôi lo phí công rồi: “Tằng Nam có chút thất vọng, xong cũng thừa nhận lời của Giản Phàm có lý, tưởng rằng có thể thông qua chuyện cảnh cáo này mà thu hút sự chú ý của y, không ngờ người ta tính hết rả rồi.

“Không không, Tằng Nam, cảm ơn cô.” Vậy nhưng khác với suy nghĩ của Tằng Nam, Giản Phàm chân thành nói, trải qua sự kiện kia khiến tính cách y thay đổi, nhưng cũng vì thế mà y càng mẫn cảm với ý tốt của người khác, thứ đó trên đời không có nhiều: “Đường Đại Đầu nói cô là con gái của giám đốc Lý, sao cô cứ gọi thẳng ông ta là Lý Uy?”

“Ông ta nuôi dưỡng tôi ăn học là vì áy náy, chứ chả phải vì tình cảm gì, chẳng có gì phải nhớ ơn hết Tôi, tôi đã tự kiếm sống nhiều năm rồi hôm khác có thời gian nếu anh đủ kiên nhẫn tôi sẽ nói. Hôm nay tôi kiếm

được 50 đồng, chúng ta cùng tiêu nhé?” Tằng Nam rõ ràng đang cố tình di chuyển chủ đề.

Dáng vẻ áp úng đó làm Giản Phàm rất nghi ngờ, một cô gái bạo dạn như này có gì không dám nói, còn dám trắng trợn chặn đường tán tỉnh nam nhân cơ mà. Chẳng lẽ giữa hai người họ là loại quan hệ đó? Con gái nuôi xưa nay ít có ý nghĩa tốt lành, nhưng Giản Phàm cũng ý tứ không nói chủ đề này nữa: “Cô lái xe tới không?”

“Có, xe ở kia.” Tằng Nam hoan hỉ, còn tưởng Giản Phàm đồng ý rồi.

“Vậy tốt quá, tôi không phải đưa cô về nữa, muộn rồi, lái xe cẩn thận nhé, bái bai, mai gặp lại, lái xe cẩn thận.” Giản Phàm vừa nói vừa chạy lên xe cảnh sát, sau đó phóng đi luôn.

Bị bỏ lại giữa quảng trường rộng lớn vắng vẻ, Tằng Nam không dám tin chuyện vừa xảy ra, mất một lúc sau mới phản ứng lại, tức điên dậm chân chửi rủa Giản Phàm liên hồi.

Tên khốn đó!

Chương 076: Mạnh gặp càng mạnh hơn. (2)

Ngày hôm sau Trương Nhân Hòa hiếm hoi dậy sớm được một lần, tới công ty còn sớm hơn nhân viên, ngồi ngay ngắn trong văn phòng với dáng vẻ chủ tịch của công ty lớn, có điều khi không có ai lại liên tục nhìn ra cửa sổ, thúc giục thư ký Vương liên hệ với Uy Thịnh, chỉ sợ có biến cố.

Biết chủ sự là ai thì dễ làm rồi, chẳng qua là một chữ lợi mà thôi, Trương Nhân Hòa suy đi tính lại, 40 triệu của Lý Uy còn chưa đủ để đề chết mình, vay vốn dân gian thì lãi suất cao lắm là 2%, cùng lắm mình bồi thường thêm là được, sợ cái buổi, so với tài sản mấy trăm triệu, đây chỉ là một sợi lông.

10 giờ sáng Lý Uy mới tới, ăn mặc đơn giản nhẹ nhàng dẫn theo hai người, một là phó tổng còn nhiều tuổi hơn Lý Uy, còn lại là cô gái có vẻ là thư ký. Xe vừa mới dừng lại Trương Nhân Hòa đã ân cần mở cửa xe đón Lý Uy lên lầu.

Nếu nhìn từ bên ngoài còn cho rằng bọn họ là chí giao lâu năm, đối tác thân mật, anh em chiến hữu gì đó, bất kể đằng sau chơi xấu nhau thế nào, bề ngoài luôn hài hòa như vậy.

Vào văn phòng, thư ký Vương qua lại pha trà rót nước, Trương Nhân Hòa vờ như chẳng có chuyện gì, khiêm nhường đưa tới một tờ chi phiếu: “Giám đốc Lý xem đi, đây là 20 triệu, cho tôi ba ngày nữa, tôi đích thân đưa số còn lại tới công ty anh.”

Lý Uy cười dài thoải mái dựa lưng vào ghế sofa như mình là chủ nhân nơi này, không nhìn tấm chi phiếu kia: “Chủ tịch Trương, khoản vay của anh đã muộn hơn ba tháng rồi, người của tôi tới hiệp thương với anh mấy lần, không gặp được anh thì cũng bị đuổi ra khỏi cửa. Sao hôm nay chủ động trả tôi thế, mà con số này không đúng rồi, anh chuẩn bị trả tôi bao nhiêu?”

“Giám đốc Lý.” Trương Nhân Hòa bày trò cũ, mặt có vài phần tội nghiệp: “Người anh em này có cái khó, đoán chừng anh nghe nói rồi, tháng này có khi không thu hồi được khoản nào. Tiểu khu Liên Hoa đầu tư một tỷ, chút tiền này tôi trả được thôi. Anh nói cho vài ngày, lãi suất theo yêu cầu của anh.”

“Nhà của anh còn bán được nữa à?” Lý Uy đột nhiên ném một câu.

Ánh mắt đối phương không chỉ có trêu ghẹo mà còn có vài phần khinh thường, làm Trương Nhân Hòa bị kích thích. Nếu đối phương gia nghiệp lớn hơn, quyền lực lớn hơn bày rõ thế muôn ức hiếp thì còn đỡ, chỉ đành nín nhịn thôi, đằng này xưa nay trong mắt Trương Nhân Hòa, Lý Uy chỉ là thằng nhãi mới chập chững vào nghề.

Cảm giác không khác nào mắc xương cá trong cổ, khạc không ra, tím tái cả mặt.

“Chủ tịch Trương, tôi tới đây không phải vì tiền, mà là tới tặng tiền, tôi biết cái khó của anh, tôi không thể thiếu trượng nghĩa tới mức ép nhau lúc khó khăn hả?” Lý Uy khẽ đẩy mắt kính, thủng thẳng nói.

Trương Nhân Hòa cảm giác chẳng lành: “Anh có ý gì?”

“Chúng ta không vòng vo làm gì, vào đề thôi, tôi muốn mua Tiểu khu Liên Hoa của anh, trừ đi khoản nợ, số còn lại chỉ trả một lần, không ai nợ ai? Đây là hiệp nghị, nếu anh đồng ý sẽ lấy được tiền sớm thôi.” Lý Uy ra hiệu cho thư ý lấy từ cặp tài liệu ra bản hiệp nghị dày đưa tới trước mặt Trương Nhân Hòa.

Thứ Trương Nhân Hòa quan tâm nhất chỉ là giá cả, liên tục lật xem nhanh, rồi kêu thất thanh: “580 triệu? Còn chưa bằng vốn tôi bỏ ra, anh đùa à? Giá trị chỗ này ít nhất phải 1 tỷ.”

Lý Uy cười nhẹ: “Chủ tịch Trương, 1 tỷ chỉ là lừa người ngoài thôi, thực sự tốn bao nhiêu, anh lại không rõ à? Mảnh đất đó vốn là của xưởng in Đại Nguyên phá sản, lúc anh mua nhà xưởng giờ trò, nhà xưởng rẻ hơn đất, cơ bản là anh chơi không thủ đạo. Với giá này anh không lỗ, chẳng qua là kiếm ít đi thôi.”

“Được được ... Giám đốc Lý, chúng ta là người cùng nghề, chẳng cần chế giễu nhau, nhưng anh nuốt nổi không? Hay định tay không lừa tôi?”

“Không, chữ tín của tôi tốt hơn anh, anh xem đi, bên mua là ai?” Lý Uy chỉ hiệp nghị.

Trương Nhân Hòa lại lật tới trang cuối xem, thốt lên: “Phú Thái? hoa Hâm?”

“Đúng thế, Phú Thái có tài chính hùng hậu nhất Đại Nguyên, hoa Hâm bối cảnh quốc tư ủy, Thân Đạt được chính phủ chỉ định xây nhà giá rẻ và Uy Thịnh chúng tôi, bốn nhà liên hợp, anh thấy không vấn đề chứ?”

Trần Trương Nhân Hòa lăm lăm mồ hôi, một nhà thì ông ta còn đối phó được chứ bốn nhà này cũng nhẩy vào e đến mẩu xương cũng chẳng còn, xem ra đây là mưu đồ đã ấp ủ từ lâu, hai tay run rẩy không kiềm chế được: “Thế này là ép tôi vào chỗ chết còn gì, tôi trồng cây, các anh hưởng bóng mát, tôi xây nhà, các anh ở, nếu dựa theo giá thị trường bán với giá 700 - 800 triệu cũng không thành vấn đề, các anh ăn bản quá mức rồi.”

“Từ bản trong miệng anh nói ra nghe thật buồn cười, đoán chừng ngay từ đầu anh chẳng định trả tiền Uy Thịnh phải không? Mười năm qua anh ỷ mình thế lớn, phá bao nhiêu công ty nhỏ, không ít hả? Không ai ép anh bán nhà, tôi thương hại mà cho anh một con đường sống thôi. Một tháng nữa tới hạn trả khoản vay ngân hàng, nợ huy động vốn nhà đầu tư, nợ tiền hoàn trả nhà của tư nhân, lúc đó họ không khách khí với anh như tôi đâu. À phải rồi, anh nợ tôi 40 triệu, 3 tháng rồi tôi phái người đi đòi mãi cũng chán, nhà anh ở Tuyên hoa? Hình như còn có một biệt thự ở Duyệt Hân? Tôi bảo người dưới khách khí chút ...” Lý Uy đứng dậy.

Trương Nhân Hòa rùng mình một cái, bình thường ông ta chẳng coi lời hăm dọa này vào đâu giờ tình thế đã khác hoàn toàn, rối rít đưa tay ra giữ: “Khoan khoan, để tôi nghĩ, tôi nghĩ, giám đốc Lý cho tôi nghĩ đã.”

“Anh cứ nghĩ, tôi đi đây.” Lý Uy nhìn Trương Nhân Hòa hồn xiêu phách lạc: “Không ai ép anh cả, thiếu nợ trả tiền là thiên kinh địa nghĩa, cái tiểu khu rách của anh, chúng tôi chẳng muốn, không phải vì anh không trả tiền, tôi chẳng ra hạ sách này. Anh nghĩ cho kỹ đi, chúng tôi không gấp ... Còn nữa, chủ tịch Trương, hôm qua đồn công an Hạnh Hoa Lĩnh bắt mấy kẻ gây sự đánh chàng trai Tương gia, bọn họ khai rồi, hình như là Nhị Ngốc Tử nào đó bị người ta sai phái, vụ này đã được lập án, không phải là anh chứ? Tôi khá quen thuộc hệ thống công an, nếu cần giúp gì bảo tôi nhé.”

Đây là cọng cỏ cuối cùng đè chết con lừa, hiệp nghị rời tay Trương Nhân Hòa rơi xoạch xuống đất.

Lý Uy tựa hồ có vài phần thương hại lắc đầu rời đi.

Ba người tới từ một công ty nhỏ ép cho một công ty lớn phải lâm vào đường cùng, viên phó tổng lên xe rồi phẫn chấn nói: “Tổng giám đốc, chuyện ở Cửu Đỉnh do bọn họ làm thật à?”

Tằng Nam không tin lắm: “Chú Lý, chuyện này chú tra còn không ra cơ mà.”

“Không, đúng đấy.” Lý Uy ngồi ở ghế phụ lái, lòng sượng khoái vô cùng: “Mọi người không biết, đó là chuyện tối qua, tôi nghe đồn trưởng Quách kể, Giản Phàm tới nơi chỉ vài ba lời đã lừa tên kia khai, tặng tôi một quân bài nữa. Ha ha ha, chàng trai đó thật lợi hại. Mà Nam Nam, thật hiếm đấy, sao cháu lại góp vui vào chuyện này? Trước nay cháu đâu hứng thú với chuyện làm ăn của chú?”

“Rảnh rồi xem mọi người tranh danh đoạt lợi thế nào thôi.”
Tằng Nam đáp lấy lệ.

Lý Uy bật cười: “Tranh cũng tốt, đoạt cũng được, thói đời là thế mà. Sao, có hứng thú tới giúp chú không? Dù gì cũng dễ nghe hơn làm ở Thịnh Đường, nên kiếm chàng trai nào đó gả đi thôi.”

“Không hứng.” Tằng Nam bĩu môi tỏ ý rất khó chịu.

“Phải rồi cháu và Giản Phàm có tiếp xúc gì nữa không?” Lý Uy lại hỏi.

“Chú Lý, đừng quản chuyện riêng của người ta.” Nhắc tới cái tên đó Tằng Nam vài phần tức giận.

Lý Uy và viên phó tổng chỉ cười không để bụng, chuyển sang thảo luận thao tác chi tiết, Tằng Nam khoanh tay ngồi phía sau không nghe lọt một câu, hôm qua bị người ta bỏ rơi vẫn còn tức, nghe tới cái tên đó lại sôi máu thêm vài phần, vốn chẳng thiện cảm gì với cảnh sát, giờ lại ác cảm thêm không ít.

Chương 077: Tự tin mười phần.

Đã 5 ngày trôi qua kể từ khi Cửu Đỉnh nghỉ kinh doanh, mây đen bao phủ trên bầu trời Cửu Đỉnh đã dần tan đi, buổi sáng bắt đầu có những chiếc xe mang biển các nơi tới bãi đỗ xe đã dọn dẹp sạch sẽ. Tấm biển "Trang trí nội bộ, tạm dừng kinh doanh" đã thu về, nụ cười của nhân viên tiếp tân vẫn tươi như cũ.

Hôm nay là ngày chính thức mở cửa đón khách, cũng là ngày chiêu đãi các nhà tiêu thụ tuyển dưới. Khi Nhân Thông còn đang sút đầu mẻ trán thì Tương Cửu Đỉnh phái Trương Khải đi liên lạc với các nhà tiêu thụ, 53 nhà chỉ có 17 đã kiện lên tòa, cuối cùng sẽ có bao nhiêu nhà muốn lôi Cửu Đỉnh ra tòa chưa rõ, mọi khúc mắc nằm ở chỗ này.

Chuyện này là vấn đề của bản thân Cửu Đỉnh, ngay Lý Uy cũng không giúp được gì, một khi đưa pháp luật thì có trình tự của nó, dựa vào thủ đoạn lưu manh không có tác dụng. Mười mấy nhà kia có lẽ nhắm chuẩn vào nhược điểm này của Cửu Đỉnh nên ở chuyện bồi thường nên rất kiên quyết. Bồi thường hết không những lỗ lớn còn mất hết thể diện, nếu không bồi thường thì tòa án điều tra thiếu sót của bí phương không che dấu được.

Một trận mưa lớn ban đêm khiến không khí mát mẻ hơn rất nhiều, tuy đằng xa vẫn còn mây đen vẫn vũ, nhưng ở chỗ này thì trời quang mây tạnh rồi, bầu trời ngoại ô vẫn còn giữ được màu xanh ngắt, ánh nắng chiếu vào văn phòng rộng rãi, Tương Cửu Đỉnh không có tâm trạng để ý tới thời tiết, vừa lật xem tài liệu thi thoảng nhíu mày. Có chút nhìn không thấu ý đồ của Giản Phàm, những tài liệu này chỉ ra nhà tiêu thụ tuyển dưới khi chế biến món thịt ngâm có vấn đề, không tuân thủ đúng quy trình ghi trong hợp đồng chuyển giao công nghệ, nếu lên tòa cũng chỉ lưỡng bại câu thương, tuy đỡ hơn ban đầu hoàn toàn ở thế yếu, nhưng không thể giải quyết dứt điểm vấn đề, không rõ y còn dấu quân bài nào nữa.

Chẳng lẽ tới tận giờ này mà Giản Phàm còn dấu bí phương thực sự?

Tương Cửu Đỉnh thấy khả năng này, nhưng hẳn thực sự không nghĩ ra cách nào nữa.

Dù sao hôm nay sân khấu là của Giản Phàm, đợi xem sao.

Cùng ở tầng 17 khách sạn Cửu Đỉnh, cách phòng tổng giám đốc ba gian phòng, có hai người đang tranh cãi, một là soái ca Giản Phàm, một là Trương Khải béo tốt.

Giản Phàm cởi bỏ cảnh phục, mặc vào bộ vest lam thẫm của quản lý trung tầng Cửu Đỉnh, đứng trước gương có vài phần chững trạc đàng hoàng của người tuổi trẻ thành đạt, nhưng mặt lại nhăn nhó cần nắn: Trời nóng như thế mặc sơ mi dài tay đã đủ nóng rồi còn muốn mặc vest nữa, mặc sơ mi thôi được không, tôi không thích mặc chính thức thế này.”

Thấy Giản Phàm tính cởi áo, Trương Khải giữ ngay lại: “Bộ này chuyên môn đặt may cho cậu đấy, năm mấy nhà tiêu thụ cùng tới, cậu mặc áo sơ mi, xắn tay rồi lên bục phát biểu còn ra cái gì? Đừng cởi nữa, lát nữa mặc xong tặng cậu được không?”

“Không thèm, bên trên còn dính tiêu chí của Cửu Đỉnh, nhìn là biết quân áo của giai cấp bị áp bức.” Giản Phàm chỉ ngực chỉ trước ngực, thấy không còn thời gian nữa đem bộ cảnh phục gấp gọn gàng treo lên giá.

Trương Khải thở dài chưa hết lo âu: “Giản Phàm, nếu đám nhà tiêu thụ không nể mặt thì sao?”

“Vậy thì chịu thôi chứ sao, đã sớm bảo các anh rồi mà không ai tin.” Giản Phàm bất mãn hừ một tiếng.

“Được, được ... Chúng ta không đụng vào vết thương cũ nữa, chẳng qua tôi lo thôi.” Trương Khải cười khổ, nếu bảo đi phục vụ tổng giám đốc còn được, phải phục vụ chú nhóc kém mười mấy tuổi thế này, rất thiếu tự nhiên.

“Anh không yên tâm thì anh tự đi mà nói.”

“Thôi, thôi ... Tôi không nói nữa.” Trương Khải đuối lý hơn đành phải nhún nhường.

“Chuyện này đơn giản thôi mà, giống hai đứa trẻ đánh nhau, anh ném đất vào tôi, tôi chét bùn lên mặt anh, cả hai đều bản

thủ ai sai? Lúc ấy thì ai nhanh mồm người ấy có lý.” Giản Phàm nói hời hợt.

Trương Khải dọn dẹp đồng tài liệu trên bàn: “Dù thế nào tôi cũng cảm ơn cậu, có thứ này chúng tôi không tới mức ra tòa không phản bác được, cậu tranh thủ thời gian đi, người sắp tới đủ rồi.”

Vừa nói tới đó thì có tiếng gõ cửa, còn cho rằng là tổng giám đốc không yên tâm tới xem, Trương Khải mở cửa ra, không ngờ là Tương Địch Giai đứng đó, nhìn Giản Phàm trong bộ vest rất có dáng vẻ của nhân sĩ thành đạt, ánh mắt có chút tán thưởng.

“Cô Tương, có việc gì sao?”

“Có.”

“Vậy hai người nói chuyện.” Trương Khải biết Giản Phàm chịu giúp Cửu Đỉnh nhờ có tác dụng lớn của đại tiểu thư, quan hệ hai người rất khó nói, biết ý ra ngoài đóng cửa lại.

Giày xăng đan trắng gót cao, váy quá gối, vải voan nhẹ che hờ cánh tay, thấp thoáng nhìn thấy chút khe ngực, nhìn lên thêm chút nữa là gương mặt tuyệt mỹ, nhìn từ trên xuống dưới, Giản Phàm không hề che dấu dục vọng chiếm hữu tham lam.

Tương Địch Giai “phì” một tiếng, không nhịn được cười: “Cậu làm sao thế? Cứ như chưa bao giờ thấy tôi vậy.”

Giản Phàm trấn định lại: “Mấy ngày không gặp chị rồi.”

“Mấy ngày qua bên ngoài không yên ổn, tôi ở cùng chị dâu tôi không đi đâu ... Muốn gặp tôi vì sao không gọi điện?” Tương Địch Giai vẫn đứng sát bên cửa, hai tay chắp sau lưng, chăm chú nhìn Giản Phàm, ôn nhu nói.

“Tôi ... Tôi ngại không làm phiền chị.” Giản Phàm ngượng ngùng, bắt đầu lại không phải dễ dàng.

“Tôi biết mọi chuyện rồi, bất kể cậu làm thế vì mục đích gì, cảm ơn cậu.” Tương Địch Giai khôi phục nụ cười, khôi phục dung nhan rực rỡ ngày trước.

“Còn chưa kết thúc mà, chưa biết kết quả thế nào.”

“Chuyện này không làm khó được cậu, có thể nhìn ra nhu cầu của các bên, thuyết phục hai xí nghiệp vốn không có qua lại gì trong thời gian ngắn bắt tay hợp tác với nhau, không phải người thường có thể làm được.” Tương Địch Giai có vẻ còn tự tin hơn

Giản Phàm, bước tới trước mặt Giản Phàm, ngược mắt lên nhìn y, nói câu cuối: “Tuy hợp tác này chỉ là một cái cớ.”

“Đều có lợi mà, bọn họ cầu mà không được, không can hệ quá lớn tới tôi.”

“Vậy hôm nay thì sao? Có mấy phần tự tin?”

Liên quan tới chuyện bí phương, giới hạn của Tương Cửu Đỉnh là trả lại tiền truyền nhượng kỹ thuật, bồi thường không quá 20% tổng kim ngạch, còn bây giờ trừ mười mấy nhà đưa lên tòa, dùng pháp luật giải quyết, số còn lại kẻ này tham lam hơn kẻ kia, đổi hỏi cực lớn.

Đó là lý do hôm nay Giản Phàm ở đây: “Không nhiều, tận lực thôi.”

“Lừa tôi, cậu mà làm chuyện không nắm chắc à?”

“Thật đấy.”

“Nói mau.” Tương Địch Giai đưa tay nâng cằm Giản Phàm, làm ra vẻ bá đạo, ra lệnh đùa nghịch.

“Thực sự chưa tới lúc cuối cùng, không ai biết có chuyện bất ngờ gì xảy ra.”

Nghe tới ba chữ "chuyện bất ngờ", nụ cười trong mắt Tương Địch Giai còn sáng hơn ánh nắng ngoài cửa, mơ màng nhìn vào đôi mắt sáng tựa sao: “Nếu bây giờ xảy ra chuyện bất ngờ thì sao?”

Tim Giản Phàm đập mạnh như trống đánh, hai lần hôn nhau đều trong đêm, không thấy được gương mặt trắng sứ của Tương Địch Giai hồng lên nhanh chóng, yết hầu cử động, vừa định nói gì thì Tương Địch Giai đặt tay lên môi "suyt" một tiếng.

Xung quanh như đều yên tĩnh lại, hai người như ăn trộm, bốn mắt nhìn nhau, tim đập rộn ràng, khao khát nóng bỏng tràn ngập, Giản Phàm mấy lần muốn đưa tay lên chủ động ôm lấy Tương Địch Giai, không biết cái gì cứ ngăn y lại, cuối cùng vẫn là Tương Địch Giai nhón chân, đưa cánh môi hồng nhuận ướt át tới.

Giản Phàm rốt cuộc tự nhiên đưa tay lên ôm lấy thân thể ấm áp của cô, vòng tay siết chặt lấy tám eo thanh mảnh mềm mại như không xương

Cả hai trao nhau nụ hôn rất dài đầy đam mê, tựa hồ như vô ý thức, bàn tay Giản Phàm vuốt dọc thân hình trơn mịn đầy nhựa sống, tay phải chậm chậm dời lên đôi ngực nảy nở của cô. Khi tay trái y vòng qua lưng lách qua áo tiến lên lên, Tương Địch Giai người run rẩy, tóm lấy tay y khẽ đẩy ra. Giản Phàm như chưa đã thềm lại ghé đầu tới, Tương Địch Giai cười khanh khách hôn nhanh một cái như chuồn chuồn chấm nước, vén lọn tóc ra sau tai, gò má đỏ như máu, đôi mắt hàm chứa xuân tình long lanh quyến rũ, bao hàm cả thẹn thùng, xen lẫn với niềm vui và tình ý miên man.

“Hiện giờ tự tin được mấy thành?”

“Mười thành.” Giản Phàm mỉm cười, môi vẫn còn vấn vương cảm giác mềm mại, ướm át trái tim của y lại lần nữa xao động bồi hồi, giọng nói dứt khoát, uy vũ hiên ngang so với ông chủ lớn nắm trong tay tài sản bạc tỷ còn tự tin hơn mấy phần.

Chương 078: Chỉ cần tiền, không cần thể diện.

Khi Giản Phàm bước vào phòng hội nghị thì đã gần 12 giờ.

Trong phòng hội nghị hỗn loạn, tiếng bàn ghế xô dịch, tiếng nam nữ nói oang oang, thi thoảng còn xen vào một hai tiếng chửi bới, có thể nghe ra rõ ràng câu chửi đặc sắc của từng địa phương. Vừa đẩy cửa bước vào hơn trăm con mắt chiếu tới, mọi cảm xúc trong đó Giản Phàm đều nhận ra rõ ràng.

Có thể lý giải, mọi người vốn cho rằng kiếm được con đường làm giàu nhưng té ra là lấy giỏ trúc mà tát nước, ai mà chịu nổi, nhìn tiền trong tay biến thành bong bóng, ai mà không tức giận?

Giản Phàm coi như chẳng thấy gì cứ vậy bước tới, theo sau là ông trút giận kiêm phó tổng Trương Khải, không cần phải nói, ở trường hợp bị người người chạt vấn này, Tương Cửu Đỉnh tất nhiên là muốn tìm một con ma thể mạng, Trương Khải làm công ăn lương thì phải chịu thôi.

Thong thả bước tới chính giữa bục nói chuyện, cao hơn những người phía dưới mười mấy phân, nhìn hết sức rõ ràng, mắt đảo qua một vòng. Hơn năm mươi người chạt kín phòng hội nghị, mười sáu mười bảy nữ nhân, hơn ba mươi nam nhân, đều là người lăn lộn thương trường, khuôn mặt giảo hoạt, ánh mắt tinh minh quá đáng.

Giản Phàm lật xem chồng tài liệu đây, dường như cố ý thu hút sự chú ý của mọi người.

Đợi tận một phút mà không thấy có phản ứng gì, phía dưới có người chạt không nổi.

“Ai vậy?”

“Tùy tiện kiếm một người đối phó với chúng ta đây à?”

“Mau bảo Tương Cửu Đỉnh ra đây.”

“Chúng tôi chỉ nói chuyện với Tương Cửu Đỉnh.”

“Hôm nay nhất định phải khiến anh ta nói cho hai năm rõ mười, chúng tôi từ xa tới đây không thể về tay không.”

Cả đám người vỗ bàn giờ nắm đấm, mặt đỏ gay, mắt hùng hổ, quát tháo như đấu tố, giọng nam tiếng nữ lẫn lộn khiến Hà Phương Lộ bất giác lùi lại, sợ bọn họ không kiềm chế được xông tới hành hung. Trương Khải mặt cũng tái nhợt nhìn trái nhìn phải như kiếm chỗ trốn, sợ nhất là lúc loạn lạc này, loạn lên một cái là mất lý trí nói gì cũng vô nghĩa.

“Âm ỉ cái gì, im lặng!” Tiếng vỗ mạnh từ bục nói chuyện thông qua loa phóng thanh tạo thành tiếng “ù” lớn chói tai, mọi người giật mình nhìn lên, chỉ thấy người mà ai cũng nghĩ là tùy tiện gọi tới thông thả cầm micro lên: “Hiện giờ chủ tịch Thực nghiệp Cửu Đỉnh ủy thác tôi toàn quyền xử lý việc này, chỉ phiếu trong tay tôi, mọi người muốn tiền thì ngồi xuống nghe, chúng ta hiệp thương. Nếu muốn đi gặp Tương Cửu Đỉnh thì tự đi đi, văn phòng tổng giám đốc tầng 17 ... Xin mời.”

Phòng hội nghị thiết kế khuếch âm giọng Giản Phàm lại từ loa phát ra, tăng thêm ít nhất ba phần khí thế khiến đám đông im ắng hẳn, sau đó nghe thấy có chi phiếu thì ngồi xuống, ai tới đây mà chẳng vì tiền?

“Hôm nay tôi cho mọi người một cơ hội hiệp thương, trước khi công bố phương án, tôi xin chiếm dụng của mọi người chút thời gian để công bố ba việc. Nói xong rồi chúng ta bàn bạc, bàn bạc thành thì vẫn là đối tác, không thành chúng ta ra tòa. Ai muốn bình tĩnh ngồi xuống giải quyết vấn đề thì nghe, ai muốn làm ồn thì ra ngoài, không ai ngăn hết.” Giản Phàm không chỉ giỏi mô phỏng tiếng gà tiếng chó, mà cả thần thái một người y cũng học giống mười phần, lúc này học tác phong mấy vị cục trưởng trong hệ thống công an, chẳng cần biết trong lòng anh chứa cái gì, tự tin hay không, khí thế luôn phải đầy đủ.

Phía dưới châu đầu ghé tai xì xào, không ai bỏ đi cả.

“Chuyện thứ nhất, ngày hôm qua đồn công an Hạnh Hoa Lĩnh bắt được bốn kẻ phát động gây chuyện, bao vây Cửu Đỉnh, đả thương tổng giám đốc. Trong số các vị có người quen biết hẳn, quan hệ cũng không tệ, còn có người chịu sự sai phái của hẳn, vứt bỏ hiệp nghị, một bên tới tòa án tố cáo một bên tới Cửu Đỉnh sinh sự. Kẻ đó là Kỳ Định Quân, ngoại hiệu Nhị Ngốc Tử, đã bị chi cục hình sự chính thức tạm giam, lập án thẩm tra, trong

số các vị, người liên quan tới hắn sẽ bị triệu tập lấy lời khai, ai có hành vi phạm pháp sẽ bị truy cứu trách nhiệm pháp luật. Điều này dễ tra thôi, xem lịch sử cuộc gọi của hắn là rõ, các vị cũng nhiều người lưu số của hắn hả?”

Lời Giản Phàm vừa dứt là cả phòng hội nghị im ắng tới mức nghe thấy được tiếng kim rơi, chỉ là hư trương thanh thế, giờ còn chưa rõ rốt cuộc là ai, rốt cuộc có bao nhiêu người, song chắc chắn là có, nói thế khiến mấy kẻ có tật giật mình không dám ho he gì ở trường hợp này nữa.

“Vấn đề thứ hai.” Giản Phàm gõ micro, hắng giọng một tiếng lật tài liệu: “Trước đó Cửu Đỉnh đã phái nhân viên tới các nơi tiến hành kiểm chứng, hiện giờ trong số các vị có người chưa được cho phép đã tự ý bán bí phương, danh tính xác thực, không chạy được đâu. Ví như ông chủ Giang, ông bán bí phương cho 3 nhà thu 15 vạn, rồi ông tố cáo lên tòa án đòi bồi thường 100 vạn, lại còn tới nhà gây sự. Tôi nói không sai chứ? Đi ăn cướp cũng không thể kiếm nhanh như vậy đâu.”

Lời không có gì buồn cười lắm, nhưng qua giọng điệu quái quái của Giản Phàm thì hết sức tức cười, ông chủ Giang đầu hói quá nửa mặt gian thương tuy cố làm ra vẻ trấn định, hai lỗ tai thì đỏ như than rồi.

Đây là kẻ hung hăng nhất, tất nhiên phải công khai ra làm điển hình, phủ đầu những người khác.

“Thư kỳ Hà, phát tư liệu cho mọi người đi.” Giản Phàm gọi một tiếng như ra lệnh cho thư ký của mình, Hà Phương Lộ đứng bên cửa liền chỉ huy một hàng phục vụ viên phát tài liệu tới tay từng nhà tiêu thụ, bên trên Giản Phàm dừng lại vài giây rồi tiếp tục nói: “Giờ là vấn đề thứ ba, ảnh chụp từ Sóc Châu, An Nguyên, Đại Đồng, Nhạn Bắc ... Tổng cộng có mười mấy địa phương, ảnh của nhà ai thì tự biết. Nhìn chum sử dụng ngậm thịt, không gian nhà xưởng, khoảng cách giữa các chum đều là yêu cầu cứng, có cái nào hợp cách không? Bớt một cái là ra cả đồng vấn đề, không ngại nói cho mọi người biết trước, ảnh chụp đã được đóng thành sách chuẩn bị đưa lên tòa làm bằng chứng.”

Đây mới là chiêu sát thủ, Trương Khải vốn không đồng ý đưa thứ này ra, muốn đưa lên tòa để kéo dài vụ kiện, nhưng Giản

Phàm nhất quyết muốn dùng.

Tư liệu tới tay từng người, ảnh chụp từng xưởng có thời gian, địa điểm được ghi chú rõ ràng, vấn đề thì khẳng định là có vấn đề, trong quá trình thao tác thế nào chẳng có sai lệch so với tài liệu hướng dẫn, nhưng không ai ngờ Cửu Đỉnh lại lấy cái này ra nói, nhiều người bắt đầu lộ trầm ngâm, cân nhắc nặng nhẹ trong việc này.

Nhìn tình thế này là biết giới hạn tâm lý của bọn họ đang dao động, nhân lúc họ còn đang hoang mang chưa cân nhắc được kết quả, tiếp tục tăng thêm sức ép: “Ba vấn đề đã nói xong, tôi chẳng sợ nói với mọi người, bằng vào hành vi phạm pháp và trái hợp đồng của các vị, Cửu Đỉnh vốn định lên tòa đánh trả cho các vị trở tay không kịp, nhưng vì nghĩ tới hai bên kiến lập quan hệ hợp tác, nên mới hé một góc lưới.”

“Tôi lấy cho mọi người một ví dụ, cứ lấy luôn ông chủ Giang mà nói, ông ấy đòi Cửu Đỉnh bồi thường 100 vạn. Được, tòa án thụ lý yêu cầu bồi thường này, nhưng phán quyết bồi thường cho ông mười mấy vạn là giới rồi. Trong số mười mấy vạn này, tòa án lần lượt thu phí tố tụng, phí luật sư, rồi vì kiện cáo ông phải chạy đi chạy lại tới tỉnh thành, tiền xăng, xe, ăn ở cũng phải mấy vạn. Cuối cùng dù tòa án phán rồi, chấp hành hay không, hoặc trì hoãn vài năm mới cưỡng chế chấp hành. Cứ lấy kết quả tốt nhất là cưỡng chế thành công, cân bằng hao phí, chẳng được đồng nào, ông chớ không tin, bây giờ người vì kiện cáo mà trắng tay đầy ra đó.”

“Chưa hết, Cửu Đỉnh sẽ quay lại tố cáo ông vi phạm hợp đồng, khi đó ông phải lên tòa, lại phải tiêu tiền, mà ông đã đòi Cửu Đỉnh đền tiền rồi, người mua bí phương của ông thế nào chẳng bắt ông đền tiền, hoặc là họ bắt chước ông bao vây nhà ông thì sao nhỉ? Có cần thế không? ... Mọi người, tôi nói có đúng không? Có câu thương nhân vì lợi, kiếm tiền mới là hàng đầu, các vị muốn lôi kéo kiện tụng vào à, Cửu Đỉnh tài sản mấy trăm triệu, sợ kiện chắc? ... Nói một câu khó nghe, loại tiểu thương như các vị, lên tòa, họ chẳng thèm để ý.”

Chương 079: Chỉ cần tiền, không cần thể diện. (2)

Những lời này làm ai cũng phải tự nhìn lại được mắt, ý tứ bị bóp méo, lẫn lộn, cùng ngữ điệu nhanh, khiến không ai kịp suy nghĩ đã lôi kéo theo lời nói của Giản Phàm, bất tri bất giác biến thành nhận thức của bản thân.

Tất nhiên chỉ dọa được những người kiến thức không cao mà thôi, Trương Khải thì mấy lần kìm tiếng ho trong cổ rồi, nếu không phải Giản Phàm đứng về phía mình thì hẳn đã nhảy dựng lên chỉ mặt mắng lừa đảo. Cái mặt đó, cái mồm đó thật đúng là sinh ra để làm kẻ lừa đảo.

Nhìn người luôn đứng đầu hô hào là ông chủ Giang ngồi sững ra tại chỗ không có phản ứng, đám đông càng cuống, quay sang thì thảo bàn tán, vốn mang tâm lý đòi được thêm chùng nào tốt chùng đó, ít nhất phải kiếm vốn về, lại ỷ vào số đông, tổ tụng tập thể nên khá nắm chắc phần thắng, bọn họ không sợ thua, nhưng sợ kết quả như Giản Phàm nói, thắng rồi cũng lỗ vốn.

Ai mà muốn lỗ vốn chứ, một phụ nữ trung niên đầu buộc khăn hoa lớn tiếng nói: “Vậy cậu bảo phải làm sao? Thế nào cũng phải giải quyết chứ, bắt chúng tôi chịu thiệt thế à?”

“Đúng, định bắt chúng tôi ngậm bồ hòn làm ngọt sao?”

“Đừng có hòng, Cửu Đỉnh không đền thì tôi kiện tới cùng, lỗ cũng kiện.”

“Đúng rồi, tất cả cùng kiện, sợ cái gì, trở mặt thì trở mặt.”

Có người nói lên tiếng lòng là cả đám phụ họa.

Bồi thường cũng là chủ đề chính của ngày hôm nay, nay họ tự nhảy vào yêu cầu, Giản Phàm tất nhiên vui vẻ vỗ micro: “Mọi người, mọi người yên tĩnh, vậy chúng ta bàn chuyện bồi thường, đừng nói đến trở mặt, chúng ta đều vì tiền cả, mặt mũi gì, chẳng ai cần mặt mũi gì hết, chúng ta chỉ cần tiền thôi, đúng không nào?”

“Cũng đúng, có tiền là được.” Đám đông lác đác đáp lại, lời hơi thô lỗ khó nghe nhưng là lời ai cũng muốn nghe, đến lúc này rồi,

còn vờ vịt khách khí gì nữa, nói trực tiếp thế rồi, ai cũng thoải mái.

“Như thế chúng tôi đưa ra phương án giải quyết, thứ nhất Cửu Đỉnh cung cấp cho mọi người một phương pháp làm thịt ngâm vào mùa hè, tuy phương pháp không tốt lắm, nhưng đảm bảo hữu dụng. Chỉ cần vào mùa lạnh thì bí phương vốn có vẫn dùng được bình thường, lúc đó mọi người muốn kiếm tiền vẫn kiếm tiền. Thứ hai, mùa đông năm ngoái mọi người dựa vào bí phương này mà kiếm tiền, còn Cửu Đỉnh cũng phải đầu tư cực lớn cho nó, cho dù chịu tổn thất, chúng tôi vẫn quyết định hoàn lại cho mọi người 75% chi phí chuyển nhượng kỹ thuật. Mọi người nhường một bước nhỏ, Cửu Đỉnh nhường một bước lớn, ai nguyện ý ký hiệp nghị mời tới nhà ăn tầng hai phía sau nhận chi phiếu rồi đi.”

Mọi người nghe tới đó đều bất ngờ, nhất thời người nọ nhìn người kia, xem người khác đưa ra quyết định thế nào, cảm thấy ít hơn kỳ vọng rất nhiều, nhưng so với kết cục vừa này Giản Phàm nói thì lại khá hơn không ít, có được vài vạn tiền bồi thường thêm vào tiền kiếm được năm ngoái thì không lỗ.

Trương Khải giật mình sao lại thay đổi kế hoạch ban đầu rồi, có điều bây giờ sợ nhất là bên mình lại đưa ra ý kiến bất nhất, khiến cái đám đông khó khăn lắm mới bình tĩnh lại lần nữa nổi điên, hẳn không muốn trải qua ngày tháng hỗn loạn kia thêm lần nào nữa.

Giản Phàm như đã nắm mọi thứ trong tay, thấy không ai đứng dậy đi lấy tiền, giơ ngón tay lên: “Để tôi tính hộ cho mọi người nhé, ví như mọi người bỏ ra 12 vạn mua bí phương, năm ngoái kiếm được vài vạn không thành vấn đề phải không? Bây giờ Cửu Đỉnh trả lại cho mọi người 9 vạn, làm ăn thế còn chưa lãi à? Mọi người không lỗ, trong tay vẫn có nửa phương pháp kiếm tiền, tới mùa đông năm nay lại kiếm thêm vài vạn nữa chẳng lãi sao? Tôi không hiểu sao mọi người không thích ở nhà kiếm tiền lại thích tha hương kiện cáo, không thấy oan hơn cả Đậu Nga à?”

Những kẻ cầm đầu kích động đám đông nhấp nhúm, nhưng cảm giác như ánh mắt Giản Phàm như đang liếc qua mình liên

không dám nói nữa, sợ đối phương nhắm vào mình công kích báo thù, mà bọn họ thì không sạch sẽ gì, ít nhiều liên quan kẻ bị bắt, còn sợ bị truy cứu pháp luật. Không còn những kẻ quá khích xúi bẩy nữa, có vài người không thích rắc rối, cảm giác giải quyết như vậy cũng không tệ liền đứng lên rời đi, lập tức có người đi theo, ước tính một phần ba.

Đội ngũ đã bị chia cắt, vấn đề tất nhiên là đơn giản hơn, Giản Phàm tiếp tục chân thành nói: “Các vị, thời buổi này thứ mặc lên người mới là áo, cầm vào trong tay mới là tiền, các vị muốn bỏ tiền thật trước mắt theo đuổi cái thứ tiền mơ hồ trên tòa? Đừng tin số ít xúi bẩy, thực sự ra tòa rồi nào là luật sư, quan tòa, nào là nhân viên điều tra, các vị không phải lo lót cho họ ít nhiều à? Rồi phải đi đi lại lại một hai năm, tinh lực đó thời gian đó đặt vào chuyện kiếm tiền có khi kiếm được mười mấy hai mươi vạn rồi không. Chuyện đã âm ỉ cả tháng rồi, các vị đã được lợi gì chưa? Hay tổn thất thì đang lớn từng ngày?”

Hiệu quả ngay tức thì, tiểu thương làm sao so với đại thương hộ, bọn họ hao phí không nổi, nhìn quanh thì người thừa thớt, bên cạnh lúc này còn có đồng nghiệp cùng hô hào thêm tự tin, giờ những người ngồi một mình thấy yếu thế, lục tục có mười mấy người nữa rời đi.

Hà Phương Lộ thở phào, uy hiếp cơ bản đã loại bỏ một nửa. Có điều trong mắt Giản Phàm thì vốn đã chẳng phải là uy hiếp, tụ tập đám đông gây rối ngay từ đầu định sẵn là sẽ tan rã, đánh nhau với số đông phải dựa vào khí thế, tụ tập kiểu bày đàn thì chỉ có bại.

Còn lại mười bốn người, Giản Phàm nhìn mặt đối chiếu với tài liệu, gần như đều là những người đã kiện ra tòa, nhưng cũng nhấp nha nhấp nhồm rồi, bị phân hóa một hai phần ba, tình thế đã chuyển biến, chẳng qua chưa quyết được thôi, chẳng còn ý chí nào.

Giản Phàm gập tài liệu lại, đan hai tay vào nhau chống dưới cằm, dùng thái độ ban ơn của người chiến thắng: “Các vị, chỉ cần rút đơn lại, chi phí tố tụng sẽ do Cửu Đỉnh gánh vác, tổn thất do nhờ việc gây ra cũng sẽ kết toán. Tôi biết mọi người còn lo vụ việc tụ tập gây rối, vụ án này hung thủ chân chính đã

thương người đã bị bắt, đối với những người không rõ chân tướng bị xúi bẩy, tư tưởng chủ đạo của cục công an là giáo dục cứu người, tôi đảm bảo không có chuyện quay đầu tính sổ .. Nếu mọi người quyết tâm đấu tới cùng thì chúng tôi cũng tiếp, đấu dăm ba năm chẳng thành vấn đề.”

Trận doanh cuối cùng cũng dao động, ba người thở dài đứng lên, lại có bốn người lắc đầu bất đắc dĩ, thấy Giản Phàm ở trên đã dọn dẹp tài liệu ra vẻ không nhiều lời nữa, năm người đi liền một lúc.

Tới đây 53 nhà chỉ còn lại hai nhà, Trương Khải và Hà Phương Lộ hồi hộp nắm chặt tay.

“Vậy là hai vị nhất định muốn ra tòa hả?” Giản Phàm thoải mái như tán gẫu chuyện thường ngày.

“Tôi lấy được bí phương từ tháng hai năm nay, chưa kiếm được bao nhiêu thì xảy ra vấn đề.” Một vị cắn chặt răng tới quai hàm bành ra.

“Tôi cũng thế, bồi thường như vừa rồi, chúng tôi tổn thất lớn.” Vị còn lại cũng bất bình nói.

“Ha ha ha, sơ xuất, sơ xuất, được, giám đốc Trương, hai vị này ngoại lệ, bồi thường 90% được không?” Giản Phàm cười lớn, đúng là không chú ý tới chuyện này, còn tưởng có người không thích tiền mà thích tìm kiếm kích thích cơ.

“Không thành vấn đề” Trương Khải chỉ muốn mau chóng chấm dứt, thống khoái đồng ý.

“Nghe rõ chưa? 90%, vậy là lãi rồi.”

Hai người còn lại vậy là cũng im lặng đi nốt.

Tất cả mọi người đều được phục vụ dẫn ra nhà sau, vốn dự kiến ban đầu của phía Cửu Đỉnh là trả 100% phí chuyển nhượng thêm 20% phí bồi thường, không ngờ Giản Phàm lừa gạt một phen tiết kiệm được khoản tiền lớn đến thế, Hà Phương Lộ nhìn Giản Phàm nói cục cổ áo ngồi dựa vào lưng ghế thở phào mà không nhịn được cười.

Chương 080: Gặp chuyện vui, lòng sáng khoái. (1)

Giản Phàm thì không thấy có gì đáng cười, quay sang trừng mắt với hai người kia một cái: “Cười cái gì, thấy tôi buồn cười lắm à?”

“Không không, tôi không ngờ kết quả thế này, cậu tính số thú vị thật đấy, làm người ta chạy hết cả.” Hà Phương Lộ định giải thích thì Trương Khải đã lên tiếng, té ra không phải chỉ có mình cô cười.

“Tôi chỉ nói theo tâm lý của người dân bình thường thôi, quá nửa chỉ muốn êm chuyện, đó là điều họ lo lắng, tôi nói ra hộ họ, có người dân thường nào muốn đi dây dưa kiện tụng? Chỉ cần thuyết phục được một nhóm nhỏ thôi là trận doanh sẽ sụp đổ, loại đám đông ô hợp này quan trọng ở khí thế, mất khí thế sẽ dễ dàng. Thương nhân coi trọng lợi ích, tiền trước mắt ai chẳng muốn, không phải câu chỉ thấy cái lợi trước mắt rất thịnh hành à, tiếp đó thì không phải là vấn đề rồi.” Giản Phàm nói rất thoải mái: “Đáng lẽ anh phải hiểu bọn họ hơn tôi chứ, anh với họ cùng loại người mà?”

“Cùng loại thế nào?” Trương Khải không hiểu.

“Đều là gian thương.”

Câu này làm sắc mặt Trương Khải không tự nhiên cho lắm, cơ mặt co giật, ngược lại Giản Phàm lại ngửa mặt ra sau cười lớn.

Tương Dịch Giai ngồi trên ghế tổng giám đốc, hai tay đặt trước người, dáng vẻ đoan trang thục nữ.

Cô nhìn Giản Phàm đứng trên bục nói chuyện qua màn hình vi tính, nghiêm túc mà không mất đi vẻ khôi hài, thêm phần thành thục vững vàng, phong độ linh hoạt ... bất tri bất giác hình Giản Phàm dần dần trùng khớp với hình tượng hoàng tử bạch mã mà sâu thẳm trong trái tim mỗi một thiếu nữ đều sẽ có.

Tư thế ngồi của Tương Dịch Giai xưa nay luôn vô cùng ngay ngắn, nhưng hôm nay đầu cô hơi nghiêng sang bên, nhìn Giản

Phàm nói chuyện trên bực, ánh mắt mông lung, không có tiêu cự.

Bốp! Bốp! Bốp! ... Một tràng vỗ tay đánh thức Tương Địch Giai, nãy giờ cô không chú ý, nhưng cô đã biết Giản Phàm sẽ thành công, vì Giản Phàm đã nói với cô như thế, nhưng đôi mắt đẹp mê hồn ấy lại chảy ra một giọt nước long lanh, rơi xuống, tan vỡ.

Màu trắng vô cùng phù hợp với Tương Địch Giai, tôn vinh khí chất thanh nhã của cô, nhưng khiến cô luôn mang một vẻ mong manh tựa sương khói, có thể tan biến bất kỳ lúc nào.

Tương Cửu Đỉnh đang đứng bên võ tay đầy phấn khích, đang định chia vui với em gái, nhìn thấy giọt nước mắt đỏ niềm vui biến thành đau xót, giang hai tay ra: "Tới đây nào."

Tương Địch Giai đứng dậy nhào vào lòng anh trai, cánh tay trắng nõn nhưng lạnh ngắt quàng cổ hắn, đầu cúi xuống, mái tóc dài xôn mặt che đi hết khuôn mặt, chỉ nhìn thấy bờ vai nhỏ rung động.

Tương Cửu Đỉnh ôm lấy tám lưng ngọc ngà của em gái, vuốt nhẹ nhàng, cho tới em gái bình tĩnh lại mới khẽ hôn lên mái tóc nói nhỏ: "Đợi thêm một thời gian nữa mọi chuyện ổn định lại rồi, anh lo liệu để em sang Mỹ, bên đó khoa học kỹ thuật tiến bộ, biết đâu lại có cách. Cha mẹ cũng đi cùng luôn, coi như du lịch, thời gian qua cha mẹ vì chuyện này mà phiền lòng nhiều rồi, được không?"

Tương Địch Giai không đáp, lặng lẽ gật đầu.

Giống như mưa mùa hè, một hồi sấm nổ chớp giật, bầu trời vẫn trong xanh.

Khách sạn Cửu Đỉnh trải qua "trang trí nội bộ"

lại bắt đầu mở cửa đón khách, lặng lẽ chuyển dời nguy cơ trước mắt, tuy phải trả lại một phần tiền chuyển nhượng, tuy một tháng không kinh doanh gây tổn thất nặng, nhưng dù sao nguy cơ đã qua rồi. Trong cuộc họp HĐQT mới, Tương Cửu Đỉnh tuy tự phê bình, nhưng một đám cổ đông biết nội tình không ai dám chỉ trích hắn nữa, lần này tổng giám đốc còn điều động thế lực che dấu đánh gục cả Nhân Thông, ai còn dám kiếm chuyện.

Tương Cửu Đỉnh thấy mình chẳng thiệt, mất tiền, nhưng kiếm được uy tín, giờ ở trong công ty, hẳn thực sự là nhất ngôn cửu đỉnh rồi.

Ngược lại với Cửu Đỉnh là địa ốc Nhân Thông bị bốn sản nghiệp lớn liên hợp truy kích, Trương Nhân Hòa sau một phen do dự thấy không cách nào kháng cự nổi đành phải ký tên. Chỉ sau một đêm thôi mà tổng bộ và ba trụ sở văn phòng, nhà và hai nơi ở bí mật với tình nhân đều có người xuất hiện. Đám người này mặc áo phao vàng dán bốn chữ đỏ "thiếu nợ trả tiền", ai cũng biết là chủ nợ tới rồi.

Chuyện này chẳng hiếm gì ở Đại Nguyên nữa, mấy năm trước công an còn đả kích nghiêm khắc hành vi đòi nợ bằng bạo lực, sau đó diễn biến thành hình thức nhìn có vẻ ôn hòa phi bạo lực này. Đám người đó như bóng ma xuất hiện khắp nơi, văn phòng làm việc, trong nhà, thậm chí ra ngoài mua sắm, ăn cơm, đi nhà xí đều có người bám theo, người có làm bằng thép thì cũng phải mềm xuống. Trong cái nghề thu nợ này có câu "ba ngày không trả tiền, làm cho anh mất mặt; mười ngày không trả tiền, sống chết không thương lượng", ám chỉ thời gian càng trôi đi thì càng tệ, ép cho anh phải nổi điên, thậm chí nhảy lầu.

Hiệu quả rõ ràng, Trương Nhân Hòa chỉ chịu được ba ngày rồi ngoan ngoãn ký hiệp nghị, tiểu khu Liên Hoa vất vả mưu đồ đã chuyển chủ.

Vì thế rất nhiều chuyện không sao tin nổi xảy ra trước mắt, trước tiên là có lãnh đạo đơn vị tên tuổi đảng hoàng, cùng chuyên gia kỹ thuật có tiếng luân phiên lên truyền thông chứng minh chất lượng kiến trúc của tiểu khu Liên Hoa đạt chỉ tiêu. Sau đó báo chí tiết lộ kẻ cầm đầu hàng loạt sự kiện ở tiểu khu Liên Hoa là phân tử XHĐ tên Kỳ Định Quân, biệt hiệu Nhị Ngốc Tử, nghe nói còn đánh bị thương tổng giám đốc và bao vây khách sạn Cửu Đỉnh, đã bị cơ quan công an bắt giữ. Lại có tin đồn nguyên nhà khai phát tiểu khu Liên Hoa là Nhân Thông ôm tiền bỏ chạy được cơ quan tư pháp gia nhập điều tra ...

Tin tức thật thật giả giả không ngớt, giống như scandal giữa nam nữ minh tinh có gian díu, luôn dễ dàng thành công di chuyển tầm mắt của dân chúng, khi người dân càng đang chỉ

trích phần tử XHĐ ngày càng hoành hành thì giá nhà bên cạnh lại bắt đầu tăng lên một cách ổn định.

Trong cái thành phố lạnh lùng bon chen xô bồ này, người ta chỉ quan tâm lúc anh phong quang gặp thời chứ ai để ý tới kẻ thất bại, càng không để ý phía sau rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu câu chuyện mà người ta không biết.

Một tuần sau vào một buổi sáng mưa nhỏ rả rích, đêm qua mưa lớn ào ào như trút đã gột rửa cả thành phố, bầu không khí mang theo làn hơi tươi mát. Giản Phàm lái xe cảnh sát dừng trong Tiểu khu Bình An trên đường Hòa Bình. Hà Phương Lộ dẫn đường tới một căn nhà trong tầng lầu độc lập bốn tầng.

Tiểu khu này cách đội một rất gần, lái xe chưa tới 10 phút, đi bộ cũng chỉ mất hai mươi phút thôi, là tiểu khu trung cao cấp nên hoàn cảnh rất tốt, tòa nhà bên ngoài trông không hiện đại, dải xanh hóa không ít, nhìn đâu cũng thấy bóng cây xanh dịu mắt. Có lẽ vì lần đầu tiên sở hữu một căn nhà cho nên trừ phải đợi một tuần làm hơi sốt ruột ra thì thấy cái gì cũng tốt.

Đi lên tầng bốn, hành lang rộng rãi sáng sủa, mở cửa chống trộm ra, Hà Phương Lộ giới thiệu rất chuyên nghiệp: “Đúng theo yêu cầu của cậu, ba phòng ngủ, một phòng khách liền với bếp, diện tích 105 m², chủ cũ vốn đem cho thuê nên không có trang trí gì cả, căn nhà này ưu điểm là có những hai ban công, thoáng đãng ...”

Giản Phàm hưng phấn đi xem phòng ngủ chính, rất rộng, còn có cái giường không chuyển đi, nhà vệ sinh có cả bồn tắm, phòng khách trống trải nổi thẳng với ban công, ngoài đồng rác mà chủ cũ để lại chỉ có một lớp bụi dày, ra ban công mở cửa một cái, hơi mát ập vào sáng khoái như trưa hè làm một ngụm Coca mát lạnh, thậm chí tận phổi làm người ta rùng mình sáng khoái.

“Giản Phàm, phúc của cậu không nhỏ.” Hà Phương Lộ nhìn căn hộ rộng rãi không khỏi hâm mộ, đi ra ban công đứng sóng vai với Giản Phàm, giang rộng tay, ngửa mặt ưỡn bộ ngực căng tròn đón lấy cơn gió dịu mát, vẻ mặt như đã ngà ngà say, ánh mắt thì lén quan sát Giản Phàm.

Hôm nay dừng ở đây, Giản Phàm mất bạn gái lại được cái nhà ngon, coi như tái ông thất mã.

Chương 081: Gặp chuyện vui, lòng sáng khoái. (2)

“Cái gì, phúc gì?” Giản Phàm không chú ý cho lắm lời Hà Phương Lộ, mắt hướng về phố xá xa xa.

Hà Phương Lộ không khỏi cảm thấy thất bại, sườn xám đỏ, thêu hoa mẫu đơn bằng chỉ vàng, cành mẫu đơn từ vai phải xiên xiên xuống bên eo, lá dền trải ra ôm lấy eo nhỏ, còn bông hoa xòe nở rực rỡ ở ngay trước ngực, vừa vặn tôn lên bầu ngực đầy đặn. Động tác nhỏ này của cô chưa bao giờ thất bại trong việc thu hút chú ý của nam nhân, vậy mà hôm nay bị chàng trai ngay bên cạnh ngó lơ.

Vẫn còn nhớ lần đầu gặp nhau, cả khi có bạn gái bên cạnh, ánh mắt Giản Phàm vẫn không ngừng đảo qua những đường cong trên người mình, vậy mà giờ lại hờ hững như thế, thay đổi thực sự quá nhiều.

Mấy ngày trước cô gặp Lưu Hương Thuần tìm hiểu, biết chuyện giữa hai bọn họ, mặc dù có cảm giác lời Lưu Hương Thuần không hoàn toàn là thật, có phần bao biện cho bản thân. Dù gì cô thấy chuyện đó không hề sai, ai cũng có quyền theo đuổi thứ tốt hơn phải không? chẳng qua Lưu Hương Thuần xử lý không đủ khéo thôi.

Có điều đến hôm nay Hà Phương Lộ thâm than, Lưu Hương Thuần phạm sai lầm lớn rồi, nhìn nhăm cả chàng trai bên cạnh, căn nhà thế này, ngay cả bản thân cô cũng không dám mơ tới.

Nhưng chẳng phải tất cả bọn họ đều nhăm sao?

Kỳ thực biểu hiện của Giản Phàm vừa qua khiến Hà Phương Lộ phải há mồm kinh ngạc, có điều nam nhân ưu tú trong thành phố này nhiều lắm, điều đó chưa đủ đảm bảo cho thành công, chưa đủ khiến cô chú ý.

Chính sự xuất hiện của Lý Uy mới làm Hà Phương Lộ chấn kinh, dù trước kia chưa từng gặp mặt, nhưng cô đã nghe tới vị thần tài này rồi, người trong giới kinh doanh tỉnh ai mà không biết câu “cần vay tiền, tìm Lý Uy.” Nếu Lý Uy thực sự vì lợi ích

đến hợp tác với Cửu Đỉnh thì còn hiểu được đi, đảng này vển vển chỉ để diễn kịch thôi, tức là dựa hoàn toàn vào thể diện của Giản Phàm rồi.

Chàng trai trước mắt Hà Phương Lộ bỗng chốc khoác lên màn sương thần bí, nhưng cô tin rằng, có tài hoa như thế, có bối cảnh khó lường như thế, Giản Phàm thành nhân vật có chỗ đứng ở Đại Nguyên này sẽ không quá lâu nữa.

“Còn không phải sao, đây là tiểu khu nằm trên dải đất hoàng kim, liền kề trung tâm thành phố, nối liền một thể với công viên Đường Hòe, giá cả cao khiếp người, bình quân một mét vuông lên tới 5000, tôi công tác mấy năm rồi mà không dám mơ tới mua nhà ở đây, cậu lại nhặt được miễn phí.”

Giản Phàm nhìn công viên ngay trong tầm mắt, mỉm cười đùa: “Tôi chẳng thấy ghê gớm đến thế, còn chưa bằng nhà tôi ở huyện Ô Long.”

“Làm sao mà so được, giá nhà ở huyện thì cao tới đâu được chứ?” Hà Phương Lộ bĩu môi.

Đột nhiên Giản Phàm vỗ trán bồm bộp, dáng vẻ thất vọng vô cùng lắm bầm: “Chết rồi, chết rồi, quá thất sách!”

Hà Phương Lộ lấy làm lạ: “Lại sao nữa, thế này mà còn chưa hài lòng à?”

“Xem tôi ngọc chưa, chỉ nói muốn nhà mà không nói tới trang trí và đồ gia dụng, thế này thì ở làm sao đây.” Giản Phàm hối hận không thôi.

Hà Phương Lộ đỡ khóc đỡ cười: “Nhà xây thô mới tốt chứ, cậu có thể tự trang trí, tổng giám đốc phải đích thân chọn mấy tiểu khu liền mới được căn nhà này.”

“Nhưng mà tôi vẫn phải bỏ tiền ra trang trí.” Giản Phàm ỉu xìu xìu, giờ dưới đất còn cả đóng nợ, giống người tay trắng đột nhiên có cái xe sang, nhưng lại không đủ tiền mua xăng mà đi vậy, làm niềm vui phai đi rất nhiều.

“Tôi cung cấp cho cậu một kiến nghị.” Hà Phương Lộ tủm tủm cười: “Nếu cậu tạm thời không ở thì có thể cho thuê lấy vài năm, đợi khi nào kết hôn rồi mới trang trí, chẳng may khi đó bạn gái cậu không thích chẳng phải trang trí lại ...”

Vừa nhắc tới kết hôn với bạn gái là Giản Phàm không còn hứng thú gì nữa, cảm thán: “Khi không có tiền thì mơ có nhà, có nhà rồi lại lo trang trí, trang trí xong lại nghĩ tới mua xe, có xe rồi lại muốn cái khác, thế nào cho đủ ... Đi thôi, có gì mà xem, nói cho cùng đây cũng chỉ là chỗ để ngả lưng.”

Vì Giản Phàm đi trước rồi nên Hà Phương Lộ không nhìn thấy sắc mặt y, lắc đầu đuổi theo.

Hai người một trước một sau vào xe lái về khách sạn Cửu Đỉnh, khách sạn đã khôi phục lại nguyên khí, lúc này là mùa cao điểm du lịch, du khách các nơi tới đây mang tới một mùa kinh doanh thịnh vượng, nhìn nam nam nữ nữ ra vào khách sạn, dấu vết của chuyện không vui đã không còn lại chút nào.

Hà Phương Lộ dẫn Giản Phàm tới văn phòng tổng giám đốc, lấy giấy tờ nhà đất, cẩn thận xem mấy lượt mấy tờ giấy mong mông có hai chữ "Giản Phàm" lớn trên đó, sau đó cất vào cặp. Tương Cửu Đỉnh hơi ngả người tới nói: “Giản Phàm, cậu là người thắng lớn nhất, chúng tôi đều lỗ vốn chỉ có cậu được lợi.”

Giản Phàm không tán đồng lời đó: “Lỗ hay lãi thì trong lòng anh tự biết, giải quyết vấn đề nước tương, giải quyết vấn đề tồn đọng của khách sạn và tranh đấu nội bộ công ty, ngay cả ngoại địch luôn nhắm nhe cũng không còn, bề ngoài thì mất tiền, thực tế anh lãi lớn.”

“Rất sắc sảo.” Tương Cửu Đỉnh giơ ngón tay bội phục: “Giản Phàm, tôi rất thích con mắt tinh tường của cậu, tới đây đi, làm trợ thủ cho tôi.”

“No.” Giản Phàm lắc đầu, chuyện này căn bản không cần phải suy nghĩ.

“Thật sao? Tôi còn chưa đưa ra điều kiện mà.” Tương Cửu Đỉnh dụ dỗ, nếu Giản Phàm ở vào vị trí như Trương Khải, nhất định sẽ hỗ trợ được mình rất nhiều, Trương Khải làm việc cẩn thận vững vàng song lại quá kém trong việc xử lý vấn đề đột phát.

“Anh đùa à, điều kiện gì tôi cũng không tới.”

“Cửu Đỉnh trong mắt cậu tệ vậy sao, chuyện cũ qua rồi, chỉ là chúng ta chưa hiểu nhau thôi mà.”

“Mặc cảnh phục đứng bên cạnh anh ít nhất tôi thấy không chênh lệch với anh bao nhiêu, nhưng vào Cửu Đỉnh, tôi làm tốt tới mấy cũng phải đứng đây nghe anh giáo huấn, chả đại.” Giản Phàm dứt khoát từ chối, chưa nói tâm lý đã có thay đổi, riêng điều kiện thuận lợi mà bộ cảnh phục này đem lại cùng với không khí trong đại đội một đã đủ khiến y từ chối.

“Được, được, đợi khi nào có cơ hội hẵng nói.”

Tương Cửu Đỉnh tạm dừng chủ đề này: “Đừng đi vội, tôi còn có chuyện nữa muốn hỏi cậu.”

“VẬY anh nói nhanh đi, tôi trốn việc ra đây đây, gần đây vì anh mà tôi trốn việc hơi nhiều rồi.”

“Ừm, cậu và Giai Giai, ý tôi là hai người ...” Tương Cửu Đỉnh nói được một nửa thấy có chút khó mở lời, thấy Giản Phàm định nói gì vội lên tiếng trước: “Đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn hỏi quan hệ cả hai đã tới mức nào thôi?”

“Quan hệ?” Giản Phàm cười tự trào: “Chúng tôi còn chưa phát sinh quan hệ mà anh đã sốt ruột.”

“Đừng đánh tráo khái niệm, điều tôi muốn hỏi là có phải hai người muốn phát triển theo hướng yêu đương?”

Giản Phàm nhìn Tương Cửu Đỉnh, giọng có chút thách thức: “Phải thì sao?”

Thái độ Tương Cửu Đỉnh lại tốt bất ngờ, vẫn từ tốn nói: “VẬY thì cậu phải suy nghĩ cho kỹ, Giai Giai từ nhỏ được cả nhà nuông chiều thành quen, khó tính khó nết lắm, cậu chịu nổi không?”

“Nữ nhân đều chẳng phải như vậy à?”

“Từ nhỏ nó đã không phải làm gì cả, nên chẳng biết cái gì hết.”

“Thì sao, cô ấy cái gì cũng biết làm thì cần gì nam nhân.”

“Nó chi tiêu cực kỳ hoang phí, cậu nuôi nổi không?” Tương Cửu Đỉnh lấy ra một lý do nghĩ rằng có thể làm khó được Giản Phàm.

Giản Phàm mắt đảo tròn, chỉ Tương Cửu Đỉnh: “Cũng không thành vấn đề, có người anh lắm tiền như anh, cô ấy còn sợ không có chỗ lấy tiền à?”

Tương Cửu Đỉnh cười có phần gượng gạo, thoáng ngập ngừng: “Tôi chỉ nói như vậy thôi, Giai Giai không giống như cậu

nghĩ đâu ... ừm, nói thế nào nhỉ, nó là đứa tôn sùng chủ nghĩa độc thân, tôi thấy chưa chắc nó đã nhìn trúng cậu. Hai người không hợp đâu.”

“Đó là chuyện riêng của tôi.” Giản Phàm đưa một ngón tay lên lúc lắc ý bảo chuyện không liên quan tới anh.

Tương Cửu Đỉnh nhún vai: “Ok, tôi sống ở nước ngoài cho nên chuyện nam nữ yêu đương, tôi nhìn thoáng hơn trong nước, nhưng chúng ta không thể phủ nhận thực tế. Đây chỉ là lời nhắc nhở thiện chí của tôi thôi, không có ý gì cả.”

Chương 082: Gặp chuyện vui, lòng sáng khoái (3)

Giản Phàm thấy thái độ của Tương Cửu Đỉnh chừng mực, lý lẽ xem như công bằng không phải có ý xem thường mình, trầm ngâm suy nghĩ rồi hỏi: “Giám đốc Tương, nếu như tôi thích cô ấy, cô ấy cũng thích tôi, anh sẽ ở giữa ngăn cản phải không?”

“Sai rồi.” Tương Cửu Đỉnh lắc đầu cười: “Nếu như cả hai đều xuất phát từ trái tim, tôi mừng còn không kịp, sao lại ngăn cản. Nhưng mà anh bạn, em gái tôi không phải nam nhân bình thường có thể theo đuổi được đâu, cậu muốn khiêu chiến cực hạn của bản thân à?”

“Có gì mà không thể chứ?” Giản Phàm nghe vậy nhẹ người, vui vẻ đứng dậy mang giấy tờ sở hữu nhà đất rời đi, tới cửa đột nhiên quay lại cười tươi: “Cám ơn anh, quen biết lâu như vậy tới hôm nay mới thấy anh rất đẹp trai.”

Tương Cửu Đỉnh ngó ra giây lát rồi phá lên cười, vẫy tay tạm biệt, tiếp tục làm việc.

Suốt dọc đường xuống lầu lên xe trong lòng Giản Phàm cảm thấy phới phới bay bổng, thái độ không ngăn cản thậm chí là có phần cổ vũ của Tương Cửu Đỉnh khiến Giản Phàm khá cảm kích, ngồi vào xe bật nhạc lên, còn nghĩ xem có cơ gì, lý do gì để hẹn Tương Địch Giai không.

Giữa hai người đã phát sinh rất nhiều chuyện buồn vui, cãi vã, hiểu lầm lẫn ôn nhu lãng mạn cùng kích động, nhưng lại chưa thực sự một lần hẹn hò.

Trước kia luôn cảm thấy mặc cảm tự ti, đứng trước mặt Tương Địch Giai cũng vẫn cảm giác xa xôi điêu vợi, bây giờ không thấy vô vọng như vậy, gian nan nhưng hi vọng ở phía trước. Có lẽ sự kiện vừa rồi khiến tự tin của Giản Phàm bành trướng, có lẽ vì một chút tâm lý báo thù Hương Hương khiến y muốn chinh phục một mục tiêu cao hơn, hoặc có lẽ đơn thuần không kìm nổi trái tim xao động nữa.

Đang cầm điện thoại định gọi cho Tương Định Giai thì điện thoại đã kêu trước, nhìn số té ra là thằng béo ở quê, dám phá vỡ mộng đẹp của mình, cái kính mắt: “A lô, Béo, mới chưa tới hai tháng, muốn đòi nợ à, cho mày biết, miễn, tao không có tiền ... Hả, mày tới Đại Nguyên bao giờ? Cái gì lại còn ở đại đội một? Fuck, không phải mày đi hộp đêm chơi gái bị tóm chứ? ... Được được tao về ngay, mày đợi đấy.”

Lại là một niềm vui bất ngờ từ trên trời rơi xuống, à không ngờ là tên béo rơi xuống, kể ra hồi Tết đi chơi gặp Phí Béo một lần, mừng 1 tháng 5 đi lịch hai người chỉ nhắn tin, nửa năm rồi chưa gặp nhau. Vừa nghe Phí Béo không ngờ mò tới tận đại đội một rồi, Giản Phàm mừng vô kể vội vàng lái xe về.

Xe đỗ lại ở sân, vừa chạy vào trong đã nghe thấy cái giọng ba hoa của thằng béo.

Mẹ nó, thế quái nào mà xuống quê nó lại càng béo tốt hơn thế này, thịt trên mặt ép cho mắt còn ti hi hơn cả mắt lão tam, mông to tới mức ngồi xuống một cái là không thấy cái ghế đâu nữa. Phí Béo đang múa mép lừa gạt Dương Hồng Hạnh và Lương Vũ Vân: “...Thời tiết này phù dung trên núi liên miên tới ba trăm dặm, cảnh đẹp vô ngừng, có vài chục loại lợn rừng chưa nói, còn to thế này này, dài thế này, hơn trăm kg cũng không hiếm, nhưng ngu lắm, bắt không khó. Thỏ rừng càng ngu, cực kỳ dễ bắt, các cô thích gì ra thị tập có thể mua được hết ... Đã bao giờ thấy ba ba vàng tám lạng chưa, vậy mà chỉ chỉ 100, 200 đồng thôi, mà ở thành phố có tiền cũng chẳng mua nổi đâu. Còn cả nấm hương rừng, mộc nhĩ núi, đông trùng hạ thảo ... Quê tôi toàn món ngon, sau này tới đó tôi sẽ mời khách, chúng ta trao đổi tên tuổi số điện thoại cái chứ nhỉ?”

Giản Phàm nhìn cái thằng cứ thấy mỹ nữ là liều mạng tiếp cận này, thằng béo nói chuyện không bao giờ sợ lạc đề, vì dù nó nói thế nào cũng quay lại chuyện ăn uống mà thôi, chỉ là hôm nay đụng vào nhằm đối tượng.

Nói ra thì Phí muội Lương Vũ Vân cũng rất có tâm hồn ăn uống, lại còn có thể chắt ăn mãi không lo béo mà bao cô gái khao khát, đoán chừng cố ý trêu thằng béo, làm ra vẻ không vui: “Này

anh, còn chưa tự giới thiệu đã lừa chúng tôi rồi, sao chúng tôi biết anh không phải người xấu?”

“Nói gì thế?” Phí Béo ra sức biểu thị đây chỉ là hiểu lầm, chỉ cái cảm nọng của mình: “Cô nhìn là biết đây chính là dấu hiệu của giai tầng trung lưu, nghe tôi nói chuyện có thấy điển hình ưu tú của tinh thần kiến thiết văn minh thành thị không? Lại nhìn cái mặt trung hậu thật thà của tôi, đây mà là người xấu thì thiên hạ đâu ra người tốt ... Được, tôi xin tự giới thiệu, tôi họ Phí, tên Sĩ Thanh, tức là chỉ phí có một chút sức là sĩ đồ có thể lên tới tận mây xanh đó. Hiện là thư ký Đảng ủy kiêm thông tấn viên của trấn Phong Lâm, tôi đã gia nhập Đảng, đến tổ chức còn tin tưởng tôi vậy mà các cô còn hoài nghi à?”

Hai cô gái bị Phí Béo làm cười ngặt nghẽo, chưa nói gì khác, chỉ riêng cái mặt kia đã đủ người ta nhìn vào thấy vui vẻ rồi. Dương Hồng Hạnh phát hiện Giản Phàm đứng ở cửa, nghĩ tới hai người này là anh em thì càng cười dữ.

Giản Phàm làm bộ sùng sộ đi vào bóp vai thằng béo một cái, quát: “Béo, mày không đợi ở phòng trực ban mà mò vào đây làm cái gì?”

“Oa ca.” Phí Sĩ Thanh nhìn thấy Giản Phàm, vui mừng đẩy ghế đứng lên giang tay làm động tác ôm: “Tao nhìn thấy nơi này có hai hoa khôi cảnh sát cho nên đi theo.”

Giản Phàm cười né tránh, ánh mắt không có ý gì tốt lành nhìn thằng béo từ trên xuống dưới, chưa nói đã bị Phí Sĩ Thanh cướp lời: “Không được nói xấu tao, không được nói tao béo, mày chỉ đẹp trai hơn tao một chút, không được đả kích tao trước mặt hai vị mỹ nữ.”

“Mày bị sưng rồi.” Giản Phàm chấp tay sau lưng đi một vòng quanh thằng béo: “Toàn thân mày sưng lên gấp đôi rồi đấy.”

Hai cô gái ôm bụng cười, Phí Sĩ Thanh vội vàng kéo Giản Phàm bỏ chạy không cho cái miệng rắn độc của y tiếp tục phun nọc nữa.

Tính cách của Phí Sĩ Thanh thì cả trăm năm cũng chẳng thay đổi được, tính có phần điên điên, gặp ai ba câu thôi là thân thiết, vì nhân duyên tốt nên khi đi học thường xuyên cùng nữ sinh ngồi cạnh hạt dưa tán gẫu đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Bây

giờ là cán bộ chính phủ đảng hoàng rồi, ở phương diện này càng tiến bộ, đi quanh đội một một vòng, gặp ai cũng anh anh chị chị, pháp y Tạ được hẳn gọi là dì thân thiết hơn cả gọi mẹ, đến trưa thôi đã nghiễm nhiên có đãi ngộ là người thân trong đội rồi.

Cái thằng béo tròn béo trọc còn đáng yêu hơn cả gấu mèo được mọi người sắp thích hơn Giản Phàm rồi.

Buổi trưa ăn một bữa do đích thân Oa ca nấu, lại chui vào phòng Giản Phàm ngủ đã mất 2 tiếng, khi Giản Phàm ở sân huấn luyện bắn trở về thì thằng này đã cùng Thành Cương, Quách Nguyên, Vương Minh chơi đấu địa chủ tung bưng, thấy Giản Phàm rồi rít vẩy tay: “Oa ca, Oa ca lại đây xem, tao thắng lớn rồi, tối nay anh em mình có tiền cơm rồi.”

Giản Phàm dở khóc dở cười, thằng béo ngồi khoanh chân trên giường, hai tay cầm bài, miệng ngậm thuốc lá, trước mặt là một đồng tiền lẻ. Bình thường Giản Phàm đánh bài với đám thực địa này có thắng có thua, vậy mà thằng béo xưa nay đánh bài không phải điểm mạnh lại thắng to, ai biết thì bảo hẳn đi làm việc cho chính phủ, không biết còn tưởng là tới sòng bài làm việc. Làm mấy tên thực địa mặt vàng như nghệ cả rồi.

Biết đám độc thân trong đội tiền lương không đủ ăn hết tháng, thua nhiều tiền thế này tha hồ thảm, chiếu cố tâm tình chiến hữu, Giản Phàm nói: “Này Phí Béo, quy củ trong đội là ai thắng người đó mời khách, mày thắng cũng uống thôi.”

Phí Béo cười ha hả, nhìn Thành Cương mặt nhăn như bị rách, đẩy toàn bộ tiền tới: “Thành Cương, cho cậu đi mời khách, coi như cảnh sát và nhân dân đoàn kết, quà gặp mặt cũng phải có chứ. Cậu ít tuổi nhất giúp tôi mời các vị đại ca nhé, tôi và Oa ca đi gặp vài người bạn học. Mai chúng ta lại uống, thế nào?”

Chương 083: Trái tim đã tổn thương. (1)

Cái thằng béo này, mặt hần trông thì ngốc nhưng làm việc thì không hề ngốc, Giản Phàm ngầm tán thưởng, một chiêu này khiến quan hệ gần thêm vài phần, về sau gặp lại có thể khoác vai xưng anh gọi em rồi. Đám cảnh sát hơi xấu hổ, có điều Thành Cương thì quen Phí Béo từ lâu nên không khách khí, vơ hết tiền vào túi dẫn đám Quách Nguyên vui vẻ bỏ đi.

“Béo, đi gặp ai, mưa tạnh rồi tao còn phải cùng lão tam mở quán, mày rảnh đi giúp bọn tao đi.” Giản Phàm kiếm nhân viên miễn phí, thằng này đứng mời khách không thua mỹ nữ đâu.

Phí Sĩ Thanh đã sớm có chuẩn bị: “Tao nói với lão tam rồi, không mở quán nữa, hôm nay chỉ có hai anh em ta thôi, mai mời các anh chị em trong đội của mày, xem ra bọn họ đối xử với mày không tệ, nói không chừng sau này dùng tới. Ngày kia thì cùng lão tam, lão đại tụ họp, còn kéo cả bạn gái lão đại ra cho anh em xem mắt chứ. Ngày sau nữa thì tao về phủ ...”

Giản Phàm nghe mà vui vẻ, cái thằng béo đi tới đâu là chơi tới đó, ăn tới đó, chơi mệt thì ăn, ăn no thì ngủ, ngủ dậy là hồ đồ, nhưng nói thật, ở bên cạnh hắn là vui vẻ thoải mái nhất: “Mày chê tao nấu cho ăn chưa đã à? Chuẩn bị chém lần lượt à?”

“Mày xem, mày ăn nói kiểu gì thế?” Phí Sĩ Thanh không cho Giản Phàm lải nhải, kéo ra khỏi cửa, vỗ ngực nói: “Tao đại biểu cho chính phủ trấn, đại biểu cho Đảng, đại biểu cho tổ chức tới, sao có thể để người khác trả tiền. Mày thiếu cái gì thì đi mua cái đó, ném hóa đơn đây tao về thanh toán.”

Nhìn thằng béo vênh vác như nhà giàu mới nổi, làm thư ký chính phủ một năm rồi, đại khái là có cha chống lưng nên thuận buồm xuôi gió, tinh thần bưng bưng, Giản Phàm trêu: “Tao làm cái hóa đơn một vạn, mày dám thanh toán không?”

“Fu-ck, mày nghĩ tao là huyện trưởng đấy à? Tám trăm một nghìn thì không vấn đề, mày định chơi tao chắc?” Phí Sĩ Thanh đang đùng đùng nổi giận, đột nhiên quay ngoắt một cái đã cười nịnh: “Oa ca, chuyện này có thể thương lượng, mày giới thiệu

bạn gái cho tao, nếu thành thì một vạn coi là phí giới thiệu. Hai em cảnh sát khi sáng ấy, mày giới thiệu thành, tao trả thêm một vạn nữa.”

Giản Phàm nhìn Phí Sĩ Thanh bày cái bộ mặt đói khát ghê tởm của Trư Bát Giới ra, không ngờ nhắm vào Dương Hồng Hạnh với Lương Vũ Vân rồi: “Thôi ... Tao trả lại tiền cho mày vậy, chú giới thiệu mày với ai, người ta lại nhổ nước bọt vào mặt tao. Mày béo lên, gan cũng to lên rồi đấy à, cảnh sát cũng dám cười?”

“Phì ... Làm nam nhân ai chịu nổi đồng phục dụ hoặc chứ, ai chẳng thích nữ cảnh sát? Bằng vào cái gì mày được mà tao không được? Xì, người thương tao còn chẳng thèm cười ... Đi, tới phố Bắc ăn thịt dê nướng.” Phí Sĩ Thanh nghênh ngang lên xe cảnh sát của Giản Phàm, đưa tay chỉ huy, dáng vẻ lãnh đạo hết sức nghiêm nhiên.

Phố Bắc hay còn gọi là đường người Hồi, phong cách kiến trúc Hồi giáo nóc tròn chóp nhọn có thể thấy khắp dọc hai con phố, nơi này có quán ăn người Hồi tương đối chính tông, nghe nói bò dê là do chính iman (*) của người Hồi giết, dùng gia vị tinh chế ở biên giới phía bắc, chế biến dùng gỗ đun thành, chi phí đắt đỏ.

(*) Iman: Người lãnh đạo trong Hồi giáo

Cách nướng thịt này Giản Phàm đã từng tỉ mỉ nghiên cứu rồi, trước khi nướng thịt dùng cho bột gạo, trứng gà trộn gia vị để ướp, khi nướng mỡ dê nhỏ xuống lửa, dầu mè phết qua thịt, thơm ngon dinh dưỡng, không phải thứ thủ pháp ở đầu đường có thể so sánh được.

Về cơ bản thì cách chế biến không khó, khó là có thể duy trì ngày qua ngày, quán thịt dê nướng Hồi dân đã hưng thịnh hai mấy năm không suy rồi, đó là chỗ khiến người ta thực sự bội phục. Mỗi lần tới đây Giản Phàm đều sinh ra một loại tôn trọng với đầu bếp, cảm giác giống như thấy cha mình cầm dao thái rau, cầm thìa làm món ăn vậy.

Phí Sĩ Thanh thì chẳng quan tâm nhiều như vậy, đĩa đầu tiên vừa mới lên, Giản Phàm mới gắp một miếng thì hắn đã ăn năm miếng vào bụng.

Giản Phàm nhìn thẳng béo cho miếng thịt vào mồm gằn như nuốt chửng mà nhăn mặt: “Phí Béo cái thói ăn sống nuốt tươi này của mày sao mãi không sửa, mày cứ thế này không sống được tới 50 đâu.”

Tu một ngụm bia mát lạnh vào bụng, Phí Sĩ Thanh lại bỏ miếng nữa vào mồm, nhồm nhoàm nói: “Không cho tao ăn thì sống 500 năm cũng vô vị.”

“Ai bảo không cho mày ăn, nhưng đừng ăn nhanh như thế, nhai thêm vài cái rồi hẵng nuốt, tốt cho sức khỏe.”

“Thế thì không thống khoái, khác gì không ăn, thật đúng là, ăn của mày đi, nếu không đừng nói tao cướp.”

“Tôi sợ you rồi đấy, tao không hiểu mày tiêu hóa ra sao?” Giản Phàm chấp tay vái một phát.

“Ha ha ha, dù sao không cần mày tiêu hóa cho tao là được.”

Phí Sĩ Thanh vừa ăn vừa nói, không lỡ việc nào, Giản Phàm thi thoảng lại bật cười, hình như đã lâu lắm rồi không vui vẻ như thế, bị cách ăn của thằng béo cảm nhiễm, cũng ăn thống khoái. Hơn ba mươi xâu thịt nướng hết veo, lại gọi thêm 2 chai một đĩa nữa.

Ăn quá nhanh, Phí Sĩ Thanh ợ một tiếng hết sức thô bỉ, nói ngắt quãng: “Oa ca, tao .. ợ ... Hỏi mày chuyện này.”

“Mày chống mông lên một cái là tao biết mày định phun ra cái gì, tính thăm dò chuyện riêng tư của tao à?” Giản Phàm khinh bỉ nói, hai thằng đã quá hiểu nhau rồi.

“Đoán đúng rồi, mày và Hương Hương rốt cuộc là sao?” Trong số người quen biết với Giản Phàm có lẽ chỉ Phí Sĩ Thanh mới có thể hỏi thẳng như thế.

Giản Phàm hời hợt nói: “Chia tay chứ còn làm sao.”

“Khi nào?”

“Ngày 26 tháng tư, vừa tròn hai tháng 2 ngày.”

“Thật sự nữa sao?”

“Có gì mà nữa với không nữa, người ta có người mới rồi, tao góp vui làm gì?”

“Mày có muốn gặp cô ấy không? Mày không nhớ cô ấy sao?”

“Gặp rồi làm gì, nhớ thì làm được gì?” Giản Phàm nhiều đêm vẫn gặp giấc mơ đó, cái kiêu hoa thời nhỏ đó, mỗi đêm giật

mình thức dậy lại còn cào kích động muốn chạy đi tìm Hương Hương.

Phí Sĩ Thanh làm vẻ mặt thần bí: “Nếu mày muốn gặp, tao lập tức biến ra.”

“Cái gì?” Giản Phàm giật nảy mình, thấy Phí Sĩ Thanh lén lén lút lút lập tức ý thức có vấn đề: “Này Phế Phẩm, mày làm người hòa giải từ bao giờ thế, vì chuyện tình cảm của tao mà chuyên môn chạy mấy trăm km đấy à? Tao nói cho mày biết, chuyện của bọn tao mày còn lăm mồm tao đánh cho đấy, tin không?”

Đột nhiên trở mặt, mắt long sòng sọc như sói điên, mười mấy năm hai thằng đùa giỡn đánh nhau rồi, Phí Sĩ Thanh bất giác sờn gai ốc lùi lại, nuốt nước bọt nói: “Nếu trong lòng mày không còn cô ấy nữa làm sao lại nhớ rõ từng ngay từng tháng như thế, nếu mày không để ý vì sao nổi điên như thế? Mày ra về cái mẹ gì chứ, cùng lăm sau này tao không nhận mày là anh em nữa, mày dọa gì ai?”

Giản Phàm loạng choạng ngồi xuống, cũng biết mình thất thố, giận ai chứ không thể giận anh em đã bôn ba từ xa tới như vậy: “Bỏ đi, đừng nói chuyện này nữa, có nói cũng không rõ.”

“Cô ấy tìm tao mấy lần, nói có chuyện muốn nói với mày. Sao hả, chúng mày ngủ với nhau bảy năm, bên nhau bảy năm rồi, cuối cùng gặp mặt nói một câu cũng không dám à? Oa ca, mày hèn thế ... Hương Hương gọi điện cho tao nói hôm đó mày suýt bóp cổ chết cô ấy, tao không tin, vừa rồi mày nổi điên khiến tao giật nảy mình. Xem ra cô ấy nói không sai, Oa ca, sao giờ mày biến thành như thế này? Mày không phải có bệnh thật chứ?” Phí Sĩ Thanh vừa luôn mồm nói vừa nhìn lăm lét nhìn về phía cửa phòng bao.

Giản Phàm giật mình quay ngoắt lại, xem ra thằng béo nói với Hương Hương từ trước rồi, mưa ướt hết đầu, tóc dính bết vào mặt, vai trái khoác túi, mặc chiếc áo sơ mi trắng cộc tay, mong manh nhỏ nhắn, thanh lệ xinh xắn, giữa mày mang nỗi buồn sâu đậm, làm hai tay Giản Phàm run rẩy, ký ức bao năm àoạt tuôn trào.

Chương 084: Trái tim đã tổn thương. (2)

Tiếng hát đám trẻ con khiêng chiếc kiệu hoa lại văng vẳng bên tai, tiếng cười khanh khách như chuông bạc, cành cây vén khăn đỏ, tân nương là Hương Hương ... Giản Phàm ngây người, không biết đó là cảm giác gì, bị vô số ký ức dồn dập tấn công phòng tuyến tâm linh yếu ớt, như than cháy âm ỉ vào thời khắc ngày hôm đó lại bùng lên, yêu và hận đan xen lại một chỗ, rốt cuộc không cách nào cắt bỏ được đoạn tình cảm này.

Phí Sĩ Thanh nhìn về mặt hai người đứng dậy: “Hai người nói chuyện đi, tao ra ngoài.”

“Sĩ Thanh, anh ở lại đi, tôi sợ anh ấy lên cơn điên.” Tích tắc bắt gặp ánh mắt Giản Phàm, thái độ Lưu Hương Thuần thay đổi, cô là cô gái hiếu thắng, không muốn tỏ ra yếu thế hay thua kém, không khách khí chút nào, bước tới ngồi sòng vai với Phí Sĩ Thanh, tay nắm chặt lấy tay hắn không cho đi.

Lửa giận vừa bùng lên trong mắt Giản Phàm vụt tắt, nếu hôm đó không phải Hồ Lệ Quân không chế mình thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nghĩ tới mối tình đầu thay lòng đổi dạ, tới nam nhân bị mình đánh biến dạng, vẫn không biết phải đối diện ra sao.

Nói là sợ nhưng mặt Lưu Hương Thuần lại chẳng có vẻ gì là sợ, căn môi trũng mắt như thị uy, mỗi lần nổi giận cô luôn như thế: “Đừng lo, hiện giờ mặc dù anh sống không tệ, ngay cả đại tiểu thư Tương gia cũng tán được rồi, em cũng không hạ tiện tới mức cầu xin quay lại với anh. Thế nào, có gan đánh người mà không dám nghe em nói vài câu à?”

Không khó đoán ra Hà Phương Lộ đã kể tình hình gần đây của mình, Giản Phàm thở ra một hơi dài, trước nay luôn là Hương Hương chủ đạo mối quan hệ hai người, trừ lần đánh người đó, luôn là y bị ức hiếp.

Nhìn Hương Hương vẫn như cũ, vẫn xinh xắn như thế, dáng vẻ khi giận dữ vẫn như thế. Giản Phàm ngồi trên ghế, người hơi ngã ra sau, đem trọng lượng toàn thân đè lên ghế, mí mắt hơi hạ

xuống, môi mấp máy hai lần như có điều gì muốn nói, nhưng cuối cùng bị giữ chặt răng môi, lấy hết sức trấn định tinh thần, gật đầu: “Em nói đi, anh nghe đây.”

“Có một chuyện em phải làm rõ với anh trước, vốn sớm muốn nói với anh rồi, nhưng lại sợ anh không bình tĩnh được, không muốn gặp em, cho nên em mới gọi Sĩ Thanh tới. Có một thứ em muốn chúng ta hiệp thương xử lý.” Anh ấy thậm chí còn không cả muốn nhìn mình sao, nhói một cái trong lòng, bầu ngực nhô lên hụp xuống mấy cái, rốt cuộc áp chế cảm xúc, Lưu Hương Thuần nói rồi lục túi xách lấy ra một cuốn sổ tiết kiệm, Giản Phàm hồ nghi nhận lấy, nhưng không phải là sổ tiết kiệm mà là sổ cho vay, đang không hiểu gì thì Lưu Hương Thuần lại nói: “Mỗi tháng 3400 đồng, trả trong mười năm.”

“Liên quan gì tới anh?”

Lưu Hương Thuần chậm rãi nói: “Năm ngoái em mua một căn phòng, trả 20 vạn, thế chấp tiền lương, vay trong 10 năm. Khoản tiền 20 vạn thì anh biết đâu ra rồi, còn lại tới giờ em đã trả 8 tháng.”

Vẻ mặt Giản Phàm không mấy biến hóa, nhưng trong lòng ý thức được điều gì, giọng hơi run: “Thế là ý gì?”

Lưu Hương Thuần hít sâu một hơi: “Anh nhìn tên trên giấy tờ nhà đất đi.”

Giản Phàm thất kinh, giống như giấy tờ đã thấy sáng nay, cũng là hai chữ “Giản Phàm!”, tức thì lặng người tại chỗ, gian nan thốt lên: “Em, em lấy tên anh?”

Mặt Lưu Hương Thuần co giật khẽ mấy cái, khẽ cắn môi dưới, nhanh chóng bình tĩnh, nhẹ nhàng giải thích: “Em mua vào cuối năm ngoái, vốn muốn cùng anh thương lượng trả khoản vay, nhưng sợ anh biết em tự ý lấy của Cửu Đỉnh 20 vạn cho nên em không dám nói. Giờ thì không sao nữa rồi, trả nhà bồi thường một khoản tiền cũng hơi tiếc, anh giữ đi, nam nhân sống ở Đại Nguyên khó khăn hơn nữ nhân, không có nhà, tương lai anh chẳng tìm được bạn gái, tìm được người ta cũng không gả cho anh. Chuyện khoản vay em xử lý, muốn trả em thì trả, không trả thì thôi, chẳng bao nhiêu tiền.”

Hai người ngồi đó, Giản Phàm nhìn đôi mắt Hương Hương chất chứa một nỗi đau, nghe những lời này, trong lòng âm áp lại đau xót, cứ việc vẻ mặt không có thay đổi, nhưng trong sự lạnh lẽo trong ánh mắt tan dần, khẽ đẩy tới phía trước: “Không cần, em giữ đi, em bảo anh trả anh trả không nổi, tiền lương của anh mới hơn 2000. Em giữ đi, chẳng phải cha mẹ em vẫn luôn muốn tới Đại Nguyên sống à? Đón họ lên đi, số tiền này em lấy từ Cửu Đỉnh, vốn không liên quan tới anh.”

Hai cuốn sổ ngăn cách giữa hai người không phải lạch trời mà xa vô hạn.

Lưu Hương Thuần không phải không hiểu phản ứng của Giản Phàm ngày hôm đó thể hiện tình cảm sâu sắc giành cho mình, mà thời gian qua nàng ở trong tâm lý hồi hận cùng tự bảo vệ, bản năng hết sức kiểm soát biến giải cho bản thân, khiến cô rơi vào trạng thái hốt hoảng mâu thuẫn.

Trong trạng thái như 'nhập ma' đó, khiến cô trở nên mẫn cảm mong manh, sợ tất cả dấu hiệu chứng minh mình sai lầm, vì thế cố gắng tỏ ra mạnh mẽ cứng cỏi, cố gắng đẩy phần sai về Giản Phàm, vì trong tiềm thức của cô, Giản Phàm luôn nhường nhịn cô hết thảy: “Giống như em nghĩ, anh vẫn vô tích sự như vậy, không dám gánh một chút trọng trách nào cả. Em sợ dĩ lấy tiền của họ vì em biết anh vô dụng, anh không có gan, hôm nay em để ở đây, anh cũng không dám lấy ... Được, khoản vay em trả hộ anh cũng đáng đời, khi nào nghĩ thông cứ tìm em mà lấy.”

Giản Phàm bỗng nhiên cười một tiếng khinh bỉ, ánh mắt vốn dần âm áp lại trở nên lạnh lẽo.

Đang thu lại hai cuốn sổ, Lưu Hương Thuần như bị kích thích, trừng mắt lên, giống con mèo cái giương nanh múa vuốt: “Giản Phàm, anh đừng dùng ánh mắt đó, thái độ đó nhìn em, em không nợ anh gì hết, hai ngày sau khi mua nhà anh biết em thấy cái gì không? Em nhìn thấy ảnh của anh và Tương Dịch Giai trên báo, anh chưa bao giờ dẫn em tới khách sạn Ngũ Châu thuê phòng đúng không? Anh không thấy áy náy với em à? Làm chuyện xấu bị trời phạt, sao trận hỏa hoạn hôm đó không thiêu chết hai người đi?”

Lúc này lửa giận bốc lên không phải là Giản Phàm mà là Lưu Hương Thuần, Giản Phàm nhú mày, mặt âm trầm, đã không có chút dao động tình cảm nào nữa. Phí Sĩ Thanh nghe câu này mà hết hồn biết hỏng chuyện rồi, muốn ngăn lại không được.

Có lẽ thái độ của Giản Phàm kích thích cô, Lưu Hương Thuần cố ý công kích Giản Phàm: “Em vốn muốn đi hỏi anh, nhưng em nhịn, anh và cô gái nhà giàu đó chẳng lâu dài được, em nhịn nhiều rồi ... Tết anh tới nhà em, cha mẹ em không ưa anh, anh thì vẫn bày ra bộ dạng ngênh ngang không thèm để ý, sao nào? Cha mẹ em thì sao? Mắng anh vài câu không được à? Có bản lĩnh thì anh làm cho họ không dám mắng anh đi ... Tháng tư em vốn muốn tìm anh nói chuyện, nhưng anh đi đâu, hai tuần liền không tìm thấy anh ... Em bán cho anh rồi hay em gả cho anh? Hôm đó không ai ngăn cản thì anh bóp chết em rồi phải không?”

“Bất kể em muốn nói gì, anh coi như không nghe thấy, bất kể em muốn làm gì đều không liên quan tới anh nữa.” Câu nói này có thể xem như một lần tổng bộc phát cho toàn bộ tâm tình Giản Phàm suốt thời gian qua, tính cả cho câu nói độc ác vừa nãy của Hương Hương, cũng là lần nhường nhịn cuối cùng của y, nói rất bình tĩnh và tuyệt tình.

“Đúng, không liên quan tới anh, em đang nói chuyện với một tên vương bát đản (*), giờ người đơn vị đều biết Lưu Hương Thuần em vô liêm sỉ một chân đạp hai thuyền. Cuộc sống của em bị anh hủy hoại hoàn toàn rồi, anh cao hứng chưa, thống khoái chưa ... Em mù mắt rồi, theo anh bảy năm, cuối cùng suýt chết trong tay anh, em hận anh, hận anh cả đời ... Cái đồ vô tích sự, anh trừng mắt cái gì? Làm cảnh sát rồi vẫn vô ích sự. Kiếp sau vẫn vô tích sự ...”

(*) Vương Bát Đản là một từ lóng tiếng Hán thường gặp trong các truyện cổ đại của Trung Quốc. Đây không phải là tên riêng của một người họ Vương nào cả mà là từ chơi chữ từ "Vương Bát" có nghĩa là đồ con rùa, con rùa rụt cổ. Vương Bát Đản có nghĩa là Đồ Con Rùa Rụt Cổ. Ý chỉ một người nhát chết, không dám đương đầu với khó khăn, thích trốn tránh.

Cho dù khuôn mặt nhỏ nhắn đã đầm nước mắt, Lưu Hương Thuần vẫn cứ quật cường, không chút yếu thế mà nhìn Giản

Phàm, càng nói càng lớn, càng nói càng giận, giận tới không chỗ phát tiết nữa cầm cốc bia hất thẳng vào mặt Giả Phàm, mở tung cửa chạy đi, Phí Sĩ Thanh vội vàng đuổi theo.

Chương 085: Trái tim đã tổn thương. (3)

Tiếng khóc tuyệt vọng cùng tiếng bước chân truyền tới, bia nhỏ tí tách trên mặt, nhỏ xuống bàn, Giản Phàm thè lưỡi liếm, liếm từng giọt nước đắng chát nhưng hoàn toàn không có ý định đuổi theo.

Mọi thứ thực sự chấm dứt rồi.

Khi Phí Sĩ Thanh hăm hăm từ ngoài đi vào thì Giản Phàm đang uống bia như không có chuyện gì, vốn có vài phần nuối tiếc cho hai người, có điều bộ dạng đờ đẫn của Giản Phàm làm lửa giận bùng lên, chỉ mặt chửi: “Oa ca, sao mà càng ngày càng khốn nạn thế, một câu an ủi mà cũng không nói được à? Mà thấy mà trừ cái mặt đẹp trai ra thì còn có cái mẹ gì nữa không? Hương Hương theo mà bảy năm, cuối cùng mà không nói được một câu tử tế à? Đó là chuyện con người làm à, mà thành loại này rồi sao?”

“Thành loại gì?” Giản Phàm đặt cốc bia xuống.

Phí Sĩ Thanh hai mắt rưng rục lửa giận nhìn như nhìn kẻ thù giết cha giết mẹ: “Vô sỉ, ích kỷ, hèn hạ, máu lạnh.”

Giản Phàm bình thản nói: “Phí Béo, giờ mà nói ngày càng hay rồi, đúng là đặc tính nhân viên chính phủ, cảnh sát nào có trình độ đó. Chuyện tình cảm mà hiểu được bao nhiêu? Mà ngay cả bạn gái còn không có mà lải nhải à?”

Phí Sĩ Thanh nghẹn mất một lúc rồi nghiêng răng nghiêng lợi: “Tao không hiểu tình cảm, đúng, nhưng tao hiểu mà, mà là cái mẹ gì mà chỉ trích người ta? Đánh người ta, bóp cổ người ta suýt chết, mà ghê gớm quá ... Hương Hương chỉ là nhất thời dao động, mới hôn một cái thôi, còn mà số nữ nhân mà từng hôn từng sờ còn ít à? Hiện giờ bạn trai những nữ nhân đó tới mà cũng đánh chết à? Đm, Oa ca, sao mà lại như thế? Hương Hương lấy tên mà mua nhà, một nữ nhân làm tới mức đó, tình cảm lớn cỡ nào? Hợp thì hợp không hợp thì tan, mà làm người ta thành ra như thế ...”

“Tao ghét phải biện minh, cũng không muốn thành thằng hèn đi nói xấu bạn gái cũ, mày đã nói thế rồi, tao nói cho mày biết, mày không không hiểu Hương Hương, công tác và cuộc sống với cô ấy là hàng đầu, tình cảm là thứ yếu. Tao nghĩ cô ấy sẵn dĩ nhận nhận tao là vì nghĩ tới 7 năm tình cảm, có lẽ sớm muốn chia tay tao rồi, nhưng vì có được 20 vạn mà gác lại. Sẵn dĩ dùng CMT của tao để mua nhà, để sau này chặn họng tao không có gì để nói, quản giữa hai bọn tao, luôn là do cô ấy chủ đạo, cô ấy biết lấy tên tao hay tên cô ấy thì vẫn là của cô ấy ...” Giản Phàm giọng đều đều như trần thuật một sự việc, ẩn chứa trong đó là trái tim bị tổn thương sâu sắc: “Cuộc sống trong thành phố khiến tình cảm giữa bọn tao chỉ còn lại tình dục mà thôi, không còn không gian cho tình cảm nữa rồi. Kỳ thực cô ấy một mình ở thành phố, cần nhất không phải là tình cảm, mà là một cái nhà, một nam nhân có tiền, có địa vị, để cô ấy cảm thấy có thể diện, để trở thành người thành phố. Tao không có loại năng lực ấy, bây giờ tao còn chưa phải là người thành phố ... Tao nói rồi, mày không hiểu cái mẹ gì cả, mày đừng bừa bãi xen vào chuyện của bọn tao, máu chót không phải đánh người hay không nói gì tử tế, tao nói rách miệng cũng thay đổi được hiện thực không? Thằng ngu, mày không hiểu à? .. Chuyện này tóm lại rất đơn giản, tao không có thứ cô ấy cần.”

Phí Sĩ Thanh bản thân lẩm bẩm: “Cuộc sống chẳng phải là cơm áo gạo tiền sao, quan tâm coi trọng những cái ấy thì có gì sai.”

“Đúng, cô ấy không sai, tao không nói cô ấy sai.”

“Vậy thì sao?”

“Hôm đó chỉ là một sai lầm trùng hợp thôi, kích động của tao làm chuyện xảy ra theo hướng tồi tệ chứ không thay đổi kết quả, nếu không có ngày hôm ấy, bọn tao sẽ lặng lẽ đường ai nấy đi ... Tao phiền rồi, tao chịu đựng đủ rồi, tao quan tâm tới cô ấy thì cô ấy thấy tao làm chuyện thừa thãi, tao yêu thương nhường nhịn cô ấy thì cô ấy nghĩ tao nhu nhược hèn yếu, mọi thứ tao làm cho cô ấy, cô ấy đều coi khinh. Cô ấy cũng không cần tao, mà là cần một nam nhân có lương cao, có thân phận có địa vị, chứ không phải kẻ cô ấy cho là vô tích sự như tao.” Giản Phàm dần dần

không kiểm soát được cảm xúc nữa, có câu, trong tình yêu, ai yêu nhiều hơn sẽ thua, Giản Phàm thua rồi, dù bề ngoài cố gắng tỏ ra bình đạm ra sao chỉ là giả, lần này y thua thảm.

“Tao muốn thành người vô tích sự sao? Nhưng tao có điều kiện kia không? Tao dù có làm cảnh sát chính thức, lương tháng chỉ có 4000, cha mẹ tao không quyền không thế, tao vẫn là thằng vô tích sự, tao lấy gì mà giữ cô ấy? Đm mày chú, mày thì biết cái chó gì hả? Thằng béo ngu như lợn, ai bảo mày làm thế? Ai bảo mày dẫn cô ấy tới đây hả?”

Phí Sĩ Thanh nhận ra mình hiểu lầm thằng bạn, ngượng ngùng ngồi xuống, cảnh đẹp khó lâu dài, vợ chồng nghèo nhiều xung đột, chuyện này đã không lạ nữa, nghĩ rồi an ủi: “Tao thấy Hương Hương giận như thế là vì trong lòng còn có mày ... Thôi, tao không khuyên mày nữa, mày tự chọn làm người thế nào là quyền của mày, sinh ra trong gia đình thế nào thì không ai được chọn. Tao chẳng qua thấy vẻ đứng đưng của mày mà giận ... lão tam nói đúng, nữ nhân dùng một ngày thì dễ, cưới cả đời thì khó.”

Giản Phàm lắc đầu thê lương, thằng béo không biết xưa nay y luôn hâm mộ gia thế của nó, cái thằng ăn no rồi ngủ, ngủ lại ăn. Nhớ lại, thời gian Hương Hương nhiệt tình ôn nhu với mình nhất là lúc ở khách sạn Cửu Đỉnh, cơm bưng nước rót tới tận nơi. Đó mới là cuộc sống cô ấy khao khát chứ không phải là chàng trai dậy sớm nấu cho một nồi cháo nhạt.

Càng nghĩ càng thấy cay đắng, chẳng ăn nữa, chẳng uống nữa, vào mồm chỉ có một vị thôi.

“Đừng giả vờ thâm trầm nữa, mày không phải là loại đó, tao có một chuyện nói ra, nhất định làm mày cuống lên, tin không?” Phí Sĩ Thanh không chịu được bộ dạng giả dối của Giản Phàm.

“Mày có rắm thì phun đi.” Giản Phàm mắng.

“Ừm, chuyện mày đánh nhau.” Phí Sĩ Thanh áp úng: “Mẹ mày biết rồi.”

Giản Phàm như bị sét bổ trúng đầu, đứng phắt dậy tóm cổ áo Phí Sĩ Thanh, hung dữ chửi: “Có phải cái mồm nát của mày nói không, đm, hôm nay không đánh mày không được.”

Phí Sĩ Thanh hôm nay vô ý chọc vào chỗ đau của thằng bạn, biết chuyện mình làm vô tình còn khiến quan hệ Giản Phàm và Hương Hương tệ hơn, rồi rít giải thích: “Này này, Oa ca, mà nghe tao nói đã, không phải tao đâu, mà đánh sai người là hối hận đấy . Buông tao ra.”

Hai người đánh nhau từ nhỏ, Phí Sĩ Thanh to béo cũng chẳng sợ thiệt, nhưng mà bộ dạng Giản Phàm bây giờ làm hấn tái mặt.

“Nói đi, là chuyện gì?” Giản Phàm ném thằng béo xuống, giọng như tra khảo tội phạm.

“Chó cắn Lữ Đồng Tân, chuyện này không liên quan tới tao, Hương Hương mừng 1 tháng 5 không về nhà, mẹ cô ấy lên tình thành tìm, sau đó biết chuyện liền tìm mẹ mà ... Hai đứa chúng mà thì chả sao, nhưng mẹ hai nhà đánh nhau rồi, mẹ cô ấy nói mà dụ dỗ con gái bà ấy, bây giờ phá hỏng chuyện tình cảm của người ta, đánh bạn trai của người ta, không tha cho mà. Mẹ mà thì nói con gái theo đuổi mà có cả biển, tới tận nhà xin làm con dâu còn chẳng nhận. Hai bà mẹ làm ầm làm ỹ lên, cả tiểu khu đều biết, nếu không có cha mà thì đánh nhau rồi.” Vừa nói một cái là Phí Sĩ Thanh quên hết, càng nói càng hưng phấn.

Giản Phàm thì càng nghe mặt càng thê thảm, giật tóc đâm đầu không thôi: “Ầm ỹ như thế sao tao không biết? Khi nào?”

“Một tháng trước khi tao về nhà đi tới quán thăm cha mà, cha mà với chú mà đẹp yên chuyện này rồi, cha mẹ mà sợ ảnh hưởng tới tâm tình của mà nên không nói, dù sao mẹ mà cũng không thích Hương Hương, nói Hương Hương tâm khí quá cao, mà không nuôi nổi, chia tay là tốt nhất.” Phí Sĩ Thanh nói đi thăm cho hay chứ rõ ràng là tới Đệ nhất oa ăn chực: “Oa ca, sao tao nghe nói mà theo đuổi chị Tương, mà nói đầu tao có bệnh, óc mà lọt nước thì có. Đến Hương Hương mà mà còn không giữ nổi, làm sao giữ nổi đại giả khuê tú như người ta?”

Chương 086: Cứ bảo Nam Nam làm. (1)

Thì ra cha mẹ biết cả rồi, hẳn là thất vọng về mình lắm, Giản Phàm lúc này chỉ nghĩ tới cha mẹ thôi, thằng béo thì lải nhải chuyện không đâu bên tai, rít lên: “Chuyện tao và chị Tương thì liên quan chó gì tới mày?”

Phí Sĩ Thanh tức giận vỗ bàn quát: “Oa ca, mày có chuyện, tao tát tả từ xa chạy tới, tốn công sức, tốn tiền bạc để mày muốn chửi là chửi à? Vừa rồi mày còn định đánh tao phải không? Tao liều luôn, hôm nay mày không xong với tao đâu, định ức hiếp người nhà quê à? Tao và mày đường ai nấy đi, mày chết tao cũng không thèm nhìn mặt ...”

Thằng béo này e tới tỉnh thành làm việc, đi tới đâu cũng bị người ta lạnh nhạt, giọng vô cùng bi thương ủy khuất, phục vụ viên nghe âm ĩ chạy vào, tưởng hai người đánh nhau, lại chạy mất.

Giản Phàm ngược mắt nhìn thằng béo vừa chửi vừa đập bàn, nói tới thở hồng hộc không nói được nữa mới nói: “Này béo, tao và mày làm bạn với nhau từ lúc mặc quần thủng đít rồi, mày mà đường ai nấy đi đéch kiếm nổi thằng bạn tề như tao đâu, đi với thằng tề như tao thì mày còn kiếm được tí tự tin, chơi với người khác mày chỉ có nhục thôi. Giỏi thì rút đi, đừng quay lại nữa.”

“Thằng chó chết, làm cảnh sát rồi càng chó chết.” Phí Béo nói liền một hơi dài, gằn đứt hơi: “Có ngày, rồi có ngày ...”

“Làm đéo có ngày đó.” Giản Phàm vỗ vai Phí Sĩ Thanh an ủi: “Xin lỗi, vừa rồi tao mất bình tĩnh, dù mày cắt đứt thì tao sao nữa bỏ thằng bạn như mày.”

“Nói thế còn được ... Này cho hai cốc bia nữa.”

Hai đứa chửi nhau một trận rồi lại đầu vào đó, uống hết bia sau đó tới Khách sạn Kim Quảng Tiệp nghỉ, lâu rồi không gặp, muốn đốt nén tâm sự nói hết chuyện ầm ứ trong lòng thời gian qua, nhưng khi Giản Phàm tắm xong thì vị kia đã ngáy khò khò rung trời rồi.

Trước kia hai đứa đều có thái độ sống giống nhau, Phí Sĩ Thanh vẫn như thế, ăn no lại ngủ, còn Giản Phàm biết mình mãi mãi không thể quay lại cái thời vô ưu vô lo ấy rồi, khác rồi, trái tim này đã khác rồi, Giản Phàm nhìn thẳng béo quần áo chưa cởi đã nằm vật ra giường ngủ chảy nước dãi mà hâm mộ, thực sự hâm mộ ...

Trong cái đêm mưa ào ào ấy, trời đất như nối liền thành một dải, màn mưa che lấp những tòa nhà cao tầng sừng sững, hè phố vắng tanh, trên đường lác đác vài chiếc xe hơi phóng đi vội vã. Hẻm đêm Thịnh Đường nằm giữa đường Ngũ Nhất phần hoa cũng cửa trống trơn, bãi đỗ xe chẳng có mấy khách, bảo an trực ca thì chui vào dưới mái hiên, thời tiết như thế này đa phần mọi người thích hưởng thụ bầu không khí ấm áp gia đình chứ không ra ngoài tìm hoa gheo liễu, nhưng những bảo an chẳng có bên càng ấm áp lại chẳng có tư cách vào kia hưởng thụ, chỉ có thể nguyên rủa thời tiết chết tiệt.

Đường Đại Đầu đứng trong đám bảo an, mồm phì phèo điều thuốc, chân nhón lên ngó nghiêng bên ngoài, chẳng tiếp chuyện người bên cạnh, nhìn rất lâu mới thấy chiếc xe quen thuộc, vội vàng giương ô chạy ra đón.

Người được đón dáng dong dỏng cao, đeo kính mắt gọng vàng rất nhỏ nhã, xuống xe thông thả chỉnh lại áo rồi mới bước tiếp, chính là anh rể Lý Uy được Đường Đại Đầu coi như thần.

“Đại Đầu, chuyện làm ăn thế nào?” Lý Uy khẽ vỗ vai hỏi.

“Anh rể, anh là chuyên gia còn cần em nói sao, trời mưa ai chẳng ở nhà ôm vợ ngủ, đến chỗ này làm gì?” Đường Đại Đầu cầm ô đi sát bên cạnh, dù vai bị nước hắt vào cũng nhất định che cho anh rể khô ráo.

“Ha ha ha, kinh doanh có lời có lỗ, quy luật thị trường mà.”

“Đúng thế ạ.”

“Chị cậu có thường tới đây không?”

“Không hay tới lắm ạ, thường cuối tháng kết toàn mới qua một lúc.”

Đường Đại Đầu cười đáp, anh rể hỏi tới vợ cũ, cũng chính là chị họ hắn, Đường Thụ Thanh, hai người sau khi ly hôn rất ít qua lại, cả hai đều là chủ Thịnh Đường, một ở ngoài, một sau

lưng nhưng đều rất ít khi hỏi tới chuyện làm ăn ở nơi này. Bạn rộn chạy trước chạy sau lo liệu công việc là một giám đốc chuyên nghiệp được thuê về, còn quản lý sổ sách là Tăng Nam, cùng với Đường Đại Đầu ngầm chỉ huy một đám đàn em bảo ban chống đỡ nơi này. Khiến người ngoài nghề không nhìn thấu ai thực sự nắm Thịnh Đường.

Lý Uy vừa đi vừa hứng trí nhìn quanh, ngoài lầu đèn xanh đèn đỏ nhấp nháy, đại sảnh trang trí sang trọng mà không phô trương, mang vài phần đậm nhã, ánh sáng dìu dịu vừa đủ, vào cửa liền nghe thấy âm nhạc du dương, từng đôi khách ôm nhau đứng đưa. Ngày mưa vắng khách, nhất là thiếu thanh niên sôi động, hoàn cảnh càng thêm u nhã. Nơi này là chỗ ông ta kiếm khoản tiền đầu tiên, có người nhìn nơi này thấy ái muội, có người nhìn nơi này thấy hủ bại, càng có người coi đây là chỗ cạn bã thối nát của xã hội, còn Lý Uy cảm thấy thân thiết.

Mặc dù từng một thời là người lèo lái Thịnh Đường, nhưng Đường Đại Đầu biết anh rể rất ít khi tới chốn phong nguyệt này chơi bời, anh rể sống còn kỷ luật hơn thời làm cảnh sát. Hôm nay anh rể tới là ắt có việc muốn căn dặn, dẫn thẳng lên tầng hai, gọi hai cốc cà phê, bên trong chỉ có vài đôi nam nữ ngồi rải rác. Đường Đại Đầu luôn thấy anh rể làm cảnh sát tới thành bệnh nghề nghiệp rồi, chỉ cần ngồi xuống là luôn cảnh giác nhìn bốn phía.

Đường Đại Đầu không phải là người chú ý mấy tiểu tiết như thế, vừa nguẩy đường vừa hỏi: “Anh rể, anh lâu rồi không đến, ngay cả bảo an cũng không nhận ra anh nữa. Hì hì, anh, mấy cái nhà đó thì chúng ta kiếm được bao nhiêu? Không bị kẹt trong tay kia chứ?”

“Ha ha ha, buộc vào với ba công ty lớn kia, chúng ta có muốn lỗ thì bọn họ cũng không chịu, chưa cần hai tháng là giá nhà sẽ lại kéo lên giá ban đầu thôi, lãi gấp đôi vẫn là ít đấy. Vẫn là công ty có bối cảnh quốc tư ủy lợi hại, nói một câu là mời được lãnh đạo cơ cấu chính phủ lên tiếng rồi, đi theo bọn họ muốn lỗ cũng khó ... Phải rồi, mấy ngày qua Trương Nhân Hòa có động tĩnh gì không?” Lý Uy cười sáng khoái, địa ốc là thứ sản nghiệp méo

mó, thao tác luôn không chính thống, nhưng phải thừa nhận lợi nhuận rất cao.

“Không ạ.” Đường Đại Đầu nghĩ lại, đúng là không thấy có gì khác thường cả: “Mỗi ngày ông ta đều ở chỗ tiểu tình nhân, nói không chừng đang có ý đồ xấu gì đó. Có điều đám thủ hạ của Nhị Ngọc Tử và Hắc Bì chạy gần hết rồi, ông ta muốn gây sóng gió cũng khó.”

“Sợ ông ta mượn gió phá sóng giương buồm đi xa ấy chứ, muốn trở mình dưới bốn nhà thì không có cơ hội đâu. Chủ nợ và ngân hàng sắp kéo tới rồi, ông ta chẳng mấy chốc trắng tay thôi. Ha ha, cậu thấy ông ta sẽ làm gì? Chỉ còn một đường thôi.” Lý Uy giơ một ngón tay lên.

“Em biết rồi, chạy!” Đường Đại Đầu vỗ lẽ.

Chương 087: Cứ bảo Nam Nam làm. (2)

“Đúng đấy, bốn nhà sở dĩ thống khoái trả tiền là cho ông ta một cơ hội, giờ trong tay ông ta có mấy trăm triệu, nếu ông ta ngu xuẩn tới mức không biết chạy thì chỉ còn con đường chết mà thôi. Ông ta chạy rồi thì vỡ kịch càng dễ diễn ... Không nói ông ta nữa, tôi thuận tiện qua đây là có vài việc an bài, trong bảo an mà công ty mới chiêu mộ có hai người tên là Hách Kiến Lô và Đàm Vũ Nghĩa, đều là người huyện Ô Long, hai chàng trai chất phác lắm, đồng hương của Giản Phàm đấy.”

“Vâng em hiểu.” Đường Đại Đầu nghe thế là hiểu phải làm gì, hần tuy hơi ngốc nhưng nắm bắt ý đồ của anh rể lại rất nhanh.

Lý Uy đợi Đường Đại Đầu hỏi, nhưng thấy hần không hỏi gì liền nói: “Tiền đã gửi vào trong thẻ của cậu rồi, tự lấy, lần này thu hoạch khá nhiều, chia cho phía dưới, thưởng phạt phân minh người ta mới phục.”

“Vâng, em hiểu.” Đường Đại Đầu lại đáp câu nữa.

“Ước thúc bọn chúng, làm ăn theo đúng quy củ, thường ngày chớ tụ tập sinh sự thị phi chuốc lấy rắc rối không cần thiết, chưa phải lúc an toàn đâu.”

“Vâng, em hiểu.”

“Bảo chị cậu ra mặt qua lại nhiều với khu trưởng Vương của khu Tây Sơn một chút, người này rất háo sắc, kiếm hai đứa xinh đẹp, đừng lấy người vùng ngoài, tuổi đừng nên quá nhỏ, mồm miệng nhanh nhẹn chút, nói không chừng có lúc dùng tới.”

“Vâng, em hiểu.” Đường Đại Đầu lần nào cũng chỉ câu đó.

“Đại Đầu, cậu cũng có thể đề xuất ý kiến cơ mà, đừng có gật đầu mãi thế.” Lý Uy bật cười.

“Anh rể, anh cứ bảo gì em làm nấy là được rồi, em thì ý kiến gì được chứ?” Đường Đại Đầu không hiểu sao anh rể lại bảo thế.

“Ài, cậu mà bằng một nửa Giản Phàm thôi thì vị trí đã hơn bây giờ chục lần.” Lý Uy lắc đầu có chút tiếc nuối.

“Thằng đó chẳng qua chỉ giỏi bày ra trò xấu, có tới mức hơn em chục lần không?” Đường Đại Đầu có chút không phục.

“Thế sao, chỉ một trò xấu của cậu ta mà thuận tay kiếm nhiều như thế, cậu làm được không? Đừng nói làm được, cậu vì chuyện này mà chạy ngang chạy dọc lâu như thế, có hiểu gì không?”

Đường Đại Đầu cố suy nghĩ, rớt cuộc lắc đầu, hẳn chỉ biết dẫn người đi gây rối sinh sự, trừ biết anh rể muốn xử trí Trương Nhân Hòa, còn vì sao cũng không hiểu. Còn về phần mình dẫn người đi phá phách bao chỗ như thế làm gì cũng không hiểu nốt, hẳn chỉ là người chấp hành mà thôi.

Lý Uy cười cũng không để ý cái đầu chậm chạp của Đường Đại Đầu, có điều tâm trạng đang tốt, hứng trí đặt cốc xuống giải thích: “Biết là cậu không hiểu mà, nghĩ mà xem chiêu đầu tiên của cậu ta là rải đậu thành binh, dùng tin tức giả mang tới cho Nhân Thông vô số phiền toái. Tiếp đó là rút củi dưới đáy nồi, tác thành sự liên hợp giữa chúng ta và Cửu Đỉnh, chặn đường lui của Nhân Thông, khiến chúng sa lầy. Tiếp tới là hỏa trung lật thủ, không đánh đầu rắn mà đi chặt đuôi, khống chế đám Hắc Bì, làm Nhân Thông đầu đuôi không tiếp ứng được cho nhau, cả bộ máy lớn liền tê liệt. Còn cậu ta xoay người cái đi uy hiếp đám nhà tiêu thụ ngoan ngoãn rút đơn tố cáo, triệt để giải quyết khó khăn của Cửu Đỉnh. Nếu không phải nhìn ra ý đồ của cậu ta thì tôi cũng không tùy tiện đụng vào Nhân Thông. Trong tay Tần Cao Phong đúng là nhiều nhân tài, suy nghĩ lớn gan làm việc tỉ mỉ, chàng trai đó sẽ tiến xa lắm.”

Nghe một hồi Đường Đại Đầu thấy anh rể phóng đại hơi quá: “Cậu ta vốn là đầu bếp, làm cơm không tỉ mỉ sao được?”

“Ồ thế à, thú vị.” Lý Uy lần đầu nghe thấy chuyện này: “Việc cuối cùng, chuẩn bị cho Giản Phàm 10 vạn, tiền mặt, chớ dùng thẻ.”

“Hả, anh rể, con số này không phải nhỏ đâu.” Đường Đại Đầu khó xử: “Mà anh rể, thằng nhóc đó rụt rè lắm, chưa chắc đã dám lấy.”

“Quá ít thì không đáng, nhiều thì cậu ấy không dám nhận thật, hơn nữa có nhiều tiền rồi sẽ dễ sinh tính lười biếng. Trước kia có thể nói không công không nhận lộc, nhưng lần này cậu

hãy nhấn mạnh là cậu ấy giúp chúng ta, đây là tạ ơn không kèm điều kiện. Để Nam Nam đi đi.”

“Anh rể, em có chỉ huy được Nam Nam đâu.” Đường Đại Đầu mặt mày đau khổ.

“Ha ha ha, yên tâm, lần này thì nó sẽ nghe cậu.”

Giống như trước kia, chỉ ngồi trong chốc lát rồi Lý Uy rời đi, Đường Đại đầu tiên anh rể về rồi liền tới thẳng phòng giám đốc ở tầng 12, gõ cửa đi vào liền bật cười, bộ đàm ném một bên, Tăng Nam gác chân lên bàn dáng vẻ vài phần buồn chán, tay cầm ly rượu người đơng đưa nghe nhạc nhìn giám sát quây bar, hai cặp chân dài nuột này hơi vắt chéo nhau, nhìn còn đã con mắt hơn đám tiểu thư đầu bảng.

Có điều nhìn dáng vẻ thì tâm trạng không tốt, cái bàn thấp bên cạnh đặt chai Dry White đã với quá nửa, uống tới má đỏ hây hây rồi, nhìn Đường Đại Đầu vào cửa cứ như nhìn một tên bảo an nhỏ, liếc xéo mắt quát: “Đường Đại Đầu, anh rể anh lại có chủ ý xấu gì rồi?”

Từ màn hình giám sát có thể thấy người ra vào, xem ra Tăng Nam cũng chẳng khách khí gì với Lý Uy.

“Anh rể bảo cô đi tặng quà cho một người, là nam.” Đường Đại Đầu cố ý nói.

“Mơ, không đi.” Tăng Nam cười khẩy mang theo vài phần khinh bỉ.

“Không đi thật chứ?”

“Bớt dài dòng, ai thích đi thì cứ đi.”

“Cô nói vậy thì thôi, tôi chẳng cầu xin cô.”

Đường Đại Đầu tỏ ra đàng hoàng không giống thường lệ, mọi khi tới phòng này thế nào cũng phải dây dưa trên gheo Tăng Nam một phen, bình thường thích nhất là lấy thu nhập đùa giỡn phục vụ mới tới, không thì cùng tiểu thư nào đó làm bậy, báo cáo bữa bãi gây ảnh hưởng xấu. Hắn thống khoái bỏ đi như thế này làm Tăng Nam lấy làm lạ, gọi: “Này, tặng ai thế? Chuyện này vẫn do anh làm mà.”

“Giản Phàm.” Đường Đại Đầu đáp gọn lỏn.

Động tác lắc lư của Tăng Nam dừng ngay lại, rụt hai chân ngồi ngay ngắn, nhìn ly rượu không uống nữa, đặt xuống bàn

nói ngay: “Được, anh không cần quản, để tôi đi.”

Không ngờ cô nàng đánh đá này nhận lời nhanh thế, chẳng lẽ thích chàng trai mặt trắng đó thật rồi? Anh rẽ nhìn chuẩn thật, Đường Đại Đầu không nghĩ nhiều nói rõ ngọn nguồn rồi đi, đang tính toán xem tối nay chơi bởi gì thì có điện thoại, nghe một lúc rồi vào cầu thang máy xuống tầng một.

Thời gian trước có khách hàng quen tới đây giới thiệu cho hẳn một vụ làm ăn, chuyện đơn giản Cty thông tin Tứ Phương của Đại Nguyên nợ tiền thiết bị của Cấp điện Tương Nam, do ở khác tỉnh, nên đòi tiền rất khó khăn, bên Tứ Phương đây đưa mãi làm phía Cấp điện Tương Nam cũng nản, muốn bản rẽ khoản nợ này đi lấy tiền trung chuyển.

Đường Đại Đầu chưa bao giờ nhúng tay vào loại nghiệp vụ này, nhưng nghĩ cuối cùng chỉ là đòi nợ, ở Đại Nguyên thì có ai không dám đòi, dù vậy vẫn cẩn thận phái người đi tìm hiểu trước, người đó vừa về.

Thai Duong

Chương 088: Trò đời là thế.

Đường Đại Đầu đi vào phòng trực ban tầng một liền thấy một tên tóc dài dáng vẻ khá nghệ sĩ đang tán phét với bảo an, đó là Tôn Nhị Dũng, một trong số đàn em đặc lực nhất của hắn. Tôn Nhị Dũng từng có ước mơ thành nhiếp ảnh gia, giờ chuyên môn đi theo dõi quay phim chụp ảnh con nợ, xem như hoàn thành nửa tâm nguyện.

“Anh Đường, em hoàn thành nhiệm vụ rồi.” Tôn Nhị Dũng vừa thảo luận xong kế hoạch ăn chơi, vội vàng báo cáo nhiệm vụ để đi sớm: “Niên Vinh Quý có hai nhà bí mật bên ngoài, nuôi hai ả nhân tình, trong đó một đứa là sinh viên, một nhà quản lý trong công ty, tất cả được em chụp ảnh ghi hình cho vào thẻ nhớ.”

Đường Đại Đầu phát tay: “Không có gì đặc biệt à?”

Tôn Nhị Dũng gãi đầu lấy máy ảnh kỹ thuật số đưa Đường Đại Đầu: “Giống như ông chủ lắm tiền khác thôi, không có gì đáng nói, có điều hôm nay em chụp được cái này, đây là con gái ông ta, vừa mới đính hôn với con trai Vu Bằng Phi, giám đốc văn phòng luật Thần Lôì.”

“A, kết thông gia với nhà luật sư à, có tạt giạt mình hả?” Đường Đại Đầu bấm xem ảnh, đôi nam nữ hôn nhau trong chiếc xe BMW xanh, không có hoạt động nào kích thích hơn nên không hứng thú, đang định ném trả máy ảnh thì sực tỉnh: “Cái gì? Văn phòng luật Thần Lôì? Có biết đứa con trai tên là gì?”

Tôn Nhị Dũng làm việc rất tận tâm trách nhiệm: “Vu Dực Long, giám đốc của công ty di động tỉnh.”

“Vu Dực Long, Vu Dực Long, con mẹ nó, đúng là hắn rồi, ha ha ha.” Đường Đại Đầu vỗ đùi cười gập lưng, chẳng phải người cảm cho Giản Phàm một cái sừng sao? Lần trước hắn vào bệnh viện thì Vu Dực Long toàn thân băng bó, nên nhìn ảnh không nhận ra, nhưng cái tên thì không sai được, không ngờ trong vụ này lại có phát hiện thú vị như vậy, cười chán rồi ném trả máy ảnh: “Giữ mấy ảnh này lại, có khi dùng tới.”

Một cô gái nhà quê lên thành phố, bị sự phồn hoa mê hoặc, bỏ rơi bạn trai nghèo ngã vào lòng chàng trai nhà giàu, rồi cuộc chàng trai nhà giàu cưới cô tiểu thư nhà giàu khác. Một câu chuyện máu chó không có gì mới mẻ, nhưng chẳng bao giờ là cũ, Đường Đại Đầu thấy quá nhiều.

Tằng Nam đan hai tay trước ngực suy nghĩ rất lâu, tay cầm di động muốn gọi mà mãi mới hạ được quyết tâm, sau đó nghe thấy giọng nói quen thuộc.

“A lô, quản lý Tăng? ... À tôi đang ở nhà một người bạn có việc, tới chỗ cô không hợp ... Mai thì trong đội chúng tôi khả năng có án phải làm, không tiện ... Cám ơn tôi à? Có gì mà phải cám ơn, đừng khách khí .. Được, cứ thế nhé...”

Giọng Giản Phàm trong điện thoại có vài phần trầm khàn bình đạm, giống như cố ý kéo giãn khoảng cách hai bên, Tăng Nam thâm lấy làm lạ, biểu thị muốn cám ơn mà người này lại giả ngốc bày đủ trò từ chối, làm Tăng Nam tức giận dập điện thoại chửi một câu.

Cái đồ không biết điều, không biết tốt xấu, cũng không biết lòng mỹ nữ, chẳng hiểu sao cứ bực tức không bình tâm lại được, càng đi lại trong lòng càng phiền loạn, theo thói quen cầm ly rượu lên cuối cùng không biết nghĩ gì mà ném cả chai lẫn ly vào thùng rác.

“A...” Tăng Nam kêu một tiếng ảm ức, kéo rèm cửa sổ để gió đêm lành lạnh mang theo giọt nước ứa vào, không khí tươi mát khiến cô bình tĩnh hơn. Lúc này bầu trời đêm xa gần chẳng có lấy một ánh trăng, chỉ có ánh đèn chiếu ra từ muôn vàn ngôi nhà, không biết bao nhiêu cặp đôi, bao nhiêu gia đình đang ở trong những căn nhà ấm áp đó hưởng thụ hạnh phúc đơn giản gia đình.

Hai tay ôm vai đứng trước cửa sổ, từng cơn gió thổi qua trái tim trống trải cô độc của cô.

Đặt điện thoại xuống, Giản Phàm chui vào trong chăn, vừa nói chuyện với người nhà xong thì nhận được điện thoại của Tăng Nam, từ chối qua loa một phen. Giờ chẳng có tâm tình đi nhận sự cám ơn của ai, cha mẹ vẫn thế, hỏi công tác, hỏi sinh

hoạt, lại hỏi khi nào về, kỳ thực ý tứ là muốn mình về nhà nhưng lại nói trong nhà đều ổn đừng nhớ nhà.

Làm sao mà không nhớ cho được, khi nhỏ bám vào vai cha có thể ngửi thấy mùi khói bếp nhà nhật, mùi nào là gỗ dương, mùi nào là mùi gỗ thông. Còn mẹ thì bất kể lúc nào cũng là bộ quần áo hết sức lỗi thời, vỗ lên một cái là có bụi phấn rơi xuống. Khi nhỏ thấy hay hay, lớn lên lại thấy đau lòng, cha mẹ thực sự đang mỗi ngày một già đi rồi.

Còn mình trong mắt cha mẹ vẫn là đứa bé, không trách cha mẹ, mình có làm được việc gì cho ra dáng người trưởng thành để cha mẹ yên tâm đâu.

Vô thức bám linh tinh trên màn hình, trước kia hình nền vốn là một cô gái xinh xắn thuần khiết có cái răng nanh đáng yêu, giờ thay đổi rồi là hình Tương Định Giai vịn tay lên cây cầu đỏ, phía sau là rừng cây xanh của công viên, trước mắt là đàn vịt con theo mẹ tập bơi, ánh mắt cô đầy hứng thú của đứa trẻ.

Vợ! ... Trong lòng Giản Phàm nổi lên một chữ, hết sức bình thường nhưng lúc này khiến y sinh cảm giác kích động, nếu mình dẫn một cô vợ về nhà liệu có làm cha mẹ cao hứng lên không? Liệu có giống cha mẹ dẫn mình về quê gặp ông bà chú thím, cả nhà quây quần vui vẻ không? Nhất định là có, kỳ thực không cần biết là ai, chỉ cần mình dẫn về một cô vợ thế nào cũng làm cha mẹ ông bà cười không khép miệng lại được.

Nhưng ... Giản Phàm nhìn Tương Định Giai quá mức xinh đẹp rực rỡ, tắt máy. Suy nghĩ này quá mức ảo tưởng rồi, ôm ấp hôn hít một chút thì có thể, thậm chí là lên giường chưa chắc đã khó, nhưng thực sự tới bước hôn nhân thì không đơn giản.

Giờ Giản Phàm đã hiểu rồi, hôn nhân không phải là chuyện của hai người mà là chuyện của toàn bộ người trong hai nhà. Trước kia tuy biết cha mẹ Hương Hương ghét mình, nhưng y không quan tâm, y cho rằng đó là chuyện hai người họ, y thậm chí chẳng quá cố gắng lấy lòng cha mẹ Hương Hương. Giờ không thể sống quá lý tưởng, cứ nói phải sống vì mình đừng để ý tới ánh mắt của người khác, nhưng mỗi người sống đều bị người bên cạnh và thậm chí bị ánh mắt toàn xã hội nhìn vào, khó tránh khỏi bị ảnh hưởng và chi phối từ bên ngoài.

Nhớ tới vợ là nhớ tới Hương Hương, cô gái như con chim nhỏ nhắn xinh xinh ấy lúc nào cũng toát ra một thứ linh khí, trước mặt Hương Hương, Giản Phàm luôn thấy mình thua kém, luôn bảo sao nghe vậy. Nghĩ tới Tương Dịch Giai thanh lệ quyến rũ mê đắm lòng người, ở trước cô, Giản Phàm luôn phải cố gồng mình lên mà vẫn tự ti ... Một người đã rời xa, một người bên cạnh còn xa xôi hơn.

Nghĩ vẫn nghĩ vợ, càng nghĩ nhiều càng đắm nghĩ quần, nghĩ tới Dương Hồng Hạnh một thân cảnh phục mạnh mẽ mà quyến rũ, biết gia thế của cô là Giản Phàm tránh xa rồi. Ai nữa nhỉ? À Tăng Nam vừa gọi điện, lúc nào cũng đôi mắt câu hồn nhiếp phách, loại lả lơi tỏa ra từ tận xương tủy ấy làm Giản Phàm muốn tránh xa càng tốt.

Đều là mỹ nữ khiến người ta động lòng, nhưng đều không thuộc về mình, một nửa của mình ở đâu? Vợ của mình ở đâu?

Có phải vì mình chưa bao giờ sống vì mình? Có phải mình chẳng biết phải sống thế nào? Giản Phàm trần trọc mãi, hai mấy năm cuộc đời lướt qua trước mắt, mình giống như một con rối bị buộc dây, cái dây ấy lúc trong tay cha mẹ, lúc trong tay Hương Hương, rồi giờ lại nằm trong tay nhà xe và thu nhập ... Còn ai nữa đang điều khiển cuộc đời mình? Còn bao nhiêu sợi dây nữa đang buộc trên người mình.

Cuộc sống không có đáp án, nó chỉ sinh ra câu hỏi.

Lăn qua lăn lại trên giường mãi mà không có câu trả lời nào khiến bản thân thấy tin được, bên cạnh là tiếng ngáy khò khò của thằng béo, thi thoảng đập chần lộn ra cái bụng to như trống, Giản Phàm rời giường đắp lại cho hần, hần chẳng nhận ra.

Cuộc sống có lẽ chỉ có như hần mới là hạnh phúc, nhưng loại hạnh phúc này mình không hưởng thụ được. Có lẽ mình nên sống vì mình thôi, không cần đổ kỵ gì nữa, Giản Phàm trải lại chăn đệm, không nghĩ chuyện phiền lòng, dần chìm vào giấc ngủ ...

Chương 089: Tiếng súng đêm mưa.

Đoàng! ... Đoàng! ... Đoàng!

Tiếng súng vang vọng ở trong sân hấn luyện vắng vẻ, trời mưa như trút nước, đã sắp tối rồi chỉ còn lại một bóng người cô tịch, một tấm bia lẻ loi và những tiếng súng liên hồi, không biết bắn bao lượt rồi.

Súng có thể mang tới cho người cầm nó cảm giác sức mạnh trong tay, từ sự mát lạnh của kim loại, từ lực giật cực mạnh của súng K54, đều làm Giản Phàm thấy rất sảng khoái, mỗi viên đạn bắn ra là một lần thỏa mãn, chẳng cần biết chính nghĩa hay tà ác, chẳng cần biết hèn nhát hay dũng cảm, súng trong tay sẽ làm người ta sinh ra dũng khí.

Bất tri bất giác Giản Phàm đã bắn hỏng 2 khẩu K54 cũ rồi, cái khẩu súng truyền thống nổi tiếng ở hai giới quân cảnh này tuy không nhỏ nhắn như khẩu 64, không đơn giản như khẩu 77, nhưng hơn ở chỗ ổn định và uy lực. Có lẽ đúng như đội trưởng nói, đây là thứ đồ chơi tốt nhất của nam nhân, chỉ có nam nhân đủ cường hãn mới điều khiển được món đồ chơi đầy bạo lực này.

Chỉ dùng một loại súng, chỉ có một mình, Giản Phàm thích loại súng cũ này giống như thích dao phay, nơi này trở thành không gian thoải mái nhất để mình có thể tận tình thể hiện, Giản Phàm muốn thành một nam nhân đội trời chân đạp đất như đội trưởng, muốn thành nhân vật truyền kỳ hai giới cảnh sát thương nghiệp như Lý Uy, càng muốn trở thành Tương Cửu Đỉnh tuy không quyền thế nhưng tài phú nắm trong tay.

Phí Sĩ Thanh ăn ba ngày, chơi ba ngày sau đó tiêu sái bỏ đi, từ trên người thẳng béo, Giản Phàm thấy cái bóng dáng bản thân ngày xưa mà mình đã bỏ lại đằng sau.

Nam nhân sống phải dám gánh vác, khi không có gì để dựa thì luôn có bản thân để dựa dẫm tin tưởng, chẳng có chuyện gì khó, giống như lần này có được nhà rồi, mình sẽ còn có được nhiều hơn nữa.

Giản Phàm lần thứ hai tới căn nhà mới, 105 m², lớn hơn căn nhà 80 m² mà cha mẹ cả đời mới có được, cái căn hộ nhỏ xíu của Hương Hương càng chỉ là trò cười, mình làm được rồi, mình không hề vô tích sự.

Đoàng! ... Đoàng! Đoàng! ...

Đạn liên tiếp bắn trúng bia di động, gần như không cần nhắm, đôi mắt khiếm khuyết của y vốn không thích hợp để bắn súng, nhưng giờ y khắc phục được hoàn toàn rồi. Bắn, không phải chỉ bằng mắt, mỗi phát súng bắn ra, giác quan của Giản Phàm phát huy tới đỉnh cao, cảm giác từng cử động nhỏ của bản thân, nghe rõ tiếng nổ của đạn trong nòng súng, ngửi thấy mùi thuốc súng bốc lên, càng rõ đạn sẽ bay trúng chỗ nào.

Trần Thập Toàn từng nói khi bắn súng tới mức độ cực hạn có thể dùng giác quan thứ sáu bắn mục tiêu. Giản Phàm luôn cho rằng đó là lời khoa trương nghệ thuật hóa, có điều hôm nay đã mơ hồ cảm giác được súng và người hòa nhập vào một. Giống như đội trưởng từng nói, bia không ở trong mắt mà là ở trong lòng, Giản Phàm cảm thấy nó quá hình tượng, nhưng hôm nay bắn tới băng thứ sáu, y nhận ra rồi.

Có lẽ mục đích không phải ở cái bia trước mắt, mà là cái bia ở trong lòng.

Trút hết đạn ra, lòng thỏa mãn tột độ.

“Khà ...” Giản Phàm thở ra một hơi tựa hồ vừa uống ngụm bia mát lạnh, hơi dừng lại một chút, tích tắc xoay người, súng nhô ra dưới nách, cách, người nghiêng đi, tay chĩa tới, cách, chân đạp đất nảy lên, cách, không có viên đạn nào bay ra cả ... Nhưng Giản Phàm khẳng định, 3 phát trúng hồng tâm.

Hiểu rồi, Giản Phàm tỉnh ngộ.

Mình hiểu rồi, mình biết mình phải làm gì rồi, mình không sợ nữa, trước kia mình nắm tay Hương Hương luôn sợ vuột mất cô ấy, trước kia muốn nhận tiền bản lại sợ mang tiếng xấu, muốn ra ngoài xông pha lại quyền luyện gia đình.

Cuối cùng lo được lo mất nên chẳng làm được gì.

Giờ mình không sợ nữa, tiền bản hay không bản thì mình cũng nhận rồi, còn nhận không ít, xông pha thì cũng đã xông pha rồi, sinh tử cũng vượt qua rồi, một tên tội phạm hung dữ

như Tào Hàng còn bị mình làm sợ vãi đái, một kẻ bất cần như Bì Hương Nam bị mình xoay như chong chóng, Nhân Thông từng như người khổng lồ bị mình dẫm dưới chân.

Vậy có gì mà phải sợ nữa?

“Mình ... Không ... Sợ .. Gì ... Hết.”

Cạnh, băng đạn lấp vào, Giản Phàm đứng thẳng lưng, tay chĩa ngang, mắt nhìn thẳng, đoàng! trúng ngay bia di động vừa nhúc nhích, toàn thân sừng sững đứng đó như ngọn núi bất động, nhưng bất kể bia di chuyển thế nào đều trúng một phát đạn làm nó rung rinh.

Đoàng! Phát súng cuối cùng bắn ra trước kia bia hoàn toàn biến mất.

10 điểm.

Từ từ hạ súng xuống, từ từ thở ra một hơi, khoái cảm tỏa ra từng lỗ chân lông, bình ổn mà sướng khoái.

Bốp! Bốp! Bốp! Tiếng vỗ tay vang lên trong căn phòng tĩnh mịch, huấn luyện viên Trần tán thưởng: “Giản Phàm, thật không đơn giản, cậu có sự tiến bộ rất lớn đây, tôi thấy cậu không kém gì vận động viên chuyên nghiệp nữa. Tư thế vừa rồi cực kỳ chuẩn mực, bắn súng phải như thế mới đúng, có hứng thú học bắn súng thi đấu không? Còn trước đó, không hiểu đội trưởng cậu nghĩ cái gì nữa, mấy tư thế chẳng ra gì đó chẳng ai chấp nhận.”

“Ha ha, mấy tư thế đó do tôi tự sáng tạo thôi, cao thủ thiên hạ nhiều lắm, tôi đi bêu mặt làm gì.” Giản Phàm khiêm tốn nói, vẻ mặt khoáng đạt tự nhiên, thi đấu không phải thứ y theo đuổi.

“Vậy cậu luyện thứ này làm gì?”

“Chơi thôi, tôi phải cảm ơn đội trưởng của tôi, không có anh ấy, tôi không biết là chơi súng vui như thế?”

Huấn luyện viên Trần thấy khó hiểu càng thấy tiếc nuối: “Chơi à? Ha ha ha, đúng là có hứng thú thật. Phải rồi, có một cô gái đợi cậu ngoài sảnh đã lâu, tôi bảo cô ấy vào, nhưng cô ấy không muốn làm phiền cậu.”

“Ai thế?”

“Làm sao tôi biết.”

Giản Phàm đi nhanh ra ngoài, trường bắn cách âm rất tốt, mặt đất cách đó ba mấy bậc thang căn bản không nghe thấy tiếng súng.

Bên ngoài trời đã tối đen, đèn nê ông chiếu ánh sáng trắng lành lạnh khắp phòng, một cô gái ngồi vắt chéo chân, quần jean màu xanh lam ôm lấy đôi chân dài gợi cảm, giày cao gót đỏ bắt mắt, chiếc áo vàng rộng cổ, hai tay ôm vai, run run dựa vào ghế sofa, vài lọn tóc ướt dán lên trán.

Giản Phàm bật cười đi lên đón: “Quản lý Tăng, làm sao lại để bị mưa ướt thế?”

“Còn không phải vì anh sao? Đường Đại Đầu chết tiệt mượn xe tôi không biết đi đâu rồi, bắt taxi thì ở đây không cho vào trong sân sau, tôi phải đội mưa chạy vào.” Tăng Nam có chút giận dỗi hai tay xoa xoa vai, ban ngày ở Đại Nguyên nóng vậy đấy, buổi tối nhiệt độ giảm sâu, chưa nói mây hôm nay trời mưa suốt, khá lạnh.

“Chuyện này gọi một cú điện thoại là được, sao phải làm thế này ... Chậc, tôi không thể cởi áo cho cô được, tôi chỉ có mỗi cái áo này thôi.” Giản Phàm nói đùa, nhìn chiếc áo thấm nước dán lên thân hình uốn lượn càng hoàn mỹ.

Tăng Nam cũng không ngại, nhấc túi xách lên, hai người đi ra ngoài, trời càng tối nhưng mưa thì càng to, Giản Phàm mỉm cười quay sang: “Chạy chứ?”

“Được!”

Hai người như hai đứa trẻ con ôm đầu hét lớn lấy tinh thần rồi chạy vào cơn mưa, vừa chạy vừa la hét.

Lên xe rồi Giản Phàm vội vàng bật điều hòa, tìm một chiếc khăn lông đưa cho Tăng Nam, nhìn Tăng Nam nhoẻn miệng cười, y cũng cười theo.

Nụ cười không vô tư đơn thuần như trước kia, cũng không qua loa như mấy tháng vừa rồi, mà là nụ cười thật sự, cái này mưa gió bão bùng thế này, có một cô gái đợi mình, dù có chút ngăn cách cũng không bận tâm nữa, lòng ít nhiều cảm động.

Vài sợi tóc ướt dán lên gò má mỹ lệ, nước mưa vẫn chảy từ mái tóc xuống chiếc thun màu vàng, chiếc áo giờ đã vài chỗ gần như trong suốt nhìn thấy rõ ràng hình dáng ưu mỹ đôi ngực

đáng kiêu ngạo kia, Tăng Nam vừa lau tóc vừa trách: “Anh giỏi thật đấy, trời mưa như thế còn tới đây ... Vốn muốn gọi điện thoại cho anh, lại sợ con người nói hay nói dở đều không lọt tai, đành tự mình tới. Giản Phàm, trông tôi cũng tới mức mặt ma rãng quỷ khiến anh phải né tránh như thế chứ?”

Chương 090: Sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm.

Giản Phàm bị Tăng Nam chắt vẫn thẳng thừng trước mặt như thế, khẩu thị tâm phi nói: “Quản lý Tăng, làm gì có chuyện ấy, sao tôi lại tránh cô được.”

“Không được gọi tôi là quản lý Tăng, cứ như là chức vụ to lắm vậy, thật là. Gọi chị.” Tăng Nam tựa hồ bị ủy khuất vì ướt mưa, tạm lấy nó làm vốn uy hiếp, mỹ nữ là thế không sợ vô lý.

Giản Phàm ngửa đầu cười ngất ngưỡng: “Này, cô bao tuổi mà muốn làm chị tôi chứ?”

“Lớn hơn anh.”

“Chưa chắc đâu, nói không chừng tôi là anh cô đấy.”

“Được, không có chứng cứ anh không tin chứ gì?” Tăng Nam lục túi xách lấy bằng lái ra.

Giản Phàm tùy ý cầm trong tay xem, rồi ngạc nhiên nhìn Tăng Nam không chớp: “Này, đây không phải là đồ giả chứ?”

“Anh là cảnh sát mà còn hỏi tôi? Giả hay không anh tự biết.”

Tăng Nam đưa hai tay lên búi tóc, động tác làm kéo căng chiếc áo ướt làm bầu ngực đầy đặn nhìn từ phía bên cực kỳ kích thích nam giới. Cô gái này như đóa hoa đang độ nở rộ rực rỡ nhất, chỉ cần một lời nói, một cử chỉ tùy ý, mà phát huy ngôn ngữ cơ thể nữ nhân tới cực hạn, nhất là đôi mắt kia, khi nhìn vào ai, lập tức như mang theo tình ý triền miên thấu tận xương tủy.

Biết là không phải giả, Giản Phàm không tìm được lại liếc mắt qua bầu ngực no căng kia, thở hắt một hơi: “Hòa, chúng ta sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, không phải cô biết sinh nhật của tôi chứ?”

“Cái gì? Tôi không tin, anh đừng có lấy cớ tiếp cận tôi nhé, làm gì có chuyện trùng hợp như thế?” Tăng Nam ngạc nhiên rõ ràng không phải giả.

Giản Phàm cũng lấy CMT ra, Tăng Nam xem một cái mắt ánh lên niềm vui, nhìn Giản Phàm không chớp, miệng há ra định

nói.

“Đừng nói.” Giản Phàm xuyt một tiếng: “Trên thế giới mỗi phút có mấy trăm đứa bé sinh ra, một ngày có mấy trăm nghìn, cô đừng nói là chúng ta có duyên phận. Tôi còn nghi ngờ cô biết trước cố ý kéo đề tài tới chuyện này.”

Nhìn ra ánh mắt dụ hoặc của Tăng Nam, tự biết bằng khuôn mặt này của mình dụ dỗ mấy chị em chẳng khó khăn, nhưng bây giờ trái tim phẳng lặng, thấy chuyện đó không thú vị gì, Giản Phàm nói đùa một câu rồi khởi động xe rời sân huấn luyện.

Tăng Nam rất thoải mái: “Trùng hợp là được rồi, đây đâu phải thứ chúng ta quyết được, tuổi chúng ta ngang nhau, anh gọi tôi là Tăng Nam, tôi gọi anh là Giản Phàm, được chưa?”

“Đồng ý, phải rồi, tìm tôi có việc gì thế?”

Xe vừa đi ra khỏi cửa, Tăng Nam chỉ bên đường: “Đỗ lại đi, tôi có việc.”

“Việc gì?” Giản Phàm hồ nghi.

“Thế này, tôi nói rõ ràng trước nhé, tôi không có ý lấy lòng anh, cũng không có ý tán tỉnh anh, càng không định quyến rũ anh. Chúng ta có cơ sở làm bạn bè, không có điều kiện thành bạn trai bạn gái, lần này tôi tới đây là do Lý Uy bảo tôi đưa anh một thứ, coi như báo đáp lần trước anh hiến kế. Tôi biết con người anh rụt rè, cho nên tôi không nói qua điện thoại, chuyên môn tới tìm, nếu anh không muốn cũng đừng làm tôi khó xử, tặng lại Lý Uy là được. Thế nào, nói như thế anh không phản cảm chứ?” Xe dừng rồi, Tăng Nam ghé tới trịnh trọng nói.

Giản Phàm mỉm cười: “Tặng gì thế, sao chính thức như vậy?”

“Còn có thể là cái gì? Tiền thôi, mười vạn.” Tăng Nam nói xong lấy từ trong túi xách ra một cọc tiền đặt giữa hai người: “Đừng làm cao, cũng đừng khách khí, bọn họ kiếm được nhiều lắm.”

“Nhưng tôi có làm gì đâu.” Giản Phàm nhìn cọc tiền bọc trong túi ny lông đen không xác định lắm, nhìn bốn xung quanh, chỉ có nước mưa rơi sầm sập trên nóc xe, trời biết đất biết không ai biết, chính là thời tốt nhất, hống hồ số tiền này trừ không nộp thuế ra thì không tính là tiền bẩn.

Tằng Nam bĩu môi xì một tiếng khinh bỉ: “Ngốc, tác dụng của anh lớn lắm, không có anh Lý Uy không hợp tác với Cửu Đỉnh, mà dù ông ta có ý cũng không tin tưởng ai. Không có anh kiến nghị dùng tin đồn đê giá nhà xuống, bãng vào thực lực của ông ta không đụng vào được Nhân Thông. Không có anh bắt mấy tên tay sai của Trương Nhân Hòa, Đường Đại Đầu chỉ là thứ chó biết sủa dọa nổi người ta không? Hiểu chưa? Đừng nhầm lẫn, đừng bị bề ngoài ông ta đánh lừa. Kỳ thực ông ta muốn hạ Nhân Thông lâu rồi, không có cơ hội thôi, anh đã mang nó tới cho ông ta.”

Tuy không tham dự sự kiện này nhưng vẹn vẹn từ trong lời Lý Uy và Đường Đại Đầu cô cũng hiểu toàn bộ sự việc, lòng không khỏi tán thưởng người đã lập nên kế hoạch này.

Giản Phàm nghe thế bình thường trở lại: “Nói thế thì 10 vạn là ít.”

“Đúng là hơi ít, vì anh vẫn đánh giá thấp Lý Uy, không ngờ ông ta thừa thế liên hợp ba nhà nuốt chửng tiểu khu Liên Hoa đúng không? Có điều chuyện này tôi không giúp được anh, chê ít cứ đòi ông ấy, ở mặt này ông ấy không hẹp hòi đâu.” Tăng Nam thấy Giản Phàm không phản cảm, cười: “Sao, không khách khí nữa à?”

“Khách khí thì thành đồ ngốc như cô nói sao. Cám ơn, tôi không định lấy gì từ Lý Uy hết, đây đúng là niềm vui bất ngờ.” Giản Phàm thuận tay ném cọc tiền lên rồi bắt lấy, bỏ xuống dưới chỗ ngồi, lần này lòng thản nhiên, dù ép Trương Nhân Hòa đi vào đường cùng cũng chẳng có chút áy náy nào.

Khởi động xe chưa đi đã dừng lại nhìn Tăng Nam, thấy Tăng Nam mở to đôi mắt to chớp chớp nhìn mình đầy cảm động, hai người gần nhau như vậy, gần như vươn tay ra là có thể kéo thân hình rực lửa kia vào người, nhưng chẳng có chút tà niệm nào: “Này, cô có thể đừng dùng ánh mắt đó nhìn người ta không, bất kể nhìn ở góc độ nào cũng dễ gây hiểu lầm lắm. Không phải Lý Uy tặng cả cô cho tôi chứ?”

“Hừ, trừ tôi ra không ai sai bảo được tôi, anh cũng đừng có đùa giỡn, có cho anh cũng không dám.” Tăng Nam có chút đỏ

mặt, mân mê ngón tay: “Tôi có yêu cầu nho nhỏ, anh có thể thỏa mãn tôi không?”

“Không.” Nữ nhân như Tăng Nam là kiểu mọi nam nhân khao khát, hạ thấp phòng ngự xuống có khi không dứt ra được, Giản Phàm tỉnh bơ quay đầu đi chuẩn bị lái xe.

Tăng Nam tức tối dậm chân: “Này, đừng có mà không nể mặt người ta như thế nhé, đáng thương cho một cô gái yếu đuối đi xa như vậy đưa tiền lại bị ướm, không chừng về nhà còn bị ướm, anh tàn nhẫn quá đấy.”

“Tôi không muốn tới hộp đêm, bên trên có quy định rồi, nếu gặp phải, mất cảnh phục thì quá ngu.”

“Không phải tới Thịnh Đường ... Rất đơn giản, tìm một quán nhỏ ấm áp, mua cho tôi một cốc cà phê ấm áp là được. Sau đó đưa cô gái yếu ớt này về Thịnh Đường cũng không phải là quá đáng chứ? Trời mưa lạnh thế này, anh định ném tôi ở đâu?” Tăng Nam có lẽ đã luyện qua vô số lần rồi, nói rất chân thành, hoàn toàn không giống vẻ đánh đá khi gặp Đường Đại Đầu. Nữ nhân giỏi thay đổi, trước mặt người lạ và người quen, người thích và không thích là người hoàn toàn khác.

Giản Phàm khởi động xe, tuy muốn tránh xa cô gái này nhưng có chút không đành lòng, dù sao thì mình thân nhiên có gì mà ngại: “Vậy địa điểm do tôi chọn, đừng mong xẻo tôi.”

“Xì, nhỏ nhen, anh không có chút ga lăng nào à? Địa điểm do anh chọn nữa.” Tăng Nam vui vẻ đùa.

“Ha ha ha, Đại Nguyên được mấy người ga lăng? Chẳng phải giống như hộp đêm các cô, trừ làm ra vẻ thì là lũ ngốc, tôi không phải loại đó.”

Chương 091: Cảnh sát nhân dân. (1)

Cơn mưa nặng hạt làm mọi thứ trước mắt trở nên nhập nhòa, xe chậm rãi đi trong cơn mưa tầm tã, đường phố không vì cơn mưa mà vắng vẻ hơn, chỉ có những ánh đèn muôn màu bị nước mưa làm nhòe đi, tựa hồ biến thành thế giới khác.

Tằng Nam hết sức thoải mái co chân tháo giày ướt, khoan chân ngồi trên ghế, bật nhạc lên đung đưa hưởng thụ, thi thoảng đưa mắt nhìn Giản Phàm nghiêm túc lái xe. Từ khoe miệng, ánh mắt cô đều mang nụ cười, thậm kê may mắn mình nghĩ ra cách này mới thành. Muốn thu hút sự chú ý của một nam nhân, hoặc là giả vờ thanh thuần, hoặc làm nũng, hoặc khiêu khích, hoặc dụ dỗ .. Chiêu số vô vàn, tùy từng đối tượng mà phải dùng cách khác nhau, nhưng bất kể lúc nào, tuyệt kê luôn là giả vờ đáng thương, khơi lên bản năng che chở của nam nhân.

Vừa đi tới đường Tân Hà thì có một hàng xe cảnh sát hú còi phóng qua, Giản Phàm giật mình, mười mấy chiếc, còn có cả xe chở quân của đặc cảnh, lầm bầm: “Hình như có chuyện lớn rồi.”

“Sao thế?” Tăng Nam từ trong tưởng tượng tỉnh lại, nhồm người lên hỏi.

“Cô xem kia, chiếc xe kia là của trung đội đặc cảnh, thế trận này cả năm chưa thấy được một lần.” Giản Phàm chỉ phía trước, nhất định có chuyện lớn xảy ra.

Đối với chuyện này Tăng Nam không biết phải tỏ thái độ thế nào, đang nhìn thì di động trên bảng điều khiển của Giản Phàm lóe sáng rung rung, có tin nhắn, Giản Phàm vừa xem một cái, sắc mặt thay đổi. Tăng Nam khẩn trương hỏi: “Sao thế?”

“Tập hợp khẩn cấp, tôi không lừa cô đâu.” Giản Phàm đưa di động tới trước mặt Tăng Nam.

Tưởng Tăng Nam sẽ thất vọng, không ngờ cô lại nhanh nhẹn đeo túi xách lên vai, hành động dứt khoát, chỉ bên đường: “Dừng ở chỗ đó, tôi xuống xe, anh đi nhanh lên.”

Giản Phàm ngại ngùng nói: “Xin lỗi, hôm khác tôi mời cô.”

“Không sao cả, kỳ thực tôi đang muốn ăn cơm. Nói với anh một câu ... Ừm, anh đang nghe chứ?” Tăng Nam khẽ hỏi, tới khi xuống xe mở cửa rồi mới nói: “Tối hôm đó tôi không trách anh vì anh bỏ tôi lại quảng trường Trung Tây, có điều tôi giận vì anh hiểu lầm quan hệ giữa tôi và Lý Uy, giữa chúng tôi không phải như anh nghĩ, ông ấy và cha tôi là đồng nghiệp kiêm chiến hữu.”

“Vậy cha cô là ...” Giản Phàm nhìn ánh mắt có vài phần thương tâm của Tăng Nam, thoáng có cảm giác không lành.

Có điều thương tâm chỉ trong khoảnh khắc, tiếp đó Tăng Nam nở nụ cười đầy vui vẻ hạnh phúc: “Cha tôi là cảnh sát, ông ấy hi sinh vì nhiệm vụ. Lý Uy vì áy náy với đồng đội cũ nên mới coi tôi như con gái, nhưng cha tôi chỉ có một, không ai có thể thay thế ông ấy, còn ông ấy kém cha tôi xa lắm, nên tôi gọi chú cũng miễn cưỡng.”

Thì ra là vậy, Giản Phàm ngồi thẳng dậy kính lễ: “Tôi đúng là hiểu lầm cô, trình trọng xin lỗi con gái của tiền bối, Tăng Nam, tôi xin lỗi.”

“Không sao, đi đi, làm nhiệm vụ nhớ giữ an toàn nhé, về rồi mời tôi cũng không muộn.” Tăng Nam nói xong xoay người nhảy xuống xe chạy tới chỗ tránh mưa rồi vẫy tay với Giản Phàm.

Chỉ tích tắc đó không chỉ khoảng cách giữa hai người bị xóa bỏ, thiện cảm của Giản Phàm với Tăng Nam tăng lên rất nhiều, cô gái này rất hiểu chuyện. Giản Phàm hú còi lái xe đi, qua gương chiếu hậu vẫn nhìn Tăng Nam đứng trong mưa vẫy tay, cô đơn lẻ loi, thực sự khiến y có chút thương hại.

Thở mạnh một hơi thu lại tình cảm, đạp hết ga phóng về đội.

Mưa như có người vốc nước ném xuống mặt đất, nước chảy thành thác từ trên nóc xe xuống, nóc xe kêu đồm độp ù cả tai, mặt đường đã có nhiều chỗ tụ nước, ngập tới nửa bánh xe. Người trong xe lòng như lửa đốt, một khi phát ra mệnh lệnh tập hợp khẩn cấp không phải có vụ án khẩn thì là có sự kiện đột phát, khả năng là tù vượt ngục, khả năng là ứng phó với cướp đột kích, lần đầu tiên gặp mệnh lệnh này, Giản Phàm có chút hoảng.

Khi xe đi tới cửa ngõ đen xì thì đã đổ đầy hai mươi mấy cái xe cảnh sát đủ mọi thể loại trong đội, còi cảnh sát chưa tắt đã xuống xe chạy vào đội, Giản Phàm vừa chạy được hai bước thì nhớ ra dưới ghế ngồi đầu tiên, không kịp suy nghĩ quay lại lấy, nếu như tình huống khẩn cấp tập trung điều phối xe thì thứ này bị phát hiện sẽ gây phiền toái to. Giản Phàm trực tiếp kẹp vào nách về đội, sân lớn tối om om, văn phòng hành lang thì sáng trưng, năm sáu chục người đã tập hợp, có người nhận ra Giản Phàm hô: “Giản Phàm, kiểm tra vũ khí, thu giữ toàn bộ.”

Là Sở Tĩnh Viện, Giản Phàm hô lớn đáp: “Tôi lấy vũ khí, tới ngay.”

Nói rồi chân không ngừng bước chạy lên tầng hai, nhanh chóng mở phòng, rồi rít nhét tiền xuống dưới gầm giường, rầm một cái đóng cửa lại rồi mới chạy tới kho vũ khí, khi mở cửa đã có mấy đồng đội thực địa đợi ở cửa tay cầm vũ khí chuẩn bị nộp lên.

Thở hồng hộc vượt nước trên trán, không biết là nước mưa hay là mồ hôi, tim vẫn đập thành thạch sợ có người phát hiện ra việc làm của mình, may, hôm nay quá loạn không ai chú ý.

10 vạn đấy, số tiền này Giản Phàm có thể nhận mà chẳng phải áy náy gì, nhưng nếu để bị phát hiện y cũng chẳng thể giải thích nguồn gốc của nó, lúc đó thì rắc rối to.

Nhưng bây giờ xem ra còn rắc rối to hơn nữa.

Nhìn đồng đội nộp súng ký tên, Giản Phàm không khỏi khẩn trương hỏi: “Chuyện gì thế, tập hợp khẩn cấp sao lại còn nộp vũ khí?”

Người bị hỏi cũng không biết xảy ra chuyện gì, tình huống bình thường thì đáng lẽ lúc này phải phân phát vũ khí mới đúng. Những người đã hết giờ về nhà hoặc là đang chấp hành nhiệm vụ đều tới giao nộp vũ khí, không lâu sau thì Trần Thập Toàn cũng đội mưa tới, hai người cùng nhau làm việc.

Súng vừa mới vào kho thì nghe thấy tiếng hú còi ở trong sân, Giản Phàm thò đầu ra nhìn thấy thấy xe vận tải vũ trang thuộc phân cục duy trì an ninh. Xe vừa mới dừng thì có một cảnh sát cao lớn hơn người thường cả cái đầu khoác áo mưa nhả xuống, khỏi nhìn cũng biết là đội trưởng Tần rồi.

Nhiệm vụ tới, Giản Phàm vội vàng ra cửa dựng lỗ tai lên nghe, dù sao thì nhiệm vụ thực địa thường không tới lượt mình nên không chạy xuống nữa.

Tiếp đó nghe thấy đội trưởng lấy sức hô: “Các đồng chí, không phải cảnh báo an ninh mà là lũ lụt, nhiều ngày mưa lớn khiến mực nước sông Biên Sơn tăng vọt, uy hiếp đập nước Phần Hà, đã có mấy trăm quần chúng bị nước lũ vây khốn ở Phụng Điền, bộ đội và vũ cảnh đã tới hiện trường. Vừa mới nhận được lệnh động viên khẩn cấp trên cục, yêu cầu phân đội, đồn công an, đại đội điều động toàn bộ cảnh sát có thể điều động lên tuyến đầu, mọi người nói, chúng ta có đi không?”

Hơn năm mươi người bất kể nam nữ đều hô: “Đi.”

Chương 092: Cảnh sát nhân dân. (2)

“Các đồng chí, nuôi binh ngàn ngày dùng nhất thời, lúc Đảng và nhân dân khảo nghiệm chúng ta tới rồi.”

Tần Cao Phong giờ nắm đấm kiệt lực la hét, cứ như tổng động viên tiền chiến, hiển nhiên là mấy lời này không hợp với con người thường ngày của hắn lắm, cho nên trong đám đông có vài tiếng cười không hài hòa với không khí vang lên. Hơn nữa đây còn là lời thoại trong bộ phim từ thập niên 50 thi thoảng trong đội đem ra nói đùa không ngờ đội trưởng dùng vào lúc này.

Tần Cao Phong không cười, còn lớn tiếng quát: “Đừng nghĩ đây là câu nói đùa, khi quốc gia có nạn, ai cũng có thể chạy, nhưng quân nhân không thể chạy, cảnh sát không thể chạy, khi nhân dân gặp nạn, ai cũng có thể tránh, nhưng cảnh sát không thể tránh. Đây là trách nhiệm và nghĩa vụ của cảnh sát, tôi không cần biết ngày thường mọi người làm bữa làm bậy, lười biếng nghịch ngợm ra sao, lúc có nạn mà né tránh, tiêu cực, rút lui là phạm tội ... Giờ nói cho tôi biết, mọi người là ai?”

Giọng nói trầm hùng từ loa phát ra như đao cắt đứt màn mưa, như tiếng sắt thép va chạm, làm tất cả mọi người ngửa cổ hô lên: “Cảnh sát nhân dân.”

Tần Cao Phong ở dưới giơ tay hô: “Bây giờ tôi cần ba mươi người tình nguyện, không lấy người đã lập gia đình, không lấy đồng chí nữ, không lấy nhân viên văn phòng, có ai muốn đi cùng tôi không?”

“Tôi đi, tôi đi.”

“Tôi cũng đi.”

Người trong đám đông nối nhau bước lên, toàn là đám thực địa suốt cả ngày bốn ba tuyến đầu, độc thân cho nên mới không vướng bận gì, là nhân tuyển tốt nhất. Xe vận chuyển mở ra, mọi người đội mưa nhảy lên, một tập thể sùng bái nhiệt huyết dễ bị hoàn cảnh cảm nhiễm, hai cái xe chớp mắt đã chật kín người.

Đếm nhân số xong Tần Cao Phong vỗ cửa nói: “Số người còn lại do Sở Tĩnh Viện chỉ huy, toàn bộ phải ở đội sẵn sàng hỗ trợ,

từ thời khắc này hủy bỏ toàn bộ nghỉ phép, trị an giao cho mọi người ... Đi!”

Tần Cao Phong đu lên một cái xe, tinh anh trong đội bùng bùng khí thế lên đường, chỉ còn lại mấy nữ đồng chí và mấy cảnh sát có tuổi, mấy nhân viên cơ quan cũng kích động.

Trong màn mưa dày đặc, sân chỉ có hai ánh đèn chiếu ra từ xe vận chuyển, một bóng người đột nhiên xuất hiện chắn ngang, đèn pha sáng rực chiếu khuôn mặt Giản Phàm trắng bệch, Tần Cao Phong ở ghế phụ lại nóng ruột quát: “Tránh ra.”

“Báo cáo đội trưởng, tôi cũng đi, ở quê tôi từng chữa cháy rừng, tôi có kinh nghiệm cứu nạn.” Giản Phàm giọng kiên quyết, không giống thỉnh cầu mà giống mệnh lệnh.

Tần Cao Phong thoáng chần chừ nhưng lúc này không cho hẳn nghĩ nhiều, phát tay: “Lên xe.”

Giản Phàm không nói một lời chạy ra sau xe, bám cửa xe một cái đu lên.

Xe vận chuyển phá mưa tiến lên, trong khoang xe Giản Phàm kéo áo qua khỏi đầu vắt nước, y vốn có thể ở lại, có thể nói chuyện này không thuộc phận sự của mình, cũng không phải vì bị lời động viên của đội trưởng cảm nhiễm, mà chính bản thân thôi thúc. Giản Phàm không muốn kiếm cơ né tránh nữa, y muốn hiên ngang đối diện với cuộc sống này, đối diện tất cả, Giản Phàm quyết định xong thấy lòng sướng khoái vô cùng, hô: “Nhuờng chỗ ngồi nào, này đừng có hút thuốc, chưa thấy lũ đầu đã làm đồng đội chết sặc rồi.”

Người hút thuốc là Cao Ái Quân của tổ ba: “Mẹ nó, Tiểu Oa, hai tháng qua cậu càng ngày càng lão đấy.”

Lại có người nói: “Càng giống cảnh sát, ha ha ha.”

“Tổ trưởng Quách, kháng lũ vì sao lại gọi hình cảnh đi.” Tiêu Thành Cương cũng là lần đầu gặp phải loại chuyện này, hỏi.

“Khi xảy ra chuyện thì trừ quân đội, cảnh sát sẽ bị bắt làm trướng đình trước tiên, bất kể là cảnh sát gì, gấp lên cả nữ cảnh sát cũng kéo đi. Đội trưởng của chúng ta tham gia năm lần kháng lũ cứu nạn, mỗi lần cục triệu tập anh ấy đều dẫn đội.” Quách Nguyên tư cách tương đối lão thành nói.

Vương Minh nói tiếp: “Làm cái nghề của chúng ta, chẳng có gì mà không phải trải qua, tôi từng đi kháng lũ, cứu hỏa, cứu người, bắt người ... Chuyện làm được tôi làm hết rồi.”

“Thế đã thử chết chưa?”

“Cút xéo!”

Trong bóng tối có người hô làm đám đông cười rộ, là Giản Phàm, miệng y còn nhanh hơn súng ...

Giản Phàm ngồi ở ngoài cùng khoang xe, cảm giác rõ ràng nước mưa đổ xuống làm khoang xe rung lên, sóng lòng vẫn đang cuộn cuộn. Kỳ thực quyết định vận mệnh một con người chỉ cần một giây là đủ, giữa đi và không, Giản Phàm đã chọn đi, khoảnh khắc giữa anh hùng và kẻ hèn nhát chỉ khác nhau ở giây phút như thế thôi, hai hướng hoàn toàn khác nhau. Sống như một nam nhân thì vào lúc cần thiết phải ưỡn thẳng lưng lên, rất đơn giản, chỉ mất một giây.

Đột nhiên nhớ tới đội trưởng từng nói, dũng khí của nam nhân ở xương sống.

Vậy mình có không? Mình có, Giản Phàm khẳng định, đời người có rất nhiều lần nóng đầu kích động, nhưng lần này Giản Phàm thấy mình không hề kích động.

Địa điểm tập hợp là sân vận động, xe vận chuyển tới nơi, khung cảnh hoành tráng giống như phim chiến tranh, hàng nghìn người đã tập hợp, vận chuyển vật tư, hô hào chỉ huy, ai nấy nhận áo mưa bắt tay vào việc. Bọn họ tới từ các đơn công an, trung đội, đại đội không biết tổng cộng có bao nhiêu người, Giản Phàm chỉ nghe thấy bên tai tiếng chửi bới át hẳn tiếng mưa.

Bị nhấn chìm trong đội ngũ rất có cá tính này, Giản Phàm vẫn cảm thụ được bên cạnh mình là từng con người nhiệt huyết sôi sục, có người báo danh xung phong lên tuyến đầu, có người gọi đồng đội, có người đang hô tập hợp ở đâu rồi tiếng đồng đội dạn dò lên đường cẩn thận. Khung cảnh náo động mà rất trật tự, mọi người được phân phát áo mưa, ủng, đèn pin rồi theo người dẫn đội lên xe, tiếng máy nổ rầm rầm sẵn sàng xuất phát.

Lần đầu tiên không cảm thấy hoang mang về cuộc sống nữa, lần đầu tiên cảm thấy trong lòng đầy chặt, không phải vì tiền vì nữ nhân, vì nhà vì xe làm nhiều loạn tâm thần, đây là thế giới

của cảnh sát. Lần đầu tiên cảm thấy hai tiếng "Cảnh sát" khiến người ta ưỡn ngực tự hào.

"Giản Phàm, có sợ không?" Chẳng biết đội trưởng đã tới bên cạnh từ lúc nào hỏi.

Giản Phàm cười rất sáng lạn, lắc đầu, y chỉ thấy người bưng bưng, không có chút sợ hãi nào.

"Bất kể chuyện gì cũng cần có người đi làm, làm cảnh sát là làm chuyện mà rất nhiều người không muốn làm, cậu sắp nhập nghề rồi đấy." Tần Cao Phong cười vỗ vai Giản Phàm, nhớ tới chàng trai năm ngoái sống chết không muốn đi làm hình cảnh có chút buồn cười.

"Đội trưởng, tôi đã nhập nghề rồi." Giản Phàm cố gắng đứng thật thẳng lưng, nhưng vẫn thấp hơn đội trưởng nửa cái đầu.

"Vẫn chưa đâu ... có điều dám đứng ra chứng minh cậu đã là một nam nhân rồi." Tần Cao Phong chỉ ngoài cửa: "Xe thứ 17, tôi dẫn mọi người đi."

"Vâng." Giản Phàm kính lễ đội mưa chạy lên xe.

Trong xe phát bản nhạc hùng tráng, đó là bài hát quen thuộc.

Ở thành phố phồn hoa

Ở sơn cốc tĩnh mịch

Bóng dáng cảnh sát nhân dân

Đi cùng mặt trăng lên, đi cùng mặt trời lặn

Ở bờ biển cuộn sóng

Ở biên cương đẫm sương

Bóng dáng cảnh sát nhân dân

Khoác lên người ánh trăng, tắm cùng sương buổi sớm ...

QUYỂN 4 - TỬ ĐIỆN SỞ CA

Chương 001: Đêm mưa kháng lũ. (1)

Mưa, rào rào trút xuống mặt đất, giống như lời cảnh cáo, một nguy cơ đang tới, lời cảnh cáo từ tự nhiên.

Mười lăm tiếng trước, mười mấy thôn bên lưu vực sông Biên Sơn đã bị nhấn chìm, cảnh bảo cấp da cam mới khiến chính phủ huyện coi trọng, bắt đầu tổ chức kháng lũ cứu nạn.

Mười tiếng trước, sở thủy lợi tỉnh đề xuất phương án phân lũ, chính phủ huyện không cách nào tổ chức cuộc di cư quy mô như thế, cầu cứu Đại Nguyên. Tiếp đó Khố Khu công bố cảnh báo đỏ, trạm quản trắc thủy văn sở thủy lợi công bố cảnh báo lũ, chính phủ thành phố đành phải huy động lực lượng cảnh sát tham chiến.

Phương bắc hạn nhiều, lũ ít, mấy năm trước sau khi Phần Hà Nhị Khố xây xong, công bố tiêu chuẩn chống lũ là trăm năm một lần, Phần Hà cạn nước thì nhiều, có nước thì ít, chuyện lũ lụt không ai ngờ tới, các cơ cấu cãi vã đã tốn không ít thời gian, cùng với cảnh báo của mực nước Nhị Khố không ngừng tăng cao, bầu không khí càng lúc càng khẩn trương.

An nhàn đã lâu, các cơ cấu chính phủ đối diện với lũ lụt có chút hoảng loạn, xông lên trước tiên là hơn một vạn bộ đội và dân binh, tiếp đó tới lực lượng cảnh sát cũng bị đẩy lên tuyến đầu.

Trong tòa nhà chính phủ, hiếm hoi được một lần đêm khuya mà vẫn sáng đèn, bình thường tám biển bộ chỉ huy phòng lũ chống hạn bị bỏ quên trong góc không ai chú ý, bây giờ thành tiêu điểm. Đầu não tới từ chính phủ, thủy lợi, quân khu, công an tụ tập ở nơi này, lập nên cơ cấu chỉ huy là quyết sách lâm thời.

Dem so với hiệu quả thì ở chính phủ càng coi trọng quyết sách tập thể, coi trọng chức vị xếp hạng, coi trọng trách nhiệm lãnh đạo, cái từ quần chúng nhân dân tuy không đáng tiền,

nhưng đặt bên cạnh mũ ô sa có trọng lượng không hề nhẹ hơn, chuyện này không được sơ xuất.

Trên màn hình hiển thị lớn, máy dấu đánh lên con sông ngoằn ngoèo, chuyên gia trạm quan sát thủy văn chỉ màn hình giải thích: “Hiện mực nước của Phần Hà Nhị Khố cao hơn mức cảnh báo 92cm, cảnh báo đỏ đã ban bố 6 tiếng, nước vẫn đang tăng lên. Lý luận mà nói, tỉnh ta hạn nhiều lũ ít, nhưng năm nay chịu ảnh hưởng bão ở vịnh Bột Hải, cao áp nhiệt đới lâu ngày không tan, hiện lượng mưa lên tới 275mm, đã vượt mức cao nhất lịch sử vào năm 1996. Trung tâm vùng mưa tập trung ở mộ dải Phần Hà, căn cứ vào sự chỉ huy của bộ chỉ huy phòng hạn chống lũ, chúng tôi chuẩn bị vào 7 giờ sáng ngày mai, trước khi đợt lũ đầu tiên tới, cho nổ đê sông Biên Sơn, để nước chảy vào sông Tiểu Lạc, Ô Long tiết lũ. Hiện giờ vấn đề chủ yếu là khu tiết lũ gồm Chu giả Loan, Bá Xỉ Câu, Hàn Trại, Bối Thôn, Đái trang .. Tổng cộng sẽ có mười mấy thôn bị nước lũ nhấn chìm, quần chúng phải di dời hơn 8000 người, chính phủ đương địa không có năng lực này.”

Quyết sách đã định, nơi này chẳng qua là nói cho các vị lãnh đạo biết quá trình, tài liệu khiến ai nấy xem mà tim đập mạnh, số liệu nhiều năm đưa ra, tháng 8 năm 1955, Đại Nguyên mưa to, nước lũ nhấn chìm 753 nhà máy, chết 83 người, sập 176 căn nhà. Cũng tháng 8 năm 1959, trung du Phần Hà mưa to tới 175mm, ba huyện Phần Dương, Giao Thành, Bình Diêu bị nhấn chìm, mất 3.8 vạn ha ruộng, chết 23 người ...

Thị trưởng đảm nhận chỉ huy tổng bộ chỉ huy, tuy không biết kháng lũ là phải kháng thế nào, nhưng trong lòng biết sức nặng của những con số trên, nếu mà tái hiện một đoạn lịch sử như thế, nếu không ngăn được lũ, bảo vệ Nhị Khố Phần Hà tiêu tốn trăm triệu đầu tư, không bảo vệ được Đại Nguyên thì mình cũng thành lịch sử luôn.

Lặng lẽ bỏ kính xuống, day sống mũi, hắng giọng đã khàn: “Cục trưởng Lương, người của cục công an các anh đã tới vị trí chưa?”

“Chúng tôi đã điều động hơn 3000 đặc cảnh, vũ cảnh với các đồng chí cảnh sát tuyến đầu tới hiện trường, bắt đầu sơ tán

quần chúng. Đường quốc lộ bị phá hủy mười mấy chỗ, cho nên thời gian bị trì hoãn một chút.”

“Hiện là 1h40 phút sáng, chưa tới 6 tiếng nữa, có nắm chắc không?”

“Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Cục công an đã dốc toàn lực, nhưng không ai dám đảm bảo không có chuyện ngoài dự liệu, tổng chỉ huy nhìn hai vị đại biểu bộ đội: “Chính ủy Vu, lực lượng cảnh sát Đại Nguyên đã rút đi một phần ba rồi, gặp khó khăn dựa vào các anh đó.”

“Thị trường yên tâm, hai doanh 52113 và 52932 cùng dân binh địa phương, cảnh sát huyện, cùng nhân viên chính phủ, tổng cộng có một vạn sáu nghìn người, đang nỗ lực cứu viện, giảm tổn thất xuống mức thấp nhất.”

Tiếp theo đó là cơ cấu dân chính công bố phương án an trí lâm thời, phương án tái thiết sau thiên tai của chính phủ huyện Dương Khúc.

Quyết sách đang tiến hành nhưng lo lắng thì lan đi, mưa như trút vẫn không ngừng nghỉ.

Hai giờ sáng, trung đội đặc cảnh một dải Chu giả Loan, Bá Xỉ Câu báo cáo, sơ tán hoàn tất.

Ba giờ mười lăm phút sáng, một dải Thạch Hồ Câu sơ tán hoàn tất.

Bốn giờ sáng, Hàn Trại sơ tán hoàn tất.

Thôn Long Hưng gần đê nhất lại cách xa Đại Nguyên nhất tới 5 giờ sáng thì sơ tán gần kết thúc.

Đây đúng là cái việc mà chẳng ai muốn làm, chính phủ hai cấp huyện xã trước đó một ngày di dời được chưa tới nửa nhân số, chính phủ thành phố bắt buộc dĩ mới phải rút lực lượng cảnh sát tới, hơn 3000 cảnh sát một nửa phụ trách di dời.

Khi ngòi xe bus tới, đường quốc lộ và cầu đã bị hủy không ít, xe đi nửa đường dừng lại, Tần Cao Phong dẫn 100 cảnh sát hành quân gấp mười mấy kilomet. 2 giờ sáng tới được địa điểm chỉ định, được cán bộ thôn tháp tùng, cảnh sát đi từng nhà, vừa thuyết phục vừa giúp vận chuyển đồ đạc.

Mang đồ mang đạc, mang vợ mang con, chen chúc nhau trên những chiếc xe nông nghiệp ba bánh bốn bánh, kéo dài suốt từ

cửa thôn lên đường quốc lộ. Trời tối đen như mực, mọi thứ đèn pin, đèn bão, đèn xe chỉ đủ nhận ra lối đi, tiếng trẻ con khóc lóc, tiếng người lớn quát tháo rồi gia súc kêu làm đội ngũ loạn cả lên, 100 cảnh sát hiển nhiên là không đủ, cứ cách mười mét có một người, ánh đèn biến thành con rồng dài, chỉ dẫn quần chúng di chuyển lên nơi cao.

Đêm mưa gió đen kìn kịt, tâm tình bi thương tràn ngập khắp nơi.

Đứng ở cửa thôn giống như quê nhà Phong Lâm, như nhìn thấy lửa của nhà Trương Tam, trâu bò của Giản Nhị, trong thôn mang một mùi vị quen thuộc, sau khi hành quân hơn mười km, lại đứng im chịu trận gió mưa, Giản Phàm lạnh cóng.

Bên cạnh là chủ nhiệm phụ nữ thôn, đội trưởng còn có cả người xã phái tới chi viện, bận rộn hơn hai tiếng, gần 5 giờ sáng mà còn chưa hoàn thành. Nhìn thấy đội trưởng Tần sốt ruột, cán sự xã giải thích: “Bây giờ người có bản lĩnh ở thôn thì đi hết rồi, chuyển đi được thì cũng đi hết, làm công được cũng chẳng ở lại, đồng chí công an, tôi biết các anh cũng có cái khó, nhưng chúng tôi cũng hết cách, nhưng ông bà già này đầu óc chỉ có thể thôi, trâu bò gà lợn trong nhà là mạng sống của họ, nửa đêm bắt họ rời nhà khó lắm ... Hôm qua đã đi vận động rồi, huyện xã bảo đảm mọi người một tháng sau chuyển về, nhưng mà không ai chịu tin, cưỡng ép chỉ đi được non nửa ... Đồng chí công an đừng gấp, đợi thêm chút nữa.”

“Tôi không gấp sao được.” Tần Cao Phong trong bóng tối nói lớn: “Hai tiếng nữa lũ tới cuốn người đi thì anh chịu trách nhiệm nhé?”

Cán sự xã không nói nữa.

“Tất cả mọi người nghe mệnh lệnh của tôi.” Tần Cao Phong cầm loa hô: “Các đồng chí ở đội hai đội ba phụ trách võ về quần chúng, số còn lại tập kết ở cửa thôn, hai người một tổ, đi về hướng tây kiểm tra từng nhà, nếu phát hiện quần chúng chưa đi, bất kể dùng thủ đoạn gì, đem toàn bộ đi, không được bỏ sót một ai.”

Giọng nói không có chút sắc thái tình cảm nào cả, giống như là hạ lệnh bắt nghi phạm vậy, mệnh lệnh phát ra, mọi người từ

xa tới gần chạy tới cửa thôn, tụ tập lại thành từng tổ hai người, men cổng thôn đi vào, ánh đèn pin nhấp nháy trong thôn, xung quanh đã không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, thì thoáng có nhà còn sáng đèn, cửa mở rộng, im phăng phắc như thôn chết.

Chương 002: Đêm mưa kháng lũ. (2)

Mười phút sau tổ Vương Minh phát hiện một người uống say ngủ trong chuồng gia súc, ai cũng biết người say rất nặng, chân tay mềm nhũn, gian nan lắm mới vác ra cửa thôn, bí thư chi bộ nhìn người đó một cái sôi máu, vung tay cho mấy cái tát, chửi cái gì mà tưởng mò vào nhà qua phủ kia rồi, té ra là chui vào làm bạn với lửa ... Người say kia chẳng tỉnh, bị tát mấy cái còn hạnh phúc rên mấy tiếng, làm đám cảnh sát tức tới bật cười.

Lại thêm một lúc nữa tổ Cao Ái Quân có báo cáo chi viện, bốn người vác hai ông bà già nhất quyết không chịu đi, liên tục chửi bới thô tục, đợi vừa thả xuống một ông già khóc lóc muốn về nhà, hết đám lại đá cảnh sát, là người gần đất xa trời rồi, không ai dám mạnh tay với họ.

Tiêu Thành Cương gọi chi viện gấp qua bộ đàm, Giản Phàm cách đó không xa liền bị bơm lội nước chạy tới, nước trong thôn lúc này có chỗ ngập qua đầu gối, đường đi toàn bùn nhão, rất nguy hiểm.

Tìm tới đầu tây thôn thấy có một viện tử tách biệt, gian nhà chính khóa chặt, trong đó có người già kiên quyết bám trụ. Dưới ánh đèn pin 15 ỏa tồ mờ chiếu vào, bà già tóc bạc trắng tay cầm chổi, như người xã hội cũ nhìn thấy địa chủ tới nhà thu lương thực vậy, thấy Quách Nguyên và Thành Cương vẫn giằng co, Giản Phàm vượt nước mưa trên mặt hỏi lớn: “Sao không mang đi?”

Gâu! Gâu! Gâu!

Vừa hỏi xong thì một con chó vàng lớn chồm lên sủa điên cuồng, hàm răng nhe re trắng ớn dãi dớt không biết có mang bệnh dại không làm Giản Phàm kinh sợ nhẩy ngược ra sau.

Bà già đó già lắm rồi, nói năng không rõ, giọng thù hận tới tận xương tủy thì rất rõ: “Cút xéo, đám người sói không ăn kia, cút đi, con dâu ta không có nhà, muốn bắt nó à, ôm giấc mộng quỷ đó đi, chỉ có một mình bà già này thôi, xem hoa hoa cắn chết các người.”

hoa hoa chính là con chó kia rồi.

Mấy cảnh sát nhìn nhau, thế quái nào bọn mình lại thành đi bắt con dâu người ta thế?

“Oa ca, anh lên đi.” Thành Cương lùi lại, người thì hấn không sợ, chỉ sợ chó.

“Hết rồi, chúng ta gặp phải là đấu tranh giai cấp rồi.” Giản Phàm chột hiểu nguồn cơn: “Nhìn bức ảnh kia kìa, tám thành là coi chúng ta tới bắt người đi triệt sản rồi.”

Hả? Máy người chiếu đèn nhìn, một đôi vợ chồng, mỗi người bế một đứa con.

Triệt sản? Sao nghe như chuyện thế kỳ trước thế?

Giản Phàm thấy cả đám thộn mặt không hiểu mô tê gì cả thì giải thích thêm: “Ở thành phố còn đỡ chứ, ở quê bây giờ vụ sinh đẻ kế hoạch vẫn quản chặt lắm, sinh đôi phạt, sinh ba bắt được thì triệt sản, có bầu thì bắt phá. Hai vợ chồng khẳng định là vỡ kế hoạch nên ra ngoài chốn, còn lại bà già.”

Ra là thế, cơ mà chẳng ai quan tâm, cả đám đùn đẩy Giản Phàm lên: “Nói cho bà ấy hiểu đi, lũ sắp tới rồi.”

“Nói cái rắm, có biết hình tượng cảnh sát ở thôn thối hoặc không? Còn không bằng đám kế hoạch sinh sản, ai mà tin.”

“Vậy phải làm sao?” Quách Nguyên sốt ruột lắm rồi, chậm chân ở đây là chết hết.

“Lại đây, chúng ta làm thế này.” Giản Phàm nhìn quanh sân, ổ gà chuồng lợn đều có, bốn người xúm lại thì thầm một hồi, sau đó tản ra bốn phía.

Không lâu sau trong tiếng mưa rơi chột truyền ra tiếng kêu thảm thiết, không phải người mà là lợn, tiếng kêu chói tai, giống như bị người ta kéo đuôi hay bóp cổ. Bà già ngồi trên giường giật mình, vội vàng khoác áo chửi bới: “Bọn chết chém, bọn sói không ăn, bắt lợn nhà bà.”

Tiếng lợn kêu chưa dứt lại tới tiếng gà kêu quảng quác loạn cả lên, giống như nửa đêm cáo trèo vào chông vậy, bọn trộm khốn kiếp muốn vét cả ổ rồi, bà già đá con chó, con chó sủa oảng oảng lao vào chuồng lợn, chỉ nghe một tiếng “Mẹ ời!”, thế rồi một người một chó đuổi nhau chạy đi xa.

Bà già chống gậy ra ngoài, thỉnh thoảng có người chạy tới hô: “Bà ơi bà, đừng sợ, cháu là con lớn nhà trưởng thôn, bà nhớ cháu không? Có người trộm lợn con nhà bà chạy rồi.”

“Cái gì ... Nhà trưởng thôn không phải là đại nha đầu à, sao biến thành tiểu tử hả?” Mặc dù mắt kèm nhèm, nhưng bà già còn chưa lẫn.

“Ài, cháu là nam nhân nha đầu đó, con rể gả tới có khác gì con trai ... Ngoài trời mưa to, bà, để cháu khoác áo cho ..” Giản Phàm nói dối không chớp mắt, quan tâm cầm áo mưa lớn khoác lên người bà già, khoác được cái là công luôn: “Bà, không nói chuyện này nữa, nào, cháu cũng bà đuổi theo hấn ... Thằng trộm đó chạy nhanh quá, bà không đuổi được đâu.”

Thôn tối om om, tên trộm cầm đèn pin thủng thẳng chạy trước, cách đó mười mấy mét, Giản Phàm cũng bà già thở như chó thở chạy theo, bà già ngồi trên lưng cầm gậy thúc như thúc lừa: “Nhanh ... Nó chạy mất, bắt thằng trộm giao cho thôn.”

Giản Phàm vừa hành quân mười mấy km, sau đó lại dầm mưa khuôn đồ giúp người trong thôn suốt hai tiếng, chạy được một lúc thì lão đảo, hai chân muốn xoắn vào nhau.

Bà già thương hại xoa đầu: “Ài, tiểu tử, nghỉ chút đi, đừng để lợn con không bắt được lại mệt ngã ra đó.”

“Không ... Không ... sao ạ, bà cứ yên tâm, cháu nhất định bắt được thằng trộm lợn ... Đưa nó lên thôn ...” Giản Phàm bước chân khó nhọc, lòng vẫn vui vẻ, bà biết đứa cháu này quý hơn con lợn.

“Thật là ngoan ... Trưởng thôn à là cái đồ hèn, vậy mà có đứa con rể ngoan.” Bà già cảm kích lắm, thế là hồ đồ bị đưa khỏi thôn.

Quách Nguyên theo sau, chọc ổ gà thế nào mà vạt áo trước toàn phân gà, tay không biết sao còn bị vuốt gà cào xước sát, đang chửi bới Giản Phàm chỉ đưa ra chủ ý nát. Tiêu Thành Cương tập tậ tểnh trở về, còn thắm hơn mấy phân, nói bị chó cắn, chiếu đèn pin tới thấy bắp chân toàn máu, vừa buồn cười vừa lo.

Lác đác tìm ra được hơn mười người không chịu đi, cũng không chịu tin lũ sắp tới, tới tận 6h20 phút sáng tin tức thôn

Long Hưng sơ tán hoàn tất mới truyền về bộ chỉ huy, nhiều người thở phào.

Bóng đêm chuyển dần về sáng, một trăm cảnh sát phân chia ra bốn đoạn, bảo vệ quần chúng rút lui, đội ngũ mấy trăm người trông hết sức hùng tráng, xe bò, xe ba bánh chở thứ đáng tiền trong nhà, bên trên chùm vải ni lông, giống như đại quân chạy nạn. Vị cán sự xã gầy gò cao ráo đeo kính, gặp hộ nào là giải thích cho họ cái lợi di dời, nhưng mà đại đa số lạnh nhạt, tới khi đến điểm an trí lâm thời do chính phủ huyện bố trí mới biết đây là đợt quần chúng cuối cùng.

Đúng bảy giờ một tiếng động long trời lở đất truyền tới, mặt đất như rung lên, làm quần chúng hoảng loạn nhìn hết về phía đông bắc, cách núi non chẳng biết xảy ra chuyện gì, có điều ai cũng biết không phải chuyện tốt.

Không lâu sau, ầm ầm như có mười mấy chiếc tàu hỏa đang cùng chạy tới, dưới chân rung lên bần bật, đám đông la hét í ới gọi người thân tụ tập một chỗ. Tiếp đó từ giữa khe núi một dòng nước vàng đục ngầu trào ra, rầm rập đổ tới, đi qua tới đâu cuốn theo cát đá, đất đai như bị bàn tay khổng lồ bẻ ra từng mảng, gia nhập dòng lũ, thôn trang nhìn xa xa trong mưa hết sức nên thơ, chớp mắt bị dòng nước cuốn qua không còn tăm tích. Thiên uy của đại tự nhiên làm người chứng kiến rụng rời chân tay, đứng ở trên cao nhìn mặt nước nghe tiếng động tựa sấm rền, ai nấy chóng mặt, sợ hãi tột độ.

Bốn công xã lũ của Phần Hà Nhị Khố đồng loạt tiết lũ, trạm giám sát thủy văn mắt nhìn không chớp nấc đo mực nước, từ bộ chỉ huy có thể nhìn thấy rõ ràng nước Phần Hà kéo qua thành phố Đại Nguyên, nước dâng tới tận mặt cầu, người dân thành phố kinh hoàng, cảnh tượng đó kéo dài mười phút rồi bình an rút đi. Phòng hội nghị tổng hợp ở chính phủ thành phố bùng lên tiếng reo hò, mọi người vui sướng vỗ tay, Đại Nguyên an toàn rồi, thành phố an toàn rồi ...

Chương 003: Đứng và sai! (1)

Nước lũ cho dù đã giảm bớt nhưng uy thế vẫn khiến cho người di dời mặt cắt không ra máu, tận mắt chứng kiến một cái thôn làng tĩnh mịch biến mất ngay trước mắt. Dòng người đang di chuyển không hẹn mà cùng dừng lại, đứng xa xa bần thần nhìn lại vị trí thôn trang ngày nào, như hồi tưởng lại nhà cửa, đồng ruộng, bò dê chạy trên những đồng cỏ xanh. Cho dù là nhà dột mái nát, cho dù là ruộng cần đất bạc, cũng không ai muốn bỏ nhà rời quê, nhiều người già đã sống cả đời ở mảnh đất đó không ngăn được những giọt nước mắt mờ đục.

Để nước lũ nhấn chìm nơi này hay là nuốt chửng thành phố, đoàn cảnh sát biết được nguồn cơn không khỏi thấy cái thôn đó bị hủy trong tay mình, nhìn ông già bà cụ khóc ròng, không dám nói gì, sợ gây xung đột lớn hơn.

Đội ngũ vừa dừng lại, cán sự xã liền cuống lên, vừa chạy vừa cầm loa hô: “Các bà con, đừng dừng lại, mưa lớn như thế sẽ còn có một đợt lũ nữa, chính phủ đã an bài chỗ trú chân lâm thời. Sắp tới nơi rồi, huyện đã an bài nhà định cư cho mọi người, khi đó mọi người có nhà mới, có lương thực cứu tế, tiền cứu tế mai sẽ tới ... Bà con, đừng dừng lại.”

Các bà con lơ người này đi, thậm chí là có thái độ thù địch, xem ra độ tín nhiệm của chính phủ trong mắt người dân quá tệ. Cán sự xã còn đang hô hào, không ngờ thành linh có tiếng hô "cứu mạng", hết sức kinh hoàng, làm mọi người rối rít quay đầu. Giản Phàm đi ở giữa đội ngũ, nhìn thấy Tiêu Thành Cương chạy thực mạng, sau lưng là con chó vàng bị mưa làm ướt sũng đang sủa oăng oăng, nhìn là biết rồi, có lẽ con chó nhớ mặt thẳng trộm lợn lại tấn công.

Nói thì chậm, chuyện xảy ra rất nhanh, thân thủ Tiêu Thành Cương cũng chẳng phải đùa, thuận tay nhặt một cục đá ném ra, ném một phát trúng ngay lưng nó, con chó đau đớn "oăng" một tiếng, loạng choạng, nhưng chỉ vển vển có thể, nó không sợ mà

còn càng phát điên. Tiêu Thành Cương cởi áo mưa ra, chuẩn bị đợi nó tới thì chòm lên, xem ra bị cắn một phát liền khôn ra.

Người khôn lên nhưng chó cũng chẳng ngốc, cách mấy bước không đuổi nữa, xong vờn quanh găm gừ, một người một chó cứ như chơi đấu bò Tây Ban Nha. Cán sự xã từ xa quát tháo: “Này chó nhà ai thế, mau gọi về đi, sao để cắn người bừa bãi như vậy?”

Người trong thôn nhao nhao, người bảo "của thím Năm", người bảo "của bà Năm", bà già từ trên xe lừa nhảy xuống quát một câu, con chó rất nghe lời, vẫy đuôi chạy về bên chủ. Cứ nghĩ thế là xong rồi, ai dè đâu bà già đột nhiên nhớ ra, cầm gậy chỉ Tiêu Thành Cương, vừa chửi vừa đánh: “Cái thằng sói không ăn, trộm gà nhà bà, cái thằng sói không ăn, bắt lợn nhà bà.”

Tiêu Thành Cương không kịp đề phòng, trúng liền mấy gậy ôm đầu lủi như chuột, thấy Giản Phàm vội trốn sau lưng y, Giản Phàm lên tiếng khuyên can: “Bà ơi, bà đừng đánh, là cháu đây ... Cháu công bà ra ấy, bà nhớ cháu không?”

“Á à, thì ra là mày.” Bà già rõ ràng là nhớ rất rõ, quơ gậy quát túi bụi, Giản Phàm trúng một phát giữa mặt, đau chảy nước mắt, bà già mặt hầm hầm chửi bới: “Mày, trộm lợn nhà bà, còn lừa bà, một đám hèn nhát, một đám không ra gì.”

Một đám đồng đội vội chạy tới vây quanh hai người anh em, bà già vừa khóc vừa mắng, gậy vung như múa, thấy ai đánh nấy, tức thì chó chạy gà bay. Mấy người phụ nữ xúm tới mà không biết phải làm sao, kêu đám cảnh sát chạy đi. Người chạy rồi bà già không còn ai để đánh, ngồi bệt xuống đất gào khóc.

Một khung cảnh bi thương tự nhiên xảy ra chuyện trời ơi đất hỡi, người khóc chó sủa loạn lên, bà già kia cứ vỗ đùi nói cái gì đó không rõ, nhưng chỉ hai người chửi là trộm, khơi lên thù hận của đám phụ nữ, hòa nhau chỉ trích cảnh sát. Đám cảnh sát đang lúng túng thì cán sự xã kéo trưởng thôn tới.

Mũ cỏ đội lệch, khoác áo mưa đỏ bắt mắt, răng to vàng khè, nhìn là biết dân quê chính gốc rồi, trưởng thôn rẽ đám đông đi vào, chỉ bà già kia mắng mỏ: “Bà định làm cái gì? Muốn phá hỏng chính sách di dời của xã, để dân binh trói lại bắt đi à? Con trai con dâu bà vi phạm kế hoạch sinh sản, mỗi năm sinh một đứa, gây cho tôi bao phiền toái, cả thôn thì nhà bà nhận nhiều

cứu tế nhất, còn mặt mũi mà khóc à? ... À, muốn chết chứ gì? Đi chết đi, không ai ngăn đâu ... Gớm quá, còn dám thả chó cắn cảnh sát, biết đó là ai không? Quan sai trong nha môn đó, lúc khác người ta đem con bà cháu bà bắt ráo ... Trông chó cho kỹ, dám cắn người bừa bãi, tôi tính là bà cắn, người ta làm sao, tôi trừ tiền cứu tế nhà bà.”

Ở thôn, lời trưởng thôn là pháp luật, đem một loạt cái mũ chụp xuống, vừa uy hiếp vừa dọa dẫm, bà lão hết sức sợ hãi, khóc thút thít được đám phụ nữ giúp leo lên xe lừa, lúc đi còn không quên nhổ hai bãi nước bọt về phía Thành Cương, Giản Phàm. Những phụ nữ kia nghe nói bọn họ trộm gà bắt chó, chỉ cho rằng trưởng thôn ăn trong rào ngoài nhổ phì phì một loạt, nước bọt ào ào hướng về phía cảnh sát. Hình cảnh tuy đều từng trải sóng gió, gặp lưu manh tội phạm có khi đánh không thương tiếc, gặp phải đám phụ nữ này thì chỉ có thể chịu trận, bực tức đứng đó.

Trưởng thôn dọa bà già sợ lên xe đi tiếp rồi, cũng không rảnh an ủi cảnh sát, thấy đội ngũ đã dừng lại, trực tiếp xông tới tát người đẩy xe ba bánh, đá xe lừa mấy cái, sầm mặt chửi: “Đi, đi nhanh lên, nhìn cái gì, vợ chết hay là mất con thế hả? ... Này, này mấy cô kia, khóc lóc cái gì thế hả? Cha cô chết cũng thấy cô khóc thế đâu? Sao? Không có cái ăn cái mặc hay không có nam nhân? Đi mau lên.”

Dưới sự thúc đẩy của uy quyền thôn quê, đội ngũ lại chậm chậm lên đường, đủ các loại xe, chở đủ loại người và đồ đạc, như đội quân thất trận.

Giản Phàm ôm đầu, không kịp đề phòng nên ăn mấy gậy đau điếng, sưng thành cục rồi, giận dữ nhìn đội ngũ lên đường. Đám cảnh sát ai cũng thấy buồn cười, Tiêu Thành Cương thấy Giản Phàm cũng ăn đòn, tâm lý cân bằng hơn, lau bàu chửi vài câu rồi lại tập tễnh lê cái chân bị chó cắn đi tiếp.

Vừa bị đánh vừa bị chửi làm Giản Phàm ấm ức không thôi, một bàn tay to như cái quạt đập mạnh lên vai, miệng đang cố nén cười: “Đi thôi, đừng để bị tụt khỏi đội ngũ, còn mười kilomet nữa mới tới nơi.”

Trời vẫn còn mưa, đường xá không tốt, xe thì đủ kiểu, người già nhiều, gia súc gia cầm cũng nhiều, thế nên không đi nhanh được, cảnh sát cứ phải đi đuổi gà bắt chó xua hàng suốt. Bất tri bất giác Giản Phàm và Tần Cao Phong đi cuối đội ngũ, mấy lần nhìn sang, thấy y mặt nặng mày nhẹ, Tần Cao Phong hỏi: “Có phải bị hiểu lầm nên thấy khó chịu không?”

“Không.” Giản Phàm đáp không đúng lương tâm lắm, làm ơn mắc oán thì cũng hơi bực thật, nhưng dù là trước kia hay bây giờ y không tới mức đi chấp nhật một bà già. Giản Phàm từ nhỏ sống ở quê nên cũng hiểu tâm tính của họ.

“Cậu nghĩ được thế là tốt nhất, cậu từng sống ở nông thôn, giờ ở thành phố, hẳn là biết nông thôn và thành phố không hiểu nhau, mâu thuẫn nhiều, đạo lý nói không thông càng nhiều, tiếng nói chúng ta ở nơi này còn không bằng trưởng thôn.” Tần Cao Phong khuyên nhủ.

Giản Phàm lắc đầu: “Không phải đâu đội trưởng, tôi không giận, bà già ấy rất đáng thương, tôi không trách, tôi nhìn bà ấy lại nhớ tới bà nội mình.”

“Công việc của cảnh sát chúng ta là thế, bị hiểu lầm nhiều hơn được thông cảm, bị một người hiểu lầm, bị hai người hiểu lầm thì chúng ta có thể chịu được. Nhưng tới một ngày bị tất cả hiểu lầm thì cậu chịu được không?” Tần Cao Phong tựa như rất có cảm xúc ở chuyện này.

“Đội trưởng, sao thế ạ?” Giản Phàm không hiểu lắm.

Chương 004: Đùng và sai! (2)

“Không có gì, chỉ tán gẫu thôi, tôi hỏi cậu một câu, không biết cậu có trả lời được không. Giống như chuyện chấp hành cái mệnh lệnh mà mọi người đều không muốn làm này, nếu như trong một ngôi nhà, có tù vượt ngục bắt một con tin, cấp trên muốn cậu bằng mọi giá phải giết chết ác đồ, vì hắn quá nguy hiểm, không thể cho hắn về với xã hội. Mọi giá ở đây bao gồm cả hi sinh con tin, cậu sẽ làm gì? Tiền đề là ác đồ lấy con tin làm lá chắn phía trước, không thể nhắm bắn chính xác, muốn bắn chết, chỉ có cách bắn cả hai.” Tần Cao Phong đưa ra một vấn đề nan

...
giải.

“Chắc tôi không ra tay được.” Giản Phàm nghĩ rất lâu, cuối cùng thở dài.

“Vậy thì cậu không phải là một cảnh sát hợp cách, càng không phải là cảnh sát ưu tú.”

“Không thể có cách nào khác, chúng ta phải làm thế sao?” Giản Phàm không nghĩ ra cách biến báo nào.

“Nghiêm khắc mà nói là không có đáp chính xác, nếu như cậu nhận được mệnh lệnh, quyết đoán bắn chết cả hai, vậy thì cậu là một cảnh sát hợp cách.” Tần Cao Phong nói bằng giọng khẳng định.

“Vậy thế nào là cảnh sát ưu tú?”

“Cái này khó hơn một chút, kỳ thực đây không phải là một câu hỏi, mà là vụ án đã xảy ra trong thực tế. Sư phụ Tần Thập Toàn của cậu là người xử lý, khi đó còn là huấn luyện viên cấp một của trung đội đặc cảnh, có biết ông ấy làm thế nào không?”

Không ngờ là chuyện có thật, lại liên quan tới người ở ngay gần bên cạnh, Giản Phàm hứng thú hỏi: “Chú ấy làm thế nào?”

Tần Cao Phong vịn vai Giản Phàm nhảy qua một chỗ chướng ngại vật, tiếp tục nói: “Khi đó ông ấy ở trước mặt ác đồ, mà ác đồ chĩa súng vào đầu con tin, ông ấy nổ súng bắn vào chân con tin,

trong lúc con tin bị đau ngã xuống, bắn một phát giết chết ác đồ. Đó mới là cảnh sát ưu tú.”

“Oa, thế à, chú Trần ghê gớm thế sao, tôi không nhìn ra.” Giản Phàm hết sức bất ngờ, không ngờ ông già suốt ngày ngồi lau súng, lại còn lưỡi, sai bảo mình suốt có giai thoại truyền kỳ như vậy.

“Ha ha ha, nhưng cảnh sát ưu tú thì lại bị người ta hiểu lầm, đó là vụ án hơn mười năm trước, khi đó tôi còn là cảnh sát thực địa ở đội một, vụ án giải quyết thành công, nhưng báo chí đưa tin, nói con tin bị cảnh sát bắn tàn phế. Người thân của con tin không chịu bỏ qua, đi khắp nơi kiện cáo, trung đội đặc cảnh đành phải xử phạt sự phụ cậu, ai cũng biết ông ấy bị oan, nhưng làm cách nào được Cậu thấy ông ấy rồi đấy, từ sau sự kiện đó, danh tiếng thân xạ thủ một đi không trở lại, ngay cả súng cũng cầm không vững, cuối cùng tới đội ta làm người quản lý súng sống qua ngày ... kết quả như thế còn không bằng lựa chọn con đường khác.” Giọng Tần Cao Phong không khỏi mang theo nuối tiếc, như đang tự cảm khái.

“Vấn đề này không có đáp án chính xác, nếu như để mặc ác đồ nổ súng giết con tin là sai lầm, chức trách cảnh sát không cho cậu bỏ mặc như thế. Nếu cậu lựa chọn chấp hành mệnh lệnh, nổ súng giết người, cũng là sai lầm, dù có che dấu được thì cũng là gánh nặng tâm lý cả đời. Trần Thập Toàn lựa chọn con đường mà ông ấy cho là đúng nhất, nhưng vì thế mà đánh mất nửa cuộc đời, không rửa sạch được sỉ nhục, không thoát khỏi ám ảnh. Vậy thì ai nói được đúng sai? Giống như hôm nay, vì giữ Đại Nguyên mà chúng ta đuổi hơn vạn hộ thôn dân khỏi nhà, cậu có thấy chúng ta làm đúng không?”

Giản Phàm kỳ thực trước đó cũng đã nghĩ vấn đề này, chỉ là quá bận rộn nên chưa kịp nghĩ sâu hơn: “Đội trưởng, nếu đã không có đáp án đúng, vậy tôi phải làm sao?”

“Làm cách mà cậu cho là không sai, chính là đúng ... Giống như cậu vẫn luôn làm.” Tần Cao Phong vỗ vỗ vai Giản Phàm, đẩy một cái: “Đi đi, phía trước tắc rồi, cần giúp đỡ đấy.”

Giống như mình vẫn luôn làm? Ý đội trưởng là gì? Giản Phàm còn chưa kịp tiêu hóa lời của đội trưởng thì vướng phải chuyện

khác, một chiếc xe bán tải bị sa lầy, rơi xuống hố, mấy chục cảnh sát sau khi thương lượng liền dùng cách ngu nhất, trực tiếp nhất, đứng xung quanh xe ỷ vào sức người nhấc lên khỏi hố, mệt thở hơi tai. Dọc đường cứ lúc đi lúc ngừng, không bị hỏng xe thì sụt lở chặn lối, đi tới 1 giờ chiều mới đến nơi.

Địa điểm là chính phủ xã Bối Sơn, dân binh, vũ cảnh vẫn còn đang đội mưa lấp đặt những chiếc lều tạm thời, nhân viên xã thì phân chia từng hộ gia đình vào lều, tiếng loa phát thanh vang liên hồi, hô hào, vận động, như thời chiến.

Đường vào xã tụ tập mấy nghìn người rồi, tiếng loa, tiếng người, tiếng gia súc gia cầm, cứ như một cái chợ vậy, bóng người mặc rằn ri, mặc cảnh phục qua lại, còn có quần chúng giơ đủ các loại ô, mặc đủ loại áo mưa đứng kín lối đi.

Hết hành quân gấp, lại vận chuyển đồ, đi xuyên đêm, một trăm cảnh sát bọn họ đã mệt không đứng vững nổi nữa, thân trên thì được nước mưa làm da trắng bệch, phía dưới thì toàn bùn đất, giày ướt sũng, mỗi bước đi nước lồm bồm trong đó khó chịu kinh người. Khu nhà chính phủ xã thành chỗ trú chân tạm thời, cuối cùng cũng có thể ngồi xuống thở phào một hơi rồi, trong nhà, ngoài hiên chật kín người. Giản Phàm, Tiêu Thành Cương kiếm chỗ sạch sẽ ở bậc thềm ngồi xuống, ai nấy lơ đãng phờ phạc.

“Oa ca, em đói quá, anh làm cái gì ăn đi.” Tiêu Thành Cương xoa bụng cầu xin, vẻ mặt hết sức đáng thương.

Giản Phàm nghe mà bật cười: “Ai mà không đói chứ, mày nghĩ anh có phép à, tình hình này hóa đâu ra thức ăn cho mày.”

“Em kệ, anh xem tay em bị lợn cắn một phát, chân em bị chó cắn một phát ... Tại cái chủ ý nát của anh hại đấy, yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy mà không thỏa mãn được à?” Tiêu Thành Cương ăn vạ.

Giản Phàm thò đầu nhìn, đa số dựa vào tường tranh thủ chớp mắt, mắt y cũng díp lại: “Anh công người mà còn bị đánh bị chửi đây, tìm ai than, đói thì chịu thôi.”

Vốn chỉ kiếm chỗ ngả lưng, chả ai nhớ tới ăn, Tiêu Thành Cương nói một câu làm bọn sâu trong bụng như nghe được, vầy cờ biểu tình rầm rộ. Khát thì không khát, thè lưỡi ra là có thể

uống nước mưa rồi, nhưng mà từ tối qua tới giờ chẳng ăn gì mà làm rõ nhiều, ngồi xuống một cái, xương khớp rời cả ra. Ở đây chỉ thấy người, không thấy chỗ nào để bắc bếp nấu cơm, chỗ này dù có đồ ăn cũng bị đám này ăn sạch, hậu cần chắc cung cấp không kịp, đường xá bị hỏng nhiều lắm.

“Mọi người đợi đây ... Tôi đi tìm xem.” Giản Phàm rút cuộc không chịu được, nhìn Thành Cương bị chó cắn lộn cắn, phụng phịu như đứa trẻ to đầu, không đành lòng, mọi người đói và mệt lắm rồi, nếu không ăn một chút, tiếp tới mà xảy ra chuyện gì cũng không còn sức mà ứng phó nữa.

Mưa nhỏ hơn một chút rồi, rả rích suốt làm nghe đã phiền lòng, nhìn Giản Phàm chạy vào màn mưa, rời sân, hai người kia đều ngẩn cổ chờ đợi, đợi rất lâu mới thấy Giản Phàm lén lút quay về, vẫy tay gọi hai người tới. Ba người chui vào góc tường, chụm đầu vào nhau, Giản Phàm nhét nhanh vào tay hai người, đưa chuột bé bằng lòng bàn tay, cà chua thì còn xanh, rõ ràng là vừa mới hái ở ruộng lên, vẫn còn bùn.

Quách Nguyên mặt đưa đám: “Cái này ăn được không? Đâu ra đấy?”

“Ở nông thôn thì trước nhà sau nhà đều là ruộng, còn thiếu cái ăn sao? Trộm thôi, mong người ta tặng chắc, ăn đi, không chết được, không ăn thì đưa đây.”

Tiêu Thành Cương bắt kể ba bẫy hai mốt đã cho vào mồm nhai ráu như lợn, còn khen ngon liên hồi, đưa chuột lấy trực tiếp ở ruộng, lại chả ngon.

Hành vi của ba người làm sao mà qua mắt được một đám hình cảnh mắt sáng như đuốc, mấy tên hay chơi cùng xúm tới, thoáng cái cướp hết đồ Giản Phàm trộm về, đưa chuột còn được chú cà chua xanh không dễ ăn, cắn một phát vừa chát vừa đắng, vừa ăn còn chửi người cung cấp thức ăn.

Đang cố sống cố chết ăn thì Tần Cao Phong cùng cán sự xã đẩy một xe mỳ gói tới hô: “Các đồng chí tới đây, đói chưa, có cái ăn rồi.”

Nghe thế là cả đám kéo ùa nhau bỏ đi, cà chua ăn dở ném choẹt một cái xuống đất, phũ phàng vô cùng, có tên còn ném

trúng đầu Giản Phàm. Giản Phàm nhìn đám đồng đội ma đói, lắc đầu: “Làm người tốt đúng là luôn bị hiểu lầm.”

Chương 005: Bản sắc cảnh sát. (1)

Lương thực tiếp tế chẳng có gì nhiều, rất thông dụng, mì cốc, nước nóng, ngon miệng dễ ăn, có người không đợi nổi mì chín đã xì xà xì xụp ăn rồi.

Tần Cao Phong đứng ở sân hô: “Các đồng chí, vừa mới nhận được thông báo của bộ chỉ huy, biểu thị chúc mừng chúng ta hoàn thành nhiệm vụ viên mãn ... Con đường từ Đại Nguyên tới Dương Khúc vẫn chưa thông xe, xe tiếp ứng ở một dải Lang Bì Câu không tới được, nơi này giao cho chính phủ địa phương và dân binh xử lý, bây giờ chúng ta phải quay về, tập hợp với trung đội vũ cảnh, khôi phục đoạn đường hỏng. Mọi người ăn tranh thủ, nhân lúc trời còn sáng lên đường ... Còn 30 km đường phải đi đấy.”

Thôi xong, cứ tưởng trong thôn không sao là hết nhiệm vụ, ai ngờ ... Miệng ai nấy đắng hơn ăn cà chua xanh.

“Các vị thính giả, bây giờ là tin tức mới nhất đến từ trạm quan sát thủy văn, vào lúc 18 giờ 17 phút, cơn lũ thứ hai đã vượt qua được Phần Hà Nhị Khố, giao thông đường sắt bị gián đoạn 18 tiếng đã khôi phục. Mực nước đã giảm xuống dưới cảnh báo da cam, dự kiến trong hai ngày tới khôi phục lại bình thường, hiện giờ có hai vạn vũ cảnh, cảnh sát, dân binh đang ở tuyến đầu kháng lũ, tôi xin biểu lộ lòng kính trọng với họ...”

Đài phát thanh Đại Nguyên, giọng nói ngọt ngào của phát thanh viên từ trong đài trên xe truyền ra, tin mừng, dù người trong thành phố cũng nhìn thấy rõ mực nước đang hạ xuống. Các cơ cấu thành kiến, thành quản, vệ sinh dịch tễ trong thành phố tổ chức người đi khai thông cống rãnh, trừ nước đọng. Đây là chuyện vui, ít nhất thì đám thành quản thường ngày điều võ dương oai ức hiếp người dân cuối cùng cũng làm được một việc tốt.

Khi nghe đoạn tin tức đó thì hai chiếc xe bus đã đi tới cầu Lang Bì Câu, nhìn từ xa, trời âm u, mưa sừng sượng, đường đối

diện vô số người mặc áo mưa cầm xẻng dọn mặt đường bị núi lở chôn vùi.

Xe đi tới lúc không thể đi nữa thì nghe thấy giọng Lục Kiên Định oang oang vang lên: “Các anh em đã đói chưa, chi đội phái tôi mang đồ ăn tới, mau đi nhận, ăn xong còn làm việc.”

Giọng nói truyền qua loa đặt trên một cái xe bên cạnh truyền tới, cả đám thanh niên trai tráng đã đói tới thoi thóp hò reo từ bốn phương tám hướng ủa tới như đàn ong.

Đám Giải Phàm đang vùn đở một tảng đá lớn trên đường, Quách Nguyên chỉ Tiêu Thành Cương cười rộ: “Mọi người nhìn Thành Cương kia, bị chó cắn mà chạy nhanh hơn chó, hay biến thành người chó rồi?”

Mấy người xung quanh cười rộ lên, xòe tay ra phía trước lấy nước mưa rửa tay dính bùn, ngâm nước cả ngày, da trông như người chết. Thành Cương từ xã Bối Sơn hành quân gấp tới đây cứ cần nhằn suốt, đến khi làm việc nói chân tay bị chó cắn lợn cắn, ngồi bên nhìn người khác làm việc, giờ nghe thấy ăn thì chạy đầu tiên.

Hắn là người ít tuổi nhất trong đội, ai cũng coi như em út, nên khá bao dung.

Trong khoang xe bus không có mấy người, không gian nhường ra để chất đồng thùng mì gói, bánh mì, nước khoáng, Lục Kiên Định kiểm đầu ra cái áo mưa dài thắm màu giống áo bành tô, cổ áo dựng lên, chân đi ủng cao su đen cao tới gối, thằng cha này đi kháng lũ vẫn thích làm mấy trò màu mè, nhẩy xuống xe một cái phát tay: “Các cô gái, xuống đi, chia đồ ăn cho các dũng sĩ kháng lũ, cả ngày chỉ ăn mì gói rồi, tôi nhìn cũng thấy đói.”

Vừa hô một cái liền thấy pháp y Tạ, Sử Tĩnh Viện, Dương Hồng Hạnh, Hồ Lệ Quân, lại còn có cả Trần Thập Toàn xuống xe.

“Đội trưởng Lục, chỉ gọi các cô gái, lờ tôi đi sao.”

“Anh là người âm dương, không tính.”

Lục Kiên Định một tay chấp sau lưng, một tay phát lên, không để ý tới lời trêu ghẹo của Trần Thập Toàn, lão già đó giống tính Tần Cao Phong, toàn nói mấy giọng điệu lời lẽ chướng tai, chả ai thích.

Bốn cô gái, thêm vào Trần Thập Toàn, Lục Kiên Định, sáu người bộn rộn vận chuyển đồ ăn nước uống, một đám đặc cảnh, hình cảnh, hiệp cảnh xếp thành hàng dài liên tục đẩy người nhanh nhanh. Có người nhận xong quét tay một cái lau bùn lên cái áo chẳng sạch sẽ gì rồi ăn luôn mì sống. Bọn họ là những người ở đây dọn đường từ trước, suốt cả ngày chưa có miếng nào bỏ bụng.

Mọi người nhận được đồ ăn là bọ đầu ngòi đó, người mất giày, người rách áo mưa, ai nấy chân tay mặt mũi toàn bùn đất vàng khè, vừa ăn vừa dùng hai chân cọ vào nhau kỳ bìn dính ở dưới giày.

“Này này, đừng để nghẹn, có ai cướp của mọi người đâu chú.” Hồ Lệ Quân mắng, cảnh này không nhìn vào mắt được.

“Từ tối qua tới bây giờ, trừ nước mưa chẳng có gì vào bụng, nếu không cô thử xem.” Viên đặc cảnh trừng mắt chẳng nề nang gì mỹ nữ.

“Ăn đi, ăn đi, cứ ăn nhiều vào, cứ no là được.” Lục Kiên Định cười lớn vỗ vai hỏi: “Đội trưởng Tần đâu rồi?”

“Đang làm việc ở phía sau, sắp tới.”

“Người đội một chúng ta sao thiếu nhiều vậy, có ai bị làm sao không? Thành Cương, hỏi cậu đó.” Pháp y Tạ nhìn Tiêu Thành Cương chỉ biết cầm đầu ăn, nói lớn hơn.

Tiêu Thành Cương vừa ngẩng đầu lên liền bị nghẹn, tu một ngụm nước khoáng: “Dì đợi cháu nuốt xong hẵng hỏi được không? Ở góc núi ấy.”

“Giản Phàm đâu rồi?” Dương Hồng Hạnh nhìn mãi mà không thấy Giản Phàm, sốt ruột hỏi.

Tiêu Thành Cương lại nhai nhồm nhoàm: “Chị hỏi tôi, tôi hỏi ai, nhiều người thế sao mà biết, nói không chừng anh ấy lười biếng trốn đâu đó ngủ rồi.”

Dương Hồng Hạnh tức tối co chân đá mấy phát, Tiêu Thành Cương la oai oái né tránh, Hồ Lệ Quân nghe vậy hứng thú hỏi: “Giản Phàm mà cũng tới sao, cậu ấy đâu phải nhân viên thực địa? Hơn nữa càng chẳng giống tính cậu ấy.”

“Còn sao nữa, chẳng làm việc gì ra hồn, toàn bày chủ ý nát, làm tôi bị chó cắn, lại còn đi ra ruộng trộm rau, Quách Nguyên

ăn vào tiêu chảy, anh ấy chẳng làm được gì hay ho.”

Tiêu Thành Cương có vẻ rất hận vụ chó cắn, còn sao nữa, bị chó với lợn cắn, nghe đã đủ nhục rồi, cái đó không ai biết không sao, giờ ai cũng biết không biết sau này về đội còn bị trêu tới ngày tháng năm nào.

“Cái đó thì đúng phong cách Giản Phàm đấy.” Hồ Lệ Quân phì cười, cũng một thời gian chưa gặp, lòng rất nhớ, nhón chân nhìn về phía góc núi một toán người đi tới, người đi đầu như hạc giữa bầy gà, không nói cũng biết là Tần Cao Phong.

Tần Cao Phong chưa tới nơi đã lớn tiếng cười: “Chà, đội trưởng Lục, chi đội trưởng nữ gửi cả ngự lâm quân đi sao?”

“Nói chuyện kiểu gì thế, cái tính đó nên không ai ưa anh, tuyển đầu và hậu cần quan trọng như nhau, không có tôi ai đưa đồ ăn tới.”

“A, sao mang cả nữ đồng chí tới?”

“Cái này thì cục đá như anh không hiểu đâu, nam nữ phối hợp, làm việc không mệt, tới cổ vũ sĩ khí.” Lục Kiên Định ghé tới gần nói nhỏ: “Nhìn đi, mấy thằng nhãi con đang đảo mắt đi đâu, có mấy cô gái này, hiệu suất công tác của anh tăng lên gấp đôi, tin không?”

Hai vị đội trưởng cười lớn như đám tạo phản vừa thỏa thuận xong gian mưu, Giản Phàm đi tới nhận một cái bánh mì và chai nước khoáng, không ngờ lại thấy Dương Hồng Hạnh mỉm cười ngọt ngào nhìn mình, cũng cười lại: “Sao lại tới đây?”

“Sao, chúng tôi không tới được à, không có chúng tôi cậu lấy gì ăn?” Hồ Lệ Quân nghe thấy nói vào.

Dương Hồng Hạnh nhìn Giản Phàm toàn thân bùn đất, trên trán còn sừng lên một cục, quần ống thấp ống cao thì xót lòng, định đưa tay lau bùn trên tóc y, nhưng đông người như vậy lại ngại, giọng dịu dàng hơn thường ngày mấy phần: “Đội trưởng Lục triệu tập nữ cảnh sát lên tuyển đầu đưa đồ ăn, em chỉ đi góp vui thôi, còn tới cả Khố Khu nữa, toàn bộ nữ cảnh sát thành phố đều đi.”

“À, ừ ...” Giản Phàm muốn nói vài câu, nhưng đối diện với sự ôn nhu từ giọng nói tới ánh mắt của Dương Hồng Hạnh lại thấy

rất không quen, lớp trưởng làm sao vậy, thường ngày đánh đá
lắm cơ mà.

Chương 006: Bản sắc cảnh sát. (2)

Dương Hồng Hạnh đứng ở bên xe, mặc cái áo mưa da cam, giày xăng đan trắng lộ ra ngón chân nhỏ, quần sắn lên cao, xinh đẹp duyên dáng, nhất là thần thái ôn nhu vừa rồi, khiến mấy cảnh sát tới nhận thức ăn hộp hỗn, thực sự là hấp dẫn hơn cả ... bánh mì.

Cả đám nam nhân ở cùng một chỗ lâu dễ xuất hiện ảo giác thẩm mỹ, phàm thấy nữ nhân là thấy xinh đẹp, huống hồ là Dương Hồng Hạnh thực sự xinh đẹp.

Trường hợp này Giản Phàm cũng không thể nói chuyện với Dương Hồng Hạnh nếu không dễ ăn đá vào đầu lắm, sang một bên khiếm chỗ khô ráo sạch sẽ một chút mở gói bánh mì ra thông thả ăn. Mưa đã ngớt dần rồi, nước lũ hạ một nửa, một ngày một đêm bốn ba, cảm xúc rất nhiều, dung nhập vào tập thể lớn này, đặc biệt là đoạn cuối cùng hành quân gấp kia, mọi người dìu đỡ nhau, động viên nhau, ai cũng mệt mỏi, tới nơi vẫn cầm ngay cuộc xẻng vào việc.

Cả nghìn con người này tuyệt đại đa số có lẽ giống mình, đều là giai cấp vô sản, đều là người có lẽ thương ngày đầu đầu về nhà xe lương lậu, nhưng hôm nay ở đây ai cũng hết mình, việc này có lẽ chẳng được những người đang ở trong căn nhà ấm áp tiện nghi ở thành phố biết tới hay cảm thông.

Cái duy nhất nhận được chỉ là ít đồ ăn này thôi, không có tiền, cũng không có vinh diệu hay thăng quan tiến chức gì đợi họ.

Giả sử mình vẫn còn ở cùng Hương Hương, cô ấy mà biết mình đi làm việc này, thế nào cũng chửi mắng một hồi, nói mình toàn làm việc vô nghĩa, ngu ngốc.

Bây giờ nghĩ tới Hương Hương, Giản Phàm đã không còn thấy quá đau lòng nữa rồi, không phải vì đã quên mà nhìn nhận cuộc sống đã khác, thậm chí còn mỉm cười, không hề thấy hối tiếc vì tới đây, hơn nữa còn kiêu hãnh tự hào.

Ngồi nghỉ ngơi chưa bao lâu, miếng ăn còn chưa nuốt hết thì Lục Kiên Định lại thúc giục qua cái loa rè rè: “Các đồng chí, cố thêm một chút nữa, tranh thủ dọn hết đoạn đường này trước khi trời tối, chúng ta cùng về nhà, hình cảnh, đặc cảnh đều đi hết rồi, nếu có vụ án gì thì sao? Mau, tranh thủ làm việc ...”

Vài lời cầu nhàu than phiền, nhưng mọi người vẫn lục tục đứng dậy, chớp mắt đã tiêu diệt không ít thức ăn, vỏ bánh chai nước vưng vãi. Giản Phàm ăn thật nhanh để tiếp tục làm việc, đột nhiên Dương Hồng Hạnh vẫy tay gọi: “Giản Phàm, tới giúp em dọn dẹp một chút.”

“Ừ, tới đây.” Giản Phàm đáp một tiếng rồi chạy tới, hai người hợp sức bê một cái thùng đồ đẩy lên xe.

Dương Hồng Hạnh đứng ở trên xe, lén lút nhìn quanh không thấy ai chú ý, mọi người đều bận rộn, kéo Giản Phàm lên xe, nói nhanh: “Mở mồm ra.”

“Hả?” Giản Phàm chẳng hiểu gì.

“Mau mở mồm ra.”

“Làm gì?”

“Mau lên.” Dương Hồng Hạnh giống làm nũng đẩy Giản Phàm một cái, đành phải mở mồm ra, chỉ thấy cô nhét cái gì đó vào mồm, vừa nhai mấy miếng thì hơi nhăn mặt, nghe thấy Dương Hồng Hạnh uy hiếp: “Cắm nhổ, chocolate rượu đấy, bổ xung thể lực rất tốt, có ngon không?”

Giản Phàm nhai kỹ, vị ngọt vị cà phê đắng đắng rồi vị rượu từ trong ứa ra, ba vị hòa trộn vào nhau, kỳ thực y không thích chocolate lắm, nhưng vẫn nói: “Ừ, rất ngon.”

“Ngon thì ăn thêm cái nữa, má miệng.” Dương Hồng Hạnh rất vui vẻ, tay bóc vỏ giấy bạc, lại nhét một miếng chocolate hình chai rượu nữa vào miệng Giản Phàm, bàn tay nhỏ man mát ấy gần như bịt miệng y, có ăn chưa nói, còn nhét một ít vào túi y: “Giản Phàm, vốn chuyện này không tới lượt anh cơ mà, bình thường anh sẽ trốn rất xa mới đúng, tối hôm qua vừa tới đội, nghe nói anh tự nguyện xung phong, em cũng không tin.”

“Đừng lấy ánh mắt cũ nhìn người chứ, giác ngộ của anh đề cao rồi.” Giản Phàm nửa đùa nửa thật nói.

“Thôi đi, lúc nên đề cao thì không đề, không nên đề cao thì lại đề.” Dương Hồng Hạnh nhìn ra ngoài lần nữa, thì thầm: “Này, ở đây một chút đi, không ai biết đâu, đợi sắp xong thì ra.”

Giản Phàm ngạc nhiên lắm, ai đánh tráo mắt cô lớp trưởng trách nhiệm nghiêm nghị rồi, người trước mắt mình là ai, sao xui mình làm biếng trốn việc: “Sao giác ngộ của em thấp vậy, mọi người đều đang làm việc, anh sao nghỉ ngơi một mình được.”

Dương Hồng Hạnh khẽ cắn môi: “Chẳng phải em làm thế vì anh sao, còn trách người ta.”

Được rồi khó tiếp nhận nhất là mỹ nhân ân, Giản Phàm đảo mắt một vòng nói: “Thôi kệ, dù sao cũng sắp xong rồi, chủ yếu là đội đặc cảnh làm, còn đội chúng ta toàn lãn công.”

“Thế còn được.”

Dương Hồng Hạnh vui lắm, hai người bắt đầu làm việc, ví dụ nhặt cái túi nhựa mà mất nửa ngày, khiêng một cái thùng rỗng không biết tốn bao lâu, một lát sau Trần Thập Hoàn và lái xe và mấy nữ cảnh sát đều hứng chí tới công trường, thế là chỉ còn lại hai người.

Giản Phàm xé thùng giấy đặt xuống sàn xe ngồi xuống, ngẩng đầu lên thấy Dương Hồng Hạnh tay chống một bên má, ngọn gió thổi qua cửa sổ đưa vài sợi tóc ướt rũ trước trán, mơn man gò má trắng ngần láng mịn của cô, đầu hơi nghiêng sang bên đang nhìn mình chăm chú. Giản Phàm như người tuyết gặp phải lửa, muốn tan chảy, không nghĩ Dương Hồng Hạnh lại có một mặt ôn nhu động lòng người như thế: “Sao em lại tới đây, Vũ Vân đâu?”

“Tới Khố Khu, anh chỉ nhớ Vũ Vân thôi sao?” Dương Hồng Hạnh giọng có chút hờn dỗi.

Giản Phàm rờ rợn, thế này hơi quá rồi, tiêu hóa không nổi, đây chính là cô gái ở trường huấn luyện hơi chút ra ra tay hành hung mình đó à: “Quan tâm tới một chút thì làm sao?”

“Vậy sao không quan tâm tới em?”

“Ai nói không? Bây giờ em nhìn chúng ta xem, ai cần quan tâm hơn?” Giản Phàm nhắc cổ áo lên, toàn thân từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều ướt hết.

“Giản Phàm, anh biết không? Hôm qua em mơ thấy anh bị nước lũ cuốn đi, sợ tới bật dậy, về sau không ngủ được nữa. Trời cứ mưa mãi, mưa lớn tới mức đại đội chúng ta cũng bị ngập, nhiều nơi trong thành phố xe không đi được, điện thoại bên này gọi không thông ... Sao anh đi mà không nói với em một tiếng, làm em lo.” Bình thường ngày ngày thấy nhau nên không cảm giác gì nhiều, nhưng vừa gặp chuyện, mới nhận ra trong tim mình đã chôn một hạt giống rất sâu, lần này rốt cuộc phá đất nhô lên, không cách nào ngăn cản được nữa. Dương Hồng Hạnh thường ngày là một nữ nhân rất cường thế, cảm giác ưu việt, ở trong đội chẳng khách khí với ai, thường xuyên quát tháo, nhưng cứ đối diện với Giản Phàm là lại biến thành cô gái nhỏ, lo được lo mất, sợ mình biểu hiện không đúng sẽ đẩy Giản Phàm ra xa như lần đó.

“Làm sao để ý được nhiều như thế, bên này tập hợp khẩn cấp, đội trưởng vừa tới là kéo người đi, tới sân vận động nhận đồ, sau đó xuất phát, ngay cả trong nhà cũng không thông báo. Có điều chỉ là nhiệm vụ di dời thôi, không nguy hiểm gì cả ... Không phải anh vẫn lãnh lặn à?” Giản Phàm nói xong cảm thấy phân lượng những lời này hình như không đủ, Dương Hồng Hạnh vẫn mím chặt môi, đành cười an ủi: “Được rồi, lần sau tập hợp khẩn cấp anh sẽ thông báo cho em trước tiên, được chưa? Hôm nay em làm sao thế, thường ngày có quan tâm tới anh như vậy đâu.”

“Đồ vô lương tâm.” Dương Hồng Hạnh quay đầu đi, ngực thở phập phồng cuối cùng có chút không đành lòng, người nhích sang bên, vỗ chỗ ngồi, giọng mệnh lệnh: “Lại đây?”

Giản Phàm giật mình: “Hả? Để làm gì?”

“Em bảo anh qua đây.”

Dương Hồng Hạnh mất kiên nhẫn, Giản Phàm gãi đầu đi tới, đặt nửa cái mông ngồi xuống, cách thân thể cô chừng một ly, Dương Hồng Hạnh lấy khăn tay, gấp lại bốn lần, rất vuông vức đưa tới: “Anh lau trán đi, còn dính bùn, sắp giống Tiêu Thành Cương rồi đấy.”

“Ồ ... Thật đẹp.” Giản Phàm nhận lấy, ngửi thấy mùi thơm dịu dịu không phải mùi nước hoa, nhưng không lau: “Cái khăn tay

sạch sẽ thế này, sao anh nỡ dùng ... Em để chỗ nào mà thơm thế.”

“Anh nói nhiều thế làm gì? Ngồi im.” Dương Hồng Hạnh hơi đỏ mặt, giật cái khăn lại, tay nâng cầm Giản Phàm, giọng nói thì cường thế, động tác vô cùng nhẹ nhàng, tựa hồ đang lau một món đồ sứ đắt tiền.

“Được rồi, được rồi, anh tự lau.” Lần này tới lượt Giản Phàm lúng túng, vội vàng giữ tay cô lại: “Đừng để mọi người nhìn thấy cười cho.”

Chương 007: Bản sắc cảnh sát. (3)

“Lúc ở trường tập huấn, bao nhiêu người như thế sao anh không sợ, cố ý trêu ghẹo em, bây giờ lại sợ là sao?” Dương Hồng Hạnh để trong lòng câu này rất lâu rồi, hôm nay quyết tâm tính sổ với Giản Phàm, mắt nhìn không chớp, không cho Giản Phàm né tránh mình nữa.

Giản Phàm vẫn còn nắm tay Dương Hồng Hạnh, mắt đảo tròn, đầu ghé sát tới, chóp mũi gần chạm vào nhau, cố tình cười thật gian: “Em thực sự không sợ?”

“Anh định dọa ai đấy?” Dương Hồng Hạnh bĩu môi, giọng coi thường: “Em thừa biết anh không có gan, lúc chúng ta đi tản bộ trong đêm, xung quanh vắng vẻ, anh cũng đâu dám làm gì, chỉ mạnh miệng.”

“Khi đó chúng ta là học viên, bây giờ là hình cảnh, em chưa xem bộ phim đấy à? Hình cảnh bản ... sắc!” Giản Phàm trừng mắt, cố ý kéo dài chữ cuối cùng, mặt hướng xuống dưới, nhìn chằm chằm vào cổ áo cô, Dương Hồng Hạnh ăn mặc nghiêm chỉnh, nên không lộ ra cái gì, nhưng do khăn trang nên ngực nhô lên hụp xuống, làm đường cong lưng linh dưới áo hiện lên hết sức sinh động.

“Anh chỉ nói mồm thôi, em thách anh đấy.” Dương Hồng Hạnh tim đập thình thịch, miệng nói thế, người lại hơi ngả ra sau.

“Được, em thất thân thì đừng trách anh.” Giản Phàm hai tay nắm vai Dương Hồng Hạnh đẩy cô ngã xuống ghế, người đè lên, cổ vươn ra, cái môi chu lên như mồm heo, vô cùng ghê tởm.

Dương Hồng Hạnh vốn khao khát cảnh này từ lâu, nếu như tình ý miên mãn cũng được, nếu như ngon ngọt dụ khị cô cũng chấp nhận, nhưng mà phương thức thô bạo trực tiếp thế này, cô gái yêu lãng mạn như cô không chấp nhận, rụt tay lại che mặt khuỷu tay huých lên: “Đồ lưu manh! Tránh ra.”

Không ngờ Giản Phàm chỉ làm ra vẻ như vậy thôi, cười ha hả đứng dậy, đi mấy bước tới cửa rồi mới quay lại nói: “Này, chính

em không muốn đấy nhé, anh đi đây, không lát nữa mọi người lại cười cho, mang tiếng lưu manh thì anh không sợ, nhưng mà làm lưu manh mà chẳng được miếng nào thì oan lắm.”

Dương Hồng Hạnh xấu hổ ngồi dậy: “Không thèm để ý tới anh nữa.”

“Không để ý là tốt nhất, anh là cảnh sát vô sản, cô gái nào để ý tới anh không có kết quả tốt đâu.” Giản Phàm cười lớn nhẩy xuống xe.

Dương Hồng Hạnh giận dỗi ngồi đó, mặt đỏ một lúc, tim đập một lúc, nghe câu cuối cùng mới hiểu hành động vừa rồi. Giản Phàm luôn cố ý né tránh mình, lại đột nhiên lưu manh như vậy, là muốn mình phản cảm anh ấy vẫn né tránh mình, chẳng qua là đổi phương thức khác thôi ...

Nước lũ cuốn tới sông Biên Sơn, Phần Hà, tin tức từng giờ được đưa lên báo chí, đài phát thanh, truyền hình, trên mạng. Đến 19h50 phút, cả đài truyền hình TW cũng đưa tin.

“Thưa các vị khán giả, từ ngày 18 tới nay, lưu vực sông Phần Hà, Biên Sơn có mưa lớn, gây ra lũ lụt, tới giờ lượng mưa đo được đã lên tới 346mm, vượt qua mức cao nhất trong lịch sử vào năm 1996. Từ chiều qua trạm quan trắc thủy văn đưa ra cảnh báo đỏ, dưới sự hiệp lực của các cơ cấu trong tỉnh, quân dân ta tích cực tham gia vào công tác kháng lũ cứu nạn. Hiện giờ hai đợt lũ đều bình yên vô sự đi qua, nhưng vẫn có hơn hai vạn chiến sĩ cảnh sát, quân đội vẫn ở tuyến đầu kháng lũ, xin mời phóng viên hiện trường ...”

Khu Phần Hà Nhị Khố, xuống cao tốc xe nước lao vùn vụt, trên xuống chỗ quần chúng vừa được cứu thoát khỏi vùng lũ, người giải cứu vẻ mặt nghiêm nghị, người được cứu thì đau thương, cảnh tượng nước ngập mênh mông như đại dương, lũ chảy âm âm làm khán giả động lòng. Xã Bối Sơn, xã Ngọa Hồ, huyện Dương Khúc, từ cảnh tượng di dời quy mô lớn cho tới địa điểm an trí đông nghịt, trên tin tức tất nhiên là nói quần chúng hiểu đại nghĩa, chủ động di dời. Trên đường quốc lộ, đường sắt thông tới Bắc Kinh, cao tốc thông tới phía nam, đều có bóng dáng quân phục cảnh phục ..

Tin tức này về sau được bình chọn là bản tin tốt nhất trong năm, có lẽ vì cái thời đại kim tiền này quá mức thiếu hụt những thứ khiến đại đa số phải cảm động, có lẽ là chỉ có thiên tai mới có thể khiến lòng người đoàn kết lại. Sau khi tin tức phát không lâu, những khoản đóng góp tới từ giới công thương, dân gian, cá nhân chỉ trong một tiếng đã lên tới 10 triệu, hôm sau là 30 triệu, còn gấp mấy lần dự kiến.

Tiếp sau đó là một tin tức nhỏ không khiến mấy ai chú ý, nhờ các đồng chí cảnh sát thành phố khẩn trương trách nhiệm, đường quốc lộ một dải Lang Bì Câu đã thông xe toàn tuyến.

Một con người, một đội ngũ nhỏ, một tập thể nhỏ ở trong dòng lũ cuộn cuộn thời đại, không khiến ai chú ý, nhưng những nhân vật nhỏ đó vẫn là người hết sức tuyệt vời.

Hiện trường Lang Bì Câu, gần 20 giờ công việc mới đi vào giai đoạn cuối, mấy chục cảnh sát xà beng kề vai, đồng thanh hô khẩu hiệu, đẩy tảng đá lớn cao hơn người xuống mặt đường phía dưới, tiếng đá lăn ầm ầm cùng lúc với tiếng hoan hô, dưới điều kiện không có máy móc hỗ trợ, vển vện bằng sức người khai thông gần 2km đường bị vùi lấp, đây là một thành tích vĩ đại, làm từng người tham gia vào đó không khỏi kiêu ngạo.

Giản Phàm đứng trong đám đông vỗ vai nhau reo hò ăn mừng, sớm quên đi mình là ai, có điều y biết mình là một phần tử của tập thể này.

Xong việc rồi, nên về nhà thôi, Lục Kiên Định và Tần Cao Phong kiểm tra nhân số, báo danh thu đội, các cảnh sát rửa mặt rửa tay, kiểm tảng đá cọ bùn đã dính thành tảng ở chân, đội ngũ hơn năm sáu trăm người dù mệt lả vẫn reo hò ca hát lục tục lên đường.

Bình an vô sự trở về, người đại đội một vây quanh Tần Cao Phong, cùng nhau đòi đội trưởng phải mời khách, Tần Cao Phong cũng rất vui vẻ, có điều chỉ cười mà không chịu. Nghe nói qua chứng thực nhiều phương diện, đội trưởng đại đội một nổi danh là rán sành ra mỡ, từ khi làm cảnh sát, chưa bao giờ mời người khác ăn cơm.

Nói nói cười cười về bên xe, Dương Hồng Hạnh, Sử Tĩnh Viện, pháp y Tạ đã đợi từ lâu, khi mọi người tụ tập lên xe, người khẩn

trương nhất là Dương Hồng Hạnh, cứ đứng bên cửa xe, đợi được người muốn đợi mới lên lút theo phía sau.

Lúc chưa xong việc thì còn dựa vào tinh thần ý chí mà chống đỡ, bây giờ ai cũng sức cùng lực kiệt rồi, Giản Phàm lên xe mà không hề để ý Dương Hồng Hạnh ở đằng sau, vừa ngồi xuống bị đẩy một cái, làu bàu ngồi nhích vào trong, dựa vào cửa sổ, tiếp đó chỉ thấy làn hương thơm mát ngồi xuống bên cạnh.

Trời tối om, đèn bên trong xe tù mù, Giản Phàm lúc này mới nhận ra, cười hơi giống mếu: “Em không để ý tới anh nữa mà.”

“Đúng, em đương nhiên không để ý tới anh, có điều em phải làm chút việc.”

Dương Hồng Hạnh vừa nói vừa ra tay như chớp, Giản Phàm không có chỗ né tránh, xoay đầu một cái là chạm vào cửa sổ xe rồi, biết công phu của mỹ nữ chẳng qua chỉ là chọc, cù, véo thôi, nhưng mà thực sự là muốn tránh không xong.

Bị bàn tay nho nhỏ kia véo cánh tay, vừa đau há mồm, một cái tay khác của Dương Hồng Hạnh đã tức tốc vươn ra bịt lấy miệng Giản Phàm cứ như bắt cóc. Giản Phàm thấy miệng lại bị nhét cái gì đó, lại là chocolate.

Dương Hồng Hạnh là cao thủ cầm nã ở trường huấn luyện, nhưng từ khi làm cảnh sát lại không có chỗ dùng, cơ bản là dùng đối với Giản Phàm. Giản Phàm bị nhét hai miếng chocolate to tướng, không biết là ngọt hay đắng, đồng đội lên xe là nhắm mắt ngủ gật, chẳng ai để ý.

Xe bus rồ rồ nổ máy, Dương Hồng Hạnh áp giọng xuống, đặc thẳng nói: “Đùa giỡn với em là phải trả giá.”

“Ai đùa giỡn em, là em lả lơ với anh giờ lại còn chối.” Giản Phàm miệng còn đầy chocolate, lúng búng nói nhỏ.

“Anh còn dám nói, có tin em nhéo anh rồi hét phi lễ không? Anh nói ai tin anh?”

“Tôi sợ you rồi, đừng nhéo .. Là anh sai, mọi cái sai đều là của anh.” Giản Phàm vội giữ tay Dương Hồng Hạnh đang định nhéo mình, tiếng đó mà hô lên, mình có trăm cái miệng cũng không cãi được.

Dương Hồng Hạnh đặc ý héch mặt lên, mũi khẽ hừ một cái, có vẻ cho rằng đã thu phục được Giản Phàm.

Chương 008: Một hiểu lầm nhỏ nối liền hai trái tim.

Xe lên đường rồi, lên đường về Đại Nguyên, mọi người vất vả một ngày một đêm, quá nửa cầm chai nước khoáng chưa uống ngụm nào đã ngoẹo đầu ngủ, loáng thoáng nghe thấy Tần Cao Phong và Sử Tĩnh Viện nói chuyện bên trên, còn lại chỉ nghe thấy tiếng ngáy.

Dương Hồng Hạnh nhìn Giản Phàm mấy lần, Giản Phàm không ngủ, đang bấm di động, khu này bị mất tín hiệu chưa khôi phục, cầm điện thoại cũng chẳng thể gọi, chỉ làm đồ trang trí. Có điều cái di động ấy khiến trái tim cô xao động, vì do cô tặng Giản Phàm.

Dưới ánh đèn vàng vọt lơ mờ, thấy hàng mi dày của Giản Phàm nhô lên, khuôn mặt tuấn tú, chiếc mũi thẳng, thực sự là đẹp trai tới mức làm người ta đau tim, so với nhiều nam nhân cùng loại thường đậm vẻ sách vở, Giản Phàm có thêm chút lưu manh và mạnh mẽ. Lúc quen nhau chỉ là trêu đùa, báo thù, vậy mà rốt cuộc lại thành thật mà chính bản thân cũng không ngờ, từ lần đi dạo không có ánh trăng, trêu đùa trên bàn rượu, tới lần nằm bệnh viện, khi thì nghịch ngợm, khi thì đáng yêu, lúc lại thâm trầm, lúc trí tuệ rồi lại ngốc nghếch ngay được, bóng dáng Giản Phàm đã không cách nào đuổi ra khỏi đầu.

Trước kia anh ấy có bạn gái, nên giữa hai người có một bức tường, cô gái đó không xinh đẹp bằng mình, cũng chẳng ôn nhu, chẳng gọi cảm, nghe giọng điệu là biết có dự vọng khổng chế rất mạnh. Hơn nữa, càng bình tâm lại nhìn nhận, càng thấy những lời Lưu Hương Thuận ngày hôm đó giống bao biện, là một bản năng tự bảo hộ hơn là sự thực, cô càng thương Giản Phàm.

Dù sao thì bức tường ngăn cách đó không còn nữa rồi, nhưng Dương Hồng Hạnh thấy giữa hai người có khoảng cách không xa không gần, nhưng không có thứ gì lấp đầy được. Con đường tình cảm gập ghềnh, hình như còn khó đi hơn cả đường vượt lũ

tới đây. Đêm qua cô bị ác mộng tỉnh lại, Giản Phàm bị cuốn đi, cô muốn cứu mà cứu không được, gọi mà gọi không được. Cô bật khóc tỉnh dậy, hai hàng nước mắt chảy dài, không kìm được lòng nữa, nghe ngóng nhiều phương diện, dứt khoát tới đây tìm Giản Phàm, muốn nhìn thấy người trong lòng mới yên tâm.

Giản Phàm nghịch di động một chút rồi nhét vào túi, trường hợp này nói chuyện không tiện, Dương Hồng Hạnh nhớ tới ngày đó ở lớp, lấy di động ra, bấm nhanh mấy chữ, huých vai Giản Phàm bảo y xem.

[Thực sự muốn quay lại thời tập huấn, chúng ta bắt đầu lại từ đầu ..]

Một câu nói đây ý vị, Giản Phàm ngẩn người quay sang, nường ánh sáng yếu ớt, chỉ thấy hai chấm sáng trong mắt Dương Hồng Hạnh, ánh mắt chan chứa tình cảm.

Giản Phàm nhận lấy di động, nghiêng đi che che dấu dấu gõ chữ, đưa qua sườn trả Dương Hồng Hạnh, trên đó viết [Anh mở cửa sổ xe cho em, em nhảy xuống dòng lũ, nhảy một cái là xuyên ngược về, muốn về đâu là về đó, linh lắm ...]

Đúng cái kiểu phong cách hài hước của anh ấy, Dương Hồng Hạnh mỉm cười, xóa cũ, viết mới [Cùng nhảy, nếu không trên đường đi không có ai để nhéo].

[Anh không muốn quay lại quá khứ]

Dương Hồng Hạnh biết mình lại nói nhảm rồi, chuyện kia, ai muốn trải qua lần nữa, lại bấm [Vậy cùng tới tương lai thì sao?]

Giản Phàm trả lời [Chẳng sao cả]

[Em biết anh còn hoài niệm quá khứ, nhưng em biết anh sẽ thoát ra được, anh thực sự không có mơ ước gì về tương lai sao? Ví như sự nghiệp, tình yêu, hoặc nếu như ông trời cho anh một người con gái, anh muốn cô gái ấy như thế nào?]

Một đoạn này Dương Hồng Hạnh phải mất rất nhiều thời gian mới viết ra được, sau đó nhét vào tay Giản Phàm, rồi mắt không nhìn được nhìn trộm nét mặt của y, khuôn mặt anh ấy, rất nặng nề ...

Giản Phàm nhìn màn hình, xóa đi từng chữ từng chữ một, với Dương Hồng Hạnh, có lẽ là có chút ý tứ, nếu làm bạn, cả cô và Lương Vũ Vân, dù chí chóe suốt ngày, nhưng không thể phụ

nhận là bạn tốt. Nói tới cô gái trong tương lai, Giản Phàm có chút ngây dại, trước mắt hiện ra bóng hình xinh đẹp với mép váy trắng phiêu dật ...

[Trong lòng anh thích một cô gái, lặng lẽ thích cô ấy rất lâu rồi, cô ấy rất xinh đẹp, làm anh không dám khinh nhờn; cô ấy rất cao quý, làm anh tự ti mặc cảm; cô ấy rất ôn nhu, ôn nhu tới làm anh chìm đắm trong đó; cô ấy rất thông minh, nhìn thấu nội tâm anh. Anh hi vọng cô gái trong tương lai là cô ấy, nhưng anh không dám mang hi vọng đó ...]

Cũng là một tin nhắn phí rất nhiều nhiều thời gian của Giản Phàm, đọc lại thấy ngôn từ của mình không đủ hình dung ra cô gái ấy, cứ cầm di động trong tay, quên cả Dương Hồng Hạnh ở bên cạnh. Dương Hồng Hạnh đợi mãi, cuối cùng phải tự cướp lấy, xem xong liền im lặng, trong bóng tối không thấy vẻ mặt của cô, chỉ thấy Dương Hồng Hạnh thu di động lại, không nói nữa.

Cô đã hiểu, không trêu Giản Phàm nữa.

Có lẽ cô ấy hiểu ý mình rồi, cô ấy cũng đã gặp Tương Dịch Giai, có lẽ cô ấy giận ... Giản Phàm có hơi áy náy, Dương Hồng Hạnh đôi khi làm việc hơi bá đạo, không coi người khác ra gì, nói chuyện không ôn nhu ấm lòng người như chị Tương, nhưng cô ấy là cô gái tốt. Một cô gái đầy sự ưu việt lại cường thế như vậy, bọn họ không có kết quả được, vậy thì hà tất bắt đầu? Giản Phàm hé cửa sổ một khe hở, để gió mát ùa vào, hít không khí tươi mới sau mưa, ánh sáng xuất hiện ở chân trời, cách Đại Nguyên càng gần.

Lúc đi là biển đèn rục rờ, lúc về ánh đèn vẫn còn đó, nông thôn tiêu điều và thành thị phần hoa thành tương phản rõ ràng, đội ngũ di dời như chạy nạn, chó lợn bò dê trong thôn gặp tai ương cả rồi, nghĩ tới con chó hoa hoa, nghĩ tới bà già, vội cầm di động lên gọi điện hỏi thăm cha mẹ, hỏi thăm ông bà nội, biết cả nhà bình an liền thở phào.

Cuối cùng cũng đã về.

Chiếc xe bus đưa mọi người tới thẳng cái ngõ ở đường Ngũ Nhất, Tần Cao Phong ra lệnh Giản Phàm, Vương Minh Quách Nguyên lái xe, mỗi xe nhét vài người, trả về từng nhà một, một

ngày một đêm vất vả, không có phần thưởng nào cả, nếu mai không có vụ án gì thì được ngủ nướng mà thôi.

Dương Hồng Hạnh không đi cùng xe với Lương Vũ Vân mà lên xe Giản Phàm, đưa pháp y Tạ, Trần Thập Hoàn, lại đưa Sử Tĩnh Viện về nhà, chỉ còn lại Dương Hồng Hạnh, từ khi lên xe Dương Hồng Hạnh không nói câu nào, Giản Phàm cho rằng lời của mình làm tổn thương cô rồi, dù sao trước mặt một cô gái mà nhắc tới một cô gái khác là chuyện ngu ngốc.

Đường về Đại Nguyên rất dài, nhưng mơ mơ hồ hồ lại đi rất nhanh, còn bây giờ đường tới tiểu khu rất ngắn, lại cảm giác dài dằng dặc. Dương Hồng Hạnh một mực im lặng làm Giản Phàm thấy khó mở miệng. Cuối cùng cũng tới tiểu khu, khắp nơi là những vũng nước lớn chưa thoát, phản chiếu ánh đèn, như từng chiếc gương lớn, Giản Phàm chọn nơi khô ráo để lại, nói nhỏ: “Tới nhà em rồi.”

Đường dù xa, đi rồi cũng tới, Dương Hồng Hạnh hồi lâu sau mới có phản ứng, rời khỏi ghế phụ lái đi xuống nhưng không về nhà mà vòng qua bên kia gõ cửa. Giản Phàm hạ cửa kính, Dương Hồng Hạnh bám cửa sổ đưa tay chỉ y: “Hỏi anh mấy câu, không được nói dối, không được lừa gạt, không được nghĩ, phải trả lời nhanh.”

“Ừ em hỏi đi.” Giản Phàm lòng áy náy, nên không trái ý cô.

Dương Hồng Hạnh chăm chú nhìn đôi mày y, mắt y, môi y, giọng si mê hỏi: “Em có xinh đẹp không?”

“Có! Còn phải nói sao, Thành Cương thi thoảng nhìn trộm em chảy nước dãi đấy.”

“Em có thông minh không?”

“Đương nhiên rồi, bằng cấp của em phải xếp hạng 10 trong cục.”

“Em có cao quý không?”

“Có, thiên kim nhà cục trưởng, không quý sao được.”

Đôi mắt Dương Hồng Hạnh sáng lên từng chút một, hít sâu một hơi nhỏ nhẹ hỏi: “Câu cuối cùng, em có ôn nhu không?”

“Cái này .. lúc em không nổi giận thì rất ôn nhu, kỳ thực bất kỳ cô gái nào cũng có một mặt ôn nhu.”

Bốn câu hỏi, Giản Phàm không những trả lời mà còn có bằng chứng, không khỏi có thành phần lấy lòng trong đó, Dương Hồng Hạnh tức thì cười như hoa nở, đó đâu phải là buồn bã hay thất vọng, mà là vui mừng.

Hồng, Giản Phàm giật đánh thót, hồng rồi, cô ấy không hiểu lắm ý mình chứ, bốn câu hỏi chẳng phải là đoạn tin nhắn của mình viết à?

Hồng, phải giải thích cho cô ấy.

Chương 009: Chấp niệm của mẹ. (1)

Muộn rồi, giải thích cũng muộn rồi, Dương Hồng Hạnh đảo làn thu ba, ánh mắt loé lên vẻ mê hoặc, ngón tay đặt nhẹ lên môi Giản Phàm, giọng nói rất ôn nhu rất êm ái: “Đừng nói, em hiểu tâm tư của anh rồi, đó là lời tỏ tình đẹp nhất mà em từng nhận được. Kỳ thực, em cũng thích một chàng trai, trước kia rất nghịch, có điều rất lương thiện; thích nói dối, nhưng tâm địa lại tốt; không có chí lớn, nhưng biết quan tâm tới người khác ... Trước kia em nghĩ rằng anh ấy không có tiền đồ, nhưng em nhầm, anh ấy rất dũng cảm, có trách nhiệm, em nghĩ trải qua nhiều chuyện, anh ấy đã là một nam nhân hợp cách.”

Lời tỏ tình này lại làm Giản Phàm thấy đắng nghét, chuyện gì thế này, đó là lời mình hình dung Tương Địch Giai, vậy mà cô ấy nhận hết, nhìn đôi mắt ôn nhu say đắm của Dương Hồng Hạnh, muốn giải thích mà không dám, nói ra bây giờ không ăn vài cái tát mới lạ.

Có câu, thà chọc giận một con sư tử chứ đừng bao giờ phá vỡ ảo mộng của một cô gái.

Dương Hồng Hạnh đang đắm chìm trong hạnh phúc hoàn toàn không nhận ra khuôn mặt đau khổ của Giản Phàm, ghé tới gần hơn: “Trước kia em không biết, em tưởng rằng trong lòng anh không có em. Hôm nay em biết rồi, biết anh là người giữ mọi chuyện trong lòng, biết anh luôn ở góc nào đó nhìn em, có nguy hiểm nói cho em, sợ em lo, biết em đói mang món ăn ngon cho em, biết em bực mình thì tránh xa, cho em không gian. Em luôn chờ đợi nam nhân trong sinh mệnh của mình ... đó là anh!”

Tâm sự dấu kín trong lòng cuối cùng có thể thổ lộ, vẻ mặt thẹn thùng dưới ánh đèn đêm càng diễm lệ vài phần. Giản Phàm nghe mà cảm thấy ruột gan quặn lại, không xong, không giải thích không được, hai tay Dương Hồng Hạnh đã ôm lấy mặt: “Anh không cần giải thích, cũng không cần né tránh, cái nên tới rồi sẽ tới, em biết anh muốn nói gì, em chưa bao giờ chê anh vì bất kỳ điều gì ... Em, em biết anh muốn gì.”

Giản Phàm càng nghe càng hoảng, đầu óc có chút lộn xộn: “Anh, muốn ... không, anh không ...”

Lại muốn rồi, Dương Hồng Hạnh ghé môi tới, hôn nhẹ một cái, đôi mắt long lanh, tựa hồ không đã, lại ghé tới hôn lần nữa, rất vụng về: “Đây có phải là điều anh luôn muốn không? Từ khi ở trường tập huấn anh đã muốn rồi đúng không? Kỳ thực em luôn chờ đợi anh, nhưng anh quá nhát gan.”

“Anh, vốn muốn, à, không, không muốn ...” Giản Phàm không biết mình đang nói gì nữa, bị hôn rồi, nhưng hoàn toàn không có cảm giác hạnh phúc mà còn sợ hãi.

“Sau này anh có thể rồi, em cho anh cơ hội, có điều phải xem biểu hiện của anh.” Dương Hồng Hạnh như cuối cùng hoàn thành tâm nguyện lớn, buông tay ra, gửi cho Giản Phàm ánh mắt ôn nhu vô cùng, vẫy vẫy tay, chạy vội đi như chú hươu nhỏ thẹn thùng.

Không ai bịt miệng nữa Giản Phàm lại tự bịt, tư vị hỗn độn, ợ một tiếng, diễm phúc bất ngờ không tiêu hóa nổi: “Ôi, hiểu lầm, anh thực sự không muốn thế.”

Rầm!

Húc đầu một phát vào thành xe, đau chảy nước mắt, khốn nạn, vốn không định húc mạnh như thế, ôm đầu gục xuống vô lăng không biết phải làm sao, rất lâu sau mới bị một cơn gió đêm thổi qua làm rùng mình, thì ra lưng đã ướt đẫm mồ hôi, thở dài lái xe đi, không biết rằng ở bên trên có một cô gái chống cằm nhìn ngây ngốc.

Bốp! Một tiếng, hai chồng tiền giấy ném lên

bàn, Giản Phàm đi trả nợ vô cùng vênh váo, còn chủ nợ thì vô cùng thất kinh.

Hoàng Thiên Dã cầm lấy hai cọc tiền, tùy ý xem qua, rồi lại nhìn Giản Phàm từ trên xuống dưới, như muốn nhìn ra vấn đề, giọng nghi ngờ: “Mày trả tiền thật đấy à, không phải tiền giả chứ? Hay mày cướp ngân hàng? Bán thân cho phú bà? Mẹ nó, lần trước còn thảm như chó, giờ đã héch cái mặt lên trời.”

Giản Phàm tất nhiên nghênh ngang, giờ trong túi có tiền rồi, mấy khi được làm dân có tiền, nói như thật: “Tiền lương, tiền

thưởng, tiền làm thêm chẳng lẽ còn chưa đủ à? Tao trả luôn khoản của Phí Béo rồi.”

“Không phải chứ?” Hoàng Thiên Dã có chút không đành lòng, đẩy tiền trả lại: “Đừng cố quá, mày không phải nhịn ăn nhịn uống trả tao đâu, tao không cần tiền gấp, xem cái mặt hốc hác của mày kia, cầm lấy đi, thành phố không như ở Ô Long đâu, trên người nên có vài đồng phòng khi khẩn cấp.”

Chủ nợ từ chối nhận tiền, Giản Phàm cũng bất ngờ, nhưng tuyệt đối không có nửa phần cảm động vì những lời thấm đẫm tình anh em đó: “Này lão tam, mày đâu có giống người trượng nghĩa khinh tiền, hồi đi học ai nợ mày một trăm đồng mày cũng cần nhằn mấy tháng, hôm nay làm sao thế?”

Hoàng Thiên Dã cười híp mắt, chuyện chẳng hay ho mà hẳn làm như vinh dự lắm: “Mày đúng là con sâu trong bụng tao, vừa biểu hiện khác thường một chút là mày phát hiện rồi. Oa ca, nói thế này nhé, bây giờ tao có ý tưởng mới.”

“Thôi đi, ý tưởng mẹ gì, lại nhòm túi tiền ai đó rồi chứ gì?” Giản Phàm vươn vai một cái, trả được nợ người như nhẹ đi mấy cân, thả mình nằm xuống giường nhìn quanh phòng, cái phòng này sáng sủa hơn nhà chung cư nhiều. Nhà ở khu thành phố cũ, một mình một sân, nhà ba tầng, tầng thượng còn có chuồng chim bồ câu, khi học đại học cả bọn thường tụ tập ở đây chơi thâu đêm, lúc này Giản Phàm càng chú ý tới kiểu cách trang trí nhà, vì y cũng có nhà rồi.

Hoàng Thiên Dã không để ý tới thái độ thiếu hợp tác của Giản Phàm, kéo cái ghế tới gần, hưng phấn nói: “Oa ca, tao tính cho mày nghe này, chúng ta mở quán vào ngày 4 tháng 5, tới giờ là 1 tháng 10 ngày, trừ đi toàn bộ chi phí, tao kiếm được hơn 1 vạn, còn mày cũng kiếm được 6000 - 7000 đúng không?”

Oa, không ngờ lại kiếm được nhiều thế, bằng lương nhân viên ở công ty cỡ lớn chứ đâu đùa, Giản Phàm quay sang: “Ừ, thì sao?”

“Chả sao cả, mày nghe tao nói, hôm nay tao ngồi tính toán kỹ mới phát hiện, làm ăn kiểu này còn kiếm hơn cả cái cửa hàng bán đồ người lớn của tao, vốn bỏ ra mỗi ngày chỉ vài trăm đồng, làm ngay nào là có thể thu lại cả vốn lẫn lãi rồi, tiền lưu động

nhanh. Hàng không tồn là lợi tự sinh. Nhưng mà cái cửa hàng của tao có khi hàng nằm trong đó cả năm chẳng bán đi được, tao kinh doanh sai nghề mất rồi. Khi đó tốt nghiệp lựa chọn, tao nghĩ con người cả đời này chỉ có hai việc là ăn và sex, kinh doanh chỉ cần lựa chọn một trong hai thứ đó là không lo lổ, đáng lẽ tao không nên chọn cái sau mà chọn cái đầu.” Hoàng Thiên Dã còn nói càng hăng, sau đó cởi cả dép ngồi trên ghế, gập ngón tay nhắm tính, mặt đầy khao khát: “Oa ca, mày đừng có cười vội, tao thực sự có một ý tưởng, cách nhà tao chưa tới 2km là đường đại học, tao muốn mở ở nơi đó một cái quán cơm rẻ mà ngon, tha hồ kiếm ... Thế nào cũng hơn chợ đêm, một ngày phải kiếm 1000, vậy một tháng là bao nhiêu? 3 vạn! 1 năm? 36 vạn ... Đó còn là ít nhất đấy, mua nhà mua xe là chuyện trong tầm tay rồi, khi đó tao với mày ngoài chơi bời, là phải tới Thịnh Đường, các em gái nơi đó chất nhất, đi xe là phải đi BMW.”

“Này, này, tỉnh lại đi.” Giản Phàm ngồi dậy phẩy tay trước mặt hắn: “Nhà mày có rồi mà, xe thì đi tạm cái Thiên Tân của anh rẻ mày đi, tán gái thì mày lừa mấy thiếu nữ đại học khó gì, việc quái gì phải tới mấy chỗ như hộp đêm? Mày suốt ngày mơ mộng gì vậy?”

“Xem, như mày gọi là không có chí lớn, tao thích tiền, ai mà không thích. Ê, đừng có mà lảng đi, tao nói tới đâu rồi?”

“Nói tới đi BMW.”

“Không phải, nói tới mở quán ăn.” Hoàng Thiên Dã mắt lấp lánh hào quang, giọng khẩn cầu: “Oa ca, hai chúng ta mở quán ăn đi.”

“Ài, mày ném được mật ngọt định ăn thành béo luôn sao? Bây giờ tao là cảnh sát, hiểu không, có nghĩa là nhiệm vụ tới phải đi ngay, tao muốn cũng không có nhiều thời gian như thế.”

Chương 010: Chấp niệm của mẹ. (2)

“Đây chính là điều mà tao định nói với mày, làm cái nghề cảnh sát nát có gì mà hay, còn chẳng nhiều tiền bằng người ta đạp xe ba bánh ngoài đường, hay gì chứ? Lại còn là hình cảnh, nguy hiểm chết mẹ, năm ngoái mày nằm viện, không cần tao nhắc chứ? Vả lại thanh danh cũng chẳng hay ho gì, cái bọn mặc cảnh phục còn nát hơn lũ thành quản.” Hoàng Thiên Dã cực kỳ thành kiến với nghề cảnh sát này.

“Ê, mày có thể chửi tao, đừng xỉ nhục nghề của tao, hiểu không? Khác nào chỉ hòa thượng mắc lừa trọc?” Giản Phàm trừng mắt lên không khách khí nữa, nếu là trước khi tới đại đội một, suy nghĩ của y không khác lão tam là bao, có điều bây giờ thân đó mới hiểu cái nghề đó mà nói như lão tam thì quá lệch lạc rồi. Vừa mới ở tiền tuyến kháng lũ về, cùng bao nhiêu anh em cảnh sát chung vai cứu nạn như thế, nghe mấy lời này đặc biệt chướng tai.

“Mày xem đi, xem bây giờ mày nói chuyện ngang ngược thế nào, Phí Béo nói mày thay đổi, tao cũng thấy mày thay đổi rồi.” Hoàng Thiên Dã trách móc, vẫn không quên ý tưởng của mình, uy hiếp: “Thực sự không làm à, vậy thì lần sau đừng vay tiền tao nhé? Đừng để khi cưới vợ xây nhà hay có chuyện khẩn cấp thì lại tìm tao kêu nghèo.”

“Mày ép tao à, không cho vay thì thôi, ai thèm, tao không quen mày.” Giản Phàm nằm xuống không thèm nói nữa.

“Cái thằng buồi này.” Hoàng Thiên Dã tức mình nhảy xuống ghé kéo Giản Phàm lên: “Được rồi, mỗi người nhường một bước, mày chỉ điếm cho tao cách mở quán, khi nào rảnh rồi tới giúp tao được không?”

“Lão tam ...” Giản Phàm thấy thằng này nghiêm túc như vậy ngồi lên nói: “Mày nghĩ cho kỹ đi, người kinh doanh quán ăn bị lỗ nhiều vô kể, đó là điều thứ nhất, đừng nghĩ làm cái nghề này là lãi, đánh du kích còn dễ ăn chứ có cái quán cố định lắm thứ phiền lắm. Thứ hai mày phải có món đặc sắc, ví dụ Xuyên vị lâu

mà chúng ta hay tới, nơi đó toàn món đặc sắc của đất Xuyên, ăn là chuẩn vị. Không có gì đặc sắc, mà treo biển lên chẳng ma nào để ý, đôi công sức lấy miếng ăn là đỡ đấy, nói không chừng lỗ vốn. Thứ ba, con người mà quá gian, không kinh doanh được quán ăn, đây là cái nghề làm nhiều mà lợi mỏng, mà bán bia chỉ hận không thể cho thêm nước, tao cho mỳ vào bát đầy một chút mà chê nhiều, vậy làm ăn lâu dài sao được? Thứ tư, thứ mình không hiểu, đừng làm.”

Hoàng Thiên Dã bị nói chẳng những không giận mà còn cười toét miệng, tay xoa vào nhau liên hồi: “Tao biết mà, Oa ca, mà là chuyên gia, nói câu nào chuẩn câu đó, mà giúp anh em đi. Làm sao cứ phải ôm lấy cái công việc cảnh sát như thế? Mà cũng có hiểu đâu, mà là đầu bếp cơ mà.”

“Vốn ban đầu tao cũng không hiểu, nhưng bây giờ tao nhận ra làm cảnh sát không hề tệ, sau khi chuyển sang chính chức, tao thành viên quốc gia, lĩnh lương tới chết, chết rồi còn có mười tháng tiền tuất. Mà không biết kinh doanh quán ăn vất vả ra sao đâu, mẹ tao kể, năm xưa cha tao làm đầu bếp ở tỉnh thành, đi đâu cũng bị người ta xem thường. Trắc trở mãi mới mở được cái quán ở quê, năm 82 một trận lũ cuốn phăng hết, làm nhà tao khuynh gia bại sản, hai vợ chồng nghèo tới không có cái bỏ vào nồi, mẹ tao giờ nghĩ về ngày tháng đó vẫn rơi nước mắt ... Khi tao học sơ trung còn phát sinh một việc, có nhà nhìn thấy quán nhà tao làm ăn tốt, ép nhà tao bán quán, mấy anh em nhà đó ngày ngày tới kiếm chuyện, nếu không phải chú tao làm cảnh sát thì có khi bị chúng cướp quán rồi. Cha tao va vấp cả đời, mẹ tao sợ lắm, cho nên không muốn tao dính vào nghề này, chỉ muốn anh em tao bình an cả đời, chẳng cần hơn ai, làm nhân viên nhà nước là mẹ tao hài lòng, đó là chấp niệm của mẹ tao, nên tao không bỏ nghề này được.”

Anh em với nhau không cần dấu diếm gì cả, lý do của Giải Phàm không thể trách, Hoàng Thiên Dã càng nghe mặt càng ỉu xìu, muốn khuyên người ta không ngờ bị người ta khuyên lại: “Ra là thế, vậy tao không ép mà nữa, tao tự nghĩ cách, có điều lúc tao cần phải tới giúp.”

“Không vấn đề, mà chỉ cần nói một câu.” Giản Phàm cười hi hi: “Trả tiền là tao tới.”

“Nhưng mà tao tiếc cho mày quá, tay nghề tốt như vậy.”

“Lối suy nghĩ của mày có vấn đề, ví như tao biết chơi súng, chẳng lẽ nhất định phải đi giết người à? Ví như tao biết nấu ăn thì nhất định phải đi bán cơm? Còn mày, mọt sắn cái đó, sao không đi bán thân? Lão tam, làm việc gì phải cho chắc chắn cho tốt, làm tốt rồi thì tiền sẽ có thôi. Còn mày, mày làm cái gì cũng chỉ vì tiền, rốt cuộc sẽ không làm được gì.” Giản Phàm gần đây trải qua nhiều chuyện không khỏi sinh ra suy tư về cuộc sống: “Rốt cuộc có tiền rồi mà cuộc đời trống rỗng, mày nghĩ có đáng không?”

Hoàng Thiên Dã thừa nhận Giản Phàm nói có phần đúng, cũng nằm xuống: “Vậy mày nói, học những cái đó làm gì?”

“Chịu, tao cũng không biết nữa, có lẽ năm mười năm nữa tao với mày từng trải rồi sẽ nghiệm ra nhiều hơn, có lẽ suy nghĩ của tao là sai, ít nhất tao thấy nếu ai cũng sống chỉ vì tiền không phải hay. Cái gì chưa nói, không có những người như cha tao, vậy thì mày cầm tiền trong tay muốn ăn một món ngon được không? Không, vì ai cũng đi kiếm tiền cả rồi, ai cũng gian dối để tối ưu hóa lợi ích.” Giản Phàm trầm tư, mới có vài cảm ngộ trong đầu, nghĩ chưa thấu triệt nên không diễn tả được trọn ý: “Không làm ra nhiều tiền, cũng có thể sống kiêu hãnh mà.”

Nấu ăn với Giản Phàm mà nói như súng trong tay, thích tự do phát huy, thích hưởng thụ quá trình, trước kia nghĩ nếu hết cách rồi, cầm dao làm cơm cũng được, nhưng bây giờ làm cảnh sát hơn nửa năm, nhất là mấy ngày qua, tư tưởng đã thay đổi.

Hai người ra ngoài, trong cái sân rộng một góc dùng bạt che mưa che chắn đồ dùng để bày quán của họ, liên tiếp mấy ngày mưa làm hỏng cả chuyện làm ăn. Hoàng Thiên Dã nói chuyện với Giản Phàm một phen, càng thêm quyết tâm: “Oa ca, nếu mày muốn, tao cho mày vay tiền mua nhà, mày làm ông chủ, tao làm giúp việc. Tao tư tưởng thấp lắm, đảng nào cũng chỉ vì tiền thôi, tài năng gì đó của tao có mai một cũng không sao, nhưng để tay nghề mày mai một thì tiếc quá.”

Ngôn từ khẩn thiết, lý do sung túc lắm, Giản Phàm vẫn lắc đầu: “Cứ kinh doanh tốt cái cửa hiệu của mày đi, mày không phải là người chịu nổi việc bán cơm đâu.”

Nói rồi lên xe, nổ máy đi thẳng.

Đi trên đường phố Đại Nguyên sau mưa lớn, hoàn toàn khác với bầu trời vẫn còn âm u, tâm tình Giản Phàm lại vô cùng tươi sáng, hôm qua đi kháng lũ về mệt bã người, sáng ngày hôm nay quá nửa số người trong đội xin nghỉ, ở nhà. Giản Phàm trốn Dương Hồng Hạnh nửa buổi sáng, đem tiền giấu dưới giường chia ra, một phần cất đi, còn lại đem trả Hoàng Thiên Dã 2 vạn, trả Phí Béo 1 vạn, cảm giác như trút bỏ được gánh nặng ngàn cân.

Hành vi thời gian trước của Giản Phàm là bị chuyện của Hương Hương chi phối, nhưng tới giờ tâm tình của y hoàn toàn bình ổn lại rồi, thậm chí còn thấy tốt hơn vài phần, ít nhất không còn thấy sợ hãi hoang mang về tương lai nữa. Bây giờ đừng nói nhà xe, thậm chí biệt thự, xe sang, Giản Phàm cũng đủ tự tin tranh thủ, nhưng đó không phải là cuộc sống mà y muốn, chẳng dễ dàng gì mới phá bỏ được những sợi xích trói buộc mình bao năm, y không muốn lại bị gông cùm bởi đồng tiền.

Giản Phàm muốn sống, sống thực sự cho ra sống, tiền bạc là một phần rất quan trọng trong đó, nhưng không phải tất cả.

Lũ lớn đã qua, mưa cũng đã ngừng, đường phố sạch sẽ tươi mát, Giản Phàm thoải mái hạ cửa kính cho gió lùa vào xe, thích chí từng cơn gió mát thổi ngược mái tóc, ngoài mùi món ăn ra thì Giản Phàm thích nhất mùi vị thanh mát của thiên nhiên.

Lên đường vành đai phóng xe cho thỏa thích một hồi, xem đồng hồ đã hơn 11 giờ, lấy điện thoại cho Tăng Nam, vẫn còn một món nợ nữa phải trả.

Chương 011: Tình hình khẩn cấp. (1)

Đi theo chỉ dẫn của Tăng Nam, từ xa đỗ lại ở cửa một tiểu khu liền bật cười, chẳng phải đâu xa lạ mà ở cổng sau của tiểu khu Bình An, căn nhà kia của mình cũng ở đó. Hai người sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chẳng lẽ nhà cũng ở cùng một chỗ? Nghĩ có chút buồn cười, Giản Phàm không thích tin vào mấy thứ như duyên phận.

Chẳng bao lâu sau, một cô gái mặc váy liền thân, vai đeo túi tung tăng đi ra, váy trắng hoa nhỏ li ti màu đen tung bay theo nhịp bước chân, thuần tịnh xinh đẹp, mỗi lần mép váy chập chờn lại nhìn thấy một phần cặp đùi thon thả mê đắm bên trong, đôi chân không gầy không béo, tỉ lệ vừa vặn làm Giản Phàm một thoáng sững sờ. Cô gái thanh thuần này chính là Tăng Nam luôn theo đuổi phong cách gợi cảm sao? Khi Tăng Nam tới gần Giản Phàm mới phì cười, đón đúng người rồi, thiếu chút nữa còn tưởng nhầm.

Tăng Nam hơi hoang mang cúi đầu nhìn trái nhìn phải, vội vàng vàng mặc đồ chạy ra, sợ có chỗ gì chưa ổn: “Sao vậy, có gì không đúng à?”

Giản Phàm chỉ sau lưng Tăng Nam, phía trước kín đáo nhưng phía sau gần như khoe trọn cả lưng trần gợi cảm tinh tế, nhìn một cái hồn xiêu phách lạc: “Rất xinh đẹp, có điều đi ăn cơm cô ăn mặc gợi cảm thế làm gì? Tỉ lệ quay đầu quá cao.”

Tăng Nam nghe câu này không khỏi vui thêm vài phần, nghênh mặt lên: “Nữ nhân có ai không thích đẹp, này, anh đừng có nói tôi, anh mới có vấn đề đó, sao lại mặc cảnh phục?”

“Hết cách.” Giản Phàm làm điệu bộ bất đắc dĩ: “Đang đi làm thì lên ra ngoài mà.”

Hiểu lầm được trừ bỏ, hai người thân thiết cũng nhanh, Tăng Nam mở cửa lên xe, để ý thấy mấy lần liếc trộm mình, sau đó lại nhíu mày có vẻ khó hiểu, bật cười khúc khích, đôi mắt đẹp mê hồn nguyêt y một cái: “Có phải đang thắc mắc xem tôi có mặc áo

lót hay không chú gì? Vì đằng sau không có dấu vết nào phải không ... Tôi không nói đâu, anh phải tự tìm hiểu thôi.”

Giản Phạm bị nói trúng tim đen, gãi mũi khởi động xe, cặp mắt như biết nói kia cho dù không hề có ý khêu gợi, cũng khiến người ta suy nghĩ vẩn vơ rồi, hắng giọng một tiếng: “Hôm nay tôi mời cô đi ăn.”

Tằng Nam xem như phần nào hiểu tính Giản Phạm nên không đùa quá đà, cô dừng lại đúng lúc: “Cứ cho rằng anh thất hứa cơ, không ngờ thật nhanh, chuẩn bị mời tôi đi đâu?”

“Một nơi hay, Ngũ trại quái thái, đã nghe tới bao giờ chưa?”

“Có, nhưng chưa đi bao giờ, hình như ở đông thành phố, cách nơi này xa lắm.”

“Đúng rồi, ở Đông tập hồ doanh, mùi vị được lắm, quan trọng là rẻ.”

“Ồ hẹp hòi, hì hì.”

Tằng Nam cười trách, trước khi đi, Giản Phạm nhìn Tăng Nam vài cái, nếu nói tới gợi cảm, Tăng Nam còn hơn Tương Dịch Giai vài phần, bất kể nhìn chỗ nào cũng khiến người ta sinh liên tưởng vô biên.

Quãng đường đúng là rất xa, hai người trò chuyện vui vẻ, phải đi hai mấy phút mới tới nơi, mặt tiền không lớn, chỉ hai tầng, năm chữ "Ngũ trại quái thái quán" đã chiếm hết chiều rộng cửa hiệu, cực kỳ bắt mắt, đi tới chỗ đã đặt, gần bên cửa sổ, vừa vặn ngắm cảnh đường phố.

Kéo ghế mời khách, cô phục vụ rót nước rồi đưa thực đơn, Tăng Nam chỉ chọn món bánh rồi đưa Giản Phạm, Giản Phạm thuận thực gọi vài món. Gần trưa, quán đã sắp kín khách, nhìn Giản Phạm tỉ mỉ dọn dò phục vụ vị dừng quá đậm, không nên quá cay, không cho nhiều mì chính, làm Tăng Nam bất giác mỉm cười. Những lời này do chính cô nói trong lần trước đi ăn cùng Đường Đại Đầu và Giản Phạm, chỉ nói đúng một lần, không ngờ Giản Phạm nhớ rõ như thế.

Trong lúc đợi món ăn, Tăng Nam xoay tròn ly thủy tinh trong tay: “Giản Phạm, tôi có câu hỏi nhỏ, không biết anh có muốn trả lời không?”

“Ài, câu hỏi của cô luôn điêu ngoa, được rồi, đừng khó quá nhé, nếu không tôi không đáp nổi đâu.” Giản Phàm đan mười ngón tay chống lên bàn, làm ra vẻ sẵn sàng.

Tằng Nam có vài phần ngập ngừng: “Tôi chỉ muốn hỏi anh, có phải vì áy náy do bỏ rơi tôi trong mưa nên mời khách, hay thực lòng coi tôi là bạn mà mời khách?”

“No, no, sai rồi.” Giản Phàm trêu chọc nói: “Vì số tiền hôm đó mà mời khách.”

Tằng Nam tỏ ra không hài lòng: “Thẳng tuột thế sao, không sợ tôi phát tay bỏ đi à?”

“Cô không bỏ đi đâu, trong lòng cô đã có đáp án rồi, vì sao nhất định phải chứng thực.” Giản Phàm cười, ánh mắt toát lên vẻ giảo hoạt.

“Anh thật là ...” Tăng Nam hết lời, kỳ thực trong lòng cô hiểu, quan hệ hai người cải thiện nhanh chóng khỏi nói cũng biết là vì Giản Phàm biết thân phận của mình, mà né tránh trả lời câu hỏi của mình là do ngại nhắc tới chuyện đã qua. Chuyện quá khứ, người quá khứ, cho dù bản thân cũng không muốn đề cập, đúng là chàng trai tốt biết chiều lòng người.

Hai người không nói chuyện nhiều, dùng ánh mắt giao lưu với nhau, có chút cảm giác càng nhìn càng thú vị.

Thức ăn đưa lên rồi, đầy ắp mỡ màng, bát giắc đã ứa nước miếng. Giản Phàm ân cần mời, Tăng Nam đưa mũi hít thử, nếm thử, sau đó ăn liền vài miếng lớn, ngạc nhiên lắm: “Món gì thế, thật ngon.”

“Không thể nào thịt đen hổ lớn của Ngũ Trại mà cô không biết à?”

“Đã nghe nói rồi, nhưng chưa ăn, tôi đi học ở trong ký túc, học đại học ở Trường Sa, về đây làm việc thì ngày đêm đảo lộn, làm gì có thời gian đi vui chơi ăn uống như người khác.

Ừm, quái thái không phải là canh à? Không giống lắm.” Tăng Nam ăn tới miếng bóng nhấy mỡ, xem ra thích thú lắm.

“Ồ, cô nói đúng rồi, đây chính là điểm đặc sắc của nó, dùng phương pháp nấu cách thủy để nước canh thu hết vào trong món ăn, cho nên khi ăn vị thịt đậm đà, khoai tây nguyên miếng,

đậu vẫn có vị tươi. Rẻ mà ngon, đây là ý nghĩa thực sự của món ăn đại chúng.”

Nói tới món ăn thì đề tài của Giản Phàm chưa bao giờ hết, nói ra ưu điểm chỉ trích khuyết điểm, chỉ ra hương vị mà người ăn nếu không biết thì không cảm nhận được tinh tế trong đó, có thể nói, ăn với Giản Phàm thấy ngon hơn ba phần.

“Đây còn là cách chế biến bị thương mại hóa rồi đấy, gia vị, mì chính, viên nước cốt dùng hơi nhiều, khoai tây và thịt hầm trong nồi áp suất. Món ăn Ngũ Trại thật sự chỉ có ở quê, rau vừa mới nhú đầu ngoài ruộng, lợn mới giết ngoài sân, còn có cả miến vừa rút xong, nguyên hương nguyên vị, khi toàn bộ nước canh hút hết vào món ăn, vị đó mới là tuyệt vời.”

Nghe thôi mà thấy ngon hơn ăn, người nói không sao mà người nghe đã ngây ra rồi, Tăng Nam hỏi xen vào: “Giản Phàm, tôi nghe Đường Đại Đầu nói anh từng làm đầu bếp, còn tưởng hẳn ta nói linh tinh, chuyện là thế nào, bỗng nhiên thành cảnh sát?”

“Đó là lý tưởng của tôi ... Có điều thông thường thì lý tưởng thì không thực hiện được mà.”

“Tôi thấy mừng, anh làm cảnh sát vẫn đẹp trai hơn.” Tăng Nam ánh mắt mê ly háy một cái.

Không biết là vì có người khéo giới thiệu, hay là vì món ăn ngon, Tăng Nam ăn vô cùng ngon miệng, gọi thêm món mấy lần, đến khi ăn no rồi mới phát hiện bát đĩa bên phần mình nhiều hơn hẳn của Giản Phàm, dáng vẻ thẹn thùng đặt đũa, đổ tại: “Đầu bếp ở đây thật giỏi.”

“Ha ha ha, nghiên cứu khoa học cho thấy, khi tâm tình vui vẻ, công năng tiêu hóa tốt hơn bình thường 20% đấy.”

“Vậy bây giờ anh có vui vẻ không?” Tăng Nam hơi nghiêng đầu.

Giản Phàm tỏ ra thâm trầm nghiêm nghị: “Đương nhiên, trên bàn có mỹ thực, bên bàn có mỹ nhân, không vui sao được?”

Tăng Nam đang cười khúc khích thì chuyện không vui đã tới, điện thoại của Giản Phàm vang lên, nhìn số thì ra là của phòng trực, nhận điện thoại, nghe được vài câu nụ cười tiêu tan làm Tăng Nam cũng không cười nữa, đợi Giản Phàm đặt máy xuống,

hết sức thông cảm nói: “Có nhiệm vụ rồi à, không sao đâu, tôi không để ý.”

“Tôi để ý.” Giản Phàm bực tức: “Khó khăn lắm mới cùng mỹ nữ đi ăn được một bữa, thật mất hứng, còn phá chúng ta hai lần, may mà ăn xong rồi.”

“Vậy thì đi thôi.” Tăng Nam rất biết ý, chủ động đứng dậy khoác túi xách trước.

Chương 012: Tình hình khẩn cấp (2)

Lúc tới tiêu diêu, lúc về vội vã, Giản Phàm đưa Tăng Nam về tới Thịnh Đường sau đó lái xe về thẳng đội, lòng còn làu bàu, cái nghề xúi quẩy, nghe lão tam bỏ quách cho xong. Ăn cơm cũng không cho người ta yên, nói gì tới nâng cao tiêu hóa, vài lần thế này thành bệnh dạ dày bà nó rồi ..

Không khí bên trong ngõ làm Giản Phàm thấy có chút quái dị, không phải khẩn trương mà vắng lặng khác thường, không có lấy một cái xe cảnh sát nào cả, đỗ xe lại nhìn cảnh tượng này, Giản Phàm không khỏi lo lắng, tính thời gian thì mình quay về hết 23 phút, có hơi lâu. Đi vào trong sân cũng chẳng thấy bóng người, thò đầu vào phòng trực hỏi: “Tiểu Lý, có chuyện gì thế, mọi người đâu rồi?”

“Giản Phàm, lên đây.”

Từ tầng hai có người gọi, là Trần Thập Toàn, khẩu khí nghiêm túc, Giản Phàm chạy vội lên, đi vào kho súng liền giật mình, vũ khí đã phân phối hết, vậy là mình về muộn mất rồi.

Trần Thập Toàn mặt tối đen, nghiêm khắc mắng: “Đi đâu vậy, còn chưa hết giờ làm mà đã trốn, nếu gặp phải tình huống khẩn cấp mà không mở được kho vũ khí, đội trưởng bắn chết cậu.”

Chưa bao giờ thấy sư phụ nổi giận như thế, bình thường đùa cợt quen rồi, cái đầu hơi bóng loáng, khuôn mặt đầy nếp nhăn của sư phụ thường ngày lúc nào cũng môi cong lên, mắt cong lên, cười suốt, nổi giận một cái lộ bản mặt hình cảnh.

Giản Phàm vừa rồi còn ca thán vì phá hỏng bữa ăn bên mỹ nữ, lúc này im re không phản bác được câu nào.

Hôm nay Trần Thập Toàn giận thật rồi, mở ngăn kéo ra lấy vũ khí, lắp răng rắc, miệng không ngừng: “Không hiểu đội trưởng nghĩ cái gì mà nhận cái thứ chỉ giới ăn vào đội, xem đi, có ai về muộn hơn không hả? Làm việc chảnh mắng, cậu làm cảnh sát mà vô kỷ luật hơn cả chăn dê ...”

Giản Phàm cúi gằm mặt xuống, thế nhưng đang chửi hăng thì cứ như ông trời muốn cà khịa với Trần Thập Toàn vậy, Tiêu

Thành Cương cà nhắc đi vào, cái mồm còn oang oang: “Oa ca, có chuyện gì vậy, em đang ăn cơm đấy, nghỉ mà cũng không yên thân! Con mẹ nó, vài ba bữa thế này đau dạ dày.”

Trần Thập Toàn nghe được một nửa đã sôi máu vung tay tát, Tiêu Thành Cương tái mặt trốn ngay ra sau lưng Giản Phàm, thế là hai thanh niên tới từ Ô Long bị chửi chung: “Đúng là bọn vô dụng ở cùng một ổ, nhìn hai đứa xem, đứng đây oai phong quá nhỉ, cả đội ngay cả người ngồi văn phòng cũng ra trận rồi, còn ở đây ăn với uống.”

“Chú Trần, hôm nay tôi xin nghỉ phép mà, tôi bị chó cắn, ai mà chẳng biết, giờ tới đây là trách nhiệm lắm rồi, hơn nữa tôi có thuộc quyền quản lý của chú đâu.” Tiêu Thành Cương cãi bướng.

“Kệ cậu chó cắn hay cắn chó, ký tên, lấy súng ... Giản Phàm qua đây.”

Giản Phàm và Tiêu Thành Cương nhìn nhau, biết phát sinh ra chuyện không tầm thường rồi, không dám nghịch ngợm nữa, cả hai ngoan ngoãn ký tên, tất nhiên Giản Phàm rút một khẩu K54 ra đút vào đai súng đeo vai do Hồ Lệ Quân tặng. Tiêu Thành Cương thì như mọi khi, chẳng biết súng gì cứ thuận tay đút vào thắt lưng, dù sao cũng chẳng bắn.

Trần Thập Toàn vừa đi vừa giới thiệu tình hình: “Vào khoảng 12 giờ 32 phút, bệnh viện đường sắt bị cướp xe chở tiền, ác đồ đánh chết hai bảo an của ngân hàng, hiện giờ đã qua gần 30 phút, trung đội vũ cảnh còn chưa rút hết về, đặc cảnh, hình cảnh đã toàn quân hành động, phong tỏa các con đường. Loại chuyện chúng ta không thể ngồi nhìn, thêm một người là thêm một phần lực lượng, thêm một phần uy hiếp ... Làm cảnh sát cả đời gặp vài vụ án, vậy mà tới lúc cần còn lác ca lác các, có thấy hổ thẹn với bộ cảnh phục trên người không?”

Tiêu Thành Cương là tên phôi bỏ, bị chửi cũng chẳng hổ thẹn hay phật ý: “Không thể nào, giữa ban ngày ban mặt mà dám cầm súng đi cướp? Kẻ nào ăn gan hùm thế? Đây có phải nước Mỹ đâu.”

“Biết thì còn cần cậu làm cái b ... gì nữa?” Trần Thập Toàn vẫn chửi.

Ba người mau chóng xuống lầu, ra tới cổng thì có người gọi tên Giản Phàm, Giản Phàm vừa dừng chân lại thì Trần Thập Toàn và Tiêu Thành Cương đã chạy xa mười bước, chính là Dương Hồng Hạnh, cô biết có án, không nhiều lời, khẽ cắn môi hồng nói: “Chú ý an toàn ... cẩn thận!”

Ba chữ chú ý an toàn nói rất lớn, là nói với cả ba người, còn hai chữ "cẩn thận" chỉ vừa đủ cho Giản Phàm nghe, chỉ mấy chữ đơn giản lại giống như hòn đá ném xuống mặt nước yên ả, khiến lòng Giản Phàm gợn lên vài đợt sóng li ti. Xong tình thế khẩn cấp không dám chậm trễ gặt đầu một cái rồi tăng tốc đuổi kịp mọi người.

Trần Thập Toàn đứng chờ sẵn bên xe việt dã cảnh sát đánh mắt ra hiệu, Giản Phàm ném chìa khóa rồi leo lên chỗ phụ lái, Tiêu Thành Cương ngồi ghế sau.

Thường ngày lễ mễ chậm chạp, vậy mà hôm nay cứ như ăn phải thuốc nổ, Trần Thập Toàn đạp ga, xe chồm lên khiến hai người Giản Phàm suýt ngã, mồm miệng không tích đức gì cả: “Tôi thấy cả đời này cậu chết vì nữ nhân thôi, tới lúc nào rồi mà còn không quên tình tứ hả? Tinh thần lên một chút, điều chỉnh tần số ...”

Tiêu Thành Cương ngồi ở phía sau cười khùng khục, Giản Phàm điều chỉnh tới tần số chỉ huy, chỉ nghe âm thanh trong đó có phần hỗn loạn, mệnh lệnh gấp gáp từ bộ chỉ huy lâm thời, xem ra động tĩnh rất lớn. Giản Phàm nhận ra giọng của phó cục trưởng Tiêu phân quản trình sát hình sự, vụ án rất đơn giản, do mưa lớn, bệnh viện trì hoãn chuyển tiền 1 ngày, nên lượng tiền mặt tích trữ đã lên tới hơn 200 vạn. Bốn cái vali chứa tiền bị cướp hết, bắn chết hai bảo an tại chỗ.

Trần Thập Toàn cầm bộ đàm liên lạc với Tần Cao Phong: “01, tôi là Trần Thập Toàn, hiện giờ mang theo hai người, xin phân phối vị trí.”

Không lâu sau truyền ra giọng rè rè của Tần Cao Phong qua cái đài rẻ tiền: “Số hiệu phân phối B23, canh giữ đường Tân Hà cho tới giao lộ đường Tiên Tiến, nghi phạm đi chiếc xe Linh Dương đỏ, biển số AK337, phát hiện tình huống lập tức báo lên.”

Treo bộ đàm, Trần Thập Toàn đánh tay lái hướng tới địa điểm phân phối, xe đi rất nhanh, hú còi âm ỉ, dọc đường thấy vài chiếc xe cảnh sát lao vùn vụt, thi thoảng bị người qua đường hoặc tài xế thò đầu chửi. Chẳng bao lâu tới nơi, Trần Thập Toàn chỉ huy: “Mỗi người một phương hướng, tinh thần lên, nhìn kỹ xe vào, đừng có mà qua quýt.”

Giữa trưa, trời hơi oi, âm u không dễ chịu tí nào, đây là một cái ngã ba, ba phía đều có xe đi, lưu lượng rất lớn, chỉ cách vài con đường, nơi này như không có chuyện gì xảy ra, kỳ thực có phát hiện ra nghi phạm trong dòng xe thì cũng chẳng ngăn được. Trần Thập Toàn nghe trong bộ đàm hỗn loạn, mặt càng thêm căng thẳng.

Nhìn phía đầu đường, thấy Giản Phàm tay chống hông ngó qua ngó lại, chẳng có vẻ gì coi đây là chuyện nghiêm trọng, Trần Thập Toàn lại lên cơn: “Giản Phàm bình thường tôi không nói cậu, hôm nay phải chú ý vào, đây là đại án, đừng có mà lơ là, nếu không phải thấy cậu chân tay chăm chỉ nhanh nhẹn, mọi người đều thích cái tính đó thì tôi đã cho vài cái tát rồi.”

Bị mắng chửi suốt dọc đường, Giản Phàm cũng nổi nóng, lạnh nhạt nhìn Trần Thập Toàn đáp lại: “Chú Trần, tâm không vững thì tay không vững, tay không vững thì súng không vững, chính chú mới là người đang mất bình tĩnh đấy. ngay cả cái mồm của mình cũng không kiểm soát được, chú sẽ phải xin lỗi vì công kích cá nhân, nếu không nể mặt chú là sư phụ tôi, tôi đã yêu cầu quyết đấu.”

“A, cái thằng nhãi này ...” Trần Thập Toàn chỉ mặt Giản Phàm, Giản Phàm quay đầu đi không thèm để ý, nhổ một bãi nước bọt: “Còn dám bảo tôi xin lỗi à, cậu không biết xấu hổ vì biểu hiện thường ngày à? Cậu là cảnh sát chứ không phải người vô gia cư ngoài xã hội, lúc quan trọng không dám đứng ra, cậu không xứng làm cảnh sát.”

Chương 013: Lời nói kinh người (1)

“Chú Trần, không phải cứ hùng hổ xông lên phía trước, dám nổ súng mới là cảnh sát.” Giản Phàm bực mình nói: “Tôi biết chuyện của chú, chú là xạ thủ giỏi, nhưng không phải là cảnh sát giỏi. Bao nhiêu camera giám sát như thế, dòng xe thì nườm nượp, chú thấy bọn chúng có ngốc mà chạy tới đây không? Ở cái chỗ này không cần chú ra đường chặn, chúng cũng chẳng chạy nổi, dù chú đứng ra đó thì được việc gì, chú chẳng giúp được gì hết, chú làm thế chỉ vì cầu an lòng thôi đúng không ... Chú có đứng ra hay không đều vô ích.”

“Đừng giận, đừng giận, Oa ca, hôm nay anh làm sao thế, chú Trần cần nhắn vài câu thôi, chấp làm gì?” Tiêu Thành Cương thấy mặt Trần Thập Toàn đen xì thì vội khuyên giải.

Giản Phàm nhìn Trần Thập Toàn nhếch mép hừ một tiếng rồi đi tới con đường phía trước.

Trần Thập Toàn đập cửa đuổi theo túm cổ áo định tát Giản Phàm, Giản Phàm không né còn liếc xéo đầy khinh bỉ, ông ta thờ phì phò một lúc nhụt chí hạ tay xuống: “Được, tôi hơi nóng, tôi thừa nhận làm chỉ cầu được an lòng.”

“Nóng thì ích gì, bọn chúng chạy lâu rồi.” Giản Phàm lạnh lùng nói.

Dù gì cũng xuất thân từ đặc cảnh Trần Thập Toàn nghe lời này không phục: “Hắn không chạy được, vũ cảnh đã tập kết quanh thành phố, chạy đâu cũng là tự đâm đầu vào lưới, trong thành phố cảnh sát lập chốt khắp nơi thì chạy đâu?”

“Sai rồi, nếu chúng không định rời thành phố thì sao?”

Trong cái nghề coi trọng kinh nghiệm này, một thằng nhóc miệng còn hơi sữa trong mắt Trần Thập Toàn đương nhiên không có mấy giá trị: “Vớ vẩn.”

“Chú Trần, đã bao nhiêu năm chú không tiếp xúc với vụ án rồi, chú vẫn còn mang tư duy của hàng chục năm trước. Thời đại thay đổi rồi, đừng nghĩ tội phạm gây án xong là sẽ cuống cuống bỏ trốn như trước. Chú bỏ qua một vấn đề, gây án giữa

ban ngày, chúng tổ bọn chúng đã phải có theo dõi và lập kế hoạch cụ thể từ trước, bao gồm chọn địa điểm, thời cơ chuẩn xác như thế, khẳng định là có cả nội ứng. Ai lập kế hoạch tổn công như thế mà không nghĩ tới đường lui không? Thế nên thời gian dài như vậy vẫn không thấy tung tích đâu. Đã dám giết người giữa đường là loại kiếm ăn trên đầu súng, tố chất tâm lý của chúng tệ tới hoảng hốt chạy ra ngoại thành không? Gây án khi kháng lũ còn chưa kết thúc, chúng tổ chúng biết vũ cảnh ở ngoại thành, chúng có ngu mà đi đâm đầu vào lưới không?”

Giản Phàm càng nói Trần Thập Toàn càng như quả bóng xì hơi, giận cũng không giận được nữa, nhìn Giản Phàm cứ như nhìn người ngoài hành tinh, đây đúng là thằng nhóc chỉ biết ăn với chơi đấy không?

Chỉ là nghe thì nghe nhưng không có hành động gì.

Giản Phàm bực mình: “Nhìn tôi làm cái gì, không tin thì chú đợi kết án kiểm chúng là biết. Ba năm trước ở cửa ngân hàng Đại Đồng xảy ra một vụ cướp, hai chết một bị thương, hai nghi phạm lái xe quanh thành phố vài vòng, giấu tiền rồi tiêu diêu, bảy tháng sau phá án mới biết người ta ở đâu vẫn ở đó. Hai năm trước có một vụ cướp ở quỹ tiết kiệm đường Duyên An, giết chết một người, khi phá án mới biết hung thủ chính là bảo an quỹ tiết kiệm.”

“Còn cả vụ án cướp tiệm vàng năm ngoái, do tôi và Thành Cương bắt được, bọn chúng cướp xong về nhà ngủ, cho cảnh sát tha hồ lập chốt, giảng thiên la địa võng khắp nơi, khi quân ta rút lui hết mới nghênh ngang rời thành phố.”

Tiêu Thành Cương gục gặc đầu tán đồng, tới giờ hần vẫn còn khoe khoang thành tích đó, chỉ là phiên bản mỗi ngày một khác, trong đó hần tất nhiên là anh hùng là nhân vật chính dũng cảm mưu trí, Giản Phàm đơn giản là tên nhát gan ăn hôi.

“Nếu tôi là thủ phạm gây ra vụ cướp này, tôi lựa chọn cách an toàn nhất, đi vòng vèo, thay xe vài lần, thần không biết quỷ không hay, có khi đang ngồi trong cái xe nào đó cười vào mặt chúng ta. Đại Nguyên có hơn 300 vạn nhân khẩu, đừng nói che dấu 4 nghi phạm, 400 cũng chẳng cần vấn đề, thiếu gì hội sở, sàn nhảy, nhà tắm không yêu cầu CMT, cứ ở đó tha hồ ăn chơi

tiêu tiền.” Giản Phàm đọc vô số vụ án, cùng với trí nhớ tốt, đầu óc có sức tưởng tượng, tất cả trở thành kinh nghiệm của y, bằng trực giác nói ra phán đoán của mình.

Trần Thập Toàn chép miệng, bán tín bán nghi, không biết Giản Phàm lấy đâu ra tự tin như vậy, đúng lúc này ở trong bộ đàm có thông báo: “Đây là xe tuần tra C03, phát hiện ra xe của nghi phạm, địa điểm là chỗ rẽ chợ vật liệu xây dựng, không phát hiện tung tích hiềm nghi.”

Nghe tin tức này Giản Phàm quay đầu lại nhìn Trần Thập Toàn, ý tứ rõ ràng: Đã phục chưa?

Tin tức đã chứng minh lời Giản Phàm là chính xác, cái mặt đỏ lên chắc chắn không phải do nắng gắt, Trần Thập Toàn không biết dấu cái mặt già vào đâu còn cố vớt vát: “Đoán bừa, tôi còn biết ba nghi phạm là nam.”

“Chưa chắc là ba.” Giản Phàm khoanh tay trước ngực phủ quyết: “Tôi đã nói rồi, phải có 4, ít nhất là bốn, chợ vật liệu xây dựng vừa rộng, tầm nhìn lại tốt, dễ giấu xe, dễ tiếp ứng, nếu bỏ xe thì còn có một người tiếp ứng nữa.”

Tiêu Thành Cường ý kiến: “Oa ca, chẳng lẽ không thể đỗ sẵn một cái xe à?”

“Có thể, có điều anh nghĩ bọn chúng không làm thế, vụ án thế này là phải tính từng giây, tranh thủ được chút nào là thêm an toàn chút đó. Một chiếc xe đỗ ở một chỗ lâu, có thể có người nhìn thấy, xe không có người ai biết liệu có biến cố gì không? Lên xe xuống xe cần thời gian, sao bằng có người lái xe đợi sẵn, lên xe đi ngay? Trong các vụ án mà anh xem, phần đặc sắc nhất không phải gây án lớn thế nào, mà tiếp ứng, bỏ trốn, ẩn thân ra sao. Nói mức độ nào đó, tội phạm cũng là một nghệ thuật.” Giản Phàm dần dà tổng kết nửa năm kinh nghiệm đọc hồ sơ qua vụ án thực tế.

Tiêu Thành Cường càng nghe đầu óc càng chậm chạp, Trần Thập Toàn bị thuyết phục phần nào, xoa đầu hỏi, giọng điệu giống thỉnh giáo: “Cậu còn suy đoán ra điều gì nữa, tôi sẽ kiểm chứng, tôi xin lỗi, xem ra đội trưởng đúng là có nhãn quang hơn người.”

“Rất đơn giản.” Giản Phàm lấy di động bị móp góc ra, loại máy PDA này có thể dùng như bản đồ chỉ đường, điều chỉnh bản đồ Đại Nguyên cho hai người kia xem: “Mọi người xem, Từ Hiện trường Bệnh viện đường sắt tới chợ vật liệu Hâm Đạt có ba con đường, đường nào cũng chưa tới 20 phút, trong đó có 2 con đường có trạm gác giao thông. Cho nên tôi đoán chúng đi con đường này, trước tiên rời phố Tiền Thị, vòng qua đường Đông Giao, như thế vừa tránh được trạm gác lại chỉ có một đèn xanh đỏ. Phải rồi, còn nữa, nếu tôi là nghi phạm thì đêm trước sẽ phá hỏng hết camera ghi hình, rất dễ. Thời gian qua mưa suốt như thế, ai biết camera hỏng do tự nhiên hay bị phá, đúng không?”

Câu này dứt lời thì ba người trầm mặc, Trần Thập Toàn rút điện thoại ra, nghi phạm đã bỏ xe rồi, không cần canh ở đây nữa, trong bộ đàm cũng nghe thấy mệnh lệnh điều phối mới.

Tiêu Thành Cương hưng phấn kéo tay Giản Phàm: “Oa ca, anh nói nữa đi, giờ bọn chúng ở đâu?”

“Cái này mà anh biết thì thành thần tiên rồi. Có điều anh nghĩ, bọn chúng cướp 4 cái vali, mà chốt kiểm tra khắp nơi, chúng không dám chở đi lung tung đâu, giờ này chúng hẳn đã tới địa điểm an toàn. Tiếp theo đây là kiểm tra toàn thành phố, đường lối phá án trên cục chắc chắn là Từ Hiện trường, tới đội ngũ bảo an của bệnh viện, sau đó từ địa điểm bỏ xe men theo các hướng tìm người chứng kiến, vụ án này khẳng định có kỳ hạn, ai nhận người đó đầu đầu, chúng ta cũng sắp xui xẻo rồi.” Giản Phàm bất lực nói, cái nghề xúi quẩy này, chiều nay còn hẹn Tương Dịch Giai, thời gian qua chỉ liên lạc với nhau qua điện thoại, lâu rồi chưa gặp mà chị Tương của y lại sắp ra nước ngoài, xem chừng đi du lịch dài ngày.

Chương 014: Lời nói kinh người (2)

Tiêu Thành Cương không hiểu: “Chúng ta xui xẻo thế nào?”

“Thằng ngốc, hiệp trợ điều tra, hủy bỏ tất cả các kỳ nghỉ, mà có tin hôm nay sẽ nhận được mệnh lệnh, các đồn công an, đại đội hình sự hiệp trợ điều tra nhân khẩu tạm trú và ngoại lai không?” Giản Phàm đã quen cách vận hành của hệ thống công an rồi, khi tình huống không rõ ràng thì chỉ có con đường này.

Đang nói chuyện thì Trần Thập Toàn chạy tới, gọi hai người lên xe, hú còi cảnh sát, đi về cuối đường Tân Hà, lạng lách đánh võng, phóng bừa phóng ẩu bất cần biết. Tiêu Thành Cương bám ghế la oai oái: “Này này chú Trần, chú đi cướp ngân hàng đấy à? Cẩn thận, cẩn thận có xe ... Mẹ, đừng để nghi phạm không thấy chúng ta đã vào viện ...”

“Câm mồm!” Trần Thập Toàn mắng một câu quay sang Giản Phàm: “Đội một, đội hai, đội bốn, đội trọng án đã bao vây hiện trường, tôi đã kiểm tra, Từ Hiện trường tới chỗ bỏ xe không có camera giám sát. Nhóc con, đầu óc nhanh nhạy đó, xem ra tôi lạc hậu rồi.”

Tiêu Thành Cương chưa chịu thôi: “Chú Trần, vậy còn đi làm gì, hiện trường chắc chắn bị vây chặt rồi, chúng ta tới cũng chỉ đứng ngó, chậm thôi ... Aaaa ...”

“Tôi thành phế vật rồi, đi cũng vô ích, nhưng chi đội trưởng, đội trưởng Tần cần Giản Phàm.” Trần Thập Toàn nói xong kệ hai chàng trai kinh ngạc, điều khiển xe tạt đầu nguy hiểm lao đi.

12 giờ 32 phút, bệnh viện đường sắt.

Từ trong cửa chính có bốn người nói cười đi ra, trong đó hai người cầm khẩu shotgun, thời tiết nóng nực, có một người còn kẹp mũ sắt trong nách, đó là bảo an thường thấy ở ngân hàng, đều mặc giáp chống đạn màu xanh lá cây. Giữa hai người đó là hai người mặc đồng phục ngân hàng, xách bốn va li tiền, vì mưa to, để lỡ một ngày chuyển tiền, hôm nay ngân hàng phải thêm hai người tới lấy tiền, tới trưa mới đếm xong.

Ngân hàng cung cấp dịch vụ tới tận nơi nhận tiền đối với khách hàng lớn ở trong khu, bốn người hoàn toàn không biết nguy hiểm tới gần, xe chở tiền đỗ ngay dưới bậc thềm, chỉ cách vài bước. Giữa trưa cổng bệnh viện tuy thưa thớt, nhưng vẫn người qua người lại, không hề vắng vẻ.

Đoàng!

Tiếng súng thành linh vang lên, bảo vệ ngân hàng vừa đặt tay lên cửa xe thì đạn xuyên qua đầu, người trúng đạn lao thẳng vào cửa xe, máu tươi bắn tứ tung. Một bảo vệ khác xoay người lại, nhưng cũng lập tức trúng đạn gục xuống như cọc gỗ, gần như cùng lúc phát ra mấy tiếng súng nhỏ, bắn hai nhân viên ngân hàng, tiếng nữ nhân la hét, tiếng nam nhân kêu lớn, hai người một trái một phải gục xuống không rõ sinh tử.

Hiện trường hỗn loạn.

Một chiếc xe màu đỏ đỗ trong bãi đỗ chồm lên, nữ nhân viên ngân hàng mắt trơ ra nhìn người chạy tới, trang phục áo blouse trắng, đeo Khẩu trang, nhặt bốn valy tiền dính máu trên mặt đất, thong thả lên xe, chiếc xe chạy ra khỏi cổng bệnh viện đã không còn bóng người.

Lúc này bảo an ở trong phòng gác cửa mới thò đầu ra muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy một chiếc chở tiền nằm ngang cửa đại sảnh, có người đang ngồi bệt dưới đất gào khóc, có người hoảng loạn chạy, đợi khi chạy tới xem thì nhũn chân gọi cấp cứu.

12 phút sau.

Cảnh sát 110 và đồn công an cùng tới nơi, hai nhân viên lấy tiền được bệnh viện cấp cứu, hơn trăm người đã bao vây hiện trường, chỉ chỉ trỏ trỏ, thì thâm bàn tán, đã bị phá hỏng hết rồi.

Hung án giữa ban ngày ban mặt, người chứng kiến vô số, cũng có vô số phiên bản lời khai, đội trọng án khi tiếp nhận riêng tra hỏi người chứng kiến đã có 27 người.

Trần Thập Toàn phóng tới như chớp thì cũng đã tan chợ, dọc đường tới bệnh viện, vài ba bước lại thấy một đặc cảnh canh giữ, tiếng còi cảnh sát hú liên hồi, đỗ trước cổng bệnh viện toàn là xe cảnh sát, chỗ kéo dãi phân cách lối nhớ đồng đội mặc cảnh phục và pháp y mặc áo trắng. Cả bệnh viện bao trùm trong không khí

khẩn trương và khủng bố, nếu như xem qua TV sẽ thấy vô cùng kích thích, nếu tận mắt chứng kiến chỉ có khiếp hãi.

Giản Phàm tiến bộ thấy rõ, ít nhất thì biết có hung án đã không còn nhũn chân ra như lần đầu đi với Hồ Lệ Quân nữa.

Trần Thập Toàn tắt còi xuống xe, ba người lấy phù hiệu đi vào khu vực bị phong tỏa, có người ở trong dải cách ly vẫy tay. Tần Cao Phong, Lục Kiên Định, chỉ đội trưởng Ngũ, phó cục trưởng Tiêu đứng ở hiện trường thảo luận gì đó, nhìn thấy Trần Thập Toàn mặc thường phục đi tới, phó cục trưởng Tiêu ra lệnh ngay: “Lão Trần, vào đại sảnh tầng một, có ba loại đạn, anh là chuyên gia súng ống, tới lúc phát huy sở trường rồi, cho anh mười phút.”

Trần Thập Toàn đi ngay không nói một lời, còn hai chàng trai đứng nghiêm đợi lệnh, Lục Kiên Định ghé tai phó cục trưởng Tiêu nói nhỏ: “Chính là chàng trai cao ráo đẹp trai kia, công thần vụ án tiền giả và vụ án lừa gạt cướp tiền.”

“Chàng trai khá lắm.” Phó cục trưởng Tiêu không bất ngờ, mặt lo lắng chỉ thuận miệng khen một câu: “Đoán ra nghi phạm phá camera bỏ xe, cậu có tư cách tham dự hội nghị, Cao Phong, lát nữa dẫn cậu ta theo, đại đội hình sự chúng ta không còn nhiều mầm non tốt nữa.”

“Vâng.” Tần Cao Phong đáp lời, đang định nói chuyện với Giản Phàm thì y mắt mở trừng trừng như nhìn thấy ma, rồi đột nhiên ôm miệng chạy đi, dựa vào cửa bệnh viện, ọe một tiếng, bắt đầu nôn thốc nôn tháo xuống cống.

“Sao thế?” Lục Kiên Định và mấy vị lãnh đạo đều giật mình không hiểu chuyện gì.

“Thành Cương, đi trấn an cậu ấy chút.” Tần Cao Phong đưa mắt nhìn về phía Giản Phàm vừa nhìn, khung cảnh máu me, hai thi thể vẫn nằm đó, một thi thể còn bị bắn nát đầu, tức thì hiểu ra.

Tiêu Thành Cương chạy tới chỗ Giản Phàm, lúc này cơ thịt co giật, người gập lại, dáng vẻ khó chịu vô cùng, vội vàng ngồi xuống đám lũng an ủi: “Oa ca, có gì đâu mà sợ? Giết người thì cũng như giết lợn thôi mà, anh cứ nhìn nhiều là thấy quen thôi, lúc đầu em cũng sợ chết mẹ, bây giờ nhìn nhiều mất cảm giác

luôn ... À phải ngày nào anh chẳng nấu cơm? Anh làm thịt lợn lóc xương, coi như ở kia toàn là đầu hũ, sốt cà chua và thịt lợn là xong ... Anh giỏi làm tiết canh lợn lắm mà ...”

Oe!

Không nói thì thôi, nói một phát là lại càng nôn tợn, Giản Phàm quay đầu sang, thấy Tiêu Thành Cương đang cười toét miệng, thì ra thằng chó cố ý nói cho mình nghe, điên lên tung cước đá. Tiêu Thành Cương gỡ trò xấu thì tất nhiên có đề phòng trước nhảy ra sau, che miệng cười bỏ chạy.

Ài, phó cục trưởng Tiêu thở dài lắc đầu đi mất, Lục Kiên Định cũng lắc đầu đi theo, chi đội trưởng đứng lại hỏi tình hình rồi chép miệng, vài phần thương hại, cảnh sát mà không chịu nổi máu, không chịu nổi người chết, trong nghề nói thế nào nhỉ? Quá non.

Chương 015: Lời nói kinh người. (3)

Truy lùng và điều tra vẫn còn đang tiến hành, mấy nghìn cảnh sát như rối không đầu lấy hiện trường làm trung tâm mở rộng vòng kiểm soát lên 5km, tìm kiếm vật chứng, nhân chứng cùng nghi phạm.

Trần Thập Toàn và người đội trọng án thảo luận về đầu đạn, 2 vỏ đạn súng 77, còn trên người nhân viên thu tiền là 4 viên đạn chì không chí mạng, theo phương hướng ngã xuống thì là hai phát súng từ phía trước, chỉ mất 5 phút ông ta đã đưa kết luận, một khẩu K77 và 2 khẩu súng hơi.

Camera giao thông không ghi lại hình, người đội trọng án men theo đường dây kiểm tra 12 camera, quả nhiên 4 cái bị phá hỏng, có điều phương pháp ngu ngốc nhất, cắt dây, dấu vết vẫn mới.

Điều tra hiện trường được tiến hành rất tỉ mỉ, cũng rất nhanh, đây là nơi công cộng, không cho phép lè mề. Chụp ảnh, quay phim, đo đạc, hai người chết được đưa lên xe thùng lớn của cảnh sát. Tiêu Thành Cương đứng là to gan, đứng nhìn từ đầu tới cuối, dù sao cũng chẳng thấy sợ nữa, trong bốn pháp y thì có dì Tạ của đại đội một đang ghi chép khám nghiệm hiện trường.

“Thành Cương, một mình đứng ngây ra đó làm gì?”

“Đội Giải Phàm ạ, không biết anh ấy chạy đâu rồi.” Tiêu Thành Cương bị vỗ vai giật mình quay sang, thì ra là Hồ Lệ Quân của đội trọng án đi cùng một người trẻ tuổi, cùng từng tiếp xúc, tên là Trương Kiệt.

“Đang ở cửa, chúng tôi nói gì cậu ta cũng không thèm để ý.” Trương Kiệt chỉ chỗ, quen chàng cảnh sát đó từ vụ án làm tiền giả, chẳng hiểu sao hôm nay chào hỏi không đáp lại, cứ đứng đờ mặt ở đó.

“Rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Hồ Lệ Quân lo lắng hỏi.

Tiêu Thành Cương cười khùng khục đểu giả: “Có gì đâu, nhát gan thôi, nhìn thấy hiện trường sợ quá mà ra, vừa rồi còn nôn nửa ngày trời.”

“Không thể nào, Giản Phàm mà nhát gan à?” Trương Kiệt không tin, lần trước còn suýt giết nghi phạm, hẳn là người chứng kiến nên rõ nhất, Giản Phàm làm sao nhát gan được.

“Thành Cương, cậu đợi ở đây, tôi đi nói chuyện với cậu ấy, Trương Kiệt, cậu báo với đội trưởng Lục, tôi tới trễ một chút.” Hồ Lệ Quân vừa nghe nguồn cơn là liền vội vàng chạy ra cổng, Giản Phàm vẫn đứng trong góc tường, vẻ mặt nhợt nhạt như người mới lành bệnh. Cô từng chứng kiến Giản Phàm ở trong tình trạng tệ hơn thế này rất nhiều, cho nên không lạ gì nữa, cũng không thấy buồn cười hay xem thường, tới gần nói: “Người chết bị đưa đi rồi, tôi đưa cậu đi xem thương binh, thế nào, chẳng lẽ người sống cũng không dám nhìn?”

Giản Phàm phản ứng chậm chạp không nói gì, hai mạng sống sờ sờ biến thành hai cỗ thi thể, chỉ cảm thấy rất khó chịu mà không nói ra được khó chịu ở đâu.

“Đứng thẳng lên xem nào, cậu bị gãy lưng đấy à? Cậu còn dám giết người cơ mà ... Đứng thẳng lên!” Hồ Lệ Quân quát một câu mắt hạnh trợn trừng, giơ chân đá luôn.

Giản Phàm bị đá mấy cái không muốn cũng phải đứng thẳng.

“Đi.” Hồ Lệ Quân không cho ý kiến gì hết, nắm tay Giản Phàm kéo đi.

Xung quanh có rất nhiều cảnh sát ngạc nhiên nhìn bọn họ, đến hiện trường vụ án mà còn tay trong tay thế kia, không ít người "thì thào".

“Chắc mới cưới, quấn nhau quá, đi phá án mà còn tay trong tay.”

“Chà, anh chồng trẻ thật đấy.”

Rõ ràng cố tình trêu chọc, con hổ của đội trọng án thì mấy ai không nhận ra, Giản Phàm xấu hổ rút tay lại, đi theo sau lưng Hồ Lệ Quân. Vòng qua hiện trường, vết máu loang lổ vẫn còn đó, Giản Phàm chân như đeo chì không đi được, Hồ Lệ Quân lại lần nữa nắm lấy tay y kéo đi, trùng mắt với đám người lăm lờ xung quanh.

Đi lên tới tầng ba bệnh viện, tới trước phòng giám hộ, Hồ Lệ Quân kéo Giản Phàm tới phía trước, chỉ qua cửa kính: “Nhìn cô ấy đi.”

Cách tấm kính trong suốt là khuôn mặt đeo bình dưỡng khí, cổ cắm ống lớn, thứ duy nhất cho thấy đó là một sinh mệnh chính là màn hình hiển thị điện tâm đồ. Người nam còn thảm hơn, cả khuôn mặt bị quấn kín mít, xem ra bị thương vào mắt.

Hồ Lệ Quân hai tay khoanh trước ngực, mặt vẫn nghiêm nghị lạnh lùng nghề nghiệp, nhưng giọng nói có phần ảm đạm: “Đó là hai người bị hại may mắn sống sót, họ tới thu tiền cho ngân hàng, nữ tên Tống Lệ Lệ, bị thương ở cổ và bụng. Nam tên Vương Quốc Dân, bị thương ở mắt và chân. Cô bé này mới 22 tuổi thôi, vừa đi làm chưa lâu, ít tuổi hơn cậu nhiều ... Nhìn bọn họ đi, cậu trốn ở một bên mà không đổ mặt à?”

Vừa nôn một hồi tới ruột gan lộn tung phèo, tuy nghỉ một lúc, xong mặt vẫn nhợt nhạt thảm hại, Giản Phàm máy máy môi: “Chị Hồ, tôi không trốn ... Tôi, tôi chưa bao giờ thấy người chết, trên TV thấy rồi, nhưng ai cũng biết là giả ... Đây là người thật, tôi không tìm được ...”

Không phải Giản Phàm sợ hãi tới mức đó, đây là điểm mạnh cũng là điểm yếu của y, khả năng liên tưởng hơn người, nhìn hiện trường, nhìn người bị hại, liên tưởng trước đó không lâu là còn là hai người sống, không như người thường nhìn xác chết là chỉ thấy xác chết.

Vừa thương xót, vừa tức giận, xen lẫn khẩn trương, sợ hãi tạo thành thứ tình cảm phức tạp, gây ra biến hóa trong dạ dày, hậu quả trực tiếp là: Nôn!

“Ôi, bao giờ cậu mới trưởng thành đây?” Hồ Lệ Quân lắc đầu thở dài.

“Chuyện này liên quan gì tới trưởng thành hay không, chẳng lẽ nhìn người chết mà không cảm giác gì mới là trưởng thành.” Giản Phàm có chút hậm hực có chút oan ức.

Hồ Lệ Quân đột nhiên buông hai tay trước ngực ra, đặt lên vai Giản Phàm: “Tại sao lại khó chịu như vậy, cậu nhìn thấy cái gì rồi?”

“Tôi ...” Giản Phàm cố nén khó chịu ở bụng xuống: “Một người trúng đạn sau gáy, nửa cái đầu bị lật tung lên, não, máu vương vãi khắp nơi. Người còn lại thì nằm ngửa, mắt thủng một lỗ lớn,

đó là do có người nổ súng sau lưng, khoảng cách ước chừng chưa tới mười mét.”

Hồ Lệ Quân nhú mày: “Cậu đã sợ mà nhìn kỹ thế làm gì?”

“Tôi chỉ nhìn lướt đúng một cái thôi ... với lại tôi nói rồi tôi không sợ.” Giản Phàm dậm chân tức giận, đổ lỗi do mắt mình quá tốt.

“Chỉ nhìn đúng một lần thôi mà cậu đã thấy từng đó thứ à? Cậu căn bản không hề sợ hãi?” Hồ Lệ Quân mở to mắt hết cỡ, cô tin Giản Phàm sẽ không nói dối mình, nếu thế chàng trai này thực sự khác thường, cô từng nghe nói tới những người có khả năng nhìn qua một lần là nhớ. Nói không chừng Giản Phàm là một người như vậy, cộng thêm sự tỉ mỉ của Giản Phàm, có lẽ sẽ phát hiện ra chi tiết nhỏ mà người bình thường bỏ qua, bản Thân gian Phàm nhiều lần thể hiện điều ấy, chỉ là chính cậu ta cũng không hiểu thứ mình nhìn thấy hữu ích thế nào.

Cậu ta cần một người dẫn dắt.

“Chỉ sợ một chút, tôi thấy khó chịu.” Giản Phàm mặt đau khổ nhìn người bị hại sau cửa kính.

“Tôi hiểu rồi, đi theo tôi, chúng ta bắt đầu từ phòng tài vụ của tầng ba.” Hồ Lệ Quân thay đổi hoàn toàn thái độ, dùng cả hai tay nắm lấy tay Giản Phàm, giọng nhẹ nhàng: “Bây giờ cậu nhắm mắt lại, chỉ dùng trí tưởng tượng của cậu thôi, nào bắt đầu nhé ... Có hai bảo vệ ngân hàng, hai nhân viên ngân hàng, bọn họ bận rộn suốt một buổi sáng đếm xong tiền, chỉ cần đưa tiền vào kho là họ có thể về nhà rồi, có thể ăn cơm cùng người nhà ... Họ không phải là người chết, bọn họ là người bình thường, còn sống vui vẻ, cậu thấy họ chưa?”

“Thấy!” Giản Phàm nhắm mắt lại một lúc, chậm chậm đi theo, hành lang, căn phòng, từng cửa sổ, từng tấm biển tên phòng, lúc tới đây y không cần cố ý quan sát vẫn ghi lại trong đầu. Chuyện này với Giản Phàm kỳ thực không lạ trước kia khách vào quán báo món ăn một lần là y nhớ cả mặt lẫn món ăn, nhất là nhìn người, gần như nhìn một lần là không quên dù chỉ liếc mắt qua.

Chương 016: Lời nói kinh người. (4)

“Bảo vệ một trước một sau, ở giữa là hai nhân viên ngân hàng, có lẽ là từ khi xuống lầu đã có người đi theo bọn họ rồi, mà họ không hề cảm giác được nguy hiểm tới gần.” Thấy biện pháp này phát huy hiệu quả, Hồ Lệ Quân có chút phấn khích, nhìn mi mắt Giản Phàm giật giật vội nói: “Đừng, đừng mở mắt, cứ nhắm chặt, tôi dẫn đường cho cậu.”

Xuống lầu ba, tới ngã rẽ, xuống lầu hai ... Mọi thứ an toàn ..

Người đi qua đi lại tò mò nhìn hai cảnh sát kỳ lạ, không hiểu đang làm chuyện gì.

Hồ Lệ Quân một tay nắm tay Giản Phàm nghiêng người đi trước, tuy nhắm mắt nhưng bước chân Giản Phàm không hề loạn tựa hồ biết rõ mình đang đi đâu, lòng càng mừng, cô vẫn tiếp tục dùng lời dẫn dắt: “Sắp tới tầng một rồi ... Bây giờ nghi phạm đã chuẩn bị phục kích bốn người mang tiền, nơi này là đại sảnh ... Thời gian chuẩn bị cuối cùng, sau lưng họ là người mai phục, tay cho vào hông, chuẩn bị rút súng ... Bốn nhân viên áp tải tiền ra cửa, người đi đầu tiên đã đặt tay lên cửa xe, đúng lúc này tiếng súng vang lên.”

Giản Phàm vẫn nhắm chặt mắt, nhưng trong đầu tái hiện được toàn bộ hiện trường, từ hơi ẩm ở bàn tay kia truyền tới, từ nội dung của vụ án dẫn dắt, dần dần bị vụ án thu hút mà không phải khung cảnh đẫm máu nữa.

Hồ Lệ Quân đứng lại, tiếp tục nói: “Bảo vệ đầu tiên trúng đạn, mũ sắt cầm trong tay, bảo vệ đi cuối vừa quay đầu cũng bị một phát súng mất mạng, đều bắn vào đầu, vì bọn họ mặc áo giáp chống đạn ... Lúc này hai kẻ mai phục phía trước cũng ra tay, mục tiêu là hai người cầm tiền, người phía trước ngã sang trái, người phía sau ngã qua phải ... Hai người trúng đạn nhưng không chết, hung thủ xách vali tiền lên chiếc xe Linh Dương màu đỏ bỏ đi ...”

Như có cuộn phim chạy ro ro chiếu hình ảnh rõ ràng trong đầu Giản Phàm, như chính bản thân đang đứng đó vào lúc sự

việc diễn ra, nhìn thấy kẻ phía sau nổ súng, hai tên phía trước bọc sườn, còn một kẻ tiếp ứng trong xe. Bọn chúng ung dung lấy tiền đi lên chiếc xe đã nổ máy sẵn, tiếng súng dọn đường giúp chúng rời, cổng bệnh viện trống trơn bọn chúng cứ ngênh ngang bỏ đi ... Mà lúc này người trong đại sảnh bị chặn, không ai nhìn thấy gì hết, còn từ ngoài thì bị cái xe chở tiền to lớn chặn ngang cửa, căn bản không biết chuyện gì, xung quanh hỗn loạn

...

“Thấy hết chưa, mở mắt ra được rồi.” Giọng Hồ Lệ Quân hết sức nhẹ nhàng.

Giản Phàm mở mắt ra, Hồ Lệ Quân vẫn nắm tay y, Tần Cao Phong đứng ở cửa đại sảnh khuôn mặt vô cảm, Tiêu Thành Cương như thằng ngốc chẳng hiểu chuyện gì, cảnh sát xung quanh hồ nghi nhìn hai người.

Cảnh tượng trước mắt, nhưng trong đầu vẫn là vụ án, Giản Phàm tiếp tục lời Hồ Lệ Quân: “Chúng có bốn người, còn một lái xe nữa, khi súng nổ thì hắn khởi động xe, mở cửa, nhận tiền rồi đi.”

Lục Kiên Định đang thảo luận hiện trường, trước đó không chú ý có hai người hành vi khác lạ, nghe kết luận này thì thuận miệng phản bác: “Hiện giờ xác định hung thủ có 3 người, từ trong 23 người chứng kiến đã chứng thực, góc cửa nhìn thấy ghế phụ lái trống ... căn cứ vào hiện trường chúng ta có thể phán đoán, sau khi nổ súng một tên lên lái xe, quay lại tiếp ứng hai tên còn lại. Tên tấn công từ phía sau tiếp tục tiến tới, đến nơi đỗ xe lấy xe, từ nơi này tới đó chưa tới 30 mét.”

“Sai rồi, chúng có bốn người, nếu thêm kẻ ở chợ vật liệu nữa là năm.” Giản Phàm như quên mất mình đang ở đâu, trong đầu vẫn là hình ảnh vụ án do Hồ Lệ Quân gợi ý tạo thành, kê mọi người nhìn đi tới vị trí, giơ tay lên làm động tác bắn súng minh họa: “Bốn người áp tải tiền, phía sau có một nghi phạm A, phía trước có hai tên bọc sườn B, C. A nổ súng trước, bắn chết hai người có khả năng uy hiếp nhất; B, C đồng thời ra tay, mục tiêu là nhân viên ngân hàng không có khả năng phản kháng. Kẻ tiếp ứng D lái xe tới, A cầm súng đứng lại một chút để phòng bắt trặc, B, C tới lấy tiền, D lái xe tới nơi, tất cả vào xe rồi đi.”

“Nhưng thiếu mất một người, D là lái xe, nhưng A, B, C thiếu mất một, không lẽ nào cả ba tên lại ngồi cả ghế sau, loại xe đó rất nhỏ.” Hồ Lệ Quân vẫy tay bảo Lục Kiên Định im lặng, cung cấp thêm thông tin cho Giản Phàm.

“A là kẻ cầm súng tiêu chuẩn, hẳn là kẻ cầm đầu, nếu hẳn không đi theo xe, vậy thì hẳn đã có một biện pháp an toàn hơn để ẩn thân.” Giản Phàm mắt nhìn bốn xung quanh, ai nhìn bị ánh mắt y liếc qua cũng thấy quai quái, giống như bị nhìn thấu tim.

Hồ Lệ Quân tiếp tục dẫn dắt hướng suy nghĩ của Giản Phàm: “Đó là ...”

“Hắn ở lại hiện trường.” Giản Phàm nói một câu làm người nghe chấn kinh, lùi lại một bước: “Ví dụ như tôi lùi lại một bước, đứng chỗ này người ở hành lang không thấy tôi nổ súng, có thể ung dung đi ra từ lối sau bệnh viện.”

Sau đó lại tới vị trí nữa bên trái: “Ở vị trí này cũng vậy, chỉ cần mặc áo blouse trắng hoặc công nhân vệ sinh, hoặc sửa chữa, không ai để ý tôi là ai. Sau vụ án, tất cả đều để ý tới hiện trường, tôi sẽ quay lại xem hiện trường còn bỏ sót điều gì nữa không, sau đó mới đi.”

Lục Kiên Định không nhịn được lại nói xen vào: “Lý do?”

Giản Phàm ở trong trạng thái đặc biệt, đã hoàn toàn thành con người khác, chỉ mặt Lục Kiên Định, giọng điệu cứ như mình là chỉ huy ở đây, tiếp lời ngay: “Lý do rất nhiều, thứ nhất, vụ án này bố trí kỳ công, ngay cả camera giám sát cũng đã phá trước, nếu giết người rồi mới đi lấy xe, ắt lỡ thời gian, chi tiết này chúng sẽ không bỏ qua. Thứ hai, trong xe chở bốn và ba người, trọng lượng khác biệt, sẽ có ảnh hưởng lúc ứng phó tình huống đột phát. Thứ ba, nổ súng sau lưng là kẻ cầm đầu, so với lên xe bỏ trốn gặp phải khả năng bất trắc, ở lại càng an toàn.”

Phân tích thì hợp lý, nhưng kết luận thì quá hoang đường, nhất là nói ra từ miệng một cảnh sát mặt non choẹt thì không thuyết phục được ai, hệ thống công an là nơi rất coi trọng tư lịch, một viên cảnh sát trung niên lên tiếng phản bác: “Gây án xong còn ở lại hiện trường, làm gì có kẻ to gan như thế.”

Nhiều người tán đồng, cho rằng chàng trai trẻ này đọc hơi nhiều truyện trinh thám, trẻ tuổi chỉ thích tưởng tượng linh tinh, làm phức tạp vấn đề.

Tần Cao Phong trả lời thay Giản Phàm: “Giữa ban ngày ban mặt nổ súng giết người, chẳng lẽ gan chưa đủ to?”

“Được, chuẩn bị về đội trọng án họp, Lê Quân, cô ở lại chỉ huy hiện trường, tiến hành kiểm tra bảo an và viên chức bệnh viện. Đội trưởng các đội về chi đội nhận nhiệm vụ, có việc phải làm rồi ... Bất kể là 3 hay 4 nghi phạm, chúng ta đều không bỏ qua khả năng nào hết, tất cả tích cực tìm ra chứng cứ cho tôi.” Lục Kiên Định cũng chưa bị thuyết phục, lớn tiếng chỉ huy nước đôi, coi như là cẩn thận không thừa.

“Tôi có chứng cứ.”

Một câu nói khiến đám đông vừa dợm bước hành động đều khựng hết lại, một loạt ánh mắt chiếu vào Giản Phàm, Hồ Lê Quân mừng rỡ hỏi: “Là gì?”

“Muốn ẩn mình trong bệnh viện, biện pháp tốt nhất là mặc áo blouse trắng, đeo Khẩu trang, đi tới bất kỳ nơi nào cũng không bị hoài nghi.” Giản Phàm nhìn camera trên đỉnh đầu: “Trông cậy vào camera trong bệnh viện không được rồi, chúng đã phá camera ở ngoài chắc chắn không quên ở đây, lúc này thì hẳn đã rời bệnh viện.”

“Hẳn sẽ phải vứt bỏ lớp nguy trang để tránh gây chú ý, nếu vậy thì vật chúng rất có thể vẫn ở trong thùng rác.” Hai mắt Hồ Lê Quân sáng lên, quyết đoán ra lệnh: “Toàn bộ thùng rác, nhà vệ sinh, kể nhà vệ sinh nữ, cống nước, điểm vứt rác xung quanh bệnh viện, đi tìm một bộ trang phục bác sĩ hoặc nhân viên bệnh viện cho tôi. Còn nữa bệnh viện có trực ban 24/7, nói không chừng có người gặp phải bác sĩ hoặc y tá có hành vi này.”

Chương 017: Người so với người.

“Hay, nói rất hay, Lê Quân, người ở đây do cô chỉ huy hết đây ... Trừ bảo an, toàn bộ hộ sĩ, bác sĩ trực ban trước một ngày phải kiểm tra. Men theo đường bọn chúng bỏ trốn điều tra cho tôi, dù tội phạm thông minh tới mấy cũng không thể che dấu hết manh mối, kiểm tra toàn bộ những địa điểm có thể thành nơi vút đồ. Trương Kiệt, dẫn người đi kiểm tra ... Đội trưởng Tần, Giản Phàm, hai người theo tôi về chi đội báo cáo.” Lục Kiên Định cao hứng chỉ huy, có đường lối rõ ràng tốt hơn nhiều rải quân ra dùng chiến thuật biến người: “Mọi người vào việc luôn đi, đứng đó làm gì?”

Mệnh lệnh đã xuống, bất kể có tin hay không đều nhanh chóng chấp hành.

“Chị Hồ, có chuyện này.” Giản Phàm chạy tới vịn vai Hồ Lê Quân, Hồ Lê Quân nghiêng đầu nghe Giản Phàm thì thầm, động tác thân mật của hai người làm Lục Kiên Định mắt híp lại gian vô cùng.

Không ai biết Giản Phàm nói gì, chỉ biết sau đó không lâu Tiêu Thành Cương chửi um lên: “Lại phải đi kiểm tra nhà vệ sinh, %@# ... Sớm biết vậy giả bệnh ở nhà cho rồi.”

Chọc giận Oa ca, hậu quả đúng là rất nghiêm trọng.

Cao thủ phá án trong truyền thuyết trông như thế nào? Nếu như các cao thủ phá án trong truyền thuyết tụ tập vào một chỗ thì thế nào?

Đối với người ngoài mà nói, cảnh sát hình sự luôn bao phủ một tấm màn thần bí khó lường, khi có một vụ án xảy ra, hay khi vụ án được phá, người nổi bật nhất luôn là kẻ gây án chứ không phải cảnh sát. Cảnh sát hình sự nằm ở điểm mù trong mắt mọi người, do tính chất bảo mật của nghề nghiệp, bọn họ vĩnh viễn ẩn sau tấm màn không ai biết.

Đó là một nghề nhiều nguy hiểm, có vinh diệu, nhưng sẽ không có vinh quang, không bước ra ngoài ánh sáng.

Giản Phàm theo chân đội trưởng tới phòng họp của chi đội, cuối cùng được gặp cao thủ phá án rồi, nhưng cảm giác gặp mặt chẳng bằng nghe tên, mặt ai nấy chán muốn chết.

Tham gia cuộc họp có chín đại đội dưới chi đội điều tra hình sự, một đội trọng án, chuyên gia do cục điều tra hình sự phái tới, ai nấy cảnh phục chỉnh chu, bước chân dứt khoát, mặt mày nghiêm nghị, không giận mà uy. Nhưng vừa bước vào phòng hội nghị bỏ mũ ra thì ôi thôi lộ tẩy hết, đội trưởng đội bốn đầu lảng hơn Trần Thập Toàn, vốn tưởng vị này vô địch rồi, ai ngờ lần lượt bỏ mũ xuống, bảy tám nhân vật đúng là thuộc kiểu "đầu óc sáng láng", nhìn chói cả mắt luôn.

Chuyên gia kiểm tra dấu vết vang danh toàn tỉnh, từng được thưởng công hạng nhất từ bộ công an, được đại đội hình sự tôn sùng thì tóc hoa râm, da mặt bèo nhèo, giống hình tượng chú già bả hay đi nhìn trộm váy nữ sinh hơn.

Những người này ngồi xuống chả thấy bàn bạc vụ án, mà mời nước mời thuốc nhau, thế là chẳng mấy chốc phòng hội nghị biến thành tiên cảnh, khiến Giản Phàm suýt chết ngạt, lén lút đứng dậy mở hé hé cửa sổ ra một khe nhỏ.

May là tình hình khẩn cấp nên không rườm rà gì nhiều, cuộc họp diễn ra luôn, các đại đội báo cáo tư liệu mà đội mình đang phụ trách điều tra, phương hướng đại khái là rà soát một lượt người có tiền án, hoặc từng tình nghi dính líu vào sự việc tương tự trong địa bàn. Mấy thứ này nghe vô cùng khô khan, kết quả thì gần như không có, ở đây y không những chức vụ nhỏ nhất, tuổi còn ít nhất nên đành phải vờ ngoan ngoãn chăm chú, xem thời gian thì là 14h15 phút rồi, vụ án phát sinh hai tiếng, từ lúc tới hiện trường, trong lòng luôn có cái gì đó như bị tắc, rất bứt rứt

Lúc này Trần Thập Toàn bị chi đội trưởng gọi lên trên bục, màn hình chiếu một khẩu súng cổ quái và mấy viên đạn màu đen, trông ông ta chưa bao giờ có vẻ phấn chấn như thế, giống đang diễn giảng: "Tôi giới thiệu tình hình sử dụng súng một chút, Từ Hiện trường chúng tôi tìm được hai vỏ đạn K77, hiện đang kiểm tra đường đạn, có khớp với vụ án cũ hay không chưa thể kết luận. Tôi trọng điểm nói tới phát hiện mới ... Đây là đạn

chì lấy từ trên người hai thương binh, một là loại đạn 6.5 mm, một loại là 4.5 mm, có thể xác định là súng hơi công suất lớn, hung đồ dùng chúng để bắn nhân viên ngân hàng ..”

Không ít người ô lên, một hiện trường có ba loại súng đã lạ, đem súng hơi đi cướp thì là lần đầu ở Đại Nguyên.

Trần Thập Toàn rất hưởng thụ sự chấn kinh gây ra cho đồng nghiệp, đứng đỉnh nói: “Căn cứ vào tiêu chuẩn giám định súng của bộ công an, loại công cụ có động năng rời nòng lớn hơn 2 Jun có thể tính là súng. Mọi người chớ coi thường loại súng này, 9 tháng trước ở Thâm Quyển, hải quan từng bắt được một vụ buôn lậu súng giả, những loại súng này có 8 tới 12 rãnh xoắn, động năng rời nòng có thể tới 6 jun, cơ bản là tương đương với côn xoay kiểu mới của cảnh sát, trong vòng 5 mét bắn trúng chỗ yếu hại có thể chết người, trong vòng 20 mét có thể xuyên qua da thịt con người ... Loại súng này hạn chế ở chỗ phải lắp bình khí cao áp làm động lực, thay đạn khá phiền phức.”

Giản Phàm biết tính ông ta, cả đời chỉ thấy súng ống, các loại tài liệu, báo chí sưu tầm rất nhiều, hứng thú với súng chẳng khác nào hứng thú của nam nhân với nữ nhân.

Đám người ngồi xuống kinh ngạc vô cùng, xì xầm bàn tán, khẩu K54 có 4 rãnh xoắn, khẩu K77 có 6 rãnh xoắn, nếu tới 12 rãnh xoắn tăng động năng, vậy là người trong nghề rồi, nói chuẩn xác là có thể sánh với súng tiêu chuẩn.

Phó cục trưởng Tiêu vỗ bàn bảo mọi người yên tĩnh: “Các đồng chí, kết quả kiểm nghiệm đường đạn cuối cùng chưa có, có điều Lão Trần chơi súng hơn hai mươi năm, tôi nghĩ không sai được đâu. Tiếp theo đồng chí Ngô Đích ban điều tra hình sự thành phố lên mô phỏng lại hiện trường để chúng ta định ra phương án sơ bộ.”

Vinh quang của Trần Thập Toàn chỉ vền vẹn chưa đầy mười phút vậy thôi, khuôn mặt tang thương, chưa già đã yếu đó sẽ quay lại cuộc sống bất đắc chí trước kia, Giản Phàm thấy hi sinh năm xưa của ông không đáng.

Mô phỏng hiện trường cũng là một môn khoa học, từ các dấu vết hiện trường tái hiện giây phút phạm tội, có lợi cho tìm ra nghi phạm, thủ pháp gây án cùng hành vi đặc trưng. Những

điểm này rõ ràng là Giản Phàm không hiểu lắm, có điều thấy đi lên trên bục là chàng trai mặt đầy mụn trứng cá tuổi không nhiều, dáng vẻ kiêu ngạo không coi ai vào đâu, nhìn vai, cấp bậc còn cao hơn đội trưởng, thậm chí dè bỉu, tên này thuộc loại thiếu niên đặc chí đây mà, thuộc loại gia cảnh tốt, giáo dục tốt, có thành tựu, hai chữ ưu việt viết rõ trên trán.

Quả nhiên là thế, người tiếp theo đi lên sau Trần Thập Toàn tự giới thiệu tốt nghiệp học viện hình sự Thẩm Dương được coi là trường đào tạo cảnh sát hàng đầu, 27 tuổi được đề bạt là phó khoa trưởng, 29 tuổi lên cấp chính khoa, chưa tròn 30 đã ngang cấp với cục trưởng công an huyện, tên càng hết sức bá đạo Ngô Địch (Vô Địch).

Ngô Địch ra hiệu máy chiếu bật hình, đối diện với đám cảnh sát tư lịch lâu năm chẳng hề rụt rè, điềm nhiên như không thao thao bất tuyệt: "... Nghi phạm có ba người, tạo thành hình tam giác hợp vây bốn nhân viên áp tải tiên, tên dùng súng K77 ở phía sau bắn chết hai bảo vệ, khoảng cách lần lượt là 13 mét và 17 mét, cực kỳ chính xác, không bài trừ bối cảnh quân nhân cảnh sát. Ở góc 40 độ và 60 độ phía trước, hai tên còn lại nổ súng bắn hai nhân viên văn phòng, sử dụng súng hơi, nổ súng ở khoảng cách chừng 19 mét, trong quá trình chạy bắn thêm một phát nữa, sau đó sách vali tiên đi ... Tên nổ súng sau lưng sau khi giải quyết 2 bảo vệ nguy hiểm nhất thì đi thẳng ra bãi đỗ xe, khoảng cách theo đường thẳng 27.7 mét. Từ khi nổ súng, cướp tiên, bỏ chạy chỉ 50 giây, đây không phải chuyện người mới làm ra được."

Chương 018: Con gió lạ nổi lên (1)

Mấy cái hình mô phỏng rất đẹp, sử dụng 3D Max tái hiện, đang chiếu cảnh một người nổ súng sau đó chạy ra bãi đỗ xe, hai người khác vừa nổ súng vừa chạy, lấy vali, lên xe, rồi bỏ đi ... Giản Phàm là loại mù vi tính, chỉ biết lên QQ chơi game, từng nghe tới phần mềm này, thao tác phức tạp đến nghĩ cũng chẳng dám nghĩ đến dùng, nhìn hình hoạt họa đẹp đẽ, giải thích tỉ mỉ chuyên nghiệp, ngoài há mồm nghe chẳng thể có phản ứng gì khác.

Nước sâu bao nhiêu thì phải nhảy vào mới biết, người giỏi tới đâu thì phải chứng kiến mới hiểu, lúc này nghe đối phương trình bày sự tự tin của Giản Phàm bị đả kích nghiêm trọng, tuổi tác người ta chênh mình không bao nhiêu, khác biệt thì quá lớn. Người ta có con số, góc độ cụ thể, còn mình chỉ dựa vào trực giác cùng suy luận.

Ba người gây án là từ bằng chứng hiện trường mô phỏng ra, khiến đám đội trưởng thô tục bội phục không thôi, Ngô Đích vừa nói xong liền vỗ tay rào rào.

“Tiểu Ngô, tôi có nghi vấn.” Chi độ trưởng Ngũ tiếp ngay đề tài: “Vì sao bọn chúng lại dùng ba loại súng? Với trình độ người nổ súng sau lưng, hẳn giết thêm hai người nữa quá dễ dàng, vì sao làm chuyện tốn công, kiếm hai khẩu súng kỳ quái kia để cướp?”

Câu hỏi này làm khó Ngô Đích, có điều hắn vắn vện nhíu mày có một giây đã đáp: “Tạm thời suy đoán thế này, ba người đó có phân công riêng, tên phía sau nhắm vào hai bảo vệ có sức uy hiếp nhất, hai nhân viên ngang hàng xách vali, uy hiếp không đáng kể, không cần dùng biện pháp cực đoan. Ba người cùng ra tay, tên nổ súng trước còn phụ trách lái xe bỏ chạy, mục đích của chúng là tiền chứ không phải lấy mạng người ... Mọi người xem lại ảnh hiện trường ...”

Hắn không dám khẳng định, Giản Phàm nhận ngay ra, lòng cũng nghi vấn trùng trùng, vẫn thấy có gì đó không được tự

nhiên trong toàn bộ chuyện này. Mãi suy nghĩ mãi cứ nhìn dán vào màn hình, không ngờ Ngô Đích bấm điều khiển một phát, trong lúc không đề phòng cảnh tượng kia đập ngay vào mặt, con người tức thì mở rộng, một màu đỏ choe choét, người gục trên mặt đất, có cái gì đó chảy ra khỏi đầu ... Trong mắt Giản Phàm đó không phải là ảnh tĩnh, mà sống động như cảnh diễn ra trước mắt.

Hồng rồi, dạ dày cuộn trào, Giản Phàm ợ một tiếng lớn, trong căn phòng im ắng nghe rất rõ, tức thì hai mươi mấy ánh mắt đổ dồn về phía y, có vẻ trách móc, vội vàng bịt miệng, càng gấp càng loạn, lại "ợ" thêm một tiếng càng to, như cố ý phá ngang, Ngô Đích chau mày tức giận.

Chuyện xấu đúng là không bao giờ chịu đi riêng lẻ, vị cảnh sát bên cạnh là cái ống khói, đang hút thuốc tưng bừng, Giản Phàm vừa ợ hai tiếng, xoay người sang, đầu thuốc lá dí trúng tay, làm y kêu á một tiếng.

Tần Cao Phong nổi giận, ánh mắt hung dữ đấm bàn quát: “Ra ngoài!”

Giản Phàm cầu mà chẳng được, bịt miệng, đi không khác gì chạy ...

Cuộc họp tiến hành ra sao thì Giản Phàm không biết, vì y chạy một lèo tới nhà vệ sinh, muốn nôn nhưng chẳng còn gì để nôn nữa, mở vòi nước uống vài ngụm, tốt rồi, vậy là không ợ nữa.

Hai mươi mấy phút sau cuộc họp kết thúc, Giản Phàm không có nơi nào để đi, lại không dám chạy lung tung, đành đợi ở bãi đỗ xe, chìa khóa bị Trần Thập Toàn cầm mất rồi, ngay cả xe cũng không vào được.

“Về đội.” Trần Thập Toàn chạy xuống lầu thì thấy Giản Phàm đang trò chuyện với cảnh sát lái xe của đội nào đó, ném chìa khóa tới gắt gỏng gọi.

Giản Phàm bắt chìa khóa, không thấy đội trưởng đâu, cũng không tiện hỏi.

Vừa mới lái xe ra khỏi cửa chi đội, Trần Thập Toàn thường ngày có khi chẳng nói một câu đã kích động lên tiếng: “Này Giản Phàm, cậu không thể kém cỏi đến thế chứ? Đội trưởng Lục và

đội trưởng Tần luôn kỳ vọng rất lớn vào cậu, tôi thấy cậu ăn nói cũng đâu ra đó lắm, còn nghĩ mang theo có khi kỳ tích nào xảy ra, kết quả cầu làm trò hề khiến đội trưởng phải đi xin lỗi thay cậu ... Có biết Ngô Đích là ai không, là nhân tuyển phó cục trưởng quản lý hình sự tiếp theo đấy, chính là cấp trên trực tiếp trong tương lai của chúng ta, không phải cậu cố ý chứ?”

“Cố ý cái gì, tôi còn không biết hẳn là ai, đó là bệnh của tôi, không thể nhìn cảnh tượng đó.” Giản Phàm có chút áy náy lại bực mình, ai mà muốn như thế, nhưng phản ứng cơ thể không kiểm soát được.

“Nhìn Ngô Đích đi, khi bằng tuổi cậu người ta đã là phó khoa rồi, nhìn lại bản thân xem, chuyển sang chính chức còn khó.” Trần Thập Toàn cắn nhả dè bỉu, dù sao cũng là cấp dưới trực tiếp, biểu hiện quá tệ, ông ta mất mặt thay.

“Này chú Trần, chú nói năng kiểu gì thế?” Giản Phàm mở mồm ra là không có gì hay ho: “Sao chú không nói thế này, Ngô Đích bằng tuổi chú thì người ta không chừng đã là cục trưởng thành phố, còn chú, chú nhìn lại bản thân đi.”

“Cậu ... *%#, không đánh cho lại tưởng tôi dễ tính à?” Trần Thập Toàn sôi máu định vung tay đánh, cuối cùng giơ tay lên lại hạ xuống, nhìn lại mình cũng có ra cái gì đâu mà nói người ta, chỉ vì một chuyện tạo thành bóng ma trong lòng hai mấy năm.

Làm cảnh sát cả đời, không ngờ hôm nay bị Giản Phàm lừa một phen, đâm ra nói cái gì cũng tin, kết quả trong cuộc họp đưa ra khả năng có bốn nghi phạm, trong đó nghi phạm chính không lên xe, khiến cả đám đội trưởng cười ngật nghẻo.

Vinh quang chưa được mấy đã làm trò cười cho người ta, đó mới là lý do Trần Thập Toàn đi xuống lại trút giận lên Giản Phàm.

Giản Phàm nghe xong bĩu môi phán: “Ăn cắp ý tưởng của người khác, người ta gọi là quả báo đấy.”

Trần Thập Toàn chán nản tới không còn tâm trạng mà giận Giản Phàm nữa: “Giản Phàm, suy luận của cậu sai be bét hết rồi mà không biết kiểm điểm lại à? Tôi nói cho cậu biết, loại đại án này cả đời cũng không gặp nổi một lần đâu, tôi muốn tham gia, nhiệm vụ của đội chúng ta là phụ trách phối hợp điều tra, rà

soát người có tiền án trong khu, đặc biệt là tiền án sử dụng súng, nếu có thể bắt một nghi phạm về, cuộc đời tôi coi như công tội viên mãn. Nói không chừng có thể được cái huy chương công lao, vinh quang nghỉ hưu.”

“Chú Trần ...” Giản Phàm thấy thương hại suy nghĩ của Trần Thập Toàn quá cổ lỗ, giờ thời nào rồi còn hi vọng lập công nhận huy chương: “Chú không nghe phó cục trưởng Tiêu phát biểu à, phá án dựa vào sức mạnh tập thể, không thể có chủ nghĩa anh hùng cá nhân. Lại nói đây là khu chịu trách nhiệm của đội bốn, lại do đội trọng án dẫn đầu, chú lập công thì người ta vẫn hưởng phần lớn, phân tới chú, lên bục phát biểu nhận một tràng vỗ tay là hết ... Tôi còn lạ gì.”

“Lần này khác, sơ bộ quyết định, đại đội nào phá án, thưởng tập thể 10 vạn, thưởng cá nhân 5 vạn, cung cấp manh mối hữu hiệu, thưởng 5000 tới 1 vạn. Cung cấp thông tin chi tiết về nghi phạm thưởng 3 vạn tới 5 vạn. Bây giờ kỳ hạn phá án chưa có, đoán chừng không nhiều đâu, chuyện này ảnh hưởng quá lớn.” Trần Thập Toàn có chút ao ước, hẳn một phen phát biểu hôm nay khôi phục lại chút hào khí năm xưa.

“Chú Trần, bảo với chú này, chú đừng nghĩ nữa, giả sử chú được thưởng cá nhân đi, khi về đội, chú cầm một mình được không?? Sói nhiều thịt ít, mấy chục người chia ra, lại xẻo chú một bữa, chẳng còn gì hết.” Giản Phàm tiếp tục phủ quyết, chuyện này y cũng đã trải qua rồi.

“Không thử sao biết, bây giờ tôi là thành viên tổ chuyên án 6.24, việc hỗ trợ điều tra trong đại đội do tôi chủ trì, đội trưởng trao quyền cho tôi chọn 5 đến 10 người tham gia. Cậu nói xem có nên chọn cậu không?” Trần Thập Toàn cố ý nói khích Giản Phàm.

Giản Phàm tấp xe vào lề phanh két một cái, quay đầu sang nhìn thấy Trần Thập Toàn cười gian, nói không chừng đang mưu đồ gì, vội nói: “Tôi không trêu chọc gì chú đâu nhé, buổi sáng chú chửi tôi trước, được, nhỏ không thèm chấp lớn, tôi xin lỗi được chưa? Chú đừng có lấy việc công báo thù riêng mà chơi xấu tôi, tôi thừa biết chú định làm gì, phái tôi tới từng nhà tra hỏi chứ gì, bắt tôi chạy gãy chân, nói rất hòng, cuối cùng không

thu được manh mối gì, không ăn không ngủ lại còn bị chú phê bình, đúng không?”

Chương 019: Cơn gió lạ nổi lên (3)

“A, cậu rành rẽ mấy thủ đoạn này quá nhỉ? Có điều sai rồi, tôi cần một tài xế, thấy cậu lái xe cũng vững, lái xe cho tôi mấy ngày, thế nào?” Trần Thập Toàn bộ dạng dương dương đắc ý rất gọi đòn.

“Thế thì không thành vấn đề.” Giản Phàm thoải mái nói.

Thế nhưng Trần Thập Toàn lại ngạc nhiên, nhìn Giản Phàm mấy lượt: “Cậu thấy không vấn đề thật à? Không thấy bị ủy khuất vì tài lớn dùng vào việc nhỏ à?”

Giản Phàm nhún vai: “Tôi là cấp dưới của chú, lái xe cho chú thì vấn đề gì, chú còn là sư phụ hờ của tôi.”

“Ài ...” Trần Thập Toàn thở dài, chán chảng muốn nói thêm nữa: “Cậu hết thuốc chữa rồi, đại đội một tám thành sẽ là nhà dưỡng lão của cậu.”

“Đúng ý nghĩ của tôi đấy, quá tốt.” Giản Phàm cười lớn khởi động xe, dễ dàng bị một ông già nói khích thì đã chẳng phải là y rồi.

Vụ án dùng súng đánh cướp xảy ra ở Bệnh viện đường sắt do cần nhắc tới ảnh hưởng xã hội, cục công an tạm thời áp xuống, có điều nhiều người chứng kiến hiện trường như vậy, tin tức vẫn không chân mà đi, truyền bá khắp đường lớn ngõ nhỏ ở Đại Nguyên. Mặc dù là tin tức không được xác định, nhưng nhưng cả một con đường bị cảnh sát phong tỏa đã lờ mờ chứng minh vấn đề, các phiên bản câu chuyện cứ thế lan truyền, mỗi người kể đều như tận mắt chứng kiến sự việc, càng truyền càng hoang đường.

Xong dù là người không tin lời đồn cũng có thể cảm nhận được bầu không khí khẩn trương, bốn phía Đại Nguyên có hơn ba mươi con đường, một sân bay, hai ga tàu hỏa, tất cả những con đường dẫn ra ngoài Đại Nguyên đều có cảnh sát tay cầm máy quét thăm dò kiểm tra. Đối với người mang theo lượng lớn tiền mặt đều thực hiện xác nhận tỉ mỉ nguồn tiền. Ba tiếng sau

khi xảy ra vụ án đã kiểm tra hàng nghìn người không phát hiện manh mối giá trị.

Tổ chuyên án lấy đội trọng án làm chủ lực, đội bốn làm trung tâm đều tìm kiếm trong hồ sơ vụ án người có khả năng thành hiềm nghi, người có tiền án liên quan tới súng ống, bạo lực, cướp bóc đều bị tra hỏi triệu tập, phòng tạm giữ của đội bốn, đội trọng án chặt kín.

Đó là cách thức phá án thông thường, thường nghi phạm đều dễ ẩn trong đám người nguy cơ cao này, manh mối giá trị nổi bật là súng lục, súng hơi và lượng lớn tiền bị cướp, lần theo đó mà tra thế nào cũng có phát hiện. Chỉ có điều là cần thời gian, mà lúc này thiếu nhất cũng là thời gian.

Trong bộ chỉ huy lâm thời của chi đội hình sự, đường dây thông tin đã kết nối tới các đồn công an, các đại đội, nhân viên chuyên án tụ tập ở nơi này ngày càng nhiều, điện thoại vang lên không ngớt, từng tin tức khả nghi đổ tới như tuyết rơi.

Nhiệm vụ của ban thông tin vụ án CCIC là tìm ra trong lượng lớn thông tin hỗn tạp đó manh mối có giá trị, toàn thành phố huy động lực lượng cảnh sát lên tới trên 2000 người, nên tin tức hội tụ vô cùng khả quan. Ngay cả Lương Vũ Vân đang thực tập ở đại đội một cũng bị khẩn cấp điều về phụ trách thu thập và tổng hợp tin tức.

Thời gian trôi đi từng chút từng chút một, 24 - 48 giờ sau khi xảy ra vụ án là thời cơ truy bắt giá trị nhất, nhưng lần này khác, kẻ gây án không che dấu mà là xuất hiện trước mắt nhiều người, chính vì thế mà lượng tin tức thật giả đan xen nhau rất nhiều, căn bản không thể lựa chọn.

Manh mối quá nhiều hoặc không có manh mối đều giống nhau, làm tổ chuyên án không biết xoay xử thế nào.

16 giờ 49 phút, phòng thí nghiệm vật chứng trường cảnh sát tỉnh, chủ nhiệm Lưu mặc blouse trắng cuối cùng cũng từ sau cửa kính đi ra, đội trọng án đã đợi ở đây ba tiếng, Trương Kiệt vừa đi tới, chủ nhiệm Lưu đưa cho danh sách kiểm nghiệm: “Chúc mừng, cậu trúng thưởng rồi.”

Trương Kiệt xem một cái đã mừng phát điên, chẳng kịp nói gì đã co chân chạy, vừa chạy vừa rút điện thoại: “Tổ trưởng Hồ,

dương tính, bảy điểm kiểm nghiệm đều dương tính.”

Hồ Lệ Quân ở hiện trường kinh ngạc báo ngay lên, Lục Kiên Định lại báo cho tổ chuyên án, trong một thùng rác ở gần bệnh viện, tìm thấy một bộ blouse trắng, trải qua kiểm tra đúng là có thuốc súng. Nói cách khác, nghi phạm sau khi nổ súng xong không đi mà quay lại bệnh viện.

Đúng như Giản Phàm suy đoán.

Tin tức này xuất hiện liền lật độ toàn bộ mô phỏng hiện trường trước đó của Ngô Đích.

Trong phòng hội nghị lớn mà tổ chuyên án chiếm dụng, bảy thành viên của CCIC đang tập hợp tin tức mới nhất, đối chiếu chéo vân tay thu thập được trên chiếc xe bị vứt bỏ, tài liệu liên tục được thông tấn viên đưa vào phòng hội nghị, nhưng nhận được mệnh lệnh kỳ quái: Thông tri cho Trần Thập Toàn của đại đội một lập tức tới tổ chuyên án báo danh.

Người hạ lệnh là chi đội trưởng Ngũ, mắt nhìn Ngô Đích đang ngượng ngùng sửa bản mô phỏng hiện trường sai, có chút trách móc, miệng cảm thán: “Đúng là gừng càng già càng cay, Lão Trần mười năm không lên tiếng, hót một tiếng kinh người, nếu phát hiện sơ hở này mấy tiếng trước thì chúng ta sớm tìm ra manh mối có giá trị rồi. Đáng tiếc khi chân lý trước mắt, chúng ta lại coi là luận điệu hoang đường.”

“Chi đội trưởng, có kẻ lớn gan như thế thì khó đối phó đấy.” Chuyên gia dấu vết Quách Định Sơn nói, chính là ông già thô bỉ theo đánh giá của Giản Phàm, rít một hơi thuốc dài chỉ ảnh hiện trường: “Từ Hiện trường gây án chúng ta không có dấu vân tay vết chân có giá trị, ở nơi bỏ xe cũng không có gì, trên xe có quá nhiều vân tay, cái xe này chắc là một thời gian dài chưa rửa. Lưu lượng khách ở chợ vật liệu quá nhiều, tính lưu động lớn, nghi phạm lựa chọn nơi thế này vứt xe là rất thông minh, chúng ta muốn tìm người chứng kiến cũng không dễ. Chúng cố ý nhiễu loạn tầm nhìn của chúng ta.”

Nếu là hiện trường khép kín thì rất dễ điều tra, còn ở hiện trường công khai thế này, càng nhiều người càng dễ che dấu hành tung, khác nào tìm cây trong rừng.

“Chú Quách, tôi vẫn không hiểu.” Ngô Đích tay nắn cằm nghi hoặc: “Xét từ góc độ tâm lý học tội phạm thông thường, sau khi gây án khẳng định sẽ vội vàng rời hiện trường, từ khoảng cách mà nói, hẳn chỉ đi vài bước là lên xe, dùng cách này càng nhanh hơn, vì sao còn ở lại hiện trường?”

“Người phi thường làm việc phi thường, muốn đối phó với hẳn phải vượt qua lối tư duy thông thường, chuyện này làm tôi nhớ tới một vụ án mà bộ công an thông báo.” Quách Định Sơn trầm tư hồi tưởng: “Một tội phạm, liên tục gây án chín năm, giết chết 9 người, 7 người thương tật, cuối cùng khi bị quy án mới phát hiện là thị dân đạp xe ba bánh bình thường là người đang hoàng thanh bạch. Nguyên nhân gây án rất đơn giản, chỉ vì bị vợ vứt bỏ mà chuyển sang thù hận nữ nhân ... Mà người đó, nhiều lần xuất hiện ở hiện trường xem cảnh sát xử lý vụ án, tâm lý biến chất không kháng cự được khoái cảm do hiện trường mang tới. Hẳn hưởng thụ quá trình đó, hơn nữa thấy mình không sai, nên không sợ.”

Tạm thời giải thích như vậy có vẻ hợp lý nhất.

Trần Thập Toàn sau khi nhận được điện thoại của tổ chuyên án, dùng tốc độ nhanh nhất tới chi đội, khi chạy vào phòng hội nghị lớn thấy chi đội trưởng, Ngô Đích, Quách Định Sơn đều có mặt đều nhìn mình chằm chằm, không hiểu gì cả.

Chi đội trưởng không chút chậm trễ ra lệnh: “Trần Thập Toàn, suy đoán của anh đã được kiểm chứng, cho nên mới gọi anh tới đây, vì lý do bảo mật, bắt đầu từ bây giờ, thông tin mà anh biết không được tiết lộ ra ngoài, giao công tác hiệp trợ phá án cho người khác, tới thẳng hiện trường, cùng đội trọng án điều tra manh mối.”

“Suy đoán gì cơ?” Trần Thập Toàn không hiểu đầu cua tai nheo gì.

“Chính là suy đoán hiện trường gây án có bốn người, chúng tôi đã tìm được vật chứng xác nhận giả thuyết của anh ...” Chi đội trưởng đem chuyện tìm thấy dấu vết thuốc súng kể ra.

Trần Thập Toàn nghe mà không áp nổi chán kinh trong lòng, khẩn trương đứng thẳng kính lễ, trình trọng nói: “Chi đội trưởng, suy đoán đó không phải của tôi mà do đồ đệ tôi đưa ra.”

“Ai thế?”

“Giản Phàm, khi đó đội trưởng Tần, đội trưởng Lục và Hồ Lệ Quân của đội trọng án đều có mặt, chú nhóc đó hay có ý nghĩ kỳ quái, mọi người không ai coi trọng.”

“A, thì ra là cậu ấy, vậy người đâu rồi?” Chi đội trưởng Ngũ có vẻ kích động khác thường.

“Chuyện này, bên CCIC thành phố muốn hồ sơ vụ án cũ chưa đưa lên mạng, cậu ấy còn quản hồ sơ trong đội .. Cậu ấy không thích theo tôi ra thực địa, cho nên tôi để cậu ấy chỉnh lý hồ sơ ...” Trần Thập Toàn toát mồ hôi, nhận ra mình sai lầm lớn rồi.

Chương 020: Rối rắm bế tắc. (1)

“Cái gì?” Chi đội trưởng Ngũ quát lên, vỗ bàn sầm một cái: “Công thần vụ án tiền giả, công thần vụ án lừa gạt cướp của, chưa đầy một năm góp công phá hai vụ án lớn mà lại đi quản lý hồ sơ à?”

“Chi đội trưởng, tôi cũng là công thần, không phải tôi đi trong kho súng à? Có gì đâu, thế nào cũng phải có người làm chú, đội tôi kinh phí không đủ, cậu ấy còn kiêm luôn đầu bếp kia.” Đây có thể xem như ngôn ngữ phản động của một cảnh sát bất đắc chí, bình thường Trần Thập Toàn rất bất mãn với lãnh đạo, ở trong kho vũ khí chửi bới suốt.

“Được, được, được ... Tôi không tranh cãi với anh nữa, bây giờ là lúc cần người, anh đừng gây thêm loạn cho tôi, Giản Phàm đã có thể tiếp cận tư duy của nghi phạm, vậy bảo cậu ta mau tới đây báo danh. Vào thời khắc mấu chốt này đừng nói chuyện kinh phí xăng xe với tôi, anh là đồng chí lâu năm, sao không có tí giác ngộ nào?” Chi đội trưởng Ngũ nghiêm mặt giáo huấn.

“Chi đội trưởng, anh không cần gấp, khi tôi tới đây thì Hồ Lê Quân cũng tới đại đội một kéo Giản Phàm đi rồi, người đội trọng án đã nhìn trúng cậu ta từ lâu.” Trần Thập Toàn giờ mới biết vì sao mọi người vội vàng đi tìm Giản Phàm như thế, thấy nở mày nở mặt vài phần.

Chi đội trưởng lập tức gọi điện xác nhận, sau đó yên tâm.

Phòng hồ sơ nằm ở góc tây bắc chỗ khuất nắng trên tầng 2 của đại đội một, giữa ban ngày cũng phải bật đèn. Khi Hồ Lê Quân mặt đầy vẻ khẩn cấp đẩy cửa phòng hồ sơ đi vào thì người của ban CCIC đã rời đi, Giản Phàm đang cẩn thận sắp xếp từng tập hồ sơ cho vào ngăn kéo, trên bàn là chiếc laptop chạy rồ rồ như máy cày, phát ra âm nhạc không lời.

Gian phòng hồ sơ này rất sạch sẽ, ngăn nắp, Hồ Lê Quân không kịp để ý rồi, đóng ngay cái laptop âm ỉ kia lại.

Giản Phàm đang ở lối đi giữa các tủ hồ sơ, thò đầu ra liền vui vẻ gọi: “Chị Hồ, sao lại tới đây?”

“Ra đây.” Hồ Lệ Quân ra lệnh.

Giản Phàm không ra mà còn nói: “Tôi chưa xếp xong hồ sơ.”

“Cậu ra đây cho tôi, bây giờ tôi chính thức thông báo cho cậu, chi đội lâm thời điều động tới tổ thực địa của chuyên án dùng súng cướp tiền 6.24 cậu đi theo tôi.” Hồ Lệ Quân không nhiều lời, kéo xềnh xệch Giản Phàm ra khỏi phòng, xuống lầu, lên xe.

Giản Phàm đi theo chẳng nói năng gì, có vẻ không được hài lòng cho lắm.

“Giản Phàm.” Hồ Lệ Quân vừa khởi động xe vừa nhìn Giản Phàm qua gương chiếu hậu, cũng rất không vui: “Cậu đã có phán đoán về vụ án này, vì sao mấy tiếng trước không nói trên hội nghị, cậu tham gia cơ mà?”

“Nói rồi, sư phụ tôi nói thay tôi, nhưng không ai tin, tôi biết phải làm sao? Lãnh đạo ngồi đây phòng, họ nói chị đúng thì chị đúng, họ nói chị sai thì chị cãi nhau với họ được à?” Giản Phàm bĩu môi.

Hồ Lệ Quân xưa nay nói chuyện luôn hung hãn: “Chuyện liên quan tới mạng người và số tiền 200 vạn, dù không ai tin thì cậu cũng phải hết sức tranh đấu chứ.”

“Chị Hồ, chú Trần tư cách lão làng rồi mà nói còn chẳng ai tin, đội trưởng tôi thì đã nghe tôi nói khi đó, vậy mà anh ấy không thèm lên tiếng, tôi là cảnh sát thực tập còn chưa lên chính chức, tôi đi cãi nhau với ai? Chi đội trưởng hay phó cục trưởng? Hay cái tên Ngô Địch, Vô Địch gì đó, cái thằng ngốc vênh vác, tôi ợ một tiếng đã trừng mắt với tôi rồi.” Có những người khiến người ta nhìn thấy lần đầu đã chướng mắt, với Giản Phàm đó là Ngô Địch, có thể do ghen tỵ tác quái.

“Nhưng cậu cũng không thể trốn vào trong phòng hồ sơ đợi người ta làm trò cười, có biết những thời gian đầu tiên là cực kỳ trọng yếu với việc phá án không, cậu không có tí tinh thần trách nhiệm nào à?” Hồ Lệ Quân vốn còn tưởng mấy tiếng đồng hồ tổ chuyên án đã có tiến triển, ai ngờ dậm chân tại chỗ, tốn thời gian đâm đầu vào giả thiết sai, còn người biết chuyện làm bị cử đi làm chuyện vụn vặt, giận là mắng luôn.

“Đại Nguyên có tám nghìn cảnh sát, thêm hay bớt tôi có sao đâu, chị Hồ, tôi chỉ lý hồ sơ sao lại là không có tinh thần trách

nhiệm? Chị biết nguyên quản lý phòng hồ sơ là thân thích lãnh đạo cục không, một tháng đi làm chưa tới một tuần, lương nhận gấp đôi tôi, để cái phòng hồ sơ không khác nào bãi rác, tôi tự nguyện dọn dẹp quản lý nó, không ai kiếm ông ta đòi trách nhiệm mà lại nói tôi là sao? Lãnh đạo ngay cả hiện trường còn không biết, bọn họ có tí trách nhiệm nào không? Sao lại lấy cái mũ trách nhiệm chụp lên đầu tôi ... Đem so với tiền lương nhận được, tôi đã làm rất nhiều rồi.”

“Những điều cậu nói tôi không giải quyết được, đợi sau vụ án này chúng ta nói chuyện.”

Hồ Lệ Quân cắt ngang lời Giản Phàm, không thềm để ý lời lải nhải của Giản Phàm nữa. Giản Phàm cũng ngậm miệng quay đầu sang một bên, hai người vốn phối hợp rất ăn ý lần đầu tiên không thềm để ý tới nhau.

Hồ Lệ Quân lái xe cảnh sát hú còi phóng thẳng qua cổng bệnh viện, khi đỗ xe ở bãi đã thấy Ngô Đích và Quách Định Sơn đứng ở hiện trường thảo luận với một đám cảnh sát. Hai người xuống xe, vết máu giữa giải phân cách vẫn nguyên đó, Giản Phàm thở dài cúi đầu theo Hồ Lệ Quân vào phòng trực ban ở đại sảnh, đang dùng làm chỗ tra hỏi lâm thời, lời khai đã thành chồng dày. Ngô Đích và Quách Định Sơn biết Hồ Lệ Quân đã về liền đi theo.

“Cho cậu nửa tiếng, xem hết lời khai.” Hồ Lệ Quân không nhiều lời, đặt cả chồng lời khai trước mặt Giản Phàm: “Đây là toàn bộ lời khai của bác sĩ, y tá trực ban cùng với người ở hiện trường, tổng cộng 53 người, giúp tôi tìm ra chỗ khả nghi cùng với tin tức có giá trị, tôi cần bộ óc tỉ mỉ của cậu.”

Qua mấy lần hợp tác Hồ Lệ Quân tuy chưa xác định được hết năng lực của Giản Phàm, nhưng khẳng định bộ óc kỳ quái của Giản Phàm sẽ hữu dụng. Bây giờ manh mối ngoại vi quá phức tạp, một hướng đi đúng còn quan trọng hơn một nghìn lần điều tra.

Giản Phàm tiêu sái chỉ Ngô Đích và Quách Định Sơn vừa tới: “Cái này để hai vị lãnh đạo xem đi, tôi xem sau, tổ trưởng Hồ, chị phải phân biệt cấp trên cấp dưới chứ.”

Hồ Lệ Quân mắt hạnh trừng lên suýt cho Giản Phàm một cú đấm, không ngờ ông già bỉ ổi lại cười: “Chàng trai, không ngờ có phong cách đại giả đây? Lên mặt hả? Thấy bị xem thường hả? Ha ha ha, tôi vừa nói chuyện với đội trưởng Tần, biết vài chuyện về cậu, biết vì sao đội trưởng Tần đưa cậu tới phòng hồ sơ không? Đó là vì bồi dưỡng tư duy vụ án cho cậu, biện pháp này hơi ngốc, nhưng xem ra lại đúng đường, tôi phục cậu đây, bây giờ người có thể bình tâm đọc hồ sơ không nhiều.”

“Chú Quách , chú là tiền bối, được chú khen thật là vinh hạnh. Nhưng chú lầm rồi, cái đầu tôi nó quá ngốc không làm nổi việc gì khác, đội trưởng mới ném tôi vào đó.” Giản Phàm không mắc bẫy, nghe vài lời ngon ngọt rồi đi cầm đầu làm việc cho người khác hưởng à, hô hô hô, mình cứ đóng vai thằng ngốc đây.

Trên đời này ít thiếu nhất là những kẻ thông minh, hay thích ra vẻ thông minh, mình cứ làm thằng ngốc là được, đại gì.

“Được rồi, chúng ta không lạc đề nữa, nói vào vụ án đi, vừa rồi tôi xem hiện trường, thật lạ, vì sao cậu khẳng định là bốn người? Đương nhiên bây giờ đã chứng minh là bốn người chứ không phải ba ... Với kinh nghiệm của tôi, khi chưa đủ chứng cứ xác thực tôi không dám khẳng định, mà với hiện trường này, ba hay bốn người không khác nhau.” Quách Định Sơn vừa nói vừa đi vào, nhìn Giản Phàm đứng dậy lấy ghế cho mình, tức thì thiện cảm hơn nhiều, bây giờ người trẻ tuổi lễ phép như vậy không nhiều nữa.

Chương 021: Rối rắm bề tặc. (2)

Giản Phàm ngồi xuống, thấy đối phương nói chuyện có thành ý cũng không dùng thái độ đối phó nữa: “Tôi xem rất nhiều hồ sơ, hơn hai nghìn cái ở trong đội, một nghìn hồ sơ trong quyền hạn trên mạng, tôi có cảm giác là, tội phạm chia làm 3 tầng cấp. Thứ nhất, vì thỏa mãn nhu cầu sinh lý, ví như cơm no áo ấm mà phạm tội. Loại thứ hai là do tâm lý biến thái, ví như hãm hiếp, giết người hoặc tội phạm ác tính. Thứ ba là loại khuynh hướng nghề nghiệp, đây là tầng cấp cao, gây án có kế hoạch tỉ mỉ, sau khi thực hiện xong hưởng thụ thành quả mang tới, chú thấy ở loại nào?”

“Cậu đã nói đáp án rồi.” Quách Định Sơn gật gù.

“Đúng, camera giám sát trên đường bị hủy, xe bỏ lại ở địa điểm rất loạn khó lấy chứng cứ, quần thể người chứng kiến đông, vậy đây là kẻ phạm tội loại thứ ba, loại này giỏi che dấu hành tung, không tùy tiện mạo hiểm. Giống vụ án Hứa Sơn vào năm 95, còn cả vụ án đột nhập cướp bóc của nhóm người Cao Mỗ mà chú từng xử lý. Những kẻ này đều ẩn thân mấy năm mới bị bắt về quy án. Liên hệ với vụ án này cũng vậy, từ A, B, C, D thậm chí là E đều có phân công tổ chức rõ ràng, đây là người cực kỳ chú trọng chi tiết, là màn gây án đặc sắc nhất của Đại Nguyên từ trước tới nay.” Những điều này kỳ thực do Giản Phàm về sau tổng hợp lại, khi đó đa phần dựa vào trực giác phán đoán, thậm chí còn có được chút gợi ý từ mô hình của Ngô Đích.

“Ồ, cậu đọc cả vụ án tôi xử lý kia à, đúng thế, quần thể người chứng kiến lớn mới dễ trộn lẫn thông tin thật giả đánh lạc hướng điều tra, không như ở hiện trường kín, nghi phạm không cẩn thận nói một câu mà chỉ người trong cuộc mới biết thì nguy rồi. Nay cậu có biết vụ án Phi Hồ không, vụ đó mới thực sự là đặc sắc.”

“Chú Quách, cấp bậc của tôi không đủ, không tiếp xúc được nhiều vụ án trọng đại, chú kể xem ...”

Một già một trẻ đều là người thích vùi đầu vào hồ sơ, hôm nay đều có cảm giác gặp được tri âm, nói chuyện quên luôn đang ở đâu.

Hồ Lệ Quân gân xanh nổi trên trán, có kích động muốn đấm cả già cả trẻ một trận, cả hai tay đều đặt sầm xuống bàn, giọng kiêu ché: “Hai vị, nói về vụ án này đi chứ.”

Quách Định Sơn giật nảy mình, thấy hồ cái đã ra uy, vội vàng bảo Giản Phàm: “Sóng sau xô sóng trước, Giản Phàm, cậu nói đi.”

Giản Phàm khách khí: “Chú Quách, chú đừng bảo tôi nói linh tinh nhé.”

Hồ Lệ Quân và Ngô Đích nhìn nhau, đều nhìn ra sự bất lực của đối phương, Quách Định Sơn đã nghỉ hưu, được cục thuê lại, là nhân vật loại cố vấn, bình thường gặp vụ án thưởng chỉ điểm vài câu, là người nghiêm khắc khó gần, hôm nay lại trò chuyện say sưa với một chàng trai.

“Được, giả thiết tôi là nghi phạm chính A, chú Quách là D tiếp ứng bãi đỗ xe, chị Hồ là B và anh là C. Tôi theo đuôi bốn người áp tải tiền, tới khi ra ngoài đại sảnh thì bắn chết bảo vệ không đội mũ sắt, người còn lại quay đầu, tôi bắn chết luôn. Phát súng của tôi là hiệu lệnh, B, C từ chỗ phục kích động thủ bắn người xách vali. Chú ý, chỗ này mới quan trọng, D khởi động xe đúng lúc súng nổ, xoay xe quay đầu, khi đó phía trước và sau đều bị che khuất, B và C bỏ đi, số người chứng kiến thực sự không nhiều. Còn tôi, thấy hiện trường đúng như dự tính, không có chuyện bất ngờ, liền quay vào trong, khi đó dù tôi có hốt hoảng bỏ chạy cũng có ai nghi ngờ ... Nếu có chuyện ngoài dự liệu, tôi là người áp trận, nếu B, C bắn trượt, tôi sẽ bắn bồi, nếu có người phản kháng, tôi cho thêm một súng là vẹn toàn.”

“Vậy vì sao để lại nhân chứng? Sao dùng súng hơi?” Ngô Đích nhìn Giản Phàm nói chuyện hùng hồn trực tiếp phủ nhận suy luận của mình thì rất không thoải mái, hỏi ra câu hỏi chính bản thân cũng gặp khó.

“Tiểu Ngô, đầu óc cậu quá chậm, không theo kịp tội phạm rồi.” Quách Định Sơn đáp thay Giản Phàm: “Sử dụng súng hơi cũng chính là một mắt xích trong kế hoạch, tổ trưởng Hồ, tôi

hỏi cô một câu nhé, nếu như khi đó chết bốn người, cô là người bàng quan, cô sẽ làm thế nào, trả lời nhanh.”

“Bỏ chạy, hoặc đứng từ xa nhìn?”

“Vậy nếu như còn hai người sống sót, còn hoạt động, thậm chí đang la hét?” Quách Định Sơn lại hỏi.

“Cứu người!” Hồ Lệ Quân vọt miệng, tức thì hiểu ra: “Bọn chúng muốn dùng quần chúng phá hoại hiện trường.”

“Chị thật thông minh.” Giản Phàm cười hì hì được thể lên mặt khen: “Đây là cửa bệnh viện, sao có thể thấy chết không cứu, cáng này, nhân viên cấp cứu này, tội phạm có để lại dấu chân cũng bị đám đông dẫm nát hết.”

“Lợi hại.” Ngô Đích thốt lên, đây là nguyên do tội phạm dùng ba khẩu súng.

Hồ Lệ Quân trừng mắt với Giản Phàm, những lời này đáng lẽ nên nói với cô khi ở trên xe rồi mới đúng, chú nhóc này trí tuệ thì cao mà giác ngộ thì thấp: “Tiếp tục nói mạnh mẽ đi, chúng ta nên điều tra từ đâu, đừng để tốn thời gian.”

Quách Định Sơn rất thoáng đạt phẩy tay với Giản Phàm: “Nói ra đi, cậu là người đầu tiên nghĩ ra, tôi nói có chút hiềm nghi ăn trộm trí tuệ người khác, chàng trai, thoải mái nói.”

“Chị Hồ, chị bỏ qua một vấn đề trọng yếu, 110 tới đây mất 13 phút, hơi lâu, mà khi tới nơi phòng cấp cứu đã lấy đạn khỏi người bị thương, tức là chưa tới 10 phút đã tổ chức phẫu thuật rồi, ai tổ chức? Không phải tôi nói có vấn đề, mà tôi thấy đáng nghi, có phải là tên bác sĩ giả chỉ huy không ... Thông tin tôi biết chưa nhiều, suy nghĩ tới đây là đứt rồi, tôi muốn xem những tin tức mới nhất thu thập được.” Giản Phàm không dám nói chắc.

“Chàng trai làm tốt lắm, tôi xem với cậu, Tiểu Ngô, mang hết tin tức tới đây.” Quách Định Sơn nói rồi lấy kính lão ra đeo vào, chia cho Giản Phàm một phần tài liệu, bắt đầu ngồi xem không để ý tới ai nữa.

Hồ Lệ Quân sở trường ở thực địa tất nhiên không xen vào, cùng Ngô Đích lui ra ngoài.

“Lục Kiên Định, cậu làm ăn kiểu gì thế?” Trong tổ chuyên án chỉ còn lại chi đội trưởng, liên tục bị cục công an rồi lãnh đạo thành phố gọi điện làm phiền, đợi tới gần 18 giờ, đã qua 6 tiếng

mà đội trọng án không có tiến triển gì, gọi điện giáo huấn: “Mấy tiếng trôi qua rồi, đường đường đội trọng án mà ngay cả nghi phạm số một ở hiện trường, tài xế lái xe cũng không tìm thấy ... Cái gì? Có khả năng tới nhà thân thích ở ngoại ô? Lúc nào rồi mà cậu chỉ có một câu khả năng ? ... Tôi nói trước luôn nhé, vụ này mà hỏng, cậu cuốn xéo xuống đống làm công tác hộ khẩu cho tôi ... Trước khi trời tối không bắt được thì cách chức, ai bắt được tôi cho làm đội trưởng đội trọng án ...”

Nói xong cúp điện thoại cái sầm một cái, kỳ thực chỉ là những lời đe dọa thôi, phát tiết một phen, trên cục đang tổ chức hội nghị về chuyên án 6.24, nơi này đừng nói là tiến triển, một chút manh mối có giá trị cũng không tra ra được để ăn nói với bên trên.

Dạ dày lại nhâm nhảm đau rồi, đang định kiếm viên thuốc uống tạm thì tiếng gõ cửa vang lên, chi đội trưởng nói lớn: “Vào đi.”

Thư ký của tổ tin tức đi vào: “Báo cáo, vừa nhận được tóm tắt hội nghị chuyên 6.24 trên cục, bảo mật cấp hai.”

“Nói nội dung.”

“Tham gia hội nghị có cục trưởng Lương, bí thư chính pháp ủy Trương, phó thị trưởng ...”

“Thôi, thôi, giờ nào rồi mà còn đọc mấy thứ vô nghĩa đó, nói nội dung, kỳ hạn mấy ngày?”

“Mười ngày ạ.” Thư ký ngượng ngùng trả lời, không dám dài dòng nữa.

“Có tin tức từ bệnh viện chưa? Quách Địch Sơn và khoa trưởng Ngô đã đi rất lâu rồi, có phát hiện gì không?”

“Không có tin tức mới nhất, nhưng tiến hành miêu tả lại chi tiết cách thức gây án, xác thực được nghi phạm chính sau khi nổ súng lui vào bệnh viện.”

“Thôi thôi, toàn là nói xuông chẳng được tích sự gì, không bảo cô, ra ngoài đi.”

Chi đội trưởng phát tay cho thư ký lui, nhăn nhó ôm bụng, dạ dày càng đau rồi.

Chương 022: Rồi rằm bế tắc. (3)

Trong phòng cấp cứu của bệnh viện, Hồ Lệ Quân một thân cảnh phục cùng Ngô Quân và mấy người chuyên miêu tả mô phỏng nghi phạm được điều tới đứng ngồi tứ tán, trong đó có cả Sở Tĩnh Viện, vì xác định đặc trưng nghi phạm, chi đội đã điều toàn bộ lực lượng.

Hồ Lệ Quân tiếp tục hỏi: “Bác sĩ Dương, phiền anh thuật lại quá trình cấp cứu..”

“Không sao, không sao.” Vị bác sĩ Dương lúc này không mặt nặng mày nhẹ như khi đối diện với bệnh nhân, mà hết sức nhẫn nại, kể tỉ mỉ: “12 giờ tôi vừa thay ca, mặc quần áo chưa lâu thì ngoài cửa có một bác sĩ chạy vào gọi, nói người ngân hàng bị thương. chủ nhiệm Tôn sai tổ chức cấp cứu, thế là tôi gọi bác sĩ Lý, Tiểu Quách là bác sĩ thực tập cùng hai y tá chạy ra ngoài. Nam thì ôm mặt kêu cứu, nữ thì cổ bị thương, kêu cũng không kêu nổi, xuất hiện triệu chứng ngạt thở, nếu không cấp cứu kịp thời thì mất thêm mạng người rồi ... Tôi làm bác sĩ mười mấy năm mới lần đầu nhìn thấy cảnh đó, thật khủng khiếp ...”

“Bác sĩ Dương, anh có nhận ra bác sĩ gọi anh đi cứu người là ai không?” Hồ Lệ Quân mặt kiên nhẫn cắt ngang.

“À, người đó, là ... Ai nhỉ? Chủ nhiệm Tôn chắc biết?” Bác sĩ Dương gập khó.

“Chủ nhiệm Tôn không biết, người đó có cứu người cùng anh không?”

“Cảm giác rất quen mà sao tôi lại không nhớ ra nhỉ? ... À phải, không, mấy người trong phòng cấp cứu không có anh ta? Ai nhỉ? Khó nói, mặc blouse trắng thì giống nhau hết mà.”

Hồ Lệ Quân đã cho hỏi hết đội ngũ cấp cứu, đều không biết gì cả, chỉ có vị bác sĩ Dương từng nhìn thấy người rất có khả năng là nghi phạm.

“Anh nghĩ thật kỹ.” Sở Tĩnh Viện gợi ý: “Như vóc dáng, chiều cao, đặc trưng, có nhớ gì không?”

Bác sĩ Dương vất vả suy nghĩ: “Không có đặc trưng nào cả, vóc người tầm trung, mặc áo blouse trắng, đội mũ và Khẩu trang vô trùng, khẩu âm bản địa ... Hôm nay quá loạn, lúc cấp cứu có mười mấy bác sĩ chạy ra giúp.”

“Vậy thì mắt hấn, anh có thể miêu tả đôi mắt của hấn không? Mắt to hay mắt hí, đuôi mắt dài không, mắt xếch không?” Sở Tĩnh Viện kiên nhẫn hỏi, tái hiện lại ký ức nhân chứng không phải chuyện dễ, vẽ ra chuẩn xác càng khó.

Hồ Lệ Quân thở dài nhẹ nhàng lui ra ngoài, Ngô Đích cũng đi theo, qua một phen tìm hiểu đã xác thực khá nhiều chuyện, cảm thán: “Xem ra mấy người chú Quách suy đoán không sai, tên bác sĩ kia khả năng chính là kẻ nổ súng, không tin cho người tới cấp cứu làm loạn hiện trường mới đi, chuyện này biết rồi thì đơn giản, không biết ai ngờ có kẻ to gan như vậy.”

“Tôi cũng lần đầu tiên mới gặp, thiếu chút nữa là hấn thoát khỏi vành mắt chúng ta ...” Hồ Lệ Quân nói tới đó thì có điện thoại, vừa nhắc máy lên thì nghe Lục Kiên Định rửa xả một tràng, khỏi cần nói cũng biết đội trưởng vừa bị lãnh đạo mắng đây mà, nên phát tiết xuống dưới. Cúp điện thoại rồi, Hồ Lệ Quân cười nói: “Đội trưởng của chúng tôi đấy, nóng máu rồi ... Vẫn mấy câu đó, không tra ra thì đuổi xuống đồn quản lý hộ tịch.”

Ngô Đích rất đồng tình: “Tôi cũng từng ở cơ sở, rất vất vả, huống hồ là đồng chí nữ, Lệ Quân, điều lên cục đi, tư lịch của cô đủ rồi mà.”

“Khoa trưởng Ngô, đừng quan tâm tới tôi. Quách lão và Giản Phàm có kết quả gì chưa?” Trong lòng Hồ Lệ Quân lúc này chỉ có vụ án, chuyển chủ đề.

Ngô Đích nhún vai: “Ở phòng bệnh, hai người họ đang thao thao bất tuyệt với nhau, một già một trẻ, hợp lắm, sắp hơn một tiếng rồi.”

“Để tôi đi tìm, xem xem họ có phát hiện gì mới ...”

Hồ Lệ Quân nói đi là đi ngay, Ngô Đích đứng ở đó đợi đám Sở Tĩnh Viện phác họa nhận dạng nghi phạm, mắt tình cờ nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một bóng dáng xinh đẹp quen thuộc, chính là cô gái hấn ngày đêm nhung nhớ. Người ở đây còn tìm Ngô Đích

đã bay vút đi rồi, vui mừng lấy di động ra bấm số: “Hong Hạnh sao em lại tới đây?”

“A, anh Ngô, em theo chị Sử trong đội, là người phác họa hình nghi phạm đấy, anh cũng ở nơi này à?” Giọng trong điện thoại ngọt ngào, chính là Dương Hồng Hạnh theo Sử Tĩnh Viện tới hiện trường.

Cùng là con cái lãnh đạo thành phố, hai người họ quen biết nhau từ rất lâu, Dương Hồng Hạnh càng lớn càng xinh đẹp, Ngô Đích rất động lòng, chỉ là từ nhỏ cô đặt mục tiêu làm cảnh sát, rất nghiêm túc không nói chuyện yêu đương, thế là hẳn cũng phải kìm nén, rồi tựa như bị bệnh tương tư càng thêm nhớ nhung ngày đêm. Bây giờ thì khác rồi, Dương Hồng Hạnh đã là cảnh sát, tuổi đã phù hợp để lập gia đình, hẳn đã bắt đầu triển khai kế hoạch tiếp cận, thậm chí còn bảo cha mẹ giúp sức, trong nhà hẳn cực kỳ tán thành, Ngô Đích tự tin với điều kiện của mình sẽ làm xiêu lòng Dương Hồng Hạnh.

“Đứt rồi, từ chỗ này là chúng ta mù.” Giản Phàm và Quách Định Sơn đứng ở khu phòng bệnh, từ nơi này có thể tới thẳng nhà chính của bệnh viện, nơi phát hiện vật chứng chính là thùng rác gần lối ra, trong thùng rác có băng gạc dính máu, Khẩu trang một lần, đủ thứ rác thải y tế đầy một nửa, chạm một chút thôi là vật chứng quan trọng này đã bị hủy.

Dù vậy thì tìm được cũng chỉ vẩn vện giúp phục dựng hiện trường mà thôi, phòng thí nghiệm không thể tìm được mẫu DNA để đối chứng, không ích gì cả.

Đây là một khu phòng bệnh độc lập, có hai lối đông tây để đi ra ngoài, bất kể là đi bộ hay là đi xe, chưa tới năm phút sẽ biến mất tăm tích, người đội trọng án đang tra hỏi gác cửa, có điều giả định người bệnh ra ra vào vào liên tục như thế, muốn nhớ ra được ai đó khó bằng trực tiếp bắt người đó.

Manh mối đứt rồi, Giản Phàm ánh mắt mờ mịt nhìn chằm chằm về phía cửa không biết nghĩ gì, tới giới hạn của bản thân rồi, Giản Phàm biết chỉ dựa vào mình thì không đột phá được. Kiến thức điều tra hình sự của y không có, khiến Giản Phàm đôi lúc ý thức được cái gì đó mà không biết là vấn đề từ đâu, lại nói ngay từ đầu không có Hồ Lệ Quân dẫn dắt còn chẳng biết gì cả.

“Chàng trai, đừng nhụt chí, cậu đã miêu tả ra đường nét vụ án một cách chi tiết rồi, giờ nhiệm vụ của bọn họ là theo phương hướng đó để lấy thêm manh mối. Phá án không phải chuyện một người làm được đâu, đừng thúc ép bản thân, thư giãn đi, tin tưởng vào các đồng chí khác ... Phải rồi, vừa xong xem lời khai có vẻ cậu không được nhiệt tình cho lắm, rất miễn cưỡng, thế là sao?” Quách Định Sơn rất lạc quan, cả đời trải qua vô số vụ án, vụ tới giờ vẫn không có lời giải rất nhiều, mà vụ án đột nhiên có đột phá không ít, cho nên vẫn trấn định như thường.

“Kỳ thực cháu không hề được đào tạo để làm trinh sát hình sự, làm cảnh sát chỉ là chuyện tình cờ, mới trải qua hai tháng huấn luyện ở trường huấn luyện cảnh sát. Sở trường của cháu là nấu ăn cơ, làm một món ăn ngon mà đưa người không biết ăn cũng phí ... Hôm nay cũng thế, nếu không có người hợp ý, dù biết nghi phạm là ai, nhưng e nói ra không ai tin. Nếu không có chị Hồ tin tưởng, có chú ủng hộ, cháu còn không dám lên tiếng, tránh bị người ta cười cho.” Giản Phàm giải thích hoàn cảnh của mình.

“Khà khà, nhưng sự thực chứng minh cậu không sai, rất có ý nghĩa chỉ đạo đấy.” Quách Định Sơn trải qua biết rồi, hiểu chàng trai trẻ này còn mang chút tâm tình bất mãn vị bị xem thường, cũng bình thường thôi, người trẻ tuổi mà, ông an ủi: “Chàng trai, tôi không phủ nhận thành phần quan liêu trong cục công an của chúng ta rất nặng, không phủ nhận có những người chỉ ngồi không ăn bám, chuyện phân biệt đối xử cũng rất nhiều, nhưng không thể phủ nhận, đây là một nghề vinh quang, làm một cảnh sát là phải chịu được nghèo khó, chịu được cô tịch, chịu được sự ghẻ lạnh.”

Chương 023: Rối rắm bế tắc . (4)

“Chú Quách, những lời này hơi sai lệch, chú đã nghỉ hưu, cho nên giá trị quan của chú ít nhiều đã lỗi thời, còn cháu thì chưa chuyển sang chính chức, cho nên chúng ta có cái nhìn khác nhau, có thể bỏ qua vấn đề này không? Tránh nảy sinh khoảng cách.” Giản Phàm phần nào học được cách xử lý khác.

Biết quan điểm rồi, không chứng tỏ mình đúng nữa.

Quách Định Sơn cười ha ha vỗ vai Giản Phàm tán thưởng như một chuyên gia: “Tôi là

kiểm nghiệm dấu vết, trên người cậu, tôi nhìn thấy dấu vết của thể hệ chúng tôi, khiêm tốn cẩn thận cẩn cù, gặp chuyện biết ẩn nhẫn. Ha ha ha, để tôi đoán, trong nhà cậu có một vị cổ hủ lắm hả?”

“Dạ, không phải một mà là hai, cha cháu, ông nội cháu đều thế.” Giản Phàm gật đầu, tính y phần nhiều bị ảnh hưởng của cha và ông nội”

“Ha ha ha, chẳng trách.” Quách Định Sơn vui vẻ lắm, thấy khoảng cách hai người thu hẹp vài phần, tính cách chàng trai này nếu sinh ở thể hệ ông thì được coi là phẩm chất tốt đẹp đáng quý, nhưng ở thời đại này thì không hợp thời. E tương lai còn gặp nhiều gặp ghềnh. Vì thế ông cổ vũ: “Phấn chấn lên nào, kỳ thực chúng ta đã nắm trong tay rất nhiều manh mối rồi, chỉ chưa khớp lại được thôi, lát nữa cùng đội trọng án giao lưu ý kiến, biết đâu có gợi mở. Cậu nghĩ người tái xế lái xe chở tiền tới giờ vẫn mất tích có giá trị không? Đám Tiểu Lục đang đi theo manh mối này.”

Giản Phàm lắc đầu: “Cháu không nghĩ có giá trị, manh mối quá rõ ràng, cháu thà tin người này mất tích chỉ là trùng hợp, phía tội phạm sử dụng súng, cướp tiền số lượng lớn, giết người, tội nào cũng có đủ dựa cột rồi, nếu nói tài xế đó là người ngầm báo tin còn có thể, chứ người ngoài tham dự thì khác nào chuốc lấy cái chết ... Dù là có thì là loại dính líu không lớn, trước kia cháu không biết quản lý và bảo vệ ngân hàng tệ đến thế, hai bảo

vệ không ai lắp đạn, một người súng còn khóa, khác gì cầm hai khúc gỗ đầu.”

Chuyện này vừa buồn cười lại vừa đáng buồn, súng của hai bảo vệ không lắp đạn, ngân hàng giải thích là một lần cướp còn nên mới thế, chính vì thế mới khiến hai người họ chết quá oan, đừng nói không kịp phản ứng, kịp cũng vô ích.

“Đó là sơ hở của chế độ và quản lý, thêm vào tư tưởng lơ là, để tội phạm thừa cơ. Đại Nguyên đã ba năm rồi không có vụ cướp ngân hàng nào, chi nhánh của ngân hàng kiến thiết ở con đường này mười năm không gặp sự cố. Lần này là nghiệp vụ bên ngoài, khác với bảo vệ ngân hàng, ngay cả bảo vệ ở lại trông xe cũng bỏ đi giữa chừng, quá thương nghiệp hóa, thấy nhiều năm không việc gì, nên cắt giảm chi phí ... Hỏa thường xảy ra lúc lơ là, người làm vụ án này, bất kể là lựa chọn thời cơ, sử dụng thủ pháp lẫn am hiểu sơ hở ngân hàng, đều vô cùng khéo.”

Lời của Quách Định Sơn ít nhiều mang cảm giác tán thưởng tội phạm, kỳ thực Giản Phàm cũng như thế, đôi khi đọc được vụ án lạ là vô cùng nhập tâm, tặc lưỡi tán thưởng không ngớt, loại tội phạm đó mà gục trong tay mình càng thỏa mãn.

Từ mặt này mà nói, phạm tội và đối phó với tội phạm đều là một dục vọng khổng chế, mỗi người đều cần thỏa mãn tâm lý, mà cái nghề cảnh sát cho dù gian khổ vẫn có nhiều người khao khát chính là vì nó mang lại cho người ta sự thỏa mãn vượt xa các loại nghề nghiệp khác.

Khi Hồ Lệ Quân thấy hai khuôn mặt một non nớt một tang thương, một tóc đen một tóc bạc đang ngửa đầu ngắm nhìn tịch dương đang ngày càng xuống thấp, không khỏi thấy buồn cười, gọi bọn họ, nói có tin tức các đội khác truyền về.

Trở về phòng trực kiêm phòng tra hỏi lâm thời ở tầng một thì đội trọng án bận rộn suốt một ngày đã tụ tập lại nghỉ ngơi.

Quách Định Sơn ngồi ở chính giữa, bảy tám cảnh sát có chỗ ngồi đều nhìn vị tiền bối trong truyền thuyết này, Giản Phàm đứng dựa lưng bên cửa, bấm di động xem tin tức mới nhất vừa lên mạng nội bộ, rất thuận tiện, có tin tức vụ án mới nhất đều theo cấp bảo mật thông báo cho nhân viên tương quan.

“Vừa rồi đã đào sâu hơn ở bệnh viện, giờ chúng ta có một phương hướng đại khái, Tiểu Hồ, Tiểu Ngô, ghi nhớ về báo cáo cho chỉ đội trưởng, nhiệm vụ của tôi tới đây thôi, tiếp theo là của mọi người.”

“Manh mối đầu tiên là truy lùng tên tài xế xe chở tiền vẫn mất tích, đó là nhân chứng trực tiếp và quan trọng, có vấn đề hay không tra mới rõ, đội trưởng Lục và đội trưởng Tần đang làm việc này.”

“Manh mối thứ hai là ở đây, phải tìm hiểu tường tận, nghi phạm am hiểu bệnh viện ngoài tưởng tượng, bao gồm cả địa hình, nhân sự, hẳn phải xuất hiện ở đây nhiều lần, với thân phận gì, phương thức nào vào bệnh viện thì cần mọi người nỗ lực.”

“Thứ ba là con đường bọn chúng bỏ trốn, khoa trưởng Ngô cần tổng hợp tin tức lấy từ camera giám sát của bệnh viện còn lại và đối chiếu lượng xe đi qua các đoạn đường ở các mốc thời gian. Đây là công việc tỉ mỉ cần thời gian. Thứ tư là nguồn súng, các đại đội phụ trách, nhưng hi vọng ở chuyện này không nhiều.”

“Cuối cùng là đặc cảnh và vũ cảnh cũng ta tra xét, mọi người đều hiểu, hành vi này chỉ có sức uy hiếp, khiến nghi phạm không dám hành động bừa bãi mà không giúp ích nhiều việc bắt nghi phạm. Điều tra phá án không sợ chậm, chỉ sợ lòng loạn, làm việc mà không đủ chắc chắn, đến khi phát hiện sơ hở rồi quay đầu làm lại, khi đó muốn nhanh cũng không nhanh được, áp lực từ bên trên là khó tránh nhưng không gấp được.” Quách Định Sơn nói một tràng rồi nhìn ra cửa: “Tôi chỉ có thể thôi, Giản Phàm, có bổ xung gì không?”

Mọi người tức thì đều chú ý lên Giản Phàm, Sở Tĩnh Viện rất cao hứng, đến cả Chú Quách cũng chú ý tới Giản Phàm rồi.

Có điều ánh mắt Ngô Đích thì chẳng có chút thân thiện nào, trước giờ hẳn được coi là ngôi sao đang lên của hệ thống công an thành phố, hôm nay hào quang bị cướp đoạt sạch. Nếu là do Chú Quách thì còn chấp nhận được, lại tới từ một tên cảnh sát cơ sở thì thấy bẽ mặt, giờ ít nhất bị chỉ đội xem thường vài phần, ảnh hưởng con đường tươi sáng tương lai của hắn.

Giản Phàm đang tập trung xem tin tức mới nhất, đột nhiên nghe Quách Định Sơn nhắc tới mình thì quay sang thuận miệng hỏi như lúc hai người nói chuyện với nhau: “Chú Quách, theo thông báo mới nhất thì hiện trường xe bị vút bỏ, xe có vết bùn, dấu chân trong xe chứa phấn hoa, phân bón hữu cơ, chứng tỏ chiếc xe này đi qua nơi có hoa, hẳn là hoa cúc, Đại Nguyên có nhiều chỗ có hoa cúc không?”

Ngô Đích như chỉ đợi cậu này thôi, cùng những người khác cười phá lên: “Cậu ngốc hay giả vờ hồ đồ đấy, Đại Nguyên là thành phố hoa, khắp nơi đều là hoa.”

Quách Định Sơn giơ tay bảo xung quanh im lặng: “Giản Phàm, tin tức này có gì trị gì, nói ra tôi nghe xem nào.”

Giản Phàm trừng mắt, vừa rồi người cười to nhất không phải Ngô Đích mà là Tiêu Thành Cương, thẳng chết tiệt này chui vào làm chân pha trà rót nước, điệu bộ nô tài nịnh bợ cực kỳ chướng mắt.

“Nói đi, cậu lại ý tưởng nào hay rồi?” Hồ Lệ Quân biết Giản Phàm kỳ thực là dân ngoài nghề, y nói chưa chắc đã đúng, nhưng có rất nhiều ý kiến mang tính chỉ dẫn gợi mở, cái đó phải xem công lực của người tiếp nhận thế nào.

“Tôi cũng là người chơi súng nên tôi biết, tục ngữ có câu ba ngày không luyện tay lóng ngóng, nhất là hai người dùng súng hơi, phải có chỗ luyện súng chứ, tìm ra nơi này biết đâu có chúng cú? Mười mấy mét bắn trúng mục tiêu, lại trong hoàn cảnh báo động, thay đạn lại bắn trúng phát thứ hai, không trượt viên đạn nào, trình độ này đâu tầm thường, trong số mọi người ai có trình độ đó? Tuyệt đại đa số không chứ gì?” Giản Phàm thấy mình luyện súng chăm chỉ như vậy, trình độ chưa chắc hơn hai người kia.

Hồ Lệ Quân đảo mắt nhìn quanh, ánh mắt ai nấy đều quái quái, không khí trong phòng hơi trùng xuống, xem chừng đã phần cho rằng biện pháp này quá ngu xuẩn.

Chương 024: Rối rắm bết tắc . (5)

Không ai thèm nói, không ngờ nhảy ra một kẻ đánh chó rớt nước, Ngô Đích tóm lấy ngay đề tài này.

“Giản Phàm, cậu có biết Đại Nguyên lớn cỡ nào không?”

Giản Phàm lắc đầu, vấn đề này chưa bao giờ để ý.

“6988 km vuông, xung quanh thành phố chủ yếu là bán sơn địa, đồi núi đất vàng, có quá nửa địa phương trồng hoa cúc hoặc là hoa cúc dại, chỉ cần đi ra ngoài là giày của cậu dính phấn hoa, muốn tìm kiếm khu vực lớn như thế cần bao nhiêu nhân lực?” Ngô Đích thao thao bất tuyệt, liên tục bới móc sơ hở trong lời Giản Phàm, chất vấn: “Dù có điều toàn bộ cảnh sát tới cũng chưa chắc tìm ra, từ tỉ lệ mà nói còn khó hơn tìm nghi phạm trong hơn ba trăm vạn nhân khẩu. Cậu xác định chúng nhất định thử súng chứ? Nhất định là thử ở Đại Nguyên chứ? Nếu vậy dù tìm được nơi chúng thử súng, ích gì cho việc truy bắt chúng?”

“Cái này tôi chưa rõ.” Suy nghĩ chỉ mới lóe lên trong đầu, Giản Phàm không xác định.

“Thế nói làm gì, chẳng bằng cậu tìm luôn chỗ ở của nghi phạm đi, còn dễ hơn đây.” Ngô Đích kết thúc màn diễn thuyết trình thượng.

Giản Phàm ngượng ngừng gãi đầu, cực kỳ hối hận thời đi học mình không chú ý, kiến thức địa lý nhân văn cơ bản này mà không rõ. Lại nhìn Ngô Đích, nụ cười nửa miệng tự cao, làm ra vẻ lãnh đạo chỉ huy mọi người làm việc, lòng hết sức khó chịu.

Quách Định Sơn dù sao về hưu rồi, cho dù nhìn ra thái độ của Ngô Đích có vấn đề cũng không tiện lên tiếng, thảo luận xong cáo từ, đi qua thiện chí vỗ vai Giản Phàm một cái.

Sử Tĩnh Viện và đội trọng án tiếp tục công việc, Hồ Lệ Quân tới bên cạnh Giản Phàm đang nhíu chặt mày, nói: “Đừng sợ sai, có ý kiến là tốt.”

“Sai?” Giản Phàm ngẩn ra: “Ai nói là tôi sai? Chị Hồ, tôi vẫn giữ phán đoán của mình, đây là vấn đề thường thức, loại vụ án này khả năng chúng phải chuẩn bị vài tháng, trong thời gian đó

ở Đại Nguyên điều tra không thể ít, chúng phải đảm bảo trạng thái của mình, không thể không tập luyện. Cách này khó thì khó, chính thế nghi phạm có lẽ không để ý, là cơ hội cho chúng ta đâm sau lưng chúng ... Thành Cương, mày mà cười nữa tao đã chết giờ.”

Trong cái đội ngũ này chỉ có một người mà Giản Phàm dám chửi, không chửi hẳn thì ai?

“Vấn đề này chúng ta bàn bạc sau được không, cậu và Quách Lão đưa ra nhiều phương hướng cần xem xét, tôi không còn đủ lực lượng chia ra làm việc này nữa.” Hồ Lệ Quân khó xử, dọn tài liệu chuẩn bị đi.

Không ngờ lần này Giản Phàm rất cố chấp, giang tay ra chắn cửa: “Không được, tôi muốn tra manh mối này, chính chị bảo tôi phải kiên trì, bây giờ tôi kiên trì, vì sao muốn tôi bỏ, tôi không cần chị phân cho lực lượng, nhưng chị không thể không ủng hộ tôi chút nào chứ?”

Hồ Lệ Quân nhìn vẻ mặt kiên định của Giản Phàm, cánh tay giang ra suýt chạm vào ngực cô, cô thì không chịu lùi. Vì thế hai người có thể chạm nhau bất kỳ lúc nào, kỳ thực mỗi lần tiếp xúc với chàng trai từng đụng chạm thân thể mình, cô đều có chút thiếu tự nhiên.

Tiêu Thành Cương ở sau lưng giơ tay nói như hô khẩu hiệu: “Oa ca, em ủng hộ anh, em và anh cùng tra, manh mối này vô cùng có giá trị.”

“Chị xem, con mắt của quần chúng rất sáng.

“Giản Phàm vui lắm, thế là có người ủng hộ mình rồi, tuy thằng này hơi ngốc chút.

Hồ Lệ Quân đành chấp nhận: “Được rồi, ở đây tạm thời không cần hai cậu nữa, các cậu có thể đi, tôi sẽ thông báo cho đồn cảnh sát hiệp trợ, nhưng nếu tình hình có thay đổi, phải sẵn sàng về nghe lệnh bất kỳ lúc nào.”

Giản Phàm đứng nghiêm chào: “Được, cảm ơn chị.”

“Tránh ra, muốn điều tra thì bắt đầu đi.” Hồ Lệ Quân quát một tiếng khiến Giản Phàm phải thu tay lại, đi qua rồi chột quay đầu hỏi: “Giản Phàm, cậu muốn chứng minh mình khác người phải không?”

“Tôi không cần chứng minh vì tôi vốn khác người mà, tôi không có mấy tri thức chuyên nghiệp, không rõ thủ đoạn điều tra, nhưng tôi luôn làm hết sức bất kỳ việc gì trong phạm vi năng lực của mình.” Giản Phàm trả lời vô cùng nghiêm túc.

“Được rồi, tôi coi đây là tuyển mạnh mỗi thứ sáu, nhớ báo cáo.” Hồ Lệ Quân chỉ khẽ gật đầu rồi đi, cô dù tán thưởng Giản Phàm chẳng nữa cũng không thể ủng hộ y một cách vô nguyên tắc được, hệ thống công an là tổ chức đề cao tập thể hạn chế cá nhân phát huy.

Không còn ai nữa, Giản Phàm nhìn Thành Cương cảm thấy vô cùng thân thiết: “Đi thôi, cảm ơn mày vào lúc quan trọng ủng hộ anh.”

“Tất nhiên là ủng hộ anh rồi, đi theo anh có cái ăn, đi theo anh có thể cùng làm biếng, em ở đây không đi móc nhà vệ sinh thì đi pha trà rót nước.” Tiêu Thành Cương cười rách miệng,

Giản Phàm bực tức xoay người bỏ đi, Tiêu Thành Cương lật đầu theo sau, ra tới ngoài cửa thì hiện trường đã được dọn dẹp, giải phân cách đã được thu về, khôi phục lại dáng vẻ bình thường.

Tiêu Thành Cương đột nhiên kéo tay lén lút chỉ: “Này này Oa ca, anh xem có phải là đối tượng của lớp trưởng không? Bọn họ đang nắm tay kia, có phải là Ngô Đích không, mẹ, cái tên ngẫu.”

Giản Phàm quay đầu nhìn, Ngô Đích và Dương Hồng Hạnh đang đứng ở bãi đỗ xe nói chuyện gì đó. Ngô Đích dáng cao ráo phải xấp xỉ 1m8, không điển trai nhưng tướng mạo đường đường. Dương Hồng Hạnh mặc cảnh phục vẫn yếu điệu xinh đẹp, thấp hơn hẳn một cái đầu, cô ngửa mặt lên, hai tay còn nắm tay Ngô Đích cực kỳ thân mật.

Ngô Đích lên xe rồi cô vẫn đứng vẫy tay, ôn nhu không nói lên lời, giống như hôm đó vẫy tay với mình vậy, không giống vẻ đánh đá thường ngày.

Vốn đã chướng mắt với tên Ngô Đích rồi, không ngờ tên này con như ruồi vo ve làm mình khó chịu, Giản Phàm vốn định tránh mặt Dương Hồng Hạnh, không ngờ Tiêu Thành Cương lại oang oang gọi: “Lớp trưởng, đối tượng của chị đấy à?”

Dương Hồng Hạnh giật mình quay lại nhìn thấy Giản Phàm, hẳn là nhìn thấy cảnh vừa rồi, có điều vẻ mặt không giống đang ghen, cố ý nói: “Đúng đấy, sao nào? Là phó khoa trẻ tuổi nhất của cục, đối tượng trong nhà giới thiệu.”

Khi nói những lời này vẫn chú ý sắc mặt Giản Phàm, còn Giản Phàm là lạ, bình thản nhìn cái chóp mũi héch lên của Dương Hồng Hạnh, trừng mắt như muốn khiêu khích.

“Không tệ, không tệ, hơn anh em chúng tôi xa, lớp trưởng, sau này nâng đỡ nhé.” Tiêu Thành Cương tranh thủ nịnh bợ.

Tâm tư Dương Hồng Hạnh chỉ ở Giản Phàm: “Còn anh thì sao, sao không nói gì? Có phải là lửa ghen thiêu đốt không? Có phải là thấy vị khoa trưởng trẻ như vậy, tự thẹn không bằng?”

“À, lại còn lửa ghen thiêu đốt.” Một câu nói vô tâm nhưng đụng chạm vào vết thương lòng của Giản Phàm làm giận tới cười lớn, nói không lựa lời: “Anh thấy em mới là đang bị lửa thiêu ấy, xuân tâm hùng hực, không nén được nữa chứ gì? Cơ mà thế có sáng Tần chiều Sở quá không?”

“Anh ...” Dương Hồng Hạnh tái mặt, vốn chỉ trêu một câu, không ngờ kết quả lại bị đáp trả bằng câu hàm ý ác độc như thế, chẳng nghĩ gì co chân đá luôn.

Chỉ nghe “á” một tiếng, có người ngã ngay, không ngờ Giản Phàm nhanh nhẹn né tránh, Tiêu Thành Cương không biết trúng chỗ nào mà gục xuống, Dương Hồng Hạnh vốn định đuổi theo Giản Phàm, nhưng Tiêu Thành Cương nằm đó, xấu hổ đỡ hẳn dậy, không nói một lời, tức giận đi vào bệnh viện.

Càng nghĩ càng thấy âm ức, nhưng càng nghĩ lại càng thấy vấn đề, Giản Phàm tuy thường ngày cũng hay nói chướng tai, nhưng không bao giờ trực tiếp xúc phạm người khác, câu vừa rồi quá độc địa, tựa hồ không giống con người anh ấy.

Chẳng lẽ mình làm sai điều gì rồi sao?

Chương 025: Lại tới Thịnh Đường. (1)

Dương Hồng Hạnh băn khoăn về hành động vừa rồi của Giản Phàm, càng nghĩ càng thấy bất an, cuối cùng rút di động gọi điện cho quân sư đầu chó của mình: “Vũ Vân, em rảnh không, chị muốn hỏi em một chuyện, được rồi chị đợi ... chuyện là thế này, lúc nãy chị và anh Ngô Đích gặp nhau ở cổng bệnh viện ...”

Dè đầu ở đầu bên kia Lương Vũ Vân vừa rời văn phòng đi ra chỗ vắng người còn chưa nghe tới đoạn lời nói của Giản Phàm đã kêu lên: “Đại tỷ, chị có bị ngốc không thế, chị muốn khơi lên lòng ghen tuông của anh ấy sao? Chị ơi là chị, em bảo chị nhé, đừng thử thách tình cảm của nam nhân, đó là sai lầm mà bọn nữ sinh cao trung mới mắc phải.”

“Này, em còn chưa nghe hết đã mắng chị rồi.” Dương Hồng Hạnh hơi chột dạ, song vẫn chưa cam lòng.

“Không cần chị kể, hiển nhiên là Giản Phàm nói gì đó khó nghe, nên khiến chị bất an gọi điện tìm em chứ gì? Chị quên cô gái kia bỏ rơi anh ấy vì cái gì rồi hay sao mà còn lấy chàng trai khác đi kích thích người ta, em không mắng chị thì mắng ai? Lần này em đứng về phía anh ấy.” Lương Vũ Vân hết sức tức giận.

Dương Hồng Hạnh lập tức ý thức được sai lầm của mình, thấy mình vừa làm một chuyện khủng khiếp, rối rít hỏi: “Chị phải làm sao bây giờ?”

Giọng nói gần như cầu khẩn ấy làm Lương Vũ Vân mềm lòng thương hại, nghĩ kỹ rồi mới từ tốn nói: “Chị theo đuổi Giản Phàm, em hoàn toàn ủng hộ, tiếp xúc với anh ấy càng lâu càng nhận ra anh ấy là chàng trai tốt, nhưng lúc này vấn đề của anh ấy cũng rất nhiều, đặc biệt là chuyện tình cảm. Nói hình tượng một chút thì anh ấy vẫn đang đi nhặt lại mảnh vỡ trái tim của mình, tình cảm của anh ấy không ổn định, vừa hoài nghi lại vừa muốn tìm một chỗ dựa, chị phải cực kỳ kiên nhẫn và bao dung anh ấy, dù hai người có tình cảm với nhau cũng chưa chắc gì đã

thành, chị đừng quên còn trong nhà chị nữa nhé! Chị à, ca này của chị khó lắm đấy.”

19 giờ 40 phút, Lục Kiên Định và Tần Cao Phong chia nhau hành động, cuối cùng bắt được lái xe Liễu Húc Thành đã mất tích bảy tiếng ở một tiểu khu của Vạn Bách Lâm, thành viên đội trọng án lòng như lửa đốt chồm mặt đưa nghi phạm đầu tiên về đội trọng án. Thảm vấn chưa được 20 phút thì nghi phạm trán đỏ mồ hôi lạnh, toàn thân co giật, lăn lộn trong phòng. Kiểm tra càng nghi ngờ thêm vài phần, tên này bị nghiện, vậy là có động cơ gây án. Cùng lúc với việc cứu chữa nghi phạm, đội trọng án theo lời khai của Liễu Thành Húc triệu tập 5 người, trong đó có 3 người có tiền án.

Ở Bệnh viện Đường sắt, sau hai tiếng phác họa đã có bức hình đầu tiên, nhưng không được như ý lắm, vắn vẹo chỉ là một bác sĩ đeo Khẩu trang, cao từ 1m72 tới 1m76, nặng chừng 60 - 65 cân, mặt dài, trán rộng, lông mày rậm, khẩu âm bản địa ... Đặc trưng không ít, nhưng không cách nào định vị.

Ban CCIC do Ngô Đích chỉ huy cũng rất bận rộn, từ camera giám sát giao thông trích xuất ra hình ảnh 10 phút sau vụ án có 370 chiếc xe đi qua cổng sau bệnh viện. Trong quá trình xử lý lượng thông tin khổng lồ ấy Ngô Đích đã thể hiện được chỗ hơn người của mình, sau hai tiếng so sánh, tiến hành kiểm tra 13 cỗ xe đáng nghi, phát hiện trong đó có một chiếc xe báo mất tích ba ngày trước đó.

Tin tức phát đi khắp thành phố, cảnh sát sớm giăng thiên la địa võng khắp nơi nên nhanh chóng tìm được chiếc Jetta màu trắng vớt bỏ ở bãi cỏ bên đường quốc lộ khu Tiêu Thảo Bình, không có dấu vết gì giá trị. Nhưng bỏ lại trứng cứ trực tiếp nhất 4 cái valy trống, nghi phạm đã lần nữa bỏ xe.

Tới đây toàn bộ vụ án trở nên rõ ràng hơn, Ngô Đích bất giác dùng giả thiết bốn hiềm nghi A, B, C, D của Giản Phàm, lấy A là nghi phạm lãnh đạo, nhưng Ngô Đích còn đưa ra miêu tả càng chuẩn xác hơn Giản Phàm, đó là: Người này sau khi rút vào bệnh viện, hư trương thanh thế chỉ huy đội ngũ bác sĩ cấp cứu phá hỏng hiện trường, còn bản thân từ khu phòng bệnh lái xe thẳng tới chợ vật liệu Hâm Đạt, thời gian vừa vận cùng chiếc Linh

Dương đổ tới chợ. Như thế người đoạn hậu thành người tiếp ứng, sau đó bốn nghi phạm cạy valy tiền, đi vòng quanh thành phố, vút xe lần thứ hai, biến mất.

Nói cách khác trong khi hơn hai nghìn cảnh sát bận rộn chặn các lối ra khỏi thành phố thì bốn nghi phạm lái xe quanh thành phố, trải qua hai lần bỏ xe đã kim thiền thoát xác thành công, biến mất khỏi tầm mắt cảnh sát.

Hiện trường vụ án không khiến thành viên đội trọng án sợ, nhưng khi thủ pháp gây án tinh xảo lộ ra, thành viên tổ chuyên án không ai không hít một hơi lạnh.

Lục Kiên Định thì nhắm chuẩn tài xế có thành phần hiềm nghi, cứ theo manh mối này điều tra.

Ở bộ chỉ huy Ngô Đích sau khi có thành tựu sơ bộ càng thêm tự tin chỉ huy một đám cảnh sát tinh anh đào tạo chính quy ý đồ thông qua hình ảnh camera giao thông khả năng lấy được đặc trưng của nghi phạm. Hồ Lệ Quân vẫn ở bệnh viện đào bới tin tức từ lời khai nhân viên bệnh viện, phạm vi mở rộng tới cả những nhân viên tạm thời từng làm việc ở bệnh viện như đốt lò, khuân vác cùng công nhân vệ sinh thêm vào một đồng tài xế, phạm vi quá lớn.

Nhân viên tra xét ở các con đường không giảm mà tăng bộ phận vũ cảnh, tám lưới lớn này chưa chắc bắt được cá, nhưng nhất cá trong phạm vi thành phố là không thành vấn đề, nghi phạm lớn gan tới mấy cũng dám đấu với vũ cảnh.

Thời gian đã trôi qua 8 tiếng, vụ án ngày càng rõ ràng hơn, mặc dù không có được tin tức về thân phận nghi phạm, nhưng có thể nói là tiến triển trọng đại rồi. Biết được phương thức gây án, biết con đường bỏ trốn, men theo đó tìm kiếm, ai cũng thấy cách nghi phạm không còn xa nữa, đều kích động hoa chân múa tay muốn là người đầu tiên phá án, đây sẽ là đột phá lớn trên sự nghiệp. Ví như Ngô Đích, ví như chi đội trưởng Ngũ, đều mong dựa vào vụ án này để tiến thêm một bậc, tương lai thay thế phó cục trưởng Tiêu. Các đại đội cũng tích cực, dựa vào vụ án này nói không chừng sẽ thành phó chi đội trưởng tiếp theo.

Đây là đội ngũ đặc thù, cái gì cũng có thể là giả, chỉ tỉ lệ phá án và phá đại án thì không ai xem nhẹ được.

Đúng rồi, còn một manh mối nữa, Giản Phàm.

Xem tin tức mới nhất của tổ chuyên án đưa ra, không tìm được cảm khái. Bọn tội phạm này đúng là thông minh, bà nó chú, mình có nghĩ vỡ đầu cũng không ra nổi, đoạn hậu rồi biến thành tiếp ứng, vút một lần xe lại vút được lần nữa, thông minh, đặc sắc.

Cười nhét di động vào túi, trả tiền taxi rồi xuống xem, mục tiêu ngày hôm nay là hộp đêm Thịnh Đường.

Thành Cương bị ném lại đội, ăn cơm xong tranh thủ thời gian nghỉ ngơi. Đồng đội người thì bận bịu giúp phá án, người không có việc gì thì theo đội trưởng tới đội trọng án giúp đỡ. Tinh thần tiểu tập thể trong hệ thống công an vô cùng nghiêm trọng, đội trọng án và đội hình cảnh giống như ngự lâm quân và người bình thường đi làm lính vậy, hai bên không ưa nhau mấy. Có điều đội một và đội trọng án thường xuyên hợp tác phá án, không có khúc mắc nhiều như vậy.

Xuống xe đi bộ, Mơ Hồ cười híp cả mắt chạy lên đón, ân cần đưa Giản Phàm lên tận phòng bao ở tầng 6, hôm nay làm ăn rất tốt, phòng nào cũng đủ giọng nam tiếng bắc truyền ra. Tới cửa phòng 718 liền nghe thấy giọng nói quen thuộc: “Cởi cởi cởi ... Không chơi quịt, tôi không quịt, mọi người quịt cái gì?”

Là giọng Đường Đại Đầu, xen lẫn vào còn có tiếng cười của nữ nhân, Giản Phàm giật thót, chẳng lẽ trong phòng đó đang diễn trò thác loạn, đang nghĩ có nên vào hay không thì Mơ Hồ gõ cửa, Đường Đại Đầu hô lớn: “Vào đi.”

Chương 026: Lại tới Thịnh Đường. (2)

Cửa vừa mở ra liền thấy trong phòng có ba nữ nhân vây quanh Đường Đại Đầu, hai cô gái đã cởi áo trên rồi, cái váy ngắn cũn vén lên, thấy hết chiếc quần lót xuyên thấu đỏ khêu gợi và cặp đùi trắng nõn. Nghe thấy tiếng mở cửa liền hốt hoảng mặc áo vào, trên bàn ném một đồng quân bài, chai rượu. Đường Đại Đầu ngồi ở giữa mặc áo thun quay đầu nháy mắt với Giản Phàm, té ra là đang chơi bài cở đồ.

Mấy cô gái này cởi nhanh mà mặc cũng nhanh, chớp mắt cái hai cô gái mặc áo vào, dù sao chỉ là cái áo hai dây đơn giản, còn chưa mặc áo lót, nhìn rõ núm vú gồ lên ngoài áo, rất kích thích. Ba cô gái cười khúc khích bỏ đi, một cô hai tay kẹp mấy tờ 100 nhét vào khe vú, thoáng cái biến mất.

Giản Phàm trừng mắt lên, biết tên này cố ý làm cho mình xem, trước đó đã gọi điện sẽ đến rồi, nghĩ tới đó chẳng khách khí: “Đường Đại Đầu, anh làm gì đấy? Mới mấy giờ mà đã chuẩn bị kẹp bốn rồi, cố ý biểu diễn cho tôi xem đấy à?”

“Cái gì mà kẹp bốn, cậu nhìn cho rõ, chúng tôi đang đánh bài mà ... Tôi thua thì trả tiền, các cô ấy thua thì cở đồ ... Ha ha ha ... Cậu tới muộn mười phút nữa tôi có thể khiến họ trần truồng hết.” Đường Đại Đầu đi ra đón Giản Phàm, có vẻ cao hứng lắm.

Mơ Hồ xun xoe bình luận một câu: “Anh Đường, thật là phí tiền, anh chỉ cần nói một câu, có đũa nào không cở sạch leo lên người anh, cần gì tốn kém?”

“Xéo xéo, đây là giải trí, mày thì hiểu cái buổi gì, không có chút tình thú nào hết.” Đường Đại Đầu co chân đuổi Mơ Hồ như đuổi hạ nhân, bộ dạng ra vẻ cao nhã không chịu nổi kẻ thô tục, sau đó kéo Giản Phàm vào thang máy, đi thẳng lên tầng 13.

“Chuyện gì thế, tôi tìm anh nói chuyện cơ mà?”

“Ài, tôi biết cậu không có việc gì thì không chịu tới đây mà, kiếm chỗ thanh tĩnh nói chuyện.”

Giản Phàm nghi ngờ cảnh cáo trước: “Đừng có mà bày mấy cái trò vớ vẩn ra, đang trong thời gian nghiêm tra đấy, bằng vào

cái trò đánh bài cở đồ vừa rồi của anh, nhốt vào đồn còn nhẹ.”

“Ha ha, còn cần cậu nói à, anh rể tôi thông báo rồi.”

“Giám đốc Lý nói gì?”

Đường Đại Đầu phẩy tay nói qua loa: “Anh ấy nói, xảy ra vụ án lớn, địa điểm giải trí thế này thế nào cũng bị kiểm tra, bảo bọn tôi cẩn thận thôi mà.”

Tuy Đường Đại Đầu nói rất tùy ý làm lòng Giản Phàm trầm xuống, cái kiểu xảy ra vụ án thì đi điều tra kiểu này đã thành mô hình cố định, chỉ cần là người có kinh nghiệm là biết, kẻ gây án đã thuận lợi thoát khỏi hiện trường, sao không biết mấy điều này. Xem ra đội mình bận rộn chỉ phí công thôi, chú Trần phải thất vọng rồi. Tên nghi phạm này không giống bình thường, sao có thể lẽ thường đối phó được.

Không chú ý tới nét mặt thay đổi của Giản Phàm, Đường Đại Đầu mồm sặc sụa hơi rượu rời thang máy, kéo tay Giản Phàm lái nhả luôn mồm, tới gian phòng ở giữa, hấn đập cửa gọi: “Nam Nam, ra tiếp khách, tôi dẫn anh chàng mặt trắng tới cho cô này.”

Cửa bật mở tức thì làm Đường Đại Đầu giật mình, Tăng Nam sơ mi công sở, chiếc váy đen và quần tất lưới, cặp đùi ngọc ẩn hiện dưới lớp lưới đen, tràn ngập vẻ hấp dẫn thần bí. Thái độ của cô với Đường Đại Đầu cũng vẫn bất thiện như vậy, mặt tối sầm nhướng mày đe dọa, thiếu chút nữa là cho ăn đòn, Đường Đại Đầu loạng choạng lùi lại, đẩy Giản Phàm lên làm lá chắn. Có điều vừa thấy Giản Phàm, Tăng Nam không khác gì xua mây thấy mặt trời tùm tùm đưa tay mời, trên bàn có cái màn hình vi tính chia ra từng hình camera, rõ ràng từ khi Giản Phàm tới là cô đã biết.

“Này, còn tiên tiến hơn đại đội một của tôi.”

Giản Phàm cười nói, quay đầu lại thì sắc mặt Tăng Nam đã thay đổi rồi, tay chỉ thẳng ra ngoài, miệng rít lên: “Cút xa một chút.”

Trước mặt người khác thì Đường Đại Đầu vô cùng phong quang, quát tháo chỉ huy, từ bảo an tới tiểu thư rồi phục vụ, không ai dám trái lời. Không ngờ tới đây lại thành đối tượng bị người ta đối xử như hạ nhân, Tăng Nam vừa co chân lên là Đường Đại Đầu quay đầu định chạy, Giản Phàm vươn tay ra giữ

lấy: “Đừng hiểu lầm, hôm nay tôi chuyên môn tới tìm anh Đường đấy, cô đuổi anh ấy đi thì tôi biết phải làm sao?”

“Phải thế chứ, Tiểu Giản đúng là trọng bạn khinh sắc, ha ha ha, chúng ta là gì nhỉ? Là anh em.” Đường Đại Đầu đắc ý lắm, nghênh ngang đi vào căn phòng giám đốc, ngồi xuống ghế sofa: “Mang rượu lên, anh em chúng tôi vừa uống vừa trò chuyện ... Ài lâu rồi không thấy cậu, đang bận rộn gì thế?”

Tằng Nam hậm hực khoanh tay trước ngực ngồi sau bàn làm việc không thèm để ý, nhưng kín đáo cài thêm một cái cúc áo vào, cũng không gác chân lên bàn nữa, thực nữ hơn nhiều.

Giản Phàm cũng ngồi xuống ghế sofa, tùy ý nói: “Bạn vợ vẫn ấy mà, còn làm gì nữa.”

“Vãi cứt ...” Đường Đại Đầu vô tình nhìn thấy dưới lớp áo sơ mi chỗ sườn của Giản Phàm nhô lên, tái cả mặt như mèo bị dẫm phải đuôi, nhảy dựng lên: “Làm gì thế, tới chỗ tôi mà còn mang theo súng à?”

Giản Phàm à một tiếng giải thích: “Hôm nay động viên toàn thể, ai cũng mang súng ... Tôi vì việc này mà tới đây.”

Nghe câu này sắc mặt Tăng Nam càng thêm khó coi, dường như có vẻ thất vọng lắm, vừa rồi nhìn màn hình thấy Giản Phàm mặc thường phục tới đây, còn nghĩ là tới tìm mình chơi, không ngờ là công tác, đương nhiên là không vui nổi.

Đường Đại Đầu cũng chẳng vui vẻ gì nữa, lắc đầu luôn: “Người anh em, đừng giả thần giả quỷ nữa, vụ cướp ở Bệnh viện đường sắt chứ gì, tôi nói trước, tôi không biết gì hết, không liên quan tới tôi. Cậu bảo tôi chơi gái, tôi nhận, ai cũng tin, cậu bảo tôi đi cướp của, vậy không phải thành trò cười à?”

Tằng Nam vợ cái bút trên bàn ném Đường Đại Đầu, lườm một cái: “Giản Phàm, đừng để ý tới anh ta, anh ta say rồi.”

“Tôi còn chưa uống, đâu ra mà say, không tin hai chúng ta so xem, có người ngoài tôi không muốn nói thì thôi, còn dọa tôi à?” Đường Đại Đầu xoa xoa trán trừng mắt nhìn Tăng Nam.

Giản Phàm vội vàng can ngăn, hai người này đúng là kỳ quái dù gì cũng là chú cháu mà: “Được rồi, đừng cãi nhau, tôi có việc nghiêm chỉnh đây.”

“Việc nghiêm chỉnh cái chó gì, tôi không biết gì hết, bọn tôi và những kẻ đó không cùng đường, ai mà biết dám ngư quẻ xà thần qua đường nào. Đm cái lũ nghèo điên rồi mới đi giết người lấy tiền, tôi gặp bọn điên ấy cũng phải tránh đường.” Đường Đại Đầu nói không có tí đùa cợt nào.

Bất kể là giang hồ hay xã hội đen, trừ khi là có xung đột lợi ích, bình thường không ai muốn tùy tiện dính vào loại vụ án này, nghiêm túc mà nói Đường Đại Đầu hoàn toàn khác loại phần tử tội phạm dựa vào cướp giết kia. Làm cảnh sát lâu rồi, Giản Phàm cũng hiểu điều ấy: “Tôi có nói là anh biết đâu, tôi tới tìm anh giúp, còn có lợi.”

“Cái này ai dám giúp cậu, lúc khác người ta đòm tôi một phát thì oan à? Lợi cái mẹ gì chứ?” Đường Đại Đầu mắt láo liên, kỳ thực nghe thấy lợi là để ý rồi.

“Vụ án này mà không phá được, vài ba ngày lại đi thanh tra nhân khẩu ngoại lai, bảo an, tiểu thư của chỗ anh đều thuê phòng bên ngoài, nói không chừng tra thiếu giấy tờ hay khả nghi gì đó nhốt vài ngày, làm ăn thế nào cũng bị ảnh hưởng, còn yên ổn được không?” Giản Phàm lấy ra một lý do rất khiên cưỡng.

Lợi ích này quả nhiên làm Đường Đại Đầu bĩu môi dè bủ, Tăng Nam rất nhanh trí nói vào: “Giản Phàm, anh đang đi tìm manh mối à?”

“Ừ.” Giản Phàm đau khổ gật đầu, chỉ cần có người lý giải mình là y đều thấy vô cùng thân thiết.

“Vậy thì anh tìm nhầm chỗ rồi.” Tăng Nam giải thích: “Nếu là vụ án trộm cắp, sau đó vào đây tiêu xài thì có, chú phạm đại án thì sẽ không tới chỗ cao cấp thế này để trốn đâu. Hơn nữa phía chúng tôi cũng không dám bao che, nếu không thì còn làm ăn sao được nữa.”

Chương 027: Lại tới Thịnh Đường. (3)

“Các cô không làm được, nhưng có người được.” Giản Phàm đột nhiên thái độ rất giống đàn em học hỏi: “Anh Đường, thủ hạ trong tay anh có thể điều động là bao nhiêu?”

“Cái này sao tôi biết, phải dăm ba trăm, vài cút ... Cậu không định lập đội ngũ của mình chứ, đó là đám lưu manh trộm cắp đánh nhau, biết cái chó gì đâu.” Đường Đại Đầu la oai oái, sợ Giản Phàm làm bậy.

“Nhờ người của anh tìm cái này.” Giản Phàm lấy trong túi áo ra một bản photocopy, Tăng Nam cũng tò mò ghé đầu nhìn, là một khẩu súng hình dáng kỳ quái, cả hai người đều không nhận ra là thứ súng gì, lại nghe Giản Phàm nói: “Đây là một loại súng hơi, anh chỉ có vài ba trăm người, nhưng bọn họ quen biết người khác, ba trăm lên ba nghìn rồi ba vạn ... Đơn giản lắm, loại súng này có một cái bình, rất dễ nhận ra, người của anh nói không chừng vô tình nhìn thấy ở đâu đó có người chơi thứ này, thấy rồi là khó quên. Chỉ cần cho tôi biết nhìn thấy ở đâu là đủ, được không?”

Đường Đại Đầu thấy vậy thì cũng không khó, vẫn kiêu căng: “Có mỗi một tấm ảnh, sao tôi giúp được cậu được?”

“Tôi chuẩn bị rồi.” Giản Phàm nghe thế rút ra một tập chừng trăm tờ: “Rất dễ nhớ, người của anh lang thang khắp nơi, đâu đường xá chợ chằng có ai rõ hơn bọn họ, cũng chẳng ai mò mẫm tới chỗ kỳ quái như họ, tôi nói đúng chứ?”

“Bà mẹ nó, cậu ăn chắc tôi rồi.” Đường Đại Đầu há hốc mồm cầm đồng ảnh photo, chuyển khoai nóng sang cho Tăng Nam: “Nam Nam, cô thấy có nên giúp không?”

“Dân cảnh hợp tác, thân như một nhà, người một nhà phải giúp nhau chứ, anh Đường ... Tôi coi anh là anh cơ mà.” Giản Phàm cười hì hì.

Tăng Nam che miệng phì cười, nhận ra rồi, Giản Phàm mà gọi “Đường Đại Đầu” thì không sao, nếu gọi “anh Đường” là có rắc

rối, mắt lúng liếng liếc Giản Phàm: “Giúp đi, lại chẳng phải chuyện xấu, tìm một cái manh mối thôi mà.”

Bị sức ép từ hai đảng, Đường Đại Đầu vỗ đùi chấp nhận: “Được, để lát tôi bảo người để ý.”

“Đừng lát, làm ngay đi, tôi đang sốt ruột chờ tin đây, đơn giản lắm mà, treo phần thưởng, bảo chúng đừng nói linh tinh đấy.” Giản Phàm dặn dò.

“Được, tôi bảo Mơ Hồ và Hắc Đản lo liệu, có điều chắc gì đã tìm được chứ, tôi chưa bao giờ thấy thứ này.” Đường Đại Đầu đứng lên gọi điện thoại.

“Anh Đường, nhất định phải bảo mật, tin tức này còn ở giai đoạn không công bố, đừng để họ làm lộ, không là tôi cũng mất việc luôn, có khi còn bị kỷ luật.”

“Biết rồi, lo vớ vẩn, ý thức bảo mật của bọn tôi còn cao hơn đám cớm các cậu.”

Trò chuyện mấy câu thì có tiếng bước chân, Đường Đại Đầu ra ngoài dặn dò, Tăng Nam đột nhiên nói: “Giản Phàm, anh dẫn người tới à?”

Giản Phàm nhíu mày: “Làm gì có.”

“Anh xem đi, kiểm tra đột xuất, đó là ai?”

“Hả?” Giản Phàm ra nhìn màn hình, lẩm bẩm: “Người của đồn công an Ngũ Nhất và đại đội của tôi cùng tới, khả năng muốn kiểm tra theo thông lệ.”

“Sao mà hỏng, anh cũng tra án mà.”

“Chậc, tôi tới đây là hành vi tư nhân, làm gì có ai đi tra án một mình. Hỏng, nếu bị phát hiện tôi tới đây, đội trưởng thế nào cũng không tha cho tôi ...” Giản Phàm đau đầu, chưa nói cái khác, để đồn công an bắt được hình cảnh đi chơi hộp đêm, truyền ra ngoài không hay, lại đang giai đoạn nhạy cảm y chuẩn bị chuyển chính chức.

“Theo tôi.” Tăng Nam cầm lấy bộ đàm vừa chỉ huy vừa kéo Giản Phàm đi, ra ngoài còn đá Đường Đại Đầu một cái: “Đừng đứng ì ra đó, đồn công an kiểm tra đột xuất.”

Đường Đại Đầu nhìn dáng vẻ họ, không hiểu: “Đồn công an không phải đều là anh em của chúng ta à? Chạy cái gì? Thật là ...”

Bóng dáng hai người vừa biến mất ở cuối hành lang thì người tới kiểm tra cũng xuất hiện ở khu quản lý, Đường Đại Đầu gặp cảnh sát là phải quen biết gần một nửa, đứng ở cửa cầu thang máy trì hoãn thời gian, trách: “A, đồn trưởng Giang, còn tưởng người anh em nào, anh tới cũng nên gọi điện thoại chứ, chúng tôi là người kinh doanh tuân thủ pháp luật mà.”

“Đừng lải nhải, không phải tới vì vấn đề của các anh, có thấy cái xe này chưa?” Đồn trưởng Giang tay cầm ảnh cái xe Linh Dương đỏ.

Đường Đại Đầu ngốc nghếch lắc đầu.

“Vậy cái xe này thì sao?” Lại là ảnh chiếc jetta màu trắng.

Đường Đại Đầu càng ngốc hơn lắc đầu.

Người tới kiểm tra là đồn công an và Vương Minh của tổ một, cơ bản kết quả là không biết không nghe không thấy, thời buổi này người sở hữu xe nhiều lắm, ai mà thèm chú ý đến một cái xe rẻ tiền chứ? Biết hình thể đại khái của nghi phạm, nhưng mà thế thì vẫn có cả tá người, làm sao xác định được, hướng hồ đây không phải nơi cảnh sát được hoan nghênh, đến khách khứa cũng nhìn bọn họ đầy vẻ chướng mắt, đành tìm bảo vệ, phục vụ hỏi qua loa một phen cho có lệ rồi lái xe đi. Dù sao cái Thịnh Đường này không phải nơi mình có thể tra được.

Giản Phàm bị Tăng Nam kéo chạy ba tầng lầu, rồi lại chạy tới cuối tầng, tới gian phòng có thể là phòng VIP, vào trong đèn cửa chưa tắt, lại thấy Tăng Nam như hóa phép, cổ tay xuất hiện một cái đèn pin nhỏ chiếu ra ánh sáng mờ mờ, vào phòng mở công tắc nào đó, tủ rượu trượt sang bên, phía sau là một chỗ ẩn thân, kéo một cái, tủ rượu quay về chỗ cũ.

“Lợi hại thật, cái hắc điểm này không phải vừa đâu.” Giản Phàm nhỏ giọng nói, không gian chừng một mét vuông, vừa vặn cho hai người, chắc chắn là để trốn cơ quan kiểm tra đột xuất.

“Suyt ... Tắt di động đi.” Tăng Nam thì thào nói.

Giản Phàm chỉ thấy làn gió thơm âm ẩm thổi qua tai, vội vàng tắt di động, ánh sáng ở cổ tay Tăng Nam cũng tắt đi, cái khoang tức thì tối om om, bốn bề im phăng phắc, giác quan

nhảy bèn thêm vài phần, tức thì cảm thụ được cả hai ấm từ thân thể thơm tho bên cạnh, Giản Phàm liền nhích sang bên chút.

Tằng Nam ghé tới gần nói nhỏ: “Thế này có tính tôi cứu anh một lần không?”

Giản Phàm đâu biết mấy người kia lại làm việc cho có lệ tới mức đó, còn nghĩ ít nhất cũng phải vào phòng Tăng Nam nói chuyện, kiểm tra camera giám sát gì đó, gật đầu: “Cám ơn cô.”

“Chỉ nói miệng là không được đâu nhé, anh phải có hành động thực tế cám ơn tôi.” Tăng Nam cố nén cười.

“Tôi mời cô một bữa nhé.”

“Một bữa sao được, anh phải chuyên môn làm cơm cho tôi ăn.”

“Hì hì, nghĩ kỹ chưa đấy, tôi là cảnh sát nhé, để ở bên cạnh không an toàn đâu, nhờ tôi phát hiện ra điều gì.” Giản Phàm uyển chuyển từ chối.

“Nói cũng phải.” Tăng Nam có vẻ tán đồng, không cưỡng ép, có điều được một lúc lại xuýt xoa: “Nơi này lạnh quá, này đừng cám ơn vội, cho mượn cái vai dựa đi.”

Lời thì nói người thì hành động, xoay lưng dựa vào ngực Giản Phàm, đại khái là vì chạm vào khẩu súng ở nách trái, thế nên nhích qua phải, thành ra không khác gì được Giản Phàm ôm trọn trong lòng. Dựa vào rồi, Tăng Nam còn hăm dọa: “... Đừng có kêu, người ta mà phát hiện thì chỉ có anh xui xẻo thôi.”

Giản Phàm cảm thấy rõ cơ thể cô hơi rung rung, chắc chắn đang cười trộm, làm y cũng bật cười trong cổ họng, vai trò hai bên thay đổi rồi, cứ như mình là cô gái nhỏ bị nam nhân đùa bỡn. Có điều thân thể mềm mại đó dựa vào, lòng không khỏi sinh tư tưởng, mới đầu Giản Phàm còn cố gắng đè nén, dần dà không kiểm soát được nữa, thân dưới rạo rục như hòn than.

Không thể nào khác, hai tháng rồi ngoại trừ lúc kháng lũ và điều tra vụ cướp, một lần cùng Tương Địch Giai gần gũi chẳng khác gì đổ dầu vào lửa, Giản Phàm gần như sống khổ hạnh, nói một cái cũng giật mình, giọng khàn đi mấy lần: “Này, Tăng Nam, cô không phải đang quyến rũ tôi chứ, sức kiểm chế của tôi với mỹ nữ không tốt đâu đấy.”

Chương 028: Liên tục gặp ngộ cụt. (1)

Trong bóng tối tiếng Tăng Nam truyền ra: “Thế à, chẳng phải anh từng nói bản thân trừ ăn ra thì chẳng được việc gì, có đáng để tôi quyến rũ không?”

Giản Phàm thở phào hơi to một chút: “VẬY thì tốt.”

Một lúc sau, Tăng Nam lại hỏi: “Nếu tôi quyến rũ anh, anh có mắc câu không?”

“Câu hỏi này không nên trả lời thì hơn.”

“VÌ sao?”

“Nếu nói có thì trình độ của tôi quá kém, nếu nói không thì lại chẳng phải sức hút của cô không đủ à? Nên có hay không đều không tốt.”

Giản Phàm khéo léo né tránh vấn đề này, sự thực y biết trình độ của mình không đủ cao, chỉ một cái liếc mắt lả lơ của Tăng Nam đã không chịu nổi, bây giờ không muốn trêu hoa ghẹo nguyệt bừa bãi nữa thôi.

Tăng Nam che miệng cố ảm ức tiếng cười, thế nhưng Giản Phàm phía sau thì nếm đủ, vì mông cô đang chạm vào vị trí nhạy cảm, rung rung như thế ai chịu nổi.

Khe khẽ, Giản Phàm di động hai bên, muốn tránh mỹ nữ một chút, nhưng hai cái tay thì rất phản động, như muốn ôm mỹ nhân vào lòng, đúng lúc này Tăng Nam có hành động, nghiêng đầu dựa vào vai Giản Phàm, đúng là thành mượn vai để dựa rồi, còn đưa một tay lên bám: “Anh hơi căng thẳng thì phải, thật là lạ, vì một cô gái dựa vào mà căng thẳng sao, hay là vì đó là một cô gái ở chốn mua vui cho người ta nên mới căng thẳng?”

“Đều không phải.” Giản Phàm nghe ra trong giọng Tăng Nam có cái gì đó khiến người ta thương cảm, tay đưa lên ôm vai cô, mắt không nhìn thấy. Tay không chạm vào mà vẫn cảm thụ được bờ mông căng tròn mời gọi ở dưới, máu nóng giần giật chảy ngược lên não che lấp lý trí, hạ thân cử động chà xát nhẹ vào mông Tăng Nam, tức thì từng đợt khoái cảm sung sướng tác động vào thẳng vào não bộ, phát ra một tiếng rên khe

khẽ mẫn nguyện: “Là bởi vì đã lâu rồi không có nữ nhân dựa vào nên căng thẳng.”

“Vậy thì để tôi hóa giải căng thẳng cho anh nhé.” Tăng Nam nói hết sức ái muội, nhưng lại đột ngột gạt tay Giản Phàm đang ôm vai mình ra, tiếp đó người tránh đi, tức thì trong lòng Giản Phàm trống không, lại nghe Tăng Nam giọng trêu ghẹo: “Cứ tưởng anh khác biệt, té ra cũng chỉ như nam nhân khác mà thôi, rất hoài nghi hai chân anh bôi mỡ, là loại ăn xong lẫn mất.”

Giản Phàm chứng hứng tình dục rút đi như thủy triều, vừa xấu hổ lại có chút dở khóc dở cười, không ngờ mình trúng bẫy bị trêu ghẹo một phen, thật là quá dễ mềm mòng mà. Cô gái ở chốn phong nguyệt thế này, quá hiểu tâm lý nam nhân, muốn đóng giả thành thể loại nào chẳng được, giống như Tạ Văn Tình trong vụ án lần trước.

Đợi rất lâu không thấy phía sau có phản ứng, Tăng Nam không biết có phải mình đùa hơi quá làm tổn thương sĩ diện của nam nhân hay không, cười khúc khích giọng giống trêu chọc: “Này, sao không nói gì cả, không phải anh khéo ăn nói lắm sao?”

Bị chơi một vỏ mất mặt thật, nhưng chuyện này chỉ có thể tự trách mình thôi, Giản Phàm hít một hơi, giữ giọng bình tĩnh để khỏi mất phong độ: “Cô nói một câu trúng đích, nói hết đặc tính của nam nhân rồi, tôi còn gì để nói đâu.”

“Vậy anh có thừa nhận mình là một kẻ lẳng nhăng không?”

“Cũng giống như cảnh sát tốt và nam nhân tốt thôi.”

“Là sao?”

“Trong truyền thuyết thì có, nhưng tôi chưa thấy bao giờ, cô đã thấy chưa?”

Câu này làm Tăng Nam che miệng cười, đột nhiên tử rượu lách cách trượt qua một bên, đèn sáng trưng, hai người đang ở trong bóng tối bị đèn chiếu vào, bản năng đưa tay che mắt. Lúc này Giản Phàm mới nhận ra trong phòng có mấy cái ghế sofa quay thành một hình tròn, tử rượu, màn hình LCD lớn, xem ra là một phòng KTV.

Đường Đại Đầu đứng đó cười dâm tiện: “Cớm đi lâu rồi sao còn chưa ra, gần nửa tiếng cơ đấy, tôi không tin cậu có thể kiên trì lâu như thế.”

Tằng Nam thoải mái đi ra héch mặt đứng trước Đường Đại Đầu khiến hắn phải chột dạ tránh đường, Giản Phàm thì hung dữ giơ ngón cái, hết đàng hoàng nói: “Này Đường Đại Đầu, đừng suy nghĩ linh tinh, chúng tôi rất thuần khiết, anh nhìn tôi đi, chính nhân quân tử, nghĩ ai cũng như anh à?”

Tằng Nam nghe tới chính nhân quân tử lại phì cười, đi nhanh hơn xuống lầu.

20 phút sau Giản Phàm gọi Tiêu Thành Cương lên đường, lần này tuyển mạnh mỗi thứ sáu chính thức điều tra, làm Tiêu Thành Cương ngạc nhiên là toàn bộ xe trong đội đã bị trưng dụng rồi. Giản Phàm lái một chiếc Honda đỏ không biết của ai, nhưng trong xe thơm ngào ngạt, chắc chắn là của nữ nhân.

Khi bóng đêm buông xuống, các tổ cảnh sát nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục công tác, có điều vụ án lại giống như bầu trời, tối đen.

Đối với người ngoài không thể biết được có bao nhiêu cảnh sát đang làm việc, càng không thể biết công việc này gian khổ ra sao, đa phần người bình thường có lẽ sâu trong lòng đều ẩn chứa nhân tố bạo lực, có chút

sùng bái vận vẹo với những tên tội phạm chống lại bộ máy quốc gia. Những lời bàn tán đang xôn xao cả phố, rất nhiều người thần thánh hóa tội phạm, kẻ nổ

súng giết người, nào là gây án giữa ban ngày ra sao, né tránh vô số cặp mắt của cảnh sát thế nào, biến cảnh sát Đại Nguyên thành kẻ vô dụng chỉ biết ăn uống, nhận của đút, ức hiếp nhân dân.

Cục công an thành phố giữ sự im lặng nhất quán, gần 12 tiếng sau khi vụ án xảy ra, đúng 0 giờ, chi đội cảnh sát mạng cũng phái người tham dự tổ chuyên án, nhiệm vụ là giám sát động thái trên mạng, đề phòng kẻ có ý đồ lợi dụng chuyện này gây hỗn loạn.

Tiếp tục đẩy nhanh bốn tiếng nữa, rạng sáng ngày hôm sau, dưới áp lực thẩm vấn, nghi phạm đầu tiên, tài xế xe áp giải tiền Liễu Húc Thành mở miệng ...

Thì ra là ba tiếng trước khi vụ án xảy ra, Liễu Húc Thành lái xe đưa hai bảo vệ ngân hàng và hai nhân viên tới Bệnh viện

đường sắt lấy tiền. Liễu Húc Thành có chút đầu óc kinh tế, thường xuyên bán ma túy để lấy tiền hút chích, ngày hôm đó đang đợi thì có một con nghiện gọi điện thúc giục cần hàng, vừa vặn trên người có mấy gói, liền xuống xe hẹn con nghiện giao dịch ở đường gần đó. Khi giao dịch thấy con nghiện dẫn theo một cô gái, khá xinh xắn, cho nên lòng hươu dạ vượn tán tỉnh một phen, không ngờ mấy phút sau bệnh viện hỗn loạn, vội vội vàng vàng chạy về, chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng kia, sợ bị truy cứu trách nhiệm, sợ chuyện bán ma túy bại lộ cho nên hoảng loạn bỏ trốn.

Âm thanh trong phòng thẩm vấn truyền ra phòng giám sát, Lục Kiên Định và các thành viên lão làng tổ trọng án cùng với Tần Cao Phong nhìn chăm chăm vào nét mặt của nghi phạm, đề phòng tên này nói dối làm mọi người lại vất vả chạy lung tung.

“Đội trưởng Tần, thấy tên này nói thật chứ?” Lục Kiên Định hỏi.

“Không giả được.” Tần Cao Phong nhìn màn hình, nghi phạm vẫn đỏ mồ hôi đầm đìa, hẳn là hậu di chứng khi qua cơn vật thuốc, khẩn trương một cái là co giật, tay run tới mức nhìn qua màn hình cũng rõ: “Đây không phải loại người dám tham gia vào một vụ giết người cướp của. Có điều trong chuyện này có vấn đề, biết rõ là vi phạm kỷ luật mà vẫn dám rời xe? Chỉ vì vài gói ma túy giá 50 đồng à?”

“Tiếp tục thẩm vấn, hẳn đang nói dối.” Lục Kiên Định ra lệnh qua micro.

Lại thêm 20 phút nữa, Liễu Húc Thành áp ứng khai, người muốn gặp nợ tiền hẳn, muốn tới trả tiền.

Vẫn không đáng tin, thẩm vấn thêm, Liễu Húc Thành mặt méo xẹo khai, đúng là thiếu tiền, người kia biết hẳn háo sắc, dẫn theo cô gái kia là để trả nợ, gặp nhau là để xem chất lượng hàng thế nào mới quyết định trừ nợ ... Lần này có lẽ là khai hết rồi, người thẩm vấn không tin, Liễu Húc Thành đập đầu như giã tỏi, thế nếu có nửa câu nói dối sẽ bị sét đánh chết.

Lục Kiên Định suyt nữa xông vào đánh người, không ngờ vì chuyện này mà giết gà dùng dao mổ trâu, lãng phí mười mấy tiếng.

Chương 029: Liên tục gặp ngộ cụt. (2)

Ba giờ sau tổ trọng án căn cứ vào lời khai của Liễu Húc Thành tới một gian phòng cho thuê, bắt về đôi nam nữ, cả hai đều là con nghiện, xác nhận lời khai của hắn. Hơn nữa theo lời khai đối phương, khi đó Liễu Húc Thành kéo cô gái vào ngõ vắng sờ soạng rồi, căn bản không nghe thấy tiếng súng, càng chẳng biết gì.

Manh mối này đứt rồi.

20 tiếng sau vụ án, đã là trưa ngày hôm sau, kết quả kiểm tra đường đạn đã có, khẩu súng K77 chưa từng liên quan tới vụ án nào, có nghĩa đây là một sự kiện độc lập, không có vụ án khác để đem so sánh, bản báo cáo này cắt đứt ý đồ từ vụ án cũ để tìm manh mối của Ngô Đích.

Ngô Đích dẫn từ trên cục xuống một đám tinh anh trẻ tuổi, tổng cộng có mười bốn người, đều là thành viên của CCIC mà trên tỉnh vừa mới khởi động hai năm qua, nhưng không có bất kỳ tin tức đủ giá trị nào cho bọn họ phân tích. hiệu quả của CCIC với điều tra phá án càng ngày càng kém, đám tinh anh ngồi trước màn hình này, thậm chí không có ích bằng cảnh sát cơ sở.

Tin tức báo về sau mỗi tiếng càng lúc càng ít càng thiếu sức thuyết phục.

23 giờ sau khi xảy ra vụ án, chừng 15 giờ ngày hôm sau, chốt kiểm tra đường cao tốc truyền tới một tin tức kinh người, chặn được một chiếc Audi, trong xe tìm ra 2 valy tiền mặt. Tức thì còi hiệu cảnh sát hú liên hồi, các thành viên tổ chuyên án từ khắp nơi đổ tới hiện trường, bắt đôi nam nữ về giam trong đội hình cảnh, sau khi kiểm tra mới biết đúng là biển số xe phi pháp, nhưng tiền thì vừa lấy từ ngân hàng ra, ba người thì một tài xế, một là vợ bé, một là ông chủ mỏ than ở quê lên thành phố mua nhà, đang chuẩn bị tới Bắc Kinh tham dự triển lãm ô tô, chuẩn bị biểu diễn màn giàu mới nổi dùng tiền mặt mua xe sang.

Lại là báo động giả, cái loại đập xương hút tủy người này căn bản không cần đi ăn cướp, vụ án chuyển giao cho nơi khác.

Lục Kiên Định cùng đám thành viên tổ trọng án sinh long hoạt hổ thấy có sức mà không phát tiết được, gằn như phát điên.

So với các tổ khác chạy hùng hục khắp nơi thì Hồ Lệ Quân đánh chắc tiến chắc ở bệnh viện, trải qua mười mấy tiếng thẩm tra, từ bác sĩ, y tá, công nhân vệ sinh, thực tập sinh đã mở rộng tới bệnh nhân nằm viện, số lượng lên tới cả nghìn người.

Độ khó thì lớn, công sức tốn thì nhiều mà đa phần là thất vọng, có thời gian gây án lại không có động cơ, có động cơ lại không có thời gian gây án, có cả thời gian và động cơ thì ngoại hình lại không phù hợp, suốt mười mấy tiếng báo về 27 nghi phạm, đều không có thu hoạch gì.

Lại một manh mối nữa đi vào ngõ cụt.

Đã bỏ sót cái gì rồi? Hay nghi phạm căn bản là không trong danh sách điều tra? Đây là vấn đề Hồ Lệ Quân không thể xác định, theo phỏng đoán hiện trường, kẻ này dứt khoát phải từng xuất hiện ở camera giám sát, nhưng tất cả manh mối đều bị dứt.

Bế tắc, toàn bộ manh mối ở bệnh viện đều dẫn tới ngõ cụt, Hồ Lệ Quân biết lúc này cần một sự đột phá, một lối suy nghĩ khác, phá vỡ lối mòn hiện tại. Có điều bây giờ khi cả 5 manh mối đều không có kết quả, cả Quách Định Sơn cũng đang xem xét lại manh mối cũ, ở nơi đây rầy lãnh đạo này, không ai để ý tới manh mối thứ sáu mà Hồ Lệ Quân cung cấp, Giản Phàm!

18 giờ ngày hôm đó, Hồ Lệ Quân gọi điện hỏi tình hình Giản Phàm, quả nhiên như cô dự đoán không có tiến triển, phạm vi quá lớn, nhân lực quá ít, nên đó là điều hiển nhiên.

Sau khi nhận điện thoại của Hồ Lệ Quân, Giản Phàm cùng Tiêu Thành Cương ăn tối ở quán ăn nhỏ bên cạnh chợ nông sản của khu Thanh Hà, lần này Giản Phàm coi như được ném trái sự vất vả của nghề cảnh sát. Kháng lũ cứu nạn là nhiệm vụ mục đích cụ thể, còn phá án như mò kim đáy biển, khi không có tiến triển, rất dễ khiến người ta nản chí, sinh hoài nghi chính bản thân.

Thành Cương vừa ăn vừa nói: “Oa ca, tiếp tục đi về phía nam là ra khỏi thành phố rồi đấy, anh định điều tra tới bao giờ?”

Qua cửa sổ có thể nhìn thấy đặc cảnh đang kiểm tra ở đầu đường, tiếp tục đi sẽ tới đường cao tốc, giao cắt với đường vành

đai hai, đi suốt đêm làm Giản Phàm có hơi phờ phạc, Thành Cương ít ra còn đánh một giấc trong xe.

Thấy Giản Phàm không đáp, Thành Cương lại cần nhằn: “Này Oa ca, anh không phải đang làm khổ bản thân hay sao? Từ tối qua tới giờ, chúng ta đi qua 8 đồn công an, mười mấy sà nẩu, gặp một đám lưu manh, rồi lại tới mấy quán nhỏ, chợ nát, hẻm tối, anh đang làm cái gì vậy?”

“Manh mỗi do Đường Đại Đầu cung cấp rất có giá trị, có người thấy loại súng này ở vườn sinh thái Vạn Bách Lâm.” Giản Phàm ăn cái gì vào mồm cũng không rõ, dù sao mồm y vô vị, chỉ nghĩ tới vụ án.

Nhân thủ tai mắt của Đường Đại Đầu đúng là rất nhiều, hai tiếng sau là có manh mỗi ngay, đó là chuyện từ ba tháng trước, mấy tên lưu manh đường phố chặn một cái xe vùng ngoài, định vùi ít tiền, không ngờ đối phương càng hung dữ hơn, ba người xuống xe đánh gục cả đám lưu manh, còn dùng một loại súng kỳ quái dọa dẫm. Đám lưu manh nhớ rất rõ, súng có gắn cái bình to bằng cái bát, vì sao nhớ rõ thế là vì một kẻ dùng chính cái bình đó đập vào đầu. Có điều vì thế đám lưu manh không tin là súng, chỉ coi là dọa người.

Giản Phàm cung cấp manh mỗi về cho tổ chuyên án và CCIC, nhưng chẳng ai thèm để ý tới y, người cung cấp manh mỗi từng ngồi tù, nói rõ lắm, từng thấy ở cửa một sà nẩu, chỉ thấy tên này trông bề ngoài giống bọn lưu manh trong phim Hồng Kong, chuyện lại từ mấy tháng trước, nghe có vẻ chẳng liên quan. Sau khi Hồ Lệ Quân phái người tới xác nhận, manh mỗi này lại thành trò cười trong tổ chuyên án, ai cũng nói đầu óc Giản Phàm có vấn đề.

Lần này đến Thành Cương cũng bẽ mặt, thấy Giản Phàm quá tin tưởng Đường Đại Đầu, lòng đầy oán khí bực mình nói: “Oa ca, loại người như Đường Đại Đầu mà cũng tin được à, tên đó và cảnh sát là oan giả trời sinh, nói không chừng cố tình trêu đùa anh đấy. Mà cho dù có thật thì cũng mấy tháng rồi, chúng ta đi đâu mà tìm.”

“Im mồm, đi điều tra mà gặp khó là lỗi nhủ là sao, mà có cách hay hơn à?” Giản Phàm đặt đũa xuống, trải bản đồ giữa hai

người: “Khu Tấn Nguyên là khu xa nhất trong thành phố, lực lượng trị an keo nhất, gần như là một thôn quê trong khu vực thành phố. Mà xem đi, nơi này có đường cao tốc, đường quốc lộ, đường cấp hai, quốc lộ 208 và giao thông liên xã, đan xen chằng chịt, hướng nam là Thiên Long Sơn, xung quanh là đồng ruộng, rất dễ ẩn thân. Hiện trường ở Vạn Bách Lâm, cách nơi này chưa tới 7 km, đây là địa điểm tốt nhất, rất có thể bọn chúng tới đây bắn súng, trên đường về thành phố gặp phải đám lưu manh Bính Tử, vì đây là đường phải qua khi về thành phố.

“Oa ca, không đúng.” Thành Cương xem bản đồ do dự, sau đó chất vấn liên hồi: “Sao hẳn không kiếm chỗ bắn trong thành phố, có vài cái trường bắn, công viên, nhà bỏ hoang, không thì chui xuống hầm ngầm ... Sao phải tốn công đi xa như vậy, mà đi rồi sao không ra ngoại thành mà tới khu Tấn Nguyên?”

Những trường hợp này Giản Phàm đều xét tới rồi: “Trường bắn có camera giám sát, dù công viên hay nhà bỏ hoang cũng có ăn mày và người vô gia cư, ai biết đâu đấy bị phát hiện thì sao? Một cái hầm ngầm tập bắn phải lớn cỡ nào? Hơn nữa Bính Tử nói bọn chúng có khẩu âm vùng ngoài, không dám lảng vảng nhiều ở chỗ đông người. Một cái xe vùng ngoài chạy ra chạy vào thành phố liên hồi, qua trạm kiểm tra gì đó thế nào cũng bị để ý, nên chúng mới tới khu Tấn Nguyên tương đối hẻo lánh không khác nông thôn quá xa này.”

Chương 030: Kiên trì tới cùng. (1)

Thành Cương chưa nghe Giản Phàm nói hết đã bỏ gánh: “Nói thế nào thì cũng chỉ là suy đoán không có chứng cứ làm chỗ dựa, em không làm nữa, trời sắp tối rồi, phải để người ta ngủ chứ, anh đi một mình đi ...”

Giản Phàm xoay một cái thu bản đồ lại, mắng: “Thằng vương bát đản, suốt cả đường cho mày ăn uống, mua cả kem cho mày, giờ nửa đường lại muốn giở quẻ à, nghĩ cho kỹ, tao mà tìm ra tung tích nghi phạm, mày nghĩ đó là công lao gì? Mày xem, cả thành phố chạy loạn lên mà không được tích sự gì, nếu chúng ta tìm ra, sẽ oanh động thế nào? Mày lại nghĩ đi, mày không có bằng cấp, không có năng lực, nếu không có công lao, mày ưỡn lưng lên được không? Thằng ngu này, mày muốn đi móc cống đi rót trà cho người ta hơn phải không? Thế thì xéo đi.”

“Cái này ...” Tiêu Thành Cương áp a áp ứng giải đầu: “Oa ca, anh có chắc là tìm được chứ?”

“Nào mày có vấn đề à, chuyện ăn chắc có tới lượt anh em mình không? Tên lái xe do Lục Kiên Định bắt, manh mối có giá trị nhất là ở bệnh viện có Hồ Lệ Quân chỉ huy, các đại đội truy theo dấu vết súng, giám sát giao thông thì chúng ta không có điều kiện. Mày nghĩ nếu có manh mối rõ ràng, loại tham công như Ngô Đích để cho mày làm hay nhảy vào cướp ngay công đầu à? ... Manh mối không giá trị chưa chắc là manh mối vô dụng. Anh em chúng ta ở trong đội thuộc loại cận bã nhất rồi, lời nói không giá trị, mày muốn thế mãi hay là muốn theo đuổi một cơ hội để xoay chuyển tình thế?” Giản Phàm đã nhìn thấu bản chất nghề này, nói y không có chí tiến thủ à, đó chỉ là bề ngoài thôi, chẳng qua y chờ đợi cơ hội thực sự, nếu không thường ngày dù hùng hục làm việc cũng vô nghĩa. Mình không có bối cảnh, vất vả làm việc chỉ lợi kẻ khác, ví như tên chịu trách nhiệm quản lý kho hồ sơ chẳng làm gì mà nhận lương gấp hai y vậy.

Tiêu Thành Cương nghe nói vậy thì ăn như gió cuốn mây tàn, tống hết thức ăn vào mồm, húp cả canh, miệng cười toe toét, sớm quên chuyện muốn bỏ gánh giữa đường, hăm hở theo Oa ca ra ngoài quán, lên xe đi tiếp.

Chuyện điều tra thực địa thì Thành Cương quen thuộc lắm rồi, tên này là loại đầu óc đơn giản, bảo đi đâu là đi đó, cao hứng lên là hăng hái làm việc, không vui là bỏ, loại này không ai quan tâm hẳn có chí tiến thủ hay không.

Đi từ khi trời sáng tới khi trời tối, từ trăng lên đầu cành tới sao giăng khắp trời, men theo đường sắt tới từng căn nhà tạm tồi tàn toàn dân vô gia cư, tội phạm, gái ăn sương, hỏi han mấy tiếng vô ích. Lại men theo quốc lộ đi về phía nam, tới mỗi nơi được kẻ ô đánh dấu trên bản đồ, Giản Phàm lại xuống kiểm tra, sau đó lắc đầu, gạch chéo trên bản đồ, không có thu hoạch đành trở về. Tới đầu đường quốc lộ, còn cách Đại Nguyên 6 km nữa đi về phía tây là hang đá Thiên Long Sơn nổi tiếng, sau núi là khu rừng, hướng đông là thung lũng Phần Hà, nếu là ban ngày ở nơi này sẽ thấy được rất nhiều thắng cảnh, giờ bóng đêm chỉ thấy thấp thoáng bóng đen ma quái.

“Thành Cương, mày nghĩ sau núi có phải giống trường bản không? Ít người qua lại, đừng nói là súng hơi, cho dù là nổ pháo cũng không ai quản. Dưới chân núi là nông điền, vừa vận giải thích được nguồn phân bón hữu cơ dính trên xe, trên núi khắp nơi hoa cúc, chính là nguồn phấn hoa, phù hợp manh mối.” Giản Phàm rất không cam tâm trở về vô ích thế này, đỗ xe lại ngẫm nghĩ: “Anh thấy khả năng rất cao, nơi này cách thành phố không xa, đi xe chỉ mất chưa tới một tiếng, để xe ở khu phong cảnh phía trước, nói không chừng là ai đó cho rằng người đi du sơn ngoạn thủy, bọn chúng căn bản không lộ diện trong thành phố, cái lần trước bắt gặp là ngẫu nhiên ... Thời đại học anh từng tới nơi này, dốc thoải thoải, có thể thấy đất bằng, chân núi toàn ruộng bậc thang, mùa hè nơi này không khác gì tấm màn xanh, là nơi ẩn thân tuyệt vời.”

Càng nói càng hứng thú, càng nói càng hưng phấn, cứ như phát hiện lục địa mới.

“Oa ca, chỗ rộng thế này anh phải dẫn cả đội quân tới tìm, hơn nữa tìm thấy thì sao? Lại chẳng phải đi bắt nghi phạm, anh kích động cái gì chứ?” Nhiệt tình của Tiêu Thành Cương lại lần nữa bị tiêu hao hết rồi, nếu không phải vì đã ăn của người ta thì hẳn sớm bỏ về đội ngủ.

“Đi, mua nhu yếu phẩm, lên núi.” Giản Phàm thì lại càng hăng hái, mau chóng quyết định.

“Hả? Lên núi vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này à?” Tiêu Thành Cương hết hồn.

“Mày trông xe, ngủ trong đó, anh đi, xe đi mượn của người ta, đừng đánh mất, không đèn nổi đâu.” Giản Phàm đã quyết chí không bị người khác làm sồn lòng.

“Thế còn được.” Tiêu Thành Cương nghe vậy liền không phản bác nữa.

Một tiếng sau xe dừng ở dưới chân Thiên Long Sơn, Giản Phàm phân biệt phương hướng rồi mang nhu yếu phẩm biến mất trong rừng rậm, cứ cách mười phút Tiêu Thành Cương lại gọi điện thúc giục. Hai tiếng sau hẳn lăn ra ngủ tít mù.

Ba mươi sáu tiếng sau vụ án, Lục Kiên Định triệu tập người đứng đầu các tổ điều tra tổng kết công tác phá án, khi bố trí lại nhiệm vụ, thấy thiếu người. Hồ Lệ Quân gọi điện cho Giản Phàm, hỏi mới biết Giản Phàm và Thành Cương chạy tới tận Thiên Long Sơn ở ngoại thành tìm nơi nghi phạm tập bần, không nở lòng trách móc. Trong mắt cô Giản Phàm giống đứa bé lớn đầu, có chút tinh linh cổ quái đáng yêu, cái ngốc cũng đáng yêu, nhưng đang có đại án trên vai, cô không rảnh để hỏi thăm, an ủi vài câu, dặn sớm về đội nghỉ ngơi rồi lại bận rộn công tác.

Vụ án vẫn bế tắc, vòng tròn điều tra càng lúc càng mở rộng.

Đội bốn và cảnh sát đường sắt phát hiện ra manh mối nguồn súng, ngay trong đêm truy lùng nghi phạm. Đội một và đội trọng án tranh thủ luân phiên nghỉ ngơi, đợi xuất hiện manh mối thì ra thực địa.

Ban tin tức tội phạm CCIC do Ngô Đích lãnh đạo đã tạm ngừng công tác, làm việc một ngày một đêm khiến đám tinh anh quen việc nhàn hạ kêu khổ không thôi, quay sang trách

móc tổ thực địa cung cấp thông tin vô giá trị, thậm chí còn bất mãn với cả khoa trưởng Ngô.

Khi Hồ Lệ Quân về tới bệnh viện thì chỉ có Dương Hồng Hạnh tới giúp đỡ là còn thức, đồng đội vất vả cả ngày có người ngủ gục ngay tại bàn, nhưng không cần lo, chỉ cần có chút manh mối là họ sẽ lập tức phấn chấn tinh thần ngay, đáng tiếc vẫn không có gì.

Giản Phàm không mệt, đêm tối mịt mùng chui vào trong núi.

Núi rừng với Giản Phàm mà nói còn thân thuộc hơn thành phố, mùi nhựa thông, mùi đất đai đều hết sức gần gũi, không khí trong núi sau khi được mưa lớn gột rửa hít vào giống như phổi được làm sạch vậy, đường đi hơi dính bùn, lên tới lưng chừng núi thì nhận được điện thoại của Hồ Lệ Quân, lúc này Giản Phàm đang ngồi trên tảng đá uống nước nghỉ ngơi.

Suốt cả ngày Giản Phàm đã tìm kiếm mấy chục địa điểm, cảm giác phù hợp với tâm lý tội phạm, khi đi lên núi, trời đêm bao la càng khiến y cảm giác đầu óc rộng mở, cúp điện thoại, tắt đèn pin, đứng trên tảng đá lớn giang rộng tay đón gió đêm lồng lộng bao phủ toàn thân, mắt dõi ra bình địa trải dài giữa rừng núi, rừng non thưa thớt không biết mọc bao lâu, tinh thần thoải mái như đạt tới mức độ thăng hoa.

Cho dù nhắm mắt lại Giản Phàm cũng có thể hồi ức chính xác hiện trường vụ cướp, kẻ bắn súng sau lưng cần tố chất tâm lý cực kỳ ổn định mới có thể giết hai người sống sờ sờ như thế rồi lại ung dung bố trí kế hoạch. Hai kẻ bợ sồn trong lúc chạy có thể bắn chuẩn xác hai phát liền, phối hợp ăn ý như thế không phải tập luyện một hai ngày mà được, ít nhất trong đại đội một không thể kiếm được bốn người phối hợp chặt chẽ như thế.

Chương 031: Kiên trì tới cùng. (2)

Mấy chục lần trước đó tới nơi nào Giản Phàm cũng tìm được rất nhiều lý do phủ quyết, nhưng lần này y không tìm ra bất kỳ lý do nào cả.

Có lẽ hiện giờ bốn nghi phạm đang ở nơi nào đó trong thành phố, bàng quan nhìn đám cảnh sát chạy quanh như ruồi không đầu mà cười trộm, nơi có thể tìm kiếm thì chúng đã chôn dấu hết tung tích rồi. Hiện trường, đường bỏ chạy, xe cộ vút bỏ, không hề có vân tay dấu chân, chúng đã xử lý hết, nhưng một nơi chúng không che dấu gì, đó là nơi tập bắn, vì khi đó chúng chưa thành nghi phạm.

Có phải là nơi này không? Lưng núi có một mảnh đất hết sức bằng phẳng, có vùng bình địa rộng tới mười mấy mét, cây cối thưa thớt có thể dùng mô phỏng hiện trường, tùy tiện treo tấm bia ở đâu cũng được, huấn luyện cả trăm người cũng không vấn đề, ở Đại Nguyên có thể tìm nhiều chỗ tốt hơn, nhưng không ở đâu an toàn hơn.

Đặt mình vào vị trí nghi phạm, Giản Phàm sẽ không chút do dự chọn nơi này.

Cho dù là đúng chỗ rồi, nhưng có thể tìm thấy cái gì, có thể chứng minh được cái gì, Giản Phàm không biết, có điều Giản Phàm thấy như đội trưởng đã nói, chỉ cần thấy mình làm không sai thì là đúng.

Nếu là đúng thì mình nên kiên trì.

Dần dần đêm dài qua đi, khi Tiêu Thành Cương ngáp dài tỉnh lại thì trời đã sáng, thấy Oa ca chưa về vội gọi điện xem xem có bị sói tha đi mất rồi hay không, vẫn ở trên núi, có điều không thu hoạch được gì.

Đợi tới khi mặt trời lên tới đỉnh đầu vẫn không thấy Oa ca về, Tiêu Thành Cương đói bụng lại gọi điện thoại thúc giục, Oa ca không nhận điện thoại, chắc điên rồi, đang tìm kiếm ...

*** ****

“Hiện giờ là 11 giờ 15 ngày 26, cách thời điểm vụ án xảy ra đã gần 24 giờ, vẫn không cung cấp được nghi phạm, không có thông tin chuẩn xác nào, càng đừng nói tới bắt về quy án. Lực lượng cảnh sát huy động lên tới 2800 người, thậm chí đưa cả tinh nhuệ của CCIC trên cục thành phố xuống, tôi muốn hỏi mọi người một câu, khi nào mới cho tôi được một tin tức chuẩn xác? Cục trưởng Lương một ngày hỏi ba lần, chính phủ, thành ủy, lãnh đạo chính pháp ủy đều tới gặp tôi, chẳng lẽ ép chúng ta phải tự hủy thanh danh, ra lệnh treo thưởng? Treo thưởng không thành vấn đề, nhưng treo thưởng mà cũng không được thì sao? Tôi phải ăn nói với ba trăm vạn người dân Đại Nguyên ra sao? Ai trả lời tôi xem?”

Phó cục trưởng Tiêu không trợn mắt đập bàn, không quát tháo động định, nhưng giọng điệu sắc mùi thuốc nổ, khinh miệt ném báo cáo lên bàn hội nghị như ném rác rưởi. Đối với giai tầng lãnh đạo, bọn họ chỉ cần biết, nghi phạm là ai, ở đâu, bao giờ bắt được? Còn quá trình điều tra gian nan khó khăn thế nào họ không quan tâm.

Chi đội trưởng Ngũ ngồi bên cạnh lãnh đạo lại lên cơn đau dạ dày, bình thường còn đỡ, gặp phải đại án oanh động này, dạ dày lại nổi loạn, uống thuốc cũng vô ích, nó gần như thành phản xạ điều kiện rồi. Ăn nói với ba trăm vạn người dân Đại Nguyên ra sao thì có cách, chứ ăn nói với lãnh đạo ra sao thì chịu rồi. Cho dù là một tia sáng le lói cũng không thấy đâu, nên lãnh đạo chất vấn một cái là bụng đau.

Vụ án không phá được còn ít sao, mất vài tháng, vài năm sau có khi nghi phạm mới gây án, để lộ sơ hở rồi giải quyết được, chuyện thường, điều tra phá án là như vậy. Cùng lắm thì im lặng, kệ cho truyền thông dư luận nói gì thì nói, giả câm giả điếc là xong, nhưng lãnh đạo hỏi tới.

Dưới chi đội trưởng là một đám các đại đội trưởng và tổ trưởng trực thuộc, thêm vào tinh anh giới trẻ Ngô Đích, một vị lão thành trong nghề, hai mươi mấy người nữa, lúc này không ai hút thuốc. Hồ Lệ Quân là chỉ huy hiện trường, cho nên người báo cáo đầu tiên là cô, nhưng những con số dài dằng dặc chỉ khiến lãnh đạo mắng mỏ, tâm tình rất tệ.

“Không ai nói gì à, không ai nói thì tôi tiếp tục.” Phó cục trưởng Tiêu giọng âm trầm tới phát sợ, mỗi khi vụ án rơi vào bế tắc thì phải gây áp lực, tục ngữ nói nuôi quân như nuôi chó, đôi khi không dùng roi vọt là không được: “Mọi người biết thái độ nhất quán của trên cục đối với loại vụ việc này rồi đấy, lộ ra là đả kích, không lộ ra thì đào bới. Đại Nguyên đã ba năm không có vụ cướp nào nhằm vào ngân hàng, vụ án này là một tín hiệu, là một sự khiêu khích với một vạn sáu nghìn cảnh sát toàn thành phố, là tín hiệu nguy hiểm phá hỏng kiến thiết văn minh của chúng ta. Là cán bộ công an, chúng ta phải coi trọng cao độ, không được lơ là, không được cầu thả được chảnh hay chớ (*)... Nuôi binh nghìn ngày dùng nhất thời, giờ không dùng được, tôi không biết còn cần mọi người làm cái gì?”

(*) (Khẩu ngữ) Được chảnh hay chớ ví thái độ thiếu trách nhiệm, không cố gắng, kết quả ra sao cũng được

Một đám cán bộ phía dưới ám ức vô cùng, quá oan, mới hai ngày đã bị mắng chửi, nếu là hai tuần, hai tháng không có kết quả, chẳng biết thế nào?

Phía trên lãnh đạo đang chửi mắng hăng, phía dưới di động trong túi Hồ Lệ Quân rung lên, cho rằng có manh mối gì, vội vàng nhận máy, vừa nghe được một câu đã nói lớn: “Cái gì?”

Sau đó kẻ người khác đứng bật dậy chạy ra một bên nghe.

Phó cục trưởng Tiêu và cả đám cảnh sát đồng loạt quay đầu, bị cắt ngang lời, phó cục trưởng Tiêu trừng mắt với chi đội trưởng Ngũ, ý như, nhìn xem, quân của anh đó.

Chi đội trưởng và Lục Kiên Định biết tính con hổ cái này, thấy thần sắc cô nghiêm túc, tám thành có tin tức trọng yếu, đều khấp khởi mừng thầm chờ đợi.

Hồ Lệ Quân nghe điện thoại xong quay lại bàn hội nghị, kính lễ: “Xin lỗi phó cục trưởng, điều tra ngoại vi có phát hiện lớn.”

“Chuyện gì?” Lục Kiên Định nóng ruột nhất đứng dậy ngay.

“Đồng chí Giản Phàm ở đại đội một đã phát hiện ra nơi nghi phạm tập bắn.” Hồ Lệ Quân vừa nói ra, bốn xung quanh xôn xao, tiếng xô ghế liên tục vang lên, mắt nhìn cô chăm chăm: “Cậu ấy còn nói khả năng phát hiện ra vân tay và DNA của nghi phạm.”

Cả phòng hội nghị bao phủ trong không khí kích động vui mừng, nếu có dấu vãn tay thì cơ bản bằng với bắt được nghi phạm rồi. Lục Kiên Định có chút thất thố vỗ tay, chỉ đội trưởng thì vừa ôm bụng vừa uống ngụm nước trà, duy có Tần Cao Phong cái mặt lúc nào cũng như vậy cùng Ngô Đích hai tay dưới bàn nắm chặt tới nổi gân xanh, lăm lăm lại là Giản Phàm.

“Báo cáo phó cục trưởng, chỉ đội trưởng, tôi yêu cầu điều đội trọng án và giám định viên của các đơn vị anh em cùng tôi tới hiện trường.” Hồ Lệ Quân lớn tiếng đưa ra yêu cầu ngoài chức phận.

“Mau đi đi, đợi gì nữa.” Phó cục trưởng Tiêu vui mừng vẫy tay.

Trong khuôn viên chi đội hình cảnh, tiếng còi cảnh sát âm ỉ, các loại xe nổ máy nối nhau phóng về một hướng, Thiên Long Sơn.

Thiên Long Sơn trập trùng tươi đẹp, đỉnh mây cỗi phật, đầm rồng ao thiêng, cầu treo giữa chùng núi, hang đá sạn đạo, vang danh xa gần, là một danh thắng kết hợp giữa cảnh quan thiên nhiên và cảnh quan nhân văn.

Vị trí tập bắn cách Thiên Long bát cảnh mười mấy km, lúc này mặt trời chói chang làm nước bốc hơi, mặt đất như cái lồng hấp, khiến cây cối càng thêm mướt mát xanh tươi, cảnh đẹp dị thường. Có điều chẳng ai bận tâm tới cảnh sắc nữa, người tới đây đầu tiên là Trần Thập Toàn, theo sau có pháp y Tạ, Vương Minh Quách Nguyên. Tiêu Thành Cương ăn no ngủ kỹ, tinh thần dư dật, tới nghe pháp y Tạ nói: “... Biểu bĩ bong ra hoặc vật bài tiết đều được, mọi người chú ý ... Núi rộng thế này thì mệt đây.”

“Không sao, nhân mã đội ta tới đủ rồi.”

Mấy cái thuật ngữ nghe không hiểu, Tiêu Thành Cương tò mò: “Tổ trưởng, làm gì thế, DNA gì thế, Giản Phàm phát hiện cái gì thế?”

“Tới đây nói cho cậu biết.” Quách Nguyên vẫy Tiêu Thành Cương tới: “Oa ca của cậu kiếm được phân của nghi phạm.”

“Ha ha ha ha, cái gì?” Tiêu Thành Cương cười lẩn cười bò, vui vẻ kêu lên: “Biết ngay mà, anh ấy làm gì có bản lĩnh đó, may mà đêm qua tôi không đi theo, ha ha ha.”

Chương 032: Điều kiện.

Tiêu Thành Cương còn đang đặc ý vì hôm qua mình không đi theo Giản Phàm làm chuyện ngu ngốc, ai ngờ lại gặp họa.

“Thằng chó này.” Quách Nguyên nổi nóng, đẩy cửa xe đi xuống đá một phát lăn xuống đất, chửi: “Mẹ nó, sao mà để Giản Phàm vào núi một mình giữa đêm hôm như thế à? Có biết vì sao đi tra án không được đi một người không, là để hỗ trợ cho nhau, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Mà ở trên xe ngủ chú gì ... Cái thứ vô dụng này.”

Vừa chửi vừa đá, Tiêu Thành Cương nhảy như khỉ né tránh luôn môn kê oan, mấy người khác cùng trùng trùng mắt phần nộ, tới khi nghe thấy tiếng còi cảnh sát mới ngừng. Bảy tám chiếc xe đỗ lại, lấp kín con đường thôn quê, Tần Cao Phong, Hồ Lệ Quân, Lục Kiên Định dẫn theo đám pháp y áo trắng chạy tới.

Lục Kiên Định vừa xuống xe đã lên giọng lãnh đạo: “Mọi người đợi ở đây, lát nữa thống nhất chỉ huy lên núi lấy vật chứng.”

Hồ Lệ Quân thì hỏi gấp: “Giản Phàm đâu?”

Không rõ là ai đáp: “Ở trên núi cùng với chú Trần.”

“Xem kia, Oa ca xuống rồi.”

Tiêu Thành Cương lớn tiếng hô, mọi người nhìn theo hướng hắn chỉ, có hai người, một người công người còn lại.

“Á ...”

Hồ Lệ Quân thất kinh còn nghĩ rằng Giản Phàm bị làm sao chạy tới, Tần Cao Phong sợ phá hỏng hiện trường quát lớn ngăn cản không cho cô tiến lên.

Ở đằng xa có hai người đang chậm chậm men theo sườn núi thoải thoải đi xuống, Giản Phàm nằm trên lưng Trần Thập Toàn, mặt mày bơ phờ như người bệnh: “Chú Trần, bỏ tôi xuống đi, tôi có bị thương đâu, người ta nhìn thấy cười cho.”

“Cậu mặt dày như thế còn sợ bị cười à?” Trần Thập Toàn không cho ý kiến, xốc lên trên một chút, vừa đi vừa nói: “Thằng nhãi, hôm qua mắng cậu, hôm nay công thế này là hòa nhé. Cái

thằng nhãi con, nửa đêm lên núi, chẳng may có bề gì, tôi để mặt này vào đâu ... Làm việc tùy tiện, đến cái giày cũng mất.”

“Chú Trần, chuyện nào ra chuyện nấy chứ, chú có công tôi, tôi cũng không nhận ân tình này đâu nhé.”

“Còn chưa đánh cậu là may đấy, năm xưa tôi dạy dỗ đệ tử, cầm súng mà không vững là tôi tát cho rồi ... Mấy năm qua tính khí tốt hơn nhiều, đừng có mà không biết điều.” Trần Thập Toàn mắng.

Giản Phàm bám vào lưng Trần Thập Toàn, hai tay cầm hai cái mũ cảnh sát, một cái mũ còn cầm mấy bông hoa cúc dại, ống quần thì rách một bên tới tận gối, giày mất một cái, mặt mũi chân tay không chỗ nào không xước xát dính cỏ và bùn đất, cực kỳ thảm hại.

Tới chân núi, Giản Phàm dứt khoát đi xuống, cả đội ủa tới đón đều phì cười, Tiêu Thành Cương phản ứng mạnh nhất, ôm bụng cười. Giản Phàm như moi dưới đất lên vậy, cúc áo thì đứt, giày thì mất, bám Trần Thập Toàn đi tập tễnh, đúng là thảm, đâu còn phong độ soái ca thường ngày, đến cả Tần Cao Phong còn nhếch mép cười.

“Cười cái gì, ngậm mồm hết lại ... Đứa đồ đệ này của tôi còn giỏi hơn cả đám các người.” Trần Thập Toàn lấy tư cách lão làng vung tay bợp đầu cả đám cảnh sát chửi mắng.

“Giản Phàm!” Hồ Lệ Quân nhìn dáng vẻ nhếch nhác của Giản Phàm mà chua xót, có điều vì phận sự cô vẫn hỏi: “Vừa rồi cậu nói qua điện thoại có chắc không, giám định viên các đại đội đều tới đây rồi, chỉ đội trưởng cũng đang sốt ruột chờ tin.”

Khuôn mặt bơ phờ của Giản Phàm hiện lên nụ cười tự tin, rút từ trên mũ xuống mấy bông cúc dại, đặt vào tay Hồ Lệ Quân: “Phấn hoa ... Nhìn xung quanh xem, có phân hữu cơ, giống với bùn ở hiện trường.”

“Chỗ thế này ở Đại Nguyên nhiều lắm.” Hồ Lệ Quân nghi vấn, đó là điều cô quan tâm nhất.

“Chú Trần.” Giản Phàm mệt mỏi gọi.

Trần Thập Toàn đặc ý cho tay vào túi áo: “Nhưng có cái này thì không nhiều đâu, đạn 6.5mm và 4.5mm, không tin thì mọi người tìm một chỗ trùng hợp như vậy xem.”

Tay vừa đưa ra, đám đồng ồ lên kích động, là mấy viên đạn chì, đưa mắt nhìn núi non bạt ngàn lại cảm thán, bao la thế này mà tìm ra mấy thứ bé xíu như vậy, đúng là độ khó không tầm thường.

“Tôi mất 24 tiếng đi mấy chục nơi mới tìm được chỗ phù hợp, lại từ tìm kiếm từ đêm qua tới 9 giờ sáng nay mới tìm thấy đạn chì, tôi và chú Trần moi từ trong cây ra đấy, chỗ chúng tập bắn cách đây không xa.” Hai ngày chỉ ngủ được vài tiếng, Giản Phàm cố gắng lắm mới trình bày qua loa quá trình phá án của mình: “Chú Trần, chú nói hộ đi.”

“Tôi biết mọi người hoài nghi giá trị của manh mối này, nhưng tôi và Giản Phàm bới bụi cây, thậm chí là hang hốc, để lại rất nhiều dấu vết của bọn chúng, tuy bị mưa hủy đi một ít, nhưng chính vì mưa nên mới không có ai tới đây nữa, có thể tìm thấy rất nhiều chứng cứ trực tiếp ... Tới đây rồi mọi người không để đũa đồ đệ ngốc của tôi uống công chứ?” Trần Thập Toàn tự hào vỗ vai Giản Phàm.

Pháp y Tạ đã đeo găng tay sẵn sàng công tác: “Tất nhiên là không, mẫu thuốc lá, gói thực phẩm, chai nước chắc là không ít, còn có vật bài tiết nữa hả?”

“Chính xác.” Trần Thập Toàn giơ ngón cái: “Giản Phàm còn phát hiện ra một túi rác ném trong bụi gai, có đủ thứ cả đấy, bọn chúng chết chắc rồi ... Giản Phàm nói, bởi khi đó bọn chúng chưa gây án, chưa mang tâm lý tội phạm, nên không có ý thức đề phòng tiêu hủy vật chứng.”

Một đột phá đặc thù, Lục Kiên Định nghe tới đó không kiên nhẫn được nữa, lớn tiếng hô: “Nhanh nhanh, chị Tạ, chị dẫn đội ... Mọi người chú ý dưới chân, chớ để hủy chứng cứ, Lệ Quân, cô an bài canh giới xung quanh, không cho người liên quan tiếp cận.”

Giám định viên, pháp y bầy đội vội vàng xách công cụ theo Trần Thập Toàn lên núi lấy chứng cứ. Hồ Lệ Quân sau khi an bài xong các đội ngũ tới phía sau, quay lại định đi thăm Giản Phàm thì thấy y được một đám đồng đội vây quanh, người cầm bánh, người đưa nước, riu rít hỏi hết chuyện này tới chuyện khác, mỉm cười tiếp tục làm việc, không tới quấy rầy nữa.

Tần Cao Phong và Lục Kiên Định đang thảo luận bố trí tiếp theo nếu có được chứng cứ thuyết phục thì có điện thoại gọi hỏi tình hình, mười phút sau có tìm tìm được dấu vân tay hoàn chỉnh từ một chai nước, đã gửi về cho CCIC so sánh. Lại thêm mấy phút nữa đã tới chỗ túi rác bị vứt bỏ kẹt ở bụi cây không bị mưa cuốn đi, tất cả reo mừng như có được chí bảo.

Ở dưới chân núi, Hồ Lệ Quân dù đi qua đi lại làm việc, nhưng ánh mắt luôn chú ý Giản Phàm, cho dù toàn thân bùn đất, mặt mày mệt mỏi nhưng càng thêm vẻ nam tính, thấy y ăn uống xong muốn đứng dậy liền tới đỡ, Giản Phàm hậm hực nói: “Tổ trưởng Hồ, tôi có bị thương đâu mà cần đỡ.”

Hồ Lệ Quân có chút buồn cười, dứt khoát đỡ y: “Được rồi, đừng giận dữ nữa, tôi sai, có mắt không thấy núi Thái Sơn, được chưa? Cậu đã chứng minh bản thân rất ưu tú rồi.”

“Kỳ thực tôi chẳng muốn chứng minh gì cả, tôi là ai, tôi tự biết.” Giản Phàm dựa vào thân hình mềm mại bên cạnh: “Có điều, có chuyện này, mong chị đồng ý.”

“Chuyện gì?”

“Ừm, nếu như xác nhận được nghi phạm, cho sự phụ tôi tham gia truy bắt được không? Hay là để chú ấy tới đội trọng án đi, giữa các đội chúng ta điều ngang chắc không khó chứ?”

“Sao cậu lại đi quan tâm tới chuyện này?” Hồ Lệ Quân ngạc nhiên.

Giản Phàm thở dài: “Tại chị không biết, chú Trần thường ngay ở kho súng suốt ngày thở vắn than dài, đến khi nghe được tin có vụ cướp cứ như lên cơn ấy, còn chửi mắng tôi ... Kỳ thực chú ấy nhớ ngày tháng xưa lắm, thích cuộc sống kích thích nguy hiểm trước kia, nếu để ở trong kho súng, thế nào cũng u uất mà chết ... Hôm qua chửi mắng tôi, kỳ thực tâm tư vẫn ở vụ án, Không phải tôi, mà là chú ấy đợi chứng minh bản thân, rửa sạch sỉ nhục cũ, dù sao người ta là sự phụ, tôi nên làm chút gì chứ? Điều kiện này có quá không?”

Chương 033: Bệnh tới như núi lở. (1)

“Phiền cậu còn nghĩ cả chuyện này, được, tôi nói với đội trưởng Lục, vấn đề không lớn, Trần Thập Toàn là tay súng có tiếng, dù lụt nghề thì vẫn hơn cảnh sát thực địa thông thường.” Đúng là một chàng trai tốt bụng, vẫn nghĩ tới người khác, Hồ Lệ Quân xúc động, khẽ an ủi.

“Vậy chị Hồ, tôi có thể xin nghỉ phép không?” Giản Phàm đột nhiên hỏi.

“Nghỉ phép? Cậu có vấn đề à? Vụ án đang tới lúc quan trọng, đây là cơ hội lớn của cậu, cả đời chưa chắc đã gặp được vụ án lớn thế này đâu.” Hồ Lệ Quân tức thì nổi nóng, trầm giọng hỏi: “Cậu nghỉ phép làm gì?”

Giản Phàm chẳng có chút xấu hổ nào, đường đường chính chính nói: “Ngủ chứ còn làm gì nữa, 48 tiếng rồi tôi gần như không nghỉ ngơi, chị nghĩ làm thám tử mà dễ à? Đi qua 8 đồn công an, hỏi mấy chục cái quán tạp hóa nhỏ, hơn một trăm người, mấy chục địa điểm, chết công trong đêm, vậy mà chưa đủ để được nghỉ à?”

“Được rồi, cho phép nghỉ, cậu đợi đó.” Hồ Lệ Quân vừa bực mình lại vừa buồn cười, chàng trai này làm người ta không bao giờ đoán được y sẽ nói gì làm gì. Cô bỏ Giản Phàm lại, đi tới chỗ Lục Kiên Định nói vài câu, Lục Kiên Định và Tần Cao Phong đều nhìn về phía Giản Phàm vẫy tay, coi như là đồng ý rồi. Hồ Lệ Quân quay lại đưa Giản Phàm lên xe, vừa ngồi xuống nổ máy mới chợt nhận ra: “Xe ai thế này?”

“Mượn đây.” Giản Phàm dựa vào cửa sổ đáp.

“Cậu thật có duyên với các cô gái, nhìn là biết xe nữ rồi.”

“Ánh mắt tổ trưởng Hồ thật tốt.”

“Không được gọi là tổ trưởng Hồ nữa.” Hồ Lệ Quân quay đầu lườm Giản Phàm: “Cậu vốn gọi tôi là chị Hồ, sao ngày càng xa lạ thế?”

Giản Phàm chỉ mỉm cười không đáp, xe khởi động, chậm rãi rời con đường nông thôn sinh lầy đi lên đường lớn, Hồ Lệ Quân

có rất nhiều lời muốn nói mà không biết nói thế nào, mấy lần nhìn Giản Phàm, chỉ thấy bám lấy bảng điều khiển, ánh mắt lưu luyến nhìn khung cảnh nông thôn xung quanh, có vẻ như rất thích nơi sơn dã hoang vu này.

Xe đi vào thành phố thì nhận được điện thoại, Hồ Lệ Quân nghe xong, vươn tay sang vỗ nhẹ Giản Phàm một cái nói: “So sánh ra kết quả rồi, một trong số nghi phạm tên là Mã Thủ Nghĩa, người Ninh Hạ, một năm trước mãn hạn tù, tội cố ý gây thương tích. Không biết có đúng người không?”

“Không sai được đâu, còn nhớ Ngô Đích nói gì không? Diện tích hơn 6000 mét vuông tỉ lệ tìm ra chỗ tập bắn còn khó hơn tìm nghi phạm, nếu chỗ tập bắn đã tìm ra thì tỉ lệ sai lầm là rất nhỏ.” Giản Phàm hết sức tự tin nói, không quên mỉa mai Ngô Đích một câu.

“Giỏi lắm, không ai ngờ được lại có đột phá ở đây, nếu như tôi tin tưởng cậu hơn thì đã tranh thủ được thêm một ngày.” Hồ Lệ Quân chân thành nói.

“Chẳng sao, tôi bị người ta không tin cũng quen rồi ... Huống hồ tôi cũng chứng thực được một điều, tôi không được đào tạo chính quy như mọi người, nhưng tôi có con đường của riêng mình. Trong mắt mọi người họ là nghi phạm, tất cả suy luận đều đi từ góc độ tâm lý tội phạm mà ra. Còn với tôi, họ là con người bình thường, phải ăn uống ngủ nghỉ ... Tối qua tôi bật đèn pin đi qua nơi này, chứng minh con đường của tôi là đúng, bọn chúng đã ở đây, mẩu thuốc lá, rác thải sinh hoạt ném bừa bãi, tôi đi tìm người, tôi không theo dấu tội phạm, cuối cùng tôi đúng. Ha ha ha.” Giản Phàm cười mệt mỏi nhưng hết sức mãn nguyện, phá được án là một phần, phần khác y đang dần tìm được giá trị tồn tại của bản thân.

Lái xe trong thành phố mà Hồ Lệ Quân vẫn đi với tốc độ khá cao, tay lái rất vững vàng đáng tin, gió lùa qua cửa sổ thổi bay mái tóc mới dài lại tới vai, mắt nhìn dáng vẻ đặc ý trẻ con của Giản Phàm qua cửa kính, khóe môi hơi cong lên khen ngợi: “Cậu có tiềm chất thành cảnh sát ưu tú.”

Giản Phàm bĩu môi lắc đầu: “Vô vị, tôi không thêm, giờ không, sau này cũng không.”

“Vì sao?”

“Ài, công việc và cuộc sống phải cân bằng, nghề nghiệp phải là lạc thú của cuộc sống mới có ý nghĩa, nhìn chị đi, tăng ca ngày đêm, mắt đỏ như thỏ rồi. Công tác biến thành thứ thuốc độc thúc đẩy người ta chóng già và chết, cuộc sống phải có quy luật, coi thường thứ quy luật này là hãm hại bản thân. Tôi không lấy sức khỏe đi đổi tiền lương đâu ... Chị Hồ, chị không thấy mình ngày càng già à? Lần sau gặp chị có khi tôi gọi chị là dì Hồ mất.” Giản Phàm nói tới đó bị chính bản thân làm bật cười.

“Muốn ăn đòn đấy à?” Hồ Lệ Quân trừng mắt lên, nhưng vô thức nhìn vào gương chiếu hậu, đúng là mắt đầy tơ máu, sắc mặt kém đi rất nhiều, chẳng lẽ mình già thật rồi? Cô còn chưa 30 cơ mà.

Xe dừng ở cổng đại đội một, người trong đội vội vàng tới giúp, không còn nhiều người ở đội nữa, bị điều đi hết rồi. Hồ Lệ Quân cũng là người từ đại đội một ra, thuận thực đưa Giản Phàm vào phòng, đi lấy nước, còn vào bếp lấy một chậu nước nóng, khi quay lại thì không nhận được cười, Giản Phàm đã quá mệt, tùy tiện vứt quần áo bẩn sang bên, kéo chăn che qua loa rồi ngủ.

Hồ Lệ Quân xắn tay áo, tỉ mỉ dùng khăn mặt lau bùn đất trên chân tay Giản Phàm, kéo lại chăn, Giản Phàm ngủ rất say không biết gì cả, đứng lên kéo rèm cửa sổ xanh da trời, che bớt ánh nắng chiều vào phòng, thuận tiện quan sát gian phòng như cái hộp nhỏ. Đồ đạc không nhiều, rất đơn sơ, thoang thoang một mùi thơm nhẹ, không phải mùi thơm của hóa chất mà mùi thơm của ánh nắng và không khí sạch sẽ, không hề giống phòng của một chàng trai trẻ, nhất là còn độc thân. Cô vào phòng đảm đồng đội nam trong đội rồi, chỉ muốn bịt mũi, hôi chết người, quần áo bẩn vứt tứ tung, vỏ đồ ăn không thu dọn, phòng Giản Phàm không thấy thứ đó.

Một cái giường đơn, kê sát giường là cái bàn, không có ghế, bên trên đặt laptop, giấy tờ, một cái giá sách treo tường có hai tầng, trên đó có không ít sách, Hồ Lệ Quân nhìn lướt qua danh mục thấy “Văn hóa ẩm thực các miền”, “Trung được trong cuộc

sống hiện đại”, “Tái tư duy tương lai”, “Kỳ công của bộ óc”, có thể nói là đủ loại từ ẩm thực, y dược tới kinh tế, tâm lý, không phải chỉ để khoe chứ? Hồ Lệ Quân có chút nghi ngờ chọn một cuốn sách xem thử, vừa mở ra xem vài trang thì hết sức bất ngờ, cuốn sách bị dùng bút đỏ gạch chân, khoanh tròn, thậm chí là chú thích chi chít bên lề, chứng tỏ Giản Phàm không chỉ đọc mà còn nghiền ngẫm rất kỹ, cô xem liền mấy cuốn sách, đều như thế cả.

Cảm giác thật khó tin, nhìn Giản Phàm thế nào cũng không giống một người thích đọc sách, bên ngoài vô tâm hời hợt, ai ngờ đằng sau cậu ấy nỗ lực như thế.

Chàng trai này thực sự là câu đố khiến người ta luôn bất ngờ.

Quay đầu nhìn Giản Phàm, gương mặt hơi nhợt nhạt, nhưng chẳng hề ảnh hưởng tới vẻ điển trai mà ngược lại thêm vào chút phong sương thành thực. Trong lòng Hồ lệ Quân chợt sinh ra một cảm giác kỳ lạ mà chính cô cũng không thể hình dung, Giản Phàm đã trưởng thành rất nhiều so với lần đầu hai người gặp nhau. Lúc đó là chàng trai non nớt, chỉ chực bỏ cuộc, lần đầu đi tiếp cận nghi phạm, hai chân nhũn cả ra không bước nổi, cần cô dùng biện pháp mạnh kích thích.

Những hình ảnh khó quên, không ngừng hiện lên trong đầu Hồ Lệ Quân, nét mặt cô cũng thay đổi muôn màu muôn vẻ, lúc thì buồn bã, lúc thì vui vẻ, lúc thì suy tư, lúc lại tò mò...

Bất tri bất giác, Hồ Lệ Quân nhận ra mình ngồi xuống bên giường từ lúc nào, tay đưa ra vuốt ve gò má xương xương ram ráp, mắt nhìn chăm chăm không rời, trái tim phẳng lảng rất lâu bắt đầu có nhịp đập mạnh mẽ, hơi thở mình có chút dồn dập.

Một ý nghĩ táo bạo nảy ra, cô muốn hôn Giản Phàm một cái.

Cảm giác đó hẳn là rất tuyệt.

Đầu cúi xuống rồi, một tay giữ tóc không xõa xuống, môi đưa ra, ở rất gần, ngửi thấy cả hơi thở nam nhân đậm đặc, nhưng mãi không hạ được quyết tâm, cố áp trái tim đập rộn rã xuống, rón rén ra ngoài, không nhìn được, nhìn thêm lần nữa mới đóng cửa.

Chương 034: Bệnh tới như núi lở (2)

“Giản Phàm, Giản Phàm!”

“Oa ca!”

“Tiểu Phàm!”

Mấy tiếng gọi lộn xộn làm Giản Phàm cúi kính trở mình, muốn mở mắt ra mà không được, chẳng biết từ lúc nào mà đầu đau như muốn nứt toác, toàn thân rã rời, khó chịu vô cùng. Có một bàn tay sờ trán, sau đó giọng Bác Giang có chút hốt hoảng: “Không được rồi, nóng lắm.”

“Cảm lạnh rồi sao, cậu ấy ở trên núi suốt một đêm mà, làm sao bây giờ?”

“Tại thằng khốn Thành Cương chỉ giỏi ăn với ngủ như lợn, nếu không Giản Phàm đâu tới mức vất vả thành bệnh thế này.”

“Cấp nhiệt độ trước đi, ai đó gọi pháp y Tạ tới đây.”

Một đám nam nhân nhốn nhốn nháo nháo cãi nhau chẳng được tích sự gì, lát sau mới có mấy nữ nhân trong đội chạy tới, pháp y Tạ kiểm tra đồng tử, sờ trán rồi lại xem nhiệt độ. Tiêu Thành Cương ở bên cạnh còn ngu ngốc nói một câu: “Dì Tạ, dì mổ người chết còn được, có cứu nổi người sống không? Đừng làm chết Oa ca nhé.”

“Im mồm!”

Câu xúi quẩy này lập tức bị Dương Hồng Hạnh tức giận vung tay bộp một cái vào đầu, úi da một tiếng tránh đi, không dám chọc con sư tử Hà Đông, sau đó bị pháp y Tạ chửi mắng đuổi ra ngoài. Cái thằng không có óc này thường xuyên nói những câu không đúng lúc đúng nơi, trừ tính tình chất phác một chút thì cơ bản không có chỗ nào khiến người ta ưa được.

“Cảm nặng, lại còn có hiện tượng trúng nắng nữa ... Đưa tới bệnh viện đi, phải truyền dịch.” Pháp y Tạ đưa ra chẩn đoán.

“Bây, bây giờ là mấy giờ rồi?” Giản Phàm thấy đầu óc mơ màng, cảm giác ngủ rất lâu lại tựa hồ mới chợp mắt, hư nhược hỏi, hai mắt vô thần, y tửu nhỏ khỏe mạnh, chẳng biết bệnh tật là

gì, không ngờ lần này bệnh tới như núi lở, nghiêm trọng như thế.

“27 rồi, cậu đã ngủ một ngày ... Mau mau, mặc quần áo cho cậu ấy.”

“Để xem còn dám ở một mình nữa không? Bệnh tới mức này mà không ai biết gì cả, may mà có Thành Cương phát hiện.”

“Giày đâu, quần áo rách cả rồi, tìm một bộ khác đi.”

Trong căn phòng nhỏ tức thì hỗn loạn giúp đỡ Giản Phàm mặc quần áo, sau đó hai nam cảnh sát khiêng Giản Phàm đi. Nghe xung quanh ồn ào cũng biết được ít nhiều, thì ra đã một ngày trôi qua, tổ chuyên án không thấy Giản Phàm đâu, gọi điện thoại không ai nhận mới phái Tiêu Thành cương đi tìm, tìm mãi mà chẳng thấy ai. May Tiêu Thành Cương chạy về đội mới phát hiện Giản Phàm nằm trong phòng, vội vàng gọi một nhóm thực địa về.

“Khiêng lên, cẩn thận cái đầu.”

“Thành Cương, tới đây mà công Oa ca của cậu này.”

“Tôi lái xe, Quách Nguyên, mọi người đi làm việc đi, tôi đưa cậu ấy tới bệnh viện.”

“Đã mang tiền chưa?”

“Rồi, lo vớ lo vẩn.”

Mỗi người một tay nào là dìu, nào là đỡ, nào là công, nhét Giản Phàm vào ghế sau, Dương Hồng Hạnh ngồi ở vị trí ghế lái, người trong đội gần như đều có nhiệm vụ, chỉ có bác Giang và Tiêu Thành Cương là nhân vật có hay không cũng được.

“Cám ơn bác Giang ...” Xe lên đường rồi Giản Phàm người mềm oặt dựa vào bác Giang, cánh tay nhăn nheo gân guốc đỡ vai, ngược đôi mắt lên nhìn, ít nhiều cảm thấy áy náy. Bình thường hai bên cũng không có quan hệ gì nhiều, nhưng khi gặp nạn, luôn là đôi tay già nua này đỡ lấy mình, làm vị cảnh sát già suốt ngày hung dữ quát tháo người khác, đôi lúc thân thiết như cha.

“Với bác còn phải khách khí à?” Giang Nghĩa Hòa cười hiền từ, kéo Giản Phàm vào giữa cánh tay, giống như bảo vệ cháu mình.

Tiêu Thành Cương không vui, quay đầu lại: “Này Oa ca, sao không cảm ơn em vậy? Em phát hiện ra anh đấy.”

Cái thằng chết tiệt đó lắm lúc người ta hận cho hẳn một cái bộp tai, nhưng chẳng giận lâu được, Giản Phàm nói một tiếng cảm ơn, vừa nói là ho không ngừng, dựa vào bác Giang nhắm mắt lại. Rừng núi sau cơn mưa ẩm thấp, Giản Phàm lại suốt một ngày không nghỉ, dầm sương cả đêm, tài thánh mới chịu nổi.

Đọc đường nhìn Giản Phàm qua gương chiếu hậu, mặt nhợt nhạt yếu ớt, Dương Hồng Hạnh đau lòng không thôi, biết y và Tiêu Thành Cương liên tục hai ngày hai đêm điều tra manh mối, biết y cuối cùng một mình trong đêm lên núi lấy được chứng cứ trực tiếp, rồi cuối cùng để ngã bệnh thế này.

Gần đại đội một nhất là bệnh viện Hòa Bình, mười mấy phút là tới, Dương Hồng Hạnh bận rộn chạy đi chạy lại lo đăng ký, Tiêu Thành Cương và Giang Nghĩa Hòa thì trông Giản Phàm, không lâu sau an bài được phòng bệnh, truyền dịch. Bác sĩ kiểm tra sơ qua, bệnh tình cơ bản giống như pháp y Tạ nói, chỉ cần truyền dịch, không cần nằm viện. Không biết Dương Hồng Hạnh kiếm đâu ra túi đá trườm cho Giản Phàm, sau đó an bài hai người kia về đội, Tiêu Thành Cương không biết phục vụ người khác, bác Giang cười đầy hàm ý, hai người đi trước.

Hơn một tiếng sau truyền hết chai đầu tiên, túi đá thay hai lần, Giản Phàm khôi phục được một chút tinh thần, nhìn Dương Hồng Hạnh chạy qua chạy lại, mua một đồng thuốc về, lại còn cả hoa quả, cảm động nói: “Cảm ơn em ...”

Một câu đơn giản như vậy mà nói rất gian nan, giống như từ cổ họng thoát ra, Dương Hồng Hạnh đặt hoa quả xuống, lườm một cái, chẳng khách khí nói: “Em còn tưởng anh không biết tốt xấu.”

Giản Phàm cười nụ cười yếu ớt, giờ mới phát hiện ra mình không biết đã hờ hững với Dương Hồng Hạnh rất lâu rồi, đối xử với cô không được thỏa đáng lắm, nhìn kỹ, cô thực sự xinh đẹp, đường nét gương mặt rõ ràng cá tính, nhất là vóc dáng uốn lượn che đậy dưới bộ cảnh phục, bỏ mũ ra, mái tóc dài buông xuống, tức thì chuyển hóa từ vẻ mạnh mẽ sang dịu dàng quyến rũ.

Người bị bệnh mới nhận ra được sự quan tâm tới từ người khác, nghiêng đầu nhìn, hàng mi dài chớp chớp, đôi tay gọt hoa quả cũng khá thuần thục. Thi thoảng lại nhìn y, bốn mắt chạm nhau, Dương Hồng Hạnh lại tặng cho một nụ cười ôn nhu, cảm giác ấm áp theo mắt lan tỏa tới tận trái tim. Có điều cô gái trước mắt dù rất gần, Giản Phàm vẫn biết cách mình như ở chân trời, hai người từ sau buổi tối ngày hôm đó đều hiểu ngầm trong lòng không nhắc lại chuyện kia nữa, dường như chỉ có tờ giấy mỏng ngăn cách, nhưng không ai chọc thủng, vẫn là quan hệ đồng đội kiêm bạn bè.

“Ăn đi.” Dương Hồng Hạnh đưa tới quả lê đã được gọt cẩn thận.

Giản Phàm đưa tay ra nhận lấy, đột nhiên thấy sườn trống trống, nói vội: “Súng ... Súng của anh chưa vào kho.”

“Không sao đâu, chị Sứ đã tiếp nhận chìa khóa thay chú Trần, Quách Nguyên đã nộp súng hộ anh.” Dương Hồng Hạnh trấn an.

Giản Phàm yên tâm cho quả lê lên miệng, cắn một miếng, vừa mát vừa giòn, ngọt thanh thanh chảy qua cái cổ khô rắng tới dạ dày, bị sốt người háo nước, ăn một miếng lê tất nhiên là sướng vô cùng.

Dương Hồng Hạnh vừa chống cằm nhìn Giản Phàm ăn vừa nói với giọng thán phục: “Thật không nhìn ra, Đại Nguyên rộng lớn như vậy mà anh tìm được chỗ chúng tập bắn, không biết cái đầu anh mọc ra kiểu gì nữa. Anh biết không, tổ chuyên án đồn thần kỳ lắm, nói cái gì mà có một chàng cảnh sát vừa tới hiện trường là nhìn ra được thủ pháp của nghi phạm, rồi lại đơn thương độc mã moi ra tung tích của nghi phạm. Nếu em không biết anh, em còn nghĩ anh có dị năng nữa cơ. Lý tưởng của anh đã thành hiện thực rồi, giờ anh là thành tượng của vô số cảnh sát, Vũ Vân kể nhiều mỹ nữ ở CCIC hỏi về anh đấy, hi hi ...”

Không biết là thật hay là nói đùa, Dương Hồng Hạnh nói xong che miệng cười vui vẻ, lý tưởng đó do Giản Phàm nói ra trong lần họ đi dạo.

“Loại chuyện này bọn chúng không thể làm ở chỗ đông người, lại không thể cách thành phố quá xa, hơn nữa cần an bài thời gian dài, thế nào cũng để lại manh mối. Manh mối này

không phải chỉ anh mới nghĩ ra được, mà mọi người đều nghĩ tới, chỉ là nó quá khó nên không ai làm, chỉ có anh ngốc nên mới đâm đầu vào thôi.” Giản Phàm nói câu này không hoàn toàn là khiêm tốn.

“Anh mà ngốc à? Đến ma cũng có thể bị anh lừa thì có.” Dương Hồng Hạnh bình phẩm: “Anh không ngốc, nhưng mà ngớ ngẩn, nửa đêm một mình lên Thiên Long Sơn, giỏi lắm đấy.”

Chương 035: Nghỉ phép dài hạn. (1)

Lời nói có chút trách móc, có quan tâm, có cả chút phần nộ làm Giản Phàm không khỏi nhớ tới điệu bộ vừa yêu vừa hận của mẹ, đưa tay ra rồi lại không nỡ đánh mình. Miệng đang háo, chẳng mấy chốc đã ăn xong qua lê, vừa mới đặt lõi lên tủ đầu giường, Dương Hồng Hạnh đã lấy ra khăn giấy, sau đó lau miệng cho Giản Phàm, rồi lại tỉ mỉ lau tay cho Giản Phàm.

Hành vi không khác gì cô vợ nhỏ chăm chồng này làm Giản Phàm lúng túng rút tay lại mà không được: “Đừng làm thế, cứ như anh bị liệt toàn thân ấy.”

Dương Hồng Hạnh lại tỏ ra rất tự nhiên, còn kéo chăn lên cho y: “Anh không cần nghĩ nhiều, em chăm sóc anh là do sùng bái với thần tượng thôi, không có ý gì khác, hơn nữa nữa tổ trưởng Hồ phê duyệt cho em nghỉ một buổi sáng, tổ chức phái em tới chăm sóc anh. Giản Phàm, sao anh toàn xảy ra vấn đề vào lúc máu chốt thế, vụ án tiền giả thì bị thương, vụ án lừa gạt cướp của thì ... Thôi bỏ qua, còn vụ án này, anh lập công đầu, vậy mà vừa tìm ra manh mối trọng yếu lại ngã bệnh, đáng lẽ giờ là lúc anh phải ở bộ chỉ huy, tham gia vào khâu quan trọng nhất, nhận lấy vinh quang xứng đáng mới đúng.”

Nói rồi thay túi chườm đá, sờ trán Giản Phàm, nhiệt độ giảm đôi chút, vừa thở phào cũng là thở dài, cô thấy tiếc thay cho Giản Phàm, công lập không ít, cuối cùng tưởng thưởng lại chẳng hề xứng đáng, không biết lần này thế nào, không tham gia bắt nghi phạm, thế nào công lao cũng giảm đi rất nhiều.

“Vô vị.” Giản Phàm quay đầu nhìn ra ngoài lầm bầm.

“Chê em vô vị à, đuổi em đi sao?” Dương Hồng Hạnh vừa nghe đã chớm lộ bản tính sư tử Hà Đông.

“Không phải anh nói em, mà anh nói vụ án này vô vị.” Đôi mắt Giản Phàm có chút trống rỗng, không biết đang hồi ức chuyện gì: “Án xảy ra, có người chết, kết án rồi, lại có người chết, chẳng biết vì sao mà anh lại hồ đồ tham gia vào mấy vụ này. Anh cũng nói với em rồi đấy, vốn anh chỉ muốn kiếm bộ cảnh

phục, làm cảnh sát nhỏ ở đồn công an Ô Long như chú anh, ăn lương nhà nước, ra đường nghênh ngang được người ta nịnh nọt ... À, em nhớ thằng béo không? Phí Sĩ Thanh ấy, nó bảo anh thay đổi rồi, hôm qua anh mới nhận ra là mình thực sự thay đổi, mặc bộ cảnh phục lên là anh khác trước, anh cũng không biết là mình khác cái gì, có điều chẳng thấy vui vẻ gì cả.”

Dương Hồng Hạnh nghe mà không hiểu Giản Phàm muốn nói cái gì, đến đoạn cuối cùng mới tỉnh ngộ, bực tức nói một câu: “Em còn tưởng anh tiến bộ rồi, anh vẫn chẳng có tiền đồ gì như thế, chỉ thích an nhàn lười biếng là sao?”

“Ha ha ha, Đại Nguyên có vài trăm vạn người, được mấy người có tiền đồ? Đều vót nhọn đầu ngoi lên, sao bằng sống vui vẻ cao hứng ... Trong giới cảnh sát cũng không ít anh hùng rồi, ví như đội trưởng của chúng ta có ngẫu không? Tới giờ sắp 40, ly hôn xong là độc thân tới tận bây giờ. Chú Trần có ghê gớm không? Rồi kết cục là u sầu tới hói đầu! Quách Định Sơn là nhân vật cấp truyền thuyết nhé, vậy mà hơn sáu mươi mấy tuổi, cô độc một thân một mình, nghe nói vợ và con gái ông ấy sống ở thành phố khác, chẳng thèm để ý tới ông ta. À, cả chị Hồ nữa, kết hôn còn chưa được nữa năm đã ly hôn ... Làm cảnh sát nhất định biến thành loại người đặc thù à? Chẳng bằng người thường.”

Dương Hồng Hạnh thở mạnh nhìn xoáy vào mặt Giản Phàm như muốn đọc thấu ý nghĩ của y: “Anh lại cố tình chọc giận em phải không? Đừng tưởng em không biết mục đích của anh.”

“Anh có mục đích gì chứ, chỉ cảm khái mà nói vậy thôi.” Giản Phàm quay đầu sang bên.

“Được, vậy anh có giỏi thì nói với đội trưởng đi, anh dám nói em mới phục, nói với em thì có ý nghĩa gì?” Dương Hồng Hạnh bậm môi, thiếu điều chất vấn vì sao cứ muốn đẩy em ra xa khỏi anh, không cần tự ti tới mức đó chứ.

“Anh không dám, nói không chừng ăn mấy cái tát.”

Hai người cứ thế nói chuyện, có lẽ vì Giản Phàm đang bị bệnh, hoặc là cảm xúc khác, hôm nay Dương Hồng Hạnh không tranh cãi với Giản Phàm. Một lúc sau một đi vệ sinh, Dương Hồng Hạnh còn đưa tới tận cửa, làm Giản Phàm đứng là không

nói lên lời. Đợi khi truyền hết hai chai thuốc, Giản Phàm chùn kín chăn chỉ thấy toàn thân ướt sũng mồ hôi, dính nhớp khó chịu, nhưng đầu óc rõ ràng là tỉnh táo hơn nhiều. Dương Hồng Hạnh muốn y nằm viện, Giản Phàm sống chết không chịu, hai người tranh cãi vài câu, rốt cuộc Dương Hồng Hạnh bại trận đưa Giản Phàm về đội.

Làm Dương Hồng Hạnh ngạc nhiên là Giản Phàm về đội chui ngay vào bếp, nấu gừng, đường đỏ, củ cải, uống hết một bát to, trán đỏ mồ hôi, tinh thần hơn vài phần, cô đưa Giản Phàm về phòng ngủ rồi mới rời đi.

Bệnh viện Đường sắt đã rút một phần nhân thủ, khi Dương Hồng Hạnh tới nơi thì phòng trực ban tạm thời chỉ còn lại Hồ Lệ Quân đang an bài mấy hình cảnh chuyên mô phỏng nhận dạng, chuẩn bị về tiếp nhận nhiệm vụ mới, tuy không biết là nhiệm vụ gì, nhưng Dương Hồng Hạnh nhìn niềm vui hiện rõ trên ánh mắt là đoán ra, vụ án có đột phá trọng yếu.

Cẩn thận hỏi, quả nhiên Hồ Lệ Quân cười gật đầu, Dương Hồng Hạnh là nhân viên điều tra ngoại vi, không có quyền hạn được biết, Hồ Lệ Quân còn chuyên môn dặn dò: “Giữ bí mật, chỉ nói với em thôi nhé, hiện trường ở Thiên Long Sơn đã giúp bọn chị khóa chặt mấy nghi phạm trọng điểm rồi ... À, phải rồi, Giản Phàm bị làm sao?”

“Chị Hồ, anh ấy bệnh nặng lắm, may mà phát hiện ra đây, truyền hai chai thuốc mới miễn cưỡng đi lại được, cả đêm len lỏi trong rừng núi, sương đậm như vậy, làm sao mà chịu được?” Dương Hồng Hạnh lo lắng nói, cứ tưởng tượng cảnh Giản Phàm bị ốm mà nằm đó một mình là cô chỉ muốn chạy ngay về.

“Thế à?” Hồ Lệ Quân nhíu mày, nhớ lại hôm qua đưa Giản Phàm về đúng là cực kỳ mệt mỏi, không ngờ chỉ cách một ngày đã thành ra như vậy, tự trách: “Tại chị ... Chị cho rằng ý tưởng của cậu ấy quá viễn vông, không cấp được cho nổi một người một xe, cậu ấy cố chấp điều tra mà chị còn cho rằng kiếm cơ trốn đâu đó làm biếng, ai mà ngờ ...”

Đó là manh mối ít khả năng nhất nhưng lại thành đột phá quan trọng nhất. Mấy chục pháp y, giám định viên bao vây hiện trường tìm kiếm suốt cả một ngày, ở góc ngách, bụi cây mà rải

thác bị kẹt lại sau mưa tìm thấy chai bia, đồ uống, túi ny lông thực phẩm chứa đầy vụn tay. Hiện giờ mặc dù mấy chỗ vật bài tiết chưa lấy được mẫu DNA, có điều tương lai dùng làm giám định nhân thân không có vấn đề. Nghi phạm đầu tiên là kẻ có tiền án đã bị khóa chặt vào bốn tiếng trước, làm đám hình cảnh tròn mắt là tên này ngày hôm sau còn ngồi xe bus của đoàn khách du lịch rời Đại Nguyên một cách đường hoàng ...

Phạm vi điều tra mở rộng thêm vài km, đúng là tìm thấy một nhân chứng ở thôn Lưu Gia Bảo, hơn nữa còn xác định tin tức Giản Phàm báo về một ngày trước, trong đó đúng là có tên râu quai nón, hơn nữa không chỉ thấy một lần, bốn người đeo ba lô leo núi, còn tưởng là người thành phố đi du lịch.

Tổ chuyên án đã rút những trạm gác về, công khai treo thưởng, cố ý ném quả bom khói để nghi phạm lơ là cảnh giác.

Vụ án đột phá thuận lợi, Hồ Lệ Quân không nén được vui mừng, điều không thể nói ra ngoài là, đêm hôm qua bốn tổ thực địa đã đi Tây An, Vị Nam và Tấn Trung trong tỉnh, một tiếng trước nghi phạm đầu tiên đã bị bắt, đang trên đường áp giải về, thậm chí đột kích đã khai một phần, lúc này về đội chính là để an bài truy bắt tiếp theo.

Dương Hồng Hạnh hơi ngần ngại nói: “Chị Hồ, em thấy tâm tình Giản Phàm tựa hồ không được tốt.”

“Làm sao thế?” Hồ Lệ Quân ngạc nhiên.

“Vụ án có đột phá mà em chẳng thấy anh ấy có chút vui vẻ nào, nói năng lạ lẫm, hình như còn phản cảm những việc này, em không nói rõ được ...” Dương Hồng Hạnh kể lại chuyện trải qua ở bệnh viện.

Chương 036: Nghỉ phép dài hạn. (2)

Hồ Lệ Quân nghe lại cười: “Đó là vì em không hiểu cậu ta thôi, Giản Phàm tuy tham ăn lười làm, nói năng linh tinh, nhưng khi làm việc gì thì rất kiên định hết mình, chỉ là cũng đa sầu đa cảm quá, cậu ấy sẽ điều chỉnh lại.”

“Không phải, em thấy anh ấy căn bản không thích phá án, em thuật lại vụ án, anh ấy không thích nghe.” Dương Hồng Hạnh nói ra bản khoản của mình, Giản Phàm làm cô có cảm giác không yên tâm, như thể y có thể cởi bộ cảnh phục bỏ đi bất kỳ lúc nào.

“Ai cũng thế cả, chị cũng phản cảm lắm, nhưng có thể làm gì khác chứ, nghề của chúng ta mà. ... Kệ cậu ấy đi, lâu dần sẽ thích ứng thôi.” Hồ Lệ Quân không quá để tâm, thu dọn hết đồ đạc, mang mấy chiếc laptop, đoàn người rời bệnh viện.

Nói là kệ Giản Phàm chứ Hồ Lệ Quân không yên tâm được, giờ cơm tối tranh thủ cùng Dương Hồng Hạnh, Quách Nguyên, Vương Minh, Tiêu Thành Cương về đại đội một thăm Giản Phàm, nhưng người đi nhà trống rồi, trong phòng dọn dẹp sạch sẽ, chăn đệm gấp chỉnh tề, vội vàng xuống bếp tìm.

Bác Giang mặt đầy nếp nhăn cười thành đóa hoa: “Xin nghỉ phép dài hạn rồi.”

“Nghỉ phép vào lúc này? Lại còn dài hạn?” Hồ Lệ Quân ngạc nhiên tột độ, bây giờ bọn họ đã khóa chặt nghi phạm, chỉ cần tham gia vào đội truy bắt, lần này chắc chắn có được phần thưởng cá nhân, đó là vinh dự lớn cũng là bước tiến quan trọng trong sự nghiệp Giản Phàm.

“Ừ, tôi xin phép cho cậu ấy, đội trưởng cũng đồng ý, không nói cho mọi người à?” Bác Giang nhiệt tình mời mọi người ngồi xuống ăn cơm.

Mấy người kia cứ ngó ra nhìn nhau, Hồ Lệ Quân cấp thiết kéo bác Giang sang một bên, liên tưởng tới lời của Dương Hồng Hạnh cấp thiết hỏi: “Bác Giang, rốt cuộc là sao? Cậu ấy có vấn đề gì à?”

“Sao là sao, nhớ cha mẹ nên về thăm thôi mà.” Bác Giang trả lời tùy ý: “Sáng nay tôi qua phòng trò chuyện, cậu ấy nói lâu rồi chưa về nhà, muốn về một chuyến xem sao nhưng không dám nói với đội trưởng, nên tôi xin phép hộ.”

Hồ Lệ Quân dở khóc dở cười, cô còn định tới tìm Giản Phàm thảo luận vụ án, trách: “Bác Giang, sao bác làm thế, đang lúc cần người. Giản Phàm rất quan trọng với vụ án này, hầu hết các manh mối quan trọng đều do cậu ấy tìm ra.”

“Này, tuổi nghề của tôi còn nhiều hơn tuổi đời của mấy đứa, tôi không hiểu mình đang làm gì sao, đội trưởng cũng đồng ý rồi.” Bác Giang thấy đám trẻ tuổi cứ nhìn mình oán trách, sôi máu vớ lấy cái chổi: “Cút, cút hết đi, làm cảnh sát không có nghĩa là lục thân bát nhận, Giản Phàm là đứa sống tình cảm, ở điểm này nó hơn mấy đứa. Cút đi, có bản lĩnh thì cứ phá án, khỏi cần ăn nữa, cũng khỏi cần người nhà nữa. Cút hết!”

Thế là một đám cảnh sát bị bác Giang đuổi ra ngoài, đến cơm cũng không cho ăn.

Không ăn cơm cũng chẳng sao, nhưng chuyện nghỉ phép lần này của Giản Phàm, ai cũng thấy có gì đó không bình thường lắm.

Thế nhưng chẳng ai ngờ được, Giản Phàm chuyến này đi một phát mười mấy ngày không về, thực sự là nghỉ phép dài hạn rồi.

“Mẹ, có thoải mái không? Con rèn luyện một năm, tay càng ngày càng khỏe.”

“Ừ, cũng tạm được, rốt cuộc nuôi đứa con cũng tốt hơn nuôi con chó.”

“Hi hi, đâu chỉ tốt hơn, mà tốt hơn nhiều ấy chứ! A, mẹ có mấy cái tóc bạc, để con nhổ cho.”

“Nhổ cái gì mà nhổ, càng nhổ càng nhiều, ái ... Thằng nhóc thối này, nhẹ chút.”

Ở trong phòng ngủ đầy ánh nắng, hai mẹ con đang nói chuyện, con trai hiếu thảo bóp vai cho mẹ, còn người mẹ thì khép mắt hưởng thụ. Ánh nắng trải khắp căn phòng đơn sơ, giường là giường gỗ đóng từ hai mươi năm trước, cái loại mà ghép với cả tủ, rèm cửa cũng bạc màu. Tường lâu chưa sơn lại, thứ duy nhất mới là cái bàn làm việc, bên trên chất đống giáo án

và vở học sinh, ở trên bức tường chính giữa phòng là bức ảnh kết hôn hai mấy năm rồi, khi đó còn chưa có cái gọi là ảnh áo cưới, chỉ có mặt hai người thôi.

Mười năm trước nhà Giản Trung Thật chuyển vào ngôi nhà mới này, mười năm chớp mắt đã qua, nhà mới biến thành cũ, lần này về thăm nhà, thấy ở nhà hiu quạnh, lòng Giản Phàm buồn bã, ở gần hai tuần, bày đủ trò làm vui lòng cha mẹ, như muốn bù đắp lại toàn bộ chuyện làm sai trước kia.

Mai Vũ Vận đang nhắm mắt hưởng thụ con trai hiếu thảo bóp vai, khẩu khí thì rất là kỳ: “Giản Phàm, lần này con về nhà biểu hiện tích cực quá, ngày ngày đón mẹ đi ăn cơm, còn bóp vai đấm chân, buổi tối còn lật đặt lấy nước rửa chân cho mẹ nữa ... À đúng, mua cả quần áo mới. Mẹ hỏi, không phải con có mục đích bất lương gì chứ?”

Giản Phàm ở phía sau thò đầu lên, nhìn vẻ mặt khẳng định của mẹ, giống như đã phát hiện hành vi ác liệt của học sinh hư, kinh hoàng thốt lên: “Mẹ, hình tượng của con trong mắt mẹ trước kia là vậy à?”

“Con nói xem ... Từ nhỏ tới lớn, con mà tỏ ra hiếu thảo một chút thì không phải gây họa cũng là muốn xin tiền, hồi mừng 1 tháng 5 về nhà ở những ba ngày, té ra là đánh nhau với bạn trai mới của Hương Hương. Nếu không phải mẹ nó tới nhà, có phải là không định kể với mẹ không?” Mai Vũ Vận mắng mỏ, chuyện này chỉ nhắc tới qua thôi, không có ý trách con trai.

“Mẹ ... Đừng nói lại chuyện cũ nữa được không?” Đây là hậu quả của thờ ơ ăn cỏ gần hang, đổ bể một cái là hàng xóm hết nhìn nhau luôn, Giản Phàm xụ mặt.

“Chuyện cũ, mới qua hai tháng thôi mà đã là chuyện cũ rồi à? ... Có điều lật sang trang mới là chuyện sớm muộn, thôi được, mẹ không nói chuyện cũ nữa, vậy nói chuyện mới nhé? Con về nhà gần hai tuần rồi, biểu hiện tốt như thế là muốn cái gì? Muốn gì thì phải nói rõ, cha mẹ già cả hồ đồ rồi, con bảo mẹ đoán là mẹ không đoán ra đâu.” Mai Vũ Vận đưa mắt lên, giọng có chút trêu ghẹo, con trai lần này chắc cần gì trong nhà rồi, song dù hiếu thuận thật hay chỉ đóng kịch, hai vợ chồng đều vui vẻ.

Giản Phàm oan ức biện giải: “Mẹ, con thực sự không có chuyện gì, mẹ có thể hoài nghi đứa con trai vô tích sự của mẹ, nhưng không thể hoài nghi một cảnh sát ưu tú.”

Mai Vũ Vận cố ý nói: “Con nói cảnh sát ưu tú nào thế, có phải con trai mẹ không? Con trai mẹ từ nhỏ chẳng dính dáng gì tới hai chữ ưu tú.”

“Mẹ, đừng lấy ánh mắt cũ nhìn con, hành vi của mẹ là phỉ báng nhân viên cảnh sát ưu tú đấy.” Giản Phàm quyết tâm gây dựng lại hình tượng trong mắt mẹ.

“Con thôi đi.” Mai Vũ Vận không nhịn được cười, một ngón tay xĩa tới, đứng dậy sắp xếp sách vở, chuẩn bị buổi trưa về quán, nói: “Chút tâm tư của con làm sao qua được mắt mẹ, còn không nói cha mẹ cũng chuẩn bị cho con rồi.”

“Hả, chuẩn bị cái gì?” Giản Phàm giật mình, gần đây bị người ta hiểu lầm ngày càng nhiều.

“Còn cái gì, tiền chứ gì nữa, đừng vội, con chưa chuyển chính chức, đợi khi ổn định rồi cha mẹ sẽ mua nhà ở Đại Nguyên cho con. Chú hai con nói rồi, con tới đại đội một cơ bản là đã xác định, không thể về Ô Long nữa. Vả lại Đại Nguyên cũng không tệ, đã tới được thành phố lớn, còn khiến con về Ô Long, cha mẹ không đành lòng ... Có điều phải nói trước, con phải có trách nhiệm, vay một phần, cha mẹ góp cho con một phần, tìm đối tượng phải thực tế, kiếm đứa kém con. Bọn con gái bây giờ không giống cha mẹ hai mươi năm trước, đứa nào cũng tâm khí cao, trán để lên trời ...” Mai Vũ Vận chỉ sợ con trai đi vào vết xe đổ.

“Con ...” Giản Phàm thiếu chút nữa nói "con có nhà", may mà phanh lại kịp, nếu không cha mẹ truy tận gốc thì rầy rà to, cười cợt nói: “Mẹ nói thực tế, kỳ thực không thực tế.”

“Không thực tế thế nào?” Mai Vũ Vận không hiểu.

“Mẹ nói tìm cô gái không bằng con, mẹ biết khó thế nào không? Con đi đâu mà tìm?”

Chương 037: Ai mới là con dâu tương lai. (1)

Mai Vũ Vận tức tởm bật cười, lấy ngón tay xỉa vào trán con trai, Giản Phàm né được cũng cười theo, chỉ là trong nụ cười người làm mẹ có cả chua xót và cảm thông, con trai càng ngày càng trưởng thành hiểu chuyện, vừa chăm lo cho em gái, vừa quan tâm gia đình, cho dù có chút vấn đề nhỏ cũng không nở trách.

Giản Phàm lục lọi tủ, lấy bộ quần áo mới ra: “Mẹ, mặc đi, đừng suốt ngày mặc toàn bộ quần áo cũ xì, chưa già đã thành bà già.”

“Màu này sáng quá.” Mai Vũ Vận nhìn bộ váy công sở màu trắng kem, ở nơi lạc hậu như Ô Long, thế này hơi bắt mắt: “Mẹ mặc ở nhà thôi.”

Giản Phàm dứt khoát không chịu: “Không được, mẹ mặc ở nhà thì con lãng phí mấy trăm đồng à?”

Mai Vũ Vận hết hồn hết vía: “Những mấy trăm cơ à, con lại tiêu tiền bừa bãi, cái tính phung phí bao giờ mới sửa? Còn lừa mẹ là mấy chục đồng thôi.”

“Thì con nói dối, được chưa ... Mẹ, con nói này, mẹ cũng phải chịu khó ăn mặc trang điểm một chút, chứ vài năm nữa già không thể nhìn nổi nữa, vợ con cũng ngại không dám ra ngoài với mẹ.” Giản Phàm thấy mẹ nổi giận thì ném váy chạy ngay, ra cửa còn nói: “Con đợi mẹ ở dưới nhà.”

Tiếng bước chân của con trai xa dần, Mai Vũ Vận mặt thì không vui, nhưng trong lòng ấm áp, ướm thử cái váy lên người, đứng trước gương ngắm nghía, trông cũng đẹp lắm, suy nghĩ một lúc mặc vào. Cái váy này vừa vặn, mép váy quá gối, hông không quá bó, trông đúng là trẻ hơn vài tuổi, không biết từ khi nào mà con trai biết cả số đo của mình, nghĩ tới đó lại hơi ghen tỵ: Cái thằng khỉ này về sau chiều vợ lắm đây.

Dù sao thì cũng không nuôi uống công, biết thương mẹ rồi.

“A

Mọi người ra đây mà nhìn này!”

Ánh nắng mặt trời chói chang chiếu lên người, ấm áp dễ chịu, Giản Phàm mở rộng hai tay la một tiếng, có điều cảm giác ấm áp đó chẳng mấy chốc thành nóng rát, thế nhưng cũng rất sáng khoái, ánh nắng giống như đuổi hết sự lười biếng trong xương đi.

Không khí oi bức, nhưng không giống cái nóng ở thành phố, hai bên đường bóng cây rậm rạp, hết sức mát mẻ, gió từ sông Ô Long liên tục thổi qua càng làm người ta thoải mái muốn hét lên.

“Thằng ngốc kia, im đi không hả?” Mai Vũ Vận mặt đỏ bừng kéo Giản Phàm lại.

Thời điểm này người đi lại không có mấy, tiểu khu vắng tanh, ngoài đường ngẫu nhiên chỉ có một hai người che nắng vội vã đi qua, thế này khác nào mặc áo gấm đi đêm, Giản Phàm thiếu chút nữa bấm chuông hàng xóm để khoe người mẹ xinh đẹp của mình, Mai Vũ Vận phải bịt mồm lại kéo đi thật nhanh.

Từ nhà ra tới Đệ nhất Oa cũng gần, hai mẹ con đi bộ, Giản Phàm như đứa trẻ con, thi thoảng lại chạy ra chỗ nắng. Mai Vũ Vận đi dưới bóng cây ven đường, thi thoảng lại cười mắng, nhìn con trai nghịch ngợm như vậy, tưởng chừng nhìn thấy hình ảnh cách đây mười mấy năm cùng con đi tới trường, lòng như trẻ lại, biết con trai cố ý làm mình vui, nên cũng không quá ngăn cản, miệng nở nụ cười hạnh phúc.

Huyện thành quen thuộc, đường xá quen thuộc, hàng cây quen thuộc và không khí thiên nhiên cũng quen thuộc, khi đi qua chợ rau ở đầu cầu, trông thì huyện náo tạp nập, có điều so với Đại Nguyên thì có thể gọi là đìu hiu vắng vẻ, chỉ là không khí huyện thành khắp nơi hiện ra một vẻ yên bình dễ chịu.

Giữa hè nóng bức, Đại Nguyên chẳng thể so với Ô Long đâu đâu cũng thấy màu xanh cây cối, đi bộ khéo một chút là chẳng sợ nắng chiếu lên đầu, hai mẹ con đi tới Đệ nhất Oa.

Quả nhiên một thân trang phục của mẹ làm Đào Hoa hết hồn, mở to cái mắt trâu lên, mãi mới nói được: “Thím, thím đẹp quá.”

Phía bên kia Tám Cường và Thủy Sinh nhìn không chớp mắt luôn rồi, khiến Mai Vũ Vận hơi lúng túng, thấy mất đi uy

nghiêm thường ngày, nhưng hư vinh rõ ràng thỏa mãn lắm.

Giản Phàm chui vào bếp, nhìn cha với ánh mắt quai quái một lượt: “Cha, làm sao cha lấy được mẹ thế, không phải dùng thủ đoạn không quang minh chính đại chứ?”

Giản Trung Thật đang ngậy ra nhìn vợ, hình như không nghe thấy lời xúc xiểm của con trai.

Buổi trưa hơn 11 giờ, khách lác đác tới quán, bên ngoài bận, bên trong cũng bận, Giản Trung Thật nhìn con trai mặc áo ba lỗ, trán lấm tấm mồ hôi: “Tiểu Phàm, để cha làm cho, con sắp đi rồi, đừng để mệt.”

“Thế này đáng gì ạ, cha, cha uống ngụm nước nghỉ ngơi đi, để con ... Nhìn cái dao cái thớt này là con đã ngứa tay rồi.” Giản Phàm miệng nói tay vẫn không nghỉ, dao đi tới đâu, nguyên liệu bay vèo vèo tới đó: “Cha, lần trước con tới quán Ngũ trại thái quái ở Đại Nguyên, họ làm ăn tốt lắm. Cha, nhà mình chuyển Đệ nhất oa lên Đại Nguyên không?”

“Ha ha ha, đầu bếp Ô Long dùng nồi Ô Long, món hầm Ô Long làm ở Ô Long, đất đai nơi nào nuôi người nơi đó, rời quê hương bản thổ là mất vị rồi ... Nếu nói như con thì không chỉ Hạnh hoa Thôn có rượu Phần, Thanh Từ có dấm, chẳng đâu còn đặc sắc nữa. Muốn chuyển đi cũng được, giếng nước, bếp đất, nồi sắt cũng phải chuyển đi, nếu không con không làm nổi món hầm Ô Long.” Giản Trung Thật uống một ngụm nước thủng thẳng nói, còn hứng chí nhìn cái ấm tử sa trong tay, thứ này không quý giá gì, nhưng mà do con trai tặng, ấy thế mà hay lắm, trà để qua đêm mà không thiu.

“Cha cũng bới lông tìm vết quá, gằn gằn giống là được, ai mà có thể đem nguyên vị địa phương đi chứ? Hiện giờ khắp nơi mở quán ăn Xuyên, chẳng phải đều rải đồng ốt vào là xong à? Ở thành phố, cha chỉ không gian dối, không chém khách, không dùng dầu dưới cống là có tín nghĩa lắm rồi.” Giản Phàm nói đều là thật, y làm ở rất nhiều nhà bếp, có tư cách nói câu này.

“Thế thì không lâu dài được, cái quán này bằng đúng tuổi của con đấy, nếu mang suy nghĩ như con thì đừng nghĩ tới lên thành phố mở quán.” Giản Trung Thật lắc đầu, vài phần nghiêm túc.

“Kiếm tiền là được cha ơi, giờ ai chẳng kiếm một mớ rồi đi, cha định để cái quán này cho ai?”

Giản Trung Thật còn muốn nói nhưng mà nghĩ tới con trai đã làm cảnh sát rồi, liền không nói nữa.

Quán ở bên đường thì chẳng bao giờ nhàn được, mỗi khi tới cuối tuần là mẹ cũng tới giúp. Giản Phàm mấy lần tranh thủ lúc đưa món lên nhìn mẹ mặc chiếc váy mới đặc ý ngồi ở quầy thu ngân, dáng vẻ bà chủ nghiêm nhiên, lòng cũng vui vẻ, mẹ mặc cái váy này vào thật là xinh đẹp, toàn thân như bừng sáng vậy, eo nhỏ hơn, vóc người yếu điệu hơn. Miệng thì tỏ ra không vui, trong lòng nói không chừng còn vui hơn cả lúc kết hôn.

Về nhà rồi, từ sáng đến tối miệng toét ra cười, cảm thụ cuộc sống bình yên nhàn nhã từ bốn xung quanh, tuy không nhất định phải giàu có, nhưng rất thỏa mãn.

Bỗng nhiên Đào Hoa ở ngoài lớn tiếng gọi: “Anh ơi có người tìm.”

Ai nhỉ? Giản Phàm thò đầu ra một cái mà giật mình, không ngờ là Hồ Lệ Quân đang đứng giữa sảnh, áo sơ mi, quần bằng vải jean trắng bạc dài tới nửa bắp chân, đi giày xăng đan lộ ngón, toàn thân hết sức tinh thần gọi cảm, lúc này đang hứng trí nhìn quanh Đệ nhất oa.

Vừa kinh ngạc chạy ra thì cả đoàn người kéo vào Dương Hồng Hạnh, Lương Vũ Vân, Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên, Vương Minh, Túy Hâm, nghển cổ lên một cái thấy hai cái xe cảnh sát đỗ ở cửa, kinh ngạc: “Này, làm gì đấy, định tới ăn nhà địa chủ đấy à? Kéo cả đoàn tới nhà người ta.”

Nhìn Giản Phàm đã khôi phục lại dáng vẻ như ngày xưa, nụ cười mang vẻ xấu xa đáng ghét kia, Hồ Lệ Quân gật đầu, ý bảo tới để ăn.

Tiêu Thành Cương vừa qua cửa đã nói oang oang: “Oa ca, lấy chiêu sở trường ra đi, bọn em đi một chuyến không dễ, gà tre, thịt ba chỉ, thịt bò, có thịt lợn rừng không? Mang cả lên đi ...”

Giản Phàm thái độ rất không tốt: “Mày không sợ chết ghen à? Không có, xéo quán khác mà ăn.”

Chương 038: Ai mới là con dâu tương lai. (2)

“Này, mọi người nhìn chưa, anh ấy vênh cái mặt lên rồi, chúng ta tới ăn là nể mặt anh ấy thế mà thái độ không ra gì. Nói cho anh biết nhé, không chiêu đãi cũng phải chiêu đãi, dám đui công an đi à, có muốn mở quán nữa không ... Oa, dì, dì đẹp quá.” Tiêu Thành Cương đang nói dở, đột nhiên đẩy Giản Phàm sang bên, thì ra Mai Vũ Vận đã rời quầy đi tới, mắt tròn mắt dẹt nhìn một hồi mới vội quay đầu giới thiệu: “Mọi người ơi, đây là mẹ Oa ca, dì Mai.”

Dương Hồng Hạnh sững sờ chốc lát, nhưng lập tức miệng ngọt ngào đi tới, thái độ đoan trang thùy mị: “Cháu chào dì, bọn cháu là đồng nghiệp Giản Phàm, hôm nay thuận tiện đi qua huyện Ô Long nên vào thăm anh ấy.”

Lương Vũ Vân biểu hiện càng trực tiếp, cứ như thấy người trời: “Oa, dì, dì xinh đẹp quá! Dì không phải là chị Giản Phàm chứ, dì làm cháu ghen tỵ chết mất rồi, làm sao dì còn trẻ như thế, phải dạy cháu.”

Mấy cô gái trẻ còn đỡ chứ, Hồ Lệ Quân thực sự là xấu hổ rồi, trông tuổi mẹ Giản Phàm không hơn mình là bao, bị đả kích hết sức nặng nề, chẳng trách Giản Phàm lại đẹp trai hấp hồn người như vậy, ra là thừa hưởng hết từ mẹ.

Mai Vũ Vận hỏi mới biết là đồng nghiệp kiêm đồng đội, và ba cô gái xinh đẹp thân phận không rõ, đều xinh đẹp, trong đó một cô gái cứ bên lén nhìn trộm con trai mình, làm sao qua được ánh mắt của cô giáo Mai, không hiểu mới là lạ. Bà cười tươi như hoa nở, mời mọi người lên lầu, quay lại rửa tay vào trán con: “Sao không tiếp chuyện đồng nghiệp, không có chút phép lịch sự nào, nói với cha con làm vài món ngon chiêu đãi mọi người, thật đúng là, càng ngày càng không hiểu chuyện.”

Mẹ ra tay là khác ngay, dù Giản Phàm cũng không dám ho he cãi lại, khiến Lương Vũ Vân thường ngày gặp họa bởi cái miệng ác độc của Giản Phàm hả hê lắm, ôm tay Mai Vũ Vận vô cùng thân thiết.

Đồng đội tới nhà, tất nhiên không dám chậm trễ, hai cha con dùng hết sở trường, gà tre tươi ngon nhanh chóng rời nồi, thịt ba chỉ xếp khéo léo với củ cải đầy một bát màu mỡ, đậu hũ tươi tự làm, miến vừa kéo tối qua ... Tổng cộng tám chín cái nồi lớn đưa lên phòng bao tầng hai.

Giản Phàm bê món ăn vào phòng suýt rớt cả mắt, mẹ ngồi chính giữa, rót ngọc mễ hoàng ướp đá thay đồ uống mời mọi người, Dương Hồng Hạnh và Hồ Lệ Quân một trái một phải, trò chuyện tưng bừng.

Món ăn vừa đặt xuống, đám đồng đội nam đi cả đoạn đường dài lập tức bị mùi vị thu hút, đưa thìa thay nhau lên trận. Mai Vũ Vận sợ mấy cô gái còn ngại, gấp món ăn mời từng người, sai bảo Đào Hoa chạy ngược chạy xuôi, thấy con trai còn đứng đó, mắng: “Đứng ngây ra đó làm gì, không mau chuẩn bị món kế.”

Cả đám đồng đội khốn kiếp cười đắc ý, Giản Phàm bực bội đi ra ngoài, sau đó nghe một tràng khen ngợi mẹ mình uy phong, mẹ thì cứ như là tự mình xuống bếp làm món ăn vậy, giới thiệu xong hỏi: “Tiểu Dương, Tiểu Hồ, cái thằng ngốc đó ở trong đội có nghe lời không? Có vấn đề gì không được giấu diếm, lần trước nó đánh người mà che giấu trong nhà đấy, bao lâu sau dì mới biết.”

Mẹ ơi là mẹ! Giản Phàm đứng ở giữa lưng chừng cầu thang nghe trộm chưa đi, lúc này chỉ muốn đập đầu vào tường chết quách cho xong, mẹ chả bao giờ giữ thể diện cho mình gì hết, lần này thì xong rồi, về đội không biết bị trêu chọc bao lâu.

“Dì ơi, dì đừng lo, Giản Phàm giỏi lắm ạ.” Dương Hồng Hạnh nhoẻn miệng cười nói.

“Đúng đấy ạ, anh ấy là cảnh sát ưu tú toàn đội năm nay.” Rất bất ngờ Lương Vũ Vân lại nói được một câu tử tế, chỉ là cái mồm lúng ba lúng búng, không biết nhét bao nhiêu thức ăn vào đăm ra sức thuyết phục không cao.

Ở đây Hồ Lệ Quân dáng vẻ trưởng thành chững chạc nhất, nên lên tiếng rất có sức nặng: “Dì ạ, Giản Phàm vì công tác vất vả nên mới ngã bệnh, chi đội trưởng bọn cháu vốn muốn đích thân tới thăm hỏi cậu ấy, có điều công tác bận rộn quá không bỏ

thời gian ra được, nên cử cháu đại diện tới hỏi thăm chú dì. Dì yên tâm, Giản Phàm công tác rất ưu tú, ai cũng khen cậu ấy.”

Mai Vũ Vận còn chưa tin lắm: “Thành Cương, có thật không?”

“Dạ, thật đấy ạ, thật còn hơn vàng đó dì, đầu óc Oa ca rất là nhanh nhạy, kẻ xấu vừa gây án là anh ấy nắm thóp được chúng ngay, còn thông minh hơn cả bọn tội phạm.” Tiêu Thành Cương đang nói thì “á” một tiếng, thì ra bị Quách Nguyên dưới bàn dậm chân một cái, sợ thằng này nói lảng nhãng, so gì không so lại đem so với tội phạm, làm như vẻ vang lắm.

Có điều Mai Vũ Vận đang trong niềm vui con trai được người ta ca ngợi, nên không chú ý, luôn mồm mời: “Ăn đi, các cháu ăn thêm đi ... Còn mấy chục km nữa mới tới núi Ô Long cơ, buổi tối về nhớ đi qua đây nhé ... Sau này tới Ô Long, nơi đây sẽ là nhà của mấy đứa, đừng khách khí. Mấy năm trước định đưa Tiểu Phàm đi lính mà không được, xem ra làm cảnh sát cũng không tệ, cái tính của nó, không có kỷ luật là không xong ...”

Giản Phàm ở ngoài lạng lẽ nghe một lúc thở phào, xem ra không có chuyện gì xấu, có điều vẫn nghiến răng nghiến lợi, ai dám nói linh tinh trước mặt mẹ tôi, tôi cho tiêu chảy cả ngày.

Bữa ăn hương vị thôn dã đậm đà khiến mọi người không bỏ đũa xuống được, Tùy Hâm, Dương Hồng Hạnh, Lương Vũ Vân đều lớn lên trong thành phố, tuy từng ăn cơm do Giản Phàm nấu, nhưng hôm nay thấy mùi vị càng hơn vài phần. Quách Nguyên ăn xong lấy đũa lau miệng giải thích nghi vấn này, kỳ thực rất đơn giản, rau hái ngay ngoài ruộng, nước máy đổi bằng nước giếng sâu ngọt mát, khác biệt không cách nào so sánh.

Làm hình cảnh có một đặc điểm là ăn nhanh không lẽ mề, chưa tới nửa tiếng đã như gió cuốn mây tàn, xử đẹp cả bàn ê hề món ăn rồi, mấy người chuẩn bị lên đường. Mai Vũ Vận gọi con trai ra tiễn chân, thấy những cảnh sát này không tệ, ăn xong còn nhất định trả tiền, nói là công quỹ thanh toán, hơn chú hai Giản Phàm ăn không bao giờ trả tiền nhiều.

Mai Vũ Vận đứng bên cửa vẫy tay tới tận khi hai chiếc xe đi xe mới kéo con trai tới thẳng bếp, hỏi ngay: “Giản Phàm, nói thật với mẹ đi, cô bé đó có ý với con phải không?”

“Cô bé nào ạ?” Giản Phàm đến sợ mẹ luôn.

“Chính là cô bé dáng cao cao, mặt trái xoan, tết đuôi ngựa ấy, ánh mắt khi nhìn con, mẹ nhìn là nhận ra ngay, giống như con hồi cao trung yêu sớm vậy.” Mai Vũ Vận tra hỏi, nhưng giờ đã khác xưa, con trai một thân một mình ở Đại Nguyên, lại là người trong đơn vị, thích hợp quá rồi, mừng còn không kịp.

“Mắt mẹ chuẩn thật đấy, chọn luôn cô gái xinh đẹp nhất.”

“Vậy thì chọn cô không xinh đẹp có được không? Cô gái mặc quần jean khá lấm, tên Hồ Lệ Quân đúng không? Nhìn là biết người biết chăm sóc người khác đấy, tuổi hơi nhiều một chút nhưng không hề gì, rất chững chạc nghiêm túc, con cần một cô gái như vậy ở bên cạnh mới quản lý được ... Còn cô bé mặc đồ thể thao hoạt bát ấy, vô tư tự nhiên, không tâm cơ gì, đúng ... là Lương Vũ Vân, đó là kiểu con gái không biết so bì, cười về không sợ nó đem con so với người khác.” Mắt Mai Vũ Vận lấp lánh niềm vui, liệt luôn cả Hồ Lệ Quân và Lương Vũ Vân vào vị trí dự bị: “Nhưng mẹ vẫn ưng nhất là Dương Hồng Hạnh.”

“Vì sao ạ? Vì cô ấy xinh đẹp sao?” Giản Phàm tròn mắt, thấy mẹ quá mức thần kỳ rồi.

Cô giáo Mai không có tính nói đùa như con trai, lập luận rất có cơ sở: “Xinh đẹp thì tất nhiên là tốt, nhưng chọn vợ có nhiều thứ quan trọng hơn, cô bé đó sinh ra lớn lên ở thành phố, nghe lời ăn tiếng nói là biết được ăn học dạy dỗ đàng hoàng. Quan trọng nhất con xem, nó ăn mặc giản dị thoải mái, tóc không nhuộm không uốn cũng không ép, để tự nhiên, mẹ nhìn biết ngay nó là kiểu con gái truyền thống, quản chồng chăm con, đó chính là mẫu con dâu tốt nhất.”

Chương 039: Tôi là người thường làm cảnh sát. (1)

Giản Phàm cảm thấy mẹ nói cũng đúng, nhưng mẹ suy nghĩ quá hiển nhiên, người ta là thiên kim nhà cục trưởng đấy, nhưng y không phải con trai thị trưởng để muốn là cưới về được, không muốn tiếp tục đề tài này, kêu lên vô cùng khoa trương: “Oa, mẹ, đội con đang thiếu một người như mẹ, mẹ chuyển nghiệp luôn đi, mai tới đội con làm cảnh sát.”

Mai Vũ Vận vươn một ngón tay ra xĩa vào trán con trai mấy cái, giọng mỉa mai cay nghiệt. Cái gì nào, mẹ nói con còn không tin à? Có nhớ trước kia mẹ nói gì về con bé Hương Hương không? Con bé đó lên thành phố được bao lâu chứ, vậy mà tóc nhuộm xanh nhuộm đỏ, từ cách ăn mặc tới giọng nói đều thay đổi hoàn toàn, cứ như sợ người ta biết mình xuất thân nhà quê vậy. Khi đó mẹ bảo con với nó sẽ không có kết quả đâu, chia tay được thì làm sớm đi, đỡ tổn thương. Con không tin mẹ cứ bám lấy váy nó, kết quả là nó đá con bỏ theo đứa khác giàu có hơn, đẹp mặt quá đúng không?”

Người khác nói chuyện này còn tế nhị chứ mẹ thì dừng hòng, không khó dự đoán, thậm chí cả đời mẹ sẽ còn lấy chuyện này ra để thể hiện tính chính xác trong lời nói của mình. Giản Phàm cười khổ yếu ớt: “Mẹ, thế thì mẹ chuẩn bị nhà to ba gian, con cưới hết cả ba về cho mẹ.”

“Thằng nhóc thối tha này, con mà có bản lĩnh đó thì cứ làm đi, mẹ nhận hết. Cười cái gì, đừng có mà đùa cợt, đang nói nghiêm túc đấy, con kiếm một cô gái trong đơn vị không phải là tốt à? Cả hai là cảnh sát, biết thông cảm cho công việc của nhau, chiếu cố cho nhau, tốt chừng nào ... Kết hôn nhanh lên, nhân lúc mẹ còn khỏe, không chừng được nhìn cháu nội lớn lên, còn có thể trông con cho hai đứa.” Mai Vũ Vận chưa gì đã tính tới đời cháu nội, nói làm cho chồng cũng vui vẻ theo, thấy ý tưởng này rất hợp lý, mà không biết rằng đối tượng mình nhìn trúng còn

cao giá hơn cả Lưu Hương Thuần mà bà luôn nhận định là quá tâm cao khí ngạo.

Giản Phàm không đành lòng nói ra sự thật khiến mẹ mất vui, thấy mẹ càng nói càng say sưa, chưa gì đã tính toán tới đời con mình rồi, không nghe tiếp được nữa, thay đổi chủ đề: “Mẹ, sắp hết kỳ nghỉ rồi, hay là mai con theo họ về đội?”

Mai Vũ Vận trợn mắt: “Còn không đi đi, đợi cha mẹ tiễn chân nữa à? Chuyện của bản thân phải tự chú ý, lớn rồi, đừng để cha mẹ phải lo lắng.”

“Con nói là ... Con mà đi rồi, ở nhà chỉ còn lại cha mẹ thôi đấy.” Giản Phàm buồn bã nói.

“Đi sớm đi, mẹ càng đỡ chướng mắt, bấu lắm đấy.” Mai Vũ Vận xua tay.

“Ài, cha, con không giúp được cha nữa rồi, tối cha pha nước rửa chân cho mẹ nhé!”

Giản Phàm vốn nói đùa, ai ngờ cha thật thà lại nghiêm túc gật đầu như nhận nhiệm vụ, Mai Vũ Vận sợ bị người khác nghe thấy cong ngón tay gõ trán con trai, hai mẹ con cùng cười, chả đau tí nào.

Một chiếc xe Jeep cảnh sát hầm hố chạy chòng chành trên con đường cấp huyện, núi Ô Long cách huyện Ô Long 40km, khu du lịch huyện mở ở đây một cái hang đá vôi khá tiếng tăm, Hồ Lệ Quân dẫn một đám đồng đội tới đây chơi tượng trưng một ngày, ngày hôm sau từ khu du lịch lái xe về huyện Ô Long.

Chiếc xe này do Tiêu Thành Cương lái, trên xe còn có Hồ Lệ Quân và Dương Hồng Hạnh, chơi vui vẻ, ăn càng nhiều bất ngờ, buổi tối nghỉ tại khu du lịch ăn món ăn thôn quê chính tông. Trên đường về, mọi người đều đoán già đoán non không biết liệu Giản Phàm có đi cùng bọn họ không. Tiêu Thành Cương nói không, Oa ca trong ký ức của hắn quán nhà, quán mẹ cực kỳ chưa chắc đi, có khi chuyến này xin về Ô Long luôn. Hồ Lệ Quân thì tự tin nói là có, Dương Hồng Hạnh cứ lo được lo mất, sợ Giản Phàm không về nữa, lúc đó cô phải làm sao.

Giản Phàm từ sau khi xảy ra biến cố lớn kia thì luôn biểu hiện thất thường, trước mặt mọi người thì không có gì lạ lắm, nhưng

khi ở một mình thường gây người, các cô gái đều lo y chưa thực sự vượt qua được.

Ba người tâm tư khác nhau, khi tới ngã ba trước Đệ nhất oa, nhìn thấy Giản Phàm một thân cảnh phục đứng đó, bên cạnh là mẹ vịn vai con, cha xách ba lô, nhìn là biết tiền con trai đi rồi, trong xe có hai tiếng thở phào.

Giản Phàm sẽ quay về với bọn họ.

Kết quả này không cần nghi ngờ nữa, hai cô gái đều cười nhẹ nhõm, xe dừng lại, vợ chồng Giản Trung Thật nhiệt tình mời mọi người vào quán, bọn họ đều ăn sáng rồi nên không ăn. Giản Trung Thật mang hai bọc thức ăn chia mỗi xe một cái, dặn mọi người ăn trên đường, một phen quyến luyến tạm biệt, hai vợ chồng cứ đứng nhìn tới khi xe biến mất mới về.

Trên xe Quách Nguyên lái, cái bọc vào tay Lương Vũ Vân, cô gái biệt danh Thổ Phỉ ở trước mặt Mai Vũ Vận ngoan như mèo con, cô giáo Mai xem chừng cũng không nhận ra bộ mặt thật của Phỉ muội. Xe vừa khuất ở đầu đường là Lương Vũ Vận đang đóng vai thực nữ đoàn trang lộ nguyên hình, vội vội vàng vàng mở cái bọc ra, mắt sáng lên hò reo luôn mồm. Bên trong có hộp táo nửa đỏ nửa xanh, giống hái từ trên cây xuống, cho vào miệng cắn cái rộp, không ngờ giòn ngọt, mùa này còn táo thì quá hiếm. Ngoài ra lại còn có hạch đào, khoai lang khô, Quách Nguyên lái xe không chịu nổi ba cái miệng còn lại vừa ăn vừa luôn mồm khen ngợi, phanh xe lại xông vào tranh cướp.

Xe kia không ai tranh cướp, cái bọc đưa cho Hồ Lệ Quân, xem ra không phải là chuẩn bị cho con trai, mà là cho ba cô gái có tiềm năng thành con dâu. Hồ Lệ Quân ném thử, rất ngạc nhiên, đưa cho Dương Hồng Hạnh, hai cô gái ăn ngon lành, Giản Phàm giải thích.

“Táo rượu đấy, vừa mới hái xuống nhúng qua rượu mạnh 70 độ, sau đó cho vào hũ đóng kín, chỉ cần không mở ra thì có thể bảo quản tới mùa táo năm sau. Ăn vẫn giữ được vị tươi khi vừa hái xuống, công đoạn rất rườm rà, rời khỏi Ô Long mọi người không có mà ăn đâu.”

“Oa ca, nói tới chuyện này thì bọn họ mới chính là dân nhà quê, chả biết gì cả, ha ha ha.” Tiêu Thành Cương khoe khoang

một hồi, đặc sản thôn quê, đám người lớn lên trong thành phố, đến nghe cũng chưa nghe thấy, nói gì tới ăn.

“Chuyên tâm lái xe vào.” Dương Hồng Hạnh ngồi ở ghế sau khó chịu đập cho một cái, nhưng mà táo thì đúng là ngon thật, chua ngọt dòn dốt lại còn giòn, nhai trong miệng thích vô cùng, lại lấy một miếng khoai lang khô, nhai hơi vất vả, nhưng càng nhai càng ngọt: “Ngon quá, chẳng trách mà anh không muốn ở thành phố, em cũng muốn ở lại vài ngày.”

Vừa nói vừa len lén nhìn Giản Phàm, nhưng Giản Phàm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mới đầu là nhìn cha mẹ, bây giờ là nhìn hoa màu xanh mướt mắt ngoài ruộng, cứ như cảnh thôn quê còn hấp dẫn hơn mỹ nữ, nghe Dương Hồng Hạnh nói cũng không quay lại.

Hồ Lệ Quân nhìn Giản Phàm qua gương chiếu hậu, rất bình đạm, không rõ tâm tư thế nào, dò hỏi: “Giản Phàm, tôi còn tưởng cậu sẽ quan tâm tới tiến triển của vụ án chứ? Sao thế, không quan tâm chút nào à? Không muốn hỏi kết quả ra sao à?”

Giản Phàm cười nhẹ: “Kết quả chính là mọi người đi chơi rồi, vậy mà còn hỏi nữa sao?”

“Ha ha ha, Oa ca từ khi ở đội hiệp cảnh đã được gọi là Tiểu Gia Cát, chuyện này không qua được mắt anh ấy đâu.” Tiêu Thành Cương vỗ mông một cách thô thiển, cười bình luận: “Oa ca, anh không biết chuyện này lão Trần hơi ghê gớm lắm, mười ngày chạy qua ba tỉnh, bốn người bị ông ta bắt hai, mang không ít vinh quang về cho đội. Hôm nay mở tiệc mừng công, anh em mình chúc say chết luôn.”

“Sao lại nói chú Trần như thế, chú ấy mà nghe được thế nào cũng đánh cậu một trận.” Hồ Lệ Quân bật cười, nhưng đánh giá ấy cũng không sai, có được đề tài, liền nói: “Giản Phàm, cậu đoán ra được cuối cùng kẻ chủ mưu mà cậu giả định, hẳn xuất hiện ở nơi nào không?”

Chương 040: Tôi là người thường làm cảnh sát. (2)

“Hắn ở trong bệnh viện, không đi đâu cả hết, nhưng chắc chắn khuất khỏi tầm nhìn của mọi người, điều tra rất khó khăn, mọi người không tìm ra được hắn, cuối cùng là moi từ miệng đồng bọn phải không?” Giản Phàm thông thả nói ra, đợi khi quay đầu lại nhìn thì hai cô gái đang nhìn mình không chớp, xem ra đoán đúng rồi.

“Cậu đoán đúng rồi.” Hồ Lệ Quân vừa thán phục lại tiếc nuối không thôi: “Thực sự không ngờ, từ người đưa nước cho tới nhân viên lâm thời cho tới việc từ sáu tháng trước, tôi cũng cho người đi tra, tưởng không thể bỏ sót ai. Không ngờ cuối cùng là công ty có nghiệp vụ qua lại với bệnh viện, một người làm nghề tiếp thị dụng cụ y tế, gây án xong vẫn ở chỗ làm, đến khi lệnh treo thưởng ban bố, nghĩ chúng ta bế tắc rồi mới về quê, không cả rời tỉnh.”

Kết quả này khác nào chôn vàng trong cát, Hồ Lệ Quân tiếc nuối lời Giản Phàm không được coi trọng, kỳ thực Giản Phàm ở đó cũng chẳng giúp được, tên đó ngày đầu tiên đã xuất hiện trong danh sách rồi, nhưng thân phận tiếp thị khiến hắn thoát khỏi điều tra, đến khi đồng bọn bị bắt mới hiện hình.

“Bọn chúng cướp 208 vạn, còn chưa kịp tiêu hết số lẻ đã bị sa lưới.” Dương Hồng Hạnh lắc đầu thấy không đáng: “Đây là đại án đầu tiên phá đúng kỳ hạn trong mười năm qua, văn kiện cấp bộ vừa mới đưa lên mạng nội bộ, tỉnh còn chưa dám tin, nghe nói phải cả người tới xác thực sau đó mới luận công trao thưởng.”

Giản Phàm chỉ hơi hột "ừ" một tiếng, cứ như chuyện không liên quan nên chẳng bận tâm, sau đó khoanh tay trước ngực, nhắm mắt dưỡng thần.

Mười mấy ngày không gặp rồi, cứ tưởng gặp nhau sẽ khiến Giản Phàm vui mừng một phen, thái độ này khiến Dương Hồng Hạnh thất vọng lắm.

Hồ Lệ Quân thì chẳng thèm để ý tới điệu bộ vờ vịt đó của Giản Phàm, mỉa mai: “Này Giản Phàm, khi chúng tôi đi, đội trưởng Tần có chuyên môn dặn dò tôi, nói tâm lý cậu không ổn định, cần điều chỉnh, về nhà hai tuần đã điều chỉnh lại chưa? Đừng để khi có chuyện là chuồn.”

“Tôi nghỉ phép, sao lại gọi là chuồn.” Quả nhiên bị chọc đúng nọc, Giản Phàm không vờ vịt được nữa, quay đầu lại phản bác ngay: “Chị Hồ, có phải là chị có ý kiến với bản thân tôi không thế? Chị dùng từ không đúng, tôi rất ổn định, chị không ổn định thì có, chị cần điều chỉnh hơn tôi.”

“Thế à? Tôi có gì mà cần điều chỉnh?” Hồ Lệ Quân tỏ vẻ xem thường.

Giản Phàm nhào người tới: “Đừng dát vàng lên mặt mình, tôi hỏi chị, lo âu, căng thẳng, mất ngủ liên tục đúng không?”

“Cái gì?” Hồ Lệ Quân cả kinh.

Giản Phàm lặp lại lần nữa: “Tôi hỏi chị, lo âu, căng thẳng, mất ngủ liên tục đúng không?”

Hồ Lệ Quân đối diện với đôi mắt trong như ao nước sâu tĩnh lặng, lại ánh lên vẻ giáo hoạt, bỗng nhiên lại có chút hoảng loạn, tiềm thức né tránh: “Có một chút.”

“Tôi lại hỏi chị, chỉ thấy ảm ức buồn bực, đôi khi thất vọng buồn bã đúng không?”

“Có ... một chút.”

“Vậy tôi hỏi chị có nóng nảy kích động ... Mà thôi, câu này không hỏi nữa, chị nổi danh hồ cái mà.”

Ba câu hỏi, hai lời đáp, một câu hỏi cái khiến Tiêu Thành Cương và Dương Hồng Hạnh cười lăn cười bò, lại sợ chọc giận hồ cái, Dương Hồng Hạnh đá Giản Phàm một cái. Mặt Hồ Lệ Quân đỏ lên với tốc độ đáng sợ, mắt tóe hung quang, giọng như từ khe răng rít ra: “Cậu có ý gì, muốn ăn đòn phải không?”

Giản Phàm vẫn tỉnh bơ như không: “Đấy, chị tự nhìn mình đi, biểu hiện của chị đã tự chứng minh rồi ... Nói thế này, cảnh sát là một trong mười nghề nguy hiểm nhất, nhưng tôi nhận ra nguy hiểm không phải vì công việc, mà là ở tâm lý của chúng ta. Giống đại đội một hay đội trọng án các chị, do sinh hoạt vô trật tự, đảo lộn ngày đêm, rất dễ dàng gây ra hiện tượng căng thẳng,

mất ngủ ... So với người thường, chúng ta chứng kiến quá nhiều mặt xấu của xã hội, của nhân tính, chứng kiến sự tham lam, tàn nhẫn, ích kỷ, hung tàn, giả dối và u ám. Nhìn những thứ đó tâm lý làm sao không ám ức, bức bối cho được ... Còn nữa số lượng tội phạm chỉ tăng không giảm, chủng loại càng ngày càng phức tạp, bây giờ có thêm cả tội phạm công nghệ cao, mà cảnh sát chúng ta thì lực lượng không đủ, trang thiết bị lạc hậu, người dân thì ngờ vực, cấp trên thì gây sức ép, khiến tinh thần khẩn trương cao độ, đó là nguyên nhân dẫn tới kích động mất kiểm soát hành vi ... Đó là chưa nói tới vấn đề từ cuộc sống riêng, hai bên tác động vào nhau làm mọi thứ diễn biến xấu hơn.

“Cho nên cậu chuẩn hả?” Hồ Lệ Quân khẩu khí bất thiện, tóm gọn lại cả đống lời dài dòng của Giản Phàm chỉ bằng một câu.

Về quê, lòng tĩnh lặng lại, Giản Phàm đã suy nghĩ rất nhiều, giống như lần đó bắt gặp Hương Hương, giả sử trước đó một ngày không phải do thăm vấn Đồng Hải Bình bị câu chuyện của hắn làm tinh thần bất ổn, có lẽ khi ấy đã không kích động tới mức đó để cuối cùng đẩy mọi thứ chộp mắt đi từ cực đoan này tới cực đoan khác tới không cách nào vãn hồi, đó mới thực sự là nguy hiểm do nghề này gây ra: “Nhấn mạnh với chị lần nữa, tôi không chuẩn, mà là điều chỉnh lại bản thân, buồn bức cần thả lỏng, phần nộ cần phát tiết, nếu không thể có ý thức khống chế bản thân thì mất đi mọi năng lực phán đoán ... Giống như cha tôi nói, tâm lý bất ổn không xuống bếp, tay không vững chớ cầm dao.”

“Học được lúc bị cách ly chứ gì?” Hồ Lệ Quân lờ mờ đoán ra, cố ý chế nhạo.

“Chị nhầm, tôi ngộ được trên Thiên Long Sơn đấy, kỳ thực cả đêm hôm đó tôi không tìm thấy gì hết, đi suốt mấy tiếng không phát hiện, tới nửa đêm nghe thấy tiếng chuông chùa mới sự tĩnh, lúc đó vừa lạnh vừa đói lại hơi sợ, giày cũng không biết là mất từ lúc nào, gọi điện thoại thì Thành Cương chắc lúc đó ngủ mất rồi không nghe, lúc đó nhận ra hành vi của mình rất ngu xuẩn, tôi có thể tìm được cái gì trong đêm tối như vậy? Tất cả là do lo lắng, kích động và nóng nảy trong lòng sinh ra, dẫn tới hành vi không đáng chút nào đó. Tôi không bị bệnh làm ngã

gục, cũng không phải vì vất vả, mà là do những tâm lý xấu tích tụ lâu ngày, đến chính bản thân dần dần quen với nó mà không nhận ra thay đổi của bản thân.” Giản Phàm mắt nhìn xa tựa hồ lẩm bẫm một mình: “Thế nên tôi thấy cần về nhà một chuyến.”

Kết luận này có chút cao thâm, Tiêu Thành Cương mờ mịt nhìn Giản Phàm, còn Dương Hồng Hạnh thì chớp mắt suy nghĩ, một phen lý luận này khiến cô không hiểu lắm, dù sao cô làm cảnh sát rất nhàn, tiếp xúc ít, hơn nữa thân phận ưu việt nên áp lực không cao nên cảm thụ không sâu.

Chỉ có Hồ Lệ Quân làm cảnh sát lâu, trải qua mười năm mưa gió rồi, từng phải lén gạt nước mắt khi đối diện với sự xem thường của đồng nghiệp, từng gánh áp lực gần như sụp đổ khi vụ án không tìm ra manh mối, từng một mình co lại trốn tránh mọi người liếm vết thương khi hôn nhân đổ vỡ một cách chóng vánh. Cô thở dài dựa vào lưng ghế, đầu quay sang nhìn cửa sổ: “Cậu nói đúng, chúng ta cần điều chỉnh, có những lúc tôi cũng hoài nghi mình có tiếp tục làm việc này nữa không?”

Câu nói chất chứa cảm xúc này của người từng trải khiến cả đũa vô tâm như Tiêu Thành Cương động lòng: “Oa ca, sao em không có cảm giác gì?”

Giản Phàm bật cười: “À, mày thì an toàn rồi, mày thuộc loại động vật trí nhớ ngắn hạn, đương nhiên khác người thường. Có điều Thành Cương, mày cũng phải chú ý, cứ ăn uống vô tội vạ, có ngày thân thể mày sụp đổ.”

“Xì, dọa ai đấy, ai mà tin.” Tiêu Thành Cương khịt mũi xem thường, quay đi chuyên tâm lái xe.

“Giản Phàm.” Hồ Lệ Quân nghiêm túc hỏi: “Có thể nói với tôi kết quả điều chỉnh của cậu không? Tôi nghe Sở Tĩnh Viện nói, cậu rất phản cảm với nghề này, nhìn biểu hiện của cậu, có phải sẽ chọn lúc thích hợp để rời bỏ không? Vốn nên uyển chuyển hỏi, nhưng tôi thích trực tiếp, chúng ta nói thẳng với nhau đi.”

Chương 041: Tôi là người bình thường làm cảnh sát. (3)

Dương Hồng Hạnh im lặng lắng nghe, cô cũng rất sợ Giản Phàm không quay lại, sau đó rồi một ngày hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời mình, tới giờ vẫn là nỗi lo sợ âm thầm trong tim cô, chỉ tưởng tượng ra ngày đó dường như mất đi động lực, không còn lý tưởng mục đích nào khiến cô hưng phấn được nữa.

“Sai rồi, tôi không định từ chức hay nhảy việc.” Giản Phàm cười thoải mái: “Cha mẹ tôi rất hài lòng với nghề nghiệp này của tôi, lần đầu tiên trong đời tôi nhìn thấy sự hãnh diện trong mắt mẹ, sao tôi làm mẹ tôi thất vọng được. Có điều tôi muốn dùng thân phận một người bình thường để làm cảnh sát.”

“Thế là sao?” Dương Hồng Hạnh thụ phạm được một nửa, chỉ là càng nghe càng thấy quái.

“Hồng Hạnh, từ nhỏ em đã muốn làm cảnh sát đúng không, trong mắt em cảnh sát là vinh dự, là mộng tưởng. Trong mắt anh, đó là công việc kiếm tiền nuôi gia đình, không khác gì làm đầu bếp.” Giản Phàm giang tay ra: “Nói đơn giản, anh vẫn là anh.”

Đúng thế, mọi thứ đơn giản như vậy thôi, Giản Phàm trong lúc đau ốm chỉ có một thân một mình co ro trong gian phòng nhỏ, thế là nhớ cha nhớ mẹ, muốn về nhà ở bên cha mẹ thôi, tâm tình từ đó tốt lên.

Giản Phàm vẫn là Giản Phàm đó, tính tình kỳ lạ khác thường, nói chuyện có thể khiến người ta chết ghen, mình quá lo rồi, Dương Hồng Hạnh cười thật tươi.

Đoàn người về tới Đại Nguyên thì đã là 1 giờ chiều, ăn qua loa ở ngoài một bữa, chơi một ngày rồi ngồi xe máy tiếng, ai nấy kêu mệt, về tới đội bất giác tinh thần hẳn. Lương Vũ Vân vừa nhảy xuống xe thấy cái bọc trong tay Dương Hồng Hạnh còn chưa ăn hết, không nhiều lời cướp luôn mang về xe mình, sau đó ôm tay Giản Phàm vì miếng ăn mà hi sinh nữ sắc dụ dỗ kiếm cho mình

ít táo nữa. Mùa này ở thành phố căn bản là không tìm được táo, khoai lang khô cũng hiếm.

Bị bầu ngực êm ái của Lương Vũ Vân cứ tựa có tựa không chạm vào cánh tay, Giản Phàm sáng khoái đồng ý, Dương Hồng Hạnh giận tím mặt kéo Lương Vũ Vân lại. Khi mọi người đang nói cười về đội, Hồ Lệ Quân nhận được điện thoại, gọi Giản Phàm lại, giọng bất đắc dĩ: “Đội trưởng Tần muốn cậu tới hiện trường, có đi không?”

“Đi.” Giản Phàm không nghĩ gì nhảy ngay lên xe, vẫy tay với đồng đội.

Xe đi xa rồi, hai cô gái không có phòng ở đơn vị, chuẩn bị dọn đồ về nhà, chuyến đi này ăn ngon, chơi vui, kết quả rất mỹ mãn.

Lương Vũ Vân vừa ăn táo vừa nói: “Đại tỷ, chị đúng là có nhãn quang, nhìn nhà Giản Phàm êm đềm hạnh phúc như thế, em thật hâm mộ, chẳng trách anh ấy lại quyến luyến gia đình như vậy. Mà chị có nhận ra ánh mắt mẹ anh ấy nhìn chị rất khác không? Dì ấy nhất định nhìn trúng chị rồi, chị mà gả cho anh ấy thì sướng, có hai đầu bếp cấp đại sư nấu ăn cho, sau này em cũng có nơi ăn chực ... Đồ ăn vặt không cần mua, thuận thiên nhiên không lo chất bảo quản.”

Dương Hồng Hạnh tất nhiên cũng nhận ra Mai Vũ Vận đối xử với mình hơi đặc biệt, thế nên suốt cả bữa ăn cô mới lúng túng bên lên, đỏ mặt nói: “Sao lại là chị, mẹ anh ấy nhìn trúng em ấy.”

“Oa, nếu thế thì tốt quá, hai chị em mình cùng gả cho anh ấy, Giản Phàm giỏi chăm người khác lắm, cưới anh ấy thì về nhà sẽ chẳng phải làm gì, tha hồ sướng.”

Lương Vũ Vân cười rất vô tâm, hai cô gái cười đùa náo loạn trong xe.

Khi xe tới phố Tây trước bệnh viện thì nơi đó đã có vô số người xúm đông xúm đở, Hồ Lệ Quân và Giản Phàm đến sớm, đỗ xe ở ngoài phạm vi cảnh giới, đội trọng án và đặc cảnh đã thiết lập giới tuyến ngăn cách đám đông.

Tới rồi, nghi phạm biến mất khỏi nơi này mười bốn ngày đã tới, Giản Phàm nhìn xe áp giải tù nhân của đặc cảnh, cửa vừa mở ra, trước sau có bốn đặc cảnh canh gác. Nghi phạm gần như bị đặc cảnh kéo từ trên xe xuống, là loại còng có cả xích dành

cho tử tù, không đi được, mà gần như phải nhích từng bước chân. Cách mười mấy mét, Giản Phàm vẫn nhìn rõ đó là trung niên trên ba mươi, thể hình cân đối, tóc tai tán loạn, không rõ nét mặt, nhưng chẳng cần, dù là tỏ vẻ bình tĩnh cũng làm sao che dấu được sợ hãi trước ngày tàn.

Không ai thương hại loại người này, quần chúng vây quanh chỉ trở, chửi bới, nghi phạm vừa xuống xe là đám đông kéo ùn tới, chai nước khoáng bay vèo vèo trên không, đặc cảnh lớn tiếng quát tháo duy trì trật tự. Máy phóng viên được chính phủ cho phép kéo tới, liên tục chụp ảnh quay phim.

Ở trong xe, Hồ Lệ Quân chậm rãi giới thiệu tình hình: “Đó là Ngưu Thanh Phong, 34 tuổi, người Đại Nguyên, đi lính ba năm, sau khi chuyển nghiệp không có nghề nghiệp chính đáng, vào nam ra bắc làm ăn đủ kiểu. Gần đây làm việc ở sòng bạc tại biên giới với Myanmar, nghe nói thua sạch sản nghiệp kiếm được hơn chục năm, hẵn tuyển vài tên đồng lõa lập kế hoạch cướp tiền. Nhiều lần dùng thân phận tiếp thị thuốc men máy móc đảng hoàng vào bệnh viện, trước sau lên kế hoạch nhiều tháng, riêng chỗ tập bắn có tới 4 nơi, cậu chỉ tìm ra một nơi.”

“Đúng là chỉ lòn bịp thiên hạ.” Giản Phàm đột nhiên lăm bắm một câu chẳng liên quan.

“Cái gì?” Hồ Lệ Quân không hiểu.

“Chị nhìn đi.” Giản Phàm chỉ một đám phóng viên lảng xãng qua lại chụp ảnh: “Chi đội thông báo trước cho phóng viên à, có cần làm thế không?”

“Cần chứ.” Hồ Lệ Quân nghiêm túc cải chính suy nghĩ lệch lạc của Giản Phàm: “Chuyện này có tác dụng răn đe với những kẻ ý đồ phạm tội, đặc biệt là tội phạm ác tính, không có áp lực thì không có ổn định.”

“Tôi thấy bọn họ thích khoe khoang thì đúng hơn, chứ tiêu trừ sao được tội phạm.”

“Nhưng chúng ta đang tận lực mà.”

“Đúng vậy, có điều cần làm âm ỉ lên như thế này không? Cứ như sợ người ta không biết cảnh sát chúng ta phá được đại án vậy, vậy án không phá sao không công bố cho xã hội ... Nếu nghi phạm có vợ con gia đình hoặc cha mẹ, đến khi xử bắn làm trò

này một lần nữa thì nhà họ sống làm sao, hàng xóm láng giềng nhìn vào thế nào? Hẳn phạm tội, chết là đáng, nhưng người nhà hẳn vô tội, bọn họ có quyền sống một cách tôn nghiêm, chúng ta không có quyền tước đoạt điều ấy.” Giản Phàm giống như giận dữ, cực kỳ chướng mắt với cảnh này: “Sao không chu di cửu tộc luôn đi, càng có sức uy hiếp.”

Hồ Lệ Quân lẩm bẩm một câu trẻ con, phá được án lớn, bất kể thế nào cũng phải mở họp báo công bố xã hội, chẳng có gì sai.

Ngoài kia, đột nhiên đám đông hỗn loạn, ở nơi tái dựng hiện trường, xe vừa đi ra tới đầu đường thì có một ông già tóc bạc từ trong đám đông chạy tới quỳ ở trước xe đập đầu khóc rống lên, cảnh sát lập tức xông tới đưa người rời khỏi hiện trường, xe tù chỉ khựng lại một chút rồi rời đi.

Đó là người thân của người bị hại hay nghi phạm thì không rõ, cũng chẳng quan trọng nữa rồi, vì chẳng thay đổi được gì.

Tội phạm đã bị bắt, tiếp đó hiển nhiên tới luận công ban thưởng rồi, ai cũng mong đợi ngày này.

Tiệc mừng công được tổ chức ở nhà hàng Giang Nam Thủy Hương cách chi đội không xa, đó là nhà hàng không lớn không nhỏ.

8 giờ tối, những người tham gia phá án như Giản Phàm và Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên, pháp y Tạ, Sử Tĩnh Viện, Vương Minh tới nơi thì tới người đã tới được bảy tám thành, toàn bộ đại sảnh tầng một đều ngồi kín người, dựa theo thông lệ trước kia thì không có chuyện này, dù có thì các đội tự tổ chức.

Có điều lần này gặp đúng đại án, sở công an tỉnh đang thẩm tra lại, công lao lớn nhỏ chưa xác định, chi đội trưởng sợ trì hoãn lâu thì khiến người dưới nguội lạnh, nên chọn ngày không bằng gặp ngay, trước khi tổ chuyên án giải tán, mở một bữa tiệc trước.

Chương 042: Đại tiệc mừng công. (1)

Tiệc phi chính thức, nhưng tất nhiên là chi tiêu công rồi, nhìn sơ sơ thì các đội trưởng tụ tập một bàn, nơi đó toàn là lãnh đạo; những người đứng đầu các tổ tụ tập một bàn, cảnh sát thực địa là nhiều nhất, nữ cảnh sát ít nhất, miễn cưỡng được một bàn, đều là nhân viên chuyên nghiệp như pháp y và giám định hoặc nhận dạng.

Ở bàn nữ, Hồ Lệ Quân nhìn thấy đám Giản Phàm đi vào thì đứng lên vẫy tay gọi, kéo Sử Tĩnh Viện và pháp y Tạ tới, sau đó phát tay đuổi số còn lại đi, ý tứ là, thích ngồi bàn nào thì ngồi, chỗ này không có phần của các cậu đâu.

Cảnh sát lái xe đã lão, cảnh sát lái xe cảnh sát thì lại càng lão, chỉ cần nghe thấy tiếng phanh xe đau tai là biết người mình tới, dần dần người quen, không quen, tụ vào một chỗ là thành anh em, đám thực địa thì nhả khói mù mịt, phét lác tận trời. Bên bàn nữ thì cắn hạt dưa, thi thoảng cười rũ rượi, chẳng biết bàn tán chủ đề gì, cơ mà thu hút ánh mắt của đồng cảnh sát độc thân là khỏi nghi ngờ.

Tới khi mở tiệc mới thấy chi đội trưởng Ngũ, Tần Cao Phong, Lục Kiên Định tới, lập tức bị đám đội trưởng bao vây, thức ăn chưa lên mà rượu đã tới. Lúc này Giản Phàm bị đám đồng nghiệp hưng phấn vui vẻ cảm nhiễm, cho dù mọi người thường ngày đều trầm tính ít nói, ai nấy xắn tay áo, chơi đoán quyền, uống rượu, hào sảng vô cùng. Nữ cảnh sát cũng không thua kém, thi thoảng có người trêu một câu liền bị cả đám đốp chất lại, thường thường làm đám nam đồng nghiệp phải đỏ mặt.

Không khí này khiến Giản Phàm nhớ tới thời tốt nghiệp cao trung, thi xong đám học sinh tung hô hết sách vở, nhớ tới thời đại học, sau một đêm cuồng hoan, hôm sau phải đi mua lại khay cơm với chậu rửa mặt.

Giống nhau cả thôi, cùng là con người cả mà, thường ngày ám ức quá nhiều, khi buông thả còn quá người thường vài phần.

Hôm nay lại là trường hợp không chính thức, đa số tới từ cùng hệ thống, chẳng cần chú ý quy củ.

“Các đồng chí, các đồng chí, yên lặng một chút ... Chúng ta hoan nghênh chi đội trưởng phát biểu.” Lục Kiên Định đứng dậy vỗ tay nói lớn, mọi người đều đặt bát đĩa xuống vỗ tay rào rào.

Chi đội trưởng chưa uống mà mặt đã đỏ, niềm vui lộ rõ ra ngoài, lần này chi đội bọn họ chiếm hết vinh quang, ba ngày mò ra manh mối, bảy ngày phá án, đến tỉnh cũng khen ngợi không ngớt, nhìn quanh một lượt mới nói: “Các đồng chí, hôm nay tôi chẳng cần nói gì nữa rồi, nói nhiều làm mất hứng của mọi người. Vài câu đơn giản, cứ vui thôi, tôi tự hào vì mọi người, phá án chưa tới mười ngày, tôi kiêu ngạo vì mọi người ... Uống, tôi mời tất cả mọi người, uống thôi.”

“Không được, đơn giản quá, không đủ thành ý.”

Không biết vị đội trưởng nào hô một tiếng, thế là nhao nhao phản đối, tuyệt đối không được, phải mời rượu từng người, nào là rượu mà uống không sảng khoái, công tác sẽ không thông khoái. Đám cảnh sát nhỏ như Giản Phàm, Trương Kiệt, Tiêu Thành Cương thuộc thành phần xem nào nhiệt không có tư cách phát ngôn, mấy nữ cảnh sát lợi dụng ưu thế giới tính lớn gan hòa theo.

Chi đội trưởng cũng hào sảng đặt ly nhỏ xuống: “Được, đổi cốc lớn ... Mời từng người, liều luôn, có điều chuyện nào ra chuyện ấy, lần sau mà các cô cậu làm ăn vớ vẫn bị giáo huấn thì cũng đừng ý kiến nhé.”

Tiếng vỗ tay như sấm rền khắp đại sảnh, ai nấy cười vui vẻ, người ép rượu và người bị ép tràn ngập niềm vui, thân thiết lắm.

Rượu mở phễu phụt hết chai nọ tới chai kia, rượu Phần 53 độ, uống vào miệng đã cay, độ bốc lại càng dữ. Chi đội trưởng đi mời ba bàn, tới bàn nữ cảnh sát thì không chống nổi nữa rồi, uống vào thì ít đổ ra thì nhiều, thủ đoạn không ngớt, tới khi đến bàn thứ sáu thì xong, chạy thẳng vào nhà vệ sinh, đám đội trưởng nhìn lãnh đạo cười trộm với nhau.

Lúc này bữa tiệc đã trôi qua quá nửa, mọi người chĩa mũi dùi vào Lục Kiên Định, đội trọng án cao hơn các đội khác một cấp,

quan hệ vốn chẳng tốt, nhưng Lục Kiên Định khéo đối nhân xử thế, quan hệ với ai cũng tốt, chính vì thế mà bị chuốc rượu càng ác. Chẳng mấy chốc Lục Kiên Định lảo đảo, tới từng bàn ôm vai mọi người thân thiết xưng anh gọi em, bàn nữ cảnh sát thì không dám ôm rồi, lại còn bị đám hồ nữ giữ rịt không cho đi, pháp y Tạ chuốc luôn ba cốc.

Ở trường hợp này Giản Phàm là nhân vật quá nhỏ không đáng chú ý, thế nên tự rót tự uống phiêu diêu, thi thoảng nhìn sang bàn nữ. Hồ Lệ Quân tất nhiên là phong quang vô hạn, phàm là cảnh sát nam nào muốn tới trêu ghẹo, mời rượu hay làm khó đều bị cô chặn lại hết, một mình uống gần nửa chai rượu, Giản Phàm cũng phải tặc lưỡi phát hãi.

Dần dà Giản Phàm nhận ra, đám cảnh sát nam có ý đồ, kỳ thực ngay từ đầu mục tiêu họ nhắm vào là Hồ Lệ Quân. Cách ăn mặc của cô hôm nay thực sự là khiến nam nhân nóng mắt, chiếc quần cặp nữ đang rất thịnh hành, phần bụng dưới chật bó khiến vóc dáng thêm lả lướt, thân trên lại là áo thun có cổ cộc tay, lộ ra một đoạn bụng trắng nõn thấp thoáng cùng cái rốn, chết người hơn cả vẫn là cái quần trễ, cử động chút thôi là thấy mép quần lót đen bên trong.

Bỏ đi vẻ mặt nghiêm nghị cùng bộ cảnh phục thường ngày, chợt nhận ra chị Hồ hết sức trẻ trung gợi cảm, nữ nhân thành thực, đã thế lại độc thân, hoa thơm thu hút ong bướm là hiển nhiên.

Chén qua chén lại, tiếng cười nói không ngớt, rồi những người có gia đình đứng lên cáo lui trước, lúc này thì bữa tiệc đã kéo dài tới hai tiếng rồi, chỉ còn các đội trưởng và đám thực địa, say rượu thành trò hề cũng ngày một nhiều.

Ở đây luận tư lịch, Trần Thập Toàn không kém chi đội trưởng, thế nên đầu tiên bị các đội trưởng vây công, sau đó là đám cảnh sát trẻ nghe danh tiền bối tới mời rượu. Trần Thập Toàn hôm nay hưng phấn lắm, ai tới cũng không chối từ, càng uống càng dữ, đến cuối cùng chẳng hiểu ra sao tự nhiên ngồi đó khóc rống lên, ai khuyên cũng không được, còn đám cảnh sát trẻ đều đờ lãnh đạo bêu xấu mà cười.

“Giản Phàm ... Giản Phàm, đưa sư phụ cậu về đi.”

Giản Phàm nghe thấy có người gọi, thì ra là Tần Cao Phong thấy chướng mắt rồi, muốn kéo Trần Thập Toàn đi, nhưng ông ta nhất định không đi, cứ khóc rồi mời anh em chiến hữu uống, không rõ nghĩ tới chuyện gì thương tâm quá khứ.

“Chú Trần, chú chưa uống với cháu.”

Khuyên người say thì ngàn vạn lần đừng nói người ta say, nếu không người ta sống chết không nhận, Giản Phàm vừa nói thế Trần Thập Toàn cố nướng mắt lên nhìn: “Cậu là ai? ... À, Giản Phàm ... cái thằng nhãi này, biến đi đâu lâu thế hả? Tôi cứ tưởng cậu đi luôn không về nữa.”

Giản Phàm đang mừng cho rằng Trần Thập Thành chưa say quá, không ngờ mừng hụt, Trần Thập Toàn bắt ngờ ôm chặt lấy y khóc lớn, cứ như tìm được đứa con trai thất tán lâu lắm vậy, làm đám đám cảnh sát cười mãi.

Chương 043: Đại tiệc mừng công. (2)

Hết cách, Giản Phàm đành phải dùng sức kéo Trần Thập Toàn đi, vất vả lắm mới ra được tới đường, đang định bắt taxi thì có người gọi tên, tưởng ai, té ra là Hồ Lệ Quân trông có vẻ tỉnh táo, lấy chìa khóa mở xe gọi: “Lên đây, chị đưa cậu về.”

Động tác cực kỳ hào sảng, cứ như nữ hiệp trong phim vậy, Giản Phàm không từ chối được, dìu Trần Thập Toàn đang nói năng lung tung vào xe, vừa mới thở phào ngồi xuống thì xe phóng vèo đi làm y ngã dúm dụi, Giản Phàm bò lên ghế hét: “Này này chị Hồ, cho tôi xuống, tôi bắt taxi được rồi.”

Hồ Lệ Quân cười to, mở toang cửa sổ ra cho gió đêm lồng lộng ùa vào, tóc cô bị thổi ngược ra sau, mắt híp lại xem chừng thích chí lắm, xe đi tuy nhanh nhưng rất vững, xem ra tửu lượng không chỉ như thế. Giản Phàm yên tâm được một chút, tới nơi hai người dìu Trần Thập Toàn về nhà, còn bị vợ người ta mặt nặng mày nhẹ một phen.

Trên đường về chỉ có hai người, hơi men trong người Hồ Lệ Quân hình như bốc lên rồi, xe càng lúc càng nhanh, vòng qua đường vành đai, hú còi cảnh sát inh ỏi, thấy cảnh sát tuần tra giao thông cũng chẳng ngừng, lao thẳng vào đường Trung Nguyên, rẽ qua đường Bình Dương. Cứ nghĩ cô sẽ đi tới đường Ngũ Nhất, không ngờ lại vượt qua, đi tới đường hoa Viên, Giản Phàm liên tục phải hô chậm thôi. Hồ Lệ Quân háy mắt cười trêu chọc, rẽ vào tiểu khu Nghệ Uyển, đi thêm mấy chục mét, phanh kết lại.

Suốt dọc đường bị hành cho xây xẩm mặt mày, Giản Phàm có hơi bực: “Chị Hồ, nếu bị cảnh sát giao thông bắt được thì có trò hay để xem đấy, ngày mai trang nhất các báo giật tiêu đề (Nữ cảnh sát Đại Nguyên quá điên cuồng, say rượu đua xe giở trò lưu manh), đội trọng án lập tức dương danh Đại Nguyên ... Mà đây là đâu?”

“Nhà tôi.” Hồ Lệ Quân rõ ràng say rồi, cứ cười một mình, làm như vừa rời lái xe điên vui lắm, chỉ căn nhà bên cạnh: “101, cái

nhà không có đèn ấy, hôm nay chưa đã, chúng ta uống thêm vài chai đi.”

Hôm nay từ chi đội trưởng tới các đội trưởng rồi cảnh sát phía dưới, người này điên hơn người kia, Giản Phàm coi như lĩnh giáo độ chơi của cảnh sát rồi, từ chối lời mời thịnh tình của giai nhân: “Đừng uống nữa, chị uống quá nhiều rồi đấy, uống nhiều hại người.”

Hồ Lệ Quân phát tay coi thường: “Ai uống nhiều? Xì ... Chút rượu đó chưa đủ nhét kẽ răng.”

“Hả ... Chị làm gì thế?” Giản Phàm đang định nói, không ngờ Hồ Lệ Quân đột ngột ngồi ngay vào lòng Giản Phàm, tay phải ôm lấy cổ y, bờ môi tươi tắn động lòng người ghé sát tới môi y, mùi rượu nồng nặc phả vào mặt, theo bản năng ngả người lùi lại tránh, nhưng mắt thì lại nhìn xuống, thấp thoáng qua khe cổ áo là đôi ngực tròn đầy, chưa kể cặp mông tròn kia cứ cạ lên đùi, cổ họng ho rảng, quên cả hồn vía ở đâu.

Dưới ánh đèn tù mù, đôi mắt Hồ Lệ Quân lại sáng khác thường, giống như nhìn con mắt của mình, tủm tủm cười: “Cậu đoán xem.”

“Chị Hồ ..”

Giản Phàm chỉ nói được nửa câu thì Hồ Lệ Quân ôm lấy cổ như bắt gà, xe nhỏ không gian hẹp, trốn đâu cho thoát, còn đang bàng hoàng thì mùi rượu mùi thân thể nữ nhân đã ập tới, tim đập cuồng loạn. Cái lưỡi đầy tính xâm lược của Hồ Lệ Quân cuốn chặt lấy lưỡi y, không sao chống đỡ nổi. Được nước lấn tới, Hồ Lệ Quân nghiêng người, đè Giản Phàm xuống ghế, ôm lấy Giản Phàm hôn. Giản Phàm chỉ thoáng bất ngờ rồi cũng phối hợp, nhưng Hồ Lệ Quân không giống bất kỳ nữ nhân nào y từng gặp, cực kỳ hoang dại. Mùi rượu quyện với mùi da thịt luôn tỏa ra ngào ngạt gây cho y một cảm giác lâng lâng mê rồi dần sang sợ hãi vì không phải cô hôn mà như gặm, giống gặm xương gà.

Giản Phàm bị hôn tới đau, lấy hết sức bình sinh mới đẩy được Hồ Lệ Quân ra, sợ hãi bịt lấy miệng. Hồ Lệ Quân ngồi phịch xuống, cười sảng khoái: “Ha ha ha, nhờ cậu sáng nay nhắc nhở, tôi biết mình phải sống thế nào rồi, sau này thoải mái phóng xe,

bắt kẻ xấu, sau đó trêu gheo soái ca ... Cuộc sống tươi đẹp như thế, tôi cũng nên tự điều chỉnh rồi.”

Giống như do say rượu, lại giống như ủ mưu đã lâu, có điều xác thực là thành công rồi, Hồ Lệ Quân hết sức đắc ý, nhìn Giản Phàm bị mình ức hiếp cười phóng túng. Giản Phàm hậm hực chùi mép: “Chị dám lấy tôi ra làm công cụ phát tiết.”

“Hi hi, cậu nói là phải phát tiết còn gì, biện pháp này không tệ, cảm giác thật tốt.” Hồ Lệ Quân xách túi lên mở cửa xe, quay đầu sang giọng giáo huấn: “Năm ngoái cậu sờ tôi, bây giờ tôi đòi lại, xe thuộc về cậu, mai đưa tới đội trọng án cho tôi.”

“Hừ, chị đừng cao hứng quá sớm.” Giản Phàm cười gằn chỉ chỉ: “Chị nhìn đi.”

“Á ...” Hồ Lệ Quân thành linh nhận ra điều gì, sờ ngực, không ngờ vừa rồi quá đắc ý, bị Giản Phàm giải trừ vũ trang lúc nào không biết, áo lót lỏng lẻo tuột một bên, cổ áo bị phanh ra, lộ quá nửa bầu vú nõn nà, hai tay ôm ngực.

Giản Phàm đập ghế cười hết sức khoái chí, giờ tới lượt y đắc ý rồi, tay nghề mình chưa xuống: “Xin chị đấy, muốn phi lễ thì nhìn đối tượng hăng được không, coi tiểu lưu manh là dê non à? Có biết đó là gì không? Niêm hoa cởi cúc chỉ đấy, còn nhanh hơn chị rút súng, tôi khổ luyện nhiều năm, cởi bra nữ nhân chưa bao giờ sai.”

Nhìn Hồ Lệ Quân thường ngày oai hùng lấn át cả nam nhân, lúc này như cô gái đáng thương, bộ dạng trộm gà không thành mất nắm gạo, càng cười muốn ngã ra ghế. Không ngờ đột biến phát sinh, Hồ Lệ Quân tức tối nhìn y một lúc cũng bật cười, tay kéo mạnh một cái, chiếc áo lót màu hồng xuất hiện trong tay, cổ áo hé rộng, cả mảng trắng xóa như ẩn như hiện, để lộ ra khe hở giữa 2 mép vú trắng muốt khiến nam nhân nhìn vào nóng ran người.

Giản Phàm tức thì bị động tác đó làm ngừng cười tức thì, bị chiếc áo lót vương mùi hương thân thể làm ngây dại, càng bị không khí ái muội kích thích tới tim đập loạn nhịp.

Lúc này im lặng hơn vạn lời nói, Giản Phàm nuốt nước bọt, mắt nhìn chăm chăm Hồ Lệ Quân không chớp.

Hồ Lệ Quân đứng đưa cái áo lót trước mặt Giản Phàm, giọng hết sức khêu gợi: “Có muốn không?”

Giản Phàm hơi thở tôi càng dồn dập: “Muốn!”

“Muốn cái này hay là muốn người?” Hồ Lệ Quân càng nói càng trắng trợn.

Ma xui quỷ khiến thế nào Giản Phàm gật đầu: “Muốn cả hai.”

“Ha ha ha.” Hồ Lệ Quân giống như giải được một bí mật, vỡ lẽ ngửa cổ ra sau cười to, ném cái áo lót lên người Giản Phàm, giọng khinh bỉ rõ ràng: “Cậu chỉ xứng với cái này, tôi không hứng thú với nam nhân thiếu hormone nghiêm trọng, mang nó về mà mơ mộng, ha ha ha.”

Trêu ghẹo tiểu soái ca một hồi, Hồ Lệ Quân cài lại cúc áo xuống xe, bờ mông tròn trịa, vóc dáng quyến rũ chỉ còn lại cái bóng dài, đi thẳng một mạch không quay đầu.

Chương 044: Xuân tiêu một khắc ngàn vàng.

Mẹ nó! Lại bị trêu rồi! Người đã đi, hương thơm vẫn còn, Giản Phàm cầm cái áo lót lên, chậm rãi kéo ra, màu phấn hồng, cỡ không nhỏ hơn 32D, cái này từng bao bọc thứ gì, y từng cảm thụ hai lần, đàn hồi, ấm áp, trơn mịn, là cảm giác như điện giật, khẽ đưa mũi ngửi, mùi hương ấy làm y ngây ngất rất lâu.

Thở hắt một hơi rồi vặn chìa khóa, chuẩn bị đi, xe vừa nổ máy lại lập tức tắt đi, đột nhiên nghĩ, sao mình lại đi? Mất một lúc mới nhớ ra, trong lòng y từ lâu rồi coi Hương Hương là vợ chứ không là bạn gái, vì thế mới luôn đẩy Dương Hồng Hạnh ra xa, lời đi sự lừa dối của Tăng Nam, chỉ Tương Dịch Giai mới làm y xao động, ý nghĩ đó sâu tới mức, dù hai người dù tan vỡ đã lâu, vẫn giữ thói quen cũ.

“Đúng rồi, mẹ nó chứ, không ngờ nói mình thiếu hormone nam nghiêm trọng, chẳng phải chữ mình không giống nam nhân à?” Giản Phàm nghĩ tới đó sôi máu, đẩy cửa xuống xe hùng hổ đi hỏi tội, đẩy cửa một cái, không ngờ cửa khép hờ, càng thêm tự tin vào suy nghĩ của mình, ba chân bốn cẳng chạy.

Đứng trước cửa phòng 101, Giản Phàm từ từ thở một hơi dài, trong đầu nghĩ lại hình ảnh Hồ Lệ Quân từ lúc quen nhau tới giờ, một nữ nhân mang dụ hoặc đồng phục khiến người ta sinh tư tưởng liên miên, một thực nữ thần dũng có thể trấn áp nam nhân, loại hình nữ nhân mà y chưa bao giờ được nếm thử ... Mẹ nó, cùng lắm bị đá ra ngoài, có gì to tát, cần răng bám chuông.

Cửa mở ra, như có người đứng đó đợi, Hồ Lệ Quân tay cầm cốc nước, gò má hồng hồng, không biết là do hơi rượu hay xuân tình, chặn cửa không cho vào: “Cậu muốn gì?”

Trên người chỉ còn lại chiếc áo thun cộc tay, nơi bị giải trừ vũ trang gồ lên hai hạt anh đào, vểnh cao, không có bộ cánh phục, thiếu đi một phần uy vũ, thêm mùi vị nữ nhân, nhất là cánh môi ướt át, làm người ta muốn gặm. Giản Phàm ưỡn ngực nói: “Tôi tới chứng minh mình là nam nhân.”

Hồ Lệ Quân bị vẻ nghiêm túc của Giản Phàm làm bật cười, cười hồi lâu nhưng mắt có phần khiêu khích: “Chúng mình thế nào?”

Giản Phàm dùng hành động thay lời nói, không mời mà vào, bước chân qua cửa đóng sầm lại, kéo Hồ Lệ Quân vào lòng, cuồng nhiệt hôn lên môi cô, Hồ Lệ Quân chỉ kêu được một tiếng thảng thốt, thế rồi tiếng ly thủy tinh vỡ tan tành.

Hồ Lệ Quân ngửa đầu lên, cánh môi mềm mại bị Giản Phàm mút lấy, cái lưỡi khao khát đưa ra quấn lấy lưỡi y, từ miệng từ mũi không ngừng phát ra tiếng thở dốc và rên rỉ mê hoặc, chỉ một lúc toàn thân cô đã nóng bừng bừng, tách khỏi môi Giản Phàm, nhón chân lên ghé vào tai Giản Phàm thì thầm dứt quãng.

“Ở phía bên kia.”

Giản Phàm làm sao không hiểu, bế xốc Hồ Lệ Quân lên, vừa cảm thụ kích thích tới từ thân thể mềm mại vừa tiếp tục tìm tới cánh môi hồng ướt át dụ hoặc. Chỉ đi được vài bước đã cùng nhau ngã xuống chiếc giường rộng, trong tiếng thở nhỏ của Hồ Lệ Quân cởi cúc áo thun, vũ trang bên trong sớm bị giải trừ, giữa khe vú sâu là dây chuyền bạch kim, da ngực non mịn cùng ánh bạch kim lấp lánh tôn lên vẻ đẹp của nhau, làm Giản Phàm chẳng kịp cởi cúc nữa, cúi đầu xuống đó hôn điên cuồng.

Hồ Lệ Quân rên siết, hai chân đá dẹp lê đi, ôm chặt lấy đầu Giản Phàm, muốn tận tình giải tỏa ham muốn tình dục của mình.

Hai người không ngừng lăn lộn xoắn xuýt nhau trên giường, chiếc quần jean của Hồ Lệ Quân bị kéo tuột tới chân, đá thêm một cái không biết bay tận đâu, còn quần áo của Giản Phàm cũng rời thân, đôi chân dài săn chắc của Hồ Lệ Quân quắp lấy người Giản Phàm, khiến thân thể hai người gần như không còn chút khoảng cách nào. Lăn thêm một vòng nữa, chiếc áo thun của Hồ Lệ Quân bay xuống giường, hai bầu ngực no tròn dưới tay Giản Phàm biến ảo đủ mọi hình dạng, Hồ Lệ Quân không ngừng đòi hôn, cánh môi hồng bị Giản Phàm hôn tới ướt mọng.

Tiếng rên của Hồ Lệ Quân càng ngày càng không thể khống chế được nữa, thân thể vận vẹo ngày một kịch liệt, đầu vú bằng

hạt lạc đã sần cứng rồi, không chịu nổi bao ngày thiếu vắng, thở hổn hển thúc giục.

“Giản Phàm, mau ...”

Con hổ cái biến thành cừ non, một con cừ trần truồng vô cùng dụ hoặc, Giản Phàm càng không kiềm chế được, không còn là tiểu nam nhân ôn nhu nữa, có vài phần thô bạo đè lên người, vài phần thô lỗ tách hai chân sần chắc, mang theo hàng nóng vội tiến thẳng vào.

“Á ...” Hồ Lệ Quân phát ra tiếng kêu dài không rõ đau đớn hay sung sướng, người vặn vẹo.

Trong phòng vang vọng tiếng rên của Hồ Lệ Quân, cứ như lần đầu tiên biết được khoái lạc vậy, chưa bao giờ chủ động và nhiệt tình như thế. Người cô cứ như mọc trên người Giản Phàm, hai tay bấu chặt bờ vai cường tráng nhìn bề ngoài hoàn toàn khó nhận ra của y, không ngừng vặn vẹo phối hợp với sự công kích của Giản Phàm, miệng từ rên rỉ đến la lớn. Cảm giác được tiến vào vị trí chưa bao giờ được chạm tới, loại tê dại, run rẩy ấy làm cô quên hết tất cả.

“A ... A... Giản Phàm, mạnh chút nữa ...” Nhưng tâm tình gằn mê loạn của Hồ Lệ Quân làm Giản Phàm đã lâu không đụng vào nữ nhân tiêu hóa không nổi, lại không nỡ dừng lúc cô cô si cuồng như thế, nhìn rồi lại nhìn mà không được. Một mồ hôi đầm đìa, một thở hồng hộc, khát vọng tích tụ bao lâu của Giản Phàm trút ra như đê vỡ, ào ào đổ vào trong thân thể mềm mại kia, còn Hồ Lệ Quân như con bạch tuộc bấu chặt lấy người y, tiếng rên siết phát ra từ tận cổ họng, tiêu hồn thực cốt, thân thể co giật tiến thẳng tới cao trào đã quá lâu rồi chưa nếm trải, đôi mắt mê ly khép hờ.

Đúng rồi, lý luận buổi sáng của Giản Phàm thiếu một điều quan trọng, làm tình là cách phát tiết tốt nhất.

Giản Phàm mặc dù đã phát tiết rồi, tích lũy mấy tháng trời trút hết vào người Hồ Lệ Quân, nhưng Hồ Lệ Quân vẫn còn rướn người lên, hạ thân vẫn tận lực áp sát người Giản Phàm, như muốn y tiến sâu hơn vào người mình, vừa dùng cánh môi nóng hổi, ghé vào tai Giản Phàm, thè lưỡi ra cắn kiểm dái tai y, khẽ rên rỉ muốn kích thích dây thần kinh cuối cùng của Giản Phàm.

Rốt cuộc cũng được lĩnh giáo tư vị của thiếu phụ thành thực, dù lúc này mỗi lần tấn công đều không thoả mái chút nào, nhưng vì cố gắng mang lại thêm nhiều khoái cảm cho Hồ Lệ Quân, Giản Phàm cố thêm mười mấy cái, rốt cuộc khiến Hồ Lệ Quân kêu một loạt tiếng thét ngắn gấp gấp dần dần yếu đi, hóa thành những tiếng thở hổn hển không dứt. Hoàn thành nhiệm vụ, Giản Phàm cũng kiệt sức xụi lơ nằm trên người cô, Giản Phàm thấy toàn thân mồ hôi dính dính, xoay người nằm thẳng cẳng trên giường.

Hai người nằm thở hồi lâu, chẳng nói gì cả, Hồ Lệ Quân tìm điều khiển, bật điều hòa lên, gió mát từ từ thổi tới, trong phòng chỉ còn tiếng điều hòa.

Phòng tuyến cuối cùng đột phá quan hệ hai người tới quá bất ngờ, mọi thứ xảy ra có chút không được hợp tình hợp lý, làm cả hai không biết phải nói câu đầu tiên như thế nào.

Nói gì đây? Vậy chẳng bằng không nói, Giản Phàm nhắm mắt hưởng thụ thời khắc sau sướng khoái. Không chỉ một lần nghĩ, ai sẽ là cô gái nằm trong lòng mình, tất nhiên ao ước nhất là Tương Dịch Giai, thi thoảng nhớ tới Dương Hồng Hạnh, thậm chí có lần thấy Tăng Nam trong mơ, chưa bao giờ nghĩ tới một ngày cô gái nằm bên cạnh mình là Hồ Lệ Quân khiến y cảm kích lại không dám trêu chọc.

Đôi khi mọi thứ như có trời xui đất khiến vậy

Cảm giác có hơi thở phả lên mặt, Giản Phàm mở mắt ra, là Hồ Lệ Quân chống cằm nhìn mình đầy hứng thú, dưới ánh đèn, thân thể nữ nhân thành thực hấp dẫn vô cùng, Giản Phàm không nhịn được đưa tay xoa nắn bầu vú tròn trịa trắng hồng, chỗ lần đầu tiên khơi lên dũng khí của mình, cảm thụ sự săn chắc đàn hồi của nó.

Hồ Lệ Quân không ngăn cản động tác đó, như người vợ hiền ghé tới, thổi một hơi vào tai Giản Phàm, khẽ nói: “Cậu cưỡng bức tôi.”

Ánh mắt chứa đầy ái muội và khát vọng ham muốn trần trụi, Giản Phàm đưa lưỡi ra liếm khuôn mặt cô: “Tôi nhận tội.”

Y vừa muốn hôn, nhưng bị Hồ Lệ Quân ấn xuống, đưa tay vuốt ve má: “Miễn tội cho cậu, đúng là nhìn nhầm rồi, ở trên

giường cậu rất giống nam nhân, nam nhân thích nữ nhân trên giường giống gì nhất? Biết không?”

“Giống dâm phụ.”

“Đáp đúng rồi, vậy nữ nhân hi vọng nam nhân giống gì, cậu biết không?” Nói rồi nắm lấy vị trí nhô lên, ngón tay thuần thục chẳng mấy chốc khiến thứ như gà nhúng nước dần dần khôi phục hùng uy, môi áp xuống lấp kín miệng Giản Phàm, không cần câu trả lời, lặp lại động tác vừa mới kết thúc không lâu, chỉ là vai trò đã thay đổi ...

Chương 045: Tựa như tái thế.

Trời đã sáng, nắng ban mai tươi đẹp chưa quá gắt soi rọi khắp hang cùng ngõ hẻm của thành phố Đại Nguyên, dòng người, xe cộ dần đổ ra đường phố, cửa hàng cửa hiệu bắt đầu mở cửa đón khách, chỉ vài tiếng tạm lắng xuống, nhưng âm thanh náo nhiệt của một ngày mới lại khuấy động khắp nơi.

Một căn phòng vẫn còn che lớp rèm cửa sổ dày, mặt trời dù rất cố gắng nhưng vẫn không đủ ánh sáng chiếu vào phòng, đánh thức hai thân thể vẫn quấn chặt lấy nhau.

Một lúc sau, Hồ Lệ Quân dụi mắt tỉnh dậy thì nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Giản Phàm gần trong gang tấc, khẽ nở nụ cười, nhồm người lên nhìn quanh thấy quần jean của mình ở trên sàn nhà, quần lót lủng lẳng tới góc giường, hai cái dép lê thì một cái không ngờ nằm trên trà kỷ, không rõ cái áo đâu.

Tất cả minh chứng cho một đêm điên cuồng, mặc dù hôm qua khá say, nhưng đầu óc rất tỉnh táo, không quên chút nào cả, thoáng nghĩ lại thôi má không khỏi đỏ lên, Hồ Lệ Quân vừa định rời giường thì đánh thức Giản Phàm, một chân đè lên người cô, tay đưa ra bóp vú, khẽ đánh chàng trai đem lại cho mình một đêm mê ly nhất cuộc đời, ôn nhu nói: “Buông ra, dậy đi.”

Không thể phủ nhận, Hồ Lệ Quân cũng có thể tính là một nữ nhân xinh đẹp, cho dù không phải là mỹ nữ được công nhận, nhưng có sức hút riêng khiến nam nhân động lòng.

Đêm qua Giản Phàm đã cảm thụ được trọn vẹn sức hấp dẫn hoang dại của cô, đến sáng nay càng nhìn thấy nhiều thú, do rèn luyện chăm chỉ, toàn thân không có chút mỡ thừa nào, cặp đùi thon dài săn chắc, bờ mông bị quần jean bó chặt vểnh lên vẫn co dãn mê người. Vòng tay qua sau lưng cài cúc áo lót, tay thấp thoáng cơ bắp, cả phần bụng cũng lờ mờ múi cơ, làm người nhìn cảm thấy cả sức quyến rũ và sức sống của cô. Mặc vào áo rộng, đi dép lê, đứng dậy kéo rèm cửa để ánh sáng ủa vào trong phòng,

Hồ Lệ Quân đứng đó như thiếu phụ điếm tỉnh, mặt hơi ngửa lên, đang cảm thụ hơi ấm của ánh nắng.

Thật đẹp, đắp cái khăn tắm nang người mệt mỗi nằm trên giường, Giản Phàm thầm khen một câu, mắt nhìn toàn bộ quá trình rời giường của Hồ Lệ Quân. Quen dậy sớm, Giản Phàm dậy lâu rồi, chỉ là không nở rời cái ổ ôn nhu, y đã hiểu thế nào là phong tình thực nữ, suốt cả đêm cứ rúc vào đó. Vừa liếm vừa day lại vừa bóp, Hồ Lệ Quân trốn không được đuổi không đi, đành coi vị này như đứa bé để nuôi, đó là một trải nghiệm hoàn toàn mới, có cảm giác muốn dừng không được.

“Sâu lười, đợi tôi mặc quần áo cho cậu à?” Hồ Lệ Quân quay đầu lại, ưỡn ngực lên đối diện với ánh mắt cháy bỏng Giản Phàm, nhặt quần và áo dưới đất, ném thẳng lên giường, chồm vào đầu y.

Người đóng cửa lại đi rồi, nghe tiếng bước chân giống như đang chuẩn bị bữa sáng, Giản Phàm ngồi dậy cười đắc ý lẫn khoan khoái, hôm qua mới đầu thể hiện không tốt lắm, nhưng lần cuối cùng khiến chị Hồ nằm bẹp xuống giường chịu trận chỉ còn sức rên rỉ, mặc quần áo vào nhanh như trộm. Trước kia chị Hồ như hung thần ác sát giờ biến thành cô thiếu nữ hờn giận như thế, rất là thú vị. Giống như vừa rồi, nói chuyện có vài phần xấu hổ, cứ như dư vị cả đêm chưa phai.

Kỳ thực mỗi nữ nhân đều có một mặt không ai biết, trước mặt mọi người lạnh tựa sương băng, có lẽ phía sau nhiệt tình như lửa; trước mặt người khác đánh đá ngang ngược, có lẽ sau lưng lại ôn nhu động lòng người; bề ngoài thanh cao đạm nhã, có lẽ lại là vừa dâm vừa đảng, muôn vàn tư vị, muôn vàn phong tình.

Rời giường Giản Phàm mới chú ý tới gian phòng mình đang ở, một hàng tủ sơn trắng, giường đôi, tường đối diện treo màn hình tinh thể, quay đầu sang thấy một bức ảnh lớn chiếm nửa mặt tường, trên ảnh là nữ nhân mặt đồ rắn ri cầm súng nhắm bắn, anh vũ vô cùng, chính là nữ chủ nhân của nơi này ...

Nhìn bức ảnh mà bất giác nghĩ, mình hóa sói mấy lần nhỉ? Quên cả đếm rồi ... Một ý nghĩ buồn cười khiến y không khó nhắm tính, mới đầu là hai lần, nửa đêm một lần, khi trời sắp

sáng lại một lần? Hay là hai nhỉ? Còn một lần không tiến vào ... như thế có tính không? Tính, bất kể là mấy lần, chắc chắn là hóa sói rồi.

Khi vào nhà vệ sinh rửa mặt, Giản Phàm phát hiện một chiếc bàn chải còn nguyên trong vỏ, có chút cảm động. Đợi khoan khoái ra tới phòng khách thì Hồ Lệ Quân đã ngồi ở bàn ăn, chỗ ghế trống đặt một bát mì bập bênh vàng mỡ, rau cải xanh muốt, trứng trần trắng đỏ còn cả vài lát thịt chân giò hun khói.

Có chút bất ngờ, trước kia luôn là y dây sớm phục vụ Hương Hương, bây giờ được một cô gái chiều chuộng, không khỏi nhớ tới lời mẹ nói ngày hôm đó, mẹ thực sự quá thần kỳ.

Có vài phần lúng túng cùng lưu luyến ngồi xuống, cầm bát mì lên ăn, thi thoảng đưa mắt nhìn trộm chị Hồ, nhưng cô đã khôi phục lại dáng vẻ ít nói cười thương ngày.

Nếu như là những học tử học muội chưa hiểu đời, Giản Phàm biết phải nói gì khiến họ vui, dù sao ái tình trường học còn không bảo hiểm bằng bằng tốt nghiệp, căn bản là không tính, vài ngày sau nói không chừng có mục tiêu mới, có lựa chọn mới, ai coi là thật? Nhưng hôm nay có cảm giác cụt vốn từ, sợ nhất là đôi mắt sắc bén nhìn thấu tội phạm kia, còn lợi hại hơn cả máy kiểm tra nói dối, nếu nói linh tinh chỉ phản tác dụng.

Vì thế trầm mặc kéo dài rất lâu, cả hai đều không nói gì, Hồ Lệ Quân tới khi ăn xong đặt đũa xuống nhìn Giản Phàm, bốn mắt đối diện rồi mới nhoẻn miệng cười phá vỡ im lặng: “Giản Phàm, tối qua, tối qua tôi uống hơi nhiều.”

Là cái cố ý đồ tiêu trừ xấu hổ, Giản Phàm định nói "Tôi cũng uống nhiều". Có điều cảm thấy câu nói này không đủ biểu đạt tâm cảnh của mình, vì thế nói: “Chị Hồ, vậy sau này chị có uống nhiều nữa không?”

Hồ Lệ Quân che miệng cười khẽ, nhìn ánh mắt giảo hoạt của Giản Phàm có chút bực mình lườm một cái, có lẽ không cần phải giải thích gì cả, một nữ nhân ly hôn sống một mình đã lâu, một nam nhân thất tình, tìm nhau an ủi thôi.

“Có lẽ là có, có lẽ là không.” Câu trả lời nước đôi, Hồ Lệ Quân trầm ngâm, trong mắt cô chàng trai trẻ này chưa phải là người đáng tin cậy, nhưng không thể phủ nhận mang tới cho cô cảm

giác ngây ngất, thỏa mãn chưa bao giờ đạt tới, thậm chí khiến cô thấy lựa chọn nằm hay bỏ, lời nói vừa mâu thuẫn lại có chút ngượng ngùng: “Lúc đó hơi say, tôi, tôi không ngờ lại xảy ra chuyện như thế, có điều cảm giác thực sự tốt ... Mặc dù tôi tự nhận mình không phải là một nữ nhân tùy tiện, nhưng tôi cũng không vì bất kỳ ai mà lập bia trình tiết đâu, cậu hiểu chứ?”

“Chuyện này chị không cần biểu lộ, người hiện đại đều như thế.” Giản Phàm vừa ăn vừa gật đầu.

Hồ Lệ Quân không tìm thấy sự thừa nhận trong đó, cũng không thấy sự phản đối, có lẽ đó là câu trả lời hoàn mỹ, thứ hoàn mỹ, chính là chẳng có cái gì hoàn mỹ cả, mỉm cười tựa hồ cố ý nói: “Tôi hiểu cậu cậu vừa nói, tôi và cậu có trải nghiệm khác nhau, từ năm 18 tuổi tốt nghiệp trường cảnh sát tôi đã tham gia công tác, đến nay là hơn 10 năm, còn là nữ nhân đã ly hôn, nhiều hơn cậu trên 3 tuổi, cậu không sợ bị tôi quán lấy à?”

Giản Phàm ngẩng đầu lên, khuôn mặt ôn nhu ấy mang vài phần tang thương, hoàn toàn khác với mỹ nữ đơn bào mà y từng gặp. Câu này là khiêu khích, hay cố ý thăm dò? Giản Phàm không trả lời, ăn xong lau miệng mới bình hòa nói: “Chị hiểu hôn nhân hơn tôi, nếu như giữa hai chúng ta có người thiếu lý trí, đó sẽ là tôi.”

Hồ Lệ Quân không nhìn thấy sự đặc ý khi một nam nhân thành công đưa một nữ nhân lên giường, hoặc là để bụng chuyện cô đã ly hôn, điểm này khiến tâm an ủi, tình cũng được an ủi, hoặc có thể nó là lý giải cùng ăn ý.

Rời nhà, lên đường, Hồ Lệ Quân bỏ Giản Phàm lại ở đường Ngũ Nhất, không nhiệt tình cũng chẳng lãnh đạm, giống như ban đầu, vẫn như cũ. Điều này khiến Giản Phàm có chút hoang mang, cái thành phố này không biết có bao nhiêu ái tình và gian tình, cuối cùng đều biến mất tung tích trong khu rừng sắt thép bê tông, chẳng lẽ lần này cũng thế?

Chương 046: Nhiệm vụ mới.

“Giản Phàm ... Giản Phàm!”

Tiếng gõ cửa rầm rầm làm Giản Phàm tỉnh lại, rùng mình một cái, không ngờ là chủ nhiệm Cao tay cầm chìa khóa phòng hồ sơ mở cửa, sau lưng là Lương Vũ Vân và Dương Hồng Hạnh, mơ màng nhìn đồng hồ thì đã 11 giờ, làm việc chưa lâu đã ngủ hơn hai tiếng.

Hai cô gái tròn mắt, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, gõ cửa nửa ngày trời không mở, té ra là ngủ, mặt còn có vài vết hằn đỏ, bìa hồ sơ dày chảy đông nước dãi.

Chủ nhiệm Cao nhìn loại người lười biếng tới mức này, chỉ nói một câu: “Đội trưởng tìm cậu đấy.”

Rồi lắc đầu đi luôn.

Ngồi ngủ gục thì vấn đề lớn nhất sẽ là tê chân tê tay, Giản Phàm muốn đứng dậy mà chân tay tê điếng cả rồi, nhăn nhó xoa bóp. Lương Vũ Vân ngồi xuống đối diện nhìn chăm chăm với vẻ tò mò: “Này, đêm qua anh đi trộm trâu hay sao mà mệt thành thế này?”

“Đúng thế, Giản Phàm, anh đi đâu vậy, em gọi điện thoại còn thấy tắt máy.” Dương Hồng Hạnh đứng bên, vẻ không vui hiện rõ trên mặt.

“Ài, công tác của anh bận như thế, hồ sơ cả đống, tối qua chi đội mở tiệc mừng công, anh còn để ý tới điện thoại được sao? Không thấy anh mệt tới ngủ gật à? Đây gọi là tâm lực tiêu tụy ... Đi thôi.” Giản Phàm xoa cánh tay, nghe thấy đội trưởng tìm, phải nhanh lên mới được.

Xì, Lương Vũ Vân giơ ngón giữa, Dương Hồng Hạnh bĩu môi, chả ai tin.

Giản Phàm rời phòng hồ sơ, hai cô gái bám theo như cái đuôi, quay đầu xua đuôi: “Này này, làm sao thế, anh mới đi làm ngay đầu mà cả hai đã đeo bám rồi, tán soái ca cũng không thể làm vậy chứ?”

Lương Vũ Vân giáo huấn: “Cái đồ vô lương tâm, đội trưởng tìm anh không thấy đâu, di động lại tắt, kho súng cũng không thấy, còn tưởng anh trốn việc về nhà, ai biết anh khóa cửa ngủ trong phòng hồ sơ, gõ nửa ngày không để ý, may có bọn em che chắn cho anh.”

“Được được, táo rượu, hạch đào cùng với khoai lang khô, anh sẽ bảo thằng béo kia xuống quê kiếm cho em, lần này Vũ Vân muội muội ăn sướng thì thôi, được chưa?” Giản Phàm biết ý đồ của Lương Vũ Vân ở đâu.

Quả nhiên khiến gương mặt Lương Vũ Vân tan băng cười rất đáng yêu, nhảy cẫng lên reo hò: “Giản Phàm, em yêu anh chết thôi, còn cả tên béo đáng yêu kia nữa, sau này em làm em gái anh nhé, không được từ chối đâu đấy, hi hi.”

Thiếu chút nữa ôm chầm lấy mà hôn.

Đúng lúc Sử Tĩnh Viên nghe thấy tiếng, thò đầu gọi Lương Vũ Vân đi giúp gì đó, liền cao hứng vẫy tay chạy mất.

Giản Phàm vừa thở phào thì nhận ra Dương Hồng Hạnh lặng lẽ đi theo, ánh mắt như oán phụ khiến toàn thân y thiếu tự nhiên, chẳng hiểu sao lại như chợt dạ quay lại giải thích: “Di động của anh hết pin, cái Pocket PC mà em tặng anh, công năng khỏi phải nói, nhưng pin quá tệ, nói hết là hết ngay được.”

“Em không trách anh chuyện ấy.” Dương Hồng Hạnh khẽ cắn cánh môi tinh tế, giọng thực sự không giống trách móc.

Chỗ này người đơn vị đi qua đi lại, hành vi hai người như đôi tiểu tình nhân đang giận dỗi, Giản Phàm gãi đầu: “Lớp trưởng, em đừng dùng ánh mắt đó nhìn anh, người ta cho rằng hai chúng ta có gian tình đấy, anh thấy chúng ta nên giữ quan hệ đồng chí kiêm chiến hữu thuần khiết là tốt nhất.”

Ánh mắt Dương Hồng Hạnh thoáng qua chút khó hiểu, rồi vui vẻ, rồi lại còn có gái gì nữa thì Giản Phàm không nói ra được, có điều cô mỉm cười hỏi: “Chẳng lẽ bây giờ quan hệ của chúng ta không thuần khiết hay sao?”

“Không phải ý đó, em biết mà.” Giản Phàm thấy mình xuống phong độ hay sao ấy, gần đây cảm giác ứng phó với nữ nhân kém hẳn.

“Giữa em và anh ngoại trừ nói đùa ra thì không có lời nào vượt ngoài giới hạn càng không làm việc gì ngoài giới hạn, luôn giữ sự tôn trọng lẫn nhau, đó là điều mà em thích nhất ở anh. Anh muốn đẩy em ra xa là chuyện của anh, em muốn làm gì là chuyện của em, anh quản được à?”

Dương Hồng Hạnh nói với thái độ hết sức kiêu kỳ, cảm hếch lên, mũi khể hừ một cái rồi về văn phòng, khiến Giản Phàm ghen lời rất lâu, bị câu này của cô làm ngây ra như phỗng.

Ê, con mắt kiêu gì thế, không ngờ nhìn mình thành chính nhân quân tử? Nói cái gì mà ... Ai, thôi đi, Giản Phàm thở dài, càng giải thích càng hồ đồ, chẳng lẽ Dương Hồng Hạnh cho rằng mình tìm ra được một nam nhân tốt đã tuyệt chủng? Giản Phàm dở khóc dở cười, càng ngày càng bị tình cảm của cô làm lúng túng, tới khi nghe thấy đội trưởng gọi vội chạy vào.

Tần Cao Phong vẫn cái bộ dạng đó, ngồi như lưu manh thổ phỉ xem tài liệu, nhướng mắt lên thấy Giản Phàm thần thái ngồi ngồi, hỏi bâng quơ: “Thế nào?”

“Thế nào là thế nào ạ?” Giản Phàm mù mờ hỏi lại.

“Hỏi cậu nghỉ ngơi thế nào?”

“Rất tốt ạ.”

“Vậy thì được.” Tần Cao Phong bỏ chân khỏi bàn, điều thuốc vẫn không rời tay: “Thật đáng tiếc, cậu đổ bệnh không đúng lúc, cho nên bị tổ trọng án và CCIC khoét mất cái bánh lớn, bắt giữ, thậm chí đều không có người đội ta tham gia, còn may lần này Lão Trần lập được công trạng.”

Giản Phàm thì hết sức thoái: “Chẳng có gì mà tiếc, đội trưởng, trừ tìm ra chỗ tập bắn, kỳ thực tôi không làm được gì, anh biết mà, tôi có ở lại cũng không làm được gì, truy lùng bắt giữ tôi không biết, thẩm tra tôi không hiểu, so với đứng đó như thằng ngốc, chẳng bằng nghỉ ngơi một phen.”

“Ha ha ha, giác ngộ cao, đây là chuyện tốt.” Tần Cao Phong tuy vẫn tiếc thay cho Giản Phàm, nhưng đương sự không coi ra gì nên cũng bỏ qua: “Giản Phàm, tôi hỏi cậu một vấn đề nhỏ, nếu như lúc vụ án xảy ra mà cậu cầm súng hoặc gặp phải ác đồ, biết không địch nổi, cậu sẽ làm gì? Nói thật.”

“À, có rất nhiều khả năng.” Giản Phàm quen với kiểu giống kiểm tra đột xuất này của đội trưởng: “Ghi nhớ ngoại hình của hắn, đường xe đi, bảo vệ hiện trường ... Ừm, nếu có cơ hội, có thể nắp chỗ kín bắn chết nghi phạm, nhiều lựa chọn lắm.”

“Thế à? Không có biện pháp nào có thể coi là anh dũng hết, vì sao không cầm súng xông lên sống chết với ác đồ? Trước kia cậu là thế mà.” Tần Cao Phong cố ý hỏi.

“Không tất thắng thì không nên xông lên thì hơn, bất kể là công lao gì cũng không quan trọng bằng mạng sống.” Giản Phàm cứ đúng ý nghĩ mà đáp, ngờ vực: “Đội trưởng, sao anh lại hỏi thế? Anh cố ý bẫy tôi đấy à?”

“Không, không, nói rất đúng.” Tần Cao Phong xua tay: “Làm hình cảnh không phải dựa vào thân thủ hay bắn súng tốt, mà là đầu óc phải tỉnh táo, như thế mới sống lâu được. Loại bất chấp tình thế có lợi hay không đều xông lên là ngu ngốc, thắng là ngẫu nhiên, thua là tất nhiên, cho dù táng mạng thì trừ phần thưởng lạnh như băng thì chẳng ý nghĩa gì. Anh hùng đáng tôn trọng nhưng không đáng học hỏi.”

Ánh mắt sắc như chim ưng của Tần Cao Phong nhìn thẳng Giản Phàm, giống đang thuyết giáo, lại giống tâm sự, thâm ý trong lời nói đó Giản Phàm không hiểu, Tần Cao Phong cũng không hi vọng y hiểu, chỉ cần ghi nhớ là đủ.

“Đội trưởng, anh cứ yên tâm, có cho tôi sống thêm một kiếp nữa thì tôi cũng không có duyên phận với anh hùng đâu. Gặp nguy hiểm là tôi quay đầu chạy.” Giản Phàm khẳng định chắc nịch, nói không chút xấu hổ.

“Cái đó tôi biết, tôi chỉ nhắc nhở cậu, cậu đã ném hậu quả của kích động rồi, ngàn vạn lần đừng đi vào vết xe đổ đấy. Được rồi quay về chuyện chính.” Tần Cao Phong vỗ tài liệu mới in trên bàn: “Mùa hè là mùa cao điểm của cướp bóc, trong bố trí an ninh của cục có một biện pháp dự phòng, yêu cầu các đồn công an, các đội tổ chức một cuộc đại kiểm tra phòng trộm, cướp, phá hoại đối với nhà nghỉ, địa điểm kinh doanh đặc biệt là nơi tập trung nhiều nhân khẩu ngoại lai ... Các đại đội hình cảnh ở từng khu cũng phải phái người tham dự, vừa vận nhân cơ hội này hoàn thiện thống kê về hộ dân ở trong khu vực. Chuyện này cần

một người có tính cách tỉ mỉ chu đáo đi làm, cậu là thích hợp nhất.”

Chương 047: Món nợ phải trả.

“Chỉ một mình tôi sao?” Giản Phàm hỏi lại.

“Đúng, chỉ một mình cậu thôi, đây là công tác thống kê tin tức, chủ yếu là tới các đồn công an, đội trị an, thống kê tài liệu trong tay họ, tương lai sẽ có tác dụng lớn với công tác trị an chính thể. Cậu có thể nhân cơ hội này tìm hiểu nhiều hơn về các giai tầng xã hội, đa dạng hóa các mối quan hệ, tương lai làm cảnh sát cũng được, làm đều bếp cũng thế, đều cần tiếp xúc xã hội, đúng không? Công việc ở kho súng do chủ nhiệm Cao phụ trách, không cần cậu lo.”

“Vâng, tôi đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.” Giản Phàm đứng nghiêm kính lễ.

“À, không cần chính thức như vậy, công việc không phức tạp chỉ rườm rà một chút thôi.” Tần Cao Phong ném một chồng bảng biểu trống cho Giản Phàm, là bảng đăng ký tư liệu dân cư, khẳng định là rắc rối, nhưng Giản Phàm không ngại loại công việc tỉ mỉ này, việc gì thì cũng cần có người làm mà.

“Vâng, không vấn đề gì ạ.”

Tần Cao Phong gọi Giản Phàm đang định rời đi: “Còn chuyện nữa, cậu lặng lẽ xử lý một chút.”

“Dạ?” Giản Phàm ngạc nhiên, chuyện gì mà cần lặng lẽ, phải mình đi giết người à.

“Hôm kia đồn công an khu Hạnh Hoa Lĩnh bắt mấy người đánh nhau, khả năng là đánh không nhẹ, cậu đi giao thiệp với đồn trưởng của họ, lấy lý do là tai mắt của người thực địa, thả họ ra, cầm đầu là một thủ hạ của Đường Đại Đầu.” Tần Cao Phong vừa nói vừa nhìn sắc mặt Giản Phàm.

“Chuyện này ...” Giản Phàm khó xử: “Đội trưởng thế này chẳng phải làm việc thiên vị sao, dám thủ hạ Đường Đại Đầu chắc chắn là thu nợ đánh người, bị giam là đúng thôi.”

“Pháp luật không thể cứng nhắc, Đường Đại Đầu rất nghĩa khí, lần trước cậu bị bên đốc sát bắt đi, hắn ra mặt giúp đỡ rất nhiều, cậu không định trả món nợ này à? Tôi và đồn trưởng

Quách bên đó nói chuyện trước rồi, Đường Đại Đầu cũng đang hoạt động, đương sự không tố cáo linh tinh đâu, cậu ra mặt lấy người trả Đường Đại Đầu, bạn bè nhiều thì mới đi xa được, hiểu không?”

“Vâng, tôi đi làm ngay.” Giản Phàm không do dự nữa, đích thực là còn nợ Đường Đại Đầu ân tình lớn.

“Khoan.” Tần Cao Phong lần nữa gọi Giản Phàm lại, mỉm cười lấy ra một giấy chứng nhận mới, trên đó có hình Giản Phàm: “Chúc mừng thám trưởng Giản, chi đội trưởng đích thân phê duyệt, cậu chính là thám trưởng trẻ tuổi nhất, thăng chức nhanh nhất của đại đội một.”

“Thật ả?!” Giản Phàm vội vàng đi tới cầm giấy chứng nhận trong tay nhìn ảnh, đọc tên mình mà mừng rỡ, thám trưởng là chức vụ nhỏ khác nhân viên thực địa và nhân viên cơ quan, ví dụ như trong đội một có Quách Nguyên, Vương Minh, Cao Ái Quân mấy tổ trưởng có tư lịch cao mang chức vụ này, tuy không cấp bậc nhưng hay dở gì cũng là quan chức, ít nhất tiền trợ cấp thực địa cao hơn

Hí hửng cho giấy từ vào túi phù hiệu cảnh sát, Giản Phàm khiêm tốn nói: “Đội trưởng, tôi nhờ gì nữa, trên cục có người 27 đã là phó khoa, chưa 30 là trưởng khoa mà.”

“Hử, muốn so bì với Ngô Địch sao? Tôi hiểu, tôi hiểu.” Tần Cao Phong nháy mắt, hiếm khi đùa được một câu: “Vớ vẩn cảnh của cậu, cậu đã làm tốt hơn hẳn rồi đấy, ghê chưa hả? Muốn lên làm đội trưởng thì phải kéo tôi xuống đã.”

“Đội trưởng, anh là giỏi nhất, tương lai anh được đề bạt rồi, tôi sẽ làm thông tấn viên cho anh, đi theo anh làm tiểu tốt.”

“Cút xéo, không cần cậu nịnh.” Tần Cao Phong đuổi Giản Phàm đi rồi bật cười, chàng trai này không còn hơi chút là đòi về Ô Long rồi, lại còn dám so với Ngô Địch, tiến bộ thật rồi.

“Chính là bọn chúng ... Mấy thằng này to gan lớn mật lắm rồi, giữa ban ngày xông vào công ty thi công thông tin Tứ Phương, hai mấy thằng bố láo cản trở công tác thường nhật của người ta, còn dám chống đối đội trị an nữa, kết quả là bị công nhân và đội trị an đánh một trận, vài thằng chạy mất, thiếu chút nữa thành sự kiện ẩu đả tập thể.”

Đồn trưởng Quách không có mặt, tiếp Giản Phàm là Cửu Cương, xem ra đôi bên thỏa thuận ngầm rồi, đó là để Giản Phàm đến nhận người, tình hình nghe Cửu Cương giới thiệu thì đơn giản rõ ràng, thu nợ không được, bị con nợ đánh cho một trận, lần này thì Đường Đại Đầu bêu cái mặt rồi, mặt chắc là đang như mướp đắng.

Rầm, Cửu cương mở cánh cửa sắt của phòng tạm giam, có chút căm ghét bịt mũi gọi: “Tôn Nhị Dũng, Đàm Vũ Nghĩa, Xa Quốc Thắng, đi ra ...”

Mả cha nó, Giản Phàm muốn chửi um lên, không ngờ có cả Thán Chùy, cái thằng chó này không phải là cũng bị cuốn vào sự kiện ẩu đả chứ, vừa mới nhìn thấy ngay tên đầu tiên đi ra là Thán Chùy, đen kìn kịt, má còn có vài vết hằn, do nằm ngủ trên mặt đất. Theo sau là tên cao tới 1m8, cái đầu cua một tác nhìn rõ da đầu, mũi sư tử, trông uy phong vô cùng, chỉ mà một mắt bị sưng trông khá buồn cười. Tên cuối cùng hoàn toàn khác, buộc tóc đuôi ngựa, phía trước lại cạo hẵn, hình như đây là kiểu tóc mới lưu hành tỉnh thành năm nay, làm người ta nhìn liên tưởng tới đám Thát Đát trên phim, dáng vẻ văn nghệ sĩ.

Ba người ba hình dạng, ba khí thế khác nhau, ngông nghênh từ phòng tạm giam đi ra, liếc xéo mắt nhìn cảnh sát, bộ dạng đó chỉ có thể hình dung bằng mấy chữ: Máy thẳng đầu buổi.

Trước kia ở đội hiệp cảnh, bọn Địa Lô, Hắc Đản, Thán Chùy đều là vai trò côn đồ, trong đồn có chuyện gì là lô ra gánh tội, qua thời gian dài không thay đổi gì cả. Thán Chùy vẫn thế, chỉ đổi ông chủ thôi, Giản Phàm đi tới phát tay: “Đi, theo tôi, có án cần hiệp trợ điều tra.”

Đàm Vũ Nghĩa thấy Oa ca tới thì kích động hần lên, lén nháy mắt với hai thằng kia, không cho có thái độ bố láo, cúi đầu theo Giản Phàm ra khỏi đồn, lên một chiếc xe cảnh sát đỗ ở cửa.

Giản Phàm vẫy tay chào Cửu Cương, lái xe ra khỏi ngõ, thấy Đàm Vũ Nghĩa ngồi ở ghế phụ lái ngoạc mồm cười như thằng ngốc, phanh két xe lại, vung tay tát luôn: “Sao mà cũng xen vào chuyện này, xảy ra chuyện lại đi làm tốt thí cho người ta, không biết nghĩ à?”

Vừa chửi vừa cho hai cái tát, hai tên phía sau nhào tới ngăn cản, tên cao lớn trừng mắt với Giản Phàm, giữ tay y lại: “Này, mẹ nó, cớ gì cũng không thể đánh người vô lý như thế.”

Tên còn lại thì ôm lấy Giản Phàm kéo lại.

Đàm Vũ Nghĩa vội vàng đẩy hai người kia ra, rồi rít giải thích: “Đây là anh tao, không biết Oa ca à? Là bạn ông chủ Lý, là anh em với anh Đường, bọn mày buông ra mau.”

Hai tên kia buông tay, tên cao lớn kinh ngạc: “Oa ca? Anh chính là người xử lý thằng Hắc Bì ấy à?”

“Đúng đấy.” Giọng điệu Đàm Vũ Nghĩa không khỏi đắc ý, giờ ngón cái giới thiệu: “Oa ca của tao là hình cảnh, đã bảo chúng ta không sao rồi mà, bọn mày không tin.”

“Oa ca, bọn em có mắt không nhận ra chân thân, anh thứ lỗi.” Thằng tóc đuôi ngựa đổi thái độ tức thì, hẳn là Tôn Nhị Dũng có thể xem là thằng đàn em đặc lực nhất của Đường Đại Đầu, vì thể hiển nhiên là biết danh gian Phàm.

“Chẳng trách, em nhìn Oa ca là thấy giống anh em chúng ta, Thán Chùy, mày đưa đầu tới cho Oa ca tát vài cái nữa, mẹ nó, không phải mày chậm chân thì bọn tao chạy thoát rồi.” Tên cao lớn cũng xun xoe.

Giản Phàm dở khóc dở cười, thế quái nào mà mình lại thành anh em với bọn lưu manh rồi, chỉ biết lắc đầu khởi động xe, chửi mắng vài câu, lái xe tới khu thành phố cũ.

Chương 048: Chuyện ngoài dự liệu. (1)

Đường Đại Đầu sinh ra lớn lên ở Đại Nguyên, tới nay vẫn giữ bản sắc của người Đại Nguyên, sống trong con ngõ sâu rộng đủ một người đi, đây là nơi chưa giải tỏa của khu thành phố cũ, đi vòng vèo, rẽ trái phải không khác gì lọt vào ma trận. Tới cửa nhà Đường Đại Đầu, một cái viện tử kiểu cũ, bị nhà cửa trái phải trước sau che cho không còn một chút ánh nắng nào chiếu tới được, có điều mùa hè nên cũng vừa vặn, tha hồ mát. Khi bốn người đi vào thì Đường Đại Đầu vừa mới rời giường, mặc cái quần thụng bùng nhùng, cởi trần, đang thở ngán than dài chửi ông trời nắng rõ lắm.

Giản Phàm dẫn ba tên kia tới: “Giao người cho anh rồi đấy nhé, đội trưởng tôi nói, ân tình phải trả.”

Tiếp xúc với Đường Đại Đầu lâu rồi, tuy không thấy tên này quá xấu, nói chuyện làm việc đều có chút tức cười, nhưng cũng chẳng phải là thứ tốt đẹp gì, trong tiềm thức Giản Phàm muốn giữ khoảng cách nhất định, ân nghĩa rạch ròi.

Hôm nay Đường Đại Đầu không cười, nhìn ba tên kia là bò ngay dậy, đi vòng quanh ba người, nhìn trái nhìn phải nhìn lên nhìn xuống, xem ra cái uy của hắn cũng rất lớn, ba tên kia thì Thán Chủy thấp nhất vẫn cao hơn Đường Đại Đầu nữa cái đầu, nhưng tên nào tên này cúi mặt co người, ngoan như chim cú, không dám đối diện với hắn.

Đường Đại Đầu đi vài vòng cuối cùng cũng lên tiếng, à không ra tay, vung tay tát "bốp"

một phát vào mặt tên tóc đuôi ngựa dáng vẻ nghệ sĩ, mạnh tới mức Tôn Nhị Dũng lão đảo lùi lại: “Năm xưa cha mày đáng nhẽ không nên đẻ chị mày sinh ra thằng tiểu vương bát mày, mày nông nghênh cái buổi, còn dám đối chọi với cớm à, chán sống rồi chứ gì, bình thường tao dạy mày ra sao? Cớm là cha là mẹ, thấy họ thì mày phải giả làm con làm cháu ...”

Giản Phàm phải cắn chặt răng không dám cười, tên này đúng là mang phong cách Châu Tinh Trì, chửi người ta cái gì mà cha

mày, chị mày đẻ ra mày, nhưng mà hần nói cảnh sát là cha mẹ cũng chuẩn đấy, nói ra ở điểm này nhận thức của Đường Đại Đầu hơn đứt bọn lưu manh kia.

Tên thứ hai bị Đường Đại Đầu đá gập bụng không dám kêu, đổi câu chửi mới: “Thằng con lừa, cái đầu mày có phải bị mẹ mày kẹp mạnh quá ung rồi không, mày giỏi quá đánh luôn cả đội trị an.”

Xem ra Đường Đại Đầu bình thường lấy lý phục người cho nên hai thằng lưu manh không dám hé răng nửa chữ, đến Đàm Vũ Nghĩa rồi, Giản Phàm đang hờn hờ đợi xem còn câu chửi đặc sắc nào nữa, Đường Đại Đầu đã giơ tay lên còn bỏ xuống: “Bỏ, mày còn chưa được giáo dục.”

Chắc là nể mặt Giản Phàm nên tạm tha.

Thế nhưng cơn giận thì chưa nguôi, Đường Đại Đầu tay chỉ mặt mấy thằng thuộc hạ: “Mỗi ngày tao không hiểu chúng mày sống cái kiểu chó gì nữa, không có mục tiêu, không có sở thích, chỉ biết chổng buồi lên trời, chết hết mẹ đi cho nó rồi ... Cút về Thịnh Đường trông cửa, ba tháng không thằng nào được ra ngoài, lũ %#A ...”

Chửi văng nước bọt, lôi đủ mọi bộ phận sinh dục ra gán vào đầu từng tên, giáo dục một phen, ra oai một phen, ba tên đang định chạy về Thịnh Đường thì bị gọi lại. Đường Đại Đầu quay vào nhà gọi Phi Phi, trong nhà đi ra em gái nhuộm tóc đỏ, đánh mi mắt xanh, tuổi không nhiều, trắng trẻo xinh đẹp.

Tiểu Phi Phi đếm một xếp tiền đưa ba người kia, xem ra ngồi trong đồn không phí, vừa ra cửa Thán Chủy quay đầu cười với Giản Phàm một cái. Ba tên kia biến mất, Tiểu Phi Phi cũng rất hiểu chuyện, vào nhà rót nước.

Giản Phàm nhìn hồi lâu nhận ra đây là kiểu tồn tại của đám lưu manh, đánh nhau thay người ta có tiền tiêu, xảy ra chuyện có người đỡ, bị chửi bị đánh cũng được tiền, đãi ngộ hơn cả công vụ viên chứ đùa à?

“Này Đường Đại Đầu, có phải anh cố ý làm tôi khó coi không đấy, chửi người ta cũng đừng chửi tởm lợm như vậy chứ? Chửi bản thân người ta là được, chửi cả cha mẹ chị em người ta làm cái gì?”

“Cũng thế cả thôi.” Đường Đại Đầu hừ một tiếng: “Dù sao hai thằng đó không biết cha mẹ là ai, không liên quan tới cậu, tôi cảm ơn còn không kịp sao dám làm khó cậu.”

Đang nói chuyện thì Phi Phi đi ra đặt mấy chai nước ngọt lên bàn xi măng ngoài sân, cười duyên với Đường Đại Đầu, nhìn tóc tai còn rối tằm thành là vừa trải qua xuân tiêu mới dậy. Một tên vài ba ngày đổi nhân tình như Đường Đại Đầu mà dẫn một nữ nhân về nhà có thể nói quan hệ phải hết sức không tầm thường mới đúng, có điều Giản Phàm nhìn vài lượt, thấy mặt lạ lẫm, không ngồi xuống mà cáo từ: “Đường Đại Đầu, người trả cho anh rồi, trong phòng có người chờ anh, tôi không quấy nhiễu anh nữa, đi làm việc đây.”

“Cậu xem con người cậu đi, đúng là mất hứng, tôi gặp chuyện khó khăn có đi tìm cậu không? Ngồi xuống nói vài câu an ủi không được à? Không chừng ngày nào đó cậu và Nam Nam tới với nhau, tôi thành trưởng bối của cậu đấy ... Ngồi xuống đây ...” Có vẻ hôm nay tâm trạng của Đường Đại Đầu không hề tốt, thấy Giản Phàm muốn đi, giật phắt cái nắp chai đưa tới, đồ uống của cái nhà này chỉ có bia, bắt y ngồi xuống uống với mình.

“Ê, anh nói gì thế, đừng kéo Tăng Nam vào chứ, nhà ai đột thì nhà đó vá, đừng trách người khác.” Giản Phàm đành ngồi xuống tu ngụm bia, đây là tiếng lóng ở Đại Nguyên, cho vay tiền mà không đòi lại được thì gọi là nhà đột.

Đường Đại Đầu nghe thế càng bực mình thêm vài phần, cái mặt có vẻ xót của lắm: “Trách ai được, trách tôi chứ ai, 200 vạn, không tiếc sao được? Giờ cái nghề này khó làm lắm, vụ này mà hỏng rồi tôi còn mặt mũi nào kiếm ăn trong nghề.”

“Nghiêm trọng vậy? Có tiền nào mà dân XHĐ như anh không thu lại được sao?” Giản Phàm chiều theo ý nguyện Đường Đại Đầu cũng khách khí hỏi han vài câu.

“XHĐ? Xì ... XHĐ thì đã là cái mẹ gì, thời buổi này đen hơn XHĐ có mà cả đống.” Đường Đại Đầu ngửa cổ tu ừng ực, té ra chuyện cũng đơn giản, Cty Tứ Phương nợ tiền vật liệu của Cáp điện Tương Nam hơn 300 vạn, kiện cáo vài năm không ăn thua. Đường Đại Đầu dùng giá rẻ mua lấy quyền chủ nợ từ tay Cáp điện Tương Nam, cứ tưởng rằng người bản địa dễ thu tiền, ai

ngờ đùng vào mới biết Cty Tứ Phương là lão đại trong ngành. Người ta căn bản chẳng ngán gì XHĐ, vừa tới nhà đòi tiền thế là rước cả đồn công an, đội trị an tới, đám thủ hạ của Đường Đại Đầu đi thu nợ bị ăn đòn bảy tám phần mang thương tích lại còn bị bắt vào đồn, không ức sao được.

“Vậy là anh không chỉ cho vay tiền mà còn quản luôn khoản nợ của người khác?” Giản Phàm tò mò hỏi: “Thao tác thế nào?”

“Chuyện đơn giản mà, đơn vị ở ngoại tỉnh thì đòi nợ thì một xu cũng khó, mang tâm lý được đồng nào hay đồng nấy, tôi lập cái công ty vỏ bọc, chuyển khoản nợ vào đó, đòi lại được là của tôi, nếu trước kia tiền đòi được theo tỉ lệ trả cho chủ nợ.” Đường Đại Đầu giải thích ngắn gọn.

“Ồ ra là thế.” Giản Phàm hiểu ra, cơ bản là giống mấy công ty thu nợ trước kia, trước kia nợ đòi về thì phải chia, giờ mình mua lại khoản nợ, đặt hết nợ lên người, được ăn cả ngã về không: “Lúc anh mua quyền chủ nợ chẳng lẽ không nghĩ tới chuyện không đòi được tiền? Anh lỗ mất bao nhiêu?”

Đường Đại Đầu cau kính: “Còn cần cậu nói à, khoản nợ 320 vạn, tôi bỏ 200 vạn ra mua lại, giờ khoản nợ này là của tôi, nếu không đòi được, con bà đó 200 vạn thành đồng giấy lộn.”

Giản Phàm tặc lưỡi: “Còn nếu đòi được anh lãi ròng tới 120 vạn.”

“Không chỉ thế, nợ tiền hơn 3 năm, lợi tức cùng vi phạm hợp đồng, 70 - 80 vạn nữa, vị chi là 200 vạn.” Đường Đại Đầu cay đắng nói: “Nhìn thế nào cũng là một vụ làm ăn ngon lành, anh em bên ngoài giới thiệu, tôi nhận ngay, ai ngờ thành trò hề lớn thế này, ĐM do bọn cớm làm hỏng việc, mấy anh em đang nằm viện, còn bị bắt mấy người, chưa kiếm được đồng nào đã mất mấy vạn tiền viện phí và bồi trơn, giờ tôi không dám nhúc nhích nữa.”

Chương 049: Chuyện ngoài dự liệu. (2)

“Đáng đời.” Giản Phàm chẳng an ủi thì chớ còn tương một câu: “Tham cho lắm vào, muốn bỏ 200 vạn ăn 200 vạn cơ, nợ xấu mà tòa án cũng chẳng làm gì được mà anh còn nhẩy vào.”

“Này, ai có thù với tiền được chứ, tôi chỉ muốn kiếm thêm chút thôi mà.” Đường Đại Đầu trợn đôi mắt nhỏ trắng nhiều hơn đen lên, cầm chai bia lên tu, đột nhiên trong đầu lóe sáng, cười lớn mấy tiếng, thân thiết nắm tay Giản Phàm: “Chà chà chà, sao tôi lại quên chân thân ở đây chứ, chuyện này có khi cậu có cách, chỉ chiêu cho tôi đi. Mấy cái trò bản thủ, cậu giỏi hơn tôi nhiều.”

“Cái gì mà trò bản thủ, ăn nói với cảnh sát thế à?” Giản Phàm thấy tên này lên cơn nhiệt tình, rút tay lại: “Này Đường Đại Đầu, anh có ông anh rẻ lợi hại như thế kia mà, còn phải lo sao?”

“Cậu không hiểu, tôi không thể nói với anh ấy được, thứ nhất đây là việc tư do tôi tự nhận, không mượn tiền anh ấy mua nợ, mở mồm thế nào? Thứ hai, nói cũng vô ích, cậu có tiền tới mấy cũng không thể mua được hết cốm, bọ cốm à, bao tiền nuôi chúng cho đủ? Vả lại bên kia cũng nhiều tiền lắm, ĐM, chúng còn có cả người, đội thi công tới mấy trăm người, ai đánh nổi lũ thổ phỉ đó, giờ tôi thành chuột qua đường rồi ... Cậu nói oan không? Hồ đồ mua khoản nợ, lại bị bọ đôn công an xẻo một phát!”

Đường Đại Đầu cứ như chịu oan ức tà đình lắm vậy, nếu là trong phim chắc là cảnh chống mông đập đầu "Bao đại nhân, con oan

Quá.”

...

“Ai xẻo các anh, là anh cho mấy chục người xông vào văn phòng công ty người ta làm loạn, phá phách ba ngày, đội trị an ra tay là hợp lý hợp pháp.” Giản Phàm dù gì phải bảo vệ anh em đồng nghiệp vài câu: “Đã thương công nhân đã đành, còn đánh cả đội trị an, anh phải biết không truy cứu trách nhiệm hình sự

là may đấy. Anh còn bất mãn à, tấn công cảnh sát, phán vài ba năm cũng được, lần sau làm việc cẩn thận chút.”

“Đúng là tôi gây chuyện, nhưng không gây chuyện thì người ta có chịu trả tiền không? Cái gì mà tấn công cảnh sát? Một đám hiệp cảnh, vốn là lưu manh vô lại ở khu Hạnh Hoa Lĩnh ... Á, Giản Phàm, cậu đang nói chuyện cho bên nào thế? Có phải thấy tôi xui xẻo thì cao hứng lắm không?”

“Anh xui xẻo thì tôi có gì mà cao hứng? Thôi, không nói lan man nữa, anh tự nghĩ chiêu đi, tôi không giúp được anh đâu.” Giản Phàm đứng dậy định đi.

Đường Đại Đầu vội vã giữ người: “Đừng đi, chuyện này có liên quan tới cậu đấy.”

“Vớ vẩn, tôi liên quan quái gì?” Giản Phàm giật tay ra.

“Thật, tôi không lừa cậu đâu, ai lừa cậu không được chết tử tế.” Đường Đại Đầu thể thốt, lại vươn tay ra nắm lấy tay Giản Phàm không buông, cứ như là cọng cỏ cứu mạng: “Có biết Vu Dực Long không?”

“Anh có ý gì?” Mặt Giản Phàm tích tắc đã tối đen, giọng điệu bốc ra một cái mùi khét lẹt.

“Đừng hiểu lầm, ý của tôi là tên Vu Dực Long của công ty di động ấy, sắp kết hôn con gái của ông chủ Cty Tứ Phương Niên Vinh Quý, hai nhà sắp thành thông gia. Tôi phái người theo dõi chúng, nên moi được chuyện này ... Phi Phi, ảnh đâu?” Chỉ vờ vện một câu hỏi, Đường Đại Đầu đứng bên cạnh Giản Phàm mà tưởng mình ở trong hầm băng, thái độ người sống chớ lại gần làm hấn mừng thâm trong bụng, vội gọi một tiếng, Phi Phi đáp lời chạy ra, đưa một chồng ảnh cho Giản Phàm: “Nhận ra chứ?”

Giản Phàm đương nhiên là nhận ra, nói văn nghệ một chút thì đốt ra tro y cũng nhận ra được, trong ảnh là một chiếc xe BMW màu xanh lam, vẫn là cảnh tượng giống như y đã từng chứng kiến, nhưng nữ nhân bên cạnh Vu Dực Long lại là người khác, một ngọn lửa chưa bao giờ tắt trong lòng lại chực bùng lên: “Tên đó liên quan gì tới tôi, đừng có vớ vẩn.”

“Hấn chơi vợ cậu, nếu là tôi thì tôi bắn chết rồi.” Đường Đại Đầu ra sức kích động.

“Chuyện qua rồi, nói lại làm gì nữa.” Giản Phàm cố gắng trấn áp lửa giận cứ đang chực bùng lên, tự nói với bản thân không đáng, đừng để cuốn vào, đừng để người ta kích động.

“Mẹ nó chứ, cục tức này sao cậu nuốt được thế, bọn chó má này ỷ vào trong tay có vài đồng tiền lừa vợ của anh em tôi, chơi cho chán chê rồi bỏ như rẻ rách, không đáng, Đường Đại Đầu tôi nuốt không trôi ... Giản Phàm, theo như tôi điều tra được thì hai nhà đó là thế giao, Vu Dực Long và cô con gái nhà Tứ Phương có ước hẹn lâu rồi, theo đuổi vợ cậu chỉ là vui đùa thôi, đây là loại khốn nạn đáng hận nhất. Có chuyện cậu chưa biết, lần trước cậu bị cách ly nội bộ, nếu không phải là do Tần Cao Phong ra tay, anh rể tôi giúp sức, họ Vu kia đã đẩy cậu vào tù đấy.” Đường Đại Đầu ra sức xúi bẩy: “Cậu biết chúng nói gì không, muốn nhà cậu táng gia bại sản, muốn cậu tù một gông.”

Giản Phàm gằn giọng: “Anh đừng có ý đồ di chuyển mâu thuẫn, anh muốn 200 vạn kia thôi.”

Lúc này Giản Phàm mang tới cho người ta cảm giác giống tảng đá ngầm vừa cứng vừa ngoan cố, Đường Đại Đầu cũng không đi quá xa, quay lại chủ đề cũ: “Người anh em, chỉ cần cách của cậu hữu dụng, tiền có thể thương lượng, tiền không phải vấn đề, chủ yếu là chuyện này truyền đi, uy danh của Đường Đại Đầu tôi mất hết, tôi còn đòi nợ của ai được.”

“Tiền thì cứ nói là tiền, anh kéo mấy chuyện chó chết kia vào làm gì? Dễ lắm, bắt con gái ông ta lại, bảo ông ta trả tiền, đơn giản thế mà còn phải hỏi à?”

Đường Đại Đầu thấy giọng điệu Giản Phàm thay đổi rồi, trông bề ngoài thì có vẻ bình tĩnh, nhưng khiến hắn cảm giác nguy hiểm, vội vàng lùi lại, không dám kích động nữa, thằng này có máu điên trong người, ai biết dám làm gì.

Cứ nghĩ Giản Phàm sẽ bỏ đi luôn, không ngờ Giản Phàm im lặng một lúc cầm xếp ảnh lên xem.

Lòng thâm thở phào, bắt người không phải là không nghĩ ra, mà là dù có hiệu quả thì Đường Đại Đầu cũng không dám làm, chuyện bắt cóc giết người không ai dám tùy tiện dính tới, đặc biệt gặp phải nhà tiền nhiều thế lớn, càng không dám.

Giản Phàm xem ảnh, xem rất kỹ, Vu Dực Long vẫn phong độ ngời ngời lăm, chẳng hề có chú sa sút nào, hôm đó y ra tay tuy nặng, nhưng chỉ bị thương ngoài da, tĩnh dưỡng một tháng là cùng. Chuyện này vốn bỏ qua rồi, không ngờ nhìn thấy hẳn là khí huyết toàn thân đã nhộn nhạo, xem rất lâu ngẩng đầu lên âm trầm nhìn Đường Đại Đầu: “Không dám à?”

“Ai mà dám?” Đường Đại Đầu rùng mình, thẳng điên này không nói đùa: “Đừng nhắc chuyện đó nữa, không đáng vì 200 vạn mà đấp nửa đời còn lại vào tù.”

Giản Phàm chửi mắng: “Anh quá ngu, một cái công ty lớn như thế, anh mang hai mấy người tới làm loạn thì ích gì, đó là loại hình xí nghiệp đông lao động, chỉ buồn không có người mà đánh. Huống hồ tranh chấp làm ăn chưa rõ đúng sai thế nào mà anh nhảy vào, bằng vào bọn lưu manh đó thì làm được mẹ gì, còn đánh cảnh sát.”

Đường Đại Đầu đã khó chịu thì chớ lại còn bị chửi mắng, vỗ đùi quát: “Mả mẹ nó, cậu có phải anh em tôi không? Có giúp không, nói một câu thôi, Đường Đại Đầu này chưa bao giờ hạ mình cầu khẩn ai đâu đấy.”

“Dụ dỗ không được định chuyển sang uy hiếp à? Tôi cũng nói cho anh biết, tôi không có anh em gì với anh hết, cũng không giúp anh.” Giản Phàm nói từng chữ một, tuyệt tình tuyệt nghĩa.

“Ài dà, xem cái mồm thối của tôi này.” Đường Đại Đầu vả miệng mấy cái đổi chiến thuật, mặt dày mày dạn xuống nước: “Người anh em, tôi thành tâm thành ý cầu xin cậu được không?”

“Chuyện này nằm ngoài năng lực của tôi, đừng phí tâm cơ nữa.” Giản Phàm đứng dậy ném xoạch đống ảnh lên bàn xi măng, bỏ đi chẳng thèm tạm biệt.

Tiểu Phi Phi từ trong nhà đi ra đánh mặt về phía cửa, Đường Đại Đầu khẽ xoa tay sau đó chống cằm trầm ngâm, cho thấy hẳn không dễ dàng bỏ qua việc này.

Chương 050: Chuyện cũ nay mới hỏi. (1)

Giản Phàm từ nhà Đường Đại Đầu đi ra, một mình đi trong ngõ sâu hun hút tĩnh lặng, gạch lát đường đập vỡ, đường đi mấp mô, thi thoảng còn đọng vài vũng nước, hai bên tường nhà loang lổ rêu phong, ô cửa sổ nhỏ tí có lẽ chẳng giúp cho trong nhà có thêm chút ánh sáng nào, trong tim Giản Phàm cũng vậy.

Dù đã bảo bản thân phải hết sức bình tĩnh, vẫn như có luồng dung nham nóng chảy chỉ muốn phá toang lồng ngực phun trào, Giản Phàm vừa lên xe đã đạp ga tới sát sàn xe, chiếc xe gần như chồm lên, may đây là vùng gần ngoại ô vắng người, đường rộng, xe cộ lại không có mấy.

Gió nóng hầm hập từ ngoài cửa sổ mở toang ù ù tràn vào trong xe cứ như quý dữ la hét, mãi tới khi rời Đại Nguyên đi trên đường quốc lộ rộng rãi, tốc độ xe mới hạ xuống, Giản Phàm một tay chống cửa sổ, một tay đặt vô lăng, từ từ lái xe đi tới.

Trong yên tĩnh, chuông điện thoại quen thuộc vang lên, Giản Phàm thu lại cánh tay tê đã tê, có tin nhắn, y chẳng xem mà tìm bấm danh bạ, màn hình lướt qua hai chữ “lão bà”, cười tự giễu rồi lướt tiếp, tìm một số điện thoại đã lâu không dùng, ấn gọi ...

Giản Phàm vẫn lái chiếc xe cảnh sát 213 đó, kiên nhẫn đợi dưới tòa nhà Cửu Đỉnh, có hẹn với một nữ nhân.

Công việc của y kỳ thực cũng nhàn, cái nghề cảnh sát này nếu như không có việc khẩn cấp thì luôn máy móc lặp đi lặp lại như thế. Buổi chiều hôm đó Giản Phàm tới đồn công an đường Ngũ Nhất, được cho biết đại kiểm tra một ngày nữa mới bắt đầu, cơ hội tốt như thế tất nhiên chuẩn đi chơi, ngủ một giấc, đến sân huấn luyện bắn súng chơi nửa tiếng, có điều bắn súng xong, trong lòng vẫn nhớ tới những bức ảnh Đường Đại Đầu cung cấp, không chỉ thành tích kém hơn mà đó cũng là nguyên nhân có cuộc hẹn người kia.

Người được Giản Phàm hẹn không phải là Tương Dịch Giai mà là Hà Phương Lộ, cô thư ký này rất đặc biệt, bọn họ vì chuyện bí phương và là bạn học của Hương Hương mà biết

nhau, sau đó vẫn giữ liên hệ, có lẽ từ cô gái này, có tin tức mà mình muốn biết.

Đợi tới hơn 18 giờ mới thấy Hà Phương Lộ yếu điệu từ trong đại sảnh Cửu Đỉnh đi ra. Cô đã thay bộ sườn xám, mặc chiếc váy liền thân khoét nách, khoác thêm bên ngoài chiếc jacket nhỏ, chẳng hề kém so với mặc sườn xám, eo thon nhỏ, đôi chân dài trắng nõn nà, chân đi đôi giày cao gót tôn vóc dáng yếu điệu đầy đặn, mái tóc dài, khuôn mặt có thoa ít phấn trang điểm càng lộ rõ vẻ cuốn hút, phù hợp với quan điểm thẩm mỹ Á Đông. Giản Phàm khởi động xe đi tới đón.

Hà Phương Lộ lên xe có chút bất ngờ, vui vẻ hỏi: “Giản Phàm, sao lại hẹn tôi đi ăn cơm?”

“Hẹn mỹ nữ mà cần có lý do à?” Giản Phàm cười phóng xe đi, ánh mắt còn lưu luyến nhìn tòa nhà Cửu Đỉnh lần nữa, chỉ là thói quen, Tương Dịch Giai đã ra nước ngoài rồi, đi lúc y về Ô Long nghỉ phép, có muốn thấy hình bóng xinh đẹp cũng không thể.

“Lời khen này hơi nông cạn đấy, có câu nào hay không?” Hà Phương Lộ có vẻ rất vui, cười tùm tùm hỏi.

“Có chứ, chuyện này tôi là chuyên gia mà.” Giản Phàm quay sang nhìn Hà Phương Lộ trêu chọc: “Khi hẹn với một cô gái, nếu cô ấy không xinh đẹp thì nói là có khí chất, nếu không có khí chất thì khen có tài, nếu cả tài nữ cũng không phải thì nói cô ấy có cá tính, cá tính cũng không thì đành khen đáng yêu thôi, nếu mà chẳng có chỗ nào đáng yêu thì bảo gọi cảm ...”

“Này này này, liệt kê cả danh sách dài như thế, không phải là cậu định ám chỉ tôi không có bất kỳ thứ gì chứ?” Hà Phương Lộ làm ra vẻ kinh ngạc.

“Ha ha ha, tất nhiên là không, những ưu điểm kia chị đều có, nên tôi không biết cường điệu mặt nào, đành thông tục chút, gọi là mỹ nữ thôi.”

Vòng vo một hồi té ra lại là lời khen khác làm Hà Phương Lộ cười khúc khích, tâm trạng tốt thêm vài phần.

Không bao lâu sau hai người tới điểm hẹn, quán Trà Du Áp, tọa lạc ở đường Đại Đồng, đây là quán khai trương còn chưa lâu, toàn bộ mặt tiền vẫn đỏ rực, phục vụ ăn mặc kiểu thời nhà

Thanh rất bắt mắt. Giản Phàm lịch sự đưa tay cho Hà Phương Lộ khoác đi vào trong, cô cũng coi như người trong nghề, vừa ngồi xuống liền bị hoàn cảnh, trang phục thu hút, chú ý quan sát xung quanh.

Giữa hai người chỉ vẻn vẻ là quan hệ bạn bè bình thường, cho nên nói chuyện càng thuận tiện, từ nguồn gốc món ăn tới ẩm thực hiện đại, kiếm được không ít chủ đề chung.

Phục vụ mang lên món ăn chiêu bài nơi này, Giản Phàm thuận thực cắt thịt vịt đưa tới tận bát Hà Phương Lộ, miệng giới thiệu: “Chị Hà, tôi ăn món này một lần rồi, rất thích miệng, béo ngậy thơm ngọt, khi chế biến hương thơm khắp phố, ngửi đã thơm, ăn càng thơm ... Chị thử đi, nghe nói là bí kỹ trong cung đình nhà Thanh đấy, tôi cũng không rõ thật giả thế nào, nhưng ngon lắm.”

“Ừ, ngon thật đấy.” Hà Phương Lộ được Giản Phàm phục vụ chu đáo tới có chút ngỡ ngàng, lại nhìn y mặc cảnh phục chỉnh tề, thấy mình đi cùng với một soái ca như vậy cũng không mất giá. Chỉ đáng tiếc soái ca ân cần là có mục đích khác, chứ không phải vì mình, đợi bữa ăn trôi qua quá nửa, ăn cũng lửng bụng rồi, cười cũng cười đau bụng rồi, nhấp một ngụm rượu vang nói: “Soái ca, tiền cũng lãng phí rồi, thời gian cũng lãng phí rồi, nước bọt cũng tốn không ít, giờ vào chính đề được rồi đấy.”

Muốn giấu cô gái làm cái nghề này không phải dễ, người ta là thư ký, sở trường nhất là suy đoán ý người khác mà, Giản Phàm mỉm cười: “Không phải chuyện gì đâu, nếu chị thấy được, tôi muốn hỏi một chuyện thôi.”

Trong lời có điều khó nói, Hà Phương Lộ tiếp ngay: “Muốn hỏi về Lưu Hương Thuần chứ gì?”

“Nếu chị nhắc tới rồi thì nói cũng được, không sao cả.” Giản Phàm nói như thể nhắc tới chuyện chẳng hề liên quan vậy.

Hà Phương Lộ bĩu môi: “Xì, đừng đóng giả nữa, lúc chiều cậu bắt gọi điện hẹn tôi là tôi biết cậu muốn gì, muốn hỏi gì nào?”

“Cô ấy, hiện giờ sao rồi?” Giản Phàm hỏi một câu muốn hỏi từ rất lâu.

“Sao cậu không đi hỏi cô ấy.”

“Nếu tôi mà hỏi được thì có cần mời chị ăn cơm không?”

Hà Phương Lộ có chút thương hại: “Còn có thể như thế nào được nữa, vẫn như vậy thôi.”

“Như vậy là thế nào?”

“Phải đi làm thì đi làm, hết giờ thì về nhà, thứ bảy chủ nhật thi thoảng ra ngoài đi dạo, chúng tôi qua lại cũng không nhiều, lâu lâu gặp một hai lần, tuần trước mẹ cô ấy tới nên tôi không gặp được.” Hà Phương Lộ nói không rõ ràng.

Giản Phàm hít sâu một hơi lúc này mới hỏi ra điều muốn biết nhất: “Thế cô ấy và Vu Dực Long ra sao?”

Hà Phương Lộ nhìn Giản Phàm rất lâu mới tủm tỉm cười: “Trí thông minh cậu kém vậy sao, còn thế nào được nữa, bái bai lâu rồi, ngay sau chuyện đó là đường ai nấy đi.”

“Rồi sao?”

“Chuyện này tôi chỉ biết một chút, Vu Dực Long kỳ thực rất thích Hương Thuần, theo đuổi gần một năm trời, không chỉ tán công cô ấy mãnh liệt mà còn ra sức lấy lòng cả cha mẹ cô ấy làm viện binh cho mình. Nhưng chính cha mẹ anh ta lại căn bản xem thường cô gái nhà quê, vốn phản đối từ khi anh ta theo đuổi Hương Thuần. Cậu ra tay một cái, quá tốt, bọn họ có cơ rồi, huống hồ có một cảnh sát đen bối cảnh khó lường như cậu ở sau, cho Vu Dực Long mười lá gan cũng không dám tán tỉnh Hương Thuần nữa, thế là chia tay.” Hà Phương Lộ thông thả nói, chẳng phải chuyện của mình cho nên nói dễ dàng hời hợt: “Chi tiết cụ thể hơn tôi không biết, chỉ biết vậy thôi.”

Giản Phàm im lặng, ánh mắt trôi về nơi vô định, không biết có nghe được không.

Chương 051: Chuyện cũ nay mới hỏi.(2)

Hà Phương Lộ khẽ buông một tiếng thở dài: “Nghe Hương Thuần kể, hai người từ cao trung đã tới với nhau, đi được tới ngày hôm nay không dễ dàng gì. Cậu nghĩ lại đi, cô ấy kể khi vừa tốt nghiệp, cậu kiếm việc không như ý, chẳng bàn với cô ấy đã chạy về Ô Long, khó khăn lắm mới tới Đại Nguyên, vậy mà sống hồ đồ, không nghĩ xem tương lai ra sao? ngay cả chuyện nhà cửa cũng do Hương Thuần lo liệu, nếu cậu sớm quan tâm nhiều một chút, nghĩ cho cô ấy nhiều một chút thì đâu có ngày hôm nay.”

“Chuyện qua rồi, còn nói làm gì nữa.” Giản Phàm lắc đầu, chuyện này y không muốn biện minh thêm một lần nào nữa.

“Đã qua rồi, sao cậu còn hỏi?”

“Tôi hỏi thì sao? Tôi quan tâm một chút không được à?” Giản Phàm hơi nổi cáu.

Hà Phương Lộ che miệng cười khúc khích: “Giản Phàm, đừng dối lòng nữa, đi tìm cô ấy đi, nói ngon nói ngọt chút là được thôi, bằng vào mồm mép của cậu, không khó đâu. Hơn nữa Hương Thuần đã nhìn nhầm cậu, không riêng cô ấy, tất cả mọi người đều nhìn nhầm cậu rồi. Lấy chuyện cậu đánh người mà nói nhé, chuyện này kỳ thực rất nam tính đấy, Hương Thuần có nói một câu với tôi, nếu biết cậu mạnh mẽ như thế, cô ấy chẳng thèm để ý tới Vu Dực Long, ngay cả bản thân cũng không bảo vệ nổi. Này, nghe cô ấy kể, cậu lúc nào bảo sao nghe vậy, quá nhu nhược, sao chưa bao giờ thể hiện mặt nam tính của mình cho cô ấy xem?”

“Thôi, chuyện đã qua rồi, tôi biết cô ấy vẫn sống tốt, không sao là được.” Giản Phàm cắt ngang lời Hà Phương Lộ, di chuyển đề tài: “Này, ai bảo chị tôi là cảnh sát đen, đây không phải từ hay ho gì.”

Hà Phương Lộ có chút ngập ngừng, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ không phải à?”

“Phải thế nào?”

“Còn cần tôi nói hay sao? Cậu khiến Vu gia thế lực không nhỏ thế mà con bị đánh thê thảm mà không dám phát tác, người thường có thể làm nổi chuyện này sao? Còn Lý Uy là ai chứ, trong giới địa ốc người ta gọi là Lý Thần Tài, ai thiếu vốn lưu động, nhắc điện thoại lên là anh ta lo được ngay. Trương Nhân Hòa là ai? Là kỳ tài trong giới địa ốc biết không .. Nhưng nhân vật phong vân như vậy mà cậu đùa bỡn trong lòng bàn tay, nói cậu là cảnh sát nhỏ, ai mà tin.” Nhắc tới chuyện này Hà Phương Lộ nhìn Giản Phàm với hứng thú tăng lên rõ rệt, người hơi ngả tới, qua cổ áo khoét sâu thấp thoáng thấy bầu ngực mơn mớn, giọng hơi hướng tình nhân hờn dỗi: “Giản Phàm, đừng che dấu tôi chứ, dù sao tôi chỉ là viên chức nhỏ, cậu có gì cứ nói đi.”

“Tôi thực sự chỉ là một cảnh sát bình thường.” Giản Phàm không biết giải thích chuyện này thế nào nữa.

“Lại giả bộ.” Hà Phương Lộ nguýt một cái: “Nếu cậu chỉ là một cảnh sát nhỏ, nói thật nhé, tôi chẳng thèm nhận lời mời của cậu, có điều bây giờ, tôi sao dám từ chối cậu, nói không chừng sau này tôi mở công ty, có một người bạn vai vế ở hai giới hắc bạch như cậu, tôi còn sợ gì nữa.”

Ngữ khí thay đổi rồi, nụ cười mặc dù mang tính nghề nghiệp, nhưng rõ ràng có vài phần lấy lòng, chuyển biến quá nhanh này làm Giản Phàm không thích ứng: “Nói gì mà hoang đường vậy, chị trông tôi có giống không?”

“Chuyện cậu làm, tự cậu biết còn hỏi tôi à?” Hà Phương Lộ nhìn như muốn tìm kiếm thứ gì đó trên người Giản Phàm, đáng tiếc là thất bại: “Nhìn thế nào cậu cũng không giống người có khí phách, có bối cảnh XHĐ ... Nhưng có một chuyện tôi không thể không tin, tổng giám đốc chúng tôi gặp Trương Nhân Hòa cũng phải đau đầu, nhưng đột nhiên ông ta gặp họa, rồi biến mất tăm tích. Tôi cứ thắc mắc mãi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tôi từ khi tốt nghiệp đã vào Cửu Đỉnh làm, tổng giám đốc là nhà tư bản điển hình, toàn tăng ca mà chả thấy tăng lương, lương tôi chỉ có 6000 đồng một tháng, nếu cậu là người bình thường, tổng giám đốc có bỏ 50 vạn ra tặng nhà cho cậu không? Thực sự là tất cả đều nhìn nhăm cậu.”

“Thật là ...” Giản Phàm vỗ trán không biết phải giải thích chuyện này ra sao, xua tay cắt ngang lời Hà Phương Lộ: “Đừng nghĩ lung tung, trí tưởng tượng của nữ nhân đúng là quá phong phú ... Tôi hôm nay còn muốn nhờ chị một việc.”

“Nói đi, tôi rất vinh hạnh làm việc cho cậu.” Hà Phương Lộ chưa hỏi việc gì đã đồng ý.

“Đơn giản, chị là bạn của Hương Hương, nếu cô ấy có chuyện gì thì nói với tôi, cô ấy có một thân một mình ở Đại Nguyên, lại là nữ, tôi ... không yên tâm. Hương Hương là cô gái có ý chí, có nhiều hoài bão và theo đuổi, chỉ là ở thành phố lớn thế này, không thể chỉ dựa vào năng lực bản thân được.” Giản Phàm không sao diễn tả được hết ý mình: “Tóm lại, chị giúp tôi việc này, tôi sẽ rất cảm kích.”

“Được rồi, giao cho tôi, quen cậu bao lâu hôm nay mới thấy cậu đáng mặt nam nhân nhất, tôi thay Hương Hương cảm ơn cậu.” Hà Phương Lộ khẽ thở dài.

“Cảm ơn chị.”

Một lời cảm ơn rất chân thành nói ra từ miệng Giản Phàm, nữ nhân miễn cảm, Hà Phương Lộ có thể nhận ra, nỗi đau của cả hai bên không dễ dàng tiêu trừ như thế. Cô hít một ngụm rượu, buồn chán nghịch khăn ăn, vài tháng không gặp chàng trai này đã trở nên xa lạ nhiều, tang thương hơn, thành thực hơn, giống như nhiều người ở thành phố này, từng trải nhiều, hòa nhập vào hoàn cảnh lớn rồi, không giống bản thân nữa.

“Giản Phàm.” Thấy Giản Phàm sau lời cảm ơn là im lặng rất lâu, Hà Phương Lộ phá vỡ im lặng, cô cẩn thận đem lời đã cố nén trong lòng rất lâu: “Cậu không quay lại với Hương Thuần, chẳng lẽ thực sự muốn theo đuổi Tương Dịch Giai à?”

“Có vấn đề gì không?” Giản Phàm không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.

“Sao lại không, vấn đề lớn ấy chứ, Tương Dịch Giai cho tới giờ vẫn không có bạn trai, một cô gái xinh đẹp như thế mà không ai theo đuổi, cậu không thấy có vấn đề à?” Hà Phương Lộ đột nhiên hỏi.

“Ồ!” Giản Phàm ngẩn người, đúng là kỳ quái thật.

Hà Phương Lộ nói hết sức nghiêm túc: “Là bạn bè, tôi khuyên cậu một câu, tôi không phải là người nói xấu sau lưng người khác, nhưng tôi sợ cậu lún vào quá sâu không chịu nổi, nghe tôi một câu, Đại tiểu thư Tương gia, cậu không cười nổi đâu.”

Giản Phàm hừ nhẹ không để ý, câu này có hơi tổn thương tự tôn.

Có điều Hà Phương Lộ vẫn cứ từ tốn nói: “Không phải xem thường cậu, mà là không ai cười nổi, tôi không phủ nhận, Tương Địch Giai là một nữ nhân gần như hoàn mỹ, nhưng cậu có biết quá khứ của cô ấy không? Cậu chẳng biết gì đúng không?”

“Có chuyện gì sao?” Tới đây thì Giản Phàm không chú tâm không được.

“Vậy là cậu chưa biết gì cả, Tương Địch Giai là một cô gái rất tốt, nhưng cũng vô cùng đáng thương ... Năm mười sáu tuổi cô ấy bị tai nạn xe hơi, tổn thương cột sống nghiêm trọng, nằm liệt giường tới bốn năm, khi đó tôi chưa vào Cửu Đỉnh nên cũng chỉ là nghe nói ... Cô ấy phải trải qua bốn lần đại phẫu thuật mới miễn cưỡng chống gậy đi lại được, sau đó bắt đầu trị liệu, học yoga, vừa mới đứng lên được gần đây thôi ... 26 tuổi mới học xong đại học, vào tòa báo làm phóng viên chỉ là cho khuây khỏa, khỏi phải suốt ngày ngồi nhà . Tôi từng nghe thấy mẹ cô ấy, chính là chủ tịch công ty khuyên cô ấy ra nước ngoài, điều kiện chữa trị tốt hơn, vì cô ấy có khả năng tái phát bất kỳ lúc nào, tái phát một cái là nằm liệt giường ngay, cô gái như thế ai dám cưới về? Chẳng may tái phát là nằm đó cả đời. Thế nào, có phải tôi đã phá vỡ hình tượng nữ thần trong lòng cậu rồi không?”

Chương 052: Nhục này khó nhìn. (1)

Tự như sấm nổ giữa trời quang.

Sao có thể ngờ Tương mỹ nhân phong tình vô hạn, rục rờ hơn cả mặt trời lại là người trọng thương mới lành, càng chưa bao giờ nghĩ cô gái tươi sáng ấy trải qua chuyện bi thảm như vậy.

Giản Phàm miệng há ra, ánh mắt chứa đầy kinh ngạc, khớp hàm gian nan lắm mới có thể chuyển động phát ra tiếng: “Thật sao? Chị, chị không dọa tôi chứ?”

“Tôi lừa cậu làm gì, cậu chưa bao giờ nhìn thấy những vết sẹo trên người cô ấy đúng không, với nữ nhân mà nói, trên người có một vết sẹo nhỏ thôi cũng là nỗi đau lớn, vậy mà khắp người cô ấy là vết sẹo lớn.” Hà Phương Lộ có vẻ rất hài lòng với vẻ mặt thất hồn lạc phách của Giản Phàm: “Chuyện này chẳng phải là bí mật gì hết, đám con cái nhà giàu ở tỉnh thành này gần như là biết cả, biết đại tiểu thư Tương gia là người bán tàn phế, ai dám trêu chọc vào? Ai cũng rõ, chỉ có cậu là hồ đồ, Tương gia có con trai, muốn mưu đồ gia sản người ta à, không có cửa đâu, người ta lại chẳng tuyển con rể. Có điều nếu cậu muốn cưới về cung phụng, có khi Tương gia cầu mà không được, lại còn cho cậu một khoản tiền ấy chứ ... Hi hi, chỉ sợ cậu chịu không nổi đâu. Hơn nữa Tương Địch Giai cũng là cô gái kiêu kỳ lắm, chắc gì đã tiếp nhận cậu ...”

“Khôn ... Kiếp!” Giản Phàm nhìn cái nụ cười hả hê trên nỗi đau của người khác của Hà Phương Lộ mà lửa bốc lên đầu, miệng không tìm được buột ra hai chữ, không rõ là nhắm vào ai, vào cái gì.

Nhớ lại Tương Cửu Đỉnh cổ vũ mình theo đuổi em gái hắn, nhớ lại hai người mỗi lần hôn nhau cuồng nhiệt, khi mình đưa tay vào áo cô ấy thì ngừng lại. Rồi Tương Địch Giai lúc nào cũng chỉ có một mình, lúc nào cũng như cô gái lần đầu bước ra thế giới nhìn gì cũng đầy say mê, chẳng trách lần đầu tới nhà mình chỉ nhảy qua vũng nước nhỏ lại khiến cô ấy vui vẻ như thế ...

Thì phía sau có cả cậ chuyện lớn như vậy mà không ai biết, hoặc giả, chỉ mình không biết.

Câu chuyện này kể ra làm không khí giữa hai người trở nên gượng gạo, lời của Hà Phương Lộ đã đập tan thú mỹ hảo nhất trong tim Giản Phàm.

“Được rồi, ăn no rồi, nên đi thôi ... Đừng nghĩ nữa, bây giờ cô ấy đã ở bờ kia đại dương, có nghĩ cũng uổng.” Hà Phương Lộ lúng túng đứng dậy nói.

Giản Phàm hít sâu lấy lại bình tĩnh, một tuần trước hai người nói điện thoại, Tương Dịch Giai nói muốn ra nước ngoài du lịch cùng cha mẹ một tháng, còn rất hâm mộ ... đâu có ngờ.

Trên đường đi không ai nói thêm lời nào, Giản Phàm đưa Hà Phương Lộ về chỗ ở, là chung cư độc thân nổi tiếng của giai tầng trí thức, Hà Phương Lộ xuống xe còn ân cần mời Giản Phàm lên nhà mình, Giản Phàm chẳng buồn để ý, lái xe lao vút đi, đập hết ga chiếc xe 213 để lại một làn khói ...

Hà Phương Lộ né tránh, vừa lên lầu vừa nghĩ, anh chàng này lại thất tình rồi, nhìn ai cũng chướng mắt.

Công ty thi công thông tin Tứ Phương là đơn vị thi công được cục quản lý thông tin tỉnh chứng nhận, tọa lạc ở đường Hạnh Lĩnh, đơn vị này mặc dù không quá bắt mắt, có điều trong ngành nghề thông tin như sấm nổ bên tai, cấp quang từ Đại Nguyên tới các tỉnh thành có quá nửa từ tay công ty này mà ra. Đường ống thành phố Đại Nguyên đang thi công có sáu phần do công ty này bao thầu. Trong sản nghiệp thông tin di động, mấy năm qua China Unicom, China Network rồi sau này thêm vào China Mobile quần hùng hỗn chiến, tranh nhau quần thể người dùng, khiến cho những công ty dựa vào công trình thông tin này kiếm lớn. Chỉ chưa đầy 5 năm, vốn là một công ty nhỏ dựa vào lắp cáp viễn thông kiếm sống, giờ đã xây được tòa nhà sáu tầng ở khu Hạnh Hoa Lĩnh.

Lũng đoạn sinh lãi lớn, kéo những đơn vị thi công cũng giàu chảy mỡ theo, căn bản không cần tìm hiểu tình hình tài vụ, vắn vện chỉ cần nhìn trang trí trong sân công ty này là đủ biết rồi. Khu nhà chiếm diện tích 30 mẫu, có một nửa chất cuộn cáp quang cao bằng hai người, bảy tám xe sửa chữa khẩn cấp sẵn

sàng bất kỳ lúc nào, cái loại xe này giá mỗi chiếc phải lên tới 70 vạn.

Trừ thi công công trình, Cty Tứ Phương còn bao luôn cả việc tu sửa cáp quang, điện cho mấy xí nghiệp thông tin, nhân viên và đội thi công phải tới 300 người. Vài ngày trước xảy ra chuyện người ta tới nhà đòi tiền, Tứ Phương lại điều thêm từ công ty bảo an 30 bảo an nữa, chỉ sợ đám lưu manh kia lại tới nhà, may mà đồn công an và đội trị an ra sức ủng hộ, sau khi bắt vài tên liền yên tĩnh ...

Nhưng chuyện này còn chưa xong.

Mấy tên lưu manh lần trước vừa mới bị thả ra được hai ngày lại tới, một chiếc Toyota, theo sau là bốn chiếc xe thương vụ, bất chấp gác cửa ngăn cản, xông thẳng vào, từ trên xe bước xuống là một loạt người mặc vest đen, cao lớn, hung ác, vây quanh một tên đầu to, xem ra là người cầm đầu, đi vào tòa nhà văn phòng.

Người gây sự tới rồi, một đám bảo an gọi người của đội thi công, rầm rộ bao vây bên ngoài, chỉ trong chốc lát hơn trăm người quây đám người kia vào giữa. Có điều hôm nay hơi lạ, đám người kia không hành động, giữa mùa hè nóng bức mà đóng nguyên cả bộ vest, cứ đứng đó sừng sững, chẳng nói chẳng rằng, người ta không khỏi nhìn vào mà lạnh gáy.

Vị cầm đầu chẳng phải Đường Đại Đầu là ai, bị Giản Phàm giáo huấn một chập, không phục, cho rằng mình sống ở Đại Nguyên hơn 30 năm, còn chuyện gì chưa thấy, cho nên không tin không xử lý nổi, hôm nay đích thân ra trận, oay phong lẫm liệt lớn giọng hô: “Có biết lão tử là ai không? ra đường mà hỏi xem, họ Đường tên Thụ Ngư, hồn danh Đại Đầu là ai, khi lão tử vác dao bổ dưa hấu hoành hành thì bọn mày con đang đóng tã ... Sao nào, đánh đi, tới đánh đi. Các anh em, thò đầu ra cho chúng nó chém, hôm nay ai chết ở đây, Đường Đại Đầu này mặc áo tang cho người đó, ai đụng vào các anh em, tao chém cả nhà ...”

Người nói những câu này thì đúng là cái loại sống đã đầu mũi dao, họng súng rồi, mặt mũi đã bất thiện, khẩu khí càng khảng khái đi chết, chẳng những bảo an nhìn nhau mà đội thi công cũng chùn tay.

Thấy chán nhiếp được đám đông, Đường Đại Đầu càng được nước lấn tới, nhìn quanh một vòng, điệu bộ vô lại bất cần vung tay lên: “Ra tay đi, đứng im thế hả, lão tử muốn xem người của Tú Phương làm gì được nào. Thiếu nợ trả tiền, đó là thiên kinh địa nghĩa, quít nợ còn làm ra vẻ đại giả à? ... Bọn mày là người của công ty bảo an Thân An chú gì? Người anh em, lão đại Thân An Quốc của bọn mày khi kiếm ăn ngoài đường, gặp Đường Đại Đầu này cũng phải gọi một câu anh em, bọn mày giỏi lắm, dám đánh anh em của tao à? Nghĩ tao không tìm được nhà bọn mày à, có tin đêm nay tao vào nhà mày, hiếp chị mày, chơi em mày, đè mẹ mày ra không? ... Con mẹ nó, món nợ này lão tử thông thả tính với bọn mày.”

Tên này càng nói càng hung hăng, đám bảo an nghe mà run, vì mấy đồng tiền công mà đụng chạm tới loại này thì không đáng, huống hồ Đường Đại Đầu đúng là không phải chỉ có hư danh, ai lãn lộn giới giang hồ Đại Nguyên đều nghe tên. Chỉ là hấn quá ngông cuồng, một đám bảo an tuy sợ, nhưng cũng bị khích nóng máu.

Xung quanh ngoại trừ ba mấy người Đường Đại Đầu mang tới, vòng trong vòng ngoài toàn là ánh mắt bất thiện, biết thế trận này không thể yếu thế nhưng cũng không thể chọc giận đám đông, cứng đã xong, giờ là không cứng không mềm: “Đường Đại Đầu tôi ân oán phân minh, ai chưa động vào, tôi không làm khó, đều là vất vả kiếm đồng tiền thôi, ai gây khó cho nhau làm gì? Có điều hôm nay chúng tôi tới đòi nợ, ai muốn thử cân lượng thì xin mời. Các anh em, cho đánh thoải mái đi.”

Chương 053: Nhục này khó nhìn. (2)

Đường Đại Đầu phát tay, ba mấy người đồng loạt cởi áo vest, kéo áo sơ mi, ba mấy cánh tay trần lộ ra, làm đám đông đồng loạt lùi ra sau vài bước. chỉ thấy đám lưu manh này ngực tay sẫm long hổ báo, sẹo chằng chịt, vết dao vết kiếm, còn vài tên chẳng hiểu là loại sẹo gì, khí thế ngùn ngụt. Đây không còn là lưu manh đầu đường xó chợ thông thường nữa, chắc chắn là đám cộm cán có tiền án trên người rồi.

Cả một đám vong mạng, cái loại chơi kiểu gì cũng dám, bảo an có kinh nghiệm chùn tay đầu tiên làm đám đội thi công cũng run theo. Ba mấy người này đúng là nhân vật tinh anh kiếm ăn cùng Đường Đại Đầu nhiều năm, uy phong tất nhiên là khác hẳn.

Tiếng còi cảnh sát hú inh ỏi, ba cỗ xe cảnh sát chóp đèn chạy thẳng vào trong sân, xe dừng lại mười mấy đội viên trị an mặc cảnh phục nhảy xuống, nơi này cách đồn công an không xa, đại khái từ lúc Đường Đại Đầu đi vào là xe cảnh sát đã xuất phát. Có điều hôm nay Đường Đại Đầu có chuẩn bị mà tới, chẳng hề sợ hãi.

“Tránh ra, tránh ra ... Ai gây rối thế?”

Đám cảnh sát gạt đám đông xông thẳng vào giữa, người cầm đầu vừa nhìn thấy Đường Đại Đầu thì biết khó chơi, cười rất thiếu tự nhiên: “A, giám đốc Đường, lại muốn làm loạn trị an à? Vừa mới thả hai ngày đã đích thân tới nhà rồi.”

“Đội trưởng Diêm, đây là làm ăn qua lại bình thường, đòi nợ công ty. Anh thấy chúng tôi làm loạn trị an không? Ai làm loạn trị an đấy? Là cậu ... Hay là cậu ..?” Đường Đại Đầu vờ vịt chỉ đám thủ hạ, tên nào tên nấy đều lắc đầu.

“Đường Đại Đầu, anh đừng có được nể mặt mà không biết điều, có phải muốn chúng tôi bắt anh về ngồi nhà giam không?” Viên đội trưởng họ Diêm tuổi ba mấy, xem chừng không phải là vừa, sẫm mặt chất vấn.

“Được, đội trưởng Diêm, anh muốn bắt, tôi lập tức đi theo anh, trừ khi anh có bản lĩnh bắn chết tôi, nếu không thì mai tôi lại tới ... Các người nói với Niên Vinh Quý, ngày nào chưa trả tiền, tôi ở đây ngày đó, thiếu một xu tôi cũng không đi. Đời này tôi chơi tiêu hao với ông ta ... Các anh em, hôm nay mọi người làm chứng cho tôi, mọi người nhìn đi, tôi phạm tội gì, đụng tới pháp gì? Lát nữa có cảnh sát bắt tôi, không hề gì, cho họ bắt, không liên quan tới mọi người. Tôi mà chết trong nhà giam, món nợ này mọi người tiếp tục đòi, chỉ cần Niên Vinh Quý chưa chết thì món nợ này chưa hết, ông ta chết rồi thì đòi vợ con ông ta ...”

Đường Đại Đầu giọng điệu lưu manh bất chấp, vẻ mặt nghiêm trang đường đường đại nghĩa, bản lĩnh đòi nợ cao hơn đám thủ hạ đánh người gấp mấy lần. Đội trị an lập tức rơi vào thế khó, đối phương rõ ràng muốn sống chết tới cùng, mà mình thì không có cơ bắt người đi, phạt vài đồng thả ra, người ta lại tới. Đội trưởng Diêm thấy tình thế ngoài dự liệu vội vàng gọi điện thoại, không biết xin chỉ thị của ai.

Lát sau có một vị bốn năm chục tuổi tự xưng phó tổng dẫn chủ nhiệm văn phòng hớt ha hớt hải chạy tới, đứng bên đội trưởng Diêm thì thào một hồi.

“Đường Đại Đầu, nể mặt tôi, hôm nay tôi trực ban, đừng để tôi khó ăn nói.” Đội trưởng Diêm xuống nước nói nhỏ, đây là tên cùn nổi tiếng, chẳng ai muốn gây thù chuốc oán với loại ấy, nên ngữ khí cũng khách khí hơn nhiều.

“Được, đội trưởng Diêm, không thành vấn đề.” Đường Đại Đầu hào khí vỗ ngực, mắt ti hí đảo tròn hỏi lại: “Mai thì sao, tôi vẫn tới đây.”

“Đó là phó tổng giám đốc Lưu của họ, anh cứ trực tiếp giao thiệp với họ đi, dẫn nhiều người tới như vậy làm gì? Có gì thì ngồi xuống bàn bạc.” Đội trưởng Diêm chỉ người vừa tới vứt bỏ gánh nặng.

“Được, sớm xuống nói chuyện với chúng tôi thì chẳng phải đã không có chuyện gì rồi sao?” Đường Đại Đầu chấp nhận điều kiện, phát tay: “Đi, lên xe đợi.”

Đám lưu manh nghe lệnh tức thì mặc lại áo, đàng hoàng bước đi, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy. Đội trưởng Diêm thì thầm với phó tổng Lưu vài câu, ông ta mời Đường Đại Đầu vào văn phòng.

Đòi nợ là phải ép cho chính chủ phải ra mặt, đó là bước đầu tiên, Đường Đại Đầu sắp làm được rồi.

Mặc dù tài nghệ không cao, nhưng lá gan Đường Đại Đầu không nhỏ, một mình đi theo phó tổng Lưu vào văn phòng, có người mời thuốc, có người rót nước, sau đó phó tổng Lưu mang chồng tài liệu dày bằng viên gạch để lên bàn, đàm phán bắt đầu.

Phó tổng Lưu và chủ nhiệm kia luôn phiên nói, nguyên ủy khiến Đường Đại Đầu càng nghe càng thấy lòng lạnh toát. Thì ra Cấp điện Tương Nam là cái nhà máy hiệu suất không tốt, ba năm trước thông qua quan hệ của China Network tiếp thị cho Từ Phương một số loại thiết bị viễn thông. Đến khi gần kết toán thì phát hiện ra số thiết bị kia không hợp cách mà vị lãnh đạo của China Network vì tham ô mà ngã ngựa, vì thế hai bên tranh cãi. Cả hai bên đều không muốn có chút dính dáng nào với vị lãnh đạo ngã ngựa kia mà âm thầm giao thiệp với nhau, tóm lại là không ai chịu ai, giằng co ba năm ...

Mình ngu rồi, đi nhảy vào chuyện này, đối phương không cười vào mặt mới lạ, chưa kể có kẻ cười sau lưng, Đường Đại Đầu hối hận không thôi.

“Giám đốc Đường, chúng tôi biết thanh danh của anh.” Vị phó tổng Lưu khách khí vô cùng, lời nói uyển chuyển: “Nhưng hiện giờ chúng tôi cũng đang chính thức truy tố Cấp điện Tương Nam vì cung cấp sản phẩm kém chất lượng, để đòi lại khoản tiền đã ứng trước, vậy là anh lại bảo chúng tôi trả nợ, khác nào bảo chúng tôi tự tát vào mặt, còn kiện thế nào?”

Đường Đại Đầu giật đánh thót trong lòng, mẹ nó chứ, mắc lừa rồi, bị bọn vùng ngoài coi là thằng ngốc lắm tiền chơi một vố rồi, lên tòa án, xử qua thẩm lại rồi điều tra kết án, ai biết tới ngày tháng năm nào? Đám người Cấp điện Tương Nam có khi chẳng có lên tòa theo triệu tập, dù phán xử rồi, cũng chẳng kiếm được gì.

“Nghe rõ chưa Đường Đại Đầu.” Đội trưởng Diêm có phần mỉa mai nói với Đường Đại Đầu đang chờ người ra đó: “Vụ án đã đưa ra tòa, khi chưa phán quyết, anh mà tới cản trở công tác và kinh doanh bình thường của họ thì tôi chỉ có thể làm theo phép công thôi. Đây không còn là cái thời đại chơi dao chơi súng rồi, tôi không tin anh và dám thử hạ ngục như thế.”

“Giám đốc Đường, đây là tài liệu kiểm trắc tính năng, mời anh xem qua, công ty Tú Phương chúng tôi là đơn vị lớn, một năm doanh thu tới mấy nghìn vạn, không tới mức quịt vài trăm vạn của Cấp điện Tương Nam không trả đúng không? Thực sự là sản phẩm chất lượng quá kém...”

Phó tổng Lưu đẩy tài liệu về phía Đường Đại Đầu, tài liệu kỹ thuật thì Đường Đại Đầu làm sao mà hiểu, có điều hẳn đoán ra được, Tú Phương sở dĩ nhận số hàng chất lượng kém này là do ngại thể diện lãnh đạo, dù là thứ phế phẩm cũng phải trả tiền. Hồng ở chỗ lãnh đạo ngã ngựa, thế là ân tình hết, một bên không chịu trả tiền nữa, bên kia thì lấy lý do đã nhận hàng phải trả tiền.

Một thì nói cứng, một thì ngon ngọt dồn Đường Đại Đầu vào thế trở tay không kịp, giả vờ hiểu biết cầm tài liệu lên đọc, con mắt thì ngằm quan sát, quả nhiên phó tổng Lưu và đội trưởng Diêm kín đáo cười với nhau, rõ ràng coi mình là thắng hề, hẳn tức giận ném tài liệu xuống, bỏ lại một câu: “ra tòa thì ra tòa, xem ai sợ ai.”

Nói xong bỏ đi không thèm quay đầu lại, phó tổng Lưu cũng chẳng tiễn mà quay sang ân cần mời đội trưởng Diêm ở lại, trưa nay đi ăn.

Nói mồm giữ thể diện thôi chứ ra tòa thì tất nhiên là không thể rồi, Đường Đại Đầu tự biết mình là cái thứ gì, ai đi bệnh vực một thằng lưu manh, chưa kể nợ chưa đòi được lại để người ta bới ra cả đồng tội khác gì đâm đầu vào lưới.

Chương 054: Lừa cua vào rọ. (1)

Trận này làm Đường Đại Đầu rút quân trong xỉ nhục, càng nghĩ đầu càng đau, cho người đi tìm người bạn đã giới thiệu vụ làm ăn này, nhưng không thấy bóng dáng đâu nữa, thì ra kẻ đó được Cáp điện Tương Nam mời tới cùng diễn kịch. Cả đời bán nhận, lần này bị nhận mỗ mắt, có khổ không dám nói ra.

Có điều hẳn còn chưa chịu từ bỏ, Đường Đại Đầu còn ý đồ tính kích phá quấy Tứ Phương, nhưng khi Tôn Nhị Dũng dẫn người tới nơi thì có xe cảnh sát đỗ sẵn ở đó, xem ra phía Tứ Phương đã vững như tường đồng rồi.

Lại nghĩ ra một tuyệt chiêu, sai Loa Tử dẫn người tới nhà Niên Vinh Quý giở trò đổ phân, bôi sơn, nhưng ngay cả cổng tiểu khu còn chẳng đi qua được, vừa xuất hiện là còi cảnh báo hú lên làm cả đám phải rút. Về sau rình rập ở cổng tiểu khu, đợi người nhà của Niên Vinh Quý ra để giở trò lưu manh, kết quả càng không xong, đại khuê nữ của Niên giả dắt theo con chó ngao to như con sư tử, căn bản không ai dám trêu ghẹo, còn bản thân Niên Vinh Quý thì càng biệt tâm, đòi nợ lâu như thế chưa thực sự thấy ông ta.

Thế là Đường Đại Đầu liên tục ba đêm một mình uống rượu, bên cạnh không có thủ hạ cũng không có em gái nào làm bạn, tâm trạng tồi tệ, uống tới đêm thứ ba đột nhiên đầu sáng lên, lật đật chạy vào thang lên tầng 13.

Vốn còn muốn tìm người kia giải quyết, nhưng mà hôm đó nói quá tuyệt tình rồi, không còn đường xoay chuyển nữa, mình thì bày đủ trò không kết quả, đành phải dùng chiêu vu hời thối, tới trước cửa phòng giám đốc, chỉnh lại cổ áo gõ cửa, bên trong có giọng nữ bảo vào.

Không phải ai khác, mà là Tăng Nam, Đường Đại Đầu đi vào thấy Tăng Nam vẫn thế, hai chân buồn chán gác lên bàn, mắt thi thoảng nhìn màn hình, liếc thấy Đường Đại Đầu cũng chẳng buồn rút chân lại, giọng hơi ngạc nhiên: “Đường Đại Đầu, anh biết văn minh lịch sự từ khi nào thế?”

“Xem cô nói kia, chúng ta là người văn minh mà, Nam Nam, tôi lấy cho cô chai rượu vang, cô uống đi, trừ vào tiền của tôi là được ... Nếu thấy buồn thì để tôi ngồi trông cho, cô nghỉ ngơi đi.” Đường Đại Đầu ân cần hết mức, khách khí hết mức.

Tằng Nam chớp chớp mắt cứ như đang nhìn người ngoài hành tinh, kinh ngạc tới mức rụt chân lại đứng dậy, nghiêng đầu nhìn trái nhìn phải: “Đường Đại Đầu, mấy ngày không gặp rồi, anh trực đêm à? Càng nói càng khó tin, chân nhân không nói lời ám muội, có chuyện gì nói thẳng ra đi.”

Đường Đại Đầu như con dâu gặp mẹ chồng, ngoan ngoãn hết mức, nụ cười gằn như nịnh bợ, cực kỳ khác với hình tượng thường ngày: “Chuyện là thế này, gần đây tôi mua lại một khoản nợ ...”

“Ài, Đại Đầu ...” Tăng Nam nghe Đường Đại Đầu kể chuyện đòi tiền bất lợi, tổn thất thảm trọng, vẻ mặt đau khổ ấy làm cô không khỏi thương hại, mở chai rượu rót cho hắn một ly.

Đường Đại Đầu nhận lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch, hạ mình cầu khẩn: “Nam Nam, bình thường miệng tôi hơi thối một chút, nhưng tôi thực sự quan tâm tới cô, cô nói xem có đúng không?”

“Ồ, hôm nay lại muốn nói tới chuyện giao tình à, ha ha ha, được, chúng ta có qua lại, tôi nhận.” Tăng Nam cười lớn ngồi xuống ghế vắt chéo chân, dáng vẻ đợi xem biểu diễn.

“Nam Nam, tôi gặp khó cô không thể không giúp chứ?”

“Thôi đi, chuyện thu nợ làm sao tôi giúp anh được.”

“Cô giúp được, chỉ cần cô ra tay là được ngay.” Đường Đại Đầu nịnh nọt hết mức.

“Nói thẳng đi, đừng vòng vo nữa.” Đường Đại Đầu chỉ đợi câu này: “Tôi muốn nhờ cô mời Giản Phàm giúp tôi, có cậu ấy, chuyện này ắt thành.”

“Giản Phàm?” Tăng Nam đang uống rượu suýt bị sặc, nuốt vội xuống nhìn vẻ mặt hết sức trịnh trọng của Đường Đại Đầu, vài phần không tin: “Này này Đại Đầu, anh là dân giang hồ lâu năm, chuyện anh không làm được, cậu ấy làm thế nào? Vả lại, anh mời cảnh sát đi đòi nợ hộ mình, anh nói to lên rồi nghe xem có hợp lý không?”

Đường Đại Đầu thấy Tăng Nam lắc đầu thì cuống lên, rồi rít giải thích: “Cô đừng để bề ngoài cậu ta đánh lừa, thằng đó mưu mô thủ đoạn không phải người thường có thể so được đâu, ngay cả anh rể tôi cũng phải tán thưởng đấy. Không phải tôi không có cách, mà là đội trị an Hạnh Hoa Lĩnh ngày ngày canh ở đó, tôi không có cơ hội, chúng ta xuất thân không tốt, ai nhìn vào cũng thấy giống người xấu, chưa gì đã đề phòng ... Nhưng Giản Phàm thì khác, có khắc hai chữ kẻ xấu lên mặt thì cũng không ai tin, nhưng đó mới là thằng xấu nhất.”

“Anh định bảo một cảnh sát đi đối phó với một đám cảnh sát khác à? Họ là một bọn, cái đầu heo này.” Tăng Nam tức mình mắng.

“Ai bảo là không đâu, nhưng tôi làm sao giờ, 200 vạn, mẹ nó, 200 vạn đủ tôi chơi gái hết nửa đời sau rồi ... Ài, làm tôi đứt từng khúc ruột .. Mọi người không coi tôi là người, chị tôi không quản, anh rể bỏ mặc tôi, còn nói tôi lắm chuyện, giờ cô mắng tôi ... Nếu ép tôi bỏ đi, mọi người được gì ...” Đường Đại Đầu vỗ đùi sục sùi kể khổ, như đứa trẻ bị ruồng bỏ.

Khổ nhục kế không có tác dụng, thậm chí Tăng Nam còn cười ngật ngoẻo tương cho một câu: “Đáng đời!”

“Được, nhất đao lưỡng đoạn, sau này có việc gì đừng tìm tôi.” Đường Đại Đầu giận rồi, đứng dậy đi luôn.

“Này này, đừng giận, đầu anh có vấn đề à, khoản nợ nát này đáng lẽ không nên nhận, bây giờ lên tòa án rồi, còn là đơn vị lớn như thế, ra tay thế nào. Giản Phàm chỉ là cảnh sát nhỏ, giúp được gì anh, cậu ta muốn giúp cũng không giúp được.” Tăng Nam phải hạ giọng xuống, ở Thịnh Đường này Đường Đại Đầu là cột chống không thể thiếu, tiểu thư với dốt gái mà chạy thì chẳng ai thèm quản, nhưng không có Đường Đại Đầu thì sẽ là tổn thất lớn, có uy của hấn trấn nhiếp, ít nhất thì Thịnh Đường không xảy ra mấy chuyện đánh nhau làm loạn như những chỗ giải trí khác.

“Cô chỉ cần giúp tôi thuyết phục cậu ta là được, cậu ta không có cách thì tôi nhận thua, mất 200 vạn, sau này không nói tới nữa.” Đường Đại Đầu đập nổi dìm thuyền dùng chiêu cuối.

Tằng Nam trầm ngâm cầm ly rượu lên vừa uống vừa nghĩ: “Khoản nợ bao nhiêu?”

“320 vạn, chưa tính lãi, nếu đòi được, ít nhất phải được 200 vạn.”

“Vậy thì được, Nếu đòi được về, phần tôi 50 vạn.”

Đường Đại Đầu mắt mở trừng trừng nhìn Tăng Nam không thốt ra được câu nào.

“Không thì thôi, tôi còn chẳng muốn lấy.” Tăng Nam thông thả uống rượu.

Đường Đại Đầu nghiêng răng nghiêng lợi giở giọng cùn: “Được, dù sao nếu không đòi được tiền về, tôi không có tiền trả cô, tôi mà chết đói còn cần cô cứu tế.”

“Ha ha ha.” Tăng Nam cười vui vẻ, lấy di động ra: “Giả Phàm là loại thích mềm không thích cứng, anh phải thế này ...”

Giọng rất nhỏ, chỉ hai người nghe thấy, Đường Đại Đầu ù ù cạc cạc: “Có được không thế?”

“Không thử sao mà biết, nếu được thì tôi cũng có một khoản tiền, lừa anh làm gì, mau chuẩn bị đi.”

Tăng Nam đưa chủ ý xấu, không lâu sau Đường Đại Đầu rời phòng giám đốc thì mây đen trên mặt đã bắt đầu tan đi.

Chương 055: Lừa cua vào rọ. (2)

Giản Phàm cũng đang đau đầu, đây là lần đầu tiên vì nghề nghiệp mà đau đầu, nói chuẩn xác hơn một chút là vì đồng máy vi tính mà đau đầu. Cứ nghĩ lần đại kiểm tra an ninh này là làm cho có lệ, nhưng sự thực nằm ngoài dự liệu. Ngày đầu tiên tới đồn công an thấy một đồng máy vi tính Liên Tường sản xuất trong nước, chip Celeron 2.0, ram 256 mb, màn hình vuông 17 inch. Dù là dân ngoài nghề như Giản Phàm cũng biết đây là máy đã đào thải, vậy mà còn phải đem mấy thứ rách nát này tới các nhà nghỉ, KTV nhỏ cùng quán ăn vừa trong khu, để dùng làm đầu cuối giám sát, kết nối với mạng của đồn công an.

Lại nghe giá thu của hộ thanh tra mà tròn mắt, mỗi cái máy nát này cùng với đường dây và thiết bị kết nối, phải nộp 1 vạn 6 ngàn, gấp mấy lần giá thị trường.

Ở đội hình cảnh chưa bao giờ trải qua chuyện lợi dụng thu tiền cho cấp trên để kiếm tiền này, Giản Phàm lo ngay ngáy đi hỏi mấy đồng nghiệp lâu năm trong đội, té ra là không phải lần đầu nữa, mặc dù không hợp lý, nhưng tình hình trong nước là thế, thời buổi này đơn vị nào có chút quyền lực chẳng lập vài danh mục thu tiền. Bình thường, hết sức bình thường.

Bình thường thì bình thường, Giản Phàm lo tính khả thi của nó, dù sao hộ dân ở đường Ngũ Nhất gần như đều là người kinh doanh, gian như quỷ, làm gì có chuyện họ ngoan ngoãn giao tiền ra. kết quả lại khiến Giản Phàm lần nữa mắt tròn mắt dẹt, Lão Phúc của đồn công an dẫn theo ba người, bằng vào một thân cảnh phục, văn kiện đóng dấu đỏ, tốn ít nước bọt, mỗi ngày kiếm mấy vạn.

Chu choa, kiếm tiền thật là nhanh, ngày nào cũng có một khoản tiền mặt lớn nhập kho làm Giản Phàm tặc lưỡi không thôi, có điều nói thế nào thì cũng thấy mình giống cái bọ đũa đi thu bảo kê trong phim.

Mặt dày chịu đựng tới được chiều thứ 6, trước mắt là nhà nghỉ Cao Thăng trong con ngõ ở đường Ngũ Nhất, cơ bản đây là

nhà cuối cùng, dẫn đội Lão Phúc, Đại Thành là người trong đồn, một vị họ Liêm của đội trị an, thêm Giản Phàm là bốn người. Đi với nhau mấy ngày cũng chẳng thân thuộc lắm, người ba thế hệ khác nhau mà, đoán chừng chi đội bố trí thế là để phòng đơn vị nhỏ gỡ trò.

Đi vào nhà nghỉ Cao Thăng, theo lệ bảo chủ nhà mang CMT, sổ hộ khẩu, giấy đăng ký kinh doanh cùng với thông tin cần nắm bắt để lưu trữ. Đại Thành giảng giải chính sách, té ra còn quen cả vợ chồng chủ nhà, hỏi han sức khỏe, làm ăn thế nào, sau đó là nói về tình hình trị an ngặt nghèo, vụ án cướp của, nghiện hút quá nhiều, nhà nghỉ thuộc loại hình kinh doanh có độ nguy hiểm cao, cần ra sức đề phòng. Nhìn hai vợ chồng chủ nhà gật đầu liên tục, biểu thị nhất định ủng hộ công tác của cảnh sát, Lão Phúc xòe bài tặng máy móc thiết bị giám sát, đòi tiền, một vạn sáu.

Bình thường đợi người ta biểu thị nhiệt tình ủng hộ, đến khi xòe bài thu tiền thì không thể nuốt lời được. Giản Phàm ngồi một bên nghe, làm việc cả tuần rồi, quen thuộc lắm, chủ nhà trông rất thật thà, vốn đang tươi cười gật đầu, nghe thấy tiền nọ cười cứng lại, nhưng bị bốn cảnh sát nhìn chăm chăm, đành lấp bắp: “Nộp nộp nộp nộp ...”

Nói liền một lúc bốn chữ nộp làm Lão Phúc cười khen ông chủ Trương hiểu đại cục, giác ngộ cao, nào ngờ ông chủ Trương nói nộp nhưng lại là nộp không nổi.

Giản Phàm phải cắn răng nhịn cười, bà chủ thì càng thú vị: “Lão Phúc, hai vợ chồng chúng tôi chỉ biết bấm đèn pin, anh mang máy vi tính tới, ai mà dùng nổi? Anh xem lão chồng tôi, dùng đầu còn chậm, nói gì tới dùng máy tính?”

Giọng điệu quái đản, làm mấy cảnh sát suýt cười, ai nấy phải cắn răng nhịn, trường hợp thế này thì mặt phải nghiêm, anh mà cười cợt thì làm việc sao nổi.

Đại Thành nghiêm mặt: “Lão Trương, anh mở nhà nghỉ này 5 năm rồi nhỉ, mấy lần tội phạm vào đây nhỉ, khách vào đây mua bán dâm không ít đúng chứ? Tôi không muốn quản ... Nếu anh thích tra, xem thùng rác nhà anh mỗi ngày có bao nhiêu cái bao cao su là biết anh kiếm tiền bản thế nào.”

Ông chủ Trương chối phát: “Mấy thứ đó không phải của nhà tôi.”

Bà chủ cũng nói giúp: “Giờ nam nữ đều thích làm chuyện ấy, chúng tôi chẳng thể khóa quần họ lại đúng không?”

Hai vợ chồng nhà này đáo để đấy, Giản Phàm giữ im lặng như mọi khi, Đại Liêm của đội trị an cũng là thành phần tham gia cho đủ số, công tác do Lão Phúc trên 40 và Đại Thành ba mấy xử lý.

“Càng nói thì anh chị lại càng có lý đấy hả?” Đại Thành trừng mắt quát tháo, bắt đầu giở giọng côn đồ nói luật pháp: “Có chút hiểu biết pháp chế nào không? Đây gọi là dấu tích phạm pháp, chúng tôi có nghĩa vụ phải nắm bắt được loại thông tin này, để bảo hộ an toàn cho mọi người. Bây giờ mua bán dâm đều có tổ chức, có thể lực đứng sau, chẳng may ở đây vì khách làng chơi mà ra tay đánh nhau, anh chị dấu nổi không? Nộp sớm đi, chớ để chúng tôi tổn nước bọt.”

Ông chủ Trương rất dây dưa, khẩn cầu nói: “Đại Thành, giảm một chút, cái nhà nghỉ nhỏ này của vợ chồng tôi một năm kiếm nổi mấy đồng, anh mở miệng ra một cái là vạn sáu, không thể xẻo người ta như thế, người chú có phải súc vật đâu.”

Bà chủ cũng đang thăm dò, ngữ khí thương lượng: “Lão Phúc, nộp ít thôi, không cần biên lai.”

Nghe là biết rồi, chuyện tương tự đã làm không ít, Giản Phàm và Đại Liêm đưa mắt nhìn nhau, hiểu ngầm không nói gì, nếu toàn anh em đơn vị đã đành, đây còn hai người ngoài, Đại Thành thấy mặt mặt lăm, Lão Phúc giọng như chuông đồng át đi: “Lão Trương, không nói nhảm với anh nữa, cái ẩn họa trị an này không phải chỉ có một chút đâu, nói thẳng với anh nhé, anh cho người không CMT thuê phòng cũng mặc, cho bao nhiêu người mua bán dâm tôi không quản. Nhìn đi, ngõ toàn là xi lanh mũi tiêm, biết đây là tính chất gì không? Chứa chấp con nghiện, ném vào tù hai năm không phải là nhiều. Hôm nay anh thấy rồi, có đội trị an, có hình cảnh, thẩm tra vấn đề dễ thôi, khỏi phải nộp tiền, Tiểu Phàm, Đại Liêm ...”

“Đừng đừng Lão Phúc, chúng ta là bạn bè bao năm, anh không thể trở mặt nhanh hơn cả trở bàn tay như thế.” Ông chủ

sợ rồi, cuống quít giữ lại.

Lão Phúc thấy đối phương mềm xuống rồi, đổi giọng: “Sớm có thái độ này đã không sao rồi, chúng tôi không làm khó, nhiệm vụ ở trên giao xuống, chúng tôi phải làm theo thôi. Không làm thì thôi, đừng để chúng tôi đóng cửa rồi tới đồn công an mà khóc, khi đó có nộp tiền cũng không ai lấy đâu. Trả lời dứt khoát đi, có làm không?”

Thái độ bày rõ ra đó, chúng tôi làm nhiệm vụ cấp trên giao, anh không làm thì thôi, tôi chẳng phải cầu xin, nhưng đến lúc có chuyện cũng đừng trông mong gì. Ông chủ chỉ còn nước gật đầu: “Có có.”

“Trong vòng ba ngày giao tiền cho đồn công an, chúng tôi sẽ lắp máy móc cho, quá hạn thì khỏi ... Đi thôi.” Lão Phúc phát tay, không thềm nhiều lời nữa, ba người bỏ đi không ai tiễn.

Giản Phàm dọn dẹp vật dụng nên chậm hơn vài bước, vừa ra tới cửa thì nghe ông chủ chửi bới: “Con mẹ chúng nó chú, thành quản như đám sói, công an như châu chấu, lưu manh khắp đường phố, thế này còn cho người ta sống không?”

Bà chủ xót tiền sụt sùi khóc: “Quân ăn cướp, chết hết mẹ chúng mày đi, lại mất một tháng không kiếm được gì rồi.”

Giản Phàm không giận mà đỏ mặt xấu hổ, đi như chạy ...

Theo kịp mấy người kia, nghe người đồn công an còn dương dương đắc ý thương lượng nhà tiếp theo là ai, điều kiện kinh tế thế nào, có hành vi phạm pháp nào không rồi thương lượng đối sách sao đòi tiền một cách hữu hiệu. Mấy người kinh doanh nhà nghỉ khách sạn kiểu này làm sao sạch sẽ được, đám cảnh sát ở đồn tra ai là chết người đó.

Chương 056: Lừa cua vào rọ. (3)

Đây là nhiệm vụ trên giao xuống, chiếu theo đó mà làm không phải là sai, nhưng Giản Phàm không cách nào xua đi cảm giác phản cảm cùng cực trong lòng, không hiểu sao đội trưởng lại phái mình đi làm nhiệm vụ này? Cảm giác mình chẳng khác gì đám đàn em của Đường Đại Đầu đi thu phí bảo hộ, tới đâu cũng bị người ta lạnh nhạt, rửa rói sau lưng, lúc này xấu hổ vì bộ cảnh phục mặc trên người.

Lừa nhà này, dọa nhà kia, đi từ thứ hai tới thứ sáu, thu hoạch khá lớn, một nửa số máy vi tính rẻ rách ở đồn công an đã tìm được chủ, hơn bảy mươi hộ kinh doanh trên địa bàn đã có một nửa ngoan ngoãn nộp tiền. Xong việc hôm nay đồn trưởng còn chuyên môn mời cơm bọn họ, đây là miếng ăn cướp từ miệng người dân, ai mà nuốt trôi cho được, Giản Phàm thoái thác nói trong đội có nhiệm vụ khẩn cấp rồi chuẩn ...

Chạy sớm cho rồi, tuần sau khởi đi nữa, tránh cha mẹ ở nhà bị hắt hơi mà không biết là ai chửi, ai thích tới thì tới, Giản Phàm hậm hực nghĩ, đi bộ vào đội, ba lô khoác trên lưng chính là thành tích công tác cả một tuần, bảng biểu thống kê trong địa bàn đã đủ, xem như có thể ăn nói với đội trưởng rồi.

Vừa mới tới cổng đội thì Tiểu Lý ở phòng trực ban gọi có người tìm, thứ sáu rồi, người văn phòng đã tan ca hết, đội hình cảnh không bận rộn như đồn công an. Giản Phàm vừa tới phòng trực ban thì Dương Hồng Hạnh và Lương Vũ Vân từ trong khu nhà đi ra, biết chuyện này y ra ngoài làm việc, hỏi thăm cảm giác thế nào, ba người nói chuyện đi vào phòng trực ban.

Trong phòng có một nam một nữ ngồi đờ trên ghế, nam nhân quần áo sơ mi trắng, nóng thế này mà còn thắt ca vát chỉnh tề, nữ thì mặc bộ OL chưa tới 30, phong vận không tệ, cả hai đều là người lạ.

Lương Vũ Vân mặt hí ha hí hửng trêu ngay: “Ai đó, ai đó, Giản Phàm, bạn gái anh hả?”

“Vớ vẩn, không quen, các vị là ai?” Giản Phàm quát hai người đằng sau, chất vấn hai người đằng trước.

“Anh Giản, kẻ hèn này họ Lý, tên Trang Thành, công ty trang trí Minh Môn, hôm qua tôi đã tới, hôm nay đợi ba tiếng, đây là danh thiếp của tôi.”

Nam nhân tuổi hai tám hai chín, cách ăn mặc nhìn là biết nhân viên tiêu thụ chạy suốt ngày, Giản Phàm cũng từng làm nghề này, xem danh thiếp mới chú ý ngực áo cả hai đều có biển gắn biển tên trang trí Minh Môn, không hiểu sao hai người này tới đây: “Tôi không quen hai vị.”

“Giới thiệu là quen mà, vị này là cô Lê Na nhà thiết kế nội thất hàng đầu của công ty tôi, trang trí nội thất mà anh ủy thác đã hoàn thành bản thảo, phong cách cụ thể cần anh định đoạt, chúng tôi sẽ tiến hành thiết kế chi tiết hơn .. Mời anh xem.” Người kia giới thiệu, cô gái đưa tới bốn bản vẽ.

Giản Phàm còn chưa hiểu đầu cua tai nheo thế nào, Lương Vũ Vân kinh ngạc thốt lên: “Oa, Giản Phàm, anh mua nhà rồi kia à, lại còn mời cả nhà thiết kế chuyên nghiệp, ăn chơi thật đấy.”

“Để em xem nào.” Dương Hồng Hạnh thì đoạt ngay lấy bản vẽ phác thảo, nhìn một cái đã thốt lên: “Oa không tệ, trang trí kiểu Âu phải không?”

“Vâng, cô thật có nhãn quang.” Lê Na không chú ý chính chủ đang á khẩu, cái miệng khéo léo chuyên nghiệp: “Đây là phong cách Châu Âu, phòng khách và ban công có thể tổ chức tiệc ánh nến, phòng ngủ chính sử dụng giường đồng, một loại phong cách giả cổ, đồ gia dụng nên dùng gỗ lim, thể hiện được phong cách cao nhã của chủ nhân, tường chính diện treo một bức tranh danh nhân nữa là hoàn mỹ. Đây là loại trang trí âm áp, thích hợp cho đôi vợ chồng thế hệ 8x, lấy màu tím, vàng làm sắc màu chủ đạo ... Đây là phong cách xa hoa, phòng ngủ nhỏ có tủ rượu, quầy bar, thể hiện thân phận tôn quý ...”

“Tôi thích kiểu Âu.” Lương Vũ Vân hào hứng phát biểu ý kiến.

“Em khỏi nói đi, nhãn quang kiểu gì thế, phong cách giả cổ mới có không khí, chỗ ngăn cách này đẹp quá, làm ra có được như vậy không?” Dương Hồng Hạnh hỏi cứ như nhà mình.

“Đương nhiên là được.” Lê Na mỉm cười.

Ba cô gái nói một hồi làm Giản Phàm tỉnh lại, chỉ bản vẽ trong tay Lương Vũ Vân: “Vũ Vân, phòng ngủ trang trí kiểu Châu Âu, sau này chuyên môn chiêu đãi em nhé?”

“Thế sao? Em phải cảm ơn anh thế nào đây?” Lương Vũ Vân chưa nghe ra cái bẫy gài trong đó, cười như hoa nở.

“Hong Hạnh.” Giản Phàm quay sang chỉ phòng ngủ giữa: “Nơi này trang trí kiểu phục cổ, chuyên môn giành cho em, đồng ý không?”

“Cũng được.” Dương Hồng Hạnh cũng không nhận ra đang bị đặt bẫy.

“À đúng rồi, còn vấn đề nhỏ nhỏ nữa, các em giúp anh tham khảo luôn.” Giản Phàm nói hết sức nghiêm túc làm hai cô gái chăm chú nhìn đợi góp ý: “Hai phòng phong cách khác nhau, vậy mỗi tối anh nên ngủ với ai?”

Hai cô gái tức thì sực tỉnh, một đá một đấm, miệng đồng thanh: “Chết đi, anh đừng mơ.”

Người công ty trang trí và Tiểu Lý đều không nhịn được cười, Dương Hồng Hạnh mặt đỏ bừng bừng kéo Lương Vũ Vân đi, không thềm để ý loại người mặt dày vô sỉ đó nữa. Giản Phàm bị trúng hai phát đòn đau, còn đang nhăn nhó, Lệ Na nén cười khách khí hỏi: “Anh Giản, anh thích kiểu nào?”

“Không thích kiểu nào hết.” Giản Phàm lắc đầu, có chút đáng tiếc ném bản vẽ lại, thành thực mà nói, đều là thiết kế tốt, thể hiện căn nhà ấm áp, nhưng vấn đề thì rất lớn.

Hai người kia không giận, Lệ Na nhạt lại bản vẽ: “Không sao, chúng tôi có thể thiết kế lại.”

“Còn chưa chịu thôi à? Hai người ra đây ... ra đây!” Có Tiểu Lý ở đó nên không tiện nói, Giản Phàm gọi hai người kia ra sân, mắng luôn: “Tôi không biết hai người làm sao mà mò được tới tận đây để tiếp thị, tôi không cần, cũng không định trang trí nhà ... Mà tôi nói này, các người làm việc quá đáng rồi, không chú ý chút riêng tư gì cả, tôi mua nhà có mấy ngày mà các người đã biết, còn tìm tới đơn vị, nói oang oang lên.”

Hai người kia ngạc nhiên lắm, người nam phân bua: “Giữa chúng ta hẳn là có hiểu lầm, anh là Giản Phàm phải không? Đội anh có mấy Giản Phàm?”

“Đúng, chính tôi, cả đội chỉ có mình tôi.”

“Nhà anh ở phòng 4020 tòa nhà 40 tiểu khu Bình An phải không?”

“Đúng.”

“Vậy thì không sai được.” Người nam yên tâm giải thích: “Là thế này, anh trai anh ba ngày trước tới công ty chúng tôi đặt thiết kế, bạn gái anh chọn qua vài kiểu, chúng tôi tới đây tìm anh xác nhận lại.”

“Cái gì? Anh trai tôi, tôi làm gì có anh? Cả bạn gái nữa, mọi người nói cái gì thế?” Giản Phàm nói tới đó thì giật mình, kéo người nam hỏi nhỏ: “Anh tôi trông thế nào?”

“Cao chừng này, để râu, đầu to, rất hào sảng.” Người nam miêu tả.

Thôi, nghe tới đầu to là quá đủ biết ai rồi, đặc điểm này quá nổi bật, Giản Phàm dở khóc dở cười xua tay: “Anh ta trêu tôi đấy, hai vị đừng tưởng thật, không có chuyện đó đâu, tôi tạm thời không định trang trí, hai vị tự nhiên.”

Thấy Giản Phàm nói xong bỏ đi, người nam vội ngăn lại: “Anh Giản, thiết kế đã làm ra, đá lát sàn đã đặt, nếu anh không làm nữa là lỗ lớn đấy.”

“Đáng đời.” Giản Phàm không thêm để ý.

“Ài, anh nên hiểu, không phải chúng tôi lỗ, mà là anh lỗ, tiền đã đưa rồi, chúng tôi không trả lại đâu đấy.” Người nam thở dài: “Tiền đảm bảo là 5 vạn, đã giao hết.”

Nữ thiết kế Lệ Na nói thêm: “Anh Giản, đừng phụ ý tốt của bạn gái anh, giờ đá lát nền đã vận chuyển tới dưới nhà, ba tiếng rồi, nếu không mang vào nhà, quản lý sẽ tìm anh đấy, cô ấy vẫn đợi ở đó. Nếu không anh tới xử lý, chúng tôi dễ ăn nói.”

“Cái này ... Được rồi.” Giản Phàm mấy ngày qua trốn Đường Đại Đầu, cứ nghĩ thoát rồi, không ngờ tên đó giở trò làm người ta vô kế khả thi, không muốn làm khó người không liên quan: “Đi thôi ... Tôi cũng lâu lắm rồi không tới xem căn nhà đó.”

Hai người kia tức thì cao hứng, lên xe công ty tới tiểu khu Bình An.

Chương 057: Cười nói luận tung hoành.(1)

Wow, nhộn nhịp thật đấy, vừa mới tới hiện trường Giản Phàm đã phải trầm thốt lên, bốn chiếc xe van lớn chở vật liệu trang trí, hai cái chưa đóng cửa cuối xe. Nhìn xa xa còn thấy một chiếc xe Honda đỗ nổi bật, quả nhiên Tăng Nam đi ra quần jean cộc, áo sơ mi lụa màu đen, đơn giản mà đầy sức sống thanh xuân, hết sức dưỡng nhãn.

Vừa thấy Giản Phàm, Tăng Nam tung tăng như con nai nhỏ chạy tới, vừa chạy mới thấy cái áo rộng cũng hiếm ác không kém gì mấy loại áo bó. Mỗi bước đi, chiếc áo mỏng nhẹ dán lên đường cong của khuôn ngực đầy đặn, chất liệu trong mờ mờ khiến chỗ uốn lượn thoát ẩn thoát hiện hết sức khơi gợi trí tưởng tượng, lại thêm vòng eo thon thả, cặp mông tròn lẳn, hai chân dài, có thể kích thích dục vọng ở bất kỳ nam nhân nào, tới gần chúm chím môi cười: “Cám ơn tôi thế nào đây, tôi kiếm được tên gốc thừa tiền trang trí nhà cho anh đấy.”

Người nói thoải mái, người nghe cười khổ không thôi, Giản Phàm hạ giọng xuống: “Tăng Nam, cô làm gì vậy, cô thực sự không biết anh ta định làm gì à? Chuyện tốt như thế, ai mà tin.”

“Xem anh kia, sao mà kỳ quái thế, không kèm bất kỳ điều kiện gì, anh ta sẵn lòng làm thì đáng đời thôi, không moi tiền của anh ta thì moi của ai.” Tăng Nam cười tinh nghịch vui vẻ.

Giản Phàm càng bất an: “Bỏ đi, tiền này tôi trả, trải sàn là được, đừng để Đại Đầu trả, anh ấy vừa mất tiền, đang xót của.”

Tăng Nam liền đưa ngay bàn tay trắng trẻo xòe trước mặt Giản Phàm.

“Gấp vậy sao, tôi không mang tiền.” Giản Phàm cười khổ.

“Ai đòi tiền, chìa khóa đâu, công nhân đang đợi anh đấy.”

Giản Phàm đưa chìa khóa cho Tăng Nam, Tăng Nam huýt sáo một tiếng, giơ chìa khóa lên hô: “Này, nhanh lên nhanh lên, tôi mở cửa cho mọi người ... Tầng 4 nhé.”

Một đám công nhân chờ đợi đã lâu gọi nhau lục tục vận chuyển từng thùng gạch đi lên lầu, Tăng Nam đứng đó chỉ huy

cứ như là nhà mình, căn bản không thèm nhìn Giản Phàm.

Giản Phàm lại lần nữa thở dài, chuẩn bị lên nhà xem sao thì Tăng Nam đưa tay ngăn lại: “Đưa tiền.”

“Bao nhiêu?”

“Tiền thiết kế 175 đồng một mét vuông, chớ chê đắt, đây là nhà thiết kế vàng của Đại Nguyên, sàn lát đá là sản phẩm chất lượng cao của Phật Sơn, một khối 315 đồng, tổng cộng bảy mươi tám khối. Còn cả sơn, đèn treo, bồn tắm, tính sơ bộ chừng 9 vạn ... Đừng nói với tôi là anh có thật đấy.” Tăng Nam vừa gập tay tính, ánh mắt nghịch ngợm nhìn về mặt Giản Phàm.

“Tăng Nam.” Nhưng Giản Phàm cực kỳ nghiêm túc: “Có bao nhiêu tiền làm bấy nhiêu việc, tôi không có nhiều như vậy, hoàn trả một phần đi, cho tôi mượn xe, tôi đi lấy tiền trả.”

“Không cho mượn, lần trước mượn còn không tự đem trả.” Tăng Nam thấy Giản Phàm mặt khó coi, tức giận đẩy một cái: “Con người anh làm sao thế, nói đùa một câu cũng không được, lại chẳng phải tôi bỏ tiền, lần trước đưa anh có 10 vạn, coi như bồi thường đi ... Thật đúng là, Lệ Na, Trang Thành, mọi người mau an bài khởi công đi.”

Nói xong chẳng thèm để ý tới Giản Phàm nữa, đi tìm hai người kia nói chuyện, thái độ nghiêm nhiên như nữ chủ nhân. Giản Phàm chỉ biết lắc đầu, đi lên căn nhà mình chưa vào ở.

Tám người công nhân làm việc rất nhanh nhẹn, qua lại chuyển gạch vào nhà, Đường Đại Đầu chỉ huy đặt chỗ này đặt chỗ kia, thấy Giản Phàm sắc mặt bất thiện xuất hiện ở cửa, chặn họng luôn: “Này, đừng có như tiểu cô nương thế, trong lòng muốn lên giường bỏ mẹ, còn làm bộ làm tịch ... Ha ha ha, trang trí xong nhà rồi, cậu muốn làm gì làm nấy, chậc, cái ổ chó của tôi làm sao sánh bằng, dẫn em gái về đây bắn pháo đã phải biết ... Ha ha ha ... Một khi nhà này mà trang trí xong, dẫn các em tới đây, còn tác dụng hơn cả cho uống xuân được ... Các anh em thấy tôi nói đúng không?”

“Quá chuẩn ấy chứ!”

Mấy câu lưu manh của hắn làm công nhân vận chuyển cười rộ hưởng ứng, Giản Phàm kéo thẳng Đường Đại Đầu ra ban công: “Anh Đường, anh Đường, anh đúng là rộng rãi, nhưng

người anh em này không nhận nổi ... Thế này, tôi trả anh một phần, còn lại anh viết giấy nợ được không? Tôi không thể nợ anh ân tình này được.”

“Xem cậu đi, không quyền không thế, chỉ là một cảnh sát nhỏ xíu, tôi thềm vào hối lộ cậu. Tôi nói rõ nhé, đã gọi tôi là anh rồi thì đứng nói nữa, tôi bao hết.”

“Đừng đừng anh Đường, anh đừng làm thế, tôi biết anh nghĩ gì, nhưng chuyện đó tôi không có cách gì hết, tôi mà có thì đã nói rồi, chúng ta là anh em, tôi giúp được sẽ giúp ngay, không cần tiền.” Giản Phàm nói rất thành khẩn.

Đường Đại Đầu thấy không ai bên cạnh, nói nhỏ: “Cậu chỉ tôi biện pháp rồi còn gì?”

“Tôi chỉ anh cái gì?”

“Ha ha ha, cậu đúng là quý nhân hay quên, lần trước cậu bảo tôi rồi còn gì? Bắt con gái ông ta đòi tiền, cách này hay, Nhị Dũng, Hắc Đản, Thán Chùy đã đợi sẵn ở đó rồi, cho cậu biết, hôm nay không chừng bắt em gái đó về, xem hàng ra sao, nếu không tệ, các anh em ăn trước rồi tính ... Cậu đúng là có cách hay, đúng chỗ yếu hại.” Đường Đại Đầu cười hết sức sảng khoái.

“Ê, ê Đường Đại Đầu, anh đừng làm bừa, dừng lại, anh không muốn sống à?” Giản Phàm kinh hồn táng đảm (*), tên này nói không chừng tưng quá hóa liễu thật.

(*) Thất đảm kinh hồn, sợ hãi đến mức rụng rời, mất hết hồn vía.

“Dừng thế nào, ồ, trời sắp tối rồi, nói không chừng ra tay rồi đấy.”

Giản Phàm vã mồ hôi hột: “Anh Đường, anh đừng làm bừa, không đơn giản vậy đâu.”

“Khó gì đâu, cậu chưa làm thôi.”

“Anh nghe tôi, để tôi nghĩ vài ngày, ngàn vạn lần đừng làm thế, mấy người họ mà làm sao, tôi ăn nói thế nào, Hắc Đản, Thán Chùy còn nhỏ lắm.”

Đường Đại Đầu xua tay: “Làm gì có biện pháp nào hay hơn, cậu không phải nghĩ nữa đâu, này vào xem phòng ngủ đi.”

Giản Phàm kéo hẳn lại: “Phải tính kế lâu dài, đâu cần lấy tiền ngay lập tức? Phải có biện pháp ổn thỏa rồi ra tay cũng không

muộn, đừng kích động, tôi kích động một lần rồi, anh chớ nên như thế.”

Một nhất định muốn làm, một nhất định khuyên can, cả hai đều vô cùng kiên quyết, không ai chịu ai, có điều nhìn ra Giản Phàm đúng là có quan tâm tới Đường Đại Đầu và đám Hắc Đản.

Đường Đại Đầu đang tỏ ra hết sức quyết liệt, đột nhiên cười toét miệng vỗ vai Giản Phàm: “Tôi không kích động, cậu nói muốn nghĩ cách ổn thỏa à, không sao, tôi đợi, nam nhân nói lời giữ lời, đừng lừa tôi đấy, ha ha ha ...”

Thấy tên đầu to đó bước đi như vịt, huyết sáo vui vẻ ra phòng khách tán phét với công nhân, Giản Phàm húc đầu vào tường chửi: “Bà nó, mình bị bầy rồi.”

Gạch đã vận chuyển xong, Tăng Nam cũng đã thảo luận xong với hai người của công ty trang trí, lát sau Giản Phàm và Đường Đại Đầu đi xuống, đều không nói gì mở cửa vào xe cô, chỉ là một thì mặt nặng mày nhẹ, một thì cười muốn rách mép, Tăng Nam cũng đáng vẻ dương dương đắc ý vì mưu kế đã thành.

Một lúc sau Giản Phàm đau khổ lên tiếng: “Sao nhất định muốn kéo tôi lên thuyền giặc của hai người chứ?”

“Cái gì mà thuyền giặc, đám cớm các cậu mới là lũ giặc cướp. Mấy ngày qua cậu làm gì đừng tưởng tôi không biết, mỗi nhà bắt nộp 1 vạn 6, không nộp không được, còn không phải trắng trợn hơn ăn cướp à?” Đường Đại Đầu nói oang oang, cơ bản hẳn chưa bao giờ có tí thiện cảm nào với cảnh sát: “Thời buổi này ai chê tiền? Ai cũng thế cả thôi.”

Chuyện này trăm miệng cũng không cãi nổi, Giản Phàm không muốn tranh luận, thở hắt ra: “Đường Đại Đầu, có vài lời không hay tôi phải nói trước, anh không nghe thì tôi dứt khoát không muốn liên quan.”

“Cậu nói đi.” Đường Đại Đầu háy mắt đắc thắng với Tăng Nam.

Chương 058: Cười nói luận tung hoành. (2)

Giản Phàm hết sức nghiêm túc giơ một ngón tay lên: “Thứ nhất, đừng làm bừa, tới nhà gây sự, ngang nhiên gây rối trị an đều không được làm, bắt cóc đòi tiền càng cấm tiệt, làm rồi cảnh sát theo dõi anh, đừng hòng thoát. Chớ nghĩ đám thủ hạ của anh lợi hại, hiệp cảnh cũng không sợ đâu.”

“Không thành vấn đề.” Đường Đại Đầu đồng ý ngay, dù sao cũng làm rồi mà có tác dụng gì đâu.

“Thứ hai, tôi có thể đưa chủ ý cho anh, nhưng tôi không tham gia, mưu sự tại nhân thành sự tại thiên.”

“Không vấn đề.”

“Thứ ba, nếu chuyện không thành, tôi không để anh thiệt, tiền trang trí tôi sẽ trả, hai chúng ta hết nợ. Nếu đòi lại được, tiền trang trí coi như thù lao, chúng ta cũng hết nợ. Trong quá trình thực hiện, nếu chúng ta không thể đồng thuận thì đường ai nấy đi, cũng coi như thết nợ.” Giản Phàm nói rất dứt khoát.

“Chuyện này càng không thành vấn đề, nhưng trang trí do tôi quyết định.” Câu cuối cùng là của Tăng Nam có vẻ hân hoan lắm, như trang trí nhà cho mình.

“Được rồi, đi thôi, tôi mời hai người đi ăn, bày mưu tính kế tôi bao ngày như thế, không cảm ơn thì thật áy náy.” Giản Phàm cười, nụ cười sái thoát, Đường Đại Đầu nói chẳng sai, ai lại đi chê tiền, có tiền trả nợ cho người trong đội nên mình mới có thể ưỡn lưng lên mà sống tiếp đây thôi. Mà chi đội trưởng cũng phải nghĩ đủ trò để biến ra tiền, như lần này, mình làm chút việc kiếm tiền có gì sai?

Không sai, sớm phải như thế mới đúng, Giản Phàm ngồi ở ghế phụ, tình cờ nhìn đôi mắt long lanh của Tăng Nam, có vài phần cảm kích, trò này hẳn do cô ấy bày ra, làm rất tốt, thực sự là nghĩ thấu tâm khảm mình rồi, giải quyết cho mình một vấn đề nan giải ...

Thế là thứ bảy chủ nhật liền bận tới mắt, đối với người độc thân như Giản Phàm, trừ về Ô Long thì cuối tuần ở cạnh ai cũng

chẳng sao. Tối thứ sáu hôm đó mời Tăng Nam và Đường Đại Đầu tới chỗ lão tam ăn, thời gian qua Giản Phàm hết làm nhiệm vụ lại đổ bệnh, Hoàng Thiên Dã vẫn cứ kiếm tiền, món mỳ không ngon như Giản Phàm làm, nhưng hẳn kiếm được em gái rót bia xinh xắn, miễn cưỡng duy trì được cái quán.

Nhìn cái quán quen thuộc Giản Phàm mới thấy mình đúng là thay đổi rất nhiều rồi, trước kia một tối kiếm được vài trăm đồng đã mừng lắm, bây giờ nhìn lão tam thu tiền khách, mười đồng, thậm chí ít hơn, đã không thèm quan tâm nữa, cách kiếm tiền này quá chậm. Lấy từ chỗ Cửu Đỉnh căn nhà một cách nhẹ nhàng mới gọi là sảng khoái. Giờ Tăng Nam và Đường Đại Đầu mang tới cho mình cơ hội thứ hai, tuy khó, nhưng một khi thành công là đỡ được rất nhiều năm phấn đấu.

Giản Phàm dần đi vào trạng thái, tới Tăng Nam cũng nhìn ra, y cực kỳ chú tâm vào việc này.

Trạm đầu tiên là đi bán phỏng Lý Uy, anh rể hờ của Đường Đại Đầu, có điều ông ta không tỏ thái độ nhiều, chỉ uyển chuyển thiện chí nhắc một câu, thực lực của Tứ Phương không đơn giản chỉ là một xí nghiệp dân doanh, mấy năm qua ngành thông tin phát triển mạnh, có tư cách nhảy vào lấy bánh ăn, có thể lực tới mức nào khó nói được.

Còn về chuyện khoản vay kia, ông ta nói, vì vị lãnh đạo ngã ngựa kia mà hai bên đều cố kỵ ngầm thao tác, nếu đặt lên bàn một cách công khai, Tứ Phương chẳng những không phải trả tiền, mà còn có thể đòi bồi thường. Ý của Lý Uy rất rõ, để Đường Đại Đầu vấp ngã cho khôn ra, đừng trêu chọc vào loại xí nghiệp trắng đen khó phân đó, sau lưng có nhân vật nào chống lưng hay không ai mà biết.

Từ lời của Lý Uy, Giản Phàm thấy trong chuyện này chắc chắn còn có vấn đề khác, hơn nữa liên quan tới quan hệ vi diệu giữa anh rể và em vợ, ông ta không quan tâm tới Đường Đại Đầu lỗ bao nhiêu, có đòi được tiền không, chưa chắc vì 200 vạn với ông ta chỉ như sợi lông trâu, mà có ẩn tình.

Thu hoạch tuy không nhiều, ít nhất có nhận thức tương đối rõ ràng về vụ việc, kinh nghiệm này rút ra từ chính cú ngã

Đường Đại Đầu, ít nhất Lý Uy không ngăn cản bọn họ là có thể thao tác.

Thứ bảy ba người bọn họ lái xe quanh khu Hạnh Hoa Lĩnh, tìm hiểu đại khái tình hình của Tứ Phương, thực tế khó khăn hơn bọn họ nghĩ, mấy đội thi công do các quản đốc dẫn dắt, bọn họ rất có kinh nghiệm giao thiệp với địa phương, đối phó với đồn công an, người dân và lưu manh đương địa đều đâu ra đó. Thậm chí mấy quản đốc xuất thân là lưu manh đương địa, có loại địa đầu xà này chống lưng, bảo sao lần đầu tiên quân của Đường Đại Đầu chẳng bị người ta đánh cho.

Tiếp tục tìm hiểu càng tặc lưỡi không thôi, Tứ Phương có tới hơn 40 chiếc xe thi công và sửa chữa, nhân viên đi làm một nửa có xe riêng, nhìn trái ngó phải thế nào cũng thấy giàu chảy mỡ. Trong cuộc đời đi thu nợ của Đường Đại Đầu, toàn công ty nhỏ mấy chục nhân viên hoặc là tư nhân, dễ đối phó, dùng cả cứng lẫn mềm, phá cho người ta không cách nào sống yên thân là tiền vào túi, lần này gặp phải công ty đông lao động như thế, ra tay khó khăn.

Đi với Giản Phàm một vòng mà Đường Đại Đầu chủ bới không thôi, trước đó hẳn cũng phái người đi tìm hiểu Tứ Phương rồi, rốt cuộc moi móc mấy chuyện riêng tư vô giá trị.

Về tài liệu thi công thì lấy cũng dễ dàng, lưu trữ ở trung tâm thị chính, đi cửa sau là có thể tới xem. Tư liệu tranh chấp với Cấp điện Tương Nam cũng có, là tài liệu công khai, phó tổng Lưu của Tứ Phương rất khách khí đưa cho Đường Đại Đầu một bản, để hẳn biết khó mà lui.

Vặn vện thu thập tư liệu đã tốn mất hai ngày, Đường Đại Đầu và Tăng Nam bị Giản Phàm sai khiến như hạ nhân, chạy đi chạy lại suốt, nhưng chưa hiểu Giản Phàm muốn đóng tài liệu này làm gì, thậm chí muốn xem cả các hạng mục đang bao thầu, phạm vi nghiệp vụ, đủ loại.

Bận rộn tới tận chủ nhật vẫn chưa xong, Giản Phàm ngồi trên xe đọc tài liệu suốt, Tăng Nam đóng vai trò lái xe, ghế phụ đã chất đóng giấy từ bản vẽ đào bới được ở các nơi về Tứ Phương. Hai ngày qua Tăng Nam phải bội phục sự kiên nhẫn của Giản

Phàm, vì y chỉ làm một việc, đó là lật xem từng trang tài liệu khô khan.

Buổi chiều chủ nhật, Tăng Nam xách một túi đồ ăn vặt và đồ uống từ một siêu thị nhỏ đi ra, đối diện chính là tòa nhà Tứ Phương cao sừng sững, nhìn cái tòa nhà đó thôi cũng thấy mất tự tin, thật sự không biết phải làm sao mới có thể lấy được tiền từ nơi đó. Có điều lấy được tiền hay không cô chẳng bận tâm, hai ngày qua chở Giản Phàm đi khắp nơi, thi thoảng trêu ghẹo soái ca vài câu, thấy rất vui vẻ.

Tháng bảy nóng cháy, trời đã nhiều ngày không mưa rồi, Tăng Nam mặc bộ váy hoa chất liệu nhẹ hai màu đen trắng, mép váy cao quá gối, ôm lấy thân hình thướt tha, mái tóc hơi quăn buông xuống vai, đi đôi xăng đan mát mẻ, móng chân sơn đỏ chót nổi bật, trông như tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc kỳ công. Cách trang điểm gợi cảm mà không mất đi sự thanh lịch này tốn của Tăng Nam không ít công sức, chỉ có điều hơi uổng phí rồi, hơi nóng hầm hập như muốn bẻ cong cả không gian khiến chẳng mấy người đi đường tán thưởng mỹ nữ, mà cái vị ngồi trong xe kia thì chỉ nhìn tài liệu.

Ưu nhã ngồi vào xe, đóng cửa hơi mạnh một chút mà Giản Phàm chẳng thèm ngẩng đầu lên, Tăng Nam lấy một tờ giấy thấm mồ hôi trên trán, "xoạch" một tiếng mở chai nước ngọt đưa Giản Phàm, Giản Phàm máy móc đưa một tay nhận lấy, hơi hợt nói hai chữ cảm ơn.

"Này, anh xem có hiểu không đấy?" Tăng Nam rớt cuộc phải hỏi thẳng.

Chương 059: Cười nói luận tung hoành.(3)

“Không hiểu thì không thể giả vờ hiểu à?” Giản Phàm tu một ngụm Coca mát lạnh, tinh thần phấn chấn hơn vài phần, nhưng đôi mày thì vẫn nhíu lại, trải tài liệu lên đùi: “Đây là đường cáp quang trung kế, đây là cáp điện, có đánh dấu màu sắc và hình dạng khác nhau, đây là ống ngầm ... Đây là ngành nghề đặc thù, công việc đầu tiên của tôi chính là làm cái này, tôi còn làm giám đốc khách hàng của điện tín phương bắc, nói ra, tôi là một trong số công thần của công ty đó vào ngày đầu thành lập đấy.”

“Không phải chứ?” Tăng Nam nhướn mày lên, không tin lắm.

“Làm gần một năm, khi đó cục điện tín chia làm hai nhà nam bắc, mỗi phía tiến vào lãnh vực của đối phương, điện tín phương nam đầu tư công ty con ở phương bắc. Khi đó tôi vừa vận tốt nghiệp tới ứng tuyển, cùng đám người chạy ngược chạy xuôi lập công ty, còn tưởng sẽ làm nên sự nghiệp gì đó, té ra người ta chỉ bắt tráng đinh thôi.” Giản Phàm cười nói chuyện ngoài đề thay đổi đầu óc.

Tăng Nam xoay hẳn người lại: “Vậy vì sao không làm nữa?”

“Lúc đó tôi là nhân viên ưu tú, tự tin trăm phần, nhiệm vụ mới đầu là tới các khu dân cư giới thiệu nghiệp vụ công ty kinh doanh, biết tiểu khu Thượng Dương không? Do tôi đánh hạ đấy, liền một lần đào hơn 1000 hộ dùng của China Network, bọn họ chuyển hết sang dùng dịch vụ của chúng tôi, đó là lúc phong quang nhất của tôi, là giám đốc khách hàng biển vàng của điện tín phương bắc.”

Tăng Nam sòng mắt lưu chuyển, chuyện này thì cô tin, bằng vào cái miệng của Giản Phàm lừa người ta bán nhà cũng được: “Tiếp theo thế nào?”

“Còn thế nào, xuất thân có vấn đề.” Giản Phàm bỏ tài liệu xuống dựa vào lưng ghế cảm khái: “Khi đó phần thưởng được công bố là mỗi hộ lắp điện thoại thưởng 8 đồng, công ty phải thưởng cho tôi 8000. Lương khi đó của tôi mới là 800 thôi,

thưởng bằng 10 tháng lương rồi, chủ nhiệm phòng doanh nghiệp trì hoãn thưởng 3 tháng không phát. Tôi cãi nhau với họ, họ chỉ trả 1/3, nói phần còn lại trả từ từ. Sau đó điện tín phương bắc đứng vững chân rồi, một đám quản lý ở đâu nhảy dù xuống, còn đám người chạy ngược chạy xuôi từ lúc thành lập công ty như chúng tôi, cô biết họ làm gì không? Họ bảo tôi là hợp đồng thời vụ .. Ha ha ha, nói khó nghe một chút thì là dân công.”

Tằng Nam nghe mà bất bình thay: “Nên anh về quê?”

“Ừ, lúc đó tôi còn ngốc, giận lên là phát tay bỏ đi, cái công ty đó là đơn vị quan liêu, với tầm bằng đại học hạng ba như tôi, vĩnh viễn không có cơ hội đứng thẳng lưng nói chuyện, bọn họ chỉ nhìn bằng cấp đánh giá người khác. Tôi hiểu ra điều ấy liền tức giận bỏ việc về quê.” Giản Phàm nói lại chuyện này mới hơn hai năm thôi mà cảm tưởng chuyện từ rất lâu rồi, đó là vì trong khoảng thời gian đó xảy ra quá nhiều chuyện.

Lần đầu tiên nói tới chuyện xảy ra sau khi tốt nghiệp, khi đó còn xóc nổi lắm, cũng hùng hực quyết tâm , ngày đêm liều mạng làm việc cuối cùng người ta ngồi không hưởng hết thành quả. Cho dù bây giờ nói lại, Giản Phàm vẫn có cái cảm giác bị lừa mà chẳng biết kể cùng ai, khi đó còn không dám kể cho Hương Hương, nói rồi dần dần không lên tiếng nữa, mãi lâu sau mới phát hiện ra Tăng Nam vẫn nhìn mình, đôi mắt ấy nóng bỏng như mặt trời ngoài kia, thất kinh: “Này, cô đừng nhìn tôi như thế ... cô lại thế nữa rồi, ánh mắt đó chẳng ai muội chút nào đâu, sợ lắm.”

Cứ mỗi lần hai người ở riêng bên nhau, Tăng Nam đều nhìn mình như thế, có chút si dại, không biết nghĩ tới cái gì, lần nào cũng bị Giản Phàm đùa cợt phá hỏng không khí.

Tằng Nam nhìn cái vẻ mặt khoa trương rõ giả của Giản Phàm, có chút không vui: “Sợ chết luôn đi ... Tôi đáng sợ vậy à? Lần nào cũng né tránh tôi, thật là.”

Giản Phàm mỉm cười quay đầu lại, Tăng Nam có chút ảm ức rầu rĩ, ngửa cổ tu một ngụm nước ngọt, co hai chân ngọc thon thả mịn màng lên xe, như cô bé dỗi hờn, cười xấu xa: “Cô xinh đẹp như vậy, tôi không dám nhìn, tôi sợ không kìm nén được mà phạm sai lầm.”

“Nói dối.” Tăng Nam lườm một cái, tỏ vẻ hờn dỗi: “Tôi xinh đẹp chỗ nào, anh căn bản không thèm để ý tới tôi.”

“Chỗ nào cũng xinh đẹp, không những xinh đẹp mà còn gợi cảm nữa.” Giản Phàm nắm tay chống cằm nhìn như đang ngắm nhìn Tăng Nam.

“Xì, không thấy mấy câu cũ kỹ đó sao, vốn từ thiếu thốn, chẳng có gì sáng tạo.”

“Cô muốn sáng tạo à?” Giản Phàm di chuyển ánh mắt nhìn chằm chằm đôi ngực nhô lên của cô.

Tăng Nam không né tránh mà còn đắc ý, trong hộp đêm ánh mắt dâm dục trần trụi nhiều hơn thế gấp nhiều lần cô cũng thấy rồi, thế này chỉ là trò trẻ con: “Đương nhiên.”

“Vậy cô có biết thế nào là gợi cảm không?”

“Còn cần anh nói à, nữ nhân nhận thức về cái đẹp lại kém anh chắc.”

“Ấy ngàn vạn lần đừng coi đó là lời khen, ngàn vạn lần đừng hí hửng ... Nam nhân nói nữ nhân gợi cảm thì chín mươi chín phần trăm là liên tưởng tới cơ quan sinh dục rồi. Thời đại học bọn tôi trêu ghẹo nữ sinh hay nói: Em ơi, em thật gợi cảm, chỗ đó trông như cơ quan sinh dục.” Giản Phàm nói lời xiên xẹo mà cái mặt rõ nghiêm túc.

Tăng Nam đầu tiên là ngớ người, tiếp đó là phì cười, tay không vững, chai Coca rơi xuống đất, vừa vịn đổ vào Giản Phàm, nước Coca chảy ra, kêu xèo xào. Giản Phàm cuống cuống ném ngay ra ngoài cửa sổ.

“Đáng đời lắm, tôi nhìn nhầm rồi, còn tưởng anh là chính nhân quân tử, té ra cũng là tiểu lưu manh, chẳng hơn gì Đường Đại Đầu.”

“Nữ nhân tốt khó tìm, nam nhân tốt càng khó tìm hơn, nếu nói tới lưu manh, tôi không bằng Đường Đại Đầu.” Giản Phàm tìm khăn giấy thấm Coca bị bắn ra, sau đó tiếp tục xem tài liệu.

Tăng Nam ngừng cười, ánh mắt có vài phần khó tin, ngoại trừ cái miệng ra, ánh mắt Giản Phàm vẫn trong veo như nước suối chẳng có tí dâm tà nào, chuyện cười này giống như thả lỏng đầu óc nghĩ ngợi vậy. Không có hiệu quả mà cô mong đợi, Giản Phàm lại chìm đắm vào đống tài liệu rồi, còn tỉ mỉ vẽ gì đó lên

giấy. Tăng Nam có chút thất vọng, cô rất thích Giản Phàm, thích dáng vẻ xấu xa của y khi trêu chọc người khác, thích lúc y ba hoa chẳng kiêng kỵ gì, thích nhiều thứ lắm, cô không kể hết ra được, chỉ có điều quen nhau lâu như thế, chưa bao giờ thấy Giản Phàm tỏ ra thích mình.

Cho dù vừa rồi nói đùa có hơi vượt giới hạn, mục đích lại giống như cố tình khiến mình phản cảm vậy.

Nhưng không khiến Tăng Nam phản cảm, mà càng thích hơn vài phần, nam nhân tốt đích thực vô cùng khó tìm, nhưng cô nghĩ mình đã thấy một người rồi, Ở ngay trước mắt, lại lặng lẽ nhìn Giản Phàm như bao lần trước đó, thấy y nhíu chặt mày, cái bút như nặng ngàn cân không biết đặt xuống ở đâu, khẽ khuyên nhủ: “Giản Phàm, đừng quá khó xử, kỳ thực Đường Đại Đầu yêu cầu không quá cao, giảm thiểu phần nào tổn thất là được, chuyện này quá khó, anh ta đích thân thử rồi, anh ta tìm tới anh đoán chừng là muốn mượn lực lượng của đám anh em anh trong hệ thống công an.”

Chương 060: Cười nói luận tung hoành.(4)

“Sai rồi, tôi hoàn toàn không thể dùng thân phận này làm việc giúp Đường Đại Đầu.” Đôi mày Giản Phàm vẫn không giãn ra, tùy ý hỏi một câu: “Còn cô thì sao, cô có vẻ hứng thú với chuyện này lắm mà, sao lại nói lời nhụt chí như thế?”

Tằng Nam nói hết sức đương nhiên: “Tôi à, tôi đang bảo vệ khoản đầu tư của mình.”

“Cô cũng cho vay tiền?” Giản Phàm ngạc nhiên.

Tằng Nam giơ tay dọa đánh: “Nói linh tinh, tôi chưa bao giờ cho vay tiền, khoản đầu tư của tôi là anh.”

“Tôi?” Giản Phàm ngược mắt lên nhìn Tăng Nam.

“Ừ, Đường Đại Đầu hứa với tôi, nếu như mời được anh, mà anh đòi lại được tiền, tôi sẽ có 50 vạn, hì hì, có điều nhìn anh gặp khó thế này, đoán chừng là tôi hết hi vọng rồi.” Tăng Nam thoải mái tiết lộ, cô không thấy chuyện này có gì mà khó nói.

“Ha ha ha, đúng là mỹ nữ biết anh hùng, nể mặt cô giúp tôi trang trí nhà, tôi sẽ không để cô thất vọng đâu.” Giản Phàm day trán: “Tôi chỉ gặp khó là có nên làm chuyện này hay không chứ không phải là có làm được hay không?”

Tằng Nam kêu thất thanh: “Anh nói là, anh có cách à?”

“Tất nhiên là có rồi.” Giản Phàm nói rất khẳng định: “Nói tới cách giải quyết gì nhiều, tất nhiên là có hiệu quả, còn đảm bảo an toàn, tôi xem gần hết hồ sơ vụ án của Đại Nguyên mười năm qua, nếu không có tâm đắc thì phí công làm cảnh sát rồi ... Tăng Nam, hỏi cô một câu, con người của Đường Đại Đầu có tin được không?”

“Ý anh là sao?” Tăng Nam cẩn thận hỏi lại.

“Ý tôi là, anh ta nói lời có giữ lời không? Có gây ra phiền toái khác cho tôi không?” Giản Phàm không ngại kiểm tiền, nhưng y không thích rắc rối.

“Cái này thì anh yên tâm, con người Đường Đại Đầu có hơi tùy tiện, không coi trọng tiểu tiết nhưng hiểu nguyên tắc. Tiêu tiền thoải mái, tay trái kiếm được tay phải tiêu mất rồi, lần này

lỗ quá lớn là một phần, chủ yếu là mất mặt, nuốt không trôi.”
Tằng Nam đánh giá công bằng: “Giản Phàm, vì sao lại hỏi thế?
Là vì tin hay không tin tưởng?”

“Đều không phải, tôi chỉ muốn xác nhận suy nghĩ của mình.”
Giản Phàm thẳng thắn trả lời: “Cô, Đường Đại Đầu, Lý Uy cùng
với người chị họ chưa bao giờ gặp của Đường Đại Đầu, quan hệ
giữa mọi người có chút vi diệu, mỗi người đều là một cá thể độc
lập, vậy mà liên hệ chặt chẽ với nhau. Lý Uy có chuyện kinh
doanh và vòng tròn của ông ta, căn bản không cần qua lại với
loại người như Đường Đại Đầu. Đường Đại Đầu thích làm lưu
manh, có thể lực riêng. Người chị họ sau lưng kia không rõ thế
nào. Còn cô, cô cũng độc lập ngoài đám người đó, không thích
họ, lại dính lấy họ.”

“Anh rất thông minh, gần giống thế đấy.” Tằng Nam cũng
không che giấu: “Đường Đại Đầu, Lý Uy và Đường Thụ Thanh
không hề có chút quan hệ thân thích mang tính thực chất nào,
chỉ là chị em trong cùng một họ tộc kiểu cũ mà thôi, nói là bản
đại bác không tới cũng được. Đường Đại Đầu lấy danh nghĩa đó
theo Lý Uy và Đường Thụ Thanh kiếm ăn, xảy ra chuyện còn có
người che chở. Hai người kia dựa vào Đường Đại Đầu để duy trì
vận hành thường nhật, rất đơn giản, đều có nhu cầu riêng ...
Chứ cái loại lưu manh mà ông nội chẳng ưa, bà ngoại không
thích như anh ta, giao cho anh ta vài việc bản thủ còn làm
được, chứ chẳng thể đặt lên bàn mà nói. Còn tôi, cũng chẳng có
quan hệ gì với họ, tôi chỉ là nhân viên làm việc kiếm tiền, tôi
không lấy cái gì ngoài thứ mình đáng nhận.”

Giản Phàm nghe Tằng Nam rõ ràng chặt đứt liên quan nhưng
không dứt được, chỉ cười không ý kiến: “Đi thôi.”

Vốn đang hồ nghi, Tằng Nam lại càng thêm hồ đồ, có điều
hôm nay đỗ xe ở đây cũng đủ lâu rồi: “Chúng ta ở đây lâu như
vậy có ích gì không đấy?”

“Có chứ, ít nhất tôi biết chế độ trực ban 24 tiếng ở nơi này,
một buổi chiều từ trong Tứ Phương có 18 xe thi công đi ra, 2 xe
sửa chữa, nhân số bảo an cứ 2 tiếng lại đổi tuần tra một lần, đội
thi công trú ở túc xá 7 tầng phía sau tòa nhà chính. Hơn nữa tôi
tính rồi, từ phân cục Hạnh Hoa Lĩnh, đội trị an tới đây chỉ cần 7

phút, nếu đi nhanh chỉ cần 5 ... Chỉ một câu nói thôi, không có cơ hội nào để lợi dụng hết, đừng nói họ có phòng bị, dù là không có phòng bị thì không đủ thời gian cho tới đây phá phách còn rút lui an toàn.”

“Anh có thể làm những chuyện đó trong khi đọc tài liệu à?”

Giản Phàm chỉ đầu cười nhẹ: “Chỉ cần tôi chú tâm, rất ít khi tôi quên cái gì, nhìn một lần là đủ.”

Tằng Nam kinh ngạc hết sức: “Vậy bây giờ anh định làm sao?”

“Đơn giản, phát huy sở trường của Đường Đại Đầu, đánh vào sở đoản của người ta, đó là bí kỹ giành phần thắng, ngàn năm không đổi.”

“Anh ta có sở trường gì, ngoại trừ lôi kéo đám lưu manh giờ trò vô lại.” Tăng Nam bĩu môi xem thường, cô quen tên đầu to đó đủ lâu rồi, còn lạ gì.

Giản Phàm cười lớn: “Đó chính là sở trường của anh ta đấy, thời buổi này tụ tập được một đám người vây quanh không phải dễ.”

“Giản Phàm, đừng bảo tôi không nhắc nhé, tôi vốn nghĩ dựa vào bạn bè cảnh sát của anh, có khi giúp được chút nào đó để ăn nói với Đường Đại Đầu, vừa vặn giúp anh trang trí nhà. Anh muốn dựa vào Đường Đại Đầu thì có vấn đề rồi, anh ta căn bản không cùng đẳng cấp với Niên Vinh Quý, đừng chơi quá đà không dọn được đâu.” Tăng Nam cảnh báo.

Giản Phàm có suy nghĩ khác: “Gây áp lực là điều cần thiết, nếu như đối thủ không cảm thấy bị uy hiếp thì không thể ngồi xuống bàn đàm phán được. Niên Vinh Quý vốn không coi Đường Đại Đầu ra cái gì, trên có quan hệ chính quyền, dưới có công an bảo vệ, trong có lượng lớn sức lao động giá rẻ, gần như không có sơ hở, phải tìm ra nhược điểm khiến ông ta thấy bị uy hiếp mới có khả năng?”

“Nói nửa ngày trời rồi mà rốt cuộc chưa nói là làm thế nào đấy.” Tăng Nam không cho Giản Phàm tỏ vẻ cao thâm khó lường nữa.

“Cô tuy thông minh nhưng không nghĩ tới đâu, vài trăm vạn với Tứ Phương cũng không hề nhỏ, cô nói xem nếu một năm tôi bỏ chục vạn ra nuôi bảo an với đồn công an, tôi cần gì trả số tiền

oan đó, dù sao lãnh đạo kia của China Network cũng rớt đài rồi, cần gì nể mặt ông ta, vài tên lưu manh càng không cần để ý. Tôi đoán tâm lý của Niên Vinh Quý là thế.” Giản Phàm vắn mình, hai ngày qua ngồi lý quá nhiều: “Khi nào ông ta thấy cái giá phải trả lớn hơn thứ thu được thì mới nghĩ tới trả tiền.”

“Vậy là vấn đề đám Đường Đại Đầu đi làm loạn?”

“Đúng thế, xử đám trị an trước, xử Niên Vinh Quý sau.” Giản Phàm chặt tay xuống làm động tác chém đầu.

Tằng Nam giật mình, phanh vội xe lại, sờ trán Giản Phàm: “Này không sốt chứ? Anh nhắm cả vào cảnh sát?”

Đúng là không sốt, nhưng Giản Phàm khéo léo tránh bàn tay Tăng Nam, ngoắc ngoắc ngón tay: “Lại đây, tôi nói cho cô biết phải xử đội trị an thế nào.”

Tằng Nam ghé tai tới, nghe Giản Phàm khẽ thì thầm vài câu, mắt cứ càng ngày càng mở to, cuối cùng phải thốt lên: “Chẳng trách Đường Đại Đầu tôn sùng anh như thế, anh đúng là xấu hết chỗ nói rồi.”

Chương 061: Hẹp lộ tương phùng.

Một chiếc xe van sửa chữa từ từ rời khỏi khu nhà Tú Phương, đại đa số mọi người không nhận ra loại xe van giống xe của Iveco này, nhưng ở trong ngành thông tin, lái chiếc xe này cũng giống như tấm chứng minh thư chứng minh thân phận rồi. Xe chẳng có gì đặc biệt, nhưng một chiếc xe đặc thù này giá gấp ba xe sản xuất trong nước, chẳng thua kém gì BMW.

Đại Nguyên chỉ có 20 công ty thi công thông tin bao luôn nghiệp vụ sửa chữa khẩn cấp, có năng lực thực hiện tác nghiệp dã ngoại nối tiếp cáp quang thì chỉ có mười nhà. Mà có loại thiết bị cao cấp thế này chưa tới bảy nhà, trong bảy nhà đó Tú Phương là xí nghiệp dân doanh có thực lực khá mạnh.

Xe chậm rãi rời khỏi khu Hạnh Hoa Lĩnh, đi vào đường vành đai, hướng về phía bắc lên quốc lộ tới Thanh Từ, lái xe và trợ thủ ngáp ngáp dai, mới thứ hai đã bị tóm lấy ném ra ngoài tác nghiệp ai chả khó chịu, địa điểm gặp sự cố cách thành phố tới hơn 20km, gần tới địa phận huyện Thanh Từ rồi.

Mùa hè là mùa mà cáp quang dễ gặp sự cố, sấm sét đổ mưa, gió thổi chim mổ thêm vào cây đổ đều có thể gây gián đoạn thông tin cáp quang. Làm cái nghề này có chỗ không hay là bất kể lúc nào cũng phải chuẩn bị lên xe. Chứ không à, hai kỹ thuật viên ở khoang sau ngủ gà ngủ gật, đại khái là chủ nhật chơi quá hăng nên ai nấy đều mệt mỏi.

Tình hình khẩn cấp, tới gần địa điểm xảy ra sự cố, một chiếc xe ba bánh dùng trong nông nghiệp từ con đường nhỏ chạy lên quốc lộ, lái xe tinh thần có chút uể oải tức thì toát mồ hôi, bản năng phanh gấp, chiếc xe van lớn khựng lại, bốn bánh kéo lê trên đường phát ra tiếng ken két liên hồi, để lại hai vết đen lớn, vừa vặn đỗ lại được lề đường bên trái.

Lái xe toàn thân đầm mồ hôi lạnh, lên cơn bất chấp chửi: “Đmm, mắt chó à, không biết lái xe sao.”

Nói không thì đúng là không thật, cái xe ba bánh căn bản không dừng, chậm chậm chạy tới không thèm phanh, tới khi

đâm sầm một cái vào xe sửa chữa mới dừng lại. Lái xe càng sôi máu nhảy phắt xuống xe, hung hãn chỉ chiếc xe ba bánh:” \$#\\$A, chúng mày không đến nỗi đâu, muốn chết phải không? Xuống đi, tất cả xuống đi!”

Xe sửa chữa mở cửa xoành xoạch, trợ thủ rồi kỹ thuật viên công nhân thi công đường dây, sáu bảy người bao vây xe ba bánh, lái xe mặc quần công nhân, dép nhựa, áo cộc, trông gầy gò ốm yếu, bộ dạng nhìn biết bọn trồng rau ở ngoại thành rồi. Đám người Tú Phương quát tháo người đó, không ngờ lái xe "á" một tiếng ngã xuống, người cong như con tôm, mẹ nó tên nông dân bố lão dám ra tay trước, đá một phát trúng chim.

Thằng chó này lão, một chọi bảy mà còn dám ra tay trước, bảy vị đại giả của Tú Phương nổi khùng, người bóp cổ, người tát tai, người đá, người đá. Anh nông dân chống đỡ không được bao lâu thì bị đánh ngã ra đất, hô cứu mạng như heo bị chọc tiết. Chuyện xảy ra quá nhanh, gần như là theo bản năng kích động một cái đánh người, trừ kỹ thuật viên không ra tay, số còn lại dám đá tới say máu, đột nhiên lái xe la hét: “Mau dừng, mau dừng tay.”

Mọi người ngờ vực dừng lại, thế rồi thiếu điều sồn ra quân.

Hai đầu đường, cách mấy chục mét, trước sau là cả một đồng người, nào cao nào thấp nào gầy nào béo, nào nam nữ già trẻ lớn bé, cầm gậy gộc cuốc thuổng, xông lên như ra trận, miệng la hét: “Bọn chó đó đánh thôn dân của chúng ta, không tha cho chúng, xông lên bà con!”

Trước sau đều có người, nhân viên Tú Phương bàng hoàng, muốn chạy trốn cũng không còn đường nữa, tụ tập vào một chỗ, chỉ thấy nắm đám bay vèo vèo, cước tung không ngớt, bảy người gọi trời trời không đáp, gọi đất đất chẳng thưa. Bị ẩu đả mấy phút, tuy ra tay không nặng, nhưng riêng tát tai cũng đủ xây xẩm mặt mày, uất nhất là không ai dám đánh trả. Công nhân thi công cũng gặp phải chuyện xung đột với người đương địa rồi, người nào người nấy cười nịnh đưa thuốc ra mời, vẫn không được, giờ người dân giác ngộ cao lắm, đến tiền cũng không nhận.

Sửa chữa khẩn cấp có giới hạn thời gian, trì hoãn thế này tiền thi công coi như xong rồi, cầu xin đủ kiểu cũng không được, giá công cao tới mức không thêm nhận tiền bồi thường, nhất định muốn giao cho đồn công an.

Nửa tiếng sau đồn công an mới phái xe tới, vụ án rất đơn giản, nhân chứng nửa thôn, vật chứng cả đống, bảy nhân viên Tứ Phương đúng là đánh người, thành thật khai nhận.

Chuyện xảy ra bên quốc lộ, đối phó với đám người vùng ngoài, cảnh sát chưa bao giờ khách khí, bình thường đám lái xe vùng ngoài đều kẹp đuôi mà đi, hôm nay dám đánh người bản địa? Bớ láo bớ toét, còng lại, còng không đủ liền kiếm mấy sợi dây thừng trói người Tứ Phương như trói bò trói dê, đá đít nhét vào xe cảnh sát.

Bảy tám chiếc xe nông dụng đi theo xe cảnh sát tới đồn công an xã, lấy lời khai, vân tay, còn có một vị lái xe qua đường hiệp nghĩa còn dùng điện thoại chụp lại hiện trường, bảy người đánh một anh nông dân bị bắt tại trận. Chưa bao giờ gặp chuyện người dân lại nhiệt tình ủng hộ công tác của cảnh sát như thế, xong việc rồi đồn trưởng còn đích thân ra mặt khách khí tiễn chân đám thôn dân ồn ào.

Rời đồn công an một cái là hiện nguyên hình ngay, một đám người lấm lét tách khỏi đám đông, nhảy vào một chiếc xe du lịch, trong đó quá đều không phải là người dân đương địa, lên xe là chuẩn như làn khói. Còn vị lái xe hiệp nghĩa đi ngang qua chụp được hiện trường thì đầu rõ to, bước chân như vịt, chẳng phải Đường Đại Đầu thì là ai, hôm nay cuối cùng cũng trút được cục tức ra rồi, cười sặc không còn thấy mắt đâu nữa.

Đường Đại Đầu không ngờ vừa đi còn vừa nhún nhảy, thi thoảng dừng lại lắc hông theo bản nhạc tưởng tượng trong đầu nào đó, vào chỗ phụ lái một cái xe, hô lớn: “Lên đường.”

Lái xe chính là Tăng Nam, xoay vô lăng đi ngược ra đường lớn, nhắc: “Đường Đại Đầu, đừng cao hứng quá sớm, chuyện chưa xong đâu.”

“Ha ha ha, làm sao mà không cao hứng cho được, tôi khoái nhất làm cái việc này, cho dù chả có lợi lộc gì cũng đủ vui rồi ... Sao mà tôi không nghĩ ra nhỉ? Không tới nhà gây chuyện được

thì ra ngoại thành, núi hoang đồng vắng bên đường lớn, dù có là ông trời cũng không quản nổi, Giản Phàm đúng là thông minh ...” Đường Đại Đầu vẫn còn vỗ đùi cười khành khạch: “Nam Nam, Mơ Hồ chuyến này bị đánh thảm, cho vài em gái tới an ủi nhé.”

Nơi này chính là quê của Mơ Hồ, bọn họ chính là hợp kế mai phục trong này, đều là người cùng thôn cùng quê, kiếm vài người rảnh việc đi kiếm chuyện dễ lắm, sau đó là để cho tinh thần địa phương cục bộ tự phát huy là đủ cho kẻ xúi quẩy nào đó rồi.

Tằng Nam vẫn chưa hiểu hết ảo diệu trong trò này: “Nhưng làm sao anh điều chỉnh xác bọn chúng tới quê Mơ Hồ được.”

“Không quá đơn giản à, Giản Phàm đưa cho tôi một cái bản vẽ, bảo tôi chọn địa điểm, tôi liền chọn nơi này, giở trò với cấp quang một chút là bọn chúng lật đật chạy tới ngày ... Ha ha ha, cái thằng đó đúng là xấu xa, tôi nói mà cô không tin.”

“Cái gì, anh đi phá hoại đường dây thông tin?” Tăng Nam thét lên, cô chỉ biết bọn họ muốn chặn xe gây sự ở ngoài khu Hạnh Hoa Lĩnh, không ngờ còn dính líu tới chuyện phá hoại của công thế này.

“Có ở trên giường đâu mà cô kêu to thế? Giản Phàm nói, mỗi năm vụ án cắt trộm đường dây thông tin phải tới 2000 vụ, phá được không tới 20%, trộm dây cáp, trộm linh kiện ở khắp nơi, ai biết là ai làm? Vả lại chúng ta chẳng trộm cắp gì cả, ai thèm để ý chứ.” Đường Đại Đầu nói với giọng xem thường, chuyện xấu hơn gấp trăm lần còn làm rồi, thế này chỉ như trẻ con nghịch ngợm.

Chương 062: Lão làng và nghề non. (1)

“Ài, các anh thật là ...” Tăng Nam không còn lời nào để nói hai người nữa, một giỏi bày kế xấu, một thích làm chuyện xấu, cứ như một đôi đũa được trời se duyên tác hợp vậy. Giờ thì Tăng Nam đã hiểu vì sao Giản Phàm cứ xem đi xem lại tuyến dây cáp, té ra là tìm những chỗ mà Tứ Phương bao thầu để gỡ trò, phải thừa nhận cách này tốt hơn trực tiếp tới Tứ Phương phá hoại.

Một lát sau Tăng Nam lái xe đi qua hiện trường vụ tai nạn xe, chiếc xe ba bánh đã đi mất rồi, xe sửa chữa thì mở toang, cách đó không xa có vài người đang lén lút vác cái gì đó chạy trong ruộng. Thôn dân xung quanh không ít người dựa vào con đường này kiếm sống, một cái xe bị bỏ lại bên đường này, có khi tới tối chỉ còn lại cái bánh xe. Thấy Đường Đại Đầu ôm bụng chỉ cái xe cười ngặt ngoẽo, Tăng Nam có chút không đành lòng mắng: “Đường Đại Đầu, anh một vừa hai phải thôi, Giản Phàm cũng thật là, sao mà ác thế, xảy ra chuyện, phán dăm ba năm còn nhẹ.”

“Chuyện này có thể nói là chẳng liên quan gì tới tôi hết, cáp không phải do tôi cắt, người không phải do tôi đánh, đồ không phải do tôi trộm, tôi còn là người dân có trách nhiệm tố cáo kẻ xấu, tôi có làm gì sai đâu, ha ha ha ... Cũng không quá chút nào, tôi còn thấy quá nhẹ, Giản Phàm nói, làm những chuyện này không thể sử dụng biện pháp giống nhau, nếu không sẽ để lại sơ hở. Cô có biết trò tiếp mà cậu ta nghĩ tới là gì không? Đó là quay về thành phố, không phải ở Hạnh Hoa Lĩnh ... Cái này gọi là gì nhỉ ... À, vượt khu, đúng thế, bọn chúng không thể chấp pháp vượt khu vực, chỉ có thể trơ mắt nhìn ... Ha ha ha, lần này trói chân trói tay họ Diêm cho ỨC HỌC MÁU LUÔN ...” Đường Đại Đầu giống như đang tự lảm bảm một mình không thèm để ý tới Tăng Nam mặt xúng mày xĩa, hôm qua hỏi kế Giản Phàm suốt cả đêm, khiến hắn cảm giác đầu óc được khai sáng, lần này là cùng nhau làm việc xấu, Đường Đại Đầu thực muốn coi Giản Phàm như tri kỷ.

“Đừng nói nữa, cũng đừng để tôi biết, anh thích làm gì thì làm, đừng kéo tôi vào.” Tăng Nam có chút hối hận, không biết mình lôi kéo Giản Phàm vào việc này là đúng hay sai.

Lại thêm hai tiếng nữa, lúc này đã là buổi chiều rồi, công ty Tú Phương nhận được điện thoại từ đồn công xã Đại Vương trang huyện Thanh Từ, nói xe sửa chữa của họ sau khi gây tai nạn đánh thôn dân đương địa, bảy nhân viên bị đồn công an tạm giữ, yêu cầu công ty phải người tới nộp phạt. Chuyện này tới tận hôm sau Tú Phương mới phái người tới đồn công an xã giao thiệp, bị bọn họ dựa theo đầu người phạt hơn 1 vạn, tổn thất lớn hơn nữa là chiếc xe sửa chữa trị giá gần 100 vạn bị người dân đương địa "lột sạch", từ máy móc trang thiết bị trên xe cho tới cửa kính, thậm chí bánh xe cũng bị tháo hai cái, kê gạch lót tạm.

Chủ nhiệm văn phòng phụ trách giao thiệp tới cục công an huyện Thanh Từ báo án, nói là tổn thất nghiêm trọng, vì đây là đơn vị lớn tới từ thành phố nên cục công an coi trọng cao độ, thế nhưng sau khi tìm hiểu sự việc, biết đây là sự kiện xung đột với cư dân đương địa thì đầu đầu, nhiệt tình tiếp đãi rồi nhiệt tình tiễn người Tú Phương đi, phàm sau này Tú Phương gọi điện thoại tới hỏi đều đáp: Chúng tôi đang toàn lực điều tra kẻ hôi của.

Đúng rồi, đó là giọng điệu quen thuộc của chính quyền, cơ mà thông thường thì kết quả là toàn lực điều tra luôn không có kết quả. Thời buổi này ai muốn đi so đo với thôn dân văn hóa không cao, thói xấu vô số lại còn nóng tính quá khích chứ, mấy món đồ kia giờ bị hàng đồng nát nào đó rở từng con ốc vít ra bán rồi, truy hồi là không thể, bắt người bồi thường à? Bắt cả thôn chắc, có mà điên.

Tú Phương bị đám vỡ mồm cũng đành nuốt cả máu lẫn răng xuống, ai bảo mình ra tay trước, đuối lý mà.

Chuyện đó chỉ là trùng hợp, nhưng nhiều chuyện trùng hợp đặt vào một chỗ thì người ta nuốt không trôi, Tú Phương bắt đầu giật gấu vá vai.

Thứ ba ở hiện trường thi công đường ống ở phía đông thành phố, đường ống giữa đêm đột nhiên phun lên cột nước cao tới ba

mét, sau khi cư dân đương địa báo tu sửa, công ty cấp nước sửa chữa khẩn cấp. Đến khi truy cứu trách nhiệm thì phát hiện ra là do đơn vị thi công thông tin làm ăn cẩu thả, xe trục kéo bị đổ làm vỡ mất đường ống dẫn nước. Tin tức thời sự Đại Nguyên hôm đó có đưa tin, công ty cấp nước kiện công ty Tú Phương, yêu cầu bồi thường chi phí.

Nào đã hết, đến thứ tư hai chiếc xe sửa chữa ra ngoài xảy ra va quệt với người dân đi xe máy, sau đó là cãi vã, hai máy người bị quần chúng truy đuổi mấy con phố, ba người bị thương khá nặng phải nằm viện. Chỗ này là đường vành đai ra ngoại thành, không có camera giám sát, chiếc xe sửa chữa đất tiền bị quần chúng phần nộ đập phá tan tành.

Thứ năm không có chuyện gì xảy ra, chỉ là một đám nhân viên thi công nối dây cáp trên núi, làm tới đêm tối mới xong việc, khi xuống thì hai cái xe sửa chữa không cánh mà bay, vội vàng báo án. Một ngày sau đồn công an thông báo đã tìm thấy xe ở bãi rác, hai chiếc xe bị rút sạch xăng không còn một giọt, thứ gì tháo được bị người nhặt rác tháo hết, kéo hai cái xác về công ty.

Vậy là bảy chiếc xe sửa chữa đã hỏng mất bốn, ba chiếc còn lại chở nhân viên mang thương tích đi làm việc, vấn đề lớn nhất là, hình như ai đó có thù với xe sửa chữa vậy, làm nhân viên công ty không ai dám lái loại xe này ra ngoài tác nghiệp nữa.

Chút tổn thất này không làm khó được Tú Phương, xong vì việc sửa chữa không kịp thời khiến cho mấy nhà cung cấp dịch vụ mạng tức giận, Tú Phương liên tiếp nhận được 14 hóa đơn phạt vì không khắc phục được sự cố đúng thời hạn, còn phải đền bù tổn thất cho nhà cung cấp dịch vụ. Thế là chết rồi, mười bốn hóa đơn phạt với bồi thường hợp đồng trên 70 vạn, đó mới là một tuần thôi, dù bồi thường được thì sớm muộn cũng bị cắt hợp đồng.

Lặng lẽ âm thầm, chuyện nhỏ dần dần tích lũy, sức ảnh hưởng liền thể hiện ra.

Còn tuần đó với đại đội một thì rất thanh nhàn, chẳng có án lớn xảy ra cho nên trong đội rất yên tĩnh. Buổi chiều thứ 6, Tần Cao Phong ngồi ở văn phòng rất lâu mới đứng dậy, chỉnh lại

trang phục, sau đó giống như không có việc gì làm đi từng văn phòng trong đội nhìn khắp lượt. Cuối cùng tới cái phòng hồ sơ ở góc u ám nhất của tầng hai, nhón chân lên nhìn thấy Giản Phàm dùng máy đục lỗ đóng hồ sơ, không mời mà cứ tự tiện đẩy cửa đi vào.

“Đội trưởng, anh tới đây à?” Giản Phàm ngẩng đầu lên chào, tay vẫn không ngừng.

Tần Cao Phong gật đầu nhìn quanh gian phòng hồ sơ gọn gàng ngăn nắp, đây là phòng hồ sơ sạch sẽ nhất mà hắn từng thấy, mỗi thùng hồ sơ, mỗi ngăn kéo, mỗi giá để tài liệu đều được dán nhãn, phân chia khu vực rõ ràng, rất dễ tìm.

Tùy ý cầm một hồ sơ vụ án lên xem, giấy tờ bên trong đóng cẩn thận, không lệch khỏi bìa chút nào, Tần Cao Phong hỏi: “Giản Phàm, còn bao nhiêu nữa?”

“Không còn nhiều, toàn bộ văn kiện, tài liệu cùng vụ án năm ngoái đã làm xong, chỉ còn vài thứ năm nay thôi.”

Đây vốn là việc mấy bà già tử mủ rồi việc mới làm nổi, cả đội không ai chịu làm, khéo miệng Tần Cao Phong giật khễ một cái: “Chuyện thanh tra tuần trước ra sao?”

“Xong rồi ạ, so sánh và nhập thông tin đã xong, cơ bản không khác gì trước kia.”

“Thời gian qua vẫn đi tập bản chứ.”

“Vâng.”

“Thành tích thế nào?” Hỏi tới thành tích là Giản Phàm ngẩng đầu cười ngốc nghếch, giống thời đi học bị giáo viên gọi lên bảng hỏi có biết giải bài tập không? Đúng, chính là cái vẻ mặt đó, nghĩa là chả ra làm sao. Tần Cao Phong tiếp xúc với Giản Phàm đã lâu, quá hiểu tính y, không hề trách mà ngồi xuống nhìn Giản Phàm không ngừng dùng chỉ đóng hồ sơ, thỉnh thoảng hỏi: “Nghe nói cậu mua nhà?”

Chương 063: Lão làng và nghề non. (2)

Đột nhiên bị hỏi tới chuyện căn nhà, tay Giản Phàm run lên, may mà chuyện này không có gì phải che giấu, gật đầu: “Vâng mua rồi ạ, một căn hộ nhỏ, nợ cả đồng.”

Rõ ràng là dấu đầu lòi đuôi, làm sao qua được mắt Tần Cao Phong: “Tuổi của cậu mua nhà sao không nợ cho được, không sao, đời cấp bậc được xác định, lấy tiền lương có thể vay một khoản. Tôi có bạn ở ngân hàng, nếu cần giúp thì bảo tôi.”

“Dạ, cảm ơn đội trưởng.” Giản Phàm nói qua loa, cảm giác đội trưởng tới đây có mục đích, thầm nâng cao cảnh giác.

“À, còn có chuyện này nữa.” Tần Cao Phong dường như chỉ thuận miệng mà nói: “Hôm nay tôi tới chi đội họp, gần đây hiện tượng chặn đường cướp phá có vẻ đang ngóc đầu dậy, đặc biệt là nhắm vào một số xí nghiệp trong thành phố, cản trở xí nghiệp vận hành. Trên cuộc họp, chi đội trưởng nói, hình như là một công ty lớn tên là Tú Phương, xe sửa chữa trong đơn vị bị người ta cướp, chuyện lên tới cục rồi, lãnh đạo cục rất quan tâm, chi đội trưởng nhấn mạnh, yêu cầu các đơn vị chú ý mật thiết sự kiện này ... Giản Phàm, cậu có cái nhìn thế nào?”

“Tôi ...” Tim Giản Phàm đập cuồn loạn, không ngờ rằng chuyện này mau chóng phản hồi tới chỗ mình như vậy, con bà nó, sao đội trưởng hỏi mình, ý gì? Làm ra vẻ rất vô tội che giấu: “Chuyện này, gần đây tôi rất bận, không hề rời phòng hồ sơ cho nên không biết, nghiêm trọng lắm không?”

“Ha ha, nói thế nào nhỉ, bảo nghiêm trọng thì không phải, nhưng không hề nhẹ, gây án rất cao minh, nhiều địa điểm khác nhau, không ai chứng kiến, xa nhất là tới huyện Thanh Từ, hình như là không cùng nhóm người làm. Đoán chừng là đối thủ cạnh tranh hoặc là công ty có tranh chấp tới Tú Phương ở sau giở trò. Đúng rồi, đội trưởng Diêm của đội trị án Hạnh Hoa Lĩnh nói, thời gian trước Tú Phương có tranh chấp khoản nợ với công ty mậu dịch Ngang Chi, nên nghi ngờ họ.” Trần Cao Phong hỏi hợt kể vắn tắt sự việc.

“Ngang Chi!? Tôi chưa bao giờ nghe qua.”

“Ha ha, công ty vô bọc thôi, đại biểu pháp nhân là Đường Thụ Ngư, cậu biết chứ.”

Giản Phàm trưng ra cái mặt ngốc nghếch quen thuộc: “À, Đường Đại Đầu, tôi biết ...”

Nói tới đó nhận ra đội trưởng nhìn mình chăm chăm thì giật mình đánh thót, cảm giác mình diễn hơi quá, chữa ngượng bổ xung: “Ý anh nói hấn làm?”

“Không giống lắm, hấn làm gì có trí tuệ cao như thế, nếu không đã chổng vào đồn mấy lần, bảo hấn vác dao xông vào nhà người ta còn dễ tin hơn ... Trông có vẻ giống hai đối thủ cạnh tranh đấu nhau, Tứ Phương ứng phó có phần luống cuống, đã phải chạy khắp nơi cầu viện rồi.”

“Cũng đâu cao minh đến thế ạ.” Giản Phàm trấn định tâm thần nói câu đó.

“Miễn cưỡng chấp nhận được, chuyện làm một cách vô thanh vô tức, khá khéo léo, Tứ Phương không có chứng cứ xác đáng, lại không gây ra ảnh hưởng xã hội, cho dù có bắt nghi phạm cũng chưa đủ gán tội. Nếu tôi đoán không sai đây chỉ là mở đầu, chắc chắn có mục đích phía sau, không đạt được không thôi. Tiếp theo đây không chừng sẽ có chuyện càng đặc sắc hơn xảy ra, e chúng ta khó thấy, đám xí nghiệp này cạnh tranh thương nghiệp không lành mạnh đôi khi kịch liệt hơn cả XHĐ va chạm, cướp thị trường còn khiếp hơn cướp địa bàn.” Tần Cao Phong giống như bình luận tin đồn thổi, có vài phần đùa cợt.

Giản Phàm đã trấn tĩnh lại, bất kể đây là thăm dò hay ý gì khác, không khiến y có biểu lộ nào nữa, còn hỏi: “Đội trưởng, anh thấy tiếp theo họ sẽ làm gì?”

“Cái này tôi không đoán được, có điều tôi thấy chuyện phá xe nên dừng lại rồi, một thủ pháp dùng nhiều lần sẽ gây chú ý, người thông minh nên quay đầu xe tìm đường khác. Ha ha ha, đây là suy đoán tâm lý tội phạm thôi, được rồi, không nói linh tinh nữa, thấy tâm trạng cậu tốt như thế là tôi yên tâm, làm việc đi. Gặp Đường Đại Đầu thì hỏi thăm hộ tôi, nhắc một câu, đã trả nợ rồi, chớ để tôi nắm thóp lần nữa.” Tần Cao Phong nói xong vỗ vai Giản Phàm rời phòng hồ sơ.

Tiếng bước chân đi xa dần, tay Giản Phàm cũng dừng lại, giờ trong lòng mới nổi sóng thực sự, đội trưởng khẳng định là đoán ra gì rồi, những lời này rõ ràng đang cố ý truyền đạt thông tin cho mình.

Đoàng đoàng đoàng.

Tiếng súng nổi liên tiếp vang lên, tay bắn súng vững như đại thụ, người nổ súng vững như Thái Sơn.

Bắn như mọi khi thành tích hôm nay hơi bất ngờ, không trượt phát nào, không dùng ống nhòm vẫn thấy ba cái bia đang di chuyển không theo quy tắc đây lỗ đạn, càng gần vòng 10 điểm càng ít.

Trần Thập Toàn từng nói, một xạ thủ ưu tú, luyện ba tháng bắn 10 điểm là chuyện cơm bữa, luyện một năm có thể tham gia thi đấu. Lời ấy có ý ám chỉ Giản Phàm không có tố chất, đúng là thế, y phải tốn công gấp đôi người ta mới bước vào phạm trù ưu tú, nỗ lực gấp mấy người thường mới có thể bắn trúng bia toàn bộ. Tính kỹ ra thì Giản Phàm đã học bắn súng được một năm rồi.

Dù sao bây giờ Giản Phàm đã có thể bắn súng một cách tiêu chuẩn, không còn dùng mấy động tác quái dị thừa thãi như trước kia nữa, nhưng mà y vẫn thích bắn tự do như vậy hơn, đã lắm!

Khẽ đặt súng xuống, lọt vào mắt toàn là những lỗ đạn chi chít khắp nơi, tay càng ngày càng vững, giống như trước kia khi cầm dao phay trong tay, tâm càng ngày càng tĩnh, dao càng ngày càng lạnh, tác động bên ngoài đã không thể ảnh hưởng tới y nữa.

Thay đổi qua một ngày hay là thay đổi qua một năm, Giản Phàm không nói rõ được, trước kia không dám dùng súng, giờ nó đã là thú vui. Trước kia chỉ nói đùa cho vui, bây giờ nói dối không chớp mắt, trước kia chỉ muốn chung sống hòa bình, bây giờ chẳng thèm quan tâm người và việc ngoài người thân nữa, nhiều chuyện xảy ra xung quanh còn là do y âm thầm đạo diễn, sau đó bâng quang chui vào một góc kệ nó diễn biến.

Gần mực thì đen, có lẽ do ngày ngày tiếp xúc với hồ sơ vụ án, mình đen đi rồi!?

Lặng lẽ nhìn khẩu súng đặt trên đài xi măng, thứ hung khí hơi ánh lên sắc lạnh của kim loại, đây không phải món đồ chơi, cảm giác không phải mình khống chế nó, mà là nó chống chế mình.

Nhưng y ngày càng thích cảm giác đó.

Thong thả rời khỏi sân tập bắn, nộp súng vào kho, bước chân vững vàng dẫm từng bậc thang đi lên trên, mặt trời đã lặn xuống núi, hoàng hôn vẫn vàng rực cả bầu trời, trên thao trường của trường cảnh sát là đám người trẻ tuổi đang chơi bóng rổ. Đúng, là người trẻ tuổi, đem so với tâm thái đã có phần già dặn của mình, Giản Phàm thấy những thanh niên đầy sức sống kia mới là người trẻ tuổi.

Lên xe, phía sau có còi, nhìn vào gương chiếu hậu, một cái xe quen thuộc, màu đỏ, cái đầu to từ trong xe nhô ra chào, động tác của Giản Phàm chẳng chậm lại, lái xe khỏi trường cảnh sát.

Rời cổng chiếc xe đỏ phóng vượt lên như muốn dẫn đường, Giản Phàm theo sau tới trà lâu Tương Tư Vũ ở phố Nam, kiếm chỗ đỗ xe lại, có chút buồn cười, điệp viên ngầm chắc cũng hoạt động thế này đây.

Hai người chỉ liên hệ qua điện thoại, cả tuần mới gặp lại.

Giày thể thao hai màu đen trắng, quần âu đen thoải mái, áo sơ mi trắng phần trước cho vào quần, lộ ra dây lưng da, cổ áo nổi lủng hai cúc, thấy da thịt khỏe khoắn, tay áo xắn tới khuỷu

Cách ăn mặc tự nhiên không cầu kỳ, thần thái điềm đạm đứng đưng, nhìn từ cách ăn mặc không ra thân phận, giống như một thị dân bình thường, tất nhiên nếu trừ khuôn mặt điển trai hợp hồn chị em tình cờ đi ngang qua.

Còn không à, vừa có hai nữ sinh đi qua giờ điện thoại chụp trộm Giản Phàm sau đó chụm đầu cười. Buồn cười ở chỗ Giản Phàm quanh năm suốt tháng mặc cảnh phục, chỉ khi đi cùng tên lưu manh như Đường Đại Đầu mới ăn mặc tử tế hơn.

Nói ra cứ có cảm giác quái quái.

Chương 064: Lão làng và nghề non. (3)

Đường Đại Đầu thì vẫn mặc sơ mi hoa lòe loẹt, mái tóc như đi ủ, bóng mượt, dáng vẻ tay chơi nhà giàu sành sỏi, đáng tiếc cái đầu quá to, đáng chảnh đủ cao ráo.

Hai người giống như hai thái cực, Giản Phàm ăn mặc kiểu gì cũng giống người tốt, còn Đường Đại Đầu dù thêu hoa đắp gấm lên người vẫn không che hết vẻ lưu manh. Phục vụ dẫn hai người vào phòng bao, đi vài bước nghe thấy tiếng đàn cổ đánh khúc Cao Sơn Lưu Thủy, bình phong cổ kính, bàn gỗ, dụng cụ pha trà, nhìn đâu cũng toát lên một sự thanh nhã. Tuy là không khí do người ta cố ý tạo ra, có điều ưu nhã, thư thái, làm người quá quen với đô thị hiện đại lập tức thích nơi này.

Hai người ngoài nghề ngồi xuống nhìn em gái pha trà mặc áo hoa cổ điển, cầm ấm trà vòi dài nhắc lên hạ xuống như đang xúc trà, hoa thêu trên người không rõ là mẫu đơn hay hoa phú quý gì đó, nhưng vóc dáng thướt tha như đóa hoa mới nở.

Không ngờ hôm nay Đường Đại Đầu biểu hiện rất tốt, hứng thú nhìn em gái pha trà biểu diễn tài nghệ, cũng học đòi phong nhã khen ngợi vài tiếng, chén trà sứ nhỏ màu trắng được rót trà vàng chanh, Đường Đại Đầu dùng hai ngón tay nhấp một ngụm, bị nóng đặt ngay xuống, còn nói: “Non lại mọng nước, không tệ.”

“Long Tỉnh sau mưa, lá non vừa hé, nhuộm linh khí của mưa, thanh tâm dưỡng phế, anh thật biết thưởng thức.” Em gái pha trà khéo miệng khen một câu.

Ai ngờ Đường Đại Đầu lộ nguyên hình đỉnh chính: “Anh nói em đấy, em trông anh có giống người biết uống trà không?”

Biết Đường Đại Đầu là cái loại gì, Giản Phàm không để ý, em gái pha trà nhoẻn miệng cười tựa có vài phần ngượng ngùng: “Anh nói đùa rồi.”

Giản Phàm phát tay cho em gái đó ra ngoài, Đường Đại Đầu bị thân hình tươi trẻ đó thu hút, nhìn tới tận khi rời phòng bao

mới quay sang Giản Phàm, cứ như sợ y không hiểu còn bổ xung: “Mặt hàng này đưa tới Thịnh Đường, giá không thấp.”

Giản Phàm bực mình: “Anh muốn nữ nhân thiên hạ đều làm tiểu thư hết à? Chuyện nghiêm túc đây ... Đường Đại Đầu, anh phạm luật chơi rồi đấy, ba người của đội thi công bị đánh tới nhập viện, đã lập án điều tra, bảo các anh đuổi người, làm cái trò gì vậy?”

Nghe khẩu khí trách móc này, Đường Đại Đầu đặt chén trà xuống, rồi rít giải thích: “Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi mà, không phải tại tôi, thuê đám người đông bắc, mà đám người đội thi công đâu vừa, đám đá qua lại thế là nổi máu, ai còn để ý tới nặng nhẹ nữa? Chẳng phải chúng không sao à, thương ngoài da có gì mà ghê? yên tâm, không phải người của tôi, Sỏa Trụ tìm đấy, bảo người mời, người đãi bọn họ ăn một bữa để đánh người, rẻ lắm, dù bị bắt cũng chẳng biết chính chủ là ai. Người đông bắc là một đám trộm cắp lang bạt, có chút gió lay cỏ động là chúng biến mất rồi, ai mò ra nổi, cậu không phải lo.”

Giản Phàm biết Sỏa Trụ, tên đó cao hơn cả Tần Cao Phong, miệng méo, nói chuyện không lưu loát, chính là người cung cấp manh mối tìm ra chỗ tập bắn, lại hỏi: “Ai thuê, Sỏa Trụ à?”

“Không, Phi Phi, một tiểu thư thôi, tình nhân của tôi, bảo yên tâm mà, cô ấy đối với tôi tuyệt đối không hai lòng, Sỏa Trụ còn chẳng biết cô ấy tên là gì.”

“Thẻ đâu?” Giản Phàm không nhiều lời nữa đưa tay ra.

“Chuẩn bị rồi.” Đường Đại Đầu móc túi áo lấy ra một cái hộp nhựa nhỏ.

Giản Phàm mở hộp, lấy ra cái thẻ nhớ, cắm thẻ vào chiếc Pocket PC bị móp đầu của mình xem, trên màn hình là hiện trường vụ phá xe đánh người ở đường vành đai.

Phi Phi ra mặt mời Sỏa Trụ, Sỏa Trụ bỏ tiền mời người đánh nhau, trong quá trình truy đuổi đánh người nhập viện. Những thứ này tất nhiên không ghi lại, mà là chuyện xảy ra sau đó không ai biết, một người mặc trang phục rằn ri lái xe sửa chữa đã không còn người đi về phía bắc 4 km, xô vào một cái xe bán tải, sau đó quay đầu chạy ngược lại về Đại Nguyên dừng đúng

chỗ xảy ra vụ đánh nhau trước đó, khung cảnh là hiện trường là khi phía kia đuổi tới.

Hiện trường hỗn loạn, chất lượng hình ảnh không tốt, chiếc xe bán tải đuổi tới, năm sáu người xuống xe tìm người vừa va chạm xe với mình, bọn họ cũng là nhân viên thi công thông tin của công ty Thành Thông. Lúc này hai chiếc xe sửa chữa của Tú Phương đã bỏ người mà chạy, một đám nhân viên thi công nổi nóng, cửa kính, cửa xe bị đập tan nát, hình như còn lấy cái gì đưa lên xe của mình rồi bỏ đi.

Rất ngắn, chỉ mấy chục giây, không nhìn rõ mặt, chỉ nhìn ra câu chuyện.

Đường Đại Đầu nhỏ giọng nói: “Đám người đó là đám chó được thuê thôi, đập phá một hồi sau đó vác đồ chạy, chân tay còn nhanh nhẹn hơn cả người bọn tôi.”

“Máy móc trên xe chỉ người trong nghề mới biết giá trị, chỉ họ mới dùng được.” Giản Phàm bình luận một câu.

“Bao tiền?” Đường Đại Đầu hứng chí hỏi.

Giản Phàm bực mình nói: “Bất kể bao nhiêu tiền, vào tay anh cũng chỉ là sắt vụn, đừng dính vào. Lập án một cái là sẽ tra những thứ đó trong tay ai, ai có là người đó chết.”

“Ai lấy làm gì?” Đường Đại Đầu phát tay, nghi hoặc hỏi: “Giản Phàm, làm gì thế, cái đơn vị thi công Thành Thông này đập xe của Tú Phương còn dữ hơn chúng ta.”

“Đối thủ cạnh tranh thôi, anh không hiểu đâu, đơn vị thi công này là do sau khi cục tin tức chia ra chủ nghiệp và thực nghiệp lập nên, cùng bỏ vốn đầu tư. Nghiêm khắc mà nói họ là quốc xí, mấy năm trước đấu thầu công trình thị chính bị Tú Phương cướp mất, hơn nữa mấy năm qua bị Tú Phương đào mất không ít người. Hai nhà này từ cạnh tranh ngầm đã thành đấu đá công khai, có điều thực lực của Tú Phương quá mạnh, có người đỡ, còn cái công ty này là cơ cấu quan liêu, cạnh tranh thị trường thua kém hẳn. Lần này chúng ta kiếm cho Tú Phương một đối thủ có thể lực cân bằng, lại có thể rửa tội cho anh, cứ để chúng đánh nhau. Phương hướng điều tra chắc chắn khóa vào thiết bị bị cướp.” Giản Phàm bình đạm giải thích.

Đường Đại Đầu gãi đầu gãi tai: “Tôi vẫn chẳng hiểu gì cả, tóm lại tiền của tôi đến bao giờ mới có thể đi đòi?”

“Rất đơn giản, bây giờ Tứ Phương đã bao thầu nghiệp vụ của China Network, China Mobile, nếu như đã có thù, vì sao lấy được nghiệp vụ từ chủ nghiệp của China Network, trong chuyện này có vấn đề. Xí nghiệp thuộc quốc xí, không ngờ lại đập xe, trộm thiết bị của xí nghiệp dân doanh, anh nói có phải tạt vào mặt đơn vị lớn bên trên không? Chuyện này bị phơi bày, dù là mang tính tượng trưng, China Network muốn che đậy sẽ gây sức ép với Tứ Phương, xí nghiệp dân doanh lợi hại mấy cũng làm sao so với quốc xí? Bọn họ là người trong nghề đánh nhau thuần thực hơn người ngoài nghề chúng ta nhiều, anh cứ đợi xem trò cười đi.” Giản Phàm rút thẻ ra khỏi chiếc Pocket PC, trả cho Đường Đại Đầu.

“À, phải rồi.” Đường Đại Đầu choàng tỉnh: “Đổ tội cho Thành Thông, dù sao thì đơn vị trong ngành bọn họ vốn đầu đá lẫn lộn lâu rồi, có cãi cũng không được, phải không? Vậy tôi làm gì?”

“Đi tố cáo chứ làm gì? Tới phân cục Tây Giao, lấy thân phận một thị dân có lòng chính nghĩa đi làm, phân cục đang đau đầu không có manh mối, có thứ này, khẳng định sẽ khóa chặt xe bán tải, truy theo camera giao thông, chạy không thoát đâu. Thành Thông thấy mình bị oan, thế nào cũng cản trở, kẻ thù cũ chạm mặt, thế nào chẳng đánh nhau tung bưng.” Giản Phàm nói rất trầm ổn, không có chút hả hê hay đắc ý gì, như đơn thuần kể chuyện vặt vãnh hàng ngày vậy.

Chương 065: Đã có chuẩn bị.

Đường Đại Đầu nghe nãy giờ mà mãi chẳng thấy Giản Phàm nói tới vấn đề mà hắn quan tâm nhất, chơi xấu đám người kia thì sướng đấy, nhưng chỉ là nhất thời thôi, sốt ruột hỏi: “Vây tiền của tôi thì sao, cậu vẫn chưa nói.”

Giản Phàm xoa tay: “Anh đừng suốt ngày nhắc tới tiền được không, tới lúc rồi ắt có tiền. Tiếp theo làm thế nào thì mai tôi nói cho anh biết, đầu óc anh chậm chạp, nói quá nhiều một lần, tôi sợ mai anh rời giường là quên. Giờ làm một chuyện, trước ngày mai đi tìm phó tổng Lưu của Tứ Phương.”

“Oa, vào việc chính rồi.” Đường Đại Đầu phấn chấn xoa tay, tưởng là đi đòi tiền rồi.

Giản Phàm dội nước lạnh: “Chưa tới lúc đâu, anh mời phó tổng Lưu một bữa, có điều ông ta sẽ từ chối, bất kể thế nào, cứ gặp mặt là được. Dù sao trong mắt người ta bây giờ, anh chỉ là tên lưu manh có cấp bậc, không để anh vào mắt đâu, nhưng ít nhiều nghi ngờ anh, thế nên sẽ chấp nhận thôi.”

“Gặp rồi thì làm gì nữa?” Đường Đại Đầu sốt ruột hỏi.

“Khiêm tốn một chút, cẩn thận một chút, láy lòng một chút, ăn nói thế nào anh tự châm chước. Nói là anh chuẩn bị thành lập một công ty thi công thông tin, nếu có khả năng, nói không chừng tìm Tứ Phương hợp tác, mà bây giờ Tứ Phương kinh doanh ngày một gian nan, bọn họ cần một người như anh trợ giúp. Ngàn vạn lần đừng nói tới tiền, coi như số tiền đó không liên quan tới anh, nói thật uyển chuyển khách khí vào. Nhắc họ, nếu không có anh trợ giúp, nói không chừng sẽ mất đi rất nhiều hợp đồng, cụ thể chút, bảo họ sẽ mất đi một nửa vụ làm ăn.”

Quán trà rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nhạc cổ du dương cùng lời của Giản Phàm căn dặn công việc, chỉ có điều Đường Đại Đầu nghe mà không hiểu: “Nói thế chẳng phải là khiến người ta đề phòng à, khác gì thừa nhận là tôi làm.”

Giản Phàm đưa một ngón tay lên lắc khẽ: “Thứ nhất, có phải anh làm hay không thì không do họ quản, bây giờ đã lập án, có

lẽ bọn họ đang kỳ vọng cảnh sát bắt kẻ gây chuyện ra công lý, cho nên chỉ vờ vịt đối phó với anh thôi. Thứ hai, anh nói chuyện làm ăn, họ hoàn toàn không tin, cũng chẳng để ý tới anh, coi như anh đánh rắm mà thôi.”

Đường Đại Đầu càng không hiểu gì hết, bực tức cầm cả ấm trà lên tu: “Vậy tôi đi bêu mặt à? Tôi ra mẹ ngoài đồng tụt quần xuống đánh phát rắm cho nhanh gọn.”

“Đúng thế, giờ nhìn bề ngoài thì Tú Phương đã nắm hết chủ động, anh nói gì cũng là trò cười, nhưng khi lời của anh ứng nghiệm thì sao?” Giản Phàm nhếch mép hỏi ngược lại: “Họ dám quịt tiền anh nữa không?”

Ánh mắt của Giản Phàm khiến Đường Đại Đầu rùng mình một cái, sau đó càng thêm hưng phấn, trước vờ khum núm sau này càng vênh mặt hơn, nghe đã thấy hứng thú: “Tôi làm, tôi làm, ha ha ha, cái đầu cậu thật là, nói sao đây, đúng là Gia Cát Lượng.”

“Tuần sau bận lắm đấy, tranh thủ mà làm đi, hành động này là để bả tin cho Niên Vinh Quý.” Giản Phàm cầm chén trà lên, suốt ngày nhốt mình trong phòng hồ sơ là để toan tính những thứ này, càng ngày càng thích cái cảm giác âm thầm khống chế tất cả người và sự việc trong tay.

Đường Đại Đầu tranh thủ uống hết chỗ trà trong ấm, làu bàu nhạt như nước đá, có quái gì cao nhã đâu, đang định đứng dậy về thì có điện thoại, nghe một lúc nhìn Giản Phàm: “Nam Nam tìm cậu đấy.”

“Bảo tôi không có ở đây.”

“Sao không nói sớm, tôi bảo cậu đang ở với tôi rồi.”

Giản Phàm xua tay: “Lắm chuyện, bảo tôi không rảnh.”

“Rõ ràng cậu đang rảnh, vừa vặn tôi trả xe cho cô ấy, sau đó chở cậu tới Thịnh Đường chơi, cuối tuần trốn ru rú trong đội thì có gì vui. Cẩn thận thành biến thái.” Đường Đại Đầu thịnh tình mời mọc.

Giản Phàm trả lời cộc lốc: “Không có hứng.”

“Con người cậu thật là, Nam Nam chạy ngang chạy dọc trang trí nhà cho cậu, cậu không cảm ơn được một câu à?” Đường Đại Đầu có được cái cơ đàn hoàng, không chịu bỏ qua cho Giản

Phàm: “Vả lại, nếu hai người mà tới với nhau có phải là tốt không, chúng ta là người một nhà rồi, đừng có mà xem thường Nam Nam. Tôi nhìn cô ấy lớn lên đấy, tuy nóng tính một chút, bạo lực một chút, thích rượu một chút thì không có tật xấu gì, không giống những đứa con gái khác, xòe ra vài đồng là xán tới. Đám đại giả tới Thịnh Đường còn ít à, tán tỉnh cô ấy còn ít à, Nam Nam coi ai ra gì không? Chỉ nhìn trúng cậu.”

Càng tiếp xúc nhiều, Đường Đại Đầu càng nhận thấy sự bất phàm của Giản Phàm, thế nên ra sức muốn gán ghép cho Tăng Nam và Giản Phàm, chuyện này mà thành, quan hệ bọn họ cũng càng thêm chặt chẽ, sau này hẳn có thêm chỗ trông cậy.

Giản Phàm chỉ cười không đáp, về tới đội một, Đường Đại Đầu đợi rất lâu Giản Phàm chẳng thềm ra, lắc đầu lái xe đi, thật không hiểu nổi thằng nhóc này.

Mấy tiếng sau, vài đồn công an nhận được điện thoại báo án, thuật lại sự kiện đập xe ở đường vành đai một ngày trước, tiếp đó trung tâm chỉ huy 1 cũng nhận được báo cáo tương tự, nói mình là người chứng kiến, nhưng vì lý do an toàn không muốn ra mặt, cung cấp video do điện thoại ghi lại. Đoạn video này đã gửi tới phòng trực ban của trung tâm chỉ huy trước khi gọi điện. Lý do này được cảnh sát tiếp nhận, bây giờ ai mà muốn làm người tốt chứ, nói không chừng rước họa vào thân, ngẫu nhiên lương tâm thức tỉnh một lần cũng phải nghĩ cho bản thân trước, nặc danh là phải.

Đoạn video kia nhanh chóng được đem đối chiếu và phân tích, đúng là hiện trường vụ án ở đường vành đai.

Tốt rồi, đang lo không có chính chủ, buồn ngủ lại có người mang gỏi tới kê đầu, đơn vị phụ trách vụ án ngày hôm đó phân tích hình ảnh, đối chiếu camera giao thông, không cần tốn quá nhiều công sức đã khóa chặt bốn chiếc xe bán tải khả nghi, căn cứ phát hiện nay, điều tra bán công khai.

Người ngoài khả năng không biết, những máy móc chuyên nghiệp trong ngành thông tin đất chết người, máy đo phản xạ quang học và thiết bị nổi cấp quang đã giá trị hơn 40 vạn, so với chuyện đánh nhau thì chuyện lấy cắp càng lớn hơn, là trọng điểm điều tra.

Làm xong những việc này Đường Đại Đầu về Thịnh Đường tiêu diêu, dù đầu óc hẳn có kém, giờ nghĩ kỹ cũng thấu được điểm mấu chốt trong đó, chẳng trách mà Giả Phàm dạn đi dạn lại không được đụng chạm vào xe và thiết bị trên xe, té ra là có học vấn lớn. Một đồng thiết bị ở xã Đại Vương trang bị thôn dân lấy mất, giờ chắc trong tay hiệu đồng nát nào đó, còn máy móc thiết bị ở đường vành đai thì bị đối thủ cạnh tranh lấy mất, chùng mực chuẩn xác, chiêu nào cũng là mượn đao giết người, ai lấy những thứ đó là gánh hết tội.

Thực sự là bội phục Giả Phàm sát đất rồi, chỉ tiếc là không lôi kéo được, nếu không lo chuyện phát tài, ài, hôm nay lại phải đối diện với bà cô Tăng Nam nữa, biết bị Giả Phàm ngó lơ chắc điên lắm đấy ...

Chương 066: Nhớ chị, rất nhớ chị!

Khó khăn lắm mới có được những ngày cuối tuần nhàn nhã, Giản Phàm từ trà lâu Tương Tư Vũ trở về đội là bỏ mặc Đường Đại Đầu, vào bếp bận rộn. Người của hai tổ thực địa một và ba nửa tiếng sau trở về, Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương, Vương Minh, Cao Ái Quân tụ tập với nhau, làm hai chai rượu nhâm nhi, bàn tính xem cuối tuần đi đâu chơi, đợi khi Giản Phàm bắt đầu rửa nồi rửa bát thì đám đồng đội đã chạy hết.

Ở trong đội cuối tuần thanh nhàn nhất, cũng là buồn tẻ nhất, ai có nhà thì về nhà, không có nhà thì kiếm nhà. Ngay cả Tiêu Thành Cương gần đây cũng đang có bạn gái, chỉ cần không có nhiệm vụ là mất tích. Dương Hồng Hạnh với Lương Vũ Vân có nhà trong thành phố, hai cô đại tiểu thư này thường ngày đi làm còn chuồn mát, hưởng hồ là hai ngày nghỉ cuối tuần, đôi khi tới chiều thứ sáu là chẳng còn thấy nữa.

Dọn dẹp xong bếp, Giản Phàm một mình về phòng, bốn xung quanh yên ắng tới rợn người, gọi điện thoại hỏi thăm cha mẹ, mọi thứ vẫn như cũ, gọi điện thoại cho em gái. Ly Ly nghỉ hè mà ở lại Bắc Kinh không về nhà, nghe nói cùng bạn học tổ chức hoạt động gì đó, kiếm được thêm 2000 tiền sinh hoạt, Giản Phàm cũng không cần gửi tiền nữa, dặn em gái tranh thủ về nhà với cha mẹ vài ngày, đừng có đi biệt tăm suốt cả hè. Đứa em này khác y nhiều lắm, thích bay nhảy, không thích ở nhà là đứa rất tự chủ độc lập. Tất nhiên trừ lúc mỗi tiền anh trai.

Lại tiếp tục gọi điện thoại, lão đại Tiết Hàn Dũng đang yêu đương, cơ bản là thấy sắc quên bạn, lão tam Hoàng Thiên Dã vẫn bận kiếm tiền, cuối tuần là quán bia làm ăn tốt gấp mấy bình thường. Hình như không có mình, lão tam càng kiếm hơn, thế nên khỏi đi luôn. Gọi điện cho Phí Béo chỉ nghe thấy tiếng xào bài rào rào, lại đang chơi mạt chược rồi.

Ai cũng có việc của mình, chỉ mình y là không. Giản Phàm cầm điện thoại, mắt nhìn vào một cái tên, người mà y muốn gọi

nhất, trên đó ghi "Chị Tương!." Tương Địch Giai ra nước ngoài, thời gian qua chỉ thi thoảng nhắn tin hỏi thăm.

Nghĩ tới Tương Địch Giai, tinh thần phấn chấn hơn rất nhiều, gửi một tin nhắn: 'Chị,

hiện giờ chị đang ở đâu?'

Đơn giản, gửi theo nhớ nhưng vô hạn, tin nhắn gửi đi rồi, người ngáy ra, bấm điện thoại xem ảnh, có vài bức ảnh công viên, rừng nhỏ bên hồ, chèo thuyền, bức ảnh làm Giản Phàm động lòng nhất là Tương Địch Giai dựa vào liễu rủ bên hồ, nụ cười rạng rỡ hơn cả sắc xuân xung quanh, áo trắng váy trắng, tựa hồ mãi mãi luôn xinh đẹp, thanh nhã mê người như thế. Lời Hà Phương Lộ nói là thật sao? Giản Phàm không sao liên tưởng được cảnh Tương Địch Giai nằm liệt trên giường bệnh.

Mẹ nó, không phải Hà Phương Lộ lừa mình chứ? Ả thư ký này gian lắm, cô gái đó là loại khí chất "Bạch Cốt Tinh" thời hiện đại, nam nhân căn bản không cách nào nhìn thấu. Những lời đó là thật hay giả, Giản Phàm không cách nào xác định được.

Có tiếng tích tích báo tin nhắn, Giản Phàm vội mở điện thoại, đó là tin nhắn đa phương tiện, đợi ký hiệu đang tải chạy rất lâu mới thấy một bức ảnh, nhìn một cái, nhìn cái nữa, nhìn tới mắt sáng như sao đêm trên trời. Chính là Tương Địch Giai, lại còn mặt áo tắm liền thân, đứng bên bờ biển giang tay ra muốn ôm bầu trời, đằng sau là biển và bầu trời xanh ngắt. Chiếc áo bơi màu thâm cổ áo khoét sâu làm nổi bật làn da trắng nõn nà, dưới ánh mặt trời sáng rực quả thực làm người ta có chút cảm giác chói mắt. Chiếc áo bơi như được may đo tỉ mỉ để tôn lên đường cong thân thể yếu điệu của cô, bầu ngực trắng như tuyết căng tròn khơi gợi tư tưởng miên man, mép bầu vú trắng muốt thấp thoáng tựa muốn thoát ra bên ngoài khoe vẻ đẹp tuyệt vời của nó. Bờ vai thanh mảnh mà không hề có cảm giác gầy, đôi tay như khắc bằng ngà voi, dù là ảnh bán thân cũng khiến Giản Phàm thấy máu nóng chảy

rần rật, đang nhìn tới ngáy ra thì có tin nhắn.

'Bãi biển Hawaii, đẹp không?'

Giản Phàm cười hạnh phúc nhận tin nhắn.

'Đẹp, quá đẹp, Hawaii cũng không đẹp bằng

chị.'

Gửi tin nhắn đi, sau đó hồi hộp đợi xem chị Tương sẽ hồi âm thế nào, có lẽ lời khen này sẽ làm cô ấy cười vui vẻ nửa ngày. Đột nhiên nghe thấy chuông điện thoại reo vang, không ngờ là Tương Địch Giai trực tiếp gọi điện thoại tới, Giản Phàm vội vàng bắt máy, nụ cười thoáng chốc ngoác tới tận mang tai: “A lô, chị, chị đang bơi à?”

“Đồ ngốc, hi hi, tôi đang ở trong chăn, chênh lệch 14 tiếng đấy, nơi này bây giờ là sáng sớm tôi còn chưa rời giường.”

Giọng nói lười biếng, êm ái lọt vào tai mang theo chút ngọt ngào, chính là chị Tương lâu ngày không gặp, quen thuộc tới không thể quen thuộc hơn: “Ồ, em hồ đồ rồi, xin lỗi chị, mới sáng sớm đã đánh thức chị.”

-“Này Giản Phàm, sau khẩu khí cậu lạ vậy, còn khách khí như thế, có chuyện gì à?” Lời nói mang theo quyến luyến, nhưng lại như ẩn chứa điều gì đó, giữa hai người xưa nay luôn có gắn kết tâm linh mơ hồ nào đó, cho nên Tương Địch Giai miễn cảm nhận ngay ra ngữ khí, âm điệu của Giản Phàm có điều khác lạ, hỏi gấp.

“Không, không có chuyện gì, chỉ là, chỉ là ... em nhớ chị” Nghe giọng nói lo lắng ấy, Giản Phàm thấy xương mềm đi ba phần, đi tới bên cửa sổ, trời hôm nay có mây giống như sắp chuyển mưa, không có trăng sao, gió đêm càng thêm mát lạnh, thoảng mùi hơi nước, tựa hồ muốn cảm thụ bầu không khí cùng chỗ Tương Địch Giai, trầm giọng nói một câu, tựa hồ cảm thấy chưa đủ thể hiện hết tình cảm của mình lại nói thêm.

“Rất nhớ chị!”

Đây là lần đầu tiên gần như công khai thừa nhận tình cảm của mình tới Tương Địch Giai. quan hệ hai người hết sức thân thiết, nhưng ở bên nhau lại tự nhiên quá mức, thiếu đi cảm xúc mãnh liệt của nam nữ yêu nhau, thành ra luôn có chút mập mờ không rõ ràng, câu nói này đưa quan hệ lên cấp mới. Bên kia Tương Địch Giai cười khúc khích, Giản Phàm thậm chí có thể tưởng tượng ra dáng vẻ mê người của cô khi lười nhác nằm trong chăn.

“Thật là, làm người ta sợ, chút nữa thì tưởng có chuyện gì.” Cười một lúc mới nghe Tương Địch Giai có chút không vui chất vấn: “Nhớ tôi thật không? Không tin, khi tôi ra nước ngoài hẹn gặp cậu mà không được.”

“Khi đó tôi ở Ô Long, bị bệnh thật, sao có thể lừa chị chứ!?” Giản Phàm kêu oan.

“Có đúng không đấy? Tôi phải kiểm chứng mới được.” Tương Địch Giai dịu dàng nói: “Muốn tôi tin cậu thì mỗi ngày ghi lại câu vừa rồi một trăm lần, tôi về sẽ kiểm tra.”

“Được!” Giọng Giản Phàm vui mừng, điều đó có nghĩa là chị Tương chấp nhận rồi, lúc này chỉ hận không thể ôm cô vào lòng: “Chị, khi nào chị về?”

Đầu kia điện thoại truyền tới giọng nói như của cô gái nhỏ đang giận hờn: “Chẳng phải có câu ngắm cảnh chẳng bằng nghe cảnh, nghe cảnh không bằng nhớ cảnh à? Bao lâu mới nghe được một câu tình tứ của cậu, vì để cậu nhớ thêm nhiều một chút, tôi quyết định ở thêm một tháng. Không, phải lâu hơn nữa, để cậu nhớ tôi nhiều hơn.”

“Oa! Tàn nhẫn thế, em nhắc chị nhé, đầu óc em kém lắm, nhớ chị lâu rồi sẽ dần không nhớ nữa, sau đó rồi sẽ quên đấy.”

“Cậu đừng giả vờ, tôi đoán chừng cậu quên rồi, hôm nay nói không chừng ngẫu nhiên nhớ tới tôi thôi.”

“Trời đất chứng giám, đây tuyệt đối không phải là sự kiện ngẫu nhiên.”

Có vài phần ái muội, vài phần đùa giỡn, vài phần ầm áp, trò chuyện mười mấy phút mới quyến luyến cúp điện thoại, bên kia đại dương là mặt trời mới mọc, còn bên này bầu trời đen kịt, kết nối bằng nỗi nhớ nhưng không thể cắt bỏ.

Giản Phàm nằm giang chân giang tay trên giường, lúc này cô ấy nhất định là vừa mới cúp điện thoại, có lẽ lờ tai, gò má đã hơi nóng lên, cánh tay ngọc để trần áp lên cái chăn trắng muốt, gian phòng tràn ngập ánh nắng ban mai, chắc chắn đẹp không cách nào tả xiết.

Chương 067: Vì yêu mà giận. (1)

Hôm nay Giản Phàm mới phát hiện, nhớ nhung cũng là một chuyện rất mỹ hảo, mỗi ánh mắt mỗi nụ cười, mỗi nụ hôn đều rõ ràng hiện lên trong đầu, giống như đêm hôm đó cả hai mặt đối mặt, bên tai nghe thấy hơi thở của đối phương, trong lòng là mềm mại, tới khi tiến vào thân thể cô, trơn và ấm áp khiến người ta muốn nổ tung ... Theo từng động tác dữ dội của mình, cặp đùi săn chắc càng kẹp chặt, cô ấy thích chủ động, đôi mắt long lanh như nước, rồi đến lúc mà cô ấy dường như không nhìn nổi nữa, tiếng rên rỉ kia mới thật hấp dẫn làm sao, sự nhiệt tình hoang dại ấy thật khiến người ta phải tiêu hồn lạc phách ... Ặc, lẫn mất rồi, lại nghĩ tới Hồ Lệ Quân mất rồi. Vội nhảy xuống giường rửa mặt, vốc ít nước lạnh vỗ lên mặt, đầu óc tỉnh táo được một chút.

Vừa mới tỉnh đã không yên thân, tiếng gõ cửa rầm rầm như sấm làm Giản Phàm giật bản mình, cái kiểu gõ cửa ngày chẳng cần nghĩ cũng biết là đám độc thân trong đội, bực tức quát: “Ai thế?”

“Em, Thành Cương, mở cửa.”

“Xéo, ngủ rồi.”

“ra thực địa khẩn cấp, ngủ cũng phải dậy.”

“Thằng kia, mày tới quấy rối à?” Giản Phàm thuận tay mở cửa ra.

Tiêu Thành Cương thò đầu vào nhìn trái nhìn phải, còn ngửi như chó: “Anh giấu em gái nào trong phòng hả, sao lâu thế mới mở cửa?”

“Có chuyện gì không? Không thì xéo xa một chút, cuối tuần mà cũng không cho người ta yên thân à?” Giản Phàm đẩy đầu Thành Cương ra ngoài.

“Có chứ, sao lại không? Không phải anh đang cô đơn sao, em tìm cho anh một người bạn.”

“Mày ấy à? Không cần, xéo!” Giản Phàm đưa tay muốn đóng cửa.

“Anh không hứng thú với em, cho rằng em hứng thú với anh chắc.” Tiêu Thành Cương đã xác nhận không có ai trong phòng, tránh sang bên trịnh trọng nói: “Chị Tăng, tìm được người cho chị rồi đấy ... Anh, tiếp theo trông vào anh.”

Giản Phàm thất kinh vừa định ra ngoài nhìn thì Tăng Nam từ bên cửa đi ra làm y sững sờ, Tiêu Thành Cương cười khùng khục.

Từ tưởng tượng biến thành thực thể, rồi mỹ nữ đứng ngay trước mặt, độ xung kích không nhỏ, Tăng Nam với nụ cười vài phần trêu ghẹo hứng chí nhìn Giản Phàm, cô có vẻ tới thẳng đây từ Thịnh Đường, một chiếc áo sơ mi ngắn tay, chiếc váy ngắn làm đôi chân càng thêm dài, trang phục hết sức chính thức, giống phục vụ viên ở Thịnh Đường, nhưng mặc trên người cô, sức sát thương tăng bội phần: “Sao thế, muốn đuổi tôi à?”

“Ai đuổi cô chứ?” Giản Phàm bất lực nói.

“Vậy anh định để tôi đứng trơ ra ở đây sao?” Tăng Nam truy hỏi.

“Vào đi.” Giản Phàm hơi nghiêng người, đã lĩnh giáo sự phóng khoáng và lớn gan của cô gái này rồi, đôi mắt yêu mị kia luôn khiến tâm thần người ta chơi vơi, thế rồi đúng lúc động lòng nhất sẽ bị hất một gáo nước lạnh, giống như cái lần hai người nấp trong phòng tối.

Đối với cô gái này, Giản Phàm luôn có phần né tránh, cho dù ở rất gần vẫn thấy cảm giác khoảng cách rất xa.

Có điều Tăng Nam thì lại chẳng tỏ ra xa lạ, hứng thú nhìn gia dụng đơn giản trong phòng của Giản Phàm, một bàn một ghế, một giường một tủ, còn là loại tủ làm bằng vải khung thép, có thể tháo lắp tiện lợi, đúng là phòng của anh chàng độc thân. Có điều rất sạch sẽ gọn gàng, cái giường đơn rộng hơn một mét, chiếu in nhân vật hoạt hình. Tăng Nam tò mò nhìn quanh, thoải mái ngồi xuống ghế, xem chừng không định đi nữa.

Giản Phàm đành ngồi xuống giường, giang tay ra: “Không rượu, không nước cũng chẳng có đồ uống.”

Tăng Nam cười giả hoạt: “Sao thế, anh cảm thấy khát à?”

“À, không.” Giản Phàm lắc đầu, lắc đầu rồi mới nhận ra người ta báo thù, giải thích: “Ý tôi là không có gì để chiêu đãi cô.”

“Chà, khách khí làm gì chứ, anh có ưa gì tôi đâu, làm vài chuyện nhỏ rồi đi thôi.” Tăng Nam bấm di động, đưa tới trước mặt Giản Phàm: “Ảnh trang trí phòng, anh xem đi. Giản Phàm, anh hay thật đấy, trải sàn rồi mà anh cũng không xem qua lấy một lần, bây giờ thấy thế nào?”

Xem vài bức ảnh đồ họa vi tính, chỉ thấy một căn nhà ở xa hoa, phòng khách là ghế sofa kiểu quý phi, tivi treo tường, phòng ngủ là giường đôi lớn, đèn treo trạm trở, rồi bếp, nhà tắm, nhìn vừa cao quý lại điển nhã, hết sức vừa mắt, dù y không hiểu gì về trang trí cũng thấy rất tuyệt vời.

“Trải sàn xong thì vào ở là được, tôi là người độc thân, làm tốt vậy làm gì? Tốn bao nhiêu tiền thế?” Đối với mấy thứ đắt tiền thế này, Giản Phàm nhà quê một cách nghiêm trọng.

“Ừm tính sơ bộ, trang trí và đồ gia dụng, gần 20 vạn, đó còn là đã đơn giản hóa đi nhiều rồi.”

“Đừng, tôi không ở nổi đâu.”

“Không thích thì thôi, Đường Đại Đầu giao 5 vạn chỉ đủ trải sàn, còn lại tôi không quản, anh tự đi mà lo, bằng vào cái gì tôi vất vả rồi lại còn bị người ta khó chịu.”

Làm Tăng Nam giận Giản Phàm thấy thấy chút có lỗi, chuyện này không có cách nào khác, y không định phát triển mối quan hệ thân mật nào với cô: “Từ đầu nên như thế, tuần sau tôi tự làm, nếu tiêu của người ta 20 vạn mà không làm được việc gì, cô bảo tôi lấy gì mà trả?”

“Anh giả vờ hồ đồ đấy à, nếu không đòi được tiền, cứ trang trí trước rồi vào ở, sau đó thông thả trả. Nếu hoàn thành được, tiền nên lấy cứ lấy, số tiền trang trí này so với khoản tiền lấy về kia chỉ là một cọng lông, anh ta thèm để ý chút đó sao? Tôi giúp anh, rốt cuộc chẳng được nổi một câu cảm ơn.” Tăng Nam nhìn Giản Phàm chăm chăm, trong tất cả những người đối diện với mình, chỉ có một nam nhân có thể nắm chắc không có chút xao động nào, dù cô cố gắng kéo gần khoảng cách ra sao, hai người vẫn xa vời vợi như vậy.

“Cám ơn cô, tôi luôn muốn cảm ơn cô mà không biết nói thế nào.” Giản Phàm nói cảm ơn mà giống từ chối.

“Chẳng có chút thành ý nào cả.” Tăng Nam hừ mũi một tiếng, thái độ vô cùng nghiêm túc, không đong đưa mắt giống mọi khi: “Giản Phàm, anh giả vờ thành bộ dạng gì cũng được, không sao cả, hôm nay tôi tới đây là để nói vài câu, không biết anh có nghe vào tai không.”

“Cô nói đi.” Giản Phàm gật đầu.

“Ừm, chuyện đòi nợ ấy, dừng lại đi, còn tiếp tục tôi sợ anh không thu thập được đâu.”

“Có vấn đề gì sao?”

“Mấy ngày qua Đường Đại Đầu cứ lén lén lút lút, tôi hỏi cũng che dấu, anh ta cho rằng tôi không biết. Vốn tôi nghĩ rằng anh và Đường Đại Đầu chỉ giở trò vô lại, anh ta là loại đó, không có gì to tát .. Ài, bây giờ tôi hối hận vì kéo anh vào chuyện này, cái xe sửa chữa của người ta giá cả trăm vạn, giờ hỏng bốn năm cái, mất bao nhiêu thiết bị, vụ án này lớn cỡ nào, anh rõ hơn ai hết. Phân cục Tây Giao đã lập án rồi, mau dừng đi, tôi không thể nói được Đường Đại Đầu, anh ta quá cố chấp, chỉ nghe lời anh.” Mặt Tăng Nam đầy vẻ lo lắng, sự quan tâm trong giọng nói không thể diễn tả hết bằng lời.

Nói ra câu này là thực sự quan tâm tới an nguy của mình, làm Giản Phàm cảm động hơn cả cô chạy đi chạy lại lo trang trí nhà, nhìn thẳng vào mắt Tăng Nam, nhận ra đôi mắt đẹp đầy yêu mị kia chỉ là giả vờ, đôi mắt ấy trong tới không có chút tạp chất nào: “Cô không định bảo vệ khoản đầu tư của mình nữa à?”

“Bỏ đi, mặc dù tôi không phải là phú bà, nhưng một năm cũng kiếm được mười mấy vạn, chẳng qua là 50 vạn thôi, thiếu nó đâu phải là không sống được. Khi đó tôi thấy bộ dạng ngu ngốc của Đường Đại Đầu, thuận miệng chọc vài câu, anh thiếu tiền, tôi có thể giúp, không việc gì phải vì chút tiền mà mạo hiểm.” Hai tay Tăng Nam xoắn vào nhau một cách thiếu tự nhiên, như có điều khó mở miệng.

Chương 068: Vì yêu mà giận. (2)

“Quan hệ giữa hai chúng ta chưa tới mức tôi tiêu tiền của cô, ha ha ha, lần này tôi trăm lần thật lòng cảm ơn cô đấy.” Giản Phàm đứng dậy chấp tay như phim cổ trang.

“Anh đồng ý thì tốt, đừng để xảy ra chuyện, lòng tôi cũng bất an.” Tăng Nam thở phào, tựa hồ lắm bả.

“Tôi đồng ý cái gì chứ? Cảm ơn thì cảm ơn, nhưng tôi có đồng ý gì đâu.”

“Anh muốn tiếp tục?” Giọng Tăng Nam thoáng cái đã cao vút lên.

“Đúng thế, đã bắt đầu rồi sao có thể dừng lại, nếu không vút bỏ hết công sức à?” Giản Phàm nhún vai, nói hết sức hời hợt.

“Anh ...” Tăng Nam tức giận đứng dậy, ngón tay chỉ ra thiếu chút nữa chọc vào mũi Giản Phàm: “Anh làm sao vậy hả, nói ngon nói ngọt thế nào cũng không chịu nghe.”

“Cô mới làm sao ấy, người kéo tôi vào là cô, bây giờ bảo tôi dừng giữa chừng cũng là cô, chuyện gì tôi cũng phải nghe cô sao? Tôi hứa với Đường Đại Đầu rồi, giờ tôi bỏ anh ta giữa đường, cô không thấy quá đáng à?” Giản Phàm nhíu mày phản bác, y ghét người khác kiểm soát mình, Hương Hương cũng không làm được việc ấy, chỉ có mẹ y là có tư cách đó.

“Sao nói đi nói lại đều thành tôi sai rồi?” Tăng Nam tức tới không biết phải nói gì, ngồi xuống đó thở: “Giản Phàm, tôi kệ anh nghĩ gì về tôi, tôi thực sự lo lắng, nếu vì chuyện này mà xảy ra vấn đề, tôi thấy không đáng. Nói thẳng với anh, chiều nay Lý Uy gọi điện cho tôi, ông ấy rất không tán đồng cách làm lần này của anh, bảo tôi khuyên anh và Đường Đại Đầu dừng tay. Xí nghiệp lớn như Tứ Phương có cả chỗ dựa trong chính phủ và cục quản lý thông tin, đây là ngành nghiệp đặc thù, đứng phía sau có bao nhiêu cổ đông ngầm còn chưa rõ. Giờ cảnh sát đã điều tra, thiên hạ không có bức tường nào không lọt gió.”

Kỳ thực Giản Phàm còn có chút nghi ngờ động cơ Lý Uy, rất có thể ông ta không muốn Đường Đại Đầu phát triển quá mức

vượt khỏi tầm kiểm soát của mình, một thằng lưu manh đầu óc đơn giản sai đâu đánh đó rõ ràng là có lợi hơn: “Chuyện này dù có lộ ra cũng chẳng liên quan gì tới tôi, Đường Đại Đầu là người tổ chức cùng thực hiện, tôi chỉ góp ý, ai có chứng cứ tôi góp ý? Lý Uy lo lắng cho an nguy của em vợ ông ta à? Vì sao không trực tiếp khuyên Đường Đại Đầu đi?”

“Anh ta bây giờ bị tiền làm mờ mắt rồi, ai nói cũng không nghe, lại thấy mất mặt, muốn kiếm lại thể diện, dù không lấy lại được đồng nào thì anh ta cũng làm.” Tăng Nam đậm chân: “Sao lại xuất hiện một đôi như hai người chứ, cứng đầu cứng cổ.”

“Chuyện này sớm đã định đoạt rồi, cô đừng nói những lời vô ích nữa, sẽ không có chuyện gì đâu.” Giản Phàm tuy nhận sự quan tâm của Tăng Nam, nhưng y rất không thích thái độ ưu việt của cô, cho dù chuyện này có vấn đề thì bình tới tướng ngăn thôi.

“Coi như tôi phí lời.” Tăng Nam đứng lên, hậm hậm bỏ đi, có điều tới cửa rồi lại quay đầu: “Anh đừng quá tự coi mình là đúng, tôi hiểu Lý Uy, ông ấy đã nói thế tức là phải có lý do, xưa nay ông ấy nhìn sự thế rất chuẩn. Nếu hai người có chuyện gì, ông ấy sẽ ngồi bên sông xem lửa cháy, khi ảnh hưởng tới lợi ích bản thân, ông ấy dám bỏ cả vợ, đừng nói tới đứa em vợ xa tận đâu đâu.”

“Biết rồi, tôi sẽ cân nhắc.” Giản Phàm kết thúc chủ đề này, đứng lên tiễn khách.

Một hồi lâu sau tướng Tăng Nam đi rồi, Giản Phàm định đi ra đóng cửa đọc sách, trời sắp mưa rồi, không ngờ có cái đầu lại thò đầu vào: “Này, ngoài kia đen xì xì, sợ lắm, anh phải tiễn tôi chứ.”

Cô gái này còn sợ tới sao? Có điều người ta đã nói thế thì không tiện ngồi ì ra đó rồi, Giản Phàm cười bước ra cửa, cuối tuần, trong đội đúng là tối đen, ngoại trừ hành lang còn có đèn, cầu thang chỉ có một khoảng tối. Tăng Nam miệng vừa than vãn cái nơi quái quỷ vừa ôm chặt cánh tay Giản Phàm, dè dặt bước từng bước xuống cầu thang.

Rời sân, cầm chìa khoá, đèn xe bật sáng, mở cửa ra rồi, Tăng Nam vẫn không buông Giản Phàm: “Anh nghĩ cho kỹ, đừng có cố chấp không chịu nghe người khác khuyên nhủ, nhiều chuyện

ngoài xã hội còn chưa hiểu, bên trong này có rất nhiều chuyện nhất thời không nói rõ được, tôi lo lắm.”

“Cô đừng lo bừa nữa, dừng lại rồi, ai mà có vấn đề suốt ngày đi đập phá với đánh cướp.” Giản Phàm áp giọng xuống nói.

“Thế à, sao anh không nói sớm, làm tôi cứ lo mãi.” Tăng Nam nhẹ người.

“Hôm qua đã dừng rồi, có điều chúng tôi chuẩn bị đổi phương pháp khác rồi tiếp tục.” Giản Phàm như cố tình.

Tăng Nam hất mạnh tay Giản Phàm đi, vào xe, còn chưa chịu thôi, hạ cửa kính xuống nói: “Chưa bao giờ thấy ai ngoan cố như anh, có chết cũng đáng đời.”

Chiếc xe đỗ lao vút đi, chỉ để lại ánh đèn phân đuôi, rồi dần dần biến mất, Giản Phàm đứng đó trầm ngâm hồi lâu mới quay về phòng, nằm trên giường mở ảnh Tương Dịch Giai ra nhìn rất lâu rồi ngủ ngon lành.

Buổi trưa chủ nhật khi Đường Đại Đầu từ đại lâu Tứ Phương đi xuống, bộ dạng như chó ướt nước, còn là chó điên, cái đầu gục xuống, mắt thì gườm gườm liếc ngang dọc, nhìn ai cũng một vẻ bất thiện, nhưng giống người có điều kiêng dè không dám phát tác. Nguyên nhân ở đâu? Trong sân Tứ Phương đỗ hai cái xe cảnh sát, phân cục Tây Giao, đội trị an Hạnh Hoa Lĩnh đúng là làm hấn không phát tác nổi.

Chuyến đi này rất khiêm nhường, khiêm nhường tới có chút giống hạ mình cầu khẩn, hôm nay thì thấy được toàn bộ nhân vật trọng lượng rồi, tổng giám đốc Niên Vinh Quý mặt âm trầm, phó tổng Lưu thường cười gian. Còn cả đám quản lý cao tầng bận rộn, nhưng không phải là chiêu đãi Đường Đại Đầu, mà là cảnh sát, còn về hấn được đưa cho một cốc nước lọc, tới trà cũng chẳng có. Phó tổng Lưu tiếp đãi vài câu,, lời nói chẳng chút khách khí, Niên Vĩnh Quý chẳng thèm gặp loại như Đường Đại Đầu, một đám nhân viên trong sáu tầng lầu ăn mặc trang trọng, ánh mắt nhìn Đường Đại Đầu dù không coi hấn như phường trộm cắp tới nhà thì nhất quyết cũng chẳng có gì hay ho.

Thái độ này làm Đường Đại Đầu lẩn lộn giang hồ mười mấy năm sao chịu được, chỉ có một cảm giác, uất, uất tới muốn đánh

người, nhưng có một đám cảnh sát ở đây, trong đó còn có người mình quen, giận tới mấy cũng phải nhịn.

Xuống lầu vẫy vẫy tay, Tăng Nam ở trong xe không thềm lái vào đón, Đường Đại Đầu đành hậm hực đi bộ ra ngoài, vừa ngồi vào ghế phụ lái là thở hồng hộc như muốn xả hết uất ức trong lòng ra, đợi mãi mà Giản Phàm ngồi phía sau không an ủi được một câu. Ngược lại Tăng Nam quan tâm hỏi: “Sao rồi?”

Hôm nay là ngày Đường Đại Đầu hẹn gặp phó tổng Lưu, có điều nhìn vẻ mặt là biết chẳng ra sao. Xe vừa lăn bánh là hẳn bắt đầu chửi bới om xòm: “Đcm nhà nó chứ, lão Vương Bát Đản Lưu Phương Huy đó, tôi nói chuẩn bị thành lập công ty thi công thông tin, nói không chừng có thể hợp tác với họ, cô đoán xem chúng trả lời sao? Bảo nếu tôi có người thì tới chỗ chúng làm việc, mẹ nó ... Coi tôi là dân công à? ... Tôi nói Tú Phương bọn họ kinh doanh không tốt, sự cố liên tục, nói không chừng tôi giúp được, biết chúng nói gì không? Nói cục công an đã tìm được đồ đánh mất, đang điều tra ... Đm, như đợi công an bắt tôi vậy ... Tôi bảo nghiệp vụ của Tú Phương không bao lâu nữa sẽ bị thu hẹp, không lo à? Đoán xem chúng nói gì ... Chó chết, còn lên mặt, nói nghiệp vụ nhiều quá, nếu tôi muốn sẽ chia cho một ít mà làm, không thành vấn đề, chỉ cần tôi có bản lĩnh thì đến mà lấy ... Này Giản Phàm, không phải cậu đang chơi đùa tôi chứ?”

Thấy hai người này đâm đầu vào tường, Tăng Nam cười khanh khách sáng khoái lắm, như muốn nói, đã bảo rồi mà, liếc mắt qua gương chiếu hậu, Đường Đại Đầu mặt hậm hằm, hai mắt trừng trừng, khổ phải nói, tự tôn bị tổn thương lớn.

Chương 069: Lại bày trò xấu. (1)

“Vậy Niên Vinh Quý thì sao?” Giản Phàm ngồi phía sau mặt trầm tư, không phải vì diễn biến sự việc mà đang nghĩ dùng Đường Đại Đầu làm tiên phong không được ổn.

“Đừng nhắc nữa, lão đi chiêu đãi bọn cớm, không thèm ngó tới tôi ... Bỏ đi bỏ đi, mất mặt, lần này mất hết mặt mũi rồi ...” Đường Đại Đầu xoa tay liên hồi như thể không còn mặt mũi nhìn ai.

“Anh có cái mặt mũi gì đâu mà mất.” Tăng Nam quay sang mắng: “Nói không nghe, dù sao anh cũng mặt dày, lại không ai biết, không mất mặt. Giản Phàm, đừng nói với người khác.”

Câu này có thành phần cố ý kích thích Đường Đại Đầu, ở dưới Giản Phàm đứng đĩnh lên tiếng phụ họa: “Đúng là chẳng có gì mà mất mặt, ở Đại Nguyên này có ai dám một thân một mình đối đầu với công ty lớn như Tứ Phương không? Làm gì có người thứ hai đúng không? ngay cả công an đứng trước mặt còn không biết anh là người đằng sau thao túng, không phải quá ngẫu à? Có người thứ hai làm được không? Biết rõ sẽ gặp khó khăn mà không sờn lòng, tinh thần này cũng là đệ nhất nhân ở Đại Nguyên rồi chứ? Anh Đường, anh nên thấy tự hào, anh nghĩ xem, ngoài anh ra có ai làm nổi chuyện này không? Anh rể anh cũng chịu mà.”

Đường Đại Đầu càng nghe cái miệng càng rách ra, ơ, hình như đúng thế thật, có điều lúc đối diện với bọn cớm cũng thấp thỏm lắm, nhưng cái đó ai mà biết chứ, vỗ đùi hết sức tự hào: “Cậu nói đúng đấy, Đường Đại Đầu này không thấy quan tài không rơi lệ, chuyện này tôi chơi tới cùng. Xem chúng làm gì được tôi.”

Tăng Nam giận tím mặt, quay sang mắng Giản Phàm: “Giản Phàm, đừng có mà xúi bẩy anh ấy, cái đầu anh ấy vốn ngu dốt, anh muốn đẩy anh ta vào hố lửa mới hài lòng à?”

Đường Đại Đầu đương nhiên thích nghe mấy lời Giản Phàm hơn: “Hố lửa tôi cũng nhảy, Giản Phàm, xem tôi xử lý bọn Vương

Bát Đản này ra sao, con mẹ nó chứ, cùng lắm lão tử ôm thuốc nổ cho chết hết luôn ...”

Càng nói càng hung hăng, bị Giản Phàm nói vài câu khơi lên hùng tâm ngàn ngạt, Đường Đại Đầu thấy ở Đại Nguyên này mình đúng là nhân vật số má, kiêu hùng một phương. Lần này Tăng Nam giận tới ngực phập phồng liên hồi, vốn hôm nay đi theo Đường Đại Đầu là để đề phòng hắn làm xằng, giờ hai người họ một hát một khen, còn cô như biến thành người ngoài.

Giản Phàm tiếc chữ như vàng, Tăng Nam và Đường Đại Đầu chửi nhau chí chóe, không ai chịu nhường ai. Ba người tới nhà hàng Minh Nguyệt ăn cơm, gọi một phòng bao ngồi xuống, Đường Đại Đầu chọn vài món ăn, thêm một chai rượu trắng. Giản Phàm ngăn lại, không uống rượu, Đường Đại Đầu uống hết cốc nước lớn, cứ như muốn dập ngọn lửa trong lòng, bây giờ nhìn ai cũng ngứa mắt, đặc biệt là Tăng Nam, hai người họ chưa thịu thôi, sắp tới mức nói chuyện bằng nắm đấm, Giản Phàm không xen vào nửa câu.

Đến khi thức ăn đưa lên rồi mà vẫn không được yên thân, Giản Phàm thông thả gấp thức ăn, nhìn Tăng Nam bộ dạng ăn không vào vừa giận vừa lo, bất thành linh hỏi: “Tăng Nam chiếc T-shirt này của cô thật đẹp, mua ở đâu thế?”

Tự nhiên một câu lạc đề xen vào, Đường Đại Đầu suýt mắc nghẹn, nuốt ực một cái, cái thằng này còn tâm tư mà chú ý tới nữ nhân à? Đến Tăng Nam đang giận dữ cũng ngỡ ra, quay sang nhìn đôi mắt sáng của Giản Phàm tựa như đang ngắm nhìn mình, liền vui vẻ nhoẻn miệng cười giải thích: “Áo thun dài tay của Pháp đấy, thương hiệu Eral, bán ở quầy độc quyền Ngân Đô Mall, thế nào, đẹp chứ hả?”

Giống như cô gái khoe vẻ đẹp trước người mình thích, dải hoa văn đen rõ ràng trước ngực, khiến nơi đó càng thêm nổi bật, Giản Phàm hứng chí bình phẩm: “Có nhãn quang, hai màu trắng đen kết hợp một cách khéo léo, cổ áo hơi bó lại làm tôn lên đường cong man diêu, sắc thái tươi đẹp, bồng bồng sức sống, đẹp, thực sự rất đẹp.”

Tăng Nam cố ý vặn chéo cổ áo để bóp hẹp phần eo, khiến đường cong càng thêm nổi bật, không ngờ Giản Phàm nhìn ra

dụng tâm của mình, tim đập mạnh hẳn lên, xưa nay cô vô tư thoải mái, lần này lại có chút bẽn lễn. Thi thoảng liếc nhìn Giản Phàm, không ngờ Giản Phàm cũng đang nhìn mình, không biết qua một đêm sao lại thay đổi như thế, dù sao hai người họ cứ mắt qua mày lại đầy ám muội.

Đường Đại Đầu bị biến thành người ngoài rất không vui, khịt mũi một cái, chỉ Giản Phàm rồi lại chỉ Tăng Nam, mọi khi cố ý gán ghép hai người, hôm nay lại phá thói: “Này này này, ăn cơm đi, hai người động cớ cái gì đấy? Thích thì lát nữa thuê phòng, làm gì không ai quản.”

Nếu không có người khác bên cạnh thì Tăng Nam đã đập bàn đứng dậy ra tay kẻ phá hoại không khí rồi, Giản Phàm cười nói: “Đúng đấy, ăn cơm đi, anh nổi giận cái gì? Bây giờ anh nhìn chuyện gì cũng không vừa mắt thì làm sao là làm tiếp được.”

Mấy lời khen của Giản Phàm chỉ dễ được Tăng Nam, lại làm Đường Đại Đầu sôi máu, nói không lựa lời: “Con mẹ nó không giận mà được à? Tâm tư chó đâu mà ăn với uống”

Tăng Nam càn điên: “Không ăn thì xéo ra ngoài, người ta cầu xin anh ăn chắc?”

Hai người này cứ như sinh ra để làm kẻ thù vậy, Giản Phàm đặt đĩa xuống: “Đường Đại Đầu, anh chỉ nhìn thấy mặt không vui, sao không nhìn vào mặt đáng cao hứng? Tôi còn định chúc mừng anh nữa đấy.”

“Cái gì?” Đường Đại Đầu ngoáy lỗ tai thò đầu tới.

“Tin tức mới nhất, phân cục Tây Giao đã lục soát đội thi công Thành Thông, giữ bốn chiếc xe bán tải khả nghi cùng với người lấy cặp trang thiết bị, đồng thời tạm giữ một phần thiết bị, vụ án đã có tiến triển trọng đại. Có điều Tứ Phương phải chịu một phần kinh phí phá án, đó là chuyện đáng mừng thứ nhất. Còn thứ hai, cảnh sát gia nhập điều tra, Thành Thông dính líu tới vụ án, dưới tình huống này Tứ Phương còn vận hành bình thường được không? Anh thấy rồi đấy, chủ nhật cũng không nghỉ ngơi, Niên Vinh Quý quanh năm không thấy mặt cũng phải lộ diện, chứng tỏ thế nào, ông ta cũng không sống yên nữa.”

“Đúng rồi, còn nữa, còn nữa không.” Đường Đại Đầu vừa nghe tới đó lửa giận nguôi ngay, tự trách mình làm sao không

nhìn ra.

“Còn, thứ ba, từ đầu tới cuối anh luôn lượn lờ trước mặt họ, bọn họ vốn có hoài nghi anh, đáng tiếc không có bất kỳ chứng cứ gì, hơn nữa kết quả tra ra chính là điều bọn họ không muốn thấy nhất, bây giờ cũng đang khổ không nói hết, còn không phải sao? Hướng nội phải vỗ về lòng người, trấn an nhân viên, đối ngoại thì phải ứng phó với cảnh sát, không biết đám đồng nghiệp của tôi đòi bao nhiêu kinh phí phá án, nên người đầu đầu là họ, không phải là anh, anh nên vui vẻ mới đúng.” Giản Phàm cho dù chân không bước qua cửa cũng chẳng lạ gì chuyện này, giống phát sinh ngay trước mắt vậy, nói đâu ra đó.

Đường Đại Đầu hả hê: “Còn không phải à, cái lão già Lưu Phương Huy mấy ngày trước gặp tôi cười nịnh suốt, hôm nay không có câu nào tử tế, mặt tối đen, cứ như tôi ngủ với vợ của ông ta vậy ... Ha ha ha, ông ta sắp nhịn không nổi rồi.”

Tằng Nam nghe câu này khó chịu quay sang: “Anh nói chuyện văn minh chút, đang ăn cơm đây này, đừng nói mấy thứ buồn nôn.”

Có điều Đường Đại không để ý tới thái độ của Tăng Nam, chỉ nhìn Giản Phàm đầy mong đợi, chuyện không vui vừa rồi đã bay biến hết, cái tình hần như thế, phở bò, cái gì cũng quên rất nhanh được: “Tiếp theo làm sao, giờ cơm theo dõi chặt lắm, tôi trông vào cậu cả đấy, ngay anh rề tôi cũng chịu rồi, còn bảo tôi dừng tay.”

“Ăn cơm đi, khi ăn phải nhai kỹ, giữ tâm thái bình hòa, mọi chuyện đâu sẽ vào đó.” Giản Phàm giơ đũa lên mời hai người ăn cùng, vỗ về rồi, giờ tới lúc ăn cơm.

Chương 070: Lại bày trò xấu. (2)

Đường Đại Đầu có chút mất kiên nhẫn, nhưng mà Giản Phàm thong thả ăn cơm, rất chăm chú, đành nén xuống, hơn nữa vẻ mặt nhàn nhã bình thản này chứng tỏ y đã tích đầy một bụng chủ ý xấu, chỉ đợi phóng thích nữa thôi. Tăng Nam cũng ăn uống nhỏ nhẹ, có vài phần dáng vẻ thực nữ, còn gấp thức ăn cho Giản Phàm, cả đĩa gà xào nắm gấp gần hết vào bát y, Đường Đại Đầu trở mặt nhìn không rõ chuyện gì, rõ ràng tối hôm nọ Tăng Nam rủ y tới Thịnh Đường còn không thèm để ý, sao hôm nay như đôi gian phu dâm phụ rồi?

Giản Phàm cười thâm, Tăng Nam là cô gái yêu ghét hết sức rõ ràng, một khi tốt với ai thì cái gì cũng tốt, dù có làm chuyện xấu cũng được. Nếu như mà đã ngứa mắt thì không lịch sự gì hết, tính cách rất man, thật đáng tiếc lại ở trong người một mỹ nữ, thành ra khác người.

Đường Đại Đầu ăn như rồng cuốn hổ vồ, thấy Tăng Nam gấp cái gì cho Giản Phàm là vơ ào ào vào bát cho bồ ghét, sau đó lau miệng châm thuốc hút như không có ai bên cạnh, một lúc sau Tăng Nam cũng đặt đũa, chỉ còn lại Giản Phàm.

Giản Phàm ăn cơm luôn rất từ tốn, như muốn tận hưởng hết hương vị mỗi miếng cơm, nhìn y ăn cũng rất hưởng thụ. Ăn xong rồi Giản Phàm lấy mấy tờ giấy in ra, bên trên chỉ chít tên người, đợi hai người kia chú ý tới rồi mới giải thích: “Đây là số điện thoại mà anh cung cấp tuần trước, tôi tốn mấy ngày đối chiếu với tư liệu mà Tú Phương đăng ký, tổng cộng chọn ra 45 người, nữ 18 nam 27, là người đứng đầu các bộ phận tài vụ, duy tu bảo dưỡng và quản lý kỹ thuật, rất dễ tìm, cùng với bảy quản đốc các đội thi công, đây chính là lực lượng trung kiên nhất của Tú Phương.”

Tăng Nam giật mình đánh thót, hỏi gấp: “Cái gì, anh định đối phó với nhiều người như vậy à?”

“Ha ha ha, có câu bắt giặc phải bắt vua trước, nhưng chúng ta không bắt được vua, cũng không uy hiếp nổi, vậy thì chơi ngược

lại, muốn bắt vua thì bắt giặc trước, thế nào?” Hai người kia cùng lắc đầu còn chưa hiểu, Giản Phàm cười phân tích: “Đơn giản thôi mà, Đường Đại Đầu, anh nghĩ mà xem, nếu như bây giờ cảnh sát điều tra, vừa bắt vừa đuổi đám thủ hạ của anh đi, một mình anh có làm gì được không? Khi đó muốn xe chẳng có xe, muốn làm việc không ai làm chân chạy cho, nói không chừng còn chẳng phải là đối thủ của mấy đứa học sinh, đúng không? Đoàn đội lớn chính là chỗ dựa của Niên Vinh Quý, dù một người khổng lồ cũng không chịu nổi bị tháo từng bộ phận được.”

“Đúng, phải làm gì, cậu nói ngay đi.” Đường Đại Đầu hiểu rồi, hứng thú tức thì nổi lên, Tăng Nam thần thất kinh, nhìn Giản Phàm không chớp, sợ bỏ sót lời nào.

“Đơn giản lắm, tôi nghĩ tới mười mấy loại biện pháp, anh cứ theo hướng đó mà nghĩ tiếp, tôi tin anh còn có nhiều biện pháp hơn tôi.”

Đây là biện pháp Giản Phàm dự mưu đã lâu, giải thích tỉ mỉ từng chi tiết, làm Đường Đại Đầu hưng phấn thêm từng chút một, như đang chiêm chước thật vậy. Kỳ thực Giản Phàm cũng biết Đường Đại Đầu chỉ biết nghe lệnh hành sự thôi, không hi vọng hắn nghĩ ra cái gì hay ho, nói chỉ để cổ vũ sĩ khí, còn biện pháp hoàn toàn nằm ở y. Thứ duy nhất tin tưởng được ở Đường Đại Đầu là khi liên quan tới trọng tội, hắn sẽ tìm mọi cách né tránh, chuyện quá giới hạn sẽ không làm, dù sao đã lăn lộn tới trình độ này, mười mấy năm qua cũng không phải vụt đi.

Giản Phàm phải giải thích thật tỉ mỉ từng chi tiết một, cho nên nói liền mười mấy phút, nói tới khô cả cổ, cầm cốc nước lên uống cho thấm giọng, hỏi Đường Đại Đầu: “Thế nào hả? Biện pháp này không khó chứ?”

“Không khó.” Đường Đại Đầu gật gù liên hồi.

“Vậy anh làm được không?”

“Không thành vấn đề, cứ xem tôi.”

Giản Phàm hỏi mấy câu, Đường Đại Đầu vỗ ngực nhận hết rồi mới mỉm cười giống đang cổ vũ, tiếp đó quay sang Tăng Nam: “Tôi biết cô lo lắng, chẳng lẽ những chủ ý này có nguy hiểm à?”

“Không phải nguy hiểm.” Tăng Nam lắc đầu, chỉ là không tán đồng cho lắm: “Giản Phàm, anh học đâu ra mấy thứ này, còn lưu manh hơn cả Đường Đại Đầu.”

Đường Đại Đầu vỗ bụng cười phá lên, Giản Phàm nhếch môi cười xấu xa, Tăng Nam cũng chỉ đành cười theo, nụ cười có chút gượng gạo, cô chỉ sợ Giản Phàm lún quá sâu.

Sau bữa cơm, Đường Đại Đầu liên tiếp gọi điện thoại, yên ổn được vài ngày, đám lưu manh ẩn náu trong các góc ngách chẳng có gì đáng chú ý của thành phố lại sắp nổi sóng nổi gió rồi.

Hắc Đản và Thán Chùy được an bài tới bưu điện gửi EMS, Hắc Đản còn lén lút xem nội dung, giật cả mình, không ngờ là tố cáo đội trị an Hạnh Hoa Lĩnh thu phí bữa bãi, ăn uống không trả tiền, vòi vĩnh hộ kinh doanh, cả đóng chuyện thổi nát. Có tận mấy chục bản, gửi cho thành ủy, văn phòng chính phủ, ủy ban kiểm tra kỷ luật, cục công an, cục phòng chống tham nhũng, đài truyền hình ...v.v.v.. Một đồng đơn vị hoa ca mắt. Hai thằng phải sao chép tới hai tiếng, riêng tiền chuyển phát đã mất mấy trăm. Sau đó lại còn tố cáo với cục quản lý thông tin cái gì mà cản trở thi công mạng lưới, làm hai người chả hiểu ra sao, nhưng biết anh Đường sắp giở trò gì rồi.

Mấy nhóm thủ hạ khác cũng đang tranh thủ từng giây từng phút chạy tới nhà Đường Đại Đầu ở ngõ nhỏ trong phố cũ, chẳng mấy chốc tụ tập cả đám, Mơ Hồ mắt hí của đội bảo an vừa xuất viện, Tôn Nhị Dũng ngồi đường bệ, Xa Loa Tử kiểu tóc như Thát Đát, Sỏa Trụ đầu óc ngu si tứ chi phát triển, cả đám cao thấp gầy béo bất nhất, Phi Phi cùng đám lưu manh vừa uống rượu vừa tán gẫu tưng bừng.

Đây cũng là lực lượng trung kiên của Đường Đại Đầu, tương đương nhân viên quản lý trung tầng của xí nghiệp, không thể xem nhẹ. Mỗi lần Đường Đại Đầu triệu tập đám tay chân tới nhà, thế nào cũng có hộp đêm cạnh tranh gặp họa, không biết lần này có hiệu quả không?

Cùng lúc ấy Tăng Nam và Giản Phàm lại tới căn nhà ở Tiểu khu Bình An, cách một tuần rồi mới tới xem căn nhà đang trang trí, mở cửa ra một cái lóa cả mắt, những viên gạch lát một mét

vuông sáng bóng tới soi gương được, đã bắt đầu quét sơn lót nền lên tường, còn phòng ngủ lớn có mấy người giống như thợ mộc.

Tầng Nam hết sức vui vẻ giới thiệu nơi này sẽ làm một cái tủ tường, nơi kia đặt bố trí bàn ăn, còn dùng gỗ quây lấy toàn bộ ban công làm nơi hóng gió uống cà phê. Nhà vệ sinh cũng có hai công nhân đang ốp gạch, một quản đốc giới thiệu nơi nào là bồn rửa mặt, nơi nào là bồn tắm, còn phòng ngủ nhỏ nhất, giá sách khảm hết mặt tường đã hoàn thành, chỉ còn đánh bóng, đi tới đâu cũng thấy cảnh tượng bận rộn.

Mấy người thợ có vẻ quen thuộc Tầng Nam lắm, đều vui vẻ chào hỏi, coi cô thành nữ chủ nhân rồi. Tầng Nam cũng rất để tâm, thi thoảng góp ý chỗ này, bảo sửa chỗ kia, còn Giản Phàm lại như người ngoài, một ngày trước Tầng Nam còn nói bỏ mặc, vậy mà cảm tưởng còn hăng hái hơn trước.

Chuyện này không xen vào được, Giản Phàm một mình đi vòng quanh, tới nhà bếp ở ban công phía sau, đóng cửa ngăn cách đã làm xong, nhìn bốn phía, tường ốp gạch men trắng, phía chính diện là cái máy hút khói, ở trên kệ có cả chỗ đặt bát đĩa và gia vị, bệ đặt bếp hình cánh cung, bếp rộng rãi thoáng mát.

Đây chính là nhà mình à?

Mong ước rất lâu rồi, nhưng khi căn nhà xuất hiện trước mắt, thuộc về mình, không có mấy cảm giác hạnh phúc, so với căn nhà cổ ở quê nhà trấn Phong Lâm, so với nhà tập thể ở huyện Ô Long, thậm chí so với cái bếp đất quê mùa ở quán Đệ Nhất Oa đều không bằng. Nếu một mình mình sống trong cái hộp xi măng sắt thép rộng rãi này, chỉ thấy thêm cô độc.

Đây là thành phố, anh có nhà chưa chắc đã hạnh phúc, nhưng nếu không có nhà, khẳng định là bất hạnh, Giản Phàm đã trải qua rồi.

Chương 071: Lời người đáng sợ (1).

Giản Phàm nhìn căn nhà có phần xa hoa chẳng hiểu sao lại buông một tiếng thở dài, chẳng hiểu nổi trong lòng mình nghĩ gì, đang định ra ngoài thì cửa mở, Tăng Nam cao hứng nhảy chân sáo tới, hỏi như khoe: “Thế nào, có hài lòng không?”

“Hài lòng, đương nhiên là hài lòng rồi, Tăng Nam, không phải cô muốn tôi tiếp nhận việc trang trí à?”

“Tôi thay đổi rồi, mười nam nhân thì hết chín chẳng hiểu gì về việc bố trí nơi ăn chốn ở, chuyện này giao cho anh không yên tâm, đừng bỏ dở nửa chừng nhé, tương lai nói tới lại không nhận ân tình của tôi.”

“Ha ha, cô nói đúng, tôi thực sự là người ngoài nghề. Phải rồi, có cần tiền không? Tôi còn hơn 7 vạn, là toàn bộ gia sản, hay đưa cô trước?” Giản Phàm lấy thẻ ngân hàng trong ví ra.

“Không sao, thợ mộc làm xong việc mới tính tiền, anh vội gì? Nếu không mua đồ gia dụng thì tốn chưa tới 10 vạn đâu.”

“Vậy cũng được, về sau tôi trả tiền, cô đừng quản nữa đâu.” Giản Phàm thu thẻ vào túi.

“Đương nhiên rồi, anh còn muốn tôi bỏ tiền thay anh chắc? Tôi làm giám công thay anh đã là may lắm rồi, tôi thể hiện nhân quang thiết kế ở đây, còn không thu phí của anh, đủ nghĩa khí chứ?” Tăng Nam kéo Giản Phàm sang bên: “Này, có phải hôm nay anh có chỗ nào bất thường không?”

“Sao thế?”

“Thái độ không bình thường, trước kia thấy tôi là trốn tránh, cứ như sợ tôi ăn thịt anh vậy, hôm nay sao lại thân thiết thế, đổi tính rồi à?”

“À, trước kia cho rằng cô chỉ quan tâm tới khoản đầu tư của mình, nên thái độ sao cũng được, chỉ cần đầu tư sinh lời là đủ. Có điều hôm qua mới nhận ra cô quan tâm tới tôi còn hơn khoản đầu tư của mình, cho nên tôi xin lỗi vì hành vi trước kia của mình.” Giản Phàm chân thành xin lỗi, thay đổi cũng thực sự là từ đó mà ra.

Tằng Nam đỏ mặt, hơi hờn dỗi đánh một cái: “Coi như anh còn có lương tâm.”

Giản Phàm lại đổi giọng: “Nhưng tôi nhắc cô một câu, lương tâm của tôi không lớn bằng lòng tham tiền, mà lòng tham tiền không bằng lòng tham sắc, hơn nữa tôi là người trong ngoài bất nhất cực kỳ nghiêm trọng. Thế nên dù cô có lật qua lật lại nhìn cả trăm lần thì tôi cũng không phải là nam nhân tốt đâu, đừng thích tôi.”

“Thế thì sao?” Tăng Nam chẳng ngại: “Nam nhân bây giờ chẳng phải đều như anh à? Làm gì có người tốt, tôi gốc đâu mà coi anh là nam nhân tốt.”

“Ha ha ha.” Giản Phàm cười vui vẻ, đã suy nghĩ rất lâu chuyện hai người, những lời này cũng phải châm chước kỹ càng, nhân cơ hội này nói ra, biểu đạt ý tứ của mình. Có điều xem ra Tăng Nam căn bản không để ý điều ấy, Giản Phàm đột nhiên khép cửa nhà bếp đang mở vào: “Tằng Nam này, tôi hỏi cô một điều, cô không ngại chứ?”

Tằng Nam đột nhiên tim đập giả tốc: “Ừ hỏi đi.”

“Chúng ta cũng quen nhau mấy tháng rồi nhỉ?”

“Đúng rồi, sao thế?”

“Tôi cứ thắc mắc, cô đối xử với tôi tốt như vậy, hôm nay chúng ta gặp dịp rồi nói rõ đi, rốt cuộc cô muốn tương lai hai chúng ta sẽ phát triển tới mức nào?”

“Chuyện, chuyện này tôi chưa nghĩ tới.” Tăng Nam nói là chưa nghĩ tới, nhưng mà nhìn hai gò má đỏ lên một cách bất thường thế kia, không biết là nghĩ tới chuyện bậy bạ gì.

“Vậy cô thông thả nghĩ đi, có thể cô chưa hiểu tôi đâu, con người tôi căn bản không phải là hảo hán đại trượng phu, tôi chỉ không cam lòng làm một một nhân vật nhỏ. Nếu làm chồng, tôi thiếu sự chung thủy, nếu làm bạn, nghề nghiệp của chúng ta xung đột với nhau, quan hệ lợi ích trong đó quá lớn để có thể thành bạn bè chân thành.” Với quan hệ nhập nhằng giữa hai bên, với cô gái như Tăng Nam, Giản Phàm thấy chỉ có một cách là thẳng thắn với nhau.

Sắc mặt Tăng Nam nhanh chóng ảm đạm, niềm vui mới nhen lên bị dập tắt một cách vô tình: “Nếu thế chúng ta có thể

thành cái gì?”

“Tình nhân, quan hệ giữa chúng ta nếu tiếp tục phát triển thế này chỉ có khả năng làm bạn tình, không có khả năng nào khác.” Giản Phàm nói một câu kinh thiên động địa.

“Anh, anh ...” Tăng Nam sắc mặt biến đổi mấy lần, ngay cả nam nhân đến Thịnh Đường chơi bởi còn nói khéo léo hơn, một câu thô thiển như thế mà mặt y vẫn nghiêm túc đường hoàng được. Cô nửa giận nửa bị kích thích, hít sâu một hơi rồi bước tới thu hẹp khoảng cách đôi bên, ngẩng đầu lên đưa mắt lên nhìn chăm chú Giản Phàm, dùng âm thanh ngọt lịm như mía lúi húi hỏi lại: “VẬY, anh có muốn không?”

Giản Phàm ánh mắt dâm tà từ trên nhìn xuống, xuyên qua cổ áo thấy chiếc áo lót nâng ngực làm bầu ngực vốn bắt mắt càng thêm thu hút, đúng là quả đào đang độ chín mọng chỉ chực hái, nuốt nước bọt gật đầu: “Nói thật lòng nhé, muốn!”

“Anh cứ mơ đi.” Tích tắc Tăng Nam trừng mắt hạnh lên, không che dấu phần nộ và phản cảm cùng cực, giọng nói như rít qua kẽ răng: “Giản Phàm, anh thấy mình có được vài đồng nên tự tin bành trướng quá mức rồi phải không? Giải quyết được vài việc, xúi bẩy Đường Đại Đầu làm được vài chuyện xấu thì thấy mình ghê gớm lắm chứ gì? Nhìn lại bản thân đi, anh hơn ai? Nhà của anh là ăn chực của người ta mà có, trang trí chưa ra đâu vào đâu, giờ vẫn tiếp tục ăn chực, theo anh thì có gì hay nào? Chỉ vì anh đẹp trai à, mơ, anh cho rằng nữ nhân đều là đồ ngọc chắc.”

Giản Phàm sờ mũi, bị nói hơi xấu hổ, nhưng không hề giận: “VẬY thì tôi không hiểu”

Tăng Nam không để Giản Phàm nói hết cướp lời: “Có gì mà không hiểu, tôi muốn anh trở thành tay sai, vừa là cảnh sát lại là soái ca cao lớn, có anh đi phía sau rất an toàn lại có thể diện, thi thoảng trêu ghẹo một chút cũng không tệ. Đó chính là kiểu sống của tôi đấy, vốn thấy anh còn tạm được, nhưng càng ngày càng phát hiện anh giống Đường Đại Đầu, chẳng còn hứng thú gì với anh nữa rồi, đừng tự ảo tưởng. Ha ha .. Bây giờ soái ca chẳng đáng tiền, tôi tới Thịnh Đường tùy tiện chọn một soái ca còn hơn anh gấp bội ...”

Nói tới đó chưa cam tâm, tới gần Giản Phàm bổ xung: “Không chỉ đẹp trai hơn anh, kỹ năng trên giường còn hơn đứt anh, biết hầu hạ nữ nhân, cứ ở đó mà mơ đi.”

Nói xong cười khanh khách ra về hết sức khinh thường, xô cửa bỏ ra phòng khách.

Giản Phàm đứng nhìn theo bóng lưng yếu điệu của Tăng Nam, công bằng mà nói thì cũng hơi tiếc thật, nhưng như thế là tốt nhất, quan hệ hai bên mập mờ mãi cũng phiền, nhưng mà phải cảm thán: Ai nói ngực to không có não thế? Em gái này ngực to, đầu óc cũng rất tỉnh táo.

Sáng thứ hai trời tờ mờ sáng, tòa nhà Tú Phương tọa lạc ở khu Hạnh Hoa Lĩnh đứng đó sừng sững, như bất kỳ sóng gió gì cũng không lay chuyển nổi vậy. Chỉ có điều khác là bốn chiếc xe Iveco điều khiển cấp tới dùng làm xe thông tin đỗ ở một bên khu nhà. Bảy xe bị hỏng 4, hai cái xe sự cố nặng, còn lại một cái vẫn mang bệnh làm việc. Có điều làm quen nghề rồi, Tú Phương có biện pháp ứng phó, đó là thuê bốn chiếc Iveco tới để dùng làm xe sửa chữa khẩn cấp, chỉ cần hoãn một hai tuần, xe sửa xong, thiết bị bố trí lại, vẫn có thể vận hành bình thường.

Có điều lần này tổn thất không phải nhỏ, xe cần sửa chữa lại, thiết bị cần mua lại, may mà phân cục Tây Giao truy hồi được một phần, nhưng như thế lại phải trả cho phía cảnh sát một khoản chi phí phá án không nhỏ. Gặp được xí nghiệp lớn thì đòi thêm nhiều chút, đó là kênh kiếm kinh phí phá án bình thường, hóa đơn xăng dầu cơ nước tới vài vạn, phân cục xẻo luôn miếng lớn. Thêm vào bồi thường công ty cấp nước, tiền thuốc men cho nhân viên, tiền phạt vì vi phạm hợp đồng, tính sơ sơ tổn thất đã hơn 200 vạn.

Chương 072: Lời người đáng sợ (2).

200 vạn, đó là con số lớn, nhưng thế vẫn chưa đủ làm khó Tứ Phương, chỉ có điều bỗng dưng mất khoản tiền như vậy, ai mà chẳng xót. Chủ nhật triệu tập cuộc họp nhân viên trung tầng, một mặt là tiếp đãi phía cảnh sát, mặt khác là để nhấn mạnh những việc này. Trên cuộc họp Niên Vinh Quý nổi trận lôi đình, tăng gấp đôi nhân viên trên mỗi chiếc xe, phải thêm hai bảo an cùng với vũ khí thiết yếu, muốn dùng bạo lực chống lại bạo lực, những điều này đã được đại đội trị an ngầm cho phép.

Lần này tốn kém quá lớn, lại vẫn phải chảy thêm máu, chi phí thi công sẽ tăng gấp đôi với trước kia.

Phó tổng Lưu cũng báo cáo chuyện Đường Đại Đầu, nhưng nhìn vẻ mặt khinh bỉ của Niên Vinh Quý, đoán chừng vẫn chưa coi người này ra gì, một chuyện lớn như thế này, thằng lưu manh đầu đường xó chợ làm sao mà gây ra được.

Đã đến giờ đi làm, nhân viên sống tản mát ở các nơi trong thành phố lái xe riêng tới công ty, hoặc ngồi xe đưa đón nhân viên của công ty hoặc xe bus, lục tục tới nơi. Công việc ngày thứ hai cơ bản là lấy nước lau bàn, bận rộn một hồi, tùm năm tùm ba nghị luận chuyện xảy ra tuần trước, nghe nói cảnh sát đã gia nhập điều tra, cơ mà kiểu điều tra này thì ra được cái gì? Xí nghiệp dân doanh lớn cỡ mấy cũng không lớn hơn được quốc xí, Thành Thông là đơn vị thi công phía dưới China Network, loại chuyện này à, cùng lắm là bồi thường tượng trưng, sau đó đóng cửa bảo nhau không công bố ra xã hội, dù sao chính phủ sẽ không để tổn hại đến hài hòa và đại cục.

Bóng đen đã lặng lẽ tiến tới, mang theo khí thế sấm sét bao phủ bầu trời tổng bộ Tứ Phương, là cái gì? Đơn giản, điện thoại.

Bốn người trong văn phòng đang bàn tán thì có điện thoại tới, một nhân viên vừa mới nhận điện thoại thì ngậy ra.

“A lô, nơi này cho thuê nhà à? Diện tích lớn không, tiền thuê bao nhiêu?”

“Anh nhầm số rồi.” Nhân viên vừa mới kiên nhẫn giải thích vài câu, vừa cúp máy lại có điện thoại tới.

“Cho thuê nhà hả, có mấy gian, có phải chung cư không? Điện nước có đầy đủ không?”

Lần này hoang mang giải thích rồi cúp máy, tiếp đó lại có điện thoại hỏi thuê phòng, liên tục mười mấy cuộc điện thoại làm nhân viên tức giận tháo luôn dây ra. Thế nhưng bọn họ là nơi tiếp nhận nghiệp vụ, nên một lúc phải lắp dây vào, vừa lắp dây lại có điện thoại.

“Mặt tiền ở phố Nam phải không, làm sao mà lại rẻ thế, bây giờ đi xem nhà luôn có được không?”

Thật sự khiến người ta muốn sôi máu điên đầu, mười mấy cuộc điện thoại đều hỏi chuyển nhượng cửa hiệu, mấy nữ nhân viên cứ trở mắt nhìn nhau, ai làm ăn lấy cả số điện thoại công ty ra dùng vậy? Người này hỏi người kia, hồ đồ không hiểu gì, lại có điện thoại ..

Bộ phận mạng, nơi này là thiên hạ của nam nhân, bảy tám người đang bàn bạc phương án đi dây cho công ty thuê lắp mạng nội bộ, một người nhận điện thoại, có giọng nữ thỏ thẻ: “A lô, bác sĩ à, chỗ các anh có làm phá thai không? Không làm sao? Sao lại không làm? .. Anh yên tâm, tôi không tố cáo đâu ... Không làm mà còn đi quảng cáo, loại người gì thế hả? Rồi hơi à?”

Rầm một cái, cúp điện thoại rồi, chàng trai kia ngại không nói ra, tiếp sau đó lại hỏi viêm đường âm đạo rồi trị liệu mùi hôi, hỏi kinh nguyệt không điều hòa, thậm chí hỏi cả vá màng trinh tốn bao nhiêu? Điện thoại vang lên không ngớt làm đám nam nhân nghe hãi hùng không dám nhận thêm cú nào, cả sáng chẳng làm việc gì, đầu óc toàn là chứng bệnh phụ khoa.

Một hai cú điện thoại gây rối đã đành, mười mấy cú thì điên máu lắm, nhưng cả sáu tầng chuông điện thoại reng reng không ngớt, hỏi chiêu sinh, hỏi giá cả, hỏi tư vấn thuốc men, mua nhà xe, du lịch, khiến cả đám nhân viên hoang mang tột độ, thậm chí sợ hãi.

Loạn, loạn hết rồi, ngay cả phó tổng Lưu cũng không thoát, cả di động lẫn điện thoại cố định đều bị quấy nhiễu, điện thoại cố định còn là chuyện nhỏ chứ di động thì một buổi sáng nhận

điện thoại mười mấy nữ nhân, mới đầu còn thấy ái muội, tán gẫu vài câu, càng nghe càng thấy vấn đề, mình đâu ra sức hút như thế, hỏi kỹ mới hiểu, người ta xem quảng cáo tư vấn hôn nhân nên gọi tới.

Mẹ nó, thăm rồi, phó tổng Lưu tức giận chạy ra khỏi văn phòng hô cấp dưới đi tìm báo tin tức thành phố, phát hiện điện thoại réo khắp công ty. Người nhận được điện thoại quá rối không chỉ mình còn cả giám đốc, chủ nhiệm, phó chủ nhiệm, toàn bộ giai cấp trung tầng của công ty đều gặp phải tao ngộ tương tự, không cách nào làm việc, toàn bộ hoạt động của công ty đều bị đình trệ.

Có người nhanh trí sinh nghi, vội vàng đi tìm báo chí hôm đó, không có thì chạy đi mua, đợi tìm được mấy thứ báo kiểu rao vặt thì phát hiện đủ kiểu quảng cáo, bàn xe bán nhà, chuyển nhượng cửa hiệu, làm thủ tục xuất ngoại, cả đường giây nóng của một lang trung già trị bệnh phòng the cũng dùng điện thoại văn phòng Tú Phương. Bắt mắt nhất còn có lời rao: Nam, 42 tuổi, quản lý trung tầng, có nhà có xe, tìm một cô gái hiền hậu đoan trang làm vợ, bằng cấp tuổi tác không giới hạn, quê quán không giới hạn, đã ly hôn có con riêng cũng không sao ... Số điện thoại phía sau chính là di động của mình, phó tổng Lưu càng xem càng tái mặt, cái gì cũng không giới hạn, vậy nữ nhân thích hợp làm vợ có mà cả tấn.

Đại Nguyên có hơn 300 vạn nhân khẩu, không biết bao nhiêu người đọc mẫu tin rao vặt này, đều là thứ quảng cáo gây chú ý, gọi nỏ mấy chục cái điện thoại dễ lắm ... Xong rồi, phó tổng Lưu càng nghĩ càng sợ, đang đau đầu nghĩ cách ứng phó thì có điện thoại, tắt luôn, vừa nhìn một cái, ôi bỏ mẹ, điện thoại của tổng giám đốc, vội vàng gọi lại, không gọi được nữa, máy bận, lại có cuộc điện thoại khác từ số lạ ...

Tiếng chuông điện thoại chẳng bận tâm anh đau đầu cỡ nào, cứ vang lên không ngơi nghỉ, chỉ một thủ đoạn nho nhỏ, vậy mà gây tắc nghẽn cả một nút thông tin.

Không ai chú ý tới con đường bên ngoài Tú Phương có chiếc xe đi qua đi lại bảy tám vòng, chủ xe không có mặt, đã vào Tú Phương.

Đường Đại Đầu lần này sợ có sự cố, giữa trưa dẫn Mơ Hồ và Hắc Đản nghênh ngang đi vào Tứ Phương, bảo an đã được bên trên căn dặn trước, áp dụng đối sách làm lơ, kệ cho hắn đi đâu thì đi. Ba người men theo các tầng đi một vòng, chỗ nào cũng tiếng điện thoại, tiếng người cẩu kính chửi bới òm xòm làm Đường Đại Đầu cười rách miệng, thế này còn muốn làm việc à? Muốn cũng chẳng được.

Đi đúng một vòng chẳng làm gì cả rồi về, sự thực muốn làm gì cũng chẳng được nữa, văn phòng một phút có bảy tám cú điện thoại, ai rảnh chào hỏi hắn? Làm Đường Đại Đầu vui nhất là thấy cả xe của Niên Vinh Quý, khởi nói, gấp rồi.

Vừa đi vừa nhin cười, về xe, bên trong xe có mấy người đang làm bữa làm bậy, cái thằng Sỏa Trụ mồm lệch mà cũng gọi điện nói oang oang: “A, cô Tần à? Tìm chồng phải không, cô xem điều kiện của tôi được không nhé? Năm nay 31, tuổi gà, tài khoản có 1010 đồng, đi xe Đại Sơn, xe đạp ấy ... Cô đơn lắm phải không, tự an ủi làm nội tiết mất cân bằng đấy ... Không cần chồng thì mỗi tối cười máy bay miễn phí không?”

Một đám lưu manh bịt miệng cười, một lúc sau Sỏa Trụ mồm méo mắt lệch có chút không hài lòng cúp điện thoại: “Tắt máy rồi, cô ta bảo tôi thần kinh.”

Chương 073: Lời người đáng sợ (3).

Không ai nhìn được nữa, cả đám người lăn cười bò, cười tới không thở nổi, tên này coi là thật sao hả trời? Nhiệm vụ Đường Đại Đầu an bài cho bọn họ là dựa theo quảng cáo rao vặt gọi điện thoại, cả trăm cuộc điện thoại, xen vào mấy cuộc gọi riêng tư, không ai rõ thật giả, vừa rồi lên lầu một chút đám thủ hạ xúi bậy Sỏa Trụ đi gọi điện tìm bạn đời.

“Này này Sỏa Trụ, gọi số này đi, em gái này còn trẻ lắm nhé, sướng không.”

“Này, hỏi cô ta có phải xử nữ không?”

“Mày điên à, cái đó còn phải hỏi sao, chắc chắn là không phải, hỏi xem cô ấy ngủ với mấy nam nhân rồi? Dưới mười thì vẫn chấp nhận.”

“Này Sỏa Trụ, lần này nhấn mạnh nếu kết hôn với mày, ngày ngày cho cô ta cưỡi máy bay.”

Một đám lưu manh luôn mồm xúi bẩy, Sỏa Trụ đâu phải thằng ngốc, tới khi được một bao thuốc lá mới bấm điện thoại, vừa nói được vài câu thì bên kia chửi bới tới người ngoài còn nghe thấy, Sỏa Trụ rống như bò với mấy đồng bọn: “Bọn ngốc, chúng mày nhầm số điện thoại rồi, hẳn là nam.”

Nhầm sao được, rõ ràng là cố ý, bọn kia ôm nhau cười chảy nước mắt, Đường Đại Đầu hôm nay cũng cao hứng, cũng không mắng mỏ ngăn cản, dọc đường phân phối nhiệm vụ, đến khi xe về tới Thịnh Đường chỉ còn lại hắn và Mơ Hồ.

Đã quá trưa rồi, khách khứa không có, bãi đỗ xe chỉ có nắng và nắng, sân xi măng bốc hơi nóng làm người ta ngộp thở, đi qua chỗ bảo an nghe thấy ai đó đang gọi điện thoại: “A lô, có cho thuê nhà không?..”

Đi vào bên trong, qua một gian phòng nghỉ, đám chị em tụ tập với nhau cười rũ rượi, ngẫu nhiên có người ỏn ẻn: “Anh à, tìm bạn trăm năm phải không? Em tên Tiểu Tiểu, là bé trong bé hạt tiêu ấy, người bé mà ngực không bé đâu nhé ... Hả anh không tìm bạn đời à? Không sao, chúng ta nói chuyện cũng được

mà, gặp nhau là có duyên rồi. Dù sao chỉ cần anh có tiền, em sẽ gả cho anh ...”, bên kia cúp điện thoại là lại cười ré lên, đám chị em thường xuyên bị nam nhân trêu ghẹo, giờ trêu ngược lại hăng hái lắm, còn quá đà hơn gặp bội.

Đường Đại Đầu vừa đi vừa nhún nhảy uốn éo lên tới tầng 13, chuyện hôm nay người biết rõ ngọn nguồn chỉ có hắn và Tăng Nam, đầu tiên là phái hai mấy người dùng CMT giả đi đăng rao vặt, rồi sai đám đàn em trà trộn vào gọi điện quấy rối cá nhân, nhắm vào lực lượng trung kiên của Tứ Phương do Giản Phàm chỉ định, xem ra hiệu quả không tệ.

Mỗi ngày nhận cả trăm cú điện thoại rác rưởi như thế, không điên mới là lạ, đừng nói nhận điện thoại, đám thủ hạ gọi điện thoại nửa ngày đã chán, nên mới bày trò trêu Sỏa Trụ giải khuây.

Tí tởn đi tới khu văn phòng làm việc, định gõ cửa phòng giám đốc, ai ngờ cửa khép hờ, mừng húm, khe khẽ đẩy xem có tình cờ nhìn thấy gì không. Thế nhưng chỉ thấy Tăng Nam khoanh tay trước cửa sổ đứng nhìn đường phố, gió trên cao thổi lồng lộng, tung bay mái tóc, áo thổi dán lên ngực, no tròn thích mắt vô cùng, bờ mông được váy công sở bó chặt vĩnh lên, căng đét, mang đầy phong vị của nữ nhân đang dần tới độ tuổi của trái quả chín mọng nước, làm nam nhân nào nhìn cũng chỉ muốn ngoạm một cái. Tiếc là chỉ có thể nhìn mà chẳng ăn được, động vào cô bé này, anh rể sẽ là người đầu tiên xử hắn.

Chỉ là lúc này làn môi hồng nhuận mềm mại hơi mím lại, ánh mắt mông lung có chút buồn xa xăm, không biết cô nàng nhờ tới ai, hoàn toàn không nghĩ đến có người đang đứng sau cửa nhìn trộm mình.

“Trông anh vui chưa kìa, hại người chẳng lợi mình mà vui thế à?” Tăng Nam nhìn thấy bóng Đường Đại Đầu qua kính, nói mà chẳng thèm quay đầu lại.

“Ha ha ha.” Đường Đại Đầu thả mình xuống ghế sofa, cao hứng nói: “Cô không thấy thôi, Lưu Phương Huy đoán chừng bị đám thiếu phụ quấy nhiễu tới tăng huyết áp rồi.”

“Hai người thật là!” Tăng Nam quay lại đánh đá cảnh cáo: “Cẩn thận, đừng có đắc ý quá để người ta tóm được gáy, anh có

cả đồng tiền án đấy.”

“Ha ha ha, ai biết ai vào ai chứ, gần đây lúc nào cũng lo lắng, chẳng giống cô gì cả, lại đây, Nam Nam, xem cái này đi.” Đường Đại Đầu giơ tờ báo lên vầy vầy.

Tằng Nam buồn chán đi tới cầm xem, bên trên có mấy đoạn rao vặt được dùng bút dạ khoanh tròn, vừa xem vài mẩu thốt lên: “Gì, Trung y lâu năm trị bệnh lây qua đường tình dục? Đường Đại Đầu, anh tởm hết chỗ nói rồi đấy, ai nghĩ ra? Anh hay Giản Phàm?”

Nói xong ném xoạch tờ báo vào mặt Đường Đại Đầu.

Đường Đại Đầu mở tờ báo ra, xem kiệt tác của mình: “Tất nhiên là tôi rồi, Giản Phàm lấy đâu ra trí tuệ ấy, bây giờ người chơi tới mắc bệnh nhiều lắm, đây là quần thể lớn, nghề hot đấy, làm không hết việc, ha ha ha ...”

Tằng Nam dở khóc dở cười, phát tay: “Cửa mở đấy, tự xéo đi, đừng để tôi phải đuổi.”

“Đừng đừng, còn có chuyện đây, cùng tôi đi làm vài việc, cái gì mà oanh tạc di động gì gì ấy, Nhị Dũng tìm được người rồi.”

Tằng Nam không cần suy nghĩ từ chối thẳng thừng: “Thì anh đi đi, kéo tôi theo làm cái gì? Không đi.”

Bà cô chưa chồng này thường ngày rất đánh đá khó tính, cho nên Đường Đại Đầu cũng không nhận thấy Tăng Nam có gì khác lạ: “Cô cũng biết cái đầu này của tôi không hiểu mấy thứ công nghệ cao, tôi sao biết thật hay giả. Nam Nam, trong chuyện này có phần của cô cơ mà, 50 vạn, bằng mấy năm thu nhập đấy.”

“Chà, muốn lấy tiền ép tôi hả?”

“Không không, là cô giúp tôi được chưa? Nếu mà hiểu tôi lười gọi cô theo, mời mời ...”

Đường Đại Đầu đeo bám rất dính, hôm nay Tăng Nam có chút không vui, nghĩ một chút vẫn đi theo, hai người lên xe, rút điện thoại liên hệ, đi quanh quanh một lúc rẽ ra đường vành đai, tới một căn nhà cũ ở ngoại ô thì gặp được người trung gian. Tăng Nam không biết người này, chỉ thấy rằng ố vàng còn không đầy đủ, tóc thì bết lại, không biết bao lâu rồi chưa gội, trên người có cái mùi hôi hôi mốc mốc bay tới làm cô nhăn mặt.

Ngược lại Đường Đại Đầu rất thoải mái đi tới chào hỏi nhiệt tình, hẳn quen biết đủ mọi loài người tam giáo cửu lưu, Tăng Nam đi theo đằng sau, đi tới một tòa chung cư cũ, nhưng không đi lên mà lại đi xuống, khắp nơi có mùi rêu mốc, té ra là người làm việc trong lòng đất.

Đi vào trong gian phòng lớn, thấy ba chiếc máy tính để bàn và một chiếc laptop, khắp nơi là các thiết bị nhấp nháy tín hiệu, dây chằng chịt hơn cả mạng nhện, trên tường còn treo mấy thứ quái quái kích cỡ bằng hộp giấy ăn.

Người kia vào phòng lấy thuốc lá ra mời: “Ông chủ, và chị nữa, hai vị cứ yên tâm, tôi không bao giờ hỏi thân phận khách hàng, cũng không muốn biết khách hàng muốn phát tin tức gì, người quen giới thiệu càng không vấn đề, mỗi tin một hào, một vạn tin thì giảm 10%, trên mười vạn tin, giảm 30%.”

“Tin nhắn gì cũng gửi được à?” Đường Đại Đầu ngó ngẩn hỏi.

“Đúng.” Răng vàng có vẻ không vui vì sự thiếu tín nhiệm của khách hàng, kêu ngạo nói: “Anh nghe ngóng chữ tín của Trường Mao này đi, chữ tín là hàng đầu, đồn công an bắt tôi vài lần rồi, tôi không nói nửa chữ, dù anh bán súng hay pháo, mại dâm hay thuốc phiện, tôi chỉ là người làm quảng cáo.”

Tăng Nam "à" một tiếng vỡ lẽ, có chút dở khóc dở cười: “Té ra mấy thứ quảng cáo linh tinh mà tôi nhận suốt ngày là từ chỗ anh mà ra đấy.”

Chương 074: Lời người đáng sợ (4).

Trường Mao cười hăng hắc giải thích: “Chị thông cảm, biết sao được, kênh chính đáng không phát được mấy thứ này, đành tìm chúng tôi, nghiệp vụ bận rộn, không hỏi được xuất xứ.”

Nói thế thì Đường Đại Đầu còn hiểu, cười ha hả vỗ vai Trường Mao: “Tìm đúng người rồi, được, những số di động này, một ngày gửi 1000 tin nhắn, à không, 3000 đi.”

“Không thành vấn đề.” Trường Mao nhận đơn đặt hàng, xem danh sách, ngạc nhiên: “Ít thế này thôi sao, vậy còn nội dung?”

“Tùy, thích gửi gì thì gửi, làm điện thoại của chúng không có lúc nào nhận rồi là được.”

“A, hiểu hiểu, điện thoại quá nhiều.” Trường Mao rất hiểu chuyện, lại là người trong nghề, cất danh sách đi: “Ông chủ, tôi nghe một người anh em nói, anh muốn loại tự gọi điện thoại phải không?”

“Đúng rồi, cậu có không?” Đường Đại Đầu nói rồi nhìn Tăng Nam, mấy thứ này hẳn chẳng hiểu gì.

Tăng Nam mỉm cười: “Nói đơn giản thôi cho anh ấy hiểu.”

“Vâng, vâng, là thế này, thông qua mạng internet hoặc là di động gọi điện nhóm, loại công năng này bình quân 3 -5 giây có thể thực hiện một lần, tuyệt đối an toàn, cổng internet không ở trong tỉnh, sim di động cũng là vùng ngoài, thậm chí tôi có thể lái xe đi vòng quanh, dù có dùng Giải PhẫuRS cũng không khóa nổi tôi. Còn đây là máy phát tin nhắn, còn gọi là pháo tin nhắn ..” Trường Mao rút ngăn kéo, bên trong là một giàn 8 cái điện thoại đặt, tổng cộng phải có chục ngăn kéo như vậy, kết nối với nhau vào thiết bị chớp đèn xen đỏ, thứ này đừng nói Đường Đại Đầu, đến Tăng Nam cũng chẳng hiểu.

“Thế này, anh cho tôi biết số di động, tôi biểu diễn cho anh xem, anh tự thí nghiệm, xem xem anh có cơ hội gọi điện thoại nổi không? Đây là quá nhiều tối thượng, trừ khi tắt máy.”

Trúng tiếng lòng rồi, Đường Đại Đầu báo số di động, Trường Mao ngồi xuống bàn gõ bàn phím càn cạch, Đường Đại Đầu thò

đầu nhìn chỉ thấy chữ với số hoa ca mắt. Đột nhiên có điện thoại, theo thói quen đưa lên tai "a lô" một tiếng, đầu kia tiếng TV rồi tiếng ồn ào gì đó, đau cả màng nhĩ, té ra bắt đầu rồi. Tiếp đó liên tục ba phút, điện thoại gọi không ngừng, vừa bấm từ chối một cái lại có cuộc khác, Đường Đại Đầu tin rồi: "Dừng, dừng mau, được rồi, tin rồi."

Trường Mao cười hăng hắc, gõ cạnh một cái trên bàn phím, thế là tiếng chuông ngừng lại: "Ông chủ, công nghệ cao là vũ khí quá nhiều hiệu quả nhất, đây là kiểu gọi qua mạng, gọi bằng điện thoại còn nhanh hơn, gọi cho đối phương không dám mở máy."

Đường Đại Đầu ngạc nhiên không thôi, nhìn Tăng Nam hỏi ý thấy cô gạt đầu liền sang giai đoạn mặc cả, một lúc sau sảng khoái trả tiền, Trường Mao khách khí tiễn hai người ra ngoài cổng.

Rời tiểu khu lên xe rồi, Tăng Nam thấy Đường Đại Đầu vẫn cười không khép miệng được, giọng ngao ngán: "Không biết anh dạy hư Giản Phàm hay Giản Phàm dạy hư anh, nhưng bây giờ hai người cùng một loại rồi."

"Ha ha ha, tôi không xấu bằng tên đó, thằng nhãi đó ác vô cùng, bình thường nói một câu đủ khiến người ta tức muốn xỉu luôn rồi. Thứ này cậu ta không nói, tôi biết thế quái nào được ... Ha ha ha, làm cớm có khác, loại tội phạm gì cũng biết." Đường Đại Đầu bấm điện thoại, xem ra có vẻ liên lạc với người anh em xấu kia rồi, ừ ừ một tràng, mặt mày hớn hở.

"Có chỉ thị mới hả?" Tăng Nam đợi hần cúp máy rồi mới hỏi.

"Ừ, đi tìm Lưu Phương Huy, phó tổng Lưu."

"Tìm ông ta làm cái gì? Ông ta có quyết được đâu."

"Không hi vọng ông ta quyết, chỉ cần chuyển lời thôi, đừng để ông ta uất tới xỉu rồi mà không biết ai chơi mình, thế mới oan."

Đường Đại Đầu nói với vẻ tất cả đã trong dự liệu, phàm là đòi nợ, trước tiên ép con nợ vào ngõ cụt, ép hẳn không chịu nổi là gần thỏa hiệp rồi, từng bước dồn ép thế này, ngày đó không xa nữa.

So với chuyện liên tục bị điện thoại quấy nhiễu, chuyện sáng nay càng làm Niên Vinh Quý tâm phiền ý loạn.

Kết quả điều tra đập xe ở đường vành đai khiến bất kể Thành Thông hay Tú Phương đều bất ngờ. Tú Phương hi vọng thông qua phân cục công an bắt kẻ gây chuyện, cho dù không lấy lại được bồi thường cũng phải trấn áp được kẻ giở trò sau lưng. Còn Thành Thông đưa ra tuyên bố xe của Tú Phương cố tình gây hấn mới khiến nhân viên bọn họ phần nộ thu giữ thiết bị của Tú Phương.

Đúng, là thu giữ chứ không phải là trộm cắp, tính chất khác hẳn nhau. Hai bên đều khẳng khẳng quan điểm của mình, đến lúc so kè thế lực rồi, cái tội danh đập xe cướp đồ không ai dám gánh. Thành Thông tuy quy mô nhỏ hơn Tú Phương nhưng lai lịch chẳng kém, China Network cùng với công ty thực nghiệp sau khi chia tách ở sau lưng không phải đơn vị nhỏ, 80% điện thoại cố định, 90% dịch vụ dữ liệu số trong thành phố là thuộc về đơn vị lớn sau chia tách này. Tuy theo chế độ công ty đã lâu, nhưng vẫn giữ mô hình đơn vị hành chính cố hữu, đó chính là quan hệ và quyền hành cao hơn tất cả.

Thành Thông tác động lên cty thực nghiệp, cty thực nghiệp liên hệ với chủ nghiệp, dưới sự chi phối của China Network, tiếp đó đụng chạm tới nửa cục thông tin, thế là một đám lãnh đạo của văn phòng chính phủ thành phố và cục công an mở cuộc gặp mặt điều hòa phi chính thức.

Tú Phương được mời dự họp, chuyện giao thiệp với cấp trên này Niên Vinh Quý không lạ, vốn cho rằng cục thông tin có hạng mục gì mới công bố muốn trao đổi, tới nơi mới phát hiện là mình bị lừa gạt, tổng giám đốc của Thành Thông cũng có mặt, lại thêm người cục công an, nhìn là biết muốn làm gì.

Một vị phó cục trưởng cục công an công bố kết quả điều tra, nhân viên công tác của Tú Phương đúng là đã lái xe đâm vào xe thi công của Thành Thông, nên mới có chuyện đập xe và lấy thiết bị sau đó, bằng chứng đều đã được xác thực. Thành Thông tỏ rõ thái độ, tổn thất sẽ bồi thường, nhân viên sẽ giáo dục, còn chuyện truy cứu trách nhiệm hình sự thì cần thương thảo, dù sao Tú Phương sai trước.

Trong chuyện này rõ ràng có sai lầm, theo như nhân viên thi công Tú Phương mô tả nghi phạm hoàn toàn không khớp với

nhân viên của Thành Thông. Đồng thời không thể xác định là ai lái xe đâm vào xe bán tải của Thành Thông, càng không xác định được là sự cố hay cố ý, chỉ xác định được một điều, đó là nhân viên Thành Thông đập xe cướp đồ của Tú Phương, bọn họ đã thừa nhận.

Có điểm này là đủ rồi, thái độ cục công an rất rõ ràng, nếu như thực sự muốn điều tra cặn kẽ, trong đội thi công sử dụng lượng lớn lao động vùng ngoài, những người đó tồn tại không ít vấn đề như ẩu đả trộm cắp vặt, điều tra sẽ lãng phí thời gian và tinh lực, đáng hay không chưa nói, ám thị là, chúng tôi mà thực sự thọc tay xuống móc bùn lên thì chẳng vị nào sạch sẽ đâu, không ai được lợi hết. Mọi người đều hiểu, hướng hồ vì một sự kiện ẩu đả mà lãng phí lực lượng cảnh sát vào không đáng, rùm beng lên hai xí nghiệp đều mất mặt.

Vị cục trưởng cục quản lý thông tin mấy năm qua quen điều hòa cãi vã giữa China Unicom và China Network rồi, cho nên từ tốn khen ngợi Tú Phương có cống hiến trong việc kiến thiết hạ tầng thông tin, chuyển lời một cái nói, kiến thiết cơ sở và vận hành là vinh cùng vinh, nhục cùng nhục, hai bên cần tìm kiếm tương đồng khắc phục khác biệt, nhìn vào đại cục. Chủ nhiệm văn phòng chính phủ thì nói đi nói lại cũng chỉ có ổn định đại cục cao hơn tất cả, dưới hoàn cảnh lớn đó, chuyện phá hỏng hình tượng quốc xí không được phép phát sinh ... Ý là, loại chuyện này khẳng định chưa xảy ra, có xảy ra rồi thì cũng là hiểu lầm.

Chương 075: Tới nhà uy hiếp. (1)

Đúng, hiểu lầm, chắc chắn là hiểu lầm, Niên Vinh Quý đại biểu Tứ Phương cảm tạ các vị lãnh đạo quan tâm, cảm tạ cục công an ủng hộ và phá án, và tất nhiên là sẵn lòng giữ quan hệ hợp tác với Thành Thông.

Thái độ này là bất đắc dĩ, nhưng đây là trường hợp phải nói lời trái lương tâm, làm việc không đúng ý nguyện, hạng mục thi công cần cục quản lý thông tin phê duyệt. China Network lại là có mạng cáp quang lớn nhất thành phố, khách hàng lớn nhất của Tứ Phương, cục công an càng khởi nói, mấy đơn vị liên hợp với nhau, rõ ràng có ý bao che cho Thành Thông. người ta là quốc xí, kinh doanh không tốt, lại thêm đập xe cướp đồ thì sau này làm ăn thế nào? Chuyện thỏa hiệp không cần mất quá nhiều thời gian để đắn đo, vì hai bên vốn không cùng một võ đài cạnh tranh.

Họp gần giờ tan ca nên thời gian rất ngắn, nửa tiếng là đã kết thúc rồi, Niên Vinh Quý uyển chuyển từ chối lời mời ăn tối của phía Thành Thông, tươi cười cáo từ. Phó tổng Lưu đã đi trước một bước, gọi lái xe, mở cửa đón cấp trên.

Vừa lên xe một cái sắc mặt Niên Vinh Quý trở nên âm trầm, Lưu Phương Huy không dám lên tiếng, từ một công ty nhỏ bán cáp điện phát triển tới ngày hôm nay, lòng dạ của vị lãnh đạo này không phải ông ta có thể so sánh được. Thực tế Tứ Phương sớm đã rối loạn, điện thoại cố định và di động bận liên tục, tới chiều thì mới dần ít đi, bao nhiêu ngày xảy ra bao nhiêu việc như thế, tổng giám đốc vẫn có thể nói cười tự nhiên với các lãnh đạo, Lưu Phương Huy tự thấy bất kể thế nào mình cũng không làm được.

Xe rời cục quản lý thông tin, Niên Vinh Quý mới buông một tiếng thở dài bất đắc dĩ: “Phương Huy, phải cẩn thận từng ly từng tí, có thấy không, sơ xảy một chút là bị người ta cho vào bẫy rồi. Nhất định là có người cố ý gây khó dễ cho chúng ta, ở Đại Vương trang hồ đồ bắt người rồi ở đường vành đai đánh bị

thương mười mấy người, còn hi vọng cục công an tra ra gì đó, không ngờ vừa tra một cái đã kinh động bên trên, liệu có phải chúng ta đã đắc tội với nhân vật lớn nào rồi không?”

Lưu Phương Huy nhìn mái tóc hoa râm của tổng giám đốc, gương mặt mỗi một, đã không còn tinh thần hăng hái như năm xưa, con người càng có tuổi trải qua nhiều sóng gió thì góc cạnh càng bị mài mòn, trở nên khôn khéo. Làm lãnh đạo thật không dễ, rõ ràng trong lòng vô cùng phần nộ mà vẫn phải khách khí mỉm cười. Ngần ngừ nói: “Tổng giám đốc, mấy năm qua nơi nào cần thấp hương chúng ta đều không bỏ sót, trừ đám người trong nghề thì nếu nói đắc tội ... Hình như chỉ có một.”

“Anh nói tên Đường ... Đường gì đó?”

“Đường Thụ Ngư ạ.” Lưu Phương Huy cẩn thận trả lời: “Là tên lưu manh có tiếng, cho vay nặng lãi lâu năm, cái gì không nói, mấy chuyện bản thủ này trừ hẳn ra không ai làm ra được.”

Trước đó Lưu Phương Huy đã báo cáo rồi, nhưng bị vị tổng giám đốc bỏ qua này, thậm chí còn chẳng thèm nhớ tên người ta, giờ nhắc tới mới chú ý, hỏi: “Người đó có bối cảnh gì phía sau không?”

“Chuyện đó khó nói, người này có liên quan tới Địa ốc Uy Thịnh và hộp đêm Thịnh Đường, chi tiết thế nào thì tôi không rõ, cái ngành nghề của chúng ta tương đối khép kín, ít tiếp xúc với nhân vật xã hội.”

“Uy Thịnh của Lý Thần Tài à, cần vay tiền, tìm Lý Uy. Tôi có nghe nói tới người này, nhưng chưa bao giờ tiếp xúc..” Niên Vinh Quý thoáng giật mình rồi khẽ lắc đầu: “Riêng cái này chưa đủ làm bằng chứng, không nên thần hồn nát thần tính.”

“Tổng giám đốc, chuyện ngày hôm nay đã làm trên dưới công ty hỗn loạn, di động của trung tầng quản lý đều tắt máy, công việc đều bế tắc, không ngờ chúng làm trò hèn hạ như thế, hay tôi thông báo đội trị an?” Lưu Phương Huy có chút mất bình tĩnh, ông ta cũng bị quấy rối cả ngày, tâm trạng bức xúc khó chịu.

“Hồ đồ, tới giờ anh chưa nhìn ra à, nếu như mọi chuyện đều do hẳn làm thì tên lưu manh này không đơn giản, hẳn đã có thủ đoạn né tránh tầm mắt công an, đội trị an làm được gì? Gọi điện

thoại quấy nhiễu không phải tội lớn, có bắt rồi cũng phải thả, thả ra hẳn càng làm lớn hơn. Huống hồ chưa bắt được chính chủ, chúng ta đã tốn mấy vạn án phí ... Nếu đúng là tên lưu manh đó, dứt khoát hẳn có cao nhân chỉ điểm.” Niên Vinh Quý tay sờ cằm chậm rãi nói, chuyện có vẻ đã rõ ràng, nhưng lại khiến người ta thấy vô kế khả thi: “Thế này đi, anh tiếp xúc với họ Đường đó một chút, thăm dò ý tứ cùng giới hạn của hẳn, dù sao là khoản nợ ba năm trước rồi, cho ít tiền đuổi đi, Diêm Vương dễ đấu, tiểu quỷ khó dây, cứ để hẳn phá phách thế này, đến nhà cũng bị hẳn rở mất.”

Cái trò lưu manh hôm nay khởi phải nói cũng biết là do bọn lưu manh làm, nhưng vài ngày trước đó, phá xe thông tin, làm hỏng ống cấp nước đều quá chuyên nghiệp, không phải thứ mà đám lưu manh chỉ biết phá hoại có thể làm ra được. Đó mới là chuyện khiến Niên Vinh Quý thực sự sợ hãi, cảm giác có ai đó đang thị uy với mình, một thằng lưu manh từng cùng đường hết kế tới nhà mình phanh ngực giở trò ăn vạ thì sao nghĩ ra nổi.

Lưu Phương Huy cũng thấy bất đắc dĩ, giống như vừa rồi tổng giám đốc phải thỏa hiệp vậy: “Nếu thế chúng ta trả hẳn bao nhiêu?”

“Đây vốn đã là khoản nợ xấu rồi, khởi đầu 50 vạn, không quá 100 vạn, nếu đồng ý thì bảo tòa án hòa giải, ký hiệp nghị dân sự, giải quyết một lần triệt để hậu họa về sau.” Niên Vinh Quý thấy mất tiền quá oan.

“Vâng, vâng tôi đi làm.” Lưu Phương Huy thở phào, lại thuận miệng hỏi: “Nếu hẳn không đồng ý?”

“Vậy thì chính là hẳn làm chứ không phải ai khác, có điều thế thì cũng hỏng, chúng ta trước giờ luôn bị hẳn dắt mũi ... Phiền đây.” Niên Vinh Quý bóp trán, nhưng không an bài thêm, trước khi biết bài tẩy của đối phương, chỉ đành như thế.

“Cái gì? Anh nói muốn trả chúng tôi 100 vạn?” Đường Đại Đầu cảm tưởng mình nghe nhầm, quay sang nhìn Phi Phi ngồi bên cạnh để xác nhận mình nghe đúng con số Lưu Phương Huy báo ra.

Hai người lúc này đang ở nhà phó tổng Lưu, một căn nhà trong Tiểu khu cao cấp Hằng Xương, hai tầng trên dưới liền một

thể, phòng khách rộng mênh mông có thể dùng làm sân bóng nhỏ, phòng ở chủ yếu là ở tầng trên. Vốn đi tìm Lưu Phương Huy không thấy, đợi ở cổng tiểu khu, không ngờ gặp được, Lưu Phương Huy liền mời cả hai vào nhà. Công ty của Đường Đại Đầu chỉ có hai người, hắn làm giám đốc, Phi Phi làm tổng giám tài vụ kiêm thư ký, thuê hai gian phòng ở tòa nhà Trí Nghiệp đặt trụ sở, ra ngoài làm việc thì hai người và cái cặp kẹp nách cơ bản chính là toàn bộ công ty.

Vào nhà hàn huyên vài câu, chủ đề liền đưa tới món nợ xưa cũ kia, đối phương không nhiều lời bàn bạc mặc cả mà xòe thẳng bài luôn. Đường Đại Đầu ngẩn người, ít nhiều có chút động lòng, nhưng mà thiếu một chút, mắt đảo tròn như trộm, cười giả lả: “Phó tổng Lưu, anh coi anh kìa, tôi có tới đòi tiền đâu, vài ba trăm vạn thôi mà, có gì to tát đâu chứ, không cần, các vị cứ nợ đi ... Khi nào có tiền thì khi đó trả, tôi đâu có ép.”

Chương 076: Tới nhà uy hiếp. (2)

Phi Phi hôm nay ăn mặc rất chính thức, không hở trên hở dưới như ở nhà, đồ công sở trắng bằng lụa, bầu vú đầy đặn đẩy y phục trước ngực nhô cao, tất màu da trong suốt bọc lấy đôi chân dài, tóc đỏ tía bắt mắt, giày cao gót trắng, tươi cười nói vào: “Phó tổng Lưu, giám đốc Đường của chúng tôi hào sảng lắm, dù anh không trả tiền cũng được, chỉ là không thể giảm đi, tôi có mang hợp đồng theo đây, hay là anh xem qua nhé. Khoản nợ tiền thiết bị trị giá 323 vạn, thêm vào tiền lãi ba năm hai tháng, tiền vi phạm hợp đồng, tổng cộng 387 vạn, còn chưa tính tổn thất chi phí nhân lực và thời gian của chúng tôi, chúng ta cứ hợp đồng mà làm.”

Mỗi khi đòi nợ Phi Phi thường cùng Đường Đại Đầu phụ họa lẫn nhau, vòng vo tỏ rõ thái độ. Lưu Phương Huy mặt lộ vẻ khó xử, chuyện này đã nằm ngoài phạm vi ông ta có thể quyết định.

Đường Đại Đầu thấy đối phương ngần ngừ một cái là biết có cơ xoay chuyển, cố ý mắng Phi Phi: “Nói cái gì thế hả, biết thế không đưa cô theo, chỉ biết tiền tiền tiền, phó tổng Lưu mà thèm để ý chút tiền đó à, chê người ta nghèo sao? Có phải không phó tổng Lưu, riêng cái nhà này của anh trị giá phải hơn 200 vạn nhỉ?”

Lưu Phương Huy trầm tư: “Giám đốc Đường, nếu anh không đồng ý khoản tiền này thì nhiều hơn tôi không thể quyết.”

“Ai bảo anh quyết, tôi thừa biết anh không quyết được, anh xem, tôi có bao giờ đòi tiền anh đâu?” Đường Đại Đầu cười ha hả, ngả lưng vào ghế sofa nhìn ngang nhìn ngửa ngôi nhà.

“Vậy anh tới đây có việc gì? Còn đợi ở cửa nhà tôi.”

“À, thế này, nghe nói công ty anh phục vụ 24/7 đúng không?”

“Đúng rồi, thế thì sao?” Lưu Phương Huy bị nụ cười gian manh của Đường Đại Đầu làm hơi run.

“Không có gì.” Đường Đại Đầu nói hết sức thần bí: “Thời buổi bây giờ, bùng nổ thông tin, bùng nổ công nghệ, hình như

chúng ta đang ở trong một cái thời đại bùng nổ vậy, anh nói đúng không?”

“Anh nói cũng phải.” Lưu Phương Huy quyết định lấy bất biến ứng phó vạn biến.

“Ha ha ha, tôi quan tâm tới anh thôi, thông báo với anh một chút, di động là món đồ công nghệ cao hử, không biết nổ thì sao nhỉ? Vì như cái của anh.”

“Làm sao có thể thế, anh Đường đùa rồi.” Lưu Phương Huy theo bản năng lấy di động ra, suốt ngày bị quấy rối, ông ta cho hết số không quen vào danh sách đen, không gây ra phiền toái quá lớn, chỉ là tâm lý không thoải mái.

“Ha ha ha, anh chưa nói tới lựu đạn thịt người à? Di động nói không chừng cũng có thể thành lựu đạn đấy.” Đường Đại Đầu chỉ cái mặt tai tái của Lưu Phương Huy cười phá lên.

Bị người ta trêu đùa rồi, vậy mà mình lại còn dẫn người ta vào tận nhà để cười vào mặt, là người có thân phận cục tức này ai mà nuốt xuống được, Lưu Phương Huy trầm giọng: “Giám đốc Đường, anh có vẻ xem thường Tú Phương chúng tôi nhỉ, chúng tôi là công ty thông tin chuyên nghiệp, đổi đường dây điện thoại chẳng phải quá dễ à? Tôi không phủ nhận sự quấy rối này rất cao minh, nhưng anh có thể cao minh mãi được không? Kiểu rao vặt đó tác dụng trong một hai ngày là cùng, tôi không tin anh có thể rao vặt ngày qua ngày, tới khi đó không cần tôi, công an sẽ tra ra anh, anh ép chúng tôi báo án à? Trò này có tác dụng gì, đưa vào danh sách đen một cái là xong, tôi trịnh trọng nói với anh, nếu như mai còn gặp chuyện tương tự, tôi sẽ đi báo án, đem cả lời anh nói hôm nay tiết lộ ra.”

Đường Đại Đầu như có vẻ không hiểu gì cả, ngơ ngơ ngác ngác một lúc mới hỏi: “Này, anh nói cái gì thế, sao tôi chẳng hiểu, ai quấy nhiều anh, anh quấy nhiều ai? Tôi nói cái gì? Phi Phi, phó tổng Lưu nói gì thế?”

Phi Phi lắc đầu: “Tôi không biết, sao bỗng dưng lại dính líu tới công an với báo án chứ?”

Lưu Phương Huy thấy hai bên không nói chuyện được nữa, đưa tay ra: “Mời hai vị tùy tiện, xem ra chúng ta không có gì để bàn nữa rồi.”

“Phi Phi, đi, chúng tôi cũng có tới ăn chực đâu, đúng là chó cắn Lữ Đồng Tân, không biết lòng người tốt ...” Đường Đại Đầu tức giận đứng dậy, Phi Phi cấp cập hồ sơ theo sau, nhìn Lưu Minh Huy ngồi ì ra đó rõ ràng không dám chửi nhau với mình, trình độ nghiệp vụ của Đường Đại Đầu không phát huy được, rất vô vị: “Phó tổng Lưu, có nhớ tôi nói sẽ lấy của anh một phần nghiệp vụ không? Một phần lớn đấy, anh quên rồi à?”

Lưu Phương Huy cả kinh đứng dậy, chuyện này sao có thể, một tên lưu manh, không phải quá mạnh miệng à?

“Chúng tôi đã khách khí lắm rồi đấy, nhưng các người không biết điều, hôm nay tôi coi anh là bạn bè mới tới, nếu không tôi không nghe không hỏi không thông báo. Tất cả điện thoại của các người gọi vào không được, gọi đi không xong, chẳng may đoạn dây cáp nào đó bị đứt, vài lần không kịp sửa, vậy chuyện làm ăn của Tứ Phương chẳng phải vào tay tôi à? Tự giữ mình còn chả xong.”

“Anh, anh uy hiếp chúng tôi?” Lưu Phương Huy chỉ mặt Đường Đại Đầu quát, trong lòng sợ hãi không nói thành lời, bởi nếu những lời này đều thành sự thực, không đơn giản chỉ là nghiệp vụ không thể triển khai nữa rồi.

“Vậy thì đi tố cáo tôi đi, Tứ Phương có quan hệ tốt với đội trị an, đội trưởng Diêm lắm mà.” Sương, nhả nhẹn mấy ngày để đợi tới lúc này Đường Đại Đầu càng không khách khí, giọng như từ mũi phát ra: “Chà, sao tôi không phát hiện, một phó tổng mà chẳng có tí ý thức pháp chế nào, trí tuệ còn thấp như vậy, suy đoán mà cũng thành uy hiếp. Anh coi đó là thật, vậy tôi nói vợ anh cho anh đội nón xanh đấy, chẳng phải anh tức tới nhảy lầu à? Đi thôi Phi Phi, không thèm nói nữa.”

Vợ mình làm sao? Không không, thằng lưu manh này đang nói linh tinh thôi, Lưu Phương Huy cố gắng bình tĩnh lại, không khỏi có cảm giác dẫn sói vào nhà.

Đi ra cửa, Tiểu Phi Phi quay lại chun mũi làm mặt quỷ, dùng giọng quai quái nói: “Phó tổng Lưu, đúng 8 giờ, nhớ nhé.”

Cửa đóng sầm lại, Lưu Phương Huy giật mình, vội vàng cầm di động lên xem, đã 7h 50 phút rồi, không biết đối phương nói đúng 8 giờ là có ý gì? Chẳng lẽ chúng thực sự giữ thủ đoạn ở di

động? Suốt cả ngày bị quấy nhiễu tới giờ thừa thớt đi nhiều, chẳng lẽ còn có đợt thứ hai? Lưu Phương Huy thấy mình thật đáng buồn, làm nghề thông tin cả đời, cuối cùng bị người ta quấy nhiễu bằng di động.

Lưu Phương Huy còn đang nhăn mặt bóp trán không biết xử lý vụ việc này ra sao thì di động vang lên, nhìn một dãy số xa lạ là biết lại quấy rối điện thoại rồi, bấm mạnh nút tắt, tức tối chửi thảm chửi, để xem ai kiên nhẫn hơn, ấn, ấn nữa rồi lại ấn, khi trong thời gian ngắn đã có mười mấy cú điện thoại gọi tới, Lưu Phương Huy kinh ngạc, nhìn lại số hiểu ra, lòng càng hoảng ...

Đây là số điện thoại gọi điện từ mạng, sử dụng phần mềm tự động quay số, kiên nhẫn của con người làm sao so với máy móc, nghĩ tới đó thì giật nảy mình, nếu như toàn bộ số điện thoại của công ty mà bị tấn công, bằng với toàn bộ phương thức liên hệ bị đứt đoạn, chẳng may lúc này có sự cố gì không xử lý kịp thời, trách nhiệm của Tú Phương rất lớn.

Không xong rồi, thằng lưu manh đầu đường xó chợ ấy bắt chấp mọi thứ rồi, đừng phải người không nên đừng rồi. Lưu Phương Huy nhìn cái di động không cách nào sử dụng, mở cửa lao ra ngoài, di động nắm trong tay kêu như muốn phát nổ, chạy xuống lầu lái xe rời tiểu khu, tìm một cái bộ điện thoại, khẩn cấp liên hệ với điện thoại báo sửa chữa, trực ban mạng, trực đường dây của công ty, cùng điện thoại các giám đốc, chủ nhiệm và cả tổng giám đốc ...

Toàn bộ đều một kết quả, máy bận rồi.

Chương 077: Lại là một bất ngờ. (1)

Nếu lúc này mà đoạn dây cáp do công ty bao thầu sửa chữa có vấn đề, bên cung cấp dịch vụ thậm chí còn chẳng liên hệ được, thế thì thành trò hề lớn nhất trong ngành rồi, anh là công ty thông tin đấy, thế mà không đảm bảo được liên hệ thông suốt, ai còn tin anh được nữa? Người ta sẽ không cho anh một tuần gì hết.

Không kịp nghĩ nhiều nữa, chỉ lo được cho chuyện cấp bách bây giờ thôi, Lưu Phương Huy lái xe như bay ra đường chính, thông báo cho từng cấp dưới mà ông ta biết chỗ ở, rồi phát động họ thông báo cho người quen, dùng phương pháp nguyên thủy nhất, đi gõ cửa từng nhà.

Nửa tiếng sau các trung tầng quản lý có liên quan đều được thông báo tới công ty, nói qua loa tình huống khẩn cấp, thiết lập hai đường dây đặc biệt, cùng với điện thoại bảo hộ hậu cần mà bình thường không dùng tới chuyển sang kênh báo sửa khẩn cấp. Máy nhân viên ở cương vị trọng yếu khẩn cấp thay đổi phương thức liên hệ, đảm bảo khi xảy ra tình huống đột phá có thể tìm thấy người. Xử lý xong chuyện nội bộ, lại khẩn cấp liên hệ với các nhà kinh doanh dịch vụ, báo thay đổi đường dây sửa chữa khẩn cấp.

Khi mọi thứ được an bài xong thì Niên Vinh Quý lại lần nữa bị kinh động, vừa mới về nhà đã phải vội vàng tới công ty. Lưu Phương Huy thấy mình ứng phó không tệ, thở phào một hơi, thế nhưng khi tất cả chuẩn bị xong thì điện thoại quấy rối dừng lại, giống như đang khảo nghiệm tốc độ phản ứng của Tú Phương, mấy bộ điện thoại ở bộ phận sửa chữa đều khôi phục bình thường, mọi người mở di động, ổn rồi, như chưa có gì xảy ra.

Chạy cuống cuống như lửa đốt đốt một hồi, ai nấy mồ hôi mồ kê đầm đìa, cả đám người được coi như thành phần tinh anh xã hội, lúc này kiếm được chỗ nào ngả lưng là ngồi xuống đó, thần thờ như dân tị nạn.

Lưu Phương Huy giờ không dám có chút xem thường nào với tên lưu manh ăn nói dơ bẩn, đi lạch bạch như vẹt nữa, khẩn trương thương lượng với Niên Vinh Quý, Niên Vinh Quý bắt đầu tìm người quen trong nghề địa ốc, ý đồ liên hệ với Lý Uy để giảng hòa, còn Lưu Phương Huy ra mặt mời Đường Đại Đầu.

Cán cân hai bên dần thay đổi.

“Cái gì? Mời tôi ăn cơm ấy à, tôi làm gì có thời gian, mỗi phút tôi kiếm mấy vạn, thời gian đâu ra mà lải nhải với các anh ... Không ăn! Bàn cái gì? Có gì mà bàn, hợp đồng giấy trắng mực đen ở đó, chẳng lẽ không bằng cái miệng à? Anh xem đi, Tú Phương các anh như lũ đàn bà vậy, chẳng qua là mấy trăm vạn thôi, nếu là USD còn đáng tranh luận, chứ vài đồng tiền thế này tôi chẳng thèm tranh qua cãi lại, anh gấp cái gì? ... Thế nhé, cúp đây, không có chuyện lớn đừng có gọi tôi, phiền phức!”

Điện thoại cúp rồi, ở đầu kia Lưu Phương Huy vẫn chưa dám tin nhìn di động của mình, có câu con nợ là ông nội, hôm nay con nợ hạ mình làm cháu chắt rồi muốn trả nợ mà người ta chẳng thèm để ý. Khẩu khí này còn vênh váo hơn cả tổng giám đốc Niên sở hữu gia sản riêng vài trăm triệu.

Bên kia điện thoại, Đường Đại Đầu đắc ý hú lên như sói đêm trắng rồi cho di động vào túi.

Nhìn người đối diện đang một tay cầm cốc rượu trắng một tay cầm càn cua ăn tới quên mình mà cười, hai người họ đang ở trong phòng bao ở nhà hàng Minh Châu, nếm thử món cua lớn chính tông của hồ Dương Trùng. Thời gian qua Đường Đại Đầu dần dà hiểu cá tính của Giản Phàm rồi, muốn mời y chơi bời là không thể, công việc thì cần thiết lắm mới gặp được, nhưng nếu nói chỗ nào có món ăn hiếm có thì mời lần nào chuẩn lần đấy.

Có thêm nữ nhân hay không thì Đường Đại Đầu không rõ, có điều chàng trai này chắc chắn là thêm ăn, khi cuộc điện thoại kia gọi tới thì hai người đã gần ăn xong, thử gọi vài cuộc vào mấy số máy cần ngăn cản, đều bận. Đường Đại Đầu hết sức hài lòng, nghĩ tới cảnh Tú Phương đang chó chạy gà bay, sướng khoái chỉ muốn hét lên cho cả Đại Nguyên biết là lão tử làm đấy, nói chuyện với Giản Phàm có thêm chút khúm núm lấy lòng: “Giản Phàm, sao chỉ một tiếng mà đã dừng rồi, cứ làm ba ngày,

đợi chúng thay di động, thay điện thoại, chúng ta lại chơi tiếp, thế có phải hay không?”

Giản Phàm đặt chén rượu xuống hỏi một câu không đầu không cuối: “Vũ khí đe dọa đáng sợ hơn vũ khí đem dùng, anh hiểu không?”

“Tất nhiên là không hiểu, cậu đừng làm khổ cái đầu tôi nữa.” Đường Đại Đầu mặt mày nhăn nhó ra vẻ khổ sở.

“Tôi nổ súng bắn anh so với việc tôi dí súng vào đầu anh có thể bóp cò bất kỳ lúc nào? Cái nào khiến anh sợ hãi hơn?”

“Còn phải nghĩ nữa à, tất nhiên là cái thứ hai rồi, chết ngoéo bà nó rồi còn ai mà sợ nữa.” Đường Đại Đầu thấy đáp án quá đương nhiên.

“Đúng thế, hiện giờ ông ta biết anh có năng lực này, tương đương với việc bị anh dí súng vào đầu, tôi ngủ cũng không yên lòng. Chứ nếu anh gây ra chuyện lớn rồi, khiến người ta thiệt hại quá nặng, người ta điên lên há miệng cắn lại anh, thế thì khó chơi rồi. Khi còn chưa mất đi lợi ích, bọn họ mới tìm mọi cách để giữ gìn hiện trạng, đó là chuyện thường tình của con người. Sắp rồi. Đi.” Giản Phàm lau miệng lau tay, trước mặt bỏ lại một đồng vỏ cua, một chai rượu Phần 53 độ cạn tới đáy, xem ra hôm nay được ăn một bữa thỏa thích.

Phục vụ viên ân cần dẫn hai vị khách xuống lầu, hai người đi sóng vai với nhau, Đường Đại Đầu chợt nhớ ra: “Này Giản Phàm, mai chúng ta làm gì? Vừa rồi cậu chỉ mãi ăn còn chưa nói cho tôi biết? Vẫn thế à? Tôi thấy cũng không tệ.”

“Ngốc lắm, anh bị nhược trí à? Giống như ăn uống ấy, mang lên hai món ăn giống hệt nhau thì còn thú vị gì nữa? qua ngày hôm nay họ có phòng bị rồi.”

“Vậy phải làm sao, hay là tôi bàn bạc với họ, tôi thấy lúc này thu hồi vốn không thành vấn đề nữa.” Đường Đại Đầu gật gù, không để ý tới lời xúc phạm của Giản Phàm.

“Thế thì càng ngốc, đây là sự khác nhau giữa thị trường của bên mua và bên bán, bây giờ tiếng nói đã ở trong tay anh, bàn cái gì mà bàn? Đường Đại Đầu, tôi thực sự không sao hiểu nổi bao năm qua anh làm ăn kiểu gì mà tới giờ vẫn hồ đồ tới mức này.” Giản Phàm thở dài chỉ trích.

Đường Đại Đầu gốc đến mấy cũng nhận ra tình thế đang ngày một phát triển có lợi cho mình, nên bị mắng vẫn cười hì hì, bây giờ hẳn không chỉ đơn giản là sùng bái cá nhân với Giản Phàm nữa rồi.

Xuống lầu, phục vụ quây gọi hai người lại, ăn cơm còn có ưu đãi, Đường Đại Đầu thấy cô phục vụ xinh xắn là đứng lại tán tỉnh, Giản Phàm cười đi trước một bước, ra cửa có người gọi sau lưng: “Giản Phàm!”

Giản Phàm nghe tiếng gọi thì quay đầu lại, liền hết sức bất ngờ, vị ở trước mắt cao cũng xấp xỉ 1m8 không hề thua kém y, mặt lấm chấm mấy nốt trứng cá, không tính là điển trai, song cũng được, chững trạch thành thực hơn Giản Phàm không ít, chính là Ngô Đích của cục công an thành phố. Chỉ thấy hắn mặc quần âu đen, áo sơ mi vàng gạo, mái tóc rẽ ngôi ba bầy vuốt keo bóng lộn.

Ngạc nhiên ở chỗ, rõ ràng tên này không ưa gì mình, hai người tuy từng gặp nhau, nhưng nói tới giao tình gì đó còn xa một vạn tám vạn dặm tình cờ gặp nhau chẳng nữa thì gật đầu một cái là cùng, cứ gì mình không thấy lại còn gọi mình, mỉm cười khách khí có lệ: “À, khoa trưởng Ngô, đi ăn cơm sao?”

Ngô Đích cười tươi roi rói, xem chừng tâm trạng vô cùng tốt, lại còn quan tâm hỏi: “Ha ha, đúng thế, tôi đang đợi người, tổ chuyên án chưa rút mà cậu đã rút rồi, nghe nói bị bệnh hả? Có nặng không?”

“À, bị nhiễm lạnh nên cảm thôi, phải nghỉ vài ngày, cảm ơn khoa trưởng Ngô quan tâm.”

“Chú Quách vẫn còn nhắc tới cậu suốt đấy, khi nào có thời gian tới cục chơi.”

Chương 078: Lại là một bất ngờ. (2)

Có câu gặp chuyện vui, lòng sáng khoái, tâm tình của Ngô Địch hiển nhiên thể hiện rõ ràng điều đó, thế nhưng giọng điệu vẫn đặc sệt kiêu thái độ cấp trên quan tâm tới cấp dưới, Giản Phàm chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc đàm thoại khó chịu. Đúng lúc này Đường Đại Đầu đi ra, thấy Giản Phàm nói chuyện với người ta thì từ xa đã nhiệt tình lên tiếng: “Giản Phàm, ai thế, người anh em nào vậy, giới thiệu với tôi đi, thật trùng hợp, hay là chúng ta quay vào trong uống thêm vài chén nữa.”

Ngô Địch nhìn Đường Đại Đầu tướng mạo không đàng hoàng, mồm sặc sụa hơi rượu, toàn thân đầy vẻ lưu manh chợn búa thì tức thì nhú mày tỏ vẻ khó chịu. Giản Phàm đi nhanh tới kéo tay Đường Đại Đầu đi không cho hắn tới chỗ Ngô Địch: “Khoa trưởng Ngô, đừng để ý tới anh ta, uống nhiều quá rồi

Anh cứ làm việc đi, tôi cáo từ trước ... Tạm biệt!”

Vừa nói tay kia Giản Phàm bịt miệng Đường Đại Đầu, đi vài bước quát khê: “Im mồm, đó là lãnh đạo của chúng tôi.”

Lại đi thêm vài bước nữa, Đường Đại Đầu giật tay Giản Phàm ra, không vui nói: “Lãnh đạo thì sao nào, ghê gớm lắm à, trông như thằng ngốc Sỏa Trụ ấy.”

Giản Phàm cười ha hả: “Cực kỳ đồng ý với anh, tôi cũng thấy hắn giống Sỏa Trụ.”

Lại tìm được đề tài chung, hai người cười vui vẻ, vừa tới trước xe mở cửa, Giản Phàm vẫn cảm thấy là lạ, nhớ lại từ cách ăn mặc chải chuốt lại còn xúc nước hoa rất thơm ... không chỉ là đợi người, mà là hẹn hò, nghĩ thế liền quay người nhìn về phía đại sảnh vừa đúng lúc nhìn thấy chiếc taxi đỗ lại ở cửa nhà hàng, lại là một sự bất ngờ nữa, từ trên xe có một cô gái xinh đẹp bước xuống. Gió tối lồng lộng thổi tới từ sông Phần gần đó, cuốn mép váy làm cô gái vội khép chân giữ mép váy, ánh đèn đủ màu phủ lên người khiến cô gái trông như tinh linh, nhìn kỹ, chính là Dương Hồng Hạnh đã thay cảnh phục.

Giản Phàm lần đầu tiên thấy ăn mặc này của Dương Hồng Hạnh, cho nên một khoảnh khắc thậm chí nghi ngờ vào mắt mình phải chẳng người giống người. Trước kia Dương Hồng Hạnh dù không mặc cảnh phục thì cũng không bao giờ mặc áo không tay để vai lộ ra ngoài như vậy, càng gần như chưa thấy cô mặc váy, mà thích quần jean áo sơ mi, có phần bảo thủ một chút, có vẻ thích phong cách đơn giản khỏe khoắn hơn là điệu đà nữ tính. Vậy mà hôm nay mặc chiếc váy vàng gạo chỉ chấm gối để lộ ra cẳng chân trắng mịn, tóc tùy ý vấn sau đầu, đeo cái túi xách đỏ, không nhìn thấy mặt nhưng qua bước chân nhẹ nhàng như chú hươu con khoan khoái đi về phía Ngô Đích đang đứng đợi, hình như rất vui vẻ.

Thì ra, thì ra hôm đó ở Bệnh viện Đường sắt mình không nhầm, hai người này thực sự là một đôi, Đường Đại Đầu nhận ra ánh mắt của Giản Phàm hơi khác lạ liền nhìn theo, tức thì thấy bóng lưng của Dương Hồng Hạnh liền bình phẩm ngay: “Nhìn em gái à, chắc là tiểu thư.”

“Vớ vẩn, bạn gái anh mới là tiểu thư, anh quản người ta làm cái gì?” Giản Phàm lên xe mắng một câu.

“Oa, sao cậu biết, Phi Phỉ năm xưa chính là tiểu thư đầu bảng của Thịnh Đường đấy.” Đường Đại Đầu hết sức tự hào.

Giản Phàm ngẩn ra, nhìn kỹ Đường Đại Đầu, cái giọng điệu của hắn cứ như đang kể lại sự tích oai hùng năm xưa của bản thân vậy, cái vẻ mặt đó làm người ta giận cũng chẳng giận được.

Một cuộc gặp gỡ tình cờ, Dương Hồng Hạnh không hay biết rằng, có một ánh mắt phức tạp trong bóng tối nhìn mình.

Cùng Ngô Đích hội diện, trò chuyện vài câu hai người nói đi lên phòng bao, Ngô Đích làm thay công tác của phục vụ, ân cần rót được, đưa bát, lau đĩa. Còn Dương Hồng Hạnh thì thản nhiên tiếp nhận, không cảm ơn, ngược lại còn có chút không thích.

Có rất nhiều thứ khiến cô không thích, ví như hôm nay bị trong nhà ép mặc cái váy này, cô cảm thấy đi đứng bất tiện, đến ngồi cũng bất tiện, lúc nào cũng phải chú ý nếu không bị lộ.

Không thích nhất là cái dáng vẻ ân cần của Ngô Đích, chuyện tương tự xảy ra không chỉ một lần, Dương Hồng Hạnh không có

chút hứng thú nào, ngay cả lần hẹn hò này cũng là do cha mẹ hai nhà an bài, muốn từ chối cũng khó. Là con cái nhà quan chức, ở phương diện này bọn họ còn không bằng người thường, trong nhà can thiệp vào chuyện riêng tư quá sâu, nhiều bậc cha mẹ không cho con cái tự do lựa chọn đối tượng, tình cảm không quan trọng, mà họ chỉ muốn tìm người bạn đời có lợi cho sự nghiệp tương lai con cái, hoặc bản thân.

Ngô Đích là chàng trai không tệ, có tài hoa có lý tưởng, có sự nghiệp, nếu chỉ là gặp gỡ như người bạn bình thường, Dương Hồng Hạnh sẽ rất vui vẻ, giống như trước kia vẫn luôn như vậy, nhưng nếu nhìn ở góc độ bạn đời tương lai, lập tức trở nên thiếu tự nhiên.

Bởi thế hai người giống như trước kia nữa, giờ gặp nhau không có nhiều điều để nói, chủ yếu do Dương Hồng Hạnh không muốn nói.

Ngô Đích thấy không khí có phần tế nhị, cố gắng tìm đề tài mở đầu câu chuyện: “Hồng Hạnh, vừa rồi đứng ở đại sảnh đợi em, anh gặp một người trong đơn vị em đấy.”

“Ồ, ai thế ạ?” Dương Hồng Hạnh hỏi theo phép lịch sự.

“Người cùng đội với em, từng tham gia tổ chuyên án 624, Giải Phàm, cậu ta vừa bước ra ngoài thì em tới, em tới sớm một chút là thấy cậu ta.”

Dương Hồng Hạnh vừa cầm lấy ly trong tay thiếu chút nữa đánh rơi, mắt lén nhìn Ngô Đích, giống như chỉ thuận miệng nói, cũng vờ tùy ý hỏi: “Anh ấy đi một mình sao?”

“À không, hai người.”

“Chắc là bạn gái chứ gì?” Dương Hồng Hạnh giọng chua lè dụ cung.

“Không, nam, có vẻ uống say rồi, đầu rất to, trông buồn cười lắm, còn để chòm râu nhỏ, có phải người trong đội của em không?”

“Em không biết.” Dương Hồng Hạnh thở phào yên tâm, không phải nữ, cô chẳng quan tâm nữa.

Không khí lại trở nên gượng gạo, trong lúc đợi món ăn, Ngô Đích nhìn Dương Hồng Hạnh, cẩn thận hỏi: “Hồng Hạnh, anh thấy hai chúng ta cần phải nói chuyện tử tế rồi, trước kia chưa

có quan hệ này, em gặp anh luôn vui vẻ cơ mà, sao bây giờ cha mẹ hai bên đồng ý, quan hệ lại không bằng trước, có cần thiết phải giữ khoảng cách như vậy không?”

“Xin anh đấy, khoa trưởng Ngô, thời buổi nào rồi mà còn cha mẹ đặt đâu con ngồi đó chứ, em chỉ coi anh như bạn bè, anh bảo em nói thế nào đây?” Dương Hồng Hạnh mặt nhăn nhó, cô không sao ngờ được một lần hai bên cha mẹ đũa cọt, cô cũng coi như nói đùa, vì đôi bên khá thân thiết, ai ngờ lại đẩy vào cái cảnh này.

“Tình cảm có thể thông thả bồi dưỡng mà, chúng ta đã quen nhau nhiều năm, trước kia vẫn rất hợp đấy sao?” Ngô Đích cố gắng thu hẹp khoảng cách.

“Đúng, là nhiều năm rồi, nhiều năm chẳng có tiến triển gì, anh nghĩ sau này có khả năng à?”

“Chưa chắc đâu, chỉ cần có nỗ lực là có hi vọng.” Ngô Đích ôn tồn nói, đối đãi với nữ nhân rất có phong độ quân tử khiêm nhường, mỉm cười chỉ dẫn phục vụ đặt món ăn: “Hai người ở bên nhau cần có sự kiên nhẫn và khoan dung với nhau, thế này đi, em có chỗ nào không thích ở anh, anh sẽ thay đổi.”

Dương Hồng Hạnh nhìn thái độ vô cùng chân thành của Ngô Đích, tâm tư xoay chuyển, nói luôn: “Khoa trưởng Ngô, anh không cần phiền phức như vậy đâu, anh thích tôi ở chỗ nào, tôi sửa là được.”

Ngô Đích đang uống nước suýt bị sặc, ngậy ra nhìn Dương Hồng Hạnh xưa nay luôn giống như cô em gái ngoan ngoãn dịu dàng, chẳng ngờ Dương Hồng Hạnh không thua kém, mỉm môi nhìn lại như thị uy, đành nhượng bộ: “Vậy thôi không ai sửa nữa, coi như bạn bè mời nhau một bữa cơm được không?”

“Thì tôi vẫn luôn coi anh là bạn bè mà.” Dương Hồng Hạnh đành đá nói.

Lại là một bữa cơm không vui vẻ gì.

Chương 079: Si nam thiên hạ sao quá nhiều. (1)

Đường Đại Đầu lái cái xe đồng nát không rõ mượn đâu ra, đưa Giản Phàm tới đầu ngõ đường Ngũ Nhất, phát hiện Giản Phàm như đang trầm tư gì đó không biết xe dừng lại, lay vai một cái: “Giản Phàm, làm sao thế?”

“À, có gì đâu.” Giản Phàm tỉnh lại lắc đầu.

“Không có gì sao làm ra vẻ thâm trầm như thế?” Đường Đại Đầu lên giọng từng trái trêu: “Nam nhân mà có vẻ mặt thâm trầm, khẳng định nhớ nữ nhân, còn nữ nhân thâm trầm, khẳng định đang động cốn. Ha ha ha, tôi đi qua cái độ tuổi của cậu rồi, tinh lực vượng trong lòng nghĩ mười chuyện thì hết chín là về nữ nhân, đừng nín nhịn nữa. Nữ nhân ấy mà, cũng chỉ đến thế mà thôi, cậu coi đó là chuyện to tát thì nó to tát, nhưng kỳ thực nói trắng ra thì có là cái gì đâu? Bây giờ tôi thà dùng năm ngón tay còn hơn tìm nữ nhân, cảm giác cơ bản giống nhau cả.”

Giản Phàm cười ha hả, lời này cũng có kiến giải đấy.

“Này, ngày mai tới sơn trang nghỉ dưỡng Hải Đức không? Nơi đó có vịt lá sen, cá bọc hành, nghe đâu là cá lư dùng máy bay vận chuyển tới ...”

“Đi rồi, cá thường đấy.” Giản Phàm ngồi thẳng lên dính chính, nói tới ăn cái là tỉnh táo: “Lúc mới khai trương tôi có tới ăn, vừa mới có chút danh tiếng là làm ăn láo toét, lần thứ hai quay lại tôi suýt đập bàn.”

“Vậy thì mai làm sao?” Đường Đại Đầu biết nói về ăn uống mình thua xa chàng cảnh sát này, xem ra phải kiếm chỗ thật độc mới dụ được y.

“Cứ thế, mà vừa rồi anh nói chuyện nam nữ khiến tôi có ý tưởng hay lắm, thế này.” Giản Phàm áp giọng xuống thì thâm gần như nói vào tai Đường Đại Đầu khiến hắn cười khùng khục trong họng, cuối cùng đập vô lăng cười lớn, Giản Phàm tủm tỉm cười: “Thấy thế nào, hay không?”

“Ha ha hay, quá hay ấy chứ.” Đường Đại Đầu đang cười thì Giản Phàm đã đẩy cửa đi xuống, gọi với theo: “Này này Giản Phàm, đợi đã, tôi có câu này hỏi cậu.”

“Nói!”

“Chuyện nhỏ thôi, tôi không hiểu, sao cậu nghĩ ra được bao nhiêu trò như vậy, rất hiệu nghiệm, cậu còn ít tuổi, lấy đâu ra kinh nghiệm này, cứ như một tay giang hồ già đời ấy.”

“Không phải tôi nghĩ ra đâu, tôi đã xem mấy nghìn hồ sơ vụ án trong cả nước rồi, tôi chỉ tìm những trường hợp tương đồng với chúng ta, sau đó loại bỏ yếu tố bạo lực, bổ xung thêm chỗ sơ hở của những vụ án kia thành kế sách thôi. Nếu anh đủ kiên nhẫn thì tìm đọc đi, đao mềm còn hiệu quả hơn súng ống đấy.” Giản Phàm thoải mái tiết lộ bí quyết.

Đường Đại Đầu không thất vọng mà càng thêm thán phục, nói luôn dễ hơn làm, đừng nói đọc mấy nghìn hồ sơ vụ án, vài chục vụ nghe đã phát hải, đọc lại còn nhớ được Giản Phàm thì là chuyện không tưởng: “Cậu giúp tôi như thế, không lo hậu họa à?”

“Đội trưởng của tôi nói, đừng để một ngày cởi bộ cảnh phục ra là tay trắng rời đi, phải để lại gì đó, như nhà, tiền ... Con người ai chẳng ích kỷ, tôi phải tính toán vì mình chứ. Hơn nữa anh tệ như thế còn chưa bị sét đánh thì tôi sợ cái gì?”

Đường Đại Đầu ở sau lưng hô một câu với Giản Phàm: “Không sao, nếu sét đánh, tôi chắn cho cậu.”

Quay đầu lại thì xe đã đi xa, Giản Phàm mỉm cười, bước chân cô độc chậm rãi đi trong ngõ tối tăm, bóng đêm tàn tạ, bầu trời mù mịt chỉ thấy chút ánh sao lóe sáng yếu ớt, sau ban ngày nóng bức, buổi tối lại có chút se se lạnh, khiến người đi trong bóng đêm càng cảm thấy đìu hiu cô quạnh.

Giản Phàm vốn là chàng trai ưa náo nhiệt, nhưng càng ngày càng thích tư vị cô độc, đặc biệt là khi đi trong bóng tối, hoặc ẩn trong bóng tối thao túng mọi thứ, có sự thỏa mãn khó nói lên lời.

Cổng đại đội một chỉ có ngọn đèn mờ không đủ soi đường, sân tối om như miệng con quái thú mở to muốn nuốt chửng tất

cả, có điện thoại gọi tới, Giản Phàm cầm ra xem, là số Dương Hồng Hạnh, không nhận, cứ để mặc điện thoại kêu trong túi.

Khi một ngày mới bắt đầu, Tứ Phương trong mắt người ngoài vẫn bình tĩnh như trước, Niên Vinh Quý thông qua quan hệ xã hội của mình, cuối cùng đã tìm tới được một vị giám đốc công ty địa ốc, đối phương đồng ý giới thiệu cho Lý Uy. Thông qua tìm hiểu sơ bộ, Niên Vinh Quý thầm cả kinh, cái Uy Thịnh tay trắng lập nghiệp này quy mô không hề thua kém gì Tứ Phương của mình, lần trước phong ba địa ốc khiến Nhân Thông ngã ngựa, bị Uy Thịnh liên hợp với ba nhà nữa ra tay nuốt chửng, xem ra Lý Thần Tài chính là người thao túng đằng sau rồi, nếu là vậy, mình bỏ ra 300 vạn kết giao với một vị Thần Tài cũng không lỗ.

Từ tầng cấp Niên Vinh Quý mà nói, chuẩn bị dùng phương thức thông dụng nhất giải quyết vấn đề, cho dù là thỏa hiệp cũng kiếm được cả người lẫn giao tình, phàm làm việc gì cũng để lại vài phần thể diện, sau này còn nhìn mặt nhau, phải không?

Còn về phần Đường Đại Đầu thì thôi, thân phận tôn ti giữa hai người chênh lệch quá rõ ràng, nếu ngồi xuống đàm phán với một kẻ bất kể lúc nào cũng có thể phun ra những lời dơ dáy thì quá mất thân phận.

Chỉ có điều kế hoạch không theo kịp biến hóa, hơn nữa đến ngay cả Đường Đại Đầu còn không hiểu nổi yếu quyết bên trong là cái gì, dùng sách lược thông dụng với kẻ ra bài không theo lý lẽ thông thường với Đường Đại Đầu là vô ích, hướng hồ sau lưng hẳn còn có Giản Phàm đầy một bụng mưu kế xấu xa.

Thế nên, lại nữa rồi, với tính cách dai như đũa dói của Đường Đại Đầu làm sao mà xong được.

Cái xe đồng nát lại đi vào khu nhà Tứ Phương, bảo an chán tới không thèm nhìn nữa, phó tổng Lưu đã dặn đi dặn lại là đừng xung đột với bọn lưu manh này, đoán chừng bên trên định xử lý lạnh vụn này.

“Sỏa Trụ, lên đi, tới mày rồi, trong đó cả đóng mỹ nữ, xem mày có bắt được không?”

Trong khoang xe có bốn thằng lưu manh đang nhin cười trông như bị táo bón, Tôn Nhị Dũng cùng Xa Loa Tử xúi bẩy, xe

mở ra, xuất hiện người cao lớn như quái vật, bảo an hết hồn, may, được lệnh không ngăn cản rồi.

Chỉ thấy vị "soái ca" này cao trên 1m9, mặc một bộ Âu phục trắng muốt từ trên xuống dưới, dày da bóng lộn, tóc cắt tĩa cầu kỳ, tay ôm một bó hoa hồng đỏ rực, chắc phải 99 bông, nếu nhìn từ xa thì chuẩn mẹ nó là hoàng tử bạch mã rồi, nhưng mà nhìn gần liền thấy vấn đề ngay, hai mắt đờ đẫn, mồm méo một bên, thi thoảng hít nước dãi chảy ra, một thằng ngốc điển hình, mặc bộ đồ sang trọng lịch lãm vào trông càng thêm ngu ngốc hơn thôi.

Sỏa Trụ ăn mặc như thế này để làm gì? Chốc lát là hiểu ngay.

Mục tiêu đang xuống xe, một chiếc Jetta trắng, cô gái mặc váy công sở đeo túi xách, mái tóc uốn quăn, hình tượng mỹ nữ OL tiêu chuẩn. Sỏa Trụ như nhìn thấy con mồi, mồm chảy dãi lao tới như chó dại, cô gái che miệng hét lên, định hô "cứu mạng", không ngờ đột biến phát sinh, Sỏa Trụ quỳ một chân xuống, giơ bó hoa hồng lên, tương một câu như sấm nổ giữa trời quang: "Na Na, gả cho anh nhé!?"

Hả?! Máy bảo vệ choáng váng, nhìn tới lồi mắt khởi trùng, nhìn tới đần mặt, màn cầu hôn kinh thiên động địa này mới lần đầu xảy ra ở Tứ Phương, tiếp đó cười hí hửng, hay, có trò hay, đó là chủ quan phòng tài vụ, nghe nói có quan hệ ái muội với phó tổng Lưu, té ra bên ngoài có mãnh nam theo đuổi.

Thời buổi này chuyện quỳ xuống cầu hôn trước đám đông không còn nhiều nữa rồi, nữ nhân vừa cảm động lại tiếc nuối không phải là mình, không nhận lấy bó hoa hồng, che miệng cười: "Anh nhầm người rồi, tôi không phải Na Na."

Chương 080: Si nam thiên hạ sao quá nhiều. (2)

Cô gái nói rồi nghiêng người tránh đi, sợ người ta nhìn thấy thành trò cười, không ngờ Sỏa Trụ đứng lên hỏi: “Vậy em tên là gì?”

“Tôi tên Hàn Ly ... Anh thực sự nhầm người rồi.”

À, Sỏa Trụ bừng tỉnh, chạy nhanh vài bước rồi lại quỳ xuống, mắt nhắm nhắm nhìn lên, nói lớn: “Ly Ly gả cho anh đi, anh đợi em thật là khổ.”

Trong cái xe đông nát, mấy thằng lưu manh cười tới chảy nước mắt, tới đau cả bụng, nhưng người ra vào công ty thì không hiểu gì hết, chỉ nghe thấy hai tiếng "Ly Ly" liền nghĩ là người trong cuộc, nên không can dự, đứng ngoài nhìn, có trò vui là có trò vui rồi.

“Đồ điên.” Người đứng lại nhìn ngày một nhiều, Hàn Ly thoáng cái từ cảm động thành tức tối mắng một câu định đi cho nhanh.

Không ngờ Sỏa Trụ ôm lấy khóc rống lên thương tâm vô kể: “Ly Ly anh đợi em bao năm như thế, sao em lại vứt bỏ anh ... Em đã hứa cùng anh kết hôn sinh con, sao em không giữ lời? Vì sao em lừa gạt tình cảm của anh, em có biết mỗi đêm anh nhớ em khổ sở ra sao không? Khi em không có nhà, em biết anh sống thế nào không, anh ngày ngày phải dùng tay giải tỏa ... Ly Ly em thương anh đi mà ...”

Mới nghe thì không ai không sinh lòng thương xót, một nam nhân si tình tới mức đó thật tội nghiệp, có điều nghe tới đoạn sau thì không nhịn được cười, đồng nghiệp công ty che miệng cười, bảo an thường ngày chẳng ưa gì mấy nữ nhân kên kiệu trong công ty, cười rộ lên chẳng kiêng dè gì.

Thế là kỳ cảnh xuất hiện, từ ngoài cửa kính cho tới trong cửa kính xuất hiện hai nửa vòng tròn, vây lấy đôi nam nữ ở chính giữa. Hàn Ly đã bước một chân qua cửa, cánh cửa như tường ngăn cách hai người, vùng vẫy không thoát, Hàn Ly vung tay

tát Sỏ Trự một cái, hét lên: “Bảo an, bảo an, mau kéo thẳng điên này ra ... Bảo a ..!”

Tiếng kêu ngưng bật Sỏ Trự bị tát một cái không sờn lòng, còn thò mặt hôn đối phương, cao hứng reo lên: “Đây là vợ của tôi, xin nhờ mọi người chiếu cố.”

Đám đông lại được một tràng cười vỡ bụng, Hàn Ly bị một nam nhân to lớn hét ôm lại hôn, mặt đỏ như gấc chín, lấy hết sức bình sinh dùng gót giày dẫm mạnh chân hắn, tranh thủ lúc Sỏ Trứ ôm chân kêu đau để thoát thân, ôm mặt chạy ra xe, đóng sầm cửa lại lao vút đi.

Rồi, cô gái này mất mặt quá thể, không đi làm nữa.

Xung quanh không ít người chỉ trở theo cái xe, không chịu giải tán, đám bảo an lương ba cọc ba đồng ít nhiều chính bản thân hoặc anh em từng trải qua chuyện tương tự, thương cho chàng trai si tình kia, đi tới khuyên bảo Sỏ Trứ. người nhặt bó hoa lên cho hắn, người tốt bụng phủ bụi. Sỏ Trứ râu rĩ đi rồi, ai nấy lắc đầu thở dài, thời buổi này yêu đương loạn xạ, phản bội ngoại tình nhiều vô kể, ai nói rõ được.

Mới yên tĩnh được vài phút, đám bảo an còn chưa hết bụi ngùi cảm động thì lại thấy Sỏ Trứ từ ngoài chạy tới cửa công ty, quỳ xuống trước nữ nhân viên đi xe đạp điện tới công ty, màn cầu hôn kinh điển lặp lại: “Na Na, gả cho anh đi.”

Bảo an ở cửa lão đảo suýt ngã, con bà nó, giờ mới hiểu, té ra không có nam nhân si tình nào hết, chỉ có si đàn, không thì là lưu manh làm loạn.

Đã hết đầu, ngoài đường chạy vào mấy chục người cầm hoa chặn nữ nhân viên công ty tỏ tình, biến thành tỏ tình có tổ chức rồi. Vội

vàng báo cảnh sát, đội trị an cách nơi này

không xa, chỉ vài phút sau là nghe thấy tiếng còi cảnh sát, có điều vừa nghe thấy là đám người cầm hoa ném hết hoa bỏ chạy vào ngõ, vào cửa hàng, quán xá, tích tắc không còn một ai.

À còn, vẫn còn anh chàng to lớn như trâu mộng đứng ở cửa ngõ nghiêng xung quanh, tên này chay mặn đều ăn, già trẻ bất chấp, chỉ cần là nữ sẽ quỳ xuống cầu hôn, nhất định phải nghe hắn bày tỏ, chiếm cửa mười mấy phút làm nữ nhân viên chạy

hết rồi. Cảnh sát đã tới, bảo an can đảm hơn, xông tới đè Sở Trụ xuống, đấm đá túi bụi.

Sở Trụ vùng vẫy, da hần dày như da trâu, đấm đá không ăn thua: “Đứa nào dám đánh tao, đứa nào, bên ngoài tao có mấy trăm anh em, có tin tao chém chết cha bọn mày.”

Mấy bảo an kéo Sở Trụ dậy, chỉ cái cổng trống trơn chế nhạo: “Anh em mày đâu?”

Vừa rồi vẫn còn ở đây mà, sao chớp mắt không thấy nữa, Sở Trụ chửi om lên: “Cái bọn không có nghĩa khí đâu rồi? Sao lại chạy rồi ... Bọn mày đợi đấy, để tao đi gọi chúng.”

Thế là Sở Trụ vừa chửi mắng vừa bị đưa lên xe cảnh sát, hú còi đưa đi, bảo an lau mồ hôi trán, hú hồn.

“Thấy chưa, cảnh sát tới rất nhanh, anh muốn làm chuyện xấu cũng không có cơ hội.”

Trên mái một căn nhà kiểu cũ, Giản Phàm cầm ống nhòm nói, đứng bên cạnh là Đường Đại Đầu cũng cầm một cái ống nhòm, hai người xem toàn bộ quá trình. Hôm nay Giản Phàm chuyên môn tới quản chiến, kỳ thực cũng là lo Đường Đại Đầu đi quá đà, không thu thập được cục diện, quấy phá thế này có thể chấp nhận, cùng lắm xử phạt trị an.

“A lô, Nhị Dũng, mày quay lại được cảnh vừa rồi chưa? Được, mày về Thịnh Đường đợi tao.” Đường Đại Đầu gọi điện thoại xong mới quay sang nói với Giản Phàm: “Ghi hình lại rồi.”

“Thế thì tốt, giữ lại đoạn đánh người thôi, thế là anh có cơ, cầu hôn giữa đường không phạm pháp, bảo an đánh người là phạm pháp, dùng cái này uy hiếp bảo an, bất kể là tố cáo hay sinh sự, anh nghĩ cách mà làm.” Giản Phàm hạ ống nhòm xuống.

Đường Đại Đầu gạt đầu lia lịa, còn hiến kế: “Giản Phàm, hôm qua tôi men theo Tú Phương đi một vòng, nghĩ ra cách hay. cấp quang của bọn họ đều ở sau tòa nhà, đi vào đường ống, dễ lắm, đến đêm tối thần không biết quỷ không hay cắt đi, rồi lại thêm một vụ phong tỏa điện thoại, lão khốn Niên Vinh Quý sẽ ăn đủ.”

“Anh là đồ ngốc.” Giản Phàm chưa nghe hết đã quay đầu sang mắng luôn: “Phá hoại cấp thông tin là tội lớn đấy biết không? Chỗ khác không sao, anh cắt một điểm chốt là khiến cả khu mất

thông tin, tổng anh vào tù 5 năm còn nhẹ. Nếu là cắt cáp trung kế, thì cứ đợi bóc lịch mười mấy năm đi, có biết sự cố thông tin nghiêm trọng là gì không? Tới mức đó anh cách cái chết không xa đâu, ngu xuẩn, đừng làm bừa.”

Đường Đại Đầu vã mồ hôi hột: “Con bà nó, té ra cắt cáp quang còn nặng hơn chém người à, vậy không cắt nữa, vậy cắt cái của công ty này thôi được không?”

“Cũng không được, người ta xuất thân kỹ thuật, thế nào chẳng có phòng bị. Anh có tin bây giờ người ta nói không chừng chuẩn bị luôn cả đường điện dự phòng rồi không? Thật đúng là ... Đi!” Giản Phàm bực mình bước đi trước.

Đường Đại Đầu chạy theo: “Thế tiếp theo làm gì?”

“Vội cái gì, cây đổ đàn khỉ tan, giờ đuổi khỉ đi, cây không đổ cũng phải đổ. Không dọa được Niên Vinh Quý thì dọa đám nhân viên, làm việc ở một cái công ty không có chút an toàn nào thì ai mà muốn, việc làm khó kiếm, nhưng đó là với người thường mà thôi, còn tầng lớp tinh anh đi tới đâu mà chẳng được đón nhận, họ tội gì ở lại cái công ty bất ổn như thế? Mà đây mới chính là nòng cốt của công ty, mất họ là Tứ Phương chỉ có sập.”

“Vậy chiều tiếp tục nhé.” Đường Đại Đầu chà tay đầy phẫn khích.

“Đương nhiên rồi, không ngừng nghỉ, ép Niên Vinh Quý phải giải quyết ... À, mà Sỏa Trụ không sao chứ?” Giản Phàm không yên tâm lắm.

“Hắn à, không sao, gốc tới mức không biết chạy, như con vẹt thôi, dạy gì biết nói đấy. Đừng lo, từ nhỏ đã lớn lên trong đồn công an rồi, đồn công an cũng chẳng muốn giữ loại này.”

Đường Đại Đầu tự tin mười phần, té ra kẻ gốc cũng có công dụng của kẻ gốc, đây coi như là sáng tạo đi, đồn công an lại đi chấp với một tên gốc?

Chương 081: Thấp thỏm bất an. (1)

Đại đội trị an Hạnh Hoa Lĩnh nửa tiếng sau.

Đội trưởng Diêm tới phòng trực ban, mọi người biết hấn và Tứ Phương quan hệ tốt, vội báo cáo: “Đội trưởng Diêm, là hấn đây, bản thân tên là gì cũng không biết, chúng tôi hỏi đồn công an phố Tây. Té ra thằng này là danh nhân, tên Vương Thuyên Trụ, biệt danh Sỏa Trụ, là thằng lưu manh đường phố, là loại trông cửa thay chó của người ta ... Cái chỗ này của hấn có vấn đề.”

Trị an viên chỉ vào cái đầu, ý bảo đầu tên này bị lộn nước.

Đội trưởng Diêm nhìn Sỏa Trụ ngồi trên ghế, tuy bộ dạng ngốc nghếch, nhưng nhìn xung quanh với vẻ bất thiện, cái mặt đúng là ngốc thật, vừa rồi không ai đánh mà tự lăn lộn dưới mặt đất la hét "Cảnh sát đánh người, cảnh sát đánh người", làm cả đội trị an không yên thân, càng không dám đụng tay đụng chân. Hấn ngốc thật, ai đụng vào ngốc gấp đôi, đành còng tay vào đó.

“Sỏa Trụ, biết tôi là ai không?” Suy nghĩ một lúc đội trưởng Diêm kéo ghế tới gần, giọng rất ôn hòa.

Sỏa Trụ nghiêng răng nghiêng lợi: “Cớm!”

“Đúng rồi là cớm, xem ra cậu không có thiện cảm với cớm.”

“Sao lại bắt tôi?” Sỏa Trụ la hét: “Cầu hôn ngoài đường cũng phạm pháp à?”

“A, rất có kiến thức, ai bắt cậu chứ? Chúng tôi chỉ tìm hiểu tình huống thôi, tháo còng cho cậu ấy.” Đội trưởng Diêm đưa tay ra hiệu, hai cấp dưới ngạc nhiên lăm xong vẫn chạy tới tháo còng, phát tay: “Đi đi.”

Sỏa Trụ lần này ngốc thật rồi, còn tưởng bị giam vài ngày, vậy mà gặp chuyện tốt từ trên trời rơi xuống: “Tôi .. Tôi được đi thật à?”

“Đi đi, ai ngăn cậu, đi đi, đi tỏ tình cầu hôn tiếp đi, đó là tự do của cậu, thích ai cứ tìm người đó mà cầu hôn.”

Sỏa Trụ đứng lên, đi thử vài bước, không thấy ai ngăn cản thế là chạy thực mạng, đội trưởng Diêm vừa nhìn qua cửa sổ thì

hắn đã chạy tới cửa, rất nhanh ...

“Thông báo cho phòng bảo an Tứ Phương, không được tùy tiện dùng vũ khí, càng không được tự ý đánh người ... Ài, người ta không có hành vi phạm tội thì không thể nhận định là nghi phạm, có chút kiến thức pháp chế nào không vậy? Người bình thường còn không được, huống hồ là thằng ngốc ... Phát hóa đơn xử phạt trị an cho Tứ Phương, Tiểu Lưu đưa đi, thật là, gây phiền phức cho người ta suốt thôi.”

Giọng bực tức ra xong thì Đội trưởng Diêm cũng đi ra ngoài, hai trị an viên nhìn nhau, cùng nghĩ, xong, Tứ Phương khẳng định đã chọc giận đội trưởng, nên muốn gây khó dễ cho họ.

Đội trưởng Diêm vừa mới ra khỏi phòng thì khuôn mặt ôn hòa biến thành khó chịu, vào văn phòng đội trưởng, Tần Cao Phong đang ngồi đó định đứng lên, hắn vội vàng đưa tay ra: “Ngồi đi, ngồi đi, đội trưởng Tần, lần này tôi phải cảm ơn anh, nếu không còn chưa biết gì.”

“Khách khí làm gì, hôm nào đó mời tôi một bữa là được. Có điều Tiểu Diêm này, lời không hay tôi nói trước, chuyện này đừng nói với người khác, tôi vô tình nhìn thấy ở văn phòng tổng đội nên lặng lẽ mà rút đi, đừng bán tôi ra đấy.” Tần Cao Phong liếc nhìn phong bì chuyển phát nhanh, đây là bưu kiện chuyển tới đội trị an, không biết qua con đường nào lại rơi vào tay hắn.

“Chuyện trên đó không phải sự thực, cái này ... cái này, đội trưởng Tần, anh biết mà, ăn uống qua lại là chuyện bình thường, đơn vị nào chả có? Còn bảo hối lộ thì úp cút lên đầu người ta à ... Không phải có người mượn danh nghĩa Tứ Phương giở trò chứ?” Đội trưởng Diêm phản nộ vô cùng, những điều thuật trong phong thư này không phải là giả, nhưng có thể mà bảo là nhận hối lộ thì quá đáng, vấn đề nhất còn ở người tố cáo "công ty Tứ Phương", đóng cả con dấu, thế có điên người không chứ.

“Bất kể là đúng hay bịa đặt, cậu nên chuẩn bị sẵn tư tưởng đi, cái gì xử lý được thì xử lý sớm, đừng để lại dấu vết, nói không chừng tổng đội sẽ xuống điều tra đấy, đừng để họ tra ra gì hết. Còn nữa, đừng có đi lại quá gần với Tứ Phương, để người ta tóm được thóp thì cãi thế nào cũng không xong đâu.”

Tần Cao Phong khuyên nhủ, rất có phong thái trưởng giả, đội trưởng Diêm liên tục gật đầu, chuyện này không thể xem nhẹ, nếu ngã vì thứ chuyện nhỏ nhặt này thì quá oan.

“Cái gì? Sỏa Trụ được thả rồi?”

Rời điểm quan sát không lâu, Giản Phàm nhận được tin này liền giật mình.

Đường Đại Đầu cắt điện thoại đi: “Đúng, thằng đó chạy về rồi.”

“Không đúng, không đúng ... không thể nhanh như thế.” Giản Phàm liên tục vỗ trán, có vấn đề rồi, dứt khoát không phải chuyện bình thường.

“Thả rồi không phải tốt à, chẳng lẽ cậu còn muốn hẳn bị giam vài ngày?” Đường Đại Đầu chẳng nghĩ nhiều.

“Không thể nào, có vấn đề rồi, nếu Sỏa Trụ được thả nhanh như thế, chỉ có một cách giải thích là đơn tố cáo đã kinh động đội trị an làm họ chùn tay.” Giản Phàm bất an lắm bả: “Những chuyện tố cáo này chỉ là một sự thăm dò, gần như không thể có bất kỳ tác dụng nào, cho dù là có, điều tra nội bộ cũng không thể nhanh như thế, phải một tuần mới thấy hiệu quả. Tôi chỉ muốn đợi thư tố cáo được chuyển lại đại đội trị an, sau đó ly gián hai bên, đồng thời là cảnh cáo đội trị an chớ dính vào vũng bùn này ... hiệu quả nhanh thế là không thể.”

“Ài, cậu nghĩ nhiều thế làm gì, nhanh không tốt à?” Đường Đại Đầu chẳng coi vào đâu.

“Anh đúng là con heo ngu xuẩn, chuyện bất thường như vậy mà anh không thấy vấn đề, thể chế có cách vận hành của nó, nhanh như vậy trừ khi có người can thiệp ... Hổng rồi!” Giản Phàm chợt nhớ ra, sáng nay xin nghỉ phép đi bệnh viện, ánh mắt đội trưởng lạ lắm, giờ nghĩ lại cảm giác như có gai sau lưng, mấy ngày trước đội trưởng còn ám thị chuyện đập xe, chẳng lẽ đã liên hệ mấy chuyện này với nhau.

Nghĩ kỹ lại từng chi tiết vụ việc, hoàn toàn có khả năng, cho dù tiếp xúc với đội trưởng khá nhiều, cho tới nay trong mắt y, thậm chí là đồng đội trong đội, đội trưởng vẫn là nhân vật thần bí, thường ngày trầm mặc ít nói, mỗi lần lên tiếng thì ..

“Hồng rồi, nếu để đội trưởng mà biết thì đây là thất bại lớn ...”
Giản Phàm đã cảm giác được tảng đá lớn treo lơ lửng trên đầu, đội trưởng trên quen biết chi đội, tổng đội, cục thành phố, dưới thì tiếp xúc với cả loại như Lý Uy, Đường Đại Đầu. Thường ngày đội trưởng hay biến mất xuất hiện như bóng ma, nếu không cẩn thận lộ chi tiết nào đó, mười phần là bị đội trưởng đoán ra. Đội trưởng có biết cũng sẽ bao che cho mình thôi, có điều như vậy thì mình khó ăn nói rồi, mặc cảnh phục đi làm việc xấu, nói không thông.

Nghĩ tới cái mặt đen xì của đội trưởng là thấy ớn, cho dù việc mình làm cũng chẳng xấu lắm, Giản Phàm cảm giác lửa cháy tới đít rồi, vội vàng dặn: “Tôi về đây, chuyện tiếp theo anh tự lo liệu. Nhớ, ngàn vạn lần đừng để ai bị thương, làm lưu manh chứ đừng biến mình thành phần tử tội phạm, có chuyện gì gọi điện báo cho tôi, chớ làm bừa. Kiên trì một tuần, Tứ Phương có uất chết cũng sẽ phải trả tiền.”

Nói xong chẳng kịp giải thích, bắt một cái taxi chạy về đội.

Chương 082: Thấp thỏm bất an. (2)

Người lên kế hoạch rút lui cũng không ảnh hưởng tới tiến trình, tới buổi chiều giờ đi làm, Sỏa Trụ lại xuất hiện, đứng như thẳng góc ở cửa, hai bên là hai hàng người tay cầm hòa hồng, chuẩn bị đi tới cầu hôn tỏ tình. Đối với kiểu đòi nợ này, đúng là lần đầu tiên người ta được thấy, nhưng mà suốt cả buổi chiều chẳng quá rối được mấy người, nguyên nhân là ở người trong Tứ Phương truyền tai nhau rồi, nhân viên nữ không ai đi làm nữa.

Nhân số thì không nhiều, ảnh hưởng lại không nhỏ, ví như phòng tài vụ, văn phòng trợ lý, ban thư ký phần đông đều là nhân viên nữ, lại còn cả nhân viên trực điện, văn phòng, tiếp tân đều là nữ, khiến loạn hết hoạt động bình thường. Đám bảo an bị đội trị an gửi hóa đơn phạt do đánh người, nên không dám manh động nữa, vì chút tiền lương mà bị tổng vào đồn thì không đáng.

Cán cân ngày càng lệch hẳn về một phía, Đường Đại Đầu chiếm hoàn toàn thế chủ đạo, đang nghĩ làm thế nào khiến cả nam cũng không dám tới đi làm, Tứ Phương không sập mới là lạ, trong giới chỉ cần ngầm lan truyền là hẳn làm, ai dám quit nợ hẳn nữa? Cho dù lần này không đòi được tiền cũng lãi rồi.

Đến 4 giờ chiều, tình huống có biến hóa, vốn Niên Vinh Quý hẹn Lý Uy và mấy vị giám đốc tụ tập ăn tối, nhưng thời gian không đợi người, đích thân tới địa ốc Uy Thịnh. Đợi một tiếng đồng hồ mới gặp được Thần Tài trong truyền thuyết kia, riêng về mặt khí độ thôi đã bất phàm rồi. Nhưng Lý Uy lại chưa hiểu rõ cuộc là xảy ra chuyện gì, đến khi nghe qua lời bóng gió của Niên Vinh Quý và phó tổng Lưu mới thấm cả kinh, không ngờ phía Tứ Phương muốn Ngang Đạt, cũng chính là công ty vỏ bọc của Đường Đại Đầu, có thể tới Tứ Phương kết toán bất kỳ lúc nào.

Lần này Giản Phàm dự liệu sai, Đường Đại Đầu cũng không ngờ tiến triển nhanh như vậy, nhận được điện thoại của anh rẽ

mừng phát cuồng.

Không lâu sau đám người lớn vờn quanh Tứ Phương rút lui, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng đích thực đã có chuyện xảy ra rồi.

“A lô, đại đội trị an Hạnh Hoa Lĩnh à? Tôi là Trương Kiệt của đội trọng án, à, không có gì, chỉ muốn hỏi, đội trưởng Tần có tới chỗ các anh không, mấy ngày vừa rồi thôi ... Không phải, có vụ án ở đại đội một, cần anh ấy ký tên, không tìm thấy đâu, tôi gọi điện từng đại đội hỏi ... Cái gì? Sáng nay tới chỗ các anh? ... Được, được tôi biết, vậy tôi tiếp tục chờ ... Cám ơn ...”

Người gọi điện thoại không phải là Trương Kiệt nào hết mà là Giản Phàm, cúp điện thoại rồi lòng càng trầm xuống.

Cứ hoài nghi chuyện này có vấn đề, dù không có bất kỳ chứng cứ gì, cuối cùng Giản Phàm không yên tâm đổi sim điện thoại gọi điện thoại thăm dò, không ngờ chuẩn luôn. Khi mình và Đường Đại Đầu đang phá rối thì đội trưởng ở trong đội trị an đợi sẵn rồi. Vấn đề là, rốt cuộc đội trưởng muốn làm gì, động cơ của đội trưởng ở đâu? Nếu là bảo vệ mình thì không cần thiết.

Công bằng mà nói, tuy có sợ hãi, nhưng Giản Phàm luôn cảm kích Tần Cao Phong, nhất là cái lần xảy ra chuyện đó, y đã buông xuôi mọi chuyện rồi, là nghe lời của đội trưởng vực y dậy, y mới kiên cường chống đỡ. Rồi sau đó hỏi chuyện Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương mới càng hiểu bản lĩnh ngửa tay làm mây, úp tay làm mưa của đội trưởng, kính sợ thêm vài phần. Nếu như không có đội trưởng, tới bây giờ mình vẫn là thứ vô dụng đến súng cũng không cầm vững, những chuyện mình làm, đa phần được đội trưởng gọi mở hoặc dẫn dắt.

Lòng yên tâm hơn một chút, mình gây chuyện lớn như thế mà đội trưởng còn bảo vệ, lần này chẳng vi phạm luật pháp mấy, chắc là đội trưởng không làm gì mình đâu nhỉ?

Vượt mạnh mặt, trấn định lại tinh thần, đừng để chưa có chuyện gì xảy ra mà mình đã tự loạn thế trận, trong lòng Giản Phàm càng muốn coi đội trưởng là người bao che cho phía dưới hơn là người có tính toán mưu đồ. Nhiều dấu hiệu cho thấy, cho dù có sai phạm nhỏ, đội trưởng cũng không truy cứu. Lòng

thâm ra quyết định, được rồi, anh ấy hỏi tới mình giả vờ, giả vờ không được thì mình khai thật, dù sao mình chả làm gì.

Tự an ủi bản thân như thế, xem đồng hồ đi vào ngõ, đã 12 giờ, hết giờ làm rồi, bác Giang chắc là đã nấu xong cơm, hôm nay ăn sẵn là được, cơm bác ấy làm đã có thể miễn cưỡng ăn được.

Đi vào trong sân thì không thấy ai cả, theo hành lang vào sân sau, đột nhiên có tiếng quát lớn: “Đứng lại!”

Đang chột dạ nên Giản Phàm dật bản mình, vừa quay lại thì thấy Lương Vũ Vân chưa về nhà ở trong văn phòng thò đầu ra, ánh mắt đầy nghi ngờ, tra hỏi: “Nhìn cái bộ dạng của anh thì chắc chắn đã làm chuyện xấu, buổi sáng đi đâu?”

“Anh bị bệnh xin nghỉ.” Giản Phàm sợ ai chứ không sợ Lương Vũ Vân, cô gái này với y không khác gì đứa em gái.

“Lười thì có, bệnh gì?”

“Bệnh nam khoa.”

“Nói láo.”

“Em không tin thì anh cởi quần chứng minh cho em xem nhé?” Giản Phàm giở trò vô lại.

“Á, anh cởi đi, anh dám cởi em dám xem, xem xong còn chụp ảnh làm chứng cứ.” Lương Vũ Vân không vừa tí nào, không xấu hổ còn thách thức.

Hai người đấu khẩu vài câu, lòng Giản Phàm liền ổn định trở lại, trêu chọc vài câu, Lương Vũ Vân cũng cười khúc khích. Ở trong đội nói ra hai người bọn họ suốt ngày như chó với mèo không khác gì đôi oan gia nhiều đời, kỳ thực cả hai đều thấy thoải mái nhất khi ở cạnh nhau, chẳng tâm cơ, chẳng vướng bận gì.

Trò chuyện một lúc, Lương Vũ Vân xem chừng có tâm sự, giọng rầu rầu: “Giản Phàm, em chuyên môn đợi anh về đây, có tin tức xấu muốn thông báo với anh, còn có vấn đề muốn nhờ anh giải quyết.”

“Chuyện gì thế?” Giản Phàm thậm cả kính, tim lại kéo vọt lên cổ họng, sao ai cũng biết cả rồi.

Không ngờ điều Lương Vũ Vân nói ra lại là: “Em sắp đi rồi.”

“Hả? Sao nhanh thế?” Giản Phàm thực sự giật mình, y không hiểu lắm gì cả, vì nghĩ ngay tới kỳ thực tập.

“Hết cách, thiếu người nghiêm trọng, hệ thống thông tin tội phạm cuối năm nay sẽ nghiệm thu, nên chuyện thực tập của em phải kết thúc sớm. Ôi cuộc sống tốt đẹp hết rồi, em thật hâm mộ anh và lớp trưởng, còn tiêu diêu được vài tháng nữa.” Lương Vũ Vân mặt buồn rười rượi.

Giản Phàm an ủi: “Cũng đâu phải tin xấu.”

“Còn chưa đủ xấu hay sao, em không muốn về cục công an thành phố.” Lương Vũ Vân hậm hực.

“Hi hi, đối với anh mà nói lại là tin tốt, em đi rồi, không có ai suốt ngày đòi anh đặc sản, không ai suốt ngày dọa dẫm anh, càng không ai tới thứ bảy chủ nhật còn quấy nhiễu anh, ngày nghỉ mà còn tới đội bắt anh nấu ăn cho.” Giản Phàm nói đùa, cảnh sát cơ sở phục tùng phân phối là chuyện khỏi phải bàn cãi, thấy tâm tình của Lương Vũ Vân không tốt, nói đùa vài câu vỗ về: “Em đừng nhăn nhó, bao nhiêu người muốn thoát khỏi cơ sở lên cục làm việc mà không được đấy.”

“Nhưng mà em nhớ anh lắm.” Lương Vũ Vân có chút quyền uy nhìn Giản Phàm, nũng nịu: “Giản Phàm, em sợ!”

“Sợ?” Giản Phàm ngạc nhiên, cũng chẳng hiểu.

“Ừ, em sợ, lần này đi coi như chính thức thành cảnh sát rồi, không còn vô tư như trước được nữa, giống như quãng thời gian vui vẻ ở trường huấn luyện đã không còn quay lại, thế rồi tương lai cả ký ức quý giá này cũng bị thứ vụn vặt trong cuộc sống dần phai mờ.” Lương Vũ Vân ánh mắt xa xăm, sắp đi rồi cô mới chợt thấy quý những thứ tưởng chừng vô cùng bình đạm, lắng đọng lại khiến người ta khó quên như vậy, nhưng thời gian lại là thứ rất ác độc, tình cảm quý giá tới đâu cũng sẽ bị nó mài mòn từng chút một.

Chương 083: Thấp thỏm bất an. (3)

“Đừng nói những lời ỉu rĩ như thế Thổ Phỉ, không giống em chút nào, nhà em vẫn ở đó mà, cuối tuần có gì chỉ cần gọi điện bảo anh một tiếng, anh nấu cho, chỉ cần chúng ta không quên, tất cả vẫn còn đó.” Giản Phàm không ngờ rằng cô gái có chút vô tâm như Lương Vũ Vân lại có lúc đa sầu đa cảm như vậy, nhưng y cũng rất đồng cảm.

Y cũng nhớ chứ, đặc biệt cuối tuần, một thân một mình ở đội, thi thoảng bị Lương Vũ Vân quấy rầy cũng vui vẻ. Y có một cô em gái nhưng trước kia không hiểu chuyện, anh em cãi nhau chí chóc. Giờ em gái lớn rồi, lại là đứa độc lập tự chủ, làm Giản Phàm không có cơ hội thể hiện là người anh xứng đáng, nên rất thích cưng chiều Lương Vũ Vân. Kỳ thực trừ hay đấu khẩu thì luôn nhường nhịn cô gái này.

“Ừ, nhớ nhé, anh nói rồi đấy.” Lương Vũ Vân chớp chớp mắt trở nên vui vẻ, thoáng cái lại xìu xuống, hôm nay xem chừng có rất nhiều vấn đề, lại nói: “Giản Phàm, có vấn đề nhỏ này, anh nhất định phải giúp em mới đủ nghĩa khí.”

“Muốn ăn gì cứ nói, anh làm cho, muốn mở tiệc Liên Hoan, anh làm cả bàn tiệc lớn, thế nào, đủ nghĩa khí chưa?” Hôm nay là trường hợp đặc biệt Giản Phàm không trêu đùa mà vỗ ngực ngay.

“Không phải ...” Lương Vũ Vân khó xử: “Chuyện tình cảm cá nhân, hơi khó mở miệng.”

“Gì?” Giản Phàm thấy Lương Vũ Vân ngập ngà ngập ngừng thì hết hồn: “Em định ép thái giám động phòng à? Anh có tâm cũng không có lực, chuyện tình cảm của anh còn bung bét cả đây này. Lại cãi nhau với bạn trai à, anh không giúp nổi em đâu.”

“Á, anh nói đúng rồi.” Lương Vũ Vân tìm thấy điểm tấn công: “Chính vì chuyện tình cảm của anh nát bét, cho nên anh mới là người từng trải qua gặp ghênh rồi, em mới tìm anh nói.”

“Nói đều anh đấy à?”

“Không phải, anh nghe em nói ... Có một kẻ mù mắt cứ ngày ngày quần lấy em, làm lòng em cứ lo thon thót, không biết phải xử lý thế nào, muốn dứt mà không dứt ra được ... Thật khó xử, anh giúp em đi.”

“Em là cảnh sát, cần gì anh giúp?” Giản Phàm nghi ngờ.

“Ài, anh chả hiểu gì, người đó do mẹ em giới thiệu cho, cảnh sát thì có tác dụng gì chứ? Giúp em đi mà, anh từng bỏ người ta cũng đã bị người ta bỏ, kinh nghiệm dứt khoát phong phú lắm.”

“Rõ ràng đang mắng anh, tự giải quyết đi, có kinh nghiệm cũng không dạy em.” Giản Phàm làm ra vẻ tức giận đứng dậy.

“Đừng đừng, anh đừng đi, em thực lòng nhờ anh mà, anh thương đứa em gái này đi, em bị chuyện này làm mất ngủ đặng trí rồi... Anh thương em nhất phải không?” Lương Vũ Vân ôm lấy tay Giản Phàm, chớp mắt làm ra vẻ mèo con đáng thương rồi dụi đầu vào vai y.

Cô gái này nếu không thân thì thấy tính cách giống đứa con trai, thoải mái vô tâm, thân thiết rồi mới hiểu, Lương Vũ Vân rất nữ tính, còn rất thích làm nũng, rất dính người, Giản Phàm xia tay vào trán: “Chuyện này giải quyết rất đơn giản, sao em ngốc thế, anh hỏi em, anh ta có đẹp trai không?”

“Cũng tạm tạm.”

“Vậy có tiền không?”

“Ừm, chấp nhận được, trung thượng đẳng.”

“Có nhà ở Đại Nguyên không?”

“Có.”

“Có thân phận không?”

“Tuổi trẻ tài cao, hiện giờ là trung tầng một đơn vị.”

“Thế thì đơn giản.” Giản Phàm đưa ra kết luận: “Em theo anh ta quách, bằng điều kiện như thế, bao nhiêu người đốt đèn lồng không tìm thấy ... Hay sinh lý của em có vấn đề.”

“Ài, không phải như thế.” Lương Vũ Vân bực mình hất mạnh tay Giản Phàm ra, giận dỗi dậm chân: “Trong lòng em có người khác, đẹp trai hơn anh ta ... Mặc dù người tới sau kia có nhà có xe có địa vị hơn, nhưng mà em không có một tí cảm giác nào thì làm sao mà chấp nhận được ... Đây là hạnh phúc cả đời của em

gái anh đấy, anh chú tâm một chút được không? Không đùa đâu.”

Giản Phàm có chút cảm khái, gãi đầu một lúc, điệu kể lẻo lên, lén lút kéo Lương Vũ Vân vào góc khuất: “Anh có cách giải quyết giúp em, nhưng xem em có dám dùng không?”

“Anh nói mau, em sợ gì mà không dám.” Lương Vũ Vân thúc gục.

“Em bảo với anh ta, em từng bị người ta cưỡng bức.” Giản Phàm nghiêm túc nói, mắt thì đưa tít lên trời, không nhìn đối phương.

“Phì phì phì, nhổ vào cái mặt anh ... Anh định tìm kích thích đấy à?” Lương Vũ Vân tung ra một cú đấm.

Giản Phàm đề phòng trước nên né ngay: “Sao em ngốc thế nhỉ, lần sau hẹn anh ta, em xòe bài nói thẳng, mình từng bị cưỡng bức, thêm vào một câu, không chỉ một lần ... lại thêm câu nữa, về sau sống cùng người đó, rồi bị người ta đá ... Bằng vào ba câu này dọa chạy đại bộ phận nam nhân. Dùng hay không là ở em, anh nói với em rồi đấy.”

Lương Vũ Vân mũi xì khói, truy đuổi Giản Phàm chạy vòng một hồi đứng lại thở, bình tĩnh nghĩ lại thấy kế này một nửa hợp lý, một nửa không hợp lý, nghe hay không nghe đều không phải, cô chỉ xấu hổ một lúc, giơ ngón cái lên: “Biện pháp hay, có thể thử!”

Lần này tới Giản Phàm cuống lên, chỉ sợ cô ngốc này làm theo thật, vội vàng khuyên: “Này này Vũ Vân, em nghĩ cho kỹ, cái miệng anh là miệng quạ đen toàn nói bậy bạ, không nên tùy tiện nghe theo, biện pháp này tuy trực tiếp, nhưng tác dụng phụ quá lớn ... Nam nhân ở loại chuyện này tâm lý rất xấu xa, nói không chừng lần nào tụ tập bạn bè nói ra, làm hỏng hết danh tiết của em. Tới lúc đó đừng tìm anh tính nợ cũ nhé.”

Lương Vũ Vân xùy một tiếng: “Thôi đi, em thấy anh mới là xấu xa, còn đi nói người khác.”

“Đừng thay đổi chủ đề, đang thảo luận cuộc sống của em, đừng kéo anh vào.”

“Được, không kéo anh vào nữa.” Lương Vũ Vân đưa ra vấn đề nan giải: “Hay thì hay, chỉ là có phiền toái nhỏ, lần trước em và

người đó hẹn hò, không may bị bạn trai hiện giờ của em gặp phải ... Chuyện này em phải giải thích thế nào? Anh gặp bạn trai em rồi đấy, từng tới đội đón em, cao cao, còn đẹp trai hơn anh ... Em sợ anh hưởng tới quan hệ của bọn em.”

“Dừng dừng, em đừng đóng giả liệt nữ với anh.” Giản Phàm cắt ngang như đuổi gà đánh chó, từ từ phân tách các mối quan hệ: “Anh hiểu rồi, em đang trong quan hệ tay ba đúng không? Nam chính và em là hai bên yêu nhau, rồi sau đó xuất hiện một nam làm tiểu tam, em cũng thấy điều kiện của hắn không tệ đúng không?”

“Ờ, này này, anh nói gì thế, không có quan hệ tay ba nào hết, đã nói không có cảm giác mà, em thật không biết giải thích thế nào ... Chẳng may anh ấy hỏi tới ... Giản Phàm, em coi anh như anh trai nên mới nói với anh, anh đừng có mà đùa cợt.” Lương Vũ Vân mặt đỏ tía tai nói.

“Em nhược trí à, giải thích cái gì? Bạn trai em thích em, cần gì phải giải thích, chẳng qua là ăn bữa cơm thôi, đâu phải là thuê phòng lên giường đúng không? Nếu em yêu bạn trai em, vậy không cần giải thích, càng giải thích càng khiến người ta nghĩ trong lòng em có vấn đề. Cứ thoải mái coi như không có chuyện gì xảy ra.”

“Có lý, nói thế còn được.” Lương Vũ Vân cao hứng vỗ tay.

“Đừng nói là hai người không có gì, cho dù em có gian díu với người ta cũng ngàn vạn lần đừng nói, đánh chết cũng không nói, đừng bao giờ khảo nghiệm lòng bao dung của một nam nhân, có trăm lý do hợp lý thì người ta cũng không chịu nổi đâu, nam nhân rất hẹp hòi ở chuyện này.”

Giản Phàm vốn còn tưởng rằng Lương Vũ Vân sẽ khổ sở không biết phải làm sao, không ngờ trông cô nàng chẳng có vẻ gì đang đau khổ vì gặp chuyện khó giải quyết, khóe môi giống đang cố nén cười, thỉnh thoảng nhớ ra đây chẳng phải chuyện của chính mình à, rít lên: “Vũ Vân em đùa anh ấy à? Dám trêu anh, có tin anh cưỡng bức em ngay tại đây không?”

Chương 084: Cô gái nghiêm túc.

Lương Vũ Vân căn bản không sợ sự uy hiếp của Giản Phàm, nhón tay kéo chiếc di động kiểu nữ treo trước ngực, di động đang mở, vui vẻ tắt đi: “Em đúng là trêu anh đấy, nữ chính không phải em, mà là lớp trưởng, người bạn trai là anh, nam tiểu tam là Ngô Đích, vừa rồi anh đã nói rồi đấy nhé, không cần phải giải thích ... Có điều em phải giải thích cho đại tỷ của em một câu, chị ấy là người một là một hai là hai, yêu ghét rõ ràng, rất chung tình, không lằng nhằng như anh. Còn anh, anh còn dám ý đồ bất chính với người làm mai như em à, tự cân nhắc đi nhé, đại tỷ nghe thấy hết rồi đấy ...”

Nói xong lè lưỡi làm mặt quỷ rồi chạy vào nhà ăn, văn phòng kỹ thuật trình sát vẫn còn mở, Dương Hồng Hạnh một thân cảnh phục thông thả đi ra, hai cô gái liên hợp diễn màn này. Giản Phàm nhìn Dương Hồng Hạnh tựa cười tựa không, tám phần là đang hồi tưởng lại màn trêu đùa vừa rồi, nghĩ tới những lời vừa dạy Lương Vũ Vân, Giản Phàm thiếu tự nhiên đỏ mặt.

Dương Hồng Hạnh không có chút thiếu tự nhiên giả bộ rụt rè, hết sức phóng khoáng đi tới trước mặt Giản Phàm, hai người cách nhau rất gần, ngược mặt lên nhìn y: “Anh bị bệnh thể nào, sao không nói cho em?”

“Đau dạ dày .” Giản Phàm tích tắc kịp phản ứng lại, khom người hai tay ấn vào dạ dày.

“Em thấy anh bị tâm bệnh thì có, trên người anh chỗ nào cũng có khả năng sinh bệnh, chỉ có dạ dày là không thể có vấn đề.” Dương Hồng Hạnh như nhìn thấu tâm can Giản Phàm.

“Không phải, anh thấy Thổ Phỉ là đau dạ dày ...” Giản Phàm né tránh, chỉ bóng lưng Lương Vũ Vân đằng xa.

Nụ cười Dương Hồng Hạnh ngưng kết, quay mặt Giản Phàm đối diện với mình, uy hiếp: ”Lần sau mà còn không nhận điện thoại của em, em cho anh đau toàn thân ... Hừm, cái chủ ý buồn nôn như vậy mà anh cũng chỉ cho Vũ Vân à?”

Nói rồi nắm lấy tay y kéo đi.

Phương bắc sang thu sớm, ra ngoài ánh nắng vẫn cảm giác nóng rát da, nhưng chỉ bước vào bóng râm một cái là mát mẻ ngay, không như mùa hè lúc nào cũng giống trong cái lồng hấp nóng hầm hập.

Lúc này hành lang dẫn tới nhà ăn hậu viện, Giản Phàm đi sóng vai bên Dương Hồng Hạnh, nam cao ráo tuấn tú, nữ xinh đẹp ôn nhu lại còn tay trong tay. Thế nhưng Giản Phàm lại cảm giác quan hệ hai người giống như quản giáo và bị quản giáo vậy, môi mấp máy mấy lần, nửa ngày trời không nói ra được.

Không ngờ Dương Hồng Hạnh vẫn để ý y này giờ, nhướn mày hỏi: “Anh định nói gì thế?”

“Không, không có gì.” Giản Phàm lắc đầu, thực sự chính bản thân cũng không biết vừa rồi định nói cái gì nữa, muốn rút tay lại vừa không dám lại không nữa.

“Em hiểu rồi, anh bị đau dạ dày là do ợ chua chứ gì, có phải là từ lúc nhìn thấy Ngô Đích tối qua là trong lòng chua loét rồi không?” Dương Hồng Hạnh trêu chọc: “Có điều thấy anh đau dạ dày em rất vui, còn hơn là vô tâm đứng đưng. Nếu tối qua anh gọi điện thoại chất vấn em thì em càng vui hơn. Ngô Đích nói là anh ta gặp phải anh, em đoán ngày anh lén lén lút lút nấp trong bóng tối nhìn, lại còn giả bệnh nữa ... Muốn gì thì nói mau lên đi, đừng nhịn, ầm ức sinh bệnh đấy.”

Giản Phàm hậm hực sờ mũi, sự thản nhiên này của Dương Hồng Hạnh xua tan hết nghi ngờ của y, phương thức giải thích đặc thù này được y tiếp nhận hoàn toàn. Chỉ là bị hai cô gái phối hợp chơi một vở hơi mát mặt, mát mặt tới không phát huy được trình độ mồm mép nữa.

Còn Dương Hồng Hạnh như tự nói với mình, tự vui một mình, thi thoảng nhìn Giản Phàm một cái, bất giác đem so với những nam nhân mình từng quen, có người có quyền có thế có người gia sản bạc triệu, có người bối cảnh cực sâu ... Thế nhưng chẳng thể nào so chàng trai thích ăn thích chơi bên cạnh, đáng yêu hơn bất kỳ ai cô từng gặp, luôn luôn đáng yêu như thế, đặc biệt là đáng vẻ quan tâm tới mình còn vờ vệt che dấu, nhưng dấu đầu lòi đuôi, vô cùng đáng yêu, ngay cả đáng vẻ khi xúi bậy Lương Vũ Vân cũng đáng yêu.

Tình cảm, sự nghiệp, lý tưởng của một con người khi lạc lối thì sẽ như thế nào?

Không cần nghĩ, có cái bản gốc ở đây rồi, Giản Phàm chính là như thế.

Buổi trưa ăn cơm cùng nhau, ánh mắt Dương Hồng Hạnh cứ đảo qua đảo lại, còn cay hơn ớt trong bát vài phần, khiến Giản Phàm cứ cảm giác như đang ngồi trên bàn chông. Càng tiếp xúc nhiều, càng hiểu tính cách của Dương Hồng Hạnh, cực kỳ nghiêm túc, không có chút lả lơi phóng túng nào, trừ những buổi tối ở thao trường huấn luyện ra thì thời gian còn lại hai người quan hệ không khác gì đồng chí cách mạng thập niên 50 yêu nhau. Cô gái này cực kỳ có xu thế coi bạn trai là chồng tương lai, không thích chuyện yêu đương chơi bời.

Càng nghĩ Giản Phàm càng thấy toàn thân thiếu tự nhiên, thực sự muốn nói một câu, em quá nghiêm túc thẳng thắn, không phải loại hình anh thích, hiện giờ anh càng chưa đủ tự tin theo đuổi mối quan hệ nghiêm túc với bất kỳ cô gái nào, nói gì tới chuyện kết hôn.

Đôi khi không nén được muốn biểu lộ sự hiểu lầm hôm ấy, cô gái mình thích là Tương Dịch Giai ... Rốt cuộc do dự mãi, chẳng nói gì hết, nói ra không biết hậu quả thế nào.

Giản Phàm rất hiểu Dương Hồng Hạnh thích mình, đó là tình cảm nghiêm túc, cũng là tình cảm thiêng liêng hạnh phúc, đối với cả cô ấy lẫn mình, thực sự không đủ dũng khí phá hoại hạnh phúc và kỳ vọng ấy.

Trải qua bữa cơm vừa hạnh phúc vừa khổ đau, buổi chiều ở trong phòng, cầm tập hồ sơ mà không đọc nổi một chữ, không phải là lo lắng chuyện Đường Đại Đầu, thành hay không thành cũng được, mình cùng lắm chỉ đưa ra vài chủ ý xấu, chẳng mất gì. Lo nhất là đội trưởng, mặc bộ cảnh phục làm vài chuyện xấu có thể lý giải, có điều bị người ta bắt được thì không cách nào ăn nói.

Chuyện này khiến Giản Phàm nơm nớp bất an, tới hơn 5 giờ chiều mới nhận được điện thoại của đội trưởng, lòng trầm xuống, lê bước chân như đeo đá rời khỏi phòng hồ sơ, lòng xoay

chuyển đủ lý do, suy đoán đội trưởng chất vấn ra sao, phải ứng phó thế nào, không khác gì mỗi lần gây họa về nhà gặp mẹ.

Tới trước văn phòng đội trưởng, nghiêm, hô: “Báo cáo.”

“Vào đi.”

Giản Phàm đẩy cửa phòng đi tới vài đứng trước mặt đội trưởng, nhìn bề

không thể thấy được chút biến hóa nào, cũng làm ra vẻ không có chuyện gì, khi ở quán cơm cười với khách gia thế nào, lúc này nghiêm túc cũng gia thế ấy.

Tần Cao Phong ngồi đó không nói gì cả, nhìn chăm chăm Giản Phàm, thi thoảng quai hàm có hơi bành lên, giống đang nghiền răng khiến Giản Phàm hết hồn, không phải là định đánh mình một trận chứ? Không hỏi han gì mà đã định sử dụng bạo lực à? Đây đâu phải chế độ phong kiến mà tùy ý đánh người, đây là XHCN nhá, chúng ta là đồng chí đây nhá.

Không chút hoài nghi đội trưởng đã nhìn thấu tất cả, đôi mắt như chim ưng đó đã biết toàn bộ thủ đoạn vật vãnh của mình rồi, lừa ai chứ, lừa sao nổi người am hiểu cả hai giới hắc bạch.

Không ngờ hồi lâu sau Tần Cao Phong chỉ khẽ thở dài một tiếng: “Giống cảnh sát rồi đấy!”

Thế này là ý gì, giống cảnh sát là tốt mà, sao nghe quái quái như bị chửi thế nhỉ, có điều Giản Phàm vẫn đứng thẳng, nghiêm mặt hỏi: “Đội trưởng, có nhiệm vụ ạ?”

“Đương nhiên là có, 8 giờ sáng mai, toàn bộ đội viên của đội một từng tham gia chuyên án 6.24 tới phòng hội nghị lớn cục công an thành phố báo cáo, mở đại hội mừng công, cậu dẫn đội.”
Tần Cao Phong nói ngắn gọn.

Chương 085: Lén lén và lút lút. (1)

“Tôi, tôi dẫn đội?” Giản Phàm bất ngờ lắm, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y, à không, còn chưa bao giờ nghĩ tới ấy chứ, suýt nữa y nhìn xem còn ai khác trong phòng không.

Tần Cao Phong cười nhẹ: “Người đầu tiên tìm ra manh mối là cậu, thế nên cục phê chuẩn công lao cá nhân hạng ba, Trần Thập Toàn cũng tương tự, cả đội ta công lao tập thể hạng ba, cậu đại biểu cả đội lĩnh thưởng. Cậu là nhân vật chính, tôi là người xem.”

Cái gì? Mình được thưởng? Còn dẫn đội đi nhận thưởng? Giản Phàm thấy hơi chóng mặt, hồi đi học còn chưa bao giờ là học sinh ba tốt, vô số lần hăm mộ và ao ước mà không thành, ai ngờ được khi lớn tướng rồi vinh dự lại liên tiếp ập tới, mặc dù chẳng quan tâm tới công trạng, nhưng cứ tưởng tượng nếu tin này báo về cho cha mẹ sẽ thế nào cũng đủ phấn khích.

“Lần trước còn chưa kịp mừng công thì cậu để xảy ra vấn đề, lần này coi như cậu đã đợi được tới lúc vinh danh, hi vọng cậu biết quý trọng nó. Đi chuẩn bị đi, mai không cho nghỉ phép đâu đấy.” Tần Cao Phong phát tay một cái cầm tài liệu lên đọc, ý tứ xéo đi, đừng làm phiền tôi nữa.

Giản Phàm kính lễ chạy đi, vốn tưởng bị phạt rồi không ngờ lại là đại hỉ, ra ngoài cửa là mất hết hình tượng, nhảy chân sáo như ngựa non vừa đùa chạy lên lầu, di động rung lên, có tin nhắn.

Đường Đại Đầu gửi tin: “Người anh em, tiền lấy về đủ rồi, yên tâm, không thiếu phần của cậu đâu.”

Á ... Giản Phàm hít một hơi, lần này đúng là đau dạ dày thật, vừa cao hứng chưa lâu. Mẹ nó, Đường Đại Đầu, phá hỏng hứng chí của lão tử, vừa sinh ra chút tinh thần cao thượng đã bị lôi xuống bùn, mà sao mà lấy tiền về nhanh như thế? Chuyện hôm nay tà môn quá mức.

Lòng nửa lo nửa mừng, Giản Phàm lão đảo về tới phòng hồ sơ, lúc thì nghĩ tới cảnh đeo băng đỏ lên đài nhận thưởng, lúc thì nghĩ chuyện bất thường hôm nay, cuối cùng vỗ trán tổng kết: Mẹ nó, sao cuộc đời mình có tính trào phúng như thế chứ?!

Mình được khen thưởng cơ đấy.

Hiện trường phòng hội nghị lớn nhất của cục công an thành phố, bàn kê sát bàn, có thể dung nạp tới ba bốn trăm người. Đúng tám giờ, đại biểu các các chi đội, đại đội, đội trị an, đồn công an phân bố khắp thành phố ăn mặc đẹp đẽ tới hội trường, khung cảnh nhanh chóng trở nên náo nhiệt.

Khi đoàn người Giản Phàm tới nơi thì hội trường đã đầy một nửa, ký tên báo danh, bỏ bút xuống phát hiện hai cô gái ở chỗ báo danh đều nhìn mình lộ vẻ kinh ngạc và hâm mộ, Giản Phàm tức thì nhớ ra, lần đầu tiên lên cục chính hai bà chị này đã dạy mình phải đối phó với phó cục trưởng Tiêu thế nào, cười ngọt sớt ân cần hỏi han. Hai cô gái không ngờ soái ca vẫn còn nhớ tới mình thì mừng lắm, bọn họ thì vẫn nhớ như in, nhất là chị Lục vẫn còn nhớ món canh của Giản Phàm, xem ra hiệu quả không tệ, béo hơn năm ngoái nhiều.

Bởi vì đông người nên cũng không thể nói nhiều, đội một xưa nay đứng đầu các đại đội, hôm nay cũng thế, mọi người lôi kéo Tần Cao Phong và pháp y Tạ đi nói chuyện, chỉ còn lại vài người tư lịch cạng ngồi ở vị trí bên mé. Giản Phàm giống như thời học đại học, kiếm vị trí xa nhất vắng nhất để ngồi, làm Lương Vũ Vân và Dương Hồng Hạnh vốn kiếm được chỗ ngồi với người quen cũng chạy tới góp vui, ba người ngồi cùng nhau, sau đó Sử Tĩnh Viện, Quách Nguyên cũng tới tụ tập nốt.

Hội trường bốn bề rì rầm như có cả đàn ong lớn bên trong, chính diện là băng rôn "Đại hội biểu dương mừng công kết thúc vụ án cướp của giết người 6.24". Trên đài có mấy cảnh sát trẻ chạy qua chạy lại bố trí thiết bị, loa phát bài ca cảnh sát, nhìn đâu cũng thấy mũ cảnh sát và cảnh hàm lấp lánh sao. Ở trong tập thể cường điệu tính cộng đồng này, khả năng sẽ hạn chế sự phát huy tài hoa của cá nhân, nhưng không thể phủ nhận nó tạo thành tập thể có sức mạnh không thể xem thường.

Nhiều đồng đội tụ tập một chỗ như thế Giản Phàm không khỏi nhớ tới đêm đi kháng lũ đó, mệnh lệnh hạ xuống, vô số người không chút do dự tiến lên, cũng là bài ca này vang vọng bên tai, tiết tấu mạnh mẽ, dồn dập, làm người ta bất giác nhiệt huyết sục sôi.

Sắp tới lúc bắt đầu hội nghị, có vài cô gái ở nhà chiêu đãi công an đi vào, sườn xám đỏ rực, thân hình yếu điệu tha thướt tức thì thu hút ánh mắt của cả đám người, Giản Phàm đương nhiên không ngoại lệ ánh mắt nhìn suốt từ cửa lên lễ đài, liếc qua ngực nhấp nhô, chỗ xẻ lấp lộ chân đi tất màu da, móng vĩnh cao, toàn bộ là mỹ nữ, lại còn cao bằng nhau, đang nhìn không chớp mắt thì có một bàn tay xua xua trước mặt.

“Này, này, nhìn tới góc rồi à? Mắt có còn không thế?”

“Ra chỗ khác, quản nhiều quá, càng ngày càng lèm bèm.”

Giản Phàm lắc đầu, gạt cái tay trước mắt ra, là của Dương Hồng Hạnh, mặc dù ngồi rất ngay ngắn, nhưng khẩu khí lại không nghiêm túc như thế: “Giản Phàm, sao anh đi tới đây cũng quen được nữ nhân thế? Ngay hai cô gái văn phòng cục công an cũng biết, gọi chị Lục, chị Lưu đến ngọt, em nghe rợn người, lại còn không cho quản à? Em không quản anh thì ai quản?”

Bốn bề nhốn nháo nhấn chìm lời của Dương Hồng Hạnh, đây là nơi bàn chuyện riêng tư tuyệt hảo.

Chỉ Giản Phàm nghe được lời của cô, quay đầu sang, Dương Hồng Hạnh mặt mang nụ cười, chân vắt chéo, đi xăng đan, ngón chân cong cong, y phiến nhất là bị người khác ước thú, ghé tới nói nhỏ: “Lớp trưởng, giữa chúng ta chưa có bất kỳ chuyện gì xảy ra nhé, vậy mà em đã tự coi mình là vợ anh rồi à? Anh còn chưa nghĩ kỹ có làm chồng em không đâu đấy.”

“Đừng có ngả ngớn, anh chẳng có bản lĩnh gì, chỉ giỏi nói linh tinh, hôm nay anh là công thần nên em không so đo với anh, tinh thần lên một chút, lát lên đài đừng có làm mất mặt đại đội 1.” Dương Hồng Hạnh ưỡn thẳng lưng lên, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Nhìn thái độ nghiêm túc không nói cười ấy, Giản Phàm chỉ biết thở dài, tịt luôn. Chẳng phải vì Dương Hồng Hạnh nói sai, chỉ là cảm thấy cụt hứng, bình thường rất thích trêu ghẹo nữ

nhân, đặc biệt là mỹ nữ, mà phản ứng của mỗi cô gái cũng khác nhau. Nếu như trêu Tương Địch Giai, chị Tương nhất định sẽ cười khúc khích không phật ý, nếu trêu Tăng Nam sẽ bị cô bày mọi trò đáp trả, càng trêu càng thú vị; trêu Hồ Lệ Quân thì hồng, nói không chừng một hai câu là biến thành thật luôn ...

Lại lần nữa nhìn Dương Hồng Hạnh, đôi mắt hơi hẹp dài, đuôi mắt cong lên, lông mày đậm mà thẳng mạnh mẽ cá tính, nổi bật nhất là sống mũi cao khá gọn gàng, cân đối giữa hai gò má, môi mỏng luôn hơi mím lại nghiêm nghị. May mà khi cười còn có lúm đồng tiền vớt lại khiến vẻ đẹp của cô mềm đi, không thì không phải loại hình mà nam nhân thích tiếp cận.

Nếu là trong giới cảnh sát khẳng định là thuộc cấp hoa khôi rồi, có điều chấp mắt nhìn xa hơn thì không xinh đẹp cũng không có khí chất cùng sự ôn nhu như Tương Địch Giai, không có sự gợi cảm chỉ với một ánh mắt khiến nam nhân ngứa ngáy như Tăng Nam, đương nhiên cũng không có sự hào phóng thoải mái như Hồ Lệ Quân.

Mỗi lần hai người chỉ dằn đũa vài câu, Dương Hồng Hạnh sẽ cố ý né tránh chủ đề nam nữ, đôi khi thấy cô thực sự không tệ, nhưng mà ... lại lần nữa phải đau khổ thừa nhận mẹ nói đúng, cô gái này quá truyền thống, quá chính thống.

Chính thống cũng chẳng phải là chuyện xấu, có điều trong mắt Giản Phàm, nam nhân không lưu manh, bằng với không có lý tưởng, nữ nhân không lưu manh, nam nhân khẳng định không vui vẻ lắm. ngay cả đùa vài câu cũng không hưởng ứng, tất nhiên là thấy vô vị.

Chương 086: Lén lén và lút lút. (2)

Đúng, Hồ Lệ Quân đâu, chị Hồ đâu rồi? Giản Phàm nghĩ tới đó quay cổ nhìn bốn phía, thấy đội trưởng ngồi cách đó rất xa đang tán gẫu với Lục Kiên Định, mấy trăm con người nhốn nháo, muốn tìm một người rất khó. Nhìn nửa ngày không thấy đâu. Dương Hồng Hạnh ở bên cạnh không vui, kéo góc áo Giản Phàm ngồi xuống: “Anh ngồi im một chút cũng không được à? Ngó ngó nghiêng nghiêng gì đấy.”

“Em thử kéo nữa xem!” Giản Phàm hơi tức rồi, bị Dương Hồng Hạnh kéo ngồi xuống ghế, tay phải biến chưởng thành trảo, còn mục tiêu à, trực tiếp hướng xuống đùi cô.

Dương Hồng Hạnh không né tránh, lại còn khếp chân lại, liếc xéo Giản Phàm, ý tứ như đang nói: Tới đi!

Màn thị uy này khiến Giản Phàm chột dạ, đưa tay ra rất lâu mà không dám, thế là trảo biến thành chỉ, gãi gãi mũi, quay đầu đi không thèm để ý nữa, thiếu chút nữa khí giở trò lưu manh giữa chốn đông người.

“Đội trưởng ra lệnh đấy, bảo em trông coi anh.” Dương Hồng Hạnh nói rất nhỏ, nhỏ gần như thì thầm bên tai Giản Phàm:: Lát nữa lên đài giữ tinh thần, giữ nụ cười vừa đủ, đừng ngoạc miệng cười như thằng ngốc ... Cười phải có một loại tự hào và tự tin. Nào, cười đi cho em xem.”

Giống như cố ý trêu chọc, không ngờ Giản Phàm nghe câu này quay đầu lại, nhìn chăm chăm Dương Hồng Hạnh, đôi mắt sâu thẳm như bầu trời đêm, nhìn từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, cứ như muốn nhìn thấu bên trong y phục người ta vậy. Dương Hồng Hạnh bóp mũi làm mặt quý, nghiêng đầu đi né tránh ánh mắt làm tim mình đập loạn nhịp, không thèm để ý, nhưng Giản Phàm thì vẫn giữ nguyên tư thế đó, chỉ nhìn mà không nói một lời, giống như có thể có hành động bất kỳ lúc nào, lại giống như sắp phát ra một câu nói kinh thiên động địa nào đó.

Hiểu cái tính cách không cố kỵ (*) gì của Giản Phàm, Dương Hồng Hạnh chỉ được một lúc là không chịu nổi, cô hơi sợ rồi, khễ mắng: “Trước mặt bao người thế này, anh mà dám làm bừa, cẩn thận em đánh anh.”

(*) Kiêng tránh, e dè.

“Hừ, em là lớp trưởng, nhưng mà là lớp trưởng cũ rồi, còn anh giờ là thám trưởng, bằng vào cái gì em chỉ tay ra lệnh cho anh!? Đến em cũng không tin anh, anh đi đâu tìm tự tin, còn bảo anh cười, anh không cười đấy, anh khóc, anh lên đài là khóc luôn cho em xem.” Giản Phàm không sợ uy hiếp, càng khích y càng phản tác dụng.

“Tự tin à? Dễ lắm, đưa tay ra đây em cho anh.” Dương Hồng Hạnh nhìn Giản Phàm có vẻ đã hơi giận, lén lút nói.

Giản Phàm quay đầu đi, không ngờ Dương Hồng Hạnh chọc vào cánh tay cười khễ, hai mã hiện lên lúm đồng tiền, rất mờ, tích tắc không biết bị đụng tới dây nào trong tim, tò mò hỏi: “Em cho anh cái gì?”

“Cho anh tự tin.” Dương Hồng Hạnh nhìn quanh như trộm, mọi người đều ai làm việc nấy, ngay cả Lương Vũ Vân và Sử Tĩnh Viện cũng đang ghé đầu thì thầm gì đó, xem ra hai cái bóng đèn này rất hiểu ý. Liền cẩn thận đưa tay trái ra, khoác lấy, cánh tay, bàn tay rồi mười ngón tay từ từ đan vào nhau, tim đập mạnh lên theo từng chỗ tiếp xúc.

Không ai chú ý động tác nhỏ của hai bàn tay dưới gầm bàn, giống như đêm trăng sáng dưới ánh trăng thao trường, hai người vai sóng vai, tay trong tay.

Dương Hồng Hạnh không phải cô gái khô khan buồn tẻ như vậy, nhưng từ nhỏ lập chí làm cảnh sát ưu tú, hai mấy năm trời chỉ tập trung hướng tới mục tiêu đó. Nên nếu lấy lời Lương Vũ Vân mà nói thì là tâm sinh lý trưởng thành, ái tình lại dừng lại ở thời cao trung, có chút bền lển rứt rề cùng ngây thơ của nữ sinh.

Giản Phàm nhìn gò má ửng rắng hồng quyến rũ của Dương Hồng Hạnh, bàn tay nắm chặt thêm chút, cổ tay phấn hồng nhỏ nhắn đeo chiếc đồng hồ nữ, rất tinh xảo, móng tay cắt gọn gàng, lòng bàn tay áp vào nhau, ngón tay đan chặt, bàn tay đó không

giống tính cách cường thế của cô, có chút run giống như chỉ chực rút lại, lòng bàn tay còn rỉ mồ hôi.

Không ai biết đôi nam nữ đang ngồi đường hoàng hơn bất kỳ ai, lại có động tác ám muội như vậy.

“Đã tự tin chưa?” Dương Hồng Hạnh mím môi, có vài phần đắc ý trẻ con, giống như cho rằng sức hút của mình đã phát huy trọn vẹn vậy.

Giản Phàm thấy bàn tay kia có ý đồ rút lại, nắm chặt thêm, vẻ mặt phong phú của Dương Hồng Hạnh làm y thấy rất thích ý, như uống ngụm rượu ngon, các cô gái bây giờ quá dạn dĩ, bao lâu rồi mới có cái cảm giác trêu ghẹo nữ sinh như thế này? Có điều không tiếp nhận ý tốt của người ta thì phải có báo đáp, y lén lút nhích người tới, hạ thấp giọng nói: “Chưa ... Chẳng hiệu quả gì cả.”

“Anh, anh đừng có mà giả vờ, không tác dụng thì thôi.” Dương Hồng Hạnh mặt đỏ au lần nữa rút tay, thừa hiểu ý đồ của Giản Phàm, cô thấy thế này là vượt giới hạn rồi.

“Không được.” Giản Phàm vẫn không để Dương Hồng Hạnh toại nguyện: “Lớp trưởng, sờ tay thôi thì lấy đâu ra tự tin, em cho anh sờ chỗ khác đi, nói không chừng có ích.”

Nhìn nụ cười xấu xa của Giản Phàm, Dương Hồng Hạnh phát hoảng, có trời mà biết được y dám làm cái gì, vòng tay phải qua, néo tay phải của Giản Phàm ý đồ giải cứu cho tay trái, Giản Phàm đau méo mặt, cắn răng nhẫn nhịn, vươn tay trái bắt nốt tay phải của Dương Hồng Hạnh.

Đúng lúc này mọi người đứng cả dậy vỗ tay, một đám lãnh đạo trong cục đi vào, Dương Hồng Hạnh tranh thủ rút hai tay về.

Vỗ tay hoàn tất, bốn bề im phăng phắc, buổi lễ bắt đầu rồi.

Theo cùng tiếng nhạc quốc ca, trong hội trường vang vang tiếng hát hào hùng mạnh mẽ, trang nghiêm trọng thể.

Có điều hội nghị vừa bắt đầu thì loại không khí nghiêm túc khô khan ấy làm người ta không chịu nổi. Người làm công tác hồ sơ lưu trữ như Giản Phàm càng hiểu, mỗi năm riêng ghi chép hội nghị có thể chứa đầy mười thùng lớn, kỳ thực toàn là lời phế thải lặp đi lặp lại, cho dù là một buổi lễ quy mô lớn như thế này

cũng không khác biệt là bao, cùng một mô hình, cùng một trình tự. Đầu tiên là lời mở đầu của cục trưởng Lương trông có vài nét giống Lương Vũ Vân, tiếp đó là chính ủy Thiệu, phó cục trưởng Tiêu, rồi tới chi đội trưởng trần thuật quá trình phá án, sau đó là chủ tịch công đoàn hay là phó cục trưởng nào đó kết thúc.

Cho dù một đồng công thần ngồi ở đây thì lãnh đạo mới ở vị trí hàng đầu.

Cho dù là người không quen trình tự cuộc họp thì nhìn vào chỗ ngồi có thể thấy phần nào, các lãnh đạo ngồi hàng ngang trên sân khấu, tôn ti trật tự rõ ràng. Hàng đầu tiên của hội trưởng là các trưởng khoa của các phòng ban lớn, sau đó là đại đội trưởng hoặc đồn trưởng đồn cảnh sát, tiếp tới là các cảnh sát lão thành, còn lính mới như Giản Phàm thì ngồi vị trí góc tường.

Có điều như thế vừa hay, bên trong loa, lãnh đạo đang nói tình thế khi đó ngặt nghèo ra sao, phần tử tội phạm nông cuồng thế nào, các cán bộ cảnh sát cơ trí dũng cảm, kiên trì phá án, vây bắt tội phạm ... Nếu là nói tới vất vả mệt nhọc thì Giản Phàm không ý kiến, cảnh sát cơ sở và tuyến đầu đều rất khổ, điều ấy ai cũng biết, nhưng mà cơ trí dũng cảm thì hơi quá rồi, trong báo cáo nghe như thế mọi thứ đều nắm trong tầm tay, nhưng người tham gia tổ chuyên án mới cảm thụ được hoang mang hỗn loạn thấp thỏm khi đó, ai dám nói là mình sẽ phá được án? Cho dù Giản Phàm cũng thấy mình có chút mèo mù vớ cá rán.

Chương 087: Truyền kỳ mới, ngôi sao mới. (1)

Nghe những lời dông dài chung chung ấy một hồi đã mệt, đọc hồ sơ vụ án không mệt bằng. Giản Phàm bắt đầu hơi nghiêng đầu, khóe mắt nhìn quanh, ai nấy đều yên tĩnh tập trung nghe lãnh đạo phát biểu, không khác gì quay lại thời đi học. Đứa nào trông cũng có vẻ chăm ngoan hiếu học lắm, nhưng kỳ thực thì đang xem tiểu thuyết, truyền giấy, hoặc là ngủ khi, điểm khác duy nhất là không ai dám ngủ thôi. Mắt Giản Phàm bắt đầu díp lại, đầu óc mơ hồ, đang không nghĩ ra cái gì đột thời gian thì ánh mắt nhìn thấy tay Dương Hồng Hạnh.

Thế là y phần chấn lên một chút, lén lút đưa tay ra, chạm vào tay cô, Dương Hồng Hạnh không có phản ứng, lá gan to hơn vài phần, tóm ngay lấy, tới lúc này Dương Hồng Hạnh mới giãy ra, nhưng làm sao Giản Phàm chịu như thế, rút mấy lượt không thành, đành khuất phục cho Giản Phàm nắm.

Người biết xấu hổ e là đại đa số thời điểm phải thua người không biết xấu hổ, ở mặt này thì Giản Phàm trơ trên lắm rồi. Vừa thấy Dương Hồng Hạnh đã chịu thua, vui ngay, có trò chơi rồi, sờ tay cô cứ như sờ khoai lang ngoài ruộng, tay cô rất nhỏ da mịn, vân tay rõ ràng, trắng mang sắc hồng khỏe khoắn, làm Giản Phàm liên tưởng tới một thứ nguyên liệu nấu ăn quý giá, sờ không biết chán. Sờ chưa tận hứng, không biết có phải do ám thị tâm lý, chỉ thấy ngón tay thanh tú đẹp như tác phẩm nghệ thuật điêu khắc kỳ công, thế là sờ từng đốt ngón tay, còn gãi gãi lòng bàn tay cô ...

Dương Hồng Hạnh lập tức có phản ứng, trở tay néo Giản Phàm một cái, Giản Phàm đau tới kêu khẽ một tiếng nhưng thấy Dương Hồng Hạnh không rút tay về, ngón tay vẫn giữ nguyên động tác muốn néo, lại giống khiêu khích, dứt khoát kéo tay cô sang phía mình chơi cho đã.

Lần này Giản Phàm rất chuyên tâm, dùng cả hai tay một trên một dưới vuốt ve bàn tay ấy, chơi tới hứng thú say sưa, mắt nhìn

Dương Hồng Hạnh, nhưng mặt cô không có bất kỳ biểu cảm nào, ngời thẳng lưng, đôi mắt sáng ngời hướng thẳng về phía trước, khiến Giản Phàm thất kinh: Oa, cô nàng này còn giỏi giả bộ hơn cả mình, bên dưới bị quấy nhiễu, bên trên nghe báo cáo, lợi hại lợi hại.

“Tiếp theo xin mời tập thể và cá nhân được nêu tên lên đài nhận thưởng...”

Chẳng biết qua bao lâu rồi, Giản Phàm đã hoàn toàn không nghe thấy gì nữa, đang nghịch từng ngón tay của Dương Hồng Hạnh, không ngờ bàn tay đó rụt mạnh lại, sau đó bị cô đẩy một cái, mắng: “Lên đi, ngẩn ra cái gì?”

Hả? Giản Phàm đứng bật dậy, bốn phía hội trường có người lục tục đi lên, nghe răng cười với Dương Hồng Hạnh đi lên, những người lãnh thưởng đều quen nhau cả, Ngô Đích, Lục Kiên Định, Trần Thập Toàn, Trương Kiệt của đội trọng án, trưởng phòng kiểm nghiệm trường cảnh sát, đội trưởng đại đội bốn, mười mấy người người đứng thành hàng ngang.

Sau một tràng vỗ tay rào rào, từng hồi âm nhạc hùng dũng vang lên, các em gái ban nghi lễ mặc áo sườn xám bê khay, lãnh đạo kính lễ, bắt tay, phía dưới chụp ảnh quay phim, ai nấy mặt tràn ngập nụ cười. Giản Phàm lúc đứng nghiêm kính lễ, ánh mắt nhìn về phía Dương Hồng Hạnh đã đứng lên, không ngờ trong tay còn cầm camera kỹ thuật số rõ ràng là hướng về phía mình.

Thời khắc ấy vinh dự hòa cùng với niềm vui và thứ hạnh phúc ngọt ngào trào dâng trong lòng Giản Phàm, khiến tâm thần đều ngây ngất, cái miệng bắt đầu không kiểm soát được, cười ngoạc ra góc ghéch. Trao thưởng tuy ngắn ngủi, nhưng lần đầu đứng trên đài nhận thưởng, lần đầu ôm cái khung gỗ lồng giấy khen thưởng, lần đầu được hoan nghênh như nhân vật chính diện, được chú ý, vỗ tay. Giản Phàm kích động vô cùng.

Nhận thưởng xong, lòng có vẫn hơi vánh vất, khi những người khác nói nhau đi xuống, Giản Phàm nhất thời quên mất, đến khi phía dưới cười rộ lên mới rớt rít chạy đi. Trong lúc luống cuống không ngờ đi nhầm đường, đi qua cửa bên, thấy một đám em gái sườn xám ngạc nhiên nhìn mình, đường này đi không

được rồi, lại phải quay đầu, tiếng cười lớn hơn vài phần. Đã thế xuống bục còn vấp một phát, lão đảo ngã vào hàng đầu, may mà vịn được bàn, nếu không thì dập mặt. Thế là bốn xung quanh cười vang dội, có người còn vỗ tay, các lãnh đạo trên đài cũng cười vui vẻ, không ai để ý, đây là chàng trai trẻ nhất được nhận thưởng, còn là phần thưởng cá nhân, hiển nhiên kích động quá rồi.

Bị cười suốt dọc đường đi, nhưng lần này Giản Phàm không hề thấy mất mặt, niềm vui lớn lấp đầy trong tim, thi thoảng cao hứng nhìn Dương Hồng Hạnh, còn định mang biểu chương ra khoe. Ai ngờ lại bị đáp lại bằng cái lườm cháy mày, còn bàn tay đã rụt lại để trước người, không cho y cơ hội lợi dụng.

Xong, giận rồi đấy, mà thôi, không có tay để sờ thì mình sờ phần thưởng, Giản Phàm sờ cái biểu chương đa giác mấy chục lần, sờ giấy chứng nhận đỏ mấy chục lần, lại sờ cả khung gỗ, sờ tới khi buổi lễ kết thúc.

Đoán chừng Dương Hồng Hạnh rất không hài lòng với biểu hiện kém cỏi của Giản Phàm khi lên nhận thưởng, đá cho một cái, mắng: “Đi thôi, lên cơn thần kinh gì đấy, em chỉ sợ anh biến thành trò hề, còn anh lại chỉ thích làm trò hề.”

“Làm trò hề anh cũng là công thần, anh căng thẳng thì có làm sao? Em chưa bao giờ căng thẳng à? Bây giờ anh là công thần, em khách khí chút.” Giản Phàm đứng dậy, nói hết sức hùng hồn.

Hai cô gái bên cạnh cười khúc khích, Lương Vũ Vân giơ máy ảnh lên chỉ Giản Phàm trong ảnh: “Giản Phàm, anh nhìn này, anh vui tới mức em chụp mấy cái mà không thấy mắt anh đâu.”

Giản Phàm ghé đầu nhìn, quả nhiên là như thế, tay cầm phần thưởng, cười híp mắt chỉ còn một khe hẹp: “Anh cao hứng mà, trước kia anh luôn là tài liệu giáo dục phản diện, giờ thành nhân vật chính diện rồi, có thể không vui sao? Rửa cho anh vài cái ảnh, anh gửi về cho cha mẹ anh xem, thế nào cũng mừng tới cười méo miệng ...”

Lời giải thích này lấy được sự thông cảm của mọi người, Dương Hồng Hạnh cũng che miệng cười, xem ra bỏ qua cho y rồi, đoàn người đại đội một nói cười rời hội trường, từ đầu tới

cuối không nhìn thấy Hồ Lệ Quân đâu ... Ngoài đội trưởng, Hồ Lệ Quân là người ủng hộ cổ vũ y nhiều nhất, cũng là người Giản Phàm muốn khoe phần thưởng này nhất trừ cha mẹ.

Chuyến này đại đội một là phong quang nhất, phần thưởng tập thể hạng ba, lại có hai người được thưởng cá nhân, vượt mặt cả đội trọng án của Lục Kiên Định và ban thông tin tội phạm do Ngô Đích đứng đầu. Thế nhưng người trong nội bộ không ngạc nhiên, đại đội một nổi tiếng nhiều tinh anh, phạm là đồn công an, đội trị an nào có nhân tài xuất sắc, Tần Cao Phong đều nghĩ cách đào tường khoét vách lôi về.

Đội trọng án cũng có chính sách này, có điều con mắt của Lục Kiên Định kém hơn Tần Cao Phong nhiều, luôn chậm hơn một bước. Khóa học viên tốt nghiệp năm ngoái, các đội hình cảnh là đơn vị tuyển đầu, nên đều không thích đám học viên xuất thân từ trước cảnh sát chính quy, đám đó nói thì như rồng leo làm như mèo mửa, dù chi đội phân phối xuống, cũng chỉ có thể pha trà rót nước chĩnh tư liệu. Tần Cao Phong lôi về một chàng cảnh sát tay ngang, vậy mà một năm phá ba án lớn, làm người ta rớt mắt kính.

Nhưng Lục Kiên Định cũng có thủ đoạn của mình, đó là khoét người của đại đội một, ví dụ như con hổ cái Hồ Lệ Quân cũng là cướp từ tay Tần Cao Phong, lần này lại nhắm vào Giản Phàm, định tạo thành bộ đôi nhị hổ của đội trọng án. Chỉ là lần trước Giản Phàm gặp nạn hấn nghĩ chàng trai này thế là hết nên không đưa tay ra đỡ, giờ không dám nhắc lại chuyện đưa Giản Phàm tới tổ trọng án nữa, trong lòng hối hận không thôi.

Chương 088: Truyền kỳ mới, ngôi sao mới. (2)

Suốt cả buổi lễ Giản Phàm cứ việc mình mình làm nên không hề biết rằng chi đội trưởng Ngũ và phó cục trưởng Tiêu khi phát biểu đã đặc biệt nhấn mạnh phương thức tư duy trái thường lệ, từ trong chi tiết tìm đột phá, hơn nữa cục trưởng Lương cũng rất tán thưởng, gọi đây là "tư duy trình sát hình sự". Vì không muốn làm nổi bật cá nhân quá mức nên không nhắc tên, nhưng người trong tổ chuyên án đều hiểu là đặc biệt biểu dương Giản Phàm.

Kỳ thực trong giới cảnh sát cũng có cách nói vận may, đội trọng án, ban trình sát hình sự đã mấy năm rồi chưa gặp phải đại án. Vậy mà một anh chàng cảnh sát nhỏ chưa lên chính chức phá luôn vụ án cấp tỉnh, do cấp bộ đốc thúc, tất nhiên người ta có bản lĩnh, nhưng không thể phủ nhận đó chính là vận may.

Một hai lần có thể gọi là vận may, tới lần thứ ba, thứ tư thì không liên quan gì tới vận may hết, trong thời gian nghỉ của hội nghị, không ít người hâm mộ chàng trai trẻ may mắn. Nhất là các nữ cảnh sát, rồi hỏi ra mới biết rằng vụ án tiệm vàng Kimberley 8.19, vụ án tiền giả liên tỉnh, vụ án lừa gạt cướp của xông xào mấy tháng trời, lại thêm cả vụ án lần này, vậy không ai dám nói Giản Phàm may mắn nữa. Ai nấy mơ hồ cảm giác đang chứng kiến một truyền kỳ ra đời.

Đúng, truyền kỳ, nhân vật truyền kỳ trong giới cảnh sát không ít, ví như Quách Định Sơn mấy chục năm làm cảnh sát, chưa từng một lần nổ súng, nhưng hơn 700 tên tội phạm bị ông đưa vào trại giam, đó là nhân vật truyền kỳ của Đại Nguyên. Chi đội trưởng Ngũ khi còn ở đại đội một từng nằm vùng ở tập đoàn ma túy xuyên quốc gia, thành truyền kỳ. Con hổ cái Hồ Lệ Quân của đội trọng án kết hôn chưa mấy ngày thì có đại án, cô truy đuổi tội phạm qua ba tỉnh, cuối cùng đích thân bắt nghi phạm về quy án, cũng là một truyền kỳ.

Còn về phần Tần Cao Phong thì quá nhiều truyền kỳ, mấy lần đình chỉ công tác để điều tra, nhiều hơn số lần lập công. Lời đồn bên ngoài là vị đội trưởng này tác phong dũng mãnh, căm thù tội phạm, kỳ thực là, tra tấn bức cung, chấp pháp thô bạo, số lần đội đốc sát cục tới đại đội một là minh chứng rõ ràng.

Nhưng toàn là chuyện xưa cũ đã kể mấy năm rồi, mọi người cần đề tài mới, thế nên một ngôi sao truyền kỳ đang bay lên ở đại đội một liền lưu truyền rộng rãi trong các cảnh sát tham dự hội nghị, kỳ thực tập từng bị cách ly. Lần đầu chấp hành nhiệm vụ nổ súng bắn một tên tội phạm nguy hiểm, một mình lên núi tìm chứng cứ giữa đêm, càng nghe càng giống một nhân vật truyền kỳ.

Được, bất kể là tốt hay xấu, dù sao Giản Phàm cũng nổi danh rồi, danh tốt hay xấu thì cũng truyền đi rồi.

Nhưng nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt chẳng bằng không gặp, nhân vật truyền kỳ đó lên đài nhận thưởng mà cũng căng thẳng tới mức đi nhầm đường, lại còn suýt ngã, thành chuyện vui truyền đi nhiều hơn là truyền kỳ.

Kết thúc buổi mừng công, lãnh đạo cục và chi đội thêm vào đại đội một, ban trình sát hình sự ngồi xuống tọa đàm, đương nhiên thành phần khuyến khích cổ vũ nhiều hơn một chút. Nghe nói đài truyền hình còn muốn làm phóng sự chuyên môn, cái này thì hình cảnh tuyến một không thể xuất hiện, người phát ngôn của ban tuyên truyền cục tha hồ mà phét lác.

Rời cục công an, cả đám cảnh sát vây quanh đội trưởng, nhất định phải khao một bữa, Tần Cao Phong cũng vui vẻ lần đầu dẫn mọi người ra nhà hàng Quân Duyệt cách đó không xa, bỏ 500 đồng gọi một bàn cơm, ăn xong còn cho người tham dự hội nghị nghỉ một chiều.

Ai nấy hết sức phấn khởi, Giản Phàm là vui nhất, thế nên thường ngày còn che dấu, hôm nay uống thỏa thích, còn đòi uống bát lớn, uống được ba vòng. Bữa cơm chưa hết mà Quách Nguyên đã thua rồi, ăn xong tới đội trưởng cũng lão đảo. Thế là hay rồi, giờ có không cho nghỉ phép thì cũng không thể đi làm được nữa.

Bảy tám người đi hai chiếc xe, pháp y Tạ đưa đội trưởng và Quách Nguyên say tới lè nhà lè nhè về nhà, đã vậy còn mạnh miệng thách đấu Giản Phàm. Xe của Giản Phàm thì toàn là nữ, đưa Sở Tĩnh Viện, đưa Lương Vũ Vân về rồi mới tới Dương Hồng Hạnh, hai cô gái này hình như biết trò của hai người họ, lúc vẫy tay tạm biệt cười rất ám muội. Kỳ thực đấu ai chứ, đây là đại đội hình sự, người ta biết thừa ra rồi, chuyện Giản Phàm và Dương Hồng Hạnh thân thiết đã chẳng phải là bí mật gì trong đội.

Từ tiểu khu của Lương Vũ Vân đi ra thì đã là hơn ba giờ chiều, ngồi trên xe dọc đường nhìn dáng vẻ vênh vác đắc ý của Giản Phàm có chút xem thường, đợi cùng Lương Vũ Vân rề rà cáo biệt. Dương Hồng Hạnh chuyển chỗ sang ghế phụ lái, nhìn Giản Phàm vẫn còn thích thú sờ biểu chương, trào phúng một câu: “Vui tới ngốc rồi chứ gì? Lên đài lĩnh thưởng cũng đứng không vững, chẳng qua là phần thưởng hạng ba thôi mà cũng làm anh mừng thành thế này à?”

“Ghen tị ... Em đang ghen tị một cách trắng trợn, điểm này em không bằng Vũ Vân, cô ấy nói anh là thần tượng của cô ấy, ha ha ha.” Giản Phàm xoay đầu xe lên đường, còn chưa đã bổ xung: “Thật đáng tiếc, đáng tiếc, hôm nay tới đây toàn là nam, xem ra chọn nhầm nghề mất rồi.”

“Sao thế? Ý anh là không nên làm cảnh sát à?”

“Không phải, anh nên làm cảnh sát giao thông.”

“Vì sao?”

“Hì hì, cảnh sát giao thông có rất nhiều nữ, không như hình cảnh chúng ta chỉ có vài đóa hoa, gập ngón tay cũng đủ đếm hết.”

Đang lái xe mà mặt ngẩn ra nói rất là trịnh trọng, nói không chừng đây là suy nghĩ thực sự, Dương Hồng Hạnh tức tối lờm một cái: “Giản Phàm, trước mặt người khác anh đừng có nói mấy chuyện không biết xấu hổ thế này được không? Cứ làm như anh sợ người ta không biết mình tư tưởng xấu xa, hành vi hạ lưu vậy.”

Đó là điểm duy nhất mà Dương Hồng Hạnh không thích ở Giản Phàm, cái mồm ba hoa, trái tim lãng nhãng.

Giản Phàm vẫn ngang nhiên nói: “Anh cũng đã bao giờ nói mình cao thượng đâu, mà nói thế có gì mà em bảo là không biết xấu hổ, đồng phục dụ hoặc là mộng tưởng tối cao của mỗi ...”

Dương Hồng Hạnh không nghe tiếp được nữa, bịt tai hét lên: “Anh mà còn nói những chuyện này với em, có tin em không để ý tới anh nữa không?”

“Hồng Hạnh, được rồi, em đã nói điều em không thích, bây giờ anh nói điều anh không thích được chưa? Mặc dù anh rất thích em, nhưng anh không thích cái loại tính cách cái gì cũng muốn quản của em.” Giản Phàm thấy chuyện này cần phải thẳng thắn với nhau, nếu không mâu thuẫn tích tụ hai người chỉ càng ngày càng nhiều va chạm không đáng.

“Xì, em mà thềm quản anh à?” Dương Hồng Hạnh khẩu thị tâm phi.

“Anh biết em không vui chủ yếu vì biểu hiện của anh khi đó không đúng mong muốn của em, nhưng đó là con người thật của anh. Có thể điều em nói khi đó là muốn tốt cho anh, có thể ngày nào đó anh sẽ làm được như vậy, nhưng đừng kỳ vọng anh sẽ ép bản thân thay đổi theo ý em muốn.” Đến giờ Giản Phàm vẫn chưa xác định tình cảm cũng như tương lai của mình, nhưng ít nhất ở việc làm sao tạo dựng mối quan hệ thì y có kinh nghiệm rồi.

Hôm nay có lẽ là mượn vài phần hơi men nên Giản Phàm nói rất thẳng, Dương Hồng Hạnh tuy thấy có chút chướng tai, nhưng cũng không khỏi suy nghĩ, nói không chừng là thật sự như vậy, chỉ là biểu hiện của Giản Phàm ngày hôm nay không đúng với kỳ vọng của mình, tới giờ vẫn có chút rầu rĩ.

Nghiêm túc trong chuyện tình cảm, Dương Hồng Hạnh lại quá non nớt ở chuyện yêu đương.

Chương 089: Nhẹ nhàng dụ vào bẫy. (1)

Trong xe nhất thời trở nên yên tĩnh, không ai nói thêm nữa.

Dương Hồng Hạnh cúi đầu nhìn tay mình, mười ngón đan vào nhau, lại nhớ suốt cả buổi lễ Giản Phàm cứ sờ tay mình, Dương Hồng Hạnh thực sự không sao lý giải được đó là loại tâm thái gì. nếu như một chàng trai theo đuổi một cô gái, cho dù ngốc nhất cũng phải biết giả vờ mình là người trung trinh không đổi rồi thì non hẹn biển mới đúng chứ. Mà Giản Phàm lại là ngoại lệ, trước mắt mình còn bình phẩm nữ nhân khác, cứ như hận không thể biến bản thân mình thành nhân vật phản diện chướng mắt vậy. Hai người bây giờ vừa thích lại vừa có chút kháng cự, vừa muốn tới gần lại giữ khoảng cách.

Chẳng lẽ ... Chẳng lẽ anh ấy căn bản không có ý đó? Dương Hồng Hạnh trầm nghĩ, bất giác lại nhìn Giản Phàm, cho dù uống đã không ít, lái xe vẫn rất vững vàng, hai tay thuần thục xoay vô lăng, giống như buộc tạp dề làm cơm vậy, cô thích nhất là khí độ ung dung chậm rãi này của Giản Phàm.

Nhìn kỹ từ sống mũi thẳng vẽ lên đường nét khuôn mặt vô cùng điển trai, cảnh phục cộc tay thấy được cả cơ bắp nổi lên, nếu như không nói những chuyện thiếu đúng đắn, tuyệt đối là nhân tuyển bạn trai tốt nhất. Rõ ràng là ngày khi họ gặp nhau Giản Phàm đã rất khó ưa, cái mồm đó chính là thứ khiến cô ghét nhất, cô ghét nam nhân thái độ không đàng hoàng đúng đắn, vậy mà chẳng biết thế nào cứ ngày càng lún sâu vào.

Thích, hình như không cần quá nhiều lý do, hướng hồ cô còn có thể tìm ra rất nhiều lý do thích Giản Phàm. Tâm tư Dương Hồng Hạnh cứ thay đổi liên hồi, tay thì vẫn tay nọ mân mê tay kia, hồi tưởng cảm giác hai người lén lén lút lút, cảm thấy không tệ.

Rẽ qua đường Giải Phóng là tới đường Tân Hà rồi, đây là con đường tới nhà mình, khi sắp tới đầu đường Dương Hồng Hạnh chợt hô: “Dừng xe!”

Giản Phàm tìm chỗ đỗ xe từ từ dừng lại, quay sang hỏi: “Sao thế, chưa tới nhà em mà.”

“Em không muốn về nhà.” Dương Hồng Hạnh cũng không xuống xe: “Này soái ca, còn anh? Chiều nay anh muốn làm gì?”

Giản Phàm đáp tỉnh queo chẳng cần nghĩ: “Ngủ ... Có cơ hội làm biếng không phải dễ, không thể bỏ qua được.”

“Xì, anh hết ăn rồi lại ngủ, ngủ dậy thì nghĩ linh tinh, không có chút theo đuổi nào à?” Ghét cái mặt vô lại, rõ ràng luôn chăm chỉ hơn bất kỳ ai, lúc nào cũng tỏ ra vẻ vô tích sự đó, Dương Hồng Hạnh liếc qua một cái, ánh mắt như có cái móc, chỉ đợi Giản Phàm mắc câu, ừm, tốt nhất là đưa ra lời mời với mình.

Nhưng không ngờ đánh giá hơi cao sức hút của bản thân, Giản Phàm ngoẹo đầu nghĩ một lúc nhún vai: “Anh thực sự không có theo đuổi gì cả, đi dạo à? Trời nắng thế này lang thang chỉ tổ mệt người hại sức khỏe, vào trung tâm mua sắm? Chỉ nhìn mà không mua được lại tổn thương tự tôn. Loại thời tiết này, phương thức nghỉ ngơi khoa học nhất chính là ngủ.”

Dương Hồng Hạnh kiên nhẫn dụ khị: “Vậy chúng ta đi chơi thì sao? Đâu phải lúc nào cũng được nghỉ?”

Giản Phàm rút cuộc phối hợp được một chút: “Thế thường ngày em chơi gì?”

Dương Hồng Hạnh phấn chấn, nhưng rồi xì hơi nhanh chóng, sinh hoạt của cô nhạt nhẽo hơn Giản Phàm, đáp có chút hậm hực: “Lên mạng, đánh bài, ngày nào cũng thế.”

Giản Phàm nhìn Dương Hồng Hạnh với điệu bộ hết nói: “Cuộc đời của em thật thảm hại, đến bà nội trợ tiền măn kinh còn có sinh hoạt phong phú hơn em.”

Dương Hồng Hạnh đỏ mắt tía tai thở phì phò quát: “Anh hết ăn lại ngủ còn có tư cách nói người khác à?”

Khuôn mặt hồng rục mang chút xấu hổ giận dữ rất dụ hoặc, đưa mắt xuống một chút thấy bầu ngực nhấp nhô theo nhịp thở gấp, đáng tiếc ăn mặc quá kín cổng cao tường khiến người ta chỉ có thể phát huy trí tưởng tượng để hình dung đường cong mê người phía dưới. Giản Phàm đột nhiên có kích động muốn khám phá bí ẩn dưới đó, đầu óc gian tà xoay chuyển một cái liền có kế:

“À, anh có một nơi hay lắm, chỉ là không biết em có dám đi không?”

Người đi câu hình như lại bị mắc câu, Dương Hồng Hạnh thoáng cái đã đỏ mặt, giã nảy cảnh cáo: “Anh đừng có mơ, quan hệ chúng ta chưa tới mức đó.”

“Cái gì?” Giản Phàm ngăn người, sau đó cười phá lên: “Này, anh nói cô bé con nhà em nhé, tư tưởng đừng có thiếu thuần khiết như thế, hành vi biết kiểm điểm một chút được không, em nghĩ đi đâu đấy? Anh giống loại người đó không? Cho dù anh là loại người đó cũng không thể tìm người không phải loại đó để làm chuyện đó. Anh hiểu ý em rồi, em có hiểu ý anh không?”

Có gì mà không hiểu, chỉ là qua giọng điệu Giản Phàm nói ra, lại thêm ánh mắt xem thường kia, Dương Hồng Hạnh cảm thấy hết sức bẽ mặt, lại còn bị người ta con là trẻ con chưa hiểu chuyện người lớn nữa chứ, gơ tay làm bộ muốn đánh: “Anh nói thế là có ý gì?”

Giản Phàm không trả lời mà hỏi lại: “Ý anh là chúng ta tới sân huấn luyện bắn chơi không? Trường bắn nằm ở dưới đất, nhiệt độ rất thích hợp, điều kiện khá, gian nghỉ ngơi còn có điều hòa và âm nhạc, thế nào, em có muốn đi không?”

Dương Hồng Hạnh chẳng rõ thở phào hay thất vọng nữa, có điều ý tưởng này không tệ, vỗ tay vui vẻ: “Hay, đi thôi, còn đợi gì nữa, em đã lâu rồi không chơi súng.”

Ý kiến đã nhất trí, Giản Phàm quay ngược xe, nhìn qua gương chiếu hậu thấy bộ dạng hớn hở của Dương Hồng Hạnh, cười gian: “Lớp trưởng, khi ở trường em có thành tích bắn tốt nhất trong đám nữ sinh, chúng ta so tài không?”

Dương Hồng Hạnh giễu cợt: “Bằng vào cái mắt đồng bộ của anh à, em nhắm mắt cũng thắng, cho anh biết, em từ nhỏ theo cha em chơi súng rồi đấy ... ba tuổi em đã sờ vào súng rồi đấy.”

“Vậy cược không?” Giản Phàm gạ gẫm, chỉ đội trưởng là biết ngay nào Giản Phàm cũng đi bắn súng, nắng mưa chưa từng nghỉ.

“Cược làm gì, anh thế nào chẳng thua.”

“Anh đem mình đặt cược đấy, thua đem anh gán cho em, em dám thắng không?”

“Sợ cái gì chứ? Anh cược cái gì thì em cũng dám thắng.”
Dương Hồng Hạnh tràn trề tự tin.

Giản Phàm thuận nước đẩy thuyền: “Ok, vậy để cho công bằng, chúng ta đều lấy bản thân ra đặt cược, em thắng, anh là của em, em thua, thì anh không khách khí nữa, em phải để mặc anh xử trí, dám không? Nếu không dám thì thôi, anh không bán nữa, chỉ nhìn em chơi.”

“Em thấy có mà anh sợ thua mất mặt ấy. Được, không thành vấn đề, thua rồi cảm ơn quẻ.” Dương Hồng Hạnh hăng lên rồi, còn đang nghĩ đây là cơ hội tốt để áp chế Giản Phàm.

“Ok, cược, anh liều mạng bồi mỹ nữ. Anh mà thua thì cùng lắm em bắt anh làm đầu bếp, nếu chẳng may anh mà thắng rồi ... Chậc chậc ...” Giản Phàm cười gian, lời phía sau không nói hết, nhưng ẩn ý thì khỏi phải biểu đạt.

Dương Hồng Hạnh chẳng sợ, cái miệng Giản Phàm chỉ giỏi ba hoa, càng mạnh miệng càng yếu thế, hoàn toàn không thấy có chút uy hiếp nào.

Xe thẳng tiến tới trường cảnh sát tỉnh, Dương Hồng Hạnh đã nắm chắc phần thắng trong tay, tính toán xem phải đưa ra yêu cầu gì cho Giản Phàm khốn khổ, không cho phép nói linh tinh chẳng? Hay là bắt im lặng một tháng tha hồ chết ghen ... Nghĩ tới bộ dạng đau khổ của Giản Phàm đã buồn cười.

Dè dặt vị bên cạnh còn tự tin hơn, nghĩ xấu xa, nếu như đây cô lớp trưởng nghiêm túc đến cả mấy câu lưu manh cũng không chịu nổi vào góc tường rồi thoải mái phi lễ một phen, nhất định là rất có cảm giác thành tựu? Sân huấn luyện bắn là không gian khép kín, nơi đó chẳng ai nhìn thấy, thích sờ đâu thì sờ, sờ tới mức nào đây? Nếu không cô bé này sợ mất, phải cân nhắc ..

Cả hai đều bị mưu đồ của mình làm cười thầm không thôi, đều nghĩ thắng là cái chắc.

Chương 090: Nhẹ nhàng dụ vào bẫy. (2)

Không lâu sau tới nơi, trường cảnh sát đã cho nghỉ hè, sân trường rộng thênh thang không có lấy một bóng người, cây cối ít, cũng chẳng có tiếng ve, im phăng phắc. Đang lúc nóng nhất trong ngày, chẳng ai dờ hơi đi bắn súng vào giờ này, một nam một nữ mặc cảnh phục đi vào, phục vụ vừa đi làm mắt vẫn díp lại.

Có điều làm Dương Hồng Hạnh ngạc nhiên là phục vụ nhận ra Giản Phàm, hơn nữa có vẻ quen thuộc lắm, đi vào phòng bắn bia di động, khi bê khay súng và đạn lên. Nhìn Giản Phàm tay như múa rãng rắc tháo lắp kiểm tra súng, làm cô thấy kỳ quái, thực sự là vô cùng kỳ quái, không phải động tác như khoe khoang kia, mà là ở ánh mắt, cái ánh mắt mà cô chỉ thấy khi Giản Phàm nấu ăn.

Lúc này Dương Hồng Hạnh còn chưa ý thức được rằng mình đã mắc câu, chỉ thấy thích thần thái lúc này của Giản Phàm, thích cảm giác hai người ở riêng bên nhau. Dương nhiên là Giản Phàm cũng thích, trong thời gian chuẩn bị đã nhìn Dương Hồng Hạnh vài lần, các cô gái từ đội cảnh sát đi ra đều mang vẻ đẹp mạnh mẽ tự tin, đặc biệt là cảnh phục nghiêm túc bị đội lên hai ngọn đồi nhỏ càng làm người ta sinh tư tưởng, hôm nay Giản Phàm uống chưa tính là nhiều, nhưng lòng có hơi men, tưởng tượng không ít.

Vậy tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

“Bia di động, mỗi người một băng đạn, em bắn trước đi, yên tâm, anh không thèm chiếm phần hơn đâu, lát nữa sẽ đứng xa hơn em.” Giản Phàm đẩy khay đựng súng trước mặt Dương Hồng Hạnh, nói rất trịnh trọng, nhưng chỉ là giả bộ thôi, đang hí hửng đợi cô bêu xấu.

Phòng bắn hơi nhỏ, nhưng không bí bách, bia cách vị trí bắn chừng 15m, sau bia là không gian 10 mét, ở gần tường có cái trà kỷ đơn giản, hai cái ghế, giống như một cái hộp dài.

Dương Hồng Hạnh từ lúc vào cửa đã cảm thấy khác thường, Giản Phàm hình như vô cùng thông thuộc nơi này, cả huấn luyện viên Trần đưa súng đạn tới trò chuyện thân thiết, mà Giản Phàm lại có cả thẻ hội viên, cái thẻ này giá trị không hề thấp, trong nước quản lý súng rất nghiêm, đây được xem là nơi tiêu phí cao cấp rồi.

Giản Phàm cố ý điều chỉnh tốc độ bia di động lên, 0.7m/s, tốc độ này đối với người chưa từng tiếp xúc với bia di động là cực hạn, nếu như nhắm bằng mắt, súng di theo bia mới bóp cò thì chỉ có một kết cục: Trượt.

Điều chỉnh bia xong, Giản Phàm đứng ở góc tường làm động tác mờ hết sức ưu nhã, Dương Hồng Hạnh không hiểu ra sao, nhưng có biết thái độ này là đang đợi cười mình đây, quay đầu đi không thèm để ý loại người này nữa, đi tới vị trí bắn. Khoảng cách 15m, trông thì có vẻ gần, bia hình tròn, di chuyển lên xuống phạm vi chưa tới năm mét, hơn nữa bất quy tắc, có lên có xuống.

Giờ súng hồi lâu, Dương Hồng Hạnh thở dài, không nắm chắc chút nào, quá khó, bỏ súng xuống. quay đầu lại thì Giản Phàm hai tay khoanh trước ngực dựa vào tường, ánh mắt trêu tức nhìn mình, thế là bị khơi lên lòng hiếu thắng, ổn định tâm thần, đoàng đoàng đoàng ba phát liên tục .. Lại bắn thêm lượt nữa, hai lần bắn hết sáu phát.

Đạn bắn hết rồi Dương Hồng Hạnh nhắm mắt lại, thiếu chút nữa chửi tục một câu, tiếng súng vừa dứt là phía sau phì cười, quay ngoắt lại trừng trừng nhìn Giản Phàm cười gập người.

Giản Phàm cố hết sức nén cười, an ủi: “Không sao, không sao, hơn anh khi mới bắt đầu rồi, chỉ hụt có một nửa thôi mà ... Ha ha ha ..”

Lời thì an ủi, giọng điệu rõ ràng kích thích người ta, Dương Hồng Hạnh thẹn quá hóa giận, đặt súng vào khay: “Tới anh đó, để em xem xem trình độ anh thế nào mà đi cười người khác.”

“Lui ra sau.” Giản Phàm đưa tay gạt Dương Hồng Hạnh về phía sau, đẩy cô tới tận chỗ nghỉ ngơi, vài phân hài hước nói: “Mặc dù là thi tài, nhưng em có thể làm khán giả biểu diễn cũng được ... À, tốt nhất là bịt chặt miệng vào.”

“Ý anh là gì hả?”

“Sợ em hét thôi.”

Cầm súng, lắp đạn, mở chốt, còn cười với Dương Hồng Hạnh một cái, nhắm mắt lại tập trung tinh thần chốt lát, chính thức biểu diễn

Chỉ thấy Giản Phàm dường như không nhìn bia, đoàng, giơ tay một cái bắn ngay, tiếp đó hạ vai lặn một vòng, người đang lặn súng vẫn nổ. Dương Hồng Hạnh gần như không nhìn thấy súng bắn ra ở chỗ nào, phát thứ ba bắn súng qua nách, phát thứ tư chuyển tay bắn, phát thứ năm nghiêng người bắn, phát cuối cùng càng hoang đường, xoay người ngả lưng ra sau bắn ... Súng nổ, ba tấm bia đồng loạt biến mất.

Gần như trong tích tắc đã hoàn thành sáu lần bắn, động tác trôi chảy liền mạch hoàn toàn không có chút gượng ép cố tình nào, đẹp mắt vô cùng, khi quay đầu lại quả nhiên Dương Hồng Hạnh dùng hai tay ôm miệng, mắt mở to hết cỡ, vẻ kinh hãi hiện rõ ra ngoài, tựa hồ lần đầu quen Giản Phàm.

Gạt chốt, bia biến mất lại xuất hiện, gom lại ở trước mắt, Dương Hồng Hạnh vội vàng chạy tới nhìn, sáu cái lỗ đạn rất rõ ràng, trong đó có 3 lỗ 10 điểm, lại lần nữa thất kinh nhìn Giản Phàm không nói lên lời.

Giản Phàm làm bộ làm dáng, thổi hơi trên đầu súng, bình đạm nói: “Hôm nay phát huy hơi kém rồi, bình thường tốt hơn nhiều đấy.”

Trong lòng kỳ thực muốn hét lên: Mẹ nó, đúng là đánh cược có khác, adrenaline quá nhiều, hôm nay mình phát huy siêu thường rồi.

Vẻ kinh hãi trên mặt Dương Hồng Hạnh vẫn chưa tan đi, tới giờ không nói được lời nào, cái miệng nhỏ vẫn hơi há ra, vẻ mặt này làm Giản Phàm cực kỳ thỏa mãn, đặt súng xuống: “Lớp trưởng, em đừng kinh ngạc thế chứ, giải thích cho em nhé, chiêu đầu là Ô long đảo trụ, chiêu thứ hai là Phiên giang đào hải, chiêu thứ ba là Diệp để trích đào, chiêu thứ tư, thứ năm chưa đặt tên ... Chiêu cuối cùng là Tê ngư vọng nguyệt. Đừng nói với anh là em hoa mắt chưa nhìn rõ nhé, ha ha ha ... Em còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau chuẩn bị giấy bán thân đi, viết là Dương Hồng

Hạnh tôi nguyện phục thua, thua người đên người, từ nay trở đi cả người là của soái ca Giản Phàm. Cần nhấn mạnh, không phải là bạn gái nhé, mà là anh thắng được em ... À đặc biệt nhấn mạnh một điều nữa, em cam tâm tình nguyện.”

Sắc mặt Dương Hồng Hạnh biến đổi liên tục, nghe câu cuối sầm mặt quát: “Anh đừng mơ.”

Phản ứng vô cùng kịch liệt, tiếng quát vang vọng không gian kín, mặt nóng ran, cô biết mình sập bẫy rồi.

“Anh biết em sẽ quịt mà.” Giản Phàm đưa tay ra chống tường, cúi đầu nhìn xuống con mồi, hưởng thụ quá trình mèo vờn chuột này: “Cho em cơ hội để quịt này, hoặc tránh anh càng xa càng tốt, hoặc là tới thật gần, đừng không xa không gần, làm anh không biết xử lý em ra sao.”

Câu nói này giống như lời bày tỏ ái muội, Dương Hồng Hạnh vừa ngạc nhiên lại không hiểu, nhìn Giản Phàm thật lâu, đến khi y định lên tiếng thì che miệng “xuyt” một tiếng, chột hỏi: “Nơi này không có ai chứ?”

“Không!” Giản Phàm lắc vội, mắt sáng lên gật vội.

Dương Hồng Hạnh kéo Giản Phàm đi mấy bước, hai tay đặt vai y ấn xuống ghế, còn mình thì đứng trước mặt ánh mắt hết sức quái dị nhìn y. Giản Phàm kệ có quái dị hay không, máu xộc lên đầu rồi, đưa hay tay ra muốn ôm mỹ nhân vào lòng.

Bốp! Bốp! Hai tiếng đánh gọn.

Chương 091: Anh vốn sâu hồ đồ. (1)

Giản Phàm ra tay hơi sớm, hai tiếng giòn tan, tay bị Dương Hồng Hạnh đánh bật ra, người cúi xuống, mày nhú lại, vẻ mặt không giống vui không ra giận, làm Giản Phàm nhất thời không nắm bắt được tâm trạng của cô, không lỗ mắng nữa, rút tay lại.

Dương Hồng Hạnh nghiêm túc hỏi: “Giản Phàm, em nhận thua, có điều em muốn hỏi anh một điều, không được dấu giếm em, nếu anh dấu giếm em, em không nhận món nợ này, được không?”

Nhìn mỹ nhân môi hồng răng trắng trước mắt, Giản Phàm người ngứa ngáy vô cùng, nhưng vẫn nén xuống gật đầu: “Được.”

Không ngờ câu hỏi của Dương Hồng Hạnh là: “Giản Phàm, anh vào đội gần một năm rút cuộc thu bao nhiêu tiền bản?”

Cái gì? Câu hỏi bất thành linh không khác gì sét đánh giữa đỉnh đầu, làm Giản Phàm bị kích thích đứng bật dậy, không ngờ Dương Hồng Hạnh càng dã man hơn vài phần, ấn về chỗ cũ, thấy y có vẻ phẫn nộ, Dương Hồng Hạnh vừa giữ chặt vai vừa giải thích: “Anh đừng có mà giả vờ, em quan tâm tới anh nên mới hỏi, anh nghĩ chuyện mình làm thần không biết quỷ không hay à? Nếu bị điều tra, đừng nói vài vạn, chỉ vài nghìn đã đủ giam anh rồi.”

Áo tưởng ướt át vừa nổi lên đã tan vỡ, Giản Phàm trừng mắt nhìn lại, tích tắc từ chỗ nam nữ ái muội đã thành kẻ thù đối lập: “Em phỉ báng và vu khống anh đấy, em có chứng cứ không? Đừng có mà dọa anh, anh chưa bao giờ nhận tiền bản ... Hừ, mà có nhận anh cũng không khai đâu.”

“Ai cần anh khai, nếu một ngày nào đó ban đốc sát đối diện với anh mà anh cũng dám nói thế này thì em mới phục. Chứng cứ ngay trước mắt, anh phủ nhận vô ích.” Dương Hồng Hạnh nói với vài phần khinh miệt.

“Thế à? Đâu?” Giản Phàm thách thức.

Dương Hồng Hạnh ngữ khí nặng hơn: “Trong đội nói anh và những kẻ không ra gì ở Thịnh Đường có quan hệ mật thiết, em không tin, nhưng tới đây thì em tin rồi.”

“Hả?!” Giản Phàm ngạc nhiên, vẻ mặt Dương Hồng Hạnh nghiêm túc không giống chỉ hù dọa, lòng lo thon thót, chất vấn: “Nơi này thì liên quan gì tới Thịnh Đường?”

“VẬY em hỏi anh, anh tập bắn ở đây bao lâu, bắn hết bao nhiêu đạn? Anh nói thật đi, đừng bảo em rằng anh sinh ra đã biết bắn súng, trình độ của anh thế nào em thừa rõ.”

Chuyện này thì chẳng có gì bí mật, Giản Phàm đáp ngay: “Bắn tám tháng rồi, đạn à, không rõ, đôi khi bắn mười phát, có lúc nhiều hơn, mấy chục phát, tùy hứng.”

“Được, vậy em nói cho anh biết vấn đề ở đâu nhé, mỗi viên đạn giá từ 3-5 đồng, dù giá hội viên không thể thấp hơn 2 đồng, em tính bình quân anh bắn mỗi ngày 20 phát, tám tháng 240 ngày, gần 5000 viên đạn, giá hơn 1 vạn, Thêm vào chi phí thuê chỗ bắn còn cao hơn giá đạn, 8 tháng anh tiêu không dưới 3 vạn ... Đừng nghĩ em không nhận ra cái thẻ hội viên đó, cha em cũng là người thích bắn súng, anh nghĩ ai cũng có thể mua được thẻ này à?” Không hổ là đốc sát viên tương lai, Dương Hồng Hạnh thường ngày biểu hiện không có gì nổi bật, vì chuyên môn của cô chính là cảnh sát chuyên điều tra cảnh sát.

Dương Hồng Hạnh tổng kết lại: “Đó là vấn đề, em lại hỏi anh, anh kiếm được bao nhiêu?”

“Này, đừng dọa anh.” Giản Phàm thở phào, từ lo lắng chuyển sang vui mừng, móc tấm thẻ trong túi đưa Dương Hồng Hạnh, đường hoàng nói: “Không phải do anh mua, mà là đội trưởng tặng, đội trưởng là huấn luyện viên thỉnh giảng ở đây. Em không tin cứ đi mà hỏi huấn luyện viên Trần, anh không tốn đồng nào, chuyện tốn tiền ai làm?”

“Thật sao?”

“Thật, đội trưởng nói với anh, tư chất của anh quá kém, khi chuyển chính chức phải khảo hạch, bảo anh tập luyện để ứng phó.”

Dương Hồng Hạnh vẫn chưa bị thuyết phục: “Sau đó anh luyện liền tám tháng à?”

“Đúng, cứ chơi mãi rồi thích thôi.” Giản Phàm nói hết sức đương nhiên.

Một tâm sự trùng trùng, một thì không coi vào đâu, Dương Hồng Hạnh thấy Giản Phàm nói thoải mái, lòng càng thêm không thoải mái, lo lắng đi qua đi lại, trầm tư suy nghĩ quên xung quanh, khiến Giản Phàm chẳng hiểu gì, bắn súng thôi mà, có gì to tát: “Này lớp trưởng, em làm sao thế, anh bắn súng kém, em chê cười anh, giờ anh bắn tốt rồi, em cũng khinh bỉ anh. Em không thể coi anh làm gì cũng sai thế chứ.”

“Anh là đồ ngốc, đúng là con sâu hồ đồ.” Dương Hồng Hạnh tỉnh lại mắng ngay một câu, thái độ hung hốt: “Giờ có 80% số cảnh sát không dùng tới súng, 20% còn lại dùng súng cũng rất ít khi nổ súng, trừ khi là tội phạm ác tính. Mà cho dù đối phó những tên tội phạm đó thì cũng có vũ cảnh chuyên nghiệp, đặc cảnh gánh vác, hình cảnh có cả đồng người không biết dùng súng, bằng vào cái gì lại huấn luyện anh? Anh chưa bao giờ nghĩ tới à? Đội trưởng bỏ công sức huấn luyện anh như thế, khẳng định có mục đích, anh ấy muốn anh làm gì? Anh nghĩ tới chưa? ... Em nhìn thấy cách bắn súng của anh rồi, đó là cách bắn tự do trong tài liệu giáo dục mà chỉ đặc cảnh huấn luyện thực chiến mới có, nhưng cách bắn của anh càng tà môn hơn họ, đừng nói là anh sáng tạo ra, đội trưởng dạy anh đúng không?”

“Đúng rồi, ý em là ?” Giản Phàm cũng không ngồi yên được nữa, y từng suy nghĩ rồi, chẳng qua không chú ý lắm nên nghĩ không ra cũng thôi, giờ có thêm một người xác nhận ý nghĩ của mình không khỏi giật mình.

Dương Hồng Hạnh kết luận: “Nói không chừng là có nhiệm vụ đặc thù.”

“Không thể nào, bằng vào anh á?” Giản Phàm lắc đầu phủ quyết, hiện giờ có chút khả năng chú từ thời y ngơ ngác không biết gì thì không thể: “Nên nhớ anh không phải cảnh sát đào tạo chuyên nghiệp, em nghĩ quá rồi.”

“Em cũng không hiểu đây, nếu là nhiệm vụ nguy hiểm đã có vũ cảnh đặc cảnh, trong đội có vài người kinh nghiệm hơn anh. Nếu là nhiệm vụ nằm vùng thì cần kín đáo, nhưng bây giờ anh càng ngày càng nổi tiếng thì không phù hợp. Nếu là nhiệm vụ

đặc thù, phải tìm người kinh nghiệm thực chiến phong phú, anh thì không có kinh nghiệm.” Dương Hồng Hạnh đi lại một hồi dậm chân ngồi xuống: “Ài, đội trưởng định làm gì?”

Hai người nhìn nhau đều hoang mang không có lời giải.

“Đội trưởng không nói gì với anh sao?” Dương Hồng Hạnh nhú chặt mày.

Giản Phàm nghĩ rất lâu vẫn lắc đầu: “Không nói gì cả, em còn lạ gì đội trưởng nữa, suốt ngày quai quái, hiếm có lắm mới nói một câu, trừ giao công việc cho anh thì chẳng nói gì.”

“Em từng tới chỗ này rồi, không có cái gọi là huấn luyện viên thỉnh giảng. Khẳng định là có vấn đề, chúng ta đi chứng minh.” Dương Hồng Hạnh nghĩ ra biện pháp.

“Chứng minh thế nào?”

“Đi theo em, anh đừng nói gì hết, nhìn em làm là được.”

Hai người thương lượng một lúc rồi rời phòng, Dương Hồng Hạnh có chút nóng ruột kéo Giản Phàm đi, nộp súng vào kho rồi tới ban giáo vụ của trường cảnh sát. Giản Phàm nhìn văn phòng treo tấm biển "Câu lạc bộ huấn luyện xạ kích" liền hiểu ra, với người sở hữu súng và huấn luyện súng, bước đầu tiên là xác nhận thân phận, khi làm tấm thẻ này sẽ có trong hồ sơ. Trường bắn phía dưới và bên này hoàn toàn tách rời, Giản Phàm không vào khu này, không ngờ Dương Hồng Hạnh còn quen thuộc hơn mình, nhưng nghĩ tới bối cảnh nhà cô thì rất bình thường, cha cô cũng là một cảnh sát.

“Chúng tôi là người đại đội một, giúp tôi kiểm tra tấm thẻ này.”

Dương Hồng Hạnh lấy giấy chứng minh ra, giao thẻ cho nhân viên trực ban, người kia thấy là cảnh sát hình sự thì không nói gì, lạch cạch gõ mã số thẻ vào bàn phím, đọc: “Giản Phàm ... Ô, đơn vị là đại hội một chi đội điều tra hình sự, là đơn vị của cô đấy.”

Giản Phàm nghe một cái mà mặt co giật, Dương Hồng Hạnh ứng phó với trường hợp này lại vô cùng chuyên nghiệp, mặt không đổi sắc: “Điều tra nội bộ, tạm thời bảo mật, tra hộ tôi thẻ này làm từ bao giờ?”

“24 tháng 12 năm ngoái.”

“Lệ phí?”

“Lần đầu là ba vạn, sau đó thêm một vạn, chuyển qua tài khoản, có bằng chứng tài vụ, có cần tôi in cho không?”

“Không cần, cảm ơn anh.”

Chương 092: Anh vốn sâu hồ đồ. (2)

Dương Hồng Hạnh khách khí cáo từ nhân viên trực ban, lại kéo Giản Phàm ra ngoài, tới chỗ vắng vẻ mới nói: “Thế nào? Nếu tấm thẻ này do đội trưởng cho anh, bốn vạn ở đâu ra? Cho dù là đội trưởng tự bỏ hầu bao, anh có nghĩ là anh ấy bỏ ra mấy vạn để anh chơi không? Em thật không hiểu, rốt cuộc là anh thông minh hay ngốc nghếch đây? Nói anh ngốc thì không đúng, anh đã chứng minh qua mấy vụ án rồi, ai dám bảo anh ngốc? Nhưng nói anh thông minh, thế thì lại quá hồ đồ, anh chơi tám tháng ở đây không biết chỗ này là nơi đốt tiền ... Chẳng lẽ anh nghĩ rằng có cái bánh trên trời rơi xuống?”

Giản Phàm hoàn toàn không trả lời được nữa, cúi đầu suy nghĩ, bị chấn kinh quá lớn, hoài nghi với đội trưởng sâu thêm vài tầng. Liên hệ với những chuyện trước kia, hình như quan hệ sớm vượt qua loại quan hệ đồng chí rồi, lần đầu thu tiền, đội trưởng không giận còn ngầm thừa nhận và cổ vũ. Đánh người bị đóc sát bắt đi, đội trưởng không chỉ giúp y lấy lại ý chí còn ngầm ra tay giúp đỡ. Càng lúc càng gần gũi với Đường Đại Đầu, đôi khi cảm thấy chuyện phát triển thuận lợi tới mức không ngờ, cứ như có người ở đằng sau thúc đẩy, thêm chuyện hôm nay nữa khiến Giản Phàm càng nghĩ càng thấy lưng lạnh toát.

Không muốn nghĩ đội trưởng là người xấu có mưu đồ gì, nhưng Dương Hồng Hạnh nói càng không sai, nếu là nhiệm vụ thì lại chẳng có nhiệm vụ nào phù hợp với mình.

Hai người lặng lẽ bước đi, một trước một sau, Dương Hồng Hạnh đi trước cố ý bước chậm lại, muốn cùng Giản Phàm thảo luận, nhưng tâm trí Giản Phàm rõ ràng bay đi tới tận đâu rồi, mấy lần kiểm đề tài lại không có hồi âm, ngẩng đầu lên thì đã tới cửa sân huấn luyện, kéo Giản Phàm tránh khỏi cái cột trước mặt: “Giản Phàm, có chơi nữa không?”

“Đi thôi, không chơi nữa, anh không có tâm trạng.” Giản Phàm lắc đầu, không tìm ra bất kỳ lời giải thích hợp lý nào cho vấn đề trong đó, đúng là người trong cuộc hồ đồ, không phủ

nhận y có chút sùng bái đội trưởng, suy nghĩ mọi chuyện quá đương nhiên, nếu không có Dương Hồng Hạnh nhắc nhở, thực sự không bao giờ nghĩ tới.

Hai người lên xe, Dương Hồng Hạnh khuyên nhủ: “Đừng nghĩ nữa, về hỏi đội trưởng không phải là rõ sao?”

“Em nói đơn giản quá.” Giản Phàm thở dài, người ngoài không hiểu hết quan hệ lắt léo giữa y và đội trưởng: “Đội trưởng âm thầm làm chuyện này lâu như thế, em nghĩ anh hỏi một cái người ta sẽ trả lời ngay à? Hồng Hạnh, anh phải làm sao đây?”

Cũng không hẳn là hỏi kế mà là câu hỏi bế tắc, trước mắt Dương Hồng Hạnh cũng thoáng qua khuôn mặt không có nụ cười của đội trưởng, bề ngoài thì thô hào, nhưng lời nói thì trí tuệ khiến người ta suy ngẫm, là đối tượng ảo tưởng của Lương Vũ Vân, nhìn ở góc độ nào cũng thấy đội trưởng rất MAN.

“Xem anh kìa, việc gì mà phải lo lắng thế, anh là cảnh sát, dù có nhiệm vụ đặc biệt nào đó thì cũng bình thường mà, sợ cái gì? Đội trưởng ăn thịt anh được chắc? Nói không chừng là anh ấy muốn bồi dưỡng anh thì sao ... Mà, anh không nói dối chứ, 4 vạn kia không phải anh nộp thật?”

“Em nghĩ anh có bệnh à? Anh có tiền đi bắn bia chơi, tối tối bán mỳ trả nợ sao? ... Bắt đầu từ mai không tới nữa, em nói làm lòng anh không yên, chuyện này không phải đùa, đội trưởng bằng vào cái gì bỏ 4 vạn cho anh chơi? ... Tốn thời gian lẫn tiền bạc thì không thể là thứ đùa được.” Giản Phàm có chút bực bội khởi động xe, hứng thú bắn súng lập tức giảm về 0, thiện cảm với đội trưởng cũng thành nghi vấn trùng trùng, còn ý đồ hôm nay tới đây rút đi luôn, chuyện đánh cược thắng không nhắc tới.

“Khả năng này không cao đâu, anh đâu được đào tạo chuyên nghiệp, kinh nghiệm không có, thực chiến cũng ít, cho dù là nhiệm vụ gì thì cũng không hợp với anh bây giờ ... Đừng nghĩ nữa, không có chuyện gì lớn đâu.” Dương Hồng Hạnh hối hận ai ngờ kết cục thế này, nhìn Giản Phàm không còn chút nụ cười nào nữa, tin tưởng là y không hay biết gì, mình đúng là chuyện thừa thãi mà. Khó khăn lắm hai người mới có thời gian ở riêng bên nhau, mà Giản Phàm hiển nhiên định bầy mình, quan hệ

hai người đáng lẽ qua hôm nay có thể tiến thêm bước lớn, ý đồ cải thiện bầu không khí, đùa: “Này Giản Phàm, hôm nay em thua rồi, có thể nói cho em biết, anh thắng được em về, chuẩn bị xử trí thế nào không?”

Câu này làm Giản Phàm có phản ứng ngay, nhìn lớp trưởng xinh đẹp một lượt, bĩu môi: “Em tự tiện đi, anh không có tâm trạng.”

“Không có tâm trạng làm gì?”

“Không có tâm trạng lên giường với em chứ còn gì.”

Không ngờ hỏi ra một câu trả lời thật tới thế, Dương Hồng Hạnh hít sâu một hơi, tức tràn tới ngực rồi. mắng: “Anh thật thô bỉ, câu không biết xấu hổ như thế mà anh cũng nói ra được.”

“Xì, một nam một nữ thì còn có thể làm gì? Em chuẩn bị thảo luận vấn đề đạo đức với anh à? Còn nữa, con người anh vốn như thế, thay vì em muốn anh thay đổi như ý em muốn thì em nên tìm người đúng theo ý em sẽ đơn giản hơn nhiều đấy.”

Dương Hồng Hạnh ghen lời luôn, một tâm sự trùng trùng, một giận dữ âm ức, xe đi từ trường cảnh sát tới nhà Dương Hồng Hạnh, không ai nói thêm gì hết. Giản Phàm ném Dương Hồng Hạnh ở cửa tiểu khu rồi quay đầu đi luôn, Dương Hồng Hạnh cứ ngậy ra nhìn chiếc xe đi xa, luôn có ý kéo gần khoảng cách giữa hai bên, giờ hay rồi, khoảng cách càng lớn hơn vài phần ...

Cuộc sống là chuỗi vòng lặp vô tận mà buồn tẻ, nó cứ lặp đi lặp lại ngày qua ngày, tuần qua tuần, tháng qua tháng, cứ âm thầm lặng lẽ hao mòn thời gian và sinh mệnh của con người, cho tới khi Tiểu Lý Tiểu Trương, thành ông Lý ông Trương. Với người bình thường mà nói, bất kỳ thời điểm nào trong cuộc đời quay đầu nhìn lại, đa phần chỉ thấy long đong vất vả mà chẳng khác gì.

Giản Phàm giống như cái tên của y, đơn giản mà bình phàm, cho dù là lần này lập công được thưởng cũng không khiến cuộc sống của y thay đổi mang tính thực chất. Ở trong cái đại đội một này, phần thưởng hạng ba mà đem ra cái tường vinh dự trong đội thì cũng chẳng có gì đặc biệt, vinh dự bao nhiêu năm tháng tích lũy được, ngay cả trí nhớ tốt như Giản Phàm cũng chẳng

thể nói rõ được trong đội có bao nhiêu phần thưởng cá nhân và tập thể nữa.

Lần này có khác biệt là hai chuyên mục "Truy tung đại án" và "Tiêu điểm cảnh sát" ở đài truyền hình tới đại đội một phỏng vấn, Giản Phàm còn tưởng rằng sắp được xuất hiện trên TV. Ai ngờ lần đầu tiên kiên nhẫn bỏ nửa tiếng ra xem quảng cáo, đợi tới khi kết thúc tiết mục cũng không nhắc tới mình nửa chữ. Khán giả càng thích xem hiện trường bắt giữ kinh tâm động phách và thẩm vấn nghi phạm, ai muốn biết quá trình suy luận điều tra dài dòng buồn tẻ. Thế nên trên TV chỉ thấy Ngô Đích tự tin đỉnh đạc khoe cái mô hình 3D đẹp đẽ của hắn mà chướng mắt, còn về những anh hùng truy tìm manh mối, bao gồm cả Giản Phàm thì trong tiết mục được thay thế bằng từ "cán bộ cảnh sát".

Chuyện này làm Giản Phàm càng hiểu thêm vài phần về đoàn đội hình ẩn sau bức màn san khấu này, bất kể anh có bao nhiêu hành vi anh hùng, đều coi là làm theo chức trách, bất kể anh có bao nhiêu cống hiến thì đó là bổn phận. Trong cái không khí chủ nghĩa tập thể này, căn bản không cho anh cơ hội thể hiện cá tính của mình. Còn về phần anh hùng à, có, một loại tấm gương do lãnh đạo cấp trên cố ý lập ra. Còn một loại nữa là các tiền bối đã hi sinh vì nhiệm vụ. Còn về phần anh hùng là gì thì sẽ không cho anh cơ hội khảo chứng.

Cho nên trong cái nghề nghiệp này chỉ có phục tùng, kể cả đó là nghe lệnh một cách mù quáng.

Có lẽ sống hồ đồ lại là tốt nhất.

Chương 093: Vạn quản giai nhân tặng. (1)

Tiệc mừng công đã trôi qua được một tuần rồi, trong thời gian đó mấy lần Giản Phàm muốn hỏi đội trưởng, nhưng cuối cùng nhịn được, quyết định nếu đội trưởng đã không nói, tốt nhất là mình giả vờ không biết gì, tránh có chuyện gì xảy ra, làm quan hệ hai người trở nên khó xử.

Dù sao thì sau ngày hôm đó tới sân huấn luyện cùng Dương Hồng Hạnh, Giản Phàm không quay lại đó nữa.

À lại nói tới Dương Hồng Hạnh, càng nghĩ càng thấy hai người không có khả năng tới với nhau, Không nói tới vấn đề thân phận hay khác biệt tính cách, riêng một điều Dương Hồng Hạnh nhiều lần ý đồ hoặc âm thầm hoặc công khai muốn kiểm soát và cải biến mình làm Giản Phàm không khỏi liên tưởng tới Hương Hương, cho nên rất phản cảm. Dù hiện không hẳn là ghét, nhưng khẳng định nếu tiến tới quan hệ sâu sắc hơn thì sẽ thành vấn đề, nên dứt khoát giữ khoảng cách, sau này khỏi đau lòng.

Thế nhưng Dương Hồng Hạnh lại vô cùng kiên trì, thậm chí còn càng bám dính hơn, một tuần rủ đi chơi ba lần, lại còn gọi cả Lương Vũ Vân từ cục về, Giản Phàm vẫn từ chối. Mời ăn cơm không đi, mời đi chơi còn đang bận chỉnh hồ sơ ... Muốn cùng bạn học tụ họp, ai mà rảnh như thế? ... Cái gì, mới mở một cái quán lẩu cừu thảo nguyên chính tông muốn mời mình à? Ừc ... Thiếu chút nữa là mềm lòng rồi, cuối cùng bậm bực không đi.

Nhưng đến khi Giản Phàm nhìn thấy Dương Hồng Hạnh một mình buồn bã lủi thủi đi về lại chạnh lòng, vốn đã quyết tâm rồi, đau ngắn hơn đau dài, như thế tốt hơn cho cả hai. Cuối cùng giả bộ có việc xin đi nhờ xe, dù trên đường chẳng nói gì mấy vẫn làm Dương Hồng Hạnh cười tít mắt suốt. Xe đi được một quãng thấy cô vui lên rồi Giản Phàm kiếm bữa một chỗ xuống xe, sau đó biến thành bản thân phải bắt taxi lủi thủi một mình về đội, chỉ muốn tát chính mình vài cái.

Thôi thì dù sao khi mùa thu thực sự tới, cái mùa khiến người ta chỉ nghĩ tới là lòng đã thấy có nỗi buồn man mác xa xăm thì mọi thứ thoát khỏi quỹ đạo đã dần dần quay trở lại như cũ.

Cả ngày Giản Phàm chạy qua chạy lại bận rộn vì đồng việc lật vạt chẳng ai muốn làm, chàng cảnh sát gặp ai cũng tươi cười đã quay trở lại rồi, thời gian ở trong bếp không ít hơn thời gian ở văn phòng. Không biết có ai không hài lòng không chú ý chắc chắn tuyệt đại đa số hài lòng, nhất là mỗi lần đặt bát xuống, chưa từng có một ai chê món ăn Giản Phàm làm hết, thực sự là ăn quá sướng mồm.

Giản Phàm nấu ăn ngon tới thế nào à? Ngon đến thế nào à? Lục Kiên Định cứ vài ba ngày lại tới ăn chục, tiếp đó cả chi đội trưởng Ngũ cũng tới, đều giơ ngón cái lên, ngon hơn cả nhà hàng có sao, làm cơm còn đẹp đẽ hơn phá án.

Cứ như thế ngày qua ngày, lại hết một tuần, lại là một buổi sáng thứ sáu, bốn tổ trong đội luôn phiên nghỉ. Sáng sớm Giản Phàm dậy đúng giờ, chạy một vòng, quay về tập luyện trong phòng thể lực, thực hiện 100 cái chống đẩy, 100 cái gập bụng hết sức nhẹ nhàng, xem ra phong độ vẫn còn đỉnh cao. Sau đó mở bếp nấu cho các đồng đội tới sớm một bữa sáng, hai người con của bác Giang đều ở thành phố, thứ sáu là không tới đội nữa rồi.

Một mình Giản Phàm bận rộn tới tận 10 giờ sáng cho những hộp cơm phân phối vào trong tủ giữ nhiệt rồi mới rời bếp. Tối ngày nghỉ là đám thực địa giờ giấc be bét có thể về bất kỳ lúc nào, vào bếp một cái là như đám thổ phỉ lục tử kiếm ăn, một khi đói là cà chua cũng ăn, khát là cứ vịn vòi nước uống, làm người ta thương hại.

Kỳ thực đây là nguyên nhân chính khiến Giản Phàm không muốn ra thực địa, từ nhỏ được mẹ rèn rũa thói quen sinh hoạt cực kỳ nề nếp, không chịu nổi cách sống không có quy luật gì như thế, không khác gì hủy hoại bản thân. Được ông nội dạy cho kiến thức Trung Y nửa mùa, được cha chỉ bảo làm dược thiện dưỡng sinh, từ lâu rút ra kết luận: Học không tốt làm không tốt không tính là không tốt, ăn không tốt uống không tốt ngủ không tốt mới thực sự là không tốt.

Giản Phàm chưa bao giờ không tốt, trước giờ luôn luôn tốt.

Trở về phòng, thay quần áo, mặc cái quần jean cũ đã giặt tới hơi phai màu, thêm cái áo thun thùng thình, nhìn cái dép lê hơi bẩn lại đánh rửa một phen cho sạch mới nhàn nhã xuống lầu, cách ăn mặc này nếu người khác sẽ thấy hơi bê bối, nhưng trên người Giản Phàm, tăng thêm chút bụi bặm khiến trông càng thêm phong cách cá tính.

Chào hỏi đồng đội trực ban, dặn Tiểu Lý bảo đảm thực địa đi về thì lấy cơm ở tủ giữ ấm rồi rời khỏi đại đội một. Trên đường đi ra ngõ có mấy cú điện thoại gọi tới nhưng không nhận máy, tới đầu ngõ liền thấy chiếc Honda mini màu đỏ quen thuộc, bấm còi vài cái rồi cái đầu lớn tí tởn thò ra, chính là Đường Đại Đầu mặt phôi phối, người lái xe không cần nói cũng biết là Tăng Nam.

Hôm nay Đường Đại Đầu ân cần hết mức, còn nhẩy xuống mở cửa xe đón Giản Phàm lên ngồi ở ghế sau như phục vụ ông chủ, Tăng Nam cười với y qua gương chiếu hậu rồi lên đường, Đường Đại Đầu quay đầu giọng không vui trách móc: “Giản Phàm khó mời cậu quá đấy, không nề mặt phải không? Bằng vào tiếng tăm hiện thời của Đường Đại Đầu tôi, đám ông chủ nhỏ một chút ở Đại Nguyên muốn mời cũng phải hẹn trước, sao tôi mời cậu thành ngược lại như thế?”

Vẻ mặt khoa trương của Đường Đại Đầu có vài phần chân thành, oán trách mang theo sự nhiệt tình, hơn một tuần qua đúng là có tới tìm Giản Phàm vài lần đều bị y lấy cớ từ chối, nguyên nhân à? Đơn giản thôi, thiên hạ không có bức tường nào không lọt gió, người trong đội nếu biết mình ngày ngày qua lại với loại người này thế nào cũng xem thường vài phần, dù sao thanh danh của tên này thực sự quá nát, đến Dương Hồng Hạnh cũng tỏ ý nghi ngờ.

Nhưng từ đáy lòng mà nói Giản Phàm thấy Đường Đại Đầu so với bạn bè thông thường càng thêm vài phần chất phác và thành thật. Ít nhất hẳn không làm bộ làm tịch, buồn vui yêu ghét gì thể hiện hết ra mặt, hẳn có thể làm chuyện xấu với mình hoặc ngu ngốc tự chuốc lấy họa, nhưng Giản Phàm không sợ bị hẳn đâm sau lưng.

Tằng Nam thấy Đường Đại Đầu lải nhải luôn mồm, gọi: “Này này, Đường Đại Đầu, càng bốc phét càng xa rời đấy, lại còn hện trước, tôi thấy anh uống nhiều quá không tìm thấy người thì có.”

Đường Đại Đầu cười ha hả, xem như thừa nhận có thành phần nguyên nhân đó bên trong, Giản Phàm an ủi: “Tôi bận, bận thật ... Gặp đồng chuyện, còn lo cơm nước mấy chục người, chẳng ngơi tay được.”

“Lấy cớ, không tin, tuyệt đối không tin.” Đường Đại Đầu tỏ ra thiếu tín nhiệm: “Tôi nói này, cậu ngày ngày chui vào bếp còn thú vị gì chứ? Lãng phí tuổi trẻ, rủ đi chơi cũng không đi, thật đúng là.”

“Nấu ăn là một loại nghệ thuật, với nhận thức của anh tôi khó giải thích cảm giác đó cho anh được, nói đơn giản nhé, tôi thích.” Giản Phàm miễn cưỡng giải thích: “Anh có thể coi đó là cách thiên của tôi.”

Có điều nói cũng bằng thừa, Đường Đại Đầu căn bản không hiểu niềm vui trong đó, bĩu môi: “Nấu ăn thì tôi cũng biết, nhưng tôi chẳng thấy nghệ thuật mẹ gì. Này Giản Phàm, bọn nhãi trong đội bảo an nghịch máy vi tính không biết kiếm đâu ra một đồng trang web hay lắm, tôi chỉ cho xem, có người da đen đại chiến mỹ nữ tóc vàng, ông già và thiếu nữ, xem còn kích thích hơn cả tự mình làm ...”

“Xời Đường Đại Đầu, mấy thứ đó thời đi học tôi đã xem tới phát ngấy rồi, đừng nói là bây giờ anh mới phát hiện nhé, đúng là lạc hậu!” Cũng là thứ am hiểu một thời, Giản Phàm lên mặt chuyên gia.

Đường Đại Đầu hí hửng xoa tay: “Thế à? Chẳng lẽ tôi thực sự lạc hậu rồi, người anh em chia sẻ ít kinh nghiệm ...”

Chương 094: Vạn quán giai nhân tặng.(2)

“Ê này, hai nhà nghệ thuật.” Tăng Nam khó chịu đập vô lăng chen ngang: “Cái đề tài đó hai anh đợi lúc nào không có ai hăng thảo luận được không, đừng nói chuyện này trước mặt một cô gái chứ! Các anh không cần thể diện, nhưng tôi cần đấy.”

“Đang nói chuyện nghệ thuật, cô không hiểu đâu.” Đường Đại Đầu buông lời khinh miệt.

“Đầu Heo, lên cơn điên đấy à, có tin tôi ném xuống xe không?”

“Toàn kiếm chuyện với tôi thôi, Giản Phàm cũng nói cơ mà, có giỏi ném cả hai đi.”

“Tôi cứ ném anh đấy, không phục à?”

“Ném thử xem, mai tôi mua cái Rolls Royce, cho cô thèm chết luôn, cái xe nát này tôi không thèm ngồi nữa.”

“Không ngồi chứ gì? Xéo.”

Hai người này là kẻ thù trời sinh, nói một câu không hợp là sinh ra cãi vã, không ai nhường ai. Giản Phàm nhìn cảnh này lại thấy thân thiết, hồi nhỏ sống ở quê tiếp xúc toàn nông dân văn hóa thấp, rồi khách ở quán ăn không dân lái xe thô lỗ cũng toàn người lao động, bạn bè thì suốt ngày cặp kè thằng béo, Dương Hồng Hạnh muốn y đàn ông hoàng đứng đắn là chuyện không tưởng.

Chẳng bao lâu tới Tiểu khu Bình An, Tăng Nam có vẻ hầm hầm tức giận đi đầu dẫn đường tới tòa nhà 43, tới cửa không mở khóa mà hất tay, Giản Phàm bắt lấy, là xâu chìa khóa, mỉm cười với cô.

Lần đầu vào nhà mới, cảm giác trước mắt bừng sáng, trang trí và chưa trang trí đúng là khác biệt như trời và đất, vào nhà một cái là kính lớn cùng móc treo quần áo giá để giày làm liền thành một thể, sơn màu trắng sữa phản xạ ánh sáng, sáng sủa mà không chói mắt, mang tới không khí đầm ấm gần gũi. Trong nhà còn thoang thoảng mùi sơn, sàn nhà bóng loáng phản chiếu cửa sổ.

Tằng Nam vỗ tay hai tiếng, tức thì đèn nối nhau bật sáng, đi qua phòng khách, phòng ngủ lớn được lát sàn gỗ màu ám, tủ quần áo lớn khảm vào tường, thuận tay mở ra, giá treo áo, ngăn kéo, ô ngăn cách đầy đủ, chính giữa phòng là chỗ dự kiến đặt chiếc giường đôi, tường đầu giường treo cái đèn phục cổ châu Âu.

Phòng ngủ nhỏ, thư phòng đã quét sơn xong, bốn loại phong cách khác nhau nhưng không thấy loại nào lạc loài, bếp hoàn toàn làm theo yêu cầu của Giản Phàm, bếp bốn chỗ nấu, lò vi sóng, máy hút khói, một hàng tủ bằng gỗ lim đặt làm, đúng là có cảm giác nhà rồi.

Đường Đại Đầu không hứng thú xem thứ này, nhà với hắn là khái niệm tạm bợ, ra ban công phì phèo hút thuốc. Tăng Nam dẫn Giản Phàm đi từng chỗ, nơi nào dùng vật liệu gì, đây là phong cách trang trí gì, vừa giới thiệu và chú ý vẻ mặt Giản Phàm, có vẻ rất hài lòng.

Quay trở lại phòng khách, Giản Phàm chân thành nói: “Tăng Nam, cảm ơn cô, làm phiền cô quá, tôi không biết phải cảm ơn cô thế nào.”

Đường Đại Đầu đại khái thấy hai người dính lấy nhau mà phiền: “Cảm ơn gì, chuyển vào mà ở.”

Tăng Nam trừng mắt với cái tên phá hoại bầu không khí, nói với Giản Phàm: “Đừng khách khí, đây coi như là đầu tư, còn là vụ làm ăn thành công nhất của tôi.”

Giản Phàm cười không đáp, hiển nhiên Đường Đại Đầu đã thu được tiền nợ chia cho không ít, nếu không Tăng Nam đã chẳng nhẫn nhịn Đường Đại Đầu nhiều như vậy, chưa kịp nói gì thì Đường Đại Đầu thần bí vỗ vai Giản Phàm: “Giản Phàm, tôi đi trước một bước đây, hai người tình tứ đi, trưa hôm nay ở nhà hàng Quốc Tân, tôi, Tăng Nam và ảnh rể tôi cùng mời cậu, đợi hai người đó.”

Giản Phàm ngạc nhiên, trước đó có nói chuyện này đâu: “Ê Đường Đại Đầu, trưa tôi còn có việc.”

“Việc cái buổi, Tăng Nam, cậu ta mà không tới thì đừng đưa chìa khóa, xem còn ra vẻ không?”

Đường Đại Đầu văng tục, muốn ép khách ăn cơm, đóng cửa sầm một cái đi luôn. Giản Phàm quay đầu nhìn Tăng Nam, Tăng Nam nhún vai, ý bảo vụ này cô không giúp nổi.

“Giản Phàm, đồ gia dụng chưa có đâu, thích gì thì tự sắm sửa nhé, cuối cùng mở cửa sổ vài ngày cho bay hết mùi, cái này cho anh.” Tăng Nam đưa tới một tập hóa đơn, Giản Phàm liếc qua là chi phí trang trí mà thôi, đút túi chẳng hỏi gì, Tăng Nam cười: “Chà, anh cũng không xem là tốn bao nhiêu à?”

“Chẳng phải do Đường Đại Đầu thanh toán à, giao dịch hoàn thành, quan tâm tốn bao nhiêu làm gì, hài lòng là được.” Giản Phàm vẫn hứng trí nhìn bốn xung quanh, tựa hồ nhìn bao nhiêu không đủ, mở cửa sổ ban công để gió lùa vào, đằng xa là công viên cây xanh và hồ nước điều tiết không khí, mảnh đất này đúng là không tệ.

“Anh quá dễ thỏa mãn đấy, trang trí tốn có 10 vạn.”

“Quan trọng là ở biết thỏa mãn đấy, nếu không bỏ 100 vạn trang trí nhà, lại thấy chưa đủ thì cô có vui không?”

Tăng Nam cố tình úp mở: “Hi hi, vậy anh có biết Đường Đại Đầu kiếm được bao nhiêu không? Tôi kiếm được bao nhiêu không?”

“Không quan trọng, tôi đã lấy phần tôi nên lấy rồi.”

Có vẻ Giản Phàm đúng là chẳng động lòng làm Tăng Nam ngạc nhiên, đi ra ban công bám lan can đứng sánh vai với Giản Phàm: “Tôi bỗng dưng có 50 vạn, thật không ngờ, lần này đòi hết nợ về, anh đoán Đường Đại Đầu kiếm bao nhiêu?”

“Nếu cô xẻo anh ta nhiều như thế, trừ đi chi phí thì phải được 100 vạn? Chia cho quân sư đầu chó 10 vạn không phải là ít, tôi không thấy thiệt, cô kêu oan cái gì?”

“Tin tức mới nhất đây.” Tăng Nam thần bí nói: “Anh đừng cho rằng Đường Đại Đầu là người thành thật, hôm qua tôi mới biết anh ta và Cấp điện Tương Nam hoàn toàn không giống anh ta kể, khoản nợ 322 vạn, ngay cả thủ tục lẫn tiền mua lại nợ, anh ta chỉ tốn 80 vạn, thêm vào chi phí 100 vạn, anh ta kiếm 200 vạn, thế nào, vẫn không phản ứng?”

“Thế à? Thật hay giả?” Giản Phàm đúng là bất ngờ.

“Phi Phi nói đây, sao giả được, tôi hỏi anh ta, anh ta cười đắc ý lắm, anh còn giúp anh ta một việc tốt, giờ Tú Phương thuê anh ta đi thu nợ xấu. Hi hi, lần này anh ta kiếm nhiều lắm.” Tăng Nam cố ý khích, muốn làm Giản Phàm mất cân bằng tâm lý.

“Cái tên Vương Bát Đản ấy ...” Giản Phàm bật cười mắng một câu: “Chẳng trách khi ấy anh ta không vội bàn với Tú Phương, thì ra chi phí không nhiều.”

Mắng thì mắng cho có thể thôi chứ chẳng để trong lòng, ánh mắt Giản Phàm dõi ra xa, ngắm nhìn cảnh đường phố tươi đẹp, tuy không quá cao, nhưng tầm nhìn rộng, thoáng đãng. Tăng Nam cứ nhìn Giản Phàm suốt, trong mắt cô thì có ba thứ nam nhân không bao giờ thấy đủ, đó là tiền, nữ nhân và quyền lực, nhưng chàng trai này thì không giống bất kỳ nam nhân nào cô từng gặp, trong mắt chứa sự bình lặng khó diễn tả.

Mâu thuẫn, quá mâu thuẫn, lúc làm việc thì cố chấp cứng đầu quyết đuổi cùng giết tận, cô khuyên buông tay mà không chịu, xong việc lại bình đạm như vậy khiến Tăng Nam khó hiểu: “Anh không thấy mất cân bằng tâm lý à?”

“Có gì mà phải mất chứ, tôi từng trải qua việc tương tự rồi, ở loại hoàn cảnh đó, cô vất vả đem về cho công ty lợi nhuận bạc triệu, cuối cùng tới tay chưa được vài đồng lẻ. Ở hệ thống công an cũng vậy, cho dù cô phá đại án, thì cuối cùng cũng chỉ nhận lương cứng ... Đem so ra thì thế này là tốt đấy. Trong số tất cả bạn bè, có lẽ tôi thuộc nhóm đầu tiên có nhà. Tôi cứ luôn nghĩ tới mua nhà, mua nhà, mua nhà, giờ có nhà rồi cũng không thấy thêm được bao nhiêu hạnh phúc hay an toàn. Xem ra ông nội tôi nói rất đúng, con người sống quan trọng phải ở tâm khí của mình.” Giản Phàm có chút trầm tư, quay sang thấy mắt Tăng Nam chớp chớp, rõ ràng không đồng cảm với lời của mình, lắc đầu cười: “Sao tôi nói chuyện này với cô chứ?”

Chương 095: Lời đề nghị giá trị. (1)

“Thật không vậy, thế thì anh coi tiền như bùn đất rồi.” Tăng Nam tựa hồ tự lảm bảm: “Đường Đại Đầu tuy gian một chút, nhưng mà nghĩa khí lắm, chuẩn bị cho anh 50 vạn cơ, trừ tiền trang trí thì còn 40 vạn tiền mặt. Tôi đã thu thay anh rồi, nếu anh không lấy thì tôi được lợi, tôi muốn đổi xe, mua vài cái túi LV, nếu chưa tiêu hết thì nên mua cái gì nữa bây giờ nhỉ, tư vấn giúp tôi đi.”

“Khỏi cần thử tôi, với hiểu biết của tôi về cô, nếu cô không đưa tiền được thì sẽ trả lại Đường Đại Đầu. Với hiểu biết của tôi về Đường Đại Đầu, tôi không nhận, hấn sẽ tìm đủ mọi cách làm tôi nhận. Còn nếu nói ý muốn của cả hai là mong tôi nhận mà chẳng được, đúng không?” Giản Phàm nhìn thấu ý đồ của Tăng Nam.

Tăng Nam bị nói chúng tim đen liền cười khanh khách, không giấu nữa, điệu đà dùng hai ngón tay nhón một thẻ ngân hàng: “Vậy anh có nhận không? Thanh danh của Đường Đại Đầu chẳng ra sao, thanh danh Thịnh Đường chẳng tốt đẹp, còn tôi, dính líu vào đó thì bị coi là cùng một giuộc, anh dám nhận không?”

Giản Phàm nhận lấy thẻ lật xem, là thẻ mới làm.

“Thẻ do tôi làm đấy, dùng tên tôi, trừ tôi ra thì không ai biết, mật mã trên thẻ nếu tôi không nói cũng không ai biết. Đừng khách khí, đó là thứ anh đáng có.”

Giản Phàm nhìn đôi mắt đầy mị hoặc kia, dưới ánh mặt trời sáng vô cùng, mái tóc quấn tùy ý buông bên vai, nụ cười giống như luôn đang ám thị gì đó với nam nhân, so với Dương Hồng Hạnh cứ hơi chút là trừng mắt lên quát mắng thì càng khiến người ta động lòng. Y mỉm cười đút thẻ vào túi, thoả mái giống như trước kia nhận của cô thẻ mua sắm 2000 đồng, chỉ nói một câu đơn giản: “Cám ơn.”

Động tác tự nhiên ấy làm Tăng Nam cười tới mắt cong vút: “Hì hì, không sợ phiền toái sau này sao?”

“Dù sao cũng nhận rồi, mười vạn hay năm mươi vạn thì khác gì nhau? Thu nợ vốn không phải là tội gì to tát, huống hồ tôi chỉ đưa chủ ý, cùng lắm là cởi bộ cảnh phục này, tới lúc đó tôi còn có đường lui.” Giản Phàm tự có suy tính của mình.

Đây mới là mục đích chính, Đường Đại Đầu đi trước một bước là cố ý.

Trò chuyện thêm một lúc hai người cùng rời nhà, nhà chưa có bàn có ghế, Giản Phàm chú ý ngay cả cửa chống trộm cũng mới lắm, không khỏi tán thưởng sự chu đáo của Tăng Nam.

Tăng Nam tự nhiên như đôi tình lữ khoác vai Giản Phàm: “Buổi trưa nay là do Lý Uy chuyên môn mời anh đấy, có đi không?”

“Đi chứ, nhà hàng Quốc Tân đứng đầu tỉnh thành mà, phải thứ cho biết.” Giản Phàm quay sang bảo Tăng Nam cao hứng nhún nhảy bước đi: “Tăng Nam, đừng thân mật thế được không? Người ta nhìn thấy sẽ hiểu làm.”

“Tôi thích thế, ai quản được.” Tăng Nam ôm càng chặt, còn làm bộ dựa đầu vào vai y.

“Lần trước cô nói là không thích tôi, ai nói Thịnh Đường không thiếu soái ca nhỉ? Lại còn có kỹ năng hơn tôi.” Giản Phàm khơi lại chuyện cũ trêu chọc.

“Nữ nhân đều dễ thay đổi, anh chưa biết à?”

Nói thế thì chịu rồi, Giản Phàm cười cũng không chối từ, cùng Tăng Nam lên xe, xem giờ rồi liên hệ với Đường Đại Đầu, đi tới nhà hàng Quốc Tân, chuyện ngày hôm nay đều ở trong dự liệu, chỉ có Lý Uy ra mặt là bất ngờ, vị đội trưởng đội một truyền kỳ này, giờ lại là Lý Thần Tài, rốt cuộc hạ mình mời khách là ý gì?

Nằm ở phía tây nam cách thành phố Đại Nguyên 20km, gần với địa điểm du lịch nổi tiếng từ đường nhà họ Tấn, thấp thoáng giữa rừng núi xanh mướt chính là Quốc Tân Quán mà người Đại Nguyên đều gọi là nhà hàng Quốc Tân. Quốc Tân là Quốc Tân Quán (nhà khách quốc gia) duy nhất ở tỉnh, bao gồm mười một tòa biệt thự với phong cách khác nhau, độc đáo mà không mất sự trang trọng cổ kính, cao nhã mà vẫn hào hoa. Đứng ở bên cửa sổ nhà ăn kiểu Trung nhìn thấy hồ Cửu Long lăn tăn sóng bạc

trong nhà khách, đằng xa là núi Huyền Ứng phong cảnh mỹ lệ, giả sơn suối phun, đình đài lầu các cùng hoa cỏ hòa thành một thể, cảnh theo bước chân, tình thú thiên nhiên, là địa điểm ưa thích số một của người thành phố.

“... 50 năm qua, nơi này chiêu đãi hơn một trăm vị lãnh đạo Đảng và quốc gia cùng với cả nguyên thủ nước ngoài. Trong tỉnh ta được tán tụng là ‘Điếu Ngư Đài’ và ‘Biệt thự hoa viên’, vẻ đẹp tự nhiên và vẻ đẹp kiến trúc, sự cổ điển hòa trộn với hiện đại, nhân văn và cảnh quan hài hòa thông nhất, cái chất trí thức, cái tình sơn thủy, cái ý thi họa, cái đẹp nghệ thuật, thư thái mà nhàn nhã. Đây chính là nơi thanh tâm cao nhã, siêu phàm thoát tục, Tiểu Phàm, thấy thế nào?”

Ngồi vị chỉ chính giữa là Lý Uy, đẩy chén đĩa, trải khăn ăn, nhấp một ngụm Trúc điệp thanh, giới thiệu cho Giản Phàm lịch sử Nhà hàng Quốc Tân. Từng lời ăn tiếng nói tới cử chỉ cho thấy là người chú trọng hoàn mỹ và chi tiết, áo sơ mi trắng muốt, cổ áo cầu vai chỉnh tề, trời còn khá nóng mà không xắn tay áo lên, cài cúc hàng hoàng, nói chuyện thông thả, đừng nói cảnh sắc, bản thân con người Lý Uy cũng cực kỳ có sức hút.

Có điều lúc này trong đầu Giản Phàm chỉ có một cảm giác, oa, chắc chắn là đất chết người, không đánh giá mà chỉ cười thật thà: “Giám đốc Lý, mấy thứ quá cao nhã, tôi thực sự không hiểu.”

Cho dù có không hiểu thứ cao nhã thì một thứ mà ai cũng thấy là ảnh chụp chung của lãnh đạo quốc gia với nhân viên nhà khách, mọi người tự nhiên quây quần xung quanh, vừa thể hiện được sự thân dân của lãnh đạo vừa thể hiện sự độc đáo khác biệt của nơi này. Còn về phần danh nhân để lại chữ lưu niệm càng nhiều, nghe Tăng Nam kể, lãnh đạo cấp tỉnh còn chưa có tư cách để lại bút tích.

Đúng rồi, Tăng Nam lúc này đang nhỏ nhẹ ném thử món ăn, thi thoảng tình tứ liếc mắt nhìn Giản Phàm, không biết do trời nóng hay là xấu hổ, hai gò má đỏ bừng bừng vô cùng đáng yêu. Còn về Đường Đại Đầu ngồi bên trái thì ghét nhất mấy thứ rườm rà, cứ cầm đầu ăn tới miệng bóng nhẫy, chẳng thèm nói gì.

Ánh mắt Lý Uy đánh giá Giản Phàm, lại trù mền yêu thương nhìn Tăng Nam, giống như đang nhìn đôi nam nữ trẻ đều có tình cảm với đối phương, muốn gằn gửi lại ngại ngùng giữ ý vậy. Trên bàn ăn hai người khách khí với nhau, xem ra Tăng Nam thực sự để ý tới chàng cảnh sát này, không khác gì người trẻ tuổi vừa rơi vào lưới tình, làm ông ta vui vẻ.

“Tiểu Phàm, tôi nghe nói cậu là người sành ăn, nơi này được xưng là tụ hội tinh hoa của bốn hệ phái món ăn lớn Việt, Xuyên, Hoài, Tấn, cậu thấy sao? Có hài lòng không?” Lý Uy hôm nay rất nhiệt tình khách khí.

Giản Phàm cười gật đầu: “Hài lòng ạ, giám đốc Lý đừng khách khí.”

“Nói dối, nghe là biết lời khách khí không thật.” Lý Uy cười mắng một câu, chuyển chủ đề tới Tăng Nam: “Có đúng không Nam Nam, chỉ mấy tháng không gặp thôi mà Tiểu Phàm càng ngày càng khéo đưa đẩy rồi, cháu không phát hiện ra à?”

“Đúng thế ạ, ngày càng gian như quỷ.” Tăng Nam sóng mắt đong đưa mang theo muôn vàn phong tình, ẩn chứa vô vàn thông tin.

“Anh rể nói đúng đấy, Giản Phàm giỏi nhất cái này.” Đường Đại Đầu không mời mà tới: “Dù là món ăn ngon tới mấy thì cậu ta cũng bới ra được vấn đề.”

Ba người giống như liên kết với nhau công kính Giản Phàm, rất không hài lòng với thái độ ít nói giữ kẽ của y hôm nay, Giản Phàm cười trừ: “Giám đốc Lý, đây là Quốc Tân Quán duy nhất trong tỉnh, nếu nói theo thời xưa thì đây chính là hành cung hoàng gia rồi, ở nơi này dù chỉ uống một ngụm nước lọc thôi cũng hài lòng. Không phải vừa rồi anh đã nói rồi sao? Nơi này dùng hòa văn hóa dân tộc Trung Quốc văn hóa phương Tây và văn hóa tam Tấn, siêu phàm thoát tục thanh tân cao nhã. Loại nhà hàng này không chỉ chú trọng ẩm thực, mà còn văn hóa, hoàn cảnh, trang trí, phục vụ, chẳng lẽ anh ép tôi phải bới móc người ta?”

Chương 096: Lời đề nghị giá trị. (2)

“Có kiến giải.” Lý Uy giơ ngón cái gật gù, chàng trai này kiến thức có thể thiếu nhưng con mắt nhìn nhận sự việc thì rất thấu triệt, đủ khả năng lấp thiếu xót của bản thân.

“Cậu còn chưa biết đâu.” Đường Đại Đầu háy mắt với Giản Phàm: “Nơi này còn có bể bơi nước nóng, KTV, xông hơi mát xa thư giãn, còn cao cấp hơn cả Thịnh Đường đấy. Khi xưa trang trí Thịnh Đường học tập người ta không ít. Thật tà môn, nơi này kém hơn, thu tiền lại nhiều hơn, vậy mà vẫn có người tới ...”

Tằng Nam cười khúc khích vài tiếng, Lý Uy hôm nay thái độ ôn hòa, không mắng Đường Đại Đầu. Chén qua chén lại, một bình Trúc điệp thanh cát giữ 30 năm rót vào từng chén mỗi người, bàn ăn lan tỏa mùi thơm của rượu hòa trộn mùi thuốc đặc trưng.

Hoàn cảnh đúng là ưu nhã dễ chịu, không bật điều hòa, gió hiu hiu bên ngoài mang theo mùi vị tự nhiên, bốn phía nhà ăn bố trí các loại chậu cảnh. Phục vụ viên ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, từ đưa thức ăn, rót rượu, mời khách đều chu đáo, cùng đứng ở khoảng cách vừa đủ để đợi phục vụ không ảnh hưởng tới khách chuyện trò. Dụng cụ ăn uống đều là màu trắng viền vàng, với nhiều năm công phu của Giản Phàm mà không nhìn ra được nơi sản xuất, có điều đúng là bất phàm.

Mọi thứ đều hài lòng, nhưng bữa cơm này làm Giản Phàm tiêu hóa không tốt, cảm giác trong nụ cười mỗi người đều ẩn dấu chuyện chưa nói. Đường Đại Đầu là người thành thật nhất vậy mà Giản Phàm cũng thấy ánh mắt của hắn rất bất thường, Tăng Nam thì có vẻ si mê đắm đuối đôi mắt chưa bao giờ rời khỏi Giản Phàm, còn Lý Uy rõ ràng là cao thâm khó lường, chỉ khi nhìn Tăng Nam mới lộ chút tình cảm thật.

Ăn tới hai tiếng, toàn nói những chủ đề đầu đầu, khi sắp kết thúc bữa ăn, Đường Đại Đầu nói là đi lấy xe, Lý Uy lúc này mới nói một câu có tính mục đích: “Tiểu Phàm có hứng thú chuyển ngành không?”

“Chuyên ngành ạ?” Giản Phàm bất ngờ lắm, té ra bữa cơm này muốn khoét góc tường.

“Đừng căng thẳng, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi.” Lý Uy nhắc áo vest choàng lên lưng ghé mặc vào người, nói với giọng tùy ý: “Tôi cùng với nhiều cấp dưới đều xuất thân từ hệ thống công an, con người sống không nên chỉ biết nhìn về một hướng, chút tiền lương đó sao nuôi nổi người, nếu cậu hứng thú, có thể thử thay đổi hiện trạng.”

“Giám đốc Lý, tạm thời tôi không có ý này, với trình độ của tôi vào làm cảnh sát không phải dễ dàng gì, từ bỏ thấy không ổn, mà nếu bỏ rồi, tôi lại không biết làm cái khác.” Giản Phàm lắc đầu, câu này ít nhất một nửa là sự thật, đứng dậy theo.

Phục vụ đi trước dẫn đường, Lý Uy đi trước quay đầu nhìn Giản Phàm, không phạt ý mà còn tán thưởng: “Ha ha ha, tôi thích người trẻ tuổi thực tế như cậu, bây giờ người trẻ quá xúc nổi, mở miệng ra là toàn thứ cao xa viễn vông, nhưng làm việc thì chẳng ra làm sao, chưa làm được gì đã đòi hỏi thù lao, thành sự không đủ, bại sự có dư. Cậu cứ suy nghĩ kỹ đi, lời đệ nghị này luôn có hiệu quả, khi nào muốn có thể tìm tôi, cánh cửa Uy Thịnh vĩnh viễn mở rộng cửa với cậu.”

“Cám ơn giám đốc Lý.” Giản Phàm cảm thấy có chút thành tựu, bây giờ mình cũng là nhân tài được người ta thịnh tình mời nhẩy việc rồi.

Len lén quay đầu nhìn Tăng Nam, không ngờ hai người vô tình bốn mắt chạm nhau, đã uống kha khá rượu, Tăng Nam mang vẻ thẹn thùng vô hạn, môi mím lại thành đường cong cảm dỗ, cũng cười.

Lúc rời cửa sắp đi, Lý Uy dùng hai ngón tay kẹp danh thiếp màu vàng đưa Giản Phàm, nhưng lại dặn dò Giản Phàm đưa Tăng Nam về, ba người đứng vẫy tay tiễn ông ta rời đi.

Giống như bữa cơm xã giao bình thường, không có sóng gió kịch tính nào cả, chỉ là y được nữ nhân chú ý thì còn hiểu được, khiến Lý Uy chú ý thì hơi khó lý giải rồi, Giản Phàm tay cầm tấm danh thiếp, hơi đăm, không ngờ bằng kim loại. Vừa mới lên xe Đường Đại Đầu quay lại chỉ tấm danh thiếp: “Này Giản Phàm, tấm danh thiếp đó bằng vàng thật đấy, người bình thường thì

anh rể tôi không cho đâu, có danh thiếp này tới công ty không cần hẹn trước, giao ra là có người lập tức liên lạc giúp cậu. Anh rể tôi nhìn trúng cậu rồi, biết không, tôi kể hết chuyện hai chúng ta làm cho anh ấy nghe, chà, anh ấy cũng phải giật mình, luôn miệng nói cậu là kỳ tài, làm việc cho anh tôi, ngay cả lái xe cũng có lương tới 5000 ...”

Giản Phàm không để ý tới cái miệng thao thao bất tuyệt của Đường Đại Đầu mà hỏi người đáng tin hơn: “Thật không?”

“Ừ.” Lần này do Đường Đại Đầu lái xe, Tăng Nam và Giản Phàm ngồi ở ghế sau, nhưng hai người lại không có cử chỉ thân mật như trong bữa ăn: “Có điều sao trông anh không mấy hứng thú, đây là cơ hội thay đổi vận mệnh đấy. Trong thành phố này, thậm chí cả tỉnh không ít người chen lấn vỡ đầu mà không có cơ hội kết giao với ông ấy.”

“Ai nói tôi không có hứng thú?” Giản Phàm đặc ý cho danh thiếp vào ví tiền, huênh hoang nói: “Đã là kỳ tài thì phải làm giá chứ, đâu thế nào người ta nói một câu mà chạy theo ngay được, như thế mất giá quá.”

Đường Đại Đầu nghe thế cao hứng cười lớn: “Tôi biết là thế nào cậu cũng đồng ý mà, ha ha ha, tôi không khoác lác đâu, bằng vào thủ đoạn của cậu, chỉ cần hai năm là hơn đứt tôi rồi, đứt khoát sẽ trở thành nhân vật thượng tầng của tỉnh thành. Tới tầng cấp của anh rể tôi rồi cậu mới hiểu thế nào là cuộc sống, muốn ăn gì thì ăn, muốn ở đâu thì ở, muốn ngủ với ai thì cũng chỉ cần một câu nói thôi, mẹ nó, lúc đó tôi cũng nước lên theo thuyền, thích làm gì thì làm ...”

“Nghe có vẻ không tệ đâu.” Giản Phàm gật gù, có vẻ động lòng lắm, nhìn Tăng Nam cười ẩn ý.

Tăng Nam "hừ" một tiếng khinh bỉ quay đầu sang bên, không để ý hai tên dân dân này nữa, mặt đầy phản cảm.

Trên đường về làm Tăng Nam có chút bất ngờ là Giản Phàm lại có vẻ coi câu nói đùa của Lý Uy là thật, nhất định muốn đưa mình về nhà, cô nghĩ một lúc không về nhà mà tới Thịnh Đường. Hôm nay Giản Phàm mặc thường phục nên không phải ngại, khách khí đưa Tăng Nam có vài phần hơi men lên lầu,

Đường Đại Đầu ánh mắt ám muội vẫy tay bảo hai người tùy tiện, không làm bóng đèn nữa.

Giản Phàm nhìn đồng hồ, lúc này vừa mới qua 3 giờ chiều một chút, nắng vàng trải khắp sân đỗ xe xi măng rộng rãi, Thịnh Đường vắng tanh chẳng thấy bóng dáng một vị khách nào, điều hỏa thối cả tầng lầu mát mẻ, bước từ bên ngoài vào, rùng mình một cái vì khoan khoái.

Hai người sóng vai bước đi, Tăng Nam thi thoảng chào hỏi bảo an, mặc dù uống không nhiều, nhưng cô có vẻ không chịu nổi hơi men vậy, bước chân hơi loạng choạng. Giản Phàm nhìn mỹ nhân bên cạnh, hôm nay là lần ngắm nhìn nhìn nhiều nhất, cũng là lần Tăng Nam chú ý trang điểm nhất, chiếc áo khoác nhỏ mặc ngoài, áo xuyên thấu, rõ ràng hình dáng máu sắc áo lót ren cầu kỳ bên trong, mép váy hồng chẳng gió tự động đưa, giày cao gót thủy tinh, nhìn gần thấy rõ cả đôi chân nhỏ khắc bằng ngọc, giống đang diễn đoạn kịch Quý phi say rượu.

Vẻ đẹp này tuyệt đối có thể chấn động tận tim nam nhân, mang theo vài phần thanh tú của giai nhân nước nam, lại không mất phóng khoáng của mỹ nữ phương bắc.

Chương 097: Càng khó càng tiến tới

Đi vào cầu thang, Tầng Nam ấn tầng 13, khéo léo từ chối Giản Phàm đưa tay đỡ, Trúc điệp thanh ngấm rất mạnh, có điều cô vẫn chịu được, cho dù thân mật cũng vẫn giữ một khoảng cách nho nhỏ, thậm chí mấy lần Giản Phàm như cố tình muốn đụng chạm vào ngực cô cũng chẳng được, lần nào Tầng Nam giống như đều biết trước, chỉ một động tác vuốt tóc, đi chậm lại nửa bước hoặc loạng loạng, cô đều hóa giải một cách tự nhiên, lại không khiến đối phương xấu mặt.

Đi tới cửa phòng giám đốc, Tầng Nam tra chìa khoá vào ổ, quay đầu nhoẻn miệng cười: “Được rồi, anh đã hoàn thành nhiệm vụ, có thể về rồi đây.”

Giản Phàm mỉm cười tựa nói đùa: “Này, mất lịch sự quá đấy, ít ra cũng phải mời tôi vào trong chứ? Có phải là cô mỗi lần xong việc là đều thích đá nam nhân sang bên không?”

Một lời hai ý, Tầng Nam hơi ngần ngừ đẩy cửa: “Được, vậy thì mời vào, tôi vẫn nhớ anh có lần chiêu đãi tôi không rượu không nước, tôi có sao học vậy, chỉ có nước sôi nguội chiêu đãi anh thôi.”

Giản Phàm đi vào cửa, rất phong độ đưa tay mời Tầng Nam đi, Tầng Nam nghiêng người lách qua y, không ngờ Giản Phàm ra tay như chớp, đóng ngay cửa lại, tiếng cửa đóng làm Tầng Nam khẽ giật mình, nhưng chuyện càng kinh hãi hơn ở đằng sau, không có chút dấu hiệu nào báo trước Giản Phàm kéo cô vào lòng, cúi đầu xuống hôn.

Mọi thứ tới quá bất ngờ, Tầng Nam chỉ kịp "ưm" một tiếng liền không còn bất kỳ âm thanh nào phát ra nữa, sự ngỡ ngàng hiện lên trên gương mặt xinh đẹp, muốn vùng thoát, hai tay đẩy ra nhưng bất lực trước vòng tay trắng kiện của Giản Phàm. Cưỡng hôn luôn là chuyện khó khăn, đầu Tầng Nam nghiêng ngả về hai bên né tránh, tuy vậy môi cô đi đâu vẫn bị Giản Phát bám sát đó không rời, tham lam ngấu ngiến môi cô, lúc này hoàn toàn không còn vẻ hiền lành vô hại thường ngày mà mang

đầy tính xâm lược, lưỡi cố tìm mọi cách tách cánh môi mím chặt của Tăng Nam.

Vẫy vùng, giằng co, đôi môi mỏng xinh xắn bị áp bức bởi môi của Giản Phàm, cô thậm chí không dám hít thở mạnh, chỉ sợ thứ mùi nam nhân trên người Giản Phàm tỏa ra khiến mình quy thuận, đầu óc cô lúc này là một mớ hỗn loạn không phân tích được tình hình ra sao, phải ứng phó thế nào.

Chân trái Giản Phàm bước vào giữa hai chân Tăng Nam, đùi y khéo léo cọ vào vị trí mẫn cảm, toàn thân Tăng Nam cứng đờ, khép chặt đùi lại một cách vô ý thức, kẹp chặt luôn cả chân trái, tiếp xúc đó khiến người cô run lên, miệng bất giác há ra. Giản Phàm chỉ chờ có thế, lưỡi xông vào, hôn tới cuồng nhiệt, hôn thô bạo, hôn cho Tăng Nam không thở nổi, đầu ngón chân cong lên, hoàn toàn chịu trận.

Quá mạnh mẽ thô bạo, Tăng Nam bị Giản Phàm đẩy lùi lại phía sau, lòng hoảng hốt, hai tay không biết nên thâm tình ôm lấy hay nên kiên quyết kháng cự.

Quá đột ngột, đột ngột tới mức không kịp tưởng tượng, không kịp phản ứng.

Bị Giản Phàm ôm lấy đẩy lui vài bước ngã xuống ghế sofa, Tăng Nam vừa ngồi xuống mới phát hiện nút áo lót phía sau không biết đã bị cởi lúc nào, một cái tay kéo áo lót của mình, một cánh tay luồn vào dưới mép váy. Khi cánh tay lớn đó vượt dọc theo đôi chân mượt mà đi lên đùi mà tiến lên, chạm vào chỗ mềm mại nhất, Tăng Nam nắm tay Giản Phàm: “Đừng!...”

Vừa mới nói tới đó thì ngực đã mát lạnh, bàn tay hơi ram ráp của Giản Phàm đang xoa nắn không có chút ôn nhu nào khiến Tăng Nam cuống quýt che ngực. Giấu đầu hở đuôi như thế hiển nhiên không ích gì, tay Giản Phàm đã tiến tới bờ mông tròn tròn rồi, Tăng Nam vừa nói dừng, vừa bị sờ tới thở hỗn hển.

“Đừng! Mau buông tôi ra, không được ...” Tăng Nam muốn ngồi dậy, Giản Phàm lại ấn xuống, tay không ngừng dầy vò vú cô, miệng hôn lên tai, lên môi Tăng Nam, làm toàn thân cô không ngừng nhũn ra.

Có vẻ như chuyện gì sắp diễn ra không cần phải miêu tả nữa, cảnh tượng đặc sắc nhất sắp mở màn, nếu như quay phim ghi

lại, sẽ là một cảnh cưỡng bức tiêu chuẩn. Giữa phòng bỏ lại một cái giày thủy tinh, là của Tăng Nam, ở ghế sofa Tăng Nam giãy dụa tới tóc tai tán loạn, váy bị kéo lệch một bên, bầu ngực trắng phau phau khoe ngoài không khí, mép váy cuốn lên tận bụng, giữa hai chân cô là Giản Phàm.

Mọi thứ vẫn tiếp tục, gần như không còn sự phản kháng nào nữa, hai bàn tay Giản Phàm mặc sức bấu vào cặp mông của cô, thứ xúc tác mỹ diệu như tiếp thêm dầu cho lửa dục trong người Giản Phàm, bàn tay xoa rồi bóp rồi miết giữa hai chân cô. Tăng Nam thấy chỗ riêng tư nhất bị xâm nhập, bàn tay kia đang kéo quần lót của mình, tức thì co giật như chạm phải điện, thét chói tai, sức tỉnh nhồm người lên húc mạnh vào Giản Phàm làm y phải lùi lại sau vài bước.

Ngày sau đó là bộp bộp, phần nộ cùng xấu hổ khiến Tăng Nam nhanh chóng lấy lại tỉnh táo, giờ là lúc ra oai, tay tóm lấy cổ áo Giản Phàm, tát liên tiếp mấy cái thật mạnh.

“Á.” Giản Phàm bị tát xây xẩm mặt mày, Tăng Nam co chân đạp một phát vào ngực, lão đảo lùi lại va phải máy nước uống, rầm rầm, cả người lẫn cốc nước đổ xuống đất.

Ồ, cưỡng gian không thành rồi.

Tăng Nam vuốt lại tóc, kéo váy đã bị xé rách một đoạn, mép váy vừa kéo xuống, hai mắt như dao tủa sát khí nhìn Giản Phàm ngồi trên mặt đất, không cần phải hoài nghi, nếu không phải lúc này ngại để lộ thân thể thì chắc chắn xông tới đấm đá một trận.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, Tăng Nam chỉ lơ tay một tích tắc Giản Phàm đã bò dậy, nhào tới như báo săn mồi, tựa hồ bị bầu ngực ẩn ẩn hiện hiện, bị cặp đùi thấp thoáng kia làm quên mất đau, làm Tăng Nam lại bị xô ngã xuống ghế sofa.

Sức phản kháng của Tăng Nam không phải nữ nhân bình thường so được, trải qua bất ngờ, giờ cô trấn định lại, chẳng hề có chút hoảng loạn nào, Tăng Nam một tay kẹp cổ Giản Phàm, đầu gối thúc lên, thế là Giản Phàm thành tự nộp mình, hự đau đớn ôm bụng. Hai người ngã đè lên nhau, Tăng Nam thực sự nổi giận rồi, nhìn khuôn mặt điển trai mình từng nhìn ngắm không biết bao lần cơn giận càng trào dâng như núi lửa phun trào, tay tát bôm bốp liên bảy tám cái, tát tới khi khóe miệng Giản Phàm

rỉ máu, lại đá thêm một cú, cực mạnh, Giản Phàm tay ôm bụng cấp tốc lui lại xô vào máy uống nước ..

Đại chiến phân thắng bại, không thu được kinh nghiệm nào, chỉ có bài học.

Yên tĩnh rồi, Tăng Nam chỉnh lại váy, thuận tay lấy bộ đồ công tác trên mắc mặ vào, hai tay đưa lên đầu vuốt một cái, tức thì búi thành cái búi cao, lại thành giám đốc Tăng quyển rũ, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Còn kẻ vừa bạo hành giờ biến thành người bị hại, ngồi trên mặt đất hồi lâu không có động tĩnh, má sưng vù, hằn rõ năm đầu ngón tay, máu mũi mà máu miệng nhỏ ròn ròn, áo bị rách bên phải, trông cứ như Giản Phàm mới là người vừa bị cưỡng bức.

Không có chút thương hại nào Tăng Nam rút ngăn kéo, lấy ra máy chích điện, bấm một cái, tia điện nho nhỏ phóng ra tạo thành tiếng roèn roẹt, tay còn lại mở cửa, vẻ mặt đầy căm ghét ghê tởm, quát: “Cút, cút càng xa càng tốt, đừng bao giờ để tôi nhìn thấy nữa.”

Có điều phản ứng Giản Phàm rất khác thường, chẳng hoảng loạn, chẳng xấu hổ, đứng lên mỉm cười, dựng lại cái máy nước uống, chùi máu miệng, ung dung nói: “Cám ơn cho tôi biết chân tướng.”

Tăng Nam phẫn nộ: “Chân tướng là tôi nhìn ra bản mặt thật khốn nạn của anh, cút ngay.”

“Ha ha ha, không đâu, chân tướng là Tần Cao Phong không bảo cô đánh tôi đúng không? Cô phạm quy rồi.” Giản Phàm kéo lại cổ áo rách, bước ra ngoài.

Chương 098: Không thể có kết cục tốt.(1)

Một câu nói không đầu không cuối, một câu nói nhẹ nhàng lại không khác gì một vụ nổ lớn, cánh tay giữ cửa của Tăng Nam run lấy bầy, tựa hồ còn kinh hãi hơn vừa nãy bị cưỡng bức vài phần, đóng sầm cửa lại, cài chốt, chắn phía trước cửa không để Giản Phàm đi, bấm máy chích điện thị uy: “Anh vừa nói cái gì thế?”

Bị người ta đánh còn cười được đã là không đơn giản, bị nữ nhân đánh mà vẫn cười được thì đúng là bất phàm.

“Ha ha ha ha ...” Giản Phàm ngửa đầu cười một tràng dài, chỉ một câu hỏi đó đã khiến y biết hết những gì muốn biết: “Tôi chẳng nói gì cả, cô không chuẩn bị nói cho tôi à?”

Lúc này nụ cười sáng lạn nở trên khuôn mặt bị đánh tới biến dạng chẳng có chút đáng yêu nào, lại có chút chướng mắt, nhưng nụ cười đó lại khiến Tăng Nam run sợ, biết mình bị lộ rồi, có điều chớp mắt cái lấy lại bình tĩnh, giọng gần như khinh miệt: “Đồ vô dụng, định mang Tần Cao Phong ra dọa tôi hay sao? Dám giở trò lưu manh với tôi, anh chán sống rồi.”

Cái ánh mắt lả lơi thường ngày biến mất, hai tay khoanh trước ngực, không biết là thị uy hay là bảo vệ vị trí miễn cảm.

“Thế à?” Giản Phàm đưa tay lên sờ mặt, má vẫn đau rát như bị bỏng, sờ thấy mấp mô, dù không nhìn thấy cũng biết là sưng rồi, nhưng không hề tức giận mà chỉ có khinh miệt: “Đừng nói dối tôi làm gì, từ nhỏ tôi đã có trực giác nhạy bén với lời nói dối khác với người thường. Từ động tác, nét mặt cùng với cả chuyện cô vừa đánh tôi vừa rồi đã bán đứng cô ... Phải thừa nhận cô đóng kịch khéo lắm, tới sáng nay tôi còn áy náy vì nghi ngờ cô cơ, nhưng cô biểu diễn ở chỗ Lý Uy hơi quá rồi. Tần Cao Phong thật chẳng ra làm sao cả, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt là tôi nhận được nhiệm vụ tới kiểm tra Thịnh Đường, vậy là cô gặp tôi một cách tự nhiên hợp lý, giống như chỉ tình cờ, có điều về sau thì chỉ cần để ý một cái là lại thấy sơ hở quá nhiều.”

“Thế à?” Tăng Nam điệu bộ khinh khỉnh: “Anh nói đúng lắm, tôi không nên quen thứ mặt người dạ thú như anh.”

“Đã bảo rồi, đúng nói dối tôi, bản tính tôi vô tư thoải mái nên tôi ít để ý mới bị các người qua mặt, nhưng một khi tôi để ý cái gì thì đừng hòng qua mặt tôi.” Giản Phàm chỉ chỉ đầu mình, thái độ ngạo mạn tới trình thượng: “Hộp đêm của cô hoạt động từ 5 giờ chiều cho tới rạng sáng hôm sau, đó cũng chính là quy luật sinh hoạt của cô, cô thức dậy vào buổi chiều, hôm đó tôi tới là hơn 10 giờ sáng, mà cô thì từ cách ăn mặc, cho tới tinh thần đều rất tốt, chứng tỏ cô đã có chuẩn bị trước. Còn nhớ khi đó cô tặng tôi thẻ mua sắm 2000, Tiêu Thành Cương có nói một câu bình thường đám cảnh sát nhỏ bọn họ tới, hai ba người mới có một tuýp thuốc lá, không ai thèm coi họ ra gì, cũng chẳng kiểm chác được gì. Còn hôm đó lại được 2 tuýp thuốc Phù Dung Vương, vì sao tốn kém thế?”

“Cô còn nhớ tôi đã từng có lần nhắc cô sinh hoạt đảo lộn ngày đêm sẽ ảnh hưởng sức khỏe không? Cô nói đã quen rồi, vậy vì sao đúng hôm tôi tới lại phá vỡ nếp sinh hoạt của mình? Hình như có người muốn để tôi nghĩ rằng tới Thịnh Đường có thể kiểm chác, lạ nữa là mỗi lần tôi tới Thịnh Đường luôn gặp cô ... Xuyt ...!” Thấy Tăng Nam như muốn biện giải, Giản Phàm đặt tay lên môi: “Đừng chối, tôi có thể kể ra chính xác ngày tháng chúng ta gặp nhau, hay khi đó cô mặc gì, gần đây tôi mới phát hiện ra một điều trí nhớ tôi rất tốt, tôi nghĩ nó tốt hơn tuyệt đại đa số đấy ... Ài, đáng tiếc, tôi còn thực sự cho rằng khuôn điển trai của mình thu hút được cô đấy.”

Từ lần Dương Hồng Hạnh phát hiện ra vấn đề ở sân huấn luyện bắn, Giản Phàm nghiền ngẫm lại từng chi tiết nhỏ nhất từ khi bước vào đại đội một, kể cả chuyện tình cờ xảy ra trong cuộc sống hình như đều có thâm ý.

“Hừ, những thứ đó chẳng nói lên điều gì cả, cảnh sát chẳng có mấy kẻ tử tế, tới đây làm tiền, thậm chí tìm tiểu thư phát tiết nhiều lắm, lại không trả tiền, trên đời này thứ súc vật nhất là ngủ với gái lại không trả tiền.”

Lời nói chanh chua ngoa ngoắt như cố tình che dấu đánh lảng, Giản Phàm thở dài: “Điều đó tôi không phủ nhận, chỉ tiếc

rằng từ khi chúng ta quen nhau tới giờ, chưa bao giờ nghe được một câu nói thật của cô.”

“Anh mà xứng à?” Tăng Nam làm động tác nhếch mép.

“Không xứng.” Giản Phàm lắc đầu, giọng có chút trầm xuống, buồn bã xen cùng thất vọng: “Xin nhường đường, tôi xéo, sẽ không bao giờ để cô nhìn thấy nữa đâu.”

Tăng Nam lập tức lúng túng, cắn môi dưới, ngữ khí càng lạnh hơn vài phần: “Hôm nay anh đừng hòng đi được, dám giở trò lưu manh ở Thịnh Đường rồi ung dung bỏ đi à, về công hay tư tôi cũng không thể cho anh đi. Muốn dùng sức mạnh thì thử xem, anh không phải đối thủ của tôi, cho dù là dùng phép công thì anh chẳng làm gì nổi đâu, với thế lực Thịnh Đường cho một cảnh sát nhỏ như anh về vườn dễ lắm.”

“Cô sớm nên có thái độ này mới đúng, đó mới là con người thật của cô.” Giản Phàm không cố bỏ đi nữa: “Được, gọi Đường Đại Đầu và đám thủ hạ của hắn vào đây đi, tôi thừa nhận mình giở trò lưu manh cưỡng bức cô, xem bọn họ đánh gãy chân hay bẻ tay tôi. Còn muốn tố cáo tôi với công an cũng được, tôi thừa nhận mình cưỡng bức không thành, ha ha ha, tôi nghĩ có người không muốn tôi xảy ra chuyện đâu. Lần trước tôi đánh Vu Dực Long thừa sống thiếu chết còn có người chùi dít cho tôi, chuyện tôi giở trò lưu manh, người ta chẳng bận tâm, có khi còn cổ vũ ... Hay là để tôi gọi điện cho Lý Uy, kể cho thấu triệt chuyện giữa hai ta nhé, yên tâm, tôi sẽ không nói dối câu nào hết, tôi tin ông ấy sẽ thông cảm cho tôi thôi.”

Nói là làm, Giản Phàm rút di động ra bấm số tích tích, Tăng Nam thình lình xông tới đoạt lấy di động, mắt trừng trừng nhìn y, không ngờ Giản Phàm nhún vai chỉ di động: “Cô có vẻ căng thẳng quá nhỉ, tôi bấm số của cô mà.”

Tăng Nam ngẩn ra cầm di động lên nhìn, quả nhiên là số của mình, vừa giận lại vừa có phần nhục chí ném trả, hai tay xoa vào nhau, thái độ yếu thế thấy rõ: “Giản Phàm, hôm nay anh nhất định muốn tôi trở mặt à?”

“Nói đúng rồi, đến cưỡng bức cô mà tôi còn dám làm, tôi còn sợ gì nữa? Huống hồ giữa chúng ta mà còn có chuyện trở mặt à, tất cả chỉ là giả dối thôi mà, cô tự biết.” Giản Phàm ngồi xuống

ghế sofa, giờ cơn tê ban đầu đã qua, nói chuyện cũng thấy đau, dùng lưỡi đảo quanh miệng, miệng bị rách, thế này ít nhất phải một tuần ăn uống gặp vấn đề, nhờ một bãi nước bọt mang theo máu, rút một tờ khăn giấy lau miệng, tự nhiên cứ như nơi này là nhà mình, hoàn toàn không bận tâm tới thái độ của Tăng Nam ra sao.

Lời nói của Giản Phàm như gai nhọn đâm vào lòng Tăng Nam, hít sâu một hơi rồi lại từ từ thở ra, nhìn thế nào cũng không nhận ra được tên lưu manh vừa rồi xé váy muốn cưỡng bức mình, vở cũ diễn lại: “Giản Phàm, anh có ý đồ bất chính, tôi ra tay đánh anh, hai chúng ta hòa, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, thế nào? Từ lúc hai chúng ta quen nhau tới giờ, tôi luôn thích anh, nhưng tôi không tiếp nhận phương thức thô bạo vừa rồi, chẳng lẽ anh lại đối xử với một cô gái thích mình như thế sao?”

Chương 099: Không thể có kết cục tốt. (2)

Một mỹ nữ như vậy muốn thỏa hiệp, muốn giảng hòa, mập mờ còn có ý muốn cho cơ hội ở lần sau, nhưng Giản Phàm không tiếp nhận thiện ý đó, chùi máu dính ở khóe miệng: “Lại là một lời nói dối, xem ra tôi không xứng để cô nói thật rồi.”

“Sao lại là nói dối được, chẳng lẽ anh không hiểu lòng một cô gái sao?” Tăng Nam ngữ khí nhẹ nhàng, ngồi xuống ghế sofa, rút một tờ giấy, ôn nhu muốn lau mặt cho Giản Phàm.

Giản Phàm vung tay đánh bật tay Tăng Nam ra, lúc này còn có vài phần khách khí, giờ lửa giận dần dâng lên, vẻ mặt có chút căm ghét: “Một cô gái mồm có thể nói dối, nhưng nụ hôn thì không nói dối được đâu, nữ nhân bị cưỡng hôn nếu như thực sự thích sẽ tiếp nhận, một loại nữa là từ phản kháng cho tới tiếp nhận, đó là khi có thiện cảm nhất định. Còn cô, từ đầu tới cuối chỉ kháng cự, ngay cả khi bị tôi dùng thủ đoạn kích thích thân thể cô để đưa lưỡi vào rồi, lưỡi cô cũng không hề có phản ứng, điều này chứng tỏ từ trước tới giờ cô chỉ vờ vịt giả bộ với tôi. Từ lúc chúng ta gặp nhau, cô không ngừng quyến rũ tôi, cũng đều là giả dối ... ngay cả chuyện cha cô hi sinh cũng là giả, tôi đã tra ghi chép cảnh sát Đại Nguyên suốt 20 năm qua, còn dựa theo tư liệu của cô tới đồn công an Vạn Bách Lâm hỏi, đồn trưởng hiện nhiệm nói mười mấy năm trước có người tên Tăng Quốc Vĩ từng làm đồn trưởng, về sau điều lên Phân cục Tấn Nguyên, rồi cùng một vật chứng quan trọng biến mất, thứ đó nói thế nào nhỉ, rất đáng tiền, nói cách khác cha cô là tên trộm ... Cô qua mặt tôi rất lâu, đặc ý lắm phải không?”

Mặt Tăng Nam tái đi, không nói gì, nhưng đôi mắt biết nói kia phát ra một vẻ gần như sự tội nghiệp van xin, nhưng Giản Phàm quay mặt đi không đối diện.

“Không phải đâu, Giản Phàm, tôi ..” Áp úng mãi mà không biết phải nói tiếp gì, mọi cái sai đều bắt đầu từ mình, lòng Tăng Nam vô cùng rối ren, đứng lên đi rót một cốc nước uống một hơi hết sạch, quay đầu nhìn Giản Phàm ngồi đó, mặt tuy sừng vù

nhưng đôi mắt trong veo không có chút thâm tà nào. Nếu Giản Phàm có thể nhận ra lời nói dối, Tăng Nam cũng có thể nhìn thấu ham muốn của một nam nhân, chuyện khi này hiển nhiên là có ý đồ khác, không phải vì muốn cưỡng đoạt mình, rót một cốc nước, đưa tới trước mặt Giản Phàm, ai oán như người vợ bị chồng ruồng bỏ: “Anh còn biết gì nữa?”

“Tôi không biết cũng không muốn biết gì nữa.” Giản Phàm nhận lấy cốc nước, giọng lãnh đạm.

“Anh biết, anh nhất định là biết, chúng ta có thể chân thành thẳng thắn nói chuyện với nhau không?” Đôi mắt quyến rũ ánh lên vẻ hoảng loạn, Tăng Nam cầu khẩn.

“Tôi không thấy còn gì để nói với cô hết, chúng ta coi như chưa từng quen biết nhau là xong.” Giản Phàm cầm cốc nước không uống mà là súc miệng, nhổ lại vào cốc, máu tức thì nhuộm đỏ cả cốc nước, cho thấy vừa rồi bị tát mạnh cỡ nào.

Tăng Nam nhìn cốc nước đỏ máu mà day dứt, nếu sớm biết thế này, chuyện đã không tới mức như thế, nhìn Giản Phàm hất nước rồi ném cái cốc vào thùng rác chuẩn bị bỏ đi, vội lên tiếng: “Anh còn chưa đạt mục đích mà nỡ bỏ đi sao?”

“Tôi chẳng có mục đích nào hết.” Giản Phàm hừ một tiếng.

Tăng Nam đứng dậy đi tới trước mặt Giản Phàm, hai tay đặt lên ngực rồi từ từ di chuyển xuống dưới, hai tay nâng ngực lên ép vào giữa tạo thành khe sâu hút hồn, nhìn chăm chăm Giản Phàm, vết thương trên mặt còn mới nguyên, nhưng ánh mắt lại thoáng qua vẻ thèm khát, vô cùng hài lòng, giọng thổ thỉ tựa nói tựa rên rỉ: “Mỗi một nam nhân đều có ảo tưởng cường bạo, chẳng lẽ đó không phải là mục đích của anh? Cho tôi biết anh đã biết những gì, tôi sẽ thỏa mãn mục đích đó của anh, hơn nữa còn khiến anh vô cùng hài lòng ... Ừm, tin không, nhất định là loại khoái cảm mà anh chưa bao giờ nếm trải.”

Giản Phàm nuốt nước bọt rồi, toàn thân run run, ma sui quý khiến thế nào đưa tay ra, vừa đưa tay cảm giác không ổn, thế là ngưng ngưng cứng lại giữa chừng, Tăng Nam nhoẻn miệng cười bước tới, nắm lấy tay Giản Phàm đặt lên ngực mình.

Bên trong chiếc áo khoác công sở là chiếc váy xuyên thấu bị xé rách, gạt sang bên một cái là thấy được bầu ngực trắng no

tròn, Giản Phàm không thô bạo dày vò như lúc này, mà sờ nhẹ như đang vuốt ve tác phẩm nghệ thuật.

Thực sự là một tác phẩm nghệ thuật, mịn, trắng, thậm chí còn có thể nhìn thấy từng tĩnh mạch phồng lên, nổi bật làn da non mềm, có thể ngửi thấy mùi thơm thoảng thoảng như đặc biệt tỏa ra, trên đỉnh đôi tuyết trắng khảm vào chấm nhỏ phấn hồng, được bàn tay nam nhân săn sóc, núm vú săn chắc nhô lên, thậm chí còn hơi vểnh cao, như muốn ra hiệu gì đó.

Khi Tăng Nam tưởng rằng Giản Phàm đã hoàn toàn ngây ngất không ngờ y không thuận theo chiếc váy rách sờ xuống, khám phá nhiều hơn, mà trong vẻ ngạc nhiên của cô, ánh mắt từ từ khôi phục lại bình tĩnh, cẩn thận kéo váy lên, cẩn thận cài cúc áo lại cho cô: “Kỳ thực cô không cần làm vậy, mục đích của tôi đã đạt được rồi, uy hiếp một cô gái càng vô sỉ hơn cưỡng bức, tôi không muốn cô lúc nào đó nghĩ tới tôi lại thấy buồn nôn.”

Tăng Nam cứ ngây ra, cô không tin nam nhân trong trường hợp đó còn thu tay được, kéo áo lên: “Vậy vì sao hôm nay lại đột nhiên làm thế? Cho dù tôi có nói dối, nhưng tôi không làm hại anh, chúng ta ở bên nhau không phải luôn tốt sao? Vì sao nhất định phải làm thế?”

“Kỳ thực vì tôi muốn biết chân tướng, hoặc có lẽ cô nói đúng rồi, nam nhân đều có chút ảo tưởng cưỡng bạo đi ... Tôi chọn phương thức không thích hợp lắm, tôi không bao biện.” Giản Phàm thở dài nói: “Thẳng thắn thừa nhận nhé ... Từ khi gặp cô, tôi rất nhiều lần có ý nghĩ vượt ngoài giới hạn, vì cô có rất nhiều bộ mặt, thanh thuần, đanh đá, thâm trầm, ôn nhu, đoan trang, mặt nào cũng rất kích thích dục vọng của nam nhân. Cô muốn tôi động lòng, muốn tôi tiếp cận cô, sau đó cô sẽ có cơ đưa tôi tới chỗ Lý Uy đúng không? Giống như hôm nay, cô luôn biểu hiện vô cùng thân mật với tôi trước mặt Lý Uy.”

“Cô đừng nghĩ tôi không biết Lý Uy là loại người gì, khi điều tra Nhân Thông tôi cũng xem xét cả tài liệu về Uy Thịnh, sổ sách của Uy Thịnh mấy năm qua đều thua lỗ. Công ty địa ốc mà không khai phát bất kỳ hạng mục nào, chỉ kinh doanh nhà sang tay, giống như những công ty địa ốc nhỏ, vậy mà tài chính lưu động của công ty lại lớn, chỉ cần có chút kiến thức đều hiểu đó là

công ty vỏ bọc. Tính chất giống như cái công ty Ngang Đạt gì đó của Đường Đại Đầu, đoán chừng là anh ta cũng học theo anh rể mình, nhưng nói đi phải nói lại, một công ty địa ốc không có hạng mục, vậy mà có thể liên tục gây phong ba trong nghề, nhiều công ty lớn nhỏ phải nể mặt, nước sâu cỡ nào không đoán cũng biết.”

Tằng Nam chăm chú lắng nghe: “Vì sao biết mà anh vẫn muốn hợp tác với ông ta.”

“Rất đơn giản, bởi chỉ có ông ta mới chịu hợp tác với tôi, nghiêm khắc mà nói cả hai chúng tôi đều mượn thế của nhau thôi, không phải hợp tác, ông ta có được rất nhiều, mà tôi không thể gây ra bất kỳ uy hiếp gì với ông ta, không có xung đột lợi ích, tôi không lo ông ta làm gì tôi.”

“Anh nói quá đơn giản rồi, dính líu vào những chuyện như vậy mà không sợ lún vào à?”

“Tôi có gì phải sợ, chúng tôi không cùng một tầng cấp, càng không can thiệp bất kỳ cái gì vào Uy Thịnh, tôi nói rồi, chúng tôi không hợp tác, nên không có bất kỳ dính líu gì tới nhau cả.”

“Những thứ đó thì liên quan gì tới tôi, vì sao anh lại nhắm vào tôi.” Tăng Nam như muốn rào đón trước, lại giống dụ cung: “Nghiêm khắc mà nói tôi cũng là một người ngoài cuộc thôi mà.”

Chương 100: Không thể có kết cục tốt.(3)

“Cô nguy trang giỏi lắm, giống như quần áo có thể thay đổi vậy, nhưng bị tôi xé rồi, chân tướng cũng giống như thân thể cô, tôi cũng sờ rồi. Không phải là tôi không chạm vào được, mà là tôi không muốn chạm vào thôi.” Giản Phàm giơ một ngón tay lên: “Tôi chỉ nói một việc, đó là thất bại lớn nhất của tôi, cũng là thất bại lớn nhất của cô, khi đòi nợ Tứ Phương, vì xuất phát từ lòng riêng muốn kiếm một khoản tiền trang trí nhà, cho nên vắt hết óc nghĩ cách làm sao chèn ép Tứ Phương lấy lại tiền, theo kế hoạch của tôi, chuyện này mất khoảng một tháng. Tôi đã thiết kế rất nhiều kế hoạch tiếp nối khiến Tứ Phương không thể kinh doanh bình thường, ngoan ngoãn nghe lời.”

“Vậy mà bất ngờ là chỉ dùng có một tuần, một tin tố cáo nhỏ đã không chế được đội trị an, mà đội trị an lại còn gây áp lực với Tứ Phương. Tôi ngẫu nhiên phát hiện, ngày hôm đó Tần Cao Phong cũng ở đội trị an. Tổng hợp những điều xảy ra, rõ ràng Tần Cao Phong thúc đẩy đằng sau.”

“Tất cả mọi chuyện, bao gồm đưa tôi tới sân huấn luyện bắn, cứu tôi ra khỏi tay đốc sát, an bài tôi quen cô, thậm chí là cả chuyện tranh đấu với Nhân Thông, anh ta âm thầm giở thủ đoạn gì hay không, tôi cũng không biết, nhưng mọi chuyện đều tiến hành quá thuận lợi. Rồi một ngày tôi phát hiện ra, người tôi tin tưởng nhất lại không giống như tôi nghĩ, tôi hiểu ra, vì sao đội trưởng nghiêm khắc quát mắng người khác, đối với tôi lại ôn hòa như thế, luôn luôn cố vũ khích lệ tôi, giờ tôi hiểu rồi, không phải muốn tôi tiến bộ mà là âm thầm đưa tôi xuống cống.”

“Phải rồi, quay về chính đề, mới đầu tôi nghĩ đội trưởng thôn qua kênh tố cáo phát hiện ra huyền cơ giúp tôi, nhưng về sau tôi nghĩ lại thì không đúng, vì suốt cả tuần đó tôi không bước chân ra ngoài nửa bước. Vì đầu óc Đường Đại Đầu chậm chạp, tôi không tiết lộ quá sớm với hắn, vậy mà tôi nói vào thứ bảy, tới thứ hai Tần Cao Phong đã biết rồi, ai nói? Chỉ có ba chúng ta, tôi

là kẻ đưa ra chủ ý xấu, tôi không dám nói, Đường Đại Đầu thu nợ, hần dám nói à? Vậy chỉ thể là cô mà thôi.”

Tằng Nam nhắm mắt lại khẽ thở ra, cô thấy Giản Phàm không hề có ác ý nên không che dấu nữa, khoe môi cong lên tán thưởng: “Xem ra tại tôi vẽ rắn thêm chân, đúng, là tôi.”

“Ha ha ha, mọi chuyện tiến hành thuận lợi như vậy là muốn để tôi mau chóng trở nên nổi trội gây chú ý phải không?” Giản Phàm cười đặng chát.

“Không sai, anh đã nổi lên rồi.” Tăng Nam tựa hồ không để ý nữa, khôi phục lại giọng điệu ái muội: “Hôm nay anh vừa mới vào đã tấn công tôi là vì chứng minh những thứ này, vậy nếu tôi không phản kháng thì sao?”

“Con người tôi làm ăn không chịu lỗ vốn, tôi làm thế sẽ có hai kết quả, hoặc là cô phải lộ tẩy, hoặc không, bất kể kết quả gì tôi cũng lãi. Dưới tình huống đó thích hay không thích sẽ thể hiện một cách trực tiếp nhất, không cách nào làm giả được. Nếu cô thích tôi cũng là giả thì những thứ khác không thể là thật.”

Hai người lúc này gần trong gang tấc nhưng lại có khoảng cách không cách nào vượt qua, trong mắt Tăng Nam là khuôn mặt thương tích biến dạng, chẳng còn đẹp trai nữa, nhưng giọng nói tự tin, khinh thường tất cả, bao gồm cả mỹ nhân trước mặt. Còn trong mắt Giản Phàm, gương mặt xinh đẹp trước mắt chứa đầy dối trá, không thể biết dưới lớp mặt nạ xinh đẹp kia có bao nhiêu chân tướng bị che đậy, y cũng không muốn đụng chạm tới.

Nghĩ rất lâu Tăng Nam mấp máy môi: “Giản Phàm, anh đã đoán ra rất nhiều rồi, nhưng anh còn chưa biết rất nhiều, kỳ thực tôi luôn muốn tìm cơ hội nói với anh, nếu anh đủ kiên nhẫn, tôi có thể nói ngay bây giờ. Kỳ thực tôi là ...”

“Dừng! Dừng lại ở đó.” Giản Phàm đưa tay ra quát lớn, y không còn muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào từ cô gái này nữa, lời nói mang theo chế nhạo: “Chúng ta không liên quan gì tới nhau, mọi thứ đã là giả có nghĩa là tôi chưa từng biết cô, thế nên tôi không quan tâm cô là ai. Dừng nói với tôi, vô vị lắm, cô thấy chơi đùa với tôi vui lắm à?”

Tằng Nam cười đau khổ: “Nếu vì chuyện công thì sao?”

“Thế thì càng xin miễn đi, giác ngộ của tôi không cao như vậy đâu, Đại Nguyên có cả vạn cảnh sát, đi tìm kẻ ngốc khác mà lừa.” Giản Phàm chẳng còn chút khách khí nào, nói mỗi câu là khiến người khác nghẹn không nói ra lời, sờ túi lấy ra thẻ ngân hàng mà Tăng Nam đưa cho mình sáng nay, chơi đùa qua kẽ ngón tay: “Trong này có bao nhiêu tiền?”

“40 vạn.” Tăng Nam thuận miệng đáp.

“Các người không có cái gì để uy hiếp tôi hết, nhà là do Cửu Đỉnh cấp cho, tiền trang trí 10 vạn, hóa đơn trong tay tôi, còn bình thường mấy khoản tiền nhỏ, các người không để lại chứng cứ gì đâu nhỉ? Lý Uy cho tôi 10 vạn tiền mặt, tôi đoán cô không dám lấy số tiền đó ra uy hiếp tôi, dù lấy ra, ông ta cũng chẳng thừa nhận. Cái thẻ ngân hàng này là vấn đề lớn đây, chẳng may tôi mà chuyển tiền vào tài khoản của mình là sập bẫy ngay, chuyện này tôi không dám thử. Cô cũng không lỗ, tôi giúp cô kiếm được 50 vạn, để cô đánh một trận, vậy là lãi rồi. Chuyện của hai chúng ta từ nay kết thúc, có ý kiến gì không?” Giản Phàm đi ra cửa, mở chốt bảo hiểm.

Tăng Nam muốn giữ lại, nhưng không kiếm được lý do, từ lúc bắt đầu vào phòng, quyền chủ động đã hoàn toàn rơi vào tay đối phương, mỗi hành động của mình đều bị người ta tính trước, thấy Giản Phàm sắp đi, nhất thời cuống lên đe dọa: “Đừng đi, nếu không anh sẽ hối hận, anh đã dính bùn rồi, không rửa sạch được đâu.”

“Ha ha ha, phải thế mới gọi là thảng thẩn chứ, đừng làm vẻ ôn nhu giả dối kia, thế nhưng cô thất vọng rồi, người không rửa sạch được không phải là tôi, mà là cô, giữ lại cho bản thân chút thẻ diện đi, đừng để tôi khinh bỉ.” Giản Phàm mở cửa nhếch mép cười, búng một cái, thẻ ngân hàng rơi chuẩn xác lên bàn, khep cửa biến mất.

Tăng Nam bị tiếng đóng cửa tuy khẽ mà toàn thân run lên, rất lâu sau còn không dám tin mở cửa ra, đã không thấy bóng người nữa, hành lang dài im phăng phắc. Cô lạng người đóng cửa, toàn thân như bị rút mất xương, dựa lưng vào cửa từ từ ngồi xuống, nhắm mắt thở dốc hai hàng nước mắt chảy ra một

cách vô cớ, lau thế nào cũng không hết, đợi một lúc lâu ổn định lại bấm số di động: “Chú Ngũ, anh ấy phát hiện rồi.”

Xuống lầu Giản Phàm xem đồng hồ, 3 giờ 40 phút chiều, chỉ mới nửa tiếng mà trải qua cả biến cố lớn, cơn giận thì nguôi rồi nhưng tâm linh tổn thương lớn, không khỏi có vài phần thất vọng mất niềm tin vào cuộc sống vào con người. Y vừa từ cầu thang đi ra thì nhìn thấy Đường Đại Đầu, hẩn ngồi ở phòng bảo an nhìn thấy, đang toét miệng định trêu chọc thì nụ cười cứng lại.

Hiện giờ mặt Giản Phàm đã sưng vù lên như đầu heo rồi, áo bị xé một mảng, đã thế còn dính máu, thê thảm hết sức, Đường Đại Đầu lấp ba lấp bắp: “Chuyện, chuyện gì thế này?”

“Bị người ta đánh chứ sao.” Giản Phàm đáp tỉnh bơ như không.

“Ai, ĐM, ở Thịnh Đường mà có kẻ dám động tới người anh em của tôi à?” Đường Đại Đầu nghe cái là nổi cơn tam bành.

“Có đấy.” Giản Phàm giờ cứ nói lại đau, vậy mà lúc này còn phải nói nhiều như thế.

“Chẳng lẽ ... Cậu, không phải là cậu ...” Đường Đại Đầu nhớ tới vị ở tầng 13, tay chỉ chỉ lên trên, nói năng lẫn lộn.

“Có gì mà ngạc nhiên thế, tôi sờ cô ấy một cái, cô ấy đánh tôi một trận, Đường Đại Đầu, anh xem phải làm sao đây, tôi bị đánh ở chỗ anh, anh phải làm gì cho tôi.” Giản Phàm như muốn ỷ vào Đường Đại Đầu giải quyết vấn đề.

Chương 101: Không thể có kết cục tốt. (4)

Đường Đại Đầu trở mặt ra nhìn, không dám tin, nhưng mà sự thực ở ngay trước mặt, mặt toàn là vết ngón tay, chợt nghe thấy tiếng cười, té ra mấy bảo an vây quanh xem trò cười, chuyện này sao có thể để truyền ra ngoài, nổi giận xua tay như đuổi gà: “Cút xéo, nhìn cái buổi gì? Chưa thấy đánh nhau bao giờ à? Cút, cút mau ...”

Nói xong kéo vai Giản Phàm đi ra ngoài, hết lời an ủi: “Người anh em, chuyện này tôi không giúp được cậu rồi, cậu tự xử lý thôi ... Ôi cái con điên ấy, sao lại đánh vào mặt, còn đánh thảm thế này, bảo người anh em tôi làm sao nhìn người khác? ... À, mà cậu sờ vào đâu, tới cấm địa chưa ... Thế thì không thiệt đâu, Nam Nam không phải người thường có thể đụng vào ... Ài, sao lại nóng vội thế, con bé vốn thích cậu, nhẹ nhàng chút kiên nhẫn chút thì sớm muộn cũng toại nguyện mà ... Thôi vậy, để tôi kiếm em gái khác cho cậu trút ra nhé?”

Ra tới cửa vừa vặn gặp được một cái taxi đưa người tới, Giản Phàm vẫy tay chặn lại, nói với giọng chán ngán: “Anh Đường, sau này chúng ta ít gặp nhau thôi, con mẹ nó, từ lúc quen biết anh, tôi toàn gặp chuyện xúi quẩy.”

Đường Đại Đầu tất nhiên không muốn mất đi quân sư đầu chó chuyên môn đưa chủ ý xấu này, chạy theo muốn khuyên, nhưng Giản Phàm đã hạ cánh cửa sổ xe xuống, vẫy tay tạm biệt. Xe vừa đi, Đường Đại Đầu dậm chân, anh chàng này chắc bị Tăng Nam đánh thảm rồi, không còn mặt mũi nào nữa, vừa bực lại vừa buồn cười, đứng đó lúc thì cười phá lên, lúc thì chửi bới, không ai hiểu hẳn lên cơn thần kinh gì, cầm di động lên cố nén cười nói.

“... Anh rể, có chuyện này, anh không tin được đâu.”

Giản Phàm ở trên xe, thở phào, đã không bận tâm chân tướng là gì nữa, chuyện hôm nay là do y tính toán cả tuần rồi, kể cả dùng bạo lực với Tăng Nam, muốn giải quyết một lần trừ hết

hậu họa ... Nghĩ lại mình cũng không lỗi, trong đầu là cảnh Tầng Nam bị đè xuống ghế sô pha, tóc tai rối loạn, giơ tay lên, nhất là lúc bóp bầu vú đó, khoái cảm vô cùng cường liệt, còn cả chỗ đó

...

F-uck! Giản Phàm mắt mở to hết cỡ, đầu óc giờ mới tỉnh ra, đáng lẽ sờ chỗ riêng tư đó của nữ nhân phải lông lá rậm rạp chứ, vậy mà khi đó chỉ thấy trơn trơn, hồng rồi, sờ phải Bạch Hồ (*) rồi, sao mình xui thế?

(*) Bạch Hồ nữ: Nói những cô gái không có âm ma, bạch hồ tượng trưng cho tang tóc nên theo quan niệm truyền thống TQ những cô gái này bị coi là khắc phu, dâm loạn.

Ở phương bắc, mùa thu nóng nực kết hợp với sự khô hạn khiến thời tiết ngọt ngào tới không chịu nổi, đặc biệt là sau buổi chiều, mặt trời gay gắt không khác gì muốn nướng cháy người ta, nhựa đường không chịu nổi nóng chảy.

Vào thời tiết này công viên và bờ sông liền thành chỗ tránh nóng tốt nhất, mà ở Đại Nguyên thì lựa chọn tốt nhất là bờ sông Phần chảy xuyên nam bắc thành phố, đi men theo bờ sông, cứ bảy tám bước là thấy một bộ bàn ghế đá, đường ven sông sạch sẽ rộng rãi, dải xanh hóa cùng lát đá chòi nghỉ mát khắp nơi, xe điện không gây ô nhiễm qua lại tuần tra, từ chiều đến tối, người dân đổ ra đây còn náo nhiệt hơn cả khu phố lớn.

Tần Cao Phong lái xe tới nơi, tìm chỗ đỗ xe, băng qua ngã tư, đi xuống đường ven sông, tìm mãi mới thấy mục tiêu, là chi đội trưởng Ngũ, cái bụng bự, mặc quần cộc, áo ngắn, đi dép lê. Cởi cảnh phục ra, vị chi đội trưởng ngoài ngũ tuần này không khác gì mấy ông già đã về hưu phe phẩy quạt đi lại ngoài kia, hoặc ngồi dưới gốc cây chơi cờ uống trà.

“Chi đội trưởng, anh gọi tôi ra làm cái gì? Không nói chuyện qua điện thoại được à?” Tần Cao Phong đi tới nhìn dáng vẻ chi đội trưởng, đùa cợt bình phẩm một câu: “Ái chà, lãnh đạo hôm nay ăn mặc thân dân quá, có phải là cố ý hóa trang vi hành không?”

“Đừng đùa nữa, xảy ra chuyện rồi.” Chi đội trưởng Ngũ lo âu trùng trùng, mặt âm trầm mày nhíu chặt, chẳng hề giống người đi thư giãn tránh nóng.

Tần Cao Phong mặt nghiêm túc, khẩn trương hỏi: “Làm sao, ai xảy ra chuyện?”

“Còn ai nữa, Giản Phàm chứ ai? Vất vả bảy tám tháng trời, ai ngờ ngày đầu tiên tiếp xúc với mục tiêu đã lộ tẩy rồi.” Chi đội trưởng dậm chân, hai tay đấm vào nhau, giận dữ hết sức.

Tần Cao Phong cau mày: “Cái gì? Lý Uy phát hiện ra à? Không thể nào? Tới ngay cả bản Thân gian Phàm còn không biết vai trò của mình cơ mà.”

“Sai rồi, là chúng ta bị lộ tẩy, Giản Phàm phát hiện ra, tôi hỏi cậu, cậu nói với Giản Phàm cái gì?” Chi đội trưởng chỉ mặt chất vấn.

“Chi đội trưởng, đến ngay cả tôi mà anh cũng hoài nghi à? Chi tiết cụ thể tôi cũng đâu biết.” Tần Cao Phong biện giải.

“Thật sự không à?”

“Không!” Tần Cao Phong trả lời dứt khoát.

“Thế thì tà môn quá.” Chi đội trưởng tự lẩm bảm hoài nghi.

Tần Cao Phong tới giờ chưa hiểu xảy ra vấn đề gì mà khiến chi đội trưởng lo lắng tới mức quay ra nghi ngờ cả mình, sốt ruột hỏi: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện như thế này, tôi cũng không cách nào thương lượng với người khác, cậu phân tích cho tôi rốt cuộc trong đó có vấn đề gì.” Chi đội trưởng theo thói quen lấy thuốc lá ra mời, mỗi người một điếu, kể lại chi tiết, tin tức tới từ Tầng Nam, đương nhiên là Tầng Nam không thể kể quá tỉ mỉ, chỉ nói Giản Phàm ý đồ cưỡng bức mình, bị mình tát cho vài cái, nhấn mạnh là tát rất nặng.

Về phần nặng tới mức độ nào không nói, có điều chi đội trưởng càng kinh hãi là Giản Phàm phát hiện ra được sơ bộ bố trí của mình, mà bố trí này một số thứ chỉ mình ông ta mới biết, lo lắng kế hoạch vừa mới bắt đầu đã chết non, vội vàng gọi Tần Cao Phong tới thương lượng.

Tầng Nam là một nhân vật đặc thù, cha Tầng Quốc Vĩ và chi đội trưởng Ngũ có tư giao rất tốt, mà cô thì lại là con gái nuôi của Lý Uy, hai chân đạp hai thuyền, rốt cuộc Tầng Nam có thân phận gì thì ngay cả Tần Cao Phong cũng không dám kết luận bừa, chỉ biết rằng phân lượng trong lòng chi đội trưởng không hề nhỏ. Bây giờ nghe nói cấp dưới của mình lại có ý đồ cưỡng

bức với nữ nhân như thế, lòng không kinh sợ không được, cảm giác má nóng như lửa đốt, chỉ e ở trong mắt chi đội trưởng, hành vi này là biểu hiện thượng bất chính, hạ tắc loạn, mình cũng có trách nhiệm lãnh đạo liên đới.

Quả nhiên kể xong, chi đội trưởng hùng hổ nói: “Tôi nói này Tần Cao Phong, tôi đưa người tới tay cậu, cậu dạy dỗ kiểu gì thế hả? Chỉ có vài tháng mà dám cưỡng bức dân nữ rồi, thêm vài ngày nữa có phải là dám giết người phóng hỏa không?”

Tần Cao Phong chép miệng, cái này không dễ ăn nói, nghĩ một lúc, cuối cùng dùng vẻ mặt không còn cách nào ứng phó với lãnh đạo: “Chi đội trưởng, tôi đã nói với anh mấy lần rồi mà, thằng bé đó quan niệm thị phi thiện ác đều rất mập mờ, làm việc toàn bằng yêu ghét cá nhân, anh hi vọng chàng trai không lâu trước đó ở quán ăn chém khách kiếm tiền tiêu vật có lý tưởng sùng cao à? Với lại tính cậu ta là như thế, việc gì không muốn làm thì thông thả, anh có ép thì cậu ta cũng nghĩ cách bỏ gánh thôi, tôi đã nhắc anh cả rồi, anh cứ quyết ý đưa cậu ta lên, cho phần thưởng hạng ba, giờ thì đuôi vểnh lên trời rồi! Đừng bảo tôi không nhắc anh, thằng bé đó cơ trí lắm, bằng vào trò mà cậu ta bày ra với Nhân Thông và Tú Phương, đổi lại là tôi, tôi không nghĩ ra nổi, tới bây giờ tôi không biết xếp cậu ta vào cái loại nào, đó là thằng nhóc quái nhất mà tôi từng biết.”

Chi đội trưởng lặng lẽ nghe hết, rít liền mấy hơi thuốc mới thận trọng nói: “Vậy cậu nói xem bước tiếp theo chúng ta phải làm thế nào? Quân cờ này sắp thoát khỏi tầm mắt chúng ta rồi, đừng để cuối cùng chúng ta thành bia ngắm, làm trò cười cho người ta.”

Chương 102: Không thể có kết cục tốt.(5)

“Cái này thì không lo, cậu ta không to gan như vậy.” Tần Cao Phong lắc đầu, qua nhiều tháng theo dõi, biến hóa của Giản Phàm làm hắn phải không ít lần kinh ngạc. Một năm trước thôi là chàng trai nhát gan, bảo sao nghe vậy, giờ thành cả nhân vật khiến chi đội trưởng phải dè chừng, sau sự cố lần đó cảm giác Giản Phàm giống như trút bỏ hết xiềng xích trên bản thân rồi, giờ tới hắn cũng khó nắm bắt: “Chàng trai đó cực kỳ khó lường, thường xuyên ra tay ở chỗ chúng ta không ngờ tới, đầu óc của cậu ta hoàn toàn không giống người bình thường. Chi đội trưởng, tôi kiến nghị anh đưa cậu ta về Ô Long làm một cảnh sát nhỏ đi, tôi thà đã bỏ phí mất 8 tháng còn hơn, khẩu súng này lúc thì linh lúc thì không, tôi có cảm giác cậu ta dần vượt khỏi tầm khống chế rồi. Tới bây giờ tố chất nghiệp vụ, tố chất chính trị, thêm vào tố chất tâm lý đều be bét, tôi khuyến khích cậu ta rất nhiều, cổ vũ cậu ta phấn đấu, cuối cùng cậu ta chỉ thích chui vào bếp nếu không làm loại chuyện như với Nhân Thông và Tứ Phương. Chi đội trưởng, để cậu ta về thôi, chứ cậu ta mà có mệnh hệ gì, tôi ăn nói với người nhà cậu ta ra sao?”

Những lời này không biết là xuất phát từ bất tín nhiệm hay là không đành lòng, Tần Cao Phong vừa nói mắt vừa ánh lên nhìn sắc mặt chi đội trưởng, có lẽ từ trong lòng, thà để Giản Phàm mãi mãi là cảnh sát nhỏ, mãi mãi chui vào trong bếp còn hơn thành nhân vật ai cũng không đối phó nổi.

Không ngờ những lời này khiến chi đội trưởng vênh râu trợn mắt, vô tình lộ ra thái độ lãnh đạo mắng Tần Cao Phong: “Cậu nên nghĩ ăn nói với tôi làm sao trước đi, trước khi tư tưởng ổn định, phải đề phòng cậu ta tiếp xúc với mục tiêu. Người do cậu bồi dưỡng, cậu nhất định phải có biện pháp áp chế cậu ta, đó cũng là có trách nhiệm với chính bản thân cậu ta, nếu còn xảy ra chuyện ba năm trước, tôi phải cậu đi thay thế.”

“Chi đội trưởng, tôi muốn đi lắm, có điều với tuổi nghề của tôi muốn làm người xấu không có cơ hội.” Tần Cao Phong đang

nói thì có điện thoại, lấy ra xem số tức thì vui vẻ nói: “Chi đội trưởng xem đi, là Giản Phàm, cậu ấy vẫn tin tưởng tổ chức mà.”

Đùa thì đùa, Tần Cao Phong nhận điện thoại, ừ ừ vài tiếng, sắc mặt dần trở nên khó coi, nói một câu "Thứ hai tìm tôi", sau đó cúp máy, im lặng.

Chi đội trưởng nhú mày, có linh cảm không lành, thúc giục: “Sao thế? Cậu ta muốn cái gì?”

“Cậu ta muốn từ chức.” Tần Cao Phong nặng nề nói một câu.

“Cái gì?” Chi đội trưởng kinh ngạc, ông ta không lường trước được việc này.

Thế nhưng Tần Cao Phong chỉ thở hắt ra một hơi rồi cười gượng: “Chi đội trưởng, tôi đã nói rồi mà, chúng ta không lường được đâu, chuyện cậu ta không thích làm, nếu ép là cậu ta bỏ gánh ngay, cậu ta hết thuốc chữa rồi, không làm nữa.”

“Cậu cười tôi đấy à?” Chi đội trưởng không hài lòng với thái độ của Tần Cao Phong, ném điếu thuốc xuống đất, dẫm lên, đứng dậy đi đi lại lại, tức tối nói: “Nếu cậu ta chuồn mất, tôi cứ nhè cậu mà hỏi tội, nếu con bé Tăng giả có chuyện gì, tôi cũng cứ cậu mà tính. Vất vả bồi dưỡng gần năm trời, để cậu ta kiếm một đồng lợi lộc rồi chạy mất à? Cái thằng nhãi con này, sao tệ hơn cả cậu vậy?”

“Chi đội trưởng, anh chớ nóng như thế, ép cậu ta không xong đâu, anh gây sức ép, cậu ta không từ chức cũng dám chạy đấy.” Tần Cao Phong thấy lãnh đạo nổi giận, chạy theo khuyên.

Một cao một thấp, một gày một béo đi theo đường bên sông thì thà thì thụt, giống như đang mặt mưu.

“Mẹ nó chứ, mày muốn từ chức à, đầu mày không phải bị lọt nước mà lọt phân rồi.” Gian phòng tầng hai ở khu thành phố cũ, lão tam Hoàng Thiên Dã đang đếm một hộp tiền, trông có vẻ là khoản doanh thu, có cả đồng tiền lẻ một đồng, nghe thấy Giản Phàm nằm trên giường nói muốn từ chức thì kinh ngạc kêu lên.

Giản Phàm lúc này đang nằm trong cái ổ chó của Hoàng Thiên Dã, khắp bốn xung quanh tường là họa báo xe hơi người mẫu áo tắm với nữ minh tinh, đã thay áo sơ mi của lão tam, mặt xoa thuốc, do lão tam mua cho, thấy người anh em la hét, môi còn cười nhè nhẹ, ném di động lên đầu giường, nhìn cái thằng

như khắc chữ tiền trên trán, đầu chặt kín suy tính, vẫn tỏ ra thoải mái: “Tao từ chức, mày la hét cái quái gì vậy?”

“Này này này ... Oa ca, mày suy nghĩ cho kỹ đi, chuyện này không giống anh em mình mở quán, nói không làm là không làm được đâu, mày cởi cảnh phục rồi thì ai dám nhận mày nữa.” Hoàng Thiên Dã nói thẳng vào điểm mấu chốt.

Chuyện này Giản Phàm chỉ có thể để nát trong lòng chứ không thể kể ra, chỉ là hơi tò mò hỏi: “Này lão tam, cách đây không lâu mày còn xúi bẩy tao bỏ việc đi mở quán cơm với mày mà, sao bây giờ lại thay đổi.”

“Đúng, thay đổi rồi, tao thấy mày không đáng tin, tao chẳng biết mày muốn cái quái gì nữa, nhưng khẳng định là mày sẽ không một lòng một dạ mở quán ăn với tao, nên thôi là tốt nhất. Tự tao làm cho xong.” Hoàng Thiên Dã nhìn cái mặt như làm bánh bao của Giản Phàm, quay lại đề tài cũ: “Này, rốt cuộc mày bị làm sao? Xưa nay mày đâu phải loại người đánh nhau xông lên phía trước.”

Giản Phàm qua loa: “Đã bảo với mày rồi mà, chấp hành nhiệm vụ nên bị thương.”

“Nghĩ tao ngốc chắc, có loại tội phạm nào mà mắt chuẩn thế, cứ nhè mặt cảnh sát mà đánh, chẳng lẽ vì bọn chúng biết mặt cảnh sát là dày nhất nên chuyên môn nhắm vào mặt?”

“Này lão tam, mày muốn nằm liệt giường không, ép tao ra tay à?” Giản Phàm hăm dọa.

“Dọa ai đấy, mày đang nằm trên giường của tao, mặc áo của tao, bôi thuốc tao mua, tao không đuổi mày đi là may đấy.” Hoàng Thiên Dã sợ gì Giản Phàm, nói rồi xán tới gần hạ thấp giọng mới cung: “Oa ca này, không phải mày bị lửa dục thiêu đốt, đói quá ăn cần muốn cưỡng bức em hoa khô cảnh sát nào đó chứ!? Nhìn đi, cái mặt mày rõ ràng là ăn tát mà ra, vết ngón tay này, móng tay này. Đừng chối, chuyện này tao cũng từng trải qua rồi, hồi tao muốn cùng bạn gái đời đầu của tao lên giường, cô ấy không muốn, vừa cào vừa tát, thế là hôm sau cái mặt nào giống hệt mặt mày. Này, nói đi chứ, chia sẻ kinh nghiệm đi chứ, hỏi mày đấy, có thành không?”

Giản Phàm thình lình bò dậy vung tay, Hoàng Thiên Dã hết hồn lùi lại, nhưng Giản Phàm chỉ làm bộ vậ mà thôi, bực dọc: “Tao nói đã đắc thủ thì mày lại tiếp tục dụ tao nói chi tiết, nếu tao nói chưa thì mày lại không tin, thế nên vấn đề này tốt nhất tao giữ im lặng, cho mày đoán thoải mái, thế có phải tiện không?”

“Không cần đoán nữa, bàng vào thái độ chẳng ra cái mẹ gì của mày là biết xôi hỏng bỏng không.” Hoàng Thiên Dã cũng hiểu Giản Phàm không kém, nói câu trước là hiểu câu sau.

Hai anh em cùng bật cười ha hả, chẳng có gì phải xấu hổ, từng cùng nhau trải qua chuyện bề mặt hơn nhiều, nếu là người ngoài còn thấy khó nói, anh em với nhau còn kể ra làm trò vui. Hoàng Thiên Dã tiếp tục đếm tiền lẻ, Giản Phàm thì đi lấy nước uống vài viên thuốc giảm sưng, đứng trước gương nhìn thấy mặt sưng từ má tới tận mang tai, má trái còn bị xước một vết dài, thực sự là không cách nào vác cái mặt này về đội nữa.

Chương 103: Sóng gió từ chức! (1)

“Lão tam.” Giản Phàm đã quyết định quay đầu sang: “Tao ở chỗ này mấy ngày được không?”

“Cứ ở.” Hoàng Thiên Dã bận đếm tiền đến mí mắt cũng chẳng thèm nhướng lên, rốt cuộc không nén nổi tò mò, lại hỏi: “Oa ca, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì mà không muốn làm cảnh sát nữa? Nói ra thì cái nghề này cũng không tệ mà, đi làm thì cướp của nhà giàu chia cho người làm, tan ca thì chơi gái bài bạc, không có việc gì thì mò tới nhà, có việc thì lại chẳng tìm thấy đâu. Ha ha ha, tao thấy hợp với mày.”

Rõ ràng là nói mỉa, cơ mà người ta nói cũng không hẳn là sai, cứ lấy mình ra làm tham chiếu thì khó mà cãi được hết, kỳ thực Giản Phàm cũng muốn nói hết ra lắm, nói ra cho thỏa. Nhưng mà nhìn lão tam say sưa đếm tiền, lại còn vuốt phẳng từng tờ, cho vào hộp cẩn thận, vui vẻ thỏa mãn, đành nuốt lời muốn nói vào, chuyện này dấu trong lòng là hơn, không muốn phá hỏng cuộc sống vô tư lự đó của anh em.

Đó là cuộc sống từng có của y, bây giờ đã quá xa vời rồi, ngồi đó nhìn lão tam chìm đắm trong hạnh phúc nhỏ bé của mình, trầm tư nói: “Lão tam, kỳ thực mày nên biết rằng trong đội ngũ cảnh sát còn có người tốt, thế nên mày mới có thể ngồi đây vui vẻ đếm tiền. Lấy ví dụ mấy người mày từng gặp như Dương Hồng Hạnh, Lương Vũ Vân, còn có rất nhiều đồng đội của tao nữa, tao rất không muốn rời xa bọn họ, họ đều là người tốt, thật đấy.”

“Ừ thì tao cũng có nói là tao không tin đâu, có điều người tốt có nhiều tới mấy cũng không phải mày.” Hoàng Thiên Dã thuận miệng nói.

Chỉ là một câu nói bâng quơ đùa cợt mà anh em hay nói với nhau, nhưng lại chạm vào nỗi đau trong lòng Giản Phàm, đúng là mình càng ngày càng chẳng liên quan gì tới cảnh sát tốt nữa, nói một câu làm hỏng hết tâm tình, Giản Phàm giận cá chém

thốt vung tay bộp gáy hấn một phát: “Con bà nó, mày biết quá nhiều rồi đấy, cẩn thận tao giết người bịt miệng.”

Lão tam cười ha hả, hiển nhiên là chỉ trêu đùa Giản Phàm, hấn suốt ngày chỉ lo móc túi khách hàng, chẳng biết chút gì về công việc của Giản Phàm.

“Anh ấy muốn từ chức sao?” Tăng Nam nghe mà sửng người, thấp thỏm rất lâu không ngờ là kết quả lại như thế.

“Tiểu Nam, cháu nghĩ kỹ lại thời gian cả hai tiếp xúc xem, với tính cách của cậu ta, liệu có liên hệ với mục tiêu, liệu có chấp nhận lời mời của mục tiêu không, chuyện này rất quan trọng.” Ở đầu kia điện thoại là giọng chỉ đội trưởng Ngũ.

“Không đâu.” Tăng Nam trả lời rất chắc chắn, tức thì hồi ức lại lúc Giản Phàm nói câu "cô đoán xem" ở trong phòng, loại ngữ khí đầy sự khinh miệt và tức giận đó đã vượt qua khỏi thái độ bình thường, đáng tiếc là mình không đoán ra được anh ấy lại có thể quyết đoán như thế, giải thích thêm: “Chú Ngũ, không có chuyện đó đâu, hôm nay anh ấy đã từ chối ngay trước mặt ông ta, cháu nghĩ anh ấy còn có điều cố kỵ không muốn tham dự vào đó, xuất phát từ tâm lý gì ấy ạ? .. Chuyện này khó nói lắm, tựa hồ trong lòng anh ấy rất ghét những chuyện này ... Cháu không sao, không sao đâu ạ, chỉ là ra tay hơi quá ... Bây giờ tìm được ra anh ấy chưa ạ ... Vâng cháu biết rồi, cháu thấy anh ấy vô cùng thích hợp, không ai thích hợp hơn nữa.”

Cúp điện thoại rồi Tăng Nam càng thêm phần thấp thỏm bất an, biết chỉ đội trưởng muốn đối phó với một cảnh sát nhỏ sẽ có vô số biện pháp, trong lòng lo lắng lắm, họ sẽ làm gì anh ấy? Sẽ cưỡng chế chấp hành mệnh lệnh, hay đại nghĩa diệt thân, tránh anh ấy trở thành mối nguy hại cho nhiệm vụ? Nghĩ rất nhiều cách, nhưng không thấy có hiệu quả với Giản Phàm, mà là người trực tiếp tiếp xúc với Giản Phàm khi y làm việc, cô biết năng lực của Giản Phàm, sẽ rất có ích cho việc mình muốn làm, nhưng nếu chuyển giới tuyến kia, sẽ cực kỳ nguy hiểm ...

Câu trả lời vừa rồi có chút cảm tính, có một phần hi vọng, cô mong Giản Phàm không phải là người như thế.

Càng nghĩ lại càng thấy trống rỗng, còn có chút đau lòng, nhắm mắt lại dựa vào lưng ghé lại mở mắt ra ngay lập tức, trong

đầu chỉ toàn là bóng dáng Giản Phàm, đặc biệt là khuôn mặt sau khi bị đánh. Cô biết mình không sai, đó là nhiệm vụ của cô, nhưng trong lòng vẫn cứ áy náy, trên đời này làm gì có ai vui được khi bị lừa dối. Mở mắt ra thì ánh mắt lại cứ như vô tình quét qua cái ghế sofa kia, cưỡng hôn, rồi cuồng bạo bất ngờ, tích tắc ngậy ngát ấy in sâu trong lòng, nhớ lại thôi cũng khiến sóng lòng dâng trào, bất giác sờ cổ áo bị xé rách, chỗ bị dày vò, nếu lúc đó mình không phản kháng thì sẽ thế nào?

Đi tới bước này, cô cũng không nói rõ được mình mang theo mục đích tiến vào cuộc sống của Giản Phàm là do nhiệm vụ hay do cá tính độc đáo của Giản Phàm thu hút, tình cảm của mình với Giản Phàm là hận hay là yêu, càng không nói rõ được chàng cảnh sát đó là thông minh tuyệt đỉnh hay là ngu xuẩn cực độ.

Chàng trai đó giống một câu đố, luôn làm người ta phải bất ngờ, Tăng Nam biết, từ khi Giản Phàm xuất hiện, cuộc sống của cô trở nên đặc sắc hơn nhiều.

Vẫn chìm đắm trong ảo tưởng kích thích khác thường khi đó, Tăng Nam không ý thức được thời gian chậm chậm trôi đi, tiếng gọi phát ra từ bộ đàm mới nhận ra là trời đã tối, vội vàng an bài nhân viên phục vụ ở các phòng bao, các tầng, rồi lại giống như thường ngày buồn chán nhìn màn hình giám sát.

Mỗi ngày đều như thế, trên màn hình là đại sảnh, sàn nhảy, quán bar ... Cho dù không nghe được âm thanh, nhưng nhìn đám đông lắc lư điên dại cũng có thể tưởng tượng ra. Mỗi ngày từng đôi từng cặp tay trong tay khăng khít ra ra vào vào nơi này, đều là chỉ là vờ vịt đóng kịch, mỗi ngày những cảnh tình cảm ngọt ngào diễn ra ở nơi này cũng chỉ là đóng kịch, bất kể là hạnh phúc, thỏa mãn, đặc ý đều là giả hết, Tăng Nam căm ghét những thứ đó.

Nhưng hôm nay mới nhận ra vì sao Giản Phàm lại giận như vậy, vì mình cũng chính là một người trong màn kịch đó. Chỉ tiếc, nam chính bỏ đi rồi.

“Báo cáo!”

“Vào đi.”

Sáng thứ hai, Tần Cao Phong đi làm rất đúng giờ, vừa mới ngồi xuống bàn làm việc đã nghe thấy tiếng gõ cửa, Giản Phàm

càng đúng giờ, có lẽ là nắp trong góc nào đó đợi mình.

Đỡ rồi, nhưng hai ngày còn sưng thế này thì đoán ra được khi đó bị Tăng Nam ra tay ghê gớm, còn có cả vết xước dài, khi vào cửa vẫn đứng nghiêm, khôi phục lại thần khí thường ngày, cả hai đều hiểu chuyện gì xảy ra.

Giản Phàm rất trình trọng kiên quyết đưa đơn từ chức lên bàn, Tần Cao Phong thậm chí còn không đưa mắt lên, đơn được Giản Phàm cầm ngược đưa tới, vẫn cứ giữ sự chu đáo và tôn kính với mình thường ngày, trừ cái mặt sưng ra thì không có gì khác.

“Đội trưởng, anh từng nói với tôi, chỉ có chuyện ép người ta làm tội phạm chứ không ai ép làm cảnh sát, đúng không?”

“Đúng, tôi nói thế.”

“Anh còn nói, tới tự nguyện, đi tự nhiên, đúng không?”

“Đúng, cũng chính là tôi nói.”

Thấy đội trưởng đều thừa nhận, Giản Phàm liền không lên tiếng nữa, đứng đó chờ đợi, ý đã quyết sẽ không thay đổi, đội trưởng không ngăn cản là tốt nhất, tránh cho cả hai khó xử.

Chương 104: Sóng gió từ chức! (2)

Tần Cao Phong xem thư từ chức lại còn biểu dương: “Ừm, viết rất ngay ngắn, rất nghiêm chỉnh, đẹp hơn chữ Tiêu Thành Cương nhiều, xem ra cậu dùng bút tốt hơn dùng súng. Lý do cũng chính đáng đấy, không có nghiệp vụ, trình độ văn hóa thấp, không thích ứng với công tác công an, xem ra cậu cũng tự biết mình. Ô, tôi lấy làm lạ rồi, chẳng phải cậu tốt nghiệp đại học à? Tiêu Thành Cương chỉ có văn bằng trung cấp, xem ra sinh viên đại học không đáng tin ...”

Giống lời mỉa mai châm chọc không để vào trong lòng, Giản Phàm nghiêm mặt tiếp lời: “Đội trưởng, bất kể anh trào phúng ra sao, tôi đều tiếp nhận, tôi viết ra đều là thực lòng, hiện giờ tôi có thể đứng ở vị trí này là nhờ có anh đứng sau chống lưng, đều là kết quả do anh cố ý an bài. Tôi rất cảm kích cũng rất kính trọng anh, nhưng tôi không muốn làm một con rối không có ý chí, bị người ta thao túng trong tay, con người sống mà không giữ được chính mình, vậy còn có ý nghĩa gì?”

Tần Cao Phong đặt đơn từ chức xuống mặt bàn, trịnh trọng đối diện với Giản Phàm: “Tốt, nói rất hay, bây giờ cậu càng ngày càng giống một nam nhân rồi. Mọi thứ cứ theo quy trình mà làm, tôi thành toàn cho cậu, đại đội ta không có bộ phận nhân sự, cậu phải tới chi đội, cho cậu một ngày, toàn bộ hồ sơ và cảnh phục chuẩn bị sẵn, ngày mai bàn giao, ngày kia cậu có thể về nhà, thế nào, tôi cũng không phụ lòng cậu chứ?”

“Vâng, cảm ơn đội trưởng.” Giản Phàm đứng nghiêm kính lễ, cho dù đội trưởng vẻ mặt không thay đổi, nhưng y nghe ra được sự tức giận trong lời nói.

“Không cần kính lễ, từ khi cậu quyết định từ chức thì tôi không còn là cấp trên của cậu nữa.” Tần Cao Phong xua tay: “Đi đi, làm cho tốt những việc cuối cùng, đừng để lúc bàn giao thiếu cái nọ sót cái kia làm lỡ chuyện từ chức.”

Giản Phàm vừa thở phào cũng vừa buồn bã lui ra, hôm nay đã chuẩn bị quyết tâm đối phó với mọi biến cố rồi, cho dù là nổi

cơ lôi đình, cho dù là chửi mắng té tát hay là bị đánh một trận cũng chấp nhận. Có điều kết quả lại thuận lợi vô cùng, đội trưởng tuy không vui, nhưng cũng không giữ lại, giống như thực sự bị tổn thương.

Có điều thế thì sao nào, dù vẫn tôn trọng Tần Cao Phong, nhưng Giản Phàm không thấy mình nợ nần gì hẳn cả, bởi vì nói cho cùng mọi thứ đều chỉ là giả dối. Không cần biết lý do mọi thứ đều là cố ý sắp đặt có mục đích, còn bao nhiêu chuyện xung quanh mình đều do sắp đặt sẵn, mọi thứ bắt đầu từ rất lâu rồi, từ cái ngày bảo mình dẫn Đường Đại Đầu ra khỏi phòng tạm giam để gặp mặt Lý Uy, không, còn từ trước đó, lúc dạy mình bắn súng ... Không thậm chí còn trước đó, khi mình ở trường huấn luyện.

Bỏ đi, truy cứu làm gì nữa, chỉ trong một năm đầu tiên bị cô gái yêu thương nhất lừa dối, sau đó bị người mình ngưỡng mộ lừa dối, Giản Phàm không biết trừ cha mẹ ra còn ai tin được không.

Có lẽ đội trưởng cho rằng mình sợ khó sợ khổ, mình muốn trốn tránh trách nhiệm như trước kia, đó là một phần rất nhỏ, bây giờ Giản Phàm có thể khắc phục được điểm yếu của mình, nếu đội trưởng giao nhiệm vụ, y sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành. Nhìn lại mà nói, tất cả nhiệm vụ mình được giao, tuy quá trình có trắc trở lên xuống, nhưng có lần nào mình không hoàn thành nhiệm vụ? Có lần nào mình làm xấu hổ bộ cảnh phục này chưa?

Chẳng muốn giải thích nữa, chỉ là cảm giác không có ai hiểu, không khỏi thấy cô độc lạc lõng.

Tâm tình nặng nề về nơi công tác, chú Trần đi rồi, chôn vùi nhiều năm cuối cùng cũng tìm được cơ hội trở mình, cầm lại súng trở về tuyến đầu. Bây giờ người trông kho súng là chủ nhiệm Cao của văn phòng, dừng lại ở cửa một bước nhưng vẫn đi tiếp, đi qua hành lang tới cái phòng hồ sơ tối tăm hẻo lánh nhất trong đội.

Quét đất, lấy nước, lau bàn, lau cho thật sạch, còn có chút không cam lòng, sắp xếp lại cái đóng hồ sơ dang dở năm nay

mình chưa làm xong, cái văn phòng âm u, lạnh lẽo này khiến Giản Phàm lưu luyến.

Cái gói đập trúng giá hồ sơ, làm mấy tập hồ sơ rơi xuống, không biết là ai lấy ra xem không để lại cho tử tế, thở dài cúi xuống nhất.

Giá này đặt những hồ sơ vụ án cũ lắm rồi, cầm lấy một tập hồ sơ đã ngửi thấy mùi bụi mốc khiến người ta muốn hắt hơi, cho dù là ngày cuối cùng thì Giản Phàm vẫn làm hết trách nhiệm. Theo khái niệm của Giản Phàm thì số hồ sơ này được liệt vào nhóm đồ cổ, vì nó từng trải qua thời đại của bác Giang, trong đó có không ít trang hồ sơ in bằng thứ giấy chất lượng kém đen xì xì.

Giản Phàm phủ bụi tập hồ sơ, cũ lắm rồi, bên trong rơi ra một tấm bản đồ, trải ra nhìn.

Nếu người bình thường nhìn vào chỉ thấy rặng núi sông ngòi đủ mọi hình thù kỳ quái, đây là kiểu bản đồ chụp từ vệ tinh, nhưng Giản Phàm nhìn sâu một cái, giống như tích tắc y bị hút vào giữa không trung, đang trên nhìn xuống nhìn rặng núi ngang dọc, dòng sông màu lam, chấm trắng lốm đốm như tuyết, rồi hình ảnh rất nhiều gương mặt, vô số dòng thông tin chạy qua trong đầu, thậm chí có thể viết ra chính xác toàn bộ thông tin từ vụ án này.

Thấy những thứ đó chỉ từ một bức ảnh mà thôi.

Giống cách hồi trước ở Đệ nhất oa dùng đặc trưng gương mặt gán tới từng loại thứ nguyên liệu nấu ăn, y có thể nhớ hết mặt khách từng tới quán, dù cách nhiều năm.

Tốn nhiều thời gian luyện tập dùng cách này ghi nhớ mấy nghìn vụ án trong đầu.

Giờ thành vô nghĩa rồi, vô nghĩa giống bao năm đi học một cách hồ đồ.

Trong sân đã có người âm ỉ gì đó, mở cánh cửa sổ bị che khuất ra, lại là Tiêu Thành Cương, lại thức dậy muộn rồi, miệng ngậm cái quẩy chạy từ trong nhà ăn ra, lên xe chậm bị Quách Nguyên vung tay cho một cái bộp vào gáy, không biết lại đi làm nhiệm vụ gì đây.

Nhìn thấy pháp y Tạ đang gọi người của phòng trực ban giúp mình rửa đồ dùng, nữ pháp y này ngày ngày tiếp xúc với người chết, chưa bao giờ thấy trên mặt cô có sự sợ hãi hay ghét bỏ, cõi bộ cảnh phục ra liền giống như bao nhiêu bác gái khác trên đường, luôn quý mến mình.

Dương Hồng Hạnh, đúng rồi, còn cô ấy nữa, mặc bộ cảnh phục nghiêm chỉnh, mạnh mẽ mà không mất đi sự xinh đẹp nữ tính, đang gọi Tùy Hâm, à quát thì đúng hơn. Còn có Vương Minh tổ ba, Cao Ái Quân tổ hai, hôm nay không có nhiệm vụ, đang tranh thủ rửa xe tếu táo với nhau.

Đây là cái nơi ánh mặt trời không chiếu tới, nhưng không hề thiếu sự quan tâm ấm áp, ở nơi này đôi khi cảm giác ấm áp như ở nhà, đang nhìn khung cảnh quen thuộc đó, Giản Phàm vội vàng rút đầu lại khép cửa sổ như kẻ trộm.

Bác Giang lái xe ba bánh đi vào, sau xe là rau thịt tươi mới mua, nói chuyện với mấy cảnh sát ngoài sân, Giản Phàm nghe thấy rõ câu “Vương Minh, có thấy Giản Phàm đâu không? Sao hai ngày rồi không thấy mặt?”, có người đáp “Bác Giang, đi chơi rồi, chưa tới giờ cơm thì chưa về đâu”, là Vương Minh trả lời, mọi người cười vui vẻ, Bác Giang mắng mấy câu bảo vệ Giản Phàm rồi lái xe vào sân sau.

Mọi thứ vẫn như cũ, đầu tuần bận rộn không ai chú ý trong đội có biến cố, Giản Phàm nghe những âm thanh quen thuộc đó mà lòng nôn nao chua xót, nhớ lại ngày mình bị đóc cảnh bắt đi, tất cả người trong đội đều tụ tập ở ngoài sân, Bác Giang còn nhét hộp cơm vào tay mình. Vậy mà bây giờ mình một mình bỏ đi, vì lý do bản thân, mình phải ăn nói với đồng đội, với bác Giang ra sao đây?

Lặng lẽ dựa vào cửa sổ, lòng ngổn ngang cảm xúc, lần này cảm giác buồn bực vượt qua bất kỳ lần nào trước đó, thậm chí Giản Phàm có cảm giác mắc tội với mọi người.

Chương 105: Sóng gió từ chức! (3)

Mình đâu sai, mình muốn là chính mình, mình không phải là một con rối, liên tục tự nhủ với bản thân như thế cũng không xua tan được ý nghĩ, mình ích kỷ phản bội lại mọi người.

Mẹ nó chứ, lão tử tới đây để làm việc, không phải làm chó cho bất kỳ ai hết, mình không làm gì có lỗi với họ cả, đâu phải mình bỏ đi để lại gánh nặng gì cho họ đâu, mình không sai.

Mình làm cảnh sát cũng chẳng phải do ai ban ơn ban phúc hết, mà là cha mẹ phải bỏ ra 5 vạn mồ hôi nước mắt hối lộ cho người ta để có bộ cảnh phục này, nhiệm vụ được giao mình đã hoàn thành cả rồi, chuyện không trong phận sự như đi kháng lũ cũng hăng hái tham gia rồi.

Mình không sai.

Thời gian trôi đi, mấy tiếng sau Giản Phàm đã chỉnh lý hồ sơ, dựa theo mục lục lưu trữ kiểm tra lại một lượt, in ra một bản danh sách để giao nộp, lại đem vài văn kiện hồ sơ năm ngoái vào chỗ lưu trữ, thế là tới gần trưa. Giản Phàm định tranh thủ lát nữa không có ai thì chuồn luôn, chiều không tới nữa, mai tới bàn giao, lạng lẽ mà đi khỏi phải phiền lòng.

Cửa đột nhiên két một cái mở ra, nửa cái đầu thò vào, nhìn cái đầu đỉnh kia là biết Thành Cương chứ không phải ai khác, lăm lét như trộm nhìn quanh gọi: “Oa ca, mẹ anh gọi anh đi nấu cơm.”

“Mẹ mà ầy, cút xéo, đá chết giờ.” Tâm tình đang cực kỳ không tốt, Giản Phàm cầm cuốn sách muốn ném, cái thẳng này chỉ lúc nào đói bụng mới nhớ tới mình thôi.

Tiêu Thành Cương sớm dự liệu được rồi, cười hì hì rụt đầu lại, cuốn sách rầm một cái trúng cửa, đang định đi nhặt thì cửa mở ra, Giản Phàm sững sờ.

Chỉ thấy một nữ nhân trung niên mặc bộ váy áo công sở màu kem nền nã, tuy có tuổi mà vóc dáng vẫn thon gọn hấp dẫn, đuôi mắt có nếp nhăn chỉ làm tăng thêm vẻ đẹp mặn mà duyên dáng của tháng năm, một bóng dáng quen thuộc đứng ngay

trước mặt, nghe thấy giọng nói quen thuộc có phần mỉa mai: “Chà, ai mà nóng tính thế này, nói chuyện với đồng nghiệp như thế đấy à?”

Mặt Giản Phàm liền như trái mướp đắng, người đứng ở cửa không phải mẹ thì là ai? Còn mặc chính quần áo mình mua lần trước. Chưa kịp nói thì Tiêu Thành Cương đã hót lẻo: “Dì ơi, bây giờ anh ấy là thám trưởng rồi, dì quản anh ấy đi, ngày nào cũng chửi mắng cháu như thế.”

Đứng bên cạnh mẹ còn có cả Dương Hồng Hạnh, nhưng lại lên tiếng bênh vực Giản Phàm: “Dì đừng nghe cậu ta nói linh tinh, Giản Phàm vốn rất đúng mực, đều bị bọn họ làm hư.”

“Cái gì? Vừa rồi mọi người đều nghe thấy nhé, là anh ấy chửi cháu trước cháu có nói câu nào thiếu văn minh không?” Tiêu Thành Cương kêu oan.

“Mẹ, sao mẹ tới mà không gọi điện cho con biết.” Giản Phàm giờ mới tỉnh lại, toét miệng cười, bao chuyện không vui liền biến mất như bong bóng xà phòng, thiếu điều nhảy tới ôm chầm lấy mẹ.

Mai Vũ Vận đưa tay ra kéo tay con trai, sờ má còn vết xước: “Sao thế này, đánh nhau à?”

“Không ạ, trời nóng quá bị rôm ngứa, nên con gãi thành đấy.” Giản Phàm thuận miệng nói bừa, qua hai ngày uống thuốc xoa thuốc, đã không nhìn rõ nữa.

“Lớn thế này rồi mà còn không biết chiếu cố bản thân, toàn làm mẹ lo lắng.”

Mai Vũ Vận vuốt má con trai vừa thương lại vừa trách, kéo đầu vào lòng, Giản Phàm cười hì hì, sau đó nghe thấy có tiếng cười khúc khích mới tỉnh lại, không ổn, dù sao cũng lớn tướng rồi lại ở chỗ làm, lại làm nũng mẹ thế này, hơi mất mặt.

Giản Phàm ngượng ngùng rời khỏi lòng mẹ, Mai Vũ Vận một tay ôm vai con trai, một tay ôm vai Dương Hồng Hạnh đỡ mặt thẹn thò, Tiêu Thành Cương lẻo đẻo theo sau. Mọi người nói cười rời phòng hồ sơ, hỏi ra mới biết là chú hai đưa thím hai lên tỉnh thành chơi, tiện thể đưa cả mẹ tới thăm con trai, tới hành lang nhìn thấy chiếc xe Santana của đồn công an Thành Quận huyện Ô Long, thím hai vỗ tay, còn chú hai thì đang nói

chuyện với đội trưởng, Giản Phàm nhú mày, chuyện này không phải cũng là lại cố tình sắp đặt chứ?

Làm gì có chuyện trùng hợp thế, đùa mình đấy à? Miệng vẫn cười nhưng trong lòng phủ mây đen, nháng lên vài tia sét.

Giản Trung Thành vẫn thế, mặt khó đăm đăm, còn thím hai thì làm ở cục tài chính Ô Long, mặc hàng hiệu đeo vàng đeo bạc trông như bà địa chủ, đứng bên cạnh thím, khí chất của mẹ càng thêm cao nhã. Chẳng có thời gian suy nghĩ, Sở Tĩnh Viện lần đầu gặp mẹ, giống đa phần mọi người, không dám tin đây là mẹ Giản Phàm, nắm tay trò chuyện, mẹ tuy là lợi hại nhưng rất thân thiện dễ gần, gọi cả Vương Minh, Quách Nguyên đã từng tới Ô Long, trên xe mang theo cả hộp toàn đồ ăn, mọi người rí rít vận chuyển đồ, táo núi, nho rừng, cả đám vừa khuân vác vừa ăn.

Bất kể thế nào cũng phải đãi mọi người một bữa ngon đã rồi tính sau, Giản Phàm khẩn cấp chui vào bếp làm việc.

Bác Giang làm phụ bếp, Giản Phàm làm bếp trưởng, chẳng bao lâu đã làm được cả bàn ăn thịnh soạn, nhưng Giản Phàm thì càng thêm nghi ngờ, Bác Giang thường ngày rất tiết kiệm, vậy mà hôm nay mua 2 cái chân giò, mấy con gà, lại còn có cả cá tươi, cứ như chuẩn bị sẵn sàng để mình thể hiện vậy. Hỏi ra đúng y như rằng, đội trưởng thôn báo muốn đãi khách, không ngờ lại là người nhà Giản Phàm, bác Giang vui lắm, lát sau Mai Vũ Vận được cả đám đông xúm xít xung quanh đưa vào bếp, vừa nghe giới thiệu đã khen Giản Phàm lên tận trời.

Bữa cơm này làm ba người tới từ Ô Long rất vui vẻ, đặc biệt là Mai Vũ Vận càng cười như hoa nở, một tay lúc nào cũng giữ chặt lấy Dương Hồng Hạnh ở bên cạnh, biểu hiện của Dương Hồng Hạnh không phải nói rồi, đúng bộ dạng con dâu lấy lòng mẹ chồng, Giản Phàm khẳng định dứt khoát không quen cô gái hiền dịu thực nữ ấy.

Nghe có tiệc lớn, hôm nay không ai về nhà, đều tới nhà ăn, hết sức náo nhiệt, hết công tác cuộc sống lại nói tới chuyện lập công được thưởng, ai cũng khen Giản Phàm hết lời. Tần Cao Phong cũng tham dự, lời nói toàn là biểu dương, cái gì mà tác phong tốt đẹp, quan tâm đồng nghiệp, đặc biệt là quan tâm tới

sinh hoạt của đồng nghiệp, quản lý nhà bếp đầu vào đó, có chứng cứ, đây không phải lời nói dối.

Giản Trung Thành nở mày nở mặt vô cùng, khua đũa khoe khoang: “Không phải tôi bốc phét đâu nhé, trấn Phong Lâm có cả đồng đầu bếp, người họ Giản không nói làm ông to bà lớn, chứ nói tới ăn thì là số một trong tỉnh đấy.”

Thím hai nghe vậy thì trách: “Anh nói cái gì thế, nói cứ như nhà mình chỉ biết ăn thôi vậy.”

Mai Vũ Vận cũng không vui: “Chú còn nói được, có gì tự hào đâu, Giản Phàm bị cha nó dạy hư, bao nhiêu cái thông minh đều đặt hết vào chuyện ăn uống rồi, nếu không bằng vào sự đầu óc của nó, thì Thanh hoa Bắc Đại cũng không thành vấn đề.”

Mỗi người một câu, vừa ăn vừa nói cười, làm Giản Phàm thành món nhắm của họ rồi, toàn là nói lời tốt đẹp nên Giản Phàm miễn cưỡng ổn định lại tinh thần. Có điều mỗi lần mang thức ăn ra, đội trưởng lại cố ý nhìn giễu cợt, ho một tiếng, còn móc túi áo, để lộ ra góc một tờ giấy được gấp gọn gàng, tám phần là đơn từ chức của y, có điều không nói gì cả, chỉ cười. Đưa món ăn ra mấy lần thì hắng giọng bằng đấy lần, nụ cười càng lúc càng thấy nham hiểm, làm Giản Phàm chỉ muốn xông tới rút tờ giấy ra nhét luôn vào mồm hẳn, lúc này còn cảm thấy có lỗi, bây giờ hết rồi.

Đội trưởng chơi quá bản, nhìn mẹ vui vẻ thế kia, cho Giản Phàm nghìn cái lá gan cũng không dám, mà cũng không nở làm mẹ mất vui.

Bê được năm sáu món, đội trưởng kéo xuống ngồi bên cạnh ăn cùng, trông như thể lãnh đạo và cấp dưới thân mật lắm vậy, Mai Vũ Vận thấy con trai được lãnh đạo xem trọng thì vui hết cỡ. Còn Giản Phàm không biết mình ăn cái gì vào mồm nữa, một lần suýt mắc xương cá trong họng.

Chương 106: Sóng gió từ chức! (4)

Khó khăn lắm mới qua được bữa cơm đầy ải ấy, Tần Cao Phong an bài nhiệm vụ cho Dương Hồng Hạnh, Sở Tĩnh Viện đưa mẹ và thím hai của Giản Phàm đi dạo phố, một nhiệm vụ quá hợp lòng người, thế là bốn nữ nhân lập tức lên xe, dù sao lên tỉnh thành cũng là để chơi.

Giản Phàm tiễn mọi người ra ngõ rồi quay về đội, nhìn thấy Tần Cao Phong lên xe định đi, chặn lại đưa tay ra: “Đội trưởng, đơn xin từ chức trả lại cho tôi được không?”

Tần Cao Phong ngọt nhạt nói: “À, thế không từ chức nữa à?”

Giờ thì Giản Phàm hiểu được lời Lục Kiên Định nói rồi, cái giọng điệu của Tần Cao Phong cực kỳ đáng ghét, làm người ta chỉ muốn thụi vào mặt, thậm chí bao sao lãnh đạo không ai ưa, đáng đời: “Tôi không từ chức nữa.”

“Ài chà.” Tần Cao Phong tỏ ra khó xử rất kịch: “Cậu không nói sớm, tôi đã nói với chỉ đội trưởng rồi, Giản Phàm này, cậu không thể nói đi là đi, nói ở là ở chứ, không có tí nghiêm túc nào. Hệ thống công an không phải chỗ cho người ta tới đi tùy tiện đâu.”

Con bà nó chứ, trước kia nói cái gì mà “đến hoan nghênh, đi không giữ”, toàn là lời chó má hết, Giản Phàm vốn định đợi gạo nấu thành cơm, bố trí xong mọi chuyện rồi mới nói cho trong nhà, bây giờ thành linh để mẹ biết, không xử tại chỗ mới lạ.

Tần Cao Phong thấy Giản Phàm đứng im lìm trước xe, thở dài: “Buổi sáng từ chức dứt khoát lắm mà, sao giờ lại chần chừ như thế, Giản Phàm, cậu không thể nửa nọ nửa kia mãi như thế.”

“Đội trưởng.” Lần đầu tiên Giản Phàm gọi câu này với giọng đầy khinh miệt, nén giận suốt cả bữa cơm rồi, bây giờ lửa giận bùng cháy, sấm sét ập ủ trong lòng thành bão tố: “Anh cứ thoải mái trêu tôi, mặt tôi dày, tôi chẳng ngại, nhưng anh lôi mẹ tôi vào chuyện này thì đừng trách tôi.”

Tần Cao Phong cả đời trải qua không biết bao chuyện, tuy bất ngờ với thái độ của Giản Phàm, nhưng làm sao để bị y dọa được,

giơ ngón cái lên: “Tôi thích câu này đấy, uy hiếp lãnh đạo kia à? Giỏi, tôi sợ quá, được, cho cậu cơ hội, đơn từ chức tôi tạm giữ, mai người nhà của cậu đi rồi hãy trả lời tôi. Nên đi thì cứ đi, cậu đừng tưởng rằng thiếu cậu thì trái đất này ngừng quay, cậu đi rồi không có ai làm việc nữa sao? Bao nhiêu người đang đợi chen chân vào đội kia kìa, bây giờ người ta mong có hạn ngạch trống mà không được, vừa vặn an bài thân thích của lãnh đạo.”

“Anh khỏi cần nói tôi cũng biết, cái bộ cảnh phục này của tôi là do cha mẹ tôi bỏ ra năm vạn mua lấy, đó là tích góp cả năm trời đấy, bộ cảnh phục này nói ra là cha mẹ tôi cho tôi chứ chẳng phải tổ chức, càng chẳng phải anh. Đội trưởng, nếu anh thẳng thắn như vậy thì cũng dễ cho tôi rồi, tôi không cần phải áy náy với ai nữa, thiếu tôi, tất cả vẫn như cũ, tốt quá.” Giản Phàm lúc này nhìn Tần Cao Phong hoàn toàn bộ dạng kẻ thù đối mặt.

Tần Cao Phong không để ý thái độ này, còn kích thích thêm: “Giản Phàm, kỳ thực tôi nhìn cậu lâu lắm rồi, tôi dạy cậu bắn súng 8 tháng, lợi ích duy nhất là cậu đem lấy lòng nữ nhân, tôi biết cậu đem khoe khoang trước mặt Dương Hồng Hạnh đúng không? Khó khăn lắm tôi mới kéo cậu ra khỏi tay đốc sát, giờ cậu coi tôi là kẻ thù hủ, định giờ trò chó dại với tôi à? Tôi khó khăn lắm mới tranh thủ được cho cậu cái phần thưởng hạng ba, được vài ngày thì cậu từ chức, muốn chơi tôi sao? ... Á phải, nghe nói cậu còn vừa mới cưỡng bức không thành một cô gái, à, tên là gì, Nam gì đó, nếu có người tố cáo, cậu không cần từ chức đâu, cậu vào thẳng nhà giam luôn đấy ... Về xem lại điều lệ tổ chức đi, cậu phạm bao nhiêu điều rồi? Mẹ kiếp, mau từ chức đi cho tôi rảnh nợ, chôn một qua lựu đạn ở bên cạnh như thế tôi cũng khiếp lắm ... Tôi vốn định dẫn cậu vào nghề, không ngờ là dẫn sói vào nhà, cậu bảo tôi trút giận lên ai đây? Tránh ra đi, đừng để tôi xô vào, tôi không bồi thường nổi đâu.”

Càng nói càng khó nghe, Giản Phàm đỏ mặt tía tai tránh người đi, Tần Cao Phong quay ngược xe đi ra, thấy trong sân không có ai lại thò đầu nói một câu: “Này Giản Phàm, nhà mới trang trí xong chưa, sao không dẫn mẹ cậu đi tham quan.”

Dứt lời cười sang sảng phóng xe đi.

Con mẹ nó chú, Giản Phàm giật run người, nghiêng răng ken két, cứ nghĩ mình thoát khỏi cái hố rồi, không ngờ bên trên sớm đào một cái hố còn lớn hơn nữa.

Chó chết! Một lũ chó chết!

Giản Phàm đấm thẳng tay vào tường, hai mắt như muốn tóe ra lửa.

Mẹ và vợ chồng chú hai trưa ngày hôm sau về nhà, Giản Phàm lái xe đưa tới tận đường cao tốc, mẹ bảo đi thăm con trai, vậy mà gần như toàn bộ thời gian giành đi dạo phố. Có hai nữ cảnh sát thông thuộc Đại Nguyên làm hướng dẫn viên nên đi khắp khu mua sắm lớn nhỏ, thím hai đi nhiều mua nhiều, mẹ thì đi nhiều mà mua ít, chỉ mua cho bản thân một bộ quần áo, còn không quên mua cho chồng con một áo sơ mi hạ giá.

Tất cả những cái đó đều không quan trọng, quan trọng là nhìn con trai ngày một ra dáng cảnh sát, hơn nữa còn là một cảnh sát được mọi người khen ngợi đó mới là điều khiến Mai Vũ Vận tự hào nhất, Giản Trung Thành cũng vui vẻ theo, lại lần nữa kể chuyện Giản Phàm hồi nhỏ nghịch ngợm phá phách là dấu hiệu của phẩm chất ưu tú trong tương lai.

Xem ra ngay cả chú hai cũng chẳng biết gì cả, Giản Phàm nhẹ người.

Xe dừng lại ở ở đầu đường cao tốc, Giản Phàm định nói lời tạm biệt, nghe thấy mẹ nắm tay Dương Hồng Hạnh, bộ dạng quẩn quít không nở rời: "Hạnh Nhi, nhớ liên hệ với dì đấy nhé, giúp dì trông Giản Phàm, trông chặt vào một chút, cái tính nó chỉ cần lơ ra là nó gây họa ngay. Bây giờ nó một mình ở bên ngoài, dì không yên tâm nổi, trông cả vào cháu đấy."

Giản Phàm trượt chân, từ từ lúc nào mà đã thành "Hạnh Nhi" rồi?

Dương Hồng Hạnh hơi đỏ mặt liếc Giản Phàm một cái, hết sức hiểu chuyện bẽn lẽn nói: "Dì cứ yên tâm, Giản Phàm giỏi lắm ạ, không gây chuyện đâu."

Mẹ nhìn Dương Hồng Hạnh cứ như nhìn con dâu, càng nhìn càng quyến luyến, Dương Hồng Hạnh thì đóng vai dâu thảo, toàn nói lời lấy lòng, một bên thì "dì" ngọt sớt, một bên "Hạnh Nhi" rõ thân thiết, khiến Giản Phàm nghe thấy ê cả răng, chen

ngang: “Mẹ, mẹ rầy rà quá, không đi là trời tối chưa về được nhà đâu đấy.”

“Đấy cháu xem cái thằng này đi, còn chưa lập gia đình nó đã chê mẹ nó phiền rồi, nếu nó có gia đình, còn không đuổi mẹ nó ra khỏi nhà à? Thương nó phí cả công ... Hạnh Nhi, dì đi đây.” Mai Vũ Vận lên xe, vừa mắng con trai vừa tạm biệt Dương Hồng Hạnh, lên xe rồi còn thò đầu ra nhìn, thấy hai đứa trẻ đứng cạnh nhau rõ đẹp đôi, ánh mắt trở nên nóng bỏng, vẫy tay mãi, đi tới tận trạm thu phí mới rụt tay vào.

Không cần phải nói, mẹ đang chìm trong ảo tưởng về con dâu tương lai, đối tượng chính là Dương Hồng Hạnh, hơn một ngày qua Giản Phàm không nỡ phá vỡ không khí này, xe đi xa rồi, quay sang thấy Dương Hồng Hạnh còn cứ nhìn mãi, nhắc nhở: “Này, làm rõ nhé, đó là mẹ anh, không phải mẹ em đâu đấy.”

“Anh xem anh kìa, ai thèm cướp mẹ của anh chứ.” Dương Hồng Hạnh trêu chọc, thật tình cô chưa thấy nam nhân nào lớn như vậy rồi thấy mẹ mà vui cứ như trẻ con ngồi cửa đón mẹ về vậy, giờ thấy mẹ thân thiết với người khác lại còn ghen tỵ làm người ta muốn cười sái quái hàm, nhưng cô cũng thích thế. gia đình, cô thực sự khao khát có một gia đình như vậy.

Chương 107: Sóng gió từ chức! (5)

Hai người lên xe, quay về thành phố, Giản Phàm thì thoảng lại nhìn cái vẻ mặt hớn hở của Dương Hồng Hạnh, càng nhìn càng nghi: “Này lớp trưởng, em và mẹ anh thậm thà thậm thụt với nhau cái gì thế, suốt từ hôm qua tới giờ, làm như em mới là con gái ruột, anh thành người ngoài vậy.”

Dương Hồng Hạnh che miệng cười khúc khích, hôm qua cả nhà Giản Phàm nghỉ ở nhà khách Ngũ Nhất, cô và mẹ Giản Phàm ngủ chung giường, đã thế còn đuổi Giản Phàm ra khỏi cửa từ sớm, làm Giản Phàm mặt sưng mẩy xỉa suốt từ đó đến giờ.

“Anh muốn biết à, em có thể nói, nhưng không biết anh có năng lực chịu đựng nổi không? Mẹ anh nói, anh bốn tuổi trèo lên cây chơi bị rơi vào chuồng lợn, năm tuổi nướng khoai lang trên núi gây cháy rừng, ông nội anh bị bắt vào đồn, bà nội anh không quản nổi nữa nên trả anh về huyện thành. Mười tuổi rồi còn ngủ với mẹ và em gái, năm thứ hai sơ trung vẫn thích sờ ti mẹ. Đi học đại học, mẹ đưa tới tận Đại Nguyên, còn ôm mẹ khóc chảy nước mắt ... Mẹ anh bảo là anh không rời được lòng mẹ, nên mẹ anh lo lắng.” Dương Hồng Hạnh khó khăn lắm mới nói hết được: “Hi hi hi, Giản Phàm, có phải là anh có phức cảm mẹ không vậy?”

“Phì, em mới có ấy, bớt lấy anh ra nói đi ... Hừm, đừng nghe mẹ anh nói, mẹ anh cứ gặp ai là đem chuyện xấu của anh ra kể để chứng minh thành quả giáo dục của mình.” Giản Phàm tai nóng rần tới bốc khói, hậm hực một lúc, nhìn qua gương chiếu hậu. Dương Hồng Hạnh đang cầm mũ cảnh sát quạt mát, cho dù là ngày trời nóng như thế mà vẫn mặc một thân trang phục đi làm chính thức của cảnh sát, hoàn toàn không dưỡng nhan bằng các em gái trắng phau phau ngoài đường. Nói đâu xa, ngay cả Sở Tĩnh Viện cũng mặc áo thun mát mẻ cỡ rộng đi làm, có cô vợ chính thống thế này đời mình chỉ có khổ đau thôi.

Nhìn một cái, lòng thầm khen ánh mắt của mẹ thật tốt, tốt như chọn quần áo cho mình vậy, chuyên môn chọn thứ mình

không thích nhất.

Dương Hồng Hạnh thấy sắc mặt Giản Phàm rất không ra gì, không muốn đi quá đà, nén cười vỗ về: “Đừng giận, có mẹ yêu thương chiều chuộng là hạnh phúc, giống như anh, rất nghe lời mẹ, để ý tới cảm giác của cha mẹ là hiếu thảo mà.”

“Em nhầm rồi, anh chưa bao giờ nghe lời mẹ anh hết, cho nên bây giờ anh mới hết sức để ý tới cảm thụ của mẹ, không để mẹ nuôi đứa con mà chỉ toàn thất vọng. Đáng tiếc, lần này sợ là lại làm mẹ anh mừng hụt.” Giản Phàm hoàn toàn nghiêm túc: “Dương Hồng Hạnh, đội trưởng nói với em cái gì, anh ta định dùng mẹ anh uy hiếp anh làm việc gì?”

“Cái gì?” Dương Hồng Hạnh ngớ ra, nhớ tới chuyện kia, có điều nhú mày nhìn Giản Phàm bất mãn: “Giản Phàm, anh sai rồi, ngày hôm đó em chỉ suy đoán thôi, không nghĩ tới chỗ xấu. Nếu như cảnh sát mà thực sự vô sỉ như anh nói vậy thì khác gì XHĐ, nếu như thế người đầu tiên đứng ra vạch trần là em, mặc dù em không biết rốt cuộc đội trưởng muốn làm gì, nhưng em tin nhân phẩm của anh ấy.”

“Em bị anh ta đầu độc rồi.” Giản Phàm lắc đầu, cảm giác cả thiên hạ say chỉ có mình tỉnh không tốt.

“Nhầm, là chính anh bị che mắt mới đúng.” Dương Hồng Hạnh quay hẳn sang, như muốn chứng minh quan điểm của mình, nói rất trịnh trọng: “Em nói với anh một chuyện, anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta vào đội không? Khi đó đội trưởng kể về một cảnh sát hi sinh chín năm trước, đội trưởng mỗi tháng đều tới thăm một lần, đưa gạo đưa dầu, có khi đưa tiền, đều đặn năm này qua năm khác, đội trưởng còn giúp vợ chồng già bọn họ mở quán kiếm sống, thật đấy, anh đi tra mà xem.”

“Em nghe người ta kể à? Cuối năm tặng quà thăm hỏi ấy, chỉ làm ra vẻ thôi.” Giản Phàm đi đưa quà chứ ai, y biết thừa.

Dương Hồng Hạnh khẳng định lần nữa: “Đích thân em đi một lần, còn cả chị Sử, không tin anh đi hỏi chị ấy đi, chị ấy không biết nói dối.”

“Thế sao? Anh ta bảo em và chị Sử đi đúng chứ, chuẩn bị hết rồi, lừa người cả thôi.” Giản Phàm nhếch mép cười khẩy.

“Anh làm sao thế hả? Thật không thể nói chuyện được, em không thềm nói với anh.”

“Đúng ý anh đấy.”

“Tốt, em chẳng thềm, cho em xuống xe, nhìn mặt anh chường mắt lắm.”

Dương Hồng Hạnh tức giận đòi xuống xe, cô nói thế thôi tưởng y sẽ xuống nước đỡ dành, ai ngờ Giản Phàm chiều ý, dừng xe cho cô xuống rồi phóng đi thẳng một mạch làm Dương Hồng Hạnh sững sờ đứng giữ trời nắng chang chang, không hiểu rốt cuộc giữa Giản Phàm và đội trưởng xảy ra chuyện gì, thái độ Giản Phàm với đội trưởng như kẻ thù, nhưng cô chắc chắn là có sự hiểu lầm rồi.

“Báo cáo.”

“Vào đi.”

Lại lần nữa vào văn phòng đội trưởng, hơn 11 giờ sáng, hai ngày qua hiếm thấy đội trưởng bình thường cứ như rỗng thân thấy đầu chẳng thấy đuôi lại chịu khó ở trong phòng làm việc không đi đâu, cứ như có nhiều công việc giấy tờ cần xử lý lắm vậy. Giản Phàm đi vào phòng, thấy gạt tàn đã cao tới tận nóc, trong phòng sặc mùi thuốc lá, thế là cứ mở cửa để đó cho dễ thở, đi vào kính lễ: “Đội trưởng, cảm ơn anh.”

“Cảm ơn tôi cái gì?” Tần Cao Phong lạnh nhạt ngẩng đầu lên.

“Cảm ơn anh đã để cho mẹ tôi thấy tự hào về con trai, tôi biết anh cố ý làm thế.”

“Vậy tiếp theo thì sao?”

“Tôi từ chức, cảm ơn anh không làm mọi người khó nhìn mặt nhau.” Giản Phàm nói cực kỳ kiên quyết.

Tần Cao Phong suýt nghẹn nước bọt, hết sức bất ngờ, cứ nghĩ bằng vào tính hay do dự lại kích động của Giản Phàm, chỉ cần để y bình tĩnh lại chuyện này sẽ qua, nhưng nhìn Giản Phàm lúc này thì rõ ràng đã quyết ý rời đi, quyết tâm đó còn mạnh hơn lần trước. Hắn lặng lẽ dập tắt điếu thuốc, mắt nhìn xoáy vào Giản Phàm: “Cậu giỏi lắm, chiến hữu, người thân đều thấy kiêu ngạo vì cậu, vậy mà không khơi lên được một chút cảm giác vinh dự nào trong lòng cậu sao, tôi thực sự không hiểu rốt cuộc trong lòng cậu rốt cuộc có cái gì?”

“Ăn.” Giản Phàm đáp không chút khách khí: “Chẳng phải anh nói tôi là kẻ vô dụng à, trong lòng kẻ vô dụng chỉ có ăn thôi.”

“A, không giống, mẹ cậu và chú hai cậu đều khen cậu mà, nói cậu giỏi giang ...”

“Đội trưởng, đừng nói tới mẹ và người thân của tôi.” Giản Phàm cắt ngang lời Tần Cao Phong, giọng lớn lên: “Chuyện công việc của mỗi người trong chúng ta đều không dính dáng gì tới người nhà, tôi không phải bị giam giữ cần người thân tới thăm hỏi. Huống hồ dù anh có mang người thân của tôi ra cũng không ích gì đâu, không thấy anh khen ngợi tôi, mẹ tôi rất thiếu tự nhiên à? Mẹ tôi từ nhỏ đã quen tôi là đứa sinh sự gây họa rồi, nếu không phải sợ mẹ tôi quá thất vọng, nếu không phải sợ mẹ tôi quá thương tâm thì chuyện từ chức, không cần anh nói, tôi tự đi thương lượng với mẹ tôi. Tôi nói cho anh biết, đừng lấy mẹ tôi ra uy hiếp tôi. Đúng, mẹ tôi chính là điểm yếu của tôi, chính vì thế tôi sẽ làm mọi chuyện để bảo vệ điểm yếu này ... huống hồ, dù tôi gây ra chuyện gì chẳng nữa, mẹ tôi có chửi mắng thì cuối cùng mẹ tôi cũng đứng về phía tôi, đừng mong mẹ tôi đại nghĩa diệt thân, mẹ tôi thương tôi lắm.”

Hơi dừng lại một chút, Giản Phàm nói rõ từng chữ: “Tôi nhắc lại với anh lần này cũng là lần cuối, đừng bao giờ đem mẹ tôi vào chuyện này, nếu không, cái giá đó, anh không trả nổi đâu.”

Chương 108: Sóng gió từ chức! (6)

Hít một hơi, giọng điệu của Giản Phàm khi nói ra câu này thực sự khiến Tần Cao Phong phải sởn gai ốc, hẳn không dám coi đó là một lời đe dọa, nói ra thẳng thắn này đã hai lần suýt giết người, dưới bề ngoài hiền lành vô hại kia ẩn chứa một con hổ dữ.

Tần Cao Phong có chút thiếu tự nhiên chằm điều thuốc: “Xem ra tôi lại vẽ rắn thêm chân rồi, tôi không định uy hiếp cậu, chỉ muốn khơi lên cảm giác vinh dự của cậu, không ngờ cuối cùng lại khiến cậu phản cảm. Có điều là cậu tự chột dạ thôi, lá thư từ chức của cậu không ở trên người tôi, tôi không tẽ tới mức đem nó ra nói với người nhà cậu trong tình huống đó chứ? Rốt cuộc cậu muốn làm gì, giờ cậu đã là một công dân, yên tâm, mọi chuyện chỉ nhắm vào mình cậu, không liên quan gì tới cha mẹ cậu.”

“Anh thấy trêu đùa tôi vui lắm hả, tôi không cần biết anh có định làm thật hay không, rõ ràng anh muốn tôi sinh ra ý nghĩ đó, đừng tự biện hộ cho bản thân, anh làm xấu mặt chính mình đấy.” Giản Phàm không tin mấy lời giải thích đó, nói vô cùng gay gắt.

Tần Cao Phong gãi đầu chuyện này thật sách, quan trọng là hẳn chưa hiểu do đâu Giản Phàm lại thù địch với mình sâu như vậy, nén giận xuống kiên nhẫn khuyên giải: “Giản Phàm này, cậu mặc bộ cảnh phục này chỉ vì tiền lương, vì lợi lộc, không có tí vinh dự nào à?”

Giản Phàm giễu cợt: “Anh nói thừa gì vậy, anh thử không phát lương một tháng xem xem trong đội còn mấy người ở lại? Anh cũng đâu cao thượng tới mức chỉ làm việc không cần lương, việc gì phải đưa thứ vinh dự gì đó ra nói.”

“Thằng Vương Bát Đản này.” Tần Cao Phong tức giận vơ gạt tàn ném thẳng tới.

Choang!

Giản Phàm cúi mình thật nhanh với xuýt xoát né tránh được, gạt tàn vỡ toang, tàn thuốc văng tung tóe khắp nơi, Giản Phàm bước sang thong thả phủi tàn thuốc dính vào người: “Thái độ của anh đã ủng hộ quan điểm của tôi, thẹn quá hóa giận chứ gì, chúng ta đều không cao thượng tới mức đó, tội gì phải kéo mọi chuyện lên tầng cấp ấy.”

“Thằng nhãi, khôn kiếp!” Tần Cao Phong nóng mặt, kiên nhẫn lên tới giới hạn, chỉ mặt Giản Phàm: “Xem ra tôi nhìn nhầm người rồi, đúng là thứ sói máu lạnh, giỏi, giỏi lắm, bây giờ coi tôi là kẻ thù rồi phải không? Cậu biết mình đang làm gì chứ?”

“Anh chớ nói tôi, đội trưởng.” Giản Phàm châm chọc lại: “Giờ lại định dọa tôi đấy à, trở mặt đi xem ai sợ ai chứ? Nói thẳng ra luôn đi, lần đầu tiên xúi bẩy tôi nhận tiền bản là anh, tôi vốn là cảnh sát lau chùi súng, chả có cái gì, chẳng phải là đồ đệ của anh, anh còn kéo tôi ra khoe với Lý Uy. Lúc đó tôi còn tưởng anh tốt với tôi, giờ mới hiểu, thì ra là muốn Lý Uy chú ý đúng không?”

Tần Cao Phong vốn nổi tiếng nóng tính trong giới cảnh sát Đại Nguyên, vì dùng bạo lực quá đà với nghi phạm mà không ít lần bị đốc sát đưa đi. Giờ tính cách thuần đi ít nhiều, chứ nếu là cách đây vài năm cái giọng điệu thách thức láo toét của Giản Phàm, dù có là đồng đội chẳng nữa cũng bị hấn đánh cho ra bã, thậm chí bây giờ trong đội vẫn cực kỳ sợ hấn, mắt long lên sòng sọc: “Đúng, thế thì sao nào?”

Giản Phàm chẳng sợ, thẳng thắn đối diện với ánh mắt đó, mồm vẫn không ngừng: “Cái lần tôi bị đốc sát đưa đi nếu anh cứu tôi ra vốn có cả đồng cách, vì sao nhất định đi tìm Đường Đại Đầu, một mình anh đối phó với nhà luật sư đó không thành vấn đề, vậy mà cố tình để tôi phải mắc nợ với Đường Đại Đầu. Trước kia tôi luôn né tránh hấn, hấn mời ăn cơm tôi không đi, hấn gạ gẫm tôi nhận tiền bảo kê hàng tháng cho Thịnh Đường, tôi không nhận, là anh cố tình khiến tôi và Đường Đại Đầu có dính dáng tới nhau.”

“Còn cả con tiện nhân Tăng Nam của anh, giở đủ mọi thủ đoạn quyến rũ tôi không thành lại bày trò khác, trước mặt thì xúi bẩy tôi, kéo tôi vào vũng bùn với Đường Đại Đầu. Sau lưng đi

mách lẻo với anh, một lồi một kéo, khiến tôi đường hoàng nhảy vào bẫy, tôi dính líu tới XHĐ cũng không được.”

“Nói đến thế thôi, anh làm trò gì sau lưng tôi thì anh tự biết, anh chẳng tử tế gì với tôi mà đem tình nghĩa đem vinh dự gì đó ra nói. Tôi chỉ nói tới mức này là vì chẳng muốn bới động phân của anh lên cho bản người, kiếm người khác mà làm.”

“Lợi hại lắm.” Tần Cao Phong mắt càng ngày mở càng to, vỗ tay bôm bốp: “Cực kỳ lợi hại đấy, sao tôi nghe như cậu thành người bị hại vậy? Chẳng lẽ lần nào cậu nhận tiền cũng là do tôi dạy? Kỳ lạ, cậu không tự cảnh tỉnh bản thân mà còn tự nhảy vào, trách mỗi nhử quá nhiều. Cậu ý đồ cưỡng bức Tăng Nam là do tôi dạy cậu à? Tôi dạy cậu khi nào đấy, đừng đem phân của mình chụp lên đầu người khác.”

“Ha ha ha, anh thừa hiểu mục đích của tôi khi làm như thế, giờ lại cố tình lấy nó ra uy hiếp tôi, hay cô ta không nói gì chuyện xảy ra khi đó, chỉ khóc lóc kể tội tôi, ha ha ha, nếu là thế thì tôi cũng không lạ đâu.” Giản Phàm gằn giọng: “Đội trưởng, đừng phí công, anh không uy hiếp nổi tôi đâu.”

Bên ngoài thắp thoáng bóng người, ngoài sân có người nói chuyện, Tần Cao Phong ra hiệu dừng lại, đi ra đóng cửa, lạnh lùng hỏi một câu: “Tôi đã uy hiếp cậu chưa?”

“Không trực tiếp, nhưng anh đã ý đồ làm rồi, ít nhất Tăng Nam đã làm điều đó, chẳng có gì đảm bảo rằng sau này anh không làm.” Giản Phàm nói thẳng luôn: “Cửu Đỉnh tặng tôi một căn nhà, đó là vì tôi giải quyết vấn đề kinh doanh cho họ, thù lao hợp lý hợp pháp; cho dù Tăng Nam tố cáo tôi, tôi chẳng sợ, tôi chuẩn bị trả tiền trang trí cho Đường Đại Đầu ... Anh còn gì uy hiếp tôi ngoài lấy mẹ tôi ra dọa dẫm? Cùng lắm thì tôi có tội xúi bẩy Đường Đại Đầu làm chuyện xấu, nhưng hẳn đâu phải trẻ con để tôi phải chịu trách nhiệm cho hành vi của hắn, thế nên cùng lắm kết cục chỉ là khai trừ thôi, được, anh không muốn tôi ra đi tử tế thì khai trừ đi. Cho dù tôi bị vào tù vài năm cũng được, bất kể thế nào tôi cũng không để anh được như ý.”

“Được như ý? ... Cậu là cấp dưới của tôi, chúng ta vừa là đồng đội vừa là chiến hữu, chẳng lẽ tôi có ý đồ hiểm ác gì với cậu à?” Tần Cao Phong càng nghe càng ngạc nhiên.

“Nói tới mức này rồi anh còn giả bộ cái gì nữa, anh muốn tôi tiếp xúc với Lý Uy, chọn tôi ngay từ đầu rồi phải không? Tôi không phải là người trong ngành cảnh sát, không được đào tạo, hoàn toàn không có chút đề phòng nào, lại ngây thơ đơn giản, anh từng bước tha hóa tôi, muốn tôi biến thành kẻ nằm vùng. Sau đó tôi không biết các anh dùng thủ đoạn gì hạ bệ hay vạch trần Lý Uy, nhưng một kẻ ló ngó chẳng hiểu gì như tôi đâm đầu vào, khác gì nộp mạng?” Giản Phàm nói tâm kết thực sự trong lòng ra.

Tần Cao Phong vỗ trán liên hồi, tựa hồ đã hiểu ra gì đó, cửa sổ có người nhìn vào, không rõ bên trong xảy ra chuyện gì, đuổi bọn họ đi, khi quay lại đối diện với Giản Phàm, sắc mặt nhẹ nhõm, giọng từ tốn: “Giản Phàm, cậu hoàn toàn hiểu nhầm rồi, xem ra tôi để cậu tiếp xúc với Đường Đại Đầu quá nhiều ảnh hưởng tới cách cậu nhìn nhận vấn đề, cậu nghĩ đây là đâu? Chúng ta là cảnh sát, đâu ra âm mưu u ám như thế ... Thế này nhé, tôi nói đơn giản, muốn nằm vùng thì phải là người lạ mặt, mà cậu bây giờ có tên trên bảng vinh quang của chi đội, xuất hiện ở trang nhất của báo mạng, ai mà không biết cậu? Thứ hai, muốn nằm vùng cần phải có tri thức chuyên nghiệp với hành vi phạm tội nào đó và có nghiệp vụ tinh thông, hai thứ này cậu có không? Chính cậu cũng thừa nhận là cậu không thông nghiệp vụ. Thứ ba, quan trọng nhất, người nằm vùng phải có tư tưởng kiên định, tuyệt đối trung thành, nếu không khả năng ngã về phía tội phạm, cậu làm nổi không?”

Chương 109: Sóng gió từ chức! (7)

“Làm sao tôi biết được anh không nói dối? Tôi không tinh thông nghiệp vụ, anh biết hơn ai hết.” Giản Phàm giọng chẳng hòa hoãn hơn chút nào, sặc một mùi nghi ngờ, lòng tin đã mất là thứ không dễ lấy lại.

“Giản Phàm, rốt cuộc tôi làm gì khiến cậu mất lòng tin vào tôi như vậy?” Tần Cao Phong cười khổ.

“Ngay từ đầu anh đã nói dối tôi, không chỉ một lần, lại còn phối hợp với người khác lừa tôi, vậy mà anh yêu cầu tôi phải tin anh à? Giờ tôi không tin anh là hợp lý đúng không?”

“Chuyện đã tới đây thì tôi nói nữa cũng vô ích rồi, đi theo tôi, chi đội trưởng tìm cậu nói chuyện, tới lúc vạch trần đáp án rồi Xem cái này đi, xem tôi chuẩn bị cho cậu cái gì?” Tần Cao Phong gãi đầu, luận về đấu khẩu, hẳn có lý cũng không nói lại với Giản Phàm, nhất là khi đối phương đề phòng mình như thế, cởi cúc túi áo ngực, lấy ra một tờ giấy đưa Giản Phàm.

Giản Phàm cầm lấy xem, là đơn xin từ chức đã đóng dấu đỏ của chi đội trưởng, ý tứ là bây giờ chỉ cần Giản Phàm điền tên của mình vào, y sẽ không còn là cảnh sát nữa.

Tần Cao Phong thấy Giản Phàm chẳng có phản ứng gì thì mất kiên nhẫn, nếu là người khác thì hẳn đã cho vài cái tát tỉnh người rồi, nhưng với Giản Phàm làm thế càng phản tác dụng. Đây vốn là thằng nhóc nhút nhát, gặp chút chuyện là trốn, giờ trải qua vài việc thay đổi hẳn rồi, càng gặp cứng càng cứng đầu, gặp cứng càng ngang, khiến hắn không khỏi cảm giác tự chuốc phiền vào thân: “Chuyện này chỉ có tôi và chi đội trưởng biết mà thôi, nếu cậu muốn đi, thoải mái, nếu cậu muốn ở lại, hoan nghênh. Thế nào? Không phải tôi nuốt lời chứ?”

“Vậy muốn tôi đi làm gì nữa?” Nếu có thể từ chức rồi, Giản Phàm không muốn gây thêm thù hận với cảnh sát, chuyện đó không lợi lộc gì.

“Chỉ để cậu hiểu đầu đuôi mọi chuyện thôi, vì cậu rút lui mà toàn bộ kế hoạch sắp phá sản, một năm trước cậu đã được chọn

trúng để chấp hành nhiệm vụ này. Đội trọng án cùng với tôi và chi đội trưởng không tiếc công sức nâng đỡ cậu, là vì có dụng ý đặc thù, nhưng tuyệt đối không hề có ý để cậu nguy hiểm, cũng không phải là âm mưu. Đây là kế hoạch quang minh chính đại, liên quan tới vinh dự của cảnh sát, bất kể lúc nào cũng có thể nói ra một cách đường đường chính chính ... Nếu cậu không muốn đi cũng được.” Tần Cao Phong đột nhiên trở nên rất dễ nói chuyện, thực ra quai hàm hắn bành lên, thái dương đã nổi gân xanh, rõ ràng kiềm chế cực độ rồi.

Giản Phàm nhìn Tần Cao Phong rất muốn ra tay đánh mình lại không dám cũng thấy hả phần nào: “Đi thì đi, xem các người còn định bày trò gì nữa, thoải mái, tôi sẽ vạch trần từng cái một.”

Hai người một trước một sau rời văn phòng đội trưởng, Tần Cao Phong lên xe trước, đợi một lúc không thấy Giản Phàm lên xe, còn tưởng y chuẩn mất rồi, không ngờ Giản Phàm tự lái xe của mình phóng vút qua. Hành vi này làm hắn sôi gan, nhưng đã thực sự cảm giác được sự thay đổi rõ nét của Giản Phàm, tới lúc không thể mãi dùng ánh mắt cũ nhìn chàng trai này cũng không thể dùng cách ứng xử cũ được nữa.

Tọa lạc ở đường Hậu giả Hạng, một con đường cổ không lớn cách đại đội một chỉ mười phút đi xe, tòa nhà làm việc của chi đội hình sự tuy không có tường kính như các kiến trúc hiện đại, nhưng kết cấu bê tông cốt thép vững trải thêm vào cảnh sát cầm súng trực ban ở trước cửa tỏa ra sự uy nghiêm trang trọng. Chi đội là cơ cấu thuần quản lý, chỉ huy đại đội trọng án được gọi là tinh anh của cảnh sát hình sự và đại đội kỹ thuật hình sự đều làm việc ở đây.

Khuôn viên chi đội rất rộng, đi qua cửa là tòa nhà làm việc của chi đội, cách sân là đại đội trọng án, bãi đỗ xe ở sân sau, gần nhà giam tạm thời.

Giản Phàm đứng ở cửa phòng hội nghị ở tầng năm, y từng tới nơi này rồi, tuy không nhiều nhưng vẫn còn nhớ rõ, hội nghị chuyên án 6.24 được mở ở đây, khi tới nơi thì đã là lúc nghỉ trưa, vừa vắn, Giản Phàm cũng không muốn gặp phải người quen ở đội trọng án.

Nói là sợ gặp phải, kỳ thực là rất muốn gặp phải, mấy tuần rồi không gặp Hồ Lệ Quân, có một lần gặp Trương Kiệt, nghe nói chị Hồ phụ trách một vụ án lừa bán trẻ em, đã nhiều ngày rồi không về đội. Cái nghề này là như thế, đôi khi gặp được vụ án đặc thù, tới cả người nhà cũng không biết được là ở đâu, thế nên cái nghề này chỉ phù hợp với người độc thân, cho dù kết hôn rồi cũng mau chóng trở về hàng ngũ độc thân.

Tỷ lệ ly hôn của cảnh sự rất cao, đặc biệt là người thường đi thực địa, Giản Phàm tiếp xúc đa phần toàn là nam nữ độc thân hoặc đã ly hôn, ví như Hồ Lệ Quân, Tần Cao Phong.

Cũng muốn gọi điện nhắn tin hỏi thăm Hồ Lệ Quân, không rõ thái độ người ta ra sao, cảm giác như thế giống đeo bám, e gây phản cảm lại thôi.

Còn đang suy nghĩ linh tinh thì Tần Cao Phong ở cửa nghiêng người sang bên tránh đường, mặt đánh vào bên trong gọi: "Vào đi."

Rất yên tĩnh, phòng hội nghị đủ sức chứa gần một trăm người họp cùng lúc, hiện thêm cả Giản Phàm cũng chỉ có ba người, chỉ đội trưởng Ngũ ngòi ở vị trí gần chính diện chiếc bàn bầu dục, trên bàn là một chồng hồ sơ dày, có tới bảy tám quyển, trước mặt trải đơn xin từ chức, bút đặt bên trên, hình như là chuẩn bị ký tên, nhưng Giản Phàm ngay từ cửa đã nhìn thấy rồi, đó là cái đơn trống.

Trước mắt là chỉ huy tối cao của cảnh sát hình sự thành phố Đại Nguyên, thấp đậm người, mái tóc dù đã nhuộm vẫn không che dấu được chân tóc ngả màu hoa râm, mặt tang thương đen sạm, không nhìn ra vui buồn mừng giận, chỉ bình tĩnh nhìn Giản Phàm.

Nghe nói chỉ đội trưởng cực kỳ nóng tính, chửi mắng các đội trưởng cũng không khách khí gì, "Cút về đồ công an tra hồ khẩu" là câu nói kinh điển nhất, đối diện với Tần Cao Phong thì Giản Phàm không sợ, nhưng với cấp trên của cấp trên này thì hơi chút hồi hộp, theo như lời Tần Cao Phong thì vị này mới thực sự là người chỉ huy cái nhiệm vụ bí mật kia.

Giản Phàm kính lễ chờ đợi, phải biết ý đồ của đối phương trước mới tiện tỏ thái độ.

“Chàng trai, cậu có thể không hiểu tôi, nhưng tôi rất hiểu cậu.” Lên tiếng rồi, chi đội trưởng tỏ ra hết sức hòa nhã, giống như trưởng bối trong nhà nói chuyện với hậu bối mình tán thưởng: “Vụ án cướp tiệm vàng 8.19 năm ngoái, cậu còn là hiệp cảnh ở đồn công an huyện Ô Long, tôi đã nghe thấy tên cậu, trao phần thưởng cho hiệp cảnh là chuyện lần đầu tiên xuất hiện trong hệ thống công an Đại Nguyên. Về sau ở vụ án tiền giả, lừa gạt cướp của còn cả đại án 24.6, mỗi lần cậu đều có biểu hiện không tầm thường, xem ra không thể lấy thành tích thi cử mà luận anh hùng. Máy học viên xuất sắc nhất khóa của cậu được an bài ở cục hoặc phân cục, bây giờ chỉ lo quét dọn trà nước, còn cậu là người xếp cuối bảng lại vươn lên, giỏi, rất giỏi. Chỉ là làm cảnh sát sắp một năm, chuẩn bị lên chính chức, biểu hiện ưu tú như thế, lại vừa lập công lại vừa có thưởng, chẳng lẽ cái nghề này khiến cậu căm ghét tới mức muốn từ bỏ?”

Giản Phàm biết ý đồ câu này, nếu nói là căm ghét, nhưng lại biểu hiện nổi bật như thế chịu khó như thế, hình như không thể nói là ghét được, nếu không ghét mà lại bỏ, vậy thì không hợp lý rồi, đây là chỗ mâu thuẫn.

Không trả lời, nếu đây là kẻ cầm đầu toàn bộ sự việc thì ông ta biết rõ nguyên nhân không ai hết, vòng vo thế này thật vô nghĩa.

Chương 110: Mười bốn năm, một vụ án (1)

Phòng hội nghị rộng lớn, không có lấy một tiếng động.

Thấy Giản Phàm chỉ đứng đó không nói không rằng, chi đội trưởng không giận, tiếp tục mỉm cười hỏi: “Dù thế nào cậu cũng có cái nhìn tốt hoặc xấu với nghề cảnh sát này chứ? Chẳng lẽ cái này cũng không thể nói được?”

“Không thể nói là tốt, cũng chẳng thể nói là xấu, nhưng tôi thích cuộc sống của một người dân bình thường hơn.” Giản Phàm trả lời lại bằng một câu tựa đúng lại tựa sai, coi như cũng tương xứng với câu hỏi của đối phương, thái độ cũng chừng mực, không gay gắt như lúc nãy, nếu quay trở lại là một thường dân rồi lại đi gây sự với cái cơ cấu bạo lực này là ngu xuẩn.

Chi đội trưởng gật gù: “Đây coi như là một lời đánh giá công bằng, cũng là hi vọng của đại đa số người Đại Nguyên. Tôi xem hồ sơ của cậu từ trung học tới đại học, đều không quá tốt, cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, ở công ty điện tín làm việc thời gian ngắn, đánh giá cũng không cao. Giản Phàm, cậu đã bao giờ có tính toán hay trù tính gì sự nghiệp cả đời chưa?”

Đây là câu hỏi Giản Phàm tự hỏi mình rất lâu, rất nhiều lần rồi, cho tới bây giờ, câu trả lời vẫn là như vậy: “Chưa có.”

Câu trả lời này chẳng có gì bất ngờ, người trẻ tuổi đa phần đều thế sống một cách mơ hồ, nếu không phải để cuộc đời cuốn đi thì cũng nghe cha mẹ an bài, trong đợt cảnh sát nhận vào năm ngoái, đâu có thiếu những người chỉ đi làm kiếm đồng lương, nói lý tưởng sự nghiệp gì đó đều là quá xa vời, không chừng người ta cười cho là ngớ ngẩn.

Hỏi câu này không phải làm khó Giản Phàm, mà là vì coi trọng y, với một người bình thường, chẳng ai quan tâm anh sống có mục đích hay lý tưởng, thậm chí cả bản tâm anh chết thế nào, tồn tại hay không tồn tại chẳng ảnh hưởng mấy, Giản Phàm là ngoại lệ nên mới phải tốn công với y như thế, chi đội trưởng thở dài: “Trẻ con bây giờ cứ nói trưởng thành sớm, kỳ thực là mặt thể chất sinh lí thôi, suy nghĩ còn non nớt lắm, nếu

là thế hệ trước, chưa hai mươi đã phải gánh vác gia đình rồi, còn thời này vẫn đi học vẫn ngửa tay xin tiền cha mẹ ... Tuổi cậu bây giờ khả năng chưa hiểu được tầm quan trọng của nghề nghiệp hay hưởng thụ lạc thú của nghề nghiệp đó mang lại cho cuộc sống. Khi tôi ở tuổi cậu, không đỗ được đại học, làm lính vài năm, kỳ thực khi đó mục đích làm lính của tôi là có hộ khẩu được phân phối công việc. Giải ngũ liền hồ đồ thành cảnh sát, ha ha ha ... Sau đó hồ đồ làm cảnh sát cả đời, đội trưởng của cậu cũng vậy, một thời phá phách gây rắc rối ghê gớm hơn cậu nhiều, cha cậu ta quản không nổi nên ném vào trong quân đội.”

Tần Cao Phong cười méo miệng, giống như phối hợp diễn kịch: “Chi đội trưởng, anh đừng lấy tôi làm tài liệu giáo dục phản diện chứ, uy tín của tôi vì một câu nói của anh mà mất sạch rồi.”

Mắt Giản Phàm liếc trái liếc phải, té ra hai vị này bằng tuổi mình cũng hồ đồ cả thôi, thời nhỏ có khi còn tệ hơn nữa, không biết chi đội trưởng thế nào chứ Giản Phàm dám chắc Tần Cao Phong nát hơn mình là cái chắc, nghe thế cũng thấy khoái trá phần nào.

Chi đội trưởng nhìn nét mặt Giản Phàm bết vẻ thù địch đề phòng, hơi ngả người tới phía trước: “Thời đại thay đổi rồi, tôi không biết thế hệ các cậu nghĩ gì nữa, nhưng giá trị quan của xã hội bây giờ quá hạn hẹp, chỉ lấy tiền tài luận anh hùng, hạn chế rất nhiều người phát huy tài năng của mình. Vấn đề trong đó không biết cậu từng suy nghĩ chưa? Nếu như con người sống cả đời chỉ vì tiền, làm mọi thứ chỉ mục đích là tiền, sống thế chẳng phải quá thiếu hàm lượng kỹ thuật à?

“Cuộc sống con người không thể thiếu được cảm giác vinh dự, cho dù là cậu chỉ vì tiền, thành người có tiền, nhu cầu trong giai đoạn cơ cấp là mua nhà mua xe, giai đoạn trung cấp là mua thân phận địa vị, còn lên giai đoạn cao cấp, sẽ bỏ rất nhiều tiền ra để mua vinh dự, để có thêm nhiều người thừa nhận mình. Ví dụ có sẵn nhé, cậu biết Thành Long chứ, làm từ thiện rất chăm chỉ, kiếm được không ít, nhưng đem cả đồng đi làm từ thiện, quỳên góp còn nhiều hơn số tiền làm ra. Còn một người nữa, vị có tiền nhất, một bức di thư đã quỳên toàn bộ tiền kiếm cả đời.

Điều này nói lên cái gì? Tiền mang lại khoái cảm và thành tựu rất hữu hạn là theo đuổi của người tầm thường.”

“Vừa rồi tôi nghe Cao Phong kể, gọi đồn trưởng Giản là chú hai cậu tới ôn chuyện cũ là chủ ý của tôi, chú cậu là bạn học sơ trung của tôi đấy, mục đích để cậu và người nhà cậu cảm thụ được vinh dự của nghề này mang lại. Nếu như sự kiện này gây cho cậu cảm giác không tốt, tôi xin lỗi.”

Tuy cùng một cách giải thích, nhưng linh hoạt dễ nghe hơn Tần Cao Phong nhiều, Giản Phàm kính lễ: “Không, là tôi hiểu lầm, cảm ơn chi đội trưởng.”

Không xét mục đích hành động, mẹ thực sự vì mình mà tự hào, cho dù mọi thứ chỉ là giả, Giản Phàm vẫn chân thành cảm ơn.

“Đừng khách khí, được rồi, chúng ta quay lại đề tài chính ngày hôm nay, những chuyện trước đó khiến cho cậu có suy đoán và hành vi quá khích, đánh giá của tôi chia làm hai bộ phận. Thứ nhất, cậu rất thông minh, tôi luôn biết cậu thông minh, nhưng không ngờ cậu vẫn thông minh hơn cả tưởng tượng của tôi. Bộ phận thứ hai đó là cậu thông minh quá mức, cho nên áp đặt suy nghĩ của mình vào một số sự kiện dẫn tới suy đoán sai lầm. Bất kể là Cao Phong hay tôi, đều không có quyền cưỡng ép cậu làm chuyện cậu không muốn, cũng không thể phái cảnh sát đang phục vụ trong ngành đi nằm vùng, đó là hành vi vô trách nhiệm với an toàn nhân thân của các đồng chí. Chuyện này cậu có thể yên tâm, tôi quyết định thỏa mãn thỉnh cầu của cậu.”

Nói xong ký tên vào tờ giấy trống, nét chữ rồng bay phượng múa, gần như không nhận ra là chữ gì, bút dừng lại, chi đội trưởng đẩy về phía trước, như trút được gánh nặng, lai có vẻ không đành lòng, giọng có chút bùi ngùi: “Mỗi năm tôi ký tên khai trừ và xin từ chức vụ tới mười mấy người, nhiều năm như vậy, cậu là người khiến tôi nuối tiếc nhất. Nhưng vào thời khắc cuối cùng này, tôi chân thành muốn giữ cậu lại, Giản Phàm, hãy suy nghĩ thật trọng.”

Chỉ còn một bước chân nữa là ra khỏi ngành này, hơn nữa toàn quyền do mình quyết định, không lo sức ép của ai nữa,

Giản Phàm thở phào đồng thời cũng thấy trống rỗng, mấy câu nói của chi đội trưởng khiến y hoài nghi suy đoán của mình có đúng hay không? Có phải là mình đã quá đa nghi, có phải là bệnh nghề nghiệp, tiếp xúc với càng nhiều chuyện ở bên cạnh, hình như mình càng thêm nghi ngờ hết thảy mọi thứ.

Công bằng mà nói Giản Phàm không phải phạm cảm cái nghề này, nghề này có cái tốt cái xấu, cũng có cái hay và điểm hấp dẫn, nói tới phạm cảm là vì sự việc vừa rồi, không bao trùm toàn bộ, có những lúc y thực sự tìm thấy thú vui trong nghề, nhất là ở trong phòng hồ sơ nghiên cứu vụ án, hoặc giải được nút thắt trong vụ án bế tắc.

Nếu chỉ vì một vài cá nhân mà từ bỏ có đáng không, mình còn rất nhiều đồng đội khác kia mà?

“Thế này đi, việc từ chức lấy hồ sơ nhân sự để quyết định, trước khi phát sinh hiệu lực, nếu cậu chưa có an bài gì cho nghề nghiệp tương lai, vậy để tôi an bài cho cậu, làm thêm cảnh sát một ngày cuối cùng, thế nào?” Chi đội trưởng đưa ra kiến nghị rất rộng rãi.

“Vâng.” Giản Phàm nhìn sang hồ sơ vụ án, không khó đoán thứ này chuẩn bị cho mình.

Chương 111: Mười bốn năm, một vụ án (2)

“Đây là vụ án treo.” Chi đội trưởng vỗ chồng hồ sơ: “Một vụ án treo nhiều năm chưa phá giải được, mới đầu do Quách Định Sơn tiếp nhận, có điều ông ấy bại trận, bao gồm cả tôi, đội trưởng của cậu và tinh anh giới trẻ hiện nay là Ngô Đích được trang bị công nghệ cao tới tận răng cũng bại trận. Kỳ thực toàn bộ chuyện cậu trải qua, khiến cậu hoài nghi, đều bắt nguồn từ vụ án này, cho cậu hai tiếng để phân tích. Một bên là vụ án, một bên là đơn từ chức, đây có thể xem như một lần lựa chọn nghề nghiệp cả đời của cậu, kỳ thực tôi nhìn ra, cậu cũng thích cái nghề này phải không?”

“Vâng, tôi chỉ không thích một số người, một số hành vi, không phải nghề nghiệp này.” Giản Phàm gật đầu, không che dấu suy nghĩ của mình.

“Ha ha ha, tôi hiểu, vậy đáp án tự cậu tìm, hai tiếng sau không tìm ra, tôi sẽ nói cho cậu ... Đi thôi Cao Phong.” Chi đội trưởng tác phong dứt khoát, đứng dậy gọi Tần Cao Phong rời phòng hội nghị.

Một đoạn hội thoại không quá dài, nghe tiếng bước chân đi xa dần Giản Phàm mới đứng đĩnh đứng dậy ngồi vào vị trí của chi đội trưởng, nhìn tờ đơn, dấu đỏ, có chữ ký rất khí thế, trừ chữ "Ngũ" ra thì hai chữ còn lại Giản Phàm không nhận ra là tên gì. Đơn vẫn trống, chỉ đợi mình điền tên tuổi cùng với nguyên nhân từ chức là mọi thứ có thể kết thúc, mình có thể chấm dứt ở đây ngay bây giờ, lạng lẽ ra đi không cần 2 tiếng, mình có thể sống theo cách của mình.

Từ lời chi đội trưởng nghe ra ý giữ lại rất chân thành, khẳng định phải có nguyên nhân rất sâu xa, Giản Phàm không cho rằng tài hoa của mình tới mức khiến người ta luyến tiếc như thế, thiếu mình thì trái đất vẫn quay mà, nếu vậy thì là do vụ án này? Là cái gì đây, loại vụ án nào mà bao nhiêu tinh anh không phá giải được? Giản Phàm thấy tò mò rồi, sau khi đọc rất nhiều

vụ án, nhiều vụ án giờ trong mắt y đã quá đơn giản, một thứ khác thách thức trí tuệ thế này rất hấp dẫn.

Kết thúc hay tiếp tục?

Giản Phàm suy nghĩ rồi quay sang hồ sơ vụ án, trong này có đáp án, rốt cuộc là cái gì?

Lật xem, tài liệu đầu tiên ghi ngày tháng từ thập niên 90 thế kỷ trước rồi, tới nay đã là 14 năm, một vụ án treo chừng đây năm rồi mà khiến chi đội trưởng lật lại? Khẳng định đây phải là đại án kinh thiên động địa, là bí mật cấp A, đây là thứ thuộc về cục công an thống nhất quản lý, với cấp bậc của y thì còn lâu mới được tiếp cận.

Tò mò dần dần tăng thêm, giấy đã ô vàng, tán phát ra cái mùi mốc thối năm, nhìn mục lục là một vụ án trộm cắp, địa điểm phát sinh ra vụ án là phòng bảo quản vật chứng của phân cục công an.

A, Giản Phàm bật cười, công an lại bị trộm, chuyện xấu thế này không xếp loại cơ mật mới là lạ, quá mất mặt.

Có một cái tên quen thuộc đập vào mắt, Tăng Quốc Vĩ, Giản Phàm nhíu mày, đây có lẽ là nguyên nhân mà mình chỉ có thể biết qua loa vài câu về người này từ pháp y Tạ mà không thể tra ra sự thực cụ thể, không ngờ là liên quan tới vụ án cơ mật cấp này. Mười bốn năm trước, Tăng Quốc Vĩ là phó trưởng khoa vật chứng đã cùng một số vật chứng cùng biến mất, bốn di vật văn hóa, 7 vạn tiền tham ô và một khẩu K77.

Dần dần hồ sơ phủ bụi được mở ra, một vụ án đã bị bỏ quên rất lâu lại lần nữa hé lộ trước đôi mắt hết sức hiếu kỳ, những cái tên xuất hiện bên cạnh y đều có muôn vàn mối liên hệ tới vụ án này, tạo thành tấm lưới khổng lồ, thu hút toàn bộ sự chú ý của Giản Phàm.

Đã không còn nhớ tới chuyện gì nữa.

Một tiếng sau, chi đội trưởng Ngũ và Tần Cao Phong ăn cơm xong quay về, một điều Giản Phàm không biết, người an bài y tới phòng hồ sơ không phải là Tần Cao Phong mà chính là chi đội trưởng Ngũ, từ khi đó mọi chuyện đã bắt đầu.

Hai tiếng trôi đi rồi không có tin tức gì, hai người ngồi trong văn phòng pha trà uống không biết đã thay nước bao lượt, hút

bao nhiêu điều thuốc, Tần Cao Phong sốt ruột định đi gọi người, chi đội trưởng ngăn lại: “Kệ cậu ta, cậu đổ trong lòng càng nhiều, cậu ta càng không đi nổi, phá án là thứ gây nghiện mà người ta không biết.”

Ba tiếng trôi qua, đã vượt quá thời gian dự định, một cảnh sát tới báo Giản Phàm vẫn còn đang xem hồ sơ rất chăm chú, chi đội trưởng sai luôn người đi gác cửa, không cho ai tới làm phiền Giản Phàm.

Hơn bốn tiếng đồng hồ Giản Phàm mới thở ra một hơi dài ngửa đầu ra sau, đầu vẫn còn đầy chặt chi tiết vụ án, phát hiện chi đội trưởng và Tần Cao Phong đứng trước mặt vội vàng đứng dậy kính lễ, nhường chỗ, chân tê cứng ..

Chi đội trưởng cười thoải mái xoa tay: “Ngồi đi, bây giờ người có thể ngồi mấy tiếng đồng hồ để xem hồ sơ vụ án đã không còn nhiều nữa. Được, nói xem cậu đã phát hiện được gì rồi?”

“Án chết.” Giản Phàm lắc đầu kết luận ngắn gọn.

Chi đội trưởng không phật lòng, ra hiệu cho Giản Phàm làm vài động tác vận động cho lưu thông máu, tùy ý hỏi: “Lý do?”

“Trong bốn món cổ vật bị đánh cắp thì chỉ có một cổ vật từng xuất hiện ở cuộc bán đấu giá vào bốn năm trước, đã bán ra nước ngoài, quá trình giao dịch đã sang tay mấy lần không thể tra. Nếu như nhìn từ cách phá án trong nội bộ chúng ta mà nói, đầu tiên là xét tới chi phí, nếu như phái người đi ra nước ngoài điều tra thì tốn kém quá lớn, cho dù bỏ ra giá cao như thế thì vật đánh mất cũng chưa chắc thu hồi.” Giản Phàm lắc đầu, tuy nhiên nét mặt thể hiện rõ sự bất cam.

Anh chàng này rất thực tế, không ngờ vào đề ở chi tiết như vậy, quả nhiên khác người, chi đội trưởng hứng thú nói: “Nói xem trực giác của cậu trong vụ án này thế nào, nếu là cậu điều tra thì sẽ bắt đầu từ đâu?”

“Ban điều tra hình sự khi đó đem tang vật trả về khoa vật chứng, tối ngày hôm đó vật chứng bị trộm, hiện trường không để lại dấu vết gì, cửa sắt hơn 200 kg vẫn không bị phá hoại, cả Quách Định Sơn cũng phán đoán là trộm trong nhà. Sau đó thì khoa trưởng Tăng biến mất, mười bốn năm không xuất hiện, trực ban chỉ nhìn thấy ông ta lái chiếc moto ba bánh rời đi, trời

thì mưa to, có nhìn rõ người hay không cũng chưa chắc, chỉ nhìn thấy xe nên phán đoán người đó là Tăng Quốc Vĩ.” Giản Phàm vừa trả lời lại vừa tự lẩm bẫm tổng kết lại: “Mười bốn năm trước mà mọi thứ còn mơ hồ như vậy huống hồ bây giờ.”

“Bạn có phát hiện ra điều gì mới mẻ không?”

Giản Phàm tỏ ra hết sức thất vọng: “Không ... Chi đội trưởng, người cuối cùng điều tra vụ án này là Ngô Địch, hẳn đã thử liên hai năm, thứ có thể nghĩ ra, tôi nghĩ chi đội cũng đều nghĩ tới hết rồi phải không? Hai người trực ban sau đó bị thẩm tra, khai trừ, toàn bộ người liên quan tới vụ án cũng bị tra khắp lượt, Phân cục Tấn Nguyên bị xới tung lên, từ trên xuống dưới bị thay người hết. Bao gồm cả phân cục trưởng Dương Lập Uy lúc bấy giờ. Tiêu Minh Vũ khi đó quản hình sự giờ là phó phân trưởng Tiêu, còn có chủ quan văn phòng phân cục Vương Vi Dân nữa. quan trọng nhất là Lý Uy cùng điều tra vụ án trộm cắp di sản ... Nhân vật quan trọng đều đã thẩm tra, người thẩm tra lâu nhất tới hai năm, khiến rất nhiều người bị khai trừ hoặc chủ động từ chức. Tôi chỉ có một nghi vấn, vì sao không thẩm tra người phụ trách vụ án buôn lậu cổ vật, người tìm về cổ vật phải là người hiểu cổ vật nhất, cũng rất đáng nghi nhất, vì sao trong hồ sơ không nhắc tới ông ta?”

(*) Tất cả mọi tình tiết từ đầu truyện là để dẫn tới vụ án này, đây là vụ án xuyên suốt tác phẩm đấy.

Chương 112: Mười bốn năm, một vụ án (3)

Tần Cao Phong nhắc khéo một câu: “Ông ta tên là Ngũ Thần Quảng.”

“Ngũ Thần Quảng là ai? Chuyện này còn có ẩn tình gì ... A ...” Giản Phàm đang nói chợt tỉnh ra, vỗ trán một cái, thì ra là vị ngồi ngay trước mắt mình đây, sơ hở duy nhất mình tìm ra lại chính là chi đội trưởng, cười ngượng: “... Xin lỗi chi đội trưởng, nếu thế thì chắc chắn không phải là chú rồi.”

“Ha ha ha!” Chi đội trưởng bị vẻ mặt Giản Phàm làm cười không thôi, toàn bộ nhân vật liên quan tới vụ án đều bị y nắm hết trong tay, ngay cả mình cũng bị liên quan: “Tốt, tốt, điều này chúng tôi cực kỳ để tâm, nhớ vụ án rõ ràng như thế. Năm xưa tôi chính là người phụ trách vụ án buôn lậu di vật văn hóa này, do trong quá trình truy bắt nghi phạm mà bị thương, lúc đó tôi đang phẫu thuật ở huyện Dương Cao, nếu không tôi cũng bị điều tra rồi. Đã mười bốn năm, thương hải tang điền, khi đó phá án thế nào các cậu không hiểu nổi đâu, lắp một bộ điện thoại tốn kém tới hơn 8000, chúng tôi bắt được vài nghi phạm, gọi điện thoại về cho cục mất tới ba tiếng, nào có thông tin thuận lợi như bây giờ. Cảnh còn người mất, đến khi tôi về đội một cái là bị điều đi ngay, về sau mới biết xảy ra chuyện gì, Lão Tăng là chiến hữu của tôi, chúng tôi mặc cảnh phục cùng nhau, cho tới tận bây giờ tôi vẫn không tin ông ấy lại biến thủ tang vật, bỏ lại một đứa con gái mười bốn năm không rõ tung tích. Cậu cũng biết con bé đấy.”

“Vâng, tôi biết!” Giản Phàm hơi đỏ mặt, lời của chi đội trưởng là hồi ức cũng là ngậm thanh minh cho bản thân, với điều kiện thông tin ngày đó, tất nhiên không thể liên quan tới vụ án cách đó mấy trăm km, chuyển chủ đề: “Chi đội trưởng, tôi thấy khả năng phá được vụ án này gần như bằng không.”

“Thế sao? Giả sử tôi để cậu phụ trách vụ án treo này thì cậu có lòng tin không? Đối với người biết vụ án này trong cục, đây là

cực hạn, tinh anh toàn thành phố muôn khiêu chiến cực hạn đều chịu chết.” chi đội trưởng kích động Giản Phàm.

Sự kích động động này không có bất kỳ kết quả nào, Giản Phàm vô cùng lý trí: “Nếu là bằng không, tôi không tham gia, phá được mới là lạ, trừ khi biết được tung tích của Tăng Quốc Vĩ, nếu không khác gì mua tờ vé số rồi mơ trúng độc đắc.”

Câu nói nản lòng này cũng không khiến chi đội trưởng nhụt chí: “Vậy cậu ngồi tới 4 tiếng xem một vụ án chết để làm gì, chỉ để nói một câu nhụt chí thế thôi à?”

“Xin cho tôi nói thẳng.” Giản Phàm ngồi thẳng người lên, nghiêm túc nói: “Chi đội trưởng, chú nói vụ án này có liên quan tới việc tôi tiếp xúc, tôi nghĩ chú không phải nhất định là muốn phá vụ án này, mà lấy nó làm điểm đột phá, phải chăng những người liên quan còn dính líu tới vụ án lớn hơn?”

Chi đội trưởng chỉ Giản Phàm, nhưng cười với Tần Cao Phong: “Ha ha ha, Cao Phong, tôi nói thế nào, không qua mắt cậu ta được đâu, bị cậu ta nhìn thấu máu chốt trong đó rồi. Giản Phàm, bây giờ tôi giải câu đố cho cậu, cậu mới chỉ nhìn thấy bề ngoài thôi, chân tướng phức tạp hơn xa những gì cậu có thể tưởng tượng, tôi muốn lấy vụ án này giữ cậu lại. Nếu như cậu thấy bố trí của tôi không tốt, hoặc tính nguy hiểm quá cao, hoặc cậu không muốn tiếp nhận, cậu có thể từ chức ... Bây giờ thế nào?”

“Tôi muốn nghe.” Giản Phàm trả lời dứt khoát, án treo mười mấy năm, liên quan tới đứa con mồ côi bỏ rơi, một nhân vật truyền kỳ của hệ thống công an, thậm chí cả cha của Dương Hồng Hạnh, bí mật phía sau khiến y hứng thú.

“Tốt, đó chính là vì sao ngay từ đầu tôi nhìn trúng cậu.”

Chi đội trưởng gật gù, chàng trai này hiện giờ tựa tin mà không tin, tựa nghi mà không nghi, mắt ánh lên vẻ trí tuệ cùng hứng thú, đây là thái độ của người tra án, nhất thiết đều có khả năng, làm ông ta tán thưởng, cơ mà thằng nhóc này mặt cũng đủ dày, mới mấy tiếng trước còn một hai đòi đi, giờ đủ thủ đoạn không giữ lại nổi, giờ ngồi đây như không có chuyện gì vậy.

Tần Cao Phong biết thói quen của chi đội trưởng, móc bật lửa châm cho mỗi người một điếu thuốc, Giản Phàm lắc đầu từ chối,

chăm chú chờ đợi.

Chi đội trưởng rít sâu một hơi, đầu điều thuốc sáng lên cháy một đoạn lớn, hai lỗ mũi phun ra làn khói dày, có vẻ chìm trong hồi tưởng một lúc mới lên tiếng: “Vụ án cướp tiệm vàng 8.19 năm ngoái cậu mang tới cho chi đội một niềm vui bất ngờ, chỉ bằng vào hai hiệp cảnh không vũ trang bắt được hai nghi phạm truy nã sẵn sàng nổ súng kháng cự. Khi cậu báo danh thi làm cảnh sát tôi đã chú ý tới cậu rồi, tuy thành tích của cậu không tốt, nhưng chuyên gia tâm lý học của sở cảnh sát tỉnh đánh giá cậu rất cao, nên cậu được phá cách vào lớp tuyển dụng đặc biệt. Nhưng biểu hiện của cậu ở trường huấn luyện làm tôi thất vọng, mắt đồng bộ trời sinh, thành tích bắn tòi tệ, hơn nữa lớp huấn luyện thể chất còn bị nữ sinh đánh bại, đúng không? Huấn luyện viên Lữ nói thế, không sai chứ?”

Giản Phàm khẽ mỉm cười, dáng vẻ xem thường, lòng chửi thầm, phá cách? Mẹ tôi bỏ tiền ra mua lấy đấy, mẹ nó đừng nói như thể ban ơn cho người ta. Còn bị nữ sinh đánh bại càng nực cười, chẳng thêm bao biện, nam nhân tốt không đấu với nữ, nếu y thực sự muốn giành thắng lợi thì không bao giờ thiếu thủ đoạn. Chẳng đáp, chưa rõ ông ta làn man như vậy có ý gì.

Không nói, chi đội trưởng coi như là ngầm thừa nhận: “Khi tôi thất vọng thì cậu làm một việc quá giới hạn, có biết là việc gì không?”

“Đánh nhau.” Giản Phàm đáp gọn, té ra lần đó thoát được cũng có nguyên nhân.

“Nói đúng rồi, khi đó bốn người các cậu đứng gác ở khách sạn Cửu Đỉnh, ba người kia tố chất sức khỏe đều hơn cậu, đặc biệt là Tiêu Thành Cương từng học trường võ, người thường không phải đối thủ của họ, nhưng bị ba tên vệ sĩ đánh thương tích. Còn cậu, thật là lạ, người kém nhất lại xoay chuyển tình thế, đánh thắng một vệ sĩ, sau đó lại dẫn cả đám đầu bếp ra hỗn chiến, rồi cậu đứng ngoài cách sông xem lửa cháy ... Ha ha ha, hoang đường hơn nữa là đẩy hết trách nhiệm lên đầu nhân vật công chúng, biến bản thân thành người bị hại. À, hôm đó người ra tay trước là là Tiêu Thành Cương phải không?” Chi đội trưởng giống như đang nhìn một đứa bé nghịch ngợm làm chuyện xấu vậy,

nói tới chỗ thú vị không nhịn được cười: “Không chỉ ứng biến tốt, nhận định tình thế nhanh, mồm mép càn ngoa ngoắt đổi trắng thay đen, ha ha ha.”

Giản Phàm chẳng sợ bị khơi lại chuyện cũ, lần đó y xử lý rất tốt, không để lại ảnh hưởng xã hội nào, hơn nữa còn lấy được lòng đồng tình của người dân với cảnh sát, đề cao hình tượng cảnh sát, y không tham dự đánh nhau còn cứu vãn tình thế, chỉ có công không có tội: “Chuyện đó đã qua rồi.”

“Đúng thế, bên ngoài đánh giá với cảnh sát rất cao, nếu xử phạt cậu, chẳng phải là tự vả mặt sao.” Chi đội trưởng nháy qua chuyện này: “Biết cậu có bản lĩnh này, cho tôi liền có ý thức bồi dưỡng cậu, đưa cậu vào đại đội một, cậu rất giỏi, tham gia vụ án tiền giả lập công. Ai ngờ cậu lúc thì nhát gan, lúc lại thì gan chùm trời, lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ đã nổ súng bắn người, nếu không kịp thời ngăn cản không biết gây hậu quả rồi, lại còn chuyện chấp hành nhiệm vụ đả thương người ta ... Nói thật hôm đó tim tôi vọt tận cổ, khi cậu bị đốc sát đưa đi, tôi đã muốn từ bỏ rồi, một người không có khả năng kiềm chế, không khác gì quả bom nổ chậm cả.”

Chương 113: Mười bốn năm, một vụ án (4)

Giản Phàm không có phản ứng, nếu chẳng phải người trước mặt là chi đội trưởng thì y đã cắt ngang muốn đi vào chuyện chính rồi, mấy thứ này y đều đoán ra hết, người muốn bồi dưỡng mình là chi đội trưởng, Tần Cao Phong chỉ là người chấp hành.

“Khi đó tôi thực sự từ bỏ cậu rồi, cứ để cậu sống qua ngay ở đại đội một hoặc là về huyện Ô Long tùy ý, tôi không quan tâm nữa. Vậy mà cậu lại cứ như cố tình biểu hiện chứng minh tôi sai, không ngờ lại còn bước ngay qua dự tính của tôi, xuất hiện trước mặt mục tiêu. Tôi hết hồn, càng không ngờ cậu cùng mục tiêu diễn ra trò hay như vậy, lần đó tôi không can thiệp gì cả, đến khi tôi biết tin thì mọi thứ đã đi vào hồi kết. Nhân Thông bị cậu kéo đổ, yên tâm, tôi không truy cứu, coi như gian thương đấu gian thương, ai thắng ai thua, tôi không bận tâm. Tiếp sau đó không lâu lại có một chuyện khác, chính là nhắm vào Tứ Phương, lần này chiêu số càng âm độc, chứng tỏ cậu đã tự tin vào bản thân nên to gan hơn nhiều.”

Giản Phàm rút cuộc cũng phải nói xen vào: “Đó là do Tăng Nam lừa tôi, tôi không muốn tiếp xúc với bọn họ.”

“Chuẩn xác mà nói là chính tôi bảo con bé đó kéo cậu nhập cuộc.” Chi đội trưởng đính chính.

“Tôi hiểu, lúc đó tôi còn nghĩ cô ấy nhận lệnh đội trưởng của tôi.” Giản Phàm gật đầu, xem ra Tăng Nam có vai trò lớn hơn dự tính của y, cũng không phải vì mưu đồ xấu xa như y nghĩ.

“Tôi muốn đứng sau nhìn kỹ xem rốt cuộc cậu làm gì, có điều tôi đúng là không nói lên lời .. Trước tiên mà mượn đao giết người, bắt toàn bộ người của Tứ Phương ở Đại Vương trang. Sau đó là gây một đồng chuyện thối nát, giá họa cho đối thủ của Tứ Phương, qua mắt luôn cơ quan điều tra, tôi mà không được nghe Nam Nam nói có khi bị qua mặt. Tiếp đó tung ra chiêu số liên miên bất tuyệt khiến Tứ Phương chống đỡ bở hơi tai ... Cậu tấn công đối thủ đã đành không ngờ cậu còn loại bỏ luôn đội trị an,

còn âm mưu khiến họ mâu thuẫn với Tú Phương. Tôi sợ cậu chơi quá lửa, thế nên bảo Cao Phong tác động một tay, chấm dứt sớm chuyện này. Không ngờ đó cũng là sai lầm của tôi khiến cậu nhìn ra manh mối ... Những chuyện này tính ra khai trừ cậu cũng không oan, thậm chí truy cứu trách nhiệm hình sự, đủ cho cậu ngồi tù vài năm chứ đừng nói tới tử chức.” Câu cuối cùng chỉ đội trưởng nghiêm nghị vỗ bàn, mặt sa sầm.

Giản Phàm hơi giật mình, có điều mấy lời này Tần Cao Phong cũng nói rồi, mẹ nó chứ, cuối cùng vẫn là định uy hiếp mình sao, hũ vỡ rồi còn sợ bị nát à? Giản Phàm đã làm chuyện này thì chấp nhận rủi ro ngay từ đầu, vào tù vài năm thì vào, có căn nhà đó là bằng hai chục năm phấn đấu rồi, nhà của Cửu Đỉnh, nguồn gốc rõ ràng, tiền trang trí y bỏ, số tiền đó trừ khi bọn họ có gan truy tới Lý Uy, nếu không cũng chẳng làm gì được y.

Tới lúc đó ai thiệt hơn ai chưa biết đâu, nếu thực sự vụ án lớn ở phía sau, con tin Giản Phàm nắm giữ càng lớn.

“Nói đi xem nào, dám làm mà sợ tôi nói à?” Chi đội trưởng lại vỗ bàn.

Giản Phàm quật cường nhìn thẳng vào mặt ông ta, ánh mắt chẳng có chút sợ hãi nào, cũng chẳng nói câu nào, loại phản kháng bằng im lặng đó khiến chi đội trưởng nhớ tới một câu nói: Lợn chết không sợ nước sôi.

Đúng, xem chừng lúc tử chức đã chuẩn bị tư tưởng cả rồi, chi đội trưởng trịnh trọng: “Giản Phàm, cậu biết tôi đánh giá chuyện này thế nào không?”

Giản Phàm quay mặt đi không thêm để ý, ông thích làm gì thì làm, nói lý cũng được, chửi mắng cũng được, đánh tôi một trận cũng xong, ông đã thừa nhận chuyện này ông giật dây sau lưng, muốn chơi tôi, tôi không cản lại chắc? Chọc tức lão tử, lão tử tung hê hết mọi chuyện lên, một cú điện thoại cho Lý Uy xem ông sống thế nào, nếu ra tòa tôi cũng kéo ông chết theo, bao nhiêu chuyện thối nát sẽ phun ra hết.

Chi đội trưởng bất ngờ cười sảng khoái giơ ngón cái lên: “Làm tốt lắm.”

Hả? Cái gì mà làm tốt lắm, ông ta có ý gì, chẳng lẽ cái chi đội này cũng là tổng bộ XHĐ? Giản Phàm hơi ngạc nhiên, khóe

miệng cũng nhếch lên khinh bỉ, đợi xem đối phương còn trò gì.

Chi đội trưởng nhìn Giản Phàm với ánh mắt tràn ngập hứng thú, lặp lại lần nữa: “Làm vô cùng tốt, khẳng định chắc chắn một điều, cho dù tôi không can dự, cậu cũng có thể chỉ huy đám lưu manh đó đạt được mục đích. Hơn nữa còn không chế ảnh hưởng xã hội trong phạm vi nhỏ nhất, có thể nói người ngoài căn bản không thể biết được, cho dù tôi có bắt cậu, cũng không thể gán tội gì quá nặng, biết cách né tránh hình luật, cậu làm cảnh sát không phí. Lý Uy cũng chỉ tới trình độ này là cùng, nghiêm khắc mà nói, cậu và Lý Uy đều cùng một loại người, thích đứng sau nhìn âm mưu của mình từng bước triển khai.”

“Chi đội trưởng, rốt cuộc chú muốn làm cái gì? Không cần khen tôi, tôi tự biết mình làm gì, cũng đừng dọa tôi, tôi đã có chuẩn bị tâm lý.” Giản Phàm mặt kiên nhẫn, thiếu chút nữa nói ra lời khó nghe hơn, đối phương chưa trở mặt, y cũng không đại gì trở mặt trước, hai bên đang chĩa nã cao su vào nhau người nào bắn trước sẽ mất đi sự uy hiếp với đối phương.

“Đừng khẩn trương, tôi không uy hiếp cậu chỉ muốn nói, Cao Phong xử lý chuyện này không khéo làm cậu hiểu lầm, kỳ thực tôi và cậu đứng ở vị trí đồng mưu, bây giờ nói tới Lý Uy ..” Thần sắc Chi đội trưởng trở nên thận trọng, lại chậm điều thuốc nữa.

Giản Phàm nắm bắt ngay được, tất cả quy kết vào vị cựu đội trưởng kia rồi, ông ta mới là căn nguyên.

“Lý Uy vì vụ án trộm cắp ở Phân cục Tấn Nguyên mà bị đình chỉ công tác thẩm tra nửa năm. Khi đó hắn là một hình cảnh ưu tú, sở trường nhất là phá các vụ án kinh tế đặc biệt là lừa gạt hợp đồng. Vụ án buôn lậu cổ vật thiếu nhân thủ, liền điều hắn vào tổ chuyên án, cuối cùng không lập được công gì mà còn bị điều tra nửa năm, trong thời gian đó hắn trải qua nỗi đau mất con, tình cảm vợ chồng không tốt, liền từ chức kinh doanh. Chuyện này trong mắt người ngoài cũng thông cảm cho hắn, hắn đã nguội lạnh với đội ngũ công an, kỳ thực khi ấy cảnh sát ở Phân cục Tấn Nguyên vì bị điều tra mà bất mãn từ chức không phải là ít.”

“Chỉ lạ một điều là từ chức chưa tới hai năm mà Lý Uy phát lên nhanh chóng, người ta đồn hắn đào than mà làm giàu, tôi

thì không tin lắm, trừ là ông chủ mỏ than thực sự, chứ mua bán sang tay kiếm tiền thì không được là bao, hấn làm giàu như thế nào, Lý Uy căn bản không có chỗ dựa ... Đây là chuyện cần suy nghĩ, xong không ai thực sự chú ý, cho tới bốn năm trước vụ án huy động vốn phi pháp gây xôn xào dư luận mới khiến Lý Uy lọt vào tầm mắt chúng tôi. Vụ án đó liên quan tới 27 người, thủ phạm chính là Lưu Lý Minh bị phán tử hình, tài chính thu hồi 1200 vạn, còn hơn 1000 vạn không rõ tung tích. Người liên quan tới vụ án khi đó có cả Lý Uy và Vương Vi Dân, hai cái tên này đều không xa lạ chứ?”

Giản Phàm gật đầu, đã đoán trên người Lý Uy có án, té ra là chuyên gia âm mưu, cao thủ kiếm tiền.

Chi đội trưởng tiếp tục giải thích: “Cậu còn chưa biết Vương Vi Dân, hiện giờ là tổng giám đốc công ty mậu dịch Thị Hâm Thông Nguyên, cùng với Lý Uy đều có danh thần tài, giỏi thao túng tài chính. Khi ấy chúng tôi phát hiện manh mối, quyết định ra tay với Vương Vi Dân, thậm chí còn triệu tập điều tra mấy lần, có điều hấn đều đi trước một bước, hủy mất chứng cứ, tệ hơn nữa đại đội điều tra kinh tế lại còn bị hấn cản trở. Đội trưởng tiền nhiệm Cao Vạn Bảo bị viện kiểm soát bắt được nhận hối lộ 10 vạn ngay tại chỗ, người đứng đầu bị song quy, tổ chuyên án bị điều đi vài người, tinh thần bị đả kích nghiêm trọng, không ai đủ quyết tâm theo đuổi nữa. Vụ án thế là dần chìm vào quên lãng, bên ngoài đưa tin là phá được đại án, kỳ thực đầu voi đuôi chuột, kẻ đứng sau là ai không rõ.”

Chương 114: Mười bốn năm, một vụ án (5)

“Đã không có chứng cứ, vậy vì sao khẳng định Lý Uy có vấn đề? Còn cả Vương Vi Dân nữa.” Giản Phàm lấy làm lạ hỏi, người điều tra vụ án bị bắt cũng chưa đủ chứng minh nghi phạm có tội.

Tần Cao Phong im lặng nãy giờ nói vào: “Người đứng ra tố cáo Cao Vạn Bảo nhận hối lộ khi đó là Đường Đại Đầu, vậy thì đã đủ chưa?”

“À ..” Giản Phàm chép miệng, đây đúng là chuyện hết cách, rõ ràng biết thủ phạm là ai, nhưng lại chẳng làm gì được, lại còn có những chuyện, rõ ràng không phải nghi phạm, bỗng dưng xuất hiện chứng cứ chỉ đúng vào, cảnh sát bấy người cũng bị người ta bẫy. Thế giới này đúng là do thuyết tương đối tạo thành.

Những chuyện này là tâm bệnh của chỉ đội trưởng bao lâu, điều thuốc chẳng mấy chốc mà hết: “Không chỉ như thế, tôi cũng nghi ngờ hai người bọn họ liên quan tới vụ án ăn trộm mười bốn năm trước. Trong bốn món cổ vật thì có một món gọi là tiền phạm, là khuôn đúc tiền tệ cổ, theo tư liệu của Interpol, món cổ vật này được bán với giá 210 vạn euro, đúng là món đồ bị mất ở tỉnh ta. Đáng tiếc, đám người thô lậu chúng tôi khi đó hoàn toàn không biết thứ trong tay bọn buôn lậu và đào trộm mộ lại quý giá như vậy, nên quá lơ là ... Những người dính líu bị điều tra năm đó, trừ hai người đó, còn lại không thành dân thường thì cũng lên tới vị trí cao hơn, nói tới nghi ngờ, nhiều năm trôi qua, tôi càng nghi họ nhiều hơn.”

Nói tới đó ánh mắt thất thần, bất kể là giọng nói hay vẻ mặt, đều là vẻ không xác định nghiêm trọng, cho thấy bị vụ án dày vò nhiều năm.

Giản Phàm không khỏi liên tưởng tới dáng vẻ nho thương của Lý Uy, cũng như kiến thức rộng lớn của ông về văn hóa lịch sử thể hiện ở Quốc Tân Quán, bất luận khí độ hay thần thái đều hơn đứt hai khuôn mặt cau có phía trước: “Tôi thấy chưa có bất kỳ chứng cứ nào đủ hoài nghi hai người đó, chẳng lẽ vì họ giàu

lên nhanh chóng mà đáng nghi sao? Còn cả Tăng Quốc Vĩ không rõ tung tích, có thể là ông ta biển thủ, cũng có thể do cao nhân phía sau an bài, không liên quan tới cảnh sát, có quá nhiều khả năng.”

“Đúng thế, đây là nhiệm vụ của cậu, chứng minh tôi đúng, hoặc là sai.” Chi đội trưởng thuận nước đẩy thuyền.

“Nếu thế thì chúng ta quay về điểm xuất phát rồi.” Giản Phàm lắc đầu, nói đi nói lại vẫn là muốn mình tiếp cận Lý Uy, nếu ngay từ đầu đây là nhiệm vụ công khai, y nhận, nhưng bọn họ vòng vèo làm nhiều chuyện như vậy rốt cuộc chỉ nói một câu như vậy, chưa phải câu trả lời thỏa đáng, càng chưa đủ động lực khiến một người muốn bỏ đi quay đầu.

“Đặc sắc là ở chỗ này.” Chi đội trưởng thần bí nói: “Tôi biết hiện giờ ở trạng thái trước sợ sói, sau lưng sợ hổ đúng không? nhãn quang của cậu rất tốt, cậu nhìn ra Lý Uy có vấn đề, cho nên không muốn gặp xui xẻo chung với ông ta, nhưng cậu cũng không thể rút lui, vì việc cậu làm cảnh sát không thể dung thứ, cho nên cách vẹn toàn của cậu là rút lui?”

“Chú nói đúng, tôi không rút mới là lạ, vì tôi hoàn toàn không biết bất kỳ chuyện gì cả, nếu tôi không phát hiện ra, thì có khi chết thế nào cũng chẳng rõ, lại còn cảm kích người hại mình không chừng.” Giản Phàm nhặt nhẻo nói nhìn Tần Cao Phong, Tần Cao Phong tựa cười tựa không nhìn lại.

“Nghe rõ đáp án chính ở đây.” Chi đội trưởng vỗ bàn một cái: “Bố trí của tôi là để cậu tiếp xúc với nhân viên ngoại vi của Lý Uy, lấy được lòng tin của chúng, tiếp đó thông qua biểu hiện hơn người để khiến chúng tò mò và hứng thú, nhất định tìm cách tiếp cận, mua chuộc cậu. Hai năm qua, số cảnh sát biến chất bị Lý Uy và Vương Vi Dân thu nạp không ít, bọn chúng rất giỏi mua chuộc lòng người ... Chú ý, đó là công tác hiểu hiện bên ngoài, cậu đã làm được, còn tốt hơn dự liệu của tôi, Lý Uy cực kỳ tán thưởng cậu.”

“Cậu nghĩ xem, nếu cậu từ chức hoặc bị phái đi nằm vùng, dù là Lý Uy cũng sẽ không tin tưởng và trọng dụng cậu, một người không trung thành với nghề nghiệp của mình còn có thể hi vọng trung thành với cái gì? Cho nên tôi đi ngược lại, chuẩn bị

đeo sao lên vai cậu, chuyện cậu đã dính líu tới XHĐ, tôi không đàn áp, cũng không truy cứu, hơn nữa còn từng bước đưa cậu lên cao, tăng thêm vốn liếng cho cậu, khiến cậu càng ngày càng trở nên quan trọng. Sở dĩ chưa nói với cậu là vì đợi hai bên chính thức tiếp xúc mới nói ra, sợ cậu biết trước thì biểu diễn không đủ chân thực. Trong quá trình cậu cùng hẳn hợp mưu, hoặc phát sinh liên hệ khác, tôi tin với sự thông minh tinh tế của cậu, sẽ phát hiện ra bí mật của hẳn. Cho dù cậu không tra ra vụ án treo kia cũng có thu hoạch khác.”

“Hiểu rồi.” Giản Phàm hoàn toàn bất ngờ, không dự liệu được chiêu này, đưa ra một kết luận ngắn gọn: “Chú muốn bồi dưỡng một cảnh sát bản.”

Hai người kia cùng bật cười, kết luận này đúng là ngắn gọn súc tích nhất, chỉ đội trưởng vui vẻ nói: “Có bản tới mấy cậu cũng là cảnh sát, bây giờ cậu là danh nhân là công thần, không ai dám công khai nhắm vào một cảnh sát công lao trác tuyệt.”

“Nếu tôi không muốn làm cảnh sát bản thì sao?” Giản Phàm vẫn thấy không ổn, lún quá sâu chỉ đội trưởng không có ác ý chẳng nữa, thì còn có người khác.

“Nghiêm khắc mà nói là ngoài đen trong trắng. Giản Phàm, không phải chỉ có cậu thôi đâu, thời buổi này kinh tế phát triển, trong đội ngũ công an bồi dưỡng vài người phát ngôn và ô bảo vệ là thủ đoạn quen dùng của tội phạm, ở một số cương vị quan trọng, chúng không tiếc tiền bạc bồi dưỡng. Trong nhiệm vụ này không có chỉ thị nào rõ ràng cho cậu, như thế sẽ hạn chế cậu phát huy, phương hướng chính của cậu là tìm hiểu nguồn tài chính lớn của chúng, cấu thành tổ chức, mạng lưới quan hệ, lập cơ sở để sau này chúng tôi phá án, không cần cậu mạo hiểm, chỉ cần cậu động não, thế nào, cậu có muốn khiêu chiến cực hạn không?”

Khiêu chiến cực hạn, mấy chữ này làm Giản Phàm động lòng, Tương Cửu Đỉnh từng nói y theo đuổi Tương Địch Giai là khiêu chiến cực hạn, nếu đây là cơ hội thì sao? Giản Phàm trầm ngâm hỏi “Liệu tôi có thích hợp không?”

“Sao lại không thích hợp, gia thế thanh bạch, kinh tế bấp bênh, chưa kết hôn, không có tư tưởng lẫn tín ngưỡng rõ ràng,

để mua chuộc, chỉ cần cậu tiến tới vị trí quan trọng hơn, sẽ có nhiều người chủ động tiếp cận, cậu tổng hợp những thông tin đó giao cho tôi. Tôi, Tần Cao Phong, cục trưởng Lương sẽ cùng lập một bản hồ sơ lưu trữ riêng về cậu, chỉ cần ba người chúng tôi không cùng biến mất khỏi địa cầu thì sẽ có người chứng minh cho sự thanh bạch của cậu, cậu không lo chuyện phạm pháp cậu làm sẽ thành chứng cứ chống lại cậu, kết quả cuối cùng vẫn là tốt cho cậu.” Chi đội trưởng tặng thêm tiền cược.

Giản Phàm không nói, đầu hơi cúi xuống, có vẻ như đang đấu tranh tư tưởng.

“Chàng trai, hãy nghĩ đi, nếu như cậu chưa phát hiện ra Nam Nam, không có hiểu lầm với Cao Phong, hôm nay tôi nói với cậu những chuyện này, có phải là sẽ có cảm thụ hoàn toàn khác không? ... Chàng trai, tôi tin cậu vẫn có chính nghĩa trong tim.” Chi đội trưởng vỗ vai Giản Phàm vài cái kéo ghế đi trước, để không gian cho Giản Phàm cân nhắc.

Tần Cao Phong thở hắt ra một hơi, giọng ôn hòa: “Giản Phàm, là tôi xử lý chuyện không tốt khiến cậu hiểu lầm, tôi không hề có ác ý với cậu.”

Giản Phàm nhướn mày lên: “Đội trưởng, đừng nói lời trái lòng nữa, đó không phải tính cách của anh, nói thật vài câu đi.”

“Mẹ kiếp thằng nhãi này.” Tần Cao Phong chửi um lên: “Tham tiền, háo sắc, tự do tản mạn, không có nguyên tắc, không làm cảnh sát thì chẳng còn nghề nào cho cậu nữa đâu. Tôi không thích rườm rà, vẫn câu đố, muốn ở lại, hoan nghênh, muốn đi tự tiện. Bộ cảnh phục này mang lại cho cậu không ít lợi ích rồi, cậu không muốn làm gì cho nó à? Đm, lão tử không thèm lắm lời nữa.”

“Lọt tai hơn rồi, thế mới là anh.” Giản Phàm gật gù bình phẩm một câu, sau đó không thèm để ý nữa, lại chìm đắm trong thế giới của mình.

Tần Cao Phong bực mình rời khỏi phòng hội nghị, khép cửa lại.

Chương 115: Dùng gỗ mục làm cột chống (1)

Mang theo tâm sự trùng trùng, Tần Cao Phong đi tới văn phòng chi đội trưởng, chi đội trưởng đang ngồi uống trà, ra hiệu cho Tần Cao Phong ngồi xuống.

Không ai nói gì, thời gian cứ chậm rãi trôi đi, Tần Cao Phong xem đồng hồ, mới có mười phút, vậy mà tưởng chừng lâu lắm rồi. Giản Phàm không phải không thể thay thế, xong bồi dưỡng người khác, chưa biết có tìm được người thích hợp không, đạt được thành tựu hiện nay của Giản Phàm, e người khác tốn thêm vài năm.

Vụ án đã kéo dài như vậy rồi, thêm vài năm khác nào bí mật sẽ mãi mãi bị chôn giấu.

“Không cần sốt ruột, cảm dỗ lớn như vậy, người bình thường không từ chối được đâu, có cả lợi lộc, vinh dự và chức vị, trên đời này đâu ra chuyện tốt như thế, nếu cậu ta nhìn không thấu thì quá ngu xuẩn.” Chi đội trưởng khá tự tin: “Tính cách thẳng nhãi này đứng giữa chính tà, không ai thích hợp hơn.”

“Lý Uy cũng không dễ mắc lừa.”

“Chưa chắc, có thể hẳn tìm thấy sự đồng cảm ở chú nhóc này, tôi tiếp xúc với Lý Uy nhiều hơn cậu, hai người họ cực kỳ giống nhau, chắc chắn sẽ khiến Lý Uy sinh đồng cảm. Chẳng qua Giản Phàm là phiên bản lưu manh hơn của Lý Uy, Lý Uy có văn hóa hơn nhiều.”

“Ha ha ha, lý luận thì đúng thế.” Tần Cao Phong còn chút băn khoăn: “Thằng nhóc này khả năng thay đổi hẳn thích ứng quá tốt. Chi đội trưởng, thành thực mà nói là tôi hơi sợ đấy, tôi chưa từng gặp thứ quái thai nào thế này, tôi sợ cậu ta ngã về phía bên kia thì chúng ta khóc không xong.”

“Không đâu, cậu ta quá thông minh, tôi nói rồi mà, cậu ta có thể chuồn chứ không thể đen hoàn toàn được .. Cậu ta tới rồi.”

Tiếng gõ cửa cốc cốc vang lên, chi đội trưởng ra hiệu im lặng, Tần Cao Phong mở cửa, Giản Phàm đi vào, vẻ mặt trang trọng,

bước chân vững vàng, tới trước mặt chi đội trưởng, đứng nghiêm kính lễ hô lớn: “Báo cáo chi đội trưởng, tôi chấp nhận nhiệm vụ vinh quang này.”

Nghe một câu khẳng khái cứ như chiến sĩ sắp quên mình ra trận, Tần Cao Phong suýt sặc nước bọt, cái thẳng nhãi này mặt cũng đủ dày, đổi lại là hẳn không cách nào tỏ ra như chưa từng có chuyện gì như vậy.

Chi đội trưởng sắc mặt không đổi, an bài: “Từ giờ trở đi cậu có thể thoải mái yên tâm tiếp cận bọn họ, chi tiết sẽ có đội trưởng Tần nói sau ... Về đội.”

“Vâng!” Giản Phàm đứng nghiêm kính lễ.

Vậy là cuộc đời cảnh sát của Giản Phàm tiếp tục, nhìn bề ngoài có vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, kỳ thực mọi thứ đều khác rồi.

“Ngày 23 tháng 8, Lý Uy mời khách, đi cùng có Đường Đại Đầu, Tôn Nhị Dũng, Tăng Nam và người không quen, nghe nói là phó tổng của công ty Lý Uy, họ Dương, không biết tên là gì. Lý Uy rất ôn hòa, ăn cơm xong cùng Đường Đại Đầu, Tôn Nhị Dũng về sau gọi thêm Đàm Vũ Nghĩa đi mát xa.”

“Ngày 27 tháng 8, Lý Uy mời tôi, Đường Đại Đầu cùng tới khu nhà máy làm rượu Phần chơi, đại biểu phía nhà máy tặng chúng tôi một thùng rượu lâu năm, vị rất thuần, nếu không hiểu rượu chỉ ngửi đã váng vất, ít nhất phải trên mười năm. Buổi trưa ăn cơm ở nhà máy, Đường Đại Đầu uống say.”

“Ngày 4 tháng 9, Đường Đại Đầu mời tôi đi triển lãm xe, rất nhiều nhãn hiệu không nhận ra, người mẫu còn nhiều hơn cả xe, người xem tám thành là đều xem người mẫu, chẳng biết là triển lãm xe hay là triển lãm người mẫu.”

“Ngày 8 tháng 9, triển lãm nghệ thuật quần chúng, cùng Đường Đại Đầu đi xem nghệ thuật vẽ lên thân thể, vẽ thì không hiểu chứ thân thể thì hiểu, nhưng mà sao chỉ vẽ lên nữ mà không vẽ lên nam, chẳng lẽ nghệ thuật cũng phân biệt giới tính? (Chú: Người chen chúc quá đông, các em gái cũng không cỏi hết!)”

“Ngày 12 tháng 9, Đường Đại Đầu mời tới Thịnh Đường xem biểu diễn ca vũ, nghe nói là nhóm thân tượng nam nữ hỗn hợp

của đoàn nghệ thuật nào đó của Thượng Hải, có điều xem mà thất vọng, nam thì trông như nữ, nữ thì trông lại giống nam, quái lạ là không khí rất cuồng nhiệt, trên dưới sân khấu hỗn loạn.”

“Ngày 14 tháng 9, ăn cơm tôm hùm ở nhà hàng Thiên Nguyên ..”

“Ngày 17 tháng 9. chả làm gì hết ...”

Đó là nhật ký công tác của đồng chí thám trưởng Giản Phàm, hiện đã do Tần Cao Phong chuyển tới tay chi đội trưởng, chi đội trưởng dùng ánh mắt điều tra hình sự lâu năm xem kỹ từng trang, ý đồ tìm ra manh mối. Chữ viết rất nắn nót dễ đọc, thi thoảng còn chêm vào một hai câu cảm khái, ngày tháng rõ ràng, bao gồm thời tiết, thời gian, hành tung thứ bảy chủ nhật cũng chi tiết.

Có điều kiên nhẫn xem mười mấy trang, sắc mặt chi đội trưởng càng lúc càng khó coi, cuối cùng không nhìn được, vỗ bàn quát mắng Tần Cao Phong: “Đúng là coi mình thành cảnh sát bản rồi, câu cá, mát xa, ăn uống, triển lãm xe còn triển lãm thân thể nữa ... Sao toàn là ăn uống chơi bởi không làm chút chuyện đáng hoàng nào thế? ... Cậu nghe đi, ngày 18 tháng 9, ăn xong còn cảm thụ tâm đắc thế này: Canh cá Tần Hà khẳng định là ninh bằng xương, không có chút vị tươi nào, lừa người ngoài nghề còn được. Món cá lư quý phi cũng có vấn đề, không phải cá tươi mà là đông lạnh, cãi nhau với nhà hàng nửa ngày, cuối cùng trả nửa tiền.

Nghe rõ chưa, ăn miễn phí rồi còn chê bai.”

Tần Cao Phong cao lớn uy vũ gấp rưỡi chi đội trưởng, lúc này chỉ có phận cúi đầu nghe mắng chửi, oan ức mà không dám cãi.

Ném xoạch nhật ký công tác lên bàn, chi đội trưởng vẫn chưa nguôi giận: “Cậu làm đội trưởng kiểu gì thế, không quản được cả quân mình nữa à? Đứng để cậu ta đen từ trong ra ngoài thì thành trò hề lớn.”

Tần Cao Phong ngẩng đầu lên cẩn thận phản bác: “Chi đội trưởng, chẳng phải anh nói cậu ta có thể chuồn chứ không thể đen hẳn à? Sao giờ lại đổ cho tôi.”

“Cậu! ...” Chi đội trưởng định phát tác, nhưng mà lời này đúng là do mình nói thật, tức tối bỏ tay xuống, dựa vào lưng ghế: “Thường ngày cậu ta làm gì?”

“Chui vào bếp, không thì nhốt mình trong phòng hồ sơ, vốn trước kia cậu ta còn cố kỵ tôi, không dám làm quá, biết giấu diếm. Nhưng hôm đó được lời của anh liền như cá gặp nước rồi, một tháng xin nghỉ phép tới tám lần, tôi còn không thể không đồng ý.” Tần Cao Phong giang tay ra, cái nhiệm vụ đảng hoàng này không làm khó được Giản Phàm mà lại làm khó hắn, quan hệ hai người đã không cách nào quay về như trước kia được nữa.

Phía dưới có cảnh sát tự tung tự tác như thế là sự khiêu chiến với quyền lực của hắn, nhưng một đám đồng đội lại đoàn kết bên cạnh Giản Phàm, lại còn cực kỳ sùng bái y khiến Tần Cao Phong muốn ra tay chinh đốn cũng không thể.

Chi đội trưởng lại vỗ cũ lặp lại: “Đối với cấp dưới phải tăng cường giáo dục tư tưởng chính trị, dùng lý luận tiên tiến để vũ trang cho cán bộ cảnh sát cơ sở, đó là truyền thống tốt đẹp của cảnh sát nhân dân chúng ta ..”

Nói tới đó vô tình bắt gặp ánh mắt quai quái của Tần Cao Phong, chi đội trưởng không nói tiếp được nữa chỉ biết xua tay tổng kết: “Thôi vậy, những thứ đó không thể giáo dục được cậu ta”

Biểu hiện nay chứng tỏ không có tiến triển nào cả, xem ra có biến cố rồi, Tần Cao Phong đi tới rót cho chi đội trưởng một chén nước, cẩn thận hỏi: “Chi đội trưởng, phải chăng phía Tầng Nam có biến cố gì?”

Chương 116: Dùng gỗ mục làm cột chống (2)

Chi đội trưởng hớp một ngụm nước, có chút dở khóc dở cười: “Còn không phải sao, vốn tôi tính kế, hai người bọn họ nội ứng ngoại hợp, khẳng định là sẽ có thu hoạch, cậu đoán xem thế nào? Một tháng qua cậu ta không thèm nói với Nam Nam dù chỉ một câu, tôi gọi điện thoại cho cậu ta, biết cậu ta nói gì không? Cậu ta nói vì đảm bảo cho sự an toàn của đồng chí không bị bại lộ, tôi không biết phải trả lời ra sao. Ài cậu ta thì không sao, tôi xem chừng con bé tâm trạng sa sút, thôi tôi không nói cái đó, chuyện tình cảm bọn trẻ tôi không hiểu ... Lại nói giờ đám lưu manh Đường Đại Đầu coi cậu ta là tri kỷ rồi, Nam Nam nói, đảm bảo an Thịnh Đường lần nào có biểu diễn là đem vé cho cậu ta trước tiên, thằng nhãi đó sinh ra là để làm cảnh sát bản, căn bản không cần dạy, còn thuận buồm xuôi gió hơn làm cảnh sát.”

Kết quả này khiến cho hai vị đầu têu đều không biết nói thế nào, anh chàng cảnh sát thân mang sứ mệnh đặc biệt nhập vai quá tốt. Trừ chính sự của cảnh sát ra thì chuyện gì cũng làm, nhưng không phát hiện ra chuyện gì quá giới hạn, chẳng qua là ăn uống chơi bời thôi, muốn chỉ trích cũng không được, chính bọn họ cổ vũ Giản Phàm làm thế, giờ há miệng mắc quai.

Đây cũng là cơn đau đầu của bản thân thời gian qua, cảm giác Giản Phàm đang dùng cách khác phản ứng lại chuyện trước kia, thấy chi đội trưởng tức phát ghen, Tần Cao Phong hiến kế sách: “Chi đội trưởng, anh nên suy xét để cậu ta chính thức tiếp nhận vụ án Phân cục Tấn Nguyên. Tốt nhất là điều động cậu ta đi chỗ khác, bây giờ cậu ta ở trong đội tự do vô tổ chức, ảnh hưởng không tốt, không thể để mọi người thấy tôi thiên vị cậu ta, cứ thế này tiếng nói của tôi trong đội sẽ bị ảnh hưởng.”

“Đi đâu? Còn sớm, chưa chuyển chính chức chưa định cấp bậc, tới đội trọng án thì không được, Lão Lục mà tóm được thứ bảo bối này, khẳng định ném cả đồng vụ án lên người, dùng cậu ta như lừa, thế còn sao chuyên tâm vào vụ án kia được ...” Chi

đội trưởng cũng khó xử, tất cả đều vị để Giản Phàm phát hiện ra quá sớm khiến ông ta không thể không xuống nước hứa hẹn thỏa hiệp, nên mới ra cơ sự này.

“Đi đâu không quan trọng, cương vị có thể quan trọng một chút, nhưng dứt khoát phải tìm chỗ khiến cậu ta không thể tiếp xúc với nhà bếp, đó là bệnh nan y của cậu ta, thấy cái ăn là miệng ướm, thấy làm cơm là ngứa tay.” Tần Cao Phong kiên quyết nói, phải cách ly Giản Phàm với cái bếp, nếu không là hỏng.

“Ài, thật điên đầu mà ... Thế này đi, cậu kiên trì thêm vài ngày nữa, qua lễ Quốc Khánh là tới hạn của nhóm học viên này rồi. Cậu sát sao một chút, có dị thường là phải báo cáo ngay.” Chi đội trưởng hết sức bất đắc dĩ, vốn đây là con át chủ bài mà ông ta hết lòng bồi dưỡng, vậy mà chỉ sai một ly liền biến thành củ khoai nóng.

“Vâng, phải rồi, có bình rượu thuốc, tôi đã để vào trong xe của anh.”

“Chà, chà, giờ cậu biết quan tâm tới lãnh đạo cơ à, Cao Phong, thay đổi rồi sao?”

“Không phải tôi quan tâm, mà là Giản Phàm, cậu ta chuyên môn dùng Trung dược ngâm một bình rượu thuốc lớn, nhờ tôi mang tới. Cách dùng là sau bữa cơm uống ba chén, cậu ta nói tốt cho bệnh đau dạ dày nóng gan của anh, có điều phải chú ý quy luật ẩm thực, ngàn vạn lần đừng uống quá nhiều rượu, giảm bớt hút thuốc, không có lợi cho sức khỏe.” Tần Cao Phong nói như học thuộc lòng, trong đội có ai chưa bị Giản Phàm chỉ trích giáo huấn cách thức sinh hoạt, nghe nhiều thành nhớ.

Chi đội trưởng lại chẳng cảm kích còn hỏi: “Làm sao cậu ta biết bệnh của tôi, cậu nói à?”

“Không phải, tôi còn không biết anh đau dạ dày, làm sao biết được anh nóng gan, chỉ biết anh nóng tính .. .” Tần Cao Phong nói câu sau hơi nhỏ.

Chi đội trưởng bị câu này làm ngây ra rất lâu, cảm giác có chỗ nào đó không ổn: “Này Cao Phong, cậu có cảm thấy chúng ta bị đùa cợt không? Thằng nhãi đó có phải là cố ý bãi công không? Nó đang cười vào mặt chúng ta đúng không?”

Chứ còn sao nữa, chi đội trưởng giờ biết cái khổ khi phải đối diện với thằng nhãi đó rồi, Tần Cao Phong cắn răng không dám cười: “Vây để tôi mang rượu về, phê bình cậu ta một trận.”

“Không cần, cứ để đấy, tôi đúng là có bệnh này, về nói với Giản Phàm, tôi còn có tâm bệnh nữa, cậu ta trị luôn cho tôi đi.”

Tần Cao Phong đáp lời lui ra, Giản Phàm không chỉ nhìn ra bệnh của người khác cực chuẩn mà còn ai thích ăn gì, ai có bệnh gì, chỉ gặp một lần thôi là biết ngay, rất thần kỳ. Y gặp chi đội trưởng nhiều lần như thế, không phát hiện ra mới là lạ, lần nào cũng ân cần làm người ta không trách móc nổi. Bác Giang tính khí cổ quái coi Giản Phàm như con, Sở Tĩnh Viện nghiêm túc nguyên tắc mà cũng thiên vị Giản Phàm, Trần Thập Toàn đi đâu cũng khoe Giản Phàm là đệ tử đặc ý, đám ngoại cần thì khỏi nói rồi, coi Giản Phàm là cha mẹ cơm áo ... Giờ chi đội trưởng cũng bị sa ngã rồi.

À, còn một điều Tần Cao Phong không nói, hôm nay Giản Phàm lại xin nghỉ phép.

Giản Phàm giống như một tháng qua đang hưởng thụ cuộc sống khoan khoái của mình, hình như không bị chút ảnh hưởng nào, cái nhiệm vụ vinh quang kia như chỉ có ăn uống chơi bởi không thôi vậy, sống càng lúc càng tiêu sái.

Không một ai biết được Giản Phàm nghĩ cái gì trong đầu, tất cả những người trước kia từng cho rằng mình hiểu Giản Phàm đều có cách lý giải riêng, hành vi của y có vẻ đúng tính cách trước giờ, lại có chút gì đó đã vượt ra khỏi giới hạn, không ai dám chắc.

Tần Cao Phong lần trước tưởng dùng tới người nhà Giản Phàm là diệu kế, không ngờ thiếu chút nữa trở mặt thành thù, về sau đã hòa hoãn lại, hiển nhiên Giản Phàm không còn nể mặt hấn nữa. Bây giờ hấn chùn tay, sợ làm gì gây phản tác dụng lần nữa, chỉ còn đợi Giản Phàm hết thời hạn thực tập đá đi cho rảnh nợ.

Không dám dùng biện pháp cứng rắn với y, nếu không hậu họa vô cùng, trước đó Giản Phàm biết đã nhiều chuyện, sau lần cố gắng giữ y lại đó, quân bài nắm trong tay càng nhiều, một khi trở mặt, bọn họ thiệt hại nặng nề là cái chắc. Cứ nhìn hành vi

của Giản Phàm bây giờ là rõ, tuy y ăn chơi suốt ngày, nhưng không làm bất kỳ việc phạm pháp nào, cho thấy y có ý thức đề phòng cực cao, không để có thêm bất kỳ sơ hở nào nữa.

Đúng là một sự bất tín, vạn sự không tin, lòng tin mất đi vẫn hồi lại gần như vô vọng rồi.

Tần Cao Phong không hi vọng gì vào Giản Phàm nữa, nếu y sống qua ngày đoạn tháng không gây thêm rắc rối gì thì hẳn phải thấp hương khăn vái rồi.

Còn vụ án kia? Tần Cao Phong thấy không còn hi vọng gì, lấy gỗ mục làm cột chống thì hi vọng gì được, hẳn thì chả sao, hẳn là người thời đại sau, chỉ e tâm nguyện của chi đội trưởng không thành.

Chương 117: Tình nồng ẩm đậm. (1)

Cho dù vẫn còn có những ngày nắng rát da, nhưng mùa thu đã thực sự tới rồi, cỏ cây chuyển sang màu héo úa, cây cối rụng lá. Một màu sắc héo úa bắt đầu lấn chiếm cái thành phố vốn toàn bê tông cốt thép làm quang cảnh thêm ẩm đậm.

Đường phố có thêm lớp lá rụng, cây cối tuy chưa rụng hết lá nhưng cảnh đã xác xơ, số ít chiếc lá còn lại run run như cố chống chọi cơn gió mang theo hơi lạnh, để níu kéo số phận biến thành những chiếc lá mục.

Không khí buồn, thành phố buồn, Giản Phàm lại vui vẻ.

Lúc này Giản Phàm đang ở trung tâm yoga bên cạnh trường ngoại ngữ số hai ở phố Phủ Tây, tấm biển quảng cáo "Càng nhảnh càng xinh đẹp", cách mấy con phố cũng nhìn rõ ràng, bí thuật cổ xưa bắt nguồn từ Ấn Độ này không biết có làm người ta trở nên xinh đẹp hay không, có điều người học thì càng ngày càng nhiều, đặc biệt là nữ nhân.

Tầng một là khu làm việc, tầng hai tầng ba đều là đại sảnh rộng hơn 300m², trên tầng 3, cách cửa kính vẫn nghe thấy tiếng nhạc du dương. Bên trong đại sảnh, những nữ nhân ngồi trên thảm yoga thực hiện động tác theo người hướng dẫn. Có lẽ chỗ động lòng người nhất trên thân thể nữ nhân là mềm mại, yoga lại có thể phát huy sự mềm mại này lên cao nhất, những bộ quần áo thể thao ôm sát toàn thân, chỉ cần đứng thôi là toàn bộ đường cong nhấp nhô như muốn bung ra rồi, bất kể là ngả người hay cúi người, nghiêng trái hay ngả phải, nhìn thế nào cũng thấy ái muội vô cùng.

Nếu mà ở trên giường ... Oa, thực sự không cách nào tưởng tượng hết lạc thú trong đó.

Âm nhạc kết thúc, Tương Dịch Giai giơ tay đang định gọi người chờ ở cửa, nhìn một cái mặt hoa biển sắc, cúi gập người xuống cười, một đám nữ nhân lớn bé nhìn theo ánh mắt giáo viên hướng dẫn cũng cười nghiêng ngả.

Chỉ thấy anh chàng cảnh sát thường xuyên tới đón cô giáo Tương hai mắt đờ đẫn si dại, nước dãi còn chảy ra, cứ như nhìn thấy món ăn ngon lành vậy, phát hiện mọi người cười mình mới cười chữa ngượng vài tiếng, khôi phục vẻ đàng hoàng rất giả.

Không ai biết được ý nghĩ xấu xa của chàng cảnh sát này, còn cái vẻ mặt thèm thuồng đó thì xuất hiện không chỉ một lần, mọi người cũng quen. Nếu nam nhân bình thường có vẻ mặt ấy thì người ta thấy ghê tởm căm ghét, nhưng một soái ca thì lại khiến các cô gái cảm giác đáng yêu chất phác. Chưa nói Tương Địch Giai, số oanh oanh yến yến này không ít người có thể khiến nam nhân chảy nước dãi, hoàn toàn thông cảm được.

Giản Phàm xấu hổ lui ra ngoài cửa kiên nhẫn chờ đợi, đám học viên tắm rửa thay đồ đi ra, còn vẫy tay cười với y, lúc thì chị Dương đi thông thả, lúc thì Lộ Lộ hôm nay trông thật tươi tắn. Nam nhân thích mỹ nữ, nữ nhân thích soái ca, cơ bản tương đồng. Nụ cười rạng ngời đó còn có sức chinh phục hơn cả phục vụ viên ưu tú của trung tâm yoga, ít nhất trong số nữ nhân này Giản Phàm được nhiều lời khen ngợi.

Mỗi tuần vào thứ 2, 4, 6, chủ nhật, Tương Địch Giai đều tới đây dạy yoga, huấn luyện viên trung tâm này thời gian qua mở rộng nghiệp vụ, mời đệ tử đặc ý nhất tới làm giáo viên hướng dẫn, ngày nào Tương Địch Giai có giờ dạy là hết sức nhộn nhịp.

Tương Địch Giai gần như là người đi về cuối cùng, vẫn là một thân váy trắng mà cô luôn chung tình, mái tóc búi gọn tùy ý sau đầu, mỉm cười đi tới tự nhiên khoác tay Giản Phàm, nói đùa: “Giản Phàm, rốt cuộc là cậu tới đón tôi hay là nhìn mỹ nữ? Nhìn trúng ai rồi, cho chị biết đi.”

“Bọn họ sao đẹp bằng chị, đem so sánh còn chẳng phải nhìn chị sao?”

“Ba hoa, hi hi, không cho phép tùy tiện bình luận người khác, cẩn thận đám Dương Tử biết sẽ giáo huấn cậu.”

Giản Phàm vênh mặt lên: “Dương Tử còn hẹn em đi ăn cơm, em không đồng ý.”

“Đừng có mà kiêu, cô ấy muốn cậu trả tiền thì có.”

“Ha ha ha, thế thì cô ấy chọn đúng người rồi, em ăn cơm rất ít khi tự trả tiền, huống hồ là mời người khác.”

Hai người cười nói như đôi tình nhân thân mật đi vào chiếc xe cảnh sát 213, đánh xe ra ngoài bãi đỗ, Tương Địch Giai mở cửa sổ vẫy tay với mấy học viên còn chưa về. Đi ra đường, Tương Địch Giai nhận lấy chai nước khoáng Giản Phàm đưa cho, hẳn vì trời nóng má hồng hồng còn lấm tấm mồ hôi, tản phát làn hơi thanh xuân tươi tắn. Cô về nước được ba tuần rồi, mỗi tuần tới đây bốn lần dạy yoga, lần nào cũng do Giản Phàm tới đón, hết sức tự nhiên thành buổi hẹn hò của hai người, Giản Phàm nói chuyện không xóc óc như trước kia nữa, còn hết sức ân cần, giống như cô ra nước ngoài một tháng, Giản Phàm thay đổi tính cách vậy.

Lái xe thi thoảng liếc gương chiếu hậu, bắt gặp ánh mắt Tương Địch Giai, Giản Phàm mỉm cười: “Chị cứ nhìn em làm gì?”

“Ai nhìn cậu, tôi nhìn bữa tối của tôi mà.”

“Hôm nay tới một nơi đặc biệt, ăn một bữa tiệc tối đặc biệt, chị có thích không?”

“Đương nhiên rồi, đi đâu?” Cơm nước giao cho Giản Phàm thì còn có gì yên tâm hơn, Tương Địch Giai tất nhiên đồng ý.

“Nhà em.”

“Cái gì?” Tương Địch Giai nghe câu này trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác là lạ, khẽ hỏi: “Nhà cậu trang trí xong rồi à?”

“Đúng rồi, chị đi cả một tháng, người cũng thay đổi, nhà không thay đổi được sao?” Giản Phàm tựa tùy ý nói.

“Đừng chơi quá muộn, cậu phải phụ trách đưa tôi về đây.” Tương Địch Giai dặn trước.

“Em cũng muốn giữ chị ở lại, nhưng mà chưa mua giường.” Giản Phàm nói rất nghiêm túc.

“Đáng ghét, còn nói nữa ...”

Một câu nói đùa, hai bên đều hiểu, một chưa bỏ sự rụt rè, một chưa cố ý theo đuổi, giống như hai người chưa tới bước đó. Cười rồi, Tương Địch Giai bị sự tự nhiên của Giản Phàm làm mỉm cười, thi thoảng nhìn Giản Phàm chăm chú lái xe, lòng nổi lên một cảm giác ngoài hạnh phúc, giống như ... giống như, cô không nói rõ được, không giống như khi cô ở nước ngoài, mỗi ngày đều gửi tin nhắn khiến tim đập không thôi. Mà thời gian về

nước, hai người trừ ăn cơm, tới trung tâm nghệ thuật, thi thoảng tới trường nghệ thuật tĩnh tham gia lễ hội văn hóa, không phát sinh gì nữa, chỉ có nắm tay ... Không nhìn thấy trong mắt Giản Phàm sự nóng bỏng kích động, không còn nụ hôn say đắm kia.

Có chút hụt hẫng vì loại quan hệ nửa gần nửa xa này, cô nhớ Giản Phàm hay cười xấu xa rạng ngời như ánh nắng, thích nói mấy câu quái quái, thích đưa ra chủ ý xấu, hình như đã rất xa xôi rồi.

Đó là điều cô hi vọng nhất, cũng không hi vọng nhất.

Xe đang đi đột nhiên Tương Dịch Giai kêu dừng, chỉ một nơi phía trước, Giản Phàm kiểm chỗ đỗ xe lại, sau đó lên hè liền thấy một nửa hàng lớn 3 gian, mặt tiền lắp kính sáng choang, bên trong rất nhiều nam nữ trẻ tuổi, biển hai màu đen trắng có chữ Z to ở giữa, không rõ là tên cửa hàng hay là thương hiệu, nhưng đó là cửa hàng quần áo.

Không hiểu sao tự nhiên lại muốn mua quần áo?

Cô gái bán hàng thấy hai người vào cửa bèn nhiệt tình ra đón: “Thưa anh chị, anh chị muốn xem mẫu mới nhất không, hôm qua vừa mới nhập, để tôi giới thiệu, không biết là anh hay chị muốn mua.”

“Ồ, không cần đâu, chúng tôi tự chọn được.” Tương Dịch Giai cười nhẹ đáp, kéo Giản Phàm tới khu trang phục nam, vừa nhìn dáng người y vừa bắt đầu tự tay chọn đồ, ở mặt này cô đủ tự tin không cần ai giúp: “Hôm nay kiếm cho cậu một bộ, đừng suốt ngày mặc đồ cảnh sát như thế, trông chán chết đi được.”

Chương 118: Tình nồng ấm đậm. (2)

Giản Phàm cười xòa không bình luận, xưa nay ở chuyện quần áo y rất qua loa, không phải mẹ mua thì Ly Ly mua cho. Tất nhiên trước kia còn có người khác nữa, lúc này bị Tương Địch Giai không ngừng ướm quần áo lên người mình rồi nhận xét, lòng có chút cảm giác khác thường, nhưng cũng hơi cảm động. Chỉ là nhìn dáng vẻ chăm chú hào hứng của cô như thế, không biết vụ này tốn bao nhiêu thời gian, hôm nay y có kế hoạch đặc biệt.

May không lâu sau Tương Địch Giai tìm được bộ ưng ý đưa Giản Phàm, đó là bộ âu phục xanh tím than sẫm màu: “Giản Phàm, lại đây thử bộ này đi, đây là thương hiệu nước Pháp, không quá có tiếng, nhưng rất chất lượng, hơn nữa bọn họ đề cao phong cách đơn giản, phóng khoáng mà lịch lãm, phù hợp với cậu lắm đấy.”

“Đắt quá, không thử.” Giản Phàm nhìn mác áo mà lè lưỡi, một bộ Âu phục hơn 2000, tức là hơn cả tháng lương của y bây giờ, ai mà mặc nổi.

“Mau thử đi, quẹt thẻ của anh tôi, lâu lâu nếu không tiêu tiền, anh ấy quên mất còn có em gái.” Tương Địch Giai thúc giục: “Tôi còn chưa hài lòng chỗ này, chẳng phải thương hiệu có tiếng gì, chúng ta đi chỗ khác nhé?”

Giản Phàm không dám tranh luận nữa sợ Tương Địch Giai làm thật, đành phải đi thử, với lại tiền của Tương Cửu Đỉnh thì không phải áy náy, dù sao hần giàu lắm, thi thoảng ăn của địa chủ một ít, coi như phát huy truyền thống xưa.

Tương Địch chấp tay sau lưng đi sang chỗ quần nào nữ ngó nghiêng, mùa thu sẽ qua rất nhanh, chẳng mấy chốc sang đông, cô cũng muốn mua vài bộ quần áo mới.

Do không quen kiểu ăn mặc này lắm nên khá tốn thời gian, khi thay trang phục xong, Giản Phàm trông chững trạc hơn hẳn. Khi y đi ra thì Tương Địch Giai cũng đã thay một bộ mới khá thời thượng cá tính, một chiếc áo khoác ngoài bằng nỉ màu

trắng ngà chỉ dài qua mông một chút, phía dưới là quần jean xanh, ống quần cho vào trong giày boots da nâu bằng nhung, bên trong áo khoác là chiếc áo len cao cổ vàng gạo. Cô xoay người trước gương, vóc dáng cao ráo cân đối, dung mạo xinh đẹp vừa thanh cao vừa quyến rũ. Tựa như bông hoa phù dung giữa dòng nước trong vắt, vẻ đẹp hết sức tự nhiên được nước điêu khắc thành, khí chất tao nhã ấy thậm chí mới là thứ tôn lên vẻ đẹp của trang phục.

Sắp tới thời điểm đổi mùa, khách hàng khá đông, bất tri bất giác người đi qua gian này nhiều lên, xem quần áo thì ít, thi thoảng làm tình cờ nhìn qua chỗ Tương Địch Giai, không biết là đi xem quần áo hay là ngắm nhìn mỹ nhân.

“Không ngờ quần áo trong cửa hàng mình mặc lên lại có thể đẹp như vậy.”

Mấy cô gái bán hàng xúm quanh cứ xuýt xoa khen, đương nhiên có phần thủ đoạn bán hàng, song không thể phủ nhận sự thực.

“Thế à, cảm ơn.”

Giọng nói vừa đủ, mỗi âm tiết đều làm người ta rõ ràng, thái độ đúng mực, không có vẻ gì giả bộ rụt rè hay làm cao, khiến mấy chàng trai xung quanh thiện cảm tăng mạnh.

Thấy Tương Địch Giai đi một mình, vài chàng trai bắt nghĩ cách tiếp cận.

Đúng vào lúc này, một cái chàng trai từ phòng thay đồ cách đó mười bước chân đi ra, khuôn mặt điềm đạm thanh nhã đột nhiên hoạt bát sống động hẳn lên, mỹ nhân hơi kiểm chân, vẫy tay gọi: “Bên này.”

Tên nào hạnh phúc thế?

Nhìn theo ánh mắt mỹ nhân một cái, tức thì chán nản tản đi gần hết.

Giản Phàm không hay biết diễn biến đặc sắc đó, Tương Địch Giai có lẽ biết, nhưng cô chẳng quan tâm, đi vòng quanh nhìn tán thưởng, bộ âu phục này rất vừa vặn, chất liệu nhẹ, mỏng, dù mùa này mặc lên người cũng không có cảm giác nóng bức, đôi phần thoải mái, không quá chính thức, nghịch ngợm nhéo cằm y: “Đã tin vào con mắt tôi chưa, đẹp trai sống sờ sờ nhé, bộ này cậu

có thể mặc cả bốn mùa cũng được, mùa đông thì mặc thêm áo len cộc tay bên trong. Bộ này không quá chính thức, bình thường có thể mặc đi chơi, nếu trường hợp trang trọng một chút thì mặc thêm áo sơ mi, thắt ca vát cũng được, một bộ đa dụng, hợp tâm ý cậu chưa?”

Giản Phàm cười toét miệng gật đầu, chị Tương đúng là hiểu mình.

Nếu bất kỳ chàng trai nào ôm chút ảo tưởng nho nhoi nhất ví như là “chị em”, bởi Giản Phàm trông ít hơn Tương Địch Giai vài tuổi, đến khi nhìn cô tỉ mỉ vuốt chỉnh từng nếp áo vai, ngực liền tuyệt vọng.

Chuyện tiếp đó không cần kể cho đau lòng, chỉ là người đau lòng lại thêm một. Mới đi hơn nửa tiếng, Tương Địch Giai tiêu hết gần 9000, khi quẹt thẻ, vẻ mặt tự nhiên như không, Giản Phàm thì hơi tái mặt, phần nào ý thức được lời Tương Cửu Đỉnh nói với mình không hề dọa dẫm, muốn nuôi được cô vợ này không phải chuyện đơn giản đâu.

Vào cửa vỗ tay hai tiếng, đèn lặn lướt bật lên, không quá sáng, hết sức êm đềm, Giản Phàm vào nhà nói một câu "thoải mái thăm quan" rồi đi thẳng vào bếp, trong phòng truyền ra mùi thơm thức ăn ngào ngạt, cùng tiếng băm chặt càn cạch, xem ra đúng như cậu ấy nói, đích thân xuống bếp nấu cơm.

Nhà đã trang trí xong toàn bộ, vừa xong thôi, phòng khách trống không chẳng có gì, phòng ngủ cũng trống, đúng là không có giường, nhìn chỗ nào cũng thấy trống không, làm gì có cái gì mà thăm quan, Tương Địch Giai bật cười. Giá sách xếp mấy hũ rượu, hũ kiêu cũ chẳng ăn nhập gì cả, rút ngăn kéo ra, nào là miến, váng đậu, tương ớt rồi đủ loại rau khô và dược liệu không rõ tên thơm thơm, có một cuốn sách duy nhất tên là (Thực đơn điều trị bệnh nghề nghiệp).

Đây đúng là nhà đầu bếp, người giỏi ăn, khắp nơi là đồ ăn, hình như trừ thứ liên quan tới ăn uống thì không có gì khác nữa, Tương Địch Giai che miệng cười trộm. Rời thư phòng vào phòng bếp, Giản Phàm đang cho vài nguyên liệu vào chảo, trong bếp hay hơn nhiều, mấy chục loại gia vị để trên giá, nhiều loại cô chẳng nhận ra, bếp bốn, máy hút khói chạy ù ù, xoong nôi

chảo cheo đầy một phần tương, riêng nồi đã có bảy tám loại lớn nhỏ, bát đĩa trên kệ rất nhiều, đoán chừng dù mở đại tiệc cũng không vấn đề.

Thật là, nên chia chút đồ đặc cho mấy cái phòng trống chứ, Tương Địch Giai không biết bình luận thế nào.

“Giúp một tay ... Cho chị này ... Chị ngồi ở đây ăn trước, đợi một chút, mấy ngày trước em ngộ ra một món ăn ngon, chị nếm thử ...”

Miệng nói tay Giản Phàm không ngừng, Tương Địch Giai tích cực giúp đỡ mang thức ăn ra bàn, bốn món ăn, thịt bò, tôm nõn, cần xào, một món không biết là cái gì, nhìn kỹ thì là má lợn, cả đĩa lớn. Dưới ánh đèn óng lên màu mỡ, vốn cô phản cảm nhất mấy thứ mỡ màng, nếu do Giản Phàm làm ra thì tất nhiên là không thể tầm thường, nhón một miếng lên nếm thử, mềm mà giòn, quả nhiên không ngấy, mùi vị không thua kém bạch thiết nhục.

Mang món ăn cuối cùng ra đặt lên bàn, Giản Phàm tắt hết đèn đi, chỉ để lại duy nhất một ngọn đèn trần chiếu vào bàn ăn, mở chiếc PDA bật nhạc, nhưng không phải nhạc, mà là âm thanh tự nhiên, tiếng gió rì rào, suối chảy róc rách.

Không thể nói là một bữa cơm thịnh soạn, vài món ăn thôi, nhưng như vậy càng mang cảm giác đầm ấm của bữa cơm gia đình.

Ánh đèn hoàng hôn, âm thanh thiên nhiên tạo bầu không khí thoải mái dễ chịu, nhưng Giản Phàm có vẻ không thoải mái lắm, tim đập nhanh hơn bình thường, làn hơi mỏng như tơ uẩn chuyển bốc lên trước mắt, sau làn hơi đó là khuôn mặt xinh đẹp như hoa, bất giác giọng nói hơi khô khan: “Thịt phục linh hương, canh nấm Khẩu Bắc, năm món ăn một món canh, hết rồi.”

Tương Địch Giai vốn ban đầu không để ý lắm, nhưng vừa cảm giác được sự khác lạ của Giản Phàm mới nhận ra, đây không phải bữa cơm ánh nến sao? Thoáng cái tỉnh ngộ ra điều gì, toàn bộ khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên, có cảm giác giống đứng dưới mặt trời chói chang.

Thì ra bữa ăn đặc biệt mà cậu ấy nói là thế, thì ra thời gian qua “lạnh nhạt” với mình là muốn tập kích bất ngờ, không biết trù mưu bao lâu, không biết định làm gì.

Có chút xấu hổ, lại có chút hồi hộp trông đợi.

Chương 119: Tình nồng ẩm đậm. (3)

Đầu hơi cúi xuống như đang nhìn món ăn, Tương Dịch Giai đưa cánh tay phải trắng ngần cầm đũa chỉ miếng thịt nạc màu vàng trải đều trên đĩa: “Chẳng phải là thịt rang giòn sao?”

“Thịt này không phải thịt kia, chị thử đi, nếu như chị nói thì đã chẳng phải là thiếu chương môn của Đệ nhất oa nữa, chị thử đi ...” Phản ứng của Tương Dịch Giai cũng lọt vào mắt Giản Phàm, thế này giống ngầm chấp nhận, lòng mừng hóm, biết mình qua được cửa ải khó khăn ban đầu, chậm rãi thở ra, điều chỉnh lại tâm trạng, gấp một miếng đưa tới trước mặt Tương Dịch Giai.

Tương Dịch Giai hơi ngần ngại một chút cuối cùng vẫn đưa miệng tới hé cánh môi hồng cắn miếng thịt, nhai thật kỹ, ồm ồm liên hồi, lại tự gấp vài miếng mới nói: “Ngon lắm, ngon hơn cái quán mà chúng ta ăn lần trước đây.”

“Chị nói thật là, ai lại đi so với quán ăn ... Đương nhiên là ngon hơn rồi, đó là bột phục linh, bột sơn dược, giấm trắng và tinh bột, ngâm nửa ngày, vị ngấm hết vào ... Hì, ngon chứ, tuần trước chúng ta ăn ở Long Đô Thực Uyển, ném một cái là biết thịt không tươi, nhà hàng quán ăn bây giờ không đáng tin ... Chị thử canh đi, hà thủ ô, câu kỷ ninh nhỏ lửa, bổ gan ích khí dưỡng huyết, chị thường ăn canh này thì còn tốt hơn mấy thứ gà đen phượng trắng quảng cáo nói chuyện của nữ nhân, nữ nhân lo...” Giản Phàm lấy lại phong độ, tâm trạng cực tốt, nói tía lia một tràng, hào hứng giới thiệu, cứ như sợ Tương Dịch Giai không ăn vậy.

Tương Dịch Giai nghe nói tới quảng cáo chuyện của nữ nhân phì cười mắng: “Ăn không nói, ngủ không ngáy, nghe cậu nói đã sặc lên mũi rồi.”
“Món này mềm, chị dùng mũi cũng ăn được.”

Một bữa cơm vui vẻ ấm áp bắt đầu, món ăn phối hợp cả chay mặn, qua lời giới thiệu dí dỏm của Giản Phàm, kể nguyên liệu nấu ăn đi khắp Đại Nguyên tìm thứ tươi ngon nhất làm Tương

Địch Giai ăn mà cảm động, đôi mắt long lanh nhìn Giản Phàm, rất muốn nói câu gì đó, Giản Phàm lại rót ngọc mễ hoàng mang từ nhà tới, miệng không ngừng, làm cô không nói vào được.

Món ăn nhiều mà người lại ít, vậy mà trừ món má lợn thực sự quá nhiều, chỉ xẻo một góc, còn những món khác tiêu diệt tám chín phần, khi Tương Địch Giai đặt đũa xuống thì thấy hơi tức bụng, mặt sầu khổ: “Giản Phàm, sau này tôi không thể đi với cậu nữa rồi.”

“Sao thế?” Giản Phàm giật bản mình, mồm quên luôn cả nhai, hết sức khẩn trương.

Không ngờ Tương Địch Giai phồng hai má lên như cô bé, làm ra vẻ rất không vui: “Còn phải hỏi nữa à? Ăn nữa thì béo mất, nhưng mà món ăn cậu làm, tôi muốn dừng cũng không được.”

Giản Phàm tức thì cười tít cả mắt, cái miệng mỡ màng còn chép mấy cái, thích thú nhìn chị Tương, dưới ánh đèn vẫn mỹ lệ như xưa, cánh môi hơi cong lên, dụ hoặc không kém gì mỹ vị thiên hạ: “Chị đừng lo, chị thấy em béo không?”

“Không béo.”

“Vậy cha mẹ em thì sao? Chị gặp rồi đấy, có thấy ai béo không?”

“Không hề béo.”

“Mẹ em đã bốn mấy rồi, có xinh đẹp không?”

Nhớ tới mẹ Giản Phàm, Tương Địch Giai có chút cảm giác dở khóc dở cười, nhưng phải gật đầu thừa nhận: “Rất xinh đẹp.”

“Chị hiểu vấn đề chưa?” Giản Phàm giải thích: “Dinh dưỡng không cân đối mới béo, còn biết cân bằng chuyện ăn uống hàng ngày thì càng ăn càng xinh đẹp, càng tha thướt. Có điều chị ăn nhiều thật đấy, nhiều hơn cả em, đừng lo, chị có béo cũng không xấu đâu.”

Tương Địch Giai giơ nắm đấm lên đánh Giản Phàm, Giản Phàm hoảng hốt né ngay, kỳ thực cho dù không né thì cũng nhẹ lắt chắt đau, chỉ để mua vui cho mỹ nhân thôi. Hai người đang chơi đùa thì có tiếng chuông “kính coong” làm cả hai giật mình, tư thế giữ nguyên như hóa đá.

“Có khách à?”

“Không thể nào, em có ở nơi này đâu, chắc là bên quản lý tới thu phí, chỉ biết quấy nhiễu, gian thật, chọn lúc người ta ăn mà tới.” Giản Phàm hết sức khó chịu đứng dậy, vừa nói vừa đi ra, nhìn qua mắt mèo, tức thì thấy đau bụng, không phải ai khác mà là Tăng Nam.

Mẹ nó, phá hỏng không khí của mình, Giản Phàm tức tối mở cửa ra, tương ngay một câu chẳng nề nang gì: “Chuyện gì?”

“Thấy nhà anh sáng đèn nên sang chơi.” Tăng Nam đã lường trước phản ứng này, tùm tùm cười đối diện với thái độ hung hăng của Giản Phàm.

Giản Phàm rất mất lịch sự xua đuổi: “Tôi có khách, không tiện.”

“Lừa tôi à? Oa, thơm thế, trốn ở đây ăn một mình chứ gì?” Tăng Nam không mời tự vào, Giản Phàm định ngăn cản, nhưng Tăng Nam mặt biến sắc, chỉ chốc lát phản ứng rất nhanh: “Ồ ... Tôi nhận ra chị, chị là em gái tổng giám đốc Tương, lần trước bữa tiệc ở Cửu Đỉnh, chúng ta gặp nhau rồi, chị còn nhớ tôi không?”

Tương Địch Giai nhú mày không vui lắm, song cũng mau chóng mỉm cười: “Cô tới cùng giám đốc của Uy Thịnh phải không?”

“Đúng, tôi là Tăng Nam, thật khéo quá.” Tăng Nam đi tới bắt tay Tương Địch Giai.

Hai cô gái đánh giá lẫn nhau, đúng là xuân lan thu cúc, mỗi người một vẻ, Tăng Nam khen Tương Địch Giai xinh đẹp da tốt, Tương Địch Giai khen lại Tăng Nam phối trang phục phù hợp, nữ nhân có vẻ dễ thân thiết chẳng mấy chốc có đề tài chung, ngồi xuống bàn ăn trò chuyện tíu tít ...

Giản Phàm vẫn đứng ở cửa ôm bụng, lại tiêu hóa không tốt rồi.

“Chị, da chị thật là đẹp, chị dùng kem dưỡng da hiệu gì thế, em bị mẫn cảm với mỹ phẩm, bình thường không dám dùng ... Da chị thật trắng, hâm mộ chết thôi.”

“Tăng Nam, đừng khen chị mãi thế, em cũng trắng mà, oa trang phục này em mua ở đâu, làm thủ công phải không, chất liệu gì thế?”

“Hì hì, em làm đấy.”

“Thật thế à?”

“Đương nhiên rồi, em tự đi mua vải mình thích, chỉ cần may ra mặc lên người, dứt khoát là độc nhất vô nhị.”

“Đúng thế thật, chỉ cho chị được không? Chị đang muốn thiết kế một bộ trang phục yoga.”

“Chị, vóc dáng của chị là người mẫu trời sinh, mặc gì cũng rất chuẩn, a, chị còn biết yoga nữa?”

“Đương nhiên, chị học mười năm rồi, bây giờ chị đang là giáo viên huấn luyện ở Trung tâm Yoga đường Phủ Tây đấy.”

“Hay quá đi, vậy phải dạy em.”

“Không thành vấn đề, giao hẹn như thế nhé, chúng ta dạy nhau.”

Hai cô gái nói chuyện từ đồ mỹ phẩm cho tới cách ăn mặc, từ may vá lại tới yoga, một thị nắm tay người kia, một thị chỉnh cổ áo đối phương, cứ như bạn cũ trùng phùng, chỉ vài ba câu thôi đề tài đã đi xa tít. Sự nhiệt tình của Tăng Nam tất nhiên do thói quen nghề nghiệp luyện thành, còn Tương Địch Giai thân thiết hiền hòa là do trời sinh, thế nên dính nhau rất nhanh, một thân thiết, một nhiệt tình, một đậm nhả, một quyến rũ, một váy trắng thanh lệ, một rực rỡ như hoa đào, hai cô gái hoàn toàn khác nhau thu hút lẫn nhau, cười liên tục.

Rồi, giờ tới phương thức liên hệ, người thì mời tới quán trà âm nhạc, một mời tới trung tâm yoga, càng ngày càng dính nhau.

“Khụ, khụ, khụ ...” Có người đang ho, ho to lắm, có lẽ mắc xương trong cổ chẳng?

Tăng Nam ngồi quay lưng với Giản Phàm, làm mặt quỷ với Tương Địch Giai: “Chị, có người không cao hứng rồi, xin lỗi chị, quấy rầy hai người ăn cơm.”

“Không sao, chị ăn xong rồi, à Tiểu Nam, em có việc à? Giản Phàm, tôi tự bắt xe về, ngày khác chúng ta trò chuyện.” Tương Địch Giai rất biết ý đứng dậy, tựa hồ hết sức cao hứng vì quen Tăng Nam.

“Cô ấy có chuyện gì chứ, để em đưa chị về.” Giản Phàm đứng ở phòng khách chưa từng dời bước, hai mắt nhìn Tăng Nam cực

kỳ bất thiện.

Tằng Nam ngăn người, lập tức nói: “Đúng đúng, anh đưa chị Tương về đi, tôi không có chuyện gì lớn, chuyện nhỏ thôi, đợi anh ở nhà được không?”

Chương 120: Tình nồng ẩm đậm. (4)

“Hà ...” Giản Phàm hít sâu một hơi.

Thái độ Tăng Nam cứ như nữ chủ nhân, không coi mình là người ngoài, định nói vài câu khó nghe, nhưng Tương Địch Giai ở đây, không tiện, tức giận trừng mắt lên. Tăng Nam vờ như không nhận ra, nắm tay Tương Địch Giai ân cần tiến chân, hai cô gái giống như còn chưa hết đề tài, đứng ở cửa nói chuyện rất lâu. Tương Địch Giai ra ngoài rồi, Tăng Nam đi vào nhà, Giản Phàm chỉ còn cách đi theo Tương Địch Giai.

Một biến cố nho nhỏ khiến Giản Phàm như mắc xương trong họng, nói chuyện không lưu loát nữa, có điều Tương Địch Giai tựa không thấy có gì không ổn, nói chuyện vui vẻ, rất tán thưởng Tăng Nam, mười câu thì hết tám là nói tới Tăng Nam rồi, Giản Phàm nói câu được câu chăng, hỏi nhiều y im lặng luôn.

Trước mặt một cô gái nói về một cô gái khác là ngu dốt, nói nhiều không lỗ miệng mới là lạ, Giản Phàm khá có tâm đắc ở chuyện này.

Xe dừng lại, Giản Phàm quay đầu sang, Tương Địch Giai đang nhìn y, không biết đã giữ tư thế đó bao lâu rồi, dưới ánh đèn trong xe hơi mờ, đôi mắt tựa sao xa đó sáng vô cùng, hơn nữa khẩu khí vô cùng đáng suy nghĩ: “Ít khi thấy cậu im lặng như thế, không định giải thích một chút à?”

“Giải thích gì? Hình như đâu cần, hộp đêm của cô ta ở khu vực đội một quản lý, muốn đi cửa sau mà thôi, em chẳng giúp gì được cô ấy.” Giản Phàm nói dối mặt chẳng đỏ.

“Nhưng từ trong mắt cô ấy nhìn ra, cô ấy rất quan tâm tới cậu, nói không chừng thích cậu đấy.”

Kế hoạch chuẩn bị bao lâu hỏng bét, Giản Phàm đầy một bụng tức: “Vậy chị không nhìn ra là em không thích cô ấy à?”

“Không thấy, tôi thấy cậu giống như đang cố ý che giấu điều gì hơn.”

Chuyện tới đây Giản Phàm không thể không nói rồi, làm gì có cô gái nào thoải mái tự nhiên được trong tình huống đó, dù là

người hết sức hiền lành như chị Tương: “Chị, không phải là em cố ý che giấu, nếu như không có chị ở đó thì em đã nổi giận đuổi cô ấy đi rồi, bởi vì chị, em phải nhẫn nhịn tỏ ra lịch sự.”

“Ồ thế sao? Làm gì mà thù hận sâu như vậy? Tăng Nam cũng không tệ mà?” Tương Địch Giai che miệng cười khúc khích, đột nhiên chuyển giọng: “Thực ra cậu hiểu lầm, tôi muốn giải thích, không phải vì chuyện người khác, mà là chuyện của tôi.”

“Cái gì?” Giản Phàm không hiểu.

Tương Địch Giai nhìn thẳng vào mắt Giản Phàm như muốn nhìn thấu từng chuyển động tâm lý nhỏ nhất, thỉnh thoảng hỏi: “Có phải cậu nghe được chuyện gì liên quan tới tôi không?”

“Chị, chị nói gì thế?” Giản Phàm hơi run, chị Tương vẫn luôn nhìn thấu y như thế, quay đầu đi lảng tránh, nói dối chẳng có tí hàm lương nào: “Làm gì có.”

“Thật sự không có à?”

“Không mà.”

“Nói dối, nói lại đi.” Tương Địch Giai chỉ tay vào mặt Giản Phàm, giọng điệu uy hiếp nhưng lại hết sức dịu dàng.

Giản Phàm quay lại nhìn Tương Địch Giai, nhận ra đôi mắt long lanh của cô rất phức tạp, có đau buồn, có ấm áp, hai tâm trạng trái ngược này dung hòa hoàn mỹ trong khoảnh khắc làm người ta rung động tận tim, nắm lấy tay cô, cúi xuống hôn một cái lên mu bàn tay theo nghi lễ phương Tây, bình phẩm: “Da chị thực sự đẹp mà, em không hề nói dối.”

“Đáng ghét.” Tương Địch Giai rút tay về, không biết giả vờ hay là thật, tỏ ra rất giận.

“Vì sao lại luôn nói dối tôi?”

Vẫn biết không thể che giấu được sự tinh tế của chị Tương, Giản Phàm thở dài thừa nhận: “Em có nghe thấy, nhưng em không tin.”

“Kỳ thực cậu không cần che giấu, từ khi tôi về nước là đã nhận ra cậu thay đổi, dĩ nhiên tôi quan tâm tới tôi nhiều hơn, mỗi khi có tranh chấp là nhường tôi, cậu sắp giống tất cả những người xung quanh tôi rồi, trong quan tâm có sự thương hại đúng không?” Tương Địch Giai mặt ảm đạm dần, giọng nhỏ đi.

“Không phải, chị Tương, chị đừng suy nghĩ linh tinh, vậy em cãi nhau với chị thì chị thấy thoải mái à?” Giản Phàm cuống lên giải thích, sợ Tương Địch Giai nghĩ nhiều, nhưng không biết phải nói chuyện này ra sao, có lẽ từ khi nghe Hà Phương Lộ nói, không tránh khỏi sinh ra chút thương xót xen vào tình cảm.

“Kỳ thực không có gì phải che giấu cả, rất nhiều người bên cạnh tôi biết, những chị em ở trung tâm yoga đều biết, tôi chưa bao giờ nói với cậu, đó là vì không muốn cậu nhìn tôi với ánh mắt thương hại giống như những người khác.” Giọng Tương Địch Giai rất trầm, không có chút sinh khí nào.

Giản Phàm chỉ muốn nhanh chóng kết thúc đề tài làm người ta đau lòng này, nghiêng đầu đi: “Nữ nhân đúng là thích suy nghĩ lung tung, chuyện nào ra chuyện nấy, phải xuống xe rồi, chị không xuống em không nhìn được phi lễ đấy, tối đen thế này chị có kêu rát cổ cũng vô dụng.”

Cố ý nói nửa đùa nửa thật, Tương Địch Giai lại không cười, cũng không xuống xe, mà còn dựa vào vai Giản Phàm, nói nhỏ: “Đưa tay cậu đây.”

“Làm gì?”

“Đưa tay cho tôi.”

Tay bị Tương Địch Giai kéo đi, chỉ thấy bàn tay âm ấm mềm mại đó đặt tay mình lên vòng eo nhỏ, sau đó cảm giác chạm vào da thịt trơn láng, Giản Phàm rùng mình một cái, không có chút cảm giác ướt át nào mà còn thất kinh: “Chị làm cái gì vậy?”

“Không phải cậu muốn phi lễ à?” Tương Địch Giai cười nhẹ, tựa mình vào người Giản Phàm thêm một chút, như tùy tiện y làm gì thì làm.

Tim Giản Phàm thì đập cuồn cuộn: “Chị, như thế đơn giản quá, không có chút cảm giác thành tựu nào hết.”

Tương Địch Giai tựa con cừ non ngoan ngoãn, ôm lấy cổ Giản Phàm, thì thầm bên tai: “Sau lưng, tôi cho cậu một cơ hội khinh bạc tôi, chỉ có một lần thôi.”

Giống như đang ám thị điều gì đó, chứ không giống đang khiêu khích, Giản Phàm khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, tay ở dưới áo chầm chậm thuận theo lưng tiến lên, da rất mịn, cảm thụ được từng cơn run khẽ từ thân thể chị Tương truyền tới, tay

Giản Phàm cũng run run. Tương Định Giai giống sợ hãi, lại giống như xấu hổ, ôm chặt cổ Giản Phàm, vùi đầu vào vai y.

Lưng không còn mịn màng nữa, ngón tay chạm tới một chỗ nhô lên, sần sùi, đúng là sẹo, từ eo, ngực, vai, lưng đều có, rất nhiều, giống như những con rết lớn bò ngang dọc cơ thể. Y chết lặng, đau đớn khôn cùng, chẳng trách mà cô ấy vì sao sống chết không cho mình cho tay vào áo sờ, vì sao khi cơ thể có chút kích thích lại dừng, vì sao luôn giữ khoảng cách như có như không, vuốt ve dọc tấm lưng ấy, sờ thấy mấy vết sẹo liền, tựa như từng nhát dao cứa vào lòng. Giản Phàm khàn khàn giọng hỏi: “Chị, có đau không?”

“Khi đó đau lắm, giờ không đau nữa.” Tương Định Giải như con chim nhỏ co ro trong lòng Giản Phàm, hơi thở thoang thoang mùi thơm tựa hoa lan phả vào má y, giọng gằn như muỗi kêu không nghe thấy: “Tôi gặp tai nạn khi lên cao trung, một chiếc xe tải lớn đâm vào phía sau xe tôi ngồi, xe bị hất tung, lái xe đi đón tôi vào bệnh viện thì không cứu được nữa. Còn tôi bị thương cột sống, phải qua bốn lần đại phẫu mới giữ được cái mạng này. Bác sĩ nói, cả đời này tôi không đứng lên được, mấy năm nằm trên giường là lúc cuộc đời tôi u ám nhất, nằm ở trên giường, tôi tuyệt vọng, không thấy chút tia sáng nào cả ... Cậu không hiểu đâu, bởi vì điều tôi muốn làm nhất là tự sát, thế nhưng tôi không có cả sức lực để tự sát.”

Giản Phàm nghe tới đó ôm chặt giai nhân trong lòng thêm vài phần, sợ hãi, giờ mới thực sự hiểu phía sau nữ thần trong lòng lại là bi kịch kinh khủng như vậy.

Chương 121: Tình nồng ấm đậm. (5)

Thế nhưng Tương Địch Giai nói với giọng rất nhẹ nhàng, như đặt mình ở góc độ bàng quang kể lại câu chuyện bi kịch năm nào: “Tôi nằm liệt giường hơn một năm mới miễn cưỡng trở mình được, về sau cha tôi cố vũ tôi trị liệu, tập yoga, tập khi nằm trên giường, dần dà tôi có thể ngồi dậy, rồi có thể xuống đất. Ba năm sau mới có thể miễn cưỡng chống nạng đi lại. Khi đi học đại học, tôi luôn phải chống nạng, dùng nạng tới 8 năm mới có thể tự đứng thẳng lên được, thời gian mỹ hảo nhất, thanh xuân tươi đẹp nhất của cô gái vậy là đã qua đi. Người bên cạnh tôi đều rất quan tâm che chở tôi, mới đầu tôi cảm động, lâu dần tôi nhận ra trong ánh mắt mọi người đều mang sự thương hại sâu sắc, điều ấy làm tôi không chịu đựng nổi. Tôi luôn ao ước giống như nữ nhân bình thường, có khóc có cười, có cãi vã có giận hờn, giống như những cô gái khác, yêu và được yêu, nhưng đối với tôi đó là mộng tưởng xa xỉ, cho tới tận khi gặp được cậu.”

Nói tới đó hai tay Tương Địch Giai vít cổ Giản Phàm kéo xuống, Giản Phàm chỉ thấy hai cánh môi mềm mềm ươn ướt chạm vào cổ, rất nhẹ, cũng rất nặng, cơn xao động lan tỏa trong lòng, một lần nữa tâm linh hai người như liên kết lại một chỗ, hồi tưởng lại hồi ức hạnh phúc nhất khi ở bên nhau.

Môi tách nhau ra, đôi mắt Tương Địch Giai càng sáng: “Lần đó tôi chỉ muốn đi theo bọn họ xem nơi cha tôi từng ở thời xuống nông thôn lao động. Lần đầu tiên vào nhà cậu đã bị xẻo rồi, hai ngày sau tôi lại bị cậu coi là thứ đánh cược với Sĩ Thanh, Sĩ Thanh nói cậu là tên sắc lang chuyên đi lừa gạt mỹ nữ đấy, có biết không? Lần đầu tiên khiến tôi có cảm giác dở khóc dở cười, cậu xấu xa, ác khẩu, toàn nói dối lừa gạt người ta. Càng quen biết cậu, tôi càng thấy Sĩ Thanh nói đúng, cậu là cái đồ xấu xa, khi chúng ta ở bên nhau, có lúc tôi rất thất vọng, lại có lúc phẫn nộ, rồi cảm động, nhưng đa phần là cao hứng, cao hứng lên là quên hết tất cả. Từ sau khi bị tai nạn tôi ít khi cao hứng như thế, tôi rất trân trọng cảm giác đó, cảm giác được coi như cô gái bình

thường, chứ không phải là một món đồ dễ vỡ cần nâng niu che chở.”

Thì ra là thế, Giản Phàm biết thời gian qua mình sai rồi, muốn nâng niu bảo vệ chị ấy, nhưng vô tình mỗi hành động lại khơi lên nỗi đau cũ trong lòng, nhích người để Tương Địch Giai nằm thoải mái hơn, cái tay không biết khi nào đã ấm áp, giống như hơi ấm cơ thể hai người truyền sang cho nhau, hòa nhập vào nhau, môi nhẹ hôn lên mái tóc cô, lần đầu tiên có chút xấu hổ thừa nhận chuyện xấu của mình: “Chị Tương, kỳ thực em là người rất tệ, Sĩ Thanh nó nói đúng đấy, hai đứa bọn em lớn lên bên nhau từ nhỏ, cùng làm rất nhiều chuyện đáng hổ thẹn, mà phần lớn còn là do em xúi bẩy nó, lại còn trêu ghẹo rất nhiều cô gái, em từng sống rất bừa bãi.”

“Không phải đâu Giản Phàm, kỳ thực cậu rất lương thiện, chỉ là cậu quá hiếu động tinh nghịch, cậu vô tâm, cho nên thể hiện ra ngoài mới khiến người ta hiểu lầm thôi.” Có lẽ nói tới hiểu Giản Phàm nhất thì không ai hơn Tương Địch Giai, hai người biết nhau chưa lâu, thời gian tiếp xúc không nhiều, cô chưa biết y thích nhất cái gì, ghét nhất cái gì, chưa biết rất nhiều thứ, nhưng cô thấu hiểu Giản Phàm qua trái tim: “Còn nhớ lần ở khách sạn Ngũ Châu không, khi đó tôi bị mắc kẹt, bốn xung quanh chỉ có khói đen, tôi sợ lắm, chỉ có một mình, kêu cũng không ra, khóc cũng không được, tôi nghĩ mình không qua được nữa rồi, nhưng vì có cậu, nên tôi không sợ nữa, vì cậu hồi ức kinh hoàng lại trở thành ấm áp. Đôi khi tôi có ý nghĩ lạ, nếu thế giới này chỉ còn lại hai chúng ta thì tốt biết bao, cậu và tôi đều không có lựa chọn, vì thế chỉ có thể vĩnh viễn ở bên nhau.”

Tựa như tìm được chỗ dựa vững chắc nhất, Tương Địch Giai làm nũng cọ má vào đó. Hai người cùng tìm kiếm, tâm linh tương thông, nhanh chóng tìm thấy môi đối phương, hôn nhau.

Tất cả mọi nụ hôn đều rất đẹp, chỉ có điều trong nụ hôn này mang theo một loại thê lương, Giản Phàm vẫn đặt tay lên bờ lưng lộ ra ngoài của Tương Địch Giai, hai chiếc lưỡi xoắn lấy nhau, không giống như những nụ hôn trước đó mang theo phần dục vọng dâm tà, lần này nụ hôn rất điềm tĩnh. Một loại điềm

tĩnh hạnh phúc, cho dù là cảm thấy những giọt nước mắt mặn mứa của Tương Địch Giai trộn lẫn vào nụ hôn vẫn ngọt ngào.

Bầu ngực tuyệt mỹ ngay bên tay, đôi chân làm y vô số lần động lòng cũng ở ngay bên tay, nhưng như có một loại ma lực nào đó làm Giản Phàm không dám khinh nhờn, chỉ hôn, ôm nhau hôn, bồi hồi rất lâu không muốn buông hạnh phúc sắp mất đi.

Rất lâu sau tách nhau ra, đầu chạm đầu, mũi chạm mũi, Tương Địch Giai cũng không muốn xa rời, hai tay ôm mặt Giản Phàm, hôn nhẹ nhàng từng cái một, hôn rất nhiều, nụ cười rạng rỡ.

Giản Phàm nhìn Tương Địch Giai rất lâu, tay ôm vòng eo nhỏ, dịu dàng gọi: “Chị!”

Tương Địch Giai “ừ” khẽ một tiếng, nhu tình tràn ngập trong ánh mắt.

Hai người cứ đứng vậy nhìn nhau rất lâu, Giản Phàm ngưng thần nhìn vào mắt cô, thì thầm nói: “Em muốn cưới chị.”

“Cái gì?” Tương Địch Giai toàn thân cứng đờ, giọng thảng thốt sợ hãi, người nhồm đậy.

Giản Phàm giữ lấy cô, nói lại lần nữa: “Em muốn cưới chị làm vợ, chị, làm vợ em nhé?”

“Đừng nghĩ linh tinh, Giản Phàm, cậu đang kích động không tỉnh táo, cậu đang bị cảm xúc chi phối, tôi nói với cậu chân tướng không phải là vì muốn cậu thương hại.” Tương Địch Giai cười gượng, cảm giác nước mắt muốn ứa ra, vuốt ve gò má Giản Phàm: “Nói không chừng một ngày nào đó tôi vĩnh viễn nằm xuống không ngồi dậy được nữa, cậu cũng muốn cưới tôi sao?”

“Không phải, chị đừng dọa em.” Giản Phàm cố làm ra nhẹ nhõm.

“Hi hi, nghe giọng là biết cậu còn chưa xác định, tôi không lừa cậu. Kỳ thực cha mẹ tôi, anh tôi đều mong tôi tìm được một người bạn trai tri âm, nhưng họ lại sợ gửi gắm nhầm người, sợ tôi bị tổn thương, dù sao tôi không giống người bình thường. Trước cậu, có một nghiên cứu sinh của Đh Sơn Bắc lớn hơn tôi hai tuổi, anh ta điên cuồng theo đuổi tôi, cha tôi cũng rất thích anh ta, nói không chừng đó là nhân duyên hoàn mỹ. Nhưng khi mẹ tôi nói, toàn bộ tài sản sẽ giao cho anh tôi, không cho tôi kế

thừa, nam nhân tựa hồ hoàn mỹ khoát đạt kia không bao giờ bước qua cửa nhà tôi nữa.”

“Quân khốn kiếp!” Giản Phàm nghiêng răng nghiêng lợi, nói chắc nịch: “Em không quan tâm tới tài sản, chỉ quan tâm tới chị thôi.”

“Tôi tin cậu, nhưng cái khác thì sao? Tôi không có chút năng lực tự lập nào, vẫn giống như cô bé dính lấy cha mẹ, muốn mua cái gì thì quán lấy anh trai, công việc do cha mẹ tôi tìm cho, kỳ thực chỉ có cái danh thôi, tiền lương chẳng thể mua quần áo, cậu nuôi nổi một ký sinh trùng như vậy không? Huống hồ còn rất có khả năng sẽ khảo nghiệm năng lực chịu đựng tâm lý của cậu, khiến cậu phải cực hạnh phúc cả đời, tôi không muốn đem bi kịch của tôi đẩy lên bất kỳ ai, huống hồ là người tôi quan tâm.” Tương Địch Giai nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay của Giản Phàm.

Giản Phàm thất hồn lạc phách, mấp máy môi, có điều không biết nói gì với hiện thực này.

Mình có thể làm được không? Đáp án rất rõ ràng, mình không phải thánh nhân, mình không thể làm được, có lẽ hai ba năm, bốn năm năm không thành vấn đề, nhưng ...

20, 30 năm rồi cả đời?

Ai dám nói mình làm được.

Chương 122: Không uổng tương phùng. (1)

“Tôi phải về rồi.” Tương Dịch Giai mở cửa xuống xe, nhưng bị tay Giản Phàm giữ lại, cô quay người khẽ vỗ má y, cười uyển chuyển từ chối: “Đừng nuối tiếc, trên đời này mỹ nữ nhiều lắm, trong nhà cậu không phải đang có một người hay sao? Cứ coi tôi như người bạn bình thường thôi, đừng đầu tư quá nhiều tình cảm vào tôi, để dành cho cô gái khác đi.”

Giản Phàm lấy quyết tâm nói: “Chị, em không chắc, nhưng em vẫn muốn ...”

Nói tới đó đã bị Tương Dịch Giai bịt lấy miệng, lời tiếp đó không thoát ra được nữa: “Nếu yêu là thương hại thì tiếp theo đó sẽ chỉ còn trách nhiệm mà thôi, tôi đã suy nghĩ rất nhiều chuyện giữa hai chúng ta, tới mức này là tốt nhất. Mặc dù tôi cũng rất nuối tiếc, nhưng đôi khi từ bỏ cũng là hạnh phúc, ít nhất giữ lại sự mỹ hảo nhất cho đối phương, đừng nghĩ nữa, tôi sống khỏe mạnh thêm được mỗi ngày là đều lắm rồi, biết cậu thật lòng thích tôi, thế là thỏa mãn.”

Xuống xe, vẫy tay đi như chạy, cho dù muôn vạn lưu luyến, bóng hình mỹ lệ đó vẫn nhanh chóng biến mất.

Rầm!” Đó là Giản Phàm đâm vào bảng điều khiển, nuối tiếc, thiếu tự tin và dũng khí.

Giống như đều đúng, mà đều không đúng.

Cửa sổ một gian phòng ở tầng ba, Tương Dịch Giai hé hé một khe hở nhỏ, đứng sau cửa sổ nhìn chiếc xe cảnh sát kia đỗ im lìm trong bóng tối, rất lâu sau bật đèn rời đi. Hồi tưởng lại ám áp ngọt ngào khi ở trên xe, lòng sa sút, giống như toàn bộ lãng mạn tình cảm đều dần dần biến mất như ánh đèn xe đó, chỉ còn lại bóng đêm bao la lạnh lẽo.

Trước giờ cô vẫn luôn cho rằng mình đã thành công khống chế tình cảm hai người ở mức độ phù hợp, nhưng khoảnh khắc xoay lưng chạy đi cô biết mình nhầm rồi. Lúc đó cô vô cùng khao khát Giản Phàm sẽ chạy theo, sẽ ôm chặt lấy mình, nhưng

rốt cuộc chuyện đó không xảy ra, ánh mắt mê man thê thiết, phảng phất như lạc lối trong bầu trời đêm sâu thăm thẳm kia.

Muộn mất rồi, cậu ấy trở về với cô gái khác, có cô gái khác đang đợi cậu ấy.

Giản Phàm vừa tra chìa khóa vào cửa, đèn ngoài cửa liền sáng lên.

Trong nhà, Tăng Nam tủm tủm cười như người vợ đón chồng đi làm về, nghiêng người sang bên, Giản Phàm đi vào không nói gì cả. Dáng vẻ vẫn giống như hai tiếng trước rời đi, cùng loại vẻ mặt đó, có cái khác là trên tay thêm túi giấy, bước vào trong phòng khách hơi bất ngờ, bàn ăn đã được thu dọn sạch sẽ, đặt cái túi giấy lên bàn, mở cửa bếp, nồi chao bát đũa đều đã được rửa sạch sẽ, úp chĩnh tề.

Tăng Nam đang đợi Giản Phàm sẽ kinh ngạc quay lại nhìn mình, hết sức thất vọng là Giản Phàm hoàn toàn chẳng động lòng, chỉ mở liền mấy ngăn kéo tìm kiếm, thì ra là tìm dao. Con dao đó được mình rửa rất sạch, thế nhưng Giản Phàm lại coi như kỳ trân dị bảo, còn có vẻ khó chịu bật vòi nước rửa mấy lượt, bật bếp đem hơi, sau đó xoay người lấy túi dao treo ở cửa, cách một tiếng, nghe thấy tiếng kim loại va chạm nhau. Tăng Nam tỉnh ngộ, thì ra mình đã cất sai chỗ thứ anh ấy yêu quý nhất.

“Anh nấu ăn thật ngon, chẳng trách mà lần trước ăn cơm ở Quốc Tân Quán cũng chẳng thấy lạ, xương nấu trong canh cũng được tôi vớt ăn hết rồi, tôi chưa bao giờ ăn món nào ngon hơn ...”

Tăng Nam đứng ở cửa bếp, tìm chủ đề để nói, cố gắng tỏ ra hăng hái nhưng không thu hút được sự chú ý của Giản Phàm, giọng nhỏ dần rồi dừng lại, còn Giản Phàm như gỗ đá vô cảm, chăm chú thu dọn rác, đem từng loại gia vị trên bàn cất lên giá.

Tăng Nam một kế không thành, lại nói: “Này Giản Phàm, bạn gái của anh à? Thật xinh đẹp, hai người bắt đầu khi nào?”

Không có phản ứng, cô tiếp tục hỏi: “Đưa chị Tương về nhà rồi chứ?”

Vẫn không ích gì, Tăng Nam có loại ủy khuất tới muốn rơi lệ, cúi đầu cắn lấy môi mới nhịn xuống được: “Sao anh về sớm thế? Tôi tưởng tối nay anh không về.”

Thế nhưng giống chi đội trưởng Ngũ, Tần Cao Phong và nhiều người khác, Tăng Nam vẫn đánh giá rất sai về Giản Phàm, nói thế nào y vẫn như không hề nghe thấy, nói mãi không khỏi ảm ức nổi giận chỉ Giản Phàm: “Này, nói cho rõ nhé, là anh cưỡng bức tôi, không phải tôi cưỡng bức anh, sao bây giờ làm như tôi có lỗi với anh vậy.”

Câu nói này có vẻ mang tới hiệu quả, Giản Phàm thu dọn xong quay đầu lại, mắt sâu như giếng cổ, nhìn cho Tăng Nam rùng mình, có lẽ vì Giản Phàm luôn xuất hiện với hình tượng nam nhân vui vẻ ấp áp, khéo mắt, khéo miệng, đuôi lông mày tựa hồ luôn cong lên một chút, khiến khuôn mặt y không bao giờ mất đi nụ cười, nên để lại ấn tượng rất sâu trong lòng người tiếp xúc. Thế nên đến khi mặt y không có chút biểu lộ sắc thái tình cảm nào nhìn khuôn mặt y sẽ không khỏi sinh ra sợ hãi ... Trở thành một cực đoan khác của y, khiến người ta chỉ còn một cảm giác: Lạnh!

Tăng Nam ngậy ra rồi nghe thấy câu nói không có cảm xúc gì của Giản Phàm: “Mời ngồi, làm việc gì cũng không thể gấp được, mặc dù cô đã dọn dẹp rồi nhưng bỏ sót quá nhiều thứ, dao phay không thể để dính nước, nếu không để bị oxy hóa, lâu dần sẽ bị rỉ làm giảm tuổi thọ. Gia vị phải giữ khô ráo, không đóng nắp sẽ dễ bị bụi, nhà sạch tới mấy cũng có bụi. Bếp mỗi ngày đều phải lau, nếu không lau rồi sẽ khó rửa sạch.”

Đầu cũng không quay lại, tay vừa làm vừa nói, toàn là chi tiết phải chú ý trong bếp, Tăng Nam bị nói cho tịt luôn, ngượng ngùng ngồi xuống bàn ăn nhìn Giản Phàm.

Không phải nhất định phải ngồi ở đây mà cả cái nhà hình như chỉ có chỗ này để ngồi, cô đi xem rồi, vẫn nguyên vẹn như lúc vừa trang trí xong, cái nhà này giống như cái bếp, chỉ để ăn, không phải để ở.

Kiên nhẫn ngồi đó chờ đợi, tới khi Giản Phàm quay lại thì mang theo hai cái cốc ánh lên sắc rượu màu hoàng kim thơm dịu dịu, đặt lên bàn, Giản Phàm giống như mọi việc đã xong thư thái uống cốc nước vậy, hỏi Tăng Nam sớm bị y làm cho ngoan như chim cú: “Được rồi, nếu như cô có chuyện gì thì nói đi,

bình thường tôi ngủ vào lúc 11 giờ, còn nửa tiếng nữa tôi sẽ về đội nghỉ ngơi.”

Tằng Nam không cách nào giả bộ được nữa, gượng gạo lên tiếng, hết sức khổ sở: “Giản Phàm, chẳng lẽ, chẳng lẽ chúng ta không thể ngồi xuống nói chuyện tử tế được nữa hay sao?”

“Chúng ta ngồi xuống nói chuyện đấy thôi.”

“Anh đừng như thế, công bằng mà nói tôi cũng đâu làm chuyện gì có lỗi với anh.” Tăng Nam yếu thế ảm ức cùng với chút giận nói.

“Tôi đã bao giờ nói cô làm chuyện gì có lỗi với cô chưa?” Thái độ Giản Phàm vẫn vậy, coi vấn đề như không phải là vấn đề, giống như tảng đá ngầm lơ lửng trước sóng biển.

Tằng Nam biết không thể cứng với y được nếu không chỉ hòng việc, đành tự ủy khuất hoàn hoàn ngữ khí nói: “Tôi biết trong lòng anh không thoải mái, có ý kiến với tôi, tôi cũng hiểu, nhưng anh không thể trách tôi được, toàn bộ sự việc là do chỉ đội trưởng sắp đặt, hơn nữa tôi cũng nghe nói anh đã tiếp nhận nhiệm vụ này rồi.”

“Cô đừng làm công tác tư tưởng với tôi, nói thẳng vào chính đề đi, cô muốn làm cái gì?” Giản Phàm đặt cốc xuống, ngả người ra sau, ánh mắt nhìn Tăng Nam rất bình tĩnh.

“Không có chuyện gì cả, thấy nhà anh sáng đèn, tôi đi qua vào thăm anh thôi.” Tăng Nam bực bội kiếm bừa một cái cớ.

“Thăm rồi, vậy đã đi được chưa?”

“Anh ...” Tăng Nam nghẹn giọng, nhìn Giản Phàm trừng trừng hồi lâu, cảm giác có thứ tắc nghẽn trong lồng ngực, từ từ thở ra mấy lượt mới thoải mái hơn, giải thích: “Chú Ngũ nói anh sẽ nhanh chóng tham gia vào vụ án của cha tôi, trong lòng tôi không vui, muốn tìm người tâm sự ... Về nhà nhìn thấy đèn nhà anh sáng, tôi liền tới, không ngờ làm hỏng chuyện tốt của anh, tới mức khó chịu với tôi thế không?”

Chương 123: Không uổng tương phùng.(2)

“À, ra là cô muốn hỏi vụ án à, tôi còn chưa biết, bảo tôi trả lời cô ra sao?” Giản Phàm xách túi giấy lên: “Cô tới đây cũng vừa vặn, chuyện giữa tôi và cô cần xử lý một chút, tôi đỡ phải tìm cô. Trả cô cái này.”

Nói rồi đẩy túi giấy về phía trước, Tăng Nam lấy làm lạ lấy ra xem, thì ra tiền mặt bó thành cục, Giản Phàm lại lấy từ trong túi ra hai cái thẻ ném lên bàn, giọng khinh bỉ: “Tôi lấy ở chỗ cô tổng cộng 10 vạn 2 nghìn, 10 vạn tiền mặt, 2000 tiền thẻ mua sắm, đều ở đây cả ... Tôi và cô không dính líu gì với cô hết. Cô buồn cũng được, cô vui cũng thế, đừng tìm tôi, tôi không nợ nần gì cô cả, muốn hỏi về vụ án cũng đừng, bất kể cô là người bị hại hay gia đình nghi phạm, đều thuộc phạm vi không được tiếp xúc với vụ án, chi đội trưởng Ngũ vi phạm quy định rồi đấy.”

Quá mức tuyệt tình, Tăng Nam không hiểu vì sao quan hệ giữa hai người lại tệ tới thế này, cô vốn nghĩ còn có thể vấn hồi, ai ngờ kết quả lại như càng tệ thêm, chỉ còn biết yếu ớt nói: “Tôi không có ý đòi tiền anh.”

“Nhưng tôi muốn trả cho cô, cô không nhận, tôi trực tiếp đi trả cho Lý Uy.”

“Được, tôi nhận.” Tăng Nam không muốn, lại sợ không làm theo nói không chừng y sẽ đưa cho Lý Uy thật, dè dặt hỏi: “Có thể nói cho tôi biết vì sao lại làm thế không, chú Ngũ không biết cụ thể số tiền anh đã nhận, cần gì phải làm như thế?”

“Vẫn nên trả cô thì hơn, ở vị trí của tôi bây giờ, bất kể thu bao nhiêu tiền mặt đều sẽ phải báo cáo lên đúng sự thực. Cho dù cấp trên không biết, tôi cũng không thể mạo hiểm che giấu, không những trả cho cô, tôi còn chuẩn bị trả cho Đường Đại Đầu. Chuyện hay cô làm đấy, bây giờ bất kể lúc nào cũng có thể kẻ dao lên cổ tôi, không nghe lời người già, thua thiệt ngay trước mắt, cha tôi bảo tham lợi nhỏ sẽ có họa lớn, tôi không nghe ...” Giản Phàm tựa thở dài nói với bản thân.

Tằng Nam không dám tin, nhưng chuyện bày ra trước mắt cô không thể không tin: “Anh lấy cái gì mà trả, kỳ thực anh không cần như thế, tôi không thiếu chút tiền này ... Giản Phàm, tôi ..”

Giản Phàm đưa tay cắt ngang lời Tăng Nam: “Tôi bán nhà!”

“Hả? Anh bán nhà?” Tăng Nam thất kinh, không ngờ Giản Phàm quyết liệt như vậy.

“Có gì mà ngạc nhiên, các người đã ép tôi vào đường cùng rồi, tôi còn làm gì được, nếu tôi phá vụ án chi đội trưởng Ngũ nói, tôi sẽ phải làm cảnh sát bản, như thế cả đời tôi sẽ bị ông ấy nắm thóp. Nếu tôi không phá, ông ta sẽ nghĩ mọi cách ép tôi, lời ông ta nói với tôi hôm đó, quá nửa là dối trá, chỉ toàn lấy lợi ích ra dỗ dành tôi, nực cười, ông ta nghĩ mình qua mắt được tôi sao ... Cô hẳn là thỏa mãn rồi chứ, hai lần cô lấy từ trong tay Đường Đại Đầu 90 vạn, số tiền đó bị cưỡng bức mấy lần cũng vẫn lãi, hướng hồ là cưỡng bức chưa thành ... Đừng nhìn tôi, nếu thảng trước tôi còn sợ một chút, bây giờ thì cô thử gọi điện cho Ngũ Thần Quảng xem. Giờ tôi không nợ cô hay Đường Đại Đầu bất kỳ thứ gì cả, tiền của Cửu Đỉnh là trả tôi với hình thức thù lao bí phương, thuế cũng nộp rồi, các người đừng hòng có gì để ép tôi.” Giản Phàm dùng đốt ngón tay gõ bàn vài cái, khẩu khí bất thiện.

Tằng Nam nhìn Giản Phàm, lòng rối loạn, té ra hơn một tháng qua y ăn uống chơi bời, cô còn nghĩ y giận đối với mình một chút rồi sẽ qua, hôm nay thấy Giản Phàm ở nhà mới cho là cơ hội, nếu hai người ở riêng bên nhau cô có thể dỗ dành được y. Hóa ra tất cả chỉ là giả, là kế hoãn binh, thực chất là Giản Phàm âm thầm kéo dài thời gian xử lý hậu quả. Bàng vào quan hệ giữa y và Đường Đại Đầu, đương nhiên là nói gì thì sẽ là như thế. Có chút không hiểu, có chút đau khổ, nhưng không biết đầu óc người này vận hành thế nào, lại là một chuyện ngoài dự liệu nữa.

Thực sự là chàng trai như câu đố vô tận không có lời giải.

“Giản Phàm.” Suy nghĩ rất lâu Tăng Nam mới cẩn thận lên tiếng, với Giản Phàm đã không dám có chút xem nhẹ nào nữa, cố gắng thật chân thành nói: “Không ai ép anh, mà anh đang ép mình đấy, tôi không hề nói với chú Ngũ chi tiết chuyện anh thu tiền, anh chỉ chột dạ thôi.”

“Tôi có thể không chột dạ à? Bên cạnh chôn một quả tạc đạn như cô, làm sao tôi ngủ ngon được, chỉ sợ mở mắt ra một cái là thấy đóc sát bắt tôi đi rồi, nếu là cô, cô có yên tâm không?”

“Sao anh không từ chức đi, còn nhận việc này?”

“Đừng đùa tôi, tôi mà không đồng ý là bọn họ trở mặt ngay, cô tính hộ tôi, tôi chạy đi đâu?”

Rắn mềm đều không được, Tăng Nam thấy khó chơi hết mức, dậm chân: “Anh làm sao thế, anh không tin tôi đã đành, ngay cả tổ chức của anh mà cũng không tin là sao?”

“Cô thôi đi, cái tổ chức này nhiều kẻ xấu lắm, vụ án ông ta bảo tôi tra toàn là người từng trong tổ chức cả đấy.”

Giản Phàm cầm cốc lên uống sạch, nói rất ung dung, khi đặt cốc xuống thì Tăng Nam đã giận tới mặt biến dạng, chỉ thiếu đường phát tay bỏ đi. Tăng Nam đã đứng dậy rồi, nhưng nghĩ nếu mình bỏ đi, chẳng phải đúng ý Giản Phàm sao, lần sau e còn chẳng thể gặp lại, từ từ ngồi xuống, nhìn thẳng vào Giản Phàm muốn soi thấu ý định của y, trong đầu chật kín những câu hỏi.

Hai người ngồi đó như đối quyết với nhau, Giản Phàm căn bản không bận tâm Tăng Nam muốn nói gì, muốn làm gì, thậm chí bây giờ Tần Cao Phong, Ngũ Thần Quảng cũng không để trong lòng nữa. Một tháng qua chính là kế hoãn binh của Giản Phàm mà thôi, y đã nghĩ thấu đáo mọi việc càng nghĩ, hậu sự cần lo liệu cũng đã làm ổn thỏa rồi.

Giờ đối phương giở trò gì y cũng có thể đấu một phen, thậm chí ngay cả thua, y cũng khiến họ không chịu nổi hậu quả.

Tăng Nam chỉ nhìn ra một sự quyết liệt, giống như không bận tâm tới bất kỳ thứ gì nữa, rất có phong thái "gió hưu hưu hê nước sông Dịch lạnh ghê, tráng sĩ một đi không trở về".

Không thể nào, Giản Phàm không thể là loại có thể vứt bỏ tất cả như thế, vậy thái độ này có khả năng là giả?

“Giản Phàm, anh đừng kích tôi, sao tôi thấy anh như bị cái gì đó kích thích nên trút giận lên tôi thế, có phải là ra tay với Tương Dịch Giai không thành không?”

Nói rồi chống cằm lên tay, có vài phần hả hê trước đau khổ của người khác, Giản Phàm mắt mở to vài phần nhìn Tăng Nam, dưới ánh đèn dìu dịu gương mặt quyến rũ càng tăng thêm vài

phần cảm dỗ, cổ áo chữ V rất sâu, thấp thoáng khe ngực cùng mép áo lót, có điều đã chẳng thể khơi lên được trong y chút tưởng tượng nào, vẻ mặt trong tích tắc biến đổi vài lần: “Cô còn nhắc tới chị Tương thì đừng trách tôi, đừng nghĩ rằng cô có chút võ nghệ thì tôi không dám làm gì cô.”

Tằng Nam không sợ, trước đó còn cho rằng có khả năng thương lượng nên nhẫn nhịn, giờ cô cũng bị Giản Phàm đẩy vào đường cùng rồi, cô cũng chẳng phải là cô gái dễ bắt nạt: “Xem anh kìa, lại nghĩ tôi có ý xấu gì sao, anh và chị Tương là một đôi hạnh phúc như thế, tôi chúc phúc còn không kịp nữa mà. Chị Tương khí chất cao nhã, lại xinh đẹp, tính cách tốt, ngay cả tôi nhìn một cái cũng thấy thân thiết ... Này Giản Phàm, nếu anh theo đuổi chị ấy gặp khó thì tìm tôi, tôi đưa chủ ý giúp anh, đảm bảo chinh phục được chị ấy.”

Nhắc tới chuyện này Giản Phàm mất hết sức lực, bên tai tựa như còn nghe thấy tiếng cười như chuông ngân của Tương Dịch Giai.

Chương 124: Không uổng tương phùng.(3)

Nghĩ tới Tương Dịch Giai, nghĩ tới nỗi đau và sự tuyệt vọng, đột nhiên Giản Phàm, thấy mọi rắc rối mình đang phải đối diện trở nên nhỏ bé ngớ ngẩn tới nực cười, so với những gì chị Tương phải trải qua y đã quá may mắn rồi. Chị ấy mỗi ngày mở mắt ra không biết mình có thể ngồi dậy được không, vậy mà vẫn sống tích cực, không than vãn oán trách, vậy thì mình còn cố chấp gì nữa, so đo gì nữa, cứ nghĩ tới chuyện đó tim Giản Phàm giống như bị bóp nghẹt, có chút tự trách cùng chán chường: “Cả đời này hai chúng tôi không hi vọng gì rồi, vốn nghĩ kiếm được ít tiền rồi, đứng trước mặt người ta sẽ ra dáng một chút, ai ngờ toàn thân vấy bẩn, rửa cũng không sạch. Vốn nghĩ có nhà có tiền là có thể ưỡn thẳng lưng theo đuổi cô gái mình thích, không ngờ chuyện hoàn toàn không như mình nghĩ, muốn làm một người tốt, hồ đồ thế nào tỉnh ra đã là cảnh sát bẩn ... Tôi chẳng giận cô nữa, cô cầm tiền đi đi, chúng ta không phải người cùng đường, cần gì phải dính vào nhau.”

Phát hiện ra được đề tài để đột phá quan hệ bế tắc của hai người, Tăng Nam đang cao hứng thì bị hắt một gáo nước lạnh, nhìn Giản Phàm tang thương như giống trải qua mưa gió, tuy có chút buồn cười, nhưng cũng đồng cảm: “Giản Phàm, kỳ thực chúng ta có chỗ tương tự, tôi lý giải tâm tình của anh, chúng ta đều là nhân vật nhỏ vùng vẫy ở dưới đáy xã hội, anh hay dở gì còn có cái nhà, có cha mẹ có em gái, có ông bà nội. Còn tôi, tôi nhìn mẹ tôi trút hơi thở cuối cùng trên giường bệnh, người thân duy nhất bật vô âm tín, tôi đợi mười mấy năm không có lấy một mẩu tin nhắn ... Ở vị trí chúng ta, vì sinh tồn không từ thủ đoạn không phải người xấu, làm chuyện trái lương tâm vì bị ép mà thôi.”

“Nhưng tôi lấy lương tâm mà nói, tôi không hề có ý hại anh, cho tới bây giờ cả chú Ngũ và Tần Cao Phong đều không biết chi tiết chuyện anh nhận tiền, Giản Phàm, tôi nói với họ làm gì, bọn

họ cho rằng cái nhà này của anh là khoản tiền bản lớn nhất, nhưng cái nhà này lại là hợp pháp, Giản Phàm, hãy tin tôi.”

“Thật sao?” Giản Phàm nheo mắt đánh giá.

“Anh có thể tra, bằng vào sự thông minh của anh, không khó phát hiện ra, đúng không? Anh nghĩ xem, nếu bọn họ có chứng cứ xác thực, với người địa vị cao như thế, họ có cần nói ngon ngọt với anh không, một câu thôi là tống anh vào tù luôn.” Tăng Nam thấy có cơ hội đi tới trước mặt Giản Phàm: “Giản Phàm, nhìn tôi, nhìn kỹ xem, anh nói không ai có thể nói dối anh, tôi có giống nói dối không, tới giờ này tôi còn dám nói dối anh à?”

Giản Phàm nhìn Tăng Nam một lúc lâu rồi thở hắt ra, bất ngờ cười rộ lên: “Hay lắm, ha ha ha, không cần phải bán nhà nữa, thì ra đám đó chưa biết gì. Tốt, mai lão tử từ chức luôn, mẹ nó chứ, nhìn bộ dạng trưởng bối hiền hòa của Ngũ Thần Quảng khiến tôi buồn nôn, còn cái mặt Tần Cao Phong sớm muốn đập một phát. Nay, cô đừng lừa tôi đấy, tôi đủ lắm rồi.”

Tinh thần của y có vẻ đã thả lỏng hơn, nhưng khúc mắc tuyệt đối không dễ tiêu trừ như vậy, Tăng Nam trịnh trọng nói: “Không hề, nếu tôi lừa anh, tôi không được chết tử tế.”

“Có vẻ không sai rồi.” Giản Phàm khơi lên hứng thú, nhìn thân hình hấp dẫn của Tăng Nam từ trên xuống dưới: “Chết tiệt, thế thì tôi còn sợ cái rắm gì nữa, muốn uy hiếp tôi à, lấy gì mà uy hiếp, tiền tôi trả hết rồi, còn cái nhà nát, thích thì tôi cho chúng hết là cùng.”

“Giản Phàm, không cần thăm dò tôi đâu, anh cũng biết tuy tôi không được như anh, tôi cũng có mắt nhìn nam nhân mà, không cần giả vờ như thế. Nói nghiêm chỉnh đấy, trước kia tôi nói dối anh, bất kể vì lý do gì, tôi xin lỗi, chúng ta cần ngồi xuống nói chuyện một lần đàng hoàng.” Tăng Nam đặt tay lên ngực, đợi Giản Phàm chú ý rồi mới tiếp tục: “Kỳ thực tôi chỉ muốn biết chân tướng, nếu như vì chân tướng này mà tôi hại ai, cha tôi biết, ông ấy sẽ không vui. Tôi đã hiểu rồi, nếu ép anh, đừng nói chuyện này không dễ tra, cho dù anh có thể làm được cũng sẽ không làm, đúng không?”

Trong phòng lại lần nữa yên tĩnh, nhưng lần này khác, bầu không khí đã hòa hoãn hơn rất nhiều.

“Cô hiểu rồi đấy, tôi là cảnh sát, tôi biết phải chấp hành nhiệm vụ, nhưng tôi không làm con rối cho bất kỳ ai giật dây. Tăng Nam, nếu cô đã nói thế rồi, tôi cũng nói thật, tôi không sợ cô đi đi báo cáo.” Giản Phàm ngồi xuống bàn, không còn vẻ mặt hồ hững lãnh đạm như trước, mày nhíu lại, thoáng qua chút do dự, sau đó nhìn Tăng Nam nói: “Cái vụ án này của cha cô, liên quan quá nhiều, Dương Công Uy, nay là cục trưởng cục tư pháp, Tiêu Minh Vũ là phó cục trưởng cục công an thành phố, bản thân Ngũ Thần Quảng cũng dính líu tới vụ án này. Lý Uy, Vương Vi Dân hiện là hai nhân vật có vai vế ở tỉnh thành, cùng một người quản kho và trực ban, đó là nhân vật trọng yếu nhất của vụ án. Lại nói tới bốn món cổ vật kia, bán một thứ khuôn đúc tiền, đã 200 vạn euro, vì vài nghìn tệ người ta dám giết người nữa là khoản tiền khổng lồ như vậy, một cảnh sát không chức quyền, đối diện với kẻ vừa có tiền vừa có quyền, bảo tôi dám tra không? E rằng tôi tra ra chút manh mối thì họ giết tôi rồi.”

“Món đồ cổ đó gọi là tiền phạm.” Tăng Nam đính chính lại rồi tỏ ra ngạc nhiên: “Nghe anh nói thì anh đã nhận định thủ phạm là một trong số họ.”

“Khả năng rất cao, cô có những thứ giá trị như thế trong tay, vậy cô chịu sống nghèo mặt tầm thường cả đời không? Dù liệu chút cũng đáng đúng không? Vậy thì kẻ được lợi năm đó, hiện khả năng lớn là dùng thứ đó làm đòn bẩy thành người có tiền hoặc có quyền rồi. Vì sao người thông minh lại chết nhanh, vì biết quá nhiều. Nếu không tra ra thì ai cũng sống vui vẻ, tra ra một cái, ngay cả người tra ra cũng không có kết cục tốt ...” Giản Phàm kỳ thực đã nhìn thấy phần nào ẩn tình trong vụ án: “Điều thứ hai, vụ án này tra mười bốn năm, từ Quách Định Sơn tới Ngũ Thần Quảng, Tần Cao Phong còn có cả tên ngôi sao mới nổi Ngô Đích nữa, đều đã thử qua rồi mà không có kết quả, nếu tôi tra ra, không phải làm cả đám người đó mất mặt à? Bên ngoài có kẻ thù, bên trong lãnh đạo chướng mắt, ngày tôi tra ra thì bộ cảnh phục này cũng khỏi phải mặc nữa. Không còn bộ cảnh phục nữa, mạng tôi coi như xong ...”

Người Tăng Nam hơi run lên im lặng, cô cũng suy nghĩ nhiều năm, khó khăn trong đó cô biết, nhưng cô có lòng tin vào Giản

Phàm.

Giản Phàm tiếp tục: “Cô vẫn chưa tin à, tôi xem cả đồng vụ án rồi, thấy không ít, vì bảo vệ bản thân, ra tay với người mình không chút khách khí. Tôi lấy một ví dụ đơn giản nhé, tới bây giờ tuyệt đại đa số mọi người cho rằng cha cô là thủ phạm, đúng không?”

“Đúng, đây là điều tôi không thể chấp nhận được, một người thanh bạch như cha tôi, đến chết tôi cũng không tin cha tôi vì tiền mà vứt bỏ tôi lại một mình mười mấy năm không thèm ngó ngang gì tới. Nếu đúng là cha tôi làm chẳng nữa, nếu không thể đưa tôi đi theo, dứt khoát không bỏ tôi lại chừng ấy mà không về thăm tôi một lần.” Đây là nỗi đau lớn nhất trong lòng Tăng Nam, bao nhiêu năm không có ai thổ lộ, vừa nói ra mắt đã đỏ, giọng bất giác cũng nhanh hơn.

Giản Phàm cực kỳ nhạy cảm, nhìn vẻ mặt Tăng Nam là biết chuyện sắp xảy ra, cảnh cáo ngay: “Cô đừng khóc, cô khóc là tôi đi ngay đây.”

Chương 125: Không uổng tương phùng.(4)

“Được, tôi không khóc ... Anh nói đi.” Tăng Nam khịt mạnh một miếng, cố gắng ổn định tâm tình chờ đợi.

“Tôi không cho rằng cha cô biển thủ, bên trong có ẩn tình.” Giản Phàm kết luận ngắn gọn.

Tăng Nam khẩn trương tới run người, giọng gằn như van nài: “Anh, anh nói nữa đi.”

“Có bốn lý do đi tới kết luận này, cô tin tôi đi, không phải chỉ mình tôi nhìn ra đâu, chỉ cần làm hình cảnh kinh nghiệm hoặc sáng suốt một chút là sẽ nhìn ra. Ngũ Thần Quảng, Tần Cao Phong, có lẽ nhiều người nữa từng xem hồ sơ đó đều nhìn ra.”

“Thứ nhất, cha cô là cảnh sát, ông ta không ngốc tới mức dùng chìa khóa của mình mở kho vật chứng lấy đồ, ông ta thừa hiểu mình sẽ phải đối diện với cái gì. Thứ hai, phát lệnh truy nã một cái là ông ấy biến mất khỏi nhân gian, dù là bỏ trốn thì cũng để lại manh mối, không thể sạch sẽ tới mức đó, trừ khi cha cô có đầu óc siêu việt, lập kế hoạch chi tiết tỉ mỉ tới mức có thể xóa sạch dấu vết, thế thì mâu thuẫn với điều một. Tang vật vào kho là sự kiện có tính đột phát, cha cô không biết trước được, chẳng lẽ ông ấy biết trước được lúc nào phá được án, lúc nào lấy được tang vật cho vào kho, trộm ngay trong ngay rồi còn thành công trốn ra hải ngoại một cách hoàn hảo như thế? Lúc đó xuất cảnh còn quản nghiêm hơn bây giờ, muốn trốn đi được khi bị truy nã gắt gao như thế phải có kế hoạch, điều đó lại mâu thuẫn với việc phá án bắt được tang vật là sự kiện đột phát.”

“Thứ ba, khi đó phân cục lập tức cách ly thẩm tra người liên quan, quá rõ rồi, bọn họ cũng không tin cha cô làm, hơn nữa cái xe moto ba bánh bị bỏ lại phát hiện vết máu chưa bị mưa rửa trôi hết, khi đó chúng ta chưa có giám định DNA, không thể xác nhận. Kết luận thứ tư, vì không tra ra được chân tướng, bọn họ liền gán tội lên cha cô ... Cho nên bất kể cha cô còn sống hay chết, ông ấy vĩnh viễn không thể thấy ánh mặt trời nữa, vì ông ta mà xuất hiện là có người gặp họa, cô cũng lập tức bị nguy

hiềm ... Này này, đừng khóc ... Sao lại khóc rồi, đúng là, bảo muốn nói chuyện đàng hoàng với tôi ... Thế này làm sao tôi nói, thôi, tôi không nói nữa.”

Tằng Nam hai tay bụm chặt lấy miệng, cố nuốt nước mắt vào trong, muôn phần kích động hỏi: “Tức là. Anh không tin cha tôi phạm tội.”

Giản Phàm lắc đầu khẳng định lại lần nữa: “Tôi tin chắc không phải ông ấy.”

Ồa một tiếng, Tăng Nam rớt cuộc không nhịn được nữa, nước mắt tích trữ trong lòng bao lâu rớt cuộc tuôn ra ào ào như đê vỡ, miệng mếu máo nấc lên liên hồi vô cùng đáng thương, hai tay vươn dài ra cách bàn nắm tay Giản Phàm, nói đứt quãng trong nước mắt: “Cám ơn, cám ơn ... Cám ơn anh, Giản Phàm .. bao năm qua, không ai tin tôi cả ... không ai tin cha tôi vô tội, họ cứ nói cha tôi là tên trộm. Là tội phạm, họ không tin tôi. Hu hu hu.”

Từng giọt nước mắt lớn như chuỗi hạt bị giựt đứt, từng hạt rơi xuống, bàn tay nhỏ lạnh giá nắm tay Giản Phàm, không cách nào biểu đạt được tâm tình bản thân.

Chưa bao giờ thấy Tăng Nam khóc, thấy cô chúa ngoa đánh đá, thấy cô lả lơ quyến rũ, thấy cô tươi sáng thanh thuần, không biết những giọt nước mắt ấy phải tích góp bao lâu rồi mới có thể khóc một cách thương tâm như vậy, ý thức được thái độ của mình quá mức cực đoan.

“Cô đã hiểu vì sao tôi không tin ai chưa, Ngũ Thần Quảng, Tần Cao Phong đều biết, nhưng họ không nói ra, họ cho rằng tôi không hiểu chuyện nên dễ ngon dễ ngọt để tôi nhảy vào vụ án này, bọn họ còn né tránh như thế, cô hi vọng vào cảnh sát nhỏ như tôi là quá ấu trĩ ...” Giản Phàm rứt tay lại mà không được, tay ướt hết, không biết là nước mắt hay là nước mũi, chỉ khẳng định được một điều, trước đó mình nghi oan cho cô gái này, cũng chỉ là người đáng thương thôi: “Mà này, đừng khóc, tôi chỉ suy đoán thôi mà, nói không chừng cha cô thoát được thật đấy, sau đó an cư lập nghiệp, sinh cả đồng con rồi ... Mười mấy năm đã qua, sao còn nghĩ chưa thông?”

Không nói còn đỡ, nói cho Tăng Nam bi thương dâng lên từ đáy lòng, vùi đầu vào giữa cánh tay khóc nức nở, Giản Phàm

càng cuống ...

Khóc, cứ khóc mãi, khóc tới độ làm người ta từ thương chuyển sang thấy phiền, Giản Phàm vỗ bàn: “Này, đừng khóc, phiền nhất là nữ nhân khóc, cô lớn thế này rồi còn hi vọng tôi dỗ à?”

Có điều chẳng tác dụng gì, chẳng biết Tăng Nam có phải là gặp được tri âm thấy đáng khóc một trận không, càng khóc càng thương tâm, ai lại hình dung nữ nhân khóc đầy thi vị như hoa lê dính mưa vậy không biết, chẳng chính xác tí nào. Ít nhất Tăng Nam vừa khóc vừa chảy nước mũi, vừa khóc vừa xì vào khăn giấy, "xì" một cái kéo ra nước mũi rùng rùng, chẳng có lấy tí mỹ cảm nào, còn mất vệ sinh, nhưng mà nhìn thì thương thật.

“Cô còn khóc nữa là tôi đi đây, cô xem mình khóc bản chưa kìa.” Giản Phàm đi qua đi lại, gỡ đầu gỡ tai.

Tăng Nam đang chùi nước mắt, đã không được an ủi còn bị người ta ở bên phê bình, hét lên: “Cút.”

“Cút thì cút.” Giản Phàm hầm hầm ra tới cửa mới sực nhớ ra: “Này, đây là nhà tôi mà ... Bà cô ơi, nhỏ tiếng xuống một chút được không, đêm hôm khuya khoắt cô khóc thế này, nghe hải người lắm, hàng xóm người ta lại tưởng có chuyện gì chạy sang thì sao? Lúc đó tôi trăm miệng không cãi được.”

Cứ như là cố ý, Tăng Nam khóc càng to, khuôn mặt xinh đẹp ngập trong nước mắt, chảy qua kẻ mắt, rồi lại bị cô lau chùi nhoe nhoét, cái mũi thi thoảng nấc lên.

Bình thường dù ở Thịnh Đường tỏ ra lão luyện ra sao, trong cuộc sống tỏ ra kiên cường độc lập thế nào, vẫn là cô gái trẻ, lại trải qua dồn nén thời gian dài, bị hiểu lầm, bị khinh bỉ, đột nhiên có người đồng cảm, vừa vui mừng, vừa nhớ lại bao năm buồn tủi, cảm xúc nhiều như thế, không cách nào giữ được trong lòng.

Giản Phàm hét chiêu số rồi: “Này, này, sắp hết giấy ăn rồi, còn khóc nữa tôi vào nhà vệ sinh lấy giấy cho cô lau mặt, giấy vệ sinh cũng không còn nhiều, lúc đó chỉ còn giẻ lau bàn.”

Uy hiếp mà không giống uy hiếp, tiếng khóc của Tăng Nam thay đổi, giống như ngừng lại chốc lát, có điều tiếp đó lại khóc rồi, có lẽ giống như đoàn tàu đã lăn bánh không phải muốn

ngừng là ngừng ngay được, nói dứt quãng: “Hu hu ... Anh bắt nạt tôi, từ nhỏ tới lớn ai cũng bắt nạt tôi hết, người lớn thì xa lánh tôi, bọn trẻ con ném đá xua đuổi tôi ... Tôi tốt với anh như thế mà anh cũng bắt nạt tôi ... Hu hu, đồ vô lương tâm.”

Giản Phàm nhìn tới Tăng Nam khóc tới nấc liên hồi, muốn giận không giận nổi, cẩn thận đi tới gần, cố gắng nhỏ nhẹ: “Này, ai bắt nạt cô, cô hung dữ như thế, tôi ngay cả mặt cô cũng chưa sờ đã bị cô tát mấy chục cái, nếu nói tới bắt nạt cũng là cô bắt nạt tôi mà.”

Tăng Nam vừa ngược mắt lên một cái là Giản Phàm lùi lại, sợ cô gái này trong lúc mất kiểm soát ra tay hành hung thì lỗ lớn, không ngờ Tăng Nam mếu máo gọi: “Tôi không đánh anh đâu, đừng đi.”

“Vớ vẩn, đây là nhà tôi, có đi cũng là cô đi.” Giản Phàm hết hồn còn nói cứng, ân hận vì lắm mồm, rõ ràng lúc này mình chiếm hết ưu thế, cô nàng này cầu xin xuống nước với mình, giờ thì hay rồi, chủ nhà mà suýt phải bỏ nhà chạy.

Tăng Nam chạy ù vào nhà vệ sinh, tiếng nước chày rào rào át đi tiếng khóc. Cuối cùng cũng yên thân rồi, Giản Phàm còn khẩn trương hơn cả người khóc, thở phào ngồi xuống bàn, bình sinh sợ nhất nữ nhân khóc, nữ nhân mà khóc thì còn khó đỡ hơn trẻ con.

Lòng hơi bực tức, có điều cũng bị đóng nước mắt khơi lên lòng trắc ẩn, không cha, không mẹ, một mình bơ vơ lại mang tiếng con của tội phạm, lại là một cô gái, sống được không dễ dàng ...

Chương 126: Không uổng tương phùng. (5)

Tiếng đóng cửa, Giản Phàm đưa mắt nhìn lên, Tăng Nam thong thả từ nhà vệ sinh đi ra, đã rửa sạch nước mắt, mỹ nhân trời nam làn da trắng nõn tự nhiên, không còn chút lớp trang điểm nào nữa, bớt đi rất nhiều vẻ quyến rũ, tựa rũ sạch duyên hoa, Tăng Nam trở nên tươi mát thoát tục, thanh nhã tựa cúc trắng, cảm giác thanh lệ không thua kém Tương Dịch Giai, tim không khỏi thoáng chao đảo, kiếm chuyện để nói: “Cô nhìn cô xem, trang điểm bừa bãi làm gì, xinh đẹp tươi mát như bạch thiết nhục vậy, tự nhiên ngon mắt hơn bao nhiêu ..”

Ít khi lời nói đùa của Giản Phàm lại mất đi hiệu quả như vậy, Tăng Nam không cười, đi tới trước mặt Giản Phàm, mân mê ngón tay, suy nghĩ rất lâu mới nói: “Cám ơn anh Giản Phàm, bao năm qua tôi tìm chiến hữu, đồng nghiệp của cha tôi, còn cả lãnh đạo mấy nhiệm kỳ, bọn họ đều dứt khoát kết luận cha tôi biển thủ, coi cha tôi như trộm, nhìn tôi cũng như trộm. Cám ơn anh, tôi luôn tin trên đời có người mắt sáng.”

“Đừng đừng, tôi chỉ nói thôi mà, đồng tình với người khác thì ai chả làm được, không đáng tiền.” Giản Phàm lắc đầu, không thấy mình cao thượng gì, lúc đó nói thế chỉ để Tăng Nam biết chuyện này khó khăn ra sao.

Tăng Nam không nói tiếp, mở ví nhỏ, lục lọi một hồi rút ra một tấm ảnh, dùng hai tay đưa cho Giản Phàm: “Đây là mẹ tôi, đây là cha tôi ... Đây là tôi, ảnh sinh nhật một tuổi của tôi đấy.”

Đó là bức ảnh gia đình ba người, cũ lắm rồi, nữ nhân khá giống với Tăng Nam hiện giờ, nam nhân rất gầy, nhưng anh tuấn, cho dù ở thời đại này cũng thuộc hàng soái ca. Làm người ta chú ý hơn cả là mỗi người một tay nhắc cô bé mặc cái yếm đỏ, gần như là ảnh khỏa thân .. Oa, nhìn phong tình Tăng Nam bây giờ, lại đối chiếu với cô bé bụ bẫm trong ảnh, thật chẳng tìm thấy tí liên quan nào, chụp ảnh khỏa thân mà khác biệt quá lớn, cô bé chỉ thấy đáng yêu, còn cô lớn này mà chụp ảnh khỏa thân có khi chỉ muốn ...

Không ai phát hiện Giản Phàm đang nghĩ bậy, Tăng Nam thì vẫn chìm đắm trong hồi ức hạnh phúc, giọng vừa nhẹ lại vừa êm: “Khi tôi bảy tuổi, mẹ tôi bị phát hiện u xương ác tính, cha tôi không biết mệt mỗi chăm sóc mẹ, khi đó điều kiện y tế đâu được như bây giờ, mẹ tôi lên bàn phẫu thuật, còn chưa phẫu thuật xong đã đi rồi, cha tôi sụp đổ ... Ba mươi mấy tuổi, chỉ qua vài ngày mà cha tôi đã có tóc bạc ... Mẹ tôi không còn nữa, hai cha con tôi nương tựa vào nhau, cha tôi coi tôi như bảo bối, tôi đi học sơ trung mà ngay nào cũng nắm tay đôi đưa tới trường, tôi chỉ cảm sốt một chút cũng lo tới chảy nước mắt ... Ngày hôm đó trời mưa lớn, cha tôi mặc áo mưa cõng tôi về nhà, làm cơm cho tôi, hai cha con ăn cơm vui vẻ như mọi ngày, còn nhìn tôi làm bài tập, ru tôi ngủ ... Đến khi tôi mở mắt ra thì trong phòng toàn cảnh sát, không thấy cha tôi nữa, bọn họ đều nói cha tôi là trộm, tôi cũng bị coi là trộm, đến trẻ con xung quanh, bạn bè, không ai chơi với tôi nữa, còn xua đuổi tôi ... Tôi cũng chẳng cần chơi với ai, chỉ ngày ngày đứng ở cửa đợi, đợi, đợi một ngày cha tôi bỗng dưng trở về, gọi tôi, sau đó nhào vào lòng cha ... Tôi

Đã khóc không ra tiếng, không cả ra nước mắt nữa rồi, nhưng càng khiến người ta đau lòng hơn lúc này bội phần, Giản Phàm hết sức tự nhiên đưa tay ra kéo Tăng Nam vào lòng.

Tăng Nam hô hấp rất nặng, cánh mũi xinh xắn không ngừng phập phồng với tần suất ngày càng nhanh, hai mắt sưng lên, lại có chút dấu hiệu mất kiểm soát: “Giản Phàm, anh nói đi, một người cha thương con như thế, có thể vì trộm đồ ném con gái duy nhất mình lại rồi bỏ trốn không? ... Nếu cha tôi còn sống, cha tôi nhất định sẽ về, nơi này có tôi ... Anh nói xem, cha tôi còn sống không, có về không?”

“Có, nhất định sẽ về, sẽ về.” Giản Phàm mắt cay cay, ngực đau nhói, giống như bị thứ gì đó nhọn hoắt đâm vào, rõ ràng chân thực, vỗ nhẹ nhẹ lưng Tăng Nam, dối lòng an ủi.

Thế là lại bắt đầu khóc, Giản Phàm nắm bàn tay lạnh giá của Tăng Nam, khuyên nhủ: “Tăng Nam, tôi hiểu tâm tình của cô, nhưng những điều này không nói lên gì cả, tình cảm không thể dùng làm chứng cứ, tôi tin cô, nhưng chẳng ích gì. Không phải con người tôi không có lương tâm, nhưng thời buổi này, chẳng

ai tin vào lương tâm cả, dù sao mười mấy năm trôi qua rồi, tôi khuyên cô nhé ... Một lần cô nói với tôi, cha cô hi sinh khi làm nhiệm vụ, kỳ thực trong lòng tôi cũng nghĩ như thế, người chết đã chết rồi, người sống mới quan trọng.”

Tằng Nam môi hơi chu lên xị mũi nắc một tiếng: “Nếu anh cũng không cha không mẹ, là cô nhi như tôi, tôi không tin anh có thể nói ra những lời như thế.”

“Cũng chưa chắc, mỗi đảng có cái hay riêng.” Giản Phàm muốn dỗ Tăng Nam vui lên, làm vẻ mặt đau khổ thở ngắn than dài: “Cha tôi à, còn tạm được, cô biết mẹ tôi không? Mẹ tôi đánh tôi suốt từ nhỏ tới lớn, chửi nhà tôi một tháng thay hai cái, toàn là đánh tôi mà hỏng. Về sau em gái tôi cũng thành phản xạ điều kiện, thấy khẩu khí mẹ tôi không ổn một cái là chạy vào phòng kiểm chửi đũa mẹ tôi, để mẹ tôi chấp hành gia pháp ... Ài không nói nữa, cô không biết có mẹ bi thảm thế nào, thế, hồi nhỏ tôi từng nghĩ, tôi không phải là con ruột, được nhật từ bãi rác về.”

Biết Giản Phàm cố ý chọc mình, Tăng Nam đúng là bị mấy lời này làm cười trong nước mắt, đưa tay quệt nước mắt đi: “Phương thức yêu thương mỗi người khác nhau, tôi tin mẹ anh yêu anh, hơn nữa nghe giọng của anh, cũng rất yêu mẹ anh.”

“Ha ha, cái đó không sai.” Nhắc tới cha mẹ, sắc mặt Giản Phàm thêm vài phần ám áp sáng lạn: “Cha tôi là đầu bếp, từ bé tôi đã thích chui vào bếp, mẹ tôi ngày ngày mắng tôi chỉ biết ăn, ha ha ha. Hồi nhỏ không hiểu chuyện, sau này lớn lên mới hiểu, nuôi được đứa con, tốn không biết bao nhiêu tâm huyết, tốn không biết bao nhiêu là tiền. Đi học mười mấy năm tốn tiền, kiếm việc tốn tiền, rồi lại kiếm vợ cũng tốn tiền, tôi đoán cha mẹ tôi đang góp tiền mua nhà cho tôi đấy. Chậc, nói cho cô biết tương lai con tôi mà cũng kém cõi như tôi, tôi không được rộng lượng giống cha tôi đâu, thế nào bị nó làm tức vỡ bụng lâu rồi.”

Đây là cảm ngộ lớn nhất Giản Phàm sau hai mươi mấy năm sống trên đời, vừa nói vừa thở ngắn than dài, Tăng Nam khẽ mỉm cười, đối với mỗi một gia đình hoàn chỉnh mà nói, loại ám áp bình dị đó khiến cô hồi tưởng miên man, mắt khóc tới hơi sưng lên vừa hậm mộ vừa khẩn thiết nói: “Giản Phàm, anh không hiểu bản thân rồi, chú Ngũ nói anh là một kỳ tài, có thể

từ trong mấy vạn nghi phạm tìm ra thủ phạm chính vụ án lừa gạt cướp của, lại một mình tìm được nơi thủ súng trong diện tích mấy trăm km², bọn họ gửi gắm hi vọng lớn vào anh, tin tưởng anh.”

“Đừng nói tới cái này, nói là tôi lại tức giận, họ tin tưởng tôi à, tôi làm sao tin tưởng họ đây? Ngay từ đầu đã tính kế tôi, ai dám nói cuối cùng tôi không bị họ tính kế?” Giản Phàm không để ý tới loại cổ vũ này.

“Anh không muốn thì ai cưỡng ép được anh, tôi cũng không ép anh, tôi chỉ nói lên một sự thực thôi.” Tăng Nam nghe ra Giản Phàm đã buông lỏng cảnh giác, nói luôn.

Chương 127: Diện kiến chân thân. (1)

“Chuyện này tôi còn rất nhiều chỗ không hiểu, chúng ta nói chơi thôi nhé, đừng coi là thật, vì sao nhất định phải lén lút điều tra như thế? Cảnh sát và kẻ gian, trắng đấu với đen, cảnh sát phải quang minh chính đại đứng về phía chính nghĩa, cần gì phải làm lấm lét như ăn trộm thế? Dùng thủ đoạn thế này mất thể diện quá ... Tôi nói thế này nhé, nếu là thứ tồn tại thì biểu hiện tính hợp lý nhất định, bọn họ làm thế này, nếu nói sâu hơn chính là chế độ có vấn đề, đây không phải thứ một hai anh hùng văn hồi được. Giống như giá nhà hiện nay, vì nhà ở mà chia rẽ không biết bao nhiêu nhân duyên, hại bao nhiêu đôi lứa én bay đôi ngả, tôi cũng là người bị hại. Chẳng lẽ dưới loại tình huống đó, tôi nên đem thù hận của mình phát tiết lên đám người khai phát địa ốc?”

Sao đột nhiên lại nhảy cóc vấn đề như thế? May mà đầu óc của cô không kém, lý giải được lời này, nếu như tồn tại loại người như Lý Uy, Vương Vi Dân, vậy đó là vấn đề chế độ, như thế cá nhân không giải quyết được.

“Không phải là không có, anh không biết thôi, bốn năm qua có ba hình cảnh từ chức, trực tiếp tới công ty Lý Uy nhậm chức.” Tăng Nam tiết lộ một tin lớn: “Anh sẽ không làm người thứ tư chứ?”

“Chà, sức hút cá nhân của Lý Uy không nhỏ nhỉ. Chúng ta nói thật, không trộn lẫn tình cảm cá nhân nhé, khí chất lẫn khí độ của Lý Uy thực sự không tầm thường, hơn Ngũ Thần Quảng, Tần Cao Phong nhiều lắm. Tôi nhìn trong lãnh đạo công an, ít người có thể so được với ông ta ... Có điều tôi chưa gặp nhiều lãnh đạo lắm. Tôi luôn cho rằng Ngũ Thần Quảng chĩa thẳng mũi dùi vào Lý Uy, trong chuyện này chưa chắc một lòng vì việc công đâu, trước kia bọn họ ở trong một đơn vị, không chừng có thù oán cá nhân.”

Tăng Nam kinh ngạc với suy đoán của Giản Phàm: “Tiền đội trưởng đại đội điều tra kinh tế Cao Vạn Bảo vì nhận hối lộ mà đi

tù chính là thông giả của chú Ngũ. Lý Uy lại chia rẽ những cấp dưới khác, tuy chuyện tù chức ở đâu cũng có, nhưng thể diện thì khó tiếp nhận. Hơn nữa vụ án mười bốn năm trước cũng chính là lý do khiến chú Ngũ đã trên 50 mà chỉ vắn vẹo là chi đội trưởng, không thể tiến thêm, trong khi Tiền Minh Vũ, Dương Công Uy đều đã vượt mặt. Còn Lý Uy, Vương Vi Dân thì quan hệ xã hội rối rắm phức tạp, chú ấy ngay cả chi tiết quan hệ này còn không rõ thì làm sao tra? Sở dĩ dùng anh vì thấy anh có nhãn quang độc đáo, sẽ có cái nhìn mới mà không ai phát hiện ra, dù không thể phá được vụ án mười mấy năm trước, cũng có thể phát hiện ra tội khác của Lý Uy, chú ấy cần anh để tìm ra sơ hở của Lý Uy.”

Lại lộ ra vấn đề nữa rồi, mình đoán đâu có sai, đám người này giống củ hành, bóc lớp này lại thấy lớp khác, kỳ thực chi đội trưởng Ngũ ít nhất cũng đúng một điều, phá án là thứ gây phiền, Giản Phàm tuy lý trí không muốn can dự, nhưng tiềm thức vẫn bất tri bất giác nhập vào vụ án này.

“Mọi người có một sai lầm mang tính chủ quan, vì sao chĩa mũi giáo vào Lý Uy? Vì sao không phải người khác? Loại trừ cha cô còn có hai hình cảnh khi đó trực tiếp áp giải, thậm chí là Ngũ Thần Quảng, Tiêu Minh Vũ, Dương Công Uy, người trực ban và trông kho, tùy tiện bất kỳ ai chỉ cần nội ứng ngoại hợp trộm tang vật từ nơi trông coi không nghiêm ngặt rất dễ. Thậm chí có khả năng tôi không nhắm vào cổ vật, mà là vì tiền, cổ vật chỉ thuận tay mang theo ... Có khả năng đấy không? Có, rất cao.”

Giản Phàm còn có một cách giải thích nữa, đó là Tăng Quốc Vĩ đã bị hại sau đó vu oan, nhưng y né tránh, sợ làm Tăng Nam hiểu lầm, đây là vấn đề không thể nào nói trước mặt.

“Lý Uy bị nghi ngờ nhiều năm rồi.” Tăng Nam thông thả giải thích: “Vào đêm xảy ra vụ án, chỉ có ông ta không thể nói rõ được hành tung, mà ông ta lại chính là người đích thân cho tang vật vào kho. Khi đó con trai ông ta bị bại não nằm trong bệnh viện, chi phí chữa trị chắc chắn không ít, nhưng không lâu sau ông ta trả hết viện phí. Hơn nữa sau khi thẩm tra hoàn tất, ông ta phá một vụ án lừa đảo hợp đồng kinh tế, vãn hồi hơn 40 vạn tổn thất kinh tế, thời đó là con số không nhỏ, vậy mà bất ngờ

ông ta từ chức, từ chức không lâu thì phát lên. Lý Uy tuy xử lý vụ án kinh tế, nhưng bắn súng và đối chiến đều nổi tiếng trong hệ thống, hôm đó quản kho bị đánh ngất, đó cũng là việc không phải người thường có thể làm được.”

“Nhìn sâu hơn thì trong số mấy người đó, chỉ có ông ta là liên tục ra nước ngoài, hôm qua lại đi rồi. Theo như tôi điều tra, mấy năm qua ông ta đi tới Berlin nhiều nhất, mà món cổ vật đầu tiên xuất hiện sau mười mấy năm chính là ở Berlin. Còn nữa, Thịnh Đường có vấn đề, mại dâm, ma túy cái gì cũng có, rất kín đáo. Uy Thịnh thì không phải nói, vấn đề kinh tế nhìn là biết không sạch sẽ, nhưng đội điều tra kinh tế tra được nửa đường bị yêu cầu dừng lại ... Bao nhiêu điểm đáng nghi như thế, không nghi cũng phải nghi, mỗi lần vụ án này được khơi lên là lại nghi ông ta đầu tiên.”

Nói một hơi nhiều như vậy, trước đó lại khóc, Tăng Nam nhấp một ngụm ngọc mễ hoàng cho thấm giọng, nhìn Giản Phàm bị một loạt nghi vấn làm chìm trong trầm tư từ khi nào.

Nam nhân vì nữ nhân mà si mê thì đáng yêu, vì tiền mà si mê thì đáng buồn, vì câu đố mà si mê thì chắc chắn là người trí tuệ.

Tăng Nam đột nhiên nảy ra ý nghĩ kỳ quái như thế, nam nhân này lúc thì phát ngây phát ngốc, lúc thì điên cuồng phát sợ, khi tri tuệ đến khiếp người, lúc thì ngốc nghếch nực cười, lúc thanh cao, lúc lại thô bỉ, còn giở trò lưu manh. Không hiểu nổi đó là bộ óc phức tạp tới mức nào, cảm giác có vài nhân cách khác nhau cùng trong một thân thể, nhưng nhìn bề ngoài, nhìn kiểu gì cũng đều là người đơn giản hơi ngốc.

Anh ấy đang nghĩ cái gì? Trước khi đến đây, Tăng Nam mang theo rất nhiều cảm xúc phức tạp, lúc này chỉ còn lại sự kỳ vọng.

Không ngờ kỳ vọng rất lâu, khi hồn vía quay trở lại thân xác, câu đầu tiên của Giản Phàm lại rất nhứt chí: “Vô ích, một nghìn sự nghi ngờ không bằng một chứng cứ, mười bốn năm trôi qua, kẻ ngốc nhất cũng đã hủy hết chứng cứ, đây là nhiệm vụ không thể hoàn thành.”

“Kỳ thực tôi chỉ muốn làm trọn chữ hiếu của người con thôi, nếu như cha tôi còn sống, tôi muốn gặp lần cuối, nếu cha tôi đã mất, tôi muốn tìm thấy đưa cha tôi về bên cạnh mẹ ... Nhưng

từng ngày qua đi, hi vọng càng lúc càng mong manh ..." Tăng Nam xịt mũi một cái, cố nén không khóc: "Xin lỗi Giản Phàm, tôi không ngờ chuyện này gây ra nhiều phiền toái cho anh như thế, làm anh khó xử."

Giản Phàm lắc đầu: "Đừng xin lỗi, chúng ta coi như hòa, tôi ghét nhất là ai đeo vòng Kim Cô lên đầu mình, tự do của một con người không chỉ thể hiện ở thân thể, còn ở tâm lý. Người ở đô thị bị đủ các loại cám dỗ trói buộc, theo điều tra khoa học cứ hai người thì một người ở trạng thái không khỏe mạnh, đó là vì tâm lý bị đủ loại cám dỗ giam cầm."

Tăng Nam cười nhẹ, không phản đối cũng không phụ họa lời này, người trí tuệ không có nghĩa nói gì cũng là đúng, mỗi người đều có chủ kiến riêng, xét theo lý luận của Giản Phàm thì cũng thể hiện một mặt nào đó của tự do, háy mắt nói: "Kỳ thực hôm nay tôi tới đây là để dụ hoặc anh."

Chương 128: Diện kiến chân thân. (2)

“Đừng, ngàn vạn lần đừng.” Giản Phàm cười xấu hổ, biết chuyện cũ này rồi, không dám có ý nghĩ phi lễ với Tăng Nam nữa, hết sức thanh cao xua tay: “Cô tặng tiền là hồi lộ, cô tặng người là hồi lộ tình dục, bất kể cô hồi lộ cái gì, tôi cũng không dám nhận nữa.”

Tăng Nam lấy túi xách của mình, rút ra một thứ mong mỏng ném lên bàn, đặc ý nói: “Cái này thì sao?”

“Cái gì thế, đây là chữ gì? Bí ... Bí .. Bí cái gì nhất thập lục?” Đó là một cuốn sách đóng chỉ kiểu cũ, nhìn giống đồ cổ, có điều với trình độ văn hóa của Giản Phàm thì đọc được tới chữ thứ hai đã tịt, đưa mắt nhìn Tăng Nam đợi giải đáp.

Tăng Nam dờ khóc dờ cười, kỳ tài kiểu này thực sự khiến người ta không biết có nên gửi gắm hi vọng không: “Đồ ngọc, còn tốt nghiệp đại học cơ đấy, Bí Chế Nhất Thập Lục Vị.”

“À, thì công thức nấu ăn, có gì hiếm đâu ... Ô, niên đại lâu lắm rồi, có mùi mốc chúa ...” Giản Phàm như là đang xem món ăn, trước tiên ngửi trước, sau đó lật giấy vàng giòn giòn, không biết là chất liệu gì, nhiều chỗ không nhìn rõ nữa, tệ hơn nữa là đóng chữ phồn thể, quá nửa y không đọc được, lại nhìn Tăng Nam.

“Nhìn ấn giám đi, sao anh lại mù chữ tới mức này.” Niềm tin của Tăng Nam đang bị thử thách ghê gớm.

“Ồ, đây là cái gì, ấn chữ Triện.” Giản Phàm bắt lục ném qua một bên, chỉ mặt Tăng Nam như chỉ chực nói ra gì đó, hăm dọa: “Cấm bình luận, trình độ giáo dục của tôi chỉ có thể thôi, cô tới hệ Trung văn kéo một sinh viên tới đây, nếu có người đọc được hết, tôi tự sát tạ tội.”

Tăng Nam không nhin được cười nữa, chỉ chữ Triện xiêu vẹo trên sách nói từng chữ một: “Chủ nhân của bản chép tay này là La Triển Bằng ... Người sở hữu cuối cùng là La Thủ Chương.”

“Cái ... Cái ... Cái ...” Giản Phàm trúng tà rồi, miệng há ra nói một tràng không thành câu, hai tay run run nâng cuốn sách nhìn chữ nhỏ li ti mà mình không hiểu: “Đây ... đây ... cái .. cái

này là của hiệu tương La gia? Là bút tích của ngự trù La sao ... Thật sao? Không phải hàng giả chứ? Mẹ ơi ... Nó, là nó ...”

Bằng vào trình độ nhận mặt chữ hữu hạn của mình, Giản Phàm đọc ra được mười hai vị thịt ngâm, bốn vị tương, có vài vị thuốc mà y nhận ra, tức thì như tẩu hỏa nhập ma, không còn quan tâm tới xung quanh nữa.

Đây gọi là bảo kiếm tặng liệt sĩ, dao phay tặng đầu bếp, nghề nào có si mê của nghề đó, Giản Phàm bình thường chẳng thấy ngòi yên được một khắc, giờ như lão tăng nhập định, thần sắc ngày một nghiêm túc.

Nhưng Tăng Nam đang hồi hộp, vì chính cô cũng chẳng biết cái này là thật hay giả.

Giản Phàm chìm trong thế giới của mình mắt nhìn cuốn sách ố vàng không chớp, thi thoảng nhú mày, đoán chừng có chữ không nhận ra, sau đó lông mày giãn ra gật gù, chắc là khám phá ra ảo diệu trong đó rồi, mỗi sắc thái tình cảm đều hiện rõ lên trên mặt, rất thú vị. Tăng Nam có thể "đọc" được chàng trai đơn thuần này, chứ không phải là một Giản Phàm lợi hại thâm trầm tới phát sợ, cô thích Giản Phàm này hơn, dáng vẻ này giống như ... giống như ... Tăng Nam nghĩ rất lâu cuối cùng nhớ ra rồi, là dáng vẻ khi ở quán nhỏ, đơn thuần chuyên chú vui vẻ, thật đáng yêu.

Giống chú thỏ nhỏ ngậm củ cà rốt chạy trên bãi cỏ, còn là củ cà rốt ăn trộm, cái vẻ hí hửng đáng yêu ấy.

Một người xem sách, một người xem người, mười mấy phút sau Giản Phàm bất thành lình ném sách lên bàn tuyên bố gọn lỏn: “Giả!”

“Giả?!” Tăng Nam giật nảy mình, có điều cô nhanh chóng bắt được một niềm vui dưới đánh mắt của Giản Phàm đơn thuần này, chẳng cần suy nghĩ, Tăng Nam cầm lấy luôn cuốn sách: “Vậ xé cho rồi.”

Y như rằng Giản Phàm như ác hổ vồ mồi lao đến, Tăng Nam không ngờ tới Giản Phàm phản ứng mạnh tới mức đó, từ thì bị tóm lấy cổ tay, rồi nghe thấy tiếng la thất thanh: “Mẹ ơi ... Mẹ ơi ... Đừng xé, tạo nghiệt đấy!”

Vừa hô vừa kéo cánh tay Tăng Nam, một đứng, một thò bò ra bàn, tay Tăng Nam giơ cao cuốn cổ phổ, nhìn dáng vẻ kinh hoàng của Giản Phàm thì dở khóc dở cười, ai bảo vờ vịt, nhưng có điều sau đó cứng người.

Hai người nhìn nhau, nhất thời không biết làm thế nào, gằn như ôm lấy nhau, mặt đối mặt chỉ cách mấy cm, có thể cảm thấy rõ hơi thở của nhau, khoảng cách ái muội đó. Giản Phàm nhìn gương mặt vừa mới khóc của Tăng Nam, đôi mắt đỏ hoe, hàng mi cong ươn ướt, cánh môi hơi hé ra vì bất ngờ lộ ra hàm răng đều đặn, thần kinh cũng căng lên, liên tưởng tới cảnh ướt át hôm đó.

Có điều chỉ tích tắc, mắt lại nhìn cuốn cổ phổ.

Thấy ánh mắt Giản Phàm chuyển mục tiêu rồi, Tăng Nam bình thường lại, mím môi cười: “Giản Phàm, anh kêu mẹ ơi, mẹ ơi cái gì ... Cướp sách hay cướp mẹ? Hay lại muốn cưỡng bức tôi?”

Giản Phàm buông Tăng Nam ra ngay lập tức, hậm hực bỏ khỏi bàn, hai tay xoa xoa trước ngực đứng ngồi không yên, vẻ mặt lúng túng. Tăng Nam ném luôn cuốn sách lên bàn, xoa cái cổ tay tích tắc bị Giản Phàm bóp tới đau đớn, ngồi xuống. Giản Phàm hết đấm trán rồi lại gỡ đầu nửa ngày trời, không biết làm sao mới thích hợp, lúc thì nhìn cuốn cổ phổ lúc lại nhìn Tăng Nam, muốn lấy lại không dám, muốn nói mà không biết nói gì, lo được lo mất, mồm thì mấp ma mấp má, không rõ là thèm mỹ sắc trước mắt, hay là muốn cuốn cổ phổ, hết sức tức cười.

Thay đổi quá nhanh, bộ dạng lúng túng như gà mắc tóc ấy làm Tăng Nam cười thầm, làm ra vẻ cầm cuốn cổ phổ lên, vờ vịt lật xem: “Giản Phàm này, không phải anh nói mình đi ngủ vào lúc 11 giờ à, quá giờ rồi đấy ... Xem ra tôi có mắt mà không biết hàng, đã là hàng giả thì tôi cáo từ nhé.”

Nói xong kéo túi xách, xoay người muốn đi, vừa xoay người thì Giản Phàm lại lao lên bàn, kéo cả tay lẫn người hô: “Khoan, khoan ...”

Tăng Nam quay đầu lờm một cái, không vui kéo tay lại, Giản Phàm tỉnh ra lại thất thố rồi, cười hăng hắc rứt tay lại dấu ở sau

người, xấu hổ lắm, cẩn thận cầu khẩn: “Tăng Nam ... Cho tôi, cho xem lần nữa được không?”

“Giả mà, có gì mà xem chú? Vả lại anh cũng không đọc hết được.”

“Tôi, tôi, tôi ...” Giản Phàm không có gì để nói nữa rồi, sắc mặt biến đổi liên hồi, trí tuệ bị tụt xuống 0.

“Ha, ai bảo anh giả bộ, lại còn nói là giả.” Tăng Nam đắc ý vô cùng, chuyến này nắm đúng thóp Giản Phàm rồi, thời gian qua cô bị Giản Phàm dày vò tới mất ăn mất ngủ khổ sở vô cùng, giờ được thể báo thù nào chịu bỏ qua, ra sức chế giễu: “Muốn lừa đồ của tôi nên nói là giả đúng không? Lộ tẩy rồi chứ gì.”

“Không, không phải thế, tôi không biết là thật hay giả.” Tình thế thay đổi quá mau chóng, Giản Phàm giờ thành phía yếu thế, nhìn cuốn sách thấy toàn thân ngứa râm ran: “Mặc dù không nhận ra được nhiều chữ, nhưng tôi đoán ra được tên thuốc ... Tôi hoang mang, cảm giác rất quen thuộc, chẳng lẽ cha tôi là hậu nhân La gia? Không thể nào, ông bà nội tôi vẫn còn cơ mà ... Không nói nữa, tôi xem bí phương của tùng hương bạch thiết nhục, không ngờ có 27 vị Trung dược, chưa từng nghe thấy, tôi có cảm giác quen thuộc.”

Tăng Nam nghe mấy lời lẫn lộn đầu đuôi này mà hồ đồ: “Sao thế, có gì không ổn à?”

“Đó là biện pháp đơn giản nhất, các loại thịt ngâm thông hành bây giờ đều làm như vậy.”

Tăng Nam hoang mang chả hiểu mô tê gì: Thế nghĩa là giả?”

Chương 129: Diện kiến chân thân. (3)

“Không không không ... Cô không hiểu đâu, càng là thủ pháp của bậc đại giả là biến cái phức tạp trở nên đơn giản, càng dễ thao tác, nếu như là đúng thì cha tôi đi vào ngõ cụt rồi, vì ông nghĩ tới thủ pháp phức tạp nhất nâng cao mùi vị. 27 vị này còn ít hơn số dược liệu mà cha tôi dùng, nhưng phân lượng và cách chế biến lại khác.” Giản Phàm nói năng như kẻ si ngốc.

Nghe vào tai Tăng Nam lại có cảm thụ khác, Giản Phàm chưa bao giờ thất bại trong việc khiến người đối diện bất ngờ: “Anh hiểu không hết chữ, lại mới xem mười mấy phút mà có cảm ngộ rồi à?”

Giản Phàm đi tới gật, lật cuốn sách trên tay Tăng Nam: “Cô lật tới trang thứ 12 đi, đây là bí phương của Tùng hương bạch thiết nhục ...”

Tăng Nam không hiểu, vừa đọc vừa thắc mắc: “Bảo tôi xem làm cái gì, tôi lại không hiểu gì?”

Giản Phàm gập ngón tay nói nhanh: “Bát giác 5 tiền, quế bì 3 tiền, tiểu hồi 5 tiền, cam thảo 2 tiền, tam nại 2 tiền, cam tùng 1 tiền, hoa tiêu 4 tiền, sa nhân hai tiền, thảo đậu khấu, thảo qua mỗi loại ba tới năm tiền, đại thông cần cho vào ngâm, đường phèn phải xào nhập vị, gừng tốt nhất là gừng già qua sương

Tăng Nam càng nghe càng kinh sợ, đối chiếu với bí phương, không sai lấy một chữ, lắp ba lắp bắp: “Anh, anh ... đã thuộc lòng rồi?”

Giản Phàm rồi rít xua tay, sợ Tăng Nam hiểu lầm: “Đừng giận, đừng giận, bí phương này làm đau đầu cha tôi hai mấy năm, tôi xem một cái vô tình ghi nhớ luôn ... Cô không biết đâu, tôi hẳn cảm với thứ này lắm ... Tăng Nam, cái này ở đâu ra? Cô không phải là hậu nhân của La ngự trù chứ? A rốt cuộc chuyện này là sao, người không biết nấu ăn mà lại có cổ phổ, còn thần trù trời sinh như tôi lại không có ... Thế là sao? Tăng Nam, cho tôi xem lần nữa là biết thật giả.”

Hiển nhiên là y mất kiểm soát bản thân rồi, lúc thì hoài nghi xuất thân của người ta, lúc thì lại nói tới chuyện nấu nướng, không phải Tăng Nam nhanh tay thì còn bị cướp mất cuốn cổ phổ này, Lại còn vô tình ghi nhớ? Tăng Nam chun mũi làm mặt quỷ: “Rốt cuộc anh là thứ quái gì vậy, mặt chữ không nhận hết mà đọc một lèo được cả công thức, tôi không thấy anh lật sách liên tục cơ mà ... Nhưng tôi không ngốc đâu, để anh xem thêm lần nữa không phải anh thuộc lòng cả cuốn sách à, thế chẳng phải cuốn sách trong tay tôi thành giấy lộn sao? Còn định lừa tôi.”

“Không không, tại tôi thấy cô không biết thật giả, thế nên tôi giúp cô kiểm chứng thôi mà.” Hai mắt Giản Phàm di chuyển theo cuốn sách trong tay Tăng Nam.

Nhìn Giản Phàm cuống cào kê, Tăng Nam hả hê vô cùng, cố tình đưa cuốn sách lên xuống làm cái đầu Giản Phàm cũng xoay theo như chó con nhìn theo khúc xương, khó khăn lắm mới nhin được cười: “Thứ này có đáng tiền không?”

“Khó nói, giả thì tất nhiên không đáng một xu, nếu mà thật, thật thì, thì ...”

“Có quý trọng không?”

Giản Phàm biết sao nói nấy thật thà kinh người: “Vào tay người biết giá trị của nó thì chí bảo vô giá, còn không thì là đồng giấy lộn, không cách nào tính toán được. Nói thế này nhé, tục ngữ có câu, không ai giàu ba họ đúng không? Nhưng La gia dựa vào cuốn cổ phổ này mà cảm y ngọc thực mười bảy đời, làm sao dùng tiền đong đếm được chứ?”

“Tôi muốn bán, không biết có ai mua không nhỉ?” Tăng Nam làm ra vẻ bâng quơ.

“Tôi mua, tôi mua.” Giản Phàm khẩn trương kéo tay Tăng Nam, thiếu điều ôm cô vào lòng, cao hứng nói: “Nếu là thật, tôi đổi cái nhà này nhé?”

Tăng Nam quay đầu sang một bên không thèm để ý, ý tứ là quá thấp.

“Thêm vào tiền trong tài khoản, cho cô hết.”

“Xì, tài khoản của anh bây giờ không có nổi 4 số, “Tăng Nam trêu, tên này tám phần đã biết đây là đồ thật, càng này càng

thích Giản Phàm đơn thuần này.

Giản Phàm cười ngốc nghếch, khuyên nhủ: “Tằng Nam, nếu cô bán cho loại như Tương Cửu Đỉnh thì thứ này bị hủy rồi, đồ tốt do tổ tiên để lại đấy, đừng lãng phí, hơn nữa cô đừng làm cái chuyện ngốc, bí phương thật ai lại bán, toàn bán đồ giả lừa người thôi ... Tằng Nam, cô muốn bao nhiêu, cho con số đi, mà phải cho tôi kiểm chứng thật giả chứ.”

Cả một đồng lời mâu thuẫn lẫn lộn, Tằng Nam xoay đầu lại, mắt sắc lạnh nhìn tay mình đang bị nắm lấy, Giản Phàm rụt lại như chạm phải điện.

“Tôi thất thố .. Tôi tôi ..” Giản Phàm ấp a ấp úng, nhớ lúc nãy đã dấu tay ra sau lưng rồi vậy mà thò ra lúc nào không hay.

“Anh điên rồi, chứ không phải là thất thố.” Tằng Nam mắng một câu, ra hiệu cho Giản Phàm ngồi xuống, nhìn Giản Phàm làm theo một cách ngoan ngoãn như chó con, chỉ thiếu điều thè lưỡi ra nữa thôi làm Tằng Nam cười tít mắt vui vẻ: “Giản Phàm, thái độ của anh thay đổi nhanh quá, lúc tôi mới tới, anh chỉ muốn đuổi tôi đi, giờ tôi muốn đi lại không cho ... Sao? Thấy cơ hội phát tài rồi chứ gì? Tôi cho rằng anh không thích tiền chứ?”

Giản Phàm không thấy có gì phải xấu hổ, nhưng thái độ thì thay đổi, lời nói trang trọng chính khí: “Cô nhầm rồi, nói câu này thể hiện chính cô mới là người tầm thường, vì sao lại nói là nghệ thuật nấu ăn? Vì đó là một môn nghệ thuật, chỉ riêng nói tới sắc, hương, vị đã không mấy người đạt được, nhưng có ba thứ này đã gọi là mỹ thực. Còn đạt tới cả ý, hình, dưỡng thì cực kỳ hiếm hoi, cho dù là món ăn ở Quốc Tân Quán cũng chưa đạt tới đẳng cấp này, nghe nói món ăn của La gia đã đạt tới cảnh giới có cả hình thần, lại còn là món đại chúng, là tuyệt đỉnh.”

“Từ thời xa xưa thậm chí trước khi Nho giáo thịnh hành, trước khi Khổng Tử giáo hóa tứ phương thì nấu ăn đã cực kỳ phát triển, người làm nghề này chia làm ba đẳng cấp đó là phu, trù, sư. Thấp nhất là phu như hỏa phu, tức là chỉ có thể nấu chín thức ăn mà thôi, cấp thứ hai trù, cũng chỉ nấu ăn vừa miệng, tuyệt đại đa số đầu bếp bây giờ mới ở đẳng cấp trù, nói chính xác hơn phải gọi là trù tử. Còn cấp độ sư đó là thân chính vi phạm, kỹ cao vi sư, tức là người ở một lĩnh vực nào đó siêu

việt người thường mới tính là sư. La gia đã tới đấng phong tạo cực, mấy trăm năm không có nhà thứ hai vượt qua được, cho dù là bây giờ đã thất truyền rồi vẫn còn người nhớ mùi vị của nó. Ngự trù La không phải là trù sư nữa, mà là sư của trù sư ... Đó là thần tích, cô được nhìn một lần là phúc rồi, đừng đem tiền tài ra sỉ nhục thần nhân.”

Chớp mắt từ tên ngọc nghé lại biến thành người bác học cao thâm, Tăng Nam bị nói cho á khẩu, nói cho tâm phục khẩu phục, đặt cuốn sách lên bàn: “Anh rốt cuộc là cảnh sát hay là đầu bếp vậy, mẹ anh nói chả sai, anh là thứ giỏi ăn, nói tới ăn là hưng phấn hơn bất kỳ thứ gì.”

“A đúng rồi, cô đừng xem thường chuyện ăn uống, thiên hạ chi đại, dĩ thực vi tiên hiểu không? Đại sự thiên hạ này, ăn được đặt lên hàng đầu.” Giản Phàm không xấu hổ còn đường đường chính chính nói: “Trên đời này, từ sinh tử ra thì không có chuyện gì lớn hơn ăn cả, thế nên mới sinh ra vô vàn mỹ thực, nên ẩm thực mới lên tới tầng nghệ thuật.”

Tăng Nam phì cười, càng cười càng dữ, si mê tới mức này cô chưa từng nghe thấy.

Chương 130: Vì ăn mà bất chấp. (1)

Giản Phàm lại sán tới: “Cô không tin à, thời xưa có câu nhà đế vương ‘tam sinh ngũ đỉnh’ chính là nói tới ăn. Còn nhà vương hầu ‘cầm y ngọc thực’, vẫn là nói tới ăn. Nhà phú quý được gọi là ‘bát trân ngọc thực’, vẫn là miêu tả ăn uống. Nói là đầy đủ thì là ‘tửu túc bão phạn’, không phải ăn là gì? Còn nhà nghèo thì nói là thiếu ăn thiếu mặc, vẫn là ăn. Đại sự dân sinh là gì ‘đi, mặc, ăn, ở’, thiếu ăn là không được. Cô thử rút tất cả những thứ liên quan tới ăn đi xem, văn hóa Trung Quốc sẽ là thứ văn hóa tàn khuyết, nếu như thành ngũ tục ngũ bỏ đi ăn uống thì không khác gì nấu ăn mà không cho gia vị. ngay cả Khổng Tử cũng nhắc tới ăn uống trong luận ngữ ‘thực bất yếm tinh, quái bất yếm tế.’”

Giọng nói du dương trầm bổng, trích dẫn kinh sách đâu ra đó, Tăng Nam nghe mãi, mới đầu che miệng cười, sau đó cúi đầu cười, té ra đại sự thiên hạ này chỉ ăn mà thôi. Cô nhin không nổi nữa, ngả người ra sau mà cười, cười tới đau bụng, cười không nói nổi, thấy đôi mắt trộm cắp của Giản Phàm lăm lét nhìn cuốn cổ phổ, cười ra cả nước mắt.

Hôm nay mới coi là thực sự biết Giản Phàm, hôm nay mới biết chí thú của y ở đâu, té ra con người này rất đơn giản, thiên tài hay góc nghếch, xảo trá hay đơn thuần, toàn bộ chỉ quy kết vào một chỗ, "ăn" mà thôi.

“Ôi, ôi, cười chết mất...” Tăng Nam ôm bụng, bi thương trước đó vơi đi chín phần rồi: “Xem ra anh thực sự không coi trọng tiền tài, không phải là giả bộ.”

“Đương nhiên rồi, tiền tài là thứ chẳng ai muốn chia sẻ, nhưng ăn thì khác, đó là niềm vui lớn, có thể chia sẻ cho tất cả mọi người. Đại Nguyên chúng ta chỉ vài người để lại thần tích, trong đó ngự trù La, bằng một món ăn lưu danh sử sách.”

“Anh muốn cuốn cổ phổ này?” Tăng Nam chỉ chỉ cuốn hỏi.

“Ngày đêm khao khát, không muốn sao được, cho dù là đồ giả cũng là do cao thủ làm ra, có ý nghĩa tham khảo.” Giản Phàm gật đầu không do dự.

“VẬY TẶNG CHO ANH ĐẤY.” Tăng Nam là người rất dứt khoát, sáng khoái nói.

“Thật, thật à?” Giản Phàm rung mình như nhảy vào chậu băng, hai tay run lấy bẫy đưa ra, cầm lấy hết sức trịnh trọng, lần đầu tiên gọi tên Tăng Nam vô cùng thân thiết: “Nam Nam, tôi, tôi không biết phải nói thế nào nữa.”

“Đây là di vật của cha tôi.” Tăng Nam chậm rãi giải thích, giọng buồn buồn thương cảm: “Ông ấy có sở thích sưu tầm tiền cổ và sách cổ, sau khi ông ấy đi rồi để lại cả một tủ sách, cuốn sách này được dùng gấm bọc lại, tôi biết là cuốn sách nấu ăn, nhưng không hiểu về nó. Năm ngoái đột nhiên nổi lên món thịt ngâm La gia gì đó, tôi có chút hoài nghi, vì cha tôi vốn thích loại thịt ngâm ấy, giống tám thành món cha tôi làm, vì thế tôi chú ý. Sau đó tìm hiểu mới biết là do Cửu Đỉnh làm, sau sự kiện Nhân Thông liền quen biết họ, trò chuyện với Hà Phương Lộ mới biết bí phương do cậu cung cấp ... Đây chính là món ăn cha tôi thích nhất, tôi nói mà duyên phận của chúng ta quá nhiều, Giản Phàm, tôi giúp anh hoàn thành tâm nguyện.”

Ánh mắt Tăng Nam toát ra vẻ kỳ vọng, cầu khẩn, nhưng đây là loại cầu khẩn quang minh chính đại.

Giản Phàm vuốt ve cuốn cổ phổ, giấy bồi, chỉ thô, chất giấy cứng giòn, dụ hoặc vô cùng, cắn răng, suýt cắn cả vào lưỡi, từ từ đặt lên bàn: “Tôi không dám nhận.”

“Sao?”

“Tăng Nam, tôi biết cô muốn cái gì, vụ án Phân cục Tấn Nguyên không dễ dàng, đây định sẵn là vụ án treo, án treo nhiều lắm, cả quy định của bộ công an thì tỉ lệ phá án cũng chỉ tới 10% là giỏi. Tôi nhận rồi mà không tìm ra chân tướng thì hổ thẹn lắm, cho dù tìm ra chân tướng thì tôi lại vô phúc hưởng thụ thứ này.” Vẻ cuồng nhiệt trên mặt Giản Phàm dần tiêu tan, trở lại lý trí tỉnh táo.

Tăng Nam nhận ra Giản Phàm đã không còn kích động nữa, tuy thất vọng vì con người y không đủ dũng khí, nhưng phải thừa nhận đó là lời nói thật, nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi biết anh thích tự do tự tại, không muốn bị bất kỳ thứ gì hay việc gì ràng buộc, tôi không miễn cưỡng nữa. Nhưng tôi thấy hai chúng ta

không khác gì nhau, tôi muốn hoàn thành một tâm nguyện, muốn kiếm được nhiều tiền, càng muốn sống thật thoải mái. Còn anh, lấy ăn làm tài, theo đuổi cái đấng phong tạo cực gì đó, cũng là một tâm nguyện. Vì tâm nguyện của mình thì phải trả giá và hi sinh chứ, đúng không? Thế này đi, tôi cất thứ này trong tủ bảo hiểm ở ngân hàng, khi nào anh muốn lấy cũng được. Cho dù là tôi không đạt được tâm nguyện, chỉ cần biết anh hiểu tôi, thực lòng muốn giúp tôi là đủ.”

Nói rồi thu lại cuốn cổ phổ, đeo túi xách lên, vẫy tay tạm biệt, nhưng không lấy số tiền trên bàn: “Anh cứ giữ số tiền này đi, hơn nữa anh còn có 40 vạn có thể lấy bất kỳ lúc nào, tiền mặt được chưa? Anh yên tâm, cho dù mai anh từ chức, chú Ngũ và Tần Cao Phong đều không biết, tôi không vô sỉ như vậy đâu.”

“Để tôi tiễn cô.”

Giản Phàm vẽ mặt sầu thảm đứng dậy muốn tiễn chân, nhưng Tăng Nam uyển chuyển từ chối, ngậy ra nhìn Tăng Nam đợi bước chân đi xa dần. Khi cô vừa khuất bóng một cái ánh mắt điên cuồng lại xuất hiện, "rầm" một cái đóng cửa lại, chốt trên chốt dưới, cuống quýt đi tìm giấy bút viết như bay, từng chữ từng chữ trong cuốn sách xuất hiện trên trang giấy trắng.

Kệ mẹ nó từ chức với không từ chức, kệ mẹ nó vụ án, kệ mẹ tất cả, ông đây không cần gì hết nữa ... Giản Phàm lúc này phát cuồng rồi lao ngay vào thư phòng lấy giấy viết liên hồi, sợ quên thứ mình đọc được, kỳ thực không viết ra cũng chẳng thể quên được, nó in vào đầu rồi, nhưng thứ này quá quan trọng, không dám sơ xảy.

Không biết Tăng Nam thấy cảnh này sẽ nghĩ gì.

Nghỉ phép, lại là nghỉ phép, sáng ngày hôm sau Tần Cao Phong nhìn Giản Phàm vờ vờ vệt vệt tới tìm mình, vỗ bàn một cái, mắt lộ hung quang, chỉ thẳng mặt chửi mắng: “Đau bụng, đau lưng, đau đầu, đau chân, toàn thân đau hết rồi, còn xin nghỉ gì nữa?”

“Tôi muốn tới Bắc Kinh thăm em gái, hè này nó không về, tôi nhớ nó lắm.” Giản Phàm nghĩ ra lý do hết sức rẻ rách.

Tần Cao Phong tức tím mặt, thẳng nhãi này rõ ràng không coi mình ra gì nữa rồi, ngay cả một cái lý do tử tế một chút không

thèm nghỉ, từ chối không cho nghỉ phép nữa.

Thế là cả ngày hôm đó Giản Phàm như con đĩa đoi, Tần Cao Phong đi đâu bám theo tới đó, mồm cứ nói không ngừng nghỉ, làm Tần Cao Phong sôi máu, tịch thu chìa khóa xe, uy hiếp nếu không về đội đúng giờ sẽ trừ tiền thưởng mới đuổi được Giản Phàm đi.

Giản Phàm xin nghỉ thứ năm thứ sáu, thế là nghỉ luôn cả thứ bảy chủ nhật là vừa, sau đó còn vờ vịt tạm biệt trong đội, nói đi Bắc Kinh.

Có điều chân tướng sự thực là Giản Phàm vác một đồng bao lớn bao nhỏ, lén lút như ăn trộm tới Tiểu khu Bình An, sau đó khóa cửa, tắt di động, trừ mua một cái giường, còn lại cách tuyệt với thế giới bên ngoài.

10 tiếng đồng hồ trôi qua, trong phòng lượn lờ mùi thuốc nhè nhẹ, bốn cái bếp cùng bật lên, bốn cái nồi đất sôi ùng ục, cứ vài tiếng là Giản Phàm lại bấm giờ, thử vị canh.

15 tiếng trôi qua, mùi thuốc và mùi nguyên liệu nấu ăn hóa trộn đậm thêm vài phần, Giản Phàm nằm trên giường mà không chớp mắt, cứ như tẩu hỏa nhập ma chạy vào bếp xem.

20 tiếng trôi qua, Giản Phàm vô cùng trịnh trọng đặt bốn tảng thịt đầu lợn vào nồi, bắt đầu đun, cách làm này giống làm thịt ngâm lưu hành bên ngoài, chứ không giống cha y dạy, thịt sống đưa vào ngâm, sau đó lấy ra đun chín lại cho vào ngâm, có lẽ thủ pháp bậc đại sư có chỗ thần kỳ.

Tuy nói không rõ là thật hay giả, cho dù không phải là của ngự trù La, Giản Phàm cũng sẽ không bỏ qua bất kỳ khả năng nhỏ nhất nào.

Chương 131: Vì ăn mà bất chấp. (2)

Nồi đầu tiên, dùng 27 tiếng, khi thịt vớt ra, nước canh đã bập bênh lớp váng mỡ, hơi nước thơm ngào ngạt, da lợn màu vàng nhạt, thịt nạc màu đỏ sẫm, thịt mỡ màu trắng, sắc và hương là cực phẩm ... Để nguội vài phút, Giản Phàm cầm dao xẻ một miếng lớn, sau đó thái từng miếng nhỏ mỏng như giấy đặt lên đĩa thành hình dẻ quạt.

Hai tay cầm đĩa, Giản Phàm như nhìn thứ trân phẩm nghệ thuật, hít thật sâu, mãi không dám động đũa.

Món ăn tuyệt tích mấy chục năm sẽ tái hiện nhân gian sao? Giản Phàm nhớ lại vẻ mặt cha khi kể về ngụ trù La thì vô cùng nuối hận, nói tới cái chết của hậu nhân La gia thì nước mắt ngấn dài, càng nhớ tới cha hai mấy năm không ngừng mài mò thử nghiệm, khiến y dần dần sinh ra kính trọng với món ăn này.

Miếng đầu tiên vào miệng, miếng thịt thơm ngon không thấy ngấy, nhai không thấy mềm mà có vài phần dẻo, thượng phẩm. Giản Phàm mừng rỡ, chưa nói cái khác, riêng phương pháp này đã đủ coi là bí pháp rồi. quả nhiên là thủ pháp bậc đại sư, càng đơn giản càng thần kỳ, cùng một loại nguyên liệu, cùng một cách chế biến, thay đổi một chút thôi là thành thiên biến vạn hóa.

Sự thần kỳ trong bình đạm ấy mới thực sự là cảnh giới đỉnh cao, đây là ăn không, nếu chấm thêm loại nước chấm khác nhau, sẽ là món ngon vô thượng.

Nồi thứ hai, thứ vài miếng, cơ bản tương đồng, không biến vị, nồi thứ ba, nồi thứ tư đều giống nhau, niềm vui càng tăng thêm vài phần.

Tiếp đó là cát lấy nước, cho thịt sống vào nồi, một bí phương phải thử rất nhiều lần, tới khi vị hoàn toàn giống nhau mới chứng minh được tính khả thi của nó.

Một ngày, hai ngày ... rồi bốn ngày trôi qua.

Liên tục bốn ngày không ngủ, hai mắt Giản Phàm đỏ như máu, bệ nồi cuối cùng xuống, trên bàn đã có cả xấp giấy lớn viết

chi chút nếm thử, sau đó ủ rũ lắm lắm: “La đại gia, La đại giả ... Ngài hiển linh thế nào cũng được, sao lại hiển linh trên người Tăng Nam, thế này không phải làm khó tôi à?”

Là đồ thật! Không những ngon hơn của cha mà càng đơn giản dễ làm, tuy không muốn lấy tiền so sánh, nhưng không thể phủ nhận nó là thước đo trực quan thời này, chỉ bằng một cái công thức tàn khuyết mà Cửu Đỉnh kiếm được mấy trăm vạn, vậy thì thứ trong tay mình giá trị cỡ nào, đây chính là báu vật.

Chính tay tái hiện lại thần tích, Giản Phàm hưng phấn lại khó xử.

“Giản Phàm, tới văn phòng của tôi.”

Sáng thứ hai, theo thông lệ là xếp hàng ở sân, tập thể dục, kéo cờ, vừa giải tán thì bị Tần Cao Phong quát một tiếng, gọi vào phòng. Đám đồng đội thì than vãn, mấy ngày qua Oa ca không có nhà, không có cơm nóng mà ăn, Dương Hồng Hạnh định gọi Giản Phàm, nhưng thấy đội trưởng gọi trước, miệng há ra rồi phải dừng lại.

Đi phòng ngồi xuống, Tần Cao Phong nhìn Giản Phàm đứng trước mặt mình không cách nào che dấu nụ cười trên môi, hừ một tiếng: “Cười cái gì, chơi vui lắm à?”

“Vâng.” Giản Phàm gật đầu, niềm vui của y gần như biến thành thực thể lan tỏa đi rồi không cách nào che giấu được.

“Chơi vui là tốt, về rồi làm việc cho tốt, tôi nhắc cậu, không có lần nghỉ phép lần sau đâu.” Tần Cao Phong vỗ bàn uy hiếp.

Không ngờ Giản Phàm hôm nay rất ngoan, thẳng lưng hô to: “Vâng, tôi biết rồi, từ giờ không nghỉ phép nữa.”

“Cậu phải chú ý ảnh hưởng.” Không ai đánh người đang cười, Tần Cao Phong vốn định nghiêm khắc một phen, cuối cùng không nổi nóng được, phải chằm chước câu chữ rất lâu không muốn khơi lên tâm lý phản kháng của Giản Phàm: “Qua Quốc Khánh là khảo hạch, xác định cấp bậc, sắp chuyển chính chức rồi, khi đó bảo tôi đánh giá cậu ra sao, tự do tản mạn hay là lơ đãng tùy tiện? Cậu là cảnh sát, không phải lưu manh, cũng không phải đầu bếp, đừng suốt ngày nghỉ phép, không thì chui vào bếp, điều lệ lập ra cho tất cả mọi người, cậu không phải ngoại lệ.”

Thế nhưng hôm nay hết sức bất ngờ, Giản Phàm không cãi, không ý kiến, chính thức kính lễ: “Vâng đội trưởng, tôi biết rồi, sau này sẽ tuân thủ kỷ luật.”

Hả? Thay da đổi thịt rồi? Tần Cao Phong sửng sốt, ngạc nhiên tới đứng dậy, nhìn Giản Phàm khắp lượt, tinh thần rất tốt nhưng mắt lại đỏ ngầu: “Mắt làm sao thế, thức đêm à? Mà cậu thức đêm làm cái gì?”

“Trên tàu hỏa ồn quá không ngủ được.” Gì chứ Giản Phàm mà thực sự muốn nói dối thì căn bản hợp tình hợp lý lắm, không đợi Tần Cao Phong kịp hỏi gì thêm đã lớn tiếng nói: “Đội trưởng, tôi có thỉnh cầu.”

“Nói, xin nghỉ thì miễn.” Tần Cao Phong ngồi xuống, vẻ nghi ngờ trên mặt vẫn còn chưa tan, tên này có vấn đề, cực kỳ có vấn đề.

“Tôi thỉnh cầu mau chóng điều tra vụ trộm Phân cục Tấn Nguyên, nếu là chuyện đã quyết định, vì sao mãi không triển khai?”

“Chà, chà! Thực sự đổi tính rồi, cậu có phải là Giản Phàm không đấy?” Tần Cao Phong chính đang định nói chuyện này với Giản Phàm, vậy mà y lại nói trước, chuyện quái lạ này quá mức bất thường: “Sao vậy, đi một chuyến Bắc Kinh mà giác ngộ lại cao lên à?”

“Giác ngộ của tôi luôn rất cao, anh không thể nhìn người qua khe cửa như vậy, hơn nữa tôi thấy cái nhìn của anh có vấn đề, làm cơm và tra án đều là vì dân phục vụ, vì sao bên trọng bên khinh? Anh không thích làm cơm, lại chậm chạp không cho tôi tra án, không phải làm khó tôi à? Tôi đang nóng lòng muốn phá án, để mang về vinh quang cho đội ta.” Giản Phàm đồng dục nói cứ như thể tất cả đều là vì cả đội vậy.

Tần Cao Phong nghe mà ngứa người, thế quái nào nói một hồi lỗi là của mình, tuy không biết là rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng nhất định là không tầm thường, không thị cái loại đánh không đi, quát không dừng này sẽ chẳng bao giờ chỉ chủ động: “Được, chiều nay tới chi đội báo cáo, để xem cậu phá án có giỏi như nấu ăn không?”

“Vâng!” Giản Phàm kính lễ, xoay người đi.

“Khoan đã.” Tần Cao Phong đứng dậy, đi tới vỗ vai Giản Phàm, mặt nghiêm túc nói: “Giản Phàm, cậu còn nhớ những lời tôi nói với cậu khi đi kháng lũ không?”

Nhớ thì nhớ, ai biết là nhắc tới câu nào, Giản Phàm nhanh chóng hiểu ra: “Làm chuyện mình cho là đúng phải không? Tôi vẫn luôn làm như thế.”

Tần Cao Phong chân thành nói: “Đúng, tôi biết trong lòng cậu vẫn có ý kiến với tôi, có một số chuyện tôi dấu cậu, có điều tôi cũng cho rằng đó là chuyện chính xác, tôi không giải thích làm gì, tương lai cậu sẽ hiểu. Tôi chỉ muốn nhắc cậu, nếu thấy quá khó phải lên tiếng sớm, thua ở vụ án này không mất mặt, tra ra điều gì thì ngàn vạn lần phải cẩn thận, không hành động một mình, đứng sau cậu là cả đại đội.”

“Tôi thực sự có thể tin vào sau lưng mình sao?” Giản Phàm hỏi ngược lại.

“Cậu có thể tin, tôi tin cậu nhất thời bị tình cảm cá nhân tri phối, cậu sẽ nhận ra đúng sai.” Tần Cao Phong bóp vai Giản Phàm nói chắc nịch, khẽ đẩy một cái, nhìn Giản Phàm rời văn phòng, trong lòng không khỏi dâng lên một sự kích động chờ mong, mong kỳ tích lần nữa xuất hiện bởi chàng trai này.

Giản Phàm không trả lời, kính lễ lần nữa rồi về phòng hồ sơ.

Tin tưởng? Trong cái vụ án này, toàn bộ nghi phạm đều là người đã hoặc vẫn làm cảnh sát.

Người có thể khiến y tin tưởng bây giờ cực kỳ ít, y sẽ không vì vài câu nói mà tin tưởng bất kỳ ai nữa, y nói mình có thể nhìn xuyên bất kỳ lời nói dối nào, nhưng trên đời này, đừng nên nói cái gì quá chắc, y đã được vài bài học đắt giá rồi.

Chương 132: Vì ăn mà bất chấp. (3)

Cộc ... Cộc ... Cộc ...

Khi tiếng gõ cửa lần nữa vang lên, Giản Phàm cúi kính quát: “Cửa mở, gõ cái gì mà 99 gõ.

Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên, Vương Minh cả đám đồng đội thực địa luân phiên tới phòng hồ sơ hỏi thăm, rồi sau đó quay sang hỏi “Oa ca, trưa nay ăn gì?” May mà mấy ngày qua Giản Phàm đã làm cả đông thịt ngâm, sáng sớm giao cho bác Giang, nghe thấy có món ngon là cả lũ cuốn xéo.

Cửa két một tiếng, người đi vào lại là Dương Hồng Hạnh, thấy Giản Phàm trừng mắt nhìn thì ngạc nhiên: “Nổi giận với ai thế, em sợ anh chắc?”

“Là em à, anh tưởng lại là ai tới hỏi trưa nay ăn gì?” Giản Phàm cười, không biết là do tâm trạng đang tốt hay là do mấy ngày không gặp, nhìn Dương Hồng Hạnh cũng thấy tươi mới, cổ áo hôm nay còn mở thêm một cái cúc lộ ra vòng trần châu, trắng sáng hút mắt.

Dương Hồng Hạnh đi tới bàn, tay chống hông, giọng như tra hỏi: “Mấy ngày qua anh đi đâu?”

“Em không thấy phiền à? Thứ năm anh còn chuyên môn tạm biệt em mà.” Giản Phàm không thích Dương Hồng Hạnh ở cái điểm này, ám thị có, nói thẳng có, nổi giận có, chỉ thay đổi là không.

Dương Hồng Hạnh không để ý tới thái độ không tốt đó, vẫn tiếp tục hỏi: “Sao không gọi điện cho em, em gọi cho anh thì anh tắt máy.”

Giản Phàm cùn luôn: “Tiền điện thoại đắt lắm, gọi đường dài thêm tiền, hơn nữa không có chuyện gì thì gọi làm gì?”

“Đừng giả bộ, em hỏi mẹ anh rồi, anh không đi Bắc Kinh, cũng không về Ô Long.”

Hai người thường xuyên tranh cãi như vậy, nghe Dương Hồng Hạnh nói, Giản Phàm thất kinh đứng dậy vỗ bàn: “Em gọi

điện thoại tới nhà anh, chết tiệt, sao em giống em gái anh thế, sợ mẹ anh không đánh anh à?”

“Hi hi, lộ tẩy rồi.” Dương Hồng Hạnh cười khanh khách, giải thích: “Không phải em gọi điện, mà là mẹ anh gọi điện cho em, mẹ anh hỏi em có gặp anh không? Vậy em trả lời ra sao đây?”

Giản Phàm khẩn trương: “Vậy em nói thế nào? Thôi, không nói với em nữa, anh phải gọi điện cho mẹ anh đây, đừng để mẹ anh lại lần nữa tới đội thì phiền.”

Vừa mới vội vàng đi lấy điện thoại thì bị một bàn tay giữ lại, Dương Hồng Hạnh mỉm cười: “Anh không cần gọi nữa, em bảo với mẹ anh là anh có nhiệm vụ khẩn cấp phải ra thực địa. Thế nào, em giúp anh, anh cảm ơn em ra sao?”

“Phù ... Cảm ơn em.” Giản Phàm thở phào, cô nàng này tuy lảm chuyện nhưng dù sao vẫn đứng về phía mình, nắm lấy tay Dương Hồng Hạnh, trắng trẻo man mát, chắc vì nhiều ngày chưa biết mùi thịt, đưa lên miệng: “Hay là hôn một cái cảm ơn.”

“Đáng ghét.” Dương Hồng Hạnh đánh bạt tay heo của Giản Phàm ra, quát: “Thành thật khai báo, anh đi đâu, nói không rõ ràng là em báo với mẹ anh.”

“Lần này anh làm việc đàng hoàng.” Giản Phàm nghiêm túc nói: “Anh thử một cách làm thịt ngâm mới, chà, ngon cực luôn, tuyệt đối là đúng đầu Đại Nguyên, làm cả đống, để trong bếp ấy, trưa em đừng về nhà nữa, tới nhà ăn mà ăn. Anh có việc, tạm thời không tiếp em được.”

“Cái gì, anh biệt tăm bốn ngày, tắt cả máy, chỉ để làm món ăn?” Dương Hồng Hạnh nghe tới đó là nổi nóng, nhìn vẻ mặt hờn hờ của Giản Phàm, biết hết thuốc chữa rồi, từ từ thở ra: “Thôi vậy, chả nói anh nữa, em hết hi vọng vào anh từ lâu rồi ... Này Giản Phàm, chuyện lần trước rốt cuộc là sao? Thời gian qua em thấy anh không vui cũng không hỏi, hôm trước nghe loáng thoáng là anh cãi nhau với đội trưởng à? Anh hỏi anh ấy rồi sao?”

“Ừ, anh hỏi rồi, em đoán đúng đấy, anh tiếp nhận một nhiệm vụ đặc thù.” Giản Phàm làm ra vẻ thoải mái nói.

Dương Hồng Hạnh hứng thú hẳn lên, kéo ghế ngồi xuống: “Vụ án gì thế? Nguy hiểm không? Không phải là cần bắn súng

chứ? Em muốn nói chuyện với anh lâu rồi, nhưng mà anh chưa đi làm đã chạy, chẳng biết anh làm cái gì.”

Mặc dù liên tục chất vấn, nhưng mặt viết hai chữ lo lắng, lại còn nắm tay mình mà lắc, sự quan tâm biểu lộ hết sức rõ ràng, Giản Phàm thấy hơi náy náy, thực tình mà nói cách y đối xử với Dương Hồng Hạnh đôi khi không xứng với tình cảm của cô: “Một vụ án nhỏ thôi, nhưng nói ra làm em phải giật mình đấy, có biết tra ai không?”

“Ai thế?” Dương Hồng Hạnh tò mò.

“Cha em đấy, nói cho em biết, em không được tư tình đâu đấy.”

“Xì, ngẫu quá nhỉ.” Dương Hồng Hạnh vung tay muốn đánh, như vừa giơ tay lên nhớ ra cái gì, mặt biến sắc thốt lên: “Anh nói tới vụ án ở Phân cục Tấn Nguyên à?”

“Ừ, em biết hả?”

Dương Hồng Hạnh tức giận xĩa tay vào trán Giản Phàm: “Đầu anh bị lọt nước à? Cái vụ án đó mà anh cũng tra được hay sao?”

“Vì sao không thể tra?” Giản Phàm không ngờ Dương Hồng Hạnh phản ứng mạnh như thế.

“Người liên quan tới vụ án đều là cảnh sát, còn cả cảnh sát mất tích, đó là án treo lớn nhất trong bao năm qua. Quách Định Sơn còn bại rồi, anh là ai chứ? Cha em kể, mấy năm trước tỉnh thanh lý án cũ, coi đó là vụ án trọng yếu nhất, sử dụng mấy chục tinh anh, cuối cùng phải bỏ cuộc giữa chừng, anh điều tra không phải là để mất mặt à?” Vụ án này với người như Giản Phàm bao phủ một tầng bí mật, chứ với Dương Hồng Hạnh thì chẳng phải bí mật gì.

“Không sao, anh mất mặt quen rồi.” Giản Phàm không hề lay chuyển.

“Anh phải cẩn thận đấy, thủ phạm nếu không phải là cảnh sát thì cũng là người từng làm cảnh sát, cha em nói, hai vị từ chức là nghi phạm lớn nhất, giờ rất có địa vị ngoài xã hội.” Sau giận Dương Hồng Hạnh chuyển sang lo.

“Này lớp trưởng, chúng ta nói riêng với nhau đi.” Giản Phàm thần bí ghé mặt tới, Dương Hồng Hạnh cũng tò mò nghiêng tai

nghe, ai ngờ lại là một câu: “Cái vụ án đó không phải do cha em làm chứ, nếu thế nói cho anh biết trước một tiếng ... Á!”

Lời còn chưa nói hết Giản Phàm đã ôm lấy đầu kêu đau, đề phòng trên đầu mà không đề phòng dưới chân, Dương Hồng Hạnh bợp đầu y một cái, khuyến mãi thêm hai cước, mày liễu dựng lên, ánh mắt đầy tức giận, nửa ngày không nói được câu nào, cuối cùng dậm chân bỏ đi.

“Việc gì phải giận thế, anh lại không nói là cha em làm.” Giản Phàm nhìn Dương Hồng Hạnh tức tối bỏ đi, lẩm bẩm trong miệng, quan hệ của hai người họ, không biết phải nói thế nào cho đúng.

Kính coong!

Có người bấm chuông cửa, trước cửa nhà Tăng Nam, Giản Phàm như chủ nợ tới nhà, hết đám cửa lại bấm chuông, mãi lâu sau mới nghe thấy tiếng bước chân.

Cửa mở ra, Tăng Nam mắt nhắm mắt mở, tóc tai bù xù, tay che áo ngủ, áo dây đeo màu đen, dây rất mảnh, hằn lên hai vết mờ mờ trên bờ vai trắng hồng, thân dưới là quần cộc chỉ hơn quần lót được chút xíu, khoe trọn cặp chân dài thon thả, ngấn mỡ lộ ra ngoài. Cô đang ngủ ngon bị phá đám bực dọc gắt: “Làm cái gì thế? Mới sáng sớm ngay ra đã âm âm, đi ăn cướp à?”

Ăn với chả mặc, Giản Phàm thảm lẩm bẩm một tiếng, gian nan không chế hai mắt không nhìn lung tung, mỹ nữ ngái ngủ luôn có sức sát thương cực cao: “Này, hơn mười hai giờ rồi, tôi đi làm về rồi đấy.”

“Với tôi đây mới là sáng sớm, vào đi.”

Tăng Nam mắt chưa mở hết, nghiêng người sang bên, Giản Phàm mắt nhìn thẳng về phía trước đi qua, cách ăn mặc của Tăng Nam khiến y không tự nhiên chút nào, đi ngang qua đã ngửi thấy mùi nước hoa quện với mùi da thịt gây cho y một cảm giác lằng lằng. Có vẻ Tăng Nam không bắt ngờ lắm, tựa hồ đã biết là Giản Phàm sẽ tới, đóng cửa vào một cái là cứ thế đi tới phòng vệ sinh rửa ráy.

Chương 133: Vì ăn mà bất chấp. (4)

Giản Phàm ngồi ở ghế sofa nhìn quanh, một căn hộ loại nhà cho gia đình nhỏ, trang trí rất cầu kỳ, chiếc tivi 42 inch dạng treo tường màu xám bạc, đối diện là ghế sofa như giường quý phi màu vàng nhạt. Có thể tưởng tượng cảnh Tăng Nam lười biếng nằm đó xem TV, trên ghế có rất nhiều tạp chí thời trang vút có phần tùy tiện. Cửa đi vào treo chuông gió, ban công có bàn trà tạo hình kỳ quái, đèn treo pha lê, đồ đạc nhiều mà không tạo cảm giác lộn xộn hay chật chội, mọi thứ đều cho thấy đã bỏ rất nhiều công sức, có điều nhìn chĩnh thể bật cười: Té ra là trang trí nhà mình giống y hệt.

Trong nhà vệ sinh nước chảy rào rào mà mãi mới thấy Tăng Nam đi ra, đáng tiếc đã mặc thêm áo thun rồi, vừa đi ra đã nói: “Thì ra đó là khẩu vị của anh.”

Trên tay Giản Phàm lúc này là cuốn tạp chí thời trang, trong hình là người mẫu nam Âu Mỹ rất điển trai, trên người chỉ mặc đúng quần short bó sát, uốn éo khoe dáng, còn đang định lấy thứ này trên Tăng Nam, không ngờ bị cô nàng áo đầm này chặn họng, nhếch mép lên cố tình nhìn vị trí mẫn cảm trên người cô: “Khẩu vị tôi thế nào, cô rõ hơn ai hết chứ.”

Tăng Nam bơ đi như không nghe thấy: “Giản Phàm, có chuyện gì thế?”

“Tôi chuẩn bị tiếp nhận vụ án kia, nếu có thu hoạch, cuốn cổ phổ thuộc về tôi.” Giản Phàm cố dời mắt khỏi mông Tăng Nam, cái quần cộc đó thực sự quá cộc, nhìn thấy luôn cả mép dưới bờ mông tròn trịa, chất vải rất nhẹ ôm sát lấy mông, không có vết hằn nổi lên, chứng tỏ bên trong không còn gì nữa, mới nghĩ thôi mà người khô nóng, vội đi thẳng vào chủ đề.

“Đương nhiên rồi.” Tăng Nam lại hết sức tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Giản Phàm, rót nước ngọt cho y.

“Không tra ra cũng thuộc về tôi.” Giản Phàm hạ quyết tâm rất lớn mới nói ra được câu có chút vô sỉ này.

Tăng Nam phì cười, ánh mắt cổ vũ: “Không thành vấn đề.”

Xem ra vụ làm ăn này lãi rồi, Giản Phàm liếc mắt mẹp quần cộc của Tăng Nam, không rõ hi vọng nhìn thấy cái gì, dù sao không dám ở lại thêm nữa: “Nếu không có vấn đề thì tôi đi đây.”

Tăng Nam cười càng vui vẻ, đứng dậy đi vào thư phòng bên cạnh, lục lọi một lúc lấy ra bọc vải, ném xoạch lên bàn như ném rác. Thái độ này làm Giản Phàm suýt chút nữa không tìm được cho một cước, vội vàng cầm lên xem, cẩn thận lật vài trang, xác định đúng rồi, cẩn thận cho vào lòng.

“Anh chậm thật đấy, suy nghĩ tận bốn ngày mới quyết định được.” Tăng Nam xem đồng hồ thấy hơn 12 giờ rồi, thuận miệng hỏi: “Ăn cơm chưa? Hay là ở đây ăn cùng luôn đi.”

“Cô làm cơm à?” Giản Phàm ngạc nhiên hỏi.

“Tôi ít khi làm cơm lắm, ra ngoài ăn đi, đôi khi tôi lười đi, trong nhà úp bát mì, trần qua trứng hay cho ít xúc xích vào là xong.” Tăng Nam tùy ý nói, mở tủ lạnh ra, nào là thịt hun khói, bánh mì Pháp, bơ, mút quả, cả một đống chật kín tủ, đang định xuống bếp thì phát hiện ánh mắt quái quái của Giản Phàm: “Lại làm sao thế, đừng nhìn nữ nhân bằng ánh mắt đó, dễ gây hiểu lầm lắm.”

Giản Phàm đứng dậy đi thẳng tới lấy một đống thức ăn trong tủ lạnh ra, Tăng Nam còn tưởng y định giúp mình, không ngờ Giản Phàm lại cất từng món một vào trong tủ, thở dài sườn sượt: “Ông trời đúng là mù mắt mất rồi, làm sao lại để thú kỳ trần này ở trong tay cô chứ, đúng là phí của trời, cô căn bản là không biết giá trị của nó. Đi, tới nhà tôi, coi như tôi cảm ơn cô.”

Thế thì quá tốt rồi, Tăng Nam mong mà chẳng được, chẳng thềm thay quần áo lẫn dép, một trước một sau đi ra ngoài.

Hai người ở cách nhau không xa, đi vài phút là tới, vừa mới mở cửa ra đã ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt không diễn tả nổi, Tăng Nam ra sức ngửa cổ lên hít, chưa gì đã chảy nước bọt, theo vào bếp, bốn cái nồi trên bếp đều đang bốc hơi, mùi thơm ở đây mà ra.

“Ngồi ra kia, lát nữa đừng có hét lên đấy.” Giản Phàm nghiêm mặt nói, đẩy Tăng Nam mặt đây về đói khát ra khỏi bếp, ấn xuống ghế.

Thịt vớt ra, bếp vừa bật lớn là máy hút khói chạy ù ù, dầu cho vào chảo, bên này tiếng dao phay cạch cạch liên hồi, tiếp đó hành xanh gừng vàng cho vào, xèo một miếng, mức lớp mỡ ở lần lượt bốn cái nồi rưới qua, lửa

bùng lên, Tăng Nam không kịp đề phòng "á" một tiếng, rối rít nói: "Cẩn thận đấy!"

Tăng Nam còn chưa lần nào thực sự thấy Giản Phàm đứng bên bếp, ở quán nhỏ kia không tính, mọi thứ gần như chuẩn bị sẵn, chỉ có làm mì đổ nước vào là xong. Còn lúc này hiển nhiên là cảnh tượng vô cùng khác, lửa lúc cháy phùng phùng lên trên chảo, chớp mắt không thấy đâu, thìa như có mắt nướng theo chảo, bếp bên cạnh xèo một tiếng khói trắng bốc cao. Hai tay Giản Phàm như đang múa, từng món ăn xuất hiện, bốn món ăn chia vào bốn cái đĩa. Không là năm đĩa một khay, đặt trên lòng bàn tay, cánh tay Giản Phàm, chỉ đi một chuyến đã chuyển toàn bộ ra bàn, ưu nhã làm động tác mời, Tăng Nam thì vẫn há miệng nãy giờ.

Kỳ thực không cần mời nữa, Tăng Nam vươn đưa ra như chớp, ăn tới chẳng còn tí hình tượng nào, thức ăn đầy mồm mà còn nói: "Ồ, món thịt mỡ này ngon quá, còn cái này nữa, zucchini à?"

"Phải ăn như thế này." Giản Phàm ngồi xuống, gấp mấy lát thịt mỏng chấm ít tương, trình trọng đặt vào bát Tăng Nam.

Chớp mắt cái đã biến mất khỏi nhân gian, à không biến mất trong miệng Tăng Nam, vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc thốt lên: "Ngon quá, không mỡ chút nào cả."

Kinh ngạc về tốc độ làm món ăn, kinh ngạc về mùi vị, vừa ăn vừa khen không ngớt, tình cờ đưa mắt lên thấy Giản Phàm chống tay mỉm cười nhìn mình, Tăng Nam hừ một tiếng, chẳng xấu hổ, nhưng khẩu thị tâm phi nói: "Có cái gì ghê gớm chứ, chỉ là nấu ăn thôi mà, tôi cũng biết."

"Đúng thế, tôi có nói là cô không biết đâu, hơn nữa bữa cơm hôm nay là do cô dạy tôi mà."

"Hả? Ý anh nói ..." Tăng Nam ngẩn ra, chỉ mấy món ăn trước mặt.

“Đúng thế.” Giản Phàm không che giấu: “Tôi đã thuộc lòng một nửa bí phương trong đó rồi, đặc biệt là món này, tên khoa học của nó là tùng hương bạch thiết nhục, không cần chấm cũng là mỹ vị nhân gian. Kỳ thực mấy món ăn này của cô chỉ từ một bí phương mà ra thôi, tây hồ lô, thanh dữu xào thịt, cải trắng đảo ớt và canh nấm Khẩu Bắc, đều là món ăn thông thường, nhưng cô ăn có thấy khác thứ mình từng ăn không? Nói cho cô biết không chỉ ngon mà dinh dưỡng phong phú.”

“Đúng là khác hẳn.” Tăng Nam nghe nói mới nhận ra không hề giống món hay ăn, đậm ngọt hơn hẳn cô ăn không biết chính là món thông thường, sau đó lại hồi hận, rầu rĩ nói: “Giản Phàm, có phải tôi lỗ rồi không? Trả lại cho tôi, tôi tự học, tôi hồi hận rồi.”

“Không được, của tôi rồi, thứ đã vào tay tôi không có chuyện trả lại đâu.” Giản Phàm dương dương đắc ý.

Tăng Nam cũng chẳng phải là muốn thực sự nuốt lời, nhún vai một cái, nhìn rau xanh mướt mắt, thịt trắng non, lại không nhìn được nữa, kệ luôn, cầm thìa múc thẳng từ bát cho vào mồm, vừa ăn vừa xuýt xoa.

“Ngự trù La đúng là thần nhân, chỉ có hai mấy vị Trung dược cùng mấy nguyên liệu thông dụng, thêm bớt phối hợp liền thành món khác hẳn rồi, canh nấu ra không có chút vị thuốc nào, tôi phải đầu thai hai kiếp nữa e mới luyện tới trình độ này. Đời này tôi thỏa mãn rồi, không sống uống rồi.”

Tăng Nam nghe Giản Phàm vừa ăn vừa tự cảm thán, giọng nói đầy vẻ thỏa mãn sảng khoái, xem ra cuốn sách đó công hiệu không nhỏ, cười khúc khích, đừng nói là bảo y tra án, bảo y đi phạm tội cũng được.

Người này sẵn sàng vì ăn mà bất chấp.

Chương 134: Có danh, danh bất chính.(1)

Chiều ngày hôm đó chi đội triển khai họp phân tích vụ án, thương thảo chuẩn bị rút vài cảnh sát từ các đội triển khai điều tra lại vụ án mất trộm ở Phân cục Tấn Nguyên. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng cảm thấy vấn đề, vụ án này không ai muốn nhận, bao nhiêu người bị vấp ngã vì nó rồi, sống chết muốn giữ thanh danh cả đời. Đến khi nghe thấy người đứng đầu là Giản Phàm của đội một, đều cùng chung một suy nghĩ, ngôi sao mới đang tỏa sáng lấp lánh e là sắp rơi mất rồi.

Giản Phàm không quan tâm tới suy nghĩ của người khác, đến chỗ Ngũ Thần Quảng, được cấp cho một người cùng tham gia phá án là Trương Kiệt của đội trọng án, người quen rồi, không cần tốn thời gian, vừa tiếp nhận vụ án là hăng hái bắt tay vào công việc.

Ấn tượng phó cục trưởng Tiêu tạo ra cho người ta rất tốt, nhưng Giản Phàm lại chẳng thấy có gì hay, ngược lại còn rất thiếu tự nhiên. Cấp dưới đi điều tra cấp trên, cấp trên là nghi phạm, chuyện y chưa từng trải qua. Ngược lại phó cục trưởng Tiêu rất khách khí, biểu dương Giản Phàm và Trương Kiệt của đội trọng án một phen, cổ vũ hai người sớm ngày phá án.

Lần đầu tiên Giản Phàm gặp Tiêu Minh Vũ là khi được nhận cờ gấm nhờ vụ cướp tiệm vàng, hơn một năm rồi, vẫn là cái mặt hình chữ nhật, da mặt vàng, cười một cái nhìn thấy hai cái răng xỉn màu, tướng mạo tẻ hết chỗ nói, nhưng lời người ta nói ra lại rất quan trọng cho vụ án này.

14 năm trước, vào ngày 21 tháng 8, 17h30 phút, Lý Uy và Vương Vi Dân áp giải tang vật thu được từ nghi phạm giao cho quản kho. 18 giờ tan ca, trời bắt đầu đổ mưa, khi đó Tiêu Minh Vũ mời Lý Uy, Vương Vi Dân và bốn nhân viên phá án ăn cơm ở một quán lẩu phố Phủ Tây, vụ án được phá, mọi người vui vẻ uống rượu tới khi tận hứng mới về ...

Trong lời tự thuật, Tiêu Minh Vũ nhấn mạnh một chi tiết, Lý Uy thoái thác có việc không tham gia, chuyện này mọi người

đều có thể chứng minh. Còn lại ăn uống tới 9, 10 giờ, mà Tiêu Minh Vũ uống say, được Vương Vi Dân và một hình cảnh đưa về nhà, điều này đúng với mấy lần điều tra trước đó.

Chuyện tiếp theo rất đơn giản, sáng hôm sau phát hiện kho vật chứng bị trộm, ổ khóa sắt to bằng bàn tay không hề có dấu vết phá khóa, tủ bảo hiểm không bị cậy, nhưng đồ thì mất, quản kho bị đánh ngất, khi phát hiện bị còng và bịt miệng.

Vì thế mà Tăng Quốc Vĩ người duy nhất có chìa khóa phòng vật chứng thành nghi phạm chính, mà khi ấy Tăng Quốc Vĩ lại biến mất. Cùng ngày tìm thấy chiếc moto ba bánh của cảnh sát bỏ lại cách Đại Nguyên 30 km, trên xe có vết máu chưa rửa sạch, nghi phạm sống không thấy người, chết chẳng thấy xác. Tình hình được báo lên cục, tiếp đó sở xuống điều tra, trong quá trình điều tra nội bộ Phân cục Tấn Nguyên, phát hiện Tăng Quốc Vĩ 8 giờ rời nhà, nhưng kỳ quái là nhân viên trực ban không phát hiện có người đi vào.

Quản kho bị đánh ngất vào lúc tin thời sự tỉnh trên TV kết thúc không lâu, điểm này chứng tỏ Tăng Quốc Vĩ không đủ thời gian gây án, vì từ nhà ông ta tới phân cục đi bộ mất 15 phút. Mặc dù không đủ thoát khỏi nghi ngờ, nhưng tổ chuyên án tỉnh hoài nghi có người khác, tiến hành thanh tra nội bộ những người dính líu với vụ án, bao gồm cục trưởng phân cục, cùng nhân viên phá án, phàm là người biết tang vật vào kho đều phải cách ly điều tra.

Vì thế hôm đó Lý Uy sau khi tan giờ làm vô cơ biến mất thành trọng điểm điều tra, Lý Uy cũng không thể cung cấp bằng chứng chứng minh hành tung của mình, nên trở thành nghi phạm chính sau Tăng Quốc Vĩ.

Nhưng Tăng Quốc Vĩ biến mất, tang vật cũng không rõ tung tích, súng bị lấy mất cũng không đem ra dùng, dù tổ chuyên án tỉnh ra sức đào bới cũng không phát hiện ra chứng cứ mới trên người Lý Uy. Điều tra bảy tháng, quản kho Bùi Đông Phương vì không chịu được áp lực tinh thần đã nhảy từ tầng ba của phân cục xuống mà chết, Vương Vi Dân vì áp giải tang vật mà bị thẩm vấn liên miên, phần nộ tử chức, hai nhân viên trực ban vì lơ là chức vụ mà đuổi việc.

Lý Uy sau sáu tháng cách ly điều tra thì điều tới đại đội một làm đội trưởng tạm quyền, có điều chỉ vắn vện hai tháng cũng từ chức rời khỏi đội ngũ cảnh sát. Phân cục trưởng Dương Công Uy cũng bị điều khỏi Phân cục Tấn Nguyên, cả phân cục lòng người hoảng loạn, chia năm xẻ bảy, cục công an thành phố khẩn cấp xin tỉnh dừng điều tra.

Thế là vụ án bị treo liền mười bốn năm ...

Sau vụ trộm mới mới phát hiện ra giá trị của cổ vật, một tiền phạm, một đồ chứa rượu bằng đồng xanh, một món đồ sơn mài, còn thứ quý nhất là bình phù Đại Tần thời Xuân Thu. Hai cấp tỉnh thành nhiều lần tổ chức điều tra mà không có phát hiện mới, đến khi tiền phạm xuất hiện ở buổi đấu giá tư nhân tại Berlin mới biết, cổ vật bị chảy ra nước ngoài.

Nói tới chuyện cũ mười mấy năm, phó cục trưởng Tiêu vì chuyện này mà sĩ đồ gặp trở ngại bù ngủ không thôi, tuy tung nắm đấm mạnh đả kích buôn lậu cổ vật, nhưng hoạt động này chưa bao giờ dừng lại. Chuyện còn xảy ra ở chính trong nội bộ công an làm người ta không chịu đựng được.

Giản Phàm và Trương Kiệt cũng rất đồng cảm, công an bị mất trộm, đúng là trò cười cho thiên hạ, cái trò cười đó kéo dài bao năm đã thành nỗi đau khó nguôi.

Ngày hôm sau tới thăm phân cục trưởng Dương Công Uy ngày đó thì lại hoàn toàn khác, Dương Công Uy béo tốt trắng trẻo thuộc loại hình ăn sung mặc sướng. Hai cảnh sát nhỏ Giản Phàm và Trương Kiệt tuổi bằng con gái người ta đứng trong văn phòng cục trưởng rụt rè thiếu tự nhiên, cục trưởng Dương quản uy rất nặng, mở miệng là đầy khẩu khí, phách lối ra vẻ, từ đầu tới cuối ngồi ngả mình trong ghế cục trưởng, nói chuyện với tư thái trịch thượng từ trên nhìn xuống, chỉ hơi hợt nói qua loa chuyện hôm đó. Hơn nữa trịnh trọng nói, mình có trách nhiệm lãnh đạo với chuyện xảy ra khi đó.

Trách nhiệm lãnh đạo là ý gì? Là chả có trách nhiệm gì hết, ít nhất từ khẩu khí khó ưa của ông ta nghe ra như thế.

Rời khỏi văn phòng Dương Công Uy, Trương Kiệt chửi bới luôn mồm, Giản Phàm ngại không dám nói đó là cha Dương Hồng Hạnh, có điều lòng cũng cực kỳ khó chịu, thiện cảm với cả

cha lẫn con đều mất sạch. Hai ngày đi gặp ba vị lãnh đạo khi đó, chỉ là quá trình mà thôi, lời ba người khớp với lời khai trước đó.

Từ cục tư pháp đi ra, hai người chưa gì đều có chút nản chí, Trương Kiệt hơn Giản Phàm một tuổi, nhà ở tỉnh thành, tán gẫu mới biết người ta kết hôn sớm, thậm chí vợ sinh con chưa lâu, làm cha rồi cơ đấy.

Lên xe, một chiếc xe cảnh sát Ngôi sao Trường An, Trương Kiệt vặn chìa khóa, xe kêu rồ rồ nửa ngày trời không nổ máy, làm hắn nổi điên xô cửa ra chui xuống gầm xe hí hoáy hồi lâu mới đi được.

Chương 135: Có danh, danh bất chính.(2)

Đây là chuyện làm Giản Phàm không thoải mái nhất, tới chi đội rồi, điều kiện lại càng kém, đám hình cảnh dã man của đội trọng án trà đạp cho xe cộ không còn ra cái thứ của nợ gì nữa, đi còn lắc lự, nghe Trương Kiệt cứ cằn nhằn mãi, Giản Phàm cho một câu: “Tôi không nói thì thôi, anh kêu ca cái gì, chẳng phải xe của đội trọng án các anh à, đi được vài năm mà sao tệ hơn xe nông dụng ở quê thế?”

“Xe công mà, ai leo lên cũng coi như vợ người ta, thỏa sức chà đạp. Chuyện này tôi chịu thôi, cậu mau thỉnh cầu chi đội trưởng đi, lấy cả kinh phí trợ cấp nữa, giờ tôi không biết phải tới chi đội lấy tiền hay là về đội trọng án lấy tiền, đúng là muốn điên mà.” Trương Kiệt nói còn nhiều hơn cả Giản Phàm.

“Tôi lên tiếng thế nào?”

“Cậu là tổ trưởng hay tôi là tổ trưởng?”

“Ê Trương Kiệt, anh đừng có thế, tôi coi anh là anh cơ mà.” Giản Phàm vò đầu, hai người tiếp xúc với nhau qua vài vụ án rồi, khá thân thuộc.

Trương Kiệt dài giọng hết sức khoa trương: “Úi chà, nghe cậu nói kìa, cậu coi tôi như anh à, vậy được, tôi cũng không coi cậu là người ngoài nhé. Cơ mà Giản Phàm này, không phải tôi nói cậu đâu, nhưng đây đâu phải là vụ án cho người làm. Cậu xem, nếu phá án cho đơn vị xí nghiệp, kể cả không phá được vẫn có xe có xăng, kinh phí dư dả. Còn cái vụ án này, tìm ai kiếm kinh phí đây? Với tiêu chuẩn của chi đội, xe thì được uống, nhưng người chẳng có cái mà ăn.”

Đó là khó khăn mà bọn họ phải đối diện, hơn nữa Giản Phàm còn không biết phải tìm ai giải quyết, đành phải dùng chiêu chỉ mai giải khát của Tào Tháo, xúi bẩy: “Trương Kiệt, chẳng lẽ anh không nghĩ, chẳng may có manh mối thì sao? Khi đó thì muốn gì có nấy, muốn xe có xe, muốn người có người.”

“A, cậu nói đúng rồi, tôi dám nói, nếu có manh mối thì dễ, nhưng mà một khi có manh mối giá trị thì không tới lượt cậu

làm tổ trưởng đầu, vụ án trọng đại thế này, bên trên sẽ cử người khác xuống đảm nhiệm ngay, làm quái gì có phần của cảnh sát nhỏ chúng ta.” Trương Kiệt xem như cũng có nhận thức tỉnh táo về nghề nghiệp.

Chiêu này cũng không xong, Giản Phàm lại nói: “Thế anh có nghĩ nếu chúng ta dùng thế sét đánh không kịp bưng tai phá được án, sau này anh oai cỡ nào chưa? Công lao đều là của chúng ta, vụ án này thế nào cũng phải thưởng ít tiền chứ?”

“Không phải tôi cười cậu chứ, cậu mà phá được vụ án này tôi chuyển sang họ Giản.” Trương Kiệt nhìn Giản Phàm còn tỏ ra không phục, giải thích: “Chớ có không tin, tôi 16 tuổi vào trường cảnh sát, 19 tuổi làm cảnh sát, tới nay đã 7 - 8 năm, vụ án này tôi nghe nói tới nhiều lần. Không hi vọng gì đâu, đội trưởng Lục sống chết không nhận, anh ấy là người tinh lắm, tôi rất phục anh ấy. Cậu phải hiểu vị trí của mình, cảnh sát chúng ta có câu ‘tổ trưởng tổ trưởng, đòi lương không lương, thám trưởng thám trưởng, đánh rắm chẳng vang’.”

“Này, nói thì cho rõ ràng, thế là ý gì?” Giản Phàm chịu khó học hỏi, trước kia ở ru rú trong đại đội một, ít ra ngoài thực địa, làm sao lọt lỗi bằng Trương Kiệt, đứng sau bày trò xấu xúi bẩy người khác làm là một chuyện, khi giờ đầu chịu báng lại là chuyện khác, cần cẩn trọng hơn.

“Nói thế này nhé, biết vì sao đem văn phòng làm việc của chúng ta đặt ở chi đội không? Vì đội trọng án lẫn các đại đội đều không muốn dính vào chuyện này. Vì sao không thành lập tổ chuyên án mà lập tổ điều tra không? Vì chúng ta không có quyền phá án, chỉ có quyền điều tra. Không kết quả, rút thoái mái, có kết quả, phá không muộn ... Biết vì sao để cậu làm tổ trưởng còn thêm hai chữ lâm thời không? Là vì có đột phá là sẽ có người từ trên xuống tiếp quản. Còn một khi có trách nhiệm, bất cần biết cậu có phải lâm thời không, đều đổ lên đầu cậu ... Đây là môn học vắn lớn.” Trương Kiệt và Giản Phàm có chung một điểm, là lắm mồm.

Kỳ thực mấy điều này thì Giản Phàm ý thức được ngay từ đầu rồi, chỉ là không nói đâu ra đấy như vậy được thôi: “Không thể

nào, đen tối vậy sao? Chà, tôi không biết đấy, nhưng sao anh biết mà vẫn còn tới.”

“Cậu tưởng tôi muốn chắc, tôi bị đi đầy đấy, đội trưởng Lục đúng là hiểm, tôi đã kiểm điểm công khai rồi mà còn điều tôi tới. Trong đội thì tôi mặt dày nhất, đoán chừng cái chuyện thối nát này chụp lên đầu ai, anh ấy cũng ngại, đành lấy tôi khai đao, ai bảo tôi quen cậu ... Thôi dù sao tôi cũng chẳng bận tâm, trên đầu tôi còn có cậu mà.” Trương Kiệt cười ha hả, ném gánh nặng cho Giản Phàm, đúng là mặt rất dày.

“Trương Kiệt này, anh phạm phải sai lầm gì thế, không phải tác phong sinh hoạt chứ?” Giản Phàm trêu chọc, y cũng chẳng sợ, chuyện này chỉ cần làm hết trách nhiệm là đủ.

“Tác phong sinh hoạt bây giờ đâu còn là vấn đề nữa, tôi mà có bản lĩnh đó thì đã chẳng tới mức thám trưởng cũng chẳng lên nổi.”

Vậy mà mình là thám trưởng rồi đấy, Giản Phàm rất ư là tự hào: “Vậy anh làm gì?”

“Mẹ nó, tóm hai thằng bán bột trắng, không có chứng cứ, còn bị chúng cản trở, nói tôi tra tấn ép cung ... Tôi đá có hai phát, thế là trúng số lớn, cắt mẹ một tháng lương.” Trương Kiệt vẫn còn ám ức lắm, vừa kể vừa rửa xả luôn mồm: “Ở đơn vị ăn chửi đã đành đi, về nhà bị vợ chửi cho, lâu rồi không cho tôi đụng vào người ...”

Giản Phàm không dám hỏi tiếp nữa, sợ đụng vào tổ kiến lửa, chuyện này không thể phân ai đúng ai sai, đoán chừng cả nghi phạm lẫn cảnh sát đều thấy mình oan. Xe như con trâu già lão đảo tới công ty thuê xe Đại Hằng ở đường Phủ Đông, bọn họ tới gặp một người liên quan khác, trực ban năm đó.

Hai ngày qua tổ điều tra chỉ có hai người họ bận rộn, Giản Phàm thấy mình thân là tổ trưởng mà chạy rông như chó hoang, lại hỏi: “Trương Kiệt, mấy người kia bao giờ mới tới, anh có quen họ không?”

“Quen, Nghiêm Thế Kiệt đại đội hai, vốn là thẩm vấn viên thứ nhất của vụ án năm đó, kỳ thực hẳn chẳng thuộc đội hai chỉ đeo danh thế thôi, cơ bản là nghỉ hưu nội bộ không đi làm nữa. Còn có Thời Kế Hồng của đội bốn, cũng xuất thân thẩm vấn, có

điều hai bọn họ có tới cũng vô dụng, cơ bản là thành phần bất mãn rồi chỉ ngồi đó không làm việc, khó dây lắm.” Trương Kiệt giải thích qua loa.

“Nữ à? Chi đội trưởng chuẩn bị cho chúng ta nam nữ phối hợp, làm không biết mệt sao?” Giản Phàm nhớ tới câu cửa miệng của Lục Kiên Định, thằng cha đó bậy phải biết.

“Bà thím 48 rồi người anh em, cậu gặp là biết, nhưng mà năm xưa danh tiếng còn lớn hơn cả chị Hồ. Tôi giờ mới phát hiện vụ án này là để khảo nghiệm sức chịu đựng tinh thần của chúng ta. Bằng vào hai vị tuổi nghề bằng tuổi đời của chúng ta, đều xuất thân thâm vắn, riêng nói chuyện đủ làm người ta chết ghen, ai cũng mong họ ở nhà dưỡng già.” Trương Kiệt thở dài cả km.

“Có người thì vẫn hơn là tướng không quân chứ, nói không chừng chi đội trưởng chuyên môn an bài cho chúng ta người biết nội tình năm xưa.” Giản Phàm khẩu thị tâm phi bảo vệ chi đội trưởng một câu, tay thì vẫn lật xem ghi chép, chuyển sang tình hình vụ án: “Ái tôi thấy vụ án này, chúng ta sắp giống mấy tổ trước kia rồi, thành lửa kéo cối xây, vòng đi vòng lại ... Anh xem phó cục trưởng Tiêu và một đám cảnh sát làm chứng cho nhau, bài trừ hiềm nghi. Chi đội trưởng thì khi đó dưỡng thương ở Dương Cao, bài trừ hiềm nghi. Cục trưởng Dương ... Với thân phận của ông ta thì không tới mức phải đi trộm đồ, cơ bản bài trừ. Quản kho tự sát rồi, ông ta ngay cả chút áp lực còn không chịu nổi, khó có khả năng là ăn trộm, tạm thời bài trừ. Còn người trực ban, có thể ngồi đó mà không phát hiện vụ án xảy ra à, nếu có vấn đề, bao nhiêu người trên tỉnh không xoay ra bã sao? ... Nói đi nói lại vẫn chỉ có Tăng Quốc Vĩ và Lý Uy, thế này khác gì đi dép mới bước vào đường cũ. Anh đừng nghĩ, tôi hỏi một câu, là ai, trả lời ngay.”

Chương 136: Có danh, danh bất chính.(3)

“Tằng Quốc Vĩ, nghe nói ông ta mê đồ cổ, nói không chừng kiếm một khoản sau đó chạy ra nước ngoài rồi. Chà, cái tiền phạm bán được 200 vạn Euro nhỉ? Tức là 2000 vạn tệ rồi, đủ mua mấy chục cái nhà ở trung tâm thành phố luôn chứ đùa đâu.” Trương Kiệt tặc lưỡi liên tục đưa ra so sánh trực quan nhất khiến người ta dễ hình dung nhất, nhà.

“Nhưng tôi thấy không giống.” Giản Phàm lắc đầu: “Tôi nói với anh chuyện này, anh thử cân nhắc xem, nếu anh là cha, có bỏ lại con gái mười mấy năm không gặp không? Vì vài món đồ cổ mà khi đó chưa đáng giá mấy à? Con gái anh còn mới lên sơ trung, chưa có năng lực tự lập.”

“Xì, thời buổi này bỏ cha, bỏ mẹ, bỏ con cái, bỏ vợ còn ít à, có gì mà không thể? Nếu mà có cơ hội kiếm được 2000 vạn, tôi lập tức bỏ lại vợ con trốn ngay, ai còn làm cái nghề cảnh sát rách này. Ha ha ha, tôi ra nước ngoài kiếm vợ Tây.” Trương Kiệt cười lớn thô bỉ, coi vì tiền gây án là chuyện hợp lý hợp tình.

Giản Phàm nhìn thấu rồi, tên này cơ bản giống Tiêu Thành Cương, thích động thủ hơn động não, thậm chí còn là phiên bản tệ hơn vì từng trải hơn cho nên cũng bất mãn nhiều hơn, cơ bản muốn có đột phá gì đó chỉ trông cậy vào mình.

Không bao lâu tới được công ty xe taxi, đã liên lạc trước, phía công ty cũng rất phối hợp, dẫn hai người vào văn phòng, một người trung niên ba bốn chục tuổi tướng mạo thật thà bắt an ngồi đó, vừa thấy hai cảnh sát đi vào là giật nảy mình đứng dậy, hai mắt kính hoàng, mồm khản trương lắp bắp: “Thực sự không phải tôi ... Tôi không biết gì cả, khi đó chỉ thấy khoa trưởng Tằng lái xe moto bật đèn dừng ở cổng, tôi ra mở cửa, thuận miệng hỏi một câu, ông ta nói ‘nhiệm vụ khẩn cấp’ rồi đi luôn. Ngày hôm sau phát hiện ra vụ án, tôi thực sự không biết gì hết, bao nhiêu năm rồi sao không tha cho tôi?”

Người này chính là dân cảnh trực ban năm đó Kiều Tiểu Ba, không biết vì sao lại nhát gan tới mức này, chưa làm gì mà lười

đã lúu lại nói không ra lời. Giản Phàm và Trương Kiệt ngạc nhiên lắm, rót một cốc nước, đợi cho hắn ổn định lại tâm mới hỏi: “Anh thực sự nhìn thấy Tăng Quốc Vĩ.”

“Thì thì thì ... Người đó mặc áo mưa lớn, không nhìn rõ, có điều cái moto đó luôn do ông ta lái.”

“Ông ta thực sự nói là nhiệm vụ khẩn cấp?”

“Đúng là như thế!”

Giản Phàm không cho hắn kịp suy nghĩ, hỏi liên tiếp: “Anh nghe giọng nói mà không nhận ra?”

“Hôm đó mưa to lắm, tôi che đầu chỉ mau mau sao mở cửa cho nhanh, nói có bốn chữ, làm sao nhận ra.”

“Anh xác nhận hôm đó tan ca không ai quay lại.”

“Không có, mưa to như thế, ai ăn no rửng mỡ quay lại đơn vị làm gì?”

Đây là một điểm đau đầu của vụ án, không thấy người vào phân cục mà có người đi ra, Giản Phàm xoay vào: “Nhưng khi đó Tăng Quốc Vĩ đã đi đón con gái về nhà, điểm này con gái và láng giềng ông ta đều làm chứng. Ông ta rời nhà vào 8h đến 8h30, đó là thời gian xảy ra vụ án, anh đã không thấy ông ta đi vào, làm sao thấy ông ta đi ra?”

“Tôi ... Ài, bao nhiêu năm rồi, tôi cũng chẳng nói rõ được.”

Kiều Tiểu Ba mặt mày khổ sở, vẻ mặt này tựa hồ cực kỳ khó xử, còn kết quả thì vẫn thất vọng như dự liệu.

Nghi vấn này Quách Định Sơn phát hiện ra sớm nhất, mặc dù không phát hiện ra dấu vết leo vào, nhưng khi đó mưa to, không thể phủ nhận khả năng ấy. Sở công an tỉnh khi đó thiết lập mấy mô hình gây án, Tăng Quốc Vĩ leo tường vào phân cục, trộm đồ xong bỏ trốn, đó là thứ nhất; thứ hai Tăng Quốc Vĩ có đồng bọn, một người đi vào ăn trộm, một người tiếp ứng, cùng bỏ trốn. Vết máu sót lại khiến nhân viên phá án hoài nghi Tăng Quốc Vĩ bị giết người bịt miệng, đáng tiếc không phát hiện thi thể quanh đó. Loại thứ ba là Tăng Quốc Vĩ bị giết, lấy chìa khóa vào kho, ổ khóa kho, tủ bảo hiểm còn nguyên, chìa khóa trên người Tăng Quốc Vĩ thành điểm máu chốt.

Nếu Tăng Quốc Vĩ mà vô tội thì tình hình phức tạp, không chỉ Lý Uy mà toàn bộ người biết tang vật vào kho năm đó đều là

hiềm nghi thông đồng người ngoài gây án. Thế nhưng không giả thiết nào có được chứng cứ chắc chắn nên mới thành án treo mười mấy năm.

Hỏi han một phen không có thu hoạch gì, Kiều Tiểu Ba vì lơ là nhiệm vụ bị cho thôi việc, sau đó luôn làm việc ở công ty taxi, theo phản ánh của công ty thì là người thật thà, không có bất kỳ hành vi phạm pháp nào, chỉ có gặp cảnh sát là hết sức sợ hãi. Giản Phàm ghi lại nghi vấn này. Không giống có tật giật mình, nếu có vấn đề thì với loại tâm lý này năm xưa không qua được thẩm tra, vụ án này thật kỳ quái.

Vỗ về Kiều Tiểu Ba, hai người cáo từ rời công ty taxi, hơn 4 giờ chiều mới trở về đơn vị mới, chi đội điều tra hình sự, trước khu nhà làm việc khí phái đồ tản mát mấy hàng xe cảnh sát, văn phòng tổ điều tra an bài ở tầng ba, phòng xa nhất ở góc đông bắc, Giản Phàm vừa đi tới chi đội làm tổ trưởng ở đây.

Trong lòng có tâm sự thì lời cũng ít đi, vừa tới tầng ba chưa tới cửa văn phòng đã nghe thấy tiếng nữ thét lên làm giật mình, rồi nghe trong văn phòng có người nói: “Lão Nghiêm, chúng ta tới tổ điều tra lần thứ mấy rồi? Bảy hay là tám lần thế? Cứ thành đôi thành cặp thế này chúng ta sắp thành vợ chồng rồi, ha ha ha ...”

Tiếng cười nói to tới mức đầu hành lang còn nghe thấy, Giản Phàm nhú mày không hài lòng, Trương Kiệt thì chỉ chỉ: “Kế Hồng, biệt hiệu hùm cái.”

Giản Phàm ồ lên: “Giống chị Hồ?”

“Không, không, chị Hồ là hổ, đây là con hùm, lớn hơn.” Trương Kiệt thì thâm trả lời.

Trong khi Giản Phàm còn chưa phân biệt được “hổ” với “hùm” tiếp đó là tới giọng nam.

“Tám lần rồi, chúng ta thẩm vấn không ít án treo, cái này khó nhằn nhất, mười bốn năm không tung tích. Cô nhớ vụ án giết người kia ở Tấn Nguyên không? Hai đứa học sinh đánh nhau, đứa nhỏ giết đứa lớn, sau đó trốn liền mười bảy năm, tháng trước bị cảnh sát Quảng Đông lôi ra, chà, thành phú ông rồi.”

Tiếng nói ngừng bật, cửa mở ra, từ ngoài đi vào là một cảnh sát cao ráo điển trai như điển viên, người còn lại bình thường,

nhưng có vẻ rần rỏi kinh nghiệm. Trong lúc đối phương ngẩn ra thì Giản Phàm đã quan sát cả hai biết thế nào là "hùm lớn" rồi, mặt Thời Kế Hồng rất to, tóc xoăn, nhìn một cái là nghĩ ngay tới chữ "béo". Chu choa, nhìn vòng eo kia là liên tưởng tới thế giới động vật, nếu gắn thêm bộ râu vào thì Trương Phi chính là hình tượng dễ hình dung nhất.

Thời Kế Hồng chỉ Giản Phàm nói ngay, giọng choe chóc chói tai: “Ui ui, thằng bé đẹp trai kháu khỉnh chưa này, ăn đứt Trương Kiệt.”

Trương Kiệt cười trêu: “Dì Thời ơi, dì không kiếm đối tượng cho Bàn Nha nhà gì đấy chứ, tổ trưởng của chúng ta đấy, đừng leo cao.”

“Thế à, cậu mà không nói thì tôi chả biết đâu.” Thời Kế Hồng càng nhìn Giản Phàm càng hứng thú, cao mà không gầy, trắng trẻo mà không thư sinh ẻo lả, tuấn tú mà không mất vẻ mạnh mẽ, chưa bao giờ thấy trong hệ thống công an có chàng trai tuyệt như vậy.

“Này này Kế Hồng, chúng ta chưa báo danh đâu, Trương Kiệt, đây là tổ trưởng từ đại đội một tới à?” Nghiêm Thế Kiệt tuổi trên 50 tương đối biết ý, nhắc nhở.

“Vâng, đây là tổ trưởng lâm thời Giản Phàm, đây là chú Nghiêm Thế Kiệt, tổ trưởng thẩm vấn năm đó, đây là dì Thời Kế Hồng, thư kỳ khi đó từng nhậm chức ở Phân cục Tấn Nguyên, rất rõ tình hình: “Trương Kiệt làm trung gian giới thiệu hai bên.

(*) Hôm nay dừng ở đây, hành trình của anh đầu bếp làm cảnh sát còn nhiều điều thú vị lắm.

Chương 137: Chẳng hề thuận lợi. (1)

Giản Phàm bắt tay từng người, lòng hiểu ra rồi, đơn vị nào cũng có nhân vật thế này, đồng đội không ưa, lãnh đạo chướng mắt, Trương Kiệt có vẻ khách khí, nhưng bắt tay hơi hợt, là loại đợi về hưu, ý mình là lão làng chả coi tổ trưởng trẻ ra gì, Thời Kế Hồng giống đã qua thời mãn kinh, chỉ đợi về nhà bế cháu.

Chi đội trưởng có ý gì đây? Văn phòng không rộng, có bốn cái bàn, hai vị lớn tuổi ngồi đối diện với nhau, vẻ lơ đãng, Giản Phàm nghĩ một lúc lên tiếng: “Các vị, hôm nay tới đây đủ rồi, tôi nói chuyện này, mọi người xem thế nào nhé?”

Thời Kế Hồng hít mũi xẹp miệng, có vẻ phản cảm, Nghiêm Thế Kiệt cầm cốc trà lên chả tỏ thái độ gì, nhưng là thái độ rõ ràng, đồng chí lâu năm, tới đây không phải để nghe nhãi con chỉ huy đâu. Trương Kiệt có chút khản trương, hắng giọng thiếu chút đứng dậy, quan hệ đồng nghiệp giữa các đơn vị rất vi diệu, không ai muốn chọc vào đồng chí sắp nghỉ hưu, Nhưng Giản Phàm là ai, ngôi sao đang lên của cả hệ thống, còn chưa chuyển chính chức, chưa có cấp bậc mà là thẩm trưởng rồi lại là tổ trưởng, tương lai thành cấp trên của mình là cái chắc.

Giản Phàm tựa hồ không nhận ra điều ấy vẫn nói: “Tôi có một đề nghị, chúng ta tan ca cùng ăn một bữa nhé, Trương Kiệt, anh khỏi phải nói, anh mong xẻo tôi mà chẳng được. Tôi chủ yếu là mời chú Nghiêm và dì Thời, mọi người nể mặt, cái chức đội trưởng này của tôi là lâm thời thôi, nói không chừng mai là mất rồi, khi đó muốn mời mọi người cũng ngại không mở miệng được. Chú Nghiêm, chú thích uống rượu hả, tôi có ngọc mễ hoàng chính tông của Ô Long, uống say không hại người. Dì Thời, dì hẳn là thích món mỳ, tôi sẽ kiếm chỗ dì chưa bao giờ từng ăn”

Rất khiêm tốn, xong không cho ai nói vào, có câu lời kéo quan hệ, ăn mà thôi, văn hóa Trung Quốc xoay quanh bàn ăn, trước khi bàn hợp đồng, ăn một bữa, đang thương lượng, ăn vài bữa, ký kết xong, lại ăn, rất nhiều chuyện ngồi trên bàn ăn để nói hơn

bàn làm việc. Nghiêm Thế Kiệt gật gù, có vẻ chàng trai này biết tôn trọng đồng chí lớn tuổi, Thời Kế Hồng mỉm cười, Trương Kiệt cũng thở phào ...

“Giản Phàm, sao cậu biết Lão Nghiêm thích rượu?”

“Ha ha ha, mặt màu đỏ sậm, có câu ‘Đường hiểm khó đi tiền là ngựa. Thành sâu dễ phá rượu là binh’ (*), một đồng chí già bất đắc chí thì chỉ có nâng chén tiêu sầu thôi.”

(*) Tiền giúp chúng ta đi được con đường khó đi, qua được con đường hiểm trở. Cũng vậy, có thể thoát ra khỏi nỗi buồn bằng rượu. Rượu là binh, rượu giúp người buồn thoát khỏi thành sâu. Ở đây rượu có thể giúp con người thoát khỏi nỗi buồn.

“Còn con hùm lớn?”

“Cái này mà anh không nhìn ra à, béo thế thì cái gì chả ăn, mỳ là lương thực chính của chúng ta, không thích sao được. Đừng nói với dì Thời, tôi nghe giọng dì ấy đã sồn da gà.”

Trương Kiệt cười phá lên sảng khoái, nói chuyện một ngày trước hai người kia ăn uống tưng bừng, Nghiêm Thế Kiệt trông rất nghiêm túc, ít nói cười, bị Giản Phàm rót cho mấy chén, nói còn nhanh hơn rót rượu. Còn về phần Thời Kế Hồng, không cần tới rượu thì cái miệng cũng không khép lại được.

Bốn người trước tiên là than vận khí không tốt, hai già hai trẻ đều chả có chức tước gì, nhanh chóng có chung đề tài, là gì? Chửi lãnh đạo chứ còn là gì nữa, chất keo gắn kết nội bộ tốt nhất là chung kẻ thù thứ ba. Sau đó nói tới danh nhân và chuyện vui trong ngành, Nghiêm Thế Kiệt suy đoán là ai rả tiền ra trải đường thẳng tiến, Thời Kế Hồng thì kể chuyện nam nữ gian díu trong hệ thống, nghe cứ gọi là trợn mắt há mồm, ly kỳ hơn vụ án.

Giản Phàm biểu hiện rất tốt, không nói nhiều, làm một thính giả trung thành, pha trà rót nước, mời ăn mời uống, ai nấy vui vẻ, kết quả ai về nhà nấy, tắm rửa đi ngủ.

Tới ngày thứ hai tới văn phòng, hai đồng chí già chào hỏi khởi nói thân thiết thế nào, Giản Phàm tới sớm đã quét dọn văn phòng sạch sẽ, đợi họ tới an bài công tác, uyển chuyển biểu đạt

muốn tìm hiểu đặc trưng tính cách của người liên quan tới vụ án, đây là sở trường của họ, vui vẻ đồng ý.

Còn hai đồng chí trẻ vẫn tiếp tục ghé thăm vị tiếp theo ở tại công ty trách nhiệm hữu hạn mạo dịch Hâm Thông Nguyên, Vương Vi Dân. Công ty nằm ở khu phai phát công nghệ cao, xuống xe đều cùng ngạc nhiên, tòa nhà Hâm Thông Nguyên mười tầng, cổ điển trang trọng, tấm biển chữ cổ dát vàng, cổng chính cao lớn, thêm đá hoa cương cao hai mươi mấy bậc, khí phái vô cùng.

Trương Kiệt cứ nhìn chăm chăm bãi đỗ xe, miệng kêu liên hồi kỳ trận: “Lincoln, Aston Martin, Jaguar ... Người thực sự không thể so với người, xe không thể so với xe, so với họ, chúng ta chẳng khác gì ăn mày, đoán chừng lái chiếc BMW tới đây cũng chẳng có gì khoe khoang.”

Giản Phàm không bình luận, đem đỏi rách đặt cùng cự phú thì đúng là bi ai rồi, cũng may là y chẳng nhận ra xe nào vào xe nào, xe chỉ cần chạy tốt là được, ngoài ra nên lau chùi nữa, sạch sẽ sáng sủa sẽ tốt hơn.

Sau một hồi cảm khái, Trương Kiệt ủ rũ suy ra một kết luận: “Giản Phàm, vụ án này hết hi vọng rồi.”

Giản Phàm phải động viên mình lắm mới không bị tính bi quan của tên này rút hết năng lượng sống: “Chà, nhìn một cái lá biết mùa thu, nhìn xe biết án không thể phá, đúng là chỉ có anh thôi.”

Mắt Trương Kiệt vẫn dán vào mấy cái xe, đi tụt lại sau Giản Phàm: “Nhìn là thấy rồi, dù đúng là người ta gây án thì sao nào, chừng này tiền có chuyện gì mà không xử lý được.”

“Cái này thì tôi không tin, dính vào vụ án lớn như vậy, ai có thể áp xuống chứ?”

“Cậu không hiểu rồi, lãnh đạo của chúng ta không cần nói nữa, ngày chúng ta cũng phải phục tùng đại cục kiến thiết kinh tế, tức là tiền đó, thời buổi này ngoại trừ luận chức ai lớn hơn thì luận tiền ai nhiều hơn. Năm ngoái chúng tôi tới chi đội điều tra kinh tế phá một vụ án lớn, trị giá hơn 3000 vạn, vất vả khổ cực bắt người từ Hà Nam về. Xử thì xử rồi, nhưng không lâu sau người ta được bảo lãnh tại ngoại, giờ vẫn lái xe đất tiền lang

thang ngoài kia thấy em gái xinh tươi nào là ve vãn. Giản Phàm, tỉnh táo chút, chúng ta là châu chấu, không đấu nổi xe.” Trương Kiệt điển hình một bộ phận thanh niên thời đại này, đầy tiêu cực, bất mãn.

Giản Phàm an ủi: “Đừng lo, tôi cũng nói với anh một vấn đề kinh tế, vì sao lại là công ty mạo dịch, vì phạm trù kinh doanh rất rộng, có thể bao trùm toàn bộ ngành nghề. Cho nên treo cái biển này lên cơ bản là công ty vỏ bọc, thời nay còn có một câu nói, càng bày vẽ càng không đáng tin. Chưa ra trận mà đã sợ rồi à?”

“Ai sợ? Tôi thấy bọn họ càng phải sợ thì có.” Trương Kiệt phản bác yếu ớt.

Đi vào trong tòa nhà, tỏ rõ thân phận, tiếp tân gọi điện thông báo, ở đại sảnh rộng bao la bày một cái sân khấu tổ chức lễ mời gọi đầu tư được phẩm gì đó, người qua người lại đều nhìn hai cảnh sát cảnh phục nghiêm túc. Không lâu sau từ trên lầu đi xuống người trẻ tuổi trên ba mươi rất tháo vát nhanh nhẹn, tự xưng là trợ lý công ty, mời hai người tới một phòng hội nghị tầng 10, thoái thác rằng tổng giám đốc đang tham dự hội nghị mở rộng, không rảnh tiếp khách, bảo họ đợi rồi biến mất.

Đợi một chút mà đợi qua luôn cả buổi sáng, buổi trưa hai người rời Hâm Thông Nguyên, chiều tới giờ đi làm lại tới, người chiêu đãi bọn họ vẫn mời hai người tới chỗ mát mẻ ngồi uống trà. Nếu không phải Giản Phàm kiên nhẫn thì Trương Kiệt đã nổi nóng tự mình đi tìm Vương Vi Dân rồi.

Chương 138: Chẳng hề thuận lợi. (2)

Hai người đợi từ sáng tới trưa, rồi lại đợi từ trưa tới chiều, thì thoảng có tiếp tân xinh đẹp qua hỏi han vài câu, thay trà nước, đợi tới tận 6 giờ chiều, sắp tan ca rồi thì người chiêu đãi kia mới dẫn một nam một nữ tới. Nữ thì váy công sở yếu điệu, ôm cặp hồ sơ đi sau một bước hẳn là thư ký, nam thì đầu bóng mặt mỡ, bụng phệ không ít, vẫn có thể nhận ra là Vương Vi Dân năm xưa, trên hồ sơ có ảnh.

Không còn giống cảnh sát nghèo mười mấy năm trước nữa, sơ mi trắng kẻ xanh, tay đeo đồng hồ bạch kim, quần âu thẳng tắp, giày da bóng lộn không dính bụi, đứng ở đâu cũng là dáng vẻ nhân sĩ thành đạt, hướng hồ theo sau còn có một mỹ nhân OL, chính là cách phối hợp tiêu chuẩn nhất của thời đại.

Vương Vi Dân vừa mới đi vào đã làm bộ làm tịch mắng mỏ trợ lý, sau đó tươi cười đưa tay ra bắt tay hai vị cảnh sát: “Trợ lý Trương, làm việc kiểu gì thế? Sao tới bây giờ mới thông báo cho tôi, xin lỗi, hai vị đợi lâu rồi.”

Còn trợ lý thì vâng vâng dạ dạ nói hôm nay quá bận, kiểm tra lý do nói lãnh đạo ngày trăm công ngàn việc.

“Không sao giám đốc Vương, nếu ông thấy không tiện, mai chúng tôi lại tới, hay là để chúng tôi mời tới chi đội nói chuyện.” Giản Phàm không nóng không lạnh nói, còn kèm theo uy hiếp nho nhỏ, dù xác định tâm lý trước, nhưng bị người ta ngó lơ cả ngày, sao không tức.

“Đừng đừng, nói ra chúng ta còn là đồng nghiệp mà, thế này đi, tời giờ cơm rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói?” Vương Vi Dân thấy hai người kia không đưa tay ra thì bỏ tay xuống, ân cần mời mọc.

Giản Phàm ngồi xuống: “Giám đốc Vương, không cần đâu, chúng tôi ngồi bàn lạnh đủ rồi, lại ăn thêm cơm nguội nữa thì tiêu hóa không tốt, ở đây luôn đi. Rất đơn giản, chúng tôi chỉ hỏi vài câu thôi, 5 phút là xong.”

“Ồ, thế à, tôi còn cho rằng phải tam tra ngũ thẩm cách ly vài tháng như trước kia chứ.” Vương Vi Dân xua tay đuổi trợ lý và thư ký, thản nhiên ngồi xuống chủ tọa, đan hai tay đặt lên bàn nhìn hai cảnh sát trẻ, điệu bộ không coi ra gì.

Trương Kiệt bật ghi âm, Giản Phàm thuận tay lật sổ ghi chép, kỳ thực đang ngầm tổng kết sơ bộ, đây là loại đang được thời được thế, nếu nhân vật cấp chỉ đội trưởng tới thì còn nể mặt vài phần, chứ cỡ như mình trong mắt người ta không là gì, chênh lệch quá xa, không có tí sức ép nào, nghĩ thế đi thẳng vào chủ đề: “Giám đốc Vương, quá trình liên quan tới vụ án thì tôi không hỏi nữa, tôi chỉ có vài chi tiết phiền ông giải đáp, được chứ?”

“Mời nói.”

“Chi tiết đầu tiên, buổi tối hôm đó Tiêu Minh Vũ mời các anh ăn cơm từ 7 giờ cho tới tận 10 giờ, trong quá trình đó có ai ra ngoài không?”

“Có!”

“Là ai?”

“Đều đi, uống nhiều thì đi vệ sinh thôi.”

Giản Phàm nhìn nụ cười ung dung giảo hoạt của Vương Vi Dân, trả lời thế này bằng không, đối phương rõ ràng coi thường mình nên cố tình trêu đùa, mỉm cười hỏi câu thứ hai: “Vấn đề thứ hai đơn giản hơn, sau khi vụ án xảy ra, ông không phải là nghi phạm hàng đầu, vậy vì sao cũng lựa chọn từ chức?”

Wương Vi Dân không đáp mà hỏi lại: “Có liên quan tới vụ án không?”

Giản Phàm thoải mái xua tay: “Ồ không, đây chỉ là nghi vấn cá nhân, ông không trả lời cũng được.”

“Không, không, tôi có thể trả lời cậu.” Vương Vi Dân vô cùng thản nhiên: “Đơn giản lắm, khi đó tôi không muốn làm công việc lương hơn 300 đồng lại mang tiếng nữa, Kiều Tiểu Ba bị cho thôi việc, Bùi Hương Đông nhảy lầu tự vẫn, Tăng Quốc Vĩ mất tích, vụ án bị treo ở đó. Lãnh đạo thì người ta chả sao, có chuyện thì nói không chừng người gặp họa tiếp theo là tôi, xem ra tôi lựa chọn không tệ.”

Giảo biện, Giản Phàm thầm đánh giá một câu, hôm qua mới gặp Kiều Tiểu Ba, hôm nay đem so với Vương Vi Dân, đúng là

người với người không sao so sánh được, mười mấy năm từ là đồng nghiệp cùng thôi việc hoặc nghỉ việc, giờ khác nhau như trời với đất: “Vấn đề thứ ba, vụ án này bây giờ điều tra lại, công tác phá án đã bắt đầu, căn cứ vào mấy lần điều tra trước đó và chứng cứ mới, chúng tôi đã sơ bộ bài trừ Tăng Quốc Vĩ và Lý Uy ra khỏi diện hiềm nghi. Ông thấy có tình huống gì mới cung cấp cho chúng tôi không?”

“Cái gì?” Vương Vi Dân thoáng qua chút ngạc nhiên, nụ cười tự mãn hơi khựng lại, nhìn thẳng vào Giản Phàm: “Anh cảnh sát, năm xưa tôi cũng là cảnh sát, biết chút thủ đoạn trong nghề, anh không lấy mấy thủ đoạn đó ra gạt tôi chứ?”

“Giám đốc Vương, chúng tôi kiên nhẫn ngồi đây suốt cả một ngày, chẳng lẽ là vì muốn gạt ông? Ông có thể không trả lời.” Giản Phàm mặt không đổi, đây vẫn là gạt đối phương, có điều xem ra không gạt nổi.

“Ha ha, nếu tôi không trả lời thì khó nói rồi.” Vương Vi Dân hơi ngả người về phía trước: “Nếu không phải Tăng Quốc Vĩ thì Lý Uy đáng nghi nhất, nhưng nếu không phải cả hai bọn họ thì tất cả đều đáng nghi, bất kỳ cảnh sát nào muốn dùng chiêu nội ứng ngoại hợp đều rất đơn giản. Này chàng trai, tôi biết cậu chưa bài trừ Tăng Quốc Vĩ, nếu hắn xuất hiện, cục công an Đại Nguyên đã chấn động rồi.”

“Thế à, vậy ông có thể coi chúng tôi là dự vào động đất, được rồi, cảm ơn giám đốc Vương. Trương Kiệt, chúng ta đi thôi.” Giản Phàm mỉm cười gập sổ ghi chép lại, Trương Kiệt tắt máy ghi âm, không hiểu sao hỏi chuyện nhanh như vậy, có điều Giản Phàm đã đứng dậy rồi, đành đứng dậy theo.

Thế nhưng làm Vương Vi Dân có chút bất an, cảm giác lời của chàng trai trẻ kia ẩn chứa huyền cơ, ân cần giữ lại, xong hai cảnh sát vẫn nhất quyết cáo từ.

“Này Giản Phàm, có phát hiện gì thế? Sao không cả xác nhận chi tiết vụ án?” Trương Kiệt đuổi theo Giản Phàm hỏi nhỏ.

“Có cái rắc, kẻ nào cũng gian như quỷ, hỏi làm gì cho tốn công?”

“Tôi thấy người ta trả lời thành thật lắm mà.”

“Anh mà tin lời gian thương thì người ta bán anh rồi, anh còn đếm tiền giúp đấy. Không nghe thấy à, tất cả đều đáng nghi, ông ta hận không thể khuấy nước thật đục. Từ đầu tới cuối toàn là dối trá.”

Trương Kiệt không rõ Giản Phàm nhìn thế nào mà nói người ta nói dối, kỳ thực thì Giản Phàm từ đầu tới cuối cũng chỉ là đóng kịch thôi, kết quả là cả hai bên đều không thăm dò được gì. Thấy đã hết giờ làm, hai người không về đội nữa, Trương Kiệt chở Giản Phàm tới tiểu khu Bình An, bỏ Giản Phàm tự về nhà, đúng, bây giờ Giản Phàm miễn cưỡng có một cái nhà rồi.

Về tới nhà Giản Phàm rót một chén ngọc mễ hoàng, ngồi ở thư phòng, y mới mua thêm cái bàn rồi, cái laptop già tới rưng rưng có chỗ đặt, bật máy lên là nó chạy ù ù, thế quái nào nghe lại có phần thân thiết, Giản Phàm chọn file nhạc, đó là tiếng mưa rào, y không hay nghe nhạc, mỗi khi cần tập trung lại bật mấy loại âm thanh tự nhiên này, cẩn thận tháo cái bút cài ở túi áo xuống, mở đầu bút, không ngờ là trang bị ghi hình, kết nối với laptop, xem ghi chép mà hôm nay chụp lại.

Nghiêm khắc mà nói đây là hành vi trái quy định, nhưng Giản Phàm chưa bao giờ định làm mọi thứ đúng quy củ, cho nên y mới ghi hình lại toàn bộ quá trình hỏi chuyện, sợ mình bỏ sót chi tiết nào đó.

đầu nhập tâm vào tâm thái của một kẻ gậy án, chuyện này y rất quen, mỗi khi xem hồ sơ vụ án, y đều đứng góc độ thủ phạm để tìm hiểu hành vi của chúng, giống từ thuốc, từ mùi vị, từ cách làm để hiểu được món ăn. Một vụ án giống như một món ăn, từ động cơ, hành động, thủ pháp là quá trình tuần tự nhi tiến.

Mình là Tăng Quốc Vĩ, sáu giờ mình đi đón con gái, về nhà, làm cơm, xem con gái làm bài tập, nhìn con gái lên giường, dặn nó ngủ sớm, sau đó ... Sau đó, sao mình lại phải rời ngôi nhà ấm áp như thế, không, đó dứt khoát không phải điều mình muốn ... Mình đội mưa đi gấp mười mấy phút, leo tường vào đơn vị, đánh ngất quản kho, lấy tiền mặt, cổ vật và súng, sau đó lái chiếc moto cảnh sát của mình, tới cửa hô một câu "nhiệm vụ khẩn cấp", rồi bắt đầu lãng tich thiên nhai?

Không, mình đánh ngất đồng nghiệp, ung dung lấy tang vật, đóng cửa lại, sau đó nghênh ngang lấy cái xe của mình ra cửa? Mình sợ người ta không biết là mình làm hay sao? Che mặt nói "nhiệm vụ khẩn cấp", đã không sợ người ta biết, vậy việc gì phải che giấu.

Không đúng, Giản Phàm lắc đầu, sai hết rồi, Tăng Quốc Vĩ không có cả động cơ lẫn lý do để biến thủ, mình không làm thế, đánh ngất đồng nghiệp, sau đó lên xe moto, tới cửa không cần nói "nhiệm vụ khẩn cấp" rồi phóng đi ngay? Không thể nào, mình sẽ dừng lại nói chuyện vài câu với Kiều Tiểu Ba, như thế hẳn sẽ buông lỏng cảnh giác, mình sẽ tranh thủ được thêm thời gian. Nếu không mình chẳng cần nói gì, hô một câu "mở cửa" sẽ càng tốt hơn, mình là trưởng khoa, hẳn chỉ là tên trực ban trông cửa, căn bản không dám hỏi mình.

Tại sao lại nói là "nhiệm vụ khẩn cấp"? Câu nói này có vấn đề.

Giản Phàm mở choàng mắt ra, bật đoạn ghi hình của Kiều Tiểu Ba xem tới ba lần, đặc biệt là đoạn Kiều Tiểu Ba nói ra bốn chữ này, đúng, vấn đề nằm ở bốn chữ này ... Khoan,

chẳng lẽ tên này căn bản không phải là cảnh sát, Tăng Quốc Vĩ quản lý kho vật chứng, khoa vật chứng thì lấy quái đâu ra nhiệm vụ khẩn cấp? Có nhiệm vụ khẩn cấp không thể một mình một xe đi ra, đây là vấn đề trái thường thức.

Không cảnh sát nào đi nói câu này, vậy thì Kiều Tiểu Ba bịa ra.

Tích tắc đầu lóe sáng đúng bật dậy thì "kính coong" làm Giản Phàm đang trong trạng thái xuất thần nhập vào tâm lý tội phạm hoảng sợ rùng mình một cái. Vừa tỉnh lại thì có tiếng gõ cửa rầm rầm, thế là đầu óc như bị chạm điện xoẹt một cái rồi đen thui, cái kính chữi một câu rồi chuyển laptop sang trạng thái ngủ đông, dọn dẹp ghi chép trên bàn, ra phòng khách vừa đi vừa chữi bới, nhìn mắt mèo. BỐ KHỈ, linh thật, rất ít nhớ tới mà nhớ lần nào là linh lần đó, vừa nghĩ tới cha thì con gái tới rồi.

Còn ai khác là Tăng Nam đang đứng ở cửa.

Mở cửa ra một cái, Giản Phàm không cần biết phía trước mặt là mỹ nữ hiếm có, cái kính mắng luôn: "Làm cái gì thế hả? Đừng phá ngang suy nghĩ của tôi."

"Tôi đói, cho nên tới nhà anh ăn chực, không được à?" Tăng Nam không giận, cười tùm tùm ngang nhiên đi vào nhà.

Giản Phàm chặn lại, phẩy tay đuổi như đuổi tà, muốn đóng cửa: "Đừng mơ, tôi còn chưa ăn đây này, thức ăn cũng chưa mua, ăn cái gì mà ăn? Đi đi, tự đi chơi đi, đừng làm phiền người khác."

Tăng Nam không lùi mà cứ tiến, thân thể gợi cảm áp tới làm Giản Phàm nhảy tránh, làm Tăng Nam cười khúc khích, mắt hấp háy kiến nghị: "Tôi đi mua thức ăn, chúng ta cùng ăn nhé?"

"Này cô kia, cô biết mình vừa làm cái gì không hả, định gây thêm phiền toái cho tôi đấy à? Tôi đang suy nghĩ về vụ án đấy." Giản Phàm chỉ muốn đá Tăng Nam lăn xuống thang, vừa có ý tưởng thì bị phá hỏng rồi.

"Không được, hôm nay anh nhất định phải làm cơm cho tôi ăn." Tăng Nam cực kỳ vô lý.

Giản Phàm muốn điên: "Này, cô lên cơm đấy à, tôi đang phá án biết không hả? Không phá được thì trách nhiệm của cô đấy nhé."

Một người đứng trước cửa, một người đứng giữa cửa, một như con gà chọi hung hăng, một vẫn cười không ai chịu ai, Tăng Nam tựa quan tâm lại tựa uy hiếp: "Phá án thì phá án, cơm vẫn phải ăn chứ, sinh hoạt phải có quy luật, chính anh nói chứ ai. Không làm chứ gì, thức ăn tôi mua anh cũng không làm chứ gì?"

“Hôm nay không có tâm tình, không có tâm tình thì không làm được món ăn, miễn cưỡng làm ra thì ăn cũng đau bụng, cô có muốn thử không?” Giản Phàm vò đầu, cô gái này hôm nay làm sao, muốn mình cưỡng bức lần nữa à.

“Thế à, vậy tôi cho anh chút tâm tình.” Tăng Nam giơ tay lên búng tách một cái, hô: “Mỹ nữ hiện thân.”

Từ chỗ rẽ có tiếng cười khúc khích, tường hành lang trắng cao cao, lối đi lát đá hoa xanh nhạt, lờ mờ ánh chiều tà cuối ngày, trong sự tĩnh lặng ấy một bóng hình xuất hiện, đầu tiên là đôi chân thanh tú chập chờn dưới mép váy, chất liệu váy rất nhẹ làm thấp thoáng đường nét phía dưới, làm người ta khao khát muốn biết cặp đùi phía dưới kia mê đắm lòng người thế nào. Còn cả chỗ ngực áo bị uốn cong mềm mại kia, bước chân tựa lay động như có như không hút tâm hồn vào đó.

Mắt đưa lên trên một chút lại không tự chủ được chú ý tới xương quai xanh gợi cảm như được điêu khắc, lại còn chiếc cổ thiên ca tao nhã, xinh đẹp.

Cánh môi hơi mỏng, cái mũi xinh xắn, đôi mắt trong vắt như suối nước mùa xuân, đôi mày tinh tế, mái tóc dài xõa vai, vẻ đẹp ấy như sự lắng đọng của tinh túy ngàn năm, trời hôm nay tuy oi nóng, mà lòng người như có làn gió mát lịm phớt qua.

Lưỡi hơi thè ra có chút tinh nghịch, lại có có vài phần xấu hổ, ngượng ngùng, Giản Phàm đang mặt sùng mày xỉa, tức thì mắt sáng lên ... Rồi, cười toét miệng như thẳng góc rồi.

Chương 140: Đó là yêu!?! (2)

Chỉ một người có thể tạo ra hiệu ứng này, Tương Dịch Giai.

Thời gian như dừng lại.

À, tất nhiên là không phải thế, thời gian chẳng bao giờ dừng lại.

“Này!” Tăng Nam thô bạo đẩy Giản Phàm ra đi vào nhà, ân cần làm động tác mời, Giản Phàm vẫn đứng đần mặt tại chỗ, Tương Dịch Giai chỉ cười, Tăng Nam ở sau lưng đẩy một cái: “Đồ ngốc, đứng ì ra đó, định đuổi chị Tương đi à? Còn không mau nhận lấy thức

ăn.

“À, à ...” Giản Phàm bấy giờ mới nhận ra, đi tới nhận lấy túi thức ăn trong tay Tương Dịch Giai, là rau tươi, chỉ là chưa nói được gì.

Tăng Nam chỉ Giản Phàm: “Chị Tương, em nói thế nào nhỉ, nếu chỉ một mình em tới, thế nào cũng không vào được nhà chứ nói gì tới ăn. Này Giản Phàm, rốt cuộc anh có làm không? Anh không làm, không cần anh đuổi, chúng tôi tự đi.”

“Làm làm làm làm, ai nói không làm. Chị, chị vào đi, sao đứng đó, chị đợi một chút, một chút là xong thôi, hai ngày qua em chững không ăn nổi một bữa cho ra hồn.”

Giản Phàm cười rách miệng, án với chả án, vút sang bên đã, nắm tay Tương Dịch Giai dẫn vào nhà, đóng cửa lại, ân cần mời ngồi rồi chạy vào bếp. Tiếp đó tinh khí thần người người, vịn vịn nước, rút dao làm bếp, cho nước vào rửa, lại còn chạy đi rót cho hai cô gái mỗi người một chén ngọc mỹ hoàng, thái độ chuyển biến quá nhanh làm hai cô gái thì thầm với nhau, chả biết nói gì mà cười trộm suốt.

Hai cô gái hứng trí cũng rất cao, tự xưng phong vào bếp giúp đỡ, có điều Tăng Nam rửa rau nhổ rau như chơi không thủ đoạn làm Giản Phàm chỉ muốn đuổi ra ngoài. Tương Dịch Giai thì cầm dao phay chặt rau thử xem sắc cỡ nào, Giản Phàm sợ hết hồn hết vía, nói ngon nói ngọt mãi mới đỡ được hai cô đại tiểu

thư tay không dính nước muốn trải nghiệm cuộc sống này ra gian ngoài ngồi.

Dăm ba món ăn thường ngày, sáu bảy chén rượu hương quế êm nhẹ, mọi người ăn ngon lành, trong bữa cơm Tương Địch Giai và Tăng Nam nói chuyện say sưa, nói từ yếu lĩnh động tác yoga học được hôm đó, nói tới thiết kế trang phục yoga phối màu ra sao để thể hiện được vóc dáng mạn diệu của học viên, lại nói tới chuyện vui của mấy chị em mới quen, trông rất có xu thế phát triển thành bạn thân khuê phòng.

Hôm nay Tăng Nam chắc chắn không phải nhắm vào ăn mà tới, mà là cố tình làm bóng đèn giữa mình và Tương Địch Giai, thi thoảng trêu chọc, gán ghép hai người với nhau.

Ăn cơm xong, chưa thu dọn bát đĩa Tăng Nam đã âm ỉ sai Giản Phàm tiễn hai chị, còn chuyên môn giao chìa khóa cho Giản Phàm, mình ngồi ở ghế sau, ép Tương Địch Giai lên ghế phụ lái, đợi tới Thịnh Đường xuống xe còn háy mắt với Giản Phàm, dặn dò nhất định phải đưa chị Tương về nhà an toàn.

Mặc dù màn biểu diễn này hơi giả tạo, có điều Giản Phàm hết sức cảm kích Tăng Nam.

Còn lại là thời gian của riêng hai người, Giản Phàm lái xe chậm chậm đi trên con đường quen thuộc lại mang vài phần xa lạ, thành phố khắp nơi đèn màu lộng lẫy, vài lần len lén nhìn chị Tương, cũng có vài phần quen thuộc mà xa lạ, thi thoảng nhìn nhau cười, thân mật cũng đi kèm với chút xấu hổ.

Làm sao không xấu hổ cho được, lần trước còn cầu hôn người ta, sau đó bị từ chối.

Thật xinh đẹp, Giản Phàm thầm nghĩ, dung mạo tựa hồ không nhuộm chút khói lửa nhân gian nào, mỗi lần liếc nhìn giai nhân đang thưởng thức cảnh sắc phố đêm ngoài cửa sổ, Giản Phàm lại có chút cảm giác chấn động, luôn làm lòng ngứa ngáy như cũ. Tựa lần đầu gặp nhau, mỗi lần đều muốn ôm cô vào lòng hôn lên cánh môi kia vuốt ve thân thể thơm tho mềm mại kia, mỗi lần tưởng tượng cảnh y phục trên người kia rơi xuống, rồi xuất hiện cảnh tượng khiến huyết mạch người ta căng phồng ... Mỗi lần không gặp đều nghĩ thế, mỗi lần gặp rồi

lại áp chế mình nghĩ thế, không cho phép bất kỳ ý nghĩ hạ lưu xấu xa nào với chị Tương ...

Đó là yêu? Chỉ gần như thế, hoặc là hơn thế, Giản Phàm kỳ thực không phân rõ tình cảm với Tương Địch Giai nhưng thực sự muốn bên cô cả cuộc đời này.

Đi tới đường Tân Hà, men theo con đường bên cạnh tòa nhà chính của ĐH Sơn Bắc, đây là đại học trọng điểm lâu đời của tỉnh, diện tích rất rộng, cây cối um tùm như rừng, toàn là cây tuổi đời mấy chục tới cả trăm năm. Bước vào đây cảm giác như bước vào thế giới khác, sự ồn ã ngoài kia bị ngăn cách, từng đôi tình lữ thành đôi thành cặp tay trong tay tản bộ, rẽ qua con dốc, xa xa là thảo trường, kiến trúc ít đi, độ bạo dạn các cặp đôi tăng lên, thi thoảng còn có đôi ôm nhau ở chỗ đèn hơi tối một chút.

Khi lái xe qua, Giản Phàm quay đầu nhìn, thời đi học vô ưu vô lo đã thành dĩ vãng, nhưng loại cuộc sống đó bất kể là lúc nào cũng đều khiến người ta nhìn mà ao ước.

Từng cơn gió tối thoáng qua, tán cây xào xạc, bầu trời cao vợi vợi, hôm nay không có trăng chỉ có ánh sao cô đơn chớp tắt, quay đầu sang nhìn, Tương Địch Giai cũng đang vịn tay nhìn ra ngoài cửa sổ, Giản Phàm bắt chuyện: “Hoàn cảnh nơi này thật tốt, không giống như học viện thương mại của em, toàn là nhà cũ với nền xi măng, một cái cây cũng chẳng có, có lần em tới đây thăm bạn học cao trung, hâm mộ họ lắm.”

“Ở đâu lâu rồi thì cảm giác cũng giống nhau thôi.” Tương Địch Giai quay đầu lại, trong bóng tối không nhìn rõ vẻ mặt, đây là lần đầu tiên cô lên tiếng sau khi chỉ còn hai người bên nhau, vừa lên tiếng là khiến Giản Phàm ngạc nhiên: “Giản Phàm, tôi từ chức rồi.”

“Cái gì?” Giản Phàm hơi bất ngờ: “Chị đang làm ở tòa báo rất tốt mà.”

“Kỳ thực tôi không thích công việc ở tòa báo lắm, cũng không phải là việc tôi đáng được, tôi muốn làm chút việc đơn giản mà mình thích.” Tương Địch Giai trưng cầu ý kiến: “Cậu có kiến nghị gì không?”

“Hì hì, em cũng chỉ làm việc qua quýt, làm sao kiến nghị cho chị đây?”

Xe dừng lại trước tòa chung cư quen thuộc, chỉ mới do dự một chút Giản Phàm liền nghe thấy tiếng Tương Dịch Giai mở cửa, lòng giật thót một cái, muốn đưa tay ra nắm lấy tay cô, lại không dám, có lẽ, hai người họ không sao quay lại quan hệ thân mật như trước kia rồi.

Tương Dịch Giai xuống xe, chân dậm bước, cuối cùng không bước đi mà quay đầu: “Lên ngồi một chút đi, quen nhau lâu như vậy rồi mà chưa bao giờ mời cậu vào nhà uống trà.”

“Có, có thích hợp không?” Giản Phàm hơi cuống, một lời đề nghị quá bất ngờ, tới nhà vào giờ này ý nghĩ không tầm thường, lúc đó phải trả lời cha mẹ chị ấy ra sao.

“Có mỗi mình tôi thôi, lên đi.” Tương Dịch Giai đóng cửa xe lại đi trước.

Chỉ có một mình? Tim Giản Phàm càng đập loạn hơn lúc này, chị ấy có ý gì? Giản Phàm xuống xe đuổi theo, hít một hơi khoác tay Tương Dịch Giai, không thấy phản đối, rất tùy ý, giống như cặp đôi về nhà.

Cơ mà đi có chút thấp tha thấp thỏm, thậm chí lên lầu còn bước hụt, thiếu chút nữa là dậm mặt, Tương Dịch Giai cười khúc khích, có vẻ vui lắm. Dẫn Giản Phàm lên tầng ba, mở cửa ra bật đèn, lấy dép lê cho y thay, tùy ý nói một câu thoải mái thăm quan, rồi cao hứng bày bàn trà ra, lấy công cụ pha trà trên tủ, bật ấm nước điện.

Í!? Chẳng lẽ mời mình uống trà thật à? Giản Phàm ngồi xuống ghế sofa, chẳng để ý tới xung quanh, ánh mắt chỉ dõi theo từng hành động của Tương Dịch Giai.

Chương 141: Trà đẳng thơm ngát.

Tương Dịch Giai quen với ánh mắt của Giản Phàm nhìn mình rồi, cười khê: “Mỗi lần cha tôi có khách, đều là tôi pha trà đấy ... Giản Phàm, hôm nay cậu làm sao vậy?”

Giản Phàm không hiểu: “Em, em có làm sao đâu!”

Tương Dịch Giai lờm một cái: “Còn không sao, bình thường thì nói không ngừng, hôm nay lại chẳng nói gì, chưa bao giờ thấy cậu trầm mặc như vậy.”

“Hì hì, em không biết nên nói gì.” Giản Phàm ngượng ngùng đáp, sự thực đúng là như thế.

Tương Dịch Giai không truy hỏi, giống như đều hiểu, không có ý vạch trần, giống như trước đó giữa hai người không xảy ra bất kỳ chuyện lúng túng nào, cười đối đề tài: “Một lúc nữa mới có nước, tôi dẫn cậu đi tham quan nhà tôi.”

Muốn tìm một việc gì đó, chuyện gì đó hóa giải sự ngại ngùng giữa hai người, Tương Dịch Giai kéo tay Giản Phàm thăm quan không gian nho nhỏ này. Giản Phàm có chút thắc mắc, đã từng thấy biệt thự xa hoa của Tương Cửu Đỉnh ở hoa viên Tây Sơn, chẳng lẽ lại để cha hắn sống trong căn nhà cũ kỹ này?

Diện tích không hơn nhà y ở Ô Long là bao, kết cấu lỗi thời rồi, trà kỷ cũ, chất gỗ tuy có vài phần cổ xưa, nhưng chẳng phải là chất liệu quý giá, sáng bóng, tuổi đời phải kha khá. Một bức tranh họa treo tường, nhưng với trình độ của Giản Phàm không nhận ra hay dở. Phòng ngủ, bên giường có cái tủ sách rất lớn, thư phòng càng tráng lệ, hai mặt tường toàn sách là sách, không gian chật chội, thậm chí có cảm giác hơi rối. Cuối cùng Tương Dịch Giai dẫn Giản Phàm tới trước một căn phòng, má hơi hồng, không phải nói, là phòng của cô ấy.

Có chút kích động nho nhỏ đi vào, giường đơn, ghé bập bênh, tủ áo, bàn nhỏ bên cửa sổ đặt một chiếc laptop tinh xảo, chỉ vển vển có thể, bày biện đơn giản ngăn nắp, hết sức đơn giản, nếu không có hương thơm thoang thoảng trên người Tương Dịch Giai lẫn khuất trong không khí, thật khó nhận ra là phòng cô.

Chủ nhân căn phòng nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Giản Phàm nhẹ nhàng nói.

“Tôi thích nhất là ngồi ở ghế bập bênh tắm nắng, xem tạp chí, đôi khi cứ ngồi xem rồi ngủ luôn trên ghế ... Thế nào Giản Phàm, thấy lạ à?”

“Có một chút, vì sao nhà chị không đổi căn nhà lớn hơn?” Giản Phàm giang tay minh họa, cái nhà này không giống chỗ ở của người làm tiền như Tương gia.

“Hi hi, nhà tôi một nhà sống ba nơi, anh tôi ở hoa viên Tây Sơn, mẹ tôi mua nhà ở hoa viên Hâm Đạt, cha tôi lại thích khí tức nhân văn nơi này, ông ấy thích ở cùng học sinh. Còn tôi, ở đây quen rồi, phòng tuy nhỏ một chút nhưng hoàn cảnh thì rất tốt ... Còn nhớ người này không?” Tương Địch Giai lật cuốn album ảnh chỉ.

Giản Phàm ghé đầu nhìn, thì ra là cái quán nhỏ bên đường, tám biển chữ vàng Ô Long Đệ nhất oa rất rõ ràng, trên ảnh có người, đang ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt đặc ý rõ ràng.

Đương nhiên là nhớ, đó là ảnh mà vị chủ tịch béo kia lần đầu dẫn đoàn người tới nhà mình, còn cái mặt đặc ý của mình là vì lúc đó vừa xẻo được 200 đồng mà, chỉ là giờ nhìn lại giống như thằng nhóc không quen nào đó, chỉ mới hơn một năm mà mình thực sự khác quá nhiều.

Tương Địch Giai giải thích: “Chủ nhiệm Vu vô tình chụp được đấy, vốn chỉ định chụp cái quán thôi, tôi xin về, lúc đó nghĩ, cậu chỉ là một vị khách vội vã qua đường trong cuộc đời mình, không ngờ giờ cậu là khách trong nhà tôi.”

Đúng vậy, chính bản Thân gian Phàm không ngờ mọi chuyện kỳ diệu như vậy, lòng bồi hồi xúc động, bên cạnh bức ảnh đó còn có ảnh chụp ở Cổ Lô Đại Nguyên, không rõ từ bao giờ, Tương Địch Giai chống nạng, nụ cười rạng rỡ, ảnh hai người gài cùng vào một trang, không biết là ngẫu nhiên hay cố ý. Lật tiếp vài trang, có ảnh hồi nhỏ để bím tóc, có mặc áo bệnh viện, nhưng ở tám ảnh nào cũng là nụ cười rung động lòng người ấy, quay sang, cũng là khuôn mặt ấy nụ cười ấy đang nhìn mình. Giản Phàm đặt cuốn album xuống, khẽ kéo tay Tương Địch Giai tới

gần mình, đặt tay lên má cô, vuốt nhẹ đầy yêu thương, gọi: “Chị ...”

“Nước sôi rồi, đi thôi.” Chẳng biết vô tình hay cố ý, Tương Địch Giai lấy cơ thoát khỏi vòng tay Giản Phàm đi ra trước, ấm nước ở phòng khách đang kêu tu tu.

Giản Phàm đứng trong phòng thêm một lát hít sâu như muốn lưu giữ không khí có hơi thở của Tương Giai rồi đi ra, nhìn cô đang dùng một cái kẹp gỗ gắp cốc trà ngâm trong nước nóng đặt lên bàn, cầm một cái bình tử sa màu đất đỏ, đổ nước sôi, đợi chốc lát nhắc ấm tử sa nhẹ nhàng rót trà vào chén, vừa vặn là lúc Giản Phàm ngồi xuống.

“Thiết Quan Âm chính tông do cha tôi cất giữ, ông ấy thông thường không nỡ mang ra uống đâu.” Tương Địch Giai thè lưỡi cười thích thú, giống như hai đứa bé đi ăn trộm vậy.

Giản Phàm cũng bắt chước Tương Địch Giai dùng ngón cái và ngón giữa cầm chén trà, ngón trỏ đặt hờ miệng chén, trông ra dáng lắm, nhưng vừa nhập một ngụm thì ...

Tương Địch Giai ngạc nhiên nhìn Giản Phàm lè lưỡi nhăn mặt: “Sao thế, không ngon à?”

“Đắng chết đi được.” Giản Phàm mặt nhăn như khi ăn ớt buông một câu, tuy si mê mỹ thực, nhưng với trà thì mù tịt, chỉ biết uống như trâu uống nước, cái loại trà này tất nhiên vị đắng cực kỳ, hưởng hồ cái lưỡi của y thì còn nhạy hơn người thường.

Tương Địch Giai phì cười, nói như dỗ trẻ con: “Mới uống hơi đắng, đắng rồi lưỡi sẽ ngọt, uống quen là không rời được đâu ... Cậu thử nữa đi.”

Giản Phàm mang theo tinh thần uống Trung dược uống thêm ngụm nữa, vẫn đắng chát miệng, cũng may là chén trà rất nhỏ, coi như xong rồi, ai ngờ vừa đặt chén xuống, Tương Địch Giai liền rót thêm vào, mặt đau khổ hết sức: “Chị, khó uống lắm.”

“Tôi đích thân pha trà cho cậu, cậu không nể mặt à?” Tương Địch Giai làm mặt lạnh nói.

Một câu làm Giản Phàm lại phải cầm chén lên, chép miệng tới mấy lần mới đủ dũng khí làm một hơi hết sạch, động tác không khác gì mấy người được ban rượu độc trong phim, vừa đặt

xuống thấy Tương Địch Giai cầm ấm lên, hết hồn thu tay: “Không uống nữa, đắng lắm.”

“Không được, phải uống.” Tương Địch Giai giận dữ cầm ấm trà ép rót.

“Không uống!” Giản Phàm cũng không vui.

“Cậu dám à?!” Tương Địch Giai ném một ánh mắt dọa dẫm chẳng có tính uy hiếp.

“Uống như uống Trung dược ấy, không ngon chút nào, chị, em thực sự không hiểu trà. Uống cái này không bằng cho em uống nước rửa nồi còn hơn.” Giản Phàm che cái chén, nhất quyết không muốn uống cái vị đắng khiến y cảm tưởng mất hết cả vị giác nữa, y nhạy cảm với mùi vị, vị đắng là nhạy cảm nhất, giờ vẫn đắng chát miệng.

Tương Địch Giai mím môi nén cười, thấy Giản Phàm tỏ ra rất khó chịu thì không trêu nữa, lòng vô cùng vui vẻ, cô cố tình làm vậy, thế này mới là chàng trai cô yêu thương, cô không thích bị đối xử như món đồ thủy tinh dễ vỡ, tự rót cho mình một chén, đưa lên mũi ngửi nhẹ rồi khoan khoái nhấp một ngụm, tự nói một mình: “Loại trà cực phẩm này hơn 1000 một lạng đấy, cha tôi còn tiếc không mang ra tiếp khách, đâu uống một mình. Cậu bỏ lỡ đừng có mà hối hận.”

“Có gì mà hối hận, em căn bản không thích thứ này.” Giản Phàm úp ngược chén trà xuống, với y mà nói thứ đắt không có nghĩa là ngon, thứ ngon không nhất định phải đắt.

“Vậy nếu bỏ qua thứ cậu thích, cậu có hối hận không?” Tương Địch Giai nói một câu làm Giản Phàm ngạc nhiên ngẩng đầu, bốn mắt chạm nhau, đỏ mặt cúi đầu, tay vân vê dây nơ buông từ cổ áo xuống, quán nó quanh ngón tay mình, lí nhí nói: “Ví như ... Tôi.”

Giản Phàm ngây người, nhìn Tương Địch Giai đặt chén xuống, tựa như đợi bày tỏ, câu nói quá bất ngờ vượt khỏi nội dung hai người đang trò chuyện, làm Giản Phàm luống cuống, một hồi lâu vẫn ngây ngốc nhìn Tương Địch Giai không nói lên lời.

Chương 142: Đùa chơi tình thật. (1)

Tương Địch Giai thấy Giản Phàm mãi không có phản ứng, tay quần dây nơ càng chặt, thít ngón tay đến tím tái, đầu ngón tay đã đỏ bầm, lấy dũng khí nói tiếp, giọng hơi nhanh chẳng giống sự điềm đạm thường ngày, như sợ không nói ra hết một lúc sẽ không đủ dũng khí: “Xem ra không thể quá tin vào thứ mắt mình nhìn thấy, hôm đó thấy Tăng Nam tới nhà cậu như vậy, tôi cho rằng cô ấy là bạn gái cậu ... Có điều về sau Tăng Nam nói rằng, cậu nhận một vụ án, công tác cũng điều chuyển, đang bận tối mắt. Cô ấy kể cho tôi nghe chuyện bản thân, nói rằng cậu là người rất thông minh, rất lương thiện, rất đáng mặt nam nhân, bảo tôi không nên bỏ lỡ, cô ấy cũng nói cậu đang thất tình ... Nhiều ngày không thấy cậu tới đón nữa, tôi tưởng mình dọa cậu chạy mất rồi.”

“Chị.” Giản Phàm hít một hơi: “Không, em không phải bị chị dọa chạy, mà là chính bản thân.”

“Là sao?” Tương Địch Giai không hiểu.

Giản Phàm cười còn đả độn hơn trà: “Không phải là em sợ trách nhiệm, mà là không có năng lực gánh lấy trách nhiệm ấy ... Thích một người, yêu một người và thực sự tới với nhau là hai chuyện khác nhau.”

Cho dù hai người có cả ngàn cả vạn lý do thích nhau, nhưng cũng có cả ngàn vạn lý do hiện thực ngăn cản hai người nắm tay nhau, đôi khi tự hỏi lòng, mình có thể không để ý tới tất cả, nhưng người mình thích thì sao? Mình có thể bấp chập tất cả, nhưng người mình thích thì sao? Một lần đổ vỡ làm Giản Phàm tới giờ vẫn chưa đủ niềm tin ... Giống Lương Vũ Vân nói, y vẫn đang nhạt nhẽo mảnh vỡ gắn vào trái tim mình.

“Cho nên cậu luôn giữ khoảng cách ái muội giữa chúng ta, nhưng né tránh nói tới tình cảm và tương lai? Né tránh trách nhiệm mà cậu sợ mình không gánh được? ... Nếu như cậu không biết tôi có thể tính vào người tàn tật, có phải cậu định giữ quan hệ mập mờ của chúng ta tới mãi mãi không?” Nữ nhân ở mặt

tình cảm gần như có thiên phú trời sinh, Tương Dịch Giai không có mấy kinh nghiệm yêu đương tựa hồ thấu hiểu phần nào cảm xúc của Giản Phàm.

“Trong mắt em, chị luôn hoàn mỹ nhất, bất kể xảy ra chuyện gì cũng không thay đổi.” Giản Phàm nói một câu chắc nịch, lòng xúc động lặng lẽ đưa mắt nhìn cô gái ôn nhu xinh đẹp đang nhìn y với ánh mắt chan chứa thâm tình cùng thẹn thùng, đột nhiên lại ngập ngừng buồn bã: “Sau khi biết chuyện đó, em nghĩ tới chúng ta tới với nhau, nhưng nghĩ rồi lại sợ ... Nếu em là một người giàu có, em không sợ, em có thể cho chị cuộc sống ưu việt mà người khác không cho được. Nếu em có học vấn thì cũng không sợ, chúng ta sẽ có rất nhiều đề tài chung, không lo một ngày chị thấy em buồn tẻ. Nếu em có thân phận địa vị, cũng không sợ, ít nhất có thể công khai khoác tay chị trước mặt bạn bè người thân của chị ... Nhưng em có gì, có chút thông minh, có chút khác người, xong mấy thứ đó chưa đảm bảo được gì cho tương lai cả, sở trường nhất là nấu ăn, giờ ngay cả nghề cũng làm sai.”

Một phen thổ lộ vừa chân thành vừa kỳ quái làm Tương Dịch Giai không biết nên cảm động hay bật cười, xoay lại chén của Giản Phàm, vừa rót trà vừa nói: “Đôi khi ai cũng phải làm chuyện mình không thích, giống như uống trà vậy.”

Hình như lạc đề rồi, lại như có ẩn dụ gì, chén rót đầy để trước mặt Giản Phàm, nhìn y đầy hứng chí, Giản Phàm bị ánh mắt cô làm chột dạ, cầm chén trà không muốn uống lên miệng, do dự mãi không uống, nghe Tương Dịch Giai nói: “Cha tôi nói trà có ba đạo, đạo thứ nhất đắng như sinh mệnh, tôi ném qua rồi, ném tới khắc cốt ghi lòng; đạo thứ hai là ngọt tựa ái tình, tôi đang được ném trái, chỉ không biết là có phải không, nhưng tôi thấy rất ngọt; đạo thứ ba là nhạt như gió thoảng, tôi không biết tôi có đạt được tới cảnh giới đó hay không. Điều cậu nói đều là thứ ngoài thân, nếu cuộc sống đều do những thứ đó tạo nên thì còn ý nghĩa gì? Nếu như tôi cũng để ý tới những thứ đó thì hai chúng ta có ngày hôm nay không?”

Không biết từ khi nào, chén trà trong tay Giản Phàm không còn giọt nào, vào hết miệng rồi, lần này không thấy vị đắng, căn

bản chẳng thấy vị gì: “Chị ... Chị nói sâu sắc thế là ý gì? Ý chị là giữa hai chúng ta không có khoảng cách.”

“Biết rồi mà còn hỏi, đồ ngốc.”

Giản Phàm nghe một cái lòng bưng sáng, ấm áp, rồi đầu óc vánh vất, mặt xuất hiện nụ cười xấu xa: “Xung hô thay đổi rồi, tình huống thông thường, nữ nhân một khi gọi ai đó là đồ ngốc, vậy chỉ có một khả năng thôi.”

“Khả năng gì?”

“Yêu tên ngốc đó rồi.”

“Đúng thế, tôi yêu một tên ngốc đấy, tôi thích ở bên cạnh tên ngốc đó vui vẻ chẳng suy nghĩ gì đấy.” Tương Dịch Giai nói như trút được gánh nặng trọng lòng, cô yêu một chàng trai nhỏ, rất nhiều lần thấy được ánh mắt lo được lo mất của y, thấy được y bị dày vò còn quá cả mình: “Chỉ là không biết tên ngốc đó có thực sự thích tôi không?”

Giống như bây giờ, cô phải dùng đôi mắt mình cổ vũ rất lâu, tên ngốc mới lấy được dũng khí thổ lộ: “Chị, em yêu chị, thật đấy, còn thật hơn vàng nữa.”

Tuy lời nói có chút yếu ớt, nhưng lần này ngữ khí của Giản Phàm rất kiên quyết, hơn bất kỳ lần thế non hẹn biển nào trước đó. Hai người biết nhau rất lâu rồi, một năm rồi, nhưng dường như hôm nay mới bắt đầu, Giản Phàm nhìn đôi mắt khiến y vô số lần rung động, đôi mắt dù giận dữ cũng mang vẻ hiền hòa, nhiều lần không định gặp lại nữa, cuối cùng không thoát được đôi mắt đó.

Có lẽ giữa hai người thực sự không có khoảng cách?

Thời gian ngừng trôi, ánh mắt như ngưng đọng, Tương Dịch Giai cong môi cười, giống như mong đợi gì, lại xấu hổ không nói ra, Giản Phàm đưa tay ra, nhích người, kéo cô vào lòng, cầm lấy bàn tay trắng trẻo non mịn của Tương Dịch Giai hôn lên, còn ngậm từng ngón tay như ngọc vào miệng mút nhẹ. Tương Dịch Giai cảm thấy một loại thoải mái chưa từng có từ ngón tay truyền tới, nhắm mắt lại hưởng thụ, cảm giác lưỡi Giản Phàm thuận cánh tay mình hôn dần lên vai, rồi ôn nhu ngậm lấy tai cô, hôn mũi, mắt, má ... rớt cuộc tới chỗ cả hai cùng khao khát trông đợi, khẽ chạm vào cánh môi hơi khô vài cái, Tương Dịch

Giai đã đưa chiếc lưới nhỏ ướt át ra, quấn lấy nhau, nước bọt của cô không ngừng bị Giản Phàm thấm lam mút lấy, nuốt xuống, hô hấp gấp gáp, hai cánh tay vươn ra ôm lấy cổ Giản Phàm.

Mọi khoảng cách biến mất sau nụ hôn ngọt ngào như mật này.

Lúc này trong phòng khách cũ kỹ có đôi người ngọc quấn quít lấy nhau, dưới ánh đèn nhu hòa, Tương Dịch Giai như làm động tác yoga, nửa quỳ, không phải nói là cưỡi trên đùi Giản Phàm, mái tóc buông xuống che đi nụ hôn cuồng nhiệt của hai người, đó là nụ hôn mang tính xâm lược, thân thể ấm áp, ngọt ngào giữa răng lưới. Giản Phàm tâm thần ngây ngất, nụ hôn sâu như toàn bộ mỹ thực mình từng nếm, và mình cũng biến thành mỹ thực tiến vào miệng chị Tương.

Thời khắc đó đầu óc Giản Phàm mê loạn, nhưng lại ngộ ra cảnh giới vô úy "chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu", đột nhiên hiểu ra, vì sao mỹ nhân lại có tư cách sánh ngang giang sơn.

Nụ hôn vong tình, nhưng nam nhân không thỏa mãn chỉ có thể, tay Giản Phàm vươn ra sau lưng Tương Dịch Giai, áo mỏng nhẹ nhàng, không cản nổi bàn tay heo, hết sức tự nhiên chạm vào vòng eo trơn mịn, luồn vào trong áo, chạm vào vết thương nổi lên trên da thịt mịn màng.

Chương 143: Đùa chơi tình thật. (2)

Tay Giản Phàm vừa chạm vào vết xước trên người, Tương Địch Giai thoáng như sợ hãi, hơi khựng người, nhưng cảm thụ đôi bàn tay kia nhẹ nhẹ vuốt ve tựa như an ủi. Thoáng chốc giọt nước long lanh xuất hiện khóe mắt, cảm động dâng lên từ tận đáy lòng, vì nhìn ánh mắt si mê, nụ hôn si mê, sự si mê như vượt qua tất cả, lúc này cô nguyện tin rằng, cho dù mình nằm xuống không bao giờ đứng lên được nữa, cậu ấy cũng vẫn sẽ ôm mình thế này, cô nguyện tin rằng, cả đời sẽ ở bên nhau như thế.

Cảm động chỉ duy trì tích tắc, đột nhiên Tương Địch Giai như bị điện giật "Á" một tiếng, rời khỏi vòng tay Giản Phàm, hai tay ôm trước ngực, mày liễu phẫn nộ, mắt phượng uy nghi, quát: "Rút ra, dám sờ linh tinh."

Thì ra bàn tay vuốt ve vết thương kia đã vượt giới hạn, vòng qua eo cô, tới thẳng ngực, Tương Địch Giai chỉ thấy ngực man mát, nút áo lót bung ra, giật mình muốn che bộ phận mẫn cảm sợ bị tập kích. Mà Giản Phàm lúc này không chịu bỏ qua, ôm lấy chị Tương không buông, Tương Địch Giai vùng vẫy, đôi bàn tay đó còn mặt dày mày dạn hơn cả người, dưới lớp áo mỏng, né trái né phải, không chịu rút ra.

Vặn mình vài cái, Tương Địch Giai hai khuỷu tay kẹp chặt ngực, không vùng vẫy nữa, dùng chiêu án binh bất động, còn tỏ ra đắc ý: "Không cho cậu toại nguyện."

Vì thế Giản Phàm bắt đầu mặt dày cầu khẩn, thề thốt cái gì mà mình chỉ sờ một cái, đến y còn chẳng tin lời ma quỷ của mình nữa là người ta, vì thế Tương Địch Giai không buông tay. Còn kiếm cớ, muốn kiểm tra phía trước có vết thương không? Tương Địch Giai nói có, nhưng vẫn không buông. Giở lại trò cũ, muốn dùng nụ hôn dần dần làm cô lơ lửng phòng bị, muốn lấy ôn nhu cảm động giai nhân, Tương Địch Giai cười khanh khách, không chịu buông.

Không chịu bỏ phòng tuyến cuối cùng.

Mặc dù biết sớm muộn cũng phải từ bỏ, mặc dù biết đây là sự kiên trì uống công vô ích, có điều phải để y công phá được cũng không dễ dàng. Giản Phàm lần nữa gặp phải thất cố chai "hôn miệng dễ, sờ ngực khó", mấy thủ đoạn đều bị vạch trần mà chưa tìm được cửa để vào.

Giản Phàm đành rút tay ra một tay, ngồi ngay ngắn, nghiêm mặt hỏi: "Chị, em hỏi chị một vấn đề nghiêm túc."

"Cái gì?" Tương Định Giai cười, vẫn kẹp ngực không chịu buông.

"Em chỉ đang thắc mắc, nếu chị che bên trên chặt chẽ, vậy bên dưới chị định bảo vệ thế nào?" Giản Phàm giơ bàn tay lên trước mắt Tương Định Giai, cười vô cùng thâm tà.

"Cậu dám ... Á."

Tương Định Giai nghe thế thì giật mình, vừa mới định đánh Giản Phàm thì hét lên, bàn tay Giản Phàm rút ra vẫn ở trước mắt, nhưng bàn tay còn lại thừa sơ hở tích tắc của cô đã thành công rồi.

"Á" từ cổ họng phát ra tiếng kêu nhẹ, làn da hơi thô ráp bóp nhẹ da thịt tinh tế của cô, mang tới kích thích dị dạng, Tương Định Giai hơi nhú mày, thân thể khẽ run lên, uốn éo một cách không tự nhiên.

Tựa như toàn bộ dây thần kinh cảm giác tụ vào đầu ngón tay, một cảm giác mịn mà lần đầu tiên Giản Phàm cảm nhận được, rất mềm mại, không săn cứng nhưng lại no tròn, cảm giác như bầu vú của thiếu nữ ... Tay vê vê núm vú làm người Tương Định Giai cong lên, kèm theo tiếng rên khe khẽ trong miệng....

Chẳng khác gì uống rượu giải khát Giản Phàm nhanh chóng cảm thấy chưa đủ, chưa thỏa mãn, y còn muốn nhìn, nhưng Tương Định Giai mặt đỏ bừng, nắm chặt cổ tay: "Rút ra."

Giản Phàm ương bướng đáp lại: "Không rút."

"Đáng ghét"

Tương Định Giai cảm giác bàn tay kia đang thoải mái vuốt ve ngực mình, kéo thế nào cũng không được, có chút giận lại thẹn, vừa quát mấy câu thì lại bị một tay còn lại của Giản Phàm ôm vào lòng. Biết đại thế đã qua rồi, xấu hổ vùi đầu vào vai Giản Phàm, mặc cho bàn tay kia xâm phạm vùng đất đã mất.

Cảm giác thân thể Tương Địch Giai đang run rẩy, xấu hổ không nói lên lời, Giản Phàm cực kỳ đặc ý, ẩm này, mềm này, căng này, nắm trọn trong lòng bàn tay.

Tương Địch Giai cắn môi dưới, không chỉ mặt nóng bừng, mà mỗi tác da thịt đều nóng hổi, cực nóng, hai tay nhéo má Giản Phàm, xoắn lấy quát: “Tiểu tặc, cậu toại nguyện rồi đó, còn không rút ra?”

“Hì hì, chị, dù sao em cũng thành công rồi, ở đây chỉ có hai chúng ta.” Giản Phàm cười hì hì, hai bàn tay không biết dày vò bao lâu, mà lúc này Tương Địch Giai rõ ràng có thể lui về phía sau một cái là thoát thân, nhưng cô lại không làm thế, cứ như mặc cho y khinh bạc vậy, rõ ràng rồi, chỉ xấu hổ mà thôi, gan lớn lên, tay muốn luôn xuống dưới váy.

Không ngờ biến cố phát sinh, vừa mới hành động, mặt biến sắc, á một tiếng, tay mềm nhũn, trán túa ra mồ hôi lạnh, ngã sang bên, tay ôm lấy vị trí mẫn cảm, mặt nhăn nhó nhìn Tương Địch Giai che miệng cười rời khỏi lòng mình: “Chị, chị cố ý ngồi vào chỗ đó.”

“Á, không cẩn thận thôi mà, đau à, để tôi xem xem ngồi vào chỗ nào.” Tương Địch Giai khom người xuống, giả vờ như muốn xem.

Giản Phàm xấu hổ ôm bụng dưới: “Chị cố ý phải không?”

Có điều người hỏi một đằng, người đáp một nẻo, Tương Địch Giai khẽ hôn Giản Phàm, vỗ má an ủi: “Đã bảo là không cẩn thận, giận à?”

“Ừ, giận rồi.” Giản Phàm gật đầu như đứa bé giận dỗi.

“Thế thì cứ giận đi.” Tương Địch Giai thuận nước đẩy thuyền nói một câu, hai tay vòng ra sau cài lại áo lót, phát hiện ánh mắt kinh ngạc của Giản Phàm lại tò mò: “Sao vậy, sao nhìn tôi như thế?”

Giản Phàm có chút kinh hoàng nói: “Chị, sao chị không động tình chút nào, chị có biết năm 2012 là ngày tận thế của thế giới rồi không?”

“Cái gì? Động tình hay không động tình thì liên quan gì tới ngày tận thế?”

“Sao lại không liên quan chứ, nếu tới ngày tận thế mà chúng ta chưa làm chuyện đó, chưa lên giường, không phải tiếc nuối lắm à?”

Lý do méo mó xẹo xọ như vậy mà cũng nghĩ ra được nữa, Tương Giai cười tới gập cả người. Thấy cô không có vẻ là sẽ dứt khoát từ chối, Giản Phàm lại sán đến, ghé vào tai hỏi: “Chị, chị thực sự để ý chuyện đó vậy sao?”

“Không, không phải.” Tương Dịch Giai cười xong ngồi thẳng người, nâng cằm Giản Phàm lên: “Tôi không ngại làm chuyện đó đâu, nhưng hôm nay 11 giờ cha tôi sẽ từ lễ hội âm nhạc trở về. Nếu cậu có thể thuyết phục cha tôi giữ cậu ở lại, tôi mong mà chẳng được. Nói cho cậu biết trước, cha tôi cổ hủ lắm, năm nay 64 rồi, nói không chừng còn cổ hủ hơn cha cậu. Sao, có tự tin không?”

“Không!” Giản Phàm vừa nghe đã mất tinh thần, người ta là giáo sư đại học đó, từ bé đến lớn có giáo viên nào có thiện cảm với y đâu.

“Ngồi thẳng lên, đừng có làm cái bộ dạng ủ rũ như vậy.” Tương Dịch Giai vừa thấy cái dáng vẻ như cà gặp sương của Giản Phàm là đã không vui rồi, đẩy y một cái, thực sự có chút chút tức giận mắng: “Cậu đừng có nghĩ rằng tôi là cô bé, nói ngon ngọt lừa vào tay, rồi lại dụ dỗ lên giường, như thế tôi sẽ một lòng theo cậu, có phải cậu nghĩ thế không?”

“Không, chị biết không phải mà, nếu không em đâu phải phiền lòng thế.” Giản Phàm miễn cưỡng ngồi thẳng lên.

“Nếu cậu thực sự yêu tôi thì hãy làm cho cha tôi, mẹ tôi, anh tôi đều thừa nhận cậu, phải rồi, còn cả cha mẹ cậu nữa.” Tương Dịch Giai nghiêm túc nói.

Gập ngón tay mà tính, độ khó cứ tăng lên dần, có điều đây là lẽ thường tình của con người, Giản Phàm khó xử lắm, nắm bàn tay Tương Dịch Giai, như thể muốn lấy thêm sức mạnh: “Chị, vậy cha mẹ chị có dễ tiếp xúc không?”

Tương Dịch Giai phì cười như cô tình nói: “Cha tôi thích thanh niên có học thức, khiêm tốn lễ phép, ăn nói bất tục.”

Chương 144: Đùa chơi tình thật. (3)

“Cái này ... Không thành vấn, em có thể học được, không học được thì em cũng đóng giả được.” Giản Phàm tức thì làm vẻ mặt tự tin nghiêm túc, thần khí ngời ngời, chỉ là được vài giây đã tự nhìn ra sơ hở xìu xuống: “Không xong, không làm giả được, anh trai chị biết quá rõ em là ai rồi, càng đóng giả chỉ càng thêm mất mặt. Đúng rồi, anh trai chị không thành vấn đề, anh ấy còn xúi em theo đuổi chị.”

-“Anh tôi nghe cha mẹ tôi.” Tương Địch Giai phủ nhận ưu thế duy nhất của Giản Phàm.

Giản Phàm không biết nói sao, với điều kiện của y bây giờ muốn làm cha mẹ người ta thích quá khó, không phải vấn đề quyết tâm hay không, mà vấn đề hiện thực.

Tương Địch Giai thêm một câu: “Có điều cha mẹ tôi đa phần rất nghe theo tôi.”

Giản Phàm ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm ánh mắt mang đầy vẻ trêu chọc của Tương Địch Giai, kêu oan: “Chị, chị đừng có chọt lên chọt xuống như vậy được không, làm tim người ta đập loạn xạ, chị cố ý đấy à?”

“Thế bây giờ đã có dũng khí chưa?”

“Chỉ có dũng khí thì ích gì, vì như một người có quyết tâm lên trận giết địch, nhưng trong tay không có gươm giáo giáp trụ thì dũng khí cao tới mấy cũng chỉ đâm đầu vào chỗ chết, cơ hội làm lại cũng không có. Cho em thêm thời gian vũ trang, em có một vụ án khó nhằn, trong tay còn có bí phương thất truyền mấy trăm năm ...”

“Suyt, mau mau, cha tôi về rồi.”

Tương Địch Giai nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ thì thất kinh cắt ngang kế hoạch vĩ đại của Giản Phàm, hai người cứ như ăn trộm nhìn ngó lại bản thân xem có sơ hở gì không, sau một hồi kinh hoàng đứng thẳng lên. Vừa mới đi được hai bước thì cửa mở, một ông già tóc hoa râm, mặt đầy nếp nhăn nhưng khí sắc rất tốt, nhíu mày nhìn Giản Phàm có chút bất ngờ.

“Cha, đây là Giản Phàm bạn con.” Tương Địch Giai vội giới thiệu, sau đó đá Giản Phàm một cái.

Giản Phàm vội vàng cúi gập mình 90 độ: “Cháu chào bác ạ.”

“Ừ, chào cháu, tới chơi với Giai Giai à?”

Tương Địch Giai biết Giản Phàm chưa vũ trang, nên không ép y ra trận ngay, vội nói: “Con đưa cậu ấy về ạ.”

“Ừ, muộn rồi, cháu đi đường cẩn thận nhé.” Ông già rất hiền hòa, khách khí một câu rồi đi vào phòng.

Đôi nam nữ rón rén ra khỏi nhà, vừa mới đóng cửa lại liền thở phào, Giản Phàm vỗ vỗ ngực, vừa rồi suýt đứng tim chứ đâu đùa: “Chị, cha chị rất hiền hòa, hẳn là dễ nói chuyện.”

“Đừng có mà tưởng bở, cha tôi khó tính lắm đấy, học sinh ông ấy dạy, thi được 80/100 điểm thì ông ấy cũng không khách khí, anh tôi lớn như vậy rồi mà vẫn sợ cha tôi đấy.” Tương Địch Giai thấy phải duy trì áp lực với Giản Phàm, không cho y thấy quá thoải mái, tên này thoải mái là sinh lười, cô hiểu lắm.

“Vậy thì đó là học sinh có vấn đề rồi, chịu khó tặng quà cho giáo viên vào chứ, môn nào chẳng qua, hồi đại học em toàn làm thế đấy.”

“Cậu còn không biết xấu hổ mà nói ra được à, dám nói với cha tôi như thế thì đừng hòng bước qua cửa.”

“Không thềm, không qua được cửa thì em leo cửa sổ.”

“Trộm, muốn ăn đòn à?”

Hai người cười đùa, đuổi đánh nhau rồi lại dính vào nhau cho tới tận tới bên xe của Giản Phàm. Không gian thoáng đãng, gió đêm vì thế cũng mạnh hơn, thổi chiếc váy mềm dán lên người của Tương Địch Giai, hương thơm cơ thể man mác luồn vào cánh mũi, sắp chia tay rồi cả hai đều muôn phần quyến luyến. Giản Phàm nhẹ nhàng vòng tay qua eo Tương Địch Giai kéo vào người đặt lên môi cô một nụ hôn cuồng nhiệt, đưa lưỡi ra nhẹ nhàng tách cánh môi mềm, không cần tìm kiếm chiếc lưỡi thơm tho đã đưa ra nhiệt tình hưởng ứng, làm y chột sinh ra ý nghĩ, chị Tương rất thích hôn.

Một hồi lâu sau hôn tới môi ướt mềm, Tương Địch Giai khẽ đẩy Giản Phàm ra: “Giản Phàm, có phải hôm nay thất vọng lắm không?”

“Thất vọng gì?”

“Âm mưu không thành, không thất vọng à?”

Giản Phàm nhìn Tương Địch Giai cười hết sức vui vẻ, cho dù có thất vọng cũng thấy đáng rồi, chỉ cần đổi được nụ cười đó thì cái gì cũng đáng, tự tin nói: “Nhớ lấy, lần sau tuyệt đối không bỏ qua cho chị!”

“Được rồi, lên xe đi, tôi hơi lạnh, phải về rồi.” Tương Địch Giai đẩy Giản Phàm một cái.

Không ngờ Giản Phàm nắm lấy tay, đặt lên ngực mình, đầu hơi cúi xuống chạm vào trán Tương Địch Giai, ôn nhu nói: “Chị, làm vợ em nhé?”

Tương Địch Giai hoàn toàn không có chút chuẩn bị nào, không ngờ Giản Phàm lại hỏi câu này, lần trước Giản Phàm đã nói thế, nhưng đó là nhất thời xúc động. Hai người thậm chí chính thức xác lập quan hệ không lâu, suýt nữa vọt miệng hỏi “Có phải cậu có sở thích cầu hôn người ta không?.” Chỉ là nhìn ánh mắt, chứa đầy nhu tình và sự chân thành của Giản Phàm lại chẳng thể nói ra câu đó, khẽ gật đầu, ngay lập tức cảm thấy toàn thân bị nhắc bổng lên xoay tròn trên không, bên tai là tiếng reo hò của Giản Phàm.

Ánh đèn sáng không sáng bằng ánh mắt Tương Địch Giai, nụ cười trên mặt mỹ lệ, kiều diễm, mê người.

Quyển luyến mãi mới khuyên được Giản Phàm lên xe, khi hạ cửa kính xuống còn trao nhau nụ hôn qua cửa sổ mới chịu tạm biệt.

Tương Địch Giai tránh sang bên nhường đường, vẫy tay tiễn Giản Phàm đi, không dám tin vào chuyện xảy ra hôm nay, miệng khẽ ngâm nga, bước chân có chút nhún nhảy đi lên lầu, vừa vào nhà thì nghe cha mình trách.

“Giai Giai, là ai mà con trộm cả Thiết Quan Âm cực phẩm của cha ra dùng thế, đúng là lãng phí, trà ngon thế này mà mới pha hai lần nước, con không biết tiếc à?”

Nhớ lại bộ dạng uống trà như uống thuốc độc của Giản Phàm, Tương Địch Giai cười trộm trong lòng, cha mà biết chuyện đó thì coi như xong hết, ổn định lại tâm thần đi vào phòng khách, lúc này cha cô đang rửa chén trà ấm trà, ân cần nhận lấy làm

thay, thay nước mới, đợi lúc sau cha cầm chén trà thưởng thức mới cẩn thận nói: “Cha, con có chuyện muốn nói với cha.”

“Ừ, chuyện việc làm của con phải không, có ý định gì rồi?” Ông già quan tâm hỏi, chỉ cần con gái thích việc gì, dù bỏ cái thể diện này xuống, ông cũng sẽ đi xin người ta.

Tương Địch Giai hít một hơi, cuối cùng cũng đưa ra quyết định: “Không ạ, cha, con có bạn trai rồi ... cậu ấy vừa cầu hôn con.”

“Cái gì?” Ông già giật mình mở mắt ra: “Là, là chàng trai vừa rồi phải không?”

Tương Địch Giai gật đầu, ấn nhẹ vai cha đang muốn đứng dậy, sắc mặt thận trọng, châm chước lời nói, vừa pha trà nở nụ cười ôn nhu hồi tưởng kể lại: “Cha, cha bình tĩnh nghe con kể ...”

Lại nói Giản Phàm, dọc đường trở về, lòng tràn ngập niềm vui khó diễn tả, chỉ muốn hét lên thật lớn, tới giờ vẫn không thể nào diễn tả giây phút sung sướng ấy. Chị Tương đồng ý rồi, như mơ vậy, đó là chuyện trước kia thậm chí không cả dám mơ, mặc dù biết để có thể thật sự cưới được Tương Địch Giai về sẽ còn chặng đường rất xa, nhưng y đã đi bước đầu tiên rồi, bước thứ hai cũng nghĩ tới rồi, đó là mua một cái giường, đúng thế, còn là giường đôi.

Hạnh phúc tràn ngập cõi lòng.

Khi Giản Phàm lái xe của Tăng Nam lần nữa tới hộp đêm Thịnh Đường thì vừa mới qua nửa đêm, đối với thành phố đã chìm vào giấc mộng đẹp thì cuộc sống về đêm ở những chốn ăn chơi trụy lạc xa hoa mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Chương 145: Chuyện cũ hỏi từ đầu. (1)

Thịnh Đường không khác gì mọi khi, trời tối một cái là bãi đỗ xe đã chật kín, Giản Phàm phải đỗ xe đợi ở bên đường một lúc lâu mới có chỗ để lái vào. Mở cửa đi xuống là gió nhẹ mang theo tiếng nhạc đập dìu, tiếng cười của nam nữ truyền vào tai huyên náo vô cùng, xa xa nhìn về phía đại sảnh có ba nữ nhân khoác vai nhau đi ra, có vẻ là mấy chị em thân thiết cùng nhau đi chơi, loạng chạt loạng choạng rời cửa không xa đã khom người nôn ọe. Ở chỗ tối của bãi đỗ xe có một đôi nam nữ đang dựa vào xe ôm nhau, người uốn éo gặm nhau loạn xạ, không biết là vừa gặp mặt hay là hôn tạm biệt, đa phần là từng cặp đôi tay trong tay, ăn mặc có trang trọng, có trẻ trung cá tính, ra ra vào vào.

Kiểm men say, mua sâm hoặc bán sâm, săn tình hoặc bị săn, một không khí đậm đặc mùi vị nhục dục xa đọa, không biết là do tâm tình đang rất tốt hay là đến nhiều nên quen rồi, đối với những cảnh tượng có phần chướng mắt ấy, Giản Phàm cũng không thấy thiếu thoải mái như trước kia, bởi vì thứ không hợp lý thì sẽ không tồn tại được, nếu đã tồn tại là có lý do của nó, cho dù anh không hiểu.

Đi bộ tới đại sảnh, bảo an đi tới, định đón ông chủ vào trong, vừa nhận ra người quen, Mơ Hồ nhiệt tình như gặp huynh đệ, cứ nghĩ Giản Phàm tới tìm Đường Đại Đầu, không ngờ là tìm Tăng Nam, không dám nhiều lời, bấm bộ đàm gọi người ra đưa Giản Phàm tới tận cửa thang máy.

Tầng 13, phòng giám đốc, người chưa tới thì cửa đã mở, Giản Phàm đi vào thì thấy Tăng Nam ngồi vắt chéo chân tự rót tự uống, cái váy ngắn hớt lên, khoe trọn cặp chân dài khêu gợi, Tăng Nam nở nụ cười rất ái muội, thế nhưng khẳng định là không phải quyến rũ. Còn Giản Phàm, đây là lần đầu tiên quay trở lại nơi đã xảy ra sự kiện kia, vẫn cảnh tượng đó, vẫn con người đó, trong lòng khó tránh khỏi cảm giác là lạ.

Giản Phàm quay người đóng cửa lại đặt chìa khóa xe lên bàn: “Trả lại nguyên trạng nhé, cảm ơn.”

Tằng Nam nhấp một ngụm rượu vang, cười đầy ẩn ý: “Làm sao lại về sớm thế, tôi cứ tưởng anh không về nữa cơ ... Ừm, nhìn dáng vẻ phơi phới này thì hình như thành rồi phải không. Này, anh không phải lại dùng biện pháp thô bạo với chị Tương chứ?”

Có vài phần trêu ghẹo, có vài phần hóng hớt, Tăng Nam bỏ đi lớp ngụy trang, càng thêm chân thật, giống như một bác gái rảnh rang lắm chuyện, Giản Phàm cười không đáp mà còn hỏi lại: “Mà sao cô lại quan tâm tới đời tư của tôi thế?”

“Tôi không quan tâm mà được à? Mau chóng tác thành chuyện tốt của hai người, để anh khỏi thấy tôi như thấy kẻ thù kiếp trước, vừa nóng lên là lại muốn ra tay với tôi, phận liễu yếu đào tơ như tôi làm sao mà chống cự được?” Tăng Nam tuy nói vậy nhưng rõ ràng là đã không để bụng chuyện kia nữa rồi.

“Cô lại nói dối rồi, có phải cố ý tiếp cận chị Tương Không? Rõ ràng tôi phi lễ với cô, cô lại khen ngợi tôi, có dụng tâm gì hả?”

“Ừ.” Tăng Nam không phủ nhận: “Không sai, không sai chút nào hết, anh muốn thế nào, tới chất vấn rồi trở mặt với tôi hả?”

“Không, tôi tới để cảm ơn cô.” Giản Phàm nói hết sức chân thành.

“Cảm ơn tôi cái gì?”

“Cảm ơn cô đã nói với chị ấy như vậy, đôi khi người trong cuộc nói thì không ai tin ai, còn người ngoài nói một câu thì hiệu quả. Cảm ơn cô đưa chị ấy tới bên tôi ... Tôi thiếu chút nữa thì bỏ lỡ rồi.”

“Vậy thì sau này đừng bỏ lỡ nữa, có điều hai người muốn tới với nhau cũng khó lắm. chị Tương là cô gái không ai chê trách được, đối xử với ai cũng thân thiết, lương thiện, lại xinh đẹp chết người, gia cảnh tốt như thế, tôi lo cho hai người thật đấy ... lời không hay nói trước nhé, nếu chuyện không thành đừng trách tôi làm mai không linh.”

“Ha ha ha, làm sao thế được, đó là chuyện của tôi rồi.”

Hai người lần đầu tiên trò chuyện thân thiết cởi mở như vậy, giống như hai người bạn lâu năm, Giản Phàm từ chối lời mời rượu của Tăng Nam: “Tôi không quen rượu vang ... Thôi, đi vào chuyện chính, tôi tới đây hôm nay còn là muốn ...”

“Xuyt!” Tăng Nam đột nhiên ra hiệu cho Giản Phàm im lặng, sau đó dựng lỗ tai lên nghe, đá giày đi chân đất rón rén ra cửa trong ánh mắt ngạc nhiên của Giản Phàm, tiếp đó càng xảy ra chuyện kinh ngạc hơn, chỉ thấy Tăng Nam hai tay ôm ngực hét lên: “Á ... Á ... Đừng, đừng làm thế ...”

Giản Phàm hét cả hồn, cô gái này làm cái quái gì vậy, hét còn to hơn cả cái hôm đấy, đang định chất vấn thì Tăng Nam háy mắt ra hiệu, kêu càng lúc càng nhiệt tình, càng lúc càng làm Giản Phàm ngứa ngáy toàn thân, sau đó thỉnh thoảng nắm đấm cửa giật mình ... Rầm, hai người ngã xuống, chính là Đường Đại Đầu lâu ngày không gặp và cái đuôi Tôn Nhị Dũng. Té ra là hai tên này vừa rời ở ngoài nghe trộm, Đường Đại Đầu mặt cực dầy, lồm cồm bò dậy, tỏ ra như không hề có chuyện gì, cười ha hả: “A, hai vị đều ở đây à?”

“Đường Đại Đầu.” Tăng Nam rít lên từng chữ một, hai tay khoanh trước ngực bộ dạng lão đại, khẩu khí bất thiện: “Thỉnh Đường từ tầng 4 tới tầng 11 có vô số cảnh ướm át, anh muốn nghe muốn nhìn hay muốn làm cũng không ai cản, vì sao lại tới chỗ tôi ... Phá hỏng chuyện tốt của hai chúng tôi, anh định nói thế nào đây?”

Chuyện nam nữ không làm Tăng Nam ngại ngùng, Giản Phàm thì dở khóc dở cười, Tôn Nhị Dũng sợ uy của Tăng Nam đã bò như chó ra ngoài hành lang, chỉ còn Đường Đại Đầu cười nịnh: “Vậy, vậy hai người cứ tiếp tục đi, không làm phiền nữa, cứ bắn bắn ... Á, không, vui vẻ, vui vẻ ... Chỉ là ... Chỉ là, ngàn vạn lần đừng đánh nhau nhé, Nam Nam, lần trước cô đánh người, khiến Giản Phàm một thời gian không tới chỗ chúng ta.”

May mà hắn phanh lại kịp không nói ra hai chữ “bắn pháo”, Tăng Nam vẫn không khách khí: “Vậy còn không mau rút đi, hai người còn ở đây thì làm sao chúng tôi tiếp tục?”

Hai người kia nghe vậy cười hi hí, lén lét giơ ngón tay cái lên với Giản Phàm rồi chạy mất, Tăng Nam bực bội đóng cửa lại, Giản Phàm bị hai người đó làm bật cười, thuận miệng hỏi: “Làm sao Đường Đại Đầu lại sợ cô thế nhỉ, tôi thắc mắc lâu rồi mà không tiện hỏi.”

“À, cũng không phải sợ đâu, Lý Uy và Đường Thụ Thanh cần anh ta trông coi Thịnh Đường, làm mấy việc bản thủ, anh ta thì cần chỗ dựa, cho nên nịnh bợ quản sự tôi đây mà thôi. Trước kia còn có ý đồ với tôi, bị tôi chỉnh cho vài lần chữa rồi, con người anh ta thô lỗ thô bỉ, khách khí chỉ thiệt thân, xong có điểm đáng yêu, nghĩa khí lắm, có chuyện gì cần giúp là không nói hai lời, thế nên tôi cũng giữ khách khí nhất định, tạo thành thứ quan hệ kỳ quái của chúng tôi.” Tăng Nam lấy thêm một cái ly nữa, rót một nửa, nhìn Giản Phàm ngồi ở ghế sofa: “Anh muốn hỏi gì?”

“liên quan tới vụ án thôi.”

“Uống cho quen, thời buổi này anh không biết uống rượu vang là không được, người ta thích dùng nó trong mấy trường hợp trang trọng.” Tăng Nam ưu nhã bước tới đưa ly rượu cho Giản Phàm.

“Cám ơn, là như thế này, có phải chi tiết nhỏ tôi cần làm rõ hơn, ngày cuối cùng cô gặp cha cô, khi đó nét mặt, giọng nói, hành động của ông ấy có chỗ nào khác thường ngày không? Cô nhớ cho kỹ, đừng vội trả lời tôi, tôi cần một đáp án chính xác nhất.” Giản Phàm giờ máy ghi âm lên bắt đầu ghi âm.

Chương 146: Chuyện cũ hỏi từ đầu. (2)

“Ồ, không có gì khác thường.” Tăng Nam nhấp một ngụm rượu, rất trấn định: “Năm đó tôi mới mười hai tuổi, có rất nhiều chuyện về sau nhớ không rõ nữa ... Giống như mọi ngày, cha tôi tới đón tôi rất cao hứng, hỏi vài chuyện trong trường. Buổi tối về nhà, ông ấy như mọi khi nấu cháo, ra ngoài mua vài cái bánh vùng, ăn xong xem tôi làm bài tập, khi đó sơ trung 6 giờ là tự học, mỗi ngày đúng 8 giờ tôi lên giường xem sách một lúc là ngủ ... Khi cha tôi đi nói là gặp người bạn gì đó, lát sau sẽ về. Không có khác thường cả, đôi khi cha tôi bận rộn còn bỏ tôi ở nhà một mình.”

“Nghĩ thật kỹ, nghĩ ra cái gì thì nói với tôi ... Chuyện thứ hai tôi cần cô giúp.” Giản Phàm chống cằm suy nghĩ, không biểu lộ ý kiến, an bài: “Chỉnh lý di vật cha cô để lại rồi giao cho tôi, nếu có nhật ký, giấy tờ, tốc ký gì đó là tốt nhất, giúp tôi hiểu được chuyện xảy ra xung quanh ông ấy, nếu như không có tác dụng thì tôi sẽ trả lại cho cô sớm nhất có thể.”

“Có, chuyện này không thành vấn đề.” Tăng Nam gật đầu.

“Chuyện thứ ba, tối ngày hôm đó chúng ta nói chuyện về Lý Uy, cô đã đưa ra rất nhiều lý do chứng minh ông ấy có vấn đề, nhưng tôi cũng có tâm kết không thuyết phục được bản thân. Thứ nhất, ông ấy luôn coi cô như con gái, Đường Đại Đầu kể ông ấy rất chiều chuộng cô, trong tình huống đó cô lại luôn nghi ngờ ông ta, không để ý tới tình cảm nhiều năm, tôi nghĩ, có phải trong đó có nguyên nhân gì không? Cô đã phát hiện ra cái gì, còn điều gì chưa nói với tôi, Tăng Nam, cô phải hết sức thẳng thắn với tôi.” Giản Phàm nhìn Tăng Nam nghiêm túc chăm chú.

“Xem ra tôi không nhìn nhầm người, chỉ mới vài ngày anh đã nghĩ tới tôi, đúng thế, có một thứ, có điều khó mở miệng, có thể nói với anh, nhưng anh phải giữ bí mật.” Tăng Nam nhìn Giản Phàm gật đầu lại chỉ máy ghi âm, đợi tắt máy rồi mới nói tiếp: “Kỳ thực vấn đề thứ hai và thứ ba giống nhau, anh chỉ cần xem

những bức thư kia là hiểu là chuyện gì ... Khi đó quan hệ cha tôi và Lý Uy không tốt, hơn nữa bọn họ có va chạm từ rất lâu rồi.”

Giản Phàm tập trung tinh thần: “Thư gì?”

“Thư tình, Lý Uy gửi cho mẹ tôi, tôi vô tình phát hiện cha tôi vẫn còn lưu giữ.” Tăng Nam tiết lộ tin tức động trời làm Giản Phàm há hốc mồm: “Trong phân cục Tấn Nguyên có rất nhiều người biết cha tôi và Lý Uy là tình địch, hì hì, nghe nói hai người họ cạnh tranh dữ dội lắm, về sau mẹ tôi chọn cha tôi. Lãnh đạo cục cũng biết chuyện, cho nên tích cực tác thành Lý Uy với một nhân viên của công ty phục vụ lao động ở dưới cục, đó chính là Đường Thụ Thanh. Có điều Lý Uy vẫn yêu mẹ tôi, tình cảm vợ chồng của họ không tốt, con trai họ lại chết, tình cảm càng sút mẻ ... Không nói nữa, tôi nói cũng không rõ ràng được, dù sao tôi thấy Lý Uy không phải người tốt, cũng không thấy ông ấy có ơn gì với tôi, mặc dù ông ấy nuôi tôi ăn học, nhưng tôi kiếm về cho ông ta cũng rất nhiều tiền ... Chuyện này có ích gì sao?”

Không biết Giản Phàm nghe chuyện xưa cũ đó thấy có gì hay mà cười ha hả: “Có, rất có ích đấy.”

Tăng Nam thì không vui gì cả: “Anh cười cái gì vậy.”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Giản Phàm xua tay: “Tại tôi cao hứng ấy mà, lời cô nói rất có ích, ít nhất giúp tôi giải được một câu đố.”

“Câu đố gì?” Tăng Nam vội vàng hỏi.

“Là thế này, tôi luôn thấy quan hệ giữa cô và Lý Uy có vấn đề. ngay từ lần đầu tiên tới văn phòng của Lý Uy là tôi đã nhận ra rồi, ánh mắt ông ấy nhìn cô vừa có quan tâm lẫn ái mộ, thế nên khi đó tôi mới hiểu lầm giữa cô và ông ấy là loại quan hệ kia, cho rằng cô là tình nhân mà ông ấy nuôi ... Ai ngờ ông ấy thích mẹ cô, ha ha ha, mà cô thì giống mẹ cô như thế ...” Có một khám phá nho nhỏ Giản Phàm cảm thấy rất vui vẻ, đang nói tới đó bất gặp ánh mắt tỏa ra sát khí của Tăng Nam liền ngưng bật, không ổn, mình vô duyên quá, chuyện này không nên cười mới đúng.

“Còn có chuyện gì nữa không?” Tăng Nam giận lắm, lại không có chỗ phát tiết.

“Hết rồi ... Xin lỗi, vừa rồi không nên.” Giản Phàm áp úng xin lỗi, hôm nay tâm trạng y hơi lằng lằng, thành ra chuyện buồn nghe vào tai cũng thấy vui được.

“Hết rồi thì anh rút đi.”

Tằng Nam nói chuyện không khách khí nữa đi thẳng ra cửa tiễn khách, Giản Phàm tự biết mình chọc giận người ta rồi, vội vàng lấy máy ghi âm, cười nịnh với Tăng Nam một cái, chưa kịp nói lời tạm biệt thì cửa đóng "sầm", làm y giật mình.

Vốn tưởng có ẩn tình gì, không ngờ lại là chuyện tình cảm nam nữ, hình như chuyện trải qua tối nay đều là tình cảm, bị đuối đi có hơi bẽ mặt thật, cơ mà đáng đời mình. Giản Phàm vừa đi được mấy bước thì có hai cái đầu từ phòng gần đó thò ra, là Đường Đại Đầu và Tôn Nhị Dũng còn chưa đi, mỗi người ở một bên kẹp tay Giản Phàm lôi đi: “Giỏi đấy, lần này không bị ăn đòn.”

Tôn Nhị Dũng lắc đầu chê bai: “Giỏi gì chứ, mới được vài phút, cởi quần áo ra cũng hết giờ rồi.”

“Ài, huynh đệ à huynh đệ, trông cậu cũng cao lớn khỏe mạnh thế mà yếu vậy, thế này thì không được rồi, phải tìm một cô em cho cậu ta luyện thôi.”

“Đúng thế, người anh em, cậu phải học được cách giữ tinh, tích khí, như thế mới có thể sống khoẻ dài lâu.”

Giản Phàm nghe giọng điệu hai tên này có linh cảm không lành, vùng vẫy: “Này, này, các anh định làm cái gì thế hả?”

“Hô hô hô, có kêu rát họng cũng không ích gì đâu, đi xem vài thứ, không hối hận đâu. Hắc Đản, Hắc Đản, kéo Oa ca của mày đi ...” Đường Đại Đầu gọi mấy câu liền có có bảo an từ trên lầu chạy xuống, hợp sức lôi kéo Giản Phàm.

Dù sao chẳng sợ đám này hại mình, với lại Giản Phàm có chuyện hỏi Đường Đại Đầu, đành để mấy người kia kéo đi.

Bị kéo vào thang máy, lại bị lôi ra khỏi thang máy, không rõ đám này định làm cái gì, Giản Phàm hỏi, hai tên kia chỉ cười khằng khặc, bộ dạng thần bí vô cùng, không chịu tiết lộ. Đợi ra ngoài Thịnh Đường thì Đường Đại Đầu lái một chiếc xe Buick tới đợi ngay dưới bậc thềm, Giản Phàm kiên quyết không chịu đi, lém phéng là to chuyện, thân phận của y bây giờ có chút miễn cảm. Đường Đại Đầu thấy y cứng đầu cố chấp mới tiết lộ, thì ra là một đám lưu manh chuyên môn chạy mấy chục km xuống

quê, kiếm được con chó đen, thui bằng rơm cho vào nồi rồi, muốn mời Giản Phàm đi đánh chén.

Con bà nó, kiếm cái mẹ gì chứ, là lũ trộm chó thì có, đây là hành vi đáng lên án, có điều Giản Phàm nghe thấy có món ngon là đồng ý luôn, không lằng nhằng, hưng phấn thúc giục Tôn Nhị Dũng lên xe. Đường Đại Đầu biết tính Giản Phàm cười ha hả lái xe về nhà mình ở khu thành phố cũ, dọc đường liên tục chỉ trích Giản Phàm, mấy lần gọi tới tụ tập mà không tham gia.

Đường nhỏ ngõ sâu, xe phải đỗ ở bên ngoài, ba người quanh co rẽ trái rẽ phải, đi qua ngõ nhỏ sâu hun hút rắc rối như mê cung, trời thì tối chẳng biết thế nào mà lần, thế rồi từ xa xa ngửi thấy mùi thịt chó là biết sắp tới nơi.

Vừa đi vào sân Giản Phàm vui ngay, trong sân đắp một cái bếp đất đắp tạm, lại còn có cái chậu to dùng thay nồi, chưa gì đã đầy hương vị thôn dã. Sỏa Trụ to lớn đang ngồi chây nước dãi ở bên bếp, mặt lấm lem tro bếp, đang phồng má lên thổi, thi thoảng đút ít rơm vào, Thán Chùy và Xoa La Tử đang xếp bát đã lên cái bàn gỗ dài sần sùi, bát là loại làm bằng gốm thô to, trông một cái là Giản Phàm đã thấy thân thiết rồi, ăn thế này có cảm giác hơn trong nhà hàng sang trọng nhiều.

Chương 147: Hồ bằng cầu hữu.

Tâm trạng đang rất tốt, thế nhưng Giản Phàm vừa đi tới gần nhìn màu thịt, lại ngửi mùi thơm, vớt một miếng ném thử, mặt tỏ ra cực kỳ khó chịu, quát um lên: “Ai, ai nấu thế, thịt chó vừa giết phải dùng nước lạnh ngâm bảy tiếng mới được cho vào nồi, nếu không rất gậy, biến thành thứ thịt hạ đẳng mất rồi.”

“Làm sao mà đợi được anh ơi.” Đàm Vũ Nghĩa biết Oa ca rất cầu kỳ trong việc ăn uống, cười nịnh giải thích: “Chiều mới bắt về đem giết, Sỏa Trụ trông bếp ăn sắp no luôn rồi, Sỏa Trụ, có ngon không?”

“Ngon! Ngon! Ngon!” Sỏa Trụ nghe vậy rồi rít gậy đầu, vừa nghe nhắc một cái là nhớ ra gấp một miếng lớn cho vào mồm, bị nóng nháy căng lên, nhưng quyết không chịu nhả miếng thịt làm mọi người cười rộ khắp sân.

Gió mát hiu hiu, bóng đêm mờ ảo đã bao phủ khu thành phố cũ, ngõ nhỏ quanh co, những ngôi nhà tường gạch rêu phong nối nhau san sát, nếu không phải người nơi này, vào khó ra nổi.

Lúc này đêm đã khuya lắm rồi, cả khu vực chìm trong bóng tối, leo lét vài ánh đèn mờ hắt qua ô cửa sổ hẹp, trong một cái viện tử gần cuối ngõ, ánh lửa rùng rục, tiếng người nói râm ran, thi thoảng lại khiến con chó nhà nào đó sủa âm ỉ, kết quả bị chủ bực bội đá một phát. Ai cũng biết cái viện tử ồn ào kia là của ai, không ai dám đụng vào, nên trút giận lên con chó tội nghiệp.

Liên Hoan thịt chó diễn ra tưng bừng.

Mặc dù chế biến chẳng ra làm sao, nhưng bản thân thịt chó đã ngon vô cùng, hướng hồ đối với một đám lưu manh mồm không phân biệt nổi mặn nhạt thì có ăn vào mồm là tốt rồi. Chẳng bao lâu sau thịt vớt ra, rượu được bày, còn thêm hai món rau trộn, một đám người ồn ào như chợ cùng nâng chén, cứ thế đưa tay xé thịt chó chấm bột canh tỏi, ăn ngon lành, nghe Sỏa Trụ nói té ra đã ăn tới nồi thứ hai ... À, chậu thứ hai rồi.

Giản Phàm chỉ ném thử vài miếng, thịt chó nấu với nước lã ít hồi hương hoa sơ, ngửi thì thơm lắm, có điều ăn vào thịt tanh

gây gát mũi, thịt đã không xử lý tốt, nấu nướng càng kém, chỉ ăn cho có không khí với mọi người thôi.

Đường Đại Đầu tỏ ra hết sức ân cần, gấp miếng lớn đặt vào bát Giản Phàm: “Nào nào, ăn nhiều vào, trên trời có thịt rồng, dưới đất có thịt chó, mà chó đen càng quý, thứ này mùa thu vừa béo vừa ngon, chuyện trị thận hư dương nuy, ha ha ha ... Biết cái mồm cậu kén, còn để vài miếng thịt sống, cậu mang đi tự làm. Ăn đi, ăn với anh em cho vui nào.”

Xung quanh vào hùa, Giản Phàm bị thịnh tình của họ làm á ngại, tuy không từ chối, nhưng cũng không ăn như chết đói giống đám kia. Tôn Nhị Dũng, Thán Chủy, Sỏa Trụ, xa La Tử vừa ăn vừa chơi đoán số, náo nhiệt vô cùng.

Bên này Đường Đại Đầu cụng chén với Giản Phàm, tò mò hỏi: “Này Giản Phàm, hôm nay làm hòa với Nam Nam rồi à?”

“Đúng vậy, sao?” Giản Phàm trợn mắt trấn áp trước, tránh tên này nói linh tinh.

“Chả sao, chuyện lần trước của hai đứa làm tôi ở giữa cũng khó xử, cậu không biết Tăng Nam đâu, chúa ngoa đánh đá, tôi phải nhường ba phần, cô ấy đối xử với cậu là cực kỳ đặc biệt rồi đấy.” Cái mồm Đường Đại Đầu không nói được mấy câu tử tế, háy mắt: “Này, cái vụ lần trước, rốt cuộc là sao?”

“Sao là sao, cô ấy không vui thế là đánh tôi một trận, anh còn muốn nghe chi tiết quá trình à?” Giản Phàm trừng mắt lần nữa.

“Ha ha ha, không phải, tôi chỉ thấy chuyện hai đứa thật không ra sao, vốn đang tốt đẹp, chớp mắt cái đã âm ỉ rồi, lại còn đánh cậu ra như thế ...” Đường Đại Đầu tỏ ra quan tâm, cũng không thiếu phần vui mừng trên đau khổ của người khác: “Giờ làm hòa là vui rồi, thông thả thôi, Nam Nam không phải cô gái tùy tiện đâu.”

Nhưng mà thực sự là có quan tâm, con người Đường Đại Đầu cho dù thực sự quan tâm cũng không nói khách khí an ủi, vì như mời khách, anh không đi, sai người kéo đi ngay, nếu mà khách khí thì hoặc xa lạ hoặc là nổi giận rồi.

Giản Phàm chỉ qua loa vài câu đối phó rồi chuyển chủ đề: “Đường Đại Đầu, anh quan tâm tôi như thế, kỳ thực tôi cũng có vài chuyện muốn hỏi anh.”

“Ừ nói đi.”

“Anh có quen Cao Vạn Bảo không? Tôi nghe nói anh hỏi lộ ông ta?”

“Ừ.” Đường Đại Đầu gật đầu luôn, sau đó không nghe thấy Giản Phàm không nói gì nữa thì hiểu ra, đặt miếng thịt xuống thở dài, dáng vẻ như bị hiểu lầm mà không cách nào giải thích: “Giản Phàm, chuyện này không trách tôi được, cậu không biết cái lão Vương Bát Đản ấy, ý mình là chi đội trưởng điều tra kinh tế, toàn vay tiền người ta, nhưng chưa bao giờ thấy lão ta trả tiền hết, cậu hiểu không? Biết Vương Vi Dân chứ, lão ta vay của người ta tới hơn 60 vạn, còn lái đi hai cái xe, sau đó vì vụ án huy động vốn đầu tư gì đó, lão ta kiếm cỡ vài tiền anh rế tôi, mở mồm ra là 200 vạn. Mười tám đời cái lão Vương Bát Đản đó chứ, tham như vậy thì mà làm lão ta no được? Không kéo lão ta xuống thì ai sống nổi nữa.”

Giản Phàm ngạc nhiên: “Không đúng rồi, hồ sơ ghi ông ta nhận hỏi lộ đâu nhiều thế?”

“Đúng, tra ra có 10 vạn thôi, lão già đó cũng gian lắm, số còn lại đều ghi giấy nợ. Mẹ nó chứ, đừng thấy lão ta thường ngày vênh vác, vừa thấy viện kiểm sát tới, tôi lại đem ghi âm ra, lúc đó sợ tới xụi cả người, quần ướt luôn. Lão ta cho rằng tôi là thằng ngu không đề phòng, vài tiền trắng trợn .. Hừ, thời buổi này có ai ngu đâu, lão ta bị đưa đi rồi, tôi mang giấy vay nợ ra tìm vợ con lão ta, ha ha ha, đòi lại không thiếu một xu. Lão ta cũng nhả ra rất nhiều, nếu không thì không có chuyện chỉ phán 5 năm đâu.” Đường Đại Đầu dương dương đắc ý.

Cao Vạn Bảo là chí hữu của Ngũ Thần Quảng, chơi một vố sát ván như thế, người ta không hận mới lạ, Giản Phàm tiếp tục hỏi: “Chủ ý của ai thế?”

“Vương Vi Dân, chiến hữu của anh rế tôi.” Đường Đại Đầu thoải mái nói.

Giản Phàm cộng chén với Đường Đại Đầu, lời này phù hợp với suy đoán của y, chớ cẩn chớ thì mồm đầy lông thôi mà, ai không cẩn thận thì người đó ngã trước, Lý Uy và Vương Vi Dân thì rõ là chẳng sạch sẽ gì, nhưng Cao Vạn Bảo cũng không oan uổng.

Có điều việc này khiến Giản Phàm hoài nghi ý đồ của Ngũ Thần Quảng, vụ án này là vì chuyện công, hay là có thù riêng trong đó, rất khó nói.

Thấy sắc mặt Giản Phàm biến đổi liên tục, Đường Đại Đầu cho rằng y đang thương cảm thay đồng nghiệp, tặc lưỡi nói thêm: “Giản Phàm này, tôi biết cậu nghĩ gì, nhưng cậu không giống bọn chúng, cậu coi chúng tôi là anh em, bạn bè, mọi người cũng không coi cậu là người ngoài. Đám cảnh sát Đại Nguyên, người tốt đêm chưa đủ đầu ngón tay, kẻ nào kẻ nấy ăn uống chơi gái còn thông thạo hơn tôi, phàm có chuyện thì đều lấy tiền ra nói, người anh em cậu thì khác, không cùng đường với chúng, tôi thích nhất điểm này, cậu coi trọng giao tình hơn tiền.”

“Anh Đường nói chuẩn lắm, Giản Phàm, cậu là anh em của bọn này ... Nào nào, cạ, người anh em thế này chúng tôi nhận chắc.” Đám Tôn Nhị Dũng, Thán Chùy nghe thế cũng nhao nhao phụ họa đầy hào khí, ai không biết chàng cảnh sát này nhiều trò lưu manh hơn cả lưu manh, hợp khẩu vị của bọn họ, đã coi là tri kỷ lâu rồi.

Không khí đầy vị giang hồ, Giản Phàm cảm thấy miệng hơi đắng, xem ra có muốn giải thích cũng không thông rồi, nâng chén lên cụng với từng người: “Người cùng đường, người cùng đường, ha ha ha, ăn một bữa thịt

chó, hôm nay tôi lên thuyền giặc rồi.

Bị gọi là giặc, Đường Đại Đầu không thấy có gì mà ngại, lời thản nhiên này càng cho thấy Giản Phàm quang minh lỗi lạc, mấy người chén qua chén lại, ba bốn chai rượu Phần thoáng cái đã cạn. Lát sau lại có nhóm nữa tới, đều là bảo an Thịnh Đường, Giản Phàm thấy đã khuya liền đứng dậy cáo từ, Đường Đại Đầu gọi Xoa La Tử lấy hai cái đùi chó gói cho Giản Phàm, tiễn chân ra tới tận đầu ngõ.

Hai cái đùi chó dính liền cả phần mỡ, Giản Phàm nhìn đã thích mê, hơn hờ mang về đem ngâm trước đã.

Về nhà cắt thịt chó vào tủ lạnh, đêm rất khuya, chị Tương ngủ rồi, lúc này còn gửi tin nhắn chúc ngủ ngon nữa, Giản Phàm cười hạnh phúc, nhắn lại “Chị, chị có thích ăn thịt chó

không?”, sau đó cười toét miệng, nhảy lên giường chìm vào giấc ngủ ngon lành.

Chương 148: Chuyện cũ ngày xưa. (1)

Ngày hôm sau Giản Phàm về đội một, mời Sử Tĩnh Viện đi cùng, sau đó tới chỗ Kiều Tiểu Ba một chuyến nữa. Có điều sau khi Sử Tĩnh Viện hỏi kỹ càng tình hình, vẽ lại hiện trường thì thú vị rồi, một người ngồi xe moto ba bánh, toàn thân trùm áo mưa lớn, không lộ mặt, giống cảnh tượng trong truyện tranh, hơn nữa Kiều Tiểu Ba còn thề thốt lúc đó đúng là nghe thấy bốn chữ "nhiệm vụ khẩn cấp".

Giản Phàm cùng Sử Tĩnh Viện thảo luận, nhắc tới ý nghĩ là người ngoài vào ăn trộm, nghi phạm từ Phân cục Tấn Nguyên đi ra, dùng xe moto cảnh sát, mà tư duy của người trực ban phạm sai lầm, xe trong đơn vị thì người bên trên xe là trong đơn vị. Khi ấy có xe là lãnh đạo, đương nhiên thấy lãnh đạo là phải vội vàng mở cửa, thuận miệng hỏi lại là "nhiệm vụ khẩn cấp", nên hồ đồ cho người ta đi. Như suy đoán của Giản Phàm thì trộm súng chính là đề phòng trường hợp này, một khi phát hiện tình hình không ổn khả năng sẽ nổ súng hại người đào thoát.

Sử Tĩnh Viện nghe xong chỉ nhún vai cười, có điều Giản Phàm biết cô muốn nói hai chữ: Chứng cứ.

Bắt trộm phải có tang chứng, bắt gian phải ở tận giường, không chứng cứ là không có gì, mà chứng cứ của vụ án này thì đã biến mất hết. Tiền, khởi phải nói, đã tiêu sạch; súng thì hủy rồi; cổ vật thì trôi ra nước ngoài lọt vào tay nhà sưu tầm cá nhân. Thậm chí bây giờ Tăng Quốc Vĩ có đường hoàng xuất hiện thì cũng chẳng có bất kỳ thứ gì chứng minh là ông ta làm, thêm vào thành phần liên quan thì phức tạp, làm Giản Phàm hơi đau đầu.

Giản Phàm đưa Sử Tĩnh Viện về đại đội một, sau đó cùng Trương Kiệt trở về chi đội, thế là một ngày lại qua đi.

Thời Kế Hồng và Nghiêm Thế Kiệt cũng quan tâm tới tình hình điều tra của hai người, có điều sau khi xem phác thảo hiện trường, Thời Kế Hồng ngoác cái mồm rộng ra cười: "Bức tranh

này làm tôi nghĩ tới một chuyện cười, đổ mực lên tờ giấy trắng, sau đó nói với người ta đây là một con trâu trong đêm, ha ha ha.”

Hai đồng chí già cùng cười, lúc này trong lòng Giản Phàm có rất nhiều nghi vấn, chứng câu ý kiến của họ: “Chú Nghiêm, dì Thời, nếu như là chú dì suy đoán, cháu nói là suy đoán thôi nhé, thì sẽ là ai? Chú dì đã tám lần tham gia điều tra rồi, quanh đi quẩn lại chỉ có mấy người, thế nào cũng có suy đoán chứ?”

Thời Kế Hồng mặt tỏ vẻ khinh miệt: “Đừng nhắc tới nữa, trước kia chúng tôi tham gia, cơ bản bị coi là nghi phạm, hỏi xong sau đó đuổi về nhà nghỉ ngơi, Bùi Hương Đông tự sát vì sao, chả ai nói được rõ ràng, vậy mà cứ như hai chúng tôi sai phạm gì ấy.”

Câu nói này chứa đầy oán khí, năm xưa hai người họ một là thẩm vấn viên, một là thư ký, sau khi quản kho không chịu nổi áp lực mà tự sát, bọn họ cũng gặp xui xẻo theo, thẩm vấn thành bị thẩm vấn, rồi truy cứu trách nhiệm, đưa tới đại đội, giờ thì thành cái tính ông không ưa, bà cũng ghét. Mà mấy người bị họ bị thẩm vấn còn thăng chức, dù là ai trong lòng cũng không cân bằng được.

Nghiêm Thế Kiệt thở hắt một hơi cảm thán: “Đều tại tôi, khi đó bên trên ép quá căng, tôi nóng ruột nói nặng lời, dùng thủ đoạn thẩm vấn mệt mỗi liền ba mấy tiếng, thế là ... Ài, Tiểu Phàm, hai đứa có phát hiện gì mới không?”

“Không có.” Cả hai chán nản lắc đầu.

“Chuyện bình thường, có mới là lạ.” Thời Kế Hồng cảm tưởng giống muốn phá thối hơn là muốn điều tra, cũng chẳng trách được bà, bao năm bị đối xử bất công như thế, tâm lý cân bằng sao được: “Mỗi lần bên trên lập tổ điều tra, gọi chúng tôi tới tham gia rồi hỏi han, chúng tôi cứ trả lời ba không rồi đợi họ làm trò hề. Tiểu Phàm này, nếu là người khác thì tôi chả thèm nói đâu, vụ án này ấy à, vô vọng. Thứ nhất, không thể tra ra được; thứ hai, cho dù có tra ra thì cũng chẳng có giá trị, tang vật đã tuồn ra nước ngoài, ai lấy về nổi? Cho dù bắt được Tăng Quốc Vĩ, ông ta chỉ cần dứt khoát nói không biết, chẳng có chứng cứ gì, ai định tội nổi ông ta?”

“Dì Thời, thủ phạm không phải Tăng Quốc Vĩ đâu.” Giản Phàm đang mãi suy nghĩ nên thuận miệng nói một câu, một lúc sau trong phòng im phăng phắc mới ngạc nhiên nhìn quanh, hai người đều nhìn ý chăm chăm, còn Trương Kiệt thì dựa vào lưng ghế dưỡng thần căn bản không muốn nghe tình hình vụ án, lấy làm lạ: “Sao thế?”

“Giản Phàm, điều cậu nói thì ai quen ông ấy cũng biết, Tăng Quốc Vĩ là người nổi tiếng thật thà hiền lành, nếu không làm sao trao chìa khóa kho vật chứng cho ông ta quản. Nhưng không phải ông ta thì là ai?” Nghiêm Thế Kiệt cảm thán: “Kẻ trộm tự nhiên cứ như là về nhà mình vậy, trước tiên là vào kho mở khóa lấy tang vật, sau đó đi xe cảnh sát gọi mở cửa, nghênh ngang biến mất. Khi đó có một loại giả thiết, nghi phạm dụ Tăng Quốc Vĩ ra ngoài, dùng thủ đoạn nào đó lấy được chìa khóa, sau đó mới đi gây án, Tăng Quốc Vĩ rất có khả năng là bị giết người bịt miệng rồi, vì giả thiết này mà Quách Định Sơn mấy năm liền điều tra các thi thể vô danh quanh Đại Nguyên, nhưng ông ta không có thu hoạch nào cả, ngay cả ông ta cũng bỏ cuộc.”

“Nếu như thế thì chúng ta quay ngược lại mà nói nhé, khi ấy Phân cục Tấn Nguyên không phát hiện dấu vết leo tường, không chứng minh được nghi phạm vào thế nào, hơn nữa cậu xem khẩu cung của Bùi Hường Đông chưa? Chớp mắt bị đánh ngất, ông ta chỉ nhìn thấy một người bịt mặt, phòng trực ban nằm ở ngoài kho súng, đằng sau kín, khi đó tra hiện trường không thấy có dấu vết nước nhỏ xuống, cũng không có dấu chân, giống như nghi phạm không phải từ ngoài đi vào. Trời hôm đấy mưa rất to, mà sân không phải toàn lát xi măng lát gạch đá như bây giờ, sân là sân đất, chẳng nhẽ hẳn đi gây án lại còn mang theo giày dự phòng?”

Là một thẩm vấn viên tất nhiên Nghiêm Thế Kiệt có năng lực phân tích và suy đoán, cầm chén trà vừa uống vừa nói ra điều mắc kẹt trong lòng bao năm, nói rất tỉ mỉ.

“Cháu xem rồi, có lẽ nghi phạm trước khi trời mưa, cũng là lúc gần tới giờ tan ca đã ở trong nhà, đánh ngất quản kho, nhốt ông ta vào kho rồi khóa lại. Lấy tang vật rồi ung dung bỏ đi, hôm đó mưa to, dấu vết tự nhiên cũng bị xóa bỏ. Nếu thế lại nảy sinh

vấn đề nữa, nghi phạm không đi lấy chìa khóa, tức là không chỉ có một người gây án, bọn họ phối hợp với nhau thế nào? Nội bộ chúng ta phải có người tiết lộ bí mật, như thế mới biết tang vật vào kho, biết chìa khóa duy nhất trên người Tăng Quốc Vĩ.”

“Đúng thế, chính vì nghi vấn này mà sở công an tỉnh khi đó mới quả quyết là có tay trong hỗ trợ nghi phạm. Kẻ trộm rõ ràng là nhắm vào cổ vật, vì đợi thêm một ngày thì chứng cứ trong yếu như thế sẽ đưa lên trên, vụ án lại xảy ra vào đúng đêm cuối cùng, ngược tới mấy cũng nhìn ra có nội ứng ngoại hợp. Nhưng một người chết, một người sống chết không rõ, một bị đuổi việc, bốn từ chức, còn lại được đề bạt, chuyện này có biết là ai cũng không có cách điều tra. Tôi nghĩ bên trên tính là chờ đợi nghi phạm lộ diện, đáng tiếc người ta như biến mất khỏi thế gian, thế nên mấy tổ trước cũng chỉ còn cách đổ hết tội lên đầu Tăng Quốc Vĩ mà thôi.” Nghiêm Thế Kiệt lại lắc đầu.

“Mọi người vẫn còn chưa trả lời mà, không phải Tăng Quốc Vĩ thì sẽ là ai?” Nói chuyện với đồng chí già mệt thế đấy, chuyện trong lòng nhiều, gặp được người là đem giải tỏa hết, Giản Phàm lặp lại câu hỏi.

Cái giọng the thé của Thời Kế Hồng hết sức quả quyết: “Lý Uy, là hần, không sai được.”

Chương 149: Chuyện cũ ngày xưa. (2)

Dụ được rồi, Giản Phàm nhìn Thời Kế Hồng vẻ mặt kiên định còn vỗ bàn, cố tình phản bác: “Dì Thời, chẳng lẽ Lý Uy nói là mình về nhà ngủ không có bằng chứng thì dì phán đoán là ông ta chứ? Cháu thấy lời giải thích của ông ta hợp lý mà, liên tục công tác một tuần, về nhà một cái thì chuyện đầu tiên muốn làm tất nhiên là ngủ rồi. Nếu là ông ta thì làm sao tổ chuyên án không tra ra vấn đề.”

“Hà ha, có một số chuyện cậu không biết được đâu.” Thời Kế Hồng thần thần bí bí, nhìn xung quanh cứ như trộm, hạ thấp cái chất giọng khó nghe xuống: “Có biết khi thẩm vấn vì sao hản khẳng định Dương Công Uy hoặc Tiêu Minh Vũ là người lộ bí mật không?”

“Chuyện này cháu thấy người ta nói có lý, người đầu tiên biết tang vật mang về là hai vị lãnh đạo mà, nếu họ tiết lộ thì có thời gian chuẩn bị sung túc.” Giản Phàm nói lời ghi trên khẩu cung.

“Sai.” Thời Kế Hồng nói lớn phủ quyết, sau đó giọng lại nhỏ xuống, cẩn thận cảnh cáo: “Cái này tôi chỉ nói cho mọi người, chớ nói bừa ra ngoài, ai để lộ là tôi bẻ cổ, cả anh nữa đấy Lão Nghiêm.”

Đến cả Trương Kiệt và Nghiêm Thế Kiệt cũng bị thu hút, bốn người chụm đầu vào nhau như phản động mật mưu.

Thời Kế Hồng mặt rất thô bỉ, thật nhúm vào một chỗ, giờ hai cái ngón cái ra ấn vào nhau, làm động tác ái muội: “Bởi vì khi đó vợ của Lý Uy và Dương Công Uy gian díu với nhau.”

Phụt!

Nghiêm Thế Kiệt phun trà đầy bàn tròn mắt nhìn cộng sự già của mình, Giản Phàm và Trương Kiệt thì "oa" một tiếng sau đó cười ngật ngoẻo, ai mà ngờ vụ án vào miệng Thời Kế Hồng biến thành gian tình.

“Này, chớ không tin.” Thời Kế Hồng thấy mọi người cười thì càng tích cực giải thích: “Vợ Lý Uy khi đó làm ở công ty phục vụ, mỗi tháng lương có hơn 300, vậy mà chỉ hai năm đã có xe rồi,

không ôm lấy cái chân to nào thì lấy đâu ra? Ai thèm nể mặt cô ta, cô ta làm tiếp thị, cũng không thể vì doanh số mà gặp ai cũng lên giường được, kiếm chân to mà ôm là đúng rồi, người ta mới nể. Về sau nghe nói Lý Uy thành lập Thịnh Đường, Dương Công Uy giúp đỡ rất nhiều. Không thấy à, hai bọn họ ly hôn rồi, Đường Thụ Thanh không gả cho ai nữa, chuyên tâm làm vợ bé của Dương Công Uy .. À, còn chưa tin chứ gì, nghe đây

Này Lý Uy bắt gian tại giường đấy, đang lúc hành sự nhiệt tình cơ ... ha ha ha, xảy ra chuyện đó còn chẳng phải cắn nhau, chĩnh chết đối phương hay sao?”

Người ta là thư ký viên mà, nói có trình tự trước sau, đâu vào đó, nghe có chút giống phân tích vụ án, chỉ là không phải vụ án mà là gian tình, không phải là không tin, mà cái giọng điệu của Thời Kế Hồng nghe buồn cười, chuyện gian tình thế hệ trước, Giản Phàm và Trương Kiệt đều không tiện thảo luận, chỉ có Nghiêm Thế Kiệt thấy không nghe tiếp được nữa, vỗ bàn cắt ngang: “Này này Kế Hồng, cô thôi đi, đừng làm hư người trẻ tuổi, toàn chuyện đâu đâu.”

“Lão Nghiêm, anh đúng là thật thà quá đấy, người liên quan tới vụ án năm xưa trừ bị chết với khai trừ, không thì được đề bạt, hoặc ra ngoài phát tài, cả đồng chuyện dơ dáy đấy. Người thật thà như tôi với anh mới phải cả đời ra chỗ mát ngồi uống chè, anh không dám nói thì tôi nói, dù sao tôi chỉ đợi nghỉ hưu rồi về bế cháu, ai làm gì nổi tôi chứ? Thời này hay thời đó đều thế thôi, có bản có gian mới leo lên, thật thà chỉ thua thiệt.” Thời Kế Hồng xì một tiếng đầy khinh bỉ.

Chẳng biết chuyện kia có thật hay không, cơ mà nhìn lại thì sau khi xảy ra vụ án, kết quả càng bất ngờ, Tiêu Minh Vũ được đề bạt, Dương Công Uy thuận lợi thăng chức, Ngũ Thần Quảng tề lẫm cũng làm chi đội trưởng rồi. Trừ Bùi Hương Đông tự sát, Kiều Tiểu Ba là nhân vật quá nhỏ nên thê thảm, thì kết cục số còn lại đều tốt, đến Lý Uy và Vương Vi Dân đều là ông chủ giàu có rồi.

Chuyện từ vụ án quay sang gian tình, càng nói thì càng lạc đề, Giản Phàm lặng lẽ ngồi đó, lật xem hồ sơ ngày càng dày, nhưng khuôn mặt hoặc gian trá, hoặc trung hậu hoặc uy

nghiêm xoắn vào nhau thành một, càng nhìn càng thấy ai cũng có cả đồng bí mật đằng sau, càng nhìn càng thấy ai cũng đáng nghi.

Đang suy tư thì di động trong túi reo lên, lấy ra xem thì là Tăng Nam, nghe một câu rồi cười, quay sang nói với mấy người kia: “Có người không thể nhắc tới được, nói tới Tào Tháo, Tào Tháo liền ngồi máy bay về rồi ... Trương Kiệt mai anh có việc rồi đấy, thôi chúng ta không nói nữa, đợi tra hết những người có liên quan rồi cùng thảo luận. Vừa rồi định nói gì nhỉ ... À có làm nôi thịt chó, dì Thời, chú Nghiêm, cả anh nữa Trương Kiệt, tối nay chúng ta tụ tập, đông dê, hè trâu, lợn bốn mùa đều không bỏ bằng chó đen, thịt tươi, không phải thứ bán ngoài quầy bì được đâu.”

Mấy người ngậy ra một lúc mới "à" một tiếng, té ra người liên quan cuối cùng là Lý Uy đã về rồi, có điều hứng thú bị thịt chó thu hút hết, nghe tới ăn Thời Kế Hồng gật ngay, Trương Kiệt mong mà chả được, chỉ có Nghiêm Thế Kiệt còn chân chừ.

Giản Phàm thịnh tình mời: “Chú Nghiêm, thịt chó bổ ngũ lao thất thương, tăng cường năng lực tiêu hóa của dạ dày, ngoài ra còn tác dụng bổ thận ích khí nhẹ, sức khỏe của chú là cần tâm bổ nhất đấy.”

Thời Kế Hồng vỗ bàn chỉ huy Lão Nghiêm: “Đúng đúng, đi, tất cả đều phải đi, không ai được phép thoát ly tổ chức. Lão Nghiêm, đừng vờ vịt nữa, ví của anh bị vợ quản chặt như thế, anh có về nhà chỉ có nấu nôi cháo loãng mà húp chứ gì, đi cải thiện một bữa.”

“Này này Kế Hồng, cô một vừa hai phải thôi chứ, tôi đi, giữ thể diện cho nhau chút.” Nghiêm Thế Kiệt xua tay ngăn cản cái miệng rộng của Thời Kế Hồng, quay sang cười với Giản Phàm: “Tiểu Phàm à, phá án mà cứ thế này thì tôi không cần nghỉ hưu nữa, vẫn còn làm được thêm mười năm.”

Mọi người cùng cười vui vẻ, vụ án thì chưa có gì đột phá, quan hệ thì đột phá mạnh mẽ, bốn người cùng tiến cùng lui, chưa tới giờ tan ca đã người trước người sau lén lút chuồn sạch.

Ăn thì rõ ràng không có gì để chê, nhưng mà lại ăn ra vấn đề.

“Giản Phàm, hôm nay dì Thời không tới.”

“Sao thế?”

“Do ăn đấy, sáng nay cô con gái Bàn Nha gọi điện thoại, nói là mẹ mình đêm qua chảy máu mũi, bốc hỏa, hiện giờ đang ở nhà ăn kem hạ hỏa.”

“Lạ thế, chú Nghiêm có làm sao đâu, hôm nay còn tinh thần hơn mọi ngày.”

“Tôi cũng không sao mà, à, mà Giản Phàm, nhắc cậu một câu, con gái dì Thời còn dữ hơn dì ấy đấy, đến khi tìm cậu gây phiền phức thì đừng trách tôi nhé.”

Kiểm một chỗ đỗ xe trước tòa nhà, xuống xe Trương Kiệt báo cáo tình hình sáng nay. Tối ngày hôm trước bốn người tụ tập ở nhà Giản Phàm, trừ phần để giành cho Tương Dịch Giai thì, hai cái đùi chó lớn bị bọn họ đánh chén hết, vừa ăn vừa khen luôn mồm. Trong đó phải tính Thời Kế Hồng ăn khỏe nhất, ăn xong còn đóng gói mang về. Vốn là có ý bốn người tụ tập, cùng ăn uống, giao lưu tăng tiến tình cảm, cổ vũ sĩ khí để tập trung làm việc, ai ngờ nữ tướng mạnh nhất ăn xong gục rồi.

“Làm sao đỡ cho tôi được chú, anh ở đấy làm chứng nhé.” Giản Phàm cười vui vẻ giải thích: “Trước khi ăn tôi đã nói rồi mà, chú Nghiêm thận hư tỳ hàn, ăn vào thì đại bổ, mà dì Thời thì rõ ràng là nóng gan, dinh dưỡng quá độ, không thể ăn nhiều, dì ấy còn nói bụng mình cái gì cũng tiêu hóa được. Ha ha ha, thật chó còn hiệu nghiệm hơn cả thuốc Tây đấy, ăn vào thấy ngay.”

Chương 150: Còn nhiều điều chưa kể.(1)

Trương Kiệt nghe Giản Phàm nói cười vài tiếng rồi hỏi: “Mà sao tôi không có phản ứng gì nhỉ, hay là công năng tiêu hóa kém, ăn không hấp thụ được.”

“Có đấy, dứt khoát là có.”

“Không thấy gì mà.” Trương Kiệt lắc đầu phủ định.

“Vậy anh có thấy toàn thân khô nóng, miệng khát cổ khô, uống nhiều nước hơn bình thường không? Anh có dám nói đêm qua cùng chị dâu không cái đó, cái đó thêm vài hiệp không?” Giản Phàm học theo khẩu khí của Thời Thế Hồng, một bàn tay làm thành vòng tròn, tay kia chọc ngón trỏ ra vào cười khùng khục.

Trương Kiệt kinh ngạc chỉ mặt Giản Phàm, chưa nói đã cười phá lên, sau đó vỗ vai Giản Phàm liên hồi, có vẻ tâm đắc lắm, khỏi phải đoán, đúng là cái đó cái đó tới ba lần không đùa, vợ cứ gọi là cười tít mắt.

Hai người cười hồi lâu, Trương Kiệt còn tính lần sau lại ăn thịt chó, Giản Phàm mới giải thích là y dùng câu kỷ, lạc ti kỷ, thêm vào thịt chó có công hiệu bổ thận tráng dương, ăn vào làm khí huyết dư dật. Thêm vào đó nấu như nát, Thời Kế Hồng ăn nhiều nhất, hỏa lực lớn như thế không chỗ phát tiết, không chảy máu cam mới là lạ.

Đang cười dâm tiện suy đoán xem đêm qua Lão Nguyên về nhà thế nào thì có người gọi Trương Kiệt. Vừa quay đầu nhìn một cái, Trương Kiệt vui vẻ đi nhanh tới, đó là thanh niên tráng kiện tuổi chừng 30, mặt mũi góc cạnh có vài phần hào khí tự tin.

Giản Phàm mới đầu không nhận ra, nhớ kỹ thì ra là chủ nhiệm phòng thị trường của công ty Lý Uy, vốn là hình cảnh của đội trọng án, sau khi từ chức tới địa ốc Uy Thịnh nhậm chức. Nhìn hai người họ trò chuyện sôi nổi, lòng Giản Phàm dâm lo, chưa tra án mà đã nguy cơ tay trong thế này.

Nhìn kỹ vị đồng nghiệp ngày nào, vest Tây trang trọng, thắt ca vát thắm màu, giày da bóng loáng, mặt rạng ngời xuân phong đắc ý, nào có chút nào bóng dáng của cảnh sát nữa.

Hàn huyền vài câu, người kia lái một chiếc Hyundai mái công rời đi, Trương Kiệt cứ nhìn theo mãi, ánh mắt không dấu sự hâm mộ, Giản Phàm phải kéo Trương Kiệt đi, tùy ý hỏi: “Đồng đội cũ của anh hả?”

Trương Kiệt hồi tưởng, giọng rất ngưỡng mộ: “Lúc tôi mới vào đội trọng án, anh ấy đã giúp đỡ tôi rất nhiều, cậu đừng xem thường nhé, anh ấy và chị Hồ đều là ngôi sao mới của đội trọng án đấy, tuổi trẻ tài cao lại đẹp trai nữa, rất sát gái, từng theo đuổi chị Hồ đấy. À phải, sau đó tham gia cả vào tổ chuyên án Phân cục Tấn Nguyên.”

Giản Phàm kinh ngạc: “Vì sao lại làm phản hàng địch thế?”

“Không rõ chi tiết, hình như anh ấy có xung đột với tên Ngô Đích khi đó làm tổ trưởng tổ chuyên án, bị hấn chèn ép cô lập, rồi tức giận bỏ đi ...” Trương Kiệt rõ ràng nói đỡ cho đồng đội cũ: “Huống hồ cũng không thể gọi là làm phản, cái này gọi là lựa chọn nghề nghiệp, mà cho dù có làm phản cũng sao đâu, phản một cái mà có nhà có xe để vợ con nở mày nở mặt theo thì tôi cũng phản. Bằng vào tiền lương của tôi, hàng tháng đưa hết tiền về cho vợ mà còn chẳng đổi được một nụ cười của cô ấy, đổi lại là ai thì cũng làm phản thôi. Nhìn anh ấy, giờ sống sung sướng như thế, đâu như chúng ta, có cái xe nát còn phải lo không biết tiền xăng đâu ra.”

Giản Phàm không tán đồng lời này: “Trương Kiệt, tôi thấy nếu giặc tới nhà thì thế nào anh cũng làm Hán gian, giờ làm cảnh sát cũng muốn làm cảnh gian phải không?”

“Muốn, sao không muốn, có điều đoán chừng Lý Uy chẳng nhìn trúng tôi, mà nói tới từ chức kinh doanh, ông ấy đúng là tấm gương trong giới cảnh sát, à, còn cả Vương Vi Dân. Còn tôi, trừ truy đuổi bắt người, lại thêm sinh sự thị phi thì chẳng biết cái gì. Thời buổi này, có bản lĩnh vào công ty, không bản lĩnh thì ngửa tay nhận lương; có tài thì nhảy việc, bất tài ăn quần cối xay, cảnh sát chúng ta thì là loại bét trong các loại bét. Con bà nó, tăng giờ tăng ca vát vả khổ cực, vậy mà gặp khó khăn nguy

hiếm không được phép lùi lại, lương không cao còn phải nộp thuế làm vợ con khổ theo, năm xưa chọn theo nghề cảnh sát đúng là sai lầm, giờ hối hận cũng đã muộn. Muốn đổi nghề chỉ còn đường làm XHĐ.” Giác ngộ của tên Trương Kiệt này cũng chẳng ra làm sao, chỉ thấy người ta lái một cái xe Hyundai thôi mà sinh ra hận đời tới độ này, cảm tưởng có cả đám mây đen bao phủ trên đầu hẳn.

Giản Phàm đúng là hết bình luận, nếu không phải trong lòng thảo nhiên có khi cũng bị hấn làm tinh thần sa sút theo, vỗ vai đùa: “Đi thôi, lái nhải làm cái gì, XHĐ cũng không nhận anh đâu, cam phận làm cảnh sát đi.”

“À, tôi hiểu ra rồi.” Trương Kiệt như vỡ lẽ ra được điều gì, đi nhanh tới trước mặt Giản Phàm: “Tôi hiểu vì sao cậu làm tổ trưởng lâm thời, sau đó nhét thêm tôi, lại còn đưa chú Nghiêm dì Thời vào, chi đội trưởng có dụng ý, đúng là lãnh đạo có khác.”

“Dụng ý gì?” Giản Phàm không hiểu.

“Chúng ta đều là người mà không ai muốn.” Trương Kiệt nói mà mặt như tỏa sáng, cứ như đây là chuyện vinh quang lắm vậy, còn hào hứng giải thích: “Cậu nhìn cậu xem, chỉ giỏi ăn, chỉ biết ăn, còn tôi chỉ giỏi gây sự. Chú Nghiêm thì nửa dưỡng lão rồi, không nghĩ hưu cũng có làm gì nữa đâu, chỉ ăn bám tổ chức. Dì Thời thì còn phải nói à, toàn thân trừ đồng tật xấu thì chỉ còn lại đồng thịt mỡ, đi tới đâu cũng chó chạy gà bay. Bốn chúng ta mặc dù bất tài vô dụng, nhưng tư tưởng chính trị cùng với độ trung thành thì tuyệt đối hợp cách, bởi vì sao, chúng ta có làm phản cũng chẳng ai nhận, ha ha ha, chi đội trưởng đúng là thông minh, chọn một tổ trưởng thích mời người khác ăn uống, chứ phải là người hơi ra vẻ một chút thôi là tổ này tan rồi.”

Nói cứ như là phát hiện ra đại lục mới, gập tay kể đặc tính bốn người trong tổ, vẻ mặt hả hê vì mình được xếp vào loại vô thừa nhận. Giản Phàm thì tức xì khói không nói lên lời, tên này tự cam tâm sa đọa tới hết đường cứu rồi, lấy nhục làm vinh còn ai giúp được nữa.

Vừa đem thẻ cảnh sát ra, trước đó đã gọi điện thoại hẹn trước, em gái tiếp tân trông khá xinh xẻo liền dẫn hai người phòng tiếp

khách, nhỏ nhẹ nói hai người đợi một chút, tổng giám đốc đã đợi sẵn.

Đây là người cuối cùng cần tra hỏi, tâm tình Giản Phàm rất phức tạp, chưa nói hai người từng mật mưu, chỉ riêng mối quan hệ với Đường Đại Đầu, cùng quan hệ khó nói rõ với Tăng Nam đã khiến Giản Phàm thấy chuyén đi này hết sức khó xử.

Hơn nữa cho tới giờ vẫn không lý giải được dụng ý của Ngũ Thân Quảng, mấy ngày liền mình điều tra không ngó ngàng gì tới, cứ như là buông tay cho mình mặc sức làm vậy. Nhưng vấn đề cũng là ở đây, nếu muốn y điều tra một cách triệt để nhất thì lực lượng này rõ ràng là không đủ, giống như đối phó cho có lệ, đem toàn bộ những lời ông ta nói khi thuyết phục mình ở lại đội ngũ cảnh sát thành trò cười.

Rốt cuộc ông ta có mưu đồ gì, tới giờ vẫn coi mình như quân cờ để lợi dụng?

Giản Phàm thậm chí cảm thấy mình vẫn bị ném trong vũng lầy bao phủ sương mù, nói là tra án, kỳ thực không biết cái vụ án này có cái gì để điều tra, nếu không phải vì cuốn cổ phổ kia, Giản Phàm cũng muốn làm qua loa như mấy tổ chuyên án trước đó, kết luận Tăng Quốc Vĩ biến thủ cho xong.

Phòng tiếp khách rộng rãi, ghế sô pha màu đen làm bằng da thật quây thành vòng tròn, rất trang trọng, ngồi ở vị trí chính giữa chính là Lý Uy lâu ngày không gặp.

Chương 151: Còn nhiều điều chưa kể.(2)

Giản Phàm còn đỡ, Trương Kiệt rõ ràng là rất kích động, cuối cùng đã được thấy nhân vật truyền kỳ trong giới cảnh sát rồi. Lý Uy ngồi đó lưng thẳng tắp, gương mặt hơi dài nhưng đường nét rất rõ ràng, da vẫn rất sáng mịn, nhưng không hề gây cảm giác yếu ớt, ngược lại đôi mắt có thần vừa nho nhã lại đậm vị nam tính. Vóc dáng gọn gàng khỏe khoắn, không giống đám ông chủ mặt tròn bụng bự, đoán chừng là thói quen làm cảnh sát lâu năm, ngẫu nhiên đưa mắt liếc một cái cũng sắc bén như muốn nhìn thấu tâm trí người đối diện.

Xưa nay tính tình vô tư thoải mái, vậy mà đối diện với Lý Uy làm Trương Kiệt lập tức trở nên gò bó, so với Vương Vi Dân viết rõ hai chữ gian tà trên mặt, đem so với Dương Công Uy làm cao làm dáng, đem so với phó cục trưởng Tiêu thân thiết quá đà, đem so Ngũ Thần Quảng uy phong nóng nảy, Lý Uy chỉ ngồi đó nở nụ cười nhẹ, khí độ đã ăn đứt mấy người kia, khiến hẳn tự giác thấy thấp kém hơn vài phần.

Đó là con người có sức hút độc đáo, giống Trương Kiệt, Giản Phàm cũng vừa bất tri bất giác so sánh với với mấy vị lãnh đạo kia, càng biết thêm về con người này, càng thấy ông ta không đơn giản.

Lý Uy khách khí mời ngồi, em gái tiếp tân như con bướm xinh lượn qua lượn lại pha trà rót nước mời khách, giọng nói nhỏ nhẹ êm ái. Giản Phàm chú ý, cô gái này cởi thêm một cái cúc áo rồi, cổ áo để he hé, hơi cúi xuống một chút, cho dù cố ý cũng nhìn hết vào mắt, qua khe cổ áo hẹp thấy được viền áo lót màu đen, thi thoảng lại liếc nhìn tổng giám đốc, hiển nhiên tích cực thể hiện để lọt vào mắt Lý Uy.

Cho tới giờ Lý Uy vẫn độc thân.

Sức hút của nam nhân không hoàn toàn nằm ở đẹp trai hay không, cao hay thấp, trường tráng hay còi cọc, mà nằm ở nhiều yếu tố sự tự tin, trầm ổn, vững trãi. Mặc dù Giản Phàm là soái ca

có cấp bậc, nhưng đặt cạnh vẻ thành thực điềm đạm của người trải qua sương gió như Lý Uy, tức thì thua kém không ít.

“Hai vị, ai sẽ hỏi đây?” Lý Uy mỉm cười nhìn hai chàng cảnh sát như nhìn trẻ con nghịch ngợm, có điều nụ cười ấy lại không khiến người ta phản cảm mà như bằng hữu trò chuyện, rất gần gũi.

Trương Kiệt căn bản không nhận ra hai người kia vốn quen biết cũ, khép nép chỉ Giản Phàm, trả lời như báo cáo lãnh đạo: “Đây là tổ trưởng tổ điều tra của chúng tôi, tên Giản Phàm.”

“Ha ha ha, chúng ta trước kia cũng xem như là đồng nghiệp, đừng khách khí, tính thêm cả lần này thì đây là lần thứ 37 tôi bị hỏi cung rồi, không biết các cậu có quen không chứ tôi quen lắm rồi. Thế này đi, để tôi tự thuật thật tỉ mỉ chuyện trải qua, hai cậu thấy sao?” Lý Uy hỏi như trưng cầu ý kiến, kỳ thực đã nắm lấy quyền chủ động, đi sau tới trước.

Trương Kiệt ngẩn ra, không ngờ nghi phạm lớn nhất lại phối hợp như thế, nhìn Giản Phàm chờ đợi, hắn thì không biết phải đối phó thế nào nữa rồi, Giản Phàm mỉm cười: “Giám đốc Lý, anh cũng người trong nghề lâu năm, vụ án rất đơn giản, hồ sơ rõ ràng, hai chúng tôi là hậu sinh tiểu bối, kỳ thực là có chỗ không hiểu tới thỉnh giáo thôi, quá trình không quan trọng, tôi muốn hỏi ít chi tiết, được không?”

“Ồ!!” Mắt Lý Uy ánh lên vài phần ngạc nhiên, có điều những lời này rất lọt tai, thái độ càng thêm hòa nhã: “Đây là lần đầu tiên tôi không bị coi là nghi phạm đấy, ha ha ha, hiếm có, được, không thành vấn đề.”

Trương Kiệt hơi bất ngờ về điềm đạm của Giản Phàm không biết ở đâu ra, bình thường không thấy y có gì nổi bật hơn mình, nhưng mỗi lần gặp chuyện lại như biến thành con người khác hẳn. Mà thể hiện lần trước Giản Phàm ở hiện trường bệnh viện vụ cướp của giết người, hắn chứng kiến tận mắt. Nghĩ thế cũng ổn định lại tâm thần, bật ghi âm, cầm bút.

Giản Phàm hai tay đặt lên đầu gối, thái độ cung kính: “Hồ sơ cho thấy, bảy lần điều tra trước đó đều chỉ vào Tầng Quốc Vĩ đã mất tích mười bốn năm, hai người là đồng nghiệp, anh có thấy khả năng đó không?”

Lý Uy hơi nhíu mày lại, giống như đang suy nghĩ, lại giống như hồi ức, hoặc chầm chước câu từ, hồi lâu không nói, cuối cùng trịnh trọng lắc đầu.

Giản Phàm không nghĩ tới câu trả lời như vậy, ở tình huống không rõ ràng, đẩy trách nhiệm lên Tăng Quốc Vĩ là hiện thực nhất, nếu có dị nghị thì biểu lộ thái độ thận trọng. Nhìn lại quá khứ, người hiện thực quá nhiều, người thận trọng ít, mà Lý Uy có vẻ càng thận trọng hơn người khác, không phù hợp với sự thực ông ta và Tăng Quốc Vĩ là tình địch, chẳng lẽ khí độ của Lý Uy tới mức chí công vô tư như vậy?

“Giám đốc Lý có thể cho chúng tôi biết phán đoán của anh không?” Giản Phàm không biết mấy lời đồn thổi liên quan Đường Thụ Thanh, Dương Công Uy có thật không, nhưng mà theo y, ai mà bỏ loại nam nhân thế này thì đúng là mù mắt.

“Là một hình cảnh, đối diện với một vụ án phải có trực giác của riêng mình, không riêng gì tôi, tôi nghĩ đại bộ phận người xem hồ sơ vụ án đều có phán đoán trực tiếp, Tăng Quốc Vĩ không phải là thủ phạm.” Lý Uy cân nhắc một lúc rồi thông thả nói: “Để tôi nói ý kiến của mình cho các cậu tham khảo, là một người cha, vợ chết sớm, để lại một đứa con vị thành niên, lại không có biến cố gì lớn, vậy mà bỏ lại con gái còn nhỏ, vong mệnh chân trời góc biển, biệt tích mười bốn năm là vô lý. Còn nếu nhìn ở góc độ một tội phạm, muốn thoát khỏi sự truy lùng của cảnh sát toàn quốc không phải là chuyện dễ dàng, ít nhất phải chọn sẵn lối thoát, chuẩn bị tiền chạy trốn, thậm chí là nơi ẩn thân. Đó không phải là việc có thể hoàn thành trong thời gian ngắn, hơn nữa còn tuyệt tích không để lại dù manh mối nhỏ nhất nào, dù tổ chuyên án tin, nhưng tôi không tin.”

“Vẫn là nhìn ở góc độ tội phạm, với một món đồ cổ với giá trị khó đong đếm, muốn tiêu thụ được thì cần con đường đặc thù, không phải chuyện một cảnh sát bình thường có thể làm được. Hướng hồ Tăng Quốc Vĩ chỉ là nhân viên cơ quan, ông ta mà trộm đồ thì cũng chỉ như cầm đồng sắt rỉ trong tay thôi, căn bản không bán đi đâu được.”

“Lý do có nhiều lắm, tôi cho rằng tổ chuyên án đều đã nghĩ tới rồi, thậm chí trong lòng mọi người đều biết Tăng Quốc Vĩ

thanh bạch, nhưng không cách nào tra ra hung thủ thật sự, nên đành để ông ấy gánh tội.”

Xem ra Lý Uy nói ra những lời này cũng rất có cảm xúc, người hơi ngã ra sau dựa vào lưng ghế, hai tay đan trước ngực, ánh mắt trầm tư, giống như quay về thời làm hình cảnh vậy.

Trương Kiệt bất giác vừa nghe vừa gật đầu.

Ở góc độ khách quan, Giản Phàm có vài phần kính phục, lý do trong đó gần như chứng thực suy nghĩ của mình, có điều vẫn tiếp tục hỏi: “Giám đốc Lý, tôi không hiểu lắm cách hành sự của anh, Tăng Quốc Vĩ đã mất tích, Bùi Hương Đông thì tự sát, Kiều Tiểu Ba đã bị khai trừ. Về lý luận mà nói, bất kể là ai tiết lộ bí mật thì cũng có đủ người gánh tội rồi. Còn anh, sau khi thẩm tra kết thúc thì anh không từ chức, mà sau khi điều tới đại đội một làm đội trưởng mới lại lựa chọn từ chức. Chuyện này có lý do đặc thù không, xin lỗi, nếu liên quan tới đời tư, anh có thể không trả lời.”

“Ha ha ha, chuyện đó không liên quan tới cá nhân tôi, mà liên quan tới các cậu, hay nói cách khác là liên quan tới chúng ta.” Lý Uy cười vui vẻ, lại lần nữa có hành động ngoài dự liệu, chỉ Trương Kiệt: “Tắt ghi âm đi, đừng ghi chép, tôi nói cho các cậu một bí mật mà ai cũng biết.”

Chương 152: Còn nhiều điều chưa kể.(3)

Trương Kiệt nhìn Giản Phàm, Giản Phàm gật đầu, liền gập số tất ghi âm đi, liền thấy Lý Uy vẫy tay ra hiệu cho hai người tới gần, vừa mới tới gần thì thấy Lý Uy xắn tay áo, đưa cánh tay tới trước mặt hai người. Cả hai đều thấy lưng ớn lạnh, cổ tay trơn nhẵn nổi lên hai vết thương hình tròn đã lâu ngày, đều là người trong nghề, nhìn là biết vết thương do còng tay siết vào gây ra. Không chỉ cổ tay mà cánh tay, khuỷu tay đều có vết thương tương tự, trông rất kinh khiếp, không khác gì bị tra tấn. Giản Phàm và Trương Kiệt đưa mắt nhìn nhau, thấy rõ sự bàng hoàng trong mắt đối phương.

“Các cậu đã gặp Kiều Tiểu Ba chưa?” Lý Uy mỉm cười như vết thương không phải ở trên người mình vậy.

Giản Phàm rùng mình một cái hiểu ra vì sao Kiều Tiểu Ba nhìn thấy người mặc cảnh phục lại sợ hãi như thế, té ra là hậu di chứng để lại từ thời đó,

Lý Uy thở dài: “Thời đó Kiều Tiểu Ba còn là chàng trai trẻ, ít tuổi hơn các cậu bây giờ, bị tổ chuyên án dọa cho suýt bị điên, sau khi được thả ra, nhiều năm không dám bước chân khỏi cửa. Biết Bùi Hương Đông chết thế nào không, bị ba tổ thẩm vấn luân phiên tra hỏi mấy ngày liền không cho nghỉ, tinh thần sụp đổ nên nhảy lầu tự sát. Tôi rất may mắn đã từng đi lính vài năm, tinh thần lẫn gân cốt đều tốt hơn họ, tôi là nghi phạm lớn nhất, nhưng không phải tôi, nếu tôi mà chết thì chung số phận oan nhục như Tăng Quốc Vĩ rồi. Thế nên tôi lựa chọn sống, phải sống, ha ha ha, những thứ này trên hồ sơ không ghi đúng không? ngay cả cái chết của Bùi Hương Đông, các cậu cũng không biết cụ thể phải không?”

Tình thế xoay chuyển hoàn toàn, người đi điều tra bây giờ lại phải đổ mắt hổ thẹn trước nghi phạm, cả hai đều là hình cảnh, biết tra hỏi nghi phạm sao thiếu được chuyện động chân động tay, nhưng mà tới mức như Lý Uy thì liệt vào hàng tra tấn ép

cung rồi. Huống hồ người ta khi đó còn là cảnh sát, là chiến hữu, là đồng đội, hai người nhìn mà phần nộ thay.

Vậy mà đương sự là Lý Uy lại tỏ ra rất bình đạm, khiến Giản Phàm không khỏi liên tưởng tới ba đạo của trà mà Tương Dịch Giai nói, trong đó đạo thứ ba nhạt như gió thoảng mây bay là đỉnh cao, không nghi ngờ gì nữa Lý Uy đã đạt tới cảnh giới đó rồi. Còn đám lãnh đạo ở hệ thống công an vẫn vật lộn trong vị đắng mà thôi, thảo nào thua kém xa như vậy. Thái độ Giản Phàm thay đổi: “Giám đốc Lý, vậy thì tôi càng không hiểu, anh đã khổ tận cam lai rồi, cũng đã được đề bạt, vì sao vẫn từ chức?”

Đây là câu hỏi cá nhân, đã không liên quan tới vụ án nữa rồi.

Lý Uy lắc đầu cười: “Ở vào tuổi các cậu thì còn chưa hiểu được đâu, nói thế này nhé, khi tôi ở vào tuổi các cậu cũng là thanh niên nhiệt huyết, dựa vào nắm đấm và viên đạn phá án. Tôi tự hỏi mình không thẹn với lòng, vì tôi là cảnh sát nhân dân, bộ cảnh phục trên người tôi tượng trưng cho chính nghĩa. Nhưng chính nghĩa là gì? Là đấm đá, còng tay, suy đoán hoài nghi vô cớ, dày vò thể xác và tinh thần con người sao? Những thứ đó tôi đều từng tin tưởng, đôi khi dù quá tay, tôi cũng dùng cái có chính nghĩa che đậy.”

“Nhưng ở trong vụ án 14 năm trước, khi vai trò thay đổi, tôi liền hiểu khi một người bị đeo còng tay vào ngồi ở vị trí nghi phạm, trong lòng sợ hãi thế nào, cho dù là thanh bạch. Khi bị đồng nghiệp ở bên kia bàn liên tục thẩm vấn, thông qua đau đớn và mệt mỏi bẻ gãy ý chí của tôi, lúc đó điều tôi suy nghĩ nhiều nhất không phải là làm sao rửa sạch tội, mà là tự hỏi lương tâm, những điều tôi đã làm là đúng hay sai? Có phải tôi đã từng oan uổng người khác, rất nhiều người khác hay không? Nếu không có cái chết của Bùi Hường Đông, vụ án không bị ngừng, có lẽ tôi đã không thoát, còn chuyện đề bạt làm đội trưởng đại đội một chỉ là để xoa dịu bịt miệng tôi mà thôi.”

“Khi đó tôi muốn một lần chủ trì chính nghĩa đích thực, rửa sạch nghi ngờ cho tôi và Tăng Quốc Vĩ, là lần cuối cùng tôi đặt lòng tin vào chính nghĩa công lý, nhưng người ta ngăn cản tôi, không cho tôi cơ hội ấy, lòng hoàn toàn nguội lạnh, tôi từ chức. Một người đáng thương nhất không phải là không có tín

ngưỡng, mà là bị tín ngưỡng của mình vút bỏ và phản bội.” Nói tới đó Lý Uy vỗ ngực, giọng vang vang, đường đường chính chính: “Tôi, cũng là một người đáng thương. Giống như bất kỳ lần nào trước đó, tôi thản nhiên tiếp nhận các câu điều tra, tôi chịu trách nhiệm cho mỗi lời mình nói.”

Trương Kiệt và Giản Phàm nghe những lời của vị tiên bối từ chức nhiều năm trước, chỉ biết đứng ngây ra tại chỗ, đi điều tra nghi phạm, lại như mình mới là người mắc lỗi bị chất vấn. Lúc này cả hai đều thấy, nghi phạm lớn nhất Lý Uy, trên người có vô số thứ phức tạp, chỉ có một thứ không có, ông ta không phải nghi phạm.

Chính Lý Uy cũng bị lời của mình làm bản thân hồi lâu, giống như tâm tình phẳng lặng bị đá lớn ném xuống làm gợn sóng, cuối cùng vẫn là ông ta phá vỡ im lặng, rất có phong độ trưởng giả nói: “Các chàng trai, ngồi xuống đi, trà lạnh cả rồi.”

Lần đầu tiên hỏi chuyện kết thúc ở đó, hai chàng cảnh sát hồ thẹn tới không dám ở lại lâu, uống qua loa ngụm nước chè rồi cáo từ, Lý Uy đích thân đi tiễn.

Rời khỏi tòa nhà, Lý Uy khoác vai Giản Phàm, giống như tiễn chân người thân, Trương Kiệt đi trước một bước ra lấy xe rồi: “Tiểu Phàm, tôi có câu này, không biết có nên nói không?”

Không còn thực thi công vụ nữa, Giản Phàm cũng thay đổi cách xưng hô: “Chú Lý, còn phải khách khí với tôi sao?”

“Ừm, là chuyện của cậu và Nam Nam, không phải tôi can thiệp vào chuyện của hai đứa, mẹ của Nam Nam qua đời nhiều năm, cha lại xảy ra chuyện này, đứa bé đó từ nhỏ đã mạnh mẽ có chủ kiến, tính cách hơi hoang dại một chút. Hai đứa ... đừng cãi nhau nữa ... Cậu nhường nhịn nó chút chút, dù sao người ta là con gái mà.”

Lý Uy khuyên nhủ rất nhẹ nhàng, e là chuyện Giản Phàm bị đánh đã được truyền tới đây rồi, mà tám thành là không có câu nào hay ho, xem ra trong lòng thực sự coi hai người quan hệ không rõ ràng lắm rồi, có điều ở góc độ trưởng bối nói câu này, nghe không hề chướng tai.

“Vâng ạ, chú Lý, tôi và Nam Nam đã làm hòa rồi, chú cứ yên tâm.” Giản Phàm mỉm cười nói, nhìn ra được sự quan tâm của

Lý Uy với Tăng Nam là thật lòng.

“Vậy thì tốt ... Nếu vụ án có manh mối gì nói với tôi một câu nhé, cần giúp đỡ gì cứ đề xuất, nếu ai có được đột phá ở vụ án này sẽ là dấu ấn đậm nét trong hồ sơ phá án của Đại Nguyên đấy.” Lý Uy và Giản Phàm bắt tay tạm biệt, ở bãi đỗ xe Trương Kiệt đã bấm còi xe gọi rồi.

“Chắc chắn có người tìm ra, nhưng khả năng lớn không phải là tôi, chú Lý, hẹn gặp lại.” Giản Phàm lên xe quay lại vẫy tay, xe đi rồi nhìn qua gương chiếu hậu vẫn thấy Lý Uy đứng đó vẫy tay tạm biệt.

Đây là lần điều tra thuận lợi nhất, thu hoạch lớn nhất, đồng thời có nhiều cảm xúc nhất, ba người nói chuyện hơn hai tiếng, có điều chủ yếu là Lý Uy phân tích toàn bộ sự kiện, làm Giản Phàm thấy quái quái, cứ như là mình thực sự không phải tới tra án mà là thỉnh giáo tiền bối thật vậy, kết quả vẫn là màn sương mù dày đặc.

Trương Kiệt xem ra có rất nhiều cảm khái, vừa lái xe vừa nói: “Giản Phàm này, chưa gặp thì tôi thấy Lý Uy là nghi phạm lớn nhất, gặp rồi thấy ông ấy không còn hiềm nghi nữa.”

“Ai lại đi thừa nhận mình là nghi phạm chứ, ngốc.” Giản Phàm tuy cũng đang nghĩ thế, nhưng y cố gắng không để bị lời của Lý Uy tác động.

Trong tất cả những người y từng gặp, Lý Uy là người lợi hại nhất, y không nhìn ra nổi người ta nói thật hay nói dối, thậm chí chút cảm giác đúng sai cũng không, tư duy hoàn toàn bị thao túng.

Chương 153: Tôi có thể phá được án vụ án này.

Còn một người bị Lý Uy tác động mạnh hơn, chính là Trương Kiệt, chỉ gặp gỡ một buổi, hẩn thành fan hâm mộ rồi, ra sức bênh vực: ““Ông ấy nói đúng mà, Dương Công Uy ngang nhiên vi phạm quy định tang vật giá trị trên 10 vạn phải đưa lên cục thống nhất quản lý, không chỉ phải chịu trách nhiệm mà còn đáng nghi. Tiêu Minh Vũ, phó cục trưởng của chúng ta, không chỉ lờ đi chuyện này, mà còn không tăng cường nhân lực trực ban và điều tra, vừa có trách nhiệm lẫn hiềm nghi. Ngũ Thần Quảng, chỉ đội trưởng của chúng ta tuy khi vụ án xảy ra không có mặt, nhưng nếu vẫn vẹn tiết lộ bí mật thì có quá dư thời gian. Vương Vi Dân gian trá cũng đáng nghi, Lý Uy quang minh lỗi lạc không né tránh mình là nghi phạm, thần nhiên vô tư, là người ít hiềm nghi nhất.”

“Ài, chúng ta không tra thì còn tương đối rõ ràng, càng tra càng thấy mơ hồ, giờ cả phân cục không ai là không đáng nghi, Giản Phàm, cậu là tổ trưởng, phương án điều tra tiếp theo là gì, không thể lang thang suốt như thế này được.” Trương Kiệt thấy Giản Phàm vẻ mặt thâm trầm, không giống thường ngày luôn tươi cười hơn hở, bầm còi vài cái: “Ê, nghĩ gì thế, đang nói với cậu đấy, phải có trọng điểm điều tra chứ?”

Giản Phàm sắp nghĩ ra cái gì thì bị Trương Kiệt cắt ngang, cúi kính nói: “Trương Kiệt, anh không đề xuất nổi một ý kiến xây dựng, một lối suy nghĩ mới mẻ nào à? Chỉ than vãn rồi đợi ăn sẵn, tổ trưởng thì sao? Cái tổ trưởng nát lại còn là lâm thời, anh làm tổ trưởng đi, cơm trưa anh nghĩ cách.”

Thấy giọng điệu bất thiện nay, Trương Kiệt cười hô hô: “Thôi không hỏi nữa, nghe là biết cậu cũng chẳng có cái quái gì .. Nói ra theo cậu phá án cũng tốt, công việc nhàn hạ, vài ba bữa lại được mời ăn uống, cái chức tổ trưởng này nhất định phải thuộc về cậu, người anh em này theo cậu là cái chắc rồi, cậu đi đâu, tôi theo nấy ... Chi đội trưởng mà phải tổ trưởng khác tới, tôi xúi

mọi người làm phản đuổi đi, ha ha ha ... Giản Phàm trưa nay ăn gì?”

“Phương hướng điều tra chủ công thì tôi có rồi, anh tin không? Còn ăn cơm à, càng đơn giản, theo tôi về đại đội một ăn chực, ăn xong kiếm cho anh cái phòng để ngủ, chiều phải báo cáo với chi đội trưởng, tôi không biết báo cáo gì đây, về phải thương lượng với hai đồng chí già.”

Trương Kiệt cũng chẳng buồn hỏi phương hướng điều tra là cái gì nữa, dù sao biết đầu óc mình thua xa Giản Phàm, nghe y là được, biết địa điểm kiếm miếng ăn, xoay vô lãng rẽ về phía đường Ngũ Nhất, tới thẳng đại đội một.

Về đại đội một giống về nhà vậy, hết sức thoải mái, Giản Phàm lại còn đích thân vào bếp nấu cơm, vừa vặn gặp cả Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên, ăn uống trò chuyện vui vẻ.

Buổi chiều ngày hôm đó, khi phó cục trưởng Tiêu lái xe tới chi đội hình sự thì Quách Định Sơn và Ngũ Thần Quảng đã đợi ở trước tòa nhà, khi xuống xe còn có cả Ngô Đích, bốn người thuộc ba thế hệ, hàn huyên vài câu rồi lên lầu. Sắp tới Quốc Khánh, phó cục trưởng Tiêu dặn dò vài câu tăng cường trực ban, đề phòng sự kiện đột phát trong kỳ nghỉ lễ dài ngày, là mấy lời quen thuộc để khai màn thôi, sau đó tùy ý hỏi: “Thần Quảng này, tiểu thần thám của chúng ta có phát hiện gì không?”

“Ha ha ha, tôi thấy khó, hiện cậu ấy vẫn đi theo con đường cũ của Quách lão và khoa trưởng Ngô, nếu có manh mối gì thì sớm báo lên rồi.” Ngũ Thần Quảng lắc đầu, có lẽ điều ông ta kỳ vọng không phải là đột phá ở vụ án này, nhưng ít nhất bề ngoài thì có vẻ như là vẫn vì vụ án treo nhiều năm.

Quách Định Sơn và Ngô Đích đều vấp ngã ở vụ án này, cho nên sắc mặt có hơi ngượng ngùng, không tham gia vào bàn luận, có điều nghe khẩu khí có vẻ tổ điều tra mới cũng không có thu hoạch, làm họ yên tâm hơn một chút.

Bốn người nói cười đi lên phòng hội nghị ở tầng 5, vừa vào cửa thì bốn vị mãnh tướng của tổ điều tra đồng loạt đứng dậy, ba gầy một béo, ba nam một nữ, một cao hai thấp một hói, cứ như là đội biểu diễn hài kịch, Đặc biệt là Thời Kế Hồng mặc cảnh phục, giống như còn nhét một người nữa bên trong quần áo,

một mình mà chiếm chỗ của hai người. Cái đội hình này khiến bốn người đi vào đều mỉm cười, nhất là Ngô Đích tuổi trẻ hơi kém công lực, làm động tác gãi gãi mũi, che dấu mình đang cười trộm.

Hỏi han vài câu, phó cục trưởng Tiêu dẫn ba người kia ngồi ở phía còn lại của cái bàn tròn, đầu tiên là cố võ khích lệ, sau đó là thao thao bất tuyệt nói tới ảnh hưởng của vụ án trộm cắp ở phân cục Tấn Nguyên, vẫn là giọng điệu cũ xì đó, nào là mau chóng phá án, nào là vẫn hồi ảnh hưởng, nào là ...v...v...

Giản Phàm chủi thầm trong lòng, đã 14 năm rồi còn vẫn hồi cái rắm, đại bộ phận quên mất rồi.

“Giản Phàm, hôm nay phó cục trưởng Tiêu, khoa trưởng Ngô cùng với chú Quách tới đây là để nghe cái nhìn của cậu về toàn bộ vụ án, cùng với phương hướng điều tra, có vấn đề gì, để hai vị tiền bối chỉ điểm cho ... Thế nào, cậu thấy vụ án này có phá được không? Lý do là gì, điều này rất quan trọng với chuyện thành lập tổ chuyên án ở bước kế tiếp.” Ngũ Thần Quảng nói tiếp phó cục trưởng Tiêu.

Một câu nói làm ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về chàng cảnh sát đang nổi như cồn trong ngành, Giản Phàm nhìn ba đồng đội, trước cuộc họp bọn họ đã trao đổi ý kiến rồi, cả ba cùng gật đầu cố võ, Giản Phàm bất ngờ nói một câu: “Tôi thấy có thể phá được vụ án này.”

Nói là có, trước mắt y lại không phải là vụ án mà là cuốn sách cổ đã ngả vàng có mùi mốc, khi thiếu lòng tin, cuốn sách đó lại cung cấp thêm dũng khí và sức mạnh vô hạn, vụ án chưa có đột phá, nhưng cuốn cổ chắc chắn là phải lấy rồi.

“Hả!?” Vừa nghe câu này con người Quách Định Sơn và Ngô Đích đều mở lớn, phó cục trưởng Tiêu càng kinh ngạc hơn vài phần, có chút không dám tin nhìn anh chàng điển trai giống tài tử điện ảnh hơn là cảnh sát, Ngũ Thần Quảng thì phấn khích ngả người về phía trước, thúc giục: “Nói thế tức là đã có phát hiện rồi sao, nói đi, là phát hiện gì?”

“Không có, chưa phát hiện được gì.” Giản Phàm tỉnh bơ đáp một câu làm Ngũ Thần Quảng thiếu chút nữa nuốt luôn phải lưỡi.

Ngô Đích không nhịn được nữa, gằn như phì cười cùng lúc với Thời Kế Hồng, Trương Kiệt và Nghiêm Thế Kiệt mím chặt môi, Quách Định Sơn và phó cục trưởng Tiêu thì tự trọng thân phận ho vài tiếng che dấu.

Ngũ Thần Quảng cảm giác giống bị trêu đùa, bệnh cũ tái phát, vỗ bàn đánh sầm quát tháo: “Không có? Không có thì cậu nói làm cái gì?”

“Chi đội trưởng, vụ án đã qua mười bốn năm rồi, cái nên phát hiện đã được mấy tổ điều tra trước đào xới hết, tôi sao có thể phát hiện ra cái gì? Dù có thì mấy ngày cũng không thể làm được. Nhưng, không nhất định là có phát hiện mới có thể phá án, tôi nói là có thể, nhưng không có nghĩa là nhất định. Đừng nói ở Đại Nguyên, nhìn khắp toàn quốc, có cảnh sát nào dám nói là nhất định có thể phá án. Có phá được không thì chia ra mà nói ...” Giản Phàm đối diện với mấy vị lãnh đạo tiền bối mà cái miệng vẫn không có chút vấp vấp nào, lý lẽ đầy đủ, không ai bắt bẻ được: “Tôi thấy có thể chỉ đại biểu cho một khả năng, đã phá án thì phải có lòng tin nhất định, nếu không có lòng tin ấy thì ngay từ đầu đã không cần bắt đầu.”

Chỉ là Ngũ Thần Quảng đang hi vọng có được phát hiện gì đó, nghe Giản Phàm thuyết giảng một hồi, lửa giận thực sự bốc lên, gập ngón tay gõ bàn, giọng càng lớn hơn vài phần: “Vào chính đề đi, Cao Phong nói cậu không đáng tin, không ngờ tới cái miệng cũng chỉ giỏi dông dài, quanh đi quẩn lại vẫn thế à?”

“Vâng, vậy thì tôi đi vào chính đề.” Giản Phàm đờ xung quanh tập trung lắng nghe cả rồi mới bổ sung: “Chính đề là, tôi vẫn thấy có thể phá được vụ án này.”

Chương 154: Vụ án làm tù đầu. (1)

Lần này Giản Phàm nói có thể phá được án nhưng không ai cười nữa mà đưa mặt nhìn nhau, ánh mắt lộ rõ hoang mang, cảm giác lời Giản Phàm không đáng tin, nhưng nếu bảo không thì cũng không phải, ai dám nói những câu như thế trước mặt lãnh đạo, ít nhất họ tự hỏi lòng đều không dám.

Ngũ Thần Quảng không rõ vì sao vài ngày không gặp mà lá gan thẳng nhóc này đã lớn tới mức đó, tròng mắt trâu lên, nhưng bị phó cục trưởng Tiêu ngăn lại, ôn hòa nói: “Giản Phàm, đừng dây dưa ở vấn đề có thể hay không thể nữa, nói đường lối suy nghĩ của cậu đi, vừa vặn Quách lão và khoa trưởng Ngô ở đây, có chỗ nào không đúng, họ sẽ uốn nắn cho cậu.”

Ngô Đích và Quách Định Sơn khẽ gật đầu phụ họa với lãnh đạo, nhưng trong mắt Giản Phàm thì hai người này một tâm thái xem náo nhiệt một thì chỉ đợi y thành trò cười, dù vậy nụ cười vẫn dần dần tràn ra khắp mặt. Đối diện với Lý Uy rồi, mấy thái độ hoặc khách khí, hoặc vờ vịt hiền hòa, hoặc giận dữ này, chính Giản Phàm mới coi họ là mấy thằng hề, hăng giọng nói có chút ý mỉa mai: “Bốn người chúng tôi, Trương Kiệt, dì Thời, chú Nghiêm đang cùng thương lượng mấy đường lối điều tra, là tổng kết lại công tác thời gian qua, xin được các vị lãnh đạo chỉ điểm.”

Trong tay Giản Phàm hoàn toàn không có giấy tờ văn kiện nào, những lời này chỉ thuận miệng mà nói, hơn nữa trong hội trường nghiêm túc thế này mà xưng hô chú Nghiêm, dì Thời, khiến Ngũ Thần Quảng không vui, có điều hai đồng chí già thì đặc ý lắm.

“Tôi đề xuất ra ba nhằm lẫn, thứ nhất, không thể coi đây là một vụ án trộm cắp.” Giản Phàm cứ như nhất định muốn người ta phải kinh ngạc mới chịu.

“Lý do?” Ngũ Thần Quảng hết nhìn lãnh đạo rồi mới nhìn Giản Phàm, hiển nhiên bị lời của y thu hút, không còn rảnh mà giận nữa.

“Lý do nhiều lắm, mọi người có chú ý không? Nhà kho Phân cục Tấn Nguyên dùng khóa sắt Tiên Tiến, tủ bảo hiểm bên trong là loại cũ do nhà máy Tam Linh sản xuất. Nếu vắn vẹn là vụ trộm, tên trộm này chẳng có chút tố dưỡng chuyên nghiệp nào, kỹ năng cũng quá tệ. Loại khóa đó đó thì thợ khóa nào ở ngoài đường cũng mở được, vì sao lại bỏ gần tìm xa, vì một cái chìa khóa mà phải tới chỗ Tăng Quốc Vĩ mà lấy, phiền hà. Một tên trộm chỉ cần có chút kỹ năng chuyên nghiệp lại không có chìa khóa vạn năng à, không có vài thủ đoạn mở khóa à, vậy điều ấy chúng ta điều gì? Tên trộm không phải là dân trong nghề, chúng ta tổ hai, tổ ba đi điều tra nghi phạm trong số người tiền án trộm cắp là sai lầm.” Giản Phàm giơ một ngón tay lên, chỉ Nghiêm Thế Kiệt: “Đó là suy nghĩ của chú Nghiêm, bốn chúng tôi đều đồng ý.”

Nghe Giản Phàm nhắc tới mình, Nghiêm Thế Kiệt dương dương đắc ý gật đầu xác nhận, ông ta rảnh rỗi suy nghĩ vụ án này mười mấy năm rồi, lại là một trong số những người đầu tiên tham gia phá án, tất nhiên có cảm ngộ, chẳng qua không được coi trọng, sẵn tâm lý bất mãn, nên mấy lần tham gia phá án chỉ đợi người khác làm trò cười, biết gì cũng không chịu hé răng.

Bốn người Ngũ Thần Quảng trầm ngâm, tức thì như bị kéo về quá khứ mười mấy năm, phó cục trưởng Tiêu thì mắt mỗi lúc một sáng, nóng vội nói: “Có lý lắm, hay, nói tiếp.”

“Sai lầm thứ hai, chính là sai lầm về phương hướng, tôi không có ý mạo phạm các vị lãnh đạo đâu, chỉ nói về vụ án thôi. Mọi người cứ bám chặt vào nhân viên nội bộ, cho rằng có người bán tin lộ bí mật, nhưng ngày hôm đó ở phân cục có mấy cặp mắt nhìn thấy tang vật vào kho? Có bao nhiêu cái miệng nghị luận vụ án này? Nói cách khác không chỉ có người liên quan tới vụ án mà hơn một trăm nhân viên cơ quan lẫn thực địa đều là nghi phạm, chỉ là không biết ai nói, làm sao chứng minh? Nếu vô tình tiết lộ thì sao?” Giản Phàm liên tục lắc đầu ra chiều không hài lòng: “Sự thực đã chứng minh phương hướng này là sai.”

Câu này khiến Ngô Đích đưa mắt nhìn Giản Phàm, chỉ trích sai lầm ngay trước mặt lãnh đạo, chẳng phải chỉ hòa thượng

mắng trọc đầu à? Dù lãnh đạo có sai cũng không thể nói ra như thế, còn đang cười thâm chế giễu chàng trai hiện giờ đang có xu thế thanh danh lấn át cả mình, nhưng phát hiện sắc mặt phó cục trưởng Tiêu, chi đội trưởng Ngũ đều nhẹ nhõm thì không hiểu ra sao? Ít nhất cũng phải không vui chứ, nhất là Ngũ Thần Quảng nổi tiếng nóng tính ...

Nghĩ một lúc choàng tỉnh, Giản Phàm nói như vậy chẳng bằng với giúp toàn bộ cảnh sát liên quan vụ án thoát khỏi hiềm nghi sao? Phó cục trưởng Tiêu, chi đội trưởng Ngũ đều vướng vào đó, tất nhiên sao giận được.

Quả nhiên phó cục trưởng Tiêu hết sức cao hứng khen ngợi: “Giỏi, rất giỏi, có kiến thức.”

“Phó cục trưởng Tiêu, đây là trí tuệ chung của cả tổ, chủ yếu là ý kiến của dì Thời.” Giản Phàm khiêm tốn nói, Thời Kế Hồng lại chẳng khiêm tốn cười rõ to.

Lúc này những người khác nhận ra rồi, cái đoàn thể nhỏ này cực kỳ đoàn kết một lòng, chứ không đông mà ô hợp như trước, phó cục trưởng Tiêu xua tay: “Ngồi đi, ngồi xuống nói chuyện, nếu cậu đã tìm ra sai lầm, vậy có phương hướng chính xác không?”

“Có!” Một câu khẳng định chắc nịch khiến Ngô Đích, Quách Định Sơn đều giật mình, không biết chàng trai cổ quái này lại sắp nói ra lời lẽ kinh người gì nữa, liền nghe Giản Phàm nói: “Chúng tôi tổng kết lại kết quả điều tra mấy ngày qua, thấy bất kể điều tra nội ứng hay tang vật thì đều quá hạn rồi, không ích gì cả. Mà nên ra tay từ người biết giá trị của tang vật.”

“Người biết giá trị? Lý do?”

“Thứ nhất, lấy chìa khóa từ trên người cảnh sát, đánh ngắt quản kho, lái xe cảnh sát mang tang vật đi, tất cả xảy ra trước vành mắt mọi người, tội này cực nặng, dám làm, có thể làm, sẵn sàng làm thì phải biết giá trị bốn món cổ vật mới mạo hiểm. Thứ hai, đây là một người đặc thù làm, như tôi nói ở trên, đây không phải là trộm, cũng không phải là cướp, nếu không thì đánh ngắt cả trực ban lẫn quản kho, chẳng cần chìa khóa, trực tiếp phá khóa, cậy tủ lấy đồ không tốt hơn à, dù sao thì khi đó trời mưa to, chẳng ai tuần tra, hết sức an toàn. Thứ ba, gây án xong phải

có nơi ẩn nấp an toàn, có kênh tiêu thụ tang vật, người bình thường sao làm nổi, tôi thấy nếu bỏ công điều tra, sẽ có manh mối thôi.”

Liên tục ba lý do hợp lý làm mấy vị kia nghe nhập tâm rồi, Giản Phàm mỉm cười, nãy giờ thấy cơ mặt Ngô Đích co giật mấy lần rồi: “Khoa trưởng Ngô, ý nghĩ này của tôi học hỏi một phần của anh, bốn năm trước anh điều tra vụ án này, từng điều ba người tổ trọng án chuyên môn điều tra kênh buôn lậu cổ vật, vì sao dừng lại?”

Ngô Đích nhún vai, thái độ màu mè không tự nhiên chút nào, nói cụt lủn: “Tra không ra, phải dừng lại.”

Giản Phàm không nói nữa, thế là cả phòng hội nghị liền chìm vào im lặng, phó cục trưởng Tiêu đốt thuốc trầm tư, giống đang nghĩ tính khả thi của chuyện này. Quách Định Sơn không có thái độ gì, xem ra đối với vụ án này đã sao cũng được. Ngũ Thần Quảng thì không ngồi yên được nữa, vốn mời Ngô Đích và Quách Định Sơn tới là chỉ điểm Giản Phàm, không ngờ biến thành ngược lại, còn bị người ta bới ra cả đống sai lầm, nhìn phó cục trưởng Tiêu đợi quyết định.

“Thế này đi.” Phó cục trưởng Tiêu cân nhắc một lúc nói: “Giản Phàm, tôi cho cậu một tháng, tới cuối tháng 10 mà không có manh mối gì thì phải tìm người khác. Sở công an tỉnh mỗi năm đều đốc thúc vụ án này một lần, cục tuy không thể tiêu hao lực lượng chuyên nghiệp vào vụ án này, nhưng không thể bỏ mặc, để mọi người tiếp nhận thử vận may. Chi đội trưởng Ngũ kỳ vọng rất cao vào cậu, có thấy vấn đề gì không?”

Chương 155: Vụ án làm tù đầu. (2)

“Có.” Giản Phàm vừa nói là Ngũ Thần Quảng trừng mắt uy hiếp, y chẳng sợ, đã thế còn chỉ đồng đội: “Mọi người đều có.”

Thấy ánh mắt phó cục trưởng Tiêu nhìn mình dò hỏi, Trương Kiệt lần đầu tiên đối thoại trực tiếp với lãnh đạo lớn, có chút căng thẳng, lắp bắp: “Chuyện này ... Tôi có vấn đề nhỏ, xe của chúng tôi có thể thay không, cái cái xe hiện giờ ... đi, đi chín ngày thì hỏng năm lần, tôi không biết phải về đội trọng án hay lên chi đội xin chi phí xăng dầu. Ngoài ra mấy ngày qua phải tới đại đội một ăn chực, sắp bị người ta không cho đi qua cửa nữa.”

Mấy vị lãnh đạo đều cười, cái tổ danh bất chính ngôn bất thuận này đúng là gặp rắc rối về kinh phí, người khác còn có thể bất tiên quá hải hiển lộ thân thông chú cảnh sát cơ sở thì phép thân thông ít lắm.

Lời Trương Kiệt vừa dứt, Thời Kế Hồng chẳng kiêng kỵ gì nữa, ý là chỗ quen biết cũ của Tiêu Minh Viễn, nói vang cả phòng: “Cục trưởng, vì cái vụ án này, tôi và Lão Nghiêm đều tích cực đội nắng đội mưa chạy khắp nơi, khổ với mệt chưa nói, nhưng không thể làm việc công mà móc túi riêng ra được, đúng không? Nhưng chuyện này tôi cũng hiểu là điều tra hình sự, không giống điều tra kinh tế, cho không làm khó chi đội trưởng Ngũ, đúng không? Thế nào cũng phải cấp kinh phí cho chúng tôi chứ, làm việc không rõ ràng thế này sao được.”

Cọp chết để lại da, mặc dù cái thời uy danh Thời Kế Hồng còn truyền khắp cục đã qua lâu rồi, bản tính không thay đổi, chỉ có nhân vật cỡ này, vừa có thâm niên, vừa là đồng chí nữ, lại tính tình thẳng tuột mới có thể khiến lãnh đạo có không vui cũng chẳng chấp được.

Ngũ Thần Quảng vội vàng mượn cơ xuống nước, đứng lên giảng hòa: “Đúng thế, phó cục trưởng Tiêu, Kế Hồng là đồng chí lâu năm, phản ánh tình hình rất đúng, không riêng họ, các tổ thực địa ra ngoài đều phải lấy tiền túi ra ít nhiều, lương với có

trợ cấp thì ít mà phát còn không đúng hạn, chúng tôi có tiết kiệm cũng không đủ. Nhiều vụ án chết yểu về vấn đề kinh phí.”

“Không thành vấn đề, Tiểu Ngô, ghi lại chuyện này, tôi sẽ giải quyết.” Phó cục trưởng Tiêu vỗ ngực đảm bảo.

Cuộc họp này diễn ra không dài, Quách Địch Sơn giữ gìn danh tiếng, không nói gì cả, Ngô Đích chỉ hỏi mang tính tượng trưng vài chi tiết cũng chẳng đóng góp được gì hữu ích. Giản Phàm không che dấu gì cả, đặc biệt là bốn chữ "nhiệm vụ khẩn cấp", suy đoán không phải là nhân viên cảnh sát, mỗi chi tiết bị Ngô Đích chất vấn đều trả lời lưu loát như đã thuộc lòng vụ án, Ngũ Thần Quảng mừng thầm, chàng trai này thực sự chú tâm vào vụ án rồi.

Giản Phàm cũng cao hứng, sắp tan ca lái chiếc Santana mới được chi đội phân phối, bỏ mặc cả Trương Kiệt, tới thẳng trung tâm yoga đón chị Tương, hai người đang yêu đương cháy bỏng, một ngày không gặp tựa ba thu, dù ngày ngày nhắn tin, đêm đêm thủ thỉ gọi điện thoại tâm sự cũng không đủ khuây khỏa nỗi tương tư...

Tháng mười nắng vàng rực rỡ, cái nóng cuối thu và và cái lạnh đầu đông ngày đêm thay phiên nhau ở thành phố cổ phương bắc, tòa nhà vừa mới quét vôi trắng tinh của chi đội điều tra hình sự dưới ánh mặt trời trở nên hết sức chói mắt. Giản Phàm một thân cảnh phục từ chiếc Santana 2000 đi ra, tinh thần phấn chấn, sắc mặt có vài phần đắc ý, một bước ba bậc lên cầu thang tới tổ điều tra tầng ba, kỳ nghỉ về Ô Long một chuyến rồi lại tới Đại Nguyên, con người như thay đổi hẳn.

Thực sự là thay đổi rồi, ít nhất hiện giờ từ thực tập chuyển sang cảnh sát chính thức rồi, một ngày trước cục công an vừa mở hội nghị đánh giá đợt tuyển mộ cảnh sát đầu tiên, một năm trước tuyển mộ từ xã hội 386 cảnh sát, ngoại trừ 7 người từ chức ra, toàn bộ thành cảnh sát chính thức. Ngoài ra trên hội nghị lần này, cục trưởng Lương chủ trì hội nghị chuyên môn lấy một hình cảnh thực tập ở đại đội một làm tấm gương gian khổ phấn đấu ở tuyến đầu, khích lệ các cảnh sát sắp chính thức bước vào cương vị.

Nghe nói chàng cảnh sát này ở tuyến đầu cần mẫn kiên trì, không than vãn oán trách; nghe nói chàng cảnh sát này nguyện trang đấu trí với tội phạm buôn bán tiền giả, bị thương vinh quang; nghe nói chàng cảnh sát này nhiều lần phá đại án được cấp trên tán thưởng, nghe nói chàng cảnh sát này còn đang kỳ thực tập đã được trực tiếp được phân phối tới chi đội điều tra hình sự, nghe nói ...

Còn có rất nhiều người quen chàng cảnh sát đó ở trường huấn luyện phải trở mắt, ít nhất là đám nữ cảnh sát ở phòng 202 không sao hiểu nổi, bốn cô gái Dương Hồng Hạnh, Ngư Mạnh Mạnh, Lương Vũ Vân, Tần Thục Vân ngồi cùng một chỗ, hai người biết nhân vật điển hình mà cục trưởng Lương đang tán dương là loại gì, còn hai người kia thì kinh ngạc vô cùng, trên hội nghị không ngừng truy hỏi, không thể nào một năm mà con người có thể thay đổi lớn như thế.

Đến khi hết hội nghị, không chỉ hai cô gái kia, cả một đám học viên của lớp đặc biệt xúm quanh Dương Hồng Hạnh, câu đầu tiên của nhiều người là: Lớp trưởng, Giản Phàm có bối cảnh gì? Khi đó sao lại không nhìn ra?

Ngôn từ vừa kinh ngạc lẫn hâm mộ, thời buổi này mà còn có nhân vật như thế, không phải lãnh đạo thổi phồng thì nhân vật kia đâu bị lọt nước, nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì mọi người đều biết đây là bước đầu của việc đề bạt, nếu không làm sao trực tiếp tới chi đội? Trong mắt người bàng quan, bọn họ thà tin Giản Phàm có bối cảnh đặc biệt hơn là nhờ biểu hiện anh hùng.

Dương Hồng Hạnh hàm hồ ửng phó một phen, cô cũng nhiều ngày không gặp Giản Phàm, tìm thấy bóng dáng của y trên hội nghị, có điều bây giờ y luôn tới đi vội vàng như gió, rời hội trường một cái là lái xe đi ngay, khi Dương Hồng Hạnh vừa nhìn thấy chưa kịp gọi thì Giản Phàm đã đi xa rồi.

Trong mắt Giản Phàm lúc này chỉ còn hai điều thôi, Tương Dịch Giai và vụ án, còn thứ râu ria không liên quan cắt bỏ hết.

Mọi thứ đều tuần tự nhi tiến, Dương Hồng Hạnh quay trở về ban đốc sát, khiến cô đau đầu trong lòng là Giản Phàm ngay cả buổi Liên Hoan cũng không tham gia. Thiếu đi một người hóm

hình giải pha trò, đám bạn học vốn không tiếp xúc nhiều nên không khí cũng hơi trầm lắng. Khi kể lại chuyện lần cả nhóm tụ tập lừa Giản Phàm mời khách đó, tuy chuyện xảy ra đã lâu, nhưng vẫn thấy đó là thời điểm vui vẻ nhất.

Không biết đây là một sự khởi đầu mới hay là sự kết thúc của cái cũ, khi Dương Hồng Hạnh lên cục báo danh trước một ngày, ngồi ở văn phòng làm việc sáng sửa, trên bàn đặt máy vi tính mới tinh, vây quanh mình là ánh mắt hâm mộ và nịnh bợ, cô lại chỉ nhớ cái khu nhà có chút u ám cũ nát của đại đội một, nhớ những đồng nghiệp tính tình thẳng thắn thô tục, càng nhớ chàng trai chẳng bao giờ đối xử tử tế với mình.

Dương Hồng Hạnh muốn gọi điện thoại, hoặc muốn hẹn ăn cơm một bữa, hoặc chỉ vển vện muốn nghe giọng nói khiến cô nhớ nhưng tới hao mòn cũng đủ, từ khi Giản Phàm tới chi đội, hai người rất hiếm khi gặp nhau, dù có cũng chẳng nói quá ba câu, gọi điện thoại, chỉ được một câu nói: Anh bận lắm.

Cô đã hết sức kiên trì, hết sức nhẫn nại, nhưng người đó ngày càng xa cách, cô không biết mình còn có thể tiếp tục thế này bao lâu.

Chỉ biết không còn người đó nữa, trong tim là khoảng trống mênh mông không có gì lấp đầy được.

Chương 156: Vụ án làm tù đầu. (3)

Cơ mà gây đây tổ trưởng Giản bận thật, khi một tay cúp điện thoại của Dương Hồng Hạnh thì tay kia vẫn không dừng, đang phát giấy cho mọi người trong phòng. Tổ điều tra đã mở rộng, không những tăng thêm hai cái xe mà còn tăng thêm nhân viên, nhân thủ thực sự không đủ, Giản Phàm tìm Ngũ Thần Quảng mấy lần, dây dưa đeo bám mãi cuối cùng cũng kéo được một đám người xuống nước. Còn có ai vào đây nữa, Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên của đại đội một, hôm nay còn mời tới cả Sở Tĩnh Viện, cộng thêm thành viên vốn có, thế là được bảy người, đây là cuộc họp phân tích vụ án đầu tiên, Dương Hồng Hạnh gọi điện tới thực sự không đúng lúc tí nào.

Văn phòng chỉ có bốn cái bàn, Sở Tĩnh Viện ngồi ở chỗ Giản Phàm, Tiêu Thành Cương và Quách Nguyên, Trương Kiệt chen chúc một bàn, hai đồng chí già mỗi người chiếm cứ một cái bàn, ngạc nhiên nhìn tư liệu có vài hình ảnh, Giản Phàm rất trịnh trọng treo bức tranh cỡ bản đồ lên chính diện bức tường.

Mọi người đang nhìn trái nhìn phải thì Thời Kế Hồng to mồm đã nói oang oang: “Chà chà chà, đây không phải là Phân cục Tấn Nguyên khi đó sao? Chặc chặc, Tiểu Phàm, cậu giỏi thật đấy, vẽ giống quá, văn phòng của tôi ở tầng một, cái phòng thứ ba ở hướng bắc ...”

Phân cục Tấn Nguyên trải qua hai lần xây dựng cải tạo đã biến đổi hoàn toàn, còn trong bức tranh là toàn bộ diện mạo khu nhà ba tầng cách đây 14 năm, Nghiêm Thế Kiệt và Thời Kế Hồng từng làm việc ở đó tất nhiên là nhận ra ngay. Giọng nói chói tai của Thời Kế Hồng làm Tiêu Thành Cương toét miệng cười, bị rút tới cái tổ điều tra này, ngạc nhiên nhất chính là tổ hợp kỳ quái của Tiểu Phàm, theo lời của hắn là: Một bà béo lấm mồm, một ông già u sầu và hai kẻ chỉ biết ăn.

Giản Phàm treo bức ảnh thứ hai lên là mô hình thu nhỏ, qua lời "thuyết minh" không ai mời của Thời Kế Hồng, mọi người biết đó là bản đồ thành phố nhìn từ trên cao, bên trên đánh dấu

hai địa điểm, một là Phân cục Tấn Nguyên, một không biết là nơi nào, có điều đường phố, xe cộ tầng lớp rõ ràng, cứ như là tranh 3D. Đã quá quen với bản lĩnh của Sở Tĩnh Viện, nên Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương không thấy lạ nữa, có điều hai vị đồng chí già thì tặc lưỡi không ngớt, muốn khôi phục lại khung cảnh đường phố 14 năm trước phải là công việc vô cùng tỉ mỉ tốn thời gian.

“Được rồi, cuộc họp toàn thể vụ án mất trộm ở Phân cục Tấn Nguyên lần thứ nhất của tổ điều tra chính thức bắt đầu.” Giản Phàm treo tranh xong quay lại vỗ tay thu hút sự chú ý của mọi người, dáng vẻ tự tin điềm tĩnh, có chút phong thái lãnh đạo rồi.

Trương Kiệt nhanh miệng đính chính: “Là tổ điều tra lâm thời.”

Cả đám cùng cười, Giản Phàm không giận: “Thành Cương, lát nữa xuống lầu mà thách đấu tay đôi anh ấy cho anh, dám chất vấn quyền uy của tổ trưởng lâm thời.”

Bình thường mọi người nói đùa quen, không ai để ý, trong tiếng cười vui vẻ, Giản Phàm lần nữa vỗ tay cho mọi người trật tự: “Trước tiên là phải cảm ơn ngài bút thần kỳ của chị Sở, thời gian qua tôi và chị Sở tra bản vẽ thi công thị chính và hồ sơ kiến thiết được lưu trữ, khôi phục được phác thảo của Phân cục Tấn Nguyên và kiến trúc xung quanh vào 14 năm trước. Hai địa điểm đánh dấu bên trên đó là kho vật chứng ở góc đông nam tầng 1, là ở đây ... Còn đây là nơi ở của Tầng Quốc Vĩ, cũng chính là nghi phạm số một, trước kia gọi là Tiểu khu Hạnh Phúc, hiện giờ đã giải tỏa. Buổi thảo luận hôm nay, chúng ta căn cứ vào mô hình hiện trường để tái hiện quá trình phạm tội, tiến tới xác định phương hướng điều tra.

Mọi người "à" một tiếng, đã hiểu Giản Phàm muốn làm gì, cũng là phân tích vụ án, nhưng không nhắm vào nghi phạm nào, mà là nhắm vào quá trình phạm tội, không rõ có dụng ý gì?

Nghiêm Thế Kiệt xem tư liệu, hiểu ra một chút, lần này xưng hô với Giản Phàm chính thức hơn: “Tổ trưởng muốn dựng lại hiện trường lần nữa à?”

“Đúng, mọi người xóa bỏ hết thành kiến trước giờ về vụ án đi, làm sạch đầu óc, đây là vụ án không ai biết ai làm, tang vật thất

tung không rõ, hiềm nghi là ai, không hay. Làm thế nào, cũng không biết, đầu mối ở đâu, tôi chịu chết.” Giản Phàm làm một tràng không biết không hay làm ai nấy đều cười, sau đó chuyển giọng: “Nhưng thông qua mô phỏng hiện trường, thế nào cũng biết được hẳn làm thế nào ... Chú ý, trong tay mọi người đã có hình vẽ, trong điều kiện giới hạn khi đó, hãy tưởng tượng mình là tội phạm. Nào, chúng ta bắt đầu, từ nhà Tầng Quốc Vĩ tới Phân cục Tấn Nguyên đi bộ mất 15 phút, thời gian xảy ra vụ án là 8h tới 8h30 tối, mà Tầng Quốc Vĩ rời nhà trước khoảng thời gian này 10 phút, tức là chúng ta có tối đa 40 phút để làm việc này. Rất đơn giản, Tiêu Thành Cương, đầu óc mảy nhanh nhất, nói ngay không cần nghĩ.”

“Quá đơn giản.” Tiêu Thành Cương không hề biết Giản Phàm đang nói kháy mình: “Trước tiên tới nhà Tầng Quốc Vĩ dụ ông ta ra ngoài, đánh ngất, lấy chìa khóa, sau đó leo tường vào sân phân cục, chui vào kho, đánh ngất quản kho, thành công, lên xe chạy, để ợt.”

Giản Phàm không bình luận, xoa xoa tay đợi xem trò hay, ở đâu có thằng não ngắn nhanh mồm thì luôn dễ mở đầu.

“Không thể nào.” quả nhiên Thời Kế Hồng, một vị to mồm khác phản bác: “Khi đó tường của phân cục cao gần ba mét, cậu không thể trèo qua được, Quách Định Sơn còn không tìm ra dấu vết leo tường, mắt lão đó tinh hơn trộm, cậu không cẩn thận để rớt lại một mảnh thủy tinh vỡ cũng không qua được mắt ông ta.”

Tiêu Thành Cương khá bố láo chẳng biết nể nang đồng chí già, chép miệng xem thường: “Tôi có thể làm được, chỉ cần có góc tường là tôi có thể leo qua mà không chạm vào đầu tường ...”

Tên này xuất thân trường võ, bản lĩnh leo tường vượt mái không kém, không phải bốc phét, Trương Kiệt theo vụ án này đã lâu, nói ngay: “Tiêu đại hiệp ơi, khi đó trời mưa to, nhưng kho không có dấu vết, chú ý, nếu từ trong mưa đi vào trong nhà kho khô ráo gần như không có người, dù cậu để lại một giọt nước mưa cũng thành dấu vết, cậu dù có leo tường cũng không thể không dính nước chứ.”

Tiêu Thành Cương lúng túng cãi cùn: “Tôi, tôi thay quần áo là được chứ gì?”

Ương thế này thì chịu thua hẳn rồi còn gì, Trương Kiệt lắc đầu ra chiều không thèm tranh luận với thằng ngốc, Nghiêm Thế Kiệt vốn ít nói cũng lên tiếng: “Tiểu Tiêu, kế hoạch của cậu có một nhược điểm trí mạng, tôi hỏi cậu nhé? Cậu đánh ngất Tăng Quốc Vĩ, vậy ông ta đâu rồi, sao biến mất 14 năm.”

“À đúng, ông ta đâu rồi?” Tiêu Thành Cương ngớ ngẩn hỏi lại.

“Bị Tiêu đại hiệp trộm đi cùng rồi chứ sao.”

Trương Kiệt tiếp một câu làm mọi người cười rộ, hiển nhiên kế hoạch khó thành lập, bị phủ quyết hoàn toàn.

“Này Giản Phàm.” Sử Tĩnh Viện tính tình điềm đạm cũng bị không khí nhiệt liệt này thu hút, nói vào: “Kẻ gây án phải chăng đã trốn sẵn ở trong nhà, không khó gì cả, phân cục đâu phải trại giam mà canh phòng nghiêm ngặt, nhà vệ sinh, nóc nhà, góc chết ở cầu thang, nhiều lắm, nếu hắn trốn bên trong thì sao?”

“Đúng rồi.” Giản Phàm cao hứng, rốt cuộc có một người đầu óc tỉnh táo: “Chị Sử đúng là có nhãn quang, trước đó chúng tôi cũng hoài nghi như vậy, nhưng thế thì chìa khóa ở đâu ra?”

“Phạm tội theo nhóm, dứt khoát là theo nhóm.” Quách Nguyên vỗ tay đét một cái khẳng định.

“Tốt, Quách Nguyên, anh lập kế hoạch đi, nếu là phạm tội theo nhóm thì sẽ làm thế nào?” Giản Phàm chỉ Quách Nguyên, lần này phải cảm ơn Tần Cao Phong phái cho một nhân viên thực địa nhiều kinh nghiệm, còn Tiêu Thành Cương là thành phần đi kèm.

Chương 157: Vụ án làm tù đầu. (4)

“Nếu là tôi, tôi sẽ làm thế này, khi tan ca hoặc là sớm hơn nữa, tôi lấy thân phận là nhân viên công tác bình thường lén vào phân cục. Lý do thì dễ, ví như công chúng cái gì đó, hay là như tìm người thân cũng được, gác cửa sẽ không điều tra quá kỹ. Sau khi vào trong, tôi trốn ở chỗ nào đó, có lẽ giống chị Sửu nói, trốn ở nhà vệ sinh, dù sao phân cục rộng như vậy, muốn trốn không khó. Tới chừng 8 giờ, đồng bọn của tôi bằng phương thức nào đó lừa Tăng Quốc Vĩ ra ngoài, lấy chìa khóa, đây là điểm mấu chốt, nếu Tăng Quốc Vĩ dính líu tới vụ án thì càng dễ giải thích.”

“Giờ tôi cứ giả thiết là Tăng Quốc Vĩ không liên quan, trong mưa tôi lừa tới địa điểm bí mật, đánh bị thương hoặc giết, lấy chìa khóa, chuyện này chúng dám làm, đã dám vào cục công an trộm đồ thì giết người không là gì. Sau đó tôi quay về Phân cục Tấn Nguyên, mọi người xem mặt đường cách tòa nhà phân cục không xa, mở cửa sổ ra một cái cách mặt đường chưa tới mười mét, chỉ cần một sợi dây thừng là đủ đưa chìa khóa vào. Sau đó thì đơn giản, đánh bị thương quản kho, lấy trộm, ung dung rời đi ... Nếu Tăng Quốc Vĩ gây án thì ông ta bỏ trốn, nếu không thì chỉ có một kết cục, ông ta đã thấy mặt nghi phạm, vậy thì bị giết rồi.” Quách Nguyên làm động tác chặt tay xuống, nói chắc nịch.

Không ai cười đùa nữa, mọi người hết sức tự nhiên mà trở nên nghiêm túc.

“Tôi đề xuất một nghi vấn.” Giản Phàm lên tiếng: “Theo như lời khai của con gái Tăng Quốc Vĩ, ông ấy rời nhà không phải do bị lừa ra, mà hình như có hẹn trước. Vậy ông ta rời nhà chỉ là sự trùng hợp, hay là ngoài ý muốn?”

“Không phải là ngoài ý muốn.” Nghiêm Thế Kiệt phát ngôn: “Sớm có dự mưu, sai lệch một ngày là tang vật sẽ bị chuyển đi, không có cơ hội nào hết.”

“Được, nếu vậy Tăng Quốc Vĩ rời đi là do có hẹn trước, hoặc là ông ta đi làm chuyện gì đó cũng là do người ta tính kế, nếu ông

ta liên quan tới vụ án thì dễ hiểu, nếu không thì bị người bày kế lừa khỏi nhà thế nào?”

“Cái này nói không chừng tôi biết, Lão Tăng dễ lừa lắm.” Thời Kế Hồng giải thích nghi vấn của Giản Phàm: “Tôi rất hiểu Lão Tăng, ông ta có hai sở thích, cái thứ nhất giống Tiểu Phàm, thích ăn, cũng thích nấu ăn, ông ta làm món thịt ngâm ngon lắm. Thứ hai thích sưu tập mấy món đồ nhỏ như tiền cổ, sách cổ, rảnh rỗi hay lang thang ở chợ đồ cổ Nam Cung. Chính vì ông ta hiểu chút tri thức giám định đồ mà mới được đưa tới khoa vật chứng. Lừa ông ta rất dễ, chỉ cần nói là trong tay có tiền cổ hay cổ thư, đừng nói mưa, có là mưa dao cũng không ngăn cản được ông ta.”

Điểm này Giản Phàm rất rõ, nếu không thì cũng đã chẳng có cuốn Bí Chế Thập Lục Vị của mình rồi.

Sử Tĩnh Viện vì chính là người đã vẽ tranh, nên cô nắm rõ bối cảnh nhất: “Nếu vậy thì phạm vi nghi phạm đã mở rộng, hơn nữa thời gian có chênh lệch. Mọi người suy nghĩ xem, Tăng Quốc Vĩ rời nhà đã gần 8 giờ, phải lừa ông ta tới chỗ nào mới kịp đi gây án? Tôi và Giản Phàm đã đi bộ qua mấy con phố xung quanh nhiều lượt, nếu như giết người trong lúc gấp gáp, căn bản không thể che giấu, mà che giấu không thể không phát hiện, vì khu vực xung quanh đây gần như được giải tỏa xây dựng lại hết rồi. Cho nên tôi khuyên hướng Tăng Quốc Vĩ phạm pháp, đây mới là giải thích hợp lý, nếu không giết người, chôn xác là gần như không thể.”

Đây là câu mà Giản Phàm không thích nghe nhất, nhưng không cách nào loại bỏ khả năng này, Tăng Quốc Vĩ và Thời Kế Hồng cùng thở dài, dù sao trước đó đều đã thống nhất nhận thức là Tăng Quốc Vĩ phạm pháp, giờ nói thế thì khác nào đi vào lối mòn, còn điều tra gì nữa, cuộc điều tra lần thứ tám cũng uổng công rồi.

“Làm được, chắc chắn là làm được.”

Có người vỗ bàn tuyên bố làm Giản Phàm mở to mắt, là Trương Kiệt bị đánh giá đầu óc không khá hơn Tiêu Thành Cương là bao: “Chị Sử, chị không ra thực địa nhiều không biết mấy cái trò tam giáo cửu lưu thôi, trên đời này chỉ có chuyện chị không nghĩ tới, không có chuyện bọn họ không làm được ... Lần

trước chúng tôi bắt được một đám tụ tập đánh bạc, chị đoán địa điểm ở đâu? Ở trên xe, tác nghiệp lưu động, kinh doanh hơn một năm rồi. Cuối cùng là do nội bộ có kẻ tố ra mới bắt được, thu ở hiện trường hơn 100 vạn. Còn cả một vụ án mại dâm, cũng bố trí trên xe, phục vụ ngay trên xe, nếu không phải về sau tham phát triển thành lừa khách chặt chém thì chúng tôi không phát hiện được. Mọi người chưa thấy cái xe đó, bên trên có mấy cái giường, không khác gì xe pháo lưu động, khi bắt người có những năm người trên xe, ba nam hai nữ, mọi người đoán thử ...”

“Hèm ...” Nghiêm Thế Kiệt hăng giọng nhắc nhở, cái thằng nhãi này cứ nói là không quản nổi cái mồm, không nhìn xem ở đây còn đồng chí nữ.

“Ha ha ha, xe pháo lưu động, Tiểu Kiệt, cái thằng nhãi này đầu óc không đúng đắn.” Đồng chí nữ Thời Kế Hồng chẳng kiêng kỵ gì ngửa cổ cười khành khạch như ngỗng kêu, sắc mặt Sở Tĩnh Viện không tốt, thấy tên này hạ lưu, chỉ là không quen nên không nói gì.

Giản Phàm cũng trừng mắt: “Này Trương Kiệt, đây là vụ án mất trộm, sao lại kéo cả mại dâm vào.”

“Giản Phàm, bắt đám tam giáo cứu lưu, trộm gà bắt chó này thì cậu không biết bằng tôi đâu, đáp án tôi đã nói với cậu rồi đấy.”

Có câu tri thức do học mà ra, nhưng kiến thức là do sống mà ra, Trương Kiệt làm hình cảnh bảy tám năm không uống phí, gần giống Quách Nguyên từ cơ sở ngoi lên, tiếp xúc đủ loại vụ án, gần như hình thành loại trực giác tựa đùng tựa sai.

Giản Phàm chỉ cảm giác trước mắt bừng sáng, giống như ý thức được cái gì, chỉ là bề ngoài của y mỗi lúc ngăn người trông rất giống thằng ngốc.

Trương Kiệt còn cho là Giản Phàm không hiểu, giơ tờ giấy trên bàn lên, dương dương đắc ý: “Tổ trưởng lâm thời Giản, vừa rồi Quách Nguyên nói là tôi nhớ ra ... Cậu xem, Tăng Quốc Vĩ chỉ có hai loại khả năng, một là gây án thì trốn đi tiêu diêu ở đâu đó rồi muốn bắt được chỉ có cách thả hương khấn trời, hai thì khỏi nói, chết ngắc từ lâu. Chết rồi thì sao mà chết, mười mấy năm

không phát hiện thi thể, hiện trường ở đâu? Do thời gian cách nhau không nhiều, trừ một cách còn không có cách nào khác.”

“A, tôi cũng biết rồi.” Tiêu Thành Cương vỗ lỗ, đứng lên tuyên bố hết sức đồng dục: “Giết người trên xe, sau đó mang cả người theo, hiện trường chính là chiếc xe, chỉ có cách đó mới kịp thời gian thôi.”

“Thấy chưa Giản Phàm, đến cả đứa ngốc như Thành Cương còn nghĩ ra ... Ặc, buông tay ra Thành Cương, đá chết cậu bây giờ.” Trương Kiệt đắc ý quá thành đắc tội rồi, bị Tiêu Thành Cương bóp cổ.

Ái chà ... Tận lúc này Giản Phàm mới vỗ đầu, đúng là một lời đánh thức người trong mộng, liên tiếp mấy ngày cùng Sở Tĩnh Viện đi vào không ít ngõ nhỏ, tìm tới chỗ hẻo lánh ít ai ngờ nhất, có điều ít ngờ nhất lại đúng như Trương Kiệt nói, nếu như là gây án lưu động thì mọi nút thắt đã tìm thấy lời giải ...

Lừa người rời nhà, giết người trên xe, lấy chìa quá, tới Phân cục Tấn Nguyên, trong ngoài phối hợp lấy trộm, thậm chí trong lúc ngăn người Giản Phàm nhìn thấy cảnh tượng trong đêm mưa to, không chỉ có một người đang lấy đồ trong kho, mà bên lề đường có cỗ xe đang đỗ, có đồng bọn chờ tiếp ứng, vì vài món đồ cổ vô giá, chúng dám làm tất cả.

Tầng Quốc Vĩ khả năng cực cao là không còn trên đời này nữa.

Chương 158: Không manh mối thành có manh mối.

“Ha ha ha, tuyệt vời, thực sự tuyệt vời ... Làm tốt lắm, Trương Kiệt, nếu như anh sinh ra sớm mười mấy năm, nói không chừng vụ án này được làm rõ rồi.” Giản Phàm cười như điên như dại, cười như gặp chuyện vui nhất trên đời, cười tới muốn chảy nước mắt, cười tới làm mọi người nhìn nhau rồi cũng không nhịn được cười, cười rất lâu đột ngột ngưng bật, mặt trở nên nghiêm túc: “Cám ơn mọi người nhắc nhở, suốt từ hạ tuần tháng 9 cho tới giờ, chúng ta đã tiếp nhận vụ án gần 20 ngày, trừ tiếp xúc với nghi phạm, tôi chỉ tập trung vào tái dựng hiện trường chứ không nhằm vào nghi phạm. Vì diện hiềm nghi quá lớn, chứng cứ quá ít, nên tôi cho rằng không cần biết nghi phạm là ai, muốn đụng chạm vào vụ án này, thì phải tái hiện được quá trình, thủ pháp, tư duy nghi phạm.”

Nói tới đó Giản Phàm hơi dừng lại, đi tới bức ảnh ở chính giữa, chỉ vào chữ A được đánh dấu trên Phân cục Tấn Nguyên: “Giờ chúng ta loại bỏ hết mọi ảnh hưởng, lấy án luận án ... Thứ nhất hiềm nghi A, trước khi trời mưa dùng lý do nào đó nấp vào trong phân cục, theo như điều tra trước đó của tôi suy đoán người này không phải là cảnh sát, tôi tin có người bán tin, nhưng dám tự mình ra tay gây án thì quá nhục trí.”

“Nhưng vụ án quan trọng không phải ở A, mà là người phối hợp, chính là cái chìa khóa, vì kiếm chìa khóa mà không ngại gian khổ, từ điểm này chứng minh dám người nghi phạm không phải kẻ trộm, nhưng vì lý do giữ bí mật, nên không dám thuê trộm chuyên nghiệp mở khóa, mà cũng chẳng có tên trộm nào dám vào cục công an để bẻ khóa. Vụ án này chỉ có 2, tối đa là 3 người gây án, nhiều hơn sẽ dễ bị lộ. quay lại chủ đề, khi A ẩn nấp thành công thì nghi phạm thứ 2 là B...”

Giản Phàm chỉ chữ B sớm được đánh dấu tại nơi ở của Tầng Quốc Vĩ: “Khi đó B lái xe, trên xe rất có khả năng còn C, bọn chúng tới nơi ở của Tầng Quốc Vĩ, đợi ông ta xuống nhà, từ việc

Tằng Quốc Vĩ thông thả nấu cơm, xem con làm bài tập, đưa con đi ngủ rồi thông thả rời đi, chứng tỏ ông ta làm một việc bình thường, người muốn gặp cũng là người quen. Vậy chúng ta giả thiết bản thân B, hoặc thông qua người trung gian, thông báo cho Tăng Quốc Vĩ biết là trong tay hắn có tiền tệ, sách cổ nào đó khiến ông ta hứng thú ... Đợi Tăng Quốc Vĩ lên xe, thì giống như Trương Kiệt nói, một mình B hoặc có thêm sự phối hợp của C, nhân lúc Tăng Quốc Vĩ không đề phòng ra tay giết người, lấy chìa khóa, bước thứ hai này dù Tăng Quốc Vĩ chưa bị giết thì cũng bị khống chế trên xe ... Có ai phản đối không?”

Mọi người lúc này đều đã đứng dậy nhìn chàng trai còn chưa hết vẻ non nớt trên mặt, nhưng thái độ nghiêm túc, nghe câu chuyện như nghìn lẻ một đêm, xong lại hết sức hợp lý, mỗi chi tiết nói ra đều cởi nút thắt của những giả thiết bất hợp lý trước kia, hai đồng chí già là kích động nhất, liên tục gật đầu, cảm giác mơ hồ như đã chạm một tay vào vụ án.

Thấy không ai dị nghị gì, Giản Phàm nói tiếp: “Chìa khóa đã tới tay, trong quá trình này xe vẫn di chuyển, khi đó trời rất tối, mưa lại to, nói không chừng là có sấm sét.”

“Có, sấm rất to.” Thời Kế Hồng bổ xung ngay, một đêm như vậy có thể nói là cả đời khó quên.

“Vậy thì đúng là thời cơ tốt nhất để gây án rồi, cho dù có người thấy chiếc xe đỗ bên đường cũng chẳng ai có thể hoài nghi gì. Xe tới bên ngoài, A có lẽ đã đứng bên cửa sổ, khoảng cách chưa tới 10 mét, ném một cái dây thừng ra, buộc chìa khóa kéo vào, điểm này giải thích được vì sao chỉ có người ra mà lại không có người vào, đồng thời cho thấy kẻ gây án tuy dùng những thủ pháp đơn giản nhưng rất tỉ mỉ.”

“Tiếp theo đó càng đơn giản, nghi phạm A tới kho gỗ cửa, Bùi Hường Đông nghĩ là người trực ban, vừa ra ngoài thì bị đối phương đánh ngất ngay tức khắc. A mở cửa, lấy thứ mình muốn sau đó lái chiếc xe Tăng Quốc Vĩ hay lái, rời phân cục, vì không phải người trong ngành nên hắn nói ra bốn chữ thừa "nhiệm vụ khẩn cấp".”

Nghiêm Thế Kiệt nghe tới đó ngồi xuống thở dài, cảm khái cũng là tổng kết thừa nhận phán đoán của Giản Phàm: “Đêm

mưa lớn như thế, tôi có thể đưa Lão Tăng tới bất kỳ chỗ kín đáo nào đó để xử lý, chỉ cần ông ta và tang vật không xuất hiện, nổi đen rồi nước bản sẽ mãi mãi chụp lên đầu ông ấy. Không có tang vật, không có nghi phạm, không có nhân chứng, cả chủ mưu và kẻ tiết lộ đều kê cao gối ngủ ngon ...”

Thời Kế Hồng cũng vỗ bàn: “Thương cho Lão Tăng, thật thà là thế, ài! Khổ.”

Mấy người còn lại không có nhiều cảm xúc như thế, Trương Kiệt giờ ngón cái: “Tổ trưởng lâm thời thật anh minh.”

Sử Tĩnh Viên vẫn kiên trì ý kiến của mình: “Giản Phàm, giả thiết của cậu mặc dù không có chỗ sơ hở nào, nhưng tiền đề của cậu là Tăng Quốc Vĩ không gây án, nếu ông ta gây án thì sao, nếu thế thì cậu sai lầm mang tính phương hướng rồi đấy.”

“Đúng thế, nếu phương hướng mà sai thì mọi thứ chúng ta làm sẽ uổng công vô ích.” Quách Nguyên nhắc nhở, cái vụ án bất kể nói phá được bao nhiêu lợi ích, nhưng muốn phá giải đâu đơn giản, con số 14 năm không lời giải cũng là áp lực vô hình khiến người ta không dám tự tin đưa ra đáp án.

Hai đồng chí già chờ đợi Giản Phàm đưa ra định luận cuối cùng, trong tâm lý, bọn họ cũng mong Tăng Quốc Vĩ không gây án, mặc dù bị giết cũng chẳng phải kết cục tốt hơn.

“Chuyện này giống như đi đường, đôi khi chúng ta gặp phải ngã rẽ, là ngã ba, ngã tư, thậm chí là nhiều hơn nữa, nhưng chúng ta chỉ có thể lựa chọn một con đường, lúc đó chỉ còn cách dùng trực giác của mình đưa ra lựa chọn thôi, nếu không kiên định một con đường, vậy thì không bao giờ có kết quả. Chúng ta không có nhiều thời gian cũng như tinh lực để theo đuổi nhiều giả thiết như vậy.” Giản Phàm giờ nắm đấm lên: “Chỉ cần theo đuổi một con đường là đủ.”

“Được.” Thời Kế Hồng chỉ bàn tay nần nần của mình, thừa nhận cách nói này, đưa ra kiến nghị mọi người quan tâm nhất: “Cậu là tổ trưởng, chúng tôi theo phán đoán của cậu, nhưng bắt đầu tra từ đâu, chúng ta làm gì có chút manh mối nào?”

“Có!” Giản Phàm thấy mọi người đều không hiểu, chỉ ra: “Có một thứ xuyên suốt của vụ án này, khởi nguồn chính là nó, thứ

nghi phạm nhất định muốn có, Tăng Quốc Vĩ cũng thích nó, tôi thấy thứ này có thể nói lên chút vấn đề.”

“Bây giờ có ba hướng, hướng thứ nhất tra nghi phạm sa lưới trong vụ án buôn lậu cổ vật 323 vào mười bốn năm trước, hiểu giá trị cổ vật nhất là bọn họ, xem có phát hiện gì không, hướng này vất vả một chút. Hướng thứ hai chính là các mối quan hệ xã hội của Tăng Quốc Vĩ khi đó, tôi muốn tìm ra trong đó có ai liên quan tới thú chơi cổ vật không. Hướng thứ ba, vừa mới nghĩ ra, đó chính là cái xe, đây chính là lĩnh vực mà bảy tổ trước đó đều không đụng tới, mười bốn năm trước Đại Nguyên hẳn chưa có nhiều xe, kiểm tra người liên quan vụ án bao gồm cả hàng xóm của Tăng Quốc Vĩ, hướng này làm phiền anh nhé Quách Nguyên. Chú Nghiêm dì Thời, cháu giao việc cho chú dì đây, đó là vụ án buôn lậu năm xưa, hồ sơ điều từ cục thành phố, nếu có phát hiện sẽ giúp thu hẹp phạm vi nghi phạm.”

Mọi người lặng lẽ lắng nghe, phương hướng đưa ra rất rõ ràng mạch lạc, tuy tất cả còn rất mù mờ, nhưng ít nhất đã biết mình phải làm gì, hướng tới cái gì, vậy là tốt rồi, nhiều vụ án mở đầu điều tra còn mơ hồ hơn thế.

Chương 159: Lưỡi bén quanh co. (1)

Kế hoạch đã nói đã xong, công việc an bài rồi, tính tròn cả tổ có bảy người, lực lượng cơ động chỉ có một mình Tiêu Thành Cương, Sở Tĩnh Viện là mượn tạm để phác họa hiện trường, rõ ràng là giết gấu vá vai.

Quách Nguyên vẻ mặt khó khăn: “Giản Phàm, lượng công tác thì lớn, thời gian lại chỉ có một tháng thôi, không tra ra manh mối thì làm sao?”

“Ha ha ha, mọi người nên nhìn vào mặt tích cực, dù gì cũng chỉ một tháng, giờ đã qua 7 ngày, còn 23 ngày nữa, tức là chẳng phải vất vả lâu. Đây không phải là phá án có kỳ hạn, chúng ta tận lực là được, tra không ra cũng chẳng ai mất mặt, án treo 14 năm, chúng ta dám tra đã là có dũng khí rồi, À phải, chẳng may chỉ cần tóm được cái đuôi nhỏ thôi là lập tức dương danh giới cảnh sát, dương danh Đại Nguyên.” Giản Phàm xúi bẩy: “Tiêu Thành Cương, mày có muốn nổi tiếng không?”

“Muốn.” Tiêu Thành Cương đơn giản lần nào cũng bị Giản Phàm khích mà không rút kinh nghiệm, cao hứng gật đầu ngay, có điều thông thêm một câu: “Oa ca, nhưng mà em đi theo anh, đi theo bọn họ chỉ được ăn cơm hộp, còn bắt em trả tiền.”

“Ha ha ha, mọi người xem, phải có tinh thần như Thành Cương, ngay cả chuyện ăn uống cũng nghĩ tới luôn, tốt phải có thái độ làm việc như thế mới có phát hiện.” Giản Phàm chỉ Trương Kiệt: “Anh có vấn đề gì?”

“Cậu chỉ huy thì tôi làm thôi, dù sao tôi chả phải tổ trưởng, hề hề, tội lỗi chẳng đổ lên đầu tôi.” Trương Kiệt nói rồi ưỡn người khí thế, hấn ngồi giữa Tiêu Thành Cương và Quách Nguyên, vốn chặt chội, cử động một cái là đụng chạm tới người khác, ba tên bắt đầu đẩy nhau như trẻ con, bực tức đứng dậy đứng ra ngoài luôn: “Giản Phàm, muốn tra vụ án văn vật thì tôi kiến nghị cậu đào một người tới đây, người này nhờ vụ án buôn lậu cổ vật mà thành danh, là nhân vật số một số hai trong cục đấy.”

“Ồ, là ai?” Giản Phàm đã nghĩ tới người đó là ai.

“Nói tới số một thì là phó cục trưởng Tiêu, ông ấy chỉ huy phá mười mấy vụ án buôn lậu cổ vật, nhưng là cậu không mời được bức tượng thần này. Còn một người, là của đội trọng án chúng tôi, mỗi lần có vụ án buôn lậu cổ vật là chị ấy khẳng định sẽ tham gia, chị ấy rất có kinh nghiệm ở chuyện này.” Trương Kiệt cười gian: “Giản Phàm, sao lại quên cả vợ mình thế hả?”

A, Giản Phàm biết là ai rồi, người nói chỉ đùa vô tâm, ám chỉ lần Giản Phàm và Hồ Lệ Quân đóng giả vợ chồng, nhưng nghe vào tai Giản Phàm lại khác, mặt không khỏi đỏ lên.

“Cái gì, Tiểu Phàm đã kết hôn rồi à? Sao không thấy nói?” Thời Kế Hồng thất kinh ré lên, chuyên gia buôn chuyện thiên hạ mà bỏ lỡ cơ mật nhường này thật mất mặt.

Đến cả Sở Tĩnh Viện cũng kinh ngạc không thôi, chẳng lẽ âm thầm kết hôn, là ai? Hẳn không phải cô bé Dương Hồng Hạnh.

“Tổ trưởng của chúng ta vì tổ chức hiến thân, nhớ năm xưa tổ trưởng lâm thời Giản, cùng đại tỷ Hồ Lệ Quân của đội trọng án lần đầu gặp mặt, mọi người có biết cậu ấy nói gì không? Cậu ấy chê chị Hồ già, hỏi có thể đổi vợ không, ha ha ha ... Ôi mẹ ơi chết cười ... Thế rồi đêm hôm đó tôi lẻo đẻo theo sau hỗ trợ cho bọn họ, không phải nói, bọn họ rất giống một đôi, một uy mãnh, một xinh đẹp ... A đừng nhầm, uy mãnh là chị Hồ, còn xinh đẹp là tổ trưởng của chúng ta ... Vụ án tiền giả năm ngoái mọi người biết không? Tổ trưởng của chúng ta bị đánh thành đầu heo luôn, chính tôi vác về đây ...”

Uy danh của Hồ Lệ Quân thì mọi người đều biết, không ngờ có vụ việc thú vị như thế, đều lôi kéo Trương Kiệt tra hỏi.

Giản Phàm chột dạ, nếu Trương Kiệt bám theo bọn họ đêm đó, có khi biết gì đó, vội lên tiếng trấn áp: “Này, Trương Kiệt, anh muốn ăn đòn đấy à? Đóng giả vợ chồng đi phá án nhiều lắm, đừng nói linh tinh.”

“Ha ha ha, cậu nói đúng, đóng giả nhiều lắm, nhưng mà không giống, chỉ hai người là giống, đội trưởng Lục có lần nói đùa là muốn giới thiệu chị Hồ với cậu, biết chị Hồ nói gì không? Chị ấy nói cậu là thằng nhãi con, làm con cho chị ấy còn được ... Ha ha ha ... Không phải tôi nói mà chị ấy nói.” Trương Kiệt thấy Giản Phàm hùng hổ xông tới thì rít rít nhảy ra sau.

Tuy bên ngoài có chút xấu hổ, nhưng trong lòng Giản Phàm cân nhắc tính khả thi của việc này, từ lần tạm biệt trước đó đã gần hai tháng không gặp mặt rồi, nghe nói Hồ Lệ Quân phụ trách vụ án buôn bán trẻ con liên tỉnh, cứ muốn hỏi thăm tình hình, nhưng lại ngại. Văn phòng đội trọng án và chi đội chỉ cách nhau một cái sân, vài chục mét, Giản Phàm luôn chú ý nhưng không thấy người, đợi mọi người ồn ào một lúc lắng xuống rồi mới hỏi: “Trương Kiệt, không phải chị ấy ra ngoài phá án rồi à?”

“Hôm kia về rồi, nghỉ ngơi hai ngày có lẽ sắp đi làm đấy, có điều cậu nghĩ cho kỹ, chị Hồ bản lĩnh cao cũng nóng tính lắm đấy, nếu không phải là nữ thì sớm đã thành đội trưởng rồi ... Người thường không mời nổi chị ấy đâu, nghe nói trên cục đã nhắm chị ấy lâu rồi, chi đội trưởng không chịu nhả người, đội trưởng Lục cũng nói, cả đội có một đóa hoa thôi, không cho, ha ha ha ...”

Cái mồm của Trương Kiệt ba hoa chích chòe nói đông nói dài, có điều cũng gián tiếp chứng minh giá trị của Hồ Lệ Quân ở đội trọng án. Sở Tĩnh Viện và Quách Nguyên đều thấy Hồ Lệ Quân cực kỳ thích hợp, bọn họ thiếu người có kinh nghiệm dẫn dắt, xúi Giản Phàm đi tìm chi đội trưởng xin người. Cơ mà Giản Phàm có điều khó nói, thoái thác nói dăm nhiều cơm chua, nữ nhân nhiều khó làm việc, kiên quyết không đồng ý thêm nữ nhân.

Cái tổ này quen thuộc tới không thể quen hơn, nói cười đùa cợt rồi hồ đồ định ra ba hướng phá án, tán gẫu tới tận lúc tan ca, Thời Kế Hồng tới phòng tài vụ báo danh lấy về đồng phiếu ăn, thế là hay rồi, án còn chưa điều tra, bảy người tụ họp ăn uống, lần này mời khách không phải tổ trưởng, mà là nhà nước.

“Cái gì? Cái gì? Vụ án trộm cắp còn có án mạng? Lại còn là phạm tội theo nhóm? Gây án liên hoàn? Có hai tới ba nghi phạm? Giản Phàm, thế này là ngang với phủ nhận hoàn toàn kết luận điều tra của bảy tổ trước đó, thế đã đành, lại còn sinh ra thêm một vụ án. Cậu điều tra chưa tròn một tháng, không phải bịa ra chuyện ly kỳ cổ quái lừa tôi chứ? Thế này mà còn yêu cầu dùng tới kho tin tức tội án mà cục vừa lập nên à?” Trong văn phòng chi đội trưởng, Ngũ Thần Quảng kinh ngạc hết sức, sau

đó lại sinh nghi, nhìn Giản Phàm bộ dạng nghiêm trang đứng trước mặt mình, theo thói quen vừa vỗ bàn vừa chất vấn.

“Chi đội trưởng.” Giản Phàm tới xin hỗ trợ, tất nhiên là phải xuống nước nói khó: “Toàn bộ suy đoán và mô phỏng quá trình gây án không phải là dựng lên một câu chuyện à? Chúng tôi đã căn cứ vào thời gian, tuyến đường cùng đặc trưng địa hình khôi phục lại bản đồ đường phố xung quanh Phân cục Tấn Nguyên vào 14 năm trước, sau đó căn cứ vào đó thảo luận ra lời giải thích hợp lý nhất. Bảy tổ trước đều không tra ra được cái gì, vậy tôi phủ định bọn họ có gì là sai? Vậy chẳng lẽ tôi khẳng định họ, theo đường lối của họ để tiếp tục tra án?”

Ngũ Thần Quảng nheo mắt nhìn Giản Phàm khắp một lượt, nhất thời không bình phẩm gì cả.

Giản Phàm nhìn thẳng vào Ngũ Thần Quảng, thấy ông ta không tin lại thêm một câu: “Chi đội trưởng, chúng tôi đã rà soát vụ án này mười mấy lần rồi, bất kể chú hỏi chi tiết nào, tôi cũng có thể nói ra, chúng tôi đã làm việc hết sức tỉ mỉ cẩn trọng. Bảy tổ trước định hướng đánh từ trong ra ngoài đều thất bại, vì sao không đổi con đường khác? Vì sao cứ nhất định phải điều tra từ nội bộ?”

Chương 160: Lưỡi bén quanh co. (2)

Không ngờ lại bị chất vấn ngược lại, Ngũ Thần Quảng không đáp mà hỏi: “Có chứng cứ không?”

“Hiện giờ chưa thể có.

“Vậy manh mối?”

“Đang điều tra.”

“Đối tượng hiềm nghi?”

“Không xác lập.”

Hỏi ra liền ba cái không xác định, Ngũ Thần Quảng mỉm cười, lại dùng đón ngón tay gõ bàn, nhắc lại: “Chưa thể có, đang điều tra, không xác lập ... Cậu chẳng có cái gì mà còn muốn dùng kho tin tức tội phạm? Giản Phàm, đừng tưởng rằng tôi không biết cậu làm gì, Nghiêm Thế Kiệt và Thời Kế Hồng đều xuất thân thẩm vấn, không giỏi tra án. Trương Kiệt là tên chuyên sinh sự thị phi, hai người Tần Cao Phong phái cho cậu, Tiêu Thành Cương với Quách Nguyên là đôi không thích động não ... Không có bất kỳ chứng cứ nào cả, vụ án này dựa vào xếp hàng đợi đi.”

Hôm nay đã là mừng 10 rồi, thời hạn chỉ còn có 20 ngày nữa thôi, Ngũ Thần Quảng lại còn giở cái trò này ra với mình, đây là trò đùa chắc, Giản Phàm nén giận nói: “Chi đội trưởng, chú nói thế là ý gì, hoàn toàn không có ý để chúng tôi tra vụ án này hai năm rưỡi phải không?”

“Ha ha ha, bây giờ cậu mới khai khiếu đấy.” Ngũ Thần Quảng không phủ nhận, đưa tay chỉ cái ghế trước mặt: “Ngồi, ngồi đi, đã nhắc cậu từ lâu rồi ... Cậu đúng là chàng trai kỳ quặc đấy, trước kia bảo cậu tra thì cậu sống chết đùn đẩy từ chối. Bây giờ phương hướng không rõ ràng lại hăm hở điều tra, vụ án này tra nổi sao?”

Sớm biết chuyện này vấn đề trùng trùng ngay từ đầu rồi, Giản Phàm không nói nhiều nữa, ngồi xuống đợi Ngũ Thần Quảng giải thích.

“Về vụ án này, tôi không ủng hộ phán đoán của cậu, cho dù phán đoán của cậu là chuẩn xác, tưởng tượng xem, trong mấy

trăm vạn nhân khẩu Đại Nguyên muốn tìm ra hai ba người khó thế nào? Mười bốn năm trôi qua, khả năng vốn không cao còn lại được bao nhiêu? Cậu dám đảm bảo bọn họ có còn ở Đại Nguyên không ... Ừ cho rằng khóa chặt nghi phạm đi, tôi lại hỏi cậu, tang vật đã mất, không tìm được tung tích Tăng Quốc Vĩ, cậu lấy cái gì khép tội cho nghi phạm? Nói một câu khó nghe, cho dù bây giờ cậu biết là ai làm, người đó ở ngay trước mặt cậu, cậu làm gì được? Tôi nói có đúng không?”

Giản Phàm gật đầu, chuyện này ai chả biết, dù Tăng Quốc Vĩ xuất hiện ngay ở đây còn chẳng cách nào gán tội cho ông ta nữa là người khác, y theo đuổi vụ án này một vì phá giải câu đố khó, hai là muốn cho Tăng Nam một câu trả lời, sự thực biết không cách nào định tội được nghi phạm. Cái câu lười trời lồng lộng, thừa mà khó lọt chỉ là văn vẻ trên sách vở mà thôi, bao nhiêu cả lớn cả nhỏ đã lọt lưới, người trong nghề có cảm thụ sâu sắc, Giản Phàm đọc nhiều hồ sơ vụ án như thế, càng không lạ gì.

Nghĩ Giản Phàm bị câu hỏi của mình làm á khẩu rồi, Ngũ Thần Quảng mới ung dung châm một điếu thuốc tùy ý nói: “Giản Phàm này, đôi khi tôi không hiểu cậu thông minh hay là ngốc nghếch nữa, lời này tôi đã nói một lần rồi, còn cần tôi nhắc lại sao? Tôi hỏi cậu, thời gian qua Lý Uy có chủ động liên hệ với cậu không?”

“Không ạ.” Giản Phàm lắc đầu, quả nhiên mục tiêu thực sự của Ngũ Thần Quảng vẫn là khóa chặt vào Lý Uy, vụ án này là cái cớ, giờ y đem vụ án đi xa khỏi mục đích đó, người ta tất nhiên không ủng hộ: “Chi đội trưởng, cách của chú hần là không có hiệu quả rồi, tôi chỉ là cảnh sát nhỏ, đeo cái danh tổ trưởng, lại còn là lâm thời, người ta căn bản là không coi ra gì, chẳng thèm để ý tới tôi.”

Trong mắt Giản Phàm bây giờ, Lý Uy không tẻ như lời Ngũ Thần Quảng nói, trông càng giống một người có máu thịt có tình cảm yêu ghét hận thù, thậm chí y còn thấy vài đồng cảm trong đó. Nên dù ông ta có liên quan, Giản Phàm muốn điều tra quang minh chính đại, chứ không bằng thủ đoạn, là cảnh sát thì trước tiên vẫn là con người cơ mà.

“Ha ha ha, thời cơ chưa tới, với tình trạng của cậu bây giờ, người ta tất nhiên không coi trọng.” Nói tới Lý Uy là Ngũ Thần Quảng hăng hái hơn, ngả lưng ra sau ghế, đan tay vào nhau cường điệu lần nữa: “Giản Phàm, chỉ cần tiếp xúc tới vụ án này, Lý Uy sẽ như ruồi bám trên trứng gà thối, đuổi không đi. Có thể nói thế này, Lý Uy làm việc rất có phương pháp, trong quá trình từng bước tiếp xúc, hẳn ta sẽ theo ý mà lấy lòng cậu, mua nhà cho cậu, nói không chừng còn tặng xe tặng nữ nhân, dù sao tới cuối cùng là để làm theo ý hẳn, đào người của chúng ta. Cậu tiếp xúc rồi đấy, tôi nghĩ cậu biết, trước kia chúng tôi chọn ra trong đội trọng án hai mầm non tốt để bồi dưỡng, tham gia tổ chuyên án một cái bị Lý Uy bám lấy, bây giờ làm quân cho Lý Uy rồi ... Tôi trình trọng nhắc nhở cậu, hẳn ta tiếp cận, cậu không được từ chối, hẳn ta muốn mua chuộc, cậu vờ vẹt với hẳn, hẳn muốn cùng cậu hợp mưu chuyện gì, cậu sẵn khoái đồng ý, nhưng lần này cậu sống chết gì cũng không thể cởi bỏ cảnh phục, nếu không tôi cũng không bảo vệ được cậu. Có chuyện gì phải lập tức báo cáo, rõ chưa?”

“Rõ, tôi chỉ là quả trứng thối mà chú ném ra dụ Lý Uy mà thôi.” Giản Phàm nén giận nói một câu: “Tôi không ngại làm trứng thối, nhưng không dụ được Lý Uy thì sao?”

“Đừng vội, vụ án này tôi đợi 14 năm rồi, còn ngại đợi thêm vài ngày sao? Tháng đầu tiên là giai đoạn điều tra sơ bộ, tháng sau cục công an bắt đầu thanh lý vụ án tồn đọng, khi đó sẽ thành lập tổ chuyên án, cậu sẽ có một chân trong đó, tôi không tin hẳn còn kiên nhẫn được.”

Xem ra thành kiến của hai người đã quá sâu rồi, Giản Phàm cân nhắc câu tiếp theo nói ra sao, Ngũ Thần Quảng một mặt có thù riêng với Lý Uy và Vương Vi Dân, mặt khác cũng nhận định hai người này liên quan tới vụ án Phân cục Tấn Nguyên. Sau khi tổ điều tra được thành lập thì bỏ mặc không ngó ngàng, vì thủ đoạn triển khai ngoài vụ án chứ không quan tâm tới bản thân vụ án, chỉ là lực lượng của y quá ít, muốn phá được án không thể không cần tới Ngũ Thần Quảng chi viện, suy nghĩ kỹ rồi lựa chọn câu từ cẩn thận nói: “Chi đội trưởng, kỳ thực mục đích của

chúng ta giống nhau, hiện tôi điều tra cũng không đi ngược lại phương hướng lớn của chú, hơn nữa có thể nói đây là lối tắt.”

“Thế sao?” Ngũ Thần Quảng có chút hoài nghi, nhưng hứng thú hơn hẳn.

“Chú xem, Lý Uy và Vương Vi Dân là hiềm nghi lớn nhất trong vụ án này, cả hai từ chức sau vụ án kia đều phát lên, thậm chí người sáng mắt nhìn một cái là phán đoán ra không chừng bọn họ dựa vào lợi ích của sự kiện kia lập nghiệp. Mà chúng ta loại bỏ chuyện tiết lộ bí mật nội bộ, tôi đã tái dựng lại hiện trường hôm đó, bây giờ lần theo đó tìm manh mối, chỉ cần có chút manh mối là chúng ta mạnh tay làm, đừng nói là bọn họ, dù vạn nhất có người tiết lộ nội bộ, cũng không thể ngồi yên ... Chỉ cần có manh mối dính líu một chút tới Lý Uy và Vương Vi Dân, là chúng ta có cơ chính thức lập án điều tra, khi ấy dẫu đồ bìm leo, hẳn bọn họ bao năm qua làm ăn đắc tội không ít người, một khi có dấu hiệu thất thế, sẽ có người nhảy ra đập thêm một cước, như vậy không tốt hơn sao?” Nói thật với vụ án này, Giản Phàm nghiền ngẫm rất thấu rồi, trước khi nghi phạm chân chính xuất hiện, y muốn chụp cái đồng phân này lên đầu bất kỳ ai cũng được, có thể lấy ra cả nghìn lý do tựa đúng tựa sai, cũng chỉ là vẽ ra một câu chuyện thôi, muốn uyển chuyển chĩa câu chuyện này hướng về Lý Uy không khó gì, đó là quân bài dự phòng của y nếu không có manh mối thực sự, coi như để toại nguyện Ngũ Thần Quảng.

Lời này có hiệu quả rõ ràng, Ngũ Thần Quảng trầm ngâm chốc lát rồi chỉ Giản Phàm: “Đáng thử một lần ... Vừa rồi cậu nói cần giúp đỡ sàng lọc nghi phạm hả?”

Chương 161: Lưỡi bén quanh co. (3)

Mẹ nó, đúng là làm ăn quan liêu, muốn được việc là phải vòng vo nửa ngày trời mới xong, Giản Phàm không bỏ lỡ thời cơ đưa ra yêu cầu: “Người có tiền án buôn lậu cổ vật và liên quan tới lĩnh vực tương tự trong mười bốn năm qua, vụ án do đồn công an, đại đội, chi đội và ban hình sự cục tổng cộng hơn 800. Chúng tôi hoài nghi phạm nằm trong số này, bọn họ không thể nào cả đời không dính tới nghề cũ, không thể cả đời không dính líu tới pháp luật. Vốn tôi cho rằng không nhiều, không ngờ riêng hồ sơ chất lên bằng nửa cái nhà, chỉ đọc cũng mất vài tháng, nên tôi cần kho thông tin tội án, sàng lọc ra hiểm nghi.”

“Tổng cộng có bao nhiêu nghi phạm?”

“Hơn hai nghìn người.”

“Cái gì?” Ngũ Thần Quảng hét lạc cả giọng, ông ta dám chắc vừa rồi mình không nghe nhầm.

“Hơn hai nghìn người.” Giản Phàm kiên nhẫn lặp lại lần nữa.

“Ha ha ha.” Ngũ Thần Quảng ngửa đầu cười lớn, ngả vào lưng ghế ôm trán mà cười: “Đừng nói kho tin tức tội án thành phố, cậu mời cả tỉnh xuống cũng chịu ... Ha ha ha, Giản Phàm, cậu dám nghĩ dám làm thật đấy, tôi đem hết lực lượng cho cậu cũng phải tốn ba tháng.”

“Chi đội trưởng, hơn hai nghìn chỉ là tổng nhân số, sau khi qua sàng lọc sẽ không còn lại là bao, tôi chỉ cần quyền sử dụng kho tin tức, chú ký tên, tôi đâu xin người? Máy vi tính làm mấy việc này nhanh hơn não người, chỉ cần điều kiện sàng lọc chính xác, có khi thấy hiệu quả ngay ... Chẳng may mèo mù vớ cá rán thì mọi người đều có lợi đúng không? Lần trước bọn họ nói không cách nào tìm ra địa điểm thủ súng, không phải là một mình tôi tìm ra được sao?” Giản Phàm kiên nhẫn thuyết phục, kỳ thực điều y muốn làm là xông lên đập một phát.

Ngũ Thần Quảng càng nghe càng động lòng, suy nghĩ rất lâu, chỉ là không biết suy nghĩ tính hợp lý trong lời nói của Giản Phàm, hay là nghĩ tới mục tiêu mình nhắm vào, thở dài lấy bút

ra, lục đống công văn lấy ra một bảng biểu, hí hoáy viết một hồi trên đó, ký roẹt một cái, đưa cho Giản Phàm đã hơn hờ chờ đợi trước bàn, khi y định nhận lấy lại rút về, nhắc: “Trước kia sở dĩ không muốn cho cậu là sợ là dùng tới kho tin tức tội án, toàn thành phố sẽ biết vụ án này sắp chính thức lên ngựa, khi đó thì là tên bản ra chẳng thể quay đầu, cậu muốn tra thì không thể đánh trống bỏ dùi nữa, nếu không sẽ có hậu quả chứ không phải giống điều tra chơi muốn dừng là dừng đâu, hiểu chưa?”

Giản Phàm gật đầu rất trịnh trọng, y hiểu, nếu đi vào quy trình chính thức mà mình vấp ngã, đó sẽ là một vết đen trong sự nghiệp, sau này muốn thẳng tiến cũng khó, điều này trái với kế hoạch dự định của Ngũ Thần Quảng. Nhưng bây giờ y có chút chìm đắm vào vụ án này rồi, vui vẻ nhận lấy tờ giấy rồi kính lễ, rời văn phòng chỉ đội trưởng, chạy xuống lầu, chỉ huy lái xe Tiêu Thành Cương lên thẳng cục công an thành phố.

Kho tin tức tội phạm được thành lập ở Đại Nguyên không lâu, bao hàm thông tin tội phạm của toàn thành phố, kết nối với cả kho thông tin toàn quốc. Đó là đội ngũ đặc thù, đã nhiều lần lập công, những cảnh sát dựa vào bàn phím và chuột này truy lùng tội phạm, so với hình cảnh lẫn lộn tuyến đầu như bao phủ một lớp màn thần bí ... Ấy là đối với đồng chí Giản Phàm là thế.

Đúng là thần bí, vì Giản Phàm nhìn thấy là một đồng nữ nhân, một đồng cận thị, không phải dinh dưỡng không tốt thì là quá thừa dinh dưỡng, một cái máy vi tính làm trung tâm, bốn phòng làm việc, hơn 30 người, máy tính còn nhiều hơn đầu người. Giản Phàm tới văn phòng tầng thượng của Ngô Đích, lấy chìa khóa của hắn, sau đó là thò đầu vào từng phòng tìm người, tìm ai? Thổ Phỉ, cô em gái hờ, Lương Vũ Vân chứ ai!

Giản Phàm ngó nghiêng mấy gian phòng, cuối cùng cũng thấy mục tiêu, phải nói thẳng cha Ngô Đích đó sướng, ban tin tức tội phạm do hắn đứng đầu, thành viên đa phần là nữ. Theo Giản Phàm ước tính phải tới 70% trở lên, lại còn không ít mỹ nữ, đâu như đại đội một, mấy chục người mà chỉ có 3 nữ.

Lúc này Lương Vũ Vân đang ngồi ngay ngắn ở ô làm việc của mình, chỉ lộ ra cái đầu, y tới tận bàn rồi mà còn chẳng biết, nhìn một cái liền cười toét miệng, Lương Vũ Vân đeo tai nghe, tay gõ

rào rào trên bàn phím, bận thì bận thật, nhưng không phải là làm việc mà không biết là đang bận chat với ai trên QQ, không biết có phải là bạn trai không?

Tôn trọng quyền riêng tư nên Giản Phàm cũng không nhìn trộm, chỉ khoanh tay đứng bên cạnh rất lâu chẳng nói gì. Cuối cùng khi có người khác ở trong phòng khúc khích cười nháp nhồm nhòm ngó, cô nàng đó mới ý thức chuyện bất thường, tháo tai nghe ngẩng đầu lên sau đó giật nãy mình, ôm lấy miệng, suýt nữa kêu thất thanh.

Hai anh em gặp lại nhau tất nhiên là hết sức thân thiết, Lương Vũ Vân kéo ghế đứng dậy, ôm lấy tay Giản Phàm hết sức tự nhiên, sau khi hỏi nguyên do càng vui vẻ: “Tiến bộ đấy, anh cũng biết tìm tới công nghệ cao nhờ giúp đỡ rồi, để xem sau này còn dám coi thường em nữa không, hừm, cái đám người đại đội một toàn nói em chỉ biết ăn không ngồi rồi ... Hi hi, đi nào, tới trung tâm tin tức.”

Giản Phàm không hiểu có gì khác, theo Lương Vũ Vân từ cái phòng đầy máy tính này sang một cái phòng đầy máy tính khác. Cơ mà có người quen đúng là dễ làm việc, nói với chủ nhiệm vài câu, Lương Vũ Vân đích thân ra tay, mở phần mềm chuyên dụng ra, mười ngón tay như bay, nhẩy múa linh hoạt trên bàn phím, sau đó quay đầu hỏi Giản Phàm cần điều kiện gì. Trong thời gian đợi mở máy, Giản Phàm dùng bút viết lên giấy, thấy chẳng qua chỉ là toàn bộ giao dịch cổ vật phi pháp cổ vật trong thành phố 15 năm qua, Lương Vũ Vân bĩu môi tỏ ý coi thường.

“Điều kiện đầu tiên, tuổi từ 32 tới 70, giới tính nam.”

Lương Vũ Vân gõ bàn phím hoa mắt một hồi, báo: “1887 người.”

Giản Phàm thán phục không thôi, nếu dựa vào sức người thì riêng việc sàng lọc đơn giản này không biết tốn bao nhiêu thời gian công sức, vậy mà cái cục sắt nó tồn vài giây, thêm tự tin nói tiếp: “liên quan tới hành vi bạo lực và gây thương tích.”

“917 người.”

Thần kỳ, thoảng cái loại bỏ được một đống rồi, Giản Phàm kích động, hai tay bám lưng ghế, nhìn màn hình gần hơn, chỉ là vô tình đưa mắt xuống, suýt nữa phụt máu mũi. Vừa rồi Lương

Vũ Văn nhòai người tới cúc áo bị căng tuột ra, qua khe hở, thấy áo lót bằng tơ mềm đen, khuôn ngực no tròn, thú hung khí này thế nào phải cỡ, 28D chứ không ít. Ông trời quả công bằng, Lương Vũ Văn hơi thấp, được đền bù ở chỗ này không phải hối tiếc gì rồi, phải nuốt một ngụm nước bọt cho đỡ khô cổ mới nói bình thường, đưa tay về phía trước giả vờ chỉ chỉ màn hình, sau đó ngón giữa quay về phía sau: “Gây án theo nhóm 3 người trở lên..”

Lương Vũ Văn nhìn theo ngón tay Giản Phàm tức thì đỏ mặt, thu tay trái lại khép cổ áo, tay phải vẫn gõ đều đều, nói như không chuyện gì: “439 người.”

Giản Phàm vừa cười gian thì bị một bàn tay nhỏ nhéo đùi phát, đau điếng vẫn phải nhin, nói: “Điều kiện cuối cùng, nguyên quán là Đại Nguyên.”

Lương Vũ Văn thu tay lại, nói tỉnh bơ như không: “Xong, 268 người.”

“Tốt quá, lấy ra cho anh toàn bộ tài liệu cá nhân của bọn họ.”

Lần này thì quá trình sao chép tài liệu chậm hơn nhiều, chỉ cần dính líu tới hành vi phạm tội là sẽ có một hồ sơ riêng trong kho tin tức bao gồm diện mạo, vân tay, chiều cao cân nặng, cho tới tình trạng hôn nhân, thành phần gia đình, hết sức tỉ mỉ. Kỳ thực tội phạm giống như một nghề nghiệp đặc thù, có quần thể đặc thù, kích động phạm tội hoặc ngẫu nhiên phạm tội một lần chiếm tỉ lệ rất nhỏ, đại đa số phạm tội đều có tiền án hoặc dính líu tới pháp luật trước đó.

Chương 162: Lưỡi bén quanh co. (4)

Tiêu Thành Cương đứng bên mà hoàn toàn không biết có chuyện mờ ám vừa diễn ra giữa hai người kia, nhìn nhiều tài liệu như vậy chưa chi đã nản, yếu ớt hỏi: “Oa ca, có được không vậy, vụ án mà em từng tiếp xúc, tối đa mười mấy nghi phạm mà đã đủ đầu đầu rồi, anh liền một lần kiểm ra mấy trăm người thì tra tới ngày tháng năm nào ... Chị Vũ Vân, không nhầm chứ, nhiều thế này sao? Không rút bớt được à?”

“Hi hi, về phía nam thì có Vân Thành, Văn Hỉ, Hậu Mã, còn về phía bắc có Nhận Bắc, mấy năm qua vụ án trộm mộ đặc biệt nhiều, Đại Nguyên là trạm trung chuyển cổ vật, cho nên hiểm nghi nhiều ... Giản Phàm, sao anh biết là nguyên quán Đại Nguyên, loại tội phạm này thành phần phức tạp, di chuyển cũng nhiều.” Lương Vũ Vân biết Tiêu Thành Cương là loại đầu bò, giải thích qua loa rồi lại hỏi Giản Phàm.

“Nghi phạm có nói một câu, nhân chứng nghe ra là khẩu âm Đại Nguyên, giọng Đại Nguyên chúng ta lú lười như thế, người ngoài không học nổi. Có điều nếu hẳn không phải người Đại Nguyên thì anh thăm rồi ...” Giản Phàm rút USB ra, vỗ vai Lương Vũ Vân: “Xong rồi, cảm ơn em nhé.”

“Ê ê này.” Lương Vũ Vân thấy hai người họ định đi rời chỗ giang tay ngăn cản: “Nhờ vả xong người ta là phải đi luôn à?”

Giản Phàm cười khở dồ dành: “Em gái à, giờ anh trai em đang bận tối mắt, thật đấy ... Vũ Vân, đợi xong việc rồi anh mời em ăn cơm được không?”

“Gì chứ, chả có tí chân thành nào, em đâu phải là heo con mà lấy đồ ăn ra dồ em, vào chi đội rồi thì coi mình là chi đội trưởng chắc?” Lương Vũ Vân chất vấn: “Tại sao anh không tham gia buổi Liên Hoan, lớp trưởng gọi điện cho anh cũng không được, anh vô tình thế sao?”

“Anh bận thật mà, không tin em hỏi Thành Cương đi, mấy ngày qua anh chạy tới gãy chân ở chợ đồ cổ Nam Cung, đầu rảnh như em, đi làm còn chat QQ.”

Tiêu Thành Cương là thằng không đáng tin tới lúc cần là lại làm phản, lừa nhãi: “Toàn đi lang thang chứ được cái việc quái gì đâu.”

Lương Vũ Vân được thể trêu chọc một phen, theo hai người ra ngoài, thấy hành lang không có ai, liền kéo Giản Phàm lại nói nhỏ: “Lớp trưởng ở tầng 4, phòng 402, em nói cho anh biết, chị ấy vừa về cục một cái, đấm độc thân ở trong cục vây xung quanh suốt ngày. Nơi này không giống đại đội một toàn thành phần cùng khổ đâu nhé, người tự cho rằng mình đủ điều kiện theo đuổi thiên kim cục trưởng không ít đâu, chẳng may có tên dỏ miệng nào đó làm chị ấy mềm lòng, anh có hối cũng không kịp, anh nên nhớ Ngô Đích ở tầng 5, cách chị ấy vài bước chân thôi, anh ta còn chưa bỏ cuộc. Em hỏi anh, có cô gái nào quan tâm tới anh như thế chưa? Anh đối xử với chị ấy đã đúng chưa? Đừng cho rằng chị ấy cứ ngồi đó đợi anh mãi nhé, chị ấy vừa xinh đẹp thông minh gia thế lại tốt, người theo đuổi xếp thành cả hàng dài đấy.”

Nói một tràng thể hiện sự bất mãn xong, Lương Vũ Vân đi về văn phòng, Giản Phàm và Tiêu Thành Cương xuống lầu, chân bước xống sần rồi lại ngấp ngừng quay đầu nhìn lên phía tầng 4, sau đó bảo Tiêu Thành Cương đợi mình. Giản Phàm quay ngược lại tới phòng 402 gõ cửa, sau một tiếng "mời vào" quen thuộc, khẽ đẩy cánh cửa khép hờ.

“Giản Phàm!” Ngạc nhiên, mừng rỡ, hạnh phúc tích tắc thể hiện hết trên khuôn mặt xinh đẹp, Dương Hồng Hạnh đứng bật dậy ngay tức thì, nhưng thoáng cái mặt trầm xuống, không khách khí nói: “Này, anh có đi nhầm phòng không thế, chỗ em là nơi người phạm sai lầm mới đến.”

Chẳng biết là do ban đốc sát giàu có hay là do ưu đãi của tiểu thư nhà cục trưởng, chỉ biết gian phòng này rộng gấp rưỡi cái văn phòng tổ phá án lâm thời của Giản Phàm. Vậy mà nhìn cách bố trí chỗ làm việc thì chỉ có hai người ở phòng này, có tủ kính lớn để hồ sơ, có máy đun nước trong phòng, điều kiện làm việc khiến người ta ghen tỵ.

“Anh đến nhận sai được chưa?” Giản Phàm thấy văn phòng chỉ có một mình Dương Hồng Hạnh, ngang nhiên đi tới kéo ghế

ngồi đối diện cô cách nhau một cái bàn, chắc là lâu rồi không gặp, cảm giác xinh đẹp hơn một chút, thân thiết hơn.

“Phạm vào sai lầm gì, ra nhà sau kiểm điểm.” Niềm vui trên mặt Dương Hồng Hạnh đã hoàn toàn biến mất, ngồi về chỗ mắt nhìn chăm chăm màn hình.

“Hi hi, quên tham gia Liên Hoan tiền lớp trưởng lên cục làm việc, ài, sai lầm lớn như thế, anh không biết nên phải xử phạt ra sao?” Giản Phàm biết Dương Hồng Hạnh là đồ chú không phải giận, mặt dày sán tới: “Hồng Hạnh, anh có lý do mà, thứ nhất, anh bận thật, hai là có phải ly biệt đâu, hai chúng ta sao ly biệt được, cách nhau có mười mấy phút lộ trình thôi mà, em nói có đúng không?”

“Đúng rồi, chỉ có mười mấy phút thôi mà mười mấy ngày rồi em không gặp được anh. À phải, anh nói cha em là nghi phạm, vậy tức là em là người thân của nghi phạm, không thể có quan hệ riêng tư với người điều tra vụ án.” Dương Hồng Hạnh nghiêng đầu nhìn qua màn hình vi tính, cố ý nói, mắt trừng lên như kẻ thù gặp mặt.

Giản Phàm phản ứng cũng nhanh, cười nịnh: “Làm gì có chuyện đó, lớp trưởng, em muốn đuổi anh đi sao? Anh có chuyện muốn tới đây nhờ em giúp, xem thái độ của em ác liệt chưa.”

“Giản Phàm, em chưa đuổi anh đi là may mắn lắm rồi, anh oai quá mà, gọi điện cho anh lần nào, anh cũng nói là bận, anh bận thế còn làm sao để ý tới em được nữa.”

“Ài, thôi vậy ... Lên cục một cái làm cao quá, thôi anh đi vậy.”

Giản Phàm nói xong đứng lên, hai người xưa nay toàn thế, chẳng yên lành được vài câu là xung khắc, chẳng ai chịu nhường ai, thấy Dương Hồng Hạnh tập trung làm việc không thèm để ý tới mình, thở dài đi về phía cửa, vừa mở cửa thì Dương Hồng Hạnh ở phía sau quát: “Đứng lại.”

Cửa đóng vào, Giản Phàm quay đầu lại nhìn Dương Hồng Hạnh cười trêu chọc.

Khóe miệng Dương Hồng Hạnh cong lên, vì tránh cười ra tiếng mà mím chặt môi, nhưng khóe mắt cong lên như trăng

non thể kia thì che dấu được ai. Một thì không muốn đi, một thì muốn giữ, đều là khẩu thị tâm phi, làm bộ làm tịch.

“Ngồi xuống, giúp cái gì? Nói đi.” Dương Hồng Hạnh lời thì kiêu mệnh lệnh, giọng nói lên êm ru, nhìn Giản Phàm đi rồi lại quay về, hết sức vui vẻ, dù trước đó có tức giận thì bây giờ cũng quên hết rồi.

Giản Phàm rút thẻ lưu trữ trong di động, rút vào thẻ đọc rồi đưa Dương Hồng Hạnh, hai người cùng xem hình vẽ, là bản vẽ tay của Sở Tĩnh Viện được scan lên máy tính thành file ảnh lưu trữ. Giản Phàm không dấu giếm gì cô, kể lại giả thiết ba người gây án. Dương Hồng Hạnh càng nghe càng ngạc nhiên, dần dần hiểu ra ý Giản Phàm, đó là muốn phục dựng lại hiện trường theo kiểu mô hình 3D trên máy tính.

“Cái này không khó.” Dương Hồng Hạnh sao chép xong trả lại thẻ nhớ cho Giản Phàm, cô quan tâm tới y hơn là vụ án: “Giản Phàm sao anh lại chuyển hướng thành điều tra bên ngoài rồi? Không tra nội bộ nữa à?”

“Anh thấy đây là một vụ trộm thông thường, nói không chừng là nhắm vào tiền và súng, thuận tiện mới lấy đi mấy món cổ vật, đôi khi vụ án kỳ thực rất đơn giản. Như tháng trước vụ án giết người của đại đội bốn, vợ tát chồng một cái, chồng nóng lên vác vợ ném khỏi ban công ... Còn cả vụ án dùng dao cướp của hàng loạt ở đường Bình Dương, bắt rồi té ra là đám học sinh trung học. Anh thấy đây là vụ án bình thường, chẳng qua là thời gian trôi đi quá lâu, không dễ tra thôi.” Giản Phàm nói hời hợt, cứ như chẳng coi vụ án này có gì to tát.

“Hi hi, em chúc anh vấp ngã nhé.”

“Vì sao?”

“Hừm, anh ngã rồi mới không vểnh đuôi lên nữa.”

“Không sao, mặt anh dày lắm, thất bại cũng chẳng hề gì.”

“Oa, anh mà không nói thì em cũng không biết anh mặt dày đâu đấy.”

Hai người có lý do này, càng nói các thân thiết, sau đó hỏi tới tình hình của đối phương, thời gian qua mỗi tuần Giản Phàm đi đón Tương Dịch Giai ba lần, địa vị trong tim mỗi lúc một lớn, vì thế đối diện với Dương Hồng Hạnh càng thêm tự nhiên, lời ngon

ngọt tuôn ra không ngớt làm Dương Hồng Hạnh hết sức vui vẻ. Có điều nếu như Dương Hồng Hạnh mà biết lời Giản Phàm nói với mình hoàn toàn khác với Ngũ Thần Quảng thì không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Chương 163: Cuộc tìm kiếm khó khăn. (1)

Trò chuyện quên thời gian, tới khi đồng nghiệp cùng phòng quay lại mới phát hiện ra nửa tiếng trôi qua lúc nào không hay, Giản Phàm đứng dậy cáo từ. Dương Hồng Hạnh tiễn chân tới tận bãi đỗ xe, lúc này vẻ mặt tươi như hoa nở xen lẫn chút thẹn thùng, ngay Tiêu Thành Cương cũng nhìn ra hai người có vấn đề.

“Oa ca, đi đâu đây, về chi đội à?” Tiêu Thành Cương nhìn theo bóng dáng Dương Hồng Hạnh trong gương chiếu hậu tới khi không thấy nữa: “Anh hay thật đấy, bỏ em lại một mình, bận như vậy còn bỏ thời gian đi tán tỉnh lớp trưởng.”

“Đừng lảm mồm, tới chợ đồ cổ Nam Cung.” Giản Phàm chỉ huy, nụ cười trên mặt vẫn còn đó.

Tiêu Thành Cương vừa nghe đã giãy nảy: “Trời, lại đi nữa, anh em mình đã lang thang ở đó ba ngày rồi, toàn là chai chai lọ lọ bình bình hũ hũ, có gì đâu mà xem, em không tin ở đó có manh mối.”

“Thành Cương, mày làm cảnh sát một năm rồi, sao chưa học được tính kiên trì, thế làm sao tiến bộ được.” Giản Phàm chân thành khuyên nhủ: “Tra án là không được nóng vội, chịu bỏ công sức thì sẽ có thành quả, chẳng phải hôm qua chúng ta tìm được người quen Tăng Quốc Vĩ sao? Cái chợ này đã có hơn 20 năm, người chơi đồ cổ đều ở đó, không tới đó tìm thì đi đâu?”

“Không phải chị Vũ Vân tìm cho anh đồng nghi phạm à, sao không dựa vào đó mà tra.”

“Cái đó chỉ giúp giảm bớt gánh nặng cho Quách Nguyên và Trương Kiệt thôi, nếu không bằng đó hồ sơ, đừng nói sàng lọc điều tra, xem thôi cũng mấy mấy tháng. Chúng ta đi tra manh mối, nếu như có điểm nào giao cắt với bọn họ, sẽ giúp thu hẹp phạm vi, ở nước ngoài mức độ số hóa thông tin cao hơn chúng ta, bọn họ thường xuyên dùng cách này.”

Tiêu Thành Cương không tin: “Thôi, đừng dụ em nữa, nếu không tìm thấy điểm giao cắt nào thì sao?”

“Không phải dễ à, trở về đội một, anh lại tiếp tục làm cơm cho bọn mày ăn.” Giản Phàm nói như thể chẳng quan tâm thành công hay không.

“Được, Oa ca, anh làm cơm dựa vào công phu lâu năm, phá án thì dựa vào đoán bậy.” Tiêu Thành Cương nhìn ra Oa ca căn bản chẳng nắm chắc phần nào, mỉa mai một câu.

Không lâu sau xe đi tới đường Nghênh Trạch, xa xa nhìn thấy Cung Văn hóa Công nhân, đi men theo góc tây nam, là mảnh đất trống, hai bên đường có mấy trăm quán vỉa hè, cửa hiệu, người qua người lại đông đúc. Những món đồ sứ cao bằng cả người, đồ đồng, đồ gỗ bày la liệt, tiền tệ đủ loại đựng cả chậu, rồi con dấu, những viên đá lá mặt chất thành đống to, rồi sách cổ đủ loại kích cỡ dày mỏng, xếp cả chồng, nhìn hoa ca mắt. Xe đỗ lại ở xa, hai người mặc thường phục đi vào chợ, chẳng mấy chốc không thể nhận ra trong đám đông nhộn nhạo nữa.

Một vụ án hấp dẫn người ta ở điều chưa biết, khó khăn cũng chính là vì những cái chưa biết đó. Tổ điều tra lâm thời xoay quanh cái câu đố không rõ ràng đó mười mấy ngày, từng người từng người một bị tiêu hao hết chút kích thích ban đầu.

Bảy tổ trước mặc dù không có thu hoạch gì, nhưng đã làm một lượng công tác kiểm tra dò hỏi rất lớn, nhất là tổ của Quách Định Sơn, từng tìm thấy một nhân chứng ở trong cửa hiệu đầu tiểu khu, chứng thực là Tăng Quốc Vĩ lên xe đi. Có điều không ai tin, vì nhân chứng là con ma men có tiếng trong tiểu khu, hướng hồ nghi phạm lại đi chiếc Thiên Tân Đại Phát màu vàng. Thời buổi đó loại xe này chạy khắp phố phường, nhiều tới mức bị quần chúng gọi là "nạn châu chấu", Đại Nguyên có mấy vạn chiếc, không có số xe, làm sao tra được? Nhưng chi tiết nhỏ này đã chứng minh giả thiết của bọn họ, chỉ là khi Thời Kế Hồng hưng phấn đi kiểm tra thì nhân chứng kia đã qua đời.

Mười mấy năm trôi đi, không chỉ có con người thay đổi mà có cả người chết rồi.

Trương Kiệt đi tra án cũng rất có kinh nghiệm, dựa theo giả thiết của Giản Phàm, khoan vùng trọng điểm hai mấy người vừa liên quan tới hành vi bạo lực lại dính líu tới buôn bán cổ vật. Nhưng không phải tuổi quá ít thì cũng quá già, người phù hợp

thì dứt khoát phủ nhận mình có mặt ở Đại Nguyên vào thời điểm xảy ra vụ án, mấy người đáng nghi nhất lại có chứng cứ vắng mặt thuyết phục nhất, lúc đó còn đang ngồi tù.

Chứng cứ ngay trước mặt người ta còn dám gân cổ lên mà cãi, huống hồ hỏi chuyện mười mấy năm trước, có biết cũng không nói.

Từng ngày từng ngày qua đi, không có chút tiến triển nào, người chưa trải qua không hiểu gian khổ trong đó. Một đám người như lừa kéo cối xay, xoay tròn quanh một vị trí vô số vòng tròn, lật xem hồ sơ hết lần này tới lần khác, xác nhận mỗi một người là manh mối đứt đi một cái như sức lực lẫn tinh thần bị bào mòn.

Tâm tình nóng nảy cùng chán nản ngấm sinh ra trong tổ, nếu như không phải tổ trưởng vài ba này tụ tập, có rượu có thịt chiêu đãi thì lòng người đã tan rã hết rồi.

Giản Phàm lần này xúi quẩy, làm tổ trưởng còn thắm hơn tổ viên, y cổ vũ người khác vậy ai cổ vũ cho y, lại còn móc tiền túi ra, Tiêu Thành Cương suốt ngày lái nhải kê ca, mà kê ca chỉ có mấy câu đố thôi, vì Giản Phàm ngoại trừ đi quanh chợ đồ cổ cũng chả làm cái rắm gì.

Hôm nay vẫn đi chợ đồ cổ, gập ngón tay mà tính thì đi hơn hai tuần rồi, cách thời hạn phó cục trưởng Tiêu định ra chỉ còn lại 5 ngày. Giản Phàm hết sức sốt ruột, tuy biết trước vụ án này khó chơi, ngay từ đầu đã chuẩn bị tinh thần đâm đầu vào ngõ cụt, làm được tới đâu thì làm, nhưng càng tra càng không cam tâm kết thúc thế này, hoặc cũng có thể do bị tâm trạng xấu của các thành viên trong tổ ảnh hưởng.

Nếu miễn cưỡng nói về thu hoạch thì mười mấy ngày tìm hiểu coi như cũng có chút nhận thức được về quần thể này, bọn họ thực sự là những người coi bốn biển là nhà, buổi tối chỗ nào đặt lưng xuống thì nơi đó là nhà mình, khách sạn, nhà trọ, lều bạt, hoặc có khi là ghê đá công viên.

Có nghĩa là toi rồi, muốn tìm một người nào đó không dễ dàng.

Tiêu Thành Cương chán lắm rồi, chẳng buồn cùng Oa ca đi từng quán đồ cổ một lái nhải vô nghĩa nữa, kiếm một cái quán

bán bánh trôi nóng ngồi xuống ăn từ xa xa nhìn bên cạnh Oa ca có thêm một người, đó là quản lý chợ, họ Diêu, sinh ra và lớn lên ở Đại Nguyên.

“Cái chợ này thành lập mười chín năm rưỡi rồi, tôi cũng làm ở đây suốt từ đó tới giờ, khi ấy chán lắm lắm ba người, bảy tám quán, lèo tèo người qua lại, giờ thì có cả Tây lông không biết nước nào, nhiều lắm, rồi cuối tuần, người Bắc Kinh, Thiên Tân đến nườm nượp ... À đừng coi thường mấy người trông như ở quê lên nhé, gian lắm đấy. Kiếm một cái bình vỡ, ngâm trong hồ phân nhà mình nửa năm một năm, đem ra tuyên bố là thời Tống, mặt thật như đêm bảo gia truyền, khó khăn lắm mới đem bán. Kiếm cuốn sách nát ném gầm giường cho mốc, sau đó đưa ra hun khói bếp, trắng trợn nói đời nhà Thanh. Còn lợi hại hơn nữa, tên trọc mũi khoằm ăn mặc không ra gì, nhưng có thể làm ba mấy loại tiền đồng, buôn bán ở đây 16 năm rồi, chưa bao giờ thấy lão ta bán cái gì thật ... Con mẹ nó, thời buổi này người ta điên hết rồi à, đem tiền thật đi đổi tiền giả.” Là người ngoài cuộc, có lẽ nhìn cái nghề này rõ ràng hơn một chút, quản lý Diêu miệng bô bô không ngừng kể chuyện xưa cũ vừa giới thiệu vài danh nhân trong chợ cho Giản Phàm nghe.

Chương 164: Cuộc tìm kiếm khó khăn. (2)

Giản Phàm cười nhìn theo hướng quản lý Diêu chỉ, đó là ông già năm mươi mấy, mặc cái áo chên cổ bản không tả nổi, bày cái sạp cũng chất đồng tiền bản không thua kém, không mốc xanh lét thì cũng đen xì xì như đồng nát sắt vụn.

Xem ra ông chỉ kinh doanh tiền, khách đông lắm, đều là người không hiểu, hoặc là tham rẻ xem có vớ được món hời nào không? Hoặc có lẽ như quản lý Diêu nói, trong đó không có nổi một đồng tiền thật.

Giản Phàm ngó nghiêng một hồi hỏi: “Chú Diêu này, chú giúp cháu tìm một cái sạp nào lâu năm nhất, tai mắt linh nhất được không, chú chắc là có ấn tượng với Tăng Quốc Vĩ, ông ta chỉ thích tiền cổ sách cổ, chắc là người quen không ít, lão trọc được không? Không có chú thì cháu chịu, dám người này thấy cảnh sát là không chịu nói thật được nữa đâu.”

Quản lý Diêu cười ha hả, khi hai người vừa chuẩn bị đi vào một cái sạp thì ông ta dừng lại, mắt liếc xéo nào đó, Giản Phàm cũng nhìn, là nơi mình đã từng tới. Chủ quán là ông già mặc áo thời Thanh, râu tóc bạc phơ, có chút vẻ tiên phong đạo cốt, mỗi ngày ngồi trong góc chợ nhắm mắt dưỡng thần, trước mặt là đồng sách, từ tàn quyển Tống Nguyên tới cổ phổ Minh Thanh đều có: “Lão Trọc không được, tìm ông ta ấy, Bạch Mao.”

“Bạch Mao?” Giản Phàm cười vui vẻ, cái biệt hiệu này cũng phù hợp lắm.

“Khi tôi quen ông ta thì tóc ông ta nửa đen nửa trắng, ai cũng gọi ông ấy là Tạp Mao, giờ lông tóc trắng cả rồi nên gọi là Bạch Mao luôn cho xong, dù sao cũng họ Bạch ... Nghe nói tổ tiên trước Giải Phóng cũng làm cái nghề này, còn là nhà đại phú, nhưng mà tới đời ông ta thì còn thế này . Mà đừng bị bề ngoài ông ta lừa, lão già này làm sách giả cũng ghê gớm lắm, tôi nghi đến cái râu trắng kia cũng giả nốt, ha ha ha, làm gì có trắng tinh được như thế, cũng giống bọn nhãi ranh tóc vàng bây giờ, toàn

nhuộm hết.” Quản lý Diêu vừa nói vừa dẫn Giản Phàm tới cái quán bán sách.

Ông già thấy có khách ngồi xuống mở một cái mắt ra, giọng đều đều: “Một cuốn 30 đồng, không mặc cả, nhìn tiểu ca thiên đình đầy đặn, địa các vuông vức, hần tương lai cũng là người đại phú đại quý, lão hủ tặng cậu một câu nhé?”

“Ông ấy nói cái gì thế?” Giản Phàm ngớ người, sao nghe như mấy vở tuồng cổ mà cha hay xem.

“Đừng nghe ông ta, một câu nói mua một cuốn sách, lão già này không bán được sách nên bầy ra trò giả thần giả quỷ.” Quản lý Diêu nói lớn: “Ê Bạch Mao, ngay cả cảnh sát cũng dám xẻo à, đừng gây phiền toái cho tôi.”

A, Giản Phàm hiểu rồi, té ra là thủ đoạn giang hồ, cái này gọi là khẩu bất lạc không, giống đám mãi võ bán thuốc, nhìn anh một cái nói một đống bệnh nan y, anh không mua thuốc không được.

Ông già bực mình mở cả hai mắt, nào còn tí tiên phong đạo cốt nào nữa, mở mồm chửi luôn: “Này Diêu Béo, tôi có nộ thiếu tiền quản lý không, sao phá chuyện làm ăn của người ta như thế?”

Lên tiếng cái là lộ tẩy, nhìn bản mặt lão lưu manh của ông ta, Giản Phàm cười toét miệng, phố phường cũng lắm thú vui.

Quản lý Diêu giới thiệu là hình cảnh thành phố tới tìm hiểu chút tình hình, giới thiệu hai bên với nhau. Có điều Giản Phàm nhìn ánh mắt ông già rất bất thiện, nhất là nhìn quản lý Diêu càng thêm khó chịu, liền vội vàng khuyên nhủ ông ta đi chỗ khác sau đó quay lại, miệng gọi ông Bạch ngọt sớt đem ảnh Tăng Quốc Vĩ ra: “Ông ơi, ông có biết người này không?”

“Biết, đồng nghiệp của cậu, hỏi tôi làm cái gì?” Ông già lạnh nhạt đáp, lại khép mắt vào dáng vẻ không muốn tiếp chuyện nữa.

Giản Phàm thu hình lại, hỏi: “Mấy năm qua ông có gặp ông ta không ạ?”

Lắc đầu.

“Ông có biết tình hình của ông ta không ạ?”

Lắc đầu.

“Lần cuối cùng ông gặp ông ấy là khi nào ạ?”

Vẫn cứ lắc đầu.

Hỏi ba câu lắc đầu ba cái, xem ra ghét Quản lý Diêu ghét lây cả mình rồi, Giản Phàm đảo mắt xung quanh tính kế, cái quán bán sách này làm ăn không tốt, người qua kẻ lại đông đúc, đừng nói tới mua mà đừng chân nhìn một cái cũng không có, đồng sách chất cao, ngửi cái là thấy mùi mốc, chẳng hiểu cái thứ này thì bán sao được: “Ông ơi, thực ra cháu cũng thích sách cổ lắm, trong nhà cháu chất cả một đống, thế này nhé, quy củ cũ, cháu hỏi ông vài câu, mỗi câu một cuốn sách được không ạ?”

Rồi, vậy là gật đầu, đúng là thần tiên cũng phải ăn uống mà, trước tiên cầm lấy một cuốn sách, Giản Phàm hỏi: “Ông ơi, cháu nghe nói ông là người tinh tức linh thông nhất trong nghề này, thế trong nghề này có ai mười mấy năm qua phát lên trong một đêm không ạ?”

“Có, bày quán mở sạp đều chỉ đủ kiếm miếng ăn ấm bụng thôi, mấy cái cửa hiệu trước mắt cậu thì đều là phát tài lớn mà ra.” Ông già tùy ý nói.

Giản Phàm quay đầu nhìn, đi con phố này mười mấy ngày, sớm quen thuộc lắm rồi, Tề Nguyệt Các kinh doanh đồ đồng thư họa, Trầm Hương Hiên kinh doanh đồ gốm, Cư Bảo Trai kinh doanh đồ ngọc, còn có Bác Ngọc Các kinh doanh đủ loại, trải khắp cả phố, câu trả lời này bằng không trả lời, mua cuốn sách phí tiền rồi.

“Ý cháu là phải phát tài lớn, giàu hẳn lên chỉ trong một đêm ấy.” Giản Phàm giải thích kỹ hơn.

Ông già cầm một cuốn sách nữa đặt vào tay Giản Phàm rồi mới cười nói: “Làm cái nghề này, nếu giàu lên là đều chỉ trong một đêm, mà giàu là giàu lớn, cụ thể bao nhiêu thì người ta không nói, cậu chẳng bao giờ biết được, hỏi ai cũng vô ích.”

Vậy là trong tay có hai cuốn sách còn thông tin chưa có gì, Giản Phàm lần này cẩn thận hơn: “Vậy trong cái nghề này nếu tính một người tim đen tay bản nhất thì là ai ạ?”

“Hỏi hay lắm, làm nghề này làm gì có ai lương thiện sạch sẽ, làm ăn càng lớn thì càng đen tối, không kẻ nào là tệ nhất cả.”

“Nếu như vì một món đồ vô giá thì những ai dám phóng hỏa giết người?”

“Ai cũng dám, tôi cũng dám.”

“Vậy ai có nuôi tay chân, hoặc ông có nghe thấy chuyện tương tự không?”

“Có, cảnh sát chỉ có thể che được nửa bầu trời, nửa còn lại tự mình phải giải quyết, làm ăn dựa vào cái miệng, còn làm cướp dựa vào nắm đấm.”

“Ông có biết mười vụ án buôn lậu đồ cổ mười bốn năm trước không? Trong bốn người thì có ba người là xuất thân từ cái chợ này.”

“Tôi biết, nhưng mà cậu còn biết hơn tôi mà.”

Cứ trả lời một câu là ông già lại tự động tự giác cầm một cuốn sách đặt lên tay Giản Phàm đúng như giao ước, không nể nang khách khí gì hết. Giản Phàm đành phải dừng lại, hỏi nửa ngày trời ông ta toàn trả lời quanh co có cũng như không, đếm số sách đã có 14 quyển, ông già nhìn y cười, giống như nhìn chú nhóc bị lừa.

Giản Phàm không giận, buồn bã mở ví lấy tiền, từ đầu tới cuối vẫn lễ phép như cũ, giáo dục của cô giáo Mai không phải đùa đâu: “Ông ơi, 14 cuốn, 420 đồng, ông đếm đi ạ.”

Ông già ngạc nhiên lắm, đôi mắt cú vọ liếc qua cái ví đã cũ, sờn rách, bên trong không có bao nhiêu tiền, lại nhìn khuôn mặt non choẹt, nụ cười chất phác, nhận lấy tiền đút túi, chép miệng: “Tiểu ca, nhìn một cái là biết người mới rồi.”

Giản Phàm gật đầu: “Đúng thế, làm sao ông biết ạ?”

“Mắt không có địch ý, nói chuyện lễ phép ngoan ngoãn, mặt mũi thật thà, là người đại thiện. Ài, không dấu gì cậu, tôi chỉ mới gặp hai cảnh sát tốt thôi, một là cậu, còn lại là người cậu hỏi, Tăng Quốc Vĩ.” Ông già lắc đầu đánh giá một câu.

“Thế ạ.” Giản Phàm mừng rỡ đặt chồng sách dày lên quán của ông già: “Ông ơi, cháu dùng giá trị của đồng sách này hỏi ông thêm mấy câu được không? Không dấu ông, chữ trên này cháu còn chẳng đọc hết được, giữ lấy chẳng bằng đổi vài câu nói của ông.”

Chương 165: Trời không phụ người có lòng.

Người già mà, buồn chán, Giản Phàm suy đoán cái tuổi này đoán chừng ngày ngày còn bày hàng ở đây, không vì vài đồng tiền, nhìn thái độ đứng đưng của Bạch Mao khi khách qua khách lại mà chẳng chào đón là biết, có lẽ nhớ nghề mà thôi.

Ông già rất có hiện cảm với Giản Phàm, gật đầu: “Hỏi đi, miễn phí cho cậu vài câu.”

“Ông kể cho cháu nghe về vị cảnh sát tốt mà ông nói được không ạ.” Giản Phàm hết sức lễ phép, vừa nói vừa sắp xếp lại đồng sách lộn xộn trong quán, giống như đứa cháu tới giúp việc ông mình.

“Ồ, Tiểu Tăng à, ha ha, thằng bé đó lành lắm, khi tôi tới đây kiếm cơm, bị bọn lưu manh cướp mất một nửa, do cậu ta giúp. Ài, chớp mắt đã 20 năm ...” Dù sao coi như kiếm được 420 đồng miễn phí, ông già vui vẻ hơn nhiều, nói cũng nhiều hơn: “Tiểu Tăng giả học uyên thâm lắm, cực kỳ giỏi nhận biết sách cổ Tống Nguyên Thanh, từ chất liệu giấy, sợi chỉ, màu mực, hồ dán, cậu ta nhìn một cái sờ một cái là ra, khi đó tôi chỉ có công phu mèo ba cẳng, gặp cậu ta một cái là kinh hãi ... khắp con phố này ai không biết cậu ta, người ta gọi là Tăng Ba Mắt, giống như Nhị Lang Thần mọc con mắt thứ ba ấy, thứ người khác nhìn không ra, cậu ta nhìn một cái ra ngay. ngay cả người buôn bán đồ cổ, nếu có món hàng nào thấy nghi ngờ cũng nhờ cậu ta xem dùm, cái Bác Ngọc Các lâu đời nhất kia kia, cậu ta là khách quen đấy. Nhiều ông chủ muốn mời cậu ta tới trông hàng, nhưng Tiểu Tăng nói thích ôm cái bát sắt, không muốn đi ... Tới đây vừa xem đồ cổ, thuận tiện thì giúp mọi người.”

Giản Phàm gãi gãi mũi, cảm giác làm sao nghe như nói về cha mình vậy, chẳng trách Tăng Nam nói Lý Uy không bằng cha cô.

“Đáng tiếc, đáng tiếc, mười mấy năm không thấy mặt, nghe nói cậu ta có được bảo bối nào đó nên chuyển nhà rồi. Cái chợ bây giờ, nếu có Tiểu Tăng, đào bới hai mươi năm, sớm thành

phú ông rồi.” Ông già xem ra đã đăm đăm nhân sinh rồi, lời nói thông thả không có chút gợn sóng nào.

Giản Phàm đang định hỏi thêm vài việc quanh đời tư cùng mối quan hệ của Tăng Quốc Vĩ, xem khi đó ông ta thân thiết với ai nhất, thì thấy Tiêu Thành Cương rẽ đám đông chạy tới, cảm giác có chuyện gấp, vội tạm biệt ông già đi ra ngoài, lập tức bị Tiêu Thành Cương tóm ngay lấy tay kéo đi: “Nhanh nhanh Oa ca, Trương Kiệt có phát hiện lớn, muốn báo cáo với tổ trưởng đại nhân.”

Giản Phàm nghi ngờ : “Cái gì, phát hiện lớn, này Thành Cương, mà y dùng từ ngữ có chuẩn không đấy?”

“Anh ta nói phát hiện ra nghi phạm, bảo anh về đội ngay.” Tiêu Thành Cương không ngừng thúc giục: “Nhanh! Nhanh! Nhanh!”

“Fu-ck, bằng cái đầu của Trương Kiệt ấy à?” Giản Phàm ngoáy lỗ tai, Trương Kiệt chỉ thông minh hơn Tiêu Thành Cương thôi, mà chỉ hơn có tí xíu.

“Em cũng không tin, đầu anh ta có cả đống xử phạt, đều do bắt nhầm người mà ra đấy.”

“Nhanh, nhanh!” Nghe thế Giản Phàm cũng cuống, thẳng cha đó mà lại bắt người linh tinh thì bỏ mẹ mình, hôm nay đã là 25 tháng 10, manh mối chưa có, đừng để kéo về cho mình một cục nợ. Xin lỗi Bạch Mao một câu rồi chạy nhanh hơn cả Thành Cương, nhảy lên xe, hú còi âm ỉ phóng đi ...

Rầm! Cửa bị đẩy mạnh, người bên trong văn phòng giật nảy mình, cả Giản Phàm và Tiêu Thành Cương xông vào cũng giật mình, mọi người tụ tập đông đủ, đứng quanh bàn tổ trưởng, Trương Kiệt đang cầm mấy bức ảnh nói cái gì đó, Giản Phàm đi nhanh tới hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Quách Nguyên chỉ cái mặt tự đắc của Trương Kiệt, Trương Kiệt đưa tay kéo ghế mời tổ trưởng ngồi, Giản Phàm hồ nghi ngồi xuống, nhìn mấy bức ảnh: “Đây có phải là nghi phạm sa lưới trong vụ án buôn lậu đồ cổ 323 không? Chẳng lẽ liên quan tới bọn họ? Khi đó bọn họ phải ở trong trại giam chứ?”

“Tôi cũng không biết có phải là bọn họ không, nhưng tôi có một phát hiện được coi là phát hiện lớn nhất trong giới cảnh sát

Đại Nguyên thế kỷ này.” Trương Kiệt vuốt vuốt cổ áo, điệu bộ cực kỳ muốn ăn đòn: “Mọi người có muốn nghe không?”

“Nói mau lên!” Giản Phàm không có thời gian chơi trò mồm mép với hắn, phát tay.

“E hèm, vụ án cơ bản như sau, trải qua 5 tháng điều tra truy bắt, có bốn nghi phạm sa lưới là Tề Thụ Dân, Lý Tám Trụ, Trần Cửu Văn và Trịnh Thành Thắng lần lượt bị tuyên án 20 năm và 15 năm và 2 tên 10 năm. Tang vật thu được chính là tang vật của vụ án mất trộm tại Phân cục Tấn Nguyên, hôm nay tôi học theo tổ trưởng lâm thời của chúng ta, suy nghĩ theo tư duy ngược chiều, từ góc độ không thể nhất phân tích vụ án này ...” Trương Kiệt gập ngón tay kể tên nghi phạm, lải nhải nửa ngày trời, lại còn chạy ra ngoài cửa nhìn ngó xung quanh, sau đó đóng cửa cài then, sau đó đi tới chỗ tổ trưởng lâm thời hay đứng, học dáng vẻ đó nói tiếp: “Trước tiên tôi xin nói hành tung hiện tại của mấy người này, Tề Thụ Dân, vì tội buôn bán cổ vật xử 20 năm tù giam, sau khi lao động cải tạo ở nông trang tây bắc 6 năm 8 tháng, vì nguyên nhân sức khỏe mà được phóng thích. Khi tôi đọc hồ sơ lưu ý tra tung tích của hắn, mọi người biết xảy ra chuyện gì không? ... Bây giờ hắn không phải là công dân Trung Quốc nữa, mà lặc mình biến thành công dân Saint Kitts rồi, là người nước ngoài rồi.”

Tiêu Thành Cương không hiểu: “Xanh Đít, là chỗ quái nào thế? Chưa nghe thấy bao giờ hết.”

“Là Saint Kitts.” Nghiêm Thế Kiệt giải thích: “Đó là một hòn đảo nhỏ của Trung Mỹ, được mệnh danh là thiên đường của người giàu có, chỉ cần mua một biệt thự trị giá 70 vạn USD là có thể làm quốc tịch. Hơn nữa thuế rộng rãi, hộ chiếu được hơn 70 nước trên quốc gia miễn thị thực, giờ người có tiền đều lựa chọn di dân tới đó.”

A, té ra là thế, biến thành người có tiền rồi, Giản Phàm xem bức ảnh, lòng không khỏi nghi ngờ, tuyên án 20 năm, thi hành án chưa được một nửa được phóng thích, di dân ... Rồi biến thành nhà giàu.

“Được, không nói tên đầu tiên nữa ... Tên thứ hai, Trịnh Thành Thắng, phạt 15 năm tù, thi hành án được 8 năm 6 tháng

thì phóng thích, có điều 4 năm trước lại phạm tội, vẫn là mua bán cổ vật, vụ án này do chị Hồ phụ trách, chị ấy vẫn nhớ bắt kẻ này từ Giang Tô về. Tên này bị phán tù hình hoãn thi hành, hai năm sau giảm xuống chung thân.” Trương Kiệt chỉ một bức ảnh tên râu xồm, cực kỳ hung dữ.

“Chó không đổi tính ăn phân.” Thời Kế Hồng bình phẩm.

Giản Phàm không thúc giục Trương Kiệt đi vào trọng điểm nữa, chỉ chăm chú lắng nghe.

“Người thứ ba Trần Cửu Văn, thi hành án 6 năm về Đại Nguyên, cuộc sống không tệ, mua nhà ở Tiểu khu Tinh Uyển, có điều tên này xui xẻo, ba năm trước tai nạn xe chết rồi. Tên thứ tư, Lý Tám Trụ, tên này càng vấn đề, không tìm thấy tung tích đâu, lạ không?” Trương Kiệt giọng kịch tính.

Tiêu Thành Cương đang ngồi ăn uống ngon lành, vậy mà phải bỏ dở vì chuyện vợ vấn này, tức mình nói: “Trương Kiệt, anh ăn thịt lợn nhiều biến thành óc lợn luôn rồi à? Nói cái này tác dụng gì? liên quan gì tới vụ án của chúng ta.”

Giản Phàm không ngăn cản, muốn xem xem vấn đề Trương Kiệt phát hiện ra vấn đề sâu cỡ nào, chỉ bằng mấy thông tin này đã thấy bốn tên tội phạm không hề đơn giản.

Thông thường Trương Kiệt mà bị nói thế là sôi máu chửi lại ngay rồi, hôm nay rất lạ, còn cười vui vẻ: “Tổ trưởng lâm thời chưa nóng, cậu nóng cái gì, tôi đã nói hết đâu.”

“Vậy thì nói đi, lải nhải mãi.”

“Ha ha ha, tôi nói vài chuyện, cậu thấy thú vị ngay, thú nhất Tề Thụ Dân có người anh em tên Tề Viên Dân, mở quán tên là Tề Nguyệt Các ở chợ đồ cổ Nam Cung, tổ trưởng, cậu hẳn là biết chứ, thú vị không?”

Chương 166: Tức tốc hành động. (1)

Mắt Giản Phàm mở lớn, đúng như y đoán dứt khoát còn người ở chợ đồ cổ dính líu mà, ông già Bạch Mao có nói, cái lớn nhất là cái đen tối nhất.

“Tề Nguyệt Các được mở 3 năm sau vụ án buôn lậu đồ cổ, trước đó Tề Viên Dân ở Vân Thành là kẻ lang thang thất nghiệp, khi đó đầu tư hơn trăm vạn không phải con số nhỏ, nguồn gốc số tiền này có vấn đề hay không? Có liên quan tới người anh em ngồi tù của hắn không? Còn nữa, mấy tên này đều được giảm án lớn, chúng ta đóng cửa nói với nhau thôi, chắc chắn là tiêu phí không nhỏ, hướng hồ còn ra nước ngoài.” Trương Kiệt hí ha hí hửng.

Giản Phàm kinh ngạc tới trợn mắt há mồm rồi, vấn đề, vụ này bốc mùi hơn cả cá ươn, ai phủ nhận thì đúng là quá ngu xuẩn. Nhưng mà càng ngạc nhiên hơn là Trương Kiệt chỉ qua một đêm mà như biến thành người khác, trình bày lý lẽ rõ ràng, tầng lớp đâu ra đó, từng chút từng chút một đem nghi vấn tập trung lên anh em Tề gia, đúng là tà.

“Nghi vấn thứ hai, Trần Cửu Văn sau khi ra tù làm lái xe cho Tề Viên Dân, theo như điều tra của trung đội cảnh sát giao thông, người gây tai nạn cố ý đâm vào xe Trần Cửu Văn, nhưng sau đó thì lảng xuống.”

“Nghi vấn thứ ba, vụ án buôn lậu cổ vật của Trịnh Thành Thăng mơ hồ chỉ về phía Tề Viên Dân, chị Hồ từng triệu tập hắn hỏi chuyện, nhưng hắn chối bay chối biến, không thừa nhận gì hết, phải thả người.”

“Nghi vấn thứ tư, Tề Thụ Dân tuy có quốc tịch nước ngoài, nhưng mỗi năm xuất nhập cảnh mấy lần, về nước ở đâu, làm gì, có ẩn thân ở Đại Nguyên hay không đều không biết.”

“Nghi vấn thứ năm, Tề Nguyệt Các chưa tới 10 năm đã thành hiệu đồ cổ số một số hai ở Đại Nguyên, hai năm trước một bức tranh thủy mặc Bát đại sơn nhân lập kỷ lục đấu giá 386 vạn, vang danh khắp nơi, mơ hồ thành lão đại trong nghề. Mà Tề

Viên Dân là loại gì? Theo tài liệu cục công an lưu trữ, tên này 20 năm trước là tên đào trộm mộ, đúng là giả học sâu xa.”

Giản Phàm toát mồ hôi lạnh, lần đầu tiên y vào Tề Nguyệt Các còn lấy ảnh Tăng Quốc Vĩ ra hỏi, ông chủ rất khách khí, nói là quen biết, trên người mình còn một tấm danh thiếp của Tề Viên Dân.

Mẹ nó, té ra, té ra ở ngay bên cạnh, nhắm mắt lại hỏi tưởng từng biểu cảm từng cử chỉ của Tề Viên Dân khi đó.

Tiêu Thành Cương thì không kìm chế được rồi vỗ tay bôm bốp, hâm mộ nhìn Trương Kiệt: “Mò được cá lớn rồi.”

Nhưng mọi người chỉ nhìn Giản Phàm, vì y im lìm suốt từ đầu tới giờ, giờ nhắm mắt như ngủ, không ai hiểu thế nào, Trương Kiệt hơi cụt hứng gọi: “Tổ trưởng, tổ trưởng.”

“Trương Kiệt!” Giản Phàm mở mắt ra, thấy mọi người đều nhìn mình chờ đợi, ngẫm nghĩ hồi lâu mới cẩn thận nói: “Rất tốt, đào đủ sâu rồi, nghi vấn rất lớn, rất có khả năng sau khi Tề Thụ Dân bị bắt, Tề Viên Dân tổ chức lực lượng ăn trộm lại, vì chúng là kẻ hiểu rõ giá trị cổ vật hơn ai hết, lại có liên hệ mong manh với Tăng Quốc Vĩ. Quá trình phát lên sau đó cũng còn nhiều nghi vấn. Nếu thế người thực thi cụ thể là ai, phương diện này đã điều tra rồi chứ, nếu không anh chẳng đặc ý như vậy.”

“Tra rồi, đội trưởng anh minh.” Chỉ thấy Trương Kiệt đột nhiên trở nên thông minh, dáng vẻ như nắm càn khôn trong tay trình bày: “Thủ hạ của Tề Viên Dân có một tên cộm cán là Tiết Kiến Đình, có tiền án gây thương tích, đồn công an ngõ Liễu từng bắt hắn, cả đồn công an Nam Cung cũng bắt mấy lần. Hắn là cánh tay trái phải của Tề Viên Dân, phàm người vùng ngoài có hàng tốt bị hắn nhìn trúng, đều dùng đủ thủ đoạn ép mua ép bán cưỡng đoạt. Theo như lời đồn công an Nam Cung, tên này có chút biến thái, toàn thân là hình xăm nữ nhân khỏa thân, mọi người gọi hắn là ‘Hoa Đình’. Tổ trưởng tôi phục cậu sát đất, trong tình huống không có bất kỳ manh mối nào, vậy mà sàng lọc ra được Tiết Kiến Đình, hắn không chỉ có trong danh sách 268 người khả nghi, còn dính líu tới cái chợ đồ cổ mà cậu suốt ngày lang thang ... Xem đi, đây là hồ sơ tử mả của hắn.”

Hồ sơ do đồn công an lập, tội gây thương tích, người trong hình đầu để trọc, hai cái mắt giống như đang trợn tròn, mặt mày hung dữ bặm trợn, sống má cao, môi dày, tướng mạo súc vật điển hình, hình xăm lên tới cổ. Giản Phàm hít một hơi như đau răng, đã gặp tên này thu tiền ở chợ đồ cổ lúc nào cũng có bốn năm thằng đàn em theo sau, bất giác lẩm bẩm thành tiếng: “Làm thế nào đây, làm thế nào đây?”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, có điều vì tổ trưởng hay có biểu hiện bất thường nên dần quen rồi, Trương Kiệt là ngựa ngáy nhất, nãy giờ còn chưa được khen ngợi: “Tổ trưởng, tôi tốn hai mấy ngày đào xới, thức đêm thức hôm, xem mấy trăm hồ sơ, gọi điện thoại xác nhận khắp nơi tới tận tiền mới tìm ra chút manh mối này, cậu đừng nói là không có giá trị.”

“Không, không, tin tức cực kỳ giá trị, tôi tới chợ đồ cổ gặp Tề Viên Dân rồi, hẳn ta quen Tăng Quốc Vĩ.” Giản Phàm đám bàn phát tiết kích động trong lòng.

“A.” Mọi người không kịp được kêu lên, lại là một tin tức kinh ngạc.

“Tiểu Phàm ... À không tổ trưởng, tôi kiến nghị một câu.” Nghiêm Thế Kiệt hết sức nghiêm túc: “Bây giờ cậu phải nhấn mạnh mọi người bảo mật, bất kể là đúng hay không, bất kể là tra thế nào, đều phải tiến hành trong trạng thái bảo mật, nếu không truyền ra một cái là thành sóng gió ngay. Đó không phải là người đơn giản, kinh doanh tới mười mấy năm thâm căn cố đế, thế nào chả có chút quan hệ trong giới cảnh sát, ai dám đảm bảo không truyền tới tai người ta.”

“Lão Nghiêm nghĩ chu đáo lắm.” Bao nhiêu ngày mới có kết quả này, tinh thần mọi người đều lên cao, Thời Kế Hồng còn tích cực xin chỉ thị: “Tiểu Phàm, bước tiếp theo làm thế nào đây, tra chú?”

“Tra!” Giản Phàm nói một câu khẳng định, rồi nghiêng răng ra lệnh: “Trương Kiệt, anh và Quách Nguyên tiếp tục theo hướng này đào xới tiếp, xem có thêm phát hiện gì, Thành Cương, đi theo tôi.”

“Đi đâu?”

“Phần Dương.”

“Oa ca, những 200km đấy.” Tiêu Thành Cương la oai oái, sắp tới giờ tan ca rồi, giờ đi xa như thế, tối nay có khi ngủ trên xe.

Giản Phàm nói rất cương quyết: “Dù 2000km cũng đi.”

Thời Kế Hồng đứng dậy: “Tôi cũng đi.”

“Thôi, dì tuổi thế này rồi, đường lại xa như thế, để bọn cháu đi là được.” Giản Phàm can ngăn.

“Để cô ấy đi, nhà mẹ đẻ cô ấy ở Phần Dương, có người quen chiếu cố tốt hơn, hướng hồ Kế Hồng xuất thân là thẩm vấn viên, chuyện thẩm vấn cô ấy thông thạo hơn cậu.” Nghiêm Thế Kiệt đúng là đồng chí lão thành, lúc trọng yếu này bình tĩnh hơn đám trẻ tuổi.

Thế thì không cần bàn cãi nữa rồi, Quách Nguyên và Trương Kiệt vỗ tay khích lệ lẫn nhau, tới đội trọng án đào xới tư liệu. Giản Phàm, Tiêu Thành Cương và Thời Kế Hồng về đội một làm thư giới thiệu ra ngoài công tác, sau đó trực tiếp lái xe rời Đại Nguyên.

Xe đi gấp, gần ba tiếng sau tới nơi.

Lần đầu tiên nhìn thấy thế giới trong bốn bức tường làm Giản Phàm cảm khái không thôi, hẳn do ám thị tâm lý. Mới đi qua cảnh cổng đã thấy bầu không khí nặng nề ngột ngạt, nhìn từ bên trong tường cao che hết tầm nhìn, kềm gai lởm chởm đan cài chằng chịt, cánh cửa sắt dày mở ra nghe kẽ kẹt sồn gai ốc, bóng dáng quần giáo khắp nơi, đây chính là trại giam Phần Dương.

Chương 167: Tức tốc hành động. (2)

Chỉ là cảm quan của Giản Phàm thay đổi rất nhanh, đầu tiên là đội ngũ đi qua đi lại rất trật tự, tiếng máy móc chạy âm âm, nghe nói là phạm nhân từ nơi này đi ra, chỉ cần chịu khó, chắc chắn học được tay nghề kỹ thuật vững vàng.

Kỳ thực người ngoài không phân biệt được trại giam Phần Dương với nhà máy Phần Dương, trại giam chính là nhà máy, nhà máy chính là trại giam. Mà phạm nhân nghiêm khắc mà nói không khác gì công nhân, chế độ làm việc 8 tiếng, tiền lương tiền thưởng đầy đủ, là trại giam kiểu mẫu của toàn tỉnh, tuyệt đối không có chuyện tăng ca tăng giờ. Nghe nói một số gia đình phạm nhân còn sẵn sàng chạy vay lo liệu để người thân phạm tội được vào đây chấp hành án.

Lời trên là do Thời Kế Hồng nguyên quán Phần Dương giới thiệu, Giản Phàm vốn không tin, nhưng mà tận mắt chứng kiến liền không dám xem thường nữa, gặp được giám đốc trại giam đang đứng nhìn phạm nhân làm việc như ông chủ trông coi sản nghiệp, nụ cười tràn ngập hạnh phúc, thực sự không còn gì để nói nữa.

Hơn nữa khu nhà gian tường quét vôi trắng, sàn lát xi măng, không những trật tự ngăn nắp, lại còn sạch sẽ như mới, nếu mà không tính tới chuyện bị hạn chế tự do nhân thân, nơi này còn tốt hơn khối khu tập thể công nhân.

Lúc này trong lòng thầm kêu may mắn là dẫn theo Thời Kế Hồng, có thư giới thiệu của đại đội điều tra hình sự số một, lại thêm khẩu âm Phần Dương đầu tai, thế là người ta tiếp đãi nhiệt tình hơn vài phần, chẳng bao lâu an bài vài quản giáo tới khu giam giữ lấy người. Trong thời gian ngồi đợi, Thời Kế Hồng và Giản Phàm trao đổi xem ai hỏi, hỏi thế nào, hỏi từ đâu, cùng chi tiết nhỏ ứng phó theo tâm lý phạm nhân, Giản Phàm chỉ còn phận ngồi nghe, người ta làm nghề thẩm vấn cả đời, yếu quyết trong đó không thể trong thời gian ngắn mà lĩnh hội được.

Người đã tới, trong phòng thăm vấn khép kín, quản giáo đứng ở cửa canh phòng, phạm nhân vóc người tráng kiện, cao tới 1m8, mặc đồng phục thêu bốn chữ "Trại giam Phần Dương", tay áo sấn lên lộ cơ bắp cuộn cuộn, thế nhưng lại không hung tợn như trong ảnh, đối diện với quản giáo và bọn họ, lưng hơi cong cong, cười nịnh bợ.

Đây cũng là một phần tính chất nghề nghiệp, chứ thả hấn về cái quần thể thuộc về mình, không cần phải nói thuộc hạng đàn anh lợi hại.

Thời Kế Hồng mặt lạnh tanh, mí mắt chẳng nhướng lên đã hỏi: "Tên tuổi."

"Trịnh Thành Thắng."

"Dân tộc."

"Hán."

"Có biết phương thức xử trí của chúng tôi với người che giấu án cũ không?"

"Biết ạ."

"Xem những bức ảnh này, có nhận ra không?"

Thời Kế Hồng mặt nghiêm nghị lạnh lùng, bình thường nhìn cô và Lão Nghiêm suốt ngày đùa cợt, như đôi vợ chồng già, lúc này Giản Phàm ngồi bên cảm giác không thích ứng lắm. Cái mặt dì Thời như sương thu đột nhiên xuống, gió bắc bỗng nổi lên, làm phạm nhân còn phải thu lại nụ cười nịnh bợ của mình, co ro bớt tám thân hùng tráng, đúng là có uy phong của hùm lớn.

Ảnh chính là những món vật phẩm bị lấy trộm ở Phân cục Tấn Nguyên, Giản Phàm bây giờ có thể gọi tên chúng rồi, tiền phạm, binh phù, tượng rùa đồng thau, món cuối cùng bằng ngọc, hình thù kỳ quái, chưa biết gọi là gì. Tới tận bây giờ tổ điều tra chỉ có thể từ giá trị tiền phạm được đấu giá để phán đoán tầm quan trọng bốn món đồ này.

Chú ý bộ dạng khúm núm của Trịnh Thành Thắng, tựa hồ không thấy mình là người chấp hành án tù, mặt tròn, râu ria cạo sạch sẽ, hai bên mang tai và cằm là một mảng thẫm màu cho thấy râu ria một thời tươi tốt thế nào, nhìn kỹ mấy bức hình, gật đầu: "Biết."

"Là cái gì?"

“Đồ cổ.”

“Có thấy quen mắt không?”

“Ha ha, tôi vào đây lần đầu vì mấy thứ này, không biết gọi là cái gì, hình dạng thì vẫn nhớ.”

Đối đáp lưu loát, vẻ mặt thật thà, chẳng có chỗ nào giống người xấu.

Thời Kế Hồng trừng mắt: “Chúng tôi hoài nghi anh có liên quan trực tiếp tới chuyện mất cắp những món đồ cổ này.”

“Không thể nào.” Trịnh Thành Thắng mặt co giật, khóe môi hơi cong lên: “Khi đó tôi đã bị bắt, giam trong nhà giam số hai Đại Nguyên, ở trong đó thì làm sao gây án được? Không chứng không cứ, đồng chí cảnh sát cũng không thể oan cho người tốt.”

Tên này ngốc quá, Giản Phàm cười thầm, đúng là gừng càng già càng cay, bị trúng bẫy rồi.

Thời Kế Hồng đập tay hộ pháp rầm một cái: “Trong nhà giam hả? Trịnh Thành Thắng, anh bị bắt vào 19 tháng 8, 21 áp giải về Đại Nguyên, giam giữ tới 17 tháng 10, thế thì lạ quá, sao biết được thời gian xảy ra vụ án là lúc anh bị giam?”

Trịnh Thành Thắng biết mình lỡ mồm, lưỡi líu lại, vẻ mặt nịnh nọt giả tạo bị bóc trần, mắt láo liên, cơ thịt co giật, hiện ra vài phần hung bạo, nghiến răng chối phất: “Tôi nghe nói, nghe nói cũng phạm pháp à?”

Thái độ thách thức bất cần, bắt đầu giở trò vô lại ra rồi, tên này biết, chắc chắn là biết chuyện gì đó, Giản Phàm dám khẳng định điều ấy.

Thời Kế Hồng truy hỏi: “Đây là vụ án được bảo mật, ngay cả người bên trong nội bộ chúng tôi còn không biết. Nghe nói chứ gì, được, nghe ai nói? Nghe lúc nào, nghe ở đâu? Nghĩ kỹ hãy trả lời, tôi sẽ xác thực.”

Mặc dù nhất thời sơ xảy, nhưng loại lão luyện này tất nhiên có cách đối phó với cảnh sát, mắt thì nhìn lên làm bộ đang suy nghĩ, tay co môi giống như ngậm ngừng muốn nói mà không chắc lắm, tiếp tới lại gãi đầu gãi tai, gian nan mở miệng: “Ài, qua bao nhiêu năm như thế, tôi thực sự không nhớ ra được nữa, à, à, phải rồi, phải rồi, hình như nghe Trần Cửu Văn nói, nói đúng

một lần, chỉ có thể, hết thật rồi, chị có tăng thêm hình phạt nữa tôi cũng không nói ra được.”

Đổ tội cho Trần Cửu Văn đã bị tai nạn mất mạng, Giản Phàm lại lần nữa bội phục Thời Kế Hồng, trước đó đã nói rồi, đối với loại ăn cơm tù nhiều hơn ăn cơm nhà thì đừng mơ có được chút tin tức gì từ chúng, nếu không chuẩn bị gì mà đi chỉ có uống công.

Thấy hai vị cảnh sát không nói không rằng nhìn mình chằm chằm, Trịnh Thành Thắng lại quy sang cười nịnh: “Các đồng chí cảnh sát, mười mấy năm qua đại bộ phận thời gian tôi ở trong này, làm sao có thể liên quan tới tôi, các đồng chí có tìm nhầm người không?”

“Đã tìm tới anh thì tất nhiên là phải có chứng cứ thì chúng tôi mới đến.” Thời Kế Hồng ngữ khí hòa hoãn hơn, hù một câu, thăm vấn chính là cuộc chiến tâm lý: “Lần đầu bị phán 15 năm, anh đánh mất hàng của ông chủ, không ai vớt ra phải không? Thi hành án quá nửa rồi, mà bọn họ thì đều ra trước, đúng không? Lần thứ hai bị phán tử hình hoãn thi hành, tôi nói này, Trịnh Thành Thắng, anh cũng đen đủi thật, giờ chung thân, cả đời này chuẩn bị sống trong đây sao? Còn những vài chục năm nữa đây, càng có tuổi rồi càng khó qua.”

Câu này nói trúng nỗi đau Trịnh Thành Thắng, hấn cúi đầu không nói gì thêm.

Thời Kế Hồng không hỏi nữa, qua một quãng thời gian để hấn thăm thía rồi mới nháy mắt với Giản Phàm, Giản Phàm ngời thẳng dậy thình lình quát: “Trịnh Thành Thắng.”

“Dạ!” Trịnh Thành Thắng rùng mình ngẩng đầu lên, mặt hơi ngơ ngác.

“Tôi hỏi anh, bốn món đồ cổ đó, các anh mua bao nhiêu tiền?”

“Hơn 260 vạn, hình như là thế.”

“Giỏi 260 vạn bây giờ cũng là con số rất lớn rồi, 14 năm trước lấy đâu ra số tiền như thế, tiền của anh phải không?” Giản Phàm lập tức tóm lấy câu này.

“Không không, tôi làm gì có số tiền lớn như thế!”

“Vậy thì là anh em họ Tề rồi, tôi nói này anh Trịnh, rốt cuộc là anh nghe lão đại hay nghe lão nhị? Hay là hai anh em Tề gia đều là ông chủ của anh? Kỳ thực hôm nay tôi chỉ hỏi theo lệ thôi, hơn nữa tôi nghĩ anh nhất định phủ nhận quan hệ với họ đúng không?”

Giản Phàm gài một cái bẫy nhỏ, không phủ nhận thì tức là có quan hệ, còn trực tiếp phủ nhận thì rõ ràng có vấn đề.

Chương 168: Câu đố chồng chất câu đố.

Mới đầu bị Thời Kế Hồng bẫy một câu khiến Trịnh Thành Thắng khôn ra rồi, đề phòng ngay: “Đừng dụ tôi, đồng chí cảnh sát, anh em Tề gia thì làm sao tôi dám với cao, người làm ăn liên quan tới đồ cổ ở Đại Nguyên đều quen biết hai người họ, nếu anh nhất định muốn kéo ai có liên quan vào thì toàn bộ người làm nghề này có liên quan rồi.”

“Ha ha, trả lời khéo lắm, vậy nói xem người này là ai?”

Giản Phàm tung ra chiêu sát thủ thứ hai, may là nhờ có Thời Kế Hồng chỉ chiêu nên chuẩn bị trước, ảnh lấy từ camera giám sát phòng tiếp khách của trại giam Phần Dương. Trên ảnh là trung niên, trông có vẻ gầy gò mảnh khảnh, người này mỗi tháng đều tới thăm hắn.

Bức ảnh vừa đặt trước mặt Trương Thành Thắng, sắc mặt hắn biến đổi rõ rệt, miệng mở ra mấy lần, rốt cuộc không trả lời.

Thời Kế Hồng không cho Trương Thành Thắng nhìn kỹ, thu ngay ảnh về, ngồi nghiêm ở vị trí, khoanh tay trước ngực ra hiệu Giản Phàm tiếp tục, Giản Phàm tặc lưỡi: “Mỗi tháng đều tới thăm đều đặn, ba tuýp thuốc lá, hai thùng mì gói, một túi lạp xưởng, thẻ nội bộ lại còn có hơn 7000 đồng. Ha ha ha, anh Trịnh, mức sinh hoạt này hơi bị cao đấy, trong trại giam này anh là đại gia rồi hả?”

Nghe giọng điệu giống như trêu ghẹo của Giản Phàm, Trịnh Thành Thắng quen với cảnh sát trừng mắt vênh râu, còng tay cúi đầu, nhất thời không biết ứng phó thế nào.

“Có câu người còn tình nghĩa còn, người đi trà nước lạnh, cái loại ông không ưa bà không thích, cha mẹ bỏ rơi như anh mà có huynh đệ quan tâm chu đáo thế, tôi không phục không được. Đã vào ba năm rồi phải không, người tới thăm chưa bao giờ đứt đoạn, cái loại đánh mất hàng của chủ, làm gì được ông chủ coi trọng như thế nhỉ? Đừng nói với tôi anh làm ăn riêng nhé, anh không nhà cửa không nghề nghiệp, không vợ không con, nhìn ngang nhìn dọc chẳng giống nhân sĩ thành đạt. Trừ đồng bọn

chắc không ai nhớ hả? Phải rồi sao vừa rồi không trả lời người đó là ai.” Giản Phàm mồm mép dây dưa, mỗi câu hỏi hợt lướt qua, không phải không muốn truy cứu sâu hơn, mà là tình hình nắm được có hạn, đi sâu vào là lộ ngay, đành bóng gió như vậy thôi, vờ vịt cái gì mình cũng biết. Cách thẩm vấn thế này hiếm gặp, quản giáo cũng phải mỉm cười.

Hiệu quả vẫn có, Trịnh Thành Thắng mấp máy môi hồi lâu trả lời: “Một người anh em.”

“Nói xem tên là gì, tôi cũng muốn làm quen với người anh em gan hiệp dạ nghĩa này, mà không nói cũng không sao. Anh có tin một tiếng là tôi tra ra không? À phải, anh vào đây ba năm có ba người khác nhau tới thăm, là ai thế? Nếu anh không phối hợp, chúng tôi cũng không phối hợp nữa, thực sự cần chúng tôi có thể mời quản giáo cách ly bảo vệ anh, nhưng mà nếu như thế thì mức độ sinh hoạt giảm đi mất, tự do cũng ít đi nhiều đấy.” Giản Phàm hỏi mà như không hỏi, giống hai người bạn đang trò chuyện với nhau, thi thoảng chêm vài câu nói đùa.

Trương Thành Thắng biết bị "cách ly bảo hộ" là thế nào, nghe thì có vẻ tử tế nhưng không khác gì cực hình, tới lúc đó không nhận được tiếp tế, một ngày mười mấy tiếng nhốt trong phòng, không được ra ngoài, không có ai giao lưu, ác hơn cả tra tấn, không kìm được nói: “Đừng đừng, tôi thành khẩn, kỳ thực có gì đâu, tôi có vài người anh em bên ngoài, Tiết Kiến Đình, Lý Tám Trụ, Liên Nhận, thăm hỏi hợp pháp mà, anh cảnh sát, có chỗ nào phạm pháp đâu.”

“Không, không, ai nói là phạm pháp chứ, Lý Tám Trụ là chiến hữu cũ của anh hả? Giờ anh ta làm gì?”

“Anh đừng hỏi tôi, hai năm rồi không gặp.”

“Liên Nhận, cái tên hay đấy, còn anh này làm nghề gì?”

“Không làm gì, trông coi cửa hàng, thu tiền cho người ta.”

“Được, anh nói chi tiết tình hình cho tôi xem.”

Tiết Kiến Đình đã trong tầm giám thị, Lý Tám Trụ không rõ tung tích, giờ lại thêm một tên Liên Nhận, chỉ bằng vào hình ảnh trên camera giám sát không dễ tra ra người thật.

Chiêu hù dọa này có hiệu quả, Trịnh Thành Thắng nói cho cùng cũng chỉ là thắng lưu manh, không cần phải nói cũng biết

đám này vì lợi ích mà kết hợp thành một cộng đồng, hiếm có là có người vào tù mà còn có người chiếu cố. Như Thời Kế Hồng nói, trại giam Phần Dương là thánh địa ngòi tù mà phạm nhân toàn tỉnh hướng tới. Nơi này quản lý nghiêm ngặt, rất hiếm khi có chuyện ẩu đả, tra tấn xảy ra, có điều nơi này đa phần giam giữ người thụ án 5 - 10 năm. Loại tử hình hoãn thi hành làm sao lại vào đây được, tất nhiên là đi cửa sau nên cô mới đi trích suất camera giám sát cùng sổ ghi chép xem có ai vào thăm hỏi.

“Trịnh Thành Thắng, bà chị này nói với cậu một câu thật lòng nhé.” Thời Kế Hồng thay đổi giọng điệu, chân tình nói: “Tôi sắp nghỉ hưu rồi, đời này người bị tôi thăm vấn không 1000 thì cũng 800, tôi biết trong lòng anh có chuyện, tôi không ép. Tôi muốn nhắc một câu, con người sống tới mức này còn ý nghĩa gì, chuẩn bị chết luôn ở trong này à? Không định lập công chuộc tội có cơ hội ra ngoài à? Đừng nghĩ rằng kẻ ngoài kia có thể tiêu diêu cả đời, chiếu cố cho anh cả đời, bản thân anh tự biết chúng làm cái gì, không ngã ở chuyện này thì ở chuyện khác thôi, đó là chuyện sớm muộn. Khi đó anh muốn lập công chuộc tội cũng không có cơ hội đâu, muốn nói thì nghĩ kỹ hãy nói, có thể nói bây giờ. Chúng tôi rồi, có thể nói với quản giáo, tôi đợi, nhưng thời gian không nhiều đâu, càng để lâu cơ hội của anh càng mong manh, anh ngồi ở đây mười mấy năm, chắc phải có tâm đắc chứ? Anh thực sự nghĩ anh em họ Tề thực sự cả đời không lật thuyền được à? Chúng tôi đã nhắm vào rồi, không dễ đâu.”

“Chị cảnh sát, tôi thực sự không có gì giấu diếm, tôi nói sao chị mới tin tôi?” Trịnh Thành Thắng trải qua sợ hãi hoang mang ban đầu, thần kinh ổn định lại, cực lực phủ nhận: “Chị cứ hỏi xem tôi là phạm nhân gương mẫu đấy.”

“Muốn biểu hiện tốt để giảm nhẹ hình phạt, sớm ngay ra ngoài à? Không có cơ hội đâu, quản giáo, đưa đi.” Thời Kế Hồng không nhiều lời nữa, gấp sổ ghi chép lại.

Cuộc thẩm vấn kết thúc hết sức bất ngờ, đến Giản Phàm cũng không ngờ, tuy còn lời muốn nói, nhưng Thời Kế Hồng làm thế ắt có lý do nên nuốt vào. Trịnh Thành Thắng cũng ngỡ người, ngập ngừng muốn nói gì đó, rốt cuộc vẫn đi theo giám ngục.

“Ha ha, Giản Phàm, cậu phải chuẩn bị tâm lý, cái loại phần tử cứng đầu cứng cổ này, không kéo quan tài tới trước mắt thì hấn chưa nhỏ lệ đâu, nhất là loại vừa cứng đầu vừa trơn tuột như thế này không thể một lần mà có kết quả. Nhưng ít nhất chúng ta đã biết hấn có điều che giấu, thông thả thu thập thêm thông tin, tìm điểm yếu bắt hấn phải mở miệng.” Thời Kế Hồng phấn chấn lắm, lâu rồi không thăm vấn hôm nay lấy dao ra dùng lại, hào hứng vô cùng.

“Kỳ thực hấn cũng đã cung cấp manh mối rồi, chúng ta biết thêm một kẻ là Liên Nhận, cũng xác nhận được chúng hành động theo nhóm. Tôi thấy tác dụng của Trịnh Thành Thắng trong vụ án này gần như bằng không, dù sao khi đó hấn ở trong trại giam thật, cho dù hấn nói, cũng chỉ là chuyện đồn thổi, ý nghĩa không lớn.” Giản Phàm không có vẻ gì là thất vọng, hai người đứng dậy ra ngoài, vừa đi vừa nói.

“Vậy bước tiếp theo là gì?”

“Tra rõ kẻ ngoại vi, luôn luôn có mắt xích yếu nhất, giống như chặt xương tìm đốt, thái thịt tìm thớ vậy. Về bảo Trương Kiệt và Quách Nguyên tổng hợp, xem ra tay từ đâu là thích hợp hơn cả.”

“Ha ha ha, cậu nói tới ăn là luôn có kỳ chiêu, tuổi này của tôi về nhà chán lắm, không bằng tôi nghỉ hưu nội bộ, chúng ta mở cái quán.”

Chương 169: Định kế trên bàn ăn. (1)

Nói tới ăn là lại lạc đề, Giản Phàm hay lạc đề, Thời Kế Hồng lạc đề theo, hai người bàn bạc tung bưng, cứ như là chuẩn bị mở quán ăn thật, từ vị trí, rồi kinh doanh kiểu món ăn nào, đến khi ra ngoài gặp Tiêu Thành Cương khiến hắn nghe được mà tròn xoe mắt, hai vị này rốt cuộc đi tra án hay đi ăn không biết? Sao từ đầu tới cuối chỉ nói chuyện liên quan tới ăn vậy?

Ba người bận rộn nửa ngày, về nhà mẹ đẻ Thời Kế Hồng, đi quanh chợ Phần Dương, ở nơi này có món ăn nổi tiếng tên là Bánh Đá, là dùng bột mỳ nướng trên tảng đá mà ra, hương vị độc đáo vô cùng. Giản Phàm đương nhiên không bao giờ bỏ lỡ đặc sản địa phương, nhớ tới đồng đội bận rộn ở nhà, thế là mua cả thùng nhét ở cốp xe mang về, đương nhiên phần của Tương Dịch Giai càng không thể thiếu.

Thời gian lại trôi đi thêm hai ngày nữa, một tháng điều tra sắp đi vào hồi kết.

Tính sơ sơ qua, men theo manh mối của bảy tổ trước và giả thiết của tổ trưởng lâm thời, tiểu tổ sáu người đã trước sau điều tra hỏi chuyện không dưới 80 người, sau khi trở về từ Phần Dương, ba người Trương Kiệt, Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương điều tra ngoại vi Tề Nguyệt Các của anh em họ Tề một lượt.

Phạm vi mở rộng, thông tin đào sâu, Tề Thụ Dân không rõ hành tung, Tề Viên Dân thì thanh danh như mặt trời giữa trưa, Trịnh Thành Thắng đang ngồi tù, Trần Cửu An đã chết, Lý Tám Trụ mất tích, phát hiện mới Liên Nhận, Tiết Kiến Đình, thậm chí là phát hiện một lái xe và vệ sĩ của Tề Viên Dân. Thế nhưng ngoại trừ Tiết Kiến Đình đã trôi lên mặt nước, số còn lại không có án nào ở chỗ cảnh sát để tra, lái xe và vệ sĩ không phải người bản địa, càng không tra được.

Manh mối không đứt mà là càng loạn, ảnh chụp trộm từ máy ảnh kỹ thuật số mang về đã lưu trữ tới mấy GB rồi. Máy nhân vật chủ yếu còn rửa ảnh in ra, treo cùng với hình ảnh phác thảo,

mỗi ngày mọi người như nhậ ma nhìn chăm chăm vào đồng ảnh đó, thảo luận không ngớt. Càng lúc càng thấy hiềm nghi của anh em họ Tề quá lớn, ngay cả Tiêu Thành Cương đầu óc không nhanh nhạy lắm cũng nhìn ra đám người dựa vào đồ cổ phát lên này, cho dù không phải chủ mưu vụ trộm ở Phân cục Tấn Nguyên thì cũng không thể sạch sẽ được. Hai ngày nữa thôi là hết kỳ hạn, tổng hợp những tin tức này báo lên là đủ ăn nói rồi, nhưng không ai cam tâm dừng ở đây.

Có điều Nghiêm Thế Kiệt, người nhiều tuổi nhất, chững chạc nhất trong tổ thì đưa ra vấn đề, đó là phát hiện nay tuy mới mẻ, nhưng chưa đủ nói lên vấn đề, thậm chí không đủ manh mối và chứng cứ tối thiểu để chỉ vào anh em họ Tề, với điều kiện này, đừng nói lập án điều tra, báo lên chi đội, ngay cả khả năng điều tra tiếp cũng biến mất.

Tới chiều thứ sáu, tất cả không ai ra ngoài điều tra nữa, tụ tập lại thảo luận, các đồng chí trẻ đồng lòng chĩa mũi giáo vào Lão Nghiêm vì tội tạt nước lạnh vào mọi người, Lão Nghiêm bị chỉ trích cũng hung lên, liệt kê mấy thứ không có khả năng.

Thứ nhất, bốn người Tề Thụ Dân bị giam ở trại tạm giam, Tề Viên Dân khi đó ở Vân Thành, làm sao gây án? Cho dù là anh hấn gây án, vậy người cụ thể là ai? Chẳng lẽ bằng vào mấy lần sàng lọc mà quy kết Tiết Kiến Đình? Rõ ràng không có khả năng thành lập.

Thứ hai, mặc dù biểu hiện của Trịnh Thành Thắng đang ngồi tù rất đáng nghi, nhưng lời hấn nói hợp lý, không bắt bẻ được.

Thứ ba, khó nhất là Tề Thụ Dân giờ là công dân nước ngoài, nếu muốn điều tra phải thông báo cho ban đối ngoại tỉnh, sơ xảy một chút có khi thành sự kiện quốc tế, khi đó ngay chi đội trưởng cũng không dám gánh trách nhiệm.

Quan trọng nhất là điều thứ tư, cho dù biết nghi phạm là ai thì cổ vật bị mất, tiền mặt, súng ở đâu? Tầng Quốc Vĩ ở đâu? Không có chứng cứ, không có nhân chứng đáng tin cậy, dù vô số điều khả nghi cũng vô nghĩa, tóm kẻ nào, kẻ đó dứt khoát phủ nhận là xong.

Lão Nghiêm càng nói càng khó nghe, tóm lại là không chứng không cứ, loại ông chủ lớn như Tề Viên Dân không có khả năng

tự gây án, dù đào sâu ba tấc đất moi lên kẻ gây án vẫn chẳng làm gì được chủ mưu, nói cách khác cho dù tra ra được thì chủ mưu vẫn tiêu diêu ngoài vòng pháp luật.

Những lời này thể hiện sự am hiểu, cũng như cam chịu của đồng chí già với cuộc đời, đúng thì đúng thật, song đả kích hết sạch tinh thần của các đồng chí trẻ.

Vậy là toàn bộ quá trình điều tra chẳng làm rõ được cái gì mà lại còn mang tới một câu hỏi lớn hơn? Có phải anh em họ Tề có liên quan không? Nếu đúng là bọn chúng tổ chức gây án thì có ai? Danh tính người có khả năng dính líu đã lên trên 10 người, điều tra thêm không biết còn xuất hiện thêm bao nhiêu người, nếu thực sự điều tra, tới lúc không có chứng cứ có giá trị thì sao?

Một bên là manh mối rối bời, một bên là mỗi người một ý, cãi nhau không dứt, người trẻ tuổi hận không thể đào ra vụ án lớn. Trương Kiệt tranh luận tới đỏ mặt tía tai, Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương phụ họa, bên kia Nghiêm Thế Kiệt khuyên nhủ đặt ổn thỏa lên hàng đầu, rồi lại thêm Thời Kế Hồng vừa ủng hộ Lão Nghiêm, vừa bảo vệ đồng chí trẻ, ồn ào nửa ngày chả giải quyết được cái gì.

Chẳng ai chú ý tới tổ trưởng trong lúc mọi người hăng hái cãi nhau thì hồn vía đâu đâu lật xem mấy bức ảnh, mãi đến khi nghe thấy có người nhắc tới mình mới ngẩng đầu lên nhìn trái nhìn phải, sau đó tổ trưởng đại nhân đưa ra tổng kết kinh người: “Hôm nay đừng hỏi tôi, tâm tư của tôi không ở chuyện này, hôm nay là thứ sáu rồi, chiều tôi xin nghỉ, đi hẹn hò với bạn gái.”

Còn nghĩ tổ trưởng này giờ vẻ mặt thâm trầm như thế hẳn là có cao kế gì, ai mà ngờ ...

Choáng váng, cả đám tổ viên nghe câu này của tổ trưởng lâm thời, cứ như tâm linh tương thông, Thời Kế Hồng dẫn đầu cả đám cùng đồng thanh phủ quyết: “Kiên quyết không được.”

Giản Phàm mỉm cười hỏi: “Thế thì tuần sau tôi mời khách được không?”

Cái tổ điều tra này đúng là có vấn đề thật, nghe tới ăn một cái là xô toẹt nguyên tắc, vỗ tay hoan nghênh rào rào, thái độ xoay chuyển tới chóng mặt, Tiêu Thành Cương đại biểu tiếng lòng của mọi người hô to: “Quá được.”

Giản Phàm bắt đầu suy diễn: “Thế mới đúng chứ, mọi người trước tiên phải thỏa mãn nhu cầu nghỉ phép của tôi mới có cái lợi được mời khách, giống như phải có gậy án trước rồi mới có phá án vậy, mọi người tiếp tục tranh luận nhé, tôi đi trước một bước đây.”

Thế là tổ trưởng đại nhân an bài qua loa công việc, sau đó chuồn trước, mọi người tiếp tục tung búng thảo luận, song không phải là về vụ án, mà về tổ trưởng.

Tiêu Thành Cường tiết lộ tổ trưởng đang cùng một nữ đốc sát trên cục mắt qua mây lại, Trương Kiệt gạt phắt đi, nói tổ trưởng thường xuyên đi đón một đại tiểu thư nhà giàu, mình từng nhìn thấy một lần, tim ngừng đập luôn, quá xinh đẹp. Thời Kế Hồng cảm thán, chàng trai này mà làm con rể nhà ai thì nhà đó có phúc, gì chưa nói, chỉ bằng tài nấu ăn đã giúp cô gái kia giảm quá nửa gánh nặng việc gia đình rồi. Quách Nguyên lại kể tội sạch sẽ ngăn nắp thái quá của Giản Phàm ở đại đội một, chuyện chẳng ai yêu cầu y cũng làm đã đành, còn chỉ trích người khác sinh hoạt tùy tiện, ăn uống không đúng giờ giấc. Sợ nhất là y lôi một đồng bệnh tật ra dọa, mà y nói bệnh gì là trúng bệnh đó nữa chứ ...

Có đối tượng chung để công kích, mọi người lại hòa hảo như ban đầu.

Chương 170: Định kế trên bàn ăn. (2)

Quay lại với Giản Phàm, công bằng mà nói, tiếp nhận vụ án này là lần Giản Phàm tận tâm công tác nhất. Dù là thế Giản Phàm không phải là loại người sẽ quyên mình vì sự nghiệp, hơn một tháng qua không ít lần lợi dụng quyền uy của tổ trưởng chỉ huy mọi người làm việc còn mình chuồn mát, nếu không phải không chế được dạ dày của bọn họ, e là sớm nổi loạn rồi.

Hí hửng chuồn khỏi chi đội, thời tiết đầu đông, trời thì xám xịt, cây cối trơ trụi lá, khung cảnh u buồn, trong mắt chàng cảnh sát yêu đời của chúng ta chỉ thấy phong tình khác lạ.

Lúc này cách giờ tan ca còn khá lâu, giao thông hết sức thuận tiện, Giản Phàm lái chiếc xe Santana 2000 vừa nghe nhạc vừa đi thẳng một mạch tới phố Phủ Tây. Tới khi nhìn thấy tám biển "Càng nhảy càng xinh đẹp", kiếm chỗ đỗ xe, nhàn nhã đi vào trung tâm, cả bảo an và phục vụ viên đều biết quan hệ giữa cảnh sát đẹp trai và cô giáo Tương, ai nấy đều tươi cười chào hỏi.

Tương Địch Giai thực sự từ chức rồi, cô nói làm là làm ngay chứ không dây dưa lằng nhằng như Giản Phàm, nhưng từ chức rồi lại chẳng còn nhàn nhã rảnh rỗi như trước kia nữa, mỗi tuần tới trung tâm này 5 lần, còn bận rộn hơn ban đầu.

Chẳng biết vì sao chuyện này làm trong lòng Giản Phàm quai quái, trước kia hai người gặp nhau là hết tìm chỗ ăn lại tìm chỗ chơi, vui vẻ hết sức. Có điều sau buổi tối quan hệ hai người công khai, cầu hôn rồi cũng được đồng ý rồi, hai người không còn sự ái muội lo được lo mất, không có cảm giác ngứa ngáy mong đợi nữa, cứ như mọi thứ đã an bài. Tương Địch Giai kiên quyết từ chối những lời nói và hành động hạ lưu của Giản Phàm, xem ra muốn chị Tương xuất thân gia giáo chính thức tiếp nhận tiểu lưu manh Giản Phàm còn cần thời gian.

Hai người vẫn thân mật như vậy, có điều Giản Phàm không dám động chân động tay nữa, những lúc ở riêng bên nhau, cũng chỉ hôn hôn sờ sờ vừa đủ là dừng, thiếu chút thời cơ và dũng khí tiến sâu hơn.

Vẫn như mọi khi, lấm lét như trộm thò đầu nhìn, ái dà, hôm nay có trò mới, đầu nhô lên khỏi cửa sổ, sau đó nhô lên nữa, tới hết cả phần cổ, mắt sáng như đèn.

Té ra hôm nay là hai người luyện tập mà mình chưa bao giờ được thấy, Tăng Nam và Tương Địch Giai thành một cặp làm mẫu cho mọi người. Theo cùng tiếng nhạc êm ái, hai cô gái lúc thì tay khoác tay, lúc thì lưng dựa lưng, Tăng Nam nằm trên thảm tập, tứ chi tận lực giang rộng, còn Tương Địch Giai nằm trên lưng, hai tay móc vào tay Tăng Nam, chân vươn thẳng lên cao, hai người như liền làm một thể, khiến hội viên vỗ tay tán thưởng không ngớt.

Hai cô gái mặc đồ thể dục màu trắng xuân lan thu cúc mỗi người mỗi vẻ, Tương Địch Giai tha thướt cao ráo, Tăng Nam nhiệt nhiệt cởi mở, trang phục luyện tập không làm tròn chức năng được giao phó mà còn thành đồng lỏa khiến những đường cong mềm mại nữ nhân càng sống động, tạo ra hình ảnh tuyệt vời, làm Giản Phàm nhìn trộm muốn phun máu mũi. Chợt nhớ tới cả hai cô gái đều bị mình khinh bạc, mỗi cô gái có một mùi vị khác nhau, nếu bế cả lên giường làm phát 3P thì đời này còn mong gì hơn nữa?

Nhìn lâu đâm nghĩ bậy, tiếp đó cười như thằng ngốc.

Lần này nhìn còn say sưa hơn bất kỳ lần nào trước kia, quên luôn cả bản thân là ai, hai mắt nhìn chăm chăm mỗi một động tác của hai cô gái, rốt cuộc bị Tăng Nam phát hiện ra. Nhân lúc Tương Địch Giai giảng giải, cô lén ra ngoài, đôi mắt đong đưa ái muội, thè lưỡi liếm một vòng cánh môi gợi cảm, cúi mình xuống, bầu ngực nồn nà khoe hết qua cổ áo rộng, tức thì mắt Giản Phàm mở to mấy lần. Nhưng Tăng Nam đột ngột làm mặt quỷ chỉ Tương Địch Giai, làm Giản Phàm rùng mình suýt đứng tim.

Bà nó, đã biết mình ý chí không kiên định còn cố ý khiêu khích, ngay trước mặt chị Tương nữa, lần này mình kiên quyết không cho cô ta toại nguyện. Giản Phàm làm bộ chính nhân quân tử đi ra ngoài đợi, thậm chí Tăng Nam, không bao lâu Tăng Nam đã thành bạn thân của Tương Địch Giai rồi. Tháng này y bận tới sát đầu mẻ trán, không biết hai người họ từ khi

nào mà quan hệ phát triển thần tốc như vậy, mà Tăng Nam thì lại cứ làm động tác nhỏ với mình, không hôn gió thì lại như vô tình để lộ phần nhạy cảm trên thân thể, khiến Giản Phàm nhiều lần luống cuống, chỉ sợ lọt vào mắt chị Tương.

Thật không hiểu thời buổi này làm sao có nhiều nữ học viên rảnh rỗi như thế, đây là giờ làm việc chứ có phải giờ nghỉ đâu, Giản Phàm nói người không nghĩ đến thân. Đợi ngoài đường một tiếng mới thấy hai cô gái thân thiết nói cười đi ra, thay đồ luyện tập, mặc trên người áo khoác nỉ màu đỏ rực, Tương Địch Giai thay đổi cách ăn mặc toàn một màu trắng trước kia, càng thêm vài phần diễm lệ, phà hơi lên ngón tay đã ửng đỏ vì lạnh, chiếc mũi nhỏ nhắn nhú lại như sóng gợn mặt hồ mùa xuân, cười ngọt ngào, nhẹ nhàng khoác tay Giản Phàm, nhưng vẫn cùng Tăng Nam thảo luận động tác phối hợp.

Ba người sóng vai đi được vài bước, Tăng Nam tựa cố ý nói: “Giản Phàm, nếu anh không có việc gì thì tự đi chơi đi, tôi và chị Tương có việc, anh là nam nhân mà cứ suốt ngày chen vào giữa hai cô gái là sao?”

“Hả? Cái gì? Ai chen vào?” Sao tôi thành người ngoài rồi?” Giản Phàm bị câu này kích thích, liếc nhìn Tương Địch Giai che miệng cười khẽ, chẳng bênh vực mình.

“Thế tôi nói không đúng à, một tháng qua tôi để ý rồi, anh chỉ làm vài bữa cơm mà càng ngày càng ít sáng tạo, chúng tôi ăn tới phát chán, có phải không chị Tương? Mà này, bây giờ có cổ phổ trong tay, sao chẳng tiến bộ mà lại thụt lùi như thế?” Tăng Nam đứng ở bên kia Tương Địch Giai, thò đầu sang chỉ trích.

Giản Phàm chỉ còn biết thở dài lắc đầu: “Không có cách nào, muốn làm tốt một việc thì phải hội tụ đủ cả tinh khí thần, một tháng qua tôi bị vụ án quấy nhiễu, giờ nhìn ai cũng giống nghi phạm. Đừng nói cổ phổ nữa, tôi căn bản không dám xem, vì sao? Tôi sợ mê đắm vào đó, chỉ nghĩ tới nấu nướng không phá án được nữa, đợi xong vụ này, tôi tu luyện vài tháng rồi thể hiện cho cô xem.”

Tương Địch Giai nghe mấy lời hào khí này nắm chặt tay Giản Phàm hơn chút giống như cổ vũ, thân mật nhìn y hỏi: “Vụ án của cha Nam Nam có manh mối chưa?”

“Có một chút, em đang tìm chỗ đột phá đây, chuẩn bị đánh một trận giải quyết tất cả, có điều trước khi có kết quả không thể nói với mọi người được.”

Tằng Nam xì một tiếng: “Đừng bốc phét, nếu anh tra dăm ba tháng mà ra thì tôi còn tin, giờ đâu được mấy ngày chứ.”

“Cô mới chẳng hiểu gì, tra án không phải cứ lâu là nhất định sẽ có kết quả, nếu không mười bốn năm qua đã xong rồi, đâu tới lượt tôi.” Giản Phàm nghiêm túc nói: “Không chừng hai ngày nữa sẽ cho cô một niềm vui bất ngờ.”

Dựa trên tính ba hoa của Giản Phàm, Tăng Nam có cơ sở không đánh giá cao lời này: “À, nói tới niềm vui bất ngờ thì chúng tôi có ngay bây giờ đây, chị Tương ... Nói cho anh ấy biết đi.”

Đúng là bất ngờ thật, nhưng chẳng vui vẻ gì, Tương Định Giai có chút áy náy nói với Giản Phàm: “Giản Phàm, hai chúng tôi hôm nay có kế hoạch rồi, định cùng nhau đi spa, sau đó còn còn sửa trang phục luyện tập, tối nay có biểu diễn thời trang, chúng tôi định đi xem ... Cho nên ...”

“Hả?” Giản Phàm nhìn vẻ ngật ngừng đó, làm sao không hiểu kết cục bi đát.

Tằng Nam không khách khí gì hết: “Còn chưa nghe rõ à, thả bồ câu anh rồi, tự kiếm chỗ nào mát mà chơi đi.”

“VẬY ... VẬY hai người chơi vui vẻ ... Hôm khác hẹn chị.”

Giản Phàm trong lòng thất vọng, nhưng không muốn tỏ ra thiếu độ lượng, Tăng Nam đắc ý xoay chìa khóa trên đầu ngón tay sau đó đi lấy xe. Bên này còn đôi người ngọc tay trong tay, lúc tạm biệt, Tương Định Giai nhón chân hôn Giản Phàm một cái rồi lên xe, hai cô gái rõ ràng thương lượng trước, coi bộ cao hứng lắm, Giản Phàm một mình đứng đó vẫy tay tạm biệt.

Chương 171: Định kế trên bàn ăn. (3)

Giản Phàm có chút ghen tỵ nhưng Tương Dịch Giai trước kia ít bận bịu, có cô gái sôi động lắm trò như Tăng Nam ở bên cạnh cũng tốt, mình bận bịu suốt không có nhiều thời gian ở bên chị Tương, có khi còn chẳng nhiều bằng Tăng Nam.

Chỉ là tội nghiệp Giản Phàm, nếu không ở cùng Tương Dịch Giai thì chẳng còn việc gì để làm nữa, lui thủi về tiểu khu Bình An, làm qua loa món cơm rang thập cẩm với món canh trứng, buồn bã ăn một mình. Ăn xong về thư phòng bật laptop lên, lần nữa bắt đầu lặp lại công tác trong một tháng qua, xem từ người đầu tiên hỏi chuyện là Tiêu Minh Vũ, cho tới Trịnh Thành Thắng mới gặp vài ngày trước ở trại giam Phần Dương.

Tập tin ngày một lớn, hồ sơ vụ án được số hóa, ảnh của người liên quan, hình vẽ phác họa mơ hồ cùng với video ghi hình đoạn phỏng vấn, tỉ mỉ chi tiết hơn đống hồ sơ của Phân cục Tấn Nguyên nhiều, mỗi lần xem là mất mấy tiếng, thậm chí vì thứ này thay đổi cả thói quen sinh hoạt của Giản Phàm.

Lần đầu tiên thực sự để tâm làm việc gì đó ngoài nấu ăn, cho tới bây giờ vẫn mù mịt, khiến Giản Phàm rất không cam lòng, hôm nay đã là 29 rồi, đến thứ hai tuần sau cục công an thành phố muốn có báo cáo vụ án này, không rõ bấy nhiêu manh mối có đủ lập chuyên án điều tra chưa, hay bị yêu cầu dừng lại.

Suốt cả một tháng dài, hi sinh không ít công phu nấu nướng cùng thời gian lãng mạn ôn nhu, vậy mà kết quả lại chẳng được như ý. Mỗi lần nhìn thấy Tăng Nam là trong đầu Giản Phàm lại hiện cổ phổ làm y thêm chảy nước dãi, hận không thể đóng cửa lại tu luyện vài tháng, nhưng chính nhìn thấy Tăng Nam lại không khỏi nghĩ tới vụ án còn dang dở, không thể đường đường chính chính coi cổ phổ đó là của mình.

A, con yêu tinh đó sinh ra để làm mình đau đầu, giờ còn nhảy vào giữa mình và chị Tương.

Kỳ thực tâm kết mấy ngày qua của Giản Phàm rất đơn giản, chỉ cần chọc cái tổ ong vò vẽ này là có người sẽ nhảy ra, ai nhảy

ra là người khả nghi nhất.

Khuôn mặt từng nghi phạm xuất hiện biến mất trên màn hình, từng bản tài liệu điện tử lướt qua, những thứ này đã quen thuộc, quen thuộc tới mức có thể đọc ra vanh vách, hơn 200 nghi phạm đã rút gọn thành còn hai mấy người, rút gọn thành một nhóm rất nhỏ rồi, chẳng lẽ không cách nào tra tiếp được hay sao?

Nhóm người này phù hợp với giả thiết ban đầu của y, người hiểu giá trị của những cổ vật kia nhất chính là bọn chúng, người có khả năng mạo hiểm nhất chính là bọn chúng. Thập niên 90, 200 vạn có thể gọi là cự phú, liền một lần mất nhiều tiền như thế, ép chúng phải giết người phóng hỏa là có khả năng, lại là nhóm người dính líu tới buôn lậu đồ cổ thời gian dài, hoàn toàn có thể tìm thấy nội ứng trong phân cục; dụ Tăng Quốc Vĩ, trộm chìa quá, giết người, phi tang đều là lời giải thích hợp lý.

Có cách chứng minh, Giản Phàm có, vấn đề chỉ là dám thử hay không mà thôi, ý nghĩ này đã quanh quẩn trong đầu y khá lâu rồi, hiện giờ dựa vào những manh mối này, tìm kiếm sơ hở trong đó, tính khả thi ngày càng cao.

Xem ra phải mạo hiểm một phen, Giản Phàm trầm nghĩ, từ vụ án Phân cục Tấn Nguyên cho thấy, đám người này cực kỳ liều lĩnh, tâm tư bọn chúng cũng rất tử tử, không chỉ lấy được đồ, còn quấy đục vũng nước, khiến người phá án mười mấy năm không làm gì được ... Vậy bây giờ chúng kê cao gối ngủ ngon rồi, giống như Nghiêm Thế Kiệt nói, dù biết là ai cũng không thể làm gì chúng.

Mẹ nó, ai bảo không xem gì được, mình phải quấy vũng bùn này lên một cái, nếu không kẻ nào kẻ nấy cho rằng không sao, ngồi vững trên đài cao câu cá.

Giản Phàm nghiêng rặng, chỉ thấy khóe môi y từ từ nhếch lên, nụ cười gần nửa miệng lộ ra chiếc răng nanh, giống như lần đó tính kế Nhân Thông.

Xem thời gian đã gần 0 giờ, Giản Phàm vẫn cầm di động lên bấm số, chuông reo hồi lâu cũng có người bắt máy.

“Hong Hạnh, em ngủ chưa? ... Chuyện gì à, em có thèm ăn không? ... Ha ha ha, mai anh chuẩn bị làm bữa cơm thịnh soạn

chiêu đãi em, thế nào? Ở nhà mới của anh trong Tiểu khu Bình An .. Em gọi Vũ Vân, anh gọi Thành Cương, Quách Nguyên ... hoan nghênh, mai anh đợi em, được, tới tiểu khu Bình An gọi điện anh ra đón.”

Trong điện thoại, giọng điệu Dương Hồng Hạnh rõ ràng là đang ngủ ngon thì bị đánh thức, còn giận dỗi một hồi, nhưng vài câu bị Giản Phàm bóc trần giả bộ, tất nhiên không từ chối. Tán gẫu thêm vài câu, Giản Phàm mỉm cười cúp điện thoại, sau đó lần lượt gọi điện cho Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương, Trương Kiệt, cùng một câu: “Tổ trưởng đại nhân đây chuẩn bị mười bốn món ăn, hai mỹ nữ bồi tiếp, có tới không? Ba mươi giây

suy nghĩ.

Chẳng có gì bất ngờ, ba tên vô dụng còn thống khoái hơn Dương Hồng Hạnh, chỉ đáp một câu: Đi!

Cú điện thoại cuối cùng gọi cho Đường Đại Đầu, hai người nói chuyện rất lâu, cùng trải qua nhiều chuyện như thế, đối với lời Giản Phàm nói, Đường Đại Đầu đồng ý không chút ngần ngại, càng tiếp xúc Giản Phàm càng thấy nếu làm bạn thì người này khỏi phải nói, là loại sẵn sàng vì bạn bẻ chùy vài dao.

Lần này có kẻ không thể ngồi yên nữa rồi.

... Cả đêm chẳng ngủ được là bao, sáng sớm dậy hơi muộn. Giản Phàm thay quần áo rồi ra ngoài chạy bộ, đây là thói quen gìn giữ hai mấy năm trời, không tùy tiện bỏ ngang, chỉ là không ngờ trời trở lạnh nhanh như thế, vừa ra khỏi cửa thiếu chút nữa không chịu nổi cái lạnh thấu xương.

Hắt xì! Không kìm được hắt hơi một cái,

đứng trong hành lang khởi động làm nóng thân thể, rời khỏi khu nhà, bắt đầu chạy bộ buổi sáng, nhà ở gần công viên trung tâm, rất thuận tiện tập thể dục.

“Phù phù phù ...” Tần suất hơi thở từ gấp cho tới chậm rồi dần vững vàng, chạy khoảng cách chừng 5km, làm động tác chống đẩy, gặp người cũng như sit up mỗi thứ 100 cái, xem đồng hồ lớn ở trung tâm, thấy đã 8h10, giờ về chuẩn bị là vừa.

“Tiểu Phàm, hôm nay tập thể dục muộn thế?”

“Dạ, hôm qua cháu ngủ hơi muộn.”

Giản Phàm trước khi về nhà đi qua siêu thị mini ở đầu tiểu khu mua thêm một ít nguyên vật liệu, khách hôm nay toàn những vị ăn khỏe, vừa mang đồ ra ngoài không hề biết có bàn tay nhỏ đưa ra đánh trộm.

Chát!

Tiếng động danh gọn không làm Giản Phàm có mấy phản ứng, lại khiến cô gái phía sau giật nảy mình.

Là Lương Vũ Vân, cô vừa vỗ vai Giản Phàm một cái, không ngờ đập lên bờ vai trắng trẻo ấy lại có cảm giác như đập vào phiến đá cẩm thạch rắn chắc, phát ra tiếng động lớn. Chỉ thấy lúc này Giản Phàm quay người lại, thân trên là chiếc áo 3 lỗ rộng vai bó sát, trên người vẫn còn lớp mồ hôi lấm tấm, khiến chiếc áo dán sát vào người, thấp thoáng lộ ra đường nét sáu múi cơ bụng, hai mắt sáng lên mấy phần.

Nam nhân thích nữ nhân vóc dáng tốt, tương tự nữ nhân cũng thích nam nhân vóc dáng tốt.

Tiểu khu lác đác không có mấy người, mấy đồng lá khô được quét thành đồng chưa đốt, không khí lành lạnh, xuất hiện một phong cảnh đẹp. Nam một thân đồ thể thao trắng, cao ráo cân đối, nữ là hai cô gái mặc áo gió hồng, đều tươi trẻ xinh đẹp, một buộc tóc đuôi ngựa nhổng cao cá tính, một tóc xõa ôn nhu, nhìn từ phía sau, như đi về phía mặt trời, tạo ra xung kích thị giác nho nhỏ.

“Nghe thấy ăn có khác, đến thật sớm.” Giản Phàm nhìn hai cô gái xách hai túi nhỏ, chắc vừa mua hoa quả gì đó trong siêu thị ra, nói được nửa chừng quát lên: “Này, làm gì thế hả?”

“Oa, đại tử, có cơ bụng thật đấy, nhìn bề ngoài thật không nhận ra.” Té ra là Lương Vũ Vân vừa trắng trợn đưa tay sờ bụng Giản Phàm, ngang nhiên bình phẩm với Dương Hồng Hạnh.

“Cái này gọi là quý rồi đấy biết không?” Giản Phàm tránh bàn tay của nữ lưu manh, trừng mắt đe dọa: “Nếu anh sờ em thì sao?”

“Sờ đi, anh thoải mái, nhưng sờ rồi mà phải chịu trách nhiệm, ngày ngày em tới chỗ anh ăn cơm.”

Dương Hồng Hạnh che miệng cười khúc khích, rất hâm mộ Lương Vũ Vân có thể tùy tiện thoải mái với Giản Phàm, cô cũng

rất muốn thử một lần tùy tiện như vậy, rốt cuộc không đủ dũng khí.

Chương 172: Định kế trên bàn ăn. (4)

“Ừm! Oa, món thịt bê này rất đặc sắc, vừa mềm vừa thơm, đại tỹ, nhanh nhẹn chút, ra tay đi, đừng để bọn họ cướp sạch.” Trên bàn ăn, Lương Vũ Vân mặc áo len trắng như tuyết xắn tay áo lên quá khuỷu, vừa ăn vừa hô hào Dương Hồng Hạnh tranh cướp, ba tên ngồi đối diện ăn như rồng cuốn hổ vồ, trừ Trương Kiệt ra thì đều là người đại đội một chảng cần đóng giả thực nữ làm gì thiệt thân.

Chỉ thấy Tiêu Thành Cương múa đũa như bay, thịt bê thịt lợn ra sức gắp vào bát mình, Trương Kiệt ăn tới mồm nhoe nhoét mỡ, khen không ngớt, tên này thích ăn cay. Quách Nguyên thì vừa ăn vừa cảm thán Giản Phàm đúng là biết ăn, cái nhà này sắp biến thành bếp mất rồi, cứ như là thời chuẩn bị chiến tranh. Lương Vũ Vân hết sức tán đồng, trước bữa ăn đã đi tham quan rồi, nào là sơn trà, hạt dưa, hạch đào, cô thu gom được cả một túi, cứ như con sóc đi tha thức ăn vào tổ, cười toét miệng, chuẩn bị đem về nhà từ từ thưởng thức.

Đang nói chuyện thì Giản Phàm từ trong bếp lại bê thêm ra món ngô ngọt xào, món này rõ ràng là có hiểm nghi lầy lòng các cô gái, cười tủm tủm đặt trước mặt Dương Hồng Hạnh, làm động tác mời khiến Lương Vũ Vân cười ngất, Dương Hồng Hạnh thì đỏ mặt xấu hổ, quan tâm nói: “Giản Phàm, đừng chỉ làm cho mọi người ăn, anh cũng ngồi đi chứ.”

“Anh làm thêm một món canh đã, sắp xong rồi, yên tâm, dầu bếp không đói được đâu. Này, mấy chàng trai, phong độ chút, đừng để người ta xem thường tổ điều tra lâm thời của chúng ta.” Giản Phàm nói đùa, ba tên cấp dưới lâm thời còn chẳng nể mặt, xua y đi làm canh cho nhanh.

Mười hai món ăn cực kỳ bắt mắt, gà cay bóng mỡ, thịt bò sốt tương không có gì bắt mắt lại là món đậm vị nhất, bạch thiết nhục tuyệt phẩm, chân giò thủy tinh thích mắt, bách hợp rau cải xanh xanh trắng trắng, tôm rang muối đỏ rực cả một bát ... Cấp bậc này cao hơn nhà hàng ba sao không ít, hơn nữa càng

thêm cầu kỳ, như dấm là của Đông Hồ Đại Nguyên, ngay cả dầu trong rau trộn mà Tiêu Thành Cương cũng nhận ra là dầu ma hương đặc sản của Ô Long, hơn loại bán ở siêu thị bội phần, nói ăn tới răng cũng thơm không phải là quá.

Bữa cơm này ăn từ 11 giờ, đã ăn gần một tiếng rồi, xem chừng Giản Phàm chuẩn bị vô cùng sung túc, cho dù là đám đồng đội chẳng hiểu thưởng thức lắm cũng ăn tới sảng khoái, khen không ngớt miệng.

Dương Hồng Hạnh chẳng như mấy vị chỉ biết ăn kia, mắt cứ liếc vào trong bếp, sáng sớm gọi điện cho Lương Vũ Vân bảo tới nhà Giản Phàm, cô nàng bị Giản Phàm làm ăn tới kén miệng không ngủ nướng được nữa, mới hơn tám giờ đã kéo Dương Hồng Hạnh tới đây rồi.

Hai cô gái tò mò tham quan một phen ngôi nhà mới, mặc dù có hơi trống, nhưng phối màu rất lãng mạn ấm áp, đậm không khí gia đình nhỏ, chưa nói hoàn cảnh quá tốt, ngay cạnh là công viên trung tâm. Lương Vũ Vân cứ cảm thán Giản Phàm quá biết ăn biết hưởng thụ, gả cho một người như vậy cả đời chẳng lo gì, ghé tai Dương Hồng Hạnh sớm sớm bầy Giản Phàm gạo nấu thành cơm cho xong quách ...

Sau đó là tới Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương, hai tên này mang mỗi cái miệng tới ăn, không như hai cô gái còn biết mua hoa quả, đã thế vừa mới vào nhà đã kêu đói om xòm. Giản Phàm thì cứ bận rộn trong bếp suốt, năm người người vừa ăn uống vừa trò chuyện, Dương Hồng Hạnh nghe ra vụ án đang bế tắc, lòng cứ có chút không yên.

Bên cạnh bát đĩa mỗi người là đống xương sườn, vỏ tôm, bụng to tới mấy cũng không chứa nổi nữa, đĩa càng ngày càng chậm, canh còn chưa lên thì Trương Kiệt đã xoa bụng rồi, khoan khoái cầm chén ngọc mẽ hoàng nhấm nháp cảm thán: “Úi da ... No chết mất, Thành Cương, cậu ăn giỏi thật đấy, còn chưa no à? Khỏi phải nói, tài nghệ của tổ trưởng đúng là tuyệt vời, từ khi tôi vào tổ điều tra, càng ngày càng kén ăn, về nhà cắn nhai với vợ vài câu, thế là tình cảm vợ chồng hơi bất hòa. Vợ tôi mà có tài nghệ bằng nửa tổ trưởng của chúng ta thì tôi sướng chết thôi.”

Câu này kết hợp với cái vẻ mặt thỏa thuê của hắn làm mọi người cười phun thức ăn ra, Quách Nguyên đẩy Trương Kiệt một cái: “Ngốc lắm, phẫu thuật chuyển đổi giới tính, sau đó quán lấy đòi làm vợ cậu ta, để cậu ta phục vụ.”

“Đúng đúng.” Tiêu Thành Cương vỗ đùi: “Nữ biến thành nam thì khó, nam biến thành nữ dễ lắm, cho một dao là giải quyết xong rồi, hiện giờ giả gái nhiều, đang là một thời thượng.”

Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương một trái một phải trêu chọc Trương Kiệt, làm hai cô gái cười rũ rượi. Đúng lúc này Giản Phàm bê một bát canh sứ trắng ra, nước canh xanh xanh có vài phần lấp lánh, hành hoa và rau thơm nổi bập bênh, hương thơm tỏa ra theo từng làn hơi trắng, có điều năm người lúc này ăn tới quá sức rồi, không hứng thú nữa, chỉ Tiêu Thành Cương là giơ bát ra.

Giản Phàm chuyên môn múc cho Dương Hồng Hạnh và Lương Vũ Vân.

“Canh dồi đậu hũ, không ăn đừng hối hận, dùng bột cực mịn làm ruột non, mùi vị đặc biệt, đậu hũ và dồi trộn lẫn với nhau, căn bản không nhận ra món nào với món nào.”

Trương Kiệt và Quách Nguyên nghe vậy sợ bỏ lỡ món ngon cũng chìa bát ra, húp một ngụm nhỏ, thơm thơm thanh thanh, vào miệng trơn mềm, đúng là ngon thật, có điều ăn quá no rồi, chỉ húp được nửa bát rồi đặt xuống.

Giản Phàm lúc này mới ngồi xuống, gom vài món ăn thừa vào một đĩa, xới cơm ăn ngon lành, nhìn quanh nói với đám tổ viên: “Này, nói lỏng thắt lưng ra đi, ăn thế nào? Đừng tiếc lời khen, nói trước, ai mà khiến tôi nghe không hài lòng thì lần sau không có phần.”

“Được, được, để tôi đi đầu.” Trương Kiệt giơ cao tay lên, xuýt xoa: “Ngón nghề này của tổ trưởng đại nhân căn bản không cần đánh giá, đúng là trước nay chưa từng có, tổ trưởng đại nhân đúng là thế này.”

Nói rồi giơ ngón cái.

“Ừ, miễn cưỡng thông qua, Quách Nguyên, tới lượt anh.” Giản Phàm gật gù điểm danh.

“Nghiêm trọng đồng ý với Trương Kiệt, phải thêm vào một câu, quan trọng ở chỗ, ăn còn không mất tiền, mọi người nói xem, chuyện tốt thế này tìm khắp Đại Nguyên đâu ra?” Quách Nguyên làm động tác cố động, những người còn lại hết sức phối hợp vỗ tay rào rào, câu này không thể chuẩn hơn nữa.

“Oa ca, Oa ca, sau này em ăn luôn ở nhà anh nhé.” Tiêu Thành Cương xán tới cười nịnh, dùng hành động thay lời nói.

“Đừng mơ.” Giản Phàm phủ quyết ngay, mắt nhìn tới Lương Vũ Vân, tất nhiên là được những lời tán dương hoa mỹ văn vẻ nhất, đợi tới Dương Hồng Hạnh chỉ có ánh mắt ôn nhu tới mức khiến y khiếp hãi không dám đùa với cô nữa, sợ hiểu lầm quá sâu, sau này không cởi bỏ được.

Tùy ý trò chuyện vài câu, dần dần đi vào chủ đề chính.

“Được rồi, người chưa ăn no thì tiếp tục ăn, người ăn no rồi thì chúng ta tranh thủ nói chuyện vụ án, tư liệu bổ xung đã gom đủ chưa? Lai lịch của lái xe và vệ sĩ đã tra ra chưa?” Giản Phàm vừa ăn vừa hỏi.

“Tra rồi, lái xe Trương Đại Hữu, không tiền án, người Đại Nguyên, vệ sĩ cũng họ Tề, Tề Song Vân, từng làm giáo viên trường võ thuật Vân Thành, nghe nói cũng có chút bản lĩnh. Chúng tôi còn tra được tháng trước Tề Thụ Dân về Đại Nguyên, chỉ thế thôi.” Trương Kiệt bổ xung ít thông tin mới.

“Hoạt động của chúng thế nào?” Giản Phàm hỏi tiếp.

Chương 173: Định kế trên bàn ăn. (5)

“Liên Nhận ngày ngày lang thang Tề Nguyệt Các, nhưng Tiết Kiến Đình thông thường rất ít khi tới đó, tôi đoán chừng hai tên này một sáng một tối, tìm được mục tiêu chúng mới hành động. Đã có vài vụ tố cáo chúng cưỡng ép người vùng ngoài bán đồ cổ, có điều đồn công an Nam Cung không xử lý. Ông chủ Tề Viên Dân cũng rất ít đến hiệu, chỉ khi nào vụ giao dịch lớn mới xuất hiện, đối với người ngoài mà nói là nhân vật rỗng thần thấy đầu không thấy đuôi. Bằng chứng cứ hiện giờ, thậm chí không nhìn ra quen hệ giữa Tề Viên Dân với loại người như Tiết Kiến Đình. Bây giờ làm ăn kiểu nửa trắng nửa đen thì đường nào chẳng có người.” Quách Nguyên giới thiệu tình hình.

Đào xới suốt cả một tháng, người thì dễ tìm, chứng cứ thì khó, Giản Phàm tựa hồ có chút bực dọc nói: “Các anh nói xem, ai mới là nghi phạm trực tiếp nhất của vụ án Phân cục Tấn Nguyên.”

“Chuyện này ...”

Câu hỏi bất thành linh giống lãnh đạo chất vấn này làm Quách Nguyên và Trương Kiệt có chút khó trả lời, nhưng Tiêu Thành Cương chẳng nghĩ gì, vừa ăn vừa nói: “Không biết, nếu biết thì đơn giản rồi.”

“Không biết thì không biết đoán à? Đúng là, chỉ biết ăn.” Giản Phàm không hài lòng với biểu hiện của cấp dưới.

Quách Nguyên và Trương Kiệt đều là cảnh sát có chút thâm niên, hôm nay lại bị đồng chí mới nói cho sắc mặt không tự nhiên lắm, Lương Vũ Vân phì cười: “Này Giản Phàm, cái tổ này của anh phá án dựa vào đoán mò à?”

“Vụ án này để mốc thối mười bốn năm rồi, không đoán thì em chỉ anh một chiêu để ăn nói với bên trên đi.” Giản Phàm cho Lương Vũ Vân một câu ghen luôn, sau đó nhìn mấy tổ viên: “Hôm nay là 29 rồi, các anh nghĩ vì sao tôi lại mời các anh ăn? Các anh phải biết chia sẻ nỗi lo với tổ trưởng chứ, phải nghĩ cách tìm hiềm nghi trực tiếp cho tôi, giải quyết chuyện này. Đừng có

chỉ biết ăn không biết làm, đặt hiềm nghi trọng điểm vào ai, làm sao mới tra ra chứng cứ, làm sao để tiến thêm một bước điều tra, Quách Nguyên, anh nói đi.”

“Tôi, tôi ... Trương Kiệt nói đi.” Quách Nguyên áp úng đùn đẩy trách nhiệm.

“Làm sao tôi biết.” Trương Kiệt cúi kính đẩy tay hẳn ra.

Tiêu Thành Cương thì không cần phải hỏi nữa, Giản Phàm vẫn không dừng đũa, giống cố ý chọc giận người ta: “Này Trương Kiệt, không phải anh thông minh lắm à, manh mối do anh phát hiện ra, sao bây giờ không phát huy thông minh tài trí đi.”

“Tổ trưởng, đừng sỉ nhục tôi, vụ án này là do tôi đi hỏi chị Hồ, chị ấy chỉ chiêu cho, nếu không tôi cũng chẳng biết.” Trương Kiệt thành thật khai ra.

Không có gì ngạc nhiên, Giản Phàm nhìn tới hai cô gái, Lương Vũ Vân giãy nảy như đĩa phải vôi: “Này, bọn em là người ngoài, không rõ tình hình vụ án ra sao, anh bảo bọn em góp ý thế nào?”

Xem ra bữa cơm hôm nay không phải dễ ăn rồi, tổ trưởng Giản vào thế bí, thời hạn lại sắp hết chưa biết phải ăn nói với cấp trên ra sao nên bí lối cùng đường muốn hỏi kế mọi người.

Tới đây thì không ai còn tâm trạng nào nữa, không khí trong phòng lắng xuống, nếu chẳng phải Giản Phàm vẫn còn ăn, lúc này đứng lên cáo từ chưa tiện thì chắc là có người bỏ đi rồi.

Giản Phàm tay cầm chén rượu, nhấp từng ngụm nhỏ, giống như đang thưởng thức mỹ tửu, lại giống như cân nhắc phải lên tiếng ra sao, một lúc sau mới nói: “Là tổ trưởng, dù lâm thời, tôi có trách nhiệm, cũng có biện pháp, cũng có thể nói là một kế hoạch hành động, hôm nay nhân dịp ăn cơm, chúng ta thống nhất tư tưởng. Tôi nhấn mạnh trước, tuyệt đối bảo mật, vắn vện 6 người chúng ta được biết thôi, không được tiết lộ cho người thứ bảy ... Tôi tin tưởng biện pháp này có thể bắt được nghi phạm.”

Quách Nguyên và Trương Kiệt ngồi thẳng người lên ngay, bọn họ biết vụ án này khó thế nào, nghiêm túc gật đầu, Dương Hồng Hạnh và Lương Vũ Vân là con em trong ngành, biết vụ án

này còn lâu hơn, đều hết sức tò mò, im lặng nhìn Giản Phàm, trong lòng có chút thiếu tin tưởng.

Giản Phàm đợi mọi người tập trung rồi hỏi: “Tất cả mọi hiểm nghi đều chia vào hai anh em họ Tề, đúng không?”

“Đúng!” Trương Kiệt dẫn đầu khẳng định.

“Lấy đặc trưng phạm tội điều tra nghi phạm tiềm tàng là thủ pháp thường dùng của chúng ta, tôi liệt kê lại đặc trưng của vụ án cho mọi người. Đầu tiên đó là gây án theo nhóm, tiếp đó nghi phạm là người Đại Nguyên, thứ ba là hiểu giá trị cổ vật nhất, thứ tư là có đủ tiềm lực kinh tế và năng lực để tổ chức thực thi gây án. Toàn bộ những đặc trưng này đều vây quanh đoàn thể do anh em Tề gia cầm đầu, đúng không?” Giản Phàm gập từng ngón tay lại liệt kê từng đặc trưng của nghi phạm, cách này tuy thường dùng nhưng phải có chứng cứ gián tiếp hoặc nhân chứng, thuần túy dựa vào suy đoán thế này rất ít.

Quách Nguyên không nhìn ra bất kỳ vấn đề nào trong đó, gật đầu: “Chính xác.”

“Vậy tôi đưa ra một suy đoán, gồm tay lái xe Trương Đại Hữu, vệ sĩ Tề Song Vân, cùng với Từ Kiến Đình và Liên Nhận, Lý Tám Trụ chưa rõ tung tích chính là những kẻ có khả năng gây án nhất.” Giản Phàm vung tay nói hết sức kiên quyết. Thế thì ngày mai chúng ta bắt hết bọn chúng.”

Mọi người giật mình, Quách Nguyên và Trương Kiệt phát hoảng, nếu bắt người tùy tiện như thế, thế nào cũng bị đốc sát bắt đi, huống hồ ở đây có một vị đốc sát. Tên phôi bò như Tiêu Thành Cương cũng không dám chơi liều như vậy, sao Oa ca lại nghĩ ra cái cách ngu xi hơn cả mình thế này, chán sống rồi à?

Dương Hồng Hạnh vừa kinh ngạc lại tức cười, hết sức nghiêm túc nói với Giản Phàm: “Giản Phàm, có phải anh định khảo nghiệm tính nguyên tắc của đốc sát không? Anh tính bắt người mà không cần chút chứng cứ nào đấy à, được, anh mà ra tay thì chuẩn bị tâm lý tới chỗ em đi.”

Giản Phàm không tiếp nhận lời khuyên can uyển chuyển này: “Vụ án này không phá được, không phải ở vấn đề năng lực hay trí tuệ, cũng không phải là do vấn đề lực lượng không đủ, mà vấn đề nằm ở thể chế ... Sau khi vụ án xảy ra, trong thời gian

ngán không nghĩ tới những điểm này còn có thể hiểu, nhưng bao năm trôi qua như vậy, kế hoạch tinh vi thế nào cũng không thể che mắt tất cả mọi người. Tôi lấy một ví dụ nhé, bốn năm trước Ngô Đích đã đề xuất đường lối này, nhưng bị phủ quyết. Nếu như chúng ta làm theo trình tự bình thường cũng gặp kết cục tương tự, chỉ cần lập phương án, báo lên chi đội trưởng, thế nào cũng bị võ bàn nói: Không được! Cho dù chi đội trưởng đồng ý, phương án đưa lên cục, lãnh đạo hồ đồ một cái cho chết yếu ngay, đợi chạy ngang chạy dọc vận động trên dưới để được khi phê duyệt thì lộ hết rồi, thời cơ cũng mất. Nào, bây giờ mọi người muốn nghe kế hoạch của tôi không, nếu thấy nguy hiểm, nếu thấy bất khả thi, chúng ta giải tán luôn.”

Chuyện này quá kinh người, nhưng dù sao đều là đồng chí trẻ, có nhiệt huyết, có tư tưởng phản nghịch, hơn nữa tổ trưởng rõ ràng có hơi hướng tẩu hỏa nhập ma rồi, mọi người lác đác gật đầu.

Giản Phàm đặt chén xuống, vén tay áo lên, ngoắc ngón tay mọi người ghé tới gần, cái vụ án đã khốn nhiều y bao lâu, mỗi lời nói ra rõ ràng mạch lạc như đọc tên món ăn, vẻ nghi hoặc trong mắt mọi người dần tan đi, dần dần có chút phấn khích. Chỉ Dương Hồng Hạnh là hơi mất hứng một chút, té ra hôm nay anh ấy mời mình tới ăn cơm chẳng phải vì muốn lấy lòng, mà kéo mình nhập bọn.

Biện pháp rất thần bí, vắn vện chỉ sáu người biết.

Chương 174: Trong án có án. (1)

Suốt gần 20 phút trong phòng chỉ có giọng nói của Giản Phàm, nói xong ai nấy đều có chút sững sốt, Quách Nguyên gãi cằm liên hồi, Trương Kiệt liên tục bẻ đốt ngón tay, Tiêu Thành Cương nhấp nha nhấp nhồm không rõ là kích động hay lo lắng. Hai cô gái nhìn nhau, chuyện này nghe có vẻ sốc, nhưng mà cũng rất hợp tình hợp lý.

Thấy không ai tỏ thái độ gì, Giản Phàm có chút không vui, không biết từ khi nào đã nhiễm một chút tính lãnh đạo, dùng đốt ngón tay gõ bàn: “Biện pháp đã nói với mọi người rồi đấy, tôi đi quanh chợ cổ Nam Cung mười mấy ngày, thường nghe người ở đó nói một câu: Gan anh không đủ to thì người ta chẳng bao giờ biết anh là ai! Câu này nói rất có lý, nhận bay qua để lại bóng, người chết để lại danh. Chúng ta không thể làm cảnh sát vô danh cả đời. Thành Cương, mày không phải là luôn muốn dương danh giới cảnh sát Đại Nguyên à, còn cơ hội nào tốt hơn thế này không? Quách Nguyên, anh làm cảnh sát 8 năm rồi, chưa có được một cái công lao cá nhân, tương lai đề bạt có tới phần anh không? Nếu lần này mà thành, anh nghĩ đi. Trương Kiệt, anh thì khỏi nói, dù anh bắt sai người, xin lỗi thả ra là xong, đội trưởng Lục nói, anh cơ bản chưa bao giờ bắt đúng người, anh còn sợ sai à? ... Vũ Vân, Hồng Hạnh, hai em là người ngoài, nếu không phải vì bọn họ không hiểu gì mấy thứ công nghệ cao, anh cũng không phiền tới bọn em. Nếu chuyện không thành, hai em chỉ là phối hợp, chẳng sao cả, nếu mà thành, có thể nói thế này, giới cảnh sát Đại Nguyên xuất hiện hai nữ anh hùng, thấy chị Hồ không, có nam đồng nghiệp nào dám xem nhẹ chị ấy ... Nào, tỏ thái độ đi, tôi không ép, ai không tham gia, tôi tuyệt giao.”

Nói xong trừng mắt với Tiêu Thành Cương, Tiêu Thành Cương ăn tới nút bụng lúc này biết giống thời làm hiệp cảnh ở huyện Ô Long, phải đứng ra ủng hộ Oa ca rồi, hiên ngang nói:

“Oa ca bảo em làm gì thì em làm nấy, sợ gì ... Dù sao anh là tổ trưởng, xảy ra chuyện gì thì anh gánh.”

Câu này nói đúng điểm mấu chốt rồi, Quách Nguyên tuy còn lo lắng, nhưng gật đầu: “Thử xem sao, dù sao không có cách nào hay hơn, nói không chừng chiêu của Giản Phàm có hiệu quả.”

Trương Kiệt đau khổ xoa bụng: “Trên đời đúng là không có bữa ăn nào miễn phí mà, được, liều mạng bồi tổ trưởng, dù sao tôi làm trò hề trong đội nhiều rồi, thêm lần nữa cũng thế thôi, cùng lắm làm kiểm điểm, về đội trọng án.”

Có người ủng hộ, Giản Phàm thêm tự tin, xoa xoa tay nhìn hai cô gái: “Tới lượt hai em rồi.”

Chỉ phối hợp kỹ thuật thôi mà, Lương Vũ Vân tính tình phản động, thích náo nhiệt, cũng chẳng sợ, nhưng chỉ mặt Giản Phàm: “Biện pháp quá thất đức, là một cảnh sát, em không thể đồng ý với anh.”

Đội Giản Phàm trừng mắt lại cười hì hì trở giọng: “Nhưng vì nể mặt đại tỷ của em, nên em giúp anh. Điều kiện, với tiêu chuẩn bữa ăn hôm nay, dù không thành cũng phải mời vài bữa, nếu không thì phẩm giá của em quá thấp, vì một bữa ăn mà leo lên thuyên giặc ... Đúng không?”

“Đúng đúng.” Quách Nguyên vỗ tay hưởng ứng: “Quên mất không nói điều kiện, Vũ Vân nói đúng lắm.”

“Một tháng một lần, không, hai lần.”

“Oa ca, hôm nay không có món cá, lần sau phải bồi thường.”

Không khí trở nên nhiệt liệt, Vương Vũ Vân vừa mới nhắc tới, ba chàng trai liền nhao nhao phụ họa, nhân cơ hội đòi hỏi yêu sách. Giản Phàm vừa gật đầu đồng ý vừa nhìn người cuối cùng còn chưa tỏ thái độ. Dương Hồng Hạnh nhoẻn miệng cười, mang theo chút thẹn thùng, hàm răng trắng lộ ra giữa hai cánh môi hồng dần dần thu hút trái tim Giản Phàm, mặc dù trong bữa cơm hai người không giao lưu nhiều, nhưng đều thấy lòng ấm áp.

Bữa cơm này thành một sự mở đầu, vụ án chùm bức màn bí ẩn suốt 14 năm dần dần được vén lên.

Ở trong cái nghề đồ cổ này có hai loại người rất dễ có được sự tôn kính của người khác, một loại có mắt lửa người vàng phân

biệt được thật giả, ví như ông già Bạch Mao khá có tiếng ở chợ đồ cổ Nam Cung, sách cổ chỉ cần sờ một cái là biết; một người nữa biệt danh Đầu Trọc, rất có tâm đắc với tiền cổ, cầm vào tay ước lượng một lúc là biết xuất xứ niên đại. Người ngoài nghề nhìn vào thấy hết sức thần kỳ, nhưng mà kỳ thực cũng dễ hiểu thôi, bọn họ lăn lộn trong nghề lâu năm, thấy nhiều biết nhiều chỉ cần người có chút thiên phú sẽ ngộ ra thôi, những người mới vào nghề thậm chí không tiếc tiền mua đồ giả của hai người bọn họ chỉ mong có thể thỉnh giáo vài câu.

Loại thứ hai thì khác, chính là có tài lực lớn để thu nạp bảo vật, Tề Nguyệt Các chính là thuộc loại này, khiến người ta không thể không tôn kính. Đồng hồ Càn Long trong truyền thuyết nghe nói được ông chủ Tề Viên Dân cất giữ, giá trị lên tới 2000 vạn. Viện bảo tàng tỉnh có lần triển lãm 12 đồng tiền thạch lục tạo hình đặc biệt là do Tề Nguyệt Các mang tới tham dự triển lãm, nghe nói loại tiền thạch lục lưu truyền thời Càn Long này rất hiếm, mỗi đồng giá trị không ít hơn 5 vạn, nhưng nếu nối liền với nhau thành bộ giá trị tới 100 vạn là ít. Còn về phần người ta cất giữ bao nhiêu kỳ trân dị bảo thì không thể biết.

Truyền thuyết nói Tề Nguyệt Các có quan hệ với giới đào tộm mộ và buôn lậu đồ cổ ở Vân Thành. Có điều chẳng ai để ý tới chuyện này, cũng như chẳng ai để đồ trong tay mình là cổ vật hay hiện vật văn hóa, một thứ có ý nghĩa văn hóa lịch sử, một có giá trị thưởng ngoạn nghệ thuật, còn thứ mang cả hai loại ý nghĩa này chính là bảo vật. Giống chữ của Vương Hi Chi, đỉnh Thương Chu, bia Tần Hán ... Đó là thứ làm người ta si cuồng, làm người ta khao khát, làm người ta mất ăn mất ngủ, muốn đem tinh lực và tài lực cả đời ra để sở hữu.

Trong mắt người ngoài Tề Viên Dân chính là người si mê đồ cổ.

Hôm nay bất ngờ thấy ông chủ Tề đi chiếc xe Hồng Kỳ của mình xuất hiện ở chợ đồ cổ. Tuổi đã ngũ tuần, Tề Viên Dân không cao, nhưng đặc biệt to lớn, tóc vuốt keo chải ngược bóng lộn, vệ sĩ lừng lững bám sát phía sau, đi về phía cửa hiệu nhà mình.

Chợ sáng nhộn nháo vừa mới kết thúc, không khí đầu đông rét căm căm, người quét dọn xong thở một hơi là không khác gì hút thuốc. Thông thường thì thời gian này khó mà thấy được ông chủ Tề, nhưng hôm nay có chút đặc thù, hai vị khách tới yêu cầu giám định, món đồ này đúng là hiếm có, mà theo nhân viên cửa hiệu nói là đối phương có ý muốn bán, thế nên ông chủ Tề mới chui ra khỏi chăn ấm.

Ở cửa, Liên Nhận từ xa đi tới, làm nam tử chạc tứ tuần, trông tháo vát nhanh nhẹn, ghé sát tai thì thầm vài câu, Tề Viên Dân hơi ngẩn ra, sau đó theo Liên Nhận đi vào hiệu, tên này theo mình cũng mấy chục năm, nhãn lực không kém, nói là vật bất phàm thì khó sai được.

Trong cửa hiệu cổ điển, quây cao, tủ gỗ lớn xếp đủ loại bình hũ, trước bàn bát tiên là hai thanh niên nam tử tuổi chừng hai mươi, da đen đúa, tóc cộc, cổ áo cẩu bần, chẳng cần nhìn kỹ cũng biết là dân lao động chạy đầy đường, không khác đám kéo xe, trải sạp bán hàng lề đường, đi dép cao su, chân dính bùn vàng.

Tề Viên Dân hai mắt sáng như đuốc, suy đoán không chừng món đồ lai lịch bất chính, có điều theo kinh nghiệm thì thường thường đồ tốt ở trong tay loại người này sẽ mang lại lợi nhuận lớn.

Chương 175: Trong án có án. (2)

Đều là dân lao động, khẩu âm Thiểm Nam, rụt rè có phần sợ hãi nhìn Tề Viên Dân. Tề Viên Dân không thèm để ý tới người nữa, chú ý tới vật, trắng nõn lại có vân đỏ, là ngọc Hòa Điền tiêu chuẩn, điêu khắc thành chim lớn, miệng ngậm bông lúa, đường nét êm ái, cảm giác sống động, tay sờ nhẹ một cái liền có kết luận, ngọc không phải giả, là đồ cao cấp. Lại nhìn kỹ hơn, trên lưng chim lớn có chim nhỏ, lông vũ, móng vuốt đều tinh tế rõ ràng, tuyệt đối không phải loại dùng công nghệ hiện đại làm ra nổi.

Mẫu tử đại ngọc điều!? ... Tim Tề Viên Dân đập cuồng loạn, thứ này mới vẻn vẹn nghe danh, truyền thuyết nói vào thời Minh ở Đại Nguyên có vị tri phủ bỏ bỏ ngàn vàng điêu khắc đôi ngọc điều này làm cống phẩm dâng lên kinh, dọc đường bị thổ phỉ cướp mất, thất tán dân gian. Mười mấy năm trước có hiện thân ở Đại Nguyên, nhưng khi đó hắn ở Vân Thành nên không có duyên được thấy, không biết hoa rơi vào tay ai, lúc này nhìn một cái, liền bị món đồ tinh xảo tuyệt luân trong truyền thuyết làm toàn thân run rẩy.

Tục ngữ có câu cao thủ ra tay, một chiêu là biết bản lĩnh thế nào, ông chủ Tề có mấy chục năm công phu trong nghề, thứ này căn bản không cần giám định kỹ càng cũng rõ thật giả rồi. Có điều còn có một câu, nhà nghề chưa gặt đầu chưa tính là đúng. Tề Viên Dân cầm món đồ chơi trong tay tới mười mấy phút, niềm vui phai dần, lắc đầu chép miệng, có vẻ vô cùng tiếc nuối.

Loại gian xảo cỡ này, lòng càng mừng rỡ, càng không để lộ ra ngoài.

“Sao thế, giả à?” Một trong số hai nam tử nhìn Tề Viên Dân, đứng ngồi không yên.

Tề Viên Dân gặt đầu, khẽ buông một tiếng thở dài: “Đáng tiếc, đáng tiếc, thứ này hắn là tên Đại ngọc điều, đồ vật thời Minh, tiếc là do hậu nhân mô phỏng, đồ thật có lẽ đã sớm thất tán trong binh tai chiến loạn rồi ... Xem đi, thứ ngọc này có tạp chất,

nhìn để nữa đã bạc màu rồi, chúng tỏ dùng vật liệu không để ý ... Có điều cho dù là đồ mô phỏng, cùng là thứ cao cấp đấy. Hai vị muốn biết giá trị của nó, hay muốn biết xuất xứ của nó?”

Giọng điệu hời hợt, bới móc mấy khiếm khuyết kỳ thực chẳng phải là khiếm khuyết, ánh mắt chẳng buồn nhìn món đồ thêm lần nào, giống như chỉ là thứ chổi cùn rế rách.

Hai người ngồi đối diện nhìn nhau thể hiện sự hoang mang rõ rệt của người ngoài nghề thiếu hiểu biết, thuộc loại nhà quê thành thật, nói thẳng ra thì là ngốc. Người nhiều tuổi hơn khiêm tốn hỏi: “Ông chủ Tề, vậy món này ... Giá bao nhiêu?”

Chà chà! ... Tề Viên Dân cười muốn nở hoa trong bụng, đúng là hai thành nhà quê, có điều giọng điệu vẫn khách khí: “Món đồ này hẳn là đồ mô phỏng của Thanh Lam Phường ở tỉnh ta thời Dân Quốc, nếu hai cậu thực sự muốn bán, tôi có thể cho các cậu một cái giá hợp lý. À phải rồi, hai cậu phải để lại bản sao CMT, chẳng may cần tra nguồn gốc còn có câu trả lời.”

Trong nghề đồ cổ có câu, bỏ tiền thật ra mua đồ giả là người ngoài nghề, nhưng bỏ đồ giả ra mua về đồ thật là người nhà nghề. Phàm là người có nghề, tuyệt đối sẽ không đem giá trị thực sự ra nói với người sở hữu. Tề Viên Dân là người nhà nghề, trong lòng đang nhằm tính trả món này bao nhiêu mới hợp ... Không thể trả thấp quá làm khách hàng chạy mất, giá cao quá thì người ta không nỡ bán.

“Đáng, đáng bao tiền ạ?” Người nhiều tuổi hơn hỏi lại, hiển nhiên ngoài tiền ra thì chẳng quan tâm tới gì khác.

Tề Viên Dân nhìn hai tên nông dân mắt mở to ngu ngốc, thế này là muốn bán đi lắm rồi, lợi nhuận lớn nhất của nghề đồ cổ này tới từ kẻ buôn lâu hoặc đào trộm mộ, hoặc nhiều con đường phi pháp khác, còn thứ hợp pháp được người ta biết tới thì giá tăng tới quá mức rồi. Gặp trường hợp đồ tốt trong tay người không biết hàng thế này là kỳ ngộ, Tề Viên Dân đưa ba ngón tay ra: “Ba vạn, thế nào? Đây là giá cao nhất mà các cậu có thể bán ở Đại Nguyên.”

“Cái, cái gì? Bao nhiêu? Ba vạn .. vạn?” Người nhỏ tuổi hơn lười lúu cả lại, nói mãi mới trọn câu, giống bị cái bánh quá lớn

trên trời rơi xuống làm choáng vàng rồi, mồm há mấy lần không nói tiếp được.

Tề Viên Dân cười hiền như Phật, hần biết đối phương sắp nói ra chữ "bán!"

Không ngờ xảy ra biến cố, người lớn tuổi hơn nhanh tay bịt miệng người ít tuổi, sau đó sau đó rối rít khom lưng cúi đầu, cười nịnh: "Ông chủ Tề, chúng tôi tạm thời không bán, cái này chúng tôi không bán."

Người nhỏ hơn vùng tay ra bị người lớn hơn trừng mắt quát "im", trông có vẻ không cam lòng.

Tề Viên Dân sắc mặt không đổi, mỉm cười: "Bán hay không thì các cậu tự thương lượng với nhau đi, giá chỉ thế thôi, Tề Nguyệt Các xưa nay không nói hai giá, cũng không để cá cậu bị thiệt. Tiểu Liên, Tiểu Xuân, rót trà cho họ ... Chiêu đãi thật tốt."

"Không cần ... Không cần ..." Người lớn tuổi hơn vội vàng thu lại Đại ngọc điệp cùng vài tấm vải bọc có vài miếng vá, rõ ràng đã có chút năm tháng, sau đó kẹp vào nách, kéo người nhỏ hơn đang rầu rĩ đi: "Ông chủ Tề cứ làm việc đi ạ ... Hôm khác chúng tôi tới, đi!"

"Anh, anh bảo 3000 là bán sao 3 vạn lại không bán, anh làm cái gì thế hả?"

"Cái thằng ngu này, im mồm ... Đi thôi, lát nữa nói."

"Không đi, em có nửa công kiếm được cái này đấy nhé, anh làm mất của em vạn rưỡi rồi."

"Đi mau lên, không đi tao đá chết giờ."

Một lớn một nhỏ, đùn đẩy lôi kéo nhau rời khỏi cửa hiệu, nhỏ giọng căn nhắc trách móc lẫn nhau, công cụ giao thông của hai người là cái xe đạp ba bánh cũ kỹ, lớp sơn đen bong tróc gần hết rồi, đại ngọc điệp bị ném tùy tiện vào trong cái hộp giấy trên xe, một đạp một ngồi kéo kẹt bỏ đi.

Liên Nhận tiễn hai người ra tận cửa rồi quay đầu nhìn lại ông chủ, Tề Viên Dân nhắm mắt gật đầu, hần lập tức đi gọi điện thoại, hết sức khẩn trương liên hệ, còn khẩn trương hơn cả hai người vừa rồi.

Theo ông chủ mấy chục năm rồi, gật đầu nhắm mắt, ý tứ rõ ràng: Đó là hàng thật.

Xe ba bánh được người lớn tuổi hơn gò lưng đạp, rời chợ Nam Cung, tới phố Tiển Tây, không lâu sau đi vào đường vành đai, men theo đường sắt, nơi đó có rất nhiều chỗ ở tạm thời của dân lao động, xem ra hai người này từ đó mà tới.

Thời tiết đầu đông, lại còn là chủ nhật, sáng sớm người xe thưa thớt, gió ác độc cứ nhè chỗ hở trên người mà chui vào, ai nấy ra được đều chùng kín mũ, kéo cao cổ, cúi đầu lom khom mà đi. Hai người kia không chú ý từ khi bọn họ rời chợ Nam Cung là đã có một cái xe hơi chậm rãi theo sau, đi tới cầu đường sắt đột nhiên phanh lại, một trước một sau chặn xe ba bánh, hai người kia thất kinh đang định la hét thì chiếc việt đã có bốn người nhảy xuống, xe sau có ba người, bao vây xung quanh.

Một tên mắt trái hơi lác nhìn thứ ôm trong lòng người người nhỏ hơn, người đó như bị dọa sợ hết hồn rồi, chỉ biết nhìn đám hung thần áp sát từng bước tiến tới: “Này, này, làm cái gì thế hả?”

Tên cầm đầu mũi tỏi, mồm to, râu lởm chồm, chính là Tiết Kiến Đình tay địa đầu xà ở chợ đồ cổ, rút trong túi ra một cọc tiền ném lên xe: “Ba vạn, tao muốn thứ trong lòng mày.”

Khẩu khí ra lệnh, có điều hay dở gì thì cũng coi là nhân nghĩa, ra giá không thấp, người trẻ tuổi ngồi trên xe cứ ôm khư khư đồ trong lòng, như sợ bị cướp, một tay thì lại kiểm tra số tiền ném lên xe, liếm môi tham lam, nhưng khi ngẩng đầu lên thì thái độ khác hẳn: “Anh tôi nói rồi, các người càng muốn, chúng tôi càng không bán, hai anh em chúng tôi dựa vào nó đổi vợ! ... Chúng tôi không cần tiền, dẫn cho chúng tôi hai cô vợ về quê, đồ sẽ là của các anh.”

Chương 176: Trong án có án. (3)

Có hơi ngu ngốc, làm đám người bao vây nghe không nhìn được cười, chẳng còn duy trì được vẻ hung dữ nữa, Tiết Kiến Đình cũng cười vui vẻ, xem ra gặp phải hai thằng nhà quê không biết tốt xấu rồi, đối phó với loại người này căn bản chẳng có chút tính khiêu chiến nào, cười khùng khục đầy hứng trí nói: “VẬY ĐI THEO BỌN TAO, CON CHIM ĐÁ NÀY KHÔNG DỄ TÌM CHỨ MẤY CÔ EM THƠM THO ẨM ÁP THÌ GIỐNG NHƯ GÀ ĐỒNG VỖ CÁNH PHÀNH PHẠCH KHẮP NƠI VẬY, CHỖ BỌN TAO NHIỀU LẮM.”

“Không đi, không đi, nhờ các người cướp của chúng tôi thì sao?” Người lớn hơn lắc đầu từ chối.

“Mẹ mày chú, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt à, các anh em đừng nhiều lời với chúng ... ra tay!” Tiết Kiến Đình phát tay nhặt lại tiền, chuẩn bị dùng bạo lực.

Trong cái nghề đồ cổ này, chú trọng tiền tài không lộ ra ngoài, bảo vật không lộ mặt, bị người ta nhắm vào thì thủ đoạn gì cũng bày ra được. Mấy năm trước còn tổ chức từng nhóm ngang nhiên đánh cướp, mấy năm nay tiến bộ rồi, có chút ý thức pháp luật, không cướp nữa mà trả tiền, nhưng mà trả bao nhiêu thì do bên mua quyết. Cho dù xảy ra chuyện cũng chỉ là tội ép mua ép bán, nhẹ hơn là tội ăn cướp nhiều. Phàm là người kinh doanh đồ cổ ở một dải Nam Cung này, chỉ cần thấy người ta có cổ vật là thế nào cũng có chuyện ép mua ép bán.

Nói thì chậm chứ mọi chuyện xảy ra rất nhanh, hai tên xông tới giữ xe đạp, bốn tên bao vây chỗ ngồi, kéo áo, kéo tay, kéo không ra thì vung tay bợp gáy, đánh cho người nhỏ hơn kêu như heo bị chọc tiết, bất kể thế nào vẫn ôm rịt lấy đồ không buông. Con đường này khá vắng vẻ, cho dù có người đi ngang qua nhìn thấy một toán lưu manh đánh người thì đều tránh xa, lỡ ngớ tai bay vạ gió đầu không phải thì phải tai ... Mất một lúc mà chưa thành công, bọn lưu manh nhắc luôn người ném xuống đất, chân đạp vài cái cuối cùng cũng lấy được đồ, giao cho Tiết Kiến Đình.

“Đi ...” Tiết Kiến Đình bực đồ cẩn thận, vừa nói một tiếng thì ngớ người, trái phải trước sau có đám người, nhìn cách ăn mặc không phải loại lương thiện, giống đồng nghiệp, cầm dao phay, ống nước ... Hồng rồi, con mẹ nó giữa ban ngày ban mặt lại còn định đen ăn đen à? Kể nào để lộ tin.

Đang định báo danh tính, hẳn cũng có tiếng tằm trong giới thì càng hồng, tiếng còi xe cảnh sát hú vang, chỉ thoáng chốc là ba cỗ xe cảnh sát chạy tới, cửa bật mở một loạt tiếng quát tháo: “Đứng im tại chỗ, không ai được cử động.”

“Chuyện gì thế này, ai báo cảnh sát?”

“Tôi ạ, tôi ạ ...” Trong đám đông có người giơ tay: “Ở đây có người cướp giữa ban ngày, chính là bọn chúng.”

“Đúng ạ, chính bọn chúng, cướp của người nhà quê, lại còn đánh người.”

“Quá đáng lắm rồi, dám bắt nạt người nhà quê, cái loại gì thế hả?” Một cảnh sát kéo áo ngoài để lộ phù hiệu, sau đó chỉ mấy tên cướp đồ bị bao vây ở giữa: “Còng, còng hết lại.”

Vốn muốn bắt đám người này không đủ lực lượng cảnh sát, có điều hôm nay quần chúng xung quanh dũng cảm làm việc nghĩa, mấy thằng ăn cướp thấy tình thế không ổn vừa định chạy thì bị quần chúng chặn lại đám đá một trận đuổi vào giữa, không tên nào chạy thoát, đành bó tay chờ chết.

Quách Nguyên đi lên cướp lại thứ trong tay Tiết Kiến Đình, còng lại luôn, dù có láo cỡ nào cũng không dám láo với cảnh sát, cả bọn như xâu thịt nướng bị đẩy thành hàng, Vương Minh của đội một tới giúp cười gằn ấn Tiết Kiến Đình lên xe: “Tao nhận ra mày, khi tao còn ở đồn công an thì mày đã làm trò này rồi, bao năm qua vẫn thế, đúng là chó không đổi tính ăn phân.”

Bên này bắt người, bên kia Tiêu Thành Cương cười toét miệng nhìn hai công nhân bị đưa lên xe, người lớn hơn thì không quen, người nhỏ hơn chính là anh em của mình ở đội hiệp cảnh huyện Ô Long, Hắc Đản, thằng này là thứ dùng để trút giận, hôm qua Oa ca nói đi bắt người, không nói là dùng tới Hắc Đản, thằng này xem chừng ăn đòn không nhẹ, lên xe còn xoa đầu suốt.

Mọi việc trôi chảy thuận lợi, dễ dàng dụ được đám lưu manh ra tóm cổ, Quách Nguyên tươi cười chào hỏi mấy vị quần chúng trượng nghĩa, hết bắt tay lại cảm tạ ... Sao mấy quần chúng này quen mặt thế? Không quen sao được, cái tên đầu to dễ nhận nhất kia là Đường Đại Đầu, Giản Phàm nhờ hẳn hai việc, mượn đồ cổ, mượn người.

Đám người Tiết Kiến Đình tổ chức chặn đường cướp của, nhân chúng vật chúng đầy đủ, lại còn bị người ta ghi hình nữa, đúng là xui tận mạng, cả đám bị đưa về đại đội một. Tên lưu manh đầu tiên bị đưa vào phòng thẩm vấn, cảnh sát vỗ bàn nói, Đại ngọc điều là món văn vật thời Minh, giá trị mấy chục vạn, nghe thế là đổ mồ hôi rồi nhũn cả chân, biết xong rồi, thế này đủ ngồi tù vài năm ...

Nửa tiếng sau, Liên Nhận và Tề Viên Dân đang ở trong cửa hiệu chờ Tiết Kiến Đình đắc thủ thì đột nhiên có bốn chiếc xe cảnh sát hú còi inh ỏi chặn trước Tề Nguyệt Các, nhìn thế trận đủ khiếp rồi. Tiếp đó bảy tám cảnh sát ào ào xông vào hiệu quát tháo một hồi, ấn đầu Liên Nhận xuống đất còng lại, theo như lời khai thẩm vấn đột kích, chính Liên Nhận sai người ra tay, hết chối ... Tiếp đó là mời luôn cả Tề Viên Dân về cục hỏi chuyện, mang theo luôn cả mấy nhân viên trong cửa hiệu.

Mấy trăm quần chúng vây quanh, chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán, xe cảnh sát còn chưa đi mà tin tức ông chủ Tề Viên Dân giật dây thủ hạ cướp đồ của người ta đã không cánh mà bay

Chuyện chưa đâu vào đâu đã có người đứng trong đám đông kể lại như thật, xôn xao cả chợ, lúc này người biết rõ nhất là Tề Viên Dân, món đồ cổ kia đúng là Mẫu tử đại ngọc điều thời Minh, nếu bày ở cửa hiệu của hẳn mà bán, giá trăm vạn không hề quá.

Xe cảnh sát hú còi dọn đường, đi qua đường lớn ngõ nhỏ, bên trong xe là nữ cảnh sát xinh đẹp, đang nén dữ liệu video, về đại đội một khoan thai xuống xe, nhìn đám nghi phạm cúi đầu, khẽ mỉm cười. Kế hoạch này do Giản Phàm thiết kế, hôm qua ăn cơm cô còn không tin một cái kế đơn giản như vậy có thể dụ được bọn chúng gây án, đã thế một mẻ lưới bắt cả cá lớn cá nhỏ.

Lương Vũ Vân hít sâu một hơi, trở về đại đội một quen thuộc, tâm trạng của cô rất tốt, vào phòng trực ban nhoẻn miệng cười với Tiểu Lý, kết nối mạng truyền dữ liệu, cầm di động nhắn tin: “Đại tỹ, chỗ bọn em xong rồi, trông vào vợ chồng chị thôi đấy.”

Lúc này Dương Hồng Hạnh đã ở thành phố Phần Dương, khi vụ việc tưng bừng diễn ra thì cô cùng Giản Phàm, Thời Kế Hồng rời đường cao tốc, xe dừng lại. Chiếc laptop nhỏ nhắn đặt trên đùi đang tiếp nhận tập tin do Lương Vũ Vân truyền cho, sau đó giao Giản Phàm, Giản Phàm xem qua lại đưa Thời Kế Hồng, giải thích: “Dì Thời, Tề Viên Dân, Tiết Kiến Đình, Liên Nhận, Trương Đại Hữu, Tề Song Vân cùng đám thuộc hạ chuyên làm chuyện dơ bẩn đã bị bắt về đại đội một, có điều thời gian không lâu, với bối cảnh của Tề Viên Dân, chúng ta khó giữ được hẵn, trông vào dì.”

“Giản Phàm, cậu càng ngày càng to gan rồi.” Thời Kế Hồng xem đoạn video bắt giữ mà hết hồn, tham gia có Quách Nguyên, Trương Kiệt, Tiêu Thành Cương, Vương Minh còng tay cả đám người dẫn ra khỏi Tề Viên Các, đến ngay cả chi đội mà muốn bắt những kẻ này còn phải cân nhắc, tính toán được mất, ai ngờ cái tổ lâm thời ra tay thế này.

Chương 177: Chân kinh tứ phương. (1)

Mới sáng sớm ngay ra Thời Kế Hồng còn đang ngủ thì Giản Phàm đã tới nhà lôi đi phá án, cứ tưởng có đột phá gì rồi, té ra là mưu mô tính toán trước. Lúc này dì Thời trong đơn vị không ai dám quản đã cũng hơi chột dạ, có điều là lo thay Giản Phàm, hết nhìn y lại nhìn Dương Hồng Hạnh mới quen, nói không cả lưu loát nữa: “Giản Phàm à, nếu mà bắt nhầm người, bộ cảnh phục này của cậu cũng mất đấy, cậu không biết Tề Viên Dân lai lịch lớn thế nào à?”

Giản Phàm tha thiết nói: “Chính vì biết nên cháu mới bắt hấn chú, cháu biết bắt rồi lại phải thả, dì cũng biết đấy, với căn cơ của chúng ta không động được vào hấn ... Chỗ dựa của Trịnh Thành Thắng chính là đây, không phải dì nói hấn chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ à? Giờ chúng ta kéo quan tài tới trước mặt hấn, xem hấn có nhỏ lệ không ... Hai bên đồng thời thẩm vấn, tranh thủ thời gian, nói không chừng moi được manh mối, cho dù không có thì Tiết Kiến Đình cũng chết chắc rồi, vương phải tội lớn như thế, cháu không tin hấn không tự bảo vệ mình, thế nào bọn chúng cũng cắn lẫn nhau, đây là cách duy nhất phá vỡ liên minh lợi ích của chúng .. Trịnh Thành Thắng cũng thế, hấn dựa vào thế lực của anh em họ Tề, giờ có video này, hấn sẽ nghĩ thế lực này đã sụp đổ, hấn sẽ phải bảo vệ lấy mình ... Dì Thời, dì nghĩ mà xem nếu Trịnh Thành Thắng không phải là nhân vật quan trọng, có ai tiếp tế hấn trong tù như thế không, chắc chắn là tiền bịt miệng.”

Lúc này tên đã lên dây không thể không bắn, Giản Phàm cho dù muốn lui cũng không còn đường mà lui nữa, kệ Thời Kế Hồng lo lắng, bắt đầu thảo luận chi tiết thẩm vấn, lái xe tới thẳng mục tiêu cách đó 5km, trại giam Phần Dương.

“Nói, chuyện hôm nay là sao?” Ở trong phòng thẩm vấn của đại đội một, chủ thẩm Quách Nguyên, ghi chép Tiêu Thành Cương nhìn chăm chăm Tiết Kiến Đình.

“Chả có chuyện gì cả, bỏ tiền ra mua đồ thôi, sau đó phát sinh tranh chấp, có gì to tát đâu, ở chợ Nam Cung ngày nào mà chẳng có đánh nhau, sao chỉ bắt tôi?” Tiết Kiến Đình mặt càng căng càng bất chấp, thái độ rất bố láo, trước đó Vương Minh đã nhắc nhở, tên này nổi tiếng rắn mặt, kiếm ăn nhờ chợ đồ cổ Nam Cung, nói chuyện một câu không hợp là ra tay đánh người, đừng nói người vùng ngoài không thân không thích, ngay cả hộ kinh doanh ở đó cũng tránh xa ba bước.

“Theo như lời khai của mấy người Mao Tiểu Tứ, là Liên Nhận gọi điện tụ tập bọn mày lại, có đúng không?”

“Hắn gọi Mao Tiểu Tứ, liên quan gì tới tôi.”

Thằng mất dạy này hoàn toàn không sợ cảnh sát, trả lời vẫn điệu bộ lưu manh lác cắc làm Quách Nguyên thấy ngứa tay chỉ muốn cho vài cái vả rơi răng: “Món đồ cổ đó cướp về giao cho ai? Đừng nói cái này mày cũng không biết.”

“Ai trả tiền thì giao cho người nấy chứ ai, này đồng chí cảnh sát, anh nói không đúng, ai cướp? Tôi mua, hắn không bán thì thôi.”

“À, không bán thì đánh người ta chứ gì? Thế còn không phải là cướp à? Có muốn xem lại ảnh bọn mày cướp đồ không?”

“Trời, mua bán xảy ra chút va chạm không vui là chuyện thường mà, có gì đâu, tôi có làm gì hắn đâu, tôi mua mà, trả hắn 3 vạn.” Tiết Kiến Đình khăng khăng khẳng định mình mua.

“Ba vạn à, mày biết món đồ đó trị giá bao nhiêu không?”

“Ai mà biết, tôi còn chưa nhìn.”

Đm thằng chó, bố láo bố toét lăm rồi, Quách Nguyên đấm bàn quát: “Không biết, không biết mà bỏ 3 vạn ra mua một cục đá à? Món đồ này mới chỉ xuất hiện ở Tế Nguyệt Các, ai nói cho mày biết?”

“Chả ai nói cả, tôi tự nhìn thấy, trên mũi tôi có hai cái mắt, việc gì phải nghe người khác, tôi không biết tự nhìn chắc?” Tiết Kiến Đình cười nhạt, không coi ai ra gì, nói thẳng ra là vô lại.

Quách Nguyên gằn giọng: “Đồng bọn của mày đã khai hết rồi, mày muốn chối cũng không được đâu, biết ai cũng bị bắt rồi không? Chỗ dựa của mày, Liên Nhận. ngay cả ông chủ của mày cũng vào đây luôn rồi, mày nghĩ mày thoát được à, đừng hòng.”

Biết bức tượng ngọc kia giá bao nhiêu không? Hơn 50 vạn, đủ cho mày ngồi tù từ 10 tới 20 năm đấy.”

Tiết Kiến Đình có chút phản ứng, mắt láo liên, rõ ràng không biết đây là tin thật hay giả, vẫn làm ra vẻ hừ một tiếng, xong không bao biện nữa, cũng không thèm nhìn hai người thẩm vấn.

Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương gật đầu với nhau, cũng không nói gì thêm kéo ghế bỏ đi, Tiết Kiến Đình dương dương đắc ý, còn tưởng là qua một cửa rồi, ai ngờ hai người kia vừa đi lại thêm hai người nữa đi vào.

Người tới là Trương Kiệt, cười hì hì ném một cuốn sổ ghi chép lên bàn, lặp lại lời lúc nãy: “Nói, chuyện hôm nay là sao?”

Lại là một phen giằng co nữa, Tiết Kiến Đình ngạc nhiên, nhưng bất luận thế nào cũng khẳng định là mua bán không thành phát sinh tranh chấp, tóm lại là không có chuyện trộm cướp gì hết.

Nửa tiếng sau tổ thẩm vấn đầu tiên quay lại, thái độ cứ như là gặp nhau lần đầu, căn bản chưa bao giờ thẩm vấn Tiết Kiến Đình, ném ghi chép xuống bàn hỏi: “Nói, chuyện hôm nay là sao?”

Tiết Kiến Đình bị hỏi đần mặt ra, rõ ràng là đã hỏi rồi cơ mà, làm sao lại thế này, ngơ ngơ ngác ngác nhìn Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương, yếu ớt hỏi: “Anh này, giữa ban ngày đừng giả ma trên người thế được không? Anh hỏi rồi mà.”

“Ừ, đúng rồi, hôm nay chủ nhật buồn chán, bọn tao tới đây trên mày đấy, nào tiếp tục. Nói, chuyện hôm nay là sao?” Quách Nguyên tỉnh bơ hỏi, Tiêu Thành Cương lại cầm bút ghi chép.

Tiết Kiến Đình cũng là lần đầu tiên gặp phải trò này, miễn cưỡng quanh co đối phó một lần nữa, lại tra hỏi nửa tiếng, lại tên mặt cười cợt kia đi vào, ném sổ ghi chép xuống bàn: “Nói, chuyện hôm nay là sao?”

Vẻ mặt thần thái đối phương y hệt lúc nãy, cứ như mất trí nhớ vậy, Tiết Kiến Đình bất giác sờn gai ốc, không biết đám cảnh sát này ở đâu ra, có vẻ chẳng quan tâm chuyện hôm nay, thuần túy là muốn sinh sự.

Đối với mấy vị của đội một đúng là không quan tâm chuyện hôm nay là thế nào, nhân chứng, vật chứng cùng ảnh, video có cả đồng, Tiết Kiến Đình có trả lời ra sao cũng không thoát tội. Chuyện ở đây là thứ yếu, quan trọng là cách đó 200 km.

Tề Viên Dân bị bắt chưa tới 2 tiếng thì điện thoại phòng trực ban réo liên hồi, bảy tám người gọi tới thăm dò tình hình. Đại đội một là cái miếu nhỏ không giữ nổi pho tượng lớn như thế, có giữ qua được đêm nay hay không rất khó nói, càng lo hơn nữa là hành động lần này không báo cáo với đội trưởng, trong thời gian ngắn nếu không giải quyết được vấn đề, hậu quả không dám tưởng tượng.

Nói chung là rất phiền toái.

Nếu nói bắt Tiết Kiến Đình thì còn có thể lý giải, nhưng chẳng có chút chứng cứ gì mà triệu tập Tề Viên Dân điều tra thì nói thế nào cũng không xong. Người thường thì còn qua loa xí xóa được, loại danh nhân, loại có tiền này, bắt dễ thả mới khó.

Người có tên, cây có bóng, câu này kỳ thực không đúng, phải nói là danh nhân mới có danh, chỉ danh của danh nhân mới đáng tiền chứ người thường chả đáng đồng nào. Đặc biệt loại danh nhân như Tề Viên Dân, một mặt bị cảnh sát bắt đi, một mặt Đường Đại Đầu cố ý cho người tới chợ đồ cổ phao tin cái gì mà Tề Nguyệt Các dính líu tới XHĐ, cái gì mà trên người Tề Viên Dân có án mạng, vụ án buôn lậu đồ cổ bị bại lộ, hôm nay lại còn sai người cướp của, đồng tội này chất lên đủ đem ra dựa cột đòm một cái rồi.

Chương 178: Chấn kinh tứ phương. (2)

Tin tức truyền đi mỗi lúc một xôn xao, mặc dù chưa đủ chấn động Đại Nguyên, nhưng chấn động chợ đồ cổ thì không thành vấn đề. Cửa hiệu thông báo về nhà, trong nhà cuống cuống gọi điện khắp nơi cầu viện, nào là hiệp hội đồ cổ tỉnh, nào là thương hội Nam Cung, đồn công an Nam Cung, phân cục cũng có người hỏi han, đều không biết vì sao lại có người dám đụng tới vị thái tuế này.

Dựa theo tư duy bên trong hệ thống công an, đụng vào nhân vật cỡ này thì phải là tổ chuyên án tỉnh mới dám ra tay. Chính vì loại tư duy này khiến nhân vật lớn không biết nội tình không dám tùy tiện ra mặt, giữ thái độ nghe ngóng, không ai muốn ló ngó dính líu vào vụ án động trời nào đó, mình lên tiếng không phải chết oan à?

Chính vì sự hỗn loạn này mà tranh thủ được ít thời gian, đây là kế hoãn binh định ra từ đầu, càng đồn to chuyện, người ta càng hoang mang.

Khi toàn bộ ánh mắt đều chiếu vào Tề Viên Dân thì ở điểm mù không ai để ý cách đó 200 km, trong trại giam Phần Dương, nơi đây còn chưa hay biết chuyện xảy ra ở Đại Nguyên, đối với phía trại giam mà nói chỉ là một ngày bình thường, với Giản Phàm thì cuộc đọ sức lúc này chính thức mở màn.

Cửa tự động ở khu giam giữ chậm rãi mở ra, quản giáo dẫn Trịnh Thành Thắng đi vào khu công tác, đi theo chân quản giáo, trong lòng hẳn có chút hoang mang, đi vào phòng thẩm vấn vẫn là hai người lần trước, còn thêm một nữ cảnh sát nữa không quen, có điều rất xinh đẹp, chưa bao giờ nghĩ cảnh sát cũng có mỹ nữ cỡ này, không biết đám cảnh sát lại bày trò gì, chẳng lẽ mỹ nhân kế, dụ mình?

Dù là bày trò gì, Trương Thành Thắng vẫn quyết chơi tới cùng, vừa ngồi xuống là bày ra cái vẽ cây ngay không sợ chết đứng.

“Trịnh Thành Thắng, chúng tôi được phía trại giam cho phép, chuẩn bị tiến hành hỏi đáp với anh, xin lỗi, lại làm phiền anh rồi.”

Giản Phàm mở đầu một câu khách khí hơi hợt, Thời Kế Hồng đã khôi phục dáng vẻ nghiêm túc sắt đá, Dương Hồng Hạnh chưa trải qua chuyện này, đang điều chỉnh laptop. Theo lý luận mà nói, mỗi lần vào trại giam thì cần phải có giấy cho phép của chi đội, có điều lần này Giản Phàm luồn qua kẽ hở, giấy phép lần trước có thời hạn là một tuần, chưa quá hạn, nên liền lập lờ tiến hành.

Đây là mảnh khoe thông minh, nếu thành công đương nhiên cái gì cũng tốt đẹp, nếu không thu hoạch gì, coi như không có chuyện gì xảy ra. Dù gì thì phía trại giam cũng chẳng rủng mớ đột nhiên đi xác nhận xem có phải chi cục lại lần nữa phái người tới không?

Lần này Trịnh Thành Thắng lên tiếng trước, mặt mày đau khổ, vô tội, lương thiện, giọng đầy oan ức biện bạch: “Các đồng chí cảnh sát, tôi nói thật mà, toàn bộ đều là sự thật, các anh chị có hỏi nữa thì tôi cũng không biết đâu, chuyện từ mười mấy năm trước, khi đó tôi đang bị giam giữ, có biết gì đâu mà nói chứ? Mọi người bảo tôi nói sao, ăn có thể ăn bữa chứ làm sao có thể nói bữa, bây giờ tôi phán chung thân rồi, cần phải đối kháng với chính phủ không?”

“Chúng tôi biểu thị tán đồng và lý giải với anh.” Thời Kế Hồng mặt lạnh tanh nói câu này làm người ta cứ thấy rờn rợn hơn là an ủi, thấy Dương Hồng Hạnh gật đầu biểu thị đã chuẩn bị xong, tiếp tục nói: “Đừng căng thẳng, hôm nay chúng tôi tới không phải hỏi anh, mà là cho anh một cơ hội, không biết anh có muốn nắm lấy không? Tôi đi thẳng vào vấn đề nhé, trước khi chúng tôi tới đây, vì liên quan tới vụ án buôn lậu cổ vật, tổ chức cướp của, Tề Viên Dân, Liên Nhận, Tiết Kiến Đình cùng lái xe Trương Đại Hữu, vệ sĩ Tề Song Vân đã bị cảnh sát hình sự Đại Nguyên bắt giữ. Được phép của trại giam, tình huống này có thể cho anh biết, anh có ý kiến gì không?”

Như điện giật xuyên người, hai mắt Trịnh Thành Thắng mở lớn, trông kinh hãi còn mang chút không tin, có điều chuyện

không thể tin diễn ra ngay trước mắt hắn.

Theo hiệu lệnh của Thời Kế Hồng, Dương Hồng Hạnh xoay laptop về phía Trịnh Thành Thắng, trên màn hình là đoạn phim bắt giữ Tề Viên Dân cùng với đám Liên Nhận áp giải lên xe, không chỉ hình ảnh mà còn có âm thanh. Máy trăm người bao vây quanh hiện trường xôn xào bình luận, thi thoảng xen lẫn vào vài tiếng chửi bới Tề Nguyệt Các và Tề Viên Dân, tạo ra hiệu quả không tẻ, cứ như nông dân bao vây nhà địa chủ năm xưa vậy.

Hai mắt Trịnh Thành Thắng chứa đầy sự chấn động, Giản Phàm chú ý mí mắt hắn như lên giây cót, nháy liên hồi đều đặn.

Hồi lâu không nói gì, Trịnh Thành Thắng cao lớn lực lưỡng có chút co ro, mặt lộ rõ sự hoảng loạn bất an, mồm ngậm chặt nhưng quai hàm rung động, chứng tỏ răng đang va vào nhau. Hắn muốn tin là giả, nhưng giả làm sao, cảnh sát sao có thể bày ra cả khung cảnh như vậy để diễn kịch, mà ông chủ cũng không phối hợp, nhìn cảnh đó thì thế lực Tề Nguyệt Các đã bị nhỏ tận gốc rồi.

Xong rồi, hết cả rồi, đầu óc Trịnh Thành Thắng hỗn loạn, cảm giác trời đất chao đảo, thế nhưng đoạn video vẫn còn tiếp tục, là hình ảnh hiện trường sau khi cảnh sát rời đi, tiếng bình phẩm của người xung quanh. Nào là liên quan tới án mạng, nào là cướp của, nào là buôn lậu, phen này thì Tề Viên Dân dựa cột là cái chắc. Hắn nhận ra rất nhiều người quen ở chợ Nam Cung, đang hả hê đắc ý chửi rủa, Trịnh Thành Thắng nhắm mắt lại, không muốn xem nữa, hai tay đặt trên đầu gối co giật tựa lên cơn động kinh.

Mắt không nhìn, âm thanh vẫn truyền vào tai, phòng thẩm vấn im phăng phắc, nghe rõ ràng, đả kích này với hắn đúng là trí mạng.

Thời Kế Hồng lén nhìn Giản Phàm tán thưởng, chiêu này với nghi phạm mà nói quả là đơn giản thô bạo, không khác gì vác búa đập thẳng phòng tuyến tâm lý, kinh nghiệm thẩm vấn của cô cho thấy đã tới lúc rồi.

“Trịnh Thành Thắng, chúng ta thẳng thắn với nhau nhé, tôi không biết giữa các anh có bao nhiêu chuyện hay ho, nhưng tôi

đoán, anh tự biết chuyện này sẽ ảnh hưởng tới bản thân lớn thế nào đúng không? Ngày tháng tươi đẹp trong tù của anh kết thúc rồi, mỳ ăn liền, thịt hun khói, thuốc lá, tiền tiêu vặt, từ giờ trở đi sẽ không ai tiếp tế cho anh nữa. Cơ sở kinh tế quyết định địa vị, ở đâu cũng thế thôi, quản giáo cũng vậy, giờ anh nghèo rớt ròi, người ta chắc không khách khí với anh nữa đâu nhỉ? Đáng thương hơn nữa, Tề Viên Dân ngã ngựa rồi, hi vọng từ chung thân xuống có kỳ hạn thành xa xôi vô hạn rồi, không muốn nghĩ lối thoát khác à?”

Nghe tới xa xôi vô hạn, Trịnh Thành Thắng cắn chặt răng, quai hàm giật giật, nhưng sau đó quay trở lại như bình thường. Giản Phạm phải ngạc nhiên, tên này đúng là khác thường, năng lực tự kiểm chế khá mạnh, nếu không phải y cực kỳ để ý chi tiết nhỏ sẽ không nhận ra tên này bị kích thích cực lớn, nhưng hấn càng cố sức nguy trang càng cho thấy hấn bị đả kích càng sâu.

“Trịnh Thành Thắng, tới bây giờ mà còn chưa chịu tỉnh ngộ à?” Thay đổi rồi, Thời Kế Hồng dùng thân phận của người từng trải khuyên nhủ: “Tôi nói mấy câu, không anh có nghe vào tai không, lần đầu bị phán 15 năm, chấp hành án 8 năm 6 tháng, với năng lực anh em họ Tề, chấp hành án như thế là lâu đấy. Tề Thụ Dân bị phán 20 năm mà 6 năm là ra rồi, có đáng bán mạng vì chúng thế không? Theo như tài liệu chúng tôi nắm giữ, tài sản riêng của anh em chúng lên tới trăm triệu, chưa tính nhà cửa, sản nghiệp ở nước ngoài, sống như ông hoàng. Còn anh vất vả cả đời, chúng cho anh cái gì rồi? Tới giờ còn chưa có nhà, đừng nói vợ con. Rồi giờ định vì chúng chết luôn ở đây à? Còn chưa hiểu sao, chúng tôi giúp anh chứ không phải hại anh, lập công chuộc tội, tranh thủ giảm nhẹ hình phạt để ra tù sớm, đó là cơ hội duy nhất của anh.”

Chương 179: Chân kinh tứ phương. (3)

Cái giọng choe chóc cực kỳ có sức xuyên thấu của Thời Kế Hồng ở trong phòng kín này tác dụng không khác gì sử dụng loa, mỗi lần giọng vút lên chất vấn là một lần Trịnh Thành Thắng đang nơm nớp bất an phải rùng mình, giọng bất giác yếu thế vài phần: “Tôi, tôi, tôi thực sự không có gì để khai báo.”

“Đúng, anh không có gì để khai báo, vì không cần anh khai báo chuyện của mình.” Giản Phàm giọng êm như gió xuân ấm áp vỗ về: “Tôi luôn tin anh thành thật với tội của mình, tôi hỏi gì anh biết, hơn nữa chuyện đó chúng tôi càng biết hơn, không liên quan tới anh, vì sao không nói cho chúng tôi biết?”

Dương Hồng Hạnh quay đầu liếc Giản Phàm một cái, đột nhiên có cảm giác ghen vô cớ, cô chưa bao giờ được nghe Giản Phàm dùng giọng điệu "ôn nhu" như thế nói chuyện với mình.

Trịnh Thành Thắng cúi đầu, người bên ngoài ngã rồi, người bên trong cũng như bị rút mất xương, thê thảm tự biện hộ: “Tôi không biết gì thật mà.”

“Không ai ép anh biết, cũng không ai ép anh nói.” Giản Phàm hết sức tâm lý trấn an: “Đã bắt đầu thẩm vấn Tề Viên Dân, Tiết Kiến Đình, Liên Nhận rồi, anh từng trải qua thẩm vấn, anh tự hiểu, bọn chúng cầm cự nổi bao lâu. Đám người đó ăn sung sướng quen rồi, sao kiên cường được như anh, đúng không? Mười tiếng, mười hai tiếng hay hai mươi tiếng? Có câu nói thế này, làm kẻ địch nhân dân thì không có lối thoát, đừng xem thường nó, đôi khi rất đúng đấy.”

“Đối với anh, chúng tôi từ xa mà tới là muốn lấy manh mối nhanh hơn thôi, đồng thời cũng là cho anh cơ hội, thời gian đang trôi đi đấy, nếu bên kia khai ra điều gì mà anh biết, tức là cơ hội của anh cũng không còn, muốn lập công chuộc tội cũng không thể. Đã tới lúc này rồi mà anh vẫn còn muốn chết chung với anh em họ Tề à? Nói cho anh biết nhé Trịnh Thành Thắng, tôi hiểu tâm thái của anh, đối với anh mà nói, đã là chung thân rồi còn sợ gì nữa? Nhưng tôi không nghĩ vậy, ý nghĩa lập công

chuộc tội lớn lắm, anh gập ngón tay mà tính, phán chung thân, nhưng ngồi tù tối đa chỉ có 20 năm thôi, nếu lập công, thời hạn sẽ ít đi rất nhiều, chưa nói tới khi xem xét giảm án, có được một lời làm chứng tốt từ cảnh sát hình sự, thẩm phán sẽ cân nhắc đấy. Chẳng lẽ anh muốn bỏ đường sống, đi vào đường chết? Chẳng may anh không nói, Tề Viên Dân vì muốn thoát tội mà đổ phân lên đầu anh, con đường chết của anh càng nhanh hơn.”

“Bây giờ anh khai ra thì là thành khẩn, đợi lát nữa chúng nói trước rồi anh mới cãi, đó gọi là ngoan cố che dấu, anh hiểu không?”

Không có một lời hăm dọa nào, mỗi câu đều thấm thía, đều như suy nghĩ cho nghi phạm, giống như ánh sáng cuối đường hầm, giống cọng trên mặt nước, xúi người ta muốn vươn ra, nắm lấy.

Từ lâu đầu gặp mặt thái độ không giống một phạm nhân đang chấp hành án tù chung thân, sau đó qua thẩm vấn, những lời nói quanh co của hắn, Giản Phàm tìm được chỗ yếu nhất để đột phá, đó chính là từ trong nội bộ của chúng, tước đoạt đi mọi chỗ dựa của hắn, đẩy hắn vào chỗ tuyệt vọng, chỉ có trong lúc tuyệt vọng, còn người mới khơi lên khao khát sống mãnh liệt nhất.

Con người bị dồn vào đường cùng tuyệt vọng thì đe dọa thêm vô nghĩa, nói không chừng khơi lên tâm lý phản kháng, một chỗ dựa âm áp khiến người ta hướng tới.

Phòng thẩm vấn không có lò sưởi, lạnh buốt, ghé ngồi bằng sắt, lạnh hơn cả không khí xung quanh, Trịnh Thành Thắng xoa xoa hai cánh tay, hắn không biết rằng cái laptop đã chia về phía mình đang ghi hình không sót lại một chút nào, đợi thời khắc dây thần kinh cuối cùng bị đứt, đợi hắn sụp đổ.

Có điều, thời khắc đó không tới, im lặng hồi lâu Trịnh Thành Thắng ngẩng đầu lên, có chút đáng thương hỏi: “Cho tôi điều thuốc được không?”

“Không được.” Giọng Thời Kế Hồng lạnh băng, như không đẩy người ta tận cùng tuyệt vọng không thôi.

Tiếp đó Giản Phàm thấy Thời Kế Hồng viết lên giấy mấy chữ: Chuẩn bị đi.

“Trịnh Thành Thắng, thôi được rồi, anh làm lãng phí lòng tốt của tôi, anh không muốn nói thì chúng tôi chẳng cần tốn thời gian thêm, tôi đảm bảo đây là lần cuối cùng anh phải gặp tôi đấy.” Giản Phàm thở dài tựa hồ vô cùng thất vọng, đưa tay ra: “Xin mời, anh có thể đi được rồi.”

Nói xong thu dọn bút giấy.

Dương Hồng Hạnh cũng vô cùng lo lắng, nếu ở đây không tìm được đột phá, đồng nghĩa với việc tình hình nguy rồi, một khi Tề Văn Dân được thả ra là lúc Giản Phàm sẽ phải chịu toàn bộ hậu quả, định nói gì đó đột nhiên có bàn chân phía dưới đá mình một cái.

“Đi thôi!” Quản giáo đi vào, thấy Trịnh Thành Thắng ngồi im đó, đẩy một cái thúc giục.

Thời Kế Hồng cũng đứng dậy làm bộ thu dọn, tim Giản Phàm đã vọt lên tới tận cổ, đầu cúi xuống vờ sắp xếp giấy tờ ghi chép, mắt thì theo dõi Trịnh Thành Thắng, hắn đã đi ra tới cửa, lòng trầm xuống.

Thế nhưng kỳ tích luôn xảy ra vào lúc người ta thất vọng nhất, Dương Hồng Hạnh đang định thu laptop lại thì Trịnh Thành Thắng đột nhiên quay lại nói lớn: “Đồng chí cảnh sát, tôi muốn tố cáo, tôi muốn tố cáo, giờ tôi tố cáo có được không?”

Thắng lợi rồi, thành công rồi, như quả bóng thành linh được bơm căng bởi niềm vui, Giản Phàm quay sang nhìn Dương Hồng Hạnh, đúng lúc cô cũng quay sang nhìn mình, không hẹn mà gặp, một cách hết sức bản năng lúc thành công tới cả hai lại nghĩ tới người bên cạnh mình đầu tiên.

Vẫn là đồng chí Thời Kế Hồng lão luyện, căn bản chẳng ngẩng đầu lên, giọng đều đều: “Được, muốn đứng nói hay ngồi nói thì tùy anh, nói đi, chúng tôi không có thời gian dây dưa nữa đâu, chúng tôi mà đi, coi như anh không nói.”

“Tôi nói, tôi nói ... Tôi thực sự không biết bốn món đồ cổ kia do ai trộm ... Nhưng, nhưng tôi nghe nói Hoa Đình, chính là Tiết Kiến Đình, trong tay hắn có một khẩu súng.” Trương Thành Thắng thấy ba người như muốn đi thật rồi rít nói: “Có một lần uống rượu, hắn khoe hắn có khẩu súng, lấy từ cục công an, hình

như là ở cục Tấn Nguyên gì đó, tôi không biết có phải thật không?”

Tin tức này tích tắc khiến cả Giản Phàm, Thời Kế Hồng, Dương Hồng Hạnh choáng váng, động tác thu dọn vờ vệt khựng lại ngay tức thì, tay Giản Phàm nhéo thịt ở bụng mình, đau, tim đập như muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Súng, bọn họ chưa từng mơ tưởng tới có cả chúng cứ ở mức độ này, tất cả bị bốn món đồ cổ và Tăng Quốc Vĩ thu hút hết rồi, mà khẩu súng chưa từng đem dùng ở bất kỳ vụ án nào, cho nên nó gần như bị lãng quên, giờ nó xuất hiện vào lúc không ai ngờ.

Thời khắc này Giản Phàm thông minh tới mấy cũng thành phế vật vô dụng rồi, chỉ còn trông cậy vào Thời Kế Hồng: “Phải nói cho rõ thời gian, địa điểm, còn ai nữa, nói thế nào, tôi tin anh, ngồi xuống nói ... Quản giáo, lại làm phiền anh thêm một chút.”

Trịnh Bản Thắng được quản giáo dẫn trở lại chỗ ngồi, lấp ba lấp bấp nói: “Hắn nói, hắn đánh ngất một cảnh sát, còn lấy một khẩu súng, có điều không tới lúc cùng đường thì không thể tùy tiện dùng, dấu ở trong bếp ngôi nhà cũ. Đến khi tỉnh rượu, tôi hỏi hắn, hắn sống chết không nhận, tôi đoán tám thành là bốn món đồ cổ chúng tôi đánh mất đó được Tề Viên Dân lấy về rồi. Nếu không mất hơn 200 vạn, Tề gia bọn chúng sớm uống gió tây bắc lâu rồi, tôi không biết là ai làm, thật đấy, tôi luôn đi theo Tề Thụ Dân. Trừ bốn người chúng tôi bị bắt, người anh em chúng nuôi ở Vân Thành, Đại Nguyên còn rất nhiều, đa phần xuất thân đào trộm mộ và lừa gạt ...”

“Nếu như anh không biết gì cả, vì sao anh em Tề gia vẫn đối xử với anh như thế, không ngừng tới thăm anh, hơn nữa còn là những người khác nhau, có nguyên nhân đặc thì gì sao?” Giản Phàm ngồi xuống, tay đang run lên vì kích động thì có một tay nhỏ nhắn ấm áp ở dưới bàn đưa ra nắm lấy, là của Dương Hồng Hạnh, nắm nhẹ một cái, như có điểm tựa, giọng vẫn run vẫn trong khả năng khống chế.

May lúc này Trịnh Thành Thắng cũng đâu chú ý được nữa, nuốt ngụm nước bọt, yết hầu gian nan cuộn lên: “Đó, đó là vì Lý Tám Trụ có vụ án mạng, tôi biết, khi làm ăn ở Vân Thành, hắn

giết một ông chủ tù phương nam tới, khi tôi vào tù, chúng sợ tôi phản lại, nên chiếu cố!”

Chương 180: Phong hô lộ chuyển. (1)

“Làm càn, đúng là làm càn quá rồi.” Ngũ Thần Quảng vỗ bàn quát tháo, gân cổ gân trán chẳng chịt.

Lúc này ông ta đang ở văn phòng đội trưởng đại đội một, trước mặt là mấy cảnh sát đứng cúi đầu, cao thấp nhấp nhô. Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương, Vương Minh, Trương Kiệt, Cao Ái Quân, còn có cả Tần Cao Phong mặt đen xì đứng bên, cùng đối diện với cơn phẫn nộ của chi đội trưởng.

Kỳ thực Ngũ Thần Quảng biết tin Tề Viên Dân bị bắt cũng không phải là quá muộn, có điều theo lý mà suy, Tề Nguyệt Các thuộc địa phận của đại đội ba và đồn công an Nam Cung quản lý, Tiết Kiến Đình bị bắt ở dưới cầu đường sắt thị thuộc phân cục, vụ án này nhiều lắm tới tổng đội trị án thôi. Theo suy nghĩ đó tìm người, nhưng cả mấy nơi kia đều chẳng biết gì hết, hỏi khắp nơi mới tìm ra "ngghi phạm", đó là đại đội một vốn chẳng có chút liên quan gì cả, thế là núi lửa phun trào. Không phải vì bị cục trưởng Lương và phó cục trưởng Tiêu truy hỏi, mà là vì vụ án lớn như thế, bắt nhân vật lớn như thế, mà đường đường chi đội trưởng không hay biết.

Hỏi ra mới rõ, không ngờ là thằng nhãi ranh Giản Phàm tổ chức hành động, sao không lên cơn cho được, coi thường tổ chức, coi thường lãnh đạo tới thế là cùng.

Trời lạnh buốt như thế mà Ngũ Thần Quảng vỗ bàn như không biết đau tay là gì, mặt đỏ phừng phừng chỉ đám cảnh sát to gan lớn mật: “Do Giản Phàm tổ chức à? Hay, vậy cậu ta là đội trưởng hay chi đội trưởng? Cậu ta bảo các cậu cầm súng đi tạo phản thì các cậu cũng làm à? ... Tề Viên Dân mà các cậu cũng dám bắt, có biết kinh động lên tận tỉnh rồi không? Cậu ... Cậu, cả cậu nữa ... Nói xem, chuyện này xử lý thế nào đây?”

Cả đám cảnh sát nào dám ho he gì, chỉ biết cúi gằm mặt để khỏi phải nhìn khuôn mặt đáng sợ của chi đội trưởng.

Ngũ Thần Quảng chửi một mình cũng chán, quay sang đối tượng mới: “Cậu, Tần Cao Phong, cậu làm đội trưởng kiểu gì vậy,

cậu phải chịu trách nhiệm ... không có tổ chức, không có kỷ luật, không có cấp trên ... Chẳng những chấp pháp vượt địa bàn, lại còn vượt quyền, đặt bẫy nghi phạm, tưởng nghi phạm là kẻ ngốc chắt? Tôi không ở hiện trường còn biết các cậu giở trò. Đây là sự kiện vô cùng nghiêm trọng, nếu truyền ra ngoài, lột cảnh phục vẫn là nhẹ.”

Chửi mắng một phen, Ngũ Thần Quảng xem chừng chưa phát tiết hết, nhưng cổ họng khô khốc rồi, không thể không dừng lại uống vài ngụm nước chè. Cục trưởng Lương, phó cục trưởng Tiêu đang đợi kết quả xử lý, có chứng cứ đã đành, đây lại là giữa ban ngày ban mặt gài bẫy người ta, dám cảnh sát trẻ này to gan chỉ thích bắt người mà không cần biết tới hậu quả. Tạm thời có cơ giam Tiết Kiến Đình đi, nhưng cả lái xe, vệ sĩ của Tề Viên Dân không liên quan gì mà cũng bắt sạch sẽ, nhân viên Tề Nguyệt Các cũng lôi cả về, cứ như sợ người ta không biết vậy, chưa kể Tề Viên Dân nữa chứ, không chỉ đau dạ dày mà đau đầu.

Uống cốc trà, bình tĩnh lại đôi chút, Ngũ Thần Quảng chợt nhớ ra vấn đề trọng đại, đó là chủ mưu, quay ngoắt lại rống lên: “À, đâu rồi, tên cầm đầu của các cậu đâu? Trương Kiệt, tổ trưởng của cậu đâu?”

Diên đồi, chi đội trưởng diên rồi, Trương Kiệt rùng mình cổ hơi rụt lại: “Không, không biết ạ.”

“Không biết? Không biết thật hay không biết giả?” Ngũ Thần Quảng cũng là hình cảnh lâu năm, nhìn ánh mắt trốn tránh của Trương Kiệt, làm sao mà không hiểu, nhưng đó là tên mồm rất nát, loại vệt chết còn cứng mỏ, nên chuyển mục tiêu: “Quách Nguyên, Giản Phàm đâu rồi?”

“Tôi, tôi cũng không biết.” Quách Nguyên nói dối, trường hợp này mà bán đứng đồng đội thì không còn mặt mũi nào nhìn anh em nữa, nếu không có kết quả gì thì tốt nhất là không nói gì hết, coi như Giản Phàm chưa tới Phần Dương.

Vương Minh và Cao Ái Quân thì không biết kế hoạch chi tiết nên tất nhiên là lắc đầu.

Ngũ Thần Quảng càng giận không chỗ phát tiết: “Giỏi, giỏi quá, thì ra là cậu ta có tài ngồi trong màn trướng quyết thắng ngoài ngàn dặm, xem ra cái biệt danh Tiểu Gia Cát của cậu ta

cũng không phải nói xuông hả? Chỉ huy các cậu từ xa cơ đấy ... Tiêu Thành Cương, đồng hương của cậu đâu?”

Tiêu Thành Cương đầu óc đơn giản vì thế ý chí kiên định: “Báo cáo chi đội trưởng, chắc là về Ô Long rồi ạ.”

“Đều không biết chú gì?” Ngũ Thần Quảng thấy đám này tỏ thái độ cùng tiến cùng lui, phát tay quát: “Còn không mau đi tìm, tôi cho các cậu một tiếng, không, nửa tiếng phải tìm người về cho tôi, tìm không được thì đình chỉ công tác, viết kiểm điểm ... Tìm về cùng viết kiểm điểm, vô tổ chức, vô kỷ luật, xem xem các cậu thành cái gì rồi? Có giống cảnh sát không?”

Cửa "rầm" một tiếng mở ra, có người xông vào, mọi người quay đầu đồng loạt nhìn Lương Vũ Vân mặc quần jean áo len trắng, thân hình uốn lượn, mặt đỏ hồng hào vô cùng xinh đẹp hấp dẫn, chỉ là không đúng lúc tí nào, cả đám huynh đệ ở sau làm đủ mọi động tác khóa miệng, chặt đầu, sợ cô tiết lộ tung tích Giản Phàm.

Lương Vũ Vân lè lưỡi làm mặt quỷ đáp lại, ỷ có chú mình là cục trưởng Lương, cô nàng này không quá mức sợ hãi vị lãnh đạo trước mắt như đám kia, mặt bưng bưng phấn khích, đứng nghiêm kính lễ hô: “Báo cáo chi đội trưởng, đội trưởng, có tình hình trọng đại, manh mối vụ trộm Phân cục Tấn Nguyên đã lộ diện.”

“Cái gì?” Một câu nói khiến toàn bộ người trong phòng gằn như đồng thanh kêu lên.

“Vừa mới nhận được video, Giản Phàm và thẩm vấn viên Thời Kế Hồng tới trại giam Phần Dương thẩm vấn phạm nhân Trịnh Thành Thắng, theo lời khai phạm nhân, Tiết Kiến Đình có khả năng giữ khẩu súng trộm được ở Phân cục Tấn Nguyên ... Hơn nữa còn liên quan tới một vụ án mạng, mọi người xem.” Lương Vũ Vân nói rồi mở laptop cỡ nhỏ màu hồng trang trí nhiều hình dán đáng yêu, đưa tới trước mặt Ngũ Thần Quảng đã chấn động không nói lên lời.

Video bị nén nên hình ảnh hơi mờ mờ, nhưng âm thanh rất rõ ràng, Tiết Kiến Đình giấu súng chỉ là một lời khai nghe lại trong lúc say, có điều với tư duy hình sự, càng là lời khai trong nội bộ, càng là nghe nói thì càng có giá trị. Tiếp theo đó là vụ án mạng

do Lý Tầm Trụ gây ra, đó là chuyện năm năm trước khi Trịnh Thành Thắng mới ra tù. Lại còn mấy vụ án buôn lậu của Tề Thụ Dân, càng nghe càng khiếp hãi, té ra tên đó sau khi ra tù vẫn ngựa quen đường cũ, không thay đổi gì.

Nghe hết rồi mà hồn vía Ngũ Thần Quảng vẫn chưa về thân xác, chột bắt gặp gương mặt rạng ngời như tỏa nắng xuân của Lương Vũ Vân và năm tên vừa bị mình mắng hi ha hí hửng, lập tức sầm mặt quát: “Đắc ý cái gì, đừng tưởng tra ra manh mối là xong, vi phạm kỷ luật vẫn bị phạt ... Lùi ra viết kiểm điểm cho tôi, mai nộp lên chi đội, ai kiểm điểm không đủ sâu sắc là tôi phạt người đó.”

Kiểm điểm không đủ sâu sắc mới bị phạt, tức là ngoài kiểm điểm không có xử phạt khác rồi, kết quả nhẹ hơn dự tính nhiều, viết nhăng cuội là xong, mẫu có sẵn của các tiền bối còn ít à?

Ngũ Thần Quảng kích động quá nổi, vụ án bế tắc 14 năm lại tìm ra manh mối lớn như thế, đi qua đi lại mấy vòng rõ ràng quên vừa rồi mình nói gì rồi, quát: “Đứng ì ra đó làm gì, Trương Kiệt, mau liên hệ đội trưởng Lục, tổ chức thành viên đội trọng án tới Phần Dương giúp Giản Phàm ... Mấy cậu, lập tức thẩm vấn Tiết Kiến Đình, thẩm vấn không ra kết quả thì xuống đồn làm hộ tịch, đi mau lên ... Cao Phong cậu theo tôi.”

Nói xong đuổi đám cảnh sát kia đi như vệt, sau đó kéo Tần Cao Phong ra ngoài, chắc là đi báo cáo với lãnh đạo rồi. Hai người đó vừa đi, số còn lại kìm nén nãy giờ la hét ầm ĩ, vỗ tay với nhau, cười toét miệng, không cần biết lãnh đạo hung dữ cỡ nào, chỉ cần phá được án, có muốn dữ cũng không dữ nổi.

Chương 181: Phong hồi lộ chuyển. (2)

Mười mấy phút sau, Tiết Kiến Đình lại bị đưa tới phòng thẩm vấn đại đội một, đã không nhớ mình bị thẩm vấn bao lâu nữa, giờ đã là buổi chiều rồi mà đám cảnh sát đó còn chưa chịu thôi, bực tức ngồi xuống, nhìn đối diện vẫn là hai tên cảnh sát đó, nhếch môi khinh bỉ. Lòng thì nghĩ, lũ chó lại chuẩn bị nói câu hôm nay rốt cuộc là sao để chơi mình đây.

Không ngờ lần này hai cảnh sát kia không có vẻ đùa cợt nữa, mà vẻ mặt rất nghiêm trọng: “Tiết Kiến Đình, vào đây một ngày rồi, nên nói chuyện chính thôi, khẩu súng mà mày chôn ở căn nhà cũ tại Dương Phường từ đâu ra?”

Lúc này bất kể khẩu súng kia là thật hay giả, Quách Nguyên hỏi thẳng xuất xứ chứ không hỏi chỗ chôn, cứ như là có được khẩu súng trong tay vậy. Tiết Kiến Đình nghe xong sững người, mắt mở to mấy phần, nửa ngày trời không nói được câu nào. Mãi khi hoàn hồn mới chối cãi.

Thế nhưng vậy là quá đủ để Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương mừng phát cuồng, khẩu súng có thật.

Cùng lúc thẩm vấn Tiết Kiến Đình gian nan tiến hành, đội tiếp ứng tới Phần Dương đã lên đường, còn rút cả nhân viên thẩm vấn trên cục xuống, chuyện lớn liên quan tới án mạng, không ai dám xem nhẹ.

Dương Phường ngoại ô phía nam cách đường quốc lộ cấp 2 chừng 3 km có một căn viện tử độc lập kiểu cũ, nhà cũ của Tiết Kiến Đình, hiện do một họ hàng xa của hắn sống nhờ, bị năm sáu cỗ xe cảnh sát bao vây, người dân xung quanh xô xào bỏ hết công việc ra ngó nghiêng bàn tán. Hơn mười thành viên đội trọng án mang theo máy dò kim loại tìm kiếm từng tấc đất một, súng là thứ miễn cảm, được nhà nước quản lý chặt chẽ, thà tin có chứ không thể nói không, huống hồ còn liên quan tới vụ án 14 năm trước.

Ngũ Thần Quảng sau khi gọi điện thoại liên hệ với Giản Phàm ở Phần Dương, sau đó vội vội vàng vàng chạy lên cục, chuyện

này kinh động toàn bộ các lãnh đạo đang nghỉ cuối tuần. Cục trưởng Lương khẩn cấp mở hội nghị văn phòng cục trưởng, mời Ngũ Thần Quảng báo cáo, vụ án mười bốn năm này là tâm bệnh của cục, của một đám lãnh đạo, ngăn cản bước tiến của họ, vì sao? Sợ sau này khai ra vị nào đó dính líu mà lên vị trí cao thì người bổ nhiệm cũng khó tránh khỏi trách nhiệm vì không biết nhìn người chú sao, giờ một khi hiềm nghi cởi bỏ, không nghi ngờ gì nữa, quan lộ lại rộng mở rồi, đây mới thực sự là điểm mấu chốt.

Vấn đề trọng đại như thế, Tề Viên Dân là cái thá gì?

Mà chuyện này tới đây khiến kẻ đầu têu là Giản Phàm lại không còn chuyện gì nữa, mặc dù trong điện thoại nghe chỉ đội trưởng khẩu khí bất thiện, nhưng manh mối rõ ràng quan trọng hơn chữ mắng, sau khi nghe y kể hết đầu đuôi. Ngũ Thần Quảng liền an bài chuyện thăm vấn bên này sẽ có người tiếp nhận, còn y thì đúng là hết việc rồi, bị người ta qua cầu rút ván rồi.

Thời Kế Hồng tạm biệt về nhà thăm cha, thế là đường về chỉ còn Giản Phàm và Dương Hồng Hạnh, sáng tới giữa chỉ lo thăm vấn Trịnh Thành Thắng, chưa ăn gì, Giản Phàm liền lái xe quanh Phần Dương kiếm cửa hiệu lâu năm mời Dương Hồng Hạnh.

Tên quán rất thẳng "Bánh Đá lòng cừu", lần trước Giản Phàm tới đây mua về cả một thùng, hai người vào cửa hiệu, gọi hai đĩa lòng cừu, ba cái bánh lớn, dùng bánh đá chấm canh lòng, xôm xốp giòn ngọt lại có vị cay. Đây là món ăn có tiếng ở Phần Dương. Dương Hồng Hạnh nhìn cái mảnh lồi lõm, màu sắc không đều, trông rất quê, nhưng cắn một miếng thì thấy bột mịn thơm xốp, ngon miệng, chấm canh ăn.

"Ừm, ngon, đúng là danh bất hư truyền, quán lâu năm có khác."

Giản Phàm vừa ăn vừa khen, xem ra đói ngấu rồi, bẻ từng miếng bánh lớn, chấm dấm nước canh cắn một cái chảy ra nước, còn thao thao bất tuyệt giới thiệu nguồn gốc món ăn cho Dương Hồng Hạnh: "Đây chính là cách chế biến trên đá hiếm hoi còn sót lại đây, dùng lửa nung nóng đá, đá dẫn nhiệt kém, tản nhiệt

cũng chậm, nhiệt độ phân bố đều, như thế khống chế nhiệt độ sẽ tương đối dễ, bột trắng và đường đỏ, thêm vừng rang chín, hoa tiêu, muối, phối hợp khác nhau mang tới khác biệt mùi vị lớn. Thời Đường món này gọi là Thạch ngao bánh, cũng có người gọi là Thiên thiêu bánh, em xem bánh không chỗ nào bị cháy xém, đó là do phân bố nhiệt rất đều.”

Chuyện ngày hôm nay không thể không kể công của Dương Hồng Hạnh và Lương Vũ Vân, nếu không có họ hỗ trợ kỹ thuật giúp truyền hình ảnh nhanh chóng như thế, Giản Phàm không thể tranh thủ thời gian như vậy, mấy cái thứ đó Giản Phàm nhìn đã muốn mù mắt mà hai cô gái dùng không khác gì trò chơi.

Tóm lại là kế hoạch thành công ngoài trông đợi, tâm trạng Giản Phàm tốt dừng hỏi, không chỉ giới thiệu phong tục tập quán còn kể nguồn gốc món ăn, nhưng nói hồi lâu thấy Dương Hồng Hạnh chỉ chăm chú ăn, chẳng màng tới lời mình nói, cứ như có tâm sự, tò mò hỏi: “Này lớp trưởng, em làm sao thế, có tâm sự à?”

Hỏi một cái là có hiệu quả ngay, Dương Hồng Hạnh trợn mắt lên gắt: “Tâm sự của nữ nhân mà anh cũng hỏi à? Thật đúng là ...”

“Hả, sao thế?” Giản Phàm cố làm ra vẻ thất kinh: “Hôm nay làm sao vậy? Này lớp trưởng, anh không chọc em đâu nhé? Manh mối đã có rồi, sao em không vui? Hay ăn không ngon? Vậy em thích ăn gì, chỉ cần nói một tiếng, giờ chưa tới 4 giờ, về Đại Nguyên trước khi trời tối là được.”

“Ăn ăn ăn ... Anh đừng có suốt ngày nói tới ăn được không? Anh có biết nam nhân mà chỉ biết nghĩ tới ăn, chỉ biết chui vào bếp là kém cỏi nhất không?” Dương Hồng Hạnh đặt bát canh xuống, ăn chưa nhiều, có điều không định ăn nữa, mặt càng thêm giận dữ.

Giản Phàm nghe mà mơ hồ: “Lớp trưởng, em nói ăn thì sao mà kém cỏi? Giọng điệu của em sao ngày càng giống mẹ anh thế?”

“Em thèm vào làm mẹ anh.” Dương Hồng Hạnh vừa bực vừa buồn cười, xưa nay cô không cách nào giận Giản Phàm được lâu, buồn bực thúc giục: “Ăn mau lên, ăn xong rồi về Đại Nguyên,

anh không thể nói chuyện khác được à? Nói ba câu là thế nào cũng phải nhắc tới ăn, sợ người ta không biết anh là đồ tham ăn à, vinh quang lắm nhỉ?”

“Ừ, vinh quang chứ, có gì mà không vinh quang?” Giản Phàm là thế, càng chê thì càng nói già, y chẳng thấy mình tham ăn có gì mà xấu hổ: “Vừa rồi cách chế biến mà anh kể với em đấy, em biết ai phát minh không? Viêm Đế một trong tam Hoàng Ngũ Đế đấy, dân dĩ thực vi tiên, nếu bảo anh nói thì nam nhân biết ăn, biết nấu ăn mới là giỏi nhất ...”

Đang đắc ý biện hộ cho bản thân thì khựng lại, nguyên nhân à, vì Dương Hồng Hạnh lờm một cái rồi bỏ đi, rời quán lên xe ngồi chờ, làm Giản Phàm rất mất hứng.

Mặc kệ, cứ thong thả ăn cho hết bánh hết canh, trả tiền rồi mới lên xe, Dương Hồng Hạnh ngồi ở ghế phụ lại nhắm mắt giả vờ ngủ không thèm để ý tới y, thái độ rất ác liệt. Không hiểu nổi, lúc thắm vấn còn rất tình cảm cơ mà, hơn nữa xưa nay y vẫn vậy, chưa bao giờ thấy cô ý kiến ở mặt ăn uống. Giản Phàm không chọc cô thêm, lái xe trở về, nhìn một đoạn dài mới dò hỏi: “Lớp trưởng, rốt cuộc em làm sao thế? Nếu là chuyện riêng, gặt đầu một cái, anh sẽ không lăm mồm nữa, được chưa?”

Dương Hồng Hạnh thở hắt ra một hơi, quay sang nhìn Giản Phàm: “Em đang lo cho anh.”

“Cách lo của em mới làm anh lo đấy.” Giản Phàm thở phào: “Anh có gì đáng lo chứ?”

“Lo anh tiếp nhận vụ án này.” Giọng Dương Hồng Hạnh rất nặng nề.

Giản Phàm nhún vai thoải mái như không: “Vụ án hả, chẹp, đừng lo, cái manh mối này trăm phần trăm là không phải giả, dưới loại tình huống này Trịnh Thành Thắng không dám nói dối, cả hai manh mối súng và án mạng, đều rất có giá trị.”

Chương 182: Phong hô lộ chuyển. (3)

“Anh thật hồ đồ, em lo chính là cái này, nếu manh mối là giả cũng không sao, dù gì bao nhiêu người có tra ra cái gì đâu, nhưng nếu là thật thì phiền lắm.” Giữa đôi mày Dương Hồng Hạnh như có nỗi lòng khó giải tỏa: “Nếu là vụ án bình thường thì không nói, nhưng liên quan tới Phân cục Tấn Nguyên thì khác. Vụ án này dính líu tới nội bộ chúng ta, tương lai điều tra sẽ khó khăn trùng trùng, chưa kể có nguy hiểm, phiền toái không thể lường trước. Bất kể người trong hay ngoài đều có thân phận địa vị, anh là ai, là cảnh sát nhỏ không có bối cảnh, anh không có vị thế để tra họ mà vẫn an toàn. Em lo sự nghiệp của anh sẽ gặp trở ngại.”

“Vậy thì sao hôm qua em còn đồng ý giúp anh?” Giản Phàm hỏi lại.

Dương Hồng Hạnh hậm hực: “Em tưởng anh chỉ hoang tưởng, căn bản không thể tra ra cái gì, em muốn xem anh ngã dập mặt cũng tốt.”

“Kỳ thực anh cũng muốn ngã, nhưng mà đôi khi ngay cả ngã cũng không dễ dàng.” Chuyện này phức tạp hơn Dương Hồng Hạnh nghĩ nhiều, Giản Phàm không muốn dính vào làm gì, cũng chẳng thể nói ra được, quá nhiều mối quan hệ lằng nhằng trong chuyện này, riêng liên quan tới Tăng Nam là y đã không cách nào mở miệng rồi.

Đang đi thì có điện thoại, Giản Phàm vừa cầm máy lên, không biết nghe thấy cái gì mà phanh két một cái, sau đó chuyển xe qua dải dừng xe bên đường, ừ ừ vài câu, mắt thì thâm trầm nhìn Dương Hồng Hạnh.

“Sao rồi?” Dương Hồng Hạnh đợi Giản Phàm đặt máy xuống là hỏi vội.

“Lớp trưởng, sự thực chứng minh nam nhân tham ăn thì cũng có thể thành công.”

“Anh nói sao?”

“Súng, tìm được khẩu súng của Phân cục Tấn Nguyên rồi.”

Dương Hồng Hạnh chấn kinh rồi lại nhắm mắt vào thở dài, xong rồi, án lớn như thế, cô e Giản Phàm lập công nhưng lại chịu tội.

“Súng số Z199323455, đạn bốn viên, phù hợp với khẩu súng đánh mất ở Phân cục Tấn Nguyên.” Ở hiện trường tìm kiếm súng, mười người tiêu hao tới ba tiếng, cuối cùng tìm thấy súng trong vách của một cái giếng xi măng, xem ra sau lần say rượu lỡ lời đó đã bị Tiết Kiến Đình di chuyển chỗ khác.

Nhân viên khám xét cẩn thận cho súng vào túi ny lông, rồi lại cất vào va ly tang vật màu bạc, Lục Kiên Định nhìn khẩu súng trải qua mười mấy năm mà thân súng vẫn đen bóng, lòng ảm đạm, nhớ tới vị đồng đội đã mất tích mười mấy năm trời, súng đã xuất hiện trong tay loại người này, vị đồng đội kia e là lành ít dữ nhiều.

Điện thoại lập tức gọi cho chỉ đội trưởng, báo: Đã tìm thấy súng.

“Đã tìm thấy khẩu súng bị mất của Phân cục Tấn Nguyên.” Trong văn phòng cục trưởng cục công an Đại Nguyên, Ngũ Thần Quảng công bố thông tin khiến toàn bộ mọi người xôn xao.

Từ vụ án mất trộm ở Phân cục Tấn Nguyên truy tới vụ án buôn lậu cổ vật 323, từ không có manh mối tra tới phạm nhân ngồi tù, từ cổ vật dẫn tới Tề Nguyệt Các, rồi lại đánh một vòng lớn tung lưới ra, cuối cùng vạn vật quay về nguồn cội, lại trở về vụ án mất trộm, còn kèm theo cả án mạng ... Người ngoài cuộc chỉ nghe báo cáo không cách nào hiểu hết liên quan trong đó, nhưng kinh ngạc với kết quả thì chỉ hơn không giảm, thậm chí Ngũ Thần Quảng còn chẳng hiểu gì, gặp chuyện mới ôm chân phật gọi điện cho Giản Phàm tìm hiểu nguyên do, đến khi báo cáo thì mọi suy đoán hoang đường nhất của y cũng không ai phản bác nổi, vì sự thực là minh chứng hùng hồn.

Chuyến này Ngũ Thần Quảng tinh thần hăng hái tợn, nói hết giả thiết, suy đoán với vụ án, khiến cục trưởng, phó cục trưởng, chính ủy nghe mà kính phục.

Tiếp theo đó chủ đề bàn luận tới đường lối phá án, Ngũ Thần Quảng không vui nổi nữa, cục trưởng Lương đề nghị lập tức

thành lập tổ chuyên án, lựa chọn lực lượng hình sự cốt cán tiến hành đào sâu thêm vụ án.

Chuyện này không có gì, hợp tình hợp lý thôi, nhưng khi chọn tổ trưởng tổ chuyên án thì phó cục trưởng Tiêu lại đề xuất Ngô Đích, lý do đường hoàng, trẻ tuổi tài cao, lại còn từng tham dự điều tra vụ án, hiện nắm giữ nguồn tài nguyên tội phạm Tấn Nguyên, tất nhiên là nhân tuyển có một không hai, thẩm vấn thì tất nhiên là lấy từ ban thẩm vấn cục, còn về chi đội phụ trách bắt giữ ...

Lại là cái trò đó, ai chẳng biết vị khoa trưởng trẻ nhất thành phố có quan hệ không nhỏ với phó cục trưởng Tiêu, thừa cơ cướp thành quả của người khác để làm vốn liếng thăng chức. Ngũ Thần Quảng có chút hối hận trước kia không trực tiếp thành lập tổ chuyên án mà chỉ lập cái tổ điều tra tạm thời rầm rộ, cho nên bây giờ muốn nói cũng khó. Vả lại nghĩ tới Giản Phàm bày bao nhiêu trò như thế mà không nói với mình một câu, cho nên khi lãnh đạo hỏi ý, chẳng vì y mà tranh đối, tán thành trái lương tâm.

Đề xuất được thông qua.

“Bây giờ tới lượt thông báo quyết định của cục ...” Phòng hội nghị im phăng phắc, phó cục trưởng Tiêu uy nghiêm nhìn quanh một vòng, đợi cho các cảnh sát phía dưới đều đã chú ý vào mình mới hắng giọng một tiếng đọc tiếp.

Lúc này trong phòng chia làm hai trận doanh rõ ràng, cục công an thành phố và chi đội hình sự chiếm phần lớn, ngồi gần hết chỗ ngồi bàn tròn. Bộ phận nhỏ là Giản Phàm, Trương Kiệt, Nghiêm Thế Kiệt và Thời Kế Hồng, hai người Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương vẫn đang bận rộn ở đại đội một, cái tổ điều tra lâm thời cao thấp gầy béo già trẻ bất nhất này đem so với đám tinh binh mãnh tướng bên kia thì chẳng khác gì một đám ô hợp.

Cái đám ô hợp lại còn gây rắc rối, còn không à? Tề Viên Dân bị bắt giam chưa tới 24 tiếng thì vấn đề chọc lên tận tỉnh, nào ban đốc sát, nào văn phòng ngoại sự, nào sở công an tỉnh rầm rộ kéo người xuống xác minh, thấy không có chứng cứ xác thực, gây sức ép cục công an phải thả người. Cục trưởng Lương, phó cục

trưởng Tiêu cùng Ngũ Thần Quảng chính là vừa tù đại đội một về, sau đó phải xin lỗi danh nhân văn hóa, chuyện này khiến người ta uất ức khỏi nói.

Một bên thì gây rắc rối, một bên thì tìm ra manh mối bị mất mười mấy năm, giờ thì Tiết Kiến Đình vẫn đang bị thẩm vấn, Trịnh Thành Thắng được áp giải từ trại giam Phần Dương về Đại Nguyên, ai chẳng biết men theo manh mối này đào sâu hơn thì chân tướng sẽ hai năm rõ mười. Bây giờ tuyên bố quyết định như thế khác nào thả hết chó vào nồi, nghe mà khiến lòng người nguội lạnh.

Tiêu Minh Vũ ánh mắt liếc qua Giản Phàm, mặt y vẫn tươi cười, không biết là chìm đắm trong niềm vui vì vụ án có cơ xoay chuyển, hay là vẫn chưa biết được quyết định của tổ chức, hăng giọng một tiếng: “.., Lập tức thành lập tổ chuyên án điều tra vụ án mất cắp ở Phân cục Tấn Nguyên, do tôi và cục trưởng Lương, cùng với đồng chí giám sát viên của tỉnh, chi đội trưởng Ngũ, thành lập tổ giám sát, giám sát tiến độ điều tra vụ án, do đồng chí Ngô Đích đảm nhận chức tổ trưởng tổ chuyên án, đồng chí Lục Kiên Định làm phó tổ trưởng. Nguyên tổ điều tra lâm thời giải tán, đồng chí Giản Phàm vì trong quá trình điều tra vụ án có nhiều hành vi vi phạm điều lệ tổ chức, lập tức đình chỉ kiểm điểm điều tra làm rõ vấn đề, các thành viên khác của tổ điều tra lâm thời tham gia vào tổ chuyên án.”

Giọng vang vang truyền khắp phòng, tới khi tới đình chỉ điều tra, Tiêu Minh Vũ lại nhướng mắt lên nhìn Giản Phàm, lạ cái là chẳng thấy mặt y có mấy biến hóa, không tin tuổi đấy lại có thể đạt tới cảnh giới bình thản trước vinh nhục: “Được rồi, mọi người giải tán.”

Tuyên bố xong Tiêu Minh Vũ đứng lên trước, cả phòng hội nghị vẫn im phăng phắc, không có vỗ tay phụ họa cũng không có bàn tán, bầu không khí rõ ràng không hề tốt. Ngũ Thần Quảng mặc dù trước đó không phản đối, nhưng lúc này mặt âm trầm không nói không rằng đã nói lên vấn đề, người ta dùng im lặng để phản kháng, Tiêu Minh Vũ chỉ muốn kết thúc cuộc họp này cho sớm, cảm giác nhiều ánh mắt như kim đâm sau lưng.

Chương 183: Phong hồi lộ chuyển. (4)

Xưa nay phó cục trưởng Tiêu luôn có danh tiếng tốt trong hệ thống, đặc biệt quan tâm tới cấp dưới, thế nhưng e qua lần này thanh danh bị tổn hại ít nhiều, luận điệu nói ông ta là nguy quân tử hẳn được thể trời dậy.

Tiếng ghé cộ vào sà n nhà, mọi người lục tục rời phòng theo lãnh đạo, Giản Phàm lúc này mới thể hiện chút thất vọng, nhưng thất vọng đó tới từ một bóng người.

Là Hồ Lệ Quân, mấy tháng không gặp, lúc này Giản Phàm chú ý tới cô còn hơn vụ án.

Từ lúc tiến vào phòng hội nghị, Giản Phàm luôn tìm cách thu hút sự chú ý của Hồ Lệ Quân nhưng thất bại. Hồ Lệ Quân ngồi ở hàng ghế đầu, cách y không xa, nhưng từ đầu tới cuối tay cầm mũ cảnh sát ngồi ngay ngắn, mái tóc ngắn gọn gàng mạnh mẽ, đặc biệt thần thái càng tinh anh vài phần. Giờ Giản Phàm mới nhớ ra, vì công tác, vì vụ án, mình đã "ba tháng không biết mùi thịt", thịt này không phải thịt kia, dù sao nhìn thôi đã thấy lòng bưng bưng, thân hình mạn diệu, sự cuồng nhiệt hoang dại của Hồ Lệ Quân trong đêm đó không ngừng hiện lên trong đầu.

Thế nhưng phải mãi tới khi nghe thấy phán xử với mình thì Hồ Lệ Quân mới hơi nhướn mày, ánh mắt nhìn về phía mình, có điều chẳng có chút ái muội hay an ủi nào, chẳng có mấy sắc thái tình cảm, hạp xong là đội mũ lên đi thẳng cứ như không quen biết, như thế làm sao chẳng khiến Giản Phàm xuống tinh thần cho được.

Người lần lượt đi rồi, không ai biết tổ trưởng lâm thời thất vọng vì lý do gì, đều chỉ nghĩ rằng xử phạt đình chỉ điều tra khiến tâm tình không tốt. Chỉ còn lại thành viên trong tổ, Nghiêm Thế Kiệt cứ lắc đầu mãi, Trương Kiệt bóp chặt tay, Thời Kế Hồng thì phần nộ ra mặt, nếu chẳng phải đồng người thì tám phần là chửi om xòm rồi.

Lúc này Ngô Đích dẫn nhóm người gồm ba nữ hai nam đi tới, khuôn mặt phán chán tới mấy cái mụn trứng cá trên mặt cũng

sáng lên, chẳng bận tâm tới tâm trạng của Giản Phàm, bắt tay y nói rất trịnh trọng: “Giản Phàm, cậu cứ yên tâm, tôi sẽ hoàn thành nốt công việc còn đang dang dở của tổ điều tra lâm thời các cậu.”

Thái độ trịch thượng cứ như thế đường hoàng tới làm nốt của đồng nghiệp chưa hoàn thành vậy. Giản Phàm coi như mở mắt thế nào gọi là mặt không dày không làm được lãnh đạo rồi, còn gì để nói chứ, vốn không ưa hẳn từ trước, chỉ qua loa vài câu nhìn Ngô Đích nghênh ngang dẫn đám tinh anh của mình đi.

“Thế này vô liêm sỉ quá đi rồi.” Thời Kế Hồng rút cuộc không nhịn nổi, bắt đầu phát loa: “Lúc chưa có manh mối gì thì chúng ta xin một người hỗ trợ cũng khó, kẻ nào kẻ nấy chỉ đợi cười nhạo chúng ta. Giờ có manh mối thì ủa tới như ong vậy, chỉ chục cướp công của người khác, giờ tôi hiểu cái khoa trưởng của Ngô Đích từ đâu mà có rồi, ăn cướp công sức của người khác. Giản Phàm, dì ủng hộ cậu, đi, chúng ta tìm chi đội trưởng nói chuyện, sao chỉ đình chỉ mỗi cậu, mọi người đều tham dự.”

“Này Kế Hồng, sao cô vẫn xúc nổi như bọn trẻ thế, cô tìm chi đội trưởng thì ích gì? Đây là lệnh từ cục xuống, còn có giám sát viên của tỉnh, chi đội trưởng cũng không quyết nổi. Hơn nữa chuyện mọi người làm đúng là không công khai được.” Nghiêm Thế Kiệt nhắc nhở một câu công tâm, Giản Phàm che dấu duy nhất mình ông ta, hôm nay mới biết tất nhiên là lặc đầu liên tục, phá án kiểu này, kéo mình vào mới lạ.

Nói thế cũng đúng, có điều vẫn bị Thời Kế Hồng trừng mắt cho.

“Ài, tổ trưởng, nói gì đi chứ? Không phải giận quá rồi chứ, cậu đi rồi thì chúng tôi làm sao?” Trương Kiệt đẩy một cái, có chút không đành lòng nhìn tổ trưởng lâm thời kết cục như thế, ai mà ngờ hôm qua vừa lập công lớn còn chưa kịp ăn mừng, đầu tuần họp một cái đã bị hỏi tội xử phạt.

Giản Phàm tới lúc này mới hồi thần lại sau thái độ của Hồ Lê Quân, nhìn quanh, lớn nhỏ đều cho rằng mình nổi giận vì chuyện này, mỉm cười: “Có gì mà phải giận chứ, vụ án có đột phá, vậy là tôi có thể ăn nói với tất cả các phương diện rồi, không vui mà được sao, tôi có thể bỏ cái gánh nặng này xuống

rồi, khỏi phải suốt ngày bị anh căn nhắc, tôi không cao hứng sao được? Vụ án này càng làm tiếp sẽ càng khó khăn, lần này chúng ta đánh động Tề Viên Dân, hấn trở tay không kịp, lần sau hấn đã có phòng bị rồi, dễ tìm ra sơ hở của hấn được sao? Có người gánh thay rồi, tôi không vui sao được?”

Càng nói càng giống như đang trút giận, lúc này thực sự là không nói rõ được cảm thụ của Giản Phàm nữa, bốn người một suy nghĩ riêng, đều buồn bực rời khỏi phòng hội nghị. Thông tấn viên gọi Giản Phàm tới phòng chi đội trưởng, lại thông báo mấy người Trương Kiệt, Thời Kế Hồng tới tổ chuyên án họp, sờ là phải bàn giao tài liệu mà bọn họ vất vả tích lũy cả tháng trời rồi, tất nhiên là lại một phen chửi bới nữa, ngược lại còn được Giản Phàm khuyên nhủ mãi mới đi.

Biến cố này chẳng thể gọi là biến cố, Giản Phàm thậm chí còn dự liệu được trước khi tiếp nhận vụ án, đã dự kiến trước thì tất nhiên Giản Phàm không để trong lòng, từ trước lúc thao tác đã tính toán các loại khả năng có thể xảy ra. Giản Phàm vừa đi vừa suy nghĩ thái độ lạnh lùng xa cách của Hồ Lệ Quân là sao, khẽ gõ cửa phòng chi đội trưởng, đợi nghe hai tiếng "vào đi", đẩy cửa bước vào.

Đưa mắt nhìn Ngũ Thần Quảng có chút mỗi mệ, chẳng biết có phải là vì vụ án hay là vì nguyên nhân khác, khách khí hơi quá mời Giản Phàm ngồi, lại còn đích thân rót trà, làm Giản Phàm đứng dậy định làm thay, lại bị Ngũ Thần Quảng cương quyết ấn xuống ghế sô pha. Sau đó Ngũ Thần Quảng nói như xoa dịu tức giận của y: “Giản Phàm, đây là quyết định của tổ chức, cậu không nên có gánh nặng tư tưởng, đình chỉ điều tra chỉ là làm cho bên ngoài nhìn, để có cái mà ăn nói với tỉnh thôi. Chuyện các cậu làm hôm qua đúng là quá giới hạn, nếu không tra ra manh mối, tôi cũng không biết xử lý thế nào?”

Giản Phàm ngạc nhiên hỏi lại: “Chi đội trưởng, tôi có nói mình có gánh nặng tâm lý đâu?”

“Ừ thế thì tốt, ngàn vạn lần đừng có gánh nặng nào trong lòng, tư cách cá nhân, tôi ủng hộ các cậu.” Ngũ Thần Quảng còn chưa yên tâm, lại vỗ về cậu nữa.

Giản Phàm thoải mái nói: “Chi đội trưởng, tôi thực sự không để bụng mấy chuyện đó, tôi đã làm tròn trách nhiệm của mình, tôi thấy lòng rất thoải mái.”

“Ồ, à, không có thì tốt, có điều nghe cậu nói hình như không được vui, là cảnh sát, phải phục tùng vô điều kiện quyết định của cấp trên và tổ chức.” Ngũ Thần Quảng gật gù.

Càng nghe Giản Phàm càng bực mình, bắt đầu cảm thấy đám người này thật phiền hà, chỉ là một cái khúc xương cả đám nhay vào tranh, y không hạ cấp như vậy. Giản Phàm bây giờ đủ lòng tin vào bản thân, y biết giá trị của mình, cái đó không phải đám ngốc có thể đánh giá được: “Tôi không giận, cũng không nói là không phục tùng.”

“Thật sự không sao?” Ngũ Thần Quảng ngó người, phản ứng của Giản Phàm giống như bị hiểu lầm.

“Hoàn toàn không, cả tháng qua tôi ngủ không ngon, ăn không ngon, chẳng nghỉ ngơi tử tế, sinh hoạt đảo lộn, giờ được nghỉ, mọi thứ quay lại như cũ, tôi còn phải cảm tạ lãnh đạo anh minh, ha ha ha.” Giản Phàm cười hết sức vui vẻ, trở về với nhịp sống bình thường là điều y mong muốn, nếu đám ngốc kia hoàn thành giúp y chuyện đang dang dở, y sẽ danh chính ngôn thuận dùng cuốn cổ phổ kia. Nghĩ mà xem, riêng cái bí phương giả mà Cửu Đình đã kiếm bao tiền rồi, giờ y nắm đồ thật trong tay, giá trị chúng nào chứ?

Phá vụ án nát, cùng lắm được cái giấy khen, ai mà thèm, xì!

Chương 184: Phong hồi lộ chuyển. (5)

“Cậu, đứng lên ...” Cái bộ dạng vô tư thoải mái ấy của Giản Phàm khiến Ngũ Thần Quảng hơi tức giận, tâm lý của con người thật lạ, chính ông ta mới là người để bụng, lúc này nếu Giản Phàm cùng bất mãn chửi lãnh đạo vài câu, có khi ông ta dễ chịu hơn: “Lại đây, có câu này tôi phải nói rõ với cậu, quyết định này của cục nằm ngoài dự liệu của tôi, có điều cậu gây ra rắc rối quá lớn, tôi không thể tranh một vị trí tổ chuyên án cho cậu, các cậu làm chuyện này khiến tôi không mở miệng được. Bất kể là không sao hay giả vờ không sao, công tác vẫn phải làm cho tốt, không được mất cân bằng tâm lý, tổ chức đã thông qua cân nhắc cẩn thận, nếu có cơ hội, cậu vẫn có thể về tổ chuyên án.”

Với người mấy chục năm trong nghề, nói những lời đường hoàng thế này chỉ có một cách giải thích là trái lương tâm mà thôi, Giản Phàm nghe ông ta gõ bàn nói nửa ngày trời mới lên tiếng: “Chi đội trưởng, sao tôi nghe như chú mới là người mất cân bằng tâm lý, à không, chú vẫn thấy bất mãn sao?”

“Cái gì?” Ngũ Thần Quảng vỗ bàn đánh sầm một cái.

“Còn phải nói nữa sao, manh mối trọng đại đã xuất hiện, không giống như chú dự liệu, tổ chuyên án thành lập, không phải như ý muốn của chú, nghi phạm lộ diện, không phải người chú nhắm vào. Chi đội trưởng, ngay cả kế hoạch muốn tôi làm người hai mặt cũng hỏng, nên thất vọng là chú mới đúng.” Giản Phàm bị Ngũ Thần Quảng vỗ bàn giáo huấn một hồi khó chịu phản ứng, suy nghĩ này cũng chất chứa trong lòng đã lâu, càng dồn nén thì khi bùng phát càng dữ dội, chẳng lựa lời, thẳng thừng nói: “Giờ đình chỉ tôi càng mừng, chẳng sao cả, khỏi phải làm tốt thí cho chú. Chú đối xử với tôi công bằng không thì tự chú biết, ngay từ đầu tôi yêu cầu đường đường chính chính lập án điều tra, chú bày ra cái tổ như trò cười ấy, thế nên giờ cục mới có sơ hở mà nhảy vào.”

“Cậu, cậu ...” Ngũ Thần Quảng đứng phắt dậy, tay run run chỉ mặt Giản Phàm, mặt đỏ gay nói không ra lời: “Cút, cút về đại đội

một, đình chỉ kiểm tra.”

“Vâng.” Giản Phàm kính lễ, đi ra cửa mới nhớ ra cái gì quay đầu lại hỏi: “Báo cáo chi đội trưởng, trong thời gian đình chỉ có cần đi làm không?”

Ngũ Thần Quảng sôi máu rống lớn: “Cậu còn mong được đi làm à? Khỏi cần.”

“Không phải đi làm! Tôi biết rồi, cảm ơn chi đội trưởng.” Giản Phàm cười toét cả miệng, hớn hở đóng cửa rồi chạy đi như thỏ con vui vẻ, vừa đóng cửa thì nghe đằng sau nghe tiếng "rầm", không biết lãnh đạo nổi điên đập cái gì rồi.

Che miệng giấu nụ cười, nhưng đuôi mắt cong vút lên niềm vui lan tỏa cả mặt không che dấu được nữa. Giản Phàm chân nhẹ bằng cười trộm chạy khỏi tầng năm, có câu không phải cá sao biết niềm vui của cá, chính là miêu tả Giản Phàm vào lúc này, y chấp nhận bản thân rồi, mình khác người, chẳng cần nỗ lực sống giống số đông nữa. Lần này thực sự nhẹ nhõm rồi, cứ luôn bị người ta dùng làm quân cờ, giờ đình chỉ, thế là giải thoát hết, thôi việc còn chẳng sợ nói gì cái thứ đình chỉ vợ vắn.

Hoặc có thể nói đám se sẻ đó sao hiểu nổi chí lớn của đại bàng.

Cái vụ án treo mười bốn năm, Giản Phàm phá giải khúc mắc lớn nhất, khiến mọi việc trôi lên khỏi rồi, mũi tên đã chĩa thẳng vào Tề Viên Dân, chỉ cần theo manh mối mà đào xới tiếp thôi. Phần tiếp theo là công việc tay chân, không thách thức trí tuệ y được nữa, nhưng đám người định cướp công y cũng chớ tưởng dễ dàng, riêng Tề Viên Dân đủ khó chơi, chưa tính kẻ giấu mặt trong nội bộ, sau vụ án mạng còn bao nhiêu thứ rắc rối, rất khó nói, ai thích quản thì quản.

Quan trọng nhất là, cuốn cổ phổ đã danh chính ngôn thuận thuộc về mình, kết quả này không phụ lòng Tăng Nam rồi.

Kỳ thực nếu không tính chuyện bị đình chỉ, thậm chí Giản Phàm còn thấy mình đã chén hết phần béo bở, còn lại là khúc xương khó nhằn để lại cho lũ ngốc tranh nhau xâu xé.

Xuống lầu Giản Phàm đang suy tính xem giờ nên làm gì, chợt nhìn cái xe cảnh sát được cọ rửa sạch sẽ, lòng có chút hậm hực, đình chỉ rồi thì cái thứ này phải giao lên, xem ra có chút bất tiện

đây, lần đầu tiên nảy ra suy nghĩ, có lẽ mình nên cần xe riêng rồi.

Xe riêng tạm gác lại đã, trả xe trước, chẳng có gì lưu luyến cái xe này, quay về trả chìa khóa cho bên văn phòng chi đội.

Vậy là cái chức tổ trưởng lâm thời đã chính thức kết thúc, mở đầu không được như ý lắm, kết thúc vậy là chấp nhận được, không cần biết người khác thế nào, Giản Phàm rất hài lòng với kết quả này, rời cửa chi đội, lập tức biết mình phải đi đâu rồi, một nơi không thể không đi: Chợ rau.

Hura, lão tử tự do rồi!

Rời tổ điều tra lâm thời, chính thức tới tổ chuyên án liền thấy tác phong mạnh mẽ dứt khoát của giới tinh anh cảnh sát, chỉ là dải ngộ kém quá xa, Trương Kiệt, Thời Kế Hồng, Nghiêm Thế Kiệt mỗi người ôm một chồng tài liệu tới văn phòng làm việc lớn tầng năm, tức thị bị khí thế phá án làm giật mình.

Đám tinh anh tới từ cục thành phố vây quanh cái phòng lớn, quyết định đưa ra chưa tới một tiếng mà diện mạo nơi này thay đổi hoàn toàn, một cái màn hình máy chiếu lớn treo ở chính diện, vây quanh là bảy tám cái laptop, rồi máy fax, máy in, nam nam nữ nữ bận rộn chỉnh lý tài liệu, mặt mày nghiêm trọng, thần thái khí thế đầy đủ.

Lại nhìn Thời Kế Hồng giống cấp dưỡng hơn giống cảnh sát, Nghiêm Thế Kiệt già quá đáng, Trương Kiệt nhếch nhác, không biết người kia là ai mà tùy ý chỉ cái bàn bảo họ "để ở chỗ đó", mắt còn chẳng thèm nhìn họ, vẫn chăm chú trò chuyện với đồng nghiệp, như đang làm chuyện gì to tát lắm. Cái đám cảnh sát trẻ này chẳng hề khách khí với đồng chí lớn tuổi, hoàn toàn khác xa tổ trưởng trước.

Lục Kiên Định đang an bài sắp xếp bàn làm việc, thấy Trương Kiệt tất nhiên là bắt hắn làm tráng đi khuân bàn, vác ghế. Một bữa hai tới mới xong xuôi, tổ trưởng tổ chuyên án tuyên bố mở cuộc họp phân tích vụ án, nhìn đồng hồ đã hơn 11 giờ, nếu bình thường vào giờ này thì tổ trưởng Giản đã dẫn mọi người chuẩn đi, kiếm quán cơm ngon rẻ đánh chén rồi, lúc đó cứ trêu tổ trưởng chỉ giỏi ăn, giờ mới thấy nhớ ngày tháng được làm việc với tổ trưởng.

Trương Kiệt ngồi bên cạnh Thời Kế Hồng thì thầm: “Dì Thời, cháu thấy vụ án này bọn họ không phá nổi đâu, vì sao? Nhìn lại tổ trưởng Giản làm cái gì, một tháng trời chạy bên ngoài hai mấy ngày, điều tra hơn một trăm nghi phạm, lang thang ở chợ Nam Cung suốt ngày, dì nhìn bọn chúng xem, giống phá án không? Chỉ giải hợp hành làm ra vẻ.”

“Nói đúng, dì nhìn cái thằng Ngô Đích cứ nghênh nghênh cái mặt là chướng mắt rồi, Lão Nghiêm lại đây, buổi chiều cùng nhau xin nghỉ đi cho đỡ khó chịu. Không cho phép tôi cũng cứ nghỉ đấy, việc gì phải chịu ầm ứ, còn không biết Tiểu Phàm ra sao rồi, tôi phải đi thăm thằng bé đó mới được, tội nghiệp nó, không có gốc phía dưới, chẳng có ô bên trên, làm ra công lớn như vậy để kẻ khác hưởng lợi.”

Thời Kế Hồng nhỏ giọng gọi Nghiêm Thế Kiệt, phòng hội nghị lâm thời rất rộng, chẳng ai chú ý tới bọn họ, nhân viên phá án hai mươi mấy người tới từ cục, đội trọng án, ban thẩm vấn thành phố, đa phần không quen, bọn họ ngồi ở vị trí cuối cùng thì thầm với nhau.

Chương 185: Phong hồi lộ chuyển. (6)

Tổ chuyên án này thiết bị tiên tiến hơn tổ lâm thời cả trăm lần, vài phút trước khi họp, rèm cửa kéo roèn roẹt, phòng tối đi, đen ngòm, chỉ còn lại cái màn hình máy chiếu ở phía chính giữa, cùng Ngô Đích như đứng trên sân khấu, giọng vang vang: “... Mọi người đã tìm hiểu tài liệu rồi chứ, tôi đã đọc sơ qua, rất đáng nể, đồng chí Giản Phàm mặc dù bị đình chỉ, nhưng trong một tháng qua, dùng năm điều kiện sàng lọc được hơn hai trăm nghi phạm, cuối cùng men theo manh mối đồ cổ truy tới Tiết Kiến Đình, tìm được khẩu súng mất từ vụ án năm xưa. Bây giờ mọi người hãy làm quen với hình phác họa của đồng chí Giản Phàm về vụ án ở Phân cục Tấn Nguyên, trước tiên chúng ta giả thiết thế này, nghi phạm gây án có tổ chức, phối hợp từ hai tới ba tên ...”

Nghe Ngô Đích thao thao bất tuyệt trình bày giả thiết gây án giống hệt Giản Phàm, Thời Ké Hồng sầm mặt: “Đồ ăn cắp.”

“Cũng không thể nói là ăn cắp, người ta ghi rõ xuất xứ kìa.” Nghiêm Thế Kiệt mỉa mai.

“Giọng điệu hần thì cứ như mình suy đoán ra, lại ăn cắp ý tưởng của tôi rồi, gây án trên xe rõ tôi nghĩ ra mà, nghe nghe hần nói gì tôi đặt giả thiết bọn chúng dùng xe gây án lưu động, không phải ăn cắp là gì?” Trương Kiệt nghiêng răng căm phẫn.

Thấy người ta dùng toàn bộ thành quả điều tra của mình, ai nấy càng nghe càng như có gai đâm vào lưng, nhưng ít nhiều xem như công tác của tổ điều tra được thừa nhận. Ngô Đích đứng bên cạnh màn hình tự thuật nửa tiếng đồng hồ, trước sau nói không khác gì cả, thậm chí giả định Tiết Kiến Đình là kẻ thực hiện vụ trộm ở Phân cục Tấn Nguyên, không có chút mới mẻ nào, Trương Kiệt nghe mà chỉ thấy đói.

Bài phát biểu kết thúc, rèm cửa sổ kéo ra, Ngô Đích tinh thần phấn chấn nhìn khắp lượt thành viên trong tổ, điểm danh: “Trương Kiệt, anh là người tham gia tổ điều tra lâu nhất, nói cho

mọi người biết, nếu ở tình huống hiện giờ, tổ trưởng Giản Phàm sẽ làm gì?”

“Chuyện này à?” Trương Kiệt thấy mọi người đổ dồn ánh mắt vào mình, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“12 giờ 15 rồi.” Thời Kế Hồng xem đồng hồ sốt ruột đáp, muốn về nhà lắm rồi.

“Báo cáo tổ trưởng, với tình hình hiện giờ, tổ trưởng Giản sẽ mời chúng tôi đi ăn cơm.” Trương Kiệt nghiêm túc đáp.

Phòng hội nghị xôn xao, sau đó là cười rộ lên, cười to nhất tất nhiên là đồng chí Thời Kế Hồng rồi, Ngô Đích đứng trơ ra đó, cảm thấy khó chịu hơn cả thành nghi phạm, không ngờ ngay ngày đầu tiên bị người ta làm bẽ mặt không xuống thang được.

Xem ra vụ án này còn nhiều trò đặc sắc.

Chỉ cần là chuyên án, chỉ cần là đại án do tỉnh giám sát đôn đốc thì tính bảo mật không cần phải nói. Giản Phàm từ thời khắc bước chân ra khỏi cửa chi đội là không còn biết tin tức về vụ án nữa, từ chi đội về đại đội một, vừa nháy qua long môn chưa hóa rồng đã bị đánh trở về nguyên hình, hơn nữa còn chẳng bằng trước, bị đình chỉ kiểm điểm.

Hình thức xử phạt này, muốn nặng có thể nặng, muốn nhẹ thì nó không có gì, đây là nghệ thuật của cấp trên, nói nặng thì khiến anh không trở mình được, cứ ngồi đó mà uống trà chơi đi, nhưng khi cần một cái, kiểm tra hoàn tất, thế là xong, toàn bộ phải xem ý lãnh đạo rồi.

Không ai biết được lãnh đạo rốt cuộc muốn xử nặng hay nhẹ, chỉ biết rằng thanh thế của tổ chuyên án rất lớn, Vương Minh, Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương tham gia bắt giữ Tiết Kiến Đình, vì lý do bảo mật được gọi tới tổ chuyên án. Làm Giản Phàm về đại đội một muốn tìm người tán gẫu cũng chẳng có, không có Lương Vũ Vân để cãi nhau, không có Dương Hồng Hạnh để chơi chút trò ám muội, Giản Phàm ngoan ngoãn về nhà đợi thông báo.

Lần này đợi liền một hai ba bốn năm rồi sáu ngày mà không có thông báo, Giản Phàm chẳng thấy bất an, sinh hoạt quay lại nề nếp như trước, vùi đầu vào nghiên cứu cổ phổ, rồi thử nghiệm nấu nướng, ném toàn bộ mọi chuyện ra sau đầu.

Càng không có thông báo, Giản Phàm càng thoải mái, không thông báo tức là không có việc gì, càng thoải mái hơn là kế hoạch thân phận kếp mà Ngũ Thần Quảng và Tần Cao Phong bày ra vì vụ án này xoay chuyển mà chết non.

Chưa kể nghiên cứu cổ phổ tiến triển hết sức thuận lợi, dù phải ôm cuốn từ điển to tướng dịch lại một đồng chữ khó hiểu, Giản Phàm cũng không muốn chia sẻ niềm vui này với ai, cha mất mấy chục năm mà không thấu được yếu quyết trong đó, còn mình sắp hoàn toàn nắm được bí phương của ngự trù La, có gì mà buồn, nửa đêm còn bật cười tình giấc thì có.

Vì thế đình chỉ bằng với thả lỏng, kiểm điểm bằng với nghỉ dưỡng, ban ngày thì lang thang hết các chợ trong thành phố, tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn, không thì ra đầu ngõ nói chuyện với dì bán hàng người Việt Nam. Siêu thị nhỏ của dì chỉ phục vụ trong khu chẳng có gì đáng kể, nhưng dì lại trồng rất nhiều rau thơm của Việt Nam, đôi khi một hai lá rau của dì cho vào món ăn dậy vị vô cùng, rất thần.

Nếu thấy cô đơn thì lại tới chơi với lão tam Hoàng Thiên Dã, lão đại Tiết Hán Dũng. Cách ngày lại một lần chạy tới phố Phủ Tây xem các em gái làm động tác thể dục mềm dẻo, cùng Tương Địch Giai nắm tay đi dạo trên dãy phố dài, tham dự lễ hội văn hóa ẩm thực Hàn Quốc, hoặc là tranh thủ trắng sáng trời tối làm bậy một phen, vài ba ngày làm món mới chỉ có hai người cùng ánh nến, cuộc sống tiêu diêu.

Cũng có ngày chả đi đâu hết, ở nhà một mình vẫn tự kiếm được niềm vui.

Công tác, sự nghiệp vẫn tệ hại như chuyện học hành năm xưa, có điều quan hệ với Tương Địch Giai ngày tiến trăm dặm, càng ngày càng gần.

Cơ mà, gần quá rồi, bắt đầu sâu não rồi.

Sáng sớm chủ nhật rời giường, tập thể dục trong tiểu khu một tiếng, về nhà liền bắt đầu chuẩn bị, chuẩn bị cái gì thế? Không phải ăn, hôm nay có một chuyện trọng đại phải làm.

Chỉ thấy Giản Phàm lục lợi tử trên tử dưới, lòi ra hết số quần áo không nhiều nhận gì của mình, Âu phục có hai bộ, nhưng không biết nên mặc cái xanh tím than hay cái màu xám, giày có

ba đôi, không biết nên đi cái mũi nhọn hay mũi bằng, ca vát thì hôm qua mới mua, bình thường không đeo thứ này, giờ thất mấy lần đều không hài lòng, tốn cả tiếng đồng hồ vẫn chưa đầu vào đầu.

Chỉ thấy Giản Phàm như kiến bò chảo nóng, đi quanh phòng ngủ, phòng ngủ đã mua cái giường lớn, trên giường là đồng quần áo.

Lúc thì vò đầu bứt tai, lúc thì ngồi trên giường thở ngán than dài, còn đau đầu hơn cả vụ án mười mấy năm không có lời giải.

Sao thế? Thất tình à? Chắc chắn không rồi, đang yêu nhau cháy bỏng lắm mà.

Vậy thì làm sao? Cũng chẳng có gì, chỉ là Tương Dịch Giai muốn dẫn Giản Phàm về để cha xem mắt con rể tương lai mà thôi. Khi nghe Tương Dịch Giai nói chuyện này thì Giản Phàm đã tim đập chân run rồi, lập tức nghĩ tới cái tủ sách cao tận nóc trong phòng cha cô, lại còn thư họa khắp nơi, từ nhỏ đã bị trường học coi là phần tử xấu. Giản Phàm đối diện với người đầy mùi sách vở như thế là ớn, muốn thoái thác trì hoãn, bị Tương Dịch Giai dọa dẫm một phen mới trấn áp được phần tử xấu này.

Sắp tới giờ rồi, nghe tiếng gõ cửa, Giản Phàm từ giường vọt dậy, chạy ra mở cửa. Trước cửa chính là Tương Dịch Giai may mà không có cái đuôi Tăng Nam, lúc này chị Tương áo khoác dài trắng như tuyết, áo len vàng gạo ôm lấy thân thể, xinh đẹp vô cùng.

Tương Dịch Giai vào nhà, thấy Giản Phàm chưa thay quần áo, không hài lòng mắng khẽ.

“Mấy giờ rồi, sao còn lè mề như thế?”

Chương 186: Phong hồi lộ chuyển. (7)

Giản Phàm mặt mày nhăn nhó, xưa kia là học sinh ba hự, cha mẹ bạn bè đều nhìn với ánh mắt thiếu thiện cảm, dần dà khiến y hơi ngán các bậc phụ huynh: “Tại đột ngột quá, em chẳng có chút chuẩn bị tâm lý nào.”

“Đã bảo với cậu rồi, chỉ ăn một bữa thôi, tùy tiện chút là được.” Tương Dịch Giai dỗ.

“Nói thì nói thế, em tùy tiện được không? Là cha vợ tương lai đấy, em dám tùy tiện không?”

Giản Phàm về phòng ngủ thay quần áo, Tương Dịch Giai đứng ở cửa nhìn Giản Phàm bứt rứt như bị mèo cào, té ra là sợ thật, che miệng cười khúc khích, chỉ huy y mặc cái này cái kia, nhìn Giản Phàm lóng ngóng thất ca vát, cô tháo ra luôn: “Không cần làm ra vẻ làm gì, cậu không phải người như thế, tùy ý tự nhiên chút, cậu cố thể hiện chỉ phản tác dụng.”

Vừa nói vừa chu đáo chỉnh cổ áo cho Giản Phàm, Tương Dịch Giai tuy khá cao rồi 1m67, nhưng lúc này đi dép lê trong nhà, vẫn phải ngước đầu lên nhìn, cô vừa từ ngoài đi vào, trời rất lạnh, chóp mũi cũng hồng hồng, yêu thương đưa tay lên ủ má cho cô, lành lạnh, trơn trơn, sờ rất thích, sờ tới giữa ngực tay bắt đầu không yên phận.

Nhưng hiện rõ không phải lúc âu yếm, Tương Dịch Giai đánh bạt tay Giản Phàm, dặn dò: “Cậu nghe cho kỹ, lát nữa tới nhà tôi không được ba hoa dông dài, không cho phép có động tác ái muội, cha tôi ở mặt này cha tôi cổ hủ lắm, nếu mà đuổi cậu ra khỏi nhà, tôi chẳng dám tiến.”

Giản Phàm không ngừng gật đầu, nói cho cùng vẫn có chút chột dạ, mặt sầu sã: “Chị, thế này có quá nhanh không, chẳng có chút bước đệm nào, nếu cha chị nhìn một cái không vừa ý thì chúng ta hết rồi à?”

“Vậy thì phải làm sao? Thế nào cũng phải để cha mẹ tôi thừa nhận cậu chứ?” Tương Dịch Giai dịu giọng vỗ về, cô cố sức tác hợp hai bên.

“Có cách, chúng ta cứ gạo nấu thành cơm rồi thông báo với họ, bế đứa bé bụ bẫm về nhà, cha mẹ chị không muốn nhận đứa con rể này cũng không được.” Giản Phàm xúi bẩy, hai người chỉ thiếu đúng một công đoạn nấu chín cơm nữa thôi, chẳng khó.

Tương Địch Giai đỏ mặt đấm Giản Phàm, Giản Phàm né tránh, chả hiểu thế nào mà lại thành lăn lộn trên giường rồi, hai người không chỉ lần đầu đùa như thế, lần nào cũng làm Tương Địch Giai vừa xấu hổ vừa giận.

Yêu, không nhất định thể hiện ở trên giường, một nụ cười một ánh mắt, cả lúc giận hờn cũng thấy đáng yêu. Kiểu đùa cợt triền miên này càng có mùi vị, hai người xem ra đều thích kiểu tình tứ này, đùn đẩy ôm hôn một hồi, Giản Phàm cũng đỡ lo hơn phần nào, bò dậy nhìn Tương Địch Giai đánh nhau mệt nằm đó, hỏi kè: “Chị, cha chị thích đề tài nào?”

“Ừm, sinh mệnh khoa học, tái tổ hợp DNA, tế bào phôi thai, protein giàu năng lượng.” Tương Địch Giai ngửa mặt cười trêu chọc, tuôn ra một đống thuật ngữ.

Quả nhiên mặt Giản Phàm dài thườn thượt, há mồm mấy lần mới nói nổi, giọng như trẻ con hờn dỗi: “Thế, thế này ... Chị bảo em ộp trứng nói là protein giàu năng lượng được không?”

“Nếu không thì Hán ngữ cổ cũng được, Đường thi Tống từ Nguyên khúc cha tôi đều biết, thích nhất là Cửu ca của Khuất đại phu, nếu cậu có trình độ này, cha tôi thích cậu ngay.” Tương Địch Giai đổi kiến nghị khác đợi xem Giản Phàm rầu rĩ.

Lần này Giản Phàm không buồn rầu mà tuyệt vọng luôn rồi, ngả người nằm phịch xuống giường: “Thế thôi đi, trong tay em đang có cuốn cổ phổ, đến chữ phần thể còn chưa nhận ra hết, đừng tới nhà chị nữa, chưa được miếng cơm nào đã bị tống cổ thì bẽ mặt lắm.”

Chênh lệch thực sự quá lớn, không phải Giản Phàm không muốn nỗ lực, mà ở cái tuổi này rồi, có cố gắng bù đắp cũng không kịp nữa, Giản Phàm vừa nói vừa thở dài, ngay cả mỹ nhân nằm bên cạnh cũng không còn hứng khinh bạc nữa.

Thế nhưng không ngờ mỹ nhân lại dưng tới cửa, vừa mới thở dài thì Tương Địch Giai trườn lên người như rắn, cười dụ hoặc, môi áp xuống.

Ôn nhu là vũ khí lợi hại nhất của nữ nhân, có thể đánh ngã đại trượng phu đương nhiên cũng có thể khích lệ tiểu nam nhân, bốn cánh môi quăn lầy nhau. Tương Địch Giai chủ động dùng lưỡi trêu chọc khiêu khích Giản Phàm, tới khi cô ngồi dậy rồi, Giản Phàm còn chưa thỏa truy đuổi, rất lâu sau hai người mới từ trong triền miên tách nhau ra, lúc này thành Tương Địch Giai ngồi trên đùi Giản Phàm, ánh mắt xao động như mặt nước hồ thu, đôi môi mọng đỏ bị y hôn đến ướt mềm, quyến rũ khôn tả, cúi đầu cọ trán y, ôn tồn cổ vũ: “Cha tôi ở trong nhà có địa vị thấp nhất đấy, đây là ả dễ nhất. Giờ mới là bắt đầu đã muốn đánh trống rút lui sao, con đường sau này của chúng ta còn dài, cậu nữ bỏ lại tôi sao?”

“Không nữ, vậy chúng ta giao hẹn nhé.” Giản Phàm hai tay ôm mặt Tương Địch Giai, si mê vượt nhẹ gương mặt mịn màng trắng trẻo, làn da tựa như mỡ đông, giọng kiên quyết: “Chị, nếu cha mẹ chị đồng ý, chúng ta cưới hỏi đường hoàng, nếu không, chúng ta tự ước hẹn trăm năm, ai ngăn cản, chúng ta bỏ trốn nhé?”

Tương Địch Giai nhoẻn miệng cười nhẹ, ghé mặt tới hôn chàng trai nhỏ của mình, chụt một cái, hai đôi môi lại chạm vào nhau, nhưng lần này chỉ là một nụ hôn phớt, ánh mắt long lanh niềm vui sướng bất tận và tình ý miên man: “Thế mới được chứ, giống nam nhân hơn rồi đấy.”

“Cha, con về rồi.”

“Giai Giai, đợi một chút, sắp xong rồi, hai đứa cứ ngồi đi.”

Tương Địch Giai vào nhà vui vẻ gọi, theo sau là Giản Phàm mặc bộ vest xanh tím than được Tương Đại Giai mua cho trước kia, bên trong áo len xám lông chuột, không cài cúc cũng không đeo ca vát, vóc dáng cao ráo, mắt sáng như sao, trông phong độ lắm. Chỉ là có hơi run, tay xách một hũ ngọc mỹ hoàng và rau kim châm, hạch đào vỏ mỏng, vài món đặc sản của Ô Long. Vốn định đổ máu một phen đi mua vài thứ đắt tiền, nhưng Tương Địch Giai không cho, từ khi xác định quan hệ lâu dài, cô chú ý hơn trong việc chi tiêu, nên Giản Phàm đành mang theo vài món đồ dân dã này.

Trong nhà luôn ấm áp, hai cha con đối đáp vài câu, Tương Địch Giai dẫn Giản Phàm vào phòng khách, trà kỷ đã bày sẵn vài loại hoa quả, trong bếp truyền ra tiếng xèo xèo của mỡ trên chảo, còn có từng mùi thức ăn thơm phức, Giản Phàm có chút câu nệ đặt đồ xuống, nhìn quanh rồi chỉ vào bếp hỏi: “Chị, sao lại để cha chị làm cơm?”

“Kỳ thực, cha tôi thích nấu nướng lắm, khi tôi còn nhỏ rất thích ăn cơm cha tôi nấu, hôm nay bảo giúp việc nghỉ, đích thân làm cơm cho cậu đấy.” Tương Địch Giai ngồi xuống gọt lê, mím môi cố nén cười, dáng vẻ đắc ý lắm.

“Đáng ghét, chuyện quan trọng như vậy mà chị không nói sớm, chị, chị cố tình chứ gì?” Giản Phàm mồm biến thành chữ O luôn, bị Tương Địch Giai cười khanh khách nhét miếng lê vào.

Không lâu sau trong bếp có tiếng gọi, Tương Địch Giai ấn Giản Phàm ngồi xuống đi giúp cha mình, mỳ nóng hôi hổi cùng với mấy món ăn kèm mang lên, quen nấu ăn cho người khác, giờ ngồi đợi ăn, Giản Phàm có chút đứng ngồi không yên. Nhìn lướt qua, đều là món thường nhật, mỳ rau xanh mượt, đồ xào thịt, nấm rau cải, thêm vào một đĩa rau trộn, là món ăn thường thấy của Đại Nguyên.

Tương Thanh Nguyên cuối cùng đã đi ra, vừa đi vừa cời tạp dề nhìn Giản Phàm cười rất thân thiết, khiến Giản Phàm hoàn toàn quên đối phương là giáo sư, biết ông đã quá tuổi tri thiên mệnh, nhiều tuổi hơn cha mình, người có phần gầy gò, mặt nhiều nếp nhăn, có phần hơi khắc khổ, nhưng bước chân nhanh nhẹn vững vàng, mắt sáng tinh thần, không có chút cảm giác già cả nào. Còn Tương Địch Giai bê bát đũa càng đáng nhìn, đã cời áo khoác, áo len cao cổ ôm lấy thân hình yếu điệu, tay áo kéo cao mức canh, còn chưa ăn đã thấy thèm.

Chương 187: Phong hồi lộ chuyển. (8)

Tuy là buổi trưa, nhưng bên ngoài mây đen dày đặc làm sắc trời có chút u ám, trong khuôn viên trường học, không giống ngoài kia, không khí yên tĩnh hơn nhiều, người qua lại cũng ít, thi thoảng vài cơn gió lạnh thổi qua rặng cây lá kim, tạo ra tiếng rì rào, càng làm nổi bật thêm sự ấm áp ở trong phòng.

“Ngồi xuống, ngồi đi cháu, cứ tự nhiên.” Vẫy tay vui vẻ bảo Giản Phàm ngồi xuống, Tương Thanh Nguyên đã về hưu, nhưng được đại học Sơn Bắc thuê giảng dạy, lịch lên lớp không quá dày, sống nhàn nhã: “Giản Phàm đúng không, Giai Giai hay kể về cháu lắm, đơn giản vô cùng, bình phàm vô cùng, ha ha ha, cái tên hay, ý vị hay, cơm nước thông thường thế này chiêu đãi một vị bếp trưởng như cháu thì hơi múa rìu qua mắt thợ rồi, đừng cười nhé.”

Đúng chủ đề rồi, Giản Phàm tức thì thấy hết sức thân thiết, bình phẩm một câu: “Bác khách khí quá, mỳ liễu điệp mà làm tới trình độ này đã bằng trình độ bếp trưởng.”

Tương Địch Giai biết trước kết quả thế này, thấy Giản Phàm nói chuyện lưu loát vui vẻ nắm vai cha mình nịnh một câu: “Xem như cậu có mắt nhìn, tôi thích ăn nhất mỳ liễu điệp cha tôi làm, đầu bếp của Cửu Đỉnh cũng không làm ngon bằng cha tôi đâu.”

Lời tán dương này không hề thổi phồng, món mỳ thực sự đạt trình độ nhất định, Giản Phàm khắp khởi hi vọng thầm nghĩ, chả lẽ ông già này cũng là một người tham ăn. Phải biết rằng mỳ liễu điệp là một món thuần thủ công, không phải người thường có thể làm ra được, chỉ các bác gái ở quê nhiều thời gian rảnh rỗi mới làm thứ tốn công này, xem ra hai người có tiếng nói chung rồi.

Được hai người trẻ tuổi nịnh nọt, mặt ông già có vài phần thỏa mãn, cười hỏi: “Con so sánh thế là không ổn, món ăn gia đình và cơm hàng là hai khái niệm khác nhau, món mỳ liễu điệp này ở nhà hàng không ai làm cho con đâu, phí thời gian công

sức, còn kiếm sao được tiền? Giản Phàm, tỉnh ta là tỉnh ăn mỳ, cháu biết có bao nhiêu loại mỳ không?”

“Ồ, cháu cũng thích ăn mỳ lắm ạ, nói tới mỳ thì có tà ky ky, trường tế tế, thiết bàn bàn, trám phiến phiến, đao tước diện, đao bát diện đằng diện, sát đầu diện ... Toàn tỉnh từ nam tới bắc có hơn 40 cách làm mỳ khác nhau, đứng đầu toàn quốc, không có tỉnh nào giỏi ăn mỳ hơn chúng ta.”

Dây thần kinh ăn uống bị đung tơi rồi, Giản Phàm làu làu kể liền hơn hai chục món mỳ khiến người ta nghe mà chóng mặt, Tương Thanh Nguyên vốn chỉ thuận miệng hỏi để giúp chàng trai trẻ này giảm bớt căng thẳng, không ngờ nghe được nhiều cái tên như thế, tiếp đó tới cách làm phức tạp, khiến ông già nghe say sưa, thi thoảng còn xen vào một hai câu.

Kết quả là Tương Địch Giai nhìn hai người trò chuyện tâm đắc, nhiều thứ cô còn chẳng hiểu, chỉ biết ngồi tròn mắt nhìn, chẳng lẽ làm học vấn và nấu ăn cũng có chỗ tương thông?

Mùa đông, đặc biệt vào ngày có gió lạnh, trốn trong phòng ăn bát mỳ nóng hổi còn gì bằng! Vừa trò chuyện bữa cơm cũng song song tiến hành, ông già thích chuyện, nghe một lúc Giản Phàm hiểu ra, thì ra thời gian trước thi thoảng tặng chị Tương, táo rượy, hạch đào cùng với món thịt chó kiếm được ở chỗ Đường Đại Đầu đều thành quà của mình tặng cho cha cô rồi. Ông già thấy nhận nhiều quà của y như thế hơi ngại, cho nên lần này chuyên môn chiêu đãi Giản Phàm, không khỏi nhìn chị Tương toét miệng cười, may có chị Tương chu đáo, ở mặt xã giao, nhất là với trưởng bối, y quả thật hơi kém.

Không bị hỏi mấy cái đề tài kiểu xuất thân, thu nhập, công tác, Giản Phàm dần dần thả lỏng.

Người thả lỏng thì cái mồm cũng thả lỏng, không phanh lại nổi nữa, ông già này đúng là chuyên gia ăn uống, đề tài phát huy tới món ăn toàn tỉnh, từ tương của Đại Nguyên tới thịt bò Bình Diêu, từ bánh chẻo Bảo Đức tới oản thác Thần Trì, từ bánh của Phồn Trì tới oa khô Nguyên Bình, cứ thế tới cả cháo chúa Hà Khúc, ngỗng tô Hán Châu, thịt chấp Định Châu, gà khô Ứng Châu, lê ngọt Đồng Xuyên .. Nói một tràng, người trẻ tuổi mà còn ăn nhiều hơn cả ông già, nói rất tỉ mỉ. Đều là nhờ cái miệng tham

ăn, Giản Phàm thời đại học khá là có tiếng được bạn học bốn năm đem theo đặc sản quê nên ăn đủ các loại món ngon các nơi ... Tất nhiên đa phần là của các nữ sinh. Mà đã ăn rồi là Giản Phàm nhớ ngay.

Một già một trẻ càng nói càng tâm đầu ý hợp, Tương Địch Giai nghe họ kể món ăn khắp nơi cũng khao khát không thôi, cha giỏi nấu nướng, con gái thích ăn cũng là bình thường, nói tới điểm này không hỏi hiềm nghi Tương mỹ nhân bị món ăn của Giản Phàm chinh phục.

Bữa cơm trôi qua quá nửa, lại thêm vài chén ngọc mễ hoàng ngọt mát, Tương Thanh Nguyên hứng chí rất cao, đem ăn uống liên hệ tới lĩnh vực chuyên ngành, kiến thức phong phú, nói từ Thần Nông dạy mọi người trồng lúa làm ruộng, dùng lửa chế biến món ăn, nói tới Thương Chu dùng đỉnh làm nồi. Lại nói tới người hiện đại sai lầm trong ăn uống dẫn tới mỡ máu, huyết áp, cholesterol cao do đâu. Cuối cùng đưa ra kết luận, người hiện đại ăn sang nhiều, biết ăn thì ít, biết ăn ngon nhưng không biết ăn sao cho khỏe.

Đề tài này khỏi nói rồi, thức ăn liên hệ với sức khỏe thì càng là sở trường của Giản Phàm, tán đồng không thôi, lấy món ăn phối hợp thế nào để điều hòa thân thể, làm cơm chưa chắc liên quan tới làm học vấn, nhưng mà chắc chắn liên quan tới dưỡng sinh.

Chàng trai trẻ đến cả đạo dưỡng sinh còn biết, ông già tám tấc không thôi.

Ăn say sưa, nói chuyện say sưa, tới khi Tương Địch Giai nhắc cha tới giờ nghỉ trưa, hai người lưu luyến kết thúc, cha con tiễn Giản Phàm tới tận cửa tiểu khu, đi bộ ra, đi bộ về, Giản Phàm phấn chấn chạy như lái xe BMW, vẫy tay mãi.

“Cha, cậu ấy đúng là nhà mỹ thực chứ?”

“Hiếm có, hiếm có.”

Tương Địch Giai khoác tay cha đi về, hỏi rõ ràng có ý khoe khoang, thấy cha mỉm cười gật đầu, lại tranh thủ hỏi tiếp: “Thế cha thấy cậu ấy thế nào?”

“Thế nào là thế nào?” Tương Thanh Nguyên cố ý hỏi lại.

“Cha, cha biết mà.” Tương Địch Giai xấu hổ lắc tay cha.

Tương Thanh Nguyên cười dài: “Ha ha ha, nói thế này nhé, thời bây giờ người có sự nghiệp không hiểu cách sống, người biết cách sống thì sự nghiệp khó thành tựu cao. Giai Giai, lựa chọn là ở con, cha không can thiệp vào chuyện của hai đứa.”

Xem ra cha trí tuệ hơn con gái nhiều, chỉ qua trò chuyện ăn uống mà thấy được tiền đồ của một người ra sao.

Có điều Tương Địch Giai cũng không cần suy nghĩ, khẳng định: “Con chọn cuộc sống.”

“Đúng rồi.” Tương Thanh Nguyên gật gù, xong không quên tạt một gáo nước lạnh: “Con dẫn một đầu bếp về, cha mừng còn chẳng kịp, nhưng mà Tiểu Phàm tính cách vô tư như thế, không qua được cửa của mẹ con đâu.”

“Cha, vậy cha nói giúp con.” Tương Địch Giai làm nũng, tái diễn trò cũ, đây là lý do cô muốn Giản Phàm gặp cha mình trước, tranh thủ chiếm tình cảm của ông rồi mới tấn công mẹ cô. Mẹ cô là người coi trọng sự nghiệp, lại nặng tư tưởng môn đăng hộ đối, cách đánh giá con người cũng rất khắt khe, đó mới là cửa ải thực sự.

Chỉ là trong nhà có bốn người, tranh thủ được sự đồng ý của cha cô rồi, anh trai cô càng dễ, không biết anh cô và Giản Phàm có chuyện gì, hai người từ kẻ thù chuyển sang thân thiết. Chỉ còn lại mẹ cô, dù khó tính tới mấy nhưng ba đầu một.

Hết thấy đều còn hi vọng.

Chương 188: Phong hồi lộ chuyển. (9)

Giản Phàm đã đi rồi không biết cha con Tương gia đánh giá mình ra sao, vừa khuất bóng hai người là nhảy căng lên, chạy vòng qua mấy bồn hoa, nhảy lên bút vài cái lá, dọa một con mèo chạy trời chết, đứng giữa đường cười ha hả như lên cơn điên. Thì ra cha vợ tương lai là thứ tham ăn, mình dựa vào ngón nghề này lừa được cô con gái tới tay là không thành vấn đề.

Nhớ lại Tương Thanh Nguyên nói tới ăn là hai mắt rục sáng, Giản Phàm rất có cảm giác gặp được tri kỷ, cười tới xuống xe taxi quên trả tiền bị người ta gọi lại. Đắc ý tới trước tòa nhà 43 tiểu khu Bình An, nhìn thấy chiếc SUV của cảnh sát, Giản Phàm không cần biết chuyện gì, co cẳng chạy ngay, lúc này không muốn phá hỏng tâm tình, tối còn định đón chị Tương đi chơi.

Nhưng tránh không nổi nữa rồi, vì Trương Kiệt đã phát hiện ra xuống xe gọi, đi theo còn có hai vị đốc sát mũ trắng, con mẹ nó cái mũ trắng làm người ta nhìn đã muốn đau dạ dày.

Không xong, mấy ngày qua chỉ lo ăn với chơi, ngay cả kiểm điểm cũng không thèm viết, có cả đốc sát thế này, xem ra xử phạt thẳng cấp rồi, Giản Phàm lo ngay ngáy.

Sân vắng vẻ gần như không có bóng người nào khác, mây đen sà thấp như chạm tới nóc tòa nhà. Sắc mặt Trương Kiệt nghiêm túc, không giống vẻ đùa cợt thường ngày, gọi tổ trưởng còn kèm hai chữ lâm thời, môi mấp máy, không nói ra lời, quan hệ hai người tuy tốt, chưa tới mức dùng ánh mắt có thể truyền lời. Giản Phàm nhíu mày, tới tận khi hai vị đốc sát tới trước mặt, Trương Kiệt mặt lộ vẻ khó xử, không nói ra được.

Mà chẳng cần nói nữa, hai vị đốc sát mặt lạnh tanh giọng trầm thấp như mùa đông Đại Nguyên, hàm hồ nói một câu, có tình huống cần về đội kiểm tra, mời Giản Phàm lên xe. Một người lái xe, một người ngồi cùng Giản Phàm như áp giải, Trương Kiệt ngồi ở ghế phụ lái thi thoảng quay đầu nhìn, vì ngại có đốc sát nên không để lộ ra điều gì, chỉ ánh mắt có phần áy náy

vì dẫn người tới đây. Giản Phàm hôm nay mặc vest lịch lãm chững trạc, xem ra bị đình chỉ vẫn sống không tệ.

Không tệ, đáng tiếc là kết thúc rồi.

Ba người đưa thẳng Giản Phàm lên cục thành phố, khởi cần nói là vì sao, lại bị dẫn tới nhà chiêu đãi cách cục một bức tường. Lần nữa tới nơi này lòng Giản Phàm rất không tự nhiên, đi vào khu vực ngăn cách bởi tám cánh cửa sắt nặng nề, chính là khu cách ly thẩm tra, nơi này tệ hơn nhà tù. Ít nhất ở trong tù còn có thể gặp người thân, đã vào khu cách ly này là hoàn toàn cách tuyệt với thế giới bên ngoài, đại bộ phận cảnh sát cả đời vô duyên với nơi này, còn mình một năm tới hai lần, dùng lời người trong nghề là "hai lần tiến cung".

Chẳng biết là xảy ra chuyện gì, nhưng chẳng phải là chuyện tốt, dọc đường đi Giản Phàm đã xét qua vô số khả năng, vẫn không phát hiện có sơ hở nào khiến mình đang bị đình chỉ lại còn có đốc sát tìm tới tận nhà.

Có kết luận cũng tốt, chấp pháp vượt địa bàn, tự ý điều động lực lượng cảnh sát, hoặc là vượt quyền thẩm vấn Trịnh Thành Thắng, nói ra chỉ là lỗi nhỏ, nếu muốn nâng tầm vấn đề lên thì cực kỳ nghiêm trọng. Giản Phàm sợ thì không sợ, lòng bất bình, lửa giận dần âm ỉ cháy, ít nhất thì y đã tìm được lời giải cho vụ án phủ bụi 14 năm, công lao cũng nhường ra rồi, không thêm tranh với người ta, vậy mà không có nổi một người đứng ra nói một câu công bằng cho mình sao? Ít nhất có chuyện gì cũng nên đánh tiếng một câu chữ? Thật đúng là làm người ta nguội lạnh.

Đúng thế, là nguội lạnh, cái áo cảnh sát này không mặc cũng được, đám cảnh sát khốn kiếp này bình thường thì anh anh em em, lúc cần không thấy đâu, còn chẳng bằng đám lưu manh Đường Đại Đầu, trộm được con chó cũng không quên cho anh em một miếng.

Mẹ nó, cảnh sát không bằng đám lưu manh, lão tử thêm lăm chắc.

Đi lên tầng ba, một nơi rất quen thuộc, tiến vào một gian phòng tra hỏi trong đó, người dẫn đường làm động tác mời. Giản Phàm sắc mặt thản nhiên, thái độ thích ra sao thì ra ngồi

xuống ghế bị thâm vẩn, phía trước là hai vị đốc sát tên Lý Lương và Trương Dương.

Họ Trương không vòng vo gì cả, mở sổ ghi chép, cầm bút lên là đi thẳng vào chủ đề: “Đồng chí Giản Phàm, không nên có gánh nặng tư tưởng, chúng tôi được ban đốc sát cục ủy thác chính thức hỏi chuyện liên quan vụ án Trịnh Thành Thắng, Tiết Kiến Đình, xin hãy phối hợp.”

“A, hỏi vụ án à? Không phải xử phạt tôi rồi sao? Vụ án đó do tổ chuyên án quản, dính dáng gì tới tôi?” Giản Phàm đã tính tới kết quả xấu nhất, cùng lắm cởi cảnh phục, cho nên thái độ cũng chẳng cần khách khí.

“Đồng chí thực sự không biết chuyện gì xảy ra sao?” đốc sát Lý nhíu mày hỏi, sau đó tỉnh ngộ: “À, phải rồi, buổi sáng ban đốc sát phái người đi tìm đồng chí, tìm từ 10 giờ tới tận bây giờ là 14 giờ 15 phút, vì sao không mở di động?”

Giản Phàm nhíu mày, thời gian đó thì y vừa cùng Trương Dịch Giai rời nhà, té ra chậm một chút thôi là bữa cơm diện kiến cha vợ tương lai hỏng rồi, không trả lời mà vắn lại: “Tôi bị đình chỉ kiểm tra chứ không phải tội phạm trong thời gian thử thách cần phải mở di động mọi lúc để liên hệ, đó là thông báo của chi đội, hai vị chẳng lẽ không biết? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Không phải giống chưa biết gì mà là khẳng định không biết gì, Giản Phàm đang chìm trong biển tình còn bận tâm gì tới thế giới bên ngoài nữa.

Hai vị đốc sát nhìn nhau, vị họ Lý đổi ngữ khí hòa hoãn hơn: “Chuyện này đã không phải là bí mật nữa, Tiết Kiến Đình tự sát, Trịnh Thành Thắng ở trại tạm giam cũng nhiều lần hủy hoại bản thân, từ chối phối hợp thẩm vấn, đồng chí thực sự không biết gì à?”

“Cái gì?” Giản Phàm thất kinh đứng bật dậy, thoáng chốc mồ hôi lạnh túa ra đẫm lưng, tự sát? Tự hủy hoại? Hai tên đó một mặt mày hung tợn, có phần lỳ lợm ở trong trại giam mà thoải mái như ở nhà, một thì suốt ngày tay trần lộ đủ thứ xăm trổ đi tới mấy quán ở chợ Nam Cung ăn chùa, cả hai đều không phải loại non gan.

Đã sớm biết vụ án này tra tiếp cực kỳ khó khăn, nhưng Giản Phàm không ngờ lại tới mức độ này, đám người ngu xuẩn kia sao lại để xảy ra chuyện như vậy. Chúng không ý thức được mình đang xử lý vụ án thế nào à, hai kẻ này có vấn đề, không phải công sức của mình đổ sông đổ biển hay sao, Giản Phàm tức tối vỗ bàn: “Làm sao có chuyện đó? Rốt cuộc là sao?”

“Xin mời ngồi.” Thái độ đốc sát Lý rất khách khí.

Đốc sát Trương giải thích: “Đồng chí Giản Phàm, ban đốc sát chúng tôi hôm nay tiến hành điều tra vụ án Trịnh Thành Thắng và Tiết Kiến Đình, để xác nhận xem trong quá trình chấp hành công vụ đồng chí có hành vi vi phạm nào không, vụ án này khả năng do viện kiểm sát can dự, nếu có lời gì muốn nói, chúng ta là người mình, nói trước thì hơn.”

Một đám vô dụng, làm hỏng chuyện định úp bô cút lên đầu mình đấy à, Giản Phàm trầm ngâm chốc lát rồi âm trầm trả lời: “Hai vị, bây giờ vụ án này do tổ chuyên án quản, oan có đầu nợ có chủ, sao lại đem tội lỗi đổ lên đầu tôi rồi? Chết trong tay ai, tàn phế trong tay ai thì đi mà tìm người đó? Tôi bị đuổi khỏi chi đội một tuần chưa quay trở lại.”

Chương 189: Phong hồi lộ chuyển. (10)

“Đồng chí hãy giữ thái độ đường hoàng.” đốc sát Lý nghe trong lời Giản Phàm đầy gai góc, nhắc nhở một câu: “Đương nhiên trách nhiệm chủ yếu là ở tổ chuyên án, vừa rồi đã nói, chúng tôi điều tra từ đầu, tất cả người tham dự vào thẩm vấn đều bị điều tra, bao gồm đồng chí và đồng chí Thời Kế Hồng. Toàn bộ quá trình phải nói rõ với tổ chức, trong quá trình thẩm vấn liệu có chuyện dùng hình bức cung hay có hành vi gây áp lực tinh thần với nghi phạm hay không, chúng tôi phải tra tới cùng.”

“Ha ha ha.” Giản Phàm bất chấp sắc mặt không vui của hai người kia, ngửa cổ cười một tràng dài: “Hai vị chỉ tiếp xúc với cảnh sát, chưa bao giờ tiếp xúc với tội phạm phải không? Nói thế này nhé, sức chịu đựng tinh thần của 10 cảnh sát không bằng 1 tên tội phạm đâu. Trịnh Thành Thắng lúc bị phán tử hình còn không tự hủy hoại bản thân, lần này lại lập công chuộc tội, cơ hội được giảm nhẹ hình phạt ở trước mắt, tại sao hắn lại hủy hoại bản thân? Còn Tiết Kiến Đình, đó là loại quen ăn cơm tù, toàn bộ cảnh sát Đại Nguyên có nghĩ quản tự sát thì hắn cũng không tự sát đâu, đó là tên vô lại cứng đầu cứng cổ. Đây rõ ràng là chuyện tiết lộ bí mật rồi, có người nói với Trịnh Thành Thắng là anh em họ Tề bình an vô sự, xúi hắn phản cung. Nói không chừng còn có người nói với Tiết Kiến Đình, tự sát đi, già trẻ trong nhà có người lo ... Đó là bị ép tự sát, chứ không phải tự sát. Cho dù thế nào, tôi cũng lui khỏi vụ án này một tuần, không tới mức gọi tôi tới đây chứ, tôi có năng lực khống chế họ tự sát tự tàn à?”

Người bị thẩm vấn lại biến thành người thẩm vấn rồi, hai vị đốc sát á khẩu, hơn nữa người ta nói có lý, thần thái đường hoàng, đốc sát Trương nhiều tuổi hơn, đáp lại: “Hôm nay chúng tôi tới đây là để hỏi chuyện đồng chí, còn những việc khác đã có cục an bài.”

“À, tôi hiểu rồi.” Giản Phàm cười khinh miệt: “Vị nào đó ở tổ chuyên án đều có lai lịch lớn quá không đung vào nổi đúng không? Nếu ai đó phải chịu trách nhiệm thì tiền đồ hỏng hết rồi, cho nên suy đi nghĩ lại, bọn họ thấy rằng còn có một tổ điều tra trước, có một vị tổ trưởng lâm thời không quyền không thế, lòi ra gánh tội là tốt nhất ... Còn nói là người mình, người mình chơi người mình thế đấy à?”

Đốc sát Lý bị thái độ của Giản Phàm là nổi giận, cầm bút ghi chép gõ mặt bàn: “Đồng chí Giản Phàm, tôi nhắc lại lần nữa, thái độ đảng hoàng, chúng tôi tới đây để hỏi đồng chí, không phải để đồng chí chất vấn.”

“Được, hỏi đi.” Giản Phàm ngả lưng ra sau, giang tay ra: “Giờ tôi vô cùng cảm ơn vì được đình chỉ điều tra, nếu không thì xảy ra chuyện này khỏi chạy, sẽ bị chụp thẳng cái tội bức tử nghi phạm rồi. Có điều tôi lấy làm lạ, tôi không có mặt, muốn đổ tội lên đầu tôi không dễ, các vị định dùng thủ đoạn gì đối phó với người mình thế?”

“Nói nhiều thế làm gì?” Đốc sát Trương bị Giản Phàm làm lửa giận bốc lên, bật ghi âm: “Bắt đầu đem toàn bộ tình hình thẩm vấn Trịnh Thành Thắng kể lại cho tôi, kể lại chi tiết.”

“Không thành vấn đề, không những tôi có thể thuật lại cực kỳ chi tiết, tổ chuyên án cũng có thể cung cấp toàn bộ quá trình được ghi hình lại, à tất nhiên trong trường hợp họ chưa xóa đi để đổ tội cho tôi ..” Giản Phàm cứ nói một câu là châm thêm một câu, lần này ý thực sự không làm gì thẹn với lòng, nếu có là cái tổ chức này có lỗi với y.

Khi Giản Phàm bị đưa vào nhà chiêu đãi công an, Trương Kiệt bị bỏ lại dưới lầu không ai thèm để ý, nhìn Giản Phàm đi theo đốc sát vào nhà không nhìn mình lấy một cái, lòng khó chịu như thành kẻ phản bội. Tính lại thì ngày tháng làm việc với Giản Phàm là thoải mái nhất, khổ sở, lắc đầu thở dài một mình về chi đội.

Chi đội bây giờ không còn là chỗ yên ổn nữa rồi, cách đó trăm mét nhìn thấy công chi đội điều tra hình sự ngày xưa uy phong trang nghiêm, giờ bị đám đông chen lấn gây ách tắc giao thông, sáng sớm nay tin tức truyền ra làm nơi này nổ tung. Máy trăm

quần chúng vây kín mít chỉ trở chửi bới cảnh sát, còn ngay cổng lớn là một hàng già trẻ mặc áo tang trắng, cờ trắng, khóc lóc vàng trời, cảnh sát giao thông ra sức chỉ huy sơ tán đám đông, điều tiết giao thông.

Ai có thể ngờ một tên lưu manh đầu đường xó chợ lại có sức ảnh hưởng như thế, tin tức nghi phạm tự sát vừa truyền tới nhà liền gây ra hồi phong ba kinh người.

Trương Kiệt đi tới gần thăm thấy may mắn vì mình không mặc cảnh phục, quần chúng xung quanh không ít người rửa xả cảnh sát, nhìn cảnh sát như nhìn kẻ thù giai cấp. Chen qua đám đông đi vào đội, giữa chừng nhìn thấy tấm phiến trắng viết "Trừng phạt hung thủ, trả lại người thân", dưới tấm phiến là nữ nhân xinh đẹp mặc áo tang trắng bế đứa bé tầm một tuổi, khóc khản giọng, đó là vợ con Tiết Kiến Đình, cảnh tượng làm ai cũng xót xa.

Vô số máy ảnh, máy quay phim chĩa thẳng về phía cổng, không bao lâu nữa, tin tức này sẽ bay rợp trời.

Mười mấy cảnh sát được huy động đứng canh cổng, Trương Kiệt lấy phù hiệu ra rồi đi thật nhanh vào trong, như sợ người ta nhìn thấy vậy. Xảy ra chuyện này đừng nói Giản Phàm bị oan, tổ chuyên án có ai là không oan, tất cả đều bị cấm túc rồi, nếu không phải được phái đi tìm Giản Phàm, mình chẳng có cơ hội bước qua cánh cổng này. Giờ toàn bộ chi đội biến thành nhà giam lỏng, xe của đốc sát, xe của viện kiểm sát, ra vào nhiều nhất là đốc sát mũ trắng và cảnh sát tòa, sau tòa nhà chính là nơi giam giữ tạm thời, thấp thoáng một đám pháp y đồ trắng, kiểm tra thi thể đã kết thúc, có điều e người thân nghi phạm không chấp nhận. Mặc dù cách mấy chục mét, nhưng tới giờ cả Trương Kiệt cũng không biết nguyên nhân cụ thể cái chết là gì.

Về đội trọng án, trên tầng ba, một mặt phía đông bốn phòng làm việc là nơi làm việc của tổ chuyên án, hành lang có đốc sát đứng gác, người ra vào đều phải đứng lại tiếp nhận tra hỏi, đám cảnh sát trẻ từ trên cục xuống thường ngày thái độ tự tin tới kiêu ngạo xem thường người cơ sở, giờ cúi đầu gục mặt như chó rớt nước, tám phần là chưa bao giờ trải qua chuyện này, một đám ngồi trong phòng như nhà có tang, không ai nói một lời.

Kỳ thực lần này đốc sát chủ yếu tra người tham dự thẩm vấn, còn nhân viên phá án ngoại vi chỉ hỏi han bình thường, vậy mà làm cái đám tự xưng tinh anh của cục trở thành thế này, làm Trương Kiệt ít nhiều có chút khoái cảm.

Tổ chuyên án vô hình trung bị chia làm hai đoàn thể, một là đám tinh anh biết nói tiếng nước ngoài, biết viện dẫn vụ án nước ngoài, biết dùng vi tính thành thạo. Nhóm còn lại là nhân viên thực địa rút từ tổ trọng án, những cảnh sát dầm mưa dãi nắng, lặn lội sớm khuya này căn bản không lọt vào mắt đám tinh anh. Giờ xảy ra chuyện liền thấy tổ chất tâm lý chệnh lệch thế nào, chạy thực địa thì ai chẳng từng vướng rắc rối, gặp đốc sát cũng nhiều căn bản chẳng coi ra gì. Còn đám tinh anh thì bị đốc sát dọa một câu đã run, dọa câu nữa là xếp hàng vào nhà vệ sinh.

Đi vào phòng thứ hai, bên trong có Nghiêm Thế Kiệt, Hồ Lệ Quân, hai người đều biết mục đích chuyến đi này của Trương Kiệt, Hồ Lệ Quân quan tâm hỏi: “Tìm được người rồi chứ?”

Chương 190: Phong hồi lộ chuyển. (11)

“Vâng.” Trương Kiệt tinh thần sa sút, trả lời không thoải mái chút nào: “Chị Hồ, tôi thấy có lỗi với Giản Phàm, khi làm việc cùng nhau thì lần nào cũng là Giản Phàm mời mọi người ăn, làm cho mọi người ăn. Tới lượt tôi thì lại thành dẫn người đốc sát đi tìm cậu ấy, bắt cậu ấy. Sau này sao nhìn mặt cậu ấy chứ, chi đội trưởng thật quá đáng.”

“Không sao đâu, Giản Phàm nhìn vấn đề rất tinh táo, sẽ không trách cậu.” Hồ Lệ Quân bóp vai hấn an ủi.

“Xem kìa, tổ trưởng của chúng ta cũng bị đưa đi rồi.” Nghiêm Thế Kiệt đứng bên cửa sổ cười gọi, thái bộ rất bàng quang tới vô cảm.

Hai người kia nghe vậy vội vàng đi tới bên cửa sổ, chỉ thấy một cảnh sát tòa án mặc đồng phục kiểm sát và hai đốc sát một trước một sau áp giải tổ trưởng tổ chuyên án Ngô Đích.

Tên này thường ngày thích vênh mặt hát hàm sai phái người ta, giờ thì hay rồi, mặt cúi gằm bộ dạng không dám nhìn ai, chỉ nửa ngày trời mà bơ phờ như chết rồi, Trương Kiệt nhìn mà hả hê ra mặt: “Nhìn xem đi, trời có mắt đấy, đây gọi là báo ứng, đi cướp công của người ta, giờ cướp được tội ... Ha ha ha, tôi chỉ một lần nói chuyên mời cơm, hấn liên tục gây khó dễ cho tôi, đáng đời.”

Nghe danh đã lâu, Hồ Lệ Quân lần này được chứng kiến cách phá án của Ngô Đích rồi, suốt cả tuần không triển khai điều tra ngoại vi, dùng toàn bộ tinh lực lên hai nghi phạm, ý đồ đột phá từ nơi này. Thậm chí còn xới tung nhà Tiết Kiến Đình lên, nhận định chủ quan rằng Tiết Kiến Đình là nghi phạm số một đột nhập vào Phân cục Tấn Nguyên. Hồ Lệ Quân đề xuất dị nghị nên mở rộng điều tra ngoại vi, đều bị hấn phủ quyết. Giờ nhìn Ngô Đích bị đưa lên xe và vẻ mặt hả hê của Trương Kiệt, thực sự không nói ra được cảm giác thế nào.

Nghiêm Thế Kiệt mang tâm thái người ngoài cuộc tặc lưỡi bình phẩm: “Thú vị thật đấy, tổ trưởng trước dùng một tháng

tìm ra manh mối bị chôn giấu mười bốn năm, chiến tích chưa từng có ở tỉnh, còn tổ trưởng sau dùng một tuần chặt đứt hết manh mối, càng chưa từng nghe ... Ha ha ha, cảnh tượng hôm nay làm tôi nhớ tới chuyện 14 năm trước, toàn bộ Phân cục Tấn Nguyên từ trên xuống dưới bị cách ly, lòng người hoảng loạn, ai cũng nghi ngờ có gia tặc, giống hết thế này, xem ra vụ án này mãi mãi bị chìm vào bóng tối rồi.”

“Chú Nghiêm, vậy Giản Phàm có bị làm sao không?” Trương Kiệt quan tâm hỏi.

“Đã dính vào chuyện này không tốt đẹp được.” Nghiêm Thế Kiệt thoáng qua chút bất đắc dĩ: “Có điều tôi nghĩ không quá tệ đâu ... Tiểu Hồ, cô hiểu Giản Phàm không?”

Hồ Lệ Quân bị hỏi bất ngờ, hơi cuống, hơi hốt đáp: “Biết chút ít thôi, có tiếp xúc.”

“Vậy thì mọi người chắc biết con người Giản Phàm, cậu ta là người hết sức thuận túy. Ví như nấu ăn là nấu ăn, phá án là phá án, đã làm cái gì thì trong mắt cậu ấy chỉ có duy nhất một việc thôi, đây là điểm quan trọng nhất, khi phá án thì ngoài vụ án, cậu ta không quan tâm tới cái khác. Không như cái tổ chuyên án này, nào là muốn làm sao để lấy công lao lớn nhất, làm sao để thăng quan tiến chức, làm sao để vừa lòng cấp trên. Nói cách khác, khi đám người này để quá nhiều thứ tác động tự lún vào vũng bùn thì Giản Phàm ở tầm cao hơn nhìn xuống toàn cục, không vương bận bởi nhân tố bên ngoài, vì thế cậu ấy mới luôn nhìn thấy đường chính xác ... Tôi nghĩ, nếu cậu ấy nghe được tin tức này sẽ có phán đoán chính xác để làm sao nhảy ra khỏi vũng lầy, chàng trai đó ấy à, là đại trí giả ngu.” Không ngờ Nghiêm Thế Kiệt đánh giá Giản Phàm cực cao: “À không, cậu ấy không hề giả vờ, phải nói là đại trí như ngu mới đúng, ha ha ha.”

“Phán đoán gì?”

“Có kẻ luôn lửa cháy đổ thêm dầu, làm vụ án này mãi không phá được. Xem đi ...” Nghiêm Thế Kiệt lạnh lùng chỉ, lúc này dưới sân có một đám pháp y áo trắng khiêng xác lên xe, mấy người nhà nghi phạm được vũ cảnh dẫn vào, tức thì náo loạn: “Mười bốn năm trước khi một đồng nghiệp của chúng ta tự sát, tôi cũng có mặt, kẻ đứng sau màn luôn ở bên cạnh giám thị nhất

cử nhất động của chúng ta, đây chính là nghiệt trái cho hẳn gây ra.”

Hồ Lệ Quân và Trương Kiệt nhìn nhau, giữa ban ngày cảm giác sống lưng ớn lạnh như có ánh mắt vô hình ở phía sau chiếu vào.

... Nghi phạm vô cơ qua đời, người thân quỳ khóc đòi công lý

...

Dòng chữ được bôi đen, in đậm, viết hoa nổi bật trên màn hình, sau khi click vào đường dẫn càng thấy lời văn đầy lực xung kích, người mặc cảnh phục ở Đại Nguyên xem hình hiện trường đều nhận ra đó là cánh cổng chi đội hình cảnh, người già tóc bạc, trẻ nhỏ để tang, thiếu phụ khóc bò ra đất, có ai không sinh lòng trắc ẩn, có ai không sinh phần nộ? Rồi lại xem những bài viết cùng chuyên mục: Đồn trưởng đồn công an nổ súng bắn chết thôn dân, Nghi phạm phản cung tố cáo cảnh sát tra tấn ép cung, Đội trưởng hình cảnh lái xe say rượu đâm chết người đi đường ...

Chưa xem hết hẳn đã có không ít người phần nộ muốn đập nát màn hình, khốn nạn, thì ra đám cảnh sát đen tối mức này rồi, chuyện hôm nay chỉ là thêm nỗi buồn mới vào danh sách tội ác dài dằng dặc của bọn chúng thôi.

Người dân tất nhiên chỉ có thể chửi thảm trong lòng, một cá thể đối diện với bộ máy quốc gia chỉ là kẻ yếu, cho dù là có vì cô nhi quả phụ mà ngả một phía ủng hộ người yếu thế, chứ ai đi truy cứu người chết là kẻ tội lỗi chồng chất?

Ngày hôm đó người phát ngôn của cục công an công khai tuyên bố, nghi phạm qua giải phẫu pháp y xác thực là sợ tội tự sát, viện kiểm sát gia nhập điều tra cơ bản tán đồng kết luận này. Cả hai cơ cấu tư pháp lên tiếng đều không thể khiến người dân tin tưởng, bởi vì thời buổi này thao tác ngầm quá nhiều, giống như hàng giả tràn ngập thị trường, thi thoảng có hàng thật cũng chẳng ai tin.

Thiếu lòng tin vào cơ quan quốc gia là vấn đề xã hội sâu xa, không phải là tiểu dân vô chức vô quyền có thể giải thích được.

Chuyện này có một loại giọng điệu khác với cảnh sát, từ cục thành phố tới phân cục, từ đồn công an tới đội trị an, đều bàn

tán xôn xao. Tự sát hoặc tự tàn để trốn tránh xử phạt không phải là chuyện mới mẻ gì, nhưng động tĩnh âm ỉ tới mức này thật hiếm có. Đặc biệt là chuyện tung lên mạng, nhân viên cảnh vụ các cấp bị chửi bới, rủa rới, nhổ nước bọt khắp nơi làm người làm cảnh sát vô cùng ám ức. Tiết Kiến Đình là tên lưu manh ác danh truyền khắp chợ đồ cổ Nam Cung, chết đi là bớt một thứ họa hại. Giờ thì dư luận không phân biệt đúng sai phải trái, cứ một mực ủng hộ nghi phạm, vụ án này khỏi phải tra rồi.

Chân tướng dần dần hiện lên mặt nước, tổ đốc sát ngày hôm sau đưa ra kết quả điều tra với tổ chuyên án và tổ điều tra lâm thời trước đó, kết luận là: Trình tự phá án cơ bản hợp pháp, quá trình thẩm vấn nghi phạm Tiết Kiến Đình, Trịnh Thành Thắng cơ bản hợp pháp.

Chú ý, liên tục dùng hai chữ "cơ bản", thứ này giống như công văn hiện hành, anh nói nó đúng cũng được, anh bảo nó sai cũng không sao. Viện kiểm sát sau khi can dự không khẳng định kết luận của đốc sát, bọn họ càng chú ý tới chứng cứ sau khi kiểm tra xác Tiết Kiến Đình, cổ tay, khuỷu tay và bụng của nghi phạm có nhiều vết thương, sau khi chết kiểm tra thi thể có hiện tượng mất nước nghiêm trọng ...

Xảy ra chuyện gì, người trong nội bộ nhìn một cái là biết, gây áp lực tinh thần, còn có va chạm thân thể, thẩm vấn mệt mỏi, có điều những chi tiết này cả viện kiểm sát cũng không đào sâu thêm. Nếu muốn truy cứu, vậy trong vụ án hình sự có bao nhiêu hành vi tương tự? Có tra hay không? Tra tới mức nào? Tra tới ai? Đủ các vấn đề phải cân nhắc.

Chương 191: Có trải qua mới biết ấm lạnh.

(1)

Quan hệ giữa viện kiểm sát và chi đội hình sự rất vi diệu.

Công bằng mà nói, đối với cảnh sát phá án, rốt cuộc là dùng thủ pháp tới mức độ nào là phù hợp? Đó là lựa chọn khó vẹn toàn, đối với nghi phạm kiên quyết không nhận tội, lại không dám tùy tiện thả ra, muốn lấy được chứng cứ và khẩu cung, chỉ có cách dùng biện pháp vượt khỏi giới hạn, nếu không thì chỉ đành để hãn tiêu diêu ngoài vòng pháp luật.

Tới ngày thứ ba, cục công an dùng viện kiểm sát hiệp thương với người nhà Tiết Kiến Đình, sau khi chấp nhận bồi thường kinh tế, người nhà nghi phạm thừa nhận kết quả. Loại chuyện thăm vấn gây sự cố hoặc án oan sai, đều giải quyết bằng phương thức bồi thường này, hiệp thương tiến hành thuận lợi, cơ bản đạt được kết quả mong muốn.

Giới hạn giữa chính nghĩa và phi chính nghĩa xưa nay luôn mơ hồ, thậm chí vì duy trì chính nghĩa mà có khi phải đặt mình vào vị trí phi chính nghĩa chấp nhận chỉ trích. Lần này cũng vậy, người không hiểu nội tình chỉ thấy cô nhi quả phụ đáng thương, người biết Tiết Kiến Đình là loại gì, với tình hình vụ án như vậy, tội của hãn sớm muộn cũng dựa cột, giờ còn được bồi thường mười mấy vạn, công an oan không biết kêu ai.

Lại thêm một ngày nữa, căn cứ vào báo cáo điều tra của viện kiểm sát, cục công an đạt thành nhất trí phương thức xử lý vụ việc này, văn phòng tổng hợp bận rộn chuẩn bị phát ngôn với bên ngoài cùng in ấn tài liệu cho hội nghị ngày hôm sau, danh sách sách xử phạt dài tới nửa trang A4, đây thực sự có thể xem là cơn địa chấn nho nhỏ ...

Chân tướng tựa hồ đã phơi bày với thiên hạ, không ai nghi ngờ kết luận sơ tội tự sát nữa, nhưng vì sự kiện này mà một chân tướng khác bị chôn vùi càng sâu.

Có lẽ Nghiêm Thế Kiệt nhìn ra, nhưng ông ta khoanh tay đứng nhìn, không muốn dính líu, có lẽ còn một người khác nhìn

ra, nhưng bị cách ly ở nơi người ngoài không biết, gần như bị lãng quên.

Cứ thế nhốn nháo tới tận thứ sáu, Đảng ủy cục công an trừ bị mất một ngày mới chính thức mở đại hội mở rộng, trên đài chủ tịch đầy đủ các vị chức sắc cục trưởng, chính ủy, hai vị phó cục trưởng, người chịu trách nhiệm các văn phòng cục, các phân cục, đồn công an đều tụ tập lại một chỗ. Trừ hội nghị công tác thường niên, thật hiếm có khi nào thấy hệ thống công an quy tụ đông đủ như vậy.

Nhân viên điều tra viện kiểm sát tuyên đọc kết luận cuối cùng về sự vụ này: "... Nghi phạm Tiết Kiến Đình vì nghi ngờ dính líu vào vụ cướp bị chi đội điều tra hình sự tạm thời giam giữ, rạng sáng ngày 6 tháng 11 nhân khoảng trống giữa lúc thay ca, xé quần áo bện thành thừng, treo cổ tự tử. Trải qua điều tra cho thấy, nghi phạm trong thời gian tạm giam trải qua 12 lần thẩm vấn, cơ bản hợp pháp, nghi phạm trong quá trình thẩm vấn chịu áp lực tinh thần quá lớn, nhiều hành vi húc tường, ý đồ thông qua tự gây thương tích cho bản thân trốn tránh sự trừng trị pháp luật, động cơ rõ ràng. Kiểm tra thi thể còn phát hiện thân thể nghi phạm có nhiều chỗ thương tích, đó là do khi bắt giữ bị quần chúng xung quanh ẩu đả mà ra ... Kết luận cuối cùng là sợ tội tự sát."

Hai vị kiểm sát viên tới từ viện kiểm sát đều có tuổi, giọng vang vang trầm hùng, làm cảnh sát phía dưới nghe mà khiếp vía, trong nghề này có câu "trong sợ đốc sát, ngoài sợ kiểm sát", giờ thì cả đốc sát và kiểm sát cùng có mặt, sao mà không sợ. Nghe tới kết quả cuối cùng thì đều thở phào, ít nhân làm người chi đội tham dự hội nghị thở phào.

Có điều đến khi chính ủy đọc quyết định xử phạt lại phải hít một hơi khí lạnh, kết quả này làm người bàng quan cũng cảm thấy xót xa thay ... Nguyên tổ trưởng tổ chuyên án Ngô Đích, chịu trách nhiệm lãnh đạo, phạt giáng hai cấp hành chính, điều khỏi tổ chuyên án. Nguyên phó tổ trưởng tổ chuyên án Cao Chí Quốc, chịu trách nhiệm trực tiếp về sự cố thẩm vấn, điều khỏi tổ chuyên án, triệt tiêu chức vụ hành chính. Thẩm vấn viên Vương Cường, Hứa Lập Minh ... Phạt cảnh cáo nghiêm trọng, đình chỉ

công tác. Ba đồng chí của trại tạm giam, vì sơ xuất chức vụ, trải quả quyết định Đảng ủy, xử phạt khai trừ ...

Hai vị cốt cán trung tầng, bốn thẩm vấn viên, ba người trông coi đều vì sự cố này mà gánh tội, giọng của chính ủy Trương rất vang, mỗi khi đọc tới tên ai đều bất giác nhìn xuống dưới, kỳ thực người có tên trong danh sách hôm nay đều không có mặt, không bị cách ly điều tra thì cũng cảm tức ở đơn vị vốn có, phía dưới lắng nghe đều nghiêm trang, cả phòng trừ giọng chính ủy thì lặng ngắt như tờ.

Có người nuối tiếc, có người lãnh đạm, có người cười nhạt, kết quả xử lý là một việc, nhận định trong lòng của mỗi người đều khác. Chắc là tham lập công, gây áp lực với nghi phạm quá đây mà? Chắc là nghi phạm dính líu vào vụ án quá sâu, hoặc có ẩn tình khác? Nghĩ gì thì nghĩ kết quả đương nhiên lấy làm tiêu chuẩn nhận định, kết quả không thể đảo ngược là vị khoa trưởng thăng tiến nhanh nhất, cũng thành khoa trưởng ngã nhanh nhất.

Ngũ Thần Quảng và Lục Kiên Định ngồi ở hàng ghế sau nhiều lần nhìn nhau, mỗi lần nghe thấy tên người quen là mặt đều không hề dễ coi, đợt khi cục trưởng Lương bắt đầu màn nhấn mạnh kỷ luật đội ngũ, chấp pháp văn minh tràn giang đại hải, hai người chuyển sang thì thầm to nhỏ.

Lục Kiên Định vì phụ trách điều tra thực địa mà Ngô Đích cả tuần chỉ xoay vào hai nghi phạm lơ là mảng này, nên hẳn không bị kéo vào, lật quyết định xử phạt mấy lần, hỏi nhỏ: “Chi đội trưởng, sao không có tên Giản Phàm? Không phải cậu ta bị cách ly rồi à?”

Ngũ Thần Quảng cuộn tròn tài liệu trong tay, ông ta sớm biết kết quả: “Cậu ta còn chưa đủ tư cách dính vào hội nghị này, xử lý xong rồi, thằng nhóc đó năng lực không nhỏ, thiếu chút nữa kéo cả cháu gái cục trưởng Lương, con gái cục trưởng Dương bên tư pháp vào cuộc, ai muốn xử cậu ta đều phải cân nhắc.”

“Thế thì tốt.” Lục Kiên Định nhìn vẻ mặt mỉm cười của Ngũ Thần Quảng thì yên tâm một chút, lại hỏi: “Chi đội trưởng, giờ cả tổ trưởng và tổ phó đều bị xử rồi, lòng người đã loạn, giám sát tỉnh tránh xa, còn lại mình tôi làm tư lệnh không quân thì vụ án

này thế nào? Lần này không xử lý Giản Phàm, có phải muốn giữ lại để trọng dụng không?”

“Câu thấy thế nào?”

“Rất được, chú nhóc đó lanh lợi lắm, nếu không phải trên cục nhảy vào tranh công thì nói không chừng đã giải quyết xong vụ án rồi.” Lục Kiên Định chép miệng, hẳn vốn đánh giá cao Giản Phàm khi chưa có bất kỳ danh tiếng nào.

“Tốt, vậy tôi giao Giản Phàm cho cậu, cậu làm tiếp vụ án này nhé?” Ngũ Thần Quảng thuận nước đẩy thuyền.

Lục Kiên Định giật nảy mình, cứ tưởng vụ án thế là xong, giờ đẩy lên người mình, hơi hoảng: “Chi đội trưởng, tôi là cấp dưới cũ của anh, anh mong tôi gặp xui xẻo vậy à? Với lại đưa một người bị đình chỉ thẩm tra vào tổ chuyên án có phù hợp không?”

Ngũ Thần Quảng cười không đáp, có vẻ đã tự có quyết định, Lục Kiên Định có chút hoảng, mặc dù thấy chuyện Giản Phàm bị xử lý khiến lòng người nguội lạnh, rất cảm thông, song hẳn không dám đi vào vết xe đổ đó, yếu ớt kiến nghị: “Cái vụ án này tôi thấy đen đủi lắm, ai dính vào là người đó gặp họa, mười mấy năm trước đã làm Phân cục Tấn Nguyên đảo lộn, hôm nay khiến tổ chuyên án gục luôn hai nhân vật trọng yếu, tôi kiến nghị thế này nhé? Đưa thẳng vụ án cho đại đội một, để Tần Cao Phong làm.”

Chương 192: Có trải qua mới biết ấm lạnh. (2)

“Vậy ý cậu là để Tần Cao Phong xui xẻo?” Ngũ Thân Quảng liếc thấy vẻ mặt hớn hở của Lục Kiên Định, mắng khế.

“Tôi không có ý đó, nhưng tôi thấy chuyện này trừ người thân kinh như dây thừng thì không ai chịu nổi kích thích. Với lại thằng nhóc Giản Phàm đó gan càng lúc càng lớn, dám gia truyền mệnh lệnh, lại tự ý điều động cảnh sát, chấp pháp vượt địa bàn, tôi sợ mình không kiểm soát nổi, chỉ Tần Cao Phong may ra còn được.” Lục Kiên Định thực sự cầu thị nói, hẳn từ Trương Kiệt biết tình tiết cụ thể, càng thêm kinh ngạc, con chim non mấy tháng không gặp mà lông cánh đã mọc tới mức này rồi, một cảnh sát vừa vào nghề mà xúi bẩy được cả đám già đời, Thời Kế Hồng là ai, gần như lưu manh vô lại trong hệ thống, không ai làm gì được cũng nghe theo, đã thế tổ chức chỉ huy hai đầu, phối hợp chặt chẽ như thế, chi đội tổ chức hành động chỉ đến thế là cùng.

“Tần Cao Phong cũng không kiểm soát nổi cậu ta nữa ... Thằng nhóc đó ngày càng khó thuần, kỳ tài như vậy, trói lại không dùng thì quá đáng tiếc, mà thả ra sợ ngựa thoát cương, ài!” Ngũ Thân Quảng thở dài, đưa mắt nhìn quanh một lúc sau mới thấy vóc dáng cao lớn của Tần Cao Phong ngả hẳn người ra sau ghế, chân vắt lên, nhìn có vẻ đang đọc tài liệu, nhưng chắc là chợp mắt ngủ gật rồi. Giờ hai viên đại tướng của mình đều có thái độ tiêu cực, vụ án này e không làm gì được nữa.

Cuộc họp vẫn tiếp tục, không lâu sau tuyên bố kết thúc, nhưng chẳng biết bao giờ tâm kết trong lòng mới có kết thúc, Ngũ Thân Quảng tốn cả năm trời chuẩn bị kế hoạch này giờ chết yêu, lòng càng ảm đạm. Ba năm trước ông ta cũng bồi dưỡng được một người, chính vì vụ án này mà trở giáo thành quân của Lý Uy, không thể chịu được mất thêm người nữa, ông ta già rồi, không đủ thời gian tinh lực ... chỉ có thể đặt niềm tin vào Giản Phàm!

Cùng lúc đó thì tổ chuyên án cũng được giải trừ hạn chế, chỉ đội náo loạn cả tuần khôi phục yên tĩnh trước kia, nghe kết luận cuối cùng của viện kiểm sát, thành viên tổ chuyên án thở phào, những người không dính phải xử phạt, đợi đốc sát vừa rút đi thì chuyện đầu tiên họ làm là: Về nhà!

Hai bên đường lớn ở khu vực trung tâm hành chính thành phố trồng rất nhiều cây cổ thụ, bất quá lúc này là giữa mùa đông, các tán cây đều đã trụi lá, trời chưa có tuyết, nhưng phủ lớp sương giá trắng, khiến người ta cảm thụ sâu sắc thời tiết lạnh lẽo của mùa đông phương bắc.

Trời đông lạnh lẽo này cũng không làm ảnh hưởng sự tấp nập ở khu vực này, các loại xe mang biển số các vùng ra vào tấp nập.

Ban đốc sát cục công an thành phố có lẽ là nơi yên ắng nhất, đốc sát Lý vào văn phòng tìm Giang Nghĩa Hòa thì thấy ông già này bộ dạng kích động đang cùng một cô gái xinh đẹp trò chuyện, gọi: “Bác Giang, làm bác đợi lâu rồi, đi thôi, tôi dẫn bác đi.”

Đi đâu? Đương nhiên là đi nhận người, vừa nghe câu này Giang Nghĩa Hòa và Dương Hồng Hạnh gần như đứng lên cùng lúc. Giản Phàm bị cách ly thẩm tra suốt từ lúc đó tới giờ. Dương Hồng Hạnh sớm biết kết quả xử lý, lén lút nói cho bác Giang đợi ở đã lâu, hai người giờ vui vẻ đợi gặp người.

“Tiểu Lý, đợi đã, vị kia của đội chúng tôi không nghĩ quản chú?” Bác Giang đi nhanh tới hỏi, nói tới quan hệ gần gũi nhất trong đội là hai bác cháu rồi, sáng nay nghe Tần Cao Phong nói một cái là mặc kệ đám người đợi ăn trong bếp, chạy đi đợi kết quả xử phạt.

Nếu là người khác hỏi thì chưa chắc đã thèm trả lời, nhưng mà với bác già tuổi tác còn hơn cả cha mình này, đốc sát Lý cười, vừa đi vừa nói: “Nghĩ quản ấy ạ, cậu ta nghĩ thoáng lắm, bác Giang, người đại đội một đi ra có ai dễ chọc đâu, bác hỏi đốc sát Dương xem, chúng tôi thẩm vấn ba lần bị cậu ta làm chết ghen cả ba lần, trưởng ban của chúng tôi nói câu này, hỏi thêm vài lần nữa, người bị giam là chúng ta mất.”

“VẬY CẬU ẤY CÓ ẨM ỨC GÌ KHÔNG?” Bác Giang vẫn cứ lo.

“Ấm ức? Bác yên tâm đi, cậu ấy ăn no ngủ kỹ, sáng dậy tập thể dục đúng giờ, cơm nước không tốt còn ý kiến, chúng tôi chưa bao giờ thấy ai phạm sai lầm còn đường hoàng như vậy, còn nói là muốn tố cáo chúng tôi. Bác Giang, người ấm ức là chúng tôi đây này, đồ đệ của bác đúng là chưa từng có đấy ...” đốc sát Lý giọng bực bội.

Bác Giang nghe vậy cười vui vẻ: “Nghiêm túc mà nói, cậu ta là sư phụ của tôi.”

Dương Hồng Hạnh phì cười, té ra bác Giang làm đồ đệ còn tự đắc như thế.

Là thả người chứ không phải bắt người, không khí tất nhiên là tốt, ba người vừa đi vừa nói cười, làm thủ tục xong, đốc sát Lý rõ ràng không muốn gặp lại Giản Phàm nữa, xua tay bảo hai bác cháu tự đi nhận người. Vừa mới tới hành lang tầng ba thì bác Giang dừng lại, gương mặt toàn nếp nhăn hiện lên nụ cười gian, xua tay bảo Dương Hồng Hạnh đi, cái đôi này cứ vờ vờ vịt vịt, ngượng ngùng dấu diếm, nhưng làm sao qua mắt người già, Dương Hồng Hạnh cười xấu hổ, tự đi tới phòng 303, cửa khép hờ, gõ cửa đi vào.

Trong phòng, ánh mặt trời buổi sáng chiếu sáng rực, trước bàn đơn giản, là Giản Phàm mặc áo len màu xám tro lâu ngày không giặt, đang ngồi vắt chân chữ ngũ, nhàn nhã đọc báo hôm nay. Chăn màn trên cái giường đơn được gấp vuông vức đẹp mắt, phòng sạch sẽ hết sức, không biết là xem cái gì tới nhập tâm, nghe tiếng gõ cửa cũng không quay đầu. Dương Hồng Hạnh thấy cảnh này hết sức ấm áp, giống như người nhà vậy, dựa cửa ho một tiếng: “Này, vờ vịt cái gì, có thông báo xử phạt rồi đấy, anh xong đời rồi.”

“Thế à? Em tới rồi thì anh xong sao được, anh nghe ra tiếng bước chân em từ đầu hành lang kia, ngồi đi, xem xong đoạn này chúng ta đi.” Giản Phàm không quay đầu lại, giọng hết sức bình đạm.

Dương Hồng Hạnh ngạc nhiên lắm, thái độ này cứ như chẳng có chuyện gì vậy, cũng chẳng vui mừng vì được thả, cô ngồi xuống giường nhìn Giản Phàm đang chăm chú đọc báo: “Này,

hình như anh căn bản chẳng sao cả, không lo bị xử phạt à, ngoài kia rồi tung lên rồi.”

“Lớp trưởng, tới bao giờ em mới chịu thừa nhận trí tuệ hơn người của anh đây, chút chuyện nhỏ thế này mà anh không nhìn thấu à? Chuyện này càng âm ỉ thì anh càng an toàn, hiểu không? Một nhân vật nhỏ như anh chưa đủ lòi ra gánh tội, phải kiếm người đủ phân lượng mới dẹp yên được dư luận, anh đoán nhé ... Có phải là cái vị theo đuổi em gặp họa rồi không? Ha ha ha ...” Giản Phàm hạ báo xuống giọng điệu quái đản.

Dương Hồng Hạnh thấy Giản Phàm nhàn nhã như thế thì yên tâm, khẽ mắng: “Đừng vui mừng trên tai họa của người khác, anh đó, bị nhốt bao ngày như vậy, xem ra cũng có hiệu quả đấy, ở đại đội một chưa bao giờ thấy anh xem thư báo.”

“Giang sơn dễ đổi, bản tình khó dời, ba quân có thể mất chủ soái, thất phu không thể mất chí hướng ... Em xem anh đang đọc cái gì?” Giản Phàm mở báo ra chỉ: “Hóa trang thức ăn, bài báo này chỉ ra bí mật kinh doanh của một quán ăn, nói về món xào, bất kể tài nghệ tốt tới mấy, vì như thịt bò xào xong sẽ đen, thịt lợn thì chuyển màu trắng, đó là do sắc tố đỏ trong thịt sau khi bị tăng nhiệt gây ra. Nhưng vì sao mà thịt ở nhiều quán ăn lại có màu sắc khiến người ta nhìn đã nhỏ dãi? Đó là vì có người đã sử dụng loại thuốc nhuộm tóc chứa nitrite. Anh dám đảm bảo rằng một bộ phận lớn nhà hàng quán ăn ở Đại Nguyên từng dùng, trước kia anh còn nghĩ tài nghệ của mình còn chưa đủ, xem ra không phải, chắc ... giờ làm ăn ngày càng chẳng lương tâm gì cả.”

Chương 193: Có trải qua mới biết ấm lạnh.

(3)

“Anh xem cái này à?” Dương Hồng Hạnh dờ khóc dờ cười, có ai bị cảnh sát cách ly mà thoải mái thế không.

“À còn nữa.” Giản Phàm lật báo chỉ trích: “Em xem này, trong 5 ngày toàn thành phố có 121 quán ăn mới mở cửa đăng quảng cáo, anh đang nghĩ ra ngoài rồi bữa đầu tiên sẽ ăn ở đâu. Đường Tân Hà mở tửu lâu Hoài Dương, nghe nói món ăn Hoài Dương chính tông, anh muốn đi thử ... À, đây nữa, bên cục thuế vụ có một cái quán giò heo, nhất định không bỏ qua, phố thương nghiệp có quán Nhật Bản, anh muốn ném thử xem bọn họ làm cá sống thế nào, người Nhật ăn cá sành lắm ...”

Cái miệng không ngừng nghỉ, thoáng cái nói ra đặc sắc bảy tám quán ăn, Dương Hồng Hạnh giật lẩy tờ báo: “Đủ rồi, lại là ăn, lúc nào cũng ăn ... Mặc dù lần này không xử phạt anh, nhưng đình chỉ kiểm tra chưa giải trừ, anh đã viết kiểm điểm chưa? ra ngoài phải chủ động báo cáo nhận thức tư tưởng với tổ chức, sớm ngày trở lại làm việc, cứ đeo xử phạt lên người, thích lắm đấy.”

“Ồ, quên mất rồi, với anh đình chỉ cũng như nghỉ phép ấy, càng đình chỉ càng thoải mái.” Giản Phàm cười ha hả, kệ vẻ mặt bực dọc của Dương Hồng Hạnh: “Giờ ai nấy còn bận lo xử lý chuyện của Tiết Kiến Đình, ai để ý tới anh? Nói không chừng ra ngoài đội trưởng cũng quên rồi, lớp trưởng, chuyện này không kéo em vào rắc rối chứ?”

“Thiếu một chút nữa, nếu không phải toàn bộ quá trình được ghi hình thì em và Vũ Vân cũng bị cấm túc điều tra.” Dương Hồng Hạnh rầu rĩ.

Giản Phàm áy náy lắm: “Sorry, sorry! Hay là hôm nào mời mọi người một bữa, đừng giận.”

“Em thèm vào mà giận, nếu chỉ luận riêng vụ án mà nói, hành động của chúng ta khiến vụ án có bước tiến lớn, nếu không phải trên cục lâm trận đối tượng, nói không chừng anh

đã phá được án rồi. Hiện giờ người trong cục và chi đội đã hiểu tình hình, kỳ thực đều đồng tình và ủng hộ anh, nếu đặt anh ở vị trí của Ngô Đích, em tin anh đã kết án phơi bày chân tướng che giấu mười mấy năm.” Dương Hồng Hạnh tán dương, giống như muốn cổ vũ Giản Phàm.

Giản Phàm ngượng ngùng né tránh ánh mắt ngưỡng mộ đó, vụ án này khó chơi ra sao y thừa rõ, Ngô Đích đụng đầu vào tường là điều dự báo trước. Chỉ không ngờ lại thảm tới vậy, kẻ đằng sau lợi hại hơn cả sự tưởng tượng của Giản Phàm, hôm đó nói khích Ngũ Thần Quảng cũng là được triệt để thoát thân.

Dương Hồng Hạnh thấy Giản Phàm không nói gì còn nghĩ bị giam vài ngày trong lòng có chút khúc mắc, có thể thông cảm được, lập công lớn như vậy mà rốt cuộc chỉ có xử phạt, ai có thể cân bằng tâm lý được, lại nhỏ nhẹ vỗ về: “Không sao Giản Phàm, chút trắc trở nhỏ có là gì, ngày sau còn dài mà, anh đừng giận.”

“Vậy em nói anh phải làm sao?” Giản Phàm đứng dậy mặc áo khoác vào, vừa mặc cái vest lên lòng thầm kêu khổ không thôi, bị giam mấy ngày, cách tuyệt liên hệ với Tương Địch Giai, e cô không biết gì, vừa gặp cha vợ, con rể liền biến mất, cái này phải ăn nói ra sao.

Cái này thì khó rồi, giờ tổ chuyên án đã sụp đổ, trên tỉnh cũng đã tạm rút về, ở cục thì chẳng ai dám nhận, khả năng do đội trưởng Lục thu thập tàn cuộc, nói không chừng là anh ta sẽ kéo anh vào. Em kiến nghị anh chờ xem biến hóa, vẫn câu nói đó, em không muốn anh can dự vào vụ án này.” Dương Hồng Hạnh đứng lên, còn tưởng Giản Phàm đang lo chuyện công tác nên kiến nghị.

Kiến nghị này làm Giản Phàm giống như xao động không thôi, quay lại nhìn Dương Hồng Hạnh rất lạ, mắt sao mà kiếm, thiếu chút nữa là bằng chan chứa tình cảm rồi, Dương Hồng Hạnh bị nhìn đỏ mặt, gắt: “Nhìn cái gì đấy hả?”

“Ha ha, anh muốn dùng ánh mắt chinh phục em ... Ha ha ha, làm sao em thông minh thế? Cái này em cũng nhìn ra, không then con cán bộ, nhãn quang thật là chuẩn. Anh thà về đại đội một làm cơm còn hơn, cho anh làm khoa trưởng, anh cũng không thềm.” Giản Phàm cợt nhả chẳng nghiêm túc tẹo nào.

Dương Hồng Hạnh cắn môi cười, đẩy một cái: “Anh đừng nói linh tinh nữa, bác Giang đang đợi anh đấy.”

“Sao Bác Giang lại đến?”

“Anh có công, đến đón anh đấy.”

“Em thật là, sao không nói sớm.”

“Anh luôn mồm ăn ăn ăn, em nói vào lúc nào được?”

Hai người giống mọi khi lại biện bác nhau, vội vàng ra ngoài, nhìn thấy bác Giang đứng ở đầu hành lang cười hiền từ. Giản Phàm hết sức cảm động, hai lần bị cách ly, một lần bác Giang tiễn chân, một lần đi đón, chạy tới ôm vai gọi "bác, bác", thân thiết vô cùng.

Giang Nghĩa Hòa bị niềm vui của y cảm nhiễm, kéo tay Giản Phàm nhìn trên dưới một lượt, gật gù: “Không sao là tốt, không sao là tốt, cái thằng bé này toàn làm những chuyện khiến người ta lo lắng ... Bác làm cảnh sát cả đời còn chưa gặp nhiều chuyện như thế, đi, hôm nay làm cho cháu bát mỳ lớn.”

Nhìn hai người sư phụ chẳng ra sư phụ, đồ đệ chẳng giống đồ đệ, Dương Hồng Hạnh vừa vui vừa thất vọng, té ra mình còn chẳng thân với anh ấy như bác Giang, cô rất cô gắng rồi mà khoảng cách giữa hai người chẳng rút ngắn thêm tẹo nào!

“Này này này, đợi đã, sao thế?”

Giản Phàm đứng trước cửa trung tâm yoga tới 6 giờ tối, nghe thấy tiếng oanh yến riu rít ngẩng đầu lên, một lát Tương Dịch Giai và Tăng Nam cẩn thận bước xuống bậc thềm trung tâm, một thì cười nhẹ điềm đạm, vẻ đẹp trong veo như nước suối dưới khe, một thì nhiệt tình cười nói, cả người không chỗ nào không quyến rũ, hai cô gái mỗi người một vẻ khiến vài nam nhân cũng tới đòn bạn gái ngoài đầu nhìn không chớp.

Chỉ là thấy Giản Phàm hí hửng đi lên đón thì đều làm mặt lạnh không nói không cười, đã thế cứ như thương lượng trước, giả bộ không quen Giản Phàm, làm y hoảng hồn cứ tưởng xảy ra biến cố gì, vội vàng đuổi theo chặn trước mặt, hai người họ không để ý, một trái một phải lách người sang hai bên.

Rồi, ân cần bị từ chối, tán gái bất lợi, ở xa có học viên bắc tay làm loa trâu: “Soái ca, hết hi vọng rồi, huấn luyện viên không thích anh đâu.”

“Anh cảnh sát ời, theo em cho rồi.” Tiếp đó cả đám nữ học viên cười rộ lên, trêu chọc chàng cảnh sát vẻ mặt hốt hoảng.

Giản Phàm kể mấy lời trêu gheo ấy, đang không hiểu sao chọc chị Tương thành thế này, mới ngẩn ra một chút hai cô gái đã đi hết bậc thềm, vội đuổi theo, cái gì kém chút tán gái thì đã luyện thành bản lĩnh mặt dày mày dạn lâu lắm rồi.

Chạy tới trước mặt Tương Địch Giai giang rộng tay, như chim ưng bắt gà: “Chị, có chia tay cũng phải nói một câu chứ, chẳng lẽ mới xa cách vài ngày mà chị bị người ta dụ dỗ mất rồi sao? Tăng Nam, cô đi sang một bên, sao cứ cướp bạn gái của tôi thế? Chị, lâu rồi không gặp, ôm một cái nào.”

Cái bộ dạng thấp thỏm còn cố làm ra vẻ bình thường đó khiến Tăng Nam cười khanh khách, rút di động ra xúi bẩy: “Ôm đi, ôm đi, tôi chụp cho một bức ảnh.”

Giản Phàm làm bộ muốn ra tay, có điều bắt gặp ánh mắt không vui của Tương Địch Giai lập tức thôi luôn, gãi đầu: “Chị, em đùa thôi mà, sao thế?”

Tương Địch Giai dừng lại, khẽ kéo khăn quàng che nửa khuôn mặt, trời âm u, rét căm căm, hai cô gái, một áo trắng như tuyết, một áo tím như lan, cả hai đều tóc dài bay bay, đẹp vô ngần, nhưng trong mắt Giản Phàm chỉ có một hình bóng duy nhất, mấy ngày không gặp còn đẹp hơn trong ký ức vài phần.

Chương 194: Tú mỹ khả tân. (1)

“Cậu đó, thời gian qua đi đâu?” Tương Dịch Giai giọng hòa hoãn hơn, nhưng chưa hoàn toàn tan băng.

Giản Phàm không cần suy nghĩ, mặt nghiêm túc nói luôn: “Nhiệm vụ khẩn cấp.”

“Nói dối, bị đình chỉ kiểm tra còn nhiệm vụ gì nữa?” Tương Dịch Giai lập tức vạch trần lời nói dối.

Giản Phàm vỗ trán, còn không biết phải nói chuyện này ra làm sao thì Tăng Nam nhảy vào chỉ mặt: “Thành thật khai báo, mấy ngày qua đi đâu? Lêu lổng chỗ nào? Để chị Tương phải lo lắng đến đi dạy yoga còn sai động tác suýt chấn thương, hai chúng tôi tới cả đại đội một, chi đội tìm cậu đấy biết không?”

“Hả? Cô xen vào làm gì?” Mà vừa nghĩ tới chuyện này là Giản Phàm cáu tiết, quay sang trút giận lên Tăng Nam: “Cô còn mặt mũi mà nói nữa à? Tôi bị xử phạt đã đành, còn bị cách ly thẩm tra, biết chuyện gì không? Nghi phạm thứ nhất tự sát, nghi phạm thứ hai tự tàn, thiếu chút nữa tôi cũng không ra được luôn. Trước kia đáng lẽ không nên dính vào chuyện này, may mà tôi tôi phúc lớn mạng lớn.”

“Chúng tôi biết, sáng nay đã ra rồi, sao tận bây giờ mới tới, không giận sao được?” Tăng Nam không sợ, tay chống hông đánh đá chất vấn.

A, Giản Phàm phát hiện Tăng Nam nháy mắt với mình, liền hiểu ra đang giúp mình, mặt dày tới nắm tay Tương Dịch Giai: “Em cũng muốn tới sớm chứ, nhưng mà mấy ngày mất tích, em phải phải thích cho mẹ em rồi lại giải thích cho cha em, sau đó giải thích cho em gái, còn bị người trong đội giữ không cho đi, muốn tẩy trần, thật đấy. Em vừa thoát thân là đi tìm chị.”

Lời này vô cùng khẩn thiết, mà sự thực cũng là thế, buổi trưa theo bác Giang về đội, đám đồng đội không cho đi. Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương, Vương Minh, Cao Ái Quân đều vừa từ tổ chuyên án được thả ra, tất nhiên là hỏi han một hồi, đang ăn cơm thì Trương Kiệt, Thời Kế Hồng, Nghiêm Thế Kiệt cùng

tới góp vui. Bác Giang lại làm một bàn ăn lớn đãi mọi người, tới tận 4 giờ mới thoát thân làm lữ chuyện chính.

“Anh phạm sai lầm mà còn có tẩy trần à? Không biết dùng từ.” Tăng Nam chỉ trêu mà thôi, nghe Giản Phàm giải thích xong liền giảng hòa, đẩy Tương Địch Giai: “Chị Tương, nể mặt anh ấy vừa thoát nạn, thương một chút. Oa, sắp tuyết rơi, cả hai đợi một chút, em đi lấy xe đón ... Lạnh thế này muốn âu yếm nhau thì nhanh lên.”

Nói xong cười chạy đi, Giản Phàm lòng ấm áp, chỉ là Tương Địch Giai vẫn chỉ mỉm cười không nói, nói ra chị Tương là cô gái chững chạc hơn tất cả cô gái Giản Phàm từng gặp, cho dù nóng lòng mặt vẫn như tuyết liên băng, ngọc dung không quá nhiều biến hóa, e rằng vĩnh viễn không như cặp đôi yêu nhau khác, bất chấp tất cả ôm siết lấy nhau. Nhìn cô, muôn vạn lời nói cũng biến mất vô ảnh vô tung, chỉ thấy dưới trời u ám, chiếc khăn quàng cổ bay phiêu diêu, một chiếc áo choàng dài tới gối, thướt tha đứng đó, như hoa mai giữa mùa đông.

Mắt chạm nhau, tim nổi lên, tình và ái hòa trộn, đột nhiên một cánh hoa bảy màu lất phất bay ngang qua trước mặt cả hai, là hoa tuyết, tuyết đầu mùa, bông tuyết cũng rất lớn, tung bay ngay trước mắt, trong suốt long lanh. Cả hai đồng loạt đưa mắt nhìn theo, phát hiện đối phương tích tắc phản ứng giống hệt mình, cùng mỉm cười, hai ánh mắt chứa muôn vàn nỗi tương tư.

“Chị, tuyết rơi rồi.” Giản Phàm đưa một tay ra đón lấy một bông tuyết rơi xuống, bông tuyết vừa chạm vào tay liền tan ra, nhanh đến mức không kịp nhìn thấy vẻ mỹ lệ của nó, vốn muốn nói một câu tình tứ lãng mạn, cuối cùng nói ra lại là một câu thừa thãi như vậy.

Tương Địch Giai đưa tay phủi bông hoa tuyết vừa rơi xuống vai Giản Phàm, vuốt ve gò má y, tựa hồ gầy đi đôi chút, ánh mắt đầy yêu thương, nhẹ nhàng nói: “Ngày ngày hôm sau cậu bị cách ly là tôi đã biết rồi. Tăng Nam nói cho tôi biết, vốn tôi lo lắng, nghĩ cách để gặp cậu, nhưng sau nghĩ, gặp rồi không giúp được gì, làm cậu loạn thêm, cho nên chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi,

sáng nay biết cậu ra rồi, nóng lòng đợi mãi, đợi mãi mà không thấy người đâu.”

Chỉ là những lời quan tâm, nhưng còn ngọt hơn muôn vàn lời tình tứ trên đời, dáng vẻ lo lắng xen chút hờn dỗi ấy thập phần khả ái. Không kềm được xúc động, Giản Phàm nắm bàn tay lạnh giá của chị Tương: “Em vừa mới từ nhà chị ra là bị họ bắt đi rồi, ngay cả một cú điện thoại cũng không cho gọi, định từ chức luôn cho rồi.”

“Từ chức?”

“Đúng thế.” Hai người mặt đối mặt, tay nắm tay, Giản Phàm cầm tay Tương Địch Giai đưa lên miệng hà hơi thổi ấm: “Chị xem cái nghề gì thế chứ, hở ra một chút lỗi người ta đi biệt tăm biệt tích, ngay cả muốn nhìn chị một cái cũng không được. Em nhìn thấu cái nghề này rồi, đúng là mất hứng, không thân không phận, nói không chừng ngày nào đó xui xẻo bị giờ đầu chịu báng cho người ta, lập công không có thưởng đã đành, chẳng làm gì còn bị gán tội, em không làm nữa, về nhà nấu cơm cho chị.”

Tương Địch Giai cười khúc khích: “Thôi đi, đừng có mà nói dễ nghe như vậy dễ tôi, tôi biết hiện giờ trong lòng cậu có bảo bối, không phải là muốn nấu cơm cho tôi mà muốn mang nó ra phát tài chứ gì?”

“Hì hì, tất nhiên rồi, giờ em không xu dính túi, chỉ trông vào nó để cưới chị thôi, cùng lắm thì em lấy nó làm sinh lễ. Người khác không muốn chứ, em đoán chừng anh chị mong đem chị gả cho em mà không được.” Giản Phàm đắc ý quên mình, nhưng mà nói chuyện này lại có chút khó chịu nho nhỏ: “Chị xem, bảo vật vô giá như vậy mà rơi vào tay Tăng Nam, đừng thấy cô ấy tinh minh như nữ quý, có cuốn cổ phổ này, vậy mà em tới nhà cô ấy, cô ấy lại ăn mì ăn liền, tủ lạnh toàn đông món ăn nhanh ... À, tạm thời đừng nói với anh chị nhé, ông anh vợ của em mê tiền như thế nói không chừng biết em có thứ này lại quán lấy đổi bỏ tiền ra mua đấy.”

“Không được nói xấu người khác, không được nói anh tôi, cũng không được nói xấu Nam Nam.” Tương Địch Giai trách, nghe Giản Phàm trơ mặt chuyện cười gả sinh lễ, hơi đỏ mặt, hơi

hối hận vì hôm đó đồng ý chủ nhóc này quá nhanh: “Trong mắt cậu, tôi chỉ bằng cuốn cổ phổ à?”

“Xem chị nói kìa, ai lại so sánh thế, cuốn cổ phổ này trị giá mấy cô vợ đấy. Anh chị bán đồ giả còn được mấy trăm vạn đấy, huống hồ là đồ thật ... Á á ... Úi da.”

Giản Phàm vừa biện bạch không ngờ bị Tương Địch Giai tức giận đá cho một cái, ôm ổng đồng vừa nhảy lò cò vừa kêu. Tương Địch Giai “á” một tiếng, không ngờ vô tình đá một cái mà nặng như vậy, vội vàng đỡ lấy Giản Phàm, ai bảo nói mấy cô vợ, không giận mới lạ. Không ngờ vừa đỡ thì Giản Phàm thừa cơ ôm lấy eo, mặt heo đưa tới, Tương Địch Giai biết mình bị lừa rồi, đỏ mặt nghiêng đầu đi, đẩy Giản Phàm ra không cho y toại nguyện.

Hai người đang dính lấy nhau thì còi xe toét một cái làm giật mình quay đầu, Tăng Nam đã lấy xe đợi bên đường, mắt kiên nhẫn: “Đi thôi, làm cái gì vậy? Nhìn nhau nửa ngày trời mà chả động tĩnh gì, sốt ruột, không nhìn nữa, lên xe.”

Tương Địch Giai bị Tăng Nam nói cho không biết phải dấu mặt vào đâu, thoát khỏi vòng tay lằng nhằng của Giản Phàm, một trước một sau lên xe, nhưng cùng ngồi ghế sau, lại dính vào nhau rồi.

Tăng Nam vài phần hào khí nói: “Hôm nay không ai được tranh, tôi mời khách, thực sự phải tẩy trần cho Giản Phàm.”

“Được, địa điểm tôi chọn. Gần cả tuần chẳng được một bữa tử tế, đêm nào cũng mơ tới ăn ...” Giản Phàm nghe nói tới ăn là đưa ra vài lựa chọn, hai cô gái bị bộ dạng đói khát của y làm cười suốt.

Chương 195: Tú mỹ khả tân. (2)

Khi mặt đường thấy chút tuyết trắng đọng lại thì chiếc Honda mini đỏ chở người đỗ ở trước cổng nhà hàng Hoài Dương, mùi hương ngào ngạt sực nức bên trong nhà hàng làm hai cô gái ngạc nhiên. Đây là nhà hàng mới khai trương, vẫn còn dán thiếp hỉ màu đỏ rực, xem tấm biển thì mới được ba ngày, không biết vì sao Giản Phàm đã biết rồi, nhưng không cô gái nào hỏi, ai cũng biết y có sự nhạy bén thần kỳ ở đạo ăn uống.

Vào hiệu ngồi xuống, vị trí bên cửa sổ, một bên là Tăng Nam, một bên là chị Tương, một thanh lệ mê người, một quyến rũ tận xương, khiến vài vị khách đi qua đều đưa mắt nhìn trộm, hâm mộ không thôi, Giản Phàm đặc ý lắm, cái gì chưa nói chứ, có bạn gái xinh đẹp lại biết ăn mặc như chị Tương, đưa đi tới đâu cũng thấy rất thể diện.

Bên ngoài là cảnh tuyết lả tả, bên trong có âm nhạc du dương, nhìn chị Tương chưa uống mà má đã hồng hồng đáng yêu, lại nhìn Tăng Nam hết sức ân cần với mình, trong lòng không khỏi sinh ý nghĩ thế này có phải là trái ôm phải áp không? Tao nhân mặc khách năm xưa chắc đến thế là cùng.

Đầu óc thế là cứ bay bổng, kiến thiết pháp chế gì cũng hay, cơ mà nên sửa luật hôn nhân một chút, nếu được cưới hai vợ có phải là tốt không?

Hai cô gái nào có biết Giản Phàm mặt mày hớn hở đang nghĩ gì, còn đang thảo luận thực đơn, Giản Phàm thì chẳng thèm xem thực đơn đã gọi xong món. Bốn món ăn một món canh lên bàn, Tương Địch Giai kêu "oa trông thật là đẹp", Tăng Nam thì kêu "Oa, nhất định là ngon hơn Giản Phàm nấu", chẳng nghe y giới thiệu lịch sử gốc gác đã động đũa rồi.

May là hôm nay vắng khách chứ không kêu như thế bị người ta nhìn với ánh mắt khinh bỉ rồi. Trên bàn có thịt kho anh đào màu đỏ sậm, nổi trên nước canh sền sệt, còn có thần vật hơn anh đào vài phần, chẳng trách chị Tương phải kêu thành tiếng, tiếp đó là món cá hấp cũng rất đẹp mắt, cá trắng, trang trí rau

thơm xanh, mùi thơm dịu, vị tươi ngọt, Tăng Nam không biết nấu nướng gì cả, nhưng ăn vẫn biết, thử một miếng hạ thấp Giản Phàm luôn.

“Đúng là ngon hơn cả Giản Phàm làm.” Tăng Nam ăn thêm một miếng cá lại khẳng định thêm một phần.

Hai cô gái đợi ở trung tâm yoga suốt cả buổi chiều đói lắm rồi, Tương Địch Giai như cố tình khiêu khích Giản Phàm, phụ họa: “Không chỉ ngon hơn mà còn hơn rất nhiều.”

Giản Phàm nghe vậy không phật lòng, còn cao hứng chỉ: “Hai người đem tài nghệ của tôi so với món Hoài Dương, có kém cũng không mất mặt, vùng Giang Hoài nguyên liệu nấu ăn phong phú, lấy vị tươi non làm chủ, không giống như chúng ta trước kia mùa đông là sống dựa vào củ cải trắng, họ có câu ‘xuân có đao hà, hạ có hồi nha, thu có giải áp, đông có dã sơ’, một năm bốn mùa ở đó cá tôm gà vịt rau quả không bao giờ đứt đoạn. Thủ tướng Chu Ân Lai từng nói bốn hệ món ăn lớn, Hoài Dương đứng đầu, tôi đứng thứ hai không thấy ủy khuất.”

Người trong nghề đụng đũa biết tốt xấu, cửa hàng mới cho nên quyết tâm lấy tiếng, từ gia vị, nguyên liệu tới chế biến đều bỏ công sức, Giản Phàm gặt gù tán thưởng, có điều làm nghề này quan trọng là giữ được hương vị chục năm như một.

Tăng Nam nghe Giản Phàm lôi thủ tướng Chu ra thì không tin: “Thực sự thủ tướng Chu nói thế à, không phải anh bịa chứ?”

“Ha ha, tôi chỉ nghe nói thôi, bếp trưởng ở Tứ Quý Mỹ Vị kể đấy, tôi từng rửa bát ở đó một tháng, ông ta rất thích lấy thủ tướng Chu ra minh họa lời của mình, tôi cũng không biết thật hay không.” Giản Phàm chẳng dấu dốt, thoải mái giải thích.

Tương Địch Giai tiếp đề tài này, lên tiếng hỗ trợ Giản Phàm: “Đặc điểm món ăn Hoài Dương rất rõ ràng, tôi từng nghe cha tôi nói, đó là giống như làm thơ vẽ tranh, rất có vận vị. Hôm nay nhìn món ăn bài trí đầy mỹ cảm thế này, đúng là tinh tế.”

Đầu tiên là gắp thịt cá vào bát, cẩn thận bỏ xương, sau đó mới chấm tương ăn thử, cách ăn Tương Địch Giai giống con người cô, luôn thông thả văn nhã.

Một thì khoe khoang phô trương một kín đáo phụ họa, cả hai đều am hiểu rất rõ về món ăn, Tăng Nam nhìn bọn họ mà buồn

cười, giờ cảm giác đã hai người tính cách gần như trái ngược này vì sao thành một đôi, thật ăn ý: “Hai vị đúng là vừa vặn thành một bàn đũa, này anh đầu bếp, biết cả món Hoài Dương à?”

“Đương nhiên là biết rồi, không như cô chỉ biết khen ngon mà không hiểu ngon ở đâu.” Giản Phàm trái ôm phải ấp nên hứng trí khá cao: “Trong bốn hệ món ăn lớn, Hoài Dương có kỹ thuật chế biến tinh tế nhất, yêu cầu thủ pháp chế tác cực cao, nhìn nhát cắt trên con cá này đi, không luyện dao ít nhất ba năm thì không làm được, xem vết cắt đẹp không, đừng trông mắt, còn đẹp hơn cô đấy.”

Vừa rồi chỉ ăn không chú ý, giờ mới thấy vết cắt trên cá không chỉ đều tăm tắp, độ nông sâu vừa vặn để gắp mà không khiến nát thịt, chi tiết nhỏ nhặt như thế người ăn bình thường không chú ý tới. Con cá bị ăn một nửa mà vẫn nguyên hình nguyên dạng, nửa lộ xương, nửa còn thịt, trông như tác phẩm mỹ nghệ, rất có tính nghệ thuật, rất đẹp mắt. Ngay phục vụ bên cạnh cũng phải tán thưởng, không ngờ gặp phải người trong nghề.

“Cô nhân nói, cương lĩnh nấu nướng lấy lửa làm gốc, lấy biến hóa trong đỉnh làm ngọn, thông qua khống chế ngọn lửa để biến món ăn thành tươi, xốp, non, giòn, mềm, bở, nhừ khác nhau. Đây chính là đặc điểm của món Hoài Dương, thông qua hấp cách thủy để làm nổi bật hương vị gốc của nguyên liệu.” Giản Phàm thấy hai cô gái nghe tới nhập thần càng khoe khoang: “Trong bốn hệ món ăn lớn, tôi thích nhất món ăn Hoài Dương, trước kia làm phụ bếp ở Tứ Quý Mỹ Vị lâu là vì được ăn món này, có điều sau khi thay đầu bếp thì không đáng quay lại nữa rồi. Khi ở nhà chiêu đãi công an, tôi đọc quảng cáo khai trương đã muốn tới, không ngờ ra một cái được cô mời khách.”

“Xì, vô dụng, tôi còn sợ anh nghĩ không thông, té ra ở bên trong đó chỉ nghĩ tới ăn, không nghĩ gì hết à?” Tăng Nam chọc cho một câu.

“Cô xem cô kia, nếu nhất định muốn tôi nhớ ai tôi cũng chỉ nhớ chị Tương của tôi thôi, chẳng lẽ nhớ cô?” Giản Phàm trêu lại luôn, ai sợ ai chứ.

Tương Địch Gian đấm nhẹ một cái không cho ba hoa nữa, Tăng Nam cười khúc khích.

Mọi thứ vẫn như xưa, anh ấy không thay đổi gì cả, Tăng Nam yên tâm rồi, lại nhìn hai người tuy không có hành động quá tình cảm, thế nhưng mỗi một động tác nhỏ đều hết sức ăn ý ngọt ngào, vừa hâm mộ lại ghen tỵ càng không nỡ phá vỡ chuyện tốt đẹp này. Vụ án từ vô vọng tới hi vọng, lại Từ Hi vọng biến thành thất vọng, trong lòng Tăng Nam không vui, nhưng cô không muốn đem cảm xúc xấu này gán lên người chàng cảnh sát chí lớn đặt vào chuyện ăn uống.

Ba người đi cùng nhau không phải chỉ một hai lần nữa, tạo thành tổ hợp kỳ quái, phục vụ ở bên cạnh cũng không hiểu nổi loại quan hệ này.

Ăn xong cơm thì ngoài trời đã phủ một tầng tuyết dày, biết tính Giản Phàm lái xe cẩn thận, Tăng Nam giao chìa khóa cho y, vẫn như cũ, trước tiên đưa mình về hộp đêm Thịnh Đường, trong xe tiếng cười vẫn không dứt cho tới khi vẫy tay tạm biệt Tăng Nam, sau đó Giản Phàm quay đầu xe đi tới Đại học Sơn Bắc.

“Đừng rẽ, tôi, tôi không muốn về nhà.” Tương Địch Giai ở ghế phụ lái đột nhiên nói.

“Hả? Không muốn về?” Giản Phàm ngạc nhiên từ từ dừng xe lại, nhìn bên ngoài tuyết rơi mỗi lúc một lớn: “VẬY ĐI Đâu BÂY GIỜ? Tuyết lớn thế này.”

“Chỉ muốn ở bên cậu một lúc.” Tương Địch Giai nói lí nhí gần như không thể nghe thấy.

Chương 196: Đêm lạnh tình ấm (1)

“Hay tới nhà em?” Giản Phàm mỗi lần ở cạnh Tương Địch Giai là tinh thần lâng lâng như muốn bay lên mây, còn IQ thì kéo tụt xuống đất, cẩn thận hỏi, rồi không quên nhắc một câu: “Có điều điều kiện kém một chút, không có điều hòa cũng chẳng có TV.”

Tương Địch Giai quay đầu sang bên, không trả lời, không tỏ thái độ gì cả.

Giản Phàm mắt đảo tròn như trộm, kích động vặn chìa khóa lái về tiểu khu Bình An, thấy Tương Địch Giai vẫn không nói gì, lại hỏi: “Chị, cha chúng ta, hôm đó, nói thế nào, có hài lòng không? Kỳ thực thời gian qua ở trong đó em chỉ lo chuyện này.”

Tương Địch Giai nghe vậy cố nén cười, không quay đầu lại, chỉ nghe thấy tiếng: “Không hài lòng lắm, xong không đến nổi tệ, cha tôi dễ nói, quan trọng là mẹ tôi, mẹ tôi nghiêm lắm, sợ không thích cậu đâu.”

“Chị, trời lạnh thế này, nói cái gì ấm lòng hơn đi chứ.”

Giản Phàm khoa trương cắn nhả, khiến Tương Địch Giai cười phì, xe nghiền trên đất tuyết rào rào, chậm rãi dừng ở trước tòa nhà 43, đêm tuyết, đèn đường, giai nhân, vừa xuống xe, Tương Địch Giai như sợ lạnh nép vào lòng Giản Phàm, kỳ thực tim Giản Phàm ấm áp suốt từ nãy tới giờ.

Ái tình giống như chiến tranh, trước khi lên giường nam nữ luôn là một đôi đối địch ích kỷ, nam nhân muốn chinh phục trận địa của nữ nhân, còn nữ nhân lại ý đồ thông qua bảo vệ thân thể lại có được ái tình, không ai chịu thỏa hiệp, cho tới khi bọn họ cùng nằm trên một cái giường đàm phán ...

Trên đường về, Tương Địch Giai ít nói hơn hẳn, Giản Phàm ngửi u hương thoảng thoảng từ trên người Tương Địch Giai truyền tới, khóe mắt nhìn gò má trắng nõn che dấu dưới mái tóc đen bóng mượt, lòng xốn xâng. Biết mộng tưởng càng lúc càng gần rồi, thế là trong đầu không hiểu sao lại tràn ra một đoạn văn như vậy, đó là cảm ngộ tán gái thời đại học, khi đó tôn thờ tư

tưởng, ái tình thăng hoa không dựa vào ngôn ngữ hoa lệ, mà là dựa vào tiếp xúc thân thể, chỉ có điều sau nhiều lần phát hiện ra, tiếp xúc thân thể đôi khi không liên quan trực tiếp lắm tới ái tình.

Tính qua loa thì quen chị Tương đã hơn một năm, cứ gặp ghềnh lên xuống, xa rồi lại gần, đứt đoạn mấy lần mới tới ngày hôm nay. Nếu nói chưa nghĩ tới đưa Tương Địch Giai lên giường là giả, nhưng nghĩ tới cô gái ôn nhu, thiện lương như thế, theo Tương Thanh Nguyên tán gẫu kể lại, thời chân còn chưa đi được, mấy năm liền ở nhà. Nói ra, tuy gọi là chị, nhưng so với mình, chỉ là cô gái chưa từng trải, so hai bên, Giản Phàm luôn thấy mình xấu xa hèn hạ, không nên nghĩ tới phương diện đó.

Đáng tiếc, muốn nam nhân không nghĩ tới phương diện đó đâu phải là dễ dàng, đặc biệt là tên lãnh nhăng như Giản Phàm thì khó càng thêm khó.

Mấy ngày không có người ở, nhà có chút lạnh lẽo, có điều vận may khá tốt, máy sưởi của tiểu khu đã chạy giúp mặt đất ấm một chút. Vừa vào nhà Giản Phàm bận rộn bật ấm đun nước, rót một cốc ngọc mẽ hoàng cho vào trong hâm nóng, đó là tập tục nhỏ ở Ô Long, rượu nóng ấm dạ dày dưỡng thân thể.

Tương Địch Giai cởi khăn quàng cổ, áo khác ngoài, treo lên giá bên cửa, ngồi xuống bên bàn ăn, thoải mái như nữ chủ nhân căn nhà, trong lúc đợi nước sôi, hai người tán gẫu, chủ đề có phần lan man. Kiến thức của Giản Phàm kỳ thực rất rộng, rất loạn, nhưng trừ ăn uống thì cơ bản toàn nói bừa nói bậy, thi thoảng hùng hồn trích dẫn nhằm vài câu kinh điển làm Tương Địch Giai không nhịn được cười.

Không lâu sau nước sôi, gắp cốc rượu ở giữa ra, rót vào chén nhỏ, sắc rượu hoàng kim rất đẹp mắt, rượu ngọt mát, vừa hâm nóng liền ngửi thấy mùi thơm của lương thực, Giản Phàm bê từ dưới bếp lên, đặt trước mặt Tương Địch Giai: “Chị nếm thử đi, ngọc mẽ hoàng uống nóng lại có hương vị khác, uống quen thứ này, căn bản không nghĩ tới Coca, cà phê nữa, đây là món đồ uống thuần thiên nhiên dưỡng dạ dày tăng cường sức khỏe, không gì thay thế được.”

Tương Địch Giai thích ý hưởng thụ sự ân cần của Giản Phàm, đặt chén lên môi, thổi khe khẽ, nhấp một ngụm, ngọt ngọt thơm thơm vị rất đậm, chẳng trách cha từ quê về thành phố bao năm vẫn không quên được: “Ngon thật đấy, nhà chúng ta đúng là điển hình Trung Tây hợp bích, cha tôi thích trà và loại rượu này, anh chị dâu tôi thích cà phê, cơm tây. Mẹ tôi thì chỉ thích uống nước lọc, không đụng vào bất kỳ loại đồ uống nào. Còn tôi, cái gì cũng thử, nhưng mà không biết mình nên thích cái gì.”

“Chị thấy cái gì ngon nhất thì thích thôi.” Giản Phàm uống rất nhanh, phà một tiếng thích thú: “Ông nội bà nội em năm nay đã trên thất thập, nấu rượu cả đời, uống rượu cả đời. Bây giờ sức khỏe vẫn rất tốt, hồi Quốc Khánh em về nhà quê, trời, ông tể ngô còn nhanh hơn em, em làm một ngày bày đủ trò gian dối làm biếng, thế mà rách hết da, ông em làm vè vè chả sao.”

Nói tới cuộc sống ở quê, Giản Phàm phấn chấn hẳn, Tương Địch Giai nghe tới say sưa, nghe kể mùa đông làm bẫy bắt thỏ ra sao, mùa thu tìm hang con hoan thế nào, mùa hè dùng vôi sống làm cá, còn mùa xuân càng nhiều chuyện làm, tối soi đèn pin bắt chim, bắt được chim sẻ bọc bòn ăn đỡ thèm ... Nói tới Tương Địch Giai thèm.

Trò chuyện hồi lâu, rượu nóng thành rượu ấm, Giản Phàm thêm rượu cho cô, nhìn gò má đỏ lựng của Tương Địch Giai, cảm giác rượu không say người mà người tự say. Càng nói chuyện càng vui vẻ, nhưng càng vui thì lại càng thấy buồn, Tương Địch Giai đột nhiên mặt chuyển sang vẻ ảm đạm: “Giản Phàm, có chuyện này tôi chưa nói với cậu.”

Vẻ ngập ngừng đó làm trái tim Giản Phàm vọt lên tận cổ: “Chuyện gì thế?”

“Mẹ tôi biết chuyện của chúng ta rồi.”

Giản Phàm khẽ thở phào, vậy mà tưởng có gì nghiêm trọng, kỳ thực ở trước mặt Tương Địch Giai, luôn có chút tự ti, lo được lo mất: “Vậy thì sao? Sớm muộn cũng biết mà.”

Tương Địch Giai không nhẹ nhõm được như vậy, mày hơi nhăn lại, có vẻ sâu não: “Mẹ tôi không đồng ý.”

“Hả, vì sao?”

Thì ra hôm nay chị ấy tới đây vì chuyện này, dạ dày vừa mới ấm lên của Giản Phàm thoáng cái lạnh ngắt, Tương Địch Giai ấy nói: “Mẹ tôi hỏi một cái, cha tôi đem hết chuyện giữa chúng ta ra kể. Mẹ tôi nói, nếu muốn tìm bạn trai cảnh sát thì người có quyền có chức nhiều lắm, sao phải tìm một hình cảnh vừa nguy hiểm lại chẳng kiếm được tiền.”

“Câu này nói đúng lắm, em cũng không muốn làm hình cảnh nữa.” Tâm tư Giản Phàm xoay chuyển nhanh, trả lời luôn.

“Mẹ tôi biết trước kia cậu là đầu bếp, nói muốn tìm đầu bếp, Cửu Đỉnh có cả đồng, chẳng lẽ vì ăn mà gả cho đầu bếp?”

Xong, câu này làm Giản Phàm á khẩu luôn rồi, nếu cả hai cái nghề này mà đều bị phủ định mà mình chẳng biết làm gì khác, không cam lòng: “Chị, đừng chỉ nói mẹ chị nói gì, vậy chị thì sao? ... Ví như em, mẹ em rất ghê gớm, nhưng không quản được em. Giống như em tính rồi, trước tiên cứ từ chức, đợi xong xuôi mẹ em phát hiện ra lúc nào thì mắng lúc đó là được, dù thế nào cũng vẫn là con, làm gì được em?”

“Cậu xúi tôi không nghe lời mẹ à?” Tương Địch Giai mắt quai quái nhìn Giản Phàm.

“Đúng rồi, lời người già không thể không nghe, cũng không thể nghe hết, bà nội em còn muốn em tìm vợ trong thôn kia, chẳng lẽ em cũng nghe à? Ông nội em nói, nếu trong thành phố không cho sinh nhiều con thì trốn về quê đẻ thêm vài đứa ...”

“Bắt đầu nhớ nhăng rồi đấy, cậu nghiêm túc đi.” Tương Địch Giai nghe tới sinh con là đỏ mặt, giơ tay đánh Giản Phàm.

Chương 197: Đêm lạnh tình ấm (2)

Giản Phàm dễ dàng bắt lấy, thấy sắc mặt cô đầy vẻ khó xử, khẽ hôn lên mu bàn tay cô, không khỏi có vài phần khấn trương: “Chị, chị không thể vì mẹ chị không đồng ý mà chia tay chứ? Lần đầu tiên em theo đuổi một cô gái lâu như vậy đấy, em không biết mình lấy đâu ra nhiều kiên nhẫn như vậy ... Chị, nếu chúng ta chia tay, em sẽ hoàn toàn thất vọng về cuộc sống này.”

“Không phải chứ, không phải còn có ăn sao?” Tương Dịch Giai trêu một câu, không rút tay về mà triu mền vuốt ve má Giản Phàm, giọng nghiêm túc hơn: “Giản Phàm, tôi biết cậu thích tôi, ở bên cậu rất vui vẻ, rất hạnh phúc, nhưng chúng ta có thể duy trì được bao lâu? Kỳ thực lo lắng của mẹ tôi không phải vô lý, mẹ tôi lo tôi gửi gắm nhầm người, chịu khổ cả đời ... Kỳ thực chính mẹ tôi cũng không hề hài lòng về hôn nhân của mình, thường xuyên than phiền, khi đó cha tôi nghèo ra sao, lại chẳng biết nỗ lực, suốt ngày vùi đầu vào sách vở chữ nghĩa. Mẹ tôi là nữ nhân mà ra ngoài bươn chải kiếm sống nuôi gia đình, mẹ tôi có ngày hôm nay không hề dễ dàng gì.”

Vuốt ve khuôn mặt người yêu thương, lòng nặng trĩu, có thể nghe ra được Tương Dịch Giai vô cùng khó xử vì đoạn tình duyên này, nói một hồi hai bàn tay không biết từ khi nào đan vào nhau, nắm thật chặt, cứ như sợ bị hiện thực chia tách.

Hiện thực chính là, người mẹ giàu có xem thường người yêu của con gái là người không chức không quyền không tiền, cho dù là cảnh sát hay đầu bếp hay gì gì nữa, mọi lý do kỳ thực chỉ là lý do, nguyên nhân gốc rễ là: Không môn đăng hộ đối.

Mặt dần ảm đạm, đường về còn tràn ngập hi vọng mơ ước, giờ chỉ còn chén rượu không biết đã lạnh ngắt từ bao giờ.

Hai bàn tay từ từ buông ra, Giản Phàm sớm nghĩ tới chỗ khó này, không biết phải làm sao, trước kia y và Hương Hương như keo như sơn lại trải qua cũng không ít chuyện cùng nhau, cứ tưởng không có gì chia tách được, rốt cuộc cũng chỉ vì những chuyện này mà vết nứt càng ngày càng lớn, tình cảm vẫn còn

nhưng không đủ lấp đầy khoảng trống ấy. Chẳng lẽ chuyện tương tự lại lần nữa tái diễn.

Tất nhiên là không, Giản Phàm đã trưởng thành hơn so với thời điểm đó rất nhiều rồi.

“Chị ...” Giản Phàm đặt chén rượu xuống, chỉ thấy Tương Dịch Giai đan hai tay vào nhau chống cằm, đôi mắt đẹp nhìn mình không chớp, cân nhắc từ ngữ rồi mới nói: “Em không biết hai chúng ta bắt đầu như thế nào, nhưng chúng ta bắt đầu bằng thích nhau, em không biết chúng ta sẽ kết thúc ra sao, nhưng em sẽ không từ bỏ, trừ khi chị nói rằng chúng ta không phù hợp.”

“Tôi không nói chúng ta không phù hợp.” Tương Dịch Giai cười nhẹ, đưa tay ra, hai bàn tay lại nắm lấy nhau, kéo về phía mình, đặt lên má, cọ nhẹ vào bàn tay ram ráp đó, giống dựa dẫm, giống vĩnh viễn không muốn rời: “Tôi chỉ nói cho cậu cái nhìn của mẹ tôi, tôi tôn trọng mẹ tôi ... Cảm giác giữa hai người ra sao chỉ chúng ta mới biết, tôi nghĩ, một chàng trai đã không bỏ tôi lại trong vụ hỏa hoạn đó sẽ không dễ dàng bỏ mặc tôi không quan tâm, một chàng trai không quá coi trọng tiền bạc đáng để tôi tin tưởng vào sự chân thành. Cho nên quyết định của cậu là quyết định của tôi, tôi nói với cậu những điều này là vì nhắc nhở cậu, rồi một ngày cậu sẽ phải gặp mẹ tôi, tới lúc đó ngàn vạn lần đừng để xảy ra xung đột, nếu không phận làm con sẽ vô cùng khó xử.”

Cách nói chuyện ái tình lý trí tới mức này làm lòng Giản Phàm lúc nóng lúc lạnh, lạnh tới đóng băng rồi lại ấm nóng muốn tan chảy, bị động tác ôn nhu và lời bày tỏ ấm lòng của Tương Dịch Giai làm kích động, vươn hai tay ra kéo cô vòng qua bàn. Lấy đùi làm ghế, đặt cô ngồi lên người mình, ôm lấy gò má tinh tế kia, cúi xuống ngấu nghiến hôn cô, hai lưỡi vào nhau, trao cho nhau nụ hôn dài bất tận,...

Đêm tuyết, gió mạnh, nụ hôn dài nồng cháy, ngôi nhà trống vắng càng khiến đôi nam nữ muốn tìm tới nhau, hồi lâu không nở rời, Giản Phàm cắn nhẹ tai cô, thủ thỉ: “Chị, tuyết rơi to lắm, đừng về nữa, không phải chị nói quyết định của em là của chị sao?”

Phùng! Tương Địch Giai chỉ cảm thấy luồng hơi nóng xông thẳng lên đỉnh đầu, khuôn mặt đỏ như tôm luộc, tim đập không biết một giây lên tới mấy lần, ý đồ vùng thoát khỏi cánh tay Giản Phàm, nhưng bị Giản Phàm ôm càng chặt, thoát không được chẳng chống cự nữa, cúi đầu dựa vào vai y, không đồng ý, nhưng cũng không từ chối.

Hai người yêu nhau ở cùng một chỗ cảm giác thế nào?

Có lẽ không ai nói hết ra được áo diệu trong đó, có lẽ giống như mật, ngọt tới ngấy; hoặc có lẽ giống như rượu, càng uống càng say; hoặc là như lửa mạnh, cháy nóng rực; hoặc có lẽ như suối nước nhỏ, liên miên vô tận.

Lúc này Giản Phàm có rất nhiều cảm giác đan xen vào nhau, chẳng thể nói rõ được rốt cuộc là loại nào, khi ôm và hôn không đủ thể hiện tình cảm hai bên, luôn hi vọng tiến thêm một bước, đây là chuyện mong đợi từ lâu, nhưng mong đợi khi nào mới biến thành sự thực, Giản Phàm luôn cho rằng đó là hi vọng xa vời không với tới.

Có lẽ là hôm nay, chính trong đêm tuyết này, chính lúc này, Giản Phàm quyết tâm rồi, sẽ không để chị ấy rời khỏi mình.

Thấp thỏm đề ra một yêu cầu hợp tình hợp lý, nhưng có chút quá giới hạn. Tương Địch Giai mãi chẳng chịu trả lời, còn cười khúc khích, tựa hồ cười y lộ nguyên hình, hai người âu yếm tình cảm, triền miên trên ghế, Giản Phàm ngửi mùi thơm từ chiếc cổ thiên nga tao nhã, lòng phiêu diêu như mê như say, làm sao nhịn được, lại nói: “Chị, tuyết to lắm, không về được đâu, đừng về nữa nhé.”

Tương Địch Giai không tin lời nói của ma quỷ, cọ tai Giản Phàm, nhẹ nhàng bác bỏ đề xuất của y: “Không được.”

Nhưng nghe vào tai Giản Phàm lại cố ý bóp méo thành ý nghĩa khác, đó là “không về được”, vả lại thấy ngữ khí chị Tương không phải kiên quyết lắm. Giản Phàm lấy dũng khí, bắt kể ba bảy hai một nữa, bế Tương Địch Giai lên, chỉ nghe cô “á” một tiếng, không buông ra ngược lại còn sợ ngã bám chặt Giản Phàm hơn, không khác gì con bạch tuộc, một cánh tay đâm lũng Giản Phàm, lời trong miệng lại rất trái ngược với hành động: “Đáng ghét, buông tôi ra.”

“Ha ha, chị hét khản cổ cũng không ai để ý đâu.”

Giản Phàm trêu chọc một câu, đắc ý vô cùng, bé chị Tương mềm mềm âm ỉm đi về phía phòng ngủ, Tương Địch Giai vẫn vùng vẫy nhưng càng vùng vẫy càng bị ôm chặt hơn vài phần, tim đập mỗi lúc một mạnh, không dám nhìn Giản Phàm, thời khắc này tới cũng là điều cô mong đợi từ lâu, ôm chặt, sợ không cẩn thận ngã xuống, càng sợ không cẩn thận mất đi ...

Căn phòng ngủ trống không mua thêm có đúng mỗi cái giường ngủ, tên nhóc hư hỏng, ý đồ từ bao giờ.

Kỳ thực không hề khó khăn, chỉ bé giai nhân lên giường mà thôi, mọi thứ đều thuận lợi tự nhiên, chút kháng cự chỉ mang tính chất tượng trưng, biết quá khứ của Tương Địch Giai, biết cô từng làm trạch nữ rất nhiều năm, có lẽ giai nhân điềm đạm như cô càng khao khát cường liệt hơn nữ nhân khác. Mỗi lần Giản Phàm từ nụ hôn say mê của cô cảm giác ra được, từ ánh mắt lưu luyến của cô cảm giác ra được.

Nhẹ nhàng, rất nhẹ nhàng đặt chị Tương lên gối, "tách" bật đèn giường, mặt ửng hồng hơi rượu, đỏ như quả táo, hàng mi dài khe khẽ rung động, dưới ánh đèn dịu nhẹ, đôi mắt kia không còn thấy nữa.

Mắt, nhắm lại rồi, thẹn thùng mà nhắm lại, không dám nhìn thẳng chuyện xấu hổ sắp tới.

Chương 198: Đêm lạnh tình ấm (3)

Giản Phàm đưa hai ngón tay chạm nhẹ gò má non mịn của Tương Dịch Giai, giống đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật tuyệt mỹ, càng giống thưởng thức món ăn tuyệt thế, không dám tùy tiện ra tay. Nhìn cánh môi kia, hồng như thế, tươi như thế; nhìn khuôn mặt, trắng như thế, non như thế, thậm chí cả mái tóc xõa ra trên gối cũng làm người ta mê muội.

Chốc lát không thấy có động tĩnh gì, Tương Dịch Giai he hé mắt nhìn, đôi mắt kia vẫn nhìn mình si mê như bao lần trước đó, cô lúng túng không biết phải làm sao tiêu trừ xấu hổ lần đầu tiên giữa hai người, môi mấp máy, giống muốn nói lại thôi.

Bất kể là gì trong mắt Giản Phàm là dụ hoặc không thể kháng cự, ghé đầu vào chiếc cổ thiên nga của Tương Dịch Giai ra sức hít lấy mùi hương thơm thân thể cô, môi hôn nhẹ nhẹ làm người cô run lên. Áo len bị Giản Phàm vén lên, tay cho vào trong, lướt qua bụng nhỏ, có chút nôn nóng lách qua áo lót trực tiếp nắm lấy bầu vú đầy đặn, đó là cảm giác hết sức mềm lại đàn hồi, không chỉ khiến Tương Dịch Giai phát ra tiếng rên như thở dài, cũng làm Giản Phàm kêu sảng khoái trong lòng. Vừa xoa nắn bầu vú khiến người ta tim đập gia tốc, vừa hôn lên cánh môi hồng ướt át, hôn hết sức ôn nhu, hôn vài cái rồi kéo xuống cằm, cái cổ mẫn cảm, dáy tai, không ngừng kích thích, làm Tương Dịch Giai không khác nào đổ dầu vào lửa, tiếng rên rĩ dần lớn hơn,

Vừa hôn vừa kéo áo len của Tương Dịch Giai ra khỏi đầu, mái tóc dài tức thì có chút bông lên, xõa trên khuôn mặt tú mỹ của cô, càng khiến Tương Dịch Giai có thêm vẻ đẹp gợi cảm cùng sự dụ hoặc đầy mê loạn. Áo lót bị đẩy lên, bầu vú trắng mịn no tròn, núm nhỏ hồng có chút run rẩy vì tiếp xúc với hơi lạnh, Giản Phàm cúi đầu ngậm lấy, vừa hôn vừa mút, dùng lưỡi cuốn quanh, Tương Dịch Giai bủn rủn, môi hồng không ngừng phát ra tiếng rên có chút run run như phát ra từ tận đáy lòng, Giản Phàm phả hơi nóng lên mặt cô.

Khi chiếc áo lót không còn chút tác dụng nào bị cởi ra, hai tay Tương Địch Giai còn có chút xấu hổ khoanh trước ngực, không dám đối diện với ánh mắt nóng bỏng kia, Giản Phàm lẩm bẩm như trong mơ: “Chị, chị thật đẹp.”

“Tôi không đẹp, tôi sợ.” Tương Địch Giai như cô bé quẫn bách, mặt như hồng ngọc, dường như cả người cô sắp biến thành nước hoà tan trong nụ hôn chứa đầy say đắm của Giản Phàm ra, tay bủn rủn cố đẩy y ra.

“Sợ cái gì?” Giản Phàm toàn thân đã khô rang rồi, nói thật, tới tận bây giờ chưa đột phá bước cuối cùng thì y cũng phải khâm phục sức chịu đựng của mình thật tốt.: “Chẳng lẽ chị không muốn?”

“Tôi cũng muốn, nhưng tôi sợ sau khi chúng ta như thế, cậu sẽ chán tôi, sẽ chê tôi ... Không còn thích tôi, yêu tôi như bây giờ nữa.” Giọng Tương Địch Giai gần như không thể nghe thấy, muốn ôm người mình yêu, là loại khát vọng muốn sở hữu lại sợ có rồi sẽ mất đi.

“Chị biết mà, em sao nữ chứ ... Chị vĩnh viễn tốt nhất.”

Một câu nói ôn nhu, sau đó toàn bộ bị nhấn chìm trong nụ hôn sâu, ôm nhau, triền miên, Tương Địch Giai ngây ngất trong tình dục, mắt lúc này mở ra, nhìn không chớp ... Kỳ thực ngay từ lần đầu tiên gặp nhau đó, khi cô vừa nghịch ngợm nháy qua vũng nước ngược mắt lên nhìn thấy đôi mắt tròn ra nhìn mình, tựa hồ đã linh cảm kỳ lạ giữa hai bên sẽ phát sinh điều gì đó, không ngờ cuối cùng yêu chàng trai xấu xa này, biến ái tình ngập lặn lúc này kỳ thực từng giọt từng giọt lấp đầy qua quá trình quen biết của hai người.

Trong nụ hôn triền miên bất tận, từng món quần áo giống như từng tầng thẹn thùng dần dần lột tới bên giường, từng động tác nhẹ nhàng làm hai người dần dần không còn lại chút gì.

Dưới ánh đèn là ngọc thể hoàn mỹ, ngực ngạo nghễ nhô lên hai ngọn đồi như mỡ đông, vừa trắng mịn lại vừa tròn trịa to đều. Hai gò ngực vun cao được trang hoàng bằng hai núm vú nhỏ xíu như hai hạt đậu trên hai quầng vú đỏ hồng làm Giản Phàm nhớ tới thịt kho anh đào tối nay ăn, tươi đẹp như vậy,

không nhìn được muốn dùng răng lưỡi ném thử một phen. Mỗi lần môi mút nhẹ đều khiến toàn thân cô run lên, hai tay vòng quanh người Giản Phàm, khi khát vọng ngày càng dâng cao, động tác ngày càng kịch liệt.

Giản Phàm nhẹ nhàng tách cặp đùi mỹ lệ khiến mình vô số lần nhìn cô tập yoga mà động lòng ra, nhẹ nhàng mà cương quyết tiến vào. Tương Dịch Giai tích tắc vì đau đớn, vì sợ hãi, vì cuống cồng vì hạnh phúc mà mà hét lên ...

Giữa phòng ngủ rộng lớn là chiếc giường đôi trải khăn trắng sữa, nhưng thân thể của giai nhân còn trắng hơn, dưới ánh đèn dìu dịu của ngọn đèn ngủ khuôn mặt xinh đẹp của Tương Dịch Giai như sương mai đọng trên cánh hoa, khóe mắt có giọt ngọc long lanh nhỏ xuống, thay cho ánh hồng là vẻ nhợt nhạt, hàm răng như ngọc trai cắn chặt lấy cánh môi kiều diễm, nắm đầu ngón chân quít lại, tay nắm chặt đệm phía dưới ...

Giản Phàm cuối cùng tới được đích, cảm thụ ẩm ướt ấm nóng trong đó, sung sướng muốn hét lên, nhưng nhìn hai mắt nhắm chặt thống khổ của giai nhân phía dưới, cố khắc chế dục vọng của mình, không vội vàng hưởng thụ mà ôn nhu hôn tai, má, cổ Tương Dịch Giai. Tới khi cánh môi hồng của cô đưa tới, ngậm lấy cánh môi đầy mời gọi ấy, mút lấy chiếc lưỡi nhỏ cô đưa ra, tay cũng ôn nhu vuốt ve bầu vú giúp cô giải tỏa căng thẳng. Hơi thở Tương Dịch Giai dần dần không còn nặng nhọc nữa, vừa hôn Giản Phàm vừa phát ra tiếng ư ử nho nhỏ như mèo kêu, thân thể bắt đầu dần mềm ra uốn éo, thoát khỏi môi Giản Phàm, áp vào bên má y khẽ thì thầm gì đó, không rõ nữa chỉ biết trong phòng chỉ còn lại giai điệu nguyên thủy nhất của nhân loại.

À, phải rồi, gạo sống cuối cùng đã nấu thành cơm, thời khắc đó tới trước ngày tận thế.

Có người hình dung chuyện đó giống kết hợp giữa nhục thể và linh hồn, Tương Dịch Giai cảm giác là trái tim và trái tim không còn khoảng cách nữa. Cả hai hòa thành một, cơn đau dần dần giảm đi, chuyển sang sung sướng khó tả, bất kể dùng thi, từ, dùng ngôn ngữ đẹp nhất cũng không hình dung được khoái cảm liên tục liên tục lên từng đỉnh cao xa xôi.

Có người hình dung thành sự hợp hoan cá với nước, Giản Phàm thấy có con cá rất lớn, thấy có chỗ nước rất sâu, rất nhiều, vì thế vẫy vùng trong đó, có tiếng nước hòa với tiếng thở giống giai điệu mỹ diệu.

Dưới ánh đèn mờ chẳng còn ái muội nữa, chỉ có ái tình mê say, chỉ có tiếng thở ngày càng nặng và tiếng rên siết tràn ngập gian phòng trống, Tương Địch Giai lần đầu tiên gặp phải loại kích thích này, hai chân kẹp chặt lại nới ra, lại kẹp chặt, theo cùng mỗi động tác của Giản Phàm, toàn thân bất giác run lên, môi hồng hé ra rên một tiếng ..

Nam nhân phía trên quá nhiệt tình, chẳng mấy chốc toàn thân Tương Địch Giai lấm tẩm mồ hôi, hai má đỏ rực, càng lúc càng không thể nhẫn nại được sự hưng phấn, từng luồng khoái cảm cường liệt khiến cô không ngừng rên rỉ, tiếng rên biến thành tiếng kêu kéo dài, mắt nhắm chặt mày nhíu lại, tựa hồ thống khổ, lại tựa hồ dễ chịu, Ái tình của Tương Địch Giai thời khác đó cũng thăng hoa, cánh môi ướt át in dấu khắp mặt, trán, cổ Giản Phàm, thi thoảng bốn cánh môi tìm tới nhau, trong ôn nhu cũng mang theo vài phần cuồng dã.

Phần cuồng dã đã không kéo dài được lâu, miệng Tương Địch Giai há lớn như cá bị ném lên bờ, toàn thân co giật, rồi từ từ nhũn ra như bún, thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, còn tiểu nam nhân của cô vẫn còn sung mãn ...!

Cao trào vừa qua, lại một cao trào lớn hơn ập tới, rất thích, Tương Địch Giai như muốn lịm đi trong sung sướng đó.

Chương 199: Chuyện lãng mạn nhất.

Trong nhà vệ sinh nước chảy rào rào, hơi nóng bao phủ, Giản Phàm nhắm mắt xối nước hồi tưởng lại đoạn phim hạnh phúc vừa rồi, đáng tiếc một điều là phòng tắm dư sức chứa hai người này lại chỉ có một. Chị Tương vẫn thế, y vừa ghé mặt tới đòi tắm yên ương liền bị nhốt ngay bên ngoài, tắm xong quần khăn tắm cười khúc khích chui vào chăn, như sợ Giản Phàm nhìn thấy.

Cho dù thấy hết cả rồi vậy mà vẫn còn che dấu xấu hổ ... Đương nhiên thế cũng tốt, đẹp nhất không phải là lúc toàn thân trần truồng, mà thấp thấp thoáng thoáng, là sự thẹn thùng nửa ẩn nửa hiện, nam nhân mặc dù dùng nửa thân dưới suy nghĩ, nhưng mà toàn bộ tinh hoa dâm đảng lại ở mắt và não, nếu không làm sao có câu tinh trùng dâng lên não?

Chẳng thể thấy hết, có điều lại khiến Giản Phàm tràn ngập hứng thú, chị Tương tuy hơn mình vài tuổi, nhưng ở nhà thời gian dài, càng tiếp xúc nhiều càng thấy cô có nhiều mặt rất đơn thuần, rất lương thiện, giống như lần vì chuyện bí phương thịt ngâm mà áy náy, nhiều lần tìm mình muốn bồi thường. Trên người cô không hề thấy sự kiêu căng thực dụng của rất nhiều mỹ nữ, cũng không thấy sự yếu đuối giả tạo, có lẽ cũng vì tính cách chân phương thẳng thắn đó mà hai người thu hút lẫn nhau.

Giản Phàm chẳng nói rõ được, có điều thực sự thực sự thích ở bên cạnh cô.

Tắm rửa xong, lau khô người, đi dép lê về phòng ngủ, đèn sáng, chăn bị cuốn lại thành hình người, bên trong là cô gái mình yêu, chòm kín đầu, chắc là nghe thấy tiếng bước chân nên trốn rồi. Giản Phàm nhìn một cái đã cười, ga trải giường đã thay rồi, vừa lục tủ lấy chăn dự trữ, quần áo của hai người cũng được gấp cẩn thận xếp chồng lên nhau, chỉ mới tắm một lúc mà Tương Địch Giai xử lý hết mọi sự bừa bộn trong phòng.

Thật đúng là dở khóc dở cười, dù bản thân nổi tiếng thích sạch sẽ ngăn nắp, cũng chưa bao giờ đi dọn dẹp khi làm chuyện đó, chị Tương thực sự đáng yêu.

Giản Phàm nghịch ngợm kéo chần, chỉ nghe thấy tiếng thét nho nhỏ, chần bị giữ chặt hơn, Tương Địch Giai quả nhiên chưa ngủ. Giản Phàm đợi một lúc thành linh giật mạnh chần, Tương Địch Giai kinh hoàng che ngực, người ta nói nữ nhân đẹp nhất khi mới ngủ dậy, nhưng Giản Phàm thấy vẻ ngây thơ xen lẫn xấu hổ của chị Tương sau khi hai người làm chuyện đó mới là đẹp nhất, vì thế cô vừa thét lên thì Giản Phàm như hổ đói vồ mồi nhào tới, ôm lấy chị Tương, chồm chần lên, hai người ở trong chần dùng chân lẫn tay đánh nhau ..

Tiếng cười khanh khách bị ép dưới chần, là Tương Địch Giai bị chạm vào vị trí nào rồi, lát sau lại có tiếng Giản Phàm bị kêu đau đớn, chắc là bị nhéo. Trong lúc đùa giỡn, Giản Phàm chạm vào lưng Tương Địch Giai, thế là kéo luôn chần xuống, lật cô lại, nhìn những vết thương sau lưng cô.

“Xấu lắm, đừng nhìn ...”

Tương Địch Giai lí nhí nói, cô không nhìn thấy thấy mặt Giản Phàm, hơi sợ, cô cũng không dám nhìn vết thương của mình, sợ Giản Phàm thấy hết những thứ kinh khủng đó sẽ không thích mình nữa, chỉ cảm thấy Giản Phàm từ sau lưng vươn tay ôm lấy mình, nhẹ nhàng vuốt ve vết xước kia, lòng cảm động tới nhũn ra, nhưng nghe y an ủi lại tức khí.” Chỉ có mấy vết thương phẫu thuật thôi, Venus còn thiếu tay cơ mà, mỹ nữ và mỹ thực giống nhau, lấy đâu ra thập toàn thập mỹ, chị chỉ có chín vết xước, cũng chưa đủ mười ... Ái, ái ...”

Chưa nói hết đã kêu đau, lại bị Tương Địch Giai nhéo rồi, vừa rút tay lại, giai nhân trong lòng như con cá linh hoạt quẫy mình thoát khỏi vòng tay, Tương Địch Giai xoay người đè Giản Phàm xuống, không đợi Giản Phàm nhồm người lên hôn, cô đã bóp mũi ấn xuống, ánh mắt khó dấu một nỗi lo sợ sâu xa: “Tôi biết nhãn quang lẫn suy nghĩ của cậu đều rất khác người, nhưng vết thương đó không chỉ khó coi, bác sĩ nói nếu có chuyện ngoài ý muốn, tôi sẽ nằm xuống, tới khi đó cậu sẽ làm sao?”

“Sợ cái gì? Bác sĩ bao giờ chẳng nói mấy câu như thế, nếu là bệnh vật thì dọa người ta sợ chết người, còn nếu là bệnh nan y, lập tức trở giọng lừa người có cơ hội khôi phục ... Con người sống được bao lâu, nếu năm mươi, chúng ta đã qua quá nửa, nếu sáu mươi bảy mươi thì cũng qua được hơn một phần ba, cùng lắm thì em đẩy xe lăn, đưa chị đi tới bất kỳ đâu.” Giản Phàm thương yêu vuốt mái tóc xõa xuống của Tương Địch Giai: “Có câu đại nạn không chết sẽ có hậu phúc, chị đã qua được hai đại nạn không chết rồi, phúc lớn lắm.”

Sinh tử xa cách
Cùng người thể nguyện
Nắm tay đã hẹn
Sánh bước đến già

Tương Địch Giai gương đôi mắt sáng như trăng rằm nhìn Giản Phàm không chớp mắt, ngập tràn thâm tình và kỳ vọng, kéo tay Giản Phàm nằm xuống, khẽ ngâm một câu thơ cổ: “Nếu chúng ta được như lời cổ nhân, tôi không mong gì hơn, nói không chừng tới bảy tám mươi tuổi, chúng ta vẫn ở bên nhau, giống như bài hát, tới khi chúng ta già tới không đi đâu được nữa, anh vẫn coi em như bảo bối trong lòng bàn tay ...”

Dựa lưng vào nhau ngồi trên tấm thảm
Nghe nhạc và chuyện trò về ước mơ
Điều lãng mạn nhất mà em có thể nghĩ tới
Chính là cùng với anh từ từ trở nên già đi
Cùng nhau góp nhặt từng chút niềm
Để lại sau này ngồi trên xích đu cùng từ từ trò chuyện

Tương Địch Giai nhìn Giản Phàm chăm chú, giọng hát cất lên khuôn mặt cô cũng bao phủ tình cảm phong phú, giống như tia nắng mặt trời tinh khiết.

Tiếng ca êm ái như đưa người ta vào ảo ảnh thần kỳ, một bãi cỏ xanh mướt, một căn nhà nhỏ, một chiếc xích đu, một tấm thảm, bên cạnh là chiếc máy nghe nhạc cũ phát ra giai điệu du dương.

Điều lãng mạn nhất mà em có thể nghĩ
Chính là cùng với anh từ từ trở nên già đi

Đến khi chúng mình già không thể đi đến bất cứ nơi nào được nữa

Anh vẫn xem em như là bảo bối trong tay...Của đời anh

Từ tiếng ca nghe ra được cô quyến luyến chàng trai không đứng đắn trong lòng ra sao, càng hát trong lòng Tương Địch Giai càng như có ngọn suối tình cảm không ngừng tuôn ra, hòa nhập vào từng góc ngách thân thể. Có điều nguyện vọng mỹ hảo ấy bị Giản Phàm không coi vào đâu: “Như vậy vô vị lắm, đường ven sông Phần thường có cảnh ông già dìu bà già, không thì bà già đẩy ông già lăn thân ngồi xe lăn. Sống thế có gì hay, phải như ông bà nội em ấy, hơn bảy mươi mà tai chưa điếc, mắt chưa mờ, ra sông có thể gánh nước, lên núi có thể làm ruộng, về nhà vẫn nấu rượu ... Chị, tương lai chị sẽ thành bà nội em, trong thôn chửi gà mắng chó, hung hãn vô địch thủ. Bà nội em không học được mấy chữ, nhưng đầu óc tốt lắm, có thể chửi người ta hơn một tiếng mà không lặp lại ... Chị bảo em giỏi nói ba hoa, đờn gập bà nội em đi mới biết thế nào là Thái Sơn Bắc Đẩu.”

Tương Địch Giai cười tới không nói lên lời nữa, đêm nay ý nguyện đạt thành, tuy khuya rồi Giản Phàm vẫn không hề buồn ngủ, vừa nói chuyện, tay còn hư hỏng vuốt ve khắp người mỹ nhân. Đờn chị Tương ngừng cười, Giản Phàm ghé vào tai cô, lén lút hỏi: “Chị, lần đầu tiên cảm giác thế nào?”

Câu hỏi này khiến khuôn mặt Tương Địch Giai vốn đã phớt hồng lúc này càng hồng rực lên như uống rượu say, giống như vàng dương buổi chiều tà, hai má nóng ran, một cô gái hai mấy tuổi đầu rồi mới biết mùi vị nam nhân, chẳng phải chuyện tự hào gì cả, cúi đầu nói: “Sao cậu biết là lần đầu của tôi?”

“Không phải đờn giản sao, vì em không phải lần đầu.” Giản Phàm chột nhả, chuyện này không có gì che dấu, chưa vỡ ngực khoe kinh nghiệm phong phú là khiêm tốn lắm rồi.

Vừa nói ra là bị Tương Địch Giai xoắn tai, tức giận nói: “Tôi không quảng cáo mình thanh bạch thế nào thì thôi, cậu đã quảng cáo mình hư hỏng ra sao. Nói cho cậu biết, sau này đừng nhắc đề tài này với tôi, tôi không thích, chuyện trước kia tôi không tính, sau này tôi sẽ quản.”

Chương 200: Thuyết khách tới nhà. (1)

“Hì hì, phục tùng quản giáo.” Giản Phàm cười gỡ tay Tương Địch Giai ra, nhưng mà vẫn còn nghi vấn, lại hỏi: “Em rất thích ... Chị còn chưa nói cảm giác thế nào, chuyện chần gối cũng là phần quan trọng trong đời sống tình cảm đôi lứa, cần giao lưu thấu hiểu để không ngừng thăng hoa, như thế cũng là không ngừng gia tăng tình cảm, đúng không?”

Chuyện méo mó nói một cách rất đường hoàng, muốn Giản Phàm đứng đắn e là không dễ dàng, Tương Địch Giai nghĩ một lúc ghé vào tai Giản Phàm, yếu ớt đưa ra yêu cầu: “Vậy thử một lần nữa đi ... Tôi sẽ nói cho cậu cảm giác, lần đầu chưa rõ lắm.”

“Phì...” Giản Phàm ôm bụng cười lăn lộn, ai mà ngờ chứ, sống thêm kiếp nữa cũng không ngờ có câu trả lời đặc sắc như vậy.

Tương Địch Giai then quá hóa giận, huy động cả chân lẫn tay đánh Giản Phàm: “Cười, còn cười nữa ... Không được cười!”

Đánh vài cái, ngay bản thân cũng không nhịn được cười, chòm chần lên cả hai, tiếng cười bị nhấn chìm trong chần.

Lại thêm một lúc nữa, có cánh tay trắng ngần vươn ra khỏi chần, tách, đèn tắt đi, có giọng nam trầm thấp: “Này này, tắt đèn làm gì, không nhìn thấy thì làm thế nào?”

Tiếng cười, tiếng nô đùa, chuyện đã xảy ra lại lần nữa tái diễn trong bóng đêm.

Tuyết, đã ngừng rơi; đêm, còn rất dài. Câu chuyện vẫn tiếp tục.

Trong bếp hơi bốc lượn lơ hòa trộn, chiếc nồi inox sáng bóng nấu cháo kê vàng kim, sôi ùng ục, thi thoảng bên trong nồi cháo quay cuồng thấy miếng bí ngô, đó là cách nấu cháo của Ô Long. Có câu nói hầm cháo bí, đun cho tới khi kê và bí ngô cùng như nát thành hồ, trộn vào nhau, có vị thơm của kê có vị ngọt của bí ngô, không chỉ ăn thích miệng còn dưỡng sinh khỏe dạ dày, ở huyện Ô Long, thậm chí là toàn tỉnh đều có cách ăn sáng này, chẳng biết lưu truyền bao nhiêu năm.

Giản Phàm làm món này như cơm bữa cho nên đương nhiên là thành cao thủ trong nghề, khi nấu cháo còn thái hành hoa, rau thơm, trộn dầu vừng, chuẩn bị bữa sáng cho hai người. Kỳ thực 9 giờ sáng rồi, hôm nay dạy quá muộn, nhưng mà vị kia thì vẫn chưa rời giường, cả đêm phong lưu, niềm vui vẫn ghi rõ trên mặt, Giản Phàm vừa nấu ăn thì thoáng lại cười vô cớ. Buổi sáng thức dậy, dính lấy nhau hồi lâu, Giản Phàm không muốn ngủ nướng, nên dậy trước nấu cháo.

Món này bồi bổ cho chị Tương đêm qua mới là lần đầu .. Nghĩ tới chỗ này, Giản Phàm một mình thái rau cũng cười thành tiếng.

Thu dọn gọn gàng thỏa đáng, súc nước nóng một đồng bát đĩa, lau sạch bàn ăn lại quay về phòng ngủ cả đêm ấm áp, đẩy cửa đi vào, tóc đen xõa tung, tay ngọc đưa ra, chị Tương đã mở mắt, có điều vẫn đắp chăn nằm lỳ trên giường, mắt nhắm mắt mở nhìn Giản Phàm, dáng vẻ ngây thơ kèm nhèm ngái ngủ đó vô cùng đáng yêu ...

Tới bên giường, Giản Phàm nhìn một cái đã mất hồn, làm ra vẻ đói khát nháy lên một phát, Tương Địch Giai thét một tiếng, như sợ Giản Phàm lại giở trò xấu kéo chăn.

“Chị, dậy thôi.” Giản Phàm cười hì hì hạnh phúc nhìn người ngọc trên gối.

Người ngọc có vài phần uể oải, che miệng ngáp, giọng ngái ngủ: “Ừ, lười lắm, chẳng muốn dậy.”

“Lười gì mà lười, hôm qua em mệt như vậy mà còn dậy rồi ... Chị không thể mệt hơn em chứ?”

Một câu hài hước, Tương Địch Giai híp mắt cười, muốn đưa tay ra néo tai Giản Phàm, Giản Phàm né được, tay luồn vào trong chăn, bàn tay lợn lạnh cóng chạm vào thân thể ấm nóng. Tương Địch Giai muốn co chân đá, nhưng chợt nhớ ra mình đang mặc rất ít, thấy bất nhã, cười khanh khách cuốn chặt chăn, cho Giản Phàm giờ đủ trò cũng không luồn vào được.

Hai người đang đùa giỡn trên giường thì một tiếng chuông kêu "kính cong" làm cả hai giật mình.

“Ai thế?” Tương Địch Giai kinh hãi mở to mắt ra như đi ăn trộm bị phát hiện, đoán: “Hồng, cậu còn chưa trả xe cho Tăng

Nam, chắc cô ấy tới lấy xe.”

“Không thể nào, Tăng Nam mà tới sẽ gọi điện thoại.” Giản Phàm chẳng bận tâm, chỉ nói một câu: “Tiền phí sưởi ấm và vệ sinh nộp rồi mà, chủ nhật ai mà lại tới, kệ đi, chắc là nhầm nhà đấy.”

Nói rồi đang định luồn tay vào chặn thì lại "kính cong" một tiếng nữa, làm Giản Phàm rất khó chịu, bực bội rời giường.

Đi ra phòng khách, nhìn qua mắt mèo lại bực bội chép miệng, bên ngoài là nam nhân cao ráo béo béo, mặc cái áo choàng dựng cổ, khăn quàng phong cách scotland, găng tay da, còn ai ngoài Lục Kiên Định thích phong cách Sherlock Holmes của đội trọng án, còn một người nữa chỉ thấy nửa cái mặt, nhận ra là Trương Kiệt.

Không lên tiếng, lập tức quyết định, dựa vào cửa không thêm để ý, đợi hai người này bấm mỗi tay mất kiên nhẫn tự bỏ đi.

Không ngờ người ngoài hết sức kiên nhẫn, bấm chuông chán rồi đâm cửa, trong phòng ngủ Tương Dịch Giai lấy làm lạ: “Giản Phàm, rốt cuộc là ai mà cậu không mở cửa?”

Trương Kiệt cũng hô lớn: “Giản Phàm, mở cửa ra, tôi biết cậu ở bên trong, nếu không mở tôi điều đội trọng án tới phá cửa.”

Trong ngoài giáp công làm Giản Phàm giận sôi gan, coi như kế hoạch buổi sáng lãng mạng vậy là đổ bể rồi, vò đầu bứt tai hết cách, dậm chân một cái rồi vội chạy vào phòng ngủ dặn dò chị Tương đừng ra, đóng chặt phòng ngủ lại. Đi ra cửa, thừa lúc tiếng gõ cửa vang lên là thành linh mở ra, Trương Kiệt giật nảy mình mất đà lão đảo, Giản Phàm chỉ mặt hấn quát luôn: “Kiếm kích thích đấy à? Anh dẫn đội đốc sát tới tìm tôi, tôi còn chưa tính sổ đâu đấy.”

Trương Kiệt cười hì hì nấp ra sau lưng Lục Kiên Định, vừa mời nhìn một cái, lại làm tim Giản Phàm bị đâm một phát, thông thả từ cầu thang đi lên không ngờ còn có Hồ Lệ Quân, thì ra Lục Kiên Định dẫn theo cả viên đại tướng của mình theo. Lục Kiên Định là người tự nhiên như ruồi, không để ý tới thái độ của Giản Phàm, vẫy tay gọi hai cấp dưới vào nhà, tự nhiên hơn cả vào nhà mình.

“Chà, trang trí không tệ, cậu biết hưởng thụ thật đấy.” Lục Kiên Định nhìn qua một lượt rồi bình phẩm.

Nhìn Hồ Lệ Quân bình thần đi vào, trong lòng Giản Phàm không khỏi nổi lên cảm xúc khó tả, lúc này cô mặc áo bông mùa đông của cảnh sát, cổ áo lông đen, làm trông hơi mập, vẫn xinh đẹp, gặp Giản Phàm chỉ hơi khẽ gật đầu.

Hai người chỉ có một đêm đó, về sau Giản Phàm hơi ngại không dám liên hệ với Hồ Lệ Quân, không rõ ý tứ của cô thế nào, Hồ Lệ Quân ra ngoài công tác thời gian dài, sau đó có vẻ như hơi muốn tránh mặt y, kết quả sau một đêm nóng bỏng, có vẻ còn xa cách hơn trước.

“Ngày này, đừng có chị Hồ vừa tới là cậu ngăn ra thế, không mời chúng tôi ngồi à?” Trương Kiệt mặt cười cợt, nói thế chứ ba người không mời mà tới, cũng không mời mà ngồi rồi, nhà không có đồ gia dụng nên ngồi vây quanh bàn ăn.

Lục Kiên Định vẫy tay: “Lạnh lắm, đóng cửa lại, tới đây tới đây, tôi nói với cậu chút chuyện.”

“Đội trưởng Lục, thứ bảy chủ nhật không làm việc, nếu là chuyện công khởi lên tiếng.” Giản Phàm đóng cửa lại, đại khái đoán ra được dụng ý của ba người họ, lúc mình bị xử phạt thì chẳng thấy đâu, giờ cần lại mò tới, nhìn ba người đều mặc cảnh phục là y đã phản cảm rồi.

“Mọi người xem, tôi nói gì nào.” Lục Kiên Định làm vẻ thất kinh cực kỳ giả, giọng trầm bổng: “Anh chàng này đầu óc không giống người khác, chúng ta vừa rơi một cái là biết bàn việc công rồi, thật là thần kỳ.”

Hồ Lệ Quân và Trương Kiệt cùng cười, biết đội trưởng cố ý trêu chọc người ta tránh làm bầu không khí căng thẳng.

Chương 201: Thuyết khách tới nhà. (2)

Giản Phàm chẳng bận tâm mấy câu khích tướng cấp thấp đó, đi vào bếp, Trương Kiệt vội ngăn lại: “Đừng khách khí, chúng tôi thuận tiện qua thăm cậu thôi.”

“Nồi còn ở trên bếp, tôi khách khí với anh làm cái gì, nhà tôi cách chi đội xa như thế, sao mà thuận tiện tới đây? Cả ba cùng thuận tiện à?” Đúng là nói chuyện không khách khí gì cả, Giản Phàm gạt người Trương Kiệt sang bên, tắt bếp đi.

Lục Kiên Định lại nói âm ỉ: “Xem xem, nói sao nhỉ, chúng ta cố ý thuận đường qua đây, cậu ta cũng nhìn ra, thần kỳ quá, người này nhất định phải vào đội trọng án.”

Đợi khi rời khỏi bếp, ba người kia cười như đồng lõa làm việc xấu, Giản Phàm chẳng biểu hiện mấy cảm xúc, ngồi xuống bàn ăn: “Nói đi, đội trưởng Lục, tôi không muốn dây dưa, cả chủ nhật mà không cho tôi nghỉ ngơi à?”

“Ài, là đốc sát giam cậu chứ có phải là chúng tôi giam cậu đâu, đừng có trút giận lên người không liên quan như vậy chứ. Trương Kiệt, lát nữa cậu ở lại cho cậu ta đánh một trận xả giận.” Lục Kiên Định không then mặt dày có tiếng trong hệ thống, đối diện với thái độ không hoan nghênh của Giản Phàm vẫn cười nói như không.

Giản Phàm chẳng hưởng ứng, khoanh tay ngồi dựa lưng vào ghế, đợi họ đi vào chính đề.

“Chàng trai, cậu đã đoán ra chúng tôi không phải thuận đường qua đây, vậy thì chuyên môn tới tìm cậu rồi, bây giờ tôi thông báo với cậu chuyện này. 8 giờ sáng thứ 2 tới đội trọng án báo danh, không được trễ dù chỉ một phút, nếu không tôi sai cấp dưới xách cổ tới.”

“Không thể nào, tôi đang bị đình chỉ kiểm tra.” Giản Phàm không biết đám người này lại bày trò gì.

“Vừa vặn, tôi cho cậu chỗ để đình chỉ kiểm tra, chi đội trưởng cấp quyền cho tôi. Đừng giả vờ, cậu viết kiểm điểm chưa, nếu cậu viết rồi, tôi lập tức thông qua, cậu có không?” Lục Kiên Định

nói chuyện chẳng bao giờ nghiêm túc, cái mặt làm người ta vừa muốn đấm lại vừa buồn cười.

Giản Phàm tất nhiên là chưa viết kiểm điểm, chẳng thấy mình có cái quái gì phải kiểm điểm, từ hồi làm cảnh sát tới giờ y chưa từng viết kiểm điểm, mấy lần bị xử phạt, y chẳng thèm viết một lần.

“Giản Phàm, thứ hai nhớ tới báo danh, thủ tục điều chuyển tôi lo cho, cậu tới cái là tôi đóng dấu luôn, không tới tôi cũng đóng dấu. Đội trọng án là đại đội tinh anh trong hình cảnh, xưa nay được chính sách ưu đãi, không tin tôi gọi điện cho Tần Cao Phong ngay.” Lục Kiên Định vỗ ngực đảm bảo.

“Đội trưởng Lục.” Giản Phàm nghiêm túc ngồi thẳng lên, chằm chước từ ngữ nói: “Tôi hiểu ý anh, nhưng tôi không muốn tới đội trọng án, tôi đang định từ chức.”

“Chà, cậu biết tôi nghĩ gì à? Không thể nào, đây là bí mật, hai người họ cũng không biết ... Lê Quân, Trương Kiệt, hai người biết tôi nghĩ gì không?” Lục Kiên Định căn bản không thèm để ý tới ý định từ chức của Giản Phàm, chỉ hai người kia hỏi, hai người kia tất nhiên tới đây phối hợp diễn trò với hắn, cùng lắc đầu.

“Chẳng qua chỉ là vụ án Phân cục Tấn Nguyên thôi, có ba vị tổ trưởng, bị điều đi hai, còn lại anh phải ứng phó rồi. Cục không dùng anh thì dùng ai? Dù có làm ra vẻ cũng phải ra vẻ cho đáng hoàng. Anh tới bắt tráng đinh chứ gì?” Giản Phàm càng không bận tâm tới trò hề của hắn, nói trắng ra điểm máu chốt trong đó, dám nói y nghiên cứu vụ án này thấu triệt hơn bất kỳ ai, trong đó xảy ra chuyện gì cũng rõ nhất.

Câu nói này mang chút ý tú tài không ra khỏi cửa đã biết chuyện thiên hạ, Hồ Lê Quân và Trương Kiệt cũng vừa mới biết tình huống không khỏi ngạc nhiên. Lục Kiên Định càng phấn khích: “Tôi đã nói mà, chàng trai này tinh lắm, không gì qua được mắt cậu ta đâu. Thế nào có hứng thú không, anh em ta hợp tác một phen, mấy vụ án trước kia chúng ta phối hợp đều hết sức ăn ý, đúng không, vụ nào cũng xử lý ngon lành. Cậu mà tới, thanh danh đội trọng án thế nào cũng át đại đội một.”

Kệ cho hấn xưng anh gọi em, nói văng nước bọt, nói chán chê Giản Phàm cũng chẳng động lòng, chỉ lắc đầu: “Không hứng thú.”

Vô dục ắt vô cầu, không định mặc bộ cảnh phục này nữa tất nhiên cũng chẳng cần phải lấy lòng vị đội trưởng chức vị chẳng cao này, ngay cả Ngũ Thần Quảng mà y còn chẳng sợ nữa là.

Lục Kiên Định đã có sự chuẩn bị, trước khi tới đây đã trao đổi với Ngũ Thần Quảng và Tần Cao Phong, biết tâm kết Giản Phàm ở chỗ nào, quả nhiên đúng là không ép được, ép là bỏ đi. Trên đời này trời sinh một vật khắc một vật, hai vị kia điên đầu với Giản Phàm, chứ Lục Kiên Định lại là một loại người khác, cười ha hả chỉ mặt Trương Kiệt: “Giản Phàm, cậu đúng là nửa thông minh nửa ngu ngốc. Ha ha ha, Trương Kiệt, chẳng trách quan hệ hai cậu tốt như thế, đúng là hai anh em, hai tên ngốc, ha ha ha.”

Ba người cùng cười, giống châm chọc Giản Phàm, có điều Giản Phàm vẫn đứng đưng như không, cúi đầu xuống chơi với ngón tay, tỏ vẻ không thèm nghe những lời phế thải.

Lục Kiên Định nhận ra lần này Giản Phàm khó chơi hơn cả hai vị kia nói, cẩn thận hơn: “Giản Phàm, tôi không ngăn cậu, hỏi vài câu, cậu có nề mặt không?”

“Đừng khách khí, anh cứ hỏi.” Bọn họ không có khúc mắc gì với mình, Giản Phàm tất nhiên phải giữ phép lịch sự.

“Cậu biết nguyên tắc tổ chức không?”

“Nguyên tắc gì?”

“Trong thời gian đình chỉ kiểm tra, cậu không thể từ chức được, tôi nói cho cậu biết, không có quyết định xử phạt, cậu không đi được đâu hết. Đặc biệt là đình chỉ, nhân sự sẽ bị đóng băng, ai dám tùy tiện dám cho cậu đi? Không làm thủ tục chính thức mà cậu dám bỏ đi, thế là sẽ thành người không hộ khẩu không giấy phép, dù cưới vợ cũng không thể làm thủ tục đăng ký kết hôn, sinh con không được làm giấy khai sinh. Đừng coi thường quan hệ nhân sự, thậm chí nó có thể ảnh hưởng tới cả sinh hoạt bình thường, cậu nghĩ tới chưa?”

“Ồ ...” Giản Phàm sững sốt, y thực sự không biết chuyện này, vậy thì khó rồi, đã biết đám người này không tử tế gì mà, xem ra một khi trở mặt mình sẽ gặp rắc rối to.

“Tôi lại hỏi cậu, cậu đã chuẩn bị từ chức xong làm gì chưa?”

“Chưa!” Giản Phàm lắc đầu, nhưng giờ y không còn sợ vấn đề này.

“Ài, thật đúng là, cái bọn trẻ các cậu làm việc toàn thế, nói mồm thì giỏi, làm chẳng chịu nghĩ trước tính sau, chẳng may công việc không như ý, không phải tự làm khó mình à?”

Giản Phàm kỳ thực có tính toán, sau khi từ chức sẽ bế quan mấy tháng, tu luyện cuốn cổ phổ, chứ còn công việc chưa tính kỹ lưỡng, nói về mặt tự lập cuộc sống, Giản Phàm tuy có tự tin nhưng chưa đủ kinh nghiệm.

“Ài, không phải tôi nói cậu, Giản Phàm, đám trẻ tuổi cậu cơ bản như nhau cả, lúc nào cũng như có lửa đốt dưới đít vậy, không ngồi lâu được một chỗ, làm việc gì cũng không lâu bền. Giản Phàm, có vài việc làm phải từ tốn, đến nơi đến chốn, nếu không tới lúc cười hổ khó xuống, khiến cậu đau đầu. Tôi chỉ chiêm cho cậu, theo đội trọng án, làm vài vụ, muốn đi cũng phải phong quang ngẩng cao đầu mà đi, chứ sao lại bị xử phạt cúi đầu đi như thế? Ra đi vẻ vang, lúc đó cậu mở quán ăn như mong muốn bao lâu, anh em cũng vui vẻ tới cổ vũ ủng hộ.” Lục Kiên Định miêu tả viễn cảnh tươi đẹp đầy cảm dỗ: “Đúng không?”

Trương Kiệt phụ họa ngay: “Đúng đúng, mọi người đều tới ăn, không trả tiền.”

“Giản Phàm, bây giờ người tổ điều tra lâm thời đều tới tổ chuyên án, ai cũng đợi tổ trưởng của mình tới, họ trông đợi vào cậu.” Hồ Lệ Quân uyển chuyển nói.

Chương 202: Thuyết khách tới nhà. (3)

Thế này Giản Phàm thấy hơi khó xử rồi, bọn họ nói có lý, mình phải tay mà đi như thế, chối bỏ hết mọi quan hệ là không xong, sau này khó nhìn mặt nhau. Giờ y đã hiểu vì sao Lý Uy đợi bị điều tra xong, thăng chức làm vài tháng rồi mới đường hoàng từ chức, ông ta muốn ra đi trong kiêu hãnh. Vấn đề là vụ án kia, Giản Phàm không muốn dính vào nó, Ngô Đích có chỗ chống lưng còn không chịu nổi một đòn của kẻ đằng sau, tôm tép như y, đối phương ra tay càng không khách khí ...

“Giản Phàm.” Lục Kiên Định nhìn ra Giản Phàm đã dao động, đi tới vỗ vai thân tình: “Từ khi biết nhau là tôi đã thích cậu rồi, tôi cũng nói rồi, đúng không? Hôm nay chúng ta nói rõ với nhau đi, cậu nói vì sao muốn đi, tôi sẽ nói lý do tôi khuyên cậu, giữ cậu. Nếu cậu thuyết phục được tôi, được, thứ hai tôi đích thân làm thủ tục cho cậu, cái mặt tôi ở chỗ cậu không đáng tiền chứ lên cục còn có vài người nể mặt.”

“Đội trưởng Lục, không phải tôi nhất định muốn đi.” Giản Phàm ngập ngừng giải thích: “Nhưng vụ án này quá tà môn.”

“Cậu nói đi, chúng ta cùng chứng thực.” Lục Kiên Định không đùa nữa.

Vụ án này cũng là tâm bệnh của Giản Phàm, đã tiến xa như thế mà không làm ra ngọn nguồn, còn chút không cam lòng: “Sở dĩ manh mối trời lên mặt nước là do mấy người chúng tôi đột kích bất ngờ, đối thủ không đề phòng mới lộ tẩy, tôi không bận tâm tới xử phạt này, tôi tính trước rồi, dù sao tôi cũng đã vi phạm kỷ luật. Nhưng một manh mối quan trọng như thế, chớp mắt bị người ta chặt đứt, Trịnh Thành Thắng vì sao biết Tề Viên Dân bình an vô sự, vì sao phát hiện toàn bộ quá trình thẩm vấn của tôi là cái bẫy? Hắn đã bị giam bên trong, sao biết chuyện bên ngoài, phải có người gỡ trò.”

“Còn cả Tiết Kiến Đình, hắn chỉ biết rằng là bị nhốt tận gốc rồi, trong điều kiện cách ly, hắn không thể biết Tề Viên Dân căn bản không sao, có lý do gì để tự sát. Tôi lang thang ở chợ đồ cổ thời

gian dài, tìm hiểu hẳn trước khi cả nghi ngờ hẳn, mười bốn năm trước hẳn chỉ là cái tên làm mấy món đồ giả cổ hạng hai, lừa vài đồng kiếm ăn qua ngày, còn chưa có gan để vào cục công an đánh người trộm đồ, hẳn chỉ là kẻ biết chút nội tình mà thôi. Kẻ đứng sau có thể vươn tay vào trại giam canh phòng cẩn mật, không biết dùng thủ đoạn gì ép hẳn tự sát, làm người ta nản lòng.”

“Làm sao lại nản lòng?” Trương Kiệt hơi chậm tiêu không hiểu ý Giản Phàm muốn nói gì.

“Kẻ đằng sau tới từ nội bộ chúng ta, hơn nữa vị trí không thấp, chúng ta không tìm ra cái gì thì thôi, tìm ra là có người gặp họa.” Giản Phàm thở hắt ra một hơi, cái bẫy này của y chủ yếu là để nhử kẻ đằng sau nhảy ra, kết quả đối phương nhảy ra rồi, nhưng mà cách ra tay càng khiến người ta phải chấn kinh, nhìn Lục Kiên Định và Hồ Lệ Quân không mấy chấn động, xem ra ở điểm này bọn họ có chung nhận thức: “Giống thủ pháp mười bốn năm trước, vẫn là nội ứng ngoại hợp, mở rộng diện liên quan, kiếm ma chết thay, có điều lần này gây án là để tẩy bài. Không phải tôi xem thường tổ chức, không có kỷ luật, nhưng tôi dám tin ai đây, kế hoạch của tôi báo lên, e hỏng bét từ trong trứng nước.”

“Câu ... Ài.” Lục Kiên Định chép miệng, đối với lời này của Giản Phàm, chỉ biết thở dài không biện bác được.

Giản Phàm mỉm cười yếu ớt: “Đội trưởng Lục, Cao Chí Quốc ở trong cục cũng là nhân vật có vai vế đúng không? Vậy mà chớp mắt một cái bị hạ, giám sát viên tỉnh trốn cho xa, tôi đoán chỉ đội trưởng vẫn im lặng đúng không? Người ta giết được Tăng Quốc Vĩ, giết Tiết Kiến Đình, vươn tay sâu vào trại giam, tôi là cái thá gì? Nếu hẳn giết luôn cả tôi, ai sẽ khóc cho tôi đây? Đừng nói khóc, e tôi chết rồi lại bị đổ đồng cút đái lên đầu, làm cha mẹ tôi không ngẩng đầu lên được, tôi lại thành Tăng Quốc Vĩ thứ hai.”

Trương Kiệt rất tán đồng, cũng là nhân vật nhỏ, hẳn rất hiểu, đưa mắt nhìn phản ứng đội trưởng. Hồ Lệ Quân thở dài, cô tham gia vụ án chưa lâu, nhưng cũng hiểu, nghe Giản Phàm nói ra mà lòng nguội lạnh, cô cũng thấy nguy cơ tiềm tàng này.

Lục Kiên Định trầm ngâm một lúc mới nói: “Đúng, nói rất đúng, chuyện này cậu biết, tôi cũng biết. Nhưng chính bởi vì thế mà cậu càng không thể rời đội, không những thế cậu càng không thể rời tổ chuyên án.”

“Vậy là sao?” Giản Phàm ngạc nhiên.

“Rõ ràng như thế mà, nếu mà cậu không tra ra gì cả, vậy đơn giản, không ai coi cậu ra gì, giống như Trương Kiệt ấy, bị coi như rẻ rách ...” Lục Kiên Định làm vẻ mặt nghiêm trọng chẳng được bao lâu nữa đùa, võ vai Trương Kiệt đang nhăn nhó: “Nhưng bây giờ tình thế đã thay đổi, cậu dẫn đội lục tung ổ của Tề Viên Dân, lại đặt bẫy dụ Trịnh Thành Thắng khai ra khẩu cung, một khẩu súng gây ra địa chấn khắp hệ thống. Giờ thân phận cậu là gì? Từ nội bộ chúng ta mà nói, trên từ chỉ đội trưởng, dưới tới các đội trưởng, đều coi cậu là cao thủ phá án hàng đầu, còn bên ngoài, cậu chính là kẻ thù chung. Cậu thích giả thiết đúng không, vậy tôi giả thiết nhé, kẻ đứng sau là X, cậu nghĩ X liệu có buông tha cho kẻ có thể gây uy hiếp với mình không?”

Giản Phàm lắc đầu, khẳng định là không, khỏi phải nghĩ.

“Đúng thế đấy.” Lục Kiên Định vỗ bàn: “Sau khi Tiết Kiến Đình xảy ra sự cố, chỉ đội trưởng lập tức điều Trương Kiệt đi bắt cậu, chính là vì nghĩ cho an toàn của cậu mà thôi, cho dù bị xử phạt cũng tốt hơn là để xảy ra sự cố, đúng không? Giản Phàm, bây giờ cậu còn bình yên ngồi đây là vì cậu còn cảnh phục trên người, bọn chúng chưa tùy tiện ra tay. Nếu cậu cởi bộ cảnh phục này ra thì khó nói lắm, đừng nói tới nhân vật X thần thông quảng đại đi, nói Tề Viên Dân đi, cậu chặt một loạt tay chân của hắn, liệu hắn bỏ qua cho cậu không? Hắn không dám động vào cảnh sát, nhưng sợ một người dân à? Trong tình huống này, nếu cậu rời đội liệu có kết quả tốt được không? Tôi cũng đoán bừa thôi nhé, chẳng may người ta nghi ngờ cậu vẫn còn biết gì đó nữa thì sao? Cậu đào bới được bao nhiêu chuyện như thế, ai dám đảm bảo cậu chỉ biết tới thế?”

Câu này của Lục Kiên Định nói đúng rồi, Ngũ Thần Quảng chọn được một thuyết khách tốt, Giản Phàm kỳ thực còn biết nhiều hơn thế, chính vì biết nên mới sợ, đúng là tiến thoái lưỡng nan, cứ tưởng mình tính toán chu toàn để thoát thân rồi,

không ngờ bất tri bất giác lún sâu tới thế, thở mạnh một hơi: “Thứ hai tôi sẽ báo danh.”

Lại một lần nữa phải thỏa hiệp, Giản Phàm có chút bất lực, đột nhiên sinh cảm ngộ, một người muốn làm gì làm cái nấy không phải là tự do, không muốn làm gì là không phải làm mới là tự do thật sự, mà mình chưa đạt tới trình độ đó.

“Thế là đúng, nói thẳng nhé, tôi cần cái đầu của cậu, xung phong hãm trận có người làm, ví như Lệ Quân, cô ấy sẽ đi đầu cho cậu, yên tâm đi, cho dù có chuyện nữa thì cục cũng lấy tôi ra khai đao, không liên quan tới cậu. Đợi xong vụ án, muốn đi, tôi đích thân tiễn ... Đi thôi, Lệ Quân, Trương Kiệt, hai người về dọn văn phòng của Ngô Đích cho tôi. Sau này chuyện nhỏ nghe tôi, chuyện lớn nghe Giản Phàm, bằng vào mắt lửa người vàng của cậu ấy, tôi tin chúng ta sẽ moi được tên giở trò ra ...”

Lục Kiên Định vẫy tay gọi Hồ Lệ Quân và Trương Kiệt đứng dậy, Giản Phàm tiễn bọn họ xuống tận sân, được người ta tặng bốc cũng chẳng có gì tự hào, vẫy tay tạm biệt, từ đầu tới cuối không cùng Hồ Lệ Quân có bất kỳ giao lưu nào, một mình về nhà.

Chương 203: Đại đội trọng án. (1)

Đêm qua tuyết rơi tới nửa đêm đã dừng, cho nên không để lại bao nhiêu, chiếc SUV phong cách FBI của Lục Kiên Định lái qua mặt đường không gặp trở ngại gì, kỳ thực dù đường tuyết cũng không thành vấn đề.

Hồ Lệ Quân ở nhà Giản Phàm nói rất ít, lúc này mới tỏ ra không yên tâm: “Đội trưởng Lục, cậu ta không tình nguyện lắm thì phải.”

“Ừ, rõ ràng là thế, nhưng cứ đưa về rồi tính sau, đầu óc chú nhóc đó không giống người ta, thông minh vừa vừa đã đành, giờ thông minh tới mức làm người ta phát sợ.” Lục Kiên Định đánh giá, mặt vẫn lúc nào cũng cười được: “Vụ án chôn vùi mười bốn năm, bao nhiêu cao thủ đào bới không ích gì, vậy mà cậu ta chỉ một tháng là moi ra chứng cứ quan trọng. Nếu không phải đám người tham lam trên cục trên tỉnh ủa xuống hái trái ngọt, tôi chắc chắn cậu ta sẽ có chủ ý xấu nào đó để tiếp tục đào sâu hơn, nếu có cậu ấy không thể xảy ra chuyện chưa tới một tuần nghi phạm đã chết. Án gì tôi cũng không sợ, sợ loại án không manh mối kiểu này, nó khảo nghiệm sự kiên nhẫn và tỉ mỉ của người ta, loại án này phải cần kỳ nhân như Giản Phàm.”

“Nếu cậu ta ứng phó một cách tiêu cực thì sao?” Hồ Lệ Quân lại hỏi: “Nếu cậu ta không thích làm việc gì, không ai ép nổi đâu, tính cách Giản Phàm có chút trẻ con, anh biết chứ?”

“Cô chưa hiểu hết loại người thông minh như cậu ta, chỉ cần là câu đố không ai giải được là cậu ta sẽ hứng thú, nếu là vụ án bình thường thì chuyện cô nói sẽ xảy ra, còn vụ án hóc búa lại là chuyện khác, không cần thúc, cậu ta tự nghiêm túc thôi ... Trương Kiệt, cậu theo Giản Phàm hơn một tháng, có tâm đắc gì không?” Lục Kiên Định quay sang hỏi Trương Kiệt.

“Ở với cậu ta thường xuyên được ăn, đội trưởng này, ở mặt ăn uống cậu ta vô cùng thần kỳ, từ đại tiệc nam bắc, tới món ăn vặt các vùng, cậu ấy có thể kể ba ngày ba đêm không lặp lại, đặc biệt

cậu ta mà làm canh thịt thì, thôi rồi, ngon nuốt lưỡi ...” Trương Kiệt chỉ nói thôi mà cái mặt thành thẳng góc luôn.

Đúng là bị ảnh hưởng của Giản Phàm rồi, Lục Kiên Định vươn dài tay bợp một phát: “Bản lĩnh đường hoàng của người ta thì không học, chỉ học ăn, đừng làm tôi mất mặt nữa.”

Ba người quay trở lại thảo luận về vụ án, xem có khả năng đột phá ở đâu không, có điều dù bao giả thiết nhưng thì cuối cùng vẫn cái chết của Tiết Kiến Đình chặt đứt, người chết không thể nói, vụ án thành câu đố, vì thế chuyên môn tìm người giải đố.

Không biết lần này người đó có lần nữa đem lại niềm vui bất ngờ cho mọi người không?

Xe rời tiểu khu, biến mất trên con đường loang lổ hai màu trắng đen.

Hồ Lệ Quân có hiểu Giản Phàm không? Tất nhiên rồi, cô là một trong số người đầu tiên nhận ra điểm đặc biệt của Giản Phàm, nhiều lần nhiều cách khuyến khích cổ vũ y. Tần Cao Phong, Ngũ Thần Quảng, Lục Kiên Định có hiểu Giản Phàm không? Có, bọn họ không chỉ là có kinh nghiệm sống còn là hình cảnh cảnh kinh nghiệm, con mắt nhìn người có điểm độc đáo nhất định. Nhưng tất cả họ, dù Tăng Nam, Đường Đại Đầu, Lương Vũ Vân, Dương Hồng Hạnh ... Thậm chí là cả Tương Địch Giai, chỉ có thể hiểu được một khía cạnh nào đó của Giản Phàm mà thôi.

Lên lầu, mở cửa ra, sắc mặt Giản Phàm có chút không vui, vừa vào trong đóng cửa lại, mây đen trên mặt như bị mặt trời chói chang xuyên qua xua tan. Chỉ thấy Tương Địch Giai đã ăn mặc chỉnh tề đi ra, áo len cao cổ vàng gạo, quần jean ôm lấy đôi chân dài, dép lê lộ ngón, đi tới như bước trên sàn catwalk, tùm tùm cười nhìn Giản Phàm, ánh mắt ngoài ôn nhu điểm đậm thường ngày có thêm một phần say đắm của cô gái đang yêu.

“Chị, để em lấy cháo cho chị ... chị ngồi đi.” Giản Phàm chạy vào bếp, lát sau bê ra hai bát cháo và một đĩa dưa muối đặt lên bàn.

Kê vàng và bí ngô đã nấu như hòa quện vào nhau thành sắc màu hoàng kim đẹp mắt, Tương Địch Giai bê bát lên ngửi: “Oa, thơm quá.”

Mặc quần áo vào rồi không thấy có gì xấu hổ nữa, như đôi vợ chồng trẻ thoải mái cầm cả bát húp, dưa là cải canh thái sợi, kỹ thuật dùng dao không kém đầu bếp Hoài Dương, cùng vị tươi hành hoa rau thơm, bữa sáng đơn giản nhưng ngon lành.

Tương Địch Giai vừa ăn vừa nói: “Giản Phàm, vừa rồi tôi nghe thấy mọi người nói chuyện.”

“Ừm.” Cũng không phải là chuyện bí mật gì, Giản Phàm thuận miệng hỏi: “Chị thấy sao?”

“Tôi thấy họ nói có vài phần đúng đấy, kết thúc nghề nghiệp này một cách qua loa như vậy, nói không chừng sau này cậu sẽ hối hận. Hoặc chí ít thì phải đợi có việc phù hợp với mình hẵng từ chức cũng không muộn. Hơn nữa, hơn nữa ...” Tương Địch Giai tựa hồ có điều khó nói.

“Hơn nữa, hơn nữa ... Tăng Nam còn nói gì phải không, chẳng trách cô ấy không dây dưa với em nữa, té ra cô ấy tìm được người phát ngôn có ảnh hưởng hơn rồi.” Giản Phàm bật cười đoán ra.

“Ừ, có điều đứng ở góc độ người bàng quan nhìn nhé.” Tương Địch Giai không che dấu: “Dù sao tôi thấy Nam Nam rất đáng thương, cho cậu thứ quý giá như vậy rồi, giờ tung tích cha mình thế nào cũng không rõ, chẳng phải mất trắng à? Cậu làm cảnh sát thế là không đúng, phá án sao còn nhận đồ của người ta trước?”

Câu này làm Giản Phàm tịt luôn, mình còn chẳng có chút bất an trong lòng, chị Tương đã bất an thay mình: “Chị, không phải em đồng ý tới đội trọng án rồi sao? Hơn nữa chuyện không đơn giản vậy đâu, trong chuyện này dính líu phức tạp lắm, em nhất thời không nói rõ được, rút lui chỉ vì suy tính an toàn ... Em cũng đã nói với Tăng Nam ngay từ đầu rồi, chuyện này em chỉ đảm bảo tận lực, không đảm bảo làm được. Thôi, đội trưởng Lục nói có lý, làm thêm thời gian nữa, dù sao thân phận này cũng chẳng có mấy tiền đồ.”

“Tiền đồ của cậu vốn không lớn, đâu có ai hi vọng gì nhiều đâu.” Tương Địch Giai không biết học ai mà nói câu làm người ta mắc nghẹn như vậy, cười khúc khích béo má Giản Phàm an ủi: “Nhưng tôi thích dáng vẻ không có tiền đồ của cậu.”

Một lên một xuống làm Giản Phàm đúng là hết nói ra lời thật, chỉ nhìn chị Tương qua một đêm như kiêu diễm ướt át thêm không ít, dù ngàn vạn lần không muốn ăn xong vẫn phải theo ý cô tới trung tâm yoga, chiều nay Tương Định Giai có buổi dạy, sau đó trả xe cho Tăng Nam rồi mới về nhà.

Không biết vì sao bật máy vi tính lên, sau đó xem tư liệu vụ án từ đầu ... Có lẽ Lục Kiên Định nói có lý, có lẽ do tâm lý có vài phần không đành lòng nhận cổ phổ như vậy, hoặc có lẽ bị chính vụ án hóc búa này làm si mê rồi.

Một ngày trôi qua rất nhanh, thứ hai tới, đúng như đã hẹn, Giản Phàm đi báo danh.

Không ngờ tiếp đón rất long trọng.

“Hiện giờ đại đội trọng án chúng ta có 6 tổ, nhân viên biên chế 126 người, trong đó 96 người là nhân viên thực địa. Thêm vào cậu, trong tay tôi đều là hình cảnh trong hình cảnh, tinh anh trong tinh anh ... Ha ha, phàm người có thể tới đây thì đều là tinh anh.”

Lục Kiên Định khuynh khuynh chân bệ vệ đi trước, theo sau là Giản Phàm, bên cạnh Giản Phàm là hai người quen, Hồ Lệ Quân và Trương Kiệt, dẫn y đi theo để làm quen với hoàn cảnh. Nói chính xác hơn là khoe khoang lịch sử của đội trọng án.

Tầng một và tầng hai là phòng làm việc, có biển của các tổ, tổ trưởng có văn phòng làm việc riêng, tầng ba là phòng hội nghị nhỏ và phòng hoạt động, mới tới đã thấy người nơi này quá dư thừa tinh lực. Sáng sớm thứ hai mà đã có người tập tạ, đâm bao cát, tập thể hình, trang thiết bị tốt hơn đại đội một nhiều. Lục Kiên Định rõ ràng là khác hẳn Tần Cao Phong, đi tới đâu là Tiểu Lý, Tiểu Triệu, Tiểu Vương vui vẻ chào hỏi, tùy ý đùa vài câu hoặc hỏi vụ án, mấy người kia tuy cung kính với đội trưởng, nhưng không mấy nghiêm túc.

Í, Tiểu Triệu nhìn chị Hồ rất lạ, thái độ nhiệt tình lắm, có ý đồ, cơ mà không hy vọng, người ta bơ như không khí.

Chương 204: Đại đội trọng án. (2)

Tham quan một vòng lại đi xuống lầu, Lục Kiên Định bốc phét hồi lâu mà không thấy Giản Phàm hưởng ứng, quay đầu cười: “Giản Phàm, thấy thế nào, hài lòng với chỗ này không? Điều kiện ăn đứt đại đội một nhé, người tới đây đều là tinh anh chọn ra từ các đại đội đấy.”

“Đội trưởng Lục, anh có nhìn nhầm người không vậy?” Giản Phàm mặt hết sức vô tội, quay đầu về phía Trương Kiệt, giọng bất tín nhiệm nghiêm trọng: “Đó cũng là tinh anh à?”

Hồ Lệ Quân phì cười, Trương Kiệt lão đảo, thế nhưng không làm khó được Lục Kiên Định: “Ha ha ha, cậu nói đúng rồi đấy, đây là tinh anh mà không đồn công an và đại đội nào dám nhận, cho nên đưa tới chỗ tôi. Cậu đừng có cười cậu ta, hai người các cậu là đôi huynh đệ có tiếng ở ban đốc sát đấy, ha ha ha ha.”

Xem ra đội trưởng Lục là người hết sức dễ gần, Trương Kiệt có hơi đỏ mặt nhưng không để ý thái độ của Giản Phàm, hẳn còn mong bị Giản Phàm chửi mắng vài câu cho đỡ áy náy. Hồ Lệ Quân nói không nhiều, chỉ cố nén cười, Lục Kiên Định thường ngày tuy rất thích đùa cợt, nhưng không có nghĩa là hẳn hiền lành, hôm nay ở trước mặt Giản Phàm coi như khách khí lắm rồi, vì vụ án đề trên vai không thể không mời vị Tiểu Bồ Tát này tới.

Đi tham quan các nơi, lại vào từng văn phòng làm quen với đồng đội, cả đại đội trọng án chỉ có bốn nữ nhân, trừ Hồ Lệ Quân ra thì đều là nhân viên cơ quan, thảo nào mà trước đó Lục Kiên Định lại nói là giới thiệu cho Giản Phàm gặp các đóa hoa của đội trọng án. Đúng thật, bốn đóa hoa, bao gồm cả một vị trên 30, thể hình không thua Thời Kế Hồng cũng là đóa hoa.

Đi hết một vòng rồi quay về tầng một.

Lục Kiên Định nhận được điện thoại, chắc là có việc gấp gì rồi, an bài Hồ Lệ Quân và Trương Kiệt đưa Giản Phàm tới văn phòng, sau đó vội vàng chạy về phía chi đội.

Tới văn phòng của mình, Giản Phàm ngăn ra, hai phòng làm việc lớn liên tiếp nhau đều trống không, bên trong chỉ thấy bàn ghế, hồ sơ chất đống, đường dây điện hay dây mạng gì đó vút vương vãi khắp nơi, người thì không có lấy nổi một móng, hỗn loạn như bãi chiến trường vậy, khởi phải đoán, đây chính là nơi làm việc của tổ chuyên án rồi. Nhìn lướt qua một cái rồi đi vào phòng đơn, cái phòng này không tề sáng sửa sạch sẽ, một bàn một ghế còn có một cái giá sách gỗ lim, trên bàn có máy vi tính màn hình tinh thể, hiệu Lenovo mà Ly Ly thích. Một phía tường còn có hai cái ghế sofa tiếp khách.

Trương Kiệt kéo Giản Phàm tới bàn làm việc, ấn y ngồi xuống ghế: “Đây là chỗ ngồi của tổ trưởng tổ chuyên án trước, bây giờ tới cậu, đội trưởng Lục bảo tôi chuyên môn lau dọn căn phòng này cho cậu đấy.”

“Ha ha ha, ngồi không quen, ai ngồi chỗ này người đó xui xẻo, vết xe đổ của Ngô Đích còn đó, tôi xin kiếu.” Giản Phàm cười đứng dậy, mở cửa sổ nhìn ra ngoài.

Trương Kiệt chẳng chút khách khí ngồi xuống, xoay trái xoay phải, khen ghế tổ trưởng ngồi êm mông ấm áp, thoải mái không như bọn họ ngồi ghế cứng đờ. Khen nửa ngày mới phát hiện Hồ Lệ Quân nãy giờ đứng dựa vào bên cửa đánh mắt ra hiệu, quay đầu nhìn Giản Phàm tay vờ cầm không biết đang nhìn cái gì ngoài cửa sổ nãy giờ mà không nói không rằng, ghé đầu tới nhìn thấy gara và phòng giam tạm thời, Tiết Kiến Đình tự sát, liền khuyên: “Giản Phàm, đừng nghĩ nữa, Tiết Kiến Đình chết, không có nghĩa là manh mối chết theo, chúng ta đào ra được súng, cũng có thể đào ra được kẻ gây án. Vụ án này thế nào cũng phá trong tay chúng ta ... Này, đừng giả vờ thâm trầm nữa, nghĩ gì đấy?”

“Tôi không giả vờ thâm trầm, anh đừng tưởng mình giỏi, tôi đang nghĩ trưa nay ăn cái gì.” Giản Phàm quay đầu sang cười, không phụ họa lời đầy trảng chí của hắn: “Trương Kiệt, người ta có câu, ba ngày không gặp phải nhìn với con mắt khác, sao tôi bao lâu rồi không gặp anh mà anh chẳng tiến bộ gì thế?”

“Hả, cậu mắng tôi đây à? Tôi làm sao?” Trương Kiệt không giận, hắn không hiểu.

“Người đâu?”

“Người?” Trương Kiệt không ngạc nhiên, chỉ ngậy ra có ba giây: “Tạm thời bị điều về cục rồi, Ngô Địch bị đá đít rồi, đám người kia không dám bêu mặt ở đây nữa.”

“Vậy người ban thẩm vấn đâu?”

- Cũng về cục rồi, đang thẩm vấn ba người lơ là chức vụ.

“Vậy giám sát tỉnh đâu?” Giản Phàm hỏi liên tiếp.

“Đi rồi chứ sao.”

“Vậy dì Thời với chú Nghiêm đâu, anh bảo họ vẫn còn ở trong tổ mà.”

“À, hai người đó cậu còn chưa biết sao, không có cậu thì họ chẳng buồn tới. Gọi điện đi, nói là trưa nay cậu mời khách, họ tới ngay.” Trương Kiệt xúi, đang hóng ăn chực.

“Anh tỉnh lại đi, tôi hỏi anh nhé, cái đội ngũ già yếu bệnh tật của chúng ta ít nhiều còn có vài người, đội trưởng Lục nói phụ trách vụ án này, giờ một người cũng chẳng có, làm thế nào? Ai làm?” Giản Phàm lắc đầu, lần này phá án còn khó hơn lần trước mấy lần, vụ việc chấn động lần trước còn chưa qua, chẳng những chi đội, trên cục còn lòng người hoảng loạn, không ai muốn dính dáng, vụ án này mắc cạn rồi. Lục Kiên Định tốn công sức kéo mình vào đội trọng án phụ trách vụ án này khác gì thái giám lấy vợ, để trưng bày thôi.

“Còn có tôi.” Một giọng nữ thanh thanh mà mạnh mẽ vang lên, Hồ Lệ Quân đi vào phòng nhìn Giản Phàm: “Hiện giờ chi đội đang điều tra tường tận nguyên nhân xảy ra sự cố, đối tượng điều tra bao gồm cả người tham gia thẩm vấn, người trông coi và cả người tổ chuyên án tiếp xúc với Tiết Kiến Đình. Trước khi điều tra ra kết quả, chúng ta chỉ có thể làm vài công tác điều tra ngoại vi, công tác này do cậu phụ trách, nếu thấy không đủ nhân thủ, tôi có thể xin điều thêm người.”

Không ngờ nói xong Giản Phàm lại cười lắc đầu không tỏ thái độ, xem ra vẫn là Ngũ Thần Quảng đang tác động phía sau. Ông ta vẫn chưa từ bỏ ý định, điều mình vào tổ chuyên án, vẫn là để chơi trò hai mặt, ông ta chưa thấy tình hình bây giờ không có khả năng à, huống hồ Giản Phàm ngày càng khó tin đám người

đó, không có tội còn có thể bị chụp mũ, huống hồ thân đã đầy bùn còn hi vọng đám đó gột rửa cho à?

Hồi lâu không thấy trả lời, Hồ Lệ Quân nhìn vẻ mặt quái lạ của Giản Phàm, cảm giác mỗi lần gặp, chàng trai này lại không giống trước nữa: “Cậu có ý kiến gì à?”

“Điều tra kiểu đó mà có kết quả được sao? Trương Kiệt, chị Hồ, hai người nói thực lòng xem nào.” Giản Phàm nhìn hai người họ, cả hai lắc đầu, không rõ biểu thị không có, hay là không biết, họ không nói thì Giản Phàm nói: “Không có kết quả chính xác được đâu, chẳng qua là làm cho ra vẻ thôi, thẩm vấn viên, thư ký, người trông coi, và thành viên tổ chuyên án đều có khả năng làm được việc đó. Cứ giả thiết họ thực sự nghiêm túc điều tra đi, cho dù điều tra ra kết quả, thời gian không ngắn đâu.”

Hồ Lệ Quân ngồi xuống hỏi: “Ý cậu nói manh mối này không có tác dụng gì phải không? Nếu là ở trại giam thì không dễ điều tra, nhưng ở nội bộ chi đội thì vẫn có thể tra ra được. Nghi phạm chính được chúng tôi khóa mục tiêu là mấy người trông coi, trong đó nói không chừng có nội ứng mà chúng ta muốn tìm.”

“Vô dụng thôi.” Giản Phàm xua tay phủ định: “Cho dù tra ra thì cũng chỉ là nhận tiền truyền tin, nếu là người có can hệ trọng đại sẽ không để lại dấu, bây giờ thậm chí là Trịnh Thành Thắng cũng không có tác dụng gì nữa.”

“Á ...” Trương kiến kêu lên, nghe câu này hưng phấn hẳn: “Tổ trưởng, nghe khẩu khí này của cậu thì có phải là có cách không?”

“Ừ, tất nhiên tôi có.” Giản Phàm mỉm cười gật đầu.

Hồ Lệ Quân kinh ngạc, biết Giản Phàm khác người, không nghĩ y lại có biện pháp nhanh như thế, thậm chí không cần tiến hành điều tra thêm.

Chương 205: Kể thao túng bàn cờ. (1)

“Bắt Tề Viên Dân cùng với cả vệ sĩ, lái xe vào đây, nghiêm hình tra khảo, thế nào cũng ra hết. Ha ha ha, Trương Kiệt, anh đi làm chuyện này nhé?”

Đang dựng lỗ tai lên nghe, Trương Kiệt trừng mắt, biết bị Giản Phàm trêu rồi, Hồ Lệ Quân lườm y một cái rồi an bài Trương Kiệt đi lấy hồ sơ, Trương Kiệt giơ ngón giữa lên với Giản Phàm rồi bực tức rời đi.

Chỉ còn lại hai người, không khí trong phòng như biến vị hẳn, Giản Phàm muốn nói tới vụ án thì cũng không còn chút tâm tư nào nữa, không biết Hồ Lệ Quân đuổi Trương Kiệt đi là muốn nói gì với mình, cuộc nói chuyện này y đã đợi từ lâu, hai người họ dù sao không thể coi như chưa từng có chuyện gì.

Hồ Lệ Quân ngồi vắt chéo chân, thần sắc không được tự nhiên, đầu hơi nghiêng sang bên cũng không nhìn Giản Phàm.

Xem ra bí pháp tán gái có một điều "thỏ không ăn cỏ gần hang" là vô cùng chính xác, ra ra vào vào gặp nhau suốt ngày, sao thoải mái cho được. Khi đó thì mình còn tự do chẳng cảm thấy gì, bây giờ có bạn gái rồi mới thấy hai người có gian tình thành đồng nghiệp lúng túng ra sao. Từ điệu bộ cố làm ra vẻ của Hồ Lệ Quân, Giản Phàm nhìn ra cô hết sức né tránh, ít nhất hai người không thể quay lại như xưa vừa là đồng nghiệp vừa là bằng hữu có chút ái muội nho nhỏ nữa.

Nữ nhân không thể tùy tiện kéo lên giường, Giản Phàm hối hận không thôi, giờ ngay cả nói với nhau một câu cũng khó rồi.

Có điều hình như Hồ Lệ Quân có vẻ thích ứng nhanh hơn mình rồi, chắc thấy mình có vẻ yếu thế, khéo môi cô đang dần dần nhếch chéo lên, rất nhỏ, nhưng bằng vào khả năng quan sát của mình Giản Phàm vẫn nhận ra. Người ta xấu hổ lắm, khiến Giản Phàm vừa mới có chút hối hận lại hồi ức lại hành vi anh hùng dũng cảm của mình, lại đem so với chị Tương then thùng, đem đó với đem tuyết vừa rồi là hai tư vị khác nhau.

Oa, nghĩ thế, chẳng còn hối hận gì nữa rồi, thậm chí còn thêm, ực!

“Giản Phàm.” Hồ Lệ Quân đột nhiên lên tiếng làm Giản Phàm đang nghĩ linh tinh giật mình, chỉ thấy cô mím môi cười tiếp tục: “Tôi từng tham gia vào vụ án buôn lậu cổ vật của Trịnh Thành Thắng cho nên đội trưởng Lục điều tôi vào tổ chuyên án. Tạm thời chỉ có tôi, cậu và Trương Kiệt, nếu cậu có ý kiến gì với tôi, thấy hai chúng ta không thể cộng tác, tôi có thể điều đi, thế nào?”

“Không, không ... Tuyệt đối không có.” Vừa nghe thấy Hồ Lệ Quân muốn điều đi, Giản Phàm thấy vạ cái không muốn, kể cả hai bên có thiếu tự nhiên thế nào chẳng nữa.

“Thật à, không có thật?” Hồ Lệ Quân hỏi lại.

“Tuyệt đối không!” Giản Phàm nhấn mạnh.

“Cậu ... Có bạn gái rồi phải không?” Hồ Lệ Quân bất thành linh hỏi một câu không liên quan, giọng có chút ngập ngừng cùng với cảm xúc nào đó không rõ.

Giản Phàm thấy tim thắt lại, làm sao chị ấy biết ...? Khoảnh khắc nghĩ tới hôm đó ba người họ tới nhà mình, Hồ Lệ Quân là hình cảnh ưu tú, hẳn là nhìn thấy áo khoác và khăn quàng của chị Trương treo ở mắc bên cửa, lặng lẽ gật đầu.

“Tôi chúc phúc cho hai người.” Hồ Lệ Quân nói rất bình đạm, giống lời khách sáo giữa bạn bè.

Chỉ là với quan hệ của họ, câu này thành quá khách sáo, khách sáo tới không bình thường, nhưng tình cảnh này Giản Phàm chỉ có thể đáp: “Cám ơn chị.”

Chính lúc này Trương Kiệt hấp ta hấp tấp đi vào, ôm chồng hồ sơ đặt rầm lên bàn rồi thở lấy thở để, không chú ý sắc mặt hai người kia, nói: “Đây là ghi chép thẩm vấn, đây là ghi chép hiện trường, còn có tư liệu vừa photocopy, cả ghi hình thẩm vấn Tiết Kiến Đình, tận mấy chục tiếng, xem vài ngày mới xong được.”

“Được rồi, tôi đi đây, văn phòng của tôi là gian thứ hai phía đông tầng hai, Trương Kiệt, thời gian tới cậu theo Giản Phàm, nếu có chuyện gì thì tìm tôi hoặc đội trưởng Lục.” Hồ Lệ Quân nói xong đứng dậy đi ra ngoài khép cửa lại, nói với Giản Phàm mà chẳng nhìn y, giọng hơi nhanh, bước chân hơi vội.

Trương Kiệt giới thiệu xong tài liệu sát tới cười hì hì: “Tổ trưởng, lâu lắm rồi không được nếm thử tài nghệ của cậu, giờ tôi lại làm cấp dưới của cậu rồi, mời tôi một bữa chứ?”

Vốn bị vụ án này làm phiền lòng, lại bị thái độ vừa rồi của Hồ Lệ Quân làm phiền lòng hơn, Giản Phàm không tâm trạng đâu mà ăn với uống, vỗ bàn chỉ cửa: “Xéo, tôi không gọi thì đừng có vào.”

Vậy là Giản Phàm thành người của đội trọng án.

Từ buổi sáng tới trưa, từ trưa lại đến chiều, ngày đầu tiên vậy là trôi qua một cách hồ đồ.

Đi làm rồi lại đi về, ngày thứ hai cũng trôi qua một cách hồ đồ.

Quay về đại đội một thăm đồng đội, bác Giang biết Giản Phàm điều tới đội trọng án thì tiếc lắm, tiếc nhất là nhà bếp mất đi một vị đầu bếp chịu khó khéo tay, vốn còn định nói chuyện với Tần Cao Phong, có điều nhìn bộ dạng của hắn, Giản Phàm hứng thú chào một câu cũng chẳng có.

Quay trở lại vụ án làm người ta đau đầu, xuất phát điểm giờ còn tệ hơn trước, có điều chính vì người ta đau đầu mười bốn năm rồi, chẳng ai ngại nó bị kéo dài thêm bao nhiêu lâu, lại thêm xảy ra chuyện lớn như vậy, không ai dám hỏi tới nó nữa rồi. Trọng tâm của chi đội là điều tra nguyên nhân tử vong của Tiết Kiến Đình, bọn họ đặt hiềm nghi lên người trông coi, ý đồ tìm manh mối từ người tiết lộ bí mật. Còn tổ chuyên án đã tan tành giờ chỉ hữu danh vô thực, Lục Kiên Định vẫn đeo danh tổ trưởng, thực quyền là ở Giản Phàm, nhân viên thường xuyên chỉ có Trương Kiệt, Hồ Lệ Quân còn có vụ án khác chưa xong, cũng không chú tâm vào đó.

Vì thế Giản Phàm vùi đầu vào đóng tài liệu hình như bị người ta lãng quên, hồ đồ trôi qua ba ngày.

Buổi chiều thứ tư, Trương Kiệt đang cùng mấy đồng đội đối luyện ở phòng hoạt động tầng 3 thấy Giản Phàm liền định rủ đầu một trận, Giản Phàm không nói không rằng lôi đi xềnh xệch, vừa về tới văn phòng đóng sầm cửa lại, ấn Trương Kiệt ngồi xuống ghế.

Giản Phàm ngồi trên bàn, nhìn Trương Kiệt cứ như không quen tên này, khẩu khí bất thiện: “Trương Kiệt, anh thành thật khai báo với tôi một chuyện, nếu không tôi tố cáo lên ban đốc sát.”

“Hả? Muốn báo thù à? Ai sợ ai chứ? Chuyện gì? Nói cho cậu biết, tôi sợ tới chỗ nào chứ không sợ ban đốc sát, số lần tôi tới đó nhiều gấp cậu mấy lần.” Trương Kiệt lau mồ hôi, tên này giống Tiêu Thành Cương, tứ chi phát triển, toàn thân cơ bắp, đầu óc thì ít đáng thương.

“Nghe tôi nói xong rồi hãy mạnh miệng.” Giản Phàm nghiêm mặt nói, lấy hồ sơ dưới mông ra, chẳng có chút đùa cợt nào: “Tổ điều tra lâm thời của chúng ta hai mấy ngày đầu không có thu hoạch, cho dù biện pháp sàng lọc của tôi đã đưa Tiết Kiến Đình vào lưới, nhưng khi đó tôi chưa xác định. Mặc dù tôi biết manh mối ở chợ đồ cổ, biết nằm ở mấy cửa hiệu lớn, song chưa khóa được anh em Tề gia và Tề Nguyệt Các. Là anh trực tiếp xâu chuỗi manh mối, đúng không?”

“Đúng, muốn thỉnh giáo tôi thì cậu phải đổi thái độ.” Trương Kiệt lên mặt nói.

“Tôi hỏi anh, Tề Thụ Dân và Tề Viên Dân không phải là anh em ruột, mà là anh em trong họ tộc, trong hồ sơ về Tề Thụ Dân mà chúng ta nắm giữ, hoàn toàn không có động chạm gì tới người anh em này. Trong hồ sơ của Tề Viên Dân cũng không thể dẫn tới Tề Thụ Dân ... Vậy mà anh lại có thể liên hệ họ với nhau, tôi hỏi anh, anh dùng cách nào liên hệ họ với nhau?” Giản Phàm nhìn Trương Kiệt đầy nghi ngờ.

Chương 206: Kể thao túng bàn cờ. (2)

Trương Kiệt lè lưỡi cười ngốc nghếch: “Suy đoán, chẳng lẽ chỉ cậu mới biết suy đoán?”

“Nói dối.” Giản Phàm khẳng định ngay tên này trả lời không thật, nhíu mày: “Lần trước ăn cơm ở nhà tôi, anh nói là chị Hồ nói, nhưng chị Hồ chỉ tiếp xúc với vụ án Tề Viên Dân, chị ấy không thể liên hệ tới Tề Thụ Dân. Bốn năm trước khi phát sinh vụ án buôn lậu của Trịnh Thành Thắng, Tề Thụ Dân đã ra nước ngoài, căn bản không ở trong phạm vi hiểm nghi.”

“Cậu, cậu ... Làm sao mà nhớ được chi tiết thế? Đến tôi còn không nhớ mình đã nói gì.” Trương Kiệt luống cuống.

“Đừng có dông dài vô nghĩa, nói, chuyện là sao? Đừng bảo với tôi anh có thể suy luận, có phải là có người ở sau chỉ chiêu cho anh không? Người đó là ai?” Giản Phàm chỉ mặt Trương Kiệt, điệu bộ này chính là thăm vấn nghi phạm.

“Không có, tôi vô ý tra ra.” Trương Kiệt gạt tay Giản Phàm đi.

“Được, anh nói chứ gì?” Giản Phàm khoanh tay trước ngực, tựa hồ có chút tức giận: “Tôi đi nói với đội trưởng Lục, kể ngọn nguồn với anh ấy, xem anh giải thích ra sao, không thì tôi đi nói với chi đội trưởng. Đội trọng án xuất hiện nhân vật văn võ song toàn như anh, chi đội trưởng chắc là mừng lắm ... Không nói chứ gì? Đừng hối hận, tôi nghi anh thông đồng tiết lộ bí mật, tôi tố cáo anh.”

Nói tới đó cầm di động ra bấm số, Trương Kiệt nhìn thấy thế hoảng luôn, kéo tay Giản Phàm không được, đoạt lấy di động, cười nịnh: “Tổ trưởng, tổ trưởng, xin cậu, cậu là lão đại, tôi sợ cậu rồi ... Tôi giúp cậu tìm ra manh mối nhanh chóng, tôi không có công thì cũng vất vả. Tôi nói, tôi nói, tôi nói được chưa?”

“Nói!” Giản Phàm chém đinh chặt sắt phát ra một chữ.

Trương Kiệt lại bắt đầu quanh co: “Này, làm phức tạp lên thế để làm gì, có người biết nội tình nên tiết lộ cho tôi thôi, vì lý do an toàn, tôi không thể nói với cậu.”

“Không nói tôi cũng biết.” Giản Phàm nhìn thẳng vào mắt Trương Kiệt: “Khi tôi bị giam ở ban đốc sát tôi luôn cảm thấy có vấn đề, tiến trình điều tra cũng nhanh quá đi, nhanh tới mức đừng nói người ngoài, tới tôi còn thấy không có khả năng. Anh nói chị Hồ chỉ điểm, không ngờ tôi lại tin, hôm nay xem ghi chép tra hỏi của Tề Viên Dân tôi mới hiểu. Tôi đã đoán ra anh có vấn đề, vậy thì tôi cũng đoán được là ai, anh có tin không?”

“Dụ cung tôi à? Tôi biết thủ đoạn của cậu, chuyên lừa người khác.” Trương Kiệt không tin.

“Hừ.” Giản Phàm lật hồ sơ, chỉ vào một cái tên: “Đúng chưa?”

Trương Kiệt như mèo bị dẫm phải đuôi, nhảy dựng lên chỉ mặt Giản Phàm: “Cái mẹ con nhà nó, thế mà cậu cũng đoán ra được à, đội trưởng Lục nói đúng, cậu là quỷ đầu thai.”

“Quỷ đầu thai cũng còn hơn kẻ giở trò sau lưng, tôi coi anh như anh em, vậy mà anh che dấu tôi à? Làm trò sau lưng tôi vậy à? Tôi không đùa với anh đâu.” Giản Phàm vỗ bàn: “Giờ ban đốc sát đang truy lùng kẻ lộ tin nội bộ, anh nghĩ đây là chuyện để cợt nhả à? Hôm nay anh không giải thích rõ ràng cho tôi, tôi không còn cách nào khác, là anh không cho tôi lựa chọn, đừng trách tôi.”

“Đừng nói nghiêm trọng thế, tôi có phải loại người đó đâu ... Được rồi, được rồi, tôi nói với cậu, nhưng chỉ hai chúng ta biết với nhau thôi nhé?” Trương Kiệt sợ rồi, thằng này đúng là không phải người, thấy Giản Phàm gật đầu đồng ý mới tiết lộ ra một chuyện không ai dám tin.

Người cũ, một cái tên cũ: Lý Uy.

Giản Phàm gập hồ sơ lại ném lên bàn, mắt nhìn Trương Kiệt lung túng thiếu tự nhiên, người anh em này từ đồn công an lên đội trọng án hoàn toàn là nhờ vào tinh thần liều mạng, mỗi lần bắt giữ tội phạm đều xông lên đi đầu, công lao không ít, sai phạm càng nhiều. Từ trước tới giờ Giản Phàm luôn quy hấn vào cùng một kiểu người như Tiêu Thành Cương, không tin hấn trở nên thông minh như thế, có điều suy nghĩ nhân tố Lý Uy vào thì mọi chuyện đều thông rồi.

Có người đứng sau toàn bộ sự việc này, chẳng lẽ là ông ta?” Giản Phàm, cậu không thể không thừa nhận, giả thiết của giám

tốc Lý là chính xác, nếu như không có người ta nhắc nhở, chúng ta làm sao tìm được súng nhanh như thế.”

Giọng Trương Kiệt khi nói về Lý Uy có vài phần sùng bái.

Giản Phàm bình phẩm luôn một câu: “Đúng rồi, cũng không bị xử phạt nhanh như thế, đừng lải nhải, kể lại quá trình.”

“Tháng trước sau khi chúng ta gặp giám đốc Lý, hai tuần sau đó, một ngày Nguyên Nghị Minh gọi điện thoại cho tôi.”

Giản Phàm nheo mắt lại một cái: “Là cái tên đi xe Huyndai?”

“Hết hồn, cái đó mà cũng nhớ, cậu mới nhìn một lần ... Được rồi, đừng trừng mắt như thế, chính là vị chúng ta gặp ở trước công ty địa ốc Uy Thịnh, đồng nghiệp của chúng ta trong đội trọng án, ba năm trước ...”

Giản Phàm phát tay: “Tiếp tục.”

“Anh ta trước kia theo Ngô Đích làm vụ án này, biết tôi cũng thế nên cung cấp manh mối, tôi nghe vậy liền đi, tới nơi gặp cả giám đốc Lý, cùng ăn một bữa cơm. Trong bữa cơm ông ấy nói phán đoán của bản thân về vụ án, về sau thì cậu biết rồi, tôi về tra tư liệu sau đó lên mặt được một phen. Ai mà ngờ tổ trưởng đại nhân lại moi được một khẩu súng về ... Ai mà biết chuyện hay lại chẳng hay tý nào, bị tên khốn Ngô Đích nhẩy vào cướp công. Chỉ thế thôi, ông ấy nói nhiều năm qua vẫn để ý tới vụ án, chuyện anh em họ Tề gây án chỉ là phán đoán.” Trương Kiệt nói ra xong thở phào.

“Lý Uy không nói gì thêm chứ?”

“Không, tôi thề, kỳ thực khi đó tôi còn không coi trọng lắm, có điều giả thiết của giám đốc Lý lại tương tự cậu khiến tôi chú ý hơn, nói chuyện thêm mới biết, té ra bao năm qua ông ấy vì vụ án này, vì đào ra nghi phạm này mà chính bản thân đi tìm hiểu đồ cổ rồi say mê đồ cổ. Vốn ông ấy không có manh mối gì về vụ án, cho tới 4 năm trước khi Trịnh Thành Thắng phạm án bị đội trọng án bắt, hiềm nghi mơ hồ chĩa về phía Tề Viên Dân, sau đó vô ý biết Tề Viên Dân và Tề Thụ Dân bị chi đội trưởng đích thân bắt giữ là anh em cùng họ tộc. Nguyên Nghị Minh khi cùng Ngô Đích xử lý vụ án này đã từng đề xuất giả thiết ấy, có điều bị Ngô Đích phủ quyết, vì chuyện ấy anh ta cãi nhau với Ngô Đích một trận, Ngô Đích dứt khoát liệt Lý Uy vào nghi phạm số một, tiến

hành điều tra cặn kẽ. kết quả rõ rồi, chẳng tra ra cái chó gì, vụ tán treo ở đó. Không rõ Nguyên Nghị Minh từ chức luôn, sau đó như trêu tức còn đi theo nghi phạm chính ...”

“Trương Kiệt nói một hơi dài dừng lại đôi chút lăm lét nhìn Giản Phàm: “Tới khi cậu xảy ra chuyện tôi hiểu phần nào, đoán chừng giống cậu, bất đắc chí, không muốn mặc bộ cảnh phục này nữa.”

Tuy đoán ra người gợi ý cho Trương Kiệt là ai, nhưng chi tiết trong đó thì giờ mới hiểu, Giản Phàm nhéo cằm, động tác này Trương Kiệt cũng quen, đó là y gặp phải câu đố khó giải nào đó.

“Tiếp tục đi chú? Sao lại dừng?” Giản Phàm hồi lâu không nghe thấy gì, sực tỉnh nhắc.

Trương Kiệt giơ hai tay đầu hàng: “Tổ trưởng, tôi đã thành thật khai báo hết rồi, còn muốn nói nữa là bức cung ... À phải còn, giám đốc Lý bảo tôi đừng nói với cậu.”

“Vì sao?”

“Ông ấy nói cậu là người thận trọng lại đa nghi, nói không chừng sẽ hoài nghi ông ấy có dụng tâm khác, trước kia tôi không nhận ra, giờ mới phát hiện, cậu đúng là đa nghi Tào Tháo, đến cả tôi mà cũng hoài nghi.”

Chương 207: Thần long nay mới thấy đầu. (1)

Trương Kiệt nói với điệu bộ hết sức oan ức, cơ mà lại chẳng thấy Giản Phàm có phản ứng gì cả, mắt cứ nhìn chăm chăm lên lên trần nhà, đây cũng là hành động vô thức khi đi sâu suy nghĩ, nhiều lần chứng kiến rồi.

Chắc là vì trong đầu lúc nào cũng đầy chủ ý xấu nên cứ thi thoảng lại ngẩn người, người ta trầm tư suy nghĩ thì thâm trầm trí tuệ, Giản Phàm thì cái mặt nghệt ra như thẳng góc, mấy lần Trương Kiệt định nhét cái gì đó vào mồm Giản Phàm mà không có cái gan đó.

Còn nếu như Giản Phàm mà thâm trầm thì chắc chắn trăm phần trăm là vờ vịt.

Không biết qua bao lâu Giản Phàm nghiền răng nghiền lợi rồi ánh mắt từ từ khôi phục bình thường, Trương Kiệt chỉ đợi có thể chỉ mặt mắng: “Này, này, vừa rồi bắt tôi nói nửa ngày trời, rốt cuộc cậu có nghe không đấy, trêu tôi đấy à?”

“Trêu anh à? Tôi còn muốn tố cáo anh đấy.” Giản Phàm nổi cái vung tay đánh tay Trương Kiệt sang bên: “Tự ý gặp mặt nghi phạm, tự ý tiết lộ tình hình điều tra cho nghi phạm, đây là hành vi vi phạm kỷ luật nghiêm trọng, mai tôi dẫn đốc sát tới bắt anh.”

“Cậu cũng nhỏ nhen quá đi, tôi chỉ dẫn đốc sát đi tìm cậu một lần thôi mà thù dai thế, nhất định phải tìm lại cân bằng tâm lý thế à? Chuyện này tôi chỉ có công không tội.” Trương Kiệt nói cứng, tuy đoán Giản Phàm chỉ dọa mình thôi, cơ mà hơi ớn.

“Thế à, vậy thì sao anh phải che dấu, tôi không hỏi thì anh không chịu nói chứ gì? Trương Kiệt, anh không bị người ta lợi dụng làm công cụ đả kích kẻ khác đấy chứ?” Giản Phàm chọt chọt cằm.

“Cậu nói giám đốc Lý lợi dụng chúng ta ấy à?” Trương Kiệt phủ quyết ngay lập tức: “Không thể có chuyện đó, giám đốc Lý là người rất nghĩa khí. Nói cho cậu biết, năm đó mấy cảnh sát ở

Phân cục Tấn Nguyên sau khi từ chức sống không ra sao đều tới làm việc cho ông ấy. Ngay cả vị phó tổng của ông ấy cũng là cảnh sát lâu năm của đại đội 4 nghỉ hưu nội bộ, phàm là người có chút quan hệ với giám đốc Lý, chỉ cần cầu khẩn, không ai là không giúp. Ông ấy còn lập quỹ tài chính, do mấy cảnh sát cũ phụ trách, chuyên môn giúp đỡ cảnh sát mất việc, bệnh nặng hoặc cả người nhà cảnh sát, người nhận ân huệ của ông ấy rất nhiều, người ta là nhân vật truyền kỳ trong giới đấy. Bây giờ hỏi trong hệ thống, có thể có người không biết cục trưởng, phó cục trưởng là ai, nhưng không thể không biết Lý Uy là ai.”

“Nói cho tôi biết, anh đã nhận ân huệ gì của ông ấy chưa? Đừng nói là có nhé, cái nhìn và bình luận vừa rồi của anh đã mất đi sự công bằng.” Giản Phàm rùng mình, không ngờ sức ảnh hưởng của Lý Uy lớn tới mức này, đánh chết y cũng không tin Lý Uy có lòng từ thiện hay vì tình nghĩa đồng đội.

Trương Kiệt cười hì hì: “Đúng là chẳng cái gì qua mắt được cậu, vợ tôi vốn làm tiếp tân ở Trung tâm thương mại Ngũ Nhất, sau đó sinh con xong thì mất việc luôn, Nguyên Nghị Minh kiếm vợ tôi một việc, ngồi văn phòng chỉnh lý tài liệu, việc nhẹ nhàng mà lương lại tốt, chỉ có thế.”

“Ài ...” Giản Phàm buông một tiếng thở dài, hồi lâu không nói ra lời, kéo Trương Kiệt ra khỏi ghế của mình, chỉ về phía cửa, ý tứ là: Tự kiếm chỗ mà chơi đi.

“Này tổ trưởng, giúp cái, chuyện này ngàn vạn lần đừng để ai biết nhé.” Trương Kiệt không đi mà cầu khẩn.

“Anh mà cũng có ý thức bảo mật cơ à?” Giản Phàm dựa lưng vào ghế, đăm đăm đầu, giờ thì quân tốt duy nhất trong tay cũng dao động rồi, phá án cái quái gì nữa.

“Chuyện đó đâu phải là cậu không biết, chi đội trưởng vì vụ án Phân cục Tấn Nguyên năm đó mà bị liên lụy, dậm chân tại chỗ không tiến lên được, ông ấy luôn muốn tìm chúng cứ đóng đinh giám đốc Lý lên tường, hai người họ đấu nhau mười mấy năm chưa phân thắng bại, còn đội trưởng Lục thuộc đích hệ của chi đội trưởng. Cậu thích nói thì nói, khai trừ tôi, tôi tới Uy Thịnh xin việc.” Trương Kiệt thấy Giản Phàm không tỏ thái độ, bản thân tỏ thái độ trước.

Giản Phàm nhướn mắt lên nhìn Trương Kiệt, vẫn bộ dạng trời sập xuống cũng không sợ, đoán chừng tin y không đi tố cáo, có điều lại kiêng kỵ mối quan hệ đan xen phức tạp ở nội bộ: “Trương Kiệt, cho dù anh tiết lộ bí mật thì tôi cũng bao che cho anh, anh biết tính nguyên tắc của tôi còn chẳng bằng anh. Có điều anh cũng quá tệ, chuyện lớn như thế mà anh lại dẫu tôi, anh không bao giờ nghĩ vì sao ông ấy nói với anh, vì sao lại cho anh ân huệ khi anh vào tổ điều tra? Không có thành phần muốn mượn tay chúng ta làm việc, hoặc vừa ăn cắp vừa la làng? Anh có bao giờ nghĩ tới chưa?”

“Oa, đúng là cậu hoài nghi giám đốc Lý rồi, chẳng trách ông ấy lại không cho nói với cậu.” Trương Kiệt lên tiếng nói giúp Lý Uy: “Tôi thà tin chi đội trưởng làm chứ không tin đó là giám đốc Lý.”

Giản Phàm chỉ biết cười méo miệng, Trương Kiệt thẳng như ruột ngựa, ai tốt với hắn một chút thì hắn tốt lại cả trăm lần, chuyện này không còn gì để nói nữa rồi, Lý Uy làm tới mức này, nếu không phải là đại thiện nhân thì là đại gian như trung.

Hoặc có lẽ chẳng thể dùng hai từ "xấu" hay "tốt" đánh giá một con người, Lý Uy càng như thế.

Thấy Giản Phàm lại bắt đầu nấn cầm trầm tư, Trương Kiệt tự động tự giác nhẹ nhàng lui ra ngoài khép cửa lại.

Rất lâu sau hết giờ làm, đang chuẩn bị dọn dẹp đồ đạc về nhà, cửa lại bị xô "sầm" một cái, Trương Kiệt vội vội vàng vàng chạy vào, Giản Phàm đùa: “Anh còn chuyện gì chưa khai báo à?”

“Mời cậu ăn cơm nhé?” Trương Kiệt xoa xoa tay cười.

“Ái chà, keo kiệt như anh mà sao hôm nay lại rộng rãi thế?” Giản Phàm hừ một tiếng.

“Có người mời cậu, còn tôi đi ăn chực thôi, thế nào?”

Giản Phàm đang vui vẻ nghe vậy liền hỏi một câu chỉ hai người mới hiểu: “Có phải cũng là người đó không?”

“Không, không, tuần trước giám đốc Lý nói với tôi rồi, nếu như cậu nhìn ra, nhất định phải nói với ông ấy, ông ấy mời cậu một bữa cơm trò chuyện. Ông ấy nói cậu vì ông ấy cởi bỏ tâm kết mười mấy năm, phải cảm ơn cậu, còn bảo với tôi là, con người cậu có chút thanh cao, không dễ mời. Hì hì, vừa rồi tôi gọi

điện cho Nguyên Nghị Minh, kiểm được bữa cơm, cậu có đi không, không đi thì tôi tự đi.”

Con người này thật đáng sợ, nắm rõ tâm lý của người khác như lòng bàn tay, mọi đường đi nước bước đều có chuẩn bị từ trước, nói không chừng là lúc này Trương Kiệt vừa ra ngoài là đã liên lạc với người ta, Lý Uy không phải là nghi phạm hàng đầu của Giản Phàm thậm chí còn xếp cuối bảng, nhưng những hành vi này lại làm người ta không cách nào lý giải, xem ra tốt nhất là mặt đối mặt một phen, nghĩ thế liền thoải mái đồng ý: “Ai nói là tôi khó mời, anh mà mời, ngày nào tôi cũng ăn miễn phí cho anh xem.”

Mấy hôm nay vùi đầu vào đọc tài liệu, cảm giác người hơi rỉ sét rồi, Giản Phàm trước khi lên xe còn làm vài động tác thể dục, hít không khí lạnh buốt phổi, thở ra hơi khoan khoái, mùa đông cửa phòng lúc nào cũng đóng kín, không khí không lưu thông, bên ngoài tuy lạnh một chút nhưng dễ chịu hơn nhiều.

Cái lạnh ở Đại Nguyên sao có thể so với vùng bán sơn địa như huyện Ô Long, càng chẳng so được quê nhà ở trong núi.

Vừa vào xe thì có tin nhắn tới, là của chị Tương, một câu “Chó con, nhớ ăn uống đúng giờ đấy!”, cho thấy quan hệ hai người đã có bước tiến lớn rồi, còn vì sao bị đặt biệt danh như vậy là chuyện bí mật giữa hai người.

Chương 208: Thần long nay mới thấy đầu. (2)

Hai người giống như đôi vợ chồng tân hôn, dù một ngày 24 giờ ở bên nhau chưa thấy đủ, vì thế chỉ có thể an ủi nỗi tương tư qua điện thoại.

“Chị!”

“Sao lại gọi điện giờ này? Có việc gì thế?”

“Không có gì, chỉ muốn nghe giọng của chị thôi.” Vừa nghe giọng nói êm ái kia, bao mệt mỏi bị quét sạch, có thể tưởng tượng bên kia chị Tương môi hơi cong lên, miệng Giản Phàm cũng hiện lên nụ cười, ngồi dựa lưng vào ghế xe, chuẩn bị cuộc nói chuyện dài.

Trương Kiệt lái xe cảm thấy sớn hết gai ốc, vội đi cho nhanh.

Kỳ thực con người ta đôi khi suy nghĩ rất đơn giản, ít nhất trong con mắt Giản Phàm thì rất đơn giản, khi đi học thì KTX, nhà ăn và phòng học liền thành một đường, khi đi làm thì đơn vị, nhà, quán ăn là địa điểm cố định, sống thôi mà. Với nhân vật lớn tất nhiên có trăm công nghìn việc để chìm đắm vào, nhưng với nhân vật nhỏ mãi mãi chỉ là việc vụn vặt như ăn uống thôi.

Đặc điểm này thể hiện trên người Giản Phàm hết sức rõ ràng, trên đường gọi điện về nhà hỏi thăm, đó đã thành thói quen hàng ngày, rồi lại gọi điện cho Ly Ly hỏi học hành ra sao, có đủ tiền chi tiêu không? Nếu không bảo với anh, đang đi học nên ưu tiên chú tâm vào học, đừng quá nặng nề chuyện kiếm tiền, nếu không hai đằng dang dở, trước kia thế là hết, giờ tất nhiên là còn có chị Tương, nói gì thì không thể kể với người ngoài rồi, đợi khi Trương Kiệt tới nơi mới cúp điện thoại.

Khách sạn Quân Duyệt, một trong những kiến trúc độc đáo nhất Đại Nguyên, khách sạn cao mấy chục tầng cửa kính lấp lánh mang đầy hơi thở công nghiệp, chính giữa tòa nhà uốn cong vào hết sức mềm mại tạo thành kiến trúc giống hình chữ U nhìn xa giống như tấm gương lõm khổng lồ, ở chính giữa chữ U là đại sảnh với bậc thêm rộng, Nguyên Nghị Minh đã đứng đợi

từ trước, vẫy tay với bọn họ, nhiệt tình chạy ra tận bãi đỗ xe mời vào trong.

Rất khách khí, sự khách khí vượt quá bạn bè bình thường, với Trương Kiệt ngoài khách khí thì còn thân thiết, hai người tay đan chéo khoác vai nhau, cứ như trước giờ vẫn luôn là đồng đội.

Thế là bữa đặc thù bắt đầu.

Ăn uống kỳ thực cũng chia ra rất nhiều loại, nếu như bỏ đi toàn bộ thứ như khẩu vị, nguyên liệu, chế biến, chỉ nói tới mỗi ăn thôi, lại sẽ là cảm thụ khác. Ví như ăn cùng gia đình, dù là cháo nhạt canh mặn hay là thịt cá ê hề, ăn ra vị đậm ấm, ăn cùng người yêu thì rau xanh cũng thành vị ngọt ngào; ăn với bạn bè thì thỏa sức thoải mái, không say không về, gọi là thống khoái.

Nhưng bữa ăn hôm nay thì chẳng giống bất kỳ loại nào kể trên, cảm giác chỉ có một loại: Thiếu tự nhiên.

Hoàn cảnh rất xa hoa, ăn ở Quốc Tân, nghỉ ở Quân Duyệt, chơi ở Thịnh Đường cơ mà, khách sạn 5 sao tiêu chuẩn, trang hoàng khí phái mà không thô tục, chén bát viền vàng, thìa đũa bằng bạc, ly thủy tinh cao cổ, rượu vang đỏ đắt tiền ... Giản Phàm quen uống ngọc mễ hoàng và rượu Phần, không biết thương thức rượu vang, thậm chí còn chẳng nhận ra chữ ngoằn ngoèo trên nhãn hiệu là của nước nào. Có điều hương vị thuần mà êm dịu, dù Giản Phàm cũng biết chẳng rõ.

Thức ăn càng làm người ta phải tặc lưỡi, tôm hùm cứ phải 0.5 kg trở lên, cá không có, nhưng mà mỗi người một bát vây cá, thịt thì không phải thịt nuôi, mà là thịt rừng chính tông, canh nấu bằng nấm Truffle trong truyền thuyết. Thi thoảng mang lên một chén hồng trà đặc, Trương Kiệt hồ đồ làm một hơi cạn sạch, nhưng Giản Phàm tinh tế cầm chén trà trong tay mân mê một lúc mới nhấp thử, không phải trà mà là đông trùng hạ thảo, chưa nói món ăn giá trị ra sao, riêng một chén trà này đã đủ tới quán ăn khác đánh chén một bữa ngon lành.

Cứ không phải càng đắt thì càng dinh dưỡng, không phải cứ là thịt rừng thì càng ngon, ít nhất chuyên gia mỹ thực như Giản Phàm ăn chẳng ra sao, mỗi món ăn đắt khiếp người mang lên

chỉ khiến người ta sợ, vị giác luyện mười mấy năm mất linh nghiệm.

Giám đốc Lý thì vẫn là giám đốc Lý, ung dung nho nhã, quan tâm ân cần với Trương Kiệt, Giản Phàm, từ trên người ông ta có thể thấy được toàn bộ phẩm chất của một nam nhân ưu tú.

Nếu là một người anh em nghèo thì sự ân cần này khiến người ta cảm động, nhưng một ông chủ lớn gia tài trăm triệu mà lễ hiền đãi sĩ như thế khiến Giản Phàm như ngồi trên bàn chông, tục ngữ nói, vô duyên hiến ân cần không trộm cũng cắp mà. Giản Phàm lo trên bữa cơm Lý Uy hoặc Nguyên Nghị Minh nhắc tới vụ án thì khó mở miệng, nhưng y quá lo rồi, Trương Kiệt và Nguyên Nghị Minh chỉ nói chuyện vật vãn, Lý Uy quan tâm tới vấn đề sinh hoạt của hai người, kể câu chuyện lạ trong giới cảnh sát, bốn người tuy thân phận khác nhau, nhưng đều xuất thân hình cảnh, nhắc tới đề tài này là có chung ngôn ngữ.

Giản Phàm không nói nhiều, chuyên tâm ăn uống, thi thoảng mỉm cười phụ họa.

Đúng là ma xui quỷ khiến! ... Giản Phàm thầm than trong lòng, Ngũ Thần Quảng thì tìm mọi cách để mình và Lý Uy dây dưa với nhau, mình tìm mọi cách rạch ròi, không ngờ rằng cấp dưới của mình, tên gốc Trương Kiệt thay thế mình, đứng về trận tuyến Lý Uy.

Ăn xong bữa cơm chẳng thoải mái gì, Nguyên Nghị Minh và Trương Kiệt đề xuất đi chơi, còn gọi thêm vài đồng đội, ra sức xúi bẩy Giản Phàm, nhưng Giản Phàm muốn về nhà sớm, hai người kia như đã có thương lượng trước, xuống lầu liền đi trước.

Đúng là có thương lượng trước, tên khốn Trương Kiệt đó lái luôn cả xe đi rồi, bỏ lại Giản Phàm và Lý Uy đứng ở đại sảnh khách sạn.

Lý Uy lúc này mới thay đổi cách trò chuyện thân thiết hơn: “Sao thế Tiểu Phàm, không thích chơi với đồng đội à?”

“Thích, nhưng mà hôm nay không tiện lắm, tôi mà đi, không phải là chú không có ai để nói chuyện à?” Giản Phàm cười, hai tên kia phối hợp diễn trò tất nhiên là để sáng tạo cơ hội này, tuy muốn tránh xa Lý Uy, nhưng vụ án như câu đố mắc kẹt trong lòng, thực sự cũng rất muốn nghe Lý Uy sẽ nói gì.

“Thông minh lắm, tôi không nhìn nhầm cậu. Đi nào, tôi đưa cậu tới nơi này, đảm bảo làm cậu mở rộng tầm mắt.” Lý Uy vỗ vai Giản Phàm cùng lên xe.

Giản Phàm không hiểu về xe cộ, nhưng y biết chiếc xe này, Mercedes, mộng tưởng của nam nhân, là mộng tưởng không hiện thực của đại đa số nam nhân.

Lý Uy thông thả đợi Giản Phàm yên vị rồi mới thuận thực xoay vô lăng đi ngược khỏi bãi đỗ: “Giỏi đấy Tiểu Phàm, vụ án bế tắc mười bốn năm, vào tay cậu chỉ trong một tháng đã xoay chuyển, rất giỏi, tôi suy nghĩ vụ án này mười bốn năm còn không bằng cậu làm trong một tháng.”

“Chú Lý, chú khách khí rồi, may nhờ chú cung cấp thông tin nên chúng tôi mới có thể liên kết được những manh mối lộn xộn kia vào với nhau.”

“Không đâu, công này không phải của tôi, bốn năm trước khi Nguyên Nghị Minh còn ở tổ chuyên án, lần đầu tới tìm tôi điều tra, tôi đã nói manh mối này với cậu ấy, cậu ta không thu hoạch được gì còn xung đột với cấp trên. Ngũ Thần Quảng cả đời chí lớn tài hèn, anh chàng tinh anh Ngô Địch quá tham hư danh, Tiêu Minh Vũ trình độ có hạn thích chơi trò chính trị, Quách Định Sơn thì đã lạc hậu mất rồi. Ha ha ha, xưa có câu anh hùng xuất thiếu niên, lần thứ hai gặp cậu, tôi đã nhận ra cậu là chàng trai rất đặc biệt, nhưng không ngờ tâm tư tinh tế như vậy, bày mưu tính kế càng tuyệt, cạy được miệng Trịnh Thành Thắng, không phải chuyện dễ dàng.”

Chương 209: Thần long nay mới thấy đầu. (3)

Lời bình phẩm của Lý Uy khiến Giản Phàm thấy là lạ, nói như mình còn hơn những nhân vật trên một bậc, không dám nhận: “Chú Lý, đừng nói thế, những lời này mà truyền vào tai bất kỳ ai trong số họ, tôi tám thành là lại phải vào ban đốc sát một chuyến.”

“Ha ha ha, quên mất cậu vừa từ đó ra.” Lý Uy quay sang nhìn Giản Phàm, ánh mắt hết sức tán thưởng: “Vụ án này giờ kết rồi, cậu thấy tìm người tiết lộ từ trong người trông coi và thẩm vấn có tác dụng không?”

“Không.”

“Vậy Trịnh Thành Thăng thì sao, nghe nói tự tàn vào viện rồi, cũng là nguồn tin giá trị.”

Giản Phàm vẫn lắc đầu: “Khả năng có vụ án khác, nhưng vụ án Phân cục Tấn Nguyên thì hẳn không biết là bao.”

“Ừ, hẳn là thế, vậy thì cậu chuẩn bị ra tay từ đâu?”

“Không biết, tôi còn đang đợi chú nói cho đây.” Giản Phàm nửa đùa nửa thật.

“Tôi cũng không biết, nếu biết tôi sẽ nói với cậu, có điều tôi nghĩ cậu sẽ tìm ra cách thôi.”

Hai người giống như đồng đội thảo luận vụ án với nhau, không khí rất thoải mái, Lý Uy tỏ ra rất có lòng tin vào việc Giản Phàm có thể phá án, còn Giản Phàm lại rất tò mò với điều Lý Uy biết. Có điều Lý Uy lại càng như một câu đố, không biết người ngồi bên cạnh này rốt cuộc có mục đích gì, con người thực là thế nào. Nhưng nhớ tới một câu nói của Ngũ Thần Quảng, chỉ cần vào tổ chuyên án là Lý Uy sẽ tiếp cận, ông ta có sự quan tâm khác thường với vụ án này, nói mười mấy năm qua luôn chú ý tới vụ án không giả chút nào.

Dù thế nào cũng đã chứng minh lời Ngũ Thần Quảng là đúng.

Đèn đường đã sáng, xe vòng qua quảng trường Ngũ Nhất đi về phía tây, đi tới cuối đường Tân Hà, nơi này Giản Phàm chưa

bao giờ tới, nghe nói là khu biệt thự nhà giàu nên chẳng liên quan gì tới y rồi. Từ xa xa nhìn, mỗi tòa biệt thự riêng biệt có tạo hình khác nhau giống như thành bảo Châu Âu thời cổ, bảo an gác cổng cũng có vẻ cao cấp lắm, người ra vào đều đứng nghiêm kính lễ, động tác tiêu chuẩn còn hơn cảnh sát.

Biệt thự trôi qua cửa kính xe, ban công, mái nhà, vườn hoa, gara, bể bơi, phong cách sinh hoạt thoải mái của giai tầng trung lưu của Châu Âu, làm Giản Phàm nhìn cứ như từ giai đoạn bản cùng tiến vào thời đại hậu tư bản chủ nghĩa phát triển, hoa cả mắt.

Fu-ck, mình mà cũng có cuộc sống này thì ngẫu rồi, ra ngoài đi Mercedes, về nhà sống biệt thự, lên giường ôm chị Tương, thế mới là sướng! Giản Phàm thêm khát ham mộ, lòng lại tò mò, Lý Uy giàu có như vậy rồi, không nhân nhả hưởng thụ cuộc sống, cứ vương vấn mãi vụ án này làm gì? Cho dù là muốn vĩnh viễn che dấu hay là truy tìm chân tướng, đối với thân phận của ông ta thì đâu có cần.

Xe dừng lại ở trước tòa biệt thự độc lập rộng 2 mẫu, Lý Uy ấn điều khiển từ xa, cửa và gara từ từ mở ra, Giản Phàm dùng ánh mắt ngạc nhiên của chàng trai nhà quê vào biệt thự lớn nhất của khu Thủy Vực Kim Ngạn.

Biệt thự vắng vẻ, vô cùng vắng vẻ, giống như một tòa cung điện đã lâu không có người ở, cho dù là sàn nhà làm bằng đá hoa cương quý giá, cho dù là đèn treo pha lê tỏa sáng huy hoàng, cho dù ghế sofa bọc da thật, cho dù tủ gỗ sang trọng đựng đầy món đồ quý, tranh họa khắp nơi cùng không thể che lấp được cái cảm giác vắng vẻ cô tịch.

Giản Phàm biết Lý Uy sau khi ly hôn tới giờ vẫn độc thân, thật không hiểu nổi, một nam nhân thành đạt có biệt thự xa hoa, có Mercedes, lại tiếng tăm địa vị, có cả vẻ ngoài như thế, sao bên cạnh thiếu mỹ nữ? Theo lý mà nói tuổi này chưa thành vấn đề, nhất là nhìn bên ngoài Lý Uy phong độ lắm, trẻ hơn tuổi thật nhiều, lần trước chứng kiến ánh mắt ngưỡng mộ của cô gái tiếp tân rồi ... Hay là, hay sinh lý có cái gì đó khó nói.

Đầu óc sinh ra ý nghĩ quái đản, Giản Phàm không kịp được liếc nhìn Lý Uy, xuất thân quân ngũ, lại làm hình cảnh, lưng

luôn thẳng, bước đi dứt khoát, nhìn người khác luôn nhìn thẳng vào mắt, khiến người ta có cảm giác tin tưởng, bất kể là thể hình gọn gàng cân đối hay là khí chất, căn bản không phát hiện sắp 50, đây về nam tính, sức hút khiến cả soái ca như Giản Phàm còn hâm mộ. Một nam nhân cực phẩm như thế mà không có nữ nhân, chỉ có hai cách giải thích, nữ nhân trên đời này có bệnh, hoặc nam nhân có bệnh.

Phòng khách là bộ ghế sofa trang trọng quây thành hai nửa hình tròn, chính diện cửa có cầu thang xoắn ốc đi lên tầng hai, tầng ba, ngay cả cầu thang cũng không khác gì chế phẩm nghệ thuật. Giản Phàm không hiểu phong cách bố cục, nhưng mà liễu mạng đỉnh giá một phen, cái nhà này trừ đất ra còn phong cách hơn nhà mình mấy bậc.

“Này, tôi không khoe giàu đâu nhé, hôm nay dẫn cậu tới tham quan bộ sưu tập của tôi ... Đi theo tôi.”

Lý Uy vẫy tay gọi Giản Phàm đang ngơ ngác nhìn quanh, đi về phía góc nhà, Giản Phàm sực tỉnh đi theo, lòng tự trách, mình còn non quá, sắc mặt vừa thay đổi một cái là Lý Uy nhìn ra mình có chút tâm thái thù ghét người giàu rồi, một câu nói vừa hóa giải lúng túng giữa hai người lại vừa thu hẹp khoảng cách, không phục không được.

Góc rẽ cầu thang có một cách cửa thép phải dày mấy tấc, mở vách kín ra, không ngờ bên trong là cả khóa mật mã lẫn khóa cơ, khi

"cách" một cái mở ra. Cái mũi cực thính của

Giản Phàm liền ngửi thấy mùi mốc nhiều năm không thấy bóng mặt trời, men theo hành lang đi xuống mười mấy mét, lại thấy một cánh cửa nữa, vẫn là mật mã và khóa, lần này cửa mở, đèn sáng lên, Giản Phàm mắt mở to hết cỡ.

Là cái gì?

Đồ cổ, toàn bộ là đồ cổ, là gian hầm rộng chừng 60m², bốn mặt tường là chiếc giá bày toàn đồ cổ.

“Cứ tự nhiên.” Lý Uy đưa tay ra mời rất khách khí.

Giản Phàm hiểu Lý Uy mời mình xem bộ sưu tầm, nhưng mà ông ta chắc phải hiểu đôi mắt mình chỉ có thể nhận ra món ăn, chú thú này khác nào có mắt như mù?

Nhận ra vài món đồ sơn mài, chẳng hiểu nó là cái gì, mấy bức tranh họa, chỉ thấy rất to, loại bộ uống trà mà cha chị Tương dùng, chỉ có điều bộ xếp trên giá là làm bằng gỗ đỏ sậm trạm hình rồng, nhìn nước sơn bong tróc, chắc là niên đại rất lâu. Nhìn tới tầng giữa thì càng nín thở, mười mấy đỉnh đồng, bảy tám món đồ trạm gỗ, còn có tượng Quan Âm. Nhìn lên tầng thứ ba càng la liệt đủ loại, bình hoa, san hô, đồ ngọc, Giản Phàm là người ngoài nghề nhìn chỉ thấy hoa mắt.

Trong lúc Giản Phàm nhìn ngó ngơ ngác, Lý Uy mỉm cười kéo ngăn ở tầng cuối cùng, bên trong có hai cái hộp lớn, gọi Giản Phàm đến xem, một hộp là đựng những con dấu ngọc, tạo hình tinh xảo đẹp đẽ, làm người ta nhìn chỉ muốn cầm trong tay chơi. Hộp thứ hai lại là chuỗi dây chuyền thủy tinh dài, Lý Uy bê lên cho Giản Phàm xem, Giản Phàm nhìn hạt châu long lanh, dưới ánh đèn chỉ thấy trong veo lơ mờ ngũ sắc, nhìn mãi không biết khác gì pha lê, chỉ thấy có vẻ thuần hơn, cầm trong tay mát lạnh.

“Đó là thứ tôi đấu giá được từ cuộc đấu giá tư nhân ở Hong Kong, thích không? Tặng cậu đấy.” Lý Uy nói thoải mái như tặng một món đồ chơi.

Giản Phàm giật mình: “Cái này dùng làm gì, giống như chuỗi băng vậy.”

Lý Uy cười tiết lộ: “Hàn ngọc châu, truyền thuyết là tràng hạt của phương trượng Tịnh Từ trên Ngũ Đài Sơn, mấy năm trước giá không cao, bây giờ có thể đổi một chiếc Mercedes.”

Giản Phàm nghe mà lú lẫm, xem ra sống không thể chỉ biết tới ăn, một khi gặp các phương diện khác thiếu kiến thức một cách trầm trọng, cười ngốc nghếch cầm chuỗi hạt lên, nhìn ánh mắt hơi ngạc nhiên của Lý Uy, nói với giọng có mắt không nhận ra kim ngọc: “Chú giữ đi, mang chiếc Mercedes trên người, tôi sợ bị người ta truy sát lắm.”

“Thật sự không cần à, tôi thực lòng muốn tặng cậu một món đấy, không thích cái này thì cậu có thể tùy ý chọn.” Lý Uy hào phóng đưa tay chỉ mấy mấy kệ chứa đồ cổ.

Chương 210: Cuộc đời hoài ưu tư. (1)

Giản Phàm lắc đầu, bây giờ càng kiên định không dám tùy tiện đưa tay ra nữa: “Chú Lý, tôi là người mù đồ cổ, cái này chú để cho người biết hàng đi, cho tôi thì khác gì là món ngon đem nuôi lợn, trà tốt cho trâu uống, chú cho tôi là tôi đi đổi sang tiền tiêu, có điều bán cũng không tìm được người mua, đồ đắt bán rẻ cuối cùng chú tặng cho người nào đó mất rồi.”

Lý Uy cười ha hả, ném chuỗi hạt vào hộp, trông có vẻ như cũng chẳng bận tâm thứ này, nhưng lại vô cùng tán thưởng Giản Phàm: “Tiểu Phàm, cậu tự nhận thanh cao, hay là không thèm cùng một giuộc với tôi? Sao tôi cảm giác, trong mắt cậu, phân lượng của tôi còn không bằng Đường Đại Đầu thế?”

“Không, không, tôi không có ý đó đâu, chú Lý, tôi không biết gì mấy thứ này thật, cổ nhân có nói thất phu vô tội, hoài ngọc kỳ tội, chú mà cho tôi vài trăm, tôi không khách khí đâu, nhưng mà thứ quý giá thế này tôi không dám nhận.” Giản Phàm khéo léo từ chối, chuyển đề tài: “Chú Lý, có phải chú muốn nói gì với tôi không? Về vụ án kia, chú hãm mình trong đó bao nhiêu năm, tôi nghĩ hẳn là chú có phát hiện gì đó? Không phải vì tặng tôi mấy món đồ mà đưa tôi tới đây chứ?”

“Điều tôi muốn nói kỳ thực cậu đã thấy, không nhận ra sao?” Lý Uy thần bí hỏi lại.

Giản Phàm ngạc nhiên nhìn quanh thật kỳ, chỉ thấy toàn đồ cổ và đồ cổ, hoang mang lắc đầu.

Lý Uy thu lại nụ cười trên mặt, thuận tay cầm một món đồ cổ, giống cầm thứ bất kỳ vô giá trị nào đó, thở dài: “Đây là những món đồ cổ tôi tốn mười mấy năm sưu tầm khắp trong ngoài nước, có cái mua, có cái dùng thủ đoạn mà có ... Sau khi vụ án xảy ra, tôi tìm đủ mọi cách để thu hồi lại mấy món cổ vật kia, tìm kiếm Tăng Quốc Vĩ chứng minh sự thanh bạch của mình. Một thời tôi từng như bị điên, tới mỗi nơi là tìm chợ đồ cổ trước, xem có phát hiện gì không. Từ Singapore, Anh, Pháp, Mỹ, tôi không biết mình đi bao nhiêu nơi, không phát hiện ra tên trộm

khiến tôi mang tiếng cả đời, nhưng tôi phát hiện ra khắp nơi là trộm.”

Một câu nói làm Giản Phàm sững sờ, ngậy ra nhìn vẻ mặt của Lý Uy có chút như đau đớn khôn nguôi, không biết là cảm xúc đối với số đồ cổ này hay là cảnh ngộ của bản thân? Chẳng lẽ có nhiều tiền như thế mà lòng chưa buông bỏ được? Bằng vào trải nghiệm sống của Giản Phàm hiện giờ không thấu cảm được, nhưng y cảm giác được, ông ta nói thật, chính vì thế mà y hoang mang.

“Chỗ này, cậu nhìn đi, đều là vật bồi táng.” Lý Uy chỉ mấy cái đỉnh đồng tạo hình giống lư hương, cầm lấy một món vuốt ve: “Toàn là tới từ Văn Hỉ, Văn Thành, Hậu Mã của tỉnh ta đấy, nơi đó là trung tâm thống trị đời Tấn, là nơi khởi nguồn của văn hóa tam Tấn, cậu có biết bây giờ thành thế nào không? Khả năng là cậu chưa đi qua ... Tôi thì tận mắt chứng kiến nhiều rồi, khắp nơi là những cái hố sâu, đó là hang thăm dò của bọn đào trộm mộ, thôn nào cũng không thiếu loại quật mộ phá xác, vì phát tài, vì giàu có, kẻ nào kẻ nấy làm những chuyện táng tận lương tâm, đoạn tuyệt tử tôn ... Sỉ nhục, đây là sỉ nhục, phong hỏa chiến loạn, tới ngay cả người Nhật cũng không càn quét, vậy mà chưa tới 20 năm, đã lỗ chỗ sứt xẹo, bọn chúng bán hết thành USD, bọn chúng phá hoại còn hơn cả trăm năm chiến loạn ... Nhục, nhục nhẽ.”

Càng nói giọng càng lớn, khuôn mặt nho nhã vắn vẹo tới biến dạng, hai tay run run đặt cái đỉnh thiếu một tai xuống, lau giọt nước ở khóe mắt.

Gai ốc chạy khắp từ chân tới gáy Giản Phàm, lông tóc như dựng lên, chưa bao giờ thấy Lý Uy lớn tiếng chứ đừng nói gần như điên cuồng thế này. Thế nhưng hình tượng ông ta trong lòng Giản Phàm vụt cao lớn, nghe nói có cá nhân xí nghiệp trong nước bỏ tiền mua lại văn vật bị mất, có điều quá xa xôi, không cảm xúc gì mấy, bây giờ chứng kiến tận mắt một người như thế.

Giản Phàm không nói được một lời nhìn Lý Uy đầy vẻ đau thương, giống như báu vật nhà mình bị đánh cắp không cách nào nguôi ngoai, y cũng nghe nói ở trong tỉnh có hai con đường

phát tài, đó là đào đất tìm than, hai là lấy vật bồi táng của người chết, cả hai con đường này kỳ thực có một điểm chung, đó là phát tài trên thân xác người chết.

Chỉ là Lý Uy thực sự là người như thế, có chút không dám tin, vị giám đốc Lý hô phong hoán vũ ở giới thương nghiệp Đại Nguyên đây sao, tưởng chừng hôm nay mới biết con người này, lòng lay động: “Chú Lý, anh em họ Tề phát lên ở Vân Thành, vậy bọn chúng cũng là loại này?”

“Đâu chỉ anh em họ Tề, từ Vân Thành cho tới Tấn Trung, Đại Nguyên, Đại Đồng, dòng họ nào mà không có vài tên đào trộm mộ, thậm chí nhiều người tiền thân chính là kẻ trong nghề. Chợ đồ cổ Nam Cung, có cái cửa hiệu nào là chân tay sạch sẽ? Giới hạn đạo đức không ngăn được lòng tham của chúng ... Tôi kỳ thực là người mù đồ cổ, những năm qua sưu tầm mà hồ đồ thành nửa nhà nghề ... Nếu đổi lại là Tăng Quốc Vĩ, ít nhất không giống tôi mấy năm trước thường xuyên bị lừa.”

Lý Uy cười chua chát vỗ vai Giản Phàm rồi đi ra ngoài, từng cánh cửa nặng nề đóng lại, chẳng mấy chốc đã quay trở về phòng khách xa hoa, chỉ đi mười mấy mét mà Giản Phàm giống như vừa trải qua một giấc mơ, đầu toàn sương mù không tan.

“Cậu đang thắc mắc vì sao tôi nói những thứ này chứ gì?” Lý Uy đóng cửa lại, chỉ Giản Phàm ngồi xuống ghế sofa, bản thân ngồi xuống, hai tay vỗ lên đùi, nhìn Giản Phàm chăm chú nói: “Giờ hai chúng ta nói về vụ án, từ khi tôi bị gán lên người cái danh nghi phạm này đã là mười bốn năm ba tháng rồi. Mấy năm đầu là vụ án không manh mối, tới khi Tề Thụ Dân được phóng thích, tôi mới phát hiện chuyện này không đơn giản như mình nghĩ trước đó, suy đi nghĩ lại, cuối cùng nhận định, cổ vật mới là điểm mấu chốt nhất của vụ án. Khi đó món đồ trị giá hơn 200 vạn đủ khiến rất nhiều người mạo hiểm, nhưng người biết giá trị của nó không nhiều, cũng không khó tìm.”

“Tôi ngầm theo dõi Trần Cửu Văn, chính là tên đồng phạm với Trịnh Thành Thắng, sau đó phát hiện ra Tề Viên Dân. Nhưng khi vụ án xảy ra, Tề Viên Dân ở Vân Thành, làm sao hẳn biết em mình bị bắt rồi nhanh chóng tổ chức người gây án như thế? Câu hỏi này làm tôi đau đầu, chuyện nội ứng trong Phân

cục Tấn Nguyên thì không ai lạ nữa, nhưng với thân phận của tôi thì không cách nào điều tra được. Cho nên mỗi khi thành lập tổ chuyên án tôi tìm mọi cách đem phát hiện của mình thông qua nhiều con đường truyền đạt cho họ.”

“Ha ha ha, kết quả cậu đoán ra rồi, chẳng ai coi trọng, chỉ có cậu và Nguyên Nghị Minh. Nhưng Nguyên Nghị Minh vì tin tôi mà bị chèn ép rời khỏi đội hình cảnh ... Vốn tôi không quá xem trọng cậu, vì cậu tuy thông minh nhưng quá non nớt, lại là tay ngang, không ngờ chính cậu lại tạo ra đột phá ... Đáng tiếc, manh mối vừa lộ ra đã bị chặt đứt.”

Mười mấy năm sương gió được Lý Uy vẫn tắt lại trong vài câu, cảm khái rất nhiều, đặc biệt là nói tới manh mối bị mất sự thất vọng hiện rõ ràng, tinh thần sa sút đi nhiều. Giản Phàm đôi khi thấy con người nên tin vào trực giác, lúc này trực giác của y nói, Lý Uy không phải là nghi phạm, tiếp lời: “Kỳ thực manh mối hướng về đồ cổ vẫn rất rõ ràng, cứ tiếp tục tra sẽ có thu hoạch, chân tướng có thể tìm ra nhưng tôi lo không thể tìm ra chúng cứ đủ sức thuyết phục. Tiết Kiến Đình chết rồi, khẩu súng không chứng minh được gì.”

Chương 211: Cuộc đời hoài ưu tư. (2)

“Không có chứng cứ trực tiếp được đâu.” Lý Uy nói thẳng một câu khiến Giản Phàm thoái chí: “Tôi tìm kiếm mười mấy năm không ra cổ vật bị mất, biến mình thành nhà sưu tầm đồ cổ cũng không ích gì, tôi nghĩ ở mặt này chúng ta không có cơ hội nữa, đồ vật đã ra nước ngoài cả rồi ... Nhưng, tôi có chứng cứ gián tiếp.”

“Là gì?” Giản Phàm tức thì phấn chấn tinh thần.

“Cũng là đồ cổ, bao năm qua anh em họ Tề chưa bao giờ ngừng buôn bán cổ vật, đám Trần Cửu Văn, Tiết Kiến Đình, Trịnh Thành Thắng đã lộ diện chỉ là bọn tiểu tốt mà thôi. Tổ chức bọn chúng rất lớn, chia nhiều mắt xích, các mắt xích không biết nhau, càng không thể từ phá một mắt xích mà mò ra ông chủ lớn ... Men theo Đại Nguyên tới Đại Đồng, Bắc Kinh, hướng nam tới Quảng Châu, vận chuyển sang Hong Kong, có một con đường buôn lậu của chúng, phàm là có cổ vật xuất hiện trong tay đám đào trộm mộ, hoặc là thị trường đều không qua được tai mắt của chúng.”

“Tôi bỏ rất nhiều tiền sưu tầm đồ cổ nên cũng quen biết một số người kinh doanh nghề này, nghe đồn một ít, xác thực một ít ... Cái này cho cậu.” Lý Uy lấy ra chiếc PDA tinh xảo giao Giản Phàm, thứ này thì không cần từ chối nữa, Giản Phàm không xem mà cho vào túi, Lý Uy ngạc nhiên: “Tiểu Phàm, cậu không quan tâm chút nào à?”

“Không phải, thứ này phải xem thông thả, nghiền ngẫm thật kỹ càng, cảm ơn chú Lý, xem xong tôi sẽ trả lại.”

“Không cần thiết, giữ mà chơi.” Lý Uy xua tay.

Không khí hài hòa, Giản Phàm lấy can đảm hỏi: “Chú Lý, tôi có vài vấn đề muốn thỉnh giáo, khả năng có chút đường đột, chú không ngại chứ.”

“Cứ nói.”

“Như chú nói, anh em họ Tề chưa bao giờ ngừng buôn lậu cổ vật, thế thì khó hiểu quá, bao nhiêu hình cảnh như vậy không

phát hiện ra à? Trong hồ sơ của Tề Viên Dân không có vết bản nào.”

“Ha ha ha, tin tôi đi, lưới trời lồng lộng lộn nhiều lắm, thậm chí là nội bộ cố ý để lộn.”

“Chú nói ai?”

Lý Uy lắc đầu: “Câu này tôi không trả lời được, tôi đã ra khỏi tập thể này quá lâu, không cách nào phán đoán chính xác, dù tôi biết cũng không nói, chẳng may sai sẽ ảnh hưởng tới phán đoán của cậu.”

Câu hỏi đầu tiên không có kết quả gì, Giản Phàm cúi đầu trầm ngâm, hỏi câu nữa: “Bây giờ vụ án bị kẹt lại, tôi đoán trong thời gian ngắn khó mà tiếp tục, tôi cũng không quyết định được phương hướng điều tra, thậm chí có khả năng giống lần trước, có chút tiến triển là bị người ta đá đít. Như thế công sức của chú sẽ uổng phí.”

“Yên tâm, lần này không như thế.”

“Vì sao?”

“Vì không ai muốn gặp họa vì vụ án này nữa, trừ kẻ không thức thời như Ngũ Thần Quảng, một số thân bất do kỷ (*) như cậu và Trương Kiệt ... Sẽ không ai dám theo vụ án này nữa. Có người dám cũng phải ước lượng xem phân lượng mình so với Ngô Đích thì thế nào.” Lý Uy khẳng định chắc nịch.

(*) Thân bất do kỷ nghĩa là người sống trong xã hội, nhiều khi phải làm những chuyện không theo ý muốn, không điều khiển được tâm trí mà phải nghe theo sự sắp đặt, ý muốn của người khác - hoàn cảnh đẩy đưa.

Giản Phàm tuy không hiểu chuyện đấu tranh quan trường xong cũng vài phần tán thành, giờ kẻ lắm le hái đào chắc đều biết đây là quả đào có độc: “Nhưng còn phương hướng thì sao? Tôi là nha hoàn cầm chìa khóa, không phải chủ nhà không thể tự quyết.”

“Cái này đơn giản lắm, chỉ cần cậu nói với Ngũ Thần Quảng rằng tôi cũng là nghi phạm buôn lậu cổ vật, món Đại ngọc điều lần trước của tôi, đại đội một còn chưa trả lại, nói với ông ta, món cổ vật có vấn đề. Ông ta chọn cậu vào tổ điều tra, một mặt vì cậu có khả năng phá án, nhưng tôi đoán chừng còn nguyên

nhân sâu xa hơn vì cậu có quan hệ với tôi và Đường Đại Đầu, đúng không? Muốn lợi dụng quan hệ này để tìm đột phá từ tôi, nói không chừng trước nay ông ta luôn nhắm thẳng vào tôi.” Lý Uy cười rất thoải mái, rõ ràng không coi Ngũ Thần Quảng ra gì.

Giản Phàm nghe câu này cũng vui vẻ, Ngũ Thần Quảng hao tâm tổn trí bày mưu ma chước quỷ muốn lật đổ người ta, té ra người ta biết cả nhưng không coi vào đâu, không biết nếu nói cho Ngũ Thần Quảng, cái mặt ông ta sẽ thế nào: “Chú Lý, còn một vấn đề khó xử nữa, không biết có nên nói không?”

“Nói đi, tôi mang danh kẻ trộm mười mấy năm rồi, còn có chuyện gì tệ hơn à?”

“Vì thấy chú muốn chứng minh mình thanh bạch, tôi muốn hỏi một câu, đó là nghi vấn quan trọng nhất trong hồ sơ ... hôm xảy ra vụ án, rốt cuộc chú ở đâu?” Giản Phàm đột ngột hỏi một câu, sau đó nhìn Lý Uy không chớp.

Lý Uy nhíu mày, có vài phần khó chịu, có điều nhanh chóng mỉm cười: “Câu hỏi này đúng là khó mở miệng, Tiểu Phàm, trừ ăn ra thì cậu thích cái gì nhất?”

“Nữ nhân.” Giản Phàm vọt miệng đáp, vừa nói ra khỏi miệng liền có chút xấu hổ.

“Ha ha ha ha.” Lý Uy cười ngả người ra sau, chỉ mặt Giản Phàm lại vỗ đùi cười một lúc nữa mới nói lên lời: “Đúng rồi, hôm đó tôi ở cùng một nữ nhân, mấy tháng theo đuổi vụ án xa cách nhau, tôi còn tâm trí nào đi ăn uống, về Đại Nguyên một cái là lập tức tới chỗ cô ấy .. Ài, chỉ là cô ấy không phải vợ tôi mà là vợ người khác. Tuy tôi vô sỉ cũng không tới mức khai ra nữ nhân mình thích để chứng minh sự thanh bạch của mình. Cho nên tôi luôn khẳng định tôi ở một mình, trừ cậu, nếu vừa rồi đáp án của cậu không phải nữ nhân, tôi đã không trả lời đâu ... Tiểu Phàm à Tiểu Phàm ... Ha ha ha, chúng ta giống nhau nhiều hơn tôi nghĩ ... Ha ha ha.”

Giản Phàm hơi đỏ mặt, vừa rồi quá nhập tâm vào vụ án, bị hỏi lại một câu nên trả lời luôn, kỳ thực bản thân cũng phải bất ngờ vì câu trả lời này, không khỏi tò mò nữ nhân đó là ai? Vợ Lý Uy gian díu với Dương Công Uy, nếu vợ Dương Công Uy lại ngủ

với Lý Uy thì đúng là tuyệt, tiếc là chuyện này chẳng thể hỏi kỹ, ngại ngại nói: “Tôi hỏi xong rồi, cảm ơn chú Lý.”

“Đừng khách khí, người nên nói cảm ơn là tôi mới đúng, có điều hình như có vấn đề cậu bỏ sót rồi, không hỏi ý đồ và mục đích của tôi à? Tôi thấy trong lòng cậu có sự hoài nghi với tôi.” Lý Uy có thể không thông minh như Giản Phàm, nhưng bằng vào kinh nghiệm sống phong phú, thực sự có ánh mắt nhìn thấu gan ruột người khác.

“Tôi không tin chú thanh bạch, nhưng tôi tin ở vụ án mất trộm thì chú thanh bạch, tôi cũng không hỏi mục đích và ý đồ, vì tôi theo đuổi vụ án này vì lòng riêng.”

“A ... Có phải vì Nam Nam.” Lý Uy thoáng cái hiểu ra, giải được nghi án Tầng Quốc Vĩ mất tích hiển nhiên là món quà lớn nhất cho Tầng Nam, nghĩ thế thấy chàng trai này thú vị hơn: “Nói hay lắm, không yêu giang sơn chỉ yêu mỹ nhân, chí hướng đáng khen.”

Giản Phàm biết Lý Uy hiểu lầm rồi, nhưng không nói ra, cười coi như ngầm thừa nhận, kỳ thực cũng không hẳn là nói dối, vì cuốn cổ phổ thì cũng có thể tính là vì Tầng Nam một nửa rồi còn gì.

Lý Uy thì càng cao hứng, sảng khoái nói: “Yên tâm, cần giúp gì cứ nói với tôi ... Cho dù vì vụ án này mà cậu mất chức cũng đừng sợ, nửa đời sau có tôi lo, khẳng định sẽ sống thoải mái hơn làm cảnh sát. Đợi khi cậu và Nam Nam kết hôn, tôi sẽ đích thân đứng ra lo liệu, ha ha ha ... Con người Lão Tầng chính thống lắm, cậu không biết đâu Tầng gia kỳ thực là danh gia vọng tộc đấy, năm xưa xem thường tôi là kẻ thô bỉ, nếu biết tôi giúp ông ta nuôi con gái, lại tìm cả con rể, không biết nghĩ thế nào, ha ha ha, hay, cuộc đời này thật thú vị.”

Nói tới Tầng Nam, tâm tình Lý Uy không chỉ tốt hơn mà còn chân thành thoải mái hơn, kể cho Giản Phàm rất nhiều chuyện thú vị, hai người từ vụ án chuyển sang tán gẫu, hai tiếng sau Lý Uy đích thân chở Giản Phàm về tiểu khu Bình An.

Sự khách khí của Lý Uy không làm Giản Phàm ngại, trong lòng vẫn nghiền ngẫm manh mối ông ta cung cấp, về nhà một cái kết nối PDA với laptop bắt đầu chăm chú xem.

Xem tới quên hết thời gian, manh mối chưa rõ còn trời đã sáng tỏ.

Chương 212: Hết thủy văn như xưa.

“Lệ Quân, vụ án bắt cóc trẻ con của cô đã kết chưa?”

“Kết rồi, tôi đã chuyển giao cho tòa án.”

“Thế thì tốt, công tác của tổ chuyên án cũng phải triển khai thôi, mãi không có động tĩnh thế này, tôi khó ăn nói với chi đội trưởng. Cô chịu khó một chút, cái đám đó, già thì không quản nổi, trẻ mà quản thì đòi bỏ đi, một tiếng rồi chưa đủ người mà họp.”

Lục Kiên Định và Hồ Lệ Quân một trước một sau đi xuống lầu, nghe hẳn bình luận về mấy vị phía dưới, Hồ Lệ Quân chỉ cười không đáp. Lại một tuần vô ích nữa trôi qua, sáng thứ hai, văn phòng chi đội trưởng thôn báo họp vào 11 giờ, Lục Kiên Định nhớ ra có cái tổ chuyên án bị bỏ quên trong góc, vừa đi vừa an bài.

Văn phòng làm việc tăng một im phăng phắc không một tiếng người, không giống giờ làm việc mà giống tan ca rồi, Thời Kế Hồng và Nghiêm Thế Kiệt thì chắc chắn không thềm đi làm đúng giờ, cơ mà Giản Phàm và Trương Kiệt thì hẳn là phải có mặt chứ?

Lục Kiên Định đi từng văn phòng nhìn, gian đầu tiên trống không, gian thứ hai cũng trống không nốt, gian thứ ba cửa khép hờ, thò đầu nhìn, có người thật, nhưng nhìn thấy người, lửa giận bốc cao ba trượng.

Chẳng phải ai khác, chính là đồng chí Trương Kiệt, hai chân gác lên bàn, người co lại trong cái ghế ám, mồm há ra, mắt thì nhắm lại, thì

thoảng từ mũi còn phát ra tiếng "khò khò"

đều đặn rất có văn luật. Tám thành là thứ bảy chủ nhật đi đâu chơi bởi thác loạn rồi, Lục Kiên Định nổi nóng, hùng hùng hổ hổ đi vào, vung tay bợp cho một cái.

“Đứa nào?” Trương Kiệt giật mình chửi, thiếu chút nữa ngã lăn ra đất, cứ nghĩ đồng đội nào trêu, mở mắt ra thấy bộ mặt

hầm hầm của của đội trưởng, tức thì cuống cuống đứng dậy, gỡ đầu gỡ tai cười rõ ngu.

Lục Kiên Định chưa nguôi giận, tay đánh miệng chửi: “Mới thứ hai đã bê bối thế này, đây là chỗ ngủ à, nghỉ hai ngày chưa chơi chán à, muốn ăn đòn lắm à?”

Trúng liền bẩy cái bọp đau điếng, Trương Kiệt biết đội trưởng giận rồi, co đầu rụt cổ la oai loái: “Đội trưởng, đội trưởng, anh đánh tôi bị thương là không ai làm việc nữa đâu ... Tôi vừa chớp mắt, chưa tới một phút thì anh tới, tôi thế.”

Một người đánh, một người né, Hồ Lệ Quân cười đứng ngoài xem trò vui, ở trong các đội hình cảnh, chàng trai tuổi chạc Trương Kiệt, tính tình cà lát phát phơ nhiều lắm, còn cách quản lý của các đội trưởng thì giống nhau y hệt, giáo dục miệng không được thì trực tiếp dùng tay đánh. Chỉ có điều Trương Kiệt là nhân vật đặc thù, luôn như thế, bê bối cầu thả, đội trọng án cũng quen rồi.

Đánh một lúc thở hồng hộc, Lục Kiên Định quay sang Hồ Lệ Quân: “Cô xem, cô xem cái thằng nhãi này đi, làm cha rồi mà còn như thế, không có tí ý thức trách nhiệm nào.”

Trương Kiệt không sợ đội trưởng lắm, nhưng đuối lý nên trốn sau lưng Hồ Lệ Quân, bám vai cô thò đầu ra: “Đội trưởng, chính vì làm cha rồi mới ra như thế, thằng bé mấy ngày qua làm sinh hoạt của tôi điên đảo, sáng thì ngủ say, đêm thì quấy phá, đây là khó khăn khách quan.”

Hồ Lệ Quân vỗ tay Trương Kiệt hỏi di chuyển chú ý: “Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương đâu? Sao chưa tới, thông báo rồi chứ?”

“Thông báo rồi, thông báo rồi, lát sẽ tới.”

“Thế Giản Phàm đâu?”

“Bên cạnh!...”

Lục Kiên Định không hi vọng gì vào Trương Kiệt, cuộc đời của hắn hắn tự chịu trách nhiệm, hắn thích sống như cái xác trôi sông thì mặc kệ, chỉ giận là thông báo cuộc họp thôi mà cũng khó, không biết trước kia cái tổ này phá án ra sao, vừa đi vừa thi thoảng quay đầu mắng Trương Kiệt thập thò sau lưng Hồ Lệ Quân: “Không biết học cái hay, nhìn Giản Phàm đi, trẻ

hơn cậu mấy tuổi, người ta phá bao đại án rồi? Nhìn lại bản thân, trừ gây họa ra thì làm được trò trống gì không? Học người ta, khiêm tốn cẩn thận không kiêu không nản, đâu như các cậu, toàn một đám khỉ không ngồi yên.”

Nói tới đó mở cửa ra, lời cũng kẹt luôn trong cổ họng, sững sờ như chứng kiến hiện trường hung án.

Hồ Lệ Quân thấy vậy vội vội vàng vàng chạy tới xem chuyện gì, tức thì phì cười, Trương Kiệt theo sau bịt ngay lấy miệng, toàn thân run rẩy, vì mặt đội trưởng tối đen nên không dám cười.

Chỉ thấy trong văn phòng, Giản Phàm chồng hồ sơ thành đống làm gối, giống hệt Trương Kiệt, thậm chí trông có vẻ say sưa hơn vài phần. Trương Kiệt vẫn bịt mồm thật chặt chui vào góc phòng cười trộm, sợ đội trưởng thẹn quá hóa giận, tới lúc đó thì mình thảm.

Hồ Lệ Quân gõ gõ cửa, gõ lần thứ hai mới đánh thức Giản Phàm từ trong giấc mộng, Giản Phàm vừa tỉnh lại thấy có người, vội vàng đứng lên.

“Sao thế này, sao lại mệt thành như thế? Vụ án còn chưa bắt đầu mà đã mệt thành thế này sao mà được.” Lục Kiên Định nói ngược, Hồ Lệ Quân thì phải cắn môi quay đầu đi, nếu không nhìn bộ mặt Giản Phàm, cô sợ không nhịn được cười.

“Tôi về Ô Long, sáng nay 4 giờ vội vàng đi cho kịp giờ làm.” Giản Phàm yếu ớt giải thích, đây là sự thật, lâu lâu mới về nhà, mẹ quá quy củ, muốn trốn việc nửa ngày cũng không cho, sáng sớm bị dựng dậy đuổi đi làm, ngủ không đầy giấc mới mệt thế này.

“Ừ, chú ý nghỉ ngơi, sức khỏe là vốn liếng cách mạng, 11 giờ sáng nay họp, cậu chuẩn bị đi.” Lục Kiên Định nhìn Giản Phàm hai mắt lơ lơ mỗi mệt, má bị hằn vài vết do đè lên mép hồ sơ, biết từ Ô Long tới Đại Nguyên mấy trăm km, không nỡ trách móc, nói một câu rồi đi, còn nhắc: “Ở văn phòng chú ý ảnh hưởng.”

Vừa mới đi ra khỏi cửa thì Trương Kiệt mặt biến sắc đuổi theo đòi lại công bằng: “Đội trưởng, đội trưởng, anh thiên vị trắng trợn như thế là không được, tôi vừa chợp mắt bị anh đánh suýt

long óc khỏi đầu, Giản Phàm ngủ say như chết thì anh lại quan tâm ân cần. Thế này không phải khiến cấp dưới nguội lạnh hay sao?”

“Còn thích ý kiến à?” Lục Kiên Định vừa giơ tay lên là Trương Kiệt trốn xa, mắng: “Tôi thiên vị đấy, thì sao nào, cậu mà phá được án, tôi mời cậu tới văn phòng tôi ngủ, được không?”

“Cậu ấy chắc gì đã phá được án.” Trương Kiệt chưa hết hậm hực ghen tỵ.

“Đúng, người ta chưa chắc, nhưng mà có khả năng, còn cậu? Chắc chắn là không thể, không thiên vị cậu ấy thì thiên vị cậu à? Đừng nói mấy câu phế thải nữa, giục đám Quách Nguyên đi, 11 giờ mà không đủ người, tôi phạt cậu.” Lục Kiên Định trong đội trọng án rất có uy, ngang ngược hạ lệnh rồi đuổi đi.

Cuối cùng thì người cũng tới đủ.

Nhìn kỹ thì vẫn là mấy người trong tổ điều tra lâm thời, Giản Phàm, Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương, Trương Kiệt và hai đồng chí già Thời Kế Hồng, Nghiêm Thế Kiệt, hội nghị hôm nay có thêm Lục Kiên Định, Hồ Lệ Quân, so với đội ngũ hùng hậu của tổ chuyên án trước kia thì hơi thê thảm.

Cuộc họp bắt đầu.

Ngũ Thần Quảng dẫn theo thư ký ghi chép, ngồi vào chỗ của mình, tùy ý lật vài trang giấy, hắng giọng nói: “Các đồng chí, hôm nay nhân sáng thứ hai, chúng ta mở cuộc họp ngắn. Trước tiên tôi thông báo, nguyên nhân dẫn tới sự cố thảm vấn của Tiết Kiến Đình vẫn đang điều tra, theo lời khai của Trịnh Thành Thắng, manh mối liên quan tới vụ án mạng khác đã giao cho công an Vân Thành xử lý. Thời gian trước vì chuyện này mà công tác của tổ chuyên án mắc cạn, bất kể kết quả xử lý ra sao thì công tác vẫn phải tiếp tục, không những tiếp tục mà còn phải làm cho thật tốt.”

Nghe lời mở đầu này, Giản Phàm đã tỉnh táo lại, khóe miệng mang nụ cười, hôm nay Ngũ Thần Quảng nói chuyện thật uyển chuyển, điều ấy có nghĩa là điều tra kẻ lộ bí mật không có tiến triển gì cả.

Chương 213: Lòng người đã mất.

Đây là chuyện trong dự liệu thôi, chẳng có gì ngạc nhiên, không chỉ Giản Phàm, chẳng ai ngạc nhiên cả. Lục Kiên Định và Hồ Lệ Quân ngồi thẳng lưng vẻ mặt chăm chú, Nghiêm Thế Kiệt và Thời Kế Hồng thì thả hồn theo gió, Trương Kiệt nhìn ngang ngó dọc, Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên nhìn Oa ca như nhìn món ăn, cái mồm nhớ Giản Phàm lắm rồi.

Trông chẳng giống cuộc họp, Lục Kiên Định phát hiện hành vi của Trương Kiệt thì tức giận trừng mắt cảnh cáo, thế là lại có thêm một vị không nghe "giảng" rồi.

Cảm giác thật thân thuộc, chẳng có gì thay đổi.

Ngũ Thần Quảng cứ như không hề nhận ra đám cấp dưới mỗi người một phách như đám ô hộp chẳng mấy ai chú ý lời mình, vẫn đều đều nhả chữ: “Bây giờ tôi tuyên bố một quyết định của cục thành phố, trải qua nghiên cứu văn phòng cục trưởng, bổ nhiệm đồng chí Lục Kiên Định làm tổ trưởng tổ chuyên án mất trộm Phân cục Tấn Nguyên, tiếp tục công tác điều tra phá án. Đồng chí Hồ Lệ Quân, Giản Phàm làm phó tổ trưởng, phụ trách điều tra thực địa, thẩm vấn và các công tác liên quan. Các đồng chí Trương Kiệt, Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương, Thời Kế Hồng, Nghiêm Thế Kiệt nguyên thành viên tổ điều tra lâm thời tiếp tục tham gia tổ chuyên án. Mọi người tạm thời bỏ lại công việc trong tay tập trung cho vụ án, giờ sắp cuối năm, vụ án này được sở công an tỉnh đốc thúc, áp lực rất lớn, vừa điều tra chút manh mối liền xảy ra sự cố, lần này không thể có sai lầm nữa.”

Giọng có hơi khàn, không rõ là do mệt mỏi quá độ hay là rượu thuốc quá độ, dù sao lời nói ra làm mọi người nhìn nhau, ai cũng tính toán là vụ án này phải trầm lắng thêm thời gian nữa cho êm xuôi mới tiếp tục, không ngờ tái khởi động nhanh như vậy. Bất ngờ nữa là đem toàn bộ tổ điều tra lâm thời trực tiếp thành tổ chuyên án, chuyện kia vừa mới xảy ra, lòng người còn chưa cân bằng lại.

“Ái chà, thế này khác gì đất súc sinh đi một vòng lại quay về chỗ cũ chứ.” Hồi lâu chả ai hưởng ứng, Thời Kế Hồng giọng choe chõe tương cho một câu chướng tai.

Nghe câu này mấy cảnh sát trẻ cần răng cười khùng khục, Ngũ Thần Quảng mặt tối sầm, vỗ bàn mắng ngay: “Cô Thời, chúng ta là đồng nghiệp lâu năm, cô so tôi với đất súc sinh, tôi không chấp, nhưng súc sinh ở đâu, cô đếm cho tôi.”

Thời Kế Hồng biết mình nhất thời lỡ lời, nhìn quanh giải thích: “Tôi không có ý đó, ví dụ thôi.”

Dùng thủ đoạn di chuyển mâu thuẫn trấn áp được Thời Kế Hồng rồi, Ngũ Thần Quảng làm vẻ mặt đồng cảm giải thích: “Tôi biết lần trước lâm trận đối tượng khiến mọi người đều oán giận, có điều tôi nói các đồng chí này, chúng ta là đội ngũ có kỷ luật, làm cái gì cũng phải có trách nhiệm, có kế hoạch chứ, phải không nào? Không thể cứ thế âm thầm kéo đội ngũ đi, may là tìm ra khẩu súng, nếu như không có thì tôi ăn nói thế nào? Lần này thì khác, tôi và cục trưởng Lương, phó cục trưởng Tiêu và cả chính ủy Trương đều đã trao đổi, vụ án này chỉ giới hạn trong chi đội chúng ta thôi, tương lai dù là công lao hay xử phạt đều do chi đội được. Mọi người yên một trăm cái tâm đi, lần này đội trưởng Lục phụ trách, muốn người, muốn xe, muốn thiết bị ở đại đội nào cứ chọn. Nhưng có một điểm, tranh thủ sớm ngày phá án, mọi người có tự tin không?”

Chẳng ai hưởng ứng lời tổng động viên nhiệt huyết của ông ta.

“Nào, có vấn đề gì nữa, có vấn đề thì mau nói ra đi, qua hôm nay tôi không nghe nữa, chỉ hỏi kết quả.” Ngũ Thần Quảng nhìn một vòng, bày ra vẻ lãnh đạo không quan tâm quá trình, chỉ nhìn kết quả.

Vẫn người nọ nhìn người kia, đánh mắt ra hiệu cho nhau thì nhiều mà chẳng ai lên tiếng.

Không khí có hơi tẻ nhạt, đội ngũ này không thể lấy lễ thường mà luận, toàn thành phần có vấn đề, nhất là nhân vật xương sống Giản Phàm giữ nụ cười nhẹ bình thản, mọi người không hiểu ý y ra sao thì không ai dám nói vội.

Lục Kiên Định bắt gặp ánh mắt ra hiệu của Ngũ Thần Quảng, là thân tín số một, đành lên tiếng: “Để tôi nói vài câu, trước tiên là phải khẳng định công tác khó nhọc của các đồng chí tổ điều tra lâm thời trong giai đoạn trước đó, làm vụ án chôn vùi mười mấy năm thấy được ánh mặt trời. Từ điểm này mà nói, tôi vô cùng tin tưởng chúng ta có thể mau chóng phá án, chi đội xưa nay luôn ủng hộ công tác của đại đội trọng án, có nhân viên, thiết bị và hỗ trợ về kỹ thuật. Chi đội trưởng cũng rất quan tâm tới công tác của đội trọng án, đó là điều ai cũng thấy, lần này tôi tin chúng ta có đột phá mới.

Nghe mấy lời quan liêu của Ngũ Thần Quảng, Giản Phàm thấy đau dạ dày, nghe tới lời nịnh bợ của Lục Kiên Định, dạ dày không đau nữa, sang đau răng.

Chỉ có câu nào khiến người ta yên tâm tin tưởng.

Không có manh mối, không nói đường lối, chỉ hạ một cái nhiệm vụ hết sức chung chung, phá án trong hiện thực và phim ảnh khác biệt khá nhiều, đa phần các vụ án không có manh mối, không có nhân chứng, lãnh đạo chẳng biết gì cứ quyết bừa. Cấp trên hỏi tới, cấp dưới phải đi tra, tra cái gì, tra ở đâu, tra tới mức độ nào, lãnh đạo cơ bản chỉ ném đá dò đường, chạy bở hơi tai có khi bị chửi mắng, cái cơ cấu này thói quen quan liêu và quan hệ tôn ti nghiêm trọng. Nhân vật trung tâm như chi đội trưởng cơ bản là truyền đạt nhiệm vụ bên trên, tọa trấn chỉ huy, mỗi ngày lải nhải đóng lời vô nghĩa, trên không ra trên, dưới chẳng ra dưới. Đối với bên trên thì thổi phồng, đối với phía dưới thì dồn ép.

Cũng chẳng phải là sợ khổ sợ khó, cái nghề này nó vậy không có gì để kêu, sợ nhất tướng vô năng, mệt chết ba quân.

Nhìn càng thấu thì nói càng ít, vẻ mặt càng bình thản, Giản Phàm vẫn để ý xung quanh, đúng là gừng càng già càng cay, từ khi vào tổ điều tra, cái mặt già của Nghiêm Thế Kiệt chẳng có chút hỉ nộ ái ố nào.

“Mọi người nói đi chứ, còn có ý kiến gì, Lê Quân, cô có muốn đề xuất gì không?” Lục Kiên Định kết thúc phát biểu mà không cứu vãn tình thế nhìn hai cấp dưới, Hồ Lê Quân lắc đầu, sở trường của cô là ở thực địa tinh minh mẫn cán chứ không phải

điều tra phá án, quen tuân thủ mệnh lệnh. Trương Kiệt có ý kiến không dám nói, Nghiêm Thế Kiệt có ý kiến không thèm nói, Thời Kế Hồng lờ miệng một câu không nói nữa, Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương nhìn Giản Phàm bọn họ thành thói quen nghe chủ ý xấu của y rồi.

“Mọi người đừng nhìn tôi, tôi không phải tổ trưởng.” Giản Phàm thấy mọi người dần đổ dồn ánh mắt của mình thì nhẹ nhàng đẩy gánh nặng đi.

Lục Kiên Định chợt phát hiện biến hóa vi diệu, lòng thầm hồ không ổn, hình như trung tâm toàn bộ hội trường này là ở vị trí Giản Phàm, người gần như nhỏ tuổi nhất, có vẻ lại uy tín cao nhất.

“Nếu không có vấn đề gì thì quyết định như thế, tôi nhấn mạnh một câu, nhất định phải tuân thủ nguyên tắc và kỷ luật tổ chức, ngàn vạn lần không thể lỗ mãng sơ xuất như lần trước.” Ngũ Thần Quảng nhấn mạnh một câu rồi ra ngoài nhận điện thoại.

Giản Phàm cười nhạt trong lòng, một câu ngu xuẩn, Lý Uy nói đúng về ông ta, chí lớn tài hèn, lần trước tất cả mọi người vất vả khổ cực, lập cái công rõ to, kết quả không được bất kỳ cái gì, lần này độ khó hơn gấp bội mà không vẽ bánh cổ vũ lòng người lại buông thêm câu hù dọa, đúng là ngu xuẩn hết mức độ, sợ người ta chưa đủ nản chí à?

Mất lòng người rồi thì chẳng làm cái gì được.

Chương 214: Một lời khó tỏ nỗi sâu. (1)

Quả nhiên Ngũ Thần Quảng vừa đi là lập tức Thời Kế Hồng lên tiếng giở quẻ: “Đội trưởng Lục, mai tôi nghỉ phép được không? Nhà có chút việc.”

“Chị Thời, chị không xin phép cũng có tới đúng giờ đâu.” Lục Kiên Định bất lực nói, đồng chí lớn tuổi lại là nữ nhân, mặt dày mồm mép chanh chua, hẳn không chọc vào nỗi.

Thời Kế Hồng nghe vậy cười vui vẻ, Nghiêm Thế Kiệt không trắng trợn như thế, nhưng mà ông ta chẳng cần xin nghỉ vẫn cứ nghỉ sợ gì ai, cho dù bọn họ có đi làm cũng chỉ cả ngày ngồi pha trà tán gẫu, tốn tiền trà nước của cơ quan thôi, nghỉ nằm nhà là tiết kiệm tiền cho nhà nước. Bọn họ chỉ đặt hi vọng vào Giản Phàm, giờ Giản Phàm thái độ tiêu cực như thế thì còn làm ăn gì nữa, nghỉ cho khỏe.

Tổ chuyên án vừa tái lập đã có nguy cơ tan rã.

Trong phòng hội nghị không còn lãnh đạo nữa, mấy người tuổi tác tương đương vây quanh Giản Phàm ồn ào huyên náo.

Tiêu Thành Cương như gặp lại người thân thất lạc lâu ngày, ôm Giản Phàm từ phía sau, giả vờ cảm động xụi xụi: “Oa ca, Oa ca, làm tổ trưởng rồi, khao đi.”

Quách Nguyên thì nói: “Giản Phàm, bác Giang nhắc cậu suốt, thi thoảng ghé qua chút.”

Trương Kiệt trực tiếp nhất: “Các anh em, hôm nay ăn ở đâu?”

“Nhà Giản Phàm, tất cả đều đi.”

“Bốn món nguội tám món nóng thêm hai bát canh, quy củ cũ.”

Đám đồng đội nhiệt tình thái quá làm Giản Phàm ứng phó không xuể, giơ tay ra hiệu mọi người im lặng: “Tôi có một kiến nghị, về đại đội một, ăn cùng bác Giang, tôi đích thân xuống bếp, ven cả đôi đường, thế nào?”

“Đồng ý.” Cả đám đồng thanh reo hò.

Lãnh đạo vô dụng rồi, Giản Phàm đành đứng ra liên kết mọi người, dù sao vụ án vẫn cần phải phá, y đã quay lại là sẽ làm tới

nơi tới chốn, nhưng trước tiên phải vực dậy tinh thần mọi người đã: “Rủ dì Thời, chú Nghiêm đi cùng, chị Hồ, đội trưởng Lục, mọi người cùng đi nhé?”

Lục Kiên Định và Hồ Lệ Quân đều kiểm cơ uyển chuyển từ chối, nhìn đám trẻ tuổi vây quanh Thời Kế Hồng và Nghiêm Thế Kiệt vui vẻ lên cái xe van rồi hú còi phóng đi, Lục Kiên Định lắc đầu: “Xem ra tình chiến hữu kết giao trên bàn ăn rất sâu, một tiếng hô trăm người theo. Lệ Quân, cô là người ủng hộ cậu ta từ ngày đầu, hợp tác với cậu ta cũng nhiều, cô nói xem có tin được cậu ta không?”

“Tôi tôn trọng ý kiến lãnh đạo.”

Hồ Lệ Quân cười đáp, có điều câu này là khẩu thị tâm phi, thái độ này giống như trên hội nghị, trong lòng có chút hối hận, không thể nói rõ là vì để xảy ra chuyện đêm hôm đó, hay là vì sau đó vốn có cơ sở phát triển thành mối quan hệ nào đó lại vì tuổi tác cùng đã một lần kết hôn mà tự ti né tránh. Dù sao trước kia không cùng một đội, ít gặp nhau rồi quên dần đã đành, bây giờ hai người ngày ngày nhìn thấy nhau, cho dù cô có tỏ ra tự nhiên tới mức nào chẳng nữa, cũng sao tránh khỏi xấu hổ.

Cuộc sống, đôi khi giống như trò đùa ác vậy.

Hồ Lệ Quân giống như đại đa số thời gian, ăn vội vàng bữa trưa ngoài quán, về văn phòng đội trọng án. Đối với cô gái độc thân, trừ công tác ra thì thứ khác trong cuộc sống gần như đều qua loa cho có. Sau khi ly hôn, thế giới của cô gần như chỉ còn khoảng trống, đa phần tinh lực thời gian đặt vào công tác, trong mắt người ngoài đó là tinh thần hăng say với nghề, nhưng ai hiểu lòng người đều biết, công tác là phương thức an ủi cô tịch thôi.

Nhưng bất kể thế nào cũng không che lấp được sự ưu tú của Hồ Lệ Quân, ở trong cái thế giới sùng bái nam tính này, cô có được chỗ đứng vững chắc đã nói lên vấn đề rồi.

Cả văn phòng công tác lớn vào buổi trưa chỉ có bóng dáng một người, trên bàn là từng chồng tài liệu, đều liên quan tới vụ án buôn lậu mười bốn năm trước. Hồ Lệ Quân giống như mỗi lần bắt đầu vào một vụ án, đang chuẩn bị một cái bảng xoay hai mặt, phương thức trực quan này có thể giúp nhân viên tham dự

vụ án bất kể lúc nào cũng có thể tăng cường trí nhớ về vụ án. Chỉ thấy một mặt tấm bảng đã dán đầy những bức ảnh, mỗi bức ảnh đều có ghi chủ riêng, Tề Viên Dân, Tề Thụ Dân, Liên Nhân, Lý Tám Trụ cùng với Trịnh Thành Thắng ở trong tù, Trần Cửu Văn đã chết từ lâu, ngay Tiết Kiến Đình cũng có mặt, dùng khai phá đường lối điều tra.

Còn mặt khác là hiểm nghi tổ chuyên án từng điều tra mười bốn năm qua, Lý Uy và Vương Vi Dân dán trên cùng, sau đó có phó cục trưởng Tiêu, Dương Công Uy, Ngũ Thần Quảng là những nhân vật nội bộ, thêm vào ba người nữa, chính là ba người phụ trách trông coi Tiết Kiến Đình đang bị thẩm tra. Nhìn có vẻ đen trắng rõ ràng, nhưng làm người ta nhìn có chút lẩn lộn, nghi phạm mỗi vụ án đều tích lũy dần dần nhiều thêm, nhưng vụ án ngày mở đầu đã có nhiều nghi phạm như vậy thì hiểm có, huống hồ còn có cấp trên trực tiếp của mình, càng khó thấy một lần.

Vụ án này đặt trong hoàn cảnh vô cùng vi diệu, trao đổi riêng với Lục Kiên Định, Hồ Lệ Quân biết vụ án này kỳ thực đã từ tỉnh giao xuống thành phố, do cục trưởng Lương trực tiếp chỉ huy, chi đội trưởng kỳ thực đã nói nhẹ nhàng hết mức có thể rồi. Thực tế không hề đơn giản như vậy, vì sự cố này mà cục trưởng Lương đã phải đích thân lên báo cáo với cấp trên, sau đó quay về nổi trận lôi đình, khi ra lệnh tra tới cùng dùng ban đốc sát và chi đội đặc cảnh, bỏ qua cơ cấu hình sự. Lãnh đạo của cơ cấu hình sự là phó cục trưởng Tiêu và chi đội trưởng Ngũ đánh mất lòng tin cấp trên, đang rất khó xử, cách duy nhất hóa giải thế khó xử này là phải tra ra vụ án để có câu trả lời với bên trên.

Vì thế mới có chuyện vội vàng tìm tới Giản Phàm, dù sao chính ý là người giúp vụ án treo 14 năm có bước đột phá lớn.

Bản thân vụ án này vốn đã khá vi diệu, cổ vật nếu cứ mất tích mãi đã đành, có lẽ chẳng ai khơi lên nữa, vậy mà lại còn ngang nhiên xuất hiện ở cuộc bán đấu giá quốc tế, lại còn để ban đối ngoại tỉnh nghe được tin tức, tra ra lại còn đúng là tang vật bị lấy ở Phân cục Tấn Nguyên. Thế có khác gì cho toàn bộ cảnh sát Đại Nguyên một cái tát không?

Thời gian trôi qua đã lâu mà giám sát trên tỉnh năm nào cũng một lần nghiêm khắc chỉ đích danh vụ án này. Mất đi một hai món cổ vật giá trị chỉ là chuyện nhỏ, nhưng mất tôn nghiêm hàng vạn cảnh sát cả tỉnh thì không còn nhỏ nữa, cho dù không lấy về được tang vật thì ít nhất phải đem kẻ gây án ra trước pháp luật đó là nhận thức chung về vụ án này.

Còn một điều quan trọng nữa, đó là Tăng Quốc Vĩ, một vị cảnh sát tại chức, vô duyên vô cớ mất tích mười bốn năm không có kết luận cuối cùng, về công về tư đều không thể ăn nói. Huống hồ tin tức nội bộ truyền ra, đứa con cô của Tăng Quốc Vĩ mười mấy năm qua không ngừng khiếu nại lên trên. Chi đội, cục công an thành phố đều nhận được thư khiếu nại, thậm chí gửi lên cả bộ công an, bốn năm trước Ngô Đích được tỉnh đưa ra phá vụ án này hẳn có nguyên do như thế.

Có người biết, có người không, có người chỉ nghe qua, có người còn chưa từng nghe thấy, Hồ Lệ Quân khoanh tay đứng trước bảng nhìn ảnh nghi phạm, vụ án này có vô số thông tin tương quan, nhưng lại không có manh mối nào để bắt đầu.

Quá khó.

Dù xem đi xem lại bao nhiêu lần thì vẫn là cái cảm giác đó.

Chương 215: Một lời khó tỏ nỗi sâu. (2)

Hồ Lệ Quân vừa đặt mông ngồi xuống bàn cho đỡ mỏi chân thì nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn ở hành lang và tiếng nói cười thảo luận rôm rả, đội ngũ đã về rồi. Trương Kiệt đang hô hào ai muốn ngủ thì tới phòng trực ban, nhưng không ai tiếp lời, Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương có vẻ ăn chưa đã, hai người oán trách tài nghệ Giản Phàm đi xuống, không rõ Giản Phàm nói cái gì mà cả đám cười rộ lên, có giọng cười cực kỳ chướng tai, đó là của Thời Kế Hồng.

Cái đội ngũ này ai mà chỉ huy cho nổi, Hồ Lệ Quân thấy mình không làm được, ít nhất hai đồng chí bất kể lúc nào cũng chuẩn bị treo chức nghỉ hưu nội bộ như Nghiêm Thế Kiệt và Thời Kế Hồng.

Vậy mà Giản Phàm xúi được Thời Kế Hồng vượt mấy trăm km đi thăm vấn trái phép, không thể không nói là thần kỳ.

Cửa mở ra, Trương Kiệt lúc nào cũng hấp ta hấp tấp đi vào, nhìn thấy Hồ Lệ Quân ở trước tấm bảng chỉ chút ảnh và thông tin, ngạc nhiên: “Chị Hồ, không về nhà à?”

“Oa.” Con mắt Tiêu Thành Cương thấy văn phòng khác trước, chỉ tấm bảng: “Sao chỉ dán ảnh nam mà không có ảnh nữ?”

Mọi người cùng cười rộ, Quách Nguyên xấu hổ vung tay đánh, thằng này chuyên làm trò hết: “Đó là nghi phạm, cậu nghĩ là quảng cáo chắc?”

“Tôi biết, nhưng mà tôi thấy đơn điệu quá, nếu vụ án này mà có vài mỹ nữ sát thủ có phải kích thích không?” Tiêu Thành Cương xoa đầu cười ngốc ghéch ngồi xuống.

Cả đoàn người ồn ào nối nhau đi vào phòng, Nghiêm Thế Kiệt cười ha hả khen người trẻ tuổi có tinh thần làm việc, Thời Kế Hồng trực tiếp ngồi xuống bên Hồ Lệ Quân, cả tổ chuyên án có hai nữ nhân mà.

Người thì ăn no làm vài động tác vận mình, người thì bò ra bàn chuẩn bị ngủ, còn có người nói không ngừng, Hồ Lệ Quân biết mấy vị này không phải là tranh thủ đi làm sớm, mà là ăn no

kiểm chỗ nghỉ, nói với mọi người 3 giờ chiều đội trưởng Lục an bài công tác giai đoạn tiếp theo rồi lặng lẽ ra ngoài.

Rẽ trái đi lên tầng hai về văn phòng của mình, rẽ phải tới văn phòng phó tổ trưởng Giản, Hồ Lệ Quân ngập ngừng dừng bước, cân nhắc một chút sau đó đi về phía bên phải, hít một hơi gõ cửa.

Cửa mở ra, Giản Phàm ngăn người tại chỗ: “Chị Hồ, có chuyện gì sao?”

“Có chút chuyện nhỏ, ba giờ chiều đội trưởng mở họp phân tích vụ án, bố trí nhiệm vụ giai đoạn tiếp theo.”

“Vâng, tôi biết.”

“Cậu nghỉ ngơi đi.”

“Chị cũng thế, ài ...”

Giản Phàm đưa tay mời Hồ Lệ Quân vào phòng, không ngờ cô xoay người đi luôn, làm động tác của y cứng đờ giữa không trung, thò đầu nhìn chỉ còn thấy bóng lưng và tiếng giày cao gót, lời nói khô khan, vẻ mặt khô khan, làm Giản Phàm ngây ra nhìn theo bóng hình gợi cảm khỏe khoắn cho tới khi biến mất.

Cảm xúc khó tả, ài, lúc cởi áo ra thì chẳng xấu hổ, sao khi cả hai đều mặc đủ quần áo lại xấu hổ ngại ngùng thế này?

“Này này, tinh thần lên, Trương Kiệt, đi rửa mặt đi, Thành Cương, gọi Giản Phàm.”

Chưa tới 3 giờ Lục Kiên Định kẹp sổ ghi chép đi vào, thấy thành viên tổ chuyên án nằm ngồi ngổn ngang khắp nơi như quân thất trận thì không vui quát tháo, thúc giục từng người, mất một lúc đám người vẫn ngái ngủ mới ngồi dậy, Lục Kiên Định lớn tiếng hồ hởi cổ vũ: “Các đồng chí, vụ án tiến hành tới đây, cơ bản là công lao của mọi người, cho dù không luận công trao thưởng, nhưng trong lòng mọi người đều biết vì sao. Tôi tiết lộ riêng cho mọi người nhé, nghe nói dùng tổ điều tra lâm thời tổ kiến tổ chuyên án, ngay cả các đại đội khác cũng muốn chen chân vào tổ điều tra. Vì sao? Vì vụ án khó nhằn nhất Đại Nguyên được phá trong tay mọi người, nhưng mà tôi từ chối hết ...”

Người khác cười thành tiếng, tới tổ chuyên án này có người thân bất do kỷ, có người không có lựa chọn khác, chẳng ai là tự

nguyện tự giác, ngày chính bản thân Lục Kiên Định cũng thế, vì vậy mà họ chẳng tin. Cho dù ai tin cũng không có Nghiêm Thế Kiệt và Thời Kế Hồng, cái thủ đoạn của Lục Kiên Định làm sao qua mắt họ được.

“Mọi người đừng cười, chưa nói ai khác, nói chàng trai này ...” Lục Kiên Định một chiêu không thành lại nảy kế mới, võ sổ ghi chép mang theo, không có lãnh đạo thì hẳn là lãnh đạo lớn nhất, lật vài trang cho có dáng vẻ lãnh đạo, chỉ Giản Phàm bên cạnh: “Một năm trước quen cậu ta thì cậu ta còn đang đeo tạp dề trong đại đội một, giờ mọi người xem, thăng chức rồi, thám trưởng hẳn hoi nhé, trẻ nhất trong đội, lại còn có thể độc lập phá án, độc lập chỉ huy đội ngũ. Một năm qua mấy vụ kỳ án được phá, đều do đại đội một và đội trọng án liên hợp phá. Vụ án nổ súng cướp tiệm vàng, vụ án buôn tiền giả liên tỉnh, vụ án lừa gạt trộm cắp, còn vụ án cướp tiền ở bệnh viện đường sắt thời gian trước ... Giờ nói tới Giản Phàm ở trong hệ thống công an có ai là không biết? Tỷ lệ vụ án cậu ấy tham gia được trình phá thành công là 100%, chưa từng có, đúng không? Bất kể vụ án nào cậu ấy tham gia cũng phá án thành công. Có viên tiểu tướng như thế, tôi không sợ không phá được vụ án này.”

Giản Phàm giờ thêm một phần hiểu biết về con người Lục Kiên Định, sớm biết hẳn có năng lực chọn người, phàm là các đại đội có nhân tài nổi bật nào đó là nhất định không qua được mắt hẳn, sau đó tìm mọi cách đưa về đội trọng án. Tiếp xúc rồi Giản Phàm không phản cảm vị đội trưởng ngoài nghề quản lý người trong nghề này, ít nhất là ở chuyện dùng người thì hơn hẳn Ngũ Thần Quảng.

Ví như bây giờ dát vàng lên mặt Giản Phàm, nhưng làm thế e khiến mấy vị phía dưới mắt mặt, xem ra bình thường trong đội Lục Kiên Định không phải người độc đoán, nên hẳn vừa dứt lời là Trương Kiệt uể oải không vui phang một câu: “Đội trưởng Lục, anh nói Giản Phàm lợi hại như vậy thì bảo cậu ấy làm một mình là được, cần chúng tôi làm gì?”

“Đúng rồi, nói như chúng tôi ăn không ngồi rồi ấy.” Tiêu Thành Cương giọng không vui phụ họa.

Quách Nguyên có vẻ cũng không sợ Lục Kiên Định: “Không ổn, đội trưởng Lục, anh đang muốn chúng tôi sùng bái cá nhân à, chúng ta là tổ chức đề cao tập thể tiêu trừ cá nhân, anh làm thế là không ổn. Mà cho sùng bái ai cũng không sùng bái cậu ta, cậu ta chỉ là đầu bếp của đại đội một chúng tôi.”

“Ê, nói cái gì thế hả?” Giản Phàm nghe thế nháy vào ngang nhiên tuyên bố: “Ai bảo các anh tới, có bản lĩnh thì đừng làm, tôi nói thẳng nhé, các anh chỉ là đồ trang trí, không có các anh, tôi và chú Nghiêm dì Thời cũng có thể phá án.”

Hai đồng chí già nghe câu này thích lắm, nhưng đám trẻ thì lập tức tạo phản.

“Mẹ nó, còn chưa làm quản đã lên mặt hả?”

“Đúng thế, nếu chúng tôi không dấu đội trưởng, làm sao anh tìm được súng.”

“Thằng này là kẻ ăn cháo đá bát.”

“Đúng rồi, sau này anh em không theo nữa.”

Giản Phàm vừa lên tiếng liền chuốc lấy một đồng chỉ trích, sợ ai chú, một cái mười thì Giản Phàm cũng không sợ, Thời Kế Hồng và Nghiêm Thế Kiệt cười xem náo nhiệt, Lục Kiên Định thấy cuộc họp biến thành cãi vã, vỗ bàn mấy tiếng mới yên, chỉ mặt Giản Phàm ăn nói chướng tai: “Phó tổ trưởng Giản, uy tín của cậu trong mắt cấp dưới có vấn đề, cậu phải lấy chút khí thế lãnh đạo, trấn áp họ.”

“Đội trưởng Lục, bọn họ vốn không có ý kiến với tôi, có điều anh nói một cái, bọn họ liền có ý ngay, có câu không sợ thiếu, chỉ sợ chia không đều, họ đã bất mãn thì tôi giúp họ phát tiết hết cho thoải mái.” Giản Phàm mỉm cười trả lời, vừa xong đỏ mặt tía tai như gà chọi cãi nhau gay gắt mà thoáng cái bình thường ngay được, chúng tỏ ý thực sự không để trong lòng.

Chương 216: Đường vốn không có, là đi mà thành. (1)

Nghe Giản Phàm nói như thế Lục Kiên Định liền yên tâm, thấy đội ngũ không phải xích mích thật, hắng giọng vài tiếng, lại giả bộ lật ghi chép đi vào chủ đề: “Kỳ thực cuộc họp hôm nay là để thống nhất tư tưởng, đề cao nhận thức, nhanh chóng triển khai công tác, chỉ đội trưởng chỉ thị chúng ta mau chóng đưa ra phương án khả thi, trước đó hai phó tổ trưởng đã trao đổi, đại khái đưa ra một phương án đơn giản. Tiếp theo mời tổ trưởng Hồ nói chuyện, mọi người cùng thảo luận tính khả thi của phương án.”

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Hồ Lệ Quân, cô đứng lên chỉ tấm bảng hai mặt: “Phương án của tôi kiến lập trên đường lối của tổ điều tra lâm thời, mọi người đừng trách tôi ăn trộm thành quả, tôi thấy ý tưởng mò theo manh mối đồ cổ rất dũng cảm, hơn nữa trừ con đường này ra, bây giờ chúng ta không tìm ra manh mối nào tốt hơn.”

Câu này tất nhiên được lòng người hơn hẳn mấy lời của Lục Kiên Định, ai cũng cảm thấy mình là một phần trong đó, công tác được khẳng định tất nhiên chú tâm hơn nghe Hồ Lệ Quân nói. Phương hướng đại khái vẫn là đi theo con đường tổ điều tra lâm thời làm, từ đồ cổ điều tra tới buôn lậu cổ vật, hai anh em họ Tề tất nhiên là hiềm nghi trọng yếu nhất. Ngô Đích chỉ huy tổ chuyên án một tuần không phải là vô dụng, đã moi được nhiều tư liệu về anh em họ Tề, lấy hai cửa hiệu đồ cổ Tề Nguyệt Các ở Đại Nguyên và Mặc Nguyệt Hiên ở Vân Thành làm cơ sở, phía dưới có hơn 20 nhân viên, ngoài vi hơn 10 người tiền án ...

Súng xuất hiện trong tay thế lực ngoại vi của Tề Viên Dân, theo tư duy hình sự thông thường, bao vây toàn bộ quần thể này sàng lọc một phen thế nào cũng có phát hiện. Men theo phương hướng này điều tra sau đó mới quay lại nội bộ, so sánh tài liệu đặc cảnh, đốc sát nắm được, thế nào cũng phát hiện kẻ lộ bí mật.

Không nghi phạm nào là có thể che mắt được tất cả mọi người, không tội ác nào có thể che dấu mãi mãi. Đó là hai câu kết thúc của Hồ Lệ Quân, Lục Kiên Định thấy mọi người nhập tâm rồi thâm cao hứng, nối tiếp nói: “Nào mọi người, nói gì đi chứ, thoải mái, đừng ngại gì cả.”

“Thế nào hả anh Nghiêm.” Thời Kế Hồng quay đầu sang bên cạnh.

Nghiêm Thế Kiệt nở nụ cười hiếm hoi: “Nghe rất cổ vũ lòng người, nếu như quyết tâm điều tra vụ án này thì đây là đường lối tốt, chỉ là lượng công tác hơi nhiều, e chúng ta không đủ nhân lực.”

Lục Kiên Định đảm bảo: “Yên tâm đi anh Nghiêm, lần này chỉ đội quyết tra hai năm rõ mười, nếu không xảy ra sự cố như thế bên trong nội bộ chỉ đội, cuối năm khảo hạch, chỉ đội trưởng không cách nào ăn nói được. Về nhân thủ cũng đừng lo, mọi người muốn bao nhiêu, khi cần tôi điều ở các đội cho bấy nhiêu.”

“Đội trưởng Lục, mỗi người phân phối một xe được không?” Trương Kiệt thanh thủ thời cơ giơ tay đề xuất ý kiến không liên quan.

“Đúng thế đúng thế, chúng tôi còn lái cái xe nát của đại đội một đi phá án, tốc độ trên 60km/h là nó bắt đầu rung lắc.” Tiêu Thành Cương tán đồng, vấn đề xe cộ luôn là mối bận tâm lớn nhất, ài, toàn xe xài chung mà, có tên nào giữ gìn đâu.

Hai tên quấy rối này làm Quách Nguyên che miệng cười, Lục Kiên Định chỉ mặt cả hai định nói gì mà không nói được, vừa rồi hứa hẹn bánh vẽ như thế, giờ mà không đồng ý sợ mất lòng người, cuối cùng đành thỏa hiệp: “Được, được, giải quyết, hai tên các cậu đồng lòng chơi xấu đội trưởng đấy à? Nói trước, tra không ra thì tiền xăng trừ vào tiền lương.”

Quả nhiên là thủ đoạn lãnh đạo, hai tên tịt luôn, sau đó quay sang Giản Phàm: “Giản Phàm, cậu thế nào, nói đi chứ, cậu không nói không được, tiếp theo trông vào cậu.”

Đúng là thế, vị phó tổ trưởng này đủ sức nặng, thế nên Lục Kiên Định vừa dứt lời, xung quanh yên tĩnh hẳn nhìn Giản Phàm, nhận ra vị tổ trưởng thích nói này, không biết từ bao giờ lại trầm mặc.

“Tôi thấy thế này ...” Giản Phàm lên tiếng rồi, thái độ rất nghiêm túc: “Phạm tội là một môn nghệ thuật có tính sáng tạo, đặc biệt ở vụ án này, có thể đem bản thân ẩn trong đồng manh mối hỗn loạn, đúng là khó tin. Ít nhất trong các vụ án tôi từng xem, rất ít ai đạt được trình độ ấy. Tôi thấy tên tội phạm là nhà nghệ thuật.”

Mắt Lục Kiên Định mở như mắt trâu, không biết thần kinh tên này có vấn đề gì không mà phát biểu như vậy chưa phá còn đi ca ngợi tội phạm rồi, Trương Kiệt hài hước tiếp lời: “Đúng, tổ trưởng nói đúng, giống nghệ thuật khổ thân, các tiểu thư hành nghề là làm nghệ thuật, ha ha ha ...”

Cả phòng cười nghiêng ngả, ngày Hồ Lệ Quân cũng không nhịn được cười, nhìn đám người tổ điều tra lâm thời, cười dữ dội nhất là Thời Kế Hồng, bò ra bàn mà cười, Nghiêm Thế Kiệt cũng cười không thôi. Ở cùng đám người kỳ quái này, vụ án nghiêm túc tới mấy cũng thành nhẹ nhàng. Chỉ có Lục Kiên Định thường ngày khôì hài là mặt đen xì, cười không ra, biết tổ điều tra lâm thời thành phần quái đản, quái thành mức độ này thì hết nói, hạp mà như tổ chức tấu hài.

“Các đồng chí, đừng cười, tôi còn chưa nói hết mà.” Giản Phàm vỗ tay bảo mọi người yên tĩnh, bảo người ta đừng cười mà mình cười toét miệng.

Phạm tội có phải là nghệ thuật hay không cũng chẳng sao, ai nói câu này cũng được, chỉ là do một cảnh sát nói ra có chút quái lạ, Lục Kiên Định dù sao phải chú ý ảnh hưởng, đợi mọi người yên tĩnh, sợ Giản Phàm sắp nói ra lời kinh động gì nữa, vội chặn trước: “Giản Phàm, đóng cửa lại chúng ta không có người ngoài, nói sao cũng được, nhưng hôm nay không thảo luận cái đó, mà là phương án điều tra, cậu đừng lạc đề quá xa đấy.”

Lục Kiên Định không trách móc, còn nể mặt Giản Phàm, có điều Giản Phàm có vẻ căn bản không cảm kích, vẫn cứ tiếp tục: “Tôi không lạc đề, tôi đang nói tới nhận thức về tội phạm, cho dù là chuyên gia tâm lý học tội phạm cũng không thể phủ nhận, có những tên tội phạm là thiên tài. Cho dù là bị bệnh tinh thần hay chứng hoang tưởng, cũng vẫn có năng lực vượt qua suy nghĩ người thường. Không hiểu tội phạm, sao hiểu cách thức

hắn phạm tội? Sở dĩ tôi mãi không thể dứt bỏ được vụ án này vì thủ pháp chưa từng nghe thấy, khác mấy nghìn vụ án mà tôi từng xem ... Đội trưởng Lục, nếu anh bảo tôi không nói thì tôi không nói nữa.”

Giản Phàm thấy mình không nói gì sai cả, như còn có lời kế sau, Lục Kiên Định đành phải phát tay để y nói: “Nói đi, nói đi.”

“Các đồng chí, lời không thể chỉ nghe một nửa, nghe hết hãy phát biểu. Tôi muốn nói là, phạm tội là môn nghệ thuật có tính sáng tạo, còn phá án là nhà phê bình. Hai loại sự vật này đối đầu nhưng cũng là vì nhau mà sinh ra, chính vì có sự đối lập mới tán thưởng đối phương. Giống như quan hệ giữa đầu bếp và thực khách vậy, chỉ người hiểu được cái khó trong nghề nấu nướng, mới cảm thụ được mỹ vị. Thiên hạ không có kỹ nghệ nấu ăn nào là hoàn mỹ, nhưng lại có vô số thực khách bới móc ra vấn đề. Tương tự, tôi không cho rằng chúng ta đang đối diện với cục diện bế tắc, mà là cục diện sắp được sáng tỏ. Vì sao lại nói thế? Vì chúng ta là những nhà phê bình, chúng ta là thực khách, chúng ta đã phát hiện ra vô số thiếu sót và sơ hở của tội phạm nghệ thuật kia rồi ...”

Nói như thế mọi người sắc mặt khác ngay, giống như buổi chiều uể oải uống cốc cà phê nóng lên tinh thần, đúng thế, mình là người ở vị trí chủ động bới móc, chứ không phải đuổi theo người ta. Lục Kiên Định không dám tin, mấu câu ngớ ngẩn lan man này mà lại có tác dụng à? Hồ Lệ Quân tủm tủm cười, bất giác lại chăm chú nhìn Giản Phàm mà không nhận ra, chàng trai kỳ quái này luôn nhìn nhận vấn đề khác người thường, xong cô phải thừa nhận, dùng suy nghĩ khác thường của Giản Phàm vào vụ án khó tưởng tượng này lại là lựa chọn tốt nhất.

Chương 217: Đường vốn không có, là đi mà thành. (2)

Giản Phàm lúc này giống như trải qua nhiều ngày vất vả nghĩ cách chế biến món ăn mới, nay đã có thu hoạch, đang xắn tay áo, rửa tay chuẩn bị nấu nướng, thần thái nhàn nhã tự tin: “Thứ nhất, chúng ta đã phát hiện manh mối đồ cổ dẫn tới khẩu súng. Điều này chứng tỏ chúng ta đã khám phá ra tung tích nghi phạm, thậm chí đã phát hiện kẻ gây án ở xung quanh anh em Tề Viên Dân, Tề Thụ Dân, điều này không ai ý kiến chứ.”

“Đúng, nhất định do anh em chúng chỉ thị.” Tiêu Thành Cương hưởng ứng.

“Đó là bước tiến lớn của chúng ta, tuy không có công lao, nhưng manh mối này không ai chôn vùi được, Ngô Đích sau khi nắm tổ chuyên án xoáy vào manh mối này đã nói lên vấn đề. Ai cũng nói manh mối bị chặt đứt rồi, nhưng tôi không cho rằng như vậy, tôi hỏi mọi người vấn đề liên quan tới cái chết của Tiết Kiến Đình, hiện trường chứng minh hẳn tự sát, điểm này không phải nghi ngờ, hẳn ở trong đó, không ai ra tay giết hẳn. Nhưng đốc sát vẫn đi tìm nguyên nhân, nói lên vấn đề gì? Đó là không phải hẳn lựa chọn tự sát, mà hẳn ‘bị’ tự sát, nếu hẳn không biết tình thế bên ngoài, hẳn không thể chọn tự sát, hẳn không thể vì bị sức ép hay cái gọi là sợ tội mà tự sát, mà vì nguyên nhân đặc thù mà không có lựa chọn khác, mọi người có tán đồng không?”

Điều này trong lòng mọi người ít nhiều đều đoán ra, nhưng không ai dám công khai đưa lên thảo luận, dù chỉ là một chút suy luận rất nông cạn, Lục Kiên Định thấy ai nói tới vấn đề nông cạn này mới là nông cạn, mọi người đều hiểu thì giữ trong lòng với nhau là được, nước trong đó sâu cỡ nào, e là mọi người không dám biết.

“Được, không ai phủ nhận, tôi coi mọi người đều thừa nhận rồi nhé.” Giản Phàm lại có lý của y, xóa bỏ xiềng xích tư tưởng cho mọi người, bỏ đi kiêng kỵ nếu cả lãnh đạo còn ngần ngại thì cấp dưới sao làm hết mình, y dám nói điều không ai nói nên tổ

viên của y dám theo y làm chuyện không ai dám làm: “Sự kiện này khiến chúng ta khó chịu, nhưng tôi tin có người còn khó chịu hơn chúng ta, vì thứ che dấu mười bốn năm bị lộ ra, hẳn còn ăn ngon ngủ yên được không? Không, thế nên hẳn đã nhảy ra, như vậy tốt hơn chuyện trốn trong góc tối nào đó làm chúng ta tổn công tìm.”

“Nhưng làm sao tìm hẳn đây?” Quách Nguyên hỏi lớn.

“Đúng thế, nói luôn đi, mọi người đầu óc không bằng cậu.”

Mọi người tuy thừa nhận lời y nói, nhưng mà phân tích lý trí với họ mà nói có điều cao xa quá, họ chỉ nhìn thấy manh mối với nghi phạm, dù sao sót ruột là dấu hiệu tốt, hơn là uế oải chán nản.

“Giản Phàm.” Hồ Lệ Quân trầm ngâm nãy giờ đột nhiên lên tiếng: “Có phải là cậu muốn đề xuất một đường lối điều tra mới không?”

“A, tri âm khó tìm, vẫn là chị Hồ hiểu tôi nhất.” Giản Phàm sáng mắt chỉ Hồ Lệ Quân.

Lục Kiên Định nghe lời này không vui lắm, ngạc nhiên hỏi: “Nói cách khác cậu chuẩn bị phủ định phương án điều tra này?”

“Đúng, tôi cho rằng manh mối đồ cổ vớt rồi. Tôi có vô số con đường khác để chọn, sao lại chọn con đường mà ai cũng nhìn ra.” Giản Phàm vung tay nói, rất kiên quyết.

“Oa ca, rất ngẫu.” Thằng nhãi tư tưởng phản động Tiêu Thành Cương thấy Giản Phàm phủ định lãnh đạo, hậm mộ nói.

Trương Kiệt không khác gì, vỗ tay bôm bốp: “Ngẫu chết luôn.”

Hai tên này phụ họa một cái làm mọi người đang dựng tai lên nghe bật cười, thấy cuộc họp có dấu hiệu chuyển thành họp chợ, Lục Kiên Định trừng mắt thị uy.

Giản Phàm cũng không để hai tên đó có cơ hội pha trò, tiếp tục trình bày: “Manh mối tra theo đồ cổ đã bị lộ, chúng ta biết, nghi phạm cũng biết, cả cục đều biết, thậm chí người ngoài còn biết, ta tiếp còn ý nghĩa gì?”

“Tôi giả thiết mình là nghi phạm, tôi biết cảnh sát men theo manh mối đồ cổ sẽ tìm tới mình, tôi biết rồi sẽ làm gì? Tất nhiên là thu mình lại, hủy chứng cứ, thậm chí khi bị ép bắt đắc dĩ sẽ

rút khỏi vùng thị phi, chúng ta điều tra càng mạnh, chúng rút càng nhanh, tốc độ gây án luôn nhanh hơn tốc độ phá án, cuối cùng chúng ta chỉ uống công vô ích thôi.”

“Khi đó chúng ta bắt cả đám người Tề Viên Dân kỳ thực chính là thời cơ tốt nhất, bất kể từ Tiết Kiến Đình, Liên Nhận hay kẻ khác đều có thể tìm ra manh mối, nhưng Ngô Đích trống giong cờ mở một phát đã đánh động toàn bộ rồi, chúng ta đã mất cơ hội này, có khi nghi phạm đã bày sẵn thế trận dụ chúng ta vào điều tra, làm chúng ta nhiễu loạn.”

“Được, cứ cho là tra được đi, bọn chúng không thể che đậy hết, nhưng một tháng, hai tháng hay là nửa năm đây, một năm thì sao? Nghi phạm sẵn sàng kéo dài mười bốn năm nữa với chúng ta, chúng ta kéo dài được không? Nói không chừng qua năm mới không có tin tức gì, lãnh đạo đã giải tán tổ chuyên án này rồi. Chúng ta không có thời gian chơi trò mèo đuổi chuột với chúng.”

Nói tới giải tán là thành viên tổ điều tra đều khó chịu, đã trải qua một lần rồi, không phải không thấy không có khả năng mà là khẳng định sẽ xảy ra, lòng tin vào lãnh đạo của họ xuống rất thấp.

Hồ Lệ Quân cũng có loại lo lắng tương tự, nhưng sợ đả kích sĩ khí của mọi người nên không nói ra, không ngờ Giản Phàm nói thẳng ra như thế, cảm giác không theo kịp lối tư duy của y: “VẬY cậu muốn sao?”

Lục Kiên Định không xác định hỏi: “Giản Phàm, trừ manh mối này ra thì chúng ta còn lựa chọn nào khác à?”

Mọi người đồng loạt nhìn Giản Phàm trông đợi, cứ như đợi xem bữa tiếp ăn cái gì vậy, ai ngờ Giản Phàm đi một vòng lại quay về chỗ cũ: “Chúng ta không nói về đầu bếp nữa, giờ chúng ta nói tới thực khách bởi mớ, giống như bữa cơm trưa nay, Tiêu Thành Cương chê không đủ béo, Quách Nguyên lại bảo quá ngấy, dì Thời nói nhạt, chú Nghiêm bảo mặn, còn Trương Kiệt ăn xong phát biểu không ngon bằng khách sạn Quân Duyệt ... Có thể nói thế này dù đầu bếp số một thiên hạ cũng không thể làm ra bữa cơm hợp tâm ý tất cả mọi người, đúng không?”

Rồi lại nói tới ăn thật rồi, kéo mọi người theo lối tư duy của y không còn biết mình đang ở đâu, chốc vụn án, lát chuyển sang ăn. Hồ Lệ Quân vốn nghe rất chăm chú, nhưng nghe mãi không ra trọng điểm là cái gì, còn Lục Kiên Định mất kiên nhẫn không nghe tiếp được nữa, xen vào: “Tôi biết vì sao Tần Cao Phong sáng khoái đồng ý cho cậu vào đội trọng án rồi, nghe cậu nói mà tôi muốn sinh bệnh ... Cậu dừng lại đó, đừng nói tới ăn nữa, nói thẳng vào chủ đề đi, phương án của cậu đâu?”

“Phương án nào, tôi làm gì có!” Giản Phàm mặt vô tội lắc đầu.

Mọi người lăn đùng ngã ngửa, không rõ nên cười hay khóc, tự hỏi bản thân này giờ làm cái gì? Lục Kiên Định sôi máu định vỗ bàn thì Giản Phàm bồi thêm một câu: “Nhưng tôi có người biết rõ nội tình, không thể sai được.”

“Cái gì?” Lục Kiên Định giật nảy mình, tay cứng đờ.

Thật không vậy? Ai nấy hoang mang, mấy ngày qua người thì không tới, người tới chẳng làm gì, ai ngờ Giản Phàm ru rú trong phòng có nghi phạm mới.

Giản Phàm không để ý tới phản ứng của mọi người, đứng dậy rút trong sổ ghi chép ra hai bức ảnh, dán vào cái bảng của Hồ Lệ Quân, mọi người nhìn một cái càng bất ngờ, trên ảnh là một đám người mặc đồ tang trắng, giữa là hai mẹ con đang quỳ, xung quanh nam nữ tới mười mấy người, đó chính là người nhà Tiết Kiến Đình hôm đó tới cửa đòi công bằng, chuyện đã qua vài ngày, ký ức vẫn như mới.

Chương 218: Đường vốn không có, là đi mà thành. (3)

“Thành Cương, mày nói trên cái bảng này không có nữ nghi phạm, không có tinh thần đúng không? Giờ tôi tặng thêm cho mọi người một nghi phạm, Phùng Mai Mai, nữ, 31 tuổi, thất nghiệp, cái tên này không lạ chứ? Đó là vợ Tiết Kiến Đình.”

Cái tên có trong hồ sơ, Hồ Lệ Quân còn nhớ, ghé tai Lục Kiên Định thì thầm cái gì đó.

Giản Phàm mỉm cười gõ tấm bảng giải thích cho đám đông chưa hiểu: “Thái thịt thuận theo thớ, chặt xương phải tìm được đốt, trong mấy nghìn vụ án tôi xem có một đặc trưng, đó là kiến vật ngã voi, lay đồ đại thụ, nhiều chuyện chúng ta thua ở chi tiết nhỏ ... Vợ của Tiết Kiến Đình vừa trẻ trung, vừa xinh đẹp, con trai mới hơn 1 tuổi, trừ hai nhân tố này, tôi không nghĩ ra loại lưu manh côn đồ như Tiết Kiến Đình có nguyên nhân nào phải tự sát.”

“Hơn nữa sự kiện này mọi người không thấy có vấn đề à? Dân không đấu với quan, nghèo không đấu với giàu, Phùng Mai Mai, một nữ nhân gia đình bình thường, lấy đâu ra dũng khí quyết tâm đấu với chi đội hình sự? Nếu sau lưng không ai xúi bẩy giật dây, không ai chống lưng bày kế, có thể làm ra không? Báo chí không ai thao túng sao tung hô nhanh như vậy, xem bức ảnh đi, áo tang trắng xóa, bắt mắt chưa, nếu bọn họ ăn mặc bình thường tới kêu khóc thì tôi không chú ý đâu, nhưng nhìn ăn mặc như đi lên sân khấu diễn kịch thế này, rõ ràng có kế hoạch.”

“Tôi lang thang ở cái chợ đồ cổ bao ngày không lạ gì Tiết Kiến Đình là loại người thế nào, đừng nói cả chợ căm ghét hắn, đến cả cha mẹ hắn còn chẳng khác gì đã từ mặt hắn từ lâu. Hắn lấy vợ đi ở rể, thế thì đâu ra nhiều người vì hắn đòi công bằng thế? Chú ý thời gian, rất ngắn nửa ngày chưa tới mà cô ba chú bảy nháy cả ra rồi, tôi không coi thường nữ nhân, nhưng nếu một người mất chồng đau đớn tới khóc chết đi sống lại, còn bình tĩnh đi tổ chức lực lượng đông đảo vậy không? Đám người này có vấn đề.”

Kỳ thực Giản Phàm chưa nói hết, là người từng mấy lần thao túng loại chuyện này, y nhìn ra vấn đề ngay lập tức, không chỉ có thân nhân tới nhanh, chuyện sau đó càng khiến sóng gió bão bùng, khiến tổ chuyên án không thể không khẩn cấp dừng lại, phải có tổ chức chặt chẽ.

Đây là chuyện xấu của chi đội khiến mọi người tiềm thức né tránh không muốn bàn, vì thế mà bỏ xót, nếu không tin rằng sớm có người nhìn ra vấn đề trước Giản Phàm, đây là vấn đề tâm thái chứ không phải trí tuệ gây ra.

Lục Kiên Định rất thực tế hỏi nhanh: “Manh mối này có giá trị gì?”

“Rất có giá trị là khác.” Giản Phàm nói chắc nịch: “Có thể nói thế này, trong tất cả các manh mối, đây chính là manh mối trực tiếp nhất, kẻ đứng sau thao túng những người này, khuếch đại sự việc, chính là kẻ có liên quan tới vụ án. Đồng thời đây cũng là manh mối đơn giản nhất, người thao túng sẽ không ẩn mình kín đáo như khi gây án được, vì đây không phải chuyện phạm pháp, hẳn sẽ có lơ là. Thứ ba, đây là chuyện tương đối dễ vì cạy miệng họ dễ hơn cạy miệng đám tội phạm vào tù ra tội, điểm cuối của manh mối này chính là nghi phạm mà chúng ta muốn tìm, mọi người thấy sao?”

“Chả thấy sao cả.” Người đầu tiên lên tiếng không ngờ là Trương Kiệt, lại còn phần nộ phản đối: “Chồng người ta vừa mới chết, lại tìm tới vợ người ta, khác nào gõ cửa quả phụ, đào bới mộ chồng, loại chuyện này quá đê tiện, muốn đi thì cậu đi đi.”

Không ngờ gặp phải sự phản đối mạnh mẽ như thế, Giản Phàm không hiểu ra sao, nhìn Tiêu Thành Cương thì hẳn gãi đầu gãi tai như khi gặp cấu đố khó, nhìn Quách Nguyên, hẳn hơi trầm ngâm: “Giản Phàm, cậu ít ra thực địa, tôi chắc là cậu chưa bao giờ phải đi báo tử?”

Giản Phàm gật đầu xác nhận, lờ mờ hiểu ý Quách Nguyên.

“Tôi nói thế này nhé, phải đi báo tử cho nhà nạn nhân là chuyện mà tất cả cảnh sát ngán nhất, ngán hơn cả phải đi truy bắt tội phạm nguy hiểm. Không ai muốn làm hết, đảng này chúng ta muốn điều tra cái nhà họ cho rằng chính chúng ta làm

chồng người ta chết ...” Quách Nguyên không nói hết, chỉ thở dài.

Lục Kiên Định không xác định lắm, nhìn Hồ Lệ Quân hỏi ý, Hồ Lệ Quân khẽ gật đầu, hần mới lên tiếng: “Tuy khó, nhưng đây cũng là một biện pháp, Giản Phàm, nói rõ hơn đi, nếu có đường lối phá án hoàn chỉnh thì có thể thực thi. Tôi còn có thể bổ xung những khiếm khuyết pháp lý trong biện pháp của cậu, dù tra ra rồi, cậu làm gì được người ta? Hơn nữa điều này rời xa tôn chỉ vụ án.”

“Ài, đúng là đội trưởng có nhãn quang.” Giản Phàm lần đầu tiên phụ họa với Lục Kiên Định, giải thích: “Tôi đã suy nghĩ trình tự suốt mấy ngày qua, thứ nhất, lấy lý do vụ án chưa làm rõ, hạn chế đám Tề Viên Dân, Liên Nhận và người liên quan đi khỏi bản địa, đặc biệt là không được ra nước ngoài. Cái chết Tiết Kiến Đình đang điều tra, vụ án Đại ngọc điều chưa có định luận cuối cùng, áp dụng biện pháp hạn chế là hợp tình hợp lý.”

“Thứ hai, tôi kiến nghị lực lượng ngoại vi của chúng ta, các đại đội hình sự, các đồn công an tiến hành điều tra hành vi kinh doanh đồ cổ của Tề Viên Dân, phải làm cho thanh thế thật lớn, không cần tra ra cái gì, khiến chúng lo sợ là được, có khẩn trương mới dễ sinh sai lầm. Còn nếu phát hiện manh mối mới thì quá tốt, áp dụng biện pháp giám thị nơi cư trú hoặc tạm giam.”

“Thứ ba, đem lực lượng hạch tâm của tổ chuyển án dùng vụ hồi manh mối, lấy Phùng Mai Mai làm điểm đột phá, tra người liên quan tới sự việc này. Tôi tin kẻ thao túng cách hai ba tầng thậm chí nhiều hơn làm việc này, manh mối này sẽ chạm tới chu vi của hần, có lợi cho chúng ta xác định nghi phạm chân chính. Thêm vào cục đang điều tra, nếu các manh mối có điểm trùng khớp với nhau thì càng đơn giản. Tôi nghĩ tới áp lực nhất định, nhân vật quan trọng sẽ lại nhảy ra.”

Câu cuối cùng nói tương đối mập mờ, phương án này tính nguy hiểm ra sao thì mọi người đều nhìn ra, đem hạch tâm đặt ở ngoại vi, nếu không tác dụng, sẽ phải đi đường vòng lớn, một lần va vấp là một lần khôn, phương án này cần chỉ đội trưởng,

Lục Kiên Định thông qua mới được, không như tổ điều tra lâm thời, nói sao làm thế.

“Chuyện này ...” Lục Kiên Định chẳng giống cái tên hẵn, không phải người kiên định cho lắm, quá khôn khéo đưa đẩy nên tất nhiên do dự lo được lo mất nhiều, nghĩ rất lâu mới nói: “Lệ Quân, cô chỉnh lý hoàn thiện phương án, lát nữa tôi tìm chỉ đội trưởng báo cáo, phương án này để chỉ đội trưởng quyết định. Cuộc họp hôm nay tới đây thôi, mọi người đợi kết quả .. Trương Kiệt, Thành Cương tới lấy xe tổ bốn ở xưởng sửa chữa về.”

Hai tên này đều thích động tay chân hơn động não, ngồi này giờ mất kiên nhẫn rồi, nghe thấy lái xe thì chạy đi ngay, Quách Nguyên cũng ới một tiếng rồi chạy theo nốt, Lục Kiên Định an bài một câu rồi đi.

Hồ Lệ Quân lặng lẽ thu dọn tài liệu, thấy Giản Phàm vì không được mọi người ủng hộ nên hậm hực ngồi đó, an ủi: “Đừng nản, kế hoạch này của cậu tuy sáng tạo, nhưng rải lực lượng hạch tâm ra ngoại vi, nguy hiểm lớn lắm, đội trưởng Lục còn không dám tự quyết mà.”

“Nguy hiểm tương đương với thu hoạch mà, nếu là biện pháp thông thường thì đợi thêm mười bốn năm nữa à?” Giản Phàm lẩm bẩm, chợt nói thêm: “À chị Hồ, khi chị báo cáo phương hướng, nói với đội trưởng Lục thêm Vương Vi Dân và Lý Uy vào, cả hai đều là người sưu tầm đồ cổ, nói không chứng liên quan vụ án buôn lậu đồ cổ, điều tra họ cùng anh em họ Tề.”

Chương 219: Chuyện xấu khó nói ra lời. (1)

Hồ Lệ Quân lấy làm lạ: “Vừa rồi sao không nói?”

“Quên mất, chị báo hộ với đội trưởng Lục một câu.”

Cảm giác nụ cười Giản Phàm rất lạ, Hồ Lệ Quân nhú mày, có điều không nói gì cả, gật đầu rời đi.

Đưa hai người kia vào hiển nhiên vì ân oán cá nhân giữa Lý Uy và Ngũ Thần Quảng, lần trước Lý Uy đã bảo Giản Phàm, phương án gì cứ nhét tên ông ta vào là Ngũ Thần Quảng sẽ đồng ý, Giản Phàm cho cả Vương Vi Dân để tránh Ngũ Thần Quảng nghi ngờ.

Đi cả rồi, chỉ còn hai đồng chí già, Giản Phàm khiêm tốn nói: “Dì Thời, chú Nghiêm, vừa rồi cháu nói linh tinh quá, chú dì đừng cười.”

“Ha ha ha, trừ câu cuối cùng là nói linh tinh thì cái khác đâu giống, Tề Thụ Dân do chỉ đội trưởng và Lý Uy bắt, sao lại dính líu tới họ được.” Nghiêm Thế Kiệt cuối cùng bình phẩm một câu.

“Vậy cái khác thì sao ạ?” Giản Phàm hỏi kinh nghiệm người già.

“Chú ý an toàn.” Nghiêm Thế Kiệt trả lời một câu không liên quan, đôi mắt nhìn Giản Phàm không hiểu vì sao thấy rất nhiều nuối tiếc.

Vốn dưới tình huống bình thường mất một hai tuần xác định một phương án là không tệ, Ngũ Thần Quảng bất ngờ nhận được hai phương án khác nhau.

Càng bất ngờ hơn nữa là khi bốn cảnh sát trẻ tranh nhau ai được lái chiếc SUV cực ngầu của chi đội thì Hồ Lệ Quân từ trong khu làm việc chi đội đi ra, tới chỗ bốn người đang cãi nhau nói một câu: “Giản Phàm, ba người này do cậu chỉ huy, phương án của cậu được thông qua rồi.”

Chợ đồ cổ Nam Cung kéo dài 2km, cửa hiệu san sát, quán xá khắp lề đường, nhìn như luôn luôn phần hoa như vậy, đi tới khu vực trung tâm thì càng đầu người nhưng nhúc, chen vai thích cánh (*), bên tai là đủ thứ tiếng địa phương đang cãi vã mặc cả.

Thi thoảng có quán tụ tập cả đông người, chủ quán miệng như bôi mỡ lừa gạt người vây quanh, nói không chừng ai đó kích động xoẹt xoẹt đếm tiền ra mua về món đồ đồng nát. Có lẽ là do thành phố hiện đại hóa quá mức, cho nên bọn họ sùng bái chỗ này, hàng quán cổ kính, cột trụ lớn, hoành phi chữ vàng, đủ món đồ mang "dấu tích lịch sử", thu hút chú ý của người ta.

(*) Chen vai thích cánh: Chen vai sát cánh, ganh đua với nhau để nắm lấy phần thắng hay đua sức với nhau để cùng làm việc gì.

Hoàng kim thời loạn, đồ cổ thịnh thế, quả thực không sai.

Trước hiệu đồ cổ lớn nhất chợ Nam Cung là Tề Nguyệt Các hôm nay ồn ào, đỗ ở cửa là một chiếc xe cảnh sát ở đồn công an Nam Cung, người trong chợ đều nhận ra cái xe đó, bình thường trong chợ đánh đám gây sự, cơ bản chính cái xe này lôi người liên quan đi xử lý. Thời gian trước mọi người còn tận mắt nhìn thấy mười mấy cảnh sát vào Tề Nguyệt Các bắt cả đoàn người trong đó có ông chủ Tề đi, nhiều phiên bản lưu truyền khắp chợ Nam Cung này, dù phiên bản nào cũng có rất nhiều người vỗ tay sảng khoái, trong đó toàn là người cùng nghề, ai cũng trông đợi Tề Nguyệt Các sập, nhằm nhe kiếm chác món đồ chất lượng trong đó với giá mềm.

Có điều sự đời khó lường, chỉ mới một ngày ông chủ Tề lại xuất hiện ở Tề Nguyệt Các, vẫn cái bộ dạng Thái Sơn sập xuống không đổi sắc, dùng móng tay dài vuốt mái tóc bóng lộn, hôm đó còn như khoe khoang đi dọc chợ hàn huyên cảm ơn mọi người chiếu cố, thế là lời đồn đang bay đầy trời tự tan vỡ.

Hôm nay cảnh sát lại tới rồi, không rõ chuyện gì.

Mọi người đứng ở quán vươn dài cổ ngó nghiêng, không bao lâu thấy Tề Viên Dân tiếp hai cảnh sát từ trong cửa hiệu đi ra.

Toàn là người quen cùng con đường, một vị là đồn trưởng đồn công an Nam Cung, một vị là dân cảnh đi cùng, đi cùng Tề Viên Dân là Liên Nhận. Nhìn có vẻ không phải là tới bắt người, cho nên mọi người cũng chẳng hứng thú cho lắm.

Đồn trưởng Cung nách kẹp cặp tài liệu, khách khí cứ như bạn bè gặp mặt, lại mang theo vài phần áy này: "Ông chủ Tề, chúng tôi làm theo phép công, mong anh thông cảm, ài, cái con đường Nam Cung này của chúng ta chẳng bao giờ yên, nào lừa gạt trộm

cướp cái gì cũng có, nói ai có vấn đề tôi còn tin chứ, nói Tề Nguyệt Các có vấn đề, tôi dứt khoát không tin.”

Lời nói ít nhiều có vẻ nịnh nọt, đối với người quan hệ đủ cứng, tiền đủ nhiều, người làm cảnh sát cơ sở không ai muốn trêu chọc vào hết, huống hồ kinh phí rồi rất nhiều hạng mục chi tiêu ở đồn còn cần mấy đại hộ chiếu cố.

Đồn trưởng đồn công an thì hạ mình như thế, Tề Viên Dân chỉ cười gật đầu: “Đồn trưởng Cung, chúng ta giao tình nhiều năm, tôi là người thế nào, anh rõ nhất. yên tâm đi, chỉ cần một câu nói của anh thôi, muốn tra gì cũng được, tôi tuyệt đối không nói hai lời.”

Trong lúc khách khí qua lại thì Liên Nhận đi trước một bước mở cửa xe cảnh sát, tiễn hai vị cảnh sát đi.

Cảnh sát vừa đi, Tề Viên Dân ngạo nghễ liếc mắt nhìn đám đồng nghiệp xung quanh, có vài phần khinh bỉ, nhất là những người nhiều năm vẫn phải trải tám bạt bán hàng bên lề đường, càng không khác gì rác rưởi.

Kiều ngạo nhưng người ta có vốn liếng để kiêu ngạo, cả chợ này chưa ai lay chuyển được vị trí của Tề Nguyệt Các.

Nhàn nhã chấp tay sau lưng quay về cửa hiệu, Liên Nhận đi theo sau ông chủ, đi theo mấy chục năm hẳn biết lúc này ông chủ có điều muốn hỏi, quả nhiên là Tề Viên Dân tùy ý nói: “Tra thế nào rồi?”

“Không tra ra được, chúng ta thuộc khu quản hạt của đại đội 4, Kiến Đình xảy ra chuyện ở ngoại thành, sau đó đưa về đại đội một, chỗ đó cách quá xa, chúng ta không có liên hệ gì cả. Không biết kẻ nào cố ý kiếm chuyện.” Liên Nhận mắt hẹp, nhưng khi mở to thì đầy vẻ hung bạo.

“Ha ha ha, làm nghề này, kẻ ghen tỵ nhiều lắm, còn hai tên bán Đại ngọc điều thì sao?” Tề Viên Dân lại hỏi.

“Cũng không tra ra cụ thể, song nghe anh em trong giới đồn Đường Đại Đầu có can dự.”

“Đường Đại Đầu à ...? Hẳn là ai?”

“Người của Hộp đêm Thịnh Đường, chuyên cho vay nặng lãi, danh tiếng không nhỏ.”

Nghe tới cái tên Thịnh Đường, Tề Viên Dân hơi dừng lại, có điều trong đầu liên tưởng tới một nữ nhân vô cùng gợi cảm: “Chúng ta đâu có mắc mớ gì với loại người đó.”

“Vâng, đúng là không có ạ, nhưng mà thằng đó lại là em vợ của Lý Uy.” Chuyện qua rất lâu rồi, sợ ông chủ không nhớ, Liên Nhận bổ xung thêm: “Chính là tên cảnh sát năm xưa đã bắt anh hai.”

Tề Viên Dân ra hiệu ngừng lại, không nói thêm bất kỳ câu nào nữa, đi vào cửa hiệu lên tầng hai, đẩy cánh cửa gỗ không dán ký hiệu, đó là gian phòng tiếp khách. Đứng ở nơi này có thể thấy hết toàn cảnh chợ đồ cổ, cái bàn gỗ lim màu đỏ còn đặt hai chén trà xanh, là nơi vừa tiếp khách, giữa bàn có công văn đóng dấu đỏ.

Đó là thông báo hạn chế rời khỏi thành phố, yêu cầu trước khi điều tra ra vụ án cướp của thì không được phép tự tiện rời đi, Tề Viên Dân cầm lấy tờ thông báo, cảm thấy có chút tức cười: “Cả đời đi câu cá, cuối cùng bị người ta câu, đám cảnh sát này còn đê tiện hơn chúng ta.”

Liên Nhận hơi lo lắng: “Đại ca, thế này khác gì giam lỏng chúng ta, có sơ xảy gì thì không đùa được đâu.”

“Kẻ phải chết thì chết cả rồi, có gì mà phải sợ.” Tề Viên Dân thản nhiên vo viên thông báo ném đi, ngồi xuống bàn trà, bật bình nước điện chuẩn bị pha trà uống, thấy Liên Nhận vẫn có vẻ bất an thì bực mình: “Liên Nhận, đợi qua chuyện này thì cậu theo Thụ Dân ra nước ngoài, Thụ Dân một thân một mình không có ai bảo vệ, tôi cũng lo, đi đi.”

“Vâng.” Liên Nhận thấy đại ca vẫn vững vàng như núi thì bình tâm hơn, đi ra khép cửa lại.

Chương 220: Chuyện xấu khó nói ra lời. (2)

Cách Tề Nguyệt Các chừng 30 mét, ở đó có một quán sách cũ ghi "Ba mươi đồng một cuốn, không mặc cả", áo trắng tóc trắng, râu dài ba tấc, chủ quán bộ dạng tiên phong đạo cốt mới sáng sớm đã ngồi khoanh chân nhắm mắt dưỡng thần. Bề ngoài người này trông đáng mua hơn sách của ông ta nhiều, chẳng cần phải hóa trang cũng có thể diễn vai Trương thiên sư.

Mé trái của quán là Tề Nguyệt Các, khi cảnh sát tới, mọi người quanh đó đều thấy, một chủ quán vắng khách sang tán gẫu: "Lão Bạch, có thấy bộ dạng vừa rồi của Tề thái giám không?"

"Có gì để mà xem, mười mấy năm trước cũng như thế mà." Bạch Mao không thèm mở mắt, giọng điệu khinh miệt, kỳ thực hàng mi thọ kia giúp ích rất nhiều, chỉ cần hơi ngẩng đầu lên là thấy Tề Viên Dân đang cầm ấm tử sa rót trà, trông như ông ta đang nhắm mắt, người quen đều biết chẳng có gì qua được đôi mắt ông ta.

"Tôi thấy không ngông nghênh được bao lâu nữa đâu, thằng họa hại Hoa Đình chết rồi, Tề thái giám đi nhanh thôi, chuyện thất đức làm cho lắm vào."

"Ha ha ha, Lão Quật, cái đường này chẳng phải toàn hạng lừa gạt trộm cắp sao, lương tâm đâu ra, chưa thấy ai bị sét đánh hết."

"Á à, Lão Bạch, chửi tôi à? Chúng ta lừa gạt cũng là kiếm miếng ăn nuôi gia đình, sao đem so với chúng? Tôi thấy Tề thái giám sắp lạt thuyền rồi, cảnh sát vài ba ngày lại tới, báo tang không xa." Lão Quật là người đặt biệt danh thái giám cho Tề Viên Dân, vì hắn không râu ria gì cả, mặt béo tròn nhắn nhụ.

"Chưa chắc." Bạch Mao lần này thực sự nhắm mắt: "Xưa nay tiền có thể mua chuộc quỷ thần, mua cảnh sát có là gì."

Hiên cổ, phố dài, dòng người đông đúc qua lại nhấn chìm lời tán gẫu, một vị tiên ông khép mắt dưỡng thần như nhìn thấu thế sự, ai biết trong lòng ông ta đang cuộn sóng, hình ảnh đêm mưa mười mấy năm trước ùa về, ông ta chưa bao giờ quên.

Dù thế sách thì vẫn ba mươi đồng một cuốn, không nhiều lời.

Cách đó vài km là chi đội hình sự Đại Nguyên, Trương Kiệt lái chiếc SUV đít bụi vội vội vàng vàng về đội, dừng xe một cái là ba chân bốn cẳng chạy lên lầu hai, gõ cửa văn phòng Hồ Lệ Quân, vẻ mặt cấp thiết.

“Trương Kiệt, có chuyện gì thế?” Trong văn phòng, Hồ Lệ Quân đang lau súng, linh kiện tháo rời đặt đầy bàn, tay cầm cái giẻ lau nòng súng tới sáng bóng: “Có phải vẫn kẹt ở chỗ Phùng Mai Mai không?”

Vạn sự khởi đầu nan, nhưng không ai ngờ rằng lại khó đến thế, phó tổ trưởng Giản mang theo hai xe bốn người đi bảy tám chuyến mà không có thu hoạch, đám cấp dưới đã không nhìn được than phiền suốt ngày.

Trương Kiệt mặt như qua mướp đắng gặt đầu: “Tiết Kiến Đình khó chơi, cha mẹ vợ hẳn càng khó chơi hơn, vợ hẳn thì không ai chịu nổi, chúng tôi tới lần thứ tám rồi, không nói một câu, ép một chút là khóc, bé cả đứa bé khóc theo, làm người ta nhìn mà đau lòng ...”

Không biết là kể khổ cho bản thân hay là cho gia quyến người chết, dù sao cái mặt đau khổ lắm, cái tính hẳn đối diện với thổ phỉ cũng không sợ, nhưng gặp đôi mẹ con sứt sùi nước mắt như thế thì chịu chết, nhìn người ta không khỏi liên tưởng vợ con mình, thế nên lúc đó mới phản đối Giản Phàm.

Đợi hẳn kêu ca nửa ngày trời thì Hồ Lệ Quân đã lắp súng lại, cho vào bao súng đeo bên nách: “Trương Kiệt, tôi phụ trách điều tra đồ cổ, không giúp gì được anh em các cậu.”

Trương Kiệt xoa xoa tay cười nịnh: “Chị Hồ, phó tổ trưởng bảo tôi tới mời chị, cậu ấy nói, chuyện này nhất định chị mới làm được.”

“Cái gì, mời tôi, làm cao gồm nhỉ, sao cậu ấy không tự tới mà mời.”

“Xấu hổ chứ sao, hai ngày liền không hỏi được một câu, giờ người ta còn chẳng cho vào nhà, cậu ta không dám gặp ai, thấy đội trưởng Lục cũng tránh. Ài chị Hồ, chị đừng nói với ai nhé, vừa rồi bọn tôi tới nhà Tiết Kiến Đình, cái mụ già đang rửa mặt trong sân, chúng tôi vừa vào là hắt nước ra ... Ha ha ha, tôi né

nhanh chứ phó tổ trưởng Giản thành gà rớt nước luôn rồi, phải về thay quần áo ... Cậu ta hết cách, nếu không sao bảo tôi tới mời chị.” Trương Kiệt nói tới chuyện này có vẻ vui lắm, té ra phó tổ trưởng bị hất nước bắn làm khoan khoái lòng người như vậy.

“Đi thôi.” Hồ Lệ Quân nghe vậy không vui, đứng dậy mặc áo khoác lên, hai người xuống lầu, tới thẳng nhà nghỉ phạm.

Xe đi tới khu vực gần ngoại ô phía tây thành phố, trong trí nhớ Hồ Lệ Quân thì cách đây vài năm nơi này toàn là ruộng rau, lác đác vài cái nhà đất, vậy mà bây giờ đã toàn là căn nhà độc lập cao thấp khác nhau, một ít viện tử vẫn giữ được nét cổ xưa, tường bao đất, trong sân có cây táo giàn nho, kiểu nhà quen thuộc của Đại Nguyên ngày trước.

Ruộng rau còn rất ít, nhưng dù gì vẫn ngửi thấy mùi đất, mùi cây cỏ, suốt ngày ngồi trong văn phòng, ra tới đây tuy lạnh hơn, cũng thấy tinh thần hơn.

Xe dừng lại, Hồ Lệ Quân bật cười, một cái xe khác tới cùng lúc, nhảy xuống xe là Giản Phàm đã thay quần áo, đang mở cửa xe đỡ một vị vóc dáng ngang ngựa cỡ cửa xe.

Còn ai ngoài Thời Kế Hồng, Hồ Lệ Quân không nhịn được cười hỏi Trương Kiệt: “Các cậu định làm trò gì, định tổ chức chửi nhau với với bà gì kia à?”

“À, chị nói đúng rồi, phó tổ trưởng nói, đây là bản lĩnh của nữ nhân, phải mời nữ nhân giải quyết, cậu ta không chửi nổi, phải tìm hai m ...” Trương Kiệt may mà phanh kịp thời, không nói ra “hai mục già”, cười hì hì: “Hai cao thủ lợi hại hơn.”

Người vừa tới đủ, đang chuẩn bị đi vào thì cái cánh gỗ đã mở ra, Hồ Lệ Quân thấy Giản Phàm phản ứng thần tốc trốn ngay sau thân hình đồ sộ của Thời Kế Hồng, tiếp đó là xuất hiện bà già chừng sáu mươi, buộc khăn vuông màu xám, mặt đen da nhăn, hai mắt thù địch, tay cầm ghế nhỏ, đặt xuống cửa, chân phải gác lên chân trái, khí thế ... À không giọng như đời non lấp bể ập tới: “Ôi đời ơi là đời, sao mà cái số tôi nó khổ thế này, bà con nói hộ tôi với ... Chú nó thím nó, các anh các chị ... Mọi người tới cả đây nói hộ tôi đi. Đám cảnh sát chết đâm chết chém bức tử con rể tôi, giờ lại tới muốn bức tử nốt bà già khốn khổ này ... Nhà chỉ còn cô nhi quả phụ ... Con gái đáng thương của tôi, thẳng

cháu đáng thương của tôi .. Có cho người ta sống nữa không ... Con ơi là con ơi, con chết rồi sao không lôi cả đám khốn nạn này đi theo hả con ...”

Hồ Lệ Quân nghe một cái là biết Giản Phàm sao gặp khó rồi, quả nhiên bà ta vừa gào khóc một cái tức thì trái phải đổ ra đám nữ nhân cả già lẫn trẻ, còn có cả người bế con, tay vẫn dính bột, thậm chí xách cả ghế chuẩn bị ngồi xem ... Tổng cộng tới ba mươi người, nhân số vẫn còn tăng lên. Mặc dù không ai tới ngăn cản, nhưng bà già kia kêu khóc quá thê thảm, không chỉ làm người xem đồng tình, người nghe rơi lệ, nghe kiểu muốn chiêu hồn bắt đám cảnh sát đi giữa ban ngày.

Mấy chàng trai cao lớn dũng mãnh của đội trọng án lúc này như rùa rút đầu nấp sau người Thời Kế Hồng, nhất là Giản Phàm nấp rất kỹ, làm Hồ Lệ Quân nhìn thấy vừa thương vừa buồn cười.

“Dì Thời, bà ta đấy.” Giản Phàm ở sau thò tay ra chỉ: “Nào là nói tới chính sách, pháp luật, công lý ... Nói gì bà ta cũng giở trò này ra.”

“Đúng thế dì Thời, làm sao đây, ngày đầu còn cho vào nhà, giờ không qua được cửa nữa.” Quách Nguyên cũng lẩm lét nói.

“Bà ta còn lợi hại hơn cả bà nội Oa ca ... Á!” Tiêu Thành Cương vừa bình luận láo lếu liền ăn một cước của Giản Phàm.

Chương 221: Chuyện xấu khó nói ra lời.(3)

Trương Kiệt thấy bên kia hết chỗ nên nấp sau lưng Hồ Lệ Quân: “Chị Hồ, làm gì đi.”

Hồ Lệ Quân còn chưa kịp nói gì thì có vị ra oai, Thời Kế Hồng quay đầu lại đuổi cái đám nấp sau lưng mình như đuổi gà đuổi chó, quát mắng: “Cút ... Chút chuyện nhỏ thế này mà không không làm nổi, làm cảnh sát kiểu gì thế hả?”

Xung quanh nhìn cảnh mấy chàng cảnh sát cuống quít bỏ chạy mà không nhìn được cười, Thời Kế Hồng hùng hổ đi tới, hai tay chống hông cúi đầu nhìn xuống bà già kia, như hổ lớn nhìn chuột nhắt, rống lên: “Im, âm ỉ cái gì thế hả, bằng đấy cái tuổi đầu rồi còn làm cái trò không biết xấu hổ, để hàng xóm láng giềng tới xem trò hề hay ho lắm à? Ai làm gì bà, chính phủ bồi thường cho bà 12 vạn chưa đủ dưỡng lão à? Cái thằng con rể tai ương của bà có sống cũng suốt ngày cờ bạc gái gú, mang về nhà đồng nào không? Nói không chừng ngày nào đó bỏ con gái bà đấy, hay ho lắm à, hàng xóm ở đây ai không biết thằng đó là loại gì, à hay là chưa biết nên bà muốn tất cả cùng biết.”

Cái giọng vô địch thiên hạ của Thời Kế Hồng phát ra, dừng nói bà già trước mặt, mấy chàng cảnh sát còn phải bịt tai lão đảo lúi mấy bước, át cả tiếng của mấy láng giềng nói giúp, tiếng khóc của bà già kia cũng ngưng bật.

Nhìn hàng xóm láng giềng người giúp thì ít mà người đợi xem trò cười thì nhiều, bà già cũng hơi chờn, nhưng mà chửi nhau thì không thể thua thanh thế, nên vừa dừng một chút lại giở trò cũ, lăn lộn khóc lóc: “Không sống nữa, không sống nữa, tôi khổ quá mà ... Bà con tới nói đi, kẻ nào bắt nạt bà già này, ra đường bị xe đâm chết, ăn bị chết nghẹn, chết cả nhà, kiếp sau cũng không được chết tử tế ... Con gái đáng thương của tôi, đứa cháu đáng thương của tôi ... Ông trời ơi, ông có mắt không vậy?”

Ác nhân ắt có ác nhân trị, chỉ thấy Thời Kế Hồng miệng nhỏ nước bọt liên hồi: “Phì phì phì, mù già vô liêm sỉ, chửi ai thế hả, cẩn thận ông trời ứng lên người mình đấy, trên đầu ba thước có

thần linh, ông trời không mù đâu, kêu to vào đến lúc cả nhà chết không tử tế đừng kêu ai.”

Trần áp bà già kia một câu, sau đó dì Thời nhìn quanh, giọng lớn thêm vài phần: “Chuyện Tiết Kiến Đình chắc mọi người đều biết rồi, sợ tội tự sát, cho dù tự sát, chính phủ bồi thường 12 vạn, sờ tay lên ngực mà hỏi lòng xem, làm thế còn muốn thế nào? Ai mà không có con có cái, ai mà không phải kiếm miếng ăn nuôi gia đình, cảnh sát thì không phải người à? Nghe xem lời mụ ta có giống lời con người không? Cảnh sát chết hết thì bọn lưu manh như con rết bà ta tự tung tự tác à ... Bà kia, hôm nay dù tôi cởi bộ cảnh phục này, không làm cảnh sát nữa cũng phải chửi nhau với bà ba ngày, ai mà trốn là chó ...”

Với thể hình của Thời Kế Hồng, giọng nói càng có sức công phá hơn đối thủ vài lần, tình thế lúc này khá cân bằng, có người ủng hộ mẹ góa con cô, cũng có người chẳng lạ gì Tiết Kiến Đình là loại gì, chỉ trò ủng hộ cảnh sát, mà đa phần vẫn là muốn xem ai chửi lợi hại hơn, đúng sai không phải chuyện quan trọng.

Thế là hay rồi, bà già thì vẫn vật vã khóc lên khóc xuống, Thời Kế Hồng thì hăng hơn cả chấp hành nhiệm vụ trọng yếu, chửi om xòm làng phố. Hai người như kẻ thù gặp mặt, lại như gặp phải tri âm, chửi có đối thủ, chửi nhau mỗi lúc một đặc sắc, người xem đau hết đầu, không còn hứng thú giúp bên nào nữa, chỉ lù ra sau cười nói bình phẩm.

Hồ Lệ Quân thấy cảnh sát đi chửi nhau giữa đường phố thế này mất mặt, xong hai người kia chửi tới mức quên mình rồi, cô cũng khó giải quyết, mấy lần nhìn Giản Phạm thấy y cười vui vẻ lắm, như ngồi bên sông xem lửa cháy, làm cô tức giận lườm mấy cái. Thằng nhãi đầu óc thông minh nhưng không đặt vào chuyện đảng hoàng, toàn bày trò quỷ quái.

Rốt cuộc bên ngoài chưa phân thắng bại, người trong nhà không chịu nổi nữa, một nữ nhân tóc tai có hơi rối, bế đứa bé, mặt mày khổ sở càng tăng thêm vẻ đẹp nào nùng đi ra, kéo bà già vào nhà, bà già chưa chịu thôi, nhưng bị con gái nhét đứa cháu khóc văng tai vào lòng, vội vàng chuyển sang đỡ dành.

Nữ nhân kia thở dài nói nhỏ với mấy cảnh sát: “Mọi người vào đi.”

Thành công rồi, Giản Phàm chỉ đợi có thể, chạy tới ân cần đỡ Thời Kế Hồng vào nhà, cười tí mắt.

Người thiện ắt có chỗ ác, mà kẻ ác cũng có chỗ thiện, câu đó không sai.

Bà già vừa rồi chửi bới chúa ngoa độc ác lúc này thành thành người bà hiền từ, miệng "ê a" dỗ dành đứa cháu còn chưa biết nói, tiếng khóc vừa nhỏ đi là ấn bình sữa vào mồm, nhìn đứa cháu đưa hai tay bụ bẫm cầm quai bình sữa bú chùn chụt, cười vui mừng.

Cảnh tượng này lọt vào mắt mọi người, đều có cảm giác hôm nay nghe phó tổ trưởng mời người tới chửi nhau có hơi quá đáng, nhất là Trương Kiệt trừng mắt nhìn Giản Phàm, Giản Phàm gãi gãi mũi, ngượng ngùng không nói gì.

Hồ Lệ Quân đuổi Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt ra ngoài trông cửa, giải tán đám đông, Quách Nguyên thấy trong nhà toàn trẻ con với nữ nhân, cũng chạy nốt. Phùng Mai Mai tự kéo một cái ghế ngồi, chỉ sô pha bảo ba người Giản Phàm: "Ngồi đi."

Nhìn bài trí thì cũng là một nhà dư dả, đồ gia dụng đều là loại mới chưa phai sắc, TV LCD 29 inch, tường treo ảnh kết hôn của Phùng Mai Mai và Tiết Kiến Đình, có vẻ chưa quá lâu, nếu không biết gì nhìn vào, đây là gia đình hạnh phúc bình thường.

"Nam nhân của tôi không giống mọi người nói, bất kể anh ấy ở ngoài kia làm cái gì, anh ấy đối xử với mẹ con tôi rất tốt, chúng tôi kết hôn hai năm, anh ấy chưa bao giờ to tiếng với tôi ..." Lời còn chưa hết, nước mắt đã chảy ra, Phùng Mai Mai khóc thút thít.

Thời Kế Hồng vừa rồi còn khí thế như nuốt chửng sơn hà, lúc này không biết nói sao, nhìn sang Hồ Lệ Quân, Hồ Lệ Quân không tỏ thái độ mà nhìn Giản Phàm, có vài phần không vui. Cục đang điều tra chuyện tiết lộ bí mật, kỳ thực trực tiếp đi tìm người bị hại là biện pháp tốt, nhưng rõ ràng biện pháp này không thực hiện được, chồng người ta chết ở chi đội, làm sao có thể phối hợp? Thế nhưng Giản Phàm lại cứ làm hành vi trái lẽ thường, giờ hay rồi, thành thế cười hổ muốn xuống cũng không được, gỡ cả tổ trừ Nghiêm Thế Kiệt bị kéo cả vào đây.

Ba người còn chưa nghĩ được tiếp theo nói ra sao thì Phùng Mai Mai lại nói: “Anh ấy đã chết rồi, các người còn muốn gì nữa? ... Anh ấy có ngàn vạn cái sai cũng chưa tới tội chết đúng không? Mẹ tôi tuy già cả hồ đồ, nhưng vẫn biết ai tốt ai xấu, thân với con rể còn hơn con ruột ... Trong mắt các người, chúng tôi đều là phần tử tội phạm đúng không, hận chúng tôi không chết hết đi mới hài lòng phải không?”

Tuy không to tiếng chửi bới, nhưng không thua kém gì bà già kia, đặt mình vào thế yếu, nói có lý có lẽ khiến Thời Kế Hồng không đối đáp được, còn Giản Phàm tất nhiên là mồm mép lợi hại, nhưng với cũng phải đối diện từng loại người thôi, cãi nhau với mồi Lương Vũ Vân cũng không sợ, chấp hết mấy tên trong đội, nghi phạm cũng bị y quay như chong chóng, nhưng hiển nhiên với cô gái khóc lóc là y chịu chết.

Thế nên trừ Thời Kế Hồng, Giản Phàm còn mời Hồ Lệ Quân.

Chương 222: Chuyện xấu khó nói ra lời.(4)

“Phùng Mai Mai, cô hiểu lắm rồi.” Hồ Lệ Quân tiếp lấy đề tài này: “Cái chết của chồng cô còn có vài điểm nghi vấn cần làm rõ, đương nhiên, trách nhiệm chủ yếu do chúng tôi sơ xuất.”

“Một người sống sờ sờ, trong mắt các người chỉ là sơ xuất?” Phùng Mai Mai bối mớ, hai mắt đỏ hoe: “Nếu người nhà của các người cũng bị sơ xuất như thế, các người có tiếp nhận không? Các người cũng không bận tâm à? Các người có thể bình tĩnh ngồi đây mà nói chuyện à? ... Nam nhân của tôi mới đi vài ngày, các người tới ức hiếp mẹ góa con côi, đó cũng là sơ xuất?”

Hồ Lệ Quân há miệng không nói thành lời.

Nữ nhân này không hề đơn giản, Giản Phàm này giờ vẫn bàng quan, trán có vài lọn tóc rủ, khuôn mặt tiêu tụy, những không che dấu được dung mạo xinh đẹp, Tiết Kiến Đình xem ra chẳng phải loại tử tế, ít nhất biết kiếm vợ đây.

Thời Kế Hồng lên tiếng: “Phùng Mai Mai, vừa rồi chúng tôi nói có hơi quá lời, tôi xin lỗi cô và mẹ cô, kỳ thực chúng tôi tới đây là muốn làm sáng tỏ thêm sự thực, mong cô ủng hộ công tác của chúng tôi ...”

Nói tới đó thì ngưng bật, không phải Phùng Mai Mai cắt ngang, mà là cô ta đột nhiên đứng dậy, dựa vào tủ TV, giống như không nén nổi phẫn nộ, đôi mắt nhìn Thời Kế Hồng như kim châm, như dùi, như dao nhọn, nói từng chữ một: “Ủng hộ? Nam nhân của tôi chết trong tay các người, vậy mà muốn tôi ủng hộ? ... Xin lỗi? Các người xin lỗi có làm nam nhân của tôi sống lại không? Nếu được tôi đập đầu làm trâu làm ngựa cho các người ... Đừng tưởng mẹ con chúng tôi dễ bắt nạt, xem các người làm gì được chúng tôi?”

Bi thương pha lẫn căm hận, hai hàm răng nghiến chặt, từng chữ rít qua kẽ răng, xem ra đúng là mẹ nào con nấy, vừa rồi tạm thời thỏa hiệp chỉ là vấn đề thể diện, giờ đối đầu thực sự mới bắt đầu đây, Giản Phàm nhíu chặt mày, càng ngày càng thấy mình không sai.

Thời Kế Hồng thấy thiếu vốn từ, lại nhìn Hồ Lệ Quân cầu cứu, Hồ Lệ Quân gặp khó, đội trọng án thường xuyên gặp chuyện đi báo tin cho thân nhân người chết, cô nhiều lần gặp cảnh người nhà khóc lóc mất kiểm soát, dù là khóc hay tâm trạng mất ổn định còn dễ, chứ kiểu lạnh lùng bình tĩnh lại chất chứa căm hận này, đã có nhận định tư duy không dễ nói, huống hồ chồng người ta thực sự chết trong tay chi đội.

Phùng Mai Mai nói hết, tuy không đuổi khách nhưng nhìn thái độ, e là đợi ba người họ tự cúi đầu bỏ đi.

“Cô nhầm rồi, chồng cô không phải tự sát, mà là chết trong tay chúng tôi.”

Cái gì!?

Giản Phàm chưa chịu thua đang liên tục tính kế thì nghe thấy một câu nói chấn kinh như vậy.

Tiếp đó liền thấy Hồ Lệ Quân từ ghế sofa đứng dậy đối diện với Phùng Mai Mai: “Tôi không phủ nhận đây là ngôi nhà ba người hạnh phúc, trong mắt cô, chồng cô là nam nhân tốt nhất trên đời. Tình cảm hai người tốt như vậy, tôi tin cô biết chồng cô làm gì, hẳn không sạch sẽ gì hết, nếu không thì cô chẳng đồng ý phương án hòa giải đâu, cô căm phẫn thế, còn nhận tiền làm gì? ... Hẳn tự sát, điều đó không cần nghi ngờ gì hết, có viện kiểm sát điều tra và pháp y làm chứng, không ai làm giả được, nếu cô muốn oan có đầu nợ có chủ, tìm tới cùng thủ phạm, tôi nghĩ trong lòng cô thừa hiểu, người phải chịu trách nhiệm không phải là chúng tôi.”

A, Giản Phàm giật mình, đây chính là điều mình đang định nói, đang tổ chức ngôn ngữ thì bị cướp lời rồi, mắt nhìn Hồ Lệ Quân sùng bái, vẫn là chị Hồ từng nhiều lần cổ vũ khích lệ mình, vài phần mạnh mẽ vẫn quyến rũ thành thực, không mất trí tuệ. Không biết dây thần kinh nào không đúng, cảnh trước mắt không liên quan gì mà lại nhớ tới đêm hoang dại đó, dù Hồ Lệ Quân kiếm cơ say rượu, nhưng cảm giác đó mới là con người thật của cô, cuồng nhiệt hoang dại, không phải là nghiêm túc lạnh lùng ... Hổng, sao lúc này lại thất thần, vội néo mạnh bản thân, đề phòng lại để tâm trí trôi mất.

Câu nói này rất hay, trúng ngay chỗ yếu, Phùng Mai Mai tuy nhếch mép làm vẻ không thèm để ý, tiềm thức né tránh ánh mắt Hồ Lệ Quân, động tác nhỏ này lập tức bị sự tinh tế của Giản Phàm cùng ánh mắt thăm vấn của Thời Kế Hồng tóm được, cùng ra một kết luận: Đường này không sai.

Không nói cũng chẳng làm khó được Hồ Lệ Quân, đi qua đi lại như suy nghĩ, chậm rãi nói: “Tôi là nữ nhân từng ly hôn, tôi nghĩ có thể hiểu được nỗi đau như muốn chết cả con tim này, tôi cũng hiểu phân lượng của một nam nhân trong lòng nữ nhân yêu là thế nào ... Kỳ thực hai người là một đôi khiến người ta hâm mộ, đơn giản, ít vướng bận, trong lòng cô, chồng cô là tất cả, trong lòng chồng cô, mẹ con cô là tất cả.”

Trong phòng bỗng chốc im ắng hẳn, tim Giản Phàm bị bóp nhẹ một cái, giờ mới nhớ ra, mắt nhìn Hồ Lệ Quân có chút áy náy.

“Tôi nói một chuyện đơn giản nhất, chồng cô trong mắt cảnh sát là kẻ vào tù ra tội, cô cho rằng bằng vào vài cuộc thăm vấn mà dọa chết được hắn à? Hắn đâu chỉ một lần phải tiếp xúc với cảnh sát, chỉ cướp món đồ cổ mà khiến hắn tự sát được sao? Nói ra chẳng ai tin đâu.” Hồ Lệ Quân tiếp tục lời lẽ đanh thép: “Kỳ thực có vài lời tôi không muốn nói, nhưng cô ép tôi phải nói, vậy tôi nói, đừng nói cô không tin chồng cô tự sát, tôi cũng không tin, nhưng hắn rõ ràng là tự sát rồi. Tôi nghĩ có hai nguyên nhân khiến người ta tự sát, một là tuyệt vọng cùng đường, hai là sợ hãi tội độ. Chồng cô có ngôi nhà hạnh phúc, có người vợ xinh đẹp và đứa con trai kháu khỉnh, vậy thì không phải tuyệt vọng. Chỉ còn lại sợ hãi, hắn sợ gì? ... Thứ hắn lưu luyến nhất trong lòng là gì là thứ hắn sợ nhất ... Những chuyện này đừng nói là cô không hiểu.”

Vẻ mặt Phùng Mai Mai từ quyết liệt chuyển sang hoang mang rồi bi thương, hai tay ôm lấy mặt khóc rống lên, người dần dần, dần dần ngồi xuống, dựa vào tủ, co quắp lại, khóc tới toàn thân run bần bật, có lẽ vì đã khóc quá nhiều rồi, nước mắt không còn nữa, giọng cũng khàn dần nhỏ đi, thi thoảng nấc lên.

Đó là cách đột phá phòng tuyến tâm lý trong thăm vấn, khi tâm tình dao động kịch liệt, sẽ có biểu hiện đặc trưng như thế

này, cũng là thời cơ tốt nhất để thăm vấn, Thời Kế Hồng cực kỳ tán thưởng mấy câu này của Hồ Lệ Quân, mỗi câu như búa tạ nện vào tâm khảm Phùng Mai Mai, xoay chuyển mâu thuẫn. Thế nhưng Giản Phàm lại thất thần rồi, quên mất tới đây để làm cái gì, vì cũng nhìn ra người dao động tinh thần còn có cả Hồ Lệ Quân, khi ấy chỉ nghĩ dùng nữ nhân đối phó nữ nhân, giờ mới nhận ra Hồ Lệ Quân và Phùng Mai Mai có điểm giống nhau ...

Cả hai đều là nữ nhân cực kỳ yêu chồng, tuổi tác thậm chí tương đương.

Lần này khóc liền mấy phút, nếu không phải bà già ở phòng bên gọi, Phùng Mai Mai đáp một câu thì e là còn khóc một thời gian nữa, trả lời mẹ mình qua loa vài câu, Phùng Mai Mai ngừng khóc.

Hồ Lệ Quân lúc này kéo ghế đỡ Phùng Mai Mai ngồi xuống, rút mấy tờ giấy ăn đưa Phùng Mai Mai, chuyển sang giọng nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Chồng cô là tay cứng rắn lắm, cảnh sát thăm vấn đều phải giơ ngón cái, cũng đau đầu không thôi, chúng tôi còn chẳng thăm vấn ra được gì. Tội kia cùng lắm phán ba năm thôi ... Tôi nghĩ, khẳng định có người lấy thứ quý giá nhất ra uy hiếp hắn, khiến hắn không thể không tự chọn đường chết, đó là vì bảo vệ mẹ con cô, vì bảo vệ gia đình mà hắn chọn lấy cái chết.”

Chương 223: Đâu ai bán thuốc hối hận. (1)

Cứ như là sợ Phùng Mai Mai không khóc vậy, Giản Phàm cũng phải ớn, tiếng nấc nghẹn ngào của Phùng Mai Mai vừa vang lên không lâu, Hồ Lệ Quân lại tấn công: “Tôi không tin cô không biết gì, chẳng lẽ cô không muốn làm gì vì chồng mình?”

“Nhưng ... Nhưng ... Người đã chết rồi, tôi còn làm gì được nữa.” Phùng Mai Mai chấm nước mắt nói đứt quãng.

“Có chứ, cho chúng tôi biết, ai xúi cô bao vây chi đội hình cảnh, yên tâm, chúng tôi không phải tới tính nợ cũ, tiền đã bồi thường rồi, đó cũng là trách nhiệm chúng tôi nên chịu.”

“Chuyện này ...” Tiếng khóc ngừng lại, Phùng Mai Mai nhìn Hồ Lệ Quân môi mở ra mấy lần nhưng không thể đủ quyết tâm.

“Cô yên tâm, chúng tôi chỉ đi tìm kẻ phải chịu trách nhiệm cho cái chết của chồng cô, sau khi xảy ra chuyện, tin tức này đã bị phong tỏa, không biết vì sao lại bị lộ ra. Từ khi chồng cô chết đến khi người nhà cô xuất hiện chưa tới 10 tiếng, thậm chí pháp y còn chưa kiểm tra xong ... Chúng tôi muốn điều tra phải chăng có kẻ cố ý lợi dụng sự thiện lương, kích động gia đình cô quấy nhiễu công tác tổ chuyên án. Nói không chừng kẻ này liên quan tới cái chết của chồng cô, chúng tôi muốn chân tướng, cũng là công lý cho chồng cô.” Hồ Lệ Quân nói hết sức nhẹ nhàng tình cảm.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể.” Phùng Mai Mai kiên quyết lắc đầu.

“Tại sao không?”

“Tuyệt đối không thể, đồn trưởng Cung cũng là cảnh sát, ông ấy là đồng nghiệp của cô mà.”

“Đồn trưởng Cung nào?”

Giản Phàm chợt nhớ ra một người, hỏi vội: “Có phải đồn trưởng Cung của đồn công an Nam Cung không?”

“Đúng thế.” Phùng Mai Mai gật đầu rồi lại lắc đầu: “Không thể nào là ông ấy, nam nhân của tôi nhiều lần gặp chuyện, đều là tôi đi tìm đồn trưởng Cung nhờ giúp, tuy ông ấy là cảnh sát, nhưng

quan hệ với nam nhân tôi rất tốt ... Không thể nào là ông ấy, sáng hôm đó tôi vừa dậy thì ông ấy tới nói có chuyện quan trọng, khuyên tôi nghĩ thoáng, người dù sao đã không còn, nghĩ cách có bồi thường ... Nhà tôi có già có trẻ, tôi là nữ nhân, còn chú ý nào nữa? Đồn trưởng Cung rất chiếu cố nhà tôi, tôi nghĩ không hại chúng tôi ... nên ...”

Tin tức này làm cả ba người bàng hoàng, Hồ Lệ Quân tìm tấm ảnh trên người, đó là ảnh hiện trường hôm đó: “Mấy người này có phải người thân của cô không? Chẳng lẽ đồn trưởng Cung cũng thông báo cho họ?”

Phùng Mai Mai do dự mãi mới chỉ một thanh niên trên bức ảnh: “Chỉ có đứa em họ xa của tôi thôi, còn lại ... Tôi chưa bao giờ gặp.”

Hỏi nửa ngày trời, hỏi ra chuyện hết sức khó tin, một đám người đòi công lý toàn là người không liên quan, Hồ Lệ Quân quay đầu nhìn hai người kia, Thời Kế Hồng vẫn ngẩn ra, Giản Phàm thì bóp trán, cái vẻ, chuẩn bị đau đầu rồi ...

“Phong tỏa tin tức nghiêm ngặt ... Hiện chỉ giới hạn ba người chúng ta biết, tôi báo cáo với đội trưởng Lục rồi quyết định.”

Vừa mới rời nhà Phùng Mai Mai, Hồ Lệ Quân hết sức khẩn trương an bài, chuyện này là tất nhiên không ai ý kiến gì, lại an bài Trương Kiệt kiểm chỗ kín đáo gần đó để theo dõi động tĩnh nhà Phùng Mai Mai, sau đó hai chiếc xe phóng hết tốc lực trở về chi đội.

Hồ Lệ Quân đã đi báo cáo, Tiêu Thành Cương và Quách Nguyên thì chưa biết tình hình, thấy mặt mày mọi người khó coi, còn cho rằng chẳng hỏi ra cái gì, vừa vào tới văn phòng lại còn than vãn, kêu mệt sức, tốn công lại bị chửi bới, Thời Kế Hồng đang khó chịu sẵn, vung cánh tay như hộ pháp cho mỗi tên một bộp, mắng: “Suốt ngày dì, dì gọi thân thiết lắm, nói là đi ăn cơm, té ra mấy đứa gọi dì đi chửi nhau.”

Tiêu Thành Cương ôm đầu cười cợt giải thích: “Dì Thời, không phải lỗi của cháu, là Oa ca đưa ra chủ ý xấu đấy, cháu không chấp hành mệnh lệnh không được.”

“Dạ đúng đấy ạ, muốn đánh dì cứ đánh cậu ta.” Quách Cương muốn kéo Giản Phàm chết chòm.

“Dì Thời, không phải nói chứ, vừa nãy dì đúng là oai phong hết chỗ chê, so với Trương Phi năm xưa quát ba tiếng ở cầu Trường Bản còn lợi hại hơn, phần tử phạm tội gì cũng bó tay chịu trói. Oa ca nói dì lợi hại lắm mà cháu còn không tin ... Mục Quế Anh năm xưa chỉ như dì thôi.” Tiêu Thành Cương không biết có phải có bạn gái rồi nên bản lĩnh nịnh bợ tiến bộ rồi không.

“Đúng đúng, từ hôm nay trở đi, người cháu sủng bái nhất không phải Sherlock Holmes, không phải phó tổ trưởng Giản, mà là dì ... Dì là thần tượng của cháu.” Quách Nguyên xun xoe hết cỡ, ý đồ sau này có chuyện khó nhằn tương tự thì rủ dì Thời đi, hiệu quả gấp trăm lần so với thằng Tiêu Thành Cương vô dụng.

Mặc dù hôm nay tổ chuyên án có phát hiện trọng đại, thế nhưng với đồng chí già sắp nghỉ hưu không màng tới công tích hay thăng tiến nữa thì cũng không phải chuyện gì quan trọng.

“Hai đứa bé này chẳng qua ít thấy thôi.” Thời Kế Hồng nghe hai người ca ngợi không ngớt thì quên hỏi tội, buông tay ra, có vài phần đắc ý khoe khoang: “Khi dì ở đại đội bốn, có lần phần tử giáo phái tụ tập gây sự, có biết là bao nhiêu người không? Hơn sáu trăm người đấy, biết chúng si cuồng thế nào không? Dù còng vào rồi còn hô hào thi pháp gì đó, bên trong còn có người thân phận cao hơn cả chi đội trưởng của chúng ta ... Mấy đứa biết dì làm thế nào không? Hừ ... Dì chia chúng ra 15 người một tổ, lấy lý thuyết phục, lấy tình vỗ về, nói cho chúng không đánh nổi một phát rắm, ngoan ngoãn theo dì lên tàu hỏa về nguyên quán ... Một mình dì giải tán hơn 400 người, công lao lớn như thế, chi đội chẳng thưởng ... Có điều dì cũng không thêm bận tâm.”

Dì Thời nói tới nước bọt bắn tứ tung, nói chuyện này sang chuyện khác, nói tới chỗ hưng phấn còn hoa chân múa tay, còn minh họa cứ như đang ở hiện trường thật, xem còn thích hơn xem kịch trên sân khấu, ba người Giản Phàm vỗ tay rào rào.

“Dì Thời, hôm nay Oa ca đưa ra chủ ý xấu, sao dì toàn đánh bọ cháu mà không xử lý anh ấy?” Tiêu Thành Cương thấy Thời Kế Hồng nói xong hưng trí ngời xuống, ngạc nhiên hỏi.

“Đúng ạ, dì đánh cậu ta đi, bọn cháu không ngăn đâu.” Quách Nguyên đổ dầu vào lửa, bị Giản Phàm sai phái mấy ngày liền, lòng rất ám ức: “Thế này là sao chứ, hay dở gì ở đại đội một cháu cũng là thẩm trưởng, là Phi Hồ tướng của đại đội một, từ khi bị vào tổ chuyên án, toàn chuyện bực mình, suốt ngày đi dây dưa với bà già nữ nhân, lại còn bị chửi ... Có chút hiệu quả đã đành, đây mấy ngày liền không được cái chó gì. Nhìn cậu ta là cháu muốn đá vài phát, hay là cháu giữ cho dì đá nhé?”

“Nói hai đứa thế nào đây? Còn lải nhải, kém Giản Phàm quá xa, làm việc khó khăn chút là cần nhẫn, không nghĩ cách giải quyết, chỉ lảm mồm, vô tích sự ... Ai bảo không có hiệu quả, lần này thu hoạch lớn ...” Thời Kế Hồng đang dương dương đắc ý thì nghe thấy Giản Phàm hắng giọng một tiếng, sực tỉnh cười quảng quác như vịt: “Ha ha ha ... Lỡ lời, lỡ lời, cái miệng này thật là ...”

“Oa ...” Quách Nguyên hết nhìn Thời Kế Hồng lại nhìn Giản Phàm, tức thì hiểu ra, không vui: “Này Giản Phàm! Làm cái gì thế, ngay cả bọn tôi mà cũng không tin à?”

“Ài, ngồi xuống đi.” Giản Phàm thở dài xua tay, chuyện người mình đâm sau lưng chẳng hề dễ chịu: “Chẳng phải chuyện hay ho gì đâu, biết ngay bây giờ đấy, sợ lúc đó hai người lại mong là không biết gì.”

Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương ù ù cạc cạc nhìn nhau, xem vẻ mặt Giản Phàm không giống đùa, đều trở nên nghiêm túc, có vẻ không phải chuyện hay ho gì thật.

Chương 224: Đâu ai bán thuốc hối hận.(2)

Bốn người đứng ngòai không yên, một lát sau có tiếng bước chân gáp gáp đều cùng khản trương đứng lên, chỉ thấy Lục Kiên Định vội vội vàng vàng chạy vào nhìn Giản Phàm từ trên xuống dưới một lượt: “Giỏi, giỏi lắm.”

Sau đó chỉ cả bốn: “Từ bây giờ trở đi những người ở đây không được tự tiện rời đội, cho tới khi điều tra rõ ràng ... Tiêu Thành Cương, cậu đổi cái xe khác tới chỗ ở của Tiết Kiến Đình, cùng Trương Kiệt theo dõi, đề phòng chuyện ngoài dự liệu. Quách Nguyên, cô Thời cho hai người bốn đội viên, triệu tập em họ của Phùng Mai Mai về đây xem là loại gì. Giản Phàm, Lê Quân, hai người danh nghĩa tra án tới đồn công an Nam Cung, hẹn Cung Văn Quân ra, chú ý, đây mới chỉ là suy đoán, ai để lộ tin, tôi đích thân đưa vào ban đốc sát.”

Ba chiếc xe cảnh sát lập tức chia ba hướng phóng đi, tổ chuyên án im ắng mấy ngày, lặng lẽ nổi sóng gió rồi ...

Người bình thường phạm tội kết quả không tốt, nếu không phải người thường phạm tội, kết quả càng tệ.

Không bao lâu sau trong văn phòng của phó tổ trưởng Giản có một vị mặc cảnh phục, trung niên rồi, trên 40, sắc mặt hơi nhợt nhạt, trông giống vừa khóc lóc một hồi, Giản Phàm nhìn hẳn, người này giống như muôn phần thống khổ cúi gầm mặt, hai tay vò đầu.

Tục ngữ nói thế nào nhỉ, đó là không có chỗ mua thuốc hối hận.

Đó là Cung Văn Quân, vừa mới bị Ngũ Thân Quảng, Lục Kiên Định và Hồ Lê Quân tam đường hội thẩm, hay dở gì thì còn nể mặt vị đồng nghiệp này một chút, địa điểm thẩm vấn là văn phòng làm việc của đội trọng án. Có Phùng Mai Mai và em họ Phùng Khả Thâm xác nhận, không cho vị đồn trưởng Cung này có chút cơ hội chối cãi nào. Làm Giản Phàm phải trở mắt là vị này trông giống thiết hán không dễ khuất phục, vậy mà còn tệ hơn Phùng Mai Mai, chỉ vài ba câu đã khóc rồi, nào là hổ thẹn với

sự bồi dưỡng của tổ chức, hổ thẹn với dạy bảo của lãnh đạo, rồi còn có lỗi với Đảng và nhân dân, khóc tới nước mắt nước mũi ròn ròn, khóc tới Giản Phàm nghe cũng xót xa.

Giản Phàm có ít nhiều ấn tượng về người này, hơn một tháng trước tới chợ Nam Cung lều lổng, y có qua đồn công an tìm hiểu tình hình, khi đó đồn trưởng Cung ít nhiều lên mặt quản gia, chớp mắt cái đã rơi vào cảnh này, nói thế nào cũng khiến người ta khó chịu trong lòng.

Gọi là thổ chết cáo thương sao? Chưa tới.

Có điều loại cảm giác không khác bao, Giản Phàm chỉ làm một động tác, khẽ khép cửa lại không nhìn nữa.

Cách đó một gian phòng, Hồ Lệ Quân cầm sổ ghi chép báo cáo tình hình: “.. Phùng Khả Thám, em họ Phùng Mai Mai có tiền án ăn trộm ngồi tù, theo như lời khai của hắn, 7 giờ 40 phút sáng ngày 6 tháng 11, tức là chừng 7 tiếng sau khi Tiết Kiến Đình tự sát, Cung Văn Quân tìm tới chỗ ở của hắn, thông báo tin Tiết Kiến Đình đã chết, đồng thời đưa ra chủ ý tập hợp gia quyến bao vây chi đội, hứa rằng sau khi thành công sẽ lấy một phần tiền đền bù của chính phủ trả cho hắn làm thù lao. Tiếp đó Phùng Khả Thám mời mấy người quen đóng giả làm người thân tới chi đội tạo thanh thế ... Sau đó Phùng Mai Mai theo Cung Văn Quân an bài lấy 2 vạn trả cho Phùng Khả Thám làm thù lao, cơ bản đúng lời khai của Cung Văn Quân ...”

Trong suốt quá trình nghe báo cáo, Ngũ Thần Quảng không nói một lời, mặt âm u như mưa rào, tra đi tra lại cuối cùng tra tới người mình, làm sao mà ai vui vẻ được. Nguồn tin của Cung Văn Quân lại càng khiến người ta thất kinh, không phải từ người trông coi, mà là từ thẩm vấn viên Hứa Lập Minh. Vừa rồi Ngũ Thần Quảng đóng cửa gọi điện, chắc là xin chỉ thị cục, Hồ Lệ Quân đoán chừng cả hai người kia sẽ cùng ngồi bên trong khá lâu.

“Mất mặt, mất mặt quá thể ... Mặc cảnh phục, phục vụ cho gian thương, mất mặt ... Lần này mất mặt quá lắm rồi.” Ngũ Thần Quảng gõ bàn rồi chuyển thành đấm bàn, lửa giận không suy mà còn càng lúc càng thịnh: “Lại còn là Lý Tám Trụ gì nữa chứ, một tên tù phạm mà chỉ huy được cả một đồn trưởng đồn

công an, đi gây chuyện với chính người mình ... Cảnh sát nghe tội phạm chống lại cảnh sát ... Nhục, nhục quá! ... Ngoài kia đồn thổi đồn công an tra ít thì vấn đề ít, tra nhiều vấn đề nhiều, triệt để tra thì bắt cả đồn, tôi không tin, giờ xem ra bọn họ nói nhẹ lắm, giờ không tra mà vấn đề tự tới ..”

Cái này nói cũng đúng, cảnh sát tham ô hối lộ nhận của đút còn lý giải được, giờ nghe tội phạm chỉ huy chống cấp trên, chẳng hóa tội phạm cao hơn cả cấp trên à? Lãnh đạo nào chịu nổi, trong phòng chỉ có tiếng chửi bới của Ngũ Thần Quảng, không ai dám nói gì, chưa tra ra thì đứng ngồi không yên, tra ra rồi chết nửa người.

“Chi đội trưởng, người của đốc sát thành phố tới.”

Lục Kiên Định nhắc một câu, nhìn qua cửa sổ thấy một chiếc xe cảnh sát mang dấu hiệu đốc sát đi vào sân, sau đó có ba đốc sát đội mũ cảnh sát màu trắng đi về phía đội trọng án.

“Đưa đi đưa đi ... Tạm thời chưa thông báo cho gia đình.” Ngũ Thần Quảng khẽ xoa tay, có tiếc nuối, có tức giận, càng có cảm giác bất lực.

Người đi rồi, một trước hai sau kẹp Cung Văn Quân vào giữa, rời khỏi cửa, đầu cúi gằm bao lâu Cung Văn Quân đột nhiên ngẩng đầu nhìn Giản Phàm, nhìn người dụ mình tới chi đội, ánh mắt không biết truyền đạt thứ tin tức gì, nhưng ai oán thâm hơn cả oán phụ mất chồng, Giản Phàm sồn gai ốc.

Xe đi rồi, Cung Văn Quân bị đưa đi, Ngũ Thần Quảng ra ngoài không nói không rằng chỉ vỗ vai Giản Phàm một cái, Lục Kiên Định đi sau còn chẳng nhìn lấy một cái đã đi ...

Í, sao hôm nay hai vị lãnh đạo cũng như oán phụ vậy? Mà lại còn oán mình, thế là sao?

“Giản Phàm, làm sao thế? Khó chịu à?”

Sau lưng có người gọi khẽ, chính là người khiến Giản Phàm mỗi lần đối diện đều xấu hổ không sao thích ứng được, Hồ Lệ Quân đã đi ra, không biết đã đứng sau lưng Giản Phàm bao lâu, bàn tay đặt lên vai y, bóp nhẹ: “Mấy năm trước tôi làm một vụ án, đích thân bắt một đồng nghiệp, khi đó cảm giác của tôi cũng giống cậu bây giờ, có chút không đành lòng, thấy không đáng

thay cho hẳn, trong lòng cuồn buồn bực không vui suốt thời gian dài ...”

Lời nói nhỏ nhẹ khiến Giản Phàm thoải mái hơn một chút, nhìn Hồ Lệ Quân, trông cô có vẻ nhìn thế sự còn bình đạm hơn mình vài phần, lại hỏi: “Tôi có cảm giác như mình làm chuyện gì xấu vậy, chị Hồ, giờ cảm giác chị ra sao?”

“Hiện giờ à?” Hồ Lệ Quân thu tay lại mỉm cười: “Chẳng có cảm giác gì, nghi phạm là một khái niệm rất rộng, bây giờ hẳn không phải đồng nghiệp mà chỉ là nghi phạm mà thôi, bắt ai cũng như ai. Một vài chuyện thật khó tin được, đồn trưởng một đồn công an, lại có tư giao thâm tình với tên lưu manh, sống giúp che dấu tội lỗi, chết giúp đòi công bằng, trước mặt tiền, chẳng ai cao thượng được, chuyện này không liên quan tới nghề nghiệp.”

Hai người bất tri bất giác đi sóng vai bên nhau vào văn phòng, Thời Kế Hồng và Quách Nguyên cũng nghe thấy câu này, kết quả bất ngờ chẳng khiến một ai vui vẻ, thấy hai vị phó tổ trưởng ngồi xuống, Quách Nguyên chợt nhớ ra cái gì: “Chị Hồ, dì Thời, tôi phát hiện ra một vấn đề của phó tổ trưởng Giản, mọi người có phát hiện ra không?”

“Tôi có vấn đề gì?” Trong lòng Giản Phàm vốn đang bực bội, nhướng mắt lên đe dọa hỏi.

Chương 225: Hung án thôn nhỏ. (1)

“Mọi người không thấy thật à?” Quách Nguyên thấy mọi người hồ nghi, chỉ Giản Phàm nói với vẻ ngạc nhiên: “Chỉ cần Giản Phàm động não một cái là có cảnh sát gặp họa ... Mọi người không tin à, lần trước thì đám người Ngô Đích rụng như sung vậy, bốn năm người xử phạt, ba bị khai trừ, còn mấy người bị đóc sát bắt. yên ổn chưa bao lâu cậu ta tổng luôn Cung Văn Quân vào rồi ... Riêng tội xúi bẩy gia quyến gây chuyện là mất cảnh phục, chưa nói đào bới ra vấn đề gì lớn hơn không.”

Lời này khiến Giản Phàm nhíu mày chẳng buồn đáp, Thời Kế Hồng mồm há ra, vỗ tay đánh đét một cái: “Đúng đúng, hình như là thế thật đấy, có lần tôi nói, cái mồm quạ của Giản Phàm linh lắm, đúng thật, rất là linh.”

Hồ Lệ Quân nhìn bộ mặt như khỉ ăn ớt của Giản Phàm không nhin được cười.

“Nà, này ... Mọi người thái độ gì thế hả? Cứ như là tôi xúi bẩy họ vậy.” Giản Phàm nhìn ba người kia cười mãi, sinh bực: “Được rồi, được rồi, tôi trời sinh xúi quẩy, ai đụng vào người đấy xui xẻo, tránh xa tôi ra.”

Hai người kia đùa quen rồi không thấy gì, Hồ Lệ Quân biết Giản Phàm không vui, chuyển chủ đề: “Được rồi, được rồi, chúng ta quay về chuyện chính, manh mối này đã lộ diện, có đột phá từ Phùng Mai Mai, đoán chừng Cung Văn Quân và Hứa Lập Minh không chống nổi đâu, chúng ta đợi kết luận của đóc sát, có điều sơ bộ nhận định, sự kiện này do Lý Tám Trụ của vụ án buôn lậu cổ vật 323 mười bốn năm trước gây ra. Nhưng vấn đề là tên Lý Tám Trụ quanh năm không lộ diện này có liên hệ thế nào với Tề Viên Dân? Còn Tề Thụ Dân ở trong những sự kiện này có hành vi gì mà chúng ta không biết không? Địa bàn của Tề Viên Dân ở chợ Nam Cung, về lý luận thì hẳn lên tiếng sẽ dễ hơn Tề Thụ Dân, vì sao lại mượn tay Lý Tám Trụ làm việc này? ... Sắp hết giờ làm rồi, lát nữa Giản Phàm và Quách Nguyên đi thay thế

đám Tiêu Thành Cương, cho mấy vấn đề để suy nghĩ, tổ chúng ta chỉ có bốn chàng trai thôi, chịu khó vất vả!”

“Khoan khoan chị Hồ, chị vừa nói một đồng cái gì thế? Tôi chưa hiểu.” Còn đang mải trêu Giản Phàm, hơn nữa Hồ Lệ Quân tác phong nhanh gọn dứt khoát, nói cũng nhanh, làm Quách Nguyên chưa hiểu gì.

“Thế thôi mà còn không hiểu, anh bị ngốc à?” Giản Phàm bắt ngay lấy cơ hội xỉ nhục: “Lý Tám Trụ hành tung bất định, không biết tìm đâu, Tề Thụ Dân là người nước ngoài, tìm thấy muốn bắt cũng phải xin văn phòng ngoại sự tỉnh, hấn mà ở lý nước ngoài thì chịu chết. Giờ lại tra tới đầu người mình, chúng ta chỉ có thể ngầm tiến hành, tin tức này giữ bí mật được bao lâu không ai chắc, mà mọi manh mối nhìn có vẻ không liên quan tới mục tiêu của chúng ta, mò gà lại mò phải ổ cóc, lãnh đạo đang không biết ra tay từ đâu.”

“À, ra là thế.” Quách Nguyên và Thời Kế Hồng vỡ lẽ, tuy là giải thích từ góc độ khác nhưng dễ hiểu hơn vài phần.

Hồ Lệ Quân không ngờ Giản Phàm chẳng tham gia hội thẩm mà nhìn ra khó khăn trong đó, hỏi: “Vậy cậu nói xem, phải ra tay từ nơi nào?”

“Làm sao tôi biết, tôi mà biết nói không chừng là ai đó lại xui xẻo.” Giản Phàm như giận dữ nói: “Đi thôi, Trương Kiệt và Thành Cương canh gấn một ngay rồi, đi thay họ ... Quách Nguyên, anh sợ xui xẻo thì đừng theo.”

“Xì, trên đời có chuyện gì xui xẻo hơn là quen cậu nữa không?” Quách Nguyên kéo áo khoác chạy theo Giản Phàm.

Trong mắt Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương, theo dõi chỗ ở của Phùng Mai Mai là chuyện cởi quần đánh rắm, thừa thãi.

Hai người cả sáng tán gẫu tưng bừng, toàn là lời lưu manh, hai tên hợp nhau hết sức, nhưng nói tới chiều cũng chán, thay nhau xuống xe hoạt động cho giãn gân cốt, còn mua về một đồng đồ ăn vặt, ăn uống rồi đi nhà xí mấy lần mới thấy Giản Phàm và Quách Nguyên tới thay ca.

Nơi canh gác cách chỗ ở của Phùng Mai Mai theo đường thẳng chỉ chưa tới 30 mét, dùng chiếc xe dân dụng, đỗ bên đường, xe

của đội trọng án thường dùng đều sử dụng biến số dân dụng, không phô trương như xe đồn công an.

Mùa đông trời tối sớm, gió càng lạnh cắt da cắt thịt, Giản Phàm xuống xe thì trời tối đen, sao lấp lánh trên cao, bên đường lác đác những quán hàng nhỏ, dọc đường đi gọi điện thoại. Ở nhà còn dễ, một câu chấp hành nhiệm vụ là xong, nhưng bận rộn một cái là chẳng còn thời gian lãng mạn tình cảm với chị Tương nữa, Tương Địch Giai thông cảm cho tính chất nghề nghiệp của y, còn an ủi rất nhiều, Giản Phàm hối hận không thôi, dụng phải vụ án không biết ngày nào mới kết thúc.

Người đi đường thưa thớt, đây là khu dân cư toàn kiến trúc nhà độc lập, không có chung cư cao tầng, cho nên phương tiện công cộng cũng ít, đèn đường còn không đủ, cách rất xa mới thấy được một cái đèn lại còn cháy bóng chẳng ai thay. Giản Phàm gõ gõ cửa xe, đợi Tiêu Thành Cương thò đầu ra, hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Không, nhàn đến phát chán, cứ như chê bọn em không có việc gì mà làm vậy, anh trông đi, em đói chết rồi.” Tiêu Thành Cương nói với giọng thoát nợ.

“Khoan.” Giản Phàm tức thì phát hiện điều gì đó không ổn: “Người trong nhà đâu?”

“Thì vẫn ở đó, suốt cả ngày không ra ngoài.” Tiêu Thành Cương chẳng nhìn, ngáp một cái.

“Mày nói gì thế, tối thế này mà còn chưa bật đèn, làm gì có ai.”

“Hả? Không thấy ra ngoài, cũng không thấy ai tới.” Trương Kiệt giờ mới thò đầu nhìn, đúng là nhà Tiết Kiến Đình tối om om, chẳng có nổi một ngọn đèn, tức thì ngớ ra.

“Thật là ...” Quách Nguyên không có thời gian mà chửi mắng nữa, hết hồn vẫy tay: “Mau mau tới xem sao.”

Hai người trên xe nghe thế cũng hoảng, vội vàng đẩy cửa ra thì Giản Phàm đã chạy trước rồi, đang cẩn thận quan sát bốn phía, Quách Nguyên kinh nghiệm phong phú áp tai vào cửa, thì thầm hỏi: “Chắc chắn là không ai ra ai vào?”

“Không, chắc chắn không, buổi sáng mọi người vừa đi là bà già đóng cửa ngay, sau đó không ra nữa.” Trương Kiệt chột dạ

giải thích, vì thực ra bọn họ vì không coi trọng nhiệm vụ này nên không quá chú tâm, cũng không rõ có lúc nào lơ là không, hiện giờ chỉ có thể nói thế.

“Sẽ không có vấn đề gì chứ?” Tiêu Thành Cương giật mình thon thót, bên trong nhà im như tờ, không nghĩ thì thôi, nghĩ cái là run.

“Sao đây?” Quách Nguyên không biết làm sao, hỏi Giản Phàm.

“Gõ cửa chứ làm sao!” Giản Phàm nói xong đi tới gõ vòng sắt: “Có ai ở nhà không?”

Mấy người kia cũng vừa gõ vừa gọi, bên trong nhà không có ai ra, hàng xóm có người xuất hiện, thấy bọn họ ồn ào bực mình nói: “Buổi sáng bị cảnh sát quấy nhiễu, mẹ con họ sợ chạy rồi.”

“Lúc nào?” Giản Phàm hỏi vội.

“Ai mà biết, không có ai thì đi rồi chứ sao.” Hàng xóm bực bội đóng cửa.

Bốn người nhìn nhau đều có cảm giác không lành.

“Thành Cương, mày leo tường vào xem sao.” Giản Phàm thúc giục.

“Mẹ nó, sao lại là em, tự ý xông vào nhà dân à?” Tiêu Thành Cương bực bội không chịu, làm cảnh sát lâu cũng biết vài thứ kiêng kỵ.

“Mẹ mày, mau lên đi, còn tự ý vào nhà dân cái gì, nếu bọn họ có làm sao thì toàn bộ gặp họa hết.” Giản Phàm cáu tiết đá một phát.

Tiêu Thành Cương hoảng lên, Trương Kiệt chống tay vào tường làm thang người, Tiêu Thành Cương dẫm tay hấn làm chỗ tựa leo lên tường, lát sau nghe thấy tiếng “á”, rồi cửa mở ra.

Ba người còn lại nối nhau đi vào, cửa đóng kín, gọi vài tiếng không ai thưa, đẩy nhẹ không ngờ cửa mở, rón chân rón tay đi vào, lập tức ngửi thấy mùi máu tanh tươi, giữa phòng là cái bóng trắng, đầu bẻ ngoặt sang bên góc độ bất thường, đôi mắt trắng dã mở trừng trừng nhìn về phía cửa, gần như lập tức cả Giản Phàm và Quách Nguyên lão đảo lùì lại.

Chương 226: Hung án thôn nhỏ. (2)

Giản Phàm chỉ thấy mắt hoa lên, tay chân mềm nhũn bằng giá, miệng thở hồng hộc, Quách Nguyên vung tay tát Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt: “Con mẹ nó, bọn mày lần đầu làm cảnh sát à? Chỉ canh gác cũng để xảy ra chuyện .., Giản Phàm! Giản Phàm! Cậu làm sao thế?”

Giản Phàm toàn thân co giật như lên cơn động kinh, khó khăn lắm mới nói được: “Thông báo cho đội! ...”

Hoảng rồi, loạn rồi, Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương còn hồ đồ không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Quách Nguyên lại đá thêm mỗi tên một phát, rút điện thoại gọi về đội trọng án.

Xe cảnh sát hú còi chạy khỏi cổng chi đội, phá vỡ trời đêm tĩnh mịch.

Chưa đầy hai mươi phút sau Lục Kiên Định tới nơi, thấy bốn đội viên tổ chuyên án ngồi bệt trước cửa, mỗi bên hai người, pháp y bật đèn vào trong.

Đèn sáng rồi.

Ngoài cửa chỉ liếc nhìn một cái, Giản Phàm đã thấy ruột gan lộn tung phèo, Phùng Mai Mai sáng nay còn trò chuyện, lúc này mặc chiếc áo len trắng nằm trong vũng máu đỏ, cổ như bị bẻ gãy thành góc độ kỳ quái. Giản Phàm tức thì cúi đầu xuống "ọ" một tiếng, nhưng không nôn ra gì, chợt nhớ ra, cuống lên: “Đội trưởng, trong nhà có đứa bé, đứa bé ... Mau tìm đứa bé, còn có người già.”

“Mau ... Lão Hậu, tìm xem còn có ai?” Lục Kiên Định cuống cả lên.

“Nơi này ... Có bà già, vẫn thở ... Đưa tới bệnh viện.”

Trong nhà có người hô, hai pháp y dìu bà già hôn mê bất tỉnh ra sân, Giản Phàm hét lên: “Đứa bé, mau lên, còn có đứa bé ... Tìm nó.”

Gần như vừa khóc vừa gào, tiếng người hỗn loạn, kinh động bốn xung quanh, lát sau lại có tiếng người: “Nơi này ... Bị chùn trong chần, vẫn thở, không kịp đưa tới bệnh viện, ai giúp với ...”

Giản Phàm không nghĩ gì xông vào, Lục Kiên Định và Quách Nguyên giữ không được, ở trong phòng ngủ, đứa bé bị chàm chần tới tím tái, pháp y cẩn thận đặt thẳng người đứa bé, cởi áo, hai tay đặt lên ngực đứa bé làm hô hấp nhân tạo ...

Một, hai ... Năm, mười ...

Đứa bé xem ra bị chàm trong chần khá lâu, pháp y chán nản đứng lên, trán lấm tấm mồ hôi.

“Chú, chú ... Thử lần nữa đi ...”

Giản Phàm thấy pháp y đã dừng, kéo tay gọi, giọng nói như khóc, một cái nhà yên tĩnh, chốc lát thành hiện trường hung án, Giản Phàm sợ thì ít áy náy thì nhiều, nhìn đứa bé sắp mất đi sinh khí, không giúp được gì, chỉ biết cầu khẩn.

“Chú, thử đi ... Không thì chú dạy cháu ...” Giản Phàm lau nước mắt, đứa bé không biết tên là gì, mắt nhắm nghiền, không biết có mở mắt ra được nữa không, đặt tay lên ngực đứa bé nghe hiệu lệnh pháp y.

“Được rồi, bình tĩnh, cần phải rất bình tĩnh.” Viên pháp y thấy tâm tình Giản Phàm kích động như thế, dù cảm thấy không còn hi vọng vẫn nói: “Tôi làm hô hấp nhân tạo, cậu ép tim, tôi làm một lần, cậu làm năm lần, cứ thế ... nhớ chưa?”

“Cháu phải sống, nhất định phải sống nhé.

Hai tay Giản Phàm đã cứng đờ vì lạnh, đứa bé nằm dưới không có chút phản ứng nào, da xanh tím đi, nước mắt chảy ra không cả kịp lau, chỉ lẩm bẩm : “Cháu phải sống, cháu phải sống, cố lên, cố lên!”

Thời gian tích tắc tích tắc trôi đi, lại năm rồi mười phút, pháp y thì thoảng lại kiểm tra vẫn không thấy gì, người đứa bé cảm giác lạnh hơn, môi dần tím tái, hi vọng như đang xa dần, nhưng chàng trai kia vẫn chưa từ bỏ hi vọng.

Ở bên ngoài lại có thêm xe cảnh sát tới, hai cánh cửa mở ra đồng loạt, là phó cục Tiêu và Ngũ Thần Quảng.

Phó cục Tiêu có vẻ vô cùng tức giận, vừa xuống xe chưa biết nếp tẻ gì đã quát tháo: “Thế này là thế nào? Ai, có những ai ở hiện trường, là cảnh sát nào phụ trách?”

Đồn trưởng đồn công an khu vực biết lãnh đạo thành phố, vội vàng báo đúng sự thực: “Báo cáo, là bốn đồng chí Trương

Kiệt, Quách Nguyên, Giản Phàm, Tiêu Thành Cương của đội trọng án.”

Phó cục Tiêu chưa hỏi trắng đen đã vung tay: “Đình chỉ, đình chỉ hết cho tôi, đuổi về nhà.”

Ngũ Thần Quảng vội vàng nói: “Phó cục trưởng Tiêu, kỳ thực chuyện này không phải lỗi của họ, nhất là Giản Phàm và Quách Nguyên, bọn họ chỉ ...”

“Lúc này còn nói không liên quan à? Gây chết người rồi đấy .” Phó cục trưởng Tiêu quay sang trút giận lên cả Ngũ Thần Quảng: “Các anh làm ăn kiểu gì thế hả, rốt cuộc là phá án hay là phá hoại? Tra đi tra lại chưa thấy được cái gì mà toàn sinh ra chuyện phiền hà, lần trước rồi tới cả lần này, điều này chứng tỏ anh chưa đủ sát sao với đội ngũ, không biết giao việc vào tay đúng người.”

Bên ngoài lãnh đạo chửi mắng, bên trong vẫn cứu người, Giản Phàm không nhớ lập đi lập lại động tác bao lần, cứ máy móc lảm bảm đếm.

Một, ha, ba ...

Oa!

Rốt cuộc lần này ông trời không làm người ta thất vọng, một tiếng khóc văng nhà như đứa bé đang ngủ say bị đánh thức, pháp y thở phào nhìn chàng cảnh sát không quen đang méo máo khóc chảy nước mắt nước mũi, nhìn không rõ khóc hay cười, hai tay luống cuống đưa ra, như muốn bế đứa bé mà không dám, một lớn một nhỏ cứ vậy khóc.

Hồ Lệ Quân biết tin muộn một chút, tới nơi thì hiện trường đã bị người xe vây kín mít, đội trọng án, phân cục ngoại ô và đại đội sáu, chuyện điều tra tiền kỳ đã bắt đầu với hàng xóm xung quanh, khó khăn lắm mới chen vào được hiện trường. Vài pháp y đang kiểm tra hiện trường, hỏi tình hình mới nhất, chết chưa tới hai tiếng, một chết một trọng thương, hỏi tới đứa bé, pháp y chỉ phòng ngủ, Hồ Lệ Quân chạy vào, sững người ...

Giản Phàm đang bế một đứa bé, vừa khóc vừa đung đưa dỗ dành, thi thoảng lại quệt nước mắt, miệng ê a không biết hát gì ru đứa bé ngủ.

Cảnh tượng đó ai nấy im lặng, ngay cả phó cục Tiêu đang hung hăng đòi đình chỉ đòi đuổi người nhất thời không dám nói gì, nếu không e danh tiếng gây dựng bao năm của ông ta sẽ trôi theo dòng nước hết.

Nhưng chuyện chỉ mới bắt đầu thôi.

“Chị Lục, nghe vụ án diệt môn kia chưa, cả nhà bốn người chết hết, chỉ còn đứa bé một tuổi ... Người trên bộ xuống rồi, nghe người chi đội nói, kinh khủng lắm.”

“Giám sát trên bộ đã xuống rồi à?”

“Hôm nay các lãnh đạo triệu tập hết bên điều tra hình sự tới họp đấy, chị nghĩ vì chuyện gì, em vừa xem tài liệu cuộc họp.”

“Ôi sắp hết năm rồi còn xảy ra chuyện này, bên chi đội e là không dễ sống.”

“Chị Lục, chị còn nhớ chàng cảnh sát đẹp trai năm ngoái tới chỗ chúng ta không? Giản Phàm ấy, ở lễ biểu dương, chúng ta còn gặp.”

“Nhớ chú? Mà làm sao?”

“Bây giờ là phó tổ trưởng tổ chuyên án rồi, liên quan tới vụ án diệt môn.”

“Chà, thăng nhanh vậy sao, mới bao tuổi chú?”

“Không bằng Ngô Đích, có điều Ngô Đích ngã ở vụ án này, còn cậu ấy bị đình chỉ, em nghe chồng em kể, đội trọng án gác cửa người bị hại khi xảy ra chuyện này, hai cục trưởng và chính ủy tới hiện trường, đình chỉ toàn bộ bọn họ. Tổ chuyên án đó đụng vào ai chết người đó, cục bắt dừng hai lần rồi, bảy tám cảnh sát gặp họa, đoán chừng cục không dám đào sâu nữa.”

“Ôi, cái nghề của chúng ta là thế, trách ai được, ai không may thì vậy thôi.”

Văn phòng tổng hợp cục công an Đại Nguyên, vừa bố trí xong hội trường, hai cô cảnh sát nhân lúc rảnh rỗi tán gẫu vụ hung án mấy ngày qua đang âm ỉ khắp nơi. Thiếu chút nữa là thành vụ án diệt môn rồi, nhưng mà người ta vẫn thích dùng hai chữ "diệt môn" để thể hiện trình độ am hiểu nội tình, cùng với độ oanh động của vụ án này. Thế là qua miệng người này người kia, nghe càng dễ sợ, so với "sát nhân ma vương" Vương Ngạn Thanh nổi tiếng một thời ở Đại Nguyên còn đáng sợ hơn.

Thú không biết mãi mãi làm người ta sợ hãi, hơn nữa lời đồn đại đáng sợ luôn hữu hình, đối với chàng cảnh sát đang ở trung tâm vụ án, người biết đều nuối tiếc hoặc cảm thông, giống hai cô gái có duyên gặp mặt một hai lần này, vẫn còn nhớ nụ cười tươi rói đơn thuần, tới văn phòng còn dạy họ ăn uống.

Chương 227: Không sai chớ nói lỗi. (1)

Tầng 5, phòng hội nghị đa công năng, đội trưởng Cao tới từ đại đội 6 đang báo cáo với lãnh đạo quá trình phá án vụ án vào nhà giết người 1116.

“... Căn cứ vào kiểm tra hiện trường vụ án thôn mới đường Trần Thủy, giữa hai kiến trúc nhà dân thường có nhà xí đơn giản do cư dân tự làm ra. Nghi phạm chính thông qua khe hở rộng bằng một người này nhảy vào sân, né tránh hai nhân viên theo dõi, người bị hại Phùng Mai Mai bị cắt động mạch cổ chết ngay tại chỗ. Người mẹ Trần Hương bị đánh mạnh vào đầu, chết trên đường tới bệnh viện, thủ pháp gây án của nghi phạm rất thuần thực, đều một chiêu trí mạng. Hiện đã thành lập tổ chuyên án điều tra, lực lượng 17 người, nhân viên ngoại vi trên 30, lần lượt kiểm tra 1246 cư dân sống ở thôn mới, đồng thời tiến hành đối chiếu với ba trạm gác giao thông ...”

“Ài, Tiểu Cao, dừng lại đi ..” Phó cục trưởng Tiêu thấy lại sắp bắt đầu tràng giang đại hải liền không khách khí cắt ngang: “Ở chỗ này, có thể khoe công, còn kêu khổ thì khỏi, nói thẳng kết quả đi.”

“Kết quả ... kết quả ...” Đội trưởng Cao ngập ngừng: “Không có bất kỳ tiến triển nào, hiện trường không có dấu vết giá trị, giết người rất chuyên nghiệp, lảng giềng không nghe thấy tiếng động nào, theo tư liệu mà đội trọng án cung cấp, chúng tôi cho rằng liên quan tới hành vi phạm tội của Tiết Kiến Đình khi còn sống, có kẻ lo lảng bị bại lộ nên giết người bịt miệng.”

“Đừng có cho rằng, càng đừng có hảnh là, các anh ngày đầu làm cảnh sát sao? Giám sát của bộ công an đã xuống, hai tuần rồi mà ngay phương hướng điều tra còn chưa xác định, tỉnh truy cứu thì ai chịu trách nhiệm?” Phó cục trưởng Tiêu phân quản điều tra hình sự, chuyện này trong phạm sự, thế nên áp lực trên đè lên ông ta bao nhiêu, ông ta trút cho cấp dưới bấy nhiêu.

Hội nghị còn có cục trưởng Lương, chính ủy Trương, phó cục trưởng Trần, phó cục trưởng Tiêu, ban bệ đầy đủ, phía dưới có

chi đội trưởng Ngũ và chính ủy chi đội, đội trưởng Lục đội trọng án, cùng với mười mấy nhân viên tương quan. Không khí khẩn trương, bình thường xảy ra vụ án thì thông báo tình hình vụ án xong sẽ hỏi chỉ thị của lãnh đạo, lần này hay rồi, lãnh đạo bị lãnh đạo của lãnh đạo ép cho nổi giận, không thềm nghe cả diễn biến vụ án.

“Chi đội trưởng Ngũ, các anh có kiến nghị gì không?” Cục trưởng Lương thấy phó cục trưởng Tiêu lại chuẩn bị lên tiếng thì nói xen vào.

Ngũ Thần Quảng chỉ nói hai chữ: “Gộp án.”

Người khác nghe câu này không sao chứ mí mắt Lục Kiên Định giật một cái, nếu gộp cả vụ án mất cấp Phân cục Tấn Nguyên và vụ án đột nhập giết người, có nghĩa là vụ án này vẫn đề lên đội trọng án, tổ chuyên án giờ khiến 3 người chết 7 cảnh sát mất chức rồi.

“Gộp án?” Mọi người xì xào bàn tán cả cục trưởng Lương cũng ngạc nhiên, trầm ngâm suy nghĩ: “Một là vụ án trọng yếu tỉnh đôn đốc, một là vụ án cấp thiết bộ đôn đốc, anh vẫn kiên trì cho rằng hai vụ án này có liên hệ gì với nhau hay sao? Hiện giờ bên ngoài đang có nhiều dị nghị với công tác của các anh thời gian qua đây, vụ án Phân cục Tấn Nguyên chưa điều tra ra manh mối đã phát sinh ra bao chuyện rườm rà ... Cục ủng hộ công tác của chi đội, nhưng không thể ủng hộ vô nguyên tắc, nếu gộp án, phương hướng sai lầm, làm lỡ thời cơ điều tra, chúng ta sẽ phải gánh trách nhiệm từ bộ, tỉnh và các phương diện xã hội. Áp lực này không nhỏ đâu, giờ đường dây nóng của cục mỗi ngày nhận hơn trăm cuộc gọi, toàn là chỉ trích.”

Đây là biện pháp uyển chuyển ra thời hạn với phía dưới, bộ quan tâm, lại còn phản ứng xã hội mạnh mẽ, cho anh một hai tháng là giải rồi, phá được án trong kỳ hạn là tỷ lệ cực nhỏ, thông thường có tác dụng tạo kịch tính trong phim ảnh mà thôi, ở ngoài đời đa phần là vượt quá thời hạn, khi đó anh có công lớn tới mấy cũng bị xóa bỏ.

“Cây ngay không sợ chết đứng, tôi kiên trì gộp án, vì công hay vì tư, tôi tin mọi người đều nhìn rõ.” Ngũ Thần Quảng nhìn mấy cấp trên, trừ phó cục trưởng Tiêu ra thì đều ít tuổi hơn mình,

sau khi nói một câu khó hiểu, nhìn quanh một vòng: “Tôi làm điều tra hình sự trên 30 năm rồi, tôi tự hỏi lòng không then với cái nghề nghiệp này, cái chuyện áp lực bốn phía, trách móc khắp nơi này, tôi trải qua nhiều lần rồi, càng những lúc như thế chúng ta càng không được nghi kỵ lẫn nhau, lòng người ly tán, nếu không chúng ta sẽ tự hủy Trường Thành. Càng những lúc thế này chúng ta càng không được sợ đầu sợ đuôi, sợ ném chuyện vỡ òa, nếu không tội phạm sẽ tiêu diêu ngoài vòng pháp luật.”

“Chi đội chúng tôi hai lần tổ kiến đội điều tra và tổ chuyên án đều bị cục bắt dừng. Người nổi tiếng nhất mọi người đều biết, cậu ấy là Giản Phàm, cậu ấy chỉ một tháng tìm ra khẩu súng bị mất 14 năm, vậy mà không có thưởng chỉ có đình chỉ điều tra. Chàng trai liên tục phá kỳ án ấy, chỉ trong hai tháng bị đình chỉ 2 lần, vào ban độc sát một lần, mọi người có biết áp lực lớn thế nào không? Lòng nguội lạnh thế nào không? Chúng ta đối xử với đồng chí như vậy à?”

“Ngày đó hai đội viên ở hiện trường tuy thất chức, nhưng họ bao tuổi? Ở cái tuổi đó có thể xử lý vụ án thế này đã là đáng quý lắm rồi. Trong hoàn cảnh khẩn cấp hỗn loạn ấy, điều đầu tiên cậu ấy nghĩ tới là cứu người, nếu không có cậu ấy nhắc nhở, nếu không có cậu ấy bền bỉ kiên trì tới cùng thì đã thực sự thành vụ án diệt môn rồi. Bây giờ tổ chuyên án tổng cộng có 7 người, 2 người lớn tuổi chuẩn bị nghỉ hưu, 4 bị đình chỉ, đã thế còn phải chịu đựng chỉ trích tới từ chính nội bộ. Ba năm trước vì vụ án Phân cục Tấn Nguyên, án chưa phá có 3 thành viên đội trọng án phần nộ từ chức, kết thúc cuộc đời cảnh sát, toàn là mầm non tốt mà chúng tôi khổ công bồi dưỡng, lần này mà còn do dự tôi tin sẽ không chỉ ba người mà là ba mươi người từ chức ... Thế là chúng ta phải làm lại từ đầu, án chưa phá, chúng ta sẽ bị chỉ trích một, hai rồi nhiều lần nữa.”

Chưa bao giờ thấy Ngũ Thần Quảng nổi giận kích động như vậy, người hiểu chuyện đều biết nếu cứ theo trình tự này tổ chuyên án sẽ bị dừng điều tra, cục hai lần can dự đều khiến vụ án dừng giữa lưng chừng. Sau khi vụ hung án ở thôn mới xảy ra, chi đội đề xuất phương án gộp án, bị cục phủ quyết, đẩy cho đội

sáu, mà với vụ án nhảy ngang xương thể này đội sáu không đủ lực lượng áp lực rất lớn. Hơn nữa chi đội lại không thể tự điều phối lực lượng phía dưới, bị cục xen vào, dù là ai cũng nổi giận. quan hệ giữa cơ sở và lãnh đạo, giống quan hệ con dâu mẹ chồng, mâu thuẫn vĩnh viễn là thứ tồn tại khách quan.

Dù chỉ luận riêng cơ sở mà nói, cũng tồn tại vấn đề khách quan, như Ngũ Thần Quảng nói, cảnh sát từ chức không ít, không phải là vì chê lương ít, mà chủ yếu do uất ức trong lòng. Đôi khi vấn đề không phải do cảnh sát, mà là do thể chế, nhưng chịu trách nhiệm không phải thể chế mà là cảnh sát.

“Kỳ hạn là hai tháng, đã qua hai tuần rồi.” Cục trưởng Lương nghe Ngũ Thần Quảng nói hết, không để bụng những chỉ trích của ông ta: “Đừng chỉ có than phiền, nói ý nghĩ của anh xem, than phiền không giải quyết được vấn đề.”

“Nếu cục không xen vào công tác điều phối nhân viên và quá trình phá án của chi cục, chúng tôi sẽ toàn lực phá án. Nếu không, chúng tôi sẽ chỉ phối hợp với cục thôi.” Ngũ Thần Quảng nói một câu, giận rồi, ai cũng thấy vị này giận rồi, không ngờ gây áp lực từ dưới lên trên, không cho tôi toàn quyền, tôi làm đúng phận sự, thế là xong.

Chương 228: Không sai chớ nói lỗi. (2)

“Còn kỳ hạn?” Cục trưởng Lương chỉ quan tâm tới cái này.

Ngũ Thần Quảng ưỡn thẳng lưng nói lớn: “Đảm bảo phá án trong kỳ hạn.”

Hả? Bốn phía chấn kinh rồi, đừng nói người ngoài xôn xao, đội trưởng đội sáu hết hồn mà Lục Kiên Định cũng run bần bật, không dám tin vào mắt vào tai mình, có phải chi đội trưởng luôn cẩn trọng bảo thủ không vậy, hôm nay sao thành thanh niên xốc nổi rồi.

Có điều lãnh đạo thích nghe câu này, cục trưởng Lương hết sức hài lòng gập sổ ghi chép lại, cũng nói lớn: “Được, tôi đảm bảo cục sau này không chỉ tay năm ngón xen vào công việc chỉ huy của anh nữa, tất cả mọi người ở đây làm chứng, Lương Cảnh Đức tôi xưa nay nói lời giữ lời, có điều nếu không hoàn thành trong kỳ hạn, chớ trách tôi lập tức đổi tướng.”

Kết quả là Ngũ Thần Quảng vô hình trung đã lập quân lệnh trạng, còn cục trưởng Lương cũng đã nói trước lời không hay. Tiếp đó chính ủy Trương nói một đồng lời cổ vũ, cục trưởng Tiêu mặt âm trầm, tỏ ra khó chịu, rõ ràng là chuyện hình sự, lại nhẩy qua mình ra quyết định, thế này khác gì gạt mình sang bên lề.

Hội nghị kết thúc nhanh hơn nhiều so với dự kiến, người tham dự cũng mang đủ tâm trạng nhanh chóng rời đi, Lục Kiên Định sau khi xuống lầu thì đứng ngồi không yên đợi chi đội trưởng đi ra. Sau hội nghị chi đội trưởng vào văn phòng của cục trưởng Lương, nội dung đàm thoại không rõ, Lục Kiên Định lấy làm lạ, chi đội trưởng xưa nay khéo léo lần này lại chơi trội như vậy, mà cục trưởng Lương xưa nay nói sao làm vậy lại vài phần do dự.

Nói thế nào đây nhỉ? Giống như hai người này đổi vị trí, giống như ... Thông đồng diễn kịch.

Đợi một khoảng thời gian còn dài hơn cả thời gian hội nghị, thấy chi đội trưởng từ trong văn phòng cục trưởng đi ra, Lục

Kiên Định bám còi xe. Ngũ Thần Quảng xua tay với lái xe của mình, sau đó lên xe của Lục Kiên Định, vừa đặt mông ngồi xuống đã đắc ý phát tay: “Về đội.”

“Chi đội trưởng.” Lục Kiên Định thấy lãnh đạo phán chán như thế thì cẩn thận hỏi: “Hôm nay anh làm sao thế, sao lại đi đối đầu với lãnh đạo.”

“Ha ha ha, tôi làm gì có cái gan đó, không có người ngoài, tôi nói cho cậu biết, cục trưởng Lương cũng khó xử lắm, mượn trường hợp này để chặn họng người khác thôi. Ài, cái chuyện này, nhiều phương quản lý, trách nhiệm mập mờ, hôm nay Ngô Đích chen chân, mai phó cục trưởng Tiêu can dự, ai biết sau này còn ai nữa, vụ án cứ làm kiểu này thì hỏng.” Ngũ Thần Quảng giải thích, chỉ có cảm khái chứ không có kích động như ở trên hội nghị: “Mấy chàng trai bị đình chỉ sao rồi, tâm tình có vấn đề không?”

“Đang viết kiểm điểm, không có vấn đề gì lớn, phó cục trưởng Tiêu ở chuyện này thật quá đáng, không hỏi nghi phạm, không hỏi tình hình, biết Giản Phàm và Quách Nguyên hoàn toàn không liên quan, vậy mà còn xử lý họ ... Thế này không phải là ép người ta bỏ đi à? May mà họ mặt dày, nếu là tôi, tôi bỏ gánh cho rồi.” Lục Kiên Định cũng oán trách.

“Ôi, tình hình trong nước là thế mà.” Ngũ Thần Quảng chỉ biết lắc đầu.

Hai người tán gẫu vài câu thì đã tới chi đội, tiễn chi đội trưởng đi, Lục Kiên Định vội vội vàng vàng chạy về đội trọng án, lên thẳng tầng hai, gõ cửa văn phòng Hồ Lệ Quân, hỏi vài câu lại nhanh chóng lên lầu ba, đẩy phòng hồ sơ ra, ba người đứng bật dậy nhanh như thỏ.

Là Quách Nguyên, Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương, trên bàn là máy dập ghim và kim chỉ, trong hai tuần kiểm điểm, bọn họ ở đây chỉnh lý hồ sơ, đây là phương thức mà đội trọng án trừng phạt những đội viên nóng tính gây họa, để đảm cầm súng đi cầm kim, khâu vài ngày là xì hơi hết.

“A, không tệ, đường khâu đẹp lắm, không nhìn ra nhé, Quách Nguyên, cậu khéo tay thật đấy.” Lục Kiên Định lấy cuốn hồ sơ lên xem tặc lưỡi khen, nhìn hồ sơ trước mặt Trương Kiệt, mắng:

“Làm ăn thế à, hồ sơ chính không tốt, sao làm tốt cảnh sát được, kiểm điểm đâu?”

“Ở đây, ở đây ạ.” Trương Kiệt lần này gây họa lớn, mười mấy ngày qua không dám cãi nửa câu, rồi rít đưa mấy trang giấy tới.

Lục Kiên Định xem sơ qua kiểm điểm của ba người, mỗi người chỉ viết nửa trang, chữ thì méo mó, đã thế còn viết rõ to, hùng tráng hơn người, chữ so với người còn khiến người ta khó chịu hơn, làm hẳn xem chỉ muốn giơ tay đánh. Trương Kiệt tự biết trình độ của mình, cứ viết báo cáo là ăn chửi, nên sớm phòng bị trước, cổ rụt lại sẵn sàng né tránh.

Không ngờ Lục Kiên Định lại cười, nhìn ba cảnh sát nơm nớp trước mặt.

“Không tệ, viết không tệ, nhưng tôi thấy, các cậu không cần phải viết kiểm điểm.” Nói xong xé tan nát thành mảnh vụn, đặt vào tay Tiêu Thành Cương đang trơ mắt ếch: “Ở điểm này các cậu càng kém xa Giản Phàm, nếu thấy mình không sai thì kiên trì, không sai vì sao viết kiểm điểm? Giản Phàm vì sao hơn các cậu, vì cậu ấy kiên trì bản thân, trong mắt chỉ có vụ án, không có kỷ luật, cũng không có lãnh đạo, cậu ấy dám bỏ việc không đi làm, vì sao các cậu không dám?”

Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt trợn mắt há mồm, té ra bất tuân mệnh lệnh được tán dương, mình ngoan ngoãn thật thà ngồi mòn đất đau mông hai tuần lại là sai, ba người hối hận vì không theo Giản Phàm tiêu diêu.

Lục Kiên Định thấy mấy câu này có hiệu quả, vỗ vai Tiêu Thành Cường: “Chúng ta ở ngoài sáng, tội phạm ở trong tối, canh gác vô thức không thể đề phòng được gây án có ý thức, cho dù xử phạt cũng không tới các cậu, mà là tôi. Do tôi đánh giá không đủ mức độ nguy hiểm của nghi phạm, đánh giá chưa đủ về ý đồ phạm tội của nghi phạm đã không phân phối đủ lực lượng bảo vệ ... Được rồi, các cậu cũng chẳng hợp chỉnh hồ sơ, mai đi phá án, án không phá được tính cả mới lẫn nợ cũ.”

Lo lắng được giải trừ, ai nấy mừng ra mặt, thiếu chút nữa nhảy cẫng lên, ba người len lén cười với Hồ Lệ Quân, Lục Kiên Định muốn đi, Trương Kiệt hết sức nịnh bợ đi ra mở cửa cho lãnh đạo, khom người tiễn chân, Lục Kiên Định vỗ cái lưng còng

như thái giám của hắn: “Đi đi, gọi phó tổ trưởng của các cậu về ... À không, là mời về, còn hai vị ông bà già kia nữa, cái vụ án này đúng là tà môn, cần mấy người tà môn xử lý ... Bản lĩnh chửi bới của Thời Kế Hồng cũng dùng phá án được, đúng là tà môn.”

Cửa vừa đóng lại, cả đám reo hò vỗ tay chan chát, ăn mừng tai qua nạn khỏi.

Chỉ có điều chẳng vui mừng được bao lâu, Hồ Lệ Quân dẫn ba người đi thông báo, Thời Kế Hồng thì khỏi phải nói, danh nghĩa ở nhà dưỡng bệnh, nói ra là vỗ béo thì đúng hơn, Nghiêm Thế Kiệt cũng không cần phải nói, nghe tin vui thấy cho mấy chàng trai trẻ, đợi tìm Giản Phàm thì xong, nhà không có người, tìm tới "Quán cơm học phủ" do Hoàng Thiên Dã, bạn Giản Phàm mở thì cũng nhiều ngày không gặp. Đoán là đi tán gái, Dương Hồng Hạnh cũng không hay biết gì, bốn người lại không biết bạn gái mới của Giản Phàm là ai, người ở đâu, thậm chí là gọi điện về Ô Long cũng không rõ, chỉ nói là tối nào cũng gọi điện báo bình an, sau đó cả ngày tắt máy.

Khó hơn cả phá án, đang không biết làm sao thì Tiêu Thành Cương chợt nhớ một người, chạy về đội một hỏi bác Giang, thất vọng là bác Giang không biết, nhưng Tần Cao Phong đang ăn trong nhà ăn nghe thấy nói: “Tôi biết.”

Bốn người ngạc nhiên vây quanh Tần Cao Phong, Tần Cao Phong ăn xong mới đứng dậy nói: “Đi, hôm nay cho mọi người chứng kiến kỳ tích.”

Chương 229: Tâm bia trong lòng.

Buổi chiều, trường cảnh sát tỉnh gần kỳ nghỉ đã từng bừng nhộn nhịp, mang theo vài phần không khí lễ Tết, giăng đèn hoa xanh đỏ khắp nơi, thi thoảng lại còn thấy mấy người ăn mặc kỳ quái chạy qua chạy lại. Giữa khoảng đất trống dựng lên từng túp lều, còn có sân khấu ngoài trời đang được lắp đặt, cái lạnh không ngăn cản được nhiệt tình của họ, hỏi ra mới biết là tổ chức lễ hội văn hóa.

Quách Nguyên và Trương Kiệt đều tốt nghiệp trường trung cấp cảnh sát, giờ nhìn những chàng trai cô gái trang phục học viên, tuổi mười tám hơn nữa nhưng tràn ngập tinh thần, nhớ năm xưa mình tuổi này, không khỏi muôn phần cảm khái.

Hồ Lệ Quân thì tốt nghiệp đại học cảnh sát, bằng cấp cao hơn hai người đó rất nhiều, nhưng nhìn trường học đầy sức sống cũng hứng thú gia nhập đề tài trường học. Ba người xuất thân chính quy nhưng trải nghiệm lại không bằng Tiêu Thành Cương, hỏi ra mới biết hắn 14 tuổi đã vào trường võ thuật, từng đóng vai quân sĩ trong vài bộ phim võ hiệp, làm mọi người vừa hâm mộ vừa buồn cười.

Hiếm khi có được thời gian nhẹ nhõm thế này, đang bàn tán không biết có phải Giản Phàm tới đây tán gái hay không, không ngờ Tần Cao Phong dẫn mọi người tới sân huấn luyện bên phía sau, hỏi Giản Phàm đâu, hắn chẳng đáp, biết tính hắn quái dị, mọi người chỉ biết đi theo, còn ra hiệu mọi người im lặng. Đi vào cửa gặp huấn luyện viên Trần, tới phòng giám sát, Tần Cao Phong chỉ màn hình giám sát còn mình thì mỉm cười bỏ đi.

“Nhìn kia mọi người, là Oa ca, ôi mẹ nó ...”

Tiêu Thành Cương chỉ màn hình hét chói lói, mọi người cũng nhìn về một phía, chỉ thấy Giản Phàm một thân đồ jean xanh bụi bặm phong trần, đứng giữa phòng, vẫn dáng vẻ ung dung điềm đạm đó, thi thoảng giơ súng đoàng một cái, có vẻ thư thái lắm, lúc thì thỉnh linh bắn đoàng đoàng liên mấy phát.

Trương Kiệt mắt muốn lồi cả ra, kiếng chân nhìn thật gần: “Nhìn ... Nhìn kìa, bắn bốn phát ... đúng là kỳ tích, một hai ba bốn phát ... Không trúng phát nào ... Ha ha ha ...”

Kỳ thực ai cũng chú ý tới rồi, chỉ là không nói ra mà thôi, mấy phát súng đều thiếu một chút nữa là trúng, chỉ thiếu một chút, Tiêu Thành Cương cười lăn cười lộn: “Ở cơ sở huấn luyện, tôi và anh ấy đều bắn súng số một đấy.”

“Cái gì? Trình độ cậu cũng thế này?” Hồ Lệ Quân ngạc nhiên, thấy trình độ của Giản Phàm không thể toàn trượt như thế.

“Đúng đấy, tôi đứng đầu, anh ấy đứng bét ... Ha ha ha ...” Tiêu Thành Cương càng cười tợn, hấn rất sùng bái Oa ca, nhưng đồng thời cũng rất thích xem Oa ca làm trò cười, chắc là để tìm chút cân bằng tâm lý.

“A, lại trượt rồi.” Quách Nguyên hô lên, giọng lo lắng: “Không phải là làm đầu bếp của chúng ta giận tới ngốc luôn rồi chứ, sao tệ thế?”

Nói xong cả đám nhìn Hồ Lệ Quân, Hồ Lệ Quân chột dạ mắng: “Nhìn tôi làm cái gì, các cậu cũng ngày nào chơi với cậu ấy còn không biết, làm sao tôi biết.”

“Có gì đâu, anh ấy vẫn luôn như thế.” Tiêu Thành Cương nói hết sức dương nhiên.

“A, tôi nhớ ra rồi.” Trương Kiệt cuống lên: “Hôm đó cậu ấy ôm đứa bé khóc suốt, khóc đến khi bác sĩ tới cũng không chịu buông tay, còn tới cả bệnh viện ... Chẳng lẽ ...”

Hồ Lệ Quân sốt ruột: “Chẳng lẽ làm sao? Đừng nói nửa chừng.”

“Sợ cậu ấy là lòng nguội lạnh, muốn về nhà cưới vợ sinh con, rất có khả năng, cậu ấy muốn từ chức lâu rồi. Đừng nói cậu ấy, uất ức như vậy, nếu không phải không có chỗ khác kiếm tiền thì tôi cũng bỏ rồi ... Chị Hồ, chị thấy phải không?”

“A, đội trưởng Tần vào rồi.” Hồ Lệ Quân không tập trung lắm, chỉ tay nói, mọi người mới để ý.

Có điều Giản Phàm hình như không hề biết rằng có người tới, đầu chẳng hề nhúc nhích, thong thả đưa tay, không nhắm, giờ tay là bắn luôn, vẫn tiêu sái như cũ.

Đoàng! Tiếng súng trong phòng kín rất vang dội, song vẫn thế: Trượt.

Đoàng đoàng đoàng! Liên tục nổ súng, liên tiếp bắn trượt, lại bắn hết một băng đạn nữa, như bia di động có linh khí, chuyên môn né tránh đạn, lắc lư không chịu cho bắn súng.

Bốp! Bốp! Bốp!

Tần Cao Phong đứng xem hồi lâu đột nhiên vỗ tay, cười nói: “Lại lên một cảnh giới mới rồi, ai dạy cậu thế?”

Vừa lắp xong băng đạn mới, chuẩn bị giơ súng bắn, Giản Phàm hạ súng xuống, bình thản nói: “Tôi bắn trượt cả buổi chiều rồi, cảnh giới phải đi xuống chứ.”

“Ha ha ha, bắn súng cũng như thi cử, đạt điểm hợp cách rất dễ, đạt điểm tuyệt đối rất khó, nhưng mà điểm 0 càng khó hơn nữa, trừ khi là cố ý.” Tần Cao Phong đi tới, quan sát bia tập bắn: “Mục tiêu của cậu ở ngoài bia à?”

“Bia nào? Chẳng phải anh nói với tôi, bia không phải trong mắt mà là trong tâm à, tôi thích bắn đâu thì bắn đó thôi, súng là đồ chơi của nam nhân, cũng chính anh bảo tôi.” Giản Phàm cười, một nụ cười thoải mái thực sự, nhìn đội trưởng hùng vĩ cũng đang cười, có chút ý vị hiểu tôi chỉ có anh.

Đoàng! Lại một tiếng súng nữa, trượt, Tần Cao Phong nhìn rõ hơn rồi, trên bia chỉ chừng 3 cm mà thôi, chớp mắt bia di chuyển đã che mất, lại nhìn ánh mắt bình đạm của Giản Phàm, Tần Cao Phong hiểu ra, với tốc độ 2 m/s, mỗi lần đều bắn vào nơi bia sắp tới, đều sát bia, không chỉ nắm bắt thời cơ, mà tốc độ cũng tăng lên rồi.

Cách bắn súng hoang đường này có ý nghĩa gì sao? Đáp án chuẩn xác là không, không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Giản Phàm chỉ chơi thôi, dùng phương thức đặc biệt của mình để chơi, để tiêu khiển, chỉ là phương thức tiêu khiển này quá khó, người bình thường đừng nói là làm được, hiểu được Giản Phàm đang làm gì cũng không dễ.

Thiên tài giống thằng ngốc ở chỗ này, người thường không hiểu nổi họ.

“Tổ chuyên án đã khôi phục, đồng đội của cậu đang đợi đấy.” Tần Cao Phong tùy ý nói một câu, thấy Giản Phàm mỉm cười lại

nói tiếp: “Khi biết cậu quay lại nơi này, tôi lo cậu phát tiết phần nộ, có điều xem ra tôi quá lo rồi, cậu bình tĩnh hơn cả tôi dự liệu.”

“Ha ha ha, đội trưởng, còn anh thì giảo hoạt hơn tôi tưởng tượng.”

“Hả, tôi giảo hoạt chỗ nào?”

“Đưa tôi tới đây, lừa tôi chơi súng, để tôi thích cảm giác bắn súng, đưa tôi tới bên cạnh Lý Uy, Đường Đại Đầu để tôi thành bạn họ, nhưng lại sợ tôi đi quá xa, dùng tình cảm ràng buộc tôi. Bây giờ ném tôi vào vòng xoáy này, nhìn tôi chìm nổi, anh không sợ ngày nào đó tôi không ra được, hủy bản thân, vì oán hận mà thành kẻ thù của anh à?” Giản Phàm thi thoảng giơ súng lên, sau đó lại hạ xuống không bắn, kỳ thực bắn rồi, chỉ là không bóp cò thôi, quay sang nhìn người đưa mình vào con đường cảnh sát, từng tôn kính, từng sùng bái, giờ chẳng còn gì nữa rồi, nhưng giống như đám Phí Sĩ Thanh, Hoàng Thiên Dã, dù có đánh cãi trở mặt lâu ngày không gặp, gặp lại muốn giận cũng chẳng giận nổi.

Tần Cao Phong có vẻ rất đồng cảm: “Trước kia có, nhưng giờ không, cậu thích tiền nhưng không tham, xấu bụng nhưng không ác, mặc dù cậu vô kỷ luật vô nguyên tắc, nhưng dùng người thì không ai bì kịp, kết cả tôi. Bác Giang nói đúng lắm, một người luôn muốn chạy về với cha mẹ, cho dù có xấu cũng không thể xấu quá mức được.”

Lời này Giản Phàm không tán đồng: “Phương pháp bồi dưỡng của anh hình như sai rồi, giờ tôi mới nhớ ra, thời tôi chỉnh hồ sơ, anh từng cùng tôi thảo luận vài lần, không phải là cách phá án, mà là làm sao phạm tội mà khéo léo tránh được chế tài pháp luật. Nói chuẩn xác thì anh dạy tôi làm sao phạm tội, khi đó tôi còn hồ đồ đặc ý, giờ làm cảnh sát có một năm mà không sạch sẽ lắm nữa rồi.”

“Ha ha ha, cậu vì muốn ăn ngon còn chạy tới nhà hàng khách sạn làm phụ bếp rửa bát rửa chén mà, chuyện này cậu phải hiểu chú, muốn thực sự hiểu được một tội ác, không thể chỉ dùng ánh mắt của cảnh sát. Chân chính hiểu được hành vi của nghi phạm, cách tốt nhất là đặt mình vào vị trí tương đương ... Cậu từ

nhỏ ở quán ăn, tiếp xúc với đủ loại người, ở điểm này cậu có ưu thế trời sinh.”

“Ồ, vậy là anh lấy tôi làm vật thí nghiệm đấy à?” Giản Phàm lại giơ tay bắn hờ một cái, lệch quá xa, xem ra vẫn bị tâm lý tác động.

Tần Cao Phong giải thích: “Hà, nhưng cậu không thể phủ nhận nhãn quang của tôi, khi đó cậu là tên sinh viên vô tích sự tốt nghiệp trường hạng ba đi cửa sau mới thành cảnh sát, nhưng tôi nhìn trúng cậu. Còn bây giờ ít nhất ở lĩnh vực hình cảnh, cậu vượt qua thành tựu tuyệt đại đa số mọi người rồi, số vụ án lớn cậu trải qua một năm, nhiều hơn người khác cả đời.”

“Tôi thà vẫn vô tích sự.” Giản Phàm thở dài, tay giơ lên, lần này chỉ thoáng do dự mà bỏ lỡ cơ hội, cả bắn trong tâm tưởng cũng chưa kịp, hạ súng nửa chừng: “Nếu có thể quay trở lại trước kia thì tốt biết mấy, chẳng biết gì, chẳng hiểu gì thì tôi đã không phải đau khổ như thế này.”

Nói tới đó tay co giật, như trong lòng còn ôm đứa bé kia, đứa bé đang khóc, bên cạnh là người mẹ nằm trong vũng máu, tiếng khóc xé gan xé phổi đó vẫn lẫn lộn trong đầu không cách nào xua đi được.

“Tôi hiểu cậu đang nói gì, mười mấy năm qua tôi chứng kiến vô số thi thể, máu tanh, tàn nhẫn, trừ ác an dân so với việc nói là sứ mệnh vinh quang, chẳng bằng nói là sự bất đắc dĩ của số mệnh, là số mệnh mà hình cảnh chúng ta không thể nào tránh được ... Tôi rất vui, Giản Phàm, vì cậu không sợ, không né tránh, tôi rất vui vì nhìn thấy chính nghĩa chôn vùi trong lòng cậu còn cao hơn người thường.” Tần Cao Phong nói với giọng thê lương, lạnh lạnh, giống như cảm giác khẩu súng trong tay Giản Phàm đang truyền vào lòng, không có tí nhiệt độ nào trong đó.

Chính nghĩa của hắn là băng giá.

Trong phòng chỉ có tiếng bia di động di chuyển tạo ra tiếng càn cạch đều đặn, trước mắt Giản Phàm là vị đội trưởng sừng sững như ngọn núi, đứng trước mặt khiến người ta sinh ra cảm giác áp lực, khuôn mặt từng cương nghị, từng hung tợn, lúc này chỉ có sự lạnh lùng cô tịch và tang thương.

“Cám ơn anh đội trưởng.”

“Cám ơn tôi cái gì?”

“Cám ơn anh dạy tôi làm sao tìm được tâm bia trong lòng.”

Giản Phàm chợt nở nụ cười tươi như nắng mới, nụ cười của chàng trai không hiểu thế sự, cùng lúc đó tay đưa lên, để thẳng, đoàng đoàng đoàng ... Sáu phát súng liên tục, không cần nhìn bia, sáu phát đạn trút trúng bia bắn. Bia như đột ngột bị mãnh thú cuồng bạo chộp lấy cắn xé rung chuyển dữ dội, ba tấm bia di động bất quy tắc đứng lúc xếp thành một hàng đột ngột dừng lại, tiếng ong ong vẫn vang lên bên tai.

Chương này cho thấy sự trưởng thành rõ ràng của Giản Phàm, đâu phải lấy chức vị cao hơn, kiếm nhiều tiền hơn làm thước đo tiến bộ của con người.

Chương 230: Tấm bia trong lòng. (2)

Đối với phát súng năm bắt thời cơ đạt tới đỉnh cao này, Tần Cao Phong lại không vỗ tay khen ngợi mà khẽ mỉm cười gật đầu, đi ra ngoài khép cửa lại. Vừa ra tới ngoài thì thấy mấy người chạy âm âm từ bậc thang tới phòng bắn, đưa tay ra chặn, người nhanh nhất là Trương Kiệt phanh lại: “Đội trưởng Tần, tôi phải so tài với cậu ta, bắn súng khiếp như thế, suýt nữa tôi bị lừa.”

Quách Nguyên không phục, Tiêu Thành Cương cũng không phục, Giản Phàm xưa nay bắn phát nào chệch phát đấy, vậy mà trong tích tắc bắn trúng ba bia di động ở ba phương hướng khác nhau, làm bọn họ giật nảy mình, tất nhiên muốn phân cao thấp.

Tiêu Thành Cương luôn mồm nói: “Lừa đảo, lừa đảo, chắc chắn là có trò lừa đảo nào đó, tôi không tin trình độ anh ấy cao siêu như vậy.”

“Tốt nhất là nên tin đi, đừng vào đó làm trò hề, các cậu chưa đủ tư cách thách đấu Giản Phàm. Để cậu ấy chơi một mình, đi thôi.” Tần Cao Phong tay phải kéo Trương Kiệt, tay trái chộp cổ Tiêu Thành Cương đi ra ngoài, nhìn Hồ Lệ Quân đứng ở cửa mà không đi cùng.

“Đội trưởng, cậu ấy nói gì?” Quách Nguyên truy hỏi.

“Chẳng nói gì cả.”

“Vậy cậu ta có về đội trọng án không?” Trương Kiệt không yên tâm.

“Nói nhảm, cậu ấy là cảnh sát, không đi làm thì đi đâu.”

Tần Cao Phong mắng một câu, khôi phục sự nghiêm khắc với cấp dưới, Hồ Lệ Quân ở sau cười trộm, cô làm việc với Tần Cao Phong thời gian dài, cô biết loại khẩu khí đó nói lên một tiêu: Hết thủy bình thường.

Sáng sớm, lại là một buổi sáng sương mù mênh mông, sương lạnh thời gian dài bám vào cửa kính đã lâu chưa mở, để lại lớp băng lãng dày.

Bên ngoài phòng là mùa đông, trong phòng là xuân ấm đưa hương, chần găm đắp lên hai thân hình quấn lấy nhau, à, không

đúng, là ôm lấy nhau, thi thoảng thò đầu ra, tức thì mái tóc dài đen mượt trượt xuống chiếc gối trắng tinh.

“Mấy giờ rồi?”

“6 giờ 10.”

“Dậy thôi, em đi nấu cơm.”

“Không được, không cho đi.” Giọng nữ có chút nũng nịu, không cho giọng nam rời đi.

Là Tương Địch Giai, vén một góc chăn ra, ấm áp, trắng nõn, mềm mại, hai nơi mềm mại nhất bị Giản Phàm thay nhau nếm thử, Tương Địch Giai bị ngứa cười khúc khích: “Chó con, cậu ăn nửa tiếng rồi, vẫn chưa ăn no à?”

Giản Phàm thò đầu ra: “Em sợ chị đói thôi, chị còn ăn nhiều hơn em.”

“Tôi không đói.” Tương Địch Giai đỏ mặt sảng giọng, cánh tay ngọc ngà như rắn cuốn tới, đột nhiên cảm thán: “Ồi, lại sắp tới năm mới, một năm qua đi, mơ mơ màng màng đã ba mươi.”

“Chị thật là, chị mới 28, nữ nhân khác muốn ăn gian nói ít tuổi đi không được, chị lại nói thêm. Sao hôm nay lại nhiều cảm xúc như thế? Có phải là lo không gả đi được không?” Giản Phàm cười hì hì: “Thế này nhé, chị cầu hôn em đi, em ủy khuất chút, vì kết thúc cuộc đời độc thân cho chị mà hiến thân, thế nào?”

Tương Địch Giai vung nắm tay đấm túi bụi: “Mặt cậu thật là dày.”

Đấm không thấy hả, lại kéo tai, Giản Phàm vừa cười vừa né, đùa giỡn một phen, giả vờ kiệt sức, bị chị Tương đè xuống dưới, Tương Địch Giai như mới nếm tư vị ái tình, mê đắm nhìn Giản Phàm, hôn một cái, chưa đủ lại hôn thêm: “Giản Phàm, Tết Dương này tới nhà tôi gặp mẹ tôi nhé.”

“Được, không thành vấn đề.”

“Nhưng ..” Tương Địch Giai thấy Giản Phàm đáp thống khoái như vậy lại đâm lo, mẹ cô khác hẳn cha cô, cực kỳ khó đối phó: “Mẹ tôi không thích chuyện của chúng ta, nếu mẹ tôi không đồng ý, cậu không được giận đâu đấy.”

“Xem chị nói kìa.” Giản Phàm vuốt má chị Tương gằn trong gang tấc, y hiểu tâm trạng lo được lo mất ấy, an ủi: “Sao em lại đi giận mẹ vợ chứ, mẹ chị không đồng ý thì chúng ta thông thả.”

“Vậy cứ mãi không đồng ý thì sao?”

“Em không tin đợi bụng chị to lên, sắp thành bà ngoại rồi mẹ chị còn không đồng ý.” Giản Phàm vừa dứt lời là lại ăn vài đấm.

Đang nô đùa, chuông báo thức reo vang, Giản Phàm vội vàng rời giường mặc quần áo, vừa mặc vừa nói: “Chị ngủ thêm chút nữa đi, em nấu cơm, lát đi làm, không thể muộn được.”

“Có phải không thể, từ lúc nào có tinh thần nghề nghiệp như vậy?” Tương Địch Giai rút mình vào trong chăn cười hỏi.

Giản Phàm cúi xuống hôn lên gò má non mịn của Tương Địch Giai: “Vì chị, vì chị mà tình yêu của em bắt đầu chung thủy, cũng vì chị mà em muốn làm nam nhân có trách nhiệm, cho nên làm việc cũng phải nghiêm túc.”

Tương Địch Giai nghe như trút mật ngọt vào lòng, giọng như làm nũng: “Chó con, chị muốn ăn cháo bí ngô.”

“Không thành vấn đề, ngày ngày ăn đều được, cô vợ này dễ nuôi quá, toàn chọn thứ rẻ ăn, ha ha ha!” Giản Phàm cười dài đi ra ngoài.

Thế giới ấm áp của riêng hai người, hạnh phúc như trong tuần trăng mật.

Tắm rửa, làm cơm, ăn cơm, kết thúc bữa sáng đơn giản hạnh phúc, đưa chị Tương đi, đúng 8 giờ sáng, Giản Phàm quay về đơn vị đã xa vắng hai tuần cùng với tiếng nhạc tập thể dục của chi đội.

Tòa nhà quen thuộc, đồng đội quen thuộc, giang tay giơ chân làm bài tập thể dục, đợi khi về văn phòng của đội trọng án, hơi ngạc nhiên, nhân mã đông đủ, Hồ Lệ Quân, Trương Kiệt, Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên còn có cả Thời Kế Hồng và Nghiêm Thế Kiệt, tất cả đều nhìn mình. Giản Phàm mỉm cười, ánh mắt đầu tiên là nhìn Thời Kế Hồng, bất ngờ cũng rất cao hứng.

Thời Kế Hồng che dấu nói: “Này, đừng nhìn tôi, ở nhà rảnh cũng chán, mấy đứa bé các cậu làm việc chả đáng tin, thiếu tôi là không được, mấy đứa nói phải không?”

Dì Thời hỏi, tất ai mà dám nói không chứ, đều cười vâng dạ.

Đến lượt Nghiêm Thế Kiệt giải thích: “Đúng đúng, Kế Hồng nói phải lắm, tôi cũng rảnh tới chán, mọi người ăn cơm đều gọi

tôi, nhưng mà làm việc lại không gọi tôi, phó tổ trưởng của chúng ta hơi thiên vị, mọi người nói đúng không?”

“Đúng!” Hồ Lệ Quân gật đầu phụ họa, vài phần tha thiết nhìn Giản Phàm: “Con của Tiết Kiến Đình đã được liên hệ với viện phúc lợi nhi đồng, hôm nào tôi đưa cậu đi xem, nó bụ bẫm đáng yêu lắm.”

Mọi người luân phiên phát ngôn làm Giản Phàm không biết ứng phó với sự nhiệt tình của mọi người, Quách Nguyên đi tới kéo Giản Phàm vào chỗ, vung tay vẫy: “Chú ý, chú ý, nghe phó tổ trưởng Giản huấn thị, Trương Kiệt, Tiêu Thành Cương, trước tiên kiểm điểm tội của hai cậu, chính vì sự sơ xuất của hai cậu khiến chúng ta suýt nữa bị đá khỏi vụ án.”

Vốn Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt đang cười toét miệng, tức thì ngừng cười lúng túng nhìn nhau, cúi gằm mặt như phạm tội thập ác khó mở miệng.

“Không trách hai người.” Giản Phàm rút cuộc cũng lên tiếng rồi, nghiêm túc từ tốn: “Cho dù đổi lại là tôi và Quách Nguyên hay bất kỳ ai ở đội trọng án, khi manh mối vừa lộ diện sẽ không ai nghĩ ngay tới tiếp đó là hung án, điều này nói lên trên người Tiết Kiến Đình là trọng án, đám đồng bọn không biết người nhà của hắn có biết nội tình không, nên lựa chọn con đường an toàn nhất là giết người bịt miệng. Cũng chúng tỏ phương hướng của chúng ta từ đầu là chính xác.”

“Về vụ án này, thời gian đình chỉ đã giúp tôi rảnh rỗi để suy nghĩ lại toàn bộ vụ án, xem toàn bộ tài liệu và hình ảnh thu thập được, cũng nghĩ rất nhiều.”

Cả phòng im phăng phắc chăm chú nhìn Giản Phàm, lần đầu tiên cảm nhận được sự nghiêm túc của y thể hiện ra từ cả lời nói.

“Đối thủ ẩn trong bóng tối rất thông minh xảo quyết, chặt đứt hết manh mối này tới manh mối khác mà chúng ta tìm ra, và lần nào hắn cũng thành công. Chính vì thế mà hắn cũng đang trở nên điên cuồng, điều này đẩy hắn từng bước đi vào tuyệt lộ, hắn dám gây án liên tục như vậy thì càng đi vào đường cùng sớm.” Giản Phàm giơ tay ra từ từ nắm lại, giọng kiên quyết: “Vụ án này khiến tôi băn khoăn nhiều, do dự rất nhiều, cuối

cùng tôi vẫn ở lại, tôi tin, chúng ta không vì vinh dự không vì công trạng mà làm những chuyện này, mục đích của chúng ta chỉ có một, trả lại công bằng cho người bị hại, để tội ác này kết thúc trong tay chúng ta.”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt truyền từ trong phòng ra tới ngoài phòng, Ngũ Thần Quảng, Lục Kiên Định dẫn theo thành viên mới bổ xung tràn vào, phòng công tác chập kín, tiếng vỗ tay hồi lâu không tan.

Hết Q4, Có thể nói tới lúc này Giải Phàm mới thực sự trở thành một cảnh sát.

QUYỂN 5 - CUỘC ĐỜI CHÌM NỔI

Chương 001: Đào bởi quá khứ. (1)

Gần tới Tết Dương Lịch, khắp nơi ở Đại Nguyên có thể thấy dòng chữ "Happy New Year", nhà hàng, cửa hiệu, thậm chí các tòa nhà đều trang trí rực rỡ để ăn mừng ngày lễ tới từ phương Tây, đối với thương gia mà nói đây có lẽ vẻn vẹn là một cái cờ treo biển giảm giá móc túi khách hàng, đối với người trẻ tuổi tặng nhau quà Giáng Sinh, ngâm nga khúc ca vui tươi rộn ràng có thể mang tới cảm giác được kết nối với thế giới.

Quá trình đô thị hóa thành phố quá nhanh để lại rất nhiều tiếc nuối, tiếc nuối nhất là sự giằng co giữa truyền thống và hiện đại, giằng co sinh phân hóa, phân hóa gây phai nhạt, rồi phai nhạt tới mất đi cả cá tính của mình.

Lái xe từ đường vành đai hướng về bốn khu của Đại Nguyên có thể thấy được sự phân hóa này, đặc biệt bên tuyến đường sắt quanh năm vận tải than, nơi đây bao phủ màu đen bản thủ, nhà thấp, tường đen, đường phủ bụi than mờ hồ cấu thành một cảnh quan khác, được người ta gọi là nơi kết hợp giữa thành phố và nông thôn. Cư trú ở đây là lượng lớn người lao động ngoại lai, dân di cư từ nông thôn và những người không có hộ khẩu được dồn công an liệt vào danh sách "ba không".

Đi trên con đường xám xịt ấy có chiếc xe van đen sơn bong tróc đi tới, lái xe cũng là chàng trai đen xì xì, dừng lại ở đầu đường, ba người đi xuống, hai người vóc dáng bình thường, một lại cao lớn khác thường, nhìn hoàn cảnh xung quanh với ánh mắt ngạc nhiên, người thấp hỏi người cao.

“Sỏ Trụ, anh lớn lên ở đây à?”

“Ừ, đúng.” Sỏ Trụ gật đầu, hít một hơi, nước dãi lúc nào cũng có thể chảy ra nên động tác này thành thói quen rồi, tỏ ra ngạc nhiên hơn hai người đồng hành: “Sao?”

“Bản bỏ mẹ.” Người nói là Hắc Đản, mặc trang phục bảo an, trông đã phần nào gạt rửa được cái vẻ nhà quê ở Ô Long, rõ ràng

là không quá hài lòng với nơi này, hoài niệm: “Ô Long của bọn này mới là tuyệt, ra cửa một cái là non xanh nước biếc, ở sông vốc nước chỗ nào cũng uống được, ở thôn làm việc mệt ở đâu lăn ra ngủ ở đó, đâu như trong thành phố, ài ... Còn cái nơi bản thủ này nữa, không giống chỗ người sống.”

“Thế này không tệ rồi.” Sỏa Trụ là người gốc Đại Nguyên, tỏ ra khó chịu bên vực quê hương: “Cách nơi này không xa có mỏ than, mấy năm trước chưa có nước, nam nhân sống trên con đường này toàn bụi than, đen xì xì, nam nhân đen thì làm nữ nhân cũng đen, một người đen thành hai người đen, đồn cảnh sát gọi là hộ da đen.”

Hắc Dẫn và Thán Chủy nghe Sỏa Trụ giải thích như thế đều cười lớn, đi vài bước qua một cái nhà cấp bốn lụp xụp, Sỏa Trụ gõ cửa hỏi đường: “Chị gái, nơi đây chỗ nào bán bánh vừng không?”

“Nhiều lắm, tìm ai?”

“Tìm hết.”

“Kia, nhà thứ bảy, tên què ... Sau cái cửa sắt kia kia, đều có ... Còn cả cách cầu đường sắt không xa, người Thiểm Tây, cả đôi ...” Trong nhà đi ra là cô gái bé con, khẩu âm bản địa, nghe như loa vỡ chỉ bốn năm nơi liền một lúc.

Đại Nguyên rộng lớn như thế, nhà dựa vào chút nghề vặt kiếm tiền nhiều lắm, không ở được trong thành phố đất đỏ, chạy ra nơi ngoại ô ven đường sắt thế này an gia.

Ở đây còn tí tình người chứ, ở thành phố nhà cao cửa rộng, gõ cửa hỏi đường thế này người ta cho một câu "không biết" rồi đóng sầm cửa lại là may, nói gì chuyện chỉ đường cẩn thận như thế.

Ba người cảm ơn theo đường được chỉ mà tìm.

Nhà đầu chỉ có một bà già mặc áo bông dày và đứa bé, hỏi chẳng biết gì, chắc là người vùng ngoài, thấy họ ăn mặc bảnh bao liền đề phòng. Chẳng hỏi được cái gì, Sỏa Trụ càu nhàu: “Ê bọn mày nói xem, cái đầu anh Đường có phải bị lừa đá rồi không? Muốn ăn bánh vừng nơi nào chẳng có, còn muốn anh em chúng ta tìm hai vợ chồng làm bánh mười bốn năm trước ...”

Tìm cả tháng rồi, trăm nhà rồi mà chưa hài lòng, rảnh đau trứng rồi à?”

“Sỏ Trạ, anh mà nói xấu anh Đường nữa, cần thận bọn này về mách để anh ấy trừ tiền công. Ha ha ha.” Thán Chủy trêu.

“Mày dám à!? ... Chỗ này không có tao dẫn đường, bọn mày đừng hòng tìm được ... Nếu không phải anh Đường hứa tìm vợ cho tao, tao không thềm làm chuyện này.” Sỏ Trạ nói oang oang, lần này được trọng dụng, nói có gang có thép rồi, ngẫu lắm.

Hắc Đản cười ha hả: “Sỏ Trạ, tìm vợ cho anh thì anh có biết dùng không? Hay là tối nay tới Thịnh Đường thực tập, bọn này quan chiến chỉ chiêu cho.”

“Tao chơi mày cũng được, không tin bọn mày cởi quần ra thử xem.” Sỏ Trạ khinh bỉ.

Hắc Đản và Thán Chủy cười khả ố vô cùng, đi cùng Sỏ Trạ chẳng bao giờ thấy buồn tẻ. Kỳ thực Sỏ Trạ có vài phần phở bò, nói thật ra cũng chẳng ngốc lắm, ít nhất khả năng tìm đường tốt hơn so với người thường, ở ngõ nhỏ Đại Nguyên, đặc biệt là khu thành phố, không có hản dẫn đường thì đi 5 phút là lạc.

Ngõ không đủ rộng để xe hơi ra vào, một bên đường còn là cống nước đen ngòm lộ thiên, rác rến trôi nổi bập bênh, may là mùa đông, nếu không e là không thở nổi.

Nhà thứ hai, cửa sắt đã rỉ quá nửa, Sỏ Trạ đấm cửa như cướp tới nhà, lát sau có người trung niên trên 40 hé khe cửa ra hỏi: “Tìm ai?”

“Tìm người bán bánh vừng.” Hắc Đản có chút uể oải đáp qua loa, không biết nói câu này mấy trăm lần rồi, thi thoảng có người hỏi gì đó còn buột miệng nói câu này.

“Không làm nghề đấy nữa rồi.”

“Chúng tôi tìm người trước kia từng làm nghề này, năm 1996, đường Tiểu Tây, hai vợ chồng bán bánh vừng.”

“Nếu là vị đó thì chúc mừng, phát tài rồi.”

Hắc Đản với Thán Chủy mỗi người một câu làm người trung niên đáp không kịp, cơ mà nhìn ba người này ăn mặc đàng hoàng, sạch sẽ nhưng cái mặt bất thiện, chối từ: “Tôi từng bán

bánh vừng ở đường Tiểu Tây, nhưng vợ chồng tôi đổi sang nghề bán sữa đậu quấy rán rồi.”

“Thế tức là năm 1996 từng bán ở đó chứ gì?”

Người kia trông có vẻ đang suy nghĩ xem có nên trả lời hay không, dù sao từng làm hiệp cảnh, công tác hỗ trợ điều tra làm cũng nhiều rồi, Thán Chủy kéo Sỏa Trụ mặt mày bập trợn lại, đi tới dùng giọng ôn hòa hơn: “Chúng tôi tìm hai vợ chồng đó, cha tôi thường xuyên mua bánh vừng ở chỗ hai vợ chồng kia, ông ấy muốn ăn cái hương vị cũ đó, cha tôi cứ hay than phiền, giờ ở Đại Nguyên chẳng còn ai làm bánh ngon như vậy nữa.”

Người trung niên từ ngạc nhiên chuyển sang có chút vui mừng, dài giọng đặc ý, sau đó niềm nở mời: “Đúng thế, bánh vừng Thái Sơn chính tông, bọn bán bánh ở Đại Nguyên bây giờ chưa đủ tư cách đốt bếp cho tôi ... Ha ha ha, không ngờ bao nhiêu năm thế mà vẫn còn nhớ bánh tôi làm. Vào đi, vào đi, các cậu vào cả đi.”

Xem ra Bá Nha gặp được Chung Tử Kỳ rồi, người bán bánh nghe nói còn có người nhớ tới tài nghệ của mình vui lắm, vào nhà một cái bê ra cả một chậu bánh, bên trong toàn là bánh nướng tròn tròn, đặt rầm lên bàn, cách đãi khách này mang đầy sự hào sảng của người Sơn Đông. Sỏa Trụ nhìn thấy cái ăn quên mất luôn mục đích chuyến đi, cầm ngay một cái ngoạm miếng lớn, ăn đầy mồm còn "ư ư" giơ ngón cái lên khen làm người bán bánh càng cười vui vẻ.

Căn nhà một tầng, đồ đạc xơ xài, nhưng chủ nhà nhiệt tình.

Chương 002: Đào bởi quá khứ. (2)

Hắc Đản không quên mục đích tới đây của mình, đặt một cái hình vẽ kiến trúc lên bàn: “Chú, khi đó chú bán bánh ở chỗ nào, nhìn ảnh này còn nhớ ra không?”

“Ừ chà chà, bức ảnh này làm đẹp quá ...” Người bán bánh nhìn nhà cửa mái ngói, tường quét vôi, phố nhỏ cổ kính, hưng phấn lắm, nhất là thấy cái biển tiểu khu Hạnh Phúc, ký ức quay về trong lòng, vui vẻ nói tía lia: “Cha cậu vẽ đẹp thật, tôi ở ngay cửa tiểu khu này, bán tới bảy tám năm ... À, chỗ này vẽ không đúng rồi, cạnh nhà tôi có cái hiệu sửa xe đạp không vẽ ... Chỗ này có hiệu cắt tóc ... Ài, chỗ này cũng không đúng, đó là đồng rác ... Không ngờ bao năm qua lại thấy cảnh này ...”

Hắc Đản với Thán Chủy càng nghe mắt càng sáng lên vài phần, trong lòng mừng rỡ chung một suy nghĩ: Bà nó chứ, tốn hai mấy ngày cũng tìm được chính chủ.

“Trí nhớ chú tốt quá nhỉ?”

Người bán bánh vẫn nhìn bức ảnh chăm chăm, có vẻ hồi ức vô hạn: “Các cậu chưa qua thời đó chưa hiểu, giờ sống xô bồ, cái gì cũng qua ào ào, thời đó ngày tháng hơi khổ một chút, nhưng sống tình cảm lắm, hàng xóm láng giềng gần bó, tất nhiên là hoài niệm. Ài, tôi cũng chẳng phải là trí nhớ tốt, chuyện gần đây có khi không nhớ, chuyện mười mấy hai mươi năm lại nhớ rõ, có khi hàng xóm đi xa về cho ít quà cũng nhớ ... Ài, như hôm qua ấy.”

Thán Chủy mừng lắm, gợi chuyện: “Cha cháu kể năm đó mưa to lắm, hồi tháng tám ấy, có trận mưa lớn mấy ngày liền, nước tràn qua cầu sông Phần, bao nhiêu năm mới có trận mưa lớn như vậy, giống năm vừa rồi.”

“Đúng, đúng đấy, khi đó tôi bán bánh tốt lắm, nhớ chứ, ha ha ha, đội kè đê làm việc cách cái quán của tôi không xa, làm bao nhiêu bánh hết bấy nhiêu, mẹt tới suýt ngắt xỉu luôn ... Chưa bao giờ buôn bán tốt như vậy.”

“Ngày 21 tháng 8, chính là cái hôm vừa bắt đầu mưa, chắc chú còn nhớ?”

Người bán bánh gặt gù: “Ngày tháng chính xác thì không nhớ, nhưng hôm đó thì nhớ, từ sáng trời tối đen rồi, thế nào cũng có mưa to, mưa to thì bán bánh tốt, bảo vợ tôi chuẩn bị nhiều bột chút, y như rằng hôm đó bán hết veo ...”

“Thế chú nhớ người này không?” Thán Chùy rút ra tấm ảnh, là ảnh Tăng Quốc Vĩ.

“Làm sao lại không, cảnh sát Tăng mà, sao mà quên được, anh ấy thích bánh nhà tôi lắm, chà, người ta xuất thân danh gia vọng tộc mà ăn bánh nhà tôi đấy!” Người bán bánh tỏ ra hết sức kiêu hãnh.

Đúng người rồi, Hắc Đản mừng hóm, lén lút chuồn ra ngoài bấm điện thoại: “Oa ca, bọn em tìm được người bán bánh rồi.”

Lúc này trong đội trọng án, bao phủ không khí khẩn trương, ai nấy có phần nóng nảy, cáu kỉnh.

Trong văn phòng lớn nhất đặt một loạt máy vi tính, dây rợ lằng nhằng, một đám nam thanh nữ tú ngồi sau máy tính, nhiệm vụ của bọn họ xử lý lượng thông tin khổng lồ về xe cộ. Chỉ huy là Lương Vũ Vân do đích Thân gian Phàm điểm danh xin với Ngũ Thần Quảng điều động từ trên cục xuống hỗ trợ mình, có điều tới đây hơn hai mươi ngày không có thu hoạch, sáu người trẻ tuổi mất hết kiên nhẫn.

Thời Kế Hồng và Nghiêm Thế Kiệt tiếp nhận nhiệm vụ mới, qua lại các trại giam, thẩm vấn người liên quan tới vụ án buôn lậu cổ vật trong mười bốn năm qua. Còn lực lượng hạch tâm của đội trọng án thì đặt vào mô phỏng phục hồi hiện trường, theo yêu cầu của tổ chuyên án là: Phải tìm được người chứng kiến có khả năng tồn tại vào ngày 21 tháng 8.

Cách đó hai gian, ở trong văn phòng làm việc phó tổ trưởng Giản, Trương Kiệt căn nhắc: “Giản Phàm, hai mấy ngày rồi, toàn bộ nhân viên thực địa của đội trọng án, mấy chục nhân viên đồn cảnh sát, gần như là đào bới khắp thành phố, không tìm ra người, hôm đó mưa to thế thì tìm đâu ra người chứng kiến? Dù có thì mười mấy năm còn nhớ được không?”

Giản Phàm dựa lưng vào ghế lau súng, một khẩu K54 cũ, đưa mắt nhìn Hồ Lệ Quân không nói không rằng với Trương Kiệt không chịu cho cái mồm nghỉ, hời hợt đáp: “Anh không tìm, sao biết không có? Chính vì hôm đó mưa to khác thường người đó mới có ấn tượng sâu sắc, tìm được người, chắc chắn không quên.”

Chuyện này Giản Phàm nói rất nhiều lần rồi, vốn cũng có người tin, có điều thời gian trôi đi ngày càng lâu, lòng tin càng giảm sút, Trương Kiệt cau kính chửi tục: “Có tác dụng chớ gì, tìm ra cũng vô ích.”

“Có ích, dù là xác định loại xe cũng có thể xác định giả thiết quá trình gây án của chúng ta lập ra. Không có vụ án nào là hoàn toàn kín kẽ, vụ án có kỳ quái tới đâu, khi phá giải rồi sẽ thấy vô số sơ hở ... Trương Kiệt, anh sửa cái tính nóng nảy này đi, hơi gặp khó là mất kiên nhẫn, còn làm được gì? Nhìn xem chị Hồ có sốt ruột không?” Giản Phàm mắng một câu lại cúi đầu xuống, thuận thực lắp súng, cái khẩu súng được phân phối này cơ bản chẳng có tác dụng gì, nhưng thói quen rồi, ngày nào cũng lau súng một lần, đó cũng là một cách thư giãn.

“Giản Phàm, kỳ thực tôi cũng thấy cái manh mối này mông lung quá, đội trưởng Lục truy vụ án đột nhập giết người, thúc giục chúng ta suốt đấy, hai mấy ngày rồi, nếu vẫn không có chút tiến triển nào, hai vị lãnh đạo sẽ tới thúc đấy. Nếu gộp án là chính xác, hai đầu chỉ cần một bên có manh mối, lập tức sẽ sinh hiệu ứng domino, nhưng bây giờ hai đầu không có manh mối, sao không gấp?” Hồ Lệ Quân cẩn thận nói, Giản Phàm là một thể mâu thuẫn, đầu óc thì không ai dám nghi ngờ, nhưng tính cách hời hợt của Giản Phàm, cô luôn thấy không hợp với điều tra phá án.

“Có manh mối nào nhờ thúc giục mà ra? Cứ như không ai làm việc vậy. Trương Kiệt, anh lại lười rồi, giờ là mấy giờ, 4 giờ mà đã về đội, làm việc thì chảnh mắng nhưng lại đòi hỏi kết quả, anh nên xem lại bản thân đi.” Giản Phàm vẫn thông thả như không có gì.

Trương Kiệt bị nói tới khó chịu, nếu là đội trưởng Lục thì hẳn còn sợ một chút, còn Giản Phàm, ít tuổi hơn mình còn lên mặt

lãnh đạo, đương nhiên chẳng nề nang: “Chê tôi còn cậu thì sao, nếu không đột nhiên biến mất tăm tích thì ngày ngày ngồi đây chả làm cái gì, hừ.”

“Ài ...” Giản Phàm buông một tiếng thở dài thương hại: “Anh đã bao giờ thấy một bếp trưởng đi rửa rau thái thịt chưa? Anh không phục, tôi hiểu, hay là chúng ta đổi vị trí cho nhau, tôi đi điều tra, anh ngồi đây cho đội trưởng Lục tới vỗ bàn chửi nhé?”

Trương Kiệt nghe thế là không dám cãi nữa.

Hồ Lệ Quân ngập ngừng như đang lựa chọn từ ngữ phù hợp: “Giản Phàm, giờ toàn bộ lực lượng của chúng ta tiêu hao vào việc tìm kiếm, căn cứ vào phác họa 3D do Sở Tĩnh Viện khôi phục, men theo cửa hàng, cửa hiệu, quán xá khi đó lật tung lên, nếu là sau khi xảy ra vụ án thì cách này còn có thể, nhưng 14 năm rồi, không biết bao người đã chết ...”

“Chị Hồ, sao phải quanh co như thế, không giống chị chút nào.” Giản Phàm mỉm cười.

“Tôi lo kỳ hạn, đừng nói phá án, ngay cả manh mối còn chưa tìm thấy.” Hồ Lệ Quân kỳ thực vẫn lo cho Giản Phàm, lo cho ngôi sao đang lên này sẽ rụng xuống, chỉ đội trưởng ký quân lệnh trạng rồi, không như mấy lần trước, lần này không thể phá án, sẽ có người phải chịu trách nhiệm.

Chương 003: Đào bới quá khứ. (3)

“Đầu tiên là xử lý chi đội trưởng, sau đó là xử lý đội trưởng Lục, còn chúng ta làm lính nghe lệnh ăn lương, chẳng đở lên đầu chúng ta được. À khi đó đội trưởng Lục bị kéo xuống, đổi đội trưởng mà chị lên làm đội trưởng thì tốt quá.” Giản Phàm nói cười vô tâm làm Hồ Lệ Quân và Trương Kiệt nhìn nhau, nói tới vụ án thì Giản Phàm là thiên tài, nói tới những chuyện quan trường, nghe y nói như thẳng ngực.

Hồ Lệ Quân đang định kiến nghị chuyển phương hướng điều tra, tập trung trở lại vào đám người Tề Viên Dân thì có điện thoại gọi tới, thấy số của Hắc Đản, Giản Phàm mừng rỡ. Bao nhiêu ngày như thế không có tin báo gì, chắc hẳn tìm ra rồi, quả nhiên vừa nghe vừa hỏi địa chỉ, Giản Phàm cúp máy rồi thần bí nói với hai người kia: “Mọi người không tin tôi đúng không, tôi tìm được nhân chứng rồi đấy, kẻ ngốc đôi khi làm được chuyện thông minh không làm nổi, vì người thông minh làm việc nghĩ quá nhiều!”

Nói ra một câu triết lý như thế xong, Giản Phàm vội vàng đứng dậy lấy cái áo khoác rồi đi ra nhanh ngoài, có vẻ phần chấn lăm, Hồ Lệ Quân và Trương Kiệt nhìn thái độ đó, e là có thu hoạch rồi, cũng nhanh chân chạy theo.

“Chị còn nhớ lời khai của Tăng Nam, con gái Tăng Quốc Vĩ không?” Theo địa chỉ Hắc Đản báo cho tới ngoại thành, dọc đường đi đợi hai người kia sốt ruột hỏi mãi, tới nơi rồi Giản Phàm mới chịu đáp: “Bữa cơm cuối cùng của hai cha con họ, cháo gạo, bánh vừng, lần cuối cùng Tăng Quốc Vĩ mua bánh vừng ở cửa hiệu đầu tiểu khu. Người cung cấp thông tin của tôi vừa báo, đã tìm được người bán bánh.”

“Hả?” Hồ Lệ Quân nhìn Giản Phàm như nhìn người ngoài hành tinh, bánh vừng, có người đi bám theo loại manh mối hoang đường này? Sao cậu ta làm cái gì cũng dứt khoát phải dính tới ăn?

Giản Phàm sải bước đi thật nhanh: “Có gì mà ngạc nhiên, Tầng Quốc Vĩ là người sành ăn, thế nên bánh phải mua trong ngày, hiệu bánh đầu tiểu khu bán cả ngày, thế nào người bán bánh phải thấy gì đó, dấu vết lớn thì bị nghi phạm xóa hết rồi, tất nhiên men theo chi tiết nhỏ mà chúng không ngờ. Rốt cuộc trời không phụ người có lòng, chị biết tôi phát động bao nhiêu quần chúng không? Hơn một trăm người, chia làm hơn mười tổ, tìm kiếm người bán bánh ở Tiểu Tây mười bốn năm trước, chị tưởng chỉ mỗi mọi người vất vả, tôi ngồi chơi chảnh?”

“Ý tôi không phải cái đó.” Trương Kiệt đuổi theo, cố ý làm vẻ ngạc nhiên: “Sao manh mối rốt cuộc vẫn là từ ăn mà ra thế?”

Nói thế Hồ Lệ Quân không nhịn được cười, Giản Phàm lắc đầu, chẳng giải thích thừa thãi cho tên gốc này làm gì.

Vừa đi được một quãng thì Hắc Đản chạy tới đón, chỉ cái cửa sắt rỉ: “Oa ca, nhà đó.”

Giản Phàm vỗ vỗ vai Hắc Đản coi như khen ngợi, đi nhanh vào nhà.

Tên này nhìn một cái cũng biết không phải người đảng hoàng, Hồ Lệ Quân thoáng nhú mày, sao Giản Phàm lại giao du với loại người này, chỉ là giờ không phải lúc truy cứu. Đi vào căn nhà một tầng, khá đơn sơ, có một tên cao lớn nhưng mặt có vẻ ngốc nghếch đang vừa ăn vừa hỏi người trung niên đối diện: “Chú, khi chú đóng cửa có thấy cái xe nào không, xe lừa, xe ngựa, xe ba bánh.”

“Mưa to như thế thì làm gì có xe gia súc, nhưng mà có xe hơi.” Người bán bánh bị tên gốc hỏi tới chóng mặt, hỏi cái gì mà hôm đó đóng cửa mấy giờ, hỏi ai mua bánh, hỏi có xe đi qua không, bao năm thế sao mà nhớ nổi, trừ bánh còn nhớ, cái khác quên hết.

Giản Phàm kéo Sỏa Trụ qua một bên chỉ chỉ tay bảo Hồ Lệ Quân tới hỏi, trên bàn có bức ảnh Tầng Quốc Vĩ, nhìn Thán Chùy, Thán Chùy khẽ lắc đầu, vậy là không nhớ ra chuyện hôm đó rồi.

“Chú, chúng tôi là người đại đội trọng án, có chuyện muốn tìm hiểu.” Hồ Lệ Quân đưa phù hiệu ra, vào đề rất nhanh: “Nhà chú khi đó có TV không?”

Bị hỏi này giờ người bán bánh ý thức được không phải tới tìm bánh rồi, giờ có cảnh sát tới tìm, lòng khẩn trương, may mà câu hỏi cũng dễ: “Có cái TV đen trắng.”

“Hôm đó mưa to như thế, chắc chú có xem dự báo thời tiết?” Hồ Lệ Quân tất nhiên ăn đứt tên gốc Sỏa Trụ, cô được đào tạo chính quy bài bản mà, dù Giản Phàm cũng chẳng so được, dẫn dả khơi gợi ký ức của người bán bánh.

“À có chứ, xem dự báo thời tiết xong thì tôi đóng cửa quán.”

Câu này vừa nói ra, Giản Phàm khẩn trương nắm chặt tay, gần rồi, đó là thời gian gần với thời điểm xảy ra vụ án, chuyên nghiệp và nghiệp dư đúng là khác biệt, nhớ những ngày đầu mình còn ngơ ngác vào nghề chưa biết gì, cũng được chị ấy dẫn dắt suy nghĩ như vậy.

Hồ Lệ Quân lại khéo léo nói tiếp: “Chú thử nhớ xem, mưa to thì hẳn là ngoài đường cũng không có nhiều người đi lại đâu chú nhỉ, mọi người đều ở nhà hết, lúc chú đóng cửa thì có thấy cái xe nào đi qua không?”

“A ... Có có.” Người bán bánh tức thì khiến cả phòng nín thở, vỗ đùi: “Cô không bảo tôi chẳng nhớ ra, có cái xe châu chấu.”

“Xe châu chấu là xe gì?” Trương Kiệt nhanh miệng hỏi ngay.

“Là cái xe Thiên Tân Đại Phát ấy, màu vàng vàng, thời ấy taxi dù của Đại Nguyên toàn là loại xe nhỏ này, giờ ngừng sản xuất rồi, thanh niên các cậu không biết đâu.”

“Chú chắc chứ, nhiều năm vậy mà chú vẫn nhớ?” Hồ Lệ Quân xác nhận lại.

- Ừ, nhớ, cô hỏi nên tôi mới nhớ, hôm đó đóng cửa thì có cái xe châu chấu từ tiểu khu đi ra, mưa to trời tối, rầm một cái còn va chạm với một cái xe đi vào tiểu khu, thế là chửi nhau. Lái xe đi vào kia nhảy xuống không cho đi đòi bồi thường, trên xe châu chấu có hai người nhảy xuống đánh người kia rồi lái xe đi ... À đúng, hôm sau đồn công an còn tới hỏi tôi mà, người kia bị đánh nặng lắm. Sau đó không rõ.”

Người bán bánh không biết được nhiều, rời nhà ông ta, tiễn ba người Sỏa Trụ hớn hở chuẩn bị về nhận thưởng, Giản Phàm lên xe nói ngay: “Chị Hồ, chị thấy thế nào, có thể men theo manh mối này được không, chắc đồn công an còn có ghi chép

thêm, rồi xe hỏng phải đem sửa chữa, chúng ta có ít manh mối để tìm kiếm rồi.”

Đây là loại manh mối gân gà, mọi thứ đều có thể nhưng cũng có thể cHàng Ích gì, Hồ Lệ Quân còn đang trầm ngâm xem phải khai thác thông tin này sao cho hiệu quả thì Lương Kiệt đã hát nước lạnh: “Vô tri, ấu trĩ ... Tôi hỏi cậu vấn đề đơn giản, xe dù thì sao? Cho dù là với tình hình bây giờ còn không thể quản lý hết được xe cộ, huống hồ là 14 năm trước, nếu là xe dù, có trời cũng chẳng tìm ra được.”

Giản Phàm nổi cáu chửi luôn: “Con mẹ nó, anh thông minh thế sao không đi tìm manh mối đi, suốt ngày lải nhải cái này không được, cái kia khó khăn, chẳng được tích sự mẹ gì, giờ mãi mới tìm ra manh mối, lại còn bới móc.”

“Trương Kiệt, cậu bớt nói đi, được hay không chúng ta cứ phải tra đã.” Hồ Lệ Quân cũng mắng làm Trương Kiệt hậm hực im luôn.

Nói tới bất mãn của Trương Kiệt với Giản Phàm thực ra có nguyên nhân sâu xa hơn nhiều, thừa mới thành lập tổ điều tra lâm thời, hấn và Giản Phàm, Thời Kế Hồng, Nghiêm Thế Kiệt đều được coi là người mà không nơi nào nhận, bị ném vào một tổ, nói chung là tệt hại như nhau.

Thế nhưng Giản Phàm càng lúc càng thể hiện tài hoa của mình, trên có chi đội trưởng đề cao, có đội trưởng Lục thiên vị, trong cái tổ này tuy mang tiếng là phó tổ trưởng, thực chất là tổ trưởng, ngay cả Hồ Lệ Quân cũng thường xuyên nghe theo. Thậm chí có cả văn phòng riêng rồi, còn hấn vốn ngang hàng với Giản Phàm, bây giờ như kẻ sai vặt bị người ta chỉ huy chạy đi chạy lại, sao không bất mãn không ghen tỵ? Ấy là chuyện thường tình của con người.

Không phải Trương Kiệt không thừa nhận tài hoa của Giản Phàm, nhưng có câu bực chùa nhà không thiêng là thế, giả sử nghe danh gian Phàm thôi, hấn sẽ rất ngưỡng mộ, nhưng làm việc cùng nhau, có người trẻ hơn giỏi hơn mình, lại là cảm thụ khác hấn.

Chương 004: Chén rượu ấm ôn chuyện xưa.

(1)

Xe tới thẳng đồn công an Tây Cung, kiểm tra hồ sơ lưu trữ, quá lộn xộn, không khác gì đồng rác, thế này không biết hồ sơ còn nữa hay không mà tìm, Trương Kiệt định cần nhẫn, nhớ bài học lúc này đành nuốt vào.

Tốn mất hơn hai tiếng tìm tòi mới ra hồ sơ liên quan, vào ngày 21 tháng 8, đúng là có người họ Dương báo cảnh sát, tối hôm đó lái chiếc Toyota Crown của mình về, va phải chiếc Thiên Tân Đại Phát, lái xe bên kia không xin lỗi bồi thường còn ngang nhiên đánh người bỏ đi.

Bất hạnh bị Trương Kiệt nói đúng, là xe dù, không tìm được chủ.

Thế nhưng vẫn còn người họ Dương, nhưng tra ra càng thất vọng, ra nước ngoài rồi, chỉ biết đi Úc, dù có tìm chắc chả ích gì.

Bình tĩnh, kiên nhẫn suốt mấy ngày, lần này Giản Phàm không bình tĩnh được nữa, dọc đường luôn mồm chửi mắng khiến Trương Kiệt không nói lại nổi câu nào, thường ngày còn đưa hân về nhà, hôm nay ném luôn hân ở đội rồi lái xe đi.

Thậm vấn người ở trong tù không có thu hoạch, điều tra người chứng kiến có thu hoạch, chỉ là thời gian quá lâu, mỗi lần có manh mối, kết quả cuối cùng vẫn không giúp ích được gì. Không có manh mối thì không có dữ liệu so sánh, như thế đám người Lương Vũ Vân cũng không tận dụng được kho thông tin kỹ thuật cao, không bột chẳng gột nên hồ. Lục Kiên Định điều tra vụ án 1116 cũng thế, hỏi han dân cư xung quanh tới hơn 500 người, không có gì để khóa chặt nghi phạm.

Tóm lại một câu, đều bế tắc.

Chẳng ai nói thêm một lời, cứ thế giải tán.

Thời gian qua cả quy luật sinh hoạt mà Giản Phàm tuân thủ nghiêm ngặt hai mấy năm cũng bị phá vỡ, bề ngoài bình tĩnh, bên trong cũng như lửa đốt, không ít đêm thức trắng tìm kiếm điểm đột phá tới mức nhiệt tới nổi mụn cả trong miệng lẫn

ngoài mặt. Y dùng cả đám lưu manh của Đường Đại Đầu, không khác gì móc tiền túi ra phá án mà vô ích, dần dần uy tín khó khăn lắm mới dựng lên được cũng đang dần mất đi, thái độ Trương Kiệt hôm nay là minh chứng.

Giản Phàm lái xe về tiểu khu thì đã quá giờ cơm, bụng thì đói, nhưng chẳng thiết tha gì chuyện ăn uống, một mình một bóng đi về tòa nhà.

Ở trong góc tối dưới cầu thang đột nhiên có tiếng gọi: “Chàng trai, cậu thiên đình đầy đặn, địa cách vuông vức, lão hủ tặng cậu một câu nhé?”

Nghe giọng nói bất ngờ phát ra từ bóng tối, Giản Phàm thoáng giật mình lùi lại, tiếp đó nhìn ông già tiên phong đạo cốt từ bóng tối xuất hiện thì thở phào, quả thực là phong thái như thần, bật cười: “Ông ơi, ông tới cả đây bán sách cơ à?”

Chẳng phải ai khác, chính là ông già tóc trắng bán sách ở chợ Nam Cung.

“Ha ha ha, cậu tìm tới được chỗ tôi mua sách, tôi lại không thể tới chỗ cậu bán sách à?” Bạch Mao thần bí nói chuyện như đánh đố: “Lão hủ bám độn, thế nên biết cậu ở đây.”

Ông già này không chỉ là chí giao của Tăng Quốc Vĩ, hơn nữa bày quán ở chợ đồ cổ Nam Cung từ ngày đầu, Giản Phàm luôn linh cảm ông ta biết điều gì đó, đáng tiếc đối với loại

“Yêu quái thành tinh”, Giản Phàm chưa đối

phó nổi, ông ta mà không muốn nói ra thì chịu, hôm nay tâm trạng không tốt, ứng phó qua loa: “Ông ơi, cháu là người vô thần, ông tìm không đúng người rồi.”

“Nhưng thế gian lại có rất nhiều yêu ma quỷ quái gây sóng gió, không phải cậu đang đi tìm chúng à?” Bạch Mao khẽ mỉm cười.

Câu nói mập mờ này làm Giản Phàm không khỏi hít một hơi khí lạnh, ông già này thực sự biết gì đó, thái độ thay đổi hẳn, cung kính dìu dờ: “Ông ơi, cháu thấy chúng ta thật có duyên, Đại Nguyên lớn thế này, vậy mà chúng ta lại trùng phùng, cháu đang định mai tới chỗ ông mua ít sách về học tập. Ông xem, thế mà ông tới chỗ cháu trước, đúng là duyên không nhỏ ... Ông vào nhà cháu uống vài chén nhé, rượu quê nhà cháu làm đấy ...”

Bây giờ Giản Phàm có chút đói quá ăn quàng, bệnh gấp loạn cầu y rồi, kệ ông ta biết gì không, kệ có giá trị không, giờ cứ là người có chút liên quan tới vụ án thì tóm lấy đã, dứt khoát kéo ông già vào nhà.

Chân tay nhanh nhẹn hâm rượu, Bạch Mao ngồi xuống chưa lâu thì chén rượu ngọc mẽ hoàng óng ánh sắc hoàng kim nóng hổi được đặt lên, tiếp đó là hai đĩa đồ nhắm, một đĩa lạc ngâm dấm, một đĩa đậu hũ khô, toàn thứ nhắm rượu phổ thường.

Giản Phàm lễ phép hỏi: “Ông ơi, cháu còn chưa biết tên ông.”

“Ha ha ha, lão hủ họ Bạch, tên Kiện Ngu, kiện trong tráng kiện, ngu ở ngu ngốc, cái tên này e là không ai nhớ, nhưng ở đường Nam Cung chỉ cần nhắc tới Bạch Mao thì không ai không biết. Xông pha bao năm, xem như có danh tiếng ... Cứ gọi tôi là Bạch Mao cũng không hề gì.” Ông già uống một ngụm rượu cười sang sảng, ánh mắt có vài phần vui đùa, căn bản không để ý bị người ta đặt cho biệt hiệu bất nhã.

“Đó là do bọn họ gọi linh tinh, với tuổi của ông, tám phần là bằng tuổi của ông nội cháu, làm sao cháu dám gọi ông như thế?” Hành động tất nhiên có phần lấy lòng, song không thể phủ nhận cô giáo Mai dạy con kiến thức thất bại, dạy làm người cũng có thành tựu, biết kính già yêu trẻ.

“Ồ, cậu còn ông nội à? Cao thọ bao nhiêu?”

“72 hoặc là 73 ạ, cháu không rõ lắm, ông nội cháu còn chả có giấy khai sinh, chỉ ước chừng thôi.” Giản Phàm không phải vô tâm như vậy mà đó là thời chiến tranh loạn lạc, ngay cả bản thân ông nội cũng không nhớ, giấy tờ mãi sau này mới làm.

“Vậy cậu đoán tôi bao nhiêu?” Ông già tùm tùm cười hỏi.

“70 ạ? ... Không đúng, 80?” Giản Phàm hơi gập khó, nhìn thật kỹ ông già, khuôn mặt dài hẹp và xương xẩu, gò má gầy hóp lại, râu tóc bạc phơ, nếp nhăn rất sâu, trán như nhiều năm lo âu suy nghĩ hằn lên mấy vết, tóc búi trên đầu nếu buông xõa chắc là dài quá vai, thành thật thừa nhận: “Cháu chịu, nếu nói ông 100 tuổi chắc cũng không ai phản đối.”

Ông già cười phá lên hết sức sảng khoái, lại nhấp một ngụm nữa: “Mắt còn kém, non lắm, ánh mắt này thôi đã thua Tăng Quốc Vĩ quá xa, năm xưa cậu ta nhìn tôi một cái là đoán không

sai lệch nhiều. Nói thế này nhé, khi tôi mới tới Đại Nguyên thì tuổi không chênh Tăng Quốc Vĩ là bao. Đoán lại đi xem nào.”

“Hả? Không thể nào.” Giản Phàm ngó người nhìn kỹ lại lần nữa, nói thế ông già này còn chưa tới 60 sao.

“53 thôi, không nhìn ra hả? Ha ha ha.” Ông già cười hết sức đắc ý.

“Khụ khụ khụ ...” Giản Phàm nội thương rồi, ho một tràng dài, không biết sặc cái gì, chớp mắt liên tục, nhìn thế nào cũng không ra vấn đề: “Thực sự vẻ ngoài này lừa người quá tốt, vậy cháu gọi bằng chú thôi, chú Bạch, có phải chú gặp chuyện gì buồn cho nên mới già thế không?”

“Ha ha ha, không có, không có, cuộc đời tôi tuy có nhiều chìm nổi, nhưng không có đại bi đại hỉ, cậu đúng là chàng trai thú vị.” Ông già vì câu nói này mà cười vui vẻ, đắc ý vượt râu: “Giả đấy.”

“Giả ạ?” Giản Phàm dở khóc dở cười, người này bán sách giả, đến tuổi tác cũng giả nốt.

“Ừ, giả, bây giờ nhuộm đỏ xanh vàng còn được, nhuộm trắng không phải dễ à?” Ông già nói chuyện hài hước vui tính, không hề có bộ dạng già nua thần bí nữa, lại giống như đứa trẻ con: “Yêu cầu công việc thôi, làm nghề buôn bán đồ cổ, quan trọng là nắm bắt tâm lý khách hàng, ví như cái bộ dạng của cậu mà đứng ở đường Nam Cung, người ta không tin, dù cậu có mắt lửa người vàng, đồ thật trong tay người ta cũng nghi ngờ ... Nhưng tôi thì khác, người ta nhìn vào thế nào cũng nghĩ, có lẽ trong tay ông ta có hàng thật ... Ha ha ha ... Kỳ thực toàn lừa gạt thôi, làm gì có ai có hàng thật đâu, ha ha ha ...”

Chương 005: Chén rượu ấm ôn chuyện xưa. (2)

Giản Phàm nghe ông già nói chuyện hài hước cũng cười sảng khoái, không ngờ ông già bộ dạng đại sư trong nghề lại chưa mất tính trẻ thơ, hai người chén qua chén lại, trò chuyện cũng tâm đắc lắm, dần dần bầu rượu đã tới đáy, rót đầy chén cho ông già rồi đi lấy thêm rượu để lên bếp.

Ô Long từ xưa là vùng đất nghèo, người dân đi tứ xứ kiếm cơm, đã ra ngoài kiếm cái ăn không thể thật thà được. Thế nhưng ở Ô Long có câu "khách tới nhà chớ pha hàng giả", ý nói tới đạo đãi khách, anh ra ngoài kia lừa lọc gian dối ra sao cũng được, một khi khách tới nhà là phải tiếp đãi chân tâm nhất, nếu không làm được thế thì đừng đưa khách về. Bất kể Giản Phàm có ý đồ gì thì không ai có thể chất vấn lòng hiếu khách của y, cái tổ chuyên án mỗi lần tới nhà đều được ăn no nút bụng là minh chứng.

Ông già nhân lúc Giản Phàm thay rượu, nói: "Chàng trai, chúng ta uống hết một bầu rồi mà cậu còn chưa hỏi tôi chuyện chính."

"Chuyện chính ạ? Chúng ta vẫn nói chuyện chính mà, nếu bảo cháu hỏi, cháu đang tò mò sao chú biết nhà cháu? Ngay cả trong đội cũng không nhiều người biết." Giản Phàm từ trong bếp nói vọng ra.

"Đơn giản, ngay từ lần đầu tiên cậu tới quán tôi là tôi lặng lẽ đi theo cậu về cái chi đội hình sự gì đó rồi." Ông già tiết lộ.

Giản Phàm bất ngờ: "Vì sao thế ạ?"

"Tôi hoài nghi cậu không phải cảnh sát."

"Sao cháu lại không giống cảnh sát." Giản Phàm thấy mình thật thất bại, làm cảnh sát mà bị kẻ lừa gạt nghi là không phải.

"Càng đơn giản, tôi nhìn hàng giả quá nhiều rồi, Tăng Quốc Vĩ mất tích bao nhiêu năm mà không thấy cảnh sát tới hỏi, sao đột nhiên lại có cảnh sát tới tìm, sao tôi tin được?"

"Chú Bạch, vất vả cho chú rồi."

“Cái nghề của chúng tôi chú trọng nhãn lực và kiên nhẫn, đôi khi gặp phải hàng tốt, tôi có thể ngồi trước cửa nhà người ta mấy tháng dây dưa tới khi chịu bán cho tôi, ha ha ha, tìm nhà cậu khó gì đâu.” Ông già nói có vẻ khoái trá như trẻ con khoe khoang vậy.

Té ra mình truy lùng manh mối, bản thân cũng thành manh mối bị người ta truy lùng, Giản Phàm kích động, ông già đã tốn công theo dõi mình, giờ lại tìm tới cửa, chắc chắn có chuyện quan trọng, tim đập mạnh, đợi thêm một lúc rượu nóng rồi mang ra rót, chờ ông già uống tới hứng khởi mới cùng bước nói vài câu màu mè huyền bí: “Chú Bạch, ấn đường của cháu mờ mịt, khó lắm mới gặp được quý nhân, chú định tặng cháu câu gì, cháu rửa tai nghe đây.”

“Ài ...” Ông già lắc đầu, không biết phủ định cái gì, buông một tiếng thở dài: “Hiếm khi có được cảnh sát tính cách thế này, cậu giống hệt Tăng Quốc Vĩ năm xưa ... Tôi sống ở khu Thiết Tây, hôm qua có vài chàng trai tới nhà ở gần nhà tôi tìm người bán bánh nướng, còn lấy ra một cái hình vẽ khu nhà cổ, tìm người biết chuyện đêm hôm đó phải không?”

Giản Phàm gật vội: “Đúng ạ.”

“Có tìm được gì không?”

“Tìm được một chứng cứ không xác định, người Sơn Đông bán bánh nướng, hiện giờ đã đổi nghề, chừng gần 8 giờ tối hôm đó, ông ấy thấy chiếc Thiên Tân Đại Phát va chạm một cái Toyota Crown, sau đó đánh lái xe chiếc Toyota rồi bỏ đi. Cháu tra cái xe Thiên Tân thì phát hiện ra là xe dù, không có ghi chép gì. Còn chủ xe Toyota thì ra nước ngoài ... Giờ có tìm được người cũng chẳng hi vọng biết gì ...” Giản Phàm trong tích tắc quyết định đánh cược, nói thẳng hết luôn, mắt theo dõi biến hóa sắc mặt của ông già, căng thẳng chờ đợi.

“Đó là chiếc Thiên Tân biển số 12353, tôi không biết có phải là xe dù không?” Ông già thình lình nói ra một câu thạch phá kinh thiên, làm Giản Phàm lập tức dứt bật dậy, khẳng định lại lần nữa: “Chính mắt tôi nhìn thấy Tăng Quốc Vĩ lên chiếc xe đó, chiếc xe rời khỏi tiểu khu có chút gấp gáp, va chạm với cái xe hơi. Chủ xe xuống nói lý, có điều bị hai người trên chiếc Thiên

Tân nhảy xuống đánh một trận, rồi lại lên xe vội vàng bỏ đi, chiếc Toyota Crown mang biển A32491, tôi nhớ không nhầm chứ?”

“Không ... Không ạ, hồ sơ đúng là A32491, họ Dương .. Chú, chú nói chi tiết hơn được không?” Giản Phàm kinh hãi tột độ, cho dù luôn tin tưởng sẽ tìm ra được điều gì đó, có nằm mơ y cũng không dám hi vọng tới manh mối trực tiếp thế này, giọng lạc cả đi.

“Mấy ngày trước đó tôi xuống xã Thanh Từ kiểm hàng sót, có được cuốn (Địa Tạng Tâm Kinh), chất liệu giấy đã khá lâu, nhưng không khẳng định được, muốn tìm Tăng Quốc Vĩ giám định. Tôi ở cách đường Tiểu Tây không xa, hôm đó trời mưa to, tôi đi được nửa đường thì hồi hận, bắt cái xe cũng không được, đi vào tiểu khu được một quãng thì thấy có người cùng Tăng Quốc Vĩ lên xe, tôi vẫy tay gọi mà cậu ta không nghe thấy, lên xe một cái là đóng cửa lại ngay ... Tôi nghĩ thôi vậy, chắc là người ta có việc, không quấy rầy nữa ... Tôi quay đầu đi khỏi tiểu khu thì nhìn thấy vụ va chạm kia ... Lúc đó tôi lấy làm lạ, tôi biết con người cậu ấy, cậu ấy là cảnh sát tốt, làm sao lại để chuyện đó xảy ra trước mắt mà không can thiệp? Hai tên kia ra tay rất nặng, đòn nào đòn nấy như triệt hạ người ta.” Ông già đưa mắt nhìn trần nhà, như đang hồi ức.

“Chú có nhớ diện mạo của chúng không?” Giản Phàm gấp rút hỏi.

Ông già lắc đầu: “Nhìn không rõ, mưa to lắm, khi đó đâu phải như bây giờ chỗ nào cũng đèn sáng trưng chứ, tôi chạy tới thì xe đã đi.”

Giản Phàm cẩn thận hỏi lại: “Nếu chú không nhìn rõ, vì sao biết là Tăng Quốc Vĩ lên xe?”

“Hành lang có đèn, tôi nhìn rõ mặt bên của Tăng Quốc Vĩ, cậu ta mặc cảnh phục, chúng tôi lại là bạn bè lâu năm, nhìn vóc dáng thôi là tôi nhận ra rồi ... Khi đó tôi cách cậu ta từ 10 tới 11 mét thôi.”

“Chú nhớ kỹ thế à?”

“Ài, cách đúng 2 cái nhà mà, không cần nhớ cũng biết.”

“À ...” Giản Phàm cố áp chế kích động xuống, lòng dần bình tĩnh lại, một tin tức thế này không phải là tặng than trong tuyết, nghiêm khắc mà nói chỉ chứng minh được người bán bánh nói đúng. Đúng là có chiếc Thiên Tân Đại Phát, Tầng Quốc Vĩ đúng là lên chiếc xe đó, nếu truy xe, có lẽ xe đã báo hỏng hoặc không rõ tung tích, mà người còn chưa nhìn rõ, hướng hồ biển số xe có thể là giả. Đột nhiên như nghĩ ra cái gì, Giản Phàm kích động hỏi: “Chú còn chưa nói hết đúng không?”

“Sao cậu biết?” Ông già ngạc nhiên.

“Nếu chú chỉ nhìn thấy cảnh đó thì không đáng thần bí như vậy, càng không thừa lúc không có ai tới tìm cháu như thế, nhất định phải có thứ nghiêm trọng hơn.” Giản Phàm khẳng định.

“Ha ha ha, thông minh lắm, đúng thế đấy.” Ông già uống một ngụm hết luôn chén rượu, Giản Phàm vừa rót đầy thì nghe thấy ông ta tiết lộ một chuyện động trời: “Về sau tôi gặp lại cái xe đó.”

“Ai lái xe đó, ở đâu ạ?” Giản Phàm gằn như nín thở hỏi, suýt cầm bầu rượu không vững, trả lời được câu này rất có thể sẽ giải đáp luôn bí mật chôn giấu mười mấy năm trời.

Chương 006: Ủ mưu trong đêm. (1)

“Là Tiết Kiến Đình, cùng với một đám lưu manh, khi đó chúng đi đánh Lão Ngô bán tiền cổ, Lão Ngô có vài đồng tiền giá trị không chịu bán ... Lúc đó đã là hơn một tháng sau, lúc đầu tôi không để ý, biển số xe đã thay đổi, nhưng chỗ bị xước sơn bên trái, đèn xe bị vỡ, không biết vì sao lại không sửa. Tôi dám chắc là cái xe đêm hôm đó ... Rồi lại thêm vài tháng nữa, không thấy Tăng Quốc Vĩ tới chợ, có người đồn cậu ta ôm đồ cổ chạy rồi, trong mắt mọi người chim vì mồi mà chết, người vì tiền mà vong là rất bình thường. Nhưng tôi biết Tiểu Tăng, cậu ấy mà muốn phát tài có vô số cơ hội, bẵng vào đôi mắt nhìn đồ cổ của cậu ấy đâu phải khó ...” Ông già nuối tiếc thở ngắn than dài, mất một lúc sau lại kể: “Nhiều năm sau tôi cũng quên đi, tới khi cậu xuất hiện, rồi thấy Tề Viên Dân, Liên Nhận bị cậu bắt trọn ổ ... Lại nghe nói cả nhà Tiết Kiến Đình chết, tôi nghĩ lại chuyện xảy ra, thấy rất nhiều vấn đề ... Cậu bỏ công phu điều tra nhiều tháng trời như vậy, ắt có ẩn tình trọng đại ... Chỉ là tôi lấy làm lạ, năm xưa sao không làm?”

“Vì năm xưa cháu còn chưa phải là cảnh sát.” Giản Phàm nói đùa, xem như giữ chút thể diện cho đồng nghiệp trong nghề, nuối tiếc nói: “Chú Bạch, nếu mà chú nói với cháu chuyện này vào ngày đầu chúng ta gặp nhau thì vụ án được phá rồi ... Tiết Kiến Đình chết thật đúng lúc.”

“Sai rồi chàng trai, nếu Tiết Kiến Đình không chết, không một ai dám nói với cậu chuyện này.” Ông già phản bác lại: “Cậu còn chưa hiểu sao? Nếu Tiết Kiến Đình còn sống, tôi sẽ không gặp cậu, chẳng may người ta biết tôi nói sau lưng, cái năm xương này chịu nổi mấy đám của người ta? Chuyện đúng sai tôi không bình luận, nhưng giết chết thứ họa hại đó, có ai ở chợ Nam Cung không vui mừng ... Kỳ thực tôi không muốn nhiều chuyện, nhưng Tiểu Tăng có ơn với tôi, cậu lại làm tôi nhớ tới cậu ấy, ngoan ngoãn thật thà như thế, tôi chẳng buồn lắm lắm.”

Mình mà ngoan ngoãn thật thà à? Giản Phàm nghe vậy chỉ cười cho qua không bình luận: “Chú Bạch, tuy Tiết Kiến Đình đã chết nhưng kẻ đứng sau hẳn chưa chết, sao chú dám nói?”

“Ha ha ha, vì bọn chúng không làm gì được tôi nữa, tôi không làm nữa, tối nay nói ra, tôi dọn đồ 11 giờ lên tàu về quê, không bao giờ quay lại Đại Nguyên. Ở Đại Nguyên này không biết tôi là ai.” Ông già cười ngạo nghễ, vuốt râu nói như thể đây là thành tựu lớn: “Chỉ thay đổi vẻ ngoài giả này, không ai nhận ra tôi nữa.”

“Chú sợ báo thù nên đi sao?” Giản Phàm hơi áy náy.

“Không không không! Bằng chút chuyện tôi biết chưa đủ bị báo thù, tôi đây ra ngoài xông pha chớp mắt đã 20 năm, già rồi, nhớ quê, không thể lên đênh cả đời được ... Với lại cái nghề đồ cổ bây giờ, làm ăn nhỏ như tôi không dễ dàng nữa, muốn thừa lúc còn chút sức lực về quê hưởng phúc tuổi già. Chàng trai, tôi nói trước, đừng bảo tôi đi làm chúng, lời này tôi chỉ nói cho cậu mà thôi, nếu có thể giúp được cậu chút nào hay chút nấy, không giúp được thì tôi đã tận tâm rồi, thời buổi này thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.” Ông già xem ra đã thực sự siêu thoát rồi, so với vẻ trang nghiêm tiên đạo ở chợ Nam Cung như thành con người khác, vừa nói vừa nhâm nhi ngọc mẽ hoàng, nhìn có vẻ hưởng thụ vô cùng.

Giản Phàm cứ thấy chén với lại rót đầy: “Chú Bạch, chỉ bằng những lời này chú xứng đáng là cao nhân số một ở chợ Nam Cung . Được cháu hứa không bắt chú xuất đầu lộ diện, cũng không bắt chú làm chúng, nhưng có thỉnh cầu nhỏ nhỏ, giúp cháu phân biệt vài người, đơn giản lắm, đợi cháu chút.” Nói rồi vào thư phòng lấy cái laptop nát của mình ra, bật máy gõ vài cái, lần lượt bật từng bức ảnh lên.

Đầu tiên, phó cục trưởng Tiêu Minh Vũ, đây là nghi phạm lớn nhất của Giản Phàm, nhiều lần chen chân vào vụ án, có điều ông già lắc đầu không nhận ra.

Bức ảnh thứ hai, Vương Vi Dân, vẫn lắc đầu.

Bức ảnh thứ ba, Lý Uy, ông già chỉ tay: “Dừng, tôi biết người này, từng tới chợ Nam Cung, chính là hẳn, đeo kính gọng vàng, rất dễ nhận ra.”

Một câu nói làm dạ dày Giản Phàm nhâm nhảm đau, tiếp tục lại một bức ảnh nữa.

Ông già mắt sáng lên, lại nói: “Nhận ra, tôi gặp người này tháng trước, dẫn theo một nữ nhân, xinh đẹp lắm, hình như quan hệ với Tề thái giám rất tốt, Tề thái giám tiễn ra tận cửa đón thái độ khúm núm ... Có vẻ làm quan, còn là quan lớn.”

Giản Phàm phải nhìn lại tấm ảnh Dương Công Uy trên màn hình, giọng phát run cha Dương Hồng Hạnh lại thân thiết với Tề Viên Dân, hiềm nghi của ông ta vọt lên mức cao nhất: “Chú không nhâm chứ?”

“Ha ha ở chợ Nam Cung, có nhiều người trong tay sở hữu nhiều hàng tốt hơn tôi, nhưng không ai có mắt tốt hơn tôi, làm nghề này không có nhãn lực thì vứt đi rồi, nhà sưu tầm có thân phận ở Đại Nguyên thì tôi biết tới chín phần.”

“Vậy còn nữ nhân kia ạ, có đặc điểm gì không?”

“Nữ nhân đó à .” Ông già có vẻ cảm thấy khó hình dung: “Hồ ly tinh, chắc chắn là con hồ ly tinh, cực kỳ xinh đẹp quyến rũ, trông rất trẻ, nhưng tuổi tác lại không ít, đó là loại nữ nhân khó nam nhân nào cưỡng lại được.”

Giản Phàm lại hít sâu một hơi nữa, đáng tiếc y không có hình Đường Thụ Thanh ở đây, y cũng chỉ mới thấy một lần ở trong nhà Đường Đại Đầu, tuổi tác phải hơn mẹ y rồi mà nhìn bề ngoài vẫn trẻ trung gợi cảm, nếu không nhờ ông già xác nhận. Có điều 7,8 phần không sai rồi, vợ cũ của Lý Uy, nhân tình đồn đại của Dương Công Uy, chuyện ngày càng phức tạp.

Tiếp ông già không nói thêm cái gì có giá trị, thời gian cũng đã muộn, liền muốn đi, Giản Phàm ân cần tiễn chân ông già ra tận bến ga Đại Nguyên, tiễn lên tàu hỏa, sợ dọc đường bị đói, còn mua thức ăn hoa quả đưa lên tàu

Đến khi về nhà Giản Phàm cẩn thận mở bút ghi hình gài ở ngực ra, y đã đeo trước cuộc nói chuyện, lại có đoạn video quý giá được copy vào laptop, đây là manh mối giá trị nhất từ khi bắt đầu vụ án.

Theo hình vẽ phác họa của Sở Tĩnh Viện, vừa nghe lại lời kể của ông già, vừa lật mấy bản đồ quy hoạch cũ hoàn thiện vị trí của từng người ngày hôm đó, xác nhận mức độ đáng tin trong

lời ông ta, thí nghiệm vài lần không phát hiện sơ hở, đúng lời người bán bánh.

Chỉ có điều canh cánh trong lòng, ông già này không nhận ra người mình nghi ngờ nhất, lại nhận ra hai người mình ít nghi ngờ nhất, chẳng lẽ giữa Lý Uy và Tề Viên Dân có bí mật nào đó không thể công khai, hay chỉ vển vển vì thích đồ cổ mà tới chợ Nam Cung.

Còn vị nữa, Dương Công Uy, một lãnh đạo như vậy căn bản không thể liên quan gì tới Tề Viên Dân, cứ vô tình lộ diện, cũng thích đồ cổ à? Đường Thụ Thanh có vai trò gì, rất có thể là cầu nối trung gian giữa bọn họ?

“Mẹ nó chứ? Rốt cuộc có chuyện gì đấy?”

Câu đố được kỳ vọng sẽ hé lộ chẳng những không hé lộ mà còn thêm câu đố khác, làm đầu óc Giả Phàm hỗn loạn, nhất là Dương Công Uy, đầu heo bụng lợn bộ dạng quan cách chướng mắt, nhìn thấy là y muốn đập vỡ màn hình.

Nhưng mà ông ta có cô con gái xinh đẹp làm người ta không ghét được, cục thành phố và chi đội cách nhau không xa lắm, nhưng giữa hai người ngày càng xa. Giả Phàm buồn chán nghịch di động, là cái di động Dương Hồng Hạnh tặng, nhưng hình nền lại là giai nhân khác, còn ảnh của Dương Hồng Hạnh cất sâu bên trong.

Chương 007: Ủ mưu trong đêm. (2)

Giản Phàm mở tập tin ra xem lại ảnh cũ của Dương Hồng Hạnh, xinh đẹp, thanh xuân đầy sức sống, nụ cười vô tà. Thật khó tin cục trưởng Dương lại sinh ra được cô con gái xinh đẹp như thế, tấm ảnh Giản Phàm thích nhất là mặc trang phục học viên, Dương Hồng Hạnh cầm súng nhắm bắn, xinh đẹp cá tính, xa xa còn có đám nam học viên đang nhìn trộm, nói không chừng có người chảy nước dãi.

Những hình ảnh thời trường huấn luyện luôn khơi lên ký ức mỹ hảo, trong giờ học mắt qua mây lại, trên lớp đùn đẩy lôi kéo, ngoài giờ trêu ghẹo, lại còn bữa tiệc rượu lén đồng đội trốn ra ngoài kia nữa, khi đó có một cái tâm kết là không muốn làm cảnh sát ... Tới giờ tâm kết chưa hoàn toàn cởi bỏ.

Toàn bộ cuộc sống đi vào ngã rẽ rồi, Giản Phàm lơ đễnh lật từng bức ảnh một, tới ảnh nghệ thuật mặc đồ bơi bên bờ biển, khoe trọn đôi ngọc khỏe khoắn thon dài, hai tay giang rộng, đường cong không quá nóng bỏng nhưng hết sức đẹp mắt, như nam châm hút đôi mắt Giản Phàm. Đột nhiên muốn gọi điện thoại hỏi, lớp trưởng ngủ chưa? Nhớ anh không? ... Trước kia y từng quấy nhiễu một người như thế.

Bấm số rồi lại thôi, không thể trêu hoa ghẹo cỏ nữa, vì lòng chuyển sang cô gái mình yêu, còn sắp phải đi gặp mẹ vợ, lần này có vẻ khó gặp cha vợ mấy chục lần, không biết lấy gì thuyết phục mẹ vợ đây nhỉ? Trong tay có cuốn cổ phổ, nhưng thời gian qua quá bận, còn chưa thể đem nó chuyển hóa thành lợi ích thực tế, đó là bảo bối dùng để lấy vợ của Giản Phàm.

Bắt đầu nghĩ linh tinh rồi, từ vụ án liên tưởng tới mỹ nữ, từ mỹ nữ sinh gian tình, từ gian tình nhớ tới ái tình, nhớ tới chị Tương, mồm cười như thẳng góc, di động đột nhiên rung lên, giật này mình, là điện thoại của Đường Đại Đầu.

“Rời ỏ rồi.” Đường Đại Đầu áp giọng nói.

“Xác nhận chưa?” Giản Phàm hỏi vội.

“Hiện đang đưa lên xe, không biết là đi đường không hay đường bộ.”

“Bao lâu có thể lên đường?”

“20 phút, có bắt không? Nếu không bắt thì tôi cho người về.”

“Bắt! Thăm dò tin tức chuẩn xác cho tôi, tôi dẫn người tới, bắt trọn ổ luôn.”

Đặt di động xuống, Giản Phàm khẩn trương khoác áo choàng, ôm laptop xuống lầu, vừa đi vừa gọi điện báo đám Quách Nguyên 10 phút sau tập hợp, cuối cùng thấy lực lượng quá mỏng, cần rằng gọi điện cho Hồ Lệ Quân: “Chị Hồ, có vụ án trọng đại, chị mau mặc quần áo, tôi tới đón chị.”

“Không cần cậu đón, cho tôi biết địa chỉ.”

Bên kia phát ra tiếng găt gỏng cúp máy, Giản Phàm ngậy ra một lúc, nói thừa rồi, cái gì mà mặc quần áo, nói tới đón là đủ, mà mình có ý gì đâu, xem ra chị Hồ thật mẫn cảm ...

Mười lăm phút sau.

Đường Tân Tây cách công viên Thanh Niên không xa, có chiếc SUV đơn độc đỗ ở đó, Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương đã tới, Hồ Lệ Quân đi đón Trương Kiệt tới sau, gõ gõ cửa đi vào.

Đêm lạnh trăng thưa, đã qua 0 giờ, đèn đường lác đác dẫn ra ngoài thành phố, công viên từng mảng cây cối tối đen, không lấy một bóng người, Hồ Lệ Quân và Trương Kiệt xuýt xoa lên xe, Giản Phàm ủ mưu đã lâu đi thẳng vào vấn đề: “Có vụ buôn lậu cổ vật tối nay rời Đại Nguyên, các anh em, bắt không?”

“Cái gì?” Hồ Lệ Quân chưa ngồi xuống đã kêu lên nhìn Giản Phàm ngồi ghé lái.

Giản Phàm nhìn đám đồng đội ở dưới: “Tôi đảm bảo mọi người chưa bao giờ thấy nhiều di vật văn hóa như vậy, đây là vụ án cực lớn.”

Tiêu Thành Cương lần này phản ứng nhanh nhất, từ thần thái, giọng điệu của Giản Phàm là hiểu, giơ ngón giữa: “Oa ca, không phải định chơi chui không báo cáo đấy chứ! Đừng kéo em vào, không cần thận bị ghi vào hồ sơ, lần trước em bị đội trưởng Tần cảnh cáo rồi.”

Trương Kiệt cũng không vui, đang nằm trong chăn ấm ôm vợ bị lôi tuột ra chỗ này, ai vui nổi: “Đúng thế, mệnh lệnh trong đội

không cho phép làm bừa, người khác làm thì làm, tôi không làm, từ khi quen cậu như có quỷ ám ấy, không lúc nào sống yên.”

Có hai tên kia tỏ thái độ, Quách Nguyên cười không đáp nữa, Hồ Lệ Quân chỉ quan tâm tới vụ án: “Tin tức chính xác chứ?”

“Tuyệt đối chính xác.”

“Được, tôi xin chỉ thị đội trưởng Lục.”

“Đừng, đừng chị Hồ.” Giản Phàm vội nắm lấy tay Hồ Lệ Quân không cho cô gọi điện: “Không phải tôi không tin tổ chức, mà không tin được, hai lần ra tay, hai lần thất bại, đầu mối bị diệt, chẳng lẽ chị còn chưa hiểu sao? Chị thông báo mà đội trưởng Lục thích xin chỉ thị lại báo lên trên, gọi qua gọi lại tôi không biết tới tai ai, đảm bảo hỏng việc ... Không tin chị thử đi, chị gọi điện một cái, bên kia tẩu tán ngay.”

Nghe Giản Phàm nói thế những người còn lại nhìn nhau đồng cảm, Giản Phàm nhìn Hồ Lệ Quân, không nhờ "chát" một cái, tay đau rát, té ra vẫn còn nắm tay người ta, vội vàng rút lại, Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương cười khùng khục.

“Nói tỉ mỉ hơn chút đi.” Hồ Lệ Quân trầm giọng nói, tựa đang châm chước.

Giản Phàm vội tổ chức ngôn ngữ nói vắn tắt: “Thời gian qua chúng ta trồng giống cờ mở điều tra những người liên quan tới buôn bán đồ cổ, tôi tin đã truyền rộng đi trong giới, thêm vào mấy vụ án chúng ta nhắm vào đều chỉ về phía Tề Nguyệt Các, khi đủ áp lực, chắc chắn chúng phải di chuyển hàng của mình ... Tai mắt ngoại vi của tôi đã tra hai mấy ngày, chúng có hai đợt hàng rời Đại Nguyên, cả hai đều an toàn, đoán chừng đủ cho chúng yên tâm rồi, tối nay là đợt thứ ba trong một tháng qua, hẳn là phong phú nhất.”

“Nếu hợp pháp thì sao?” Trương Kiệt chất vấn.

“Nếu hợp pháp thì có cần dùng cách này chuyển hàng không? Vừa không an toàn lại dễ gây hư hỏng, nếu là anh thì anh có chịu không?” Giản Phàm dễ dàng bác bỏ.

“Sao hai lần trước cậu không lên tiếng?” Đến lượt Quách Nguyên hỏi.

“Không thả sắn sắt sao bắt được cá rô? Không ngại nói cho mọi người, vụ án này tra càng nhanh, anh em họ Tề chạy càng nhanh, hấn chỉ tiếc số gia sản này, nên chắc chắn nghĩ cách di dời, manh mối vụ án treo thì khẳng định khó làm gì được hấn trong thời gian ngắn, nhưng nhắm vào thứ này, hấn sẽ thành cá thối cho chúng ta giết mổ.” Tuy đã ra sức cố động, nhưng qua hai lần bất lợi, ba người Quách Nguyên không quyết được, Giản Phàm vỗ đùi mắng: “Nhìn đi nhìn lại làm cái gì, thường ngày thì hung hăng lắm, sao tới lúc cần thì như bà già thế? Làm không? Không làm thì cút xuống xe, tôi đi một mình, tội vạ mình tôi chịu, mẹ nó, chỉ ăn là nhanh thôi, gặp chuyện thì co vùi lại, vô tích sự, cảnh sát mẹ gì chứ.”

Ba người, không bốn người đều nhìn Hồ Lệ Quân, nói tới đáng tin nhất trong đội vẫn là Hồ Lệ Quân, chẳng trạc sắc sảo, cô cười khổ: “Này, mấy người các cậu phạm sai lầm còn chưa đủ à? Bây giờ còn muốn kéo tôi theo là sao?”

“Chị Hồ, chuyện này không làm một mình được, lần trước tôi có thể huy động anh em đại đội một, lần này e không xong, chúng ta chặn xe giữa đường, sau đó đột kích thẩm vấn, bắt nghi phạm ... Chị Hồ, giờ chỉ có chị điều động được người, tôi không có cách nào.” Giản Phàm nói nhũn nhặn hết mức, bây giờ danh tiếng của y rất cao, tai tiếng không ít, vô tổ chức, vô kỷ luật, cậy tài làm bừa ... lại còn xúi quẩy nữa, cố động người ta khó hơn lần đầu kia nhiều, không có Hồ Lệ Quân thì vụ này hỏng.

Hồ Lệ Quân không vội tỏ thái độ, cô không như Giản Phàm, cô đào tạo chính quy, có nguyên tắc hành xử, đạo đức nghề nghiệp của mình, những điều đó lập nên uy tín của cô hiện giờ.

Chương 008: Tiếng súng đêm trăng. (1)

Giản Phàm tha thiết nói: “Chị Hồ, chị do dự gì nữa, chiều nay chị còn nói, chúng ta là trâu già kéo xe, đừng nói là hai tháng, tới hai năm cũng chẳng tra ra gì. Bắt sai, tôi tự mình đi xin lỗi, dù sao giờ toàn thân tôi dính bùn rồi, chẳng sợ ... Nếu chẳng may bắt đúng, vụ mất trộm, giết người đường Trần Thủy, còn loạt vụ án nữa đều có thể vì chỗ này mà đột phá, đây là nhát kiếm đâm thẳng tim Tề Viên Dân, trước kia chị tra mấy vụ án buôn lậu đều chĩa vào hắn nhưng rốt cuộc không làm được gì, lần này có thể là cơ hội.”

Nhìn có vẻ là vụ án chẳng dính líu gì tới nhau, bị Giản Phàm xâu vào nhau, càng nói càng như thật.

Gần tháng nay không có bất kỳ thu hoạch nào rồi, tiếp tục thế này thì sắp tới khó có hi vọng gì, đến lúc hết hạn kết quả vẫn là bị chửi mắng thôi, Hồ Lệ Quân gật đầu nói độc một chữ: “Làm!”

“Được!” Giản Phàm phấn khích xoay chìa khóa, xe khởi động rồ rồ như cũng đã nôn nóng lắm rồi, chỉ huy: “Mọi người nghe đây, từ giờ chở đi, hành động do chị Hồ chỉ huy, từ bây giờ không được ai gọi điện thoại, đợi tin tức xác nhận, mọi người tìm điểm phục kích

“Vớ vẩn, anh còn đề phòng bọn này thông báo cho bọn buôn lậu à?” Tiêu Thành Cương khó chịu cắt ngang.

“Không sợ mọi người bán tin cho bọn buôn lậu, chỉ sợ ai lộ cho đội trưởng Lục thì chuyện này hỏng, đợi xong chuyện nói sau.”

“Được rồi được rồi, đừng thừa lời, dám các cậu tên nào tên này lắm lời thế.” Hồ Lệ Quân mắng một câu là cả bốn im re, sau đó an bài: “Lấy tinh thần đi, kiểm tra vũ khí ... Nếu tra không ra thì không hề gì, nếu là áp tải lượng lớn cổ vật thì khả năng mang theo vũ khí nóng là rất cao. Lát nữa dùng thế trận 2-2-1 chặn xe, Thành Cương, cậu tướng mạo hung dữ nhất, cậu cùng

tôi lên trên cùng. Quách Nguyên, Trương Kiệt mỗi người chột một bên, khéo léo bọc sườn không chế chúng.”

“Còn tôi?” Giản Phàm hỏi.

“Câu lái xe chột sau, phòng chúng quay xe hoặc bỏ xe chạy, giờ xác nhận lần nữa, trừ lái xe và trợ thủ thì còn có nhân viên áp tải không, nếu xác nhận được có vũ khí hay không càng tốt ...”

Hồ Lệ Quân kinh nghiệm phong phú, bố trí cận kề căn dặn những điều cần chú ý xong, hai chiếc xe chậm rãi lên đường, biến mất trong bóng đêm lạnh lẽo ...

“Xe đã rời Tiểu Nam Quan, là xe vận tải biển A42589 ...”

“Từ đường Trường Phong vòng qua đường Tấn Từ ...”

“Lên đường vành đai ... Máy người à? Hình như có hai.”

“Rẽ vào đường Bình Nam, có vẻ đi thẳng về phía nam rồi.”

Di động của Giản Phàm mở liên tục, nghe mục tiêu nhiều lần chuyển hướng, hai chiếc xe cũng phải thay đổi theo, địa điểm phục kích phải đổi mấy lần. Không ngờ chiếc xe vận tải này hành tung như ma quỷ, nghe tới đường Bình Nam thì mắt sáng lên, như thế có thể tới thẳng quốc lộ hoặc rẽ lên cao tốc. Miệng lẩm bẩm “Bình Nam, Bình Nam”, tay cầm bản đồ điện tử, chấm bút cảm ứng một cái, Giản Phàm mừng rỡ: “Lên đường Bình Nam, cầu Nghĩa Tỉnh là đường chúng ắt phải qua, đã rời thành phố rồi, địa điểm phục kích lập ở đó. Chị Hồ, đã điều động nhân thủ chưa?”

“Cậu chỉ huy hay tôi chỉ huy đây? Yên tâm nghe tin tức đi, sai tôi tìm cậu tính sổ ...”

Trong bộ đàm nghe ra rõ ràng giọng cáu kỉnh của Hồ Lệ Quân, Giản Phàm nhe răng cười, theo xe phía trước.

Cảnh sắc thành phố đẹp mê ly, nhất là nhìn từ xa càng như buổi trình diễn ánh sáng đặc sắc, đường Bình Nam bản thủ bữa bọn vừa được làm mới thay đổi hẳn so với vài năm trước, qua nhà máy kim khí, hai trường trung học, hai chiếc xe tách ra nấp vào bóng tối. Giản Phàm phụ trách đoạn hậu, song e là do Hồ Lệ Quân cố ý an bài.

Trên con đường phía sau cách đó mấy km là chiếc xe vận tải kiểu rơ moóc, mang theo khoang chở hàng ký hiệu Tinh thần vật lưu (Star express), trông cứ như kéo theo cả một cái nhà đang hùng hổ đi trên đường. Loại xe này ở thành phố về đêm thấy rất nhiều, dưới sự thúc đẩy của ngành hậu cần phồn vinh, mỗi ngày có vô số xe tải đi tới các nơi toàn tỉnh hoặc ngoại tỉnh.

Trong xe, tài xế và trợ thủ xem chừng đã quen với loại cuộc sống đảo lộn ngày đêm này, trợ thủ "xoạch" một tiếng đánh hai que diêm châm thuốc rồi mỗi thêm một điếu đưa cho lái xe, khoan khoái rít vài hơi sau đó gõ gõ cửa sổ nhỏ ở khoang sau, từ cửa sổ lộ ra đôi mắt có cảm giác máu lạnh vô tình, trợ thủ giọng khúm núm: "Tam ca, mọi người ngủ một lúc đi, còn sớm mà, chừng 5 giờ mới tới Phong Lăng Độ, tới khi đó em gọi."

"Lái xe cẩn thận đấy."

Cửa sổ đóng lại, người được gọi là tam ca biến mất, thì ra ở khoang sau còn người, có vẻ không chỉ một người, tình báo của Đường Đại Đầu sai sót rồi.

Trong đêm khuya, xe chạy trên đường đã thừa thớt lắm rồi, bên cạnh con đường vắng vẻ là hai hàng cây rậm rạp tối tăm, lác đác mới thấy có một quán ăn đêm nho nhỏ nằm ở chỗ đất trống, đây không phải tuyến đường tấp nập lắm.

"Lão Mã này." Trợ thủ ngồi một lúc buồn chán, hạ thấp giọng xuống nói với lái xe: "Ở Phong Lăng Độ có đợt em gái mới tới đây, nghe các huynh đệ nói thì toàn là gái Hồ Bắc, chưa tới mười tám, chuyến này không thể bỏ lỡ, hê hê."

"Chưa mười tám thì cũng nát rồi, loại hàng ven đường thế có gì hay." Lái xe cứng tuổi rồi, không hứng thú loại chuyện này nữa.

"Xời, con người sống trên đời này thì cũng chỉ vì mấy cái món đó thôi, so với việc anh hít cái thứ kia chẳng bằng chơi gái." Trợ thủ nói chuyện rất tùy tiện.

"Mày chưa hút thì hiểu thế chớ nào được." Lái xe nhắc tới thấy thèm, nhe răng xuýt xoa, chép miệng mấy lần nuốt nước bọt, cứ như đang hồi tưởng món ngon nào đó: "Thứ đó rít một hơi, mày nghĩ mày là ai, mày là thứ đó, gái là cái rắm, mày chỉ

cần nhắm mắt vào, loại gái gì cũng có, muốn chơi kiểu gì thì chơi.”

Xem ra không phải cá thì không hiểu niềm vui của cá rồi, giữa nghiện hút và chơi gái không có ngôn ngữ chung, có điều không ảnh hưởng đôi bên đi sâu tìm hiểu. Kỳ thực lái xe không cần trợ thủ, có điều đem dài đằng dặc, nếu không có người tán gẫu cho quên bớt thì khó qua.

Đề tài đi càng xa, xe cũng đi càng xa, đã nhìn thấy ánh đèn của cầu Nghĩa Tỉnh rồi, đường trống trơn, xe giữ tốc độ đều đặn, vừa lên cầu, đột nhiên từ đối diện cầu có ánh đèn lóe lên, hai màu xanh đỏ loang loáng, tiếp đó là tiếng còi hú, chiếc xe như con báo săn phóng tới giữa cầu phanh kết lại ... Tiếp đó nghe thấy tiếng nữ lạnh lạnh: “Cảnh sát đây, xuống xe kiểm tra.”

Bầy chữ danh gọn vang vọng trời đêm.

Tốc độ xe giảm xuống, cửa sổ nhỏ ở khoang sau mở ra, có người nghiêng răng rít lên: “Sợ cái chó gì, xông qua, con đĩ ... Xông qua!”

Lái xe cũng biết dừng là chết, hai mắt hung ác, nghiêng răng đập ga, đang định lao thẳng qua thì trên xe có hai người nhảy xuống, một tên cao lớn và một nữ nhân, chĩa súng lên trời "đoàng đoàng" cảnh cáo hai phát. Lái xe nghe tiếng súng hoảng hồn đạp mạnh chân phanh, lớp xe ma sát lề đường tạo ra âm thanh sồn gai ốc.

“Mẹ nó, phía sau cũng có ... Lão Mã, hỏng rồi, chết rồi.” Trợ lý toát mồ hôi lạnh, từ gương chiếu hậu thấy chiếc xe nữa nháy đèn cảnh sát đi nhanh tới, hoảng hồn la hét.

Còn đang do dự chưa biết ứng phó ra sao thì từ hai bên xe có bóng người xuất hiện, một người bám vào cửa sổ xe, dùng súng đập kính quát: “Cảnh sát đây, xuống xe kiểm tra.”

Chương 009: Tiếng súng trong đêm. (2)

Đây là hành động có bài bản có tổ chức tiêu chuẩn của Hồ Lệ Quân, xe giữa cầu chặn đường, nổ súng cảnh cáo, nhân lúc xe dừng không chế hai phía cửa xe.

Không ngờ lần này xem nhẹ quyết tâm của lái xe, khoang sau có người quát lớn, lái xe xoay vô lăng, gạt cần đạp ga, xe đi ngược lại. Quách Nguyên và Trương Kiệt bị bất ngờ, một ngã xuống đường, một treo lủng lẳng trên xe, xe chộp mắt lùì hết tốc độ, rời khỏi mặt cầu.

“Mẹ nó!” Trương Kiệt lăn lông lốc mấy vòng trên mặt đất, toàn thân ê ẩm, tức tối chửi bới, mở chốt bắn luôn mấy tiếng, đạn trúng thân xe tóe lửa.

Hồ Lệ Quân kinh hãi hét cất lực: “Đừng bắn, đừng bắn, Quách Nguyên còn ở trên xe!”

Phía trước tích tắc đã rối loạn, làm Giản Phàm ở phía sau tưởng là đã không chế được cục diện cũng hoảng hồn, chỉ thấy cái xe như quái vật xô về phía mình, bất kể ba bảy hai một đạp cửa xe lao ra, người lăn lông lốc sang bên đường.

Chớp mắt nghe "uỳnh" một tiếng, khoang chở hàng đâm thẳng vào chiếc SUV để trống, loạng choạng mười mấy mét mới dừng lại, xe tải không sao, còn chiếc SUV như xâu thịt dê nướng, khói bốc nghi ngút.

Trương Kiệt bị rơi khỏi xe trước đó chạy tới dìu Quách Nguyên bị văng xuống sau, hai người tập tễnh giơ súng chạy tới chiếc xe tải. Hồ Lệ Quân và Tiêu Thành Cương khẩn cấp nổ súng bắn lên trời trấn áp cũng chạy hết tốc độ. Lái xe bị vụ va chạm mạnh làm choáng váng đang mở cửa bò xuống xe, Quách Nguyên xông tới đạp thẳng xuống mặt đường vừa quát vừa còng tay, Trương Kiệt ở đầu kia lôi trợ thủ xuống.

“Oa ca, Oa ca! Anh ở đâu?” Tiêu Thành Cương vừa thở hồng hộc vừa hô hoán.

Hồ Lệ Quân không kịp nói gì, chạy thẳng ra phía sau xe.

Hồ Lệ Quân nhìn bước chân đứng đỉnh đó, chỉ tay định mắng, cuối cùng là thở dài thả tay xuống, không còn gì để nói với người này nữa rồi. Tiêu Thành Cương cười khàn khạc mắng hộ: “Oa ca, anh bắn thế, đâu không bắn lại đi bắn phía dưới, thiếu chút nữa toi rồi.”

“À, anh nhắm bên trên đấy, ai ngờ bắn trúng phía dưới, hai thằng này nhanh thật, chớp mắt cái đã biến mất ...” Giản Phàm trải qua một hồi kinh tâm động phách, tay vừa ổn định lại, nếu không tuyệt đối không thể chệch.

“Một tên chạy rồi à?” Quách Nguyên thuận miệng hỏi, băng bó cầm máu cho nghi phạm, vừa thắt nút một cái, chạm vào vết thương, nghi phạm hét đau đớn, trấn an: “Xe cứu thương sắp tới rồi, người anh em, đừng trách bọn này, nếu chậm một chút thì chúng tôi bị thương rồi.”

“Ê ê, nhẹ nhàng chút, đau lắm đấy.” Giản Phàm có chút không đành lòng nhắc.

“Vờ vịt cái gì, chính anh bắn người ta chứ ai ... Này Oa ca, anh nấp ở đâu đấy, sao chúng vừa xuống xe không bắn? Chạy xa rồi mới bắn, nếu là em bắn gục hết rồi.” Tiêu Thành Cương lục ra trên người tên bị thương một khẩu súng lục tự chế, đưa cho Hồ Lệ Quân.

“Mày thì hiểu cái gì, nếu ở gần mà bắn chúng, chúng bắn lại thì thành đấu súng à? Đợi chúng chạy xa mới bắn, lúc đó chúng chỉ lo chạy không bắn trả, thế mới an toàn.” Giản Phàm khinh bỉ nói, hai thằng kia cũng gian, xuống xe một cái là nổ súng đoàn đoàn mấy phát, làm y sợ tái mặt, mãi mới dám thò đầu ra, khi đó nghi phạm chạy xa rồi, chuyện xấu mặt thế ai dám nói thật.

“Đừng đấu khẩu nữa, lên tra đi.” Hồ Lệ Quân còng lái xe và trượt thủ vào với nhau, quát.

Tiêu Thành Cương và Giản Phàm nhảy lên xe, leng keng cộp chát nửa ngày trời mới lên tiếng gọi mọi người, Quách Nguyên và Trương Kiệt trông coi nghi phạm, Hồ Lệ Quân quay trở lại xe, lúc này hai cái rương bằng gỗ đã được mở ra. Ký hiệu bên ngoài là sản phẩm giấy, lật nắp lên cũng là giấy, nhưng vén mấy lớp giấy dày lên là rương nhỏ bọc bọc xốp đặt ở giữa, cho dù là va

chạm, đồ bên trong vẫn không sao. Cách vận chuyển này nếu không có tin mật báo bên trong, đừng hòng có thể bắt được.

Đầu Phật, là một cái đầu bằng đá đã bị cắt ra, trông có hơi đáng sợ, cây rương nữa thì là cái nồi đồng, Hồ Lệ Quân chuyên xử lý vụ án buôn lậu cổ vật, chỉ nhìn mấy thứ này đã kinh hồn, mở cái rương nữa có mấy cái chậu đồng, với nhãn quang của cô, không nhận ra rốt cuộc là thời đại nào.

“Oa ca, mấy thứ này có giá trị gì không thế, sao giống bộ nước tiểu ở quê mình vậy?” Tiêu Thành Cương lau bầu hấn tưởng phải tìm ra đồ vàng ngọc gì, hóa ra rặt một đồng đồng nát.

“Đừng có ít văn hóa thế, đây là di sản văn hóa đấy người anh em.” Giản Phạm mắng một câu, có điều chiếu đèn pin nhìn một lúc cũng chẳng hiểu gì: “Mà mày nói cũng đúng, ông nội anh có một cái bộ nước tiểu trông giống thế này, cái này mà được giá, anh về bảo ông anh, ha ha ...”

“Này, hai đứa!” Hồ Lệ Quân quát hai thằng ngốc đang cười hềnh hếch với nhau, cô không còn sức mở thêm rương nữa: “Chỉ bằng vào những thứ này thôi vụ án buôn lậu cổ vật lớn nhất Đại Nguyên sắp có kỷ lục mới rồi đấy.”

Cái gì cô không biết chứ cái đầu Phật đường nét phai mờ kia không phải là đồ cổ mà là di sản văn hóa rồi, huống hồ kẻ áp tải còn mang theo súng, dùng ngón chân nghĩ cũng biết đây là vụ án buôn lậu cổ vật. Nhưng Hồ Lệ Quân không vui mừng gì cả lại lo lắng trùng trùng, chẳng phá được án mà còn phát hiện ra án mới, lại là đại án.

Còi cảnh sát từ xa tới gần, ánh sáng hai màu xanh đỏ loang loáng, mười mấy chiếc xe cảnh sát xuất hiện, phong tỏa trước sau hiện trường, lệnh số ít chiếc xe đi đêm phải chuyển hướng, nghi phạm bị thương được xe cấp cứu đưa đi. Trong chiếc xe cảnh sát đỗ bên xe vận tải, Lục Kiên Định mặt mày phần nộ nháy xuống, nhìn hai cảnh sát trông nghi phạm mà không nói gì, sau đó Hồ Lệ Quân nháy xuống thì thầm bên tai vài câu, lên khoang chở hàng xem, kính ngạc đã thay cho phần nộ, vẫn nghiêm mặt quát: “Ai cầm đầu?”

Chương 010: Chuyện đáng lo. (1)

Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên và còn cả Trương Kiệt mặt xước xát không chút do dự bán đứng luôn Giản Phàm. Giản Phàm thấy Lục Kiên Định mặt tối sầm, tay vốn định đưa lên chỉ Hồ Lệ Quân đành hạ xuống, cười xấu hổ giả vờ đưa tay phủi phủi bụi trên áo, thậm chí rửa mấy thằng đội chó chết, lí nhí: “Tôi.”

“Biết ngay là không nhìn nhầm cậu mà, được rồi, về đội nghỉ ngơi, tôi sẽ xin công cho các cậu.” Lục Kiên Định thái độ giống như chuyện thường nhật, còn tự mình phủi bụi cho Giản Phàm, không đợi y vui đã trở giọng: “Trước khi nhận công thì viết kiểm điểm cho tôi, xem ra trong mắt cậu căn bản không có đội trưởng, cả các cậu nữa ... Lệ Quân, cô am hiểu loại vụ án này, chuyện tiếp theo cô chỉ huy, trước tiên đột kích thăm vấn, nhân lúc tin chưa lộ, mở rộng chiến quả ...”

An bài sự vụ xong thì người đội đặc cảnh cũng tới, nghi phạm, rương hàng bị đặc cảnh vũ trang tận răng áp tải về chi đội, Giản Phàm và Tiêu Thành Cương chen chúc nhau lên chiếc xe do Quách Nguyên lái, nhìn đồng đội thay thế đang dập lửa chiếc xe SUV. Đột nhiên Giản Phàm kêu "oa" một cái như bị chó cắn, kêu còn thảm hơn cả nghi phạm, bất chấp tất cả lao vào chiếc xe SUV đang bốc khói cùng bọt phồng cháy.

Mọi người chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết: “Laptop của tôi, laptop của tôi ...”

Chớp mắt kỳ cảnh tái hiện, từ trong xe lấy ra chiếc laptop màu trắng muốt, bị bọt phun thành màu trắng, còn mặt Giản Phàm cũng trắng bệch ... Quách Nguyên, Trương Kiệt, Tiêu Thành Cương chẳng ai an ủi mà còn cười vui mừng trên đầu khổ của y, kệ Giản Phàm quỳ trên mặt đất hết lau lại chui, bấm máy không bật lên được mặt tái đi còn hơn cả trải qua chuyện nguy hiểm vừa rồi, khiến người thanh lý hiện trường chó chạy gà bay còn tưởng xảy ra chuyện gì ...

Laptop không bật được nữa rồi, xong hết cả rồi! Toàn bộ dữ liệu tích góp mấy tháng trời, những đoạn ghi hình giá trị, mất hết rồi.

“... Thưa các vị khán giả, hiện giờ đưa tin tức mà đài chúng tôi vừa thu được, rạng sáng ngày hôm nay công an thành phố chúng ta xuất kích thần tốc, ở đoạn đường giao cắt với cầu Nghĩa Tỉnh chặn một chiếc xe buôn lậu cổ vật, đồng thời cùng nghi phạm triển khai đấu súng kịch liệt, bắt sống ba nghi phạm, có ba cán bộ cảnh sát bị thương. Sau đó trên xe vận tải, thu giữ được 47 món cổ vật, theo giám định sơ bộ của chuyên gia viện bảo tàng tỉnh, 11 món thuộc di sản cấp một quốc gia, 19 món thuộc cấp hai, người phát ngôn cục công an thành phố cho hay, đây là vụ án buôn lậu cổ vật lớn nhất từ trước tới nay, hiện vụ án đang trong quá trình điều tra, chúng tôi sẽ tiếp tục đưa tin.”

“Tiếp theo đó là tin vắn, mấy năm gần đây thị trường địa ốc thành phố liên tục xác lập kỷ lục về giá ...”

Tin tức buổi sáng, giọng nhiệt tình dào dạt cảm xúc của biên tập viên vừa dứt, trong văn phòng lớn ở tầng một của đội trọng án, một đám người vây quanh miệng mở thành chữ O. Mới sáng sớm đã đồn ầm lên chuyện đấu súng tối qua ở đường Bình Nam rồi, tin tức này là câu trả lời hay nhất cho thị dân, nào là đua xe, nào là đấu súng, nào là người bị thương, rồi xe bốc khói, đặc cảnh vũ trang toàn bộ như đánh trận, còn có cả hình ảnh trích xuất từ camera giám sát giao thông, tuy mơ hồ chút, nhưng còn kinh tâm động phách hơn cả xem phim phân giải cao, hướng hồ cái xe vận tải còn ở trong sân.

Đây là là mấy vị mới gia nhập tổ chuyên án gồm ba nữ hai nam do Lương Vũ Vân đứng đầu, cách đó không xa là Thời Kế Hồng và Nghiêm Thế Kiệt, xem xong một cái đều quay đầu nhìn ba người ngồi trong phòng, mới sáng ra đã biệt đội trọng án làm vụ này, lại là người mình quen, nhưng không sao liên hệ được với ba người trước mắt.

Chỉ thấy Trương Kiệt thường ngày mồm mép tép nhẩy tay quán băng trắng, mặt cọ xát một mảng to bằng bàn tay, Quách Nguyên không khá hơn là bao, nhưng nơi bị cọ xát là má trái,

trán tím bầm. Tiêu Thành Cương bình an vô sự thì đang trêu chọc bọn họ, còn khoe khoang mình không có một vết trầy.

“Nói năng kiểu gì thế Thành Cương, bọn họ đã bị thương còn nói lời khó nghe ...” Lương Vũ Vân chướng mắt chửi bới, đòi lại công bằng cho hai người kia, tức thì mấy người trong nhóm tin tức cũng vào hùa chỉ trích Tiêu Thành Cương, chuyển sang nhìn Quách Nguyên và Trương Kiệt với ánh mắt ngưỡng mộ, hỏi họ hỏi kia, đả ngộ thuộc cấp anh hùng rồi.

“Ê .” Tiêu Thành Cương kéo dài giọng nói: “Không nhất định bị thương mới là anh hùng, không phải không bị thương thì không dũng cảm, đúng không? Biết vì sao tôi không bị thương không? Vì thân thủ tôi tốt, tôi còn nổ phát súng đầu tiên.”

Toàn bộ đội trọng án hôm nay đều bị điều ra ngoài chấp hành nhiệm vụ rồi, chỉ còn lại vài trực ban và làm việc văn phòng, mấy tinh anh kia chưa bao giờ trải qua chuyện nguy hiểm ngặt nghèo như thế, liên tục thúc giục Tiêu Thành Cương kể lại câu chuyện.

Có người đưa thuốc lá, có người rót nước, còn cả hai em gái nhìn với ánh mắt nóng bỏng.

Được mấy cô gái vây quanh nhìn chăm chú, Tiêu Thành Cương cảm tưởng mình cao lớn thêm mấy mét, vỗ ngực kể oang oang: “... Đây là hành động tuyệt mật, mấy anh em chúng tôi đã biết từ lâu nhưng không tiết lộ ra ngoài ... Nghi phạm lái chiếc xe rờ moóc loại 18 bánh, kéo theo khoang xe to, khi chúng sắp tới cầu, tôi lái xe, chị Hồ quát ‘cảnh sát đây, dừng xe kiểm tra’. Sau đó tôi nhảy xuống xe nổ súng cảnh cáo .. Nhân lúc chúng hoảng hồn phanh xe, anh Quách và anh Trương mai phục hai bên nhảy lên cửa xe khống chế, ai ngờ ác đồ hung hăng không dám lái xe lên mà lùi lại, bất chấp súng cảnh cáo ... Anh Quách, anh Trương tài nghệ không tinh thông, người ta lùi xe bọn họ ngã lăn lông lốc, thế là thành bộ dạng như họ ...”

Vừa nói vừa hoa chân múa tay, miêu tả vô cùng ngặt nghèo, cuối cùng còn hạ thấp hai người kia, cả đám cười theo, có điều đại cục đã định, ai cũng vui nên không so đo nhiều. Quách Nguyên bật cười chửi một câu, không thèm chấp.

“Vậy Giản Phàm thì sao?” Lương Vũ Vân từ sáng tới giờ chưa thấy Giản Phàm đâu, lo lắng hỏi.

“Ài, anh ấy à, đừng nhắc nữa.” Tiêu Thành Cương càng khinh bỉ: “Chị Hồ an bài anh ấy đoạn hậu, là việc nhẹ nhàng nhất rồi, khi đó nổ súng cảnh cáo, hung đồ lùi xe lại, vào lúc tình thế chỉ mảnh treo chuông ấy ... Ai ngờ, phó tổ trưởng của chúng ta lại lâm trận bỏ chạy.”

“Bỏ chạy?” Đám cảnh sát trẻ tuổi ngạc nhiên.

“Còn gì nữa ... Anh ấy mở cửa xe bỏ chạy, nhảy xuống xe cuống cuống bò ra sau thùng rác ... Này các đồng chí, phó tổ trưởng Giản trời sinh hèn nhát, hỏi Vũ Vân đi, khi ở cơ sở huấn luyện, anh ấy không đánh nổi nữ nhân, không chạy còn làm được gì? Thật đấy, không lừa mọi người đâu ... Hai người họ nhảy lên xe, một thùng lỗ chỗ, một thương toàn thân, còn một người thảm vô cùng ... Thảm tới không còn mặt mũi nào đi làm nữa

Tiêu Thành Cương cứ như sợ Giản Phàm lập được uy tín, ra sức hạ thấp, khiến người không biết nội tình cười lớn.

“Thêm vào một người đảo lộn trắng đen nữa phải không Tiêu Thành Cương ?” Giọng nói theo cùng người, Hồ Lệ Quân bước vào.

Tiêu Thành Cương vội vàng đổi thái độ huênh hoang, cười nịnh: “Chị Hồ, rảnh rồi tán gẫu thôi mà.”

“Cậu bôi xấu đồng hương thế à?” Hồ Lệ Quân xem ra cả đêm không ngủ, mắt đỏ, mặt mỗi mệ.

“Thì thì ... Anh ấy chắc chắn cũng toàn nói xấu tôi sau lưng.” Tiêu Thành Cương ngượng nghịu phân bua.

“Nhảm rồi, Giản Phàm đánh giá cậu rất cao, ít nhất khi nói với tôi là thế, nói cậu giỏi võ, chịu khó ... Thôi được rồi, ba người các cậu nghỉ ngơi đi ... Vũ Vân, điều tra kỹ tư liệu về nghi phạm, càng kỹ càng tốt, ba tên này, ngoài ra báo cho các đơn vị anh em trong tỉnh hiệp trợ điều tra.” Hồ Lệ Quân giao chồng tài liệu cho Lương Vũ Vân, cả đêm đội trọng án xuất kích, bắt không ít nhân viên của Tinh Thần Vật Lưu, thế nào cũng có thu hoạch. An bài xong công việc, Hồ Lệ Quân hỏi: “Giản Phàm đâu?”

“Không biết.” Tiêu Thành Cương nói to: “Không tìm thấy, chắc xấu hổ không dám đi làm.”

“Im mồm đi.” Quách Nguyên bực mình, trả lời với Hồ Lệ Quân: “Cậu ấy đi sửa laptop, có vẻ bên trong có thứ quan trọng.”

Hồ Lệ Quân nghe tin đi nhanh khỏi phòng, vừa đi vừa bấm điện thoại.

Chương 011: Chuyện đáng lo. (2)

Cục công an thành phố Đại Nguyên thường ngày trang trọng yên tĩnh, hôm nay huyền não như họp chợ.

Buổi họp báo vừa kết thúc, từ tầng năm tràn ra một đám người, chính là phóng viên các tòa báo, đài truyền hình mà ban tuyên truyền cục vừa ứng phó, động tĩnh ở đường Bình Nam quá lớn, vừa sáng ra giới truyền thông đã nhận được đủ loại tin báo của quần chúng. Cục công an dùng tư thái cao nhất công bố đại khái, nhưng không đủ thỏa mãn đám truyền thông săn tin, đặc biệt là mấy món đồ thuộc di sản cấp quốc gia, cả đám chen chúc ở hành lang hỏi liên hồi. Nhân vật chính ngày hôm nay là cục trưởng Lương bị vây kín, không chỉ có phóng viên bám đuôi, còn có ban tuyên truyền thành ủy cũng góp vui, dọc đường liên tục xin lỗi, nói "vụ án đang điều tra"...

Lục Kiên Định đợi dưới lầu, ngồi trong xe liên tục gọi điện hỏi tiến triển mới nhất của quá trình thẩm vấn nghi phạm, không lâu sau thấy chi đội trưởng mặt mày hớn hở đi nhanh tới, vội vàng đánh xe tới đón.

"Ha ha ha, làm tốt lắm." Ngũ Thần Quảng vừa lên xe một cái là khen ngay: "Bao nhiêu năm qua, tôi cứ thấy đám phóng viên là chột dạ, ha ha ha ... Cục trưởng Lương còn nói, chúng ta cần vài sự kiện thế này để cổ vũ sĩ khí, lấy lòng tin của dân, lần này đội trọng án cho tôi một cái thang lớn, mấy chuyện trước đó làm tôi lên cục không dám ngẩng đầu nhìn ai ... Sao rồi, tiến triển ra sao? Đã điều tra ra được ai là kẻ cầm đầu chưa?"

"Là Lý Tám Trụ ạ." Đây là một vụ cực lớn, đội trọng án lập công to, sau này luận công ban thưởng thế nào chưa nói, chí ít giúp Lục Kiên Định hóa giải được không ít áp lực hai vụ án khác đang lâm vào bế tắc kia, vì thế suốt cả đêm điều động lực lượng làm rớt ráo việc này, tuy chỉ chớp mắt được một hai tiếng, nhưng tinh thần hết sức phấn chấn báo cáo: "Chúng tôi ngay trong đêm đã bắt tổng cộng 16 người của Tinh Thần Vật Lưu, tích cực thẩm vấn, căn cứ vào lời khai nghi phạm bị thương Từ

Thắng Trì, chuyện này do Lý Tám Trụ một tay tổ chức, khi đó hắn ở trên xe, đáng tiếc không bắt được, nhưng rất có khả năng hắn đã bị thương.”

“Lý Tám Trụ à? Nếu vậy cũng hợp lý thôi, tên đó thuộc hàng cứng cựa rồi, không dễ bắt đâu, chính hắn là kẻ đâm một dao vào bụng tôi.” Ngũ Thần Quảng bất giác sờ bụng, mười mấy năm trước truy bắt vụ án buôn lậu đồ cổ, bị chính tên này tấn công phải ở lại địa phương phẫu thuật tới giờ vẫn còn sẹo, nghe nói tên đầu sỏ là Lý Tám Trụ, vừa tiếc vừa giận, trách móc: “Kiên Định, công thì công, nhưng vấn đề của cậu không nhỏ đâu... Đội trọng án hảo thủ không ít, án lớn thế này sao chỉ phải có 5 người tham gia, mà trong đó còn 2 người mới nữa ... May là bắt được, nếu xảy ra chuyện bất ngờ, tôi ăn nói ra sao với người nhà họ ? ... Chúng ta nhiều người như thế, điều đội nào không điều, lại đi mạo hiểm, thế là không được, là thiếu trách nhiệm với các đồng chí.”

“Chi đội trưởng, tôi ...” Lục Kiên Định ngập ngừng một lúc thở mạnh một hơi mới cười méo xẹo khai thật: “Tôi có biết gì đâu.”

“Cái gì?” Ngũ Thần Quảng giật mình: “Làm sao mà lại không biết?”

“Chuyện quá cấp bách, bên thực địa không kịp thông báo cho đội, khi tôi biết điều động lực lượng tới nơi thì kết thúc rồi.” Lục Kiên Định có chút xấu hổ giải thích.

“Thế thì càng chứng tỏ cảnh sát cơ sở của chúng ta ghét ác như thù, tố chất chấp pháp vì dân rất cao.” Ngũ Thần Quảng lại mang giọng lãnh đạo ra tán thưởng: “Nhân tài đó mới là cột trụ của cảnh sát chúng ta, là tiên phong chấp pháp vì chuyện công, tốt, điều này cho thấy thường ngày cậu làm đội trưởng giáo dục tư tưởng có hiệu quả, chúng ta cần những người như thế. Hà hà, ai dẫn đội, Trương Chí Dũng, Điền Học Phong, hay con hổ của đội trọng án?”

Lục Kiên Định thấy khó mở lời: “Đều không phải ạ ... Hồ Lệ Quân có tham gia, nhưng mà tổ chức là ... Giản Phàm!”

“Hả, cái gì?” Nói nửa ngày trời mới biết chuyện không giống như mình nghĩ, Ngũ Thần Quảng từ vui mừng lại chuyển sang

phức tạp: “Rốt cuộc là sao, kể đầu đuôi!”

“Là thế này ạ.” Lục Kiên Đình sắc mặt khó xử, không kiểm soát được cấp dưới, dù lập công cũng chẳng vẻ vang gì.

“Thằng nhãi con đó, càng ngày càng cả gan ...” Nghe hết đầu đuôi, Ngũ Thần Quảng liên tục lắc đầu, không còn ý vị khen ngợi nữa.

Cách đó vài km trong công ty địa ốc Uy Thịnh.

Đường Đại Đầu vẻ mặt cấp bách chạy ra khỏi thang máy, kê em gái tiếp tân mình hay trêu ghẹo, hướng thẳng tới văn phòng anh rể, không kịp gõ cửa đã xông vào, ngăn ra. Bên trong có 5 người, phó tổng, tổng giám thị trường, thư ký đều có mặt, xem ra anh rể đang họp. Cả đám người đồng loạt quay đầu nhìn Đường Đại Đầu làm hấn tiến thoái lưỡng nan.

“Ngồi đó đợi, sắp xong rồi ... Mọi người tiếp tục đi.” Lý Uy không trách Đường Đại Đầu lỗ mắng, tuy da mặt hấn không mỏng, thường ngày chửi mắng cũng nhiều, nhưng trước mặt người khác thì rất biết giữ thể diện cho Đường Đại Đầu.

“Tổng giám đốc, bây giờ giá nhà ở Tiểu khu Liên Hoa đã lên tới 4600 đ/m², hôm qua tôi có tới một chuyến, cùng giám đốc Trần, giám đốc Cao và phòng thị trường trao đổi ý kiến, chúng tôi cho rằng còn không gian kéo giá lên. Nếu các nhà khác cùng thống nhất hành động, trước Tết Xuân có thể kéo lên thêm một nấc nữa, đã vượt qua 20% giá trị nửa năm trước.”

“Vậy làm thế đi, Tiểu Cao soạn kế hoạch ... Phó tổng Lưu, anh an bài, để lại một ít cho nhân viên trong công ty, ai chưa có nhà hoặc muốn đổi nhà, cung cấp cho họ với giá ưu đãi, dựa theo tuổi nghề và cống hiến lập cho tôi phương án ... À, để lại cho tôi hai căn hộ tốt một chút.” Lý Uy an bài đơn giản, mấy người còn lại biết tổng giám đốc có việc, báo cáo ngắn gọn, bọn họ đang giải quyết số nhà có được nửa năm trước đó.

Tan họp, mọi người khách khí gật đầu với Đường Đại Đầu mới ra ngoài, Đường Đại Đầu mất kiên nhẫn chẳng để ý tới họ, đóng cửa một cái nói ngay: “Anh rể, toàn bộ số hàng của Tề Thái Giám bị cấm chặn rồi.”

“Thế à, chắc chứ?” Lý Uy mỉm cười, không có vẻ gì là nóng vội.

“Tin tức sáng nay đưa rồi.” Đường Đại Đầu không tin anh rể không biết gì: “Đưa tin rõ là âm ỉ, cái gì mà đấu súng, bắn bị thương tội phạm, cảnh sát bị thương, giờ cả thành phố xôn xào bàn tán.”

“Ồ, công khai rồi à?” Lý Uy nhíu mày lại, công khai vụ án là đại kỵ trong phá án, trống giông cờ mở như thế, sợ là kẻ sau lưng chạy mất, suy nghĩ một lúc rồi cảm thán: “Bây giờ lãnh đạo chỉ ham công báo hỉ quá nhiều, kẻ nào kẻ nấy vội vàng dát vàng lên mặt, không biết đó là chuyện tự mâu thuẫn, làm mất cơ hội phá án lớn hơn, thật ngu xuẩn ... Thế nên bao năm đả kích buôn lậu mà buôn lậu càng ngông cuồng, chứng tỏ điều gì?”

Đường Đại Đầu không biết sao anh rể lại đi cảm khái chuyện này, có phải là cảnh sát nữa đâu.

“À phải, Tiểu Phàm sao rồi, không sao chứ?” Lý Uy chợt nhớ ra một người, lo lắng hỏi.

“A. Em quên mất, để em hỏi.”

“Thôi, thôi, cậu đi đi, gom hết người của cậu lại, đừng để phát sinh chuyện khác, đợi điện thoại của tôi.” Lý Uy vài phần không vui, xua tay đuổi Đường Đại Đầu đi.

Chương 012: Chuyện đáng lo. (3)

Có lẽ không phải chỉ Đường Đại Đầu quên người đó, mà rất nhiều người không nhớ tới, người đó cũng chẳng thèm bận tâm tới họ, đang lo cho cái laptop của mình.

“Biết rồi, biết rồi ... Lát nữa tôi về đội ... Xong việc tôi về, được ... Tôi biết.”

Giản Phàm cúp điện thoại, là Hồ Lệ Quân gọi, ngẩng đầu lên nhìn chàng trai chừng 20 tuổi đang thi thoảng liếc mắt nhìn mình, bộ dạng y cũng thậm chí hơn không kém Trương Kiệt và Quách Nguyên, người xước xước vì lao xuống xe, sau đó lại còn xông vào vụ cháy cứu laptop, người ngợp cháy xém nhem nhức: “Ê, anh mà đây tuy anh cũng bị thương, nhưng không cần nhìn súng bái vậy đâu.”

Chàng trai sửa máy bật cười: “Băng vào cái laptop này của anh là đủ để em súng bái rồi.”

“Hả, là sao?”

“Anh ơi, giờ thời đại Core2 rồi mà anh còn dùng cái máy Pen3 đi khắp nơi không dùng cảm thì là gì? Cái máy này hết sửa rồi, dù là không vấn đề gì, anh thử vớt ngoài đường xem có ai nhặt không?” Chàng trai sửa máy nhìn cái laptop còn thậm hơn người, là người trong nghề mà hẳn còn không biết cái máy này dùng vào việc gì được nữa.

“Thế dữ liệu trong ổ cứng thì sao?” Giản Phàm hoảng sợ.

“A, thì ra anh cần dữ liệu trong đó à?”

“Đúng thế.”

“Vậy đơn giản lắm, ổ cứng không sao cả, dữ liệu còn nguyên, thứ này thực ra không dễ hỏng đâu.” Chàng trai sửa máy xoay xoay cầm tô vít vặn ốc lấy ổ cứng ra, lôi một mớ dây rợ, lắp vào một cái máy tính để bàn chẳng có vỏ máy, “phèo phổi lòng mề” cứ lộ hết ngoài, kiểm tra sơ qua, thấy ổ cứng còn tốt, tiếp thị: “Anh này, cái ổ cứng này cũng chẳng còn thọ được bao lâu nữa đâu. Thế này đi, chỗ em có mấy ổ cứng di động, anh dùng không tiện hơn à, mang đi đâu dùng ở đó luôn được ... Em kiến nghị

anh mua 2 cái ổ cứng di động, một đem cất giữ, không sợ mất dữ liệu. Bây giờ máy vi tính còn không đáng tin bằng vợ, nói đổ vỡ là đổ vỡ ngay được, nói chơi chán rồi là anh khỏi chơi, anh mà không có đồ dự phòng là không xong ...”

Giản Phàm nghe mấy lời này vừa tai, chỉ tay: “Được, vì câu này của cậu, anh mua hai cái ổ cứng di động.”

Mười mấy phút sau Giản Phàm mang hai cái ổ cứng di động rời trung tâm máy tính, cứng người, nhanh như chớp quay ngoắt người lại.

Không phải là nghi phạm, mà là ... Lưu Hương Thuần.

Chỉ thấy một cô gái mặc chiếc áo phao đỏ, vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, giày boots trắng cao, nép bên cạnh một thanh niên mặc áo choàng dài, vóc dáng cao ráo như tài tử Hàn Quốc. Hai người như đôi tình nhân thân mật, tay trong tay nói cười đi vào gian trải nghiệm máy vi tính.

Không phải Hương Hương, Giản Phàm bất giác đi theo hai người bọn họ tới cửa gian trải nghiệm, nhìn cô gái rất giống Hương Hương ánh mắt không rời chàng trai đang xem máy vi tính, nào có biết cách đó không xa có người quần áo lếch thếch, mặt dán băng, tóc hơi cháy xém đang nhìn mình.

Mấy năm trước cũng chính nơi này, Giản Phàm và Hương Hương cùng nhau đi mua laptop vừa mới hỏng kia, tám kính trong suốt trước mắt như rào chắn vô hình ngăn cách hai thế giới, lơ mơ soi bóng bản thân trên đó, Giản Phàm vừa bất giác đưa tay lên sờ má, trán đầy thương tích, theo nghề cảnh sát đã lâu, chuyện ngày hôm qua tuy nguy hiểm, nhưng căn bản chẳng sợ hãi mấy nữa, như thương tích nguy hiểm thành bình thường rồi vậy, nhìn bộ dạng ngọt ngào của cô gái chàng trai, đã thấy cuộc sống của mình bây giờ có chút điên rồ bất thường, cũng đồng thời hâm mộ cuộc sống bình đạm đó.

Nhưng không thể nào quay lại nữa rồi.

Lâu lắm rồi không biết tin gì về Hương Hương, có lẽ cô ấy vẫn ổn vì Hà Phương Lộ không nói gì, hai người tuy cùng sống trong một thành phố, nhưng quỹ tích cuộc đời hoàn toàn khác xa nhau, có lẽ chẳng bao giờ giáp mặt nữa, cho dù chỉ là sự tình cờ.

Nghĩ miên man, tay vô tình chạm phải vết thương, đau rát, thương cảm bay sạch, lòng sức nhớ vài ngày nữa thôi là Tết Dương, thôi chết rồi, mặt mũi thế này làm sao mà đi gặp mẹ vợ tương lai đây? Vết thương kiểu này ít nhất phải một tuần mới lành.

Chết rồi, chuyện nghiêm trọng rồi.

“Mọi người xem, đây chính là tang vật rạng sáng nay thu hoạch được.”

Rèm cửa sổ bị kéo xuống, bên trong phòng hội nghị tầng 5, thành viên tổ chuyên án, cùng tất cả thành viên từ người vừa đi bắt giữ cùng người vừa đi thẩm vấn về của đại đội trọng án đều tụ tập đông đủ, hàng đầu là Ngũ Thần Quảng và Lục Kiên Định.

Vừa trở về đội, Giản Phàm được thông báo đi họp, vào phòng hội nghị, tìm được chỗ đám Tiêu Thành Cương ngồi xuống quan sát xung quanh phát hiện mấy gương mặt lạ, nhếch mép cười thâm, lại có kẻ nhảy vào chia phần. quả nhiên Ngũ Thần Quảng giới thiệu là người sở công an tỉnh xuống, đứng đầu là vị họ Hạ, tuổi trên 30, cấp bậc cảnh đốc, cao hơn cả chi đội trưởng đã ngoài 50.

Xem ra nhân vật chính ngày hôm nay là vị họ Hạ ấy, tay cầm điều khiển từ xa, bấm chuyển từng hình ảnh: “Tới giờ viện bảo tàng tỉnh đã tiến hành giám định sơ bộ, đây là đầu tượng Phật bị cắt trộm ở chùa Song Hạc huyện Bồn đã lập án điều tra, số hiệu EDSX34987. Đây là nổi đồng đã mất vào bốn năm trước, số hiệu EDSX ... Đây là chậu đồng bị mất ở núi Lạc Phương huyện Tân Giáng, theo truyền thuyết là vật bồi táng của một vị đại phu thời Tần, nghi phạm trộm mộ sau khi bị bắt đã khai bán đi với giá 23 vạn, mất tích cho tới giờ ... Đây là đỉnh trầm hương bị mất trong vụ án trộm cắp ở Văn Hỉ quán, niên đại còn lâu đời hơn, thuộc tang vật của đại án buôn lậu từ thập niên 90, nghi phạm Quách Hậu Quân ở dương địa có biệt hiệu Quách Thiên Vạn, kẻ này nông nghênh tới mức dùng xe súc đào mộ, đỉnh trầm hương nặng 180 cân này bị lấy mất, năm đó bán đi với giá 12 vạn, cảnh sát truy lùng nhiều phương diện mà không thấy ... Hôm nay đội trọng án thu giữ 47 đồ vật thì có 11 liên quan tới vụ án cũ, tôi

đại biểu cho sở công an tỉnh cảm ơn các đồng chí của đại đội trọng án ...”

Đèn bật sáng, trong phòng hội nghị Ngũ Thần Quảng đứng dậy đi đầu vỗ tay, xem ra chuyện đã kinh động tới tỉnh, không lâu sau ngay cả phó cục trưởng Tiêu cũng xuất hiện, dẫn theo mấy người, mặt tươi roi rói, thái độ như công thần, vừa vào một cái là trong phòng náo động, một đám cấp dưới rối rít nhường chỗ.

Đương nhiên Giản Phàm không cần phải nhường, lon trên vai y mới thuộc cấp cảnh viên, trong số mấy anh em họ, thì Trương Kiệt cấp bậc cao nhất, chỉ cao hơn cảnh viên một cấp là cảnh ti. Dùng chế độ cảnh hàm mà miêu tả, bọn họ đều là nhân viên công tác.

Có người ghé tới bên tai Giản Phàm thì thầm, là Tiêu Thành Cương: “Oa ca này, cái bô nước tiểu mấy năm trước bán 23 vạn, giờ đổi được cái nhà ba gian đấy.”

Tự nhiên nghe một câu như vậy, Giản Phàm phì cười.

Thế là xong rồi, vừa mới vỗ tay xong, lãnh đạo vừa ngồi xuống, mấy chục người trong phòng nghe rõ ràng, chủ nhiệm Hạ khó chịu nhíu mày: “Đồng chí đang cười kia, lời tôi có gì sai à? Hay vụ án này có gì đáng cười?”

Ánh mắt đều ném về phía ba cảnh sát ngồi trong góc, mặt xước xát bị thương, đeo hàm cảnh viên cấp thấp, tiếng cười phát ra từ đó khiến nhiều người che miệng cười, Ngũ Thần Quảng không vui trầm giọng: “Ai?”

Tất nhiên ai mà dám đáp, Giản Phàm mặt bơ như không, ai ngờ Trương Kiệt với Tiêu Thành Cương ở hai bên nhân lúc y không đề phòng, một nâng cánh tay, một đẩy hông, khiến Giản Phàm bị đẩy ra.

Chương 013: Tâm kế khắp nơi. (1)

“A, lại là cậu, lại còn dám đứng ra cơ đấy, có gì đáng cười, sao đang họp mà không nghiêm túc?” Ngũ Thần Quảng không nỡ trách móc cảnh sát còn mặt mày thương tích.

Tình huống thông thường mắng qua loa vài câu, mọi người cười chàng cảnh sát bị bêu xấu rồi qua, không ngờ Giản Phàm lại chẳng kinh hoàng thì chớ lại còn lớn tiếng tuyên bố: “Vì tôi thấy cực kỳ buồn cười.”

Bỏ mẹ rồi, Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương rụt đầu lại, chỉ sợ vạ lây.

“Thế à? Chỗ nào buồn cười?” Chủ nhiệm Hạ trầm giọng hỏi.

Giản Phàm cười vui vẻ nói: “Những thứ tang vật thu thập được này có cái gần 20 năm, năm xưa đáng vài trăm vạn, giờ đáng giá mấy nghìn vạn không chừng. Tôi chợt nghĩ, đám buôn lậu này bị chúng ta lật tung ổ, mấy chục năm vất vả, thoáng cái quay về thời trước giải phóng, đoán chừng không cần chúng ta bắt cũng tức hộc máu, ha ha. Không phải đáng cười sao? Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ ở đằng sau, chúng ta mới là người cười cuối cùng, vì sao không cười cơ chứ?”

Nói như thế làm quanh phòng xuất hiện tiếng cười thiện chí và tiếng vỗ tay lác đác, chủ nhiệm Hạ cũng mỉm cười phụ họa: “Hay, nói hay lắm, khi tội phạm khóc, chính là lúc chúng ta nên vui vẻ, nên cười ... Mời đồng chí ngồi, chúng ta tiếp tục ... Hiện giờ lấy vụ án cầu Nghĩa Tỉnh làm cơ sở, chúng ta đã bắt 19 kẻ dính líu với vụ án, đã tra ra kẻ chạy thoát khỏi hiện trường là tên cầm đầu Lý Tám Trụ, hiện trường truy bắt đã mở rộng tới hơn 10km, hơn nữa chúng tôi phát hiện có vết máu ở tường, hẳn là đã bị cảnh sát chúng ta nổ súng đả thương, hẳn khó chạy thoát được khỏi Đại Nguyên ...”

Trên thảo thảo bất tuyệt, dưới mấy vị do phó cục trưởng Tiêu dẫn theo chăm chú nghe. Giản Phàm trầm lắng đầu liên hồi, vụ án xảy ra chưa tới nửa ngày, vậy mà tới cục, sở cũng nhảy vào

rồi, cứ như chỉ sợ thiên hạ không biết vậy, không hiểu nguyên tắc bảo mật ở đâu, giờ ai ai cũng biết.

Tiếp đó Trương Chí Dũng của đội trọng án người tiếp nhận vụ án này lên phát biểu, rồi Hồ Lệ Quân thuật lại diễn biến, đều nói Lý Tám Trụ, Từ Thắng Trì cũng người liên quan có mối quan hệ xã hội phức tạp, tầm lưới này quá lớn nhất thời tra không được, có tra e là giăng lưới lớn bắt cá nhỏ.

Nghe một nửa thôi là Giản Phàm hiểu rồi, vụ án này cơ bản muốn xử lý nguội, hơn nữa do tỉnh giám sát, không còn tí hứng thú nào, bắt đầu thất thần, rồi thấy Tiêu Thành Cương, Trương Kiệt đang vờ vịt chăm chú lắng nghe.

Hai thằng khốn này liên hợp hại mình, Giản Phàm nghĩ tới đó tức tới nghiến răng với Trương Kiệt: “Lần sau làm cơm sẽ nhỏ nước bọt vào cơm của anh.”

“Xì, không thềm để ý.” Trương Kiệt cười nhạt quay đầu sang bên.

“Đến anh mà mày cũng dám hại, xì nước mũi vào cơm của mày.” Giản Phàm quay sang dọa Tiêu Thành Cương.

“Ăn bản sống lâu, ai sợ ai.” Tiêu Thành Cương ngồi nhích sang chút.

Quách Nguyên nghe thấy ba người cãi cọ, đưa tay ra búng mấy cái chỉ bên trên, không biết vị lãnh đạo nào đang phát biểu không nhìn về phía bọn họ, thế là tiếp tục ngẩng đầu thẳng lưng, tiếp tục vờ vịt nghe những lời lải nhải vô nghĩa.

Cuộc hợp kéo dài hơn một tiếng, Giản Phàm thì thoảng chú ý Tiêu Minh Vũ, từ đầu tới cuối thể hiện ra dáng vẻ nên có của lãnh đạo, nghiêm túc điềm đạm, phát biểu thì toàn tán dương cổ vũ đội trọng án, cơ hội phát ngôn tổng kết cũng nhường cho Ngũ Thần Quảng.

Ngũ Thần Quảng hôm nay tinh thần sáng láng, giọng nói khỏe khoắn: “... Các đồng chí, lần này sở phái xuống chủ nhiệm Hạ chính là chuyên gia trong lĩnh vực đả kích tội phạm buôn lậu cổ vật, hiện giờ gánh nặng trên vai đội trọng án ngày càng lớn, vụ án mất trộm ở Phân cục Tấn Nguyên, vụ án đột nhập giết người ở thôn mới đường Trần Thủy, hai vụ án gần tới kỳ hạn, lại thêm vụ án buôn lậu này quán vào nhau. Buổi sáng lãnh

đạo cục có an bài sơ bộ, nhân viên tổ chuyên án tạm thời không thay đổi, do đội trưởng Lục phụ trách điều phối lực lượng ... Còn vụ án buôn lậu cổ vật 1226 cầu Nghĩa Tỉnh, do đội một, đội ba, đội bảy và đội trọng án phụ trách, tôi tạm thời nhận trách nhiệm tổ trưởng vài ngày, thực địa do đồng chí Trương Chí Dũng phụ trách, chủ nhiệm Hạ sẽ điều phối đồng chí ở đơn vị anh em ... Tôi nhấn mạnh, tất cả phải phục tùng chỉ huy, tất cả phải tuân theo mệnh lệnh ... Ai về vị trí này, mọi người chuẩn bị sẵn sàng.”

Lại là quan hệ, lại là phối hợp, lại là cố kỵ thể diện của các bên, chẳng có cái gì mới mẻ. Ngũ Thần Quảng an bài một phen rồi tuyên bộ tan họp, mấy vị lãnh đạo tay bắt mặt mừng rồi về văn phòng, Giản Phàm cùng mấy anh em tán gẫu ra tới cầu thang thì Hồ Lệ Quân đuổi theo, dẫn về văn phòng chỉ đội trưởng.

Ngũ Thần Quảng vừa thấy Giản Phàm đi vào cười ha hả giới thiệu: “Chủ nhiệm Hạ, đây chính là Giản Phàm, là người cười trên hội nghị.”

Trong phòng có cả chủ nhiệm Hạ, Lục Kiên Định ngồi quây quanh ghế sofa, Giản Phàm đứng nghiêm kính lễ: “Chào lãnh đạo Hạ.”

“Đừng khách khí, đừng khách khí, cậu ngồi đi, tôi chỉ muốn làm quen cảnh sát truyền kỳ chuyên truy lùng kỳ án thôi.” Chủ nhiệm Hạ cười hòa nhã, người này dáng vẻ bạch diện thư sinh, đậm vị trí thức, dễ gây thiện cảm với người đối diện.

“Tôi nên đứng thì hơn ạ, ở đây toàn lãnh đạo.” Giản Phàm đáp.

“Giản Phàm! Không cần cậu nệ.” Ngũ Thần Quảng tỏ ra rất tùy ý: “Vụ án này liên quan rất rộng, giá trị vượt qua mọi sự tưởng tượng của chúng ta, đội trọng án sẽ lập một tổ chuyên môn truy theo vụ án này, cậu có kiến nghị gì không?”

“Không ạ.” Giản Phàm lắc đầu, đám lãnh đạo không có gì tốt đẹp, tỏ vẻ chiêu hiền đãi sĩ với một cảnh sát nhỏ như mình, tám phần mục đích chẳng có gì hay ho.

“Cậu không có ý kiến, vậy tôi có.” Ngũ Thần Quảng đột ngột hỏi: “Tin báo của cậu từ đâu ra?”

Hả?! Giản Phàm sửng sốt, mặt trầm xuống, vị chủ nhiệm Hạ rõ ràng nhận ra sắc mặt Giản Phàm thay đổi, vội giải thích: “Đồng chí Giản Phàm đừng hiểu lầm, phương thức vận chuyển cổ vật bằng cách dấu trong chế phẩm giấy này là lần đầu chúng tôi nghe thấy, loại xe vận chuyển thế này ở Đại Nguyên phải có ngàn chiếc, không có mật báo từ bên trong thì không chặn được. Tôi và chi đội trưởng Ngũ đã thương lượng với nhau, xuất phát từ tính an toàn bảo mật của điều tra phá án, xuất phát từ trách nhiệm với người báo tin, chúng tôi hi vọng đồng chí chuyển giao tuyến mật báo này cho tổ chuyên án, còn đồng chí chuyên tâm vào vụ án mất trộm.”

Mẹ nó, bây giờ còn mặt dày nói tới tính an toàn bảo mật của điều tra phá án à, Giản Phàm nhìn cảm hàm lấp lánh trên vai chủ nhiệm Hạ, không phân biệt được có là cấp bậc đốc cảnh, nhưng mà mục đích cũng như Ngô Đích, đám nhờ cậy quan hệ nhẩy vào ăn sẵn, cướp công của người khác.

“Thế nào?” Ngũ Thần Quảng thấy Giản Phàm im lìm hồi lâu thì không vui nhắc.

“Không vấn đề.” Giản Phàm chớp mắt tỏ ra khó xử: “Chi đội trưởng, tôi bỏ ra 2000 đồng để mua tin này, còn không biết phải nói ra sao với chú. Không hóa đơn tôi không biết làm sao đây, phải rồi, thế là vượt cấp, đội trưởng Lục, anh quyết được không?”

Lục Kiên Định và Ngũ Thần Quảng trừng mắt với Giản Phàm, trách y nói câu này quá mất giá trị đội bọn họ.

“Hai nghìn cái gì?” Chủ nhiệm Hạ hơi chau mày một chút hiểu ra, hào sảng nói: “A, đừng nói 2000, dù 2 vạn hay 20 vạn cũng không đắt, tố cáo tội phạm cấp bộ còn được thưởng 5 vạn cơ mà. Không ai giải quyết cho cậu thì tôi sẽ giải quyết.”

Chương 014: Tâm kế khắp nơi. (2)

Thế này Lục Kiên Định bẽ mặt quá rồi, vội vàng lên tiếng trước khi Giản Phàm đi xa hơn: “Được, được, Giản Phàm, đội sẽ giải quyết cho cậu, đừng suốt ngày dùng thủ đoạn nhỏ này được không?”

Giản Phàm tỏ ra oan ức, bắt đầu kể khổ: “Đội trưởng Lục, anh nói thế là sao, có phải tôi muốn nói ra đâu? Bây giờ tôi làm việc ở đội trọng án, vẫn phải về đội một lĩnh lương, cả tiền đi taxi không biết mất bao lần, tôi đã bao giờ than phiền với anh chưa? Đây là còn chưa kể...”

“Được rồi, đừng lạc đề nữa, nói chuyện chính đi, chuyện nhỏ này đội trưởng Lục sẽ giải quyết cho cậu.” Ngũ Thần Quảng gõ bàn cắt ngang lời Giản Phàm, Hồ Lệ Quân đứng dựa cửa thì nhìn cười đến khổ, cô biết y trong tích tắc có thể nghĩ bảy tám chục cách đối phó với lãnh đạo, cái đầu của y có vấn đề, đảm bảo lời nói ra không đáng một xu.

Quả nhiên Giản Phàm nghiêm mặt lại: “Báo cáo chi đội trưởng, tin tức tôi tới từ một mật báo ở đường Nam Cung.”

“Tên là gì?”

“Tôi không biết, nhưng biết biệt hiệu là Bạch Mao.”

“Chỉ có biệt hiệu thôi?” Ngũ Thần Quảng có vẻ nghi ngờ.

“Chi đội trưởng, chú không nên coi thường biệt hiệu đó, mấy trăm hàng quán ở đường Nam Cung, không ai không biết ông ta.”

“Thật sao?”

“Vâng, đó là một danh nhân ở chợ đồ cổ, râu tóc bạc phơ, mắt cực tinh, đã lăn lộn ở đó hơn 20 năm, việc lớn việc nhỏ cứ hỏi ông ta là biết. Có điều phải trả tiền, hỏi tin nhỏ vài trăm, hỏi tin lớn vài nghìn.”

“Có phương thức liên hệ không?”

“Có, 1350980

***, nhưng tôi đoán xảy ra

chuyện này, tám phần ông ta không tùy tiện liên hệ với ai nữa.”

“Ghi lại đi Kiên Định .. Giản Phàm, tin này ngàn vạn lần phải bảo mật.”

“Vâng.” Giản Phàm mặt thì nghiêm trang, lòng cười sắp đau ruột, nhìn chủ nhiệm Hạ, Ngũ Thần Quảng và Lục Kiên Định đều thận trọng giao lưu ánh mắt, như thảo luận tầm quan trọng của tin này, cáo từ ra ngoài.

Vừa khép cửa đi ra, Giản Phàm ôm chặt lấy miệng chạy vào nhà vệ sinh, bật nước rào rào, sau đó cười phá lên, thực sự không sao nhịn thêm được nữa, cười đau cả bụng, cái lão Bạch Mao đó, ngày tên thật là gì còn chẳng ai biết, tìm được ông ta mới lạ.

Người thật, việc thật, nhưng tin tức lại là giả, điều tra đi, lão già đó nổi tiếng lắm, không tin không được.

Cười chán cười chê rồi vừa rà ngoài thì "Này"

một tiếng làm Giản Phàm giật bản mình, tâm tình đang tốt, cười mời: “Chị Hồ, sắp trưa rồi, cùng ăn cơm nhé?”

Hồ Lệ Quân ngọt nhạt nói: “Hừ, không có hứng, sợ bị cậu lừa bán mà không biết.”

“Chị có ý gì thế?” Giản Phàm nhìn Hồ Lệ Quân hai mắt đầy tơ máu, e cả đêm không ngủ, không khỏi thương.

Hai người đi xuống lầu, Hồ Lệ Quân vừa đi vừa nói: “Giản Phàm, sao ai cậu cũng dám lừa thế hả? Cậu có biết chủ nhiệm Hạ cấp bậc ra sao không? Ngang với phó cục trưởng đấy, chủ nhiệm văn phòng chuyên đả kích buôn lậu cổ vật, danh tiếng không nhỏ.”

“Ai lừa ai?” Giản Phàm làm vẻ vô tội.

Hồ Lệ Quân phì cười, chỉ mắt Giản Phàm: “Cậu đó, tôi phát hiện lâu rồi, mắt cậu mà đảo hơn một vòng thì lời cậu nói ra dứt khoát là giả ... Đúng, chính bây giờ đang nói dối ... Chuẩn bị đi, nếu chi đội trưởng phát hiện ra cậu nói dối sẽ không có kết quả tốt đâu.”

“Không đâu, người thật việc thật, ông ta là danh nhân chợ đồ cổ Nam Cung, hỏi là biết, lão già đó biệt danh bách sự thông, chuyện về đồ cổ hỏi gì ông ta cũng biết. Một anh hùng cảnh sát với tâm lòng son như tôi, sao lại đi lừa tổ chức, lừa lãnh đạo? Chị

Hồ, chị quá xem thường tính nguyên tắc của tôi rồi đấy. Chị nhìn đi, lần này con người tôi không chuyển động nhé, tuyệt đối không phải lời nói dối.” Giản Phàm đường đường chính nghĩa ghé mặt tới, con người đúng là không chuyển động thật.

Hồ Lệ Quân nghiêng đầu sang tránh hơi thở Giản Phàm phả lên mặt, hai người bất tri bất giác tới quá gần nhau, tai hơi đỏ lên, nói che giấu: “Tôi không tin.”

“Chị không tin chứ gì, lát nữa cho chị xem một đoạn ghi hình, đảm bảo chị sợ hết hồn ...” Giản Phàm làm ra vẻ thần bí.

“Cậu nghĩ còn thứ gì dọa được tôi chắc?” Hồ Lệ Quân lo lắng trùng trùng quay mặt lại: “Giản Phàm, tôi không trách cậu, tôi chỉ muốn nhắc cậu một câu, cậu không nói khẳng định có tính toán của mình .. Nhưng vụ án buôn lậu này liên quan lớn, vượt khỏi tầm của đội trọng án chúng ta, lãnh đạo cũng có cân nhắc toàn diện, cậu không nên có thành kiến với họ như thế, họ không phải toàn người quan liêu vô dụng đâu. Còn nữa, Giản Phàm, tiếp xúc với những người giang hồ đó rất nguy hiểm, tối qua chúng ta may mắn đấy. Cá nhân phải phục tùng tổ chức và đại cục, đó là nguyên tắc cơ bản của cảnh sát chúng ta, cậu không nên có ý kiến và bất mãn.”

“Tôi có bất mãn gì đâu, đồng hồ loạn này có người xử lý thay, tôi mừng mà không kịp.” Giản Phàm cắt ngang lời Hồ Lệ Quân.

“Cậu nghĩ thế là tốt nhất, nói về tổ chuyên án của chúng ta, xuất hiện vụ án này cho chi đội một cái thang để xuống, ít nhất giờ tầm mắt bên trên đã di chuyển tới vụ án cực lớn này rồi, không để ý tổ chuyên án chúng ta nữa, có điều quãng thời gian này không dài đâu.” Hồ Lệ Quân hiểu vì cô cũng một thời bốc đồng luôn mang tâm lý bất mãn như thế, nên cô không tin lời Giản Phàm nhưng cũng không có cách nào khác, chuyện này để y dần dần ngộ ra thôi, không tiếp tục chủ đề đó nữa, kiến nghị: “Cậu tham khảo ý tưởng này của tôi xem nhé, bây giờ Lý Tám Trụ đã bị thương, nếu chúng ta bắt được, sẽ là đột phá cho cả hai vụ án, cậu đã nghĩ tới chưa?”

“Không bắt được hẳn đâu.” Không ngờ Giản Phàm lắc đầu khẳng định chắc nịch.

“Vì sao?” Hồ Lệ Quân không hiểu sao Giản Phàm khẳng định chắc chắn như vậy.

“Căn cứ vào kinh nghiệm, chị biết tôi xem hàng nghìn hồ sơ vụ án rồi.” Hai người lúc này đã đi tới cửa, Giản Phàm đưa tay vẽ hình lên không khí: “Đây là địa hình hẻm bỏ trốn, cách cao tốc 12 km, cách đường cấp tỉnh 7 km, cách đường cấp 2 về phía nam 15 km ... Ở địa phương đó, muốn chạy thoát có vô số đường, phương hướng không thể phán đoán, thanh thế lớn mấy cũng vô ích. Lý Tám Trụ làm tội phạm lâu năm hơn tuyệt đại đa số cảnh sát, không bắt nổi hẻm đâu.”

“An bài của chi đội trưởng mà bị cậu nói không đáng một xu rồi.” Hồ Lệ Quân hơi nhíu mày.

“Vốn nó không đáng một xu, cảnh sát tập hợp chỉ có hiệu quả uy hiếp thôi, Lý Tám Trụ bây giờ không phải là đi phạm tội, mà là chạy tháo thân, một người ép vào đường cùng như hẻm có nhiều cách lắm. Nếu là tôi, tôi sẽ dùng hai chân đi bộ vượt qua chốt chặn, cách ngốc nhất mà an toàn nhất. Dựa vào biện pháp lòng sục của chúng ta, mỗi năm tỉ lệ nghi phạm bị bắt bao nhiêu, chưa tới 30% đúng không, mà toàn bắt được đám non nớt ngu ngơ.” Giản Phàm hoàn toàn không tin tưởng: “Giờ quay lại vụ án của chúng ta, tôi thấy động không bằng tĩnh, giờ chúng ta đợi chúng không ngừng cung cấp manh mối cho chúng ta, bất kể là Tề Viên Dân hay Tề Thụ Dân, tôi tin chúng bị vụ án này phải hơi nóng vào gáy rồi, không hành động không được, khi đó từ cái chết Tiết Kiến Đình, vụ án giết người thôn mới, hay là truy bắt Lý Tám Trụ đều sẽ có đột phá. Giống nấu canh, một khi lửa tới mức, thịt sẽ mềm. Giờ quyền chủ động đã nằm trong tay chúng ta chứ không phải chúng.”

- Ừ.

Hồ Lệ Quân nhìn dáng vẻ bình tĩnh tự tin của Giản Phàm ngây ra, bất giác gật đầu, đang định hỏi thêm gì đó thì Giản Phàm có điện thoại không biết của ai mà vừa nghe một cái là chạy mất.

Chương 015: Một, hai, ba ... bốn!

“A lô, chị, sao thế? ... Hả ai bảo với chị thế? Không sao, xước xát một ít ... Không sao thật mà, chị tới rồi? Ở đâu, cửa chi đội ... Em thấy rồi, chị đợi chút, em ra ngay ...” Cúp điện thoại một cái, Giản Phàm co chân chạy ngay, chạy vài bước rồi mới nhớ ra cái gì quay đầu vẫy tay với Hồ Lệ Quân, sau đó lại tiếp tục chạy.

Hồ Lệ Quân nhìn Giản Phàm chạy như bay, cách đó không xa có hai cô gái đứng bên chiếc Honda đỏ, một đỏ rực như lửa, một trắng hơn tuyết, đều vẫy tay với Giản Phàm ...

Hồ Lệ Quân mím môi, quay đầu đi.

Có lẽ với nữ nhân ly hôn, tình yêu là hi vọng xa vời không dám nghĩ tới, khi chàng trai ấy mỗi ngày một trưởng thành, nhiều lần cô nẩy sinh hy vọng xa vời ấy, có điều thời khác này, chỉ còn lại nụ cười buồn.

Tương Dịch Giai và Tăng Nam đứng sòng vai bên nhau, nhìn Giản Phàm bộ dạng thê thảm nhưng cười rạng rỡ chạy ra, cả hai cô gái, ánh mắt chuyển sang ôn nhu, nhưng chỉ một người đi lên ôm lấy khuôn mặt đó, đau lòng thiếu chút nữa rơi lệ.

Cách đó không xa còn có nhóm người đang nhìn, Trương Kiệt vác luôn cả thiết bị giám sát của đội trọng án lên cửa sổ, nhìn một cái sững sờ bị Thành Cương chen sang bên, vừa "oa" một tiếng thì Quách Nguyên chiếm chỗ.

Quách Nguyên tặc lưỡi: “Bạn gái của Giản Phàm thực sự quá đẹp rồi.”

Trương Kiệt cũng vô cùng hâm mộ: “Đúng là không thể so người với người, Giản Phàm chỉ bị xước mặt, mỹ nữ kết đôi đến thăm, tôi mang cái mặt thương tích này về nhà thế nào cũng bị chửi ... Ôi, kết hôn đúng là sai lầm mà, chưa kết hôn còn có người thương.”

“Ơ, đi rồi, đi rồi kia ... Lên xe đi rồi.” Tiêu Thành Cương nhìn thấy Giản Phàm ngồi vào xe lái đi, chửi bới om sòm: “Mẹ nó, làm ba chúng ta hai bị thương mà không mời nổi một bữa, đi rồi.”

“Thôi bỏ đi, ghen tỵ với người ta cũng vô ích, ăn cơm thôi.”

Phòng ăn tự phục vụ, cách chi đội 300 mét.

Quách Nguyên, Trương Kiệt bị đám động đội vây quanh hỏi không ngừng, thi thoảng có người chi đội tới, cũng góp vui. Chỉ bằng vào mấy cảnh sát mà chặn được vụ án buôn lậu lớn như thế, khỏi phải nói, ai gặp cũng giơ ngón cái. Trương Kiệt thường xuyên bị gọi lên văn phòng đội trưởng phê bình, và Quách Nguyên vô danh ở đại đội một, bỗng nhiên thành trung tâm của chi đội, được người ta khen ngợi tầng bậc cười rách miệng, ngày khiêm tốn cũng không biết nói thế nào nữa, giờ thương tích thành huân chương anh hùng.

Tiêu Thành Cương ghen tị đỏ mắt, hận không thể húc đầu vào tường đổ máu để được mọi người chú ý.

Ở góc phòng ăn, Hồ Lệ Quân vẫn chỉ một thân một mình, bên cạnh là cốc nước lọc, nước sắp uống hết rồi mà cơm trong bát inox chưa ăn vài miếng. Cơm nước rất đơn giản, thi thoảng có người quen đi qua chào hỏi, vị đại tể của đội trọng án chỉ khẽ gật đầu mỉm cười, nụ cười mang phần mỗi mệ. Máy người Quách Nguyên còn có thể về đội ngủ tạm trong phòng trực ban, còn cô chỉ huy đội trọng án bận suốt cả đêm, đến giờ chưa chợp mắt.

Mệ quá mức rồi, đôi khi thấy tinh thần vẫn tốt, nhưng khẩu vị không tốt, nỗ lực ăn mấy miếng cơm lấy sức, không khác gì nhai rơm, không biết vì sao Hồ Lệ Quân thấy lòng bất an, thi thoảng lại nhìn ra cổng chi đội, không hiểu mình nhìn cái gì, hay kỳ vọng thấy cái gì. Cứ tưởng rằng mình đã có thể thản nhiên đối diện với đêm điên cuồng đó, nhưng hôm nay nhìn Giản Phàm ở bên cô gái khác, bao chua sót dâng lên trong lòng, giờ nhận ra, công việc bận rộn áp lực không át được tình cảm thi thoảng lại ngoi lên, làm người ta đau khổ.

Đau khổ hơn nữa là, phải tận mắt nhìn chàng trai mình từng hết sức xem nhẹ, không coi trọng, từng bước trưởng thành, càng lúc càng tỏa ra hào quang mê người, càng ngày càng có vị nam nhân.

Nhìn rất lâu không thấy người mình muốn thấy, nhưng nhìn thấy một người quen khác, hốt hốt hoảng hoảng, vội vội vàng vàng vào đưa giấy tờ vào chi đội, vào đội trọng án, rồi lại chạy về nhà ăn.

Chạy rất nhanh, mũ cảnh sát ở trong tay, đuôi ngựa sau đầu đung đưa, giống con hươu nhỏ, vô cùng xinh đẹp bắt mắt.

Lại là một cô gái nữa, Dương Hồng Hạnh của ban đốc sát, vào trong nhìn thấy Hồ Lệ Quân, Hồ Lệ Quân chỉ đám cảnh sát đang nói cười, Dương Hồng Hạnh khẽ gật đầu cảm ơn đi qua đó.

Lương Vũ Vân nghe thấy tiếng gọi quay lại vui mừng kéo Dương Hồng Hạnh, giới thiệu: “Đại tể, xem anh hùng ở đội chúng ta, anh hùng A, Quách Nguyên thủng lỗ chỗ, đẹp trai không? Anh hùng B, Trương Kiệt đội trọng án, mặt đầy thương tích, càng đẹp trai hơn đúng không? ... Hi hi hi, Tiêu Thành Cương đặt tên đấy, đúng là có văn hóa.”

Tính cách vui vẻ thoải mái, Lương Vũ Vân đi đâu cũng có bạn.

Dương Hồng Hạnh chỉ phụ họa qua loa với hai người kia, rồi áp giọng hỏi: “Giản Phàm đâu, anh ấy sao rồi?”

“A đúng rồi, còn vị anh hùng thậm chí không chịu nổi nữa chứ.” Lương Vũ Vân nhớ ra, ghé cổ nhìn quanh hỏi: “Giản Phàm đâu rồi?”

Tiêu Thành Cương bị cướp hào quang, không vui lắm: “Đừng tìm nữa, đoán chừng chiều anh ấy cũng không đi làm đâu.”

“Vì sao? Bị thương nặng lắm à?” Dương Hồng Hạnh mặt hoa thất sắc.

“Nặng, nặng lắm.” Trương Kiệt mặt hết sức nghiêm túc: “Bị hai nữ nghi phạm bắt đi rồi, giờ sinh tử chưa rõ, phúc họa khó lường.”

Dương Hồng Hạnh biết đám người này chẳng ai nghiêm túc, nói 10 câu thì hết 8 là không tin được, nhưng lòng đang bấn loạn, tâm trí đâu quan tâm nữa, nhìn Quách Nguyên hỏi: “Quách Nguyên, rốt cuộc là sao?”

Trong đại đội một có ai không biết tình cảm của Dương Hồng Hạnh dành cho Giản Phàm, vì thế hắn chỉ nói: “Yên tâm không sao đâu.”

“Có sao đấy.” Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt đồng thanh.

“Rốt cuộc là sao? Có hay không?” Dương Hồng Hạnh lạnh giọng, đuôi mày hơi nhướng lên, đó là dấu hiệu sắp nổi nóng.

“Đừng nghe bọn họ nói linh tinh, Giản Phàm đi ra ngoài ăn cơm với hai người bạn thôi.” Quách Nguyên xua tay.

“Đúng, đi với hai nữ nhân ăn cơm, không sao cũng thành có sao.” Tiêu Thành Cương đĩnh chính.

Xem ra có chuyện hay không có chuyện đều là có lý, mặt tức thì trầm xuống, đã thế lại có một kẻ đổ thêm dầu vào lửa, Trương Kiệt giọng ngọt nhạt: “Phó tổ trưởng Giản của chúng tôi, bất kể là tán gái hay phá án đều rất sở trường, hai cô em hôm nay, mọi người không thấy chú. Trời, một thuần tịnh như thiên tiên, một nóng bỏng như yêu nữ, tôi thấy chuyện giỏi nhất không phải khai quật được vụ án này, mà là چرا được hai em gái đó.”

Rầm!

Dương Hồng Hạnh đột nhiên vỗ bàn khiến bát đĩa rung lên, một ít cơm canh sánh cả ra ngoài, làm Trương Kiệt giật bắn mình nhảy ra sau, người bên trong nhà ăn đổ dồn sang phía này.

Không ai nói gì, nhìn nữ đốc sát, không hiểu sao lại đột nhiên nổi giận như thế, Dương Hồng Hạnh biết mình vô cớ nổi giận với người ta là không đúng, nhưng cô không phải là người chịu nhận thua, trừng mắt với Trương Kiệt, hừ một tiếng quay người bỏ đi.

“Chị, đợi em chút.” Lương Vũ Vân trước đó không biết gì chuyện Giản Phàm đi cùng cô gái khác, tức giận ném cốc giấy vẫn còn nước vào mặt Trương Kiệt.

Trương Kiệt nghiêng đầu né tránh, chẳng hiểu gì nhìn quanh, ngơ ngơ ngác ngác giải thích với mọi người: “Tôi không làm gì cô ấy.”

“Đồ ngốc! Cùng nhau ăn cơm rồi mà cậu không phát hiện hai người họ mắt qua mày lại với nhau à? Cậu làm hình cảnh kiểu gì thế hả?” Quách Nguyên bực mình, hắn đã cố che dấu cho Giản Phàm rồi mà thằng ngốc này lại bô bô cái miệng nói ra.

Trương Kiệt há hốc mồm chỉ chỉ ngoài cửa, giọng đầy ghen tỵ: “Cái gì, cả, cả cô ấy nữa?”

Đây là bí mật mà đội một đều biết, Tiêu Thành Cương cầm tay Trương Kiệt, kéo 2 ngón tay nữa: “Đồ ngốc, không biết sao đó là cô gái thứ 3.”

Kỳ thực còn người thứ tư mà không ai biết, Hồ Lệ Quân ngồi trong góc chứng kiến hết, thậm kê may, may mà mình không xen vào trong đó, quá phức tạp ...

Chương 016: Kỳ án cộng và trừ. (1)

Cách chi đội điều tra hình sự 3 km, trong phòng bao bên cửa sổ nhà hàng Di Tân, Giản Phàm đang ăn cơm cùng hai cô gái, không biết rằng mình từ chối mấy cuộc điện thoại khiến cô gái thứ ba nổi trận lôi đình ở chi đội.

Sắp tới trưa, Tăng Nam đưa ra lời mời, ba người liền tới đây ăn cơm, phòng bao thiết kế theo kiểu Nhật Hàn, nhưng vì thuận tiện cho cách ngồi của người Trung Quốc, nên để trống khoảng dưới chân, tiện cho người không quen ngồi quỳ thời gian dài.

Mùa đông, thịt nướng, lại uống ít rượu gạo chua ngọt thanh thanh của Hàn Quốc, hết sức dễ chịu.

Hai cô gái vào phòng cởi áo khoác, bỏ giày cao gót, chỉ nhìn hai đôi chân thon dài bọc trong tất lụa đen thôi khiến người ta nuốt nước bọt rồi, Giản Phàm và Tương Dịch Giai tất nhiên là ngồi bên nhau, từ lúc ở trên xe đã tay nắm tay, vai kề vai, đối diện là cái bóng đèn Tăng Nam, hết sức ân cần, như tiểu nha hoàn pha trà rót nước cho hai người.

Giản Phàm vốn không muốn nói cho Tương Dịch Giai, không ngờ chị Tương lại tìm tới nơi nhanh như vậy, nguyên nhân khỏi nói cũng biết là do Tăng Nam lắm mồm, nhìn Tăng Nam rót rượu gạo cho mình, rút cuộc kiếm được cơ hội: “Cô không cần ân cần nữa đâu, ân cần tới mấy tôi cũng không kể cho cô.”

“Xì, ai mà thèm, Ngũ Thần Quảng là chú tôi, nhất cử nhất động của anh thế nào, tôi biết hết, nếu không có tôi, anh còn định che dấu chị Tương chứ gì? Tôi thèm quan tâm tới anh, nhưng tôi phải chịu trách nhiệm với chị Tương.” Tăng Nam hết sức đường hoàng nói.

Câu này Giản Phàm thừa biết không phải do Ngũ Thần Quảng nói, mà là do Đường Đại Đầu lỡ miệng, sáng nay y gọi điện chửi một trận rồi, tên đó không biết đếm, nói là hai người, kết quả là bốn, làm y thiếu chút nữa ăn đạn.

“Cậu định dấu tôi bao lâu, nếu không phải Tăng Nam nói, cậu không định cho tôi biết, đúng không?” Tương Dịch Giai không

vui trách.

“Ai nói thế? Em chuẩn bị đi tìm chị thì chị đã tới tìm trước rồi.” Giản Phàm cười, vừa cười một cái chạm vào cơ thịt ở má, “Á” một tiếng.

Tương Địch Giai lo lắng duỗi tay ra, nhưng không dám xoa, tay cách vài cm, bị Giản Phàm nghiêng đầu sang cọ má vào, cười hì hì. Bộ mặt như cún con đợi chủ nựng ấy làm Tăng Nam quay sang bên, ngón chân ngón tay co rút lại, sờn hết gai ốc, không ngờ Giản Phàm có mặt như thế, chua quá là chua, thật không chịu nổi. Tương Địch Giai đỏ mặt rút tay, hậm hực nói: “Lại lừa tôi.”

“Không phải chứng minh cho chị thấy em không sao à?”

“Còn bảo không sao, tay cũng rách rồi, đau không?”

“Không đau chút nào.”

Xèo xèo ... Thịt ba chỉ trên giá nướng phát ra âm thanh mê người, Giản Phàm bị thương có chút xíu thôi mà Tương Địch Giai cứ làm như tàn phế cấp ba rồi vậy, tự mình gói thịt nướng vào lá rau diếp, thêm kim chi, tỏi sống, rồi “a” một tiếng, đút vào cái mồm mở to như hà mã của Giản Phàm. Hai người này càng ngày càng coi mình là không khí rồi, Tăng Nam lại không thoải mái, chuyên tâm vào ăn uống, chột nghe được chuyện hay.

“Đã dặn cậu trước cả tháng rồi, trong hai ngày Tết Dương mẹ tôi sẽ gặp cậu, ai ngờ ba ngày không gặp mà cậu biến thành như thế này, cứ như là cậu cố ý ấy.” Tương Địch Giai luôn tay lật thịt nướng mà mặt thì lo lắng trùng trùng, không biết vì thương tích hay vì mẹ mình.

Chuyện này không những Giản Phàm rầu thối ruột mà cả Tương Địch Giai cũng mất ăn mất ngủ, Tăng Nam nhìn hai người họ ỉu xìu xìu, cúi đầu cười khúc khích.

“Cô vui lắm hả?” Giản Phàm đang cúi nghe tiếng cười này liền chướng tai vô cùng: “Chuyện này do cô gây ra, nếu làm mẹ vợ tôi không hài lòng, tôi tìm cô tính sổ.”

“Á, không thể nói thế được.” Tăng Nam nheo mắt nhìn đôi người ngọc râu rĩ: “Tôi là người độc thân, anh không lấy được vợ thì cùng lắm tôi lấy thân đền cho anh, còn anh muốn mẹ vợ thì tôi đi đâu mà tìm, hi hi.”

“Em đừng học Giản Phàm, nói linh tinh.” Tương Dịch Giai kể điều bộ oan ức của Giản Phàm, mắng Tăng Nam một câu.

“Được, được, em sai.” Tăng Nam cười hì hì: “Mà hai người có gì phải lo, chị Tương, em hiến một kế nhé, chỉ bảo với mẹ chị là anh ấy đi chấp hành nhiệm vụ rồi, tính chất công việc của anh ấy là thế, có thể thông cảm đúng không? Chỉ trì hoãn vài ngày cho mặt anh ấy lành lại thôi, cần gì lo thế?”

“Đúng đúng!” Giản Phàm phụ họa ngay, mong hoãn gặp mẹ vợ vài ngày cũng được, lần đầu hết sức phối hợp với Tăng Nam: “Chị, cũng không phải nói dối đâu, vụ án buôn lậu cổ vật này do đội em xử lý mà, chị kể với mẹ chị như thế.”

Một người ân cần giúp yểm hộ, một thì cực lực biện giải, Tương Dịch Giai không còn gì để nói, chỉ là sáng nay mẹ cô vừa hẹn ngày, vậy mà trưa đã xảy ra chuyện, cô không vui chút nào, đoán chừng mẹ cô biết tin sẽ phản cảm.

Ba người kết thúc qua loa bữa cơm không vui cho lắm, về Tiểu khu Bình An, Tăng Nam tất nhiên về nhà mình nghỉ ngơi, đến trưa đi đón Tương Dịch Giai thì thấy hai người bọn họ tay nắm tay, cả sáng Tương Dịch Giai lo lắng rầu rĩ, vậy mà giờ má đỏ hây hây, mắt lập lờ xuân ý, nép người bên cạnh Giản Phàm đáng vẻ chim nhỏ hạnh phúc.

Không phải nói, chắc chắn là không làm chuyện gì hay ho rồi, Tăng Nam nhìn Giản Phàm mặt đầy đắc ý biết Tương Dịch Giai đã bị thuyết phục, mà nam nhân thuyết phục nữ nhân, có một biện pháp thông dụng.

Loại nào? Còn phải nói à, loại đó ấy.

Khu biệt thự Vũ Hương Uyển Vân Thành, cách chi đội hình sự Đại Nguyên 300 km.

Tàn dương mùa đông chiếu lên bãi cỏ nhân tạo, hàng rào trắng, đường lát đá, nhà hai tầng phong cách Âu Mỹ, nhìn giống gia đình trung lưu ở bên kia đại dương, nhưng ở cái nơi mức độ kinh tế miễn cưỡng bằng thành phố cấp hai này, ở trong biệt thự như thế có thể liệt vào hàng ngũ phú hào rồi. Đừng xem thường nơi nho nhỏ này, quản nông công thương quân học cảnh, loại nào cũng không thiếu, thành phần tạo thành cực kỳ phức tạp, nhưng có điểm chung: Có tiền.

Từ trong biệt thự có một nam nhân mặc Âu phục màu trắng đi nhanh ra ngoài, trán cao, mặt dài, mặt trắng trẻo có vài phần gấp gáp, đi lên chiếc xe City Hunter đỗ ở cổng biệt thự, cửa xe đóng lại một cái, vội vàng lên đường.

“Người đâu?”

“Trong lò gạch Đào Thôn.”

“Tới từ bao giờ?”

“Một tiếng trước, leo lên xe lửa về, cánh tay bị thương.”

“Không bị theo đuôi chứ?”

“Không, chỉ có một lối ra vào, tôi bố trí canh phòng rồi.”

Ở trong xe, lái xe đáp vài câu, lên nhìn ông chủ ở ghế phụ lái, ở trong giới đồ cổ Vân Thành, vị này là "anh Dân" Tề Thụ Dân, cấp bậc thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi, người được diện kiến phong thái rất ít, trừ khi là có hàng tốt giá trị không nhỏ, hoặc là có tiền để mua bán những thứ giá trị không nhỏ. Ông chủ đã tiểu ngạo nghề này mười mấy năm, như cá gặp nước, chưa bao giờ thấy suy sụp như vậy, kinh hoàng như vậy, không biết là lo lắng cho Lý Tám Trụ bị thương, hay là tiếc vì số đồ cổ bị đánh mất.

Có điều những thứ đó lái xe không nên hỏi, không nên biết, chuyên tâm vững tay lái đi chừng 30 km, rẽ vào đường liên thôn, xóc nảy thêm hơn 10 km nữa, mất 2 tiếng mới tới nơi.

Là một cái lò gạch được xây dựng ở lưng chừng núi, xe đi tới tận cửa mới thấy từ trong cái lò bị lửa hun cho đen xì xì có người thò đầu ra, vẫy tay, hai tên thủ hạ xuất hiện dẫn Tề Thụ Dân đi sâu vào bên trong.

Chương 017: Kỳ án cộng và trừ. (2)

Trong lò gạch là không gian rộng tới mấy chục m², Tề Thụ Dân nhìn một cái thấy ngay Lý Tám Trụ đang ngồi trên mặt đất cúi đầu hút thuốc, tóc loạn cào cào, mặt vừa rửa xong có vài phần mệt mỏi, dưới chân là một đồng mẫu thuốc lá, tay trái gài bắp tay đeo cái đai, máu rỉ ra và tro than kết lại thành một.

“Đại ca.” Mặt Lý Tám Trụ còn chưa hết kinh hoàng, khẩn trương đứng dậy, rất cao, phải 1m8, hơn Tề Thụ Dân nhiều, nhưng đối diện với hắn có chút sợ sệt.

“Ha ha ha.” Tề Thụ Dân cười một tràng không thuyết phục cho lắm, phát tay một cái đuổi mấy tên thủ hạ đi, cười gằn: “Nếu cậu mà không về thì tôi đã đi rồi, hành trang chuẩn bị xong, có điều cậu về thì tôi không vội đi nữa. Tám Trụ, Tề Thụ Dân tôi đối xử với cậu không bạc, cậu báo đáp tôi thế nào? Tâm huyết nửa đời người của đại ca tôi, cậu dâng hết cho bọn cớm rồi. Cậu có biết bao nhiêu tiền không, có vợ hết đồng đồ cổ kinh doanh ở Vân Thành gộp vào cũng không đáng giá bằng thứ cậu đánh mất ...”

“Đại ca.” Lý Tám Trụ quỳ sụp xuống đất, rút súng dí vào huyết thái dương: “Em là người thế nào, anh rõ hơn ai hết, cái mạng của em, đại ca lấy lúc nào cũng được, em bất chấp tất cả chạy về là để nói, có kẻ làm phản, cho em nói vài câu, nói xong em tự giải quyết.”

“Không ai cấm cậu nói.” Tề Thụ Dân mặt lạnh tanh, sự biểu lộ thâm tình kia xem ra chẳng ý nghĩa gì với hắn.

“... Em lên xe ở Tinh Thần Vật Lưu, dựa theo kế hoạch thì 0 giờ lên đường, phía trước có xe mở đường cảnh báo, nhưng tới cầu Nghĩa Tỉnh thì xe hàng bị chặn lại, không có chút tín hiệu cảnh báo nào, mà còn không phải là cảnh sát tuần tra. Bọn cớm xuất hiện lần này đều mặc thường phục, còn là hảo thủ, không giao tranh chính diện với bọn em mà, bắn súng cực chuẩn, nắp ổ chốt tới ra tay, em và Tiểu Từ chia nhau ra chạy, chạy quá phạm vi bắn rồi mà vẫn trúng một phát, chắc chắn phải là cao thủ mới

bắn được phát đó ... Đại ca, bọn chúng phải có mật báo mới bố trí được như thế.” Lý Tám Trụ mặt mày hung tợn, súng vẫn chĩa vào huyết thái, tay mỗi lúc một run hơn, nói hết rồi mắt nhìn Tề Thụ Dân cầu khẩn, đối với kẻ tiền án tiền sự chồng chất, dù gì cũng chết, rơi vào tay cảnh sát là chỉ có dựa cột, cố bò về ở trong tay đồng bọn còn hi vọng sống mong manh.

Mặt Tề Thụ Dân không biểu lộ chút hỉ nộ nào cả, rất lâu sau khi Lý Tám Trụ nhắm mắt lại, mồm méo đi sắp khóc tới nơi mới chậm rãi đưa tay: “Đưa súng đây.”

Lý Tám Trụ chưa dám thở phào, hẳn biết đại ca chưa bao giờ biết mềm lòng, chuyện gì cũng đã từng làm, nói không chừng muốn tự mình ra tay. Tích uy lâu năm, đôi mắt đó làm Lý Tám Trụ nhìn đã rùng mình, tay có súng nhưng không có nửa ý nghĩ phản kháng, quay ngược súng đưa tới.

Tề Thụ Dân cầm lấy súng, động tác thần thục điều chỉnh vừa tầm tay, chĩa vào đầu Lý Tám Trụ.

Đoàng!

Người canh bên ngoài lò gạch run lên theo tiếng súng nổ, đều biết xảy ra chuyện gì, không khỏi rùng mình.

Bịch.

Súng bị ném trước mặt Lý Tám Trụ, Tề Thụ Dân cười lạnh: “Nhặt lên.”

Lý Tám Trụ tức thì mở mắt, lúc súng nổ, toàn thân hắn co giật, đũng quần âm ẩm, thiếu chút nữa thôi là ngất xỉu rồi, nghe thấy giọng nói mới biết mình vừa làm một vòng quanh Quỷ Môn Quan, mồ hôi lạnh đầm đìa, hoảng loạn nhặt súng.

“Xem ra cậu định tự kết liễu thật, nếu định dùng súng không đạn qua mắt tôi, thì hôm nay thế nào tôi cũng ném cậu vào mấy cái mộ cổ.”

“Cám ơn đại ca không giết.” Lý Tám Trụ thều thào, dập đầu liên hồi.

“Không giết không có nghĩa là tha cho cậu, cậu tự biết mạng mình là cái mạng nát, vậy cái mạng nát đó đến được số hàng của tôi không?” Tề Thụ Dân co chân đá huỳnh huých không chút thương tiếc: “Giết cậu thì chỉ thêm tội cho tôi, lại còn mang tiếng ác, dưỡng thương cho tốt rồi thông thả tính.”

“Đại ca, anh cứ nói, em nghỉ lấy hơi, cùng lắm em ôm thuốc nổ xông vào chỗ bọn cớm liều mình với chúng.” Lý Tám Trụ biết sống rồi, lại hung hăng nói.

“Đứng lên, Tù Thắng Trì nhận ra cậu, sắp có lệnh truy nã, biết trốn đâu chưa?”

“Biết.”

“Cút, không gọi thì đừng có thò mặt ra, dưỡng thương tốt, đợi tin tôi.”

Trong ánh mắt kinh ngạc của mấy tên thủ hạ, Tề Thụ Dân và Lý Tám Trụ một trước một sau từ trong lò gạch đi ra, nghe dặn dò xong, Lý Tám Trụ xưa nay luôn hành động một mình không chào hỏi ai hết, men theo đường núi mà đi.

Đi về phía nam là Cô Phong Sơn, kéo dài tới một dải Lịch Sơn giao giới với Tấn Dự, theo truyền thuyết cổ xưa thì là nơi khởi nguồn của nền văn hóa Tam Tấn, vùng núi non này không chỉ là nơi phong thủy bảo địa nghìn năm, mà là nơi phát lên của bọn đào trộm mộ, dùng sự ngu muội, hoang vu và lạc hậu đối phó kiểm tra của cảnh sát.

Đợi bóng dáng Lý Tám Trụ biến mất, Tề Thụ Dân mới lên xe lên tiếng: “Địa Long, chuẩn bị đi, theo tôi về Đại Nguyên.”

Địa Long tất nhiên chỉ là biệt hiệu, nhưng biệt hiệu này không phải là đặt bừa đâu, người có chữ “Long” trong biệt hiệu ở nghề này có cấp bậc cực kỳ cao, vậy mà làm lái xe cho Tề Thụ Dân, đủ cho thấy địa vị của Tề Thụ Dân lớn mức nào.

Từ Vân Thành tới Đại Nguyên giao thông thuận tiện, chỉ tốn hơn hai tiếng đi đường.

Sương tối dần dần buông xuống bao phủ Đại Nguyên, trong sắc trời mù mờ ấy nơi những ánh đèn lưu động, là con đường chính thông tới thành phố.

Cửa đường cao tốc, đường quốc lộ, các chiến sĩ đặc cảnh mang súng ống kiểm tra những chiếc xe ra vào Đại Nguyên, tiêu chí áo đen mũ đen, cùng với khuôn mặt nghiêm nghị ra hiệu cho những chiếc xe dừng hoặc đi, mơ hồ cảm thụ được sự uy nghiêm của pháp luật.

Một chiếc xe City Hunter vừa rời từ đường cao tốc đi xuống bị đặc cảnh chặn lại, thông báo hiệp trợ điều tra, đặc cảnh dẫn

đội chỉ nhìn sơ qua hai người trong xe thể hình lẫn tướng mạo đều chênh lệch quá xa, mà chủ yếu là tra xe rời thành phố cho nên phát tay cho đi.

Xe chậm rãi lên đường, lái xe hạ cửa sổ xuống khạc một bãi đờm về phía bóng lưng đặc cảnh: “Mẹ bọn cớm.”

“Ha ha ha Địa Long, cảnh sát thì làm sao mà cậu hận người ta như thế?” Tề Thụ Dân tỏ ra thoải mái.

“Mẹ nó, huynh đệ chúng ta mấy năm qua gãy trong tay chúng không ít.” Lái xe hậm hực chửi.

“Ha ha, chính vì như vậy nên cậu cần cảm tạ chứ không nên hận cảnh sát, không có bọn chúng dọn đường thì ai cũng nhảy vào nghề này tranh ăn, cậu chống lại nổi hết mình thương ám tiền không? Con người ấy, cái gì có thể bất bình chứ tâm thái là phải bình hòa, tôi không hận cảnh sát, tôi coi họ là ân nhân và bạn bè.” Tề Thụ Dân giống như đang thuyết giáo cho cấp dưới.

“Vẫn là đại ca có kiến thức, chúng ta đi đâu đây?” Lái xe nịnh một câu rồi chuyển chủ đề, rõ là không tán đồng luận điệu này.

“Tới khách sạn Ngũ Châu ở tạm đã.” Tề Thụ Dân thuận miệng nói.

Cứ như một người ngoài cuộc, cứ như một du khách đi qua Đại Nguyên, Tề Thụ Dân không để cảnh sát bố phòng khắp nơi ở trong lòng. Xe, đi vào thành phố, biến mất trong biển xe mênh mông.

Chương 018: Lại thêm câu đố mới. (1)

Cảnh sát không chỉ lập chốt chặn ở đầu đường, nếu ai may mắn được nhìn thấy bản đồ khống chế phòng ngự của cảnh sát trị an và bản đồ khu vực trách nhiệm của hình cảnh, sẽ thấy vô vàn dấu chấm ở thành phố. Cách mò kim trong biển này được trong nghề gọi hình tượng là phòng ngự mắt lưới, ảnh nghi phạm Lý Tám Trụ đã truyền đi khắp đội hình cảnh, đồn công an, đội trị an, tất cả các đơn vị có liên quan đều đang tìm kiếm nghi phạm trọng đại của vụ án buôn lậu cổ vật 1226 này.

Có người nói tội ác tới từ hung báo, ích kỷ, tham lam trong nhân tính, nên nơi nào có người là có tội ác. Tranh đấu giữa chính và tà giống thợ săn và con mồi, quần thảo nhau trong thành phố đầy người này.

Trong khi toàn bộ hệ thống công an Đại Nguyên ở trạng thái khẩn trương thì đại đội trọng án hôm nay được một ngày thanh nhàn hiếm hoi.

Nói chính xác thì thành viên tổ chuyên án Phân cục Tấn Nguyên đều nhàn rồi, ba tầng lầu trừ tầng một ra thì đều không có người, đều ra ngoài điều tra, dò hỏi.

Lục Kiên Định tất nhiên là bận sút đầu mẻ trán, Hồ Lệ Quân thì bận hiệp trợ điều tra mấy vụ án, phó tổ trưởng Giản cả sáng chẳng thấy mặt đâu, hai đồng chí già Thời Kế Hồng, Nghiêm Thế Kiệt thì sớm tan ca về nhà, trong đội chỉ còn lại một đám đồng chí trẻ, cũng chẳng có gì để làm nên suốt ngày tụ tập trong văn phòng lớn, có người tán gẫu, có người chơi game trên máy vi tính, ba nữ cảnh sát càn pha trà cắn hạt dưa, ngồi lê đôi mách tưng bừng.

Trời tối sớm, sắp tới giờ tan ca thôi mà bên ngoài đã không khác gì bóng đêm, hành lang vang lên tiếng bước chân. Tiêu Thành Cương thính tai "suyt" một tiếng, mọi người nghiêng tai lắng nghe một giây, sau đó tức tốc dọn vỏ hạt dưa, tắt game, ngồi ngay ngắn lật hồ số làm vẻ nghiêm túc bàn bạc phá án, không thì gõ máy rào rào, thần sắc chăm chú.

Không ngờ tiếng bước chân đi tìm tiếng hát, nghe kỹ thì thấy

...

- Pha lê trong veo cách ô cửa
Nhe răng trắng lóa cười với em
Cửa sổ một cánh he hé mở
Gọi tiếng anh ơi vào đây nào
Mày đối mày mắt đối mắt
Anh nhìn không nổi chạy ù tới ...

Giọng điệu quái dị vô cùng, nói không chừng là khúc sơn ca nơi nào đó, mấy câu phía sau chỉ ư ử trong cổ họng mà không hát ra, Tiêu Thành Cương cười khùng khục: “Mọi người chưa nghe thấy bao giờ à, có biết mấy câu cuối cùng không?”

Tất nhiên là chẳng ai biết, cũng không hiểu hẳn ý gì, tiếp đó Tiêu Thành Cương hắng giọng một cái, âm điệu không khác gì người ngoài kia.

- Mắt hạnh then thò em hạ xuống
Thì nhớ anh ra còn có ai
Đêm nay thế nào cũng theo anh ngủ.

Còn chưa hát hết bị Quách Kiệt vung tay tát một cái, ai chả biết tiếp theo sẽ không hay ho gì cả, trong này còn có mấy cô gái, đám Lương Vũ Vân tròn mắt, ra là dân khúc ở thôn quê, đang định thảo phạt thì người ngoài kia đã mắng: “Tiêu Thành Cương, đây là khúc điệu Phong Lâm, mày hát là thứ hàng nhái, anh mày đây mới là chính tông ... A, mọi người ở đây à?”

Tiếng tới người cũng tới cửa, vừa vào bị bảy tám người nhìn như hổ đói, Giản Phàm giật nảy mình, tiếp đó mọi người phá lên cười, chỉ có mấy cô gái hơi đỏ mặt. Trong số nam nhân này, có người không vô sỉ, có người không hèn hạ, nhưng kẻ nào kẻ nấy đều hạ lưu, Lương Vũ Vân châm chích: “Chà, phó tổ trưởng Giản, hát hay quá nhỉ, hát tiếp đi, cái đoạn ngủ với ai đó đấy.”

“Lần khác, lần khác, ha ha ha.” Giản Phàm nhìn cảnh tượng này liền xoay người muốn chạy, nhưng Quách Nguyên và Trương Kiệt đã xông ra tóm lấy, mỗi người giữ một cánh tay kéo về, Giản Phàm tất nhiên biết dụng ý của bọn họ, méo mặt nói: “Này này, các anh em, có gì nói tử tế, nhìn mặt tôi cũng thành thế này, mọi người nở lòng nào xẻo tôi? ngay cả thiên lôi cũng

xẻo, không sợ bị trời đánh à, hơn nữa muốn ăn, giờ cũng không kịp.”

Hai người kia không cho nhiều lời, ấn Giản Phàm xuống ghế, Quách Nguyên nói một câu: “Chị Hồ tới chỗ đặc cảnh, lát nữa về, bảo chúng ta đợi.”

“Được, biết rồi ... Í, Vũ Vân, em gái, sao nhìn anh lạ thế? Anh làm gì có lỗi với em đâu: “Giản Phàm vừa hỏi một câu, Lương Vũ Vân hừ khế quay đầu đi làm y ngạc nhiên, y đâu có làm gì đặc tội cô em hờ này.

Tiêu Thành Cương lau bầu chất vấn: “Oa ca, anh đi đâu, làm cái chức phó tổ trưởng nát mà ngẫu quá, nói chạy là chạy, nếu là tổ trưởng, bọn này muốn gặp cũng không nổi mắt.”

“Đúng thế Giản Phàm, cả đội đều bận rộn, mỗi chúng ta là nhàn, đến khi phát tiền phát thưởng, chẳng có phần của chúng ta.” Trương Kiệt cũng sốt ruột, vụ án lớn giá trị cao, mà cả đám ngồi đây chết dí.

“Đúng đấy Giản Phàm, cậu phải làm gì đi chứ, đừng để chúng ta trông cậy, người khác hưởng bóng mát, cậu làm phó tổ trưởng kiểu gì thế, lúc người ta nghỉ ngơi thì chúng ta chạy như ruồi không đầu, giờ ai ai bận tranh công hưởng lộc, chúng ta lại ngồi chơi.” Quách Nguyên không vui, hấn bao năm mới có cơ hội này, vụ án lớn vậy mà bị gạt sang lề.

“Anh ấy à, là thế đấy.” Lương Vũ Vân giọng chua lè xen vào: “Còn chưa nhìn ra sao, giờ còn nhớ tới ai nữa, còn biết cái gì nữa.”

Cho dù cũng rất thân thiết với Giản Phàm, nhưng ở loại chuyện này Lương Vũ Vân cờ xí rõ ràng vầy về phía Dương Hồng Hạnh, Giản Phàm gãi đầu nghĩ võ đầu cũng không rõ mình đặc tội với cô em gái hờ ở đâu, sao lại đứng về phía đám Quách Nguyên, còn những người khác dễ hiểu thôi, sợ bị hái mất đào: “Ép tôi phải lên mặt lãnh đạo hả, tốt, để tôi giảng cho mọi người một bài, Vũ Vân, em có xem Tam Quốc không?”

Lương Vũ Vân thậm chí không thèm trả lời, hai bên một thời quan hệ chó mèo, Giản Phàm không giận: “Anh biết em đã xem, có điều đoán là em chả hiểu, Quách Nguyên, xem Phong Thần Bảng rồi chứ?”

“Ừ, thì sao?” Quách Nguyên không hiểu.

Giản Phàm không đáp mà chỉ Tiêu Thành Cương: “Mày văn hóa thấp cũng phải biết tới Dương gia tướng chứ nhỉ?”

“Tất nhiên.”

Mấy người xung quanh câm nín, thằng ngốc, bị chửi văn hóa thấp mà còn ưỡn ngực đáp

"tất nhiên" được, Giản Phàm lại xoay qua

Trương Kiệt: “Bạch Xà truyện, biết hay không biết, nhanh!”

“Biết, sao?” Trương Kiệt không hiểu gì.

Giản Phàm tặc lưỡi giải thích: “Các đồng chí, đạo lý trong đó còn chưa thấu à? Hoàng Trung 60 tuổi rời núi theo Lưu Bị, Khương Tử Nha 80 phò tá Văn Vương, Xà Thái Quân 100 tuổi đeo ấn soái, cuối cùng là Bạch nường tử 1000 năm mới cùng Hứa Tiên yêu đương ... Này người trẻ tuổi, các đồng chí gấp cái gì, được bao tuổi mà đã gấp.”

Lương Vũ Vân muốn làm mặt lạnh mà rốt cuộc không nhịn được cười, đám Quách Nguyên ngớ ra, sau đó thấy mình bị chơi xỏ, phát tay một cái, vẫn là trò cũ, hai ôm tay, một ôm chân, chiếu theo quy củ đại đội một, ném cho dập mông, Giản Phàm phát hoảng la hét mà không ai giúp ... Lương Vũ Vân càng cười trên đau khổ của y, ra sức xúi Tiêu Thành Cương nâng cao một chút, ngã mạnh một chút.

“Làm cái gì thế kia, Trương Kiệt, cậu càng ngày càng không ra gì cả!”

Có tiếng quát, quay đầu ra cửa thì thấy Hồ Lệ Quân, ba người kia kỳ thực không định ném Giản Phàm chỉ dọa thôi, oan ức thả y xuống, Hồ Lệ Quân mang theo đôi mắt có quầng thâm phía dưới đi vào, lạnh lùng nhìn cả đám nam nữ xấu hổ cúi đầu: “Vũ Vân, các cô vất vả rồi, về nghỉ sớm đi, mấy thành viên thực địa, tới văn phòng của tôi.”

Vị đại tỷ này xưa nay nói chuyện không khách khí, rất nghiêm, ai cũng nể sợ vài phần, không dám tùy ý đùa cợt, vâng dạ tản đi.

Chương 019: Lại thêm câu đố mới. (2)

Hồ Lệ Quân nói xong là đi ngay, mấy phân tích viên dọn dẹp đồ đạc tan ca, còn Giản Phàm và mấy nhân viên thực địa lên văn phòng Hồ Lệ Quân ở tầng hai. Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của cô, không ai dám cười đùa, đều đoán xem xảy ra chuyện gì, nơi nào có đột phá.

“Ngồi cả đi.”

Cửa mở sẵn, Hồ Lệ Quân chuẩn bị tư liệu gì đó, bốn người nối nhau đi vào, ba tên ngồi xuống ghế sofa, Giản Phàm cũng muốn ngồi nhưng bị đẩy ra ngoài, đành hậm hực sang phòng khác lấy ghế gấp về ngồi, Hồ Lệ Quân thấy vậy phì cười: “Giản Phàm, sao cậu đánh mất quần chúng cơ sở nhanh vậy.”

“Cái bọn sói mặt trắng, chỉ không mời ăn thôi mà gây khó dễ cho tôi khắp nơi.” Giản Phàm không biết kỳ thực do Tương Dịch Giai và Tăng Nam gây họa, làm ba tên kia ghen ty phát cuồng.

“Bớt làm nhảm đi, nghe chị Hồ nói. Chị Hồ, có phải có hành động không?” Quách Nguyên nghiêm túc hỏi.

“Hành động thì không, niềm vui bất ngờ thì có.” Giản Phàm nheo nhìn sắc mặt Hồ Lệ Quân, nói luôn: “Đã bảo mọi người đừng gấp, tôi nói ai trồng cây, ai hưởng bóng còn chưa rõ mà.”

Hồ Lệ Quân mỉm cười xoay màn hình về phía mọi người: “Nói đúng lắm, chi đội trưởng dẫn người thẩm vấn 19 nghi phạm trong vụ án buôn lậu cổ vật, phát hiện tình tiết quan trọng. Chiếc Santna đỏ này, chủ xe là Từ Thắng Trì ông chủ Tinh Thần Vật Lưu, chính là tên bị Giản Phàm bắn một phát vào chân, nay còn nằm bệnh viện. Theo lời khai sơ bộ của hắn, chiếc xe đó mang danh của hắn, do Lý Tám Trụ lái, tất cả giấy phép của Từ Thắng Trì, nhưng dán hình Lý Tám Trụ.”

“Thế thì làm sao?” Trương Kiệt không hiểu.

Giản Phàm mắng: “Ngu xuẩn, cái xe này từng tới thôn mới đường Trần Thủy.”

“Chính xác.” Hồ Lệ Quân đã không còn ngạc nhiên vì sự nhạy bén của Giản Phàm nữa rồi, mở đoạn video mơ hồ: “Ngày Phùng

Mai Mai bị giết, vào 15 giờ 40 phút, chiếc xe này đi qua chốt giao thông đường Trần Thủy, đây là ảnh lưu lại, sau khi phóng to phục hồi, đã được Từ Thắng Trì xác nhận, chính là Lý Tám Trụ. Đội trưởng Lục đang tìm thêm nhiều người chứng kiến, lệnh truy nã cũng đưa lên mạng, nếu chúng ta may mắn, sẽ bắt được nghi phạm đầu tiên ..”

“Hay ... Hay!” Ba người kia vui mừng, quá tốt, cuối cùng đã có tiến triển rõ rệt, hoa chân múa tay hận không thể truy bắt, nói tới phá án bọn họ kém Giản Phàm, chứ truy bắt tội phạm thì tự tin ăn chắc. Chỉ là Quách Nguyên thấy Giản Phàm sắc mặt chẳng có chút thay đổi nào thì ngạc nhiên: “Sao thế Giản Phàm?”

“Mọi người xem hồ sơ của Lý Tám Trụ chưa? Trừ số ít tư liệu trong tù để lại thì chẳng có gì cả, không thân phận, không có lý lịch nghề nghiệp, không có bối cảnh, không có đặc trưng tội phạm, gần như không có gì. Loại người này cho dù đi tới đâu cũng khó bị phát hiện, mua vé số còn dễ trúng thưởng hơn là bắt hần.” Giản Phàm lắc đầu thiếu lạc quan.

“Sao lại hắt nước lạnh vào người ta thế?” Quách Nguyên mắng.

“Đây là nước bắn thì có, khen tội phạm chê cảnh sát, chúng ta có mấy nghìn cảnh sát, chẳng lẽ ăn không ngồi rồi. Nếu hôm đó mà tôi đoạn hậu thì sớm bắt được Lý Tám Trụ rồi.” Trương Kiệt khinh bỉ nói.

Giản Phàm khinh lại: “Có mà tôi đi nhật xác cho anh thì có, cầu thị một chút đi, chúng ta đang phân tích tình hình dựa trên thực tế, anh thử nói cho tôi biết, anh đã biết những gì về Lý Tám Trụ nào?”

“Được rồi, được rồi, để sự thật lên tiếng đi.” Hồ Lê Quân xoa tay trấn áp tranh luận, có sự thực rõ ràng là Giản Phàm ngày một kinh nghiệm sắc sảo hơn, người xung quanh y đều bị bỏ lại đằng sau ngày càng xa, nói chuyện đã không cùng cấp bậc. Chính cô cũng phải vất vả bám sát: “Giản Phàm, cậu đoán giỏi vậy, thử đoán tin trọng yếu nữa xem.”

“Ừm ... Vụ án giết người đã có manh mối vậy thì ... Rõ rồi, vụ thảm án gây sự cố của Tiết Kiến Đình có phát hiện, đúng

không?” Giản Phàm vỗ lã vỗ đùi chát một cái, tranh thủ xỉ nhục ba tên gốc: “Xem đi, tôi đã nói gì? Đừng có gấp, ba tên gốc, nhàn nhã không thích, cứ húc đầu như trâu mới chịu.”

Ba người kia không tin nhìn Hồ Lệ Quân, Hồ Lệ Quân khẽ gật đầu, xem ra tin tức đúng là rất đáng cao hứng, vui vẻ nói: “Theo điều tra của ban đốc sát và chi đội, đã xác thực thẩm vấn viên Hứa Minh Sơn được người ta sai phái, trong thời gian thẩm vấn đã thừa cơ ám thị Tiết Kiến Đình, nói rằng đám Tề Viên Dân đã được thả, sẽ chiếu cố vợ con hắn ... Ý tứ rõ ràng nếu hắn hé răng, ngoài kia sẽ giết vợ con hắn, nếu không khai thì sẽ có người chiếu cố vợ con hắn, đó là ước định thành lệ trong nghề của bọn chúng. Tiết Kiến Đình bị ép chỉ còn đường tự sát, sau đó Hứa Minh Sơn báo tin cho đồn trưởng Cung Văn Quân nên mới có vở kịch vây công chi đội, hai kẻ này bị phê chuẩn bắt giữ.”

“Vấn đề là bọn chúng lấy từ đâu ra thông tin chúng ta đã có tin tức từ Phùng Mai Mai? Chúng ta rời nhà Phùng Mai Mai vào lúc 11 giờ hơn, vụ án xảy ra vào khoảng ba bốn tiếng sau đó.” Giản Phàm bần khoản.

Hồ Lệ Quân gật đầu suy đoán: “Trong chuyện này chỉ có hai tình huống, một là bọn chúng vẫn không yên tâm về Phùng Mai Mai cho nên luôn giám thị cô ấy, cho nên khi chúng ta tới đó cãi nhau, chúng diệt trừ hậu họa trước. Khả năng thứ hai là ...”

“Oa, vẫn có nội gián à?” Tiêu Thành Cương thông minh được một lần.

“Tên nội gián đó sẽ không che giấu được lâu đâu, cùng với vụ án ngày càng sáng tỏ, sớm muộn cũng hai năm rõ mười.” Hồ Lệ Quân tự tin mười phần: “Còn một chuyện nữa, Giản Phàm, tiếp tục đoán xem người sai phái sau lưng là ai?”

“Không phải họ Tiêu thì cũng họ Dương.” Đây là điều Giản Phàm suy nghĩ rất nhiều nên buột miệng nói ra suy nghĩ.

Ba người kia thất kinh, họ Tiêu với họ Dương trong vụ án là ai, bọn họ đều hiểu rõ, nhưng nếu như thế thì mức độ chấn động của vụ án này quá lớn, vượt qua vụ án cổ vật vừa phát hiện.

“Chúc mừng cậu.” Hồ Lệ Quân mỉm cười: “Rốt cuộc cũng sai rồi.”

Ba người Quách Nguyên sáng mắt, há há nhìn Giản Phàm, ý tứ rõ ràng, đồ ngọc, bêu mặt chưa?

Giản Phàm sững sốt, trong lòng lại có chút thở phào, nếu không phải thì tốt, ít nhất nếu là họ Dương, sau này đối diện với Dương Hồng Hạnh sẽ rất khó xử, huống hồ có người cha phạm tội, cô khó ở lại tổ chức, chẳng bận tâm tới thái độ của ba tên ngọc: “Trừ hai người đó ra, ít khả năng nhất là Vương Vi Dân, không phải ông ta chứ?”

“Lại sai nữa rồi, đây là tin tức chấn kinh nhất ngày hôm nay, câu đó luôn làm người ta không ngờ nhất ...” Hồ Lệ Quân gõ phím, mở ra một bức ảnh.

Mắt bốn người cùng với bức ảnh to lên mà cũng to theo, nhưng không phải là ánh mắt nghi ngờ nhìn nghi phạm, không phải ánh mắt căm ghét nhìn tội phạm, mà ...

Hồ Lệ Quân tùm tùm cười thầm, bốn chàng trai trước mắt tuy tuổi tác, ngoại hình, tính cách khác nhau, nhưng ánh mắt giống nhau, hoặc nói cách khác ở điểm này thì nam nhân đều giống nhau.

Ánh mắt gì? Nhìn mỹ nữ chứ còn cái gì.

Lúc này chính giữa màn hình là một nữ nhân, một nữ nhân đủ khiến nam nhân phải ngơ ngẩn, mái tóc đen búi cao sang trọng, dựa vào một chiếc Mercedes màu lục thẫm, mặc dù không làm dáng giống mỹ nữ giống trong họa báo. Cũng không phải loại mỹ cảm thanh xuân tịnh lệ, không phải loại vẻ đẹp yếu điệu thực nữ, khuôn mặt trắng trẻo tròn tròn mang nụ cười nhẹ, có cảm giác phú quý áp đảo người khác, khăn choàng trắng muốt quảng ở cổ bay bay thần tiên.

Là một đại mỹ nữ.

Chương 020: Lại thêm câu đố mới. (3)

Trương Kiệt bất tri bất giác cắn ngón tay, cổ dài ra nhìn cho kỹ, người anh em này luôn rất trực tiếp, tuyệt đối không che dấu cảm xúc. Từ đại đội một tới, Tiêu Thành Cương càng trực tiếp hơn, con người muốn lòi ra ngoài, bình luận thẳng thừng: “Chep, trông đậm đặng quá.”

Mấy người phì cười, Quách Nguyên bực mình đấm chính: “Là gọi cảm, có biết dùng từ không vậy?”

“Tiêu Thành Cương, cậu đừng có khoe cái văn hóa thấp của cậu ra được không? Không có từ nào hơn à, đây là mỹ nữ vạn người mê.” Trương Kiệt phản bác.

“Tôi có nói là không đẹp đâu, tôi nói là nhìn một cái cảm giác đậm đặng, ý là nói tôi nhìn mà muốn đậm đặng rồi, ha ha ha ..” Tiêu Thành Cương học được Giản Phàm cách bóp méo câu chữ rồi.

Ba tên đậm nhân cười ha hả, bị đề tài này làm quên mất đang nói chuyện gì, Hồ Lệ Quân thở dài bất lực, tố chất quá kém. Cô liếc nhìn Giản Phàm, ánh mắt y chỉ thoáng qua chút ngạc nhiên, tuy nhìn chăm chú, nhưng đó là đôi mắt trầm tư nghi hoặc.

Thậm lấy làm lạ, Hồ Lệ Quân chưa nói thì Trương Kiệt đã phát hiện: “Phó tổ trưởng Giản, làm sao lại trở nên thâm trầm như thế, cậu thích bình phẩm mỹ nữ lắm à, sao hôm nay lại không nói gì?”

“Hừ, ba tên ngọc, có biết mỹ nữ này đã bao tuổi rồi không?” Giản Phàm không thèm chấp lời phỉ báng đó.

“Nụ cười trông giống mười bảy mười tám, kiểu kiểu thế ...” Trương Kiệt nói trước, hiển nhiên quá thổi phồng.

“Nhưng mà vóc người này dứt khoát phải hai bảy hai tám, đám tiểu cô nương sao có nổi đường cong mê hoặc này.” Tiêu Thành Cương khẳng định chắc nịch.

Giản Phàm gãi đầu tương một câu: “Cộng cả hai vào là đúng tuổi của người ta rồi đấy, tự gập ngón tay tính thử đi.”

“Hả, không thể nào!” Cả ba người Quách Nguyên đều không tin, lần nữa nhìn màn hình, quay sang dè bủ: “Mắt mũi kiểu gì đấy, tối đa trên 30 một chút thôi.”

Hồ Lệ Quân không nhịn được cười, chỗ nào có Giản Phàm chỗ đó có ồn ào: “Các cậu thua Giản Phàm hết rồi, chuẩn xác mà nói là 48 tuổi đấy.”

“Oa.” Trừ Giản Phàm ra thì ba người kia kêu lên kinh hãi, Quách Nguyên tặc lưỡi ra vẻ sành đời: “Thật ra không cần ngạc nhiên, tuổi tác nữ nhân khó tin hơn giá nhà, như mấy nữ minh tinh Hong Kong, Triệu gì Chi, 60 mà nhìn ảnh chưa tới 30, cứ như yêu tinh, lại còn mấy cô trên 30 rồi mà đóng nữ sinh, chuyên lừa gạt thiếu nam vị thành niên.”

“Lạc đề quá rồi đấy.” Hồ Lệ Quân vỗ vỗ bàn ra hiệu cho đám người kia im lặng, hỏi Giản Phàm: “Cậu biết nữ nhân này à?”

“Biết chứ, vợ cũ của Lý Uy, Đường Thụ Thanh, tuy cô ta không nằm trong danh sách nghi phạm, nhưng tôi từng có lần nhìn thấy rồi, tôi nhớ người chuẩn lắm.” Giản Phàm mặt bình thường, nhưng trong lòng đang nổi sóng, về lý luận thì Lý Uy đứng ở phía đối lập với anh em Tề Viên Dân, không thể là ông ta được. Nhưng bây giờ Đường Thụ Thanh nhảy ra rồi, làm y rất bất ngờ, trong đầu thoáng cái nhớ tới lời Thời Kê Hồng, nói Đường Thụ Thanh và Dương Công Uy là đôi gian phu dâm phụ, huống hồ Bạch Mao cũng nói Dương Công Uy xuất hiện cùng một mỹ nhân, khi đó không khỏi liên hệ ngay cô ta, giờ càng chắc chắn hơn.

Vẫn là chỉ về phía Dương Công Uy, mà kể cả không phải người lộ bí mật thì ông ta cũng rất có vấn đề, nhưng loại nghi ngờ này không dám nói, ảnh là từng thấy ở nhà Đường Đại Đầu càng không dám nói.

Trong lòng nổi lên dấu hỏi lớn, rốt cuộc quan hệ mấy người này là gì? Đường Thụ Thanh có vẻ như đang giúp đỡ đám Tề Viên Dân, Lý Uy thì ngược lại, trong khi cùng là đối tác làm ăn.

“Này người anh em, biết thì nói sớm đi, để bọn tôi nhìn một bà dì chảy nước dãi, người ta mà biết cười cho.” Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương khoác vai nhau ngồi xuống ghế sofa, xem ra cùng tâm đắc nên nhìn nhau cười ha hả.

“Được rồi, được rồi.” Hồ Lệ Quân lại lần nữa phải vỗ tay thu hút sự chú ý của mọi người, giải thích: “Đây chính là đóa hoa của Phân cục Tấn Nguyên năm xưa, xinh đẹp nổi tiếng gần xa, người lớn tuổi một chút đều biết. Nghiêm khắc mà nói thì Đường Thụ Thanh làm việc ở công ty phục vụ lao động trực thuộc phân cục. Thập niên 90, xí nghiệp và đơn vị tách ra, cô ta liền từ chức, sáng lập lên cái hộp đêm Thịnh Đường, trong nghề đều nói cô ta quen biết rộng rãi trong giới công an. Lần này manh mối đã được xác thực, theo thẩm vấn viên Hứa Minh Sơn khai, tiếp xúc với Tiết Kiến Đình là do Đường Thụ Thanh gợi ý, Hứa Minh Sơn và Đường Thụ Thanh có qua lại làm ăn, quan hệ nghe đồn là không tệ ... Hiện giờ ban đốc sát đang triệu tập Đường Thụ Thanh, chi tiết cụ thể đoán chừng ngày mai, ngày kia sẽ biết.”

Nghiền ngẫm tác dụng của tin tức này, nghe có vẻ điển hình của loại nội ứng ngoại hợp, nhưng vẫn còn khúc mắc chưa cởi bỏ được, Giản Phàm rất nghi ngờ: “Đã bắt một tháng rồi, thẩm vấn bao lâu không có kết quả, sao lại phát hiện ra vào lúc này?”

“Trùng hợp thôi, Cung Văn Quân khai ra Hứa Minh Sơn, nhưng Hứa Minh Sơn dứt khoát phủ nhận, vụ án bế tắc, ban đốc sát chuyển qua tra quan hệ xã hội và kinh tế của Hứa Minh Sơn, phát hiện có một khoản tiền vào tải khoản, lên tới 10 vạn, men theo manh mối này tra tới Đường Thụ Thanh. Theo Hứa Minh Sơn khai nhận, không chỉ lần này, trước đó hẳn nhiều lần có hành vi nhận hối lộ.”

Giản Phàm tiếp tục hỏi: “Nếu vậy thì quan hệ giữa Hứa Minh Sơn và Cung Văn Quân là gì?”

“Không có quan hệ gì, hai người họ thậm chí không quen nhau, Lý Tám Trụ trực tiếp cấp Cung Văn Quân 5 vạn, sai khiến Cung Văn Quân thăm dò tin tức của Tiết Kiến Đình, ám thị hẳn tìm Hứa Minh Sơn, Cung Văn Quân ăn bớt 3 vạn, đưa Hứa Minh Sơn 2 vạn, chỉ cần biết tình hình thẩm vấn, Hứa Minh Sơn thấy vấn đề không lớn nên đồng ý. Khi Tiết Kiến Đình chết liền báo tin Cung Văn Quân ... Sau đó Cung Văn Quân lại bị Lý Tám Trụ sai phái đạo diễn màn bao vây chi đội ... Theo lời khai Cung Văn Quân, trong số tiền 12 vạn đền bù cho nhà Tiết Kiến Đình, hẳn

được 2 vạn ...” Hồ Lê Quân kể ra tỉ mỉ, kỳ thực toàn bộ sự kiện đi theo một đường thẳng: Tiền! chẳng qua là ăn tiền bẩn thôi, thấy quá nhiều rồi.

“Làm cảnh sát mà vô sỉ tới mức này, xúi bẩy bên ngoài chống lại đồng nghiệp, đáng chết!” Quách Nguyên căm ghét vô cùng, ăn tiền đã đành, ăn tiền đâm anh em thì không chấp nhận được.

Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt cũng chung thái độ, mời ăn mời uống còn được đi, loại ăn tiền hai đầu thế này là bất nghĩa.

“Chỉ lấy chuyện luận chuyện thôi, đừng mang tình cảm cá nhân vào, nếu không sẽ ảnh hưởng tới suy đoán của chúng ta. Chuyện này là vấn đề nhân tính, nếu đặt chúng ta vào vị trí đó, có người bỏ vài vạn ra mua tin tức nhỏ, mọi người có đồng ý không? Có lẽ tôi sẽ đồng ý ...” Giản Phàm có lẽ luôn lấy tâm thái ngoài nghề nhìn vào, nên tỏ ra khá lý trí: “Cung Văn Quân ngu ở chỗ không cân nhắc đủ hậu quả.”

“Cậu không có tính nguyên tắc nào à?” Quách Nguyên chỉ mặt Giản Phàm, không hài lòng.

Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt im re, lần này bọn họ tán đồng với Giản Phàm, chứ còn không à, mấy vạn đấy, chỉ cần là thông tin mà nhìn có vẻ vô thưởng vô phạt, ai đại gì nói không? Chỉ là họ không nói thẳng ra như Giản Phàm mà thôi.

Chương 021: Nhìn đúng mà lại không đúng. (1)

Giản Phàm không đáp lại Quách Nguyên, vẫn theo đuổi dòng suy nghĩ của mình, sự xuất hiện bất ngờ của manh mối mới, nhân vật luôn ngoài tầm mắt như Đường Thụ Thanh bỗng chốc nhảy vào tâm bão, quát vô lý: “Tôi cứ có cảm giác có người đang đào hố đợi những kẻ này nhảy vào, hai cảnh sát vốn không liên quan tới nhau bị người ngoài dắt vào một chỗ, tạo thành xâu chuỗi quá hợp lý ... Chị Hồ, nếu đốc sát đã truy ra manh mối Lý Tám Trụ, sao không áp dụng biện pháp gì?”

“Có, đã ba lần triệu tập nhưng hẳn không xuất hiện, tìm không thấy người, mà ban đốc sát nhận định Lý Tám Trụ chỉ là nhân vật nhỏ đi hồi lộ, trọng điểm ở lời khai của Hứa Minh Sơn và Cung Văn Quân, cho tới khi xảy ra vụ buôn lậu bị phát giác này mới biết Lý Tám Trụ là cá lớn. Cũng chính vì vụ án này, Cung Văn Quân và Hứa Minh Sơn nhận thức được tầm nghiêm trọng của sự việc, không dám che dấu.”

“Hừ, quá đúng lúc, đám Vương Bát Đản này không phải cố ý dương đông kích tây, thu hút chúng ta quay lại vụ án tiết lộ bí mật, lơ là vụ án buôn lậu chứ? Nếu không thì thấy nơi này không kiếm ăn được nữa, chuẩn bị rời ỏ?” Giản Phàm gỡ đầu gỡ tai tự lảm bảm một mình, y thà đa nghi một chút còn hơn tin rằng đây chỉ là sự trùng hợp, kẻ đứng sau đang đối phó chứ không phải để lộ.

Nhất thời Giản Phàm không nghĩ thấu mấu chốt trong đó, Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt lại càng không, Quách Nguyên nghe hết hỏi: “Chị Hồ, vậy chúng ta phải làm sao?”

“Tôi giữ mọi người lại chính là để thương lượng chuyện này, thời gian qua đội trưởng Lục không rảnh để ý tới vụ án cũ nữa, chỉ có thể dựa vào chúng ta thôi.” Hồ Lệ Quân nói tới đó liếc nhìn Giản Phàm, tựa kỳ vọng y nói gì đó, có điều y hoàn toàn thất thần rồi, chẳng hiểu đang theo đuổi ý nghĩ gì, nói tiếp: “Theo ý tôi, phương hướng chính của chúng ta trong thời gian

tới có hai cái, một là Lý Tám Trụ, không chỉ liên quan tới vụ án buôn lậu, còn nhiều mối liên hệ tới vụ án tiết lộ bí mật, có thể trực tiếp liên quan tới vụ án giết người ở đường Trần Thủy. Tra được tung tích của Lý Tám Trụ sẽ vô cùng có lợi cho chúng ta, bắt được càng tốt. Hướng thứ hai là Đường Thụ Thanh vừa lộ diện, tôi muốn xem trên người cô ta có đầu mối gì mà chúng ta chưa biết ...”

Mọi người hoàn toàn yên tĩnh lắng nghe, Giản Phàm đột nhiên như bị chạm phải điện, giật bản mình kêu lên: “Không không không không, sai hết, sai hết rồi.”

“Sai chỗ nào?” Hồ Lệ Quân cũng giật mình.

“Lý Tám Trụ không phải là cá lớn, mọi người nghĩ mà xem, một xe cổ vật như thế giá trị bao nhiêu tiền thì tôi không biết, nhưng ở thị trường chợ đen chắc phải ngàn vạn? Với hành tung bất định của Lý Tám Trụ, không có tí đặc điểm thân phận nào cả, căn bản không có năng lực kinh tế để thu gom nhiều cổ vật như thế, hẳn cũng lắm là tên sai vặt. Đây rõ ràng là tên tay sai, nếu chúng ta hoàn toàn chú ý vào hắn, cá lớn sẽ chuồn mất ngay dưới vành mắt chúng ta ... Còn một chỗ quan trọng, khi vụ án mất trộm xảy ra thì hắn ở trong tù, cùng lắm biết chút gì đó như Trịnh Thành Thắng, chứ không phải là cá lớn trong vụ án này.” Giản Phàm trực tiếp phủ nhận đánh giá Lý Tám Trụ là cá lớn.

Lại một chậu nước lạnh nữa rồi, người anh em này làm sao, thường ngày tích cực tới cả cái bánh vừng cũng bỏ công đi tra, manh mối này lại không xem trọng, xong nói cũng có lý.

Hồ Lệ Quân không để ý bị Giản Phàm cắt lời, còn dẫn dắt: “VẬY Đường Thụ Thanh?”

“Cũng không có nhiều ý nghĩa với chúng ta.”

“Vì sao? Có lời khai trực tiếp nhắm vào cô ta mà.”

“Nói cho mọi người vài loại khả năng để mọi người nghĩ xem nhé. Thứ nhất, Đường Thụ Thanh bảo Hứa Minh Sơn chuyển lời, chú ý, vắn vắn chỉ nói là sẽ chiếu cố cho vợ con Tiết Kiến Đình mà thôi, không hề bảo hắn giết người hay làm gì khác. Đây là tội gì? Cùng lắm là gây cản trở công vụ, dọa được ai? Thứ hai, mọi người đừng quên thân phận Đường Thụ Thanh, mười mấy năm

trước cô ta ở nội bộ công an chúng ta như cá gặp nước, người thời đó giờ đều là phó cục trưởng, cục trưởng, thậm chí có người lên tới tỉnh, mối quan hệ như thế, chúng ta có chút vấn đề nhỏ không chạm tới nổi. Huống hồ người ta là cổ đông thứ nhất của Thịnh Đường, lấy tiền dễ hơn chúng ta lấy giấy, chúng ta dù tra tới hồi lộ, cũng không phải chuyện lớn, người ta xử lý được.”

“Thứ ba, cái chết Tiết Kiến Đình là sự cố lớn, nhưng vấn đề là hấn tự sát, chuyện này không cần nghi ngờ, Đường Thụ Thanh chối sạch bách không liên quan thì ai làm gì được? Nếu chúng ta không có cái gì để dọa cô ta thì làm sao cậy miệng được cô ta? Mọi người có nghĩa lấy được gì từ miệng loại người đó không? Nói không chừng cục biết chúng ta nhắm vào cô ta là chặn ngay lại rồi, mọi người tin không? Lúc đó không có công còn bị chửi.”

Giản Phàm giọng trầm ổn nói ra ba suy đoán dễ thấy, kết luận chỉ có một, không thể, còn có thứ nữa là, hỏa mù tung ra thứ mạnh mẽ dẫn người ta vào đường cụt thế này là muốn làm rối thêm tình hình.

Lại một chậu nước lạnh nữa rồi, không chỉ ba người Quách Nguyên, Hồ Lệ Quân thất vọng luôn.

Xưa nay Giản Phàm luôn kích động bầu không khí, cổ vũ tinh thần mọi người, thường làm được. Có điều có vẻ như đội nước lạnh còn dễ hơn cả hâm nóng tinh thần, vài câu thôi mà người thở dài, người chép miệng không ngớt bên tai, một vụ án gần làm rõ bị nói thành khó hơn lên trời. Hồ Lệ Quân nhìn Giản Phàm mấy lần, muốn kiếm một cái đề tài, nhưng nghĩ mãi rồi lại nuốt vào.

Chỉ biết nhìn, ba người Quách Nguyên cứ nhìn Giản Phàm, tiếp xúc lâu như vậy, tuy thường chơi xấu y, nói xấu y, nhưng ở mức độ nào đó sinh ra sự dựa dẫm vào quân sư đầu chó này rồi, khi không có biện pháp thì kỳ vọng vào y, mong y nói một câu phá vỡ bế tắc.

Hồ Lệ Quân cũng nhìn, nhưng sự phức tạp trong mắt thì chỉ cô mới hiểu, có sự quyến luyến ẩn dấu kỹ, có sự tán thưởng không nói ra lời, nhưng với cái khuôn mặt thương tích tạm thời chẳng đẹp trai gì này, với nét u sầu lẫn khuất giữa mày, chỉ khiến Hồ Lệ Quân buồn cười, có phát hiện gì mới rồi.

“Tôi cũng chẳng có cách nào hay hơn cả, đây vốn là cục diện bế tắc, quanh đi quẩn lại chỉ có vậy để bấu víu vào.” Buông một tiếng thở dài, Hồ Lệ Quân cố làm ra vẻ buồn thảm.

“Yên tâm, có tôi đây.” Giản Phàm vỗ ngực nói một câu, tức thì bị ba tên kia xì một tiếng, quay đầu biểu thị sự khinh bỉ, chỉ tay quát: “Ê, thái độ gì thế, tôi là lãnh đạo, phải có tôn kính tối thiểu với lãnh đạo chứ!”

Cơ mà càng không ai chú ý, ai bảo y hắt nhiều nước lạnh quá, xem ra lòng người nguội ngắt cả rồi.

“Cậu phải lấy ra cái gì thực chất mới xứng làm lãnh đạo chứ, đúng không Quách Nguyên?” Hồ Lệ Quân tựa đang thả tép bắt tôm.

Quách Nguyên xua tay khích bác: “Thôi khỏi, cậu ta không nghĩ ra cái gì cũng tốt, mỗi lần cái mồm quạ ấy đưa ra vài chủ ý hay ho là cả đám gặp họa, mười lần như một.”

“Đúng đấy.” Cứ sờ tới vết thương là Trương Kiệt sôi máu, không biết về nhà ăn nói với vợ ra sao: “Đêm hôm khuya khoắt giá lạnh gọi người ta ra khỏi nhà, chẳng được cái lợi lộc gì, giờ thương tật thế này, cậu đi giải trình với vợ tôi nhé, lãnh đạo còn không đáng sợ bằng vợ.”

Tiêu Thành Cương cười hồ hồ: “Anh Trương, hay để bọn này yếm hộ cho, nói là anh leo nhầm lên giường của vợ người ta, bị người ta bắt gặp, đánh thành thế này ... chứ ha ha ha, anh nói anh vì việc công mà bị thương thì ai tin.”

Nội chiến tức thì nổ ra, hai tên đẩy nhau qua lại, không tên nào chịu tên nào.

Chương 022: Nhìn đúng mà lại không đúng. (2)

“Yên tĩnh, trật tự, làm sao mà như chần dề thế này, không có chút tính kỷ luật và tổ chức nào hay sao? Bây giờ, tôi, phó tổ trưởng quyết định, tối nay chúng ta thống nhất hành động, tôi nhấn mạnh một điều, tất cả phải nghe theo lãnh đạo, phục tùng sự chỉ huy của lãnh đạo, nếu không...” Giản Phàm nói lớn, người từ từ từ đứng dậy theo bất tri bất giác học giọng điệu lãnh đạo của Lục Kiên Định.

Có điều Lục Kiên Định người ta có uy tín, có quyền, tuổi người ta cũng cao, Giản Phàm chả có gì. thế nên Quách Nguyên tuổi nghề nhiều hơn lâu bầu: “Tôi về nhà đây, làm gì thì làm, đừng gọi tôi.”

Hai tên kia không nội chiến nữa, dựng ngón giữa với Giản Phàm.

“Chị Hồ, chị xem đi, tôi không chỉ huy được bọn họ nữa.” Giản Phàm hậm hực quay sang mách, Hồ Lệ Quân còn chưa kịp phản ứng thì Giản Phàm đã kéo tay cô, thở ngắn than dài: “Xem ra tối nay chỉ có hai chúng ta ăn với nhau thôi, mấy tên kia không những coi thường lãnh đạo, giờ chỉ huy đi ăn cũng không được nữa. Chị nhất định phải nể mặt tôi nhé.”

Hồ Lệ Quân hiểu ý, nếu trong lòng Giản Phàm bế tắc thì không còn tâm tình trên chộc người ta như vậy, thuận nước đẩy thuyền nói: “Thôi vậy, hai chúng ta đi nào.”

Ba người kia trở mắt nhìn Hồ Lệ Quân và Giản Phàm sóng vai rời phòng, Tiêu Thành Cương ngăn người, gọi hai người đi mau đuổi theo, nếu không lỡ món ngon, tự đi ăn còn phải trả tiền, dứt lời là âm âm chạy theo, chỉ nghe hản la: “Oa ca, Oa ca, đừng như thế, anh luôn chỉ đâu em đánh đó mà, sao thiếu em được.”

“Đúng đúng, tướng không thể thiếu quân, tôi nghe cậu chỉ huy.” Trương Kiệt mặt dày chạy nốt.

Bốn người leo lên chiếc việt dã của Hồ Lệ Quân, còn chiếc SUV đít bụi uy phong thì kéo tới xưởng sửa chữa rồi, Quách

Nguyên vẫn giữ thể diện nói muốn về nhà, Giản Phàm thò đầu ngoài cửa sổ nói: “Quách Nguyên, chúng ta mấy lần hành động lớn đều là ăn xong định càn khôn, lần này anh em chúng tôi thành công tương lai vẻ vang, thế mà lại thiếu mất anh, chắc, tiếc.”

Quách Nguyên còn do dự thì Tiêu Thành Cương đã sốt ruột nhảy xuống kéo lên xe, đập cửa hô: “Lái xe, đói lắm rồi.”

Thế là trên cái xe liền nhốn nháo ầm ĩ, mỗi người một câu, ăn cái gì, ăn ở đâu, Hồ Lệ Quân liếc nhìn Giản Phàm ở ghế phụ lại quay đầu lại hào hứng tranh luận với mấy người kia, tâm lý khẩn trương suốt cả ngay được thả lỏng, có chút ấm áp, nhẹ nhõm sinh ra ... Tuy không biết Giản Phàm rốt cuộc muốn làm gì, nhưng khẳng định không chỉ đơn giản là ăn uống, không sao cả, cô không ngại, tuy không tham gia cãi nhau với trẻ con, lòng vui vẻ, ít nhất hôm nay không phải lủi thủi ăn cơm một mình.

“Tám Trụ sao rồi, bây giờ cảnh sát đang đào ba tấc đất lên tìm hân đấy.”

“Tìm đi, cho bọn chúng việc mà làm chứ, bốt suốt ngày gây phiền toái cho chúng ta.”

“Lão Nhị, chớ sơ ý, năm nay đúng là năm hạn của tôi, trước bị người ta thả câu, sau lại bị mất hàng, mấy chục năm quần nhau với cảnh sát, lần này là thảm nhất, tâm huyết nửa đời người đi cả rồi.”

Trong sảnh ngắm cảnh của khách sạn Ngũ Châu, Tề Viên Dân béo tốt cười khò, người mặc trang phục thời Đường, vài phần giống địa chủ thời cổ, tóc bóng mượt, trông già hơn cả tuổi thật. Đối diện chính là Tề Thụ Dân, lại trang phục phương Tây, tay đeo đồng hồ mạ vàng, trông như nhân vật thành đạt, tóc Hán gian. Hai người hoàn toàn đối lập, nhưng cùng một giuộc.

Khách sạn Ngũ Châu có đồ tây chính tông, là nơi Tương Dịch Giai từng mời Giản Phàm đi ăn, có điều khẩu vị Tề Viên Dân không tốt, ăn được miếng thịt bò nhỏ là bỏ dao đĩa đó không đụng tới. Còn người anh em mang quốc tịch nước ngoài có vẻ quen với khẩu vị phương tây, dao đĩa lách cách liên hồi, giọng có chút bực tức: “Đại ca, sao người anh cung phụng không nói câu

nào, một năm bỏ mấy trăm vạn ra nuôi, đến chó nó cũng sủa vài tiếng.”

“Đó là tiền mua bình an, cậu mong người ta vì tiền bán mạng cho mình à? Tới lúc quan trọng thì ai chẳng lo cho mình, không trách người ta được, là chúng ta quá sơ ý.” Động tác thói quen của Tề Viên Dân, vuốt mái tóc đã rất mượt của mình, không biết có phải vì vuốt quá nhiều không mà trán cũng bóng loáng.

“Vậy chúng ta chấp nhận hồ đồ mất chừng đó tiền à?”

“Ha ha ha, không chấp nhận thì sao? Cậu định cướp trong tay cảnh sát à? May tôi còn cẩn thận, không bỏ hết trứng vào một giỏ. Ài, đều là tinh phẩm tôi thu gom mấy chục năm, nếu tới được phương nam thì hai đời khỏi lo lắng gì.”

Là tiếng cười đắng nghét, Tề Thụ Dân không biết phải an ủi ra sao, hạ thấp giọng nói: “Đại ca, Tám Trụ kể chuyện trải qua, có phải thủ hạ của anh có kẻ nào làm phản không? Không liên lụy gì tới chúng ta chứ?”

“Không đâu, Từ Thăng Trì căn bản không biết hai chúng ta, toàn bộ do Tám Trụ điều khiển, chỉ cần Tám Trụ không sao thì thuyền của chúng ta không lật được. Dấu bảo vật ở trong dân là chuyện được chính phủ ngầm thừa nhận, nghiêm khắc mà nói giới hạn giữa đồ cổ và di vật văn hóa không rõ ràng, công an không tra thì đó là đồ cổ bình thường, nếu tra thì đó là di vật văn hóa. Ở Đại Nguyên có nghìn nhà buôn đồ cổ, nếu tra thì ối thứ mà tra. Đừng lo, tôi cũng không nghĩ ra có tên gia tộc nào.” Tề Viên Dân mâm mê ly rượu vang đỏ: “Chuẩn bị thôi, đã phát tài nhờ người chết mấy chục năm, đừng để già rồi lòng tham không thỏa, chết không chỗ chôn thây thành trò cười cho thiên hạ.”

“Nhưng mà tình hình thế này chúng ta xuất hàng ra sao đây, em sợ có sơ xảy.”

“Tạm thời án binh bất động đã, ngoại địch dễ chống, gia tộc khó phòng, nếu không chắc cả mười phần thì chớ mạo hiểm nữa, giờ chưa thể tra tới chúng ta đâu, đừng để tự loạn thế trận, nào.”

Trần Thụ Dân đưa ly lên cùng một cái, yên tâm hơn: “Vâng, đại ca có chuyện gì cứ sai bảo, thời gian này em ở Đại Nguyên,

chúng ta tiếp ứng cho nhau, cái hộ tịch nước ngoài này đôi khi hữu dụng lắm.”

Hai anh em thì thâm thương lượng, ngoài kia chính là cảnh đêm Đại Nguyên, thành phố rực rỡ ánh đèn thu hết vào tầm mắt, Tề Viên Dân thi thoảng lại liếc nhìn nơi nào đó ngoài cửa kính, có thể nhìn ra hắt lưu luyến thành phố này.

Là gia nghiệp hay là không nở rời cố hương? Tề Thụ Dân không đoán được tâm tư của đại ca, có điều kinh nghiệm nhiều năm hai anh em đạt thành nhất trí, không thể ở lại Đại Nguyên nữa.

Cùng lúc đó, ở một phương hướng hoàn toàn ngược lại, có nhóm người ăn uống tưng bừng.

Địa điểm là nhà hàng Đào Nguyên khu Nghênh Trạch, một nơi thích hợp với những vị khách ăn khỏe mà ví lại lép. Lâu lắm rồi mới có thể tụ họp ăn một bữa, Giản Phàm rót trà thêm rượu hết sức ân cần, 5 người gọi mười món ăn một món canh, ai gọi món người nấy thích, hô hào cùng ly ăn uống. Bị đám đồng nghiệp trẻ cảm nhiễm, hôm nay khẩu vị của Hồ Lệ Quân tốt hơn vài phần.

“Chị Hồ, ăn miếng cá, cười lên nào, đừng suốt ngày dáng vẻ lo nước lo dân ấy.”

Giản Phàm gắp một miếng cá vào bát, tự mình gỡ hết xương rồi chuyển sang bát Hồ Lệ Quân, Hồ Lệ Quân có chút xấu hổ lén nhìn quanh, sợ sự quan tâm thái quá này khiến người khác hoài nghi, nhưng mà cô quá lo rồi, mấy tên kia chỉ lo ăn, nào để ý tới ai.

Quách Nguyên thích thịt gà kho tiêu nạc một chút, Tiêu Thành Cương thì thịt kho mỡ màng, Trương Kiệt chay mặn chén tất, cứ như chỉ sợ mình bị thiệt, xoay bàn gắp hết các đĩa.

Chương 023: Nhìn đúng mà lại không đúng. (3)

Nhìn dáng ăn khó coi của bọn họ, Giản Phàm gõ đũa: “Các anh em, ăn chậm thôi, không ai tranh cướp hết, may mà không mặc cảnh phục, nếu không người ta nghĩ thổ phỉ vào thành.”

“Quản nhiều thế, lắm môm.” Quách Nguyên lườm Giản Phàm một cái.

“Đúng đấy, cơm ai người nấy ăn, lải nha lải nhải làm gì, tiếc tiền à?” Trương Kiệt không chút khách khí phản bác Giản Phàm.

Tiêu Thành Cương trả lời bằng cách tiếp tục ăn như heo sục máng không nói tiếng nào.

“Chết rồi!” Giản Phàm đột nhiên kêu một tiếng như quỷ kêu làm mọi người giật cả mình dừng lại, nhìn Giản Phàm sờ mó khắp người mặt biến sắc nói: “Nhắc tới tiền mới nhớ, thay quần áo không mang theo ví, hổng to, chị Hồ, chị có mang tiền theo chú?”

“Cậu mời cơm mà tôi mang theo tiền làm gì?” Hồ Lệ Quân cố ý nói, biết Giản Phàm chơi ba tên kia, cô cũng phối hợp.

Ba người kia thộn mặt nhìn nhau, tên gốc nhất là Tiêu Thành Cương phản ứng thần tốc nhất, phủ trách nhiệm ngay: “Oa ca, không đùa thế được đâu, đừng đem thói xấu ăn cơm không trả tiền của đồn công an tới đây, không ổn đâu. Em ứng trước tiền lương tháng sau rồi, đừng đổ cho em.”

“Ai bảo cậu mời đâu, thừa biết cậu là tên nghèo kiến xác.” Giản Phàm chẹp miệng, Tiêu Thành Cương nghe thế yên tâm ăn, ánh mắt Giản Phàm chiếu tới Quách Nguyên, thấy hắn định nói, chặn trước: “Tôi cũng không có ý để anh mời, không được không được.”

“Không sao, cậu thường mời chúng tôi, bữa này để tôi mời.” Quách Nguyên rất thật thà.

“Không, tuyệt đối không được, vì câu này của anh là đủ rồi, để anh bỏ tiền tôi còn mặt mũi nào nữa.” Giản Phàm nhìn Trương Kiệt đang im thin thít cúi đầu sợ người ta chú ý:

“Trương Kiệt, không dám nói nữa à? Quen anh cả năm rồi, tôi mời anh ăn bao nhiêu bữa, anh đếm xem, có lần nào anh cho tay vào túi không? Thế lại còn làm cỏ đầu tường, gió chiều nào ngã chiều đó, ngay quyền uy tổ trưởng cũng không coi ra gì.”

“Tổ trưởng, tổ trưởng, tôi sửa, tôi sửa ngay lập tức, tôi tuyên bố từ nay cắt đứt với Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương.” Trương Kiệt nghe ra rồi, mình là dê thế tội, cầu khẩn: “Tổ trưởng, cậu độc thân không hiểu kết hôn khó khăn thế nào đâu, một tháng tôi kiếm được bao nhiêu, tiền điện, tiền ga, tiền nước, tiền rau, tiền gạo, lại còn tiền sữa, tiền tã, nuôi vợ nuôi con, giờ nuôi luôn cả mẹ vợ chăm cháu, khó khăn lắm. Cậu không thể ra tay độc ác với người cha vĩ đại, người chồng kiêu mẫu, người con đáng thương như tôi chứ.”

Đều biết Giản Phàm không quên tiền thật, muốn chơi khó họ một phen thôi, có điều một phen thổ lộ thương tâm của Trương Kiệt làm cả đám ôm bụng cười, Hồ Lệ Quân cũng không dám ăn nữa, sợ bị sặc, ăn cũng không yên thân với đám này nữa.

Giản Phàm móc túi, không lấy ra ví mà lấy ra chiếc PDA màn hình lớn tới 5 inch, vừa bật máy vừa cười: “Tiền thì không cần để ý, mục đích cũng đạt được rồi.”

Cả đám không hiểu: “Mục đích gì?”

“Để mọi người ăn chậm lại, tâm tình vui vẻ một chút, có phải nghe thấy trả tiền là hết hồn rồi không? Ha ha ha, lần sau định nói xấu tôi thì nhớ lấy ngay hôm nay, tôi không kích thích mọi người tiêu hóa không tốt là may rồi.” Giản Phàm cười ha hả.

Đúng là ăn chậm hơn hẳn, mọi người đều cười vui vẻ.

“Được rồi, cho thêm ít gia vị vào món ăn nữa nhé, cổ nhân trong lúc đám tiệc khiến địch tan thành tro bụi, còn chúng ta vừa ăn uống vừa phá án.” Giản Phàm vừa nói vừa lấy hai cái cốc rượu làm bệ đỡ, để chỗ mọi người cùng nhìn thấy.

“Cái gì thế?” Quách Nguyên kích động, linh cảm đây là thứ có giá trị.

“Chứng cứ.” Giản Phàm ấn play, mọi người đầu đặt đũa xuống châu đầu nhìn màn hình, trên đó xuất hiện một người tóc trắng râu trắng, tiên phong đạo cốt.

Hồ Lệ Quân thoáng thấy người này liền nhớ lời Giản Phàm nói trước đó, thốt lên: “Á, Bạch Mao là người có thật à?”

Giản Phàm khẽ đặt tay lên môi “suyt” một tiếng, chỉ chỉ vào màn hình.

“..Tôi sống ở khu Thiết Tây ... Mấy ngày

trước đó tôi xuống xã Thanh Từ kiếm hàng sót, có được cuốn (Đại Tạng Tâm Kinh), chất liệu giấy đã khá lâu, nhưng không khẳng định được, muốn tìm Tăng Quốc Vĩ giám định. Tôi ở cách cửa Tiểu Tây không xa, hôm đó trời mưa to, tôi đi được nửa đường thì hồi hận, bắt cái xe cũng không được, đi vào tiểu khu không xa thì thấy có người cùng Tăng Quốc Vĩ lên xe, tôi vẫy tay gọi mà cậu ta không nghe thấy, xe đóng lại ngay ...”

“Là Tiết Kiến Đình, cùng với một đám lưu manh, khi đó chúng đi đánh Lão Ngô bán tiền cổ, Lão Ngô có vài đồng tiền giá trị không chịu bán ... Lúc đó đã là hơn một tháng sau, lúc đầu tôi không để ý, biển số xe đã thay đổi, nhưng chỗ bị xước sơn bên trái, đèn xe bị vỡ, không biết vì sao lại không sửa. Tôi dám chắc là cái xe đêm hôm đó”

Giản Phàm hỏi, ông già trả lời, mặc dù chất lượng hình ảnh không rõ lắm, hơi rung, nhưng nhìn rõ một vị lão ông tóc trắng râu bạc trông như thần tiên ngoài cõi trần, lời nói ra khiến người ta càng nghe càng kinh hãi, điều này cho thấy suy đoán ban đầu của Giản Phàm đều đúng hết.

Trong lúc bốn người kia chăm chú xem, Giản Phàm thông thả vừa ăn vừa bổ xung thông tin: “Ông già này tên là Bạch Kiện Ngu, là người buôn đồ cổ đã thoái ẩn giang hồ, lần đầu tới chợ đồ cổ Nam Cung điều tra tôi quen ông ta ... Không cần nghi ngờ lời ông ấy nói, quan hệ của ông ấy với Tăng Quốc Vĩ cực tốt, là một trong số người biết rõ nội tình. Người bán bánh và Bạch Mao đã chứng minh suy đoán của chúng ta, buổi tối ngày 21 tháng 8 năm 1996 đúng là có một chiếc xe màu vàng đón Tăng Quốc Vĩ đi khỏi tiểu khu, Tiết Kiến Đình chính là tên lái xe.”

Hồ Lệ Quân và Quách Nguyên trầm ỏn nên chưa bình luận gì vội, Tiêu Thành Cương làu bàu: “Nhưng mà lái xe thành gà chết rồi thì làm được gì? Ông già kia chỉ nhìn thấy thôi, có tác dụng gì đâu.”

“Vẫn là trâu đi đêm.” Trương Kiệt lúc đầu còn tưởng phát hiện trọng đại gì, tới cùng vẫn vô ích, có chút cụt hứng ngồi về chỗ, tiếp tục ăn cho đỡ phí, hẳn nghèo thật, hai vợ chồng sống đã phải tần tiện, giờ nuôi con thơ, không khác gì nuôi thêm hai miệng ăn.

“Chị Hồ, bật tiếp đi.” Giản Phàm không bận tâm thái độ của hai tên gốc đó, hai tên này làm Thiên Lôỉ chỉ đâu đánh đó thôi, cái khác không hi vọng gì.

Hồ Lệ Quân biết không đơn giản như vậy, bật video tiếp theo, là một danh sách ký tên, Giản Phàm chỉ đưa: “Đây là một trong số chứng cứ mà tổ chuyên án trước thu thập được, theo như quy định của Phân cục Tấn Nguyên mười mấy năm trước, vào đồn công an làm việc gì phải có thư giới thiệu, nếu là tư nhân đi vào, phải ký tên đăng ký ở chỗ gác cửa. Đây là 37 chữ ký của người ra vào Phân cục Tấn Nguyên, chú ý cái này.”

“Là cái gì?” Quách Nguyên nhìn kỹ, nhìn như rỗng mứa phượng bay, cả đồng chữ ký không nhìn ra nổi tên gì với tên gì.

“Khi lần đầu tiên bắt đám Tề Viên Dân về, Quách Nguyên, anh nhớ không? Còn bảo chúng viết lời khai kể lại chi tiết ngày hôm đó làm gì, ở đâu, còn cả ký tên. Tôi đã đưa cho chị Sử để chị ấy phân tích chữ viết, chị ấy nhờ giáo viên của mình ở học viện hình sự giúp đỡ, và đây chính là kết quả.” Giản Phàm gợi ý.

Quách Nguyên nhìn tiến trình phân tích trên video, cuối cùng hai bút tích đặt cùng một chỗ, Hồ Lệ Quân thất kinh kêu lên: “Tề Viên Dân, hôm đó hẳn ở trong Phân cục Tấn Nguyên?”

“Hả, sao hẳn lại ở đó?” Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt nghe thấy biến cố, cầm bát ghé đầu tới.

Chương 024: Nhìn đúng mà lại không đúng. (4)

“Đây mới là phát hiện chấn kinh nhất năm nay, ba chữ ký ở hàng thứ 35, Trương Chấn Vượng hoặc Trương Chấn Cường, bất kể là tên gì thì cũng là giả, đem so với bút tích của Tề Viên Dân khi bị chúng ta bắt có 9 điểm trùng khớp. Chị Sở giải thích rằng, có 8 phần là bút tích của cùng một người. Ngày hôm đó chúng ta vắn vện vì chuyện Tiết Kiến Đình mà triệu tập hẳn tới, cho nên hẳn không phòng bị, đây mới là xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị. Cũng là nguyên nhân tôi khóa chặt phương hướng điều tra là anh em Tề Viên Dân.” Giản Phàm giải thích xong thì cũng ăn xong, lau miệng uống trà, làm người khác tiêu hóa không tốt, bản thân ăn ngon lành.

“Dựa vào bút tích cũng không thể nói lên cái gì, cho dù hẳn thừa nhận hôm đó vào Phân cục Tấn Nguyên thì sao? Hẳn có thể nói là tới nghe ngóng tình hình anh em mình bị bắt mà.” Quách Nguyên tiếc nuối lắc đầu.

“Đúng rồi, ngày hôm đó Tề Thụ Dân mới bị bắt, làm sao hẳn biết được, rồi làm sao biết để đến Phân cục Tấn Nguyên điều tra.” Giản Phàm hỏi lại.

“Người ta tới chơi đi một vòng mà không được à?” Trương Kiệt cố tình bới móc.

“Được, nhưng đi dạo sao dùng tên giả, lại đúng ngày vụ án xảy ra, anh làm cảnh sát kiểu gì thế hả? Chỉ biết ăn thôi à?” Giản Phàm trực tiếp đánh lui sự khiêu chiến của Trương Kiệt.

“Nếu phân tích sai sót thì sao?” Thành Cương góp vui.

“Tôi không nói chính xác 100%, nhưng thông qua thứ này chỉ rõ phương hướng cho chúng ta.”

“Đừng cãi nhau nữa, các cậu là trẻ con à, phải biết lúc chứ.” Hồ Lệ Quân trở đầu đưa đánh vào đầu Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương, quay sang nói với Giản Phàm: “Hai manh mối này rất quan trọng, nhưng chỉ có thể dùng làm bằng chứng gián

tiếp, Tề Viên Dân có rất nhiều lý do chối bỏ, cậu còn chứng cứ gì nữa?”

“Vẫn là chị hiểu tôi nhất.” Giản Phàm dọn dẹp bát đĩa lấy khoảng trống để mọi người ngồi gần hơn, phục vụ viên bên ngoài nghe tiếng bát đĩa tưởng họ ăn xong định đi vào, Giản Phàm đuổi ra: “Cho mọi người xem một nghi phạm trực tiếp, tôi nói trước, lần này ngàn vạn lần cẩn thận, chớ làm người ta sợ, nhân lúc tất cả đều chú ý vào đại án buôn lậu, chúng ta lại xuất kỳ binh.”

“Còn có nghi phạm trực tiếp? Sau không đưa ra sớm.” Ba người kia nóng ruột thúc giục.

Té ra hơn một tháng qua cậu ấy chẳng nhàn rỗi mà âm thầm làm nhiều chuyện như thế, Hồ Lệ Quân thầm thở dài, phương thức đơn độc điều tra này là điều tối kỵ trong điều tra hình sự, một khi gặp phải nguy hiểm hay phiền toái gì không có người tiếp ứng. Rồi lỡ có sự cố, đến khi báo cáo công tác không có đồng đội xác thực cho nhau càng dễ sinh chuyện không đáng. Nhưng Giản Phàm có vẻ không tin tưởng ai cả, hoặc có lẽ cậu ấy thích như vậy, dù thế nào hành vi anh hùng đơn độc trong nghề này rất nguy hiểm, làm Hồ Lệ Quân thêm lo lắng.

“Thực sự không phải tôi ... Tôi thực sự không biết gì hết, khi đó tôi thấy khoa trưởng Tăng lái xe moto ba bánh bật đèn đi tới cổng, tôi chạy ra mở cửa, thuận miệng hỏi một câu, ông ta nói ‘nhiệm vụ khẩn cấp’, tôi liền mở cửa cho ông ta đi. Ngày hôm sau phát hiện ra vụ án, tôi thực sự không biết tình hình của ông ấy, bao nhiêu năm rồi, sao vẫn chưa buông tha cho tôi?”

Là Kiều Tiểu Ba, dân cảnh trực ban trong đó, video là ngày đầu Giản Phàm tiếp xúc với hắn, Kiều Tiểu Ba rụt rè co quắp, mặt đầy sợ hãi, nói chuyện môi cứ rung lên bần bật. Tổ chuyên án không ai không có ấn tượng về người này, nhưng e là không bao giờ chú ý lên hắn.

“Xời, tưởng là ai ..”

Người thất vọng nhất không ai ngoài Trương Kiệt, chỉ mặt Kiều Tiểu Ba khinh bỉ, một cái tên nhát gan như chuột thế này nếu là nghi phạm thì trời đất đảo lộn rồi. Ba người kia đợi Giản Phàm giải thích.

“Kiều Tiểu Ba, nam, năm nay 37 tuổi, thời điểm xảy ra vụ án là dân cảnh trực ban. Thời gian qua tôi điều tra kỹ bối cảnh của từng người dính líu, phát hiện người này không đơn giản như chúng ta tưởng tượng. Sau khi bị khai trừ khỏi Phân cục Tấn Nguyên, làm bảo an ở Nhị Hóa, làm công nhân lò ở Đại Cương, là nhân viên đưa hàng trung tâm Hoa Thiên, hơn bốn năm trước mới làm lái xe taxi. Mười mấy năm qua để lại không ít tiếng xấu, từng ăn trộm ở Nhị Hóa, trong chiến dịch đả kích mại dâm năm 2004 từng bị phạt 5000 vì hành vi mua dâm ở trung tâm tắm rửa, làm tài xế taxi thì vì đánh bạc mà bị xử phạt quản lý trị an, rất nhiều ...”

“Có chút chủ quan, Giản Phàm, điều tra không thể bắt đầu ở chuyện đó, mấy vấn đề vật vãnh đó không thể nói hẳn là nghi phạm trực tiếp trong vụ án, đó là vấn đề nhân phẩm, không thể lấy làm bằng chứng cho vụ án nào cả.” Quách Nguyên dường như biết Giản Phàm hướng về cái gì, nên phản đối.

Hồ Lệ Quân chỉ suy nghĩ, Giản Phàm thì uống nước cười không nói, Trương Kiệt không ngờ cái tên trông chẳng ra cái thể loại gì này lại có nhiều vết nhơ như vậy, bình phẩm: “Này người anh em, không mặc cảnh phục nữa vẫn còn ăn chơi gái mú vậy à?”

Quách Nguyên nhú mày không vui: “Nói cái gì thế hả, ý cậu là mặc cảnh phục thì được làm thế à?”

“Ê, ê, thế không phải cố ý bôi móc tôi à? Tôi ...” Trương Kiệt nghẹn lời, không nói hết được.

May có tên anh em của hắn phụ họa, Tiêu Thành Cương ăn no ợ một tiếng, tu ngum bia nói: “Có gì đâu, nam nhân mà ăn chơi gái mú thế nào chẳng chiếm một phần trọng yếu trong đời, nếu không thì sống vô vị.”

Quách Nguyên hết nói nổi hai tên này, một tên vốn đã tệ, từ khi chơi với nhau càng tệ gấp đôi: “Được rồi, sau này ra ngoài đừng bảo quen tôi, cộng sự với hai người đúng là mất mặt.”

“Đủ rồi, các cậu ngừng đi, nghe Giản Phàm nói, tôi thấy biểu hiện của tên này có vấn đề đấy.” Hồ Lệ Quân bị cắt ngang dòng suy nghĩ có hơi cáu, còn chuyện đám này ăn nói thô tục bậy bạ thì không thành vấn đề, đây là truyền thống của người thực địa,

hỏi Trương Kiệt: “Cậu cũng trực tiếp hỏi chuyện hắn, cái nhìn của cậu ra sao?”

“Tuyệt đối không phải là hắn, người này gặp chúng tôi là sợ hết vía, nếu là hắn, tên tôi viết ngược lại.” Trương Kiệt hoàn toàn không tán đồng: “Chị Hồ, chị thấy hắn tỏ ra hoảng sợ nên đáng nghi à? Không phải như chị nghĩ đâu, năm xưa bị tổ chuyên án thẩm vấn nên để lại ám ảnh tâm lý, thấy cảnh sát là sợ. Chuyện này đơn giản, trước đó có 7 tổ chuyên án đều thẩm tra hắn, tôi không tin mọi người đều mù, bằng vào phó tổ trưởng Giản .. Thôi, tôi không nói nữa.”

Không nói nữa là vì Giản Phàm đang nhìn hắn với ánh mắt không tốt lành, Giản Phàm tiếp tục đề tài này: “Sự sợ hãi, hoảng loạn của kẻ này rất dễ khơi lên sự thương hại của người khác, sau đó chúng tôi lại gián tiếp biết được hắn bị tổ chuyên án thẩm vấn để lại ám ảnh tâm lý, càng thêm thương hại hắn hơn vài phần. Nhưng nhìn từ đặc trưng hành vi của hắn, tôi thấy hắn giống đang diễn trò. Cho dù là ám ảnh tâm lý, thì cũng không thể riêng là chuyện đó gây ra, bao nhiêu năm trôi qua như vậy, dù cha chết mẹ chết con chết thì cũng nguôi ngoai rồi, biểu hiện của hắn thái quá.”

“Cậu nói không phải không có lý, nhưng lý do không sung túc, không đủ sức thuyết phục đâu.” Hồ Lệ Quân lắc đầu.

“Đúng thế, chỉ vậy mà cậu nhận định hắn là hiểm nghi thì qua loa quá.” Quách Nguyên hơi do dự.

Chương 025: Nhìn đúng mà lại không đúng. (5)

“Oa ca ơi! Oa ca!” Tiêu Thành Cương trêu chọc: “Đầu anh hôm nay bị lửa đá hay bị Trương Kiệt đá mà sao hôm nay nói ra chẳng ai ủng hộ thế ... Đm, muốn ăn đòn à?”

Giản Phàm không ra tay mà Trương Kiệt cầm đũa làm vũ khí đâm tới, Tiêu Thành Cương phản ứng nhanh, giơ cốc bia hết lên chụp lấy, hai người một chiêu thu tay, vì Hồ Lệ Quân đã trừng mắt lên.

“Ha ha ha, tôi thích có người khiêu chiến trí tuệ của mình, cho mọi người ba chứng cứ, tôi vạch trần lớp nguy trang của hẳn.” Giản Phàm vỗ bàn những lời tự tin tới huênh hoang của y khiến mọi người bất ngờ, càng ngày Giản Phàm càng thích những thứ khó khăn thách thức trí tuệ. Mỗi lần giải được một câu đố hoặc có phát hiện mà không ai nhận ra thích nhìn bộ mặt ngơ ngác không hiểu gì tới choàng tình của người ta, cảm giác vô cùng thỏa mãn, say mê cảm giác đó: “Nghe kỹ nhé, chứng cứ thứ nhất là ánh sáng.”

“Ánh sáng?” Lần này cả bốn đều không hiểu.

“Đúng, ánh sáng.” Giản Phàm đã có chuẩn bị, mở một file mp4, bên trong đó là những bức ảnh nhà gác của đơn vị, phòng trực ban, kiến trúc tiêu chuẩn như nhau, hai cửa sắt nhỏ có cột đèn, giải thích cho mấy khuôn mặt ngơ ngác nghe: “Tôi dùng một thang lang thang, đi khắp bốn phân cục còn lại của Đại Nguyên, cùng với các đơn vị nghèo khác không có tiền sửa sang xây mới, chụp về được chừng này bức ảnh, những căn phòng trực ban này giống với phong cách kiến trúc năm xưa ở Phân cục Tấn Nguyên. Nói thế này nhé, vào một đêm tối trời mưa gió như vậy, không nhìn rõ mặt nghi phạm là bình thường, đúng không? Nhưng sự thật không phải thế, lúc đó hơn 8 giờ, lúc đó cột trụ cửa có đèn, trong phòng trực ban cũng có đèn, khi nghi phạm lái xe moto tới gần cửa, còn có đèn xe, tôi đã làm thí nghiệm, từ 3 tới 5 mét, hoàn toàn có thể nhìn rõ mặt người, từ 5

tới 10 mét, nhìn rõ vóc dáng không thành vấn đề. Nếu như Kiều Tiểu Ba chạy ra mở cửa, lại còn nói với nghi phạm một câu, khoảng cách tuyệt đối chỉ trong vòng 3 mét, dù trời có mưa, không thể nói là không nhìn thấy mặt, ai có ý kiến gì không?”

“Luận điểm thú vị đấy.” Lòng mày Quách Nguyên giãn ra, nhìn kỹ hơn hình ảnh Giản Phàm chụp, công tác tỉ mỉ tới mức này, người ta không thể không phục, nếu trí tuệ của một người có thể khiến người khác ghen tỵ, chứ nỗ lực sẽ khiến người ta nể phục.

Hồ Lệ Quân thì cảm khái, một mình đi điều tra thí nghiệm như vậy, so với chàng trai lần đầu sống chết không chịu ra thực địa, chỉ gặp nghi phạm mà những chân không bước nổi, có cảm giác giống cảnh còn người mất.

“Nếu nghi phạm che mặt thì sao?” Trương Kiệt nghiêm túc sán tới, nhưng lại hỏi câu nhược trí.

“Bớt nói đi, đừng để người ta chửi.” Quách Nguyên khó chịu: “Đêm mưa to, cậu làm trực ban, thấy một kẻ che mặt từ trong đi ra, phản ứng đầu tiên của cậu là gì? Mau chóng mở cửa cho người ta đi à? Cậu có phải cảnh sát không?”

Vấn đề thường thức, nói ra một cái Trương Kiệt rụt đầu không dám cãi, đến cả Tiêu Thành Cương cũng mượn gió bẻ măng ném cho vài cái nhìn khinh bỉ.

Lần này nghi vấn thực sự bùng lên rồi, người này có vấn đề, đó là nhận thức chung của mọi người lúc này.

“Chúng cứ thứ hai thì sao?” Hồ Lệ Quân nghĩ nửa ngày không ra, không theo kịp tốc độ tư duy của Giản Phàm, hỏi luôn.

“Thứ hai là áo mưa, trời mưa thì mặc áo mưa, ai cũng nghĩ vậy rồi, nhưng áo mưa ở đâu ra, nên nhớ một điểm khi tan ca trời mới đổ mưa, nghi phạm theo giả thiết là đã trốn vào phân cục trước đó, chẳng lẽ trước khi gây án, hắn lại nghĩ chuẩn bị áo mưa, để gây án xong khỏi bị ướt? Tôi đặt ra giả thiết là nghi phạm tới văn phòng nào đó lấy một cái áo mưa, nhưng nghi phạm đã không phải là trộm chuyên nghiệp, lại còn đi cậy phòng khác để lấy áo mưa? Không hề có ghi chép văn phòng nào bị cậy cửa. Thêm nữa khi tan ca thì trời mưa, mọi người về hết đều vơ vét áo mưa mang theo, áo mưa trước đó có bao nhiêu bị

lấy đi hết rồi e là còn cũng không đủ cầu ... Cho nên tôi đoán, Kiều Tiểu Ba nói nghi phạm mặc áo mưa đi ra là nói dối.”

Giản Phàm bật một bức ảnh nữa, đó là phác họa của Sở Tĩnh Viện, đêm tối mặc áo mưa mờ mờ ảo ảo, giống như chỉ để khẳng định thêm lời thứ nhất là không nhìn rõ mặt.

Qua đúng là thứ mà người ta rất dễ bỏ qua, ai có thể ngờ một câu rất bình thường như thế có vấn đề, Quách Nguyên hỏi: “Vậy nếu là sau khi mưa mới vào gây án thì sao?”

“Vậy vào từ đâu? Nếu leo vào, Quách Định Sơn chẳng lẽ không tìm ra chứng cứ? Mặc một cái áo mưa leo tường, hẳn định tăng thêm độ thử thách cho bản thân à? Hướng hồ trong kho không hề có vết nước.” Giản Phàm kiêu ngạo giang tay ra: “Hoan nghênh chất vấn, một mình tôi giải đáp hết, đừng nói là tôi ỷ ỷ ít bắt nạt nhiều.”

Hồ Lệ Quân ngón tay liên tục gõ nhịp lên bàn, càng gõ càng nhanh, Quách Nguyên bị phản bác xong gật gù không đề xuất nghi vấn mới, Trương Kiệt nhiều lần va đầu vào tường ngoan ngoãn im miệng. Nửa đường có Trình Giảo Kim nháy ra, Tiêu Thành Cương mặt mày hớn hở như chắc thắng trong tay: “Em có nghi vấn, anh giải thích xem.”

“Nói!” Giản Phàm tự tin chỉ mặt Tiêu Thành Cương.

“Oa ca, nếu tình huống là thế này, Kiều Tiểu Ba là con sâu hồ đồ, tức là thằng ngốc, giống Trương ... khụ khụ, căn bản không nhìn, cứ ngốc nghếch chạy ra mở cửa cho người ta đi thì sao? ... A, sau đó nhớ ra, chết rồi, hỏng rồi, sợ chịu trách nhiệm, không dám nói ra. Anh đừng nghĩ suy nghĩ này không thành lập, Oa ca, gần đây anh suy nghĩ cao siêu quá rồi, cảnh sát chúng ta không phải siêu nhân, mấy ngày trước có dân cảnh làm hộ tịch bị người ta tát vài cái trong văn phòng, tát xong nghênh ngang bỏ đi, giờ còn chưa tìm ra được ai đấy.” Tiêu Thành Cương vừa nói vừa nhìn Trương Kiệt, hàm ý rõ ràng, ở đây có cái minh chứng sống.

“Nói có lý lắm.” Hồ Lệ Quân bất ngờ ủng hộ Tiêu Thành Cương: “Tuyến phòng thủ Maginot của Pháp chẳng phải bị người Đức công phá trong lúc lơ đãng đó sao, nếu Kiều Tiểu Ba thực sự là con sâu hồ đồ thì sao? Nếu người ta lợi dụng tâm lý

‘không ai dám vào đồn công an trộm cắp’ thì sao? Lúc đó trời mưa, hấn chẳng buồn nhìn gì cả thì sao?”

“Khá lắm Thành Cương, ghi điểm, người Ô Long chúng ta có ngóc cũng hơn thiên hạ một bậc. Chị Hồ, tuyền phòng thủ Maginot gì đó tôi không biết, nhưng chị phản bác cũng mạnh đấy.” Giản Phàm cười ha hả, cái mặt vênh vào rất đáng ghét: “Giờ tôi nói chúng cứ thứ ba, mọi người thấy hấn có hồ đồ không, chúng cứ này trên người Trương Kiệt.”

“Hả? .. Gì thế ... Ê ê, không đùa nhá, năm đó tôi mới lên sơ trung, chưa biết yêu là gì cơ.” Trương Kiệt như đĩa phải vôi, rồi rít biện bạch.

“Ai bảo anh là nghi phạm đâu mà sợ, kể lại tình huống chúng ta gặp Tiểu Kiều Ba đi, kể từ đầu, chi tiết vào, tôi nói cho anh thấy.”

Trương Kiệt thở phào, trí nhớ hấn không tốt như Giản Phàm, xong chuyện này đơn giản, hướng hồ còn vừa xem video: “Ừm, hôm đó hấn là ngày thứ hai sau khi chúng ta tiếp nhận vụ án, đúng không? Kiều Tiểu Ba là người cuối cùng chúng ta gặp hôm đó, buổi trưa liên hệ với công ty Đại Hằng, chừng 3 giờ chúng ta tới nơi, vừa mới vào cửa tên đó đứng bật dậy sợ phát khiếp chưa hỏi đã nói

Chương 026: Nhìn đúng mà lại không đúng. (6)

“Dừng, chúng cứ ở chỗ này.” Giản Phàm cắt ngang: “Anh có xác nhận chúng ta vừa vào phòng còn chưa hỏi mà hấn đã nói rồi đúng không? Khớp với khẩu cung trước đó.”

“Đúng, hấn sợ lắm.” Trương Kiệt gật đầu khẳng định.

Hồ Lệ Quân lần này theo kịp Giản Phàm rồi: “Hiểu rồi, chẳng trách cậu liệt kê hấn có nhiều tội lỗi như thế, vấn đề là ở đây, nếu các cậu chưa hỏi, làm sao hấn biết được các cậu tới vì chuyện gì, trong khi hấn đã gây ra bao nhiêu chuyện.”

“A, đúng đúng, làm sao hấn biết chúng ta muốn hỏi tới vụ án Phân cục Tấn Nguyên? Khi đó tổ điều tra mới thành lập, người chưa đủ, còn là tạm thời, trong đội chẳng mấy ai biết chúng ta làm gì hướng hồ là một người ngoài.” Trương Kiệt gãi đầu, nhớ lại bộ dạng đáng thương của Kiều Tiểu Ba, tức tối chửi: “Mẹ nó, tôi còn bảo hấn thật thà, chơi đùa chúng ta như khỉ.”

“Không chỉ anh, cả tôi cũng bị vẻ ngoài của hấn qua mặt, đây chính là sai lầm tâm lý bình thường, khi đó chúng ta thảo luận cách hỏi ra sao, nếu hấn chối bỏ hay quanh co, hay không đáp, hoặc nói dối thì phải ứng phó thế nào, không chú ý là hấn căn bản không biết chúng ta tới tra án gì ... Lúc đó cả chú Nghiêm, dì Thời còn chưa tới đội, những người chúng ta đã hỏi là Tiêu Minh Vũ, Dương Công Uy và chỉ đội trưởng, chỉ vài người biết, tôi lớn gan suy đoán, trong số họ có người gọi điện đánh tiếng cho hấn, đợi chúng ta tới để diễn trò.”

Giản Phàm cuối cùng ném hết nghi vấn trong lòng ra thở phào một hơi, nhìn bốn người kia lặng đi không nói lên lời, mặt ngốc không thể tả, cảm giác như giữa mùa hè ăn một que kem mát lạnh, mùa đông ăn lẩu nóng, chỉ một chữ thôi: Sướng!

“Còn đợi gì nữa? Nhân tới nay chúng ta triệu tập Kiều Tiểu Ba, nói không chừng sáng mai có hiệu quả rồi.” Quách Nguyên uống mấy cốc bia, má đỏ phùng phùng, xòe tay vỗ bàn: “Chúng ta đi thôi.”

“Chị Hồ, đưa chìa khóa cho họ đi.” Giản Phàm đứng đưng nói.

“Ê, sao cậu không đi?” Trương Kiệt nhận lấy chìa khóa hỏi.

“Chị Hồ suốt một ngày không nghỉ rồi, tôi cũng thế, còn mọi người ngủ cả ngày, chơi cả ngày, chẳng lẽ không nên làm chút việc à? Tưởng tôi mời ăn miễn phí hay sao? Còn nữa, lát dẫn Kiều Tiểu Ba về đại đội một, bảo mật nhé.” Giản Phàm an bài ba người, ba người kia có được phát hiện nay, ngựa ngáy kéo nhau đi luôn.

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

“Chị Hồ, tôi kiến nghị tiến hành thẩm vấn Kiều Tiểu Ba, tên này không đơn giản đâu, không phải là nghi phạm gây án, nhưng khẳng định là hấn che dấu điều gì đó. Bút tích giám định mặc dù không thể chứng minh điều gì, nhưng bằng vào điều này xin giám thị nơi cư trú của Tề Viên Dân không thành vấn đề, giữ lấy con cá lớn đó, đám lâu la phía dưới sẽ không chạy được. Còn nữa tôi muốn tìm cơ hội đối thoại chính diện với Trịnh Thành Thắng lần nữa, vẫn cách cũ, dùng vụ bắt giữ cổ vật vừa rồi để lừa hấn, hấn đã nói một lần rồi, tố chất tâm lý không còn chắc chắn nữa ... Chị thấy được chứ?” Bữa cơm đã kết thúc, Giản Phàm gọi phục vụ vào, lấy hai cái túi ny lông, đựng số thức ăn chưa ăn hết, vừa thu dọn vừa nói, nói hồi lâu không thấy Hồ Lệ Quân trả lời, ngẩng đầu lên thấy cô đang nhìn mình, khẽ hỏi: “Chị Hồ, chị làm sao thế?”

“Ồ không sao, cậu đang làm gì vậy?” Hồ Lệ Quân che giấu, vừa rồi còn cảm động vì mấy câu quan tâm của Giản Phàm, đã bao lâu rồi không có ai nói với cô một điều đơn giản ấm áp như vậy, có lẽ họ đều quen với hình tượng mạnh mẽ độc lập của cô.

“Đỡ lãng phí, đừng thấy họ ăn no rồi, lát nữa dẫn người về đội, qua 0 giờ thế nào cũng kêu đói, tới khi đó tôi hâm nóng, chị đợi mà xem, thế nào cũng tranh nhau ăn ..”

Giản Phàm nói rồi xách hai cái túi lên, xem ra sự tỉ mỉ của Giản Phàm không chỉ thể hiện ở vụ án, mà còn ở cuộc sống hàng ngày, Hồ Lệ Quân cười nhẹ.

Hai người một trước một sau xuống lầu, Giản Phàm rất tự nhiên chạy ra quầy thanh toán, Hồ Lệ Quân đi trước một bước, ra cửa vốn định bắt taxi, có điều nhìn cảnh phố đêm đèn màu

lấp lánh, sau đó lại là phố đi bộ, sắp Tết Dương, đường phố trang trí đẹp mắt, bất giác muốn đi bộ ngắm nhìn phố xá một lúc.

Đang suy nghĩ thì phía sau Giản Phàm gọi "chị Hồ, chị Hồ", Hồ Lệ Quân không dừng lại đi vài bước, hướng về phố đi bộ, Giản Phàm bắt kịp cười: "Chị thật biết dưỡng sinh, ăn cơm xong đi bộ, có lợi cho sức khỏe."

"Vậy chúng ta cùng đi." Hồ Lệ Quân thuận miệng nói, hai người bọn họ trừ công tác ra thì không trò chuyện về đề tài khác nữa, đã thời gian dài như thế rồi, quan hệ lúng túng.

Có người nói cách tốt nhất phá hỏng tình hữu nghị nam nữ chính là lên giường, đúng là như thế, ít nhất Hồ Lệ Quân cảm giác hai người không cách nào quay về như trước được nữa. Giống như bây giờ, đã đi một đoạn dài rồi mà không ai nói gì!

Lúc này hơn 8 giờ tối, phố đi bộ Hưng Hoá đã trở nên náo nhiệt, đặc điểm nổi bật nhất ở nơi này là món ăn vặt lề đường, thường xuyên dùng làm nơi tổ chức lễ hội văn hóa giao lưu các nước. Lần trước lễ hội ẩm thực Hàn Quốc, Giản Phàm và Tương Dịch Giai tới đây hẹn hò, hôm nay tuy không có gì hoạt động gì đặc biệt, song đủ khiến du khách quên đường về, cơm rang cay, cá viên chiên, xâu thịt gà, bánh gạo kiểu Hàn ... khiến hai người ăn đã no vẫn có cảm giác thòm thèm.

Càng về khuya nơi này càng náo nhiệt, phố đi bộ Hưng Hóa luôn nổi tiếng vì lượng người đi chơi đêm, đặc biệt thích hợp cho các cặp đôi, vì thế không ít nam thanh nữ tú tay trong tay, vai kề vai hết sức thân mật.

Hồ Lệ Quân đi trong khung cảnh náo nhiệt mà bình dị đó, quay đầu sang nhìn chàng trai một cái, khóe miệng hơi nhếch lên, nhìn mặt đen giảm đi một phần thanh tú, thêm chút góc cạnh, vóc dáng cao ráo cân đối, cảm giác mỹ cảm điêu khắc, trái tim bỗng xao xuyến, đột nhiên dừng chân, giọng không lớn: "Giản Phàm, tôi có chuyện này muốn nói với cậu."

"Chị nói đi, với quan hệ của chúng ta, có gì mà phải rào đón như vậy?" Giản Phàm thuận miệng đáp.

Hồ Lệ Quân "ừ" khẽ một tiếng hơi cúi đầu, âm thanh thoát ra không khỏi đỏ mặt, bao lâu rồi không có điệu bộ nữ tính như thế, mình phản ứng thế này không phải quá rõ sao. Lén nhìn

một cái, tim đập nhanh hơn, tự nhiên nghĩ linh tinh, không phải cậu ấy cố ý sáng tạo cơ hội ở riêng bên nhau vậy chứ? Cậu ấy muốn làm gì? Đôi mắt như sao sáng, lại sâu như nước, không cần nói cũng đoán ra phần nào rồi, chỉ uống chút bia mà thấy má nóng ran, có sao chứ, dù sao giữa hai người đã vượt quá quan hệ đồng nghiệp rồi, một lần hay nhiều lần cũng vậy, đâu cần cố kỵ.

Tích tắc ấy bao trời buộc trong lòng như được vớt bỏ, người nhẹ bẫng, trái tim dịu ngọt, cảnh đêm như càng đẹp, cô không cần biết là lời đó là vô tình hay ái muội, cô càng muốn tin vào thứ sau.

“Chị Hồ, làm sao thế?” Giản Phàm đợi mãi không thấy Hồ Lệ Quân nói gì thì quay sang hỏi: “Chị định nói gì?”

“Cái gì?” Hồ Lệ Quân lạc giọng, trái tim đập bộp cái, thấy ánh mắt Giản Phàm trong veo, lời nói tự nhiên mới nhận ra này giờ mình tưởng tượng quá mức rồi, cô thậm chí đổ lỗi cho hôm nay uống hơi nhiều bia, tuy lúng túng may chưa quên điều định nói: “Ừm, sao cậu làm mọi thứ một mình vậy?”

Giản Phàm cười khở: “Chị định giảng giải nguyên tắc với tôi à?”

Chương 027: Ngủ cũng là hạnh phúc.

Hồ Lệ Quân rút cuộc không phải là thiếu nữ mới lớn, nhanh chóng che dấu cảm xúc, bình thường lại: “Nguyên tắc đặt ra là có lý của nó, cần tuân thủ, còn tôi hỏi là vì quan tâm tới cậu, chẳng lẽ cậu không thấy đi điều tra một mình, lỡ có vấn đề không ai giúp à?”

“Giúp gì chứ? Máy manh mối tôi theo đuổi đều rất mơ hồ, trước khi tìm ra cái gì đó, nói ra ai tin? Hơn nữa không chắc theo đuổi manh mối đó có kết quả, giả sử gọi đám Tiêu Thành Cương đi cùng, vừa tốn tiền bao ăn, chẳng giúp được gì. Đám đó gặp khó chút là cần nản lại nản, vừa làm người ta bực mình, có khi bản thân tôi nghe nhiều cũng nản chí.” Giản Phàm nhún vai: “Lấy ví dụ chuyện tôi đi qua các phân cục chụp ảnh, bản thân tôi chưa rõ sẽ tìm được cái gì, khi đó đi với chị, có khi chị cũng can tôi đừng làm việc vô nghĩa, đúng không?”

Lời này cũng có lý, Hồ Lệ Quân thở dài cảm thán: “Giản Phàm cậu đi quá nhanh rồi, mọi người không theo kịp cậu nữa.”

Giản Phàm hơi ngẩn ra, chưa bao giờ nghĩ chuyện này là vấn đề, trước kia luôn là y phải chạy đuổi theo người khác: “Chẳng lẽ chị muốn tôi chậm lại?”

“Không phải thế, tục ngữ có câu, muốn đi nhanh thì đi một mình, nhưng muốn đi xa thì phải đi cùng bạn bè. Giản Phàm, đừng đi một mình, người khác tuy kém hơn cậu, nhưng có lúc cậu cần tới họ.” Hồ Lệ Quân nhìn thẳng vào mắt Giản Phàm nói một câu.

Giản Phàm lúc này chỉ có thể gật đầu, chỉ cần là lời khuyên chân thành, y sẽ cân nhắc.

Hai người đi tới hết phố đi bộ, Hồ Lệ Quân bắt một chiếc taxi, báo địa chỉ đại đội một. Lên xe rồi, không ai nói gì, mỗi người theo đuổi ý nghĩ riêng, dần dần mí mắt Hồ Lệ Quân bắt đầu đánh nhau, dần dần ngủ thiếp đi.

Đến một ngã tư, tài xế vì tránh đợi đèn đỏ tăng tốc, sau đó rẽ hơi gấp, làm người Hồ Lệ Quân nghiêng đi, ngã vào vai Giản

Phàm, Giản Phàm biết cô rất mệt rồi, cũng không để ý, ngồi thẳng lên cho cô dựa vào.

Có điều, hẳn là vì đang say giấc nồng cảm giác hơi lạnh, Hồ Lệ Quân ôm lấy tay Giản Phàm, ôm chặt giữa ngực, Giản Phàm muốn rút tay lại cũng không được.

“Đi thêm vòng nữa.” Xe sắp tới nơi, Giản Phàm khẽ nói với tài xế, dáng vẻ ngủ say của Hồ Lệ Quân khiến người ta bất giác sinh ra ý nghĩ “Thì ra ngủ thôi cũng là loại hạnh phúc như thế”, đánh thức cô lúc này là tội ác.

Xe đi loanh quanh gần 20 phút nữa mới tới đại đội một, Giản Phàm khẽ gọi bên tai: “Chị Hồ, dậy đi thôi, tới nơi rồi.”

Hàng mi dài rung rung, tới khi Giản Phàm gọi tới lần thứ ba, Hồ Lệ Quân mới miễn cưỡng mở mắt ra, con người dùng tốc độ cực chậm mới lấy lại được tiêu cự, khuôn mặt có chút mờ mịt.

“Tới nơi rồi!” Giản Phàm nhìn dáng vẻ ấy có chút đau lòng, chưa ngủ được bao lâu mà đã biến thành như vậy rồi, làm cái nghề này, nhất là nhân viên thực địa, chỉ có một chữ: khổ.

Hồ Lệ Quân lúc này mới tỉnh lại “á” một tiếng, nhận ra mình ôm tay Giản Phàm, ngủ gật đã đành đi, trên vai Giản Phàm còn có vệt nước dãi ...

“... Người này nếu thực sự có điều che giấu, nhiều năm như vậy rồi, không dễ đối phó.”

Hồ Lệ Quân tay trái đặt ngang ngực, tay phải chống lên, cảm tỳ vào tay phải nhìn màn hình lâm bầm.

Giản Phàm cũng đang nhìn màn hình giám thị, bên cạnh bàn trống của phòng thẩm vấn, Kiều Tiểu Ba vừa bị đưa về ngồi cúi đầu, lúc thì run rẩy, lúc thì lại ngẩng đầu lên một cái thật nhanh, dáo dác nhìn trái phải, ánh mắt hoảng loạn, qua màn hình thấy rõ được yết hầu cuộn lên cuộn xuống, không biết nuốt nước bọt bao nhiêu lần, đứng cách hẳn không xa là Tiêu Thành Cương uy mãnh đứng đó lạnh lùng nhìn không nói không rằng.

Nhìn màn hình vài cái, Giản Phàm lén lút nhìn Hồ Lệ Quân, thấy mình rất oan, vừa mất thêm tiền taxi, vừa bị dùng làm gối ôm, bị người ta nhổ nước dãi đầy vai, ấy vậy mà sau đó về đại đội một Hồ Lệ Quân không thèm để ý tới mình nữa ... không nói với

mình nửa lời, cứ như mình làm gì nên tội vậy, yếu ớt gợi chuyện: “Chị Hồ, sao chị biết?”

“Nghĩ phạm phân ra nhiều loại, một loại là lộn chết không sợ nước sôi, biết tội mình quá nặng, kiên quyết chối bỏ, đối phó với loại này không có chứng cứ hoàn chỉnh vững chắc, không định không làm gì được. Loại thứ hai giống nặn kem đánh răng hết ấy, nếu không có nhân chứng và vật chứng, cũng nhất định không nói. Loại thứ ba là giả ngu giả ngốc, hỏi gì cũng nói, nhưng cơ bản là nói linh tinh. Giả Phạm, có phải cậu chê mình sống quá thoải mái không?” Hồ Lệ Quân đã tiến vào trạng thái công tác, quay lại trả lời Giả Phạm, nhưng ánh mắt không còn hòa nhã như trước, giọng nói có phần lạnh lùng công việc: “Tôi sợ nhất là đối phó với hai loại người, một loại là im như thóc không nói không rằng, một loại là vừa vào phòng thẩm vấn đã hoảng sợ, loại đó không phải vô tội thanh bạch, mà là đại trí giả ngu, dù loại nào thì chúng ta không dễ dàng cậy miệng được đâu.”

“Chị Hồ, còn chưa bắt đầu, sao chị đã đánh trống lui quân rồi?”

“Cậu chẳng có gì hết, không nhân chứng, không vật chứng, định lấy cái gì mà hỏi hấn? Tôi cảnh cáo một cậu, đừng ra tay bừa bãi, đừng tưởng tôi không biết đám người kia lấy khẩu cung ra sao, đang lúc mẫn cảm, còn xảy ra chuyện gì nữa là không ai gánh được trách nhiệm được đâu.” Hồ Lệ Quân nghiêm khắc nhắc.

“Ai muốn động thủ, tôi sẽ khiến hấn cam tâm tình nguyện nói ra.” Giả Phạm tự tin nói.

“Giả Phạm, tôi tán thưởng sự tự tin của cậu, nhưng đừng để sự tự tin đó biến thành tự cho mình là đúng. Đừng quá kiêu ngạo, làm cái gì cũng phải nghĩ toàn diện, không thể chỉ biết mình.” Hồ Lệ Quân nói mà không thèm nhìn Giả Phạm.

Nói một hồi không thấy đáp, đến khi quay đầu lại thì cửa mở, không biết Giả Phạm đã rón rén bỏ đi từ bao giờ, lại lần nữa dậm chân tức tối, thẳng nhóc đó có phải tối nay chuyên môn chọc giận mình không ...

Trong hành lang không dài, cửa phòng thẩm vấn khẽ mở ra một khe hẹp, Giản Phàm ra hiệu, ý tứ là bắt đầu.

Phòng thẩm vấn rất lạnh, hai vai Kiều Tiểu Ba run run, đó là vì có vài tiếng quát thình lình vang lên, có lẽ đã khơi lên ký ức từng trải qua ở phân cục, nên hơi lạnh truyền tới vai.

Âm thanh bên ngoài càng lúc càng lớn, trước tiên là có vài người đánh nhau, tiếng kêu, rồi có tiếng nổ lách tách, đó là tiếng máy phóng điện, hay còn gọi là dùi cui điện, tiếng gào thét thảm thiết, càng ngày càng to, cũng càng ngày càng rợn người. Kiều Tiểu Ba hơi nhắc mông khỏi ghế, cả người lẫn xe bỗng đứng bị đưa tới cái nơi không rõ tên này, xe bị giữ ở sân trước, còn mình bị ném vào cái phòng có hai lớp cửa sắt này đã hơn nửa tiếng rồi, không ai quản, bên cạnh chỉ có một tên cảnh sát đen xì vạm vỡ, cứ nhìn mình chăm chăm mà chẳng nói năng gì cả.

Càng không nói càng khiến Kiều Tiểu Ba bất an, mấy lần định lên tiếng hỏi, nhưng bị viên cảnh sát đó trừng mắt lại ngoan ngoãn ngồi xuống ghế nuốt hết lời muốn hỏi vào bụng.

Chờ đợi trong khi không hay biết gì là một loại dày vò tàn nhẫn, bên tai thì thoảng lại có tiếng đám đá huỳnh huých, không khác gì đám bao cát, rồi lại có tiếng chan chát, giống như đang tát người. Tiếng kêu đau đớn, tiếng rên rỉ và tiếng hai người luân phiên quát tháo, giống như đang tra hỏi ai đó cái gì. Ở trong hoàn cảnh như thế Kiều Tiểu Ba thấy người càng lúc càng lạnh, đây là tra tấn, hẳn đã trải qua rồi, mười mấy năm mà phương thức thẩm vấn của cảnh sát chẳng có gì thay đổi.

Chương 028: Khúc tàn chẳng thấy vui. (1)

Kiều Tiểu Ba đang hoang mang lo sợ đột nhiên âm thanh lớn lên, cái gì mà "mẹ nó, thích cứng đầu à, treo thừng chó này lên mấy tiếng, treo đến khi cha mẹ nó không nhận ra được thì thôi". Rồi lại có người quát "Đứng im, con mẹ nó muốn chết đấy à, có biết đây là đâu không, đội hình cảnh, dù mày làm bằng sắt cũng khiến mày nhũn như bún, con mẹ nó cứng đầu cứng cổ chỉ khổ vào thân".

Thế rồi có tiếng gào khóc vang xin, tiếng cửa đóng sầm lại làm mọi thứ ngưng bật, Kiều Tiểu Ba không ngồi yên được nữa, mông vừa nhôm dậy thì viên cảnh sát bên cạnh lạnh lùng nói: "Ngồi xuống, vội cái gì, chưa tới lượt mày đâu."

Ngữ khí không giống của nhân loại, mà giống như của máy móc, ngắn gọn chẳng có sắc thái biểu cảm nào, Kiều Tiểu Ba ngồi xuống, tim đập chân run ngập ngừng nói: "Đồng chí cảnh sát, có có phải các anh bắt nhầm người không, tôi, ý tôi nói là."

"À, bọn tao cũng hay bắt nhầm người lắm." Viên cảnh sát nhìn một lượt với thái độ khinh bỉ: "Vậy mày phải nghĩ xem, vì sao lại là bắt nhầm mày mà không bắt nhầm người khác."

"Tôi thực sự không làm gì hết mà." Kiều Tiểu Ba mặt mày đau khổ, lời nói hết sức thành khẩn đáng thương.

"Không làm cái gì sao?"

"Vâng, vâng, đúng thế ạ, tôi không làm gì hết." Kiều Tiểu Ba như thấy thời cơ xoay chuyển, rồi rít giải bày.

Ai ngờ cảnh sát kia trở giọng: "Những kẻ tới nơi này đều nói giống mày hết."

Miệng Kiều Tiểu Ba mở ra đóng vào, chỉ phát ra vài tiếng khọt khẹt gì đó. Thời xưa tú tài gặp binh tốt, có lý không nói nổi, bây giờ thành gặp phải cảnh sát, có lý cũng chịu chết. Đang nghĩ xem rốt cuộc mình gặp phải chuyện gì thì cửa bị mở ra một cách thô bạo, một cảnh sát nữa đi vào phát tay nói đưa tới phòng thẩm vấn.

Tiêu Thành Cương kéo Kiều Tiểu Ba đẩy đẩy ra ngoài, hai cảnh sát một trước một sau kẹp hẳn ở giữa, vừa đi qua một gian phòng thì Kiều Tiểu Ba giật bản mình. Nhìn qua ô trên cửa gian phòng gần đó có một người toàn thân máu me bị treo lủng lẳng, môi mấp máy mấy lời van xin, không dám nhìn nữa, hai tay nắm chặt lấy nhau mà không kiểm soát được cơn run rẩy.

“Lề mề quá, vào đi.” Cửa phòng thẩm vấn vừa mở ra, viên cảnh sát phía sau đẩy Kiều Tiểu Ba, sau đó cửa đóng sầm lại.

Trong gian phòng cách đó hai gian, Giản Phàm đang đứng dựa vào cửa ngăn cản Hồ Lệ Quân, Hồ Lệ Quân mặt bưng bưng phần nộ, cô đã nghe thấy tiếng tra tấn ở phòng bên, chỉ có điều loại chuyện này quen rồi, mà đây lại không phải đội trọng án, không tiện nói gì, nhưng vừa xong thấy Kiều Tiểu Ba bị Tiêu Thành Cương và Quách Nguyên đưa đi thì không thể khoanh tay ngồi nhìn nữa, chỉ mặt Giản Phàm quát: “Tránh ra, đội một phá án ra sao tôi không xen vào, nhưng người này không thể tùy tiện ra tay ... Xảy ra chuyện thì ai chịu trách nhiệm? Tránh!”

“Đừng, chị Hồ, đợi một phút được không?” Giản Phàm vẫn giữ lấy cửa.

“Tránh ra cho tôi.” Hồ Lệ Quân kéo một cái, Giản Phàm loạng choạng mấy bước, nhìn thấy tay cô đã đặt lên tay nắm cửa, Giản Phàm ôm lấy eo cô từ bên cạnh, tiếp đó người rất nhanh xoay một cái, lưng tiếp tục chặn cửa, lúc này không còn chú ý tới chuyện khác nữa rồi, Hồ Lệ Quân vung tay tát Giản Phàm, nhưng Giản Phàm đã để

phòng trước bắt lấy, đặt tay lên môi cô, "suyt" một tiếng.

“Buông tôi ra, đang ở đơn vị ..” Hồ Lệ Quân vùng vẫy, bị Giản Phàm ôm rất chặt, mặt đối mặt gần nhau trong gang tấc, phần bụng dán sát vào nhau, toàn thân cô nhũn ra, nếu ở trên giường làm thế này còn có thể tiếp nhận được, nhưng đây không phải chỗ, bên ngoài là đồng đội, nếu mọi người nhìn thấy không cần sống nữa rồi.

“Để hôm khác chúng ta làm cái đó, hôm nay làm chính sự ... Chị xem!” Giản Phàm cười cợt chả có chút nghiêm túc nào, buông Hồ Lệ Quân ra, mở cửa, nhìn một cái, Trương Kiệt đang cởi trói cho người bị treo trên trần nhà, không ngờ là Vương

Minh, còng tay tháo ra, hai tên đó cười gian, rón rén đi vào phòng giám thị.

Hồ Lệ Quân há mồm hiểu ra, diễn kịch lừa người.

Đi vào phòng, Vương Minh vội vàng đổ nước rửa mặt, rửa một lúc nhìn vào gương, quay sang Trương Kiệt quát: “Ê, bôi cái gì lên mặt tôi thế, sao không rửa được.”

“Ha ha ha, một nửa là tương cà chua, một nửa là thuốc đỏ, Vương Minh, nếu anh mà đóng giả thi thể thế nào cũng có tiềm năng đoạt Oscar đấy.” Trương Kiệt ngồi xuống ghế sô pha cười vui vẻ lắm.

“Cách này có hiệu quả không thế?” Vương Minh biết là thuốc đỏ cũng không cố kỳ cho rách da nữa thứ này sẽ dần phai đi thôi, chỉ là không tin tưởng lắm: “Bây giờ nghi phạm có ăn đòn thật cũng chưa chắc đã hé răng, huống hồ là dọa nạt ... A, chị Hồ, chị cũng tới à?”

“Hỏi cậu ta đi.” Hồ Lệ Quân mặt vẫn ửng đỏ, như còn chưa nguôi giận, chỉ Giản Phàm.

“Trương Kiệt, đi, tới lượt anh thể hiện rồi, hãy phát huy hết ưu điểm mặt dày mày dạn, ngang ngược vô lý, dây dưa lằng nhằng của mình, nói cho hắn ù đầu váng óc không biết phương hướng nữa thì thôi.” Giản Phàm chỉ huy.

“Được, xem tôi đây.” Trương Kiệt vỗ ngực một cái, uy phong rời phòng thẩm vấn.

Hồ Lệ Quân dở khóc dở cười: “Giản Phàm, các cậu bày trò mà không nói với tôi, còn không mau nói ra, tiếp theo tính làm cái gì?”

“Hì hì, cần phải có người khách quan để xác nhận xem họ diễn thật không chứ, đến chị cũng tin thì lừa được Kiều Tiểu Ba rồi.” Giản Phàm cười hì hì, tên Kiều Tiểu Ba đó không đơn giản, đừng để tưởng lừa được người ta, rốt cuộc mình mới bị lừa.

Vương Minh tiếp lời: “Phương án chính là giả hiện trường tra tấn, người vừa la hét là Trương Kiệt đấy, chắc là kinh nghiệm bị vợ đánh rồi, diễn rất thật ... Này Giản Phàm, tôi không nợ nần gì cậu đâu nhé, lần này treo tôi lên như vậy, tính sao đây?”

“Mai tôi và bác Giang chiêu đãi mọi người một bữa được chưa? Lại chẳng phải treo thật, vài phút thôi mà.” Giản Phàm

bất lực, đám này có cơ hội là tổng tiền y nấu ăn.

“Vài phút cũng là nợ, nhớ giữ lời.” Vương Minh xoa xoa tay, từ khi Giản Phàm đi, chuyện cơm nước kém hẳn, người trong đội không ít lần oán trách Tần Cao Phong: “Nhưng mà cách này thực sự là lừa được hẳn à? Cậu ít làm việc này, không biết bọn tội phạm giờ rắn mặt lắm.”

“Bước đầu thôi, với tên này sẽ có tác dụng, hỏi anh nhé, nỗi sợ hãi nào là lớn nhất?” Giản Phàm đặt câu hỏi.

“Chết chứ còn gì.” Vương Minh đáp không do dự.

“Đúng mà cũng không hoàn toàn đúng, chờ chết mới là đáng sợ nhất.” Giản Phàm lúc lắc ngón trỏ: “Nói thế này nhé, tôi đã từng đọc tâm sự của một tử tù, hẳn vốn là kẻ không sợ chết, cũng xác định mình sớm muộn cũng không thoát được tội này, nhưng đêm trước khi hành hình, hẳn lại sợ tới không kiểm soát được cả đái ỉa nữa ... Kiều Tiểu Ba hiện giờ vẫn còn mơ hồ không biết mình phạm vào tội gì, càng không biết chúng ta sẽ đối phó với hắn ra sao, càng hoang mang càng sợ, càng sợ thì càng loạn. Chúng ta đã kích phòng tuyến tâm lý của hắn từng chút một trước, đợi khi hắn mềm yếu nhất thì một chiêu giành chiến thắng.”

Hồ Lệ Quân nhìn màn hình, Trương Kiệt mặt còn chỗ bầm tím, chỗ dán băng, chẳng có tí trang trọng nghiêm túc nào, bên cạnh là Quách Nguyên cũng mặt mày sứt xẹo thương tích, trông cả hai hết sức buồn cười, như là trò đùa, Hồ Lệ Quân chỉ Trương Kiệt thiếu lòng tin nghiêm trọng: “Băng vào cậu ta ấy à?”

“Đúng rồi, Trương Kiệt có thể khiến đội trưởng Lục tức tới lôi cả mẹ anh ta ra chửi cơ mà, để anh ta nói linh tinh một hồi, thế nào cũng khiến Kiều Tiểu Ba giận tới quên cả mẹ mình là ai.” Giản Phàm cười rất khả ố.

“Cái này tôi tin, tên Trương Kiệt này cởi áo cảnh sát ra là có thể đi làm lưu manh vô lại.” Vương Minh cho Trương Kiệt một lời đánh giá rất cao.

Chương 029: Khúc tàn chẳng thấy vui.(2)

Trong phòng thẩm vấn, thẩm vấn rút cuộc cũng chính thức bắt đầu.

“Họ tên?”

“Kiều Tiểu Ba.”

“Giới tính.”

“Nam.”

“Dân tộc?”

“Hán.”

“Số chứng minh thư.”

“14052199.”

Hỏi vài câu, Kiều Tiểu Ba ngoan ngoãn trả lời, vô cùng phối hợp, chủ thẩm Trương Kiệt giả vờ giả vịt viết số CMT giao Tiêu Thành Cương: “Đi, tra tận gốc hần, xem có tiền án giết người cưỡng bức hay có mua bán vũ khí ma túy gì không? Thằng chó này mặt khả nghi lắm.”

“Vâng!” Tiêu Thành Cương hết sức nghiêm túc nhận lấy đi ra ngoài.

Kiều Tiểu Ba nghe mà hết hồn, nhìn hai vị chủ thẩm càng sợ hơn, một người bị thương ở má trái, một người bị thương ở má phải, dán băng dính thuốc chằng chịt, ở vị trí của hần chẳng thấy thấy có chút buồn cười nào, chỉ thấy sợ. Lòng còn không khỏi hoài nghi, vết thương này có khi là cố ý, để mình không nhận ra đặc trưng diện mạo.

Quách Nguyên bị thương má trái thấy Kiều Tiểu Ba lấm lét nhìn mình, vỗ bàn đánh sầm: “Nhìn cái gì đấy, thành thật vào.”

Trương Kiệt bị thương má phải càng ác hơn, Kiều Tiểu Ba vừa bị giật mình lại vỗ bàn thêm cái nữa: “Biết anh em tao vì sao bị thương không? Xử hai thằng đào phạm, bằng vào mày, còn kém lắm.”

Vị bên trái tiếp tục vỗ bàn: “Đối đầu với cảnh sát không có kết quả tốt đâu, thành thật khai báo còn có đường sống.”

Tiếng rầm bên này vừa dứt thì vị kia lại vỗ cái nữa: “Muốn làm kẻ địch với nhân dân à, chỉ có một con đường chết thôi.”

Rầm cái nữa, không phải là vỗ bàn mà là mở cửa, Tiêu Thành Cương quay lại, đứng bên cạnh Kiều Tiểu Ba, thế là không chỉ có đằng trước, sau lưng càng rờn rợn, như vất kẻ lúc nào cũng có thể bị người ta đâm một dao vậy.

Trải qua nhiều cuộc thẩm vấn rồi, Kiều Tiểu Ba cứ ngây ra, không hiểu mấy người đó làm cái gì, càng không hiểu vì sao mình vào đây.

Trong phòng chỉ im ắng một chút, Trương Kiệt lại bắt đầu vỗ bàn quát: “Thành thật khai báo, vì sao lại vào đây?”

“Á .. Tôi, tôi làm sao mà biết được?” Kiều Tiểu Ba líu lưỡi, câu này sao lại hỏi mình chứ, chính họ bắt mình mà.

“Không biết vì sao mà lại vào đây, mày cho rằng đây là chỗ để chơi à? Nói mau, đường Ngũ Nhất liên tục xảy ra ba vụ cưỡng hiếp, có phải do mày gây ra không?”

“Tôi, tôi ..” Kiều Tiểu Ba hoang mang tột độ, sao đột nhiên lại dính vào chuyện này.

“Không phải không phải.” Quách Nguyên xua tay cắt ngang lời Kiều Tiểu Ba, phủ định lời của Trương Kiệt: “Không thể nào là hấn được, nhìn đi, hai mắt vô thần, mặt trắng không râu, vai rụt lưng còng, cho dù có muốn cưỡng gian thì cũng làm gì có công năng ấy, đúng không? Thằng này nhìn đuối lắm.”

“Hả, tôi, tôi ... Vâng, tôi đuối, tôi đuối lắm ... đúng là tôi không có công năng đấy.” Kiều Tiểu Ba nghiêng răng thừa nhận, không có công năng còn hơn là bị gán tội cưỡng bức, thời buổi này chuyện đảo lộn trắng đen nhiều lắm, đừng để biến thành dê thế mạng cho đám cảnh sát không phá được án.

Nhưng Trương Kiệt không chịu buông tha, chụp cho cái mũ lớn hơn: “Mày đừng nghĩ mày không có công năng ấy là thoát được nhé, mày trốn trong ngõ tối ở đường Ngũ Nhất rình rập nạn nhân, hai vụ cưỡng bức không thành xảy ra án mạng. Bọn tao hoài nghi là do tên biến thái không có công năng sinh lý bình thường gây ra, điều kiện của mày vừa vặn phù hợp.”

Kiều Tiểu Ba tức tới bụng co lại, có loại cảnh sát vô lý như thế à? Đáp án là có, không chỉ một, tên còn lại thêm dầu thêm mỡ:

“Mày đừng tưởng làm bộ dạng thành thật là qua mặt được người khác, không có chứng cứ sẽ không tìm mày đâu. Nói, rốt cuộc có phải do mày không? Mày giết bao nhiêu người? Giấu xác ở đâu?”

“Giấu xác?” Kiều Tiểu Ba hoàn toàn choáng váng rồi, chỉ vài câu mà cứ đái chụp lên đầu liên tục, bên tai nghe quát tháo vỗ bàn liên hồi, chẳng nhớ là mình đã trả lời gì nữa.

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, Kiều Tiểu Ba từ tội cưỡng hiếp không thành chuyển sang giết người, từ giết người lại thành buôn bán ma túy, từ buôn ma túy lại dính vào mua súng bất hợp pháp, tóm lại là thối hoắc rồi, đủ dựa cột vài lần. Toàn là trọng án, tội nào cũng chết người, mấy lần muốn đứng dậy đều bị Tiêu Thành Cương ấn xuống.

Một tiếng trôi qua, hai tên cảnh sát càng hăng hái, tội mới hết rồi, quay lại mấy tội cũ, cứ như sợ người ta tội quá nhẹ vậy, Kiều Tiểu Ba phát hoảng, cứ lần nào định phủ nhận lại có tiếng bóp tay răng rắc phía sau, nhớ lại cảnh ngộ của người trước mình, cưỡng ép mình không nói, mà không nói thì hai tên kia lại lấn tới.

“Làm sáng!” Hồ Lệ Quân nhìn Giản Phàm và Vương Minh cười rũ rượi cứ như xem hài kịch thì quát một tiếng, hai tên trong màn hình đâu có phải thẩm vấn. Đúng là chuyện nghiêm túc tới mấy giao vào tay Giản Phàm cũng biến chất biến vị, không chịu làm cái gì cho đảng hoàng, thi thoảng không rõ có phải vì vui đùa mà cố ý bày trò không: “Giản Phàm, bảo bọn họ dừng lại đi, cứ thế này thì tới trời sáng cũng chẳng xong.”

“Đừng đừng chị Hồ, sắp rồi, sắp rồi.” Giản Phàm vội đứng dậy định kéo tay Hồ Lệ Quân đang định rời đi.

“Cái gì sắp?” Hồ Lệ Quân lườm một cái, rụt tay lại.

“Chị không thấy à, phòng thẩm vấn không có lò sưởi, hẳn bị lạnh cả tiếng rồi, lại thêm bị tra hỏi thời gian dài, bây giờ sợ hãi mới là thật đấy. Vì sao, vì mấy lần phản nộ đứng dậy bị Tiêu Thành Cương ấn xuống, nếu là bị mấy lần thẩm vấn trước đó làm ám ảnh tâm lý thật, lúc này đã sợ hãi khóc mếu oan ức tới nhũn người rồi chứ không phải là nổi giận. Giận tức là sợ thật rồi, vì hẳn là cảnh sát, biết mình phạm tội gì ... Cứ kích thích hẳn tới cực

điểm rồi hăng hỏi.

“Khi nào mới gọi là cực điểm.” Hồ Lệ Quân thấy mình bị kích thích cực điểm mới đúng.

“Sắp rồi, sắp rồi, chị cứ bình tĩnh ngồi xem.” Giản Phàm nịnh bợ mời Hồ Lệ Quân ngồi xuống.

Có tiếng gõ cửa phòng thăm vấn, Tiêu Thành Cương ra mở cửa lấy một cái hộp vào đặt lên bàn, Quách Nguyên đẩy tới trước mặt Kiều Tiểu Ba: “Xem thứ trong này, nhận ra không?”

Trương Kiệt nói thêm đầy vẻ đe dọa: “Cầm lên, nhìn cho kỹ, có nhận ra hay không là vấn đề lớn đấy.”

Kiều Tiểu Ba lúc này bị làm cho loạn óc rồi, hồ đồ nghe theo cầm ví tiền trong hộp lên, bên trong có vài cái thẻ, một cái hộp sắt tinh xảo đựng thuốc lá Trung hoa, nhìn kỹ lắc đầu: “Không nhận ra.”

“Nói dối, thứ trong xe của mày mà mày không nhận ra à?” Quách Nguyên trừng mắt.

“Anh cảnh sát, anh muốn vu oan cho tôi, tôi nhận, dù sao nhưng tôi không làm gì.” Kiều Tiểu Ba tái mặt, ý thức được điều gì liền cuống lên.

“A, nói tóm lại là mày thừa nhận đã làm nhé.” Trương Kiệt chỉ tay.

“Tôi không nói thế.”

“Mày đừng chối, vì tiền, hộp sắt đều có vân tay của mày, mày không chối được đâu, đó là vật chứng vụ án cưỡng bức không thành nên giết người 1112. Mày không nhận thì cũng không dễ chối đâu.” Trương Kiệt cười gian, thủ đoạn hay dùng để chỉnh người ta của đội trọng án.

“Anh, anh ... Tôi.” Kiều Tiểu Ba không ngờ bị sập bẫy, tức thì đứng bật dậy quát: “Các người quá đáng lắm rồi đấy, làm cảnh sát cũng không thể bản thủ như vậy.”

Cuối cùng không che dấu được nữa, mèo con bị kích thích thành sói già nhe nanh rồi.

“Ngồi xuống, thành thật chút.” Tiêu Thành Cương ấn vai hấn, không ngờ bị Kiều Tiểu Ba huých vai cho một cái, lão đảo lúi lại.

Chương 030: Khúc tàn chẳng thấy vui.(3)

Trương Kiệt là tên nóng tính, cũng không cần vờ vịt nổi khùng, đứng bật dậy quát: “A, thằng này lão, phản rồi, dám tấn công cảnh sát, còng lại.”

Tiêu Thành Cương rút còng xông lên, Kiều Tiểu Ba múa tay loạn xạ, vừa bị khống chế là rùng người xuống, lăn lộn trên mặt đất ăn vạ: “Cảnh sát đánh người, cảnh sát đánh người, đánh chết người ta rồi.”

Ba người kia nhìn nhau, không ngờ tên này còn vô lại hơn trong tưởng tượng vài phần, ai còn nghĩ hấn nhút nhát đáng thương thì mù mắt rồi.

Hồ Lệ Quân rốt cuộc không nhịn được mở cửa đi ra, Giản Phàm đuổi theo giữ cô lại, "suyt" một tiếng, nói nhỏ: “Chị cho tôi mấy phút.”

Nói xong đẩy cửa đi vào phòng thẩm vấn, để Hồ Lệ Quân ở ngoài.

Tình hình chỉ vài phút mà đã đảo lộn, Kiều Tiểu Ba lăn lộn trên mặt đất, gào thét không ngừng, ba người kia vô kế khả thi, Giản Phàm bước tới ngồi xuống hứng thú nhìn Kiều Tiểu Ba diễn trò như đang xem xiếc khỉ, cười hỏi: “Kiều Tiểu Ba, nhận ra tôi không? Anh trêu đùa cảnh sát mười mấy năm, chúng tôi trêu anh có vài tiếng mà đã không chịu nổi à?”

Lời này lập tức hiệu quả, Kiều Tiểu Ba trong tích tắc đã không la hét nữa, bò dậy, nhìn mấy lần, lại là một vị mặt mày xước xát dán băng dính chằng chịt nữa, lắc đầu không nhận ra: “Anh là ai, tôi không nhận ra, đừng bẫy tôi, làm như tôi chưa làm cảnh sát ấy, lấy mấy thứ kia mà đòi định tội tôi à, trẻ con quá.”

Giản Phàm cười ha hả: “Xem đi, tôi nói thế nào nhỉ tài xế Kiều không hồ đồ một chút nào đâu, bằng vào mấy trò của các anh căn bản không dọa được người ta. Đứng lên nào, đứng lên, xem anh kia, bắn hết rồi ...”

Mấy vị kia đóng vai ác, Giản Phàm tất nhiên đóng vai thiện, hết sức ân cần phủ bụi, hai tay dìu Kiều Tiểu Ba mặt đầy hồ

ngồi xuống, cười nói rõ: “Chúng ta từng gặp nhau, anh đúng là quý nhân hay quên, ở công ty taxi Đại Hằng, có hai cảnh sát từng tới gặp anh ...”

“A, là anh.” Kiều Tiểu Ba cả kinh chỉ Giản Phàm.

“Đúng, là tôi đấy.” Giản Phàm ghé mông ngồi lên bàn thẩm vấn vui vẻ nhìn Kiều Tiểu Ba quần áo nhăn nhúm, tóc tai bụi bặm, giờ không rứt rè gì nữa, mặt toàn vẻ bất bình phần nộ, giờ có thể xảy ra bất kỳ chuyện gì, chứ không thể bình tĩnh lại nữa rồi.

Quả nhiên lửa giận của Kiều Tiểu Ba cực lớn, rống lên: “Các người không phá được án nên tới chửi tôi chứ gì?”

“Ài, sao lại nói thế, anh giúp tôi, tôi giúp anh, tài xế Kiều, giờ anh là bách tính bình dân, lịch sử lại chẳng sạch sẽ gì, anh hẳn là biết hậu quả chứ? Dù anh không có tội, hành hạ anh vài buổi không thành vấn đề, hà tất gì phải thế? Anh thật là biết trêu cảnh sát, lừa người ta mười mấy năm. Tôi kể cho anh một câu chuyện cười, anh đừng coi là thật ... Ví như cái xe taxi của anh ở sân, chúng tôi coi là công cụ gây án, tịch thu, như thế sẽ thế nào nhỉ? Chà chà, trước tiên là anh mất cần câu cơm rồi, bằng vào số vân tay vừa rồi, chúng tôi xin lệnh tạm giam điều tra, rồi thẩm vấn anh vài tháng như mười mấy năm trước, sau đó thả anh ra thì người chẳng ra người, quý chẳng ra quý phải không?” Giản Phàm cười rất tươi, như bạn bè kể chuyện cười cho nhau nghe.

Không lên tiếng, xem ra đã biết ý đồ rồi, biết có nổi nóng hay ăn vạ cũng vô nghĩa nên yên tĩnh lại, Kiều Tiểu Ba im lặng, giờ ngay cả biện bạch cũng không nốt.

“Người ta nói gì nhỉ, tam thập nhi lập, tứ thập bất hoặc, anh sắp tới tuổi bất hoặc rồi, anh không tự nghĩ xem lời khai của anh gây ra rắc rối cỡ nào à?” Giản Phàm tặc lưỡi luyến tiếc: “Cột cửa có đèn, phòng trực ban có đèn, một cái xe moto bất ngờ từ trong đi ra, là cảnh sát lại không có tí cảnh giác nào, không cả nhìn thử một cái à, nói là không thấy mà qua được sao? Có phải nhìn rõ quá nên không muốn nói không?”

Vừa rồi một phen diễn trò, giờ lại còn vờ vịt sợ hãi nữa thì quá ngu ngốc, thế nên chỉ còn cách chọi cứng tới cùng thôi.

Giản Phàm vẫn tự nói một mình: “Ôi, mười mấy năm rồi chưa kết thúc, anh không thấy phiền à? Biết vì sao chúng tôi tìm anh không, vì hôm qua cái tên tài xế lái xe năm xưa bị đội trọng án bắt bị thương, đã khai một phần tình tiết vụ án, anh làm ở công ty xe taxi, chẳng là có thói quen nghe kênh quảng bá chứ nhỉ? Cái vụ buôn lậu cổ vật ấy, chắc anh biết hả ? Chính là bọn đã ăn trộm năm xưa, ngày quét sạch mẽ lưới không xa, anh dù gì cũng từng làm cảnh sát vài ngày, muốn theo chân chúng chứ?”

Nói một nửa ánh mắt Kiều Tiểu Ba đã đảo trái phải, cơ mặt co giật.

Giản Phàm quay đầu sang bên, như chẳng nhìn thấy: “Tài xế Kiều, anh hồ đồ quá, sao lại đi nói là nghi phạm mặc áo mưa đi ra chứ, thế thì thành vẽ rắn thêm chân mất rồi. À phải rồi, anh đưa áo mưa cho nghi phạm chứ gì, đồng mưu đúng không?”

“Không, không , không ... Tôi không đồng mưu với chúng.” Kiều Tiểu Ba như bị điện giật, vụ án này nghiêm trọng ra sao, hẳn rõ hơn ai hết.

“Đúng là đồng mưu rồi.” Quách Nguyên tặc lưỡi vờ ghi chép vào vở.

“Anh mở cửa thả cho nghi phạm đi, tội này không nhẹ hơn giết người là bao đâu, có biết mấy món cổ vật kia giá trị thế nào không? Một món là hơn 200 vạn Euro, tức là hơn 2000 vạn tệ, dù tòng phạm cũng đủ phán tử hình hoãn thi hành rồi.” Giản Phàm nghiêm mặt nói.

“Không, không phải đâu, tôi không phải đồng mưu, khi đó tôi không có mặt ở hiện trường, các anh đừng vu ...” Kiều Tiểu Ba vừa mới phân bua liền kinh hoàng bịt chặt miệng, biết mình lỡ lời rồi.

Quá muộn, đã quá muộn, mấy tên cảnh sát xấu xa trong phòng mừng ra mặt, nhìn nhau cười gian, Hồ Lệ Quân đã quay về phòng giám sát cũng không nhịn được cười, nụ cười sáng lạn, xem ra câu "trời sinh ra ta ắt sẽ dùng" là có lý, chỉ cần dùng người vào đúng chỗ, thế nào cũng phát huy tác dụng.

Giản Phàm vỗ tay bôm bốp: “Tài xế Kiều, nói đi thôi, đã nói ra rồi thì trút hết cho thoải mái, bớt một tảng đá trong lòng, sống

cho nhẹ nhõm, xem anh thấp thỏm bao năm già đi nhanh quá ... Khi đó anh không ở hiện trường thì ở đâu?”

Kiều Tiểu Ba môi giật giật nói không ra, sắc mặt vài phần đau khổ, giống như bị người ta khơi lại vết thương cũ, trong phòng thăm vắng lặng ngắt như tờ. Lúc này Giản Phàm mới có cơ hội nhìn kỹ Kiều Tiểu Ba lại run bần bật, mặc cái áo jacket, áo dính vết dầu nhớt, giày da đã không bóng nữa nhìn rõ vết hằn, không có gì khác với tài xế bình thường chạy taxi kiếm sống qua bữa ngoài kia. Bức ảnh trên hồ sơ là chàng trai trẻ non nớt khá xinh trai, giờ thì da mặt nhão, mắt có bọng, hai bên miệng có nếp nhăn, già hơn tuổi thật rất nhiều.

Đây là một thái độ với cuộc sống mà ra, Giản Phàm liên tưởng tới bản thân trước kia, phần nào giống với hắn. Không quen biết, không có chỗ dựa, một mình kiếm sống trong thành phố lớn này, bị chèn ép ở tầng cấp thấp nhất, chịu đủ thứ bất công ảm ức. Lúc nào cũng lo kiếm cái ăn cái mặc, tiêu hao mọi chí khí, gặp phải người giàu hơn mình, hung ác hơn mình, từng có cái thái độ nhút nhát bảo sao nghe vậy như hắn. Hôm nay phải dồn ép một người như thế, trong lòng cũng có chút áy náy.

Từ khi nhận ra mình chẳng những không ngốc, không thua kém người còn vượt xa xung quanh, tự tin bành trướng mạnh mẽ, nhưng hình như liêm sỉ và tình thương thì ngày càng ít.

Chương 031: Khúc tàn chẳng thấy vui. (4)

Trong phòng im phăng phắc, nghe thấy tiếng "ùng ục" của máy đun nước, Giản Phàm cầm cốc giấy ra hiệu, Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương hiểu ý lui ra, chỉ còn lại Quách Nguyên đảm nhận vai trò thư ký, nhiều năm rồi hẳn không phải làm cái việc này nữa, nhưng hôm nay hẳn sẵn lòng, hồi hộp đợi kỳ tích. Là tiền bối là đàn anh lâu năm, tuy ngoài miệng hẳn không tỏ ra phục Giản Phàm, nhưng trong lòng phải thừa nhận, đây là thằng nhóc đặc biệt.

"Anh Kiều." Giản Phàm lấy nước đặt vào tay Kiều Tiểu Ba, thành khẩn nói: "Tôi rất hiểu trong lòng cất giữ bí mật là gánh nặng tâm lý lớn thế nào, còn anh, mười bốn năm bị triệu tập thẩm vấn vô số lần, cái gánh nặng ấy càng lúc càng lớn phải không, khiến anh ăn không ngon ngủ không yên đúng không ... Tôi tin anh, bằng vào thân phận của cảnh sát trẻ nhiệt huyết mười mấy năm trước, vẫn còn đầy hoài bão, anh không tới mức làm cái chuyện đồng lõa với tội phạm, tôi tin anh có nguyên tắc. Vì sao không giúp chúng tôi, để chúng tôi sớm ngày phá án, để anh sớm ngày giải thoát, sống một cách nhẹ nhõm. Chúng tôi đã biết rồi, anh hiểu mình phải khai ra là chuyện sớm muộn, sao lại để bản thân bị động như thế?"

Hai tháng nhận vụ án này, Giản Phàm xem xét vụ án dưới vô số góc độ, đánh giá tỉ mỉ từng nghi vấn khúc mắc dù nhỏ nhất, vì thế y tự tin vào lời mình nói. Huống hồ biểu hiện thất thường của Kiều Tiểu Ba đã xác nhận toàn bộ suy đoán của y, ánh mắt như tro tàn kia cho thấy thời khắc hẳn phải nói ra không còn xa, thế nên không thúc ép thêm, chỉ kiên nhẫn chờ đợi, đồng thời nói vài lần đồng tình cổ vũ.

"Ài, thôi vậy, rốt cuộc cũng tới một ngày như vậy, không tránh được." Rất lâu sau Kiều Tiểu Ba thở dài nói một câu không đầu không cuối, ngửa mặt lên trời thở dài, toàn thân thả lỏng giống như quyết định tự giải thoát cho bản thân chỉ còn đợi châm chước từ ngữ.

Lại thêm lúc nữa Kiều Tiểu Ba giọng đều đều đầy hồi tưởng: “Khi ấy tôi thực sự không có mặt ở hiện trường, nếu như có mặt, có lẽ đoán chừng tôi cũng đã biến mất không còn tung tích như Tăng Quốc Vĩ rồi.”

“Hôm đó là ngày 21 tháng 8, dựa theo bố trí của phân cục, tôi trực ban từ trưa tới 8 giờ sáng ngày hôm sau. Kỳ thực gọi là trực ban cũng chỉ là cho có mà thôi, trừ khi có hành động đặc thù gì, thông thường chẳng có ai tới, mà có ai dám vào đồn công an mà trộm đồ chứ? Vì thế tôi làm việc được một năm, dần lơ là ... Ngày hôm đó sau khi tan ca, chừng hơn 7 giờ một chút thì tôi bỏ phòng trực ban đi ăn tối, ra ngoài cửa thì vừa vặn gặp Bùi Hướng Đông, cũng chính là quản kho, anh ta cũng chưa ăn cơm, tôi nói vừa vặn hai chúng ta cùng đi, anh ta nói hôm nay trong kho có vật chứng quan trọng, không dám tự tiện ra ngoài, nhờ tôi mang cơm về cho, tôi đồng ý rồi đi một mình.”

“Tôi có cái tật xấu là mỗi bữa phải uống vài ly rượu, bình thường buổi tối mùa hè quán xá nhiều lắm, nhưng vì hôm đó trời mưa to, không ai bày quán cả, tôi phải đi tới bệnh viện nhi đồng cách đó khá xa mới tìm được quán ăn, tên là quán Tụ Phúc, ông chủ béo lắm, tên Tụ Phúc, mọi người có thể tra.”

“Đi đường mất hai mươi phút, uống một mình thấy cũng chán, bảo ông chủ gói ghém hai phần cơm canh, chuẩn bị về cùng Bùi Hướng Đông ăn. Khi đi tôi nhớ rất rõ, vừa vặn kết thúc chương trình dự báo thời tiết.”

Đây là những lời có chuẩn bị trước, từ thời gian, địa điểm, nhân vật đều rất rõ ràng, khó có thể giả được, đoán chừng hẳn cũng sợ một ngày bị phát hiện nên chuẩn bị trước câu trả lời, Quách Nguyên ghi chép nhanh, thi thoảng hỏi vài câu xác nhận chi tiết. Kiều Tiểu Ba nói chuyện quên cả cốc nước trong tay, cốc nghiêng đi đổ ra ngoài không ít, nước chảy vào chân mới giật mình.

Giản Phàm đưa tay ra định lấy cái cốc: “Để tôi lấy nước cho anh.”

“Không cần đâu.” Kiều Tiểu Ba xua tay: “Quay trở về phân cục, sắp tới cổng thì tôi nhìn thấy có người đang mở cổng chính, cổng mở ra thấy có người lái chiếc moto ba bánh Trường Giang

750 của phân cục, khi đó tôi không nghĩ nhiều, dù sao bình thường nếu không có trực ban, người phân cục tự mình mở cửa ra vào. Cái xe moto đó sắp bị đào thải rồi, cả phân cục chỉ còn một cái, may nhờ khoa trưởng Tăng khéo tay, sửa được cái thứ đồ cổ ấy nên mới còn, bình thường cũng chỉ có ông ấy dám lái, nếu không gặp sự cố là chịu chết. Tôi nghĩ là khoa trưởng Tăng có việc gấp, đi rất vội vàng, cửa vừa mở là phóng đi rất nhanh, cách xa nên tôi không nhìn rõ ... Có điều sau đó tôi nghĩ lại thì thấy lo, phòng trực ban không có ai, nếu để lãnh đạo biết thế nào cũng bị phê bình, nghĩ tới đó tôi chạy nhanh tới gọi ‘tối nay có chuyện gì mà khoa trưởng Tăng đi ra ngoài một mình thế’ ...”

“Đây là điểm máu chốt, kể chi tiết chút.” Quách Nguyên vội vàng lên tiếng, tay run lên vì hồi hộp, án có phá được không là ở chỗ này.

“Khi đó mưa rất to, không ai để ý tới tôi, người đang đóng cửa kia xoay lưng lại với tôi, tôi còn nghĩ là do mưa to không nghe rõ, lại chạy nhanh hơn, khi tới gần đột nhiên sau lưng có đèn xe chiếu vào, tôi hết hồn, nghĩ là có xe mất phanh, vội né sang bên. Nhưng dù thế thì người kia cũng không quay đầu, tôi lấy làm lạ ... Tiếp đó xe phanh lại, tôi uống vài ly rượu, hơi nóng người, chỉ người lái xe chửi mắng ... Sau đó nhũn người, bị ai đó đá một phát sau lưng. Tôi chưa kịp quay đầu, cửa xe mở ra, có người nhảy xuống ấn đầu tôi, hai hoặc ba người, có kẻ bịt mồm tôi ... Chắc là thuốc mê, tôi vùng vẫy một lúc rồi bất tỉnh nhân sự ...”

Dừng lại ở đó, mặt Kiều Tiểu Ba có chút xấu hổ, là một cảnh sát bị người ta hồ đồ bị người ta làm bất tỉnh, đúng là khó coi.

“Tiếp tục đi ..” Quách Nguyên ra hiệu, nếu lời khai này là đúng thì Kiều Tiểu Ba cũng là người bị hại, nhưng dù hoài nghi với khẩu cung thì đây cũng không phải lúc truy hỏi.

“Khi tôi tỉnh lại thì nhận ra mình ở một nơi

không rõ, trời vẫn mưa, đầu óc nặng trĩu, nhìn kỹ thì là nơi xử lý nước bẩn của Đại Cương, từ xa có thể nhìn thấy nhà máy rất cao, nơi này cách phân cục tới mười km, tôi bị bọn chúng vút bên đường. Vừa mới tỉnh lại, tôi nhớ chuyện vừa rồi, sợ tới toàn thân đổ mồ hôi lạnh, cũng không biết là đắc tội với ai mà bị người ta chửi như vậy. Ý nghĩ đầu tiên khi đó là mau mau quay

về, đừng để xảy ra chuyện gì, nếu không thì phiền. Vừa mới đứng dậy thì chạm vào thứ trong lòng, không biết là cái gì, vừa cởi áo ra xem thì giật mình ..." Kiều Tiểu Ba chỉ kể lại thôi mà toàn thân bất giác cũng run một cái.

Không cần nghe tiếng, nhìn vẻ mặt đó là biết chuyện trọng đại, không chỉ Quách Nguyên ngẩng đầu lên, người nhìn qua màn hình cũng nắm chặt tay.

Không ngờ Giản Phàm thản nhiên nói: "Tiền chứ gì?"

"Sao, sao anh biết." Kiều Tiểu Ba loạng choạng lùi lại như thấy ma, chuyện đó hắn chưa từng nói với ai, chỉ mình hắn biết mà thôi, tất nhiên là trừ những kẻ kia.

"Tôi đoán thôi." Giản Phàm phẩy tay, coi như chuyện không đáng kể.

Kiều Tiểu Ba há mồm không nói nữa, cả Quách Nguyên cũng nhìn Giản Phàm, tên này đáng sợ hơn ma, chuyện như thế mà cũng đoán được à.

Chương 032: Khúc tàn chẳng thấy vui. (5)

“Đây chính là chỗ cao minh của mấy kẻ gây án, bọn chúng lấy một phần tiền trộm trong Phân cục Tấn Nguyên nhét vào lòng anh, khi đó chỉ có 2 loại kết quả xảy ra. Thứ nhất, anh thấy tiền nổi lòng tham, giấu đi, như thế thì chuyện xảy ra sẽ không ai biết. Thứ hai, anh không động lòng, thế thì mất súng, mất tiền, mất văn vật, anh sẽ là manh mối trọng yếu nhất, theo thông lệ tra án, anh cũng là nghi phạm trọng yếu nhất. Bất kể là loại tình huống nào thì anh cũng giúp nghi phạm tranh thủ được thời gian quý giá để bỏ trốn, hiệu quả hơn giết anh nhiều ...” Giản Phàm mỉm cười giải thích sơ qua: “Tất nhiên là không phải do tôi đoán, làm sao mà đoán được chuyện này chứ, đã nói với anh rồi, tên lái xe hôm đó đã bị bắt, cho nên chúng tôi đã nắm được một phần vụ án, không ai tin lời hoang đường của anh.”

Kiều Tiểu Ba vẫn nhìn Giản Phàm trừng trừng, lúc này hẳn đã tin kẻ gây án năm xưa đã bị sa lưới.

Ở phòng giám sát, Hồ Lệ Quân tất nhiên biết chẳng có nghi phạm nào sa lưới hết, chính vì thế mà càng thán phục Giản Phàm, lần này thì đánh gục hoàn toàn phòng tuyết của Kiều Tiểu Ba rồi.

Trương Kiệt vẫn còn kinh khiếp lắm bầm: “Mẹ nó, giờ tôi hoài nghi Giản Phàm là kẻ gây án, tên này quá quỷ quái rồi.”

Kiều Tiểu Ba uống một ngụm nước, tiêu hóa chấn kinh mà chàng cảnh sát trước mắt đem tới, sự tự tin của y giống như nắm cả càn khôn trong tay không ai có thể nghi ngờ, do dự chút hạ quyết tâm thừa nhận: “Đúng, là tiền, 4 cọc tiền, những 2 vạn ... Khi đó tiền lương của tôi mới có hơn 400 một chút, sao mà không nổi lòng tham cho được, ba bốn năm tiền lương chứ ít gì, thế là đầu óc vánh vất, chẳng còn nhớ gì nữa. Tôi phân biệt phương hướng rồi chạy nhanh về nhà, nhà tôi ở phía bắc Đại Nguyên, cách nhà máy xử lý nước bẩn rất xa, không biết chạy bao lâu mới về tới nhà, không dám đánh thức ai, tôi nhét tiền

vào khe ở nóc nhà, thay cảnh phục rồi chạy về đơn vị ... Tới đơn vị mới phát hiện là sắp 6 giờ sáng ngày hôm sau.”

Quách Nguyên ngắt lời ở đây: “Vậy kẻ gây án làm sao mở được cửa phân cục?”

“Chìa khóa được treo ở tường phòng trực ban, bình thường nếu người trực ban không có mặt, người phân cục đều biết tự lấy chìa khóa mở cửa, khi tôi về thì phát hiện chìa khóa vẫn tra ở ổ khóa, tôi vội vàng thu về, rồi vào giường ở phòng trực ban ngủ. Nhưng không ngủ được, cảm thấy chuyện xảy ra rất có vấn đề, chỉ là trong phân cục rất yên tĩnh, hình như không có chuyện gì xảy ra, tới 8 giờ giao ban, tôi vờ như không có chuyện gì về nhà, nhưng chưa tới nhà đã bị cách ly. Cứ thế, cách ly một cái những nửa năm, khi ra mới biết mình bị tội lơ là chức vụ khai trừ, Bùi Hướng Đông thì tự sát ... Ôi, chớp mắt cái đã mười mấy năm.” Kiều Tiểu Ba thở phào, trút bỏ được gánh nặng, nhưng lại sinh lo lắng vì điều mình sắp đối diện.

“Vì sao khi đó lại không kể với tổ chuyên án?” Quách Nguyên truy hỏi.

“Tôi cũng là cảnh sát, tôi biết tiền ở trong tay tôi, tôi có nói gì cũng chết, dù ai cũng biết tôi vô tội, nhưng nếu không tìm ra thủ phạm, tội sẽ đổ hết lên đầu tôi, tôi dám nói à? Cũng may mà tôi không nói, nếu không chết còn nhanh hơn Bùi Hướng Đông ... Đám người tổ chuyên án đó đâu phải là điều tra phá án, chúng tra tấn người ta thì có, treo nổi lên đầu, còng khuỷu tay treo lên, đổ nước nóng vào quần, đèn công suất cao chiếu vào mắt không cho ngủ, ha ha ha, cảnh sát chúng ta trị người chúng ta, còn bản thủ hơn trong tù ..” Kiều Tiểu Ba cười bi sảng.

“Chặc chặc chặc!” Giản Phàm tặc lưỡi vài cái nhắc nhở, bọn họ đang ghi hình.

Kiều Tiểu Ba hiểu ý, lắc đầu thăm thiết: “Coi như tôi chưa nói.”

“Bây tổ chuyên án trước kia đều làm thế sao?” Giản Phàm chán nản hỏi, cái nghề này đôi khi càng hiểu rõ lại càng thất vọng.

“Không, cởi cảnh phục ra rồi, tôi thành bách tính bình dân, bách tính có cách sống của bách tính, thêm một chuyện không

bằng bớt một chuyện, hướng hồ tôi chẳng sạch sẽ, thế là giả ngây giả ngốc, mấy tổ chuyên án sau này không để ý tới tôi, cứ coi tôi là kẻ ngốc.”

“Biết là bị xử phạt còn nói ra sao?” Quách Nguyên không như Giản Phàm, chẳng mấy đồng cảm.

“Tôi làm cảnh sát, tôi biết chứ, đây chẳng phải tội nặng, tôi đã chỉ tù một hai năm thôi, tôi sợ là bị người ta chỉnh cho sống chết không rõ, tội lỗi đổ lên đầu, giống như Khoa trưởng Tăng ấy ... Nhưng giờ không sao, nếu mọi người đã bắt được nghi phạm, thế thì tốt, miễn cho miệng của tôi nói ra không rõ ràng chẳng ai tin. Ài, thôi đi, bao nhiêu năm qua như vậy, so với Lão Bui bị chết, giờ tôi có vợ có con, hạnh phúc hơn nhiều. Chuyện này giấu trong lòng mãi, không chịu nổi, người anh em cùng uống rượu hồ đồ chết như thế, tôi có cảm giác như mình hại người ta ... Anh cảnh sát này nói đúng, sống mà bất an cả đời thì nghĩa lý gì.”

“Tài xế Kiều.” Giản Phàm nói chuyện rất khách khí: “Nên anh nói chuyện tự tin như vậy, tôi nghĩ hẳn là anh giữ lại chút bằng chứng nào đó hỗ trợ cho lời mình? Bất kể là cái gì, chúng tôi cũng cần, để thuận tiện kết án, cũng là giúp cho chính anh.”

“Cám ơn, có chút bằng chứng, là phong bì tiền, tiền đã tiêu nhưng phong bì vẫn còn, dù sao có người nhét vào lòng tôi, tôi sợ có chuyện gì đó, khi ấy có miệng không cãi được, là phong bì thư giấy dai, có dấu phân cục, mỗi túi nhét bốn cọc tiền, tiền tôi trả, tội tôi nhận.” Kiều Tiểu Ba nói câu này chứng tỏ hẳn rất thông minh, lúc này quanh có không tác dụng gì, không bằng sáng khoái khai nhận.

“À, tiền chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Giản Phàm phẩy tay bỏ qua vấn đề đó: “Tội này không nặng, tôi nghĩ chuyện làm anh dằn vặt nhiều năm, vậy thì ký ức vẫn rõ lắm, tôi cần anh miêu tả lại đặc trưng, tướng mạo của nghi phạm, để giúp chúng tôi mau chóng bắt sạch chúng, anh sẽ không từ chối chứ?”

“Đương nhiên, à phải rồi, có thứ tôi nhớ rõ rất, cái người đóng cửa mà tôi gọi, khi đèn xe ô tô phía sau bật sáng, mặc dù người kia không quay đầu lại, nhưng tôi nhìn thấy nửa bên mặt. Hẳn không mặc áo mưa, chỗ thái dương gần tai có cái nốt ruồi, màu

đen, cỡ hạt đỗ ... Còn lại thì tôi không nói rõ được đâu.” Kiều Tiểu Ba lắc đầu bất đắc dĩ.

“Anh Kiều, tôi đã biết là chỗ anh sẽ có manh mối có giá trị mà, mong anh thông cảm, hôm nay tôi phải rèn sắt khi còn nóng, phác họa nghi phạm, còn có khả năng phải tạm giữ anh nữa.” Giản Phàm nói như có chút xấu hổ với nghi phạm.

“Tôi hiểu mà, chưa kết án thì tôi ở trong này sẽ an toàn hơn.” Kiều Tiểu Ba không chỉ thông minh mà nghĩ thoáng, là người nắm được buông được.

Đáng tiếc, người này không gặp sự cố sẽ là cảnh sát không tệ, Giản Phàm cố tình trò chuyện thật thoải mái, tạo không khí hòa hoãn, để kiếm có hội hỏi vấn đề quan trọng nhất, thấy Kiều Tiểu Ba đã rất phối hợp, cười nói: “Ha ha , thế thì tốt ... À phải, anh Kiều này, còn có vấn đề nhỏ nữa, khi lần đầu tôi và đồng nghiệp của tôi tới gặp anh, sao anh biết chúng tôi tới vì chuyện Phân cục Tấn Nguyên? Tôi không nói lý do gặp anh qua điện thoại.”

“À, do phó cục trưởng Tiêu nói.” Kiều Tiểu Ba nói rất tự nhiên, không coi đó là chuyện nghiêm trọng.

Giản Phàm run tay, vẫn tỏ ra bình thường: “Phó cục trưởng Tiêu nào ấy nhỉ?”

Chương 033: Khúc tàn chẳng thấy vui. (6)

“Tiêu Minh Vũ ấy, à, chính là phó phân cục trưởng ở Phân cục Tấn Nguyên, hiện giờ là phó cục trưởng cục công an thành phố rồi. Trong số lãnh đạo, cũng không phải không có người tốt, ít nhất có phó cục trưởng Tiêu rất tốt, khi tôi bị khai trừ, anh ấy tới tìm tôi vài lần, khuyên tôi nghĩ thoáng, làm lại cuộc đời. Ài, tôi chẳng ra sao, toàn gây họa ... Mấy năm trước phó cục trưởng Tiêu còn bảo tôi làm lái xe cho anh ấy, nhưng sau tôi nghĩ, với thân phận của tôi, chẳng phải làm mất mặt lãnh đạo à, nên tôi không đi, đi lái xe taxi, giấy phép khi đó không làm được còn do phó cục trưởng Tiêu đánh tiếng giúp.” Kiều Tiểu Ba xấu hổ kể lại.

Giản Phàm "ồ" một tiếng ra chiều đã hiểu, đưa mắt đề ý Quách Nguyên, có vẻ hẳn tiếp nhận lời giải thích này mà không nghi ngờ gì, thậm chí làm lạ, bề ngoài vẫn hỏi: “Tôi không biết anh là thân thích với phó cục trưởng Tiêu đấy.”

“Không phải vậy đâu, kỳ thực khi tôi mới vào phân cục là do phó cục trưởng Tiêu nhận, anh ấy là người niệm tình cũ, mỗi lần có tổ chuyên án được lập, đều khai thông tư tưởng cho tôi, sợ tôi nghĩ quẩn .. Giờ nhớ tới lãnh đạo cũ quan tâm như thế, tôi lại hổ thẹn.”

Một hỏi một đáp giống như hai người tán gẫu chuyện thường nhật, theo như điều Kiều Tiểu Ba nói thì Tiêu Minh Viễn đúng là lãnh đạo tốt quan tâm tới cấp dưới, hơn nữa hẳn sáng khoái như thế cũng là nhờ có lãnh đạo quan tâm.

Kiều Tiểu Ba càng nói càng cảm khái, lần đầu có vẻ khó mở miệng: “Tôi có đề đề xuất yêu cầu không?”

“Chỉ cần tôi làm được.” Giản Phàm gật đầu đồng ý.

“Tôi biết anh làm được, ai làm người ấy chịu, nhắm vào tôi là được, đừng giữ xe tôi, tôi hơn 30 mới cưới vợ, con vừa học tiểu học, hai mẹ con cô ấy theo tôi chẳng ngày nào an nhàn. mua xe cũng phải đi vay, nợ chưa trả hết, đó là tài sản giá trị nhất trong nhà, tôi ngồi tù vài năm không sao, nhưng mẹ con cô ấy ... Tôi có

chuẩn bị cho ngày này rồi, chỉ không yên tâm ..." Nói xong câu khiến người ta chua xót ấy, mắt Kiều Tiểu Ba cũng đỏ hoe.

"Có lời gì muốn nói, tôi sẽ chuyển lời dùm, yên tâm, tôi đích thân đưa xe về."

"Cám ơn, cám ơn." Kiều Tiểu Ba nước mắt giàn dụa, chẳng mấy chốc che mờ hai mắt, chấp tay liên hồi, gạt nước mắt nói bảo với cô ấy, nếu tôi đi quá lâu, đừng đợi, tìm nam nhân khác làm lại, tôi không trách cô ấy ... Tìm người nào tốt chút, đừng kém cõi như tôi, con tôi còn nhỏ, đừng nói với nó, nếu không nó không ngẩng đầu lên được."

Giản Phàm im lặng, chuyện thế này chẳng biết an ủi ra sao nữa, bất giác khiến y nhớ lại Đồng Hải Bình trong vụ án lừa gạt cướp của trước kia, cúi đầu rời khỏi phòng thẩm vấn, để lại sau lưng là tiếng khóc nức nở như đâm vào tim, vụ án có cơ xoay chuyển, nhưng chẳng đem lại chút vui vẻ nào.

"Giản Phàm." Hồ Lệ Quân không biết từ khi nào tới bên cạnh Giản Phàm, vỗ vai y nói nhẹ: "Chuyện còn lại cậu không cần lo nữa, Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương đi trả xe và lấy chứng cứ, tôi bảo Vương Minh đi mời Sở Tĩnh Viện rồi, cậu nghỉ đi."

"Ừm, kiếm cho Kiều Tiểu Ba cái áo ấm." Giản Phàm nhớ ra, chiếc jacket mà hắn mặc quá mỏng manh.

Hồ Lệ Quân thoáng ngập ngừng: "Tôi nhớ rồi, Giản Phàm ..."

Giản Phàm cản ngang lời Hồ Lệ Quân: "Đừng, chị Hồ, đừng bảo tôi thấy nhiều sẽ quen, tôi mãi mãi không quen được đâu."

Nói rồi bỏ đi về cuối hành lang.

Hồ Lệ Quân không yên tâm chạy theo, gọi.

Cậu đi đâu thế?"

"Tôi nấu cơm." Giản Phàm không quay đầu lại, tới thẳng nhà ăn đã tối om, 2 giờ sáng rồi, vẫn còn tiếp tục, mọi người đều đói, có lẽ chỉ có làm cơm, Giản Phàm mới thấy mình vẫn là mình, không thay đổi gì.

Nhưng đúng là thay đổi rồi, Hồ Lệ Quân cũng thấy Giản Phàm thay đổi rất nhiều.

Sáng sớm, ở trong cái mùa ngay ngắn đêm dài này, sáng sớm của mùa đông vẫn cứ đen xì xì, gió bắc lạnh căm rít gào thổi qua mặt đường mờ sương trắng, dù nhìn phía trước hay quay đầu

cũng chỉ thấy sự tiêu điều lạnh lẽo. Một chiếc xe cảnh sát như bóng ma rời khỏi ngõ ở đường Ngũ Nhất, đi trên đường phố gần như không có người đi lại, sáng sớm cũng chẳng khác gì đêm đen, đèn đường vẫn, không khác gì đi đêm.

Trong xe là mấy thành viên tổ chuyên án, người lái xe là Tiêu Thành Cương, ghế phụ là Hồ Lệ Quân, Giản Phàm và Trương Kiệt ngồi ở ghế sau, tiếp sau đó là Kiều Tiểu Ba trong lồng giam.

Lúc này bọn họ tới trại tạm giam, cách thời gian đưa Kiều Tiểu Ba tới đại đội một đã 30 tiếng, không có thêm chuyện bất ngờ nào nữa. Kiều Tiểu Ba vô cùng phối hợp, theo lời khai của hắn, Sở Tịch Viện đã phác họa ra bức ảnh đầu tiên của nghi phạm, hơn nữa từ nhà hắn có được phong thư lưu giữ 14 năm, Thời Kế Hồng nhìn một cái là nhận ra.

Vụ án từ đó tiến thêm một bước, sự thật càng kịch tính hơn suy đoán, qua hai tháng công tác mặc dù tổ chuyên án thu được không ít hiệu quả, nhưng vẫn có chút hoài nghi vào giả thiết gây án của Giản Phàm, theo lời khai của Kiều Tiểu Ba, khi đó có 3 người khống chế hắn, thêm vào tên lấy trộm, vậy là có 4 người.

Một ngày hai đêm, trong thời gian tranh thủ từng giây từng phút đó, kẻ đầu tên Giản Phàm lại suốt ngày ở trong nhà ăn cùng bác Giang, chuẩn bị cơm nước cho thành viên thẩm vấn, cùng thở ngán than dài. Tổng cộng làm 4 bữa cơm chính, 2 bữa phụ, lần nào cũng do y đích thân mang cơm vào phòng thẩm vấn cho Kiều Tiểu Ba, được đồng nghiệp trước khách khí như vậy, Kiều Tiểu Ba lau giọt nước mắt không sao tìm được.

Cảm động, đôi khi rất đơn giản, một bát cơm ấm bụng, một câu nói ấm lòng thôi.

Xe lặng lẽ đi không ai nói gì, đường Ngũ Nhất, đường Trường Phong cho tới trại tạm giam nằm ở ngoại ô phía bắc thành phố. Trên đường đi Giản Phàm nhiều lần quay đầu, nương theo ánh sáng mờ mờ nhìn Kiều Tiểu Ba, rất trấn định, không sợ hãi cũng không bi thương, càng không giống nghi phạm khác hoang mang về tương lai, có sự an tĩnh giống như đang về nhà, ngồi im như tượng.

Dáng vẻ đó ít nhất làm Giản Phàm đỡ áy náy phần nào, lòng tự an ủi như vậy.

Đường đi khá xa, dù không tắc đường cũng mất nửa tiếng mới nhìn thấy cổng trại tạm giam, xe trực tiếp đi thẳng vào trong sân, Trương Kiệt thường xuyên đem nghi phạm tới đây, rất quen thuộc rồi nên chạy đi làm thủ tục, Giản Phàm mở cửa gọi một tiếng, Kiều Tiểu Ba ôm chiếc áo mùa đông lom khom đi xuống.

“Anh Kiều, anh cứ yên tâm đi, tôi đã qua nói chuyện với vợ anh rồi, chị ấy không trách anh, dù sao là sai lầm trong quá khứ, chị ấy nhân, sẽ cùng con đợi anh về.” Giản Phàm lần đầu tiên làm chuyện này, lòng không thoải mái lắm.

“Cám ơn, ngày tôi ra, nếu cậu không chê, tôi xin được mời cậu tới nhà làm khách. À phải rồi, tôi còn chưa biết tên cậu là gì.” Kiều Tiểu Ba cố gắng tỏ ra nhẹ nhõm, để chàng cảnh sát trẻ này phải lo lắng cho mình như thế, cảm động lại ái ngại.

“Tôi tên Giản Phàm, Giản trong đơn giản, Phàm trong bình phàm.”

“Giản Phàm!? ... Tên hay lắm, con người sống đơn giản một chút tốt hơn, xem cả đời tôi sống nực cười thế nào, nửa đầu làm cảnh sát bắt nghi phạm, nửa sau làm nghi phạm bị cảnh sát bắt, sớm biết thế này, trước kia đã chẳng ...” Kiều Tiểu Ba lắc đầu cười chua chát.

Chương 034: Ân cũ, sinh khí mới. (1)

“Kiều Tiểu Ba.” Hồ Lệ Quân thấy Trương Kiệt đã làm xong thủ tục đi về phía họ, vỗ vỗ vai Kiều Tiểu Ba, cổ vũ: “yên tâm, vợ anh có chuyện gì, chúng tôi sẽ giúp, vì biểu hiện lần này của anh, tôi vẫn coi anh là đồng đội cũ, hôm nay đi sớm quá, nếu không dì Thời và chú Nghiêm còn định tới tiễn anh một đoạn.”

Kiều Tiểu Ba ríu rít cảm ơn, lần đầu cảm thấy bộ cảnh phục từng khoác lên người cũng có giá trị, Trương Kiệt tới nơi, do thăm vấn rất thuận lợi nên cũng học theo Giản Phàm, vô cùng khách khí, bắt tay an ủi: “Người anh em, không nói mấy câu giả dối nữa, vào đó rồi chờ để họ biết anh là cảnh sát, nếu không là thảm đấy. Thứ hai, anh không phải loại người làm được kẻ ác, chịu đựng mấy thằng cầm đầu chút, vài trận đòn là qua thôi, tôi đánh tiếng với quản giáo rồi. Người ta hỏi phạm tội gì vào đó, cứ nói càng nặng càng tốt, ra vẻ mập mờ một chút, thế chúng mới sợ, giết người cướp của cũng được, đánh cảnh sát càng tốt, trước kia làm cảnh sát, chắc biết vài vụ án hử, kể cho chúng nghe, mồm mép anh khá mà ... Thế thôi, có cơ hội chúng tôi tới thăm ...”

Tiền chân cho tới tận cửa khu nhà giam, Kiều Tiểu Ba mỗi bước chân lại run một cái, cửa sắt đóng sầm lại, hoàn toàn cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

“Ê Trương Kiệt, nghi phạm này quan lớn cỡ nào thế, sao không đeo còng, vi phạm quy định đấy nhé!” Một quản giáo đi qua nhìn thấy, nhận ra Trương Kiệt thuận miệng nói một câu.

“Cút cút cút.” Trương Kiệt đuổi như đuổi ruồi: “Nhìn lại bản thân anh đi, suốt ngày lăm lăm cái dùi cui, đi chặn dê hay đuổi lợn thế, chúng tôi chấp pháp văn minh, nghi phạm thì sao nào? Người ta có tính giác ngộ, không thấy người ta tự đi vào à?”

“Xì, đợi ngày nào đó cậu bị vào đây, tôi cho biết mặt.” Quản giáo dứ dùi cui cười mắng.

Thế là kết thúc được một việc, bốn người lên xe thì trời cũng hửng sáng, ba mươi tiếng thăm vấn luân phiên nghỉ ngơi,

không thấy mệt, Hồ Lệ Quân và Trương Kiệt qua nhà Kiều Tiểu Ba. Vị cựu cảnh sát sống chẳng ra sao, gia cảnh bần hàn, vợ khóc hết nước mắt và con gái học tiểu học, giờ mất đi trụ cột gia đình, sợ càng khó sống, trò chuyện nửa ngày, hiểu được sao Giản Phàm lại khổ sở như vậy.

Xe đi được một quãng, Hồ Lệ Quân là người từng trải nhất, lên tiếng phá vỡ không khí trầm lắng trong đội: “Lần đầu tiên tôi áp giải nghi phạm mà không dùng còng, lần đầu tiên nghi phạm lại coi cảnh sát như thân bằng hảo hữu, lại còn cảm ơn liên tục ... Càng là lần đầu tiên thẩm vấn không cần lao tâm khổ tứ, thuận lợi như vậy. Trương Kiệt, cậu nói xem có phải thế không?”

Trương Kiệt hiểu ý Hồ Lệ Quân muốn dụ Giản Phàm nói chuyện, tỏ ra hết sức kinh ngạc: “Đúng đấy, giờ nói ra thì lý giải được, Kiều Tiểu Ba cũng là không may mắn, nếu không gặp chuyện kia, có lẽ thành cảnh sát tốt ... Nói thật nghĩ vỡ đầu không thể nghi tới hần, tên này cũng lợi hại, nhưng mà không bằng Giản Phàm, từ bây giờ thần tượng của tôi là phó tổ trưởng Giản.”

“Không đúng rồi.” Tiêu Thành Cương buồn chán xen mồm: “Hai ngày trước anh còn bảo là thần tượng Trần Quán Hi cơ mà.”

Nói ra một cái tiếng cười truyền khắp xe, Giản Phàm cũng không nhịn được, Trương Kiệt cũng không coi đó là xấu hổ, cười lớn chửi nhau với Tiêu Thành Cương vài câu rồi quay sang Giản Phàm: “Bước tiếp theo chúng ta phải làm thế nào đây, chẳng lẽ dựa vào hình phác họa để bắt người.”

“Hỏi chị Hồ.” Giản Phàm hát đầu về ghé trước.

“Chiều nay họp cùng đội trưởng Lục, báo cáo đại khái tình hình vụ án với anh ấy rồi quyết.” Hồ Lệ Quân trả lời.

Trương Kiệt có ý nghĩ khác: “Tâm tư đội trưởng Lục e rằng tạm thời không ở chuyện này đâu, vụ án buôn lậu cổ vật giá trị mấy ngàn vạn, giá trị ăn đứt vụ án của chúng ta, người ta có đưa hấu rồi còn tiếc gì hạt dưa.”

Giản Phàm không bình luận, e đây là suy đoán chính xác nhất.

Đã là 28 tháng 12 rồi, lịch trực ban Tết Dương đã được từ máy fax của chi đội truyền tới các đại đội, đội trọng án. Kỳ thực với cái nghề cảnh sát mà nói, kỳ nghỉ chỉ là danh nghĩa vậy thôi, khi người khác càng thả lỏng thì cảnh sát càng khẩn trương, biết làm sao, cứ tới cuối năm là tỉ lệ trộm cướp lừa gạt lại tăng vọt. Dễ hiểu thôi, đến tội phạm cũng phải tranh thủ kiếm thêm để có cái Tết tươm tất mà.

Trong văn phòng lớn của tổ chuyên án, nhân viên tản mác cuối cùng tụ tập vào một chỗ, Lương Vũ Vân dùng máy tính gửi hình scan của nghi phạm gửi tới công an điều tra toàn tỉnh, thông báo hiệp trợ điều tra sẽ nhanh chóng có người này. Quách Nguyên chỉnh lý xong khẩu cung gốc là người tới văn phòng cuối cùng, Trương Kiệt ngồi ngáp chờ đợi, Thời Kế Hồng và Nghiêm Thế Kiệt tán gẫu như người không liên quan, Hồ Lê Quân thì đang sửa soạn lại cái bảng xoay yêu thích của cô, hình vẽ của Sở Tĩnh Viện đã thành nghi phạm số một trên tám bảng.

Vụ án đã mở sang trang mới, lúc này không phải hoài nghi gì nữa, nếu không mọi người cũng chẳng cao hứng như thế, mười câu nói thì tám câu là suy đoán thân phận của người này. Quách Nguyên tới nơi ngạc nhiên nhìn quanh: “Giản Phàm đâu rồi? Chưa mời à?”

“Mời rồi, hôm nay sẽ có cuộc họp phân tích vụ án lần cuối trong năm. Chị Hồ này, nói trước nhé, Tết Dương thế nào cũng phải cho tôi nghỉ hai ngày, để chơi với con trai, không nó quên mất cha nó trông thế nào.” Trương Kiệt làm mặt đau khổ.

Tiêu Thành Cương khó ưa xen vào: “Muốn ở nhà với vợ thì nói đi, đừng kiếm cớ ... Anh nói câu đấy định ức hiếp đám độc thân bọn này à, chả lẽ độc thân thì phải trực ban à?”

Đám ngày không sao hòa hợp được, cứ ở cùng một chỗ là gấu ó nhau, mọi người đang cười thì Giản Phàm đi vào: “Mọi người cười gì đấy?”

“A, Oa ca về rồi, đang tìm anh đấy, Trương Kiệt nói không trực ban, muốn về bế con, em nói anh ta sợ vợ, anh ta không phục.” Tiêu Thành Cương đi hớt lẻo.

“Này, này, nghiêm túc chút đi ... Trương Kiệt, anh đã vợ mấy năm, chuyện cần làm đã làm chán chê rồi, còn cần bồi tiếp gì

nữa, giống như tôi và Thành Cương đang yêu đương mới là cần nghỉ, muốn bé con chú gì, bé con tới mà trực ban, không ai cấm.” Giản Phàm nói một câu nhẹ nhàng giải quyết vấn đề của Trương Kiệt, Trương Kiệt đang định cãi vài câu thì Giản Phàm đã đi vào chỗ ngồi, dùng đốt ngón tay gõ vài tiếng kêu gọi mọi người chú ý, đi thẳng vào chủ đề: “Giờ thì mọi người đều đã thấy suy luận đại khái cùng phác họa rồi, tôi phân phối nhiệm vụ, chúng ta mau chóng kết án, trước Tết Dương thì chịu rồi, nhưng đừng để kéo dài Tết Xuân còn chưa xong thì khó chịu lắm ... Hiện giờ nghi phạm lớn nhất là kẻ này.”

Chính giữa bảng xoay là nghi phạm mới nhất, ở gần khước mắt trái có một cái nốt ruồi rõ ràng, đặc điểm này rất đặc trưng trời, vô cùng dễ nhận, Giản Phàm không cố vũ tinh thần mà hát nước lạnh: “... Người này là nghi phạm mới nhất của chúng ta, thế nhưng đừng chỉ biết nhìn vào hấn, thử tưởng tượng mà xem, mười bốn năm qua quốc gia cải cách mở cửa, nơi nào chẳng thương hải tang điền, dựa vào cái nốt ruồi tìm người khác nào mò kim đáy biển, tìm được rồi thì chi phí chấp pháp cũng không phải đội ta tiếp nhận được, mọi người chớ mừng vội.”

Chương 035: Ân cũ, sinh khí mới. (2)

Mọi người đã quen việc Giản Phàm hát nước lạnh, thế nên chẳng ai thèm để ý, dù sao cũng chẳng cần nghĩ nhiều, nghĩ cũng không bằng đầu óc quý quái của tên đó, khó khăn thì y gánh, chả tới phần họ, họ hành động là được.

Giản Phàm quả nhiên nói tiếp: “Còn về Kiều Tiểu Ba, mặc dù thấy tiền nổi lòng tham, nhưng kỳ thực là người bị hại, vô ý mà thành bị người đứng sau lợi dụng. Toàn bộ lời khai cũng chỉ xác nhận được suy đoán ban đầu của chúng ta là thủ phạm hoạt động có tổ chức, gây án hai đầu, nghi phạm chắc chắn nhất là Tiết Kiến Đình thì đã chết ... Tôi tin từ bây giờ độ khó sẽ tăng gấp bội, giống như đi thi vậy, 30 điểm tới hợp cách rất dễ, nhưng hợp cách tới ưu tú rất khó, không biết mọi người đi học đã được điểm tuyệt đối chưa, tôi đi học bao năm như thế chưa bao giờ được điểm tuyệt đối, hợp cách không ít, không hợp cách càng nhiều ...

Đem độ khó biến thành một câu nói đùa, khiến mọi người đều cười rất đồng cảm, Hồ Lệ Quân khe khẽ lắc đầu song cũng cười. Cô có thể đoán ra, với loại tính cách quá khác biệt của Giản Phàm, học tập trong môi trường như sản xuất dây chuyền, khác biệt sẽ bị coi là sản phẩm lỗi, cho nên tới tận bây giờ mới thể hiện được hào quang chói lóa của mình.

“Có điều lần này tôi muốn được điểm tuyệt đối.” Giản Phàm tuyên bố chắc nịch, không quay về vụ án ngày mà tiếp tục: “Có người nói với tôi, cuộc sống tuy không thể hoàn mỹ, nhưng đừng để có quá nhiều tiếc nuối, tôi đã có quá nhiều tiếc nuối rồi, nên tôi không muốn nghề nghiệp này đưa vào danh sách đó. Khó thì chắc chắn là khó, nhưng chúng ta không làm một mình, nên tôi không thấy có gì khó, nhớ lại khi bắt đầu, chúng ta không có gì cả, đầu tiên là do Trương Kiệt sinh linh cảm, nghĩ tới gây án lưu động trên xe, chú Nghiêm và dì Thời càng không nói, có hai người già, như hai bảo bối, thậm chí Trịnh Thành Thắng và manh mối thứ hai chính là nhờ chú dì ấy, Quách

Nguyên và Tiêu Thành Cương không dẫn đội xuất kích, làm sao tìm thấy súng ... Câu này nên nói thế nào đây, chị Hồ, công lao là của quần chúng, không liên quan tới lãnh đạo, càng không liên quan tới lãnh đạo hờ như chúng ta, ha ha ha.”

Một câu nói tựa sai tựa đúng làm mọi người đều vui vẻ, lại là tràng cười nữa, đem ngưng tụ tập thể đặt vào vị trí đầu tiên, chưa nói trình độ thế nào, lòng dạ đã đủ khiến Hồ Lệ Quân thấy không kém lãnh đạo nào cả.

“Một tháng tiếp theo tôi chuẩn bị chia làm ba giai đoạn, đầu tiên là 10 ngày, giảng lưới, dùng toàn bộ nhân thủ có thể dùng, với manh mối hiện giờ mở rộng phạm vi tìm kiếm, bố trí này mọi người xem có hợp lý không ... Dì Thời, chú Nghiêm, lại phải làm phiền chú dì rồi, lần này không cần dọa không cần lừa, đem vụ án buôn lậu cổ vật vừa qua nói với hấn, đem chuyện Từ Thăng Trì bị thương cho hấn biết, hỏi hấn về nghi phạm, đào xới xem hấn còn biết gì, đặc biệt là liên quan tới Tế Thụ Dân và Lý Tám Trụ ... Xin nhờ vào chú dì, có vấn đề gì, đừng tìm tôi, đi tìm lãnh đạo, nhưng có phát hiện, nhất định phải nói với tôi nhé.”

Có lẽ đây là cuộc họp bàn tình hình vụ án nhẹ nhóm nhất từ trước tới giờ, sự tự tin của Giản Phàm truyền cho mọi người, ai nấy đều phấn chấn, tưởng chừng ngày giải được câu đố không còn xa.

“Không vấn đề, ha ha ha, cái thằng bé này mà làm chi đội trưởng, chúng ta làm việc thêm vài năm nữa không về hưu vội, phải không anh Nghiêm?” Thời Kế Hồng cười ha hả, Nghiêm Thế Kiệt gật đầu phụ họa, đây là chuyên môn của họ, không khó gì cả.

“Cám ơn chú dì ... Vừa rồi tôi đã gặp đội trưởng Lục, anh ấy không thể tới đây dự họp, nhưng đã đồng ý giám thị nơi cư trú của Tế Viên Dân ... Tôi, Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương, Trương Kiệt sẽ chia làm hai tổ, luân phiên giám thị 24/7 với nơi ở và địa điểm kinh doanh của hấn, nghe thấy chưa, mau chóng tìm địa điểm giám thị ... Làm sao tôi gọi thực đơn thì không ai ý kiến, tôi báo công tác lại ý kiến ... Tôi đưa cơm được chưa?” Giản Phàm thấy mấy tên kia chẳng tích cực gì, càu nhàu khó chịu.

“Tuân lệnh.” Nghe tới đưa cơm là Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương phản ứng ngay.

“Chị Hồ, giống như sáng nay chúng ta thương lượng, chỗ chúng tôi chỉ giăng lưới được thôi, có bắt được cá hay không phải trông vào chị đấy.” Giản Phàm quay sang nhìn Hồ Lệ Quân.

“Không vấn đề, giao cho tôi đi, chỉ cần ở trong phạm vi cậu giả thiết, tôi có thể tìm được.” Hồ Lệ Quân khẽ gật đầu.

Giản Phàm phát tay khí thế lãnh đạo: “Được rồi, giải tán, đến Tết Dương chúng ta sẽ thảo luận tụ tập ở đâu.”

“Oa ca, anh không về Ô Long à?”

“Thôi, vụ án đang ở giai đoạn khẩn cấp, về cũng không yên, phá án sớm, Tết Xuân về cho thư thả.”

“Giản Phàm, tới nhà cậu đi, tụ tập nhà cậu là hay nhất rồi, mọi người thấy đúng không?”

“Đúng!”

Cuộc họp kết thúc một cách vui vẻ, có một người làm trung tâm gắn kết, nhiều chuyện dễ dàng đạt thành nhất trí, ví như ... Ân.

Hồ Lệ Quân cũng hò reo cùng đám đông, để ý khi Giản Phàm rời đi, ánh mắt thoáng qua chút ảm đạm mệt mỏi. Nhân lúc ai làm việc nấy, tới gõ cửa văn phòng Giản Phàm đi vào, trái tim tựa hồ như bóp nhẹ một cái, chỉ thấy chàng trai rạng ngời như nắng sớm giờ cũng đáng vẻ lo nước thương dân, tay chống cằm suy nghĩ, không rõ nghĩ gì, nhưng chắc chắn không phải nghĩ tới ăn.

“Chị Hồ, có chuyện gì thế?” Giản Phàm chỉ hơi ngược mắt lên.

Hồ Lệ Quân đóng cửa đi tới: “Tâm tình không tốt à, chẳng lẽ vẫn để chuyện Kiều Tiểu Ba trong lòng? Nói cho cùng đó không phải là kết quả xấu, Kiều Tiểu Ba vào đó vài năm, ra ngoài liền thanh thản, sau này không lo quấy rầy nữa, biết đâu còn sống tốt hơn.”

“Mặc dù là có một chút ở phương diện này, nhưng tôi lo lắng chuyện khác.” Giản Phàm thở dài.

“Chuyện gì thế?” Hồ Lệ Quân hỏi nhẹ, cô không chú ý mấy ngày vừa rồi bản thân đối xử với Giản Phàm ôn nhu hơn nhiều,

gần gũi hơn, nghĩ thông rồi, mình ly hôn đâu có nghĩa phải cấm dục, không vì chuyện cũ mà lúng túng nữa.

“Vụ án ngày càng bước dần ra ánh sáng sẽ càng có nhiều trở ngại, tôi không tin chị không có loại lo lắng này.” Giản Phàm nhìn Hồ Lệ Quân nói một câu ẩn ý, vài chuyện quá nghiêm trọng, nếu không có chứng cứ xác thực, không nên tùy tiện bình luận.

“Xem ra chúng ta có cùng lo lắng.” Hồ Lệ Quân tỏ ra thận trọng.

“Chị Hồ, chị biết không, ở Ô Long vào khoảng tháng 7 tháng 8, thường có người bắt bọ cạp bán, thứ này trong mắt người ngoài rất nguy hiểm, bọ cạp chẳng những có độc, chúng đôi khi còn sống ký sinh với một con rắn, cho nên thời xưa mới có câu ‘xà hạt mỹ nhân’ hay ‘tâm địa xà hạt’, vì hai thứ độc nhất này khi cùng một ổ, đừng nói bắt, người mới nhìn đã sợ.” Giản Phàm thừa nhỏ cũng hay đi bắt bọ cạp, vẫn nhớ như in.

Hồ Lệ Quân cười nhẹ: “Rốt cuộc cậu muốn nói gì thế?”

“Đơn giản mà, nếu muốn bắt bọ cạp, phải chuyển tảng đá đi, không còn chỗ nấp, bọ cạp sẽ rời nhà, thế mới bắt được, ngay cả trẻ 5 tuổi ở Ô Long cũng biết, dùng đũa gấp bò cạp, gấp là chuẩn, tóm vào chỗ bẫy tắc, rắn dữ mấy cũng thành giun ... Nhưng khi bọn chúng ở chung một ổ thì không thể đụng vào.”

Chương 036: Có bạn từ phương xa. (1)

Giản Phàm vẫn nói chuyện đầu đầu, nhưng lần này Hồ Lệ Quân đã hiểu được ý của y, đây chính là điều bọn họ không nói trên cuộc họp, tránh làm lòng người hoang mang, đó là tồn tại vấn đề cảnh sát tội phạm cùng một ổ trong chuyện này. Tội phạm đã không vừa, cảnh sát cũng rất có thể là lãnh đạo của họ còn cùng một bọn với chúng.

Hồ Lệ Quân cảm thán tựa cổ vũ bản thân: “Chúng ta sẽ tận tâm, chúng ta là cảnh sát ngay thẳng, không sợ, Giản Phàm đừng cảm lên, mọi người cần cậu, tôi sẽ sát cánh bên cậu tới cùng.”

“Cám ơn chị luôn cổ vũ tôi, cũng giống như tối hôm đó nếu như không phải chị cho sờ, bây giờ tôi ... Không không, lỡ mồm, lỡ mồm ...” Giản Phàm nói tới đó lập tức ý thức được sai lầm, ríu rít che đậy.

Mặt Hồ Lệ Quân hiện sắc giận, có điều thoáng chốc đã thay đổi mấy lần, khôi phục bình thường, cảm giác của nữ nhân luôn rất lạ, đối với chàng trai từng có quan hệ thể xác lại không thể tới với nhau này, cảm giác yêu hận đan xen càng kỳ diệu, vừa muốn tránh xa lại không nỡ. Hồ Lệ Quân lần này không lui, mà ép thêm một bước, nhìn Giản Phàm từ trên xuống dưới ngữ khí khinh bỉ: “Cũng đâu thấy cậu lớn gan hơn là bao, chỉ có một lần thôi, tôi còn chưa quán lấy cậu, cậu đã xa lánh tôi rồi, nếu tôi quán lấy, có khi cậu sợ chạy biệt tăm sao?”

“Gì, chị xem thường tôi à? Tôi sợ gì, tôi chạy cái gì, rõ ràng là chị tránh mặt tôi.” Giản Phàm mặt đỏ như gà chọi vô hình trung bị khơi lên hùng tâm dâm chí.

“Vậy tối tôi muốn mời ai đó ăn bữa tối, không biết ai đó có dám tới không?” Hồ Lệ Quân đưa tay khẽ vuốt má Giản Phàm, cặp môi hồng nhẹ phả hương thơm, mắt lúng liếng đầy ẩn ý khiêu khích.

Khoa học đã chứng minh rồi, 95% nam nhân thích nữ nhân chủ động khiêu khích, Giản Phàm ở mặt này không thuộc số ít,

chẳng nghĩ gì đã nói: “Tới thì tới.”

Hi hi, phải rồi, tôi có nói mời cậu đâu, đừng tự ảo tưởng như thế.” Hồ Lệ Quân che miệng cười khúc khích, xoay người hết sức điệu đà, còn nghịch ngợm hôn gió vẫy tay tạm biệt, coi bộ tâm trạng rất tốt.

Mẹ nó! Giản Phàm vỗ mạnh trán, sao thế này, vừa rồi còn suy nghĩ bằng đầu, sao bị nói vài câu đã chuyển sang suy nghĩ bằng nửa dưới, mà vừa rồi mình nghĩ cái gì ấy nhỉ, quên bà nó rồi ...

Đang suy nghĩ xem mình vừa lo nước thương dân cái gì thì hành lang, Tiêu Thành Cương gọi oang oang: “Oa ca, Oa ca, tới đây, tới đây, mau tới đây.”

Vừa nghe thấy chữ “tới” là Giản Phàm đã sôi máu, trừng mắt lên: “Tới tới cái gì, tới tìm chết à?”

Tiêu Thành Cương chửi lại: “Vãi, anh cũng có phải lãnh đạo chó gì đâu, càng ngày càng lên mặt. Ở cửa, có người tới tìm.”

“Ai tới?” Giản Phàm bắt giắc sờ mặt đứng dậy: “Mỹ nữ à?”

“Sai, đoán lại đi.” Tiêu Thành Cương cố tình chơi lầy.

“Đếch đoán nữa, mắt húng rồi.” Giản Phàm thất vọng, không phải chị Tương thì y chẳng hứng thú.

“Anh có đoán nữa cũng sai, hơn nữa cũng không nhất định là không có hứng thú, anh tin không?” Tiêu Thành Cương nói hết sắc thần bí.

“Thế thì lạ, chẳng lẽ lại còn loại không nam không nữ à?” Giản Phàm rùng mình, mình có quen ai như thế đâu chứ.

“Đồ ngốc, có một mỹ nữ, dẫn một soái ca tới tìm anh đấy, có thể thôi mà không đoán ra được.” Tiêu Thành Cương trêu chọc Giản Phàm một phen rồi chạy.

Mỹ nữ nào mà lại dẫn theo soái ca tới tìm mình cơ chứ, đùa nhau à, Giản Phàm nghĩ vỡ đầu không ra, càng nghĩ càng tò mò, rời khỏi đội trọng án, nhìn một cái, tức thì ưu phiền gì cũng tan biến sạch sành sanh ...

Chi đội quản lý rất chính quy, nếu bình thường tới tìm người còn có thể đi vào, có điều thời gian qua mấy vụ án xoắn vào nhau, vì bảo mật, Ngũ Thần Quảng đã ra lệnh phong tỏa, người tới thăm không được phép tới khu vực văn phòng, muốn vào đội

trọng án nơi thiết lập hai tổ chuyên án thì càng khỏi nói, đừng nói là người ngoài, người nội bộ cũng không vào được.

Giản Phàm vừa tò mò đi được chưa bao xa thì nhìn thấy một cái đầu cực lớn đang thò ra ở phòng trực ban ngó nghiêng vào sân, nhìn một cái là mắt híp lại rồi, cái đầu to lại thêm bộ dạng trộm cắp kia là Phí Sĩ Thanh chứ ai, nhìn thấy bạn nổi khổ xa cách lâu ngày, mặt tươi sáng hẳn lên, chạy nhanh hơn vài phần. Tới nơi giang tay ra như người chết đói vớ được cái bánh bao, ôm lấy đầu thẳng béo, miệng không ngừng: “Chà chà, mày là thứ hiếm đấy, ở đâu chui ra thế? Sao không gọi điện thoại để tao đón ... A, lại béo lên rồi, xem ra ăn mỡ hôi xương máu của dân không ít hả? Lần trước nói được đề bạt, có phải đề bạt không ít không?”

Mấy câu hỏi như súng liên thanh, xen vào đó là lời trêu chọc, còn kéo thịt mỡ bên má Phí Sĩ Thanh, đó là động tác quen thuộc. Phí Sĩ Thanh còn chưa nhận ra cái tên mặt dán băng dính chằng chịt này là Oa ca phong lưu tiêu sái. Trong phòng trực ban, có cô gái cười khúc khích, cười làm Phí Sĩ Thanh xấu hổ đẩy Giản Phàm qua một bên, lần này đến Giản Phàm ngậy người, bởi vì cô gái là Dương Hồng Hạnh, đang bị sự quá khích của y làm không nhìn được cười.

Có lẽ sống trong cái môi trường áp lực quá lâu, gặp được bạn cũ liền quên hết cả, dù sao lúc này Giản Phàm cao hứng đá hết buồn bực mấy tháng qua đi rồi, giờ nhìn thấy cái mặt béo tròn đáng yêu của Phí Sĩ Thanh thấy thân thiết hơn bất kỳ thứ gì.

Hai người đứng bên cửa chưa kịp nói gì thì có biến cố, chiếc xe từ trong chi đội đi ra phanh két lại, Tiêu Thành Cương nhảy xuống xe cũng làm một tràng chào mừng nhiệt liệt chỉ thua Oa ca. Trương Kiệt chưa gặp Phí Sĩ Thanh, cái đầu phải to bằng eo người thường, thân trên mặc cái áo phao trắng khiến hẳn càng như quả bóng bơm căng, nhìn một cái phải thất kinh: “Ha ha ha, người anh em này vẻ ngoài trông có tính sáng tạo thật đấy, nhìn cậu đúng là như nhìn kỳ tích, có phải từ đội đô vật đi ra không?”

Tên này nói chuyện chẳng bao giờ biết phân trường hợp, cái nghề này luyện ra con người nói chuyện cũng chẳng biết thế nào là khách khí, bình thường nói chuyện như vậy không sao, có điều đối với người gặp mặt lần đầu thì giống chế giễu rồi.

Phí Sĩ Thanh mặt trầm ngay xuống, hấn đâu phải là thiện nam tín nữ gì, nhìn đặc trưng gương mặt của đối phương, cái môi dày cong cớn nói: “Chà, ai đây nhỉ, bây giờ người ta hay nói, quản nhị đại, phú nhị đại, sao người anh em này càng nhìn càng thấy giống suy đồi nhị đại.”

“Mẹ nó, chửi tôi à?” Trương Kiệt nóng tính, chưa gì đã trừng mắt lên.

“Hả? Còn nghe ra người ta chửi mình cơ à, tôi tưởng anh còn chả hiểu nổi.” Phí Sĩ Thanh chẳng ngán.

Hai tên gặp nhau lần đầu đã như gà chọi.

Trương Kiệt dùng ánh mắt như nhìn nghi phạm, Phí Sĩ Thanh thì híp mắt lại, không có ý gì tốt lành, bao nhiêu người quen thế này, hấn không sợ đối phương ra tay, còn đấu khẩu thì một trong "tứ tiện nhân" của học viện thương mại có sợ ai.

Cương rồi, một câu không hợp là cương luôn rồi, Tiêu Thành Cương muốn khuyên bị Trương Kiệt gạt sang bên, chỉ mặt thẳng béo, định nói nhưng mà không nói ra được, nhìn ra đối phương chẳng vừa gì, hơn nữa ngại thể diện người quen nữa, không thể nói gì quá đáng.

Thế là thành khó xuống thang, cả Dương Hồng Hạnh đi ra cũng cười khổ không thôi.

Chương 037: Có bạn từ phương xa. (2)

“Ê này, sao thế hả, tôi còn chưa giới thiệu mà đã nhìn nhau đăm đúi rồi. Nào để tôi giới thiệu, Trương Kiệt, đồng đội ... Phí Sĩ Thanh, lớn lên bên nhau từ nhỏ, bình thường gọi là Phí Béo, gọi thẳng là Béo cũng được, nhìn cậu ta béo không? Toàn do tới nhà tôi ăn chực đấy ... Trương Kiệt, anh xem lại mình đi, kém bạn tôi xa quá, người ta ăn ra mỡ, anh ăn bao năm toàn lãng phí.” Giản Phàm vừa nói một cái đắc tội với cả hai đảng, Phí Sĩ Thanh gạt tay Giản Phàm ra, Trương Kiệt cũng chỉ mặt quát một cái, còn Giản Phàm chửi cả hai: “Chỉ cái gì mà chỉ, Phí Béo, mày năm xưa là tiểu đệ của tao, phải có tự giác. Còn Trương Kiệt, tôi là lãnh đạo của anh đấy, muốn khiêu chiến quyền uy của lãnh đạo hay sao? Thích làm phản à?”

Giỏi quá rồi, mặt Phí Sĩ Thanh lần Trương Kiệt vắn vẹo, thấy rất mất thể diện.

Bên cạnh còn có mỹ nữ, Phí Sĩ Thanh sôi máu, nín nhịn này giờ trút ra lên: “Vênh vào cái gì, mặt mày biến thành cái mông lợn mà còn vênh vào à?”

Bốn xung quanh cười rộ lên, Tiêu Thành Cương và trực ban cười không đứng lên nổi, Dương Hồng Hạnh không ngờ Phí Sĩ Thanh mồm cũng ác như vậy, cười xấu hổ.

Phí Sĩ Thanh và Trương Kiệt cùng nhau chống lại Giản Phàm, một chế nhạo, một còn ý đồ sờ cái mặt mông. Trương Kiệt cười sáng khoái, nhìn Phí Sĩ Thanh bằng con mắt khác rồi, giờ ai chửi Giản Phàm càng hăng thì hắn càng thấy hợp ý, khoác vai thẳng béo cảm thán: “Gặp nhau muộn quá rồi, người anh em, cậu đem lời tôi muốn nói lại không dám nói ra rồi, cô đong trực tiếp thành kinh điển, ha ha ha ... Trưa nay đừng đi, tôi chưa bao giờ mời ai đâu, nhưng vì câu này tôi phải mời cậu một bữa.”

“Ấy đừng đừng, tôi mời, tôi mời chứ ... Người anh em đội trọng án phải không? Thế này mới là cảnh sát chứ, nhìn mặt trắng của Oa ca kia, a, giờ còn là mặt mông ha ha ha ..” Phí Sĩ Thanh quay sang xưng anh gọi em với Trương Kiệt nhanh như

chớp, chẳng mấy chốc như quen lâu năm, quả nhiên là cán bộ có khác, lật mặt thật nhanh.

Giản Phàm cười không chấp, đuổi Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương đi làm nhiệm vụ, sợ đồng đội trêu, kéo Phí Sĩ Thanh khỏi phòng trực ban, chửi mắng: “Sao chỗ nào mà cũng thế, điên điên khùng khùng, không thể gặp mà được, gặp là lảm chuyện.”

“Bớt đi, làm như tao thèm gặp mà lảm ấy, nếu không phải có em gái Hồng Hạnh, tao thèm tới gặp mà, con người mà làm sao càng ngày càng khiến người ta muốn đánh vậy.” Phí Sĩ Thanh cũng đâu như xưa nữa, đối đầu chan chát.

Hai người vừa đi vừa đùn đẩy huých vai nhau, Giản Phàm tất nhiên không giận thật, Phí Sĩ Thanh càng như thế, chửi nhau vài câu rồi thành choàng vai nhau đi xiêu vẹo, bên này một câu mà béo lên, bên kia mà gầy đi. Nam nữ mà chia cách lâu thì dễ xa mặt cách lòng, anh em thì lâu không gặp càng thân thiết, vui mừng lộ hết ra ngoài nét mặt.

Phí Sĩ Thanh bây giờ cứ vài câu đùa cợt lại xen vào mấy lời đậm sắc thái chính trị, càng ngày càng có trình độ ăn nói. Giản Phàm cảm tưởng mình rời xa cuộc sống thường ngày rất lâu rồi, gặp Phí Sĩ Thanh một cái, bị kéo ngược trở lại tức thì, càng nói chuyện càng ba hoa đủ điều.

“Này, hai anh đều là nam nhân, dính lấy nhau như thế không thấy sorn gai ốc à?” Cách đó không xa có người nói một câu, nói xong xoay người đi lấy chiếc xe đỗ ở cổng chi đội.

Là Dương Hồng Hạnh, mỹ nữ lên tiếng, nói khó nghe ra sao Phí Sĩ Thanh cũng không giận, còn cười nịnh kéo Giản Phàm có vẻ miễn cưỡng đi theo, miệng nói: “Đi nào, đi nào ... Mẹ mà nhờ tao mang đồ cho mà, mau đi lấy, tao hay dở gì cũng là công tử từ cục trưởng, thế mà trong mắt mẹ mà, tao như là sai vật, tao còn không dám không nghe ...”

Cái tính Phí Sĩ Thanh muôn đời không thay đổi, có tí công trạng là nó phải khoe cho hết, chẳng biết mang cho mình được bao nhiêu mà dứt khoát phải nói cho Giản Phàm áy náy mới chịu. Lúc lên xe Phí Sĩ Thanh giở trò bản, mở cửa sau đẩy Giản

Phàm vào, sau đó tót lên ghế phụ lái ngồi sánh vai với mỹ nữ, vung tay: “Khách sạn Holiday Cửu Đỉnh!”

“Sao lại tới đó?” Giản Phàm giật mình, không khỏi hồ nghi.

“Đồ ngốc, tao có thể vàng ở đó, chị Tương cho, giảm giá 30%, rẻ hơn cả nhà chiêu đãi Ô Long.” Phí Sĩ Thanh khoe khoang.

Giản Phàm không bình phẩm gì, thấy Phí Sĩ Thanh ngó nghiêng đường phố, cái mông bự không chịu ngồi yên lấy một giây, hỏi: “Béo, nghỉ rồi hả? Lên tỉnh thành có việc?”

“Ừ năm mới, đi mua quần áo mới.”

“Lớn thế này rồi còn năm mới quần áo mới gì nữa, lại còn mò lên tận đây.”

“Oa ca, tao muốn mua ở Ô Long, nhưng mà cỡ của tao không ai bán.” Phí Sĩ Thanh mặt mày đau khổ.

Dương Hồng Hạnh cười suýt lạc cả tay lái, vội vàng tập trung nhìn đường.

Giản Phàm lạ gì thằng béo, lời nó nói mười phần tin ba là nhiều, bám lấy lưng ghế bên trên nhòai người tới: “Béo này, công phu hàm dưỡng của mày cao lên không ít đấy, từ lúc tao thấy mày, mặt hí ha hí hửng như bắt được tiền, vậy mà nhìn được tới giờ này không nói. Chắc chắn là không chỉ đi mua quần áo rồi.”

“Ha ha, mày làm cảnh sát không vô ích nhỉ, thế mà cũng nhìn ra được: “Phí Sĩ Thanh chĩnh lại tư thế ngồi Đẳng hoàng, cười giả hoạt đáp lại: “Mày đoán xem.”

“Hả? Chẳng lẽ lại đề bạt?” Giản Phàm giật mình, thằng này làm việc sớm hơn mình có hai tháng chứ mấy, sao mà đề bạt liên tục thế này, ngồi tên lửa cũng không nhanh thế.

“Đề bạt lâu rồi, bây giờ tao là điều phối viên phái tới ban tư pháp trấn, trợ lý trấn trưởng, thư ký văn phòng chính phủ trấn kiêm thư ký Đảng ủy trấn ... Mày là thứ bạn bè chẳng ra mẹ gì, đến lão tam lão đại còn biết. Mà có biết thế kỷ 21 cần nhất là cái gì không? Là nhân tài. Biết nông thôn cần nhất là gì không? Là nhân tài đa năng ... Giống như tao đây này.” Phí Sĩ Thanh lôi ra một đồng chức vị làm người ta chóng cả mặt: “Có điều còn có thứ cao hứng hơn.”

Dương Hồng Hạnh khổ sở nín cười nhìn hai bảo bối sống trò chuyện, không cười không được, không phải lỗi của cô, từ lúc quen Phí Sĩ Thanh tới bây giờ, cứ nhìn thấy mặt hần chưa cần nói gì là cô đã buồn cười rồi, lần đầu tiên trong đời cô thấy một người thể hình đặc sắc như thế.

Giản Phàm khơi lên hứng thú rồi, nhìn Phí Sĩ Thanh chăm chăm suy đoán: “Phải rồi, mà vào Đảng.”

“Ài, sao nguyên tắc tổ chức mà cũng không hiểu, Đảng viên dự bị phải mấy năm đấy. Mà vào Đảng có gì cao hứng, cha tao gọi điện nói một câu là xong rồi ... Xì, thiếu kiến thức, quê mùa, kém cỏi.” Phí Sĩ Thanh càng lên mặt tợn.

“Tao đoán ra một chuyện, nhưng chuyện này không thể nào.” Giản Phàm chưa nói đã lắc đầu phủ nhận.

“Nói, có chuyện gì mà không thể, mọi thứ đều có khả năng.”

“Mày có bạn gái rồi? Cái kiểu khiến mày cao hứng tới quên mất cả bản thân, chỉ có thể là triệu chứng ảo tưởng điên cuồng với cô gái nào đó. Xong rồi, tao đoán đúng rồi.” Giản Phàm thấy Phí Sĩ Thanh kinh ngạc nhìn mình, vậy là bất hạnh nói trúng rồi.

Phí Sĩ Thanh trực tiếp giơ ngón giữa lên: “Mày nói kiểu gì thế? Tao vừa mới bắt đầu yêu đương mày đã xong rồi, xong rồi cái gì? Ngậm cái mồm quạ của mày lại cho tao, bệnh ảo tưởng với nữ nhân thì mày còn nặng hơn tao ... Cho mày biết, thời đi học mày hấp dẫn hơn tao, tao chấp nhận, còn bây giờ mày là cái thá gì, bằng vào thân phận công tử nhà cục trưởng, người tới nhà cầu thân nhận con rể cả đồng, mỹ nữ mặc sức chọn ... Còn mày, mỗi cái mã ngoài thì cơm cháo gì.”

Chương 038: Có kẻ lo lắng. (1)

“Ê, sao tao nghe như giọng ác thiếu gia vậy? Này béo, cô nương nhà nào thế, giới thiệu cho tao, nói không chừng tao tham mưu cho.” Hứng thú của Giản Phàm tức thì tăng lên cấp độ cao nhất, bằng vào gia thế của thằng béo, kiếm đối tượng không khó, cơ mà phét lác tới trời thế này thì e là lại nói linh tinh rồi.

“Biến đi, thủ đoạn tán gái của mày giờ không còn tác dụng nữa rồi, hiện giờ người ta tìm đối tượng, đầu tiên là nhìn xem mày có bao tiền, đã có nhà hay chưa, mấy thứ đó tao đều có, là hàng hot, cần gì mày tham mưu. Đúng không Hồng Hạnh, em mà tìm đối tượng, đừng tìm loại như Oa ca, cho em biết nhé, nhà nó nuôi nó học đại học, nợ cả đống, nghèo lắm, đừng theo nó mà khổ.” Lại là chiêu cũ rồi, dìm thằng bạn để đề cao bản thân.

Suốt cả dọc đường Dương Hồng Hạnh bị hai người họ làm cười muốn ngừng cũng không được. Tới tận khi đến bãi đỗ xe của Cửu Đỉnh, Phí Sĩ Thanh chỉ một chiếc xe Huyndai, chỉ tay năm ngón, sai Giản Phàm mở cốp sau ra, bên trong là đống bao lớn bao nhỏ, toàn là đặc sản Ô Long. Thằng béo cứ thế khuôn thẳng lên xe Dương Hồng Hạnh, Giản Phàm thấy không thích hợp muốn ngăn, Phí Sĩ Thanh lại nghiêm mặt nói: “Mẹ mày dặn tao, những thứ này mang cho Hồng Hạnh, nếu không tao đã tới tìm mày luôn rồi ... Mẹ mày nói, sợ mày thèm ăn tham ô, nhất định là phải giao cho Hồng Hạnh, phải không em gái ... Cô giáo Mai gọi điện cho em rồi chứ?”

Giản Phàm nghe tới trở mắt, lại nhìn sang Dương Hồng Hạnh, thấy cô đứng bên xe, mím môi cười vô cùng đắc ý, vẫn biết mẹ mình cực kỳ vừa ý Dương Hồng Hạnh, nhưng không ngờ tới mức này rồi, gửi đồ không gửi cho mình, trực tiếp gửi cho cô ấy, chuyện này làm y hết sức khó xử.

Phí Sĩ Thanh gần như chuyển hết đồ trong xe mình sang cho Dương Hồng Hạnh, chỉ còn lại duy nhất vò ngọc mẽ hoàng, đặt

vào tay Giản Phàm, ghé tai nói nhỏ: “Mẹ mày tán gái hộ mày đấy, Oa ca, cố lên, nếu mày tán được thiên kim nhà cục trưởng, sau này tao phải lấy lòng mày rồi.”

Giản Phàm tay ôm vò rượu, năng lực ngôn ngữ giảm đi mấy lần.

Phí Sĩ Thanh sờ mặt Giản Phàm, cái bộ mặt bỉ ổi dâm dăng thô tục, lại còn háy mắt với Dương Hồng Hạnh: “Oa ca, mấy ngày không gặp thôi mà mày thành ra bộ dạng này, có phải là phụ lòng em gái nào bị người ta cào cho không? Có phải Hồng Hạnh không? Có điều không sao, thiên kim nhà cục trưởng cào cho cũng đáng ...”

Giản Phàm nổi cái co chân, thằng béo đã có linh cảm từ trước nên nhảy tránh ngay, hô lớn: “Tầng 12, phòng 1216, hai vị lên chơi, trưa nay tôi mời khách.”

Nói xong cười gian lật đật chạy trước, bây giờ hơn trước kia rồi, không chen vào giữa người ta làm bóng đèn nữa.

Có điều Giản Phàm thì chỉ mong Phí Sĩ Thanh cứ ở lại chen vào giữa dừng đi, Dương Hồng Hạnh vẫn đứng bên chiếc xe cảnh sát, xe của ban đốc sát, cứ như là cô ý vậy, đứng đó đợi Giản Phàm, Giản Phàm đặt vò rượu vào trong xe, có chút khó mở miệng: “Em, em có vào không?”

“Phí Sĩ Thanh mời em, hình như đâu cần anh phải mời nữa?” Giọng của Dương Hồng Hạnh hơi quái.

“Ừ, vậy đi, chiều nay em không đi làm à?”

“Chiều em xin nghỉ ... Giản Phàm, mẹ anh khách khí quá, còn chuyên môn mang nhiều đồ như thế, kỳ thực em không thích lắm, hay để em đưa tới nhà anh.”

“Đừng, em giữ đi, thấy nhiều thì gọi Vũ Vân tới ăn giúp, hết nhanh thôi.”

“Thật không biết là anh đang quan tâm hay nói xấu người ta.”

Dương Hồng Hạnh mỗi lần liếc nhìn Giản Phàm có chút thiếu tự nhiên giữ khoảng cách với mình, lại nhớ tới chuyện hôm đó ở chi đội, về sau Lương Vũ Vân đã khuyên cô, đúng là có người kia, nhưng mà chưa nhìn thấy. Dương Hồng Hạnh luôn muốn hỏi,

nhưng áp xuống, hỏi thứ chẳng liên quan tới suy nghĩ trong lòng:” Vụ án có bận không?

Em cảm thấy không khí trong chi đội rất khẩn trương.”

“Ừ, bận lắm.” Giản Phàm đáp, chẳng biết nói gì nữa.

“Cẩn thận một chút, nhìn vết thương của anh kia, sâu thêm chút là hỏng mặt rồi.” Dương Hồng Hạnh đưa tay ra, giữa chừng liền thu lại.

“Không sao, thương ngoài da thôi mà, đóng vảy rồi.”

Đôi khi tiếp nhận sự quan tâm của một cô gái cũng là một loại gánh nặng. Giản Phàm càng cố ý né tránh Dương Hồng Hạnh, loại cảm giác này càng rõ ràng, vốn tưởng rằng mình bỏ lại phía sau rồi, nhưng không biết vì sao, mỗi lần gặp mặt, lòng luôn có sóng gợn lăn tăn. Lần này mẹ cách xa như thế còn không quên người ta, sai Phí Béo xen vào, rõ ràng muốn truyền đạt ý tứ tới mình, lại nghĩ tới bộ mặt béo tốt thích khệnh khạng ra vẻ lãnh đạo rất chững mắt của Dương Công Uy, lại còn vụ án, quấn lấy nhau.

Không được, mình không được làm chuyện gì có lỗi với chị Tương, nếu trước kia còn thấy khó áp chế, giờ chỉ cần nghĩ tới Tương Định Giai, có thể chìm sâu xuống đáy lòng rồi.

Rời thang máy, vừa đi vừa gọi điện cho Hồ Lệ Quân xin nghỉ, hôm nay đi cùng thằng béo, ăn uống rồi mua sắm là khó tránh khỏi, Giản Phàm không có tâm trạng nào mà nghĩ tới vụ án nữa.

Càng gần kỳ nghỉ, người trong đơn vị lòng người càng bất an, ở cục công an cũng thế, hội nghị đảm bảo an toàn kỳ nghỉ vừa kết thúc, một số thành phần không quan trọng lắm của các phòng ban đã chạy không ít, từ trong các văn phòng thi thoảng lại có người thò đầu ra sân xem xe của lãnh đạo có còn ở đó không, nếu không là lại thêm đám nữa chuồn mất.

Xe của cục trưởng Lương không thấy, xe của chính ủy Trương không thấy, xe của phó cục trưởng Lý cũng không, trong sân chỉ có xe của phó cục trưởng Tiêu, trong mấy vị lãnh đạo thì chỉ có vị phó cục trưởng này tuân thủ giờ giấc nhất, cho nên cấp dưới không dám bừa bãi, đi làm tan ca rất đúng giờ.

Tầng bốn, văn phòng ở giữa, nằm sát với trung tâm nghiên cứu hình sự, tiếng gõ cửa vang lên, trong phòng truyền ra giọng nói hiền hòa của phó cục trưởng Tiêu, lái xe Tiểu Lý đi vào.

“Đến đây Tiểu Lý, lĩnh cái này, năm nào cái này cũng khó an bài ..” Phó cục trưởng Tiêu ngồi sau bàn, người dựa hẳn vào ghế, xem Nhật báo Đại Nguyên hôm nay, rút ngăn kéo ra hai thẻ phúc lợi, đây là thông lệ của đơn vị vào mỗi dịp lễ Tết rồi, phát cũng tiện, dùng cũng tiện. Đối với công chức bình thường thì đây là khoản thu nhập thêm không hề nhỏ, nhưng đối với lãnh đạo những thứ này ít nhiều thành gánh nặng, đại bộ phận đem cho cấp dưới xem như tặng tình nghĩa nho nhỏ.

Tiểu Lý từ chối vài lần có lẽ rồi dứt vào túi, nhìn lãnh đạo cẩn thận báo cáo: “Chú, Ngọc Phần vợ Tiểu Ba gọi điện cho cháu, nói Tiểu Ba gặp chuyện rồi.”

“Lại là chuyện gì nữa?” Phó cục Tiêu vừa nghe đã tức giận.

“Bị đưa vào trại tạm giam rồi.”

“Từ khi nào?”

“Sáng hôm nay ạ, vợ hẳn nói hôm trước có cảnh sát mang xe về, lúc đó còn nghĩ là lại đánh mặt chược với ai bị thu xe rồi, không để ý. Sáng nay mới biết là đưa vào trại tạm giam, hoảng lên, biết không phải chuyện nhỏ, gọi điện cho cháu.”

Phó cục Tiêu nghiêm túc hẳn: “Đồn công an nào bắt?”

“Đội trọng án ạ, nữ, nghe lời này cháu đoán là Hồ Lệ Quân rồi.” Lái xe Tiểu Lý hạ giọng xuống mấy bậc, mỗi lần liên quan chuyện kiểu này đều cẩn thận nhắc nhở lãnh đạo.

Lần này thấy rõ lông mày phó cục Tiêu giật mạnh, có vẻ như kinh hoàng lắm, Tiểu Lý biết phó cục Tiêu nổi tiếng quan tâm tới cấp dưới, ai ai cũng khen, ở các đại đội làm việc vài năm mà nhớ gần hết tên mọi người, đối với tên Kiều Tiểu Ba vô dụng này, cởi bỏ cảnh phục đã mười mấy năm, phó cục Tiêu thì thoảng vẫn phái mình tới tận nhà quan tâm hỏi han.

Chương 039: Có kẻ lo lắng. (2)

Trong mắt người ngoài, cái tên Kiều Tiểu Ba cờ bạc gái mú không gì không dính vào, giờ sống yên ổn là nhờ phó cục Tiêu. Làm lãnh đạo tới mức đó, cấp dưới đương nhiên là ấm lòng. Ví như lái xe Tiểu Lý, luôn gọi vị lãnh đạo này là "chú", mặc dù không phải thân thích gì, nhưng nghe thân thiết hơn là gọi chức danh.

Tiểu Lý nhận thấy rõ lãnh đạo hết sức khó xử, thăm dò: “Chú, cháu quen đội trưởng Lục, hay là cháu đi một chuyến.”

Phó cục Tiêu tỏ ra vô cùng không vui: “Nếu cậu đi nói với Kiên Định, người ta sẽ cho rằng tôi can thiệp vào phía cơ sở pháp án, vi phạm kỷ luật tổ chức, không thích hợp. thế này đi, cậu nói với Ngọc Phần, nếu có khó khăn gì tới tìm tôi, cho phép hoạt động trong phạm vi nhỏ, ài ... Cái tên này, làm cha rồi mà vẫn không thể tin được.”

“Vâng, cháu đi trước.”

“Ừ, đi đi.” Phó cục Tiêu phẩy tay, nhìn lái xe hết sức cung kính lui ra.

Lại giống như mọi khi, phó cục Tiêu châm một điếu thuốc, ánh mắt có chút thiếu tập trung nhìn sô pha trang trọng và chậu cảnh trong phòng, tuy không phải thứ quý giá gì, nhưng nó đại biểu cho giá trị của vị trí này. Vì thế mà mỗi một người đi vào đây đều có bộ mặt rụt rè hoặc nịnh bợ, chỉ có điều trong mắt ông ta ít nhiều giống như chứa đựng dụng tâm khác nào đó, vì sự cung kính đó là với cái vị trí của ông ta, chứ không phải của ông ta.

Giờ vị trí này có chút nguy ngập rồi.

Nghiện thuốc lá nặng, phó cục Tiêu phải hút tới ba điếu mới có thể hạ được quyết tâm, lục lọi ghi chép trên bàn, rất lâu mới tìm thấy một cái tên không hề đáng chú ý ở đại đội bốn: Thời Kế Hồng.

Điện thoại vừa mới thông, phó cục Tiêu lập tức đổi sang giọng điệu quan tâm quen dùng: “Đại tể, tôi là Tiêu Minh Vũ,

không nghe ra sao. Ha ha ha, nghe chị nói kìa, chúng ta

đều từ một chiến hào mà ra, năm xưa ở phân cục cũng chỉ là phó chức, làm sao mà dám mắt để qua trán ... Được rồi, không đùa nữa, cục đang cân nhắc tới chuyện công tác của con cái công chức, Bàn Nha nhà chị đang làm gì nhỉ? ... Ồ, đang chờ việc à? Thế này đi, mai tới văn phòng tôi một chuyến ... đúng, sơ yếu lý lịch phải có ...”

Tán gẫu một hồi rồi cúp điện thoại, sắc mặt phó cục Tiêu càng thêm lo lắng, trước kia bất kể là án lớn án nhỏ, không có cái nào mà ông ta không biết, nhưng lần này người bị đưa tới tận trại tạm giam mà mình không hay biết gì, điều ấy khiến ông ta vô cùng không thoải mái.

Cho dù xưa nay ông ta và Ngũ Thần Quảng luôn đấu đá với nhau, Ngũ Thần Quảng nhiều lần qua mặt lãnh đạo trực tiếp là ông ta để báo cáo với cục trưởng Lương, nhưng chưa bao giờ thông tin bết tắc thế này.

Quyền lực có thể xem thường, nhưng không thể khiêu chiến, kỳ thực từ khi bắt đầu vụ án này, phó cục Tiêu đã không hài lòng với Ngũ Thần Quảng rồi, một vụ án treo mười bốn năm, cả tỉnh cả cục tra đi tra lại chẳng được gì, nhưng cứ không bao lâu Ngũ Thần Quảng lại tổ chức một đội điều tra mới, phó cục Tiêu không thể không bội phục sự cố chấp của người cấp dưới này.

Kỳ thực thì người làm hình sự lâu năm đều có cái tính ấy, phó cục Tiêu đột nhiên nghĩ, mình há chẳng phải cũng như thế sao? Đối với cái tổ chuyên án lâm thời lắp ghép vào kia, luôn cho rằng sẽ chẳng có kết quả gì, nhưng càng không tin thì nó càng xảy ra, súng bị mất đã tái xuất, Tiết Kiến Đình trời lên, vụ án buôn lậu cổ vật đặc biệt lớn ... Từng sự kiện đều khiến toàn cục chấn kinh, tất cả đều do tổ chuyên án đó.

Mỗi tổ đều có một nhân vật linh hồn, đó là người nắm hướng đi của vụ án, người này là ai?

Nghĩ tới đó phó cục Tiêu tìm ghi chép hội nghị, vài cái tên không quen thuộc lắm, có điều dễ dàng tìm được thông tin tỉ mỉ trong mạng nội bộ.

Trương Kiệt, đội trọng án, sai phạm chồng chất, xử phạt cả đồng, không giống. Quách Nguyên, đại đội một, làm ở đồn công

an đường Bình Nam 4 năm, giờ là thám trưởng, chẳng có gì nổi bật, không giống. Giản Phàm, Tiêu Thành Cương vừa mới chuyển chính chức, bỏ qua. Hồ Lệ Quân, có vẻ giống, từng theo mình điều tra vài vụ án buôn lậu cổ vật, nhưng trong mắt phó cục Tiêu, dũng mãnh có thừa, kinh nghiệm không ít, truy bắt tội phạm là cao thủ, song phá án không phải là sở trường. Còn về phần Lục Kiên Định, không phải nói, là tên đội trưởng vô dụng, năm xưa từng làm lái xe cho Ngũ Thần Quảng, chỉ là chó biết nghe lời chủ thôi.

Không thể nào là cậu ta.

Phó cục Tiêu bấm ngược lại lý lịch, một hồ sơ ngắn, một cái tên đơn giản, một gương mặt điển trai quá mức không hề có lợi cho nghề này, Giản Phàm. Nhìn từ hồ sơ thì là đồng chí tốt, xuất thân thanh bạch, hồ sơ chỉ ghi 2 lần lập công thôi, nhưng phó cục Tiêu biết chàng trai này không đơn giản, một mình đánh bị thương vệ sĩ ở khách sạn Cửu Đỉnh, hai lần nổ súng bắn bị thương nghi phạm, hai lần bị ban đốc sát đưa đi nhưng vì nhiều lý do đều thoát.

Vụ án tiền giả, lừa gạt cướp của, giết người cướp của ... Từng vụ án lướt qua đầu, phó cục Tiêu còn nhớ chính mình trao thưởng cho chàng cảnh sát mặt non choẹt này ... Cậu ta làm sao có thể từ một vụ án không manh mối đào bới ra thứ giá trị?

Văn phòng trống không im ắng, phó cục Tiêu vắt óc suy nghĩ, ông ta cũng làm nghề điều tra hình sự mấy chục năm, không nghĩ ra được những manh mối kia sao có thể đào ra, nhưng có thể phán đoán, nếu Kiều Tiểu Ba bị đội trọng án bắt, vậy chỉ có thể là vì vụ án mất trộm ở Phân cục Tấn Nguyên mà thôi.

“Người này chắc chắn là giấu cái gì đó, nhìn hần, tôi chỉ muốn tra tấn một hồi.” Gần tới trưa, rời khỏi trại giam Phần Dương, không có thu hoạch gì, Thời Kế Hồng cực kỳ phần nộ, không phải lần đầu thẩm vấn Trịnh Thành Thắng nữa, cả sáng hần chẳng nói gì, mắt láo liên làm người ta sôi máu, tính bạo lực bộc phát.

Nghiêm Thế Kiệt chẳng có vẻ gì không vui, vẫn cái dáng vẻ phó mặc sự đời cho mây gió thổi, hồ sơ kẹp bên nách, lưng thững bước đi: “Nếu dễ thì đã tốn mười mấy năm.”

“Tôi lấy làm lạ, Giản Phàm dăm ba câu lừa ra được, sao tới tôi, tên này lại thành miệng đồng lưỡi sắt chứ?”

Nghiêm Thế Kiệt cười dài chỉ ra: “Giờ Giản Phàm có tới cũng khó, chính vì cậu ta lừa một lần, nên phòng tuyến của hắn vô cùng chặt chẽ, không dễ tin tưởng nữa chứ sao. Huống hồ giờ hắn chung thân rồi, giờ trò lỳ ra đó, cô làm gì nổi.”

Thời Kế Hồng biết thế, đối phó với phần tử cố chấp này chỉ có thể hứa hẹn khoan hồng, nhưng Trịnh Thành Thắng có vẻ chẳng bận tâm án chung thân, hỏi gì cũng lờ đi, làm người ta đau đầu.

Hai người rời cổng, lên xe thì Thời Kế Hồng nhận được điện thoại, nói một lúc mặt trở nên hồ nghi, Nghiêm Thế Kiệt đờ đẫn cúp máy mới quan tâm hỏi có chuyện gì? Nghe Thời Kế Hồng kể xong thì ông ta cười nói: “Vậy là Bàn Nha có việc rồi, chúc mừng cô.”

“Thế mới lạ, anh đoán xem là điện thoại của ai?” Thời Kế Hồng vầy vầy cái điện thoại, mặt hồng hào vui vẻ.

“Dương Công Uy à?” Nghiêm Thế Kiệt đặt mình ngoài cuộc mọi chuyện, giọng tùy ý.

“Vì sao lại là ông ta?” Thời Kế Hồng không hiểu

“Giờ vụ án bị che đậy kín như thế, phá án toàn là đám nhóc thế hệ 8x, không liên quan tới chuyện cũ, lại là lính mới toe, bất kể là hệ phái nào đều không do ông ta quản, đó là chỗ cao minh của chỉ đội trưởng, thêm hai chúng ta ở cơ sở, là cảnh sát to đầu, đội ngũ thuần khiết ha ha ha ... Muốn tìm hiểu tiến triển vụ án, chỉ có thể ra tay từ chỗ chúng ta. Tôi nghĩ, nói không chừng ông ta quan tâm nhất đấy.” Nghiêm Thế Kiệt nói một câu chứa đầy ẩn ý.

Chương 040: Đường đời bao ngả.

“Ê ê, anh Nghiêm, coi tôi là loại người gì thế? ... Xì anh đoán sai rồi, là Lão Tiêu. Tiết lộ cho anh biết, khi tôi là cán sự, Lão Tiêu là chủ nhiệm văn phòng, còn theo đuổi tôi đấy, tôi chê tướng mạo ông ta quá kém, không nhìn trúng ... Thế đấy, cuộc đời sai một ly đi nghìn dặm, nhằm một chút mất cái ghế cục trưởng phu nhân ... Tôi lấy chồng làm cán sự tuyên truyền khéo mồm khéo miệng lại điển trai, còn tưởng có tương lai, ai dè giờ đến già vẫn cứ làm việc đó, chả tiến bộ gì, liên lụy con gái công việc cũng chả có. Sớm biết thế này, năm xưa gả cho Tiêu Minh Vũ cho rồi ...” Thời Kế Hồng bị tin mừng bất ngờ làm lòng hoa nở rộ, lật lại chuyện cũ, nuối tiếc vì chọn sai chồng.

Nghiêm Thế Kiệt cũng biết chuyện này, năm xưa Thời Kế Hồng được lắm, nén cười nhìn thể hình của đồng nghiệp, nếu mà Tiêu Minh Vũ lấy Thời Kế Hồng, e giờ tới lượt ông ta hối hận: “Tiêu Minh Vũ à, tôi không đoán ra thật đấy Cô Thời, không chừng ông ta cũng quan tâm tới vụ án này.”

“Nói thừa, đương nhiên là quan tâm, người ta cũng từ phân cục mà ra, không quan tâm sao được.” Thời Kế Hồng vẫn còn chìm đắm trong ký ức, nhớ hai mấy năm trước mình cũng là mỹ nữ, sự nghiệp cũng thuận lợi, có chút tiếng tăm, nhiều người theo đuổi, rồi vướng vào vụ án này, thậm chí chết người, sự nghiệp coi như chấm dứt, từ đó mười mấy năm trút giận vào ăn uống, biến thành ra thế này.

“Tôi không nói loại quan tâm đó.” Mặc dù tiếng tăm của Tiêu Minh Viễn rất tốt, Nghiêm Thế Kiệt vẫn thiện chí nhắc nhở: “Cô cẩn thận đấy.”

Thời Kế Hồng xì một cái rở to: “Anh còn phiền hơn lão chồng tôi, tôi sắp xuống đất rồi, anh tưởng tôi còn ngây thơ như vậy sao? Trò đó lừa được bọn nít ranh.”

Hai đồng chí già nhìn nhau cười gian không nói nữa, bắt taxi về đội, vài việc không nhất thiết nói rõ làm gì.

Hôm qua trời đổ tuyết, hôm nay tuyết đã dừng, gió càng thêm lạnh, gió mạnh thổi từ phía tây bắc mang theo cả cát vàng mù mịt, gió cát, loại thời tiết đáng ghét nhất ở Đại Nguyên, xua đuổi hết người đi đường, chỉ còn lại dòng xe qua lại.

“Đại ca, chính là hắn.”

“Tứ Mao, không nhầm chứ?”

“Sai sao được, hôm đó chính thằng đấy giả ngô giả ngốc ngồi trên xe kéo ôm món đồ cổ, còn cái tên đi phía sau, tên đầu to ấy là Đường Đại Đầu, em bám theo chúng mười mấy ngày.”

“Bọn chúng có bao nhiêu người?”

“Không ít, thường ngày đi theo Đường Đại Đầu có bảy tám đứa, riêng bảo an Thịnh Đường có hơn 50.”

Lúc này đã là buổi chiều, trong chiếc xe Buick dán màng chống nắng, lái xe chỉ một đám người vừa cười nói vừa ợ hơi từ bên trong khách sạn Quân Duyệt đi ra, chụp ảnh rồi chỉ cho người ở ghế phụ lái. Người này đoán chừng cảnh sát đại đội một đều có ấn tượng, đó là tên theo Tiết Kiến Đình cướp Đại ngọc điều, sau khi Tiết Kiến Đình chết, chi đội xử lý qua loa rồi thả đi, chỉ xử phạt gây rối trị an thôi.

“Mẹ nó chứ!” Tiếng máy ảnh tanh tách vang lên cùng tiếng chửi bới, hạ máy ảnh xuống, đúng vậy, kẻ này là Liên Nhận, mò theo sự việc nhử mỗi hôm đó để tìm tới chính chủ.

Nhìn đám Đường Đại Đầu lên xe, vòng vèo một hồi tới đường Ngũ Nhất, rồi tới Thịnh Đường, Liên Nhận mới quay về khách sạn Ngũ Châu, đuổi Tứ Mao đi rồi lên thang tầng 16, gõ cửa gian phòng đi thẳng vào, đem toàn bộ ảnh thu thập được bày ra cho Tề Thụ Dân xem.

“Thằng này chính là Đường Đại Đầu, Tứ Mao đã nhận ra nó, nó cùng bọn cớm câu đại ca ... Đây chính là thằng đóng giả làm công nhân đi vào hiệu của chúng ta, họ Đàm, là bảo an ở Thịnh Đường.”

“Không thể nào, đại ca ít nhiều cũng quen biết Đường Thụ Thanh, cô ta giúp chúng ta không ít, không lý do gì tính kế chúng ta, phá chúng ta thì cô ta cũng được gì đâu?” Tề Thụ Dân lắc đầu: “Có nhầm lẫn gì không?”

“Anh Dân, lòng người cách cái bụng, ai mà biết người ta nghĩ gì? Em cũng tra rồi, Đường Thụ Thanh và Đường Đại Đầu tiếng là thân thích chứ bản đại bác cũng chả tới, chẳng qua là thằng lưu manh giúp người ta gây sự phá rối ... Nói không chừng hàng chúng ta mất cũng là do hấn giở trò.”

“Cậu chắc chứ?”

“Cái này, em chỉ đoán ...” Liên Nhận ngần ngừ, đơn giản trực giác thôi.

Có điều Tề Thụ Dân lại cười nhạt, cầm máy ảnh kỹ thuật số lên xem từng bức ảnh, suy nghĩ hồi lâu nói: “Cậu không xác nhận được, vậy thì hấn liên quan tới hấn rồi, chứ loại người này làm gì cũng trắng phớ ra để đoán lăm ... Có điều kẻ xuất đầu lộ diện không phải là tay to.”

“Anh Dân, anh nói còn có người phía sau.”

“Đương nhiên có, hơn nữa chúng ta lại không rõ mục đích của họ, nếu vắn vẹn là Đường Đại Đầu, hấn đi cướp cổ vật còn có lãi hơn đi sinh sự.” Tề Thụ Dân ném máy ảnh lên bàn, giọng vài phần lạnh: “Gọi điện về quê, bảo bọn chúng 7 giờ tối nay tới Đại Nguyên, tôi và Địa Long đi gặp người này.”

Rượu gặp cố nhân không biết đủ.

Hôm nay Giản Phàm thống khoái tiêu diêu một phen, buổi trưa Phí Sĩ Thanh mời khách, có hai mỹ nữ Lương Vũ Vân và Dương Hồng Hạnh, có đám anh em Hoàng Thiên Dã và Tiết Hán Dũng, còn có cả mấy anh em trong tổ Giản Phàm. Chén qua chén lại, rượu Phần cạn đi, mấy người Tiêu Thành Cương cũng lăn quay, nằm trong phòng Phí Béo ngủ. Giản Phàm uống giỏi, Phí Béo bụng to, hai tên quái vật uống rượu căn bản chẳng có phản ứng gì, buổi chiều cùng Phí Béo đi dạo phố, trừ đi vào mấy cái cửa hiệu giành cho người béo, còn cửa hiệu khác, cơ bản không có thứ gì thằng béo mặc được.

Dạo phố quay về Cửu Đỉnh thì đoàn người buổi trưa đã giải tán hết, hai anh em ăn bữa tối rồi về phòng 1216, cái chuyện chơi bởi quên ngày tháng thế này Giản Phàm lâu lắm rồi mới làm, mấy anh em cùng phòng đại học, cuộc sống giờ đã khác hấn xưa. Phí Sĩ Thanh bất tài vô tướng, không ngờ lại đi vào sĩ đồ, sắp thành cán bộ cách mạng cơ sở rồi, lão đại là người chính

trực nhất thì lại thành gian thương giới địa ốc, lão tam là tên gian thương từ trứng giờ mở quán ăn, sống thực tế nhất. Máy anh em trò chuyện, thấy buồn cười nhất là Giản Phàm, xưa kia lập chí ăn uống, giờ thành cảnh sát chấp pháp vì dân.

Chỉ biết nâng chén cảm thán hai chữ cuộc đời thôi.

Phòng đã bị mấy người Tiêu Thành Cương làm bữa bãi, không hiểu chơi cái gì, dù sao cảnh sát nghèo cả đời mấy cơ hội ở trong khách sạn 5 sao thế này. Kỳ thực là 4 sao, vì chuyện lùm xùm năm ngoái mà chưa được phê duyệt lên 5 sao, nhưng bất kể ở điều kiện cứng hay mềm, Khách sạn Cửu Đỉnh đã đạt tới tiêu chuẩn 5 sao rồi.

Phí Béo chẳng để ý căn phòng thành bãi chiến trường, dọn dẹp qua loa, về phong thay bộ vest thẫm màu ra, đứng trước kính tự luyện uốn éo thân thể không thấy eo ở đâu.

Giản Phàm vào phòng vệ sinh rửa mặt xong đi ra nói: “Béo, tối nay tao đi gặp người bạn, mày ngủ đi, mai tao tiễn mày.”

“Ê, Oa ca, chuyện hôm nay đã xong đâu, tao còn có việc.”

“Còn chuyện gì?”

“Dẫn tao tới một nơi được không?” Phí Sí Thanh ghé tới tai Giản Phàm thì thảm vài câu vài câu.

Giản Phàm la oai oái : “Cái gì, đi chơi hộp đêm? Mày muốn làm gì? Lên cơn động cớ không chịu nổi nữa à Béo? Định đốt tiền sao? Nằm đây mà đợi đi, lát điện thoại quá nhiều tới, 200 đồng thôi là chơi thoải mái.”

Chương 041: Sói và hổ. (1)

Bây giờ là cái thời đại gà bay khắp nơi, khách sạn sớm tính toán cả nhu cầu đặc thù của khách hàng, chuyện này người địa cầu ai cũng rõ, ngầm cho ít tiểu thư hoạt động kiếm khách ở đây. Chỉ cần là khách nam, đi một mình, thế nào nửa đêm cũng có em gái thỏ thẻ gọi điện tới phòng.

Có điều Phí Béo hơi đỏ mặt ngượng ngùng: “Oa ca, đám chị em đó vừa vào cửa đã cởi sạch rồi còn thú vị gì nữa? Phải có chút ý vị chứ? Mà không dẫn tao đi, tao mời khách phí công à?”

“Phí Béo, đầu mày bị lừa đá à?” Giản Phàm chơi với Đường Đại Đầu, Tăng Nam, nên ở loại chuyện này có tư cách dạy bảo thằng béo: “Mày đi hộp đêm tán gái, còn muốn cảnh sát đứng gác? Mày là cán bộ đấy, chê làm cán bộ chưa đủ thoải mái, muốn phạm sai lầm để thêm kịch tích cho cuộc sống, lại còn kéo cả tao theo?”

“Không mặc cảnh phục thì ai biết mày là cảnh sát? Oa ca, tao đi một mình hơi sợ, có mày tao mới yên tâm, dù bị cảnh sát bắt cũng có mày kéo tao ra.” Phí Béo sán tới cười dâm.

“Hộp đêm là chỗ đốt tiền, kiếm em gái tiếp chuyện thôi cũng dăm ba trăm rồi, một ly nước bình thường mà cũng tiền trăm, đó là chỗ xỏ người ta, mày có bệnh à?” Giản Phàm không dám nói là, hôm nay đi gặp Đường Đại Đầu, địa điểm là Thịnh Đường.

Thấy Giản Phàm muốn đi, thằng béo cuống lên ôm hông giữ lại, đặt xuống giường, sống chết không cho rời phòng, Giản Phàm dùng sức không gỡ nổi, cù nách thằng béo, vật nhau huỳnh huých, một muốn đi, một không cho.

Giản Phàm thấy thằng béo ảm ương lại kiên trì như thế, lấy làm lạ: “Béo, làm sao thế, mày động dục thì cũng không tới mức này.”

“Kỳ thực tao từng đi rồi.” Phí Sĩ Thanh tiết lộ.

“Thế thì không phải quen rồi sao?” Giản Phàm càng không hiểu.

“Dừng nhắc nữa.” Phí Béo bực mình xua tay, chỉ hồi tưởng mà muốn chảy nước dãi: “Lần trước đi cùng chủ nhiệm văn phòng

trần, có lãnh đạo nên ngại ra tay, em gái đó tươi mọng luôn cứ ngồi lên người tao uốn éo, làm tao nhũn hết người. À, chỗ mềm chỗ cứng, giờ nghĩ lại tao vẫn tiếc. Tao quyết định, trước khi kết hôn phải điên cuồng một phen, thế mới không uổng làm nam nhân, không bị bọn mày râu là chỉ biết ăn ...”

“Hiểu rồi, mày muốn làm nam nhân lại không có gan.” Giản Phàm dở khóc dở cười.

“Mày râu tao thế nào cũng được, Oa ca, giúp tao đi, nhớ năm xưa mày lừa tao mặt dày đi mua bao cao su cho mày và Hương Hương khoái hoạt không? Có nhớ mày không có tiền thuê phòng, cùng Hương Hương ân ái trong KTX, tao phải trông cửa không? Tao đây vì đời sống tình dục của mày mà phục vụ không oán không hối, vào lúc quan trọng thế này, mày không giúp anh em, mày có phải người không?” Phí Béo gập tay tính nợ cũ: “Lại nhớ lần mà và Hương Hương đi du lịch ...”

“Được rồi, được rồi, đừng nhắc tới Hương Hương nữa.” Giản Phàm liên tiếp bị đánh trúng chỗ hiểm tới xây xẩm mặt mày, đành thỏa hiệp để cắt ngang lời thằng béo: “Lần trước mày đi đâu?”

Phí Sĩ Thanh đắc ý cười thâm, hẳn biết chiêu này sẽ hiệu quả, tí tởn nói: “Kim Sắc Niên hoa.”

“Chỗ vợ vẫn, đã đi là đi cái tốt nhất, dám tới Thịnh Đường không?”

“Oa ca, Oa ca, sao mày biết tao muốn tới Thịnh Đường, mày là tri kỷ của tao, đời này không uổng công quen mày.” Phí Béo nháy cẳng lên.

“Ha ha ha, tao nói trước, tao tới đó làm việc của tao, mày làm việc của mày, tao phụ trách an toàn, không chịu trách nhiệm trả tiền.” Giản Phàm thấy thằng béo vui như vậy, thôi thì cũng đáng.

“Được, được, Oa ca, tao sùng bái mày quá, đáng lẽ năm xưa tao phải cùng mày đi làm cảnh sát.”

Phí Sĩ Thanh bò dậy, lật đật thúc giục Giản Phàm mau mau lên đường, rời Cửa Đỉnh, lái xe của cha hắn, phóng một mạch tới Thịnh Đường.

Bầu trời đêm như cái nồi lớn úp lên không trung thành phố, sương xuống, che khuất cả trăng sao, ngẩng đầu nhìn trời chỉ thấy một màu đen xì xì xám xịt, đối với người bình thường mà nói, sinh hoạt một ngày kết thúc, với người sinh hoạt về đêm, đây là sự bắt đầu.

17 giờ, Tăng Nam giống mọi ngày lái xe tới Thịnh Đường, lên thẳng văn phòng tầng 13. Thay một bộ OL kín đáo mà vẫn gợi cảm, ngồi trước màn hình vi tính nhìn xe ra vào. Cô chỉ huy mười mấy người trong phòng bảo an vận chuyển két đồ uống, hoa quả, rượu vang, nẩy thứ giá rẻ này nhập vào gia công một chút, có thể đem lại lợi nhuận gấp mấy chục lần, phục vụ đám nam nữ tới đây tâm hoan tác lạc căn bản không quan tâm tới giá cả.

18 giờ 30 phút, Đường Đại Đầu và một đám mèo mả gà đồng chơi bởi cả chiều, ăn qua loa bữa tối rồi mới đến Thịnh Đường, chỉ huy đám bảo an phân tán tới vị trí ở các tầng. Trong mắt Đường Đại Đầu, chuyện làm ăn ở đây toàn là nhờ các anh em liều mạng duy trì, thời buổi này quá loạn, ăn không trả tiền, chơi gái quịt tiền nhan nhản, không duy trì được trị an, không trấn áp được những kẻ lòng dạ bất chính còn làm ăn gì được.

Tất cả mọi thứ vẫn bình thường như mọi ngày, sau 19 giờ, khách bắt đầu lục tục ra vào Thịnh Đường, có người tới đây săn mồi, đương nhiên cũng có không ít người tới đây ý đồ để bị săn, từ khi nam nhân và nữ nhân sáng tạo ra thế giới về đêm, từ ái tình cao nhã cho tới gian tình thấp kém, đều từ đó mà ra.

Bóng đêm như liều thuốc kích thích cho thú mờ ám sinh ra.

19 giờ 40 phút, từ Thịnh Đường có một người mặc trang phục bảo an đi ra, giống như lén lút trốn ra ngoài hút thuốc, tới bãi đỗ xe, nhìn thấy chiếc City Hunter nhá đèn, tên bảo an đó chạy tới gõ cửa.

Cửa sổ xe hạ xuống, người bên trong ngồi trong bóng tối hỏi: “Có mặt không?”

“Có ạ.” Bảo an gạt đầu nhét một thứ vào xe.

“Đợi điện thoại của tôi.” Người trong xe đưa tay ra.

Bảo an nhận lấy cục tiền được cuộn tròn, nhanh chóng nhét vào túi, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra, lưng thững

về Thịnh Đường, chào hỏi đám anh em gác ở cửa, đi lanh quanh sau đó về vị trí công tác của mình: Phòng cung cấp điện.

Trong xe, người vừa mới đi, đèn xe sáng lên, thứ bảo an đưa là bản vẽ đang cầm trong tay Liên Nhận, Liên Nhận chỉ bản đồ giải thích.

- Anh Dân, nơi này có tổng cộng ba đường dây chính, một là chiếu sáng, một là dùng khẩn cấp, một là chạy máy. Chỉ cần cắt đứt thiết bị chiếu sáng tầng 1 thì toàn bộ camera thành đồ trang trí, cắt một phút là chúng ta có thể đi vào thang máy, tới tận khu quản lý ở tầng 13, nhưng không đảm bảo Đường Đại Đầu ở đó.

Tề Thụ Dân mặt trắng trẻo có phần thư sinh yếu nhược, nhưng lại không nhìn ra có chút khẩn trương nào, cứ như loại chuyện này với hắn chỉ là trò vật vãnh, mua chuộc bảo an của Thịnh Đường cũng chỉ là ăn miếng trả miếng mà thôi, suy nghĩ chốc lát nói: “Có cách nào khác không?”

“Không dễ, bọn em theo dõi mười mấy ngày rồi, thằng này đúng là thứ súc sinh, không có nữ nhân cố định, không có chỗ ở cố định, thời gian cũng không cố định, có khi nửa đêm rời đi, có khi cả ngày không ra ngoài.” Liên Nhận giải thích, tên súc sinh thì tất nhiên là Đường Đại Đầu, mục tiêu ngày hôm nay.

Tề Thụ Dân đưa tay ra nhận lấy bản đồ, nhìn sần nháy, KTV, quán trà âm nhạc, chỉ vào tầng 3: “Đúng 8 giờ, nếu hồ không rời núi, vậy thì gọi hồ về núi.”

Đèn tắt đi, từ trên hai chiếc xe có sáu bảy người đi xuống, người cầm đầu phát tay một cái, một tên nghênh ngang đi vào đại sảnh, những kẻ khác phân tán ở bãi đỗ xe, lạng lẽ chờ đợi.

Chương 042: Sói và hổ. (2)

Đúng 8 giờ tối, mặc dù chưa tới lúc đông khách nhất, Thịnh Đường đã vô cùng tấp nập, ở bãi đỗ xe cũng nghe thấy tiếng nhạc rộn ràng, tiếng cười khanh khách lả lơi, tiếng hú hét, huyền não vô cùng, đèn ở tầng một tầng hai đột nhiên lóe lên mấy cái rồi chìm vào bóng tối, tiếng nam nữ la hét chửi bới còn lớn hơn tiếng âm nhạc, không ai chú ý rằng bãi đỗ xe gần cổng chính, có mấy người đột nhập vào bên trong.

Đúng lúc này Giản Phàm cũng vừa lái xe vào bãi đỗ.

“Ơ, mất điện rồi à? Đm, chỗ rách nát gì thế này?” Phí Sĩ Thanh ngồi ở ghế phụ lái, thò đầu ra nhìn hai tầng đầu tiên của Thịnh Đường tối đen như mực, đèn nê ông bên ngoài chỉ có một nửa còn sáng, thuận miệng chửi luôn.

Bảo an đang hướng dẫn đỗ xe cười nịnh: “Ông chủ yên tâm, chẳng qua là quá tải mất điện một chút, chuyện thi thoảng xảy ra thôi mà, nếu mất điện quá 3 phút, mai tên Thịnh Đường sẽ treo ngược lại.”

“Chà, gớm quá nhỉ.” Phí Sĩ Thành cười, hôm nay vì chỗ này mà tới, không ngại đợi thêm một chút, cùng Giản Phàm mở cửa xuống xe.

Giản Phàm ngạc nhiên ném chìa khóa cho bảo an của Thịnh Đường: “Lạ thật, chỗ này mà cũng có lúc mất điện, Phí Béo, mày có định vào không?”

“Mày nói nhảm đấy à, núi đao biển lửa còn không sợ, sợ gì mất điện. Người anh em này chẳng phải nói rồi sao, không quá ba phút, chỉ cần không mất gái là được, mất cái gì tao cũng mặc,” Phí Sĩ Thanh khịt mũi tuyên bố làm đám bảo an cười rộ hưởng ứng.

“Lại đây Béo, tao nói với mày chuyện này.” Giản Phàm khoác vai Phí Sĩ Thanh đi qua một bên, nhìn đại sảnh rối loạn nhốn nhào, chửi bới om xòm, thấy Phí Sĩ Thanh không sồn lòng, chuyển giọng: “Trước khi vào đó, tao kể cho mày một câu chuyện bổ ích, mày phải nghe.”

“Đừng kể chuyện sắc lang, sắc quỷ nhé, cũ lắm rồi.” Phí Sĩ Thanh thường bị Giản Phàm gài bẫy, kể chuyện nửa đầu tưởng chuyện vui, nửa cuối té ra là chuyện ma.

“Tuyệt đối không phải.” Giản Phàm cười hăng hắc: “Có một nam một nữ ở trong rừng gặp phải con hổ, trước sự uy hiếp của móng vuốt sắc bén, hai người phải cởi sạch quần áo. kết quả hổ không nhào vào nữ, mà xô ngã nam, mà nói xem vì sao?”

“Ha ha ha.” Phí Béo cười gập người, chỉ mặt Giản Phàm khinh bỉ: “Cái trò trẻ con, còn chẳng phải là vì hổ cái sao?”

“Không đúng!” Giản Phàm lúc lắc ngón tay còn kèm tặc lưỡi chê bai.

“Ừm? Nếu không phải thì là hổ đực và nam kia chơi gay?” Phí Béo đoán bừa, thấy Giản Phàm vẫn lắc đầu thì nhíu mày nghiên ngẫm, vỡ lẽ reo lên: “Tao biết rồi, nó chơi nam trước, chơi nữ sau đúng không? Đó là con dâm hổ.”

Năm xưa đám anh em trong KTX hãy bầy trò đồ mọo như thế, mà khẳng định là toàn dính líu tới thứ lưu manh, không thể lấy lẽ thường mà luận, đoán liền ba lần đều sai.

Giản Phàm lắc đầu thất vọng: “Phí béo, hiện cái đầu óc dâm đãng của mày tiến bộ, trí tuệ lại suy giảm, đây là nơi rất nguy hiểm, tao kể câu chuyện suy lý, không phải chuyện lưu manh.”

“Thế là sao?” Phí Béo gãi đầu.

“Mày nghe đây mà suy này, một nam một nữ trần truồng, nam nhìn thấy nữ, tất nhiên là có phản ứng sinh lý, gậy dựng lên. Mày nghĩ xem, con hổ nhìn thấy không nổi cái à, lập tức xông vào cắn xé, vừa cắn vừa nói, mẹ nó, giờ gậy lên vũ trang dọa tao à? Ha ha ...” Giản Phàm giải đáp, nhưng cười hai tiếng liền ngưng bật.

Chỉ thấy Phí Sĩ Thanh mắt hoang mang mờ mịt, nhìn Giản Phàm ngây ra ngốc: “Thế thì có gì đáng cười?”

“Ặc.” Giản Phàm cúi đầu chịu thua, vỗ vai Phí Béo: “Đây là câu chuyện bổ ích, giáo dục mày đấy, chơi cái gì cũng vừa tới là dừng, đừng nghĩ trong quần có cái gậy thì có thể vào rừng làm Võ Tòng, tới đâu cũng dừng tùy tiện giờ gậy lên, nơi này xẻo mày không thương lượng, tới khi đó đừng xót.”

Đúng lúc này đèn ở tầng một tầng hai sáng lên, Giản Phàm nói xong xoay người đi, nhìn thấy Mơ Hồ đang ngó nghiêng ở cửa tìm mình liền đi tới. Phí Sĩ Thanh chậm tiêu một lúc mới hiểu Giản Phàm quanh co giáo dục mình, có điều sờ ví tiền trong túi, gan anh hùng sinh ra, ngông nghênh nói: “Xì, dọa cái chứ, sờ hổ lấy gan, chơi hổ cường thân, hôm nay lão tử làm đại gia một phen, hổ gì cũng không sợ, kể cả bạch hổ.”

Mơ Hồ nịnh bợ Giản Phàm vài câu, tiếp đó Hắc Đản cũng tới, Phí Sĩ Thanh thấy Giản Phàm thông thuộc nơi này như vậy thì cũng yên tâm. Bốn người xúm xít đi tới KTV ở tầng 7, vừa nghe giới thiệu là bạn anh Đường, phục vụ viên mặc đồ trắng liền dẫn thẳng tới gian âm nhạc. Sô pha thẫm màu quây thành hình tròn, bàn thấp và giàn âm thanh trang trí cầu kỳ, màn hình treo tường hơn 40 inch mà bàn chọn bài điện tử, ấn nút một cái là âm nhạc nổi lên, ánh sáng cũng trở nên ám muội.

Phí Sĩ Thanh và Giản Phàm vừa ngồi xuống cửa liền mở ra, năm em gái xinh đẹp bước theo tiếng nhạc đi vào, hai em quần dài, ba em váy ngắn, bốn em tóc dài quá vai, một em tóc ngắn, dưới ánh đèn ái muội, khó phân xấu đẹp, có điều khẳng định là không tệ. Buồn cười ở chỗ là tiểu thư nơi này ăn mặc kín đáo hơn cả nữ khách, có điều không cần lộ da thịt chỉ nhìn vòng eo đung đưa theo nhạc kia đã làm tim người ta rung rinh không thôi, Giản Phàm chẳng có kinh nghiệm gì, nên dẫu dốt: “Mơ Hồ, chiếu cố anh em tôi là được, tôi thì miễn, có việc bàn với Đường Đại Đầu.”

Đang nói đột nhiên năm em gái xinh đẹp phì cười, không hiểu gì quay sang bên cũng phì cười nốt, chỉ thấy Phí Sĩ Thanh mồm há ra, răng cắn ngón trỏ, bộ dạng Trư Bát Giới nhìn chăm chăm vào mỹ nữ tóc dài cao ráo dẫn đầu, như si như dại.

“Này Béo, tỉnh lại đi ...” Giản Phàm xua xua tay mấy cái, đến khi Phí Sĩ Thanh chịu đưa nửa con mắt chú ý tới mình rồi mới nói: “Mày ở đây chơi nhé, tao đi làm việc, lát nữa quay lại tìm mày, thoải mái chọn đi, tao không làm mày vướng víu nữa ... Đi thôi Mơ Hồ.”

Phí Sĩ Thanh cũng chẳng giữ, Giản Phàm và Mơ Hồ ra tới cửa thì ba em gái cũng đi theo, hết cả hồn, cái thẳng khỉ này chẳng

chịu nghe mình gì cả, mới lần đầu mà đã tính 3P (*) rồi.

(*) 3P: Threesome

Nghĩ một lúc Giản Phàm "suyt" một cái ra hiệu Mơ Hồ chớ lên tiếng, sau đó hé một khe cửa nhỏ, ghé tai nghe, trong tiếng nhạc du dương, nghe thấy tiếng thằng béo hoàn toàn không còn sự ngưng ngừng trước đó, kể chuyện hai em gái: "...Một hôm có hai mỹ nữ đi vào rừng gặp phải hổ, dưới sự uy hiếp của móng vuốt sắc nhọn, hai mỹ nữ đều phải cởi quần áo, các em đoán xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?"

Một em vờ vịt sợ hãi: "Bị hổ ăn thịt."

Một em thì giọng nũng nịu: "Anh Béo, đừng dọa tiểu cô nương người ta mà."

Giản Phàm ở cửa thâm nhủ, sai rồi, sai rồi! quả nhiên Phí Sĩ Thanh cười hồ hồ: "Đơn giản, bị hổ đè lên rồi."

Tiếp đó là tiếng nữ nhân kêu ré thất thanh, sau đó cười khúc khích, tiếng bước chân huỳnh huých truy đuổi, Giản Phàm thấy Phí Béo chơi vui vẻ như vậy khẽ khếp cửa lại, chửi thầm trong lòng: Cái thằng cầm thú này, không ngờ ăn trộm còn sửa nguyên tác của mình.

Mơ Hồ và Giản Phàm sóng vai vừa đi vừa tán gẫu, đến khi tới gian phòng cuối cùng tầng này, đẩy cửa đi vào thì ngẩn ra, bên trong trống không, trên bàn có bao thuốc lá, hoa quả và chai rượu vang chưa mở, chính là Đường Đại Đầu dùng để chiêu đãi Giản Phàm.

"Đâu mất rồi?" Giản Phàm lấy làm lạ, trước khi tới còn gọi điện cho Đường Đại Đầu.

"Vừa rồi còn ở đây cơ mà?" Mơ Hồ cũng không hiểu.

"Gọi bộ đàm đi."

"Vô ích, anh Đường không mang bộ đàm."

Hai người đang suy đoán xem Đường Đại Đầu có chuyện gặp gì thì bộ đàm có tiếng gọi: Mơ Hồ, Mơ Hồ, sàn nhảy có mấy người đánh nhau, mau xuống đây.

"Cậu đi đi, tôi đợi một lúc." Giản Phàm phẩy tay bảo Mơ Hồ đi làm chuyện của mình, lấy di động ra bấm số Đường Đại Đầu, máy vừa thông liền nghe thấy "a lô" sau đó là ngưng bật.

Bấm lại thì nghe báo: Khuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.

Chương 043: Sói và hổ. (3)

Quay ngược thời gian lúc câu chuyện nguyên gốc của Giản Phàm vừa bắt đầu, khi tầng một tầng hai chìm vào bóng tối.

Đường Đại Đầu nghe nói mất điện cũng chẳng để ý, tuy không phải sự cố thường xuyên nhưng một năm đôi ba lần thì vẫn có, rút điện thoại ra chửi mắng bảo an vài câu, bảo họ nhanh chóng xử lý.

Tầng Nam gọi bảo an tầng một, hai ba người soi đèn pin xông vào phòng phân phối điện, thấy bảo an trực ban đang thay cầu chì giải thích: Quá tải, sẽ khôi phục lại ngay thôi.

Trong bóng đêm đại sảnh, mấy bóng người lẫn lộn vào trong đám đông đang nhốn nháo chửi bới, hướng đi rất rõ ràng, cầu thang máy ở góc phía đông. Nhân lúc bảo an đều đổ ra ngoài duy trì trật tự, một toán người âu phục vào thang máy, cho dù ai để ý cũng không nghi ngờ gì, cách ăn mặc giống đa phần nam nhân tới đây.

Thang máy tới thẳng tầng 13.

Hộp đêm luôn mở rộng cửa đón khách, nhưng tầng quản lý này rất cuộc ra sao thì không mấy ai biết, vì không mở cửa với bên ngoài. Bên ngoài chỉ biết rằng người nắm quyền ở Thịnh Đường là Đường Thụ Thanh, cho nên mới lấy tên là Thịnh Đường. Kinh doanh thường ngày có hai vị tổng giám đốc và phó tổng giám đốc chịu trách nhiệm, nghe nói đều là giám đốc chuyên nghiệp được thuê, một nam một nữ.

Chỉ người ở trong Thịnh Đường mới biết, ở đây chỉ hai người thực sự có tiếng nói, một là Đường Đại Đầu, hai là quản lý Tầng Nam. Còn tổng giám đốc Chu Thừa Văn chỉ quản lý giấy tờ sổ sách mà không quản lý kinh doanh thường nhật, thậm chí nghe đồn là tên mặt trắng do Đường Thụ Thanh nuôi, suốt ngày lẻo đẻo đi theo bà ta ít đến Thịnh Đường, người thường khó gặp được.

Cửa thang máy mở ra, Tề Thụ Dân đứng im, hai tên thủ hạ đi tới vài bước gác cửa cầu thang, Liên Nhận dẫn một người vào

phòng giám sát, Đại Long đi dọc hành lang chỉ một gian phòng ý bảo: Ở đây!

Tề Thụ Dân cứ như về nhà, đứng đĩnh đi tới giữa hành lang, khe cửa có ánh sáng, rất hài lòng với đám thủ hạ, toàn bộ là giày đế mềm, không có bất kỳ tiếng động nào.

Đứng ở cửa phòng ghi biển giám đốc, Tề Thụ Dân không có hành động gì, đám thủ hạ phân tán bốn phía hết sức cảnh giác, tiếp đó nghe trong phòng giám sát có tiếng huých huých, đầu Liên Nhận thò ra, giơ ngón cái làm dấu hiệu "vào".

Tề Thụ Dân khẽ mỉm cười, vô cùng lịch sự gõ cửa ba tiếng.

Cộc, cộc, cộc.

Điện ở tầng một tầng hai vừa mới khôi phục, chuyện quá tải điện xảy ra ngẫu nhiên, không phải chưa từng có, Tầng Nam nhìn thấy camera giám sát đã khôi phục, chỉ huy mất quản lý tầng giải thích cho khách hàng thì có tiếng gõ cửa, thuận tay ra mở.

“Các người là ai?”

Tầng Nam ngạc nhiên, trước mặt là một nam tử có phần nho nhã, nhưng mặt thì trắng nhợt, giống đám con nhà giàu ăn chơi quá độ, ngoài ra có hai tên mặc Âu phục đen, cho tay vào trong lòng, chớp mắt cô đã có phán đoán chính xác, chân giơ lên, giày cao gót đá thẳng về phía trước.

Đá người, khóa cửa, kéo bàn chặn cửa, đó là tính toán trong chớp mắt của Tầng Nam.

Nhưng muộn rồi, cú đá bất ngờ chỉ khiến người đối diện lùi lại vài tấc, sau đó vươn tay, tóm lấy cổ chân Tầng Nam, Tầng Nam chỉ thấy luồng sức mạnh lớn truyền tới, á một tiếng, ngã nhào vào phòng.

“Thịnh Đường đúng là danh bất hư truyền, cả nữ nhân cũng dữ như vậy.”

Người ra tay phủ tay như không có chuyện gì, hai tên thủ hạ một trái một phải xông vào đá Tầng Nam, Tầng Nam vừa bật mình dậy tiếp tục trúng đòn ngã xuống, tiếp đó đối phương nhanh nhẹn rút dây nhựa, chớp mắt buộc cổ chân cô tay cô lại. Tầng Nam thầm thất kinh, thứ dây nhựa này thợ điện dùng để bó dây điện, thít vào thịt, còn chắc hơn dây thừng.

Lúc này Tề Thụ Dân mới chậm rãi đi vào, ngẩng nhìn trang trí trong phòng, cúi đầu nhặt bộ đàm rơi xuống đất lên, phát tay ra hiệu cho hai tên thủ hạ ném Tăng Nam lên ghế sofa, vừa chơi đùa vừa ghé tới gần Tăng Nam, Tăng Nam rụt người tránh.

“Cô là phó tổng giám đốc Tăng phải không? Nổi tiếng lắm đấy, vừa rồi bọn đàn em thô bạo, thực sự xin lỗi. Đừng sợ, trừ đám anh em của tôi, tôi không hứng thú với gái điếm đâu.”

Tề Thụ Dân nói chuyện rất khách khí, nhưng một câu "gái điếm" chọc giận Tăng Nam, phì một cái, nước bọt nhỏ trúng mặt.

Bình tĩnh đưa tay lau nước bọt trên mặt, Tề Thụ Dân mỉm cười như không có chuyện gì, nhưng bất thành linh vung tay "bốp bốp" hai phát, tát rất mạnh, gương mặt trắng trẻo của Tăng Nam đã đỏ rát, khóe miệng có vết máu chảy ra, tiếp đó còn co chân đá túi bụi, chửi bới: “Con đĩ này.”

Tăng Nam đã bao giờ chịu nhục nhã như thế, bị đòn đau nhưng không kêu một lời, hai mắt rực lửa nhìn chằm chằm Tề Thụ Dân, đã tức giận mất lý trí.

Tề Thụ Dân chẳng sợ ánh mắt đó, đặt tay lên đùi Tăng Nam khiến toàn thân cô thoáng cứng đờ, hần cười nhạt tay từ từ đi lên thưởng thức chút sợ hãi lộ ra trong mắt tăng nam, đến khi bàn tay luồn qua váy công sở tìm được chỗ bấp đùi của cô. Tăng Nam run rẩy tay chân đã bị trói chặt vùng vẫy không thoát, mấy tên xung quanh cười khả ố, thế nhưng bàn tay kia rút ra rồi sò soạng khắp người Tăng Nam một lượt, không thấy thứ cần tìm, nhìn lên bàn mới thấy chiếc di động kiểu nữ, cầm lấy mở nắp ra: “Tôi không quen cô, cũng không thù oán với cô, nhưng nếu cô cản đường tôi thì chúng ta có thù rồi đấy ... Cho cô hai lựa chọn, một là tôi lột sạch cô, cho bọn chúng nó vui vẻ một lúc rồi ném từ đây xuống, hai là gọi điện thoại cho Đường Thụ Ngư lên đây cho tôi.”

Câu nói rất tùy ý, giống như nói chuyện thường ngày, nhưng Tăng Nam đã lĩnh giáo sự tàn nhẫn của kẻ này rồi, giọng nói vô cảm, hai mắt không giống người, cô không hoài nghi hẳn dám làm thế, nhỏ máu ra, chẳng cần nghĩ nói: “Bấm 1370351 ****”

“Nam Nam à, sao thế? Gọi tôi à, tôi không rảnh, lát nữa Giản Phàm tới, chúng tôi có chuyện ... À biết rồi, không chịu nổi cô đơn chứ gì? Ha ha ha ... Đừng vội, lát tôi dẫn mặt trắng đó lên cho cô, xem bản lĩnh của cô thôi ... Lên bây giờ? Giản Phàm ở chỗ cô ? ... Mẹ cái tên trọng sắc khinh bạn ... Đợi đó, tôi lên ngay.”

Lúc này Đường Đại Đầu đang ở tầng 7 đợi Giản Phàm, nghe nói Giản Phàm tới thẳng chỗ Tầng Nam rồi thì thấy hơi khó chịu vì bị xem thường, đập điếu thuốc lá, lẩm bẩm chửi rồi vào thang máy lên tầng 13.

Đường Đại Đầu không ý được có nguy hiểm, càng không biết rằng vừa mới đi ra ngoài thì Mơ Hồ dẫn Giản Phàm và một tên béo tới tầng 7.

Vừa mới rời thang máy, tầng 13 vào buổi tối vắng tanh không một bóng người, đang thắc mắc bảo an lại lười trốn vào đâu rồi loáng thoáng nghe tiếng nhạc từ phòng Tầng Nam truyền ra, gọi Giản Phàm mấy câu không thấy đáp, gọi Tầng Nam cũng không thấy đáp. Cái đầu óc dâm dục của Đường Đại đầu tất nhiên nghĩ hai người đó nói không chừng dè nhan ra làm chuyện hay ho rồi, vừa chửi một câu thì có điện thoại, thấy số Giản Phàm, ấn nút nghe vừa nghe vừa gõ cửa: “A lô ...”

Cửa mở ra, là nóng sùng đen ngòm chĩa thẳng vào đầu, tiếp đó sau lưng có kẻ đoạt lấy di động, đẩy mạnh Đường Đại Đầu vào phòng, vừa mới thấy Tầng Nam bị trói trên ghế sofa, váy áo xộc xệch, miệng chảy máu, tức thì lửa giận bốc lên.

Muộn rồi, người chưa kịp hành động, khuỷu chân bị đá một cái, quỳ sụp xuống giữa phòng ..

Chương 044: Tiếng súng giữa đêm! (1)

Điện thoại gọi rất nhiều lần đều thế: Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.

Không chỉ Đường Đại Đầu mà ngay cả Tầng Nam cũng không liên lạc được, Giản Phàm ngồi trong phòng tự rót tự uống, buồn chán chơi di động trong tay, đứng dậy. Đường Đại Đầu không biết giữ cái mồm, làm việc không đáng tin, gặp phải tiểu thư ngon lành nào đó, tám thành quên mình rồi, nhớ ra được mới là lạ.

Nói ra cũng lạ, Giản Phàm phát hiện ra đám bạn bè của mình toàn loại thấy sắc quên bạn, bao gồm cả mình cũng thế.

Thôi kệ, Giản Phàm đang định bỏ đi thì nhớ ra mình không tới đây một mình, còn có người anh em cầm thú đang trái ôm phải ấp, bỏ hẳn lại đi một mình thì không ổn lắm.

Mở cửa ra, Giản Phàm quyết định không làm phiền đời sống tình dục của thằng béo, vào thang máy đi lên, ở Thịnh Đường không khó kiếm được mỹ nữ khiến mình động lòng, có điều Giản Phàm không hứng thú với khoản này, thực ra không ngại động chân động tay một chút, cơ mà với nam nhân làm gì có chuyện "một chút" được, đi xa hơn thì y không muốn rồi. Ở đây là nửa cái nhà của Tầng Nam, nếu có lời gì truyền tới tai chị Tương thì xong. Đường Đại Đầu không có mặt, bảo an thì bận rộn, chỉ còn Tầng Nam, làm sao để lãng phí giờ tốt cảnh đẹp được, nên đi quấy nhiễu em gái Tầng thôi.

Thang máy từ từ đi lên, người đi lên tầng cao không nhiều, "ting" một tiếng, cửa thang máy mở ra, Giản Phàm như mọi khi ung dung đi trong hành lang không một bóng người, rẽ một cái liền giật mình, một nam tử mặc âu phục đen mặt nghiêm nghị, so với tinh anh chóng khủng bố còn nghiêm nghị hơn đi tới: "Đứng lại, đây là nơi làm việc, người thường không được vào."

Nói rồi đưa tay ra ngăn cản, Giản Phàm bật cười, chế độ quản lý của Thịnh Đường càng ngày càng hoàn thiện đấy, trông hơi bị giống, đang định cười bắt chuyện thì người kia trừng mắt lên,

ánh mắt thoáng qua vẻ hung tợn làm Giản Phàm giật mình. Tích tắc nhìn thấy tên đó động tác thói quen đưa tay tới chỗ cúc áo thứ hai của bộ vest như sẵn sàng cho tay vào, mà bên trong hơi phồng lên.

Không xong, chẳng lẽ Đường Đại Đầu định làm chuyện đen tối gì hay sao mà dùng cả loại này canh giữ? Giản Phàm lên tiếng muốn nói rõ thân phận: “Người anh em, tôi là ...”

Người kia bực mình đuổi như đuổi gà, chẳng nghe y giải thích: “Xéo xéo xéo, trừ tầng này ra thì muốn chơi chỗ nào thì chơi, đi đâu thì đi.”

Đây không phải là người của Thịnh Đường, chỉ trong tích tắc Giản Phàm đã có kết luận, người Thịnh Đường từ quản lý tới bảo an, ai cũng có nụ cười tươi rói, hơn nữa khẩu khí không đúng.

Càng xác nhận suy nghĩ của Giản Phàm là khi tên này vung tay xua đuổi, vạt áo hé ra, quả nhiên bên hông là khẩu súng đen xì xì, thứ đồ chơi đó Giản Phàm vô cùng quen thuộc. Trong tích tắc Giản Phàm chú ý cả khẩu âm của đối phương cũng không phải là người Đại Nguyên, thậm chí ý, chuyện sang bộ mặt nịnh nọt: “Anh ơi, tôi không đi tìm em gái, tôi có đưa em làm bảo an trong phòng giám sát, tên Lý Uy, biệt hiệu là Mơ Hồ, chắc là anh biết.”

Người Thịnh Đường không có khả năng không biết hai người này, người kia nhìn lại Giản Phàm, mặt xước xát còn dán băng dính thuốc chằng chịt, trông giống như chàng trai to xác nghịch phá, hẳn không suy nghĩ gì: “Hôm nay hẳn không trực ban, mai lại tới, đi đi không tôi gọi bảo an.”

“À, vâng, làm phiền anh rồi, anh cứ làm việc ..” Giản Phàm khom người, lại khom người, thái độ nhũn nhặn, vừa xoay đi một cái, tay đưa vào dưới nách.

Tích tắc người kia thả lỏng, thấy chàng trai đã bỏ đi quay lại, thất kinh cho tay vào áo, cứng đờ, nòng súng đã chĩa vào ngực, hất hất ra hiệu, vội vàng giơ tay lên, chàng trai vừa rồi còn bộ mặt khúm nể chớp mắt vươn tay trái vào hông hẳn, rút súng ra.

Đoạt súng thành công, Giản Phàm tự tin hơn hẳn, tay trái gài súng vào hông, tay phải từ từ hạ xuống dưới rốn tên kia đầy ác ý,

uy hiếp: “Dám kêu lên tao bắn bể gáo.”

Tên kia sau kinh hãi chuyển sang phần nộ, Giản Phàm lạnh giọng: “Dám chạy tao bắn vỡ trứng, giơ tay lên đầu, xoay người lại, đi về phía trước.”

Giản Phàm cực kỳ quen thuộc nơi này, không dám lơ lửng, ép tên kia rời khỏi vị trí an toàn, đi tới chỗ rẽ cầu thang, xác nhận vào vị trí có lợi cho mình, không lo đối phương bỏ chạy nữa, bắt đầu tra hỏi: “Nói, mày là ai? Từ đâu tới? Không lên tiếng hả, còn mang súng dọa tao ... Không nói tao bắn vỡ sọ giờ ... Biết tao là ai không? Giang hồ gọi tao là Ngọc diện tiểu phi long Đường Đại Đầu ... Mày là ai, không nói hả?”

Lần đầu tiên một mình bắt được loại người như thế này, Giản Phàm không khỏi đắc ý cười toét miệng, dọa cái tên ôm đầu có vẻ sợ hãi kia, nòng súng gõ lên đầu, tên kia im thin thít, đá mấy cái vẫn không nói gì. Con bà nó, thằng này cứng, Đường Đại Đầu định làm gì thế này, triệu tập bọn giang hồ tới mở đại hội võ lâm, định chơi lớn sao? Chẳng lẽ hẳn muốn cướp ngân hàng?

Trong phòng cũng có người bị khống chế.

Đường Đại Đầu bị đá một cái quỳ sụp xuống, ba tên trước mặt, hai tên sau lưng ép tới, rút súng đánh người, động tác nhanh gọn dứt khoát, hơn đám bảo an ăn hại của mình rất nhiều, biết gặp phải thứ cứng cựa rồi.

Có câu anh hùng thà làm ngọc nát hơn ngói lành, nhưng Đường Đại Đầu chẳng phải anh hùng, nên không định làm ngọc nát, bị hai người phía sau ấn vai xuống, cổ tay bị khống chế, lập tức đổi ngay sang bộ mặt cười toét toét thường ngày: “Mấy người anh em người của đường khẩu nào cứ báo danh ... Thiếu tiền thiếu nữ nhân chỉ cần một câu nói thôi, Đường Đại Đầu tôi xưa nay nghĩa khí, không bạc đãi anh em ... Cần gì làm thế? Thịnh Đường có trăm bảo an, đánh nhau thì làm sao? Hòa khí mới sinh tài mà.”

Cái miệng Đường Đại Đầu mở ra một cái là nói luôn mồm, nói cũng là thủ đoạn kéo dài thời gian đánh giá tình hình, có điều phát hiện đám người kia chẳng mấy lay động lòng, e là mấy tên này tới đây không phải là vì tiền tài rồi, còn vì cái gì thì khó nói ... Nhìn không ra lai lịch, bao năm qua đi thu nợ, làm chuyện

bắn thủ đắc tội với người ta không ít, nên không sao nhớ ra được, nhìn Tăng Nam dò hỏi, cô nàng đánh đá đó phần nộ lườm một cái quay đầu đi.

Không ai chú ý tới cái nhẫn ở tay Tăng Nam đã lặng lẽ được tháo ra, đang cầm trong lòng bàn tay, dùng cạnh sắc của nó cứa dây, có điều so với dao vẫn cùn lăm, không thể xong sớm được.

Bên này Đường Đại Đầu vẫn nói không ngớt, đám kia đã trối xong nên chẳng quan tâm những lời lải nhải của hắn, có tên đá thêm phát nữa làm hắn "hự" đau đớn ngã lăn ra đất, súng chĩa vào đầu: "Câm mồm, ai cho mày nói?"

"Ha ha ha ha." Đường Đại Đầu không hề tức giận hay sợ hãi, cười nỗ lực ưỡn thẳng người, dí sát đầu vào nòng súng, chẳng coi ra gì: "Người anh em, giết người cũng phải chọn chỗ, đây không phải chỗ giết người đâu ... Nếu nổ súng ở đây, tôi đảm bảo cóm đến nhanh tới mức cậu không kịp mặc quần ... Được, bắn đi, bắn đi, cho phát thống khoái đi."

Người kia thấy đối phương thoải mái đưa đầu tới liền thiếu tự nhiên, Đường Đại Đầu ngốc, nhưng kinh nghiệm hắn thì phong phú, đám người này tốn công xông vào Thịnh Đường lại còn dụ mình tới, chắc chắn không phải vì đòm một cái cho thống khoái, nếu không đã mai phục bên đường, dễ dàng bao nhiêu. quả nhiên tên cầm súng có chút khấn trương, hạ súng xuống, sợ bị cướp cò.

Chương 045: Tiếng súng giữa đêm! (2)

“Thế mới đúng chứ, có chuyện gì thì nói đi, chúng ta dù có va chạm gì thì cũng là cùng nghề, tôi đây trước kia cũng kiếm cơm bằng cách này, đầu dao mũi kiếm qua hết rồi, dọa nhau làm cái gì?” Đường Đại Đầu đưa mắt nhìn người giữa ghế sô pha, mặt quen lắm, nhưng lại nhớ ra là ai, khỏi phải nghi, tên đó là chính chủ, chút nhân lực ấy hẳn có thừa.

“Thông minh đấy.” Tề Thụ Dân quan sát này giờ mới lên tiếng, giọng rất thông thả từ tốn, nhưng lạnh tới vô cảm, đứng dậy dùng tư thái trên cao nhìn xuống Đường Đại Đầu: “Đã là người thông minh, tao cũng không nói nhiều, trong cái nghề của mày có câu: Chỉ có người chết chứ không có nợ không trả. Tao tới đây cũng là để đòi nợ ... Có kẻ đâm sau lưng tao một phát, tổn thất vài anh em, cùng một khoản tiền lớn, chết một người, mất hàng giá trăm triệu, chuyện này không biết mày có biết không nhỉ?”

Nghe nói thế mắt Tăng Nam mở lớn, chẳng lẽ là ... Không biết nghĩ tới điều gì, tim đập loạn xạ.

Đường Đại Đầu thì chớp mắt liên hồi, nghe hỏi xong là gạt đầu rồi rít: “Biết chứ, biết chứ.”

“Vậy nói cho tao biết, chuyện đó do ai làm? Mày sao?” Tề Thụ Dân cúi đầu xuống gần hơn vài phân.

Cái ánh mắt tàn nhẫn đó làm Đường Đại Đầu cảm thấy khó chịu hơn cả bị súng chĩa vào, loại này thế nào cũng phải có vài cái mạng mất trong tay hẳn rồi, lắc đầu ngay: “Không phải tôi.”

“Thế ai làm?”

“Cớ mớ gì.” Đường Đại Đầu khẳng định chắc chắn, an ủi: “Người anh em, kìm chế đau thương, làm cái nghề của chúng ta, sớm muộn cũng không có kết quả tốt, tôi biết người anh em của anh là Tiết Kiến Đình phải không? Đó là do bọn cớ mớ gì, oan có đầu nợ có chủ, anh tới cục công an kiếm chúng, sao lại tới Thịnh Đường ... Á.”

Tề Thụ Dân đá một phá vào bụng Đường Đại Đầu, vừa cong người lại thì bị một đá vào hông, bốn tên thủ hạ như được huấn luyện chuyên nghiệp, hai tên dẫm bả vai, hai tên dẫm đùi, cứ như bị bốn cái đinh đóng xuống đất, vừa kêu một tiếng bị dẫm lên mồm, chỉ phát ra những tiếng ư ư.

“Đường Đại Đầu ...” Tề Thụ Dân cười gằn tóm tóc Đường Đại Đầu: “Tao biết mày cũng không dễ dàng nói ra đâu, có điều chẳng sao, tao chuẩn bị mời mày đi làm khách, chúng ta thông thả tâm sự, mang thêm con điểm kia đi giúp mày giải khuây được không? ... Hai đứa, kéo lên ...”

Đường Đại Đầu bị kéo dậy như con rối, Tăng Nam nhìn hai người đi về phía mình, thu tay lại, sắp đứt rồi, đáng tiếc hổng trong gang tấc.”

“Đừng cho rằng tao không dám ... Cái mạng chó của mày, tao giết mày cũng là trừ hại cho dân thôi, chỉ cần món nợ của tao được trả, tao tha mạng cho mày.” Tề Thụ Dân rút khẩu súng sáng loáng, mở chốt bảo hiểm, quát khê: “Đi ..”

Đoàng!

Tiếng súng bất thành linh vang lên làm đám người trong phòng tích tắc chết lặng, tim đập thành thịch.

“Mau, hai người đi xem sao ...” Tề Thụ Dân là kẻ lạnh lùng từng trải nhanh chóng tỉnh lại quát một tiếng.

Lập tức có hai tên kéo cửa chạy ra, số còn lại đá Tăng Nam và Đường Đại Đầu ngã xuống đất đê phòng vụn nhất, cả hai nhìn nhau gằn như đều có một suy nghĩ: Chẳng lẽ là Giản Phàm!

Có điều khả năng này không cao.

Tiếng súng tới từ lối thoát hiểm của tầng 13.

Hai bên thẩm vấn cùng một lúc, chỉ đáng tiếc là đều không có thu hoạch gì, Đường Đại Đầu thì nói không ngơi mồm còn tên bên này thì mặc Giản Phàm đá đít gõ đầu, đối phương không nói không rằng.

Chim già rơi vào tay chim non, nhận ra chim non chỉ hư trương thanh thế không dám ra tay, chênh lệch kinh nghiệm chẳng mấy chốc thể hiện ra, Giản Phàm đúng là không dám ra tay thật, còn nghĩ là anh em trên giang hồ của Đường Đại Đầu, tụ tập ở đây làm việc gì, không hề biết rằng mỗi lần đá đít hần là

hắn nhích đi một chút, mỗi lần gõ đầu là xoay người một tẹo, bất tri bất giác người kia đã quỳ tới gần góc tường, còn mình thì xoay lưng với cầu thang.

Giản Phàm lúc này thẩm vấn đã mệt, cho súng cảnh sát vào trong bao, lấy vũ khí thu hoạch được ra, lại gõ đầu giáo huấn: “Này, nói đi chứ, dùng súng tự chế, định làm XHĐ đấy à? Súng nặng thế này, không biết cảm giác tay sao?”

Rắc một cái rút băng đạn ra lắp vào, Giản Phàm thẩm thất kinh, bọn làm hàng giả này cũng tinh vi quá rồi, đá một phát chửi: “Một băng mới có bốn viên ? Không bằng đồ chơi hải ngoại, ở đâu ra? Có biết sở hữu súng trái phép phải năm năm không?”

Người bị bắt thoáng hiện vẻ hung tợn, mắt nhướng lên, phát hiện súng hơi hướng lên một chút, biến cơ hội đã tới, người đang cuộn lại tức thì bật lên như báo săn, chân đạp mạnh về phía trước, toàn thân lao ra sau, Giản Phàm không kịp đề phòng, “á” một tiếng, tay vươn ra chụp nhưng hụt, lăn lông lốc xuống cầu thang, tình thế chớp mắt nghịch chuyển.

Một đòn thành công, nghe tiếng kêu liên hồi ở cầu thang, tên kia bật mình như cá chép, nhìn kẻ vừa đánh mình vẫn còn lăn, chuẩn bị bám thành cầu thang đuổi theo không chế ...

Đoàng!

“Á ...” Người vừa đứng thẳng lên liền ôm hông ngồi xuống, nhìn bàn tay đầy máu, hông nóng rát.

Bị ngã tới xây xẩm mặt mày, quệt mũi toàn máu, Giản Phàm bị đau cũng sôi máu chửi: “Con bà nó, dám chơi lão tử à, tưởng tao không dám bắn chắc ...”

Chỉ tích tắc ở hành lang có tiếng bước chân chạy tới, hai tên trong phòng giám sát, hai tên trong phòng giám đốc, hướng tới thẳng cầu thang, vừa thấy bóng người, tên trúng đạn đã hét lên: “Anh Địa Long, giết nó, giết nó đi.”

Giản Phàm phản ứng rất nhanh, chĩa súng về phía bóng người bắn luôn hai phát, làm bốn tên truy đuổi hoảng sợ rút đầu lại ẩn nấp sau hành lang, đến khi thò đầu ra thì người nổ súng đã biến mất.

Hai tên chạy tới đỡ tên bị thương, hai tên khác đưa mắt ra hiệu với nhau đuổi theo, nhìn qua khe hở cầu thang loáng thoáng bóng người bỏ chạy, bám thành cầu thang đu người nhảy liên mấy bậc truy đuổi.

Tề Thụ Dân nhìn tên thủ hạ bị thương đúng chỗ hiểm, mặt tái đi, vốn định âm thầm bắt Đường Đại Đầu đi, không ngờ lại xảy ra biến cố thế này, nghe nói mất cả súng sồi máu tát tên đó hai phát, phát tay lên, không dám ở lại nơi này thêm một giây phút nào. Năm người áp giải Đường Đại và Tăng Nam rút lui, vừa ra ngoài thì đèn chớp liên hồi, tiếp ngay đó là tiếng còi báo cháy, thang máy tự động đóng sầm lại, chỉ còn cách chạy theo lối thoát hiểm ...

Vừa mới đi được hai tầng thì tiếng chân rầm rập, hoảng hốt dừng lại, dưới tầng 13 đều có khách, đua nhau bỏ chạy, mấy người bị kẹt lại, đám đông vừa khóc lóc vừa chửi bới, có người mặc mỗi quần đùi, nữ thì váy áo xộc xệch vẫn chạy bán sống bán chết.

Tề Thụ Dân ra hiệu cho người sau giữ nguyên vị trí, giờ mà bị cuốn vào đám đông thì không cách nào khống chế tình hình.

Náo loạn tất nhiên là do Giản Phàm gây ra, sau khi nổ súng bắn bừa hai phát ngăn kẻ truy cản, đập vỡ cửa kính xông vào tầng lầu, vừa thấy chót báo cháy, dùng súng đập chát một cái, tức thì đèn báo cháy, còi báo cháy hú lên điên cuồng.

Chạy vào tầng lầu, coi như an toàn phần nào rồi, thấy các phòng dáo dác có người thò đầu ra nhưng chưa hành động, sợ đối phương đuổi tới, quát lên còn chạy tới phòng chưa mở cửa đập sầm sầm: “Chạy mau, chạy mau, cảnh sát kiểm tra.”

Câu này còn hiệu quả gấp bội phần còi báo cháy, tức thì trong phòng có người lao ra như chớp, vừa chạy vừa kéo quần mặc áo, một người rồi mười người, lại thêm tiếng còi hú khẩn cấp càng làm người ta hoảng loạn. Thế là mười thành trăm, cả phục vụ lẫn bảo an cũng ôm đầu chạy, người trước đẩy người sau thế là chửi bới la hét âm ỉ.

Chương 046: Tiếng súng giữa đêm. (3)

Tiếng còi, tiếng bước chân, tiếng bình vỡ, tiếng ghé đở, còn dễ nghe hơn cả tiếng nhạc vài phần, Giản Phàm nấp vào một phòng bao thở phào, loạn thế này không lo đám người kia tìm được mình.

Vui chẳng được bao lâu nghĩ tới Đường Đại Đầu, mấy tên này rất có thể tới kiểm chuyện với hắn chứ không phải tụ tập làm chuyện xấu ... Hồng, lòng trầm xuống, thằng béo còn ở tầng 7.

Đi đâu đây? Đây là tầng 9, không ngờ có ngày phải rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan này, Giản Phàm tích tắc quyết định xuống tầng 7.

Lúc này Giản Phàm đương nhiên chỉ nghĩ có người tìm Đường Đại Đầu gây rắc rối, tên đó kẻ thù khắp thiên hạ, chẳng có gì lạ, chứ hoàn toàn không nghĩ tới chuyện nghiêm trọng hơn, còn thấy mình làm hơi quá rồi ...

Chuyện tới mức này không nghĩ được nhiều, quên cả cơn đau ê ẩm khắp người, Giản Phàm nhảy mấy bậc cầu thang liền một lúc, lo thằng béo đầu óc chậm chạp xảy ra chuyện, chẳng may bị cảnh sát bắt về thẩm tra thì lớn chuyện. Chớp mắt đã chạy hết bốn tầng lầu, chỉ vài phút mà người đã chạy sạch, đang chạy thì đâm thẳng vào một bức tường thịt, lão đảo lúi lại ngã bịch xuống đất, vị kia chửi: “Mẹ nó, mắt dùng làm gì thế, người to dùng thế này mà không nhìn thấy à?”

“Phí Béo, chơi có đã không?” Giản Phàm bật dậy, thằng béo chẳng những không sao còn đang kéo quần.

Phí Béo nhìn thấy Giản Phàm thì cáu tiết chửi: “Thằng buổi này, dẫn tao tới chỗ buổi gì thế, vừa mới cởi quần thì đưa chó má nào đó nổ súng, làm tao sợ tới súng trên người không dựng lên được.”

“Hả? Mà nghe thấy tiếng súng? Lại còn đúng lúc đang cởi quần?” Giản Phàm áp giọng xuống hỏi, bà nó chứ đêm nay đúng là kích thích.

“Mẹ nó, tao đang đi đái, nghe thấy tiếng bắn nhau, sợ đái cả ra quần.” Phí Béo đã trấn định lại, chỉ gian phòng vệ sinh cách đó không xa, hướng hồ có Giản Phàm ở đây rồi, còn sợ mẹ gì nữa, thần bí rút bên hông ra, không ngờ là chai rượu vang, đặc ý nói: “Oa ca, mày biết thứ này không? Royal Salute đây, giá tới mấy nghìn, người ở đây chạy sạch rồi, tao nhặt được hai ví tiền một chai rượu, lãi lớn, sờ soạng miễn phí hai em gái lại còn thêm đồng tiền ... Ha ha ha, kiểu này không ai tìm chúng ta thu tiền.”

Thằng béo vui mừng hơn hở, Giản Phàm thì tức không để đâu hết, bợp đầu thằng béo: “Đồ ngu, đây là còi cứu hỏa và cảnh sát, mày còn để ý nhặt tiền à?”

Đang kéo thằng béo đi, trên đầu lại có tiếng bước chân rầm rầm, Giản Phàm vội vàng giữ thằng béo lại nghiêng tai lắng nghe, trong tiếng người nói chuyện còn có tiếng kêu đau đớn, ai đó đang khuyên nhủ: “Cố chịu đi, chẳng phải chỉ cụt mất nửa lão nhị à, còn một nửa nữa, mau đi, đừng để cớm chặn đường thì mất cả mạng đấy.”

Giản Phàm tim đập loạn xì ngậu, bịt ngay miệng thằng béo lại, bốn con mắt nhìn trộm đám người kia qua cửa kính. Phí Béo nhìn Giản Phàm từ từ bỏ tay bịt miệng mình ra, cho vào sườn rút súng, "cạch" một tiếng mở chốt, hai mắt muốn lồi ra ngoài.

Người tới rất gần, trong đám đông xô đẩy nhau có hai người vùng vẫy, Giản Phàm nhận ngay ra nữ nhân duy nhất trong số đó: Tăng Nam.

Tăng Nam bị người ta kéo tóc, tên đây tên kéo theo đội ngũ, một người nữa kêu "ư ử" là Đường Đại Đầu, tích tắc máu bốc lên đầu, giơ súng lên nhưng không bắn, đếm, một hai ba .. Mẹ nó, trừ người bị bắt, tính cả tên bị thương là tám người.

Nhanh như chớp Giản Phàm có quyết định, quay đầu ấn vai Phí Béo chỉ xuống đất, hai anh em từ nhỏ sát cánh đánh nhau, rất ăn ý, lập tức rút đầu vào trong cửa làm rùa, Giản Phàm nhìn mấy kẻ kia lại xuống một tầng cầu thang nữa.

Cái hộp đêm nay ít nhiều có chuyện phạm pháp, Giản Phàm không muốn bị cuốn vào đó, cho nên khi này chỉ muốn đứng ngoài xem lửa cháy, không ngờ kẻ kia không phải là lưu manh tầm thường, bị súng chĩa vào đầu còn dám phản kháng.

Bây giờ xem ra chuyện không đơn giản là tới gây rắc rối, mà là ngang nhiên bắt cóc người.

Có chút hối hận, vừa xong chỉ lo thoát thân nên giật cần báo cháy, giờ loạn thế này khác nào trải đường cho chúng thoát thân, chỉ vài phút nữa thôi bọn chúng có thể theo lối thoát hiểm xuống tầng một, lái xe ra đường Ngũ Nhất một cái là thành cá về biển lớn, đừng hòng tìm được.

Phạm tội luôn nhanh hơn cảnh sát, trong phim ảnh thường có chuyện xong xuôi hết rồi cảnh sát mới tới là thế.

Tám người kia áp giải người đi qua, một tên thấy Tăng Nam đi quá chậm, giơ chân đá một phát, Tăng Nam loạng choạng suýt ngã xuống thang, tên túm tóc cô giật mạnh giữ lại. Tích tắc đó nhìn khuôn mặt đau đớn rướm máu của Tăng Nam, Giản Phàm chỉ muốn nổ súng, tay run rẩy, có điều không bóp cò ... Bằng vào công phu kẻ lúc này, một người mà mình cũng không khống chế được nữa là tám, đoán chừng chúng hẳn là đều có súng.

Phải làm sao bây giờ, Giản Phàm không thể đứng nhìn được, Đường Đại Đầu hào sảng nghĩa khí, mặc dù vô sỉ thô bỉ, nhưng đối xử với mình chân thành. Còn Tăng Nam không chỉ có ơn lớn với mình, mà nếu không có cô ấy, chuyện giữ mình và Tương Dịch Giai cũng không thành. Hai người bọn họ phần nào đó là bạn mình, cho dù đều có mục đích riêng, nhưng ở nhiều phương diện, so với bạn học, đồng đội còn giúp đỡ mình nhiều hơn, giờ gặp nạn làm sao có thể không giúp.

Trong đầu Giản Phàm tích tắc lướt qua mười mấy biện pháp khác nhau, mà đám người kia đã đi tới cầu thang giữa tầng sáu và tầng bảy, rẽ một cái là biến mất, có lẽ là vĩnh viễn biến mất.

Giản Phàm nghiêng rặng quay lại lấy rìu chữa cháy, giơ tay chém choang một tiếng vỡ cửa kính, kéo chốt báo cháy, xoay nút vặn, nhanh chóng kéo ra ống nước chữa cháy, người như tên rời cung, chạy tới giữa hai tầng, nước tới cùng với người, chỉ thấy một vòi nước trắng xóa từ trên trút xuống đám người vừa mới tới được tầng sáu.

Rầm! Áp lực nước cực mạnh đẩy Giản Phàm va vào góc tường phải dùng hết sức mới khống chế được vòi rồng phun thẳng vào

đám người kia.

Hai tên đi cuối cùng nghe thấy tiếng động quay đầu lại lập tức bị vòi nước phun trúng vào mặt ngã lăn ra đất, ba tên đã bắt đầu xuống tầng năm tức thì rút vũ khí, nhưng vẫn chậm một chút, tên đi đầu bị nước đẩy thẳng vào tường.

Nước là thứ vũ khí tốt nhất để lấy ít địch nhiều, vòi nước phun xối xả làm bọn chúng ngay cả súng cũng cầm không chắc. Tầng Nam chỉ đợi có thế, dây trời bị cô cửa gần đứt rồi, lúc này chỉ giật mạnh một phát là thoát, chân đá tên phía trước lăn xuống lầu, tên phía sau cũng bị lưng cô xô ngã, không kịp để ý đối phương sống chết ra sao, lăn mình một cái lao vào phòng, Tầng Nam vô cùng thông thuộc nơi này tích tắc đã biến mất.

Một khẩu súng bị vòi nước phun văng đi, hai khẩu khác bị ướt không bắn được, Tề Thụ Dân là tên bình tĩnh nhất quát lên: “Đừng ham chiến, đi mau.”

Mười người thiếu một, số còn lại không kịp để ý truy đuổi Tầng Nam đã bỏ trốn, kéo tên thương binh và Đường Đại Đầu chạy nhanh. Giản Phàm không dám truy đuổi, gọi Tầng Nam không thấy thưa, quay lại tầng bảy nơi chai rượu đã chất thành đống, quát: “Phí Béo, rìu chữa cháy.”

Phí Sĩ Thanh nghe thấy, nhặt rìu chữa cháy uyển uyển chạy tới ném rìu xuống, chỉ thấy Giản Phàm ném vòi chữa cháy đi, nhặt rìu như phát điên bổ cửa sổ, chỉ: “Ném đi.”

“Ném cái gì?” Nhìn thẳng bạn thường ngày ôn hòa, giờ có chút điên cuồng, mặt vắn vẹo, hơi sợ.

“Ném chai rượu, đồ ngọc, phía dưới là cửa thoát hiểm, chuẩn bị sẵn chai rượu ném xuống ...” Giản Phàm rống lên.

Chương 047: Cảnh sát nhỏ chơi lớn. (1)

Phí Béo sợ tới ú ớ vâng dạ, tay chân nhanh nhẹn hơn không ít, lôi ra được một thùng rượu, cứ thế ném xuống lầu. Giản Phàm hi vọng cách này có thể ngăn bước chân của những kẻ kia phần nào, rút di động ra bấm 110, máy vừa thông, lập tức hét lên: “Mau, có đấu súng, hộp đêm Thịnh Đường đường Ngũ Nhất xảy ra đấu súng.”

“Họ tên, số chứng minh, báo tin giả là phải chịu trách nhiệm pháp luật ...” Phía đầu bên kia giọng rề rà chậm chạp.

Giản Phàm rút súng ra chìa ngoài cửa bắn “đoàng” một phát rồi quát vào điện thoại.”

Giờ tin chứ? Chết mấy người rồi ... Không tới còn chết nhiều hơn đấy.”

Thu điện thoại lại, hai tay cầm súng chìa vào cửa sổ phòng, những kẻ kia muốn chạy, thế nào cũng phải chạy từ cửa sau.

Tiếng súng làm Phí Béo giật nảy mình, ngược mắt nhìn Giản Phàm tay lăm lăm súng, ngưỡng mộ kêu lên: “Oa ca, may thật ngẫu, con mẹ nó, ngẫu nhất server rồi.”

“Mau ném đi, có kẻ ra rồi, đẩy cả thùng xuống.” Không rảnh hưởng thụ sự sùng bái của thằng béo, nhìn thấy ở cửa thoát hiểm có người, Giản Phàm thấy khoảng cách quá xa, khó khống chế được, thu súng lại, xách thùng rượu lên đổ ào xuống, mấy chai rượu như tiên nữ rải hoa không ngừng rơi choang choang, một ít va vào tường, đa phần vỡ tan nát ở cửa thoát hiểm.

Đúng là có chút tác dụng, không kẻ nào dám thò đầu ra nữa. Phí Béo cũng phấn khích, hai người đua nhau kéo chai rượu thả xuống, đến khi thò đầu nhìn thấy mấy tên kia dán sát người vào tường mà đi. Chớp mắt có hai tên nhân lúc rượu rơi xuống vừa ngừng lại liền lao ra chạy thoát, Giản Phàm không kịp ra tay, Phí Béo đang phấn khích, sờ sờ không thấy chai rượu nào, nhớ ra một chai lấy trộm trong lòng, vừa vắn có ba cái đầu vừa nhô ra ném luôn.

Một bóng đen ngã xuống, Phí Béo sung sướng cười hô hố đưa chữ V: “Tao hạ được một tên rồi, tao hạ được một tên rồi.”

“Tránh sang bên, đừng chắn tầm nhìn của tao, cái thằng béo này.”

Giản Phàm đẩy Phí Béo ra, hai tên chạy trước đã lấy xe chạy tới tiếp ứng, giờ súng tự chế bắn "đoàng" một phát, chẳng biết có trúng không, chiếc xe kia phanh gấp rồi đỗ ở cửa, lại một cái xe nữa, tiếp tục nổ súng, hựt rồi.

Giản Phàm ném khẩu súng trong tay đi, thay khẩu súng khác, chĩa về phía trước, nhưng quá cao nên không nhìn rõ người, chỉ thấy hai tên kéo một tên bị trúng chai rượu ngã dưới đất. Giản Phàm đang điên máu, kê tay vào cửa sổ cố định, đoàng một phát, tên bên trái ngã xuống, loáng thoáng nghe thấy tiếng hét, tên bên phải cuống cuống bỏ chạy, Giản Phàm súng trong tay như biến thành người khác, không biết sợ, không biết thương xót. Đoàng đoàng đoàng liền ba phát, nhưng đám người kia đều là kẻ lão luyện, lăn nhào trên mặt đất hoặc chạy zic zắc, nên đều hựt.

“Oa ca, tao bắn, tao bắn với.” Phí Béo cũng lên cơn thần kinh theo, trong mắt hắn đây là chuyện hoàn toàn không có nguy hiểm, chuyện đánh chó rớt nước này thì ai chẳng thích, đẩy Giản Phàm sang đòi bắn.

Mục tiêu đã quá xa, Giản Phàm không dám chắc chút nào, nổi cáu đá thằng béo, vừa do dự một chút mấy tên kia đã men theo tường, leo ra ngoài.

“Oa ca, tao không bắn pháo được thì mày phải cho tao bắn súng chứ? Mẹ mày, anh em thì phải sóng vai tác chiến, riêng một mình mày chơi à, tao là lãnh đội tinh anh của CS, server Thượng Hải ...” Phí Sĩ Thanh la hét âm ỉ.

Giản Phàm đang bực, nhét ngay súng cho hắn chỉ mục tiêu cố định lớn nhất: “Bắn xe, không bắn được tao xử mày.”

Còn có hai viên đạn nữa thôi, đoán chừng ai bắn cũng lãng phí.

Phí Béo chẳng nghĩ gì cả, súng cầm trong tay hào khí bừng bừng, như Kim Cương giáng sinh La Hán tái thế, hai tay cầm súng như thật, đoàng một phát, súng thiếu chút nữa tuột tay,

không biết bay đi đâu, Giản Phàm vùng tay bộp thẳng béo một cái tội bắn bừa, ai ngờ thẳng béo đang run, "đoàng" một phát cướp cò.

Phía trước keng một cái, ánh lửa tóe lên, Giản Phàm giật mình, phùng một tiếng, lửa bùng lên chiếc xe đổ ở cửa, thoáng cái lửa lan đi toàn xe, Allah, Jesus, Đức Phật ơi, ngài nào vừa ra tay thế? Đếch tin nổi, bắn trúng mẹ nó thùng xăng xe rồi, trong ánh lửa mấy bóng người lao ra như cướp.

Trúng rồi! 10 điểm.

"Ha ha ha." Giản Phàm cười phun nước bọt, nhìn Phí Béo ngu ngốc còn đang ra sức bóp cò khẩu súng hết đạn, cười chảy nước mắt: "Béo ơi là béo, mày còn giỏi hơn tao nữa, bắn thế nào đấy?"

Phí Béo quay sang, môi vẫn run run, chân cũng nhũn cả ra, hai răng va vào nhau cầm cập làm đóng thịt hai bên má co giật "tao tao tao" mãi không nói ra được, đến khi bị Giản Phàm bộp cái nữa mới vọt miệng: "Tao tao sợ quá, vừa rồi nhắm mắt bắn đấy Oa ca."

"Ha ha ha, béo, mày làm cảnh sát Đại Nguyên từ nay không dám cầm tới súng nữa, ha ha ha ..."

Hai thằng chết tiệt chẳng biết phân biệt trường hợp nhìn nhau cười như hai thằng khùng, giống năm xưa cùng nhau ném đá vỡ cửa nhà giáo viên, hay kéo váy bạn gái vậy, một thằng còn đỡ, hai thằng ở bên nhau là độ điên tăng theo cấp số nhân. Cười một lúc Giản Phàm biết đám người kia hết chạy rồi, Phí Sĩ Thanh nhìn cái xe rùng rục cháy đâm sợ: "Oa ca, chúng ta đang vì dân trừ hại hay là họa hại vậy? Lát nữa cảnh sát tới thì sao ... Nói trước, tao không làm gì đâu nhé?"

Xảy ra chuyện rồi, biết sợ rồi, Phí Béo không khỏi khẩn trương.

"Đúng đúng, mày mau đi đi, tao không sao ..." Giản Phàm kéo Phí Béo dậy, dưới lầu có tiếng Tầng Nam gọi Giản Phàm dừng bắn, Giản Phàm lớn tiếng đáp lại, chỉ thấy một đám bảo an xông tới, có người đã cầm vũ khí truy đuổi rồi.

Nếu thuận túy là chơi vũ khí lạnh, mấy tên kia không đủ cho mấy chục bảo an như lang như hổ chơi, Tầng Nam chạy về tầng lầu, kiếm đâu ra cái bộ đàm đang lớn tiếng chỉ huy, chẳng trách

nãy giờ không thấy đâu, đúng là cô gái không tầm thường. Giản Phàm kéo tay Phí Béo chạy xuống lầu, đám đông hỗn loạn đã đi gần hết, xa xa nghe tiếng xe chữa cháy, thở hồng hộc dặn dò thằng béo: “Về Cửu Đỉnh, coi như không có chuyện gì xảy ra, sau đó về Ô Long, cảnh sát mà biết mày bắn cháy xe là ngồi tù vài năm đấy.”

Phí Béo ríu rít gạt đầu chạy hộc tốc ra chỗ cái xe Hyundai của mình, lái xe tránh qua chiếc cứu hỏa, biến mất.

Hai chiếc xe cứu hỏa nối nhau tới nơi, lính cứu hỏa cầm máy thăm dò nhiệt nổi nóng quát bảo an đang sơ tán người: “Không có lửa không có nguồn cháy, ai báo cứu hỏa, chơi bọn này đây à?”

Bên bảo an cũng không biết xảy ra chuyện gì, cãi nhau với cứu hỏa, Giản Phàm lặng lẽ chuồn ra sân sau.

Phía sau cũng loạn rồi, mấy người ấn tên bị thương đấm đá, có người đá tên còn lại, không phản ứng gì hết hồn hét lên: “Đừng đánh, đừng đánh, là anh Đường.”

Mấy người dẫm rôm rộp lên đồng thủy tinh chạy tới, đỡ Đường Đại Đầu lên, chỉ thấy máu me be bét, đầu ngoẹo sang bên, Xoa Tử đưa tay thử mũi, thấy còn thở mới yên tâm.

Đằng xa cũng có người la hét, lại bắt được một tên nữa, bảy tám người đánh một, còn có bảo an cười: “Ha ha ha, thằng này bị bắn cụt chim rồi, mẹ nó ai làm thế, ai bắn chuẩn thế, không bắn đầu to, chuyên bắn đầu nhỏ, ha ha ha.”

Giản Phàm chạy ra cửa sau thì thấy một cô gái tóc dài bị gió đê mê thổi tung bay đứng giữa cửa, liên tục quát lạnh lạnh, đang chỉ huy bảo an cầm máu cho thương binh, Giản Phàm vừa mới đi tới gần gọi một câu, ai ngờ Tăng Nam quay ngoắt lại như thấy kẻ thù, người vừa xoay, tay cũng vung lên về phía Giản Phàm.

Chương 048: Cảnh sát nhỏ chơi lớn. (2)

Á, muốn tát mình, Giản Phàm được huấn luyện rồi, phản ứng rất nhanh, cúi người né được, tức thì dùng dùng nỗi giận quát: “Cô lên cơn đấy à, tôi cứu cô còn sai sao?”

“Cứu tôi? Xem chuyện hay ho anh làm này.” Tăng Nam giơ chân lên.

Giản Phàm hít một hơi khí lạnh, chân Tăng Nam toàn máu rồi, còn mấy mảnh thủy tinh đâm sâu vào da thịt nõn nà, nhìn mà kinh tâm động phách, nên tịt luôn. Đại khái là vì mất giày cao gót cho nên Tăng Nam chạy chân đất ra cửa sau chỉ huy bảo an, không chú ý tới dưới chân, thế nên dẫm phải đồng thủy tinh do y và thằng béo thả chai rượu xuống mà thành, đèn pin chiếu tới, chỉ thấy khắp nơi là thủy tinh dính máu. Giản Phàm áy náy nói: “Chuyện này, xin lỗi ...”

Đang xin lỗi thì chú ý thấy Tăng Nam tóc tai rối bù, má sưng lên, quần áo thì xộc xệch, cảnh tượng này quá quen, y từng làm một lần, trông cứ như bị ai cưỡng bức vậy, suýt nữa xông tới đá chết mấy thằng kia. Chỉ là lúc này cứu người quan trọng hơn, cẩn thận dẫm lên mặt đất đầy thủy tinh tới đỡ Tăng Nam.

Lúc này lại có người hô lên: “Anh Đường tỉnh rồi, anh Đường không sao.”

Đường Đại Đầu vừa lờ đờ tỉnh lại liền chửi toáng lên: “Đm, thằng nào ném tao, thằng Vương Bát Đản nào?”

Bố khỉ, sao quân địch không đánh toàn đánh phải quân mình thế này, xem chừng cái thằng bị Phí Béo cầm chai rượu cuối cùng ném trúng là Đường Đại Đầu rồi. Giản Phàm hơi chột dạ, kệ Đường Đại Đầu, tên đó sống dai lắm, thấy hai chân Tăng Nam bị thương, không cách nào đi được, ngồi xuống nói: “Lên đây tôi cõng, xe cấp cứu sắp tới rồi.”

“Lên tầng 13.” Tăng Nam không kiêng kỵ gì, nằm lên lưng Giản Phàm.

Tức thì sau lưng truyền tới loại cảm giác đàn hồi mà lại mềm mại tuyệt vời. dây thần kinh xúc giác trên khắp người trong

nhất thời tựa hồ đều tập trung hết ra lưng, tiếc là không phải lúc tận hưởng: “Này thang máy ngừng rồi, làm sao mà lên được, cô nghĩ là đang cưỡi lừa chắc?”

“Sắp khôi phục, anh kéo còi cứu hỏa phải không? ... Đưa đi động cho tôi.” Tăng Nam đưa tay ra phía trước đòi đi động.

Giản Phàm cũng Tăng Nam ra đại sảnh, ở cửa Tôn Nhị Dũng, Hắc Đản, Thán Chùy cùng vài bảo an nữa bao vây hai tên bị bắt về, tức giận đá thêm vài cái, bên ngoài vẫn hỗn loạn la hét, trong đại sảnh thì tan hoang, bàn ghế ngổn ngang, quầy bar chẳng rõ bị đập hay bị cướp, ly thủy tinh chai rượu vỡ khắp nơi. Cảnh thận công Tăng Nam đi vào thang máy mới nghe thấy tiếng còi cảnh sát.

Tăng Nam nghe thấy tiếng còi cảnh sát không hiểu sao người hơi nhồm dậ, nhú mày hỏi: “Anh gọi cảnh sát đấy à?”

“Ừ, làm sao?”

“Lâu như vậy mới tới, giỏi thật đấy.”

Dù thế nào cũng phải giữ thể diện cho anh em đồng nghiệp, Giản Phàm không tiện bình luận, nói lảng đi: “Tôi lên lâu bắt được một thằng, còn nghĩ là Đường Đại Đầu tổ chức đại hội XHĐ mưu đồ gì cơ, hoặc là có kẻ nào tới gây rắc rối ... Tăng Nam, các cô chọc vào ai vậy?”

Ai ngờ hỏi một câu mà nhận được ánh mắt chứa đầy phần hận lẫn ai oán cảm kích, không biết là muốn biểu đạt loại tình cảm phức tạp gì. Giản Phàm không thấy trả lời, quay sang nhìn mà sồn gai ốc, cái ánh mắt oán phụ này là thứ có sức sát thương nhất, nam nhân có tim bằng thép cũng phải sinh lòng thương xót, nhất thời thở dài không nói nữa.

Thang máy mở ra, hai tay Tăng Nam vòng qua cổ Giản Phàm ôm chặt, đầu dựa vào vai y, nhìn thương tích trên mặt y vẫn còn mới, phần hận trong mắt dần tan đi, thay vào đó là sự ôn nhu như mây như nước, trước mắt hiện lên hình ảnh cha dặt tay mình.

Chỉ là hiện giờ mình thân bất do kỷ, mà chàng trai cũng mình, trái tim đã thuộc về cô gái khác.

Tới phòng giám đốc, Tăng Nam lại chỉ tới thẳng phòng tổng giám đốc, đi qua phòng giám sát, tới cánh cửa gỗ lớn màu đỏ,

đưa chìa khóa cho Giản Phàm mở cửa, Giản Phàm nhìn quanh, đặt Tăng Nam xuống cái ghế lớn.

Máy vi tính mở sẵn, Tăng Nam không vội xử lý vết thương mà di chuyển chuột, kéo ngược hình ảnh camera giám sát, Giản Phàm đứng bên hỏi: “Camera không ghi hình?”

“Chắc là bị phá rồi ... Không sao, đây là đường dây riêng tách hẳn với khu văn phòng mà chỉ tổng giám đốc mới biết .. Xem đi, quen không?”

Hình ảnh đưa ra, Giản Phàm vội vàng dí sát mặt vào nhìn, kinh hãi thốt lên: “Tề Thụ Dân!? Bên cảnh sát nói hẳn vẫn ở nước ngoài cơ mà ... Hẳn tìm cô làm gì?”

“Anh nói thử xem?” Tăng Nam đã khôi phục dáng vẻ lãnh đạm thường ngày ở Thịnh Đường, bĩu môi hỏi.

Giản Phàm có vài phần hoảng loạn, chẳng lẽ anh em Tề Viên Dân đã mò ra sự dính líu của Đường Đại Đầu? Té ra, tim vọt lên cổ ... mọi chuyện là do mình gây ra à?

“Trước kia nhìn nhầm anh, tôi không ngờ anh còn có vài phần hiệp nghĩa, một chọi tám mà dám ra tay, lại còn khiến chúng khốn đốn bỏ chạy, nói đi, tôi phải cảm ơn anh ra sao?” Tăng Nam cười hỏi, nghe giọng có chút không thật lòng lắm.

Giản Phàm bóp trán, không biết xử lý chuyện này thế nào, thuận miệng đáp: “Đây là nợ ân tình, cô không định lấy thân báo đáp chứ, nếu định thế thì miễn đi, nếu cô viết chi phiếu cảm tạ thì tôi không từ chối đâu.”

“Nói hay lắm, thế thì cũng đơn giản ... Có điều anh không thấy vấn đề à? Lâu như vậy mà cảnh sát không lên?”

Nghe giọng điệu quái quái của Tăng Nam, Giản Phàm vội chạy ra cửa sổ nhìn xuống, xung quanh xe chữa cháy là một vòng xe cảnh sát, nhưng chỉ lập vòng vây mà không vào, giống như đang đợi quân tới, thế này không đúng, đáng lẽ phải khống chế hiện trường, tìm nhân chứng lấy lời khai mới đúng ... Lòng nổi lên cảm giác không lành, quay đầu lại nhìn Tăng Nam đợi câu trả lời.

Tăng Nam thở mạnh ra một hơi: “Tới mức này thì tôi cũng không giấu anh nữa, từ lúc Đường Đại Đầu bắt tin để anh chặn được chiếc xe vận chuyển cổ vật thì hẳn đã nằm dưới sự giám

thị của chi đội các anh rồi, đây là manh mối để xem dụ được kẻ nào ra .. Anh xem, người đúng là bị dụ ra rồi, nhưng bị anh đuổi mất. Điều duy nhất không ngờ được là đám người này dám xông vào hộp đêm bắt người, lại còn tới nhanh như thế ... Có điều không sao, chỉ cần Đường Đại Đầu biến mất, chi đội có thể theo định vị tìm tới chỗ những kẻ đó tập trung, quét sạch một mẻ, giờ anh chen ngang, kế hoạch hỏng hết, chú Ngũ đang tới đây.”

“Nói thế là các người dùng Đường Đại Đầu làm mồi nhử à, đây là chuyện con người làm sao?” Giản Phàm vừa nghe lửa giận đã bốc lên đầu.

“Anh nghĩ tới bản thân trước đi đã, nếu luận tới tên cảnh sát nào vừa ngốc vừa ngu vừa xui xẻo thì anh đứng đầu đấy. Có chuyện không báo cảnh sát lại đi nổ súng trước, nổ súng đã đành, còn bắn nổ xe gây hỗn loạn, chưa có chỉ thị đã tự ý hành động, phá hỏng hết kế hoạch của chính đơn vị mình. Phải rồi, kế hoạch hành động này do chi đội chấp hành, phương án do tỉnh đưa ra!” Tăng Nam thực sự là không biết nói gì, hành động dụ địch dày công bố trí, giờ bị một người làm rối tung cả lên.

“Dọa tôi à, tôi còn không biết, làm sao cô biết?” Giản Phàm hung hăng hỏi lại.

“Anh sắp biết ngay đấy thôi, tôi không dọa đâu, khả năng anh khỏi mặc cảnh phục rồi.” Tăng Nam có chút nuối tiếc: “Có điều tôi phải cảm ơn anh, dù sao anh cứu tôi xuất phát từ thực lòng.”

Số Giản Phàm nó đen như đít nồi á.

Chương 049: Không khí u ám. (1)

Râm, cửa bật mở, Giản Phàm còn chưa kịp suy ngẫm lời của Tăng Nam thì Ngũ Thần Quảng mặt hầm hầm xông vào, theo sau là Tần Cao Phong, Trương Chí Dũng và chủ nhiệm Hạ, ai nấy mặt âm u, ngoài hành lang là đặc cảnh chạy râm rập. Ngũ Thần Quảng trước tiên là quan tâm tới thương thế của Tăng Nam trước, sau đó quay sang vung tay tát Giản Phàm, Giản Phàm nhanh nhẹn né ngay.

“Mọi người xem, đây chính là anh hùng tối nay, về đội, viết báo cáo sự tích anh hùng của cậu, chi đội sẽ báo lên trên, đợi mà lĩnh thưởng đi.” Ngũ Thần Quảng mắt trợn lên nói.

Rõ ràng là nói ngược, Giản Phàm nhìn cả đám người tức giận không chỗ phát tiết, đoán chừng là vì thất bại trong gang tấc, Giản Phàm cũng có chút giận, cứ tưởng được người ta coi trọng, đến cùng vẫn là con tốt thì bị lợi dụng. Tuy y biết mình vô tình gây họa rồi chẳng quá áy náy, lấy cớ câu nói vừa rồi của Ngũ Thần Quảng, không giải thích gì hết xoay người bỏ đi luôn ...

“Cậu định cứ thế mà đi à?” Chủ nhiệm Hạ lạnh lùng lên tiếng.

Giản Phàm quay sang, nhìn cả đám lãnh đạo lớn nhỏ lẫn đồng đội nhìn mình với ánh mắt bất thiện, biết lần này nguy rồi, song không chịu tỏ ra yếu thế, tự giác đưa tay vào áo lấy súng ra đặt lên bàn, hai tay đưa tới phía trước, lạnh lùng hỏi: “Có định còng không?”

Thấy không ai trả lời, nhìn Tăng Nam một cái đi thẳng, Ngũ Thần Quảng thở phì phò tức tối tay chỉ ra một lúc mà không nói lên lời, những người khác chỉ còn biết lắc đầu ngao ngán.

“Dì Mai, cháu là Hồng Hạnh ạ, cảm ơn dì, cháu nhận được rồi ... Cháu hỏi rồi ạ, Giản Phàm thời gian tới có nhiệm vụ, không thể liên lạc với bên ngoài ... Vâng, đành chịu ạ, tính chất công việc của bọn cháu là thế, dì cứ yên tâm, cháu nhất định chuyển lời để anh ấy gọi điện thoại về nhà ... Vâng, có thời gian cháu cùng Giản Phàm về Ô Long thăm dì ...” Ở một bên hành lang rộng rãi của cục công an thành phố, Dương Hồng Hạnh gọi điện

xong ôm ngực thở phào, nói dối khiến cô áy náy không đành lòng, hiện giờ không thể không phục bản lĩnh nói dối không cần qua đầu suy nghĩ của Giản Phàm.

“Hong Hạnh, sao rồi?” Ở bên có tên béo siêu cấp thò đầu hỏi, chính là Phí Sĩ Thanh.

Hôm đó từ Thịnh Đường trở về, đợi mãi không thấy có tin tức gì, Phí Sĩ Thanh tìm hai ngày rồi mà không cách nào tìm thấy Giản Phàm, gác cửa chi đội chỉ nói không có mặt rồi đuổi đi, cả Tiêu Thành Cương cũng tránh mặt, không còn cách nào đành phải đi tìm Dương Hồng Hạnh.

“Sĩ Thanh, anh về đi.” Dương Hồng Hạnh chỉ biết nói một câu như vậy rồi xoay người định đi.

“Này này, không tìm thấy người, tôi làm sao mà về được?” Phí Sĩ Thanh vội vàng chặn đường Dương Hồng Hạnh.

“Giờ anh ấy bị đóc sát giam rồi, không ai gặp được hết, anh đợi cũng uống công.” Dương Hồng Hạnh chỉ nhà chiêu đãi bên cạnh thị cục: “Ở đó, trong thời gian thẩm tra, không cho phép thăm hỏi, không cho phép có bất kỳ liên hệ nào với bên ngoài, chúng tôi cũng không được gặp.”

“Hả? Bị giam? Có phải là ...”

“Là sao?”

“Là phạm sai lầm rất lớn, bị bị, cái đó ...” Phí Sĩ Thanh khẩn trương nói năng lộn lộn, hai người từ nhỏ phạm sai lầm không đổ cho nhau thì đổ lỗi cho người khác, giờ Oa ca bị thẩm tra, mình thì lại chẳng sao cả, lòng không yên. Chuyện nội bộ cảnh sát, hần không hiểu, sợ đêm đó đánh nhầm người.

“Không sao đâu.” Dương Hồng Hạnh khuyên nhủ: “Anh ấy vào đó mấy lần rồi, mặt dày lắm, cứ yên tâm về Ô Long đi, có tin tức tự nhiên sẽ biết ngay.”

Nói xong câu này Dương Hồng Hạnh không muốn ở lại thêm nữa, vội vàng rời đi.

Trong hành lang vắng vẻ chỉ còn mỗi một tên béo, tên béo cứ đứng đó lòng càng thêm ảm đạm, má ươn ướt, lạnh lạnh, xịt mũi một cái đưa tay lau đi.

Không phải khóc, mà là trời đổ tuyết thôi.

Khi tuyết nhỏ rơi xuống bị từng cơn gió mạnh thổi bay khắp nơi, cả Đại Nguyên bị một màu trắng xâm chiếm, giao thông tức thì trở thành vấn đề lớn, cảnh sát giao thông huy động hết lực lượng tỏa khắp con đường, trời sáng mà đèn đường, đèn xe, đèn các khu nhà đều bật lên.

Tương Định Giai xuống xe taxi, nhanh chân chạy lên bậc thềm của bệnh viện vũ cảnh, xuýt xoa dậm chân mấy cái, phủ tuyết trên người, đi vào xem sơ đồ bệnh viện, sau đó tới thẳng gian phòng bệnh ở tầng ba.

Phòng bệnh đơn sơn trắng, đơn giản sạch sẽ, Tăng Nam nằm trên giường, hai chân treo lên, buồn chán xem tạp chí thời trang ray Li, bất ngờ thấy Tương Định Giai đẩy cửa đi vào, vui vẻ nhồm dậy: “Chị Tương, hôm nay không tới lớp yoga sao?”

“Chuyên môn tới thăm em.” Tương Định Giai đặt túi hoa quả lên tủ thấp ở đầu giường, thấy khí sắc Tăng Nam không tệ, kéo ghế ngồi bên giường, bóc qua chuối tiêu đưa tới tận miệng, nhìn hai chân Tăng Nam băng bó rất dày, trách: “Xem em kìa, đi đứng thế nào mà bất cần như thế, mà kẻ nào cũng thật thất đức, ném chai thủy tinh bừa bãi như vậy.”

Tăng Nam đang ăn chuối bị nghẹn ồ ồ ngực mấy cái mới nuốt xuống được, chỉ ậm ừ ứng phó, thấy Tương Định Giai lo lắng, nói: “Chị đừng lo, không sao đâu, cơ bản lành rồi, em chuẩn bị ra viện.”

Nói tới đó di chuyển đề tài, không dám nói tới chuyện thương tích, Tăng Nam mới đầu qua lại với Tương Định Giai là có mục đích, nhưng càng tiếp xúc, càng thấy xấu hổ, so với cô, Tương Định Giai không khác gì một tờ giấy trắng, có một số chuyện, một số lời, không cách nào nói ra khỏi miệng.

Hai người nói chuyện, rõ ràng đều để lòng dạ chỗ khác, Tương Định Giai có chút khó mở miệng: “Nam Nam, Giản Phàm có tới thăm em không?”

“Không, làm sao thế? Anh ấy không ở cùng chị à?” Tăng Nam cố ý hỏi, để che dấu khả năng bị lộ, còn hỏi: “Chị gọi điện chưa?”

“Cậu ấy tắt máy.”

“Cũng không ở nhà à?”

Tương Định Giai khẽ nhú mày lắc đầu: “Không.”

Tằng Nam tỏ ra thoải mái: “Vây ở đơn vị rồi, cảnh sát bọn họ đôi khi bận lắm.”

“Cũng không, chị tới hỏi rồi.” Trương Định Giai lo lắng ra mặt.

“À .. Vây em biết rồi, bọn họ là đội trọng án, thường xuyên có nhiệm vụ đặc thù, một khi chấp hành nhiệm vụ là phải tắt máy, không cho về nhà, cắt đứt liên hệ với bên ngoài. Chị Tương, đừng lo, kiên nhẫn chờ đợi.” Tăng Nam an ủi, bây giờ cô cũng không biết tung tích Giản Phàm, nhưng hẳn là bị giam trong phòng tối nào đó viết kiểm điểm rồi.

Tương Định Giai thất vọng thở dài, có chút không biết phải làm sao, lại có chút tự trách lắm lắm: “Đều tại chị, cậu ấy đã không muốn làm cảnh sát nữa rồi, chính vì chị khuyên nên mới quay trở lại ... Sớm biết như thế không bằng từ chức cho xong, lúc thì bị thương, lúc thì mất tích ...

Tằng Nam nhìn Tương Định Giai buồn thảm, nhớ tới cái tên làm Thịnh Đường rồi tung còn không biết thẹn muốn chi phiếu cảm tạ, một bên là con ngựa bất kham, một bên là cô gái ôn nhu lương thiện, bỗng nhiên nói: “Chị Tương, có lời này không biết em có nên nói với chị không?”

“Sao thế?” Tương Định Giai ngạc nhiên.

“Thế này, công việc của Giản Phàm vốn đã không bình thường, không chỉ chẳng có giờ giấc gì, tính chất cũng phức tạp, lại thêm cả tính cách của Giản Phàm nữa, không chịu an phận, chị muốn có một cuộc yên ổn là không thể, cứ vài ba bữa lại chạy đi chạy lại tìm anh ấy thế này” Tăng Nam mập mờ nói.

Tương Định Giai nhìn Tăng Nam với ánh mắt vô cùng kỳ lạ, một lúc sau nửa đùa nửa thật trêu: “Nam Nam, không phải em có dụng tâm khác đấy chứ, chị biết em thích Giản Phàm đấy nhé.”

Tương Nam giật mình chối luôn: “Làm gì có chuyện đó.”

“Đừng nói dối, ánh mắt em nhìn Giản Phàm rất đặc biệt, chị nhận ra lâu rồi, em càng vội vàng phủ nhận càng khẳng định thôi. Mặc dù Giản Phàm có chút giống đứa trẻ con không thể lớn, trên người có đống tật xấu, nhưng cũng có rất nhiều ưu điểm, hóm hỉnh, nhiệt tình, đối xử với người khác bằng chân tình, còn nấu ăn giỏi nữa ... Em không cần khẩn trương, chàng

traì như thế mà không có vài cô gái thích mới là lạ đấy ...” Tương Địch Giai tủm tỉm cười.

Tằng Nam nghe đánh giá vô nguyên tắc của Tương Địch Giai, chỉ biết cười khỏ: “Thôi, chị thích thì cứ thích ... Còi như em chưa nói.”

Chương 050: Không khí u ám. (2)

Khúc rẽ giữa cầu thang nối tầng 2 với tầng 3 của chi đội điều tra hình sự Đại Nguyên, hai cảnh sát đứng hút thuốc nhìn ngoài sân hôm nay thêm vài chiếc xe, đều là xe trên tỉnh xuống.

Một người tặc lưỡi: “Vụ này sẽ âm ỉ khá lâu đấy, chàng trai Giản Phàm đó đúng là tai họa.”

“Ha ha, cứ tưởng Trương Kiệt của đội trọng án tệ lắm rồi, không ngờ lại còn xuất hiện người tệ hơn, một mình dám nổ súng chống lại tám, không biết nên gọi là điên rồ hay ngu ngốc.” Người còn lại liên tục lắc đầu: “Đám người thực địa đó không quản nổi!”

“Nổ súng là chuyện nhỏ, còn vấn đề lớn hơn, nơi đó là Thịnh Đường, đó mới là chuyện lớn, trước kia vốn có tin đồn cậu ta có dính líu không rõ ràng với người Thịnh Đường rồi.”

“Không thể nào, cậu ta mới làm cảnh sát một năm mà.”

“Nhầm sao được, tôi tận mắt thấy cậu ta từ xe của Đường Đại Đầu xuống, cố tình xuống xe cách chi đội một quãng, nếu không có gì mờ ám vì sao ... a chị Hồ!” Người kia đang nói nhìn thấy Hồ Lệ Quân đi lên, vội vàng dừng nói.

“Đừng có đi lan truyền chuyện đồn thổi sau lưng đồng nghiệp.” Hồ Lệ Quân nghiêm khắc mắng, hai người kia riu rít vâng dạ rồi chạy mất, đó là đám người làm việc cơ quan, thời gian rảnh rỗi nhiều, thích ngồi lê đôi mách. Cô cũng không phải lần đầu nghe tin đồn về quan hệ giữa Giản Phàm với Thịnh Đường, thực hư chưa nói, nhưng chắc chắn làm vấn đề lần này của Giản Phàm thêm trầm trọng, cô lo lắng chuyện này từ lâu, đã bảo Giản Phàm dừng hành động một mình rồi, cậu ấy vẫn khinh suất như vậy ..

Tuyết rơi xuống từ sáng tới trưa, mặt đất trắng xóa còn bầu trời bao phủ một màu xám xịt tới ngọt ngào, nhiệt độ đột nhiên giảm mạnh, khiến sân chi đội bao phủ một lớp tuyết, mười mấy cỗ xe cảnh sát sắp thành một màu trắng.

Trong phòng hội nghị tầng 5, hội tụ tổ chuyên án 1226, chủ nhiệm Hạ từ tỉnh xuống đang phụ trách điều phối nhiệm vụ các bên, chỉ ảnh Đường Đại Đầu trên màn hình.

“... Căn cứ vào mật báo nội bộ, tin tức của Giản Phàm tới từ người này, Đường Thụ Ngư, biệt hiệu Đường Đại Đầu, là người có tiền sự gây thương tích. Trải qua tìm hiểu, lần đầu tiên bắt Tiết Kiến Đình, tay trong mà Giản Phàm dùng cũng là người của hắn. Sau khi xảy ra vụ án buôn lậu cổ vật 1226, vì nhanh chóng tìm được kẻ thao túng phía sau, căn cứ vào kiến nghị chi đội và đại đội một, chúng tôi đã lập kế hoạch nhử mồi, thả kẻ liên quan tương đối nhẹ trong vụ án Tiết Kiến Đình ra, đồng thời tiết lộ tin tức, theo phán đoán của tôi, bất kể ai là kẻ thao túng đằng sau, muốn thanh trừng nội bộ, xem tìm tới kẻ tiết lộ thông tin này, cho nên chỉ cần bám sát Đường Đại Đầu, không lo chúng không sa lưới.”

“Đáng tiếc hành động vào đêm 29 khiến mọi chuyện đổ bể, không ngờ rằng đối phương hành động nhanh như thế, táo bạo xông vào Thịnh Đường bắt người. Càng không ngờ được, vị cảnh sát của đội trọng án một mình khiến nghi phạm bỏ chạy, bị thương hai tên, thiêu cháy một xe tiếp ứng, tình hình cụ thể mọi người xem camera giám sát rồi, còn kích thích hơn phim ảnh ...”

Phía dưới có vài tiếng cười khẽ, nói thế thì đám người kia trình độ cũng chẳng ra gì, mỗi sắc mặt Ngũ Thần Quảng không dễ coi, tỉnh phái xuống thêm 4 người, rõ ràng không tin tưởng khả năng độc lập xử lý vụ án của chi đội nữa, nhưng sự cố gây ra bởi thủ hạ của mình, còn nói gì được đây?

“Có điều chúng ta cũng không phải là không có thu hoạch gì, mọi người xem.”

Chủ nhiệm Hạ bấm nút màn hình ảnh Tề Thụ Dân, tiếp đó là người tóc dài, đeo kính đen, tiếp đó lại là người râu xồm, cả ba bức ảnh được đặt cạnh nhau, điều khiển chiếu ra tia màu đỏ chỉ vào một số đặc trưng trên khuôn mặt, rồi lồng ba bức ảnh vào nhau, tất cả ngạc nhiên: Cùng là một người.

“Mọi người không cần phải hoài nghi, ba bức ảnh này đều là một người, đây chính là bộ mặt thật của Tề Thụ Dân, nguyên

quán Vân Thành. Còn đây là Tề Như, nghi phạm trong vụ án buôn lậu cổ vật bị công an tỉnh Giang Đông truy nã. Còn đây là ảnh được Interpol cung cấp, nghi phạm lừa đảo đồ cổ, quốc tịch Saint Kitts ... Ba người này, tới tận tối hôm qua chúng tôi nhờ hiện trường mới phát hiện là một, nói cách khác trong tỉnh ta tồn tại một tập đoàn đào trộm mộ, buôn lậu cổ vật gần 20 năm ... Mọi người lại xem cái này.”

Trên màn hình xuất hiện một khuôn mặt già nua, nhưng có vài phần tương tự với ba người trước đó.

“Có lẽ mọi người xa lạ với người này, ông ta là Tề Thanh Đồng, biệt hiệu Tề Lão Tứ, bị xử bắn vào thập niên 80 vì tội buôn lậu cổ vật và đào trộm mộ. Mọi người có thể không biết ông ta, Quách Trí Dũng chính là đệ tử chân truyền của ông ta, cha của Tề Thụ Dân, hơn nữa Trịnh Thành Thắng bị đội trọng án bắt vào 4 năm trước cũng có liên quan tới Tề Thụ Dân. Mười bốn năm trước, Tề Thụ Dân, Trịnh Thành Thắng là đồng bọn cùng bị bắt trong một vụ án buôn lậu cổ vật ... Ăn cứ vào manh mối nắm giữ, tập đoàn này lấy Vân Thành làm cơ sở, lấy Đại Nguyên làm tiền đồn, kiến lập kênh buôn lậu cổ vật, hướng bắc tới Bắc Kinh, hướng nam tới Quảng Đông, Thâm Quyển, Hong Kong rồi ra nước ngoài. Sở trưởng Gian chỉ thị chúng ta phải làm cho sạch, cho triệt để, diệt gọn tập đoàn tội phạm này ..”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt, chủ nhiệm Hạ kết thúc phát biểu, thì thầm với Ngũ Thần Quảng vài câu, Ngũ Thần Quảng gõ bàn ra hiệu mọi người yên tĩnh, công bố phương án cụ thể: “... Căn cứ vào chỉ thị của cụ thành phố và sở tỉnh, tổ chuyên án chúng ta có ba nhiệm vụ, thứ nhất, đối với tập đoàn tội phạm do Tề Thụ Dân cầm đầu, áp dụng phương châm vây mà không bắt, tập đoàn này đã gây án thời gian dài, thành phần phức tạp vượt ngoài dự đoán, trước tiên là đào sâu tìm hiểu, sau đó mới bắt, muốn bắt là bắt cho chúng không chối cãi được. Thứ hai, sở đã thông báo cho hải quan và các cửa cảng xuất ngoại, Tề Thụ Dân bất kể hóa trang ra sao cũng không thể xuất cảnh được. Sự kiện ở Thịnh Đường sẽ được phát biểu công khai là va chạm giữa tổ chức tội phạm, tạm thời chúng ta không truy bắt Tề Thụ Dân, để hấn buông lỏng cảnh giác, thuận tiện điều tra. Thứ ba, tập đoàn

này ước chừng còn cất dấu rất nhiều văn vật, hơn nữa không ngoại trừ trong nội bộ chúng ta có ô dù bảo vệ cho chúng, nhiệm vụ trọng tâm vẫn vậy, quét sạch cả tập đoàn tội phạm này và ô dù bảo vệ của chúng ...”

Mặc dù nói những lời sáo rỗng hơi nhiều, nhưng lại lần nữa được vỗ tay rào rào, phương châm đã có, bố trí các bước sẽ đơn giản, chẳng qua là điều tra, giám sát mà thôi. Hội nghị bắt đầu từ 9 giờ sáng tới 12 giờ 15 mới kết thúc, tan hội ai nấy tranh thủ rời hội trường, Ngũ Thần Quảng tranh thủ tới chỗ mấy vị ở tình xuống, nhỏ giọng hỏi chủ nhiệm Hạ: “Chủ nhiệm Hạ, bên trên có chỉ thị xử lý đồng chí kia của chúng ta ra sao không?”

“Anh nói tới Giản Phàm à?” Chủ nhiệm Hạ nhú mày.

Ngũ Thần Quảng gật đầu: “Phó cục trưởng Tiêu nổi trận lôi đình, dứt khoát muốn nghiêm trừng, nói cậu ta đã tái phạm quá nhiều lần, không thể bỏ qua. Cục trưởng Lương thì bảo tôi hỏi ý kiến lãnh đạo trên tỉnh.”

“Lại ném khoai nóng lên người tôi đấy à? Chi đội trưởng Ngũ, tôi không phục cán bộ cơ sở các anh không được, đi chơi hộp đêm đem theo súng, gặp chuyện không báo cáo tổ chức mà nổ súng, tôi lần đầu tiên mới nghe thấy có cảnh sát như vậy đấy.” Chủ nhiệm Hạ không vội tỏ thái độ, nhưng ý tứ không có thiện cảm gì với Giản Phàm.

Chương 051: Lại thêm một nỗi sầu. (1)

Nguyên ủy thì mọi người đều biết, mặc dù kế hoạch bị đổ vỡ nhưng cũng có thu hoạch, xác định được mục tiêu cụ thể, hai tên bị thương đã khai báo một phần sự thực, phía cảnh sát xâu chuỗi sự việc, cái bánh này càng ngày càng lớn, Tề Thụ Dân chỉ cần hiện hình thì sa lưới chỉ là chuyện sớm muộn. Kỳ thực kế hoạch tuy hỏng, nhưng chỉ là sai lầm nho nhỏ, không phải là không thể vãn hồi.

Ngũ Thần Quảng thấy bề mặt lắm, giải thích: “Chủ nhiệm Hạ, anh không hiểu chuyện cơ sở, trong thời gian phá án, súng không rời người, đó là quy định. Cậu ấy đang xử lý vụ án mất trộm, mà tối hôm đó hẳn là đi gặp Đường Đại Đầu, đó là mật báo của cậu ta mà.”

“Giải thích này hợp lý đấy, nói đi cũng phải nói lại, chàng trai đó cũng gan, đúng là ghé non không sợ hổ, một chọi tám mà dám ra tay, e không ai dám.” Ý tứ của chủ nhiệm Hạ có vài phần tán thưởng Giản Phàm.

Ngũ Thần Quảng mừng rỡ, nắm lấy cơ hội: “Vây chúng ta.”

Chủ nhiệm Hạ khôn khéo cắt lời: “Tôi tôn trọng ý kiến của chi cục và cục thành phố, chi đội trưởng Ngũ, chàng cảnh sát đó có chủ nghĩa cá nhân và chủ nghĩa anh hùng quá nặng, nên khai trừ đúng lúc thì hơn, dù sao chúng ta là đội ngũ kỷ luật, tất cả phải tuân theo chỉ huy, theo quy chương chế độ. Tất nhiên đây là kiến nghị cá nhân vắn vện chỉ tham khảo thôi.”

Tiền người sở công an đi rồi, Ngũ Thần Quảng chằm chước rất lâu mới báo cáo cục trưởng Lương, dù sao phương án trên tỉnh đặt ra, phía dưới làm hỏng, phải cân nhắc cảm thụ của cơ cấu cấp trên. Có điều lần này Ngũ Thần Quảng cắt câu lấy chữ, chỉ báo cáo nửa trên.

“Cục trưởng, chủ nhiệm Hạ không có ý kiến gì, tôn trọng ý kiến của chi cục và cục thành phố.” Cúp điện thoại xong, Ngũ Thần Quảng ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy mây, tuyết càng lúc càng dày, nghĩ tới kỳ hạn càng lúc càng gần, nghĩ tới vụ án Phân

cục Tấn Nguyên mà mình quan tâm nhất, lại nhớ tới tên cấp dưới không lúc nào làm mình bớt lo, trong lòng giống như phủ lớp mây đen dày đặc.

Xem ra năm mới sẽ bắt đầu trong tình hình u ám này rồi.

Trường cảnh sát tỉnh, phòng nghiên cứu kiểm nghiệm đạn đạo.

Tần Cao Phong và Trần Thập Toàn đợi rất lâu mới kiến trưởng phòng Giang đem báo cáo tổng hợp và súng về, theo thông lệ ký tên, cho vào niêm phong giao vào tay Tần Cao Phong, Tần Cao Phong lại giao cho Trần Thập Toàn.

Cái trán hói của Trần Thập Toàn như sáng lên mấy phần, khẩu súng này to hơn khẩu K54, trầm tay, e phải hơn nửa kg, cách túi ny lông cũng cảm thụ được chế tác tinh xảo của nó, không giống loại súng cải tiến của bọn lưu manh đường phố, đang ngạc nhiên thì Tần Cao Phong nhận báo cáo kiểm nghiệm hỏi: “Chưa thấy bao giờ đúng không? Chi đội trưởng chuyên môn điểm danh anh vào tổ chuyên án đấy, anh mà không nhận ra thì mất mặt lắm.”

“Ghê gớm mấy thì cũng chỉ là súng tự chế, không đáng nhắc tới.” Trần Thập Toàn đúng là không nhận ra còn tỏ vẻ xem thường.

“Lão Trần, anh mà nghĩ thế là sai lầm đấy.” Trưởng phòng Giang giải thích: “Súng sáu rãnh, chúng tôi đã thử rồi, động năng rời nòng 192 Jun, tốc độ ban đầu 295 m/s, tầm bắn từ 80 tới 130 m, trong phạm vi 40 m có thể xuyên tấm sắt 2 mm. Mặc dù là súng tự chế, tính chuẩn xác hơi kém, nhưng sức sát thương cao hơn súng cảnh sát trang bị hiện nay. Làm được ra thứ này, thế nào cũng phải ngang trình độ chuyên gia như anh chứ?”

“Hả? Lợi hại như vậy à?” Trần Thập Toàn bị con số kiểm nghiệm làm giật mình, cả đời ông ta chơi với súng, hiểu lợi hại trong đó: “Súng này mà tràn lan như thế thì sao được.”

“Không đâu, chất liệu làm nòng súng rất hiếm, chỉ ngành nghề có loại máy móc và khuôn đúc tỉ mỉ mới làm ra được thứ này, nếu như xét tới loại phương tiện khác như máy tiện thì chi phí làm khẩu súng này bằng với súng thật ở chợ đen.”

“Thế bọn chúng ăn no rừng mỡ à?” Trần Thập Toàn càng ngạc nhiên.

“Không, nhìn có vẻ ngu ngốc, kỳ thực rất thông minh, loại súng này tháo lắp rất thuận tiện, chú ý nòng súng, không giống súng tự chế khác, bắn xong chỉ cần thay nòng khác, lần sau bắn, nó sẽ thành súng chưa có án, cho dù kiểm tra đạn đạo cũng không ra. Các vị đều là đồng chí lâu năm, chắc hiểu tính trọng yếu trong đó chứ?” Trưởng phòng Giang nói với giọng thán phục: “Cho dù bắt được, sở hữu vũ khí tự chế và sở hữu vũ khí quân cảnh là hai khái niệm khác nhau, người làm ra nó cực giỏi đấy.”

Tội phạm càng ngày càng nhiều, án ngày càng lớn đã đành đi, giờ phát triển tới mức tự chế luôn cả súng rồi, Trần Thập Toàn không còn gì để bình luận nữa, hai người cảm ơn trưởng phòng Giang rời đi.

“Thiên hạ khắp nơi có kỳ tài mà, nếu như thả lỏng quản lý, tôi nghĩ mấy cái nhà xưởng lậu kia có khi làm ra cả máy bay không chũng.” Dọc đường Trần Thập Toàn vẫn sờ khẩu súng tự chế mãi, dáng vẻ say mê: “Đội trưởng Tần, ai thu được thứ này, kẻ sở hữu nó không phải vừa đâu.”

“Anh không biết à?”

“Làm sao mà tôi biết, tối hôm đó tôi vừa áp giải người từ Sơn Đông về, vừa ngủ dậy đã bị đội trưởng Lục triệu tập rồi.” Trần Thập Toàn có chút cẩn thận, ông ta cũng còn trẻ trung nữa đâu.

Tần Cao Phong buông một tiếng thở dài: “Xem ra không ai nói với anh rồi, Giản Phàm đấy.”

“Không thể nào, chú nhóc đó nhát lắm, cậu ta mà làm được mấy vụ này thì tóc tôi mọc ra được rồi.”

“Thế thì anh mau mọc tóc đi.” Tần Cao Phong vẫn giọng điệu quái dị nói.

Trần Thập Toàn tưởng hấn đùa, nghe có vẻ không phải, vội đi nhanh tới chặn đường: “Thằng nhóc đó thật à?”

“Toàn chi đội đều biết mà anh không biết à? Chuẩn xác mà nói có hai khẩu, đặc cảnh sau khi thanh lý hiện trường phát hiện ra một khẩu nữa. Lão Trần, thanh xuất vụ lam thẳng vụ lam, đệ tử của anh một chọi tám, bắn bị thương hai tên, số còn

lại chạy bán sống bán chết. Thế nào, giờ còn chē cách dạy của tôi không? Tôi sớm nói với anh rồi, cách của anh không lưu hành nữa đâu, giờ đối kháng ăn nhau không phải ở đạn, mà là ở cái đầu.” Tần Cao Phong chỉ đầu mình, hết sức đắc ý.

Trần Thập Toàn càng nghe càng kinh ngạc: “Đội trưởng Tần, anh không dọa tôi chứ, cậu ta mà giỏi thế à? Không đúng, không phải chuyện xảy ra ở Thịnh Đường, XHĐ va chạm mà, đội đặc cảnh làm, tôi có nghe mà.”

“Đúng, báo cáo không nói tới chuyện đấu súng, vậy khẩu súng này ở đâu ra, tôi làm à?” Tần Cao Phong hỏi ngược lại.

Xem ra không phải là giả rồi, người phát ngôn của chi đội khẳng định không lộ ra toàn bộ vụ án, Trần Thập Toàn kinh ngạc tới quên bước đi, Tần Cao Phong đứng lại, kể đại khái nguồn cơn, làm ông ta liên tục xoa cái đầu hói tám tấc khen: “Giỏi, giỏi thật, thằng nhãi đó giỏi, xem ra tôi nhìn nhầm cậu ta. Mà đội trưởng Tần, thằng nhãi đó không phải lại chơi trò anh hùng cô độc chứ?”

Tần Cao Phong thở dài gật đầu, coi như thừa nhận.

“Xong rồi, đấu súng là chuyện phản cảm nhất, lại không có đồng đội phối hợp, ai làm chứng cho, người giờ ở đâu?”

“Còn ở đâu nữa, lại bị đốc sát bắt đi rồi.”

Trần Thập Toàn mồm méo xệch: “Lần thứ mấy rồi, mới có một năm, thế này bị lộ áo mất.”

“Lúc anh không có nhà còn vào một lần nữa mới ra chưa lâu, chắc là không sao, chi đội trưởng phí không biết bao tâm lực vừa bồi dưỡng và chạy sau chùi đít cho cậu ta, không dễ dàng gì có một kỳ tài thế này, ai bỏ được?”

Hai người tới bên xe, một trái một phải lên xe, Trần Thập Toàn nghe tin tức này cảm khái không thôi, nhớ lại trước kia, lại nhớ bây giờ, tổng kết đầy xúc cảm: “Tôi phát hiện ra lá gan là do ép mà ra, khi tôi vừa mới vào vũ cảnh, trong đội áp giải phạm nhân tử hình, ui, nhìn hiện trường một lần mà mấy ngày không ngủ được, nhưng càng nhìn càng trơ lý, trơ lý rồi thì gan càng lớn, cái nghề này của chúng ta, ai cũng bảo làm cảnh sát chóng già, tóc của tôi là do công việc mà mất.”

“Thôi đi, chúng ta sớm bị chế độ hóa rồi, rời khỏi cái ngành này, không phải vấn đề dễ già, mà là có sống nổi không ..” Tần Cao Phong khởi động xe, chỉ là không nói rõ sống ở đây là "sống chết" hay "cuộc sống".

Chương 052: Lại thêm một nỗi sầu. (2)

“Đừng nói chế độ với tôi, người tới hộp đêm nhiều lắm, đội trọng án chúng tôi xưa nay có quy định, trừ khi thống nhất hành động, bình thường không mặc cảnh phục. Trong thời gian phá án, súng không rời người ... Đốc sát Trương, chúng ta là người quen rồi, chỉ là quá trình sự việc thôi, các anh không thể hai ngày hỏi tám lần như thế? Các anh không nghỉ Tết à?”

Trong khu cách ly của nhà chiêu đãi, một vị thân mặc thường phục, mặt toàn vết thương đóng vảy, đang thao thao bất tuyệt, là Giản Phàm, chàng cảnh sát gây xôn xao cả hệ thống công an thành phố.

Xem ra vào đây nhiều rồi, càng ngày càng quen thuộc, khẩu khí càng hùng hồn, chấy nhiều không sợ bị đốt nữa mà, vấn đề quá nhiều, căn bản không bận tâm người ta coi mình là loại người gì.

“Mới hỏi có ba lần, đâu ra tám, anh còn nhắc tới Tết à? Không phải vì cậu chúng tôi sớm về nhà rồi.” Vị bên cạnh là đốc sát Lý, tên là gì Giản Phàm không buồn nhớ, dù sao lần đầu vào đây do hai vị này thăm vấn.

“Tốt, anh hỏi đi, tôi đâu có từ chối thẩm tra nhỉ, mà sao tôi thấy hai anh có vẻ mất kiên nhẫn?” Giản Phàm như cố ý trêu tức người ta.

Người tới nơi này, đa phần khóc lóc kêu oan, lại có người hối hận, người muốn tự sát, hoặc vâng vâng dạ dạ, hỏi sao đáp nấy, chưa bao giờ gặp cái loại thế này, mồm nhanh hơn bắn súng, hỏi một câu chất vấn người ta ba câu, làm hai đốc sát chóng mặt.

“Chuyện gây hỗn loạn ở nơi công chúng thì sao? Đây là trò đùa à?” Đốc sát Trương mắng.

“Chuyện đó à?” Giản Phàm cây ngay không sợ chết đứng chối phắt: “Không phải tôi làm, sao các anh lại đi hoài nghi đồng chí chiến hữu của mình chứ? Tôi nói cho các anh biết, ở hộp đêm loại người nào cũng có, tiêu nhiều tiền xót của không thanh toán, muốn đưa tiểu thư đi chơi người ta không muốn, uống say

càng không phải nói. Còn nữa, đối thủ cạnh tranh của bọn họ cũng có khả năng tới đả kích kinh doanh, lại còn tới hôm đó bao nhiêu kẻ kiếm chuyện ai mà nói rõ được, cũng có khả năng là chúng, đúng đúng, lại còn nhân lúc hỗn loạn trốn thanh toán ... Đủ loại khả năng, đủ loại chuyện, loại chuyện này không có chứng cứ, không có người chứng kiến, sao các anh cứ chụp lên đầu tôi? Các anh đã tới hiện trường chưa? Chưa chứ gì?”

Giọng Giản Phàm trầm bổng không ngừng, làm hai vị đốc sát theo không kịp, mà vòng đi vòng lại hình như lại kéo câu chuyện đi đâu rồi, đốc sát Trương vội vàng xoa tay: “Được, được dừng, phát hiện ra ác đồ cầm súng, vì sao không lập tức báo cảnh sát?”

“Tôi có báo, nhưng họ tới chậm.”

“Câu nói không đúng.” đốc sát Lý nhẩy vào hỗ trợ.

“Sao lại không đúng? Bọn họ mất mười mấy phút mới tới, quá thời gian ... À mà này đốc sát Lý, anh đừng có mà cứ bới móc lỗi của tôi, chúng ta cùng mặc cảnh phục đấy nhé, tôi không sợ nói với anh, tôi từng làm ở đồn công an, đại đội một, loại hộp đêm như thế ai mà không có bối cảnh, anh thử gọi điện thoại xem ... Nếu anh báo chơi gái đánh bạc, lộ trình 5 phút, chỉ cần cho 3 phút là tới, nếu anh nói đấu súng, lộ trình 5 phút, có khi 50 phút họ mới tới.” Giản Phàm hạ giọng xuống, thái độ kiêu đống của lại anh em mình là người trong nhà nói nhỏ với nhau, đừng để người ngoài biết.

Tuy nói hơi quá nhưng đây là vấn đề hiện thực, không tiện lấy ra trách đồng nghiệp, đốc sát Lý chỉ đồng nghiệp: “Chỗ này đừng ghi vội .. Giản Phàm, cậu đừng có mà lập lờ đánh lộn con đen, chúng tôi lấy được camera ghi hình từ đội đặc cảnh, căn cứ vào thời gian nổ súng tới thời gian cậu gọi điện báo cảnh sát là 14 phút, trong thời gian đó cậu làm gì? Nếu như thêm vào thời gian cậu phát hiện ra nghi phạm đầu tiên thì càng dài, cậu làm gì thời gian đó?”

“Tôi không chế tên canh gác, khi đó tôi chưa rõ tình huống, trên người lại không mang còng, sợ dẫn hấn xuống lầu gây ra khủng hoảng, nên đưa hấn tới cửa thoát hiểm thẩm vấn. Khi đó tôi cho rằng là bọn lưu manh đi đòi nợ, mang theo súng cho

ngẫu thôi, ai ngờ, bất cẩn một chút bị tên đó xô ngã xuống cầu thang, đầu súng máy cục, thế là súng cướp cò, nên không kịp báo cảnh sát ... Súng nổ liền hồng rồi, bên trong có mấy tên chạy ra, đạn bắn đoàng đoàng sau đó, tôi muốn báo cảnh sát cũng không có cơ hội. Hai anh không phải cố ý làm khó tôi chứ? Quang cảnh đó chỉ biết giữ cái mạng, còn nhớ báo cái gì nữa? Ví như giờ tôi là ác đồ, rút súng bắn anh, anh làm gì, rút điện thoại báo cảnh sát hay bỏ chạy?” Giản Phàm giang tay ra biểu thị vô tội, học tiếng súng nổ kêu

“Đoàng, đoàng!”, nhấn chìm luôn chi tiết, kể chuyện kịch tính.

Bất kể thế nào, không phản bác được.

Hai đốc sát nhìn nhau, cho dù lời nói chẳng dễ nghe, nhưng cũng tính có lý, vả lại đốc sát cũng có nguyên tắc, nếu đối diện là thứ cảnh sát tham ô hoặc thu tiền bẩn mà vào đây, họ không dễ nói chuyện như thế, Giản Phàm dù gì là đối diện với tội phạm, hai người không hề có ác cảm.

Đốc sát Trương vừa ghi chép vừa thuận miệng nói: “Giản Phàm, cậu không cần nóng, chúng tôi chỉ làm chuyện công thôi ... Còn có một vấn đề, cậu báo cảnh sát sau khi phát hiện hai người của Thịnh Đường bị bắt cóc, trước khi có thông báo chính xác trong đội, vì sao tự ý hành động? Có vấn đề ân oán cá nhân trong chuyện này không? Cáo cáo xong đợi tiếp viện là kiến thức thông thường.”

“Không không, anh nói không đúng rồi, năm nào chúng ta cũng cố vũ người dân dũng cảm làm việc nghĩa, tới lượt cảnh sát lại đứng nhìn sao?” Giản Phàm ngồi thẳng lưng, dáng vẻ chính nghĩa: “Khi an toàn tính mạng và tài sản của nhân dân bị uy hiếp, cảnh sát phải làm gì? Không phải đứng ra à? ... Đó là lời phó cục trưởng Tiêu. Chúng ta cần phải anh dũng, kiên quyết đấu tranh với mọi hành động phạm pháp, đó là sứ mệnh thần thánh nhất của cảnh sát, đó là lời của cục trưởng Lương. Còn chi đội trưởng của chúng tôi lại nói, là cảnh sát phải dám dũng cảm nổ súng, dám đương đầu ...”

“Dừng dừng!” đốc sát Lý thấy y trích dẫn lời lãnh đạo thì vội ngăn cản, ai dám phủ nhận lời lãnh đạo, nhưng họ thừa biết

Giản Phàm chỉ giả vờ giả vịt, cho dù trông có vẻ giống lắm, nhưng không thể tin được, lần đầu họ tin nhưng lần này họ không tin: “Giản Phàm, đừng nói tôi không biết quan hệ riêng tư của cậu và Đường Thụ Ngư, Thịnh Đường nằm ở khu quản hạt của đại đội một, hai người là chỗ quen biết cũ chứ gì?”

“Anh nói câu đó lại sai rồi.” Giản Phàm xua tay cắt ngang lời đốc sát: “Trong mắt cảnh sát thì có nghi phạm và người dân, chỉ cần một người không có hành vi phạm tội thì đều là đối tượng bảo vệ của cảnh sát. Pháp luật đâu quy định người có tiền án tiền sự thì không có nhân quyền? Sao tôi cảm giác hai anh cố tình bới móc, khi đó dù tôi là người dân bình thường, tôi cũng nhẩy ra cứu giúp, dù sao trong tay tôi có vôi rồng, tôi chiếm ưu thế, tiện làm anh hùng một lần cũng không sao, đúng không?”

“Hài, chỉ mỗi câu cuối cùng đáng tin.” đốc sát Lý nhìn đồng nghiệp lắc đầu, tắt máy ghi âm thu dọn đồ đạc, kết thúc một cuộc thẩm vấn nữa.

“Này, này, hai vị chớ đi, năm mới đừng ném tôi ở đây một mình à? Chỉ làm việc nghĩa một lần, không tới mức bảo hộ tôi kỹ như thế, không cho tôi ra ngoài ăn Tết chứ?” Giản Phàm đứng dậy tiễn hai vị đốc sát, thử thăm dò mức độ nghiêm trọng của sự việc này.

“Giản Phàm, cậu vào đây lần thứ mấy rồi, người ta càng tới càng sợ, cậu thì càng tới càng thoải mái. Đợi đi, tôi cũng muốn đuổi cậu đi cho sớm, bớt phiền ... lần sau đừng tới nữa.” đốc sát Lý nói câu này xong đi luôn.

Giản Phàm vươn đầu ra nhìn hai đốc sát rời tòa nhà, cửa sắt đóng sầm lại, co đầu nhắm mắt ngẫm lại, ánh mắt không quá nghiêm túc, nói chuyện tương đối tùy ý, không hỏi vắn, không đào sâu chi tiết ... Mắt mở ra, khẳng định: Không sao!

Trên đời này, cái gì cũng có manh mối của nó, kỹ năng trinh sát điều tra của Giản Phàm càng lúc càng thuần thục rồi.

Chương 053: Chân tình bạch lộ. (1)

“Chỉ có chút này thôi à?” Cục trưởng Lương lật đi lật lại hai trang báo cáo được đưa về, không rõ hỉ nộ nói một câu.

Hai vị đốc sát và trưởng ban đốc sát nhìn sắc mặt, khẩu khí lãnh đạo, không đoán ra ý lãnh đạo thế nào, trưởng ban ra hiệu đốc sát Lý đi tới báo cáo: “... Sự thực cơ bản là thế, đồng chí Giản Phàm khai báo giống nghi phạm, đương sự cùng với kiểm tra hiện trường của trung tâm chỉ huy 110, các phương diện đã chứng minh cho nhau. Khi truy đuổi, đối phương có nổ súng, khiến đồng chí Giản Phàm cũng là bị ép bắt đắc dĩ, hơn nữa xuất phát từ mục đích bảo hộ người bị hại mới ra tay. liên quan tới việc báo động cứu hỏa và đột xe gây hỗn loạn, vền vẹn bằng tin tức bây giờ, không thể nhận định do đồng chí ấy làm ... Tất nhiên đồng chí Giản Phàm có hành vi vi phạm kỷ luật nhất định.

Dừng lại rồi, là cục trưởng Lương đưa tay ngăn lại, gật đầu ý bảo đã hiểu, đây là nội dung có trên báo cáo điều tra, tùy ý luật xem, nói: “Đúng thế, làm sao có thể là cảnh sát chúng ta báo cháy giả và gây hỗn loạn được? Dù cậu ấy giác ngộ kém đến mấy cũng không làm chuyện quá giới hạn, hộp đêm là chỗ long xà hỗn tạp, xưa nay là đối tượng phòng hờ trọng điểm của chúng ta. Nói cách khác, nếu không có đồng chí Giản Phàm ở đó, sẽ xảy ra một vụ án cầm súng bắt cóc oanh động thành phố. Phải rồi phó cục trưởng Tiêu nói sao, các cậu đã xin chỉ thị chưa?”

“Phó cục trưởng Tiêu kiến nghị khai trừ khỏi ngành.” Trưởng ban nói xong, nhìn sắc mặt lãnh đạo thêm vào một câu: “Có điều chuyện này dính dáng lớn, cần suy xét ý kiến các đồng chí trên tỉnh, muốn ban đốc sát báo cáo lãnh đạo mới quyết.”

“Ài, năm mới, không cần thảo luận nữa, sức khỏe chính ủy Trương không tốt, đi Bắc Kinh khám bệnh rồi, phó cục Cao đi thăm con gái, giờ quấy nhiễu thì không biết quan tâm đồng chí. Nghi phạm bắt được hai tên, đó là sự thực, chân tướng ra sao còn vẫn điều tra. Báo cáo thỉnh công vụ án buôn lậu cổ vật tôi

còn chưa phê, giờ đã khai trừ không ổn .. Khai trừ một cảnh sát dám đứng ra đấu tranh với tội phạm, tương lai không ai dám đứng ra nữa.”

Cục trưởng Lương nói vài câu nghe có vẻ quan liêu chung chung, nhưng mấy đồng chí ban đốc sát đã hiểu ý đồ lãnh đạo, đợi bắt được kẻ phạm án về thì không ai hỏi tới nữa, dù sao quyền phát ngôn nằm trong tay mình, dễ ăn nói với bên ngoài.

Một hàng chữ rồng bay phượng múa nhanh chóng xuất hiện trên báo cáo: Khai trừ không ổn, kiến nghị đình chỉ kiểm điểm, giao chi đội giáo dục, đợi toàn bộ nghi phạm sa lưới làm rõ sự thực mới xử lý.

Nửa tiếng sau Ngũ Thần Quảng nhận được tin từ trưởng ban đốc sát, thâm thở phào.

Khi tin tức truyền đi, Giản Phàm không hay biết gì nằm trên giường đợi năm mới, dưới lầu đột nhiên vang lên tiếng huýt sáo chói tai, rất trong rất dài, khiến y nhớ lại cái lần trốn khỏi cơ sở huấn luyện, chính là tiếng huýt sáo này.

Bật dậy khỏi giường, Giản Phàm thò đầu ra, bị chấn song giữ lại, nhưng nhìn thấy dưới bầu trời lơ mờ, có một cô gái mặc áo màu đỏ đứng trong gió tuyết vẫy tay, sau đó đặt tay lên ngực, mặc dù hai người chưa bao giờ giao lưu bằng ngôn ngữ ký hiệu, nhưng Giản Phàm lập tức hiểu ra: yên tâm, mai về nhà.

Ra hiệu tới hai lần, đợi Giản Phàm gật đầu rồi, cô gái ấy vẫn đứng đó nhìn lên cửa sổ hẹp, tựa hồ có muôn vàn lưu luyến không muốn rời, giữa trời tuyết cô như đóa hồng đỏ rực, làm Giản Phàm vừa động lòng lại không đành lòng, cứ vẫy tay ý bảo cô về đi.

Dương Hồng Hạnh mãi mới chịu rời đi, thi thoảng lại quay đầu nhìn, chỉ là cách quá xa không rõ nét mặt.

Nhìn mãi, nhìn mãi, từ hôm nay lại có nỗi sầu mới.

Giản Phàm ủ rũ ngồi xuống giường, bóng hình xinh đẹp ấy không sao xua đi được, lại có hình bóng khác hiện lên trong lòng, mình bị giam mấy ngày, không biết chị ấy lo lắng cỡ nào? Hai cô gái đồng thời hiện lên, một thiên kiều bá mị, một ôn nhu như nước, nếu có thể cưới cả hai về, tương lai một quản chuyện

trong nhà, một quán chuyện bên ngoài, mình chẳng phải làm gì có phải tốt không?

Vậy là một năm trôi đi trong cảm động, lo lắng, áy náy và suy nghĩ vẩn vơ.

Khi cửa sắt khu cách ly kêu kèn kẹt, Giản Phàm không tìm được vội vàng bò dậy.

Mặc dù vào đây nhiều làm mặt tôi luyện thêm vài lần, thần kinh cũng vững hơn nhưng tới giờ phút đó tim vẫn đập nhanh lên không ít, bị giam trong hoàn cảnh khép kín là thứ hủy hoại tâm lý con người ta khủng khiếp hơn cả cuộc thẩm vấn, không có bất kỳ ai giao tiếp, không có bất kỳ nguồn thông tin nào, biệt lập với thế giới, rất dễ khiến con người ta bị suy sụp, nhất là khi đối diện với tương lai bất trắc, con người càng dễ yếu lòng.

Hai ngày ngồi trong phòng, Giản Phàm suy nghĩ nhiều nhất là tương lai sau này rốt cuộc đi đâu về đâu?

Mặc dù có chuẩn bị tâm lý cho việc bị khai trừ, không sợ, nhưng giờ có chút không cam lòng, còn có chuyện chưa hoàn thành, còn có thù chưa trả, giờ Giản Phàm không muốn phải rời đi như thế.

Chưa tìm ra kẻ đứng sau, chưa có câu trả lời cho đứa bé mới ê a học nói kia, lương tâm y không cách nào xoa dịu, và hình như không chỉ thế, còn có cảm xúc khó diễn tả.

Đợi rất lâu không có ai vào, Giản Phàm đứng dậy, phải chăng có người anh em nào đó bị ban đốc sát bắt vào, thế cũng vui, thò đầu nhìn một cái ngó người.

Cửa sắt đã mở, bên ngoài có một vị cảnh sát cũng đang lăm lét như trộm nhìn vào, thấy Giản Phàm thò đầu ra, miệng xuất hiện điệu cười trêu tức: “Tới mức này rồi còn thích sĩ diện à? Không ai khiêng kiệu vào rước cậu đâu.”

Là Trương Kiệt, Giản Phàm mừng hóm, tên này tám phần là có hồi ức không tốt với nơi khu cách ly cho nên mới không dám vào.

“Đi thôi, còn thấy ở chưa đủ à?”

“Này, chuyện gì thế? Còn chưa tuyên bố quyết định xử phạt mà? Anh tự ý cướp người đấy à?” Kỳ thực cửa phòng không khóa, Giản Phàm thông thả đi ra.

“Thôi xin, năm mới ai để ý tới cậu làm gì, này.” Trương Kiệt đưa tới một thông báo đóng dấu đỏ.

Giản Phàm cầm lấy xem, là quyết định xử lý của ban đốc sát, đại khái là xét sự kiện hộp đêm Thịnh Đường, sáu nghi phạm còn chưa bắt về quy án, đồng chí Giản Phàm có nhiều hành vi vi phạm kỷ luật, tạm thời đình chỉ do chi đội giáo dục cảnh tỉnh.

Trương Kiệt đang quan sát kỹ biến hóa trên nét mặt Giản Phàm, nhìn ra thần kinh tên này có chút không bình thường, xua xua tay trước mặt: “Này, không phải cậu vì áp lực tinh thần quá lớn cho nên thần kinh thất thường rồi chứ?”

“Anh có ý gì?”

“Bị xử phạt còn cười cái gì, chức phó tổ trưởng mất rồi, chính vì cậu nổ súng, đội trưởng Lục ép chúng tôi học điều lệ tổ chức ba ngày liền đấy.”

Giản Phàm đứng đưng: “Thế thì làm sao?”

“Chuyện như thế mà còn cười được, bản thân cậu không thấy nó làm sao à?”

“Ha ha ha, tôi đang cười vì pháp chế nhân trị của chúng ta hay thật, vấn đề của tôi lớn như vậy mà không khai trừ.”

Trương Kiệt cho rằng Giản Phàm còn quá non, thở dài thương hại: “Ài, cậu không hiểu nông sâu à, cách xử lý lơ lửng như thế này, có nghĩa là cậu vẫn có thể bị khai trừ bất kỳ lúc nào đấy. Nhưng mà cũng có chỗ tốt là từ khi đậu tới, đại đội có một điển hình phản diện đội trưởng Lục không lấy tôi ra giáo dục người khác nữa.”

Chương 054: Chân tình bạch lộ. (2)

“Tôi đành chỉ là lại tới anh thôi, muốn kéo tôi chết chùm à, không có cửa đâu.” Giản Phàm lấy áo khoác đi ra ngoài trời, hít một hơi không khí lạnh buốt phổi, cảm giác sảng khoái, sảng vảng vẻ, chỉ có vài đụn tuyết chưa tan, ngoài đường tiếng còi xe như xa xăm vọng tới, không thấy bóng dáng giai nhân, gặp thì sợ mà không gặp lại có chút thất vọng lên xe: “Trương Kiệt, mấy ngày qua giám sát có phát hiện gì không? Còn chỗ dì Thời .. À thôi, không hỏi nữa, tôi bị khai trừ rồi ... quên mất, tôi không còn là phó tổ trưởng nữa.”

Trương Kiệt vừa khởi động xe vừa nói: “Cũng chẳng có gì phải giấu cậu, giám sát không có thu hoạch gì, Tề Thụ Dân không rõ tung tích, dì Thời và chú Nghiêm thăm vấn vài ngày không có phát hiện. Có điều hiện vụ án mất trộm ở Phân cục Tấn Nguyên và vụ án buôn lậu cổ vật 1226 đã gộp án, tên có nốt ruồi trên mặt kia cơ bản đã bị khóa chặt, tên Tôn Trọng Văn, người Vân Thành, đang truy lùng ... Chi tiết hơn thì tôi cũng không biết, hiện giờ tôi và Tiêu Thành Cương chỉ phụ trách giám sát Tề Nguyệt Các. Mẹ nó, đám người trên tỉnh thật chó má, hành hạ chúng tôi khổ sở, đến Tết cũng không cho nghỉ, nếu không phải đội trưởng Lục bảo tôi đi đón cậu thì còn đang ngồi đó theo dõi ...”

Giọng điệu Trương Kiệt còn bất bình hơn cả người bị bắt như Giản Phàm, tới phòng trực ban lấy vật phẩm cá nhân mà hắn vẫn nói không ngừng, Giản Phàm không rảnh để ý tới hắn nữa, vội vàng bấm điện thoại.

Đúng như dự đoán thằng béo chuồn rồi, muộn thế này mà còn chưa chịu rời giường, làm Giản Phàm bực mình cúp máy luôn. Sau đó lại gọi điện về nhà, Trương Kiệt dừng lại nghe ngóng, có chút buồn cười, Giản Phàm giải thích với trong nhà là mấy ngày qua chấp hành nhiệm vụ đặc biệt, không thể về, rồi công tác quá bận, nói cứ như thật, biến mình thành đồng chí tốt quên ăn quên ngủ vì nhiệm vụ. Hết ám áp lại thành chua lè, đầu

tiên là gọi cho chị gì đó, rồi sau đó là gọi cho em gì đó, ai muội vô cùng, làm Trương Kiệt nghe chua tới ê răng.

Điện thoại gọi xong thì xe cũng dừng, Giản Phàm như trút gánh nặng thì phát hiện ra Trương Kiệt nhìn mình chăm chăm với ánh mắt bất hảo, nhìn vị trí đã tới tiểu khu Bình An, ngạc nhiên: “Sao thế?”

“Cậu không thấy chua à, cái gì chị Tương, rồi em gái nào đó ... Tôi nói này, tôi lo cậu bị điên, té ra cậu không điên, mà là động cốn à?”

Giản Phàm cười khằng khặc chỉ bộ mặt ghen tỵ của cái tên mỗi lần về nhà lại nơm nớp sợ bị vợ mắng chửi, có điều chỉ ngoài cửa sổ: “Đã bị giam vào tù như anh thì hiểu quái nào được chuyện tình cảm? Mà sao lại thả tôi ở đây?”

“Không thì sao, cậu còn chuẩn bị đi làm à? À phải, đội trưởng Lục nói, từ mai trở đi mỗi ngày 15 giờ phải tới phòng tư vấn tâm lý của trường cảnh sát tỉnh, có biết ở đâu không? Tầng 5 ấy, chuyên môn đặt chỗ cho cậu rồi, một chuyên gia tâm lý học tội phạm từ Pháp về.” Trương Kiệt thông báo một tin bất ngờ.

“Lại làm cái trò gì thế?”

“Người từng nổ súng gây thương tích cho người khác đều phải trải qua đánh giá tâm lý, đó là quy định mới của cục. Để phòng khuynh hướng tự sát, bạo lực và ngược đãi, sau này anh em nào theo cậu chấp hành nhiệm vụ phải đề phòng chút, tránh cậu không cao hứng đòm một phát.” Trương Kiệt đưa tay làm hình khẩu súng, đòm một cái.

“Được rồi, biết rồi, đưa tôi tới bệnh viện vũ cảnh chút.”

“Ừ, không lâu quá được đâu nhé, tôi phải đổi ca cho Tiêu Thành Cương.”

Mấy ngày thiếu người nói chuyện, nghe Trương Kiệt lải nhải luôn mồm cũng vui, tới bệnh viện ném y xuống rồi lái xe đi luôn, xem ra vụ án đang tới hồi khẩn cấp, vậy mà mình bị gạt bên lề, lần đầu Giản Phàm cảm thấy khó chịu vì việc như thế.

Gọi điện cho Hắc Đản, Tôn Nhị Dũng hỏi người ở đâu rồi lên tầng 3 của khu phòng bệnh, mùi thuốc sát trùng nồng nặc làm cái mũi quen ngửi món ngon của Giản Phàm không thoải mái, trong nhà không sao, chị Tương ở cùng người nhà, đương nhiên

cũng không có chuyện gì, Dương Hồng Hạnh biết mình đã ra bớt một phen tâm sự. Giờ người Giản Phàm lo nhất là vị to đầu bị vỡ đầu.

Nhìn biển ghi số phòng, tới phòng 303, gõ cửa thò đầu vào.

Đường Đại Đầu đầu chòm lưới, quán băng đang ăn hoa quả, thi thoảng lại khịt mũi cười ngốc nghếch với nữ nhân đối diện, nói vài câu lưu manh. Nữ nhân đó chính là Phi Phi, tình nhân của hắn. Quan hệ của hai người này về mặt pháp luật mà nói là chung sống bất hợp pháp, nếu từ góc độ thể tục mà nói là đi bợm đi đôi với nhau. Có điều trong mắt Giản Phàm bây giờ, Đường Đại Đầu và Phi Phi giống như đôi vợ chồng đầm ấm tình cảm.

Hai người đó không biết là ghé tai thì thầm cái gì mà Phi Phi lại đỏ mặt che miệng cười, rất xinh đẹp thùy mị, ai có thể nhận ra đó từng là tiểu thư đầu bảng của Thịnh Đường? Hai người này hẳn có cả thiên tình sử, cả hai tình tứ cười đùa, không nhận ra Giản Phàm lén lút lén vào, mãi lúc sau Đường Đại Đầu đòi hôn bị Phi Phi đẩy đầu sang bên mới thấy Giản Phàm đang hứng thú nhìn mình, giật mình quát "này" một cái, không ngờ chạm đầu vào thành giường, đau đớn kêu lên một tiếng.

"Tôi có tới bắt anh đâu, làm sao anh lại sợ tới mức này?" Giản Phàm vui vẻ đi tới, thấy hắn không sao, tảng đá cuối cùng trong lòng được gỡ bỏ. Phi Phi cười đứng dậy nhường chỗ cho Giản Phàm, nhìn đầu giường có cả đồng hồ dinh dưỡng và hoa quả, mà mình thì lại chẳng mang thứ gì, hơi xấu hổ: "Anh Đường, tôi đi gấp quá chẳng mang cái gì cho anh, hôm khác bồi thường nhé."

"Khách khí làm gì, dám anh em mang tới, ăn không hết toàn phí, lát nữa đi xách theo một ít, trong tủ còn cả đồng hồ." Đường Đại Đầu vẫn dáng vẻ thoải mái như vậy, chỉ là khi nói chuyện, miệng thi thoảng giật một cái.

Giản Phàm không khỏi lo lắng: "Anh Đường, thương tích không sao chứ?"

"Chấn động não, mẹ nó, trong đầu như có đàn ruồi vậy, cứ vo ve khó chịu lắm. Đúng là đen như mồm chó, nếu bị súng bắn, ít nhiều còn vẻ vang, giờ bị chai rượu đập vào đầu, truyền ra thì bẽ

mặt. Này Giản Phàm, cậu không phải bị giam à? Trốn ra sao?” Đường Đại Đầu bị thương còn chú ý hình tượng.

“Vừa được thả ra, gọi điện cho đám Tôn Nhị Dũng hỏi tình hình của anh rồi tới đây luôn.”

“Phi Phi, xem đi, anh nói với em thế nào?” Đường Đại Đầu không biết lên cơn thần kinh gì, mặt nghiêm túc nói với Phi Phi: “Anh nói rồi, cớm ở Đại Nguyên chỉ có hai người tốt, một là anh rể hai là Giản Phàm, em nhớ lời anh, tương lai anh có gì bất trắc thì em tìm Giản Phàm, ai không thể tin chứ người anh em này anh tin. Tối hôm đó không có cậu ấy ra tay hạ hai đứa, kiếp ăn mày này của Đường Đại Đầu coi như kết thúc ... Giản Phàm, tôi gọi cậu là anh em, sợ cậu không nhìn trúng tôi, nhưng anh em ta khỏi phải nói, có việc gì

cứ nói ...”

Phòng bệnh rộng chừng 30 m², có cả gian vệ sinh, TV treo tường, tủ lạnh nhỏ, hết sức tiện nghi, một phía là ban công cửa sổ sáng sủa, mùi thuốc khử trùng không rõ lắm, khá thoải mái, lại còn có mỹ nhân bầu bạn, đãi ngộ thế này là nhận rồi.

Phi Phi khế trách Đường Đại Đầu nói những lời không nên nói, trước mặt cảnh sát lại đi chê bai cảnh sát, Giản Phàm không ngại chuyện đó chi ngượng ngùng, mình có ơn huệ với Đường Đại Đầu đâu, thương tích trên đầu hấn còn là do mình ban cho, những lời này không dám nhận.

Chương 055: Chân tình bạch lộ. (3)

Hai người tán gẫu vài câu, hỏi han sức khỏe xong rồi quay sang chuyện tối hôm đó, Giản Phàm kể mình tới Thịnh Đường nhưng không tìm thấy người nên đi lên tầng 13. Còn Đường Đại Đầu cũng có chút hối hận, thời gian qua hẳn cũng đề phòng chứ, chính vì lo có chuyện nên ru rú trong nhà, kết quả bị người ta xông vào tận ổ, nói tới sự hung hãn của mấy tên kia còn chưa hết sợ. Có điều Giản Phàm nghe nói là Tăng Nam gọi điện bảo Đường Đại Đầu lên tầng 13 thì nhíu mày, cô gái đó không ngờ dấu điểm chuyện lớn như vậy, thiếu chút nữa đặt cả ba vào tình thế nguy hiểm: “Anh Đường, Tăng Nam kéo anh vào bẫy, anh không hận cô ấy chứ?”

“Ài ... hận gì mà hận.” Đường Đại Đầu giọng điệu tự trách không tán đồng lời Giản Phàm: “Đừng nói Nam Nam chỉ là cô gái, đến tôi bị dí súng vào đầu cũng hết cách, đám đó chơi thật đấy, không dọa đâu, không thấy Nam Nam bị chúng đánh thành thế nào à? Mẹ kiếp, đừng để tôi gặp phải!”

Giản Phàm dập tắt suy nghĩ này của hắn: “Gặp phải thì sao? Anh không đấu lại chúng đâu, trang bị hai bên thua kém quá xa.”

Đường Đại Đầu thoái chí gật đầu, nói thế cho hả giận thôi chứ cũng biết đám lưu manh thu nợ bên mình không so được với đám vong mạng của người ta: “Gặp chúng thì tôi chạy không được à? Chúng gây chuyện lớn như vậy ở Đại Nguyên, đoán chừng không dám ở lại đâu.”

“Ài, ai mà biết, anh Đường, tối hôm đó anh nhất quyết muốn gặp tôi, có chuyện gì thế?” Giản Phàm chợt nhớ chuyện hôm đó, hỏi.

“Không phải tôi mà anh rủ tôi tìm cậu, muốn tâm sự với cậu thôi, hai lần trước mời cậu lấy cớ có việc thoái thác, tối hôm đó anh ấy vốn định tới ngồi cùng chúng ta, tôi cũng không biết có chuyện gì?” Đường Đại Đầu lại khịt nước mũi, Phi Phi cầm khăn tay đi tới ôn nhu bảo hắn xì ra.

Nếu là lúc khác Giản Phàm bị cảnh này làm cảm động rồi, nhưng trong lòng có thứ kinh ngạc hơn: “Tối hôm đó chú Lý cũng có mặt?”

“Tôi cũng không biết, có lẽ anh ấy tới muộn.”

“Ồ ...”

Trò chuyện hồi lâu, đầu óc Đường Đại Đầu chỉ có ăn chơi, không quan co rắc rối như Giản Phàm, ngồi đúng một tiếng, thấy sắp trưa, Phi Phi ở bên đã có chút sốt ruột, Giản Phàm tinh ý nhận ra cáo từ rời bệnh viện để hẳn nghỉ ngơi.

Đi qua cổng, tích tắc khước mắt Giản Phàm phát hiện một người né tránh mình, y vờ như không phát hiện ra điều gì, cứ thong thả rời khu phòng bệnh, nhìn quanh, quả đúng như dự liệu, có một chiếc xe quen thuộc đã đỗ ở đó.

Xe mang biển dân dụng, nhưng là của đội trọng án, hẳn là người quen, đây là chốt ngầm của tổ chuyên án 1226, một ở bên trong, còn một ở bên ngoài giám thị.

Giản Phàm cười nhẹ đi tiếp.

Có người giám thị tốt hơn không có người giám thị, Giản Phàm tự an ủi như thế, nhưng Đường Đại Đầu bắn tin cho mình, rồi mình bị cuốn vào vụ án, chuyện này rốt cuộc là phúc hay là họa, thật khó nói.

Đang đi bộ rời bệnh viện, một chiếc Huyndai trắng bóp còi đi tới bên cạnh, Giản Phàm theo bản năng tránh đường, không để ý, không ngờ chiếc xe lại đi theo, có người gọi: “Tiểu Phàm!”

Giản Phàm đang tâm sự trùng trùng đứng lại, quay đầu thấy Lý Uy đeo kính gọng vàng vươn đầu ra khỏi cửa xe vẫy mình.

“Lên đi, còn ngần ra làm gì?” Lý Uy mỉm cười, xe đỗ ngay bên cạnh Giản Phàm.

“Sao chú biết tôi đã ra? Sao lại biết tôi ở đây, không phải là trùng hợp chứ?” Giản Phàm không lên vội, lời nói không khách khí, ánh mắt đề phòng không thân thiện như trước.

“Tôi hiểu cậu hơn cậu hiểu tôi, lên đi.” Lý Uy nói một câu như đánh đố, đợi Giản Phàm lên xe rồi mới nói tiếp: “Tôi còn biết cậu bị đình chỉ, có điều vận may của cậu không tệ, xem ra Ngũ Thần Quảng gửi gắm hi vọng lớn vào cậu, cho nên mới hao tổn tâm tư bảo vệ cảnh sát nhỏ như cậu.”

“Chú Lý, tôi có vài nghi vấn, không biết chú có định trả lời tôi không?” Giản Phàm đang trong tâm trạng không tốt, không đông dài, hỏi thẳng.

“Nói!”

“Tin tức xác thực từ chuyến hàng đêm hôm đó tới từ chú đúng không? Là chú bảo Đường Đại Đầu cảnh báo tôi.”

Lý Uy nghe khẩu khí bất thiện vẫn thản nhiên thừa nhận: “Đúng như thế, tôi bám theo anh em họ Tề vài năm rồi, rõ chúng như lòng bàn tay. Nói với người khác thì không ai dám đụng vào chúng, hơn nữa có dám thì báo lên báo xuống, thống nhất hành động cũng hỏng việc. Cho nên chỉ nói với cậu, phải cảm ơn tôi đây, công lao này nhiều cảnh sát tu mấy đời không có.”

Giản Phàm chẳng động lòng, lại hỏi: “Chú rất am hiểu cảnh vụ, biết xảy ra chuyện này, trong đội thế nào cũng truy cứu nguồn tin, đội trọng án giám thị Đường Đại Đầu, chú không thể không biết, đúng không?”

“Biết.” Lý Uy gật đầu bình thản như không hề có chuyện gì.

“Chú hiểu anh em họ Tề như thế, vậy thì cũng hiểu hậu quả nhất, vậy mà chú để mặc Đường Đại Đầu làm con mối à? Rõ ràng biết sẽ xảy ra chuyện gì, vì sao không cảnh báo anh ấy? Vì sao lại để Tề Thụ Dân bắt anh ấy đi? Đường Đại Đầu luôn coi chú là ân nhân, là thần tượng, anh ấy sùng bái chú, có phải trong mắt chú, anh ấy chỉ là một thằng lưu manh, sống chết không quan trọng không? Chúng tôi trong mắt chú cũng chỉ là một thứ công cụ không?” Giản Phàm càng nói càng lớn, liên tiếp chất vấn, đây mới là chuyện khiến y uất hận nhất trong toàn bộ sự việc, Tăng Nam biết, Lý Uy biết, tất cả bỏ mặc Đường Đại Đầu gặp nguy hiểm, hành vi này không khác gì đâm sau lưng bạn bè.

“Chuyện này ... Ài, Giản Phàm, tôi không ngờ cậu lại nổi giận vì chuyện này, tôi biết cậu nghĩ gì .. kỳ thực tôi luôn coi cậu như bạn bè.” Lý Uy đột nhiên không đối đáp được, nhìn khuôn mặt phẫn nộ tới đỏ gay của Giản Phàm, không hiểu được vì sao lại vì Đường Đại Đầu mà nổi giận như thế.

“Xin dừng xe lại.” Giản Phàm vỗ ghế tài xế khách khí nói một câu, đợi xe dừng bên đường nói: “Giám đốc Lý, tôi cực kỳ phản cảm loại hành vi vì đạt mục đích mà bất chấp sinh tử của người

khác, tuy chú đã cởi cảnh phục rồi, nhưng chẳng khác gì Ngũ Thần Quảng. Tôi không thấy chúng ta là bạn bè, nếu như chọn một người bạn, trong số những người tôi quen biết, trừ Đường Đại Đầu ra, không ai là bạn tôi hết.”

Nói rồi mở cửa muốn xuống xe.

Lý Uy có vài phần gấp gáp gọi: “Tiểu Phàm, cậu đừng nổi tính trẻ con nữa, hôm nay tôi tới đây là để thương lượng xem bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào? Hơn nữa còn an bài đường lui cho cậu, dù cậu bị khai trừ, tôi cũng có thể mang tới cho cậu hoàn cảnh tốt hơn trăm lần.”

“Cám ơn.” Giản Phàm khinh bỉ: “Tôi sống rất tốt, cách sống của tôi không cần chú lo.”

Trên phố người qua người lại đông đúc, muôn hình vạn trạng, có thành đạt, có phú quý, Giản Phàm mặt xút xẹo, nhưng ưỡn ngực ngẩng cao đầu bước đi.

“Tổng giám đốc, chàng trai này không biết tốt xấu, trước kia trong đội trọng án không có loại như vậy.” Lái xe nhìn theo bóng Giản Phàm bình phẩm.

“Vì đó toàn là kẻ tầm thường, chàng trai này có cá tính lắm, tôi càng ngày càng thích cậu ấy rồi đấy.” Lý Uy không giận mà còn hết sức tán thưởng, chỉ tiếc chưa hiểu rõ cậu ta, hôm nay khiến cậu ta phản cảm rồi, muốn bù đắp không dễ.

Chương 056: Tâm lý có vấn đề. (1)

“Mẹ, nhớ con không? Con biết mẹ nhớ con, cố ý không về nhà khảo nghiệm mẹ, hì hì, tránh nửa đêm bị mẹ đuổi con đi làm ... Cái gì? Bảo con dẫn Hồng Hạnh về á? ... Mẹ, mẹ đùa cái gì thế? Nhà ta bé tẹo, con dẫn người ta về thì ở đâu? Con đồng ý thì người ta cũng không chịu ... Mẹ, mẹ đừng gấp, để con dẫn cô gái khác xinh đẹp hơn cả Dương Hồng Hạnh về cho mẹ xem nhé ... Cầm tinh con gì ấy à? Trời cái thứ lịch cổ ấy làm sao con biết ... Không được mang tuổi dê về à? Thế tuổi ngựa có được không? ... Mẹ, mẹ học mấy cái này từ bao giờ? Gì, bà nội con nói ... Ài, bà hồ đồ lắm, mẹ còn nghe à? Lần trước con về còn muốn con cưới cô nương trong thôn ... Mẹ, không phải con không vội tìm vợ, giờ con tìm vợ, người sốt ruột không phải con, cha mẹ lại cuống lên gom góp tiền ... Trời, con ở xa thế này mẹ vẫn muốn quản ... Dạ dạ, rảnh rồi con sẽ về ...”

Ánh mặt trời năm mới hòa lẫn với hơi ẩm và hạnh phúc chiếu lên khuôn mặt loang lổ thương tích không dám về nhà, Giản Phàm chỉ có thể cảm thụ hơi ẩm gia đình cách đó cả mấy trăm km qua điện thoại.

Nói ba lảng nhãng dỗ mẹ vui, mẹ càng có tuổi càng nói nhiều, nói từ công việc, nói tới đối tượng, lại nói tới công việc rồi tới đơn vị, rồi quan hệ xã hội, quay ngoắt một cái lại nói sang chuyện nhà cửa, có hai điểm mấu chốt, vợ là trung tâm, nhà và công việc là nền móng. Đó là ba ngọn núi đè nặng lên đầu nhân dân thành phố thời đại mới, Giản Phàm hoài niệm cách nói chuyện bằng chổi lông gà của mẹ hơn, đau ngoài da một chút, nhưng mà nhanh gọn, không lảng nhãng thế này.

Nhưng dù đánh hay mắng chửi cần nhân đều là yêu, không cách nào, không tiếp nhận cũng không được.

Cho điện thoại vào túi, nhớ lại lời mẹ nói về Dương Hồng Hạnh, Lương Vũ Vân và Hồ Lệ Quân, Giản Phàm thấy nếu mình tùy tiện cưới một trong ba cô gái ấy về đều làm mẹ hài lòng.

Nhưng e làm mẹ thất vọng rồi, Giản Phàm đã có lựa chọn khác, mà ánh mắt của hai mẹ con từ nhỏ chưa bao giờ thống nhất.

Không chỉ ánh mắt, mà tư tưởng cũng không thống nhất, Giản Phàm mấy lần thăm dò mẹ về chuyện chị Tương, nhưng mà mẹ lại cứ lái sang chuyện "Hạnh Nhi", không biết Dương Hồng Hạnh bỏ bùa mẹ thế nào, làm Giản Phàm cứ thấp tha thấp thỏm, rốt cuộc không dám nói nữa.

Cuộc sống là như thế đấy, luôn luôn có những điều không như ý muốn, thế nhưng cuộc sống luôn có chỗ ấm áp, chỉ xem anh có nhìn ra hay không? Toàn bộ quy kết vào thái độ của chúng ta với cuộc sống này. Vì như Giản Phàm bây giờ, bị đình chỉ mà thấy thoải mái khoan khoái, đình chỉ một cái là cuộc sống tốt đẹp quay về, cùng Tương Dịch Giai như đôi vợ chồng son, cả ngày quấn lấy nhau, nhàn nhã ở nhà nấu nướng ăn với nhau, cả hai đều có thể ở nhà cả ngày mà không hề buồn chán, chị Tương lặng lẽ ngồi bên cửa sổ đọc sách, thi thoảng hạnh phúc nhìn Giản Phàm chạy qua chạy lại nấu nướng dọn dẹp nhà cửa, hoặc nắm tay nhau đi dạo trong công viên như đôi vợ chồng già.

Ngày mừng ba phải đi làm hôm trước lại đỡ được chị Tương ở lại qua đêm, buổi sáng tận hưởng thế giới đơn giản của hai người, chiều Tương Dịch Giai đi tới trung tâm yoga, còn Giản Phàm tới trường cảnh sát tỉnh.

Phía trước là sân huấn luyện, khung cảnh có chút buồn tẻ, vòng qua dãy khu nhà học, hoàn cảnh nơi này khác hẳn, u nhã hơn đội cảnh sát nhiều, đình đài hành lang lại còn có cả vườn hoa, sau vườn hoa có khu nhà trắng. Giản Phàm lên thẳng tầng năm, nhìn trái ngó phải, nhìn cơ cấu đặc thù này, nơi đây tập trung các đơn vị nghiên cứu của cảnh sát tỉnh.

Người không nhiều, phòng trông cũng không lớn, nhưng lai lịch kinh người, có cơ cấu trực thuộc tỉnh, nếu luận cấp bậc còn cao hơn cả cục trưởng cục công an thành phố, chưa nói cái khác chứ từ lúc lên lầu gặp một đám cảnh sát trẻ sao trên vai lấp lánh là biết không tầm thường. May mà mình mặc thường phục, chứ mặc trang phục cảnh sát bình thường đi ở chỗ này e là thành trò cười trong năm.

Tầng năm, phòng mang biển "trung tâm tư vấn sức khỏe tâm lý cảnh sát", ở phía đông, Giản Phàm gõ cửa.

"Mời vào."

Trong phòng truyền ra tiếng oanh hót nhẹ nhàng, Giản Phàm đẩy cửa đi vào, tức thì ngẩn ra.

Mỹ nữ, lại gặp mỹ nữ rồi, chắc mới ra trường, tuổi chừng 23,24, mặc cảnh phục vẫn yếu điệu xinh đẹp, phía sau kính không gọng kiểu học giả lấp lánh đôi mắt đẹp, đang nhìn gì đó, dùng bút ngẩng đầu lên, vừa vặn một lọn tóc lướt qua trán, mỹ nữ khẽ đưa ngón áp út vén lên tai, một động tác nhỏ kết hợp khuôn mặt đậm mùi sách vở, trông hết sức trang nhã thực nữ.

"Anh tìm ai?"

"À, Giản Phàm số hiệu 004327, nhận lệnh tới báo danh." Giản Phàm tích tắc hồi tỉnh.

"Là anh à, đừng câu nệ, mời ngồi." Mỹ nữ nhoẻn miệng cười đưa tay ra, giải thích: "Không phải tới báo danh, tỉnh năm nay khởi động một hạng mục cố vấn tâm lý đặc biệt, chúc mừng anh, anh là đợt cảnh sát đầu tiên được phụ đạo tâm lý."

"Chúc mừng sao?" Giản Phàm không hiểu, hình như có vẻ không giống như Trương Kiệt nói là đánh giá khuynh hướng thành phần tử nguy hiểm bạo lực, tự sát gì đó.

"Là thế này, để tôi giới thiệu qua, sở công an tỉnh năm nay thí nghiệm hạng mục sức khỏe tâm lý cảnh sát, đối với những cảnh sát trong hoạt động nổ súng đả thương, hoặc giết chết nghi phạm, sẽ được tiến hành phụ đạo tâm lý. Hạng mục này đang ở trong giai đoạn thử nghiệm, cụ thể do trưởng ban Trương trên tỉnh phụ trách, đợt đầu tiên lựa chọn từ các đại đội, nên tôi chúc mừng anh."

Mỹ nữ nói nhỏ nhẹ vừa nghe, giống như là tự tiếp thị vậy, làm Giản Phàm chớp chớp mắt liên hồi, mỹ nữ thi thoảng theo thói quen đẩy mắt kính, bút xoay tròn quanh ngón cái, nếu không mặc cảnh phục, có bảy tám phần dáng vẻ nữ cường nhân.

Đúng rồi cảnh phục, Giản Phàm đưa mắt nhìn sao trên vai mỹ nữ tặc lưỡi, mẹ nó, Ngũ Thần Quảng từ chúc cho rồi, cấp bậc chỉ bằng tiểu cô nương này.

“Anh có nghe tôi nói không thế?” Mỹ nữ đột nhiên dừng tay quay bút, giọng lớn hơn một chút.

Giản Phàm thuận miệng đáp: “Có nghe.”

“Thế à?” Mỹ nữ khoanh tay trước ngực, dáng vẻ chờ đợi. Vậy lặp lại lời tôi vừa nói xem.”

Giản Phàm ngớ ra, đưa mắt sang bên, lần này giả ngốc vờ không nghe thấy lời mỹ nữ, lại là một mỹ nữ cường thế, chỉ tích tắc đã kết luận, đây không phải cô gái có thể thoải mái đùa cợt như các chị em trong đơn vị, cái loại ưu việt này là bẩm sinh.

“Nghe cho kỹ, tốt cho anh thôi.” Mỹ nữ có vẻ không thích vừa rồi thành đối tượng bị nam nhân nhìn ngắm, thái độ thay đổi hẳn, mắt phượng uy nghi, ngữ khí lạnh nhạt giáo huấn: “Đối với người chấp hành nhiệm vụ nổ súng gây thương tích, đặc biệt là giết người, ít nhiều ảnh hưởng trạng thái tâm lý bình thường, vì dụ dễ nóng giận, lo âu, cáu kỉnh, phản ánh trong cuộc sống là mất ngủ, dễ quên, cô đơn hoặc hay nổi nóng. Hoặc khả năng một số biến dị tâm lý, hoài nghi hành vi của mình, hoài nghi giá trị quan, ảnh hưởng phán đoán bình thường khi chấp hành nhiệm vụ, thậm chí có khuynh hướng tự sát. Anh có những vấn đề này không?”

Chương 057: Tâm lý có vấn đề. (2)

Giống hệt như bác sĩ dọa bệnh nhân, nghe mỹ nữ liệt kê một loạt, Giản Phàm tựa như vô ý nói: “Có có có có, có hết, tôi cấp thiết cần cô dụ dỗ.”

“Cái gì?” Mỹ nữ mở to mắt.

“À, không đúng, là dẫn dắt, không phải dụ dỗ .. Không đúng không đúng, giờ tôi lo lắng, hay quên, à tôi tới đây làm gì thế?” Giản Phàm gãi đầu, giả điên giả dại trêu ghẹo cô bé này.

Ánh mắt sắc sảo của mỹ nữ nhìn xoáy Giản Phàm, nhận ra y giả trò, gắt gỏng: “Phụ đạo, phụ đạo sức khỏe tâm lý, tôi thấy anh không khỏe.”

“Nếu tôi khỏe thì các cô làm gì có đồ thí nghiệm.” Giản Phàm thuận miệng đáp trả ngay.

“Đó là do cục các anh thống nhất an bài, có điều theo nguyên tắc tự nguyện, không muốn thì xin mời, đối với cảnh sát không muốn phối hợp, sao đảm bảo được tính chính xác của đánh giá tâm lý.” Mỹ nữ quay đầu đi.

“Ai ... Ai nói tôi không tự nguyện?” Giản Phàm thấy rất thú vị, lâu rồi không có cảm giác trêu chọc người khác thế này, nhất là em gái xinh đẹp còn cá tính, tùm tùm cười nhìn mỹ nữ.

Cơ mà đặc ý quá nên Giản Phàm quên mất rằng cái bộ dạng thảm hại của mình bây giờ căn bản không có khả năng khiến mỹ nữ tích tắc chao đảo. Má còn nhiều chỗ đóng vảy chưa bong, chỗ thì bong ra màu sắc chưa đồng đều, trông kinh khủng, người ta không chao đảo mà là buồn nôn.

“Được rồi, đi theo tôi.” Mỹ nữ nói một câu đóng laptop lại, thong thả đứng dậy.

Mỹ nữ phía trước như con thú nhỏ kiêu ngạo, lưng thẳng tắp, đầu ngẩng cao, làm Giản Phàm nhìn ngửa ngáy, chọc máy cô em kiêu kiêu thế này là thích nhất, đi sau, tính toán chiều cao, ước lượng ba vòng, tưởng tượng vài chuyện xấu xa, không ngờ chi đội trưởng hiểu lòng người như vậy, phân phối cho mình cô em thú vị.

“Vào đi.” Mỹ nữ gõ cửa đi vào một văn phòng, bên trong vẫn là giọng nữ.

Vừa đi vào Giản Phàm bất ngờ, đối diện là nữ cảnh sát tuổi phải trên năm mươi sắp sáu mươi, da ngăm đen, người tầm thước, ngoài cảnh phục khoác áo trắng như bác sĩ, quen mặt lắm. Xem ra mới là chính chủ hôm nay, cái gì thế này chứ, công an mà cũng chơi cái trò gian thương thế này à? Quảng cáo là mỹ nữ, tiếp đãi lại là bác gái. Giản Phàm bực bội trùng mắt với mỹ nữ, người ta coi y như không tồn tại. Bực thế, người ta căn bản không thèm để ý tới cảnh sát cấp thấp.

Kiều ngạo thật, Giản Phàm thấy ngứa ngáy hơn rồi.

“Ngồi đi.” Bác gái thần sắc rất hiền hòa, chỉ một cái ghế lớn êm ái ở chính giữa phòng đối diện với mình, mỉm cười với Giản Phàm: “Cậu có thể thoải mái ngồi, tốt nhất là nằm, thả lỏng toàn thân, ngàn vạn lần đừng khẩn trương, nếu không cuộc nói chuyện của chúng ta không thể tiếp tục.”

Cái ghế thoải mái quá, êm như nằm trên bông, ôm lấy toàn bộ cổ thắt lưng, rất dễ chịu, Giản Phàm muốn hỏi mua ở đâu: “Tôi không khẩn trương.”

“Cũng không cần đề phòng, cảnh giác là đặc trưng nghề nghiệp, càng đừng để xen vào tâm tình cá nhân.”

“Tôi không có tâm tình gì cả.” Giản Phàm trả lời.

“Vừa có đây.” Bác gái cười, giọng rất thoải mái: “Có phải là cho cô giá trẻ tiếp đãi, rồi lại bị một bà già tra hỏi nên thất vọng không? Sau khi thất vọng lại có chút giận dỗi?”

Oa, đâm một phát trúng chỗ hiểm rồi, Giản Phàm vừa nằm xuống liền ngồi bật dậy, mỹ nữ bên cạnh dùng mu bàn tay che miệng cười khẽ.

Tích tắc là Giản Phàm nhớ ra đây là ai, chính là bác gái đã phỏng vấn mình ở trường cảnh sát tỉnh trong kỳ thi làm cảnh sát.

“Hành động của cậu đã chứng minh cho lời của tôi, đây là một phần nhỏ của tâm lý học, từ lời nói cử chỉ, từ biến hóa anh mắt, có thể nắm bắt được biến đổi tâm lý một người, giống như vừa nãy, cậu vào cửa với ánh mắt trông đợi, nhìn thấy tôi, nhiệt độ giảm xuống .. Tôi nói đúng không?” Bác gái cười, khuôn mặt

tuy nghiêm túc, nhưng giọng nói dễ nghe, mang theo sự êm ái nữ tính.

“Ha ha ha, đúng một nửa, đó là vì tôi nhớ ra dì là ai.” Giản Phàm bị nói trúng tim đen, cố vớt tí sĩ diện.

“Tôi là ai?”

“Là giám khảo trong kỳ thi cảnh sát, tôi nhớ dì, nhưng chưa chắc dì nhớ tôi.”

“Tôi cũng nhớ cậu, hơn nữa còn biết danh tiếng của cậu, bài kiểm tra tâm lý năm ngoái do tôi chấm, tổng cộng có ba người được điểm tuyệt đối, cậu là một trong ba số đó.”

Nghe lời này Giản Phàm có chút đắc ý, sống tới chừng này tuổi mới có một lần được điểm tuyệt đối, hơn nữa chính bản thân còn chẳng hiểu vì sao mà có. Mỹ nữ ngồi ở bên dự thính có chút ngạc nhiên nhìn cảnh sát trông giống lưu manh, không tin lắm.

Lại nghe bác gái cũng rất tự đắc nói: “Nhãn quang của tôi xưa nay rất chuẩn, ba học viên đạt điểm tuyệt đối đều có biểu diện đặc biệt. Phùng Hạo Nhiên, tốt nghiệp kỹ sư điện tử, đáng tiếc làm cảnh sát nửa năm từ chức, hiện giờ mở công ty IT, làm ông chủ. Người thứ hai là Thành Tác Đống, tốt nghiệp đại học y, giờ được báo danh học lên cao. Người thứ ba là cậu, Giản Phàm, cậu càng đặc biệt hơn hai người trước, hai lần lập công, hai lần xử phạt, hai lần nổ súng gây thương tích, tham dự mấy đại án đều thành công, cho nên tôi chọn cậu làm đối tượng nghiên cứu đầu tiên.”

Lời có vẻ tán thưởng, có điều Giản Phàm nghe một người từ chức, một người học lên cao, còn mình người chẳng ra người, ma chẳng ra ma, chẳng thấy có gì tự hào nữa, nhìn bác gái đang nhìn mình với ánh mắt kỳ vọng, chợt hỏi: “Dì, nói nửa ngày trời, ý dì là chúng ta có duyên phận.”

Lần này mỹ nữ ngồi bên mồm tích tắc mở to, gục ngay xuống bàn, che dấu mình đang cười.

“Có thể lý giải như thế?” Bác gái rất vui vẻ: “Tôi có duyên phận với tất cả cảnh sát, tôi nghiên cứu tâm lý học cảnh sát cả đời, được, chúng ta chính thức làm quen nhé, tôi là Trương Anh

Lan, đây là trợ thủ của tôi, Cảnh Văn Tú, có muốn chúng tôi cố vấn không?”

“Khoan.” Giản Phàm không đáp ngay, nhìn bác gái này hiền hòa như thế, bệnh cũ tái phát: “Là ai cố vấn cho tôi thế?”

“Đương nhiên là trưởng ban Trương cố vấn, đánh giá tâm lý cho anh rồi.” Mỹ nữ lên tiếng bảo vệ lãnh đạo trước câu hỏi ngỡ ngàng.

Giản Phàm tóm ngay lấy đề tài này, lắc đầu: “Vậy thì không được rồi, dì Trương, dì đã nổ súng bắn ai chưa?”

“Chưa, từ khi tham gia công tác tới nay tôi chỉ làm công tác cơ quan.” Trương Anh Lan cười.

“Vậy còn cô? Cô đã nổ súng gây thương tích, hay giết ai chưa?” Giản Phàm quay sang nhìn thẳng mỹ nữ.

Cảnh Văn Tú lắc đầu, hai tay hơi giang ra, ý tứ là sao tôi có thể làm loại việc ấy.

“Sai lầm chính là ở đây, một thì chưa từng nổ súng, một chưa bao giờ gây thương tích cho ai, tôi đoán ngay cả nghi phạm cũng chưa gặp mấy người, lấy cái gì cố vấn cho tôi? Chúng ta là đầu bếp và mổ lợn, cùng nghề mà không cùng loại.” Đối với thứ thuần lý thuyết mà lại đem ra thuyết giáo người ta này, Giản Phàm có chút phản cảm.

“Này, con người anh làm sao thế? Dù cục trưởng của anh tới cũng không thể ăn nói như thế.” Cảnh Văn Tú lườm một cái.

“Đúng vậy, thế thì cô bảo cục trưởng của tôi tới là được, bảo tôi tới làm gì, khó khăn lắm mới được đình chỉ, không cho người ta nghỉ ngơi à?” Giản Phàm bực mình ăn miếng trả miếng, đừng thấy y thấy mỹ nữ là ngẩn người mà nhầm, ngẩn thì cứ ngẩn, mắng thì cứ mắng. Giản Phàm yêu thích cái đẹp chứ y không đại gái nhé, đó căn bản là hai khái niệm khác nhau.

Chương 058: Tâm lý có vấn đề. (3)

Xong, phản đòn quá thẳng, Cảnh Văn Tú nghẹn lời, then quá hóa giận vỗ bàn một cái, chưa nói gì thì bị Trương Anh Lan đã đưa tay ngăn cản trợ lý của mình lại: “Nổi loạn, đó chính là phẩm chất ưu tú nhất của thế hệ 8x các cậu, tôi rất thích người thanh niên có phẩm tính này, vậy hai chúng ta lại lần nữa đàm thoại được không? Tôi căn cứ vào đàm thoại đánh giá tâm lý, hoặc là chúng ta đổi vị trí, dù sao tôi rất thích chuyện cậu trải qua, tôi muốn biết, chuyện trong mắt người bình thường là vô cùng kinh khủng, sẽ tạo thành ảnh hưởng tâm lý gì với cậu. Những kinh nghiệm này với chúng tôi mà nói là vô cùng đáng quý, hơn nữa còn có thể giúp cho rất nhiều người nổ súng tự vệ để lại ám ảnh tâm lý, thế nào? Cậu có muốn giúp chúng tôi không?”

Giản Phàm nhìn cả hai, do dự không biết lời này phải nói như thế nào: “Kỳ thực tôi cũng vì điểm này mà tới, nhưng tôi lo lý luận không chỉ đạo được thực tiễn, bàn việc binh trên giấy và trực tiếp ra trận khác nhau lắm. Nói tới ám ảnh tâm lý, tôi cũng có.”

“Nói xem cậu đã nhìn thấy gì?” Trương Anh Lan dẫn dắt.

“Người chết.” Giản Phàm nghiêm túc nói ra hai chữ: “Tháng 6, vụ cướp ở bệnh viện đường sắt, hai bảo vệ bị chết, súng bắn trúng đầu, lật tung cả đỉnh đầu. Khi tôi tới, hiện trường chưa thu dọn, mắt tôi lại quá tốt, nhìn rõ cả não văng ra ngoài bắn nhoe nhoét lên thành xe, máu chảy thành vũng ... Đồng nghiệp của tôi nói, nhìn nhiều sẽ quen, giống như đậu hũ nấu chua thôi ... Nhưng tôi không thể nào .. Khi đó ngũ tạng ... Ợ ...”

Nói tới đó lồng ngực nhộn nhạo, một tiếng ợ lớn từ cổ họng phát ra, vội vàng bịt miệng lại, với người khác mà nói đó là ký ức có thể phai nhạt, nhưng với Giản Phàm mà nói, chỉ cần nghĩ đến, nó chính là thứ ngay trước mắt như ảnh chụp vậy ... Mặc dù bây giờ y đã vượt qua được chuyện nhìn thấy người chết là buồn

nôn, nhưng mỗi lần nhớ lại, ruột gan vẫn không thoải mái chút nào.

Lời miêu tả quá chân thật, lại thêm vẻ mặt của Giản Phàm, khiến Cảnh Văn Tú cũng bất giác sờn gai ốc, tay che miệng, cũng ợ khan một cái.

“Ngày hôm đó nhìn thấy đâu chỉ có trăm người, pháp y, kiểm nghiệm hiện trường, phong tỏa, điều tra, có ai không để lại ám ảnh tâm lý? Cái nghề nghiệp này khiến tôi làm nhiều chuyện không muốn làm, cũng chứng kiến nhiều chuyện không muốn chứng kiến, không phải chỉ mình tôi, nhiều người như thế, so với tội ác đó, nổ súng là cái gì?”

“Tôi nhớ rõ nhất một nghi phạm mà chúng tôi bắt được, hắn có tội, tôi thấy mình rất thông minh, có thể đào bới ra tội ác của hắn. Hắn tự sát, người ngoài nói hắn sợ tội tự sát, nhưng tôi đã gặp vợ hắn, con hắn, đó là gia đình ấm áp, tôi hiểu ra, dù là kẻ tội ác chồng chất cũng có mặt lương thiện, hắn không tự sát mà bảo vệ gia đình mình. Nếu là tôi, điều tôi có thể làm cũng chỉ thế mà thôi.”

“Sau khi hắn chết, tôi làm một việc tới giờ vẫn hối hận, tôi muốn từ trên người thân của hắn tìm ra manh mối, tìm ra rồi cũng mang tai họa tới, cả nhà họ chỉ còn đứa bé chưa tới một tuổi sống sót. Lúc đó, tôi thà quay về trước kia, thà là người chẳng biết gì ngoài ăn uống, hoặc là vụ án vĩnh viễn không được phá, còn hơn là nhìn cả nhà họ táng mạng ... Tôi muốn tiếp tục làm cảnh sát, nhưng sợ không gánh nổi trách nhiệm như thế nữa, tôi muốn đi, nhưng không bỏ được gánh nặng này trên vai. Mọi người có thể giải quyết giúp tôi không?”

Thảm cảnh của Phùng Mai Mai vẫn như mới nguyên, Giản Phàm thông thả nói ra, lòng chua xót, đó là chỗ độc đáo của chuyên gia tâm lý, khéo léo khiến người ta nói ra thứ ẩn sâu trong lòng.

Giản Phàm nói xong rồi, thở hắt ra một hơi, tư vấn tâm lý có lợi là dù chỉ cần nói ra thôi cũng thoải mái hơn phần nào. Trương Anh Lan trầm tư, còn cô cảnh sát kiêu ngạo xem thường người ta kia thì cúi đầu.

Hai vị cố vấn không thể cố vấn được, vốn chỉ định tán gẫu để đốt thời gian đình chỉ, vô tình khơi lên tâm sự, nói xong thấy vô vị, đứng lên: “Tôi biết hai người không giải quyết được, dù có, chỉ cần còn mặc cảnh phục là mãi mãi phải sống trong ám ảnh tâm lý, tôi chuẩn bị tinh thần rồi.”

Lời đã hết, nhìn hai cấp trên vẫn không nói gì, Giản Phàm lắc đầu ra ngoài khép cửa lại.

Lịch trên bàn làm việc đã lật sang trang thứ 15, ngày 14 tháng 1 Dương lịch, 08 tháng 12 âm lịch ..

Người lật lịch là Ngũ Thần Quảng, nhìn thấy kỳ hạn đang ngày càng gần, ngáy ra.

Đột nhiên cửa cộc cộc cắt ngang suy nghĩ, thuận miệng đáp một tiếng, người đi vào là chủ nhiệm văn phòng, cầm một tờ fax, lại kiểm lãnh đạo ký công văn. Ngũ Thần Quảng theo thói quen rút bút ra, chuẩn bị ký tên, cứ lẽ Tết lại cường điệu an toàn, bố trí trị an v.v.v.. Toàn chuyện lật vạt. Là một chi đội trưởng, công tác trọng yếu là ký tên lên văn kiện, truyền xuống dưới.

“Hử, công văn sở phát ...”

Ngũ Thần Quảng không xem nội dung, mắt vô tình liếc qua ngạc nhiên, xem tới trang thứ hai, có cả chữ ký của cục trưởng Lương, phó cục Tiêu, phó cục Cao liền chú ý hơn, có điều nhìn nội dung lại nhụt chí, (thông báo nghiên cứu sức khỏe cảnh sát cơ sở), nội dung là ban chính trị tổ chức nhân viên tới đơn vị cơ sở như đồn công an, đại đội hình cảnh, kinh tế, đặc cảnh ... Nghiên cứu thực địa, muốn các đơn vị phải ra sức phối hợp.

Có câu bên trên nghiên cứu, phía dưới bỏ tiền, bất kể nội dung ra sao, phía dưới đều phải đối diện với vấn đề chiêu đãi. Là người lăn lộn ở cơ sở, Ngũ Thần Quảng không hiểu mục đích của cấp trên là gì, xem qua loa cầm bút mà không ký: “Tiểu Ô, không phải cái này vừa làm xong à? Cái mà vừa mới phát ra không lâu ấy, cái sách gì liên quan sức khỏe tâm lý ấy.”

“Là sách giáo khoa học tập tự điều chỉnh tâm lý cảnh sát nhân dân.” Chủ nhiệm Ô nhắc.

“Đúng, chính nó, chẳng phải chi đội phát xuống rồi à? Nguy cơ tâm lý là cái quái gì thế? Giờ cái gì cũng gắn hai chữ nguy cơ vào, toàn vẽ chuyện ...” Ngũ Thần Quảng đọc fax, đằng sau có

chi tiết nghiên cứu, nhưng với lãnh đạo nhỏ cơ sở lại không phải loại hình học giả như ông ta, khó mà lĩnh hội được tinh thần cấp trên truyền đạt.

“Chi đội trưởng, chuyện là thế này, tôi chuyên môn hỏi văn phòng tổng hợp trên cục, lần này sở chủ yếu nhắm vào cảnh sát có tính nguy hiểm cao. Ví như hình cảnh, đặc cảnh, cùng với 110, trọng điểm là để nâng cao năng lực thích ứng hoàn cảnh, năng lực tự khống chế cảm xúc, phổ cập tri thức tự điều chỉnh tâm lý, nâng cao miễn dịch tâm lý ... Khác với trước kia, lần này do đích thân trưởng ban Trương chuyên gia tâm lý học trên tỉnh dẫn đội, cục rất coi trọng chuyện này.” Chủ nhiệm Ô làm nghề này đã lâu, trước khi lãnh đạo hỏi là có chuẩn bị.

Ngũ Thần Quảng mũi hừ một cái, ký xoèn xoẹt, bút muốn đâm xuyên thủng cả giấy cho thấy vị chi đội trưởng này đang khó chịu thế nào với thứ vô dụng do cấp trên vẽ vờ, ký xong chưa hả giận, giọng điệu có vài phân khinh miệt: “Vấn đề tâm lý à? Cho nghỉ thêm vài ngày về với vợ con, cấp thêm ít tiền trợ cấp là vấn đề gì cũng không còn, toàn làm những thứ đầu đầu, chẳng có tí thực tế nào.”

Nói rồi ném trả fax cho chủ nhiệm Ô.

Chương 059: Bản tính khó đời. (1)

Chủ nhiệm Ô cười thâm, sự thực đúng là như thế, sách liên quan tới sức khỏe tâm lý cảnh sát phát nhiều lắm rồi, năm nào cũng phát một cuốn na ná nhau, nhưng có ai chịu xem không thì khó nói, nhân viên cơ quan còn có thời gian, mà họ thì không cần. Bên thực địa thì thời gian ở bên vợ con còn chẳng có, ai thềm để ý. Ở điểm này, chủ nhiệm Ô nhất trí cao độ với chi đội trưởng.

Cầm fax trong tay, chủ nhiệm Ô lại có chút khó xử xin chỉ thị: “Chi đội trưởng, trưởng ban Trương đích thân tới chỗ chúng ta, an bài ra sao?”

“Nên thế nào làm thế nấy, ăn ngon ngủ kỹ rồi thì về đừng nói xấu chúng ta là được, chứ còn muốn thế nào?”

“Nhưng cả hai là đồng chí nữ.”

“Ồ ... Đúng, nhớ rồi, Trương Anh Lan, cái bà già đó cứng nhắc lắm, từng làm ở ban chính trị. Thế này đi, nghe ngóng chút, sau đó tới các đại đội, chọn nữ cảnh sát khéo mồm khéo miệng, trông ưa nhìn chút, bồi tiếp bà ta đi loanh quanh, còn điều kiện ăn ở thì anh xem mà an bài. Gửi cái thông báo, tăng cường học tập, nâng cao tinh thần diện mạo, bảo phía dưới trông coi chặt vào, đừng có ra ngoài trông như đám thổ phỉ, lúc này ai xảy ra vấn đề, tôi xử người đó ..”

Ngũ Thần Quảng nghĩ gì là nói nấy, hoàn toàn không nhận ra mình chính là tên thổ phỉ đầu sỏ. Chủ nhiệm Ô tập trung ghi nhớ, cứ mỗi lần gặp phải cấp trên kiểm tra nghiên cứu gì đó đều cần phải chỉnh đốn che dấu vài thứ không hay ho, gửi công văn xuống là bên dưới hiểu ngay. Thấy chi đội trưởng lấy viên thuốc cho vào miệng, đoán lãnh đạo vì vụ án mà bốc hỏa, khéo léo rót cốc nước rồi rời văn phòng khép cửa lại.

Bốc hỏa, đúng là Ngũ Thần Quảng đang bốc hỏa, một buổi sáng ký bảy cái công văn cấp trên đưa xuống, ký hai cái công văn gửi xuống dưới, ký thêm bốn cái hóa đơn công tác, ký sáu cái thông báo giam giữ, ký bao nhiêu thứ nữa. Ngũ Thần Quảng

cũng không nhớ mình ký cái gì, có điều ký xong thì gần trưa. Ăn cơm xong, buổi chiều đoán chừng lại phải ký.

Đó là công tác thường nhật của một lãnh đạo không lớn chẳng nhỏ như Ngũ Thần Quảng, nhưng nguyên nhân thực sự bốc hỏa không phải là mấy chuyện vụn vặt thường nhật đã thành thói quen này, mà là hai vụ đại án đang đè lên đầu, sợ là lửa không tiêu nổi.

Lại vô tình nhìn cuốn lịch để bàn, Ngũ Thần Quảng ngửa mặt nhìn trần nhà trống.

Vụ án giết người đường Trần Thủy không có tiến triển gì, phác họa nghi phạm giống được bao phần thì khó nói, nhưng không giống ảnh Lý Tám Trụ lưu trong kho thông tin số. Có điều Lý Tám Trụ khó tránh khỏi liên quan, lại chính là tên Lý Tám Trụ trúng đạn bỏ trốn, chẳng những ở Đại Nguyên bao vây không bắt được, ở phương diện Vân Thành cũng không có tin tức gì, lệnh truy nã phát ra toàn tỉnh tới 20 ngày mà chẳng có thu hoạch. Không chỉ Lý Tám Trụ biến mất, Tề Thụ Dân từ sau sự kiện ở Thịnh Đường cũng biến vào không khí.

Đối với hai kẻ mà mười mấy năm trước chính mình đưa vào tù này, Ngũ Thần Quảng biết rõ, đào mộ là những kẻ lớn gan nhưng cẩn thận, ra tù xông pha nam bắc bao lâu như thế, loại giang hồ cộm cán này không dễ bắt, huống hồ một tên còn có quốc tịch nước ngoài.

Thời gian qua chi đội và tỉnh liên hợp phá án, trọng điểm đặt vào điều tra kinh doanh của Tề Nguyệt Các, kỳ vọng có thể đột phá từ đây, nhưng tra đi tra lại tra ra trò cười. Sổ sách kinh doanh 11 năm của Tề Nguyệt Các hết sức rõ ràng, phát hiện ra mấy chỗ nghi vấn, hăm hở điều tra, té ra là quyên cho viện bảo tàng tỉnh, cơ sở nghiên cứu văn vật tỉnh. Thế là chọc vào tổ ong, trong quần thể mê đồ cổ không ít người có địa vị, còn là quản viên tỉnh thành nghỉ hưu, thế là mỗi ngày không biết tổ chuyên án tiếp nhận bao cuộc điện thoại "quan tâm" của lãnh đạo.

Lần này Ngũ Thần Quảng lĩnh giáo uy lực của đồ cổ, tiền bị coi là hối lộ, nữ nhân bị coi là hối lộ tình dục, đồ cổ chỉ là sở thích cá nhân, hữu dụng hơn hai món trên nhiều. Cục trưởng Lương cũng đánh tiếng "chú ý phương thức chấp pháp", nhất

định phải "giảm thiểu ảnh hưởng trái chiều", hai câu này không khác gì hai cái còng trói chân trói tay Ngũ Thần Quảng.

Cái cảm giác kìm nén không bốc hỏa cũng không được.

"Đúng, vấn đề ở trên người mình, quá cứng nhắc và giáo điều, trong khi đám tội phạm này quá gian xảo."

Ngũ Thần Quảng kiểm điểm lại được mất, nghĩ tới Đường Thụ Thanh dính líu tới hai vụ án, nếu như dính vào cô ta, sau lưng còn có ai hay không khó nói, năm xưa cô ta có tiếng lả lơi, dính líu không ít nam nhân. Có điều dù là ai đi chăng nữa nữa thì cũng đã nắm trở quá trình điều tra vụ án này như lòng bàn tay rồi. Cách phá án thông thường chỉ đối phó được với tội phạm thông thường, đối với loại Tề Thụ Dân, Lý Tám Trụ sớm bách luyện thành tinh thì không ích gì, hàng nghìn cảnh sát giăng lưới không tìm ra chính là minh chứng. Còn đối với Tề Viên Dân, mạng lưới quan hệ trải khắp nơi, kể ngay cả cảnh sát cũng mua được, dù có vấn đề gì cũng không để lộ.

Sơ hở, cần tìm ra sơ hở, Ngũ Thần Quảng làm điều tra hình sự mấy chục năm, hiểu rõ tầm trọng yếu của tìm ra điểm yếu của đối thủ, những năm qua nhiều nhân vật lớn sa lưới ở Đại Nguyên. Bốn tên hòa thượng gây án từng ngông cuồng một thời, nhưng kẻ cầm đầu nghiện hút, men theo manh mối thuốc phiện bắt trọn ổ. Sát nhân ma vương Vương Ngạn Thanh thì háo sắc, tập đoàn tiền giả năm ngoái càng dễ, nội bộ bất hòa, ăn chia không đều ... Đôi khi một sai lầm nhỏ khiến nhân vật lớn phải ngã ngựa.

Sơ hở hai anh em này ở đâu? Sơ hở đầu tiên của chúng làm sao phát hiện ra.

Trước mắt Ngũ Thần Quảng lại hiện lên một người, người khiến ông ta cũng bốc hỏa, bắt toàn bộ Tề Nguyệt Các, đào ra súng của Tiết Kiến Đình, chặn xe đồ cổ, cuối cùng còn đấu súng với đám người Tề Thụ Dân. Trừ cái cuối cùng làm hỏng kế hoạch dự định, mấy lần trước, chỉ cần bất kỳ công nào cũng đủ cả đại đội hình sự kiêu ngạo vài năm.

Vậy mà do tay một người làm ra.

Người này là nhân tuyển tốt nhất tìm ra sơ hở, Ngũ Thần Quảng sức tình, nhớ ra mình bị vụ án làm mù mị, bị lãnh đạo

làm đau đầu, quên mất trong tay có con át chủ bài.

Đó đúng là át chủ bài, dù không có sơ hở thì cũng tạo ra được sơ hở, nhớ tới người này, giờ không thấy y quậy tung cả Thịnh Đường lên có gì không đúng nữa, ngược lại còn thấy khoái cảm tràn ngập lồng ngực, cái nơi dung dưỡng tội ác như nhớp đó có gì đáng thương đâu.

Nói làm là làm, Ngũ Thần Quảng cầm điện thoại lên, châm chước từ ngữ rồi bấm số: “A lô, Kiên Định ... Cậu trốn tôi cái gì, không phá được án thì tôi cũng có ăn thịt cậu đâu ... Tôi cho cậu biết, sắp hết năm rồi, phải mật thiết chú ý động tĩnh tư tưởng cán bộ cảnh sát, kịp thời giải quyết vấn đề manh nha xuất hiện ... Đừng qua loa với tôi ... Tôi hỏi cậu, Giản Phàm đâu ... Tới bây giờ bản thân đội trọng án và cậu ta đều chưa có kiểm điểm ... Gì? Hai ngay rồi, sao cậu không đợi hai năm nữa tôi nghỉ hưu hăng nói ... Đừng rườm rà, thông báo Giản Phàm, 3 giờ chiều mang báo cáo và kiểm điểm tới văn phòng tôi ...”

Giọng thì có phần phẫn nộ, miệng thì lại mỉm cười, đặc ý vì ý tưởng thông minh của mình, thái độ này chắc dọa Lục Kiên Định sợ chết khiếp, lãnh đạo dùng người không dọa dẫm cảnh cáo không được, đặc biệt là loại ngựa bất kham Giản Phàm, không đánh đòn không dùng được ...

Chương 060: Bản tính khó đời. (2)

“Đội trưởng Lục, không phải tình hình còn chưa tra rõ à? Chưa tra rõ bảo tôi kiểm điểm thế nào? Xử phạt chính thức chưa có, nhờ khai trừ thì tôi viết kiểm điểm thành cớ quần đánh rắm à? Lại còn báo cáo với chi đội trưởng ... Được, tôi không gây thêm phiền toái cho anh nữa, biết rồi, 3 giờ ...” Cúp điện thoại rồi, Giản Phàm nhếch mép cười, chẳng hiểu định bày trò gì đây, nhưng mà dù trò gì thì cũng sắp kết thúc rồi.

Tuyết đã tan, ngoài cửa sổ lớn của phòng ngủ, cư dân bận rộn ra vào ở tiểu khu và người qua lại ngoài đường phố đều lọt vào tầm mắt. Gập ngón tay tính, gần 2 tuần sống như người bình thường, cuộc sống không tệ, nhìn vết thương trên mặt là biết, lành tới bảy tám phần, vảy đã bong, không nhìn kỹ không thấy vết thương. Nhìn vẻ mặt cũng biết, không còn bộ dạng nhăn nhó khi phá án nữa, mặt tươi roi rói như muốn tỏa hào quang, nhìn xuống phía dưới càng rõ, buộc tạp dề.

Ném điện thoại lên giường, Giản Phàm không coi nội dung trò chuyện vừa rồi ra gì, hoàn toàn không có ý viết kiểm điểm, cái việc đó không phải sở trường ... Không phải là không biết viết mà là nói tới nhận sai ấy. Còn chưa ra khỏi phòng ngủ đã nghe "choang" một tiếng, tiếp đó là tiếng thét chói tai làm Giản Phàm hết hồn lao vào bếp.

Chỉ thấy một cô gái mặc bộ áo ngủ chất liệu bông dày màu hồng phấn in hình những bông hoa nhỏ màu trắng, mái tóc dài xõa tóc dài xuống vai còn hơi rối chứng tỏ ngủ dậy chưa lâu. Khuôn mặt sang nhuận không chút son phấn dưới ánh đèn vàng dịu thuận khiết tựa pha lê, một vẻ đẹp tiên nữ làm người ta nhìn một cái như xua tan được cả cái lạnh giá của mùa đông.

Là chị Tương, hai tay giơ trước ngực làm tư thế đầu hàng, nét mặt cứng đờ cứ như bị chính hành động của mình làm sợ hãi, thấy Giản Phàm tới, áy náy lí nhí giải thích với vẻ vô cùng tội nghiệp: “Tôi thực sự không cố ý đâu, thật đấy!”

Mặt đất là đồng bát đĩa vỡ tan tành, vương vãi nửa gian bếp, tám phần là chuẩn bị rửa bát đĩa để đựng thức ăn, sau đó vì nước lạnh, tay cầm không vững thế là vút đi hết. Giản Phàm trông có vẻ Tương Dịch Giai không sao, dờ khóc dờ cười nói: “Em tin chị không cố ý, vì cho dù cố ý cũng không thể làm vỡ nhiều như thế! Mười ngày qua chị làm vỡ bát đĩa trong nhà tới ba lần.”

“Hừm, tôi đã nói không cố ý mà.” Tương Dịch Giai dậm chân hờn dỗi lâm bầm.

“Chị tự dọn, không dọn sạch thì phạt không cho ăn cơm.” Giản Phàm cười, cũng không trách, mười ngày qua gần như ngày ngày chung sống cùng nhau như đôi vợ chồng thực sự, mới phát hiện ra vài thú thú vị. Chị Tương không chỉ đẹp tới thoát tục, sống cũng thoát tục, đối với chuyện nhỏ nhặt trong sinh hoạt không khác gì kẻ ngốc.

“Hừm, cái đồ nhỏ nhen ...” Tương Dịch Giai hậm hà hậm hực đi lấy chổi quét dọn, quét xong muốn giúp đỡ Giản Phàm, có điều nhìn Giản Phàm làm việc thuần thục nhanh gọn, mình chỉ là gánh nặng, thế là rời bếp chuẩn bị đợi hưởng thụ.

Cái nhà này có thể thiếu cái gì chứ không thiếu cái ăn. Trên bàn rất nhiều loại hạt, có hạt hướng dương, có hạt dưa đen rang ngũ vị hương, có hạt bí ngô, có quả dưa hấu đen bóng, để đợi thức ăn lên bàn, cơm vào bát.

Nhìn Giản Phàm buộc tạp dề bận rộn trong bếp, tấm mình trong không khí ấm áp gia đình chẳng bao giờ chán, thi thoảng có phạm lỗi cũng được tiểu nam nhân đáng yêu của mình bao dung, Tương Dịch Giai hoàn toàn không có gì chê trách cuộc sống này nữa.

Thức ăn lên bàn rồi, cũng không có gì để chê cả, bát canh bốc khói nghi ngút, rau xanh còn thoang thoang mùi thơm, Tương Dịch Giai hít một hơi, chút vẻ tham ăn lộ ra ngoài, có điều Giản Phàm hóm hỉnh đưa tới một cái đĩa lớn và một đôi đũa: “Dùng tạm đi, bát bị chị làm vỡ hết rồi, lấy đĩa ăn vậy.”

Nấm hương mập mạp, củ cải tươi non, đỗ xanh mượt, còn có cải trắng đậu hũ đông món ăn thường thấy vào mùa đông ở Đại Nguyên, Tương Dịch Giai quên cả chuyện không vui, xới cơm vào đĩa gấp ăn ngon lành, nhìn Giản Phàm cũng phải ăn cơm

trong đĩa, nhớ ra mình làm vỡ sạch bát ăn cơm rồi, có chút ngượng ngùng: “Giản Phàm, có phải cậu chê tôi không biết làm gì cả không?”

“Hả?” Giản Phàm ngồi xuống, hứng thú nhìn ánh mắt có chút buồn bã của chị Tương, ngay cả buồn cũng có vẻ đẹp khác thường, làm người ta có muốn giận cũng không giận được, nghiêm túc nói: “Ai bảo thế, có một chuyện chị làm vô cùng tốt.”

Tương Địch Giai mắt hấp háy: “Làm gì thế?”

“Làm tình, ha ha ha ha.”

“Đáng ghét!”

Nhìn Giản Phàm cười xấu xa, hai má Tương Địch Giai phủ kín rắng hồng, lấy đũa làm vũ khí tấn công, có điều sức công kích yếu ớt bị Giản Phàm nắm lấy tay muốn hôn, thuận tiện đưa cơm tới trước mặt, vỗ về giai nhân giận dữ: “Chị mới đánh vỡ vài cái bát có là gì, khi em còn nhỏ ở trong bếp thái rau, em chẳng nhớ rõ mình thái vào tay bao nhiêu lần nữa. Còn không dám nói ra sợ mẹ đánh, dần dần học được, chuyện đơn giản nhất là nấu cơm.”

“Có cậu rồi, tôi không cần học nấu cơm nữa.” Tương Địch Giai đắc ý nói.

“Đúng vậy, mẹ em cũng nói thế, em và cha em giống nhau.” Giản Phàm lắc đầu tự nhận mình bạc mệnh.

“Là sao?”

“Là số phải hầu vợ chứ sao!”

“Hứ, ai muốn làm vợ cậu chứ?” Tương Địch Giai chơi xấu, đồng ý rồi lại muốn quịt.

“Không muốn thì thôi, xem sau này chị thèm ăn, ai làm cho chị ăn.”

Bởi vì Giản Phàm bị thương ở mặt, cho nên chuyện đi gặp mẹ vợ phải gác lại, giờ hai người đều không nhắc tới nữa. Vừa nói tới vợ, Tương Địch Giai nhớ tới lần Giản Phàm cầu hôn mình, khi đó cả hai đều hơi kích động, kết hôn đâu phải chuyện riêng hai người, chớ gì cầm nói có chút ưu tư xen lẫn mong đợi: “Giản Phàm, cậu nói xem, chúng ta kết hôn rồi thì sẽ như thế nào?”

“Chị sốt ruột rồi à?”

“Vớ vẩn, cậu mới sốt ruột, ai cầu hôn người ta những hai lần.”

Thấy Tương Địch Giai có chút do dự, Giản Phàm mới thực sự coi trọng, không đùa nữa, đặt đũa xuống: “Xem ra chị và em có cùng lo lắng rồi, kỳ thực hôn nhân tới một phần ba là bi kịch, cuối cùng kết thúc hai người chia tay.”

“Sao lại nghĩ tới chuyện xấu nhất? Không phải còn hai phần ba à?” Tương Địch Giai không vui trách.

“Còn lại hai phần ba chưa chắc là tốt, một phần ba là kịch câm.”

“Là sao?”

“Là hai người ai làm chuyện nấy, không liên quan tới nhau, không có tiếng nói chung, không phải kịch câm là gì?”

Liên tưởng tới cha mẹ mình, cùng thành phố mỗi người sống một nơi, một năm chẳng gặp nhau mấy lần, Tương Địch Giai thấy điều này không sai, cố phấn chấn tinh thần nói: “Hình dung này rất xác đáng, vậy còn lại là kịch vui rồi, như vậy cũng ít quá đi.”

“Không phải, không phải, một phần ba còn lại là trò hề.” Giản Phàm giải thích: “Bây giờ cứ nói tự do hôn nhân, nhưng đa phần nam nữ kết hợp lại không có cơ sở tình cảm, hoặc chỉ có tình cảm lại không đủ hiểu biết, suy nghĩ quá đơn giản. Thế nên kết hôn một cái liền nảy sinh vấn đề, có vấn đề liền nhìn đối phương là ngứa mắt, từ đó không ngoại tình thì gian díu ăn vụng. Cho dù không ly hôn thì cũng ngày ngày cãi vã chửi nhau ... Á!”

Tương Địch Giai bất mãn trở đầu đũa đánh mạnh Giản Phàm một cái, rõ ràng là đang lúc tình cảm lãng mạn, vậy mà y cứ nói mấy chuyện không vui đó, cô không phục: “Miệng chó không mọc được ngà voi, nói như cậu thì thiên hạ không có hôn nhân mỹ mãn à? Tôi không tin.”

Chương 061: Bản tính khó đời. (3)

“Tất nhiên là có rồi, như ông bà nội em, năm mươi năm cùng nấu ngọc mẽ hoàng, năm mươi năm ngủ trên phản gỗ, năm mươi năm chưa từng chia tách, hiện giờ tam đại đồng đường, thế mới là náo nhiệt hạnh phúc. Chị, chúng ta tranh thủ đi tiến hành năm nay luôn đi, Tết Xuân năm sau bé con về, thế là thành tứ đại đồng đường rồi, hai chúng ta bé con đi một vòng, riêng tiền mừng tuổi cũng đủ ... Chị, làm sao thế, em nói thôi mà, chúng ta không vội ...” Giản Phàm vốn muốn dỗ vui Tương Địch Giai, nói một hồi nhận ra ánh mắt Tương Địch Giai âm ảm vội dừng lại.

“Không phải.” Tương Địch Giai mỉm cười: “Cậu nói loại tình cảm nguyên thủy đó, tất nhiên là đẹp nhất rồi.”

Mắt chạm nhau, tim cũng như nổi liền cùng nhoẻn miệng cười, ở loại chuyện này cả hai đã ăn ý không cần thừa lời nữa, chẳng qua là cha mẹ hai bên ngăn cản, nhưng cũng không phải vấn đề.

Tương Địch Giai nhận ra sự quyến luyến của Giản Phàm cũng sâu như mình quyến luyến cậu ấy, hơi cắn môi: “Giản Phàm, đáng lẽ tôi không nên phát biểu ý kiến đối với sự lựa chọn của cậu, mặc dù cậu luôn thiếu nghiêm túc, nhưng một khi làm việc gì lại rất cố chấp, cái nghề cảnh sát này có khi không thích hợp với cậu. Cậu đã quá nhập tâm vào nó rồi, tôi không muốn cứ vài ngày lại nhìn thấy cậu bị thương, không thì bị cách ly, không biết cậu ở đâu ra sao, cậu biết tôi lo lắng thế nào không?”

Nói tới đó vuốt ve gò má vừa lành vết thương của Giản Phàm: “Muốn từ chức thì cứ từ chức, cứ lơ lửng không ra trên chẳng ra dưới thế này, cậu cũng không dễ chịu.”

Cảm động không tên tràn vào tim, Giản Phàm cười, nụ cười rất khoáng đạt: “Chị, đừng lo, sau này em sẽ cẩn thận hơn, cái nghề này kỳ thực không phải vô ích, ít nhất nó dạy em sống một cách có trách nhiệm, làm một việc gì cũng nên có đầu có cuối,

bất kể làm cảnh sát hay làm người, bỏ dở nửa chừng dù sao cũng có chút nuối tiếc.”

Tương Dịch Giai không khuyên can cũng không ủng hộ, mà chỉ mỉm cười tỏ ý lý giải, đưa tới một nụ hôn cổ vũ.

“Vào đi.”

Ngũ Thần Quảng cầm chìa khóa mở cửa văn phòng, khi ông ta tới nơi thì Giản Phàm đã đợi từ trước rồi, không phải vì y nóng ruột tới quá sớm, mà vì lãnh đạo chẳng có khái niệm giờ giấc gì, nói là 3 giờ chiều, mà giờ là 3 giờ 36 phút rồi.

“Nói xem, mấy ngày qua làm gì?” Coi như không có chuyện gì xảy ra, Ngũ Thần Quảng đi về chỗ ngồi xuống, ra hiệu cho Giản Phàm đóng cửa lại.

Giản Phàm hiện giờ chẳng còn vẻ mặt rụt rè của cảnh sát nhỏ gặp lãnh đạo nữa rồi, trả lời rất đơn giản ngắn gọn: “Báo cáo, không làm gì cả, ăn, ngủ và nghiêm túc đánh giá sai lầm tư tưởng.”

“Úi chà, nói cứ như thật vậy.” Ngũ Thần Quảng rút ngăn kéo ra, lấy một túi hồ sơ còn dán kín, Giản Phàm tinh mắt nhận ra ngay, đó là túi đựng giấy tờ của mình mà ban đốc sát tịch thu,

Đương nhiên Ngũ Thần Quảng không định trả lại cho Giản Phàm một cách đơn giản như thế, ném túi hồ sơ lên bàn, nghiêm khắc quát: “Viết kiểm điểm chưa? Bằng vào chuyện của cậu, đáng lẽ phải công khai kiểm điểm trước toàn thể chi đội ở đại hội.”

“Hả?” Lại còn thế? Giản Phàm rửa thềm, nếu mà phải đọc kiểm điểm trước mấy trăm người, còn chẳng bằng về nhà, chỉ phải kiểm điểm với mẹ, bởi thế quên cái mùa xuân đấy đi.

“Hả cái gì mà hả, công ra công, tội ra tội, đừng tưởng rằng bằng vào chút công lao của cậu là có thể vô tổ chức, vô kỷ luật, không coi ai ra gì, đừng cho rằng chi đội không dám xử phạt cậu.” Ngũ Thần Quảng giống mọi khi, cứ quát tháo vài câu là lại vỗ bàn, thấy mắt Giản Phàm nhìn đi chỗ khác chứ không nhìn mình, càng không chịu cúi đầu, tỏ rõ thái độ không nghe mấy lời giáo dục này, đành ngừng lại, quay về chủ đề cũ: “Kiểm điểm đâu?”

Giản Phàm bị mắng cái là ương ngay, trả lời cộc lốc: “Không viết.”

“Vì sao không viết?”

“Còn chưa có xử phạt, tôi viết thế nào?”

“Đình chỉ vốn là xử phạt.”

“Đúng thế, xử phạt là đình chỉ, có phải là viết kiểm điểm đâu.”

Nói một câu là cãi một câu, không có tí hơi cãi nào hết, Ngũ Thần Quảng sầm mặt: “Cậu không nhận thức được tính nghiêm trọng trong sai lầm của mình à?”

Giản Phàm đáp trả: “Tôi nhận thức được, nếu muốn đui tôi, thế có nghĩa là kiểm điểm vô ích, tôi cần gì phải viết? Nếu tra thực không có lỗi của tôi, tôi càng không việc gì phải viết.”

“Cậu ...” Ngũ Thần Quảng phần nộ vỗ bàn đứng dậy, vung tay định tát Giản Phàm, người làm đội trưởng có cái tật xấu này, vài ba câu không đúng ý là sôi máu bất chấp, lên chi đội trưởng bao năm không làm gì nữa. Nhưng vừa giơ tay lên thì Giản Phàm quay đầu sang, ánh mắt đối diện với mình, rất kiên định, hoàn toàn không có ý định né tránh, thế nhưng lại khiến Ngũ Thần Quảng phải dừng tay.

Cái tát này mà giáng xuống, mọi thứ sẽ thực sự kết thúc, không cách nào vãn hồi, thẳng nhóc này vô cùng kiêu ngạo.

Hướng hồ ánh mắt sắc lạnh đó, chỉ có cảnh sát quanh năm ở tuyến đầu, trải qua muôn vàn trui rèn mới có sự ngạo nghễ với tất cả như vậy, trong lòng Ngũ Thần Quảng có chút giật mình, xem ra hơn một năm chơi súng không phải là lãng phí.

Mắt thoáng qua chút lạnh lùng rồi khôi phục nguyên dạng, Giản Phàm không sợ hãi cũng không lùi bước.

“Ha ha ha.” Không khí đang căng như dây đàn, sắp đi vào ngõ cụt thì Ngũ Thần Quảng cười lớn ngồi xuống ghế, chỉ mặt Giản Phàm: “Tôi xem ra không phải là vấn đề viết kiểm điểm hay không, mà là cậu không nhận sai đúng không?”

“Điều này tôi phục tùng ý kiến lãnh đạo.” Giản Phàm trả lời không đau không ngứa, tuy y không định bỏ cuộc giữa chừng, càng không định cúi đầu.

“Xem ra tôi sai rồi, rõ ràng là một con thiên lý mã, nhưng tôi lại dùng làm lừa, khiến cậu không hài lòng chứ gì?” Ngũ Thần Quảng nhìn đôi mắt chẳng có chút e sợ lãnh đạo nào, bình phẩm: “Chàng trai, mặc dù cậu làm người ta chẳng yên tâm nổi, nhưng cậu có gan đây. Chỉ có điều không biết sủng bị thu rồi, gan có còn không?”

Giản Phàm rất chán mấy trò thăm dò mèo vờn chuột vô nghĩa này: “Chi đội trưởng, chú đừng khích tôi, tôi làm việc mình cho là đúng, và tôi luôn làm tốt nhất việc mình làm, tôi đã lập công, bị cướp công, tôi có than vãn không? Tôi không có lỗi bị cách ly, tôi có phản ứng tiêu cực không? Công việc được giao tôi luôn hoàn thành tốt, tôi không thẹn với việc mình làm.”

“Được, đi vào chính đề ..” Ánh mắt Ngũ Thần Quảng thay đổi, từ nghiêm khắc chuyển sang nghiêm trọng, đây chỉ là bài kiểm tra xem tinh thần chàng trai này thế nào thôi, rất tốt, rất quyết tâm: “Tôi thừa nhận cậu làm rất tốt, phương hướng mấy vụ án đều chĩa thẳng vào anh em Tề Viên Dân, hơn nữa tôi không còn lý do gì để nghi ngờ tính chính xác của phương hướng này nữa, nhưng cậu cũng mang tới một khó khăn, giờ đã bế tắc ... Tề Thụ Dân, Lý Tám Trụ không rõ tung tích. Hình phạt họa nghi phạm đường Trần Thủy tạm thời không thể coi là chứng cứ để sử dụng. Căn cứ vào miêu tả Kiều Tiểu Ba, cậu và Hồ Lệ Quân khôi phục được một bên mặt nghi phạm, sơ bộ nhận định kẻ này là Tôn Trọng Văn, nhưng đã 10 năm không rõ tung tích, khả năng đã mai danh ẩn tính. Mười mấy ngày qua các tổ đều nhắm vào Tề Nguyệt Các để tìm kiếm chứng cứ, nhưng tra đi tra lại, sổ sách thanh bạch, kinh doanh hợp pháp, căn bản không có sơ hở gì, thậm chí trốn thuế cũng không có, áp lực của các tổ chuyên án đều rất lớn ...”

Chương 062: Kết bạn kiếm tiền. (1)

“Càng thanh bạch càng có vấn đề.” Giản Phàm nhắm vào Tề Nguyệt Các rất lâu, y đủ tư cách nói câu này.

“Nói đúng, thời buổi này người thành thật khó tìm, một thương nhân thành thật thì có ma mới tin.” Ngũ Thần Quảng gật đầu, tựa hồ cùng Giản Phàm đã không phải là cấp trên cấp dưới nữa, mà là đồng đội đang giao lưu, chỉ là tay cầm túi hồ sơ mân mê tựa hồ như một loại dụ dỗ : “Âm thầm thì không tra được, công khai thì chúng ta không động vào được, giờ lực lượng đã huy động lên tới hơn 80 người rồi, trừ truy bắt, chi đội không thể bỏ hết các vụ án ra chỉ tập trung vào đây được. Mà làm như thế cũng chưa chắc phá được án không kỳ hạn, tôi định thả cậu ra, thế nào, có ý kiến gì không?”

Không có gì, Giản Phàm không trả lời, mắt nhìn túi hồ sơ lại nhìn Ngũ Thần Quảng, môi nhếch lên, nhưng không nói.

“Xem ra cậu chỉ đến thế, cái nghề của chúng ta nói đúng, nổ súng rồi, không thành đại trượng phu thì thành hèn nhát, có phải bị vài tên phỉ đồ vũ trang dọa chết khiếp rồi không? ... Tôi nhớ rồi, cậu sợ tới không dám đi tư vấn tâm lý, đúng đúng, không dám đi chứ gì. Ngũ Thần Quảng tôi tận lòng tận lực với cậu rồi, xong việc này cậu điều về huyện Ô Long dưỡng lão, thế nào?” Ngũ Thần Quảng nói khích.

“Chi đội trưởng, ở trong mắt chú chắc cảnh sát mới vào nghề như tôi chẳng là cái gì, cho nên chú có khích cũng vô ích. Vụ án này do tôi làm, chú không nói tôi cũng hoàn thành nó ... Chỉ cần nghĩ tới cả nhà Tiết Kiến Đình suýt chút nữa bị diệt môn là tôi hận không thể tự tay bắn chết thủ phạm, tôi không cần biết kỳ hạn gì hết, không bắt được hung thủ, tôi không dừng đâu, tôi sẽ truy đuổi hấn tới tận cùng.” Giản Phàm ánh mắt nhìn Ngũ Thần Quảng khinh bỉ, thủ đoạn rẻ rách này mà đòi đem ra đối phó với mình.

Ngũ Thần Quảng gật gù, xé túi hồ sơ, ném giấy tờ lên bàn: “Được, đi đi, bằng vào chuyện cậu khóc ở hiện trường, tôi biết

cậu không bao giờ bỏ qua chuyện này rồi.”

“Chỉ như thế chưa đủ đâu.”

“Cậu muốn gì?”

“Tôi muốn danh nghĩa tổ trưởng, cho tôi người, súng, xe, kinh phí, tôi sẽ phá vụ án này trong thời gian nhanh nhất.”

“Không có.” Ngũ Thần Quảng thản nhiên nói: “Không có cái gì hết, bởi vì cậu vẫn bị đình chỉ!”

“Chú chơi trò gì thế?” Giản Phàm vốn còn cho rằng đây là cơ hội chấn chỉnh cờ trống, dồn sức làm lại, không ngờ bị chơi một vở, càng không ngờ chỉ trả cho y giấy tờ, lòng lơ mờ đoán được ý đồ của ông ta, không hỏi nổi nóng: “Trong thời gian đình chức, bảo tôi phá án ra sao? Một mình tôi thì tôi làm thế nào? Chú chơi tôi đấy à?”

“Thế sao?” Ngũ Thần Quảng tặc lưỡi, người phi thường phải dùng cách phi thường: “Sao tôi thấy cậu đâu giống người tuân theo quy củ nhỉ, ở đội một vòng qua Tần Cao Phong điều động người, ở đội trọng án thì vòng qua Lục Kiên Định giữa đêm chặn xe ... Ha ha ha, chẳng phải trong mắt cậu, đội trưởng, thậm chí chỉ đội trưởng tôi đây chỉ là thứ vô dụng dùng làm đồ trang trí thôi mà. Cậu có giấy tờ còn chưa đủ à?”

Giản Phàm nhìn xoáy vào Ngũ Thần Quảng: “Ý chú là gì?”

“Ý tôi là cậu tự nghĩ cách đi, bằng vào tình trạng cậu bây giờ, người cả đồng tội, tôi muốn nâng cậu lên cũng chẳng được, phía dưới có bao nhiêu cảnh sát nhìn vào, bên trên có lãnh đạo theo dõi, cậu bảo tôi phải làm sao? ... Thế nào, chịu chết à?”

“Chuyện vặt vãnh này mà đòi làm khó tôi à, tôi tự nghĩ cách vậy, dù sao trước giờ luôn là tôi tự làm.” Giản Phàm không thêm nói nhiều, lấy giấy tờ cho vào túi: “Chi đội trưởng, chính chú nói đấy nhé, sau này đừng có chối.”

“Cậu cứ tự tiện, tôi chẳng nói gì hết.” Ngũ Thần Quảng thấy đại sự đã định, hết sức đắc ý, tùy ý lật hồ sơ, tâm tình rất tốt, làm như tự nói với mình: “Có một số việc, tuy không thể viết thành văn, nhưng gọi điện thoại nhờ chiếu cố chút thì không thành vấn đề. Trừ cậu ra, những người khác tôi vẫn chỉ huy được.”

“Đã hiểu.” Giản Phàm xoay người đi luôn, chẳng qua là cái thủ đoạn lừa trên không dối dưới mà thôi, cứ làm cho xong việc này đã, để cho ông ta tiểu nhân đắc ý một phen cũng có hề gì.

“Đợi đã!” Ngũ Thần Quảng đợi tay Giản Phàm đặt lên cửa rồi mới lên tiếng gọi lại, người dựa vào lưng ghế, có vài phần phong thái trưởng giả nói: “Cẩn thận một chút, phải học cách bảo vệ bản thân, có một số người, có thể dùng nhưng không thể tin, còn một số người, tin nhưng lại không thể dùng. Bạn và địch cần phân rõ ràng, cậu có thể nói hoặc không nói với tôi, nhưng tôi cần một kết quả tốt, khi không thể tin ai, chỉ tin bản thân.”

“Tôi có đủ bài học về lòng tin rồi, cảm ơn.” Giản Phàm cất bước đóng cửa lại.

Ngũ Thần Quảng nắm chặt tay đắc thắng, mừng rỡ ra mặt, cuối cùng cũng có cách trị con ngựa bất kham này, còn đang hi hửng thì cửa mở ra, là Giản Phàm quay lại, thò vào nửa cái đầu làm Ngũ Thần Quảng giật mình: “Chi đội trưởng, tôi vừa đi vào cửa đã nhìn thấy gần đây chú rượu thuốc quá độ, lo lắng quá độ rồi đấy, trung khí không đủ, đừng để tôi chưa sao mà chú đã có chuyện ...”

“Xéo!”

Rầm! Văn kiện ném trúng cánh cửa đã đóng lại, bên trong vẫn truyền ra tiếng chửi bới, Giản Phàm tươi tỉnh đi ra, bắt gặp thư ký cầm tập giấy tờ đi tới, chắc định xin chữ ký lãnh đạo, chỉ chỉ vào trong: “Lãnh đạo đang gan nóng bốc hỏa đừng vào.”

Nói rồi cười dài bỏ đi.

“Trưởng ban Trương, mời ...”

Chủ nhiệm Ô ân cần mời mấy vị khách ở tỉnh xuống xe, ba nữ một nam, đều có cảnh hàm cao hơn mình không chỉ một chút, buổi sáng nhận thông báo, còn nghĩ rằng phải vài ngày mới xuống, không ngờ rằng chiều đã phải đi đón người, chủ nhiệm Ô đón được người từ cục về, vừa đi vừa vội gọi điện báo chi đội trưởng.

“Điều kiện nơi này không tệ.” Trương Anh Lan nhìn khu nhà hai màu trắng xanh đan xen, bậc thềm đá hoa cương, kiến trúc hơi lạc hậu một chút, nhưng trông càng thêm trang trọng uy nghiêm.

“Mới xây năm năm, mới đầu cũng được, nhưng giờ kém xa quá rồi, thời buổi thay đổi nhanh quá, mời mọi người ... Trưởng ban Trương không đánh tiếng trước, chi đội trưởng còn chưa biết, anh ấy xuống ngay.” Chủ nhiệm Ô đi trước, tay làm động tác mời.

“Đừng rườm rà như thế, chúng tôi tới nghiên cứu, không phải để gây ảnh hưởng chuyện thường nhật của các anh.” Trương Anh Lan cũng khách khí đáp.

Đoàn người cười nói lên lầu, Cảnh Văn Tú tinh mắt nhìn thấy một người từ bậc thềm chạy xuống, vội nói: “Trưởng ban, kia không phải Giản Phàm sao?”

“Tiểu Cảnh, gọi cậu ta lại, tôi có lời muốn hỏi.” Trương Anh Lan nhìn thấy Ngũ Thần Quảng đã tươi cười đi ra đón liền bảo Cảnh Văn Tú Văn một câu rồi đi tới.

“Giản Phàm, Giản Phàm!”

Sau lưng có người gọi, Giản Phàm sắp chạy tới trước khu nhà của đội trọng án, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái đeo kính không gọng, khí chất đậm mùi học giả chạy tới, ồ một tiếng: “Cô là ... Cảnh gì ấy nhỉ?”

“Cảnh Văn Tú, anh giỏi thật đấy, ngay cả tên tôi cũng quên được, tôi có quên tên anh đâu.” Lòng tự tôn của mỹ nữ bị tổn thương, Cảnh Văn Tú lườm một cái.

“Đó là vì tên tôi đơn giản dễ nhớ, làm gì thế, sao lại theo đuổi tôi?” Giản Phàm trêu chọc.

“Đừng có đùa, thấy cấp trên trên không kính lễ à, sao anh không có chút phép tắc nào?” Cảnh Văn Tú nghiêm mặt.

“Tôi không do cô quản, cô là cấp trên của ai? Tuổi không lớn mà, quan cách không nhỏ.” Giản Phàm đang có chuyện, vút luôn mỹ nữ ở đó chạy đi.

Chương 063: Kết bạn kiếm tiền. (2)

Cảnh Văn Tú sững người, vội gọi: “Này, trưởng ban Trương tìm anh đấy, lần này chúng tôi tới chi đội tìm vài trường hợp đặc biệt, anh là người đầu tiên.”

“Đúng là ăn no rửng mỡ, nhắm vào tôi làm gì, cho cô biết, lên tầng 3 tìm một người trán hói tên Trần Thập Toàn, từng làm vũ cảnh, chuyên nghề bắt người. Ông ta mới là người có vấn đề nghiêm trọng, so với người ta, tôi kém lắm, thế nhé ...” Giản Phàm chạy nhanh về văn phòng lấy đồ.

Không ngờ bị ngó lơ tới mức đó, tên này mặt mũi bây giờ điển trai hơn ngày đó quá nhiều, mặc nguyên một bộ đồ jean phong cách Hong Kong thập niên 90, rất có sức hút nam tính làm cô bất ngờ, chỉ là tính cách khó ưa hơn gấp bội, giang tay chặn đường: “Trưởng ban Trương nói tâm lý anh có bệnh, cần điều trị ...”

Giản Phàm cắt ngang: “Cô mới có bệnh.”

“Á, con người anh thật là, chúng tôi chỉ muốn tốt cho anh ... Hiện giờ anh có đặc trưng của chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, nếu không được giải tỏa khả năng sẽ ảnh hưởng tới sinh hoạt và công tác của anh, trưởng ban Trương muốn gặp anh trò chuyện. Anh chưa biết đúng không, chính vì anh mà dì ấy thay đổi ý tưởng ban đầu, rải chúng tôi tới cơ sở.” Cảnh Văn Tú nói thật nhanh, đề phòng y chạy mất.

“Liên quan gì tới tôi, phiền.” Giản Phàm lách người muốn đi, bị chặn lại.

“Né tránh vấn đề, đây chính là biểu hiện anh có bệnh tâm lý đấy.”

“Cô mới có bệnh ấy, bệnh thần kinh.”

“Á, sao lại chửi người ta, anh đúng là có vấn đề rồi, phản ứng quá khích, biểu hiện nay sẽ dẫn tới hành vi bạo lực.”

Hai người cãi nhau không ai chịu ai, trong văn phòng lớn có người vẫy tay gọi "nhanh nhanh, ra đây có trò hay", thế là Lương Vũ Vân và Thời Kế Hồng, Nghiêm Thế Kiệt và mấy nhân viên cơ quan của đội trọng án thò đầu ra, không ai biết chuyện gì, ngạc nhiên nhìn một vị cảnh đốc xinh đẹp không quen và Giản Phàm mặc thường phục cãi nhau.

Giản Phàm lại lách người muốn đi, có điều Cảnh Văn Tú cố chấp lại chạy vài bước chặn phía trước, tức giận nhìn Giản Phàm.

Nữ nhân cứ tới chỗ đông người, đặc biệt là mỹ nữ liền có ưu thế, Cảnh Văn Tú học tâm lý tất nhiên biết phát huy ưu thế này, bao nhiêu người nhìn vào như thế, Giản Phàm nếu không muốn mất phong độ phải theo cô thôi. Sau lần gặp nhau trước đó, trưởng ban Trương không cách nào quên được chàng trai khó định luận này, còn bảo cô tìm tư liệu về Giản Phàm, xem tư liệu xong, thấy quá trình mập mô của y, càng thấy đây là vật thí nghiệm tốt nhất.

Có điều Cảnh Văn Tú đem suy đoán thông thường dùng với Giản Phàm là sai lầm.

Giản Phàm thấy người ở hành lang đông dần đang chỉ trở bàn tán, mày nhíu lại, Cảnh Văn Tú đang đặc ý nghĩ rằng y sắp thỏa hiệp, đang đợi Giản Phàm cúi đầu ừ rừ theo mình thì nghe thấy y quát: “Này, cô đừng có cứ bám lấy tôi thế được không? Nói cái gì, có bệnh, có bệnh, có thai á... Có thai à? Có thai thì có thai, quán lấy tôi làm cái gì chứ? Chắc gì đã là con tôi?”

“Anh, anh, anh ...” Cảnh Văn Tú thoáng cái mặt đã nóng như lửa đốt, một cô gái chưa từng trải quá nhiều làm sao đối diện với chuyện này, tức thì nghẹn lời.

Một đám người trong đội cũng choáng váng, làm sao có bệnh hay có thai, con anh con tôi sao loạn thế này, đặc biệt là Lương Vũ Vân, mày nhíu lại, nhìn chăm chăm cô gái không rõ lai lịch với ánh mắt cực kỳ khó chịu.

“Tôi làm sao nào? Tôi đã nói là tôi không thích cô rồi, làm sao cô cứ bám lấy tôi thế hả? Cảnh đóc thì ghê gớm lắm à, cảnh đóc cũng không thích đấy ...” Giản Phàm vừa quát vừa lui, nhân lúc Cảnh Văn Tú tức tới choáng váng, chạy như làn khói.

“Lưu manh ... Đồ lưu manh ...” Ở phía sau mỹ nữ hoa dung thất sắc, dặm chân gân cổ chửi với theo.

Chửi cũng vô ích vì người bị chửi chạy mất rồi còn đâu, đến khi Cảnh Văn Tú quay đầu lại thì sững sờ, vừa rồi giận tới quên hình tượng, cả tầng lầu đều đổ ra xem hàng tôm hàng cá chửi bới rồi, người trên lầu cúi xuống, người dưới lầu thì thầm, mấy chục người nhìn mình chăm chăm.

“Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy mỹ nữ có thai à?”

Giận tới mất khôn nói một câu không nên nói, Cảnh Văn Tú càng không mặt mũi nào nữa, hầm hầm bỏ đi, mỗi bước chân như muốn dùng giày cao gót chọc thủng cái chỗ đáng ghét này. Đi chưa xa thì đằng sau lộ lên những tràng cười không dứt, hai tay ôm mặt bỏ chạy, lòng căm hận: Giỏi lắm, đợi đấy mà xem, không làm anh mất bộ cảnh phục này, tôi đổi sang họ Giản của anh!

Rời chi đội không lâu, Giản Phàm lại xuất hiện ở chợ đồ cổ Nam Cung, men theo đám đông vẫn chật ních con đường đầy quán hàng, bên tai đủ giọng nam tiếng bắc, đi qua tám biển chữ vàng của Tề Nguyệt Các, thấy nơi này bình yên vô sự, hai nhân viên ân cần đưa đón khách, tựa hồ chẳng có chuyện gì xảy ra.

Giản Phàm nhìn xung quanh tìm kiếm mục tiêu, mình xảy ra chuyện đúng vào hôm an bài nhiệm vụ giám sát, cho nên không biết vị trí ở đâu, xem ra cũng khá đầy, tìm nửa ngày trời rồi mà không phát hiện ra, nên tới thẳng cửa Tề Nguyệt Các đứng.

Quả nhiên có hiệu quả, di động reo lên, tiếp đó nghe thấy giọng Tiêu Thành Cương: “Phương hướng 13 giờ, tầng thượng, đi vào đưa giấy tờ...”

Giản Phàm quay đầu nhìn tòa nhà trung tâm hoạt động thanh thiếu niên, một người nấp ở nơi cao hai mấy tầng đúng là không sao tìm được. Thong thả đi qua phố, tới ngã tư, oai phong giơ phù hiệu cảnh sát ra rồi lên tầng thượng, tức thì toét miệng cười.

Chỉ thấy Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt mũi đều trông như củ cải đỏ, mặt như đít khỉ, giữa mùa đông mà phải đứng ở cái chỗ bốn bề lộng gió này, đoán chừng không dễ sống chút nào, một thì nhìn qua ống nhòm, một thì co ro trong cái áo phao ấm, dựa vào tường cố kiếm lấy ít ánh nắng mùa đông chả có tí nhiệt độ nào nào.

Lại thêm mười mấy ngày mới gặp, hai tên này còn tệ hơn cả người bị xử phạt như mình, hai tên này đúng là xui, mình bị đuổi khỏi đội một cái là nhiệm vụ cứ thế chấp hành lại không tiến triển, nên chết dí ở đây.

“Ha ha ha, ra đây ra đây, tôi nói này, giờ đã thấy cái lợi của theo Oa ca phá án chưa?” Giản Phàm đi tới chen vào giữa hai

người đứng cho ấm, tay thu hẩn vào trong áo.

“Cứ cười đi, cẩn thận tôi đánh cho đấy, uống gió tây bắc mười mấy ngày rồi, đang không có chỗ phát tiết đây này.” Trương Kiệt răng va vào nhau lập cập đâm ra sức uy hiếp suy giảm đáng kể.

“Oa ca, anh có cái ăn không?” Tiêu Thành Cương rất thực tế, kéo áo Giản Phàm lục lọi, quả nhiên lôi ra được gói hạt dẻ rằng vẫn nóng bỏng tay, dứt luôn vào túi mình.

Giản Phàm đẩy hẩn ra, tặc lưỡi: “Các đồng chí, điểm giám sát này đã mất tác dụng, rút lui thôi, đi theo tôi, từ giờ trở đi, hai người thuộc quyền chỉ huy của tôi.”

Tiêu Thành Cương nghe vậy mừng hóm, nhanh chóng đi thu ống nhòm lại, Trương Kiệt đánh tay hẩn một phát, chỉ Giản Phàm: “Này, cậu là ai? Thành Cương, chưa rút kinh nghiệm à, đừng có tin cậu ta, lại gia truyền mệnh lệnh đấy, lúc đó chúng ta khốn đốn.”

“Chậc, nhìn xem gì đây?” Giản Phàm lấy phù hiệu cảnh sát ra: “Xong rồi, không sao hết, chi đội trưởng cấp quyền chỉ huy hai người cho tôi, không nghe chứ gì, cứ ở đây mà làm que kem đi nhé ... Phương án này do tôi đưa ra, nực cười, Tề Thu Dân đã xảy ra chuyện, Tề Viên Dân đề phòng nghiêm ngặt mà vẫn còn đứng đây hít gió mười mấy ngày vô nghĩa .. Thôi nhé, tiếp tục đứng đây đi.”

Chương 064: Kết bạn kiếm tiền. (3)

Giản Phàm nói xong xoay người đi luôn, Trương Kiệt nghe vậy cuống lên giữ Giản Phàm lại, Tiêu Thành Cương dứt khoát hơn nhiều: “Đi thôi, đi thôi, cái nơi quỷ quái này không phải chỗ cho con người ở.”

“Khoan đã, mồm cậu ta không tin được, để tôi hỏi chị Hồ.” Trương Kiệt cẩn thận rút di động ra.

“Đừng hỏi chị Hồ, hỏi thẳng chi đội trưởng luôn, nào, tôi bấm điện thoại cho, nói chuyện với chi đội trưởng nhé.” Giản Phàm cướp lấy di động, nếu nói với Hồ Lệ Quân thì một câu là lộ ngay,

vờ vịt bám số: “Anh giải thích với chi đội trưởng lý do không nghe lệnh đi nhé

“Thôi, thôi ... Chi đội trưởng không ưa tôi, thế nào cũng bị ăn chửi, được rồi, giờ chúng ta đi đâu?” Trương Kiệt cướp điện thoại lại, nói tới chi đội trưởng là sợ rồi, tin rằng Giản Phàm không dám lấy lãnh đạo ra đùa.

“Hai người thật đáng thương, tôi có đi vài ngày thôi, đi không có xe đưa, về không có xe đón, lại xem lạnh thành thế này ... Công tác cách mạng phải làm, nhưng làm cách mạng vẫn phải giữ mạng chứ!” Giản Phàm nói vài câu đồng cảm, đưa tay sờ má lạnh cóng của Trương Kiệt: “Này có muốn có cái xe ngon lái cho oai không, Oa ca cấp cho một cái.”

Lại vờ vai Tiêu Thành Cương đang ăn hạt dẻ như chết đói: “Hết tiền tiêu rồi chứ gì, Oa ca cho cái xe mới, phát hai tháng trợ cấp, thế nào?”

“Chính cậu nói đấy nhé, hôm nay mà không có xe, tôi cưới cậu về nhà.” Trương Kiệt nghiêng răng hăm dọa.

“Đúng thế Oa Ca, em hết tiền rồi, anh nói đấy, không có tiền thì em tới nhà anh ăn cơm.” Tiêu Thành Cương cũng sán tới.

“Đi, tiền có ngay, xe sắp tới, chúng ta vinh quang phá án .. Tôi là rất chướng mắt với kiểu thắt lưng buộc bụng làm cách mạng, thế có phải làm khó chính mình không? Nhìn tôi mà học tập ...”

Không rõ Giản Phàm tính toán cái gì, dù sao thì có hai cái đuôi lẻo đẻo theo sau rồi.

Như trẻ con bị oan ức gặp người kẻ khổ, suốt đường đi, hai người kia thay phiên nhau than vãn luôn mồm. Nào là từ khi cậu đi, chúng tôi ngày ngày tăng ca chịu khổ, rồi đổ máu đổ mồ hôi giờ còn chảy nước mắt nước mũi.

Trương Kiệt kêu ca đi giám thị là công việc chán nhất mệt nhất, Tiêu Thành Cương bổ xung thêm, sáng ra thì rúc ở đây như hai đồng phân chó, tối thì mệt như chó chết, đây không phải việc cho người làm.

Thật chứ chẳng phải giả, hai tên vừa nói mũi vừa xụi xụi như trẻ con lên ba, thời tiết phương bắc bây giờ, nhiệt độ thấp, gió cát lớn, đến đêm thì càng thê thảm, đứng ngay trên tầng thượng, là chỗ làm kem đá rất tốt, không khốn khổ mới lạ.

Giản Phàm có vài phần thương hại lẫn trách móc: “kêu ca cái gì, hai người gốc quá, mé trái Tề Nguyệt Các có cái nhà khách, thuê gian phòng vừa ấm vừa kín đáo, sao lên tận sân thượng hóng gió.”

“Tiết kiệm tiền chứ sao.” Tiêu Thành Cương giải thích.

“Tiết kiệm tiền? Tiết kiệm cho ai vậy?”

“Không phải nhất định cần tiết kiệm, nhưng phải bỏ tiền ra ứng trước, anh biết em rỗng túi mà, cứ xem như có tiền bỏ ra đi, sau này báo lên biết bao giờ mới được duyệt? Nhỡ không duyệt có mà chết à?” Tiêu Thành Cương nói ra nguồn cơn, làm cảnh sát thực địa có trăm cái khó, đầu giống đám làm văn phòng.

“Đội trưởng Lục nói kinh phí không đủ, kỳ thực thì điểm giám thị này có hay không cũng được, trong đội không coi trọng.” Trương Kiệt bực tức nói, cảm giác anh hùng không có đất dụng võ.

“Cho nên bọn họ mới phái hai con chim gốc đi chịu khổ chứ gì? Đúng là có mắt không biết nhìn người.” Giản Phàm thở dài nói mấy lời đồng cảm, người làm hình cảnh luôn có sự cố chấp, trong đội có ghi chép người cảm chốt lâu nhất là ba tháng 17 ngày, cái phương pháp nguyên thủy nhất này thường mệt mỗi hiệu quả thấp: “Đi thôi các anh em, phấn chấn tinh thần lên, tôi về rồi, làm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn cho các cậu đây, ngày tháng tốt đẹp tới rồi.”

Đưa tay chặn một cái taxi, đẩy hai tên đồng đội khốn khổ lên xe, hai người trong có áo bông, ngoài có áo gió, vào trong xe vẫn co đầu rụt cổ như ăn trộm, đó là phản xạ điều kiện do bị lạnh mười mấy ngày, Giản Phàm thương hại nhanh chóng đóng cửa taxi, báo địa điểm.

Xe tới một nơi mà Trương Kiệt lẫn Tiêu Thành Cương phải đưa mặt nhìn nhau, không hiểu Giản Phàm có ý gì.

Hộp đêm Thịnh Đường.

Lái xe cười rất ái muội, tới nơi đó làm gì, người địa cầu đều biết.

Có điều khẳng định là không phải như mọi người nghĩ, ở trên xe Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương không tiện hỏi, lòng vừa thấp thỏm lại có chút hi vọng hão huyền. Vừa mới tới nơi,

xuống xe một cái, Trương Kiệt không đợi được nữa, sốt sắng hỏi : “Giản Phàm, có phải cậu thấy chúng tôi đáng thương cho nên định khao thưởng một phen không?”

Tiêu Thành Cương càng trực tiếp: “Oa ca, Oa ca, em muốn 3P.”

Hai người một trái một phải ôm tay Giản Phàm, không khác gì coi y là Bồ Tát cứu khổ cứu nạn thật rồi, giọng tha thiết thể thảm làm người ta khó từ chối. Giản Phàm đỡ khóc đỡ cười rút mạnh tay ra: “Hai người bị ngốc nửa tháng, giờ lại chuyển sang động cởn à? Ba người chúng ta, không được đội trưởng Lục ưa, giờ án không có manh mối, về ăn nói thế nào với anh ta? Không biết nghĩ tới chính sự à?”

Tiêu Thành Cương hỏi: “Oa ca, nơi này có manh mối à?”

“Không có manh mối, nhưng mà có tiền.” Giản Phàm nhìn hai người kia đầy thâm ý, cười rất gian.

Trương Kiệt giật mình tỉnh ngộ: “Này này này! Giản Phàm, cậu định kéo chúng tôi đi thu tiền bảo hộ à?”

“Tiền này khác tiền kia, là kinh phí ... Kiếm cho đội ít kinh phí, chúng ta về dễ nói chuyện? Hai người muốn xe muốn kinh phí, tưởng rằng đội trưởng Lục sẽ thoả mái cho chúng ta đấy à? Nếu không kiếm chút gì đó có giá trị, về đội làm sao ưỡn thẳng lưng lên được, hai tên ngốc, chẳng trách bị người ta ném lên sân thượng hít gió lạnh! Đáng đời ...”

Giản Phàm vừa đi vừa giáo huấn, hai người kia ngơ ngơ ngác ngác không biết phải làm sao, chuyện này quá quỷ dị, hơn nữa cũng hiểu bối cảnh của Thịnh Đường, không dám gây chuyện với nơi này, lần nào nghe Giản Phàm xúi bậy cũng gập xui xẻo ... Chân vừa chậm lại liền bị Giản Phàm kéo tay lôi đi xềnh xệch.

Đường Đại Đầu vẫn ở bệnh viện, nghe chị Tương nói thì Tăng Nam tĩnh dưỡng ở nhà, có điều xảy ra loại chuyện này, e cả Đường Đại Đầu và Tăng Nam đều khó ăn nói với ông chủ, nếu cả hai người không có mặt, vậy thì tổng giám đốc Chu Thừa Văn phải phụ trách, Giản Phàm tin có thể đối phó được với tên mặt trắng ăn cơm nhão này.

Quả nhiên hỏi một cái đúng là kẻ này, bảo an thấy Giản Phàm tới liền gọi bộ đàm bảo Tôn Nhị Dũng, Mơ Hồ ra nghênh tiếp.

Đám lưu manh luôn sùng bái vũ lực, chuyện tối hôm đó tuy không truyền bá rộng rãi, nhưng bảo an đều biết, Giản Phàm một chọi tám, đấu súng, bắn nổ xe, đả thương hai người, có chuyện nào không khiến người ta phục sát đất. Lúc dẫn Giản Phàm lên lầu, Tôn Nhị Dũng, Mơ Hồ ra sức nịnh nọt khiến Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương nhìn mà hâm mộ, tới Thịnh Đường mà có thể vênh vác thế này, hẳn là mơ ước của mọi nam nhân rồi.

“Hoan nghênh, xin mời..” Rời thang máy liền có em gái xinh đẹp ra đón, ăn mặc theo cách quản lý giống Tăng Nam, tự giới thiệu là thư ký lâm thời của tổng giám đốc, dẫn ba người tới văn phòng.

Chương 065: Cảnh sát nhỏ lắm trò. (1)

Từ sau bàn làm việc Chu Thừa Văn đứng lên đón tiếp, là nam tử trên 30, trắng trẻo đẹp trai, thư sinh nho nhã, nhưng xanh xao má hóp, nghe danh tổng giám đốc thì oai lắm, khí thế lại chẳng có. Giản Phàm nhìn một cái là phát hiện loại tử sắc quá độ, thận hư nghiêm trọng. Người này ân cần mời ngồi, lại sai thư ký chuẩn bị đồ uống hoa quả, thấy Giản Phàm đưa phù hiệu giới thiệu là người đội trọng án, cười hỏi: “Ba vị tới đây là vì sự kiện kia phải không? Không biết có tiến triển gì chưa?”

Giản Phàm lắc đầu, không quanh có gì hết: “Không có tiến triển gì cả.”

“Không có tiến triển?” Chu Thừa Văn ngồi xuống mới phát hiện mấy vị này đều lạ mặt: “VẬY mấy vị ... Ô, các vị không phải là người tới đây lần trước.”

Đương nhiên không phải là Giản Phàm, Giản Phàm cũng chẳng biết người trước đó tới là ai, cũng chẳng quan trọng là ai: “Tôi là Giản Phàm, lần trước ở đây bắn một băng đạn, rất thân với Đường Đại Đầu bị vỡ đầu và Tăng Nam bị thủng chân, hình như chưa bao giờ gặp anh.”

Lời vừa nói ra, thân phận vừa tiết lộ, Chu Thừa Văn thất kinh nhੌm nửa người lên, thiếu chút nữa là đứng dậy rồi, mặt viết rõ sự sợ hãi, e là đối với kẻ phá tung Thịnh Đường đã như sấm nổ bên tai. Nhưng dù sao cũng lăn lộn vài năm, ngồi xuống khách sáo: “Thì ra là bạn bè cũ, nghe Đường Đại Đầu và giám đốc Tăng nhắc tới anh rồi, ha ha ha, hôm đó may mà nhờ có anh, bà chủ của chúng tôi còn nói hôm nào đó mời anh, chọn ngày không bằng gặp ngày, bây giờ chưa tới năm giờ, tôi mời khách, mời các vị ...”

“Khỏi, chúng tôi tới đây vì công vụ, làm xong là đi.” Giản Phàm nghiêm túc cắt ngang.

- Vâng, vâng, vậy anh nói.

Chu Thừa Văn cũng chẳng muốn ăn cơm với họ, Giản Phàm trông còn giống người thường chứ hai tên phía sau khác gì đám

lưu manh đi gây sự.

“Chuyện nhỏ thôi, vì vụ án của các anh mà chúng tôi phải sử dụng lực lượng cảnh sát cùng các nguồn lực khác vượt quá chỉ tiêu rồi. Đặc biệt là đội trọng án của chúng tôi, kinh phí hơi eo hẹp, tỉnh thành đều có quy định văn bản, đối với vụ án ở đơn vị sự nghiệp, có thể tùy tình hình để địa phương giải quyết một phần kinh phí phá án. Nói thẳng hơn chút nhé, tôi muốn anh chi viện cho đội tôi chút kinh phí phá án.” Giản Phàm nhìn Chu Thừa Văn không chớp, có cái văn bản quy định kia hay không y chẳng rõ, nhưng thu kinh phí phá án ở đơn vị sự nghiệp là luật bất thành văn rồi.

“Không đúng, tôi đã cấp cho chi đội hơn 4 vạn rồi, còn lấy nữa sao?” Chu Thừa Văn muốn rút mắt kính.

Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương thầm hô hồng rồi té ra người ta lấy trước rồi, chuyện này tới cửa đòi tiền bị chó cắn, đi theo Giản Phàm quả nhiên là xui xẻo.

Lúc này thư ký đi vào mang theo đồ uống và hoa quả, Giản Phàm không trả lời vội, đợi cô ta ra ngoài rồi mới thông thả phun ra đồng dối trá trắng trợn: “Giám đốc Chu, anh trả chi phí kiểm tra hiện trường, cứu hỏa lấy chứng cứ, cảnh sát cứu hộ và các loại phí dụng khác, còn chúng tôi là đội trọng án phá án là chuyện khác, chỗ chúng tôi trọng điểm không phải là điều tra, mà là bắt giữ.”

Không ngờ tên Chu Thừa Văn đầy mùi sữa này mà cũng trợn như trạch, cười nhẹ quanh co nói: “Cảnh sát Giản, còn cả hai vị nữa, thông thường chúng tôi chỉ tiếp xúc với cấp chi đội, cục trưởng thôi, cũng chưa bao giờ nghe nói còn phải trả chi phí bắt người gì đó.”

Trong lòng thầm suy đoán, tám phần là đám cảnh sát cơ sở tự ý đi bắt chẹt người ta kiếm tiền rồi, lời này uyển chuyển biểu đạt một ý tứ, cậu còn chưa đủ tư cách tới đây đòi tiền chúng tôi đâu.

“Đúng thế, chuyện này chẳng lẽ chi đội trưởng và cục trưởng chúng tôi lại ra mặt? Giám đốc Chu, chẳng lẽ anh không hiểu.” Giản Phàm mập mờ nhắc nhở, chúng tôi tới đây thu tiền là có người sai phái đấy.

Chuyện bắt đầu hấp dẫn rồi, một thì tươi cười uyển chuyển, một thì vòng vo mập mờ, một đòi tiền, một từ chối, Trương Kiệt từ đồn cảnh sát đi lên, nhìn hai người này đưa qua đẩy lại mà thở dài, nguyên nhân là ở chỗ, chuyện này hẳn làm rồi, đi thu tiền là phải hùng hổ, phải có khí thế, phải túm lấy điểm yếu của người ta dọa không thể không móc hầu bao, còn Giản Phàm và Chu Thừa Văn, hai tên mặt trắng như dân gay tình tứ với nhau vậy, đòi được tiền mới là lạ.

Chu Thừa Văn thái độ từ đầu tới cuối đều rất nhiệt tình, tự mình rót đồ uống, lại mời ăn hoa quả, nhưng vấn đề tiền thì trước sau như một: “Không phải là tôi không muốn giúp mọi người đâu, nhưng ở đây tôi chỉ là nha hoàn cầm chìa khóa thôi, không quyết định được, thế này nhé, để thôi xin chỉ thị bà chủ Đường, sau đó trả lời anh?”

Tên này khá đấy, có tâm cơ hơn Đường Đại Đầu nhiều lắm, nói vài câu biến mình thành ăn mày tới cửa xin cơm rồi, lại còn không xin được mà bị đuổi đi. Giản Phàm đứng dậy luôn, Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt cảm thấy bẽ mặt đứng dậy theo, cho rằng thế là xong rồi, thu quân về phủ rồi.

Không ngờ Giản Phàm lại thở dài, giọng khinh miệt: “Giám đốc Chu, chuyện lúc nào ra lúc đấy, đừng nói là hôm nay tôi tới nơi, qua hôm nay, dù anh có muốn đưa tiền, chúng tôi chẳng lấy đâu ... Đi thôi!”

Lời này nghe vào tai Trương Kiệt, Tiêu Thành Cương giống có vẻ thẹn quá hóa giận, nhưng với Chu Thừa Văn lại giống như có gai đâm vì hẳn nghe vài lời đồn thổi về nhân vật này, vội đứng dậy: “Mấy vị, mấy vị khoan đi đã, anh nói lời này có ý gì? Không phải là uy hiếp chúng tôi chứ? Không sợ nói cho các anh biết, trong văn phòng của tôi có camera ghi hình đấy, hay là để tôi gửi cho cục của các anh?”

Cái gì? Dám đe dọa mình, Tiêu Thành Cương nổi nóng trừng mắt lên làm Chu Thừa Văn hết hồn đảo lùì lại, sắc mặt Trương Kiệt cũng không hề dễ coi, nhưng không phát tác, trách Giản Phàm đúng là chỉ gây rắc rối, chuyện này mà báo lên cục, cả đội không phải bị người ta cười rưng rưng à?

“Ha ha ha ha.” Giản Phàm cười lớn chỉ Chu Thừa Văn: “Làm loại chuyện này, anh là nghiệp dư, tôi là chuyên nghiệp, tình hình ở đây tôi còn hiểu hơn anh. Giám đốc Chu, đừng trách người anh em nói thẳng, anh chính là chốt thí mà người ta đẩy ra sau Đường Đại Đầu và Tăng Nam. Mau mau đi mua bảo hiểm nhân thọ đi, lần sau xảy ra chuyện, bị đập vỡ đầu như Đường Đại Đầu là phải thấp hương vái trời rồi đấy.”

“Cảnh sát Giản ... Đừng đi vội, chúng ta nói chuyện tử tế, tiền hay không tiền là chuyện nhỏ, đừng để làm tổn thương hòa khí ...” Chu Thừa Văn không dám thực sự chọc giận người đội trọng án, hướng hồ lời Giản Phàm cũng khiến hắn sinh nghi.

“Tôi biết các anh có quan hệ ở cao tầng, tôi đã biết mà còn dám tới, anh không biết tự cân nhắc xem chúng tôi tới vì cái gì à? Còn nữa, anh có biết mấy kẻ tới đây vào đêm hôm đó không?” Giản Phàm tặc lưỡi lắc đầu.

“Có nghe nói.” Chu Thừa Văn nghe hỏi tới Tề Thụ Dân liền cẩn thận hơn, nói không chừng có tình huống mới.

“Biết thì dễ nói rồi, nhưng Tề Thụ Dân là ai thì chắc anh chưa biết, chi đội trưởng chúng tôi năm xưa bắt hắn bị đâm một dao, tối hôm đó ở chỗ này tình hình kịch liệt ra sao, tôi nghĩ anh cũng biết, tám tên cầm súng xông vào, bảo an của các anh thành đồ trang trí. Anh nghĩ đi, Tề Thụ Dân mất hai người ở nơi này, vậy là kết oán với Thịnh Đường càng sâu rồi, hắn chịu bỏ qua à? Đừng nghĩ mua chuộc được vài cảnh sát ở đồn công an là có thể kê cao gối ngủ ngon, còn nữa, đám bảo an lương tháng có 1000 kia, đánh nhau còn được, ai chịu đi bán mạng cho anh? Tối khi súng đấu súng, dao gập dao, anh nghĩ lúc đó lãnh đạo xông lên, hay là đám anh em chúng tôi đây? Nói cho anh biết, đám Tề Thụ

Dân vẫn ở Đại Nguyên, chúng không tìm được Đường Đại Đầu trút giận, đi tìm anh, tới khi đó thì đi trốn kỹ đi, anh mà chết là làm chúng tôi khó xử đấy.”

Chương 066: Cảnh sát nhỏ lắm trò. (2)

Loại ăn cơm nhão như Chu Thừa Văn, dây leo bám lên người đại thụ, đôi khi quên mất thân phận dây leo của mình rồi, đối diện với cảnh sát không sợ, nhưng mà với loại như Tề Thụ Dân làm sao không sợ? Hắn cũng tới thăm Đường Đại Đầu rồi, tên đó xấu xí có thêm vài vết sẹo, có khi càng dễ dọa người kiếm tiền, chứ cái mặt mình mà có cái sẹo ...

“Đưa đây.” Giản Phàm thấy ánh mắt Chu Thừa Văn đã có chút thất thần, thành linh đưa tay ra quát.

“Cái gì?” Chu Thừa Văn giật mình.

“Băng giám sát, đi với tôi một chuyến, anh muốn tố cáo chúng tôi còn gì, từ cục tới chi đội hay cả ban đốc sát, tôi đi với anh. Này đại ca, trời chưa tối mà anh đã nằm mơ rồi, quan hệ thiên hạ nhiều lắm, không phải bà chủ của anh quen biết một ít là có thể lôi kéo toàn bộ. Đừng nói cái ghi hình giám sát dọa tôi, dù có là Tề Thụ Dân thấy tôi cũng phải tránh đường ... Lấy ra, đi thôi.” Giản Phàm vẫy vẫy ngón tay.

Tình thế thay đổi quá nhanh nhất thời Chu Thừa Văn không biết đối phương đang dọa hay nói thật.

“Lề mề cái gì? Chúng tôi đã đi cùng rồi mà còn không chịu à? Vừa rồi vênh váo lắm mà.” Tiêu Thành Cương rống đau tai, vốn chẳng có thiện cảm nào với loại giai cấp sữa bột này.

“Đừng, đừng, các vị chờ chút ... Tôi xin chỉ thị, một phút thôi ạ ..”

Bộ dạng hung tợn của Tiêu Thành Cương hiệu quả tức thì, Chu Thừa Văn lập tức để lộ thân phận nô phò của người ta, rồi rít mời ba người ngồi xuống ghế sofa, lấy điện thoại bấm số, nói vài câu rồi mở ngăn kéo lấy ra tập chi phiếu, cầm bút hí hoáy viết.

Ba tên cảnh sát lưu manh đặc ý kín đáo nhìn nhau.

“Cảnh sát Giản, xin anh cầm hộ ..” Chu Thừa Văn xé một tờ chi phiếu đặt lên bàn đẩy tới, khách khí nói: “Bà chủ của chúng tôi cũng là người xuất thân chiến tuyến công an, từng ở cùng

đơn vị với chi đội trưởng các anh. Bà chủ biết các anh em vất vả, chúng tôi cấp kinh phí, nếu thiếu có thể tăng thêm, có điều mong anh có tin tức chính xác, nếu không chúng tôi khó làm ăn, tối hôm đó tổn thất lớn, lại còn khiến chúng tôi phải ngừng kinh doanh mấy ngày.”

Nói tới đó ngưng bật, vì chàng cảnh sát mặt non choẹt kia cầm chi phiếu lên búng cái

"tách" một cái, rồi tùy ý đút vào túi: “Cứ yên

tâm đi, không kéo dài tới quá Tết Xuân đâu ... Cám ơn giám đốc Chu, hai người cám ơn giám đốc Chu đi chứ!”

Giản Phàm nói câu đó xong thì người cũng đã đi tới cửa, đầu không thèm quay lại, hai người phía sau đứng là có cám ơn, nhưng mà cười khinh miệt.

“Mẹ nó, còn gọn hơn cướp ngân hàng.” Chu Thừa Văn chửi nhỏ, không biết vì sao bà chủ xưa nay cả đội hình cảnh cũng không nề mặt mà lại đồng ý đội trọng án thống khoái như vậy.

Ngoài Thịnh Đường, bảo an tiễn người đi, còn ân cần vẫy tay tạm biệt, Tiêu Thành Cương làm bộ dạng hung thần suốt này giờ rốt cuộc không kìm lòng được nữa, cứ nghển đầu lên nhìn vào tờ giấy trong túi áo Giản Phàm, Giản Phàm lấy ra phẩy nhẹ: “Khảo nghiệm năng lực của một cá nhân, chính là xem có thể biến năng lực thành chi phiếu hay không, thế nào? Cũng không khó hả?”

Tiêu Thành Cương xuýt xoa: “Oa ca, em ngày càng sùng bái anh rồi, tu luyện ở nhà nửa tháng học được cách vòi tiền? Cho em xem bao nhiêu.”

Giản Phàm đáp gọn lỏn: “Mười vạn.”

Tiêu Thành Cương thất kinh: “Vãi, bằng tiền lương hai năm cộng trợ cấp cộng thưởng của chúng ta đấy.”

Đầu óc Tiêu Thành Cương đơn giản, chỉ biết cười không khép miệng lại được, Trương Kiệt kiến thức rộng rãi hơn, ít nhiều còn có lo lắng số tiền này là củ khoai nóng, Giản Phàm không coi ra gì: “Chẳng qua là chút phí dịch vụ thôi mà, so với việc bọn họ tặng tiền bản, không bằng chúng ta lấy làm chút việc nghiêm túc, đội trưởng Lục luôn mồm nói kinh phí không đủ, chuyên này anh ta phải im rồi. Chỉ cần tiền không đút túi mà thông

nhất an bài, tôi không tin kẻ nào ăn no rủng mỡ đi kiếm chuyện với đội trọng án.”

“Vậy chúng ta chả được gì à?” Tiêu Thành Cương nghe thấy mang hết về đội thì không vui.

“Ngốc, giao cho đội trưởng Lục, anh ấy cao hứng lên, chúng ta xin cấp xe, xin thanh toán hóa đơn, chẳng lẽ lại không được duyệt, làm ăn phải lâu dài, muốn tiêu thì mọi người cùng tiêu, xảy ra chuyện, chẳng ai dám tra. Hai người mau, đi lục hết hóa đơn ra đây, gộp lại đi tìm đội trưởng Lục ...”

Giản Phàm xúi bẩy, nghe tới đây hai người không hoài nghi gì nữa, gật đầu như gà mổ thóc, quả nhiên Giản Phàm về, cuộc sống tốt đẹp cũng quay về.

Hồ Lệ Quân và Quách Nguyên mệt mỏi từ điểm giám sát khác trở về thì thấy chiếc SUV đắt to của đội trưởng Lục đỗ ở cửa đại đội, trong điện thoại Trương Kiệt thông báo tổ trọng án mở cuộc họp khẩn, hai người đều nghĩ đội trưởng Lục về. Bây giờ vụ án thành cục diện đa phương quản lý, Lục Kiên Định bận ứng phó với vụ án đột nhập giết người, còn chi đội trưởng bỏ công sức vào vụ án buôn lậu cổ vật 1226, so với hai đại án đó, vụ án mất trộm Phân cục Tấn Nguyên bị treo nhiều năm không ai coi trọng nữa, chẳng qua là để quá lâu rồi, khó ăn nói, mặt khác kỳ hạn là cố định.

Đèn trong xe còn sáng, nghĩ rằng đội trưởng vừa trở về, đang định tới chào thì cửa xe mở ra, nhưng không phải Lục Kiên Định mà là Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt đang đùn đẩy thì thầm cái gì đó.

“Trương Kiệt, đội trưởng Lục đâu?” Hồ Lệ Quân lấy làm lạ hỏi.

“Không biết.” Trương Kiệt lắc đầu.

- Xe ở đây cơ mà?

Cái xe SUV này được phân phối chưa tới 1 năm, là chiếc tốt nhất, phong cách nhất trong đội, bình thường Lục Kiên Định chiếm dụng nó làm xe riêng, còn cái nữa thì bị xô bẹp dí, đang sửa chữa chưa mang về.

“À, đây là xe riêng của tổ trưởng Giản rồi, tôi là lái xe của anh ấy, mọi người muốn dùng xe phải nói.” Tiêu Thành Cương

dương dương đắc ý lắc cái chìa khóa.

“Cậu muốn bị đội trưởng Lục đánh cho đấy à?” Quách Nguyên không tin, mắng một câu, thằng này thích nói năng linh tinh lắm cơ.

Có điều Hồ Lệ Quân hỏi vội: “Giản Phàm về rồi à?”

“Đúng vậy, Oa ca về rồi, không phục không được, về một cái dẫn hai chúng tôi đi kiếm được 10 vạn kinh phí.” Tiêu Thành Cương ngênh mặt lên khoe.

“Dem kinh phí về cho đội trưởng Lục, đội trưởng cấp xe cho chúng tôi.” Trương Kiệt cũng nở mày nở mặt nói thêm.

Hai người kia kinh ngạc lắm, vội vàng truy hỏi, té ra là lấy danh nghĩa đội trọng án đi tới Thịnh Đường kiếm được 10 vạn mang về thỉnh công, Lục Kiên Định sẵn khoái phân phối cho cái xe này, vậy là có tiền rồi, sau này không phải lo chuyện trợ cấp nữa.

“Không đúng.” Quách Nguyên trở mặt ra: “Vụ án đó có phải do đội trọng án chúng ta xử lý đâu, đòi kinh phí cái gì? Dù là đội chúng ta làm, cũng không tới lượt các cậu đi lấy tiền.”

Hồ Lệ Quân cũng có chung nghi vấn, phá án lấy kinh phí từ chủ sự cũng là hợp lý, nhưng mà án không do mình xử lý mà đi lấy tiền của người ta, nói ra đã thấy tức cười rồi.

“Ài, quản nhiều thế làm gì, cảnh sát thiên hạ cùng một nhà, ai tiêu chẳng thế.” Trương Kiệt khoác vai Quách Nguyên: “Anh Quách, khỏi nghĩ nhiều, mau lên, trong tay có hóa đơn mau mau tìm đội trưởng Lục phê duyệt đi ... Phải nói Giản Phàm không tệ, biết anh em vất vả khó khăn, giờ tôi không coi cậu ta là thần tượng không được, về có một buổi chiều mà cuộc sống của tôi đã biến hóa nghiêng trời lệch đất.”

“Đúng đấy, đúng đấy ...” Tiêu Thành Cương lật đật chạy theo, thần bí nói: “Đội trưởng Lục khen tôi nhanh nhẹn, chuẩn bị điều tôi tới đội trọng án nữa cơ, làm việc với Oa ca đúng là thoải mái.”

Chương 067: Chuyện cũ đã lâu. (1)

Hai tên kia kéo Quách Nguyên đi nói không ngừng, Hồ Lệ Quân nghe mà dở khóc dở cười, Giản Phàm chỉ cần mở miệng một cái là lừa cho người khác quên hết đông tây nam bắc, hai tên này thời gian qua suốt ngày kêu ca than vãn làm người ta chỉ muốn đá một phát, giờ tinh thần ngờ ngời, nói mười câu là thế nào cũng phải nhắc tới Oa ca.

“Trương Kiệt, Thành Cương, tôi nói này, sao hai cậu lần nào cũng bị người ta bán còn đếm tiền thay thế? Đây không còn là lần đầu tiên nữa, các cậu không thấy trong chuyện này có vấn đề à?” Hồ Lệ Quân cảm thán.

“Có vấn đề gì?” Tiêu Thành Cương không thấy.

“Làm gì có vấn đề?” Trương Kiệt cũng không nhận ra.

“Vậy tôi hỏi hai cậu.” Hồ Lệ Quân nhìn hai tên gốc mà ngán ngẩm: “Cậu ta chuyên môn chạy tới điểm giám sát, gọi hai cậu theo, nói là mệnh lệnh của chi đội trưởng đúng không? Tới Thịnh Đường đòi tiền cũng là mệnh lệnh của chi đội trưởng.”

Tiêu Thành Cương đặc ý nói: “Chị sai rồi, đi kiếm tiền là chúng tôi đột xuất nghĩ ra.”

“Được, cái đó coi như không phải, rút khỏi điểm giám sát chẳng lẽ cần chi đội trưởng phái người đi? Một cú điện thoại không phải xong à?” Hồ Lệ Quân hỏi một câu làm hai tên gốc không cười được nữa.

Quách Nguyên chuyến này làm người ngoài cuộc nên nhìn thấu nhất, chỉ mặt Tiêu Thành Cương chửi: “Bằng vào hai tên gốc các cậu hi vọng đích thân chi đội trưởng chỉ huy à? Nói cho các cậu biết, bị Giản Phàm lừa rồi, đợi mà gặp họa cùng đi.”

“Cậu ta bị đình chỉ là thật, còn lại đều là giả! Lại còn đi nghe lời cậu ta, thật đúng là ...” Hồ Lệ Quân lắc đầu liên hồi.

Không ngờ lần này hai tên gốc không sợ còn cười ha hả, Tiêu Thành Cương chỉ Hồ Lệ Quân: “Chị Hồ, chị chẳng phải cũng nghe lệnh chạy về đây à, triệu tập cuộc họp là do Oa ca ra lệnh đây.”

Hả? Hồ Lệ Quân đứng khựng lại, dậm chân một cái dẫn Quách Nguyên chạy nhanh về đội, hai tên kia vội vàng chạy theo.

Văn phòng của Giản Phàm vẫn giữ nguyên, không biết có phải vì nhiều phòng hay là vì nguyên nhân riêng, cửa khép hờ, đèn bật sáng, Hồ Lệ Quân gõ cửa, không đợi trả lời đã đi vào.

Sau chồng hồ sơ là Giản Phàm đã khôi phục lại vẻ đẹp trai hấp hồn trái tim thiếu nữ, mặt nở nụ cười đầy sức sống, trán định trung dung, tiêu sái phong lưu đặc biệt, khó có thể tả thành lời. Hồ Lệ Quân lòng xao động, chàng trai này mỗi lần gặp mỗi lần khác, vừa mới định hỏi thì Giản Phàm đã suyt một tiếng, giọng phù hiệu lên, cứ như là biết cô định hỏi gì rồi: “Đừng hoài nghi chuyện không nên hoài nghi, nếu còn bị đình chỉ, thứ này đã không ở trong tay tôi, đúng không?”

Quy định thì đúng là thế thật, chỉ là Hồ Lệ Quân cứ cảm thấy có vấn đề, cô không nhận được thông báo nào hết.

“Thành Cương, Trương Kiệt, nhìn cái mặt lo lắng thế kia, có phải bị chị Hồ dọa một câu, đâm ra nghi ngờ cả Oa ca này rồi không?” Giản Phàm như đọc được suy nghĩ của người khác lên tiếng trước đoạt tiên cơ: “Chuyện tôi bị triệt chức phó tổ trưởng, chỉ có đội trưởng Lục nói miệng, chỉ đội chưa ra thông báo đúng không? Thế nên giờ tôi vẫn là phó tổ trưởng, sao, không ai hoan nghênh tôi trở về à?”

“Hoan nghênh, hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh!” Tiêu Thành Cương vỗ tay mà không thấy ai hưởng ứng, ngượng ngùng ngừng dừng lại.

Giản Phàm mặt dày, tự giải vây cho mình: “Thành Cương hoan nghênh miệng, mọi người hoan nghênh trong lòng, tâm ý đó tôi xin nhận.”

Thật là không biết thẹn, có điều không ai nói được vấn đề ở đâu, quai quái nhìn Giản Phàm.

Sự kiện này là đường lùi trên cục giữ lại, đem xử phạt đẩy cho chi đội, chi đội thì chỉ phạt miệng chưa đưa thông báo, có thể nói là sơ xuất nhỏ, Ngũ Thần Quảng tranh thủ khe hở này để tận dụng, mấy chục năm thăng chức gian nan, nhưng ở cơ sở lâu, đối sách với bên trên cũng nhiều lắm.

Giản Phàm cũng nhìn mọi người mỉm cười, giống như niềm vui tổng hợp của được phục chức và gặp lại đồng đội, chỉ là được mấy phần chân thành thì giờ chỉ có Giản Phàm là biết.

“Giản Phàm.” Hồ Lệ Quân thở dài có vài phần tiếc nuối, việc làm của Giản Phàm là tối kỵ trong nghề này, không lãnh đạo nào ưa y hết, tài hoa tới mấy thì sự nghiệp cũng lặn độn thôi: “Đừng nên tự tiện hành động nữa, đây là tập thể kỷ luật, tất cả phải lấy mệnh lệnh làm chuẩn, trừ Thành Cương ra thì ai cũng làm cảnh sát lâu hơn cậu, nhưng tất cả mọi người cộng lại đều không quá giới hạn như cậu. Cậu bị đình chỉ, kỳ thực chúng tôi không vui gì.”

Tiếp theo nữa cô cũng không phải biết nói sao, chỉ nhìn Giản Phàm, không phải trách, mà thấy không đáng cho những hành động của y, với tài hoa như vậy, Giản Phàm sẽ có tương lai vô cùng rực rỡ.

Thế nhưng ánh mắt đó chẳng làm Giản Phàm động lòng, vẫn mỉm cười như cũ, nhìn ba người còn lại: “Còn mọi người thì sao? Có ý kiến gì với bản thân tôi không?”

“Không không, bọn em tuyệt đối không có ý kiến.” Tiêu Thành Cương kéo Trương Kiệt vào cùng chiến tuyến, nói rất kiên định.

Quách Nguyên cũng khuyên một câu: “Giản Phàm, chúng tôi không có ý kiến gì với cậu, nhưng chị Hồ nói đúng đấy, cậu nên kiểm chế bớt, giờ trong các đội đang có rất nhiều lời bàn tán không hay, cứ tiếp tục như thế này, mọi người sẽ cho rằng cậu là cảnh sát bản thông đồng với Thịnh Đường đấy.”

Chuyện này là sự thực, một cảnh sát cầm súng ở thời gian không hợp lý, xuất hiện ở địa điểm không hợp lý, đi gặp người không nên gặp, sau đó lại cùng một nhóm người bất minh đấu súng, có dùng ngón chân mà nghĩ cũng biết quan hệ trong đó không đơn giản. Huống hồ có nhiều người còn nói Giản Phàm và Đường Đại Đầu có quan hệ cá nhân rất sâu, Hồ Lệ Quân e kích thích Giản Phàm mới không nói thẳng ra.

Giản Phàm nhìn bốn người, Hồ Lệ Quân lo lắng, Quách Nguyên chững chạc, Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt vẫn tin

tưởng tuyệt đối vào mình, mấy người đồng đội này sáng chiều bên nhau mấy tháng, dù thế nào đều có phần quan tâm.

“Cám ơn mọi người.” Giản Phàm tỏ ra không quan tâm tới sự quan tâm này, vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: “Tôi không có thời gian đi nghĩ tới vấn đề kỷ luật, hay suy nghĩ của người khác, trong thời gian bị đình chỉ, tôi nghiên cứu lại quy luật của một loạt tội ác này, hơn nữa còn hai lần đi gặp Quách Định Sơn, cùng ăn với chú ấy một bữa, nghe chú ấy giáo huấn vài lần về hành vi phạm tội cá nhân. Bao gồm nguyên nhân, động cơ, tâm lý, tôi đã có nhận thức hoàn toàn mới về toàn bộ quá trình. Tôi muốn cùng mọi người trao đổi ý kiến, không biết mọi người còn chấp nhận phó tổ trưởng này không? Vụ án là vụ án, những chủ đề ngoài vụ án, đợi xong vụ án rồi hẵng nói. Tinh lực cá nhân có hạn, tôi không quan tâm người khác nói gì hay nghĩ gì về mình ... Ai tin tưởng tôi thì đi theo tôi ...”

Nói xong đứng dậy rời đi luôn, Tiêu Thành Cương không cần suy nghĩ, không nói thêm lời nào, kéo Trương Kiệt đi cùng.

Thấy mấy người kia đi cả rồi, Quách Nguyên mỉm cười bất đắc dĩ dời bước: “Chị Hồ, cứ đi nghe xem sao, cậu ta như thành con người khác vậy ... Dù sao chúng ta khó tránh được bị cậu ta lừa, mà thế nào kết quả như nhau mà, vẫn phải nghe cậu ta thôi.”

“Cũng không thể nói là lừa, quyền lựa chọn trong tay chúng ta mà, chỉ là cậu ta luôn có cách đem tư tưởng của mình áp đặt lên người khác.” Hồ Lệ Quân có rất nhiều cảm xúc, cái gương mặt điển trai ấy, nụ cười có chút gian xảo ấy, giờ lại thêm đôi mắt lạnh đậm, cứ xuất hiện là khơi lên sóng lòng bên trong cô.

Cô biết mình không nên có cảm xúc này, nhưng không thể kìm chế được, Giản Phàm không xuất hiện còn đỡ, mỗi khi ở trước mắt, dù biết bị lừa vẫn có loại khuynh hướng ngả theo y một cách vô thức, cứ thế này e đến một lúc mình không kìm lòng được mất.

Chương 068: Chuyện cũ đã lâu. (2)

“Trưởng ban Trương, điều kiện ở chi đội chúng tôi không so với trên tỉnh được, kia là đội trọng án, nhân viên tại chức là 127, thực địa có 96 người, cơ bản là đều đã qua thực chiến, điều từ tuyến đầu tới đây, những người tận mắt chứng kiến hung án đều ở đó. Giết người, buôn ma túy, cướp bóc, cưỡng bức, toàn bộ sự kiện ác tính trong thành phố do nơi này xử lý ... Hiện là giờ tan ca, đội trưởng Lục Kiên Định phụ trách vụ án giết người, mấy ngày qua không ở nhà, làm việc ở đại đội 4, mai để chủ nhiệm Ô giới thiệu cho chị đội phó và chỉ đạo viên ... Giờ chúng ta nên đi ăn cơm chứ?” Ngũ Thần Quảng dẫn một đoàn người từ trong tòa nhà chi đội đi ra, chỉ tổ trọng án giới thiệu, công việc trên bàn đã bàn xong, về lý luận thì tiếp theo là nói chuyện trên bàn ăn, cũng may đối phương là ba nữ một nam, nam đậm vẻ mọt sách, ít nhất không lo phải tiếp rượu tới mức cần cấp dưới khiêng về.

“Không vội, ồ, còn sáng đèn kia.” Trương Anh Lan đã an bài ổn thỏa chuyện nghiên cứu ở các cơ sở, bà chọn cùng trợ thủ Cảnh Văn Tú ở lại đội trọng án, nơi này có thể sẽ tồn tại nhiều vấn đề nhất.

Chủ nhiệm Ô tiếp lời ngay: “Trưởng ban Trương, chị không hiểu tính chất công việc của đội trọng án rồi, bọn họ thường đảo lộn ngày đêm, bắt giữ, thẩm vấn, đưa tới trại tạm giam, đại bộ phận là chuyện tiến hành từ buổi tối tới rạng sáng, tránh gây ra ảnh hưởng không cần thiết.”

“Tiểu Ô, nói cái gì thế, trưởng ban Trương từng ở cục, làm sao không biết?” Ngũ Thần Quảng cố ý trách một câu.

Trương Anh Lan hiền hòa nói đỡ: “Không, Tiểu Ô nói đúng đấy, tôi xuất thân công tác chính trị, sau đó mới đổi sang tâm lý học, đối với tính chất công tác cơ sở, tôi chỉ nghe nói thôi chứ chưa được thấy, vừa vặn đi xem sao.”

“Cái này, được, chúng ta đi ...” Ngũ Thần Quảng vội đánh mắt ra hiệu.

Khi đoàn người đi về phía đội trọng án thì chủ nhiệm Ô tranh thủ tách khỏi đội ngũ, để làm gì? Đương nhiên là thông báo cho Lục Kiên Định mau trở về, thông báo các cổ của đội trọng án thu dọn phòng ốc, lãnh đạo mà, thích nhìn tinh thần diện mạo cơ sở, nếu lúc này để lãnh đạo thấy đám người đầu bù tóc rối như thổ phỉ, hoặc đang vả nghi phạm bôm bốp, hoặc tranh cãi chửi thề đổ mặt tía tai thì hỏng bét.

Chậm một nhịp rồi, chủ nhiệm Ô đặng miệng, Lục Kiên Định không thèm để ý đập máy luôn, đội phó không liên hệ được, chủ nhiệm văn phòng đã về nhà.

Ngũ Thần Quảng không biết, nhìn thấy chiếc SUV của Lục Kiên Định thì yên tâm, dẫn lãnh đạo tới khu vực đội trọng án, chỉ là cưỡi ngựa xem hoa trước bữa cơm thôi mà.

Tầng một quá nửa số phòng vẫn sáng đèn, một giọng nói vang vang truyền tới, làm đoàn người đang nói cười tức thì yên tĩnh.

“... Các anh em, tôi biểu thị đồng tình với những người ở ngoài cầm chốt mười mấy ngày không có thu hoạch gì, chuyện cầm chốt chỉ có thể hiệu quả ở trong những tình huống nghi phạm không có đề phòng. Nhưng bây giờ Tề Thụ Dân đã là chim sợ cành cong rồi, giờ có cầm chốt chỉ là gà đực ấp trứng mà thôi. Liệu có hiệu quả không? Mọi người động não đi ... Từ khi chúng ta tiếp nhận vụ án tới nay, một loạt chuyện hoang đường xảy ra, mọi người còn chưa hiểu? Cho cổ vật dấu vào chế phẩm giấy, chế tạo được súng uy lực lớn, tức tốc giết người diệt khẩu, còn cả xông vào Thịnh Đường bắt người ... Đám tội phạm, từ góc độ xã hội học mà nói, tôi quy vào hoạt động có tổ chức nhất có tính sáng tạo nhất, từ góc độ này, bọn chúng làm rất đẹp đẽ, đáng tán thưởng.

Bốn người ở tĩnh, hai người ở chi đội há hốc mồm nhìn nhau, Ngũ Thần Quảng chỉ biết than, thằng nhóc này số quá đen đủi, bị lãnh đạo bắt gặp, hết cứu rồi. Cảnh Văn Tụ vẫn ghi hận chuyện chiều nay, nghe giọng một cái là biết ngay ai rồi, đây chính là kẻ nói bản thân không có bệnh, bệnh lớn thì có.

Trương Anh Lan ngạc nhiên: “Tiểu Cảnh, đây là danh ngôn sao? Từ khi nào tội phạm được định nghĩa cao như thế?”

“Trưởng ban, danh nhân đó ở ngay trong phòng đấy.” Cảnh Văn Tú cố ý xúi bẩy.

Câu này hiệu quả ngay, Trương Anh Lan đi thẳng tới văn phòng sáng đèn phía đông, Ngũ Thần Quảng không tiện ngăn cản nên lại ra hiệu cho chủ nhiệm Ô tính đi trước một bước cảnh báo người trong phòng, có điều chủ nhiệm Ô vừa cất bước liền bị Trương Anh Lan ra hiệu ngăn lại.

Cửa khép hờ, giọng nói từ đó truyền ra, nghe phát biểu mạnh mẽ của vị danh nhân này có vài phần phong vị của Ô Long, Trương Anh Lan đi tới, nghe rõ hơn, bên trong đang tranh luận gì đó.

“Giản Phàm, mười mấy năm rồi, tôi không thấy có chút khả năng nào tìm được Tăng Quốc Vĩ đâu.” Một giọng nói rất trầm vang lên.

“Vụ án Phân cục Tấn Nguyên giờ là cái gân gà rồi, tôi đoán chừng trong đội thấy bắt cũng không được, thả cũng không xong, cho nên cho chúng ta đeo danh nghĩa, biểu thị còn phá án thôi, giờ ngoài kia có mấy vụ án quan trọng hơn rồi, có ai quan tâm tới chúng ta nữa đâu, tôi thấy để hết kỳ hạn, giải tán cho xong, dù gì mười mấy năm rồi không phá được, chẳng mất mặt.” Lại có người nữa bàn lui.

Giọng nói vừa mới bình luận tội phạm kia lại vang lên, danh nhân danh ngôn lại bắt đầu.

“... Mọi người, có biết quê tôi có câu danh ngôn gì không, bụng chim sẻ, ăn không nhiều, nhìn không xa. Không có chuyện gì là đơn lẻ hết, mắt mọi người chỉ biết thấy vật mắt tích, người mắt tích là không được. Chúng ta phải có cái nhìn rộng hơn, từ phương thức hành vi, nguyên nhân dẫn phát động cơ, tính cách của nghi phạm và cả ảnh hưởng với xã hội ... Tổng hợp lại tất cả, khẳng định, Tăng Quốc Vĩ không bị hủy thi diệt tích, ông ta vẫn còn đó.”

“Đừng nên hoài nghi trí tuệ của tôi, Tăng Quốc Vĩ chắc chắn là chết rồi, chết mười phần rồi, sợ dĩ tôi nói như thế vì một lý do đơn giản, đối với tội phạm trí tuệ cao, tâm tư kín kẽ tới thiết kế từng chi tiết nhỏ. Hình dung của tôi về kẻ này là hành động cẩn mật, ra tay tàn nhẫn, sẽ không dễ dàng để chúng ta phát hiện

dấu vết, đã thông minh như vậy sẽ không làm chuyện ngu ngốc là giết người vứt xác có thể bị phát hiện, nên nhớ người chết là cảnh sát. Chỉ cần xuất hiện là thành địa chấn. Cách xử lý tốt nhất là, sống không thấy người, chết không thấy xác, giống cách xử lý Tiết Kiến Đình, bị ép tự sát..

“Người sống sờ sờ như Tề Thụ Dân còn không tìm ra được, thế sao tìm nổi người chết mười mấy năm.”

“Oa ca, anh có ý gì thế, đi tìm người chết à?”

“Giản Phàm, cậu lại xúi bợn tôi đi làm chuyện ám muội gì đấy? Hiện giờ gộp án rồi, trực tiếp do chi đội trưởng chỉ huy đấy.”

Đều là những lời chất vấn, Trương Anh Lan lòng lay động, đẩy cửa một cái.

Trong phòng bốn nam một nữ, ngồi giữa là người mình nhận ra, chính là Giản Phàm, năm người đồng loạt đưa mắt nhìn. Hồ Lệ Quân tinh mắt nhận ra sao trên vai vị đi vào, đứng bật dậy kính lễ, người khác chậm chạp hơn cũng lần lượt chào.

Cuộc họp bị cắt ngang, bước chân truyền tới, năm sáu người đi vào, Ngũ Thần Quảng theo sau cùng chẳng nói gì, chủ nhiệm Ô nhiệt tình giới thiệu: “Các vị, đây là trưởng ban Trương, chuyên gia tâm lý học trên tỉnh, từ mai sẽ ở lại chi đội chúng ta nghiên cứu, hôm nay thuận đường đi thăm đội trọng án, mọi người hoan nghênh nào.”

Chương 069: Chuyện cũ đã lâu. (3)

Một tràng vỗ tay bất ngờ nhưng khá nhiệt liệt vang lên trong phòng, Trương Anh Lan xua tay ngăn lại: “Tôi ở ngoài nghe thấy, không mời mà vào, làm phiền công tác của mọi người, cuộc thảo luận này rất thú vị, tôi có thể dự thính không?”

“Được, được chứ ạ, trưởng ban Trương, mời ngồi.” Chủ nhiệm Ô khách sáo kéo ghế.

Ngũ Thần Quảng có chút bất an, không biết vị này lại muốn làm cái gì đây.

Giản Phàm còn tưởng là ai trong đội về, không ngờ lại là oan gia hẹp lộ, cùng mọi người kính lễ rồi vỗ tay, vừa ngồi xuống phát hiện Cảnh Văn Tú nhìn mình, đôi mắt đẹp giờ với Giản Phàm không khác gì mắt cá chết, bị đám người phiền hà chỉ giỏi nói lý thuyết xuyên này phá ngang, lòng khó chịu, nhất thời ngồi đó im lặng.

“Chi đội trưởng Ngũ, vụ án này không bảo mật chứ?” Trương Anh Lan thấy không khí trong phòng trầm hẳn xuống hỏi ý kiến.

“Bí mật công khai rồi, chỉ là vụ án Phân cục Tấn Nguyên mà thôi.” Ngũ Thần Quảng có vài phần bất đắc dĩ đáp.

“Giản Phàm, tiếp tục, tiếp tục đi ...” Chủ nhiệm Ô là người chuyên làm nóng không khí cổ vũ.

Lại bị phá ngang, trong lòng Giản Phàm bực bội, hướng hồ vốn sẵn bất mãn với kẻ gọi là lãnh đạo trên xuống, vờ vịn đứng lên hăng giọng nói: “Hôm nay tôi đã nói hết, tiếp theo mọi người hoan nghênh lãnh đạo tỉnh và lãnh đạo chi đội tới chỉ đạo vụ án.”

Nói xong lịch sự vỗ tay vài cái, thấy tất cả mọi người đều nhìn mình chằm chằm, Giản Phàm nở nụ cười lịch sự, thu tay, kết thúc bài phát biểu.

Lại giở trò rồi, Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt căn răng sợ cười ra tiếng, Quách Nguyên và Hồ Lệ Quân cúi đầu xuống che giấu nụ cười. Thằng nhãi này ngày càng to gan lớn mật, lãnh

đạo sở hào hứng đi vào, bị y cho một vố khó xuống thang, Ngũ Thần Quảng trừng mắt với Giản Phàm, xưa nay cơ sở và cao tầng đối lập, nhưng trắng trợn phân rõ giới hạn thế này là lần đầu, mấy người trên tỉnh khó chịu nhìn Giản Phàm, Cảnh Văn Tú cười thâm, tự tìm đường chết đừng trách ai.

“Chàng trai, cậu bảo tôi chỉ đạo, vậy tôi không khách khí nhé.” Trương Anh Lan có vẻ chẳng bị ảnh hưởng gì, nụ cười rất hiền, hòa nhã nói: “Nghe mọi người tranh luận, có vẻ không ai ủng hộ cậu? Đầu tiên, tôi tỏ rõ lập trường, tôi đứng về phía Giản Phàm, tôi ủng hộ quan điểm vừa rồi của cậu ấy.”

Đây đúng là chuyện ngoài dự liệu, mọi người chuyển ánh mắt từ Giản Phàm sang lãnh đạo, nhất là Cảnh Văn Tú càng không hiểu nổi lãnh đạo của mình, sao lại đi nói giúp người vừa làm khó mình. Cô vừa định khiêu khích vài câu thì “bốp bốp bốp!” vang dội, lại là tiếng vỗ tay không đúng lúc vang lên, quay đầu nhìn, lại là Giản Phàm đang vỗ tay một mình, nhưng lần này rõ ràng là thật lòng rồi. Cái mặt hớn hở làm ai nấy á khẩu, vị này thay đổi cũng nhanh quá đi, con người sống phải có khí cốt có lập trường chứ, sao thực dụng thế?

“Tôi chưa từng phá án, nhưng với quyền hạn và tính chất công việc của tôi, có thể đọc toàn bộ vụ án trên cả nước, đối với tâm lý tội phạm, mấy người tôi đưa theo đều tiếp xúc một chút. Đối với vụ án đặc thù, chúng tôi cũng rất hứng thú, vụ án treo này tôi từng nghiên cứu năm năm trước, tôi tin vụ án này chỉ đội trưởng Ngũ và tôi giống nhau, đều là tảng đá trong lòng.” Trương Anh Lan hỏi một cái, Ngũ Thần Quảng gật đầu, lòng yên tâm phần nào.

“Còn một chuyện nữa, những người liên quan tới vụ án, từ Tầng Quốc Vĩ, Lý Uy, Vương Vi Dân, tôi đều quen cả, khi đó tôi làm việc ở ban chính trị cục, Tầng Quốc Vĩ học vấn cao, viết bút lông cực đẹp, thường được ban tuyên truyền cục mượn, nếu như cậu có chỗ nào không biết về cậu ta, tôi có thể giúp ... Thế nào Giản Phàm? Giờ có hoan nghênh chúng tôi không?”

Một bà già dễ gần như vậy, lại còn biết nội tình, bây giờ thiếu nhất là thông tin, tất nhiên là hoan nghênh, Giản Phàm lại vỗ tay: “Mọi người, vỗ tay nào, hoan nghênh hoan nghênh.”

Lần này tiếng vỗ tay trong phòng nhiệt liệt hơn nhiều.

“Được, giờ tôi nói điều tôi biết, xem có giúp gì được cho mọi người không nhé.” Trương Anh Lan hơi ngừng một chút như để tổ chức ngôn ngữ rồi từ tốn kể: “... Tầng Cư An cha của Tầng Quốc Vĩ là danh nhân văn hóa của tỉnh ta, cũng chính là một trong số người đi tiên phong triển khai công tác bảo hộ văn vật trong tỉnh, trước giải phóng đã rất có tiếng. Tôi và Tầng Quốc Vĩ có thể xem là người cùng thời đại, hơn nữa chuyện trải qua có nhiều điểm tương tự, chúng tôi là thế hệ cùng tuổi với Trung Quốc mới, từng lên núi, từng xuống quê, từng chịu đói, từng trốn học. Tầng Quốc Vĩ trải qua nhiều khổ cực hơn chúng tôi, cha anh ấy là người phái cánh hữu, con cháu phái cánh hữu gặp phải con cháu bản nông cách mạng như chúng tôi là phải né tránh. Ở trường học, anh ấy học trên tôi một khóa, trong trường không ai là không biết anh ấy, về sau chúng tôi đều xuống nông thôn, tôi ở khu Trường Trì, anh ấy ở Vân Thành.”

“Năm 79 khôi phục thi đại học, tôi đã về thành phố làm việc ở trạm thu mua phế phẩm thuộc cục vật tư, một tháng chỉ có 22 đồng 5 hào, vì cải biến vận mệnh mà liều mạng thi vào trường cảnh sát. Tầng Quốc Vĩ không đơn giản, khi đó anh ấy đỗ đầu toàn thành phố, với điểm của anh ấy, vào Bắc Đại cũng không thành vấn đề, có điều vì chăm sóc cha được sửa án sai không lâu, sức khỏe không tốt, cuối cùng anh ấy ở lại Đại Nguyên, học khoa khảo cổ của ĐH Sơn Bắc ... Khi đó nhà tôi cũng ở khu tiểu đông môn, Tầng gia là thế giả danh môn, chính là hình mẫu trong lòng thanh niên chúng tôi.”

“Có lẽ là trong cõi u minh đã có ý trời, khi tôi làm cảnh sát thì vừa vặn vào thời mà mấy vụ án buôn lậu cổ vật ở tỉnh bắt đầu ngoi lên, sở công an tỉnh chuyên môn tuyển sinh viên chuyên ngành khảo cổ làm cảnh sát, Tầng Quốc Vĩ tốt nghiệp xong ra trường thế là hồ đồ thành cảnh sát. Trình độ của tôi thua xa anh ấy, khi đó tôi làm ở cục, gặp lần tuyên truyền, viết tài liệu hay trang trí hội trường là kéo anh ấy tới làm ... Con người anh ấy hiện tới mức độ nào thì hẳn chỉ đội trưởng Ngũ còn ấn tượng. Dù sao trong ấn tượng của tôi, anh ấy chưa bao giờ nổi giận với ai, lời gay gắt càng chưa có, khi đó cơ sở chúng ta đa phần thô

tục kém văn hóa, chỉ có anh ấy là khác biệt, suốt ngày nói những câu khách khí như cảm ơn, xin lỗi, làm phiền rồi ... Nếu như anh ấy không xảy ra chuyện, ít nhất bây giờ ở vị trí của tôi, chi đội trưởng Ngũ thấy có phải không?”

Vài câu nói uyển chuyển tự trào thuận lại cái thời đại hoang đường mà bây giờ không hiểu được, Ngũ Thần Quảng gật đầu tán đồng, cuộc nói chuyện làm người trẻ tuổi vài lần bật cười thộn chí. Chỉ có Giản Phàm là ngoại lệ, hết sức chăm chú lắng nghe, tay cầm bút viết liên tục, ngẩng đầu lên chỉ là để quan sát nét mặt Trương Anh Lan và Ngũ Thần Quảng đầy nuối tiếc bùi ngùi, tựa như có lời gì khó mở miệng.

Không ngờ có được tư liệu quý giá này, Giản Phàm dừng bút, nhìn hai người thuộc thời đại trước, bọn họ có nhiều điểm chung, đều là bất đắc dĩ theo nghề, hồi ức lại thanh xuân đã trôi qua, tiếc nhớ đồng đội không rõ tung tích, lại nhìn đám người trẻ tuổi vây quanh lãnh đạo cười ngốc nghếch. Giản Phàm không cười ra nổi, có cái gì đó kẹt ở cổ họng, như nắm bắt được linh cảm nào đó lại chợt vượt khỏi tay. Đặc biệt là Ngũ Thần Quảng cười gượng gạo, đôi mắt đầy sự cô tịch, khiến Giản Phàm thấy người này không quá đáng ghét như trước, còn bà già kia càng thêm hiền từ, từ cách xưng hô thân thiết với Tăng Quốc Vĩ, thậm chí có thể đoán, hai người có đoạn tình cảm, chí ít là yêu đơn phương.

Chương 070: Vẫn là vấn đề tâm lý. (1)

“Nói vụn vặt lan man quá ... Hôm nay tôi có chút đường đột, có chỗ nào không thỏa đáng, mong mọi người thông cảm.” Trương Anh Lan cười xấu hổ giống vẻ bị người ta nhìn thấu, nhất là khi nhìn Giản Phàm, thở dài một tiếng rồi mới nói tiếp: “Khi vụ án đó xảy ra, máy tổ chuyên án đưa ra kết luận anh ấy biển thủ tang vật, kết luận ấy luôn là tâm bệnh trong lòng tôi, nhưng tôi không cách nào xoay chuyển được ... Về sau tôi chuyên sâu học tâm lý, đem vụ án này thành vụ án đầu tiên nghiên cứu, tôi nói cái nhìn về Tăng Quốc Vĩ, chỉ đại biểu cho ý kiến cá nhân tôi thôi nhé.”

Văn phòng lớn của tổ chuyên án chật kín người, nhưng lại im phăng phắc, chỉ còn lại giọng nói êm tai có chút xúc động của Trương Anh Lan.

“Thứ nhất, từ năng lực gây án mà nói, chuyện biển thủ với anh ấy mà nói là quá thuận tiện, nhưng sự thực người quen biết Tăng Quốc Vĩ đều biết, vị tú tài đó đứng đâu, ai cũng có cảm giác yếu không thể ra gió. Tướng mạo anh ấy năm xưa không khác mấy Giản Phàm bây giờ ... Khi ấy quản kho Bùi Hương Đông là đại hán phương bắc chính tông đấy, tôi không thể tưởng tượng anh ấy có thể đánh ngất được Bùi Hương Đông. Tôi dám đảm bảo, kể cả anh ấy có tội thì cũng không phải người đánh ngất Bùi Hương Đông.”

“Thứ hai, từ động cơ mà xét, anh ấy xuất thân khảo cổ học, biết giá trị văn vật, thấy báu vật nổi lòng tham chiếm hữu có vẻ rất hợp lý đúng không? Người khác không hiểu, nhưng tôi dám nói, động cơ ấy không thành lập. Tôi kể cho các đồng chí tổ chuyên án một việc, mọi người tham khảo, Tăng Cư An sau khi được minh oan thì mắc bệnh không sống được bao lâu, khi ấy Tăng Quốc Vĩ đang học đại học, theo di nguyện của cha mình, gia sản có hơn 6 vạn, đó là con số cực kỳ lớn vào thời đó, tính ra bây giờ phải 600 vạn. Vậy mà anh ấy khẳng khái quyên cho Đảng, tất cả đồ cổ, thư họa Tăng gia lưu giữ bao nhiêu năm hiến

cho viện bảo tàng, bản thân anh ấy kế thừa ý chí của cha, thành người giám định văn vật hàng đầu của hệ thống công an tỉnh.”

“Khả năng thế hệ 8x trở đi không cách nào lý giải được những chuyện này, không hiểu được tiết tháo của người thời đại đó là gì, nhưng ở trong thời đại đó, con người như vậy là sự tồn tại khách quan, chính mắt tôi chứng kiến. Tôi hỏi con người đạ**o** bạc danh lợi như vậy có thể là một tên trộm không?” Nói tới chỗ này Trương Anh Lan có chút kích động, vô thức vỗ bàn, còn mấy lần lau nước mắt, có lẽ vô tình nghe thấy cái tên kia đã khơi lên tình cảm ẩn sâu trong lòng, ngữ khí không ngừng nặng hơn.

Thế nhưng chẳng có ai để tranh cãi.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không ai dám lên tiếng, chỉ có Ngũ Thần Quảng thấy Trương Anh Lan bị cảm xúc chi phối, khuyên nhủ: “Trưởng ban Trương, ch**ị** đừng kích động, chúng tôi cũng đang toàn lực điều tra vụ án này, thế nào cũng có một ngày chân tướng sáng tỏ, điểm này tôi cũng giống ch**ị**, chưa bao giờ hoài nghi.”

“Cám ơn, cám ơn.” Trương Anh Lan bình tĩnh lại, không ngừng cảm ơn Ngũ Thần Quảng, ra hiệu cho Cảnh Văn Tú: “Tiểu Cảnh, tiếp theo cháu nói đi, giống chúng ta đã thảo luận, để tổ chuyên án tham khảo.”

“Vâng.” Cảnh Văn Tú đứng lên, hơi cúi mình xuống nhìn quanh: “Ai là người phụ trách vụ án này? Tôi có tình huống cần xác thực chút.”

Câu hỏi này không tiện trả lời, Cảnh Văn Tú vốn tưởng là vị cảnh sát có vẻ lão thành ngồi bên trái, hoặc là nữ cảnh sát kinh nghiệm từng trải, nhưng mà hỏi ra ngạc nhiên là ánh mắt của mọi người hướng về Giản Phàm, bất giác chú ý vị trí của y là chính giữa, người khác ngồi quanh như cấp dưới.

“Hỏi cậu ấy.” Ngũ Thần Quảng gật đầu chỉ Giản Phàm, điều này ngang với công khai điểm tướng rồi.

Đôi mắt đẹp của Cảnh Văn Tú chớp mấy lần liền, thâm kêu lạ, vụ án này luôn do tỉnh đốc thúc, nhưng ở tỉnh không ai dám nhận, người dám nhận vụ án này chỉ có hai loại, một là thiên tài, ỷ tài không biết sợ, loại hai là ngu ngốc, không biết trời cao đất dày.

“Là tôi.” Giản Phàm tự tin xác nhận, ở đây ngoài y ra, cho dù Hồ Lệ Quân cũng không dám nói câu này, cho dù vẻ vẻ chỉ để che mắt bên ngoài, nhưng lạnh nhạt nói: “Tiến độ điều tra cụ thể thì tạm thời tôi không thể thảo luận với cô, điều này còn ở giai đoạn bảo mật, tôi chịu trách nhiệm với chi đội.”

Ý tứ rõ ràng, tôi thuộc chi đội, không phải cấp dưới của cô, tôi muốn nói thì nói, không muốn nói thì đó là phạm vi bảo mật.

“Hừm!” Cảnh Văn Tú bĩu môi căn bản không coi Giản Phàm ra gì, nhìn tên cảnh sát tay cầm cái PDA cỡ cuốn sách, không thèm cả ngẩng đầu nhìn mình, càng cố tình nói với giọng khinh bỉ: “Điều tra phá án không thuộc lĩnh vực nghiên cứu của chúng tôi, chúng tôi học tâm lý học, sau khi trưởng ban Trương tiếp xúc với vụ án kia, chúng tôi nhiều lần thảo luận, có phán đoán sơ bộ về nghi phạm, nếu anh hiểu được vụ án thì xác nhận cho tôi.”

Giản Phàm khẽ gật đầu: “Được, chuyện này không vấn đề.”

“Giả thiết người này là X, phán đoán đầu tiên của chúng tôi thì đây là người có dự vọng khổng chế rất cao.” Cảnh Văn Tú cố tình nói một thuật ngữ.

“Khổng chế, lại còn dự vọng, Trương Kiệt, có phải giống cường dân, bạo dân không?” Tiêu Thành Cương thì thầm.

“Hỏi cô ấy đi.” Trương Kiệt không thèm để ý, chỉ Cảnh Văn Tú xúi bậy.

Có cho tiền thì Tiêu Thành Cương cũng không dám hỏi, hần nhìn Quách Nguyên, Quách Nguyên quay đầu sang bên, may mà có Oa ca hiểu lòng người lên tiếng: “Cô có thể giải thích rõ hơn không?”

Điều này chính hợp ý mọi người, Cảnh Văn Tú thỏa mãn nhỏ, mỉm cười nói: “Ở nghĩa rộng mà nói, phạm tội là một loại giải phóng khoái cảm tâm lý, loại khoái cảm này có thể gọi là dự vọng khổng chế. Ví dụ, một nghi phạm có sở thích đặc thù với tài phú, quyền lực, mỹ sắc, thì đều có thể thỏa mãn khoái cảm này tâm lý này. Biểu hiện bên ngoài là không dễ dàng từ bỏ mục tiêu, để đạt mục đích không từ thủ đoạn, ở tình huống thông thường, phạm tội ác tính đều có loại khuynh hướng tâm lý này.”

“Đồng ý!” Giản Phàm ghi lại đoạn này.

“Thứ hai, đây là người được giáo dục tầng cấp tương đối cao.”

Hồ Lệ Quân có chút hoài nghi: “Chuyện này khó nói lắm, một số tội phạm nhiều lần có thủ đoạn chống điều tra rất cao minh, đều do rèn luyện ra trong thực tế, không liên quan gì tới giáo dục hết.”

“Không không không!” Giản Phàm bất ngờ phủ định ý kiến của Hồ Lệ Quân, bổ sung: “Tôi rất tán đồng ý kiến của sở tỉnh, nếu như là kẻ tái phạm nhiều lần ở tầng cấp thấp, khẳng định là bọn chúng liên tục không dừng lại được, thời gian dài như vậy chúng ta lộ dấu vết lâu rồi, che dấu tốt như vậy, chúng tỏ nghi phạm X có tính mục tiêu và mục đích rất cao, ra tay thành công một cái là im tiếng dấu mình ngay. Sức khống chế này không phải một hai ngày mà tạo thành được, tôi thấy không những được giáo dục tầng cấp cao, năng lực tự khống chế bản thân cũng mạnh, nói không chừng mức độ nghiên cứu luật pháp còn cao hơn chúng ta..

Hình ảnh đám người Tề Viên Dân, Lý Uy, Vương Vi Dân, Tiêu Minh Vũ, Dương Công Uy lướt qua trước đôi mắt Giản Phàm, những người này đều phù hợp với miêu tả.

Chương 071: Vẫn là vấn đề tâm lý. (2)

“Đồng ý.” Cảnh Văn Tú bỗng nhiên cũng ăn ý với Giản Phàm: “Điều thứ ba tôi nghĩ mọi người cũng phát hiện ra rồi, người này tinh thông nghề đồ cổ, thậm chí là người trong nghề.”

Câu này không có gì cần nghi vấn, Trương Anh Lan nhìn một cái cổ vũ, Cảnh Văn Tú tiếp tục: “Điểm thứ tư tôi và trưởng ban Trương đều đồng ý, người này có khuynh hướng tính cách phân liệt.”

“Hả!?” Tiêu Thành Cương chột nghe câu này phát ra tiếng ngạc nhiên, hẳn không hiểu, tính cách phân liệt chẳng phải là thần kinh à.

Hồ Lệ Quân và Quách Nguyên không phản ứng mạnh như thế, chỉ là cũng không tán đồng điểm này lắm, nhìn Giản Phàm, nhưng y chẳng biểu lộ gì, bây giờ rất khó phát hiện ý nghĩ của y qua nét mặt.

“Khuynh hướng tính cách phân liệt chính là bệnh đa nhân cách mà chúng ta hay nói. Ví dụ nhé, theo suy nghĩ của người bình thường, nếu bây giờ tôi nói với mọi người tôi muốn tới đồn công an trộm đồ, hơn nữa còn muốn đánh bị thương cảnh sát rồi nghênh ngang bước ra, đoán chừng ai cũng nghĩ tôi ngu xuẩn. Nghi phạm X chính là kẻ ngu xuẩn này, nhưng kẻ ngu xuẩn lại làm tốt hơn cả thiên tài. Bất kể là người ngu ngốc hay thiên tài, hẳn không phải người bình thường. Người bình thường không suy nghĩ như vậy, càng không làm như vậy, mọi người đồng ý không?” Cảnh Văn Tú nhìn một vòng quanh phòng hỏi.

“Đồng ý, nói hay lắm!” Ngũ Thần Quảng hứng thú hẳn lên, nếu so với ngôn tử sắc bén này, mình có chút lỗi thời rồi, chỉ là ánh mắt nhìn Giản Phàm, lời này không khác gì miêu tả chàng trai trước mắt, trước đây luôn không hiểu vì sao y rõ ràng thông minh hơn người làm sao toàn làm chuyện ngu xuẩn, té ra cũng thuộc loại này.

“Xét ở điểm này, chúng tôi đi sâu nghiên cứu hơn đặc trưng nhân cách của X, hiện giờ có thể phán đoán: X ở thời điểm vị

thành niên, xuất hiện biến cố khiến cho phát triển tính cách có thiếu sót. Biến cố này có thể là cha mẹ ly hôn, người thân tử vong hoặc ngược đãi bạo hành gia đình. Thậm chí suy đoán lớn gan hơn một chút, X có thể từng sinh sống trong hoàn cảnh nghèo khó, cho nên không chế dục với tài phú cực kỳ mạnh mẽ. Đặc trưng của tính cách phân liệt thể hiện ở, có sở thích đặc thù, bề ngoài thì trầm ổn nhưng nội tâm điên cuồng, phán đoán sự vật cực kỳ chuẩn xác, hành động thì lại thì nằm ngoài dự liệu người thường, bề ngoài nhìn thấy và tính cách khác hẳn là thú hoàn toàn khác.”

“Điều này rất giống tâm thái của người nghiện cờ bạc, vì như chơi cổ phiếu, đánh bạc, rất nhiều người tới khi hăng lên bất chấp được ăn cả ngã về không, khác hoàn toàn lúc bình thường. Hoa và mãnh hổ hoàn toàn có thể xuất hiện trong cùng một đôi mắt, kỳ thực ai nấy ít nhiều có chứng đa nhân cách, ví như có người bình thường rất nhát gan, nhưng lúc quan trọng lại bất chấp nguy hiểm, có người đạo mạo, nhưng bên trong hèn hạ vô sỉ, tính cách con người vốn là sự kết hợp mâu thuẫn, có điều người mắc chứng này thể hiện ra ngoài rõ ràng hơn người thường

Giản Phàm càng nghe càng thấy rờn rợn, mồ hôi lạnh toát ra, thế này có khác gì đang miêu tả mình, mẹ nó, mình là loại tính cách phân liệt? Không phải chơi mình chứ!

“Tổng hợp tất cả các phân tích trên, tôi muốn nói một câu, không biết mọi người có muốn nghe không?” Nói hồi lâu Cảnh Anh Tú mỉm cười nhìn một đám người nghe tới ngây ngốc, đặc biệt ánh mắt nhìn Giản Phàm rất thú vị.

“Tiếp tục nói, đúng là mở rộng tầm mắt, phải không Tiểu Ô?” Ngũ Thần Quảng khen một câu, chủ nhiệm Ô vội vàng phụ họa.

Không ngờ Cảnh Văn Tú lại hát một gáo nước lạnh: “Ý kiến cá nhân là, điều tra vụ án này không có giá trị gì cả.”

“Cái gì?” Giản Phàm trừng mắt, không ai thích bị phủ nhận, nhất là người kiêu ngạo.

“Toàn tính tỉ lệ điều tra án mạng bình quân cao nhất là 92%, thấp nhất chỉ có 60%, loại vụ án trộm cắp, thời gian phá án tốt nhất là 2 tháng, có 70% vụ án phá trong thời hạn này, thời gian

càng dài, tỉ lệ càng giảm, mà vụ án này bao lâu rồi? 14 năm 5 tháng rồi, tỉ lệ còn bao nhiêu, mọi người có nghĩ tới chưa? Từ góc độ ổn định và hài hòa xã hội quan sát vụ án này, chúng ta không chế tội phạm ở mức độ nhất định, là trách nhiệm của chúng ta với nghề nghiệp với xã hội và người dân. Giờ đem lực lượng hữu hạn này đặt vào vụ án vô nghĩa, tôi cho rằng là thất chức.” Cảnh Văn Tú nói những lời này mà không thương lượng trước với Trương Anh Lan, nhìn bà thì bà cũng chỉ thở dài lắc đầu, lời tuy khó nghe nhưng là sự thực.

Có người không vui, có người rất không vui, Ngũ Thần Quảng mặt âm trầm nhẫn nhịn không phát tác, đám Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên đều có chút khó chịu nhìn mỹ nữ này.

“Đồng ý.” Giản Phàm "cạch" một cái gấp PDA lại, nhìn cái con gà mái nhỏ kiêu ngạo kia: “Nhưng tôi không đồng ý với con số và phán đoán của cô về X, phân tích của cô giúp tôi có nhiều thu hoạch, nhưng tôi không đồng ý kết quả mà cô phân tích ra, phá vụ án sao có thể là vô nghĩa.”

“Vụ án này treo 14 năm, tới giờ vẫn ở giai đoạn bị động điều tra, số dĩ tôi nói vô nghĩa là chỉ chủ động điều tra, trống giong cờ mở không có ý nghĩa gì, vật bị mất đã ra nước ngoài, ba năm trước đã bán đi, cơ bản không thể lấy về, vậy có ý nghĩa gì không? 14 năm thì nhân khẩu tiêu vong tự nhiên là bao nhiêu? Ai đảm bảo X còn sống? Ai đảm bảo hắn vẫn ở trong nước mà không phải đã ra nước ngoài? Cuối cùng chỉ nhìn biển thở dài thì có ý nghĩa gì không?” Cảnh Văn Tú không vừa, đối đầu thẳng thắn.

Câu nói này khiến Ngũ Thần Quảng phải gãi đầu, nghiêm khắc mà nói đây là sự thực khó mà có thể cãi được, bất kể là hình sự hay trị an, đều phân nặng nhẹ hoãn gấp. Một vụ án qua 14 năm, phá được hay không đã chẳng ảnh hưởng gì tới ổn định xã hội, vì bao năm không phá được vẫn thế, giờ thêm đồ mất cắp không thể lấy về, người không thể bắt, chẳng phải hoàn toàn vô nghĩa à?

“Đồng ý, nhưng chúng tôi vẫn tra tiếp, tôi tin không chỉ chi đội trưởng Ngũ, mà cả dì Trương đều hi vọng chúng tôi tra tiếp

“Giản Phàm bình tĩnh chất vấn: “Tằng Quốc Vĩ là cảnh sát, là tiền bối của chúng ta, cô có biết con cô mà ông ấy để lại thành thế nào không? Tôi nói cho cô biết, chính như cô nói, tính cách phân liệt, tính cách càng lúc càng nóng nảy, cố chấp, thích đánh người, là nguyên nhân gì tạo thành? Chính như cô nói, cha mẹ đều mất vào tuổi vị thành niên, gia đình tàn khuyết, một cô gái đơn thuần mười bốn năm bôn ba khiêu nại thành ra như thế. Cô nghĩ chúng ta không cần có tí trách nhiệm nào sao?”

“Cô nói không có ý nghĩa, tôi rất không tán đồng, lấy cái dục vọng khống chế của cô ra nói, có câu dục vọng vô tận, cái khuynh hướng này bành trướng tới mức độ nào cô biết không? Cô biết một người sau khi khống chế được tài phú và quyền lực, sẽ muốn khống chế cái gì không? Là mạng sống, mạng sống sờ sờ, vụ án này liên quan tới một hiềm nghi tự sát, chính là nghi phạm X lo chúng tôi phát hiện ra chân tướng, thiết kế vụ tự sát này, hơn nữa cả vợ lẫn mẹ vợ của người ta cũng giết, chỉ còn lại một đứa bé chưa tròn một tuổi ... Cô có nhìn thấy người vô tội nằm trong vũng máu chưa? Có có thấy đứa bé bị chum chặn thiếu chút nữa mất mạng, hiện giờ là cô nhi chưa? Nếu cô nhìn thấy rồi sẽ không nói những lời lạnh lùng như vậy đâu.”

“Mà những thứ đó vì sao tạo thành? Là do chúng ta, là do cảnh sát thất chức mà ra, vì chúng ta thất chức khiến một tiền bối mất tích chịu tiếng oan 14 năm, để con gái ông ấy thành cô nhi, để chân tướng bị vùi lấp. Vì cảnh sát thất chức mà kẻ thủ ác càng ngày càng lộng hành, muốn làm gì làm nấy, coi mạng người như cỏ rác. Vì chúng ta thất chức mà cái vụ án đáng lẽ ra phải kết thúc từ lâu, nảy sinh ra người bị hại vô tội ... 14 năm rồi, giờ cô muốn đi nói trước mặt con gái Tằng Quốc Vĩ là, vụ án của cha cô, tra cũng vô nghĩa không?”

“Không biết cô nói được không, chứ tôi không nói được, giờ tôi đã hiểu chi đội trưởng vì sao bao phen muốn lật lại vụ án treo này, vì sao không từ thù đoạn lôi kéo tôi vào, vì sao dì Trương nghe tới tên Tằng Quốc Vĩ lại kích động như vậy ... Rất đơn giản, trừ chức trách của cảnh sát, chúng ta còn có lương tâm của con người, không phá được vụ án này, cả đời tôi sẽ bị lương tâm khiển trách.”

Mười mấy người trong phòng đều không nói ra được một lời, tựa hồ nghe được cả tiếng tim đập của nhau. Hồ Lệ Quân hiểu vì sao cảm giác Giản Phàm thay đổi rồi, đúng là thay đổi, không còn là tiểu nam nhân hèn nhát trốn tránh trách nhiệm chỉ muốn an phận nữa, mà đã thành nam nhân thành đại trượng phu dám vươn vai ra chống đỡ cả bầu trời rồi. Nhìn đôi mắt như có thứ gì đó đang lấp lánh sáng, là nước mắt hay là ánh lửa, dù là gì cũng khiến cô vừa si mê lại vừa hối hận đau lòng, nếu sớm biết thế này, cô thà để Giản Phàm mãi mãi là chàng đầu bếp ở đại đội một.

Đó là mâu thuẫn của con người.

“Đi thôi Tiểu Cảnh, chúng ta tới không đúng lúc rồi.” Một lúc lâu sau Trương Anh Lan ôm ngực trái, nơi tim đang đập mạnh đứng dậy, nhìn Giản Phàm: “Cám ơn cậu Giản Phàm, nếu có thể vì Tăng Quốc Vĩ làm chút gì đó, lương tâm tôi cũng được an lòng ...”

Cả đoàn người rời đi, Cảnh Văn Tú có chút bẽ mặt, Ngũ Thần Quảng không tỏ thái độ, có điều chủ nhiệm Ô giỏi đoán ý lãnh đạo, phát hiện ra chi đội trưởng vô cùng hài lòng.

Chương 072: Giả thần giả quỷ.

Thư viện lưu trữ Đại Nguyên, cách chính phủ thành phố chưa tới 3km, trên bậc thềm là 12 cột trụ cao lớn chống đỡ, sau cột trụ là tòa nhà kiểu Châu Âu. Riêng khí phái đã bất phàm, nghe nói là thư viện lưu trữ lớn nhất thành tỉnh, thậm chí là toàn bộ vùng hoa Bắc này, nguồn gốc có từ thời Dân Quốc, trải qua nhiều lần sửa sang thành như ngày hôm nay, đây cũng là một trong số công trình biểu trưng của thành phố. Có điều hình tượng biểu trưng này hơi quái, vốn là phải thấy nơi tang thương, nhưng lọt vào mắt lại là cảnh phồn hoa.

Tầng ba, tầng bốn, không gian rút gọn khiến người ta có chút cảm giác bí bách, một đôi nam nữ đi sóng vai, mặc cảnh phục, nam cao ráo vô cùng đẹp trai, nữ tuy không quá xinh đẹp, nhưng thân hình được bộ cảnh phục làm tôn lên khiến người ta có ảo giác, đó là vẻ đẹp dương cương mạnh mẽ.

Đi vào phòng quản lý, mang giấy chứng nhận ra, quản lý nhìn thấy người của đội trọng án tới, khách khí mời hai người tới một phòng hồ sơ. Wow, một gian phòng 200m² kệ hồ sơ xếp san sát, đáng nhìn hơn phòng hồ sơ trong đội nhiều, viên quản lý mặt mày nghiêm nghị tuần tra ở lối đi hẹp giữa các kệ, gần như không nhìn thấy bóng dáng.

Nghe thấy tiếng kéo tủ, một lúc lâu sau mới thấy xuất hiện, quản lý đặt một tập hồ sơ lên bàn đọc ở một bên mé cửa phòng, khách khí nói.

“Cảnh sát Giả, cảnh sát Hồ, theo quy định, hồ sơ trước năm 80 không cho mượn về, hai người có thể đọc ở đây, cũng có thể sao chép, gian bên có máy photocopy, máy in, cần giúp gì cứ gọi tôi.”

Viên quản lý chỉ chiếc điện thoại trên bàn, nói xong lại khách khí đi về chỗ, Hồ Lệ Quân mở hồ sơ ra định xem.

“Chát!” Giả Phàm vỗ lên hồ sơ một cái làm Hồ Lệ Quân giật mình, mắt nhìn cô mỉm cười: “Đừng xem vội, chúng ta đoán thử một chút xem nhé?”

Hồ Lệ Quân lườm một cái: “Đoán cái gì, đừng giả thần giả quỷ.”

“Tôi cứ giả một hồi, chị tin không? Đừng nói tôi gian lận nhé, đây là chuyện 30 năm trước rồi, ngay cả trưởng ban Trương, chi đội trưởng, thậm chí cô con gái Tăng Nam cũng không nói rõ được cha mình năm xưa xuống nông thôn chính xác ở nơi nào. Đêm qua tôi có một giấc mơ, mơ thấy nơi Tăng Quốc Vĩ từng ở khi xuống nông thôn ... Chị tin không?” Giản Phàm cố tình nói như giọng từ trên trời vọng xuống.

“Ma mới tin.” Hồ Lệ Quân nghe giống giọng trong phim ma, cho rằng Giản Phàm đang đùa, lúc này phòng hồ sơ rộng rãi, bốn phía lại là kệ hồ sơ bao vây, tạo thành không gian kín chỉ có hai người, luôn khiến tim cô đập mạnh: “Buông tay ra cho tôi đọc.”

Giản Phàm không buông, mắt gian tà nhìn chằm chằm vị trí ngực của Hồ Lệ Quân, số hiệu cảnh sát ở đó bị ngọn đèn phía dưới đội lên cao, hết sức thu hút, cười xấu xa: “Cực không?”

“Cực thì cực.”

“Có điều cực hơi bị lớn đấy.”

Hồ Lệ Quân chợt phát hiện ánh mắt Giản Phàm cứ quanh quẩn ở vị trí mẫn cảm trên người mình, cắn môi nén cười, cố ý nói: “Chẳng lẽ hiện giờ cậu lại thiếu dũng khí?”

“Cái gì?” Giản Phàm ngớ người, sau đó chớp mắt hiểu ra, đó là nơi lần đầu tiên cho mình dũng khí, bị cô nói vậy, chẳng thấy ái muội mà chỉ thấy xấu mặt, chỉ chỗ đó giải thích: “Chị nghĩ đi đâu thế, tôi đang nghĩ tới thẻ lương trong túi chị mà.”

“Hừ, mơ đi, muốn tiền không có, muốn người càng không.” Hồ Lệ Quân có chút đỏ mặt, không hiểu sao mình lại nói một câu như thế.

Nếu trước khi xảy ra chuyện kia, câu này không là gì, nhưng giờ khiến Giản Phàm thấy má nóng như lửa đốt, rút tay lại, nói che giấu: “Thôi vậy, dù sao chị cũng thua.”

Hồ Lệ Quân đang muốn mở hồ sơ, nhưng bị vẻ tự tin của Giản Phàm làm cô tò mò, lại thêm lần nữa tổ chuyên án bị Giản Phàm chen ngang, điều chỉnh lại phương hướng điều tra. Làm cô kỳ quái lạ, chi đội trưởng xưa nay độc đoán lại toàn lực ủng hộ. Chi tiết điều chỉnh đầu tiên là muốn toàn bộ hồ sơ về Tăng Quốc Vĩ,

có điều chỉ có hồ sơ sau khi làm cảnh sát, còn trước đó trên cục không có, phải xuống nơi này tìm, nói ra thì phải truy tới hơn 30 năm trước. Thời mà mấy vị ở phân cục cũng không nói rõ được, thế nên cô không tin Giản Phàm có thể đoán ra ... Thông minh khác với tài tiên tri đúng không?

“Cược, nhưng cược gì do tôi chọn, ai thua cũng không được đổi ý, có dám không?”

“Được, dù thắng cái gì cũng là tôi thắng thôi mà.” Giản Phàm có vẻ như không thèm để ý, đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Hồ sơ nơi này do sở công an tỉnh giao cho thư viện lưu trữ, năm quyển hồ sơ, cái nào cũng nặng dày như viên gạch, vừa lật vừa tìm tên người năm xưa, xem từng trang chẳng hề dễ.

“Giản Phàm, rốt cuộc là cậu muốn chứng minh cái gì? Có quan trọng không?”

“Đương nhiên là quan trọng, lần này tới chứng minh một nghi vấn trong lòng tôi.”

“Nghi vấn gì?”

“Cược xong nói với chị.”

“Xì thêm vào ... Rồi nói đi, tôi tra được tên Tăng Quốc Vĩ rồi.” Hồ Lệ Quân sợ Giản Phàm giở trò, tra ra mục lục liền đóng lại ngay, chính cô cũng không xem.

“Cơ quan hành chính Vân Thành, nay là thành phố Vân Thành.”

“Nói thừa, tối qua trưởng ban Trương nói rồi.”

“Tôi đã nói hết đâu, hẳn là nơi tên xã Sở Hậu.”

“Xã lớn lắm.” Hồ Lệ Quân hơi nghi ngờ.

“Chi tiết hơn thì khó nói, nếu chị tin vào sự trùng hợp, tôi nghĩ nơi đó cách thôn Hoàng Trạch không xa, ở đó có thể thấy một ngọn núi nổi danh Tấn Nam là Cô Phong Sơn, cao 1411 mét so với mực nước biển ...được tôi chọn thôn Hoàng Trạch xã Sở Hậu, chênh lệch không quá 30 dặm.” Giản Phàm nói bằng giọng cực kỳ quả quyết.

“Cứ giả thần giả quỷ đi, sai rồi tôi xem cậu nói gì.” Hồ Lệ Quân mở hồ sơ, đối chiếu mục lục lật sang trang đó, dùng cả quyển hồ sơ che mặt mình, che cả tầm nhìn Giản Phàm, như sợ Giản Phàm phát hiện ra manh mối trên mặt mình vậy, lát sau cô cười

túm tủm không nhìn ra đúng sai: “Ừm, tiếc quá, cậu thua rồi, đừng hối hận.”

“Không thể nào, để tôi xem.” Giản Phàm đưa tay ra.

Hồ Lệ Quân giữ chặt hồ sơ: “Không được chơi xấu, thế này đi, trước tiên nói lý do vì sao cậu đoán nơi đó.”

“Chị sơ ý quá, chẳng lẽ chị không thấy địa danh đó quen thuộc à?”

“Đúng ... Hơi quen thật.” Hồ Lệ Quân nghe vậy cũng hơi ngần ra.

Giản Phàm tiết lộ: “Đó là nguyên quán của Tề Viên Dân.”

“A, đúng, đúng rồi, tôi có nhìn qua, giờ nhớ ra rồi ... Ý cậu là họ quen nhau?” Hồ Lệ Quân kinh ngạc hiểu ra.

“Đúng vậy, Tề Viên Dân và Tăng Quốc Vĩ quen nhau, tôi luôn hoài nghi chuyện này, Tăng Nam nói cha cô ấy đi gặp người bạn, mà đi rất vui vẻ ... Giờ tôi mới nghĩ ra chi tiết này có vấn đề, nếu là lấy cơ giám định đồ cổ gì đó lừa ông ta ra, có lẽ không được, dù sao đang mưa to như thế, để con gái ở nhà một mình chẳng lẽ không sợ? ... Nếu là bạn, thì sẽ không phải người bạn tâm thường. Tôi luôn tìm kiếm chỗ trùng hợp trong quỹ tích cuộc đời của hai người này, tới hôm qua trưởng ban Trương kể chuyện tôi mới nghĩ tới một khả năng ... Đó là cơ hội duy nhất để hai người ở tầng cấp khác nhau có tiếp xúc, nếu đúng thế thì toàn bộ hợp lý rồi. Người bạn cũ mà Tăng Quốc Vĩ đi gặp hôm đó là Tề Viên Dân.” Giản Phàm thông thả nói suy đoán của mình, dù Hồ Lệ Quân đã phủ định vẫn tỏ ra tự tin: “Đáp án là gì?”

Chương 073: Mọi người cùng xòe bài.(1)

Hồ Lệ Quân cứ nghĩ Giản Phàm khiến mình bất ngờ rất nhiều rồi, chẳng thể bất ngờ thêm được nữa, lần này phải chớp mắt như muốn nhìn thêm y vài lần nữa, mở hồ sơ: “Cậu đúng rồi, không sai chữ nào, thôn Hoảng Trạch, xã Sở Hậu.”

“Chuyện trong dự liệu thôi mà.” Suy đoán chính xác song Giản Phàm không tỏ ra đặc ý mà hết sức bình thản, vụ án ngày càng rõ ràng, chân tướng ngày càng gần, đang ngẫm nghĩ thì nhìn Hồ Lệ Quân đang cầm máy ảnh chụp lại đoạn tài liệu này, nhếch mép cười đòi nợ: “Chị định lảng đi đấy phải không, tôi thắng chị rồi, đừng quên đánh cược rồi đấy nhé.”

“Đánh cược gì?” Hồ Lệ Quân vờ tiếp tục chụp ảnh tanh tách.

“Này, chị còn chưa làm chi đội trưởng mà đã học cái trò nuốt lời rồi sao?” Giản Phàm phản đối.

“Tôi nói lời luôn giữ lại, vừa rồi cậu nói gì, nói lại lần nữa xem.”

“Tôi thắng chị rồi, đừng quên đánh cược rồi đấy nhé.”

Hồ Lệ Quân ưỡn ngực lên giọng khiêu khích: “Cậu thắng tôi rồi, đúng không? Vậy thì tôi ở đây này, cậu đưa tôi đi là được, cậu thắng được tôi, còn muốn tiền cược gì nữa?”

“Cái gì, chị nói .. Ài ..” Té ra Hồ Lệ Quân chơi chữ, lấy bản thân ra đánh cược, Giản Phàm hiểu ra, nhìn cô mím môi cười đặc ý, vò đầu: “Chị Hồ, chị tính cả rồi đúng không? Nếu tôi thắng, tôi có được chị, tôi thua thì chị thắng được tôi, thế thì thắng thua không phải như nhau à?”

“Cậu thật thông minh, lại đoán đúng rồi.” Hồ Lệ Quân chụp ảnh xong gập hồ sơ lại, mỉm cười đứng dậy, cố tình trêu chọc: “Giao hẹn rồi nhé, chớ quịt.”

Giản Phàm ngồi ngây ra một lúc sau đó mới đứng dậy đuổi theo hô: “Chị Hồ, tôi bỏ cuộc, bỏ cuộc được không?”

“Chú Lý, anh ta mời chúng ta làm gì?”

“Chú cũng không biết, còn nghĩ cháu biết chứ.”

“Cháu làm sao biết, thời gian qua cháu bị thương nằm nhà mà.”

“Sắp biết rồi, xem cậu ta tinh thần chưa kìa.”

Khu phòng khách của Quốc Tân Quán, bảy tiểu lâu độc lập với phong cách khác nhau, thấp thoáng trong ô cửa lẩn khuất giữa đình đài lầu các, Lý Uy và Tăng Nam đang đứng bên cửa sổ đợi người tới, suối phun trên giả sơn giữa ao nước đã ngừng, ao đóng lớp băng dày, trên hành lang uốn lượn là Giản Phàm vừa từ thư viện lưu trữ tới thẳng nơi này.

Được trợ lý của Lý Uy dẫn tới tới tầng ba của nhà hàng Trung Quốc, cửa phòng bao vừa mở ra Lý Uy và Tăng Nam cùng đứng dậy, mời Giản Phàm vào. Nhiều ngày không gặp, có chút cảm giác như cách ba thu, Tăng Nam cởi áo khác, bên trong là váy ngắn với hoa văn báo, đôi chân thon dài mặc chiếc tất chân thêu ren đen, vẫn bốc lửa như vậy, tựa như ánh nắng giữa mùa đông, mỗi lần nhìn Giản Phàm vẫn là ánh mắt mê chết người không đền mạng. Còn Lý Uy vẫn dáng vẻ vạn năm không đổi, mặc vest trang trọng, thần thái điềm tĩnh nho nhã, đứng bên cạnh Tăng Nam làm người ta khó không liên tưởng tới ông chủ giàu có điển trai và tình nhân trẻ.

Cho hai phục vụ viên lui ra, Lý Uy định khách sáo vừa ăn vừa nói chuyện, nhưng Giản Phàm đưa tay chặn lại đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay tôi tới đây là muốn chúng ta xòe bài thẳng thắn với nhau, có vài chuyện tôi muốn hai người biết, cũng là chứng thực.”

Hai người biết có chuyện nghiêm túc, không rườm rà, nhìn Giản Phàm chờ đợi.

Ngay câu đầu tiên Giản Phàm làm người ta sốc: “Tề Viên Dân và Tăng Quốc Vĩ là chỗ quen biết cũ, không bài trừ khả năng họ thông đồng với nhau.”

Rầm! Tăng Nam mắt trợn trừng đứng lên, chỉ mặt Giản Phàm định phát tác, Lý Uy biết tính cô, nắm lấy tay kéo ngồi xuống ghế, Tăng Nam vẫn nhìn Giản Phàm, ánh mắt tích tắc chuyển từ quỵến rũ thành sự thù hận.

“Nếu cô cứ giữ cái tính ấy, đừng nói 14 năm, mà 140 năm cũng không tìm thấy cha cô đâu.” Giản Phàm lắc đầu, không còn

gì nói với cô nàng này nữa, tính khí còn tệ hơn Đường Đại Đầu vài phần.

“Được rồi, có gì nói trước đã, Nam Nam, cháu cứ nghe cậu ấy nói đi.” Lý Uy vội vàng chuyển đồng bát đĩa sang bên, sợ cô dùng làm vũ khí.

“Giám đốc Lý, chuyện tiếp theo liên quan tới chú, Tề Viên Dân và Đường Thụ Thanh, cùng với Dương Công Uy cũng là chỗ quen biết cũ, tôi tin vợ cũ của chú cũng đóng vai trò quan trọng trong vụ án, hơn nữa cô ấy có quen hệ không tầm thường với Dương Công Uy.” Giản Phàm lại nói một câu chấn động.

Giờ thì Lý Uy chẳng còn khuyên nỡ Tăng Nam nữa, mặt có chút vắn vẹo, điều này khác gì trước mặt người ta nói "vợ chú có gian tình với người ta", nói khéo léo thế nào thì kết quả giống nhau, Lý Uy mũi thở mạnh, lạnh lùng rít lên: “Đừng nhắc tới con đĩ đó.”

Thoáng chốc không chỉ Tăng Nam tích tắc đạt tới điểm giới hạn, cả Lý Uy cũng bị chọc thẳng vào điểm G rồi, mắt trừng trừng như muốn lồi ra, hai tay bóp lại kêu răng rắc. Tăng Nam hoảng sợ, sẵn sàng đợi Lý Uy ra tay là ngăn cản.

“Xem ra cả hai đều chưa chuẩn bị để tiếp nhận chân tướng, vậy hôm khác gặp lại.” Giản Phàm nói xong đứng dậy đi luôn.

“Này này.” Tăng Nam cuống lên chạy nhanh tới chắn trước mặt Giản Phàm: “Anh nói đi, tôi không nổi giận.”

Giản Phàm nhìn Lý Uy, ông ta cắn răng bất đắc dĩ: “Nói đi, cái mũ xanh này này ai cũng biết rồi, chẳng qua chỉ có cậu là người đầu tiên nói ra trước mặt thôi.”

Vị tổng giám đốc tài sản trăm triệu ấy vẻ mặt đau đớn cắn hận, nhưng lại bất lực, chẳng thể phát tiết ra.

Giản Phàm hôm nay cứ như cố ý tới kích thích hai người này vậy, cứ bất chấp thái độ người ta nói tiếp: “Cái mồm quạ của tôi không nói gì hay ho đâu, lời tiếp theo tôi không muốn nói chút nào, sợ hai người tới cơm cũng không ăn được, hai người đều có gia sản hàng triệu thậm chí trăm triệu, không cần tự chuốc nhục vào người làm gì. Còn cô nữa, nhìn xem hôm nay tôi mặc trang phục gì, muốn ra tay, tôi đảm bảo cùng cô lại với tội danh tấn công cảnh sát đấy.”

Tằng Nam hừ một tiếng quay đầu sang một bên, quay lại ngồi cùng với Lý Uy.

“Nói đi, còn chuyện gì bề mặt hơn được nữa sao, tôi biết tình huống cậu nắm được có thể đã hơn cả chúng tôi rồi.” Lý Uy xua tay.

“Nếu nói bề mặt, tôi cho hai người một cái bề mặt trước nhé ... quan hệ của hai người quá quý dị, lần đầu tiên gặp hai người tôi còn nghĩ hai người là tình nhân, ha ha ha .. đừng giận, ai nhìn vào cũng nghĩ thế thôi. Có điều về sau tôi phát hiện, tuy hai người khác biệt rất lớn, nhưng có một điểm chung, đó là tìm Tăng Quốc Vĩ, một tìm bạn, một tìm cha ... Nhưng tôi lạ là, cả hai đều không tin nhau, ngược lại đi tin người lạ như tôi, giám đốc Lý, chú sừ tầm đồ cổ, không tiếc công sức tiền bạc làm việc này. Còn Tăng Nam, cô chẳng những liên tục thông đồng với Ngũ Thần Quảng tính kế tôi, mà cô cũng đề phòng giám đốc Lý. Nói thẳng nhé, bất kể ai xem kỹ hồ sơ năm xưa đều coi giám đốc Lý và Vương Vị Dân là nghi phạm số một.” Giản Phàm tay cầm dao thô bạo chọc thẳng vào vấn đề, không khác gì lột trần người ta giữa ban ngày.

“Anh, anh nói cái gì?” Tăng Nam hoảng sợ suýt nữa hộc máu muốn xông vào đánh Giản Phàm, lại lần nữa bị Lý Uy giữ lại.

Chương 074: Mọi người cùng xòe bài. (2)

“Tôi biết Nam Nam luôn liên lạc với Ngũ Thần Quảng, tôi cũng biết nó luôn nghi ngờ tôi hại cha nó. Tôi không ngại, nếu cách này có thể tìm được người, cũng là may mắn. Nói thẳng đi, chẳng lẽ cậu vẫn nghi ngờ tôi?” Lý Uy đã hoàn toàn khôi phục lại sự điềm đạm của mình, nắm tay Tăng Nam ánh mắt triu mến ôn nhu vỗ vỗ vai cô trấn an, chất vấn Giản Phàm.

“Chú!..” Tăng Nam khẽ run lên, cô không ngờ Lý Uy biết hết.

“Không phải tôi, mọi người đều nghi chú, cả Tăng Nam cũng nghi, bao gồm tôi.” Giản Phàm nhìn động tác ôn nhu của Lý Uy với Tăng Nam, chợt chuyển lời: “Giám đốc Lý, Tăng Nam đã cho tôi xem thư tình chú viết cho mẹ cô ấy rồi.”

Tăng Nam vươn tay chụp lấy cái bát định ném, Lý Uy càng nhanh, tay bóp khuỷu Tăng Nam một cái, bàn tay mất lực, cái bát rơi xuống bàn.

Rất lạ, không phải ở Tăng Nam mà ở Giản Phàm, vì y không nhúc nhích, căn bản không phản ứng với động tác có thể gây hại cho mình kia, nhìn Tăng Nam ngực liên tục phập phồng muốn thoát khỏi tay Lý Uy mà không được, vẫn tiếp tục nói những câu như dùi xuyên tim: “Tôi cứ suy ngẫm mãi tâm thái của hai người, giám đốc Lý thích vợ Tăng Quốc Vĩ, vợ người thì đẹp, chuyện này tôi không bình luận. Có điều về sau phát triển hơi ngoài dự liệu, mẹ Tăng Nam bệnh chết, cha xảy ra chuyện, giám đốc Lý đại khái chuyển tình cảm của mình từ mẹ sang con đúng không, bao năm qua không tiếc công sức tìm Tăng Quốc Vĩ, nuôi lớn Tăng Nam ... Tôi nghĩ muốn gỡ bỏ tội danh cho mình chỉ là một phần, phần khác là xuất phát từ tình cảm đã di chuyển lên Tăng Nam đúng không? Chú muốn tìm Tăng Quốc Vĩ để giúp Tăng Nam thỏa nguyện.”

“Anh nói lằng nhằng gì thế hả? Hôm nay tới đây để ăn đòn đúng không?” Tăng Nam quát chói tai, muốn bịt cái mồm thói tha của Giản Phàm lại.

“Tằng Nam cô đừng trừng mắt với tôi, trừng cái gì, tôi có nghĩ giám đốc Lý là một nghi phạm hay không không quan trọng, nhưng chú ấy là người đáng để cô tôn kính. Từ điểm này mà nói, chú ấy cũng đáng để tôi tôn trọng, nếu không tôi đã không ngồi đây nói chuyện rồi. Tằng Nam, tôi biết cô không tin ai hết, không chỉ giám đốc Lý, mà còn cả Ngũ Thần Quảng và tôi, tôi không trách cô, tìm mười mấy năm không có kết quả, tính cách cô bất thường là bình thường ... Có điều nếu cứ thế này cô không nhận ra, cô đang cô lập bản thân à? Nếu không phải gần đây gặp một người, tôi còn không muốn nhìn mặt cô nữa, cô nghĩ mình cô tìm được cha cô à?”

Mặc dù bóc trần bí mật lúng túng nhất của mỗi người, nhưng giọng nói của Giản Phàm càng lúc càng bình hòa chân thành. Lý Uy và Tằng Nam nhìn nhau, có bối rối, nhưng không thấy những lời kia khó nghe.

“Cám ơn.” Sắc mặt Lý Uy từ tối chuyển sang sáng, từ từ buông tay Tằng Nam ra, có chút nhẹ người, không che dấu tình cảm của mình nữa: “Có câu tri kỷ khó tìm, hôm nay tôi tìm được một vị. Nam Nam, đừng quá để ý lời cậu ấy nói, dù cháu nghĩ thế nào, chú luôn tôn trọng cháu, ủng hộ cháu.”

“Cám ơn.” Tằng Nam nói câu này rất nhỏ, mặt quay sang bên không dám đối diện với Lý Uy, càng không dám nhìn Giản Phàm, không rõ câu này giành cho ai.

“Hai người đừng trách tôi, bây giờ lúng túng còn hơn là để lúng túng cả đời, cả hai đều là người cô độc lẻ loi, sao lại thế chứ? Nếu đã cùng mục tiêu, tốt nhất là thẳng thắn cởi mở với nhau, đề phòng dấu điểm nhau thế này, chúng ta không ai đạt được mục đích ... Tằng Nam, cô nên tin chú Lý, động cơ của chú ấy là cao thượng, cô cũng cần tin tôi, vì cô không lựa chọn nào tốt hơn đâu, sau này còn giở trò sau lưng tôi là tôi mặc xác cô đấy ... Được rồi, chúng ta vào đề chính, hai người nhất định muốn biết tôi có phát hiện gì, tôi nói hết, tôi cũng mong hai người không che dấu gì tôi nữa. Trước đây chúng ta không thể coi là bạn, nhưng hôm nay ngồi xuống đây, tôi mong chúng ta coi nhau là bạn, chứ không ai là quân cờ của người khác nữa. Có đồng ý không?” Giản Phàm nhìn cả hai hỏi.

Bầu không khí có chút ngưng ngưng, Lý Uy gật đầu, đích thân pha trà: “Mời!”

Tằng Nam nhìn Giản Phàm gườm gườm, còn chưa hết giận, sớm biết miệng chó không mọc đũa voi, nhưng không ngờ lại tệ thế, giờ làm cô nhìn cả hai đều thấy có chút hổ thẹn, nhưng không thể không thừa nhận, cách này là tốt nhất, cũng gật đầu.

“Tôi có chút phát hiện, nhưng phát hiện càng nhiều càng có nghi vấn ...” Giản Phàm đợi một lúc cho cả hai điều chỉnh lại tâm trạng, tổ chức ngôn ngữ nói: “Chúng ta bắt đầu lại từ đầu nhé, tháng 10 năm ngoái, Tăng Nam lần đầu kể với tôi chuyện xảy ra hôm đó, nói cha cô ấy rất vui vẻ đi ra ngoài gặp một người bạn, mới đầu tôi phán đoán là một người quen tìm Tăng Quốc Vĩ giám định đồ cổ. Khi đó không có bất kỳ chứng cứ nào, lý do đó miễn cưỡng chấp nhận được, cũng được tổ chuyên án tán đồng.”

“Có điều về sau căn cứ vào chữ ký ở phòng trực ban về người ra vào Phân cục Tấn Nguyên hôm đó, có vẻ chứng thực Tề Viên Dân đã vào phân cục. Thế là giả thiết ban đầu bị phá hỏng, tôi đem nghi ngờ chuyển lên người Kiều Tiểu Ba, lời khai Kiều Tiểu Ba đã chứng thực suy đoán của tôi, chỉ có điểm khác là cảnh ngộ của Kiều Tiểu Ba. Hắn bị người ta tấn công, đánh thuốc mê sau đó bắt cóc tới gần nhà máy xử lý nước thải rồi bỏ lại, khi đi cố tình đem một phần tang vật nhét vào người Kiều Tiểu Ba. Khi đó Kiều Tiểu Ba sợ dính líu không giải thích nổi, hướng hồ trực ban lại còn tự ý rời vị trí, vì thế hắn dẫu 2 vạn tiền tang vật này.”

“Toàn bộ quá trình gây án rất giản mà hiệu quả, mỗi mắt xích đều thiết kế tinh xảo, căn bản không thể là hành động trong lúc gấp gáp. Có thể nói người bố trí hành vi phạm tội này nắm rất chuẩn xác tâm lý con người, ví như chuyện nhét tang vật vào người Kiều Tiểu Ba khiến hắn không dám lên tiếng, ví như trước khi xảy ra chuyện thông qua con đường bình thường trốn trong phân cục, hay như sự phối hợp trong quá trình gây án vô cùng ăn ý.”

“Vì thế tôi quay đầu lại nhìn sự kiện Tăng Quốc Vĩ rời nhà, đó không phải chuyện tùy cơ phát sinh, Tề Viên Dân chiều hôm đó

vào phân cục, hẳn tìm ai? Nếu không phải hẳn, thì hẳn làm cách nào kết nối với Tăng Quốc Vĩ? Tới đây nảy sinh hai khả năng, một là cần người trung gian quen biết hai bên, khả năng này khó thành lập, Tề Viên Dân sinh ra lớn lên ở Vân Thành, ba năm sau khi xảy ra vụ án mới tới Đại Nguyên kinh doanh, trước đó cách 2 thành phố mà tìm người trung gian, rất dễ bại lộ.”

“Vậy chỉ có một khả năng, hai người họ quen biết, vậy mọi thứ đều có lời giải, nhưng tôi không tìm ra điểm giao cắt nhân sinh của họ cho tới tối qua. Hồ sơ có ghi, Tăng Quốc Vĩ vào thập niên 70 xuống nông thôn, nơi đó là thôn Hoàng Trạch xã Sở Hậu Vân Thành, chính là nguyên quán của Tề Viên Dân, khả năng cao bọn họ kết bạn với nhau thời đó.”

“Đó là phát hiện của tôi, tuy tôi không có chứng cứ, nhưng suy đoán này khiến mỗi một mắt xích đều nối lại hoàn chỉnh.”

Lý Uy lần nữa bóp nhẹ vai Tăng Nam không cho cô cắt lời Giản Phàm, chuyện quan trọng hơn ở phía sau.

Chương 075: Mọi người cùng xòe bài.(3)

“Có thể giả thiết: Giám đốc Lý và Ngũ Thần Quảng cùng mấy hình cảnh nữa truy tới tây bắc bắt Tề Viên Dân, lúc đó là rạng sáng ngày 20 tháng 8, tôi không biết tin tức này làm sao lộ ra, nhưng lộ rồi. Sau đó Tề Viên Dân biết tin, gấp gáp chạy tới Đại Nguyên, 4 món cổ vật khi đó giá trị trên 200 triệu, đủ khiến người ta mạo hiểm. Nhưng sau khi hắn tới Đại Nguyên, mọi thứ diễn ra quá trùng hợp, đầu tiên là Dương Công Uy làm trái quy định giữ vật chứng ở phân cục, ông ta giải thích là khi đó mọi người về đội đã 4 giờ hơn, không kịp áp giải, thế là nhẹ nhàng thoát tội.”

“Trùng hợp thứ hai là Tiêu Minh Vũ khi đó là phó phân cục trưởng lại mời toàn bộ hình cảnh đi ăn cơm, tôi theo ghi chép năm xưa để hỏi những người tại chức. Bọn họ nói, Tiêu Minh Vũ năm xưa là cán bộ công nông binh điều lên thành phố, có vợ con đؤه huề rồi, rất keo kiệt, chưa bao giờ mời ai, vì sao đúng ngày hôm đó? Dương nhiên là nói phá án thành công, lãnh đạo vui mừng thì cũng hợp lý.”

“Nhưng có điểm không hợp lý là bản thân giám đốc Lý lại không rõ tung tích, mà khi cả đồng đội của chú chè chén say khướt, lại đúng lúc có người lén vào phân cục. Quá nhiều thứ trùng hợp, chẳng lẽ chú không biết gì? Ví như Tề Viên Dân và Tăng Quốc Vĩ quen nhau?”

Nói liền một hơi hết vụ án, trà đến tay cũng nguội rồi, Giản Phàm cầm chén trà lên uống, còn Lý Uy và Tăng Nam vẫn chưa hết sững sờ, dù sao bọn họ mới lần đầu nghe thấy, quá trình nghe xong có vẻ đơn giản, nhưng những người theo đuổi mười mấy năm không có câu trả lời như họ mới biết, tìm ra chân tướng khó khăn thế nào.

Lý Uy thở hắt ra một hơi dài, khen ngợi: “Lợi hại, cậu phát hiện còn nhiều hơn điều tôi biết mười mấy năm qua, tôi có nghĩ vỡ đầu cũng không ngờ Kiều Tiểu Ba cũng có vấn đề ... Không cần nói, quan hệ giữa tôi và Tăng Quốc Vĩ chẳng ra sao, trong

mắt anh ta, tôi là tên mãng phu, văn hóa không cao, ăn nói thô lỗ, không khác gì đám đồng đội của cậu bây giờ, đặc biệt còn cùng theo đuổi mẹ Nam Nam, kết quả tôi thua kém anh ta quá xa, không lọt vào mắt mẹ Nam Nam ... Sau khi xảy ra vụ án, tôi luôn ý đồ tìm ra chân tướng, giống như cậu nói, cho dù tôi oán hận Tăng Quốc Vĩ, nhưng tôi vẫn không buông bỏ được tình cảm trong lòng, huống hồ cô ấy còn để lại một đứa con ... Nhưng chuyện không toại lòng người, cậu ở trong thế chế, nếu là cậu, cậu có yên tâm để một người có hiềm nghi tiếp nhận vụ án không? Điều tôi làm chỉ có thể là nuôi nấng đứa con của cô ấy, bất kể người khác nói tôi ra sao, nhìn tôi thế nào ... Tình cảm của tôi với cô ấy, tôi, tôi không làm gì thẹn với lòng ...”

Nói tới đó chuyển sang nhìn Tăng Nam, tha thiết nói: “Nam Nam, chú thề, chú không làm bất kỳ điều gì tổn hại tới cha cháu, vì chú không thể làm gì ảnh hưởng tới mẹ cháu, hay con cô ấy.”

“Chú Lý ...” Tăng Nam lặng lẽ nắm lấy bàn tay Lý Uy, mũi xẹt xẹt, hai mắt đã mờ lung nước: “Cháu ... Cháu xin lỗi ... Bao năm qua nghi ngờ chú ...”

Khúc mắc cùng ngăn cách bao năm qua tới giờ phút này mới được cởi bỏ, Giản Phàm nhìn Lý Uy nho nhã bây giờ không dám tưởng tượng bộ dạng mãng phu không thua kém đám Tiêu Thành Cương năm xưa của ông ta thế nào. Vì sao ông ta thay đổi thì quá rõ, nhìn ông ta vì một câu nói đơn giản của Tăng Nam, tay có phần run rẩy xúc động là thấy.

“Xem ra hai người không có cơ hội tiếp xúc với nội tình này, giám đốc Lý, chuyện tiếp theo liên quan tới chú, tôi không biết có nên hỏi không đây.” Giản Phàm lại chờ thêm một lúc cho hai người kia ổn định lại tình cảm, chuyện ngày hôm nay muốn nói không dễ dàng.

“Cậu hỏi đi.” Lý Uy hiền từ gật đầu, giống như phải lấy dũng khí mới đưa hai ngón tay ra, lau nước mắt cho Tăng Nam, Tăng Nam không né tránh, mỉm cười nhẹ ôn nhu.

“Vụ án này, có vài người không thể không suy xét tới ... Chú biết tôi ám chỉ ai, nếu chú căm hận cô ta như thế, vậy tôi không hiểu, vì sao hai người ly hôn rồi, rốt cuộc hợp tác còn chặt chẽ hơn trước, ở giữa còn có Đường Đại Đầu. Vị đó lại còn chỉ huy

được cả người tham dự thẩm vấn ... Chuyện này khiến tôi không thể không nảy sinh suy nghĩ, đây là nội chiến trong tập đoàn của mọi người, bao gồm chú, cô ta, Dương Công Uy, Tề Viên Dân ... Chính vì thế mà tôi không thể không nghi chú mượn tay cảnh sát trừ bỏ Tề Viên Dân, không ngại lấy Đường Đại Đầu làm mối ... Tăng Nam, cô đừng kích động, nếu không phải thế, hãy cho tôi một câu trả lời hợp lý đi, nếu không chúng ta khó tin tưởng nhau hoàn toàn.” Giản Phàm chỉ Tăng Nam đang trừng mắt với mình, cả Lý Uy cũng không vui, hai người cứ như chung một chiến tuyến đối đầu với mình vậy.

“Nhãn quang chuẩn lắm.” Lý Uy đột nhiên cười tự trào: “Lợi ích, chẳng qua vì lợi ích mà thôi, chuyện này Nam Nam cũng hiểu ... Kỳ thực quan hệ giữa tôi và Đường Đại Đầu không như cậu nghĩ, chúng tôi không thân tới mức ấy, có thể nói hẳn còn là gánh nặng ... Khi đó thẩm vấn xong được thả khỏi nơi cách ly, lòng tôi nguội lạnh, mang thương tích trở về, trên người không xu dính túi. Tôi tìm Vương Vi Dân cùng ra khi đó vay của hẳn 10 vạn, đi buôn sắt, đi đào than, không dễ dàng gì, song có ít tiền. Đường Đại Đầu vốn chẳng liên quan gì tới tôi, hẳn là tên lưu manh kiếm ăn đầu đường, vì sinh sự bị cảnh sát bắt mấy lần, cha hẳn cứ sống chết tới nhà cầu khẩn, vì bất đắc dĩ nên tôi nhờ cậy quan hệ lôi hẳn ra ... Về sau làm ăn, đặc biệt là bán than, khó tránh khỏi tiếp xúc với lưu manh côn đồ, thế nên tôi phải dùng Đường Đại Đầu, con người hẳn có nghĩa khí.”

“Làm ăn vài năm, tích góp ít tiền, cuộc sống tốt lên, Vương Vi Dân là người giúp đỡ tôi nhiều nhất, tôi vẫn nhớ ân tình của hẳn. Rồi Đường Thụ Thanh muốn kinh doanh giải trí, tôi làm hình cảnh nhiều năm, quan hệ với mọi người không tệ, ít nhiều có tiếng nói, hơn nữa trong tay có tên lưu manh Đường Đại Đầu, vừa vặn là loại người mà nghề giải trí không thể thiếu, nên cô ta rủ tôi tham gia. Mới đầu tôi không thèm để ý tới cô ta, tôi đã biết cô ta là loại gì, chúng tôi đã ly thân đã lâu, nhưng Vương Vi Dân ra mặt, khuyên tôi chuyển nghề, dù sao kinh doanh than bao năm vẫn là tiểu hộ, muốn phát tài thì phải mua mỏ than làm ông chủ mới được ... Hẳn lại cho tôi vay 500 vạn vốn khởi động. Cứ như thế tôi bỏ cái gánh nặng Đường Đại Đầu này ở Thịnh

Đường, tôi chỉ đeo danh nghĩa ở Thịnh Đường, mỗi năm thu hoa hồng 15%, nhưng trọng tâm của tôi vẫn là chuyện kinh doanh của mình ... Đáng tiếc sai một bước mà bị kéo xuống bùn, gột rửa không sạch.”

Kéo xuống bùn? Giản Phàm lòng lay động, nhìn vẻ mặt cô tịch của ông ta mà ngạc nhiên, trước nay luôn cho rằng Lý Uy là người thao túng bàn cờ, chẳng lẽ ông ta cũng có điều khó nói.

“Tôi không chỉ sai một bước mà sai quá nhiều, mù mắt ngu ngốc, khi còn trẻ kiếm vợ chỉ tham xinh đẹp, cưới về mới biết là cái già nát, không chỉ có Dương Công Uy, cô ta dan díu với rất nhiều người. Trừ cô ta ra, có lẽ không ai rõ rệt cuộc cô ta leo lên giường bao nhiêu nam nhân rồi ...” Lý Uy lắc đầu cay đắng, tổng giám đốc Lý uy phong bát diện, lúc này có chút già nua.

Chương 076: Mọi người cùng xòe bài.(4)

Tằng Nam vỗ tay Lý Uy an ủi, trừng mắt trách móc Giản Phàm, Giản Phàm nhún vai, đây là chuyện bất đắc dĩ, y cũng đâu ngờ Đường Thụ Thanh là người như vậy.

“Cưới nhầm vợ, làm nhầm nghề, hai bi ai lớn của nam nhân, tôi đều phạm vào cả, theo đuổi cả đời mới biết mình sống uổng, đó mới thực sự là bi ai của đời người ... Trong mắt người khác, tôi phong quang vô hạn, ai cũng nói tôi là nhân vật truyền kỳ, nhưng những người biết chuyện đều chế nhạo, cười sau lưng tôi, đời này của tôi, chỉ có hai chữ thất bại. Thiếu niên bất đắc chí, trung niên mất con, già không có bạn, lại bị hàm oan, bị đội nón xanh, toàn bộ chuyện đại xỉ nhục của nam nhân đều xảy ra trên người tôi.” Lý Uy giọng hơi nghẹn lại: “Giản Phàm, cậu đánh giá tôi thế nào không quan trọng, hèn hạ, vô sỉ cũng được, tôi không bận tâm ... Tôi chỉ có một tâm nguyện mười mấy năm chưa hoàn thành, tôi nuôi nấng Nam Nam nên người, chưa từng từ bỏ tìm kiếm Lão Tăng, chưa từng từ bỏ muốn tìm ra chân tướng sự thực, không phải vì rửa sạch oan ức ... Tôi nghĩ, ông trời cho tôi một cơ hội làm lại, đó là Nam Nam, đó là niềm an ủi cho người tôi từng yêu tha thiết đã không còn, nuôi dưỡng Nam Nam mới là chuyện có ý nghĩa nhất cuộc đời mà tôi từng làm, giúp con bé hoàn thành tâm nguyện cũng là mong muốn duy nhất của tôi.

“Chú ...” Tăng Nam không kìm được nước mắt, gục đầu vào lòng Lý Uy khóc nức lên, nước mắt chẳng mấy chốc thấm ướt vạt áo ông ta, Lý Uy lặng lẽ vuốt ve mái tóc dài của Tăng Nam.

Ai mà ngờ được chứ, một nam nhân thành đạt, tiền tài danh vọng đều có thừa, vẫn mang mối tình si với người không còn từ lâu, chuyện ở thời đại mới khó lý giải. Giản Phàm gãi gãi đầu, có lẽ mình lần nữa nhìn nhầm rồi, tình cảm Lý Uy với Tăng Nam chuyển hóa thành cha con nhiều hơn nam nữ, đám đầu tự trách: “Khi Tăng Quốc Vĩ qua đời, Tăng Nam mới 12 tuổi, còn quá nhỏ, vậy thì bao năm qua người không ngừng khiêu nại,

thậm chí lên cả bộ, hẳn là chú? Tôi không nghĩ ra sớm hơn mới phải.”

“Đúng thế mới đầu là tôi ... Sau đó là Nam Nam.”

“Giám đốc Lý, vì điều tra chân tướng, chú không tiếc tiền dùng lương cao khoét góc tường của đội trọng án, chú vẫn âm thầm điều tra, nên mới có tin tức chuẩn xác về chỗ cất dấu cổ vật của Tề Viên Dân, đúng không?”

“Đúng thế, chuyện này không phải tôi muốn giấu cậu, mà vì con hồ ly đó thủ đoạn cao minh, cũng nguy hiểm hơn cậu tưởng tượng nhiều.”

Giản Phàm nghiêm mặt: “Sau này phải cho tôi biết.”

“Không vấn đề.”

“Tôi còn cần tiền, không chỉ là kinh phí phá án, rất có thể nhiều phương diện khác cần tiền mở đường mới thuận lợi được ...”

Lý Uy không đợi Giản Phàm nói hết, phóng khoáng phát tay: “Không thành vấn đề, muốn bao nhiêu cậu cứ lên tiếng, ngoài ra nếu cần người, cứ bảo tôi.”

Giản Phàm không cảm ơn, vì bọn họ có chung mục tiêu không cần khách khí rườm rà làm gì, lấy chiếc PDA ra, mở một bức ảnh, đặt trước mặt hai người kia, giải thích: “Đây là ảnh phác họa mặt bên của nghi phạm dựa theo lời Kiều Tiểu Ba, không chính xác lắm, sơ bộ nhận định người này là Tôn Trọng Văn, người Vân Thành, nhưng mười năm qua không rõ tung tích, nốt ruồi ở gần thái dương là manh mối rõ nhất. Tôi nghĩ nếu hắn xuất hiện trong vụ án trộm đồ năm đó, vậy thì phải liên quan tới đám đào mộ hoặc buôn lậu đồ cổ, bao năm qua chú tiếp xúc nghề này, nhờ chú nghe ngóng.”

“Không thành vấn đề, để tôi làm.” Lý Uy thu lấy chiếc PDA, đây là cái ông ta cho Giản Phàm lần trước.

“Thế thôi, chỉ có chừng đó, sau này cần giúp đỡ gì tôi sẽ tìm hai người. Kỳ thực vụ án này không hề khó, chẳng qua là có người ngăn cản, thêm vào chân tướng chôn vùi quá lâu nên mới thành vụ án treo hàng đầu Đại Nguyên, mục tiêu rất rõ ràng. Chú biết, tôi biết, hiện giờ Ngũ Thần Quảng hẳn cũng biết, trong

đội ngũ của chúng ta cũng có nhiều người biết chân tướng, nhưng để vạch trần nó, cần có chứng cứ số một.”

“Là gì?”

“Tàng Quốc Vĩ.”

“Cái gì, là cha tôi?” Tàng Nam mặt trắng bệch, nhìn Giản Phàm đầy trông đợi.

“Tàng Nam, cô đừng trách tôi nói lời khó nghe.” Giản Phàm cẩn thận lựa chọn từ ngữ nói: “Sau khi tìm ra nhiều tin tức như thế, tôi không khỏi nghi ngờ cha cô có chút dính dáng, chi tiết chưa rõ, song dù ông ấy có tội hay không thì cũng lành ít dữ nhiều rồi. Giờ vụ án này thành cái gân gà, tôi gặp rất nhiều khó khăn, chỉ có điều tra ra chân tướng này, tìm lại được cha cô thì mới khiến các phương đủ chú ý, mới có thêm nguồn lực tra ra hai năm rở mười, không ai dám ngăn cản nữa. Chứ bây giờ trong tay tôi không có gì, cục tùy tiện phái một tên khoa trưởng xuống là đủ phá nát công sức của tôi.”

“Nói đúng lắm, chỉ là ...” Lý Uy ngập ngừng.

“Chú lo xác bị hủy rồi chú gì?” Giản Phàm nhìn Tàng Nam che mặt quay đầu đi, lập tức phủ định: “Không đâu, mặc dù đám người kia to gan lớn mật, nhưng nhìn phương thức chúng xử lý Kiều Tiểu Ba, tôi thấy chuyện này có một tia hi vọng. Trong thời gian gấp rút có thể bày ra vụ án bố trí khéo léo chặt chẽ như thế, né tránh được tất cả nguy hiểm khả năng tồn tại, thành công giá họa cho bao người khác, thông minh, kẻ này quá thông minh.”

“Ý cậu là vì quá thông minh, mới không dùng thủ đoạn quá cực đoan, mà khôn khéo hơn?”

Rốt cuộc có một người lĩnh hội được ý của mình, không như đám ngốc trong đội, Giản Phàm phán chán nói: “Đúng, tôi nghĩ một vài chuyện không khó tới mức đó, đừng quên chúng làm nghề gì, cả mộ cổ nghìn năm còn bị tìm được, nếu đào một cái hố mà người ta không tìm thấy, không phải khó.”

“Nói thì nói thế, nhưng địa điểm quá ngẫu nhiên, khó tìm ra.”

“Không khó đâu, đây không phải vụ án do một người làm, nên chỉ cần tìm được điểm đột phá, tất cả những thứ khác sẽ đều được giải quyết. Thôi, tôi cáo từ đây, còn nhiều việc phải làm lắm.”

Giản Phàm dứt lời là đứng dậy luôn, cơm còn chưa ăn, mới nhấp một ngụm trà, Lý Uy và Tăng Nam đều đứng dậy giữ lại, nhưng Giản Phàm quyết ý rồi. Không phải không muốn ngồi ăn cơm cùng họ, mà là một người thì tâm tình không tốt, một người thì khóc thút thít thế kia thì tâm trạng đâu mà ăn với uống. Nhìn Giản Phàm đi rồi, Lý Uy đẩy vai Tăng Nam vẫn lúng túng đứng đó, nhìn khích lệ.

Đi nhanh ra khỏi phòng bao, Giản Phàm đã tới cầu thang rồi thì nghe thấy tiếng giày cao gót gáp gáp, Tăng Nam đuổi kịp, vẻ mặt muốn nói gì đó mà lại không diễn tả ra được. Giản Phàm nhún vai, cả hai đi xuống cầu thang, đi qua hành lang dài tới tận cửa cũng không nói gì.

Đến khi Giản Phàm vẫy taxi, xe dừng lại rồi, không ngờ Tăng Nam kéo người phát tay đuổi taxi đi, Giản Phàm chỉ biết nhìn Tăng Nam mặt hờn giận, vẫn không nói gì cả.

“Tôi không làm gì có lỗi với anh cả, vì sao lại không nói lời nào với tôi?” Tăng Nam dùng cả hai tay giữ chặt lấy tay Giản Phàm, bộ dạng kiên quyết không thả người.

“Tôi nói sợ cô đánh ... Đấy đấy, xem đi lại sắp bắt đầu đấy.” Giản Phàm vừa nói một cái là Tăng Nam bệnh cũ tái phát giơ tay lên, nhưng y không tránh, kỳ thực không cần, vừa đưa tay kia lên la hét làm ra vẻ sợ hãi là Tăng Nam ngượng ngừng bỏ tay xuống.

“Kỳ thực tôi chỉ muốn cảm ơn anh.” Tăng Nam buông tay, hết sức ôn nhu chỉnh cổ áo y.

Cơ mà thế này khiến Giản Phàm càng rợn sống lưng, thứ này y không tiêu hóa nổi, tỏ ra rạch ròi: “Không cần cảm ơn ... Tôi làm vì cuốn cổ phở kia.”

Chương 077: Một đôi trời sinh.

Tằng Nam ngược mắt lên nhìn Giản Phàm, ánh mắt không còn nguy trang nữa, chân tình tha thiết, cô gái từng trải như cô lớn lên trong môi trường phức tạp, không dễ bị lừa, khẳng định: “Trước kia là thế, nhưng bây giờ không phải.”

“Phải hay không cũng không quan trọng nữa, bây giờ tôi ăn không ngon, ngủ không tốt, quy luật sinh hoạt bị đảo lộn, nấu nướng thụt lùi mười năm, không có cả nhiều thời gian ở bên chị Tương, tôi chỉ mong kết thúc cho sớm.” Giản Phàm cố tình nhắc tới Tương Địch Giai.

Không hiểu Tăng Nam có nghe ra ý của y không, vẫn việc mình mình làm: “Vụ án này ai phá được, sẽ là đệ nhất nhân trong giới hình cảnh Đại Nguyên, chú Ngũ nói thế.”

“Nếu tôi mà để ý tới cái thứ phù phiếm đó thì tôi đã chẳng nhận vụ án này, hư danh chỉ một người, cô còn không thấy trong kia có một vị là nhân vật truyền kỳ số một của giới cảnh sát sòng thê thám thế nào à?” Giản Phàm lắc đầu, y không rõ câu chuyện của Lý Uy ra sao, nhưng chắc chắn nghề cảnh sát góp một phần không nhỏ vào bi kịch đó.

“Không được nói xấu chú Lý.” Thái độ của Tăng Nam thay đổi hoàn toàn.

Giản Phàm đưa tay đầu hàng, hôm qua mà y chửi Lý Uy một câu, cô nàng này có lẽ tí mắt cười, giờ tình thế thay đổi rồi: “Không nói nữa, tôi đi đây, còn có người đợi tôi ăn cơm.”

“Chị Tương chứ gì, chẳng trách vội vàng như thế.” Tăng Nam giọng hơi chua.

“Nhằm, là Đường Đại Đầu, nói cho cô biết, cô lừa Lão Đường xuống hố, Lão Đường chuẩn bị tìm cô tính sổ đấy.” Giản Phàm vừa nói vừa vẫy một cái taxi, lần này chui vào ngay không cho Tăng Nam cơ hội ngăn cản.

Tăng Nam đứng ngậy ra đó nhìn theo chiếc taxi, giờ cô có chút hiểu ra vì sao một nữ nhân xuất chúng như Tương Địch Giai lại đi yêu một chàng cảnh sát nhỏ như vậy.

Là cái gì, Tăng Nam nói không rõ, nhưng cô biết chuyện vừa rồi cô dẫu Giản Phàm, tuy có nguyên do, Giản Phàm cũng không truy cứu, chỉ là từ chuyện y cố ý né tránh một cách rõ ràng và trực tiếp như vậy, ngăn cách giữa hai người vĩnh viễn không thể lấp đầy.

Một bát mì nóng hôi hổi bốc hơi nghi ngút được bê lên bàn, thêm vào hai nhánh tỏi, trộn thêm một ít dấm chua, đây là cách ăn tiêu chuẩn của nam nhân Đại Nguyên, Giản Phàm vội vã tới nơi được chiêu đãi nhiệt tình như thế.

Đó là một căn hộ ba gian trong tiểu khu Hưng Hoá, đoán chừng là nơi kim ốc tàng kiều của Đường Đại Đầu, Phi Phi buộc chiếc tạp dề màu hồng, tóc đuôi ngựa trẻ trung, mặt không son phấn chạy ra chạy vào bận rộn. Đường Đại Đầu bị thương thành chim sợ cành cong, xuất viện một cái là rúc vào ổ của tiểu tình nhân, khi vào cửa Giản Phàm chú ý bốn phía, không thể không bội phục sự kiên nhẫn của Ngũ Thần Quảng, cửa tiểu khu có hai người cầm chốt, lần này không trốn Giản Phàm nữa mà tươi cười chào hỏi.

Hai người trải qua chuyện này, chẳng hiểu sao mà gần gũi thêm vài phần, súp soạn ăn mì, thi thoảng ném vài nhánh tỏi tươi vào mồm, giữa mùa đông mà ăn tới trán lấm tấm mồ hôi. Giản Phàm vừa ăn vừa đưa mắt nhìn Đường Đại Đầu quán băng ăn như ma đói, tên này ăn rõ khỏe, vèo cái hết một bát gọi toáng lên như đứa trẻ con đòi ăn, Phi Phi như con bướm xinh lướt ra vui vẻ phục vụ, rất tự nhiên rất chân thật, không hiểu sao cái tổ hợp lưu manh và tiểu thư này lại khiến người ta nhìn ra mùi vị gia đình.

Ăn tới cao hứng, hai người chạm cốc, Giản Phàm vừa nhai tỏi vừa trêu: “Anh Đường, tôi thấy Phi Phi không tệ, hai người đã như thế này rồi, sao không kết hôn thành gia lập thất luôn đi.”

Đường Đại Đầu nhe răng cười, lén lút ghé tới thì thầm: “Ăn bát trong nhìn bát ngoài, nam nhân nào mà chẳng thế. Hề hề, kết hôn rồi ra ngoài bậy bạ cũng ngại chứ sao.”

“Vương bát đản, sao không đập cho anh nằm liệt giường luôn cho rồi.” Giản Phàm cười mắng.

“À phải rồi!” Đường Đại Đầu đặt bát xuống, mặt ngây độn ra nhớ việc gì đó, đột ngột cười: “Mẹ nó, hôm đó đứa nào đập tôi, Giản Phàm, không phải cậu chứ?”

“Khụ khụ, sao thế được.” Giản Phàm bị sắc tở vào họng, vội vàng chối: “Tôi bắn súng mười phát trật chín, cầm chai bia đập được ai? Hôm đó loạn như thế, sao tôi biết .. Anh Đường, tuyệt đối không phải tôi, anh đừng nghi oan người tốt.”

“Không không, ý tôi không phải thế.” Đường Đại Đầu lại cầm bát mỳ lên, lẩm bẩm: “Tôi đang nghĩ, hôm đó không phải cậu cứu tôi, mà là người ném cái chai bia đó cứu tôi. Nếu không phải tôi bị đập ngất xỉu, nói không chừng bị người ta kéo đi rồi, cho nên tôi không nợ cậu, về sau đừng nhắc tới.”

“Ha ha ha, anh phải cảm ơn người ta đập cho anh thông minh ra.” Giản Phàm vỗ bàn mà cười, một người áy náy đã qua, một vẫn sống sót sau tai họa, bê bát mỳ, nhai tở, ăn tới hạnh phúc như heo con.

Cái cuộc sống đơn giản đậm không khí gia đình này làm Giản Phàm khao khát lắm, chẳng biết bao giờ mới có thể bình yên cùng chị Tương gây dựng gia đình nhỏ hạnh phúc như vậy, chỉ là bây giờ không những mình cuốn vào vòng xoáy thị phi mà kéo cả Đường Đại Đầu theo, luôn có chút không yên lòng.

Uống vài cốc lớn, ngà ngà say rồi, Giản Phàm dìu Đường Đại Đầu về phòng ngủ, lại châm cho hắn điều thuốc, sau đó mới thận trọng nói: “Anh Đường, hôm nay tôi có chút chuyện tới thành thật với anh.”

“Nói đi, biết cậu có chuyện, không có chuyện đã chẳng tới ổ chó của tôi.”

“Vậy tôi nói thật nhé, anh thu dọn đồ đạc cao chạy xa bay đi, đem được bao nhiêu tiền thì đem cả theo, đem cả Phi Phi nữa, sống cuộc sống nhỏ bình yên đi.”

“Vì sao?” Đường Đại Đầu cả kinh ngồi bật dậy, điều thuốc lá rơi khỏi môi, vội vàng gạt khỏi giường.

Giản Phàm nghiêm túc nói: “Từ lúc bắt đầu tiếp xúc với anh, tôi luôn giữ khoảng cách, anh biết vì sao không? Tôi đã tra toàn bộ hồ sơ vụ án của anh, có vài vụ án thu nợ gây thương tích rõ ràng làm giả, chẳng may ngày nào đó chỗ dựa của anh bị đổ,

cộng hết mấy vụ án đó lại, anh sẽ ăn đủ. Tục ngữ chẳng phải nói rồi sao, đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma, cho dù đổi nơi khác, anh cũng có thể sống tốt hơn người bình thường. Lý Uy, Đường Thụ Thanh, hai chỗ dựa của anh giờ có cả đống mâu thuẫn, lại có anh em Tề gia xen vào, chẳng may tới khi lợi ích xung đột tới cao trào, đẩy anh ra làm vật hi sinh có phải oan không? Anh Đường, tôi biết anh trọng nghĩa, nhưng không có nghĩa là thiên hạ đều trọng nghĩa, tính toán cho mình một chút không hề sai.”

Đường Đại Đầu cứ như lần đầu tiên quen biết người này, còn đưa tay ra sờ mặt, bị Giản Phàm đánh bạt cái tay sờ không biết bao nhiêu tiểu thư đó ra, Đường Đại Đầu cười ha hả nằm xuống gối: “Người nói câu này là anh em thực lòng, tôi hiểu vì sao anh rể tôi coi trọng cậu rồi, cậu cũng trọng nghĩa lắm.”

“Anh bớt cái trò này đi, không phải lúc nói nghĩa khí giang hồ, anh rể anh và bà chị họ xa lắc kia đều chẳng tốt đẹp gì đâu, họ càng chẳng coi anh ra gì, chỉ là quân tốt thôi. Mà anh lĩnh giáo Tề Thụ Dân rồi đấy, hắn càng là loại không coi mạng người như cỏ rác, ngoài ra anh đừng xem thường cảnh sát, một khi tính xổ, một mình Tần Cao Phong đủ đánh hết lũ đàn em của anh, tin không?” Giản Phàm bắt đầu bực mình, tên này không phân nặng nhẹ, nói thế chẳng biết hắn hiểu không.

Chương 078: Một đôi trời sinh. (2)

“Tôi biết, tôi biết chứ, nhưng người anh em, nếu không có ông anh rể hờ ấy thì tôi đã mục xương trong tù rồi, không có bà chị họ xa tí tấp kia, tôi vẫn lang thang kiếm ăn đầu đường, làm gì có bản lĩnh mua nhà mua đất, vài ba ngày lại đổi gái? Làm người không được quên cái gốc, tôi biết, tôi tin lời cậu nói, nhưng thời buổi này còn có ai tử tế à? Không nói nữa, tôi biết tâm sự mười mấy năm qua của anh rể tôi ở đâu, giờ xem ra người có thể cởi bỏ tâm kết cho anh ấy chỉ có cậu thôi. Được, Đường Đại Đầu tôi rửa tay chậu vàng, về quê mua đất xây nhà làm địa chủ, ha ha ha, thế nào? À còn tới Thịnh Đường chọn vài em tươi ngon mọng nước đem theo ...” Đường Đại Đầu vỗ đùi cười khành khách.

Giản Phàm chỉ biết thở dài: “Ài, xem ra anh quyết tâm giúp đi tới cùng.”

“Cậu chẳng phải cũng vậy à?”

“Nhưng nguy hiểm lắm, tôi phải nhắc anh trước, sắp tới còn có thể xảy ra chuyện nguy hiểm hơn.”

“Đến cả rúc trong Thịnh Đường còn bị người ta chui vào tận nơi lòi ra, còn chỗ nào an toàn được nữa? Bây giờ Tề Thụ Dân bị cảnh sát truy nã, tên đó không vào tù, làm sao tôi sống yên được?” Đường Đại Đầu thông minh không đủ, nhưng kinh nghiệm sống chẳng ít.

Dù sao mình cũng nói rồi, hắn đã lựa chọn như thế là quyền của hắn, Giản Phàm nghĩ một lúc rồi nói: “Được, tôi không làm lời nữa, anh đã không sợ thì tập trung nhân thủ lại, chuẩn bị làm việc.”

“Làm gì?”

“Còn làm gì nữa, hai anh em Tề gia cùng một giuộc, anh đã ép Tề Viên Dân không thở nổi, tên còn lại dù trốn ở đâu cũng phải ra, nếu không ngay cái ổ chó cũng bị lật nhào rồi, tiền bỏ trốn cũng không có thì sau này sống sao? Hắn không ra mặt thì

chúng ta xới ổ chó của Tề Viên Dân lên, nếu hấn ra mặt, chúng ta chơi cả hai.”

Đường Đại Đầu sáng mắt, đập phá là sở trường cũng là sở thích của hấn: “Á, sao tôi không nghĩ ra nhỉ? Giản Phàm, có tác dụng không?”

“Anh làm thì không có tác dụng, nhưng mà có tôi giúp thì sao?”

Hai người nhìn nhau cười phá lên, cảm giác như quay về thời bàn mưu thu nợ của Tú Phương, một thì đầy bụng xấu xa, một thì lưu manh mười phần, cả hai đều am hiểu tin tưởng nhau, như Tăng Nam đã nói, hai người này mới thực sự là một đôi trời sinh.

Nói là làm, cả hai lập tức tích cực chuẩn bị.

“Oa!”

Một tràng tiếng hô không lớn không nhỏ vang vọng khắp đường Trung Nguyên, người đi đường trái phải trước sau tức thì chiếu về một phía, oa, hôn nhau rồi.

Không phải người mà là hai cái xe, một chiếc Thiên Tân và một chiếc Hồng Kỳ, sau tiếng va chạm, hai cái xe tiếp xúc thân mật, mùa đông sáng sớm sương mùa rất đậm, vài chỗ đường trơn, ở trên đoạn đường người xe hỗn hợp này chuyện hai xe không hôn môi thì hôn miệng nhau xảy ra không hiếm.

Tiếp theo đó thì người địa cầu đều biết, trước tiên là xem xe mỗi phía tổn hại ra sao, sau đó chỉ mặt đối phương, miệng bắt đầu tăng tốc tới không dưới 20 km/s, làm tổ tiên mười tám đời hai bên đang ngủ dưới mộ cũng giật mình thot thót. Không hiểu con cháu sống thế nào mà mình được hỏi thăm ân cần như thế, rồi cố sức đẩy thật nhiều trách nhiệm cho đối phương, kiếm được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Hai cái xe hôm nay cũng chẳng có gì ngoại lệ, người từ trên chiếc Thiên Tân xuống mặc áo lính, còn vị đi xe Hồng Kỳ mặc áo vest, xe tăng cấp khác biệt, người cũng đẳng cấp rõ ràng, lên tiếng một cái càng rõ. Lái xe Thiên Tân khẩu âm Đại Nguyên đặc sệt.

“Tí chị mày, mọc mắt chó à? Có biết lái xe không vậy?”

“Này thằng nhãi, mày không chuyển hướng mà đâm thẳng tới, vậy mắt mày là mắt gì?”

Lái xe Thiên Tân choàng tỉnh, lập tức vào xe, xoay vô lăng, sau đó thò đầu ra: “Xong rồi, giờ chuyển hướng rồi đấy, nói sao đây, bồi thường đi, xe mày có bảo hiểm, xe tao không có. Hay là đơn giản thế này nhé, xe đổi xe, tao không làm phiền mày nữa.”

“Cái gì? Bồi thường, đổi xe? Xe của mày có bằng bánh xe của tao không? Tao nhờ vào.”

“Nhờ ai, nhờ ai, mày nhờ tao xem nào?”

Hai người chửi nhau om xòm, một làm động tác muốn nhổ nước bọt, một thì chửi bới chỉ mặt đi tới, phẹt, một bãi đờm nhỏ trúng luôn. Lái xe Hồng Kỳ không đề phòng, cúi đầu xuống cái thấy bãi nước bọt trắng đờm vàng ở trong, tức thì buồn nôn ọe một cái, điên tiết xông tới tóm cổ lái xe Thiên Tân, vung tay tát luôn.

Va chạm ngoài đường còn chẳng cần lý do, một câu không hợp còn dùng nắm đấm nói chuyện, nữa là bị người ta nhổ đờm.

Bốp! Bốp!

Một trái một phải, lái xe Thiên Tân kêu thảm, phía kia đánh người rất dứt khoát, vung tay tát xong thuận thế đẩy một cái, tên kia ngã lên nắp capo, lại kêu rú lên ...

Nam nhân đánh nhau xưa nay luôn là có thua cũng không thể để mất mặt, lái xe taxi sao chịu bỏ qua, bò dậy, lao tới ôm chân đối phương, định vật mà không vật nổi, ngấn đầu lên thì bắt gặp ánh mắt lóe sát khí.

Thôi xong, gặp phải thú dữ rồi, có điều giờ vào thế cười hổ, bao người nhìn như thế, liếc luôn, há mồm ngoạm một phát vào đùi.

Lắm lúc điên lên thì người với chó chẳng khác gì nhau.

“Á ...” Lần này tới lượt lái xe Hồng Kỳ la hét, giơ chân muốn đá tên kia ra, ai ngờ gặp phải thằng cùn rồi, không biết tốt xấu đã đành, còn không biết tiến lui, càng đâm đối phương càng cần tợn, sống chết không chịu buông, đau tới mức mặt suýt khóc.

Nhưng trên xe còn vị nữa, thế là hỗn chiến rồi, một chọi một lái xe Thiên Tân còn chẳng ăn nổi người ta, huống hồ là hai chọi

một, tức thì bị hai người tay đấm chân đá lăn ra đất, vừa kêu đau vừa chửi cha chửi mẹ người ta.

Hay, có trò để xem, người đi làm, người mua đồ ăn sáng, người chạy bộ, người lái xe, người đạp xe, người nào thì cũng không thiếu sở thích ưa náo nhiệt, người vây quanh xem không ngừng mở rộng, người ở xa chẳng biết chuyện gì, cứ thấy đám đông là đổ xô tới đã.

Hình như có một vị tiên sinh họ Lỗ tên Tấn đã từng nói, thói xấu của người Trung Quốc là thiếu tình thương cộng đồng, người trong nước không thiếu khán giả thần kinh trơ lì, quá nhiều người xem náo nhiệt, đứng ngoài xem tới cao hứng. Hai người trên xe Hồng Kỳ đánh người tưng bừng, thậm chí chẳng nghe thấy ông chủ trong xe ngăn cản, đợi khi ông chủ hô dừng tay, ngẩng đầu lên nhìn thì giật cả mình, nam nữ già trẻ vây quanh tới ba tầng, chỉ chỉ trỏ trỏ, ở cái giờ đi làm này, tiếng người tiếng xe huyên náo.

Hai vị đánh người nhìn nhau, tức thì nhớ ra có công tác quan trọng hơn đánh nhau, một vị trong đó nhanh chóng lên xe, vị còn lại nhảy vào ghế lái, sầm sập đóng cửa, e là sợ ở chỗ đông người có chuyện ngoài ý muốn. Khóa cửa xe lại nhìn đám đông, vòng bên trong cùng toàn là một đám mặc áo jean cộc tay, đây gần như là trang phục lưu manh, lòng mơ hồ có cảm giác không lành.

“Ài, lý lẽ là nói mà ra, chứ có phải là đánh mà ra đâu, báo cảnh sát đi.”

“Ông chủ!”

“Không nhìn ra à, đây là cái bẫy dụ chúng ta vào đấy, tiếp theo là kẻ đóng người tốt, kẻ làm người xấu, cậu có mua cho hần cả cái xe mới thì cũng chưa chắc đã làm chúng hài lòng, đám lưu manh này, trừ cảnh sát ra thì không ai làm gì nổi chúng đâu. Mấy ngày qua gặp vận rủi liên tục, các cậu cẩn thận chút, sao ngày ngày có người sinh sự, không biết chọc phải ai.”

Chương 079: Trò cũ diễn lại. (1)

“A lô, 110, đầu đường Trung Nguyên có người đánh nhau, đánh dữ lắm.”

Trong xe một già một trẻ đối thoại, báo cảnh sát nhìn ra ngoài cửa sổ, không giống như ông chủ nói có người tới tổng tiền, chỉ có điều cả đám mặc áo cộc tay khoanh tay trước ngực nhìn chăm chăm, tên lái xe Thiên Tân vẫn nằm trên đường, tựa hồ chẳng sợ gì, giả vờ giả vịt vừa kêu đau vừa chửi bới, thi thoảng nháy mắt ra hiệu với người xung quanh, nhìn là hiểu rồi: “Mẹ nó, đám người này quen nhau, hôm nay không đi được rồi.”

Chẳng phải hay sao, nhiều người vây quanh như vậy, không khác gì lồng giam thiên nhiên.

Đám đông nhao nhao, còi cảnh sát toét toét, một cái giọng như lệnh vỡ vang lên: “Giải tán, giải tán, đừng gây cản trở giao thông, ai đánh nhau?”

Không hiểu sao, bình thường thấy cảnh sát chẳng có tí thiện cảm nào, một khi xảy ra chuyện, cảnh phục xuất hiện, lại khiến người ta có cảm giác an toàn. Vị trên mặt đất như nhà có tang, ôm lấy chân cảnh sát nhân dân, hận không thể hôn vài cái, khóc lóc: “Chú cảnh sát, sao bây giờ mọi người mới tới, chúng đánh người dã man lắm, chú phải làm chủ cho người Đại Nguyên chúng ta.”

“Bọn chúng ở trong xe, có hai tên đánh người.”

“Úc hiếp người Đại Nguyên chúng ta à? Đi xe đất tiền thì ghé gớm sao?”

“Đúng, có giỏi đâm chết người luôn đi.”

“Anh cảnh sát, chúng tôi có dùng điện thoại chụp lại rồi, là thẳng tót dài kia kia.”

Quả nhiên người vây quanh đều nói lỗi là của xe Hồng Kỳ, tên ngồi trên mặt đất rõ ràng là lái cái xe nát đi kiếm cơm, chửi bới xe Hồng Kỳ ăn mặc là lượt giàu mà bất nhân. Tục ngữ có câu, mười người thành hổ, mà hiện trường đâu chỉ chục người, rất

nhiều người thậm chí chẳng chứng kiến từ đầu, thấy bên kia đi xe đất tiền, bên này bị đánh đau, thế là lòng thù ghét người giàu trỗi dậy, trăm lưỡi như một chĩa thẳng mũi giáo vào người trong xe Hồng Kỳ. Hai cảnh sát đưa người sinh sự ở hiện trường lên xe, phần còn lại giao cho cảnh sát giao thông, chụp ảnh hiện trường, hai cái xe bị coi là sự cố giao thông kéo đi.

“VẬY là chân tướng bị nhấn chìm rồi.” Thông thả theo sau xe cảnh sát tới tận đồn công an đường Trung Nguyên, Giản Phàm bình phẩm.

Quách Nguyên và Trương Kiệt khịt mũi xem thường, cái trò vặt vãnh này không đáng nói, mấy ngày qua toàn bộ nhiệm vụ tập trung lên người Tề Viên Dân, 24 tiếng ba nhóm giám thị nơi ở, cửa hiệu và hoạt động của Tề Viên Dân, đúng như chi đội trưởng dự liệu, thả cái tên thích gây sự này ra, không ai sống yên.

“CHẲNG Ích gì, anh không thể giữ được Tề Viên Dân.” Tiêu Thành Cương thấy chuyện này không khác gì dùng đại pháo bắn muỗi, đội trọng án đi làm việc này là tài lớn dùng vào việc nhỏ, hiệp cảnh làm tốt hơn họ.

“Giản Phàm, rảnh quá không còn gì để làm nữa à?” Trương Kiệt ăn bữa sáng vừa nói vào.

“Chúng ta chú trọng chủ nghĩa tập thể, đoàn kết là sức mạnh mà, đoàn thể nhỏ của người ta càng chú trọng đoàn kết, chúng ta không chia rẽ sao được? Vừa rồi xem chúng đánh người chưa, ra tay rất dứt khoát, mấy anh chẳng đánh nổi chúng, không xử mấy thằng đó không được.” Giản Phàm đưa ra lý lẽ của mình.

“Đúng đúng, cái thằng cao cao là dân luyện võ, xuống tấn rất vững, nhìn một cái là ra.” Tiêu Thành Cương là người cùng nghề, lên tiếng bình phẩm.

“VẬY mấy tên đó xử lý thế nào?” Quách Nguyên hỏi.

“Theo pháp luật mà làm thôi, tiền phạt thuộc về đồn, người của chúng ta, quay xe đi, biết chuyện bản thủ của ông chủ, trừ thư ký thì chỉ có lái xe, tôi không tin hai tên này không biết gì.”

Xe tới cổng đồn công an, bốn cảnh sát xuống xe, mấy người dân đi tố cáo cười hí hửng ra hiệu với Giản Phàm, Giản Phàm đi đầu dẫn người vào.

Không lâu sau đồn trưởng mặt nghiêm túc, hiên ngang oai phong xuất hiện, xuống lầu xem qua ghi chép lời khai, có vẻ nổi trận lôi đình, chỉ Tề Viên Dân quát mắng: “Ở nơi công cộng ngang nhiên đánh người, đây là hành vi nhiều loạn trị an nghiêm trọng. Bên trên chuyên môn nhấn mạnh quản lý trị an lễ Tết, đám người có tiền các anh làm ăn kiểu gì thế, nuôi chó người ta còn biết xích vào, nuôi người không biết trông coi à, gặp chuyện không biết mở mồm nói lý à? Đánh người, tùy tiện đánh người, có tí ý thức pháp luật nào không?”

“Vâng vâng, là do tôi không biết dạy bảo, anh nói đúng lắm.” Tề Viên Dân chấp tay vái mấy cái, rất ôn hòa.

“Phạt 5000.”

“Vâng, tôi nộp ngay.”

“Giám giữ 15 ngày.”

“Chuyện này ...” Tề Viên Dân ý đồ thương lượng.

Đồn trưởng gay gắt cắt lời: “Này này cái gì mà này, đánh người ta ra như thế, xem mà đền tiền thuốc men cho người ta, đừng gây thêm phiền toái cho chúng tôi. Xe chúng tôi không quản, tự đi mà xử lý, tới trung đội cảnh sát giao thông xem kết quả.”

“Vâng vâng, đồn trưởng, chúng tôi phạt tiền nhiều hơn, còn giam giữ, anh xem có thể giảm bớt.” Tề Viên Dân nói khó.

Đồn trưởng mặt đen kịt, Tề Viên Dân cười nịnh, hai bên mặc cả, ở đồn công an, sáng tạo thu nhập luôn là ưu tiên hàng đầu, thứ tới mới là công tác, thông tường mà nói, chỉ cần nộp tiền là dễ ăn nói. Ai mà ngờ hôm nay hơi tà môn, tiền không hiệu quả, đồn trưởng ném rầm lời khai lên bàn, khó chịu: “Tiền phạt có thể thêm, nhưng giam giữ không thể bớt, xử phạt trị an lấy giáo dục đặt lên đầu, anh nghĩ có tiền là xong à? Không đạt được hiệu quả giáo dục thì điều lệ xử phạt cần làm gì? Anh có thể đi rồi, không liên quan tới anh. Tiểu Vương, cậu đưa hai người kia tới trại tạm giam, thông báo người nhà chuẩn bị chăn đệm và tiền ăn, quá lắm rồi, càng đến Tết càng sinh chuyện.”

Vị đồn trưởng đó miệng không ngừng, cứ như không biết vị bên cạnh là ông chủ có thứ hạng ở Đại Nguyên, không coi Tề

Viên Dân ra gì, ngược lại đối diện với nhân chứng tới lấy lời khai lại tươi cười niềm nở.

Rồng mắc bãi cạn, hồ lạc đồng bằng.

Tề Viên Dân hiện giờ là thế, một đám cảnh sát bận rộn lẫn quần chúng vây quanh đều mặt nặng mày nhẹ với hắn, đứng dậy rời khỏi phòng, bước chân chậm rãi, thi thoảng dừng lại chốc lát. Thời gian qua xui tận mạng, hai nữ phục vụ viên trong cửa hàng bị người ta kéo váy sờ má giữa đường, sợ tới không dám đi làm, ba nam phục vụ viên bị dọa dẫm, tù chức hết. Hai ngày trước có vài người tới mua đồ sứ, vào hiệu chọn hàng, không biết rốt cuộc là nhân viên có vấn đề hay khách cố ý, đập vỡ hai món thời Minh, giá trị mấy vạn, ồn ào tới tận đồn công an Nam Cung mà không cách nào làm rõ. Còn hôm nay nhìn vệ sĩ và lái xe bị giam giữ mà không cách nào giải quyết, bị đồng chuyện lật vật làm nhức hết cả đầu.

Đây không phải là chuyện ngẫu nhiên nữa rồi, giống như đã có quyết định gì đó, Tề Viên Dân rời đồn công an, nhìn ra sau khinh bỉ nhỏ nước bọt, lát sau biến mất.

“Oa ca, sao em thấy ông ta không giống người xấu?” Tiêu Thành Cương nhìn vẻ mặt bơ phờ mệt mỏi của Tề Viên Dân, động lòng trắc ẩn.

“Mày có phải cảnh sát không hả?” Giản Phàm rứt đầu lại mắng.

“Đừng nói Thành Cương vội, không phải cậu nói năm ba ngày là có hiệu quả à? Giờ ba ngày lại thêm năm ngày nữa rồi, cậu toàn theo đám lưu manh sinh sự, khiến chúng tôi cũng phải đi theo.” Quách Nguyên tính nợ cũ.

Liên mấy ngày gây sự không ra kết quả, mấy tên đồng đội lại ý kiến, Giản Phàm vẫn bình tĩnh nói: “Bánh bao sẽ có, manh mối cũng sẽ có, gấp cái gì?”

“Không gấp sao được, cậu toàn chỉ huy chúng tôi đi vòng quanh.” Trương Kiệt khó chịu.

“Trình độ cậu ta cũng chỉ đến thế, thôi không làm khó cậu ta nữa, đi ..” Quách Nguyên xua tay.

Ba người kia không thèm để ý tới Giản Phàm, rời văn phòng đồn trưởng, Giản Phàm không ngờ rằng công phu hàm dưỡng

của Tề Viên Dân cao như thế, hành hạ cho như vậy mà vẫn cứ chịu được, công phu luyện tới trình độ nhất định rồi, xem ra phải nghĩ cách khác.

Ngẩng đầu lên thì ba người kia đi rồi chẳng đợi mình, Hồ Lệ Quân bảo mình đừng hành động một mình, thế nên Giản Phàm mới dẫn họ theo rồi, kết cục đúng dự đoán, ngoài cần nhẫn chẳng được tích sự gì. Càng lúc Giản Phàm càng thấy ở trong cái tập thể này mình quá cô độc, không cách nào, vẫn phải cần tới họ, thở dài đuổi theo.

Chương 080: Trò cũ diễn lại. (2)

Chợ đồ cổ Nam Cung, càng gần Tết thì càng náo nhiệt hơn vài phần, náo nhiệt gần như có chút gấp gáp rồi.

Thời buổi này có gì không gấp, suốt ngày đọc tin, nghe đồn ai đó chơi cổ phiếu tài sản đột nhiên trong một đêm tăng vọt mấy lần, ai không thèm đỏ mắt, ở cái thành phố phù hoa này, không chứa những người không gấp gáp, ai có thể bình tâm lại, kiên nhẫn làm gì đó, tất cả cứ bị dòng lũ tiền bạc ào ào kéo đi, khiến cả người bình thường cũng gấp gáp theo.

Tề Viên Dân xuống xe hòa vào đám đông đi bộ về cửa hiệu, không giống mọi khi ngồi ở trong xe ung dung nhìn hết muôn vẻ thế gian, giờ bước chân có hơi vội vàng, mấy lần va chạm vào người khác hoặc bị người khác chạm phải, vội vàng nói vài câu xin lỗi rồi đi tiếp. Mấy nhân viên cửa hiệu bị người ta xử từng người một, giờ tới lượt vệ sĩ lẫn lái xe đều bị giam, khủng hoảng càng thêm vài phần.

Khủng hoảng là bởi vì không biết đối thủ là ai, tới từ đâu, vì sao lại đắc tội với người ta.

Trong cửa hiệu, dưới tám biển chữ vàng của Tề Nguyệt Các, Tề Viên Dân nhìn mà lòng giật thót, mấy tên thanh niên hùng hổ đứng đó, giống hệt đám thủ hạ của Tiết Kiến Đình, chỉ là sau khi Tiết Kiến Đình chết đi, đám anh em rượu thịt của hắn không cách nào tụ tập lại được nữa, giờ nhìn cảnh này, bỗng nhiên sợ hãi.

Quản lý vội vàng chạy ra, thì thầm bên tai Tề Viên Dân vài câu rồi đi vào, hiểu ra ngay, lại là thủ đoạn bản thủ hèn hạ rồi, chỉ cần vài tên đứng cửa, cứ có khách tới là trừng mắt dọa dẫm, trong hiệu lại có thêm vài tên mặt mày âm trầm, chẳng cần phải nói gì cũng đủ phá hết chuyện làm ăn. Đây là biện pháp thu phí bảo hộ phi bạo lực mà đám lưu manh Đại Nguyên phát minh ra sau nhiều lần bị công an đả kích, nghe nói đây là học vấn có được sau khi kết nối với thế giới, lưu manh XHĐ ở nước ngoài cũng làm thế.

Nhưng hôm nay hẳn không đơn giản là thu phí bảo hộ, bên trong hiệu có bảy tám tên xăm trổ, trời lạnh mà mặc áo cộc tay, mặt mày hung hãn bầm trợn, toàn bộ đầu đinh, toàn bộ ánh mắt gườm gườm, làm người ta không rét mà run. Quản lý là người cũ ở Vân Thành tới, khom lưng giới thiệu vị ngồi bên bàn gỗ hoa lê: “Đây là ông chủ của chúng tôi, Đường lão đại, anh tới thu tiền hay tới phá chuyện làm ăn của chúng tôi, xin trả lời rõ.”

“À ...” Vị kia lên mặt kể cả, rất ngầu, có điều bộ dạng hoạt kê, cái đầu to quá khổ, quần thêm băng lại càng to, dí bừa mẩu thuốc vào gạt tàn, nhìn Tề Viên Dân một lượt, mặc trang phục thời Đường, trông hơi già, chẳng có điểm nào giống với kẻ tới tìm mình, giống giáo viên dạy học hơn.

Còn Tề Viên Dân mấy ngày qua từ hoang mang tới sợ hãi rồi, giờ nhìn thấy vị này liền cười, nụ cười biết đáp án.

“Kẻ hèn này họ Đường, tên Thụ Ngư, ông chủ Tề, có món nợ cần tính đấy.” Đường Đại Đầu giọng điệu sặc mùi giang hồ.

Tề Viên Dân khách khí chấp tay kiểu giang hồ đáp lễ: “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, có điều chúng ta đâu có qua lại gì.”

“Đúng, ông chủ Tề trí nhớ không tệ, tôi đòi nợ của kẻ khác, có kẻ coi đầu tôi là dưa hấu, thiếu chút nữa lấy chỗ ăn cơm này của tôi, kẻ này cũng họ Tề, anh quen đấy, hình như là anh em trong họ. Oan có đầu, nợ có chủ, không tìm ra chủ, tôi tìm anh khai đao.”

Hắn xòe bài luôn như thế sao? Có điều loại lưu manh này trong mắt Tề Viên Dân không đáng sợ bằng người mặc cảnh phục, lúc vào cửa có chút hoảng sợ, giờ đã trấn định hoàn toàn, không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận, chỉ cười: “Anh Đường, xem anh nói kìa, khai đao gì chứ, nhân viên của tôi bị anh đuổi 5 người, lái xe và vệ sĩ hẳn do thủ đoạn của anh đúng không? Anh phá hỏng hết chuyện làm ăn của tôi rồi, thế còn chưa đủ à?”

“Ha ha, thông minh lắm, nhưng mà tôi chả làm gì cả, luật pháp là phải chú trọng chứng cứ, đúng không ông chủ Tề? Dù phạm pháp cũng không thể để cóm bắt, đúng không? Ông chủ Tề, chúng ta giải quyết dứt điểm luôn đi, nếu anh sợ, không sao, tôi không làm khó, tha anh con đường sống, xéo về Vân Thành

đi ... Chỉ cần không nhìn thấy họ Tề ở Đại Nguyên là tôi không khó chịu.” Đường Đại Đầu xoa tay như đuổi gà.

“Anh Đường, tôi sợ, đúng là rất sợ.” Tề Viên Dân đan tay trước bụng, ngả lưng ra sau, dáng vẻ lão thành trầm ổn, chỉ vài câu đã suy ra tâm tư của tên lưu manh này: “Nhưng tôi không muốn đi, cho ông già này một lựa chọn khác được không?”

“A, ông già này thú vị đấy.” Đường Đại Đầu cười vui vẻ, đối lại là người khác bị quấy phá như thế thì đã lên cơn điên, vậy mà Tề Viên Dân vẫn bình tĩnh ứng phó, chẳng tỏ ra có chút sợ hãi nào, xem ra ép người khác vào đường cùng không dễ, tung chiêu sát thủ: “Ha ha ha, được, ông già, thế này nhé, cái hiệu nát này đền cho tôi là xong, tôi không làm khó, xem đi, toàn là thứ hàng cũ nát bao năm, mốc meo bản thủ, xem cái này, còn sót miệng ... Được, anh em đây sinh lòng từ bi, mua lại với giờ 5 vạn, đem về dưỡng già.”

Quản lý rừng mình một cái, Tề Nguyệt Các ở dài đất vàng, thuê một năm vài trăm vạn cũng có người tranh nhau, nếu bán đi mấy ngàn vạn, thế mà kẻ này nói như 5 vạn là nhiều.

Có điều ông ta chắc không ngờ, với Đường Đại Đầu chữ "tiền" còn viết sai, mấy thứ khác với hắn có khác gì đồng nát đâu.

Nhưng tức bẽ phở thì không phải là con người Tề Viên Dân, cười như trút gánh nặng: “Được, anh Đường nhìn trúng cái hiệu nát này là vinh hạnh của tôi, tiền không đáng, trên giang hồ, anh em mới là quan trọng. Mời, lên lầu chúng ta bàn kỹ hơn, Lão Hứa, sao ngậy ra thế, khách từ xa tới, mỗi người một phong bao đỏ, trưa tới Quốc Tân Quán Lý

ăn ...”

Nghe tới phong bao đỏ, đám thủ hạ Đường Đại Đầu vốn là bọn đi vòi tiền, tức thì hớn hở, còn Đường Đại Đầu ngớ người, thậm nghĩ, xem ra cái hiệu nát này có khi chẳng đáng tiền thật. Tề Viên Dân thoải mái làm Đường Đại Đầu tiến không được, lui không xong.

“Lão Hứa, mời cả các anh em bên ngoài vào đi, anh Đường sao thế, ngay cả lên ngồi với ông già này một chút mà không nể mặt à? Không phải anh muốn cửa hiệu sao, cũng phải viết hợp đồng chuyển nhượng chứ, mời mời.”

Tề Viên Dân khách khí, Đường Đại Đầu thấy lão già này thức thời như thế, lòng mừng thầm, xem ra hôm nay vợ bỏ .. Nghĩ tới đó theo Tề Viên Dân lên tầng hai, còn Giản Phàm căn dặn gì, đoán chừng nhất thời không nhớ ra.

“Chi đội trưởng, chú tìm tôi?” Giản Phàm gấp gấp về chi đội, vào văn phòng Ngũ Thần Quảng, khép cửa lại.

“Xem đi, tiến triển mới nhất, thế nào Lê Quân xuống huyện lấy chứng cứ, chỗ các cậu có áp lực gì không?” Ngũ Thần Quảng đưa tới thông báo dày chi chít chữ.

Giản Phàm vừa lật xe vừa lắc đầu: “Không có.”

Tài liệu theo kiểu tiêu chuẩn của nội bộ công an, tên người, lý lịch vẫn tắt rõ ràng, Tề Thụ Dân dẫn người tới Thịnh Đường, cơ bản bằng với đem hết quân ra cho chi đội điều tra rồi, chẳng cần nhiều, thời buổi công nghệ phát triển như hiện nay, anh chỉ lộ cái mặt ra dù một giây cũng đủ chết rồi.

“Nhanh thật, thân phận cả sáu người làm rõ cả rồi.” Giản Phàm bất ngờ, bộ máy quốc gia một khi thực sự vận hành là không phải trò đùa.

Chương 081: Chưa vui đã thêm buồn. (1)

“Thế này còn là chậm đấy, hai tên cậu bản bị thương, một là Trần Kháng, biệt hiệu Giang Tử, một là Tề Ứng Quân. Sáng sớm hôm nay Hồ Lệ Quân và Trương Chí Dũng xuống huyện bắt được một tên nữa, là tên này, Trần Thuyên Lữ, hai tên họ Trần là thân thích, người trong họ với tên Trần Cửu Văn, nguyên quán cũng là xã Sở Hậu. Đúng như phán đoán ban đầu của chúng ta, là là tập đoàn gia tộc ... Nhưng có điểm lạ, cậu biết không?” Ngũ Thần Quảng hỏi.

“Không biết.”

“Ha ha ha, tôi tưởng cái gì cậu cũng biết chứ, lạ nhất là, tên cầm đầu tiến vào Thịnh Đường không phải Tề Thụ Dân, cậu tin không?”

“Tin.” Giản Phàm đáp gọn.

- Vì sao?

“Chỉ cần là kẻ bị đả kích hình sự, thế nào chẳng có chút ý thức chống điều tra, Tề Thụ Dân cần trốn thật sâu, loại chuyện này hẳn kiếm thế thân ra mặt là đủ, kinh doanh bao năm, nếu là tôi cũng bồi dưỡng ra vài kẻ, đến loại như Tiết Kiến Đình đều có tiếng tăm như vậy, hướng hồ gì Vân Thành là căn cứ địa của chúng.” Giản Phàm vừa xem tài liệu vừa nói không ngập ngừng chút nào.

Ngũ Thần Quảng càng nhìn càng thích, tuy thẳng nhãi này làm người ta lo thon thót, nhưng càng ngày càng kinh nghiệm thành thực.

- Nói hay lắm, Trần Kháng, Tề Ứng Quân, Trần Thuyên đều khai ra kẻ này, tên Đồng Cô Sơn, 35 tuổi, có tiền án gây thương tích, bọn chúng đều được Đồng Cô Sơn triệu tập tới Vân Thành, biệt hiệu của hắn là Địa Long. Trong tài liệu Vân Thành chuyển tới, tên này từng ngồi tù hai năm, bằng vào biệt hiệu này cho thấy địa vị trong tổ chức không hề thấp.

Giản Phàm bất ngờ lắm: “Biệt hiệu còn liên quan tới địa vị sao?”

Ngũ Thần Quảng bộ dạng từng trải chỉ bảo: “Chuyện này cậu chưa biết rồi, nghề đào mộ ở Vân Thành chia làm ba loại, loại thứ nhất thân mang tuyệt kỹ, biết xem phong thủy, tìm được cửa mộ, vào được mộ, như phi long nhập địa, tiềm long đăng thiên, nên mang biệt hiệu Long. Năm 83 nghiêm đả xử bản Tề Lão Tứ biệt danh là Quỷ Long, từ trước giải phóng đã làm nghề này. Tên Đồng Cô Sơn này được mang chữ Long, chứng tỏ không đơn giản. Loại thứ hai có một sở trường nào đó, biết đào hang chui mộ, gọi là Thủ, ví như Trịnh Thành Thắng bị tôi bắt mười mấy năm trước biệt danh là Phì Thủ. Tên Tôn Trọng Văn đang truy lùng có biệt hiệu là Quỷ Kiểm Thủ, mười năm trước bị cảnh sát Tây An bắt, nhưng trên đường áp giải đã đeo cả còng nhảy khỏi xe biến mất, không rõ tung tích.

“VẬY LOẠI THỨ BA?” Giản Phàm bị thứ mới mẻ này khơi lên hứng thú.

“Sau thập niên 90, trình độ đào mộ ngày càng kém, chúng chuyển sang chôn thuốc nổ, thậm chí điều máy xúc hành nghề, bị gọi là Trư, đó là cách gọi khinh miệt trong nghề. Kỹ thuật đời sau kém hơn đời trước.” Ngũ Thần Quảng lắc đầu cảm khái.

“VỀ TỀ THỤ DÂN THUỘC HẠNG NÀO?”

“Hắn không thuộc loại nào, tôi đoán chừng, hắn là nhà cái, chuyên tiêu thụ tang vật, đám đào mộ có hàng tốt thống nhất giao cho Địa Long, sau đó Địa Long phụ trách vận chuyển. Mặc dù giá cả có thể thấp hơn so với mình tự bán, nhưng hệ số an toàn cao, dù mất hàng cũng không tới mức vào tù. Vụ án buôn lậu cổ vật này nếu do Tề Viên Dân làm, vậy thì Địa Long là nhân vật máu chốt, còn vụ án giết người đường Trần Thủy, máu chốt là ở Lý Tám Trụ, từ biểu hiện ở Thịnh Đường hôm đó mà xét, Tề Thụ Dân là đầu mục của chúng. Sao nào Giản Phàm, tôi giảng lười lớn lắm rồi đấy, lo nhất chỉ vượt được tôm tép, còn cậu, bao giờ có tiến triển.” Ngũ Thần Quảng lòng tin tăng mạnh.

“Tôi thì đang phát động quần chúng, sẽ có hiệu quả sớm thôi.” Giản Phàm ngồi thẳng người đáp, quan hệ với Ngũ Thần Quảng đã hòa hoãn hơn nhiều, không còn căng thẳng như trước.

“Ha ha ha, giống như đông đảo quần chúng phát động hôm nay chứ gì?”

Giản Phàm cười không đáp, chuyện này hiểu trong lòng là đủ.

Ngũ Thần Quảng khuyên một câu: “Tề Viên Dân và Tề Thụ Dân không dễ bị cậu dụ ra thế đâu, mức độ nghiêm ngặt của tập đoàn này đã vượt quá tưởng tượng của chúng ta. Đào mộ, chuyển hàng, cất dấu, vận chuyển, tiêu thụ, người ở mỗi mắt xích đều không biết nhau, ví dụ hai anh em họ Trần bị thương, chỉ nghe qua tên Tề Thụ Dân, không hề biết người gọi chúng tới Đại Nguyên là Tề Thụ Dân. Vụ án này phải bắt được vài nhân vật quan trọng mới thúc đẩy được.”

Giản Phàm gật đầu: “Vâng, tôi biết rồi, chi đội trưởng.”

“Tốt, tôi không cần biết quá trình, tôi chỉ muốn biết kết quả, mau chóng có kết quả.” Mấy ngày qua xảy ra việc gì, Ngũ Thần Quảng biết hết, nhưng ở vị trí người ngoài cuộc mắt nhắm mắt mở. Trước kia bồi dưỡng Giản Phàm chính là đi theo con đường này, nhưng bị y phát hiện ra, tiếp đó dụ dỗ không được, ép không xong vốn tưởng hỏng rồi, không ngờ để mọi thứ hết sức tự nhiên không can thiệp thì lại đi đúng hướng: “Nhấn mạnh hai điểm, thứ nhất, một số chuyện vi phạm pháp luật nếu bị tố lên chi đội, tôi đành phải xử lý nghiêm túc. Thứ hai, chú ý phương thức, cậu chưa chắc đã không chế được những kẻ này, đó là loại có thể dùng, không thể tin, chớ đi lại quá gần, dù sao cậu mặc đồng phục, khác biệt về bản chất, chú ý chừng mực, đừng đánh mất bản thân.”

“Vâng.”

“Tốt, đi đi, ba vụ án đồng thời tấn công, chỗ cậu lực lượng yếu nhất, nhưng tôi kỳ vọng cao nhất, giăng lưới vài tháng rồi, sắp tới lúc thu hoạch, từ hôm nay trở đi, cậu có thể thông qua đường dây mật để tìm hiểu tiến triển vụ án.” Ngũ Thần Quảng xua tay tiễn khách.

“Vâng!” Giản Phàm đứng dậy kính lễ, thái độ ngày càng giống hình cảnh, nghiêm túc trang trọng.

Thế nhưng vừa rời cửa một cái, ấn nút gọi lại, hôm nay nhanh gọn như thế, không lảng nhảng với Ngũ Thần Quảng là vì điện thoại rung trong túi này giờ rồi, chỉ thấy Giản Phàm vừa

chạy vừa nói: “A lô, chị, đừng giận, em vừa họp xong, tới ngay, cho em thay quần áo nữa chứ, 20 phút ... À, không được, sắp trưa rồi, 30 phút, chị đợi em ở cửa Cửu Đỉnh.”

Buổi chiều Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương trực ban, Giản Phàm khó khăn lắm mới được nhận, lần này cuối cùng không lỡ hẹn, chuyện gì thế?

Nói ra thì là một chuyện làm Giản Phàm càng thấp thỏm, đi gặp mẹ vợ, à, mẹ vợ tương lai, sinh lễ còn chưa đặt mà, Tương Địch Giai giục mấy lần rồi, hôm nay mà còn không đi, e là sẽ giận thật.

Giản Phàm rời chi đội rồi “bay” ngay về nhà thay quần áo, rửa mặt, đánh răng, soi gương chải chuốt một phen rồi lại chạy chối chết, chặn một cái taxi đến thẳng khách sạn Cửu Đỉnh. Mỗi lần đi gặp chị Tương là lòng khấp kha khấp khởi, cứ như dẫu con thỏ trong lồng ngực nhảy loạn xạ, nhưng đó là sự kích động vì vui mừng. Còn lần này thì cũng có mấy con thỏ nhảy loạn trong lồng ngực, nhưng vui thì ít, khẩn trương thì nhiều.

Sắp gặp mẹ vợ từng có duyên chạm mặt một lần rồi, có điều khi đó mình ở Cửu Đỉnh xuống bếp làm cơm cho người ta, chỉ đứng xa xa nhìn thấy thôi, chưa từng nói một câu. Nghĩ tới danh tiếng của bà là có chút chột dạ, từng làm chủ tịch liên hiệp công thương, cũng từng làm chủ tịch hiệp hội người lao động, người sáng lập siêu thị hoa Mỹ, sau khi bán siêu thị lập lên Cửu Đỉnh, hai mấy năm gặp ghềnh sáng lập gia nghiệp lớn như thế, còn giỏi hơn nam nhân bình thường. Hiện giờ công thành thân thoái rồi, Giản Phàm đoán chừng hiện buông rèm nhiếp chính, từ sự lo lắng của Tương Địch Giai nhìn ra, tám thành chuyện trong nhà do mẹ vợ định đoạt.

Chương 082: Chưa vui đã thêm buồn. (2)

Nói tới mẹ vợ, Giản Phàm tặc lưỡi không thôi, phục, chỉ có thể nói là phục. Nhìn mẹ người ta đi, có mẹ thế này, cả đời không cần phấn đấu, chặc chặc, các bậc cha mẹ cứ hay so sánh con mình với con người ta, nếu bị con cái đem so với cha mẹ người ta thì sao nhỉ?

Giản Phàm cười trộm, đó là vì nghĩ tới bộ dạng Tương Cửu Đỉnh, tám thành là từ nhỏ bị mẹ chửi mà thành đấy!

À, phải rồi, mẹ vợ tên là gì ấy nhỉ? ... Giản Phàm nghĩ tới mà gãi đầu, sống chung với con gái người ta cả tháng rồi mà mẹ người ta tên là gì chưa hỏi, đúng là không nên, mà nói ra thì phải tới bái lâu rồi mới đúng.

Nghĩ tới chuyện này là lại sợ, trước đó mẹ Hương Hương mỗi lần nhìn y là ánh mắt như có thâm thù đại hận vậy, tới bây giờ Giản Phàm nghĩ lại mà ngán, hai người đồ võ, chắc chắn không thể thiếu bà ta ở sau nói xấu chia rẽ, dù sao là mẹ mình, Hương Hương không bị tác động mới là lạ.

Không xong, nếu mẹ chị Tương cũng thế thì sao? Chị ấy rõ ràng là hết sức để ý lời mẹ mình.

Giản Phàm hết gãi đầu lại gãi tai, càng gãi càng ngứa, đột nhiên nhận ra có một điểm chung, mẹ Hương Hương, mẹ mình, mẹ chị Tương còn có Thời Kế Hồng, mấy phụ nữ trung niên này có chung đặc điểm chung, đó đều là mỹ nữ biến thành dáng vẻ ghê gớm đáng sợ như bây giờ, chẳng lẽ mỹ nữ là đều như thế? Sau này chị Tương liệu có thể không?

Không đâu, tuyệt đối không thể, Giản Phàm nghĩ tới vẻ ôn nhu như nước của chị Tương, cực lực phủ định, nếu bảo Dương Hồng Hạnh tương lai sẽ biến thành phiên bản khác của mẹ mình thì y tin, chứ chị Tương thì nhất định là không!

Nghĩ linh tinh thì đường ngăn lại, xe đỗ ở cửa Cửu Đỉnh, vừa mới xuống xe liền thấy Tương Địch Giai đang nóng ruột đi qua đi lại, Giản Phàm trả tiền xe rồi chạy vội tới, Tương Địch Giai

không vui trách: “Thật lè mề, đã dặn từ hôm qua, vậy mà lại còn đến chậm nửa tiếng.”

“Trong đội có cuộc họp ... Chị, bộ này thế nào?” Giản Phàm lo lắng hỏi.

Áo len thẫm màu, vest màu cà phê, giày vừa đánh sáng bóng, Tương Địch Giai chỉnh lại cổ áo, kéo thẳng nếp áo, mỉm cười nói: “Không đẹp trai bằng mặc cảnh phục.”

“Hả, sao chị không nói sớm, em vội vội vàng vàng về nhà thay đồ.”

Tương Địch Giai tình tứ khoác tay Giản Phàm: “Ừm, bộ này cũng hợp, đẹp trai lắm, nhưng không bằng anh tôi.”

“Xì, đó là vì anh ấy ái nam ái nữ, em đây là nam nhân.”

“Còn gièm pha anh tôi, tôi nhéo cậu.”

Hai người dính lấy nhau là quên hết cả, không để ý nhân viên nhìn hâm mộ, cũng không để ý tới bên trên có camera giám sát. Vừa vào thang máy một cái, Giản Phàm ôm lấy Tương Địch Giai hôn mấy cái lên má, cố tình tạo ra tiếng động thật to, Tương Địch Giai cười khan khách đẩy Giản Phàm ra, nghiêm túc chỉ mũi y, giọng có vài phần uy hiếp: “Đừng nghịch ngợm, nghe kỹ đây, mẹ tôi hỏi gì thì trả lời nấy, không cho ba hoa.”

Giản Phàm gật ngay: “Không vấn đề.”

“Mẹ tôi nói chuyện, không cho nói xen vào, không cho cãi lại, mẹ tôi mà giận là nghiêm trọng lắm.”

“Trời, em lấy lòng mẹ chị còn không kịp, cãi gì chứ? Mà nếu mẹ chị hỏi tới chuyện hai chúng ta, em phải nói sao?”

“Nói thẳng, có gì nói nấy, thích thì nói là thích, cậu sợ à?”

“Em sợ cái gì chứ?” Giản Phàm sợ chết mẹ nhưng vẫn mạnh miệng, lại hỏi: “Mà mẹ chị tên là gì?”

“Cậu giỏi thật đấy, bây giờ mới nhớ ra tôi có mẹ à?” Tương Địch Giai lờm một cái, vẫn đáp: “Mẹ tôi họ Thân, tên Ngưng Sương, nếu mười năm trước, ở Đại Nguyên không ai không biết mẹ tôi, mẹ tôi là danh nhân thương trường.”

“Danh nhân hết thời, nhưng mà tên thật đẹp, hơn cả tên chị.”

“Xì, miệng chó không mọc được ngà voi.”

Một bên căn dặn, một bên gật đầu như gà mổ thóc, thi thoảng thân thể va chạm, không biết là vô tình hay cố ý, hai cái tay

không thật thà của Giản Phàm khiến Tương Địch Giai cười suốt.

Chớp mắt đã tới tầng 17, Giản Phàm chớp mắt khẩn trương cao độ, có điều Tương Địch Giai lại hết sức thoải mái, khoác tay Giản Phàm chào hỏi người quen, không biết bao nhiêu ánh mắt ghen tỵ lẫn hâm mộ ném lên người Giản Phàm.

Hà Phương Lộ mặc sườn xám duyên dáng đứng ở cửa đưa tay mời hai người, ánh mắt nhìn qua Giản Phàm có chút không dám tin. Còn nhớ cách đây khá lâu khi biết y theo đuôi Tương Địch Giai, cô còn cười trêu chọc, coi đây là chuyện hoang đường, vậy mà hôm nay phát triển tới mức này, nói không chừng lần nữa bước qua cánh cửa kia, thân phận đã là con rể Tương gia.

Cho dù Tương gia đã tuyên bố không chia gia sản cho con gái, nhưng nhìn mức độ được chiều chuộng của Tương Địch Giai đi, còn lo chuyện tiền bạc sao?

Hâm mộ chết thôi.

Gõ cửa văn phòng tổng giám đốc, đẩy cửa đi vào, mẹ vợ trong truyền thuyết đã đợi sẵn rồi, đang buồn chán xem báo, Tương Địch Giai như con hươu nhỏ chạy ra sau bàn làm việc, hai tay ôm lấy cổ mẹ, làm nũng nói: “Mẹ, đó là Giản Phàm, bạn trai con, đẹp trai không ạ?”

“Ừ, rất đẹp trai.” Thân Ngưng Sương chẳng biết là thấy đẹp trai thật hay nói cho có lệ, ánh mắt chỉ liếc qua một cái.

Đôi mắt đó, như có điện vậy, nhìn thì hơi hột, nhưng chỉ là cái loại giống ánh mắt mẹ mình, đang bới móc khuyết điểm của người ta, loại ánh mắt áp đảo mạnh mẽ đó, lại thêm thân phận của đối phương, Giản Phàm không khác gì còn chuột bị rạn chiếu tướng, chết đứng tại trận.

“Giản Phàm!”

Tương Địch Giai đứng sau lưng mẹ dùng khẩu hình gọi, sau đó ánh mắt nhìn chiếc cốc trên bàn, lại nhìn mẹ mình, chưa chết hẳn, Giản Phàm hiểu ý ngay, vội vàng đi tới lấy cốc, tới máy nước nóng rót đầy bảy phần, hai tay bê tới đặt lên bàn, Tương Địch Giai mắt trách móc, mồm nói khể: “Nói đi chứ.”

Hai người họ từ trước giờ luôn tâm linh tương thông, không phát ra âm cũng biết đang nói gì.

Giản Phàm được cổ vũ, ân cần nói: “Mẹ, mẹ uống trà ạ.”

“Cái gì? Cậu gọi tôi là gì?” Thân Ngưng Sương sững người, ngạc nhiên nhìn Giản Phàm.

Chết rồi, lỗ miệng rồi, gọi nhầm mẹ rồi, Giản Phàm mồm há hốc, hận không thể tát mình mấy cái, tại, tại ánh mắt giống nhau quá. Tương Dịch Giai ngẩn ra giây lát rồi ôm cổ mẹ cười khanh khách, hai mẹ con nhìn khuôn mặt thẹn tới cuống lên của Giản Phàm, đều không nhìn được cười, làm Giản Phàm má càng đỏ như máu.

“Giai Giai, con đi gặp anh con đi, mẹ nói chuyện với Tiểu Phàm.” Thân Ngưng Sương vỗ vỗ tay con gái.

“Dạ, vậy hai người nói chuyện, trưa nay để anh con mời cơm.”

“Đi đi.”

Thân Ngưng Sương phẩy tay, Tương Dịch Giai quệt môi đỏ, có vài phần không vui, có điều không dám trái ý mẹ mình, vâng một tiếng, đánh mắt ra hiệu cho Giản Phàm, khép cửa lại.

Mặc dù được chị Tương cổ vũ, nhưng Giản Phàm không cách nào bình tĩnh, nhìn cái điệu bộ này, gia giáo nhà người ta rất nghiêm, chứ không như nhà mình chẳng có quy củ gì, thêm vào vừa rồi gọi sai mẹ, làm Giản Phàm thấy hơi hoảng, cảm giác không phải đứng trên mặt đất mà như đứng trên sóng biển.

Mẹ này không khác gì mẹ mình, nhất là đôi mắt khiến đối phương dù động tác nhỏ nhất cũng không dấu diếm được, hơn nữa phú bà thực sự này lại không có bao nhiêu vẻ phú quý. Áo nỉ bình thường, tóc đã hơi hoa râm, nếp nhăn trên mặt không sâu, bảo dưỡng không tệ, nhìn không hề giống người đã ngoài 60, tóc búi cao gọn gàng, đeo chiếc kính gọng tròn, ngồi trên ghế lưng rất thẳng, giống chị Tương, bất kỳ lúc nào cũng thẳng lưng.

Đơn giản mà không mất trang nghiêm, giống dáng vẻ người quan trường hơn là danh nhân thương trường.

Chương 083: Chưa vui đã thêm buồn.(3)

Tâm tư xoay chuyển cực nhanh, chớp mắt có không ít đánh giá, song Giản Phàm vẫn không tìm ra được lời nào thích hợp ứng phó lần diện kiến chính thức này. Còn Thân Ngưng Sương bình tĩnh lặng lẽ nhìn, dường như muốn soi thấu tim chàng rể, khiến Giản Phàm như có gai sau lưng.

“Bác, cháu xin lỗi, vừa rồi cháu hơi khẩn trương.” Giản Phàm mãi lâu sau mới nói được một câu.

“Ừ, ngồi đi.” Thân Ngưng Sương đưa tay ra, đợi Giản Phàm ngồi xuống, mỉm cười: “Chàng trai, khẩn trương là biểu hiện của sự thiếu tự tin, đã không tự tin sao còn tới đây?”

“Vị chị Tương ạ ... Cháu thích chị ấy, chị ấy cũng thích cháu, chị ấy bảo cháu làm gì, cháu cũng không từ chối, hơn nữa, sớm muộn cháu cũng phải tới gặp bác.” Giản Phàm ngồi xuống, tư duy cuối cùng cũng quay trở lại rồi, nhớ lời Tương Dịch Giai dặn, có sao nói vậy.

“Được, thích hay không thích để sau nói, hôm nay tôi làm quen với cháu trước đã, Tiểu Phàm, cháu tốt nghiệp trường nào?”

“Học viện thương mại, bên cạnh đại học thành phố ạ.” Giản Phàm thành thật trả lời, phát hiện ánh mắt xem thường của mẹ vợ, lòng trầm xuống, bằng cấp này đem về quê lừa già trẻ còn được, ở trong gia đình này chỉ là trò cười.

Thân Ngưng Sương tựa cười tựa không bình phẩm: “Khi đi học, Giai Giai là học sinh ưu tú, nếu không có tai nạn đó, nó thi vào đại học trọng điểm toàn quốc cũng không khó. Học viện thương mại, nói dễ nghe một chút là mở rộng chiêu sinh, nói khó nghe chút là nộp tiền đi học, tôi tra rồi, dù ở trường loại ba đó, thành tích của cậu cũng xếp ở nửa dưới, đúng không?”

Mẹ nó chứ, có phải chuẩn bị trước để làm bẽ mặt mình không? Lừa giận nháy mắt bốc lên, Giản Phàm cố áp xuống, giọng thì không dấu được sự trào phúng: “Bác, đó là vấn đề của thể chế giáo dục quốc gia, đâu phải lỗi của cháu? Mỗi năm cháu

phải nộp mấy vạn tiền học cũng oan lắm chứ. Huống hồ có trường đại học nào của Trung Quốc mà không như thế, Thanh hoa, Bắc Đại chẳng lọt vào top 50 thế giới, nói ra Trung Quốc toàn trường đại học hạng ba.”

Một lời giải thích hợp tình không hợp lý, Thân Ngưng Sương có lẽ muốn dùng bằng cấp khiến chàng cảnh sát nhỏ này biết khó mà lui, không ngờ bị phản kích lại, không khỏi ngẩn ra, đi thẳng vào vấn đề: “Tiểu Phàm, tôi không biết hai đứa vì sao tới với nhau, nhưng tôi muốn hỏi cậu, chẳng lẽ không nghĩ tới vấn đề môn đăng hộ đối? Cậu thấy mình phù hợp với Giai Giai nhà tôi sao?”

Câu hỏi này thì Giản Phàm đã có chuẩn bị rồi, tiếp luôn: “Rất hợp ạ, bác trai là giáo viên, mẹ cháu cũng là giáo viên, đều là kỹ sư linh hồn của nhân loại. Bác là bà chủ lớn nhất của Cửu Đỉnh, cha cháu là ông chủ của Đệ Nhất Oa, đều làm kinh doanh, có gì không môn đăng hộ đối?”

“A, mồm mép thật lợi hại, giờ tôi biết vì sao cậu theo đuổi được Giai Giai rồi.” Chỉ vài câu, Thân Ngưng Sương đã có nhận thức sâu hơn về Giản Phàm, bất lực bình phẩm, chẳng qua là dựa vào bộ mặt điển trai trắng trẻo cái mồm khéo léo thôi, muốn lừa đứa con gái lương thiện đơn thuần ít kinh nghiệm sống của mình quá dễ, xã hội này đầy rẫy kẻ như thế, trước kia nó cũng bị lừa một lần, nghĩ tới đó có vài phần căm ghét.

“Giản Phàm, tôi nói thẳng nhé, chuyện ở khách sạn Ngũ Châu, Giai Giai đã kể, chúng tôi làm cha mẹ, rất cảm ơn cậu. Lần đó nhà hàng hải sản Cửu Đỉnh xảy ra chuyện, cũng nhờ có cậu, chúng tôi cũng cảm ơn.” Mấy câu này có vẻ rất hòa hoãn, nhưng Giản Phàm chưa kịp mừng thì Thân Ngưng Sương đã đổi giọng: “Hai lần đó, cậu giúp nhà tôi chuyện lớn, nhưng cậu nghĩ tới không, nguyên nhân đều do cậu mà ra. Vì cái bí phương của cậu, danh dự của Cửu Đỉnh xuống một bậc, năm ngoái xin lên 5 sao không được. Nhà chúng tôi rất cởi mở, không phản đối hai đứa kết bạn, nhưng nếu nói tới cưới gả, tôi và cha Giai Giai đều không thấy thích hợp.”

“Vậy thế nào mới thích hợp?” Giản Phàm nghe mà trong lòng nổi sóng, làm cảnh sát hơn một năm, tính khí nóng hơn trước

kia nhiều, nếu không phải là mẹ chị Tương thì y đã nói lời khó nghe rồi, dù Thân Ngưng Sương nói uyển chuyển tới mấy, bị từ chối thì ai chẳng khó chịu.

“Thích hợp ấy à? Rất đơn giản, sức khỏe Giai Giai không tốt, muốn kết hôn phải tìm người nhiều tuổi hơn, biết thương người chăm sóc nó, bằng cấp phải cao hơn, ít nhất sự nghiệp phải có thành tựu. Tôi và cha con bé đã khổ cả đời rồi, khó khăn lắm mới vượt lên được, giờ lại gả cho vào cái nhà nghèo để chịu tội à? ... Cậu đừng giận, tôi không nhắm vào cá nhân cậu, tôi mong cậu có thể bình tĩnh mà suy ngẫm những lời tôi nói, có người làm cha mẹ nào mà không lựa chọn như thế?” Thân Ngưng Sương mỗi câu như dao, đâm vào tự tôn yếu ớt của Giản Phàm, toàn bộ điều kiện đều đã loại Giản Phàm ra khỏi phạm vi cân nhắc rồi.

Không khác gì bị trực tiếp tát vài cái vào mặt, Giản Phàm nắm chặt tay, cực lực khống chế lửa giận của mình: “Cháu có thể phẫn đấu.”

“Nói thì dễ thôi, còn nữa, hôn nhân là thứ thực tế, cậu phải nghĩ tới thực lực kinh tế của mình chứ? Giai Giai mỗi tháng tiêu vặt cũng 1,2 vạn, nếu nó hứng thú lên, tiêu liền mười mấy vạn cũng có, mỗi tháng lương được vài nghìn, hai đứa ở với nhau thì sao đủ sống? Bảo nó nuôi cậu à?”

Câu này không khác gì cọng cỏ cuối cùng đè chết con lừa, hai bên quá thân thiết khiến Giản Phàm gần như quên mất chênh lệch hai bên, hôm nay bị Thân Ngưng Sương nhắc tới, sắc mặt Giản Phàm càng lúc càng khó coi, ánh mắt ngày càng lạnh.

Không khí trong phòng như chỉ đợi một đốm lửa nhỏ thôi sẽ nổ tung.

Đột nhiên di động trong túi vang lên, Giản Phàm đứng bật dậy khiến Thân Ngưng Sương giật nảy mình, nhìn chàng trai mặt âm u, không nói nữa. Giản Phàm cầm điện thoại, là số Lý Uy, đặt lên tai nghe, là tin tức kinh người: “Có tung tích của Tôn Trọng Văn, gặp nhau nói chuyện.”

“Được.” Giản Phàm cúp điện thoại, nhìn lại Thân Ngưng Sương, cố gắng hòa hoãn ngữ khí nói: “Bác, cháu tôn trọng bác là trưởng bối, chúng ta không nói lời khó nghe. Trừ khi chị Tương lắc đầu, còn không ai cản được cháu.”

“Thế à, đó là con gái tôi, tôi nghĩ nó không tới mức vì cậu mà bỏ tôi chứ?” Thân Ngưng Sương cười khinh miệt, tất cả đều trong dự đoán cũng như tính toán của bà.

“Hừ, có ai làm mẹ như bác, con mình mà nói chuyện bỏ hay không bỏ à? Té ra chỉ đến thế mà thôi, can thiệp vào chuyện con cái thế à?” Giản Phàm khịt mũi, may mà chưa nói bậy.

“Hỗn láo, đừng tưởng cậu là cảnh sát bản mà muốn làm gì thì làm, nói cho cậu biết, cậu chưa tới tầng cấp đó đâu.” Thân Ngưng Sương vỗ bàn đứng dậy, đã bao giờ bà ta bị châm chích như vậy.

“Cái gì, cảnh sát bản?” Giản Phàm chỉ mặt mình, núi lửa tích tắc bùng phát, gằn giọng: “Bác nói cho rõ ràng đi, ai là cảnh sát bản, cháu bản chỗ nào? Con trai bác bị đập cho nửa sống nửa chết, không phải cháu đứng lên đỡ cho à? Cái khách sạn nát này bị lưu manh bao vây, khi đó bác ở đâu? Nếu không phải nể mặt chị Tương, ai thèm quan tâm các người sống chết thế nào? Có tiền thì ghê gớm lắm à? Có tiền thì thoải mái sỉ nhục người khác à? Thời buổi này ông chủ lớn nháy mắt sạt nhiều lắm, hôm nay phong quang, mai ăn mày chưa biết đâu, cũng chỉ có hai tay hai chân thôi, vênh váo gì?”

Không dễ đọc đúng không, đây là truyện nếu chưa tới độ tuổi nhất định, hoặc chưa có trải nghiệm sống nhất định, sẽ khó nuốt trôi. Nhưng cái hay của truyện cũng ở đó, yên tâm đây không phải truyện tự ngược đâu, Giản Phàm rồi sẽ tỏa sáng.

Chương 084: Có thêm manh mối.

Mỗi câu là bước tới phía trước một bước, mỗi bước làm Thân Ngưng Sương phải sợ hãi lùi lại, mẹ vợ tương lai giận tới thổ không ra hơi, tới khi dựa vào tường nghe cửa mở tung, Tương Địch Giai xông vào đẩy Giản Phàm loạng choạng, vội vàng đỡ mẹ mình ngồi xuống: “Mẹ, mẹ, sao không?”

Giọng nói hoảng hốt của Tương Địch Giai khiến Giản Phàm tức thì như chậu nước lạnh dội khắp người, choàng tỉnh.

“Tức chết, tức chết.” Thân Ngưng Sương ôm ngực thổ dốc, Tương Địch Giai rối rít an ủi, vừa rồi hai người lớn tiếng, chớp mắt khiến cả Trương Khải, Hà Phương Lộ chạy vào, Tương Cửu Đỉnh cũng ở bên đỡ mẹ. Thân Ngưng Sương vừa khôi phục phần nào sức lực chỉ mặt Giản Phàm quát: “Đuổi, đuổi nó đi.”

Trương Khải gọi hai bảo an tới, Tương Địch Giai sợ hãi hoảng loạn ngăn cản: “Mẹ, mẹ đừng thế, Giản Phàm không có ý đó đâu, cậu ấy không phải như vậy đâu, mẹ bình tĩnh nghe con nói.”

“Được, Giai Giai, thế thì con đi theo cậu ta đi, đừng nhận người mẹ này nữa.” Thân Ngưng Sương nói xong gạt tay con gái ra, rời khỏi phòng, Tương Cửu Đỉnh vội vàng chạy theo, Hà Phương Lộ biết không thể xen vào việc này, ra hiệu Trương Khải dẫn bảo an rời khỏi chỗ thị phi này.

Tại sao? Tại sao lại thế, chỉ mấy phút trước thôi còn hồi hộp trông đợi, mong chờ Giản Phàm đi ra nở nụ cười đắc ý đáng ghét, với mình, sao bỗng chốc thành thế này” Tương Địch Giai quay lại, dùng ánh mắt ánh lên một nỗi đau xa lạ nhìn Giản Phàm đứng đó như chưa hết bàng hoàng, giọng thê thảm, cắn môi nói: “Vì sao, vì sao không nghe tôi, tôi đã dặn cậu biết bao lần rồi mà đừng làm mẹ tôi giận, Giản Phàm, sao cậu không nghe tôi?”

“Chị .” Giọng nói của cô rất nhẹ, nhưng Giản Phàm tựa hồ nghe ra ý gì đó, trong lồng ngực như có tiếng vỡ giòn tan, như có thứ gì đó nứt vỡ.

“Hơn mười năm trước tôi bị tai nạn, mạng mắt chín phần, anh tôi thì còn đang du học ở nước ngoài, cha tôi làm không ra tiền, là mẹ tôi, nhờ mẹ tôi mà tôi còn sống ở đây ... hơn mười năm qua nuôi đứa con tàn phế này, mẹ tôi vất vả nhường nào. Tới giờ tôi vẫn là đứa ăn bám mẹ. món nợ đó, cả đời tôi cũng không trả hết.” Giọng Tương Địch Giai đã lạc đi, giống như khó khăn lắm mới nói ra được vậy, hô hấp rất nặng, cánh mũi xinh xắn không phập phồng, tần suất rất nhanh, sắc mặt tái nhợt, môi dưới bị cắn chặt để lại vết mờ, thoáng có máu chảy ra.

“Chị!” Giản Phàm giống bị sấm sét bổ trúng, khoe mắt cay cay, linh cảm không lành choán lấy toàn thân.

“Đừng gọi tôi nữa. Cút, cút đi, tôi không muốn nhìn thấy mặt cậu nữa.”

Tương Địch Giai rút cuộc không kìm nén được nữa, “òà” một tiếng khóc lớn, hai tay ôm mặt chạy ra ngoài, để lại Giản Phàm đứng chết lặng giữa gian phòng trống.

Người đợi Giản Phàm trước tòa nhà là Nghiêm Nghị Minh, muện hơn thời gian dự kiến mới thấy một chàng trai ăn mặc khá trang trọng, nhưng vẻ mặt hồn xiêu phách lạc như gà trống bại chân bước xuống xe, vội vàng đi lên đón.

Mỗi một nghề nghiệp đều đòi hỏi một thứ khác nhau, bán bảo hiểm không cần thể diện, làm tiểu thư dựa vào cái mặt, kinh doanh phải tươi cười, làm quan thì phải có hai bộ mặt. Nếu làm hình cảnh, có lẽ người bình thường không chú ý, đặc trưng nghề nghiệp của họ là đôi mắt, khi nhìn người khác, tiêu điểm tụ lại một chỗ, như muốn đâm xuyên tới phế phổi.

Người đồng nghiệp cũ này có đôi mắt như thế, con ngươi như ánh sao đêm, trông hết sức có thần. Mắt Giản Phàm lúc này ảm đạm, nhưng độ nhạy bén không giảm, phát hiện ra niềm vui trong mắt đối phương, xem ra Lý Uy thực sự moi ra được thứ thực chất rồi.

Giản Phàm cố hết sức thu lại tâm sự, y không ở cái tuổi thiếu niên mơ mộng nữa, ngoài chuyện tình cảm, còn có trách nhiệm cũng là thứ nặng nề không kém.

Có lẽ trải qua một lần chuyện của Hương Hương, trái tim có phần chai sạn hơn, mặc dù tim vẫn nhói đau, song đã có thể

kiểm soát được bản thân.

Quả nhiên hai người lên lầu, đi thẳng tới văn phòng tổng giám đốc, Lý Uy cũng không che dấu niềm vui, ném một chồng tài liệu tới trước mặt Giản Phàm.

Là hồ sơ bệnh viện, Giản Phàm lăm bắm đọc bệnh viện y học chỉnh hình Ái Mỹ Nhĩ Hình

Đài", lật vài tấm ảnh, còn rõ ràng hơn cả ảnh chân dung nghi phạm, tức thì vui mừng nhìn Lý Uy: "Giám đốc Lý lợi hại thật, tra hẳn ra ngoài tỉnh."

"Ha ha, mười năm trước phẫu thuật chỉnh hình không thịnh hành như bây giờ, gập ngón tay mà tính, trong tỉnh chỉ có 12 nhà, Hà Bắc Hà Nam nhiều một chút, 47 nhà, trong đó tương đối nổi tiếng chỉ 12, 13 cái, kể này nếu mang án bỏ chạy, tôi nghĩ sẽ không thể chạy quá xa, không ở trong tỉnh thì cũng ở tỉnh bên thôi. Tuy chúng tôi không có phù hiệu cảnh sát, nhưng có rất nhiều tiền, cái đó còn nhanh chóng hơn nhiều." Lý Uy mỉm cười, Nguyên Nghị Minh ở phía sau cũng cười theo.

"Sao chú biết hẳn chỉnh hình?" Giản Phàm không phải không nghĩ tới chuyện này, nhưng nói ra ở đội, chẳng bị cười, lại là suy đoán vô căn cứ, không ngờ Lý Uy không chỉ nghĩ tới mà còn thực hiện luôn rồi.

"Tôn Trọng Văn có biệt hiệu Quỷ Kiểm Thủ chính là vì cái nốt ruồi trên mặt, đặc điểm đó quá đặc trưng, người trong giới không ai không biết, hơn nữa tên này đeo còng bỏ trốn, nếu hẳn muốn ẩn nấp, trước tiên phải giải quyết vấn đề này đúng không?" Lý Uy chỉ chỉ vị trí nốt ruồi.

Giản Phàm giơ ngón cái: "Lợi hại."

"Ha ha, mới đầu tôi cũng không chú ý đâu, nhưng có một người bán đồ cổ cho tôi từng nói từng gặp tên này một lần, nói gì mà Quỷ Kiểm Thủ không phải Quỷ Kiểm Thủ nữa, tôi liền lưu ý ... Ha ha, đùa thôi, nhờ Nghị Minh khi ở trường cảnh sát có không ít bạn học, nên giúp đỡ." Lý Uy nói đùa cũng không quên khen cấp dưới một câu.

Giản Phàm có chút kích động: "Vậy có tung tích xác thực không?"

“Không có, nhưng mà hãn phạm án trong tỉnh, lại bỏ trốn ở Thiểm Tây, vậy thì không thể ở lại hai nơi này rồi, tên này là loại kinh nghiệm, năng lực chống điều tra hãn không kém, men theo thân thích bạn bè mà tìm thì không dễ. Nhưng từ phương diện khác mà nói, đã có án lại còn chạy khắp nơi là đại kỵ. Khẳng định là đã mai danh ẩn tích, lần cuối cùng nhìn thấy là trên tàu hỏa đi Tế Nguyên Hà Nam bốn năm trước, muốn tra ra ở đâu thì tôi chịu, phải dựa vào tin tức của các cậu.” Lý Uy nuối tiếc lắc đầu, không còn làm cảnh sát tất nhiên có lợi và có thiệt thòi.

“Khởi điểm của tàu hỏa ở đâu, có tin tức chi tiết hơn không?”
Giản Phàm hỏi thêm.

“Đó là tàu hỏa đi từ Đại Đồng tới Vũ Xương, đi ngang qua Đại Nguyên, có điều khẳng định là không tới Đại Nguyên, nửa đường đã mất tích.”

“Người cung cấp tin tức có đáng tin không?”

“Vô cùng đáng tin, có điều cụ thể là ai thì thứ cho tôi bảo mật, người này rửa tay chậu vàng rồi, không liên quan tới thị phi nữa.”

“Cám ơn chú, thế là đủ.” Giản Phàm cầm tài liệu lên định đi.

Lý Uy vội cản lại: “Tiểu Phàm, đợi đã, phía cậu thì sao, có tiến triển gì không? Nếu tiện, tôi muốn biết.”

Hai bên đã có thỏa thuận Giản Phàm không giấu: “Thứ này nếu được xác thực sẽ là tiến triển mới nhất, kỳ thực hai vụ án đã sơ bộ xác nhận là tập đoàn tội phạm gia tộc do anh em họ Tề cầm đầu, phán đoán trước kia của chú vô cùng chính xác, anh em họ Tề chẳng những tụ tập được một đám ...”

“Đủ rồi, phương hướng chính xác là đủ, ngày bọn chúng bị diệt trừ không còn xa nữa.” Lý Uy xua tay, ông ta kỳ thực chỉ muốn biết phương hướng này mà thôi, vẻ mặt phẫn chấn cứ như là đích thân mình xử lý vụ án vậy.

Chương 085: Kích động khoe tài hoa.(1)

Giản Phàm lấy làm lạ nhìn Nguyên Nghị Minh, vì mặt hắn cũng thế, tà môn, sao cảnh sát cũ lại còn cao hứng hơn cảnh sát bây giờ, có cảm giác chó bị bắt đi cày.

Lý Uy lại hỏi: “Còn phía Đường Đại Đầu thì sao? Cả hai đang tính toán gì thế?”

“Chú hỏi chuyện này à?” Giản Phàm đem chuyện thả Đường Đại Đầu đi quấy rối kể vắn tắt: “Đơn giản lắm, một khi bị chuyện vụn vặt quấy rối rồi, sẽ không còn tâm trí nghĩ tới chuyện khác nữa, chỗ dựa khi ra ngoài của Tề Viên Dân là vệ sĩ và lái xe, giờ hai tên này bị tám giam, chuyện làm ăn bị phá. Bất kể là ép cho Tề Thụ Dân ra mặt hay Tề Viên Dân bỏ chạy, tất cả sẽ sớm thấy thôi.”

“Không dễ dàng như vậy đâu.” Lý Uy lắc đầu rời bàn làm việc, tay nhéo cằm đi qua đi lại trầm tư: “Người này bụng dạ rất sâu xa, bất kể là tình huống tôi nắm được hay các cậu đang điều tra, đều không trực tiếp liên quan tới hắn. Hắn đứng vững trong nghề này gần hai chục năm, ắt có chỗ hơn người, hưởng hồ không ai biết mối quan hệ ngầm của hắn có thể lên tới tầng cấp nào, pháp luật hiện nay là không chứng minh được người ta phi pháp thì người ta hợp pháp, dù trăm ngàn nghi vấn cũng không làm được gì.”

“Gián đốc Lý nghĩ nhiều rồi đấy, nghĩ nhiều đâm lo, vụ án này bị treo nhiều năm là vì suy nghĩ tới quá nhiều nhân tố, hai vị dừng bước, hẹn gặp lại.” Giản Phàm trong lòng có chuyện, nói vài câu rồi khép cửa rời đi.

Mặc dù đã cố gắng hết sức tập trung vào vụ án, nhưng rốt cuộc vẫn không thể, niềm vui phát hiện mới trôi đi, mây đen trong lòng lại xâm chiếm.

Tới bây giờ Giản Phàm cũng không nhớ nổi mình đã rời Cửa Đỉnh thế nào, có điều khi đi ra không gặp bất kỳ người quen nào, cứ thế hồ đồ về nhà ngồi ngáy ra, đến khi Lý Uy gọi điện thoại giục lần nữa mới nhớ ra. Bình thường tuy duy nhay bén, giờ chỉ

còn hỗn loạn, trong đầu là gương mặt chứa đầy nước mắt của chị Tương, thái độ ác liệt của Thân Ngưng Sương, lát lại thành nghi phạm trong tay.

Tại sao? Giản Phàm không giải thích nổi vì sao mình lại phản ứng quá khích như thế, cơn giận bùng lên chớp mắt không kiểm soát được ...

Rời địa ốc Uy Thịnh, trong thang máy làm đi làm lại một động tác, là đâm chan chát vào trán, nhưng càng đâm càng mơ hồ, trước kia gặp phải loại người nhiều tiền lắm của, vênh vác lên mặt, chỉ cười nhạt thôi, có khi còn nịnh bợ kiếm chác ít lợi lộc.

Chẳng lẽ, mình có vấn đề về tâm lý thuật, nôn nóng, lo âu, bình thường không khác gì, nhưng dễ nổi nóng không kiểm soát được ... Tất cả đều bị cô chuyên gia tâm lý kia nói đúng rồi. Hoặc có lẽ không phải, trước kia luôn nghĩ mình vô dụng, thế nên con người cũng hèn, giờ ngày càng tự tin vào trí tuệ của bản thân, vì thế mà tự tôn cũng ngày càng lớn, tính cách cũng cương hơn, tới mức mắng lại cả mẹ vợ rồi.

Trong đầu chỉ có cảnh chị Tương ôm mặt khóc chạy đi, trong lòng băng giá lắm lắm: Hết rồi!

Hết thật rồi, một đoạn ái tình cẩn thận vun đắp, vậy mà chớp mắt đã hết rồi.

"Tinh", thang máy mở ra, Giản Phàm thất thểu như người mất hồn ra khỏi thang máy, sau đó lại hồ đồ đi vào, đến khi va đầu vào tường thang máy mới sực tỉnh, ngơ ngác nhìn quanh, không nhớ mình tới đây làm gì, đây là đâu. À đi gặp Lý Uy, giơ tay lên định bám số thì nhìn tài liệu ngay người nhớ ra, mình mới vừa ở đó xuống, lắc đầu cười chua chát rời khỏi thang máy.

Đang mơ hồ đi ra khỏi tòa nhà, Giản Phàm bị người ta ôm lấy hông, vội vàng né tránh, sau lưng có cái đầu to tướng nồng nặc hơi rượu ghé tới, vừa ôm lại vừa muốn hôn lên má Giản Phàm, không phải Đường Đại Đầu là ai, bên cạnh còn có Tôn Nhị Dũng và Mơ Hồ uống rượu tới mặt đỏ gay, đứng cũng xiêu vẹo.

Đường Đại Đầu vừa nói vừa sợ hãi, nói líu lưỡi: "Người anh em, người anh em ... Sao thế, sao thấy tôi mà không để ý ... Cậu là cha mẹ cơm áo của tôi đấy, sao trước kia không nhìn ra nhỉ?"

Quý nhân quý nhân ... Chẳng sút một cái móng tay đã kiếm được mười mấy vạn ... Ha ha ha ... Thế nào, thế nào lần này cũng phải mua cho cậu cái xe tốt ... Lại, lại đây, hai đứa mày mau lạy cha mẹ ...”

Một tên sợ chưa đủ loạn, gọi thêm hai tên nữa xếp hàng vái, Giản Phàm vội vàng né tránh, vừa tránh một cái thì tên đó không đứng vững nổi, Giản Phàm vội đỡ lấy, vỗ vỗ má gọi: “Này, này, anh Đường, sao thế này, tôi đã bảo anh cẩn thận cơ mà, sao lại uống say tới mức thế này? Mà anh nói lằng nhằng cái gì đấy?”

“Ha ha ha, cậu là cha mẹ cơm áo của tôi ... Ha ha ha, ông chủ Tề chớp mắt cái cho tôi 20 vạn ... Tôi chia cho đám huynh đệ ... Cái Thịnh Đường nát đó, tôi không làm nữa, sau này đi theo cậu .. Ha ha ha ...” Đường Đại Đầu cười có vẻ vui hết sức.

Giản Phàm thì lại cả kinh: “Hả? Anh lấy tiền của người ta rồi?”

“Ừ, đúng đấy ... Lão già còn gọi anh em chúng tôi tới chợ Nam Cung kiếm ăn, thuê chúng tôi, mỗi tháng trả tiền ... Đảm bảo thu nhập mười vạn trở lên, ha ha ha ... Người anh em, chiêu của cậu thật hay, làm cho lão già sợ vãi đái rồi.”

Lè nè nói nửa ngày trời cuối cùng mới hiểu phần nào, Giản Phàm đẩy luôn tên này vào lòng Tôn Nhị Dũng, gọi Mơ Hồ uống không quá nhiều tới hỏi. Hỏi một cái lửa giận ngùn ngụt, té ra tên này tới hiệu của Tề Viên Dân gây chuyện, sau đó bị người ta dụ ngồi xuống nói chuyện, không lấy cửa hiệu vội, dứt túi chi phiếu bỏ đi, giữa trưa cùng một đám lưu manh theo Tề Viên Dân tới Quốc Tân Quán ăn uống. Vốn là hai bên địch ta, qua một bữa ăn bị lời ngon ngọt của Tề Viên Dân dụ dỗ, thế là thành anh em, Mơ Hồ còn thần bí nói, mấy anh em đi theo hôm nay đều phát tài, mỗi người mấy nghìn, bằng mấy tháng tiền lương.

Giản Phàm muốn quát mấy câu, nhưng nhìn Đường Đại Đầu mặt mày hớn hở, ôm Tôn Nhị Dũng ra sức hôn má, giờ nói gì cũng phí nước bọt.

Lại hỏi nguyên do tới đây, thì ra là Lý Uy gọi điện thoại, Giản Phàm đuổi đi, nhớ lại Ngũ Thần Quảng nói "có thể dùng không thể tin", đúng là có phần đúng, đám người này không uống rượu

thì chỉ biết tới tiền, uống rượu vào chỉ biết nữ nhân. E lúc có thể tỉnh táo làm vài việc chẳng nhiều.

Mà phải thừa nhận Tề Viên Dân thật lợi hại, tùy bệnh bốc thuốc hiệu quả tức thì, Giản Phàm không khỏi tán thưởng Tề Viên Dân thủ đoạn cao minh, bị ăn đòn mà còn tươi cười tặng tiền, chuyện này người thường sao làm được.

Chặn taxi, bấm điện thoại đem tình huống báo cáo với Ngũ Thần Quảng một phen rồi về chi đội.

Chiều, đúng 4 giờ, Ngũ Thần Quảng xuất hiện ở đội trọng án, theo sau là hai nhân viên kỹ thuật hình ảnh của đại đội một và bốn, trong đó một người Lương Vũ Vân nhận ra, là Sử Tĩnh Viện.

Vừa vào cửa liền nhận ra không khí có chút khẩn trương, theo sau còn có hai nội vệ, tay cầm khay, đám thanh niên biết điều này có nghĩa là gì, phong tỏa rồi, tịch thu di động. Nội vệ đi thu di động từng người, Ngũ Thần Quảng bảo đám đông hoang mang ngồi xuống: “Các đồng, vì bảo mật tạm thời phong tỏa, toàn bộ nhân viên không được tự tiện liên lạc với bên ngoài, lý do thì chi đội thông nhất thông báo cho gia đình, từ giờ trở đi, tập trung tinh lực kiểm tra nghi phạm này ... Tĩnh Viện, cô tổ chức. Giản Phàm đâu?”

Chương 086: Kích động khoe tài hoa. (2)

Sử Tĩnh Viện vào mạng, miệng nói: “Tôi đem hình ảnh đưa vào mục lục FN01, mọi người trước tiên làm bộ khung chuẩn, đợi so sánh với hình ảnh, hiện chúng ta chỉ ảnh mà không có tài liệu văn bản, nhiệm vụ là tra thân phận và hành tung hiện tại của người trong ảnh. Giản Phàm đâu thì tôi không biết.”

Công tác này đối với những người chơi máy vi tính thì quá đơn giản, một lúc sau chuẩn bị thỏa đáng, Giản Phàm bước vào.

Lương Vũ Vân hết hồn người, quan hệ hai người vô cùng thân thiết quen thuộc, thế nên vừa nhìn Giản Phàm hai mắt đỏ hoe có phần sa sút, dáng vẻ thất hồn lạc phách, ánh mắt ấy ai thấy cũng thâm sinh thương hại .. Gì thế này? Không phải lại thất tình chứ, lần đầu tiên thất tình, bộ dạng cũng thế này.

Nghĩ tới đó lại liên tưởng tới một mảnh tình si của Dương Hồng Hạnh, Lương Vũ Vân thầm mắng: Đáng đời!

Ngũ Thần Quảng kéo ghế bảo Giản Phàm ngồi xuống, nói ngắn gọn một câu: “Cậu chỉ huy.”

“Tôi á?”

Giản Phàm ngơ ngác nhìn Ngũ Thần Quảng, vừa rồi ngây ngốc ở trong văn phòng chi đội trưởng thì bị kéo đi, mà ngồi ở đây chỉ có mỗi mình là cấp bậc cảnh viên, Sử Tĩnh Viện và một nhân viên kỹ thuật khác không nói, đám tinh anh trên cục xuống có cả bằng cấp và cấp bậc, căn bản coi thường đám thô thiển lẩn lộn ở đồn cảnh sát và các đại đội.

Quả nhiên nghe câu này, vị kỹ thuật viên ở đội bốn kinh ngạc, còn đám nam nữ thường ngày đùa giỡn với nhau không phân lớn nhỏ thì đều bĩu môi coi thường.

“Sợ cái gì, người đã đào ra rồi, còn sợ không tìm ra à? Nếu cậu thấy mình không làm được thì tránh sáng bên.” Ngũ Thần Quảng nóng lên, nói không dễ nghe nữa, ông ta ghét nhất người tới lúc quan trọng còn lè mề.

Giản Phàm cười quái dị, mặt trầm xuống, khinh miệt nói: “Tôi mà không làm được thì chú không tìm được ai làm được

đâu.”

Câu ngạo mạn này khiến không ít người bất ngờ, Lương Vũ Vân mắt đảo tròn, chỉ sợ chỉ đội trưởng nổi cơn lôi đình, đám người điều tra hình sự cái gì xấu cũng không đến nỗi quá xấu, chứ nóng tính thì kinh khủng, thường ngày nói chuyện không khác gì cãi nhau rồi.

Cơ mà không ngờ chỉ đội trưởng rất quái, không nói câu nào lùi sang bên làm người bàng quan, tuyên bố: “Bắt đầu.”

Tra xét, đặc biệt là tra xét thông tin nhân khẩu cần có điều kiện chính xác, một điều kiện sàng lọc sai lầm là có thể gây hậu quả trực tiếp khiến người thực địa đi oan cả trăm km đường đất. Hai nhân viên kỹ thuật phục dựng hình ảnh càng nhận thức được sự lợi hại trong đó, làm việc này cần người tư duy cực kỳ tỉ mỉ và am hiểu vụ án đưa ra điều kiện, còn phải suy nghĩ tới tình huống tổng hợp khác.

Một chữ thôi, khó! Mà tỉ lệ thành công không cao.

Ngũ Thần Quảng nói xong là im lặng, cửa đóng lại, bảy người đợi nhập thông tin đều nhìn Giản Phàm, mà Giản Phàm nhắm mắt đứng đó không nói không rằng.

Rời khỏi Cửu Đỉnh đã mấy tiếng rồi, về văn phòng ngồi thất thần hai tiếng, tinh thần chưa khôi phục, gọi điện thoại cho chị Tương không biết bao lần, chỉ lần đầu đổ chuông, lần sau tắt máy, không liên lạc được nữa. Từ lúc hai người chính thức xác lập quan hệ, đã hẹn nhau không bao giờ được để máy tắt làm người kia không tìm thấy, tuy Giản Phàm không thể giữ lại vì mấy lần bị cách ly, nhưng Tương Địch Giai luôn giữ lời, thế nên lần này cô tắt máy, đại biểu cho mọi thứ chấm dứt rồi, hết thật rồi.

“Giản Phàm!”

Không biết là ai gọi, Giản Phàm sực tỉnh, nhìn bốn phía là ánh mắt chờ đợi, hít sâu ép tâm sự xuống, biết tầm quan trọng của lần tra xét này, nếu tìm được trực tiếp gây án năm đó, tức là chân tướng mười mấy năm trở nên rõ ràng, càng biết tầm quan trọng, áp lực càng tăng, hướng hồ hình ảnh chị Tương cứ liên tục xuất hiện khiến lòng y phiền loạn.

Chuyện này chỉ có thể mình làm được mà thôi, Giản Phàm nhắm mắt, cố gắng áp chế phiền não trong lòng, để mình tỉnh táo lại, tay trái đưa ra, tưởng tượng đang cầm dao làm thức ăn trong tay, đó là cảm giác thoải mái tự nhiên, đã lâu rồi chưa được thỏa mãn ... Tay phải tưởng tượng đang cầm súng, là khoái cảm cuồng bạo khi viên đạn rời nòng ...

Yên tĩnh, trong phòng cực kỳ yên tĩnh, Ngũ Thần Quảng chỉ ra sức hút thuốc không thúc giục, hô hấp Giản Phàm từ gấp rút trở lại đều đặn, lúc mở mắt ra một cái, nói: “Vụ án này là án treo số một của Đại Nguyên ta, nó liên quan tới vinh dự khi sống và khi chết của một cảnh sát, một sai lầm nhỏ thôi, chúng ta không ai gánh nổi trách nhiệm, vì thế mong mọi người tập trung cao độ, bắt đầu đi.”

Lòng đã vút bỏ hết trợ ngại tâm lý, chỉ còn vụ án mà thôi, giọng ôn định rành rọt: “Điều kiện sàng lọc, nam, tuổi từ 25 tới 40, hẳn chắc chắn dùng tuổi giả, nên giới hạn ở tầm này. Chiều cao chừng 1m78, không có tiền án. Những năm gần đây khả năng vừa gây dựng gia đình, nếu trong nhà có con, tuổi không thể quá 7 tuổi, không phù hợp điều kiện này, toàn bộ loại trừ. Kể này hẳn là có ghi chép đăng ký hộ khẩu trong vòng 10 năm qua.”

“Khu vực?” Sử Tĩnh Viễn hỏi ngắn gọn.

“Không thể trong tỉnh, nhưng cũng không quá xa.” Giản Phàm tay vuốt bản đồ trước mặt, men theo tuyến đường sắt: “Toàn bộ thành phố trong tuyến đường sắt từ Nam Xương tới Đại Nguyên, tra đi, bây giờ bao nhiêu người?”

Trong phòng chỉ có tiếng gõ bàn phím liên hồi, những con số nhảy lên liên tục trên màn hình, Lương Vũ Vân hô lên: “173927 người.”

“Chính xác.”

“Đáp án của tôi cũng tương tự.”

Con số vừa tra ra, Ngũ Thần Quảng run tay, điều thuốc rơi vào lòng bàn tay, ông ta nắm lại bóp tắt, không hề cảm thấy bỏng, mí mắt giật giật là vì con số quá lớn.

“Được rồi, coi đây là mẫu để sàng lọc, nếu như sai, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ chỗ này.” Giản Phàm mắt vẫn nhìn bản đồ, tay di

trên đó tìm địa danh thành phố: “Thêm một điều kiện, người này xuất thân nông thôn, hẳn là khó thích ứng được với cuộc sống thành thị, những địa phương gần ranh giới tỉnh ta, giao thông phát triển là lựa chọn hàng đầu, trọng điểm tra xét thành phố xung quanh biên giới tỉnh, trong đó loại trừ người có nghề nghiệp chính đáng, loại trừ người có bằng cấp trên cao trung ... Tìm đi!”

“49422 người ...” Lương Vũ Vân là người có kết quả nhanh nhất, cô lần lượt đọc tên vài thành phố, mặt hơi tái đi, tình hình này e là mất ngủ mấy ngày.

“Đã xác nhận.”

“Con số chính xác, quá nhiều.” Không biết là vị đồng đội nào còn chêm vào một câu bình phẩm, có thể nghe ra sự nản chí trong đó.

Giản Phàm vẫn chìm đắm trong vụ án, lẩm bẩm: “Nếu như mình bỏ trốn, mình sẽ lựa chọn nơi ít gây chú ý chút ...” Tới đó giọng lớn lên: “Bỏ toàn bộ đăng ký hộ khẩu thành phố, kiểm tra ghi chép ở đồn công an cấp huyện, xã, trấn, đây là điều kiện cuối cùng ... Còn bao nhiêu?”

“Oa, quá dữ ... 3119 người.” Lại là tiếng bàn phím lách cách, sau đó có người thốt lên.

Con số này ở trong phạm vi có thể tiếp nhận rồi, ánh mắt mọi người nhìn sang chỉ đội trưởng đợi lệnh, có điều người lên tiếng lại là Giản Phàm: “Bắt đầu.”

Tiếng lách cách vang lên liên hồi, trên màn hình lóe lên những chấm xanh vàng, đang so sánh đặc trưng khuôn mặt trong số chứng minh nhân dân khổng lồ đó, Sở Tĩnh Viên là chuyên gia trong việc này, lấy ra toàn bộ những người độ chênh lệch không quá 2% ra, chỉ huy thao tác từng người.

Chương 087: Kích động khoe tài hoa.(3)

Giản Phàm đi qua đi lại trong phòng lúc này chỉ còn tiếng gõ bàn phím rào rào làm lòng người phiền loạn, chuyện này quá quan trọng, cơ hội thế này chỉ có một, y phải loại bỏ hết yếu tố ngoài kiểm soát. Nghĩ tới vài khả năng, lòng không khỏi bất an, tới bên cạnh Sử Tĩnh Viện, hỏi: “Chị Sử, cách sàng lọc này tỉ lệ thành công cao mức nào? Mười năm qua đi, con người có thể gầy đi, béo lên, cùng với bệnh tật nữa, như vậy không phải sẽ có thay đổi à?”

“Yên tâm đi, thay đổi cỡ nào thì vẫn có điểm cố định, không đổi, đây là tri thức chuyên nghiệp, tôi không thể giải thích hết cho cậu. Nói một cách đơn giản thì cậu xem chỗ này và chỗ này, xương gò má, xương hàm, xương mày, xương sọ tạo thành điểm giao cắt, dù thịt có nhiều lên cũng không mọc trên xương, chỉ cần điều kiện chính xác thì kết quả chính xác.” Sử Tĩnh Viện nói hết sức khẳng định.

Giản Phàm nghe thế yên tâm hơn phần nào: “Cần bao nhiêu thời gian?”

“Mỗi lần sàng lọc cần bốn tới sáu tiếng.”

“Cám ơn chị.”

Sử Tĩnh Viện mỉm cười rồi lại tiếp tục làm việc, Ngũ Thần Quảng lúc này có chút không yên tâm, thấy ai nấy đều tập trung vào công việc của mình rồi, đứng dậy kéo Giản Phàm ra ngoài hành lang, vẻ mặt có chút lo lắng: “Giản Phàm, người nhiều một chút, chậm một chút không sao, đừng để sai lầm, cái điều kiện cuối cùng có vẻ không đáng tin cậy lắm? Bằng vào cái gì mà hẳn chỉ tới đồn công an cấp huyện, xã, trấn, nếu là tôi, tôi chui vào thành phố, người đông hỗn loạn không phải là dễ ẩn nấp hơn à?”

“Chi đội trưởng, điều kiện cuối cùng là do chú giới hạn đấy.” Giản Phàm vẫn thấy con số quá nhiều, đang cố gắng nghĩ thêm còn điều kiện sàng lọc nào nữa không, nếu nhầm lại lại từ dữ liệu mẫu, lại mất nhiều tiếng nữa.

“Tôi? Vớ vẩn, tôi nói bao giờ?”

“Chú quên biệt hiệu của hần rồi à?”

“Hoa Kiếm Thủ? Thế thì có liên quan gì?”

“Nhiều năm trốn tránh như thế mà không gây án hoặc gây án không bị bắt, chúng tở kẻ này rất cẩn thận, khi trốn thoát là đeo còng nhảy khỏi xe, cho thấy hần là kẻ liều mạng lớn gan, dục vọng sống cao hơn người bình thường. Có biệt danh Thủ, lại có đặc tính của chuột, khẳng định chọn đăng ký hộ khẩu ở nơi lực lượng cảnh sát tương đối mỏng, mức độ tuần tra trị an thấp, không phải vì hần sợ, mà vì hần cẩn thận, không muốn mạo hiểm. Đương nhiên không loại trừ khả năng hần đang sống ở thành phố lớn, nhưng đăng ký hộ tịch không thể là thành phố cấp một cấp hai.”

“Nếu hần di chuyển thì sao?”

“Thế thì không cần phải tốn công đi phẫu thuật chỉnh hình, dù sao không ở cố định nơi nào, thấy cảnh sát thì tránh mặt là được.”

Ngũ Thần Quảng lắc đầu chưa bị thuyết phục: “Vẫn còn sơ hở lắm, suy đoán của cậu quá tạo bạo.”

Giản Phàm chẳng lẽ không biết: “Tất nhiên, chi đội trưởng, chúng ta phải lựa chọn những khả năng cao nhất thôi, nếu có thể kiểm tra cả 1.3 tỷ nhân khẩu thì đơn giản quá rồi.”

Ngũ Thần Quảng cũng là người thống khoái, phát tay lên: “Được, đã giao cho cậu chỉ huy rồi thì nghe cậu.”

Một tiếng sau nghi phạm đầu tiên đưa ra, mắt Giản Phàm vừa sáng lên lại ảm đạm, người này chết rồi.

Lại thêm mười phút nữa, nghi phạm thứ hai xuất hiện, thể hình chênh lệch quá lớn, pass. Người thứ ba sống trong tỉnh, Giản Phàm trực tiếp pass.

Bốn tiếng sau, Giản Phàm đang ngoẹo đầu ngủ gật thì bị một giọng nữ đánh thức: “Giản Phàm, mau xem đi.”

Giật mình tỉnh lại, ghé tới máy vi tính của Lương Vũ Vân, nghe cô kích động nói: “Tôn Học Văn, 36 tuổi, dân tộc Hán, sống ở tôn Vương giả Hậu Thiểm huyện, nắm ở giao giới hai tỉnh, đăng ký hộ tịch 9 năm trước, anh xem giống không?”

“Giống giống, quá giống.” Giản Phàm vỗ má mấy cái cho tỉnh táo, bằng vào con mắt nhận mặt người nhiều năm không quên của mình, y dám khẳng định đây là kẻ cần tìm, gấp rút ra lệnh: “Dùng CMT của hắn tìm kiếm tư liệu khác, xem có tài khoản ngân hàng và đăng ký di động không? ... Còn nữa, so sánh tư liệu thành viên gia đình để đối chiếu.”

Khắp phòng vang lên tiếng xôn xao và tiếng gõ bàn phím, bầu không khí tức thì hưng phấn như uống thuốc kích thích, chẳng bao lâu một loạt thông tin liên tục hiện ra, các thành viên liên tục đối chiếu kết quả với nhau, khớp, khớp, toàn bộ dữ liệu đều trùng khớp.

Tìm ra rồi!

“Oa, mò kim đáy bể, vậy mà mò ra được, nếu đúng thì kinh rồi.”

“Đúng hắn không vậy?”

“Giản Phàm, anh xem này ... Giản Phàm?” Lương Vũ Vân cắm mặt vào màn hình máy tính, cô em gái này không hổ cao thủ máy tính được đặc cách mang laptop vào trường huấn luyện cảnh sát, tìm ra vài thông tin hữu ích nữa rồi rít gọi Giản Phàm mà không thấy ai trả lời, quay người lại chỉ thấy một đám đồng đội với vẻ mặt phấn khích đang nhìn màn hình của mình mà không thấy Giản Phàm đâu, có người nói vừa ra ngoài, vội xô ghế đứng dậy, chạy ra ngoài tìm.

Lúc này Giản Phàm vừa tới hành lang chặn Ngũ Thần Quảng nghe tiếng reo hò chạy tới, kính lễ hô lớn: “Chi đội trưởng, tôi yêu cầu được tham gia truy bắt.”

Cái gì? Lương Vũ Vân ra ngoài vừa vặn nghe được câu này thì giật mình, Ngũ Thần Quảng nhíu mày phủ quyết: “Đây không phải sở trường của cậu, ở đây cần cậu hơn, cậu có thể chỉ huy đội truy bắt từ xa.”

“Thế nào cũng phải có lần đầu, chi đội trưởng, tôi muốn tham gia, tôi muốn lên tuyến đầu.” Giản Phàm tỏ ra vô cùng cương quyết.

“Không được, cậu sẽ có cơ hội, lần này quá quan trọng, không được phép có chút sơ xảy nào.” Ngũ Thần Quảng từ chối, muốn gạt Giản Phàm ra để vào phòng xem kết quả.

Giản Phàm hét to: “Chi đội trưởng, tôi đảm bảo hẳn không ở thôn Vương giả Hậu.”

“Cái gì?” Ngũ Thần Quảng bị tiếng hét bất ngờ làm giật mình.

“Nơi đăng ký thân phận chưa chắc là nơi lẩn trốn, 67.5% những kẻ tái phạm đều dùng thông tin về người thật để che dấu thân phận thật của mình, đó là thống kê các vụ án hình sự mười mấy năm qua. Tôn Trọng Văn đã ẩn nấp mười năm, hẳn không ngốc ở lại một nơi để chờ lộ tẩy.”

“Vậy thì theo manh mối mà mà tìm.” Ngũ Thần Quảng nổi cáu.

“Vậy thì càng cần tôi đi, có ai hiểu bọn chúng hơn tôi không?” Giản Phàm hỏi vặn, thái độ cố chấp: “Nếu không có tôi trực tiếp chỉ huy hiện trường, rất có thể chúng ta vuột mất, nếu thế không còn 14 năm nữa cho chúng ta đâu.”

Ngũ Thần Quảng bị câu này làm trầm tư, nhìn ánh mắt sắt đá của y, cuối cùng cũng bị thuyết phục: “Chuẩn bị xuất phát, đem theo tổ của cậu, Trần Thập Toàn đang nằm vùng ở Vân Thành, tôi sẽ phân cho tổ của cậu ... Biết cậu bao lâu, giờ mới giống một hình cảnh, chuẩn bị đi.”

“Vâng!” Giản Phàm lòng nhộn nhạo kích động, giống như lần đó nghe lệnh đi kháng lũ vậy, áp đảo mọi buồn bực trong lòng.

Ngũ Thần Quảng đi thẳng vào văn phòng đang reo hò huyên náo, Lương Vũ Vân đứng đó nhìn Giản Phàm chạy vào đêm tối, tay ôm ngực, mắt thành hình trái tim rồi ... Cô nàng này rất dễ bị hành vi đậm chất anh hùng chinh phục.

Ba tiếng sau, qua ba lần so sánh lại, khóa chặt mục tiêu ở thôn Vương giả Hậu Thiểm Huyện, lần sàng lọc quy mô lớn lần hai cũng bắt đầu, còn tiểu tổ truy bắt cũng cùng bóng đêm mênh mông gió lạnh buốt xương rời khỏi Đại Nguyên.

Chương 088: Vạn dặm truy kích. (1)

Ngày 25 tháng Chạp, gần Tết Xuân, sáng sớm tuyết vừa ngừng rơi, trời đất phủ một màu trắng toát, hôm nay không có gió nhưng trời lạnh buốt thấu xương, một chiếc xe phanh két bên đường.

Biển cây số cắm chên chéch phía trước, KM43, thành phố Linh Bảo.

Hai cánh cửa xe trái phải đồng thời mở ra, lái xe là người hơi hói, hô: “Đi xa một chút, đừng đái bắn lên bánh xe, khai bỏ mẹ.”

Người nói là Trần Thập Toàn, mấy người đầu bù tóc rối nối nhau đi xuống là Giản Phàm, Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên, Trương Kiệt. Bọn họ lại rúc ở trên xe suốt một đêm, nhìn quá lâu, bốn người xếp hàng dọc bên đường, kéo khóa quần, bốn vòi nước trắng xóa vọt ra đi cùng với tiếng rên thoải mái, yêu cầu với hạnh phúc của con người đôi khi chỉ đơn giản như vậy thôi.

Đã đi sáu ngày rồi, lại lần nữa bị cái mồm quạ của Giản Phàm không may nói chúng, tới thôn Vương giả Hậu không bắt được người, đồn công an xã đúng là có hồ sơ về người này, có điều mấy năm trước đi rồi không quay về, nói là trong thôn có mấy đốc công tổ chức đội xây dựng làm việc ở Trịnh Châu, Tôn Học Văn khả năng làm cho họ.

Mấy người ngay trong đêm đi Trịnh Châu, tìm được mấy đốc công kia, nhưng lại là gáo nước lạnh nữa, bọn họ đã về quê ăn Tết rồi, theo manh mối đó tiểu tổ truy bắt lại ngựa không ngừng vó tới Hạc Bích, tìm được đốc công. Qua hỏi han đã xác minh được người này, nhưng đã là chuyện 4 năm trước rồi, có điều cung cấp một tin tức trọng yếu, người này đúng là cưới vợ, vợ là người Trú Mã Điểm.

Tiểu tổ dưới sự hỗ trợ của công an đương địa, tìm được nhà cha vợ của Tôn Học Văn ở ngoại ô thành phố Trú Mã Điểm. Ở đây phát sinh một chuyện thú vị, do sợ kinh động nghi phạm, đành do cảnh sát đương địa ra mặt. Cảnh sát nơi này gọi theo

một nhân viên kế hoạch hóa sinh sản tới nhà cha vợ Tôn Học Văn, coi như được mở rộng tầm mắt rồi, té ra người nơi này không sợ cảnh sát, mà sợ ban kế hoạch sinh sản tới nhà. Nơi này kế hoạch sinh sản nghiêm ngặt tới mức để quá kế hoạch, tịch thu trâu cày, người trong thôn chạy ra vùng ngoài để trộm không phải chỉ một hai nhà, tra hỏi hai người già một phen, chất vấn tung tích con gái, hỏi đi hỏi lại, lại hỏi cả hàng xóm, làm mọi người thất vọng, con gái nhà đó làm tiểu thư bên ngoài, cha mẹ không biết ở đâu, chỉ thi thoảng về nhà.

Tội phạm bỏ trốn cưới một tiểu thư bay khắp nơi, đúng là xứng đôi vừa lứa, đập vỡ đầu cũng chẳng ai nghĩ ra.

Lúc này sức mạnh tập trung trí tuệ đã thể hiện ra, mặc dù mấy làn vô hạn, nhưng có tư liệu giả định cung cấp, có số điện thoại, có giấy chuyển tiền, đám Lương Vũ Vân ở nhà tổng hợp dữ liệu liền tìm ra địa chỉ, bọn họ càng ngày càng gần nghi phạm rồi, từ manh mối phân tích được đều chỉ vào nơi này, thành phố Linh Bảo.

Sáu ngày sáu đêm truy bắt, đi qua hai tỉnh bảy thành phố, đi hơn 1000 km, đại bộ phận thời gian tiêu hao trên đường, do vụ án trọng đại, chi đội không dám nhờ cảnh sát đương địa xử lý, mỗi một chi tiết đều do 5 thành viên thực địa tự làm, tuy khổ một chút, tuy vất vả một chút, nhưng ngày càng có nhiều tin tức ở chi đội cho thấy, lần này không sai.

Mấy tháng trời điều tra, sáu ngày sáu đêm liên miên truy đuổi, chỉ còn cách mấy chục km nữa thôi.

“Sướng! Sướng hơn ngủ với vợ.” Trương Kiệt đá xong kéo quần lên, nhin suốt cả đêm, thống khoái trút ra, rùng mình một cái toàn thân phấn chấn tuyên bố một câu xanh rờn.

Năm nam nhân tụ tập một chỗ, lời lưu manh còn nhiều hơn lời đáng hoàng, Tiêu Thành Cương còn ưỡn người cố đá thật xa, lén lút nhìn Giản Phàm la lên như thật: “Oa ca, anh trắng như thế, sao mọc ra cái đen xì?”

Câu này phát ra, Quách Nguyên cười tụt cả quần, Giản Phàm lờm một cái: “Thế mày đen như vậy, sao không thấy mọc được ra cái trắng?”

Tên này lưu manh hơn, tên kia dâm dăng hơn, sau một hồi so sánh kích cỡ, nhất trí liệt Tiêu Thành Cương vào hàng ngũ súc vật, cả đám cười càn tợn. Trần Thập Toàn có tuổi tự trọng thân phận không đái cùng mấy cái thằng không biết già trẻ đó, gọi mọi người, ném tới vài chai nước khoáng vài đồng một chai. Ai nấy bắt lấy tu ứng ực vài ngụm, súc miệng phun ra đất, rồi đổ ít rửa mặt, lạnh tới toàn thân nổi da gà, tỉnh táo hơn vài phần.

Súc miệng rửa mặt xong, một ngày mới bắt đầu.

Gian khổ, đó là người bạn đồng hành không chia lìa của hình cảnh, ăn ở trên xe, ngủ ở trên xe, năm người luân phiên lái xe, luân phiên nghỉ ngơi, sáu ngày chỉ đúng một lần vào nhà khách ngủ 6 tiếng. Bây giờ cả đám trông đều có vài phần giống thổ phỉ, Trần Thập Toàn, Tiêu Thành Cương, Trương Kiệt là mọc râu khỏe nhất, Quách Nguyên râu không dài nhưng tóc bó lên như sơn tặc. Chỉ có Giản Phàm còn giữ được hình tượng, có điều toàn thân bẩn thỉu, ngẫu nhiên cúi đầu ngửi cổ áo sơ mi mà nhăn mặt, cả tuần không tắm rửa rồi, thậm chí chả thay quần áo, lúc đi mặc thế nào, giờ vẫn vậy.

Đó là cuộc sống chân thật của việc truy bắt tội phạm, so với trong phim người ta đi xe bóng mượt, bên cạnh là mỹ nữ làm bạn, hông gài súng thì kém xa lắm. Đôi khi suy nghĩ, cái nghề hình cảnh này còn đáng thương hơn tội phạm bỏ trốn, Trương Kiệt và Quách Nguyên tuổi nghề nhiều rồi, gặp chuyện này suốt, không kêu ca gì, còn Tiêu Thành Cương là thằng tuổi lợn, cái gì cho vào mồm là ăn, chỗ nào ngả lưng được là ngủ, không thèm để ý. Trần Thập Toàn đã quen lại cuộc sống này, chỉ Giản Phàm là chịu không nổi cách sinh hoạt hoàn toàn không quy luật, chưa bao giờ trải qua cuộc sống như vậy.

Có điều Giản Phàm không phải là người thích kêu ca, vả lại ai cũng như ai, kêu ca cái gì? Thời gian qua bị vụ án dẫn dắt thần kinh, có việc để làm áp chuyện kia xuống cũng không phải chuyện xấu, ít nhất không phải nghĩ tới sự việc đau lòng ở Đại Nguyên nữa.

Bây giờ thứ cần nhất chẳng phải là tình cảm, nếu có thể ăn một bữa ngon lành, tắm nước nóng, sau đó ngủ một giấc thì y sẵn sàng đánh đổi mọi thứ.

Con người là như thế, khổ, mệt, thì nhu cầu đơn giản, Giản Phàm có cảm thụ thấm thía.

“Đi thôi mọi người.” Trần Thập Toàn gọi một tiếng rồi lên xe trước, gọi bốn thanh niên đang vận mình, gập người tập thể dục ở trên đường khiến mấy xe phóng qua tò mò nhìn, vận ổ khóa, xe rồ rồ mấy tiếng rồi chuyển bánh.

Ở trên xe, vừa mới mở cửa thay đổi không khí, điều hòa còn chưa kịp làm ấm, ai nấy run lập cập, Tiêu Thành Cương ngồi ở ghế sau theo thói quen lại thều thào kêu: “Chú Trần ơi, đói quá.”

“Đúng là thằng háu đói, chịu chút, hơn 40 km nữa vào thành phố rồi ăn, nếu bắt được tên đó thì vẫn kịp về nhà ăn Tết ... Nếu vẫn không có kết quả, chi đội trưởng lên cơn mất.” Trần Thập Toàn vừa nói vừa nhìn Giản Phàm.

Chuyến này dọc đường đi Giản Phàm rất ít nói, chỉ khi nào cần thiết mới lên tiếng, trong đồng tin tức hỗn loạn như vậy mà y truy ra được người, không ai bì kịp. Trần Thập Toàn thán phục, nhưng cũng lấy làm lạ, chú nhóc này có vẻ tâm sự trùng trùng, không biết gặp chuyện gì rồi, chẳng giống trước kia nói luôn mồm.

Ông ta sớm nhìn ra, Giản Phàm quá cá tính, quá đặc biệt, đừng nói không hợp với tổ chức đầy tính kỷ luật và tập thể này, mà ngay cả trong cuộc sống, cậu ta cũng là thứ dị loại.

Dù thế nào, khác biệt không dễ tồn tại, dù có là thiên tài chẳng nữa.

Chương 089: Vạn dặm truy kích. (2)

Giản Phàm yên tĩnh, nhưng ba cái miệng kia thì không chịu yên.

“Ôi, tôi nhớ nồi thịt hầm của Giản Phàm quá, nhất là thịt bê, ngọam một miếng, mềm ngọt tới tim. Trời, lại còn nước canh nữa, rưới lên cơm nóng thì ăn quên sầu luôn, chắc chắc ...” Trương Kiệt cố ý nói, chép miệng liên tục làm bộ thèm thưỡng trên Thành Cương, ai bảo thằng này ham ăn háu đói nhất đội, đã thế lại còn nhỏ nhất, không trên hẳn thì trên ai.

“Tôi thấy Giản Phàm làm thịt gà mới là ngon, nấu cùng khoai tây, ăn miếng khoai tây mềm mềm lại thấm đẫm vị thơm của gà cứ gọi là mê ly.” Quách Nguyên cũng tìm niềm vui trong nỗi khổ, cố tình miêu tả: “Nước canh mỡ màng này, thịt vừa thơm vừa mềm, ăn mà sướng tận xương, Thành Cương, có muốn ăn không?”

“Xì, hai người biết quái gì là ăn mà trên chộc người ta, cha Oa ca làm thịt lợn rừng, thịt thỏ, lại còn cả cừu ngũ vị mới gọi là ngon nhé, hai người chưa bao giờ ăn đúng không? Nhà hàng 5 sao ở Đại Nguyên cũng chẳng thể làm được đâu! Đúng không Oa ca, khi nào về Đại Nguyên anh nhớ làm một bữa thật hoành tráng nhé ... Ôi đói chết thôi, đừng nói tới chuyện ăn nữa.” Tiêu Thành Cương cảm khái một phen đâm ra tự hại mình, hai tên kia cười đắc ý.

Không ngờ nói tới chuyện nấu nướng mà Giản Phàm cũng chẳng hưng phấn hơn, còn thở dài lắc đầu: “Lâu rồi ít làm cơm, sợ là không quay trở lại trình độ cũ được nữa, thứ này không luyện thường xuyên là tay nghề xuống nhanh lắm.”

Mấy tên kia không chịu, chẳng cần biết tay nghề tay nghề gì, chỉ trích Giản Phàm keo kiệt.

Nhưng mà câu này không phải nói dối, Giản Phàm không nhớ lần cuối mình cầm dao phay là khi nào nữa, chắc phải gần một tháng. Vừa nghe Tiêu Thành Cương nhắc tới chuyện ở quê, tâm tư bay đi cả ngàn dặm, quay về huyện thành nhỏ, bên

cái bếp đất khói mùi mịt. Không biết cha đang rửa thịt cừu hay là rán đậu, Tám Cường, Thủy Sinh, Đào Hoa chắc là về trấn Phong Lâm rồi. Không biết mẹ có phải đang đứng ở cửa bếp mắng cha vì lý do trời ơi đất hời nào đó không? Không biết em gái đã về nhà hay là điên điên khùng khùng chơi với đám bạn quên lối về, con bé đó không giống y, không thích ở nhà.

Thi thoảng gọi điện không đủ với nỗi nhớ nhà, đi càng xa, nỗi nhớ lớn lên vài phần.

Cái cuộc sống nhỏ bình đạm đó mới là thứ Giản Phàm khao khát nhất, cho dù con người y có thay đổi tới đâu, mong ước đó vẫn không đổi.

Tết, muôn vạn trái tim, vô vàn nẻo đường đều đổ về cùng hướng.

Đại Nguyên, tàu hỏa số hiệu 247 kéo còi chậm chậm vào ga, xịch một cái đỗ lại, cửa mở ra, dòng người như thủy triều từ các khoang tàu tràn lên sân ga, biểu ngữ "đảm bảo an toàn giao thông Tết Xuân" bay phấp phật trong gió.

Soát vé lên tàu thì rất nghiêm, xuống tàu kiểm tra không nghiêm nữa, chỉ nhìn lướt qua cuống vé rồi cho đi, thế nhưng công tác chẳng nhẹ nhàng hơn, ở ngoài sân ga đã tụ tập tới mấy nghìn lũ khách chuẩn bị về quê. Những tiếng quát tháo la lối đủ mọi khẩu âm liên tiếp nối liền nhau, xen vào đó là tiếng khóc trẻ nhỏ.

Chen chúc tới không còn chỗ mà thở nữa.

Trong đám đông chen lấn ra hai người mặc áo phao, chùm mũ len, cổ áo kéo cao quấn khăn che nửa khuôn mặt, đi nhanh ra ngoài, một người hỏi: "Địa Long, hỏi Tám Trụ ở đâu chưa?"

"Bọn chúng xuống xe ở phía bắc Thanh Từ, một tiếng nữa là tới."

"Ừ, lát nữa thông báo cho chúng chỗ tập trung."

"Vâng, Dân ca, thời điểm này chúng ta tới Đại Nguyên không an toàn, bọn cớm đang lùng sục khắp nơi, tìm tới tận nhà rồi."

"Cho nên mới tới Đại Nguyên, bọn chúng làm sao ngờ chúng ta dám quay lại."

"Thì đúng thế, nhưng mà Tết đến bọn nó tra gắt lắm."

“Cậu đúng là chuột ngoài ruộng, chưa từng ở thành phố, người càng đông càng an toàn, trước Tết chật một chút, sau Tết là lỏng ngay, khi đó chúng ta đã ra nước ngoài, bọn chúng còn dám truy đuổi sao?”

Hai người trò chuyện vài câu, vẫy một cái taxi, chớp mắt biến mất trong dòng xe cộ tấp nập ngày Tết.

Cùng lúc đó Tề Nguyệt Các cũng đã đóng cửa kinh doanh chuẩn bị ăn Tết, Tề Viên Dân vừa ngủ dậy thì nhận được tin nhắn: “Anh,

em tới Đại Nguyên rồi, gặp nhau ở chỗ cũ.

Xe cảnh sát hú còi chạy vào chi đội hình sự Đại Nguyên, bảy cảnh sát từ Vân Thành về áp giải ba nghi phạm, tạm thời giam ở chi đội. Ngũ Thần Quảng vội vàng xuống lầu gặp được Hồ Lệ Quân bụi bặm đường đất trở về, báo cáo ngắn gọn, 6 nghi phạm bố trốn vụ án buôn lậu cổ vật 1226 đã bắt được ba, Trương Chí Dũng vẫn cầm chốt ở Vân Thành bắt nốt.

Sắc mặt Ngũ Thần Quảng đầy lo âu, hỏi tới tung tích Lý Tám Trụ, Đồng Cô Sơn, Tề Thụ Dân, chỉ được cái lắc đầu. Lần này thời gian truy bắt ít, nghi phạm phân tán mấy nơi, riêng điều phối lực lượng cảnh sát đồng loạt ra tay tránh bút giầy động rừng đã khó, nhìn nữ tướng của mình mặt xạm đi nứt nẻ vì gió lạnh, một đồng chí nữ suốt ngày bôn ba như vậy, Ngũ Thần Quảng không nỡ trách: “Nghỉ ngơi một chút đi, đội trưởng các cô hôm qua đã đi Vân Thành, trong đội cần người chủ trì công tác, chuyện thực địa giao người khác làm.”

“Vâng, chi đội trưởng ...” Hồ Lệ Quân hỏi gấp Ngũ Thần Quảng đang vội vàng rời đi: “Tổ của chúng tôi sao rồi ạ?”

“Vẫn lang thang ở Hà Nam, không bắt được thì khởi về ăn Tết.” Ngũ Thần Quảng chỉ dừng lại một bước, không vui nói.

Theo sau là mấy thẩm vấn viên tay cầm sổ ghi chép, nội vệ trong đội như đón địch, phòng trực ban, cửa, đội trọng án đều tăng cường canh gác, súng lăm lăm trong tay, Hồ Lệ Quân sờn gai ốc, lại một năm khó sống rồi.

Vừa nghĩ vừa về đội trọng án, nội vệ qua loại tuần tra, xem ra phong tỏa rồi, đăng ký rồi vào tổ chuyên án ở tầng một, trong văn phòng lớn vẫn còn đám người cầm mặt vào màn hình. Thời

Kế Hồng và Nghiêm Thế Kiệt tán gẫu như đôi vợ chồng già, hai đồng chí này thậm vấn Trịnh Thành Thắng liền hai mấy ngày chưa có thu hoạch gì, ấy vậy mà vẫn trà bánh trò chuyện vui vẻ, chả có vẻ gì sốt ruột.

Chào hỏi xong, Hồ Lệ Quân gọi Lương Vũ Vân sang một bên: “Đám Giản Phàm ra sao rồi?”

Mắt đảo tròn, vừa về đã hỏi Giản Phàm? Lương Vũ Vân thâm lè lưỡi, đồ Đào Hoa đáng ghét: “Anh ấy vừa tới thành phố Linh Bảo, hôm nay chuẩn bị bắt giữ.”

“Không có chuyện gì ngoài dự liệu chứ?”

“Có chuyện gì được, gần một tuần rồi, bọn em sắp chịu không nổi, ăn ngủ thống nhất, lại còn bị gọi dậy nửa đêm, không cho về nhà, khó chịu chết.”

“Than phiền cái gì, có ai là không như vậy? Cô không nghĩ mà xem, bọn họ chạy qua hai tỉnh, cả ngày ăn ngủ trên xe có mệt không?” Hồ Lệ Quân nghiêm khắc mắng.

“Dạ.” Lương Vũ Vân rụt đầu lại, không dám cãi.

“Đi làm việc đi, có tin tức gì thông báo cho tôi, giờ tôi đã về đội rồi.”

Trò chuyện đơn giản vài câu, ai nấy về văn phòng của mình, Hồ Lệ Quân lấy di động ra, lòng nổi lên kích động muốn nghe thấy giọng Giản Phàm, đây là lần đầu tiên Giản Phàm ra ngoài truy bắt, có chút lo lắng. Nhưng cầm rất lâu không bấm số, sợ quấy nhiễu y.

Đợi cậu ấy về vậy, Hồ Lệ Quân thấy mình mỗi lúc một khó át chế tình cảm.

Chương 090: Hùng sư đầu ác đồ. (1)

Cùng thời gian, khác địa điểm.

Tiêu Thành Cương ngoạm miệng bánh lớn, ăn đầy mồm vẫn nói: “Không cho về thì thôi, xem ra nơi này cũng có món ngon, ở Đại Nguyên làm gì có bánh này.”

Quách Nguyên ậm ừ gật đầu, Trương Kiệt mãi ăn không nói, Trần Thập Toàn xoay đầu xe, Giản Phàm thì cắn từng miếng nhỏ ăn thong thả, trong xe còn có một người mặc cảnh phục khẩu âm khó nghe: “Bánh nướng mỡ, tầng cao, đó là hai món ăn vặt có tiếng ở Linh Bảo chúng tôi đây, bánh nướng cháy vàng, ngoài xốp trong mềm, bánh cuốn từng vòng từng vòng làm ra. Tầng cao thì mềm hơi dính, vị thuần, ngàn năm lịch sử rồi ... Các anh tới không đúng lúc thôi, chứ nếu là mùa thu, lê quý phi vừa hái mới gọi là ngon, cắn một cái là miệng đầy nước, ngọt giòn giòn ... Lỗ Tấn từng ăn đây, nổi tiếng lắm.”

Tiểu tổ truy bắt vừa mới tới Linh Bảo thì chuyện đầu tiên là hỏi đặc sản nơi này, sau đó nhảy vào quán tàn sát một phen. Đang ăn dở ngoài quán thì nhận được điện thoại, thế là mọi người mua cả túi đem lên xe, vừa đi vừa ăn. Vị cảnh sát này là đồn trưởng đồn công an hoa Tây, vụ án chưa nói, lên xe nói nửa ngày trời toàn là chuyện liên quan tới ăn, xem ra cái xứ Thần Châu này đâu đâu cũng thế, thích khoe cái hay ở quê mình.

“Này này đồn trưởng Mã, đừng nói tới ăn nữa, nói nghi phạm đi.” Trần Thập Toàn mặt kiên nhẫn phải lên tiếng cắt ngang, giờ đâu phải là lúc quan tâm chuyện ăn uống.

Đồn trưởng Mã chỉ huy xe đi tới vườn văn hóa dưỡng sinh, đỗ xe lại, bảo an thu phí vừa tới, nhìn thấy có cảnh sát là chạy luôn.

“... Mọi người xem, đoạn giữa đường Linh Hàm, đây là cái chợ bán lẻ, người các anh tra ra là Hà Tái hoa, mở một cái cửa hiệu kim khí nhỏ, nam nhân cô ta đúng là Tôn Học Văn, hình như còn có con nhỏ, tới đây hơn một năm, đăng ký tạm trú ... Hai người này chẳng biết có phải vợ chồng không, chỗ tôi là giao giới ba tỉnh, nên nhân khẩu phức tạp lắm.”

Quách Nguyên và Trương Kiệt xem giấy tờ đồn trưởng Mã lấy trong túi nhựa ra, đồng loạt gạt đầu. Trần Thập Toàn chú ý tới bản đồ, có vẻ gặp khó: “Đường bốn làn, cách ngã tư không xa, thế này khó bắt, đồn trưởng Mã, nghi phạm này vô cùng quan trọng, khả năng liên quan tới án mạng.”

“Chúng tôi sẽ toàn lực phối hợp, các anh muốn làm thế nào?” Đồn trưởng Mã nghe thấy án mạng là mí mắt giật mấy cái, trong địa bàn có loại tội phạm này là ẩn họa, cần phải trừ bỏ.

“Thế này, đồn trưởng Mã, anh không được ra mặt, không mặc cảnh phục, triệu tập toàn bộ nhân viên trong đồn, chặn lấy đầu đường, đảm bảo hẳn không thoát được khỏi vòng vây, chuyện còn lại giao cho chúng tôi.”

“... Được, tôi nghe các anh.”

Lại ngồi thêm nửa tiếng, đợi đồn công an Tây hoa chuẩn bị xong, xe tới đường Linh Hàm, Trần Thập Toàn bảo mọi người kiểm tra vũ khí, dừng xe lại bảo Giản Phàm lái xe, trong xe vang lên tiếng lách cách. Giản Phàm ngồi ở ghế lái, sờ vũ khí dưới sườn, thứ này không cần kiểm tra, y lau chùi vũ khí chăm chỉ hơn nhiều, có điều vẫn lấy ra kiểm tra chốt an toàn, hộp đạn, sau đó gài vào người.

“Giản Phàm, lát dừng xuống xe, Quách Nguyên và Thành Cương mỗi người ở một bên cửa hiệu, tôi ở chính diện, Trương Kiệt vào trong, tốt nhất là dụ được người ra ngoài

Nghe Trần Thập Toàn bố trí, Giản Phàm không hài lòng: “Chú Trần, sao gạt tôi sang bên?”

“Chi đội trưởng nói, cậu là đối tượng bảo vệ trọng điểm, cái đầu cậu quý giá lắm, nên cậu chỉ động não là đủ rồi, chuyện tay chân để chúng tôi lo liệu.”

“Ha ha ha, động vật quý hiếm cần bảo vệ trọng điểm.”

Trương Kiệt vừa lên tiếng làm ba người kia cười không thôi, ai nấy có phân công, lúc như thế này chỉ làm một việc: Phục tùng mệnh lệnh.

Có điều Giản Phàm không phục tùng: “Chú Trần, tôi là tổ trưởng, hơn nữa mọi người ở đây, có mấy ai thực sự nể sùng bản người chưa? Tôi có kinh nghiệm phong phú hơn họ nhiều.”

“À, cậu nói đúng rồi đấy.” Không ngờ Trần Thập Toàn lại nói: “Chính vì cậu nhiều lần nổ súng gây thương tích, nên theo chuyên gia tâm lý nói, cậu có vấn đề tâm lý, khuynh hướng bạo lực, cố gắng tránh tình huống nguy hiểm, nếu không dễ mất kiểm soát.”

“Tôi có khuynh hướng bạo lực?” Giản Phàm đang lái xe nghe thế tay lái lạc đi, không phục nói: “Vớ vẩn, ba tên phía sau tôi, có tên nào không bạo lực hơn tôi.”

“Bọn họ bạo lực thật, nhưng lúc nào cũng thế nên không gây nguy hại, còn cậu là loại bạo lực bột phát, mất kiểm soát bản thân, xem đi, không vừa ý một cái là cáu rồi. Đừng lôi tổ trưởng với không tổ trưởng ra đây với tôi, bắt giữ do tôi quyết định, cậu mà kháng lệnh, cẩn thận tôi tát cho.” Trần Thập Toàn trừng mắt giáo huấn, trấn áp Giản Phàm.

Xe dừng lại ở bên đường, giữa ngã tư, hướng nam đều là các cửa hiệu nhỏ, sắp Tết, nhu cầu mua bán nhiều, dù trời lạnh buốt, người qua lại vẫn rất đông, đường phố đã giăng từng dây đèn lồng đỏ bắc ngang đường, không khí Tết Xuân đã tràn ngập.

Trần Thập Toàn dẫn người tới địa điểm, phân tán vào vị trí, sau đó Trương Kiệt thông thả đi vào như tên lưu manh.

Cách đó hai mươi mét, Giản Phàm đành ngồi trong xe nhìn không chớp, sắp tới thời điểm máu chốt, lòng hồi hộp không thôi.

... Hồi hộp nửa ngày trời mà không thấy có động tĩnh gì, lòng nguội lạnh dần, lát sau Trương Kiệt đi ra, tay xách túi đồ như đi mua sắm bình thường, lòng Giản Phàm trầm xuống, chẳng lẽ lại hụt rồi, đang định thò đầu ra thì tai nghe truyền tới lời chỉ huy của Trần Thập Toàn: “Không được nhúc nhích, mục tiêu không có trong cửa hiệu, giữ nguyên

trạng.

Lại rút đầu vào, nhìn qua cửa kính, Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương lang thang qua mấy sạp hàng, vừa xem hàng vừa mặc cả, Trần Thập Toàn ngồi ở quán tranh Tết, Trương Kiệt thì mua hàng không lâu lại quay vào cửa hiệu.

Không có gì đặc sắc hết, vây bắt chỉ thế thôi, đợi nghi phạm xuất hiện là từ nhiều phương hướng xông vào, Giản Phàm nhìn

một lúc, cảm giác toàn thân đầy sức lực mà không chỗ phát tiết.

Một tiếng trôi qua, 12 giờ 22 phút rồi, Giản Phàm thấy hết hi vọng.

Lại thêm hơn nửa tiếng nữa, 13 giờ, Giản Phàm đợi tới mất kiên nhẫn, ngả lưng ra sau, chân gác lên vô lăng, có chút buông lỏng, mắt lơ đãng nhìn người qua lại trong gương chiếu hậu.

Sắp Tết nên chỗ nào cũng như chỗ nào, người huyền não qua lại, chen lấn xách túi lớn túi nhỏ, toàn là người ở quê lên mua sắm. Giản Phàm lại có chút nhớ nhà, hai cái Tết rồi không đón Tết đình hoàng, năm ngoái là chuyện Hương Hương, tới nhà ra mắt chính thức bàn chuyện cưới hỏi thì bị mẹ cô ngọt nhạt rủa rới một hồi mất hết tâm trạng, năm nay lại là chuyện tương tự ...

Lòng lại nghĩ miên man, bất tri bất giác một tiếng nữa trôi qua, một bóng người loáng lên trong gương chiếu hậu làm Giản Phàm rùng mình.

Nghi phạm! Giản Phàm trong tích tắc ngồi thẳng dậy, xoa kính xe quan sát, một nam nhân trung niên tay cầm hộp cơm đi trên hè, là Tôn Trọng Văn, đối với đôi mắt nhận người rèn luyện ra từ nhỏ, Giản Phàm đặc biệt tự tin vào sở trường này của mình.

Người đã béo hơn, hấn làm phẫu thuật thẩm mỹ chỉ có xóa nốt ruồi lớn, mười năm trước kỹ thuật chưa cao như bây giờ, theo bác sĩ nói, sẽ để lại dấu vết mờ.

Nghi phạm cầm hộp cơm đi ngang qua.

Tích tắc máu nóng xộc lên đầu, Giản Phàm đạp cửa xuống xe quát: “Tôn Trọng Văn.”

Người phía trước vai run lên, theo bản năng quay đầu, vừa vặn Giản Phàm nhìn thấy má trái của hấn, có dấu vết mờ bất quy tắc, quả nhiên là hấn rồi: “Cảnh sát đây, giơ tay lên.”

Nhưng Giản Phàm đánh giá quá thấp sức phản kháng của nghi phạm, Tôn Trọng Văn rùn người ném thẳng hộp cơm tới, Giản Phàm vừa né sang bên thì hấn như con chuột lớn lao đi.

Giản Phàm rất nhanh, nghi phạm tốn công tìm kiếm bao lâu sao để cho hấn thoát, trong lúc nghiêng người tay cũng cho vào lòng rút súng! Như ở trong trạng thái đặc biệt, đạn vẫn ở trong băng, y đã biết, mình không thể nào bắn trượt, bóp cò ...

Đoàng ! Đoàng!

Chương 091: Hùng sư đầu ác đồ. (2)

Tiếng súng vang lên làm cả con đường hỗn loạn, Trần Thập Toàn thất kinh, hồng rôi, cái thảng thổ phỉ này còn điên hơn cả Tần Cao Phong. Lại có tiếng súng nữa, bốn người không ai bảo ai xông tới.

Giản Phàm rút súng như nước chảy mây trôi, nổ súng như sấm nổ ngang trời.

Phát súng thứ nhất đuổi theo nghi phạm đã lao lên bậc thềm, giống như con thỏ bị gãy một chân loạn choạng lăn xuống, cách cửa chợ chỉ vài bước.

Phát súng thứ hai hướng lên trên, dây đèn lồng treo ở tầng ba rơi ào ào xuống.

Nói thì chậm chứ chuyện chỉ trong tích tắc, súng nổ một cái, nghi phạm lăn lông lốc ôm chân kêu gào, chuỗi đèn lồng lớn rơi xuống, người đi đường bốn phía la hét bỏ chạy, vừa vạy dọn được một khoảng trống, chính giữa là nghi phạm đang định thừa cơ bỏ trốn.

Toàn bộ là hành động bản năng, trong tích tắc đó trong đầu Giản Phàm chỉ có một đôi mẹ con vô tội, một đứa bé vẫn còn tuổi bú sữa, là bức ảnh về người sống chết chưa rõ, là gì nữa? Có lẽ là tấm bia trong lòng, không cần nghĩ, không cần nhắm.

“Giơ hai tay lên, nếu không bắn chết mày.”

Hai tay cầm súng, Giản Phàm đi tới gần, cách vài bước dừng lại, nghi phạm lúc này mới nhìn rõ đó chỉ là chàng trai non choẹt, nhưng đôi mắt sắc lạnh như chim ưng, cùng họng súng đen ngòm, kẻ này dám bắn, linh cảm tội phạm nói với hắn như thế.

Không cần suy nghĩ, không có chút phản kháng nào, hai tay giơ lên tới mức cao nhất.

Lúc này mấy người Trần Thập Toàn vừa mới cất bước, cảnh sát bao vây ngoại vi do đồn trưởng Mã chi huy giữ nguyên vị trí đang xin chỉ thị trên cục, còn cả quần chúng không kịp chạy

đứng xa xa nhìn. Đồn trưởng Mã được tin từ Trần Thập Toàn mới yên tâm, chen lấn đám đông chạy tới.

Bất kể thế nào, đây cũng là một kỳ quan cả đời khó thấy một lần, nhân dân Trung Quốc to gan hết sức, người chứng kiến hiện trường lấn người chỉ đi qua hiện trường đầu dừng lại chỉ trò.

“Cái gì, cái gì thế, vừa rồi tôi nghe tiếng nổ.”

“Súng đấy, bắn người rồi.”

“Có chết không?”

Tiêu Thành Cương nhanh nhất, chạy sau đến trước, ấn đầu nghi phạm xuống mặt đường, bẻ tay ra sau còng lại vô cùng thuần thục, Quách Nguyên giơ cao phù hiệu quát: “Cảnh sát phá án, nhường đường.”

Trần Thập Toàn chạy qua Giản Phàm thì lạnh người, chỉ thấy hai tay y vẫn cầm súng, mắt lóe hung quang, ngón tay đặt trên cò, nòng súng chĩa vào vị trí yếu hại của nghi phạm, nghi phạm đã nhũn ra như bùn, run lẩy bẩy, máu tuôn ồ ạt, Trương Kiệt chạy tới xé vải làm băng để cầm máu.

“Giản Phàm, nhìn tôi, tôi là chú Trần đây, giơ súng lên trên ... Đưa cho tôi, nhìn tôi.” Trần Thập Toàn toát mồ hôi, từng bước tới gần Giản Phàm, sợ y nổ thêm phát súng nữa, tên này điên quá rồi, dám nổ súng giữa đường phố đông người thế này, bắn trượt cái là thành đại họa.

Giản Phàm như không nghe thấy gì, nhìn Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt đưa người đi, lạnh lùng đóng chốt bảo hiểm, không thèm nghe lời Trần Thập Toàn, gài súng vào người, thản nhiên nói: “Chú Trần, người đưa đi rồi, còn ngậy ra đó làm gì vậy?”

Nói rồi cùng ba đồng đội giải nghi phạm về xe, Trần Thập Toàn chết nghẹn, có điều hiện trường đông người, không dám ở lâu, đoán chừng vì uy của hai phát súng vừa rồi, người vây quanh đều tránh đường.

Lên xe, nổ máy hú còi, đám đông chầm chậm tránh đường, lúc này đồn trưởng Mã mới dẫn một đám cảnh sát tới nơi, cùng Trần Thập Toàn trò chuyện vài câu, sau đó an bài mở đường để tiểu tổ bắt giữ đi trước.

Mọi chuyện diễn ra nhanh chóng đột nhiên, khi đám hung thần đi rồi, đám đông mới dám lớn tiếng bàn tán, từ trong chợ một người chân ngắn bụng bự, dáng vẻ ông chủ tiêu chuẩn, lấy dũng khí hô: “Đồn trưởng Mã, các anh bắn người thì bắn người, vì sao bắn cả đèn lồng của tôi? Tôi tìm ai đòi bồi thường đây?”

“Bồi thường gì? Vừa rồi là phạm nhân giết người bỏ trốn, chạy vào chỗ của anh thì sao? Còn đòi bồi thường à ... Đi đi, đừng cản trở kiểm tra hiện trường.”

Đồn trưởng Mã thấy đại cục đã định, chấp tay sau lưng quát tháo, lên mặt đồn trưởng, có điều nhìn hiện trường tan hoang như có đàn trâu dẫm qua, ngay ông ta cũng phải chửi thảm bọn hình cảnh đúng là lũ điên, may mà bắn trúng, chệch đi là to chuyện, mất Tết cả lũ.

Trong xe, nghi phạm vừa bị bắt còn kinh sợ nhìn mấy vị khách không mời, Trần Thập Toàn lái xe, số còn lại trở mắt ra, nhưng không phải nhìn nghi phạm, mà là nhìn Oa ca nổ súng giữa đường. Kỳ thực đội trọng án bắt người tuy lúc nào cũng súng đạn sẵn sàng nhưng rất ít khi nổ súng, tiêu chuẩn là vịn tay, gạt chân, ấn xuống đường, Giản Phàm mấy lần nổ súng bọn họ đều không thực sự nhìn thấy, lần này thấy rồi, mơ hồ có uy nghiêm phát ra, ba người không cả dám cười đùa.

“Nhìn cái gì? Đã soát người, lấy vân tay, xác nhận thân phận chưa?” Giản Phàm quát.

À ... Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương nhớ ra, vội vàng làm chuyện này.

“Chú Trần, tới bệnh viện trước đi, băng bó tử tế chút rồi lên đường, còn xa.” Quách Nguyên vỗ ghế trên nói.

Xe vèo một cái chuyển hướng, đi tìm bệnh viện trước.

“Đã tới chưa?” Hồ Lệ Quân sốt ruột hỏi.

“Đợi một chút tốc độ truyền qua PDA hơi chậm.” Một tin tức viên nói.

Văn phòng tổ chuyên án cũng sôi trào, ảnh và vân tay của nghi phạm đang được truyền về, Sở Tĩnh Viện chuẩn bị so sánh với kho tin tức, Ngũ Thần Quảng đứng ngồi không yên, đã đợi lâu rồi.

“Tới rồi, chị Sở, truyền tới thư mục gốc ở server.”

Bắt đầu rồi Ngũ Thần Quảng căng mắt ra nhìn, chuyện này ông ta cũng hiểu được một chút, trước kia dựa vào so sánh vân tay thủ công, bây giờ tiên tiến hơn, từ ngàn dặm cũng có thể truyền về máy tính một cách rõ ràng, chỉ cần so với dữ liệu ở kho tin tức, chỉ cần mấy chấm xanh đỏ khớp càng nhiều là càng chuẩn.

“Khớp, toàn bộ đều khớp ... Ba mươi bảy điểm trùng khớp, không thể sai được, chính là Tôn Trọng Văn.” Sở Tĩnh Viện cao hứng reo lên.

“Hay! Hay!”

Ngũ Thần Quảng vỗ đùi đứng dậy, 14 năm 5 tháng, quá lâu rồi, lâu như cả đời người đã qua vậy, cả phòng cùng nổ tung, tiếng cười tiếng hét truyền ra ngoài sân, làm người đi ngang qua đều đứng lại ghé mắt nhìn cả đám người nhảy nhót cứ như ở vũ trường.

Ai cũng biết tổ chuyên án phong tỏa sáu ngày, nhìn cảnh này, chẳng lẽ vụ án treo mười mấy năm đã được phá?

Không thể nào? Vụ án đó mà cũng phá được, thần kỳ như vậy à?

“Các cô gái, các chàng trai, mọi người yên tĩnh một chút ... Tôi đại biểu cho chi đội cảm tạ mọi người đã dốc sức hỗ trợ.” Ngũ Thần Quảng vỗ vỗ tay ra hiệu cho mọi người trật tự, đây là thời điểm lãnh đạo cổ vũ và cảnh cáo tốt nhất, làm lãnh đạo phải nắm chuẩn thời cơ, sau vài câu cảm ơn lại là: “Có điều tôi phải nói với mọi người, đây vẫn vẹn chỉ là bắt đầu, càng vào lúc thế này chúng ta càng phải kiên nhẫn, không được phép có chút lơ là nào, nếu không công sức sẽ uổng phí. Tôi biết mọi người muốn về nhà ăn Tết, tôi biết mọi người rất mệt, nhưng chúng ta không thể dừng lại, chúng ta là cảnh sát, công tác của chúng ta là vạch trần mọi tội ác, chúng ta đã làm được, sau này chúng ta còn phải làm tốt hơn. Tôi vinh hạnh đại biểu chi đội thỉnh công cho biểu hiện nổi bật của mọi người.”

Một tràng vỗ tay nhiệt liệt vang lên khắp phòng, bọn họ đều là nhân viên cơ quan, ở trong tập thể thiết huyết này, lần đầu cảm thụ được kích động và vinh dự nghề nghiệp, bị lãnh đạo lừa vài câu, đám người trẻ tuổi quên hết cả mệt mỏi.

Chương 092: Đêm lạnh, cánh đồng hoang. (1)

Ngũ Thần Quảng mỉm cười vẫy tay ra ngoài, nghi phạm đã trên đường về, an bài thăm vấn. Vừa ra ngoài thì nhận được báo là Tần Cao Phong tới, liền rời đội trọng án.

Tần Cao Phong đang đợi ngoài sân, nhưng có vị khác nhanh chân hơn dẫn theo thư ký văn phòng chặn đường Ngũ Thần Quảng, khẩn trương nói: “Chi đội trưởng, tổ truy bắt nổ súng ở Linh Bảo, cục công an Linh Bảo đã báo lên cục trưởng Lương rồi.”

“Hả? Có quân chúng bị thương không?” Ngũ Thần Quảng hét vía.

“Không có, chỉ dẫm thương nghi phạm.”

“Hừ, thế có gì mà âm ỉ, bắn sai mới là vấn đề, bắn đúng còn là vấn đề à? Không sao, tôi đi giải thích với cục trưởng Lương.” Ngũ Thần Quảng nghe vậy yên tâm, hình cảnh mà, còn sợ nổ súng sao, huống hồ mình ở hội nghị còn nhấn mạnh phải dám nổ súng.

“Nhưng mà đó là khu phố đông đúc, ảnh hưởng không tốt, hơn nữa đội trọng án bắt người là đi luôn, không qua cục công an Linh Bảo.”

“Thế thì càng chính xác, ý thức cảnh giác đề phòng cao, mệnh lệnh lập tức quay về là do tôi đưa ra.” Ngũ Thần Quảng bảo vệ cấp dưới.

“Chi đội trưởng, tôi nghe chủ nhiệm Cao trên cục nói, cục trưởng Lương phải xin lỗi người ta mãi, sau đó là nổi trận lôi đình.” Chủ nhiệm Ô tiết lộ, mỗi tin tức có liên quan tới chi đội, hẳn rất có ý thức sưu tập tình báo về báo cáo.

“Không sao, một chuyện tốt che đậy trăm chuyện xấu.” Ngũ Thần Quảng thoải mái khoát tay, hứng trí của ông ta đang cực cao.

Chủ nhiệm Ô đuổi theo sau lưng, sợ lãnh đạo không đủ coi trọng, lại nhắc: “Chi đội trưởng, người nổ súng vẫn là Giản

Phàm.”

“Cái gì, thằng nhãi đó giỏi thật.” Ngũ Thần Quảng thất kinh, mắng một câu, mắt lại sáng lên, thật ra đây là biểu dương.

“Chi đội trưởng, giỏi thì đúng là giỏi, nhưng vấn đề là cậu ta đang bị đình chỉ.”

“Chết rồi! Tôi quên mất .. Tiểu Ô, mau mau soạn thảo một bản ghi chép hội nghị, nói là trải qua thảo luận toàn thể nhân viên chi đội, đã đồng ý tạm thời khôi phục công tác cho đồng chí Giản Phàm, dù sao cục bảo giáo dục sửa sai mà, sửa sai rồi là đồng chí tốt ... Thống nhất lời khai với mọi người ... Ngày tháng thì là mấy ngày trước.” Ngũ Thần Quảng vội vàng an bài, quên mất vấn đề này.

“Thế này có ổn không?” Chủ nhiệm Ô nghe thấy làm giả hơi không muốn.

“Phải được, làm ngay đi, cậu không làm được, tôi thay người khác có thể làm, thế nào?” Ngũ Thần Quảng không thích rườm rà.

“Vâng, vâng tôi đi làm ngay ạ.” Câu này hiệu quả tức thì, chủ nhiệm Ô vội vàng dẫn thư ký chạy về chi đội.

Đuổi được tên lẩm mồm đi rồi, Ngũ Thần Quảng mới gọi Tần Cao Phong tới, thấy chi đội trưởng mặt mày bưng bưng phấn khích, Tần Cao Phong hỏi: “Chi đội trưởng, nhanh như thế đã thu lưới sao?”

“Còn xa lắm, người của cậu đâu?”

Tần Cao Phong chỉ bốn chiếc xe đỗ ở ngoài sân, vẫy tay một cái, hai mấy cảnh sát chia làm hai hàng đứng nghiêm chờ lệnh, trông rất khí thế, chỉ có điều mặt thì non choẹt: “Theo chỉ thị của anh, tôi đã cẩn thận lựa chọn từ các đại đội ra những chàng trai này, bọn họ đều là cảnh sát không có bất kỳ bối cảnh nào, mới được tuyển một năm trước. Chi đội trưởng, tôi phải cảnh báo trước, đây là đám chim non, có chính khí, có nhiệt huyết, nhưng chưa ra trận được đâu.”

Ngũ Thần Quảng trịnh trọng ra lệnh: “Tôi cần chính là chim non này đấy, lên trận chưa được, nhưng trông cửa thì được chứ? Tôi ra lệnh cho cậu, từ nay nội vụ chi đội do cậu phụ trách, toàn bộ người ra vào chi đội phải kiểm tra nghiêm ngặt, đặc biệt là

vào đội trọng án. Trừ nhân viên trong tổ không được ra vào, không được dùng di động, điện thoại cố định khóa lại, phòng trực ban, phòng giam tăng cường canh phòng gấp đôi, bảo vệ 24/7, tất cả nhân viên tham dự vụ án không được về nhà. Để lộ tin, tôi cứ cật hỏi tội.”

“Vâng.” Tần Cao Phong không nhiều lời, tự biết sức nặng của vụ án, trước đó đã xảy ra quá nhiều sự cố rồi, cẩn thận không hề thừa.

Mặt trời mùa đông nhợt nhạt lên cao rồi lại chậm chạp hạ xuống, ban ngày trời lạnh, tối càng lạnh hơn.

Rời Linh Bảo thì đã qua trưa, tiểu tổ truy bắt ở bệnh viện tiến hành xử lý qua loa vết thương nghi phạm sau đó đúng là chẳng báo gì với cục công an Linh Bảo đã lên đường về. Rời Linh Bảo, qua Thiểm Huyện, Tam Môn Hạp, ba tiếng sau lên tới cầu lớn Hoàng Hà, qua cầu là vào tỉnh rồi. 7 ngày 6 đêm truy bắt, đổi lại kết quả viên mãn, khi mặt trời ngả về phía tây thì xe đã tới ngoài Vân Thành, phong cảnh nơi này khác hẳn, thành phố đồng bằng chuyển thành núi non trập trùng bất tuyệt, tháp thoáng xe cộ ẩn hiện trong núi như u linh xuyên qua mây mù.

“Chú ơi, đói rồi ...” Tiêu Thành Cương bệnh cũ tái phát, thều thào như sắp hết hơi tới nơi nói.

“Đói chết luôn đi.” Trần Thập Toàn mặt âm trầm mắng.

Từ lúc bắt người về, cái mặt Trần Thập Toàn luôn u ám như thế, không khí trong xe có phần ngột ngạt, chẳng giống đội quân thắng trận trở về, Quách Nguyên chỉ chuyên tâm lái xe không hé răng. Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt một trái một phải áp giải nghi phạm, chân tay còng hợp kim nối liền với nhau, đây là loại còng chuyên đối phó nghi phạm trọng đại, một khi còng lại, đừng nói là chạy, đến đi cũng phải cúi lom khom vì có sợi xích ngắn nối liền cổ chân với cổ tay, chìa khóa chia hai người giữ.

Nghi phạm bị bắt co ro không dám nói năng gì, thi thoảng mí mắt và hàm co giật, kinh hoàng do hai phát súng kia gây ra còn chưa tan, nghe thấy mấy người áp giải mình nói chuyện, lén lút đưa mắt nhìn, không ngờ bị tên cảnh sát thổ phỉ Tiêu Thành

Cương phát hiện, đang đói nên rất cáu: “Nhìn cái gì mà nhìn, muốn chạy à, lần này mày chạy xem.”

Trương Kiệt cười thầm, trưa không kịp ăn, bây giờ đói thật, có điều nhìn chú Trần mặt đen xì, Giản Phàm nhắm mắt dưỡng thần, hẳn không dám ho he.

Cứ thế im lìm đi qua huyện Bình Lục, vì an toàn, xe không vào huyện thành, chỉ mua ít thức ăn bên đường rồi lại tiếp tục lên đường, lúc này đã là 17 giờ chiều, chưa tối, nhưng mặt trời thì trốn lâu rồi.

Xe đi thêm một lúc Trần Thập Toàn rốt cuộc không nhịn được, quát lớn: “Quách Nguyên, dừng xe!”

Đoạn đường này rất vắng vẻ, xe từ từ dừng lại ở bên đường, Trần Thập Toàn đi xuống, mọi người định hỏi ông ta làm gì thì ông ta ở ngoài xe gọi vào: “Mọi người canh gác, luân phiên tiểu tiện, Giản Phàm cậu ra đây cho tôi.”

Hồng rồi, sắp bị giáo dục, ba người nhìn nhau, Giản Phàm khom lưng xuống xe, không ngờ vừa bước xuống bị Trần Thập Toàn túm lấy cổ áo kéo đi xênh xệch mười mấy mét mới dừng lại, trừng mắt trâu lên: “Tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Vừa vắn, tôi cũng có lời muốn nói với chú.” Giản Phàm nhặt nhổe đáp.

“Cậu nghe tôi nói đã.”

Trần Thập Toàn nghiêm mặt chất vấn: “Vì sao nổ súng ở chỗ đông người? Lỡ chẳng may trúng người đi đường thì sao? Nghi phạm mang theo hộp côm, rõ ràng là đang về hiệu, vì sao không đợi hẳn về hiệu rồi bao vây ra tay? Nhiệm vụ của cậu là trông chừng, ai bảo cậu ra tay?”

Giản Phàm lùi lại một bước, không phải là sợ mà là sợ nước bọt bắn vào mặt, vừa lùi vừa nói: “Chú Trần, tôi ra tay không phải đỡ cho mọi người khỏi ra tay à? Tôi có làm ai bị thương không, khoảng cách có 10 mét, tôi nhắm mắt cũng không bắn trượt được.”

Thái độ này càng làm Trần Thập Toàn điên tiết, chĩa tay vào trán ý rống lên: “Tự tiện nổ súng, kháng lệnh bất tuân, con mẹ nó, cậu là cảnh sát hay thổ phỉ? Chẳng may bị thương quần chúng thì đời này cậu coi như hết luôn đấy, biết không?”

Chương 093: Đêm lạnh, cánh đồng hoang. (2)

Giản Phàm vẫn cứ ương bướng: “Có ai bị thương đâu?”

Thằng nhãi này không ý thức được vấn đề, Trần Thập Toàn muốn điên: “Đợi đến khi có người bị thương thì muộn rồi, huống hồ cứ tiếp tục thế này sớm muộn cậu cũng gây đại họa mà thôi.”

“Chú Trần, tôi nhớ chú kháng lệnh nên bị đuổi tới đại đội một lau súng mà, sao lại mắng tôi?” Giản Phàm xỉa xói một câu.

“Cái gì, cậu nói gì? Nói cái gì?” Trần Thập Toàn chạm vào vết thương trong lòng, vung tay tát luôn, dù Giản Phàm có nhanh cũng không né được lần này, đầu bị trúng một tát nghiêng đi.

Trúng phần cứng, đau thì chả đau, nhưng mà cơn điên nổi lên, Giản Phàm hùng hổ xông tới: “Chú dựa vào cái gì mà đánh tôi?”

“Đánh đấy, cậu là cái thá gì mà tôi không dám đánh, mẹ cậu tôi cũng đánh đấy.” Trần Thập Toàn giơ chân đá.

“Mẹ nó! Lão già chó chết, lão nói gì?” Câu này đụng chạm vào vảy ngược rồi, Giản Phàm gầm lên như thú điên lao tới ôm ngang hông Trần Thập Toàn, đây là chiêu đánh lộn của lưu manh, luận công phu quyền cước thì Giản Phàm cũng không bằng lão già này, nhưng ôm lấy nhau thế này thì bản lĩnh bằng trời cũng chẳng dùng được, hai người lăn lông lốc xuống ruộng.

“Oa oa, ngay cả tiền bối cũng đánh.”

Trương Kiệt hoảng lên, định xuống xe ngăn cản, Tiêu Thành Cương giữ lại, hớn ha hớn hử nói: “Đừng đi, chúng ta phải trông nghi phạm, cứ để họ đánh nhau xem ai lợi hại hơn!”

“Quách Nguyên, làm sao đây?” Trương Kiệt nháp nhồm ngồi không yên.

“Kệ họ đánh, ai cũng đầy một bụng tức, trút ra cho thoải mái, không sao, chẳng lẽ còn giết nhau được. Trông coi nghi phạm đi, đừng quản cái khác.” Cùng là người đại đội một, Quách Nguyên biết tính hai người này.

Ba người cách sông xem lửa cháy, xem rất hứng thú, bốn bề vắng bóng người, đừng nói nhà cửa, chỉ thấy một cái chòi tạm ở xa, trong ruộng ven đường, chỉ còn ít bó rơm đã mục đen, hai người kia lăn tròn xuống ruộng. Trần Thập Toàn bò dậy trước cưỡi lên người Giản Phàm tát hai phát, bị Giản Phàm nâng gối thúc vào hông, vừa bị đau cong người lên thì bị một đạp giữa bụng, nhưng khi Giản Phàm xông tới bị Trần Thập Toàn nhìn đau gạt chân ngã lăn quay ...

“Mẹ nó, Oa ca chơi thật kìa, chẳng thềm nể nang người già nữa, úi, cú kia đau lắm đấy. Ha ha, chết lão già rồi, bình thường cứ thích cậy già lên mặt, đánh mạnh vào cho tởn.”

“Chú Trần giỏi thật, mười năm trước chắc phải đánh được hai người chúng ta đấy.”

“Ngang cơ, tình hình này chắc đánh đến khi kiệt sức.”

Đánh nhau là chuyện bình thường với hình cảnh, dù huấn luyện cũng ra tay không nhẹ nhàng gì, nhưng mà già trẻ đánh nhau như kẻ thù thế này cũng hiếm lắm. Tiêu Thành Cương vốn không ưa Trần Thập Toàn cho nên hò reo cổ vũ Giản Phàm, Trương Kiệt lúc đầu còn sợ có chuyện, giờ càng xem hăng máu, xong rất công tâm, không bên nào chỉ hò reo cổ vũ, chỉ có Quách Nguyên còn tỉnh táo quan sát xung quanh thi thoảng mới liếc mắt nhìn tình hình cuộc chiến.

Nghi phạm thì sao, tất nhiên không dám hé răng, dám thổ phỉ này đến đồng đội còn dám đánh, mình là cái quái gì?

Hai bên đánh nhau rất quyết liệt, đáng tiếc, sáu ngày ăn uống ngủ nghỉ không ra sao, suốt ngày đi đường, ai nấy mệt mỏi. Trưa nay càng không có gì vào bụng, cho nên lăn lộn ra được vài đòn lăn được vài vòng đã kiệt sức, sau khi cho Giản Phàm ăn mấy cái tát, Trần Thập Toàn trúng vài cú đá, không còn sức đánh nữa quệt máu mũi chửi: “Đm, chiêu này tôi dạy cậu, dám lấy đánh tôi à?”

“Chú già rồi, muốn giáo huấn tôi không được đâu, tôi mà không nường tay thì chú nằm đo đất lâu rồi.” Giản Phàm thở hồng hộc, nằm vật ra đất.

Trần Thập Toàn bò dậy, định tát cho Giản Phàm cái nữa, tay giơ lên lại thôi, quả thật đánh không thắng nổi nữa, lại quay

sang chủ: “Cái thằng ngu này, tôi chỉ muốn tốt cho cậu mà thôi, cậu ưu tú như vậy, còn bao lần lập công, cuối cùng toàn hỏng, thưởng không có đã đành còn bị phạt, lỗi chính từ cậu mà ra.”

“Tôi biết, nhưng mà đội trưởng Tần dạy tôi ra như vậy đấy, chú muốn tôi giống cảnh sát ở đồn, thấy nghi phạm là chạy à? Tôi biết, khi đó tôi không khống chế được bản thân, cơ mà thành thói quen rồi, bắn súng suốt cả năm, thành thói quen gặp chuyện là rút súng, ha ha ha ... Chú nói xem, chuyện xảy ra trong tích tắc, tôi còn nghĩ được gì? Chưa nghĩ gì tay đã rút súng rồi, ha ha ha, không phải sau đó tôi bắn bù thêm một cái rồi à? Coi như phát súng cảnh cáo, lúc đó hỗn loạn, ai mà biết tôi bắn cảnh cáo trước mới bắn nghi phạm hay bắn nghi phạm rồi mới bắn cảnh cáo, chú khỏi lo, mọi người không nói, người ngoài sao biết.”

Lời giải thích này làm Trần Thập Toàn chỉ biết thầm kêu khổ, Tần Cao Phong dạy một đầu bếp quen dùng dao thành loại này chẳng biết là đúng hay sai, chỉ biết thở dài loạng choạng đứng dậy: “Thôi, dù sao không ai bị thương, Giản Phàm, tôi sợ cậu không khống chế được gây họa, cậu có muốn thành tôi trước kia, bị người ta ném vào một xô không?”

Giản Phàm cũng đứng dậy, nhìn Trần Thập Toàn toàn thân bần đất, cái trán hói càng dính cả cục bần, trông rất thảm, cơ mà càng buồn cười: “Chú Trần, tôi thấy chú kháng lệnh rất đúng, nếu là tôi, tôi cũng làm thế, đã làm đúng thì việc quái gì phải day dứt bao năm như vậy.”

Trần Thập Toàn trừng mắt, nhìn cái mặt bị mình tát tai sưng đỏ, bật cười: “Không uống tôi quý cậu, có điều nếu hôm nay bị thương người vô tội, tôi đích thân còng cậu về. Mẹ nó, lần này về có sao tôi nói vậy, đừng mong tôi che giấu cho cậu, cứ đợi bị đốc sát hỏi thăm đi, cậu thích tới nơi đó lắm phải không, vào đó ăn Tết cho an nhàn.”

“Khoan, khoan, chú Trần, đừng làm thế, sư phụ sư phụ, tôi là đệ tử của chú mà, chú nở lòng nào ...” Giản Phàm vội vàng chạy theo Trần Thập Toàn, vừa phủ bụi vừa cười nịnh, vụ này mà lên tai đốc sát thì mình xong, Tết Dương đã ở trong đó rồi, Tết Xuân này y còn muốn về nhà với gia đình.

Trời đã nhá nhem tối, tầm nhìn rất thấp, Giản Phàm và Trần Thập Toàn vẫn ở ngoài xe, không biết tranh chấp cái gì, rất lâu mà chưa giải quyết xong, một bên định đi là một bên kéo lại, loáng thoáng nghe được vài câu Quách Nguyên vỗ trán hiểu ra, tên này suốt cả đường nhắm mắt, không phải có tâm trạng gì, mà lại có ý đồ xấu xa gì rồi, qua bộ dạng của Trần Thập Toàn, hẳn có linh cảm không lành.

Đang nghĩ thì y như rằng Trần Thập Toàn gọi: “Quách Nguyên ra đây.”

Vài phút sau Quách Nguyên quay lại, gọi Trương Kiệt xuống.

Lại thêm vài phút nữa, Trương Kiệt quay về tới lượt Tiêu Thành Cương.

Cứ như thế luân phiên xuống xe, thì thầm như mật mưa làm phản, sau đó về xe, lần này do Trần Thập Toàn lái xe, bốn cảnh sát trẻ chui ra khoang sau, nhìn chăm chăm nghi phạm

Nguy rồi, bọn chúng muốn tra tấn sao? Tôn Trọng Văn run run, bị thương lại mất máu còn sợ hãi, cái mặt trắng bệch, mắt thì đảo lảo liên, như con chuột béo. Bên trái là tên nổ súng bắn mình, toàn thân bần đất, má sưng tím, xem ra lúc này xuống xe bị đánh không nhẹ, khuôn mặt này còn đáng sợ hơn mấy tên hung dữ kia.

Phàm là kẻ bị bắt nhiều lần, làm hiểm nghi cũng có tự giác, thông thường sẽ xuất hiện hai tình huống. Một là ngon ngọt khuyên nhủ để dụ nói ra, ví như làm cho nhớ vợ nhớ con, nhớ cha mẹ, sau đó là nên cúi đầu nhận tội để được chính phủ khoan hồng. Loại còn lại, trực tiếp, hăm dọa đánh đập, giở đủ trò ép người ta phải ngoan ngoãn. Tôn Trọng Văn tuy sợ hãi, nhưng trước khi dò ra nông sâu thì thái độ kiên quyết là: Chối tới cùng.

Chương 094: Đêm lạnh, cánh đồng hoang. (2)

Thời buổi này không lấy đâu ra nghi phạm dễ dàng khai ra tội của mình, đặc biệt là trọng tội. Bắt giữ mới chỉ là bắt đầu thôi, muốn moi ra tội trạng không phải dễ dàng.

Lúc này nghi phạm trong mắt Giảm Phàm có chút khác biệt với ở hồ sơ, ánh mắt không dữ dội như trong ảnh, thi thoảng cả cảm lẫn môi đều bất giác run lên, khi bị trừng mắt, còn né tránh theo bản năng.

Tên này gan không lớn, hơn nữa sống an nhàn vài năm, xem ra chậm chạp, thoái hóa không ít. Giảm Phàm thầm đánh giá.

Bất ngờ là chẳng có gì xảy ra cả ... Tôn Trọng Văn hơi ngạc nhiên, chỉ là càng như thế càng không hiểu gì, càng bất an, cứ mỗi một ánh mắt soi lên người là hấn cảm giác đó là gai nhọn, người không kìm chế được run lên từng cơn, cứ như thiếu nữ ngây thơ bị đàn sói dữ bao vây.

Xe vẫn đi về phía trước, mùa đông, tháng Chạp, gió núi rất lớn, ù ù bên tai.

Tiếng động cơ xe, tiếng gió, trong đêm tối tĩnh mịch nghe hết sức rõ ràng, mặt đường lồi lõm, thi thoảng xóc một cái làm người trong xe nảy lên, đầu còn chạm vào trần xe, chiếc xe như bóng ma đi giữa đêm, tới nơi không rõ tên.

Đi càng xa, cảm giác bất an càng lớn, người lạnh dần, không biết vì đêm lạnh, hay vì sợ.

“Đói chưa?” Quách Nguyên mặt đầy thiện chí hỏi.

Tôn Trọng Văn không rõ ý đồ của đối phương, không dám trả lời.

“Hỏi mày có đói không đấy, điếc à?” Tiêu Thành Cương dùng khuỷu tay huých một phát vào mạng sườn.

Tôn Trọng Văn máy mót gật đầu.

Trương Kiệt ngồi ở một bên, ngó nghiêng mặt hấn bình phẩm: “Văn còn muốn ăn cơ à Quỷ Kiếm Thủ sắp biến thành Phỉ Thủ rồi đấy.”

“Ăn đi, rót cho hần chén rượu.” Quách Nguyên an bài rồi quay về chỗ ngồi.

Lúc này mua thêm ít bánh mì với nước khoáng, vì mùa đông, mua cả một chai rượu, đêm lạnh mà không có thứ này khó qua, trước đó làm nhiệm vụ không dám thả lỏng, giờ có thể khao thưởng bản thân một chút, rót rượu xé bánh chia nhau.

Thực sự thành đồng chí nhường cơm xẻ áo rồi, Tôn Trọng Văn cũng đói meo, cầm cái bánh mì ăn ngấu nghiến, thi thoảng hớp một ngụm rượu trắng, mũi khịt một cái, chẳng mấy chốc đã ăn hết cái bánh, Quách Nguyên ném cho cái bánh nữa còn chưa xé vỏ, hần chẳng khách khí nữa, dùng răng với tay xé vỏ, lần này ăn chậm hơn.

Rốt cuộc là muốn làm gì? Kỳ thực Tôn Trọng Văn vừa ăn vừa thấp thỏm quan sát, càng lúc càng cảm giác không ổn, mấy tên kia ăn thông thả, mắt liếc hần liên tục, tục ngữ nói, chó sủa không cắn, chó cắn không sủa, mấy tên này ở giữa phố đông người hô một tiếng, không cảnh cáo dám nổ súng bắn người, chúng dám làm gì nữa khó nói. Tôn Trọng Văn chỉ mong tới nơi cho sớm, bị giam vào trại giam, ở cùng với bọn tội phạm còn yên tâm hơn, an toàn hơn ở với đám này.

Càng sợ cái gì, càng xảy ra chuyện đó.

Két! Xe phanh gấp dừng lại bên đường, bốn bề đồng không mông quạnh hoang vu, chẳng thấy bóng nhà cửa, cũng không có xe cộ qua lại, không nhìn ra là nơi nào.

Tên hói lái xe quay đầu bảo: “Chỗ này đi.”

Hơi lạnh chạy dọc xương sống, tên đưa bánh mì mở cửa ra, gió đêm lồng lộng ùa vào trong, lạnh thấu xương, tiếng ù ù nghe hết sức rõ ràng, đèn xe bật sáng, tên cảnh sát nổ súng đứng dậy. Tôn Trọng Văn sợ hãi, làm gì đây đám người này không thăm vấn, định giết người diệt khẩu à?

Càng gấp càng loạn, càng loạn càng dễ xảy ra chuyện, Ngũ Thần Quảng vừa lên cục công an thành phố ứng phó với cơn giận của cục trưởng Lương xong quay liền về thẳng về chi đội, chi đội đã tăng cường canh gác như trong thời chiến, lập cả rào chắn, súng ống trong tay. Đến cả Ngũ Thần Quảng cũng phải đưa ra giấy chứng minh mới được cho vào, mấy chàng trai trẻ

chấp hành nhiệm vụ vô cùng nghiêm ngặt làm ông ta rất hài lòng. Đi qua cửa là vội vội vàng vàng chạy thẳng tới đội trọng án, vừa thấy Hồ Lệ Quân là hỏi gấp: “Mất liên lạc bao lâu rồi?”

“27 phút, vẫn chưa biết xảy ra chuyện gì.” Hồ Lệ Quân giọng đầy lo lắng.

Mấy người Lương Vũ Vân đứng dậy, cứ như phạm lỗi đợi giáo huấn.

Ngũ Thần Quảng không truy cứu chỉ quan tâm tới sự cố: “Tình hình ra sao, mất dấu ở đâu?”

“Ở đây ạ.” Lương Vũ Vân cầm laptop lên chỉ bản đồ: “Bọn họ rời huyện Bình Lục là mất tín hiệu, tôi cứ nghĩ bọn họ đi vào đường hầm qua núi nên mới tạm thời mất tín hiệu, nhưng 27 phút rồi vẫn không có tín hiệu.”

“Trước đó có liên hệ không?” Ngũ Thần Quảng mặt âm trầm: “Còn di động thì sao? Đã liên lạc chưa?”

Lương Vũ Vân nhìn quanh, lí nhí nói: “Toàn bộ tắt máy.”

“Cái gì?”

“Bọn họ tắt máy, cả năm người.”

Thấy mặt chỉ đội trưởng đen thêm vài phần, Hồ Lệ Quân vội giải thích hộ: “Về lý luận không thể xuất hiện tình huống này, toàn bộ thành viên thực địa được trang bị sạc trên xe, pin dự phòng, không thể có chuyện tắt cả đều hết pin. ngay cả bộ phát tín hiệu trên xe cũng không có tín hiệu.”

“Lần cuối cùng là gọi điện cho ai?” Chẳng lẽ lại như mấy lần trước, có kẻ can thiệp vào rồi sao, không thể nào, thông tin kiểm soát vô cùng chặt chẽ, người trong tổ chuyên án không được về nhà cũng không được liên lạc với bên ngoài, không thể có khả năng lộ tin, Ngũ Thần Quảng cố gắng bình tĩnh phân tích tình hình.

“Trừ chỉ đội trưởng, không gọi cho ai.”

Xảy ra chuyện gì rồi? Trong lòng mỗi người có một câu hỏi lớn, trong phòng cộng cả Ngũ Thần Quảng là hơn mười người, toàn bộ bị tình hình mới này làm chân tay giá băng, năm cảnh sát áp giải nghi phạm mất liên hệ, đây không phải là dấu hiệu tốt, nhất là vụ án này quá tà môn, trước đó xảy ra bao nhiêu chuyện rồi, không khỏi sinh dự cảm chẳng lành.

Phòng im phăng phắc nghe thấy cả tiếng thở.

“Bọn họ đi đường nào?” Lãnh đạo không thể loạn, Ngũ Thần Quảng áp lo lắng xuống.

“Có ba con đường, lộ trình ban đầu là men theo cao tốc Vân Đại trở về, còn có một con đường quốc lộ và đường cấp hai. Chi đội trưởng, hiện đội trưởng Lục và Trương Chí Dũng đều ở Vân Thành đợi lệnh, có nên phái họ đi tiếp ứng không?” Hồ Lệ Quân hỏi ý kiến, đây là cách trong lúc không có cách nào thôi.

“Tôi thấy nên đợi một chút đã.” Tần Cao Phong đột nhiên lên tiếng.

“Là sao?” Ngũ Thần Quảng hỏi thẳng.

-“Tiểu tổ truy bắt này của chúng ta là tổ hợp kinh nghiệm và sức trẻ, Trần Thập Toàn làm trong vũ cảnh hai mấy năm, kinh nghiệm đối địch phong phú, Trương Kiệt chuyên làm ngoại cần, bắt giữ tội phạm, Tiêu Thành Cương non nớt nhưng võ nghệ cao, bắn súng tốt, Quách Nguyên trầm ổn lão luyện, còn cả Giản Phàm cẩn thận hơn bất kỳ ai, trừ khi xảy ra tai nạn xe nghiêm trọng mới có thể làm toàn bộ di động hỏng ...” Tần Cao Phong giọng điệu chướng tai, đêm khuya nghe mấy lời này ai chả run, Lương Vũ Vân bần thần ngồi phịch xuống, Hồ Lệ Quân tay run rẩy.

“Mồm quạ, không biết nói cái gì tử tế à?” Ngũ Thần Quảng trừng mắt, ông ta cao có hơn 1m6, mỗi lần trừng mắt với tên cao 1m93 này là phải ngẩng đầu vô cùng bất tiện, quát.

“Chi đội trưởng, ý tôi nói là nếu không phải do tai nạn thì vấn đề từ chính họ, Giản Phàm ở đó, nên chuyện gì cũng có thể xảy ra, cho họ ít thời gian, bên đó biết chúng ta sốt ruột, chắc không phải đợi lâu đâu.” Tần Cao Phong nói nốt.

Đúng rồi, quên mất thứ tai họa đó, câu này chẳng làm người ta bớt lo, Ngũ Thần Quảng ra quyết định: “Liên tục giữ liên lạc, phân công gọi điện vào 5 di động, đợi 10 phút nữa, nếu không liên lạc được, bảo Lục Kiên Định cầu viện Vân Thành, tổ đội lên đường tiếp

ứng ...”

Chương 095: Đêm lạnh, cánh đồng hoang. (3)

Cửa xe mở ra, Quách Nguyên chuẩn bị trước tránh sang bên cho gió lạnh như dao cắt ùa vào, dù vậy vẫn bị gió thổi rất hết mặt, trong xe ai nấy đều rùng mình.

“Cỏ khô cây chết ngôi mộ hoang, oan hồn khóc lóc lệ hai hàng.” Tiêu Thành Cương không biết đọc bài thơ quý quái gì giọng nghe rờn rợn.

Trương Kiệt cười gian: “Phong thủy tốt, thật phong quang. Người anh em, ăn no rồi, uống đủ rồi, lên đường thông thả nhé.”

Giản Phàm không nói không rằng, che mặt đợi thích nghi với không khí mới rút súng ra, rắc một tiếng, sau đó rút băng đạn ở bên khác lắp cách một cái, làm người ta nghe mà sồn gai gộc: “Tháo còng cho hẵn đi, lải nhải cái gì?”

Câu này không khác gì sét nổ giữa đầu, vừa nhìn hai tên kia lấy chìa khóa ra, Tôn Trọng Văn ba hồn bảy vía bay biến hết, ra sức vùng vẫy: “Các, các người làm gì, làm gì thế hả?”

“Mẹ nó, mày ngôi im không, tháo còng chứ có phải là tổng giam mày đâu.” Tên kia chống cự làm Tiêu Thành Cương mãi không thể tra khóa vào ổ.

“Tôi có tội, tôi có tội, nhốt tôi lại đi, cho tôi vào tù.” Tôn Trọng Văn la hét, giữa đêm khuya nghe vô cùng thảm thiết, hẵn ý thức được chuyện gì sẽ xảy ra, cái còng này tháo ra là hẵn chết.

Tiêu Thành Cương đá một phát: “Mày làm gì có tội, dọc đường không nói gì mà, bắt nhảm thôi.”

“Tôi có tội, lừa đảo, đúng đúng, còn buôn bán văn vật, nhẩy xe bỏ chạy ... Tôi có tội tôi tôi khai, giam tôi lại.” Tôn Trọng Văn gào khóc van nài, sợ lú cả lưỡi nói không ra.

Quách Nguyên đứng bên cửa xe có vẻ bực mình, ra hiệu cho Giản Phàm: “Khởi tháo còng, cứ kéo xuống đã, tháo sau cũng được.”

Tôn Trọng Văn bị hai người kéo xuống xe, cuống quýt la hét: “Buông tôi ra, tôi có tội, tôi nhận tội ... Tha cho tôi, anh ơi, chú

oi, tôi không dám chạy nữa đâu.”

Vừa uốn éo như con sâu, vừa khóc khóc mếu mếu chảy hết nước mắt nước mũi mà không ai thương xót, bị lôi sang một cái hố đất bên đường, Tôn Trọng Văn ra sức gào thét mong ai đó nghe thấy, nhưng đáp lời hắn chỉ có kẻ nổ súng đang lăm lăm súng trong tay: “Tôn Trọng Văn, riêng chuyện của cảnh sát Tây An chưa đủ khiến tổ trọng án bọn tao đi tìm đâu, có một vụ án mà mày luôn che dấu, có muốn nói ra không?”

“Tôi tôi tôi tôi .. Tôi không ..” Tôn Trọng Văn khóc nức lên như đứa bé nói không ra lời.

“Định nói là không có chứ gì, tao chẳng buồn hỏi.” Giản Phàm giơ súng lên: “Dù sao cũng mười mấy năm rồi, có hỏi ra cũng chẳng có chứng cứ, bọn tao biết mày không khai đâu, thế nên giải quyết thống khoái luôn nhé.”

“Đừng, đừng ... Tôi ..” Tôn Trọng Văn hoảng loạn quá rồi, muốn nói cũng không nói ra.

“Dứt khoát không nói hả, tưởng bọn tao không dám bắn ... Thực ra bọn tao được bắn đấy, chuyện là thế này, xe đang chạy trên đường, do trời tối, bọn tao lại mệt mỏi, xe mất lái lao xuống ruộng, cửa xe mở ra, mày lợi dụng thời cơ tấn công cảnh sát bỏ chạy, bọn tao bắt buộc dĩ phải nổ súng ngăn cản ...” Giản Phàm chỉ vết thương trên mặt do đánh nhau với Trần Thập Toàn: “Mày đánh tao và chú già kia, chứng cứ rõ ràng, bọn tao hết cách. Ài, sau đó bọn tao mang xác mày về nộp, dù sao người chết rồi chẳng nói được gì, mà mày có tiền án nhảy khỏi xe bỏ trốn rồi, đúng không?”

Tôn Trọng Văn khó khăn lắm mới lấy lại được chút bình tĩnh: “Đừng đừng đừng ... Chú ơi, anh ơi, chúng ta không thù không oán, tôi có con nhỏ, có vợ, tha cho tôi ...”

“Ai bảo không thù không oán, mày giết cảnh sát, bắt mày về cũng chỉ tống mày vào tù được, hôm nay bọn tao trả thù cho đồng đội.” Giản Phàm lên đạn.

Bốn người còn lại cũng đồng loạt lắp đạn vào nòng, mở chốt an toàn, chĩa súng tới, Quách Nguyên giọng âm u: “Từng đứa chúng mày sẽ phải đền tội, luật pháp không làm gì được thì bọn tao làm thay.”

Nếu như ở nơi khác, ở một thời gian khác, nếu Tôn Trọng Văn không bị thương, không bị hoảng sợ, có lẽ hắn sẽ nhận ra đây chỉ là hư trương thanh thế, nhưng lúc này hắn sớm bị nhiễu loạn tâm trí, căn bản không có thời gian suy nghĩ. Nửa đêm, trời lạnh, bốn bề hoang vu, lòng chất đầy sợ hãi, giữa đường phố đông người còn dám nổ súng, nơi quỷ quái gào thét khản cổ không có ai tới này, chúng dám giết người.

Hai người ngồi xuống, mở còng chân cho Tôn Trọng Văn, xúi: “Chạy, chạy đi! Chạy nhanh có khi mày thoát đây, đây là cơ hội có một không hai.”

Giọng như ma quỷ dụ dỗ, Tôn Trọng Văn chân đã tự do nhưng không dám chạy, cong người ôm mặt, khóc lóc: “Không chạy, không chạy!”

“Chạy mau.” Tiêu Thành Cương đá một cái, Tôn Trọng Văn lăn luôn xuống hồ.

“Cho tôi lên, cho tôi lên ...” Dưới cái hố đen ngòm, bên trên mấy bóng đen cầm súng, Tôn Trọng Văn cảm giác như mình đã nằm trong mộ, sợ hãi choán lấy tâm trí, cuống cuống cào đất bò lên.

Đoàng!

“Á!” Tôn Trọng Văn kêu thảm ngã lăn xuống hồ: “Tha cho tôi, không phải tôi, tôi không giết người, tôi không giết đồng đội của các anh ... Đừng, đừng giết tôi.”

Đoàng!

Lại phát súng nữa, Tôn Trọng Văn sợ vỡ mật gào khóc liên hồi, chỉ nghe bên trên có người quát: “Ai làm?”

“Địa Long, là Địa Long ... Thực sự không phải tôi mà, là bọn chúng trộm đồ còn giết người bịt miệng, không phải tôi ...” Tôn Trọng Văn không dám bò lên nữa, thần kinh hoảng loạn cực độ, hỏi là đáp.

“Xem ra mày chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, lại đổ tội cho Đồng Cô Sơn à, chính mày là kẻ vào trong phân cục công an năm đó lấy đồ.”

Không biết là giọng ai, đêm tối tiếng người hòa vào tiếng gió núi như ma quỷ đòi mạng, Tôn Trọng Văn co quắp dưới hố ra sức kêu lên: “Tôi không lấy, tôi có lấy gì đâu, tôi chỉ thằng ăn

trộm làm gì có gan giết người, tôi đứng canh, thiếu chút nữa bị Địa Long bịt miệng ... Anh ơi, chú ơi, không phải tôi đâu, tha cho tôi, vợ tôi còn trẻ, con tôi thơ dại ... Tha cho tôi, mười năm qua tôi không làm chuyện gì xấu, tôi hoàn lương rồi ...”

“Chỉ mày cứu được mày thôi, muốn lên xe nói chuyện hay muốn lên đường?”

“Tôi nói, tôi nói hết.”

“Đưa hắn về.”

Tiêu Thành Cương, Trương Kiệt nhảy xuống hố, xách Tôn Trọng Văn đã sợ tới nhũn cả người lên xe, Giản Phàm lên theo, đóng sầm cửa xe lại, Trần Thập Toàn và Quách Nguyên tay cầm súng một trước một sau canh chừng, buổi thăm vấn đặc biệt bắt đầu.

Từ ngoài nhìn qua ô cửa sổ, Tôn Trọng Văn gật đầu như già tởm, miệng thao thao bất tuyệt, Quách Nguyên mặt bị gió thổi muốn đông cứng, vẫn nhếch mép cười thâm, trước đó bọn họ luân phiên xuống xe là thương lượng việc này. Mặc dù hắn thấy không ổn, cuối cùng vẫn bị Giản Phàm thuyết phục, không phải lần đầu nữa, lần nào cũng không muốn làm, rốt cuộc lại hồ đồ vào hùa với y.

“Chú Trần, chuyện hoang đường như vậy mà chú cũng đồng ý.” Quách Nguyên thấy bốn bề im ắng, chẳng có lấy một bóng xe qua lại, châm điếu thuốc mời Trần Thập Toàn.

Trần Thập Toàn đưa tay lạnh cóng run rẩy nhận lấy điếu thuốc, rít một hơi đầy thỏa mãn: “Đừng đổ cho tôi, cậu ta là tổ trưởng, nói thì tôi nghe thôi.”

“Không hiểu đầu óc cậu ta kiểu gì, toàn làm chuyện không ai ngờ tới.” Quách Nguyên tò mò: “Chủ bảo, chẳng lẽ cậu ta từ lúc nổ súng đã tính tới trò này, thế thì thần kỳ quá, không còn là người nữa rồi.”

“Không không, là trên đường nghĩ ra đấy ... Tôn Trọng Văn bị trúng đạn giữa đường, hắn biết chúng ta dám nổ súng, vụ án này chúng ta không phải là không biết gì, nghi phạm có một khái niệm gọi là thời gian thích ứng, nếu áp giải về Đại Nguyên, hắn thích ứng rồi, thấy chúng ta không có chứng cứ xác thực, thế nào cũng chối ... Hà hà, đùa đồ đệ này của tôi, suy đoán tâm

lý người khác chuẩn lắm, cậu muốn ăn gì, cậu ta đều nhìn ra, làm thăm vấn viên không thành vấn đề.” Trần Thập Toàn cười ha hả, tuy chẳng dạy được Giản Phàm mấy, nhưng rất thích khoe mình là sư phụ.

Thăm vấn diễn ra rất thuận lợi, không lâu sau người trong xe gõ gõ cửa sổ, đưa ra cái di động, Quách Nguyên nhận lấy cười: “Chú Trần đừng khen đệ tử của chú nữa, mau liên hệ với đội đi, nghi phạm trọng yếu như thế, chúng ta biến mất nửa tiếng rồi, trong đội hẳn loạn lắm.”

Chương 096: Nghiệt sâu khó quay đầu. (1)

“Có tín hiệu rồi, có tín hiệu rồi!” Trong tổ chuyên án, có tiếng nữ hét lên chói tai, là cái kiêu giọng mừng rỡ của oán phụ đợi được chồng đi xa lâu ngày trở về.

“Mau, mau ai đó đi tìm chi đội trưởng.”

Tiếng thét phá vỡ không khí im lìm chết chóc bao phủ toàn đội trọng án, không cần ai đi tìm, Ngũ Thần Quảng đang nói chuyện với Tần Cao Phong ngoài hành lang chạy ừa vào như gió lốc, quát tháo: “Kết nối, lập tức kết nối.”

Ở trên bàn là máy liên lạc vô tuyến công suất lớn, dùng tín hiệu 900hz, vừa kết nối được liền ấn nút loa ngoài, bên trong liền truyền ra giọng trầm khàn: A lô.

Nghe là biết giọng Trần Thập Toàn rồi, cả tổ chỉ có một lão già, Ngũ Thần Quảng không kìm được lửa giận, người chưa đến đã chửi: “Trần Thập Toàn, anh làm ăn kiểu gì đấy? Nghi phạm sao rồi?”

“Vẫn ở đây, trên xe.”

“Vì sao tín hiệu lại biến mất, nửa tiếng vừa rồi các anh làm gì?”

“Chúng tôi thẩm vấn nghi phạm.”

“Thẩm vấn? làm càn, đó là việc của các anh à? Ai cho các anh thẩm vấn, tôi hạ lệnh là trở về, lập tức trở về, anh làm thế là kháng ...”

Bên kia sốt ruột cắt ngang: “Chi đội trưởng, anh có muốn nghe kết quả thẩm vấn không?”

“Cái gì? Đã thẩm vấn ra rồi à?”

“Đương nhiên, chúng tôi truyền ghi âm qua PDA, anh nghe xong hãy quát tháo người khác.”

“Cách!” Bên kia không ngờ dám cúp máy

trước, hôm nay Trần Thập Toàn nói chuyện cứng hơn hẳn bình thường. Ngũ Thần Quảng ngỡ người, nhưng tim lại đập mạnh, không truy cứu hành vi láo toét đó, chẳng lẽ đám này nhân lúc trời tối đường vắng, tra tấn bức cung? Phàm là truy bắt

dài ngày, hình cảnh nóng tính thường trút giận lên người nghi phạm, chuyện này có phòng cũng không xuể. Một là lo nghi phạm xảy ra vấn đề, hai là sợ nghi phạm bị tra tấn, lúc về rồi điên lên cắn càn thì rắc rối to.

Lòng thấp thỏm, nhưng cách mấy trăm km, căng thế làm gì được người ta, vốn cấp Trần Thập Toàn cho nhóm này là để có người trầm ổn chững chạc trấn áp đám trẻ tuổi, mà tình hình thế này còn trông vào ai được.

“Chi đội trưởng, ghi âm chuyển qua rồi, có phát không?” Lương Vũ Vân hỏi nhỏ, file âm thanh cũng nhẹ.

“Phát, phát đi.” Ngũ Thần Quảng phát tay.

Tiếng lên xe, tiếng gió thổi ù ù, tiếng còng loạt xoạt, bắt đầu thăm vấn rồi, có điều không thấy có tiếng đấm đá hay la hét, nghe giống như hai người trò chuyện, Ngũ Thần Quảng yên tâm một chút, ít nhất không có hành vi bạo lực.

Hồ Lệ Quân đứng bên cạnh Sở Tĩnh Viện hồi hộp nắm chặt tay nhau, Tần Cao Phong một mình khoanh tay dựa mình vào góc tường, đám Lương Vũ Vân nín thở lắng nghe.

“Bắt đầu đi, từ thời gian chi tiết vụ án xảy ra, là lúc nào?”

Mọi người đều nghe ra giọng nói tương đối trẻ rất có sức hút này của ai, là Giản Phàm.

Không ai nói một lời, cổ như nghẹn cả lên, thần kinh căng như dây đàn của Hồ Lệ Quân tức thì thả lỏng, nghe giọng nói đó, lòng cảm thấy hưng phấn, vui mừng.

Kỹ thuật viên tự động lọc tạp âm, liền nghe người trả lời rõ ràng: “Tháng 8 năm 1996, ngày cụ thể thế nào không nhớ nữa.”

“Không sao, hôm đó thời tiết thế nào? Hẳn là nhớ chứ?”

“Trời mưa to, mưa to lắm.”

“Nói tiếp, bắt đầu từ thời điểm gây án.”

Ngũ Thần Quảng và đám nhân viên tổ chuyên án nắm chặt tay, ai nấy căng thẳng tột độ, vẫn có một khả năng nhỏ là người thì đúng, nhưng chưa chắc đã là nghi phạm năm xưa.

Chất lượng âm thanh tuy tốt, nhưng giọng nghi phạm hơi run, không biết do sợ hay lạnh, thi thoảng còn nói vấp, không rõ lắm. “Hôm đó mưa rất to, tôi và Địa Long lên thành phố Đại

Nguyên từ sáng sớm, đợi cả ngày, đến tối, chừng 7, 8 giờ gì đó, Hoa Đình lái xe tới đón, chỉ nói là đi lấy vài thứ.”

“Lúc đó trên xe có ai?”

“Tôi, Địa Long, Hoa Đình và một người không nhận ra.”

“Tiếp tục.”

“Hoa Đình lái xe, người kia có vẻ là chủ xe, quan hệ với Địa Long không tệ ... Tới một cái tiểu khu, người kia tới khu nhà đón một người lên, lên xe còn tán gẫu vài câu, dù sao bọn tôi cũng không quen nên chẳng để ý. Thế rồi đột nhiên á một tiếng, tôi nghĩ, hỏng rồi, lại là thằng Địa Long giở trò, đánh gục người kia ... Sau đó chúng tôi đi vội.”

“Khoan đã, anh bỏ lỡ một chi tiết, rời tiểu khu xảy ra chuyện gì? Chi tiết này tôi không nhắc, nếu không bị coi là dụ cung nghi phạm, anh tự nói đi.”

“Hả, làm sao cậu biết?” Giọng đối tượng đầy sợ hãi.

“Thừa lời, chúng tôi đương nhiên là biết, đang hỏi đấy, trả lời đi.” Giọng Tiêu Thành Cương chen vào.

“Dạ dạ, lúc đó tôi hoảng, Hoa Đình còn hoảng hơn, lái xe không vững, thế là xô vào một cái xe đi vào tiểu khu. Tôi lén lút quay đầu lại nhìn, thấy Địa Long kéo người kia ra ghế sau, chửi chúng tôi một câu, bảo chúng tôi đi nhanh. Nhưng chủ xe tới, chặn đường gây chuyện, tôi và Hoa Đình nóng ruột, nhảy xuống đánh người đó rồi kéo sang bên, sau đó rời đi.”

“Ừ, nói đúng rồi, chính là chi tiết này, tiếp theo?” Giản Phàm đang hỏi.

“Lái xe không được bao lâu thì người không quen ban đầu xuống xe, tôi đang thắc mắc là ai, hỏi một câu liền bị Địa Long chửi mắng, không dám hỏi nữa. Đi một lúc, tới bên cái tường bao rất cao, không rõ là đâu, Địa Long chỉ huy Hoa Đình bám còi, từ trong nhà liền có sợi dây ném ra, Địa Long buộc cái gì đó vào dây ... Tôi đoán là bọn họ nội ứng ngoại hợp trộm đồ.”

“Đó là dây gì?”

“Giống như kiểu dây câu, đầu dây phát sáng, không mạnh, nhưng có thể nhìn thấy trong đêm. Chúng tôi nếu xuống mộ, cần người canh, khi kéo lên thì dùng loại dây này, mảnh nhưng chắc.”

“Tiếp đi.

Nghi phạm càng nói thì giọng càng ổn định lưu loát, câu cũng dài hơn: “Địa Long chỉ huy xe đi tiếp, tránh vào vỉa hè, khi đó tôi mới thấy cửa liền giật mình, là cái cục công an Nguyễn gì đó, tôi nghĩ bị thằng Vương Bát Đản lôi xuống bùn rồi, té ra là tới cả cục công an trộm đồ ... Đến lúc này rồi chạy cũng không được, lúc sau trong sân có đèn, Địa Long chỉ huy chúng tôi lái xe tới cách cổng không xa, bảo Hoa Đình đợi trên xe, bảo tôi mai phục bên cửa, đợi trực ban ra rồi đánh ngất, mở cửa người bên trong. Lạ là, không có ai canh cửa, thế là đơn giản, người bên trong trực tiếp lấy chìa khóa, xe đi ra, Địa Long bảo tôi đóng cửa, trả chìa khóa vào ... Đúng là tà, người ra không sao, đến lượt tôi đóng cửa thì có thằng cớm về ... À, là cảnh sát.”

“Không sao, gọi cớm hay lắm ... Tiếp theo?”

“Cảnh sát đó không biết tôi là ai, từ xa hỏi, tôi sợ nhũn chân, không dám quay đầu, cũng không dám trả lời. Đúng lúc ấy Địa Long bật đèn xe, cảnh sát quay đầu đi, hai người nhảy xuống xe xông tới, tôi thừa cơ đá một cái, sau đó Địa Long đánh thuốc mê kéo lên xe. Chúng tôi lên xe, Địa Long lái xe ...”

“Lúc này trên xe có mấy người?”

“Năm người, hai người nằm. Xe cứ đi về phía hẻm là bắc, sắp rời thành phố, tôi nhớ có cái ống khói to, nơi đó đỗ một cái xe, một chiếc xe Jeep Đại Bắc Kinh, chiếc xe moto trộm từ cục công an cũng ở đó, Địa Long xuống xe nói chuyện với người trong xe hơi cái gì đó, xe kia đi mất, tôi lấy làm lạ, có xe tốt như thế trộm xe moto làm gì? Địa Long quay về, bảo Hoa Đình lái xe moto ra ngoài thành vút. Hoa Đình đi rồi, hẻm bảo tôi kéo tên cảnh sát hôn mê xuống xe, ném bên cống, lần mò trên người cảnh sát đó hồi lâu rồi lên đường về Vân Thành.”

Chương 097: Nghiệt sâu khó quay đầu. (2)

Đoạn băng tới đó thì dừng lại, trong phòng im phăng phắc, tin tức nghi phạm tiết lộ khiến tất cả chấn kinh, mất một lúc Ngũ Thần Quảng mới đánh mắt nhìn kỹ thuật viên, kỹ thuật viên ra hiệu vẫn còn.

Quả nhiên một lúc sau vẫn là giọng Giản Phàm, bên đó hẳn cũng cần một thời gian tiêu hóa lời khai này: “Hết rồi à?”

“Hết rồi.”

“Tôn Trọng Văn, anh nói nửa ngày trời đều là chuyện tôi biết, không có tác dụng gì với chúng tôi hết, còn một vấn đề quan trọng sao anh không nói. Tiết Kiến Đình, tức là Hoa Đình phụ trách xử lý xe moto, chuyện đó chúng tôi biết rồi, đồ trộm ra bị người tiếp ứng mang đi, anh không có cơ hội tiếp xúc, cái này có thể tin ... quan trọng là người nằm trong xe đâu?”

“Tôi không biết, nhà tôi ở Nam Tân Điểm, thuộc thành phố Lâm Phần, chưa tới Vân Thành thì tôi bị đuổi xuống xe, Địa Long bảo tôi trốn một thời gian.”

“Trốn thời gian dài như thế, lần sau gặp lại Địa Long tức Đồng Cô Sơn là bao giờ? Có phải là không gặp lại nữa, mười mấy năm không gặp?” Giản Phàm đột nhiên hỏi.

Giọng Tôn Trọng Văn rõ ràng kinh ngạc.”

Vâng vâng vâng ... Không gặp.”

Giản Phàm gằn giọng: “Tôn Trọng Văn, anh thực sự không muốn nói cho chúng tôi tung tích của người nằm trên xe à?”

Nghi phạm lại bắt đầu phát hoảng van vãn hết sức tội nghiệp: “Anh ơi, chú ơi ... Tôi đã thế này rồi còn dám dấu gì? Tôi là thằng sai vặt, có khi lấy được đồ tốt dưới mộ còn bị bọn Địa Long thu mất, người ta bảo làm gì thì làm nấy, không dám không làm ... Chuyện này từ đầu tới cuối Địa Long làm, tôi chỉ biết như thế ... Tôi là trộm gà bắt chó còn được, nào dám đốt nhà giết người, tôi không dám, tôi nói thật đấy.”

Tiếng lạch cạch rồi ngưng bật, file âm thanh đã phát hết.

Toàn bộ mọi người trong văn phòng không hện mà cùng thở phào một hơi, một vụ án mơ hồ rối rắm khiến những tinh anh trên cục xuống này từng ở chỗ riêng tư đưa ra vô số suy đoán. Tất cả suy đoán đều đặt trên cơ sở bất lợi của 7 tổ chuyên án trước đó, ai cũng muốn đem vụ án liên hệ với vị "sơn tặc vương" nào đó cho tăng thêm sắc thái huyền bí, nhưng mà nghe lời khai vừa rồi, té ra là tên trộm có vẻ chẳng gan dạ gì lắm thực hiện, vừa kinh ngạc lại thất vọng.

Thế là những người tham gia vụ án giữa chừng, tình tiến còn chưa nắm vững hết không khỏi sinh ra một suy nghĩ: Hình như, cũng đâu khó đến thế? Hình như, vụ án chẳng phức tạp gì.

Đúng, đơn giản lắm, giống người đầu tiên ăn cua, giống người đầu tiên phát hiện lục địa mới, giống người đầu tiên mang trứng gà lên bàn ăn, trước kia chẳng ai làm được, khi có người làm được rồi, ai cũng có thể làm được ... Cảm thấy nó rất đơn giản.

Vấn đề ở, ai dám là người đi đầu?

Cảm thán xong, ánh mắt mọi người tụ cả vào Ngũ Thần Quảng, chỉ thấy chỉ đội trưởng tay đỡ trán, đầu cúi xuống, khẽ phát ra tiếng nức nở rồi nước mắt rơi xuống, giọng nghẹn ngào: "Lão Tăng thanh bạch, Lão Tăng thanh bạch ..."

Liên tục lau nước mắt, liên tục lặp đi lặp lại câu nói đó khiến mọi người trong phòng xúc động theo đặc biệt là mấy cô gái, phải rồi, vụ án tuy đơn giản, nhưng ý nghĩa rất lớn đã minh oan cho một cảnh sát hàm oan mười mấy năm trời.

Mãi một lúc sau Ngũ Thần Quảng mới trấn tĩnh lại, sau bi thương là phần nộ, giọng hơi khàn: "Sao không phát tiếp, tiếp đi chứ."

"Hết rồi ạ, chỉ có thế thôi."

Trả lời là nam cảnh sát, nơm nớp nói một câu, không ngờ vụ án có thể làm lãnh đạo rơi nước mắt như thế, luôn cho rằng đám hình cảnh chơi súng là lũ động vật máu lạnh.

Ngũ Thần Quảng không nói, mặt đầy bi thương khó át chế, đi nhanh khỏi văn phòng, Tân Cao Phong cũng đi theo đóng cửa lại.

Một đám trẻ tuổi đưa mặt nhìn nhau, cảm giác chi đội trưởng hình như phản ứng hơi quá, thấy Hồ Lệ Quân nghiêng đầu lau khước mắt, nam cảnh sát vừa trả lời Ngũ Thần Quảng, tò mò hỏi: “Chị Hồ, thế là sao?”

“Trong lời khai vừa rồi, người bị nghi phạm dụ ra ngoài đánh ngất, nằm trên xe là Tăng Quốc Vĩ, tình tiết này các cậu còn chưa được tiếp xúc ... Ông ấy là chiến hữu của chi đội trưởng, tiền bối của chúng ta, trước giờ luôn mang tội danh biển thủ tang vật, mười bốn năm bặt vô âm tín. Khi tôi vừa làm cảnh sát đã biết vụ án này, hơn nữa còn cùng với đội trưởng Tần của đại đội một thử qua, truy lùng nửa năm không có thu hoạch ... Sở công an tỉnh, cục thành phố chưa bao giờ bỏ vụ án này, mười bốn năm qua con gái ông ấy đi khắp nơi kêu oan muốn rửa sạch oan khuất cho cha, đồng nghiệp của ông ấy, bằng hữu của ông ấy, còn cả chúng tôi, những người kế nhiệm, có cả trăm cảnh sát luôn âm thầm tìm ông ấy, ý đồ vạch trần chân tướng ... E chân tướng lành ít dữ nhiều.”

Hồ Lệ Quân chậm rãi kể ra, giọng cũng hơi nghẹn, người nghe đều rầu rĩ cúi đầu, bị kẻ gây án mang đi, có thể xảy ra mọi khả năng, trừ duy nhất một điều: Còn sống.

Một lúc sau Ngũ Thần Quảng quay lại, ra lệnh liên lạc với tiểu tổ truy bắt, trầm giọng ra lệnh:: Trần Thập Toàn, tiếp tục thẩm vấn, tôi không cần biết anh dùng biện pháp gì, tra ra tung tích Lão Tăng cho tôi. Bằng mọi giá nghe rõ chưa, tội vạ đâu tôi chịu, tìm ra Lão Tăng cho tôi.”

Cách đó mấy trăm km, Trần Thập Toàn cũng nghe ra sự kích động trong lời chi đội trưởng. Ông cúp điện thoại, không nói gì chỉ giơ ngón cái lên tán thưởng các huynh đệ, Tiêu Thành Cương, Trương Kiệt trông coi nghi phạm, Trần Thập Toàn gọi Quách Nguyên lại xuống xe theo mình.

Trời đã khuya, gió càng lúc càng lớn, nhiệt độ trong núi xuống rất thấp, tuyết không rơi nhưng lạnh buốt xương, lúc này bọn họ ở nơi không rõ tên bên con đường cấp hai, nhìn trước nhìn sau không thấy nổi ánh đèn nào từ nhà dân chiếu ra, bốn bề chỉ có tiếng gió thổi như oan hồn đòi mạng.

Trần Thập Toàn truyền đạt mệnh lệnh: “Chi đội trưởng muốn thẩm vấn tiếp.”

“Vậy tôi gọi Giản Phàm.”

“Bỏ đi, chúng ta đợi chút, đừng quấy rầy cậu ta.”

Cách đó không xa, nơi màn đêm buông thả, ánh sao xa nhấp nháy, Giản Phàm đang đứng một mình, gió thổi khăn quàng cổ bay phấp phật, tai đeo tai nghe, đang nghe đi nghe lại ghi âm.

Quách Nguyên nhìn mấy phút không thấy Giản Phàm có bất kỳ động tác nào, như tượng đá vậy, vô cùng quái dị: “Thằng này sao chẳng chỗ nào giống người, càng ngày càng quái dị.”

“Giống thì hôm nay đã không moi ra được gì.” Lúc này lòng tin của Trần Thập Toàn với Giản Phàm đã tăng lên mấy lần.

Còn Giản Phàm, từ sau khi kết thúc thẩm vấn, vẫn luôn giữ tư thế đó, đây là thời cơ xoay chuyển, cần phải xác định rõ cuộc là nghi phạm che dấu chân tướng hay thực sự không biết gì, cần phán đoán chính xác mới có thể tiến hành thẩm vấn có tính trọng điểm. Nghe đi nghe lại ghi âm, đặc biệt là đoạn còn hoài nghi, đôi khi nghe cả chục lần một câu nói hòng tìm ra sự thực từ âm điệu giọng nói.

Rất lâu sau Trần Thập Toàn và Quách Nguyên đã lạnh không chịu nổi nữa, liên tục dậm chân tại chỗ, mới thấy Giản Phàm quay đầu, soi đèn pin tới bên xe, cũng rét run, đang xụi xụi nước mũi, Trần Thập Toàn vội nói: “Chi đội trưởng ra lệnh, tiếp tục thẩm vấn.”

Giản Phàm không hề bất ngờ: “Trong dự liệu thôi.”

“Giản Phàm, còn gì mà để thẩm vấn nữa, tên này nhìn là biết không phải loại dám giết người, thái độ hần thành khẩn lắm mà.” Quách Nguyên lạnh tới rên hừ hừ, không hiểu sao Giản Phàm cứ như không biết lạnh.

“Nhận tội thì thành khẩn, vì hần biết không thể che giấu, nhưng hần đang nói dối.” Giản Phàm khẳng định.

Chương 098: Đêm vẫn còn dài. (1)

“Nói dối sao, không thể nào?” Quách Nguyên không tin, điều này trái với trực giác hình cảnh của hắn: “Lời khai của hắn trùng hợp với giả thiết của chúng ta, xác nhận không ít tình huống mà chúng ta nắm được.”

“Hắn tránh nặng tìm nhẹ, vụ án thì không nói dối, nhưng ở điểm quan trọng thì hắn nói dối ... Nếu không phải là Kiều Tiểu Ba tình cờ nhìn thấy nốt ruồi của hắn thì chúng ta không thể tìm thấy, có thể ẩn nấp mười mấy năm không bị phát hiện là không tầm thường, sao có thể tin lời hắn dễ dàng thế được.” Giản Phàm đi về phía xe: “Lên xe xem tôi vạch trần hắn.”

Trên xe, nghi phạm Tôn Trọng Văn đã bị còng trở lại, vẫn ngồi giữa hai cảnh sát, có lẽ vì đã khai ra, nên vẻ mặt ổn định hơn, không giống lúc vừa mới bị bắt hay trên đường áp giải, thấy ba người Giản Phàm lên xe cũng chỉ liếc nhìn một cái, không còn sợ nữa.

Đối với nghi phạm, đa phần cho rằng khi hắn biết một phần hoặc toàn bộ tình hình, sẽ cân nhắc thiệt hơn, lựa chọn nên nói gì, không nên nói gì, tới tới mức độ nào. Tất cả thứ bất lợi cho mình thì cố gắng che dấu, chỉ ít nhiều thừa nhận liên quan tới mình. Đây là quá trình đấu trí mà quyền chủ động nằm trong tay nghi phạm.

Còn bây giờ, nếu như hắn biết mục tiêu của cảnh sát nằm ở chuyện hắn biết chứ không phải là ở bản thân hắn, hiển nhiên không bỏ qua thời cơ.

Nhìn rất lâu Giản Phàm không nói gì, ở ghế trước đã chuẩn bị ghi âm, mấy người còn lại không thúc giục cũng không tỏ thái độ, lúc này biết rằng chỉ có thể trông cậy vào Giản Phàm, mà mỗi việc y làm đều có tính mục đích rất cao.

“Tôn Trọng Văn, tôi muốn đoán xem anh đang nghĩ gì, anh có muốn xác nhận cùng tôi không?” Khẩu khí là hỏi, nhưng Giản Phàm lại chẳng đợi trả lời đã tự nói: “Điều thứ nhất anh nghĩ, không biết mình có lừa được họ không, đúng không? Thứ

hai, đang lo không biết Địa Long có sa lưới không, có khai ra mình không? Thứ ba đang nghĩ, khai ra chuyện không nặng không nhẹ, vài năm là cùng chứ gì?”

Tôn Trọng Văn cứ như bị lửa đốt đít, cuống cuống phủ nhận: “Không không không, tôi nói thật, tuyệt đối là thật.”

Lần này vẻ mặt và ngữ khí đều không đúng, cả Quách Nguyên đang ghi hình cũng thấy không ổn, tên này đang diễn.

“Anh đúng là nói thật, nhưng còn một bộ phận không nói, đem lời nói dối xen lẫn vào sự thực, đúng không?” Giản Phàm chế nhạo, giống như đang xem thằng hề ngu ngốc diễn trò.

“Không không, tôi đã khai toàn bộ điều tôi biết rồi, nếu nói dối, không phải các anh lập tức giết tôi sao?” Tôn Trọng Văn chỉ tay lên trời thề thốt, còng xích bị kéo theo kêu loảng xoảng.

“Ha ha ha ha.” Giản Phàm chợt phát ra tràng cười dài, cười ngả cả ra sau cứ như không kiểm soát được bản thân: “Câu nói này lại giở trò khôn lỏi rồi, lấy chúng tôi để chứng minh cho lời nói của mình, ai chà, dùng uy hiếp bắt lợi thành có lợi, anh giỏi đấy, trốn mười mấy năm trời có khác, bản lĩnh lắm.”

“Anh, anh, sao anh nói thế ... Tôi tôi ..” Tôn Trọng Văn ấp a ấp úng.

“Được, anh không nói chứ gì, tôi nói hộ, nếu anh có thể nói trọn vấn đề mà tôi nhắc tới, tôi sẽ tin.” Giản Phàm sờ trong người, lấy ra một cuốn sổ nhỏ, nhưng lại không mở ra: “Vụ án thì không giả, cơ bản giống như chúng tôi nắm được, các anh ai nấy có phân công riêng, hiệp đồng gây án, sau đó chia nhau chạy, anh không biết ông chủ phía sau, tôi tin, vì thân phận của anh chưa đủ tư cách để biết. Anh không quen người vào phân cục trộm đồ, tôi cũng tin, kẻ này che dấu rất kỹ. Tôi nhắc anh vài chi tiết, sau khi gây án xong, Tiết Kiến Đình, tức Hoa Đình được sai lái xe moto lấy từ phân cục ra, đó là một đường, đường khác là kẻ đứng sau màn mang tang vật đi. Còn anh và Địa Long sau khi ném viên cảnh sát trực ban bên cổng, còn một thứ trọng yếu chưa xử lý, là người nằm trên xe, đúng chứ?”

Không rõ đối phương lập lại những lời này để làm gì? Tôn Trọng Văn chỉ biết gật đầu một cách máy móc.

“Anh khai Đồng Cô Sơn lái xe rút về phía nam, nửa đường thả anh xuống xe, sau đó tự lái xe đi, đúng chứ?”

Tôn Trọng Văn lần nữa gật đầu, xác nhận lời khai của mình.

“Vậy thì không đúng rồi, từ đầu tới cuối anh chẳng được ích lợi gì, đó không phải tác phong trong giới, đáng lẽ sau khi xong việc, anh phải nhận được tiền chứ? Vì sao không nhắc tới, chạy mấy trăm km, lên Đại Nguyên từ sớm, sau đó học Lôi Phong, làm việc tốt không cần báo đáp à? Ha ha ha.” Giọng điệu Giản Phàm vô cùng hài hước khiến Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt cười theo.

“Có có, có cho vài nghìn.” Tôn Trọng Văn không muốn vì vấn đề nhỏ này bị nghi ngờ, rồi rít khai.

“Vài à, là 2000 hay 9000 thế? Số lẻ là bao nhiêu? Cho khi nào? Ở chỗ nào, tiền trị giá bao nhiêu? 8 giờ gây án, quay về Lâm Phần đã là nửa đêm, mấy giờ? Đêm đó mưa to thế, sao về nhà? Hoặc là không về nhà thì ở đâu, ai làm chứng? Đừng nói lâu rồi không nhớ, năm đó toàn tỉnh bị lũ, ký ức còn mới, ngay cả xem các anh va chạm ở tiểu khu tôi còn tra ra, đêm đó anh đi đâu, tôi cũng tra ra rồi, nói.”

“Tôi, tôi ở ...” Tôn Trọng Văn phản ứng không kịp, một loạt câu hỏi làm đầu óc hấn hển độn đang cố gắng nghĩ cách che lấp sơ hở của mình, vấn đề là hấn bị bắt ngờ, lời nói dối cũng là lâm thời ứng biến, thậm chí không nhớ mình nói dối cái gì, sợ nói lại thành sai.

“Chặc chặc chặc ...” Giản Phàm tặc lưỡi mấy cái cắt ngang: “Thôi, đừng nghĩ cách bịa đặt nữa, trong lúc gấp gáp muốn bịa cho kín kẽ khó lắm, còn một chuyện nữa, anh không bịa nổi đâu, tin không?”

Nói xong bậm di động, bên trong là tiếng kêu hoảng loạn: Là Địa Long, không phải tôi ... Thực sự không phải tôi, bọn chúng trộm đồ còn giết người bịt miệng, thực sự không phải tôi.

Mấy người kia đều nghe ra rồi, còn có ẩn tình khác, còn Tôn Trọng Văn rúm ró, co người hết cỡ trong ghế ngồi, không dám nhìn Giản Phàm.

“Nghe thấy không, bọn chúng trộm đồ còn giết người, ai giết anh? Địa Long à?” Giản Phàm nhìn phản ứng của Tôn Trọng Văn

không khác gì chứng thực lời mình, truy hỏi: “Anh và chúng là đồng lõa, vì sao sao chúng lại muốn giết anh? Cái này đừng phủ nhận, nhìn ra ngay, kẻ gây án cùng anh, Địa Long, Hoa Đình đều thành đạt giàu có, có nhà có xe, có vợ đẹp, sống đàng hoàng, thành nhân vật đứng đầu một phương ... Chỉ anh là như chó nhà tang phải chạy khắp nơi trốn tránh, trốn luôn mười năm, cho anh biết, ông chủ sau lưng anh lợi hại lắm, xử chung thân còn cứu ra được, trộm vặt như anh, nói câu là thoát rồi, lạ, sao lại không bảo vệ anh? ... Chuyện này anh bịa cho tôi nghe xem.”

Tôn Trọng Văn mặt vàng như nghệ, hồi lâu không nói lên lời, nghe phân tích như thế, đám đồng đội đều tán đồng, Tiêu Thành Cương trước đó tin tên này thành khẩn lắm rồi, không ngờ mình bị lừa như thằng ngu, thẹn quá hóa giận vung tay tát: “Mẹ nó, tới lúc này còn giở trò, mày chán sống rồi.”

“Không được đánh nghi phạm, phạm pháp đấy.” Giản Phàm đột nhiên giáo huấn, giọng nghiêm nghị.

Mấy người kia cứ như nghe thấy chuyện cười thú vị nhất trên đời, tiếng cười bùng nổ trong xe, chỉ mặt Giản Phàm cười không thôi. Cười xong lại sôi máu, nhìn Tôn Trọng Văn cúi gằm mặt hồi lâu không đáp, Trương Kiệt lại vung tay tát vài cái, Giản Phàm ngăn lại.

Chương 099: Đêm vẫn còn dài. (2)

Không cho đánh không phải vì sợ trái pháp luật, mà đánh vô ích thôi, e là tên này sợ không dám nói, muốn ngoan cố tới cùng, thủ đoạn bạo lực đã dùng một lần rồi, đã dọa đối phương sợ hãi tới cực điểm mà hắn vẫn nói dối, chứng tỏ cách này không ăn thua.

“Tôn Trọng Văn, ngẩng đầu lên.” Giản Phàm quát, lần này không hiệu quả, khiến Trương Kiệt phải túm tóc hắn kéo lên: “Tôi tin anh không giết người, anh không có gan, cũng không cần. Nhưng chính vì anh không giết người, không có trọng tội, nên mới thành mục tiêu cho bọn đồng lõa sẵn lòng bịt miệng đúng không?”

Tôn Trọng Văn tức thì mở to mắt, đầu ngẩng lên hết cỡ, không cần kéo nữa.

“Tôi nói tiếp cho anh nghe nhé.” Giản Phàm ngồi thẳng lên, nghiêm nghị nói: “Lời khai của anh có ám thị một cách vô thức, thứ nhất, người lên xe ở tiểu khu, anh luôn dùng từ ‘người đó’ thay thế, nhưng anh biết đó là cảnh sát, anh không nhắc tới, chứng tỏ cố tình né tránh, vì anh sợ.”

“Thứ hai, mỗi khi nhắc tới Địa Long, giọng anh hạ thấp xuống, vì anh sợ hắn, anh sợ hắn như thế, trên xe chỉ còn hai người phải xử lý hậu quả, không lý nào hắn lại bỏ qua cho anh, đời nào hắn một mình đi làm chuyện vừa mệt vừa bẩn thỉu.”

“Thứ ba, quay lại chuyện giết người bịt miệng, trước vụ án là đồng lõa, sau vụ án thành đối tượng bịt miệng, có phải anh nhìn thấy thứ gì liên quan tới bí mật sinh tử của người khác, người ta muốn giết anh để bảo vệ bản thân. Không phải mấy nguyên nhân trên khó tìm ra nguyên nhân khiến anh cẩn thận như thế, là ai?”

“Có phải là trên đường quay trở về thì người trên xe đã chết rồi không? Nói, người đó đâu.”

“Tôi, tôi nhớ ra rồi.” Bị Giản Phàm bắt ngờ quát vào mặt, Tôn Trọng Văn rùng mình lên tiếng: “Khi đó Địa Long đúng là đuổi

tôi xuống xe, chuyện sau đó tôi không biết, tôi ở trong một nhà nghỉ tên Nhà của lái xe, ông chủ là người Tần Nam, mọi người gọi là Cao Lữ, dáng cao ..”

“Ha ha ha.” Giản Phàm cười lớn cắt ngang: “Cái này thì không phải tra, cái nhà nghỉ đó chắc chắn đã đóng cửa, người kia khẳng định không rõ đi đâu thì cũng không còn trên đời, đúng chứ?”

“Anh không tin, tôi cũng chịu, chuyện tiếp theo do Địa Long làm, anh cứ bắt được hắn là rõ.” Tôn Trọng Văn lí nhí nói.

Đôi khi là thế, biết rõ đối phương nói dối, ngang nhiên nói dối, vậy mà không làm gì được. Hơn nữa tâm lý tránh nặng tìm nhẹ là hiểu được, Địa Long đã là nghi phạm chính, hắn càng không dễ khai ra, hướng hồ còn chưa bị quy án, thủ phạm chưa bị bắt, tông phạm không dễ khai ra, trừ khi có chứng cứ hoàn chỉnh.

Nhưng bây giờ không có bất kỳ chứng cứ nào trừ lời khai của chính hắn.

Khó! Trần Thập Toàn xoa cằm, Quách Nguyên lại châm thuốc hút, Trương Kiệt và Quách Nguyên nhìn Giản Phàm chờ đợi, cảm thấy cứ hỏi chuyện một cách ôn hòa thế này không ổn, cứ đánh cho một trận đã mới dễ nói chuyện được.

Giản Phàm hết sức thận trọng, lấy ra một bức ảnh trong sổ tay, bật đèn xe lên, chỉ bức ảnh Tề Thụ Dân mà trong tổ chuyên án ai cũng đã ghi nhớ: “Có biết người này không?”

Tôn Trọng Văn mắt đảo một lượt, suýt nữa nói dối, may mà kìm được: “Biết, là con trai duy nhất của nhà Tề Tứ, người trong nghề đồ cổ, không ai không biết hắn.”

Giản Phàm lại lấy ra một bức ảnh nữa: “Còn người này?”

“Biết, Trịnh Thành Thắng, không rõ biệt hiệu.

“Người này?”

“Trụ Tử, hình như là Tám Trụ gì đó, tôi không qua lại với hắn.”

Từng bức ảnh lấy ra, mấy kẻ liên quan tới Tề Thụ Dân đều được hắn nhận ra, nhưng Tề Viên Dân, Liên Nhận thì lại không biết, những kẻ áp giải chuyến xe buôn lậu đồ cổ cũng không

biết, đến khi nhìn thấy ảnh Địa Long thì khẽ run một cái, xem ra hẳn sợ tên Địa Long này đã lâu, không phải một hai ngày.

Không hỏi gì, chỉ làm việc nhận mặt người, Giản Phàm thu ảnh về, trong lòng càng thêm xác định, tên Quỷ Kiếm Thủ này là nhân vật đã qua thời, hẳn thuộc vào thời đại thập niên 90, sau khi Tề Viên Dân tới Đại Nguyên phát triển thế lực và Tề Thụ Dân ra tù, hẳn không hay biết.

Vậy thì chuyện xảy ra sau đó hẳn khẳng định không biết gì cả.

Điều này có nghĩa là hẳn thực sự thoái ẩn, không dính dáng gì tới chuyện cũ nữa, rốt cuộc vì sao mà hẳn sợ đến thế, phải tha hương mai danh ẩn tính, loại này đối với tập đoàn tội phạm mà nói là nhân vật rất có giá trị lợi dụng, ngay cả Trịnh Thành Thắng vào tù còn được tiếp tế chu đáo, vậy mà tên này bị đối xử như thế, chuyện hẳn biết nghiêm trọng tới mức nào?

Mọi chuyện sắp hé lộ thì bị kẹt lại.

Mấy đồng đội cho rằng, giờ thẩm vấn không ích gì nữa, với tình huống được hiện giờ mang về chi đội, để đám thẩm vấn viên quần thảo với hẳn, mình tội gì phải tốn công, nghi phạm hiển nhiên đã trải qua thời kỳ thích ứng, trả lời rất cẩn thận rồi.

Chỉ là thấy Giản Phàm vẫn nhăn trán suy nghĩ, không dám cắt ngang dòng suy nghĩ của y.

Im lặng kéo dài rất lâu, Tiêu Thành Cương đã ngáp dài mắt húng thú.

“Hôm nay tới đây thôi, mọi người đều mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị quay về.” Giản Phàm thở hắt ra một hơi, thu cuốn sổ vào lòng.

Tôn Trọng Văn nghe câu này, hai vai buông lỏng, Giản Phàm kỳ thực vẫn quan sát, đó là động tác bản năng, biểu hiện một người đã buông lỏng phòng bị.

Kỳ thực không chỉ Tôn Trọng Văn thở phào, những người khác đều thế, bọn họ không chỉ bắt được nghi phạm còn thẩm vấn ra không ít tình huống, nhiệm vụ đã thành công mỹ mãn, đây là công lớn lắm rồi, khi luận công ban thưởng thế nào cũng có tên.

Quách Nguyên vận người làm động tác giãn gân cốt, Trần Thập Toàn rút di động, chuẩn bị xuống xe liên hệ chi đội, Tiêu Thành Cương vội vàng lục lọi túi kiếm đồ ăn, Trương Kiệt lăm lăm, 22 giờ rồi, nếu này giờ đi tiếp đã được về ngủ trên giường.

“Khoan khoan, mọi người xem đầu óc của tôi này, vừa rồi nói gì nhỉ? Quên rồi ... À, nhớ rồi.” Giản Phàm chột lên tiếng làm Tôn Trọng Văn run lên một cái, thế nhưng Giản Phàm lại vỗ vai hấn an ủi: “Đừng khẩn trương, không liên quan gì tới vụ án đầu ... Trương Kiệt, cứ hút thuốc một mình thế, cho anh ta một điếu đi, lúc này không phải là tìm ra một bao thuốc lá trên người anh ta à ... Tôn Trọng Văn, mấy người anh nhận ra ấy, có biết chuyện gần đây của họ không?”

Vừa thả lỏng lại căng thẳng, căng thẳng lại thả lỏng, giờ Tôn Trọng Văn có muốn dựng lại phòng tuyến để đề phòng cũng không nghiêm ngặt được như trước.

Trương Kiệt xoạch một cái châm điếu thuốc, Giản Phàm rút ra cắm vào miệng Tôn Trọng Văn, hấn liền rít liền mấy hơi, người nghiện thuốc lá nặng, trong hoàn cảnh căng thẳng như thế mà mười mấy tiếng không được hút thuốc, hơi khói vừa vào miệng là toàn thân muốn bay bổng, đáp thoải mái như đang tán gẫu: “Không biết, mười mấy năm rồi tôi không về quê, toàn kiếm tiền bên ngoài.”

“Thế à, anh có muốn biết không?” Giản Phàm lại hỏi, bỗng nhiên cũng muốn hút một điếu, có một thời y đã hút rồi lại bỏ chưa thành nghiện.

“Không muốn, chẳng phải thân thiết gì.” Tôn Trọng Văn phả khói ra mũi.

Giản Phàm thở dài: “Tôi thấy anh cần biết, có liên quan lớn tới anh đấy, bọn họ cũng mỗi người một phận, vài người không bằng anh, nói tới thông minh, người dám nói rút là rút như anh mới thực sự thông minh ... Có muốn biết không, tôi nói cho, chuyện này chẳng còn bí mật gì nữa, quá nửa Đại Nguyên đều biết, chẳng lẽ anh không có hứng thú?”

Chương 100: Đêm vẫn còn dài. (3)

Chuẩn bị lừa người ta đấy, đám Tiêu Thành Cương nhìn ánh mắt, vẻ mặt, giọng điệu của Giản Phàm là có chung kết luận, y hết cái kiêu mỗi lần dụ dỗ anh em họ làm việc bất chính. Mà khốn nạn nhất là dù họ biết trước, cuối cùng vẫn bất giác làm theo lời y, nói gì tới người khác.

Tôn Trọng Văn hút thuốc rất nhanh, rít máy hơi mà đã tới đầu lọc rồi, có vẻ không để ý tới lời Giản Phàm nói, hoặc không đoán ra y định làm gì, không dám tùy tiện tiếp lời.

“Nào, làm thêm điều nữa đi ...” Giản Phàm ra hiệu cho Trương Kiệt châm điếu nữa, mở sổ tay, lại lấy hình Trần Cửu Văn: “Người này ngoại hiệu là gì ấy nhỉ?”

“Cẩu Tử.” Tôn Trọng Văn nhả ra hai chữ cùng làn khói.

“À, nghề của các anh có Long, Thử, Trư .. Sao tên này lại là Cẩu?” Giản Phàm tỏ ra hứng thú.

“Cẩu Tử là người trung gian, mua bán với cả hai đầu.” Câu này có trả lời cũng không sao, Tôn Trọng Văn thoải mái nói ra.

“Có biết hãn ngồi tù vài năm không? Có biết hãn chết thế nào không?” Tôn Trọng Văn đột nhiên sặc thuốc, ho khù khụ vài tiếng, Giản Phàm lắc đầu cảm thán: “Chà, xem ra anh không biết gì thật, tự xem đi này.”

Hai bức ảnh được đưa tới, Tôn Trọng Văn thuận tay nhận lấy xem, con người tức thì mở lớn, bức ảnh quá máu me, người ở ghế lái đầu ngửa ra sau, mắt trợn rùng, trán nhỏ máu, một bức ảnh khác là chiếc xe, bị đâm vỡ nát đầu, chỉ có một chữ: Thảm.

“... Nên tôi mới bảo anh thông minh, trốn biệt tăm, rời khỏi chốn thị phi ... Người này bị người ta cố ý đâm xe chết đấy, đội trọng án chúng tôi định vị là mưu sát cấp 1, tới giờ chưa tìm được hung thủ ... Ài, nghe đồn là ăn chia không đều, bị người ta giết ... Thảm kinh khủng, người xe dính liền làm một, phải cắt xe mới lấy được người ra, lúc đó đã thành mười mấy mảnh ...”

Giản Phàm thu ảnh lại, giọng thê lương cứ như tận mắt chứng kiến vụ án xảy ra, Tôn Trọng Văn ngọ nguậy một cách

thiếu tự nhiên, hồi lâu không nói gì.

Ba người Tiêu Thành Cương cúi đầu xuống căn răng nén cười, bà nó chứ, đây là ảnh sự cố giao thông, lấy từ đại đội 3, đem ra dọa người ta, nhìn cười tới quai hàm bành lên, lại đem cái mặt thật thà lừa người ta.

“À phải, còn người này nữa, Trịnh Thành Thắng ... Đừng sợ, chưa chết đâu ...” Giản Phàm đưa ảnh tới, ảnh chụp ở bệnh viện, đợi thu hút ánh mắt của Tôn Trọng Văn mới nói: “Tên này không tệ, phán tử hình hoãn thi hành, sau đó chuyển thành chung thân, ở trong phòng giam bị người ta dùng bàn chải vót nhọn đâm vài phát ... Xem đi, vết thương ở bụng ... Giờ đi tiểu cũng khó, phải cắm cái ống vào bụng ... Ha ha ha, anh đúng là hơn hẳn, mà nếu vào tù chắc cũng thế thôi.”

Tôn Trọng Văn mím chặt môi, trong ảnh đúng là Trịnh Thành Thắng, mặt mày như hấp hối.

Rõ ràng là tên đó vì từ chối khai báo, tự hại bản thân, là hẳn mài bàn chải đâm mình thật, vậy mà Giản Phàm nói cứ như thể là bị ai đó cố tình thanh toán ở trong tù vậy, nhìn Tôn Trọng Văn, sợ sớn đái rồi, tên này chưa bao giờ ngồi tù.

Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương ngồi kẹp hai bên, cảm nhận rõ người hẳn run thế nào.

“À, phải, còn người quan trọng nhất là Hoa Đình, có biết tên đồng lõa năm xưa của anh ra sao không?”

Giản Phàm bảo Tiêu Thành Cương chiếu đèn pin, lấy ra một bức ảnh giơ ngay trước mặt, Tôn Trọng Văn thì cố sức lùi ra sau.

Người treo cổ, mắt vẫn mở to, lưỡi hơi lè ra, như cảnh trong phim kinh dị, không như hai người kia chỉ biết, Tôn Trọng Văn và Tiết Kiến Đình khá quen thuộc, nhìn tới lông tóc dựng đứng lên, đôi mắt lồi kia như đang nhìn chăm chăm vào hẳn.

“Hẳn bị người ta bóp chết ... sau khi bắt cóc thì nhốt vào phòng kín, sau đó bóp chết, treo cổ ... Nhìn rõ đi, đúng Hoa Đình không, tôi không lừa anh chứ?” Giản Phàm giọng lớn lên chất chứa một sự phẫn nộ vô hình trong đó.

Tôn Trọng Văn liên tục gật đầu, cố quay mặt sang bên né tránh, bị hai người kia ép quay lại.

“Xem ảnh này đi, là vợ của hắn, đây là ảnh cả nhà hắn, Hoa Đình đi ở rể, đây là con trai hắn, đây là mẹ vợ hắn ... Nhìn kỹ mấy người này đi ...” Giản Phàm nói tới đó cơn sợ hãi cũng ùa tới choán lấy tâm trí, cảnh tượng nữ nhân nằm trên vũng máu với cái cổ ngoặt sang bên và đôi mắt mở to kinh hoàng như ngay trước mặt, toàn thân xuất hiện cơn run nhẹ, vẫn lấy ra mấy bức ảnh nữa, đưa vào tay Tôn Trọng Văn thì người cũng xụi xuống: “Nhìn đi, vợ hắn bị người ta cắt cổ họng, mẹ vợ hắn bị đập vỡ đầu, còn đứa bé bị chùn chân suýt chết ngạt ... Tôi không lừa anh, cả Đại Nguyên đều biết vụ án diệt môn này ... Đáng thương, họ mới kết hôn chưa lâu ...”

Lần này mới là ảnh hiện trường thật, thấp thoáng có cả bóng dáng nhân viên cảnh phục, Tôn Trọng Văn đánh rơi cả mẫu thuốc lá hút dở xuống đất, lại nhìn về mặt vụn vẹo của Giản Phàm, càng run hơn vài phần, những bức ảnh này không nghi ngờ gì nữa gây tác động lớn nhất, vì hắn là người có vợ con.

“Tôn Trọng Văn, trong mấy cách chết kia, không biết anh hứng thú với cách nào? ... Đừng tưởng tôi dọa anh, chúng tôi đã tìm ra anh thì chúng cũng có thể, anh nghĩ vào tù mà an toàn à?” Giản Phàm hai mắt long lên mặt dí sát tới trước mặt Tôn Trọng Văn: “Tĩnh lại đi, bằng vào chuyện anh biết, sớm muộn cũng có kẻ tìm tới anh bịt miệng, vợ anh, con anh, cha mẹ anh cũng không thoát đâu ... Làm nam nhân, mình làm mình chịu, sao lại để liên lụy tới vợ con, còn ở đây làm vẻ anh hùng hảo hán cái gì hả?”

Tiếng quát vang vọng trong xe, chưa bao giờ thấy Giản Phàm nghiêm khắc như vậy, mọi người đều bị tiếng quát làm giật mình, cứ như thoáng chốc cừ non hóa thành chó sói.

“Tôi, tôi tôi ...” Tôn Trọng Văn líu lưỡi, sợ tới đứng dậy, nhưng vừa có phản ứng bị hai người ở hai bên ấn ngồi xuống.

Giản Phàm tâm tình kích động, lạnh lùng chất vấn: “Tôi nói cho anh biết, Tiết Kiến Đình không biết nhiều như anh, cuối cùng gặp phải kết cục như vậy, anh không khá hơn đâu ... Tôi cho anh biết Tề Thụ Dân, Đồng Cô Sơn, Lý Tám Trụ vẫn tiêu diêu ngoài vòng pháp luật, bọn chúng sớm muộn cũng mò tới nhà anh, anh muốn gì, chỉ có chúng tôi mới đối phó được, chỉ có

bắt hết chúng lại thì vợ con anh mới an toàn ... Nói cho anh biết, tự tạo nghiệt không thể sống, coi mạng người như chó lợn thì sớm muộn cũng thành chó lợn, muốn chết không ai cản, đừng để vợ con bị liên lụy ...”

“Mẹ nó đúng là không bằng thứ súc sinh.” Trần Thập Toàn cũng nổi giận, quát một tiếng.

“Nói, có muốn cứu bản thân, cứu lấy vợ con không?” Giản Phàm tóm cổ áo hắn giật mạnh, kéo lên quát thẳng vào mặt.

“Có, có, xin, xin các anh ...” Tôn Trọng Văn gật đầu, môi run lên bần bật, nói không lưu loát nữa.

“Tôn Trọng Văn, trộm đồ và giết người là hai khái niệm khác nhau, tôi nghĩ anh không dám giết người đâu, nếu không đã không nhát gan tới trốn biệt mười mấy năm rồi cuộc hôm đó xảy ra chuyện gì, nhìn thấy gì?” Lúc này cần người đóng vai thiện chí hơn, Quách Nguyên kéo Giản Phàm ngồi về chỗ dẫn dắt, tránh kích thích nghi phạm quá độ, hòa hoãn nói.

“... Tôi thử đoán nhé, anh và Đồng Cô Cơ phụ trách xử lý cuối cùng, nhất định kiếm chỗ bí mật để xử lý người ... Sau đó đi một vòng lớn về Đại Nguyên, vì các anh đang lái cái xe của Tiết Kiến Đình, thời gian sau cái xe đó xuất hiện ở Đại Nguyên, điều đó giải thích được vì sao Tiết Kiến Đình không bị hạ thủ, vì hắn chỉ tham gia vụ trộm, rồi cuộc anh xử lý người ở đâu?”

Chương 101: Đêm vẫn còn dài. (4)

“Tôi, tôi ...” Tôn Trọng Văn thở hồng hộc, không phải là không muốn khai mà kích động quá độ nhất thời không nói được.

Giản Phàm đã bình tĩnh trở lại: “Tôn Trọng Văn, có phải Địa Long lấy cớ gọi anh ra chia tiền, sau đó ra tay với anh đúng không? Làm sao anh thoát được? Từ sự sợ hãi của anh với hắn, tôi thấy giữa hai người nhất định xảy ra chuyện gì? ... Còn không định nói, cho anh biết, chúng tôi đưa anh về cục là tin tức anh bị bắt không che dấu được ai nữa đâu, cơ hội cho anh bảo vệ vợ con không còn nhiều, anh định che dấu cho chúng để vợ con anh chết à? Chúng tiêu diêu ăn chơi ngoài kia, còn anh, vợ con anh nằm trong vũng máu, đó là điều anh muốn chứ gì?”

“Không, không, tôi nói, tôi nói, tôi sẽ nói ...” Tôn Trọng Văn rất cuộc cũng bị thuyết phục, tuy đã hạ quyết tâm nhưng mãi hồi lâu chưa nói lên lời, ánh mắt như nhớ lại chuyện gì kinh khủng lắm: “Hắn, hắn không kiếm cớ gì cả, khi đó hắn ra tay rồi ... Tôi chui từ dưới mộ lên, bọn chúng đều nghĩ tôi đã chết.”

Chỉ nói tới đó Tôn Trọng Văn đã giật giật, thở hồng hộc không nói được nữa, hai mắt kinh hoàng dưới ánh đèn vô cùng rõ ràng. Xem ra sự tàn khốc đó còn vượt xa cả suy đoán của Giản Phàm.

Trong xe ai nấy hít thật sâu, không thúc giục Tôn Trọng Văn nữa.

Ghi âm truyền về lần thứ hai rất chậm, cách cả tiếng đồng hồ ... Người tổ chuyên án đều tập trung lắng nghe, bị vụ án làm tinh thần phấn khích tới không biết đến mệt mỏi nữa, mặc dù không biết hiện trường xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ mấy tiếng đồng hồ có thể đánh vỡ phòng tuyến tâm lý của nghi phạm, dù ngay cả ở đội trọng án thẩm vấn cũng chưa chắc dễ dàng như thế.

Đó thực sự là anh ấy sao? Sao lại thành ra như vậy? Lương Vũ Vân nghe giọng nói khàn khàn tang thương như thêm mấy chục tuổi của Giản Phàm, hai tay ôm ngực trái, nơi đó nhói đau, cô nỗ

lực hồi ức lại khuôn mặt sáng lạn trước kia, nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ vô tâm ngày nào.

Đúng là giọng Giản Phàm, tuy khàn đi nhưng chính là y: “Anh tự nói đi, bắt đầu từ lúc bắt đầu rút lui.”

“... Khi đó quay trở về, người nằm trên xe, tôi cũng không rõ sống chết thế nào, không biết Địa Long muốn làm gì, tên đó là loại máu lạnh, nhẫn tâm, nhiều khi vừa kiếm được đồ tốt, chưa kịp vui mừng thì bị hấn biết, sau đó hấn tùy tiện đưa cho ít tiền rồi lấy đi, chúng tôi đều sợ hấn. Tôi nghĩ trộm đồ xong, khẳng định kiếm bữa nơi nào đó vớt người rồi đi thôi ... Đi không bao lâu, thấy phương hướng không đúng liền hỏi, Địa Long nói xử lý người này trước rồi về, tôi biết lên thuyền giặc rồi thì không nhảy xuống giữa chừng nữa, đành chấp nhận số mệnh ... Đi theo con đường gập ghềnh mấy tiếng, mưa rất to, tới nơi hấn bảo tôi vác người, tôi vừa chậm chạp một chút bị hấn đánh ... Vác người kia lên vai là tôi biết, không phải ngất xỉu, mà là chết rồi, chết lâu rồi ... Có thể chết ở Đại Nguyên rồi

Tiếng thở to tới mức toàn bộ tổ chuyên án đều nghe thấy, lời từ chính người trải qua, cảm xúc như truyền đi mấy trăm km, khiến người ta sồn gai ốc, Ngũ Thần Quảng hai tay bóp chặt, vậy là chút hi vọng nhỏ nhoi nhất cũng tắt ngúm rồi.

Tội ác vượt quá cả sự phẫn nộ.

“... Tới nơi, tôi phát hiện ra là một cái mộ đã bị trộm đào bới, bên trên có cái lỗ, ở giữa lưng chừng núi, thời đó ở Lâm Phần, Vân Thành, khắp nơi đều thủng lỗ chỗ như vậy. Tôi nghĩ bỏ người xuống đó đúng là cách hay, vài ba năm sau hóa thành xương rồi thì chẳng ai phân biệt được nữa. Vừa bỏ người xuống, ngồi nghỉ thì ánh đèn pin loáng qua, tôi hết hồn, người đó mặc cảnh phục ... Tôi sợ quá, ném đèn pin chạy, chạy chưa bao lâu bị Địa Long bắt kịp, hấn đánh tôi dở sống dở chết, lấy tảng đá đập tôi rồi kéo về, ép tôi chôn người kia vào mộ ... Tôi khóc lóc cầu xin hấn, tôi dám chui vào chỗ người chết trộm đồ, không dám biến người sống thành người chết, lại còn là cảnh sát, hấn chĩa súng vào đầu tôi, ép tôi chôn, nếu không giết cả tôi ... Tôi đành chui vào mộ, Địa Long ở ngoài nhét người xuống ...”

Chỉ có tiếng người thở, giọng nói dừng lại, một lúc lâu sau có giọng nói già nua của Trần Thập Toàn: “Hắn bịt miệng hổ lại à?”

“Không ... Sau khi tôi đặt người vào mộ, chuẩn bị bò ra thì có hai phát súng từ miệng hổ bắn vào, tôi la hét ngã lăn xuống mộ ... Tôi nghĩ chết rồi, hẳn sợ mình tiết lộ nên muốn giết mình, tôi nhin đau, tay cầm đèn pin, đợi tên Vương Bát Đản đó xuống thì liều mạng ... Ai ngờ một lúc sau có tiếng xì xì, nổ uỳnh một tiếng, suýt nữa bị khói làm chết sặc, thằng Địa Long đó tính sẵn rồi, chuẩn bị chôn cả tôi và người kia ...”

“Trương Kiệt, kiểm tra vết thương.” Giọng của Quách Nguyên.

Một lúc sau có giọng Trương Kiệt: “Vai trái có vết thương xuyên qua từ trước tới sau, là vết thương do súng.”

“Tôn Trọng Văn, nếu anh bị chôn trong mộ, vậy làm sao ra được? Vừa bị sặc khói, lại bịt miệng hổ, không có dưỡng khí, anh chẳng thể chịu được lâu.” Giản Phàm đang hỏi.

“Do mạng tôi lớn, cái mộ đó bị trộm nhiều lần, hơn nữa chưa bao lâu, tôi nín thở chờ chết, mãi mà không hôn mê, liền tìm đèn pin soi khắp nơi, thì ra dưới cái quan tài sắp mục nát lại có một cái hố nữa, tôi men theo đó bò hơn một dặm mới phát hiện miệng hổ còn chưa bịt kín, là do mưa lớn làm đất bên trên trôi đi, nên tôi mới nhặt được lại cái mạng này ... Nhưng tôi không dám ra, tôi nấp đến khi trời sáng mới dám xuống núi ...”

Mấy tiếng thở dài, không phải là Từ Hiện trường, mà ở trong phòng, chẳng trách mười mấy năm không tìm ra tung tích, thì ra tiền bối đã làm bạn với xương khô chôn vùi trong mộ hoang, dù có phát hiện ra xương người cũng không ai hoài nghi.

“Tôn Trọng Văn, bây giờ anh có thể tìm ra nơi đó không? ... Đừng trả lời vội, nếu như lời anh nói là thật, tôi đảm bảo tôi và đồng đội của tôi, viết vào trong hồ sơ là anh tích cực thành khẩn vạch trần tội ác, điều này cực kỳ có lợi cho anh khi xét xử. Hơn nữa chúng tôi sẽ nhanh chóng thông báo cho gia đình anh rời khỏi nơi ở, đảm bảo an toàn cho anh ... Tiền đề là anh phải giúp chúng tôi tìm được cảnh sát đã mất tích, con gái ông ấy tìm kiếm mười bốn năm rồi ... Chúng tôi cho anh cơ hội lập công chuộc tội.”

Rất lâu sau không thấy tiếng trả lời, chắc là vì nghi phạm gật đầu nên nghe thấy tiếng hô đầy kích động của Giản Phàm: “Xuất phát!”

Rầm! Ngũ Thần Quảng đấm bàn, chiếc laptop rung chuyển, hai mắt sung huyết trợn trừng như muốn rách khóe, toàn bộ người trong phòng đồng loạt đứng dậy, biết sắp phải làm gì.

“Tập hợp, Tần Cao Phong, thông báo cho pháp y của đội một, đội bốn đội sáu, điều động toàn bộ cảnh sát có thể, trừ người trực ban, tất cả xuất phát, án khẩn cấp cấp 2, tịch thu toàn bộ công cụ thông tin.”

“Hồ Lệ Quân, thông báo Lục Kiên Định, tập hợp toàn bộ nhân viên trú ở Vân Thành men theo tuyến đường xe áp tải, hộ tống họ. Trừ 5 người bắt nghi phạm, không ai được phép tiếp cận nghi phạm, nếu không áp dụng mọi biện pháp cần thiết.”

“Toàn bộ nhân viên hiện trường, Lương Vũ Vân chỉ huy, lên xe thông tin, đảm bảo liên hệ các phương diện.”

“Toàn thể chuẩn bị, 20 phút sau tập hợp.” Ngũ Thần Quảng ban bố một loạt mệnh lệnh, sau khi kênh liên lạc khẩn cấp mở ra, từ các nơi khác nhau, những người khác nhau nhưng mặc cùng một loại trang phục, lên xe cùng hú còi xanh đỏ, rời khỏi chi đội.

Hơn 20 phút sau, hơn 30 chiếc xe cảnh sát rầm rộ rời khỏi Đại Nguyên, sẵn sàng đưa người đồng đội mất tích 14 năm trở về ...

Chương 102: Đường về nhà xa xôi. (1)

Đi men theo quốc lộ 209 đi về phía tây nam chừng mấy chục km sẽ tới một cửa núi, đầu kia là con đường hun hút xuyên qua hai ngọn núi cao hiểm hoi ở vùng đồi đất, lúc này là 4 giờ sáng, địa phận huyện Thạch Lâu, có 3 chiếc xe cảnh sát đã đợi sẵn từ lâu ...

Trời giá rét sương nặng, thi thoảng lại có cơn gió núi ủa xuống như cuồng phong như muốn nhắc nhở người ta lên, nơi này là khu vực đất đai bị rửa trôi một cách nghiêm trọng ở tỉnh Sơn Bắc, cách Đại Nguyên hơn 200 km. Đội xe xuất phát từ Đại Nguyên trong đêm phân bố khắp quốc lộ 209 tới huyện Thạch Lâu. Sáng sớm sương mù sà sát mặt đất như tiên cảnh, không gian mông lung mờ ảo, mấy cảnh sát lần nữa xuống xe, hoạt động tay chân lạnh tới cứng đờ.

“Mấy giờ rồi?” Một cảnh sát vừa xoa tay vừa hỏi.

Người kia cúi kính trả lời: “6 giờ 45, lên cơn thần kinh gì thế không biết, nửa đêm bắt chúng ta tới đây, bắt người chẳng phải, cầm chốt cũng không, sắp Tết rồi mà còn chưa dọn dẹp nhà cửa đây này.”

“Ai mà biết? Đang hỏi đây ... Hôm qua vừa mới về nhà, dỗ mãi thằng bé mới chịu ngủ, vừa ôm vợ còn chưa kịp sờ soạng ấm người thì bị triệu tập khẩn cấp, vợ tôi nổi điên vừa chửi vừa ném đồ đuổi tôi khỏi nhà.”

“Thôi đi, đừng có bốc phét, lúc có lệnh tập hợp đã sắp 0 giờ, có mà anh không thỏa mãn được chị dâu nên bị đá khỏi giường chú gì?”

Mấy cảnh sát vừa căn nhắc, vừa công kích lẫn nhau cho quên cái lạnh cắt da cắt thịt, lúc sau ở trên cái xe khác có hai vị nữa xuống xe cũng xoa tay dậm chân, một người môi run run hỏi: “Đội trưởng Cao, rốt cuộc là nhiệm vụ gì thế, đón lãnh đạo cũng không cần thế trận lớn như thế, kéo cả hình cảnh chúng ta đi.”

“Có bệnh à? Đón lãnh đạo do cảnh sát giao thông mở đường, bét nhất phải dùng chiếc Santana 2000, bằng vào mấy cái xe nát

của đại đội 3 chúng ta, mang ra đón chỉ tổ bị lãnh đạo chửi ... Lại đây, ai có thuốc lá không, cho tôi một điếu nào?”

Mùa đông ra ngoài chấp hành nhiệm vụ cần nhất là gì? Câu trả lời là thuốc lá, tối qua mọi người đi quá gấp, 9 người của đại đội 3 đều không còn hàng dự trữ nữa.

Túm tụm vào một chỗ lấy thân che chắn gió, chia sẻ nhau mấy điếu thuốc hiếm hoi còn sót lại, chợt nghe bộ đàm trong xe có tiếng gọi, đội trưởng Cao vội vàng chạy về xe, nghe thấy mệnh lệnh từ chi đội: “Mười phút sau, 3 chiếc xe mục tiêu đi qua, sau đó phong tỏa đường, có xe qua lại toàn bộ chỉ huy vòng qua đường cấp 2.”

Một mệnh lệnh không rõ đầu cua tai nheo thế nào, chín người căng mắt ra đợi, không lâu sau có đèn xe xuất hiện trong sương mù càng lúc càng gần, một chiếc xe áp giải kiểu xe thương vụ, 2 chiếc xe việt dã. Đội trưởng Cao đợi xe đi qua hú còi chào, ba xe kia cũng hú còi đáp lại, đều là xe đi đường trường, thân xe lấm chấm bùn đất.

“Hình như xe của đội trọng án thì phải? Khẳng định có chuyện lớn rồi.” Có cảnh sát lăm bắm.

Đội trưởng Cao phát tay: “Đừng nói nhiều nữa, lên xe, phong tỏa đường.”

Ba chiếc xe khởi động, sau đó từ bên lề đường lù ra, xoay ngang thân xe, hai trước một sau chắn đường.

Đúng thế, chính là xe của đội trọng án, hai chiếc xe việt dã hộ tống từ Vân Thành tới, đi xuyên đêm hơn 500 km, đưa chiếc xe áp giải tới địa điểm tập hợp cùng chi đội. Địa điểm tập hợp là nơi Tôn Trọng Văn nhận định là chỗ ném xác, đi lòng vòng mấy nghìn km rốt cuộc địa điểm cách Đại Nguyên không xa.

Trong xe áp giải đã luân phiên thay người lái 3 lần, lúc này người lái xe là Trần Thập Toàn, phụ lái là Giản Phàm, Quách Nguyên gác cửa xe, Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt vẫn một trái một phải không rời nghi phạm dù chỉ một giây. Suốt cả đêm quá nửa thời gian là hỏi chi tiết vụ án, nghỉ ngơi chưa được hai tiếng, trời tờ mờ sáng tới quốc lộ cấp huyện liền bị Trần Thập Toàn đánh thức.

Vẫn thế, dậy rồi dùng nước khoáng đánh răng, kỳ thực mỗi Giản Phàm đánh răng, mấy tên kia súc ồng ọc trong họng vài cái rồi phun ra cho xong chuyện, vỗ vỗ mặt vài cái. Quách Nguyên vừa hé một khe cửa ra thôi mà gió ùa vào như đi ăn cướp, toàn thể rùng mình. Ngoài cửa sổ là ngọn đồi đất vàng mấp mô, thi thoảng mới thấy vài tảng đá hình thù quái dị, mấy cái cây khô trơ trụi lá, bụi cây héo úa lưa thưa, một khung cảnh tiêu điều ảm đạm ... Cái vùng Sơn Bắc này kỳ thực từ xa xưa đã thế, gắn liền với màu vàng, cái màu chói kém hoang vu.

Xe tiếp tục đi về phía trước, cứ cách mấy km lại thấy có xe cảnh sát đỗ bên đường hú còi ra hiệu, trước mặt có xe mở đường, sau lưng có xe đoạn hậu, thi thoảng lại có thêm xe nối vào đội ngũ, đi thêm vài chục km thì đã thành con rắn dài, ngoằn ngoèo trên đường quốc lộ uốn quanh đồi núi mấp mô.

“Chẳng trách Đại Nguyên cát bụi nhiều như thế, té ra là ở đây thôi tới.” Quách Nguyên vẫn nhìn cửa sổ nhỏ giọng lầm bầm, cảnh tượng nơi này còn hoang vu hơn cả vùng đồi núi Tấn Nam.

Hai tên đầu đất Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt không hứng thú với cảnh sắc mà nhìn đội ngũ xe áp tải trước sau mỗi lúc một nhiều, cười ha hả đặc ý: “Các anh em nhìn kìa, quy cách này không thấp hơn cục trưởng đâu, 13 xe rồi đấy, oai thật!”

“Thôi đi.” Trương Kiệt khịt mũi chỉ nghi phạm: “Đón hấn đấy, cậu là cái mẹ gì, thả đầu đường khác gì chó hoang chẳng ai thèm ngó.”

“Xem lại con người anh đi, sao anh sống lỗi thế hả? Nhất định phải nói ra, để người ta tự sướng tí không được à? Chậc chậc, thế nào cũng có ngày mình được thế này.” Tiêu Thành Cương chưa thôi ảo tưởng.

Trương Kiệt xúi bậy: “Dễ thôi, cậu gây ra đại án, thế là được chiêu đãi như thế.”

“Tưởng tôi không dám ả, lần sau đợi anh trực ban, tôi mò tới nhà anh, bế vợ anh đi, thuận tiện dắt trâu mang cả ghé, ha ha ha ... Ê, Trương Kiệt, anh đi suốt ngày thế này, không sợ chị dâu ở nhà không chịu được cô đơn à?”

“Thằng chó này, muốn tuyệt tự phải không?”

Hai tên này nói năng tử tế không được mấy câu, chửi nhau không đã, ra tay đánh nhau, Giản Phàm quay đầu quát: “Câm mồm! Hai người yên ổn một chút đi.”

Giọng không lớn, hai tên kia dừng tay ngay, chỉ chỉ đổ tội cho đối phương, mấy ngày qua bọn họ nhận thức sâu hơn về Giản Phàm rồi, bình thường có thể đùa cợt, một khi y nóng lên tốt nhất là nghe lời, nhất là trong tâm trạng bất thường thế này càng chớ cãi.

Mấy người khác luân phiên nghỉ ngơi, Giản Phàm thực sự cả đêm không ngủ, nhìn Tôn Trọng Văn có vài phần bất an, e là do lần đầu thấy nhiều cảnh sát như thế, trấn an: “Đừng sợ, đó là trình tự phá án, cảnh sát tới để bảo vệ anh, căn cứ vào khẩu cung hiện giờ, tuy anh có tội, nhưng cũng là người bị hại, không ai làm khó anh đâu.”

Tôn Trọng Văn gật đầu không nói, ánh mắt có chút cảm kích. Cảm giác con người rất vi diệu, càng là lúc yếu đuối thế này, càng cảm thụ rõ được sự quan tâm từ bên ngoài, dù chỉ là một chút, như không còn có chút thù hận nào với người nổ súng bắn mình nữa.

“Chúng ta chỉ còn cách đội ngũ khai quật 25km nữa thôi, tôi hỏi anh lần nữa, hôm đó trời tối mưa to, làm sao anh và Đồng Cơ Sơn tìm được địa điểm chôn xác?”

“Chuyện này không phải là anh đã hỏi rồi à?” Tôn Trọng Văn không hiểu, hai người trò chuyện suốt cả đêm, lúc này có chút tùy ý.

“Làm phiền anh kể lại lần nữa, tôi muốn xác nhận.” Giản Phàm khách khí tới mức làm Tiêu Thành Cương bĩu môi.

Chương 103: Đường về nhà xa xôi. (2)

“Tôi hôm đó ...” Tôn Trọng Văn đưa mắt ra ngoài cửa sổ nhìn cảnh đồi núi trôi qua trước mắt, như đang hồi tưởng: “... Đi được mấy tiếng tôi thấy trạm xăng có biển Văn Thủy, liền phát hiện ra phương hướng không đúng, Vân Thành ở hướng nam, mà nơi đó là ở hướng tây nam. Khi đó đường xá không tốt như bây giờ, tới chỗ rẽ vừa rồi, đi về phía bắc, tôi nhớ rõ lắm ... Trời mưa to, Địa Long dựa vào bia địa giới để định vị, tới km 23 hẳn còn dừng xe xác nhận ... Sau đó đi ba bốn dặm, nơi đó là vùng đất lồi, có cái dốc, cách mặt đường chừng 3 dặm, giữa lưng núi, lúc thoát ra tôi có quan sát, chỗ cao nhất có tòa tháp ... Tôi đi ngược lại, mất một ngày mới tới đường quốc lộ.”

Giản Phàm vừa nghe vừa nhìn bản đồ, nhưng khi ngược đầu lên ánh mắt quái quái, Tôn Trọng Văn cũng đang nhìn y, thấy vậy vội biện bạch: “Tôi không nói dối, tôi chỉ biết thế thôi ... Sao anh không tin tôi.”

“Tôi tin.” Giản Phàm quay đầu về phía trước: “Hơn bảy tiếng qua, tôi hỏi anh 4 lần, gần như phương hướng, vật đánh dấu đều không sai, tôi không tin không được.”

Bia địa giới km số 25, có hơn 10 chiếc xe đỗ bên đường, đây gần như là toàn bộ gia sản của chi đội, hai chiếc xe chỉ huy có lắp máy liên lạc công suất lớn, một chiếc xe khí tài, chở các thiết bị tác nghiệp dã ngoại. Ngũ Thần Quảng đang ở trong xe chỉ huy điều phối cảnh sát phân tán khắp dọc đường, vừa nhận được báo cáo từ xe áp giải, còn có chút hoài nghi hành vi giết người đi 200 km dấu xác, quay sang hỏi chủ nhiệm Hạ từ tỉnh xuống: “Chủ nhiệm Hạ, tôi không quen thuộc vùng Lữ Lương này lắm, nơi đây có nhiều mộ cổ lắm à?”

Chủ nhiệm Hạ hiểu ông ta hỏi gì: “Không nhiều, cũng không ít, tôi không quá hiểu điều tra hình sự, cá nhân tôi thấy đó là nơi che dấu tội chứng rất tốt.”

“Vậy xin được thỉnh giáo.”

“Khu vực này lịch sử sớm nhất phải truy tới năm Vĩnh Hòa thứ 5 thời Đông Hán, khi đó thuộc quận Tây Hà. Tới thời Tây Tấn, Hạ chủ Hách Liên Bột Bột dẫn quân tới nơi này, có xây một cái đài cao, giờ vẫn còn di tích, chính là Hách Liên Khất Đài, tới năm Thái Bình Chân Quân thứ chín nơi này là quận Thổ Kinh, văn vật đa phần từ Tam Quốc tới Lương Tấn đều tụ tập ở đây ...” Phàm là người yêu thích cái gì thì thích khoe khoang cái đó, chủ nhiệm Hạ bị hỏi đúng chỗ ngứa, thao thao bất tuyệt nửa ngày phát hiện Ngũ Thần Quảng trừng đôi mắt vô tri lên, mới nhận ra đàn gảy tai trâu, quay lại vụ án: “Vì sao nói đây là nơi che giấu tội chứng tốt? Thứ nhất, đất rộng người thưa, đất đai cằn cỗi, không có tài nguyên thiên nhiên nào đáng kể, cho nên ít hạng mục khai phát, tỉ lệ bị phát hiện thấp. Anh xem, dọc đường chúng ta đi toàn là đồi núi cát vàng, hoa màu chẳng có là bao. Thứ hai, nơi này nằm ở giao giới Đại Nguyên, Lữ Lương, nói chuyên nghiệp chút là vấn đề hợp tác cảnh vụ, giờ chúng ta vẫn chưa giải quyết được vấn đề cảnh sát các nơi hợp tác, hướng hồ là tìm một thi thể vô danh. Thứ ba, nơi này tuy lạc hậu, nhưng giao thông lại thuận tiện, hướng tây tới Thiểm Tây, hướng nam tới Lâm Phần, hướng bắc tới Nội Mông, chạy đâu cũng tiện ... Chi đội trưởng Ngũ, đây rốt cuộc là vụ án nào mà thế trận lớn vậy, còn điều tiểu tổ của tôi ở Vân Thành về.”

Ngũ Thần Quảng nghe thấy hợp lý, trả lời có phần thần bí: “Một vụ hung án giết người, nói không chừng có liên quan trực tiếp tới vụ án buôn lậu cổ vật của anh, lát nữa là biết.”

“Á, không phải các anh muốn khai quật mộ cổ chứ.”

“Đúng thế, làm sao?”

“Chi đội trưởng Ngũ, không thể được, không thể làm thế.” Chủ nhiệm Hạ nghiêm mặt lắc đầu.

“Sao không được?”

“Khai quật mộ cổ phải có đơn vị bảo vệ văn vật cấp thành phố phê chuẩn, phải có người chuyên nghiệp mới làm được, nó liên quan tới vấn đề bảo hộ văn vật. Chẳng trách anh lại kéo tôi theo, đừng bắt tôi phạm sai lầm.” Chủ nhiệm Hạ sợ đám người thô bỉ cơ sở kéo mình xuống bùn.

“Chủ nhiệm Hạ, nơi mà trộm mộ ghé thăm vài lần rồi, còn hy vọng gì có thứ mà bảo vệ? Trộm đào không sao, giờ cảnh sát đưng vào lại thành vấn đề à? Cái này anh phải hiểu hơn tôi chứ? Nếu cứ để mấy cái luật lệ cứng nhắc đó hạn chế thì còn làm gì được nữa, giờ vụ án của anh chưa có đột phá. Kỳ hạn đến rồi, anh không định ăn nói với lãnh đạo tỉnh à?” Ngũ Thần Quảng phản bác.

Người ta cất công gọi mình tới đây từ đêm khuya, không chịu bỏ qua dễ dàng, Chủ nhiệm Hạ nghĩ một lúc chỉ chiêu: “VẬY ĐỪNG CÓ NÓI TỚI HAI CHỮ MỘ CỔ, CHỈ NÓI TỚI ĐI HIỆN TRƯỞNG LẤY CHỨNG CỨ.”

Ngũ Thần Quảng mỉm cười tỏ vẻ hiểu ý, đám người trên tỉnh đúng là khéo đưa đẩy hơn cơ sở bọn họ, định nhờ hần giúp, hần phủ sạch liên quan, cũng chính vì chỉ thích đưa đẩy mà vụ án mới chậm tới mười mấy năm.

“Báo cáo, xe áp giải chỉ còn cách 5km.”

Tới rồi, cuối cùng cũng đã tới, bộ đàm truyền tới tiếng báo cáo, Ngũ Thần Quảng vội vàng nhìn ra ngoài, thấy đội xe dài đang cuốn theo bụi mù đi tới, cầm bộ đàm hô lớn: “Các đội chú ý, các đội chú ý, đội bốn, đội sáu đi tới 5km tiếp ứng các đồng chí cục công an huyện Thạch Lôu, còn lại theo xe áp giải, chuẩn bị phân biệt hiện trường.”

Chủ nhiệm Hạ cũng phải thất kinh, cả đời ông ta cũng chưa từng thấy quang cảnh nào như thế, rốt cuộc áp giải nhân vật nào?

Xe áp giải không dừng, đi qua bia địa giới km số 25, đi tới đâu xe cảnh sát hú còi tới đó, mặc dù không biết chiếc xe này mang theo sứ mệnh gì, cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn xe bản thủ bụi bặm là biết trải qua gian nan mà mình từng gặp, đều đồng loạt hú còi chào đón, nối nhau đi theo đội xe.

Giản Phàm nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt quen thuộc, Lương Vũ Vân thập thò đầu ở xe thông tin, Tần Cao Phong khoanh tay dựa vào xe, Cao Ái Quân, Vương Minh đứng bên cạnh. Còn có Hồ Lệ Quân đang vẫy tay với mình, mặt mang niềm vui cửu biệt trùng phùng.

Đây có lẽ không phải là sự kết thúc, mà là bắt đầu.

Bởi vì vẫn còn kẻ chưa lộ diện, gây án tổng cộng có 5 người, nhiều hơn so với dự đoán của y một người, trừ Tiết Kiến Đình, Đồng Cô Sơn, Tôn Trọng Văn đã biết, còn hai kẻ chưa lộ diện. Suốt cả một đêm trò chuyện cũng không thể khiến Tôn Trọng Văn nhớ lại chi tiết hơn, đó là kẻ vào Phân cục Tấn Nguyên thực hiện vụ trộm, hẳn không quên, còn kẻ dụ Tăng Quốc Vĩ ra khỏi nhà đã xuống xe giữa đường. Theo lời khai của hắn kẻ này lên xe ở cách cổng tiểu khu không xa, khi lên xe mặc áo mưa, rời tiểu khu thì xuống xe, lên xe ở cùng Đồng Cô Sơn trong chỗ tối, Tôn Trọng Văn không nhớ được hai người đó nói chuyện gì, cũng vì sợ mà không nhớ nổi diện mạo đặc trưng.

Đúng rồi còn cả kẻ lái xe Jeep tiếp ứng ở giữa đường lại không hề xuống xe, Đồng Cô Sơn xuống xe nói chuyện, khẳng định là tiếp nhận chỉ thị cuối cùng, sau đó cùng Tôn Trọng Văn đem Tăng Quốc Vĩ tới nơi này cùng diệt khẩu. Người này có phải cũng là kẻ đã dụ Tăng Quốc Vĩ ra không? Có phải là người mình suy đoán không?

Suốt cả một ngày không ngủ, lại còn bôn ba cùng vất vả cạn trí lực, Giản Phàm thấy đầu óc mơ hồ, mắt díp lại, cay rát nhưng không muốn ngủ. Máy lần không nén được muốn gọi điện cho người ở Đại Nguyên, nhưng không tìm được cơ hội, hiện giờ lo nhất vẫn là tình huống ở Đại Nguyên, không biết cái tên đầu to góc ghech đó làm việc chưa? Nếu như nơi này xác nhận thành công, tiếp theo phía đó sẽ thế nào?

“Tới rồi, chính nơi này.”

Đột nhiên bị lời của Tôn Trọng Văn đánh thức, Trần Thập Toàn dừng xe, toàn bộ đội xe cũng dừng theo, tiếp đó là tiếng mở cửa xe rầm rập, bốn xung quanh xe áp tải là người của đội trọng án, trên con đường ngoằn ngoèo, toàn bộ là bóng dáng người mặc cảnh phục, nhìn xa xa như một nghi thức hùng tráng.

Xe thông tin phân phối mọi người tới sườn bắc bố phòng, một lúc sau nghi phạm bị chùm mặt được năm người áp giải khỏi xe, tức thì thành tiêu điểm của hơn trăm hình cảnh. Nhìn đội ngũ đặc biệt đó từ từ đi lên núi.

Trước ống kính của pháp y, nghi phạm hai tay bị còng chỉ chỗ hơi nhô lên, ở đó chỉ có loạn thạch, cỏ hoang, cát vàng.

Liệu Tầng Quốc Vĩ có ở đây không?

Chương 104: Đường về nhà xa xôi. (3)

Ga tàu Đại Nguyên, khi hừng đông mới ló rạng, dòng người về quê tấp nập đã nhộn nhạo, so với vài ngày trước lượng người ở nơi này chẳng ít đi chút nào. Đã là 26 tháng Chạp rồi, gần Tết lắm rồi, theo như thời sự Đại Nguyên đưa tin, cơ quan đường sắt đã bổ xung thêm 2 chuyến tàu để phục vụ người dân về quê, vậy mà tới giờ vẫn có mấy vạn người bị kẹt ở đương địa không thể lên tàu.

Sắp Tết rồi, trừ vạn bất đắc dĩ, nếu không thì nhất định phải về nhà, khái niệm nhà với người Trung Quốc là thâm căn cố đế, vĩnh viễn không thay đổi được.

Ngoài ga tàu, hai chiếc xe van phanh kết lại, đỗ ở bên bãi đỗ xe, đỗ xe ở ga tàu thì chẳng có gì lạ, nhưng chuyện lạ xảy ra rồi, một hai ba bốn năm sáu bảy tám ... Thêm vào lái xe và người ghé phụ lái, trong cái xe van nhỏ mà chen lán 12 người, hai chiếc xe là hai mấy người. Người đã đành, mỗi người còn có hành lý, thật không biết làm sao người ta nhét vào được. Người và hành lý đã đành đi, không ngờ đại bộ phận còn là nữ nhân khá xinh đẹp, ăn mặc thời thượng màu sắc đẹp mắt, mỗi người một vẻ, đám oanh yến ríu rít đứng tụ một chỗ, thực sự tạo ra xung đột thị giác không nhỏ, không muốn thu hút ánh mắt người ta không được.

Người có chút am hiểu nhân tình thế thái đều cùng có phán đoán: À, Tết mà, chim mỗi về tổ, gà cũng về ổ.

Chỉ có điều đây là thời đại chỉ cười kẻ nghèo chứ không ai cười gái đi, chẳng ai lại đi cười những tiểu thư đeo vàng đeo bạc hành lý căng phồng thế kia, ít nhất những người này còn hơn hành khách bình thường, về nhà có người đi đưa chân, có năm tên nam nhân tướng mạo hung tợn giúp xách hành lý, đi về phía đại sảnh. Thế là càng có nhiều người hâm mộ, người có vé không phải xếp hàng.

Từ đại sảnh đi ra thẳng sân ga, năm nam nhân đếm đủ số người đưa từng cô gái lên tàu, được đám chị em ném cho vô số ánh mắt ám muội và nụ hôn gió, đặc biệt là vị đầu to lại còn bị

thương, đi từng cửa sổ dạo dò đám chị em. Lúc thì Hồng Hồng, năm sau lên sớm nhé, đi được vài bước lại, Tiểu Tuyết, giao hẹn trước rồi nhé, dẫn thêm vài em gái tươi mát ở thôn lên, nói với họ, tới chỗ chúng ta, chỉ đứng thôi một năm vài vạn, còn nếu thoải mái nằm xuống, hai tháng đủ xây nhà.

Có thể nghiêm túc thâm tình nói ra mấy lời ghê tởm như vậy giữa chốn đông người, trừ Đường Đại Đầu của Thịnh Đường e là khó tìm người thứ hai có trình độ như vậy. Cho dù là các cô gái trải sương gió, cũng bị lời lưu manh của tên này làm xấu hổ che miệng cười. Dĩ nhiên bên này rồi, Đường Đại Đầu lại nhìn cô gái dẫn đầu tuổi hơn lớn, vội vàng hôn tay tạm biệt, cười hi hi: “Chúng ta gặp nhau là duyên, sau này gặp lại tiếp tục nối tiền duyên nhé.”

Lưu luyến tạm biệt, loa báo truyền ra, Đường Đại Đầu và đám anh em đi tiễn lùi lại sân ga vẫy tay, Tôn Nhị Dũng cao ráo sán tới nịnh nọt: “Anh Đường, câu này nói hơi bị có trình độ, chuyện hạ tiện như vậy mà anh nói thật văn hoa, hơn bọn em mấy bậc, chẳng trách cứ qua mừng sáu các em ấy lại quay về nối tiền duyên, à không tiền duyên, hô hô.”

Đám lưu manh hiểu thâm ý cười khùng khục.

“Hừ, bọn Vương Bát Đản chúng mày cầm mồm, cười cái gì mà cười, làm người không được quên gốc.” Đường Đại Đầu vung tay cho một tên thủ hạ một cái bộp tai, đánh không chừa đứa nào mới đường hoàng giáo dục: “Con hát bán giọng, khuôn vác bán vai, cảnh sát bán mạng, gái điếm bán thân, từ xưa tới nay đều là chuyện thiên kinh địa nghĩa, tam giáo cửu lưu không phân sang hèn. Cái gì mà hạ tiện? Mấy chục anh em Thịnh Đường chúng ta, không có bọn họ bán thân thì lấy cái gì mà hốc vào mồm hả? Chúng mày chửi các cô ấy là tự tát vào mặt đấy.”

Sau lưng là Tôn Nhị Dũng, Xoa La Tử, Hắc Đản và Sỏa Trụ, tên nào tên nấy rối rít phụ họa, khen anh Đường giáo huấn chí lý, còn giơ ngón cái liên tục ... Cả đám nghênh ngang rời khỏi ga tàu, Sỏa Trụ tai thính nói: “Anh Đường, có điện thoại kìa.”

Đường Đại Đầu lấy di động ra, vừa mới đọc tin nhắn liền vỗ đầu liên hồi: “Ái dà, mả cha nó chứ, quên mất chuyện của vị này, mau mau, hai ngày trước bảo bọn mày chỗ ở ngõ Bàn Tây, đứa

nào đi rồi? Tìm được người chưa? Nhìn là biết chưa đứa nào đi cả. Mau mau các anh em, con bà nó, gọi hết người, làm ăn đến nơi đến chốn chút, vị ấy khó tính lắm.”

Có người trời sinh làm lãnh đạo lục lâm, Đường Đại Đầu là thế, vài ba câu khiến đám lưu manh hớn hở lên xe chạy về ngõ Bành Tây.

Di động chỉ có vài chữ: Việc làm tới đâu rồi.

Khi ánh mặt trời chiếu rọi khắp chi đội điều tra hình sự, chủ nhiệm Ô tháp tùng một nữ nhân từ chi đội đi ra, cũng là nữ nhân xinh đẹp, người khoác chiếc áo choàng lông ngắn, váy len đen, giày boots da kéo lên quá gối, trang phục thịnh hành của mỹ nữ Đại Nguyên mùa đông năm nay.

Là Tăng Nam, có điều lúc đi ra sắc mặt không tốt lắm, ánh mắt có chút thất thần, sáng nay đột nhiên nhận được thông báo của chi đội, đem di vật, ảnh cùng tất cả những thứ có thể chứng minh thân phận của cha mình. Những thứ này Tăng Nam đã chuẩn bị từ lâu rồi, lúc nào cũng sẵn sàng, hoảng hốt chạy tới chi đội, không cẩn thận vấp ngã ở sân, khuỷu tay chảy máu, giờ vẫn phải cầm bông chấm cồn ôxy xoa lỗ thủng khuỷu tay.

Tiếp đãi là chủ nhiệm Ô, trước từng gặp vài lần rồi, còn tới nhà tặng quà, coi như có quen biết, mỗi lần có chuyên án liên quan tới cha mình là lại nhờ hấn, có điều hỏi mấy lần người ta kín như bưng, không để lộ ra nửa chữ. Vốn muốn tìm Ngũ Thần Quảng, chủ nhiệm Ô thoái thác không có mặt, xong việc lại vội vã tiễn khách. Trong sân rất vắng, không biết là vì sắp Tết hay là vì chuyện khác. Tăng Nam nhìn về khu nhà đội trọng án, không biết người đó phải chăng ở trong văn phòng nào đó.

Nơi này không phải thế giới thuộc về mình, Tăng Nam đi ra cửa, một chiếc xe đi tới bên cạnh, cửa xe mở ra, Tăng Nam bản thân bước vào.

Lý Uy ngồi ở ghế phụ lái, quay đầu lại quan tâm hỏi: “Thế nào, có tin tức chưa?”

Tăng Nam mím môi lắc đầu.

“Đừng gấp, chi đội một khi yêu cầu người nhà cung cấp những thứ đó, tức là có manh mối thực sự rồi ... Nam Nam.” Lý

Uy nói tới đó rồi thôi, ông ta cũng không dám chắc, nếu là một phen mừng hụt, sẽ chạm tới vết thương lòng của Tăng Nam.

“Chú Lý, không sao đâu, bao năm như thế, cháu nghĩ thông rồi, cha cháu hẳn là không còn ở nhân thế nữa, cha cháu cả đời thanh bạch, cháu chỉ không muốn ông ấy ra đi một cách không minh bạch mà thôi.” Tăng Nam giọng hơi nghẹn, như bị ngạt mũi, lục lọi túi xách tay lấy di động ra, nhưng lại chần chừ: “Cháu có nên gọi điện cho Giản Phàm để hỏi không?”

“Không cần đâu, không có tin tức nghĩa là có manh mối rồi, nếu không tìm thấy gì cả thì cậu ta đã sớm xuất hiện. Tình hình thế này là thống nhất hành động, bảo mật cao, cháu có gọi điện, cậu ta cũng không nói đâu.” Lý Uy tuy từ chức đã lâu, vẫn rất am hiểu cái nghề nghiệp đặc thù này, nhìn Tăng Nam mặt mày ảm đạm, chuyển đề tài: “Nam Nam, năm nay chúng ta ăn cơm tất niên với nhau nhé.”

-“Tất nhiên rồi ạ.” Tăng Nam nỗ lực mỉm cười: “Nếu không ăn cơm với chú thì cháu chỉ có một mình thôi.”

Cả hai cùng mỉm cười, từ sau cái lần Giản Phàm nói ra mấy câu gây shock kia, giữa hai người bọn họ không còn ngăn cách nữa, giống như cha hiền với con gái ngoan, trò chuyện càng thân thiết tùy ý hơn trước, năm nay họ không còn ăn Tết trong cô độc nữa rồi.

Chương 105: Đường về nhà xa xôi. (4)

Điểm đến tiếp theo là Sân bay quốc tế Vũ Túc, cũng là chuyên môn đưa Tăng Nam đi, trên đường hai người trò chuyện an bài dịp Tết, tâm tư tiểu nhi nữ của Tăng Nam luôn bị Lý Uy đoán ra tám chín phần mười, nói chuyện thoải mái một lúc, Tăng Nam dần trở nên vui vẻ. Quan hệ hai người vì cùng một việc mà thêm vài phần lý giải và khoan dung, mỗi lần Lý Uy nhìn Tăng Nam, Tăng Nam đều khẽ mím môi cười, đối với nam nhân mình từng hận, từng hoài nghi này, sau khi biết được nỗi khổ tâm của nam nhân cô độc lẻ loi này, giờ có chút đồng cảm và thương xót.

Người ở thời đại đó, kỳ thực ở mức đó nhất định có nhiều điểm chung với cha mình.

Không bao lâu tới sân bay, ở đại sảnh Tăng Nam nhìn một cái liền nhận ra hai anh em Tương Cửu Đỉnh và Tương Địch Giai, mời cả Lý Uy xuống xe, khoác tay ông ta đi tiễn. Đi lên bậc thêm mới nhận ra có bốn người, là cả nhà Tăng gia. Lý Uy và Tương Cửu Đỉnh tán gẫu vài câu, chuyển sang giới thiệu cha mẹ, đây mới là người cùng tầng cấp, Thân Ngưng Sương đối với người từng giúp Cửu Đỉnh vượt qua phong ba này hết sức tôn sùng.

Ở phía bên kia, Tăng Nam và Tương Địch Giai thì thầm trò chuyện, mấy cô gái không ít chuyện riêng tư, quen lâu Tăng Nam mới biết đây là cô nương Bắc Kinh, chẳng trách dáng cao như vậy, mỗi năm đều chim én về tổ, thân thích ở Bắc Kinh rất nhiều, nên đều về đó ăn Tết. Nói chuyện vài câu, khó tránh khỏi nhắc tới ai đó, Tăng Nam cố ý nói: “Chị Tương, sao anh ấy không đi tiễn chị?”

Tương Địch Giai vẫn xinh đẹp thoát tục như ngày nào, mái tóc mềm mượt rủ dài phủ lên gương mặt trái xoan khiến vẻ ngoài càng thêm kiều diễm, nhưng da mặt không tốt hơi tái mang vẻ ảm đạm u sầu tiểu tụy khiến người nhìn thấy xót xa, mím chặt môi, lườm một cái: “Nam Nam, em cố ý đấy à?”

Biến cố nhiều ngày trước, Tăng Nam cũng biết rồi, giờ nhìn Thân Ngưng Sương một thân trang phục đắt tiền sự phú quý lộ

hết ra ngoài, cô thật không tưởng tượng được ra cảnh Giản Phàm hôm đó cãi nhau ra sao, thấy Tương Địch Giai có sắc giận, an ủi: “Chị Tương, kỳ thực anh ấy rất đáng thương, Tết đến nơi mà vẫn phải bên ba bên ngoài, e là Tết này cả nhà cũng chẳng thể về. Chị đừng trách anh ấy nữa, cái nghề đó áp lực lớn, em cảnh báo chị rồi mà ... Chẳng lẽ hai người cứ vậy mà chia tay?”

Tương Địch Giai không trả lời câu hỏi, khẽ cắn môi quay đầu sang bên che dấu cảm xúc: “Đừng nhắc tới cậu ta, nếu không chị không để ý tới em nữa.”

Tằng Nam vội vàng xoa dịu: “Được, được, em không nói nữa, tới Bắc Kinh nhớ gọi điện cho em, nói không chừng tháng Giêng em tới Bắc Kinh chơi.”

Mấy người vừa trò chuyện vừa tới nơi soát vé, Tương Cửu Đỉnh chỉ đi tiễn cha mẹ và em gái, ba người từ biệt. Quay về xe, chẳng hiểu sao tâm tình của Tăng Nam cực tốt, hào hứng hỏi Lý Uy: “Chú Lý, chú thấy người chị này của cháu thế nào?”

“Ừ, xinh đẹp lắm, là đại giả khuê tú hiếm có.”

“So với cháu thế nào?”

“Không xinh đẹp bằng Nam Nam nhà chúng ta.”

“Hi hi, chú nói dối nhé.”

Lý Uy chỉ cười không biện giải, hai cô gái có khí chất hoàn toàn khác biệt, thực sự không thể đem so sánh, lần đầu tiên ở bữa tiệc hợp tác, ông đã gặp cô gái này, gia giáo tốt, tự nhiên thoáng đạt, trò chuyện không tầm thường, ấn tượng rất sâu, giờ thấy Tăng Nam và Tương Địch Giai thành bạn thân không bất ngờ.

Tằng Nam nói vài câu, thấy khơi lên được sự chú ý của Lý Uy, thần bí nói: “Chú, chú có biết chị ấy là bạn gái của ai không?”

“Chuyện này làm sao chú đoán được.” Lý Uy có tuổi rồi, hiển nhiên không hào hứng với đề tài này.

“Một người mà cháu nói ra, chú hứng thú ngay.”

“Không thể nào, trừ bạn trai của cháu ra thì chú không hứng thú với ai hết.”

Tằng Nam kéo dài giọng làm nũng: “Chú đoán đi mà, chú đoán là đúng ngay.”

“Hả? Chẳng lẽ là Giản Phàm?” Lý Uy ngạc nhiên quay đầu lại.

“Đúng rồi, không then xuất thân là hình cảnh, đoán một cái là đúng.” Nữ nhân thiên hạ giống nhau, thích bàn tán mấy chuyện tư nhân của người khác, Tăng Nam cũng vậy thôi: “Có điều gần như thành quá khứ rồi, mấy ngày trước Giản Phàm đi diện kiến mẹ vợ tương lai, không hiểu vì sao mà hai người họ cãi nhau một trận ... Cháu nghe chị ấy kể, Giản Phàm mồm miệng ác độc, làm mẹ chị ấy suốt đêm không ngủ được, còn mắng mỏ chị ấy mấy ngày, chị ấy hết sức đau khổ, suốt đêm thổ lộ với cháu.”

“Thế à?” Lý Uy trước giờ còn cứ nghĩ Giản Phàm theo đuổi Tăng Nam, té ra là không phải, có điều chẳng quá để trong lòng, dù sao chuyện người trẻ, chỉ hơi tiếc: “Tiểu Phàm đâu có kém cỏi vậy?”

“Không môn đăng hộ đối mà thôi, bà Tương vốn xem thường chàng cảnh sát nhỏ, không đồng ý quan hệ của họ, chị Tương vẫn hi vọng Giản Phàm có thể thuyết phục mẹ mình. Cháu nghĩ mẹ chị ấy cố tình khiêu khích Giản Phàm, để anh ấy biết khó mà lui, kết quả chọc giận nhầm người.” Tăng Nam chép miệng, một mặt cô thành tâm tác hợp hơi người đó, nhưng một mặt biết hai người đổ vỡ, có chút vui vui, cố gắng hết sức không thể hiện ra.

“Ừ, chú tin điều ấy, Giản Phàm không phải biết khó mà lui đâu. Nhưng thế thì thảm rồi, chọc giận mẹ vợ, chuyện này tám phần là hỏng ... Nam Nam, trước đó chú nghe nói bạn gái cậu ta là người bạn học gì đó mà, cũng hỏng à?”

“Chú, chú lỗi thời rồi, đó là bạn gái cũ rồi, hừ, Giản Phàm là cái đồ ba lạng nhặng, thế nên mới hợp với Đường Đại Đầu, cùng một giuộc, gặp ai yêu nấy, yêu người sau là quên người trước.” Tăng Nam giọng đanh đá.

“Ồ, nam nhân đều như thế cả đấy.” Lý Uy nhìn vẻ mặt của Tăng Nam có vài phần thiếu tự nhiên, đột nhiên phá lên cười nói một câu trêu chọc: “Cơ mà nhìn một người, không thể chỉ nhìn hiện tại, mà phải nhìn cả tiềm lực sau này, chú thấy Giản Phàm là chàng trai rất có tiềm lực, có lẽ sau này có người nhìn lại phải hối hận đấy ... Ài, người trẻ tuổi bây giờ chọn bạn đời cái nhìn quá hạn hẹp, thanh niên tuổi trẻ thì e là không có nhiều tiền, phong lưu tiêu sái thì e là không đáng tin, đáng tin thì lại

tướng mạo chẳng ra gì .. Ha ha, Nam Nam này, cháu thích loại nào?”

Tằng Nam có vài phần lúng túng, quay đầu sang bên: “Cháu còn chưa nghĩ tới.”

Lý Uy cười thầm không trêu nữa, còn có thể là ai được nữa chứ, có điều người đó lâu rồi không có tin tức gì.

Sắp Tết rồi vẫn còn nhiều người không nhà để về, có nhà khó về, cách Đại Nguyên 200 km có hơn trăm hình cảnh cũng ở hàng ngũ này, khi nhân viên hiệp trợ điều tra của cục công an huyệntới nơi, mới biết nơi này có tên: Hách Liên Khất Đài.

Địa điểm khai quật là một sườn dốc của Hách Liên Khất Đài, thời tiết này phá đất đào xới có khó khăn nhất định, chất cỏ khô gỗ mục đốt mới cạo được lớp mỏng trên mảnh đất đóng băng, đành phải điều hai máy phát điện chạy dây tới, dùng máy chấn động đập cho lớp đất đóng băng trộn lẫn đá núi xối ra, sau đó dùng biện pháp thủ công đào xới.

Vị trí do nghi phạm chỉ, Giản Phàm vô cùng cẩn thận đã cùng nghi phạm nghiệm chứng chi tiết rất nhiều lần, gồm cả đường hầm mà hắn thoát ra, nơi đó cách ngôi mộ tới 120 mét ở trong khe núi, sớm bị cỏ hoang loạn thạch che khuất rồi, đào không lâu tìm thấy một đường hầm, có điều người thường không dám đi vào lối này, ít nhất chứng minh lời Tôn Trọng Văn không sai.

Chương 106: Đường về nhà xa xôi. (5)

Dưới sự phối hợp của mào móc và nhân lực, từng lớp đất bị bóc lên, theo lời khai của Tôn Trọng Văn, loại chuyện đào mộ này phải tìm chỗ mỏng nhất bên mé tiến vào, nếu không đào tới phần vòm mộ thì dùng thuốc nổ cũng không thể phá nổi. Trong nghề đào mộ trộm thì loại trộm cấp độ Thủ chỉ có thể chui vào từ sườn mộ hoặc đáy mộ, chỉ loại cao thủ như Địa Long mới có thể làm được chuyện độ khó cao là tìm lối vào từ vòm mộ, chuyện người khác dùng thuốc nổ không làm nổi thì hẳn chỉ dùng một cái xẻng.

Giản Phàm không hứng thú với bí pháp của nghề này, nghi phạm sau khi chỗ chỗ xong thì dường như tinh thần cũng sụp đổ, năm người cũng dựa vào chỗ ngủ, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Tiêu Thành Cương ngủ rồi, cái thằng vô tâm ấy miệng chóp chép, chẳng biết là mơ tới ăn cái gì, Trương Kiệt ngủ với bộ mặt hạnh phúc, có con nhỏ như hắn, quen ngủ ở mọi hoàn cảnh. Quách Nguyên ngủ co quắp, mặt dúm vào ghế nhìn không rõ làm người ta sợ hắn bị bản thân làm ngạt thở mà chết, Trần Thập Toàn ngồi ở ghế lại chợp mắt, cái trán hói bóng lên. Máy ngày liền truy bắt hội tụ vào một cảm giác: Mệt.

Giản Phàm khẽ khếp cửa lại xuống xe, không muốn quấy rầy mộng đẹp của đồng đội.

Đói quá mức sẽ không thấy đói nữa, mệt quá độ cũng không ngủ được, cảm giác Giản Phàm là thế, mắt díp vào rồi, đầu óc lại ở trong trạng thái rối loạn lẫn kích thích, không ngủ nổi.

Máy đào chạy rầm rập, mấy hình cảnh tình nguyện luân phiên tác nghiệp, bình thường chui xuống cống, nhà vệ sinh, bãi rác để lấy chứng cứ, chỗ bẩn thỉu nào cũng vào rồi, không trong nghề không biết cái khổ của nó, với những người này, bất kể nói thế nào đều đáng tôn kính.

Đứng bên đường nhìn từ xa thấy Ngũ Thần Quảng cũng bỏ mũ xắn tay áo lên đào bới, Tần Cao Phong, Lục Kiên Định người vắn đá, người vác đất, chẳng nề hà gì, Giản Phàm từng hoài nghi

những đồng nghiệp kém cỏi, cấp trên lòng dạ khó lường, làm việc thô lỗ da man này, bây giờ nhìn cảnh tượng trước mắt chỉ thấy xúc động.

Cách 14 năm rồi, vẫn có nhiều chiến hữu đồng nghiệp bạn lòng tới đón về nhà, nếu như người nằm dưới kia là Tăng Quốc Vĩ, ông ta chết cũng có thể ngậm cười rồi ... Giản Phàm cũng muốn tới giúp nhưng có lòng mà chẳng có sức, vòng ra sau xe, ngồi ở tầng đá bên đường.

Mặt trời chậm chậm lên cao, ánh nắng nhợt nhạt chiếu lên người chẳng cảm thấy chút hơi ấm nào, nhưng gió lạnh cứ cuốn qua là khiến người ta rùng mình, cơn gió mang theo cát vàng từ ngọn đồi đất mấp mô thổi tới, như một bàn tay vô hình lướt qua bụi cây cỏ thấp, trong tầm mắt là cảnh sắc tàn tạ, trong tai là tiếng vù vù.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên tiếng máy phát điện chạy rầm rập dừng lại, bốn bề yên tĩnh, Giản Phàm rùng mình một cái đứng dậy, hai chân đông cứng lão đảo, người vừa nghiêng đi đã được hai cánh tay đỡ lấy, là Hồ Lệ Quân, không biết đứng sau lưng mình bao lâu rồi.

Ở nơi khai quật lưng chừng núi, cả đám đông dừng tay, im lặng chờ đợi, Giản Phàm muốn chạy tới xem ra sao.

“Chưa thấy được đâu, sau khi khai quật còn phải thông gió và xử lý nấm mốc mới có thể vào, mười mấy năm rồi, cậu có tới cũng không nhận ra, đợi pháp y giám định đi.” Hồ Lệ Quân nắm vai Giản Phàm ấn xuống.

Mái tóc luôn cắt ngắn đã mọc dài, bù xù như tổ quạ, không tinh thần khỏe khoắn như thường ngày, mắt đầy tơ máu, đỏ tới khiếp người, toàn thân như lặn lộn ở dưới đất, má lại có vết thương mới, Hồ Lệ Quân nhìn mà đau xót, vài ngày không gặp mà tiểu tụy đi bao nhiêu.

“Mặt làm sao thế?” Hồ Lệ Quân ngồi xuống, không kìm được đưa tay ra vuốt nhẹ má y.

“Không sao ...” Giản Phàm thấy mặt ngứa ngứa, đưa tay lên nắm lấy tay cô, bốn mắt nhìn nhau tưởng chừng có dòng điện va chạm, chớp mắt buông ra.

“Cậu nên nghỉ ngơi đi, đã mệt thành thế này rồi.” Hồ Lệ Quân che dấu cảm xúc di chuyển đề tài, cúi đầu xuống nhìn thấy giày, chân, tất Giản Phàm bị bùn đóng lại thành một cục lại thương.

“Chị Hồ, tôi có thể coi là cảnh sát tốt chứ?” Giản Phàm đột nhiên hỏi khẽ.

“Đương nhiên rồi.” Hồ Lệ Quân nhoẻn miệng cười, muốn đưa tay ra vỗ về chàng trai không rõ vì sao có chút hoang mang đáng thương kia, nhưng tay chớm đưa ra lại rút về: “Nếu như vụ án này được sáng tỏ, cậu sẽ để lại một dấu ấn lớn trong lịch sử của cảnh sát thành phố, cậu sẽ thành truyền kỳ, trước khi cậu tới có rất nhiều truyền kỳ, nhưng sau khi cậu tới, chỉ có cậu là truyền kỳ thôi. Có biết không, ở trên xe thông tin, chủ nhiệm Hạ, chỉ đội trưởng và thẩm vấn viên nghe cậu thẩm vấn cả đêm đều vỗ tay khen hay, cả đêm không ai ngủ.”

“Nhưng tôi từng thu tiền bẩn.” Giản Phàm nhìn nụ cười Hồ Lệ Quân cứng lại trên môi, đau đớn bổ xung: “Bây giờ ngay cả người nhà bạn gái tôi cũng biết tôi là cảnh sát bẩn, bị người ta chửi thẳng vào mặt nữa ... Hà, chị giật mình rồi chứ gì? Còn nữa, kỳ thực tôi dốc hết sức tìm tung tích Tăng Quốc Vĩ là vì con gái ông ta tặng tôi một lễ vật lớn không cách nào từ chối, giờ chị còn thấy tôi là truyền kỳ không?”

“Cậu ... Cậu đùa đúng không?” Hồ Lệ Quân bàng hoàng, gượng cười, muốn tin đây chỉ là lời nói đùa của Giản Phàm như mọi khi.

“Kỳ thực chắc chắn chị sớm nghe tới rồi đúng không, tôi biết ở trong đội nhiều người bàn tán sau lưng tôi, họ nói không sai lắm đâu ..” Giản Phàm đưa tay nhỏ một cây cỏ khô, chẳng rõ mình làm vậy để làm gì, chỉ là nếu không làm gì, thì thấy lúng túng: “Tôi nghe nhiều chuyện về vị tiền bối nằm ở kia, so với ông ấy, tôi thật hèn hạ, so với các đồng đội đứng ở đây, tôi là kẻ vô sỉ. Kỳ thực tôi thấy trước kia sống hồ đồ tạm bợ không tệ, không cần biết trách nhiệm là gì, không cần biết cao thượng là gì, không biết gì cả, lòng khỏi có gánh nặng.”

Chẳng ai có thể cho mình câu trả lời, Giản Phàm nói xong đứng dậy chậm rãi bỏ đi.

Hồ Lê Quân toàn thân như điễm huyết tại chỗ, chỉ có ánh mắt di chuyển theo động tác của Giản Phàm, miệng cố mở ra nói một câu an ủi mà không nói được, mà Giản Phàm như thẹn không dám nhìn ai, vội vã đi tới hiện trường.

Người trước mắt đã không còn là cảnh sát nhỏ trong lòng mình nữa rồi, không cần cô khuyên nhủ hay chỉ dẫn, phải tự tìm lấy bản ngã của mình.

Trên sườn núi, máy quạt gió đã thổi mười mấy phút, tuyến cảnh giới bao vây mười mấy mét vuông, những pháp y toàn thân mặc đồ phòng hộ giống như phi hành gia, mặt cũng đeo kính phòng hộ, khom người soi đèn đi vào trong mộ ...

Mỗi phút chờ đợi đều dài như vô tận, tất cả đều nhìn vào một chỗ không nói một lời.

Lấy chứng cứ, chụp ảnh, quay phim, đo đạc, rất lâu sau mới thấy một pháp y gian nan từ cửa mộ bò ra, tay cầm mấy túi vật chứng, không ai bảo ai đều đổ dồn tới.

Huy hiệu cổ áo đã rỉ sét, cảnh hàm trên vai đã không phân biệt được màu sắc, mơ hồ có hai chữ "tác huấn", tức thì ai nấy đều đã hiểu.

"... Trong mộ phát hiện ra hai bộ hài cốt, một niên đại lâu đời, nghi là của chính chủ, một bọc trong áo mưa ny lông, cơ bản giống nghi phạm khai báo, nơi này trời khô ít mưa, thi thể được bảo tồn hoàn hảo, thành xác khô ... Quần áo bị mục nát, chúng tôi sơ bộ phán đoán, đây là trang phục huấn luyện mùa hè của cảnh sát .. Còn có một cái đồng hồ, một cái bút máy hiệu Vĩnh Sinh ..." Người nói là pháp y Tạ, vừa nói vừa lau nước mắt.

Chương 107: Đường về nhà xa xôi. (6)

Ngũ Thần Quảng hai tay run run nhận lấy túi vật chứng, bàn tay gân guốc sần sùi vuốt ve, nước mắt nhỏ xuống lộp độp ... Giản Phàm mắt cay xè, không muốn nhìn thêm nữa, từng bước đi xuống núi, đám Trần Thập Toàn, Quách Nguyên hay tin chạy lên, nhìn thấy vẻ mặt Giản Phàm, bước chân đều chậm lại.

Dù đã biết chân tướng là gì, nhưng vẫn bị chân tướng làm rung động sợi dây thần kinh bị thương.

Đợt vật chứng đầu tiên đã được mang ra, một chiếc xe cảnh sát hú còi lao khỏi hiện trường, chạy nhanh về phía Đại Nguyên, sở công an tỉnh đã can dự vào việc này, yêu cầu xác nhận lần cuối, phải lấy mẫu trên người thi thể và tóc còn sót lại.

Với người ở đây kiểm tra hay không đã không quan trọng nữa, đội ngũ hình cảnh bị phần lấp đầy lòng ngực, nói nhau tham gia đội ngũ tình nguyện, đào mộ, chuẩn bị vận chuyển thi hài.

Mấy tiếng đồng hồ nữa trôi qua, mặt trời ngả về phía tây, thi thể cuối cùng được mang ra khỏi mộ, bốn pháp y cẩn thận khiêng túi xác đồng đội đi ra, đặt lên cáng, được các cảnh sát xếp thành hai hàng dài, tay chuyền tay đưa lên xe.

Bên trong xe thông tin có loa lớn phát ra: “Các đội chú ý, các đội chú ý, đã có kết quả giám định từ trung tâm pháp y tỉnh, nhận định thi thể phát hiện ra ở đây chính là nguyên khoa trưởng Tăng Quốc Vĩ của Phân cục Tấn Nguyên ... Mười bốn năm trước bị tội phạm giết chết vứt xác nơi này. Mười bốn năm qua chiến hữu của chúng ta mang tội biển thủ nằm ở nơi vô danh, con gái thành cô nhi cũng thành tội nhân. Mười bốn năm qua, các chiến hữu, đồng nghiệp ở tỉnh, thành phố và chi đội luôn tìm nơi hạ lạc của đồng chí ấy, đều muốn rửa sạch oan khuất cho chiến hữu, mười bốn năm sống không yên lòng, chết khó nhắm mắt ... Nhưng hôm nay, vụ án treo 14 năm đã có kết cục, tôi tuyên bố, đồng chí Tăng Quốc Vĩ thanh bạch, vô tội, sau đồng chí ấy, còn có những người chúng ta, tiếp tục sự nghiệp

cảnh sát, chúng ta có thể nói với chiến hữu là, chúng ta sẽ không bao giờ từ bỏ, bất kể thủ phạm là ai, đều sẽ không thoát khỏi sự truy lùng của chúng ta, không thoát khỏi súng trong tay chúng ta, không thoát khỏi lưới pháp luật.”

Là Ngũ Thần Quảng, giọng nói hào hùng bi tráng dần trở nên nghẹn ngào, cuối cùng hét lên: “Đi thôi! ... Tết rồi, chúng ta đưa chiến hữu về nhà ăn Tết.”

Tức thì toàn bộ số xe cảnh sát nhá đèn hú còi, rơi lệ nóng hô vang vì chiến hữu chưa từng gặp mặt hô vang: “Về nhà!”

Giản Phàm lúc đó ngồi một mình trong xe, hai hàng nước mắt chảy ào ào tràn khỏi hốc mắt.

Cát vàng đầy trời, tàn dương như máu!

Tuyết đã rơi!

Không khí lạnh bất thành linh tới sớm hơn dự báo mười mấy tiếng, như đùa với dự báo thời tiết, tuyết trắng muốt như lông ngỗng lát phát bao phủ bầu trời thành phố, tạm thời che đi sự bẩn tũ của thế gian. Trong tuyết, thành phố không còn nguy nga nữa, gần như bị tuyết trắng và gió lạnh làm hòa cùng một thể với đất trời.

Tuyết, gần như rơi cùng lúc đội xe trở về tiến vào Đại Nguyên, cứ như trong cõi u minh đã an bài tất cả, tuyết ngập trời như muốn làm một cuộc thanh tẩy tội ác lẫn đơ bẩn trong thành phố.

Sở công an tỉnh đặc phái một vị phó sở trưởng họ Mạnh xử lý việc này, dẫn cấp dưới trực tiếp ra ngoại thành nghênh đón đội xe, xe chuyên dụng của phó sở trưởng thành xe mở đường cho đội ngũ. Cả đội xe cảnh sát hùng tráng như nghênh đón nguyên thủ quốc gia khiến thị dân ngạc nhiên dạt hết sang đường nhìn.

Xe đi thẳng tới sở công an tỉnh, sau bao cáo ngăn gọn, phó sở trưởng chỉ nhấn mạnh một câu: “Phải dùng tốc độ nhanh nhất, thời gian ngắn nhất bắt hung đồ về quy án, trả lời cho người thân chiến hữu, trả lời cho cảnh sát

toàn thành phố.

Câu nói này đợi đã nhiều năm mới được nghe thấy.

Một tiếng sau, ảnh của Đồng Cô Sơn đóng dấu đỏ phát lệnh truy nã toàn quốc, thông qua mạng nội bộ truyền tới từng đơn

vị cơ sở, nguyên quán của hắn là Vân Thành, cảnh sát toàn thành phố tổng động viên tìm kiếm mọi khả năng có thể từ người thân, bạn bè của hắn. Cảnh sát giao thông trên toàn tỉnh, cảnh sát tuần tra toàn thành phố, các đồn công an, các nhân viên trị án đều cầm trong tay một tờ lệnh truy nã khẩn cấp.

Bốn tiếng sau, đài truyền hình tỉnh phát tin đặc biệt, treo thưởng 10 vạn truy nã Đồng Cô Sơn, phần thưởng vượt qua cả mức tổ cáo cấp bộ.

Bên ngoài trung tâm kiểm nghiệm pháp y tỉnh, trong tuyết lớn, ngày càng có nhiều người tụ tập, từ chi đội tới sở tỉnh, từ cục, có cả nam lẫn nữ, có cả vài vị tóc bạc đã nghỉ hưu từ lâu, một nửa là đồng nghiệp ở Phân cục Tấn Nguyên xưa, chân tướng chôn vùi mười mấy năm được phơi bày không làm người ta vui vẻ, bị sát hại, bị hàm oan bao nhiêu năm ... Giờ gặp lại chỉ là cái xác khô, sao không khiến người ở lại như dùi đâm tim, rơi lệ nóng.

Lần kiểm tra thứ hai tiến hành ba tiếng, còn chưa kết thúc bên ngoài trời tuyết có cô gái toàn thân đồ đen vừa chạy vừa khóc gọi cha, có người nhận ra là con gái khoa trưởng Tăng, lần lượt tránh đường, khi bị cảnh sát ngăn lại, Tăng Nam đã mất lý trí quỳ trên tuyết khóc, khóc tới lịm cả người ... Miệng vẫn lẩm bẩm: Chú ơi, dì ơi, giúp cháu, cháu muốn tìm cha.

Có rất nhiều người còn nhớ vào năm Tăng Quốc Vĩ mất tích, cô bé này suốt ngày đứng ở ngoài phân cục, thấy ai mặc cảnh phục cũng quỳ xuống, khóc lóc nói đúng một câu như thế. Không ai khuyên, cũng không ai khuyên nổi, mọi người chỉ có thể khóc cùng, giống như năm xưa.

Mặt đồng hồ đã nứt, bút máy hiệu Vĩnh Sinh, hai món di vật giao cho Tăng Nam, vừa chạm được tay vào di vật của cha, Tăng Nam khụy xuống ngã lên tuyết trắng, ngất xỉu.

Những cảnh sát năm xưa không cách nào giúp cô, lòng day dứt, bẽ cô gái vì cha bôn ba mười mấy năm lên xe cấp cứu, tới thẳng bệnh viện.

Tuyết che mờ hai mắt con người, tựa hồ không đành lòng khiến người ta chứng kiến bi kịch, ở bên ngoài trung tâm kiểm nghiệm, từ rất xa có một nam nhân đứng thẳng tắp như mũi

thương cảm trong tuyết, rơi nước mắt bi thương nhưng không tham gia vào đội ngũ kia, là Lý Uy!

Vì ông ta biết mình không còn thuộc về đội ngũ đó nữa.

Đêm tuyết mù mịt, khiến cho ban mai cũng tới rất muộn.

Trước công chi đội lính gác trang nghiêm kính lễ đón đoàn người phó sở trưởng Mạnh, ngoài đội trọng án, chi đội, hai đội hình cảnh sát đồng loạt kính lễ với lĩnh đạo tới thị sát.

Không vào chi đội, xe tới thẳng đội trọng án, Ngũ Thần Quảng, chủ nhiệm Ô đưa phó sở trưởng Mạnh tới tầng một đội trọng án, vị trí, tổ chuyên án Phân cục Tấn Nguyên.

Rất mộc mạc, tám biển được dùng hai tờ giấy A4 ghép lại, chữ viết bằng bút dạ xanh đậm.

Phó sở trưởng đi vào nhìn thành viên tổ chuyên án đứng dậy kính lễ mà ngạc nhiên, có người già quắt là Nghiêm Thế Kiệt, có đồng chí nữ béo như đầu bếp cấp dưỡng là Thời Kế Hồng, có mấy gương mặt trẻ măng rõ ràng mới nhập nghề, lại có cả nhân viên thực địa tướng mạo chẳng ra sao, nhưng lúc này không ai chê bai đội ngũ trông có phần ô hợp ấy, phó sở trưởng Mạnh vung tay: “Giỏi! Tổ hợp ba thế hệ cảnh sát, đội hình tốt, làm càng đẹp.”

Tiếng vỗ tay như sấm rền, mấy ngày mấy đêm khổ nhọc được lời tán dương của lãnh đạo làm tan biến hết, cơ hội lãnh đạo cấp tỉnh trực tiếp xuống chi đội không nhiều, tới biên chế đại đội càng ít, thành viên tổ trọng án vỗ tay càng nhiệt liệt.

Một trong những chương hay nhất Hắc Oa, vụ án dài nhiều gập ghềnh, vì chương này mà đáng giá.

Chương 108: Đường về nhà xa xôi. (7)

“Năm thành viên tiểu tổ truy bắt đâu? Đúng ra cho tôi chiêm ngưỡng nào.” Lãnh đạo nói một câu, tiếng vỗ tay dần lắng xuống, tiếng cười vang lên, Ngũ Thần Quảng chỉ tay, Trần Thập Toàn, Tiêu Thành Cương, Trương Kiệt, Quách Nguyên lần lượt đi ra kính lễ báo danh, ai nấy kích động, đặc biệt là Trương Kiệt, trừ bị kiểm điểm đã bao giờ đối diện với lãnh đạo thế này, đứng đó chân còn run rẩy.

“Xem ra đúng là thanh uy thiết cảnh, giỏi lắm ... Các đồng chí vất vả rồi ... À, chi đội trưởng Ngũ, còn một người nữa đâu ... Tên gì nhỉ, à, Giản Phàm, người đầu tiên thẩm vấn nghi phạm ấy ...” Phó sở trưởng Mạnh có vẻ cao hứng lắm, khen một câu rồi quay sang Ngũ Thần Quảng, hỏi.

“Giản Phàm đâu rồi?” Ngũ Thần Quảng giờ mới chú ý, chính chủ không có ở đây.

Quách Nguyên, Trương Kiệt không dám lên tiếng, Trần Thập Toàn giả vờ không biết gì, cái thẳng góc Tiêu Thành Cương vừa được lãnh đạo biểu dương là quên hết, đứng nghiêm báo cáo: “Báo cáo đồng chí phó sở trưởng, Giản Phàm đang ngủ, gọi không dậy.”

Mấy cô gái phì cười một tiếng rồi vội vàng che miệng, một đám tùy tùng lãnh đạo cũng bị cái bộ dạng góc nghếch của Tiêu Thành Cương làm mỉm cười, chàng trai này thật thà quá, tùy tiện nói lý do gì chẳng được, dù là nói khéo léo sức khỏe không tốt, nói dối đang ở tuyến đầu cũng có thể, vậy mà đồng chí này đi nói thật.

Sắc mặt lãnh đạo nghiêm lại, Ngũ Thần Quảng hơi hoảng, thiếu chút nữa muốn xông tới tát Tiêu Thành Cương.

“Báo cáo đồng chí phó sở trưởng.” Trần Thập Toàn bước ra giải vây. “Chúng tôi truy đuổi qua hai tỉnh suốt bảy ngày sáu đêm, ở trên xe Giản Phàm lại thẩm vấn xuyên đêm, mấy người chúng tôi còn luân phiên ngủ trên xe, cậu ấy mấy ngày liền

không ngủ, tối qua quay về là ngã xuống, còn sốt cao ... Cậu ấy quá mệt rồi, chúng tôi muốn để cậu ấy ngủ thêm chút nữa.”

“Được, ngủ thêm cũng được, nhưng đừng ngủ quá, tôi còn hi vọng các đồng chí bắt hung thủ về.” Phó sở trưởng Mạnh nói đùa một câu.

Ngũ Thần Quảng thầm thở phào, trùng mắt với chủ nhiệm Ô, chuyện này đã thông báo trước một tiếng vậy mà còn để xảy ra vấn đề.

Đột nhiên phó sở trưởng Mạnh nheo mắt đi tới trước mặt Trần Thập Toàn thốt lên: “Tôi nhớ đồng chí, thập niên 90 có một vụ án bắt cóc, chính đồng chí là xạ thủ từ chối chấp hành mệnh lệnh.”

Chuyện gì thế này, rất nhiều cảnh sát không biết chuyện ngỡ ngác nhìn Trần Thập Toàn.

“Vâng, chính là tôi, nhưng tôi cũng hoàn thành nhiệm vụ, tôi chịu trách nhiệm với việc mình làm, tôi không hối hận.” Trần Thập Toàn buột miệng nói.

Mọi người ghé tai thì thầm với nhau, vị cảnh sát trông như nông dân trồng rau ở quê lại có cả lịch sử như vậy à? Nhưng nhìn sắc mặt phó sở trưởng Mạnh thì có vẻ không sai: “Tốt, co được duỗi được mới là trượng phu, gian nan không sờn mới là nam nhân chân chính, có thể đứng dậy được là không đơn giản ... Các đồng chí, các chàng trai cô gái, cả các đồng chí già nữa, tôi vinh hạnh vì mọi người, cảnh sát Đại Nguyên vinh hạnh vì mọi người, đợi bắt được hung phạm, mọi thứ sáng tỏ, tôi sẽ bày tiệc mừng công.”

Chỉ là một buổi thị sát động viên thôi, cổ vũ vài câu, cười ngửa xem hoa ngó nghiêng hỏi han một chút, đội trọng án tiền lãnh đạo đi, đội ngũ điệu tang của chi đội đã sẵn sàng, theo xe lãnh đạo rời cổng.

Trạm tiếp theo lễ truy điệu ở cục công an thành phố.

Tầng ba đội trọng án, Giản Phàm bị tiếng nhạc tang lễ đánh thức, toàn thân vã mồ hôi, tỉnh lại nhìn mấy người anh em và Trần Thập Toàn đợi ở trong phòng nghỉ, nhạc tang lễ phát ra từ loa chi đội, đang đọc sự nghiệp của Tăng Quốc Vĩ lúc sinh thời, mọi người đều nghiêm túc lắng nghe.

Lồm cồm bò dậy, mọi người chưa kịp nói gì thì Giản Phàm đã chân đất chạy ra ngoài cửa sổ, xoa kính cửa sổ nhìn ra ngoài, toàn bộ đã phủ lớp tuyết trắng xóa, từ xe đỗ ngoài sân, cây cối và nhà cửa, trắng toát một màu, chẳng nhìn ra sớm tối.

“Mấy giờ rồi? Sao không ai gọi tôi?” Giản Phàm có chút sốt ruột cảm giác ngủ lâu lắm rồi.

“10 giờ 15.” Quách Nguyên nhìn Giản Phàm lại run cầm cập chạy lên giường ôm chăn, không hiểu y lên cơn gì, cũng không để ý lắm, nếu hành động giống người thường đã chẳng phải là y rồi.

“Anh ngủ như lợn chết ấy, gọi vài lần không dậy.” Thành Cương ở giường trên thò đầu xuống.

“Có chuyện gì xảy ra không? Có tình hình gì mới không?” Giản Phàm lúc này mới hoàn toàn tỉnh lại, răng va vào nhau cầm cập tìm quần áo, vặn người một cái xương khớp kêu răng rắc, hôm qua về một cái là cảm đầu ngủ ngay, không biết gì cả.

“Xem đi.” Trương Kiệt lấy ra lệnh truy nã Đồng Cô Sơn đưa tới: “Lệnh truy nã đỏ, tối qua đã phát lên mạng nội bộ.”

“Nghe nói sở công an tỉnh muốn tiếp nhận vụ án, chúng ta lại làm uổng công rồi à?” Tiêu Thành Cương tỏ ra hết sức khó chịu.

“Sao lại nói là uổng công, không ai toàn năng hết, không có tập thể hiệp lực, chúng ta không phá án được, có phải chuyện dựng bia lập truyện cho cá nhân đâu ... Làm công địch của cảnh sát, hấn cách cái chết không xa rồi ... Trước kia là chúng ta hoang mang không biết tìm manh mối ở đâu, giờ tới một số kẻ hoảng loạn bất an rồi, không biết đường ở đâu, tuyết lớn bao phủ, bọn chúng không nơi nào để chạy nữa, trời giúp chúng ta rồi!” Vừa nói vừa buộc dây giày, khoác áo choàng ấm, Giản Phàm thao thao một tràng chẳng ai hiểu y đang nói cái gì.

Quách Nguyên ghé tai Trần Thập Toàn lo lắng hỏi: “Chú Trần, có phải cậu ấy bị kích thích quá mức, tới giờ còn chưa hồi tỉnh không?”

Trần Thập Toàn khẽ lắc đầu không chắc, gọi: “Giản Phàm, chúng ta đã về rồi, bắt được nghi phạm rồi, 11 giờ là lễ truy điệu đồng chí Tăng Quốc Vĩ, mọi người đợi cậu đi cùng đấy.”

“Không đi.” Giản Phạm quệt nước mũi, dùng tay chải lại mái tóc bù xù, vào gian vệ sinh vắn nước rào rào, dùng nước lạnh súc miệng qua loa, sau đó lại rửa mặt như vẫn còn đang ở ngoài thực địa, nỗ lực tỉnh táo lại, thấy mấy người kia cứ tròn xoe mắt nhìn mình, vừa đi vừa nói: “Nhìn cái gì, ai cũng đi truy điệu thì ai truy bắt hung thủ ... Tôi đi đây ... À Quách Nguyên, anh tới lễ truy điệu tìm một ông già râu tóc trắng, tên Bạch Kiện Ngu, biệt hiệu Bạch Mao, là bạn cũ của Tăng Quốc Vĩ, mang về hoàn thiện chứng cứ.”

“Hung thủ nào, Giản Phàm, cậu nói cái gì vậy?” Mấy người kia vội vàng đi theo, Quách Nguyên hỏi vội: “Ông già kia là ai, nếu ông ấy không tới thì sao?”

“Nhất định sẽ tới, tôi thông báo mà, ngòi tàu hỏa từ Sơn Đông tới, chắc là kịp.” Giản Phàm vừa đi vừa tiếp tục ra lệnh: “Trương Kiệt, anh chuẩn bị đi, sau lễ truy điệu thì cùng dì Thời chú Nghiêm đi thăm vấn Trịnh Thành Thắng, cái nồi này úp hơi lâu, phải mở nắp thôi, chúng ta đã có Tôn Trọng Văn và Đồng Cô Sơn, đủ vốn chơi với hắn ... Hắn mở miệng một cái thế nào cũng ngoạm chặt Tế Viên Dân.”

Mọi người dần dần theo kịp tư duy của Giản Phàm, té ra muốn tranh thủ bắt trọn ổ, Trương Kiệt vừa chạy theo vừa hỏi: “Vậy nếu hắn không mở miệng?”

“Anh quen biết quản giáo như thế, không biết nghĩ cách à? Hắn sợ nhất cái gì đánh vào chỗ đó ... Đừng hiểu lầm, tôi không bảo anh ra tay, hắn dám tự tàn thì tra tấn vô ích, nghĩ cách dày vò hắn, không cho hắn yên.”

“Tôi hiểu rồi, đả kích ý chí của hắn, để hắn thấy tận thế đã tới, yên tâm, tôi sớm học được cái trò của cậu rồi, ha ha ha.” Trương Kiệt vỗ ngực.

“Thành Cương, chuẩn bị xe, toàn bộ lắp xích chống trượt, mượn cái xe việt dã của đội trưởng Lục ấy ... Chú Trần, tập hợp nhân viên, buổi chiều tôi muốn biết toàn bộ tình hình hộ dân, trung tâm thương mại, cửa hiệu ở một dải ngõ Bành Tây, lật cả ổ bọn chúng lên ...” Giản Phàm đi nhanh xuống lầu, thấy mấy người kia không đáp gì cả, quay lại nói: “Sao thế, ai bất mãn với mệnh lệnh thì tôi thu hồi, tự làm một mình.”

Chương 109: Ác tích khó trừ. (1)

Bốn người biết Giản Phàm không phải bị thần kinh, mà là bị vụ án tẩu hỏa nhập ma rồi, trong khi ba người kia còn do dự thì Tiêu Thạch Cương rất trượng nghĩa, chạy âm âm theo: “Oa ca, em theo anh, nhưng mà xe do em lái đấy.”

Quách Nguyên, Trương Kiệt đều nhiều tuổi hơn Giản Phàm, hơi ngần ngừ rồi chỉ biết nhún vai, Trần Thập Toàn lăm lăm bấm chửi một câu, hỏi với theo: “Mẹ nó, sư phụ phải nghe đệ tử, được rồi ai bảo tôi là sư phụ cậu, vậy cậu làm gì?”

“Tôi à, rửa mặt, thay quần áo, ăn no một bữa, chiều gặp lại, chúng ta nhất định không cho bọn chúng được ăn Tết yên lành, thế nào?”

“Đúng, mà mẹ nó, chúng ta ăn Tết không yên, chúng ta không cho chúng yên.”

Câu nói của Giản Phàm còn hiệu quả hơn lời động viên của lãnh đạo, bốn người sinh hào khí, giọng nói oang oang của họ khiến mấy người trong tổ chuyên án thò đầu ra, nhìn Giản Phàm như khỉ bùn. Lương Vũ Vân chỉ mặt Giản Phàm cười chế giễu, đợi nhớ ra gì đó muốn gọi thì Giản Phàm đã chạy ra khỏi cổng, cô vội vàng đuổi theo, như chỉ còn thấy trời đất mênh mông trong tuyết, không thấy người đâu nữa.

Sao bỗng đứng xa cách như thế?

Toàn bộ Đại Nguyên bị bao trùm trong trận tuyết rơi ngày càng lớn, men theo bờ tây sông Phần là khu công nghiệp cũ của Đại Nguyên, mấy năm trước Thép Đại Nguyên chuyển đi, khu vực phần hoa một thời dần đi xuống, trung tâm thành phố di chuyển sang bên kia sông. Nơi này được quy hoạch giải tỏa, những khu nhà cũ thi thoảng lại bị phá dỡ, chuyện giải tỏa vì vấn đề lượng lớn cư dân không chịu chấp nhận tiền đền bù mà đình trệ, tạo thành bộ mặt xấu xí của cả khu.

Đây là một trong những khu vực có tình hình trị an phức tạp nhất thành phố.

Trong tuyết có một cái xe taxi đi loạng choạng đổ bên đường, hành khách xuống xe vội vã trả tiền không lấy cả tiền trả lại, rảo bước đi trên phố, thi thoảng quay đầu nhìn người qua đường thưa thớt. Xác định không ai theo dõi mới tót vào một cái ngõ, rẽ trái rẽ phải vài lần, tới khu vực tường gạch cửa sắt cao lớn như mấy đơn vị thập niên 90, gõ gõ cửa.

Cửa sắt đã rỉ sét bong hết sơn, từng mảng màu loang lổ, mãi lúc sau mới có người mở cửa, thò đầu nhìn quanh xem xét rồi đóng cửa lại.

Cầu thang sắt uốn tròn kiểu cổ, mang dấu tích của một thời thành phố công nghiệp nặng, toàn bộ bằng những thanh sắt lớn làm thành, loại này rất phổ biến thập niên 70, người thế hệ cũ tới đây sẽ có cảm giác quay về quá khứ. Người kia men theo cầu thang lên tới tầng ba, xác nhận an toàn rồi mới gõ cánh cửa duy nhất tầng 3.

“Là quản lý Hứa.” Người bên trong nói một câu, cọt két mở cửa, sau đó lại đóng ngay vào.

Trong phòng có hơi tối, người ngồi bên bàn có vài phần thanh tú, chẳng thèm nhìn người đi vào lấy một cái, chuyên tâm cân thứ bột màu đen, trên bàn có vài cái vỏ đạn, một cái máy dập loại nhỏ. Quản lý Hứa đã nghe tới vị Tề gia lão nhị này rồi, từng dùng loại đạn tự chế này bắn chết một con lợn rừng.

Chính là Tề Thụ Dân, ánh mắt có vài phần dữ dội, trong nghề đào mộ, hai đời cha con đều được công nhận là lão đại.

Còn vị kia là quản lý mặt mày chất phác của Tề Nguyệt Các, họ Hứa tên Bân, từ năm 17 tuổi theo Tề Viên Dân, ba mấy năm rồi, tới giờ vẫn có người coi ông ta là nhân viên quét dọn của Tề Nguyệt Các.

“Thụ Dân, xảy ra chuyện rồi?”

“Sao thế? Đường Đại Đầu lại đòi tiền à? Tôi nói rồi xử luôn đi, đại ca tôi cứ không cho, tên đó là thứ họa hại, sớm muộn gây chuyện mà.” Tề Thụ Dân vẫn việc mình mình làm căn bản không coi ra gì.

“Không phải hắn, là Địa Long ... anh xem đi.”

Di động đưa tới, Tề Thụ Dân đưa mắt nhìn, đó là lệnh truy nã, quan trọng ở hai chữ "lẩn trốn", điều này đồng nghĩa là bị lộ rồi,

khẽ hỏi: “Ở đâu ra?”

“Còn ở đâu nữa, bây giờ khắp mọi nơi đều có TV, đài, kể cả Vân Thành đều đang đào ba tấc đất tìm hẩn.” Hứa Bân mặt đưa đám nói.

Tề Thụ Dân hoang mang, nhìn sang Liên Nhận, Liên Nhận cũng không hiểu gì: “Lão Hứa, hẩn phạm tội gì? Hẩn ít khi vào thành phố lắm, tính cả lần này mới tới Đại Nguyên hai lần mà.”

“Chính là từ lần đầu, thi thể người cảnh sát kia bị đào ra rồi, giờ cảnh sát toàn thành phố tham gia lễ truy điệu.” Hứa Bân ném ra quả bom tấn.

Keng, một cái vỏ đạn đang cho thuốc súng rơi xuống đất, tay Tề Thụ Dân cứng đờ giữa không trung, mắt thần thờ lảm bảm: “Hết rồi, hết rồi! Thứ đó mà chúng cũng tìm ra được sao?”

“Cảnh sát nhất thời không tra ra chỗ này đâu, đại ca bảo mọi người mau di chuyển đi. Cái này cho cậu.” Hứa Bân móc từ trong lòng ra một cái túi đưa cho Liên Nhận.

Liên Nhận mở ra, là cuốn hộ chiếu xanh, CMT, thứ mong đợi đã lâu vào tay, lập tức cao hứng quên nguy hiểm, có thứ này bằng với bờ kia đại dương đang vẫy gọi.

“Mẹ nó, đã bảo đi mấy tiếng trước rồi, giờ thì đi đâu, sân bay đã ngừng, tàu hỏa, quốc lộ đều không thông, nhiều hàng như thế, chưa xuất được một phần ba ...” Tề Thụ Dân dù rất trầm tĩnh, nhưng nghe tin dữ bất ngờ cũng không khỏi cuống lên, dừng dậy đi qua đi lại.

“Bọn cớm vẫn rình rập ở cửa nhà, đại ca không dám dùng di động, chúng tôi mới biết tin tức xác thực vào sáng nay, ý đại ca là ..” Hứa Bân cẩn thận nói.

“Về đi, tôi tự nghĩ cách.” Tề Thụ Dân vỗ trán đuổi người.

Liên Nhận tiễn Hứa Bân xuống lầu, quay về thấy Tề Thụ Dân ngả người ra ghế như gãy lưng, thở ngắn than dài: “Đao Tử, e là huynh đệ chúng ta tới hồi kết rồi ... Cậu là người tham dự vào sự kiện đó, gia nghiệp lớn thế này nhờ đó mà khởi đầu, nếu không chúng ta vẫn còn lưu lạc đầu đường xó chợ ... Nếu cậu sợ, đi đi, tôi không giữ, nếu muốn ở lại, tôi không bạc đãi cậu, hàng còn lại, trừ phần của của lão đại, hai ta mỗi người một nửa ... Xe đi được là lên đường ngay, thế nào?”

“Ha ha ha, chẳng phải nhị ca hay nói phú quý cầu trong nguy hiểm à, khỏi phải nói, muốn đi thì đi cùng nhau.” Liên Nhận cười vài tiếng rồi nhíu mày: “Địa Long thì sao? Hấn mà xảy ra chuyện thì chúng ta đều xui xẻo, may mà hấn mạng lớn đi từ hôm qua, nếu không hôm nay đã chẳng thể rời thành phố.”

“Hấn tới đâu rồi?”

“Vừa mới rời tỉnh, 20 phút trước gửi tin nhắn, đã lên cao tốc Tân Trịnh.”

“Bảo với hấn, cứ nửa tiếng nhắn tin một lần, hai người luân phiên lái xe, không được ngừng, rời đường cao tốc đi, kiếm đường nhỏ mà đi, cần chắc chứ không cần nhanh. Đừng nói chuyện lênh trụy nữa với hấn, cứ bảo công an Vân Thành đang kiểm chuyện, đừng liên hệ với người thân, đợi về xử lý.”

Liên Nhận nghe an bài xong liền đi làm, không hề chú ý ngón tay Tề Viên Dân hơi run run đặt lên cò súng, cuối cùng không ra tay.

Là động lòng trắc ẩn hay vì cân nhắc thiệt hơn?

Ngoài cửa sổ, tuyết che khuất những thứ không sạch sẽ, nhưng không không ngăn được tội ác chưa bao giờ dừng. Cách đó mấy km, chi đội vẫn đang bận rộn tách lọc tin tức nghi phạm, mà nghi phạm thì đã rời xa cả ngàn km, đang ngồi trên xe hàng tính toán thu nhập của chuyến đi này.

Hội trường cục công an thành phố, phó sở trưởng Mạnh chủ trì lễ truy điệu muộn 14 năm, Tăng Nam một thân áo đen quần khăn trắng vẫn khóc không thôi, bức ảnh Tăng Quốc Vĩ với gương mặt gày gò, đôi mắt sáng, nhưng đôi mắt đó mười bốn năm trước có nhìn rõ bàn tay đen năm xưa ...

Chương 110: Ác tích khó trừ. (2)

Tuyết lớn đã gây ra bất tiện cực lớn trong cuộc sống của người dân thành phố, biểu hiện rõ ràng ở trên đường, đi qua mỗi con đường đều thấy cảnh xe cộ húc vào đuôi nhau, không đi vượt qua hàng rào xô lên đường, dọc đường tai nạn cãi vã liên hồi.

Giản Phàm về nhà ở Tiểu khu Bình An, tắm rửa thay quần áo, chẳng kịp ăn uống mà chạy tới quán ăn Tiền Giang, hôm qua gửi tin nhắn cho Đường Đại Đầu, không có hồi âm, hôm nay không trả lời điện thoại, không biết xảy ra chuyện gì, địa điểm do đội giám sát cung cấp, nếu không còn chẳng biết hẩn rúc ở xó nào.

Giao thông quá tẻ, đi đường tốn không ít thời gian, đến được quán ăn Tiền Giang thì thấy xe của đội trọng án cách đó không xa, mỉm cười vẫy tay chào rồi đi vào quán, chẳng cần che dấu gì, giờ còn ai không biết y có quan hệ không rõ ràng với Thịnh Đường, Giản Phàm kể mấy lời đồn thổi ấy, thậm chí thi thoảng ở chi đội còn gặp vài ánh mắt thiếu thiện cảm, chả sao, họ đâu phải bạn bè gì của mình.

Ngoại hình của Đường Đại Đầu quá đặc trưng, hỏi một cái là phục vụ chỉ ngày lên tầng hai.

Lại chạy lên tầng hai, mở cửa ra một cái Giản Phàm đỡ khóc đỡ cười.

Một đám bảy tám người chỉ có duy nhất một nữ nhân là Phi Phi ngồi bên Đường Đại Đầu, cả bọn đang nâng ly hò hét cụng ly ăn uống tung bừng, thì ra là tụ hội sớm. Vừa thấy Giản Phàm, mấy tên nhao nhao lên tiếng gọi y vào ăn uống, mỗi Đường Đại Đầu há miệng ra, mắt đảo trái đảo phải, chắc đang tính toán lấp liếm.

“Anh Đường, ra đây tôi bảo cái này.” Giản Phàm ngoắc tay.

Đường Đại Đầu muốn Giản Phàm vào, bị trưng mắt một cái, biết tên nhóc cảnh sát này càng ngày càng khó chơi, cười

ngượng ra ngoài, đóng cửa lại, sợ Giản Phàm nói gì khó nghe, làm mình không xuống thang được.

Nhìn cái điệu bộ của hắn là Giản Phàm biết tên này mãi lo ăn uống quên hết việc phải làm, kéo hắn đi về phía nhà vệ sinh.

Đường Đại Đầu rối rít cầu xin: “Này này, tôi đang ăn, kéo tôi vào nhà xí làm gì? Này, không đi được không?”

Không đi không được, tay quen cầm dao cầm nôi của Giản Phàm cực khỏe, kéo xềnh xệch Đường Đại Đầu vào nhà vệ sinh, đóng sầm cửa lại, hỏi ngay: “Người đâu?”

Chỉ vài ngày không gặp, khí thế của chàng cảnh sát nhỏ lại tăng thêm vài phần, Đường Đại Đầu đang ngà ngà say, bị quát một cái giật mình, rối rít giải thích: “Người anh em, người anh em, tìm rồi, thực sự đi tìm rồi, mấy chục người đi, đào tung lên rồi, không thấy.”

“Tôi hoài nghi anh căn bản không đi, ngay điện thoại của tôi cũng không nhận, anh càng ngày càng lợi hại rồi đấy.” Giản Phàm không biết là đang nóng ruột, hay thấy chướng mắt với Đường Đại Đầu chỉ biết ăn uống, lời lẽ đôi phần gay gắt.

“Không mang di động, có điều sắp Tết, anh em tụ tập uống vài chén thôi mà ... Tôi tìm thật rồi, cậu không tin à?”

“Anh thế này thì bảo tôi tin kiểu gì?”

“Thực sự là không tìm thấy, cái chỗ quái quỷ đó, không phải toàn công chức mất việc thì là dân lao động vùng ngoài. Chúng tôi tới quán rửa chân, quán bar, nhà hàng, sàn nhảy, cả quán bia bên đường ... Không tin cậu đi hỏi cái đám đang uống rượu đi, hôm qua mọi người đi muốn gãy chân suốt cả ngày.” Đường Đại Đầu bắt đầu kể khổ.

“Thực sự là không thể tin anh được.” Thấy Đường Đại Đầu nói rất thành khẩn, Giản Phàm đành phải buông hắn ra, không phải không tin con người hắn, mà không thể tin kiểu làm việc của hắn.

Đường Đại Đầu tiện thể kéo khóa quần đái một bãi, khi hai người đi qua phòng bao, Giản Phàm vốn định đi luôn, có điều tính toán một chút rồi nhận lời mời của Đường Đại Đầu vào phòng. Trong này toàn là thân tín của Đường Đại Đầu, có Hắc Đản, Tôn Nhị Dũng, Xoa La Tử, Mơ Hồ với tên Sỏa Trụ còn cao

lớn hơn cả Tần Cao Phong, xem ra ăn uống đã lâu, bát đĩa chồng chất, xương vút ngổ ngang khắp bàn, Giản Phàm hỏi: “Ai tới ngõ Bành Tây rồi?”

“Đi hết rồi, chúng tôi đều đi ... Máy chục người ...”

Mấy tên kia lác đác trả lời hoặc phụ họa lẫn nhau, Đường Đại Đầu giang tay ý bảo, tôi không lừa cậu chứ?

“Đi từ bao giờ?” Giản Phàm lại hỏi.

“Không phải nói hôm qua à?” Tôn Nhị Dũng thuận miệng hỏi lại, thấy Đường Đại Đầu biến sắc thì vội ngậm miệng ngay.

Giản Phàm nổi giận vỗ bàn đứng phắt dậy, chỉ mặt Đường Đại Đầu: “Cái đồ Vương Bát Đản này, tôi biết ngay không thể tin được anh mà.”

Câu chửi này tức thì làm cả đám cầm đũa cầm chén khựng lại tại chỗ, anh Đường là ai chứ? Dù là lúc ăn uống, vài ba câu không hợp là đám đá ngay, giờ Giản Phàm nổi nóng chửi bới, đều thâm nhủ, hai vị này đánh nhau thì giúp ai? Hình như giúp ai cũng không được.

Phi Phi nhú mày tỏ vẻ bất mãn, cô biết Đường Đại Đầu rất thân thiết coi trọng Giản Phàm, nhưng phải giữ thể diện cho nhau chứ, nếu không nể mặt Đường Đại Đầu thì cô chửi cho rồi.

Có điều tình hình không tệ tới mức đó, Đường Đại Đầu biết mình sai, đuối lý, nên nén giận, cười nịnh giải thích: “Người anh em, sao giận thế ... Tôi thừa nhận là tôi quên, nhưng hôm qua tôi kéo anh em đi cả rồi, gần như đào xới hết lượt, thực sự không thấy ... Không tin cậu hỏi Sỏa Trụ, mấy người bọn nó vài hôm vừa rồi lang thang ở đó suốt.”

“Cái gì? Anh phái Sỏa Trụ đi?” Giản Phàm lại lần nữa vỗ bàn.

Sỏa Trụ đang gập xương cá, nghe thấy nhắc tới mình, ngớ nga ngớ ngẩn đáp: “Ừm, ừm ... Đúng đúng, tôi sống ở phố Tây mà, cách nơi đó không xa, hôm nào mà chả đi qua, đâu chỉ vài ngày.”

Giản Phàm nổi nóng, Đường Đại Đầu càng điên, gập phải cái thằng đứt dây thần kinh này, muốn nói dối cũng khó.

Chuyện đã như thế, giờ có giận cũng chẳng giải quyết được việc gì, Giản Phàm hít thở sâu bình tĩnh lại, lấy sổ tay ra: “Mấy

người này chẳng lẽ không gặp được một ai? Bọn chúng chắc chắn không chỉ một lần tới nơi đó, chẳng lẽ ở đó không ai thấy.”

Đó là lỗ hổng mà Giản Phàm cố ý chừa ra, Giả Phân, vợ của Tề Viên Dân, cùng với ba nhân viên trong Tề Nguyệt Các, đặc biệt là Hứa Bân, kẻ theo Tề Viên Dân lâu nhất, ba nam hai nữ, nếu như có ai xuất hiện ở khu Bàn Tây, sẽ chứng minh phán đoán của y. Vì Lý Uy nhiều lần tìm kiếm nơi cất dấu văn vật, đều biến mất ở khu vực này, nếu xác định được có người tới, vậy dễ dàng hơn nhiều.

Đây cũng là chuyện mò kim đáy biển, Tôn Nhị Dũng cẩn thận nhìn qua, đều thấy lạ mặt, lắc đầu, Thán Chủ cũng lắc đầu chuyển cho người khác, Mơ Hồ cầm một hai cái ảnh lên xem kỹ, cuối cùng vẫn lắc đầu, tới lượt Xoa La Tử trông như tên Thất Đát còn giải trình: “Hôm qua tôi cầm mấy bức ảnh này đi tới đường Công nhân, đường Lò gạch, đường Thợ dệt, đi hết rồi, không thấy.”

Càng hỏi càng thất vọng, Xoa La Tử thuận tay đưa Sở Trụ, Sở Trụ này giờ bị cái xương cá đâm vào lợi, móc mãi không ra, cũng chẳng ai hi vọng gì vào hắn, thuận tay gạt một cái, cuốn sổ rơi xuống đất, cúi xuống nhặt lên “à” một tiếng: “Tôi quen người này.”

“Ai?” Giản Phàm vội vàng chạy tới bên Sở Trụ.

“Tên này” Sở Trụ chỉ tấm ảnh, nhưng không phải là mấy người Giản Phàm tìm, mà là một nghi phạm đang bị truy nã, Lý Tám Trụ.

“Không thể nào? Anh thấy hắn ở đâu, mau nói cho tôi biết.” Giản Phàm vội vàng thúc giục.

“Nói mau, nói mau, ở đâu?” Đường Đại Đầu thấy cơ hội lập công chuộc tội, giục.

Sở Trụ bị hai người hỏi một lúc, đầu óc không ứng phó kịp: “Tối qua ... Ăn sủi cỏ ở trường kỹ thuật có gặp.”

Chương 111: Manh mối mơ hồ. (1)

Giản Phàm còn chưa kịp mừng rỡ thì Mơ Hồ sán tới, có điều không nhận ra người trong ảnh, lắc đầu phủ định: “Không thể nào, hôm qua tôi cũng ở đó mà, có thấy người này đâu.”

Thế là mặt Giản Phàm như bánh đa nhúng nước.

“Thật đấy, thật đấy, sao mọi người cứ không tin?” Sỏa Trụ như đứa bé bị oan, hai tay đấm bàn hét lên: “Hắn mặc kín mít, để râu, ăn cũng không cởi mũ ra, tôi nhìn rất lâu ... Hắn trông giống cái hồ lô gắn vào mấy sợi râu, dễ nhận ra lắm, trả tiền toàn là tiền to ...”

Cả đám cười khàn khạch, Giản Phàm còn chưa hiểu cái đám này đang cười gì thì Tôn Nhị Dũng trêu chọc: “Sỏa Trụ cứ thấy ai lắm tiền là đổ mắt, ha ha ha.”

“Thấy nữ nhân xanh mắt.” Mơ Hồ bổ sung.

“Thấy thức ăn thì tối mắt.” Hắc Đản cũng trêu chọc.

“A a a .. Mẹ bọn mày, trêu tao à? Bắt nạt tao à? Chúng mày không muốn ăn Tết nữa à, tao không tha cho bọn mày.”

Sỏa Trụ bị trêu nhiều quá thì lên cơn chửi bới hăm dọa, nhưng bọn kia nào có sợ, càng trêu tợn, chửi không lại, cáu lên không còn anh em gì nữa, cầm luôn cuốn sổ của Giản Phàm ném vào mặt Tôn Nhị Dũng. Thế là hai thằng lao vào đấm nhau thùm thụp, không ai can đã đành còn hô hào cổ vũ, cả nữ nhân như Phi Phi cũng cười ngật ngèo, có vẻ cô quá quen với chuyện này.

“Ài ...” Giản Phàm chỉ biết thở dài nhận cuốn sổ đã dính mỡ lên, lấy tờ giấy ăn lau đi, nhìn phòng bao hỗn loạn, chẳng buồn nói nữa, mở cửa ra ngoài.

Nửa tiếng sau Giản Phàm đứng ở cổng trường kỹ thuật tỉnh, lấy nơi này làm trung tâm bắt đầu tìm kiếm, gọi điện cho Đường Đại Đầu mấy lần xác nhận mới tìm tới được cái quán nhỏ ở trong ngõ, kiểu quán vì tiết kiệm tiền mặt bằng nên mở ở chỗ vắng vẻ, biển tự chế viết mấy chữ xiêu vẹo bằng bút lông: Sủi cảo thịt bò Vĩnh Tế chính tông.

Có lẽ là do cảm giác thân thiết tự nhiên với quán ăn, Giản Phàm đi tới, quán đóng cửa, chắc về nhà ăn Tết rồi, bậc thềm có lớp tuyết dày, trong ngõ có mấy ngã rẽ đi vào những hẻm sâu hun hút đường trải bê tông khá tốt, nhưng hết sức yên tĩnh, chẳng có mấy không khí Tết chắc đa phần toàn người thuê nhà kinh doanh. Cái ngõ nhỏ đủ loại biển hiệu nhô ra thụt vào làm Giản Phàm nhớ tới thời đại học, lúc đó ăn khỏe, ví lại mỏng, hay tìm mấy quán ăn trong ngõ thế này. Đó là thiên đường của đám sinh viên, bất kể là ăn uống, tìm thú vui chơi, tài liệu học tập, tất cả đều có trong một cái ngõ, rất thần kỳ.

Hiện giờ tâm tư không ở chuyện ăn uống, đám Tề Thụ Dân, Đồng Cô Sơn đã biến mất tăm tích từ lâu, chi đội giám sát Tề Viên Dân cả tháng trời không có bất kỳ thu hoạch nào. Khi Giản Phàm đi đã để lại manh mối này, nhưng Đường Đại Đầu chỉ lo ăn uống chẳng coi trọng.

Lời của Sỏa Trụ có tin được không?

Giản Phàm dựa vào cửa quán cơm lật sổ tay xem ảnh Lý Tám Trụ, nghĩ tới hai mắt đần độn, cái mồm liên tục chảy nước dãi của Sỏa Trụ, khó mà tạo lòng tin cho người đối diện được. Đừng nói hẳn, cả Đường Đại Đầu cũng không dám tin tẹo nào.

Liệu có khả năng Lý Tám Trụ ở Đại Nguyên không?

Về lý luận tên này vừa gây án chưa đầy một tháng mà lại quay về chỗ cũ à? Xét theo tư duy hình sự thì có vẻ không hợp lý, lúc này hẳn cần trốn càng kín càng tốt, càng xa càng tốt mới đúng chứ.

Cứ tạm thời giả thiết Lý Tám Trụ vì lý do nào đó tới Đại Nguyên, rồi ngẫu nhiên lại gặp đám Đường Đại Đầu, nguyên nhân của sự ngẫu nhiên này là gì? Vì sao hẳn lại tới quán ăn này

...

Vĩnh Tế ... Con bà nó, xem ra tư duy cứ nói tới ăn mới nhạy, nguyên quán của Lý Tám Trụ là Vân Thành, mà sủi cảo thịt bò Vĩnh Tế chính là đặc sản của Vân Thành ... Nếu hẳn ở Đại Nguyên, biết một quán ăn mang vị quê hương, lại kín đáo, có gì không tới? Giải thích thế này hợp lý ... Còn nữa, hẳn đang lẩn trốn, như thế không thể đi quá xa tìm quán ăn, thậm chí có khả năng rất gần đây.

Nghĩ tới đó Giản Phàm bật bản đồ điện tử trên PDA lên, món đồ do Dương Hồng Hạnh tặng tới giờ vẫn dùng rất tốt, cầm bút cảm ứng chấm chấm lên đó, Giản Phàm nở nụ cười, đi qua cái ngõ này là tới đường Xưởng Dệt, thuộc khu Bành Tây, mà con đường này còn có thể dẫn tới bến xe khách phía tây, là nơi đông người hỗn tạp, phù hợp với tâm lý kẻ lẩn trốn.

Vậy thì bọn chúng lập ổ ở đây cũng có thể lý Giải, Giản Phàm ở phương diện này tin tưởng phán đoán Lý Uy hơn tên Đường Đại Đầu chỉ biết ăn với chơi gái.

Có ngẫu nhiên thì có thứ tất nhiên, bọn chúng lập ổ ở đây, lời giải thích hợp lý nhất là gì?

Đúng rồi!

Giản Phàm gập sổ lại, hiểu ra rồi, bọn chúng muốn chạy.

Nguyên nhân duy nhất mà chúng ở nơi này là đợi sau Tết cảnh sát lơ lửng sẽ chạy, trước khi chạy sẽ di chuyển tang vật, hủy bỏ chứng cứ, hai anh em chúng bao năm qua chuyên kinh doanh đồ cổ, hàng hóa cả trắng lẫn đen không thể ít.

Cao hứng đứng dậy, không ngờ đứng lâu quá chân tê cóng rồi, "á" một cái, ngã lăn từ bật thêm xuống đóng tuyết, lăn lông lốc va chạm chút thôi, nhưng mùa đông thế này cũng đủ Giản Phàm mấy phút mới bò dậy nổi lê chân cà nhắc chạy ra ngoài đường gọi taxi.

Đọc đường xem xét lại toàn bộ câu chuyện, càng nghĩ càng thấy khả năng rất cao, ít nhất 7 phần.

Xe vừa về tới cổng chi đội đã vội vàng rút di động bấm số: "Chi đội trưởng, tôi phán đoán mấy nghi phạm đang ở Đại Nguyên."

"Câu phán đoán, chứng cứ đâu?" Ngũ Thần Quảng vừa mới tham gia lễ truy điệu trở về, ngồi thương cảm một mình trong văn phòng yên tĩnh, cả đêm không ngủ, lại thêm khóc mấy lần, hai mắt sưng húp, bị một cú điện thoại làm giật mình.

"Không có, chỉ phán đoán thôi." Giản Phàm nghe thấy lại đòi chứng cứ là nản, đây không phải sở trường của y, chẳng lẽ gọi Sở Trục tới chi đội làm chứng, để người ta cười cho rụng răng à?

"Câu đang ở đâu?"

"Khoảng Bành Tây, tôi sắp về tới nơi rồi."

“Vì sao cậu biết?”

“Chuyện này ...” Giản Phàm nghĩ chốc lát, quyết định: “Chi đội trưởng, tôi nói thật với chú vậy, kỳ thực thông tin là do Lý Uy nói cho tôi biết đấy.”

“Cái gì?” Ngũ Thần Quảng giọng chói lên, cái tên làm ông ta phát bệnh bao năm, vừa nghe thấy là trở nên mẫn cảm.

“Chi đội trưởng, kỳ thực ông ấy giống chú, bao năm qua luôn truy tìm tung tích Tăng Quốc Vĩ, vì chuyện này mà truy lùng tới đồ cổ, trước đó có vài lần ông ta theo dõi mục tiêu tới một dải Bành Tây thì mất tích, nơi này thuộc khu công nghiệp cũ, kiến trúc hỗn loạn, nhân khẩu phức tạp, Lý Uy phán đoán nơi này có ổ dấu đồ của bọn chúng.” Giản Phàm vừa đi vừa nói, nói rất lâu mới phát hiện mình vào tới cửa văn phòng, nói xong đẩy cửa vào ngồi xuống ghế sofa, nhìn Ngũ Thần Quảng chờ đợi: “Chú không tin cứ hỏi Tăng Nam đi.”

Ngũ Thần Quảng mặt âm trầm mấy chục giây sau mới nói: “Vậy cậu nghĩ gì?”

“Tập trung cảnh sát lục soát nơi đó, không cho chúng di chuyển tang vật bỏ chạy.” Giản Phàm khẳng định.

Không biết có phải nghe lấy thông tin từ Lý Uy không, Ngũ Thần Quảng nổi giận chỉ trích: “Cậu đó, cậu đó, nơi đó địa hình phức tạp, nhân khẩu phức tạp, giờ lực lượng lại tập trung đi tìm Đồng Cô Sơn rồi, tôi lấy đâu ra lực lượng cho cậu. Hơn nữa cậu có kiến thức không vậy, phong tỏa một khu phải cần nửa lực lượng cảnh sát Đại Nguyên.”

Chương 112: Manh mỗi mơ hồ. (2)

Giản Phàm tuy có danh tiếng thật đấy, cũng tích được chút uy vọng, nhưng là chỉ với đám cảnh sát quèn thôi, người ta là lãnh đạo tư duy khác, dù y nói đúng cả trăm lần cũng vô nghĩa, góc độ suy nghĩ vấn đề cũng khác. Bởi thế y hết sức chán nản kèm theo chút bức tức: “Chi đội trưởng, vậy đám người đó chạy rồi, chú đừng có hối hận.”

“Ha ha ha, tôi không tin bọn chúng dám ở Đại Nguyên, Đồng Cô Sơn, Lý Tám Trụ có lệnh truy nã, Tề Thụ Dân cũng trong tầm ngắm, vào lúc mấu chốt thế này chúng chui vào núi sâu ẩn trốn mới đúng. Không thể ở Đại Nguyên được.” Ngũ Thần Quảng căn bản trăm phần trăm không tin.

Giản Phàm không có chứng cứ, chẳng biết làm thế nào, đứng dậy định đi: “Vậy chú cứ đợi, tôi làm một mình, không tìm ra thì là ý trời, tôi làm hết sức rồi.”

“Đứng lại.” Ngũ Thần Quảng bóp trán đau đầu hết sức, lúc đầu thì bày đủ trò nói ngon nói ngọt thì thẳng nhai này mới chịu tiếp nhận, giờ thì đoán chừng dù đuổi việc nói không chừng y vẫn tự điều tra lấy. Tài cao mà tật thì càng lắm, thích tự tung tự tác, hằn trong mắt cậu ta cấp trên toàn kẻ ngốc, có cấp dưới thế này là phúc cũng là họa, ông ta thở dài: “Thế này đi, lát nữa nhân viên tham dự vụ án ở tỉnh và cục chỉ đích danh muốn gặp cậu.”

“Gặp tôi làm cái gì?” Giản Phàm không hứng thú mấy chuyện phí công này, toàn lũ ngốc tụ tập nói những câu vô nghĩa, chỉ tổ phí thời gian.

Ngũ Thần Quảng khích nhẹ: “Hôm nay phó sở trưởng Mạnh chủ trì cuộc họp bố trí phương án điều tra truy bắt, mọi người tới tìm hiểu tình hình thực tế. Giản Phàm, nếu cậu thuyết phục được họ, vậy không thành vấn đề rồi, cậu muốn sao bố trí như thế, dám không?”

Giản Phàm ngẫm nghĩ một lúc, thấy cũng đáng thử một lần: “Có gì mà không dám.”

“Tốt, tôi thích nghe câu nói này của cậu, đúng 5 giờ, hội trường ở chỗ chúng ta.” Ngũ Thần Quảng mặc dù không quá tin tưởng vào phán đoán của Giản Phàm, nhưng tán thưởng biểu hiện của y, vỗ vai cười ra ngoài.

Mẹ nó, hạp, hạp, hạp, chỉ biết hạp, suốt ngày hạp, hạp mà ra nghi phạm để bắt à?

Giản Phàm ngồi không lâu thì nghe thấy tiếng nói chuyện ở hành lang, thậm chí rửa. Ở trong cái thể chế này càng lâu thì bất mãn tích tụ càng nhiều. Trình tự tiêu chuẩn của phá án là các vị đầu não ngồi cùng một chỗ, toàn kẻ không đọc hồ sơ vụ án nổi một lần, chỉ nghe cấp dưới tóm tắt vụ án, ấy vậy mà phân tích động tĩnh nghi phạm, định ra kế hoạch truy bắt, rồi điều phối lực lượng, sau đó là nhờ trời đợi thu hoạch. Cái phương thức này đối diện với tội phạm thiên biến vạn hóa, tình hình thay đổi liên tục mang lại hiệu quả ra sao thì dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết.

Nhưng mà biết làm sao được, có cơ cấu lớn nào mà không như thế? Huống hồ là cơ cấu mang thói quen quan liêu.

Đành vậy, muốn được việc thì đành phải nhịn chút vậy .. Giản Phàm giờ có vài phần đáng vẻ của tổ trưởng rồi, vào phòng hội nghị, vô cùng tự giác đi tới cuối cùng, vừa vắn cùng Lương Vũ Vân ngồi với nhau.

Mấy cái bàn làm việc lớn đã được ghép lại với nhau, dây điện, dây mạng chẳng chịt một đống trước đó đã được dọn dẹp sạch rồi, kê thêm mấy cái bàn ghế nhỏ nữa. Ngũ Thần Quảng dẫn đầu, Lục Kiên Định, Trương Chí Dũng đang cùng mấy vị không rõ tên từ tỉnh xuống châu ghé tai bàn bạc, cùng đám thông tấn viên do Lương Vũ Vân cầm đầu, nhóm người thực địa do Trần Thập Toàn chỉ huy, còn có Hồ Lệ Quân và Thời Kế Hồng, Nghiêm Thế Kiệt ngồi với nhau ... Nhưng kẻ làm cổ họng Giản Phàm ngứa ngáy nhất là: Ngô Đích.

“Vũ Vân, tên đó sao cũng tới, hẳn bị đình chỉ cơ mà?” Giản Phàm vừa nhìn thấy tên này là thấy máu ở lồng ngực tắc lại không lưu thông được, khó chịu hỉ.

Lương Vũ Vân ghé tai Giản Phàm thì thầm tiết lộ: “Thì đình chỉ chứ có phải là khai trừ đâu, ban tin tức tội phạm vẫn do

người ta quản, người ta lại có quan hệ trên tỉnh, đành chỉ làm cho có vẻ thôi.”

“Vậy sao hấn tới đây?”

“Anh thật là tìm ra Tăng Quốc Vĩ là có công, có công thì có phần của hấn, mà hấn không phải người tiết lộ bí mật, dù sao người ta từng là tổ trưởng, cái tổ này lập công là có phần của hấn, quay lại là chuyện sớm muộn.” Lương Vũ Vân trả lời hết sức đương nhiên.

“Sao anh có cảm giác mình lấy vợ, còn hấn nhảy vào động phòng trước?” Giản Phàm cực kỳ khó ở vốn không thích mấy trò hợp hành, giờ lại thêm chuyện này.

Lương Vũ Vân là con cháu cán bộ, thấy quen loại chuyện này rồi, không an ủi thì chớ còn nói: “Anh nói gần đúng rồi đấy, Ngô Đích vẫn miệt mài theo đuổi đại tỷ của em, theo em thấy, hấn sắp thành công rồi.”

Giản Phàm gạt phát nhận định này đi: “Vớ vẩn, Hồng Hạnh không thích hấn.”

“Anh đừng nói chắc chắn thế, chuyện nam nữ không phải đa phần dựa vào theo đuổi chinh phục à, mà chuyện này lại được cả hai nhà ủng hộ, đang hết sức vun vào. Ngô Đích năm nay trên 30, đại tỷ cũng công việc ổn định rồi, kết hôn giờ là vừa vặn, họ mà thành, em đảm bảo anh nhận được thiệp mời rất nhanh đấy.” Lương Vũ Vân cố tình chọc tức Giản Phàm, thấy mặt y đen xì thì thích lắm.

Giản Phàm chỉ hừ mạnh một tiếng, không thềm nói gì nữa.

Cuộc họp bắt đầu, chẳng có gì để nói, đầu tiên là Ngũ Thần Quảng đi lên giới thiệu, toàn là chuyên gia điều tra hình sự, một vị tham mưu ở tổng đội đặc cảnh, Lương Vũ Vân nói không sai, khi nói tới quá trình phá án, Ngũ Thần Quảng cố ý giới thiệu Ngô Đích, nghe tới đó không chỉ Giản Phàm, mấy thành viên tổ điều tra trước đều nhếch mép khinh bỉ.

Càng làm người ta nổi giận hơn nữa là, người đầu tiên lên giới thiệu vụ án không phải Giản Phàm, Hồ Lệ Quân cũng không phải, cả tổ trưởng danh nghĩa Lục Kiên Định, lại chính là Ngô Đích lâu rồi chẳng còn dính dáng, cả đám người lửa giận ngùn ngụt nhìn hấn đường hoàng đi lên phát biểu.

Thì ra hắn cũng có chút ít vốn liếng để thò mặt ra, theo như kết quả kiểm tra của pháp y, vết thương trí mạng của Tăng Quốc Vĩ là sau đầu, cú đánh mạnh khiến xương sọ bị tổn thương, căn cứ vào vị trí và lực đạo của vết thương, cùng một kiểu với vụ án ở thôn mới, mẹ của Phùng Mai Mai cũng là bị hung khí cùn đập vào đầu gây ra xuất huyết não tử vong.

Ngô Đích gõ lên laptop một hồi, chiếu hình ảnh nghi phạm gây án, cùng miêu tả vũ khí có khả năng sử dụng, tuôn ra hàng loạt thuật ngữ chuyên ngành mà Giản Phàm không hiểu nổi một nửa, giới thiệu xong đồng dặc tự tin tổng kết: “Một nghi phạm, đặc biệt là nghi phạm nhiều lần hành hung, hành vi của hắn có mô thức cố định, ví như vụ án giết người hàng loạt ở Sóc Châu tỉnh ta vào năm 92. Thủ phạm là một đồ tể, cách thức gây án của hắn là cứa cổ, hoặc đâm dao vào cổ, bụng nghi phạm, tương tự cách hắn giết lợn. Hay như vụ án mà khu Nội Mông vừa phá, thủ phạm trong 10 năm đã ra tay 11 người. Cách gây án của hắn là dùng búa sắt đập đầu nạn nhân, sau khi hắn sa lưới đã xác thực, nghi phạm thời thanh niên làm thợ mộc, đó cũng là mô thức cố định ... Trong vụ án giết người ở thôn mới đường Trần Thủy, tuy nghi phạm cắt cổ Phùng Mai Mai, nhưng khi đối phó với bà già đột nhiên xuất hiện, hắn lại vô thức ra tay sau lưng, đập vào gáy nạn nhân ... Mọi người xem đi, đây là vị trí đánh trúng, chỉ khác đối phó với Tăng Quốc Vĩ, khả năng là dùng báng súng, còn với bà già thì nhỏ hơn chút, hắn là chuôi dao ...”

Chương 113: Phát biểu chấn động. (1)

Luận chứng lý lẽ đâu ra đó, ít nhất phán đoán của người ta có chứng cứ khoa học, thêm vào hình ảnh động khôi phục hiện trường, dễ hình dung, dễ hiểu, xem cũng hay, mà nói người giết mẹ Phùng Mai Mai là Đồng Cô Sơn, chính Giản Phàm cũng thấy đây là khả năng rất cao.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt, ngay cả Giản Phàm cũng không thể không phục, người ta nói rất có văn hóa có trình độ, chuyên nghiệp đúng là chuyên nghiệp, trình bày vô cùng rõ ràng rành mạch.

Ngô Đích nói xong chẳng biết vì sao lại nhìn Giản Phàm một cái đầy thâm ý, Giản Phàm nhú mày, tên mặt đầy mụn đó hôm nay có phần câu nệ hơn, bứt huỳnh hoang hơn, hiển nhiên tại vì lần trước vấp ngã ở chính chỗ này một lần rồi. Giản Phàm tức tối nghĩ, mẹ nó, nếu chẳng phải trình độ mình không đủ bác bỏ hẳn, nếu không làm nhục hẳn lần nữa.

“Các đồng chí, nhận định này của khoa trưởng Ngô được trên tỉnh coi trọng cao độ, làn trước vì vụ án Tiết Kiến Đình liên lụy, đã xác thực, lần này phó sở trưởng Mạnh chuyên môn điểm tướng, chọn đồng chí Ngô Đích, xem ra lãnh đạo rất có nhãn quang, khoa trưởng Ngô nói làm lòng tôi sáng lên ... Tiếp theo các đồng chí ở tỉnh muốn nghe ý kiến của tổ chuyên án, làm sao có thể mau chóng bắt Đồng Cô Sơn quy án là nhiệm vụ hàng đầu. Về vụ án này, các đồng chí hiểu nhất, Giản Phàm, tỉnh muốn nghe ý kiến của cậu.?” Ngũ Thần Quảng nói xong dẫn đầu vỗ tay, ở dưới phần đông là người quen thuộc với Giản Phàm, càng ra sức vỗ tay.

Tiêu Thành Cương cũng cực ghét Ngô Đích, giơ nắm đấm lên đấm tay với Giản Phàm: “Oa ca, không được thua hẳn.”

Hồi lâu tiếng vỗ tay mới lắng xuống, Giản Phàm hắng giọng một cái trực tiếp đi vào chủ đề: “Tôi phán đoán, bọn chúng vẫn ở Đại Nguyên.”

Hả!? Phía dưới nháo nhào, câu này quá võ đoán đi, chưa có dẫn chứng gì đã trực tiếp kết luận là sao, một vị ở tỉnh chất vấn luôn: “Lý do là gì?”

“Vụ án Phân cục Tấn Nguyên đã dần trôi lên mặt nước, bọn chúng không dám ở nơi này lâu nữa, có điều ông trời chiều lòng người, trận tuyết lớn thế này đã chặn đứng lối đi, bọn chúng nhất thời sẽ không thể chạy được.”

Càng giải thích thì càng mơ hồ, e rằng ngoại trừ Giản Phàm ra thì không một ai có thể hiểu loại phương thức tư duy thiên mã hành không này, đám người trên tỉnh nhìn nhau nhíu mày, người thì lắc đầu tỏ ra thiếu tin tưởng, Ngũ Thần Quảng vội nói: “Giải thích kỹ hơn xem.”

Giản Phàm nhìn quanh chỉ toàn ánh mắt hoài nghi ngu ngốc, không có lấy nổi một người hiểu được mình mà thậm thở dài, hơn hai mươi năm trước luôn nghĩ mình ngốc nghếch, thua kém người ta, lúc nào cũng bị gạt sang lề. Bây giờ nhìn ai cũng thấy ngu ngốc, mình cũng vẫn là kẻ bên lề. Giản Phàm kiên nhẫn giải thích: “Thế này đi, hãy từ góc độ của một nghi phạm cân nhắc chuyện này ... Vì chúng tôi điều tra vụ án Phân cục Tấn Nguyên dẫn tới chuyện Tiết Kiến Đình, án giết người thôn mới, rồi Lý Tám Trụ xuất hiện trong vụ án buôn lậu cổ vật 1226, tới nay chúng ta khóa chặt Đồng Cô Sơn, vừa chứng minh hắn có liên quan tới vụ án giết người ở thôn mới ... Mà Đồng Cô Sơn lại cùng Tề Thụ Dân, Liên Nhận xuất hiện ở Thịnh Đường, Liên Nhận chính là kẻ đi theo Tề Viên Dân ... Giờ chúng ta bắt được Tôn Trọng Văn, hắn đều nhận ra đám Tề Thụ Dân, Đồng Cô Sơn, Trịnh Thành Thắng, Trần Cửu Văn, Lý Tám Trụ .. Mọi người đã hiểu chưa?”

Một loạn bảy tám cái tên với mối quan hệ chằng chịt, đám người mới chỉ nghe báo cáo tóm tắt về vụ án mà hiểu nổi mới là lạ. Vị đứng đầu tỉnh rõ ràng là chẳng hiểu cái gì cả, nhưng lại không muốn tỏ ra mình ngu ngốc, nên vờ vặt chống cằm: “Tóm lại là cậu muốn nói lên điều gì?”

“Điều tôi muốn nói, vụ án này kỳ thực là cả tập đoàn gây án ...” Giản Phàm nói tới đây chuyên môn chú ý Ngô Đích, tên này chẳng hơn gì người khác, rõ ràng là không hiểu gì hết, chỉ có Hồ

Lê Quân là mím môi tập trung, có vẻ cố gắng bám theo tư duy của mình: “Tất cả các vụ án mà tôi nhắc tới ở trên, thậm chí còn nhiều vụ án nữa, trong đó có một người chỉ huy thông hiểu toàn cục, giống như bếp trưởng, phía dưới có người thái rau, rửa bát ...”

“Khu khu.” Ngũ Thân Quảng vội ho mấy tiếng cắt ngang, mấy đồng đội nén cười, Hồ Lê Quân phải quay đầu sang bên tránh mặt Giản Phàm, lúc này mới thấy được bóng dáng của Giản Phàm trước kia, cơ mà thấy lại buồn cười.

“À, xin lỗi, chỉ muốn minh họa cho mọi người dễ hiểu hơn thôi.” Giản Phàm giải thích câu này khó tránh khỏi kèm ý chế nhạo trong đó, khẽ nhếch môi cười: “Từ toàn bộ vụ án mà chúng ta nắm được hiện giờ mà nói, nếu như tôi là thủ phạm chính, tôi sẽ lập kế hoạch bỏ chạy, trước khi bỏ chạy thì cơ nghiệp khổ công gây dựng ở Đại Nguyên mười năm, phải xử lý chứ? ... Đây là khu tai nạn của buôn bán cổ vật, là trạm trung chuyển, bọn chúng phải có ổ để cất giữ những món đồ phi phạm của chúng, vụ án buôn lậu cổ vật 1226 đã chứng minh điểm này ... Tôi thấy giờ quan trọng là nghĩ cách dọn dẹp cái ổ này, quét sạch một mẻ lưới, dù lọt vài thứ tôm tép cũng không đáng kể, dù sao không có tài chính chống lưng, một hai tên không làm nên trò trống gì, sa lưới là sớm muộn ... Ngược lại nếu chúng ta chỉ biết nhắm vào Đồng Cơ Sơn, sau lưng hẳn có nguồn tài chính hỗ trợ dồi dào như thế, chúng ta muốn bắt được hẳn rất khó, thậm chí khả năng hẳn sẽ bị giết người bịt miệng.”

Rồi, lần này mới có chút tác dụng, đám ngốc cuối cùng cũng nghiêm túc, có điều vị đứng đầu tỉnh lại lần nữa lại vắn vẹo: “Cậu vẫn chưa nói rõ, vì sao chúng ở Đại Nguyên, vì sao không ở thành phố khác.”

Giản Phàm phải nhìn lại vị này, nói thế mà còn không hiểu, ổ chó ở đây, bọn chúng muốn dọn ổ chẳng lẽ vào lúc này qua tay kẻ khác, cố kìm tiếng chửi lại: “Rất đơn giản, xét thanh thế lưng sục của chúng ta thời gian trước, kế hoạch của bọn chúng đã bắt đầu từ sớm, tôi nói lại lần nữa vụ án buôn lậu 1226 chính là manh mối đầu tiên của việc chúng di chuyển lực lượng khỏi Đại Nguyên, nhưng vì thất bại, bọn chúng phải đợi tạm lắng xuống,

có điều không thể quá lâu, vì chúng ta đang liên tục có phát hiện mới gây áp lực lên chúng ... Lựa chọn dịp Tết này rời Đại Nguyên chính là thời cơ tốt nhất. Mọi người nghĩ mà xem, xảy ra sự kiện ở Thịnh Đường, chúng ta giăng lưới khắp nơi, xới tung cả Vân Thành, nhưng Đại Nguyên lại là nơi sớm lơi lỏng nhất, ai cũng nghĩ chúng chạy rồi, nhưng chúng phải trở lại, vì hang ổ chúng ở đây, chúng không thể chạy với hai bàn tay trắng, chúng phải liều mình xử lý số hàng tồn còn lại mới biến mất, vì thế chúng phải ở Đại Nguyên chứ không thể đi đâu khác.”

“Ý cậu nói giờ nghi phạm đều ở Đại Nguyên?” Ngô Đích chất vấn mang theo thái độ bất tín nhiệm.

“Đúng, chúng ở Đại Nguyên, Tề Thụ Dân phải ở đây đợi thời cơ đem hàng tồn bỏ trốn, tôi thậm chí phán đoán hẳn chuẩn bị di chuyển vào đêm giao thừa hoặc mừng 1 Tết, nhưng Tăng Quốc Vĩ bị tìm ra, có khả năng hẳn hành động sớm hơn.” Giản Phàm khẳng định chắc chắn.

“Vậy còn những nghi phạm khác?” Vẫn là Ngô Đích chất vấn, khung cảnh liền có chút thú vị rồi, một là vị khoa trưởng từng được coi là ngôi sao sáng nhất hệ thống công an, một chàng trai trẻ đang từng bước tạo nên truyền kỳ của mình, dường như thành thế long tranh hổ đấu.

Chương 114: Phát biểu chấn động. (2)

“Chắc chắn là có, chỗ dựa của Tề Thụ Dân chính là đám tội phạm bách luyện thành tinh đó, Lý Tám Trụ, Đồng Cô Sơn, Liên Nhận còn cả hai tên lọt lưới ở Thịnh Đường chắc chắn đều quy tụ xung quanh hẳn chuẩn bị lần rời ổ cuối cùng này.” Giọng nói kiên quyết cùng với phán đoán có vẻ hợp lý, cộng với thành tích trước đó của Giản Phàm, người khác không thể không tin, nhất là tổ chuyên án biết cái mồm quạ của Giản Phàm thường xuyên bất hạnh nói trúng, không dám không tin. Các vị ở trên sở cũng ít nhiều biết chàng trai liên tục phá kỳ án này, người ta lại là người hiểu vụ án nhất.

Im lặng hồi lâu, vị dẫn đầu tỉnh muốn hỏi thì có điện thoại, cúi đầu nói vài câu, sau đó về mặt chuyển sang về chế nhạo: “... Chi đội trưởng Ngũ, chúng ta đi thôi, trung tâm chỉ huy tỉnh có tin, Đồng Cô Sơn 10 phút trước gọi điện thoại về Vân Thành, đã tra được địa điểm gọi tới, mọi người biết ở đâu không?”

Mọi người tức thì chú ý, Ngũ Thần Quảng kỳ vọng hỏi: “Ở Đại Nguyên phải không?”

“Gần như thế.” Vị đó cố tình nhìn Giản Phàm: “Chỉ cách 2000 km thôi ... Tại Hà Nam, một điện thoại công cộng, đi thôi, phó sở trưởng Mạnh đang đợi chúng ta định phương án bắt giữ.”

Cả đám người trên tỉnh che miệng cười đứng dậy, Ngũ Thần Quảng chỉ biết nhìn Giản Phàm một cách bất lực rồi đi theo. Lãnh đạo vừa đi, Tiêu Thành Cương là tên đầu tiên ngã lăn ra ghé cười như điên, làm người khác muốn nhin cười cũng không nổi, cười cứ như muốn làm Giản Phàm không biết dấu mặt vào đâu mới chịu.

Giản Phàm không quan tâm tới thái độ bọn họ, mày nhíu chặt, không biết lại suy tính cái gì.

Truy bắt là công việc khó khăn, cần thực lực tổng hợp của thiết bị kỹ thuật, năng lực thông tin, thêm vào tư duy và kinh nghiệm, còn cần hợp tác khu vực, những người ở trên ban điều tra hình sự tỉnh đều là người xuất chúng trong nghề, chưa từng

có ai dám mạnh miệng tuyên bố dựa vào suy đoán mà biết nơi nghi phạm ẩn thân trước mắt họ.

Đương nhiên, phạm chuyện gì cũng có ngoại lệ, hôm nay cuối cùng có người dám đi đầu, có điều dũng khí đó không nhận được tán thưởng mà là chế nhạo. Cái vị trêu chọc Giản Phàm, Hồ Lệ Quân không dám nói đó là người tổng đội đặc cảnh tỉnh, khi nào có nghi phạm mà cảnh sát nhân dân không đối phó nổi mới mời họ ra mặt, xem ra lần này sở dĩ hạ quyết tâm lớn.

Có điều Hồ Lệ Quân nghĩ, với tính của Giản Phàm, nói cũng uổng, căn bản y không để ý mấy chuyện này.

Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt không phải nói nữa, chỉ mong Giản Phàm bêu xấu trước mặt người khác, cả đám người vốn gần như coi Giản Phàm là thần minh rồi, ai ngờ thoáng chốc y tự chuốc lấy trò cười lớn như vậy, Lương Vũ Vân muốn ngừng cũng không được, gục xuống bàn cười đau ruột. Chỉ Nghiêm Thế Kiệt là cảm thán Giản Phàm quá non, quá thành thật, khi đối phó với lãnh đạo, nguyên tắc là đừng bao giờ nói quá chắc chắn, dù là nắm chắc mười phần cũng không thể nói ra, thế khác nào đem công lao dâng cho người khác.

Cả phòng cười nghiêng ngả, Giản Phàm ngồi xuống, mở PDA ra xem bản đồ điện tử, kệ tiếng cười xung quanh. Nhưng có người không chịu tha cho y, Tiêu Thành Cương nhân cơ hội xỉ nhục: “Oa ca, sao không nói nữa đi? Hiếm khi nào đổ nồi sập bếp một lần ... Nào nào huấn thị các anh em một phen đi, thiếu cái miệng của anh buồn lắm.”

“Cái gì mà đổ nồi đồ bếp, không biết ăn nói à?” Trương Kiệt vờ vịt mắng, chỉ mặt Thành Cương: : Giản Phàm phân tích có lý có cứ, có đầu có cuối ... kết quả là gần đúng mà, chỉ lệch có 2000 km thôi, biết địa cầu lớn cỡ nào không? Thế là chính xác lắm rồi đấy.”

Hai tên cùng vào hùa trêu chọc, Quách Nguyên giơ tay ra định kéo tai, Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt né tránh đứng xa xa diễn trò, tái hiện màn hỏi đáp vừa rồi. Hồ Lệ Quân đánh Lương Vũ Vân một cái chỉ Giản Phàm, Lương Vũ Vân không cười nữa ngẩng đầu lên, thấy y điềm nhiên cầm cái PDA móp méo

xem chăm chú, chẳng để vào tai lời người khác, mọi người dần dần nhận ra, phòng hội nghị im lặng dần.

Thái độ dưng dưng của Giản Phàm khiến họ cảm giác vừa rồi cả đám như bọ ngựa vậy.

Đó chính là cảm giác đôi khi Giản Phàm gây ra cho người khác, tổn thương tự tôn, nên phần nào trong tiềm thức, họ mong y là kẻ ngựa hơn là thiên tài.

Trần Thập Toàn dò hỏi: “Giản Phàm, đang xem gì thế?”

Giản Phàm ngẩng đầu lên: “Mọi người nói xem, trên sở có thể sai không?”

Mọi người sững sốt nhìn Giản Phàm, ở vấn đề này Lương Vũ Vân đứng ra bảo vệ chuyên ngành của mình: “Anh có biết trung tâm chỉ huy tin tức của sở công an tỉnh thế nào không? Không thua kém gì anh thấy ở trên phim ảnh đâu, kết nối mạng toàn quốc, thậm chí là cả với vệ tinh đấy, truy lùng một cú điện thoại mà còn có thể nhảm lẫn được à? .. Giản Phàm, không phải em nói anh đâu, con người anh cái gì cũng hay, nhưng thiếu kiến thức thiếu văn hóa trầm trọng, loại chuyện này không có khả năng sai lầm.”

Hai người bọn họ quá thân rồi, thế nên lời này của Lương Vũ Vân tuy gay gắt, không khách khí, nhưng khác tính chất với đám Tiêu Thành Cương.

Tiêu Thành Cương không bỏ lỡ cơ hội: “Chị Vũ Vân, Oa ca thường dạy em, thời đại này có văn hóa là bình thường, vô văn hóa mới là thời thượng .. Ha ha ha, Oa ca, không phải em trêu anh, em cũng không có văn hóa, anh chẳng phải hay nói mù chữ mới là cao thượng à ... Ha ha ha

Cả đám lại cười ngã ra đất, Trần Thập Toàn chướng mắt vung tay tát, Tiêu Thành Cương né vội, không dám nói nữa, nhưng mấy người tới từ cục thì dù Trần Thập Toàn, Hồ Lệ Quân không tiện lên tiếng ngăn cản.

Cười hồi lâu đột nhiên dừng lại, ai nấy sững người, vì vị soái ca kia chỉ hơi cúi đầu, lạnh lùng nhìn bọn họ, ánh mắt nghiêm nghị, ai bị y quét mắt qua như bị ong chích một cái, giờ mới nhớ ra, hay dở gì người ta còn là tổ trưởng, vội im hết.

Còn Giản Phàm dùng ánh mắt đã khiến cả phòng im phăng phắc, khẽ thở dài đứng dậy, đi ra lấy nước.

Đám đồng đội ngượng ngùng nhìn nhau, thấy mình cười quá rồi, có câu một cái hay che trăm cái xấu, liệu có một cái xấu át trăm cái tốt không? Vừa rồi chi đội trưởng dẫn các lãnh đạo tỉnh xuống nghe Giản Phàm phát biểu, ai cũng có thể sai lầm mà.

Giản Phàm đi lấy nước, sau đó lên vị trí của chi đội trưởng, mặt không nói không cười, Lương Vũ Vân sợ y thẹn quá hóa giận. quả nhiên Giản Phàm nhấp ngụm nước, vỗ bàn giáo huấn: “Cười đủ rồi chứ, nói chán rồi chứ, giờ tôi nói, là tổ trưởng, tôi cảnh cáo mọi người ...”

Câu này có vẻ giận rồi, bàn vừa vỗ một cái toàn bộ rùng mình, Hồ Lệ Quân sợ Giản Phàm đáp trả khiến nội bộ mất đoàn kết, cái miệng của y một khi không khách khí e là không ai chịu nổi, định ngăn cản, Thời Kế Hồng kéo xuống, khẽ khẽ lắc đầu. Lương Vũ Vân không ngờ Giản Phàm lại có khí thế mạnh mẽ áp đảo như vậy, chuyện này phức tạp rồi, nếu vì chuyện này mà giận nhau, về sau mọi người khó nhìn mặt.

Có điều Giản Phàm dùng biện pháp đơn giản nhất để giải quyết cục diện, môi mang nụ cười nhẹ giống như đang nói đùa: “Cảnh cáo mọi người, nếu ý đồ dùng mấy lời mỉa mai châm chích cấp thấp đó để khiến tôi mất mặt thì sai lầm lớn rồi, với độ dày trên mặt của tôi, chỉ là mấy lời trẻ con mà thôi ... Tôi chẳng bận tâm, dù có sai một lần thì sao nào? Sai có gì mà phải sợ? Sai rồi chúng ta làm lại, rút kinh nghiệm để sửa sai.

Chúng ta trăm lần sai nhưng chỉ cần đúng một lần gọi là lập công, nghi phạm đúng trăm lần, sai một lần gọi là xong đời ... Tôi chuẩn bị làm trò cười một lần nữa đây, có ai muốn làm khán giả không?”

Chương 115: Phát biểu chấn động. (3)

Lần này là câu nói đùa, nhưng phía dưới chỉ dám cười ngượng ngập, Nghiêm Thế Kiệt hết sức bất ngờ Giản Phàm lại có chiêu phong hồi lộ chuyển giải quyết cục diện tốt như vậy, hiếm có lắm mới chủ động phát biểu một câu: “Tổ trưởng nói đúng lắm, nếu như năm xưa mọi người đều không sợ mất chức, sợ làm trò cười thì vụ án này không kéo dài tới hôm nay, đều muốn khư khư giữ ghế, sợ sai mà ra ... Tổ trưởng, không hề gì, cậu có sai Lão Nghiêm này cũng ủng hộ.”

“Cám ơn chú Nghiêm ủng hộ.” Giản Phàm chấp tay nột cái: “Nói thế này đi, người trên sợ đúng, Vũ Vân, em nói có lý lắm, không nên nghi ngờ trình độ khoa học kỹ thuật. Còn tôi, tôi không sai.”

Hả? Tới giờ còn muốn giữ thể diện, mấy cảnh sát trên cục bĩu môi, vừa rồi còn tưởng có chút phong độ không sợ sai, ai dè là sai mà nhất quyết không chịu nhận, đây mới gọi là mất mặt.

“Giản Phàm, được rồi, không ai nói gì cậu nữa đâu, ai cũng từng sai mà, cậu không cần tự dát vàng lên mặt.” Quách Nguyên thiện chí nhắc nhở.

“Tôi không có thời gian đông dài, sắp Tết rồi tôi muốn dứt điểm sớm về nhà ăn Tết.” Giản Phàm vỗ bàn một cái nữa: “Tất cả trật tự nghe tôi nói đây, tin tức thứ nhất, tôi có mật báo, tối ngày hôm qua đã thấy Lý Tám Trụ ở gần trường kỹ thuật tỉnh.”

Cả phòng ghen họng chết trân, kinh hãi không nói lên lời.

“Cái gì?” Hồ Lệ Quân đứng bật dậy: “Vì sao không cáo cáo cho chi đội?”

“Người này tên là Sỏa Trụ, Thành Cương và Trương Kiệt đã gặp rồi, tôi e nói ra bị người ta cười, kết quả chưa kịp nói ra bị người ta cười rồi.” Giản Phàm bất đắc dĩ giải thích.

Tiêu Thành Cương làm mắt lác ngoẹo đầu sang bên, mắt lác như tên ngốc: “Tên đó vì thế này mà bị gọi là Sỏa Trụ, vì hắn là thẳng ngốc, Oa ca, lời hắn mà tin được à? Đến đếm tới 100 mà hắn còn chẳng đếm nổi.”

“Giản Phàm, rốt cuộc là sao?” Hồ Lệ Quân nghiêm túc muốn truy tới cùng đầu đuôi, chuyện này quá nghiêm trọng, dù nguồn tin nào cũng phải xác nhận.

“Thành Cương nói đúng, hắn là thằng ngốc thật, nhưng chính vì ngốc nên hắn mới không bị ảnh hưởng bởi yếu tố bên ngoài, thấy sao là nói vậy, hắn ngốc chứ không phải hắn mù .. Lời miêu tả của hắn khi đó là, ăn cơm không bỏ mũ, để chòm râu ngắn, trả tiền toàn tiền mặt, vì thế mà hắn chú ý, nhớ mặt ... Trưa nay tôi mang ảnh Lý Tám Trụ ra, hắn lập tức nhận ra ngay, không do dự chút nào hết, mọi người thấy như thế có đáng tin không?” Giản Phàm trao quyền quyết định cho đám đông.

Cái này thì khó rồi, người ta miêu tả lại được đặc trưng, nhận ra ảnh, nếu phủ nhận thằng thừng thì không đúng, cơ mà bảo tin, dù sao cũng là tên ngốc, ai biết hắn ngốc tới mức độ nào?

“Còn vài tình huống nữa, hiện giờ chuyện đã rõ tôi cũng không dấu mọi người, từ xưa tới nay chúng ta có nhiều tin tức chuẩn xác như thế, bao gồm vụ án buôn lậu cổ vật 1226, đều do một vị cựu cảnh sát tên Lý Uy cung cấp cho tôi. Bao năm qua ông ấy luôn đi tìm tung tích chiến hữu Tăng Quốc Vĩ, công lao của chúng ta hôm nay có một nửa là nhờ ông ấy, tương lai ghi vào hồ sơ, tôi không ăn bớt ... Trước khi truy bắt Tôn Trọng Văn, ông ấy từng nói với tôi, mấy lần truy tung tích kẻ mang cổ vật ở vùng ngoài tới, đều biến mất ở bến xe khách phía tây, còn có một lần ở đường Xưởng Dệt, không chú ý bị đối phương đánh ngất. Tôi hoài nghi khu vực quanh ngõ Bành Tây chính là địa điểm cất dấu cổ vật của chúng, cùng với cả tang vật. Chỗ hôm qua gặp Lý Tám Trụ ăn cơm, cách ngõ Bành Tây chỉ một con đường, trùng hợp bị Sỏa Trụ gặp phải, một sự trùng hợp hoàn mỹ ... Chi đội trưởng không tin, tỉnh không tin, còn mọi người, tin không?” Giản Phàm trầm giọng hỏi.

Vẫn là không biết có nên tin hay không, dám thực địa thì không theo nổi kiểu suy đoán thuần tư duy như vậy, dám người trên cục thì hỗ trợ vụ án, kỳ thực nhiều thông tin vụ án không rõ hết, Hồ Lệ Quân nhìn quanh không thấy ai lên tiếng, nói một câu: “Cậu nói hết ra cả đi.”

“Ha ha ha, quả nhiên chị nhìn ra rồi.” Giản Phàm cười hiểu ý: “Cái quán ăn đó tên Sủi cỏ thịt bò Vĩnh Tế, mọi người có lẽ không biết, nhưng đó chính là món ăn nổi tiếng Vân Thành, sủi cỏ gói to, thịt bò nặng mùi, có biết nguyên quán của Lý Tám Trụ ở đâu không? ... Vũ Vân, em tra xem ở đâu?”

“Cần gì tra, ai chả biết là Vân Thành, cứ vờ vịt.” Lương Vũ Vân lườm một cái.

“Giờ đã thấy thú vị chưa?”

“Nếu nhìn nhầm thì sao, dù sao hấn ngốc, chúng ta cũng ngốc theo à? Báo cáo sai sẽ bị phê bình.” Trương Kiệt hỏi vặn.

“Tôi đã báo lên cho chi đội trưởng rồi, bị phê bình thì cũng là tôi chịu, bị mất mặt cũng chẳng đến lượt anh, đáng mặt nam nhân một chút đi, làm gì cũng rụt rụt rè rè, chẳng trách gần 30 còn chưa lên thám trưởng.” Giản Phàm bĩ cho một câu im luôn.

“Vậy ý cậu là đám Tề Thụ Dân, Lý Tám Trụ hiện cũng ở một dải Đại Nguyên?” Trần Thập Toàn xen vào.

“Đúng, chú xem suy đoán này đâu có khó, xem đi, cả chú cũng biết.” Giản Phàm tỉnh bơ bình phẩm.

Trần Thập Toàn có chút xấu mặt cười chửi một câu, Hồ Lệ Quân trầm ngâm, vẫn không thể tự quyết: “Nhưng Đồng Cô Sơn ở Hà Nam thì giải thích thế nào?”

“Tôi nói vậy mà không ai hiểu à? Đám Ngô Đích, hay mấy người trên sở chỉ quan tâm tới thành tích, chứ bọn họ không quan tâm tới vụ án, Đồng Cô Sơn ở đâu không quan trọng, đây là tập đoàn tội phạm, không phải là phạm tội cá thể, nếu chỉ chăm chăm kiểm thành tích nhắm vào cá nhân sẽ không thể trừ hết cái ác khiến tro tàn cháy lại ... Tin tức đã lộ ra rồi, đã nhiều giờ trôi qua, đối thủ không thể không biết, nếu không có trận tuyết này thì thậm chí chúng chạy sạch rồi, Đồng Cô Sơn rất có khả năng đã mang một phần tang vật đi tẩu tán ... Nếu tôi là kẻ này, tôi sẽ thao túng Đồng Cô Sơn chạy quanh vài thành phố, kéo cả bọn ngốc chạy vòng quanh theo, sau đó tôi ung dung chạy mất ...” Giản Phàm nói tới đây bắt đầu có chút bực mình rồi, không phải bực người khác, mà bản thân, không có đủ quyền lực, không có chỗ dựa, nếu không đã không tốn thời gian thế này.

“Giản Phàm, cậu có ý gì? Nói thẳng một chút, vì sao Đồng Cô Sơn lại không quan trọng?” Quách Nguyên trực tiếp hỏi.

“Giả thiết ở Bành Tây là hang ổ của bọn chúng, nếu chúng ta phá ra, vậy thì cơ bản là toàn bộ tội ác của cái tập đoàn này bị phơi bày, kẻ đằng sau phải nhả ra. Mất đi hang ổ, chúng là chó nhà tang, Đồng Cô Sơn chạy đâu cho thoát, hẵn không có tiền, không mạng lưới tội phạm báo tin, không có quan hệ xử lý giúp rắc rối ... Ngược lại đi săn lùng Đồng Cô Sơn là bỏ gần tìm xa, bỏ gốc chặt ngọn, còn chỗ dựa thì còn chưa làm gì được hẵn, chết Đồng Cô Sơn này chúng dựng lên Đồng Cô Sơn khác thì nghĩa lý gì ... Đừng quên Tiết Kiến Đình, bắt Đồng Cô Sơn về mà đám người kia vẫn còn, ai dám nói chuyện cũ không tái diễn?”

“Năm 93 vụ án chủ tịch công ty hóa chất Hải Hâm bị giết, truy lùng mất 2 năm 9 tháng, năm 2002 vụ án tài xế taxi cướp của giết người hàng loạt, truy lùng 1 năm 11 tháng, 5 năm trước ông chủ của công ty hữu hạn đầu tư Tín Thác bị bắt cóc, truy lùng 3 năm 2 tháng mới bắt được hung thủ ở Hà Nam, đều do sở làm đây ... Còn bây giờ, vụ án này đi vào trình tự, riêng chế định phương án đã phải họp tới 0 giờ đêm, vì sao, đùn đẩy chứ sao cho khi có công thì mình hưởng phần lớn, khi có tội mình không liên quan, thời gian quý giá như vậy trôi đi rồi ... Thế nào, ai thực sự muốn phá án, đi theo tôi, già trẻ nam nữ tôi đều nhận, lần trước chỉ bằng miêu tả nghi phạm, tôi có thể lôi Tôn Trọng Văn ra từ mấy chục vạn người trùng hợp ở mấy tỉnh, lần này chỉ là khu vực nhỏ trong thành phố, tôi không cần lực lượng đông đảo như họ.”

Chương 116: Cùng nhau lên cao. (1)

Giản Phàm nói xong, cả phòng im lặng, nhiều người nhéo cảm, nhíu mày trầm tư, tuy phá án phải dựa vào chứng cứ, nhưng trực giác cũng rất quan trọng. Mà bằng vào những điểm khả nghi và trùng hợp Giản Phàm nói ra, tuy chưa thể tạo thành chứng cứ, nhưng đúng là có mức độ hoài nghi nhất định.

Thấy người khác có vẻ xuôi xuôi, Trương Kiệt hơi chột dạ, sợ người khác bị kích động nghe theo Giản Phàm thì mình cũng khổ theo. Kể cũng khổ cho hắn, sắp Tết rồi, dính vào một cái có khi là mất luôn Tết, vừa đi xa một chuyến xong, lỡ dính việc này không biết tốn bao lâu, về nhà vợ đóng cửa nhốt bên ngoài không chừng, nói lớn: “Đừng dụ dỗ người ta, khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi một chút, cậu đừng có mà chuốc lấy phiền phức cho chúng tôi.”

“Bằng vào cái loại như anh, người tốt thì coi anh là kẻ xấu, kẻ xấu thì nghĩ anh là cảnh sát, có đi cũng không được tích sự gì, anh và Thành Cương biến sang một bên ... Hôm nay tôi nghiêm túc mời chú Nghiêm, dì Thời cùng mọi người ra tay, không ai có hứng thú sao?” Giản Phàm xúi bẩy, Nghiêm Thế Kiệt và Thời Kế Hồng gật đầu, với họ mà nói đúng sai không quan trọng nữa, vì ân tình cá nhân với Giản Phàm nên họ sẽ giúp, nhưng những người khác thì chẳng phản ứng gì, Giản Phàm gặp khó, đám Đường Đại Đầu chỉ lo ăn nhậu, y không còn ai để dùng, nếu không chẳng buồn tốn nước bọt.

“Không ai có chút cảm giác chính nghĩa nào sao? Chẳng lẽ để nghi phạm tiêu diêu ngoài vòng pháp luật, không có chút áy náy nào?” Giản Phàm tỏ vẻ thất vọng.

“Nếu Sỏa Trụ sai, không có cái hang ổ đó thì cậu nói làm sao?” Trần Thập Toàn thấy Giản Phàm quá liều, sai một cái là uy tín mất sạch, nên rào trước cho chắc.

“Tôi nói rồi, nếu sai thì tôi lại bêu xấu một phen, còn mọi người, đặc biệt là Tiêu Thành Cương, Trương Kiệt, Quách Nguyên, ba người có cơ hội tha hồ mà xỉ nhục, chế nhạo, muốn

làm gì tôi thì làm, thế nào? Hay muốn tôi pha trà rót nước cho nữa.” Giản Phàm cười nhạt.

“Cái này có thể suy nghĩ.” Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương nghe là mừng ngay, lần này Giản Phàm sai là có thể cười tới cuối đời, thi thoảng còn bắt chẹt được bữa cơm.

Hai thằng gốc này là dễ dụ nhất, Giản Phàm chỉ cần vài câu là khiến chúng từ bỏ nguyên tắc, quay sang Lương Vũ Vân: “Em gái, không định ủng hộ anh trai mình à, định bỏ cơ hội chúng mình anh là kẻ gốc à, nếu chúng mình thành công, em sẽ mãi mãi có cơ trên anh rồi, không có thu hoạch gì, anh bảo thằng béo mang cho em một bao tải đồ ăn vặt ở Ô Long để đền bù vất vả, chịu chưa?”

“Anh nói đấy nhé.” Lương Vũ Vân bị đánh trúng điểm yếu, nghĩ tới ăn là gật đầu luôn.

Giản Phàm biết lo lắng của Hồ Lệ Quân là gì, tiếp tục như: “Chị Hồ, lần này chị chỉ huy, mọi thứ đúng theo quy trình, không đi trái nguyên tắc cảnh sát của chị, thế nào? Còn phía chi đội trưởng, tôi sẽ nói là hiệp trợ điều tra bình thường, chúng ta có thể xin quân từ đội trưởng Tần và đồn công an Bành Tây, lấy danh nghĩa tăng cường trị an trước Tết, vậy là chúng ta đã có danh nghĩa đảng hoàng, không phải là hành động chui, không qua cấp trên, chị thấy sao?”

Hồ Lệ Quân bất kể về tư cách hay năng lực đều có thể lãnh đạo đám cảnh sát già trẻ này, điểm yếu của cô là nghiêm túc, một cảnh sát được đào tạo từ đại học chính quy, nguyên tắc tổ chức rất cao, xưa nay luôn tìm cách uốn nắn Giản Phàm bỏ con đường tà đạo, điều tra phá án theo cách chính thống. Có thể nói là giống Lương Vũ Vân, là vấn đề bảo vệ tự tôn nghề nghiệp của mình lớn hơn đúng sai.

Bởi thế nghe Giản Phàm giao quyền chỉ huy cho mình, đứng dậy nghênh đón ánh mắt của mọi người, đứng lên nói với giọng kiên quyết: “Tôi đồng ý với ý kiến của Giản Phàm, trước khi chi đội hạ mệnh lệnh mới cho chúng ta, trọng điểm công tác là tăng cường công tác ‘phòng chống cháy nổ, phòng chống trộm cắp, phòng chống mất trật tự trị an’ ở khu Bành Tây ...”

Đúng là dân chuyên nghiệp có khác, lập tức có thể biến hành động trái lệnh bất hợp pháp thành hoạt động chính quy ngay.

Vậy là xong rồi, Giản Phàm cười thầm.

Đùng 16 giờ, một đoàn người từ đội trọng án, đại đội một, điều lực lượng cảnh sát trực ban ở đồn cảnh sát Bành Tây, tổng cộng hơn 20 người, chia làm 4 tổ, già trẻ nam nữ phối hợp, ngay cả Nghiêm Thế Kiệt và Thời Kế Hồng cũng mặc cảnh phục, đội tuyết lớn tụ tập ở đường vành đai phía nam, do Hồ Lệ Quân phát biểu động viên tiền chiến, sau đó bọn họ mang bảng biểu đăng ký kiểm tra an toàn dịp Tết lên đường ...

Rồi, bao lần gặp họa chưa chữa, lại lần nữa bị cái miệng của Giản Phàm lừa, số người bị lừa càng ngày càng đông.

“Đứng lại ... Đừng chạy!”

“Đứng lại ... Cảnh sát đây!”

Cửa vừa mới mở ra, người mở cửa vừa mới thấy bóng dáng cảnh sát liền co chân chạy, không ngờ bị bốn năm cảnh sát đồng loạt quát tháo trấn áp bao vây. Tiêu Thành Cương nhanh chóng lao tới chặn cửa, những người khác không chế kễ giống nghi phạm vào phòng trực ban, rồi, trong phòng khói thuốc mù mịt như tiên cảnh, sáu người tụ tập quanh bàn đánh mặt chược, tiền rơi tán loạn ở mặt đất, chưa kịp cất ...

“Đừng im, móc hết thú trên người ra.”

“Anh ... Còn cả anh nữa, nhìn cái gì? Úp mặt vào tường.”

“Anh kia, nhét gì vào giày đấy? Tôi thấy rồi đấy, mau mang ra đây.”

Tiêu Thành Cương dẫn theo hai người đồn công an, toàn là người quen thuộc với nghề, thoáng cái đã lục soát moi sạch sẽ cái tụ điểm đánh bạc này, ngay cả tiền nhét vào quần sịp cũng bắt lấy ra, nhìn là biết làm chuyện này suốt. Giá trị xối bạc lên tới mấy vạn đồng, hai cảnh sát ở đồn sáng mắt, không ngờ rằng chẳng ôm cây cũng có thỏ tới, bình thường cái đám này mà không ai tố cáo khó bắt, hôm nay bắt tại trận.

Hai cảnh sát thu gom dụng cụ đánh bạc, đếm tiền, trong quá trình "đếm" đó, thất thoát một ít là khó tránh khỏi, mà con bạc thì mong số tiền đánh bạc ít đi chứ ai mong hơn, nếu là hành động thống nhất chỉ huy, bọn họ có khi không dám động chân

động tay, chứ loại chuyện bắt thỏ hoang thế này, tất nhiên là không bỏ qua.

Lương Vũ Vân nhìn hai cảnh sát ở đồn nịnh bợ đám hình cảnh Tiêu Thành Cương, dấm dấm dúi dúi đưa cho nhau cái gì đó, không muốn cùng một giuộc với bọn họ, bắm bộ đàm báo cáo: “Tổ ba báo cáo, xưởng thủy tinh Hà Nguyên, bắt được tụ điểm đánh bạc.”

Tổ của bọn họ đã đi hơn một tiếng, tra 9 nhà, không phát hiện ra cái gì, đừng nói là nghi phạm, ngay cả người cũng hiếm thấy được, giờ bắt được một nhà lại là đánh bạc.

“Đánh bạc giao cho đồn công an xử trí, tiếp tục men theo đường Đại Chúng tra xét.” Trong bộ đàm truyền ra giọng Hồ Lệ Quân.

“Tổ một báo cáo, trạm vật liệu Tây Thành không ai trực ban, không phát hiện điều gì khác thường.”

“Tổ hai báo cáo, xưởng in ấn Đằng Phi, trực ban nguyên quán Đại Nguyên, không có gì khác thường.”

“Tổ bốn báo cáo, nhà máy ngũ kim Phú Cường chỉ có một ông già trực ban, nguyên quán Đại Nguyên, không có gì khác thường.”

“Tổ năm báo cáo ...”

Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương, Trần Thập Toàn, Trương Kiệt cùng với Vương Minh, Cao Ái Quân điều từ đại đội một mỗi người dẫn một tổ, hình thành vòng vây, từ nhiều phương hướng đồng loạt kiểm tra, hơn một tiếng rồi, trừ phát hiện ra bốn bàn rượu ba sỏi bạc thì không có gì khác thường.

Chương 117: Cùng nhau lên cao. (2)

Phía tây khu Bành Tây, tầng thượng tòa nhà đường sắt, từ nơi này có thể nhìn toàn cảnh khu Bành Tây, một cái kính viễn vọng dài hơn 1 mét được đặt trên nóc nhà, Giản Phàm đang theo dõi hiện trường từ trên cao, từ góc độ này miễn cưỡng nhìn thấy xe cảnh sát bật đèn xanh đỏ, tuyết vẫn rơi liên miên chẳng có dấu hiệu nào sẽ dừng, lại còn càng rơi càng lớn, tầm nhìn rất thấp, có nhìn thấy người thì chỉ thấy thấp thoáng, chẳng rõ mặt mũi.

Nơi này là trung tâm chỉ huy lâm thời.

Đứng ở bên cạnh là Hồ Lệ Quân, vừa nghe báo cáo vừa theo dõi đánh dấu lên tư liệu kiểm tra, chỉ huy bộ đàm.

“Các tiểu tổ chú ý, nhấn mạnh lần nữa đặc trưng khu vực, thứ nhất địa điểm chúng ta muốn tìm không ít hơn 300m², có khả năng là nhà xưởng, hoặc là căn nhà độc lập, hoặc là địa điểm khác có hình thức tương đồng. Thứ hai, địa điểm đó phải thuận tiện giao thông, khả năng có xe đỗ. Khu dân cư và ngõ rộng dưới 4 mét đều bỏ qua. Thứ ba, chú ý khẩu âm Vân Thành ... Tôi nhấn mạnh điểm cuối cùng, nếu phát hiện nghi phạm, lập tức báo cáo ...”

Có lực lượng hỗ trợ là đám kỹ thuật viên trên cục, các thiết bị phương tiện liên lạc đều rất tốt, giọng Hồ Lệ Quân truyền tới các tổ đều rõ ràng.

Tuyết, ở trên đầu, trên vai, ở trên kính viễn vọng cũng phủ một lớp dày, tuyết nhìn xa thì đẹp, nhất là ở trong phòng ấm áp nhìn ra sẽ thấy tình thơ ý họa, chứ đứng ở chỗ bốn phía gió lùa này thì đúng là thảm họa, đứng im một lúc là thành người tuyết luôn, khỏi phải đắp.

Hồ Lệ Quân phân phối nhiệm vụ xong quay sang thấy người Giản Phàm đã đầy tuyết, định đưa tay phủi, không ngờ Giản Phàm nghiêng đầu qua, hai cái đầu va cốp vào nhau, Hồ Lệ Quân “á” một tiếng, lão đảo lúi lại: “Làm cái gì thế hả, đáng ghét.”

“Chị trốn sau lưng tôi làm gì thế? Đâu có cần tập kích như thế, tôi không đánh lại chị mà, dù muốn phi lễ thì đây cũng không phải chỗ thích hợp.” Giản Phàm cũng ôm đầu nhăn nhó.

Hồ Lệ Quân bị chọc cười, rất trực tiếp, bước tới vỗ tuyết trên người y, chỉ biết thở dài: “Thấy cậu đáng thương chứ sao, đúng là không biết lòng người tốt ... Dẫm chân đi, đứng lâu như vậy, tê rồi chứ gì?”

“Á ... A a a “Giản Phàm vừa cử động chân một cái, tê điếng người rồi, lão đảo suýt ngã, vừa run vừa kêu.

Hồ Lệ Quân mặc áo chống gió tuyết đỏ, chùm kín mít toàn thân, móc túi một lúc đưa ra: “Cho cậu này.”

Giản Phàm mắt sáng lên, là bình Nhị Oa Đầu cỡ nhỏ, loại thời tiết này có ngụm rượu còn thích hơn ôm nữ nhân, đưa tay ra lấy, không ngờ hụt, Hồ Lệ Quân thu tay lại tránh sang bên, mỉm cười: “Hỏi cậu câu này, nói thật sẽ cho.”

“Được, chị hỏi đi.” Chuyện này quá dễ dàng, mình nói dối thậm chí còn lừa được cả bản thân cơ mà, Giản Phàm cười thầm trong lòng, không cần biết hỏi ý, cứ trả lời theo ý cô ấy, kiếm ngụm rượu tính sau.

Hồ Lệ Quân cảnh cáo: “Đừng giở trò quỷ, tôi hỏi cậu, cậu thu bao nhiêu tiền bản rồi?”

“Hả, chị hỏi cái này làm gì? ... Chuyện này làm sao tôi nói với chị được, đây là chuyện có người đi thừa nhận hay sao?” Giản Phàm không ngờ là câu hỏi này, cũng không rõ Hồ Lệ Quân có ý gì.

Hồ Lệ Quân đưa tay đưa bình rượu tới, Giản Phàm mở nắp tu luôn một ngụm, rượu đi tới đâu biết tới đó, vị cay như xé toạc họng, dần dần qua ruột tới dạ dày, đốt lên ngọn lửa lớn, toàn thân nóng bừng bừng. Thấy Giản Phàm không đeo găng tay để thuận tiện điều chỉnh kính viễn vọng, cô tháo găng tay ấm áp của mình ra, cưỡng chế y đeo vào, như sợ Giản Phàm phản cảm, cẩn thận lựa lời: “Tôi không có ý gì đâu, trong nhà tôi có chút tích góp, thiếu bao nhiêu tiền, cho cậu vay bù vào ... Nếu cậu là đội trưởng, chi đội trưởng, có quan có chức, thu ít tiền bản không hề gì, nhưng là cảnh sát viên bình thường, chớ để bị ngã

ở chuyện này, không chỉ là mất cảnh phục đâu, nghe tôi đi, nhận bao nhiêu, hãy trả lại cho người ta.”

“Tôi ...” Giản Phàm nheo mắt, được hai bàn tay ấm áp của Hồ Lệ Quân xoa gò má đông cứng, quên mất mình ở đâu, hôm qua trong lúc tâm tình kích động nói một câu, hôm nay gặp một câu như vậy, không biết phải nói sao, nhưng sự quan tâm này làm ấm lòng hơn cả ngum rượu.

“Còn nữa, cha con Tăng Quốc Vĩ đều là người tốt, đều đáng thương, sao cậu nhẫn tâm nhận đồ của người ta? Trả lại đi ... Chuyện này lộ ra, người ta nhìn cậu ra sao, dù cậu có lập công lớn thế nào cũng bị phỉ nhổ, vấn đề cha con họ đang vô cùng miễn cảm, Giản Phàm nghe tôi đi, trả lại nhé!” Hồ Lệ Quân tha thiết nói, mặt gần như ghé sát vào mặt Giản Phàm.

“Được được ... Chị Hồ, tôi nghe chị, chúng ta đang điều tra, đừng nói chuyện này được không?” Ngửi được cả hơi thở do Hồ Lệ Quân phả ra, động tác thân mật quá mức này làm Giản Phàm hơi lúng túng, nắm tay cô kéo khỏi mặt mình.

“Thật không?”

“Thật.”

“Không phải chỉ qua loa với tôi chứ?”

“Tuyệt đối không, chị không thấy hiện giờ tôi say mê với nghề thế nào à? Còn không ngại mất mặt tra án.”

“Cái này tôi tin.” Hồ Lệ Quân gật đầu, biểu hiện thời gian qua của Giản Phàm càng ngày càng giống một hình cảnh tận tâm, làm cô vui vẻ cùng một loại tình cảm vi diệu trộn lẫn trong đó.

Ánh mắt này, Giản Phàm chịu không thấu, quay sang quan sát kính viễn vọng, nói lảng đi: “Chị Hồ, đừng phân tán tư tưởng, tập trung vào ... Vừa rồi tôi ngẩng đầu lên là để muốn nói chị một chuyện, tôi phát hiện ra một nơi này không có siêu thị nào cả, còn nằm ở bên đường, ở cửa ngõ có nhiều tiệm tạp hóa các loại, hộ kinh doanh nhỏ này không cần phải đăng ký, khả năng sẽ thành điểm mù điều tra ... Chị bảo Cao Ái Quân rút vài người mang ảnh nghi phạm ra hỏi đi, chúng có ấn dấu kỹ thế nào cũng cần ăn uống, cần vật dụng phục vụ cuộc sống.”

“Được, phát hiện nay đáng để kiểm tra.” Hồ Lệ Quân bấm bộ đàm, nghe Giản Phàm báo vị trí, phân công người tới đó xem

xét, vừa xong thì có báo cáo của Tiêu Thành Cương.

“A lô, tổ ba báo cáo, trên đường có vài tên say đánh nhau, có quản không?”

Giản Phàm đã thấy cảnh tượng đó ở đường Đại Chúng, tức giận bấm nút bộ đàm, trực tiếp ra lệnh: “Thành Cương, mày rảnh háng quá rồi phải không? Còn chiếm kênh liên lạc thì xéo về cho tao.”

Đoán chừng mấy tổ kia đều đang cười, cả Hồ Lệ Quân ở bên cạnh cũng không nhịn được, ra ngoài thực địa nhiều, ăn nói cũng như đúc từ một khuôn ra, muốn văn minh cũng không được. Giản Phàm lúc mới gặp lễ phép khách khí, giờ cũng có vài phần giống thổ phỉ.

“Giản Phàm, tuyệt lớn thế này kéo mọi người ra ngoài chịu tội, cậu có chắc không? Cậu chẳng phải lãnh đạo thực quyền, nên cẩn trọng trong các quyết định của mình, sai một lần thôi, lần sau có đúng cũng khó thuyết phục người khác lắm, đừng tiêu hao tín nhiệm của mình.” Hồ Lệ Quân thiện chí cảnh cáo.

“Chưa thấy nghi phạm làm sao chắc được.” Giản Phàm vẫn chăm chú nhìn qua kính viễn vọng, đáp có chút qua loa.

Tạm thời không có thông tin nào báo về cần chỉ huy, Hồ Lệ Quân phủi tuyết trên má, cầm bản đồ cũng đăng ký của đồn công an nói: “Khu vực này có ba bãi than, mười sáu xưởng kim khí, hai trạm cung cấp khí hóa lỏng, ba xưởng chế phẩm giấy cùng 17 xưởng sửa chữa xe, thêm vào căn hộ độc lập, phải hơn 300, tra 2 ngày chưa hết ... này, cậu nghe tôi nói không đấy?”

Chương 118: Cùng nhau lên cao. (3)

“Đang nghe, tôi đang suy nghĩ rất cuộc bọn chúng dùng hình thức gì che giấu đồ cổ mà thao tác thời gian dài như vậy không bị xung quanh phát hiện không? ... Còn vụ án 1226, không phải là dấu cổ vật bên trong giấy sao, mà đây là nơi tập trung nhiều nhà máy in của Đại Nguyên, ít thiếu nhất là thứ này ...” Giản Phàm hơi một tiếng qua đã rà soát quanh khu Bành Tây không biết bao nhiêu lần, tuyết trắng mênh mông làm y nhìn tới nhức mắt: “Trên sổ trước đó không điều tra ra manh mối nào à?”

“Không là giấy trắng bình thường, bất kể cửa hàng cung ứng văn hóa phẩm cũng có thể cung cấp loại giấy đó, bất kể xưởng ít nào cũng tích trữ, nhà máy thì xuất hàng tính bằng xe, bọn họ tra 2 ngày đã bỏ, quá mông lung.” Hồ Lệ Quân tai văng vẳng nghe thấy tiếng nhạc vui tươi sôi động ngày Tết, lòng bi quan, cái Tết này xem như không hi vọng gì nữa.

“Nhưng mà chúng tỏ ở Đại Nguyên nói chung, Bành Tây nói riêng, mua loại giấy này rất dễ, nói không chừng biện pháp đó chúng không chỉ dùng một lần, chị thấy có khả năng không?”

“Câu lạc quan thật ... 5 giờ 30 rồi, tra được 60 nhà, trừ uống rượu, đánh bạc chỉ có đánh nhau thôi.” Hồ Lệ Quân không phải than vãn mà là cảm khái, bình thường không thấy gì, đến Tết bất giác lại khao khát sự đầm ấm của gia đình.

“Ha ha, Tết mà, có chỗ nào là không uống rượu đánh bạc .. A, chị Hồ, xem này ...”

Giản Phàm vẫn tay gọi, nhường kính viễn vọng cho Hồ Lệ Quân, không biết là phát hiện ra điều gì.

Chỉ thấy trong kính viễn vọng là cầu sông Phần, đèn cảnh sát chớp nháy như sao, tuyết trắng che lấp hết câu đối phúng điệp đen trắng, ba mươi mấy cỗ xe hộ tống đưa linh cữu phá tuyết đi về phía trước, theo phương hướng này đi về phía nam sẽ là nhà an táng.

Ở nơi này không nghe thấy tiếng nhạc buồn, chỉ thấy bên đường có không ít người dân đứng đưa tiễn, Giản Phàm không

đành lòng nhìn, lúc này Tăng Nam hẳn là khóc hết nước mắt, đó cũng là nguyên do y không muốn tham dự lễ truy điệu.

“Ông ấy có thể an nghỉ rồi.” Hồ Lệ Quân buồn bã ngẩng đầu lên.

“Yên nghỉ hay không kỳ thực chỉ là cách nói an ủi người sống thôi, với người chết không khác biệt gì, người sống mới khó.” Giản Phàm thở dài lại lần nữa điều chỉnh kính viễn vọng.

Tuyết không thấy dừng, người không thấy bóng dáng, sắc trời dần chuyển tối.

“Anh Dân, ngoài kia có cảnh sát ...” Tăng ba

tiểu lâu, cửa sổ nhỏ thông khí, Liên Nhận khẽ gọi một tiếng.

Tề Thụ Dân tay cầm súng nấp sau rèm, mắt như chim ưng, vừa rồi tiếng còi cảnh sát vang lên bốn xung quanh khiến hai tên lẩn trốn ở nơi này hoảng hốt bất an, giờ lại bị cảnh sát tìm tới tận cửa, sao không sợ.

Động vật hung tàn tới mấy cũng sợ thiên địch, mà cảnh sát là thiên địch của tội phạm.

Chỉ có điều nhìn thoáng qua một cái, Tề Thụ Dân yên tâm vài phần, là một phụ nữ béo tốt ục ịch, mặt nần nần mỡ thịt, hông như cái thùng phi, đi cùng với một lão già đầu hơi hói, lưng hơi còng, theo sau là hai người trẻ tuổi, tay cầm kẹp tài liệu nói cười.

“Đừng manh động ... Là cảnh sát thường, không phải nhắm vào chúng ta đâu.” Tề Thụ Dân nói khẽ đưa tay ra hiệu.

Liên Nhận tay cũng cầm súng, từ từ cho vào người, xong vẫn đề phòng.

Ngoài cửa sổ, phía dưới cách ba mấy mét là Trần Thập Toàn, Thời Kế Hồng và dân cảnh đồn công an, người trực ban ra mở cửa thì tuổi quá 50, da gà mụ cóc, giống đa phần người ở lại trực Tết, đều là người không con không cái không vợ không bạn, hoặc là có con cái mà không ai quan tâm.

“Chú, chúng tôi là người của đồn cảnh sát Bình Tây, kiểm tra tam phòng trước Tết, đăng ký cái nào.” Tiểu Lưu lớn tiếng giới thiệu.

Gác cửa miệng làu bàu: “Về ăn Tết cả rồi, còn mỗi lão già, tra cái gì?”

“Vì chỗ chú ở góc đường Xưởng Diệt, cần tăng cường ý thức phòng trộm cắp, cửa sổ phải thêm rào sắt, cửa trong phải khóa, như thế hệ số an toàn cao hơn một chút ... Mà chú tên là gì đấy, đăng ký đi.” Dân cảnh Tiểu Lưu chỉ mấy vấn đề của nhà xưởng, chẳng cần tốn công bới móc, mấy nhà xưởng kiểu cũ, vấn đề an toàn có cả đống.

Trong thời gian đăng ký, Trần Thập Toàn và Thời Kế Hồng làm bộ tùy ý nhìn xung quanh, tường nhà cũ kỹ nước sơn loang lổ rêu mốc, tường cao, sân rộng nửa mẫu, có vẻ phù hợp với điều kiện, nhưng mức độ sập xệ này không giống nơi họ muốn tìm. Sân bị phủ lớp tuyết dày, không có dấu tích nào, e từ lúc tuyết rơi chưa có ai tới đây. Phía đối diện cổng có nhà xưởng ba tầng, không lớn không nhỏ, nhìn qua khe cửa lớn có mấy cái bàn xếp thành hàng, trên bàn là món đồ gốm sứ thành phẩm và bán thành phẩm, thi thoảng nhìn thấy món đồ sứ đã trang trí xong, mùi men cùng hóa chất công nghiệp rất nặng. Phía tây bắc có ngôi nhà nhỏ bốn tầng liền kề với nhà xưởng, giống đa phần nhiều nơi trong khu này, chẳng có gì đặc biệt, lùi lại ba mươi năm trước, có thể ở trong nhà lâu kia là tương đương với ở biệt thự hiện nay rồi.

Có vẻ không có gì khác thường cả, đây là một cái xưởng hàng thủ công mỹ nghệ, có rất nhiều xưởng tương tự ở Đại Nguyên, cách đây hai con đường là đường Lò Gạch, thời xưa Bành Tây phủ Đại Nguyên là nơi nổi tiếng làm gốm nổi tiếng, sau tuy bị thời đại công nghiệp thay thế, nhưng nghề thủ công này vẫn lưu truyền.

Dân cảnh đăng ký xong, nhìn hai vị cấp trên từ trên xuống, cả hai đều lắc đầu, ra hiệu chuẩn bị đi, Tiểu Lưu vờ vịt căn dặn một phen, bốn người cáo từ, ông già chẳng thèm chào hỏi, sầm một cái đóng cửa lại.

Hai người nấp ở nhà bốn tầng góc tây bắc thở phào, một người còn lẩm bẩm: Mẹ cái bọn âm hồn bất tán!

Lại một nơi nữa tra xét không thấy vấn đề gì, cầm danh sách lên gạch đi, ra ngoài cửa Trần Thập Toàn thuận miệng tán gẫu: “Ông già đó là người trong giang hồ đấy!”

“Làm sao anh nhìn ra?” Thời Kế Hồng không hiểu.

“Cô nhìn đi, vừa rồi chúng ta ra ngoài, nếu người bình thường, tình huống bình thường đều vẫy tay tạm biệt, nhưng mà ông già này chấp tay một cái, thái độ bất thiện, đó là người giang hồ đấy.” Trần Thập Toàn cũng làm động tác chấp tay.

“Hả?” Thời Kế Hồng nghe vậy đứng lại: “Anh không thấy nơi này giống chỗ chúng ta tìm à?”

“Giống thế nào, sập xệ quá, nhà xưởng mùi gắt mũi như thế, nếu nắp trong đó có mà chết sặc à?” Trần Thập Toàn không nhận ra mình đã bỏ qua chi tiết, bấm bộ đàm báo cáo: “Tổ năm, chúng tôi vừa ở xưởng thủ công mỹ nghệ ra, trông cửa là ông già tên Tề Kiến Quốc, không có gì khác thường.”

“Họ Tề à? Người ở đâu?” Hồ Lệ Quân rất miễn cảm với họ Tề, hỏi qua bộ đàm.

“Chờ chút, là người thông Lò Gạch Bành Tây Đại Nguyên, đương địa.” Trần Thập Toàn hỏi cảnh sát Tiểu Lưu.

Hồ Lệ Quân hơi thất vọng an bài: “Tiếp tục đi, phía bắc còn 4 nhà.”

Trần Thập Toàn thu bộ đàm lại, cười bình phẩm: “Cô Thời, đi thôi, hôm nay chúng ta bị bọn nhóc hành khổ rồi, mấy tổ khác còn bắt được mấy xối bạc, chúng ta toàn gặp ông bà già.”

Mấy người kia đều cười, chuyện kiểm tra chẳng có kết quả này đồn công an quen rồi, thi thoảng trên có án lớn, lại huy động cảnh sát đương địa phối hợp, đa phần trường hợp như thế thì bọn họ chỉ tra hỏi lấy lệ một phen thôi, chẳng giải quyết được việc gì. Mấy việc kiểu này tra ra bên trên có công, chẳng may có vấn đề gì phía dưới chịu tội, chẳng mấy ai thực sự nhiệt tình tận chức.

Chương 119: Được mất khó tính. (1)

“Xưởng mỹ nghệ Nhã Trí, đăng ký công nhân có 9 người, mã số xí nghiệp, thuế vụ, giấy phép kinh doanh các loại đầy đủ, không có vấn đề. Vốn đăng ký 15 vạn, từ đồn công an, sổ thuế, sổ công thương đều không có ghi chép vi phạm nào.” Hồ Lệ Quân vì nghe thấy họ Tề, vẫn cẩn thận yêu cầu nhân viên ở lại đội trọng án ra soát thông tin, bắt bộ đàm cho Giản Phàm nghe cùng.

“Vậy là có vấn đề rồi.” Giản Phàm lập tức chú ý.

“Chỗ nào?” Vài thông tin đơn giản vậy, Hồ Lệ Quân không thấy vấn đề gì.

“Chị không thấy à, chúng ta tra mấy chục nhà rồi, không giấy phép kinh doanh hết hạn thì nợ thuế, thậm chí chẳng đăng ký gì cả, công nhân toàn làm chui, vấn đề cả đồng như đánh nhau, cờ bạc ... Một xí nghiệp mà sạch bong thế này là lần đầu.” Giản Phàm cảm giác mình hơi đa nghi: “Chị thấy liệu đáng nghi không?”

“Không thể vì người ta không có vấn đề gì mà thành vấn đề chứ, thời buổi này làm ăn thành thật nghiêm túc cũng thành vấn đề rồi sao?” Hồ Lệ Quân lắc đầu có chút trách móc.

“Chị nói đúng, thời buổi này đảo lộn hết rồi, ra đường làm người tốt còn bị người ta nghi, sống thật thà bị coi là ngu xuẩn, kẻ gian trá thì được khen ngợi ... Ài.” Giản Phàm cười xua đi nghi ngờ không nên có, dậm chân vài cái cho đỡ cóng, phủi tuyết trên người, nhìn Hồ Lệ Quân chà chà tay thối hơi mới nhớ ra mình đang đeo găng tay của người ta, vội vàng tháo ra đưa lại cho cô.

Hồ Lệ Quân khẽ lắc đầu, xoa tay xong lấy bút và hồ sơ kẹp ở nách ra, tiếp tục xem: “Không cần, tôi quen rồi, cậu đeo đi, sau ra ngoài phải chú ý.”

Một câu "tôi quen rồi" khiến lòng người ta không khỏi chua xót, đôi khi sự quan tâm ở chi tiết nhỏ càng làm người ta động lòng, mà Hồ Lệ Quân luôn quan tâm tới mình như vậy, Giản Phàm không nhiều lời, nắm lấy bàn tay đã lạnh cóng của Hồ Lệ

Quân, đeo găng tay vào cho cô, tự trách: “Tôi thật hồ đồ, cứ đeo găng tay của chị mãi mà không để ý gì, làm chị bị lạnh, xem tay chị đi.”

Đeo xong ngẩng đầu lên, chợt ngậy ra từ chỗ, không biết Hồ Lệ Quân nghĩ gì, ánh mắt ôn nhu nhìn mình, môi hơi mím lại, nụ cười đó có vẻ không mang ý tốt đẹp gì, nụ cười đó, y từng thấy rồi, không hiểu sao bản năng lại giật mình muốn trốn.

Đúng! Chính là nụ cười khi chị ấy cười lên người mình, chính là nụ cười đặc ý đó, Giản Phàm choàng tỉnh.

Thế nhưng muộn mất rồi, Hồ Lệ Quân xoay người một cái ấn Giản Phàm vào lan can, cánh môi lạnh lạnh áp tới, Giản Phàm “ư ư” mấy tiếng, có vẻ kháng cự, nhưng đối diện với loại phi lễ ướt át này sức kháng cự quá yếu ớt, chốc lát từ bị động thành chủ động, ôm lấy gò mà Hồ Lệ Quân, hôn nồng nhiệt.

Tuyết hoa đầy trời, tòa nhà cao vút, chính là nơi bùng nổ gian tình tốt nhất, Hồ Lệ Quân đã ám ức loại khát vọng này quá lâu rồi, ôm lấy chàng trai mình ngày ngày mong nhớ, hôn chùn chụt thành tiếng vô cùng tham lam.

Hôn, giữa đất trời băng giá, giữa đêm tối mịt mù, đôi nam nữ bị bao phủ bởi ôn tình.

Hôn, từ môi, răng tới lưỡi, dần dần thăng hoa thành yêu thương làm tan chảy băng tuyết.

Rất lâu sau mới tách ra, bốn mắt nhìn nhau hơi thở càng thêm nóng bỏng mang theo hơi thở tình dục nóng bỏng phủ vào mặt đối phương, hai cái miệng vẫn nối liền bởi nước dãi trong veo và hơi thở đốc, thế rồi không ai bảo ai cùng nhìn về một phía ...

Uỳnh!

Cửa phòng nhỏ cầu thang dẫn lên sân thượng bị đẩy tung, hai người ôm nhau xô vào, không biết là ai ôm lấy ai trước. Hồ Lệ Quân mắt hạnh nóng rực, màng mi rung rung, môi hồng phấn mềm mại chu ra quấn lấy môi Giản Phàm, tiếng hôn chụt chụt liên hồi, hai chân rời khỏi mặt đất, bầu ngực áp vào lòng Giản Phàm, cánh tay vòng qua ghì lấy cổ y, trong không gian hẹp vang vọng tiếng thở cùng môi lưỡi va chạm.

Giản Phàm vòng tay ôm eo Hồ Lệ Quân, hơi dùng sức một cái, toàn thân cô liền rời khỏi mặt đất, xô cô vào vách tường, hai tay y trượt xuống dưới, bóp lấy hai bờ hông tròn trịa. Hồ Lệ Quân rên một tiếng, người từ trên cao cúi xuống, ngấu nghiến môi Giản Phàm, lưỡi đưa dài truy tìm khoái cảm.

Tay trái như rắn lạng lẽ trườn vào dưới mép áo len, kéo cả áo trong, chạm vào làn da non mịn của Hồ Lệ Quân, bàn tay lạnh giá khiến cô kêu khẽ một tiếng, nhưng vẫn mặc cho nó dần dần mò tới dưới áo lót. Không ngờ tìm ngay được nút áo lót phía trước, thuận thực cởi nó ra, ôn nhu vuốt ve bầu vú tròn trịa săn chắc, hai ngón tay vê vê đầu vú, xoắn tròn, mặc dù bị nắn tới có chút đau, nhưng mang tới sự hưng phấn vô cùng kích thích.

Một luồng khoái cảm tê tê, ngứa ngứa, khiến hơi thở của Hồ Lệ Quân không ngừng dồn dập, toàn thân nhũn ra, hai chân tựa hồ không kẹp chặt nổi hông Giản Phàm nữa rồi, nếu không phải lưng dựa vào tường, nói không chừng sớm tuột xuống. Nút vú kiêu ngạo dựng lên, nhưng bàn tay Giản Phàm đột nhiên rút lui, làm Hồ Lệ Quân thấy trống rỗng khó tả ...

Nhưng không hụt hẫng lâu, cúc quần jean cũng bị cởi ra, vẫn thuận thực như vậy, Hồ Lệ Quân thậm chí không nhận ra cho tới khi bàn tay đó mò tới chỗ mẫn cảm nhất, dường như có dòng nước chảy ra trong trái tim nhộn nhạo của cô.

Mọi thứ đến một cách bất ngờ như thế, giống như lần đầu, không có chút dấu hiệu nào báo trước.

Đoàng!

Tiếng súng nổ phá vỡ không khí lãng mạn nóng bỏng, làm đôi nam nữ giật bản mình buông nhau ra, là tiếng súng, không nghe nhầm, cả hai đều xác nhận qua ánh mắt đối phương.

Giản Phàm kêu thảm, sau đó ôm lấy miệng nháy loì chơi: “A, chị cắn lưỡi tôi.”

“Ai bảo cậu đưa vào làm gì ...” Hồ Lệ Quân khẩn trương quên cả áy náy, vô lý mắng một câu, một tay cài cúc quần, vừa nhận bộ đàm lên đã nghe tiếng hỗn loạn: “Xảy ra chuyện gì?”

“Tổ sáu báo cáo, phát hiện ra nghi phạm, chúng tôi đang truy đuổi ... Hướng nam, đã chui vào ngõ.”

“Phát hiện Lý Tám Trụ, nhắc lại lần nữa, phát hiện Lý Tám Trụ.”

“Toàn bộ mọi người, áp sát đường Xưởng Dệt ... Báo cáo vị trí.”

Hồ Lệ Quân đang an bài truy đuổi, không ngờ bị Giản Phàm cướp lấy bộ đàm: “Chú ý, chú ý, không ai được truy đuổi, các tổ toàn bộ rút lui, gác ở đầu các đường Đại Chúng, Lò Gạch, Xưởng Dệt, tạo thanh thế, chặn toàn bộ xe qua lại ... Nhắc lại lần nữa, không được truy đuổi ... Toàn bộ nhân viên cơ quan không có vũ khí, trốn vào xe, không được truy đuổi ...”

Lưỡi dao, nói hơi tốn công, sau đó ném bộ đàm trả Hồ Lệ Quân: “Gọi đội trọng án, đội một, toàn bộ xông lên.”

Hai người lúc này mới cuống, đi nhanh chút là ngã, Hồ Lệ Quân vừa kéo Giản Phàm đứng dậy vừa khẩn cấp động viên người hai đại đội, hai người đi thang máy xuống lầu, bên ngoài đã đỗ chiếc xe việt dã có lắp xích chống trượt.

Hồ Lệ Quân là cô gái luôn nắm quyền chủ động, ngồi vào ghế lái, đợi Giản Phàm lên xe hỏi: “Nghỉ phạm chạy mất thì sao?”

“Kệ chứ sao, hôm nay tới phá miếu, không phải bắt hòa thượng, mấy người kia mấy ai có súng, xảy ra chuyện thì sao? Đúng rồi, con mẹ nó, vừa rồi là ai bắn súng làm lão tử bị cắn lưỡi ...” Giản Phàm kéo bộ đàm, hung hăng quát: “Cao Ái Quân, Cao Ái Quân, chuyện gì thế? Vì sao lại nổ súng bừa bãi thế hả?”

Hồ Lệ Quân cười phụt thành tiếng, nụ cười mang vẻ thỏa mãn đắc ý, đập ga, bốn bánh xe lớn quán xích nghiêng lên tuyết trắng phòng đi ...

Chương 120: Được mất khó tính. (2)

Năm phút trước, khi Trần Thập Toàn dẫn tổ 5 rời khỏi xưởng mỹ nghệ Nhã Trí không lâu, khi Hồ Lệ Quân và Giản Phàm còn hôn tới quên trời đất.

Đội sáu gồm Cao Ái Quân, Vương Minh điều từ tổ một tới, thêm ông già Nghiêm Thế Kiệt, một cảnh sát trẻ vào nghề chưa lâu, đang đi kiểm tra tiệm tạp hóa nhỏ đầu ngõ đường Xưởng Dệt. Ở một cửa hiệu treo biển cực kỳ chân phương "Rượu thuốc ăn vặt", có một người đang mua đồ, áo tuyết trùm đầu, lấy rượu trắng ở quầy, quay đầu lại nhìn thấy cảnh sát đi tới thì hơi khựng lại một chút, song vẫn ung dung bước tiếp như không có chuyện gì.

Đầu hơi cúi, bước chân lăm lũi, thời tiết này có ai đi đường mà không cúi mặt đâu? Bốn cảnh sát cũng kéo mũ xuống thấp, hai bên đi sát vai qua nhau.

Không ai chú ý.

"Bác gái, chúng tôi là người đồn công an Bành Tây, hỏi chuyện này ... Thôi, bán cho bao thuốc lá đã." Cao Ái Quân đưa ảnh tới, lấy mười đồng ra mua thuốc lá, chủ hiệu thấy cảnh sát không vui vẫn vừa lấy thuốc lá vừa theo thói quen cầm ảnh lên xem, sau đó sững ra tại chỗ, Cao Ái Quân bóc bao thuốc lấy một điếu, tháo găng tay kẹp nách, bật lửa mấy lần mới được, vừa châm vừa hỏi: "Bác gái, có gặp người đó chưa?"

Là ảnh Lý Tám Trụ, bác gái ngạc nhiên chỉ hướng bọn họ vừa tới: "Các anh vừa gặp đấy, sao còn hỏi tôi?"

"Hả?" Bốn người tức thì trở mắt, Cao Ái Quân là một trong các tổ trưởng của đại đội một kinh nghiệm thực chiến phong phú, lập tức rút súng đuổi vào ngõ tối đen, người mặc áo đi tuyết màu xám kia đã cách mấy chục mét rồi, may là Tết, người đi đường thưa thớt liền nhận ra ngày hấn.

Nhưng cũng hỏng ở chỗ người đi đường thưa thớt, nên Cao Ái Quân vừa đuổi, người kia cũng lập tức tăng tốc, phía trước là đường trống không có gì ngăn cản, người kia dẫm tuyết dày

chạy như ở đất bằng. Cao Ái Quân chĩa súng lên trời bắn một phát: “Đứng lại, cảnh sát đây.”

Không nổ súng còn đỡ, tiếng súng vừa vang lên người kia lăn mình một cái chui vào ngách nhỏ, Cao Ái Quân đuổi tới chỉ thấy ngõ hẹp tối tăm, không có người hỗ trợ, đuổi tiếp là đại kỵ. Lúc này trong bộ đàm truyền ra lệnh dừng truy đuổi của Giản Phàm, sau đó Nghiêm Thế Kiệt và hai người kia chạy tới nơi.

Người ở gần nhất là Trương Kiệt, Quách Nguyên cũng đã nghe tiếng súng, vừa báo vị trí với chỉ huy vừa chạy hết tốc lực.

Tần Cao Phong đang ở nhà ăn cơm, vừa nhận điện thoại của Hồ Lệ Quân vút ngay đưa đó lấy áo chạy, cửa cũng chẳng đóng, vừa chạy vừa triệu tập đội một.

Đội trọng án nổ tung, Trương Trí Dũng ở lại trực ban vội vàng điều động đồng đội vừa mới ở Vân Thành về.

Tết Xuân là thời điểm vô cùng mất cảm, nếu xảy ra chút sự kiện ác tính thôi cũng rất khó ăn nói với người dân toàn thành phố, chủ nhiệm Ô vội vàng gọi điện cho chỉ đội trưởng đang họp trên tỉnh.

Trung tâm chỉ huy tin tức tỉnh, một cái màn hình led 1300 lumen, có thể kết nối với toàn bộ camera giám sát toàn thành phố, thông qua internet có thể liên lạc trực tiếp các thành phố cấp tỉnh của các tỉnh anh em, chiếm toàn bộ một mặt tường, bất kể nhìn ở góc độ nào cũng vô cùng tráng lệ.

Có điều người tham dự cuộc họp thì không vui nổi, tin tức nghi phạm báo về không thể nói là không nhanh, cảnh sát Tháp Hà nhận được thông báo hiệp trợ điều tra gửi về ảnh hiện trường, nơi Đồng Cô Sơn gọi điện thoại là điện thoại công cộng ở đầu đường, camera giám sát chỉ lưu lại cái bóng lưng đeo ba lô du lịch, tin báo về nhà là cho vợ hắn, nói: Hai ngày nữa về nhà ăn Tết!

Tác dụng của lệnh truy nã lớn cỡ nào thì những cảnh sát lâu năm ở đây đều biết, cách thời gian công bố càng lâu, hiệu quả càng suy giảm. Vấn đề trung tâm của cuộc họp bây giờ là, rốt cuộc Đồng Cô Sơn đã phát hiện lệnh truy nã nên đánh lạc hướng điều tra, hay đây là hành vi vô thức chuẩn bị về nhà ăn Tết? Nếu về nhà bố trí lực lượng cấm chốt ra sao? Nếu hắn đã phát hiện

thì hướng bỏ trốn là ở đâu? Nếu bắt giữ, sẽ áp dụng phương pháp nào, điều động lực lượng tỉnh hay lực lượng tỉnh bạn, ra tay ở chỗ nào, đây là vấn đề liên quan tới phối hợp lực lượng, thảo luận thì nhiều, nhưng thành văn bản thì chưa?

Phó sở trưởng Mạnh phát biểu hùng hồn khí thế: “Mười bốn năm qua cảnh sát toàn tình gian nan miệt mài tìm kiếm đồng chí mất tích, điều này cho thấy quyết tâm xử lý tới cùng của sở tỉnh của cục thành phố. Ý nghĩa sự trở về của đồng chí Tăng Quốc Vĩ đã vượt qua cả bản thân vụ án, từ việc có hơn 2000 cảnh sát tham gia lễ truy điệu nhìn ra sự căm phẫn của các đồng chí chiến hữu của chúng ta, không tiếc mọi giá bắt được kẻ thủ ác Đồng Cô Sơn ...”

Tham mưu của tổng đội đặc cảnh trực thuộc sở công an tỉnh kiến nghị tổ chức các tiểu tổ truy bắt, kết nối với trung tâm chỉ huy tỉnh, xuất hiện ở đâu bắt ở đó. Bộ phận điều tra hình sự tỉnh kiến nghị là cầm chốt cùng với theo dõi, tốt nhất là dùng bạn bè, người thân của Đồng Cô Sơn dụ hấn xuất hiện để bắt giữ. Hội nghị nói từ Đại Nguyên nói tới Vân Thành, từ Vân Thành tới Tháp Hà, nói khiến bụng Ngũ Thần Quảng nghe thấy đau rồi.

Lãnh đạo mùa mếp, phía dưới chạy gầy chân là thế, Ngũ Thần Quảng thừa hiểu đám đồng nghiệp này nếu chưa có tin chính xác 100% thì sẽ không nói điều gì chắc chắn hết, hạp kéo dài, có khi đợi được tin tức xác thực hơn, khi đó đánh rắm cũng thơm hơn cả bây giờ nói ba hoa trăm lần. Nói tới chuyện này, Ngũ Thần Quảng không khỏi nhớ chuyện vừa xảy ra ở chi đội, không biết Giản Phàm mất mặt lớn trước lãnh đạo như thế có nản chí không? Không biết có rút kinh nghiệm hay vẫn cố chấp làm theo ý mình?

Nghĩ như thế lại nhìn Ngô Đích tinh thần hăng hái, trước kia Ngũ Thần Quảng rất thích chàng trai trẻ này, lúc nào nhìn cũng thấy uy phong tự tin. Ngô Đích lúc vừa mới tốt nghiệp đã phá được vụ án đột nhập giết người, danh tiếng tăng vọt, khi đó ông ta còn định kéo chàng trai trẻ này vào đội trọng án. Không ngờ người ta nhờ một vụ án ngồi máy bay lên thẳng thành nhân tuyển cạnh tranh phó khoa, sau đó là chính khoa, chỉ vài năm đã ngồi ngang hàng với mình.

Kỳ thực giới cảnh sát cũng không khác gì quan trường, chú trọng tư cách, xuất thân, quan hệ, quan trường bình thường đòi hỏi cái gì, giới cảnh sát đòi hỏi cái đó. Đặc biệt ở thành phố cấp tỉnh này, đôi khi một cảnh sát nhỏ có thể kéo ra cả đồng chủ dì cô bác trên tỉnh, không đoán trước được ai có bối cảnh lớn cỡ nào tới khi người vượt qua trước mặt.

Vì như Ngô Đích, phạm sai sót bị đình chỉ, vậy mà được chính phó sở trưởng Mạnh điểm tướng đưa vào tổ chuyên án, chẳng cần làm gì, chỉ còn đợi vụ án thành công là sai sót được xóa, công tích cả đồng.

Thế nhưng so ra Ngũ Thần Quảng thích Giản Phàm không biết trời cao đất dày hơn, ít nhất Giản Phàm phá án là chỉ có phá án không dính dáng gì tới quan hệ lợi ích, quan liêu.

Đang nghĩ miên man thì di động rung lên, Ngũ Thần Quảng cúi đầu xuống nghe điện thoại, vừa nghe một câu đã "sao?" rất lớn, rồi đứng bật dậy làm cuộc họp bị cắt ngang, Tham mưu tổng đội đặc cảnh đang phát biểu hăng thì bị cắt ngang, tỏ ra không hài lòng, sao không có ý thức, nghe điện thoại thì ra ngoài chứ.

Chương 121: Được mất khó tính. (3)

“Báo cáo phó sở trưởng, đội trọng án đang kiểm tra ở khu Bành Tây, phát hiện tung tích của Lý Tám Trụ.” Ngũ Thần Quảng cúp điện thoại kính lễ báo cáo, thấy đám lãnh đạo toàn ánh mắt mơ hồ, đành phải bổ xung: “Người này là nghi phạm trọng yếu bị truy nã trước Đồng Cô Sơn, có liên quan tới vụ án giết người ở đường Trần Thủy, vụ án buôn lậu cổ vật 1226, Tề Thụ Dân dẫn Đồng Cô Sơn vào Thịnh Đường gây án chính là đồng phạm cũ của Lý Tám Trụ.”

“Mau, chuyển tới khu Bành Tây.” Phó sở trưởng Mạnh nhìn màn hình vội vàng ra lệnh, trợ lý liền bấm điều khiển, sau đó giải thích khu Bành Tây đại bộ phận không có camera giám sát, hình ảnh truyền về là ở đường vanh đai, trong gió tuyết lất phất phát thấp thoảng thấy hai xe cảnh sát nháy đèn.

“Hiện giờ đại đội một, đội trọng án của chúng tôi tới hiện trường.” Ngũ Thần Quảng đột nhiên nhớ ra cách đó mấy tiếng Giả Phàm kiên trì muốn lục soát khu Bành Tây, lòng hối hận, nếu lúc đó nghe theo, đem lực lượng điều tới đó, có khi bây giờ đã bắt được người về thẩm vấn rồi, giờ hay rồi, lải nhải vô nghĩa mấy tiếng, hồng hết mọi chuyện.

“Thế nghi phạm đâu?” Tham mưu tổng đội đặc cảnh trầm giọng nói.

“Chạy rồi.” Ngũ Thần Quảng sợ nhất là phải trả lời câu này, giải thích thêm: “Lực lượng của chúng tôi đa phần là nhân viên cơ quan.”

Một vị lãnh đạo trên tỉnh tỏ ý không hiểu: “Người này đâu có ý nghĩa mấy với vụ án này.”

Ngũ Thần Quảng sốt ruột nói: “Có liên quan rất lớn, hần và Tề Thụ Dân mười bốn năm trước là thủ phạm chính của vụ án buôn lậu cổ vật dẫn tới vụ án mất trộm ở Phân cục Tấn Nguyên. Theo như phân tích của chúng tôi, một loạt các vụ án liên quan tới vụ án này đều do cùng một tập đoàn tội phạm gây ra, Đồng

Cô Sơn và Lý Tám Trụ đóng vai trò sát thủ trong tập đoàn này, tôi kiến nghị vây bắt Lý Tám Trụ để tra tung tích Đồng Cơ Sơn.

“Tốt! Trước khi có manh mối khác xuất hiện, cứ bắt người này đã, chi đội trưởng Ngũ, trông vào anh đó, ở ngoại tỉnh khó bắt, giờ chạy tới cửa nhà chúng ta rồi mà còn không bắt được thì khó ăn nói. Tham mưu Dương, kéo quân của anh theo, đừng để tên đó làm hỏng không khí đón Tết của mọi người.” Phó sở trưởng Mạnh đành coi ngựa què làm ngựa lành, không biết hữu ích ra sao, cứ bắt tạm đã.

Bánh xe vèo vèo, bụi tuyết tung tóe, con hổ của đội trọng án lái xe vô cùng hung hãn, mấy lần đánh tay lái làm Giản Phàm phải ôm chặt tay vịn ghế, không biết có phải đây là mấy cú drift trong truyền thuyết không?

Cao Ái Quân dẫm chân tức tối, để nghi phạm truy nã chạy ngay trước mắt, khi mấy đồng đội hồng học chạy tới thì nhận được mệnh lệnh "không được truy đuổi", chỉ coi nguyên nhân là sợ có nguy hiểm.

Mấy người chạy tới nơi, nghe Cao Ái Quân báo cáo qua bộ đàm xong thì Tiêu Thành Cương chạy tới trách: “Tổ trưởng Cao, sao lại bắn chỉ thiên, trực tiếp bắn hạ có phải xong không? Phát đầu bắn người, phát thứ hai cảnh cáo. Anh thành thật quá đấy, người ta giờ chạy vào ngõ tối rồi, cái ngõ này thông đi khắp nơi, đâu ra mà bắt? Con mẹ nó, thằng này may thế, nếu bị tôi gặp trúng là ăn đạn rồi, tập bắn súng mấy năm mà chưa được bắn ai.”

Mấy cảnh sát đều nhìn Tiêu Thành Cương, quy định sử dụng súng là phát đầu bắn cảnh cáo, đến cả dân cảnh còn biết, Cao Ái Quân trừng mắt lên: “Thành Cương, ai dạy cậu thứ lếu láo như thế? Ai bảo cậu phát đầu bắn người, phát thứ hai cảnh cáo.”

“Chính mắt tôi nhìn thấy, Oa ca khi bắt người làm thế, anh ấy phát đầu bắn ...” Tiêu Thành Cương vừa nói tới đó bị Trần Thập Toàn tát cho một cái, đang định nổi nóng thì bị Quách Nguyên đập một phát vào mông, loạng choạng chỉ kịp né cú đá của Trương Kiệt.

“Nói láo, sao tôi không nhìn thấy?” Trần Thập Toàn trừng mắt lên.

“Còn ăn nói lung tung, cẩn thận tôi đánh cho.” Quách Nguyên uy hiếp.

Tiêu Thành Cương ôm má nhìn hai người mình không chọc vào nổi, sợ hãi lùi lại, Cao Ái Quân nhìn thế là hiểu, khảng định là mấy tên này bắt người làm trái quy định, hừ một tiếng: “Không ngờ hai tên từ Ô Long tới là đôi thổ phỉ. Nói cho cậu biết Thành Cương, Oa ca của cậu gặp may bắn trúng người đấy, cậu thử bảo cậu ta bắn nhầm một lần xem là biết hậu quả.”

Mọi người đều hiểu ngầm trong lòng với nhau, không ai tiếp tục đề tài này nữa, trong bộ đàm không ngừng truyền ra tiếng Hồ Lệ Quân điều phối dân cảnh đi tới các đầu đường bao vây. Đang chia nhau thuốc lá thì có cái xe điên chạy tới, ai nấy hô hào né tránh, cái xe kia phát ra tiếng phanh đau tai, thân xe xoay ngang làm tuyết bắn tứ tung, từ trên xe Hồ Lệ Quân và Giản Phàm nhảy xuống.

Trần Thập Toàn từ xa hỏi: “Chúng ta làm thế nào đây, chi viện 110 không sắp tới, nhưng đặc cảnh phải hơn mười phút nữa, chúng ta chia làm hai tổ đuổi theo dấu chân?”

“Vô ích thôi, nhiều ngõ như thế, đừng nói là mấy người chúng ta, cả trăm người không chặn nổi.” Hồ Lệ Quân lắc đầu chạy tới.

“Giản Phàm, Lý Tám Trụ ở đây, có phải là hang ổ của bọn chúng cũng gần đây không?” Trương Kiệt lòng lay động hỏi.

“A, thông minh đột xuất thế nhỉ? Sao lúc ở chi đội cười to lắm mà, không cười tiếp đi.” Giản Phàm khinh bỉ nói một câu, vừa nói vừa rút bản đồ trong túi trái ra: “Mọi người phát hiện nghi phạm ở đâu?”

“Kia kìa, cái hiệu tạp hóa nhỏ ở đầu ngõ, vô tình phát hiện.” Cao Ái Quân vừa chỉ phương hướng hiệu tạp hóa, vừa chỉ lên bản đồ.

“Có nhìn thấy rõ không?”

“Không ... Bác gái ở hiệu tạp hóa nhận ra, tôi lập tức đuổi theo, hần phát hiện có người truy đuổi liền chạy ngay, cách tôi có hai mấy mét, vừa nổ súng cảnh cáo một cái là tên này nhanh như mèo hoang vậy, lăn người một cái chui vào ngõ luôn, động tác cực kỳ thuần thực.” Cao Ái Quân miêu tả lại.

“Thế thì chắc chắn là Lý Tám Trụ rồi, lần trước hắn trúng đạn còn leo tường như mèo trốn mất.” Hồ Lệ Quân vô cùng khẳng định, khi đó cô cũng định bắn nhưng Lý Tám Trụ đã chạy khỏi tầm bắn.

Giản Phàm nhanh chóng di ngón tay qua lại mấy con đường gần vị trí hiệu tạp hóa, gõ gõ ngón tay lên đó: “Nơi này ai điều tra?”

“Tôi, bảng đăng ký đây.” Trần Thập Toàn nhanh nhẹn lấy bảng đăng ký ra, người làm công tác hình sự đều có trí nhớ và óc quan sát tốt: “Chúng tôi tổng cộng tra 17 nhà, ba xưởng kim khí, hai tòa viện lớn, một cái xưởng đậu hũ, hai nhà máy in, một xưởng mỹ nghệ, nhưng không thấy có gì khác thường.”

“A, tôi thật ngạc nhiên.” Giản Phàm lần nữa nghe thấy chữ xưởng mỹ nghệ chỉ muốn tát mình vài cái: “Chính nó, nơi này khẳng định có vấn đề, nếu cổ vật dấu trong đồ mỹ nghệ, dù người ta nhìn thấy cũng chỉ coi là sản phẩm chế tác, không ai hoài nghi.”

Hồ Lệ Quân nhớ ra cái nơi có gác cửa họ Tề, vội rút bảng đăng ký xem lại, vừa xem vừa nói: “Lý Tám Trụ xuất hiện nơi này vào buổi tối, khẳng định nơi trú chân của hắn trong chu vi không quá 2km, nếu thêm vào hiệu sủi cỏ như lời nhân chứng trước đó, chúng ta có thể hạn chế phạm vi này rất nhiều, chúng ta tới cửa nhà bọn chúng rồi, Giản Phàm, xem xưởng mỹ nghệ có ở phạm vi ấy không?”

Chương 122: Được mất khó tính. (4)

“Có, xưởng cách ngã tư chưa tới 30 mét, từ nơi này rời thành rất thuận tiện.” Giản Phàm dậm chân liên hồi, giọng tiếc nuối tự trách: “Chị Hồ, có nhớ tôi bảo chị gì không, cái xưởng này từ khi thành lập tới nay không có chút hành vi phạm pháp nào, hết sức bất thường, vậy mà tôi còn tự trách mình đa nghi, đầu óc u ám.”

Trần Thập Toàn là người thế hệ cũ, cái thời con người ta tương đối đơn thuần, coi trọng chữ tín, nghe Giản Phàm nói một câu ngược đời như thế thì không tán đồng lắm: “Cái đó mà bất thường?”

“Chú cố hủ quá rồi, thương nhân không trốn thuế đã đành đi, nhân viên phía dưới chưa bao giờ đánh bạc gây rối, lại ở trong khu vực phức tạp thế này, mà mới tin được. Càng không có vấn đề càng có vấn đề.” Giản Phàm vừa nói vừa rút súng ra kiểm tra lại băng đạn, sẵn sàng xung trận, vừa đi vừa hỏi: “Chú Trần, chẳng lẽ chú không thấy nơi đó có điểm nào đáng hoài nghi à?”

“Không, chỉ là ..” Trần Thập Toàn không chắc thế này trong mắt Giản Phàm có đáng nghi không: “Ông già trông cửa là người giang hồ, lúc chúng tôi đi còn chấp tay chào.”

Càng lúc càng thấy đáng nghi hơn, Hồ Lệ Quân lại ngăn cản: “Giản Phàm, chi đội trưởng đang tới, đừng hành động hấp tấp, đợi đại đội nhân mã tới rồi hẵng hay.”

“Yên tâm đi, không có nguy hiểm gì đâu, người hẳn là chạy hết rồi, nhưng hòa thượng chạy thì miếu vẫn còn đó, khẳng định là chúng, không thể sai ... Khoan, chị Hồ, lại đây tôi bảo cái này.” Giản Phàm đột nhiên gọi Hồ Lệ Quân sang bên, cô còn tưởng bàn kế hoạch tác chiến gì, vừa ghé tới gần nghe giọng rõ gian tà: “Chị chưa cài cúc áo lót, cài lại đi, không lát nữa hành động chẳng may rơi ra thì khó ăn nói lắm.”

Hồ Lệ Quân tức thì ngượng chín người, lập tức hiểu ra, cái thằng nhóc này cố ý để bây giờ mới nói, đang lúc khẩn cấp, không thèm chấp, đợi tới lúc tính sổ.

Súng cầm trong tay, Giản Phàm thành người khác hẳn, tự tin bá đạo, phát tay một cái dẫn người chạy tới xưởng mỹ nghệ cách đó không xa, đều là người có kinh nghiệm, di chuyển lom khom trong đêm như ly miêu, tới trước cánh cổng sắt, mấy người kia tự động phân tán ra hai bên. Trần Thập Toàn dẫn Quách Nguyên, Cao Ái Quân chạy ra cửa sau, có hai dấu chân rất sâu dẫn vào ngõ, không cần nói, chúng vừa mới chạy.

Giản Phàm nghe báo cáo, hơi tiếc, vẫn tiến tới đập cửa sắt rầm rầm.

“Đừng khẩn trương, không phải nhắm vào chúng ta đâu.” Trong ngõ sâu có hai bóng người thở hồng hộc chạy thục mạng, tới đầu ngõ, thấy hai chiếc xe cảnh sát chặn đường, Tề Thụ Dân nhỏ giọng trấn an Liên Nhận theo sau.

Có đám cảnh sát tụ tập, nhưng lại không tiến hành kiểm tra người đi đường, không biết làm cái gì mà chỉ chặn đường thôi, người qua người lại chỉ trở, vài chiếc taxi không được cho đi qua, mấy dân cảnh ở đồn công an đang giải thích.

Tề Thụ Dân và Liên Nhận meo theo tường nhà bên đường mà đi, không ai chú ý tới họ, mấy cảnh sát đang bận rộn đối phó với lái xe taxi, hai người họ bình an đi tới đường vành đai phía nam, lên cầu sông Phần, qua cầu một cái đường phố càng lúc càng phần Hoa Đông đúc, khiến người ta cảm giác an toàn. Tới lúc này mới nghe thấy từng hồi còi xe cảnh sát chói tai, cách một con phố thấy vô số xe cảnh sát đổ về phía khu Bành Tây.

“Hiểm thật, anh Dân, chúng ta đi rồi thì hàng làm sao?” Liên Nhận hỏi.

Tề Viên Dân phát tay: “Chúng ta đi rồi thì hàng hóa càng an toàn, cảnh sát chỉ bắt người, chúng căn bản là không biết có hàng.”

“Có phải Tám Trụ lộ rồi không? Sợ là hỏng.” Liên Nhận dừng chân lại, có chút lo lắng.

Đúng lúc này có tin nhắn gửi tới, Tề Thụ Dân xem xong cười: “Kẻ bắt được Tám Trụ còn chưa ra đời đâu, lần trước trúng đạn còn trốn được cơ mà.”

“Vậy chúng ta đi thế nào?” Liên Nhận yên tâm đôi chút đi tiếp.

“Tuyệt lớn thế này, lại là năm mới, hàng tạm thời không xuất được nữa, chúng ta phải tìm chỗ trốn đã, tà môn thật, sao cảnh sát lại mò ra chỗ này.” Tề Thụ Dân vừa nói vừa liên tục bấm tin nhắn liên hệ với người anh thân thông quảng đại, lát sau nhận được tin nhắn, huyết sáo chặn một cái taxi lại: “Đi thôi.”

“Lục soát!”

Cửa vừa mới mở ra Giản Phàm chỉ tay, đám người như lang như hổ xông vào, chẳng còn biết kỷ luật là gì nữa, đèn pin loang loáng khắp nơi, rồi từng tầng được bật sáng.

Bộ đàm báo về, cả ba tầng đều không phát hiện gì, trong thời gian người khác lục soát, Giản Phàm nhìn ông già trông cửa trông có vẻ bất an, hỏi: “Bác ơi, bác bao tuổi rồi?”

“Tôi, tôi, năm tám.” Ông già căng thẳng đáp.

“Bác chừng này tuổi rồi chắc không muốn vào trại giam dưỡng lão, lao động cải tạo hết đời không nhỉ?” Giản Phàm lúc này không lễ phép với người già, giọng điệu quái dị.

“Cậu, cậu nói thế là sao?”

“Hai kẻ vừa mới chạy đi là ai?”

“Làm gì có ai, chỉ có tôi.”

Đúng lúc này trên lầu có người gọi: “Giản Phàm, lên đây mà xem.”

“Còng ông ta lại đã.” Giản Phàm chỉ người trông cửa rồi chạy lên lầu, tới tầng ba thấy Trần Thập Toàn đứng bên cái máy, trong phòng áp áp, ngửi thấy cả mùi khói, chứng tỏ cách đây không lâu còn có người, mấy thành viên lục soát đều cẩn thận đứng ở chỗ trống, sợ phá hỏng hiện trường.

“Mẹ nó, đây là máy dập cỡ nhỏ, từ 4 tới 10 ml đều có thể dùng, cân tiểu ly, thìa vạch ... Nhiều năm rồi không thấy ...” Trần Thập Toàn có vẻ kích động giải thích cho Giản Phàm vừa tới. Những thứ này dùng để chế đạn, tăng thêm lượng thuốc nổ có thể bù đắp khiếm khuyết nòng súng, tăng uy lực phát xạ, thứ súng tự chế dùng ở Thịnh Đường dùng đạn ở đây mà ra. Cậu không cảm thấy lục giật hơn cả khẩu K54 à?”

“Chúng ta không tìm cái này, đợi bên kỹ thuật hình sự tới kiểm tra nó, mọi người xuống cả đi.” Giản Phàm không có hứng

thú với mấy thứ súng ống, không phải thứ cần tìm, dẫn người xuống.

Hồ Lệ Quân đã còng ông già vào phòng trực ban, trong sân những thành viên thực địa vẫn đang soi đèn pin tìm kiếm khắp nơi, còn dùng xẻng xúc tuyết ngoài sân xem có tảng hầm hay không, diện tích nơi này khá rộng, muốn tìm ra e mất thời gian, Giản Phàm có cách nhanh hơn vào phòng trực ban, nhìn ông già nói luôn: “Này bác, chúng ta nói thẳng với nhau, xe hàng của Đồng Cô Sơn đi từ lúc nào?”

“Cái .. Cái ...” Ông già bị hỏi bất ngờ tức thì lắp bắp, hai mắt mở trừng trừng kinh hãi.

Không chỉ ông ta, mấy người đi cùng cũng mù mờ, Giản Phàm cứ như là nghi phạm, đối với chuyện ở đây nắm rõ như lòng bàn tay, tên này đúng là quý chứ không phải là người nữa rồi.” Bác, mấy thứ ở tầng 3, riêng máy đập và thuốc súng đủ cho bác bóc lịch vài năm đấy, đừng quanh co nữa, không ai tin đâu ... Thấy bác già rồi, tôi cho bác cơ hội, nếu không đợi người tới đây xới tung nơi này lên, tới khi đó thêm tội chống lại chấp pháp, ngoan cố cứng đầu, tha hồ mà ngồi tù. Đứng lên, Thành Cương, Trương Kiệt, kéo ông ta lên ... Tự nói đi! Người chạy rồi, không ai thèm quan tâm tới bác đâu.”

Ông già còn đang châm chước thì Giản Phàm đập rầm cái lên bàn, quát: “Muốn ngồi tù chứ gì, được, thích chơi chứ gì, được, để tôi moi móc tội của bác, tới khi đó dù trộm một con gà, tôi cũng cho thêm vài năm nữa, ngồi tù cuối đời luôn nhé?”

“Tầng, tầng hầm.”

“Xe hàng tiếp theo khi nào xuất phát?”

“Không có xe, không đi được.” Ông già sợ rồi, cứ thế khai ra.

Vậy là chúng chưa kịp tẩu tán hết, Giản Phàm nhẹ cả người, ra lệnh: “Tìm đi.”

Chương 123: Đi một bước, tính ba bước.

Để nghi phạm chạy mất, cả đám còn đang bực đây, nghe thế hùng hổ chạy vào gian phòng lớn ở tầng một, mấy cái máy nhỏ, hẳn là máy làm gôm, dùng tay gõ gõ sàn nhà. Chẳng mấy chốc tìm ra dấu vết, hè nhau chuyển mấy cái máy đi, hợp lực lật ván sàn lên phát hiện một cái cửa hầm, mấy mét vuông, có cầu thang dẫn xuống dưới.

Bật đèn pin lên, Trần Thập Toàn dẫn người nói nhau đi xuống, cùng lúc đó Ngũ Thần Quảng cũng đã tới, vừa mới được Giản Phàm và Hồ Lệ Quân dẫn vào gian phòng có tầng hầm thì phía dưới truyền lên tiếng kêu như ma quỷ của Tiêu Thành Cương: “Ha ha ha ... Phát tài, phát tài rồi ... Oa ca, mau mau xuống đây, có đại mỹ nữ, còn đẹp hơn bạn gái anh.”

Không chút chậm trễ, Giản Phàm chạy xuống tầng hầm, tức thì bị kỳ cảnh phía dưới làm ngỡ ngàng, đã có một cái rương bị cạy ra, bên trong là bột xốp và từng tầng giấy mỏng, chân dung đại mỹ nhân lộ diện. Một bức tượng điêu khắc ngọc cao hai thước, sống động như thật, dưới ánh đèn pin tỏa ra ánh sáng nhẹ tựa hào quang, nhìn kỹ hơn thì từ ngón tay, hàng mi, bờ môi đều vô cùng rõ ràng, cả mép váy cũng khiến cảm giác như sắp bay bổng. Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương chép miệng không thôi, cứ như muốn đưa tay sờ mà không dám, ngay cả dân mù văn hóa cũng biết thứ này giá trị phi phàm.

Đúng hang ổ của chúng rồi, lại tới gần chúng thêm một bước, Giản Phàm kích động vạn phần.

Từng chiếc rương gỗ bị nạy ra, người ra tay là Trần Thập Toàn, liên tục năm rương có lư hương, tượng đồng, đồ sứ ... Ông ta ước lượng một chút rồi nói: “Năm cái rương này vừa vặn một cái khoang xe hàng nhỏ, nguy trang cầu kỳ ... Liệu có thể là đồ mỹ nghệ không?”

Cả đám mù đồ cổ lắc đầu quay sang nhìn Giản Phàm, Giản Phàm cũng lắc đầu nốt: “Đừng nhìn tôi, tôi cũng mù đồ cổ, còn không bằng mọi người.”

“Hai tầng bọc, ở giữa có lớp chống rung, bọt xốp và năm lớp giấy mềm, nếu là đồ mỹ nghệ đóng gói còn hơn giá trị món đồ rồi đấy ... Mọi người nhìn mà không thấy quen à?” Hồ Lệ Quân ngồi kiểm tra từng rương một, cô chuyên phá vụ án buôn lậu cổ vật, mảnh khỏe trong nghề hiểu một chút, các biện pháp chống chấn động làm rất công phu.

Quách Nguyên được nhắc nhở, choàng tỉnh vỗ trán: “Chính cách bọc hàng của vụ án buôn lậu 1226.”

Ngũ Thần Quảng nhìn tầng hầm rộng, chất bốn tầng hàng hóa, e là cả một xe lớn cũng không chở hết, lòng kích động, vụ này e còn lớn hơn cả vụ án 1226, hưng phấn vỗ vai mấy thành viên thực địa để khen ngợi. Quay sang nhìn đám Tiêu Thành Cương thì vẫn đang hau háu nhìn ngọc mỹ nhân trong rương, rốt cuộc Tiêu Thành Cương cũng không kìm được đưa tay sờ, Trương Kiệt đánh bật tay hắn đi: “Đừng sờ, cái này quý hơn cả vợ đấy, không sờ lung tung được.”

“Trần Thập Toàn, anh phái người canh gác bốn phía, lát chủ nhiệm Hạ tới thì dẫn xuống đây giám định, Giản Phàm ...”

Ra vài mệnh lệnh phong tỏa hiện trường, Ngũ Thần Quảng đá Tiêu Thành Cương một cái, mấy người khác biết chi đội trưởng có lời muốn nói với Giản Phàm, gọi nhau đi lên trên.

“Chi đội trưởng, đừng nói chú thẹn quá hóa giận, đình giết người bịt miệng nhé.” Giản Phàm tính nợ cũ, nếu nghe kế hoạch của y, hôm nay tóm cả người lẫn hàng rồi, có chút không cam lòng.

“Ha ha ha, cậu đúng là thú tà môn, từ trong mấy chục vạn người mò ra được nghi phạm, giờ cả khu vực đông tây nam bắc trải rộng hơn 4km tìm ra hang ổ của chúng ... Số hàng này bất kể ai摸 cũng tức hộc máu.” Ngũ Thần Quảng mặt rất dày, không thấy lời mỉa mai của Giản Phàm là ngỗ nghịch, còn khen ngợi.

Giản Phàm nhún vai nhận lời khen này, một tin tức mà Lý Uy cũng không xác định được, rồi cái miệng không đáng tin của Sở Trụ, nếu là người khác không ai đi đâm đầu vào chuyện nghe ngóng ngăn như vậy.

“Thế này cậu xem được không nhé?” Ngũ Thần Quảng cười hồi lâu nghiêm túc nói: “Bên ngoài đang thẩm vấn đột kích

người trông cửa, nhân lúc tin tức còn chưa bị phát tán, chúng ta dùng mấy thứ này ôm cây đợi thỏ dụ kẻ nào hay kẻ đấy.”

Giản Phàm lắc đầu: “Có thể thử, nhưng khả năng không cao, không phải biện pháp có vấn đề mà là ở bí mật khó giữ được lắm.”

“Vậy ý cậu ra sao?” Ngũ Thần Quảng trưng cầu ý kiến, giờ không dám xem nhẹ lời nói của y nữa rồi.

“Kỳ thực người thì không đáng lo, Đồng Cô Sơn, Lý Tám Trụ đều bị truy nã, tối nay bất kể là ai ở đây cũng tạm thời chẳng đi đâu được, tàu hỏa không dám đi, máy bay càng không thể, đường cao tốc phong tỏa, quốc lộ và đường cấp hai tuyết dày ... Ít nhất đêm nay chưa đi được đâu, chúng ta thông thả tính kế. Chi đội trưởng, tôi có một vấn đề.”

“Cứ nói.”

“Trước kia mỗi lần đào bới ra cái gì, cục lại nhả vào chỉ huy bữa bãi ...”

Ngũ Thần Quảng à một tiếng, tỏ vẻ hiểu ý: “Yên tâm đi, lần này Ngô Đích muốn hái đào cũng không dễ đâu.”

“Tên đó không là gì cả, tôi không bận tâm tới hắn.” Giản Phàm xem thường, hôm nay coi như nhìn ra trình độ của Ngô Đích cỡ nào rồi, căn bản không cùng đẳng cấp với mình: “Tôi chẳng quan tâm công lao rơi lên đầu ai, ý tôi nói là vụ án vừa tiến triển là lại có kẻ can thiệp, sự xuất hiện của Ngô Đích, tôi thấy không hợp lý cho lắm.”

Ngũ Thần Quảng trầm ngâm vỗ vai: “Tốt, nghĩ rất xa, biết đi một bước tính ba bước rồi ... Nhưng vấn đề này tạm thời cậu không cần bận tâm, chúng ta càng ngày càng tới gần chân tướng rồi, giờ không giống trước nữa, đám người đó sẽ phải tra tay vào còng thôi. Cậu đã nói tới thì tôi cũng cho cậu biết, vấn đề này đã có an bài, cậu cứ thẳng tay làm việc của mình đi.”

“Thế thì tôi yên tâm rồi.” Giản Phàm không nhắc lại nữa, tự biết tầng cấp của mình còn chưa đủ để biết một vài chuyện, quay lại chủ đề vừa nãy: “Người trông cửa kia tôi thấy không đơn giản, đừng để vẻ bề ngoài của ông ta lừa, nếu đã là hang ổ của chúng, người trông coi ắt có cái gì đó ... Tôi nghĩ, tôi muốn thăm vấn Trịnh Thành Thắng.”

“Hả? Thăm vấn hấn còn ý nghĩa gì sao?” Ngũ Thần Quảng không theo nổi lối tư duy nhảy cóc chẳng có tí bước đệm nào thế này, lại nói Trịnh Thành Thắng từ sau cái chết Tiết Kiến Đình bị giam giữ riêng, hoàn toàn đoạn tuyệt với bên ngoài, nhiều lần thăm vấn mà không mở miệng nữa.

“Nếu chỉ là vấn đề khẩu súng thì hấn đã khai ra rồi, đâu cần tự tàn trốn tránh làm gì nữa, tuy hấn không liên quan tới sự kiện mới, song là kẻ theo Tề Thụ Dân từ những ngày đầu, thời điểm chúng chưa phải là tổ chức chặt chẽ như bây giờ, thế nào cũng phải có sơ hở ... Hấn chưa dám khai là vì chưa rõ tình thế biến hóa, bây giờ có cơ hội rồi, tôi muốn thử lần nữa xem có tin tức gì tận dụng được không.” Giản Phàm luôn có cảm giác tên này còn có thứ để đào bới, đáng tiếc Thời Kế Hồng và Nghiêm Thế Kiệt quần thảo với hấn bao lâu chưa có thu hoạch.

“Cậu định lấy cái hang ổ này để lừa hấn?” Ngũ Thần Quảng hiểu phần nào thủ đoạn của Giản Phàm.

“Đúng, chắc chắn hấn phải biết chỗ này, hiện giờ chúng ta còn chưa có chứng cứ phạm tội trực tiếp của Tề Thụ Dân, nếu hấn mở miệng, vấn đề này sẽ được giải quyết ... Tôi thỉnh cầu áp giải hấn về đội trọng án.” Giản Phàm chính thức ra yêu cầu.

“Đi đi, để Trần Thập Toàn làm hộ vệ, tôi sẽ báo cho trực ban chi đội fax công văn cho trại giam.” Nếu là người khác, lập công to thế này dứt khoát bám chặt hiện trường giữ phần của mình, Giản Phàm thì lập tức nghĩ tới vấn đề khác, chúng tỏ y thực sự không coi mấy công trạng này ra gì. Ngũ Thần Quảng phát tay, không hoài nghi lời Giản Phàm nữa.

Chương 124: Có vấn đề trong sự trùng hợp. (1)

Giản Phàm tức khắc chạy lên mặt đất, gọi theo Hồ Lệ Quân, Trần Thập Toàn và người đội trọng án, lên hai cỗ xe, biến mất trong bóng đêm.

Mười phút sau chủ nhiệm Hạ tới hiện trường trải qua giám định sơ bộ bắt đầu chụp ảnh hiện trường truyền lên tỉnh, tay cầm máy ảnh cũng run lên, ánh mắt còn nóng rực hơn đám Tiêu Thành Cương, nhìn thế là Ngũ Thần Quảng biết chẳng giám định cũng hiểu không phải đồ giả rồi.

Ba mươi phút sau, hai chiếc xe cảnh sát, một chiếc xe áp giải ở giữa quay trở lại khu Bành Tây, áp giải duy nhất một mình Trịnh Thành Thắng, tới cổng xưởng mỹ nghệ. Cửa mở ra, xe đi thẳng vào trong, Trần Thập Toàn tự mình cầm súng cảnh giới chỉ huy đồng đội đưa Trịnh Thành Thắng vào phòng trực ban.

Trông cửa Tề Kiến Quốc bị còng nhìn thấy người được đưa tới thoáng ngẩn ra lại cúi xuống, bị thẩm vấn nửa tiếng, ông ta đã nói hết sạch rồi, còn Trịnh Thành Thắng vẫn hoang mang chẳng hiểu gì, bị người ta kéo lên xe đóng sầm cửa lại.

Không hỏi gì hết, chỉ nhìn một cái mà thôi, đừng nói Trịnh Thành Thắng không hiểu, người đội trọng án nhận được mệnh lệnh về đội của Giản Phàm càng ù ù cạc cạc, nhiệm vụ ở đây đã giao lại cho đặc cảnh tỉnh.

Sáu cỗ xe xông pha mưa tuyết về tới chi đội điều tra hình sự thì đã là 8 giờ tối, một đám đồng đội gọi nhau đi ăn cơm, Nghiêm Thế Kiệt và Thời Kế Hồng thấy Trịnh Thành Thắng bị áp giải về đội thì biết sắp thẩm vấn, đợi Giản Phàm xuống xe hỏi: “Tổ trưởng, chúng tôi có giúp được gì không?”

Thời Kế Hồng nhanh miệng: “Phần tử cứng đầu này không dễ đối phó đâu.”

Hai người bọn họ có chút lòng riêng, liên tục thẩm vấn kẻ này hơn một tháng rồi, chỉ thẩm vấn được ra ba chữ "Tôi không biết". Hiện ngay cả Tăng Quốc Vĩ cũng tìm thấy rồi mà họ chẳng

có tiến triển gì, giờ Giản Phàm hành động quý dị, nếu chẳng may bị y thăm vấn một lần mà ra kết quả thì hai đồng chí già không còn mặt mũi nào nữa.

“Chú Nghiêm, dì Thời, chú dì thăm vấn hẳn lâu như thế, bây giờ hẳn đã mất hết hồn vía, tâm lý dao động, sớm không giữ được phòng tuyến nữa rồi, hôm nay mời cao thủ xử lý hẳn, chú dì nhật thành quả ... Đi thôi, chúng ta thăm vấn hẳn, chú dì một ghi chép, một nhìn hẳn chăm chăm đừng nói gì cả, vờ như đã biết hết là được ... Trương Kiệt, lè mề cái gì, thăm vấn xong hăng ăn.”

Giản Phàm nói như thế giữ được thể diện cho hai đồng chí già, còn đang tò mò cao thủ kia là ai thì nghe gọi Trương Kiệt, đưa mặt nhìn nhau, đây là loại cao thủ gì chứ?

Lần này thế trận thăm vấn cường đại chưa từng có, bốn người ngồi xuống vị trí thăm vấn, Trịnh Thành Thắng nhận ra khuôn mặt mà mình không sao quên được, thăm thất kinh cúi đầu.

Giản Phàm cũng cúi đầu xem hồ sơ chẳng thêm để ý, Trương Kiệt bộ dạng lưu manh lác các châm thuốc hút, hai đồng chí già thì thành bệnh nghề nghiệp rồi, gặp nghi phạm một cái là chuyển sang dáng vẻ đường đường chính nghĩa, ngồi trang nghiêm ngay ngắn.

Cứ im lặng như thế mười mấy phút, Trịnh Thành Thắng thì thoảng ngảng đầu nhìn bốn người, càng lúc càng mơ hồ. Trương Kiệt ra ngoài nhận vài cuộc điện thoại, lần cuối cùng đi vào lòng bàn tay viết chữ "quen biết" xòe cho Giản Phàm xem.

Đó là ở một đầu khác đang thăm vấn Tề Kiến Quốc, đã nhắc nhận quen biết Trịnh Thành Thắng.

“Trịnh Thành Thắng, ngẩng đầu lên, tôi hỏi anh.” Giản Phàm thành linh lên tiếng: “Đã ăn tối chưa?”

Trịnh Thành Thắng thất kinh buột miệng: “Tôi không biết.”

Đây là thành tựu của hai đồng chí già, thăm vấn người ta tới mức thành bệnh thần kinh rồi, Trương Kiệt nheo mắt vui vẻ: “Ngay cả câu này cũng định kháng cự khai báo, anh giỏi đấy.”

“Không, không ... Tôi ăn rồi.” Trịnh Thành Thắng bị bốn người chế giễu, có chút xấu hổ.

“Tôi lại hỏi anh, ăn cái gì?” Có Giản Phàm khơi mào, Trương Kiệt tự do phát huy cái mồm lưỡi nhả của hắn.

“Mỳ ạ.” Trịnh Thành Thắng giọng điệu gần như lắp bắp, cái này không khai không được.

“À, đúng rồi, ai bảo đồng chí Trịnh không thành thật chứ, mọi người xem, câu nào câu nấy đúng sự thực, thái độ tốt ... Thế giờ gian qua xuất viện, điều kiện ăn ở có tốt không?”

“Tốt, tốt ạ.”

“Quản giáo có đủ quan tâm không, có ai đánh đập không, nếu có người ngược đãi, anh có thể tố cáo, lần trước anh tự tàn có người bị khai trừ đấy.”

Trịnh Thành Thắng run lên: “Dạ, dạ tốt lắm ạ.”

“Bây giờ chi đội hình sự trọng điểm giam giữ, người trông coi có đủ quan tâm tới anh không?”

“Co, co ... có ạ.”

Nếu nói hai đồng chí già liên tục thẩm vấn khiến hắn thần kinh căng như dây đàn thì Trương Kiệt hỏi đông hỏi tây làm hắn loạn trí, cái mồm đó không ngơi nghỉ, làm Trịnh

Thành Thắng chóng mặt, thi thoảng lại "Tốt ạ", "Có ạ" không ngớt.

Bất thành linh Giản Phàm xen vào một câu: “Vừa rồi gặp người trông cửa của mỹ nghệ Nhã Trí, quan hệ hai bên thế nào?”

“Tốt ạ.” Trịnh Thành Thắng trả lời rất lưu loát, lời phát ra muốn thu lại đã quá muộn, chết đứng tại chỗ.

Mấy người kia không nhịn được cười, Giản Phàm tiếp tục đề tài này: “Biết thì tốt, Tề Kiến Quốc cũng vẫn nhớ anh, bạn bè cũ thôi mà ... Không sao, đừng lo, người ta chỉ trông cửa thôi, tội không nặng như anh đâu.”

Trịnh Thành Thắng miệng mở ra đóng vào mấy lượt, cuối cùng đành ngậm miệng, thừa nhận sai lầm này.

Nghiêm Thế Kiệt và Thời Kế Hồng cười thâm, giờ đã hiểu vì sao Giản Phàm kéo thêm cái tên suốt ngày lưỡi nhả làm người ta phát bực rồi, nhìn vẻ mặt đau khổ của Trịnh Thành Thắng thì thời điểm hắn ngã gục không xa nữa.

“Trịnh Thành Thắng, giờ tôi hỏi anh vấn đề nghiêm túc, anh nghe cho kỹ.” Giản Phàm lại nghiêm mặt hỏi, tiếp đó nghe thấy

tiếng loạt xoạt của dây xích va chạm, cho thấy tên này bất an, không ngồi yên được nữa, Giản Phàm trở giọng: "... Thôi vậy có hỏi anh cũng chẳng biết gì đâu, đúng không?"

"Tôi ..." Trịnh Thành Thắng định làm một câu "Tôi không biết" để đối phó, không ngờ người ta nói trước rồi, lần này lời nghẹn trong cổ.

"Trịnh Thành Thắng, chúng tôi đã định ra một kế hoạch thăm vấn anh, có muốn nghe không? Chúng tôi không biết khi nào có thể thăm vấn ra kết quả, hay là anh nghe xem rồi góp ý cho chúng tôi chỗ nào không đúng nhé."

Lại là một vấn đề cực kỳ quái dị, hai đồng chí già đã được dặn trước là im lặng, nếu không đã không nhìn được rồi, Trịnh Thành Thắng mắt mở trừng trừng nhìn Giản Phàm, ý tứ ai cũng hiểu: Mẹ nó, bọn cớm hôm nay tới trêu chọc mình.

"Ài, đừng nhìn tôi với ánh mắt như thế, hôm nay tôi không chuẩn bị thăm vấn anh, chúng tôi cũng chỉ nghĩ cho anh thôi, sao tới giờ anh không hiểu? ... Bước đầu của kế hoạch, đi gặp người trông cửa Tề Kiến Quốc, chúng tôi sẽ lập tức thả hẳn, đoán chừng tới khi trời sáng thì đám anh em của anh đều biết là anh đã phản bội ... Sau này thăm hỏi, đưa tiền, tiếp tế đồ ăn không còn, giảm án cũng hết hi vọng ... Còn về phần xảy ra chuyện giống Tiết Kiến Đình thì chúng tôi không giúp được, thế nào, kế hoạch này không tệ chứ?"

Trịnh Thành Thắng vừa nghe xong hai vai vùng vẫy như muốn giật xích thoát ra, mắt nhìn Giản Phàm vừa căm giận vừa sợ hãi, hẳn người thấy mùi nguy hiểm rồi.

Bất kể là tổ chức nào, ra tay với những kẻ phản bội đều không dung tình, huống hồ là đám tội phạm, Tiết Kiến Đình trước đó chưa khai gì đã bị bức tử, nếu chúng nghĩ mình phản bội, hậu quả không dám tưởng tượng.

Chương 125: Có vấn đề trong sự trùng hợp. (2)

“Phần hai kế hoạch, anh nói đi.” Giản Phàm ra hiệu cho Trương Kiệt.

Thái độ của Trương Kiệt cũng thay đổi hoàn toàn, không ân cần quan tâm như trước, đấm bàn quát: “Trịnh Thành Thắng, ở tù quen rồi chứ gì, hai lần vào tù được 10 năm đúng không? ... Ở một phòng hẳn là cũng chán? Trại giam Phần Hà có 40 phòng giam, từ ngày mai trở đi, chúng tôi cho anh ở từng phòng một, thích không? Cứ ba ngày đổi phòng một lần, liên tục thành tân binh, tha hồ mới mẻ nhé.”

Trịnh Thành Thắng hít hơi như đau răng, nhưng không dám phát tác.

Làm cảnh sát thì ít nhiều đều hiểu phòng giam nào mà không có kẻ cầm đầu, người mới vào phòng, ăn trận đòn dần mặt là khó tránh khỏi, sau đó là ngủ ở chỗ tẻ nhất, phải hầu hạ đám đại ca. Nếu chuyển chỗ liên tục, suốt đời làm bao cát làm a hoàn cho người ta, hơn nữa biết cảnh sát muốn chĩnh mình thì bọn tội phạm sẽ rất tích cực giúp đỡ, thế không bằng húc đầu chết cho rồi. Phạm nhân không sợ bị cảnh sát đánh, mà sợ bị phạm nhân khác đánh, lúc đánh lẫn nhau, đến chết chẳng hiểu vì sao?

Bình thường đã là thế, giờ hẳn lại còn trong tình thế nguy hiểm, khả năng cao là bị coi là phản bội rồi, vậy mà liên tục chuyển phòng giam như thế, sớm muộn cũng một ngày chung số phận với Tiết Kiến Đình, sợ rồi, mặt cắt không ra máu.

Trương Kiệt thao thao bất tuyệt: “Nghe nói trại giam Phần Dương rất tốt, phạm nhân vào được xem TV nửa tiếng, rồi xem thời sự, trông vừa mắt chút có cái xúc xích, ngoan ngoãn chút, nói không chừng được ăn bánh bao có nhân, tẻ lắm thì là bánh bao. Sáng hôm sau có đồ uống, chà chà.”

Mấy thứ này Giản Phàm không hiểu ý tứ là sao, có điều chắc chắn không phải thứ hay ho gì, lần trước thấy Trương Kiệt thân

thuộc với quản giáo, hẳn nói phải có ý gì đó, nếu không mặt Trịnh Thành Thắng chẳng co giật thế kia.

“Kế hoạch thứ ba.” Giản Phàm thừa cơ nói: “Nói ra điều chúng tôi muốn biết, như thế mọi thứ như cũ, có phòng giam riêng, được đảm bảo an toàn, nói không chừng còn được giảm án, Trịnh Thành Thắng, có muốn góp ý bổ xung gì không?”

Trịnh Thành Thắng nào dám bổ xung gì, càng không biết phải ứng phó ra làm sao, giờ giữ im lặng cũng không xong nữa rồi, nói không biết cũng vô ích, tự tàn như lần trước, càng vô nghĩa, cảnh sát còn sợ ảnh hưởng, chứ dám anh em hẳn không sợ.

“Trịnh Thành Thắng, lần trước là lừa anh, lần này anh tới hiện trường rồi đấy, không lừa anh nữa đâu.” Trương Kiệt lấy ra hai tờ lệnh truy nã, đặt trước mặt Trịnh Thành Thắng: “Lệnh truy nã đóng dấu đỏ, hiểu không? Là khẩn cấp đấy, truy nã toàn quốc luôn, anh nghĩ bọn chúng tiêu diêu được mấy ngày?”

Lại tới lượt Giản Phàm: “Anh cũng có tuổi rồi, tự biết lợi hại trong đó ra sao, chúng tôi hai lần ra tay, vết sạch hang ổ của chúng, cứ cho là bọn chúng bỏ qua hiềm khích thì cũng không còn tiền bạc hỗ trợ anh đâu ... Sao, không nói à? Thôi vậy, tôi tưởng anh có có chút thông minh thức thời, té ra cam tâm làm chó cho người ta suốt đời ... Thôi vậy, anh không nói thì thôi, chẳng buồn nhiều lời, mọi người đi ăn cơm thôi, ăn xong đưa hẳn về, cho hẳn làm tân binh từ đầu ...”

Xô bàn ghế, dọn đồ đạc, bốn người đứng dậy nói cười thảo luận bữa tối, xem chừng không muốn thăm vấn nữa, Trịnh Thành Thắng cuống lên: “Đừng đừng đừng ... Tôi nói, tôi nói, chẳng qua mấy chuyện kia thôi sao, ai nói là không nói.”

Có điều Giản Phàm vẫn không coi ra gì, vừa đi vừa an bài: “Chú Nghiêm, thăm vấn đi, nếu hẳn không chịu thành thật thì gọi bọn cháu, ném hẳn về luôn, đỡ phải tốn nước bọt.”

Hai người tung hứng một hồi rốt cuộc có kết quả, ra ngoài một cái nhìn qua cửa sổ, Trịnh Thành Thắng đã đổi sang thái độ thành khẩn hợp tác, miệng nói liên hồi. Trương Kiệt cứ kêu tiếc sao không dùng cách này sớm, Giản Phàm không nghĩ vậy, biện pháp hiệu quả phải xem thời điểm thế nào, tò hò hỏi: “Này

Trương Kiệt, trại giam làm sao lại cho xem TV, lại còn xem thời sự nữa, thế nghĩa là gì?”

“Đúng là dân ngoại đạo chẳng biết gì, xem TV là cho đứng tẩn, chân hơi nhũn một chút là đám đá kéo lên, xem thời sự là miệng phải liên tục kể lại tin tức, quảng cáo để mua vui, kể gì cũng được, không được ngừng, ngừng là ăn tát. Đó là thủ đoạn chinh người ta, kể không hết được đâu, hôm nào mời quản giáo một bữa rượu, hẳn có thể kể ra hơn 100 cách không trùng lặp.”

“Đã biết trại giam chẳng tốt đẹp gì mà, vậy cho ăn xúc xích là sao ... Chẳng lẽ ...” Giản Phàm chỉ suy đoán thôi đã rợn người.

“Ha ha ha, mấy thằng mặt trắng vào đó thể nào cũng bị thông đít ... Nếu ngày nào đó cậu vào đó, chắc chắn chúng tranh nhau cho ăn xúc xích ... Ha ha ha ha ...” Trương Kiệt vừa cười liền bị ăn một cước của Giản Phàm, hẳn đã đề phòng tránh luôn.

Đang định truy sát thì Hồ Lệ Quân đi tới chỉ ra ngoài cửa: “Có người tìm cậu đấy, đợi lâu rồi.”

“Ai thế?”

“Lý Uy.”

Giản Phàm nghe vậy vội đi ngay Lý Uy nếu tới tận chi đội tìm mình thì ắt phải lại chuyện cực kỳ hệ trọng, vừa cất bước bị Hồ Lệ Quân gọi lại, nghĩ là cô hỏi chuyện thăm vấn, nói nhanh: “Đừng lo, hẳn khai rồi, giờ là thời điểm bọn chúng quay sang cắn nhau, không sợ chúng không khai. Chị Hồ, có kết quả tạm thời bảo mật, đợi tin tức của chi đội trưởng, tôi đi rồi về.”

Lời nói xong đã chạy xa, Hồ Lệ Quân còn chưa kịp nói gì.

Ngoài cổng chính, Lý Uy toàn thân đồ đen đứng đó nghiêm nghị, có vẻ đã đợi rất lâu, trên đầu, trên vai đã phủ lớp tuyết dày, xung quanh quần tuyết ngập quá mắt cá.

“Giám đốc Lý, sao biết tôi ở đội?”

“À, tôi và Ngũ Thần Quảng nói chuyện với nhau rồi, anh ta bảo tôi tới đây tìm cậu.” Lý Uy giải thích.

Rốt cuộc đôi oan gia đó chịu nói chuyện với nhau rồi à, như thế Giản Phàm yên tâm: “Có chuyện gì ạ?”

“Nam Nam muốn gặp cậu.”

“Chuyện này ...” Giản Phàm nhớ lại lần Tăng Nam khóc ở nhà mình là đã ngán rồi, y thực sự không đối phó được với nữ nhân

khóc.

“Nó đang ở bệnh viện.” Lý Uy trầm giọng nói.

“VẬY ... Thôi được, chúng ta đi.” Giản Phàm chỉ còn biết thở dài lên xe.

Bánh xe nghiền lên lớp tuyết dày rào rào, chậm chậm đi ra mặt đường, Giản Phàm ngồi ở ghế sau nhìn thấy ánh mắt ảm đạm của Lý Uy, hồi lâu không nói gì cả, đoán chừng tham gia lễ truy điệu của Tăng Quốc Vĩ về, còn chưa bình tĩnh lại. Giản Phàm cũng không nói, chẳng biết phải đối diện với Tăng Nam ra sao ...

Trong bệnh viện luôn luôn có cái mùi nước khử trùng không dễ chịu chút nào, với cái mũi nhạy cảm của Giản Phàm mà nói đúng là sự hành hạ không nhỏ, bước chân vào khu phòng bệnh một cái đã có cảm giác muốn ngạt thở, theo Lý Uy lên tầng ba, sắp tới nơi thì ông ta dừng bước, ra hiệu cho y tự vào.

Lý Uy từ lâu đã có ý ghép đôi hai người họ với nhau, Giản Phàm không lảng nhãng, gạt đầu một cái rồi đẩy cửa đi vào. Đối với Tăng Nam, Giản Phàm không có chút ý đồ nào cả, lòng thanh thản thì biểu hiện tự nhiên.

Phòng bệnh trắng muốt, cửa sổ chưa đóng, thấp thoáng ánh tuyết bên ngoài, Tăng Nam toàn thân áo đen mặc nguyên quần áo nằm trên giường, treo bình truyền dịch, trong không gian yên tĩnh mơ hồ nghe được cả từng giọt chất lỏng trong bình nhỏ xuống.

Không bị thương sâu thẳm, cũng không khóc lóc, có điều dáng vẻ lặng lẽ như nuốt lệ vào bên trong ấy càng khiến người ta càng thương xót thêm vài phần, thấy Giản Phàm tới, cười nhợt nhạt muốn ngồi dậy. Giản Phàm ấn vai cô nằm xuống, kéo ghế ngồi xuống bên giường, nhìn đôi mắt đã khóc tới sưng đỏ của Tăng Nam, cả cái gối trắng cũng ướt cả mảng lớn, chẳng biết nói gì.

Đây không phải lúc hỏi thăm, hỏi người ta có khỏe không à? Tất nhiên là không.

Chương 126: Có vấn đề trong sự trùng hợp. (3)

Tằng Nam cũng chẳng nói gì, mở to đôi mắt như trời sao huyền ảo nhìn Giản Phàm không chớp, đôi mắt biết nói đó chứa đựng tình cảm hết sức phức tạp làm Giản Phàm nhất thời không hiểu. Trong đôi mắt đó từng có sự lả lơi, từng có sự tinh nghịch, có sự kiên định, qua một đêm đều biến mất hết rồi, chỉ có sự tiêu tụy đáng thương chưa từng có.

Rửa sạch hết lớp ngụy trang đi, Tăng Nam có vẻ trở thành cô gái nhỏ năm xưa, tìm kiếm chỗ dựa dẫm an ủi.

“Cô tìm tôi à?” Rất lâu sau Giản Phàm mới hỏi một câu không phải để hỏi.

“Ừ.” Tăng Nam yếu ớt đáp một tiếng, rụt rè đưa tay ra, móng tay dài được cắt tỉa hết sức cầu kỳ, nắm lấy tay Giản Phàm, đặt lên bên gò má còn ươn ướt của mình, giọng thương cảm: “Tôi chỉ muốn nhìn thấy anh, rất muốn, gặp anh rồi lại chẳng biết nên phải nói gì nữa.”

Vừa nói tới đó nước mắt lại như chuỗi vòng ngọc đứt đoạn, từng giọt nước mắt lớn lăn dài trên gò má rơi xuống gối, cô không lau, cũng không khóc, chỉ có nước mắt là cứ vậy chảy ra.

“Kỳ thực tôi không làm gì cả.” Giản Phàm dùng tay khác cầm khăn tay thấm nước mắt cho Tăng Nam, nhẹ nhàng nói: “Hôm qua hơn trăm cảnh sát của chi đội tới nơi đó, cùng chung sức đưa cha cô trở về, mỗi người góp một tay, rất nhiều người đã khóc. Cha cô là người tốt, tới giờ họ vẫn chưa quên.”

“Người đã không còn nữa, tốt tới mấy cũng ích gì chứ?” Tăng Nam lắc đầu, má cọ vào mu bàn tay Giản Phàm, nói bằng giọng mũi nghèn nghẹn: “... Hôm đó xảy ra chuyện, rất nhiều cảnh sát xông vào nhà tôi, bọn họ lục tung mọi thứ, có hai nữ cảnh sát gọi tôi sang một bên tra hỏi rất lâu, tôi chẳng biết chuyện gì xảy ra. Sau đó họ bỏ đi, để lại tôi cùng căn nhà bị họ lục lọi bừa bộn, chẳng ai nói một câu an ủi nào ... Còn lại một mình, tôi chẳng biết phải làm sao, mỗi ngày tới đơn vị của cha tôi, thấy ai mặc

cảnh phục là quỳ xuống cầu xin họ giúp tôi tìm cha, chẳng ai giúp cả ... Về sau lớn lên, năm nào tôi đi khắp từ chi đội, cục, sở rồi lên cả bộ công an khiếu nại, tôi phải tươi cười, phải nịnh nọt, phải đút tiền cho bọn họ ... Bọn họ biết cha tôi là người tốt, cha tôi đã quyên hết cả gia sản ra rồi, sao còn trộm đồ? Bọn họ biết, nhưng không ai nói một câu công bằng cho cha tôi ... Tốt đẹp gì, họ khóc cho hợp cảnh thôi ...”

Bi thương cũ trào dâng trong lòng, nước mắt lại không cách nào ức chế được, Giản Phàm lau vết thương cũ, có cả nước mắt mới, một cái khăn tay là không đủ chứa nước mắt tích lũy mười mấy năm.

Không khóc lớn, chỉ có tiếng thút thít nho nhỏ, như thú nhỏ bị thương chui sâu vào trong hang của mình, Giản Phàm máy móc cầm cái khăn tay ướt đẫm lau nước mắt: “... Đừng khóc, không phải ai cũng tệ, kỳ thực với cảnh sát cơ sở, bọn họ dù muốn giúp cũng chẳng thể làm gì, mười mấy năm qua chi đội trưởng của chúng tôi chưa từng từ bỏ tìm kiếm, trên tỉnh cũng có người luôn nhớ tới cha cô, bọn họ không nói ra, nhưng bọn họ không hề quên, nên vụ án này mới không bị chìm vào quên lãng.”

“Vụ án này khó lắm sao?” Tăng Nam cắt ngang lời Giản Phàm.

“Cũng chẳng khó lắm.” Giản Phàm tuy gặp nhiều trở ngại, vì vụ án này mấy lần đình chỉ, mấy lần bị cách ly, gian khổ truy bắt tội phạm, nhưng nếu nói khó, với y mà nói thực sự không quá khó, manh mối rất nhiều, tính mục đích quá lớn.

Kiều Tiểu Ba che dấu kín kẽ làm y bị lừa một phen chứ Trịnh Thành Thắng, Tề Thụ Dân, Tiết Kiến Đình cùng manh mối liên quan tới buôn lậu cổ vật là quá rõ ràng, y chỉ đọc hồ sơ vụ án đã nhảy thẳng tới chợ đồ cổ tìm manh mối rồi.

Nếu như nói sau khi vụ án xảy ra trong thời gian ngắn khó xác định được, làm khó Quách Định Sơn, nhưng sáu tổ chuyên án sau đó làm sao bỏ qua nhiều manh mối trọng yếu như vậy? Chẳng lẽ là mình thông minh hơn tất cả bọn họ gộp lại, Giản Phàm tự tin nhưng còn chưa ngạo mạn tới mức đó.

Bọn họ có quá nhiều cố kỵ chưa bắt tay vào vụ án có khi tính đường lui sao khỏi phải chịu trách nhiệm rồi.

Hoặc là như Ngô Đích, bốn năm trước được Lý Uy cung cấp cho manh mối rõ ràng như vậy, lại kiên quyết phủ nhận, hấn sợ người khác nổi bật hơn mình, không muốn chia sẻ vinh quang với ai.

Bọn họ có quá nhiều vấn đề, đầu óc tiêu hao ở chuyện không liên quan còn nhiều hơn cho vụ án.

“Không khó mà khiến tôi đợi 14 năm, nếu khó thì tôi phải đợi cả đời à? Tôi đau lòng là bọn họ để cha tôi bị chửi rủa lâu như thế, chết rồi còn bị người ta chửi ...” Tăng Nam đưa tay Giản Phàm lên môi, hôn nhẹ, một cái, rồi một cái nữa, cọ má liên tục vào đó, làm Giản Phàm ngượng ngùng rút tay lại, Tăng Nam vội giữ chặt lấy, như có phần sợ hãi, lí nhí như cầu xin: “Đừng, đừng đi ... Ở lại với tôi, tôi không khóc nữa đâu, tôi biết anh không thích người khác khóc, anh thấy phiền.”

Giản Phàm không rút tay lại nữa, dỗ dành: “Không phiền, không phiền chút nào, không phải tôi tới đây với cô rồi sao?”

Cho tay vào túi, lấy được hai tờ giấy ăn, giúp Tăng Nam lau gò má ướt lại khô, khô lại ướt đó, rất chân thành nghiêm túc, không có chút mất kiên nhẫn nào.

Động tác hết sức tỉ mỉ, ánh mắt hết sức chăm chú, Tăng Nam nhìn Giản Phàm, đắm mình trong sự quan tâm ấy, cảm thấy ấm áp chưa từng có, sự ấm áp ấy trung hòa bi thương tích lũy trong lòng, thủ thủ hỏi: “Giản Phàm, anh có tin vào số mệnh không?”

“Không tin.” Giản Phàm phũ phàng lắc đầu.

“Không tin một chút nào à?” Tăng Nam không hài lòng với câu trả lời này chút nào.

“Ông nội tôi tin vào mấy thứ này lắm, cứ nói suốt, còn tôi, nếu sống thuận lợi thì không tin, nếu không thuận lợi, đôi khi không tìm được nguyên nhân thì tôi tin.”

Trong nước mắt ánh lên nụ cười ấm lòng hạnh phúc, Tăng Nam giơ tay Giản Phàm lên trước mặt, xoay đi xoay lại, vừa nhìn vừa nói: “Tôi thì tin vào số mệnh ... Thời đại học tôi từng tới chùa Phổ Cứu rút thăm, có một vị hòa thượng già đã giải quẻ thăm của tôi, ông ấy nói tôi sẽ gặp được một người có ngày

tháng năm sinh giống mình, đó là quý nhân trong số mệnh của tôi ... Giờ anh xem, ứng nghiệm vào anh rồi, cho nên tôi tin.”

Ài, gặp phải lừa đảo giang hồ giống Bạch Mao rồi, câu đó nói với 100 người, 99 người không gặp được quý nhân thì bảo là không có số, 1 người gặp được tin sái cổ là đủ khiến 99 người kia tin theo rồi, có mơ mà Giản Phàm đi tin vào mấy thứ lừa đảo như vậy. Nhìn Tăng Nam như con mèo nhỏ dựa vào cánh tay mình, Giản Phàm cúi người xuống, nghiêm túc nói: “Còn một chân tướng liên quan tới tôi, tôi luôn giấu tất cả mọi người, nhưng nếu cô muốn biết, tôi sẽ nói, cô muốn biết không?”

Vậy chẳng phải thành bí mật mà chỉ một mình mình được biết, lúc này Tăng Nam vô cùng mềm yếu cảm tính, chút cảm xúc cũng bị phóng đại vô hạn, gật đầu.

“Tôi là trưởng tử trong cả gia tộc họ Giản, năm xưa khi tôi sinh ra, ông nội tôi bày 18 cái bàn trong thôn, tám chum rượu lớn đãi khách. Nhưng hai năm sau tôi không phải là đồ hiếm nữa, chú hai tôi cũng sinh con trai, mẹ tôi tìm cách sinh đứa nữa, nhưng khi đó không thể được, kế hoạch sinh sản đã xuống tới huyện xã rồi, nhất định cấm sinh con thứ hai, dưới tình huống đó phải làm sao?” Giản Phàm thở ngắn than dài, dần dần dẫn dắt tâm tư của Tăng Nam vào chuyện vụn vặt của cuộc sống.

Tăng Nam tất nhiên làm sao mà biết, càng không hiểu Giản Phàm định nói cái gì, liên quan gì tới bí mật giấu tất cả mọi người.

Chương 127: Có vấn đề trong sự trùng hợp. (4)

Giản Phàm nghiêm túc nói: “Khi đó chú tôi vừa giải ngũ vào đồn công an làm việc, đưa ra chủ ý xấu, đẩy sinh nhật của tôi lên trước 9 tháng, vừa vắn vượt ra khỏi giới hạn, về sau ở nhà trẻ cơ quan lại làm cái chứng minh tôi là đứa bé chậm phát triển, thế mới cho phép mẹ tôi mang thai thứ hai ... Bởi thế ngày sinh nhật trên CMT của tôi là không đúng đâu, cô đừng tin.”

Tằng Nam há hốc mồm đầu tiên là thất vọng, sau đó giận dữ mắng: “Đồ lừa gạt, tôi không tin anh.”

“Thật, tôi bị oan, bỗng dưng già đi gần một tuổi, cô nhìn tôi đi, có phải là trẻ hơn tuổi thật không?” Giản Phàm vỗ vỗ má.

“Hừm, cho dù là thật, nhưng một năm 365 ngày, vì sao không phải ngày nào, mà đúng vào sinh nhật tôi? Tức là chúng ta có duyên với nhau.” Tăng Nam kiên quyết bảo vệ luận điệu hai người có duyên với nhau, trò chuyện một lúc dần dà quên khóc, có chút khó xử nói: “Giản Phàm, ngày kia anh có rảnh không?”

“Ngày kia là 29 tháng Chạp rồi, nói không chừng không rút ra được, cô có việc gì?”

“Đó là ngày hạ táng cha tôi, tôi muốn ...” Tăng Nam chớp chớp mắt, ý tứ truyền đạt qua đôi mắt biết nói ấy không cần diễn đạt thành lời, có điều cuối cùng vẫn không nói ra được: “Nếu không thì thôi vậy, không thích hợp.”

“Tôi dẫn người trong đội cùng đi, có thể tiến tiền bối đi hết chặng đường cuối cùng là chuyện vinh hạnh nhất ... Có điều cô hứa không được khóc nữa, 14 năm rồi, còn chuyện gì không bỏ qua được ... Thế nào, cô đồng ý thì tôi cũng đồng ý.”

“Ừ.” Tăng Nam gật đầu, rất thỏa mãn, rất ngoan, rất nghe lời.

Ngoài phòng bệnh, Lý Uy và Nguyên Nghị Minh đợi hơn một tiếng mới thấy Giản Phàm đi ra kẽ khàng khép cửa lại, Lý Uy đứng dậy còn có chút không yên tâm hỏi: “Nam Nam thế nào rồi? Vẫn khóc à?”

Giản Phàm khẽ lắc đầu: “Khóc một lúc, cười một lúc, giờ ngủ rồi.”

Lý Uy bật cười, nói nhỏ: “Đúng là hai đứa có tiếng nói chung, Nam Nam khóc suốt một ngày rồi, tôi không biết phải làm sao nữa.”

Rồi thở dài, ý tứ mình lỗi thời rồi, bảo Nguyên Nghị Minh ở lại bệnh viện trông chừng, mình và Giản Phàm xuống lầu, nhiều lần muốn hỏi gì đó, nhưng thấy Giản Phàm có vẻ thiếu tập trung lại thôi, cảm giác không thích hợp.

“Tiểu Phàm, cảm ơn cậu, cuối cùng tôi cũng hoàn thành được cái tâm nguyện này khi còn sống, không ngờ câu đố 14 năm không ai giải được, cậu chỉ mất bốn tháng phơi bày chân tướng, tôi không biết phải cảm ơn cậu thế nào.” Lý Uy mỉm cười, ánh mắt xuyên thấu nhân tâm ấy lần nữa khiến người ta kinh ngạc: “Sao vậy, có phải đang suy đoán lời tôi thật hay giả không? Vẫn hoài nghi tôi à?”

Giản Phàm quay sang lắc đầu: “Thật thì không giả được, giả thì không thể thành thật, tôi không có ý suy đoán chú.”

“Xa lạ rồi, trước kia còn hay gọi tôi là chú Lý, bây giờ càng quen thuộc, cảm giác lại thấy xa lạ.” Lý Uy có chút trách móc.

Nhưng Giản Phàm lại có lý của mình: “Gọi thế không thích hợp, tôi gọi Đường Đại Đầu là anh Đường, anh Đường gọi chú là anh rể, tôi lại gọi chú là chú Lý thì loạn bối phận mất. Thôi thì cứ gọi là giám đốc Lý, nghe sang hơn chút.”

“Con người có thời, cỏ cây có mùa, tôi cũng sắp hết thời của mình, sống sắp tới tận cùng, ít nhiều cũng hiểu được cuộc đời, kỳ thực sang với hèn là cán cân ở trong lòng. Nhìn Lão Tăng đi, mười mấy năm rồi còn có nhiều chiến hữu đưa chân như thế ... Nếu ngày tôi nhắm mắt, đoán chừng chỉ có Đường Đại Đầu đưa tiễn, ha ha ha, tiền đề là cậu ta còn chưa bị bắt.” Lý Uy nói với giọng tự trào, lại giống như đã nhìn thấu hồng trần, đã đàm bạc với mọi thứ rồi.

Giản Phàm chỉ coi như câu nói đùa: “Chắc chắn còn có Tăng Nam, nói không chừng còn có tôi, giám đốc Lý, chú đang tuổi tráng niên, sao lại nghĩ tới chuyện này.”

Lý Uy vỗ vỗ ngực trái: “Chỗ này già rồi, khó tránh khỏi nghĩ tới chuyện như vậy, đi nào, tôi đưa cậu về.”

Bấm điều khiển từ xa, chiếc xe bị phủ một lớp tuyết dày nhá đèn mấy cái, hai người mở cửa lên xe, đeo dây an toàn, đợi xe khởi động, Giản Phàm rút cuộc đi vào chính đề: “Giám đốc Lý, tôi biết chú có rất nhiều lời muốn hỏi tôi, chúng ta nói ngắn gọn đi, tôi cũng có vài điều chưa hiểu rõ, cần chú giải đáp hộ.”

“Sẵn lòng, tôi thích loại phương thức nói chuyện này.”

“Thứ nhất, vấn đề nằm ở chỗ, với khả năng của anh em họ Tề, cùng với sự hung hãn của đám tay sai như Đồng Cô Sơn, Lý Tám Trụ, vậy mà trừ cái lần xông vào Thịnh Đường, hình như chúng không có hành động nào lớn. Có phải vì chưa gây tổn hại tới gân cốt của chúng, hay là vì chúng có ý đồ khác?” Giản Phàm không vòng vo hỏi luôn vấn đề đầu tiên.

“Không, đều không phải, là vì cậu ra chiêu quá khác thường, vụ án đi theo hướng quá quỷ dị, khiến chúng không cách nào dự đoán được để sửa chữa ... Thứ nhất, chúng không thể ngờ cậu lại moi ra được Tiết Kiến Đình từ người trong tù. Thứ hai, vừa bị được sơ hở đó không ngờ cậu lại nhảy ra chặn xe đồ cổ. Thứ ba, chúng càng không nghĩ cậu tìm ra được Tăng Quốc Vĩ, nói thực tôi nghĩ vỡ đầu cũng không ngờ chúng lại dùng thủ pháp vụng về để gây vụ án kinh thiên, nếu chúng ra tay tàn độc hơn nữa, hủy xác thì vụ án này không thể tra nổi.” Lý Uy chau mày bình luận.

“Còn điều thứ tư, hang ổ của chúng ở Bành Tây bị tôi đào ra rồi, đúng lúc chú tìm tôi đấy.” Giản Phàm tiết lộ tin động trời không có chút dấu hiệu gì.

“Cái gì!?” Lý Uy thất kinh, lạc tay lái, vừa ra khỏi bệnh viện vội dừng lại, từ từ đỗ xe ở bên đường, kinh ngạc dần dần chuyển thành mừng rỡ, kích động đám vô lăng một cái: “Hay hay hay ... Cậu đã hủy quá nửa gia sản của hắn rồi, mất đi số hàng này, chỉ còn lại chút bất động sản nữa thôi, muốn gây sóng gió cũng khó. Nếu như mất cả hàng mà được người mua đặt trước, hắn không thể đứng chân trong cái nghề này nữa ... Giỏi, Giản Phàm, giỏi lắm.”

Đối diện với lời khen không ngớt của Lý Uy, Giản Phàm không động lòng: “Tôi thấy trong chuyện này còn có vấn đề, nhờ chú chú ý kỹ hơn, cẩn thận không hề thừa ... Điều thứ hai mà tôi nghĩ không thông, nội tặc là ai? Tôi từng nghĩ sau nhiều sự cố như vậy thì hẳn đã phải hiện thân, ít nhất có manh mối rõ ràng rồi, nhưng tới giờ tôi vẫn chưa thấy.”

“Tôi nghĩ là không ai dám đứng ra, dù sao thì cũng bị truy nã rồi, chân tướng khi đó là sáng tỏ, không ai ngăn cản được nữa.” Lý Uy rất lạc quan.

Giản Phàm phủ định suy nghĩ này: “Không thể nào, chó cùng rứt giậu, dù là ai thì cũng không hợp lý chút nào, tôi lo nhất ở điểm này, kẻ đó không khoanh tay chờ chết ... Hẳn đang mưu đồ gì?”

Giản Phàm nói tới đó thì di động rung lên, thuận tay lấy ra, còn nghĩ là trong đội gọi tới có tin gì rồi, đoán chừng năm nay phải ăn Tết trên thành phố, xem một cái liên ngân người.

“Sao thế?” Lý Uy thấy Giản Phàm nhíu mày liền hỏi.

“Lạ quá ... Điện thoại của chú hai tôi, chú ấy có bao giờ quan tâm tới tôi đâu, bình thường gặp toàn chửi bới.” Giản Phàm lẩm bẩm chưa bắt máy.

“Có vấn đề gì à?”

“Chú ấy cũng là cảnh sát ...” Giản Phàm không khỏi sinh ra một vài liên tưởng.

Chương 128: Cảnh sát nhỏ lắm trò. (1)

Giản Phàm nhìn điện thoại kêu mãi, cảm giác không lành, một lúc sau ổn định lại tinh thần mới nhận điện thoại: “Chú hai, chuyện gì thế ạ?”

Giọng Giản Trung Thành không có gì đặc biệt: “Không có chuyện gì, chú hỏi cha mẹ cháu, nghe nói cháu không về nên gọi điện hỏi thôi.”

Giản Phàm nhíu mày càng chặt, chú hai chưa bao giờ quan tâm tới mấy chuyện này: “Cháu bận công tác, trong tay có vụ án chưa hoàn thành.”

“Ha ha ha, biết chăm chỉ làm việc rồi, đây là chuyện tốt.”

“Chú hai, chuyện gì thế? Đừng bắt cháu đoán, có phải trong nhà có chuyện gì rồi phải không?”

“Trong nhà thì có chuyện gì được chứ? Cháu không sao là trong nhà không sao ... Chuyện nhỏ thôi, có biết phó cục trưởng Tiêu thành phố không? Tiêu Minh Vũ chủ quan điều tra hình sự ấy, sắp Tết rồi, mai cháu tới nhà lãnh đạo chơi, công tác này của cháu do phó cục Tiêu lo liệu đấy, phải biết báo đáp người ta.”

Tiêu Minh Vũ, trùng hợp sao? Giản Phàm không tin, càng nghe mặt càng trở nên nghiêm trọng: “Chú hai, chú làm khó cháu đấy à? Cháu là cảnh sát nhỏ xíu, người ta là lãnh đạo lớn, tới nhà người ta đuổi cháu đi thì làm sao? Huống hồ công tác của cháu là do cha mẹ cháu bỏ 5 vạn ra mua, ơn nghĩa gì mà báo đáp? Đây là một vụ giao dịch, chẳng ai nợ ai hết.”

“Cái thằng ngốc này, định làm cảnh sát viên cả đời à, không muốn đề bạt à? Muốn suốt ngày chạy lang thang ngoài đường à? Thắp hương đúng lúc hiệu quả hơn gặp chuyện ôm chân Phật ... Đừng sợ tốn tiền, tốn bao nhiêu chú cho cháu, năm sau em trai cháu tốt nghiệp muốn ở Đại Nguyên còn nhờ lãnh đạo ...” Giản Trung Thành thao thao bất tuyệt trong điện thoại nửa ngày trời, giọng có phần tùy ý.

Giản Phàm nghe giọng oang oang của chú đau cả tai: “Được, được rồi, cháu nghe chú, mà vị phó cục Tiêu mà chú nói ấy, bao

nhiều cảnh sát như thế, người ta biết cháu là ai? Cháu hiểu ý chú, nhưng mà chú nói xem, người ta chắc cũng có cả đồng người tới nhà, cháu tới, người ta quên luôn ... Rồi, cháu đi, chú bỏ tiền đấy nhé, tiền lương của cháu đâu ra cho đủ.”

Cúp điện thoại rồi, Giản Phàm hồi lâu không nói gì cả, lòng cồn cào.

“Hình như tôi nghe thấy tên Tiêu Minh Vũ, hửn và chú hai cậu là ...?” Lý Uy cẩn thận dò hỏi.

“Ông ta là phó cục trưởng, chú hai tôi là đồn trưởng đồn công an nhỏ ở huyện, đại cục trưởng biểu dương vài câu, lại ám thị nâng đỡ, chú hai tôi bảo tôi đi tặng quà, không ít hơn chừng này ...” Giản Phàm giơ một ngón tay lên: “Một vạn.”

“Ít quá, có cần tăng thêm không, tôi giúp cậu ... Tôi hứa cấp cậu kinh phí phá án, cậu chưa lấy đồng nào.” Lý Uy thấy Giản Phàm vẫn có vẻ trầm tư thì nghi ngờ: “Cậu đang lo chuyện này có ý khác?”

“Vâng, có kẻ nhảy ra rồi đấy, nhảy đúng chỗ, chĩa đúng vào nơi yếu hại.” Giản Phàm thận trọng trả lời, khuôn mặt như tuyết ngưng kết ngoài cửa sổ, hồi lâu không tan, vì hành động này của Tiêu Minh Vũ phải chăng đang ám chỉ gì đó về gia đình mình? Giản Phàm không nghi ngờ, nếu mình tiếp tục đào bới, bọn chúng có lẽ thực sự sẽ lấy gia đình mình ra uy hiếp.

Tiếng còi cảnh sát vang suốt đêm ở khu Bành Tây, đặc cảnh áo đen mang súng tra soát đêm, nghe nói là truy bắt tội phạm bỏ trốn, có bắt được không chẳng ai thêm quan tâm, trời sáng người xe đi lại vẫn như trước kia, cửa hiệu ở đường vành đai nam bên sông Phần mới sáng đã kéo nhau ra dọn tuyết, chuẩn bị đón tiếp làn sóng mua bán cuối cùng trước Tết.

Thật không khác gì chặn đường ăn cướp, vì tuyết lớn, rau xanh đua nhau lên giá, vậy mà còn cung không đủ cầu, sáng sớm mở quán, ai nấy xông vào tránh giành mua hàng Tết, mua được là cười rách cả miệng.

Cứ đến Tết là lắm chuyện bi hài kịch, có kể mãi cũng không hết.

Khi các tinh anh của đội trọng án rút khỏi xưởng mỹ nghệ Nhã Trí tới nơi này thì người đông nghìn nghịt, chen lấn nửa

ngày trời mới đi qua được, xe cứ đi một quãng phải dừng, thi thoảng lại phải thò đầu ra quất tháo cái kính, khỏi phải nói, bọn họ làm que kem cả đêm, không cái sao được?

Ở giữa là chiếc xe Santana 3000, Ngũ Thần Quảng cả đêm không ngủ, nhìn chủ nhiệm Hạ co ro trên ghế, hỏi: “Chủ nhiệm Hạ, số văn vật đó giá trị bao nhiêu?”

“Văn vật không phải thứ dùng tiền đong đếm, đó là báu vật của quốc gia và dân tộc, chưa nói cái khác, riêng bạch ngọc mỹ nhân, nếu thực sự là tượng phủ ngọc Đại Nguyên thời Minh, nó có giá trị cực lớn với nghiên cứu trang phục đương thời, từ đó có tác dụng nâng cao hiểu biết về phong tục văn hóa cùng kinh tế xã hội đương thời ... Còn cả gối sứ hợp hoan thời Đường, có thể nhìn ra được văn hóa tình dục thời Đường, đó là thời đại tiền nhân của chúng ta ...” Rồi, chủ nhiệm Hạ lên tiếng một cái là bệnh nghề nghiệp tái phát, nói cho người ta ù đầu chóng mặt.

Ngũ Thần Quảng xoa tay: “Đừng đừng, tôi không hỏi mấy cái đó, tôi chỉ muốn ước lượng giá trị vụ án lớn cỡ nào.”

“Cái này càng không cách nào xác định, thứ mà thị trường không có, lại không thể đem bán, chẳng lẽ lấy giá chợ đen xác định giá trị vụ án? Cuối năm rồi, trên tỉnh cũng không có nhiều chuyên gia tới giám định đâu, nên đợi qua mừng 6 đi ... Tuy không đánh giá được chính xác, nhưng ước chừng được, cũng phải gấp đôi vụ lần trước đấy.” Chủ nhiệm Hạ ước chừng.

Hà ... Ngũ Thần Quảng hít một hơi lạnh hết cả người, nhưng hai mắt thì nóng rực, giá trị vụ án trước đó còn chưa chuyên gia nào dám khẳng định, vì quá quý giá, nhiều món đồ chuyên gia chưa từng thấy, không thể định giá, xoa cằm ram ráp: “Hay, thế là hay rồi, có chiến quả này tôi có thể ăn nói với bên trên, khỏi phải ngày nào cũng bị tỉnh thúc ép.”

“Câu này nói đúng lắm, thu hoạch lớn như thế, không ai dám nói ra nói vào, dù không bắt được nghi phạm nào cũng là công lớn. Đừng lo chi đội trưởng Ngũ, nếu có người gây khó dễ cho anh, có tôi chống cho. Tôi kiến nghị, mấy tổ chuyên án chúng ta kết hợp thành một tổ lớn, phối hợp với hành động trên tỉnh, dù sao tiếp theo cũng không có chuyện gì của chúng ta nữa, công lao hai vụ này không ai xóa bỏ được.” Chủ nhiệm Hạ khuyên

nhủ, công bằng mà nói, lần này ông ta xuống chi đội chẳng làm gì mà nhật được hai cái công lao lớn, thế nên tỏ ra rộng rãi một chút.

Vị chi đội trưởng này thi thoảng lại làm ra động tĩnh lớn, nếu ở cơ sở có một người được việc như thế để dựa vào tích lũy công trạng, sau này lợi ích không phải ít.

“Kiến nghị này rất hay, kỳ thực quanh đi quanh lại vẫn là vụ án đó mà ra, thực sự không nên phân tán lực lượng cảnh sát nữa.

Ngũ Thần Quảng hạ cửa sổ xuống, vừa nói vừa nhìn cảnh phố xã nhộn nhịp, khắp nơi có thể thấy một màu đỏ rực vui mắt, không khí Tết đậm lắm rồi.

“Chi đội trưởng Ngũ, sáng nay họp, chỗ phó sở trưởng Mạnh, chúng ta thống nhất một chút, ngàn vạn lần đừng nói là vô ý đào được báu vật, vận may là thứ yếu, sách lược mới là chủ yếu, anh nói đúng không?”

Chủ nhiệm Hạ khẩu khí thương lượng, không còn xem thường vị chi đội trưởng tuổi tác cao hơn chức vị này nữa.

“Tôi nghe anh, có điều báo cáo lên tỉnh, phải nhờ anh.”

“Sao thế, trông anh có vẻ khó xử, tôi cũng không miễn cưỡng anh ... Bước tiếp theo chúng ta ra tay từ đâu?”

“Ài ... Liên tục điều tra mấy tháng rồi, mọi người không chịu nổi nữa, tiếp tục nữa chỉ làm giảm sĩ khí, phải ăn Tết thôi.” Ngũ Thần Quảng tiếc lắm nhưng cũng chỉ có thể thở dài.

Chương 129: Cảnh sát nhỏ lắm trò. (2)

Cái vụ án này lúc khó khăn thì chẳng thấy ai, khi có chút đột phá là ào ào nhào tới chia phần, đây là vòng tròn ác tính mà không vụ án nào thoát được. Bên đặc cảnh thì lung sục khắp thành phố muốn nhanh tay bắt được nghi phạm trước lấy công đầu, bên văn vật càng là miếng bánh béo bở. Chủ nhiệm Hạ này muốn tranh thủ mở rộng chiến quả, tương lai trong báo cáo tổng kết thế nào cũng có một câu "dưới sự hiệp trợ của chi đội, sở công an tình đã phá được vụ án 1226", chẳng giúp được gì thậm chí còn gây rối, nhưng vội vàng dát vàng lên mặt, chỉ lo lỗ mất cơ hội. Còn những hình cảnh cơ sở đang gian khổ truy lùng, đấu tranh trong nguy hiểm, vụ án là nhờ họ mà phá được, tới cuối cùng, chẳng ai nhớ bọn họ.

Nghĩ rất lâu Ngũ Thần Quảng căn rặng hạ lệnh giải trừ phong tỏa, cho về nhà nghỉ Tết ba ngày.

Đội trọng án, tiếng bước chân vang vọng hành lang, Hồ Lệ Quân dẫn một đám nhân mã tới phòng Giản Phàm.

Ở chi đội có chỗ nghỉ ngơi cho cảnh sát, những nhân viên thực địa sợ có nhiệm vụ đột xuất, cho nên ngủ không ngon, mới sáng sớm Hồ Lệ Quân đi khắp nơi tìm Giản Phàm, nghe Thời Kế Hồng và Nghiêm Thế Kiệt thăm vấn cả đêm mới biết, Giản Phàm không ngủ chút nào, trực ở văn phòng.

Cửa khép hờ, gõ cửa không đợi trả lời, Hồ Lệ Quân đi vào, người vùi đầu sau đồng hồ sơ ngẩng lên, rồi lại cúi xuống.

Là Giản Phàm, Hồ Lệ Quân nhìn mà đau lòng, tóc dài ra rồi, cằm lún phún râu, mặt xạm đi không ít, má hóp vào, hai mắt thâm quầng, lại còn có mùi khói thuốc, nhìn trên bàn đúng là có bao thuốc lá, đi tới mở cửa sổ ra, đám Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên vào sau, mặt hí hửng định nói gì thì Giản Phàm "suyt" một tiếng, ý bảo đừng ai lên tiếng.

"Cả đêm qua tôi không rời khỏi văn phòng này, cũng không nhận điện thoại, nhưng mọi người định nói gì tôi đều biết, chỉ

tin không? Chị Hồ?” Giản Phàm đứng dậy vắn mình, chẳng nhớ mình ngồi bao lâu nữa, mắt ran rát, vô cùng khó chịu.

–“Nhìn cái mặt của họ, tôi cũng đoán ra.” Hồ Lệ Quân cười nói, hai tên kia mặt quá dễ đoán.

“Không, còn có chuyện khác nữa.”

“Được, cậu đoán đi ...” Hồ Lệ Quân hứng trí nhìn Giản Phàm, mấy người kia không nói gì, xem ra hôm nay có tâm trạng để mà cười đùa rồi.

“Tôi đoán điều thứ nhất, hôm qua gác ở xưởng mỹ nghệ làm que kem cả một đêm không có thu hoạch, nghi phạm Tề Kiến Quốc lại thành nghi phạm độc lập rồi, không có bất kỳ dấu hiệu nào đồng lõa lão với nghi phạm khác phải không?” Giản Phàm ngáp một cái, lạ thật, trước kia ghét nhất phải suy nghĩ, bây giờ động não lại thành thứ giải trí với Giản Phàm, gần như si mê cảm giác suy đoán ra mọi thứ này.

“Chuẩn xác, vừa rút về, vài người bị cảm, may mà anh kéo mọi người đi, nên không bị.” Tiêu Thành Cương hả hê lắm, thằng này tưởng chừng cả thế giới gặp họa mới là niềm vui lớn nhất.

Trương Kiệt xoa xoa tay thách thức: “Đoán nữa xem.”

“VẬY đoán chuyện nữa, giờ tôi chưa biết kết quả thẩm vấn Trịnh Thành Thắng, cùng lắm thì hẳn biết chút chuyện thối nát của Lý Tám Trụ, Đồng Cô Sơn, khiến tội danh hai tên đó càng chắc hơn. Hoặc biết chút chuyện về Tề Thụ Dân, song chỉ là nghe đồn thổi thôi, đúng không?” Giản Phàm đặc ý nhìn mấy tên gốc trước mắt, lại quay sang nháy mắt với Hồ Lệ Quân.

Hồ Lệ Quân bị ánh mắt không đàng hoàng đó làm hơi chột dạ, sợ ba người kia nhìn ra cái gì, vội nghiêm túc hỏi: “Ai đã xem kết quả rồi?”

“Tôi!” Trương Kiệt giơ tay lên: “Vừa mới xem xong, đúng như Giản Phàm nói, hẳn chỉ biết hai vụ án giết người cướp của, một Lý Tám Trụ làm ở Vân Thành, một là do Lý Tám Trụ và Đồng Cô Sơn hợp tác với nhau, vai trò tên này giống Tôn Trọng Văn, phụ trách dụ dỗ đại hộ phương nam tới Đại Nguyên mua đồ cổ, nếu không ăn chắc thì mua bán bình thường, nếu ăn được thì gây

án. Khẳng định là còn chuyện khác, nhưng không chịu nói, đoán chừng là đợi ai xui xẻo rồi mới đập thêm vài phát.”

“Oa ca, sao anh biết, anh nghe trộm à?” Tiêu Thành Cương không tin lắm, Oa ca nhất định nghe ngóng được ở đâu rồi.

“Đơn giản, Trịnh Thành Thắng không thể biết nhiều chuyện quan trọng, nếu không sớm chung số phận với Tiết Kiến Đình rồi, làm gì tới lượt chúng ta thẩm vấn.”

“Đúng, Trịnh Thành Thắng tuy quen biết Tề Kiến Quốc, chỉ biết rằng ở Bình Tây có căn cứ ẩn nấp, không biết đó là trạm trung chuyển cổ vật.” Trương Kiệt lại phải xác nhận.

“Oa, tu thành tiên rồi, Giản Phàm, làm sao cậu thông minh lên được thế?

Quách Nguyên mặt tròn mắt dẹt.

“Con người tôi ngoài đẹp trai, trong thông tuệ, nếu không sao thành người đứng đầu các anh được? Phải không chị Hồ?”

Không biết vì sao hôm nay Giản Phàm lại vui vẻ như thế, còn trêu mình nữa, Hồ Lệ Quân lườm một cái cảnh cáo, có điều dù sao thì nhìn vui vẻ cũng tốt hơn suốt ngày sầu khổ, cũng góp vui: “Còn chuyện quan trọng nhất, cậu đoán xem.”

“Khụ khụ ...” Giản Phàm ho vài tiếng, gõ gõ cái cốc rỗng, Tiêu Thành Cương vờ nhìn đi chỗ khác không biết, Quách Nguyên nhanh tay đẩy Trương Kiệt lên, Trương Kiệt đành hậm hực đi rót nước cho lãnh đạo, Giản Phàm vừa uống vừa nói: “Đoán ra chúng ta được ăn Tết rồi, cái này chẳng phải bản lĩnh gì, tôi đoán sắp giải trừ mệnh lệnh phong tỏa, tất cả về nhà ăn Tết. Tôi đoán vụ án này lá rụng về cội, cội ở đâu? Trên tỉnh! Trọng điểm là truy bắt Đồng Cô Sơn và Lý Tám Trụ, chuyện này chi đội khó làm được. Các đồng chí, chúng ta đã một trận thành danh, tương lai mọi người tới các đội làm trụ cột, còn lại chỉ đợi luận công ban thưởng thôi? Đúng không?”

Nói một loạt suy đoán, gấp hồ sơ lại, xem ra suốt cả đêm Giản Phàm lại xem vụ án lần nữa, nói cho cả đám hoang mang nhìn nhau, đúng là được nghỉ rồi, về nhà ba ngày ăn Tết với gia đình, nên ai nấy mới vui thành như thế. Không ngờ Giản Phàm còn nói luôn cả chuyện sau Tết, cái này bọn họ thậm chí chưa biết gì,

thế này thực sự quá cả thần tiên, làm ai nấy cảm giác hơi hoang đường.

Chỉ Hồ Lệ Quân mãi cảm nhận ra giọng điệu Giản Phàm không ổn: “Đúng thì đúng, nhưng sao cậu không vui.”

“Có gì mà không vui, tiểu đội của chúng ta chỉ phá được án nhỏ, còn án lớn thì phải do tỉnh làm .. Tương lai cho anh cái giấy khen bố thí là may mắn rồi, thân phận sâu kiến thì nên biết đủ đi. Được rồi, chuẩn bị về nhà, năm sau gặp lại.” Giản Phàm đứng dậy.

“Anh đi đâu?” Tiêu Thành Cương giữ lại.

“Đi rửa mặt, đánh răng, cạo râu rồi làm tóc ... Không ai được quấy nhiễu tôi, đặc biệt là Trương Kiệt ... Bái bai, năm sau gặp lại.” Giản Phàm làm động tác tạm biệt nữ tính rồi biến mất.

Trương Kiệt hồ nghi: “Chị Hồ, cậu ta làm sao thế có bệnh à?”

“Có hơi chút quái dị, nhưng mà nói có lý lắm.

“Quách Nguyên gật gù.

“Chả làm sao cả, trước kia không bình thường, đây mới là Oa ca bình thường đấy, tính anh ấy là thế mà, mọi người, giải tán thôi, hôm nay tôi phải nghĩ cách về nhà, năm sau gặp lại ... Xe giao lại mất rồi, bất tiện thật “Tiêu Thành Cương phối bò nói một câu rồi cũng vẫy tay chạy mất.

Chuyện đầu tiên cũng là chuyện duy nhất, đó là về nhà, nếu như trước khi về nhà làm chuyện gì thì là: Tắm rửa.

Mấy người Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên, Trương Kiệt giống nhau, ồn ào đưa mấy đồng chí già về nhà, rồi lại nhiệt tình giúp đám Lương Vũ Vân thu đoạn thiết bị điện tử, tổ chuyên án tụ tập hơn hai tháng, lệnh vừa ban bố một cái liền tan đàn xẻ nghé.

Chương 130: Cảnh sát nhỏ lắm trò. (3)

Rời chi đội, đợi rất lâu Giản Phàm mới bắt được taxi, nhưng địa điểm lại không ai ngờ tới, trung tâm tư vấn tâm lý thuộc trường cảnh sát tỉnh.

Tuyết bao phủ quá nửa ngôi trường, dấu chân không có mấy giúp tuyết trắng giữ được vẻ đẹp tinh khôi của nó. Giản Phàm đi thẳng tới tầng 5 ngôi nhà trắng, dọc đường đi không có lấy một người, nơi nào cũng cửa đóng then cài im phăng phắc, vậy mà khi y gõ một cánh cửa liền được mở ra ngay.

Xem ra có hẹn trước rồi.

Là Cảnh Văn Tú, đứng bên cửa nhìn người có hẹn, thời gian trước xuống cơ sở nghiên cứu, nhưng vì vụ án mà bị mắc cạn, Trương Anh Lan liền hoãn lại, hai ngày qua an bài trực ban, tham dự lễ truy điệu Tăng Quốc Vĩ, bận rộn hơn thường ngày. Hôm nay nhận được điện thoại hẹn gặp của Giản Phàm, Cảnh Văn Tú không chút do dự, đồng ý ngay.

Gặp lại một cái, không khỏi bất ngờ.

Tóc Giản Phàm dài ra không ít, lại còn ngả về hai hướng khác nhau bù xù nhếch nhác, quầng mắt thâm, bên trong đầy tơ máu, tinh thần suy kiệt, nói chuyện yếu ớt, hoàn toàn không giống soái ca xấu xa trong ký ức, mà giống người bị hại vừa trải qua tai họa vậy, dáng vẻ rụt rè sợ sệt.

Nhìn Cảnh Văn Tú cảnh phục gọn gàng xinh đẹp, Giản Phàm như gặp được người thân, ngay câu đầu tiên đã hối hận vô cùng nói: “Bác sĩ, tôi có bệnh, tôi hối hận vì sao lúc đó không nghe lời cô.”

“Cái gì?” Cảnh Văn Tú giật mình, đưa tay đỡ ngực, sợ hết hồn, hôm trước cùng đồng nghiệp đàm luận với các đồng nghiệp về Giản Phàm, cô còn miêu tả y ngàn dặm truy bắt hung phạm, trí tuệ phá mê án, ghê gớm ra sao, giờ anh hùng truyền thuyết lại thành thế này, làm sao không kinh ngạc.

“Tôi bệnh rồi, tôi thực sự bệnh rồi, tôi bị trầm cảm, tôi chỉ muốn tự sát.” Giản Phàm dựa vào bên cửa, bộ dạng thoi thóp

bệnh tật, suốt cả thời gian dài ăn ngủ chẳng ra gì, vừa liên tục chạy máy tỉnh về, lại gặp chuyện Lý Tám Trụ, suốt cả một ngày đêm không ngủ rồi, chẳng cần nói cũng giống bệnh, bảo sắp chết cũng có người tin.

Nữ nhân cảm tính, đặc biệt là dễ khơi lên sự thương hại, nhìn Giản Phàm như thế, Cảnh Văn Tú suýt rơi nước mắt, chẳng trách ở lễ truy điệu không thấy anh ấy đâu, chẳng trách trưởng ban Trương tìm anh ấy mà không được, thì ra anh hùng trong hiện thực là thế này. Cô vội vàng dìu Giản Phàm ngồi xuống ghế, ôn nhu rót một cốc nước, nhìn đôi mắt có chút đờ đẫn của Giản Phàm, mơ hồ đổ nước vào mồm ...

Anh ấy thật đáng thương ... Cảnh Văn Tú cắn môi dưới, lòng hết sức khó chịu, quên cả chuyện mình từng bị người trước mắt trêu ghẹo.

Bệnh rồi sao? Cảnh Văn Tú quan sát hồi lâu, nhẹ nhàng hỏi nguyên do, Giản Phàm khổ sở tiết lộ nguyên do, trong quá trình truy bắt lại bản bị thương một người nữa. Nguyên do này làm Cảnh Văn Tú sinh lòng sùng bái.

Có triệu chứng gì à? Mất ngủ, vừa nằm xuống nhắm mắt vào lại thấy ác mộng ... Mơ thấy gì à? Mơ thấy mình nổ súng bắn chết người, mơ thấy đào mộ thấy người chết, còn mơ thấy mình bị trúng đạn ... Vì sao muốn tự sát? Thấy mình sống không còn ý nghĩa nữa, mất hết mọi thứ rồi, cả bạn gái cũng không còn nữa ... Không nghĩ tới người nhà à? Có chứ, vì nghĩ tới trong nhà, thấy mình trước mình có lỗi nên mới không muốn sống nữa ... Thấy khi tâm tình mất kiểm soát có gì khác thường à? Có, thường xuyên nổi nóng vô cớ, sau đó muốn rút súng ...

Trải qua một phen trò chuyện, càng nói mặt Giản Phàm càng đau khổ, càng nói càng khiến Cảnh Văn Tú có xúc động muốn rơi nước mắt, bệnh tình đã vượt quá sức chịu đựng của con người rồi, đây là chứng trầm cảm do tác động bên ngoài gây ra, trầm ngâm không biết xử lý thế nào.

Giản Phàm yếu ớt hỏi: “Bác sĩ Cảnh, có phải, có phải là nghiêm trọng lắm không?”

Cảnh Văn Tú gật đầu ngầm thừa nhận, thừa nhận một cái tức thì thấy Giản Phàm suy sụp, sau đó vô cùng thê lương hỏi: “Vậy

tôi phải làm sao?”

“Anh phải nghỉ ngơi thật tốt, phối hợp với điều trị bằng thuốc ... Tốt nhất là thay đổi hoàn cảnh. Ôi, đang Tết, lại tuyết lớn thế này, e một chỗ an dưỡng tốt không dễ tìm.” Cảnh Văn Tú vô cùng thương tiếc, chẳng lẽ anh hùng đều kết thúc thể lương vậy sao.

“Bác sĩ Cảnh, liệu có thể cho tôi giấy chứng nhận, tôi muốn xin nghỉ vài ngày, sau đó đi mua ít thuốc về nhà nghỉ ngơi ... Không có giấy của cô, loại thuốc trị bệnh này không mua được.” Giản Phàm cầu khẩn.

“Không sao, không sao, anh đợi chút ...” Cảnh Văn Tú thấy nhất định phải làm gì đó, chạy đi chạy lại, lấy được giấy giám định tâm lý cảnh sát của sở công an tỉnh, tiện liền hai tờ, ký tên lên đó: “Một giấy giám định, một là thuốc, khi dùng cần phải tuân thủ đúng ghi chú ...có thể giúp đỡ anh là vinh hạnh của tôi.”

Mắt ngọc, mày cong, mũi xinh, cảnh phục không che lấp hết vóc dáng gợi cảm, thêm vào cặp kính gọng đen, người thực sự đúng như tên vừa văn nhã vừa đẹp đẽ. Giản Phàm sau khi được giấy chứng nhận, như có được chí bảo, gấp cẩn thận cho vào túi áo, hai mắt đỏ hoe, trông có vẻ vô cùng cảm động, hai tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Cảnh Văn Tú, mềm thật chắc chẳng bao giờ phải làm việc nhà, sờ thật đã: “Cám ơn, cám ơn bác sĩ Cảnh, tôi sẽ nghe lời cô, chữa bệnh cho tốt.”

Cảnh Văn Tú đã bao giờ được người ta cảm tạ như thế, lại là đồng nghiệp cực kỳ nổi tiếng trong ngành, kích động tới luống cuống, hết dụi dằm an ủi lại dạn dò, không nhận ra bàn tay bị Giản Phàm vuốt ve bao nhiêu lần rồi, trong lòng còn nghĩ, chà, da tốt thật, kém chị Tương một chút thôi.

“Í, sao anh lại cười?”

“À, tôi mừng quá.” Giản Phàm trong lúc lơ đễnh suýt bị lộ, không dám đóng kịch nữa, cảm kích nói: “Tôi biết cô nhất định trị được bệnh của tôi mà, đợi khỏe bệnh rồi sẽ tới cảm tạ ... Bác sĩ Cảnh, dừng bước, tôi tự đi được rồi.”

Vừa nói vừa lui ra khỏi cửa, không nhìn thấy Cảnh Văn Tú nữa liền co cẳng chạy, bà nó chứ, mê gái làm thiếu chút nữa lộ

tây.

Có điều Giản Phàm quá lo rồi, Cảnh Văn Tú chẳng phát hiện ra gì cả, còn đang chìm đắm trong cảm giác thành tựu, hát nhỏ nhỏ dọn dẹp lại văn phòng chuẩn bị về nghỉ Tết. Chợt dừng lại, hình như không đúng, mình chưa hẳn đoán ra gì cả, hình như toàn là anh ấy nói với mình ... Càng nghĩ càng không đúng, người trăm cảm thì đáng lẽ không nhận ra mình bị bệnh mới đúng chứ.

Chết! Uống nhầm thuốc thì nguy ... Nghĩ tới đó vội vàng mở cửa văn phòng đuổi theo, vừa chạy vừa gọi, nhưng nhìn bốn phía chỉ có tuyết trắng, nào thấy người đâu nữa.

Cả đêm không ngủ, vừa mới được nghỉ Giản Phàm lại xuất hiện trước cổng tiểu khu công an, nơi này cách cục công an thành phố không xa, ngẩng đầu lên là thấy tháp chuông, lúc xuất hiện nơi này, đang chào tạm biệt người bên trong chiếc Mercedes đen.

Thay đổi rồi, lại thay đổi rồi, không biết là vì được nghỉ hay là vì vừa trêu ghẹo em gái cảnh sát, trông Giản Phàm bây giờ có chút vị năm mới rồi, cảnh phục được là thẳng tắp, ly nếp cẩn thận, cảnh huy trước ngực bóng loáng, dưới mũ là mái tóc ngắn gọn gàng tinh thần, từ đầu tới chân đã tân trang một phen, quay trở lại là cảnh sát soái ca vạn người mê.

Xe đi rồi, tay Giản Phàm là một cái túi giấy, bên trong đựng rượu, tay khác cầm di động đọc tin nhắn, theo địa chỉ trong tin nhắn vào tiểu khu, nhìn bốn xung quanh, thời gian tồn tại của cái tiểu khu này có vẻ khá lâu rồi, sắc gạch đã phai, vôi quét tường loang lổ, nếu không phải là ở vị trí tốt, khó mà tin được lãnh đạo cục công an thành phố lại ở trong tiểu khu bình thường thế này.

Chương 131: Lễ nhẹ chớ cười. (1)

À mà Giản Phàm tới đây làm gì? Tặng quà chứ làm gì?
Tặng ai? Lãnh đạo, hỏi ngu bỏ mẹ.

Trước khi làm lãnh đạo thì ra sức tặng quà, làm lãnh đạo rồi thì ra sức nhận quà, đó là con đường trưởng thành phải qua của công vụ viên, phóng mắt nhìn khắp xứ Cửu Châu này đều chuẩn. Dẫn lên lớp tuyết dày, vào trong tòa nhà đậm chân cho tuyết rơi ra, đi lên tầng ba, cửa hướng về phía tây, phòng số 303, đó là phủ phó cục Tiêu.

Chuyện tặng quà thì Giản Phàm khá là có tâm đắc, cái thời đại học trốn học như cơm bữa, thế nên cũng suốt ngày tới nhà giáo viên tặng quà, vận dụng đạn bọc đường còn thuần thực hơn súng đạn dưới nách vài phần. Đứng ở trước cửa, ra sức chớp chớp mắt, đánh miệng sang trái sang phải, điều chỉnh lại gương mặt, nỗ lực trừ bỏ dáng vẻ mệt mỏi, thay bằng gương mặt phục vụ viên tươi cười ở Đệ nhất oa, đến khi lấy lại trạng thái rồi khẽ bấm chuông cửa.

Bước thứ nhất, cười, nếu bị từ chối, cười tiếp, còn phải mặt dày mày dạn mà cười.

Đợi rất lâu cửa trong mở ra, là khuôn mặt không quen, hơi béo, hơi đen, giống như thôn nữ có tuổi, ở trong thành phố gặp được khuôn mặt thế này là hiếm có lắm. Giản Phàm không dám xem thường, đứng nghiêm, kính lễ, giống như gặp lãnh đạo: “Chào dì, cháu là cảnh sát viên Giản Phàm của chi đội điều tra hình sự, tới gặp phó cục trưởng Tiêu báo cáo công tác ạ.”

“Chàng trai thật có tinh thần, vào đi cháu, không cần thay dép đâu, đi cả giày vào, mùa đông lạnh lắm.” Nữ nhân mở cửa, giống như vô tình liếc qua thứ trong tay Giản Phàm, cười rất niềm nở chất phác.

Trước đó còn lo cửa nhà lãnh đạo không dễ vào, không ngờ lại dễ như thế, chú hai còn trấn an, lễ Tết lãnh đạo đều ở nhà đợi thu quà Tết, chỉ có vấn đề là mang theo nhiều hay ít, tuyệt đối không có vấn đề vào được hay không.

Đúng thế thật.

Đi vào cửa, cười nói hàn huyên với người dì nông thôn, chưa được bao lâu thì trong phòng có một người mặc thường phục đi ra, nghe nữ nhân kia giới thiệu, nheo mắt lại ra chiều ngẫm nghĩ: “Cậu là ...? Ừm, trông lạ lắm, không ở trên cục đúng không?”

Mẹ nó chứ, giả vờ không nhận ra lão tử ... Giản Phàm chủ trong lòng, thái độ cung kính, lễ phép chu đáo, khom người một cái: “Chào chú Tiêu ạ, cháu, cháu là Giản Phàm, hiện tạm điều tới đội trọng án ... Chú hai cháu là Giản Trung Thành, đồn trưởng đồn công an Thành Quản huyện Ô Long, chú cháu bảo cháu, Tết rồi, tới thăm chú Tiêu, tuyết lớn quá, nếu không chú cháu cũng tự tới.”

Giọng nói rụt rè, ngôn từ ngoan ngoãn, lý do đầy đủ, miệng ngọt như mía lùi, gọi chú thân hơn gọi cha mẹ, chả có quan hệ máu mủ gì, bằng cái miệng này cũng ra quan hệ rồi. Thế là lập tức đổi được gương mặt tươi cười của lãnh đạo, ngửa cổ ra sau "à" một tiếng như nhớ ra, vỗ vỗ trán cười: “Cháu lão Giản, biết rồi biết rồi, nhớ ra rồi, khi huấn luyện viên viên cảnh vụ cấp ba, tôi là giáo viên của anh ấy ... Năm ngoái, à năm kia, vì chuyện cậu vào hệ thống công an bà dây dưa xin tôi hạn ngạch, ha ha ha ... Không ngờ tuyển được một tiểu anh hùng, à phải, tôi từng trao phần thưởng cho cậu đúng không? Nào ... Ngồi, ngồi đi.”

Vài câu nói đã kéo gần khoảng cách hai bên, Giản Phàm khiêm nhường ngồi xuống ghế sofa, từ xa lạ tới thân thuộc chỉ bằng một câu nói, có lẽ mới đầu tỏ vẻ không nhận ra là để thăm dò thái độ mà thôi. Trình độ "bợ dít"

của chú hai thật là cao, định ninh dặn dò mình đừng gọi phó cục trưởng, mà gọi là chú.

Xem ra kết quả không tệ, có điều trong lòng Giản Phàm vẫn chủ bối, vài ba câu chú mình thành học trò của người ta, vậy thì mình ở cấp bậc đồ tôn à?

“Uống trà đi cháu.” Nữ nhân kia bê ra hai cốc ngâm lá chè xanh, một đưa cho Tiêu Minh Vũ, một đặt trước mặt Giản Phàm.

“Cám ơn dì ạ.” Ở trong hoàn cảnh này chớ có thể hiện, phải tỏ ra rụt rè, phải đặt mình ở vị trí cấp dưới, vãn bối.

Tiêu Minh Vũ gật gù, biểu dương tinh thần diện mạo của Giản Phàm một phen, sau đó là thuận miệng hỏi vài câu tình hình công tác, nghe nói hôm nay mới được nghỉ liền mắng Ngũ Thần Quảng không biết quan tâm tới cấp dưới, đương nhiên với Giản Phàm ngày Tết còn kiên trì công tác thì võ về một phen.

Cái trò làm màu lãnh đạo nào chẳng tinh thông, có điều Tiêu Minh Vũ khiến người ta cảm động.

Sớm biết vị phó cục trưởng này có tiếng tăm rất tốt, ít nhất so với loại lãnh đạo lưu manh chỉ nhận tiền mà không làm gì còn tốt hơn nhiều, còn nổi tiếng quan tâm tới cấp dưới, xem ra không phải giả, chí ít bề ngoài là vậy. Đối đáp vài câu, Giản Phàm đáp nhiều, nói ít, hỏi từ chuyện nhà ở Ô Long tới sinh hoạt ở thành phố, quan tâm từ chú hai tới cha mẹ Giản Phàm, đúng là mùi vị trưởng bối đầy đủ. Cái mặt không hiền từ, nhưng cảm giác tốt, thậm chí Giản Phàm sinh ảo giác, hình như người này cũng giống người tốt.

Ừ thì cứ tạm thời coi là người tốt đi, Giản Phàm nhấp một ngụm trà, trả lời vài câu hỏi, đợi được cơ hội đi vào chủ đề: “Chú Tiêu, cháu ở thành phố không có thân thích gì, chú hai cháu nói, có chuyện gì tới tìm chú. Có chuyện nhỏ này, cháu hỏi chú cháu rồi, chú ấy bảo tìm chú, cháu không biết nên nói thế nào.”

“Chậc, có gì mà không nói được chứ, vấn đề công tác hay khó khăn sinh hoạt đều phải kịp thời phản ánh với lãnh đạo mà, đừng nói quan hệ của chúng ta, dù chỉ là cấp trên cấp dưới, cũng có gì phải ngại, mạnh dạn nói đi.” Lời Tiêu Minh Vũ rất ấm lòng người, ai mà ngờ được ông ta nhiều phen kiên quyết khai trừ Giản Phàm, còn đích thân đình chỉ công tác của y.

Giản Phàm rụt rè đưa ra yêu cầu không biết điều: “Dạ, cháu muốn đổi công tác.”

“Hả, cái gì? Đổi công tác, đang làm tốt lắm mà?” Tiêu Minh Vũ ngạc nhiên lắm, chớp mắt đã mở mắt to hết cỡ, vốn còn tính làm sao đẩy thứ họa hại này đi, vậy y lại tới nhà tự xin chuyển chỗ.

“Tốt cái gì ạ? Mệt lắm.” Giản Phàm thiếu tự nhiên xoa nắn hai tay, ngập ngừng không dám nói.

“Ài, chuyện này chú phải phê bình cháu, sợ khổ đừng làm cảnh sát, làm cảnh sát đừng than khổ, có ai không từng bước đi lên? Thanh niên chịu khổ một chút mới có lợi cho tương lai, vì như bây giờ cháu đang làm rất tốt, vụ án Phân cục Tấn Nguyên cho tới mấy vụ án buôn lậu, luôn là trọng tâm chú ý của lãnh đạo sở và cục, bằng vào biểu hiện của cháu, năm sau thành cán bộ cơ sở ưu tú cũng không thành vấn đề, có điều không thể có tư tưởng sợ khổ sợ mệt được ...” Tiêu Minh Vũ ra vẻ thành tâm giáo huấn.

Đúng như dự đoán luôn, Giản Phàm tỏ ra thất vọng, khó xử, lại vài phần đau khổ, uống ngụm trà lờ lững khí nói: “Chú Tiêu, chú không biết, từ nhỏ cháu đã khổ quen rồi, khổ cực thì không phải là vấn đề, nhưng mà ... Nhưng mà công tác không đêm ngày, sinh hoạt đảo lộn ... Làm có bạn gái chưa được bao lâu đã chia tay, cứ suốt ngày chạy ngoài thực địa thế này, muốn lập gia đình cũng khó.”

“Ha ha ha ha, cái thằng bé này, chẳng lẽ vì chuyện tình cảm mà gác công tác sang một bên? Không làm hình cảnh thì làm gì?” Tiêu Minh Vũ cười một tràng rồi hứng thú hỏi.

“Dạ, cháu muốn lên cục.” Giản Phàm vừa nói vừa lén nhìn, có vẻ ngại ngùng.

“Ừ, có chí khí, nhưng mà không dễ làm đâu, người muốn từ cơ sở lên cục nhiều lắm, hơn nữa đang trong quá trình phá án, không thích hợp điều động, nếu không chú bị người ta chụp cho cái mũ quấy nhiễu quá trình phá án.”

“Nhưng mà vụ án kết thúc rồi ạ.”

“Kết thúc rồi? Vụ án Phân cục Tấn Nguyên kết thúc bao giờ?” Đề tài vô ý đi vào trung tâm, Tiêu Minh Vũ bị Giản Phàm làm cho hồ đồ.

Chương 132: Lễ nhẹ chớ cười. (2)

Giản Phàm ngây thơ giải thích: “Tằng Quốc Vĩ đã được tìm về, cháu cũng bắt được nghi phạm số một Tôn Trọng Văn, theo lời khai của hắn, đồng phạm là Đồng Cô Sơn đang bị truy nã toàn quốc, bắt được kẻ này là mọi chuyện hai năm rưỡi, thế không phải là đã kết thúc rồi sao?”

Nói tới đó hơi dừng lại một chút chú ý nét mặt của Tiêu Minh Vũ, nhưng không có chút biến hóa nào, vẫn nhìn Giản Phàm chằm chằm, nghiêng tai lắng nghe, Giản Phàm nói tiếp: “Hôm qua bọn cháu còn phá một hang ổ chứa đồ buôn lậu, từ dấu tay để lại ở hiện trường, sơ bộ khẳng định là chỗ ẩn thân của Lý Tám Trụ, Tề Thụ Dân và Liên Nhận, giờ vụ án đã quay về trên tỉnh, tổng đội đặc cảnh và cảnh sát các địa phương truy bắt nghi phạm, nhiệm vụ của bọn cháu đã hoàn thành, nếu không chi đội trưởng đã không cho nghỉ Tết.”

“Ừ ...” Tiêu Minh Vũ hết sức tùy ý hỏi: “Động tĩnh tối hôm qua không nhỏ, chú nghe nói là sẽ gộp với vụ án 1226, như thế thành vụ án buôn lậu lớn nhất tỉnh rồi, nghe nói cũng do cháu dẫn đầu à? Nhất định phải chú ý an toàn đấy, chú đấu tranh với loại người này mười mấy năm, nguy hiểm lắm.”

Vẫn không quên dặn dò quan tâm, vị này nhập vai thật tốt, Giản Phàm lắc đầu: “Có phải cháu đâu ạ.”

“Không phải, sao lại thế nhỉ, mọi người đều truyền thế mà, Giản Phàm của đại đội trọng án, giờ tiếng tăm sắp đuổi kịp Quách Định Sơn năm xưa.” Tiêu Minh Vũ tán dương hết mực.

“Không phải cháu thật mà.” Giản Phàm lắc đầu phủ nhận: “Hôm qua cháu vừa mới trở về, sau đó ngủ một giấc dài, nửa đêm nhận mệnh lệnh của chi đội trưởng âm thầm bố ráp khu Bành Tây, không bắt được người không ngờ tìm ra văn vật ... Có lẽ chi đội trưởng có mật báo, tin tức rất chuẩn, trực tiếp bao vây xưởng mỹ nghệ, chẳng tốn chút công sức nào đã có thu hoạch.”

“Thế à?”

Cuối cùng cũng nhìn thấy chút hồ nghi hiện ra trên mặt Tiêu Minh Vũ, có điều hiện Giản Phàm chưa thể khẳng định là do vụ án tiến triển khác lạ hay là chợt dạ, còn chưa đủ hiểu biết về con người ông ta có dữ liệu phân tích.

Xưa nay Giản Phàm nói chuyện không có trọng điểm, vì tư duy của y quá mức thiên mã hành không, chính vì thế mà càng có thể biến chuyện có thể nghĩ tới thành trọng điểm. Chỉ thoáng nghi ngờ trôi qua, Giản Phàm lại quay về chủ đề cũ, thỉnh cầu: “Chú Tiêu, chú xem ... Đây là giám định của tỉnh, công tác sinh hoạt không quy luật, nhiều lần nổ súng gây thương tích ... Cháu xấu hổ không dám nói bao nhiêu đêm không ngủ được, chú xem mắt cháu đi, chuyên gia tâm lý học của tỉnh nói cháu bị trầm cảm, kê cho cháu cả đồng thuốc ... Giờ vụ án đã kết thúc, cháu muốn đổi sang hoàn cảnh yên tĩnh hơn, nên ...”

Tiêu Minh Vũ xem hai tờ giấy, loại chuyện này ở trong nghề không hiếm, sợ máu, sợ người chết, sợ bị thương, chuyện cổ quái gì cũng có, vì nổ súng gây chấn thương tâm lý dẫn tới trầm cảm là hết sức bình thường, nhìn giấy này, hình như thở phào, ánh mắt càng thêm phần hiền từ: “Ài, chỉ trách chú không đủ quan tâm lời phó thác của lão Giản, không ngờ chuyện nghiêm trọng tới mức này, chú nhớ rồi, sang năm có cơ hội điều động sẽ ưu tiên cân nhắc tới cháu.”

“Cám ơn chú, cám ơn chú Tiêu ...” Giản Phàm mừng rỡ vô hạn, vội vàng đứng lên, khom người thật sâu cảm tạ, nhân lúc Tiêu Minh Vũ cười không khép miệng lại được, nhấc cái túi lên bàn, lộ ra một góc nhỏ.

Cái gì? Tiền!

Không ngờ Tiêu Minh Vũ tức thì sầm mặt, không còn hiền hòa nữa, chỉ tay giáo dục: “Tiểu Phàm, cháu làm cảnh sát không thể vô nguyên tắc vô kỷ luật như vậy, hơn nữa với quan hệ của chú với chú hai cháu, thứ này cũng không thể nhận ... Rượu thì để lại, còn những thứ khác, mang hết về đi.”

“Chú Tiêu, không phải cháu tặng, chú hai cháu nói chị ở nước ngoài chi tiêu rất nhiều, tặng chút tiền tiêu vặt ... Không phải của cháu.”

“Ài, đừng có bày cái trò cũ rích đó à, mang về, mang về.”

“Chú Tiêu, chú đuổi cháu đi cũng được, nhưng mà cái này chú giữ ạ, không cháu bị mất.” Giản Phàm nhìn thấy nữ nhân kia vừa thò đầu ở phòng trong ra, chân bôi mỡ tạm biệt: “Dì, cháu về đây ạ, năm mới cháu tới bái phỏng ... Chú Tiêu, cháu đi đây ạ.”

Nói rồi không đợi Tiêu Minh Vũ ngăn cản, tự chạy ra mở cửa, nữ nhân kia đi theo vài bước vẫy tay tạm biệt, ra ngoài cửa không thấy ai nữa, khép cửa lại vào nhà.

Trong phòng, Tiêu Minh Vũ ngồi im không nhúc nhích, không biết nghĩ gì, túi giấy trên bàn có 2 chai Mao Đài, một gói tiền không dày. Nữ nhân kia quay về, trước tiên đem rượu đặt lên kệ, sau đó mới kiểm tra tiền, hai mắt sáng lên, là USD, vội vàng chấm nước bọt đếm, nhưng 5000, tính toán một chút, càng mừng hơn.

“Trời, Lão Tiêu, chàng trai đó lai lịch thế nào, sao trước kia chưa gặp, tặng USD này.”

“À, cháu lão Giản, vào hệ thống công an do tôi lo liệu.”

“Chà, còn nhiều hơn cả đội trưởng, nhờ ông việc gì?”

“Trẻ nhỏ mà, chẳng qua muốn nâng đỡ, vào cục đánh bóng để thăng tiến. Đứa bé này cơ trí đấy, biết đủ là dừng không tham công, tuổi còn nhỏ, nhưng có tầm nhìn, làm khoa trưởng không thành vấn đề.”

“Muốn làm khoa trưởng thì số tiền này sao đủ.” Nữ nhân bĩu môi, sự tham lam đó hoàn toàn không phù hợp với khuôn mặt thật thà.

“Ha ha ha, đương nhiên là không đủ, có điều cậu ta không tặng tiền thì tôi cũng muốn điều động, nghe người ta nói thằng bé này thông minh, tôi không tin. Giờ tin rồi, nói đúng hơn là thông minh, so với loại khôn vặt như Ngô Đích thì không cùng cấp bậc.”

Tiêu Minh Vũ dựa lưng vào ghế sô pha, tùy ý ném tiền lên bàn, tựa hồ chẳng bận tâm tới tiền, chính ý tứ lộ ra trong sự cung kính kia mới làm ông ta hưởng thụ.

“Tặng chưa?”

“Rồi!”

“Tiêu Minh Vũ có chút đề phòng nào không?”

“Không.”

“Thế thì không hợp lý, về lý luận thì cấp dưới của Ngũ Thần Quảng, ít nhiều ông ta phải đề phòng chứ, hai người bọn họ găng với nhau cả đời rồi, bề ngoài là cấp trên cấp dưới, kỳ thực là hai giai cấp đối địch, làm sao cậu giải trừ được tâm lý đề phòng của ông ta?”

“Tôi để ông ta thấy tôi là đứa trẻ ngoan, còn chuyện xấu đổ hết cho Ngũ Thần Quảng, thêm vào mối quan hệ của chú hai tôi, cho nên mọi thứ đều hợp lý, chúng tôi không đứng ở phía đối lập, ông ta căn bản không để tôi vào mắt thì có gì phải đề phòng.” Giản Phàm thoải mái nói: “Nếu đúng là ông ta thì thả mỗi, nếu không phải ông ta thì quen biết một lãnh đạo cũng tốt.”

“Cậu tính toán vẹn toàn quá nhỉ?”

“Chú bỏ tiền mà, tội gì không làm.”

Trong khoang xe hai người trò chuyện là Giản Phàm và Lý Uy, đi qua con đường chưa được dọn tuyết, trước kia đi tặng quà còn xót của, lần này Lý Uy bỏ tiền, Giản Phàm hết sức nhẹ nhõm, chẳng có tí cảm giác nào.

Xe rời đường Tân Hà, Lý Uy để ý thời gian, nói: “Sắp trưa rồi, chúng ta cùng ăn cơm nhé, mai hạ táng lão Tăng, cậu sống ở đâu, tôi bảo Nguyên Nghị Minh đi đón ... Hôm đó Nam Nam muốn nói chuyện này với cậu, nó quan tâm tới cậu lắm đấy, đừng thấy tính nó quật cường, kỳ thực không dữ như vậy đâu.”

“Thôi ạ, giám đốc Lý, tôi tới viện phúc lợi ở Thượng Bách Lâm, lát nữa về nhà chỉ muốn ngủ, đã một ngày một đêm chưa ngủ rồi.”

“Được, vậy cậu làm việc của mình đi.” Lý Uy thấy Giản Phàm đúng là mệt mỏi lắm rồi, lái xe tới địa điểm y muốn, cũng không hỏi nguyên do, thả y xuống rồi đi.

Chương 133: Chốn an lành.

Đèn lồng đỏ treo trên cửa, hai bên dán câu đối Tết, loáng thoáng nghe thấy trong sân tiếng nô đùa la hét, Giản Phàm đi lên bậc thềm, nhìn thấy một đám trẻ con được người chăm sóc dẫn dắt đập người tuyết, nhân viên quản lý viện phúc lợi đang dọn dẹp tuyết đọng dồn thành đống ở góc sân. Lúc này mới cảm giác được mặt trời đã lên, chiếu ánh sáng hoa mắt xuống tuyết, trên bậc thềm mấy người già ngồi ở ghế dài, người thì ngồi trên xe lăn, chẳng nói được là bao nhiêu tuổi, mắt có hơi mờ đục, nhưng vẻ mặt an lành. Trong đám trẻ con có không ít đứa què chân, thiếu tay, song trên mặt chúng không có u buồn, chỉ có niềm vui dào dạt.

Giản Phàm tới đây mấy lần liền thích sự yên bình ở nơi này, giống như mảnh đất lành giữa thành thị huyên náo, sự yên bình giống tiếng cả của người chăn cừu.

Tầng 3, phòng chăm sóc trẻ em, nơi này thường qua lại với cục công an, trẻ em bị bỏ rơi được thống nhất đưa tới đây nuôi dưỡng. Giản Phàm thò đầu vào cửa sổ, một hàng giường nhỏ, quá nửa là trống, cô điều dưỡng trẻ đang nhét bình sữa vào miệng đám trẻ con quơ tay đập chân, đứa bé y tới thăm đang chớp đôi mắt to nhìn thế giới bên ngoài.

Cười rồi, Giản Phàm cười toét miệng, gõ cửa, cô điều dưỡng mở cửa cho y vào, chỉ chỉ đứa bé bụ bẫm ở giữa phòng. Sợ hơi lạnh mùa đông làm lạnh đứa bé, Giản Phàm ử tay trong lòng hồi lâu mới dám đưa tay ra trêu, cái má phính non mềm, đứa bé kêu a a chảy nước dãi, làm Giản Phàm không kìm được ôm vào lòng, cũng a a đáp lại, chỉ cần không đái ỉa khóc quấy, trẻ con luôn làm người ta thích.

Đây là đứa con cô của Tiết Kiến Đình, được 1 năm 3 tháng tuổi, đang ê a học nói, gọi được cha rồi, Giản Phàm không biết vì sao mình yếu đuối như thế, lần đầu tiên nghe tiếng cha liền rơi nước mắt. Nhưng sau khi tới vài lần, mỗi lần đứa bé gọi cha, trong lòng có cảm giác chua xót cùng có gì đó là lạ.

Chẳng lẽ làm con quen rồi, nên muốn làm cha?

Giản Phàm nói không chắc, nhưng y thích cảm giác này, rất thích thơm má đứa bé, thích tiếng cười giòn tan đó, thích đứa bé gọi cha chưa sõi.

Cô điều dưỡng nhìn hai người chơi vui vẻ như thế, trêu: “Giản Phàm, anh có thích tới mấy cũng không phù hợp với điều kiện nhận nuôi đâu, đứa bé này có mấy đôi vợ chồng tranh nhau rồi, viện trưởng của chúng tôi đang cân nhắc điều kiện.”

“Thế à? Cũng tốt, tìm cho nó gia đình trọn vẹn thì hơn.” Giản Phàm rung rung đứa bé trong lòng, đứa bé cười rất to, chưa hiểu chuyện chưa chắc là bất hạnh, ít nhất không có nỗi đau.

Chơi một lúc rồi quyến luyến đặt đứa bé trở lại giường, quyến luyến thơm má mấy cái, giống như những lần trước, chỉ tới thăm thôi, để lại vài trăm rồi cáo từ.

Y chỉ có thể làm tới vậy, biểu đạt chút áy náy với Phùng Mai Mai, vắn vẹn chỉ có thể thôi.

Lặng lẽ đi xuống lầu, mặt trời chiếu nắng ấm chẳng được bao lâu chuyển thành nhot nhot, sân cũng đã vắng lặng. Bọn trẻ con được đưa đi ăn cơm rồi, người già hoặc được đẩy, hoặc được đỡ đi qua sân vừa dọn tuyết, thi thoảng dừng lại thì thăm với các cụ già một hai câu, khuôn mặt như vỏ cây khô giãn ra, nếp nhăn hẳn càng sâu, có chút buồn cười.

Đọc đường cứ cười như thế, hôm nay đi tặng tiền hai lần, tâm tình lại hoàn toàn trái ngược. ra khỏi cổng, đột nhiên đằng xa có chiếc xe bấm còi thu hút sự chú ý của Giản Phàm, là Hồ Lệ Quân đứng bên xe, bấm còi xong vẫy tay với đi.

Giản Phàm đi nhanh tới, áo khoác da đen, quần jean bó và giày da đen cao cổ, Hồ Lệ Quân trông rất cá tính xinh đẹp, sau lưng là chiếc xe việt dã của đội, lại mượn xe công làm việc tư rồi. Từ sau đêm điên đảo loạn phượng đó, có một quãng thời gian hai người có chút xa cách, nhưng vụ án khiến suốt ngày phải tiếp xúc, bất tri bất giác lại gần gũi thêm vài phần, một cười tươi, một nhoẻn miệng. Đi tới trước xe, Giản Phàm hỏi: “Sao chị biết tôi ở đây?”

“Đoán thôi, trước khi cậu về thế nào chẳng qua nơi này, điều dưỡng nói cậu muốn nhận nuôi đứa bé à?” Hồ Lệ Quân mở cửa

xe ra hiệu Giản Phàm đi lên, hỏi.

Giản Phàm có chút tiếc nuối: “Muốn, nhưng mà tôi chưa lập gia đình, cơ bản là không đủ điều kiện.”

Hồ Lệ Quân không hỏi Giản Phàm đi đâu: “Mở cho cậu cái cửa sau, đội trưởng Lục đồng ý rồi, về nhà lái chiếc xe này, xích trống trượt đã lắp rồi đấy, tàu xe về Ô Long đi vòng hơi xa, mấy ngày nữa mới thông xe được ... Bao giờ đi?”

“Mai, tiền Tăng Quốc Vĩ đã ... Chiều mai đi, đi chậm một chút, hẳn là tối về rồi.” Giản Phàm quay đầu nhìn viện điều dưỡng lần nữa.

Xe chuyển bánh, tâm tình Giản Phàm có vẻ đi xuống, mãi một lúc không thấy y lên tiếng, Hồ Lệ Quân đành phải bắt chuyện: “Này, cậu muốn đi đâu?”

“Ăn cơm, sau đó ngủ một giấc thật say, thật dài, ngủ tới tận sáng mai.”

“Tôi biết một chỗ, tôi đưa cậu đi ... Phải rồi vị trợ lý Cảnh có gọi điện tới đội tìm cậu, nói ... nói là cái thuốc trầm cảm kia đừng uống vội, đợi kiểm tra chuẩn xác đã.”

Giản Phàm nhìn vẻ mặt thận trọng của Hồ Lệ Quân mà không nhịn được cười: “Ha ha ha, chị Hồ, trông tôi có giống bị trầm cảm không?”

Hồ Lệ Quân chẳng cần nhìn cũng thấy giống, thời gian qua bao sự thất thường của Giản Phàm, cô thấy hết: “Hình như có một chút đấy.”

Giản Phàm không giải thích mục đích của mình: “Chị Hồ, có biết vì sao tôi thích tới viện phúc lợi không? Nơi đó rất yên bình, rất an lành, không có súng, không có tội ác, cũng không có đổ máu ... Những thứ chúng ta phải thấy suốt ngày đó, chỉ cần là người đều sẽ bị trầm cảm, lẽ nào chị không bị?”

“Có chứ, làm nghề này sao tránh được, ra thực địa càng nhiều thì càng vấn đề, chỉ là không nặng như cậu.” Hồ Lệ Quân thừa nhận: “Giản Phàm, đừng suốt ngày nghĩ mấy chuyện đó, tuyết dừng trời quang rồi, tâm tình cũng phải thả lỏng đi chứ, vừa Tết, vừa có mỹ nữ, chẳng lẽ không cao hứng. Cười đi, chị đây mời cậu ăn cơm.”

Giản Phàm không cười: “Tôi không nghĩ những chuyện đó, mà nghĩ lần này chị tới lòng dạ khó lường, nói không chừng ăn cơm xong lại xảy ra chuyện giống như hôm ở tòa nhà đường sắt, cho nên tôi phải đề phòng.”

“Đoán chính xác rồi.” Hồ Lệ Quân quân không né tránh, lớn tiếng cười ngoặt xe một cái làm Giản Phàm hết hồn.

Đại Nguyên, mới năm giờ chiều, tuyết dừng chưa lâu, mây đen lại kéo tới, ánh đèn đã thấp thoáng hiện lên ở thành phố vùng tây bắc.

Trong một căn hộ chung cư, mùa đông rét buốt lại có cảnh ngập tràn xuân sắc.

- A .. ư .. ư ... a a ...

Âm thanh có chút hơi khàn của Hồ Lệ Quân vang vọng khắp phòng, tiếng rên ảm ức mấy tháng phóng thích hoàn toàn.

Nơi Hồ Lệ Quân đưa Giản Phàm tới là nhà mình, chỉ có điều không giống đi ăn lắm.

Góc ghế sofa ở phòng khách ném một chiếc giày đen, bàn trà bị nghiêng sang một bên, chiếc áo lót ren đỏ chụp lên bình hoa, nhưng không nhìn thấy áo quần của Hồ Lệ Quân, bên cạnh ghế sofa là vút bừa bãi quần áo nam nhân, đệm xộc xệch, cho thấy chiến trường kịch liệt thế nào.

Trong phòng ngủ cũng không nhìn thấy bóng dáng hai người đâu, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy rào rào, tiếng rên rĩ và tiếng thân thể va chạm đầy tiết tấu, cái giường đôi cũng hỗn loạn, còn đọng lại một vệt nước rõ ràng trên ga trải giường màu trắng, một cái giày rơi bên gối, cái quần jean của Hồ Lệ Quân vút ở dưới đất, nhưng áo len lại treo ở cửa phòng tắm.

Vòi hoa sen mở, tia nước nhỏ ở trên đầu rải xuống, lên tấm lưng trần uốn cong của Hồ Lệ Quân, bờ mông tròn lẳn săn chắc cổ sức vểnh lên, tay vịn vào giá phía dưới vòi hoa sen, mái tóc ưỡn dằm, ngực dán vào vách tường ốp men, tường men man mát truyền tới đầu vú săn cứng của cô đem lại kích thích đặc biệt, một bên chân vẫn còn treo chiếc quần lót cũng màu đỏ, ngón chân phải nhón lên cho bằng chiều cao của Giản Phàm, tư thế không thuận lợi, nhưng khoái cảm thì không cần nghi ngờ.

Hai tay Giản Phàm ôm lấy vòng eo không thể nói là mạnh mẽ nhưng không có chút mỡ thừa nào, trên mặt trên người không rõ là nước hay mồ hôi, cũng ướt sũng, mồm mở ra, thở nặng nhọc, từ vẻ mặt có chút nghiêm túc của y, xem ra không cầm cự được lâu nữa.

“Đừng ... Ừ, ừ ... Đừng dừng lại ... Chân tôi nhũn ra rồi đây này, kết thúc đi, nghỉ ăn chút đã ...” Giọng nói của Hồ Lệ Quân có chút thêu thào, xen lẫn tiếng rên rĩ đứt quãng, liên tục thay đổi mấy chiến trường, thẳng thót thật biết hành hạ người ta, mỗi lần sắp tới lại đổi chỗ.

“Bên trong?” Giản Phàm vuốt ve bờ mông cô, bóp một cái hỏi.

“Ừ!” Hồ Lệ Quân gấp lắm rồi, bên cạnh là tấm gương mờ hồ phủ kín hơi nước, vẫn phản chiếu gò má hồng rục, tư thế đáng xấu hổ, đằng sau là nam nhân cường tráng, chồng cũ của cô vốn là thành phần trí thức, chuyện giường chiếu không thể nói là không thỏa mãn, nhưng cả hai người tương đối bảo thủ, không ngờ ở bên cạnh chàng trai này, mình lại buông thả như thế.

Nhìn dáng vẻ phóng đảng của Hồ Lệ Quân, Giản Phàm hít sâu một hơi vừa bắt đầu phát động đợt tấn công cuối cùng vừa hôn má, tai Hồ Lệ Quân, ngựa ngựa làm cô nghiêng đầu sang, tìm tới cánh môi Giản Phàm, môi mềm bị lực hút mạnh làm mê loạn, đầu lưỡi không những đưa ra để nam nhân thì thoảng cảm giác được tích tắc trơn mềm mà không hoàn toàn thỏa nguyện phải nỗ lực hơn nữa.

Mạnh hơn, nhanh hơn nữa.

Đến khi Giản Phàm dừng lại, mặt ngựa lên trời phát ra tiếng kêu thỏa mãn thì toàn thân Hồ Lệ Quân cũng như rút mất xương, từ từ khụy xuống sàn đá hoa, người hơi giật giật, cao trào hai lần liên tiếp khiến cô tích tắc gần tựa mất ý thức.

Giản Phàm cúi xuống bế Hồ Lệ Quân lên, Hồ Lệ Quân nằm trong vòng tay rắn chắc hồi tỉnh lại, vươn tay ôm cổ Giản Phàm, bốn cánh môi lại có chút nôn nóng tìm tới nhau ...

Chương 134: Việc ta ta làm. (1)

“Dậy rồi à?”

“Ừ, dậy rồi.”

“Ngủ có ngon không? Từ 5 giờ chiều hôm qua cho tới 6 giờ 30 sáng nay, ngủ giỏi thật đấy, như lợn vậy.”

“Hi hi.”

Hồ Lệ Quân đẩy cái đầu rúc vào lòng mình ra, một khuôn mặt điển trai cười xấu xa nhô đầu lên khỏi chăn, bộ dạng khoan khoái giống như thưởng thức một món ngon. Giản Phàm từ phía sau vòng một tay vòng qua ôm bụng Hồ Lệ Quân lúc này cũng thỏa mãn viết rõ lên mặt, chân cũng kẹp lấy đùi cô, thân mật như đôi vợ chồng.

Phòng ngủ, giường ấm, ánh sáng lờ mờ của ban mai mùa đông.

Một đôi nam nữ trên người đắp chăn nhấp nhô uốn lượn.

Hồ Lệ Quân rất chu đáo chẳng những kiếm cho Giản Phàm chỗ ăn cơm, còn kiếm chỗ ngủ, hai người ôn lại đêm điển cuồng kia. Không thể phủ nhận cách tốt nhất để giải tỏa căng thẳng thư giãn vẫn là hoan ái, đặc biệt là sau đó mệt như lợn chết lăn ra ngủ, chính là phương thức nghỉ ngơi tốt nhất, dưới tác dụng của hai loại phương thức đó kết hợp, muốn trầm cảm cũng không được.

Ví như Giản Phàm, lúc này tinh thần sáng láng, bị Hồ Lệ Quân kéo khỏi chăn vẫn không thành thật, ngửi mùi hương cơ thể mê người, ôm giai nhân mềm mại. nổi hứng đóng vai ác thiếu gia trêu ghẹo thôn nữ, nhấc cằm Hồ Lệ Quân, nheo mắt nhìn chăm chăm đầy ý đồ. Hồ Lệ Quân thực sự quá hấp dẫn, chưa nói cái khác, chỉ riêng vòng eo săn chắc tràn ngập sức sống đang ở dưới tay hẳn cũng đã đủ để khiến cho người ta mất hồn rồi, chỉ hơi nhẹ nhàng xoa vài cái đã cảm thấy như là hồn mình đã phiêu diêu.

Hồ Lệ Quân có hơi xấu hổ, gạt móng heo của Giản Phàm ra: “Đừng nghịch nữa, cứ như cả đời chưa được ngủ với nữ nhân

vậy.”

“Tiểu biệt thăng tân hôn mà ... Lần trước đổ cho tôi, còn lần này chị dụ dỗ tôi tới nhà chị đấy nhé ...” Giản Phàm nói xong vòng tay ôm trọn Hồ Lệ Quân vào vòng tay, làm cô giống như chú chim non nhỏ bé vậy.

Hồ Lệ Quân trên giường rất hoang dại, nhưng cũng không ngại làm tiểu nữ nhân một phen, hứng thú nhìn tiểu soái ca, ngón trỏ chống mũi Giản Phàm, đột nhiên hỏi giống như trêu đùa: “Này, không sợ tôi quán lấy cậu, nhất định đòi cậu phải cưới sao?”

Giản Phàm có vẻ chẳng sợ chuyện đó: “Thì cứ quán lấy đi, cưới một cô vợ có nhà, có xe, có tiền, có công tác ổn định, đốt đèn tìm cũng khó ... Chị Hồ, kỳ thực trong lòng chị cũng biết giữa hai chúng ta không có kết quả, đúng không? Yêu và tình dục là hai chuyện khác nhau, cuộc sống và đời sống tình dục cũng là hai chuyện khác nhau, tôi hạ quyết tâm lấy chị dễ hơn chị hạ quyết tâm lấy tôi, tôi dám, chỉ sợ chị không dám.”

“Hi hi, tôi biết, nhưng tôi không tìm được muốn hưởng thụ quá trình đó.” Hồ Lệ Quân bị Giản Phàm nói trúng tâm sự có chút hờn giận, nữ nhân đã ly hôn, lựa chọn hôn nhân lần thứ hai càng lý trí, tình cảm và tình một đêm là hai khái niệm khác nhau. Biết thì biết thế, bị Giản Phàm nói thẳng ra làm cô vẫn hơi giận, dùng một chiêu cầm nã kẹp cổ Giản Phàm: “Tương lai cậu có vợ, làm chồng người ta rồi, có phải vẫn ở ngoài trêu hoa gheo cỏ không? Thành thật khai báo.”

“Này, chúng ta đang trần truồng đấy, thảo luận vấn đề đạo đức không thích hợp đâu.”

Giản Phàm gỡ cánh tay Hồ Lệ Quân, bị hỏi một câu như thế có hơi lúng túng, chuẩn bị rời giường, không ngờ bị Hồ Lệ Quân ôm lấy, muốn y bồi tiếp mình nằm thêm một lúc.

Nữ nhân dễ thay đổi, lúc lo được lo mất càng dễ thay đổi, Hồ Lệ Quân lúc ôn nhu, lúc bá đạo càng thêm phần phong vận. Chính như lúc này, khuôn mặt hồng hồng thẹn thùng, toàn thân chẳng có một mảnh vải, Giản Phàm hận không thể nằm mãi trong giường không ra, nhưng nhớ tới Tương Địch Giai đã rời khỏi Đại Nguyên. Chẳng biết có cơ hội gặp lại không, không

khởi hiện lên hình ảnh cô gái ôm mặt khóc chạy khỏi phòng, kỳ thực khi cô gái dưới thân rên rỉ thở dốc, y có ảo giác, người trong vòng tay của mình chính là chị Tương.

Lúc này đây chị ấy mới là người cần an ủi và vuốt ve nhất, chỉ là trong lòng mình là người khác, tay không tìm được vuốt ve thân thể đầy sức sống ấy.

Ôi, nam nhân đều có cơ hội làm Liễu Hạ Huệ, nhưng lại càng thích làm Tây Môn Khánh hơn.

Mẹ nó, xem đời này mình xấu xa chắc rồi, muốn cao thượng cũng không cao thượng nổi ... Trước kia không phân rõ được gian tình và ái tình, giờ thì có cảm giác rồi, nhớ tới Tương Dịch Giai, lại nhớ tới Hương Hương, giờ đã thấy cái cảm giác day dứt khi nằm bên một người không phải là người mình yêu thương rồi, chửi thảm một câu, chỉ thấy tường thành ái tình thuần khiết xây dựng một thời gian chớp mắt sụp đổ.

“Nghĩ cái gì thế?” Hồ Lệ Quân nhéo tai Giản Phàm khẽ hỏi, Giản Phàm lắc đầu không đem tâm sự nói ra, Hồ Lệ Quân còn cho rằng tâm tư của y đang đặt lên vụ án, nghiêng người qua vuốt ve gò má hơi ram ráp, vài phần yêu thương nói: “Có phải cậu chuẩn bị bỏ vụ án này không?”

“Bỏ? Vì sao chị hỏi thế?”

“Tôi đã làm cái nghề này gần mười năm rồi, sao không hiểu, kỳ thực từ lúc đội trưởng ra lệnh bỏ phong tỏa, tôi đoán là cậu nghĩ tới rồi ... Khi trên tỉnh xuống muốn chúng ta báo cáo dẫn theo Ngô Đích, hôm qua dẫn người tới dọn hiện trường xưởng mỹ nghệ cũng là Ngô Đích, kỹ thuật hình sự là sở trường của hắn, có bao nhiêu manh mối chúng ta tìm ra như thế, hắn giải quyết vụ án này quá dễ dàng. Chi đội từ vai trò chính chuyển sang vai trò hiệp trợ là chắc chắn, dù sao vụ án lớn như thế, ai giải quyết được đủ vốn liếng kiêu ngạo mười năm.” Hồ Lệ Quân bất bình thay cho Giản Phàm, cảnh sát viên cấp thấp chỉ có thể tác động tới tiến triển vụ án chứ không thể tác động tới phát triển của thế cục, mà nhìn tình thế bây giờ, cả thành phố lẫn tỉnh đều muốn đưa Ngô Đích lên, như thế người không có bối cảnh, không đủ tư lịch như Giản Phàm nói không chừng bị người ta gạt sang bên lề.

Giản Phàm ngửa đầu nhìn lên trần nhà: “VẬY thì phải làm sao, chẳng thể thay đổi được gì, có chút công lao là được, hưởng hồ tìM về được Tăng Quốc Vĩ, kẻ giết người cũng lộ diện, oan khuất được sáng tỏ, người tìM kiếm ông ấy mười mấy năm đều yên lòng, đó mới là quan trọng nhất.”

“CẬU cao thượng như vậy sao, không để ý thật sao?”

Giản Phàm lắc đầu không đáp.

Hồ Lệ Quân chưa từ bỏ: “... Luận riêng bản thân vụ án, tìM thấy có hai loại khả năng chuyển biến, loại thứ nhất là thừa thế tiến tới, tra liền một hơi ra kết quả. Loại thứ hai là kết án ở đây, bây giờ hung thủ đã lộ diện, nhưng kẻ đứng đằng sau là ai, có phải là kẻ trên xe kia không? Có phải còn có người trong nội bộ chúng ta tham dự, đây là điều rất quan trọng ... Mà hiện giờ chính là thời điểm trọng yếu ở ngã rẽ này, tra tiếp ra đại án hay kết án cho êm chuyện, dù sao tìM thấy hung thủ là mọi thứ có thể giải thích hoàn mỹ ... Này, cậu có nghe tìM nói không đấy.”

“Á ...” Giản Phàm có vẻ lơ đãng liền bị Hồ Lệ Quân néo một cái, Giản Phàm bị đau kêu lên: “Vẫn đang nghe ... TìM hỏi chị nhé, cho dù chị phá được án rồi, đến khi ra tòa, chị nghĩ liệu có công bằng không? Đến khi thi hành án, chị nghĩ quản giáo liệu có giữ trò không? Tề Thụ Dân tuyên án 20 năm, vậy mà vài năm thôi đã ra rồi, hết giảm án lại ra nước ngoài, sống giàu có sung sướng tiêu diêu, quay trở lại ngang nhiên gây án ... Dù kéo tám màn đen ra, người xui xẻo là chúng ta, chẳng lẽ chị không nhìn ra?”

“CẬU nghĩ như thế à?” Hồ Lệ Quân ngạc nhiên.

“TìM căn bản không nghĩ gì cả, chỉ muốn nghĩ tới những chuyện tốt đẹp thôi, ví như đến viện phục lợi thăm bé mập, trêu cô điều dưỡng trẻ, rồi như sắp được về nhà ăn ngon vài ngày, không thể quá hết lòng với nghề, nếu không chết sớm ... Còn nhiều thứ mỹ hảo để hưởng thụ mà, tìM chưa muốn chết sớm.” Giản Phàm nhìn bờ vai trần của Hồ Lệ Quân, tay đưa ra không thành thật, hai bầu ngực trắng múp múp đã nằm ở trong tay, xoa xoa nắn nắn vài cái.

Chương 135: Việc ta ta làm. (2)

“Không tin.” Hồ Lệ Quân giữ tay Giản Phàm lại.

“Bí mật cực lớn cũng là một chuyện mỹ hảo, liên quan tới chị đấy, có tin không?” Giản Phàm nâng nửa thân trên lên, ngắm nhìn thân thể đầy nhựa sống phía dưới chân.

“Nói thử xem.” Hồ Lệ Quân cảm giác được sự tham lam và nóng bỏng trong mắt Giản Phàm, nói một câu với giọng dụ hoặc, đặt tay lên chân đầy hàm ý, nữ nhân vì người mình yêu mà đẹp, vì người mình yêu mà vui, được nam nhân thưởng thức, dù mặc quần áo hay không, khái niệm tương đồng.

“... Tôi phân tích tới đây, từ đây có thể phản ánh một loại tính cách, tư duy lẫn khuynh hướng tư tưởng của nữ nhân, tin không ... Chị lộ ra, tôi nói cho nghe ..” Giản Phàm kéo chân xuống tiếp, Hồ Lệ Quân phì cười, đôi mắt lúng liêng, thổi một hơi vào mặt Giản Phàm, từ từ kéo chân xuống.

Thấy rồi, nhìn thấy rồi, Giản Phàm nuốt nước bọt, bộ dạng thèm khát, trước mắt là ngọn đồi no tròn, nhô cao, là nơi lần đầu khơi lên dũng khí vô hạn của mình, giờ vẫn thế.

“Bí mật chính là ở đây ...” Giản Phàm chỉ nơi đó, mặt hết sức nghiêm túc: “Hình dáng, kích cỡ của nó, còn có màu sắc quầng vũ ở mức độ nào đó ám thị vận mệnh và tính cách của nữ nhân, nhìn hai bầu vú của chị này, hình trái dừa, no tròn, láng mịn, giống như con người chị, nhiệt tình với sinh mệnh, tràn đầy kích thích, nhìn nơi này đầy lực xung kích, đầy lực cảm nhiễm, giống tính cách của chị ...”

Hồ Lệ Quân cười ngất, hai bầu vú rung rinh hết sức mời gọi, Giản Phàm hai tay cùng xông lên, vò, nắn, bóp, vê ... Dùng hết cả mười tám ban võ nghệ, Hồ Lệ Quân tuy cảm thấy hơi đau, nhưng cũng hết sức kích thích, hưng phấn, ở dưới cảm giác ươn ướt rồi, mới biết mắc lừa, đẩy Giản Phàm sang bên không cho y toại nguyện.

Không ngờ Giản Phàm chưa chịu thôi, rồi rít nói: “Còn nữa, còn nữa, chưa nói hết, thật đấy, dự báo tính cách của chị ...”

Nói rồi lại kéo xuống, vừa sờ vừa chỉ: “Hì hì, xem quảng vú màu hoa hồng, cho thấy ôn nhu, chân thành ... Chị đừng cười, thật đấy, ông nội tôi năm xưa là thầy tướng số, tôi học được vài chiêu, còn điều quan trọng nhất, cũng phản ánh từ nơi này.”

“Là gì?” Hồ Lệ Quân bị khơi lên tò mò, bị sờ tới toàn thân ngứa ngáy, tiếp lời.

- Phản ánh, chị quá mạnh, nữ nhân tam thập như hổ tứ thập như lang, chị đã tới cảnh giới sắc lang trước thời điểm rồi ... Ha ha ha ...”

“Cút!”

“Cút thật nhé!” Giản Phàm đưa tay luôn vào giữa hai chân Hồ Lệ Quân, cảm giác được sức nóng nơi cặp đùi đang kẹp chặt.

“Đừng, ư, ư ...” Hồ Lệ Quân thoáng chút trở nên yếu đuối, chần chừ bị Giản Phàm hất tung, cô hoàn toàn biến thành con dê non trắng trẻo dưới móng vuốt sói: “Giản Phàm, lát nữa chúng ta phải tham gia tang lễ, đừng . á.”

Lời cầu xin ai oán, nhưng thân thể lại chuyển động phối hợp với động tác của Giản Phàm, giống như không còn nghe sự chỉ huy của cô nữa, vì thế chẳng bao lâu, chuyện nên xảy ra đã xảy ra.

Trong màn phù dung uyên ương mộng, trước bia cố nhân lặng tang thương.

Tham gia đưa tang Tăng Quốc Vĩ vào buổi sáng, bi hoan ly hợp thế gian hoang đường như vậy đấy, mười bốn năm ôm hi vọng thì bật vô âm tín, tới khi hi vọng biến mất lại gặp được cố nhân, tuy âm dương cách biệt, nhưng sao có thể buông được bi phần nhớ thương dồn nén mười mấy năm.

Trương Anh Lan ở bên Tăng Nam đi nốt con đường cuối cùng, Tăng Nam ôm hũ tro cốt và di ảnh của cha khóc không thôi, đội ngũ tiễn đưa có hơn ba trăm người. Phó sở trưởng Mạnh đọc quyết định truy tặng Tăng Quốc Vĩ danh hiệu "tám gương anh hùng cấp hai", trịnh trọng đặt một huy chương lên di ảnh, đội ngũ tiễn biệt toàn bộ đều mặc cảnh phục, cục trưởng Lương, phó cục Tiêu, chi đội trưởng Ngũ, còn có Thời Kế Hồng khóc nức nở, Nghiêm Thế Kiệt mặt thần thờ, một phần nhỏ là lãnh đạo cục, đa phần là đồng nghiệp ở Phân cục Tấn Nguyên.

Giản Phàm từ trong nam hoan nữ ái đi ra, lòng hết sức nặng nề.

Nghĩa trang Tây Sơn, bia mộ san sát, tuyết đã ngừng rơi, ánh mặt trời có chút hơi ấm, mấy trăm người lặng lẽ bước đi, đây là chốn về của sinh mệnh, cũng là nơi cuối cùng của sinh mệnh. Nằm lại ở nơi đây có anh hùng, có kẻ hèn nhát, có ác nhân, cũng có thiện nhân, còn có những người vô danh, dù là ai, dù có được hậu nhân nhớ tới hay không, sinh mạng kết thúc như nhau, giống Tăng Quốc Vĩ. Huyệt mộ cô tịch, bia đá lạnh băng, dần dần bị chìm lấp, lãng quên trong mưa xuân nắng hạ thu sương đông tuyết.

Chẳng biết khi mình nằm xuống có ai đi đưa tiễn mình? Giản Phàm nhìn di ảnh của Tăng Quốc Vĩ, đột nhiên nổi lên suy nghĩ giống Lý Uy.

Ha ha ha, thân xác đã hóa tro tàn thì làm sao biết có ai tới tiễn đưa không? Cũng cần gì bận tâm có ai tiễn đưa hay không? Chớp mắt lại nghĩ vậy.

Tăng Quốc Vĩ trên di ảnh trang trọng mà tinh mịch, đôi mắt bình lặng kia tựa hồ vẫn đang nhìn bạn bè cũ ngày xưa và bạn bè mới, không thể phủ nhận, đó là con người có tiết tháo, nhiều chiến hữu hoài niệm như thế có thể thấy phần nào. Đó cũng là người cao thượng, đem gia sản của mình hiến cho nhà nước. Càng là người lương thiện, lương thiện tới mức bị người ta mưu hại oan uổng mười bốn năm, lương thiện tới mức tan nhà nát cửa.

Lúc cảm khái, vô tình nhìn sang Hồ Lệ Quân, lòng Giản Phàm có chút mơ hồ, tự hỏi lòng, mình là người thế nào?

Khi bán hàng xẻo khách, làm cảnh sát bắt người ta, khi yêu đương thì gian díu với người khác, chẳng dính dáng gì tới mấy chữ cao thượng, tiết tháo, lương thiện, trước khi tham dự tang lễ của người cao thượng, lại làm chuyện vụng trộm. So với người đã mất, hình như chỉ có thể định nghĩa là vô sỉ, hèn hạ, dơ bẩn.

Kỳ thực mình luôn như vậy mà, đó mới là mình, Giản Phàm không muốn biện giải cho bản thân, trước nay y vẫn thế, làm rồi thì chịu, không bao biện, chẳng dát vàng lên mặt bao giờ. Mà kỳ thực cần gì phải biện giải chứ, mỗi con người đều có quyền lựa

chọn cách sống của mình, mà trong những người đi đưa tiễn ở đây, ai cao thượng, ai chính nghĩa, ai lương thiện? Vậy, sao mình phải áy náy?

Đúng là chẳng phải áy náy, Giản Phàm vẫn nhìn Hồ Lệ Quân, cảnh phục trang trọng đã che đi thân hình nóng bỏng, cô ấy thích mình, mình thích cô ấy, cô ấy dám cưới mình, mình dám cưới cô ấy, có gì phải băn khoăn? Còn hơn là phải chịu nhục ở Tương gia, cũng hơn một người chê mình nghèo, vừa hay so sánh lại còn cần mình nhũn nhặn dỗ dành ... Mấy chục năm sau cũng nằm ở đây thôi.

Tương Địch Giai hay Hương Hương, có trọng yếu đến thế không?

Ái tình ngắn ngủi, cuộc đời rất dài, còn cái chết là vĩnh hằng.

“Giản Phàm! Giản Phàm!”

Có người khẽ gọi, Giản Phàm từ trong trầm tư tỉnh dậy mới phát hiện tang lễ ngắn đã kết thúc, Trương Anh Lan ở bên cạnh, cách đó không xa là các cấp lãnh đạo an ủi Tăng Nam rồi lần lượt rời đi.

Vừa rời thất thân, vừa vụn trông giống như bị thương quá độ, Trương Anh Lan đi tới, bị khuôn mặt trang trọng của chàng cảnh sát nhỏ làm cảm động, bà già vành mắt còn đỏ hoe, vừa khóc xong nắm chặt lấy tay có chút kích động nói: “Cám ơn, cám ơn cậu, giúp tôi, giúp mọi người hoàn thành tâm nguyện này.”

“Dì Trương, chuyện trong phận sự của cháu thôi mà, dì không cần cám ơn đâu ạ.” Giản Phàm đỡ bà già, vừa đi vừa nói.

Trương Anh Lan rất quan tâm tới chàng cảnh sát nhỏ, ân cần dặn: “Tiểu Phàm, dì nghe Văn Tú nói rồi ... Chú ý nghỉ ngơi, chú ý điều dưỡng, vụ án này treo 14 năm, dì biết áp lực cháu phải chịu nằm ngoài sự tưởng tượng của mọi người, đừng cố quá, nên nghỉ ngơi cần phải nghỉ ngơi, tinh lực của con người là có hạn.”

“Dạ, cháu nghe dì, dì đi thông thả.”

Đỡ bà già lên xe, Giản Phàm thuận miệng ngoan ngoãn vâng dạ vài câu, gần đó Ngũ Thần Quảng tiễn lãnh đạo cục, Tiêu

Minh Vũ nhìn thấy Giản Phàm nở nụ cười vẫy tay, Giản Phàm cũng mỉm cười đưa tiễn.

Đi rồi, người dần dần rời đi, còn lại Tăng Nam đã khóc tới không nói được, dựa vào Lý Uy, ánh mắt ai oán cùng tạ ơn rất rõ ràng, không nói thêm gì, cũng đi nốt.

“Mọi người đi rồi, chúng ta đi thôi.” Hồ Lệ Quân gọi, hai người sóng vai đi bên nhau, nhiều lần quay đầu sang, thấy Giản Phàm vẫn giữ vẻ mặt trang trọng, an ủi: “Đừng đau lòng, oan khuất mười bốn năm được cởi bỏ, chúng ta coi như làm chuyện tốt nghĩ gì thế?”

- Đang nhớ nhà, nhớ mẹ, nhớ cha, nhớ em gái.

Giản Phàm lên xe nổ máy, thoáng chốc cười rất tươi tỉnh, giống như bỏ đi được tảng đá nặng, nhìn Hồ Lệ Quân bổ xung một câu: “Về nhà rồi sẽ lại nhớ chị, con người mà, sống trong vương bận cả đời, chấp nhận thôi.”

Bánh xe nghiêng lên bụi tuyết, Hồ Lệ Quân chống cằm nhìn Giản Phàm lái xe, nở nụ cười

Chương 136: Năm mới chuyện chẳng vui. (1)

“Mẹ, con về rồi.”

Xoẹt, tiếng cửa chống trộm bị kéo ra, một cô gái làn da ngăm đen rất sắc nét cá tính, buộc cái đuôi ngựa nghiêng nghiêng bên đầu, theo sau là tên béo đi thôi mà thịt mỡ đã đung đưa. Mai Vũ Vận đang trải giường nghe thấy tiếng con gái, đáp một câu, thò đầu ra ngạc nhiên: “A, Sĩ Thanh khách quý! Khách quý! Vào đi!”

“Mẹ, cha con đâu?” Giản Ly đảo dác ngó quanh hỏi.

“Cô giáo Mai, Giản Phàm đâu ạ?” Phí Sĩ Thanh cũng hỏi.

“Hai cha con nhà đó thì ở quán cơm chú đâu nữa? Sĩ Thanh, cháu làm gì đây?” Mai Vũ Vận liếc nhìn Phí Sĩ Thanh xách túi lưới lớn, hỏi.

Câu này hỏi đúng vấn đề rồi, Phí Sĩ Thanh cười mắt thành cái khe hẹp, một chai rượu, một tuýp thuốc thêm vào một hộp thuốc Não Bạch Kim đặt lên bàn: “Cái này cho chú, cái này cho Giản Phàm, cô giáo Mai, cái này em biếu cô ạ, hì hì, đáng lẽ em phải tới sớm hơn, nhưng mà thân thích cả một đồng, vừa mới đi hết.”

Mai Vũ Vận bật cười, cái đứa học sinh cá biệt này hồi đi học cũng thân bằng nửa con mình rồi, mỗi năm đều không quên tới chúc Tết, nhưng mà mục đích toàn ăn chực. Năm nay trưởng thành rồi, cán bộ rồi có khác, đang định khách khí một câu, không ngờ Giản Ly đưa tay ra ngang ngược nói: “Béo, quà của em đâu?”

“Hả, vừa cho album của Xuân ca trong túi mà quên mất đâu mất rồi.” Phí Sĩ Thanh lục lọi túi một hồi mới dần mặt nhớ ra.

Mai Vũ Vận thấy không chấp nhận được kiểu đòi quà như thế, mắng con gái: “Ly Ly con ăn nói với Sĩ Thanh kiểu gì thế? Người ta lớn hơn con đấy, còn nữa album gì? Sĩ Thanh, nó đòi cháu cái gì?”

Câu hỏi này hai người trẻ tuổi đều cười không đáp, Giản Ly đẩy mẹ vào nhà làm nũng không nhắc tới nữa, Phí Sĩ Thanh

thấy Giản Phàm không có nhà, liền bảo tới quán ăn, hai mẹ con tiễn xuống lầu.

Nhìn Phí Sĩ Thanh một thân thịt mỡ lên xe, Mai Vũ Vận vịn vai con gái ít nhiều sinh xúc cảm. Bà dạy học cả đời, có học trò cứng, học sinh thành danh hoặc ra nước ngoài du học cũng không ít, nhưng giờ những đứa học sinh ưu tú đó chẳng coi giáo viên ra cái gì, vậy mà đứa học sinh ngỗ nghịch như Phí Sĩ Thanh lại là đứa biết nhớ tới cô giáo.

Đột nhiên Giản Ly kéo tay mẹ chỉ, khẽ gọi: “Mẹ, nhìn kia.”

Từ trong tòa nhà gần đó có một đôi nam nữ đi ra, nam cao ráo và nữ nhỏ nhắn, hai người khoác tay nhau tình tứ đi vào một chiếc xe Buick đen bóng loáng, theo sau là cha mẹ nhiệt tình đưa tiễn, bà mẹ cười tới muốn rách cả mép.

Trừ nam nhân không quen thì còn lại đều quen cả, đó là nhà Lưu Hương Thuần, xem ra là tiễn con gái và bạn trai. Tiễn thì tiễn đi, bà mẹ lại còn trừng mắt thị uy lườm hai mẹ con Mai Vũ Vận một cái.

“Gì thế, bà ta lườm ai thế hả? Ai làm gì nhà bà ta chứ, con gái bà ta ham hư vinh, chân đạp hai thuyền, bây giờ còn thái độ à? Loại người gì thế hả?” Giản Ly chướng mắt nói oang oang, chuẩn bị xắn tay áo lên nói chuyện ra nhẽ: “Này, tôi nói bà đấy, nghĩ mình ghê gớm lắm à? Gọi cả con gái con rể bà tới đây nói hai năm rưỡi xem ai mới không ngẩng đầu lên được, cái đồ mặt dày.”

Chiếc xe Buick đã đóng cửa nổ máy đi rồi, cô con gái có lẽ không nghe thấy, nhưng hàng xóm qua lại sắm Tết đông đúc, vừa rồi mấy bác gái định tới hóng chuyện với bà Lưu, vừa nghe vậy chùn chân chuyển sang chỉ trỏ.

Bà mẹ vốn đặc ý, ai ngờ Giản Ly lại nói chuyện này làm bao người nghe thấy, vừa bẽ mặt vừa tức tối, gạt tay chồng ra: “Con bé kia, mày không được dạy dỗ à? ... Ông buông tay ra, cậy nhà mình có cảnh sát thì nói gì thì nói sao?”

“Ôi, xem bà nói gì kia, không phải bà khinh anh tôi chỉ là cảnh sát nhỏ thôi sao, bây giờ nói như thế mình là nạn nhân gì đó, mặt bà cũng dày quá rồi đấy.” Giản Ly mặt hầm hầm chửi mắng.

Mai Vũ Vận biết tính con gái, đừng thấy Giản Ly thường ngày đàn hanh bắt nạt vôi vĩnh Giản Phàm mà lầm, con bé này thương anh lắm đấy. Lần trước biết chuyện Giản Phàm chia tay Hương Hương đã về nhà đòi tìm nhà kia tính xô rồi, khuyên mãi mới thôi. Tết nhất thế này Mai Vũ Vận sợ cãi nhau kinh động cả khu kéo đến thì tha hồ mất mặt, vôi kéo con gái về: “Đi, về nhà thôi, cho con đi học đại học phí công, anh con vừa tiến bộ được một chút, không sinh sự nữa, giờ con định thay thế à?”

“Vênh cái gì mà vênh chứ, ra đây lên mặt với con thử xem, gặp ai cũng khoe con mình kiếm bạn trai ở thành phố, có tiền có thể ra sao, hơn anh con, hơn nhà mình ra sao, tức chết đi, loại người gì sống lỗi vậy?” Giản Ly vẫn chưa nguôi, bị mẹ kéo đi vẫn liên tục quay lại nói lớn: “Này bà kia, bà bán con gái à, làm tú bà à? Bán được bao nhiêu mà vừa rồi cười toét mồm thế?”

Không ít người xung quanh lè lưỡi nhìn bà Lưu mặt tối sầm tức tới toàn thân run rẩy, ông Lưu vôi vàng kéo vợ đi.

“Im, đi thôi, người ta không chỉ mặt chúng ta chứ, giận cái gì, con không thấy may à, thành thông gia với cái nhà đó mới là xấu hổ ... Đi thôi, đừng kể với anh con đấy, lần này anh con về nhà nhiều tâm sự lắm, mẹ thấy ngồi trong phòng hút thuốc một mình, đừng để anh con bận lòng thêm ...” Mai Vũ Vận nói câu đó chẳng biết là an ủi con gái hay an ủi mình, kỳ thực chuyện Lưu gia đi khoe khoang khắp nơi đã truyền tới tai lâu rồi, kéo con gái vậy chứ trong lòng người làm mẹ muốn xông tới tận cửa chất vấn cái nhà đó.

Hôm nay đã là ngày mừng 8 tháng 1, là ngày trường học lại, đơn vị đi làm, Phí Sĩ Thanh vốn tới tìm Giản Phàm từ ngày mừng 3, không khéo là Giản Phàm lên thành phố rồi, đợi xuống quê thăm thân thích quay lại mới biết là Giản Phàm tới thành phố quay lại ngay, xin nghỉ phép dài ngày. Hai đứa làm bạn từ nhỏ, nếu thiếu một đứa thì lòng rất buồn, huống hồ trong lòng Phí Sĩ Thanh vẫn lo một chuyện.

Từ Nhất Trung tới Đệ nhất oa chỉ vài phút đi xe, bên đường lác đác đóng tuyết chưa tan, xen lẫn giấy pháo đỏ, vương vấn đâu đây không khí Tết còn chưa qua, Tết ở quê giữ được hương vị hơn thành phố, dư âm cũng lâu hơn. Xe đỗ trước cái biển Đệ

nhất oa, cửa quán sạch sẽ, tuyết được dọn sạch, trong sân có khói bốc lên, theo thói quen Đệ nhất oa khai trương mở quán vào mừng 10.

Vừa mới vào cửa định gọi Oa ca, nhưng mở mồm không gọi ra được, vội vàng ưỡn ngực, hóp bụng, vươn cổ, mở mắt rồi mũi hít sâu một hơi, thẳng béo tức thì ngây ngất, mắt sáng như trăng rằm.

Trong quán không có người nhưng tràn ngập một mùi thơm ngào ngạt, đậm mà thuần, lại không có cảm giác ngấy. Phí Béo ăn chực ở cái quán này cũng bằng số năm với Giản Phàm vào bếp, ngay lập tức nhận ra, đây không phải là bất kỳ thứ thịt nào mà mình đã từng ăn, không phải là món thịt lợn rừng sỡ trường của chú Giản, không phải là xương hầm chiêu bài của Đệ nhất Oa, càng không phải là thứ thịt nhỏ như gà vịt thỏ, cái mùi thịt này làm Phí Béo nước miếng muốn chảy ra ngoài.

Có món ăn mới! Hai cái lỗ mũi Phí Béo mở ra hít vào như mõm heo thấy cám, lòng sướng rơn, rón rén men theo mùi thơm đi xuống bếp, bếp thông với sân sau, trên cái bếp đắp bằng đất là nồi lớn đang bốc hơi, mùi thơm là từ đây mà ra.

Quan trọng nhất là không có ai trông coi hết.

Chương 137: Năm mới chuyện chẳng vui. (2)

Khục khục khục ... Phí Béo cười gian như nhìn trộm nữ nhân tắm rửa, hai tay liên tục chà vào nhau, lòng thâm nhủ, mẹ nó, hôm nay chim khách không kêu mà vẫn có phúc ăn. Chẳng cần suy nghĩ, tay trái lấy bát, tay phải cầm đũa, xông tới bên bếp, mở nắp vung, mùi thơm tràn ra ngoài, chu choa, Phí Béo nuốt nước bọt, dùng cái đũa dài gấp ngay miếng thịt lớn nổi bên trên, cho vào bát, là thịt đầu heo, một miếng thịt đầu heo thật là lớn, lớn bằng nửa cái đầu luôn, Phí Sĩ Thanh bắt kể ba bảy hai một há mồm ngoạm luôn.

Ui ui, nhai thật là đã, vị thịt với vị nước dùng từ cổ họng chảy vào bụng, ngon quá, Phí Béo hít hà kệ cả nóng, ăn như chết đói.

“Nghẹn này!” Thình lình có tiếng quát như sấm nổ, Phí Sĩ Thanh đang ngồm chồm hồm ăn vụng bên bếp đứng phắt dậy, giật mình “Ặc” một tiếng, đúng là nghẹn rồi, vừa vỗ ngực vừa quay đầu nhìn thấy cái mặt Oa ca ở trong phòng thực phẩm thò ra.

Buộc tạp dề, mặc thường phục cười ha hả, Phí Béo bị nghẹn ra sức nuốt miếng thịt lớn. Giản Phàm hiểu thằng ăn trộm này cực, múc nửa gáo nước lạnh đưa tới, Phí Béo vô ngay lấy tu ừng ực vài cái, sau đó vuốt ngực thở hồng hồng như vừa chạy nước rút về, mồm nhoe nhoét mỡ, mắt cứ nhìn lên bàn.

Thịt đã bị ăn quá nửa, phần nạc, phần nửa nạc nửa mỡ đều ăn rồi, Giản Phàm nheo mắt chỉ thằng béo mắng: “Học cái hay không học, giờ học cả ăn trộm, mày làm cán bộ chính phủ kiểu gì thế? Thịt chưa chín đâu, còn uống thêm nửa gáo nước lạnh, mày đợi tiêu chảy đi.”

Phí Sĩ Thanh cười hì hì ngốc nghếch, chẳng bận tâm tới lời chửi mắng lẫn dọa nạt: “Ngon thật đấy, tiêu chảy cũng đáng .. Oa ca, vớt cho tao một miếng nữa đi.”

“Sáng mai tới, thịt chín hẳn, sau đó để nguội ngon hơn nhiều, giờ vị chưa ngấm hết vào thịt đâu. Phí Béo, cả Tết mày làm cái gì

thế, sao không tới thăm tao?” Giản Phàm vừa nói vừa cho miếng thịt ăn dở vào nồi, đóng nắp lại.

Phí Béo không đáp mà thần bí hỏi: “Oa ca, chú có nhà không?”

“Không, đi đặt than với củi rồi, có chuyện gì?”

“Không sao, tao chỉ muốn hỏi mày cái chuyện lần trước, mày không sao chứ?” Phí Béo ngập ngừng: “Hồi Tết Dương ấy, bọn mình tới Thịnh Đường, làm chuyện đó đó ...”

“À, vẫn còn đang điều tra! Này, Béo, tao tới giờ vẫn không khai ra mày đâu nhé, mày xem mà làm.” Giản Phàm trêu ghẹo cho thằng béo sợ một phen.

“Tao biết, mày đợi chút .” Phí Béo chạy ù

đi, lát sau nghe thấy thấy tiếng đóng mở cửa xe, Giản Phàm cười thầm, thằng béo có thứ hay cho mình rồi, quả nhiên Phí Béo quay lại với hai chai rượu: “Oa ca, hiếu kính mày, của chú thì tao mang tới nhà rồi, mày giữ mà uống.”

Hai chai rượu Phần 30 năm, lễ vật này Giản Phàm thu không cần khách khí, nhận qua rồi lại còn hăm dọa người ta: “Phí Béo, mấy ngày qua mày mua chuộc cha tao, lấy lòng mẹ tao, nịnh em gái tao, tao nghĩ mày sắp tới tặng quà tao rồi ... Nói đi, có chuyện gì Oa ca đây đỡ cho.”

“Đúng thế, đúng thế, tao lên thành phố phải nhờ Oa ca mày che chở.” Phí Béo cười híp cả mắt võ mông nịnh bợ.

“Sau này thành thật chút, nghe tao đi, mấy chỗ giải trí đó là nơi hủy hoại người ta nhanh lắm, hôm đó mà bị đồn công an mang đi, đừng nói vào Đảng hay đề bạt, sinh mệnh chính trị của mày cũng toi luôn ... À phải, đây là cái thóp của mày, bị tao tóm được rồi, mau mau thăng quan tiến chức, mày làm quan rồi tao còn lấy ra uy hiếp.” Giản Phàm nói chuyện đáng hoàng luôn chẳng đi tới cùng được.

Phí Sĩ Thanh nháy dựng lên chỉ mặt Giản Phàm: “Cái gì mà nắm thóp, mày dám nói, tao mách mẹ mày trước, mày đưa tao tới hộp đêm, còn kiếm cho tao hai tiểu thư, xong việc không trả tiền xúi tao chạy ... Để xem tao không chịu nổi hay mày không chịu nổi.”

“Ha ha ha, mà mà có gan đó thì đã không phải đi nịnh tao.” Giản Phàm đá Phí Béo một cái, đá hụt cũng thềm đuối theo, vào phòng thực phẩm, xem ra là có việc đang bận.

Biết rằng không sao nữa rồi, chỉ hỏi thế thôi, Phí Béo tất nhiên chẳng sợ Giản Phàm nói ra, dù sao thì hai thằng làm chuyện xấu không phải chỉ một hai lần, Phí Béo ngửi mùi thịt là không đi nổi nữa, kệ cảnh cáo của Giản Phàm, vớt luôn một miếng to nữa, vừa ăn vừa vào phòng thực phẩm trò chuyện. Giản Phàm đang đang chặt thịt cừ, tới mùng 10 mở quán, 12, 13 tấp nập Nguyên Tiêu, đó là thời điểm làm ăn tốt nhất trong năm, xương cừ cho vào nồi từ giờ, ninh tới hôm đó là có nồi nước dùng mỹ vị.

“Oa ca, Oa ca, thịt gì đấy? Sao mà ngon thế?” Phí Béo vừa nhai nuốt nhồm nhoàm vừa hỏi.

“Thịt đầu heo, mà biết mà.” Giản Phàm nói đều.

“Sao trước kia không ngon như thế?”

“À, lợn càng nuôi càng béo, ăn cũng càng ngày càng ngon.”

“Chửi gà mắng chó chứ gì, cho mà chửi, hôm nào đó tao vác luôn một nồi đi.”

“Béo, dù ngon đến mấy mà cũng đừng ăn tởm như vậy chứ, mà ăn bao năm rồi mà không học được tí văn hóa ẩm thực nào à?”

“Mày biết đếch gì, đây là cách ăn có văn hóa nhất, ăn sao tận hưởng hết cái ngon là được, đỉnh cao ẩm thực đấy.”

Một người chuyên tâm chặt thịt, một người thì chạy ra chạy vào lấy thịt ăn, đại khái thằng béo ăn nhiều thịt quá ngấy rồi, nhìn trái nhìn phải, lấy mấy quả ớt xanh nhai rau rầu. Giản Phàm nhìn cái kiểu ăn như lợn đó chỉ muốn phi dao vào mặt, cái thằng này đồ sống đồ chín ăn sạch, chả kiêng kỵ gì, cầm tinh con lợn có khác, ở cái quán này nó tùy tiện hơn ở nhà.

Mọi khi hai anh em mà tụ họp một chỗ là cái miệng nói không ngừng, lần này Phí Béo ngạc nhiên, hỏi gì thì Giản Phàm mới đáp, không thì thôi.

Phí Béo tìm kiếm đề tài: “Oa ca, hôm nọ tao gặp Hương Hương đấy, mà gặp chưa? Còn dẫn bạn trai đi dạo phố, gặp tao chuyên môn giới thiệu là cán bộ cấp cao ở ngân hàng, lái chiếc

Buick Lacrosse, cao lớn đẹp trai, còn nhỏ nhả ... Nhìn bề ngoài ăn đứt mày rồi.”

Giản Phàm vẫn chặt chẽ không thềm ngẩng đầu lên: “Phí Béo, ra ngoài đường tùy tiện kéo một người cũng cao lớn đẹp trai nhỏ nhả hơn mày ... Ý nghĩa tồn tại của mày là để làm nền cho người khác, ai đứng cạnh mày cũng thấy tự tin, mày không phát hiện ra à?”

“Ài, đừng trút giận lên tao ... Tao thấy không đáng cho mày thôi, Hương Hương cũng thật đúng là, cố ý ở trước mặt tao ôm ấp tình tứ với người ta ... Tao xem chừng muốn tao nhìn thấy để về chuyển lời cho mày, cố ý chọc giận mày làm mày ghen đấy ... Này Oa ca, nói không chừng vẫn nhớ mày, chỉ là không bỏ sĩ diện xuống được.” Phí Béo thở dài, cảm giác Hương Hương vẫn rất để ý tới Giản Phàm, nếu không đã chẳng làm vậy: “Ê Oa ca, trước mặt tao cần gì giả vờ giả vịt làm gì, mày bình thản được như thế tao đi đầu xuống đất.”

“Không thì mày bảo tao phải tỏ thái độ gì? Đẳng nào cũng chẳng thay đổi được.” Kỳ thực Giản Phàm loáng thoáng nghe người trong tiểu khu bàn tán rồi, chỉ là thấy y tới gần là lảng sang chuyện khác, cứ nghĩ qua rồi, thản nhiên rồi, té ra không phải vậy, hít một hơi, tiếp tục chặt chẽ, rõ ràng mạnh tay hơn hẳn: “Mày nghe ngóng được gì, nói nốt ra đi, muốn cười tao thì cười cho đã đi.”

Chương 138: Có sinh con mới biết lòng cha mẹ. (1)

“Thằng đó là chủ nhiệm chi nhánh ngân hàng ở Đại Nguyên, năm nay 30 tuổi, cha mẹ công nhân viên bình thường thôi, không có gia thế gì hết, hẳn thuộc loại tay trắng lập nghiệp đấy, vậy là đáng nể lắm. Trước Tết hai nhà gặp nhau rồi, cha mẹ bên đó rất thích Hương Hương, nghe nói chọn ngay rồi, 2 tháng nữa sẽ kết hôn.” Phí Sĩ Thanh không lấy chuyện này đả kích Giản Phàm như mọi khi nữa, buông một tiếng thở dài buồn rười rượi, hẳn là người chứng kiến toàn bộ quá trình yêu đương của hai người đó, có gặp ghen lên xuống, có trắc trở ly biệt rồi lại dính lấy nhau, tưởng tu thành chính quả rồi, dùng một cái lại đồ võ không đáng: “Hai đứa chúng mày thật là ... nếu lúc đó ngồi lại nói chuyện tử tế đã khác, trải qua bao chuyện rồi ... đáng tiếc, chúng mày vốn là một đôi đẹp như thế.”

Nghe tới đó Giản Phàm dừng tay lại, nhìn ra thằng bạn đúng là thực sự thấy tiếc, không phải trêu mình, nhưng Giản Phàm không còn nhiều phần nộ bất bình như trước, đa phần chút buồn hoài niệm kỷ niệm đẹp đã trôi xa. Y lạ gì Hương Hương nữa, cực kỳ thích so bì, không chịu được thua kém người khác, không hẳn là xấu, là cá tính của cô ấy. Giản Phàm có thể chấp nhận được những thứ đó, nhưng thực tế là hai người có mắt nhìn cuộc sống quá khác nhau, y cũng không có năng lực thỏa mãn hư vinh đó của Hương Hương: “Có gì mà tiếc, cô ấy tìm được một người đẹp trai hơn tao, có tiền hơn tao, bản lĩnh hơn tao, tao mừng cho cô ấy. Nếu còn theo tao, có khi tao vẫn đạp xe đạp chở cô ấy đi tìm nhà để thuê, ai cũng có quyền mưu cầu cuộc sống tốt hơn ... Bỏ đi, tao không muốn nghe nữa, Phí Béo, mày thì sao, sao không mang bạn gái tới đây cho tao xem?”

“A, mày đợi đấy, tao đi gọi bạn gái tao cho mày chảy nước dãi.” Phí Béo nghe thế phân chân chạy ngay, lát sau quay lại trịnh trọng nói: “Oa ca, bạn gái tao cực kỳ sùng bái tao đấy, nói

trước, mày không được nói xấu tao, không được hủy hình ảnh huy hoàng của tao, nếu không đền em gái mày cho tao ...”

“Cút mẹ mày đi, muốn Ly Ly đánh mày à?”

Phí Béo cười ha hả chạy đi đón bạn gái, trong quán khôi phục yên tĩnh.

Cuộc sống nơi này luôn yên tĩnh như thế, Đệ nhất oa chưa mở hàng im ắng vẫn trầm ngập mùi thức ăn, Giản Phàm vẫn lặp đi lặp lại một công việc, tìm lại được tâm cảnh vốn có.

Kỳ thực y biết tâm lý mình có vấn đề, luôn trong lo lắng cáu gắt, không cách nào bình tĩnh lại được, ngay cả ăn cũng không ngon miệng, nhưng ở nơi này, không cần thuốc Cảnh Văn Tú kê cho, Giản Phàm tìm lại được sự yên bình trong lòng từ cuộc sống tĩnh lặng quý giá.

Tối tối 30 Tết khi chương trình mừng xuân của đài truyền hình TW phát rồi mới về tới nhà, mừng 3 về đội trả xe, đúng như dự đoán, mấy vụ án đã gộp lại do tỉnh trực tiếp chỉ huy, tiếp theo là điều phối lực lượng cảnh sát các nơi truy bắt, chi đội thành thứ yếu. Giản Phàm lấy giấy của Cảnh Văn Tú ra xin phép nghỉ 20 ngày, được Ngũ Thần Quảng bật đèn xanh, thế là liền quay về cuộc sống bình dị mà y muôn phần lưu luyến.

Lạ tay rồi, khi Giản Phàm cầm lấy dao thái thịt đã mất đi cảm giác, thịt thái ra dày hơn trước, trình độ sụt giảm mạnh, đến cả Ly Ly cũng nhìn ra là mình thụt lùi, đen hơn nữa một lần lơ dểnh thái vào tay, giờ vẫn còn dán băng dính thuốc. Mất mấy ngày mới tìm lại được cảm giác cũ, rửa, thái, băm, chặt rồi xào, nấu, chưng, hấp, bất kể làm gì cũng tập trung toàn bộ tinh thần không để ý tới bất kỳ cái gì khác.

Niềm vui nấu nướng là ở đó, đơn giản, lặp đi lặp lại, khô khan, rồi tới thời khắc món ăn được làm ra, nhìn thực khách xuýt xoa khen ngợi, một chữ thỏa mãn không đủ nói hết thành lời.

Tất nhiên nếu người ăn là mình còn hạnh phúc hơn bội phần.

Không bao lâu sau Phí Béo dẫn bạn gái chính thức nhiệm kỳ đầu tới, Giản Phàm nhìn một cái mừng ngay, là một em gái béo tròn tròn, chút chút vẻ dinh dưỡng quá mức, nhìn như em gái thẳng béo, mặt có vài nốt tàn nhang, không phải là xinh đẹp,

nhưng trông cũng vừa mắt lắm, nhìn thấy thiện cảm ngay rồi. Giới thiệu là mới phân phối vào cục giao thông, hiểu hiểu, nói không chừng là do cha hắn làm mai rồi. Lần đầu tiên gặp Giản Phàm có chút ngỡ ngàng, ba người ở trong quán ăn một bữa, đôi chim non đều có chút thân mật, lại có chút chưa tự nhiên, cái kiểu tình trong như đã mặt ngoài còn e, khiến Giản Phàm ghen tỵ lẫn hâm mộ.

Không nhất định cứ khoác tay mỹ nữ mới là hạnh phúc, có cô bạn gái bình thường như Phí Béo, há không phải là hạnh phúc, bất giác nhớ tới Phi Phi chăm sóc Đường Đại Đầu, hình như lại có cảm ngộ gì mới rồi.

Đúng 18 giờ, nhận được điện thoại của mẹ giục về nhà, Giản Phàm dọn dẹp quán, điều chỉnh lại bếp núc, sau đó đóng cửa về nhà.

Thế là một ngày yên tĩnh kết thúc.

“Trung Thật, em hỏi anh chuyện này, con trai có nói gì với anh không?” Mai Vũ Vận như trộm lén lút khép cửa lại, Giản Ly đang xem TV ở phòng khách nháy nhót như lên cơn, Giản Phàm thì ở trong phòng ngủ, là thời cơ tốt nhất để thương lượng việc nhà.

Đang cầm một tờ giấy ghi bí phương mấy chục vị trung dược, Giản Trung Thật không chú ý, chỉ thuận miệng đáp: “Không.”

“Thế thì lạ thật, này, anh đừng có xem nữa được không, một năm có vài ngày nghỉ thôi.” Mai Vũ Vận thấy chồng chẳng quan tâm gì tới chuyện của con trai thì hơi giận, giật ngay lấy tờ giấy.

Giản Trung Thật chỉ cười, ngồi thẳng lên: “Được, được, có chuyện gì cũng nghe em hết.”

“Cái đó còn phải nói à? ... Này, anh không để ý sao, mọi năm tới mừng 2 thôi là nó biến mất rồi, năm nay ngay cả ra ngoài cũng ít. Mọi năm thì điện thoại cho cả đồng bạn xấu, năm nay thì tắt luôn cả máy, không liên lạc với ai hết. Còn nữa, không nói chuyện ở quán, ở nhà chuyện lớn chuyện nhỏ, từ dọn dẹp tới giặt quần áo, nó lạng lẽ làm hết, khiến em bị thất nghiệp. Con trai chúng ta từ khi nào lại hiểu chuyện như thế?” Mai Vũ Vận gập tay kê hành vi khác thường của con trai.

Giản Trung Thật ngạc nhiên thực sự rồi, nhăn trán nhớ lại chuyện Giản Phàm làm, khẽ vỗ đùi một cái: “Đúng rồi, em làm anh nhớ ra rồi, con trai mình đúng là thay đổi lớn, hôm qua còn thảo luận với anh cách chế biết thịt, lòng, ngăm, có kiến giải lắm.”

“Anh đừng nói tới ăn suốt như thế được không? Em đang hỏi anh đây, có phải là vì con bé nhà họ Lưu, cho nên nó tới giờ vẫn chưa bình tâm lại được?” Mai Vũ Vận chỉ chỉ đầu mình, lo lắng con trai bị chuyện tình cảm dẫn vật.

“Không thể nào, đã hơn nửa năm rồi còn gì, sao mà chưa nghĩ thông chú?”

“Anh đúng là đồ vô tâm, không nghĩ chúng nó yêu nhau bao lâu, biết nhau bao lâu? Con mình nó lãng nhãng, em thừa biết, nhưng nó luôn quay lại với con bé đó, con bé đó cũng chẳng lạ gì con mình thế nào, vậy mà một mực ở bên cạnh. Tất nhiên tình cảm hai đứa chúng nó không thể như người thường.” Mai Vũ Vận chỉ huy: “Anh đi hỏi nó xem.”

“Hả, chuyện này em làm mẹ nói tiện hơn, với lại anh với Tiểu Phàm ngồi với nhau, ba câu thôi là quay sang chuyện ăn uống.” Giản Trung Thật rất là thật thà.

“Hừm ... Vậy, cái này có đưa nó không?” Mai Vũ Vận lấy ra một cuốn sổ tiết kiệm, xem ra hai vợ chồng chuẩn bị vũ khí bí mật.

Chương 139: Có sinh con mới biết lòng cha mẹ. (2)

Giản Trung Thật vẫn dáng vẻ vợ bảo sao nghe vậy: “Xưa nay đều do em làm chủ mà, khi nào lại nhớ tới hỏi ý kiến anh thế?”

Mai Vũ Vận tùm tùm cười đánh chồng một cái cho cuốn sổ vào lòng, đi ra ngoài phòng khách, tiếng loa rất lớn, Giản Ly đang xem chương trình Con đường danh vọng, kỳ thi tuần, vừa xem vừa la hét bình phẩm thí sinh, nói một câu vắn nhỏ xuống, con gái giấu môi lên làu bàu.

Căn hộ ba gian một sảnh, phòng ngủ nhỏ nối liền với ban công là phòng của con trai, Giản Phàm đang ngồi khoanh chân trên giường, giống hệt cha, nhú mày xem con sách gì đó, thấy mẹ đi vào, vội vàng chạy tới ân cần: “Mẹ, trong quán nấu thịt, cách làm mới, đảm bảo mẹ chưa bao giờ ăn qua, hôm nay chưa chín mà thằng béo ăn không dứt ra được. Mẹ, mẹ ngồi đây, con bóp vai cho.”

“Biến biến biến, đừng có vô cớ hiến ân cần, mẹ chột dạ lắm.” Mai Vũ Vận cười đẩy con trai ra, thấy tâm trạng Giản Phàm hôm nay có vẻ tốt, cẩn thận hỏi: “Tiểu Phàm, chuyện con và Hạnh Nhi thế nào rồi?”

“Mẹ, sao tự nhiên lại đi hỏi chuyện này?” Giản Phàm mặt đau khổ, mẹ mà bắt đầu nói chuyện này thì còn lâu mới dứt.

“Mẹ hỏi thì làm sao? Năm mới sao không gọi điện cho người ta, con thật là, Hạnh Nhi đêm giao thừa gọi điện chúc Tết mẹ đấy, con bé thật là ngoan, con gọi điện lại chưa?” Mai Vũ Vận chất vấn.

“Chưa ạ.” Giản Phàm lắc đầu.

Con trai vừa ương một câu, Mai Vũ Vận giơ tay lên, Giản Phàm không sợ mẹ nữa rồi, còn mặt dày mày dạn ôm lấy tay mẹ tát khế hai cái lên má mình làm hai mẹ con cùng phì cười.

“Mẹ, mẹ không hiểu chuyện này đâu, con và cô ấy không thể, mẹ biết vì sao không?”

“Vì sao?”

“Cho mẹ biết, cha cô ấy là quan tham.”

“Thì làm sao nào? Quan bây giờ có ai không tham?”

“Mẹ ơi, chuyện này khác lắm, cha cô ấy nói không chừng sắp bại lộ rồi, sắp hết rồi, chẳng may hồ đồ dính vào, khi đó thành con rể quan tham, viện kiểm sát có tha cho con không? Nhẹ nhất là tịch thu gia sản đấy.”

“Nghiêm trọng vậy à?” Mai Vũ Vận bị tin tức này làm hết hồn, bà không hiểu lắm, nhưng con trai làm cảnh sát rồi, nghe nói phá được vài vụ án, thấy con trai trịnh trọng gật đầu, nuối tiếc thở dài, bà cực kỳ ưng ý Dương Hồng Hạnh, nhưng tức khắc nghĩ tới mục tiêu thứ hai: “À, còn nữa, Tiểu Vân, cô bé hơi thấp ấy, mẹ thấy con bé rất nhiệt tình, mẹ thấy ...”

“Mẹ!...” Giản Phàm dài giọng cắt ngang: “Mẹ tặng người ta cả bao đồ ăn, người ta không nhiệt tình sao được? Người ta có mấy bạn trai rồi, còn chuẩn bị kết hôn, bọn con là bạn, không đi tới mức đó được đâu.”

“Ài, thật là, trước kia không cho con yêu sớm, con lén lút làm chuyện hồ đồ, ngăn cũng không ngăn được, quản cũng không quản được. Giờ tới tuổi nên có bạn gái, con lại trái không được, phải không chịu, định chống đối mẹ đến cùng đấy à? ... À, còn, còn, một cô gái nữa, cao cao, mặc quần jean rất có tinh thần, nhiều tuổi hơn con ấy, nhiều tuổi cũng không sao, biết thương người, không đỏng đảnh.” Mai Vũ Vận mắng mỏ, bất tri bất giác con trai đã như mọi khi ra sau bóp vai cho mình, vừa hưởng thụ sự hiếu thảo vừa mắt con bất hiếu đã thành thói quen.

Vừa nghe thấy mẹ nhắc tới Hồ Lệ Quân, Giản Phàm hớn hờ: “Ồ, chị ấy tên là Hồ Lệ Quân, chị ấy rất tốt với con, nếu mẹ đồng ý thì nói không chừng con có thể cưới về đấy, nhưng phải tốn công sức một chút.”

“Thế à? Mẹ có gì mà không đồng ý, chỉ cần tốt với con, mẹ cầu mà không được.” Mai Vũ Vận bất tri bất giác thuận theo con trai.

“Đúng rồi mẹ.” Giản Phàm ghé tới bên tai mẹ, khẽ hỏi: “Chị ấy từng ly hôn, chưa có con, vậy có được không?”

Mai Vũ Vận nghe tới đó một cái hất vai đẩy tay Giản Phàm ra, quay ngoắt lại, trừng mắt lên, nhả ra hai chữ cực kỳ kiên quyết: “Không được!”

“Mẹ, làm gì mà giận như thế, chỉ nói chuyện thôi mà, có phải con muốn nói chủ đề này đâu, là mẹ nhất định muốn nói.” Giản Phàm ôm lấy vai mẹ, đợi mẹ khôi phục lại bình thường mới nói tiếp: “Mẹ ơi, ở thành phố bây giờ khác xa với huyện thành nhỏ chúng ta, kết hôn chỉ là vấn đề một tờ giấy, không kết hôn mà chung sống với nhau còn nhiều hơn người kết hôn mà sống cùng một chỗ. Ly hôn thì sao nào? Chưa có con không phải cũng chẳng khác chia tay thôi à, cũng là vấn đề một tờ giấy. Đây là loại cuộc sống phương Tây dần lan sang phương Đông, mẹ là giáo viên tiếng Anh, không thể không biết chứ?”

“Mẹ lạc hậu rồi, không hiểu mấy chuyện cổ quái đó đâu, có điều dù sao đang sống ở Trung Quốc, lấy giá trị quan nước ngoài ra nói là không đúng. Vậy sao con không lấy mấy tộc người thổ dân nguyên thủy ra mà so sánh đi, hoang đường, không thể đem so sánh.” Muốn đấu lý cô giáo Mai cũng không thua con trai.

“Tạm thời đừng nói chuyện này mẹ ạ, chi phí sinh hoạt ở thành phố không như ở chỗ chúng ta đâu, mẹ đừng thấy con mặc cảnh phục đẹp đẽ mà nghĩ là ghê gớm, thực ra ở trong thành phố, bọn con thuộc giai cấp vô sản vĩ đại. Giờ không như cái thời cha mẹ, mỹ nữ chịu gả cho trung nông nghèo khó đâu, đợi con làm việc thêm vài năm, tài chính ổn định vững vàng hơn, con không gấp, mẹ gấp gì? Mà mẹ này, hay là suy nghĩ xem có nên làm sản nghiệp phụ nào đó, làm tốt thì từ chức luôn, sải bước tiến tới giai cấp trung lưu, có phải tốt không? Tương lai mua cái nhà lớn, đón cha mẹ lên đó dưỡng lão. Điều kiện y tế ở đó tốt hơn mà, chán thì về Ô Long nghỉ mát, mẹ thấy sao?” Giản Phàm khéo léo biểu đạt ý tưởng của mình, nửa đùa nửa thật, hiểu thấu tính mẹ rồi, ương lên là không được, tất cả phải mềm dẻo thông thả.

Xem ra hiệu quả không tệ, mẹ rất vui vẻ, còn nghĩ chuyện này có cơ xoay chuyển, không ngờ mẹ đưa tay ra sau lưng: “Cho con này.”

“Cái gì thế ạ?” Giản Phàm thuận tay cầm lấy, kính ngạc đọc con số ghi trên đó: “19 vạn 5 nghìn? Mẹ, sao mẹ có thể tích góp

được nhiều tiền thế? Ngày nào cũng bảo con tiết kiệm chi tiêu, con còn tưởng nhà mình sống khó khăn lắm.”

“Hừ, không ngờ chứ gì?” Mai Vũ Vận đắc ý quay đầu lại: “Mẹ cũng lên giáo viên cấp một, tiền lương tăng thêm, quán kinh doanh cũng tốt, quan trọng là hai năm qua con không tiêu tiền bừa bãi, còn gửi tiền sinh hoạt cho em con. Chỉ cần con đừng làm cha mẹ tổn tiền oan uổng, nhà ta xưa nay luôn sống không tệ.”

Hiểu lầm rồi, té ra mẹ tưởng mình về nhà ngoan ngoãn ân cần như thế là vì muốn xin tiền, chẳng trách mẹ hiểu lầm, hồi xưa đi học đại học thiếu tiền, y lại bắt xe về xin tiền mẹ, cũng là thủ đoạn này chứ đâu. Hơn nữa nghe mẹ nói như thế Giản Phàm nhớ tới trước kia nhà mình chi tiêu dè xẻn, toàn do mình gây ra, nếu không quả thực quán ăn làm ăn tốt thế, có tới ba giúp việc rồi, chẳng lẽ không đủ sống sao?

Giản Phàm xấu hổ nói: “Mẹ, mẹ đừng thẳng thắn thế được không, tổn thương tự tôn, con không muốn đi học đại học, mẹ nhất định ép con đi học, nếu con không đi học thì bây giờ Đệ nhất oa không biết mở bao chi nhánh rồi, nhà ta có khi giàu có nhất huyện, con mở luôn cái Thiên hạ Đệ nhất Oa chứ chẳng phải Ô Long đệ nhất oa đâu.”

Chương 140: Có sinh con mới biết lòng cha mẹ. (3)

“Cái đồ vô tích sự, không biết nghĩ đường tiến lên, chỉ muốn chui xuống bếp.” Mai Vũ Vận xía ngón tay tới, Giản Phàm không né tránh còn đưa mặt tới gần cho mẹ xía vào mặt, cười hì hì, thấy con trai hiêm khi vui vẻ như vậy, không đành lòng mắng, khuyên nhủ: “Lần này con về, tâm sự trùng trùng, mẹ biết ý con, Hương Hương nó chê con chẳng qua vì con không có cái nhà đảng hoàng thôi, con trai mẹ thua kém gì ai đâu. Mẹ nghe ngóng rồi, bằng này cũng gần đủ, con vay một ít, trong nhà sẽ trả cùng với con, vài ba năm thôi là xong. Đừng thấy người ta có tiền mà ghen tỵ con ạ, trên thành phố nhiều người giàu có thật đấy, nhưng đa phần cũng là làm công ăn lương, vất vả kiếm sống thôi. Để tâm thái bình thản, rộng mở, cuộc sống tốt đẹp là do chúng ta từ từ gây dựng mà lên, nếu tham cái trước mắt sẽ không lâu dài được đâu, cuộc đời còn dài con ạ, ai là người cười cuối cùng chưa nói trước, người giàu cũng khóc đầy ra đó.”

Vẫn là lời ấy thôi, bây giờ nghe vào thấy gợn sóng cảm động, Giản Phàm cảm thụ được bàn tay mẹ vuốt ve má mình không còn mịn màng nữa, cảm thụ tình cảm sâu nặng trong lời dặn dò đó, lại làm một việc mẹ bất ngờ, trả sổ tiết kiệm vào tay mẹ: “Mẹ, con không cần.”

“Không cần phải sĩ diện với mẹ, trước kia không đưa cho con là sợ con tiêu bừa bãi, giờ con hiểu chuyện rồi, đưa tiền cho con không sao nữa.”

“Con không cần thật mà.”

Mẹ không bao giờ nói nhẹ nhàng được quá lâu, nổi nóng rồi: “Này, thằng nhóc thôi, có phải con chê ít không? Cha mẹ con chỉ có thể thôi, mua nợ còn được, muốn mua đứt luôn thì chịu.”

“Mẹ, người ta nuôi con để đề phòng tuổi già, mẹ thế này là nuôi con hại tuổi già. Em gái con còn đang đi học, cha mẹ có tuổi rồi, không thể sống mãi vì con được.” Giản Phàm nói một câu làm mẹ ngỡ ngàng không rõ con trai uống nhầm thuốc gì, định

hỏi thì Giản Phàm ngăn lại: “Mẹ, từ nhỏ mẹ lần giáo viên trong mấy khu nhà xung quanh đều nói con là đứa kém cỏi nhất, không nói nữa, nói tới người giỏi giang nhé? Con trai thầy Hậu, đi Mỹ rồi, mấy năm liền không về. Giáo viên vật lý năm cao trung thứ hai của con, hai người con trai, một ở Tây Ban Nha, một ở Bắc Kinh, năm mới không thấy đâu. Còn nhà ở dưới nhà chúng ta, mua nhà cho con trai ở Thượng Hải, giờ thì làm quần quật trả nợ, cũng không dám về nhà ăn Tết. Mẹ, muốn con thành nô lệ cho nhà cửa, cha mẹ thành nô lệ của con cái à, muốn con bất hiếu sao? Cha con 15 tuổi đã rời nhà kiếm tiền nuôi ông bà nội, con sắp 30 tới nơi rồi, còn ngửa tay xin tiền cha mẹ sao? Mẹ, con thực sự không có ý đó, cha mẹ giữ gìn sức khỏe mới là quan trọng nhất, hưởng hồ bên trên còn có ông bà nội đã già, dưới còn em gái đang đi học, con sức dài vai rộng, công việc đang hoàng còn nhận tiền cha mẹ sao? Mẹ, hai mươi mấy năm nữa con 50, cha mẹ 70, con vẫn tìm mẹ nói, mẹ, cho con ít tiền à? Mẹ muốn nuôi con thành người như vậy sao?”

Dù sao Giản Phàm quyết định rồi, trong khoảng thời gian dài nữa sẽ không nghĩ tới chuyện vợ con, vừa đám bóp vai mẹ vừa nói đùa, hóa giải việc này, không ngờ một giọt nước mắt nhỏ "tách" xuống mu bàn tay, mẹ đang cúi đầu lau nước mắt, Giản Phàm cuống lên: “Mẹ, mẹ, sao khóc thế, con trai mẹ hiểu chuyện được có một lần, có cần cảm động như thế không?”

Đang đỏ hoe mắt rơi vài giọt lệ, Mai Vũ Vận bị con trai làm bật cười, rồi cười lớn, vừa khóc vừa cười, cười rồi lại khóc: “Không khóc, không khóc, mẹ vui lắm.”

Nhìn con trai nhét số tiết kiệm vào túi mình, lần này thật rồi, con khôn lớn thật rồi, biết quan tâm lo lắng cho cha mẹ rồi, không kìm được nữa, ôm miệng chạy thẳng về phòng.

Giản Phàm ngăn không được, sau đó nghe thấy cha hốt hoảng hỏi chuyện. Giản Ly cũng phát hiện ra chuyện không ổn, tắt phụt TV thò đầu vào phòng cha mẹ, Giản Phàm cũng chạy ra, hai anh em lén lút nhìn mẹ ôm gối khóc, cha xoa tay đuổi cả hai anh em ra ngoài, đóng cửa lại.

“Anh, lại làm cái gì mà khiến mẹ giận thành như thế?” Giản Ly đánh đá kéo tay anh trai chất vấn.

“Đồ ngốc, mẹ cao hứng nên khóc đấy, nếu là giận mà khóc thì đã sớm gọi em lấy gia pháp ra rồi, có thể mà không nhìn ra.” Giản Phàm vuốt mũi em gái bóp một cái, đặc ý về phòng, lát sau chạy ra, kéo em gái cầm tờ photo hỏi: “Ly Ly! Hai chữ gì đây nhỉ?”

“Đương quy, đồ ngốc, có thể mà không nhìn ra.” Giản Ly ăn miếng trả miếng, quay ngoắt đi bật TV xem tiếp.

Giản Phàm vò rối tóc em gái lên, Ly Ly nổi điên truy đuổi, y chạy vù vào phòng cài cửa lại, tiếp tục dịch cuốn cổ phổ của Tăng Nam.

Giờ đây y có thể quang minh chính đại dùng kiến thức trong đó rồi, chỉ còn thiếu một thời cơ nữa thôi.

Mùng 10 mở cửa quán, giống như mọi năm, chuyện làm ăn từ vắng vẻ trở nên tấp nập, qua 13 tháng Giêng, các xã thị trấn chơi Nguyên Tiêu tụ tập ở Ô Long, các khách sạn lớn nhỏ, quán xá không cần biết ngon dở đều chật kín khách. Máy ngày đó 5 giờ đã dậy, tập thể dục rồi 6 giờ tới quán, sớm hơn thường ngày hẳn một tiếng, khách suốt từ 10 giờ tới 0 giờ đêm mới hết khách, hai cha con ở dưới bếp, Giản Ly và Đào Hoa bê thức ăn, Tám Cường và Thủy Sinh hỗ trợ, mẹ ngồi tọa trấn thu tiền, cả nhà bận rộn tưng bừng.

Không chỉ mẹ nhận ra con trai thay đổi, thay đổi lớn hơn nữa cũng bị cha phát hiện, món thịt ngâm dìm thân con trai điều chế vượt qua món bạch thiết nhục mô phỏng vốn có của Đệ nhất oa. Mùng 09 cả nhà nếm thử khen ngon không ngớt, mùng 10 đến Thủy Sinh, Tám Cường, Đào Hoa vỗ tay, lại tặng mấy chục cân cho các hiệu quan trọng thử phản ứng, ai ngờ hỏng rồi, phản ứng quá nhiệt liệt, tới cả nhà chiêu đãi chính phủ, cùng mấy khách sạn lớn ở Ô Long chen lấn tới Đệ nhất oa. Chỉ một câu thôi: Làm bao nhiêu mua bấy nhiêu.

Món thịt ngâm của Đệ nhất oa vốn ngon hơn thị trường một bậc, chỉ là số lượng quá ít, lần này không chỉ lượng xuất hàng lớn, vị còn ngon hơn mấy bậc, làm người cùng nghề ùn ùn đổ tới. Bếp nấu thịt vốn một cái tăng lên ba, mỗi ngày bán từ 30 cân tăng lên 200 cân mà vẫn cung không đủ cầu.

Giản Trung Thật cả đời buôn bán nhỏ, nên không nghĩ nhiều, cho rằng vì Nguyên Tiêu nên thế, ai ngờ qua Nguyên Tiêu rồi mà làm ăn càng ngày càng tốt, lại còn liên tục có người tới nhà đặt hàng, thế mới biết món thịt ngâm này vượt qua mình không biết bao lần.

Không đơn giản, thực sự không đơn giản, nửa năm không gặp, sắp không nhận ra con trai nữa.

20 tháng Giêng, Giản Phàm tiễn em gái đi học, đưa Giản Ly ra tận bến xe đường dài mới dúi cho 3000 mừng tuổi, lần đầu tiên trong đời được em gái thơm một cái vào má, làm xung quanh tưởng họ là một đôi.

Giản Phàm thì vẫn quay về quán làm việc ở Đệ nhất oa, tinh thần hăng hái, làm việc hăng say, một mình bằng hai ba người khác, còn chỉ huy người trong quán làm việc đâu ra đó. Giờ thì đến Giản Trung Thật cũng có cảm giác giống vợ, ông bị con trai tranh mất việc làm, bản thân thất nghiệp mất rồi.

Con trai trưởng thành thật rồi, Giản Trung Thật hiếm có lúc nhàn nhã, pha ấm trà ngồi trong bếp nhìn con trai làm việc, lòng ấm áp hạnh phúc.

Chương 141: Cướp đường gặp nạn, thổ phỉ bỏ trốn! (1)

Đến 26 tháng Giêng, bấm ngón tay tính toán, kỳ nghỉ sắp kết thúc, càng gần ngày kết thúc, giữa mày Giản Phàm càng có thêm sâu lo. Không phải vì chuyện làm ăn, chú ba ở quê lại kiếm giúp cho một người giúp việc, chàng trai tên Đại Kỹ, hiền lành chất phác, kế thừa truyền thống làm đầu bếp đời đời của của trấn Phong Lâm, tới quán đốt bếp, quét rác, nhặt rau, tay chân nhanh nhẹn. Thấy chuyện làm ăn ngày càng tốt, Giản Phàm đem bí phương sửa đổi truyền thụ cho cha, cha nấu ăn cả đời chỉ vài ngày là vận dụng thuần thục, không phải lo.

Vậy lo cái gì? Giản Phàm cũng không nói rõ được, Ô Long giống như thế ngoại đào viên, chỉ cần tắt di động đi là gần như chẳng ai nhớ tới hay tìm được, mấy ngày qua bận rộn trong bếp, không liên hệ với trong đội. Chú hai tới một lần, ăn uống một bữa chẳng trả tiền, không nói gì hết.

Lo lắng mơ hồ đó tới khi ngày nghỉ sắp kết thúc, tối 26 tháng Giêng, đã hơn mười giờ rồi, ngoài quán có cái xe phanh gấp, sau đó loáng thoáng nghe có người gọi "Oa ca", Giản Phàm đang lau bếp lòng giật đánh thót, vội vàng chạy ra ngoài, gặp Tiêu Thành Cương mặt mày xám xịt, Trương Kiệt thì tóc tai bù xù, tinh thần sa sút.

Vừa đi vào Tiêu Thành Cương ôm bụng kêu thều thào như sắp chết: "Oa ca, em đói."

Trương Kiệt nhìn dáng vẻ hồng hào khỏe khoắn Giản Phàm một lượt, giọng cay cú: "Cậu sống sung sướng quá nhỉ, mấy anh em chúng tôi mười mấy ngày rồi không về nhà, thậm chí hơn chớ ... Đói rồi, nếu không phải Thành Cương bảo để bụng thì chúng tôi sớm ăn dọc đường rồi."

Giản Phàm còn chưa kịp trả lời thì hần thò đầu ra hô: "Các anh em, vào ăn của đại hộ đi, vào hết đi."

Chớp mắt thêm bốn người nữa, Lục Kiên Định beo béo, Trương Chí Dũng vạm vỡ và hai đồng đội chưa từng tiếp xúc.

Vào quán nhìn thấy Giản Phàm tóc cắt ngắn gọn gàng, quần áo đầu bếp sạch sẽ, lại thêm cái tạp dề trắng tinh, vai vắt khăn mặt, nụ cười tươi rói, đúng là hình dáng điểm tiểu nhị trong mấy phim cổ trang. Lục Kiên Định đi đầu, cũng là lần đầu chứng kiến bộ dạng của Giản Phàm khi cởi bỏ cảnh phục, tức thì cười nghiêng ngả.

“Các anh em, các anh em, Tiêu Thành Cương khen nơi này tới tận trời xanh, hôm nay mà ăn không ngon thì sao?” Lục Kiên Định giơ tay kích động đám đông.

“Không trả tiền.”

“Rõ biến.”

“Ăn không ngon không đi nữa.”

“Mai lại tới ăn chùa.”

Đám cảnh sát thổ phỉ nhao nhao phụ họa.

“Ngồi hết cả đi.” Giản Phàm phát khăn lau chỉ bàn, khiêu chiến sở trường của mình à, cho đám người nhà quê ăn uống này được mở mắt: “Tiền có thể không lấy, nhưng mà nếu nuốt phải lưỡi của mình cũng không đền đâu, 5 phút! Tám Cường, hỗ trợ.”

Mệnh lệnh đưa ra đầy khí thế, tầng trên một người đáp lời chạy vào bếp.

Cả đám đói ngấu rồi, nghển cổ nhìn về phía bếp, chỉ thấy lửa bùng lên ở cửa sổ, tiếp đó là tiếng xèo xèo, mùi thơm bay ra thấm vào tới tận gan ruột, riêng ngửi mùi thôi mà quên hết vất vả đường xá rồi.

Đợi món ngon lên bàn trong lúc đói khát, chẳng khác nào sự dày vò tình nồng như lửa phải đợi mỹ nữ lên giường, cả hai khiến người ta cấp thiết như nhau, Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt vỗ bàn thúc giục, mấy người còn lại tuy miệng không nói nhưng bụng thì kêu mấy lần rồi.

“Tới đây.” Cuối cùng cũng nghe thấy âm thanh mỹ diệu nhất trên đời, vị trợ bếp tên Tám Cường hai tay bê một cái khay lớn ra, còn to hơn cả gà hầm Tân Cương mấy phần, cái khay lớn như vậy mà đặt xuống bàn không có chút tiếng động nào cả, cho thấy công phu không tầm thường, động tác và giọng nói cùng vang lên: “Sườn phết mật, các vị ăn thông thả.”

Tên đúng như món, là sườn rán cháy cạnh, vì vẫn bốc hơi mà người thấy mùi thơm ngọt lịm của mật ong, miếng sườn dài mười mấy cm kèm miếng thịt lớn, chất cao lên như hình kim tự tháp, rau xanh lót khay, ớt thái điểm xuyết, sườn rán vàng sậm, sắc và hương bổ trợ cho nhau, đã mắt thắm phổi, có vài phần phong cách thô hào sơn dã, lại mang vẻ độc đáo riêng. Sáu cái miệng mở to, mười hai cái mắt nhìn chăm chăm, vừa ngửi vừa nhìn, nhất thời chẳng ai động đũa.

“Ăn đi, ăn đi, nhà Oa ca chính là nhà chúng ta ...” Tiêu Thành Cương dùng tay bốc trực tiếp cho lên miệng gặm luôn, bị nóng la oai oái, nửa câu sau không nghe rõ là nói gì nữa rồi.

Lời này phát ra như hiệu lệnh xung kích, nào tay nào đũa tấn công tức thì, Tám Cường đi tới bày khăn giấy lên bàn, giới thiệu: “Đây là món đặc sản của Ô Long, dùng mật ong rừng ...”

Mà thôi chẳng cần giới thiệu nữa, giấy vừa đặt xuống thì khay cũng trống, mấy vị kia xem chừng đói lắm, trừ cái mồm chóp chép ra thì không còn rảnh chú ý tới cái khác nữa.

Món thứ nhất bốc hơi trong tích tắc, món thứ hai ăn như rồng cuốn hổ vồ, món thứ ba là mấy cái bánh bị sáu người ăn như chớp, món thứ tư là thịt bò hầm ai nấy múc đầy bát, đến món rau cải trắng đưa ra, đám động vật ăn thịt đều chê bai, vậy mà thử một miếng liền ăn như gió cuốn mây tàn. Bữa ăn này vừa hung vừa bạo, gần như lên bao nhiêu hết bấy nhiêu, đến chút canh cạnh cũng bị họ chám bánh bao ăn hết sạch, Lục Kiên Định vừa ăn vừa chửi mắng chú ý hình tượng, mấy tên đồng đội âm ừ miệng, lòng thì chửi, chú ý hình tượng có mà bị cướp sạch à? Cho tới món thứ bảy, thịt cừu hầm đưa lên thì mấy vị này mới no tới ợ lên, thông thả nhai nuốt, rốt cuộc thì ăn uống trông giống người văn minh rồi.

Trong bếp Giản Phàm đang chuẩn bị món cuối cùng, thi thoảng thò đầu qua khe truyền thức ăn, nhìn đám đồng đội ăn như chết đói mà xót trong lòng. Người ngoài phản cảm với cái nghề cảnh sát này, toàn nghĩ tới cảnh nào là ngang ngược nào ăn tiền bẩn, nhưng không biết rằng cái nghề này nhiều vất vả và nhiều gian khổ mà khó tưởng tượng được, sáu người đều giày

bắn thiu, quần áo nhăn nhúm, tóc tai bù xù, không biết là phải thức bao ngày rồi.

“Giản Phàm, Giản Phàm.” Tám Cường ghé tới hỏi nhỏ: “Mấy người Thành Cương dẫn tới là ai thế, sao giống cướp đường gặp nạn, thổ phỉ bỏ trốn vậy, không tới mức đói đến thế chứ?”

Ở cái thành phố nhỏ lạc hậu mà bình yên no ấm này, đại khái không thể hiểu được vì sao trong thời đại này còn có người bị đói thành như thế, Giản Phàm đùa: “Bọn họ còn ngang ngược hơn cướp đường, điên rồ hơn thổ phỉ, nhưng mà đáng thương hơn nạn dân, anh nói xem họ là ai?”

“Là ai thế?” Tám Cường chịu.

“Cảnh sát mà thôi, còn có thể là ai được? Nào Tám Cường, anh bắc nồi đi, chuẩn bị hầm canh.”

“Cái gì? Bọn họ có ăn nổi không?” Tám Cường thất kinh.

“Phải đi vài trăm km nữa, ăn quá ngấy rồi không húp chút thanh thanh đạm, lát nữa ngủ sẽ khó chịu lắm ...”

Giản Phàm nói rồi chuẩn bị khoai tây, cải trắng, cải thìa, đậu tây ... Chuẩn bị làm bách quai loạn thái, món hầm rau tinh túy nhất của Đệ nhất oa, một lúc sau hai người mỗi người bê ba cái nồi nhỏ lên thẳng bàn, đám cảnh sát thổ phỉ ăn tám phần no không khách khí. Giản Phàm bê nồi cho Lục Kiên Định, Tiêu Thành Cương tự lấy nồi của mình, dùng đũa vớt sợi mì dài, ngửa cổ mút sùn sục như rồng hút nước, bắn cả nước canh lên mặt Trương Kiệt, bị hấn tức khí tát một phát, Tiêu Thành Cương đứng im, chân dầm trả, bê nồi vừa ăn vừa chạy vào bếp, đứng ở cửa bếp xem trò hề. Đồng đội biết hai tên này không sống yên lành với nhau được, cũng mặc kệ.

Chương 142: Cướp đường gặp nạn, thổ phỉ bỏ trốn! (2)

Lần này mọi người chỉ ăn không ai nói, toàn tiếng húp nước mút mì xì xoạp, tới về sau ngày Trương Kiệt nhận ra cách ăn của Tiêu Thành Cương là hợp nhất với loại mì dài mà không đứt này, cũng vớt sợi mì giữa cổ mút một cái đầy miệng, hớp thêm ngụm canh, nhai đã vô cùng, mấy người khác nổi tính trẻ con làm theo, nhìn chẳng khác gì Tôn Ngộ Không ăn mì, Giản Phàm đứng xem cười suốt.

Lục Kiên Định ít nhiều còn giữ tư cách đội trưởng, ăn xong mặt thỏa thuê lắm, lấy đũa lau miệng nhìn Giản Phàm đứng khoay tay dựa người ở cửa bếp, cố ý hỏi: “Này các anh em, ăn mau còn lên đường ... Mọi người nói xem, ăn có ngon không?”

“Không ngon ...” Tiêu Thành Cương dài giọng đặt nôi lên bàn, hạnh phúc rên ư ử như lợn con, mấy người còn lại lén lút nói thất lúng, giữa cổ dựa vào ghế thở, ai nấy mặt mày khoan khoái lắm, có điều đều nói không ngon, lý do là không bằng Quốc Tân Quán.

Quần chúng đã phản ánh như thế Lục Kiên Định có đề tài để nói rồi, châm một miếng thuốc ngậm vào miệng, sau đó khoác áo đứng dậy: “Nghe thấy rồi chứ, ai cũng bảo không ngon, tiền cơm miễn trả nhé!”

“Đúng, đúng, đúng!” Một đám ăn cướp phụ họa

“Rồi, rồi, tôi còn chưa đòi tiền, các anh đã sợ thành như thế rồi, đi luôn đấy à?” Giản Phàm đi theo Lục Kiên Định: “Đội trưởng, cho dù kinh phí eo hẹp cũng không tới mức không dám ở lại một đêm chứ? Để tôi an bài cho mọi người.”

“Cậu an bài cho hai đứa chúng là đủ rồi.” Lục Kiên Định chỉ Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt: “Cho hai cậu nghỉ phép một đêm, Thành Cương về thăm người nhà, Trương Kiệt, mai đưa Giản Phàm về đội, những người khác, đi!”

Mấy người khác lần lượt đứng dậy, Giản Phàm chẳng hiểu xảy ra chuyện gì, đuổi theo tới tận xe: “Đội trưởng, kỳ nghỉ của tôi

còn mấy ngày nữa cơ mà.”

“Cậu xem, không phải là tôi nghĩ cho cậu à, ngồi xe công về, tiết kiệm được tiền xe cộ, đúng không? .. Ha ha ha ... Đi đây.” Lục Kiên Định cười ha hả vỗ vai Giản Phàm đi lên chiếc SUV, phía sau còn một chiếc xe việt dã nữa, chính là chiếc Hồ Lệ Quân hay lái, hôm mừng ba đã trả về đội.

Có lẽ chuyện không đơn giản, khó nói nhanh gọn được mới để lại Trương Kiệt, Giản Phàm quay trở lại quán thì hai tên kia vừa xoa bụng vừa thở, xem ra đã đạt tới cảnh giới tối cao của no rồi. Trương Kiệt sờ túi lấy ra ba tờ 100, đưa Giản Phàm: “Đội trưởng để lại đây, đừng quên viết hóa đơn.”

“Thừa rồi, không hết nhiều như vậy đâu, hơn 200 thôi.” Giản Phàm cười.

“Thế thôi à?” Trương Kiệt ngạc nhiên, sáu người ăn no nút bụng lại còn ngon như thế mà tính ra chưa tới 50 đồng mỗi người, nơi này đúng là thiên đường: “Hề hề, còn lại chúng ta chia nhau.”

“Biến, lộc của nhà tôi mà cũng dám chia phần à, đừng mơ.” Giản Phàm khôi phục bản tính gian thương, đưa tay thu tiền cho vào túi, đá Tiêu Thành Cương đang xoa bụng một phát: “Dọn dẹp bàn đi, chỉ biết ăn .. Còn anh nữa Trương Kiệt, theo tôi, vứt hai thùng rác ra ngoài, làm lao động nghĩa vụ cho tiêu cơm.”

Nhà của Tiêu Thành Cương nằm ở rìa huyện thành, mấy người thu dọn đóng quán, lái chiếc xe bán tải chờ rác đi đổ, tiễn Tám Cường và Tiêu Thành Cương về nhà, chỉ còn lại hai người. Trương Kiệt bụng được nuôi no rồi, cái mồm không dừng, dọc đường khen Giản Phàm nấu ăn trong quán ngon hơn ở thành phố, lại khen Giản Phàm ở Ô Long thuộc giai cấp có nhà có xe, chẳng phải lo lắng gì, rồi than phiền sao không dẫn hắn đi mát xa, hay mời tới nhà tắm công cộng 5 đồng nào đó, ngâm nước nóng nghỉ ngơi.

“5 đồng mà anh muốn tắm nước nóng? Tự mình ra sông kiếm cục đá mà cạo chim đi, tới nhà tôi ngâm cái miệng lại, nếu không tôi ném ra ngoài đường.” Giản Phàm đe dọa, mẹ gọi điện thoại thúc giục hai lần, quá 0 giờ rồi, nên vội vàng lái xe đưa Trương Kiệt về nhà.

Trong điện thoại đã nói trước, về tới nhà thì cha mẹ đã chuẩn bị trà mới, trò chuyện với Trương Kiệt vài câu rồi về phòng. Giản Phàm dẫn Trương Kiệt vào phòng mình, trải giường mời vị đại gia này ngủ. Tên này giống mọi khi, trước tiên ném quần áo, rút súng nhét dưới gối, Giản Phàm ngửa tay tát một phát rút súng khỏi gối, cầm súng mát lạnh trong tay, không khỏi hưng phấn răng rắc kiểm tra đạn, giơ lên nhắm thử.

Trương Kiệt hết hồn né người sang bên: “Này này, đừng chĩa vào tôi, cướp cò thì sao ... Cậu lâu ngày không được bắn ai nên ngửa tay rồi à?”

“Xì, loại súng nhẹ hều này cho nữ nhân dùng, không hứng thú ... Tôi thích súng nặng, lực giật cao cơ, thế mới đã. Này Trương Kiệt, Lục Béo bảo anh kéo tôi về à?” Giản Phàm tháo băng đạn, để súng lên trên bàn.

“Đừng có cứ nghĩ mình là cái rốn của vũ trụ nhé, hiện giờ có mấy ngôi sao mới đang lên, cậu không còn xuất chúng nữa rồi, biết tôi muốn cho cậu xem cái gì không?” Trương Kiệt lấy ra một cái PDA, không đưa Giản Phàm xem ngay mà còn thần bí tạo kịch tính.

Chỉ là hần chợn nhằm đối tượng nhử mồi rồi, Giản Phàm phủ đít đứng dậy: “Không hứng thú, đi ngủ đây.”

“Ê ê, đừng đừng, vãi chứ, càng ngày càng lên mặt rồi, tôi cầu xin cậu xem, được không?” Trương Kiệt rối rít ngăn cản, ấn Giản Phàm xuống giường, đưa PDA ra.

Trên đó là hình ảnh của một nhà nghỉ, không rõ ở đâu, hiện giờ bắt giữ trọng phạm đều có video hiện trường. Chỉ thấy một người mặc Âu phục từ trong nhà nghỉ đi ra, sau đó một đám người mặc thường phục mai phục bốn xung quanh xông vào như sói đói, nghi phạm chỉ chạy được vài bước đã bị bảy tám người đè xuống, bắt giữ phong cách Trung Quốc tiêu chuẩn, bẻ cánh tay, đè chân, còng ra sau, tóm tóc kéo nghi phạm ngẩng đầu lên chụp ảnh.

Vừa nhìn mặt người đó, Giản Phàm giật mình: “Oa, Đồng Cô Sơn bị bắt rồi, ở đâu thế?”

“Phiên Ngu Quảng Đông, thiếu chút nữa để thằng này chạy mất.” Trương Kiệt nói rất uy phong.

Giản Phàm quay ngược video xem kỹ thêm hai lần nữa, bới móc: “Không phải đội trọng án chúng ta bắt, anh lên mặt cái quái gì chứ?”

“Cảnh sát thiên hạ cùng một nhà, ai bắt mà chẳng thế, sao phải phân biệt .. Xem tiếp đi, sau đó còn có thứ hay hơn đây.” Trương Kiệt nằm xuống giường ngáp dài một cái.

Phát đoạn video tiếp theo, Giản Phàm phải bất ngờ thốt ra tiếng, là lễ hội hàng năm của chiến tuyến công an toàn thành phố, sau bài ca cảnh sát có một đám người đeo hoa đỏ đi lên bục, cầm phần thưởng, cười tươi rói, người làm Giản Phàm kêu ra tiếng chính là Ngô Đích, còn đứng đầu hàng ngũ.

“Thế thì sao?” Giản Phàm ném trả PDA cho Trương Kiệt, biết thứ này do Lục Kiên Định cố ý để kích thích y.

“Để tôi giải thích cho cậu nghe, theo công bố của cục công an thành phố với thị dân, vụ án Phân cục Tấn Nguyên là do tình dục sức phá án và do cục hỗ trợ, hiện giờ công đầu là của Ngô Đích, bắt Đồng Cô Sơn là nhờ thông tin hẩn tổng hợp ra, công này lớn lắm, trực tiếp được tỉnh duyệt công lao hạng 2 ... Đội trọng án chúng ta thì thảm rồi, vụ án giết người đường Trần Thủy, vụ án buôn lậu cổ vật 1226 chưa bắt được thủ phạm, giờ sở với cục suốt ngày thúc giục, cục trưởng Lương tới đội tuyên bố, không phá được án, không bắt được nghi phạm thì cách chức ... Tức là cách chức đội trưởng Lục của chúng ta.” Trương Kiệt giọng điệu tỏ rõ sự bất mãn với bên trên, chỉ là nói một hồi chẳng thấy Giản Phàm có phản ứng gì, ngạc nhiên: “Hả, cậu không bất ngờ à?”

Chương 143: Choảng tỉnh giấc mộng. (1)

“Có gì mà bất ngờ?” Giản Phàm nhún vai, ở loại chuyện này y sớm nhìn thấu rồi.

Trương Kiệt chưa cam tâm: “Đồng Cô Sơn đã bị bắt, cậu không thắc mắc vì sao vụ án không có tiến triển à?”

“Vụ án giết người năm 91 ở tòa nhà Quốc Tân, khẩu cung 0. Vụ án bốn hòa thượng dính líu XHĐ, 17 người liên quan tới vụ án, khẩu cung 0. Vụ án giết người chôn xác sân bay Vũ Túc, khẩu cung 0. Sau khi quyền phán quyết tử hình thu về tòa án nhân dân tối cao, về lý luận là tôn trọng nhân quyền của nghi phạm, nhưng trong thực tế lại cho đám tử tội này một tia hi vọng, bao năm qua những sự kiện ác tính có khẩu cung 0 nhiều lắm ... Đồng Cô Sơn mới hơn 30 phải không, nếu là hắn, mười mấy năm trước mới trên 20, từ thời đó mà dám giết người, tù lá gan, nhãn quang sớm lộ hỏa thuần thanh, mấy thủ pháp thẩm vấn áp dụng với người bình thường không dùng được với hắn đâu.” Giản Phàm nói một cách tỉnh bơ.

Trương Kiệt bóp tay răng rắc: “Cái tên này là thành phần chống đối xã hội, lúc áp giải lên xe còn cười nói chào hỏi cảnh sát, trên tỉnh mời tới mười mấy chuyên gia thẩm vấn, đúng như cậu nói, khẩu cung 0, vụ án này, phá đã khó, thẩm vấn càng khó.”

“Vậy mọi người đi đâu? À, bắt Lý Tám Trụ và Tề Thụ Dân? Không được à?”

“Còn gì nữa, đội trưởng Tần một nhóm, chú Trần một nhóm, đám Vương Bát Đản đó chỉ huy bọn tôi tới Vân Thành, Hạ Huyện, Lâm Phần ... Chạy bảy tám huyện rồi, bắt đầu từ mùng 9 tới tận giờ, gần 20 ngày, chẳng bắt được một cọng lông, còn nhảm người ... Đội trưởng lần này xui xẻo, ở Vân Thành bắt nhảm chủ mỏ than, người ta đang kiện, bị cục trưởng Lương, chi đội trưởng chửi mắng một trận, bảo bọn tôi xéo về ...” Trương Kiệt cười trên đau khổ của người khác, nói chung không phải chạy rong như chó hoang là may rồi.

“Vậy tôi về có ích gì?” Giản Phàm hứng thú với việc phá giải câu đố thôi, giờ vấn đề là truy bắt, công việc thể lực vô vị.

“Có tin tức về Tế Thụ Dân rồi, nên bọn tôi mới rút về hết.”

“Thôi xong!” Giản Phàm hiểu ngay ra tức thì, vỗ trán cảm thán: “Ra nước ngoài rồi à?”

Trương Kiệt mắt chớp chớp đầy kinh ngạc, gật đầu xác nhận, giờ không như trước kia hơi chút là ngốc nghếch hỏi vì sao nữa, tiếp xúc với Giản Phàm lâu đã biết đầu óc của y không giống người thường, xem ra ở nhà lâu như vậy không mất sự nhạy bén: “Giản Phàm, có phải cậu chọc giận chi đội trưởng rồi không?”

“Đâu có, chọc giận thế nào?”

“Tôi nghe đội trưởng nói, đội trọng án đã báo công lên, ngay cả Tiêu Thành Cương cũng có tên, chỉ thiếu mỗi mình cậu thôi. Tôi nghe nói là cục muốn điều động cậu tới ban thông tin tội phạm, cũng bị chi đội trưởng áp xuống, nếu không vì sao cậu được nghỉ dài như thế, đó là vì cậu bị gạt sang lề đấy. Chi đội trưởng bản lĩnh, nóng lên có khi đuổi cậu xuống đồn làm tra hộ khẩu ..” Trương Kiệt hạ thấp giọng xuống.

Giản Phàm cười nhẹ như chẳng thấy có gì lạ: “Chuyện trong dự liệu, chúng ta là viên gạch của Đảng, muốn chuyển đi đâu thì chuyển, tôi muốn xuống đồn mà chẳng được, làm tra hộ khẩu, kiếm chắc ít tiền, tội gì mà không làm?”

Nhìn cái điệu cười của Giản Phàm, Trương Kiệt nổi hết da gà da cóc, cơ mà Giản Phàm không nói gì thêm cũng đành chịu, tên này nhìn có vẻ mồm mép, kỳ thực kín miệng kinh khủng, trừ khi y muốn nói ra, còn không chẳng ai biết trong cái đầu quỷ quái kia chứa gì: “Còn một người nữa nhờ tôi hỏi thăm cậu.”

“Chị Hồ phải không, chị ấy sao rồi?” Giản Phàm vui vẻ ngay, rất nhớ chị Hồ, chủ yếu là nhớ chuyện đó rồi.

“Chị ấy điều lên cục rồi, nơi đó thiếu nữ đồng chí, thân phận vừa vặn, chuyên điều tra vụ bắt cóc trẻ em ... Tôi nói tới đội trưởng Tần cơ.”

Hồ Lệ Quân bị điều đi rồi? Sao lại đúng lúc này, mấy vụ án đang dang dở mà, hiện nhiệm vụ chính là truy bắt, đó là sở trường của chị ấy, vậy mà lại điều lên cục làm mấy việc văn

phòng à? Chẳng lẽ có kẻ giở trò? Tuy thế còn có chuyện phải bận lòng hơn Giản Phàm nhú mày: “Anh ấy làm sao?”

“Đình chỉ rồi.”

“Hả, sao vậy, thu tiền bản à?”

“Câu mới thu tiền bản, cái đó thì có gì đâu, lần này lớn chuyện rồi.” Trương Kiệt cố ý nói nửa chừng.

Giản Phàm đang sốt ruột không muốn chơi trò đoán đố: “Nói mau lên.”

“Kỳ thực vẫn là tại cậu, có nhớ lão già tên Tề Kiến Quốc mà cậu bắt được ở xưởng mỹ nghệ không?” Trương Kiệt giải thích.

Té ra là lão già đó khi nhận diện nghi phạm, nhận ra Hứa Ân, quản lý của Tề Nguyệt Các, người họ Hứa đó từng tới xưởng mỹ nghệ. Ngũ Thần Quảng e là đã có chút sốt ruột, bắt Hứa Ân, sau đó phong tỏa Tề Nguyệt Các, tịch thu hơn 100 món đồ cổ. Nhưng chuyện này khiến một đám đầu não viện bảo tàng tỉnh, hiệp hội bảo vệ văn vật, điện thoại tới cục, chụp đồng mũ "chấp pháp dã man", "bắt giữ thương nhân bất hợp pháp", mà chi đội trong chuyến hành động đó không tìm ra đủ chứng cứ thuyết phục ở Tề Nguyệt Các, không phát hiện cổ vật vi phạm, cơ cấu hữu quan trên sợ ra lệnh tra tới cùng. kết quả không cần nói Giản Phàm cũng biết, Tần Cao Phong gánh tội thay cho Ngũ Thần Quảng.

“Đừng cười đểu, chưa hết đâu, giờ tôi nghe nói Tề Nguyệt Các đã mời luật sư, cáo trạng cơ quan chấp pháp biết luật phạm luật, nghiêm trừng người gây chuyện, đền bù tổn thân kinh doanh, giờ đội một nổi tiếng rồi ... Vốn ban tuyên truyền của chúng ta còn có tiếng nói, nhưng báo chí chẳng nể nang gì hình cảnh chúng ta, báo lớn báo nhỏ bêu rếu, đội trưởng Tần thành danh nhân trên mạng rồi, chi đội lẫn trên cục chỉ có thể trơ mắt nhìn, nếu không khai đao với đội trưởng Tần không thể yên lòng dân.” Trương Kiệt chép miệng không thôi.

“Hừ, lòng dân không bị chấp pháp cưỡng bức thì cũng bị người có tiền lừa gạt.” Giản Phàm cười không rõ ý vị, giống như đem hết chua cay mặn ngọt đổ một phát vào bụng, nghĩ đồng chuyện hỗn loạn bất công đó, hồi lâu cảm khái: “Con mẹ nó, đây đúng là cái thời đại thần kỳ, nói đi, muốn tôi làm gì?”

“Đội trưởng Lục muốn cậu về tổ chức tiểu tổ truy bắt, anh ấy hoài nghi tin tức của bọn tôi có vấn đề, hơn nữa có kẻ giở trò bên trong, nếu không từ trước năm mới đặc cảnh cùng bao người hiệp trợ như thế, thêm vào tuyết lớn lấp đường, sao mấy nghi phạm đều trốn hết như vậy ... Giờ xác nhận Tề Thụ Dân, Liên Nhận đã xuất cảnh, nhưng trong đội hoài nghi Lý Tám Trụ chưa xuất cảnh.” Trương Kiệt đi thẳng vào vấn đề.

“Giờ mới hiểu ra thì quá muộn rồi đấy, ngủ đi, đừng sốt ruột, phá án như nấu cơm, chưa đủ lửa chưa nhắc nồi ra được, nếu không cơm sẽ sống. Ha ha ha, Tề Viên Dân đối đầu với cơ quan chấp pháp à, vậy đây là chiêu thất bại nhất của hắn, hắn sắp xong đời rồi ...” Giản Phàm thuận tay lấy cái PDA, tắt đèn rồi sang phòng Ly Ly ngủ, trước khi đi nhớ ra hỏi: “Ai điều động chị Hồ, Tiêu Minh Vũ à?”

“Sao tôi biết mấy chuyện đó, nhưng nếu là phó cục Tiêu thì cũng bình thường, chị Hồ do một tay ông ấy đề bạt mà.”

Giản Phàm sững sốt, nhưng bảo y nghi ngờ Hồ Lệ Quân thì không, dù chỉ trong tích tắc.

Chương 144: Choảng tỉnh giấc mộng.(2)

Sáng sớm mùa xuân vẫn là cảnh tượng của mùa đông, sàn gạch của Đệ nhất oa kết một lớp sương băng mỏng mỏng, như thường ngày, tới giờ là bận rộn, ngoài quán là tiếng kê bàn ghế, quét dọn, là Đào Hoa. Còn trong bếp, tiếng nước chảy và tiếng bát đũa leng keng, là Đại Hòe đang chuẩn bị, tiếng lửa cháy phùng phùng, Giản Trung Thật đang mở bếp, còn trong hầm rượu kiêm phòng thực phẩm phía sau tiếng cộp chát là Giản Phàm và Tám Cường đang xử lý mấy công đoạn cuối cùng.

Trong lúc Giản Trung Thật uống xong ấm trà đầu tiên thì bên trong cũng đã xong, cải trắng trong xanh có trắng, đậu hũ thủ công trắng nõn, miếng sơn dược ngâm trong nước lạnh, ba thứ nguyên liệu thường dùng nhất chắt đầy ba chậu lớn, bên cạnh có vài chậu rong biển, rau cần, cà chua, mộc nhĩ ... Rồi hai mấy thứ thịt hoặc thái mỏng hoặc thái miếng đặt gọn gàng đâu vào đó trên bàn.

Rửa rau thái thịt là bước khó qua nhất từ giúp việc thành đầu bếp, chuyện này không chỉ khảo nghiệm kỹ thuật, quan trọng hơn nữa phải thể hiện được sự tỉ mỉ của đầu bếp trong công việc cần sự kiên nhẫn rườm rà này. Thời xưa có câu, nấu nướng để ăn là hạ phẩm, nấu nướng làm nghề là trung phẩm, lấy nấu nướng làm thú vui mới là thượng phẩm. Trong mắt Giản Trung Thật, ông chưa bao giờ thấy con trai có chút mất kiên nhẫn nào giống phần đông mọi người, từ rửa rau, thái rau, thái thịt đều làm rất cẩn thận, ngay từ nhỏ nó đã coi bếp núc làm thú vui rồi.

Vui mừng đồng thời cũng thấy tiếc, cái nghề an thân lập mệnh bây giờ không đáng tiền nữa, cả con trai tìm thấy thú vui trong đó cũng không đi theo nghề này, càng nhìn con trai kỹ thuật đã thuần thục không thua kém gì mình, càng cảm thấy tiếc.

“Cha, nghĩ gì thế?” Giản Phàm đổ nước đi, mức nước mới rửa tay: “Con đi rồi chỉ còn mình cha, ở Đại Nguyên có lần con mơ,

nửa thời gian đi làm cảnh sát, tối về nấu nướng với cha, cha con mình mà có thể mở quán cha con thì tốt biết mấy.”

Giản Trung Thật cười lớn, mấy năm qua nhìn con trai, càng nhìn càng vừa mắt, dặn dò: “ra ngoài nhớ đừng tranh chấp với người ta, chớ học chú con, làm cảnh sát nói chuyện với ai cũng trừng mắt quát nạt, làm ăn cần hóa khí sinh tài, làm người càng cần hóa khí, con người sống mấy chục năm, chuyện vui không nhiều, tốn thời gian đi giận người khác là không đáng.”

Giản Phàm biết cha ẩn dụ chuyện mình về nhà tâm sự nặng nề, đại khái giống như mẹ, nghĩ mình vẫn giận Hương Hương, chỉ cười vâng dạ, rửa tay, rửa mặt, đầu vừa nhúng vào nước lạnh liền rùng mình, đầu óc hết sức tỉnh táo, nhìn cha tóc thêm sợi bạc, mặt thêm gầy gò, cuối cùng cũng phải nói câu không muốn nói: “Cha, con đi đây.”

“Ừ, đi đi.” Giản Trung Thật đứng dậy vỗ vai con trai mấy cái, rời hậu viện, rời bếp, rời quán, Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt đỗ xe bên ngoài đã sớm mất kiên nhẫn. Giản Phàm định lên xe thì thấy cái xe đạp quen thuộc liền dừng bước, mẹ cũng tới rồi.

“Mẹ, con đi đây.”

Mỗi lần rời nhà đều có chút gian nan, toàn bị mẹ mắng vô tích sự, cứ thích ru rú ở nhà.

“Ừ, đi đi, đừng vô tích sự như thế, lớn như thế rồi, đuổi cũng không đuổi đi được nữa.” Mai Vũ Vận đem túi trong rọ xe đưa con trai, là mấy món ăn vặt, sợ con trai đi đường bị đói.

“Mẹ, cũng không biết bao giờ con mới có thể trở về thăm cha mẹ, một năm về mười lần, mười năm được có trăm lần, con chỉ muốn ngày ngày ở bên cha mẹ.” Giản Phàm chẳng sợ mẹ mắng nữa rồi, ôm vai mẹ lưu luyến.

“Đi đi.” Mai Vũ Vận đẩy con trai lên xe, mắng: “Lớn thế này rồi, còn muốn cha mẹ nuôi nữa à, đi mau ... Thành Cương, đi đường cẩn thận.”

Cái thằng con không có tiền đồ này, mỗi lần rời nhà là lằng nhằng nửa ngày trời, hai vợ chồng vẫy tay mãi, cuối cùng xe cũng biến mất ở cuối con đường, Mai Vũ Vận thu lại nụ cười, vẻ mặt không khác gì con trai: “Nó đi rồi, vậy là chỉ còn chúng ta,

thực không muốn chúng nó lớn lên, từng đứa từng đứa đều đi ... Lúc nhỏ thì lo chúng chẳng giỏi giang, giờ sợ chúng giỏi giang quá, ném vợ chồng mình ở một bên.”

“Năm xưa bảo em sinh đứa nữa giữ ở nhà, em không chịu.”

Mai Vũ Vận phì cười, đấm chồng một cái, câu này thật giống hệt thằng con lảm trò.

Khi cảnh sắc từ núi đồi cây cối chuyển sang đồng ruộng, từ đồng ruộng thành nhà cao tầng, bên tai không còn yên tĩnh nữa mà thành tiếng còi xe, tiếng người huyên náo, không còn không khí tươi mát của núi rừng, mà là mùi xăng khói hỗn hợp mùi thành thị. Giản Phàm thở dài, lại tới Đại Nguyên rồi.

Khi còn nhỏ nguyện vọng lớn nhất là lên thành phố, giờ nguyện vọng lớn nhất là về nhà.

Đôi khi Giản Phàm thấy mình mang tám thân hai mấy, nhưng trái tim đã bảy mấy rồi, theo mấy vụ án, trải qua bi hoan ly hợp mà nhiều người cả đời chưa chắc được trải nghiệm. Chỉ mấy tháng mà cảm giác mấy chục năm trôi qua, cảm xúc rất nhiều, có lên có xuống, nhưng thứ còn lại duy nhất là sự quyến luyến càng lớn với nhà, với cha mẹ. Con người thì thay đổi rồi, thay đổi rất lớn rồi, song vẫn chẳng có tiền đồ gì như cũ, chỉ muốn về nhà thôi, sự nghiệp, ái tình, tiền bạc đều không phải thứ quá quan trọng nữa, ít nhất cảm xúc lúc này là vậy.

Đường phố và nhà cửa không có gì thay đổi, rộng rãi, cao lớn, hơi thở thời đại, người cũng chẳng có gì thay đổi, xuân hạ thu đông vẫn cứ người qua người lại tấp nập như thế. Tiêu Thành Cương lái xe thẳng về cái chi đội cũng không có gì thay đổi, vẫn trạm gác nghiêm trang, đồng nghiệp ra vào vội vã, sau Tết, mọi thứ đã khôi phục lại như thường.

“Oa ca, đội trưởng Lục và đội bốn cùng ra hiện trường ... Chúng ta nghỉ một chút, văn phòng của anh vẫn còn nguyên đấy, em ở bên cạnh.” Tiêu Thành Cương đỗ xe ở sân.

Trương Kiệt quay đầu nhìn Giản Phàm suốt dọc đường khép mắt ngủ gật: “Giản Phàm, phát biểu cảm xúc đi, cuộc sống hạnh phúc đã kết thúc, thế nào cũng phải có chút cảm xúc chứ? Nếu không cảm xúc anh hùng trở về thế nào?”

“Anh hùng cái rǎm.” Giản Phàm phát biểu một câu cảm xúc thô tục, đội trọng án ban ngày luôn hết sức vắng vẻ, giống như không hoan nghênh vậy: “Không có lễ nhạc đã đành, ít nhất cũng phải trải thảm hoan nghênh chứ.”

Tiêu Thành Cương vừa mở xe nhảy xuống: “Oa ca, đừng có suốt ngày coi mình là đại gia, bằg vào việc anh làm, nếu là hiệp cảnh không biết khai trừ bao lần. Giờ lấy công bù tội đã là may đấy.”

“Giản Phàm, giờ lại độc thân rồi, đừng về lủi thủi ăn một mình nữa, tối nay tới nhà tôi đi, để vợ tôi nấu ăn cho một lần.” Trương Kiệt cũng trên.

Giản Phàm cười ha hả, hỏi chuyện Thời Kế Hồng và Nghiêm Thế Kiệt, không ngờ hai đồng chí già sau Tết một vinh quang nghỉ hưu, một thì bệnh xin nghỉ hưu, vinh quang là Nghiêm Thế Kiệt, bệnh là Thời Kế Hồng. Khởi phải nói, thấy Giản Phàm nghỉ dài hạn là hai đồng chí già biết tương lai tổ chuyên án chẳng hi vọng, dứt khoát nghỉ luôn. Ba người đi trong hành lang vắng lặng, không thể khôi phục lại ngày tháng cũ nữa rồi, ai có thể ngờ cách đây hơn một tháng, nơi này là tiêu điểm của cả thành phố.

“Đưa chìa khóa ... Hai người tới đây thôi, đừng đợi tôi, tôi đi một mình.” Giản Phàm nhìn văn phòng lạnh lẽo, chẳng muốn ngồi xuống, đưa tay đòi chìa khóa xe, Tiêu Thành Cương không muốn, bị Giản Phàm đấm vài cái thò tay vào túi lấy mất, hai người kia hỏi đi đâu cũng không đáp, lái xe đi như làn khói.

“Mẹ nó, chắc tìm em nào đó bắn pháo rồi, có cái mặt đẹp trắng trẻo đẹp trai thích thật.” Tiêu Thành Cương làu bàu.

“Nhịn lâu như vậy, không để cậu ta động cởn một hồi, nếu không lấy chúng ta ra bắn thì bỏ mẹ ... Đi nào, lên tầng ba luyện tập, dạy tôi vài chiêu chân tâm thấp.”

Trương Kiệt khoác vai Thành Cương lên phòng luyện tập tầng ba, cuộc sống hình cảnh đơn giản, giải trí ngoài uống rượu, chơi bài thì chỉ có một việc, là luyện tập, kỳ thực là đánh nhau.

Chương 145: Choàng tỉnh giấc mộng.(3)

Chân vừa mới chạm đất đã quay về xe, Giản Phàm mở máy điện thoại lần đầu tiên từ sau Tết, bấm bấm một hồi, men theo địa chỉ tới tiểu khu Chính Dương, nơi đó cách đội một không xa, nằm ở cuối đường Tân Hà, dừng xe nhìn một tấm lưới chống trộm kéo lên tận tầng 4 thì bật cười, trước kia chẳng bao giờ quan tâm, giờ tới một nơi nào đó trước tiên quan sát địa hình, sau đó tiềm thức xác định vị trí.

Có điều tới gặp, không phải nghi phạm.

Tầng 402, tới trước một cánh cửa sắt, nhìn mãi mà không thấy chuông cửa, căng mắt ra mới tìm được cái chấm đỏ, ấn hồi lâu lại chẳng kêu, lại bật cười, giờ nắm nắm đập rầm rầm, lần này có tác dụng, ô cửa nhỏ mở ra, hơi khom lưng xuống nhìn thấy Tần Cao Phong.

Quá cao cũng phiền, có lẽ là vào cửa còn phải cúi đầu, Giản Phàm rất tự tin với chiều cao của mình, 1m8 ra đường đủ sải bước tự tin rồi, vậy mà so với Tần Cao Phong vẫn như người lùn.

“Thoải mái ngồi, tôi đi rót nước.” Tần Cao Phong mở cửa đi ra ban công, ra ban công vịn vòi nước rào rào vào ấm.

Giản Phàm đứng ở giữa phòng quan sát xung quanh, điển hình nhà của dân độc thân, phòng ngủ vẫn mở cửa, chăn màn nguyên xi không thu dọn, gạt tàn trên bàn đầy ắp không đổ, bên cạnh là mấy vỏ gói mì ăn liền, phòng che rèm một nửa, giống con người Tần Cao Phong, mặt âm u chẳng thấy nụ cười. Vừa đi một bước mới nhận ra cửa có đồng dép lê vứt bừa bộn, nếu không phải có Tần Cao Phong đứng đó, Giản Phàm còn hoài nghi mình quay về phòng ngủ tới đại học, một người sạch sẽ ngăn nắp như y, cảm giác chỉ có một, chuồng heo.

“Ha ha ha, nhà hơi bừa, ngại không dọn, đừng cười.” Tần Cao Phong thừa biết tính gọn gàng ngăn nắp của Giản Phàm.

Giản Phàm không chấp nhận lý do không thể chấp nhận này: “Đội trưởng, anh nên dọn dẹp nhà cửa đi chứ, chẳng trách vẫn độc thân, bằng cái nhà này, nữ đồng chí nào tới cũng bị dọa

chạy. Đặc biệt là chị Sửu, em thấy chị ấy là con nhà có gia giáo, ôn nhu hiền dịu, anh muốn có cơ hội thì phải thay đổi đi.”

“Này nhóc, đừng có mà không lớn không nhỏ với tôi, lúc làm đội trưởng chú ý ảnh hưởng không đánh cậu, giờ không ai quản tôi nữa rồi, cẩn thận tôi cho ăn đòn ... Nước đây, uống đi, không muốn uống thì có hoa quả, tự gọt mà ăn ... Tối Đại Nguyên khi nào thế?” Tần Cao Phong ngồi xuống ghế sofa bắt đầu dọn dẹp, kỳ thực là quơ qua bàn một cái, gạt hết vào một cái túi nylon to, đặt lên bàn đĩa táo, sau đó châm thuốc là hút.

“Vừa tới.” Giản Phàm ngồi xuống, ghế sofa vải, hoài nghi là sản phẩm của thế kỷ trước, phai màu rồi, cũng chẳng nhìn ra là chất liệu vải gì, bàn trà rất cũ, loại có thể mang tới Tề Nguyệt Các bán.

Khi mới vào đội một, Tết từng tới đây tặng dầu tặng gạo, có điều khi đó không để ý, cho rằng cuộc sống hình cảnh đều như thế, cách một năm nhìn lại, thấy sinh hoạt hoạt thế này nghèo khổ quá, thậm chí nhìn hẳn đi dép nhựa xỉn màu, mặc cái áo len cũ sờn chỉ, nhìn thế nào cũng thấy nghèo khó.

Sao tới mức này nhỉ, vị đội trưởng này thường xuyên đổi xe, không phải lái xe của đội thì là xe của người khác, đi ra đi vào rất tiêu sái, cũng là người đầu tiên dạy mình thu tiền bản, chẳng lẽ hẳn không thu?

“Sao thế, muốn tới xem tôi gặp xui xẻo à? Giờ nhìn thấy rồi đấy, có phải là thỏa mãn lắm không?” Tần Cao Phong rút một hơi thuốc dài, ném bật lửa lên bàn, nhìn thẳng nhóc đó gạt gù, miệng cười gian, giờ hoàn toàn không thể nhìn thấu được suy nghĩ của y nữa rồi, có điều lúc này tới thăm, vẫn làm người ta ấm lòng.

“Đội trưởng, nhìn anh đâu có giống gặp xui xẻo.” Giản Phàm chọt nói.

“Thế hả, cậu nhìn thế nào đấy hả?” Tần Cao Phong hứng thú hỏi.

“Nhìn xem, cuốn chăn ngủ nướng, chúng tỏ anh ngủ ngon lắm, túi mì hộp thịt nhiều thế này, chúng tỏ anh ăn rất ngon, đĩa DVD dưới bàn trà là bản mới, tôi còn chưa xem qua, ăn ngon

ngủ kỹ chơi vui, ai dám nói anh gặp xui xẻo?” Giản Phàm phân tích.

“Ha ha ha, có nhãn quang hình cảnh rồi, không tệ.” Tần Cao Phong cười ha hả biểu dương, người vươn tới, bàn tay to như cái quạt vỗ vai người ta, Giản Phàm vội né ngay, trúng mấy cái vỗ vai của đại tinh tinh, cả đại đội một không ai chịu thấu: “Về không đi làm, tới tìm tôi làm cái gì? Có chuyện là tôi không giúp được đâu đấy.”

“Tôi thì có chuyện gì được, chỉ muốn tới thăm anh thôi.” Giản Phàm cũng muốn hút một điếu, cuối cùng cố nhịn thứ này chả béo bỏ gì.

“Ha ha, làm tốt lắm, tôi biết cả rồi, trước kia tuyển cậu là vì cậu có khả năng ứng biến cao, làm việc linh hoạt, người khác có thể nói con người tôi không ra sao, nhưng không ai có thể nói nhãn quang của tôi không ra sao. Phương hướng chi đội trưởng tốn công theo đuổi mấy năm rốt cuộc là sai, bất kể cậu có gặp thời hay gặp may, dù sao cậu cũng đã phá được vụ án rồi, làm tôi nở mày nở mặt.”

“Đội trưởng, mặt anh đủ to rồi, đừng nở nữa.

“Giản Phàm cười trêu ghẹo.

“Thằng nhãi này, ngứa mồm muốn ăn đòn à? ... Con bà nó chú, tôi nhịn lắm đấy, bao nhiêu lần nhìn bộ dạng hèn nhát, vô trách nhiệm, chỉ thích né tránh của cậu, tôi chỉ muốn đập một trận cho hả ... Ai mà ngờ rời đội một rồi, cậu điên hơn bất kỳ ai, nghe Lão Trần kể lúc bắt nghi phạm Tôn Trọng Văn, cậu nổ súng bắn luôn ở giữa đường phố đông người mà tôi toát mồ hôi ... Ha ha ha, còn nhớ hồi tới cơ sở huấn luyện chọn người, huấn luyện viên của cậu đánh giá, cậu không đánh nổi nữ sinh” Kể chuyện vui trước kia, Tần Cao Phong có vẻ cao hứng lắm, giống như vô tình nhạt được bảo bối vậy.

Giản Phàm nhớ lại chuyện cũ cũng đỏ mặt thật, nhưng mà tựa hồ đã là quá khứ xa xôi lắm rồi, cười vài tiếng quay về chủ đề chính: “Đội trưởng, chuyện này rốt cuộc là làm sao?”

“Biết là cậu tới đây vì chuyện này.” Tần Cao Phong dập tắt điếu thuốc, khoanh tay trước ngực: “Chi đội trưởng luôn coi đại đội một là đội dự bị phòng khi khẩn cấp, vụ án này từ đầu tới

cuối tôi đều hiểu, khi Đồng Cô Sơn bị bắt ở Quảng Đông, Lục Kiên Định và Trần Thập Toàn còn ở Vân Thành, tôi ở Đại Nguyên, hai đầu cùng tra tung tích Lý Tám Trụ, Tề Thụ Dân, qua thăm vấn Tề Kiến Quốc, tôi phát hiện manh mối về Hứa Bân, tôi và chi đội trưởng trao đổi ý kiến, đồng ý đây là tập đoàn do anh em họ Tề cầm đầu ... Đáng tiếc trước giờ không có manh mối chìa thẳng vào chúng, nên quyết định dùng Hứa Bân làm điểm đột phá, thế là chọc vào tổ ong ... Đánh sói suốt cả đời rồi, giờ bị sói cắn.”

Lời kể ngắn gọn xúc tích, nhưng kết luận có chút đáng tiếc, bắt Hứa Bân không thu được hiệu quả mong đợi, ngược lại gây ra thị phi lớn, hơn nữa chẳng cần hỏi Giả Phàm cũng biết chuyện tra Tề Nguyệt Các do Ngũ Thần Quảng võ đầu quyết định, tác phong của cảnh sát Đại Nguyên với thương nhân đồ cổ xưa nay là không nương tay. Tra xét cửa hiệu, đóng cửa, tịch thu, đó là cách trăm lần trúng cả trăm, lần này phạm vào sai lầm chủ nghĩa kinh nghiệm, đối tượng không phải người bình thường. Thế là tự mình hại mình.

Đám người đó đúng là rết trăm chân, thực ra tới giờ bọn họ vẫn chưa mò tới vòng hạch tâm của đám người đó.

Chương 146: Chén rượu luận vinh nhục. (1)

“Đội trưởng, thời gian qua về nhà, tôi bình tâm nghĩ lại nhiều chuyện, có lẽ chúng ta luôn bị người ta dắt mũi ... Chúng ta căn bản không phải đối diện với tập đoàn buôn lậu cổ vật đâu, có lẽ vào cái thời Tăng Quốc Vĩ thì đúng là chúng dựa vào buôn lậu cổ vật mưu lợi, nhưng giờ tôi cảm giác không đơn giản như thế nữa, ẩn chứa bên trong là tội ác còn lớn hơn.”

-“Năm mới tuyết lớn phong tỏa lối đi, đặc cảnh khắp nơi, đám người Tề Thụ Dân làm sao mà thoát? Đồng Cô Sơn khả năng chỉ là quân cờ bị vứt bỏ, ném ra để cho chúng ta nhặt, chỉ có hấn bị bắt thì vụ án này mới kết được, hóa giải cục diện căng thẳng khi đó. Anh thấy rồi đấy, bắt được Đồng Cô Sơn, đám người trên tỉnh, thành bận rộn mở tiệc mừng công, toàn bộ quá trình truy bắt liền lơ lửng, hai vụ án kia bỏ lại cho chi đội, họ quan tâm tới danh nghĩa kết thúc vụ án 14 năm thôi ... Anh không thấy kỳ lạ à, kẻ chạy xa mấy nghìn km thì bị người ta bắt dễ dàng, những kẻ ngay dưới vành mắt thì lại chuồn mất.” Giản Phàm đang nói dở thì nghe thấy tiếng gõ cửa sắt rầm rầm, liền im ngay.

Tần Cao Phong nghe tới chỗ hay, không ngờ bị phá đám, cúi kính quát một tiếng "đợi chút" rồi đi ra mở cửa, Giản Phàm quay đầu nhìn, chỉ thấy cửa mở ra, là Ngũ Thần Quảng.

“Chi đội trưởng, chú tới rồi.” Giản Phàm mỉm cười đứng dậy hỏi thăm.

Có điều Ngũ Thần Quảng mặt mày âm trầm, nhìn Giản Phàm rất bất thiện, như nhìn ra nụ cười kia có phần giả, ngọt nhạt nói: “Sao tôi thấy Cao Phong đáng lẽ không phải là người đầu tiên cậu tới thăm? Trong mắt không có lãnh đạo nữa à?”

“Chi đội trưởng, đôi khi con mắt nhìn thấy không phải là thật, lời đồn lại càng sai, chú không phải bảo tôi, khi không tin được ai thì chỉ có thể tin mình à?” Giản Phàm hiểu ngay, hành động nào đó của Tiêu Minh Vũ bị Ngũ Thần Quảng hiểu rồi, từ chuyện báo công lẫn điều chuyện bị áp xuống, thấy rõ thái độ của ông ta.

“Tôi vốn không định gặp lại cậu nữa, có điều biết tin cậu ở chỗ Cao Phong, lại thấy mình có lẽ trách sai cậu, tôi hỏi thẳng, giờ ban điều tra hình sự cục chuẩn bị điều cậu tới làm trợ lý, nói không chừng có tương lai đấy, muốn đi thì báo danh, tôi không cản, ở lại thì nói không chừng xui xẻo như cậu ta.” Ngũ Thần Quảng chỉ Tần Cao Phong làm điển hình phản diện, mắt nhìn xoáy vào Giản Phàm, có điều thấy y chẳng hề bất an vì bị phát hiện manh khóa mà thản nhiên đối diện.

“Chi đội trưởng, chú làm tôi hồ đồ rồi, bây giờ tôi còn không biết mình phải chịu trách nhiệm với tổ chức hay là với lãnh đạo đây, phụ trách với lãnh đạo cũng không biết là phụ trách với lãnh đạo nào, chú định ép tôi vào hệ phái nào đó à? Tôi là cảnh sát nhân dân chứ không phải giả nô của ai hết.” Giản Phàm không nhún nhường, giọng điệu càng chướng tai trực tiếp đối đầu.

Tần Cao Phong có chút bất an nhìn sắc mặt Ngũ Thần Quảng, Giản Phàm thay đổi ra sao thì cái miệng ác độc không thay đổi, một câu nói vạch trần thâm ý của lãnh đạo. Hệ thống công an quá lớn, lãnh đạo nào cũng có thế lực của mình, bề ngoài thì đoàn kết êm thấm, bên trong đấu đá dữ dội, tranh quyền, tranh lợi, tranh người, tóm lại là đấu nhau từng bưng chừa bao giờ ngơi nghỉ.

Tiêu Minh Vũ vì vụ án Phân cục Tấn Nguyên ảnh hưởng tới sĩ đồ, trước giờ luôn cùng Ngũ Thần quang minh tranh ám đấu, khi đó cùng ở chi đội điều tra hình sự, một là phó chi đội trưởng, một là chính ủy, hai người cùng cạnh tranh chức phó xứ. Ngũ Thần Quảng bị vị thông giả ở chi đội điều tra kinh tế ảnh hưởng, làm Tiêu Minh Vũ vượt mặt, Ngũ Thần Quảng không vừa, được cục trưởng Lương tán thưởng, thường xuyên qua mặt lãnh đạo trực tiếp là Tiêu Minh Vũ để báo cáo với cục trưởng Lương, hai người liên tục gài bẫy nhau.

Chỉ sợ chi đội trưởng nóng tính lên làm chuyện vượt kiểm soát thì không xong, Giản Phàm không phải cấp dưới bình thường, tự tôn của y lại cực cao, một khi xung đột ai biết thắng nhãi đầy bụng chủ ý xấu này sẽ làm gì, định giảng hòa thì Ngũ Thần Quảng ngăn lại: “Nhóc con, tôi tiểu nhân trước quân tử

sau, hay dở gì thì tôi là chi đội trưởng, tôi không gặt đầu thì cậu đừng hòng đi được, bình sinh tôi ghét nhất kẻ giở trò sau lưng tôi, vốn chuẩn bị thương lượng đưa cậu lên, giờ cậu không muốn đi phải không?”

Rõ ràng là nói ngược, mơ hồ có chút uy hiếp, ý tứ là đừng chọc vào tôi, nếu không thì không đi được đâu. Tần Cao Phong không hiểu vì sao chi đội trưởng nổi giận như vậy, mở miệng định khuyên lại bị trừng mắt ngăn lại, một cảnh sát nhỏ nếu vô tình chọn nhầm đội thì có thể được tha thứ, nhưng nếu mà xen vào mâu thuẫn giữa hai lãnh đạo, cơ bản không có kết cục tốt.

“Ai bảo tôi không muốn đi?” Giản Phàm đối đầu trực diện luôn, cười nhạt: “Mấy tháng trước tôi đã muốn đi, là chú giữ tôi lại, giờ tôi muốn đi, còn định giữ tôi à? Tôi ở Ô Long bán thịt còn kiếm được nhiều tiền hơn làm cảnh sát. Bằng khả năng của tôi, ở Đại Nguyên này tôi nhắm mắt cũng kiếm được cách kiếm tiền nhiều hơn bội phần, cái bộ cảnh phục này uy phong thật đấy, nhưng giá trị thì thấp quá, chú định chèn ép tôi đấy à? Đùa với ai vậy, thử đuổi tôi về Ô Long xem, tôi vừa công tác vừa kinh doanh, tôi cảm ơn còn không kịp, còn mất bộ cảnh phục này thì tôi đi kinh doanh luôn, đừng có mà dọa tôi.”

Thấy Ngũ Thần Quảng ghen tím cả mặt, Tần Cao Phong hết hồn, hẳn có kinh nghiệm rồi, lần trước mời mẹ Giản Phàm lên mà suýt trở mặt thành thù, lúc này không thể không nhảy ra rồi, đứng giữa hai con gà chọi: “Nói không chừng là lãnh đạo cục thực sự nhìn trúng Giản Phàm, không có ý gì khác ... Chi đội trưởng, anh vào nhà đi ...”

Nói rồi kéo Ngũ Thần Quảng xuống ghế sofa.

Tần Cao Phong kéo xong Ngũ Thần Quảng ngồi, kéo Giản Phàm ngồi, vừa pha trà rót nước, vừa nhìn hai người ngồi im lìm, chửi thầm trong bụng, đã xui xẻo còn gặp chuyện này, tỏ ra tự nhiên hỏi: “Chi đội trưởng, hôm nay sao lại nhớ tới tôi thế?”

“Không có chuyện gì hết, lòng bực mình, tìm cậu uống vài chén, có rượu không?”

“Có!”

“Lấy ra đây.”

Xem ra hai người này thường uống rượu với nhau, chẳng trách quan hệ gần gũi như vậy, Tần Cao Phong vào bếp, lát sau lấy ra chai rượu Phần, tay phải cầm túi rau cải muối ớt và lạc rang, vừa đặt xuống bàn chuẩn bị lấy đĩa để đồ nhắm, Ngũ Thần Quảng mở nút rót vào ba chén trà, sau đó cầm chén làm một hơi cạn luôn.

Có vẻ cố ý gạt Giản Phàm sang một bên, Ngũ Thần Quảng chỉ rót rượu để đó, quay sang chạm cốc với Tần Cao Phong, sau đó thở ngắn than dài nhắc chuyện cũ. Có vẻ ông ta quen với cha của Tần Cao Phong, tiếc bạn già đi quá sớm, mình lại không trông coi tốt con chiến hữu, khó khăn lắm mới thành gia lập nghiệp, lại chẳng bao lâu thì ly hôn, khó khăn lắm mới lên được vị trí đội trưởng, lại gặp chuyện này, tóm lại là Ngũ Thần Quảng quy hết trách nhiệm lên đầu bản thân.

Với một người có thể cả ngày rúc trong bếp tự làm tự ăn tự vui một mình như Giản Phàm, cố tình lạnh nhạt y cũng chẳng ích gì, cười thầm nhìn hai người trước mắt, trước kia là hai vị đội trưởng mình phải ngược mắt lên nhìn, giờ chỉ thấy giống bao người bình thường khác mà thôi.

Chương 147: Chén rượu luận vinh nhục. (2)

Hai người họ chén qua chén lại, nhạt lạt gắp dưa, nửa chai rượu Phần chẳng mấy chốc mà vơi một nửa, Giản Phàm bàng quang nhận ra, hôm nay đúng là trùng hợp, Ngũ Thần Quảng chuyên đi này là để vỗ về Tần Cao Phong, bất ngờ gặp phải mình mà thôi. quan hệ bọn họ rất tốt, Tần Cao Phong gánh tội thay cũng chẳng bận tâm, rất có tự giác làm thủ hạ đích hệ phải chia sẻ lo lắng cho chi đội trưởng.

Ngũ Thần Quảng mặc dù lời nói khó nghe, mặt mày hung dữ, nhưng mà rất tình cảm, nói chuyện nhà không giống chi đội trưởng nữa, mà giống ông già không được an lòng, vừa tự trách vừa vỗ về Tần Cao Phong, nói đơi qua phong ba này, cùng lắm điều khỏi đại đội một, tới đại đội khác làm đội trưởng.

Đó là bệnh chung của các đoàn thể, mặc dù thiếu tính nguyên tắc, nhưng đậm tình người. Trong đơn vị lớn một chút, khó tránh nổi chuyện này, chỉ là Giản Phàm thấy Ngũ Thần Quảng vỗ về Tần Cao Phong giống như là làm cho mình xem vậy, lấy đó để nổi bật sự vong ân phụ nghĩa của mình.

Không biết do tác dụng của 5000 USD, hay do Tiêu Minh Vũ có ý đồ gì, chắc là coi mình thành đá thử vàng ném ra rồi, Giản Phàm suy nghĩ, công bằng mà nói Tiêu Minh Vũ điều mình lên cục làm trợ lý ban điều tra hình sự, điều Hồ Lệ Quân lên cục điều tra buôn bán trẻ em, sau đó lệnh Ngô Đích bóp nguồn tin tức, nếu thực sự là có dụng tâm khác thì đám ngoại cần thành ruồi không đầu, dù sao bây giờ tầm quan trọng của thông tin trong phá án ngày càng lớn, Giản Phàm hoài nghi Ngô Đích và Tiêu Minh Vũ liệu có phối hợp gì với nhau không? Có điều không có chút thông tin nào hỗ trợ nghi vấn này.

Trong lúc hai người chén qua chén lại, đề tài dần chuyển qua vụ án, Giản Phàm mỉm cười: “Tôi có thể nói vào một câu không?”

“Rượu không biết uống, người lớn nói chuyện trẻ con xen vào làm gì?” Ngũ Thần Quảng trừng mắt lên, cực kỳ bất mãn với

chén rượu còn nguyên của Giản Phàm, thẳng nhai đó quá không coi mình ra gì, rượu mình rót mà nó không uống.

Giản Phàm thêm một câu: “VẬY TÔI UỐNG XONG CÓ ĐƯỢC NÓI KHÔNG?”

“KHÔNG!” Ngũ Thần Quảng không nể mặt.

“VẬY TÔI KHÔNG UỐNG NỮA.”

“HỪ, NHÌN BỘ DẠNG NỬA NAM NỬA NỮ, UỐNG RƯỢU CHẮC CŨNG CHẴNG NỔI.” Ngũ Thần Quảng hừ một tiếng, giọng khinh bỉ.

Lần này cả Giản Phàm cùng Tần Cao Phong nhìn nhau cười phá lên, Tần Cao Phong có chủ đề kéo Giản Phàm vào cuộc: “CHI ĐỘI TRƯỞNG NHÌN NHẦM RỒI, GIẢN PHÀM MÀ UỐNG THÌ NGƯỜI KHÁC KHÔNG CÓ MÀ UỐNG ĐÂU.”

Nói rồi đẩy chai rượu còn non nửa về phía Giản Phàm, trong ánh mắt ngạc nhiên của Ngũ Thần Quảng, Giản Phàm như cố tình khoe khoang, cầm cả chai rượu lên, như vòi rồng hút nước. Rượu Phần 53 độ, cay xé họng chảy vào cổ y ừng ực như nước lã, một hơi khiến chai rượu còn hơn 1/4, nhẹ nhàng tiêu sái, còn liếm mép tỏ ra chưa đã.

Người khác có thích chãng nữa thì uống rượu vào thì nhăn mặt, đối với Giản Phàm xuất thân xưởng rượu, rượu vào là hưởng thụ, đừng nói y, mẹ y uống nửa chai không thềm chớp mắt luôn.

Chai rượu khẽ đặt xuống, sắc mặt không đổi, Ngũ Thần Quảng líu lưỡi, vẫn không tin: “UỐNG GIỎI LẮM À, UỐNG CẢ XEM NÀO.”

Tần Cao Phong chỉ cười không nói, thừa biết kết quả là gì, lần nữa trong ánh mắt kinh ngạc của Ngũ Thần Quảng, Giản Phàm tu một hơi, lần này cạn tới đáy luôn, khà một tiếng, con bà nó, nhịn này giờ rồi, cho hết uống luôn.

“KHÔNG NHÌN RA, CHÂN NHÂN BẤT LỘ TƯỢNG.” Ngũ Thần Quảng cười lớn, tuy người có thể uống liền một hơi hết nửa chai rượu không hiếm, nhưng uống một cách nhẹ nhàng, uống như hưởng thụ như vậy thì hiếm thấy: “BẰNG VÀO KHẢ NĂNG UỐNG RƯỢU NÀY, TƯƠNG LAI CÓ THỂ LÀM QUAN RỒI ... TRƯỚC ĐÓ CẢ HAI THÌ THẨM CÁI GÌ?”

“Còn nói gì được nữa ạ, chỉ vụ án thôi.” Tần Cao Phong nhìn chai rượu đã hết, làu bàu nhai lạc xuống.

“À, vậy tiếp tục đi, tôi nghe đây.” Ngũ Thần Quảng đang buồn bực vì vụ án này.

Tần Cao Phong kể vắn tắt nội dung bọn họ đang bàn bạc, đi thẳng vào chính đề: “Giản Phàm đang nói, đây không đơn giản là nhóm tội phạm buôn bán cổ vật, kỳ thực tôi cũng thấy có vấn đề, về lý luận mà nói, mất hai đợt hàng lớn như thế, Tề Viên Dân thế nào cũng phải có hành động, ít nhất là nghĩ cách giữ mình ... Nhưng tới nay hắn không làm gì hết. Khi nghi phạm số một sa lưới, lựa chọn đầu tiên của hắn phải là bỏ chạy, nhưng hắn vẫn ngồi vững ở đó, tôi nghi là chúng ta bỏ sót gì rồi, chưa chọc đúng vào chỗ hiểm của hắn.”

“Ý cậu là gì?” Ngũ Thần Quảng quay sang Giản Phàm.

“Chú còn nghe lọt ý của tôi à?”

“Ha ha ha, hôm nay cậu vừa tới Đại Nguyên, lập tức đến chỗ đội trưởng cũ, bằng vào điểm này mà nói, có lẽ tôi nghĩ sai rồi, giờ áp lực của đội trọng án và các đại đội đều rất lớn, không lấy được khẩu cung của Đồng Cô Sơn, không có chứng cứ hiện trường. Hôm qua lại được tin Tề Thụ Dân đã xuất cảnh, lực lượng Vân Thành đã rút, nồi cơm chín dở này làm sao nuốt nổi?” Ngũ Thần Quảng lo lắng nói xong không thấy Giản Phàm có phản ứng, nghi ngờ hỏi: “Có phải cậu nghe được phong phanh gì nên mới chạy về Ô Long trước không? Còn cố ý lấy cái chứng nhận trầm cảm, giờ tôi thấy trừ cậu ra, ai cũng bị trầm cảm mới đúng.”

Giản Phàm chằm chước từ ngữ mới nói: “Chi đội trưởng, kỳ thực ngay ngày hôm sau xưởng mỹ nghệ bị phát hiện mà anh em họ Tề không có động tĩnh là tôi thấy có vấn đề rồi, mừng 3 về trả xe, hỏi ra vẫn không thấy có động tĩnh, tôi biết vấn đề lớn nên nghỉ dài hạn luôn ... Tình hình đối thủ ra sao không rõ, vụ án này làm tiếp thế nào? Nói bọn chúng không có dính líu gì tới vụ án Phân cục Tấn Nguyên là không thể, nhưng không phải sự dính líu mà chúng ta nghĩ đâu.”

“Tiếp tục đi.” Ngũ Thần Quảng ngồi thẳng lên, thực sự chú ý rồi.

“Giống như vụ án bốn hòa thượng dính líu XHĐ vậy, từ thu phí bảo hộ lập nghiệp, sau đó phát triển thành mại dâm, ma túy, tới mức thành ô dù bảo vệ XHĐ ... Anh em họ Tề chắc chắn là tập đoàn tội phạm rồi, nhưng trước giờ chúng ta nhìn quá hạn hẹp, chỉ tóm lấy cái manh mối buôn bán cổ vật, nhưng mười bốn năm trôi qua rồi, tôi nghĩ rằng bọn chúng cũng đã phát triển lên loại hình phạm tội khác càng cao minh hơn càng kín đáo hơn, không chỉ còn giới hạn ở buôn bán cổ vật nữa, mà còn hình thức tội phạm khác đem lại thu nhập cho bọn chúng mà chúng ta chưa phát giác ...” Giản Phàm nói những câu này hai tay xoa vào nhau có chút hưng phấn, giống như sự hưng phấn vì gặp phải một câu đố mới, chỉ tiếc là nghi ngờ này tới quá muộn, nếu sớm hơn thì cục diện đã không như thế này.

Tần Cao Phong khẽ gật đầu, chính hắn cũng phát hiện ra vấn đề, có điều chỉ thấy đau đầu phiền toái thêm mà thôi, Ngũ Thần Quảng trầm tư một lúc lâu mới hỏi: “Vậy cậu nghĩ là gì?”

“Không biết, trước kia tôi chưa tìm hiểu phương diện này, không thể nói tùy tiện được.” Giản Phàm lắc đầu.

Đây thực sự không phải phát hiện làm người ta vui vẻ, Tần Cao Phong lại châm thuốc hút, phả từng vòng tròn khói qua miệng, rất điệu nghệ, Ngũ Thần Quảng thì không hút nữa, dí vào gạt tàn: “Dùng tới hơn nghìn cảnh sát, nếu không có thứ biến chất ăn trong rào ngoài thì đám người đó làm sao mà chạy thoát được.”

Lời nói vừa tức giận lại có vài phần bất lực, một cái chi đội nho nhỏ, chẳng thể làm gì nghi phạm đã chạy ra nước ngoài.

Chương 148: Chén rượu luận vinh nhục. (3)

Sự phẫn nộ của Ngũ Thần Quảng lộ ra trong câu nói này làm Giản Phàm chú ý, quan sát sắc mặt ông ta cùng với dữ liệu thu thập lâu ngày có thể kết luận vị chi đội trưởng thích chủ nghĩa đoàn thể cục bộ này ít nhất sẽ không cùng phần tử tội phạm kéo bè kết phái, nghĩ tới đó đem suy nghĩ lâu ngày nói ra: “Không phải là không có cách.”

“Hả?” Ngũ Thần Quảng chấn động ngẩng đầu lên, gấp giọng thúc gục: “Mau, còn không nói ra.”

Giản Phàm vẫn thông thả: “Tôi nấu ăn hai mấy năm, học pháp án có một năm, cảm ngộ tất nhiên không sâu bằng, đây là vấn đề nhãn quang, sai lầm trước đó của chúng ta tầm nhìn quá hẹp. Trong lòng mang tâm thái báo thù, tìm kiếm hung thủ giết Tăng Quốc Vĩ, kẻ ra tay thì đúng là Đồng Cô Sơn, điểm này không cần nghi ngờ, nhưng hung thủ thực sự, kẻ thiết kế vụ ăn trộm, bảo vệ cho nghi phạm, che dấu chân tướng bao lâu ... Vậy kẻ này hiện đang làm gì? Mười mấy năm trước đã có thể lập lên kế hoạch to gan như vậy, riêng từ buôn lậu cổ vật mà nói, trải qua bao năm đào bới tàn phá, những mộ cổ trong tỉnh ta gần như đã bị đào hết, tài nguyên đã khô kiệt, không thể đào ra được nhiều văn vật giá trị nữa, đám đào trộm mộ đi xuống đã gián tiếp xác nhận chuyện này rồi ...”

Ngũ Thần Quảng nghe Giản Phàm nói một thôi một hồi mà thấy trước mắt vẫn tối mù: “Đi thẳng vào vấn đề xem nào, cứ dông dài.”

“Nói thẳng ra là phương hướng pháp án có vấn đề rồi, chúng ta nhìn vào cổ vật là chưa đủ, phải nhìn vào tiền.” Giản Phàm ném ra chủ đề, giải thích: “Bọn chúng có thiên biến vạn hóa thế nào đi chăng nữa thì tôn chỉ vẫn là: Tiền. Bất kể là mua chuộc người trong nội bộ chúng ta, hay là muốn chiêu binh mãi mã, mở rộng thế lực cũng cần tiền, thậm chí lên kế hoạch trốn thoát, không tiền không làm được ... Tôi đã nghiên cứu Lý Tám Trụ, hẳn cơ bản là một nông dân, dựa vào trèo đèo lội suối đào mộ để kiếm

cái ăn, ngồi tù vài năm, nơi hẩn sống, vừa vắn là điểm mù mà lực lượng của chúng ta không tra tới được, hẩn bị thương đào tẩu, tới giờ cũng không ai biết hẩn trốn đi đâu ... Chúng ta bị người ta dặt mũi, đồ cổ không phải gốc rễ của bọn chúng, mà đào của người ta hai lần, cơ bản không có khả năng thêm lần thứ ba.”

“Điểm này đã được chứng thực rồi, hai tiểu tổ truy bắt ở một dải Vân Thành, suốt hai mấy ngày không có thu hoạch ... Còn theo ý cậu điều tra tài chính phi pháp thì vượt ngoài chuyên môn của chúng ta, không lập án, không có nguyên cáo, không có phương án, phải tra ai, tra tới mức nào, đây là một vấn đề còn lớn hơn cả truy bắt Lý Tám Trụ.” Ngũ Thần Quảng phiền não nói, tuy lời Giản Phàm có lý, nhưng chi đội lực bất tòng tâm.

“Chúng ta có thể điều vài cao thủ ở đội điều tra kinh tế, kiểm tra một lượt toàn bộ người dính líu tới vụ án, thế nào cũng có manh mối, làm một hai việc còn có thể kín kẽ, tôi tin mười mấy năm qua, thế nào cũng phải có sơ hở. Tề Viên Dân đã dính vào buôn lậu đồ cổ, hẩn tiêu hóa số tài chính phi pháp đó ra sao, hẩn rửa số tiền đó thế nào, chỉ cần không phải hẩn dấu tiền dưới gầm giường thì phải có dấu vết. Không cần biết anh em Tề gia hay kẻ khác, tôi chỉ cần có một sơ hở là đủ, tôi sẽ lôi chúng ra chịu tội.” Giản Phàm nắm chặt tay nói.

“Có thể thử.” Ngũ Thần Quảng lập tức tỏ quyết tâm, ông ta không cam lòng dang dở thế này: “Tôi sẽ nghĩ ra lý do, sau đó lập án, vòng tới tài chính, do cậu dẫn đầu. Còn có vấn đề khác không?”

“Có, ba vụ án đang làm, tôi kiến nghị nhanh chóng kết án đi, không đầu tư lực lượng vào nữa.”

“Cái gì? Kết án? Kết thế nào?”

“Đúng! Vì sao không kết án được, khẩu cung của Tôn Trọng Văn đã chứng thực Đồng Cô Sơn là người giết Tăng Quốc Vĩ, hung thủ đã sa lưới. Vụ án đường Trần Thủy thì Lý Tám Trụ xuất hiện ở hiện trường, hẩn lại là sát thủ của tập đoàn tội phạm này, nguyên quán ở Vân Thành, về lý luận do khoảng cách địa lý chúng ta không xử lý được, tỉnh phải đốc thúc cảnh sát Vân Thành, chúng ta có thể buông tay. Còn về vụ án buôn lậu đồ vật,

Tề Thu Dân và Liên Nhận đã xuất cảnh, cứ chụp hết tội lên đầu Đồng Cô Sơn, vậy không phải tốt à? Toàn bộ tiêu điểm tụ tập lên người Đồng Cô Sơn, vấn đề thành của ban thẩm vấn rồi, bọn họ mà không thẩm vấn ra thì càng không thể nói chúng ta sai, nếu hãn khai ta hai tên kia, thì ngoài phạm sự của chúng ta rồi.” Giản Phàm cười cực gian: “Trên sở muốn tranh công, chúng ta cho họ cái công thật to, nuốt không trôi là của họ, chúng ta lấy công nhỏ đã, chắc ăn rồi từ từ tính kế.”

Tần Cao Phong và Ngũ Thần Quảng mắt càng lúc càng mở to, biện pháp giải quyết thật trực tiếp, ý tứ là: Các anh không giải quyết được, vậy chẳng thể trách chúng tôi.

“Ha ha ha...” Rất lâu sau Ngũ Thần Quảng cười một tràng vô cùng sảng khoái, vỗ đùi liên tục, giục Tần Cao Phong cũng đang cười lăn cười bò: “Đi, Cao Phong, lấy chai nữa, tôi uống với Giản Phàm, nhân tài, nhân tài, không, là thiên tài mới đúng. Thằng nhóc này mai sau làm chi đội trưởng sẽ hơn tôi nhiều, mà bằng tử lượng bây giờ làm chi đội trưởng cũng không thành vấn đề, ha ha ha.”

Tần Cao Phong vội đi lấy thêm rượu, Ngũ Thần Quảng lòng ngứa ngáy, không đợi được nữa, chuyển sang ngồi cùng Giản Phàm, châu đầu ghé tai thảo luận chi tiết.

Cộc! Cộc! Cộc!

“Mời vào.” Nghe tiếng gõ cửa, Tiêu Minh Vũ đặt tờ Nhật báo Đại Nguyên xuống đáp một tiếng, nghe gõ cửa là biết cấp dưới báo cáo hoặc xin chỉ thị.

Người đẩy cửa đi vào là Ngô Đích, vóc dáng cao ráo, cảnh phục chỉnh chu, nét mặt trang trọng tự tin, có vài phần uy vũ, trừ vài cái mụn trứng cá trên mặt ra thì khó mà chê bai gì chàng trai trẻ này. Đi từng bước đều nhau tới trước bàn làm việc của Tiêu Minh Vũ, khiêm tốn nói: “Phó cục trưởng Tiêu, công văn đợt huấn luyện mùa xuân trình sát hình sự bắt đầu vào tháng sau, cần chú ký tên, còn vài bản tóm tắt hội nghị cần xem.”

Tiêu Minh Vũ thuận tay lật xem, tới cột người khởi thảo và người phụ trách, chỉ lướt qua rồi ký tên mình vào ở hàng lãnh đạo phân quản, thời gian làm việc của lãnh đạo cơ bản xử lý những việc này, đó là giúp cơ cấu lớn này vận hành trơn tru, tất

cả chấp hành tuân tự nhi tiến. Ký tên xong lại xem tóm tắt hội nghị, ngón trở gõ trán, không hiểu nhìn cấp dưới trực tiếp: “Tiểu Ngô, vậy là mấy vụ án kỳ hạn của chi đội đều xử lý như thế?”

“Vâng, vụ án mất trộm Phân cục Tấn Nguyên, nghi phạm số một Đồng Cô Sơn, nghi phạm số hai Tôn Trọng Văn đều bị bắt, ban thẩm vấn của sở chưa thẩm vấn ra. Ý của chi đội là đợi thẩm vấn được có đích rồi hẵng hành động chưa muộn, so với người giết Tăng Quốc Vĩ, kẻ trộm đồ chỉ là thứ yếu. Vụ án đột nhập giết người đường Trần Thủy, chi đội căn cứ vào giám định hình sự của ban hình sự cục, nhận định Đồng Cô Sơn là nghi phạm số một ...” Ngô Đích đứng thẳng lưng báo cáo hội nghị tổ chuyên án một ngày trước, gồm các loại quyết định, tình huống đơn vị tham gia, phó cục trưởng Tiêu mười bốn năm trước cũng trong hàng ngũ nghi phạm, khi vụ án bắt đầu chủ động xin tránh, hẳn sợ ngôn ngữ có sơ xuất đụng chạm lãnh đạo, nên rất cẩn thận.”

Chương 149: Có thiếu sót từ từ bù đắp. (1)

Có điều Tiêu Minh Vũ không bận tâm, vì Đồng Cô Sơn sa lưới, toàn bộ người có hiềm nghi được rửa sạch, lúc này càng chú trọng nội dung: “Vụ án buôn lậu cổ vật thì sao?”

“Vụ án đó có 3 nghi phạm chính, trong đó 2 đã xuất cảnh, chi đội cho rằng, Lý Tám Trụ chỉ là tên áp tải hàng, không cần tốn quá nhiều lực lượng, đã xin ban đối ngoại của sở thông báo cho Interpol, có điều vụ án này chưa đủ phân lượng, tôi nghĩ sẽ bị trả về.” Ngô Đích giải thích.

Tiêu Minh Vũ ngạc nhiên “ồ” một tiếng, phỉ sạch bách mọi thứ thế này đâu có giống tác phong cố chấp cứng đầu của Ngũ Thần Quảng.

Chỉ nghe lãnh đạo hăm hừ vài tiếng là Ngô Đích hiểu ý ngay, đón ý lãnh đạo nói: “Chi đội xử lý như thế cũng có cái lý nhất định, dù sao đã bắt được hai vụ án buôn lậu lớn, bắt được nghi phạm chính của vụ án Phân cục Tấn Nguyên, tìm được cảnh sát mất tích bao năm, chuyện này trên tỉnh cũng chấp thuận, chủ nhiệm Hạ cục lực ủng hộ chi đội ... Ba vụ án lớn lọt lưới mấy nghi phạm, trừ buôn lậu không phát hiện ra trọng tội, trong khi đồ đã thu về tay, kết án sớm còn thỉnh công, đây đưa một người chẳng biết thu hoạch được gì.”

“Ha ha ha, đúng là hồ ly già.” Tiêu Minh Vũ ném bản tóm tắt hội nghị sang bên, lòng yên tâm hẳn: “Thế là gánh nặng ném lên cho tỉnh và ban thẩm vấn rồi, thẩm vấn ra thì bọn họ bắt người, không thẩm vấn ra vấn đề, chẳng ai trách được ông ta ... Ha ha, cái tính thẳng như ruột ngựa của Lão Ngũ, giờ cũng học cách vòng vo.”

Ngô Đích cũng cười phụ họa với lãnh đạo, tự cho rằng nếu là mình cũng làm như vậy, không có tin tức chính xác, truy bắt chỉ là mò kim đáy biển, làm nhiều mà công chả là bao, được không bằng mất.

Tiêu Minh Vũ trả lại công văn đã ký cho Ngô Đích, thuận miệng hỏi: “Giản Phàm của chi đội đã tới báo danh chưa?”

“Dạ, chưa ạ, chi đội trưởng Ngũ hôm qua gọi điện thoại tới, ông ấy nói, người này tự ý nổ súng ở Thịnh Đường, vấn đề chưa tra rõ, không tiện điều động, hơn nữa ...”

“Hơn nữa làm sao?”

“Giản Phàm đã bị phái tới đại đội bốn rồi.”

Tiêu Minh Vũ bất ngờ lắm: “Cái gì? Đại đội bốn? Nơi đó chẳng phải là ngoại ô à?”

“Vâng ... Tôi cũng thấy chi đội trưởng Ngũ làm thế hình như có chút chèn ép công thân, chẳng những giữ lại báo cáo thỉnh công, giờ lại ném người ra ngoại thành, chuyện này ... Bây giờ ở dưới có lời đồn, Giản Phàm chọc giận chi đội trưởng thành ra cơ sự này ...” Ngô Đích biết hai vị lãnh đạo này có xung đột, không ngại nói xấu một bên.

Tiêu Minh Vũ lại gõ tay lên trán, đó là động tác thói quen của ông ta mỗi khi có vấn đề cần suy nghĩ, hồi lâu vẫn không thể đưa ra quyết định, nhìn cấp dưới: “Tiểu Ngô, cậu thấy Giản Phàm thế nào, hãy nói từ góc độ chuyên nghiệp.”

Chẳng lẽ phó cục Tiêu nhìn trúng muốn bồi dưỡng Giản Phàm? Ngô Đích cẩn thận đáp: “Tôi xem hồ sơ của cậu ấy, nếu nói tới trình độ nghiệp vụ thì không ra sao, làm hiệp cảnh nửa năm, tham gia huấn luyện ba tháng, nghiệp vụ chuyên ngành cảnh sát có hạng mục nào không phải học từ 3 tới 5 năm? Có điều tư duy thiên mã hành không, vừa vận thích hợp trong thực tế phá án, từ điểm này mà nói, nếu làm công việc bình thường, cậu ta chưa chắc làm tốt hơn người khác, khi gặp phải bế tắc thì loại suy nghĩ khác biệt ấy có thể tìm ra đường lối, rất thích hợp công tác cơ sở thiên biến vạn hóa. Tôi tìm hiểu kỹ quá trình điều tra của cậu ấy, cả Tiết Kiến Đình lẫn Tôn Trọng Văn đều bị cậu ta tìm ra trong vạn người, trước kia chưa từng có tiền lệ thành công như thế ... Tôi cũng không thể nói chính xác được khả năng của cậu ta, nhưng hiện trong các đội hình cảnh, tiếng tăm cậu ta rất lớn, có người đặt biệt hiệu là ‘vua kỳ án’, được rất nhiều người hưởng ứng.”

Vì chưa rõ ý lãnh đạo, cho nên đánh giá của Ngô Đích là tương đối công tâm, bị một người không chuyên áp đảo, cảm thấy khó mở miệng, nhìn thấy lãnh đạo động lòng, còn nghĩ

lãnh đạo nảy lòng mến tài, Ngô Đích lại thuận nước đẩy thuyền: “Hay là để tôi thúc giục chi đội trưởng Ngũ, kho thông tin tội phạm cần người như vậy.”

“Bỏ đi.” Bất ngờ Tiêu Minh Vũ lại xua tay: “Hạt giống tốt nên để va vấp nhiều mới thành tài, hơn nữa chúng ta cưỡng ép điều động cũng không thích hợp.”

“Vâng tôi biết rồi.”

Phấy tay đuổi Ngô Đích lui, Tiêu Minh Vũ nhắc điện thoại lên, nghĩ rất lâu rồi không gọi, tiếp tục xem báo, lần này thì nhẹ nhõm rồi, lật xem mấy tin tức giới giải trí, chuyện vừa xong giống như bao nhiêu công văn những nhiều khác, nhanh chóng ném ra sau đầu.

Tựa hồ chẳng ngạc nhiên về biểu hiện của Ngũ Thần Quảng, còn đối với Giản Phàm bị đi đầy tới đội bốn, cũng chẳng thương hại, vụ án đó coi như đóng lại, bị điều khỏi đội trọng án là xong rồi, không còn là mối uy hiếp nữa, coi như hết giá trị.

Ngô Đích ra ngoài, mày nhíu chặt, phó cục trưởng không thể vô duyên vô cớ nhắc tới cảnh sát không cấp bậc không quyền lực như thế, đang suy nghĩ chợt thấy bóng dáng xinh đẹp của Dương Hồng Hạnh đang ôm tài liệu trước ngực đi ở hành lang tầng 4, tóc đuôi ngựa tung tăng, không biết có chuyện gì vui, đó là cô gái hần theo đuổi rất lâu rồi, gần đây mới có chút tiến triển, ít nhất gặp nhau có nói có cười chứ không xa cách lạnh nhạt như trước, làm Ngô Đích thấy mình sắp tới đích rồi, tức thì ném Giản Phàm ra sau đầu, vội vàng chạy xuống lầu ...

Dù sao thì Giản Phàm sớm muộn cũng bị lãng quên thôi, đại đội bốn là nơi đi đầy mà.

Hắn nghĩ thế chẳng sai, nếu như ai đích thân tới xem vị trí đội bốn thì hai chữ "đi đầy" này thật chính xác.

Nằm ở phía bắc nhà máy bột mì, nhà máy dụng cụ nhà bếp, phía nam là xưởng xe móc, xưởng nhôm, phía tây là đường quốc lộ, đi xe về phía đông mười mấy phút mới tới trung tâm thành phố. Một nửa khu Bành Tây thuộc địa phận đại đội bốn, một nửa thuộc khu thành phố mới. Đại đội bốn kề sát với chung cư nhân viên nhà máy bột mì, nếu nhà ai ở thành phố mà làm việc ở nơi

này, mỗi ngày phải đi vài chục km, ngồi xe bus có khi mất cả tiếng, không phải đi đây thì là cái gì?

Khu nhà đơn sơ, cửa sắt, biểu tượng "công an nhân dân" ở đỉnh, bên cạnh là biển "đại đội điều tra hình sự số bốn", sân lát xi măng, đỗ mấy chiếc xe Trường An, Xương Hà, toàn là xe mà đại đội khác thay mới đào thải ra. Cái nơi mà tội phạm cũng chẳng ghé thăm, đương nhiên không được phân phối thứ gì tử tế. Giống các đại đội khác, tầng một làm việc kiêm giam giữ, tầng hai toàn bộ là văn phòng, tầng ba một nửa là phòng ở, một nửa là phòng làm việc, hơn 20 hình cảnh ở đội bốn, gần như đều độc thân.

Hôm nay có chút đặc biệt, gác cổng tiếp đãi một nữ cảnh sát tới từ cục, cho dù mặc cảnh phục cũng không thay đổi tính thích cái đẹp, cảnh phục vừa vặn rõ ràng được sửa sang lại, vòng eo rất hẹp, dưới mũ là mái tóc gọn sóng, đăng ký xong, hỏi vị trí. Ở tầng hai, không biết là văn phòng nào có người đột nhiên phát hiện ra kỳ tích, huyết sáo khe khẽ gọi vài đồng đội, vươn dài cổ nhìn chảy nước dãi, bệnh chung của nam nhân, không liên quan tới nghề nghiệp.

Thông cảm thôi, nhớ năm xưa đội 4 chỉ có một nữ cảnh sát là Thời Kế Hồng to gấp đôi người thường, còn thuộc cấp bậc bác dì rồi, giờ nhìn thấy một hoa khôi cảnh sát điểm tuyệt đối là phải trên 80 như thế, đám anh em độc thân sao chẳng chết thèm.

Chương 150: Có thiếu sót từ từ bù đắp.(2)

Tiếng huýt sáo vang lên, nữ cảnh sát tức thì ngẩng đầu lên, mấy chàng cảnh sát thất kinh, vội nhìn sang hướng khác, không ngờ nữ cảnh sát còn phóng khoáng hơn họ, giọng lạnh lạnh hỏi: “Soái ca, tổ chuyên án kiến trúc Hải Phong ở đâu?”

Bốn hình cảnh đồng loạt chỉ phương hướng, nữ cảnh sát nhoẻn miệng cười duyên dáng, tội nghiệp đám độc thân thiếu hơi nữ nhân tức thì bị sét đánh, không còn biết đông tay nam bác đâu nữa, mắt cứ hau háu nhìn nữ cảnh sát lên lầu. Có điều lòng ghen tỵ anh em thành phố sướng, có bạn gái chết người thế này.

Đi thẳng lên tầng ba, gõ cửa cộc cộc, Trương Kiệt mở cửa thấy mỹ nữ thì ngẩn người: “Tìm ai?”

“Tôi tới báo danh.”

“A, chi đội điều tra kinh tế tới phải không, mời.”

Nghe câu này, Trương Kiệt mừng rỡ, chi đội trưởng thật hiểu tâm tư cấp dưới, điều một mỹ nữ tới rồi, vội vàng mời vào trong. Nữ cảnh sát có chút ngạc nhiên, sau bàn có một người, bị đóng tài liệu, bảng biểu che khuất, không nhìn rõ là ai, cô đi tới vài bước, kính lễ nói to: “Báo cáo cảnh đốc cấp ba Tần Thục Vân của chi đội điều tra kinh tế tới tổ chuyên án báo cáo.”

Hồi lâu không ai đáp, nữ cảnh sát lạp lại lần nữa mới thấy cái đầu kia ngẩng lên, kéo theo một tên nữa đang ở bên bảng xoay người lại, cùng nhe răng cười nhìn khuôn mặt kính ngạc của cô.

“Giản Phàm! Tiêu Thành Cương ... Á, tôi nói mà, sao lại chỉ đích danh mình, té ra hai người là lãnh đạo à?” Tần Thục Vân mừng rỡ chỉ hai cái đầu reo lên, khi ở cơ sở huấn luyện bọn họ vốn đã thân thiết rồi, giờ gặp lại càng thấy gần gũi.

Tiêu Thành Cương ưỡn ngực đứng như thần gác cửa: “Anh ấy mới là tổ trưởng, tôi là lái xe.”

“Thế à? ... Ê này, Giản Phàm! Em hỏi anh chuyện này, vụ án treo mười mấy năm do anh phá phải không ... Oa, ngẫu chết đi, sao hồi học tập không nhìn ra anh là thần thám? Giờ trong chi

đội kinh tế, em nói là bạn học của anh cũng vẻ vang ... Mà phải, vì sao mọi người bị ném tới đội bốn?" Tần Thục Vân cao hứng lẩm riu rít hỏi một tràng, má hồng lên đầy kích động.

Trương Kiệt rớt mắt kính, làm sao cứ mỹ nữ là lại có "gian díu" với Giản Phàm vậy, cô gái tên Tần Thục Vân này quá khích lắm rồi, mặt áp tới suýt chạm mặt Giản Phàm luôn.

"Kỷ luật của tổ chuyên án, không được tùy tiện hỏi." Giản Phàm híp mắt cười, một câu trả lời được đáp lại bằng cái lườm cháy mày.

Bên kia Tiêu Thành Cương niêm nở đi pha nước, Trương Kiệt đứng đó không biết làm gì, vội lấy ghế của mình mời Tần Thục Vân ngồi.

Câu chuyện cũng không có gì phức tạp, vụ án này đồng thời liên quan tới hình sự lẫn kinh tế, chi đội hình sự và chi đội kinh tế liên hợp phá án, bên này rút ra ba người Giản Phàm, còn bên chi đội kinh tế theo yêu cầu của Ngũ Thần Quảng, vắn vện phái Tần Thục Vân nhập đội một năm tới rèn luyện. Người khác đã đành, chứ Tần Thục Vân không tha người, cô nhìn cảnh phục của cả ba, đặc ý chỉ vai mình: "Chúng ta ai chỉ huy ai, nhìn kỹ đi, em đã vinh quang thăng lên cảnh đốc cấp 3, ba người cao nhất mời là cảnh viên cấp một ... Á, Giản Phàm, Thành Cương, một năm rồi sao hai người vẫn là cảnh viên cấp 3?"

Nói tới chuyện này làm Giản Phàm hơi mất mặt, chuyện định cấp cuối năm vì sự kiện Thịnh Đường gác lại, còn bên kỹ thuật chuyên nghiệp như kinh tế khảo sát xứng chức tất nhiên dễ hơn hẳn đám lẩn lộn thực địa bọn họ. Giản Phàm tự có cách giải quyết, vỗ bàn giở giọng vô lại: "Nơi này khác, ai cảnh hàm thấp nhất làm lãnh đạo, cảnh hàm cao nhất bị chỉ huy ... Em không tin thì hỏi vị cảnh viên cấp 1 kia."

Trương Kiệt gật đầu xác nhận, Tần Thục Vân bĩu môi tỏ vẻ không tin, vừa mới than phiền nơi này quá xa, Giản Phàm đưa tay cắt ngang: "Thục Vân, em yên tâm, có bồ trợ, hơn nữa, nếu em tự lái xe, anh lo tiền xăng, nếu em không lái, anh lo đưa đón ... Hai người, ai phụ trách đưa đón Thục Vân nào?"

"Tôi tôi tôi ..."

Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt đưa nhau giơ tay làm Tần Thục Vân che miệng cười ngất, Giản Phàm vỗ bàn chỉ tay giáo huấn: “Không khá lên được, mỹ nữ chỉ có một, không biết bên chi đội kinh tế bao nhiêu người nhòm ngó rồi, không tới lượt hai người đâu. Được rồi, luân phiên an bài ... Thục Vân, em trọng điểm đề phòng cái thằng đen đen nhé, anh không đảm bảo an toàn nhân thân cho em đâu đấy.”

Bốn người cười nói vang vọng cả phòng, chỉ vài câu thôi ngay Trương Kiệt cũng có thể trò chuyện với Tần Thục Vân rồi, nói tới vụ án, lại nhìn một đống loại sách, tài liệu kinh tế trên bàn, Tần Thục Vân nói: “Các anh lâm trận mới mài gươm à, giờ học tập thì ích gì, tội phạm kinh tế trí tuệ cao hơn tội phạm hình sự nhiều, có kẻ phạm tội cả đời không nắm được thóp.”

Câu này nói trúng điểm máu chốt rồi, ba người Giản Phàm đã tới đây bốn ngày, càng đọc càng thấy đau đầu, chẳng sáng ra là bao, Tiêu Thành Cương chép miệng giải thích: “Chị Thục Vân, bọn em đều là người cầm súng, làm mấy việc này không được, đều là sách học tập của Oa ca đấy.”

“Dù Oa ca cậu cũng chẳng hiểu.” Trương Kiệt lại bắt đầu đổ kỹ rồi, chuyên môn của hắn là hạ thấp Giản Phàm trước mặt mỹ nữ.

“Đừng có bôi xấu Oa ca, ít nhất Oa ca đọc được hết, chúng ta đến đọc cũng chẳng nổi.” Tiêu Thành Cương giúp đỡ.

Cơ mà Tần Thục Vân càng nghe mặt càng đau khổ, thuận tay cầm một cuốn sổ lên: “Không phải chứ, ba người không hiểu sổ sách thì tra án thế nào? Chẳng lẽ một mình em làm?”

Giản Phàm thở dài khẩn cầu: “Trương Kiệt học trường cảnh sát, Thành Cương học trường võ, họ chịu chết rồi, anh thì đại học hạng ba, hay dở còn hiểu chút lãi suất, khấu hao, hai bọn họ thì con số nhiều hơn tiền lương bản thân một chút còn chẳng tính nổi, bọn anh cũng không còn cách nào, phải không?”

Một thì nài nỉ, hai thì đần mặt, Tần Thục Vân biết gặp phải ba tên mù tài vụ rồi, tổ bốn người thì ba vô dụng, càng nghĩ cô càng thấy tương lai tăm tối, Giản Phàm phải hết sức nịnh bợ. Thế là báo danh không lâu Tần Thục Vân ngồi ở chính giữa văn phòng, mở một lớp bổ túc tri thức, giải thích kiến thức cơ bản

thế nào là tội rửa tiền, thế nào là lừa đảo khoản vay, bằng chứng lừa gạt, nói từ khi mặt trời lên tới khi mặt trời lặn.

Tới gần giờ tan ca, Giản Phàm an bài Tiêu Thành Cương đưa Tần Thục Vân về cho biết nhà, để tiện ngày khác đưa đón làm việc, hai người đó đi rồi, Giản Phàm xuống lầu thì Trương Kiệt gọi lại: “Cùng đi không?”

“Thôi, anh lái xe về đi.”

“Còn cậu thì sao?”

“Tôi mua xe mới rồi.”

“Đúng không thế, vãi vậ sao?” Trương Kiệt không tin, nhìn quanh sân trừ mấy cái xe cảnh sát thì có thấy xe nào nữa đâu, chiếc việt dã sớm bị Tiêu Thành Cương lái đi rồi, còn chiếc SUV của đội trọng án chẳng biết đội trưởng khi nào không vui đòi về.

Giản Phàm chỉ tay: “Cái kia kìa, hàng hiệu hẳn hoi, hiệu Giant đấy.”

Trương Kiệt trở mắt nhìn cái xe đập tróc sơn dựa bên cửa, cái xe nát tới như xe tang vật bị vút đi mà đội tích thu, vồ vai Giản Phàm cười ra nước mắt: “Hàng hiệu, công nhận là hàng hiệu, ngẫu, đúng là ngẫu lắm, cậu là số một rồi ... Ha ha ha, Giản Phàm, cậu làm cái trò gì thế hả, đâu phải không có xe mà phải giả nghèo giả khổ thế này?”

Chương 151: Thành kiến đã sâu. (1)

“Phương thức sinh hoạt hiện đại làm con người ta thiếu rèn luyện, từ nơi này đạp xe về tốn nửa tiếng, vừa vặn bù đắp lại, anh không thấy bụng Tiêu Thành Cương có mỡ rồi à, vì ngồi xe quá nhiều đấy ... Tôi vừa rèn luyện lại tiết kiệm tiền, sao không làm?” Giản Phàm vừa nói vừa vẫy tay chào hỏi mấy đồng đội mới quen.

“Phục rồi, tôi phục thật rồi, thế cậu thông thả mà đạp xe nhé, tôi về nhà đây.” Trương Kiệt đến cạn lời, lý luận thì nghe rất đúng, nhưng mà Giản Phàm nói ra nó sai sai thế nào ấy, chỉ là hần không cãi nổi.

“Khoan, ra ngoài nói chuyện.” Giản Phàm nói một câu hết sức thần bí rồi đi ra lấy xe đạp đi.

Trương Kiệt lái xe rời đội bốn, Giản Phàm đợi ở bên đường, xe tới nơi, Giản Phàm bỏ xe đạp, lên ghé phụ lại, vặn chìa kia tắt máy đi, nghiêm mặt nói: “Trương Kiệt, tôi từ Ô Long về đã 5 ngày rồi, có một câu tôi không thể không nhắc anh.”

“Nói đi.”

“Trong quãng thời gian tôi không có nhà, anh có liên hệ với Lý Uy và Nguyên Nghị Minh không?” Giản Phàm đột ngột tung ra một quả lựu đạn.

Trương Kiệt giật mình, ngạc nhiên nhìn Giản Phàm một lúc, lặng lẽ gật đầu.

Giản Phàm mặt khó coi truy hỏi: “Họ cho anh cái gì?”

Trương Kiệt quay mặt đi, không muốn nói, Giản Phàm bóp cằm hần quay lại, chỉ mặt nói như giáo huấn trẻ con: “Yên tâm, tôi không trong sạch gì hơn anh đâu, mấy lời đồn trong chi đội chắc anh nghe cả rồi, tôi không tố cáo anh, nhưng anh phải nói thật cho tôi biết.”

“Con mẹ nó, cái này mà cậu cũng biết à? Lừa tôi phải không?”

“Anh mà cần phải lừa à, nhìn anh tới đội bốn mà thần nhiên như thế, không lải nhải cau có là đủ thấy không bình thường rồi.”

“Không phải tôi không bình thường, mà là cậu không bình thường, từ khi tôi theo cậu, chuyện tốt cứ tự mò tới cửa, không thể trách tôi. Tôi nói rõ cho cậu vậy, mừng 3 Tết vừa đi làm thì Nguyên Nghị Minh tới tìm tôi, nhà ở tiểu khu Liên Hoa, họ đề cho tôi với giá nội bộ, 70% giá thị trường, tôi không lấy.” Trương Kiệt không mập mờ nữa, thú nhận.

“Sao không lấy?” Giản Phàm không tin tên này thanh cao như vậy.

“Ngốc mới lấy, 70% cũng hơn 30 vạn, tôi lấy đâu ra mà mua, nói ra chẳng sợ cậu cười, họ mà đưa tiền mặt thì tôi đã nhận.” Trương Kiệt khịt mũi thú nhận.

“Thế là tốt, đừng để lại sơ hở đến lúc tình ngay lý gian, trăm miệng cãi cũng không xong, thế thôi, anh về đi.” Giản Phàm mở cửa xe định xuống.

Trương Kiệt đưa tay kéo lại: “Cậu nói rõ ràng đi, ý gì đấy hả? Người ta đâu bảo tôi làm gì, cần thận thận bí bí thế là sao?”

“Nói thế này đi, có lột sạch anh ra tính cả da lẫn xương có đáng giá để được hưởng ưu đãi không? Không, đúng không? Lại nói một vấn đề nữa, ở trong đội thì anh chẳng có cái thân phận địa vị gì cả, Lý Uy, Nghiêm Nghị Minh vì sao lôi kéo anh? Một vấn đề nữa, mấy vụ án của chúng ta có muôn vàn mối liên hệ với Lý Uy, chẳng may ông ta thực sự có vấn đề, lúc đó anh lún vào rồi thì phải làm sao? Đừng để đến lúc cần câu rồi, muốn làm gái cũng không ai chơi, muốn trình tiết chẳng ai tin thì khổ đấy.” Giản Phàm không nói nhiều nữa, nhảy xuống xe.

Trương Kiệt mất hết hồn vía: “Này, sao cậu biết, tôi lấy mấy thẻ mua hàng, có tính không?”

“Cái đó thì không sao, ăn uống nhận chút tiền bản, không ai tra anh, nói trước, nếu tin tức lộ ra từ miệng anh, đừng trách tôi không nể mặt anh em.”

Giản Phàm ngồi lên xe đạp, mình vô nguyên tắc, trong tổ còn có kẻ thiếu nguyên tắc hơn mình, lại không tỉnh táo, không thể không cảnh cáo, xem ra khá hiệu quả, mãi lâu sau mới thấy hần lái xe đi qua.

Lại một ngày nữa trôi qua, Giản Phàm thông thả đạp xe tới đại học thành phố, thăm lão tam ở quán cơm học phủ, ăn chực

được một bữa, một tiếng sau mới về tới tiểu khu Bình An. Xem ra mình đúng là kém hơn trước rồi, chỉ đi có thể mà người đã lấm tẩm mồ hôi, tay chân trong gió lạnh có cảm giác nóng lên, về tắm nước nóng, xem TV sau đó ngủ một giấc cũng là loại hưởng thụ. Giản Phàm muốn nhân chuyện này khôi phục lại cuộc sống bình tĩnh yên ổn.

Khi tới cổng tiểu khu thì trời đã tối, vẫy tay chào bác gái Việt Nam ở siêu thị nhỏ gần cổng, được bác cho ít rau thơm tự trồng. Giản Phàm từ Ô Long về chi đội, ngày hôm sau đã tới đại đội bốn, đại bộ phận còn chưa biết y đã về, Giản Phàm không liên lạc với ai hết, gửi xe đạp, vừa mới tới gần khu nhà thì đột nhiên đèn pha chiếu sáng, tiếp đó là tiếng gầm của động cơ xe.

Giản Phàm theo bản năng lộn người sang bên, tay đưa vào áo rút súng, không xong, không có súng, không nghĩ gì hết chạy luôn, thoáng cái mất bóng.

Cửa xe mở ra, Tăng Nam rối rít thò đầu gọi: “Đừng chạy, tôi đây mà, Tăng Nam đây, đừng chạy.”

Chỉ tích tắc đã không thấy người nữa, Tăng Nam dở khóc dở cười, chạy tới chỗ rẽ ra sức gọi vẫn không thấy ai, hậm hực dậm chân mắng đồ nhát gan, hậm hực quay về, vừa tới bên xe có bóng đen xông ra "đứng im", làm Tăng Nam nhảy ra sau, nhìn một cái, không phải vị vừa chạy thì là ai?

“Chạy cái gì mà nhanh thế hả? Tôi chưa lên tiếng anh đã chạy rồi.” Tăng Nam dậm chân trách.

“Cô điên à? Không biết thần kinh tôi có vấn đề à, may mà tôi không mang súng, sau này đừng đùa kiểu ấy, trời tối như thế tôi biết là ai? Lỡ bắn cho cô một phát thì sao?” Giản Phàm từ trong bóng tối xuất hiện, gần đây thần kinh đúng là quá mẫn cảm.

“Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

Tăng Nam đóng cửa xe lại, vẫy tay: “VẬY ĐI THÔI, TỚI NHÀ ANH, TÔI CÓ CHUYỆN MUỐN NÓI.”

Giản Phàm nghi ngờ: “Có chuyện gì cô nói đi, sao phải lên nhà tôi?”

“Hả, anh bảo tôi cứ đứng thế này mà nói à?” Tăng Nam đứng bên xe trách.

“Cô có năm nói, tôi cũng không có tâm tình mà nghe đâu.”

Tằng Nam biết cãi nhau thì mình không phải đối thủ của Giản Phàm, không thèm đấu khẩu với y nữa, bấm chìa khóa mở xe, lẩm bẩm: “Chó cắn Lữ Đồng Tân, không biết người tốt, biết thế đã chẳng nói tốt cho anh ở chỗ chị Tương, không muốn nghe chứ gì, vậy thì thôi, tôi chẳng thèm nói, bái bai.”

Nói xong vặn khóa, xe “rồ” một tiếng phồng đi, không nghe thấy gì, liền lùi lại, nhìn qua gương xe Giản Phàm vẫn đứng ngây ra bên đường, không cam lòng nói: “Không muốn nghe thật à, bây giờ nghe tôi còn kịp.”

Chỉ thấy Giản Phàm đi tới nhìn qua cửa sổ vẫy tay, Tăng Nam vừa mới đắc ý thì nghe thấy: “Bái bai.”

Tằng Nam ngớ người, còn Giản Phàm thì đã quay đi bước vào tòa nhà không quay lại, làm cô cuống lên, đẩy cửa sẽ, nện giày cao gót càn cạch chạy đuổi theo.

Tính cách của Tăng Nam không ngại ngại như mấy cô gái bình thường, ít nhất với Giản Phàm thì cô không có gì phải ngại, đuổi thẳng tới nhà Giản Phàm, y vừa mở cửa là chen qua, thản nhiên đi vào, còn giống chủ nhà hơn người ta.

Nhà thì vẫn là nhà, nhưng đã lâu không có người ở, thiếu hơi người, đồ đạc không có gì thay đổi, phòng khách vẫn trống không như thế, chỉ có mỗi cái bàn ăn lẻ loi bên cạnh bếp.

Vắng vẻ, cô độc.

Giản Phàm đi thẳng vào bếp vặn vòi nước, Tăng Nam ngồi bên bàn ăn, chẳng phải muốn ngồi đây mà không còn chỗ nào khác để ngồi, lên tiếng hỏi: “Giản Phàm, tôi không tin anh quên được chị Tương, hôm nay tôi làm ống chuyển lời lần nữa ... Hai người rõ ràng đều nhớ nhau chết thôi, bề ngoài lại tỏ ra chẳng có chuyện gì, cần gì phải thế chứ?”

Chương 152: Thành kiến đã sâu. (2)

“Ài ...” Giản Phàm thở dài thò đầu ra, nhìn Tăng Nam đã thay đổi phong cách ăn mặc, không còn quyến rũ gợi cảm như trước, khẽ thở dài: “Tôi hiểu chị ấy hơn cô, mặc dù chị ấy bề ngoài rất hiền hòa, nhưng một khi đã xung đột rồi, chị ấy không dễ từ bỏ nguyên tắc đâu ... Đừng lôi chị ấy ra, cô mỗi lần có chuyện muốn nói đều dùng chị ấy làm cố thì có.”

“Nhất định ép tôi phải nói ra mục đích khác à?” Tăng Nam tung ra chiêu sát thủ: “Tôi đang hỏi anh đấy, năm ngoái làm sao vậy, sao lại đi gây sự với mẹ chị ấy, năm ngoái thấy tâm tình anh không tốt, tôi cũng có chuyện nên không hỏi ... Thời gian dài như vậy còn chưa bình tâm lại à?”

“Chị ấy không nói với cô à?”

“Không, chỉ nói là anh cãi nhau với mẹ chị ấy, mẹ chị ấy giận lắm, này, vì sao chứ, có phải là vì nhà họ chê anh nghèo không?” Tăng Nam tò mò.

“Còn nghiêm trọng hơn cả nghèo.”

“Rốt cuộc là gì? Anh thế nào cũng phải tìm người để nói chứ, chẳng lẽ chấm dứt như vậy ... Tôi nói rõ với anh, giờ cứ nhắc tới tên anh trước mặt chị Tương là chị ấy không thích, hôm trước gặp chị ấy, vừa quanh co định nhắc là chị ấy chặn họng. Làm tôi chẳng biết làm sao, nói đi, không chừng tôi giúp được đấy.” Tăng Nam tỏ vẻ tri âm tri kỷ.

Giản Phàm quan sát Tăng Nam, có lẽ trải qua bi thương kia, con người cũng đã thoảng đạt hơn, trang điểm nhẹ, thanh nhã không mất vẻ xinh đẹp, nhìn có vẻ như thành tâm muốn giúp mình thật, nhưng e càng giúp càng hỏng mà thôi: “Tôi một không tiền, hai không quyền, ba không giáo dưỡng, bốn không có cha mẹ giàu sang, chỉ còn lại một chút tôn nghiêm mà thôi, nhưng bị người ta mang tôn nghiêm ra dẫm đạp sủ nhục, chê tôi nghèo, chê tôi văn hóa thấp, chê tôi xuất thân không tốt cũng đành đi, nhưng chụp lên đầu tôi cái mũ cảnh sát bản ... Coi như

thằng thường đuổi tôi ra khỏi cửa, nếu là cô, cô làm sao? Khóc lóc van xin hay quỳ không đứng dậy?”

Tằng Nam nhú mày, nếu thế quá đáng mất rồi, hơi do dự: “Liệu anh có quá chủ quan quá suy diễn không? Nói không chừng người ta không có ý đồ, anh tự tôn quá lớn.”

“Tôi học hành không ra sao, nhưng nhìn người không tệ. Chuyện này quá rõ, có cãi nhau hay không thì bà ta đều đuổi tôi đi thôi, bà ta sớm điều tra tôi rồi, hoàn toàn không cho tôi cơ hội nào. Khi nói chuyện còn đuổi chị ấy ra ngoài, rõ ràng bà ta có ý đồ từ trước, tránh chị ấy can thiệp, tôi biết bà ta cố ý khiêu khích tôi tức giận, bà ta thành công rồi. Cô đừng trừng mắt, ví như hôm nay tôi nhìn ra cô tìm tôi có chuyện chứ không phải tới nghe tôi than thở, cũng không phải để tới giúp tôi.” Giản Phàm buồn chán nhìn xuống bếp, đợi nước sôi, nếu chỉ là hiểu lầm thì y nhin, nhưng người ta cố tình, y nỗ lực cũng vô ích.

Tằng Nam không nói, chỉ nhìn Giản Phàm từ trên xuống dưới, dụng ý bất minh.

Giản Phàm từ bếp quay đầu lại, cảnh cáo: “Ánh mắt kiểu gì đấy, đừng có giở trò nhé, hai chúng ta không ai nợ ai gì hết, không có chuyện gì thì ngồi đó, có chuyện thì đừng mở miệng.”

Tằng Nam chỉ mặt Giản Phàm đột nhiên chẳng hiểu nghĩ ra cái gì mà cười lăn cười bò: “Sợ rồi chứ gì ... Ha ha ha, sợ tôi đòi lại cuốn cổ phổ phải không? Đừng tưởng mỗi anh đọc được ý nghĩ người khác.”

“Không đòi được đâu.” Giản Phàm giở giọng vô lại chỉ đầu: “Đốt rồi, đều cất ở đây, trừ khi cô có thể cắt mang đi.”

“Càng nói càng mất tư cách, anh coi là bảo bối, ở trong tay tôi thì mãi mãi chỉ là giấy lộn ... Được, vào chuyện chính, nhìn tôi đây.” Tăng Nam lôi kéo sự chú ý của Giản Phàm, khẽ cắn môi, thần thần bí bí: “Tôi thực sự có việc, hơn nữa còn là giúp người khác đạt thành ước vọng, tôi có thể tác hợp cho hai người ... Có muốn nghe không?”

“Nghe, ai bảo không muốn nghe? Lừa đảo bịp bợp thì tôi là chuyên gia, tôi còn hết cách, cô có cách gì chứ?” Giản Phàm lòng hồi hộp, có điều vẫn không tin lắm.

Tằng Nam nhìn Giản Phàm không còn vờ vịt được nữa thì cười thâm, xòe bài: “Biện pháp là, biến anh thành người giàu, còn là giàu lên tức khắc.”

“Xì, trêu tôi à, cô còn chẳng phải là phú bà, thì làm sao biến tôi thành phú ông được, còn ngay tức khắc, thôi chẳng bằng nói thẳng, cô cho tôi bao nhiêu tiền?” Giàu thì ai chả muốn, nhưng Giản Phàm không cho rằng Tăng Nam có cái năng lực ấy.

“Xì, anh chỉ nghĩ được có thể thôi à, ý tôi thế này ...” Tăng Nam lên mặt chỉ bảo: “Anh không định làm cảnh sát nghèo cả đời chứ, chú Lý nói, anh từ chức cho rồi, tới Uy Thịnh làm địa ốc, với cái bụng đầy mưu mô của anh, không kém gì gian thương, riêng chuyện tiểu khu Liên Hoa đã giúp Uy Thịnh kiếm vài nghìn vạn ... Hoặc nếu không muốn cúi mình trước người khác, giờ anh có cuốn cổ phổ, chú Lý đầu tư cho anh, không mở được khách sạn như Cửu Đỉnh, mà nhà hàng tầm trung không thành vấn đề. Chú Lý nói, anh giúp chú ấy hoàn thành một tâm nguyện, chú ấy giúp anh hoàn thành một tâm nguyện. Đấy, chỉ thế thôi, được hay không chỉ cần một câu nói, chớp mắt anh biến thành hàng ngũ người giàu, Thân Ngưng Sương có mấy con gái cũng sẵn sàng gả cho anh. Thế nào, anh toại nguyện rồi, phải cảm ơn tôi nhé.”

“Tụt quần đánh rắm.” Giản Phàm ngáp một cái rõ to: “Cho tiền luôn cho xong, cần gì quanh co như vậy, đợi tôi kiếm được tiền đi tìm chị Tương thì chị ấy thành mẹ của con người khác rồi. Thế này đâu phải là muốn tôi làm người giàu, muốn tôi nhìn mỹ nữ mà thủ dâm thì có, khác đéch gì hành hạ người ta.”

“Anh, anh, sao anh thô tục thế, giờ nói chuyện tởm không khác gì Đường Đại Đầu ... Sau này đừng hòng tôi giúp anh.” Tăng Nam nghiêng răng nghiêng lợi, tay vung lên rồi, chỉ muốn tát một cái.

Nước đã sôi, Giản Phàm đứng dậy đi vào bếp, giọng truyền ra: “Xong rồi thì tự nhiên, đóng cửa lại hộ tôi.”

Tiếp đó nghe thấy tiếng giày cao gót nện trên sàn đá đầy tức tối, giống Tăng Nam bỏ đi rồi, trong bếp có tiếng rót nước, lát sau Giản Phàm mang phích nước đi ra, còn Tăng Nam vẫn nghiêng răng đứng giữa nhà chưa đi. Tới tận bây giờ cô vẫn

không thể nói được cảm thụ của mình với người này, khi không gặp, chỉ muốn nhào vào lòng khóc một trận, thủ thủ một hồi, giờ chỉ hận không thể nhào vào lòng đánh một trận. Nhất là nhìn y cầm cốc nước thông thả uống, coi mình như không khí, Tăng Nam càng tức muốn điên.

Một thì mắt trợn trừng tức giận, một thì như mây nhẹ gió thoảng, bốn mắt nhìn nhau, Giản Phàm nhìn nhả ngấm nhìn Tăng Nam, một thân OL thẫm màu có phần nghiêm túc, may đo vừa vặn ôm vừa cái eo thon nhỏ, bờ vai thẳng tắp, đôi chân dài trắng nõn nà, chân đi đôi giày cao gót da đen, mái tóc buông xõa rất hợp với vóc dáng nếu như tay không đeo băng tang, băng vào cách ăn mặc này khiến người ta tư tưởng linh tinh rồi. Cô gái này thực sự thay đổi nhiều lắm, mái tóc đã vuốt thẳng, không như trước kia kẻ mắt đậm như yêu tinh. Đây là một cô gái ăn mặc, trang điểm thế nào cũng phù hợp xinh đẹp.

Một tháng không gặp, từ một cô gái nhìn một cái đã thấy lả lơi, giờ thành nữ cường nhân, trịnh trọng vô cùng, thoát thai hoán cốt rồi.

Mơ hồ Giản Phàm có ảo giác, hình như Tăng Nam ở chỗ nào đó, có cảm giác giống chị Tương.

Chương 153: Thành kiến đã sâu. (3)

“Cô chuyển nghề rồi phải không?” Giản Phàm đột ngột hỏi, Tăng Nam nhú mày không đáp cũng không đi, Giản Phàm mỉm cười đưa tay ra làm động tác mời: “Ngồi đi, uống ngụm nước ... Đừng giận, kỳ thực cô sớm biết tính tôi rồi mà, mỗi tháng có vài nghìn để tiêu thì mừng lắm, chứ cho tôi vài trăm vạn, tôi mắc bệnh tim mất. Ngồi đi ...”

Tăng Nam vẫn không ngồi, nhưng mặt dần giãn ra, rõ ràng có thể ăn nói tử tế, vậy mà nhất định làm mình tức giận, ý đồ khởi nói cũng biết, vẫn là muốn giữ khoảng cách thôi, nghĩ tới đó thở dài ngồi xuống, nhận lấy cốc nước Giản Phàm đưa cho, khẽ nói: “Hồi Tết tôi ở cùng chú Lý, chú ấy nói anh sớm muộn cũng sẽ treo sừng về nhà làm dân thường, tôi không tin, tôi nghĩ anh sẽ vì chuyện cha tôi mà vang danh Đại Nguyên, thẳng tiến lên trời xanh ... Rốt cuộc không ai đoán đúng cả, anh bị đuổi tới đại đội bốn, tôi hỏi chú Ngũ, chú ấy nói anh có chuyện vi phạm kỷ luật chưa tra rõ ... Kỳ thực làm gì cũng vậy, chẳng qua chỉ là cái nghề thôi, cha tôi một đời tận tụy, chết bị oan ức, rốt cuộc để lại cái gì ngoài một tấm huy chương lạnh băng? Còn anh, tôi nghe chú Lý, chú Ngũ nói rồi, một năm liên tiếp phá kỳ án, anh được gì? Bị đuổi ra ngoại ô làm cảnh sát, không thấy lòng nguội lạnh à?”

“Ừ có chút, cô nói như thế đúng là có chút thật.” Giản Phàm gật gù.

“Vậy vì sao từ chối ý tốt của tôi và chú Lý, chúng tôi chỉ muốn giúp anh thôi mà, anh giúp tôi, tôi giúp anh, không phải là bố thí, càng không có ý đồ gì, anh thực sự tin lời ma quỷ của mấy kẻ tay trắng lập nghiệp à? Dù là xã hội hay quan trường, ai thành đạt mà không nhờ chút quan hệ, chút nhân duyên, không ai nâng đỡ anh, anh mãi mãi không làm nên chuyện.” Tăng Nam hết lòng khuyên nhủ.

Trong lời nói để lộ sự quan tâm tha thiết rất chân thật, đôi mắt đẹp nhìn chăm chú, thi thoảng lộ ra sự phức tạp. Chàng trai này mang tới cho cô quá nhiều sự bất ngờ, ngay cả lần này cũng

vậy, vĩnh viễn không đoán được y nghĩ gì, hoặc có lẽ cánh cửa ấy đã đóng lại với mình.

Giản Phàm đan hai tay vào nhau chống dưới cằm, cũng nhìn thẳng vào Tăng Nam: “Hai chúng ta đều không hiểu được ý nghĩ của nhau, con người tôi kỳ thực đơn giản lắm, làm quan à, tôi không muốn, vì sao, với cái tính của tôi, làm quan sẽ là quan tham, kết cục không tốt. Phát tài lớn càng không nghĩ tới, tôi không quan tâm nhiều tới vật chất, sống đủ là được, có tiền rồi, lại làm mấy chuyện chẳng hay ho gì ... Còn làm cảnh sát cũng chỉ vì hứng thú thôi, tới một ngày nào đó không làm nổi nữa, tôi mở cái quán nhỏ, bằng vào tài nghệ của tôi không chết đói được. Chúng ta đều không thể thay đổi ý nghĩ của nhau, mỗi người có chí riêng, sao phải miễn cưỡng?”

“Nói thật chứ? Ngày đầu tiên gặp anh, có 2 nghìn thôi đã làm anh hí hửng, giờ chú Lý đầu tư cho anh số tiền cả đời anh không kiếm được. Cả đời cơ hội chỉ có một lần thôi, anh thực sự không động lòng?” Tăng Nam không tin lời Giản Phàm, thực sự quá khó để tin y, cô thực sự hồi tiếc không kể hết mọi chuyện cho Giản Phàm sớm hơn, để tới giờ chuyện này tới chuyện khác làm thành kiến của Giản Phàm với mình quá sâu, dù cô rất cố gắng không bù đắp lại được.

Giản Phàm chỉ khẽ gật đầu, cầm cốc nước lên uống, không nói thêm nữa, hai người không hiểu nhau, nói nhiều vô ích.

Tăng Nam hết cách, nghĩ một lúc lấy từ túi xách ra một tấm danh thiếp, đặt lên cốc nước chưa uống ngậm nào, đứng dậy thở dài: “Được, tôi cũng không có nhiều kiên nhẫn như vậy, tôi không muốn nói anh không biết tốt xấu, nhưng tôi cũng chẳng nghĩ ra câu nào khác định nghĩa về anh. Không nói nữa, danh thiếp đây, có chuyện gì cần tôi giúp cứ gọi điện, giúp được tôi sẽ giúp.”

“Ừ, đi thông thả, tôi không tiễn, cũng không đi tìm cô làm phiền cô đâu, cô yên tâm đi, hai chúng ta không ai nợ ai hết.” Giản Phàm gật đầu một cái coi như chào hỏi.

Tăng Nam hừ mũi, lần này Tăng Nam đã thực sự phát tay áo bỏ đi rồi, còn đóng cửa sầm một cái.

Giản Phàm nhắm mắt lại, thử đoán xem nào, cô nàng này chuyển nghề rồi, cách ăn mặc cũng thay đổi, thân phận khác, khí chất khác, chẳng lẽ nổi nghiệp Lý Uy, khẩu khí thật là lớn.

Đoán xong mới cầm danh thiếp lên nhìn "Tổng giám đốc Công ty môi giới địa ốc Uy Thịnh", danh thiếp làm vô cùng tinh xảo, chữ như chấm mực viết tay chứ không phải in ra.

Đoán trúng rồi! Thế nhưng Giản Phàm lại chẳng thấy vui vẻ gì!

Đôi khi nữ nhân thật vô lý, tối hôm trước ứng phó với Tăng Nam, hôm sau đi làm, công mông đạp xe nửa tiếng đồng hồ, tới văn phòng chưa kịp thở, bị một nữ nhân khác là Tần Thục Vân ném rầm một chồng tài liệu trước mặt, làm Giản Phàm không hiểu là xảy ra chuyện gì.

"Mới có một ngày mà đã dám gây hấn với lãnh đạo à? Tốt xấu gì thì cũng phải được ba ngày chứ?" Giản Phàm trừng mắt lên, phát hiện có hai thằng đang cười hả hê, ba người này tới sớm, xem ra đã thương lượng với nhau rồi.

"Ba ngày cái gì, vụ án này không thể tiếp nhận, căn bản không thể tra được."

"Ai nói thế, anh nhận rồi đấy."

Tần Thục Vân bề ngoài rất ôn nhu, nhưng mà không phải vô lý mà hợp cạ với Lương Vũ Vân, cô em này nội tâm hung hãn: "Đây là vụ án lừa gạt vay tiền, Lý Hải Phong tổng giám đốc Hải Phong đã tự sát, anh còn tra cái gì?"

"Tiền, không tìm được đồng nào hết." Giản Phàm đáp rất hiển nhiên.

"Em nói cho anh biết, bên điều tra kinh tế bọn em có 80% là vụ án loại này, căn bản không thể truy hồi lại tiền, 20% truy hồi không đầy đủ, truy hồi toàn bộ là bằng 0 ... Lý Hải Phong tự sát, tài khoản chỉ còn lại không tới 100 đồng, rõ ràng tiền đã chuyển đi. Em lại nói thêm với anh, loại quan tham gian thương ở đất nước chúng ta, lừa tiền quốc gia, lừa tiền ngân hàng không đòi lại được vô số, đại bộ phận bọn họ mang tư tưởng hi sinh bản thân, no ấm mấy đời, chuyển tiền ra nước ngoài, căn bản không thể tra ra. Các anh là cái loại không đọc sách, không xem báo, không lên mạng. Chỉ số tài sản thất thoát ra nước ngoài của

Trung Quốc chỉ thấp hơn Ấn Độ một chút, mỗi năm tài khoản phi pháp thất thoát lên tới 4000 tỷ, bờ biển phía tây nước Mỹ có khu biệt thự Trường Đảo tới 80% là gia quyến nghi phạm mua, nổi danh là khu biệt thự quả phụ, đã thành trò hề cho quốc tế ...
Này, nói anh có hiểu không đây?”

“Có gì mà không hiểu, tham quan ngôi tù, vợ ở ngoài đội nón xanh cho chứ gì.” Giản Phàm hơi hợt nói.

“Đúng nón xanh nước ngoài.” Trương Kiệt cười hô hố.

Tiêu Thành Cương sán tới góp vui: “Oa ca, có phải giống mấy bộ phim mà anh với Phí Béo cho em xem không?”

“Xéo!” Giản Phàm đỏ mặt quát.

Tần Thục Vân mặt còn đỏ hơn, chỉ Giản Phàm: “Tức chết đi được, em về thành phố đây, không làm việc với mấy người nữa. Em mệt chết người, bọn anh hay rồi, làm chuyện bậy bạ.”

Nói xong dậm chân quay người bỏ đi.

Giản Phàm vo nắm giấy ném vào mặt hai thằng ngu kia, Tiêu Thành Cương rồi rít đi lên ngăn cản: “Chị Thục Vân, bọn này chỉ đùa thôi mà, vụ án này thiếu chị sao được.

“Ngồi đi, ngồi đi Thục Vân, tổ trưởng của chúng ta là vua kỳ án, cô phải tin cậu ấy, đến tiền bồi mất tích 14 năm còn tìm được, nói gì là tiền, phải không Thành Cương?” Trương Kiệt xun xoe.

“Đúng đúng, Oa ca mắt tinh lắm, lên núi Ô Long nhìn một cái thôi, cả hang thỏ cũng tìm ra được.” Tiêu Thành Cương củng cố tinh thần cho Tần Thục Vân: “Có án nào qua tay anh ấy mà hỏng chưa, tỉ lệ phá án 100% luôn nhé.”

Chương 154: Hôm nay không do dự. (1)

Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt ra sức xun xoe dỗ dành làm Tần Thục Vân muốn làm mặt nghiêm cũng không được, vừa tức vừa cười, uống mấy ngụm nước mới khôi phục lại được bình tĩnh, nói với ba tên mù tài vụ đi tra án kinh tế: “Các đồng chí ơi, chuyện này khác tìm hung thủ gây án. Án kinh tế ấy à, biết mười mười thủ phạm cũng không tra được đâu, tài khoản tra tới Quảng Đông, từ Quảng Đông tra ra nước ngoài, không tra được nữa, dù có cũng là tài khoản trống, vòng vèo qua mấy quốc gia, thế là biến mất ... Loại chuyện này bên tôi tiếp nhận nhiều lắm, tùy tiện kiếm một hồ sơ đều là thế, chúng ta tốn công để làm gì?”

Tần Thục Vân cảm thấy đang đâm đầu vụ án vô ích, số tiền không đáng kể, đối phương không có thân phận đặc biệt, cũng chẳng gây dư luận xấu cần xử lý, căn bản là một vụ án chìm chìm trong vô vàn vụ án, nói xong nhìn ba người, hai tên vô vọng, hi vọng vào một thì lại chẳng thay đổi, Giản Phàm mỉm cười khen: “Có nhãn lực lắm, giỏi hơn hai tên kia nhiều, nhìn một cái là biết vụ án này không thể tra ... Người chết rồi, điều này không nghi ngờ gì nữa, tự sát, khẳng định luôn. 800 vạn trong tài khoản biến mất, càng không có nghi vấn gì, vụ án này đại đội bốn và chi đội kinh tế đã tra, vô vọng, đúng chưa?”

“Sao anh còn ...”

Giản Phàm đưa tay ngăn câu hỏi của Tần Thục Vân lại: “Tháng 5 năm 2005, kiến trúc Hải Phong mua từ công ty đồ cổ Tề Nguyệt một món đồ cổ tên ‘Phật tọa toàn nghê lô’, hóa đơn giá 320 vạn, vì điều này mà anh tiếp nhận vụ án, hiểu chưa?”

“A, cái toàn nghê gì đó có vấn đề à? Đó là một món văn vật?”

Theo vụ án trước khá lâu, Trương Kiệt thấy khôn lên rồi.

Giản Phàm lắc đầu.

“Vậy hóa đơn có vấn đề?” Tiêu Thành Cương hỏi.

Sai rồi, Giản Phàm lắc đầu.

“Có phải giao dịch có vấn đề, anh muốn thông qua vấn đề liên quan để tra tới vụ án hoặc chuyện anh muốn tra?” Tần Thục Vân hồ nghi.

“Thông minh, rất thông minh!” Giản Phàm vỗ tay đét một cái: “Nếu không vì sao anh lại điếm danh em tới đây giúp anh, hai cái thằng gốc kia, gọi ra cái tên công ty hữu hạn Tề Nguyệt còn không hiểu tôi muốn nói cái gì à?”

“Tra Tề Nguyệt Các?” Trương Kiệt kinh ngạc thốt lên: “Cậu muốn tìm kích thích đấy à, đội trưởng Tần còn đang đình chỉ kia kìa, tra Tề Nguyệt Các, không bằng bảo chúng tôi đi chọn tổ ong cho an toàn.”

“Tề Nguyệt Các là cái gì?” Tần Thục Vân vừa hỏi một cái liền nhớ ra, hỏi Trương Kiệt: “A, có phải anh nói chuyện đại đội một thời gian trước.”

Hai người kia vừa gật đầu, ngay Tần Thục Vân cũng trừng mắt với Giản Phàm.

Lúc này không cần trả lời gì cả, trong lòng mọi người đều hiểu, không phải Tề Nguyệt Các không thể tra, mà là cấp bậc và quân số của họ bây giờ không đủ, chênh lệch quá rõ ràng, từ chuyện đội trưởng đội một bị đình chỉ có thể nhìn ra lai lịch của Tề Nguyệt Các. Nếu muốn tra, ít nhất phải cấp chi đội, không thì cục, mà tốt nhất là phải sở, lo nhất là không bắt được hồ ly mà toàn thân đã hôi rình thì quá oan.

“Chúng ta đang ở giai đoạn điều tra bí mật, đừng sợ, tạm thời không giao phong chính diện. Đây là bí mật, mọi người đừng để lộ, sở dĩ đưa tôi tới đại đội bốn, là vì không muốn ai chú ý. Tôi nói rõ trước mấy điều, thứ nhất, ai muốn rút, đi ngay bây giờ, tôi không cản. Thứ hai, ai tiết lộ, đừng trách tôi làm tiểu nhân tố cáo. Thứ ba, thời gian không dài, một hai tuần, tối đa một tháng, tóm lại thông qua cái cơ này để lên ngân hàng, thuế vụ, lấy tài liệu liên quan tới Tề Nguyệt Các, có vấn đề, chúng ta chọn ra, không vấn đề, chúng ta về nhà, đồng ý không? Thành Cương, nói trước đi.” Giản Phàm điếm danh “đệ nhất mãnh tướng” của mình.

“Đừng hỏi em, em hiểu gì đâu, anh bảo em bắt ai thì em bắt là được.” Tiêu Thành Cương không làm Oa ca thất vọng, ủng hộ

tuyệt đối.

“Trương Kiệt.” Giản Phàm nhìn một cái đầy thâm ý.

“Đồng ý, “Trương Kiệt đáp một tiếng giống thổi phào.

“Thục Vân, không nể mặt anh sao?” Giản Phàm đổi thái độ, mỉm cười hỏi.

“Thôi được rồi, em chỉ phụ trách tra sổ sách lấy chứng cứ thôi đấy nhé, cái khác em không biết đâu.” Tần Thục Vân lần đầu hợp tác với Giản Phàm, bất tri bất giác bị y thuyết phục.

“Đi, hôm nay bắt đầu, chỉ cần là sổ sách có liên quan tới Tề Nguyệt Các, bất kể là cá nhân hay công ty đều lấy hết. Thành Cương, Trương Kiệt, hai người tới phân cục thuế, cục công thương Nam Cung lấy tài liệu, nhớ, không được để lộ ra chút nào hết. Thục Vân, về chi đội của em xin giấy phép hiệp trợ điều tra, anh em mình chạy qua mấy ngân hàng, anh không tin chúng dấu tiền dưới gầm giường không đem lưu thông.”

Giản Phàm dọn hồ sơ, dẫn ba người lên hai cái xe rời đại đội bốn, tới thẳng thành phố.

Cái gì thúc đẩy mình làm thế, Giản Phàm không rõ, đôi khi trong giấc mơ thấy đứa bé khóc oe oe, đôi lúc không phân rõ là nó khóc hay mình khóc; đôi khi nhìn thấy nữ nhân mặt áo len trắng nằm trong vũng máu đỏ, nước mắt rơi, chỉ có phần nộ, không có chút sợ hãi nào; cũng có lúc mơ thấy cảnh cát vàng đầy trời, tiếng khóc thất thanh, và tấm bia mộ của vị tiên bối.

Không cần biết là cái gì, Giản Phàm không trốn tránh, không do dự, không cần biết kẻ dấu mặt kia là ai, con đường này, y sẽ đi tiếp tới đích cuối cùng.

Thế nhưng quyết tâm không phải thứ thay đổi được thực tế, một tuần trôi qua không có thu hoạch.

Trương Kiệt bệnh cũ tái phát, bắt đầu cần nhân, vì mình như con lừa bị bịt mắt kéo cối xay, ngày nào cũng bị Giản Phàm chỉ huy chạy vòng quanh ngân hàng, thuế vụ, công thương, rồi cục quản lý hồ sơ, cục quản lý xí nghiệp vừa và nhỏ. Từ Hiện tại tra tới quá khứ, tài liệu mười năm qua gần như lục tung lên rồi, đầu óc quay cuồng toàn số với cột, đừng nói có vấn đề hay không, dù là có cũng không nhìn ra được ...

Tiêu Thành Cương thì lại thấy nhẹ nhàng, ngày ngày đưa đón Tần Thục Vân cười tí mắt, hình như thằng này có bạn gái rồi cơ mà, thôi kệ Giản Phàm bận gạch từng dòng, tra từng con số, giống như rửa rau, đánh vẩy cá, chặt thịt, vậy, chuyện này không làm y thấy khô khan mệt mỏi. Vừa dỗ dành vừa lừa gạt ba người kia đi thu thập tài liệu, cuối tuần trốn về tìm Hồ Lệ Quân.

Hồ Lệ Quân đúng là được Tiêu Minh Vũ điều động lên thành phố, lý do sung túc, cô là nữ đồng chí, năm nay 30 rồi, không thể suốt ngày vất vả ở tuyến đầu mãi, xưa nay phó cục Tiêu nổi tiếng quan tâm tới cấp dưới, vì thế Hồ Lệ Quân còn rất cảm động.

Giản Phàm không nói ra nghi ngờ của mình.

Hai người họ giống như đôi gian phu dâm phụ làm chuyện lén lút vậy, trước kia quyết định sẵn sàng đi xa hơn, không công khai quan hệ, cứ thế này là tốt nhất, Giản Phàm thì chẳng sao, dù gì ở chuyện này phía nam luôn có ưu thế hơn, chính vì thế có chút áy náy với cô, không chỉ tích cực thể hiện dưới bếp, trên giường càng chịu bỏ sức.

Về vụ án, hai tuần thâm thoát trôi qua, vẫn không có thu hoạch.

Tiến bộ duy nhất là bọn họ thử tiếp xúc với Tề Nguyệt Các, không ngờ được nhiệt tình khoản đãi, đối với cảnh sát tới nơi yêu cầu hiệp trợ điều tra, vị quán lý Hứa Ân vô cùng phối hợp, thậm chí còn lấy cả bằng khen "đơn vị tám gương nộp thuế" ra khoe, thể hiện mình là người kinh doanh đường đường chính chính.

Ý tưởng ban đầu là muốn thông qua sổ sách qua lại để mò lên đảo quỹ, nhưng mà cùng với ghi chép giao dịch ngân hàng cung cấp đã hỏng rồi, ngày Tần Thục Vân tìm kiếm ba ngày, so sánh với ghi chép nộp thuế, không sai lệch gì cả, dù có muốn tóm đuôi người ta trốn thuế cũng không thể, nói gì tới giao dịch phi pháp khác.

Giản Phàm vẫn kiên trì, nhưng ba người kia đã hoài nghi y sai rồi.

Chương 155: Hôm nay không do dự. (2)

Ba tuần trôi qua nhanh chóng, chẳng có thu hoạch gì, mọi người càng ngày càng như kiến bò chảo nóng, cả Giản Phàm dù kiên định tư tưởng, nhưng kết quả khiến y hiểu thế nào là sự dày vò trong điều tra hình sự.

Đúng, là dày vò, không có từ ngữ nào chuẩn xác hơn, dần dần từng chút một mài mòn sự kiên nhẫn của người kiên trì nhất.

Ghi chép về giao dịch của hơn 2000 xí nghiệp và cá nhân, khiến Tần Thục Vân bốn ngày ăn không ngon miệng, ngủ không ngon giấc, xuất hiện mắt gấu mèo mà chưa hoàn thành, lượng công việc quá lớn, nhỏ từ giao dịch vài ngàn vài vạn, lớn tới vài trăm vạn, phải phân rõ loại tài khoản giao dịch, sự phức tạp trong đó không trải qua khó tưởng tượng được.

Lại là một buổi sáng thứ sáu, Tần Thục Vân lại lần nữa ghé thăm chi nhánh ngân hàng kiến thiết Nam Cung, tiếp đãi vẫn là vị chủ nhiệm Thiệu, tên Kiến Bình, tuổi chừng 30, rẽ ngôi giữa, cao ráo điển trai, tinh thần khí dư dật, nhìn cái là biết loại tuổi trẻ đặc ý, cử chỉ lời nói khá có phong độ lãnh đạo.

Chuyện hôm nay dễ xử lý, tài liệu cần lấy được hẹn trước, Thiệu Kiến Bình tiêu sái ký tên lên tài liệu, đưa cho Tần Thục Vân.

Tiếp xúc với ngân hàng nhiều, bất giác so sánh điều kiện làm việc của hai bên, nơi này sàn nhà sáng bóng, bàn làm việc sang trọng, máy vi tính thống nhất thương hiệu Dell, còn lắp điều hòa nhiệt độ, máy đun nước, nhìn cốc trà và tờ báo trên bàn chủ nhiệm Thiệu, Tần Thục Vân thời gian qua chạy tới đau chân mỗi lưng vô cùng hâm mộ.

“Cám ơn chủ nhiệm Thiệu, thật ngại quá, làm phiền anh mấy lần rồi.”

Tần Thục Vân thu lại tài liệu đăng ký tài khoản, ôn nhu cảm ơn, có vài phần thiện cảm với chàng soái ca mặc đồng phục ngân hàng này. Mà soái ca nhìn cô nữ cảnh sát hết sức đoạn trang nữ tính, khuôn mặt trái xoan có thoa ít phấn trang điểm

càng chứng tỏ là cô gái biết ăn mặc biết làm đẹp, khác biệt với hình tượng thường thấy của cảnh sát, cũng nhìn với ánh mắt khác, khiêm tốn nói: “Khách khí làm gì, tôi sẵn lòng giúp đỡ công tác của các đồng chí cảnh sát, chỉ là tôi có kiến nghị nhỏ.”

“Vâng!” Tần Thục Vân chuẩn bị cáo từ, nghe câu này lấy làm lạ, thấy khuôn mặt điển trai đang nhìn mình đầy hứng thú, nhất thời chưa kịp hiểu, thời gian qua cô bị vụ án làm ù đầu rồi còn nói: “Tốt quá, anh nói đi, chúng tôi đang không biết tra ở đâu đây.”

“Mai thứ bảy cô có rảnh không? Tôi muốn mời cảnh sát Tần ăn cơm, chúng ta thông thả bàn bạc được không? Kỳ thực nghiệp vụ của chúng ta có nhiều chỗ tương đồng, có thể giao lưu tìm hiểu.” Thiệu Kiến Bình tiêu sái đưa lời mời, hai chữ tìm hiểu nhấn mạnh một chút.

Té ra gặp phải tên mê gái rồi, Tần Thục Vân cười thầm trong bụng, có điều gặp phải sự quấy nhiễu lịch thiệp từ một soái ca như thế, không khỏi có chút tự hào: “Không thành vấn đề, nếu anh thấy khoản đầu tư là xứng đáng, tôi không ngại khiến anh tốn kém đâu.”

“Yên tâm, ngân hàng chúng tôi sở trường đầu tư lâu dài mà, cảm ơn cảnh sát Tần nể mặt.”

Đối diện với lời trêu ghẹo thâm ý đó, Thiệu Kiến Bình ứng phó tự nhiên, khéo léo trêu lại, làm Tần Thục Vân thêm vài phần thiện cảm. Hai người sóng vai nhau rời ngân hàng, Thiệu Kiến Bình mở cửa xe tiễn Tần Thục Vân, vẫy tay hồi lâu không rời bước.

Đột nhiên di động vang lên, Thiệu Kiến Bình cầm lên nghe miệng nở nụ cười nghề nghiệp: “... Sao, mai mẹ em lên Đại Nguyên à, muốn cùng đi xem váy cưới à? Được, không thành vấn đề. Để anh gọi cả mẹ anh đi nữa nhé, họ đồng ý rồi chúng ta đỡ việc.”

Ánh mắt bất giác liếc về phía Tần Thục Vân hơi luyến tiếc, tháng sau hấn kết hôn rồi, cô bạn gái tuy nhỏ nhắn nhưng vô cùng đáng để, ngày tháng tự do tán gái thế này không còn nhiều nữa.

Tiêu Thành Cương lái xe nhìn nam nhân kia tùm tùm cười, không thấy giống thú tốt đẹp, lại nhìn Tần Thục Vân xinh đẹp phơi phới, nhíu mày nói: “Chị Thục Vân, có phải thằng đó quấy nhiều chị không, tôi gọi mấy anh em trong đội tới cho một trận.”

“Đi mau đi.” Tần Thục Vân thúc giục: “Cái gì mà quấy nhiều, anh ấy dám quấy nhiều cảnh sát à? Cậu với Trương Kiệt thổ phỉ như thế, đừng có dạy hư Giản Phàm.”

“Bọn tôi dạy hư anh ấy?” Tiêu Thành Cương oan thấu trời xanh: “Oa ca là tên xấu bụng nhất trên đời này, mấy anh em chúng tôi không xấu xa bằng anh ấy, thời Ô Long làm hiệp cảnh, chúng tôi đi ăn uống không trả tiền, toàn do anh ấy cầm đầu, chưa bao giờ xảy ra chuyện, có biết biệt danh của anh ấy là Tiểu Gia Cát không, gian như anh ấy còn cần ai dạy?”

“Thế à?” Tần Thục Vân vui vẻ đặt tư liệu sang một bên, kéo tay Tiêu Thành Cương hỏi: “Thành Cương, hỏi cậu chuyện này.”

“Nói đi.”

“Giản Phàm, tức Oa ca của cậu ấy, ban gái hiện giờ của anh ấy làm gì?”

“Hỏi khó tôi rồi, à đúng, lâu lắm rồi sao không thấy nhỏ? Từ qua Tết không thấy nữa, trước kia tới tìm Oa ca mấy lần, hay là chia tay rồi?”

“Gì mà nhanh thế? Chưa bao lâu đã chia tay ... Thế có xinh đẹp bằng lớp trưởng của chúng ta không?”

“Đẹp!” Tiêu Thành Cương gật đầu một cái, dáng vẻ hời vị vô cùng, bị Tần Thục Vân thúc giục, mất kiên nhẫn nói: “Chỉ có thể nói là đẹp thôi, chưa hiểu à? Không thể dùng từ khác để hình dung nữa đâu, đẹp hơn lớp trưởng của chúng ta nhiều lắm, minh tinh trên TV cũng không so được, nếu không Oa ca đã chẳng thần hồn điên đảo, bỏ chúng tôi chạy.”

“Xinh đẹp thì làm sao nào, cuối cùng có lâu dài đâu.” Là chị em thân thiết, Tần Thục Vân cũng biết đại tỷ tới giờ vẫn một mảnh tình si không đổi với Giản Phàm, khịt mũi xem thường.

“Đúng rồi, lên giường xong, bai thì bai, chả thiệt.” Tiêu Thành Cương vừa thô vừa thực tế: “Này chị Thục Vân, không phải là

chị thích Oa ca chứ, hôm nọ tôi hỏi chuyện, anh ấy nói, gian tình, vụng trộm đều được, chỉ có tình cảm là miễn bàn.”

Tần Thục Vân mặt đỏ như táo chín không nói được gì, sắp đến Tề Nguyệt Các mới thốt ra hai chữ: “Cầm thú.”

Sinh hoạt của hình cảnh luôn đơn giản và trực tiếp, ngoài vụ án chỉ có vụ án, loại sinh hoạt này thể hiện trong lời nói làm người ta khó tiếp nhận. Thời gian qua Tần Thục Vân sau khi quen thuộc với tổ chuyên án rồi, thường xuyên bị hai tên không biết ăn nói hàm súc Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt làm ngượng chín mặt. Hôm nay lén lút hỏi chuyện đời tư của Giản Phàm là do Lương Vũ Vân ủy thác, vẫn bị đỏ mặt một phen, tới nơi liền cầm laptop nhập tư liệu vừa có được, không thêm để ý tới tên thô bỉ, Tiêu Thành Cương không sợ cô đơn, ném cô trên xe, tự mình đi chơi.

Phố Nam Cung náo nhiệt như đi họp chợ phiên, với nhãn quang của Tiêu Thành Cương đồng vò vò hũ hũ sút mẻ kia chẳng có gì hấp dẫn, thi thoảng buồn mồm cầm một món lên hỏi, bị chủ quán hô lên mấy nghìn, nhìn quanh mà chẳng có chỗ nào ăn, theo đám đông tới trước Tề Nguyệt Các, nhìn thấy viên quản lý chấp tay tươi cười tiễn Giản Phàm, Trương Kiệt, nhìn thân thiết nhiệt tình, chẳng giống bị tra xét, giống tiễn bạn cũ vậy. Trước kia trong đội đi tra cái gì cũng bị người ta mặt nặng mày nhẹ, thái độ rất bất hợp tác, Oa ca ba tuần qua tới tám chín lần, dây dưa không thôi, vậy mà người ta chiêu đãi nhiệt tình, chỉ là chính chủ Tề Viên Dân thì không gặp được, lần nào cũng chỉ có viên quản lý này tiễn người.

Hôm nay cũng vậy.

Chương 156: Hôm nay không do dự. (3)

“Oa ca, có phát hiện gì không?” Tiêu Thành Cương chạy tới chỗ hai người hỏi.

“Có cái rắm ấy, lả nhải vô nghĩa hai tiếng, buồn ngủ bỏ mẹ.” Trương Kiệt trả lời thay.

“Thực Vân đâu?” Giản Phàm thấy Tiêu Thành Cương chỉ cái xe đằng xa liền an bài: “Sáng nay xong rồi, về nghỉ đi, chiều tới sớm, nhiều tư liệu như thế cần rà soát lại, mai cuối tuần rồi.”

Bây giờ mới 10 giờ sáng, mai là thứ bảy, nghe an bài như vậy, hai người tất nhiên là cao hứng lắm, bàn tính với nhau trưa nay tới đại đội một ăn chực, Giản Phàm một mình đi tới bên chiếc xe việt dã, gõ gõ cửa.

Tần Thực Vân dừng tay ngẩng đầu lên: “Anh xong rồi à?”

“Ừ, còn em.”

“Thuận lợi, có điều em không thấy có giá trị lắm.”

“Buổi chiều hăng nói, anh đưa em về nhà.”

Giản Phàm lên xe, lái khỏi khu chợ tấp nập, nghe Giản Phàm hỏi tình hình, lại than vãn, nói là đã ba tuần rồi không có phát hiện, cô mất ngủ mấy đêm, còn mệt hơn cả làm việc ở chi đội.

“Đừng chê ba bọn anh ngốc, trí giả nghĩ nghìn điều có một điều sai, kẻ ngu nghĩ nghìn chuyện có một chuyện đúng, cứ lật đi lật lại vấn đề một nghìn lần, anh không tin không phát hiện ra vấn đề ... Nếu em muốn đi, anh vui vẻ tiễn chân, nhưng chẳng may bọn anh tìm ra cái gì, em hối hận muốn quay lại là không được đâu.”

“Xì, có ma mới tin anh.”

Giản Phàm liếc mắt một cái cười: “Đừng có ưỡn ngực lên dọa anh, đợi anh đeo một cái huân chương lên ngực em, lúc đó em ưỡn ngực mới có sức hấp dẫn, ha ha ha, khi đó sẽ thành tiêu điểm của vạn soái ca cảnh sát đấy.”

“Anh đi chết đi.” Tần Thực Vân cầm tập tư liệu mỏng đánh Giản Phàm mấy cái, chỉ là không dám đánh mạnh vì y đang lái xe. Công bằng mà nói, để làm bạn, Giản Phàm không có gì để

chê, nhưng mà nói chuyện tình cảm, cô không thấy có cái gì ở Giản Phàm làm đại tỷ phải nhớ nhung héo mòn như vậy, làm Lương Vũ Vân hao tổn tâm cơ nhất định tác hợp hai người, mắt đảo tròn một vòng: “Giản Phàm này, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Nói đi, lại sao nữa?”

“Bốn người cùng phòng bọn em hôm trước tụ tập, em, Vũ Vân, Manh Manh và đại tỷ, có biết bọn em thảo luận chuyện gì không?”

“Ha ha, nam nhân tụ tập thì nói về nữ nhân, còn nữ nhân thảo luận về nam nhân chú gì?”

Tần Thục Vân giơ ngón cái lên: “Thông minh, đoán một cái là đúng, bọn em thảo luận mừng 1 tháng 5 dẫn theo bạn trai cùng đi chơi.”

Giản Phàm tranh thủ thời cơ trêu: “Sao, em muốn thuê anh làm bạn trai à, không thành vấn đề, giá cả có thể thương lượng.”

Tần Thục Vân bĩu môi: “Anh cứ mơ đi, bản cô nương đã là hoa có chủ, bốn người bọn em đều là hoa có chủ, anh hết hi vọng.”

“Bản thiếu gia cũng có chủ rồi, thèm gì mấy đứa chứ.”

Hai người đấu khẩu giống thời ở trường huấn luyện, mỗi bên qua lại một câu, không chịu thua ai, Tần Thục Vân thấy đề tài bị kéo đi hơi xa, chợt hỏi: “Phải rồi, anh có biết đối tượng của đại tỷ là ai không? Vừa mới thành đôi, trong bốn người bọn em, chị ấy có nhãn quang nhất.”

Két! Xe phanh gấp dừng lại ở bên đường, Tần Thục Vân hết hồn, lòng lại mừng thầm, xe dừng lại thấy Giản Phàm mặt âm trầm quay sang: “Không phải là cái tên mặt đầy sao chứ?”

Đặc trưng của Ngô Đích quá rõ ràng, tuy đã hơn 30 mà vẫn còn dấu vết thanh xuân, hình dung đó khiến Tần Thục Vân cười không thôi, vừa cười vừa gật đầu: “Vẫn là Ngô Đích, thì ra anh biết.”

“Không thể nào.” Giản Phàm ngữ khí nặng hơn, phản bác: “Đại tỷ của em dù mù cũng không nhìn trúng hẳn.”

“Bằng vào cái gì mà không thể, khoa trưởng trẻ nhất, cảnh sát ưu tú được điểm danh trên sở công an tỉnh, tuần trước em gặp rồi, mặt anh ấy không nghiêm trọng như anh nói, chẳng qua là

không đẹp trai bằng anh thôi, nhưng tiền đồ của người ta rộng mở, nói không chừng 40 là có thể lên tới vị trí cục trưởng, khi đó đại tỷ là cục trưởng phu nhân rồi.”

Tần Thục Vân cố ý nói, hơn nữa còn tiết lộ ra tin tức Dương Hồng Hạnh và Ngô Đích đã chính thức hẹn hò, thứ bảy này mời mấy người bọn họ. Nói cho Giản Phàm lắng tới nghiêng rặng, nhìn Tần Thục Vân hồi lâu không nói gì, Tần Thục Vân thấy y giống thoát xác rồi, xua xua tay trước mặt: “Này, ghen là độc quyền của nữ nhân, không phải anh cũng có sở thích này chứ? Đại tỷ yêu anh như thế, không chê anh nghèo, không chê anh không quyền không thế, anh lại làm kiêu, giờ mỹ nữ bay rồi, trái tim tan nát hả ... Đáng đời!”

Một câu “đáng đời!” cùng với vẻ mặt phong phú của Tần Thục Vân thể hiện ra, hiệu quả chấn động, Giản Phàm tức thì tỉnh lại, vẻ mặt hết sức nghiêm túc: “Ngô Đích là cái chó gì, xem anh phá họ này ... Mai đi đâu? Máy giờ? Thật không? Em đừng lừa anh.”

“Thật, không tin anh xem đi.” Tần Thục Vân lấy di động mở tin nhắn ra đưa trước mặt Giản Phàm.

“Được, em đợi đấy, cho em xem Ngô Đích vô địch thật, hay là Giản Phàm anh siêu phàm, chẳng qua chỉ là bạn gái thôi, dù là vợ hẳn thì anh cũng dụ dỗ được như thường, hừ ...” Giản Phàm nổi nóng rồi, hung hăng xắn tay áo, đập ga lên đường.

Tần Thục Vân cười thầm, xem ra chủ ý xấu lần này của Lương Vũ Vân không tệ, hiệu quả ngay tức thì: “Giản Phàm, sau khi anh phá họ rồi thì đại tỷ phải làm sao?”

Giản Phàm hung hăng nói: “Gả cho ai cũng được, không thể gả cho Ngô Đích, nhìn thấy hẳn là anh buồn nôn rồi, anh nghĩ cho đại tỷ của em thôi.”

Tần Thục Vân nghe câu này như nghe thấy tiếng bình dầm vỡ: “Chà chà chà, sao em lại thấy ai đó giống như nghĩ cho mình ấy nhỉ? Dũng khí năm xưa tới tận phòng ngủ của bọn em bắt cóc đại tỷ đâu mất rồi?”

Giản Phàm lắc đầu thở dài: “Thục Vân, anh nói thật với em, cô ấy gả cho anh có khi còn tệ hơn gả cho Ngô Đích!”

Tần Thục Vân ngẩn ra, thoáng chốc liền hiểu, vỗ vỗ vai Giản Phàm chẳng biết nói gì hơn, không cần biết bề ngoài thể hiện ra

thế nào, đây đúng là chàng trai thật thà đáng yêu, ở một mặt nào đó, còn rất cao thượng.

Buổi chiều, gió to, đại đội hình cảnh số bốn.

Thứ sáu là ngày lòng người tản mát chuẩn bị nghỉ ngơi, mặc dù đại đội bốn mang tiếng là nơi đi đây, thế nhưng ở đây công tác nhàn nhã, không như đại đội một và ba ở trung tâm thành phố. Công tác nơi này theo chế độ luân phiên, chỉ cần không có đại án, không có nhiệm vụ hiệp trợ điều tra, giờ làm việc tương đối bình thường, vừa mới đến chiều đã có người lén lút chuẩn rồi.

Có người về sớm thì cũng có người đi làm muộn, Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt tới đội một ăn vụng, vừa ăn vừa mang theo, khi đón Tần Thục Vân thì đã quá giờ đi làm. Tần Thục Vân ôm laptop, Trương Kiệt bê hồ tư liệu, ba người đang thì thầm dự đoán, nói không chừng Giảns Phàm không tới, mọi người cùng chuẩn, không ngờ Giảns Phàm ngồi ở bàn làm việc, tay chống cằm dáng vẻ trầm tư, nghĩ cái gì mà không biết họ tới.

Tần Thục Vân thì nghĩ là vì chuyện sáng nay, Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt ý kiến thống nhất, nói không phải nhớ mẹ thì nhớ cô em nào rồi, kết quả chung là, dù thế nào cũng là đang nghĩ tới nữ nhân. Còn Tần Thục Vân nghĩ khác, nhất định đang nghĩ cách gì đó để phá đại tỷ và Ngô Đích đây.

Chương 157: Ở ngay trước mắt. (1)

“Ngồi đi .. Thực Vân, em tổng hợp lại tình hình vụ án, chúng ta ngồi xuống thảo luận, nếu thực sự không được thì rút thôi, thời gian dài như vậy rồi, không làm khó mọi người nữa.”

Ba người đưa mặt nhìn nhau, té ra sai cả, cả buổi trưa ngồi đây đều vì vụ án chứ không phải vì chuyện gì khác, tinh thần làm việc này làm cả ba thấy hơi ngại ngùng.

Tần Thực Vân kéo ghế ngồi bên cạnh Giản Phàm, đặt laptop lên đùi, hai người kia ngồi vây quanh nhìn màn hình, thấy rất nhiều con số biểu đồ xanh đỏ, Tần Thực Vân giải thích thành quả làm việc của mình: “Đây là biểu đồ tổng hợp tài vụ tôi làm theo quy tắc điều tra kinh tế thông thường, màu đỏ biểu thị thu nhập doanh nghiệp trắng trợn, chính xác tới từng tháng, đây là tiêu chuẩn để báo cáo hoàn thuế, không sai được. Màu xanh biểu thị doanh lợi, màu vàng biểu thị tài sản tích lũy, nhìn đây có thể thấy lịch sử phát triển của Tề Nguyệt Các. Mười năm trước đăng ký tài chính 100 vạn, xem bây giờ ...”

“Oa, đã có 2000 vạn rồi, con mẹ nó giàu quá.” Trương Kiệt nhìn một dãy số 0 dài dằng dặc mà chép miệng, thiếu điều chảy nước dãi.

Không ngờ bị Tần Thực Vân mắng cho: “Này, hồi ở nhà trẻ anh chỉ phá phách không học đếm hay sao, đếm lại đi ...”

Tám, chín ... số, vãi, là 200 triệu, Trương Kiệt mắt tròn xoe, cùng với Tiêu Thành Cương đồng thanh: “Chắc chắn có vấn đề rồi.”

“Xin hai người, đừng có đem tâm lý thù ghét người giàu đi phá án được không? Giờ cơ số tài phú nhiều như thế, người sở hữu doanh nghiệp 200 triệu tuy không nhiều, nhưng chẳng ít, ở tình ta ông chủ mở than cùng mở nhà máy thép giàu lắm, cả đồng .. Chúng tôi điều tra có cả cảnh sát tài sản 2000 vạn kia, đâu hiếm, về lý luận mà nói bây giờ ở tỉnh thành có nhà có xe đều là triệu phú rồi, biệt thự của ông chủ Tề Nguyệt Các đã hơn 1000 vạn.” Tần Thực Vân giải thích cho hai tên nhà nghèo, bảo

Giản Phàm: “Nếu như bảo em nói vấn đề, em thấy ba năm gần đây, lượng giao dịch cổ vật của Tề Nguyệt Các dao động với biên độ tương đối lớn.”

“Bao nhiêu?” Giản Phàm ngòai thẳng dậy trầm giọng hỏi, mi mắt giật một cái.

“300 - 500%, có điều khả năng giải thích được, dù sao cái ngành nghề này có câu ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm. Hơn nữa những giao dịch của họ đều có bằng chứng gốc để tra, có ghi chép hoàn thuế tương ứng, hợp pháp, em còn nghĩ là đã phát hiện ra đại lục mới, nhưng nghĩ kỹ lại không thấy vấn đề.” Tần Thục Vân khá thất vọng.

“Phía bên giao dịch thì sao?”

“Thành phần rất phức tạp, có cả xí nghiệp lẫn tư nhân, nhân viên cơ quan chính phủ, trí thức, doanh nhân, cũng có cả thành phần giống anh suy đoán, người nội bộ cảnh sát chúng ta cũng sưu tập đồ cổ ... Có điều ở phương diện này không nói lên vấn đề gì, luật quản lý văn vật có tính co giãn rất lớn, bên muốn đánh bên chịu để đánh, người ta không trộm không cướp, đóng thuế đàng hoàng thì chúng ta không thể nhảy vào điều tra.” Tần Thục Vân càng nói càng nản.

“Giao dịch không vấn đề, phía giao dịch không vấn đề, nộp thuế không vấn đề, còn là hộ tám gương nộp thuế nữa ... Vấn đề ở đâu nhỉ?” Nãy giờ chỉ có hai người kia đối thoại với nhau, Trương Kiệt cố gắng tỏ ra mình hữu dụng: “Hay là đồ cổ có vấn đề, chúng bán đồ giả? Hoặc là có được một cách phi pháp?”

“Không thể nào.” Tần Thục Vân nghe luận điệu ngu ngốc này, phủ quyết tức khắc: “Trong này có một nửa giao dịch với Tề Nguyệt Các là xí nghiệp, nếu mua phải đồ giả, 10 năm qua không có vụ án bị lộ ra? Đám chủ doanh nghiệp này còn tinh hơn khỉ mấy phần, bọn họ bỏ tiền ra mua hàng giả à? Nếu hàng giả thì đã kiện chết rồi, còn kinh doanh gì nữa? Khoản giao dịch lớn không thành vấn đề, khoản giao dịch nhỏ càng không thành vấn đề, công ty lớn như thế không tới mức lừa cá nhân vài vạn chú, hơn nữa tôi nhấn mạnh một điểm đồ cổ Tề Nguyệt liên tục 5 năm được hiệp hội tiêu dùng trao bằng khen kinh doanh chữ tín.”

“Cái bằng khen đó không đáng tiền, quán nhà anh ở Ô Long có, mua có 1000 thôi, Thục Vân, em đừng tin vào mấy cái bằng vinh dự, giờ cơ quan chính phủ đều ăn tiền cả, đừng coi là thật.” Giản Phàm bóp trán, suy nghĩ quá độ, hơi đau đầu, đáng nhẽ không cần phải đau đầu như vậy đâu, ai bảo lúc đi học thì không học cho tử tế, kiến thức thiếu hụt trầm trọng: “Em nói kỹ hơn về phía giao dịch đi, nếu như không phát hiện ra điều gì, e là chúng ta phải rút thôi.”

Tần Thục Vân nói liền một lèo: “Nhìn từ sổ sách thì bình quân mỗi tháng có 10 tới 15 khoản giao dịch, 10 năm có hơn 2000, có mười 17 khách sạn, 12 công ty cô vấn, 4 công ty giải trí, 3 thuộc loại chứng khoán, tư doanh nhiều nhất 372 nhà. Thời xưa có câu, thời loạn mua vàng, thời bình mua đồ cổ, tài phú tích lũy nhiều, đội ngũ sưu tầm cổ vật tăng lên, thậm chí nhiều xí nghiệp cũng gia nhập coi đây như là một loại đầu tư, không gian tăng giá của đồ cổ tương đối lớn.”

“Khoan đã ... Tư liệu em lấy từ chi nhánh ngân hàng kiến thiết đâu?” Giản Phàm cắt ngang, mắt sáng lên.

Tần Thục Vân không rõ ý tứ gì, đưa cho Giản Phàm: “Có bản tư liệu điện tử, em giải nén rồi, đừng bảo em tra từng nhà, nhưng hơn 2000, tra mười năm chưa xong.”

“Thiệt Kiến Bình.” Giản Phàm lẩm bẩm cái tên trên chữ ký, sau đó như bị sét đánh, hai mắt đờ đẫn vô hồn.

“Đó là chủ nhiệm chi nhánh ...” Tần Thục Vân vừa giải thích xong thì thấy trạng thái khác lạ của Giản Phàm, ngỡ ra chỉ chỉ đầu mình hỏi hai người kia: “Này, anh ấy làm sao thế?”

“Suyt! Đang suy nghĩ.” Trương Kiệt nhỏ giọng nói.

Tiêu Thành Cương che miệng cười: “Mỗi lần nghĩ cái gì nhập tâm là giống bị lừa đá ấy, xuất hồn rồi, không biết gì đâu ...”

Oa! Thật thần kỳ, đây là vua kỳ án trong truyền thuyết đấy, Tần Thục Vân cười khúc khích cầm di động lên chụp lại cái bộ dạng đần độn này.

“Ha ha ha, bốn chúng ta đều bị lừa đá rồi.” Giản Phàm bất thành linh phát ra tràng cười dài làm ba người đang thì thầm đều giật mình, hai mắt long sòng sọc như thú điên: “Quá mực

đơn giản, cái trò cũ rích ấy, to gan thật, đáng lẽ phải phát hiện ra ngay từ ngày đầu.”

“Rầm!” Bàn bị vỗ mạnh, ba người kia kinh hãi né ra sau, sợ Giản Phàm lên cơn thần kinh, không ngờ chỉ tích tắc khôi phục lại bình thường, thở ra hơi dài, hai tay giang rộng cổ vẻ tận hưởng vô cùng: “Trương Kiệt, Thành Cương, chúng ta lại chọn ra một vụ nữa, còn lớn hơn cả tìm ra Tăng Quốc Vĩ, dám chơi không?”

Phương thức tư duy lẫn vẻ mặt của Giản Phàm luôn theo kiểu nhảy cóc, từ đờ đẫn dần đến mừng phát cuồng chỉ trong tích tắc, không có chút bước đệm nào. Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt theo y vài vụ án rồi còn có kinh nghiệm nhìn nhau hớn hờ, chứ Tần Thục Vân thì không tin, cô mất bao đêm mất ngủ, xem tài liệu tới mờ mắt không thấy gì, Giản Phàm cười ngửa xem hoa mà phát hiện vấn đề chẳng phải hoang đường à? Môi bĩu lên cao tới mức treo được giỏ, mày nhíu lại, tỏ rõ bất tín nhiệm.

“Oa ca, Oa ca, phát hiện ra gì rồi, nói mau, em theo anh tới cùng trời cuối đất.” Tiêu Thành Cương như hện thể trăm năm, vẻ mặt của Oa ca là vẻ mặt phát hiện món ngon, thế thì tuyệt đối là không sai.

Chương 158: Ở ngay trước mắt. (2)

“Để anh hỏi mày trước đã, Thành Cương, hạnh đào, táo lớn do Ô Long sản xuất, bán ở đương địa giá trị hay Đại Nguyên giá trị hơn?” Giản Phàm đưa ra vấn đề thường thức.

“Đại Nguyên, còn phải nói à?” Trương Kiệt cướp lời, có chút sốt ruột.

“Vậy thì nếu vận chuyện hạch đào tới Quảng Châu, Thượng Hải, Thâm Quyền, Hong Kong thì sao?” Giản Phàm lại hỏi.

“Ở chỗ chúng ta vài đồng một cân, tới mấy chục đồng một cân.” Tiêu Thành Cương trả lời.

“A, em hiểu rồi ...” Tần Thục Vân mắt cũng sáng lên: “Bán đồ cổ ở chính Đại Nguyên chúng ta là vấn đề, chúng ta là quê hương văn vật, hàng tốt như thế chỉ cần vận chuyển tới phương nam là giá lên cả chục lần. Hơn nữa thị trường tiêu thụ đồ cổ chủ yếu tập trung ở thành phố kinh tế phát triển, công ty Tề Nguyệt vì sao lại toàn bán hàng cho xí nghiệp đương địa? Mười năm không có món hàng nào đáng giá bán cho bên ngoài, toàn bộ tiêu thụ ở đương địa, bọn họ bị lừa đá vào đâu à?”

Nói tới đó hai tay cô liên tục vỗ đầu: “Cái vấn đề này căn bản không phải là vấn đề, vì mọi thứ phơi bày trước mắt, bọn chúng không cần che dấu gì hết.”

“Đúng đúng.” Trương Kiệt nghe hai người kia la hét một hồi mới tỉnh ra, đó là điều bất hợp lý nhất, là vấn đề mà ai cũng bỏ sót.

Có điều Tiêu Thành Cương thì chưa hiểu ra chuyện này có ý nghĩa lớn thế nào, nhìn ba người kia lên cơn: “Người ta bán cho ai thì bán, liên quan rắm gì tới chúng ta.”

“Cậu, cậu ...” Trương Kiệt vớ được cơ hội rồi, nhảy dựng lên chửi: “Cậu không phải bị lừa đá, mà là thành con lừa rồi, trong này có vấn đề thì 2 vụ án buôn lậu cổ vật chúng ta bắt được chỉ là góc tảng băng chìm thôi, đồ đầu heo.”

“Nói ai thế hả?” Tiêu Thành Cương sững sờ, lao vào động chân động tay.

Tần Thục Vân sau một hồi vui mừng thì nhanh chóng ỉu xiu, mày nhíu chặt, kéo Giản Phàm sang bên né tránh hai tên thích dùng chân tay hơn đầu óc kia: “Giản Phàm, mặc dù Thành Cương nói hơi ngốc, nhưng mà là sự thực, chúng ta biết có vấn đề, có điều tự do kinh doanh của người ta, chẳng lẽ chúng ta quản được? Người ta bán cho ai thì bán, không hợp tình hợp lý nhưng mà lại hợp pháp, chúng ta làm thế nào được họ?”

Hai tên kia nghe vậy cũng ngừng đánh nhau, có chút thất vọng, đúng rồi, biết có vấn đề thì sao? Người ta có giấy phép kinh doanh, kinh doanh trong phạm vi quy định, ai hạn chế khu vực kinh doanh không? Người ta bán ở Đại Nguyên thì sao, hợp tình hợp lý, không thể dựa vào đó định tội người ta.

Giản Phàm nhếch môi cười với Tần Thục Vân: “Bọn họ không bán đồ cổ, mà là bán tiền, em thấy đủ chưa?”

Trương Kiệt xưa nay lấy đả kích Giản Phàm làm vui, chưa nghĩ đã nói: “Không phải tiền thì là giấy à, vớ vẩn.”

“Đúng là đôi đầu heo còn đi mắng người ta.” Giản Phàm tức tới ngứa răng.

“Bọn chúng rửa tiền, hiểu chưa hả?”

Tần Thục Vân thở dài lắc đầu, kỳ thực hơi xấu hổ, đây là vấn đề bên hình sự rất ít tiếp xúc người ta không nói làm gì, mình luôn tự nhận thông minh còn là chuyên môn vậy mà lại chậm chạp hơn cả Giản Phàm.

“Được rồi, để tôi tổng hợp đóng hỗn loạn này vào với nhau nhé.” Giản Phàm vỗ tay ra hiệu cho cả phòng im lặng: “Từ cách đóng gói chống chấn động ở hai món đồ cổ chúng ta tịch thu được qua hai vụ án buôn lậu cổ vật, có thể nhìn ra bọn chúng vận chuyển đường dài. Đồng Cô Sơn sa lưới ở Quảng Đông, Tề Kiến Quốc khai trước khi tuyết rơi có một xe chở hàng rời đi, tôi nghĩ Đồng Cô Sơn chính là kẻ áp tải, từ điểm này chúng tở chúng tiêu thụ ở phương nam, căn bản không phải ở Đại Nguyên, đương nhiên thôi, trộm trong tỉnh bán trong tỉnh thì chẳng hóa đợi công an tới tóm cổ à? ... Tiêu thụ ở ngoài, nhưng rửa tiền ở bản địa, vì sao Tề Nguyệt Các án binh bất động, vì chúng căn bản không dính vào buôn lậu cổ vật, nên chẳng việc gì phải kinh hoàng.”

Là người tổng hợp dữ liệu, Tàn Thục Vân tất nhiên hiểu nhất, được Giản Phàm gợi mở, nói tiếp: “Đúng thế, em hiểu rồi, khách sạn, giải trí hoặc chủ doanh nghiệp tư doanh nhỏ, đều cần lượng tài chính lưu động lớn, đem tài chính phi pháp do buôn lậu có được giao cho họ xử lý. Lập giao dịch ảo, sau đó lấy thu nhập hợp pháp thu lại sổ sách, có hóa đơn, có ghi chép giao dịch, có đăng ký thuế, thế là số tiền này thành hợp hợp, đường hoàng mua tài sản hoặc đem đầu tư, 200 triệu của Tề Nguyệt Các mà chúng ta thấy, đều là thu nhập hợp pháp.”

Giản Phàm chỉ chỉ Tàn Thục Vân, ý tứ không nói cũng biết, nghĩ thông rồi chẳng trách Tề Viên Dân luôn án binh bất động, mà Đồng Cô Sơn biết hang ổ bị phát hiện cũng không cần trả, vì không có gì phải sợ. Nghĩ thông vấn đề này liền thông cả mối quan hệ đằng sau Tề Nguyệt Các, tất cả sáng tỏ, hưng phấn tới mức nắm chặt tay không nói được thêm nữa.

“Khoan khoan, giao dịch ảo là gì?” Vừa rồi Tàn Thục Vân kích động nói quá nhanh, Trương Kiệt nghe chưa rõ.

Tàn Thục Vân quen dùng từ ngữ chuyên ngành, hai tên kia không hiểu là phải, Giản Phàm giải thích thay: “Thế này nhé, nếu tôi có 1000 vạn tiền bản không dám tiêu, tôi chia làm 4 phần, mỗi phần 250 vạn, để đơn vị cần chi tiêu lượng lớn tiền mặt tiêu hóa giúp.”

Nói rồi cầm chồng hồ sơ, chia cho mỗi người một cuốn: “... Sau đó tôi viết một hóa đơn là hai người mua cái gì đó ở chỗ tôi, còn hai người khấu trừ một phần tiền thuế trả lại cho tôi, thế là thành thu nhập hợp pháp rồi. Nhìn từ sổ sách mà nói, đó là giao dịch hợp pháp, có đóng thuế, tất cả đều là thật, chỉ có giao dịch là giả, hiểu không? Đây là quy trình rửa tiền tiêu chuẩn ... Mọi người xem, ba năm gần đây lượng giao dịch đã giảm, nói không chừng chúng đã tìm được con đường tốt hơn. Nói một cách đơn giản, tôi đưa cho mỗi người 250 vạn tiền mặt, hai người gửi lại cho tôi 220 vạn tiền qua tài khoản, kiếm ngay 30 vạn, hai người có làm không?”

“Làm!” Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt gật đầu tấp lự.

Đúng là hai tên 250, Tàn Thục Vân nghe Giản Phàm xiên xẹo mắng người khác ngu, hai tên kia còn không hiểu, cắn răng mà

cười.

Có bất ngờ, có chút không dám tin, lại không dám không tin, Tần Thục Vân vừa nhìn Giản Phàm trêu chọc hai người kia vừa trầm ngâm, lúc sau mới nói: “Giản Phàm, anh đừng kích động vội, em không muốn đả kích anh đâu, mười năm rồi, một số vụ có lẽ đã không hạn truy tố nữa. Hiện giờ tốc độ tích lũy tài phú của xã hội quá nhanh, chuyện phi pháp cũng quá nhiều, những công ty phạm án đều đã thành công ty có sức ảnh hưởng lớn, có dám tra hay không cũng thành vấn đề. Ừ, em cứ cho là được tra đi, 2000 hộ giao dịch, thế nào cũng có giao dịch thật giả lẫn lộn để che mắt, riêng phân biệt giao dịch hợp pháp và giao dịch ảo đã là chuyện 40 người làm việc cật lực chứ đừng nói 4 chúng ta, chỉ chừng này chứng cứ, em nghĩ bên trên không chịu cho chúng ta nhân lực lớn như vậy, tra ra rồi, bọn chúng cũng không nhận.”

“Em đang suy nghĩ theo tư duy thông thường, tất nhiên thấy không thể, bậc đại sư có biện pháp của bậc đại sư, chuyện phức tạp trong tay đại sư thành đơn giản trực tiếp.” Giản Phàm từ khi có được cổ phổ của ngự trù La, quan niệm nấu ăn của ông có vẻ cũng mang tới ích lợi không ít cho cách phá án của y.

Chương 159: Ở ngay trước mắt. (3)

Trương Kiệt chế giễu: ““Cậu thành đại sư khi nào thế, tự phong à?”

“Mẹ nó, đại sư phun rắm ấy.” Tiêu Thành Cương cũng thấy chướng mắt, hứa hẹn án to mà nãy giờ chưa thấy đâu.

“Hai người thô tục quá đấy.” Tần Thục Vân nhăn mặt đẩy Tiêu Thành Cương một cái, chê tên này ăn nói không giữ mồm, có điều nhìn lại thì Giản Phàm không phật ý, coi hai tên kia đang ghen tỵ với mình, cô hiểu ra, ba người họ căn bản không giận nhau vì mấy câu này, đây là phương thức nói chuyện của họ mà thôi.

“Tôi biết hai người đổ kỵ sự thông minh tài trí của tôi, không tin chứ gì, bây giờ tôi bày ra mấy sự thật, bịt miệng mọi người. Thục Vân, tài liệu này trừ em ra thì chưa ai xem đúng không? Vấn đề khách hàng nằm trong tư liệu đó, anh lập tức lấy ra, em tin không?” Giản Phàm trả tài liệu khách hàng giao dịch vào tay Tần Thục Vân.

Thứ này đúng là Tần Thục Vân mới lấy sáng nay, đừng nói Giản Phàm, ngay cả cô còn chưa xem kỹ, file trong máy tính thì chỉ mỗi cô biết, tò mò: “Đúng thế, anh định làm gì?”

“Anh sẽ ngồi xoay ngược lại, anh đoán, mọi người chứng thực.” Giản Phàm đứng dậy, xoay ghế ngồi quay lưng lại ba người kia, giơ một ngón tay lên cao: “Thứ nhất, Thịnh Đường khẳng định nằm trong danh sách khách hàng, hơn nữa số lần giao dịch không ít, tra công ty hữu hạn giải trí Thịnh Đường.”

Tần Thục Vân gõ phím, Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt dài cổ nhìn, sau đó cả ba người đều há hốc mồm, mắt tròn xoe.

“Thục Vân, thế nào rồi?”

“Đúng, có 7 lần, thời gian qua 3 năm, lượng giao dịch lên tới hơn 2700 vạn.” Tần Thục Vân nuốt nước bọt.

“Anh đoán điểm thứ hai.” Giản Phàm giơ hai ngón tay lên: “Kỳ thực vừa nãy em đã nói rồi, có vài tháng lượng giao dịch lớn

lên gấp bội, giao dịch với Thịnh Đường đều tập trung ở thời gian đó chứ gì, tra!”

Chỉ có tiếng tặc lưỡi cùng với xuýt xoa, lần này không cần hỏi cũng biết kết quả rồi, Tần Thục Vân bất giác gật đầu dù Giản Phàm không nhìn thấy.

Giản Phàm luôn không rõ mối quan hệ giữa Đường Thụ Thanh và Tề Viên Dân, đơn giản thôi, chim chết vì môi, người chết vì tiền, cuối cùng vẫn là tập trung ở tiền, tâm tình cực tốt cười lớn: “Ha ha ha, sao không ai nói gì vậy, ít nhất cũng phải có một tràng vỗ tay chứ?”

“Xì, có giỏi anh đoán nữa xem.” Tiêu Thành Cương thách thức.

Ai ngờ Giản Phàm không đáp mà điểm danh: “Cái tiếp theo thì Trương Kiệt có thể đoán ra được, nói đi Trương Kiệt.”

Oa, còn đọc cả ý nghĩ của người khác, Tần Thục Vân quay sang nhìn Trương Kiệt, Trương Kiệt rùng mình, yếu ớt nói: “Tra công ty hữu hạn địa ốc Uy Thịnh.”

Nghe thấy tiếng gõ bàn phím, Giản Phàm lại thêm một câu: “Cả công ty của Vương Vi Dân nữa.”

“Công ty hữu hạn mạo dịch Hâm Long.” Trương Kiệt cảm giác bụng nhâm nhảm đau rồi, nhìn gáy Giản Phàm mà thấy rờn rợn, hẳn thể sau này không dám làm chuyện lén lút sau lưng Giản Phàm nữa, cái thằng biến thái đó có khi người ta mặc quần sịp màu gì cũng đoán được.

Không lâu sau nhìn kết quả trên màn hình vi tính, hết sức chuẩn xác, Tiêu Thành Cương hét lên: “Á, Trương Kiệt, anh thông minh lên từ khi nào thế?”

Giản Phàm quay mình lại, hai mắt sáng phát khiếp: “Cái danh thần tài của hai người đó nói không chừng đều từ đây mà ra, các đồng chí, tối nay chúng ta ăn mừng trước, tôi mời khách, đừng khách khí, cứ thỏa sức mà ăn, tổ trưởng đại nhân đây đang tâm tình rất tốt ha ha ha ... Chẳng trách mà nói lấp biển dời non tinh thần còn mãi, đổi trời thay đất hứng thú vô cùng.”

“Nhưng Giản Phàm, anh vẫn chưa trả lời em, chúng ta phải tra thế nào, từ đâu?” Tư duy của Tần Thục Vân tương đối lý trí: “Cái miệng của Tề Nguyệt Các không dễ bị cạy, cả Thịnh Đường,

Uy Thịnh, Hâm Long đều là đại hộ, nói không chừng chúng ta vừa bước chân vào công ty họ đã bị gọi về.”

“Dễ lắm, đã tra tới mức này rồi, có gì phải lo, nếu là giao dịch ảo, đồ cổ phải là giả, nói không chừng chẳng có món đồ cổ nào hết, chỉ có tiền sang tay ... Từ trong thời gian chúng có lượng giao dịch lớn, chọn lấy vài công ty nhỏ tài sản không lớn, ảnh hưởng thấp, đi từng bước, lần này không đi thì thôi, tra là phải đóng đinh chúng lên cột.” Giản Phàm càng nói càng cứng rắn: “Vì sao nói đồ cổ là giả, vì đồ cổ không phải là hoa màu ở trong đất mà mọc ra được, dù kiếm được vài thứ có giá trị, sẽ không bán ở Đại Nguyên mà bán ở phương nam.”

Tần Thục Vân nghe vậy có chút hưng phấn, liền theo ý Giản Phàm, bắt đầu khoanh vùng các công ty trong điều kiện phù hợp, Tiêu Thành Cương nhìn màn hình vi tính, đột nhiên reo lên: “Tên này, tên này ... Tra trung tâm phục vụ phân phối hàng hóa Liên Hoa, đại biểu pháp nhân là Bảo Cường.”

“A, có nhãn quang đấy, siêu thị phân phối hàng hóa cũng là đơn vị cần nhiều tiền mặt, Thành Cương có tiến bộ.” Tần Thục Vân biểu dương, ghi lấy tên công ty này.

Tiêu Thành Cương khẳng định chắc như đinh đóng cột: “Tôi nhìn cái tên người là biết không phải thứ tốt lành gì rồi.”

“Cái tên làm sao? Bảo Cường, tên hay lắm mà.” Tần Thục Vân không hiểu.

“Chị đọc ngược lại mà xem.”

Trương Kiệt lập tức lẩm bẩm: “Bảo Cường, Cường Bảo, Cường Bạo, Cường B ...”

“Câm mờm ... Hai người làm chút việc đảng hoàng có được không? Câm mờm hết đi ... Nhìn Giản Phàm mà học tập.” Tần Thục Vân đỏ mặt tía tai mắng.

Giản Phàm cầm tài liệu lên, y không quen dùng máy vi tính, bút giấy quen thuộc hơn, nhưng xem một lúc, sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng, y đang xem danh sách các khách sạn, đây cũng là nơi có lượng lưu thông tiền mặt lớn thì nhìn thấy một cái tên quen thuộc: Công ty hữu hạn ẩm thực Cửu Đỉnh.

Có điều chuyện này không dám nói ra, cố ý lật qua vài trang, kiểm vài cái tên khách sạn khác, đưa tới trước mặt Tần Thục

Vân: “Tra mấy nhà này, lượng giao dịch, thời gian giao dịch, kim ngạch.”

“Vâng!” Tần Thục Vân không nhận ra biến hóa trên mặt Giản Phàm, vừa gõ phím vừa tùy ý nói: “Khách sạn Kim Tiệp, không vấn đề, kim ngạch giao dịch mới hơn 9 vạn ... Hoa Đình Tứ Quý, hơn 30 vạn, em nhớ xem rồi bức điêu khắc gỗ, hẳn không có vấn đề. Nhà hàng Quốc Tân, giao dịch 60 vạn, cũng không giống, bọn họ chắc là dùng để trang trí ... Để xem, nếu như cần tra thì phải tra mười mấy tới mấy chục vạn có thể bỏ qua, rửa tiền như vậy chưa bỏ tiền thuê .. Á ... Cái này! Cứu Đỉnh!”

“Làm sao?” Giản Phàm giật nảy mình, cuối cùng không dấu được.

Cứu Đỉnh làm sao?” Tiêu Thành Cương ghé đầu nhìn, chưa quên mối thù bị đánh ở đó thời còn là học viên.

“Nhà này có vấn đề, anh nhìn mà xem.” Tần Thục Vân xoay laptop về phía Giản Phàm, chỉ màn hình: “Đây, đây và đây nữa, năm trước còn có một lần, nhiều nhất 300 vạn, ít nhất là 160 vạn, tổng cộng 5 lần, tổng kim ngạch lên tới hơn 1800 vạn, từ tháng 6 tới tháng 9, riêng 4 tháng mà có chừng đó tiền qua lại .. A, điên rồi, bỏ chừng đó tiền mua cổ vật chơi? Trừ khi là đầu tư tăng giá trị, nếu không một cái khách sạn bỏ nhiều tiền mua cổ vật để làm gì?”

“Bọn có tiền là tiếp đó sẽ có bệnh, làm chuyện kỳ quái gì cũng chẳng lạ “Tiêu Thành Cương phát biểu một câu xanh rờn.

Chương 160: Siêu Phàm đấu Vô Địch! (1)

Mẹ nó, Giản Phàm chửi thầm trong lòng, trước mắt hiện lên hình ảnh kênh kiệu Thân Ngưng Sương, chẳng trách Tương Cửu Đỉnh mua bí phương lại cứ mang đồ cổ ra làm ví dụ, chẳng trách Thân Ngưng Sương tức thì chụp mũ cảnh sát bắn lên đầu mình, vì bà ta phần nào hiểu cách kiếm tiền của Lý Uy, mà mình có quan hệ không rõ ràng với Lý Uy, không phải cảnh sát bắn là gì?

Mẹ nó chứ, đúng là đầu trọc còn đi trêu hòa thượng, Giản Phàm tay nắm chặt, tức thì khó quyết định, với tính háo tiền bất chấp của Tương Cửu Đỉnh, mười phần có dính dáng vào rồi.

Chỉ là ...

Chị Tương ... Lòng Giản Phàm rên một tiếng, tim thất lại.

Khuôn mặt tuyệt mỹ, đôi mắt như hồ nước xuân, luôn mang một nụ cười nhẹ động lòng người, những thứ Giản Phàm áp chế thật chặt không dám nghĩ tới, tích tắc trào ra như đê vỡ ... Ngày mùa hè nắng rực rỡ, hai người tay trong tay đi giữa hoa cỏ ở công viên, chị Tương đứng trên cầu chơi đàn vịt bơi qua; đêm tuyết gió lạnh, hai người ôm nhau, quấn chần ngồi bên cửa sổ ngắm nhìn đất trời bao phủ trong sắc trắng; đôi khi bất thành linh xông vào phòng tắm, chỉ để chứng kiến bức tranh mỹ nhân tắm rửa, chị Tương luôn mỉm cười khoan dung với những trò nghịch ngợm của mình, trong đó có yêu thương, có quyến luyến.

Tất cả đều như đang ở trước mặt, nhưng lại quá xa rồi, hôm đó Tương Địch Giai thương tâm chạy đi, chạy một lần đã quá xa.

Trong lúc tâm thần hốt hoảng, Tương Địch Giai lại như đang tằm tằm cười đứng trước mắt, tay vươn ra trước đôi mắt mê ly của Giản Phàm, bất giác đưa tay nắm lấy, miệng lẩm bẩm "chị", rồi hôn lên.

"Oa ca, anh làm gì vậy?"

Tiêu Thành Cương la lên thất thanh làm Giản Phàm sực tỉnh, phát hiện mình đang nắm lấy bàn tay trắng trẻo thật, nhưng là

của Tần Thục Vân. Tần Thục Vân mặt đỏ au rụt lại, nửa giận nửa xấu hổ gắt: “Đồ lưu manh, em mách đại tởm.”

Sáng sớm thứ bảy xưa nay luôn là quãng thời gian khoan khoái nhất, trong ngoài tiểu khu chẳng thấy bóng dáng bận rộn của người đi làm. Ngoài một tiểu khu nằm ở ngoài đường Tân Hà Bắc, tranh thủ lúc thành quản không đi tuần tra vào thời gian này, chợ sáng bày tới 10 giờ sáng, một nửa là quán bán đồ ăn sáng nóng hổi, một nửa là bán rau, khách hàng qua lại đa phần là người trong tiểu khu, thi thoảng thấy cô gái mặc áo khoác choàng bên ngoài áo ngủ mắt lim dim xuống lầu mua đồ ăn sáng về nhà.

Dưới chân tường, sau đám đông, có một kẻ lấm lét, hai mắt cảnh giác nhìn xe qua lại, giống như tên trộm sẵn sàng ra tay bất kỳ lúc nào. Nếu như nhìn kỹ, tên này khá cao to lực lưỡng, da hơi đen, chẳng phải ai khác chính là Trương Kiệt, đầu rụt dưới cổ áo, vai rụt lại, đoán chừng là theo dõi một lúc rồi.

Cắm chốt điều tra sao, hình như không phải.

Mục tiêu ... đã xuất hiện, một chiếc xe màu xám bạc, xác nhận biển số xe, Trương Kiệt rút điện thoại, mắt nhìn cổ xe nói: “Tới rồi .. Biển số E***329, đã tới cửa tiểu khu, đi vào rồi, phương hướng 7 giờ, chiếc Bora xám bạc

Xe vừa vào tiểu khu liền biến mất tích.

Là nghi phạm chẳng? Đang bị đội trọng án theo dõi?

Hình như không phải, trong chiếc Bora âm nhạc nhẹ nhàng, nghe kỹ thì là tác phẩm của hoàng tử dương cầm Lý Tra Đức, nam tử trong xe ngâm nga đung đưa theo nhạc, xem ra là người khẩu vị âm nhạc. Đoán chừng là đang nghĩ tới cô gái mặc áo ngủ ngồi trước bàn trang điểm, không lâu sau giai nhân sẽ ngồi vào ghế phụ lái, sau đó là tiếng thì thầm thủ thỉ, hoặc cười nói vui vẻ.

À, đằng trước cửa xe treo một tấm bùa bình an, đó là bức ảnh, cô gái trên ảnh mặc đồng phục, gò má hơi cao điềm tĩnh với nụ cười mỉm, đôi mắt lóng lánh như trân châu đen, mạnh mẽ cá tính mà không mất ôn nhu nữ tính, dù ai nhìn cũng phải gọi là mỹ nhân. Chủ xe mê ly nhìn bức ảnh, tựa hồ đang tưởng tượng ra khung cảnh lãng mạn khi hai người gặp nhau, tuy cô gái ấy

xưa nay mặt nặng mày nhẹ với mình, nhưng ông trời không phụ người có lòng, khổ công theo đuổi gần một năm, cuối cùng đã hẹn được.

Theo đuổi càng gian nan, có được càng chú trọng.

Đúng, cô gái trên ảnh quen thuộc lắm, chính là Dương Hồng Hạnh.

Tần Thục Vân không nói dối, xem ra hôm nay Ngô Đích đã hẹn được Dương Hồng Hạnh, tin tức này không biết vô tình hay cố ý mà bị lộ ra rồi.

Xe bon bon đi tới trước một tòa nhà, đó là nơi người trong lòng ở, vừa định dừng xe, trong tòa nhà có bóng người lao ra, làm Ngô Đích thất kinh phanh "két" một tiếng, tức thì người kia đưa tay ra như muốn chửi.

Ngô Đích vội vàng xuống xe định giải thích, không ngờ ngăn người, mà đối phương cũng khựng lại không chửi nữa.

Là Giản Phàm, mặc chiếc áo len mỏng, quần thể thao thoải mái, tóc còn hơi rối hăn mới ngủ dậy từ trên nhà xuống, song tinh thần rất tốt, giống chàng trai chạy tập thể dục trong khu, Ngô Đích chưa hiểu ra sao thì Giản Phàm đã mừng rỡ: "A, khoa trưởng Ngô, khéo quá, ra cửa gặp được anh, ăn sáng chưa? Cùng đi thôi, hôm nay ăn mặc bảnh bao quá nhỉ, đi gặp bạn gái chứ gì? Nhìn là biết thừa."

Hết sức niềm nở, chàng trai đầy sức sống như ánh nắng sớm đi tới, Ngô Đích tâm trạng cũng rất tốt mỉm cười chỉ tòa nhà: "Sao cậu lại ở đây? Không phải từ nhà bạn gái xuống chứ?"

Đây là khu gia đình của tổng công đoàn, có một nửa là người quan trường, một nửa không, nhưng là thân thích, gặp Giản Phàm ở đâu cũng có thể hiểu, nhưng không phải nơi này, vậy phần còn lại dễ đoán.

"Anh lợi hại thật, phòng 301."

"Ba, ba ba lẻ một?" Ngô Đích tim giật thót một cái: "Đó là nhà ..."

Câu "là nhà bạn gái tôi" chuẩn bị thốt ra thì Giản Phàm đã khiến hăn sặc trước: "À, tôi và bạn gái sống ở đây, thi thoảng tới ở ... Chúng tôi còn mua một căn hộ ở tiểu khu Bình An, nhưng chưa lấy kết hôn."

Một câu nói như nhát kiếm xuyên tim, Ngô Đích mặt tái đi, không tin: “Bạn gái của cậu là?”

“À, chắc là anh biết.” Giản Phàm thuận tay lấy di động, mở file ảnh, giơ ra: “Anh biết mà, chúng tôi quen nhau ở cơ sở huấn luyện, cũng được một năm rồi, ở ban đốc sát ... Tên bảo mật, khi nhận thiệp báo hỉ anh sẽ rõ.”

Mắt Ngô Đích mở to hơn cả đèn ô tô, trong di động của Giản Phàm là ảnh Dương Hồng Hạnh, hoặc đang chống cằm, hoặc là nằm nghiêng trên giường, là ảnh trong phòng, đáng xem hơn cái ảnh của mình nhiều, nhìn một cái là biết ảnh riêng tư, sao lại trong tay người này, nếu thế quan hệ của họ ..

Ngô Đích không dám nghĩ tiếp nữa, đứng chết lặng tại chỗ không nhúc nhích, bên tai loáng thoáng nghe mấy câu trêu ghẹo của Giản Phàm, sau đó thu di động lại, còn tươi cười tạm biệt mình.

Một cuộc gặp gỡ tình cờ, kết thúc tùy ý, Ngô Đích hai mắt đờ đẫn nhìn Giản Phàm nhón chân vui vẻ bước đi.

Điều bộ ấy, bước chân ấy, Ngô Đích mơ hồ suy đoán ra được mấy tiếng trước xảy ra chuyện gì, không chừng người mình muốn đón vừa mới từ bên gối người này bò dậy, nghĩ tới cô gái băng thanh ngọc khiết, thánh nữ cao vời trong lòng, lén lút sống chung với người ta, toàn thân run lên một cách không kiểm soát được, chẳng trách cô ấy luôn tỏ ra khó chịu với mình.

Càng nghĩ càng giận, như có cả ngọn núi lửa bùng lên trong lòng, mặt mày biến dạng, giận tới rút phắc điện thoại ra bấm số, bấm như muốn trút hết phần nộ lên đó, muốn chất vấn Dương Hồng Hạnh chuyện này là sao? Nhưng điện thoại không gọi được, gọi mấy lần cũng không thể liên lạc, sáng sớm tắt máy, chỉ có thể là ... “Rầm!” Thẹn quá hóa giận, Ngô Đích đấm mạnh lên nắp xe, sau đó đóng mạnh cửa xe, xe rồ máy phun khói phóng đi.

Xong, giận quá bỏ đi rồi.

Uầy, chiêu này học được há há há.

Chương 161: Siêu Phàm đấu Vô Địch!(2)

Góc rẽ tòa nhà, Giản Phàm nhìn theo bóng xe huýt sáo nhỏ nhỏ, người co ro chạy ra khỏi tiểu khu, nhìn cái cảnh vừa rồi, đoán chừng là tức phát cuồng, tới khi bình tĩnh lại, đoán chừng bái bai thôi, anh chàng học vấn cao như thế, thân phận cao như thế, mũ gì cũng đội được, không tin hẳn có dũng khí đội mũ xanh.

Bằng vào mấy bức ảnh kia, không bái bai mới lạ.

Run run chạy ra ngoài, mắt đảo quanh, Trương Kiệt lén lút chạy tới, hỏi nhỏ: “Thành công chứ?”

“Tất nhiên, không thấy à? Nổi giận bỏ đi rồi ... Hừ hừ, áo đâu, áo đâu, lạnh chết mất, mẹ nó, tôi phải nấp dưới cầu thang nửa tiếng ...” Giản Phàm rên hừ hừ, lấy áo ngoài của Trương Kiệt, đó là áo nhờ cầm hộ, để giả vờ cho giống mặc mỗi cái áo len mỏng đợi Ngô Địch, hẳn đến muộn tí nữa chắc hắt hơi liên tục rồi.

Hai thủ phạm mau chóng rời hiện trường gây án, Trương Kiệt chạy theo Giản Phàm hỏi: “Giản Phàm, liệu người ta có tin không?”

“Ha ha ha, xưa nay tôi nói thật thì rất ít người tin, nhưng tôi mà nói dối lại chẳng ai nghi, đời nó oái oăm vậy đấy, ha ha ha.” Giản Phàm cười rất đắc ý.

Trương Kiệt thấy câu này hết sức có lý, lời nói thật trong miệng Giản Phàm luôn cảm giác hết sức hoang đường, cho dù sau đó có chứng minh là y đúng chẳng nữa, lần sau được nghe vẫn thấy khó tin, còn y nói dối thì nào cũng hợp lý lọt tai hết, chẳng những đám nghi phạm bị y quay như chong chóng, mà bọn họ cũng vậy: “Cơ mà làm thế thất đức quá, với lại người ta mà biết thế nào cũng không tha cho cậu, đừng có để liên lụy tới tôi đấy.”

“Anh đành lòng nhìn hoa nhài cắm bãi cứt trâu à, mỗi lần nhìn thấy tên đó là tôi buồn nôn.” Giản Phàm đưa ra lý do rất đường hoàng.

“Thôi bớt đi ... Có mà cậu muốn hái hoa tự cắm.”

“Anh không biết Dương Hồng Hạnh, cô ấy chính thống lắm, lại lợi hại, tôi cũng muốn cầm, nhưng cầm rồi không rút ra được.” Giản Phàm nói một câu thật lòng.

Nói tới chuyện nam nữ, hai người tức thì trở nên sôi nổi, bỏ Ngô Đích ra sau đầu, thấy đứng hóng gió nói chuyện không đủ sáng khoái, kiếm một cái quán có nắng ngồi xuống, vừa tán gẫu vừa đợi người.

Người muốn đợi là Tiêu Thành Cương, đang ở cách đó vài km.

“Thành Cương, cậu lên cơn gì thế, rốt cuộc có chuyện gì không? Mới sáng sớm gọi tôi ra đi lang thang với cậu đấy à? Cậu thấy đi xe công thì không phải trả tiền xăng chắc?”

Trong xe, Dương Hồng Hạnh hát cái đuôi ngựa qua bên giáo huấn, mới sáng sớm thứ bảy đang ngủ ngon trong chăn ấm bị Tiêu Thành Cương nói có chuyện khẩn cấp gọi ra. Sau khi lên xe thì bắt đầu lái vòng quanh, lúc thì nói là Giản Phàm có chuyện, lát đổi giọng bảo mình có chuyện. Tiêu Thành Cương xưa nay ăn ngay nói thật, bất ngờ nhận được nhiệm vụ, không biết nói dối sao cho kín kẽ.

“Oa ca không biết chạy đi đâu rồi.” Tiêu Thành Cương sốt ruột nhìn nhà máy dụng cụ làm bếp, lái xe chạy từ bắc thành phố sang tây thành phố, vừa mời vào đại đội bốn, không thấy ai, lại gọi Dương Hồng Hạnh về, nhìn lớp trưởng tức tới sắp đánh người, cười giả lả: “Lớp trưởng, không lừa chị đâu, Oa ca đúng là tìm chị có chuyện ... Tôi tìm chị cũng có chút chuyện nhỏ.”

“Có chuyện gì thì cậu nói đi, sao phải rút rè, tôi ăn thịt cậu được à?” Dương Hồng Hạnh xem giờ, đã 8h30 rồi, tay cầm điện thoại như đang đợi cuộc gọi, vậy mà điện thoại có vấn đề, gọi mấy lần không được, thúc giục: “Đưa tôi về, sáng nay tôi có việc quan trọng cần làm.”

“Được, được, chúng ta về, chỉ là ...”

“Là cái gì? Nói mau lên.” Dương Hồng Hạnh bực mình quát, tốn bao nhiêu thời gian của cô.

Tiêu Thành Cương cuống lên, buột miệng: : Tiền, à, đúng, tiền, tôi, muốn vay tiền.”

Ra là thế, chẳng trách mà áp úng, Dương Hồng Hạnh có vẻ tiếp nhận lý do này: “Vay bao nhiêu?”

Tiêu Thành Cương hiềm khi thông minh được một lần: “Gom tiền mua nhà, chị cho tôi vay 20 vạn được không?”

“Cái gì, vay những 20 vạn, sao cậu không vay 200 vạn đi? Cậu nghĩ nhà tôi mở ngân hàng à? Tôi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy cho cậu vay ... Phải rồi, cậu áp a áp úng như thế, không giống, có phải là chuyện Giản Phàm không? Giản Phàm muốn vay tiền à?” Không hổ là nữ đốc sát, Dương Hồng Hạnh, dần phát hiện vấn đề, đặt ra nghi vấn.

“Ài, không phải ... Thôi đi, không vay nữa, đưa chị về vậy, nữ nhân đúng là, hay nghi thần nghi quỷ.” Tiêu Thành Cương sợ lộ, giả giọng cùn.

“Không phải, quá nhiều tôi lấy đâu ra, cùng lắm tôi chỉ có thể gom được 5 vạn thôi, khi nào cần qua chỗ tôi lấy, cậu làm gì?”

“Thôi, nói sau không vay nữa.”

“Này, cậu đùa tôi à?”

Hai người cứ thế lời qua tiếng lại cho tới khi về tiểu khu, Dương Hồng Hạnh còn nghĩ Tiêu Thành Cương muốn vay tiền thật, xuống xe nén giận nói khi nào cần tiền, nói trước cô chuẩn bị. Ai ngờ Tiêu Thành Cương hồn vía ở đâu, ném Dương Hồng Hạnh xuống xe là hoảng hốt lái xe chạy.

Dương Hồng Hạnh nhìn theo mà nhú mày, cảm giác quái quái, nhìn đồng hồ thấy sắp 9 giờ, vội vàng lên lầu.

Rời tiểu khu, ra đường Tân Hà, Tiêu Thành Cương liên lạc với hai tên đồng phạm, sau đó không lâu có hai bóng người lao lên xe nhanh như ăn trộm, xe phóng vút đi.

“Thành Cương, cô ấy không hoài nghi chứ?” Vừa lên xe Giản Phàm khẩn trương hỏi, vì phá đám người ta lần này huy động cả hai tên đồng đội phối hợp.

Tiêu Thành Cương đắc ý đưa tay rút nguồn điện ra, cười ngoác miệng: “Đồ của bọn kỹ thuật thật là hay, có cái máy phá sóng này, lớp trưởng gọi điện thoại mấy lần mà không được, em giả vờ cầm xem một lúc, sau đó nói là máy hỏng rồi, thế mà cũng tin, ha ha ha ...”

Ba tên cùng cười đều giả, chuyện hại người không lợi mình này, chỉ nghĩ thôi đã thấy sướng khoái, vốn hai người này không đồng ý theo Giản Phàm phá rồi, nhưng nghe đối tượng là Ngô

Đích mấy lần cướp công của bọn họ liền thành chung chiến tuyến. Giản Phàm thêm mắm thêm muối kể lại cảnh Ngô Đích tự đâm xe mình, cả đám càng cười lăn cười lộn.

Tiêu Thành Cương cười xong cảm khái: “Oa ca, em thấy lớp trưởng rất tốt, em bịa chuyện muốn vay tiền, chỉ ấy định cho em vay 5 vạn, còn an ủi em cứ yên tâm ... Hơn đút anh, em vay 500 mà anh chẳng cho.”

Giản Phàm bực mình mắng: “Mày so sanh ngu thế, người ta là thiên kim cục trưởng, Oa ca mày là con đầu bếp, với lại mày làm quái có chữ tín, Hồng Hạnh mà biết thì 5 xu cũng không cho mày vay đâu. Đúng không Trương Kiệt?”

“Đúng đấy, tháng này nửa tháng đầu là ăn hết tiền lương, nửa tháng sau đi khắp nơi ăn chực. Ê Thành Cương, sắp hết tháng rồi, nhịn đói mấy ngày rồi hả?” Trương Kiệt châm chọc.

“Ha ha ha, ở cùng với Oa ca, tôi chưa bao giờ lo lắng chuyện ăn uống.” Tiêu Thành Cương vênh mặt lên, ăn chực ở chỗ Oa ca lâu năm dây thần kinh xấu hổ sớm đã đút sạch rồi.

Lại cười rồi nói ba hoa một hồi, xe đi tới đường Nam Cung, Giản Phàm ngăn hai người kia lại, mặt chuyển sang vẻ nghiêm túc: “Đừng đùa nữa, tới Tề Nguyệt Các nhìn mặt tôi hành động, Hứa Bân không dễ chơi đâu, mắt tinh lắm, đừng để hắn nhìn ra điều gì. Lần này bản hù một phát, tiếp sau đó mời dễ làm việc.”

Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt ngừng cười, đi vào chủ đề chính.

Chương 162: Cái kim trong bọc ... (1)

Ba người, Giản Phàm đi giữa, trái phải hai vị đại tướng đều mặt mày hung tợn, ba người chen lấn qua chợ sớm làm người qua lại tới tấp tránh đường, tới cửa Tề Nguyệt Các, Hứa Bân vừa nhận ra người tới là ai, khách khí ra ngoài mời lên tầng trên.

Hứa Bân vẫn giữ nụ cười khiêm nhường như trước, bụng đã hơi phệ, mặc áo bào thời Đường xanh lam, hoa văn hình đồng tiền, rất phù hợp với đồng đồ cổ trong hiệu, đám cảnh sát này vài ba ngày lại tới quấy nhiễu, hỏi linh tinh, sớm quen rồi.

Nhưng không ngờ hôm nay không được vui vẻ như mọi khi, Giản Phàm nghiêm túc nói: “Ông Hứa, không đông dài nữa, tôi đi thẳng vào vấn đề, mấy thứ tôi nói hôm qua, có cung cấp được không? ... Tề Kiến Quốc quen ông, tuy hiện giờ chúng tôi không có chứng cứ cho thấy ông tham dự buôn lậu cổ vật, nhưng sự thật là sự thật, chúng tôi nhất định sẽ tra ra.”

Ngôn từ cứng rắn, không chút nể nang, đây là giọng điệu thường thấy của cảnh sát, Hứa Bân ứng phó thuần thục: “Đây ... Mấy món anh muốn, tôi đều nhớ, vẽ ra rồi. Có điều vẽ không chuẩn xác lắm, Tề Nguyệt Các chúng tôi bán ra hàng nghìn món hàng, trừ khi thứ đặc thù còn có ấn tượng, món đồ nhỏ thực sự không nhớ nổi ... Có điều anh Giản thật có nhãn quang, toàn chọn món đồ tốt.”

Nói rất lưu loát, không va chấp chút nào, cũng giống Giản Phàm, đều là quanh năm ở cửa hiệu luyện ra, vừa nói vừa đưa giấy cho Giản Phàm, cực kỳ khẩn thiết giải thích: “Chất liệu, hình dáng, trọng lượng, đại khái là thế ... Anh Giản, tôi dám vỗ ngực đảm bảo, đều là đồ thu thập từ dân gian, không dính dáng tới bọn đào mộ trộm. Bao năm qua người ghen tỵ với Tề Nguyệt Các nhiều lắm, anh nhất định phải tra rõ, không để chúng tôi phải mang tiếng ác. Anh yên tâm, nếu mà tôi dính líu tới buôn lậu cổ vật, anh cứ lôi tôi ra mà bắn ...”

Ở cái chợ Nam Cung này toàn là người chơi đồ cổ, nhưng nói chính xác một chút toàn là chơi trò môm mép, biến thật thành

giả, biến giả thành thật, đều chỉ bằng một cái mồm, muốn bói móc cũng không được.

“Tốt, vậy gặp lại sau, có điều ông Hứa này, nếu tra ra dính líu tới buôn lậu cổ vật là không khách khí nữa đâu đấy.”

Giản Phàm nói rồi đưa Trương Kiệt cất giấy đi, nghiêm giọng cảnh cáo, Hứa Bân vâng dạ nhìn cảnh sát trẻ cẩn thận gấp giấy mà cười thầm, đừng nói là đồ cổ do vẽ ra, hàng thật cũng làm ra được, cầm mấy thứ này mà đi điều tra đúng là đám mù đồ cổ. Cung kính tiến ra cửa, sau đó thu lại nụ cười nhỏ phỉ một cái, chửi, tra đi, tra ra thì giải đây.

Ba người rời khỏi Tề Nguyệt Các, Trương Kiệt mở giấy ra xem, Tiêu Thành Cương cũng ghé đầu nhìn, vẫn là bình với hũ, thi thoảng có ấm, chén, tóm lại mười mấy tờ giấy đều na ná nhau, cơ bản chẳng hiểu gì. Điều duy nhất hiểu được là tiếp theo tra công ty phân phối hàng Liên Hoa, không biết cái ấm có cái cổ dài kia, làm sao lại có giá tới hơn 200 vạn.

“Giản Phàm, thế có được không? Đám này gian lắm, không nắm được thóp thì cũng chúng nói thật đâu.” Trương Kiệt hồ nghi trả giấy cho Giản Phàm.

Tiêu Thành Cương nghĩ khác: “Hắn mà không lấy ra được thì là có vấn đề, lấy ra thì chúng ta đem giám định.”

“Thành Cương, cậu đúng là nảo heo, người ta nói bán đi rồi thì sao, nói bán ra nước ngoài thì thế nào? Cậu tra thế nào? Hơn nữa cách đơn giản nhất, nói tôi đem tặng rồi, người đó không chết thì cũng ra nước ngoài, hoặc chuyển nhà không rõ tung tích thì sao?”

“Thì ... Người ta không vô lại như anh đâu.” Tiêu Thành Cương biết sai nhưng không chịu nhận.

“Thôi đừng nói linh tinh nữa, lát nữa chúng ta làm thế này ...” Giản Phàm ngoắc tay hai người kia tới, ghé tai thì thầm hồi lâu, thống nhất kế hoạch, sau đó lên xe đi tới cầu Thắng Lợi.

Rất thuận lợi, công ty Liên Hoa phụ trách giao hàng cho các siêu thị trong thành phố, địa chỉ công ty ở nơi tương đối hẻo lánh, xong đi vào ngõ thì lại thấy diện tích không nhỏ, khi bọn họ vào gặp mấy chiếc xe hàng cỡ nhỏ dán hai "Liên Hoa" màu đỏ, nối nhau từ ngõ đi ra.

Cái tên Bảo Cường vốn làm ba người cười suốt, nhìn thấy người lại càng nén cười tới đau bụng, trong mắt Giản Phàm thì tên này tổng hợp ưu điểm của cả Hoàng Thiên Dã và Phí Sĩ Thanh, tóm gọn lại là: Mặt nhọn má cao, eo như bụng lợn, đầu trọc lóc, phù hợp nghiêm trọng với tác dụng phụ của kinh tế phát triển gây ra. Khi bọn họ vào phòng làm việc của hắn, tên này còn đang hôn một nữ nhân trang điểm diêm dúa, sường, ông chủ có khác.

Vẫn là lấy cơ dính líu tới buôn lậu cổ vật, nhưng mà đối phương thì chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên, khách khí mời ngồi, gọi nữ nhân kia mang đồ uống tiếp đãi, khởi phải nói, đã được đánh tiếng rồi, gặp đội trọng án mà bình tĩnh như vậy, không phải là do không có vấn đề, mà là đã chuẩn bị ứng phó trước.

Quả nhiên nói tới món đồ cổ trị giá 213 vạn mua ở Tề Nguyệt Các 5 năm trước, Bảo Cường thừa nhận là có thứ này, khi nói tới muốn hiệp trợ mang đồ đi giám định, Bảo Cường vỗ trán than nhiên nói: “Mất rồi.”

“Mất rồi?” Tiêu Thành Cương trừng mắt, có đoán thế nào cũng không ngờ đối phương lại đùn đẩy thẳng thừng như vậy, vô lại hơn cả Trương Kiệt.

Trương Kiệt mặt trầm xuống uy hiếp: “Ông chủ Bảo, đây là món đồ liên quan tới vụ án buôn lậu cổ vật, anh chỉ nói mất là xong à? Được, cứ cho là mất đi, đã báo án chưa? Báo lên đồn công an nào? Không qua mặt được chúng tôi đâu, chúng tôi sẽ tra tới cùng.”

Ông chủ Bảo tử lệ gầy béo cực kỳ không phù hợp đó chép miệng một cái: “Mấy anh cảnh sát, điều kiện trị an của Đại Nguyên thế nào, các anh rõ hơn tôi, kho của tôi bị trộm ba lần rồi, báo thì sao, báo vẫn bị trộm, không báo nữa thì ấy chà, không bị người ta trộm nữa. Giờ làm ăn có chuyện gì, công ty có chuyện gì đều tự phải tự lo thân thôi, ai mà dám làm phiền cảnh sát? Báo hay không đều thế, báo làm gì?”

“Đúng có kiểm soát.” Tiêu Thành Cương hùng hổ: “Tôi không tin mất món đồ hơn 200 vạn mà anh không báo án, đây là món đồ dính líu tới đại án, nếu tra ra, anh sẽ ăn đủ, biết không?”

“Biết biết.” Bảo Cường gật đầu như gà mổ thóc, cười hết sức tự đắc: “Các vị, chẳng qua là món đồ nhỏ trăm vạn thôi à, vài năm trước còn to, chứ thời buổi này ấy à, vài tháng thôi là kiếm lại được rồi. Như tôi nói ở trên, thời buổi này con người ta chỉ có thể trông cậy vào mình, bị trộm, bị cướp, bị lừa thì chỉ có thể tự nhận xui xẻo, ai bảo không cẩn thận. Anh muốn tra, không sao, nhà tôi ở ngõ tây, năm đó giải tỏa, đồ vút loạn xạ nên mất ... Nói buôn lậu gì đó, các anh lấy chứng cứ ra đi, có chứng cứ, các anh cứ bắt người, chứ giờ mất đồ cũng là tội à?”

Cả cứng lẫn mềm, nói văng bọt, nói khô cổ, nói tới không còn gì để nói nữa, Bảo Cường giọng điệu rất vô lại, tỏ vẻ dù có mang hấn về đồ tới cũng nói thế.

Giản Phàm từ đầu tới giờ chỉ ngồi quan sát, không ngờ cái tên tướng mạo chẳng ra cái thể loại gì mà công phu mồm mép ghê gớm, nói xen vào ba người: “... Tôi bảo với các anh rồi mà, đi cũng phí công, ông chủ Bảo làm ăn lớn như thế, mỗi năm kiếm vài trăm vạn, buôn lậu cổ vật chả bằng được, đúng không ông chủ Bảo?”

Chương 163: Cái kim trong bọc ... (2)

“Đúng thế, tôi có hơn 400 hộ khách hàng là siêu thị và chợ bán buôn, cần gì đi buôn bán mấy cái hũ sành hũ sứ? Chỉ là mấy thứ học đòi phong nhã mang trang trí, ai ngờ bị mất ...anh cảnh sát này nói đúng lắm.” Bảo Cường thấy cảnh sát xuống nước, ăn nói dễ nghe hơn.

“Chúng tôi không làm khó anh, pháp chế bây giờ, không chứng cứ ai làm gì nổi. Ông chủ Bảo, thế này, cái bình anh mua năm năm trước, giá hơn 200 vạn, chắc anh còn nhớ.” Giản Phàm đưa một tờ giấy ra: “Anh xem xem có phải thứ này không?”

Bảo Cường khom người nhìn một hồi rồi gật gù: “Đúng đúng, là cái bình có tai này đây, dù là mất rồi tôi cũng dám nói là không phải văn vật, chắc luôn.”

“Vậy anh xem có phải đây là người bán đồ cho anh không? Người này tên là Hứa Bân, giám đốc của Cty cổ vật Tề Nguyệt, hơn 40 tuổi, hơi mập, đậm người.” Giản Phàm nói chuyện hết sức khách khí.

Lại nhìn một lần nữa, Bảo Cường có vẻ không chắc, đưa tay lên miệng cắn nửa ngày trời mới nói: “Đúng, chính là hắn.”

Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương nhìn ảnh Lục Kiên Định thì cười phun cả nước bọt, Bảo Cường cầm bức ảnh mà ngơ ngác không hiểu gì cả, Giản Phàm thuận tay thu ảnh về, cười ha hả: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi hồ đồ rồi, sao lấy ảnh đội trưởng đội trọng án ra thế này ... Ông chủ Bảo, có phải anh ấy bán cho anh không, chà thế thì vấn đề nghiêm trọng rồi đây.”

“À, không không.” Bảo Cường mặt lúc đỏ lúc trắng, rồi rít xua tay: “Xin lỗi, xem trí nhớ của tôi kìa, chẳng ra làm sao cả, nhận nhầm người rồi.”

“Vậy đồ cổ có nhầm không?” Giản Phàm phe phẩy tờ giấy.

“Không nhầm, chắc chắn là không, chính là cái bình đó.” Bảo Cường khẳng định.

“Thế à? Vậy thì không đúng, cái này anh hỏi họ, tôi vừa mới vẽ đây, chà, mình vẽ bừa cũng ra cái bình 200 vạn.” Giản Phàm

giọng điệu cực quái gở.

Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt cắn răng cười, cái hình này đúng là đồ thật, rồi, lại giở trò lừa người, ấy vậy mà nói dối mà người ta tin thật, Bảo Cương rối rít: “Cái, cái này ... Tôi chắc nhầm.”

“Nhầm thật à?” Giản Phàm cầm tờ giấy lên xem.

Toát mồ hôi, giờ Bảo Cường không dám nói bừa nữa rồi: “Dù sao cũng là cái bình, hơi giống ... Tôi không chắc lắm, kiểu kiểu như thế.”

“Sao không nhớ nhỉ, bình có loại lục lăng, loại cổ cao, loại bụng tròn, lại còn có tai, có hoa văn khác nhau ... Thế này nhé, tôi bày mấy món cho anh nhận.” Giản Phàm như hóa phép lấy ra bảy tám bức ảnh trải lên bàn.

Bảo Cường đưa tay chấm mồ hôi, hết nhìn ảnh lại lén nhìn cảnh sát, từ chối thì không dám, mà nhận thì lại sợ sai.

“Nghe nói cái bình đó là sản phẩm của thợ Tây Vực cùng với lò gốm Đại Nguyên làm ra, vừa có đặc sắc của Trung Nguyên, lại mang phong tình Tây Vực ...” Giản Phàm gợi ý.

Bảo Cương cắn răng chọn một bức ảnh: “Cái này thì phải?”

“Chắc chứ, giọng anh có vẻ nghi ngờ, chắc chắn chưa?” Giản Phàm cầm cái ảnh có chiếc bình trông hình dáng giống chiếc tai.

“Chắc chắn.” Bảo Cường gật đầu, thầm nhủ, mẹ nó cứ khẳng định như vậy, dù sao đã ai nhìn thấy đâu.

Giản Phàm tặc lưỡi liên hồi giải thích: “Ông chủ Bảo này, cái tám mà ảnh vừa chỉ đang ở viện bảo tàng Bắc Kinh, tên là Thị nữ bảo nguyệt, vốn là món văn vật cấp quốc bảo, tôi tải trên mạng xuống đây.”

Bảo Cương líu lưỡi, lại bị hai tên vô lại kia vỗ đùi cười khành khạch như xem xiếc khỉ, thẹn quá hóa giận: “Quá đáng rồi, lừa tôi à? Tôi tố cáo, tôi nhớ số hiệu của anh rồi, ỷ mặc cảnh phục mà ức hiếp nhân dân sao?”

“Chà, hung hăng quá nhỉ.” Tiêu Thành Cương trừng mắt đứng bật dậy.

Giản Phàm ngăn cản, ung dung lấy bức vẽ Hứa Bàn cung cấp để lên bàn đẩy tới trước mặt Bảo Cường mặt tím tái như gan lợn:

“Ông chủ Bảo, cái tấm đầu tiên này là thật, anh phủ nhận, sau đó lại nhận sai, vòng vèo mấy lần, vậy mà nói chúng tôi lừa? Đồ thật mà anh không nhận ra, ai lừa anh? Đừng giả vờ nữa, chúng tôi mù đồ cổ, anh cũng chẳng hơn.”

“Tôi, tôi ...” Bảo Cường lắp ba lắp bắp, tay nắm chặt đầu gối, không chế cơn run.

Trương Kiệt cười chán chê, giờ lại nhả ra làm người tốt: “Ông chủ Bảo chắc là không quen ai tên Hứa Bân, càng không biết cái tụi tượng nhĩ bình đâu, cho nên đảm bảo không liên quan gì tới buôn lậu cổ vật.”

“Đúng, anh cảnh sát này nói đúng rồi, mắt tôi như mù, mở to ra còn chẳng nhận được mấy chữ, làm sao biết đồ cổ gì chứ .. Tôi chỉ biết tiền thôi.” Bảo Cường sợ dính líu tới buôn lậu cổ vật, vội vàng tóm ngay lấy câu này, quyết định cứ phủi sạch liên quan.

“Vậy là anh cũng không quen Hứa Bân?” Trương Kiệt tiếp tục mớm cung.

“Không quen, nhất định không quen.” Bảo Cường nói chắc nịch.

“Thế thì không phải rồi, trên sổ anh gửi đi 213 vạn cho người ta, không quen biết thì sao lại gửi tiền?” Trương Kiệt lộ bản chất cười gằn hỏi vặn.

“Tôi ...” Bảo Cường lấy khăn tay chấm mồ hôi chảy xuống tai, mẹ nó, vừa thoát khỏi cái bẫy này đã lọt vào cái bẫy khác, còn là mình tự nói ra.

Còn chưa kịp biện hộ cho bản thân, Giản Phàm đã quát lớn: “Bảo Cường!”

Tiếng quát lựa chọn đúng thời điểm làm Bảo Cường nuốt lại lời muốn nói ra, nghệ thuật nói chuyện đôi khi giống đánh nhau, nói xen vào giữa lời người ta muốn nói mang hiệu quả chấn nhiếp, tinh thần Bảo Cường đổ vỡ theo cùng lời chưa phát ra, Giản Phàm gằn giọng: “Lần này lên tiếng phải nghĩ cho kỹ, nếu anh muốn dính líu tới vụ án buôn lậu cổ vật, tôi không cản, anh chưa hiểu tầm nghiêm trọng của vụ việc, được, đợi tới khi chúng tôi xin giấy triệu tập hình sự đưa anh đi, đừng lo, theo luật anh chỉ bị giữ 48 tiếng ... Nếu không giải quyết được vấn đề, đơn giản, thả ra, bắt thêm 48 tiếng nữa, một tháng chúng tôi

bắt anh 15 lần cũng không phạm pháp đâu, anh thực sự muốn chơi đùa với chúng tôi đấy à?”

Có câu cảnh sát tới nhà như ôn thần qua cửa, Bảo Cường trước đó có chút đắc ý, giờ hiểu ôn thần là sao rồi: “Tôi, tôi, tôi ... Tôi không biết phải làm sao?”

“Nói rõ khoản tiền 213 vạn kia, phải sạch quan hệ với chúng không phải là xong à? Ai làm gì được anh?” Trương Kiệt hôm nay làm người tốt.

Thấy hắn ngáo ngơ chưa hiểu, Tiêu Thành Cương bổ xung: “Đừng tưởng mình là phú ông mà oai, chưa cần tới đội trọng án, chỉ phải mấy hiệp cảnh tới đủ trị anh rồi, nói mau đi, không có thời gian đâu.”

“Dạ dạ, không có gì to tát đâu, kỳ thực tôi vay của một người bạn ít tiền, hắn nói là hắn nợ tiền mua đồ cổ của Tề Nguyệt Các, bảo tôi trực tiếp trả cho công ty đồ cổ Tề Nguyệt.”

“Vay của bạn bao nhiêu?”

“220 vạn.”

“Trả bao nhiêu?”

“213 vạn.”

“Còn trừ phí bảo quản đấy à?”

“Không không ạ, sau đó tôi trả lại bằng tiền mặt.”

“Bạn anh tên là gì, nam hay nữ, làm gì, nói cho rõ, chuyện này sẽ xác thực, ngàn vạn lần đừng nói dối, đây là cơ hội duy nhất chứng minh anh không buôn lậu.”

“Vương Vi Dân.”

Mấy câu nói thật thật giả giả làm Bảo Cường đầu óc quay cuồng, cuối cùng cũng đã nói ra một cái tên trọng yếu. Thế này thì không thể sai được nữa rồi, Giả Phàm không phát biểu nữa, phát tay bảo Trương Kiệt hoàn thành lấy lời khai, ký tên, đóng dấu tay. Bảo Cường run run: “Các đồng chí cảnh sát, tôi không sao chứ?”

Chương 164: Cái kim trong bọc ... (3)

“Không sao.” Trương Kiệt đứng dậy chuẩn bị đi, tùy ý nói: “Chỉ cần toàn bộ lời khai của anh được xác thực là anh không sao, anh đã ký tên rồi, tức là anh phải chịu trách nhiệm pháp luật.”

“Khoan, khoan!” Bảo Cương cuống lên chạy ta chặn ba người.

- Tôi, tôi còn 7 vạn chưa trả, các anh, không liên quan tới tôi, là ông chủ Vương nghĩa khí, bảo không cần trả nữa, thế, thế không sao chứ?

“Tôi chẳng buồn hỏi anh nữa, có phải khoản vay 220 vạn của anh là tiền mặt?” Giản Phàm không quay đầu.

“Á .. Sao anh biết?” Bảo Cường giật mình.

“Làm một bản lời khai nữa, ông chủ Bảo, tôi nói cho anh rõ, mỗi phút giây của tôi đều có việc, anh làm lỡ việc của tôi, tôi sẽ làm lỡ chuyện kiếm tiền của anh. Bảy vạn không phải trả là thù lao phải không?” Giản Phàm giọng điệu lạnh lùng, uy nghiêm đầy đủ, Bảo Đồng tịt ròi, chỉ còn cách gật đầu.

Lời khai xiêu vẹo, dấu tay đỏ, ông chủ Bảo khom lưng cười nhìn tiễn ba cảnh sát ra tới tận xe, đến khi tiễn ôn thần thì ròi thì lưng cũng ướt đẫm.

“... Đi, thừa lúc bọn chúng chưa kịp phản ứng, chúng ta qua vài nhà nữa, bắt được càng nhiều giặc, vua của chúng càng không chạy được.” Giản Phàm có lời khai này, càng thêm chắc chắn vào phán đoán ban đầu của mình, phấn chấn nói.

“Chi đội trưởng, cơ bản là thế, hôm nay chúng tôi truy 7 nhà dính líu, 1 công ty đổ bể không tìm được người, 1 nhà đúng là mua đồ cổ, 5 nhà còn lại gồm, khách sạn Trung Đức Phúc Lai Đặc, siêu thị Tiểu Đông Môn ... Cơ bản đều lấy Vương Vi Dân và Lý Uy làm trung gian, trước tiên vay tiền mặt từ 2 người này, sau đó lấy hình thức mua đồ cổ hoàn tiền cho Tề Nguyệt Các, cơ bản có thể khẳng định là rửa tiền. Điều này lý giải vì sao hai người họ đều có danh thần tài, thậm chí tôi hoài nghi Đường Đại Đầu cho vay nặng lãi, có muôn vàn liên hệ ...” Giản Phàm

ngồi ở ghế sofa trong nhà Ngũ Thần Quảng, bên kia là chủ nhà và Tần Cao Phong, trên bàn trà là tư liệu lời khai.

Ngũ Thần Quảng tặc lưỡi liên hồi: “Sao cậu tra ra được, đám người có tiền này thường không coi cảnh sát ra gì.”

“Lừa thôi, so với buôn lậu cổ vật thì đây không phải trọng tội, có hai nhà thực sự thiếu tiền nên đi vay, bọn họ không hề biết mình gián tiếp giúp chúng rửa tiền.” Giản Phàm giải thích vắn tắt, có chút nôn nóng hỏi: “Bước tiếp theo làm thế nào?”

“Bước tiếp theo à?” Ngũ Thần Quảng đưa tài liệu cho Tần Cao Phong, có chút khó xử: “Đây thuần túy là án rửa tiền thì không thuộc phạm vi của chúng ta, chuyện lớn như cậu nói thì cả chi đội điều tra kinh tế cũng không tiếp nhận nổi, mà chúng cứ thế này còn chưa đủ.”

Chuyện Giản Phàm lo lắng nhất xuất hiện, lãnh đạo cho chủ có chính trực tới mấy cũng khó tránh khỏi phải cân nhắc các mối quan hệ, cũng phải suy nghĩ cho cái ghế của mình, y đã hiểu, chỉ nhìn tên công ty dính líu tới vụ án là Ngũ Thần Quảng đã sợ.

Giải trí Thịnh Đường, địa ốc Uy Thịnh, thương mại Hâm Long, thực nghiệp Cửu Đỉnh, siêu thị Hoa Thiết ...v...v...v... Đều là người khổng lồ, đừng nói tới chi đội, dù là cục cũng phải cân nhắc được mắt, giờ quản với thương mại chung quần, nếu kéo cái quần này xuống, không biết lộ ra ai, nhưng mà chắc chắn sẽ thẹn quá hóa giận.

Ngũ Thần Quảng và Tần Cao Phong vẫn thế, gặp chuyện khó là hút thuốc không ngừng, Giản Phàm ngồi chơi với ngón tay nửa ngày trời cũng không thấy ai có động tác gì khác, còn y thì nhàn rỗi rỗi, tới mức có tâm tình quan sát bài trí trong nhà. Không tệ, là căn hộ lớn, cỡ 150 m², một bộ ghế sofa da thật màu nâu đỏ khí phái, TV treo tường hơn 50 inch, sàn nhà lát gỗ, trải thảm lông, cả phòng khách nối liền ban công rộng sáng choang, thuốc lá Trung hoa, Tần Cao Phong vợ được hàng ngon ra sức hút, Giản Phàm chửi thầm, bà nó chứ, thu nhập xám của lão già này không ít.

Biết làm sao, cảnh sát cũng phân chia dăm bảy hạng như xã hội, cảnh sát cấp thấp giống người dưới đáy xã hội, vì tiền mà

sâu đứt ruột. Còn đội trưởng như Tần Cao Phong bằng với giới cổ cồn trắng, ăn uống chơi bời được bảo đảm, tới cấp chỉ đội trưởng là nhà có lương thực dư, lòng không hoảng.

Trong hình thái xã hội kinh tế đa nguyên hóa hiện nay, chính nghĩa không đơn thuần là vấn đề đạo đức nữa, mà biến thành vấn đề phức tạp xen lẫn với quan hệ, chức vị, chính trị, Giản Phàm thấy Ngũ Thần Quảng thiếu cả dũng khí lẫn năng lực xử lý vấn đề này.

Để xem ông ta sẽ làm sao đây, ôm bom hay đặt mình ngoài cuộc ném gánh cho người khác, hoặc hoàn toàn phủ tay.

“Ài ...” Ngũ Thần Quảng buông một tiếng thở dài dí đầu thuốc lá vào gạt tàn, trừng mắt với Giản Phàm, uy phong tích lũy mấy chục năm phát ra sau tiếng hừ lớn: “Nhãi con, đừng lăm lét quan sát tôi nữa, cậu có tâm tư quỷ quái gì tôi đoán ra rồi, cậu giương cung lấp tên, bắn bao thuốc nổ đã bốt khói vào lòng tôi, muốn thử tôi chú gì?”

Có điều Giản Phàm cùng Tần Cao Phong đều bật cười, giải thích: “Chỉ đội trưởng, từ lâu chú đã biết Vương Vi Dân và Lý Uy có vấn đề, nếu không đã chẳng chĩa mũi nhọn vào bọn họ, như vụ án huy động vốn phi pháp 4 năm trước, chẳng qua không có chứng cứ, giờ tôi tìm giúp chú rồi, sao lại trách tôi?”

“Cảnh sát mà chỉ cần chạm vào giới hạn pháp luật là tự động tiến vào trình tự tự bảo hộ, đó là bản năng, không để cậu dễ dàng tóm tóc đầu, đặc biệt là Lý Uy, nhìn hấn ta phá án, vụ nào cũng không cho thủ phạm lật được ... Án kinh tế vốn là sở trường của Lý Uy.” Tần Cao Phong bình phẩm một câu: “Trình độ nghiệp vụ của chúng ta ở mặt này không sao so được với hấn.”

Đúng thế, vào cái niên đại chưa phân án hình sự với kinh tế, Lý Uy đã được coi là chuyên gia trong lĩnh vực này, vừa có bản năng cảnh sát lại vừa có thủ đoạn gian thương, nghĩ tới nụ cười thiện ý của Lý Uy, Giản Phàm đánh mất phần nào tự tin, người này luôn khiến y trạng thái lơ lửng, nửa tin nửa ngờ, không cách nào nhìn thấu.

“Ha ha ha, không ngờ cuộc chiến cuối cùng lại là giữa mấy đồng chí của Phân cục Tấn Nguyên với nhau, đúng là trò cười

lớn.” Ngũ Thần Quảng ngả lưng dựa vào ghế sofa êm ái, bỗng đứng sinh cảm khái: “... Đời người chớp mắt cái là qua, khi làm lính, trong lòng chỉ có một lòng báo quốc, khi xuất ngũ làm cảnh sát, coi trừng ác hướng thiện là trách nhiệm. Làm cảnh sát nhiều năm sinh trở lý, chỉ một lòng leo lên trên, leo tới vị trí này, không lên được nữa, quay đầu nhìn lại, phát hiện đời này sống uổng rồi, chẳng để lại gì cả.”

Còn chưa tới cái tuổi đánh giá được mất trong đời, vẫn ở cái tuổi dũng mãnh tiến tới, Giản Phàm không hiểu sau lời cảm xúc ấy là gì? Giữ mình lúc tuổi già, hay là tráng chí quay về?

Phòng im lặng rất lâu, Ngũ Thần Quảng cuối cùng vung tay hạ quyết tâm: “Tra tiếp, tôi sắp vinh quang nghỉ hưu rồi, cùng lắm thì về sớm vài năm, Giản Phàm lần trước cậu nói hay đấy, không biết nên chịu trách nhiệm với lãnh đạo hay với tổ chức, kỳ thực tôi nhiều khi cũng không rõ, mình phải có trách nhiệm với Đảng và nhân dân, hay là với tổ chức và lãnh đạo. Nhưng lần này tôi biết, tôi chịu trách nhiệm với lương tâm, với đồng nghiệp chết oan, biết rõ bên cạnh còn có cái nhọt độc, tôi không thể dừng, tôi không muốn đem tiếc nuối vào quan tài ... Đi đi, làm cho đẹp vào, tôi sẽ mau chóng báo lên trên phát hiện mới này, trước đó lấy tình huống khẩn cấp yêu cầu tổ viên của cậu, không được xem thường đối thủ, phải tính tới tình huống xấu nhất.”

“Vâng!” Giản Phàm chỉ đợi câu này, đứng bật dậy kính lễ trang trọng nhất.

Chương 165: Cái kim trong bọc ... (4)

Không một ai tiễn chân, khi Giản Phàm rời khỏi tiểu khu thì trời đã tối, thằng vô dụng Tiêu Thành Cương đã chuẩn mất, để lại Trương Kiệt đầy bụng than vãn, 8 giờ rồi, lỡ cả giờ cơm.

“Đừng mơ tôi mời anh ăn, tôi cũng chẳng có tâm trạng mà ăn ... Lát đưa xe cho tôi, tôi có việc.” Giản Phàm vừa cất lời vừa nói.

“Vậy chúng ta làm sao?” Trương Kiệt bần một tràng: “Tra hay không? Tra tới mức độ nào, tra ở đâu? Máy người chúng ta khác gì cời chuồng đi bắt sói, quá bằng dăng thịt tận mồm, chúng ta không cùng cấp bậc với chúng, đừng để cuối cùng để bì thua thì lỗ lã.”

“Nói sau, chi đội trưởng cũng không nói là không tra.”

“Tức là sao?”

“Tức là cứ đợi xem thế nào.” Giản Phàm không muốn nói nhiều, đưa Trương Kiệt về sau đó một mình lái xe đi.

Đi đâu?

Xe cứ lang thang một cách không mục đích ở trên đường, thời tiết đầu xuân vẫn còn se se lạnh, đêm tối, xe đi một cái là gió lạnh ào ào ùa vào trong, rời đường Thắng Lợi tới cầu Ngũ Tiên, qua đường Tân Hà ... Đây là con đường mà y quen thuộc nhất, đường rộng lớn, sáu làn xe, sát đó là đường Ngũ Nhất, khu vực quản hạt của đại đội một là từ đầu tới cuối con đường này, là nơi bắt đầu cuộc đời cảnh sát của mình.

Giản Phàm rất hoài niệm đại đội một, cái nơi mình từng háo hức mặc lên người bộ cảnh phục, thậm chí ngày hôm sau còn lén rời đồn, mặc đồng phục ưỡn ngực đi dọc con đường như trẻ con khoe áo mới. Còn trước đó nữa cũng ở con đường này, thời đi học thường cùng dăm ba người bạn chui vào con ngõ nhỏ uống bia ăn chơi, đi thêm lúc nữa là nơi cùng Hoàng Thiên Dã mở quán bán hàng.

Vậy là đã hồ đồ làm cảnh sát gần 2 năm rồi, giờ nghỉ lại, cũng giống thời đại học, ngày qua ngày tháng qua tháng thế rồi thời

đại học kết thúc lúc nào không hay, còn bây giờ không rõ sao mà đã 2 năm rồi.

Đỗ xe ở phía tây quảng trường, gió sông Phần vẫn lồng lộng thổi như thế, vẫn chưa tới mùa hè, quảng trường không đông đúc lắm, lác đác vài cái quán, thưa thớt người đi lại, nhìn nơi mình từng đứng làm mỳ bán hàng, miệng nở nụ cười, nhớ tới bộ dạng híp mắt khoan khoái của lão tam khi đếm đồng tiền lẻ, nhớ nhất vẫn là váy trắng của chị Tương chạy qua chạy lại rót bia mời khách.

Chị!...

Giản Phàm nhớ tới thắt ruột thắt gan, nhớ tới cảnh tượng chó chạy gà bay ở Cửu Đỉnh, lại nhớ lúc Tương Địch Giai ôm mặt chạy, không sao yên lòng được, không biết kết quả lần này sẽ ra sao, nhưng dù thế nào, y cũng không muốn Tương Địch Giai phải nhỏ thêm giọt nước mắt nào nữa.

Chị Tương! ... Giản Phàm muốn hét lên thật lớn cho thỏa nỗi nhớ, mặt gục xuống vô lăng, mình phải làm thế nào bây giờ?

Tiểu khu Hưng Hoá Bắc, một tiểu khu cao cấp, quản lý rất chuyên nghiệp, phòng trực ban có hai bảo an tra xe cộ đi ra đi vào, đưa mắt nhìn tới chỉ thấy toàn bộ kiến trúc kiểu Âu, đây là một trong tiểu khu cao cấp được khai phát sớm nhất ở Đại Nguyên, căn hộ hai tầng liền nhau, diện tích cư trú đều 200 - 300m².

Xe đi qua đi vào đều cần giấy tờ, nhưng giấy tờ gì thì cũng không so được với cửa đội trọng án, Giản Phàm đi qua không gặp chút trở ngại nào, men theo con đường lát gạch đỏ cầu kỳ, những bãi cỏ với đèn đường cổ phong cách nước anh thế kỷ 19, tới trước kiến trúc mười hai tầng, không bấm chuông, đợi có người đi ra mới vào.

Bọn ăn trộm vào tiểu khu an ninh cao để ăn cắp toàn làm thế.

Đếm số tầng, lên tầng 3, đám cửa rầm rầm, một khuôn mặt xuất hiện, Giản Phàm đã có chuẩn bị, mặt lạnh tanh, nhưng người kia lại giật mình, buột miệng nói: “Giai Giai không có nhà.”

Là Thân Ngưng Sương, mặt đanh lại, mắt thù hận như nhìn kẻ thù giai cấp, nói xong là đóng sầm cửa lại không cho Giản

Phàm kịp nói bất kỳ câu nào.

Giản Phàm mang theo quyết tâm tới đây, bấm chuông, bấm nữa, bấm tiếp, đấm cửa, cứ lặp đi lặp lại cho tới khi người trong nhà dầy vò tới phát điên, khuôn mặt sừng giá của Thân Ngưng Sương lại xuất hiện, uy hiếp: “Tôi nói cho cậu biết, nhà tôi và cậu không có dính dáng gì hết, cậu còn quấy nhiễu, tôi báo cảnh sát.”

“Tôi là cảnh sát đây.”

“Con người cậu thật không biết điều, muốn chúng tôi phải đuổi đi à?”

“Cứ đuổi, mai tôi lại đến.”

“Cậu ...” Thân Ngưng Sương nhìn mặt trơ lý của Giản Phàm mà sôi máu: “Được, Giai Giai không sống ở đây, cậu tìm nhầm chỗ rồi.”

“Bà nhầm rồi, tôi tìm bà, không liên quan tới người khác.”

Thân Ngưng Sương “à” một tiếng vỡ lẽ, giọng tức thì trở lên cao ngạo khinh bỉ: “Dù cậu muốn giải thích hay xin lỗi cũng không vãn hồi được đâu, từ bỏ hi vọng đi.”

Giản Phàm thừa hiểu bà ta nghĩ gì: “Tôi sớm từ bỏ rồi, tôi tới đây vì chuyện khác.”

“Tôi và cậu thì có chuyện gì, bất kể là chuyện gì thì tôi cũng không có thời gian nghe.”

“Thế hả, vậy chuyện bà và con trai bà lợi dụng sổ sách hợp pháp của Cửu Đỉnh, tiến hành rửa tiền phi pháp, có muốn nghe không?”

“Cậu!” Tình thế xoay chuyển hoàn toàn, Thân Ngưng Sương chờ người trước cửa nhìn chăm chăm chàng cảnh sát nhỏ.

Lòng Giản Phàm trầm xuống, lúc này sao lại hận con mắt, hận trí tuệ của mình, không sai được nữa, Cửu Đỉnh quả nhiên có dính líu.

“Tôi chẳng hiểu cậu nói gì cả.” Thân Ngưng Sương không kém bản lĩnh như vậy, nếu là cảnh sát nào đó chưa chắc làm bà ta có chút dao động nào, nhưng Giản Phàm lại khác, vì thế mà vô tình lộ sơ hở.

“Vậy vì sao không cho tôi vào nói rõ cho bà hiểu.” Giản Phàm không còn bất kỳ sự khách khí nào nữa, y tới đây vì Tương Dịch

Giai, nhưng không phải để làm con rể Tương gia.

Hai người từng giao phong một lần, lần đó Thân Ngưng Sương dựa vào uy nghiêm của mẹ vợ và bề trên, khiến Giản Phàm chưa gặp đã run, lần này thì khác rồi, Giản Phàm mặt trắng như nước, không có tí cảm xúc nào, cũng chẳng có chút nể nang nào.

Vì thế kết quả được định trước.

“Vào đi, tới thư phòng.” Thân Ngưng Sương mở cửa sắt chống trộm dẫn Giản Phàm vào thư phòng.

Phòng khách rất lớn, còn rộng hơn cả căn hộ của Giản Phàm, bày mấy chậu cảnh cao bằng người trưởng thành, bậc thềm trải thảm đỏ, cầu thang tay vịn gỗ sơn bóng loáng dẫn lên trên, góc rẽ treo bức tranh đồng ruộng mùa hè, ý tứ là gì thì Giản Phàm không hiểu. Tầng hai có mấy phòng, Thân Ngưng Sương mở một cái, bên trong là tủ sách cao tới nóc, bàn trải một cuộn giấy Tuyên Thành, nghiên mực, giá bút, chặn giấy ngọc xanh, tất cả thể hiện phong cách của chủ nhân.

Có điều Giản Phàm lại chửi thầm, mẹ nó, giai cấp tư sản độc ác.

“Ngồi đi.” Thân Ngưng Sương ngồi sau bàn viết chữ dùng tu thân dưỡng tính của chồng, túy ý chỉ đối diện, đợi Giản Phàm ngồi xuống là nói: “Cậu nói đi, nói cho tới khi tôi hiểu thì thôi.”

Lần này nhìn càng rõ bà ta, trán rộng mũi cao, búi tóc gọn gàng, bảo dưỡng không tẻ, có điều mắt mở trừng trừng, làm mất hết cảm giác, nhìn chị Tương liên hệ với toàn bộ những thứ mỹ hảo nhất trên đời, nhìn bà ta chỉ liên hệ với bà địa chủ nanh nọc trong phim.

“Thế nào, định mặc cả đấy à? Vậy cũng phải có vốn mà mặc cả chứ?” Thân Ngưng Sương thấy Giản Phàm còn chưa nói, lòng càng yên tâm, bắt đầu lấy lại vị thế.

“Tôi tra ra 7 lần giao dịch, tổng kim ngạch lên tới 1790 vạn, đều là giao dịch của Cửu Đỉnh với đồ cổ Tế Nguyệt, mà Tế Nguyệt liên quan tới tập đoàn buôn lậu đồ cổ, tôi luôn truy tìm cách chúng tiêu hóa thu nhập phi pháp, vô tình tra tới Cửu Đỉnh. Đừng nói với tôi là Cửu Đỉnh mua đồ cổ, gì mà giá bút Thái Phượng, gì mà bình Thanh Hoa ... Nếu tra, bà thực sự lấy ra được

những thứ đó không? Đủ vốn chưa?” Giản Phàm thuận tay cầm cái bút lông lên chơi, xem ra cha chị Tương đúng là có học vấn, bảy tám cái bút, đủ mọi kích cỡ, cái lớn nhất có thể dùng làm chổi quét bụi trên bàn.

Chương 166: Cái kim trong bọc ... (5)

Câu nói này cơ bản chặn họng ý đồ phủ nhận của đối phương, vì sự thực là sự thực, ngay cả tên món đồ cũng nói ra. Thân Ngưng Sương rất trấn tĩnh, có lẽ cho rằng Giản Phàm muốn dùng thứ này uy hiếp mình, cho nên bất giác lời nói ra cũng chính là sự thừa nhận: “Định lấy chuyện này để ép tôi đồng ý chuyện cậu và Giai Giai à?”

Giản Phàm cười nhạt: “Không.”

Thân Ngưng Sương hít sâu một hơi: “Chà, hiểu rồi, lại là muốn tiền chứ gì?”

Giản Phàm lắc đầu, chẳng buồn trả lời.

“Vậy thì tôi không hiểu ý cậu rồi, vì tiền hay vì con gái tôi, cậu phải có mục đích chứ?”

“Nếu tôi muốn cả thì sao?”

Câu này có hiệu quả ngay tức thì, Thân Ngưng Sương không nhẫn nại được nữa, nghiêng răng nghiêng lợi, xem ra có kiêng kỵ rất lớn, hồi lâu sau mới từ từ thở ra, giọng càng lạnh hơn vài phần: “Bất kể cậu tới đây vì cái gì, gia nghiệp Cửu Đỉnh lớn như thế, không phải vì một câu của cậu mà sợ.”

“Thế à?” Giản Phàm nhếch mép: “Bà khẳng định như thế thì đã không mời tôi vào nhà, bà điều tra tôi, tôi cũng chẳng lạ Cửu Đỉnh, Tương gia chẳng qua là cổ đồng lớn nhất thôi, với cổ phần trong tay bà đáng bao tiền, tính tròn cả địa ốc thì chỉ 100 triệu là cùng. Ở Đại Nguyên chỉ đứng bên lề thượng tầng mà thôi, Trương Nhân Hòa còn thiếu chút nữa làm Cửu Đỉnh tan nhà nát cửa, dám lên mặt với tôi à? Có biết Trương Nhân Hòa giờ ra sao không?”

“Cậu, cậu!...” Thân Ngưng Sương cứng họng, công phu hàm dưỡng bao năm trước mặt chàng trai này không có chút hiệu quả nào, mỗi câu nói của y đều đâm vào chỗ đau nhất trong tim.

“Sao, bà muốn tôi cút xéo nữa à? Sao tôi thấy bà khẩn trương quá, đó là biểu hiện của thiếu tự tin đấy, bà dạy tôi thế mà. Đừng

trách tôi không khách khí, đối với nghi phạm, thái độ của tôi là vậy đấy.” Giản Phàm lòng đầy khoái cảm báo thù.

“Được, tôi biết trong lòng cậu hận tôi, nếu tôi đã mời cậu vào, tôi không thể đuổi cậu đi. Được, nói đi, nói điều kiện tôi có thể tiếp nhận, đừng ép người quá đáng, giờ làm ăn có ai không dính líu chút chuyện này chuyện nọ, tuy đây chẳng phải là chuyện gì to tát, tôi không thích phiền hà thôi ... Mục đích của cậu là gì, chỉ cần không quá đáng tôi có thể thỏa mãn.” Thân Ngưng Sương xuống nước rồi, nhưng ám thị chuyện này không là gì hết, hạ thấp điều kiện đàm phán của Giản Phàm, hoàn toàn là thái độ người làm ăn.

“Mục đích của tôi đã đạt được rồi.” Giản Phàm không thừa lời, đứng dậy làm Thân Ngưng Sương thất kinh đứng dậy, chỉ thấy thở dài: “Nếu chuyện này tra tới Cửu Đỉnh thì chủ động một chút, hoặc là thừa lúc chưa tra tới mà chạy đi, đưa đứa con trai tham tiền của bà ra nước ngoài, đừng quấy đục vũng nước này lên. Tôi chẳng có mục đích gì hết, tôi yêu chị ấy, hơn hết thảy, tôi không muốn nhìn chị ấy rơi lệ, phải đau lòng, nhưng trong lòng chị ấy, phân lượng của bà lớn hơn tôi, nên tôi thua rồi, bà cứ yên tâm, mục đích của tôi chỉ có thế.”

Nói xong cất bước đi ra.

“Khoan, cậu ...!” Thân Ngưng Sương bàng hoàng còn có chút không dám tin mục đích Giản Phàm đơn giản như thế.

Giản Phàm quay lại, không còn cảm phần nữa, có chút ảm đạm: “Bà nói đúng đấy, tôi là cảnh sát bản, trước kia không phải, nhưng sau khi bước qua cửa nhà bà, tôi đã là cảnh sát bản rồi, vì tôi bán đứng bán thân và tổ chức, tôi thực sự thành cảnh sát bản thật rồi.”

Nói xong mở cửa thư phòng đi thật nhanh, cửa mở ra, sững sờ, trước cửa là Tương Dịch Giai khoác tay cha, hai đôi mắt chạm nhau, không nói lên lời.

Không ai nói gì, thời gian như đông cứng.

Một thân áo trắng, chị Tương vẫn xinh đẹp thanh lệ như thế, như đóa hoa sen lay động ngay trước mắt mình, mái tóc đen xõa xuống vai gầy, đôi mắt sáng, tất cả vẫn vậy, vẫn mỹ lệ như ký ức

khắc sâu, nỗi nhớ nhưng tới khắc khoải cuộn trào trong lòng, Giản Phàm tim đập thành thích, thành thích.

Đó là tiếng tim đập của mình, đập như muốn bay khỏi lòng ngực, Giản Phàm gần như quên mình ở đâu, giơ tay muốn đem nỗi nhớ nhưng vĩnh viễn ấy vào lòng.

“Giai Giai, ai bảo con đi ra ... Thanh Nguyên, ông tiễn vị khách này đi cho tôi, hai người xen vào làm gì?” Thân Nhưng Sương hoảng loạn quát

Một tiếng quát làm Giản Phàm dừng tay, từ từ hạ xuống, còn ánh mắt Tương Địch Giai đầy khao khát, không cần hoài nghi, nếu không có người khác, chị ấy sẽ nhào vào lòng mình, vậy là đủ.

Nghe giọng của mẹ phá ngang, Tương Địch Giai có vài phần không vui, gắt: “Mẹ!”

Giấu môi, nhấn mũi, bộ dạng trẻ con, là bộ dạng Giản Phàm thích nhất, thích sự thuần khiết của chị Tương, thích sự lương thiện của chị ấy.

Nhưng bà mẹ đoán chừng bị vạch trần chỗ xấu, không chịu nổi, giọng ngoa ngoắt: “Con xem đi, xem đi, nó tới tận nhà mình uy hiếp đấy, còn giả vờ giả vịt nói tới đây vì con, con muốn theo nó thì đi đi, đừng ở cái nhà này nữa.”

Hừ! Tương Địch Giai hừ mũi một tiếng, quay đầu đi luôn, có điều không đi theo Giản Phàm, mà là vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Trái tim Giản Phàm chưa kịp ấm lên đã lạnh giá, rồi mơ hồ nghe thấy tiếng khóc, rất nhỏ, nhưng làm y đau tới tận cùng, quay ngoắt lại nhìn mẹ già độc ác, một phen khổ tâm của mình giờ bị người ta coi là có mưu đồ rồi.

“Mục đích của cậu đã đạt được rồi đấy, cậu đi đi.” Thân Nhưng Sương cười nhạt, có lẽ vì trải qua chấn kinh, có lẽ là vì việc xấu bị vạch trần, cảm thấy không còn mặt mũi nào nữa, vì thế muốn đem cái xấu xa nhất đổ lên người khác vượt ve tự tôn của mình, để mình chỉ là người bị hại: “Lấy tình cảm ra, định làm tôi động lòng chứ gì, tôi hiểu cậu quá mà, cậu chỉ là một thằng nhóc dưới đáy xã hội muốn dùng thủ đoạn để ngoi lên, tôi đoán cậu nghe được chút tin tức ngoài lề đường, vội vàng tới đây dọa dẫm tôi,

đúng chứ? Tưởng tôi sợ à, không cần biết tin tức ở đâu ra, nhưng cậu không toại nguyện đâu.”

“Bà ...” Giản Phàm cắn răng, nỗ lực nuốt câu chửi vào, thiếu chút nữa phát tác rồi, không còn gì để nói với loại này nữa, nhưng nhìn cánh cửa kia, toàn bộ lửa giận tắt ngúm không còn chút nào: “Bỏ đi, tôi không muốn nói lời khó nghe nữa, coi như tôi chưa từng tới.

Nói xong đi luôn.

Sau lưng còn thêm một câu: “Cũng đừng bao giờ tới nữa, không ai hoan nghênh đâu.”

Là lời độc ác của Thân Ngưng Sương, Giản Phàm khựng lại một chút, người run lên, Tương Thanh Nguyên có chút không đành lòng, do dự không biết có nên giữ lại không, nhưng chỉ thoáng do dự Giản Phàm đã đi rồi, sau đó là tiếng cửa phòng trộm đóng mạnh lại.

Thân Ngưng Sương chạy theo, vén rèm cửa nhìn Giản Phàm xuống lầu, lên xe rồ ga đi luôn, đến khi ánh đèn xe khuất sau bóng cây mới vỗ ngực thở phào, quay lại thấy chồng nhìn mình chằm chằm.

“Ông nhìn cái gì mà nhìn? Thương hại cái ngữ ấy à?” Thân Ngưng Sương bộ dạng không có chỗ trút giận, hung hăng trút lên chồng.

Ông chồng làm giáo sư rõ ràng sợ vợ không dám phát tác, cuối cùng chỉ lắp bắp nói: “Cậu, cậu ta nói có thật không?”

“Thật thì sao nào? Tôi làm thế không phải vì cái nhà này à? Siêu thị lỗ vốn tới trắng tay rồi, nếu không có ông chủ Vương đầu tư, công trình kỳ hai của Cửu Đỉnh không thể hoàn thành, tới lúc đó lấy đâu ra thu nhập, lấy gì chữa bệnh cho Giai Giai! ... Cái thứ con bất hiếu, nuôi nó gần ba mươi năm, nuôi thành kẻ thù rồi.” Thân Ngưng Sương cố tình gào thật lớn vang cả nhà, vừa chửi vừa cầm điện thoại lên, bấm số một lúc, không thèm nói với chồng nữa: “Cửu Đỉnh, chuyện chúng ta vay tiền còn ai biết nữa ... Nói láo, không ai biết sao Giản Phàm lại biết tới đây uy hiếp nhà ta, còn mau liên hệ với ông chủ Vương đi, cần bịt miệng thì bịt miệng, cần lo lót thì lo lót, sửa chữa đi, đừng gây thêm rắc rối nữa!”

Cúp điện thoại, Thân Ngưng Sương bỏ đi, để mặc chồng còn
sững sờ đứng đó.

Chương 167: Đại náo thiên cung! (1)

Ở sau góc khuất một căn hộ, trong chiếc xe tối tăm có giọng nói vang lên.

“Thật thì sao nào? Tôi làm thế không phải vì cái nhà này à? Siêu thị lỗ vốn tới trắng tay rồi, nếu không có ông chủ Vương đầu tư, công trình kỳ hai của Cửu Đỉnh không thể hoàn thành”

“Cửu Đỉnh, chuyện chúng ta vay tiền còn ai biết ... Nói láo, không ai biết sao Giản Phàm lại biết tới đây uy hiếp nhà ta, còn mau liên hệ với ông chủ Vương đi, cần bịt miệng thì bịt miệng, cần lo lót thì lo lót, sửa chữa đi ”

Giọng nói truyền từ thư phòng ưu nhã kia tới góc tối này vẫn vô cùng rõ ràng, nghe cả ra được giọng điệu người nói thẹn quá hóa giận ra sao ... Người nghe chính là Giản Phàm, giọng nói truyền ra thiết bị theo dõi lấy của bên kỹ thuật hình sự, miệng lẩm bẩm: “Là Vương Vi Dân chứ không phải Lý Uy à? Rốt cuộc hắn đóng vai trò gì, sao có ảnh hưởng lớn như vậy?”

Tua ngược lại, nghe thêm lần nữa, nghiêng đầu nhìn gian phòng sáng đèn qua cửa xe, Thân Ngưng Sương ít nhất đứng một điều, Giản Phàm tới nhà bà ta quả thật có mục đích, lúc vừa mới ngồi xuống thư phòng là y đã gắp món đồ chơi do bên kỹ thuật trình sát cung cấp, đối phó với bà già mà y không thể dùng cả cứng lẫn mềm ấy, trừ thủ đoạn giang hồ này ra, Giản Phàm không có cách nào khác.

Mọi thứ đúng như dự đoán, bà già đó trước kêu ngạo sau xuống nước, rõ ràng là dự xem mình biết cái gì, biết bao nhiêu. Trước lúc rời đi kinh hoàng an bài con trai tìm cách bù đắp, chúng tỏ vấn đề của Cửu Đỉnh khá lớn, thứ này cùng với khẩu cung trong tay đã xác nhận lẫn nhau, mục tiêu Vương Vi Dân, Hâm Long.

Điều duy nhất ngoài dự liệu là gặp phải chị Tương, Giản Phàm không khỏi sợ hãi, nếu chị ấy biết được chân tướng mình tới nhà, chắc chắn là sẽ không tha thứ cho mình.

Mà thôi, không tha thứ thì sao nào, mình cũng không có cơ hội nào cả, chị ấy cả đời sẽ phải sống dưới cái bóng của người mẹ này, Tương Thanh Nguyên không có tiếng nói, chỉ là thứ lệ thuộc trong gia đình đó, mình có thể vứt bỏ tất cả, nhưng chị ấy có làm được không?

Lời cảnh cáo mình đã nói rồi, mình chẳng có lỗi gì với cái gia đình ấy, chẳng nợ nần gì, mình chỉ nợ chị ấy, không nợ người khác, có gì phải ấy náy.

Âm đạm suy nghĩ, trong đầu vẫn quay cuồng bóng hình xinh đẹp của Tương Địch Giai, lại làm chị ấy khóc rồi, hôm nay tới đó, há chẳng mang chút hi vọng xa vời gương gỡ lại lành, nhưng trong mắt người ta, mình mãi mãi là hèn kém, không cùng đẳng cấp.

Mẹ nó, cho bà đừng sống rồi đấy, không đi đừng trách tôi ... Giản Phàm lại nghe ghi âm lần nữa, u ám trong lòng tăng thêm vài phần, không cần bà ta khẩn cầu, lúc đó cho dù chỉ có chút thái độ tốt hơn, nói không chừng mình đã mềm lòng tha thứ cho bà ta. Nếu không nghe thấy cuộc điện thoại kia thì sẽ tính kế lâu dài, có điều giờ nghe rõ rồi, Cửu Đỉnh sẽ không buông tay chị trời, mà biện pháp sửa chữa của bên đó, e mình không đụng vào Cửu Đỉnh, cũng có người đụng tới mình.

Đang suy nghĩ lan man, bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang, vừa nhìn thấy số Tầng Nam, nhanh đấy, Giản Phàm cười nhạt ném sang ghế phụ lái, mặc cho nó kêu không thèm để ý ... Vì chuyện của chị Tương? Hay là vì chuyện liên quan tới Tương gia gây ra, không quan trọng, Giản Phàm không thèm để ý, như đã nói Tầng Nam, giữa hai người bây giờ không còn dính dáng gì nữa, so với người qua đường có lẽ còn chẳng bằng.

Lại có điện thoại, lần này là Lý Uy, Giản Phàm nhếch mép, chó mèo đều bị kinh động rồi, cũng không thèm để ý, chỉ là bọn chúng hành động nhanh thật, Tương Cửu Đỉnh thông báo Vương Vi Dân, Vương Vi Dân thông báo cho Lý Uy, tiếp theo là kẻ nào?

Điện thoại reo như lên cơn thần kinh, hết Lý Uy tới Tôn Nhị Dũng, Mơ Hồ, điện thoại dừng một lúc thì tới Dương Hồng Hạnh, cuộc điện thoại này thì y càng không dám nhận, dù là

biết chuyện định hỏi tội, án từ chối luôn. Lát sau là hai số lạ, không thèm để ý, hừ, không ngờ là Trương Kiệt, Giản Phàm chủ thẩm, đã biết tên này không sạch sẽ gì mà. Đợi ra đầu đường lại có bảy tám cuộc điện thoại luân phiên gọi tới.

Giản Phàm đỗ xe lại ở bên đường, lạng lẽ nhìn tên từng cuộc điện thoại tới, nhưng không nhận của ai, bất kỳ ai.

Kỳ thực tiếng chuông điện thoại nói lên nhiều điều lắm, ví dụ tính cách của con người, Lý Uy trầm ổn gọi đúng một lần, Tăng Nam nóng nảy thì gọi 4 lần rồi, Tôn Nhị Dũng và Mơ Hồ cũng gọi mấy lượt, thế mà Đường Đại Đầu lại không gọi. Giản Phàm dựa lưng vào ghế, chân gác lên vô lăng, miệng ngâm nga: “Không nghe, không nghe .. Có các người sốt ruột chết thôi ... Là lá la, anh mày chọc vào điểm G rồi phải không? Sướng không? ... Ô ... Đây rồi!”

Là điện thoại của Tiêu Minh Vũ, đây mới chính là cuộc điện thoại mà Giản Phàm chờ đợi, con cáo ruốt cuộc đã lòi đuôi ra rồi, hồi hộp tới run người, xem thời gian đã 10h15, hiệu suất của đám người này cao thật đấy, cố gắng bình phục tâm tình, nhìn gương nở nụ cười thật tươi, cầm máy lên: “A lô, chú Tiêu, chủ chưa đi nghỉ ạ ... À, cháu đang trên đường về nhà, có chuyện ạ, vâng, chú nói đi ... À, chuyện đó cháu biết, hình như là đội trọng án và bên chi đội điều tra kinh tế tra, không phải đại đội một của chúng ta bị Tề Nguyệt Các chơi một ván sao, chi đội trưởng gây chút phiền toái thôi mà, không thì đội trưởng Tần làm ... Ô? Vậy thì cháu không biết, cháu nghe đồn thổi thôi, tin tức đó là do cháu nói với Cửu Đỉnh đấy, vâng, cháu làm đầu bếp ở đó vài ngày ... Ha ha ha, chú Tiêu, coi chú nói kìa, cháu có bất mãn gì đâu, kỳ thực ở đại đội 4 thoải mái lắm, không ai quản ... Vâng vâng, chủ nghỉ ngơi sớm đi ạ, đừng quá vất vả ...”

Tiêu Minh Vũ lấy thái độ cấp trên quan tâm tới cấp dưới, trưởng bối quan tâm tiểu bối, tùy ý nói vài câu, còn hứa chuyện vào thị cục sắp rồi, ám thị là phải tới nhà lãnh đạo lần nữa, lần trước Lý Uy bỏ tiền, lần này lại đi, mình lấy đâu ra tiền.

Lão này qua xứng danh là nguy quân tử, lần trước mình gây ra chút uy hiếp, hứa hẹn điều mình lên cục, sau đó mình bị đá xuống đại đội bốn là lờ đi luôn, giờ lại nhắc tới chuyện cũ. Tham

lam quá rồi đấy Lão Tiêu, ăn bản cũng phải có tí tư cách chứ, lão già này đúng là liên quan tới đám Vương Vi Dân, Tề Viên Dân rồi, hẳn có vai trò vụ án Phân cục Tấn Nguyên năm xưa.

Tâm tư Giản Phàm không ở việc này, lấy bút cảm ứng viết lên màn hình vài cái tên, Tiêu Minh Vũ, Vương Vi Dân, sau đó gạch tới Dương Công Uy, chia nhánh sang Tề Viên Dân, Tề Thụ Dân, một cái gạch nữa nối tới Đường Thụ Thanh, rồi đặt dấu hỏi lớn bên cạnh Ngô Đích ... Ha ha ha, cái ổ này lớn thật!? Rốt cuộc là kẻ nào nhiều tiền bản tới mức nuôi được nhiều người như thế, trong đây ai là kẻ máu chốt.

Bằng đó kẻ dính líu Tề Thụ Dân không thoát khỏi Đại Nguyên mới là lạ, nhưng Vương Vi Dân và Tề Thụ Dân làm sao có quan hệ đây, vừa mới bắt hấn xong lại đi làm ăn với anh họ hẳn, ra tù một cái, mèo và chuột không thành kẻ thù mà lại thành một nhà, ai là kẻ xe chỉ luồn kim cho đôi bên? Còn Lý Uy, rõ ràng bày đủ trò để lật nhào Tề Thụ Dân, hai lần báo tin liên quan tới cổ vật, sao rốt cuộc lại là cùng một bọn.

Bà nó chứ, quan hệ của đám người này loạn quá.

Chương 168: Đại náo thiên cung! (2)

Giản Phàm gãi đầu gãi tai, không tìm ra điểm chung trong chuyện này, có điều khẳng định Cửu Đỉnh là điểm yếu, chọc vào một cái chỗ khác nào rút sợi tóc chấn động toàn thân, khoản tiền dính líu của Cửu Đỉnh lên tới gần 2000 vạn, là vai trò đủ sức nặng của vụ án.

Vậy tiếp theo sẽ là bọn chúng thông cung, thống nhất lời khai, cùng tiến cùng lui ... Vương Vi Dân và Lý Uy khẳng định không sợ gì, hai người này bị chi đội điều tra hình sự tra mấy lần rồi, càng tra càng vững. Tiêu Minh Vũ cũng không sợ, vụ việc này chỉ giúp mình xua đi màn sương thôi, bom khói mình đã ném ra rồi, mâu thuẫn giữa Ngũ Thần Quảng và Lý Uy, Vương Vi Dân không thể điều hòa, Tần Cao Phong báo thù, ông ta sẽ tin.

Vậy còn mình? Thân Ngưng Sương dám ngang nhiên đuổi mình đi, chứng tỏ không để mình vào mắt, trong mắt bà ta, mình chỉ là châu chấu đá xe, kiến càng lay cây, chỉ là nhân vật nhỏ không đáng kể.

Toàn khó chơi, mình chọn con mồi nào cho hợp nhỉ?

Trong cái mạng lưới này, đâu là cái góc lưới mà bọn chúng không ngờ tới, đâu là chỗ chúng không nghĩ tới, là chỗ chúng không kịp sửa chữa, đám người liên thủ đồng minh này kỳ thực quan hệ rất yếu ớt, chỉ là rửa tiền thôi, không để chuyện làm ăn của mình chết chum với chủ sự đâu, từ chỗ Bảo Cường là nhìn ra rồi, tám lưới khổng lồ này nhìn thì đáng sợ lắm, chỉ cần chọc đúng chỗ, sẽ là thế núi lở không thể ngăn cản.

Ồ có rồi, Giản Phàm nở nụ cười, người này hẳn là thứ hồng mềm dễ bóp, ngồi dậy gọi điện cho Tần Cao Phong.

“... Đội trưởng Tần, có một kẻ dính líu tôi muốn mang về tra hỏi, an bài cho tôi một chỗ, không thể tới đại đội một ... Càng ít người càng tốt ... Tôi bảo Tiêu Thành Cương tiếp anh.”

Cúp điện thoại, nổ máy, giờ là lúc phải tranh đoạt từng giây từng phút rồi, lần nữa nhìn lại tiểu khu hào hoa cao cấp rục

sáng dưới trời đêm, với cảnh sát nhỏ như y mà nói, những người sống ở những căn hộ sang trọng đất kia không khác gì ở thiên cung ... Đợi đây, lần này xem Lão Tôn đại náo thiên cung.

Tiểu khu công an, tầng ba, đèn vẫn sáng, Tiêu Minh Vũ mặc đồ ngủ, loẹt quẹt dép lê, cầm điều khiển từ xa giảm bớt tiếng TV, nói chuyện điện thoại.

“Ông chủ Vương đúng là nghi thần nghi

Quý, chưa bao giờ làm cảnh sát à? Hình sự làm sao mà tra được vụ án kinh tế? Máy nhà đó đều là xí nghiệp tên tuổi, muốn tra phải được cục trưởng Lương gật đầu. Tra nhà nào cũng phải được Đảng ủy cục thông qua, nếu không đưa lên thành ủy thì ai chịu trách nhiệm? Chỉ cần không phải là tổ chuyên án tỉnh, anh không cần để ý, trong chuyện này chúng ta còn không ít chiến hữu cơ mà ... Anh nói thẳng nhóc Giản Phàm đó hả? Ha ha ha, người mình đây, tin tức là do cậu ta tiết lộ ra mà, cậu ta từng làm đầu bếp ở Cửu Đỉnh, định bắt chẹt người ta kiếm ít tiền thôi, cảnh sát cơ sở toàn thế. Chuyện này có gì không xử lý nổi ... Ha ha ha, vẫn là Ngũ Thần Quảng giở trò sau lưng, không sai đâu, lần trước ngã vỡ mặt ở Tế Nguyệt Các, nuốt không trôi cục tức thôi ... Đang lúc máu chốt dừng để rơi vào tay người ta.”

Ngũ khí như bạn bè tri giao lâu năm, hết sức thân thiết, Tiêu Minh Vũ đặt điện thoại xuống, hớp một ngụm trà, nghĩ lại một lượt sự kiện đột nhiên này, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một lời giải thích, đó là Ngũ Thần Quảng vẫn chưa bỏ qua vụ án Phân cục Tấn Nguyên, vẫn cần rằng tra tiếp, vẫn không buông tha Tế Nguyệt Các.

Không công khai mà ngầm nhắm lấy mục tiêu, chuyện này khó xử lý rồi, Tiêu Minh Vũ đi qua đi lại trong phòng, nghĩ một lúc lại gọi điện thoại: “... Trưởng ban Trương, thăm vấn Đồng Cô Sơn sao rồi ... Hừ, lại là mấy lời đó, các anh phải đẩy nhanh lực độ lên, bên hình sự đã xác định hấn gây án, có nhân chứng rồi, sao lại không có chút khẩu cung nào? Vụ án không kết, sao ăn nói với người nhà đồng chí Tăng Quốc Vĩ, sao trả lời với các cảnh sát cơ sở ...”

Lý lẽ đường hoàng, giọng điệu chính nghĩa, ai có thể nghi ngờ ông ta.

Cách đó vài km, ở tiểu khu Bình An, tiếng giày cao gót xuống lầu vang vọng không gian yên tĩnh, trong bóng đêm một nữ nhân áo vest nữ màu đen đi ra, lên chiếc xe đã đợi sẵn.

“Có nhà không?”

“Không có.”

“Đi đâu được nhỉ?”

“Cháu không biết nữa, kỳ thực cháu thấy anh ấy luôn mang tâm lý đề phòng chúng ta.”

“Không phải chúng ta, mà là chú.”

Lý Uy mỉm cười khởi động xe, đây là lần đầu tiên tới tận nhà nhìn Giản Phàm, ai ngờ không gặp, hơn nữa Tăng Nam lần này bị mất mặt cũng tức giận lắm, tên đó thật tuyệt tình, điện thoại cũng không nghe. Nhớ lại ngày hôm đó Giản Phàm tỏ thái độ vô cùng cứng đờ, cô lại nghĩ rằng lòng tự tôn của y phát tác, nhưng hôm nay mơ hồ nhận ra, có thâm ý trong đó, nếu không Lý Uy làm sao lại sốt ruột như vậy.

Đợi xe rời tiểu khu, Tăng Nam mới hỏi: “Chú Lý, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Làm ăn thì còn có chuyện gì được, vẫn là mấy chuyện trước kia thôi.” Lý Uy tùy ý đáp, giọng điệu không tỏ ra có mấy lo lắng mà mang vẻ tiếc nuối nhiều hơn.

Tăng Nam bực dọc nói: “Anh ấy không hứng thú gì với tiền, sao lại đi đào bới lên, liên quan gì tới anh ấy chứ?”

“Cháu sai rồi, Giản Phàm không hứng thú với tiền của chú, không phải cậu ta không thích tiền, mà là cậu ta lựa chọn tiền nào nên nhận ... Ài, chú sợ nhất là cậu ta lần theo manh mối tìm ra chuyện này, ai ngờ cậu ta lần ra được.” Lý Uy lắc đầu liên hồi, ông ta đã đánh giá rất cao Giản Phàm, thế mà vẫn ngoài dự liệu, sớm hơn dự liệu quá nhiều, thằng nhóc đó trưởng thành nhanh quá, đợi thêm một thời gian nữa e là vượt khỏi tầm kiểm soát.

“Nghiêm trọng tới thế sao ạ?”

“Chú thì không nghiêm trọng mấy, chú sợ cậu ta ngã ở chuyện này, vậy mới là nghiêm trọng.” Lý Uy giọng có chút ảm đạm.

Nhất định là chuyện nghiêm trọng rồi, Tăng Nam lo lắng, nhưng Giản Phàm không chịu nghe điện thoại, không tin mình,

giờ phải làm sao?

“Tới rồi, chính là chiếc xe đó.”

Đường Ngũ Nhất, một chiếc xe đỗ trong bóng tối, người trong xe nhìn chiếc xe Land Cruiser từ bên trong Thịnh Đường đi ra, nói vào bộ đàm: “Ra tay!”

Lời vừa dứt, hai chiếc xe không mang ký hiệu một trước một sau chặn chiếc Land Cruiser lại, rầm một cái, trong xe mấy người mặc cảnh phục trước sau xông ra, lấy phù hiệu cảnh sát, yêu cầu xuống xe.

“Này này, tôi đang về nhà, tôi phạm tội gì chứ? Người anh em có gì từ từ nói, cho tôi gọi một cuộc điện thoại được không? ... Tôi và đội một là đơn vị cùng góp phần xây dựng khu mà, chúng ta là người nhà mà ... Ê ê, tôi quen đội trưởng Tần, anh ấy hay tới đây ... Thật đấy ...”

Người trong xe mặc vest, bảnh bao chải chuốt, miệng giải thích không ngừng, mùi rượu nồng nặc, không rõ xảy ra chuyện gì, có chút kinh hoàng, khi bị kéo tới một cái xe cảnh sát, trước xe là vị cao lớn, hơn người khác một cái đầu, cười hỏi: “Anh thực sự quen biết đội trưởng Tần à?”

“Quen chứ, quen chứ, cùng uống rượu mà.”

“Có phải là uống rượu có em gái tiếp không?”

“Cái đó, đồng chí. Không thể vu khống người ta.”

“Ha ha ha, tôi là Tần Cao Phong, hiện giờ chính là đội trưởng đại đội một, tin tức của anh không linh thông rồi.”

“Á!” Người bị bắt hoảng ngay, giờ mới chú ý người cao lớn kia, chính là vị đội trưởng trong truyền thuyết, rồi rít gật đầu khom lưng: “Mắt kém mắt kém quá, đội trưởng Tần, không thể vô duyên vô cớ bắt tôi như thế, có phải là nhầm người không?”

Chương 169: Đại náo thiên cung! (3)

“Không thể nhầm được, anh là Chu Thừa Văn tổng giám đốc của Thịnh Đường chứ gì? Chuyện nhỏ thôi, hỏi có lệ ấy mà, mời anh phối hợp, tôi cung kính mời anh đi, anh không phối hợp, vậy tôi đành còng anh thôi.” Tần Cao Phong giọng không ngọt không nhạt, thường ngày chướng tai vô cùng, dùng vào trường hợp này lại là tốt nhất ...

Chu Thừa Văn toát mồ hôi, nào dám ý kiến gặt đầu: “Phối hợp, phối hợp chứ ạ, sao lại không, để tôi tự đi.”

Nói rồi lên xe, nhìn hai cảnh sát đi kèm mình, chỉ mặt Tiêu Thành Cương mừng rỡ: “A, tôi quen anh, đội trọng án đúng không, tôi còn quyên 10 vạn làm kinh phí ... Tôi nói này người anh em, chuyện gì thế? Nửa đêm canh ba mời người ta đi thế này, cho tôi gọi cú điện thoại báo người nhà để khỏi lo ...”

“Có vấn đề, tạm thời không được gọi.” Tiêu Thành Cương giữ di động của hắn, lạnh lùng phát tay: “Đi!”

0 giờ, nơi này là điểm giao cắt giữ đường Ngũ Nhất và Thịnh Đường, không gặp ai khác, hai chiếc xe một trước một sau áp giải, ba chiếc xe nối liền nhau đi vào trong bóng đêm, xung quanh khôi phục lại yên tĩnh, như chưa từng có chuyện gì.

Xe chốt đuôi là Giản Phàm, ngồi bên cạnh là Tần Cao Phong, tự nhiên bị người ta lôi kéo quan hệ làm Tần Cao Phong rất buồn cười: “Cái tên đó còn chưa hỏi gì đã hồ đồ nói cả đồng rồi, bộ dạng đó, liệu có phải là nhân vật quan trọng không?”

“Hắn là trai bao được Đường Thụ Thanh nuôi, xuất thân kế toán, đeo danh tổng giám đốc, sổ sách đen của Thịnh Đường chắc chắn hắn biết nhiều chuyện, tên này mềm nhất rồi đấy.”

“Chuyện này ai biết cũng không dám tùy tiện mở miệng.”

“Hừ, cái loại ăn cơm nhão thì làm sao mà cứng được, lát anh bắt nốt cả kế toán và tài vụ, nhốt một chỗ, nhân lúc chúng không phòng bị, đánh một trận hạ luôn ... Còn một nghi phạm trọng điểm, mai chúng ta bắt, đó mới là kẻ đầu to, tốt nhất là có khẩu cung trước khi báo cáo chi đội trưởng. Có lợi hại tới mấy

giờ cũng là cá nằm trên thớt, xem chúng ta xuống dao thế nào.” Giản Phàm thuyết phục được Tần Cao Phong ra mặt, thế là chỉ cần hấn đánh tiếng một cái, đám Quách Nguyên, Vương Minh liền nhảy ra, rất hữu dụng.

“Tốt nhất là cậu nên chắc chắn, nếu không bát cơm của tôi vỡ trong tay cậu. Mà này Giản Phàm, bao giờ cậu mới có thể làm việc chính quy chút, lần nào cũng làm người ta lo thon thớt.” Tần Cao Phong nói thế nhưng miệng lại cười.

“Đội trưởng, gây án không có quy củ, vậy phá án sao có thể theo quy củ? Kỳ thực tôi đã biết đáp án, muốn tìm phương án giải quyết thì quá dễ.” Giản Phàm tự tin nói, kỳ thực thâm thở phào, đáp án do Thân Ngưng Sương nói với y, ít nhất không cần đối diện với Lý Uy.

Tần Cao Phong nhếch mép cười không nói nữa, buổi chiều còn cùng chi đội trưởng thương lượng phải ra tay thế nào, không ngờ Giản Phàm đã xuất chiêu, tên nhóc này kỳ thực đã quyết chí rồi, chiều nay chỉ là thử thái độ của chi đội trưởng thôi.

Đúng là gan chùm trời.

Không lâu sau, thừa đêm tối, xe đưa nghi phạm thứ nhất ra ngoại ô, đại đội điều tra hình sự số bốn.

Tách!

Đèn bàn bật sáng, ánh sáng đèn sợi đốt chói mắt chiếu thẳng vào vị trí nghi phạm, Chu Thừa Văn vội vàng đưa tay che luồng sáng chói mắt đó.

Là tên mặt trắng, rất đẹp trai, có điều mang vẻ nhợt nhạt bệnh tật, răng còn trắng hơn da mặt, cách mấy mét vẫn ngửi thấy mùi rượu, cà vạt sọc đỏ, cài ghim nạm kim cương, bộ âu phục Armani, nếu là ở trong văn phòng, nhất định là loại đập bàn quát tháo, nhưng ở đây biểu hiện không tốt, tới có 10 phút đòi đi tiểu hai lần, không biết giả vờ hay sợ quá mà ra.

Đèn soi sáng cái phòng thẩm vấn đơn giản, thậm chí hơi xuống sắc, sơn tường lâu chưa quét lại, một song sắt chắn ngang, trước mắt là một nam một nữ, nhìn thấy cảnh phục nữ, con người Chu Thừa Văn nở ra. Biến hóa nhỏ bị Giản Phàm tóm

được ngay, cười hỏi: “Giám đốc Chu, cô em này thế nào? Tới Thịnh Đường có thể hot không?”

“Không thành vấn đề, tuyệt đối ...”

Chu Thừa Văn mắc bệnh nghề nghiệp vừa buột miệng bị Tần Thục Vân trừng mắt hạnh, sợ hãi cúi đầu xuống, tới lượt Giản Phàm bị cô dẫm cho một phát dưới bàn, cắn răng không dám kêu.

Nửa đêm khuya khoắt bị gọi ra ngoài đã đủ tức rồi, lại còn bị trêu ghẹo, không giận mới là lạ.

Thẩm vấn chính thức bắt đầu.

“Này này, đừng cúi đầu, nhận ra tôi không, chúng ta là chỗ quen biết cũ, khẩn trương cái gì, chẳng phải nói chúng ta là đơn vị cùng kiến thiết hài hòa thành phố à?” Giản Phàm gõ gõ bàn nói làm Tần Thục Vân không vui, thẩm vấn gì mà chẳng nghiêm túc gì cả, ai đời thẩm vấn viên đi lôi kéo quan hệ với nghi phạm.

Nhưng Chu Thừa Văn lại vui, gật đầu: “Nhận ra chứ, sao không nhận ra, tôi sợ anh không nhận ra tôi nên không dám nhận ... Tôi biết anh là anh em của Đường Đại Đầu, Đường Đại Đầu là bạn tôi, tôi đã bảo mà, người Thịnh Đường chúng ta niệm tình xưa ...”

“Dừng ... Giám đốc Chu, hỏi vài chuyện còn đưa anh về, chúng ta đánh nhanh thắng nhanh, anh về rồi vỗ ngực nói từ đội hình cảnh bước ra, oai lắm, đúng không?” Giản Phàm phát tay tiêu sái.

“Đúng, đúng rồi!” Chu Thừa Văn gật đầu ngay tắp lự, giờ mới nghĩ ra đúng là oai thật: “Người anh em, hỏi đi, tôi biết gì nói này.”

Tần Thục Vân câm nín, cảnh sát chẳng ra cảnh sát, nghi phạm không ra nghi phạm, đây là lần đầu tham gia thẩm vấn của cô, thật thất vọng, cứ nghĩ phải đấu trí căng thẳng một phen chứ.

“Trước kia anh từng làm kế toán hả?” Giản Phàm mở đầu.

Chu Thừa Văn lên mặt ngay: “Đúng rồi, kế toán viên cao cấp, nghiêm chỉnh đảng hoàng, không phải bằng giả ... Người anh em biết không, làm tới mức tôi không dễ đâu, vất vả mười mấy

nằm lên vị trí giám đốc, từ thường dân lên giới nhân viên văn phòng, từ nhân viên văn phòng tới lãnh đạo, sao dám làm chuyện trái pháp luật.”

“Được rồi, xem sổ sách giao dịch này, thấy có vấn đề không?” Giản Phàm đưa sổ sách trong tay tới, chỉ sợ tên này miệng nói không ngớt, một số người khấn trương lên một cái là ú ớ không nói được, có người lại nói không ngừng, giờ thêm tác dụng của hơi men, xem ra Chu Thừa Văn muốn ngừng cũng không được.

Chu Thừa Văn vừa xem vừa lẩm bẩm nói: “Đối chiếu thu chi hàng ngày, đăng ký thu chi, bảng biểu ngân hàng ...”

“Chú ý, chú ý, xem đường màu lam.” Giản Phàm nhắc.

“Ừ, ừ ... Màu lam, hả, kim ngạch lớn thế? Cửa nhà ai thế, à, cổ vật Tề Nguyệt, thế thì bình thường ... Có vấn đề gì đâu, thu nhập có đăng ký, đối chiếu đúng với ngân hàng, có ghi chép nộp thuế ... Khoản dư, 38.120.000 ... Tính toán một cái là biết ... Xí nghiệp nhỏ bây giờ lãi thì báo lỗ trốn thuế, có ai không ngậm miệng phát tài? Ha ha, còn xí nghiệp lớn, báo lãi bao nhiêu bao nhiêu, hết 8 phần 10 lại là lỗ vốn, đặc biệt là xí nghiệp lên TTCK, chỉ có vỏ rỗng lừa tiền người chơi cổ phiếu .. Để tôi tính cho mà xem.” Chu Thừa Văn kéo tay áo, thoải mái hơn là ở trong văn phòng, có lẽ do còn say đầu óc lằng lằng, nhận định vấn đề không chuẩn xác.

“Không cần, không cần tính, anh xem cuốn sổ này, đó là khi anh làm kế toán đấy .. Thực Vân, cho anh ta xem ..” Giản Phàm ra hiệu, Tần Thực Vân lật sổ sách sẵn đưa tới.

Chương 170: Đại náo thiên cung! (4)

Chu Thừa Văn nhìn một cái, nghi hoặc: “Đúng, sổ sách tôi xử lý ... Đây là xí nghiệp tư doanh, bà chủ thích mấy món phỉ thúy, cổ ngọc, người ta tự kiếm tiền, tiêu cũng có phạm pháp đâu? Sổ này rõ ràng, nếu giở trò đã không thể vào sổ ...”

“Giám đốc Chu, năm 2008, lãi ròng của hộp đêm các anh kiếm được bao nhiêu, đừng nói dối, có ghi chép.” Giản Phàm hỏi.

“Thế nào cũng phải một hai nghìn vạn, sổ sách có thể, thực sự có bao nhiêu, chỉ bà chủ của tôi biết, cái này tôi không dám nói dối, càng không dám nói bừa.”

“Đúng, lãi ròng là hơn 1000 vạn, nhưng bỏ ra 2000 vạn mua đồ cổ, sổ sách thua lỗ nghiêm trọng, bà chủ của anh có bệnh à?”

“Ặc ... Cái này ...” Chu Thừa Văn nghe mới thấy không hợp lý, nhú mày lại, có điều lập tức hiểu ra: “Nói không chừng người ta có tiền tiết kiệm, bà chủ của tôi không thiếu tiền, người Đại Nguyên đều biết, Thịnh Đường mà không có tiền thì ai có tiền?”

“Vây xem cái này, xem kỹ vào.” Giản Phàm đem mấy bản photo lời khai của mấy nhà mà y đã tra hỏi ra, sau đó chú ý biến hóa trên mặt hắn.

Nhìn một cái, sững người, không che dấu được sự khẩn trương, xem xong Chu Thừa Văn đặt xuống, biến hóa rõ ràng, không nói nữa, cái miệng há ra hết nhìn Giản Phàm lại nhìn Tần Thục Vân.

Khỏi phải nói rồi, có vấn đề, người bình thường đại bộ phận không biết che dấu sắc thái tình cảm.

“Tĩnh rượu được một nửa rồi phải không, nào tôi cho anh tỉnh nốt nửa nữa, về ngủ cho ngon .. Xem đi, có nhận ra không?” Giản Phàm tay cầm chồng giấy A4 dày, làm như tùy ý rút vài tờ đặt thành hàng lên bàn: “Đã có mấy chục nhà khai ra rồi, anh xem đi, cơ bản là giống nhiều khác ít, gần như cũng giống Thịnh Đường ... Xem đi, xem có sao đâu ... Mọi người tranh nhau tố cáo kẻ xấu, chỉ xem biểu hiện của anh, tôi nhấn mạnh, biểu hiện và

thái độ của anh sẽ liên quan trực tiếp tới thái độ của chúng tôi đấy.”

Tần Thục Vân cười thâm, chỉ có 4 lời khai thôi, vậy mà Giản Phàm nói như thể là khai hết rồi vậy, cái chồng giấy đang cầm trên tay toàn là linh tinh, chả liên quan gì.

Chỉ có điều Chu Thừa Văn không rõ thực hư, cực kỳ kinh ngạc ghé tới nhìn, một bản, không sai, xem cái nữa, cũng không sai, xem thêm cái nữa, lòng lạnh toát ...

“Nói đi ... Anh cấp cho đồ cổ Tề Nguyệt bao nhiêu tiền, kiếm được bao tiền . Đừng nói dối, vô nghĩa lắm, nếu tôi bảo bà chủ anh lấy ra số cổ vật giá trị 2000 vạn kia, có lấy ra được không? Này, đừng cầm như thế, vừa rồi chúng ta trò chuyện hợp lắm mà.” Biện pháp thông minh nhất là im lặng, thứ đến là phủ nhận hết, Giản Phàm sợ nhất là chúng thông đồng, Tề Nguyệt Các lấy mấy cái bình hũ nát ra cho mấy nhà kia giả mạo, cãi nhau giá trị của nó có mà đến Tết.

“Tôi ... Tôi không chắc lắm, chuyện này tôi không rõ.” Chu Thừa Văn khó xử.

“Giám đốc Chu, chúng ta là người ngay không nói chuyện mập mờ, anh và Đường Thụ Thanh quan hệ ra sao, ai chẳng biết, nếu thực sự có mấy món đồ cổ đó, chẳng lẽ anh chưa thấy?” Giản Phàm tặc lưỡi lắc đầu.

“Chuyện này, tôi thực sự không rõ lắm.” Chu Thừa Văn trong lúc luống cuống không biết phải nói dối thế nào cho ổn.

“Chưa thấy phải không?”

Giảng co thời gian ngắn, mặt Chu Thừa Văn nhăn nhó, có vẻ hết sức không thoải mái, bút rút bất an nhìn đôi nam nữ cảnh sát trước mặt, bọn họ đã ném cho hắn một câu hỏi quá khó, không nói thì thành chống đối rồi, mà nói thì đoán chừng càng không đi được.

“Giám đốc Chu, kỳ thực anh biết, tôi biết, bà chủ của anh và nhiều người làm ăn ở Đại Nguyên đều biết, chẳng qua là thủ đoạn của ông chủ Vương đối vụ làm ăn này thành vụ làm ăn khác thôi mà.”

Nghe tới chữ "ông chủ Vương", Chu Thừa Văn rùng mình, chết rồi, chết rồi, cái này bọn họ cũng biết rồi.

Giản Phàm thâm cảm ơn Thân Ngưng Sương một câu, chuyển lời: "... Còn chuyện quan trọng hơn nữa mà anh không biết, ngày 26 tháng 12 năm ngoái và ngày 23 tháng 1 năm nay, bắt hai vụ buôn lậu đồ cổ liên quan tới Tề Nguyệt Các, biết vì sao chúng tôi tra sổ sách qua lại với Tề Nguyệt Các không, đó là tra xem ai rửa tiền cho chúng ... Là ai, chúng ta đều biết, nhưng anh không tham dự đúng không?"

"Đúng, đúng, tuyệt đối không tham dự, số má thì tôi biết chứ, anh đưa tôi món đồ cổ nào đó thì tôi mù rồi." Chu Thừa Văn thề thốt.

"Vấn đề là khoản chi cho Tề Nguyệt Các lại qua tay anh, vậy anh nói xem, anh rửa tiền hay anh buôn lậu đồ cổ?" Giản Phàm hỏi ngay vào điểm mấu chốt.

Chu Thừa Văn tích tắc lại nghẹn lời không biết nói thế nào.

Tên này là chim non, không có kinh nghiệm đối phó với cảnh sát, Giản Phàm giọng cảm thông: "Giám đốc Chu, nể tình anh cung cấp kinh phí cho đội trọng án, tôi nói một lời chân tình, kỳ thực hai chúng ta như nhau thôi, tôi là cảnh sát nhỏ, nghe lệnh làm việc, còn anh, cũng thân bất do kỷ, nếu vướng vào pháp luật, người đầu tiên bị vớt bỏ là anh. Đường Thụ Thanh chỉ cần phủ nhận là không mua đồ cổ, coi như anh gặp họa rồi, khoản chi do anh duyệt, trách nhiệm là của anh .. Thứ đến là trong chuyện này không đơn giản như thế, chẳng may lớn chuyện lên, ông chủ Vương dính líu tới buôn lậu cổ vật, thế thì vẫn là anh gánh tội, vì tiền gửi cho Tề Nguyệt Các. Thế nào, thông khoái chút, viết cái chứng minh mình vô tội đi, anh xuất thân kế toán, tự biết rửa tiền chẳng phải là tội gì lớn, mà anh còn chẳng phải chủ mưu ... Chẳng lẽ đợi khi bên kia phủ sạch rồi anh gánh hết à?"

"Tôi .." Chu Thừa Văn động lòng rồi, chỉ là mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ, lòng hoảng loạn, không thể quyết được.

"Thôi bỏ đi." Giản Phàm xô ghế đứng dậy, thu thập giấy tờ vút đầy bàn, bực mình nói: "Chẳng tốn nước bọt với anh nữa, kế toán Lệ Lệ và tài vụ Lưu Dung đều đến rồi, tôi sang nói chuyện với họ, khi đó họ khai anh ra đừng mong khoan hồng, tiền phạt

cũng tăng gấp đôi, sau đó tống anh vào tù, anh thích ăn cơm tù thì không ai ngăn được.”

“Đừng đi, đừng đi ... Tôi chỉ ký tên, chuyển tiền ..” Chu Thừa Văn cuống lên, chỉ sợ Giản Phàm không chịu nghe mình nữa.

“Quách Nguyên, anh vào đây, xem anh ta viết lời khai, chuyện liên quan tài vụ thì Thục Vân hỏi ... Giám đốc Chu, anh khai xong tôi chuẩn bị xe đưa anh đi, tranh thủ nhé.” Giản Phàm vỗ vỗ tài liệu khích lệ, mở cửa để Quách Nguyên đi vào cùng Tần Thục Vân lấy lời khai chi tiết.

Ở ngoài cửa Tần Cao Phong đang hút thuốc, thấy Giản Phàm đi ra, xem đồng hồ: “Chỉ mất 12 phút, giỏi lắm.”

“Có gì khó đâu, tên này quen ăn cơm nhão rồi, giờ nghe thấy ăn cơm tù là sợ ngay.” Giản Phàm có chút cảm khái: “Đường Thụ Thanh cũng là một nhân vật có tên tuổi vai vế, sao lại đi nhìn trúng cái loại này không biết, mười mấy phút đã bán đứng bà ta rồi.”

“Vợ chồng còn khó đồng mệnh, nhân tình nhân nghĩa mong gì chia sẻ hoạn nạn, vạn hãn vài lần, tôi thấy thẳng đó biết không ít.” Tần Cao Phong là người từng trải, ở mặt này kinh nghiệm hơn Giản Phàm, chỉ gian phòng còn lại: “Đi xem đi, kiểm toán với tài vụ của bọn chúng khai thế nào rồi.”

Chương 171: Đại náo thiên cung! (5)

Giản Phàm đi vào gian bên cạnh, tài vụ của Thịnh Đường, do Tiêu Thành Cương và Sử Tĩnh Viện thẩm vấn, vừa vào nhìn một cái liền co chân chạy ra như ma đuổi.

“Làm sao thế?” Tần Cao Phong ngạc nhiên, không thể nhanh như vậy.

Giản Phàm cười khổ: “Thằng súc sinh Tiêu Thành Cương hung dữ quá, làm cô nhóc kế toán khóc rồi, có chị Sử đang dở đành, thế nào cũng khai thôi, đừng nói rửa tiền ra sao, đến tầm rửa thế nào cũng khai hết.”

Tần Cao Phong giơ chân đá, Giản Phàm né ngay, lại tới gian kế tiếp, là tài vụ, bên trong có Vương Minh đã bắt đầu rồi, lật sổ sách, không nói không rằng, gây áp lực với nghi phạm.

Không có gì hồi hộp nữa rồi, Tần Cao Phong không sợ mấy người này không khai, chỉ còn xem bọn họ biết tới đâu nữa mà thôi.

Đêm dài cứ từ từ qua đi, ánh sáng ban mai như thanh kiếm sắc đâm toạc màn đêm, ánh sáng dần chiếu rọi xuống mặt đất.

Đêm hôm đó mọi chuyện rất thuận lợi, Tần Cao Phong lần lượt huy động 17 chiếc xe cảnh sát, hơn 40 cảnh sát của đại đội một. Thậm chí ngay cả người làm công tác văn phòng như chủ nhiệm Cao, pháp y Tạ cũng bị điều tới đại đội một, xe cảnh sát không hú còi không bật đèn xanh đỏ, như bóng ma đi xuyên qua đường lớn ngõ nhỏ Đại Nguyên ...

Rầm! Rầm! Rầm!

Tiếng gõ cửa giữa đêm khuya không bao giờ báo hiệu một chuyện gì tốt đẹp. Tương Cửu Đỉnh không ngờ mọi thứ tới nhanh như thế, thậm chí còn không đợi tới hôm sau, hắn không như mẹ mình, biết Giản Phàm không phải thứ dễ chọc vào, càng không chỉ là cảnh sát nhỏ đơn giản. Mẹ mình lần trước chọc giận y thật quá thất sách, dù không đồng ý gả Giai Giai thì cũng nên xử lý khéo léo, sai lầm hắn từng mắc phải không ngờ tới mẹ mình cũng phạm phải. Hắn từng hết lời khuyên giải mẹ hắn rồi,

nhưng mẹ hẳn thực sự đã quá lạc hậu, quá tin tưởng mối quan hệ của mình, giờ xảy ra chuyện, lại còn rơi đúng vào tay y, Tương gia cứ như mắc nợ y vậy.

Đứng ở cửa sổ phòng ngủ tầng hai nhìn ba chiếc xe đỗ ngoài sân, người như bóng ma phân chia cửa trước cửa sau như để đề phòng bỏ trốn, bảo vợ con ở trên tầng không được xuống, Tương Cửu Đỉnh ăn mặc chỉnh chu ra mở cửa, còn chưa kịp nói gì thì một viên cảnh sát mặt lạnh tanh giơ tờ giấy gì đó ra nói một câu như nhau: Cảnh sát hình sự, theo chúng tôi một chuyến.

Không chỉ một mình Tương Cửu Đỉnh, rất nhiều xe cảnh sát đi tới khu biệt thự đất tiền, gõ cửa, nói một câu y hệt, sau đưa lên xe rất nhiều ông chủ bà chủ lớn nhỏ, không giải thích gì hết, tới nơi không rõ, mặt vẫn lạnh tanh, ném đồng khẩu cung và ảnh ra, vẫn chỉ một câu: Nói, vay bao nhiêu?

Muốn chối chứ gì? Tự xem đi, Tề Nguyệt Các không bán món đồ cổ nào cho ai hết, chỉ bán cho anh thôi à? Thực sự có bán? Tốt, đưa món đồ giao dịch ra đây, giám định xong có vấn đề, anh chịu hậu quả.

Chỉ cần vài câu thôi, nghi phạm hoặc nam hoặc nữ, hoặc gầy hoặc béo, người thì mồ hôi đầm đìa, người thì đứng không vững, người không nói ra lời. Đây toàn là nhân vật sống sung sướng an nhàn, nào từng tiếp xúc với nơi âm u đáng sợ thế này, trừ một người sợ tới tái phát bệnh tim ra thì không ai dám chống đối.

Mà chẳng cần, so với gia sản của mình, rửa chút tiền chỉ là chuyện nhỏ, sợ gì ai, phạt chút tiền là được chứ gì, cùng lắm bị xử là án treo, chỉ là nhìn thấy đồng cảnh sát đứng đầy sân nhà hơi chột dạ.

Vì thế các văn phòng tầng hai của đại đội bốn liền thành phòng tạm giam lâm thời, người đại đội một xếp hàng đứng ngoài cửa, đợi lời khai xiêu vẹo của bọn họ.

Tám lưới quá lớn, đồng minh nhìn có vẻ đông đảo, nhưng lại quá yếu đuối, hơn nữa đem so với đám hung phạm lợn chết không sợ nước sôi mà hình cảnh thường tiếp xúc, đám người này quá non nớt, thậm chí còn chưa kịp dọa dẫm có người thông minh ý thức được chuyện gì đã khai Vương Vi Dân và Lý

Uy ra. Trừ chuyện của Tề Nguyệt Các, tất cả vấn đề kinh tế khác đều chọc ra hết, hai vị thần tài này đúng là thần, đám chủ doanh nghiệp này đều từng vay tiền họ, chẳng trách có thể hô phong hoán vũ ở thương trường.

Đến khi trời sáng hẳn, người đại đội bốn đi làm phát hiện bị cưu chiếm tổ thước (*) rồi, chấn kinh vô cùng, sau đó lần lượt tiếp nhận mệnh lệnh, thủ vệ vòng ngoài, có người kích động, án lớn rồi, có khi tranh thủ tốt thời cơ, thoát khỏi nơi đi đây này.

(*) Cưu chiếm thước sào (Chim cắt chiếm tổ chim khách) chỉ một hiện tượng chim cắt chân đỏ thường chiếm tổ của con chim khách.

Tần Thục Vân thức suốt cả đêm che miệng ngáp ngáp dài, lòng thầm mắng Giản Phàm, từ khi gặp lại y rồi tham gia tổ chuyên án này, 10 ngày tới 3 ngày thức đêm, mang hồ sơ vươn vai ra ngoài, nhìn thấy ngoài sân không biết từ lúc nào đã có tới hơn 30 cảnh sát đứng canh gác, thế trận làm người ta lú lười, đi nhanh lên một chiếc xe đò sẵn, lên xe không ngờ thấy chi đội trưởng Ngũ Thần Quảng.

“Mau, về cục công an thành phố, trên đó nổ tung rồi.” Ngũ Thần Quảng bảo lái xe, sau đó quay sang Tần Thục Vân: “Tiểu Tần, tài liệu chuẩn bị xong chưa?”

Tần Thục Vân vội vàng ngồi thẳng lưng, lấy tinh thần đáp đồng dục: “Rồi ạ, mời chi đội trưởng Ngũ xem.”

“Không cần xem, cô trực tiếp báo cáo cho cục trưởng Lương.”

Chiếc Passat rời khỏi đại đội 4 như tên rời cung tới thẳng cục công an thành phố, niềm vui trên mặt che đi sự mệt mỏi, nhưng không che được sự sốt ruột, Ngũ Thần Quảng giục: “Đi nhanh lên chút, trên cục loạn rồi, không mau mau báo cáo cho cục trưởng Lương thì người bên đốc sát tới bắt chúng ta đấy. Ài, cái thằng nhóc đó, mỗi lần làm gì là khiến người ta cuống lên đi chùi dít hộ.”

Tần Thục Vân nén cười, nào là giải trí Thịnh Đường, nào là thông tin Tứ Phương, địa ốc Thịnh Uy, khách sạn Cửu Đỉnh, bảo hiểm Bình An ... Một chuỗi những cái tên mà người dân bình thường cũng có thể gọi ra được, giờ thì giám đốc lẫn kế toán đều bị giam ở đại đội 4, tin này lộ ra, chắc chắn là cơn địa chấn.

“Mau, mau, vượt luôn, kệ ... Cái thằng tiểu lưu manh đó, âm thầm chọc vào tổ ong lớn như vậy, không biết thế này đủ ăn nói chưa đây.” Ngũ Thần Quảng nhìn đèn đỏ phía trước, sai lái xe vượt luôn.

Tần Thục Vân ngồi sau cứ phải che miệng cười, thằng tiểu lưu manh còn ai ngoài Giản Phàm, thậm chí Chu Thừa Văn quá thuận lợi, Giản Phàm liền hợp kế với Tần Cao Phong, dùng thế gió mạnh quét lá, toàn diện xuất quân, trừ người không ở Đại Nguyên thì đều bị bắt sạch sẽ, lần này chi đội trưởng Ngũ cười hồ khó xuống.

Còi cảnh sát hú suốt dọc đường, đi qua cổng cục công an, Tần Thục Vân nhìn một cái là biết chân động lớn cỡ nào.

Trong ngoài sân đã chật kín đủ các loại xe đắt tiền ở đây Mercedes chưa là cái gì, một chiếc Bentley đen dài, mấy chiếc Lincoln, cứ như đi bao vây cục công an, đám lái xe tụ tập thì thậm chí kích động. Cảnh sát đứng gác rõ ràng nhiều hơn bình thường gấp bội còn huy động thêm cảnh sát giao thông chỉ huy ngoài đường. Lại nhìn bậc thềm lên đại sảnh, có mấy chục nam nữ ăn mặc sang trọng, có cả phóng viên cầm máy quay, sổ ghi chép.

“Đó là chi đội trưởng Ngũ, hôm qua chính họ bắt người.”

Vừa thấy hai người họ xuống xe, không biết là ai nhận ra Ngũ Thần Quảng liền hét lên, sau đó đám đông ào tới bao vây, toàn là gương mặt phẫn nộ, cứ như kẻ thù giai cấp, hoàn toàn không coi một chi đội trưởng hình sự vào đâu.

Chương 172: Đại náo thiên cung! (6)

“Các anh dựa vào cái gì mà bắt người? Bắt đi đâu rồi?”

“Công an thì có thể vô duyên vô cớ bắt người thế à?”

“Chi đội trưởng Ngũ, tôi là phóng viên đài truyền hình tỉnh, không biết có thể tiết lộ một chút chi tiết hành động tối qua không, vì sao lại triệu tập nhiều nhà doanh nghiệp như thế?” Một nữ phóng viên vẫy người quay phim theo sau, lớn tiếng hỏi.

“Tránh ra, tránh ra, các người vô cớ bắt người, phải có lời giải thích chứ, chúng tôi không đi, mọi người nói đúng không? Cùng lắm chúng ta liên danh tố cáo lên tỉnh, quá đáng lắm rồi.” Vị này không rõ thân phận thế nào, vest đen kính đen dẫn vài người ăn mặc tương tự gạt đám đông đi lên quát tháo.

“Đúng thế, không thả người, chúng ta cùng đi tố cáo.”

“Bảo cục trưởng Lương ra đây, nếu không chúng ta không đi nữa, để xem cục công an làm gì nổi chúng ta.” Một bà béo hung hăng quát tháo, thậm chí còn gọi đích danh cục trưởng cục công an thành phố, lai lịch chúng tỏ không vừa.

Đám đông loạn rồi, nam quát tháo nữ la hét, còn có vài vị xem chừng là quan lớn trên cục đã lui về tuyến hai, mặt đỏ gay như gà chọi, vây Ngũ Thần Quảng và Tần Thục Vân vào giữa. Người bình thường không đi qua được cảnh cổng này, qua được thì không phải là người bình thường, lại có phóng viên tỉnh, có cả vài người văn phòng chính phủ.

Thân Ngưng Sương mặc chiếc áo nhung thẫm màu đứng từ xa nhìn cảnh này cười nhạt, đêm hôm qua sau khi con dâu gọi điện nói con trai bị bắt, bà ta cũng hơi hoảng. Nửa đêm gọi điện khắp nơi nhờ cậy quen biết, thế nhưng ngay cả con trai mình bị đưa đi đâu cũng không rõ, cả đêm không sao chợp mắt được, sáng nay dặn chồng giữ con gái ở nhà, tới cục công an thành phố, không ngờ gặp cảnh này, lòng yên tâm hẳn.

Vì chưa hết bà ta biết, đây mới là nhóm thứ nhất, còn một nhóm nữa thân phận cao hơn chen chúc trong văn phòng cục trưởng Lương.

Càng nhiều người bị cuốn vào thì càng an toàn, lúc này càng tin thẳng nhãi Giản Phàm chẳng qua nghe ngóng được chút nào đó tới dọa mình, cũng may khi đó mình đủ cứng rắn, đủ tỉnh táo. Đúng là loại cặn bã bất chấp thủ đoạn ngoi lên mà, vậy mà còn dám nhòm ngó con mình, đứa con ngu ngốc của mình còn không nhìn ra.

“Im lặng, tất cả im lặng!” Ngũ Thần Quảng quát một tiếng như hô xếp hàng, trừng mắt lên nhìn qua đám đông một vòng, uy phong凛冽 chỉ mặt nói: “Người do chúng tôi triệu tập, quốc có quốc pháp, chúng tôi làm việc theo pháp luật, đừng nói tố cáo lên tỉnh, dù lên quốc vụ viện, Trung Nam Hải, tôi cũng bồi tiếp. Nhìn cho rõ đi, tôi, Ngũ Thần Quảng, chi đội trưởng chi đội hình cảnh Đại Nguyên, tôi có quyền triệu tập nghi phạm, chưa tra rõ sự thật, chúng tôi không thả người. nhiều loạn trị an, tụ tập đám đông gây chuyện, bao vây cơ cấu quốc gia cũng là phạm tội, tránh ra, đừng để tôi cũng liệt các người vào hàng ngũ tội phạm bắt cả lại. Tránh!”

Một tiếng rống lớn, uy phong tích lũy lâu ngày thể hiện ra ngoài, chớp mắt làm đám người nhà kia líu ríu né tránh, thái độ cứng rắn này khác hẳn với vẻ lảng tránh mập mờ bình thường của công an. Đám đông không rõ thế cục nữa rồi, mấy vị hung hăng nhất tự tránh đường, Ngũ Thần Quảng sải bước đi trước, Tần Thục Vân hất mái tóc dài óng ả, ngẩng cao đầu ưỡn ngực đi theo.

Sướng, thật là sướng! Tần muội muội hào khí bừng bừng, gương mặt xinh đẹp sáng hẳn lên, lần đầu tiên thấy làm cảnh sát lại sướng thế này, cảm giác đi trên sàn catwalk vậy.

Khấp dọc đường không ít cảnh sát thò đầu cửa sổ nhìn, đoán không chừng cô nàng Lương Vũ Vân kia đang nhìn mình hâm mộ, Tần Thục Vân mặt héch lên không thèm nhìn ai, đi lên tầng 4 đã nghe thấy tiếng nhốn nháo ở tầng 5, cứ như họp chợ, chắc là tụ tập ở phòng hội nghị rồi.

“Vào đi.” Cục trưởng Lương nghe tiếng gõ cửa nói một tiếng, vừa thấy bóng người đã đập mạnh chén trà xuống bàn: “Ngũ Thần Quảng, anh điên rồi phải không, anh biết sáng nay có bao người tới không? Hơn 100, bọn họ xông thẳng vào cục công an,

không ai dám ngăn, tới thẳng văn phòng tôi ... Nói đi, thị trưởng Trần tới rồi, phó bí thư thành ủy cũng tới rồi, đã có mười mấy chủ doanh nghiệp liên danh tố cáo anh nửa đêm xông vào nhà bắt người, còn không biết đưa đi đâu ... Các anh là thổ phỉ hay cảnh sát? Vì sao không báo cho cấp trên?”

“Báo cáo cục trưởng, hiện tôi chính thức báo cáo.” Ngũ Thần Quảng kính lễ với vị cục trưởng còn trẻ hơn mình: “Khi chúng tôi điều tra hướng đi của tài chính phi pháp của vụ án buôn lậu cổ vật, phát hiện ra một nhóm xí nghiệp dân doanh, cầm đầu là Hâm Long, tiến hành hoạt động rửa tiền cho tội phạm buôn lậu cổ vật, kim ngạch lên tới con số chưa từng có trong lịch sử cục, vì nhanh chóng điều tra ra sự thực trước khi tin tức bại lộ, tránh nghi phạm thông cung, chúng tôi áp dụng biện pháp toàn diện xuất kích ...”

“Đừng mang giọng điệu báo cáo ra đây với tôi, nói sự thực đi, anh bắt sướng tay rồi, giờ tôi làm sao?” Cục trưởng Lương lại vỗ bàn, thở dốc liên hồi, ai chẳng biết vấn đề bây giờ không phải đúng hay sai.

Ngũ Thần Quảng nghiêng người ra hiệu, Tần Thục Vân đi lên kính lễ, giọng nghiêm trang mà trong trẻo dễ nghe: “Báo cáo cục trưởng Lương, hiện đã tra ra nhóm xí nghiệp này do Uy Thịnh, Hâm Long cầm đầu, từ năm 2007 thông qua phương thức giao dịch ảo, tiến hành rửa tiền cho Cty đồ cổ Tề Nguyệt, tới qua chúng tôi triệu tập 31 nghi phạm qua lời khai sơ bộ, thống kê sơ bộ kim ngạch vụ án lên tới 2,75 tỷ.”

“Cái gì? Bao nhiêu?” Cục trưởng Lương mắt hoa đi một cái, giọng nhẹ xuống mấy phần: “Bao nhiêu?”

“2.75 tỷ, còn có thể nhiều hơn nữa, chúng tôi chưa thống kê được vì lực lượng hạn chế ... Thục Vân, tài liệu.” Ngũ Thần Quảng nhìn thấy hiệu quả trông đợi, tự tin hát đầu, Tần Thục Vân đi lên đặt tư liệu tới trước mặt cục trưởng Lương, Ngũ Thần Quảng bổ sung: “Cục trưởng Lương, cả đời tôi bắt nhầm không ít, nhưng lần này không nhầm ai hết, bằng vào số tiền này đủ kéo khối người ra pháp trường rồi.”

Cục trưởng Lương xem toát hết mồ hôi lạnh, lần trước vụ buôn lậu đồ cổ 1226 ước tính

giá trị lên tới 200 triệu đã vào hàng đặc biệt lớn, vậy mà giờ con số gấp 10, ai bình tĩnh cho nổi. Xem trang đầu tay run lên, xem trang thứ hai lau mồ hôi, xem trang thứ ba thì không còn dũng khí xem tiếp được nữa, gấp hồ sơ lại, nhìn hai cấp dưới, không ngờ lại hỏi: “Các anh định làm tiếp thế nào?”

Rồi, kinh khủng quá rồi, đến lãnh đạo cũng không biết làm sao.

Tần Thục Vân đứng thẳng lưng, giọng vang vọng rành rọt: “... Chúng tôi kiến nghị, lập tức đóng băng tài khoản liên quan, đề phòng Uy Thịnh, Hâm Long di chuyển tài sản, lập tức tiến hành phong tỏa Tề Nguyệt Các, điều tra thêm. Tiến hành kiểm tra tài khoản người dính líu, đề phòng bỏ sót. Theo chúng cứ chúng tôi nắm được, lượng tài chính lưu động còn có khả năng lớn hơn, còn có thể che giấu sự thực khác, còn có vụ án lớn hơn trong việc này.”

“Còn có án lớn hơn nữa? Tốt, làm thế đi, làm ngay ... Tiểu cô nương, giỏi lắm, làm rất tốt.” Cục trưởng Lương khen một câu xong là vội vàng đi ngay, được vài bước trừng mắt với Ngũ Thần Quảng: “Giờ tôi đi báo cáo cho chính phủ và thành ủy, về tôi tính sổ với anh ... Nếu vụ này không làm được ra ngô ra khoai thì anh chuẩn bị về nhà dưỡng già đi.”

Nói xong thì người cũng đi ra bên ngoài rồi.

Chương 173: Đại náo thiên cung! (7)

Lãnh đạo đi rồi, trong phòng chỉ có hai người, Tần Thục Vân vốn không quen biết vị chi đội trưởng này, cười ngượng ngùng, ai bảo cô được khen còn ông ta bị mắng. Ngũ Thần Quảng đã chuẩn bị tâm lý nên chẳng coi vào đâu: “Tiểu Tần, làm theo kế hoạch, tôi sẽ báo cho bên điều tra kinh tế, cô đi tới ngân hàng đóng băng tài khoản.”

“Vâng!” Tần Thục Vân kính lễ, bưng bưng khí thế rời khỏi văn phòng cục trưởng, chỉ nghe thấy sau lưng chi đội trưởng gọi điện thoại nói một chữ “Bắt!”, người lại run lên vài phần.

Cảm giác làm cảnh sát phải thế.

Chi đội hình cảnh, đội trọng án, đại đội hai, đại đội bốn đều đã tụ tập đợi lệnh, Tần Cao Phong cúp điện thoại phát tay một cái tức thì còi cảnh sát vang lừng, xe ào ào phóng về mấy phương hướng khác nhau.

“Phù!” Ngũ Thần Quảng khoan khoái ngả người ngồi xuống ghế cục trưởng, lưng ngả hẳn ra sau, cả đời chỉ có lần này phá án là sướng nhất!

Như lũ phá vỡ đê, như cuồng phong ập tới, mọi thứ xảy ra quá đột ngột, tiếng còi xe cảnh sát thể lương áo ào phóng qua đường, người nghe giật mình, hồi chuông báo tang này rốt cuộc gõ vì ai.

Trên đường Nam Cung, Tần Cao Phong dẫn theo tám cảnh sát của đại đội một, bước chân hùng dũng đi qua phố chợ nhộn nhạo ngày chủ nhật, tiếng ồn ào xung quanh lắng hẳn xuống, tiếng mặc cả biến thành tiếng thì thầm, chỉ trở đoàn cảnh sát chia làm hai hàng vào Tề Nguyệt Các.

Quá bất ngờ, Hứa Bân đang cầm cái chổi lông chim trĩ phe phẩy phủ bụi trên chiếc bình sứ lớn thời Thanh, nhìn thấy cảnh sát đi vào, không hiểu sao có linh cảm cực xấu, chiếc chổi rơi xuống đất.

Lần trước là nhân lúc hoàng hôn âm thầm triệu tập, kết quả tiến hành bắt giữ bí mật không thành khiến khắp nơi xôn xao,

lần này ngang nhiên tới nhà, xông pha giang hồ bao năm, Hứa Bân sợ rồi.

Hai nhân viên đứng trơ ra sau quầy, chỉ có ánh mắt di chuyển theo bước chân cảnh sát, Tần Cao Phong cúi đầu nhặt cái chổi lên, khinh miệt nói: “Giám đốc Hứa, bây giờ tôi lấy danh nghĩa chi đội hình sự Đại Nguyên, chính thức bắt giam anh, ký tên đi.”

Cảnh sát đi theo đưa lệnh bắt ra, Hứa Bân run lẩy bẩy nhận lấy, lần này làm quy củ như vậy, e là khó thoát được kiếp nạn rồi, đưa mắt lên nhìn Tần Cao Phong, chỉ thấy vị đội trưởng này vung tay một cái, chổi lông chim trĩ bay vào cái bình sứ lớn, biến mất.

“Hứa Bân, đừng khẩn trương, lần này anh vào đó, khẳng định sẽ sinh sống yên ổn thời gian dài, hơn nữa tôi đảm bảo không có ai dám cứu anh ra, càng không có ai dám gây sóng gió Phong tỏa nơi này, đem toàn

bộ sổ sách về, mang cả hai người này đi.”

Tần Cao Phong phát tay ra lệnh, mấy cảnh sát xông lên tầng hai, người khác phân tán khắp hiệu, cửa sổ lần lượt bị đóng vào, khóa chặt, làm việc vô cùng thuận thực, lát sau hai người mang chồng sổ sách xuống, giấy niêm phong trắng quét hồ dán lên cửa.

Hai tờ giấy niêm phong dán vắt chéo nhau thành chữ X lớn, giấy trắng, chữ đen, dấu đỏ, quanh chợ người người mừng rỡ.

Một quản lý, hai nhân viên được áp giải ra ngoài, còn gây chú ý hơn cả cổ vật tuyệt thế xuất hiện, người dọn quán, người vớt luôn đó, ông chủ nhân viên lẫn du khách chen lẫn nhau cổ nghển cao đầu lên nhìn, mắt tiễn người đi, tiếng vỗ tay vang dội.

“Đáng đời lắm sớm muộn chúng cũng có ngày này mà.”

“Quả báo đấy!”

“Xem, dán niêm phong rồi, lần này Tề thái giám đi đời rồi, không biết giờ trốn đâu.”

Xe chưa đi, tiếng người nhốn nháo, không ngờ lại có hai người chạy đi treo bánh pháo ở đầu chợ, đợi xe cảnh sát đi tới gần là châm lửa, tiếng pháo nổ ù ù ù ù át cả tiếng còi xe cảnh sát, mấy người đứng xa xa chấp tay hướng về phía hai chiếc xe.

“Hứa Bân, tôi phải cảm ơn anh.” Tần Cao Phong nhìn khung cảnh náo nhiệt, giọng điệu quái gở quen thuộc: “Ít nhất anh giúp đôi được một lần cảm thụ sự tôn trọng của quần chúng.”

Xe cảnh sát rời chợ Nam Cung.

Tề Viên Dân bị vây trong nhà, đó là một biệt thự cao cấp xây dựng theo kiểu cổ, Trương Chí Dũng của đội trọng án dẫn đội xông vào thì Tề Viên Dân vẫn như mọi ngày, ngồi bên bàn trà, tay cầm chén nhỏ, khắp phòng hương trà thoang thoảng, đối diện với đoàn cảnh sát hùng hổ chỉ khế thở dài đứng dậy.

Vị thái tuế tiểu ngạo phong vân giới đồ cổ giờ chỉ là ông già bước đi thất thểu thôi.

Cùng lúc đó nơi ở của Đường Thụ Thanh bị mấy cảnh sát gõ cửa, còn chưa kịp trang điểm, nữ nhân này la hét làm âm ỉ, lời hét lãnh đạo lớn nhỏ ra dọa, chỉ có điều lúc này chẳng có chút hiệu quả nào nữa rồi.

Mọi thứ tới một cách không ai ngờ, đối với người đi truy bắt này, ăn vạ, giở trò, chơi mưu kế, bày thủ đoạn đều vô nghĩa, chỉ cần bọn họ cầm lệnh bắt trong tay thì anh tốt nhất nên khoanh tay chịu trói.

Chàng cảnh sát nhỏ của chúng ta lần này không ba hoa, thiên cung đang âm âm sụp đổ, các vị thần tiên ngày nào trên cao vời, giờ đều bị rơi xuống đất rồi ... không, là bị kéo xuống đất.

Xe cảnh sát hướng về tiểu khu An Cư, trong xe là Tiêu Thành Cương đã thẩm vấn lẫn bắt người cả đêm, hơi mệt, nhưng mà mặt mày hớn hở, chẳng qua là bắt người thôi, hẳn thích cái cảm giác oai phong khi còng tay người khác, hai mấy người này nghe Oa ca chỉ huy, vậy tức là nghe mình chỉ huy.

Xe tiến vào tòa nhà số 36, Giả Phàm không xuống, để Tiêu Thành Cương được lên mặt, dẫn đám cảnh sát tới, lên lầu, tiếng bước chân, tiếng đập cửa, nhà đối diện mở ra nói lâu rồi không có người ở.

Đúng là không có người, một cảnh sát chú ý lỗ chổng trộm phủ lớp bụi mỏng, đưa hai ngón tay quét qua một cái nói với đồng đội, hẳn là đã một thời gian rồi không có ai ở đây.

Hào hứng mà đến, mất hứng mà về, Tiêu Thành Cương lầu bầu: “Oa ca, không có ở đây, lâu lắm rồi không có ai.”

“Chậc, đi đâu nhỉ? Còn ..” Giản Phàm lẩm bẩm, nhìn dưới nhà không có xe, không thấy người cũng là hợp lý, còn có cái biệt thự dấu đồ cổ ở dưới tầng hầm, nhưng nhớ tới lần Lý Uy phản nộ kẻ tội ác của đám đào trộm mộ, nuốt câu này vào.

“Giờ làm sao?” Tiêu Thành Cương lên xe thò đầu hỏi.

“Còn làm sao, có mấy tổ cơ mà, ai bắt mà chẳng được, đâu cứ phải nhất định do chúng ta bắt.” Giản Phàm xua tay, thế cũng tốt, y cố ý điều tổ của mình tới đây, công ty và hai nơi ở khác do mấy tổ còn lại đảm nhiệm, tình huống đặc thù này không đối diện tốt hơn.

Đang suy nghĩ đợi tổ khác báo cáo thì bộ đàm có tiếng gọi: “Tổ trưởng Giản, anh tới tòa nhà Trí Nghiệp một chút, tra sổ sách công ty có vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Công ty địa ốc Uy Thịnh đã bị xóa tên.”

“Cái gì? Xóa tên? Khi nào?” Giản Phàm thất kinh, chuyện này không thể làm xong một sớm một chiều, mà từ lúc y tới nhà Thân Ngưng Sương đến giờ mới mười mấy tiếng, Lý Uy có đánh hơi được cũng chỉ cấp đít mà chạy thôi chứ.

“Hai tuần trước, hiện giờ không phải là công ty địa ốc Uy Thịnh nữa, người phụ trách mới yêu cầu gặp anh.”

“Ai thế, bị đóng cửa mà đòi gặp người à?”

“Tổng giám đốc tên Tăng Nam, nữ ạ.”

Tăng Nam? Không phải nữ quản lý của Thịnh Đường à, chỉ đích danh đòi gặp Oa ca thế này thì đúng rồi. Hay rồi, xong rồi, chuyện này Oa ca nhân phẩm không tốt tra án tới tra ra tình nhân rồi, xem có dám đại nghĩa diệt thân không? Tiêu Thành Cương che miệng cười đợi xem trò hay.

Chương 174: Đại náo thiên cung! (8)

“À, tôi biết rồi, đợi tôi một chút.” Giản Phàm bực bội đặt bộ đàm xuống, ra hiệu cho cả đội rời nơi này, lòng thầm chửi: Đồ hồ ly già, ngửi đâu ra mùi bất thường vậy, ra tay nhanh như vậy mà còn nhận ra sao?

“Thành Cương.”

“Dạ.” Đột nhiên bị Oa ca quát cho một tiếng, Tiêu Thành Cương đang cười trộm giật bản mình.

Giản Phàm tóm cổ áo Tiêu Thành Cương, rống lên: “Trương Kiệt đâu?”

“Sao hỏi em, tối qua đi theo anh mà, tới giờ em còn chưa gặp.” Tiêu Thành Cương gỡ tay Giản Phàm ra, không hiểu gì cả.

“Hôm nay tổng động viên anh ta có tới không?”

“Tới thì phải, do đội trưởng Tần điều động nhân thủ, có đội điều tra kinh tế, có đội trọng án, đội một, đội bốn, loạn hết cả lên, em biết sao được.”

“Thế tối hôm qua Trương Kiệt có liên hệ với cậu không?”

“Hình như, để em nghĩ, đừng thúc, em rồi ... hình như sáu giờ có gọi điện ... À 5h 45 phút, hỏi em hôm nay có rảnh không, rảnh thì tới nhà ăn cơm. Bận thế này rồi ai còn rảnh đi ăn chực.” Tiêu Thành Cương vô tâm nói.

“Con mẹ nó, thẳng chó!” Giản Phàm chửi um lên, lòng mơ hồ có cảm giác không lành rồi, loại hồ ly đã thành tinh như Lý Uy, chỉ cần ngửi được chút mùi vị là đoán ra toàn cục, nếu Trương Kiệt chỉ cần vô tình nói một câu, ông ta đoán ra điều gì thì phiền.

“Sao thế Oa ca, Trương Kiệt chọc giận anh à?” Tiêu Thành Cương chẳng hiểu gì cả, cũng không nghĩ tới chuyện xấu: “À, đúng rồi, Oa ca, có phải là anh giận chúng ta bận cả đêm, còn anh ta trốn ở nhà thanh nhàn không? Sao anh không báo cho Trương Kiệt?”

“Ài.” Giản Phàm buông một tiếng thở dài: “Gọi anh ta làm gì, bị vợ với con hành hạ còn khổ hơn chúng ta hành hạ.”

Chuyện chưa rõ ràng, không thể nói tùy tiện, một lời che dấu hợp lý, Tiêu Thành Cương cười ha hả.

Đường phố, nhà cửa, xe cảnh sát lao như bay trên đường, thành phố vẫn y như cũ, không có gì khác lạ, chủ nhật luôn là một ngày náo nhiệt, ba chiếc xe cảnh sát chở cả tổ đi qua đường Bình Tây, chẳng mấy chốc tới tòa nhà Trí Nghiệp, mục tiêu ở đây.

Lý Uy, Giản Phàm sờ di động, đêm hôm qua 10h45 còn nhận được điện thoại của ông ta, khi đó từ Tương gia đi ra không lâu, bây giờ mới chỉ là 8h20 phút sáng mà thôi. Toàn bộ kế hoạch của mình nhanh như thế, đóng băng tài khoản hẳn đã bắt đầu, hai mục tiêu chủ yếu không thể thoát, tiền là đôi cánh của họ, không có tiền bằng với chẳng là gì, chẳng lẽ bất chấp tất cả mà chạy sao?

Giản Phàm nản cảm, chi tiết thao tác rửa tiền vẫn đang tra, đám ông chủ được triệu tập tuy bất ngờ, nhưng cũng gian như quỷ, chỉ khai đủ để giữ mình thôi, không cần nhìn cũng biết là vẫn che dấu, ý đồ lập lờ phạt vài đồng cho xong chuyện.

Mục tiêu không nằm ở chuyện này, nhưng vấn đề kỳ quái cũng lại từ đây mà ra, trong 2,75 tỷ, Lý Uy chỉ có hơn 7000 vạn, đều là khoản vài năm trước đó, với kiến thức pháp luật của ông ta, con số này không phải là trọng tội, cần gì phải vì chút chuyện này mà chạy?

Về lý luận thì với loại pháp luật có tính đàn hồi của Trung Quốc, phán xử từ một năm tới vài năm, thứ này có tính thao tác cực cao, có thể cho anh cực hạn cũng có thể cực tiểu, cực hạn là 5 năm, có thể án treo, với gia sản của ông ta, việc gì phải vút đó mà chạy.

Không có lý do gì để chạy, trừ khi ẩn sau vụ rửa tiền này còn là đại án chấn động hơn nữa, cảm giác không lành càng lúc càng lớn.

Xe dừng trước tòa nhà, một cảnh sát của đội điều tra kinh tế chạy tới giải thích: “Tổ trưởng Giản, có chút rắc rối, chúng tôi vừa mới tra, công ty địa ốc Uy Thịnh đúng là đã xóa tên, nhưng người vẫn còn nguyên, lại thành lập công ty mới ở đúng chỗ cũ. Phải làm sao bây giờ?”

“Để tôi đi xem.” Giản Phàm xuống xe, một đám người rầm rập mở cửa xe đi theo, bảo an thấy nhiều cảnh sát như thế, không dám hỏi han dạt hết sang bên. Đi lên tầng 9, tiếp tân đã thay bằng hai cảnh sát, các cửa văn phòng đều có người trông, sợ họ bỏ trốn, một cảnh sát mời Giản Phàm vào phòng, tức thì ngăn ra.

Một thân OL thắm màu, Tầng Nam hai tay khoanh trước ngực, chân dẫm lên bàn làm việc, có vài phần lưu manh, từ trên cao nhìn Giản Phàm giọng hết sức thù địch: “biết ngay là anh.”

Nói xong bỏ chân xuống, nghiêm mặt nói: “Thế nào, địa ốc Uy Thịnh không còn tồn tại nữa, các vị muốn dẫn tôi đi thì nhanh nhẹn chút, nếu không, xin mời đi ra cho, đừng làm ảnh hưởng tới chuyện kinh doanh của chúng tôi.”

Cả đám cảnh sát đưa mặt nhìn nhau, đối phó với nghi phạm bọn họ có thể hung dữ, đối với người không liên quan, là nữ nhân xinh đẹp như vậy, không ra tay được.

“Uy Thịnh không tồn tại từ bao giờ thế? Sao tôi không biết?” Giản Phàm không bận tâm tới thái độ của Tầng Nam, thông thả đi vào.

“Anh bận tới mức không nhận điện thoại, tôi làm sao thông báo cho anh được.” Tầng Nam nhếch khóe môi lên, điệu bộ khiêu khích.

“Không thể nào, hôm đó gặp cô, cô vẫn là giám đốc của địa ốc Uy Thịnh cơ mà?”

“Tôi là giám đốc của địa ốc Uy Thịnh khi nào?”

“Hừ, danh thiếp còn ở trong tay tôi, cô định trợn mắt nói dối à?”

“Lấy ra xem đi.”

Giản Phàm chửi thầm, hổng rồi, có vấn đề, vội mở ví, rút hai tấm danh thiếp, hôm đó chỉ liếc mắt qua, đúng là Uy Thịnh, nhưng là

Công ty môi giới địa ốc Uy Thịnh", chỉ khác hai chữ "môi giới", lúc đó mình hoàn toàn không suy nghĩ gì cả, khốn kiếp thật.

“Nhìn rõ chưa, công ty của tôi vừa mới thành lập, hôm đó tôi vốn định tới mời anh tới chúc mừng, nhưng anh căn bản không

thèm bận tâm, anh căn bản không để chuyện của tôi ở trong lòng..”

Giọng như oán phụ trách chồng, làm cả đám cảnh sát mắt tròn mắt dẹt, cái gì thế này, chẳng lẽ đây là một đôi oan gia? Tiêu Thành Cương biết trước sẽ có trò hay, cười toét miệng.

“Đừng thừa lời với tôi, Lý Uy để lại cái gì, còn cả sổ sách Uy Thịnh cũ ở đâu?” Giản Phàm cất danh thiếp đi, nếu như mình liên hệ sớm hơn, ghé qua sớm hơn thì có lẽ sớm phát hiện manh mối, giờ hối đã muộn.

Tằng Nam kéo ngăn bàn, ném ra một chùm chìa khóa chỉ hướng: “Hai gian cuối cùng, sổ sách, bằng chứng đều có hết, mau mau mang đi cho, chúng tôi sắp tuyển nhân viên mới. Tên Lý Uy đó thật đúng là không biết làm cái gì, đã bảo sớm tới chuyển đi, bao nhiêu ngày không thấy đến ... Này ông ta có chuyện gì, đừng lôi lên người tôi, chúng tôi thuê phòng ký với bên quản lý địa ốc, đồ đạc đều phải trả tiền đấy.”

Trừ Giản Phàm là hiểu, mấy cảnh sát kia không nghĩ nhiều nữa, các loại giấy phép kinh doanh, đều đã bày hết trên bàn rồi, mọi thứ rõ ràng rành rành ra đó, trùng hợp thì làm sao nào, không thể gì người ta trùng tên mà gây khó dễ, cho dù thực sự là khéo.

An bài mấy đồng đội đi lấy chứng cứ, Giản Phàm đóng cửa lại, không khách khí nữa, tới thẳng trước mặt Tăng Nam, gằn giọng hỏi: “Lý Uy đâu rồi?”

“Không phải đã nói với anh rồi sao, tôi đã lâu lắm rồi không gặp tổng giám đốc Lý của địa ốc Uy Thịnh.” Tăng Nam mặt vênh lên đắc ý.

Giản Phàm tức lắm: “Đừng giở giọng này ra với tôi, tối hôm qua ông ấy còn gọi điện cho tôi cơ mà.”

“Thế à? Vậy thì anh có hiềm nghi thông đồng với nghi phạm rồi, cẩn thận tôi tố cáo.” Tăng Nam ngời văn chéo chân trên ghế tổng giám đốc, ung dung nhàn nhã.

Chương 175: Đại náo thiên cung! (9)

Giản Phàm đi qua đi lại trong phòng, Lý Uy đã tính xa tới vậy thì làm sao nắm thóp ông ta cho được, nhưng mà y không cam tâm, y bỏ bao công sức vào vụ án này, hi sinh không ít thứ vì nó, đe dọa Tăng Nam: “Giở trò vô lại đấy à? Tôi chuyên trị vô lại đấy.”

Không ngờ Tăng Nam phì cười, giọng chế giễu: “Hôm nay trông anh giống cảnh sát lắm đấy, trước mặt thu tiền, sau lưng trở mặt ... Đừng chỉ hỏi tôi, Giản Phàm, tới lượt tôi hỏi anh, chú Lý đối đãi với anh không tệ, anh cần gì, chỉ nói một câu là chú ấy đáp ứng, còn anh thì sao? Nhất định ép chú ấy vào đường cùng.”

“Thôi xong rồi.” Giản Phàm nhắm mắt lại, thất vọng vô cùng, tia hi vọng cuối cùng cũng tắt.

“Xong cái gì mà xong?”

- Cô đã nói những lời này thì Lý Uy đã chạy mất rồi.

“Chuyện đó tôi không biết, tôi chỉ thấy anh quá đáng lắm, chú ấy dùng mọi cách nâng đỡ anh, đưa anh lên cao, còn anh chỉ muốn dồn chú ấy vào chỗ chết, anh không thấy mình vong ân bội nghĩa à?” Tăng Nam tiếp tục truy kích.

“Tôi chẳng vong ân ai hết, tôi là cảnh sát, tôi bắt tội phạm, tôi chẳng phụ nghĩa ai cả, tôi chẳng dồn ai vào chỗ chết.” Giản Phàm không thèm thừa lời làm gì nữa, xoay người đi luôn.

“Này, anh không muốn biết chú ấy ở đâu à?” Tăng Nam gọi với theo.

“Cô cũng đâu có biết.” Giản Phàm biến mất sau cửa, đang lúc khẩn cấp, y không muốn tốn thời gian nữa.

Tăng Nam căn môi ngồi ngây ra trên ghế, không dấu được sự kinh ngạc và tim đập tăng tốc, kinh ngạc vì Giản Phàm, vì cô thực sự không biết, không biết chú Lý hoảng hốt bỏ đi rồi cuộc đi đâu.

Khi Giản Phàm trở về thì mới biết cục trưởng Lương và Ngũ Thần Quảng đều đã tới, bên ngoài đại đội 4 đổ hơn năm chục chiếc xe cảnh sát, chuyện này lại lần nữa kinh động tới tỉnh, ban điều tra kinh tế tỉnh phái tới bốn nhân viên giám sát tiến trình.

Vụ án quá gấp này đã dần gây ra hỗn loạn, tình ép mọi thứ đi vào quy tình. Đáng tiếc là không chỉ đã xác nhận Vương Vi Dân hôm nay không ở Đại Nguyên mà đã đi Bắc Kinh, một nghi phạm trọng yếu khác là Lý Uy thì không biết tung tích, chắc chắn khiến vụ án này muốn tra tiếp gặp vô vàn khó khăn.

Có điều cũng không phải là không có chuyện gì để làm, người bị triệu tập ngày một nhiều, tới trưa các loại cảnh sát hỗ trợ phá án mới làm rõ các đầu mối, một số nghi phạm tương đối nhẹ đã được di chuyển tới chi đội điều tra kinh tế. Người mới được triệu tập lại thay vị trí, đi ra đi vào liên tục, đội bốn chưa bao giờ nào nhiệt như thế.

Cũng như mọi lần, người khác bận rộn thì Giản Phàm lại nhàn, có vẻ chẳng ai nhớ tới nữa, gần trưa nhân viên cơ quan thống nhất an bài hộp cơm công vụ, một phần cho dân cảnh, một phần cho nghi phạm. Đám Giản Phàm, Tiêu Thành Cương, Vương Minh, Quách Nguyên ngồi ở bậc thềm ngoài sân ăn cơm, lòng lo cho Trương Kiệt, từ sáng tới giờ vẫn chưa thấy hấn đâu, thành tâm bệnh của Giản Phàm.

Đang ăn thì có giọng trong trẻo gọi Giản Phàm, Giản Phàm ngẩng đầu lên, tức thì bốn xung quanh vang lên những tiếng huýt sáo trên gheo, đã thế Tần Thục Vân còn cố tình tăng thêm đề tài cho mọi người, giọng êm ru: “Mau lên đây, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Mau, mau đi nhanh lên, còn ăn gì nữa.”

“Giản Phàm, nói nhỏ, đây là cô số mấy rồi thế?”

“Đã lên giường chưa?”

Một đám thực địa mồm miệng dơ dáy làm Giản Phàm đỏ mặt bỏ chạy, lên tới tầng hai, Tần Thục Vân ngồi ở bàn ném cho một đồng tài liệu, vừa ăn vừa nói: “Anh xem đi, có phải chúng ta nhầm rồi không?”

“Hả? Nhầm?” Giản Phàm mặt dài ra, khẩn trương đi tới: “Bà cô ơi bà cô, đừng có dọa người ta chứ, vụ án lớn thế này mà có nhầm lẫn, em không định cho anh sống nữa à?”

“Không phải ... Ý em nói tới tiền, anh xem mấy khoản dư này đi, chúng ta vừa đóng băng.” Tần Thục Vân lắc đầu giải thích, giọng hồi hộp tới lạc đi: “Nếu em đoán không nhầm thì lớn

chuyện rồi, đây không chỉ là vụ án chấn động Đại Nguyên đầu mà rung chuyển toàn quốc luôn đấy.”

Chẳng biết Giản Phàm có nghe thấy những Tần Thục Vân nói không vì y đang mải lật xem tài liệu trong tay, nhìn một chuỗi con số 0 mà ê hết cả răng, thèm thuồng này, ghen tỵ này, hít nước bọt này, còn lảm bảm: “My god, thế này mua được bao biệt thự, được bao nhiêu xe đây, lấy luôn vài cô vợ cũng được ... 520 triệu, anh mà có nhiều tiền thế này thì hạnh phúc chết mất thôi ... Á, không đúng, so số dư của Tề Nguyệt Các lại ít thế, thời gian trước hơn 3000 vạn, sao giờ còn hơn 1000 vạn.”

“Anh đừng nói linh tinh, em đang nghiêm túc đấy.” Tần Thục Vân đẩy Giản Phàm một cái, nói ra nghi ngờ của mình: “Đây là điểm không bình thường, về lý luận mà nói, tài khoản trung chuyển rửa tiền đều trống. Vì cuối cùng quay về tài khoản chính, nếu như Tề Nguyệt Các chơi trò rửa tiền, khoản tiền cuối cùng phải về chỗ Tề Viên Dân, anh xem ... Giờ quay ngược lại, tài khoản trung chuyển lại thành đại hộ, con số cũng không đúng, số tiền này từ đâu ra?”

Giản Phàm xua tay: “Em là chuyên gia, em nói luôn đi.”

“Khả năng không phải là tiền giao dịch đồ cổ, hiện 44 khoản giao dịch đã xác thực được 31 khoản, muộn nhất là 2 năm 9 tháng trước rồi, nói cách khác hơn 2 năm qua loại rửa tiền bằng giao dịch ảo đã giảm thiểu ... Điều này đã thấy qua lời khai nghi phạm, nhưng như thế thì không đúng, tài khoản phải trống chứ? Giờ lại còn có khoản dư lớn như vậy, hơn nữa em phát hiện có vài tài khoản hoạt động rất tích cực, số tiền xuất nhập hàng tháng vô cùng lớn, cả ngân hàng cũng không có nhiều tiền như thế.” Tần Thục Vân cũng không hiểu.

“Báo cáo cho chi đội trưởng ... À mà thôi, nói với bên điều tra kinh tế của em đi, bên anh toàn mù tài vụ, ông ấy cũng chẳng hiểu đâu.” Lại thêm câu đó rồi, Giản Phàm bóp trán, có điều không phải lĩnh vực có thể dùng đầu óc làm rõ được, cần kiến thức chuyên môn, lát thế nào cũng phải gọi điện cho Ly Ly dặn nó học hành cho đến nơi đến chốn không thì lại như mình.

Từ vụ án nhảy sang vấn đề học tập của em gái, loại tư duy này của đồng chí Giản Phàm đúng là ai mà theo nổi.

“Giờ ai mà để ý được nhiều như thế, bao nhiêu nghi phạm, thậm chí còn chẳng hết, mấy kẻ đầu to còn chưa thẩm vấn, chỉ đội trưởng thì bạn cùng cục trưởng Lương ứng phó với chính phủ, thành ủy.” Tần Thục Vân có vẻ sốt ruột: “Giản Phàm, có ẩn tình lớn, hôm qua âm ỉ thế rồi, em e hành động muộn thì chúng xóa hết dấu vết, giờ trông vào anh đấy.”

“Chắc chắn có ẩn tình.” Giản Phàm tán đồng, nghĩ tới Lý Uy đang không rõ tung tích, để vượt mất cá lớn rồi, muộn nữa thì cá nhỏ cũng luôn lách mắt: “Em nói đi, chuyện này anh nghe em.”

“Em kiến nghị thế này, anh xem Tề Nguyệt Các mở tài khoản ở chi nhánh ngân hàng kiến thiết ở đường Nam Cung, trong 5 tài khoản dính líu, có 2 cái ở đây, còn 3 cái đều từng nhận tiền chi trả từ nơi này. Về lý luận, khoản xuất nhập lớn như vậy phải khiến ngân hàng nghi ngờ, nhưng thực tế là không, tài khoản của Hâm Long tồn tại lâu năm như thế nói rõ vấn đề rồi.”

“Vậy là ngân hàng có vấn đề rồi.” Giản Phàm càng thêm đau đầu, cái vụ án này như không có điểm kết, giờ bởi đâu cũng ra vấn đề.

Chương 176: Đại náo thiên cung! (10)

“Vấn đề cực lớn, còn lớn hơn mấy công ty kia nhiều, bọn họ mắt nhắm mắt mở cho lượng tiền lớn như vậy xuất nhập, một hai lần đã đành đi, nhưng bao năm như thế, anh nói xem ...” Về mặt Tần Thục Vân khó nói là đang hưng phấn hay sợ hãi, chắc là cả hai.

“Bọn chúng còn thông đồng với cả ngân hàng.” Giản Phàm dễ dàng đưa ra kết luận.

“Đúng thế.” Tần Thục Vân nói xong thì giảo môi bực bội: “Nhưng mà tra ngân hàng khó lắm, nào là xin phép nào phê duyệt đã tốn hai tuần, mà chỉ cần một ngày thôi là bọn họ đã bịt được sơ hở rồi. Vụ án này lộ ra tảng băng chìm ... Giờ bỏ ngang như thế lại tiếc ...”

“Bắt người về hỏi, cái tên Thiệu Kiến Bình đó, anh nhớ lần đầu tiên đi với em tới chi nhánh Nam Cung lấy tài liệu, thằng đó nhìn em hau háu, chắc chắn bị đồng phục dụ hoặc.”

“Vậy là tốt nhất.” Tần Thục Vân đưa tay nhéo Giản Phàm ăn nói không đàng hoàng, có điều câu này trúng ý cô: “Cơ mà nếu bắt nhầm thì hỏng.”

“Em dám không?” Giản Phàm tay chống bàn hơi ngả người về phía trước nhìn gương mặt xinh đẹp của Tần Thục Vân thách thức.

“Anh dám không?” Tần Thục Vân cũng chống bàn ngả người tới hỏi ngược lại, đại khái là lần đầu phá vụ án lớn như thế làm cô cảnh sát trẻ không khỏi kích động.

Khoảng cách quá gần, người thấy cả hơi thở kích động của đối phương, hôm nay mới thực sự để ý, cô gái này rất xinh đẹp, mi mắt như họa, đường nét tinh xảo, biết ăn mặc biết trang điểm, xinh đẹp nhất trong bốn cô gái phòng 202, Giản Phàm nổi hào khí: “Anh sợ cái gì chứ?”

-“Vậy em càng chẳng việc gì mà sợ.” Tần Thục Vân ưỡn ngực lên, có điều che miệng cười khúc khích nói một câu làm Giản Phàm suýt ngã ngựa: “Dù sao là anh bắt mà.”

Á cái đồ xấu bụng, khiêu khích người ta xong không chịu trách nhiệm, Giản Phàm dờ khóc dờ cười: “Em đúng là ... Đi, dù sao thì anh cũng vào ban đốc sát nhiều rồi, tiền án cả đống, chẳng thẳng chức nổi nữa.” Giản Phàm ném tài liệu xuống bàn, kéo ngay Tần Thục Vân đi.

Tần Thục Vân giật tay lại: “Anh làm cái gì thế, cứ nắm tay người ta, có sở thích khác người à?”

Giản Phàm ngượng ngùng nhớ lần trước trong lúc hồ đồ hôn tay cô, hai người đi nhanh xuống lầu, gia truyền thánh chỉ: “Thành Cương, Quách Nguyên, Vương Minh, đi thôi, chi đội trưởng có lệnh, còn nghi phạm trọng yếu nữa phải triệu tập.”

Lúc này làm gì có ai hoài nghi Giản Phàm nữa, suốt từ hôm qua tới giờ đích thân y chỉ huy mấy đại đội, cả trăm cảnh sát nghe lệnh, bắt mấy chục người, liền cùng Tần Thục Vân lên xe, lần nữa tới thành phố.

Có câu nói muốn biết một nơi có phồn hoa hay không, một là nhìn nữ nhân, hai là nhìn ngân hàng. Nữ nhân có ăn mặc đẹp đẽ không, ngân hàng có mở khắp nơi không, hai nhân tố này thể hiện trực tiếp sự phát triển kinh tế của một khu vực, điều này càng nhìn rõ ở đường Nam Cung, quá nửa phố là chợ đồ cổ, hơn nghìn hộ kinh doanh lớn nhỏ, vô số khoản giao dịch, khiến nghiệp tài chính ở nơi này trở nên hưng thịnh, nào là NH nông nghiệp, NH kiến thiết, NH công thương ... Riêng máy rút tiền tự động đã hơn 40 chiếc, thuận tiện vô cùng.

Chủ nhật, 12 quầy giao dịch của chi nhánh NH kiến thiết chỉ hoạt động một nửa, đám Giản Phàm tới nơi hỏi mới biết tầng quản lý nghỉ, theo cách mấy hình cảnh tất nhiên là trực tiếp tới nhà bắt người, nhưng Tần Thục Vân giữ lại, an bài mấy người kia ở lại cửa ngân hàng, mình thần bí kéo Giản Phàm lên xe.

“Này, sao em nắm tay anh thì lại không sao vậy?” Giản Phàm bất bình.

“Quyền lợi của mỹ nữ ... Xem em đây này.” Tần Thục Vân hát hàm thách thức, không nhiều lời, lấy điện thoại, mắt ánh lên giảo hoạt, miệng chúm chím cười gian, giọng thì êm như nhung: “A lô, chủ nhiệm Thiệu, còn nhớ tôi không ? .. Chà, trí nhớ thật tốt, vậy

còn nhớ mời tôi ăn cơm không ... Giờ anh ở đâu, ở nhà à? ... Tôi đang ở cửa đơn vị của anh, có người bạn muốn mở tài khoản, rất xinh đẹp nhá, tới giúp chúng tôi đi, cho anh cơ hội mời hai mỹ nữ, xem biểu hiện của anh .. Được, tôi đợi anh, không gặp không về.”

Nói tới đó là lười với Giản Phàm tròn mắt nhìn mình: “Anh đợi mà xem, 20 phút nữa là lật đật chạy tới.”

Giản Phàm nhìn Tần Thục Vân từ trên xuống dưới một lượt, phục rồi, phục thật rồi: “Sớm biết thế anh dẫn theo một mình em là đủ, anh không ngờ thủ đoạn quyến rũ nam nhân của em ghê gớm như thế.”

“Nam nhân đều giống nhau thôi mà.” Tần Thục Vân hết sức đắc ý chỉ mũi Giản Phàm: “Chớ cho rằng nam nhân các anh mới có bản lĩnh tán gái, gái tán các anh càng dễ. Các anh đi tán gái còn phải cân nhắc xem túi tiền có đủ căng không, khí thế có đủ oai không, lo người ta không để ý tới mình. Còn bọn em à, ngoắc ngón tay một cái là đám nam nhân các anh đã rớt rít chạy tới rồi ... Đối với loại đại gái như Thiệu Kiến Bình, hoặc là loại lạm tình như anh, hoặc cả nam nhân thuần tình cùng đại bộ phận nam nhân thành đạt, bọn em giết hết, anh tin không?”

“Tổn thương tự tôn rồi nhé.” Sao giờ mới phát hiện cô nàng này có vài mặt khá giống mình, Giản Phàm dựng cổ áo: “Vậy em quyến rũ anh xem.”

Tần Thục Vân cười khúc khích: “Không được, chúng ta quen thuộc quá rồi, không cách nào thi triển được sức hút của bản cô nương, mà anh cũng không phải loại hình em thích.”

“Anh thuộc loại hình nào?” Giản Phàm hứng thú hỏi.

“Anh ấy à?” Tần Thục Vân nhìn kỹ Giản Phàm bình phẩm: “Anh thuộc loại thích người không coi anh ra gì, người thích anh thì anh lại không coi người ta ra gì. Điển hình của loại muốn ăn đòn, không ai thích.”

“Em kiếm kích thích đấy phải không?” Giản Phàm sấn tới, hai tay biến thành trảo uy hiếp: “Có tin anh phi lễ không?”

“Xin anh đó, dùng chiêu này uy hiếp em à, lạc hậu rồi đấy.” Tần Thục Vân không sợ, dùng một ngón tay nâng cằm Giản Phàm lên: “Nếu anh có ý đồ với em thì sớm ra tay rồi, không đợi

tới bây giờ. Muốn phi lễ chú gì ... ra cửa ngân hàng hô mười lần ‘Tần Thục Vân, anh yêu em’, em lập tức cùng anh thuê phòng, dám không?”

Giản Phàm nhìn cô gái suốt cả đêm không ngủ mà vẫn hưng phấn lạ thường, nắm tay gạt sang bên: “Có gì mà không dám, có điều em cũng không phải loại hình anh thích.”

“Em thuộc loại nào?” Tần Thục Vân lên giọng uy hiếp, chỉ cần một câu không hợp ý là trở mặt.

“Rút rè hay bạo dạn anh đều thích, chỉ không thích loại hình phức hợp ngoài thùỵ mị ôn nhu trong dâm đấng xấu bụng như em, chiều không nổi ... không đủ sức.”

“Á, anh muốn chết.” Tần Thục Vân nhào tới, tay nắm thùm thụp lên người Giản Phàm, vừa nắm vừa giáo huấn: “Anh là cái đồ vô sỉ lạm tình, càng ngày càng có khuynh hướng thất bại, dám trêu ghẹo em, tìm kích thích chú gì, anh cho trêu đủ.”

Hai người đùa giỡn trong xe, không biết thế nào rốt cuộc biến thành Giản Phàm nắm lấy hai cổ tay trắng trẻo, Tần Thục Vân đã ngã xuống ghế, toàn bộ thân hình thơm nức bị đè lên, gò ngực xinh xắn không ngừng nhô lên hụp xuống, cặp môi hồng hé mở phả ra hơi nóng do vừa rồi vận động kịch liệt.

Sức hấp dẫn này không phải đùa, huống hồ còn là bạn Dương Hồng Hạnh, không khỏi có chút cảm giác kích thích cấm kỵ từ từ ghé tới gần khi còn cách môi Tần Thục Vân một chút thì dừng lại, nhìn các đường nét khuôn mặt như được điêu khắc tinh tế, da thịt mềm mại mịn màng, chứa đầy sinh khí thơm ngát: “Sao lại run thế, không phải ai đó vừa rồi còn mạnh miệng nói muốn thuê phòng với anh à?”

Chương 177: Đại náo thiên cung! (11)

“Ai run chứ, anh có đủ thì làm đi, nhưng em nói trước, anh phải chịu trách nhiệm đấy, không ăn xong chùi mép được đâu nhé, em không phải loại con gái đó đâu.” Tần Thục Vân nhìn thẳng vào mắt Giản Phàm, không chịu yếu thế, nên xấu hổ vòng tay ôm cổ y, thổi phù một hơi.

Ặc, cái này không thể giỡn, Giản Phàm biết mấy cô gái cùng phòng với Dương Hồng Hạnh bối cảnh đều không nhỏ, muốn chàng trai nào chịu trách nhiệm thì đó thoát, ít nhất mình không thoát.

“Hừm, biết ngay nam nhân các anh đều thế, chỉ muốn chơi bời, không muốn chịu trách nhiệm.” Tần Thục Vân đẩy mạnh một cái gối dậy, đột nhiên mừng rỡ kéo Giản Phàm lên, chỉ tay: “Kìa, đại gái tới rồi, biết sức hút của em chưa, xem đi, người ta hơn anh nhiều, ăn mặc phải thế kia chứ, anh nhìn lại bản thân thường ngày cởi cảnh phục ra khác gì lưu manh với thất nghiệp không ... Có điều nam nhân các anh đều như nhau, nghe mỹ nữ gọi là chạy thật nhanh.”

Một chiếc Buick Lacrosse đỗ lại ở trước cửa ngân hàng, cửa xe mở ra, Thiệu Kiến Bình tiêu sái bước xuống, mặc bộ vest lịch lãm, cài một chiếc cúc giữa, giày da đen bóng dưới chân, toát lên vẻ chững chạc của nam nhân thành đạt. Luận phong thái thì đúng là ăn đứt Giản Phàm rồi, thông thả đi về phía ngân hàng, Tiêu Thành Cương nhận ra hẳn đi tới.

Đơn giản như vậy mà dụ tới, Giản Phàm liệt tên này vào hàng xỉ nhục của nam nhân.

Hiện là giữa trưa, người đi lại không nhiều, ba người Tiêu Thành Cương vừa đi lên thì một chiếc xe cũng đỗ ngay lại sau chiếc Buick, lập tức sáu bảy người nhảy xuống, mặc đồng phục bảo an của ngân hàng, Tần Thục Vân kêu lên: “Hồng rồi!”

“Sao thế?”

“Nội vệ ngân hàng, chỉ cần nội bộ ngân hàng có chuyện, nội vệ của họ sẽ khống chế nhân viên nội bộ, đó là người chỉ biết tới

tiền không quan tâm tới án, hỏng rồi... Thiệu Kiến Bình khẳng định có chuyện khác, anh xem, họ muốn đưa hắn đi.”

Tần Thục Vân khẩn trương chỉ, sáu bảy người kia đi sau tới trước đã vây lấy Thiệu Kiến Bình, ba người Tiêu Thành Cương đi tới tranh chấp, trong đó một người mặc âu phục lấy giấy tờ ra, thành tranh đoạt nghi phạm rồi. Hơn nữa phía ngân hàng có chuẩn bị mà tới, người đứng đầu chỉ huy sáu người mặc đồng phục bảo an, vóc dáng cao lớn, không chịu bỏ qua.

Ba chọi bảy, bên họ yếu thế rõ.

“Làm sao đây Giản Phàm, bọn họ định xử lý nội bộ ... A, em nhớ rồi, hôm nay 29, là ngày kết toán của ngân hàng, chúng ta đóng băng tài khoản gây ra phản ứng dây chuyền, ngân hàng đã phát hiện điều bất thường ... Làm thế nào đây? Nếu người bị bắt đi, chúng ta bận rộn ủng hộ công đấy ...” Tần Thục Vân nắm tay Giản Phàm giật liên hồi.

“Mẹ nó, không thể để người cho chúng được.” Giản Phàm nói rồi đặt còi cảnh báo lên nóc xe, vặn khóa một tiếng, tiếng còi cảnh sát vang lên cùng với xe, lao qua đường, đỗ ở cạnh mấy người tranh chấp, đỗ chênh chếch cửa ngân hàng: “Chuyện gì thế này, đội trọng án làm việc, ai dám ngăn cản.”

Một tiếng quát lớn, Giản Phàm vung phù hiệu lên, một táy cởi cúc áo ngoài, súng đeo bên sườn, đây đã thành động tác thói quen, bóng súng đen xì đã lộ ra một nửa.

“Chúng tôi là ban bảo vệ nội bộ của NH kiến thiết, người này là nhân viên nội bộ, chúng tôi đem về thẩm tra, đây là chuyện nội bộ của chúng tôi.” Người đứng đầu cũng đưa giấy tờ ra, cao không thua kém Giản Phàm, mặt vuông vức, rất có chính khí, nhấn mạnh hai chữ nội bộ.

Có điều hôm nay gặp phải tên không biết sợ trời sợ đất, Giản Phàm đoạt ngay lấy giấy tờ, chẳng cần xem đút vào túi: “Không được, hiềm nghi của trọng án, các anh không thể mang đi.”

“Vậy các anh có giấy bắt người không? Đừng nghĩ chúng tôi không hiểu nguyên tắc, đây là chuyện giữa đơn vị và đơn vị, anh tranh chấp với chúng tôi làm gì? Lãnh đạo của chúng tôi đang thương lượng với lãnh đạo của các anh, người này chúng tôi xử lý nội bộ trước, không xử được mới giao các anh. Chúng tôi

không báo án, các anh bắt ai chứ?” Vị bên ngân hàng cũng hùng hùng hổ hổ, giang tay ra chặn Giản Phàm bên ngoài, phía người của đội trọng án đều được huấn luyện, xếp thành hình tam giác, sẵn sàng bắt giữ.

Bên kia càng quyết tâm, Giản Phàm càng tin Thiệu Kiến Bình có dính líu lớn, xem ra chuyện này khó giàn xếp ổn thỏa, phát tay: “Bảo không được là không được ... Các anh còn nhìn cái gì nữa, bắt!”

Ba người Tiêu Thành Cương vừa nhúc nhích, người đang cản Giản Phàm cũng quát lớn: “Kệ họ, mang người đi.”

Hai bên lao vào tranh mục tiêu, sáu nội vệ vây quanh Thiệu Kiến Bình, chặn ba cảnh sát ở ngoài, bọn họ đều võ nghệ không tầm thường, trừ Tiêu Thành Cương còn có thể đấu ngang ngửa, Quách Nguyên, Vương Minh không bằng đám vai u thịt bắp đấy, xông vào bị người ta đẩy sang bên, người cầm đầu cũng tham gia, ba người giằng co, bốn người kéo Thiệu Kiến Bình đi, định nhét lên xe.

Tên này mà đi, e là đá chìm đáy biển, chuyện bán thủ gì cũng bị xóa sạch, mẹ nó, lão tử liều mạng gần nửa năm trời, định phá à?

Đoàng!

Giản Phàm rút súng ra, bắn vào lốp xe, "xì" một cái, bánh xe bẹp dí luôn.

Tiếng súng vang lên bốn bề tĩnh lặng.

Sững sờ, cả hai bên đang tranh chấp đều cứng đờ tại chỗ, tim đập chân run quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy vị kia chĩa súng vào mặt, hết hồn ngã người xuống đất tránh hướng nòng súng chĩa tới. Giản Phàm tiến từng bước một, giọng đanh thép: “Buông người ra, đừng nghĩ tôi không dám bắn, cản trở phá án, bắn chết không oan ... Tránh! Thành Cương đưa người đi.”

Tích tắc như cuồng phong cuốn qua vườn hoa, áp đảo tất cả, không những dọa đám người ngân hàng sợ cứng người, đám Tiêu Thành Cương cũng líu lưỡi, tên này điên quá rồi, cứ súng trong tay là bắn bừa bãi. Mấy tên nội vệ bị Giản Phàm chĩa súng tới, bất giác đều giơ hai tay lên đầu, ba đồng đội tranh thủ thời

cơ áp giải người lên xe, Thiệu Kiến Bình sợ nhũn chân, gần như bị kéo lê trên mặt đất.

“Anh đi với tôi, Thục Vân, tới đây cùng hẳn lại ... Máy người kia, ngồi xuống, tay ôm đầu, quay mặt về xe.” Giản Phàm vẫy súng, vị đứng đầu nào ngờ đối phương xem giấy tờ của mình còn dám nổ súng, không dám không nghe, lãnh đạo làm rồi, đám nội vệ đành ngoan như chim cút ngồi xồm úp mặt vào cái xe xì lốp.

“Dạ!” Tần Thục Vân đáp rõ giòn, toàn bộ những người ở đây chỉ có cô nàng này chẳng sợ mà còn mắt rục sáng như sao, có vẻ kích thích lắm, chạy tới cùng nam nhân cao hơn mình quá nửa cái đầu, lách cách còng lại, quay đầu nhìn Giản Phàm một cách sùng bái.

“Nghe đây, các người tự tới chi đội điều tra hình sự báo cáo, đợi xử lý.”

Đẩy người cao lớn lên xe, Giản Phàm đích thân cầm lái rời khỏi hiện trường đã bắt đầu có người vây quanh.

Chuyện xảy ra trong chớp mắt, người qua đường còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, bảo an chi nhánh chạy ra, nhìn sáu đồng nghiệp ngồi ôm đầu không dám nhúc nhích, không biết ai bấm điện thoại: “A lô, 110 , phố Nam Cung, có cảnh sát cướp ngân hàng ...”

Ở trong xe Quách Nguyên vẫn còn thở dốc, bên cạnh là Vương Minh vừa mới tìm lại hồn phách.

“Cậu, cậu lại gây họa rồi, cái thằng Vương Bát Đản này, nổ súng cửa ngân hàng, dù có lý cũng thua ba phần.”

“Không phải tốt lắm rồi à ... Lần trước Oa ca trực tiếp nổ súng bắn người ở Hà Nam, hôm nay mới bắn cái bánh xe, có gì to tát?” Tiêu Thành Cương áp giải Thiệu Kiến Bình, không coi ra gì.

“Mẹ nó, Ô Long nhị ngọc.” Vương Minh và Quách Nguyên đồng thanh chửi.

Chương 178: Đại náo thiên cung! (12)

Hai chiếc xe Audi mang biển 999 và 888 đỗ lại ở cửa cục công an Đại Nguyên, thông báo với bảo vệ, đi thẳng vào, theo sau có bốn người mặc áo vest cùng một kiểu, điểm đến là văn phòng cục trưởng Lương, mặt ai cũng có vẻ hết sức nghiêm trọng.

Chuyện buổi sáng vừa mới kết thúc, có khẩu cung, đám người nhà nghi phạm đã không dám bao vây nơi này nữa, lần lượt rời đi, các lãnh đạo thành phố sau khi hay tin, thái độ xoay chuyển hẳn, lần lượt tuyên bố ủng hộ cục công an điều tra. Bất kể là ủng hộ thật hay giả, ít nhất được ủng hộ ngoài miệng của lãnh đạo rồi, cục trưởng Lương vừa mới từ chính phủ thành phố về, đặt mông ngồi xuống ghế có điện thoại báo hai vị chính phó giám đốc của NH kiến thiết tới, không khỏi giật mình, mặc dù NH kiến thiết đã thương nghiệp hóa rồi, nhưng về mặt quản lý không khác gì cơ quan đơn vị, hưởng hồ trong đội ngũ cảnh sát này, tiếp xúc với ngân hàng nhiều, thấy hai vị đại lão tới, vội vàng đích thân đi đón.

Gián đốc Cao đầu hơi hói, trán bóng, vừa bắt tay cục trưởng Lương nóng ruột nói ngay: “Cục trưởng Lương, lần này anh phải giúp tôi, tôi nợ anh, sau này nếu người thân trong hệ thống công an cần vay vốn, chúng tôi bật đèn xanh, lần này bất kể thế nào cũng phải chúng tôi ...”

“Nào, nào, mời ngồi ..” Cục trưởng Lương còn chưa biết vì sao hai vị này phải hạ mình như thế, trước nay đều là do bọn họ phải cầu cạnh người ngân hàng, tuy vậy không lên mặt mà khách mời vào phòng: “Có chuyện gì chúng ta cùng nhau bàn bạc giải quyết, anh em đơn vị cả mà.”

Ngồi xuống chẳng ai có tâm tư mà uống nước, những người đi theo là quản lý nghiệp vụ, âm thầm giới thiệu, thì ra là hôm nay kết toán theo thông lệ, phát hiện sổ sách có điểm khác thường, từ tổng bộ điều người khẩn cấp tra xét. Không ngờ càng gấp càng loạn, đúng lúc chủ tài khoản tới rút tiền, rút mới biết

4800 vạn đã không cánh mà bay, sổ tiết kiệm, con dấu đều trong tay khách hàng, nhưng tiền đã mất.

Không cần nói, điệu bộ ấp a ấp úng kia cục trưởng Lương đoán được 8 phần 10, nội bộ ngân hàng có chuyện rồi. Mấy năm qua sự kiện ô m tiền bỏ trốn xảy ra mấy lần ở Đại Nguyên, cơ bản đều mất bò mới lo làm chuồng. Có điều về thể diện vẫn cần an ủi: “yên tâm giám đốc Cao, chúng tôi lập tức tổ chức lực lượng, phá án trong thời gian sớm nhất.”

“Không không, cục trưởng Lương hiểu lắm rồi, khoản tiền này do chi nhánh Nam Cung xử lý, chúng tôi muốn giải quyết nội bộ, nếu truy thu được tổn thất thì tốt, thế nào anh cũng phải nể mặt chúng tôi. Nếu chúng tôi không xử lý được, khẳng định nhờ các anh can thiệp, nhưng trước tiên là phải truy hồi tiền.” Giám đốc Cao khẩn cầu rất tha thiết.

“Không vấn đề, chúng tôi ủng hộ công tác của các anh, lấy đại cục làm trọng, cần chúng tôi giúp gì, anh cứ nói.” Thuận tay tặng ân tình, cục trưởng Lương thoải mái vỗ ngực.

“Vậy mong các anh trả người cho chúng tôi.”

“Phó giám đốc yếu ớt kiến nghị.”

“Ai?”

“Chủ nhiệm Thiệu Kiến Bình của chi nhánh Nam Cung.” Giám đốc Cao lại làm bộ mặt van xin: “Còn cả trưởng ban bảo vệ của tổng bộ ngân hàng nữa.”

Cục trưởng Lương ngậy người: “Sao các anh lại đòi người ở chỗ chúng tôi?”

“Không phải các anh bắt sao, đội hình sự bắn nổ lốp xe, bắt cả Thiệu Kiến Bình và trưởng ban bảo vệ của chúng tôi.” Giám đốc Cao nhìn không chớp, chỉ sợ vị lãnh đạo này phủ sạch sẽ.

“Chuyện này tôi không biết.” Cục trưởng Lương hoàn toàn vô tội.

“Cục trưởng Lương, tuy tiền không nhiều, nhưng nếu truyền đi thì ảnh hưởng rất xấu, chữ tín của chúng tôi sẽ tổn thất nặng nề.” Giám đốc Cao hạ mình hết mức, đây đâu chỉ là chuyện chữ tín, mà là chuyện cái ghé dưới móng, thậm chí là cái đầu trên cổ.

Phó giám đốc thấy lãnh đạo định chối bỏ, vội tăng thêm tiền cược: “Cục trưởng Lương, hạn ngạch cho vay ưu đãi mua nhà

của cục công an, sẽ tăng thêm 500, anh yên tâm, cần kinh phí phá án, chúng tôi phụ trách. Nhưng xin trả người cho chúng tôi để truy hồi tổn thất, tổn thất của ngân hàng cũng là tổn thất của quốc gia.”

“Tôi thực sự không biết.” Cục trưởng Lương bật cười, trong lòng sượng lăm, đã bao giờ đám người cậ tiền lên mặt này phải van nài người khác như thế: “Yên tâm, tôi lập tức tra ngay, lập tức giải quyết, nhất định không chế ảnh hưởng trong phạm vi nhỏ nhất.

Nói rồi lập tức rút điện thoại, giọng nói nghiêm khắc hơn nhiều: “Ngũ Thần Quảng, lập tức tra thủ hạ của anh ai nổ súng giữa đường, còn bắt người ngân hàng ... Bắt hai người, mau tra cho tôi, kể gây chuyện giam vào ban đốc sát cho tôi, cho anh một tiếng, không tìm ra, tôi cứ anh mà hỏi.”

“Mất 4800 vạn?”

Đại đội một, trong phòng thẩm vấn, Giản Phàm đối diện với trưởng ban bảo vệ, tuổi phải gần tứ tuần, rất từng trải, người Đại Nguyên mà tướng mạo Sơn Đông, mặt vuông mày rậm mắt to, trông rất hung, nhưng vào đội hình cảnh rồi không hung nổi nữa, đem đầu đuôi nói ra rất rõ ràng, tổng bộ lệnh không chế Thiệu Kiến Bình truy hồi khoản tiền, đuổi tới chi nhánh va chạm với ảnh sát.

“Đúng thế, con dấu, phiếu gửi tiền đều trong tay khách hàng, nhưng trong tài khoản chỉ còn lại vài trăm, tiền chuyển đi từ chi nhánh Nam Cung, còn khách hàng chuẩn bị chuyển tiền ở tổng bộ đường Văn Hóa, liền phát hiện chuyện không ổn ... Tôi nói này anh cảnh sát, chúng ta thương lượng một chút, giao cho chúng tôi xử lý đi, không truy hồi lại được, chúng tôi tổn thất lớn ...” Trưởng ban An nài nỉ, vị trước mắt là người nổ súng, áo ngoài phanh ra, lộ khẩu K54, bên cạnh là nữ cảnh sát xinh đẹp ghi chép, tiếp xúc với cảnh sát cũng nhiều, hẳn chưa bao giờ gặp ai cứng như vậy, vài ba câu không hài lòng là nổ súng ngay, chưa từng gặp, chưa từng nghe, không dám nói cứng với loại này.

“Biết rồi, ở đây đi, cả anh cũng phải đợi xử lý, cái gì mà giao người cho anh xử lý, đứng trên pháp luật à, dám mở mồm nói

cho được ... Đi, thăm vấn tên kia.” Giản Phàm biết nguồn cơn rồi gọi Tần Thục Vân đi luôn.

Trưởng ban An nghe vậy cuống lên: “Khoan khoan ... Đồng chí cảnh sát, chúng ta thương lượng được không, nếu không thì báo lên lãnh đạo của anh, chuyện này mà lộ ra, tiền là chuyện nhỏ, danh dự ngân hàng chúng tôi là chuyện lớn, lãnh đạo phải nghĩ toàn cục.”

“Hừ, danh dự của ngân hàng đã bao giờ tốt đâu mà sợ mất? Nhìn quảng cáo tín dụng treo đầy đường là biết ngân hàng là nơi thiếu tín dụng nhất.” Giản Phàm chẳng thèm để ý: “Còn nữa, tôi chính là lãnh đạo lớn nhất ở nơi này, bảo tôi tìm ai báo cáo? Ngoan ngoãn ngồi đó, mẹ nó, ngẫu lắm mà, đội trọng án cũng dám ngăn cản.”

Tần Thục Vân đi theo sau Giản Phàm cứ cấn răng cười suốt, vừa mới ra ngoài gặp ngay Quách Nguyên, Vương Minh, Tiêu Thành Cương trông coi phòng bên cạnh, ánh mắt cực kỳ bất thiện nhìn tới, cô càng cười tợn, e là họ đã nghi ngờ hành động lần này rồi.

Kỳ thực khi đối phương lấy ra giấy tờ tổng bộ ngân hàng là Quách Nguyên đã lo, giờ không chỉ nổ súng còn bắt người, bắt về giam giữ thăm vấn, kết cục không thể tốt đẹp: “Chuyện lớn rồi đấy Giản Phàm, là ban bảo vệ của ngân hàng thành phố, nếu là trước kia, cấp bậc còn cao hơn đại đội của chúng ta, mau giao về chi đội xử lý, chúng ta nuốt không trôi đâu.”

“Lần này chúng ta hành động bí mật, chi đội không biết gì đâu.” Giản Phàm hài hước nói một câu, dẫn Tần Thục Vân vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Choáng váng! Sốc nặng! Ba tên ở ngoài hiểu ra, lại bị Giản Phàm tự ý kéo đi rồi, hỏng rồi, chúng ta cũng gặp họa theo, chẳng trách lại không về đại đội bốn, ở đây bị rút hết người đi ... Ba người nhìn nhau run rẩy.

Chương 179: Đại náo thiên cung! (13)

Người bên ngoài hình như truyền sự khẩn trương vào trong phòng, nhìn kỹ thì tuổi chừng 30, khuôn mặt điển trai trắng trẻo giờ sợ tới biến dạng, cơ mặt co giật, thi thoảng ngẩng đầu lên nhìn một cái cúi đầu xuống.

Giản Phàm nhếch mép, loại này ngoài chơi đùa nữ nhân thì chẳng có gan lớn hơn được, đánh mắt với Tần Thục Vân, ý nói, em bảo loại này hơn anh đấy à?

Tần Thục Vân đỏ mặt, nghĩ lại lúc mình từng bị loại này làm động lòng, then quá hóa giận đập bàn: “Thiệu Kiến Bình, 4800 vạn đâu?”

“Tôi ...” Thiệu Kiến Bình sợ tới nhũn người, nhận ra tên bắn súng khi nãy thong thả ngồi xuống càng không nói nổi thành lời.

“Nhìn rõ tình thế đi, giờ cảnh sát đang bảo vệ anh đấy, anh lấy của đơn vị bao nhiêu tiền như vậy, trở về họ ăn sống nuốt tươi anh. Nói, tiền đâu?” Tần Thục Vân cũng hiểu Giản Phàm lần này nghe mình khích bác gây họa lớn rồi, cần phải lấy được khẩu cung trong thời gian sớm nhất nếu không thì Giản Phàm nguy mất.

“Tôi, tôi, tôi không lấy, tôi tôi tôi ...” Thiệu Kiến Bình khẩn trương tới độ môi run bần bật, nói không ra.

Giản Phàm vỗ vỗ vai Tần Thục Vân, thằng này sợ sớn đái rồi, dọa dẫm là không cần thiết nữa, hấn mà sợ quá độ còn nói được gì, giọng mềm mỏng hơn: “Tiền giờ trong tay ai?”

“Trong tay giám đốc Vương.” Thiệu Kiến Bình nuốt nước bọt mấy lần mới nói ra được một câu trọn vẹn.

“Giám đốc Vương nào?”

“Vương Vi Dân.”

Chỉ vài câu hỏi đã xong việc, Giản Phàm thâm giơ ngón cái với Tần Thục Vân, biết xoáy đúng trọng điểm, cô gái này rất nhạy bén, quả nhiên khó có trùng hợp ngẫu nhiên được, phải dính líu tới tài khoản bị đóng băng, hai tên này dính líu tới

nhau: “Đừng khẩn trương, thế là được, tiền không ở trong tay anh thì có gì mà phải sợ. Nói tôi nghe xem nào, anh làm thế nào?”

Đám sống an nhàn sung sướng này cơ bản không đối diện nổi với sóng gió, huống hồ là cảnh kinh tâm động phách trước cửa ngân hàng đã làm hấn sợ vỡ mật, có bao nhiêu khai bấy nhiêu.

Đầu đuôi kỳ thực đơn giản, giới doanh nhân có mỹ danh "thần tài" là nói về Lý Uy, còn thần tài của giới ngân hàng là người khác. Đối với các lãnh đạo chi nhánh lớn nhỏ của ngân hàng, chuyện đầu đầu nhất là nhiệm vụ kinh doanh mà tổng bộ đưa ra, các ngân hàng cạnh tranh ngày càng kịch liệt, áp lực nhiệm vụ ngày càng lớn, ép bọn họ không thể không giở hết thủ đoạn hoàn cảnh chỉ tiêu cấp trên giao cho, nhằm giữ lại lương bổng và phúc lợi cao.

Thế nhưng dù huy động hết thân bằng cố hữu của nhân viên thì chút tiền trong tay họ so với nhiệm vụ cứng tổng bộ giao chỉ là hạt muối bỏ biển, không giải quyết được vấn đề, người thông minh ai cũng nhìn ra, không kéo được ông chủ của các công ty, xí nghiệp lớn gửi tiền vào chi nhánh thì nhiệm vụ khó hoàn thành.

Tục ngữ nói anh hùng ứng vận mà sinh, kiêu hùng ứng nạn mà sinh, dưới tình thế khẩn cấp ấy đã sinh ra một vị kỳ nhân: Vương Vi Dân.

Theo lời khai của Thiệu Kiến Bình, những đầu não của các chi nhánh cũng có một vòng tròn riêng, đồn đại nhau chỉ cần bắt được quan hệ với Vương Vi Dân, hấn tùy tiện cho vay mấy nghìn vạn thậm chí cả trăm triệu cũng dễ như trở lòng bàn tay. Không ít giám đốc và chủ nhiệm chi nhánh đã tận mắt chứng kiến, giám đốc Vương trong bữa cơm chỉ một cuộc điện thoại là gọi được lãnh đạo có vai vế trên thành phố tới, vì thế chỉ huy xí nghiệp nhỏ chỉ là chuyện vặt.

Thiệu Kiến Bình xuất thân không cao, con nhà công chức, vốn không quen Vương Vi Dân, có một lần vô tình phát hiện Tề Nguyệt Các và Hâm Long có giao dịch qua lại, hơn nữa số lượng không ít, thế là có cơ rồi, vòng vèo quanh co làm quen được. Không lâu sau thì được ném mật ngọt, chỉ lần nhiệm vụ gửi tiền

hoặc cho vay của chi nhánh chưa hoàn thành, một cú điện thoại thôi, thì đúng là nghìn vạn cũng được giải quyết, mà chữ tín của Vương Vi Dân cũng rất tốt, trả lợi tức chưa bao giờ quá hạn.

Lái buôn tài chính! Tần Thục Vân thâm định nghĩa cho Vương Vi Dân.

Người ta đã bỏ ra đương nhiên mình cũng phải báo đáp, báo đáp, cũng là tiền. Ba năm trước hai người bắt đầu ngầm chơi trò con số này, mới đầu là dùng tiền từ người gửi tiền mà hắt kéo tới dùng vào việc khác. Thiệu Kiến Bình bật đèn xanh, mấy hộ gửi tiền cũng ngầm chấp nhận, ngân hàng vờ không biết, mặt con buôn này đem tiền đi dùng. Ba phía đều hiểu ngầm trong lòng, đương nhiên cũng chưa bao giờ xảy ra vấn đề, trước khi đối chiếu sổ sách luôn kịp thời trả tiền.

Đây là tam giác nguy hiểm! Tần Thục Vân sợ hãi, chỉ cần một bên có vấn đề là tam giác này xuất hiện nguy cơ, mà bây giờ, đã xuất hiện rồi.

Còn về phần Thiệu Kiến Bình, biết Vương Vi Dân gia sản lớn, qua như Tần Thục Vân dự liệu, vì luôn thuận buồm xuôi gió, sau khi chơi trò Càn Khôn Đại Na Di này một cách thuận thực, lá gan của Thiệu Kiến Bình lớn lên, từ dùng tiền của những người gửi ngầm chấp nhận tới dùng tiền của người không hay biết gì.

Hắn thường xuyên chuyển lượng lớn tiền tới tài khoản Vương Vi Dân chỉ định.

Lợi ích thì tất nhiên không ít, ngoại trừ duy trì lương bổng và phúc lợi của mình, kiếm về phí phát triển nghiệp vụ mà ngân hàng cấp, mỗi lần còn được Vương Vi Dân lại quả không ít. Những thứ này Tần Thục Vân chẳng buồn hỏi, ám thị Giản Phàm hỏi thủ pháp mượn tạm tài chính. Chỉ vỗ bàn một cái là Thiệu Kiến Bình áp úng khai ra, không ngờ là làm giả con dấu và chữ ký của người gửi tiền.

Những lời này làm Giản Phàm cứ tròn mắt ra mà nghe không nói lên lời, không phải vì số tiền quá lớn, không phải vì tấm màn đen, mà vì bị thủ pháp thô thiển làm khiếp người. Nói cách khác tiền gửi ngân hàng của khách hàng, đều là tài chính lưu động của Vương Vi Dân, đó là nguyên nhân tiền gửi của vị khách kia không cánh mà bay, nếu không phải đã đóng băng tài

khoản, thì tiền sẽ lại quay về mà thần không biết quỹ không hay.

Tất cả đơn giản tới mức khó tưởng tượng, trong ngoài câu kết, từ rửa tiền tới dùng tiền của công, rồi phát triển thành chiếm đoạt tài sản. ngay cả Giản Phàm mù tài vụ mà cũng đoán ra được thủ pháp của chúng, đó là lấy chỗ này đập vào chỗ kia, dùng tiền ngân hàng trả cho ngân hàng, lợi dụng chênh lệch thời gian, trong tay luôn giữ khoản dư nhất định, để phòng lúc bất trắc thì cả tiền lẫn người đều biến mất. Giống rở tường đông vá tường tây vậy, rồi sẽ một ngày không bù lại nổi.

Tất cả chỉ bằng thủ pháp thô thiển như vậy thôi, chẳng trách vì sao hơn hai năm qua giao dịch đồ cổ của Tề Nguyệt Các sụt giảm, một là vì buôn lậu đồ cổ đã giảm bớt, không còn nhiều tài chính phi pháp để rửa tiền. Nguyên nhân lớn hơn nữa, Vương Vi Dân đã không thỏa mãn chút lợi nhỏ do rửa tiền kiếm được, vươn bàn tay đen vào ngân hàng.

Con đường ắt qua của tội phạm: Từ tội nhỏ từng bước thành đại gian đại ác.

Hơn nữa không phải trường hợp cá biệt, khi Giản Phàm hỏi có ai tham dự chuyện này, Thiệu Kiến Bình thậm chí cảm thấy oan ức trả lời một câu: “Tất cả mọi người đều làm như thế, nếu tôi không hoàn thành nhiệm vụ, sẽ bị ngân hàng thay thế, dù ai lên thay họ cũng làm thế.”

Thậm vấn quá mức thuận lợi, tới mức Giản Phàm chỉ biết nhìn Tần Thục Vân chia sẻ bớt chấn kinh của mình, sự việc nghiêm trọng, nhưng vì ai ai cũng làm thế thì khoản tiền thất thoát lớn cỡ nào, cả hai đều choáng, vậy phải làm sao?

Không cần nói 500 triệu kia vền vẹn chỉ là khoản dư, rốt cuộc là bao nhiêu người liên quan, Vương Vi Dân và Lý Uy rốt cuộc mượn tạm của ngân hàng bao nhiêu tiền đều là con số không rõ, càng hỏi lòng càng lạnh ngắt.

Chương 180: Đại náo thiên cung! (14)

Biết tình hình đại khái, lửa giận trong lòng Giản Phàm âm ỉ cháy, chẳng buồn hỏi xem Thiệu Kiến Bình đã thu được bao lợi ích từ chuyện cho Vương Vi Dân vay tiền, vỗ bàn đánh sầm một cái, nhưng không phải hỏi mà là bỏ đi trước, Tần Thục Vân nhanh chóng lấy chữ ký và dấu tay đứng lên theo, tới mức này hai người không thể tự quyết nữa.

Hai người vừa đi, Thiệu Kiến Bình cuống lên, quỳ sụp xuống khóc lóc như chết cha chết mẹ: "... Đồng chí cảnh sát ơi ... Tôi, tôi đã khai hết rồi, anh chị cứu tôi với ... Cho tôi gọi điện cho giám đốc Vương, ông ấy nhất định sẽ trả tiền, ông ấy chưa bao giờ nuốt lời ... Cầu xin anh chị, cứu tôi với, tháng sau tôi kết hôn rồi, cha mẹ tôi không biết gì, bạn gái tôi cũng không biết gì, cô ấy đang vui vẻ chuẩn bị váy cưới... Cầu xin anh chị, chỉ một cú điện thoại là tôi nhất định trả lại tiền ..."

Khóc tới nước mũi cũng chảy ròng ròng, đập đầu liên hồi, lời lẽ bi thảm vô cùng, Tần Thục Vân phần nộ quay đầu đi, đầu còn vẻ tự tin lịch lãm, nói cười dí dỏm trí tuệ mỗi lần cô tới chỉ nhánh làm việc, càng nghĩ càng ghê tởm, giận luôn cả bản thân.

Giản Phàm thở dài: "... Lần này ông ta không trả nổi đâu, không ngại cho anh biết, Vương Vi Dân đã bị truy nã, giữ mình còn không xong thì giúp sao nổi anh, đừng lay chúng tôi, quay vào góc tường lay thần tài đi, xin ông ấy ném cho 4800 vạn ... Tôi à tới 4800 đồng cũng chả có."

Nói xong đi luôn, sau lưng Thiệu Kiến Bình

"òà" một tiếng khóc thảm thiết, quay sang

Tần Thục Vân chưa đi, lục túi quần run run lấy ví tiền cùng một bức ảnh đưa tới: "Chị ơi, cứu tôi với, tôi sắp cưới vợ rồi, thật đấy, chị xem, chúng tôi chụp cả ảnh cưới rồi đây này."

Chẳng rõ xuất phát từ tâm lý gì, Tần Thục Vân ghé đầu nhìn, chỉ thấy một cô gái mặc áo cưới trắng tinh khôi, tươi cười khoe chiếc răng nanh, có phần tinh nghịch. Hứ, không xinh đẹp bằng

mình, cô đắc ý bỏ đi, bức ảnh rời tay Thiệu Kiến Bình rơi xuống đất.

Nếu như Giản Phàm nhìn thấy bức ảnh đó chắc chắn không thể phản ứng dửng dưng như Tần Thục Vân, vì đó không phải ai khác, chính là thanh mai trúc mã, mối tình đầu của y, Lưu Hương Thuận.

Giản Phàm tất nhiên không biết gì, nên y đã ra ngoài.

Ba người đứng ngoài thù hận nhìn Giản Phàm, lần nào cũng bị tên này bất tri bất giác kéo xuống hố, Giản Phàm thản nhiên hất đầu ra hiệu, Tần Thục Vân đưa lời khai tới bảo ba người kia xem.

Xem một cái, truyền tay, lại xem ... Phần nộ trong lòng ba người dần tiêu tan, thay vào đó là kinh ngạc, chỉ còn biết đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt giống nhau như đúc, mắt mở to, lưỡi không biết biến đâu mất, chẳng nói nổi câu nào. Một hình cảnh 10 năm gặp được một đại án, hơn nữa phá thành công không nhiều, đó là vận may, nhưng cái vận may đang ở trước mắt lớn tới không tiêu hóa nổi, đây không còn là đại án, mà là "siêu đại án" rồi.

Mấy cảnh sát không chức quyền nhìn mà sợ.

"Làm sao đây Giản Phàm?" Bất giác cuống lên Quách Nguyên chỉ còn biết nhìn Giản Phàm trông đợi.

"Đúng, làm sao giờ?" Vương Minh cũng thấy đầu rối rung bần bật, vụ án này e là làm toàn quốc chấn động.

"Oa ca, anh nói, em làm." Tiêu Thành Cương hưng phấn, loại hưng phấn của thằng đầu đất không hiểu sự thể nghiêm trọng.

Đôi mắt đẹp của Tần Thục Vân cũng Giản Phàm không chớp, Giản Phàm khẽ bóp vai cô: "Nhìn anh say đắm thế làm gì, giờ là lúc em lên tiếng mới đúng, bước tiếp theo phải làm sao mới thích hợp, mục tiêu ban đầu không còn là mục tiêu nữa, giờ khắp nơi là mục tiêu, quơ bừa một tên cũng chĩa vào Vương Vi Dân, em nói đi, trông vào em đấy."

"Được, bây giờ mục tiêu không còn quan trọng nữa." Tần Thục Vân hít một hơi lấy lại bình tĩnh: "Tài chính mới là quan trọng, phải nhanh chóng tra ra tài khoản bí mật của Vương Vi Dân và Lý Uy, phạm vi gây án của chúng chắc chắn không chỉ

giới hạn ở một chi nhánh nhỏ, khẳng định gây phản ứng dây chuyền, phải nhanh chóng thông báo cho ngân hàng tự kiểm tra, giảm thiểu tổn thất ở mức thấp nhất, chuyển tiền qua ngân hàng, qua khu vực có chênh lệch thời gian, nếu nhanh thì còn có thể giữ lại một phần tiền ở Đại Nguyên.”

“Vậy em làm đi, còn đợi gì nữa, chúng ta đi thôi?” Giản Phàm nóng ruột bất giác tay bóp mạnh hơn.

“Đau em.” Tần Thục Vân khẽ kêu một tiếng, gỡ tay Giản Phàm ra, kiên nhẫn giải thích: “Vụ án này phải do tỉnh thông báo cho các ngân hàng, ít nhất phải do đại đội điều tra kinh tế, chúng ta là cảnh sát nhỏ, quản sao được.”

“Kệ, giờ không phải là lúc đắn đo.” Tới mức này Giản Phàm ngán gì nữa, kéo tay Tần Thục Vân: “Đi, tới đại đội điều tra kinh tế, vừa đi vừa nói Thành Cương báo với bên trực ban, trông kỹ hai tên này.”

Chuyện gấp phải ứng biến, lúc nguy nan dễ ngưng tụ lòng người nhất, năm người vội vội vàng vàng đi ra ngoài, Tiêu Thành Cương gọi trực ban dặn dò, vội tới cuống lên rồi, vừa mới rầm rập lên xe thì tiếng còi cảnh sát bên ngoài đại đội vang lên, ba chiếc xe phóng tới phanh két chặn đường. Ngũ Thần Quảng thò đầu hét: “Đứng lại.”

Xong rồi, tìm ra mất rồi.

Trong xe riêng của chi đội trưởng, Ngũ Thần Quảng và Tần Cao Phong nhảy xuống, theo sau là hai đốc sát, còn hai người nữa mặc vest trước ngực ký hiệu ngân hàng. Giản Phàm chửi thầm, mẹ nó, lại trò cũ.

“Xuống đây, tất cả xuống đây, nghiêm ...nói, ai cho các cậu tới ngân hàng bắt người?” Ngũ Thần Quảng trừng mắt lên chỉ tay giáo huấn.

Tần Thục Vân đang muốn đứng ra thì Giản Phàm nắm tay kéo lại, bước tới chắn trước mặt cô.

Đáng mặt nam nhân! Trái tim Tần Thục Vân khẽ rung động, chủ ý xấu này do cô đưa ra, hơn nữa người mà trước kia cô chẳng mấy xem trọng, chỉ trong một ngày đã lật nhào mọi cái nhìn của cô, cô định bước lên đứng sòng vai với Giản Phàm cùng nhận trách nhiệm, Giản Phàm khẽ đá một cái về phía sau lắc

đầu, nhìn bờ vai không biết sao lúc này vô cùng cao lớn vững chãi đáng tin.

Nhưng Ngũ Thần Quảng không đánh giá cao hành vi anh hùng này, cười nhạt: “Tôi nói mà, trừ cậu ra thì còn ai có cái gan này, người đâu?”

“Trong phòng thẩm vấn.”

“Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên Vương Minh ... Đi thả người ra, giao cho nội bộ của họ xử lý.” Ngũ Thần Quảng quát một tiếng, ba người kia cúi đầu líu ríu bước đi.

“Đứng lại!” Một mệnh lệnh nữa làm người ta sững sờ, tiếng quát là của Giản Phàm: “Không được thả, có trọng án.”

Ba người Tiêu Thành Cương bị điểm huyết tại chỗ, không biết phải nghe chỉ đội trưởng hay Oa ca, thấy họ dao động, Giản Phàm trừng tới toét mắt: “Ai dám thả cả người, tôi trở mặt.”

Bất giác cả ba lùi lại chỗ cũ, đến lượt phía kia choáng váng, ai thế này, uy phong hơn cả chỉ đội trưởng.

“Giỏi, làm phản à, Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên, tước súng của cậu ta.” Ngũ Thần Quảng giận tới tím mặt chỉ mặt quát.

Giản Phàm đứng im không nhúc nhích, mắt nhìn Ngũ Thần Quảng thị uy, Tiêu Thành Cương quay đầu đi vờ không nghe thấy, Quách Nguyên di di chân dẫm kiến, dùng sự yên lặng kháng cự. Muốn bắt Giản Phàm, họ không ý kiến, tên này phải giam lại thì mọi người mới sống yên, nhưng nếu bắt y, nghi phạm sẽ bị thả.

“Một kẻ kháng lệnh, giờ lại thành liên kết tạo phản đây phải không?” Ngũ Thần Quảng thấy hết sức bẽ mặt, lúc này còn có người ngoài chứ, vậy mà ngay cấp dưới cũng không hợp tác, tức tới trán nổi gân xanh chằng chịt, lời rít qua kẽ răng nghiến chặt: “Cao Phong, cậu lên đi, bắt lấy.”

Chương 181: Đại náo thiên cung! (15)

Hai tên mặc vest thở phào đi theo Tần Cao Phong, tưởng chuyện vậy là ổn rồi, nhưng Giản Phàm kiên quyết chặn đường, cảnh cáo: “Không thể thả người, Tần Cao Phong, anh đừng trách tôi không khách khí.”

“Chi đội trưởng Ngũ, xem lời khai đi đã rồi quyết.” Tần Thục Vân khẽ kéo Giản Phàm lại, mặt chi đội trưởng Ngũ đã tím tái thế kia rồi, còn cương nữa không hay: “Giản Phàm làm vậy là có lý do của anh ấy, không phải vì muốn kháng lệnh chú đâu.”

Nói xong đưa lời khai ra.

Tần Cao Phong dừng bước, người ngân hàng cuống lên, nhưng không dám làm gì cả, cứ nhìn Ngũ Thần Quảng chờ đợi.

Lời khai chỉ có ba trang, ngắn ngủi những rõ ràng, Ngũ Thần Quảng xem một lúc là xong, dù sao cả đời trải qua không biết bao sóng gió rồi, sắc mặt dần trấn tĩnh lại, chép miệng một cái, cuối cùng vẫn nói: “Thả người đi, trước tiên để ngân hàng xử lý, không xử lý được chúng ta mới tiếp nhận.”

Nghe câu này mấy người Tần Thục Vân nhụt chí, một ngày vất vả ngược xuôi vậy là vút đi rồi, cao tầng muốn che đậy việc này.

Tần Cao Phong lại lần nữa bước lên, Giản Phàm ngăn cản, giọng không kích động nữa, nhưng vô cùng kiên quyết: “Không được, tuyệt đối không thể thả.”

Tần Cao Phong quát: “Giản Phàm, cậu điên rồi à?”

“Ai thả người mới là bị điên, chuyện này bị bung bít sẽ khiến rất nhiều người dân thiệt hại lớn, rất nhiều con chuột béo thoát tội, không thể làm thế được.” Giản Phàm nói hết sức trấn tĩnh.

Hai vị đốc sát nhìn Ngũ Thần Quảng có vẻ khó xử, họ là người quen mặt Giản Phàm, thiện chí nhắc: “Giản Phàm, cậu tránh ra đi, đây là mệnh lệnh của cục trưởng Lương đấy, tất cả phải phục tùng mệnh lệnh, cậu cũng phải đi theo chúng tôi.”

“Mệnh lệnh kiểu gì thế, bao che nghi phạm, chôn vùi sự thật, các người tự nhận mình là cảnh sát đấy à, loại mệnh lệnh này

tôi không tiếp nhận.” Giản Phàm đứng trước cổng chính, nhất quyết không đi.

Ngũ Thần Quảng mặt mặt lớn rồi, lời này mà truyền tới tai lãnh đạo còn tới mức thế nào, mắng cả cục trưởng rồi, thằng nhóc này quá lắm rồi: “Cao Phong, còn không mau tước súng.”

“Tôi xem ai dám?” Giản Phàm nhanh như cắt rút súng cầm tay, rắc một cái đã mở chốt bảo hiểm: “Thử tiến lên xem.”

Lần này thì toàn bộ người hai phe cùng kinh hoàng bất giác lùi lại, người ngân hàng trốn sang bên né súng, Tần Thục Vân không ngờ chuyện tới mức này, sợ hãi hét lên: “Giản Phàm! Anh đừng kích động.”

Mấy người Tiêu Thành Cương cũng liên tục gọi tên Giản Phàm, muốn y bình tĩnh, Tần Cao Phong căn bản không sợ nói: “Trò này tôi dạy cậu, có giỏi chĩa súng vào tôi xem.”

“Phì! ... Được lắm, các người thích bao che cho tội phạm, làm đi, tôi khinh! Không thèm chung hàng ngũ với các người.” Giản Phàm khinh miệt nhổ một bãi nước bọt, một tay cầm súng, tay cởi cúc áo, bộ cảnh phục sạch sẽ ném xuống đất, tiếp đó là mũ ném tới chân hai vị đốc sát.

“Giản Phàm! ...” Tần Thục Vân yếu ớt kêu lên, mũi cay xe, thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Giản Phàm mặt hầm hầm chỉ mặt Ngũ Thần Quảng, Tần Cao Phong: “Sỉ nhục, các người là sự sỉ nhục của cảnh sát ... Tầng Quốc Vĩ bị chôn ở Hách Liên Khất Đài mười bốn năm là sỉ nhục của cảnh sát, hôm nay các người thả nghi phạm đi là đại sỉ nhục. Từ cái chết của Tầng Quốc Vĩ tới vụ án ngân hàng này, đều là một nhóm người làm, mười bốn năm qua, chính vì đám người đáng sỉ nhục các người mà khiến tội phạm càng ngày càng lớn mạnh, từ đào mộ thành buôn lậu, từ buôn lậu thành rửa tiền, từ rửa tiền thành chiếm đoạt tài sản ngân hàng, các người mù hết rồi à? Đây căn bản là cùng một vụ án, các người muốn Lý Tám Trụ, Tề Thụ Dân, Vương Vi Dân, Lý Uy cùng với kẻ ẩn trong bóng tối đắc ý cười vào mặt à? Vụ án này mà giao cho ngân hàng, càng lấp liếm thì càng tổn thất, chẳng lẽ đợi tới khi thành hậu quả không thể vãn hồi nữa mới đứng ra à? Mười bốn năm qua nhục nhã chưa đủ à?”

“Hồn xược! Câm mồm.” Tần Cao Phong bị nói tới lòng cuộn sóng, quát.

E rằng ở đây không ai hiểu, cả Ngũ Thần Quảng cũng không hiểu, khao khát theo đuổi vụ án của Giản Phàm lớn tới mức nào, nhưng mọi người biết, giờ chỉ có thể trông cậy vào Tần Cao Phong mới có thể trấn áp Giản Phàm, người khác e là phản tác dụng.

“Đội trưởng, anh ngày ngày mở mồm không biết thẹn nói ghét ác như thù, diệt ác tận gốc, anh muốn thả nghi phạm? Anh biết chúng lấy đâu ra tiền không, chúng giả mạo con dấu và chữ ký, chỉ một tên Thiệu Kiến Bình kia mà số tiền hẵn gây thất thoát đủ xử bản rồi, còn kẻ đằng sau thì sao, để chúng ung dung tiêu đồng tiền đó hay dùng nó gây tội ác nữa à ... Chi đội trưởng, vì vụ án này mà cả nhà Tiết Kiến Đình chỉ còn một đứa bé một tuổi, chú bao giờ tới thăm đứa bé đó chưa, chú sờ lên ngực hỏi xem mình, chú muốn còn bao nhiêu người chết nữa? Tăng Quốc Vĩ bị oan mười bốn năm rồi, tới giờ vẫn chưa biết ai là người thực sự ra lệnh giết ông ấy, chủ hỏi lương tâm xem, chú có xứng với chiến hữu không? Anh em Tề gia và Vương Vi Dân còn bao tội ác, đây là cơ hội cuối cùng, chúng ta đã chọc vào chỗ yếu nhất của chúng tôi, nếu lần này còn chùn tay, chúng sẽ xóa sạch mọi dấu vết, sẽ mãi mãi tiêu diêu ngoài vòng pháp luật ... Toàn bộ các người sẽ bị đóng đinh vào cột sủ nhục của cảnh sát.”

Lúc này tâm tình Giản Phàm đã hoàn toàn mất kiểm soát, mỗi lời nói như viên đạn đâm xuyên tim mỗi người, Tần Cao Phong chép miệng không nói nữa. Máy cảnh sát trẻ bị những lời này làm máu sôi lên, bọn họ làm cảnh sát luôn phải chấp hành những mệnh lệnh không rõ ràng, thậm chí trái lương tâm, lòng ai cũng uất ức, bị Giản Phàm khơi hết ra, không khỏi khó chịu. Hai vị đốc sát không biết xử lý thế nào, nhưng đưa về ban đốc sát thế nào cũng phải đối diện với hồi sủ nhục không ngừng đầu lên được. Người ngân hàng thì thấy mất mặt, chủ đảm bảo vệ vô tích sự, giờ bị người ta nắm thóm rồi.

“Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên ... Tôi lấy thân phận chi đội trưởng, lệnh hai cậu tước súng của cậu ta.” Ngũ Thần Quảng

thở dài ra lệnh, thấy hai người kia không nhúc nhích, lửa giận bốc lên: “Còn không mau lên.”

Hai người kia nhúc nhích rồi, nhưng là chạy đi nhặt áo, mũ của Giản Phàm, nhặt xong hậm hực về chỗ, trắng trợn kháng lệnh.

“Vương Minh ... Cậu đi thả trưởng ban An ra.” Ngũ Thần Quảng biết thời khắc quyết định cuộc đời cảnh sát của mình đã tới rồi, hít sâu một hơi, ra lệnh cho Vương Minh, Vương Minh thấy không phải là thả nghi phạm thì nhìn Giản Phàm một cái cháp hành. Đợi hẵn đi rồi Ngũ Thần Quảng quay sang người ngân hàng: “Hai vị, chuyện này tra rõ rồi, tôi kiến nghị các vị mau mau về tra sổ sách đi, xem còn có sơ sót gì nữa không, nói không chừng có tổn thất lớn hơn chưa được phát hiện ... Các vị thấy rồi, Thiệu Kiến Bình đã khai hết, nếu hôm nay tôi thả người, e bị cấp dưới nhổ nước bọt vào mặt, về sau không ai nghe tôi nữa. Thế này đi, dù sao tiền không truy hồi được nữa, các anh về ngăn cản tổn thất lớn hơn đi, Thiệu Kiến Bình do chi đội chúng tôi giám sát ... Lúc khác tôi sẽ giải thích cho giám đốc Cao và cục trưởng Lương ... Mời ...”

Rất nhanh Vương Minh đã dẫn trưởng ban An ra, ba người ngân hàng không còn cách nào khác, vội vàng lên xe, vừa đi vừa gọi điện thoại báo cáo bên trên.

Chương 182: Tấm màn đen dần hé lộ. (1)

Bầu không khí vẫn hết sức căng thẳng, gần như không ai nói gì, đám người ngân hàng đi không lâu thì điện thoại của cục trưởng Lương gọi tới, Ngũ Thần Quảng bực mình không nhận điện thoại, vẫy tay gọi: “Thục Vân lại đây, tiếp theo nên xử lý thế nào? Làm theo trình tự điều tra kinh tế.”

Tần Thục Vân không vui, nhưng vẫn nói ra một loạt phương án khẩn cấp tránh tổn thất lớn hơn như lúc này nói với Giản Phàm, Ngũ Thần Quảng gật đầu: “Cao Phong, Thục Vân, đi thông báo cho từng ngân hàng một, mau chóng tra rõ tổn thất, phát hiện có tài khoản khác thường, lập tức đóng băng. Mau đi làm đi.”

“Vâng.” Mệnh lệnh này đúng ý mọi người, tất nhiên sẵn lòng thực hiện, chỉ là chân đứng im nhìn người người vẫn đứng ở giữa cửa.

Giản Phàm ngực phập phồng, cơn giận chưa nguôi, nhìn ai cũng như thù sâu tựa biển, Tần Cao Phong thở dài quay đầu đi không nở nhìn. Điều duy nhất hắn nhìn nhằm ở Giản Phàm là con cừ non hiền lành này ẩn chứa một trái tim của sói hoang, trái tim đó lại bị đốt bởi lửa chính nghĩa và thù hận, không ai ngăn nổi y.

Ngũ Thần Quảng phải đích thân đi lên, nhìn Giản Phàm một lượt, chỉ muốn tát một cái: “Tôi làm cảnh sát hơn 30 năm, cả cục trưởng Lương cũng phải nể mặt, giờ bị cậu giáo huấn một trận, đủ oai rồi đấy, đi theo tôi.”

Giản Phàm hỏi cộc lốc: “Đi đâu?”

“Cậu lập công rồi, tới ban đốc sát đợi trao thưởng.” Ngũ Thần Quảng nói thêm: “Cậu ép chi đội trưởng kháng lệnh cùng mình, giờ tôi cùng cậu tới ban đốc sát, quy cách đã đủ chưa?”

Nói xong Ngũ Thần Quảng đi lên xe đốc sát, hai vị đốc sát vội chạy tới định đỡ, bị ông ta đẩy ra, biết ông ta y già lên mặt rồi, chẳng những bao che cấp dưới, lại còn làm khó cục trưởng Lương và ban đốc sát đây mà.”

Trước mặt mọi người Tần Thục Vân tới nắm tay Giản Phàm một cái, nói nhỏ: “Anh yên tâm, em sẽ làm phần còn lại, không cho chúng thoát.”

Giản Phàm bây giờ mới buông lỏng, khẽ gật đầu đưa súng ra, cũng bước lên xe đốc sát, hai vị đốc sát thở phào, chưa bao giờ đốc sát bắt người mà lại yếu thế như lần này, may mà xong rồi, vội vàng lên xe đi nốt.

“Đội trưởng Tần, chúng ta phá án lại đi làm khó cả người mình là sao?” Tần Thục Vân vào xe, hai mắt đỏ hoe, Giản Phàm chuyến này bị đưa đi, không rõ có kết quả gì, nhưng rút súng uy hiếp cấp trên, kháng lệnh trực tiếp, đều là tội cực kỳ nghiêm trọng.

Tần Cao Phong lạnh tanh: “Chúng ta là cảnh sát, mấy đứa muốn sáng khoái ân thù à? Vậy ra giang hồ! Đi, làm việc ... Các cậu nghe đây, nếu chẳng may tôi cũng bị đốc sát bắt đi, các cậu nghe Thục Vân chỉ huy, cơ trí chút, thấy lãnh đạo ít nói chút, ứng biến khéo vào, đừng như thằng ngốc kia ... Dám rút súng, chửi luôn lãnh đạo, điên rồi.

Tóm lại là vẫn tiếp tục truy theo việc này, chỉ có phương thức khác đi thôi.

Trong xe đốc sát, Ngũ Thần Quảng ngồi khoanh tay nói: “Đốc sát Trương, nể mặt tôi, cho đám anh em phía dưới thêm chút thời gian, để họ làm xong vụ án này, án này lớn lắm, lãnh đạo nhất thời nghe chưa lọt đầu, nhưng ngân hàng tra ra manh mối là họ sẽ hiểu ngay ... Tôi đã vào xe các anh rồi, còn chưa đủ ăn nói à?”

“Đừng đừng ... Chi đội trưởng Ngũ, chúng tôi làm sao dám làm khó anh. Thế này đi Tiểu Lưu, đường Ngũ Nhất kẹt xe, báo bên trên là chúng ta về muộn nửa tiếng ... Chi đội trưởng Ngũ, nửa tiếng đủ chưa?” Đốc sát Trương an bài đồng đội thông cung.

Giản Phàm hồi lâu không nói gì, hai vị đốc sát nhìn y qua gương chiếu hậu rất cảm phục, cảnh sát đứng ra dám đấu tranh như vậy không còn nữa rồi, xe đi tới cuối đường Ngũ Nhất tạt vào lề, gọi điện thoại báo cáo tắc đường.

Ngũ Thần Quảng nhìn Giản Phàm im lìm, thở hắt ra, giọng có chút bất đắc dĩ: “Cái thằng ranh này, thông minh như thế sao cứ

phạm vào lỗi cũ mãi, Thiệu Kiến Bình đã khai nhận, thế thì càng nên thả hẳn, giao cho ngân hàng, mất khoản tiền lớn như vậy không thể truy hồi, ngân hàng sẽ chĩnh hẳn đỡ sống đỡ chết. Giờ hay rồi, chúng ta còn phải cung phụng hẳn như đại giả ... Cậu còn non lắm, nhìn xa ra một chút, ngân hàng muốn người thì cứ cho, chúng ta nắm chuôi rồi, bọn họ còn không phải tới tìm chúng ta cầu xin à, như thế ngân hàng phải đi đầu làm tốt cho chúng ta, cậu thì hay rồi, là tướng mà lúc nào cũng muốn tự mình làm tốt.”

“Ai mà biết được, thả hẳn ra cả đám thông đồng với nhau xóa hết tội trạng thì sao?” Giản Phàm hừ một tiếng, không phải y ngốc, mà là trải qua bao nhiêu việc như thế, y đã mất sạch lòng tin rồi, ngay cả cái hệ thống cảnh sát này cũng thế.

“Còn chưa biết cái sai của bản thân à? Cậu đem công vụ biến thành chuyện riêng, đây là điều không ai dung thứ ... Phải rồi, chuyện nổ súng là sao? Trung tâm chỉ huy 110 nhận tin nói cảnh sát cướp ngân hàng, có biết ảnh hưởng lớn thế nào không?” Ngũ Thần Quảng giáo huấn.

“Lớn tới mấy cũng không bằng vụ án ... Đám ngân hàng đó vốn không coi cảnh sát ra gì, muốn bắt Thiệu Kiến Bình đi, không nổ súng thì 4 chúng tôi đánh sao lại 7 người ... Tôi có bắn người đâu, tôi bắn lốp xe mà ...”

“Im ...” Ngũ Thần Quảng không dám nói với Giản Phàm nữa, vỗ ghế trên: “Đốc sát Trương, lý do này có được không? Bọn họ cản trở thi hành công vụ, nói là chúng tôi sai cũng hơi quá nhỉ?”

Hai vị đốc sát cười khỏ, nói đùa chi đội hình cản mãnh tướng như mây, phạm lỗi cũng như mây, ban đốc sát sắp thành nơi chuyên chúí đít cho họ. Nói cười câu giờ, tới khi ban đốc sát thúc giục ba lần, đợi được Tần Cao Phong báo cáo đã thông báo cho các ngân hàng mới lên đường.

Lề mề về tới thị cục, đốc sát Trương vội đi báo cáo với cục trưởng Lương, che dấu nửa quá trình xảy ra, chỉ nói Ngũ Thần Quảng cậy tuổi nghề cao đi cùng với cảnh sát kháng lệnh tới ban đốc sát. Cục trưởng Lương tức giận đập vỡ cốc trà, nhưng kết quả như dự liệu: “Cứ giam trước đi, ông ta tự bôi xấu bản thân rồi, tôi phải nể mặt.”

Nghe nói giông tố có khi do một con bướm nhỏ vỗ cánh, nghe nói tai nạn hàng không có khi do va chạm với một chim gâu ra, nghe nói lở tuyết có khi do cục đá nhỏ rơi xuống ...

Kỳ thực tất cả tai họa đều là do đã ủ bệnh đã lâu, chỉ thiếu một tác động nhỏ.

Hôm nay tác động đó khiến chữ tín của ngành ngân hàng Đại Nguyên sụp đổ rầm rầm không sao ngăn cản được.

Bị tác động mạnh nhất là ngân hàng kiến thiết, các lãnh đạo trung tầng ứng phó mết mỏi với những khách hàng tới cửa yêu cầu kiểm tra tài khoản, dù sao mất tới 4800 vạn, trong khi người ta còn cầm giấy gửi tiền, con dấu. Tiếp đó xảy ra chuyện cảnh sát nổ súng tấn công nội vệ ngân hàng, chuyện này chưa xử lý xong, điều tra nội bộ phát hiện vấn đề mới, vụ giao dịch ở phía dưới chuyển tới công ty mậu dịch Hâm Long, cái tên này tức khắc làm người ngân hàng chú ý, men theo giao dịch tra tiếp, càng tra cổ họng càng khô, hai chân càng nhũn.

Khoản tiền 7800 vạn, quanh co chuyển đi là tài khoản đảm bảo của chứng khoán tỉnh gửi ở chính ngân hàng mình, mà đó là tiền đảm bảo, không được giao dịch.

Dần dần từng bước tấm màn đen bị vạch trần để về sau biến thành "án chồn trắng vang danh trong nước, chính bộ công an phê duyệt điều tra. Loạn rồi, không gì có thể ngăn cản được nữa. (*)

(*) Vụ án chồn trắng này có thật.

Chương 183: Tầm màn đen dần hé lộ.(2)

“Cái gì, cả chi nhánh Tiêm Thảo Bình cũng có vấn đề, còn hỏi sao nữa à, bắt, bắt hết lại.” Một vị giám đốc ngân hàng quát vào điện thoại.

Khi cảnh sát thông báo tình hình chi nhánh ngân hàng kiến thiết cho NH nông nghiệp, người chưa đi ra khỏi cửa đã bị quản lý ngân hàng kinh sợ giữ lại, thì ra bọn họ đã điều tra trước một bước phát hiện ba chi nhánh có vấn đề, đã "mời" kẻ liên quan về tổng bộ, chính đang truy hồi khoản tiền mất.

Nhưng Vương Vi Dân bỏ trốn rồi, mất bao nhiêu không truy hồi được nữa, đành lựa chọn cách bắt đắ dĩ: Báo án.

Thế là không cần cảnh sát ra tay, hai chủ nhiệm chi nhánh, một giám đốc ngân hàng bị nội vệ ngân hàng giao cho nhân viên điều tra kinh tế trực tiếp mang về chi đội.

Kỳ thực đối với ngân hàng mà nói, khi phát hiện sơ hở nội bộ, bọn họ càng khuynh hướng lựa chọn "tự cứu", thông qua giam lỏng nhân viên nội bộ, tận lực truy hồi tổn thất là thượng sách. Bởi vì một khi tiến vào kiểm sát hoặc điều tra, đa phần cũng không tìm lại được tiền, khi biết không còn hi vọng mới lựa chọn biện pháp bắt đắ dĩ: Báo án!

Báo án! Báo án! Báo án!

Nghe tin Hâm Long xảy ra chuyện, Vương Vi Dân bỏ trốn, cảnh sát tới nhà cảnh cáo, ngân hàng không bưng bít được lỗ thủng lớn thế này, nối nhau đi báo án, giao nhân viên nội bộ cho cơ quan công an.

Các đội hình cảnh, các đồn công an đều điều nhân lực khẩn cấp tới đại đội điều tra kinh tế, tiếp đó xe cảnh sát túa ra khắp ngân hàng, chi nhánh, điểm giao dịch, khi quay về mang theo một hoặc hai nhân vật ăn mặc bảnh bao, mặt tái me tái mét, không giám đốc cũng chủ nhiệm.

“Nhà cậu có gửi tiền ở ngân hàng kiến thiết không, ở đó xảy ra vấn đề lớn rồi, bị người ta lừa mất nhiều tiền lắm, mau mau

kiểm tra, còn thì rút ra đi.” Có người làm trong ngành ngân hàng khẩn cấp thông báo cho người thân.

Phong ba ngày càng lớn, người gửi tiền truyền tai nhau, vội vàng tới ngân hàng tra khoản dư, đều đòi chuyển tiền hoặc rút tiền, đối phó qua được một ngày, ngày hôm sau mở cửa thì trước đại sảnh đã xếp thành cả hàng dài người tới rút tiền.

Chỉ trong vòng một tiếng, số chi nhánh NH kiến thiết cung ứng tiền mặt không đủ ngày một nhiều, trực tiếp khiến sảnh doanh nghiệp của ngân hàng chính bị tê liệt.

Tỉnh Sơn Bắc là nơi khởi nguồn hiệu đổi tiền, thế hệ trước đề cao chữ tín và trung nghĩa, vậy mà hôm nay bị ngân hàng đập đổ trong một ngày. Máy chục sảnh doanh nghiệp của các ngân hàng chen chúc đám đông phần nộ, kinh ngạc, la hét, tay cầm sổ tiết kiệm chất vùn vì sao không cho bọn họ lấy tiền, còn đám người ngân hàng đã quen lên mặt hất hàm, giờ thành rùa rút đầu, thành đối tượng bị phỉ nhổ.

Tiền của ai thì người đó xót, máy chục khách hàng lớn đã biết tiền trong ngân hàng bị mất sau khi điều đình không có hiệu quả với ngân hàng, ngày hôm sau liên hợp với nhau tố cáo ra tòa. Nhiều khách hàng lòng như lửa đốt cũng điều cả nhân viên công ty tới ngân hàng, dù phải nói rách miệng cũng nhất định lấy tiền về. Đám phóng viên chỉ sợ thiên hạ không loạn luôn lách khắp nơi, phỏng vấn công an, bị cự tuyệt, phỏng vấn ngân hàng bị đóng cửa không tiếp, trực tiếp đi phỏng vấn người gửi tiền.

Thôi, thế là xong rồi, khách hàng thì chỉ có một tâm trạng, phần nộ, bởi thế mà bài báo càng đổ dầu vào lửa.

Trong cơn hỗn loạn ấy, khắp nơi là tiếng chửi bới, bãi nước bọt, nhân viên ngân hàng không dám mặc đồng phục ra đường, trong tình thế ấy cảnh sát lại được nhớ tới, bọn họ tới cục công an van xin cầu cứu, cục công an khẩn cấp điều động hình cảnh, dân cảnh, đội trị an, đặc cảnh đi duy trì trật tự.

“Hương Hương, làm sao lại khóc như thế, bình tĩnh nói mẹ nghe, xảy ra chuyện gì . Sao, Kiến Bình bị cảnh sát bắt đi rồi, không rõ đưa đi đâu à? . Thế này là thế nào, ba tuần nữa là đám cưới rồi, sao ra cơ sự này hả trời .” Bà Lưu khuyên con gái bình

tĩnh cuối cùng còn khóc to hơn, gối mềm nhũn khuỵu xuống đất, thầy giáo Lưu đang đọc báo thấy thế thất kinh chạy tới đỡ vợ, không ngờ bà Lưu tích tắc lại đứng bật dậy la lên: “Chết rồi, chết rồi! Lần trước Kiến Bình bảo mẹ, chuyển tiết kiệm sang chi nhánh nó, còn bảo gửi vào tài khoản đặc biệt gì đó. Mẹ không biết. Hương Hương, nó bảo mẹ là có lãi suất cao hơn ngân hàng. 30 vạn, toàn bộ tiền dưỡng lão của cha mẹ đấy. Dời ời là dời, tôi ăn ở có tới nỗi nào mà ông trời lại đối xử với tôi như thế.”

Thầy giáo Lưu mất kiên nhẫn cướp lấy điện thoại, an ủi con gái: “Đừng gấp, cha mẹ lên thành phố với con ... con phải thật bình tĩnh, cha sang bên nhà họ Giản nhờ họ xem sao.”

Bà Lưu nghe thế tru chèo: “Cái gì, ông nói thằng Giản Phàm à, thằng nhãi ranh đó là cảnh sát quèn thì biết gì . không được, tiền của tôi, tôi phải báo án.”

Báo án, báo án, từ ngân hàng báo án tới công ty báo án giờ dân đi báo án ...

Sở công an tỉnh khẩn cấp thành lập tổ chuyên án khu, thành phố, tỉnh tới đại đội điều tra kinh tế, lúc này xe cảnh sát vẫn không ngừng chờ nghi phạm về, điện thoại báo án vang liên hồi, một ngày đêm bắt 48 nghi phạm, quá nửa tới từ ngân hàng. Bốn ngân hàng quốc hữu thì có 3 tổn hại nặng nề, một ngày đêm có 54 vụ án được lập, sáng tạo ra vụ án chưa từng có lịch sử điều tra kinh tế.

Báo án, báo án, vẫn báo án ... Xong đã quá muộn rồi.

Phòng hội nghị chính của chi đội điều tra kinh tế, Tần Thục Vân cất bước mệt mỏi đi vào, đến cố gượng cười một cái cũng chẳng nổi, theo sau là đồng nghiệp ban điều tra kinh tế tỉnh, còn trong phòng hội nghị thì các cấp lãnh đạo, trong đó cả phó sở trưởng đều nóng lòng đợi báo cáo của tuyến đầu.

Xôn xào bàn tán miếng bánh bị nghi phạm khoét mất lớn cỡ nào.

“Thưa các vị lãnh đạo, các đồng nghiệp ... Tôi đi thẳng vào chủ đề, mọi người xem báo cáo văn tắt ...” Đứng trên đài chủ tịch, bên cạnh là phó sở trưởng, phá án lớn, được khen thưởng là mộng tưởng của mỗi cảnh sát, thế nhưng khi Tần Thục Vân đích thân trải nghiệm, thì cảm giác chỉ có mệt mỏi, giới thiệu ngắn

gọn: "... Căn cứ tình hình hiện tại, chúng tôi đã lập thành 54 vụ án lừa gạt, thủ pháp chính của nghi phạm là câu kết trong ngoài, thông qua tự khắc con dấu, giả mạo giấy gửi tiền, đem tiền gửi ở ngân hàng chuyển qua tài khoản khác, lừa lấy lượng lớn tài chính, dây chuyền này đã tồn tại quá ba năm, hiện chưa có thống kê đầy đủ, kim ngạch liên quan chừng 1.677 tỷ."

Toàn bộ hội nghị xôn xao, có người kinh ngạc vì thời gian tồn tại vấn đề vì sao lâu như thế? Người phần nộ về vệ sự ngang nhiên trắng trợn của nghi phạm, sau khi nghe tới ba nghi phạm do Vương Vi Dân đứng đầu đều đã chạy ra ngoài tỉnh, lại có người chất vấn giữa ngân hàng phải chăng có sự liên minh, cấu kết với nhau? Lại càng có người thì thầm với nhau, cô gái này là ai? Vụ án lớn như thế, lại quá trẻ, không tương ứng cho lắm, xong phải công nhận xứng đáng là đóa hoa cảnh sát.

Sau khi nghe phó sở trưởng Thái giới thiệu đây chính là Tần Thục Vân, người đầu tiên phát hiện vấn đề, vinh hạnh thăng lên làm tổ trưởng tổ chuyên án, cả hội trường vỗ tay nhiệt liệt.

Yếu ớt ngồi xuống, lần đầu tiên tham gia cuộc hội nghị quy cách cao như thế, nghe những phát biểu dài dằng dặc, những phân tích hùng hồn mà vô nghĩa, thậm chí đại đội điều tra kinh tế không quên đưa lãnh đạo thành phố vào, đều nói nhờ quyết tâm và quyết đoán của lãnh đạo mà mới kịp thời đóng băng tài khoản trị giá 500 triệu của Hâm Long.

Tần Thục Vân thầm khinh bỉ, nếu nói tới quyết tâm nói tới anh minh, quyết đoán, tất cả là nhờ anh ấy, nếu không cảnh sát sao chủ động được thế này, đợi đám ngân hàng bùng bít không nổi bung ra thì giờ mới là lúc tai họa.

Tiếp đó là trình tự pháp luận quy định, lấy chứng cứ, thẩm vấn, giảm thiểu tổn thất, tất cả chỉ chăm chăm làm sao mau chóng tiêu trừ ảnh hưởng với giới tài chính, chẳng hỏi tới vụ án. Cục trưởng Lương tham dự hội nghị tổng kết: Văn hồi tổn thất, phải tận lực; truy hồi nghi phạm, phải máu chông; cảnh sát trong lúc nguy nan, phải tận chức!

Trước kia đều đã nghe những lời đại nghĩa đường đường này, người nói vẫn là cục trưởng Lương, nhưng bây giờ lọt vào tai

Tần Thục Vân, cô thấy khó chịu vô cùng, nói tới tận chức, nói tới quên mình, chỉ có anh ấy thôi.

Nghĩ tới khuôn mặt phần nộ hôm qua khi cương quyết vạch trần tội phạm không để vụ án bị che đậy, anh ấy làm thế cũng là vạn bất đắc dĩ mà thôi, anh ấy cực lực đấu tranh để vén tấm màn đen lên, nhưng giờ lại bị giam giữ.

Tần Thục Vân chỉ muốn khóc!

Bề ngoài lãnh đạm nhưng trái tim cô thổn thức, Giản Phàm, anh thế nào rồi?

Chương 184: Tấm màn đen dần hé lộ.(3)

“Chú Ngũ, bên ngoài thế nào rồi?” Giản Phàm nheo mắt hỏi, người được hỏi đang hút thuốc Trung Hoa cứng.

Đây là tầng hai của nhà chiêu đãi công an, phòng hai người có cả nhà vệ sinh và phòng tắm, là gian phòng tương đối xa hoa, là đài ngộ cao nhất của người được vào ban đốc sát, trước kia Giản Phàm toàn bị giam vào phòng cửa song sắt ở tầng 3.

Phàm lạ vụ án do ban đốc sát xử lý, nhẹ thì trực tiếp dẫn tới đội thẩm vấn điều tra, nặng hơn chút đưa tới gian phổ thông để tra hỏi, nặng hơn chút nữa giống đánh nhau, thu tiền bản bị tố cáo hoặc vi phạm kỷ luật nghiêm trọng như Giản Phàm thì giam vào phòng sau cửa sắt, hạn chế tự do nhân thân. Đương nhiên, không thể nặng hơn nữa, nếu không thì vào trại tạm giam hoặc giao viện kiểm sát rồi.

Vì thế Giản Phàm đã 3 lần tới nơi nghiêm trọng nhất, giờ là lần thứ 4, con người có quán tính, tới nơi nào đó nhiều liền tùy tiện, chẳng bận tâm. Huống hồ còn có chi đội trưởng đi theo, trừ hôm qua hỏi một lần thì không ai tới nữa, làm quan với làm lính đúng là khác nhau, ăn cơm lại còn có trưởng ban đốc sát tới tiếp, uống với Ngũ Thần Quảng vài chén, sáng dậy còn được tản bộ bên ngoài sân một lúc, chẳng ai quản, Giản Phàm có cảm giác như đi nghỉ dưỡng.

Chỉ có đúng một điều không hay là không biết tình hình ngoài kia thế nào? Đến chiều Giản Phàm không ngồi yên được chạy qua phòng Ngũ Thần Quảng hỏi một câu.

Ngũ Thần Quảng là lão già thành tinh, thông thả hút thuốc, hỏi lại: “Sợ à?”

“Cháu vào đây vài lần, lỳ rồi.” Giản Phàm ngửa đầu nhả khói, nhả nửa ngày chẳng ra hình dạng gì, nói chuyện có chút tùy tiện, nhưng thân cận hơn, ít nhất xưng hô đã sửa thành “chú Ngũ”.

Ngũ Thần Quảng cười không trách, tiếp tục phì phèo thuốc lá.

Giản Phàm gỡ đầu gỡ tai, ông già chùng này tuổi đầu còn mắt mặt cùng mình, mãi mới nặn ra được một câu: “Chú Ngũ, xin lỗi chú ... Liên lụy cả chú vào đây.”

“Ái chà chà!” Ngũ Thần Quảng tỏ vẻ thất kinh một cách khoa trương: “Từ khi nào mà khách khí với tôi như thế? Không phải luôn coi thường lão già bảo thủ ngốc nghếch này à?”

Nghe thế Giản Phàm xấu hổ lắm, không ngờ chi đội trưởng cũng biết trêu người ta, hôm qua định nói rồi, nhưng mà không dám, hôm nay đỡ xấu hổ một chút mới nói: “Chú Ngũ, chúng ta đừng trêu nhau nữa, cháu bề ngoài tuy không tôn trọng chú lắm, nhưng bên trong lòng luôn kính phục chú mà ... Hì hì, chú khác với bọn họ, với bọn họ cháu bề ngoài tôn kính, nhưng bên trong khinh bỉ.”

“Tôi cứ thích được tôn kính bên ngoài cơ, ai biết trong bụng cậu nghĩ gì?” Ngũ Thần Quảng cười ha hả, có điều nhìn ra Giản Phàm rất áy náy, cười quý dị: “Có phải cậu thấy tôi vì cậu mà chịu thiệt thòi?”

“Vâng!” Giản Phàm gật đầu.

“Nhưng tôi thấy mình lãi lớn, biết vì sao không?” Ngũ Thần Quảng thấy Giản Phàm lắc đầu, giải thích: “Cậu tuy thông minh, nhưng kinh nghiệm sống thì còn non lắm, chúng ta đóng cửa bảo nhau nhé, tôi đã dạy cậu rồi, phải có ý thức tự bảo vệ bản thân trước khi làm bất kỳ việc gì, tới giờ cậu chưa học được ... Ví như tình thế hôm qua, nếu tôi nhất định bắt cậu rồi thả người, đoán chừng người dưới đều nổi loạn, sau này bất tuân, cả trên lẫn dưới đều gây khó dễ cho tôi, dù sao người là của tôi, xảy ra vấn đề thì có trách nhiệm lãnh đạo ... Nhưng giờ, tôi và cậu cùng vào đây, đợi lãnh đạo xử lý chẳng bằng tự xử lý, tôi đã chủ động vào đây rồi, lãnh đạo còn có thể tới giáo huấn à? Đúng không? quan trọng nhất, chuyện xảy ra sau đó không liên quan tới tôi, đã đi thông báo cho các ngân hàng rồi, chuyện này mà có chuyện là họa lớn, phiền toái lớn, nhưng chúng ta vào ban đốc sát rồi, không phải đối diện với rắc rối nữa. Cùng lắm vẫn là trách nhiệm lãnh đạo thôi, không thể nói phát hiện vấn đề lên tiếng cảnh báo cũng có vấn đề, đúng không? Làm quân thì vĩnh viễn là đại tội, tôi ở đây là thích hợp nhất.”

Nhìn đôi mắt ánh lên vẻ giảo hoạt của Ngũ Thần Quảng làm Giản Phàm cũng vui theo, híp mắt người, xưa nay chẳng có thiện cảm với ông ta, giờ thấy ông ta cũng có điểm đáng yêu.

Ngũ Thần Quán tặc lưỡi cảm thán: “Mà tôi cũng không ngờ đấy, sao không nhìn ra trên người cậu có cảm giác chính nghĩa lớn như thế nhỉ? Hôm qua lên cơn gì vậy?”

“Ài chú Ngũ ...” Giản Phàm nghe là sôi máu: “Chú không biết, chuyện đó nghe thôi đã tức bở phổi, chú nói xem, lũ ngân hàng sao khốn kiếp vậy, tự ý dùng tiền người gửi đã đành, còn giả mạo chữ ký, con người nào lại làm thế? Cháu thẩm vấn xong Thiệu Kiến Bình, hắn còn thể sẽ trả lại tiền, cứ như trả tiền lại là xong ... Không nói nữa, lúc đó chỉ muốn đánh cho hắn một trận, không biết còn ẩn chứa bao nhiêu vấn đề.”

“Tôi biết, sao tôi không biết, lò xo ép quá mức nó sẽ bật lại thôi ... Có điều tôi trơ lì rồi, cậu làm cảnh sát nhiều năm như tôi thì cũng thế, giống như cậu vào đây nhiều lần cũng không còn cảm giác nữa.” Ngũ Thần Quảng cảm xúc đánh giá cuộc đời cảnh sát của mình, lần đầu thấy Giản Phàm căm phẫn vì công lý, thấy đứa bé này đáng khen, đáng yêu: “Giản Phàm, tôi kỳ thực không đáng được cậu tôn trọng, trước kia tôi và Cao Phong thương lượng bồi dưỡng cậu thành cảnh sát bản, lấy vụ án Tăng Quốc Vĩ làm điểm đột phá, để cậu tra Lý Uy và Vương Vi Dân cùng với kẻ ẩn dấu trong nội bộ của chúng ta, để cậu bước vào phe bọn chúng, tùy cơ quét một mẻ lưới, tôi chỉ muốn dùng cậu như con tốt ... Tôi khi đó không còn hi vọng vụ án Tăng Quốc Vĩ có ngày được làm sáng tỏ, vậy mà không ngờ cậu làm được rồi, càng không ngờ cảnh sát bản mà mình tận lực bồi dưỡng còn ngay thẳng hơn bất kỳ ai ... Rốt cuộc cậu là loại người gì, đến giờ tôi cũng hồ đồ.”

“Chú Ngũ ... Có chuyện này, không biết cháu có nên nói không?” Giản Phàm ngập ngừng.

“Nói đi, nơi này không có ghi âm, tôi cũng không phải đốc sát, thẳng thắn khai báo, đừng để sau này tôi nắm được thóp.”

Giản Phàm lấy gan nói: “Cháu thu không ít tiền bản.”

“Bao nhiêu?”

“Một căn nhà cùng tiền trang trí, còn tiền lẻ, không nói rõ được, mấy chục vạn ... Kỳ thực không tính là tiền bản, khi đó thực nghiệp Cửu Đỉnh xảy ra chuyện, cháu giải quyết hộ, còn cả Lý Uy cũng cho một ít ..” Giản Phàm vừa nói vừa len lén nhìn.

Ngũ Thân Quảng thấy Giản Phàm mãi không nói ra hết, chỉ mặt cười mắng: “Cái thằng nhãi này , che dấu khéo lắm, Nam Nam luôn nói cậu rất chính trực, dùng tiền không mua chuộc được, thật đúng là, cảnh sát viên còn biết ăn tiền hơn đội trưởng, ha ha ha ...”

Giản Phàm càng nghe càng đỏ mặt: “Chú Ngũ, vậy chú nói xem, cháu có phải là cảnh sát bản không, lòng cháu luôn bất an, muốn trả lại căn nhà cho Cửu Đỉnh, thế là giải thoát.”

“Trả cái gì mà trả, chuyện đó tôi biết lâu rồi.” Ngũ Thân Quảng xua tay: “Cậu nghĩ người dưới làm gì tôi không biết à? Cậu nhận cái nhà đó là xứng công, cậu vô chức vô quyền, chẳng dính dáng gì tới hối lộ, chuyện đó cậu không ra tay, ai làm gì được cậu? Chẳng ai có thể nói là sai ... Cảnh sát bản à? ... Trong mắt tôi bị tiền bạc làm mờ mắt, mặt dày vô sỉ, cứ thấy tiền là nhận mới là cảnh sát bản .. Dưới tình huống bình thường, chẳng ai hoàn toàn sạch sẽ, làm hộ khẩu còn phải đưa thuốc lá cho dân cảnh mà, nó trở thành phong tục tập quán rồi, ai có thể ngoại lệ? Tôi không thể, tôi cũng nhận quà cáp ... Đó là chuyện bình thường, nhưng tôi hơn cậu, tôi không nói với cậu tôi đã nhận gì đâu, cũng không nói với bất kỳ ai, ha ha ha .. Không chúng không cứ, ai làm gì được tôi, ha ha ha.”

Chương 185: Chuyện lật vạt quần lấy. (1)

Mình có phải cảnh sát bản không?

Câu nói của Thân Ngưng Sương luôn khiến Giản Phàm để bụng, hôm nay nghe Ngũ Thần Quảng nói, nhẹ lòng không ít, chi đội trưởng trước kia trừng mắt vênh râu, hơi chút chửi mắng người khác, giờ thuận mắt hơn quá nhiều. Ấn tượng về đối phương đều thay đổi hẳn, hai người trò chuyện vui vẻ, từ phong tục tập quán Ô Long tới ăn uống dưỡng sinh, nói tới chuyện ở Phân cục Tấn Nguyên, chưa bao giờ nói nhiều như thế, chưa bao giờ tâm đầu ý hợp như thế, tới khi có người ban đốc sát tìm, nói cục trưởng Lương đích thân tới.

Ngũ Thần Quảng đứng dậy chỉnh trang, dáng vẻ trở thành đại nghĩa đường đường, nghiêm mặt bảo Giản Phàm: “Nhóc con nghe đây, ra khỏi cái cửa này, tôi vẫn là chi đội trưởng, cần chửi phải mắng cậu là tôi vẫn làm không nương tay ... Cúi đầu xuống, cụp đuôi vào, đừng có làm anh hùng, trong ngành cảnh sát này không có anh hùng, dù có cũng nằm trong mộ ... Đại trượng phu phải co được duỗi được, cứng được mềm được, nhận sai kiểm điểm, thành thật hối lỗi, khiêm tốn làm người, mấy kiêu hùng đều ngã trong tay cậu, tôi đoán, vụ án sẽ quay về chi đội, tôi hi vọng cậu kết án, đích thân bắt hung thủ.”

“Vâng! Chú Ngũ.” Giản Phàm kính lễ, xưng hô chẳng ra thể loại gì.

Thế là chi đội trưởng Ngũ uy phong sải bước ra khỏi phòng, đón cục trưởng Lương, theo sau là cảnh sát viên Giản Phàm đầu cúi gằm hối lỗi.

Ngũ Thần Quảng tự tới ban đốc sát là để cho mình đường lui, bảo vệ tôn nghiêm của cục trưởng Lương, cục trưởng Lương đích thân tới đây là cho Ngũ Thần Quảng một cái thang để xuống, vì thế vui vẻ mà hồ đồ bỏ qua chuyện xử lý.

Có điều Giản Phàm vẫn xui xẻo, theo trần thuật điều tra của ban đốc sát, hành vi nổ súng là có thật, nổ súng với đơn vị anh em là không thỏa đáng, kiến nghị chi đội giáo dục

Nghiêm khắc. Nên nhớ "không thỏa đáng chứ không phải "không đúng", giờ màn đen vén lên, ai dám nói bất nghi phạm là sai? Ngân hàng đang mong cục công an truy hồi tổn thất, dám truy cứu à?

Đội ngũ cảnh sát xưa nay có sai thì sửa, thế nên Giản Phàm bị xử phạt rất nghiêm khắc, phải viết một bản kiểm điểm thật sâu sắc.

Đại đội bốn nằm ở ngoại ô vắng vẻ, cả ngày nhàn tản đi ra đi vào, bây giờ bận tối mắt tối mũi, mấy chục nghi phạm, người nhẹ tạt tha về nhà, người nặng thì chuyển đại đội điều tra kinh tế. Thế là hai bên đường gần đại đội bốn mở triển lãm xe hơi, nào là Hummer gầm cao bánh to hầm hố, nào là Mercedes đen sang trọng, hơn người ta một bậc, nào là xe đua tạo hình phong cách, Audi đi khắp mọi nơi, căn bản không có chỗ cho Santana, hàng xe kéo dài vài dặm ... Phàm là có người ra, cả nhà ùa lên đón, cứ như anh hùng trở về vậy.

Chính ủy Trương trên cục, phó cục Lý phân quản điều tra kinh tế và chính ủy chi đội điều tra kinh tế được ủy phái làm việc này, đám ông chủ bị hình cảnh thẩm vấn như con cháu, vâng dạ riu rít, giờ tới trước mặt lãnh đạo công an lại thành rất có sức nặng. Ông chủ bụng bự của Trung Đức Phúc Lai Đặc được chính ủy tiễn ra xe, nghe nói vì có nghiệp vụ qua lại với cục, đón tiếp là cô gái trẻ thiên kiều bá mỹ nũng nịu hỏi han an ủi. Ông chủ chuỗi siêu thị Hoa Thiên mất lé mũi to được chi đội trưởng đưa ra cửa, cũng có một cô gái đợi rất lâu nhào vào lòng. Còn có ông chủ công ty địa ốc Thiên Hạ nữa, còn gồm hơn lãnh đạo, bảy tám cái xe đưa đi.

Rửa tiền không phải là tội lớn, đối với người giàu có này, phạt chút tiền, tặng chút quà là xong, lãnh đạo phen này cứ gọi là trúng lớn, khách tới nhà nườm nượp thu quà nhiều hơn cả Tết, lại chẳng niềm nở tiễn khách hay sao? Có điều lãnh đạo mất giá quá, bị đám nhà giàu lên mặt, bị đám mỹ nữ bằng tuổi con mình lườm nguyệt.

Đội bốn hiếm khi có lãnh đạo tới, hôm nay nhìn cái bản mặt giả nô của lãnh đạo, khác hẳn lúc uy nghiêm đứng trên đài chủ tịch, đám cảnh sát có chút buồn nôn.

“Thời buổi này ai có tiền người đó có tiếng nói, mới giam có vài giờ, bên ngoài có hơn 200 cái xe ... Xem đi, làm bộ làm tịch chưa, mẹ nó đừng rơi vào tay tôi.” Vương Minh chỉ chiếc Bentley, hai người tới đón nghi phạm dù cứ như là tàn phế, có người đặt tay ở trần xe như sợ rụng đầu.

“Đcm, lại uống công rồi, đại án như thế mà không kiếm nổi một bao thuốc.” Trương Kiệt biến mất mấy hôm rồi cuộc xuất hiện, chép miệng.

“Thôi đi, không phải vào đống sắt như Giản Phàm là may rồi, chuyện này do cậu ta vạch trần đấy, trên bộ cũng phải giám sát xuống ... Ôi làm lính chỉ có thể ăn lương, làm quan thì lấy thưởng, nhìn làm chó gì cho bực, Vương Minh, về đội.” Quách Nguyên phát tay gọi đồng đội bỏ đi.

Sợ bộ đánh giá là vụ án lừa gạt ngân hàng đặc biệt lớn 328, do chi đội điều tra kinh tế tiếp nhận, phó sở trưởng Đài đeo danh chủ soái, đích thân chủ trì.

Vụ án đã báo lên cả bộ công an, nghiêm trọng lắm rồi, ngay trong ngày lãnh đạo bộ phê, nghiêm tra vụ án, nghiêm trừng người liên quan, lớn thế nào chưa rõ, nghe nói mấy vị quan lớn ở bộ đáp máy bay xuống ngay trong ngày.

Cơ cấu quốc gia khổng lồ vận hành, mấy con ốc vít nhỏ liền nhau, dù sao là chuyện chuyên nghiệp, người giao đi, hình cảnh không có gì làm nữa.

“Này Thành Cương, cậu thâm trầm cái gì? Sao không nói gì hết?” Trương Kiệt đẩy vai Thành Cương.

“Tôi đói, đang nghĩ lát ăn ở đâu ... Này Trương Kiệt, sao hôm đó không thấy anh đâu?”

“Sáng sớm tôi bị đội trưởng Lục điều đi, chưa kịp nói với mọi người.”

Tiêu Thành Cương đột ngột bẻ lái: “Cơm tối thì sao?”

“Sao hỏi tôi, tôi hỏi ai?”

“Ơ, quít à, thứ bảy anh còn mời tôi.”

“Thôi đi, quá hạn rồi ai tính.”

“Mẹ nó, đồ keo kiệt ... Ôi, hỏng rồi, hỏng rồi, tìm tới cửa rồi.”

Hai người đang đấu khẩu, Tiêu Thành Cương đột nhiên nhìn ra cửa, phát hiện ba người đang chỉ trở lên tầng ba chỗ mình

đứng, thiếu điều nhảy lầu bỏ trốn.

Ai mà làm Tiêu Thành Cương kinh hoàng như thế, Trương Kiệt cúi đầu nhìn, thì ra là ba nữ nhân, một béo hai gày, một cao hai thấp, hẳn chỉ nhận ra Lương Vũ Vân từng tham gia tổ chuyên án: “Sao thế, người quen mà.”

“Cô gái cao cao kia kìa, chính là Dương Hồng Hạnh, lớp trưởng của chúng tôi, chính là cô gái ở tiểu khu công đoàn ấy ...” Tiêu Thành Cương nói nhỏ: “Hồi ở trường có thể đánh mấy chục chiêu với tôi đấy.”

Trương Kiệt à một tiếng, thì ra là bạn gái của khoa trưởng Ngô Đích, thấy Tiêu Thành Cương định đi thông báo Giản Phàm, giữ lại.

“Đừng đi, xem có đánh nhau không?”

“Đánh nhau anh không can nổi đâu.”

“Đúng thế, nếu cậu mà thông báo rồi thì chúng ta lấy đâu trò hay mà xem?”

Đúng thế, Tiêu Thành Cương sáng mắt, hai tên gian nhân vội vàng nấp đi.

Dương Hồng Hạnh đi đầu, dẫn hai cô gái sải bước tới nơi, theo sau chính là Lương Vũ Vân và Ngư Mạnh Mạnh, chỉ còn thiếu mỗi Tần Thục Vân là đủ bốn cô gái phòng 202. Có điều Tần Thục Vân đã về chi đội điều tra kinh tế bận bịu với vụ án ngân hàng, khẳng định không rảnh mà ra.

Năm người gặp nhau, Tiêu Thành Cương hết sức ân cần, vừa cười vừa chào hỏi, nhưng nhận lại chỉ có ba ánh mắt bất thiện, thế là không dám mồm mép nữa, nữ sinh phòng 202 năm xưa luôn đoàn kết, hẳn đâu có bản lĩnh của Giản Phàm mà một chọi ba.

Chương 186: Chuyện lật vật quần lầy. (2)

“Giản Phàm đâu?” Dương Hồng Hạnh mặt lạnh như sương băng, mắt trừng lên uy phong, mũi quỳnh hơi héch lên, giọng phát ra trong veo như suối chảy qua khe đá.

Trương Kiệt nhìn có chút ngây người, bất giác chỉ tay: “Ở văn phòng đang viết kiểm điểm.”

Không nói gì, trực tiếp bước đi, có điều nhìn thấy dáng vẻ co đầu rút cổ của Tiêu Thành Cương, Dương Hồng Hạnh lườm một cái, dài giọng: “Thành Cương, có cần vay tiền không?”

“Tôi, tôi, tạm thời không cần.” Tiêu Thành Cương cười hì hì nịnh nọt.

“Hừm! Chỉ giỏi mấy trò không ra gì!” Dương Hồng Hạnh hừ mạnh một cái, không thèm để ý, vào văn phòng, đóng sầm cửa lại.

Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương dùng tốc độ ánh sáng lao tới, áp dụng chiến thuật theo dõi nghi phạm, chia nhau mỗi người canh một bên cửa, người ngồi xuống, tai dựng lên, quả nhiên nghe một tiếng quát “anh làm chuyện hay ho nhỉ?”, tiếp đó chát một cái, có

lẽ ném tài liệu hay là sách, rồi có tiếng “á” của Giản Phàm.

Sau đó im phăng phắc, mọi thứ dừng lại.

Nhìn hai người kia che miệng cười hả hê, mắt mũi híp vào một chỗ, Ngư Mạnh Mạnh ngạc nhiên lắm: “Chị Vũ Vân, đâu ra cái đôi này? Tiêu Thành Cương tìm được đồng loại rồi.”

“Trông hay không, đó là những hình cảnh đã phá vụ án treo số một của Đại Nguyên đấy, em chẳng phải muốn gặp họ à? Chính là thế đấy, nhìn Giản Phàm là biết đồng loại của anh ấy tề thế nào rồi.” Lương Vũ Vân chỉ mặt giới thiệu từng người.

“Ê ê, nói gì thế, Vũ Vân, tôi có chọc cô bao giờ đâu?” Trương Kiệt đứng dậy biện bạch.

“Anh chọc vào đại tỷ của tôi, biết chị ấy là ai không? Người ban đốc sát, lần sau chuyên tóm gáy anh, dè chừng đấy.” Lương Vũ Vân uy hiếp.

Tiêu Thành Cương khịt mũi: “Thôi đi, không cần tóm thì anh ta cũng vào đốc sát suốt rồi, mà chị Vũ Vân, có cần giận thế không? Chúng tôi có làm gì đâu?”

“Còn không làm gì à? Hôm đó cậu lừa đại tể của tôi ra ngoài, sau đó Giản Phàm chặn ở cửa nói ba lảng nhãng, đúng không? Cậu làm gì mà điện thoại của đại tể cũng không gọi được?” Lương Vũ Vân không giận, mà giống tò mò.

Hỏi tới chuyện này, Tiêu Thành Cương càng hơn hở: “Đừng quản chúng tôi làm gì, chúng tôi làm thế cũng muốn tốt cho lớp trưởng, Ngô Đích là loại chó má, công lao anh em phía dưới vất vả kiếm được mà hắn xông vào cướp, chị ấy mà gả cho hắn sẽ mất hết tình nghĩa. Con mẹ nó, thằng đó không phải là người, cứ phá đấy.”

“Giản Phàm nói thế à?” Ngưu Manh Manh hỏi xen vào.

“Đúng, Oa ca xưa nay là người trượng nghĩa.” Tiêu Thành Cương gật đầu cái rụp.

“Thôi đi, cậu chỉ giỏi làm bậy không màng hậu quả, có biết tiếp theo đó xảy ra chuyện gì không?” Lương Vũ Vân chỉ mặt giáo huấn: “Hai người bị người ta lợi dụng mà không biết, Giản Phàm nói cùng đại tể tôi sống chung một hai năm rồi, có đáng chết không? ... Ngô Đích thì chả sao, nhưng hai nhà họ là thế giao, chuyện truyền tới tai mẹ của đại tể rồi, sau đó mắng chị ấy một trận, ai mà không giận? Thế không phải hủy hoại danh dự của người ta à? Hai người là đồng lõa cẩn thận, Ngô Đích hẹp hòi lắm, biết mấy người giở trò, sau này gây khó dễ, đừng trách tôi không nhắc ...”

Tuy là mắng mỏ, nhưng lại là mang thiện chí, tính cách Lương Vũ Vân luôn thoải mái thẳng thắn, mơ hồ đứng cùng chiến tuyến với bọn họ.

“Đúng, Oa ca quá đáng lắm rồi, chẳng phải mượn việc công mưu đồ riêng à?” Tiêu Thành Cương phụ họa vô nguyên tắc.

Trương Kiệt nghe hồi lâu mới yếu ớt thở dài: “Tôi thấy Giản Phàm có ý tứ với lớp trưởng cũ, ai chẳng nhìn ra, nếu không kéo chúng tôi đi làm chuyện đó làm gì? Nay, tôi thấy cái tính điên điên của Giản Phàm, cần có một cô gái nghiêm khắc quản mới được, nếu lớp trưởng các cô là người đốc sát thì quá tiện rồi.”

"Í, anh thông minh hơn Thành Cương." Ngưu Mạnh Mạnh vui vẻ bình phẩm.

Các cô gái đều không phải giận thật, làm ra vẻ vậy thôi, nói một lúc mới biết Ngưu Mạnh Mạnh làm cảnh sát mạng buồn chán, bị Lương Vũ Vân kéo đi chơi, kỳ thực tới nghe kỳ án đang làm rung chuyển cả thành phố. Nói tới chuyện này Trương Kiệt và Thành Cương phấn khích, thi nhau kể công, nói kinh tâm động phách, làm hai cô gái "wow" không thôi, đều là nhân vật chính, còn vị trong kia chả có vai trò gì.

Ờ, mà sao không có động tĩnh gì nhỉ?

Tất nhiên là không rồi, Dương Hồng Hạnh đang nhìn trừng trừng, rất có khuynh hướng rút súng, ánh mắt giống như thấy nghi phạm truy bắt lâu ngày.

Lúc vào cửa thì Giản Phàm đang chăm chú viết cái gì đó, không ngẩng đầu lên, vốn lửa giận còn áp xuống được, nhìn chính chủ giả vờ giả vịt là không kìm chế nổi nữa, vợ cuốn hồ sơ ném luôn.

hậu quả của vờ vịt là trúng ngay giữa mặt, Giản Phàm phần nộ ngẩng đầu, sau đó là ngậy ra.

Dung mạo tự nhiên tựa như phù dung trôi lên mặt nước, hàm răng nghiêng lại, ánh mắt thù địch, giống như dáng vẻ ở cơ sở huấn luyện, bện bím tóc dài, vui buồn luôn lộ ra nét mặt, xinh đẹp đúng đó, chính là Dương Hồng Hạnh.

Giản Phàm trừng lại, cơn đau ở tim không biết từ đâu mà ra, chỉ thấy khuôn mặt đó, thái độ đó, mang cảm giác như từng quen thuộc, từng mất đi.

Cứ nhìn nhau như thế, chẳng nói gì cả, hai người cứ như đều trải qua phong sương, khuôn mặt đều có chút tiêu tụy, thêm một phần trưởng thành, Tần Thục Vân nhiều lần gọi điện thoại cho cô hỏi tung tích của Giản Phàm, Dương Hồng Hạnh biết mấy ngày qua Giản Phàm trải qua chuyện gì, nhìn khuôn mặt không còn nụ cười xấu xa thường trực nữa, lòng cũng nhói đau.

Đau thì đau, nghĩ tới cho xấu xa mà y làm, Dương Hồng Hạnh lại không nén được giận.

Hai người mỗi người một tâm tư, cứ nhìn thế, chẳng ai nói một lời. Dương Hồng Hạnh âm ức, nam nhân này xưa nay

chẳng bao giờ có một lời ôn nhu với cô, còn Giản Phàm đang nghĩ, cô gái này không bao giờ chịu yếu thế, muốn dỗ dành cô ấy như con chim nhỏ, tuyệt đối là không thể.

Vì thế cứ nhìn nhau chằm chằm, ý đồ nhìn rõ tâm lý đối phương.

Thời gian thoát cái trôi qua rồi, hơn một năm quen biết, gặp ghềnh lên xuống, từ xa trở thành gần, rồi từ gần lại thành xa, cuộc sống như trò đùa ác, đôi oan gia này luôn dấu là ngó ý còn vương tơ lòng (*), khi một bên có ý với bên kia, thì bên kia lại lờ đi, khi một bên đã từ bỏ, bên kia lại để tâm tới.

(*) Dấu là ngó ý còn vương tơ lòng: ngó sen tuy đã gãy nhưng tơ hãy còn vương. Ví mối quan hệ về bề ngoài tuy đã dứt nhưng trên thực tế hãy còn vương vấn. Ngó: Củ sen, dù bẻ củ sen làm hai khúc, những dây tơ của nó vẫn dính nhau.

Rất lâu, qua rất lâu, hai đôi mắt dần trở nên phức tạp, như muốn truyền đạt ý tứ gì đó.

Giống như có rất nhiều, rất nhiều lời còn chưa nói ra, vì không thể nói thành lời, Dương Hồng Hạnh nhìn thấy trong mắt Giản Phàm một phần lưu luyến, một phần phức tạp, một phần thâm trầm và tang thương không phù hợp với tuổi, đôi mắt đó rất cuốn hút, là loại cuốn hút khiến nữ nhân mê đắm trong đó ... Anh ấy nhiều lúc nông cạn làm người ta phát bực, lúc lại sâu sắc tới không thể hiểu nổi.

Không, mắt chỉ là mắt thôi, nó không đại biểu cho cái gì cả, tất cả đều là ở lòng người.

Trong mắt Giản Phàm là bóng hình xinh đẹp, tư tưởng của y chẳng liên quan gì tới những gì Dương Hồng Hạnh đang tưởng tượng, lòng thâm nhủ: Ô ... Ngực không to bằng của Tăng Nam, dáng không cao bằng chị Tương, trên giường chắc chắn không điêu luyện như Hồ Lệ Quân, chẳng biết ăn mặc chăm chút như Tần Thực Vân ... Điều duy nhất ăn điểm là chân rất dài, thích hợp với một vài tư thế ... Như mà cô ấy chính thống lắm, không chịu đâu, nếu lên giường cũng nghiêm mặt thế này thì vô vị chết.

Chương 187: Chuyện lật vật quần lầy.(3)

Nghĩ linh tinh mãi, mí mắt từ từ hạ xuống, khuôn mặt Giản Phàm dần nở nụ cười: “Sớm biết đốc sát luôn kiếm chuyện với tôi, sao trước kia lại lựa chọn làm cảnh sát cơ chứ? Làm đốc sát cho rồi ... Lớp trưởng, đốc sát đánh người có phạm pháp không?”

“Đừng có mà cợt nhả với em, em hỏi anh, anh làm cái chuyện hay ho gì hả?” Sắc mặt Dương Hồng Hạnh hòa hoãn một chút, nhưng nhìn vẻ dửng dưng của Giản Phàm lại cáu, giọng điệu vô cùng nghiêm túc: “Anh định loanh quanh hay là phủ nhận? Mấy lần tới ban đốc sát không sợ nữa chứ gì?”

“Nếu em nói là chuyện hay ho thì anh có gì mà phải chối, huống hồ anh cũng không cho rằng là chuyện xấu ... À , phải rồi, em nói chuyện gì đấy?” Giản Phàm giả ngốc.

“Anh quên rồi à, hình như sáng thứ sáu tuần trước ở tiểu khu nhà em lạnh lắm, có phải là cảm rồi không? Ai đó còn nói là sống ở nhà em, nếu đã sống ở đó chắc là không quên?” Dương Hồng Hạnh đi tới bên bàn, hai tay chống mặt bàn trừng mắt: “Anh đừng có cười, em nhìn chỉ muốn đánh người thôi, không có tác dụng gì đâu, em hỏi anh, anh làm thế là có ý gì?”

“Chả có ý gì, anh ngứa mắt với hấn thôi.” Không cho cười thì Giản Phàm quay đầu sang bên, nhìn gần như thế cũng chột dạ thật.

Giọng Dương Hồng Hạnh có phần nguy hiểm: “Em thì ngứa mắt với anh đấy.”

“Em lạc đề rồi, hai sự kiện này không có liên hệ gì cả.” Giản Phàm cấp tốc phản ứng, lơ ngơ ăn đón chứ không đùa đâu.

- Lớp trưởng, chuyện này đâu cần đem quân hỏi tội như thế? Thiên hạ có hết nam nhân, em cũng không cần tìm hấn, mặt đầy mụn, em nhìn không buồn nôn à? Em thích ai cũng được, không thể thích hấn.

“Anh là cái gì mà đòi quần? Em cứ thích anh ấy đấy, em còn muốn gả cho anh ấy, xì, cho ai đó tức chết.” Dương Hồng Hạnh

ương lên.

Không ngờ Giản Phàm cười ha hả: “Biết chuyện này thì tới lượt hấn nhìn em buồn nôn rồi, anh không tin em có thể giải thích rõ ràng.”

“Anh!” Dương Hồng Hạnh tức tới suýt ngạt thở, tay đưa ra xĩa vào mặt Giản Phàm.

Giản Phàm nghiêng người tránh: “Đừng giả vờ giả vịt nữa, Thục Vân nói với anh rồi, kỳ thực không nói anh cũng biết, em không thích hấn, đã không thích sao phải miễn cưỡng?”

“Chuyện này thì anh không hiểu rồi, em muốn miễn cưỡng đấy, thích và kết hôn là hai chuyện khác nhau. Thôi, không nói chuyện này nữa, nói anh đó, anh không thấy mình thất đức à? Hai nhà bọn em biết nhau từ thời ông em rồi, anh bịa cái gì không bịa, lại bịa chuyện đó, giờ mẹ em hỏi, em trả lời thế nào?” Dương Hồng Hạnh không muốn giận cũng không được.

“Sorry, anh không giúp được rồi, em tìm người khác đi ...” Nói xong một câu vô trách nhiệm Giản Phàm tức tốc ngả người ra sau, vừa vặn né tránh một cú chém cổ của Dương Hồng Hạnh, nhanh như cắt cầm ghế đặt lên bàn, chắn trước hai người, nhìn Dương Hồng Hạnh thờ phì phì tức tối, an ủi: “Lớp trưởng, chuyện đã qua rồi, chúng ta đừng nhắc tới nữa được không? Hấn mà còn tới nhà quấy nhiễu, em bảo anh, anh sẽ chỉnh cho hấn chết đi sống lại. Cho em biết bốn tiện khách bọn anh trò đê tiện nào cũng nghĩ ra được, nhẹ một chút thì tung tin đồn, vu cáo, nặng chút thì photoshop ảnh khỏa thân của hấn rải khắp nơi. Tuy anh không ra sao cả, nhưng thằng cha đó là kẻ tâm thuật bất chính, vẫn câu đó, em thích ai thì thích, trừ hấn.”

Dương Hồng Hạnh càng nghe càng dở khóc dở cười, cắn chặt răng, muốn nổi giận mà rốt cuộc lại phì cười, tự nổi giận với chính mình, không hiểu kiếp trước có phải nợ cái gì không, oán hận lườm một cái: “Anh làm cảnh sát kiểu gì thế, càng làm càng chẳng có ý thức pháp luật .. Thôi đi, em cứ thấy anh là lại giận ... Sao em lại đi quen loại như anh, biết thế trước kia em tránh anh thật xa ... Ôi! Thật là.”

“Đừng thở dài ...” Giản Phàm thu ghế lại ngồi xuống, dỗ dành: “Được rồi, là anh có lỗi, đợi vụ án này xong, anh muốn tới cơ sở

huấn luyện của chúng ta, về chỗ cũ, anh rất hoài niệm thời gian đó. Hồng Hạnh, em có muốn đi với anh không, đây là lần đầu tiên anh hẹn em đây.”

Dương Hồng Hạnh chớp chớp mắt không dám tin: “Thật không?”

“Thật ... Tiền đề là kết thúc vụ án này em vẫn còn muốn đi với anh.” Giản Phàm nói có chút thâm ý.

“Tới lúc đó hẵng nói đi, lời của anh khó làm người ta tin lắm.” Dương Hồng Hạnh lòng xốn xang, cô đã mong đợi lời hẹn hò này quá lâu rồi, nhưng tự nhủ không thể mất giá như thế, cố làm ra vẻ sao cũng được, sợ bị lộ, mắt di chuyển sang chỗ khác, vô tình trên bàn có một tờ giấy, nhìn qua mấy chữ tò mò cầm lên, vừa đọc một cái che miệng cười phì.

Lần này tới lượt Giản Phàm đỏ mặt, đưa tay một cướp lại, Dương Hồng Hạnh giữ lấy, roẹt! Rách làm đôi, mỗi người được một nửa, Giản Phàm ôm đầu kêu: “Á ... Em làm cái gì thế? Anh viết hơn một tiếng đồng hồ mới được nửa trang thôi, em quá đáng lắm rồi.”

Dương Hồng Hạnh vẫn cười, cười chảy cả nước mắt, cướp luôn cả một nửa của Giản Phàm, ghép hai nửa lại đặt lên bàn vỗ một cái: “Anh nói thế mà không đỏ mặt à, kiểm điểm không phải viết như thế, trước tiên anh trần thuật sự thật, sau đó căn cứ vào sự thật để nhận tìm ra sai lầm của mình ở đâu, đào sâu tư tưởng nhận thức căn nguyên của sai lầm ... Anh xem anh viết cái gì thế này: A, tôi sai rồi, tôi thực sự sai rồi, tôi nhận thức được sai lầm của mình rồi, tôi không nên bán nổ lốp xe của ngân hàng. Hi hi, ý anh là bán

.. người thì không sao? Chẳng trách mẹ anh bảo anh từ nhỏ chẳng học hành gì chỉ biết ăn, học sinh tiểu học nó viết kiểm điểm còn giỏi hơn anh ...”

Nói tới đó gục mặt xuống bàn cười.

Giản Phàm thấy xấu mặt lắm rồi, sao lúc viết không thấy ngu, qua miệng Dương Hồng Hạnh đọc lại cảm giác đầu mọc cái sừng bò, trình độ của y chỉ đọc được truyện Kim Dung, cao nhã hơn chút đọc Kim Bình Mai, viết cái thứ đào sâu tư tưởng tìm căn nguyên này không nổi, từ nhỏ tới lớn sai phạm vô số, chưa

bao giờ chịu viết kiểm điểm, chỉ kiểm điểm mồm, mồm nói với viết ra là chuyện khác ...

Dương Hồng Hạnh cười hồi lâu mới ngừng được, ngẩng đầu lên thấy bộ mặt đen xì của Giản Phàm, không đành lòng, chưa nói thì Giản Phàm thẹn quá hóa giận phát tay: “Tiễn khách, em thấy chỗ nào mát thì ra đó mà chơi, đừng quấy nhiễu anh kiểm điểm sai lầm, em thì biết cái gì ... chi đội trưởng nói rồi, không kiểm điểm không cho anh về đội trọng án.”

“Đuổi em đi thật đấy à?” Dương Hồng Hạnh mím môi cười.

“Đi đi, không tiễn.” Giản Phàm hừ một tiếng.

“Thế à?” Dương Hồng Hạnh đứng dậy: “Vốn em còn định giúp anh, mà nhìn thái độ của anh, thôi, em đi.”

“Khoan khoan, giúp gì?” Giản Phàm suýt nháy qua bàn kéo tay Dương Hồng Hạnh.

“Anh tuy không phải là tài tử, nhưng đứng trước mặt anh chính là tài nữ, anh không biết à? Chuyện này có gì đáng nói, lên mạng, nửa tiếng thôi là chép đủ rồi ... Biết ban đốc sát bọn em mỗi ngày thu được bao nhiêu bản kiểm điểm không? Có tin em nhắm mắt cũng viết được 10 bản luôn không?”

“Oa ... Hạnh muội muội, em ngồi đi, ngồi đi.” Giản Phàm chớp mắt bước vào trạng thái tiểu phục vụ của Đệ nhất oa, ân cần mời Dương Hồng Hạnh ngồi vào ghế của mình: “Giúp anh viết kiểm điểm nhé, không cần mười bản, chỉ cần một bản, 3000 chữ thôi.”

“Lấy giấy.”

“Có!”

“Rót nước!”

“Có!”

“Ngậm mồm lại, không được nói.”

“Ư ư ư!” Giản Phàm làm động tác khóa mồm.

Chương 188: Toàn là cố nhân. (1)

Dương Hồng Hạnh gõ máy tính, tùy ý duyệt vài trang web, gõ bàn phím rào rào, sau đó cầm bút viết nhoay nhoáy, Giản Phàm nhìn chữ hiện ra với tốc độ nhanh không kém mình nói, vèo vèo hết một tờ lại sang tờ thứ hai, cười không khép miệng lại được ...

Một lúc, lại thêm một lúc lâu nữa, bốn người bên ngoài chẳng nghe thấy trong phòng có chút động tĩnh nào, không hiểu chuyện gì xảy ra, lo lắng mò ra cửa sổ, bốn cái đầu từ từ nhô lên, chỉ thấy Dương Hồng Hạnh ngồi sau bàn chăm chú viết cái gì đó, Giản Phàm ngồi bên vươn cổ nhìn, nhìn một lúc rót thêm nước, tư thế thân mật.

Cái gì thế này? Máy người kia tròn mắt nhìn nhau, Trương Kiệt vừa quen thuộc được hai cô cảnh sát hơn một chút, hỏi: “Này, các cô tới hỏi tội cơ mà, sao tôi thấy giống đi giải hạn thế, đốc sát lại đi viết kiểm điểm cho người phạm lỗi, thế này mà cũng được à?”

“Anh ngốc à, lát nữa Oa ca tâm tình tốt, nói không chừng mời chúng ta ăn, mọi người đừng đi, đợi lát nữa cùng xỏ.” Tiêu Thành Cương nói tới ăn là thông minh lắm.

Lương Vũ Vân và Ngư Mạnh Mạnh thì đoán tám phần kết quả sẽ thế này, đại tỷ quá mềm lòng với Giản Phàm rồi, đã bảo lần này phải thật rắn, nắm được thóp là phải khiến Giản Phàm cúi đầu, giờ hay rồi, khác nào tự tới tận nơi làm nha hoàn cho người ta, tự gây nghiệt thì hết đường thoát.

Cửa đột nhiên bật mở, Giản Phàm chạy ra làm mọi người giật mình, chỉ thấy y hốt hoảng đòi chìa khóa của Tiêu Thành Cương, sau đó vỗ trán nói: “Loạn, loạn rồi, mẹ và chú hai anh chẳng hiểu vì sao đột nhiên lại tới, tối nay không mời mà ăn cơm được, tự giải quyết đi.”

Khách sạn Kim Quảng Tiệp đường Ngũ Nhất, 3 sao, hơn 100 phòng, tương đối thích hợp với người thu nhập tầm trung và thấp ra vào, mỗi lần chú hai và mẹ tới đều ở nơi này, chẳng phải vì yêu thích gì, mà là tới nơi đắt hơn thì mẹ xót tiền.

Trong điện thoại chỉ nói vội vàng một câu mẹ tới rồi, cũng chẳng giải thích rõ ràng, mẹ toàn thể, thường xuyên hứng lên là tới tập kích trường đại học, thậm chí còn trai, quá nửa là thuận tiện đi ké xe của đơn vị chú hai cho đỡ tốn kém. Hôm nay không biết cũng như vậy, hay là có chuyện gì, nhưng mà bất kể là chuyện gì nghe nói mẹ tới, Giản Phàm mừng rỡ áp hết mọi chuyện, từ Tết đến giờ bận rộn ở đại đội bốn, chẳng về nhà nổi một lần, nhớ mẹ lắm.

Xe đỗ lại ở cổng khách sạn, vừa đóng cửa đi xuống thì di động reo, còn cho rằng là mẹ nhớ con trai giục rồi, cười hì hì lấy di động ra thì không phải điện thoại của mẹ, nói chính xác thì không phải là số điện thoại, mà là chuỗi ký tự tổ hợp xuất hiện trên màn hình.

Bước chân tức thì dừng lại, tay nắm chặt di động nghĩ một lúc không nhận điện thoại, đi vào đại sảnh, điện thoại lại reo, vẫn là chuỗi ký tự đó, không biết gọi qua máy tính hay vệ tinh, Giản Phàm hừ một tiếng, đi tới khu nghỉ ngơi ngồi xuống, ấn nút nghe, không nói.

Tiếng xè xè, đối phương cũng không nói.

Im lặng mười phút, Giản Phàm lên tiếng trước: “Lý Uy phải không?”

“Đoán đúng rồi!” Đối phương cuối cùng cũng lên tiếng.

“Chú không thoát được đâu.” Giản Phàm lạnh lùng uy hiếp.

“Cậu sai rồi, tôi đã thoát, với tốc độ của cảnh sát, nhanh nhất phải 12 tiếng mới có thể phát lệnh truy nã, đợi truyền tới chỗ cửa cảng hải quan phải 10 tới 20 tiếng, từ sáng hôm qua tới giờ đã hơn 40 tiếng, thời gian đó đủ cho tôi đi tới bất kỳ nơi nào trên thế giới.” Giọng Lý Uy rất thoải mái.

“Vậy thì chúc mừng, mai danh ả tính dưỡng già đi nhé.” Giản Phàm nói một câu trào phúng, cũng có chút bất đắc dĩ, với đầu óc hình cảnh của ông ta, nếu muốn che dấu tung tích thì quá dễ dàng, ông ta nói đã ra nước ngoài thì không thể không tin.

“Ha ha ha, Tiểu Phàm, sao tôi nghe thấy trong giọng nói của cậu có vẻ thù địch nhỉ? Tôi chưa bao giờ hại cậu, ngược lại, tôi luôn giúp cậu, thậm chí tôi từng muốn cậu kế thừa di sản của

tôi, nếu cậu cần tiền, cho dù tôi không có mặt ở Đại Nguyên, tôi vẫn làm được ... Chẳng lẽ giữa chúng ta lại không có chút tình nghĩa nào sao?” Lý Uy tựa như đang thở dài.

“Chú có tội, có điều nếu như chú ngồi tù, tôi sẽ tới thăm.” Giản Phàm trả lời chắc nịch.

“Cám ơn, tôi biết cậu có lòng, vậy là được.”

Hai người từng trải qua rất nhiều lần ăn ý, đều mền tài tiếc tài của nhau, bây giờ vẫn là thế, giọng Lý Uy có chút hiền hòa, làm Giản Phàm sinh nghi, không đoán ra được mục đích cú điện thoại này.

Lại im lặng chốc lát, lần này Giản Phàm trầm tĩnh hơn, đã biết là Lý Uy, đã là ông ta chủ động tìm mình, vậy ông ta sẽ chủ động nói ra, quả nhiên Lý Uy lên tiếng trước: “Cậu không muốn hỏi gì sao? Tôi biết cậu đang đi trong sương mù, nói không chừng tôi có thể giải đáp cho cậu.”

“Tôi chỉ có một câu hỏi thôi.” Giọng Giản Phàm lớn lên vài phần: “Người thứ 5 trong xe hôm đó tới đưa Tăng Quốc Vĩ đi là ai? Đừng nói với tôi là chú không biết tình hình, trong đội trọng án vẫn còn quân cờ của chú.”

“Cậu biết không phải là tôi mà.” Lý Uy bình đạm nói.

“Chính vì tôi biết không phải nên chú mới bình yên đấy, tôi hỏi lần nữa, là ai?”

“Tôi biết, nhưng tôi không nói cho cậu đâu, vụ án là của cậu, đáp án cậu phải tự tìm lấy, đôi khi đáp án đơn giản lắm, chỉ khác biệt một ý nghĩ mà thôi. Cậu không tìm ra cũng được, dù đáp án có chìm dưới đáy biển cũng không có gì phải tiếc nuối nữa rồi. Tăng Quốc Vĩ đã được giải oan, cơ nghiệp gây dựng mấy chục năm của anh em Tề gia đã bị hủy trong phút chốc. Giỏi lắm Tiểu Phàm, tôi biết tất cả đều do một tay cậu làm. Tôi gọi điện là để nhắc cậu, Lý Tám Trụ, Tề Thu Dân, Liên Nhận rất có khả năng chưa xuất cảnh đâu.” Giọng Lý Uy vẫn như trước kia, thông thả trầm ổn.

“Làm sao chú biết? Phán đoán của cảnh sát tỉnh sao sai được?” Giản Phàm ngạc nhiên, bốn chữ "rất có khả năng" do Lý Uy nói ra, tức là ông ta nắm chắc.

“Tôi chỉ tin chính mình, hoặc có lẽ là thêm cậu nữa ... Đơn giản lắm, sau khi vụ án Phân cục Tấn Nguyên từng bước lộ ra, bọn chúng gấp rút đem tiền và hàng chuyển ra nước ngoài, đáng tiếc hai lần mất hàng, ở mặt này chúng đã mất trắng. Tiền tích góp bao năm chúng thông qua Vương Vi Dân chuyển ra nước ngoài, nhưng Vương Vi Dân là loại gặp người lừa người, gặp ma lừa ma, số tiền đó tôi nghĩ anh em họ Tề không lấy về được đâu ... Ha ha ha, chúng thua sạch vốn trong nước, lấy gì ra nước ngoài hưởng thụ? Bằng vào tấm hộ chiếu à?” Lý Uy cười tự đắc.

“Chuyện này chú nói với một cảnh sát nhỏ như tôi làm gì? Vụ án này tôi không phụ trách, chú đi trần thuật với người khác đi.” Giản Phàm có chút bức bối với vị trí của mình bây giờ.

Chỉ có điều Lý Uy nói đầy thâm ý: “Tin tôi đi, ý nghĩa lớn lắm.”

“Được rồi, giám đốc Lý, nếu chú đã hiểu câu hỏi trong lòng tôi, vậy chúng ta không cần phải tiếp tục nữa, tạm biệt.” Giản Phàm học theo ngữ khí bình đạm của Lý Uy, thế nhưng không cắt cuộc gọi mà đợi Lý Uy giữ lại.

Lại một thời gian trầm mặc dài, Giản Phàm bị nhìn thấu, Lý Uy như đã biết kết quả, không thêm đề ý: “Khích tướng không tác dụng gì với tôi đâu, tôi lặp lại một lần nữa, tôi biết nhưng không nói cho cậu. Ở Đại Nguyên này, người có thể được tôi coi là bạn, trừ cậu ra, không có người thứ hai.”

Chương 189: Toàn là cố nhân. (2)

“Chúng ta không phải là bạn, từ trước tới giờ hai chúng ta đều lợi dụng lẫn nhau, hồ đồ đi vào cái mê cung này, rất nhiều nguyên nhân do chú ban cho ... Giám đốc Lý, tôi lấy làm lạ, chú cướp nhiều tiền như vậy, không sợ báo ứng à?” Giản Phàm nghiêng răng chất vấn.

Bên kia giọng thâm trầm đáp: “... Tôi không tin báo ứng, Tăng Quốc Vĩ cả đời khiêm nhường cần kiệm, một lòng một dạ làm việc, cống hiến cho quốc gia, tới cuối cùng chết không nhắm mắt, cậu liệt vào loại báo ứng nào? ... 10 cảnh sát tôi quen thì hết 9 dính líu vào chuyện bán thối, người nào người nấy giàu sang, quyền cao chức trọng, báo ứng ở đâu? Đối tác quen biết trong giới thương nghiệp thì tham lam lừa lọc, sao báo ứng không tới? Nếu cậu muốn nói báo ứng, tôi đã có đủ rồi, tuổi trẻ mất người thương, trung niên mất con, tuổi già không bạn, thân mang tội trạng, tương lai muốn lá rụng về cội cũng không thể, còn có báo ứng nào lớn hơn không?”

Giản Phàm im lặng mất một lúc, khẽ thở dài: “Nhưng sao chú lấy tiền ngân hàng, chú Lý, theo tôi biết, chú đâu phải loại người vô nguyên tắc như thế, những người mất tiền đó hại chú sao, chộc chú sao? Cảnh ngộ của chú do họ gây ra sao? ... Tôi biết chú tích trữ thù hận mười mấy năm, nhưng báo thù lên những người vô tội, không ai tha thứ cho chú.”

“Sao cậu biết tôi lấy tiền ngân hàng?” Lý Uy hỏi ngược lại.

“Chẳng lẽ không phải? Chẳng lẽ chú không tham gia rửa tiền? Chẳng lẽ chú không cho vay tiền, giao dịch ngân hàng đâu phải do tôi bịa ra.”

“Ha ha ha, thì ra cậu vì thế mà giận tôi, tôi không biện bạch, đợi chân tướng rõ ràng hẵng giáo huấn tôi được không? Lý Uy tôi không phải kẻ tử tế gì, nhưng không tới mức hại người vô tội vậy đâu.”

Giản Phàm chau mày hồ nghi: “Chú đừng chơi trò đánh đố nữa, tới lúc nào rồi, Tăng Nam đang rất lo cho chú.”

“Tiểu Phàm ... Ha ha, tôi thích cậu ở một điểm, đó là cậu có trí tuệ lớn, cậu hiểu cảm giác đó đúng không, khi xung quanh toàn là kẻ ngu ngốc, thậm chí không hiểu nổi lời cậu nói, nên cậu coi thường họ, cậu cứ làm việc theo cách của mình mà không thèm biết họ nghĩ gì về mình đúng không? Ha ha ha, tìm thấy một người có thể hiểu mình thật giá trị ... Đáng tiếc, cậu lại chú thích nghi ngờ tôi, tôi không trách cậu, cậu còn trẻ, giống như khi tôi còn trẻ, vì kiêu ngạo mà đã phạm rất nhiều sai lầm. Nói thẳng cho cậu biết, tôi đã tìm một nơi dưỡng lão từ lâu lắm rồi, sau khi Tầng Quốc Vĩ được tìm ra, tôi nghĩ vài ba năm nữa sẽ dùng tới, không ngờ lại nhanh như thế, chưa tới ba tháng, cậu giỏi hơn tôi nghĩ đó, nếu thêm thời gian, tôi không thoát khỏi tay cậu mất.”

Giản Phàm cắt ngang: “Không cần khen ngợi tôi, chú nói hết chưa? Chỉ định nói với tôi là Tề Thụ Dân chưa xuất cảnh thôi sao? Chú muốn tôi làm gì đây?”

“Tôi chưa bao giờ yêu cầu cậu làm bất kỳ cái gì.” Lý Uy nói có chút trêu chọc: “Hôm nay là lần duy nhất, cũng là lần cuối cùng, văn phòng luật sư Tư Hằng có một đại luật sư tên là Cảnh Duệ Uyên, tôi mong cậu đi gặp ông ấy, ông ấy sẽ nói cho cậu một việc mà cậu không ngờ.”

“Tôi không hứng thú, tôi chẳng thèm gặp.”

“Ha ha ha, cậu sẽ gặp, như tôi nói, trên đời này chỉ chúng ta hiểu nhau.”

“A lô ...”

Điện thoại ngưng bật, làm Giản Phàm vừa bị người ta khơi lên chỗ ngứa mà không phụ trách gãi, bứt rứt khó chịu cực kỳ.

“Này soái ca, gây ra cái gì thế?”

Giọng nói trong trẻo quen thuộc làm Giản Phàm quay ngoắt lại, chỉ thấy cách cửa đại sảnh không xa là đám nam nữ, đứng đầu Dương Hồng Hạnh, khoác tay Lương Vũ và Ngư Mạnh Mạnh, theo sau hai cái đuôi, Tiêu Thành Cương, Trương Kiệt.

“Hả, mấy người theo đuôi tôi à?”

“Xì, thêm vào.” Lương Vũ Vân đánh đá cong môi lên.

Dương Hồng Hạnh đặc ý: “Có một người dì mời bọn em tới, không liên quan tới anh, anh cứ ngồi đó đi, em đi đây.”

“Này này ...” Giản Phàm không làm gì được mấy cô gái, quay sang hai tên kia, tòm cổ Tiêu Thành Cương: “Nói!”

Tiêu Thành Cương cười đần độn: “Oa ca, lớp trưởng biết mẹ anh tới, muốn mời mẹ anh, em đi ăn chực.”

Giản Phàm trừng mắt với Trương Kiệt: “Anh thì sao, có vợ có con rồi, còn đi làm gì?”

“Có cơm miễn phí, không ăn thì ngu à? liên quan gì tới cậu? Lớp trưởng mời tôi.”

Trương Kiệt và Tiêu Thành Cường khoác vai nhau, ba cô gái tới thang máy quay đầu gọi biến Giản Phàm thành người ngoài.

Cả đám người cao hứng trò chuyện sôi nổi vào cầu thang lên tầng 8, Dương Hồng Hạnh có khí chất lãnh tụ trời sinh, chẳng những đứng đầu đám nữ cảnh sát, mà hai tên kia cũng bảo sao nghe vậy. Cô gái này học vấn cao, thông minh, bề ngoài có phần lãnh đạm, bên trong nhiệt tình với chuyện của mọi người, từ thời ở cơ sở huấn luyện đã được coi là nhân vật lãnh đạo, lúc nào cũng toát ra một vẻ nữ cường nhân, vì thế khi đó mới coi tán được cô gái này là chuyện có tính khiêu chiến. Lúc đó đầu nghiêm túc, tưởng hai người chỉ đến thế là thôi, ai ngờ dây dưa tới tận bây giờ, rốt cuộc tình cảm thế nào, chẳng nói rõ được nữa.

Rời thang máy đi qua hành lang tới trước một gian phòng, Dương Hồng Hạnh gõ cửa, Mai Vũ Vận đi ra, khuôn mặt còn rục rở hơn cả hoa đào nở tháng ba, ôm vai Dương Hồng Hạnh, hết sức thân thiết: “Hạnh Nhi, lại xinh đẹp hơn rồi .. A, Tiểu Vân cũng thế thật hoạt bát, đây là ...”

“Chào dì ạ, cháu là Ngưu Mạnh Mạnh, cũng là đồng nghiệp và bạn học cũ của Giản Phàm.” Ngưu Mạnh Mạnh tự giới thiệu.

Cô giáo Mai mắt chuẩn lăm, nhìn cô gái đen xì tròn trịa này khéo miệng khen: “Giống Ly Ly nhà dì, thật đáng yêu.”

Sau đó là tới lượt Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt, cô giáo Mai gõ đầu trẻ mấy chục năm không đùa, vỗ vai người này, sờ đầu người kia, khen Thành Cương tráng kiện, khen Trương Kiệt tinh thần, đám người trẻ xúm xít xung quanh thân hơn cả mẹ ruột.

Giản Phàm lững thững đi cuối, Mai Vũ Vận thấy con trai càng thâm hơn, ôm vào lòng, hai tay ôm má, cứ như cứu biệt trùng phùng: “Lại cho mẹ xem con trai ngốc gầy hay béo, nhớ mẹ không ... Xem nào, gầy đi rồi.”

Trừ Dương Hồng Hạnh che miệng cười trộm thì cả đám còn lại sững sờ, nếu là còn bé tám mười tuổi ôm thế này còn hiểu, ôm con trai cao hơn hẳn một cái đầu, trông thế nào cũng buồn cười.

Luôn thế, bất kể ở nhà và trường, mẹ thấy con trai cao hứng lên là làm thế, Giản Phàm cũng thích làm nũng mẹ, nhưng mà lúc này khác, mặt Giản Phàm đỏ như tôm luộc, kéo tay mẹ xuống: “Mẹ, bao nhiêu đồng nghiệp thế này, mẹ làm gì thế? Con là lãnh đạo đấy.”

Bộ dạng xấu hổ của Giản Phàm làm không ai nhìn được nữa, cả phòng cười rộ lên, Mai Vũ Vận cũng tùm tùm cười mang tào rượy, hạch đào, lạc ngâm ra mời mọi người, cũng sắp tới giờ cơm, chỉ ngồi một lúc Dương Hồng Hạnh mời Mai Vũ Vận đi ăn. Rồi, ba cô gái xúm quanh cô giáo Mai, hai cái đuôi bám theo, Giản Phàm lại thui thủi một mình ...

Bữa cơm lại càng náo nhiệt hơn vừa rồi vài phần.

Dương Hồng Hạnh và Lương Vũ Vân đều đã tới Ô Long, được Giản gia tiếp đãi nhiệt tình, lại thường xuyên nhận quà vật do Mai Vũ Vận gửi cho, hôm nay rốt cuộc có cơ hội báo đáp, một trái một phải, nhiệt tình còn hơn con gái ruột. Hai cô gái hỏi chuyện ở Ô Long, Mai Vũ Vận có trình độ văn hóa còn cao hơn con trai mấy bậc, nói chuyện sinh động lại còn dễ nghe, nói cho Ngư Mạnh Mạnh chưa từng tới Ô Long hối hận không thôi, trách Lương Vũ Vân không gọi mình theo.

Chương 190: Bỏ đi giả dối thấy được chân tình. (1)

Ăn ăn uống uống, chén qua chén lại, mọi người cười nói không ngớt, thức ăn không nhất định là ngon, nhưng mà ăn vào miệng thấy ngon, nhìn Dương Hồng Hạnh ngoan ngoãn ân cần, nghe mấy đứa bé khen con mình, Mai Vũ Vận cười suốt. Ăn xong Trương Kiệt có gia đình có con nhỏ nên phải về nhà sớm, đưa cả Tiêu Thành Cương và Ngư Mạnh Mạnh theo. Lương Vũ Vận lại càng có ý đồ, để lại xe cho Dương Hồng Hạnh, còn bản thân thì bắt taxi về. Giản Phàm cùng mẹ xuống lầu tiễn khách mới nhớ ra chú hai, hỏi mới biết chú hai đi gặp bạn, lại hỏi mẹ lên Đại Nguyên có chuyện gì, té ra đoán đúng, lại là tiện xe đi thăm con trai.

À, còn có cả Hạnh Nhi nữa.

Mai Vũ Vận vừa trả lời con trai thì thoáng lại nhìn Dương Hồng Hạnh, người cao ráo này, mặt trái xoan này, mũi hếch này, môi chúm chím này, xinh thật là xinh, còn cử chỉ ăn nói thùy mị ngoan ngoãn, càng nhìn càng thích, càng nhìn càng thấy giống con dâu chuẩn bị cho con mình.

Cô gái xinh xắn thế này sao lại là con gái của quan tham? Mai Vũ Vận không tin lời con trai, ôm vai Dương Hồng Hạnh: “Hạnh Nhi, kỳ nghỉ mừng 1 tháng 5 này tới Ô Long chơi nhé, Ô Long khí hậu mát, tháng 5 vẫn còn là xuân, dì bảo cha nó làm cho vài món ăn tươi ngon, cháu phải ném thử đấy.”

Ấn ý là gì thì Giản Phàm biết thừa, mẹ ơi là mẹ, giờ đi tán gái hộ mình, hồi Tết ở nhà đã suốt ngày Hạnh Nhi, Hạnh Nhi, lại còn bảo mình nên học thời đi học yêu sớm, giờ phải yêu đương, phải có bạn gái.

Dương Hồng Hạnh không chút suy nghĩ đáp ngay: “Vâng ạ, cháu muốn tới Ô Long lắm ... Nhưng mà ...”

Ánh mắt nhìn sang Giản Phàm, có vẻ tâm sự trùng trùng, Mai Vũ Vận tinh ý, thấy đôi trẻ như còn chút ngăn cách, nói rất lộ liễu: “Cháu không cần quan tâm tới nó, nó và cha nó chỉ làm giả

vụ thôi, tương lai cháu mà tới nhà dì, cháu cũng quản lý việc nhà .. Giản gia từ thời bà nội nó, đều là nam chủ nội, nữ chủ ngoại, hi hi.”

Dương Hồng Hạnh đỏ mặt cười khúc khích, hai người trò chuyện hết sức hòa hợp, Giản Phàm nghiêng răng trách mẹ, càng già càng hồ đồ, Mai Vũ Vận xĩa tay vào trán con trai giáo huấn. Cảnh đậm vị gia đình ấy làm Dương Hồng Hạnh vừa hâm mộ vừa ao ước, có điều che miệng cười đứng bên sông xem cháy nhà, muốn xem cô giáo Mai giáo huấn con trai thế nào.

Đứng ở cửa khách sạn trò chuyện một lúc, đang định tiễn mẹ về phòng thì một chiếc xe cảnh sát biển Ô Long đỗ lại, là xe chú hai rồi, Giản Phàm dừng chân đợi, thấy chú hai xuống xe gọi mình, Giản Phàm vừa chạy tới thì sững người, quay đầu nhìn mẹ không hiểu.

Vì từ trên xe đi xuống còn một vị nữa, thầy giáo Lưu Kiện Thanh, cha của Lưu Hương Thuần, Mai Vũ Vận giải thích: “Nhìn cái gì, thầy giáo Lưu có việc nhờ chú hai con, đều là hàng xóm láng giềng, không thể không quản.”

Dương Hồng Hạnh không rõ là chuyện gì nhưng tất nhiên là ủng hộ dì Mai, thế nhưng vừa mới ủng hộ một câu thì tới lượt cô cứng người. Lại có thêm một cô gái từ trên xe đi xuống, nhỏ nhắn yếu đuối, ăn mặc có vẻ hơi phong phanh, hai tay đang kéo kín cổ áo, co ro chống lại cơn gió lạnh buổi tối, cánh tay nõn nà như ngó sen, vài lọn tóc rủ buông xuống trán, mắt đỏ hoe như vừa mới khóc, đem đến một ý vị khác biệt.

Không phải ai xa lạ, chính là Lưu Hương Thuần đã lâu không gặp.

Thời tiết Đại Nguyên vào mùa này rất quái dị, vài ngày lạnh cắt da, rồi lại vài ngày nóng như sắp hè tới nơi rồi, đến dự báo thời tiết cũng nói sai suốt, chẳng ai nói chắc được thời tiết ngày mai thế nào, cũng như Giản Phàm không miêu tả được tâm trạng của mình là thế nào nữa. Vào lúc bất ngờ nhất gặp người mà mình không muốn gặp nhất, lại còn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, hay dở gì đã trải qua đủ sóng gió rồi, nên y vẫn có thể trấn tĩnh để hỏi: “Mẹ, thế này là sao?”

Mai Vũ Vận cũng ngớ người, ấp a ấp úng: “Chuyện này, chuyện này ... chú hai con làm cái gì thế, sao mang cả Hương Thuần tới ... Ài, mẹ nói với con vậy, không có chuyện gì đâu, bạn trai Hương Thuần xảy ra chuyện, nhà họ chẳng quen biết ai trên thành phố, biết chú hai con ở trong hệ thống, theo chú hai con đi tặng quà lo lót, xem xem có thể cứu người kia ra không? . Hạnh Nhi, đó là bạn gái cũ của Tiểu Phàm, nhưng chia tay lâu rồi, không phải dì cố ý làm mấy đứa khó xử.”

“Không sao đâu dì, cháu biết Hương Thuần ạ.” Dương Hồng Hạnh từng gặp Lưu Hương Thuần, càng là người chứng kiến sự kiện kia, tuy vậy làm sao mà tự nhiên cho được.

Nhìn chú hai và hai cha con nhà họ Lưu đứng lại bên xe thảo luận cái gì đó, không biết chú ý tới chuyện bên này chưa. Tuy mẹ không kể, nhưng Lý Ly và Phí Béo không dấu diếm gì, hai nhà khác nào đã trở mặt thành thù rồi, bà Lưu suốt ngày đặt điều nói xấu nhà họ, Giản Phàm cực kỳ khó chịu: “Mẹ, đừng xen vào chuyện này, hối lộ là phạm pháp, mẹ định khiến chú hai con phạm sai lầm à?”

“Chà, giáo huấn mẹ cơ đấy, bộ cảnh phục này của con do mẹ bỏ tiền mua.” Mai Vũ Vận giận rồi, hậu quả nghiêm trọng, vạch trần một câu làm Dương Hồng Hạnh phải quay sang bên họ, sau đó khuyên nhủ con: “Nhà ai mà không có lúc gặp họa nạn kia, giúp được thì giúp, không giúp được thì cũng tận lực đi, Hương Hương cũng đáng thương lắm, không dễ dàng gì kiếm được đối tượng như ý, sắp kết hôn rồi còn xảy ra chuyện này ... Tuy Hương Hương chẳng thể gả tới nhà mình, nhưng cũng đâu cần thành kẻ thù, hai đứa còn là thanh mai trúc mã.”

Lời của mẹ tuy không được Giản Phàm tán đồng, nhưng Dương Hồng Hạnh nhiệt tâm an ủi, lắc đầu ra hiệu Giản Phàm đừng lên tiếng, nhẹ nhàng hỏi: “Dì đừng gấp, bạn trai cô ấy là ai, phạm tội gì? Nếu cần giúp, cháu sẽ nhờ cha cháu nghe ngóng.”

“Vẫn là Hạnh Nhi hiểu chuyện, thầy Lưu nói là người ngân hàng, họ Thiệu, bị bắt ba hôm trước, tình huống cụ thể chưa rõ, hai nhà đều đang chạy khắp nơi lo liệu ...”

Dương Hồng Hạnh sắc mặt thoáng biến đổi: “Không phải là liên quan tới vụ án lừa gạt ngân hàng chứ ạ? Đây là đại án, hai

ngày qua bắt không ít người ngân hàng bị bắt.”

“Hắn tên là Thiệu Kiến Bình.” Giản Phàm đột nhiên lạnh lùng nói vào.

“Đúng rồi, Thiệu Kiến Bình, 30 tuổi, làm ở chi nhánh Nam Cung gì đó. Hả? Làm sao con.”

“Mai Vũ Vận nhớ ra, nói vài câu mới ngỡ ngàng cùng Dương Hồng Hạnh nhìn Giản Phàm không chớp.

Nhớ tới vẻ ngoài đẹp mã của Thiệu Kiến Bình, cùng cảnh hắn khóc lóc van xin thảm hại trong phòng thẩm vấn, cùng với ánh mắt hau háu nhìn Tần Thục Vân. Giản Phàm không hiểu sao lửa giận lại bùng lên, không rõ mình đang giận ai giận cái gì nữa, buông một câu không khác gì sét đánh: “Chủ nhiệm chi nhánh ngân hàng Kiến Thiết Nam Cung, đích thân con bắt cũng đích thân con thẩm vấn.”

Lúc này ba người kia đi tới.

Mai Vũ Vận thấy Giản Trung Thành mặt âm u, Lưu Kiệt Thanh đầy lo lắng, Lưu Hương Thuần im lìm, trong lòng vẫn chưa hết chấn kinh vì tin tức con trai vừa nói ra, cố gắng gượng cười hỏi: “Chú nó, thầy Lưu, sao rồi?”

Kỳ thực không cần hỏi cũng nhìn ra rồi, có điều vừa mới nghe con trai nói thế, bất giác có chút áy náy, cũng có chút khiếp hãi, thậm chí lo lắng, chẳng may Lưu giả biết con mình bắt con rể họ sẽ tính mọn nợ này lên đầu Giản gia, có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa hết tai tiếng.

Con ơi là con, nó làm cái chuyện hay ho gì đây?

Giọng nói gượng gạo thấy rõ cứ như chỉ để tăng thêm bầu không khí hết sức lúng túng thiếu tự nhiên.

Chương 191: Bỏ đi giả dối thấy được chân tình. (2)

“Ài, ngay cả người bị giam ở đâu cũng không rõ, chuyện này, ài ...” Ở đây chỉ có Giản Trung Thành không quá rõ nội tình hai nhà, lắc đầu thất vọng, đều là người cùng quê, Lưu giả tới tận nhà cầu khẩn, không tiện từ chối, nhưng mà lần này làm ông ta rất mất mặt, cả chiều đi hỏi bao nhiêu đồng nghiệp cũ, đều không ai biết, chỉ biết bên điều tra kinh tế xử lý: “Chị dâu, mẹ con chị đi nghỉ đi, bọn em ăn uống chút, lát dẫn thầy Lưu tới chỗ phó cục Lưu xem xem có nghe ngóng được gì không ... Ôi, xem ra chuyện không nhỏ.”

Chú hai vở vai Giản Phàm, Giản Phàm cũng khách khí miễn cưỡng chào thầy Lưu, còn Hương Hương thì cả hai bên đều tránh nhau, một nhìn sang bên, một cúi đầu vờ không thấy.

Giả sử gặp nhau ở tình huống khác, ví như từ trên chiếc xe đất tiên đi xuống, ăn mặc đẹp đẽ bên cạnh là bạn trai lịch lãm thành đạt, Giản Phàm tin chắc Hương Hương sẽ tươi cười tới chào hỏi y, Hương Hương cực kỳ hiếu thắng, không chịu thua kém người khác, gặp lại nhau ở hoàn cảnh này, người không muốn nhất chính là Hương Hương.

Giản Phàm cho dù không đủ cao thượng thành tâm chúc phúc cho Hương Hương, cũng không tệ tới mức lại đi vui mừng khi cô gặp khó khăn. Dù gì cũng là cô gái y từng thực lòng yêu thương, né tránh cũng là để Hương Hương khỏi khó xử thêm.

Mấy người chỉ có Dương Hồng Hạnh là người ngoài, cũng rất bối rối, nếu không có Mai Vũ Vận khoác tay thì đã cáo từ rời đi rồi, qua loa vài câu, sau đó Giản Trung Thành dẫn người lên nhà hàng tầng hai, kết thúc cuộc hội ngộ ngắn ngủi không làm ai thoát mái này.

Tới chỗ rẽ cầu thang, Lưu Hương Thuần bỗng nhiên quay đầu lại, thấy Giản Phàm đang ngậy ra nhìn mình, quả nhiên anh ấy vẫn quan tâm tới mình, trong tích tắc niềm vui thoáng qua đáy mắt, tiếp đó chỉ thấy càng thêm bề bàng luống cuống như phạm

lỗi gì đó, quay đầu vội vàng đi theo đồn trưởng Giản và cha. Giản Phàm tích tắc bắt gặp ánh mắt Hương Hương cũng như chạm phải điện, thê lương chua xót chỉ biết ngửa mặt nhìn trời, đây là chuyện không ai ngờ tới, càng không thể giúp được gì.

“Cái thằng nhóc thối tha này, theo mẹ ...” Không còn ai nữa, Mai Vũ Vận nhéo tai con trai, Giản Phàm muốn né, lại bị tóm cổ tay, bẳng vào ánh mắt thất thần vừa rồi của con trai, bà có linh cảm rất xấu, thậm chí hoài nghi y cố ý báo thù, muốn y khai thật làm hai năm rưỡi chuyện này.

Dương Hồng Hạnh mấy lần định nhân cơ hội cáo từ, cuối cùng cắn chặt môi đi theo, ba người về phòng, Mai Vũ Vận đóng cửa lại, lửa giận bốc lên, đẩy con trai một cái lớn tiếng quát: “Chuyện này mà con cũng làm được à? Đều là hàng xóm láng giềng, đừng nói hai đứa từng yêu nhau sáu bảy năm trời, dù không quen biết cũng không thể phá hoại nhân duyên của người ta, nếu thầy giáo Lưu mà biết con bắt người, con bảo cha mẹ dấu mặt vào đâu, con cố ý đấy có phải không?”

Tâm trạng Giản Phàm cũng hết sức tồi tệ ngồi trên giường, bực bội đáp: “Mẹ, mẹ không biết gì cả, con nói với mẹ rồi, đừng xen vào chuyện này, còn nữa, mẹ không được nghi ngờ đạo đức nghề nghiệp của con ... con là cảnh sát, bắt tội phạm là chức trách.”

“Á, à còn cái.” Mai Vũ Vận không nghe lọt tai mấy câu này, mắng: “Đại Nguyên có bao nhiêu cảnh sát, sao lại là do con bắt, nhất định là do con cố ý.”

Giản Phàm dần lớn tiếng hơn: “Mẹ ơi là mẹ, mẹ biết vụ án này lớn thế nào không, đừng nói chú hai là đồn trưởng bé xíu, dù là cục trưởng cục công an cũng không giúp được gì đâu, mẹ có biết Thiệu Kiến Bình chiếm đoạt bao nhiêu tiền ngân hàng không? 4800 vạn đấy.”

Mai Vũ Vận mắt hoa đi, tưởng mình nghe nhầm: “Hả bao nhiêu?”

“Là bốn nghìn tám trăm vạn nhân dân tệ, mẹ nghe rõ chưa?” Giản Phàm nói lớn, chỉ sợ mẹ nổi lòng thương người không phải chỗ.

“Những những ...” Mai Vũ Vận đang giáo huấn con trai, tức thì bị con số khổng lồ làm đầu óc văng vất, tim đập liên hồi, nếu là như thế thì xong rồi, bằng đó tiền, chắc là lôi ra pháp trường không chừng.

“Mẹ, mẹ ngồi xuống đã, Hạnh Nhi, rót nước cho mẹ.” Giản Phàm vội vàng đỡ mẹ ngồi xuống ghế, nhất thời không để ý cách xưng hô.

Dương Hồng Hạnh vội vàng chạy đi rót nước, đưa nước cho Mai Vũ Vận, xoa xoa lưng bà.

Giản Phàm hít sâu một hơi, cô gắng lấy lại bình tĩnh, chuyện này phải nói thật rõ ràng mới được: “Mẹ, từ từ uống ngụm nước rồi nghe con nói, con thấy bắt rất đúng, không sai tí nào, huống hồ thầy giáo Lưu còn phải cảm kích nhà ta mới đúng ... Mẹ uống nước đi.”

Mai Vũ Vận đầu óc lẫn lộn: “Cái gì, con nói gì?”

Giản Phàm kiên nhẫn giải thích: “Sao mẹ không nghĩ xa hơn, nếu con bắt muện vài ngày, có khi Hương Hương thành quả phụ, nói không chừng còn bị hấn làm liên lụy bắt cả đi rồi, không phải là thảm hơn à, con bắt rất đúng lúc.”

Ặc, Mai Vũ Vận uống nước chẳng bình tâm được còn bị sặc, sao cứ cảm giác lời con trai quai quái, không phải không muốn tin con trai, mà cái thằng này từ nhỏ làm rất nhiều chuyện không chấp nhận được, quay sang Dương Hồng Hạnh, cô con dâu lý tưởng mà bà luôn tin.

Dương Hồng Hạnh khẽ gật đầu: “Nếu đúng như anh ấy nói thì chừng đó tiền quá thừa để từ hình rồi đi ạ, không ai cứu nổi nữa đâu, vụ án này rất nghiêm trọng, cả lãnh đạo quốc gia cũng ra mặt tố thái độ rồi, bất kể chạy chọt thế nào cũng vô ích.”

“Mẹ, mẹ nghỉ đi, đừng làm gì hết, chuyện này để con lo liệu ... Hồng Hạnh, theo anh.” Giản Phàm thở dài, dặn mẹ vài câu rồi nắm tay Dương Hồng Hạnh ra ngoài.

Khép cửa lại, hai người đi tới cửa thoát hiểm, thấy xung quanh không có ai, Giản Phàm hạ giọng xuống, khẩn khoản nói: “Em giúp anh một việc.”

“Làm gì?” Dương Hồng Hạnh khoanh tay dựa vào tường, vừa muốn Giản Phàm giải thích, lại có chút không muốn nghe, vừa

ghen vừa âm ỨC, giọng chua lè: “Giản Phàm, anh nghĩ xa thật đấy, em thấy hai người đúng là không phải oan gia không chạm trán, trước tiên là đánh bạn trai cũ của người ta nhập viện, giờ bắt luôn vị hôn phu của người ta, giờ có chỗ trống rồi, vừa vịn có thể bù vào ... Em thấy anh còn chưa dứt được tình cũ, có phải muốn em giúp xe chỉ luân kim không?”

“Không cần trêu anh làm gì, Hương Hương muốn tìm đối tượng giàu có để nở mày nở mặt, anh có hai chục năm nữa cũng chưa đạt được tiêu chuẩn của cô ấy.” Giản Phàm nói có chút chua chát.

“Vậy thì em không giúp được anh rồi.”

“Có, lát em thay anh đi gặp Hương Hương và cha cô ấy.”

“Em á?” Dương Hồng Hạnh chỉ mặt mình, giờ còn muốn mình đi giúp người yêu cũ nữa, ngực phập phồng, cảm thấy hơi thở tắc nghẽn, chỉ mặt Giản Phàm: “Anh, anh .. Giản Phàm, anh quá đáng lắm ...”

“Đúng là hơi quá đáng với em, nhưng chuyện này chỉ em làm được, anh cũng chỉ trông cậy vào em ... nghe anh nói.” Giản Phàm nắm tay Dương Hồng Hạnh kéo xuống, không có nhiều thời gian, đem vụ án kể một cách vắn tắt, làm Dương Hồng Hạnh cũng phải thất kinh không giận dữ nữa, bổ sung: “Vụ án này sẽ không kết thúc nhanh được đâu, hấn dính líu sâu như vậy, không biết còn chuyện khác không, nội chuyện này anh nghĩ ít nhất cũng phải 20 năm rồi, chưa kể tám phần sẽ bị người ta đem làm dê thế tội, nghe nói cha mẹ hấn là công chức bình thường, không quan hệ gì, đúng là nhân tuyển tốt nhất để chịu tội, hấn chết 8 phần rồi ... Em lấy thân phận của mình nói với chú hai anh, chú ấy biết phải làm gì. Giờ do bộ tọá trấn vụ án, làm gì cũng vô ích, đừng tốn tiền cho người ta ...”

Chương 192: Bỏ đi giả dối thấy được chân tình. (3)

“Thì sao? Chẳng phải chú anh mất tiền, em và họ chẳng liên quan gì.” Dương Hồng Hạnh hơi mềm lòng, nhưng cứ nhớ ánh mắt lúc này Giản Phàm nhìn Lưu Hương Thuần là không kìm nổi nóng nảy.

Giản Phàm khẽ thở dài: “Thôi vậy, để anh đi tìm Hương Hương nói chuyện.”

Dương Hồng Hạnh khẽ rùng mình một cái, dừng hòng cô để chuyện đó xảy ra, hai người này rõ ràng còn tình cảm với nhau, con gái vào lúc thế này rất yếu lòng, ai biết tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì. Cô nhìn xoáy vào mắt Giản Phàm thật sâu, lại có cảm giác muốn rút súng bắn cho y một phát, lúc này chỉ còn cách khuyên mấy người kia về thôi, cắn răng gật đầu: “Được rồi, em sẽ giúp anh.”

“Hạnh Nhi, anh biết em sẽ giúp anh mà, giúp anh thêm chuyện nữa nhé.” Giản Phàm được nước lấn tới, ghé tới gần Dương Hồng Hạnh, mắt đầy nhu tình.

“Tránh ra, tránh ra ... nói gì thì nói đi, đừng bày trò này.” Dương Hồng Hạnh nghiêm mặt đẩy Giản Phàm ra, muốn giữ khoảng cách, lúc này đây cô ghét nhất cái mặt Giản Phàm.

Không ngờ Giản Phàm một khi mặt dày lên, không lùi mà tiến, thở một hơi vào tai cô: “Tối nay đừng về, ở lại đây nhé?”

“Anh, cái gì ... Anh ...” Dương Hồng Hạnh mặt tức thì đỏ phừng phừng, bị hơi thở của Giản Phàm làm ngứa ngáy, bủn rủn, muốn nổi nóng muốn tát cho y một cái mà tay lại không có sức, tủi thân vô cùng: “Chúng ta là gì của nhau chứ, anh ngó lơ em bao lâu, bây giờ bỗng đứng lại sán tới, anh coi em là loại gì? Em thèm vào ...”

Bộ dạng oán phụ đó làm Giản Phàm chùn rồi, chơi quá lửa rồi, không dám đùa nữa, hơi hối hận, lùi lại một bước phòng bị: “Em hiểu lầm anh rồi, ý anh là em ở cùng mẹ anh một đêm, anh tuy không là gì của em, nhưng mẹ anh rất quý em, anh không

xong, gặp mẹ anh thế nào cũng bị chửi thối mặt ... Thế nào, không làm khó em chứ?”

Mình vừa nói cái gì vậy, Dương Hồng Hạnh không biết dấu mặt đi đâu, cố gắng tỏ ra bình thường che đậy: “Được, nề mặt dì em không so đo với anh ... Sau này nói chuyện còn nói lấp lửng, coi chừng em đánh anh.”

Thị uy lườm Giản Phàm một cái, sau đó quay ngoắt người bỏ đi, má còn chưa hết nóng.”

Giản Phàm lật đật chạy theo, lòng chưa yên tâm, hôm nay mẹ xúc động mạnh thế, chắc chắn khó ngủ, cẩn thận dặn dò: “Mẹ anh khó tính khó nết lắm, thích giáo huấn người khác, đừng chọc giận mẹ anh ... Đứng rồi, còn tích bới lại chuyện cũ của anh, nói gì em đừng tin ... Còn nữa, rất thích lải nhải, có chuyện là nói cả đêm không ngủ, em không cần để ý, kệ mẹ anh nói .. Á ... Làm cái gì?”

Hết hồn nhảy bật ra sau né một cú đá bất ngờ của Dương Hồng Hạnh: “Em đúng là giống mẹ anh, mừng giận thất thường, chẳng trách hai người hợp nhau.”

“Anh, anh ...” Dương Hồng Hạnh chỉ mặt Giản Phàm, không nhin nổi nữa: “Biết em mừng giận thất thường còn dính lấy người ta, lập tức biến mất cho em, nhìn thấy anh là em khó chịu.”

“Được, lập tức biến mất.” Giản Phàm quay đầu đi rồi, chả hiểu nghĩ gì lại chạy tới: “Hạnh Nhi, còn một việc nữa.

- Anh ... Anh nói một lần dứt điểm luôn đi có được không? Nói chuyện với anh làm người ta tức chết.”

Giản Phàm đưa tay ra: “Chuyện cuối cùng, em ở lại đây rồi, vậy cho anh mượn xe.”

Rốt cuộc làm một chuyện hợp ý Dương Hồng Hạnh, cô không thích Giản Phàm ở gần người yêu cũ, lấy ngay chìa khóa ném ra: “Đi càng nhanh càng tốt.”

Biết Dương Hồng Hạnh sẽ không từ chối, thái độ tuy không tốt, có điều vẫn miễn cưỡng chấp nhận được, Giản Phàm lấy chìa khóa không biến mất ngay, đợi một lúc rón rén về phòng, áp tai lên cửa.

Hạnh Nhi, cháu sinh năm bao nhiêu ... A,

tuổi rần à? Nhiều hơn Ly Ly hai tuổi ... Nếu dì mà có đứa con gái hiểu chuyện như cháu thì tốt biết mấy, hơn con bé gốc nhà gì nhiều, nhỏ thì chỉ biết cãi nhau với anh, giờ thằng anh hiểu chuyện được chút, đến nó nổi loạn ... Cả hai đứa không làm người ta không yên tâm được ... Để đứa lớn ra đã không may mắn, năm đó huyện Ô Long lũ lớn, cuốn quán ăn đi không còn lấy một miếng ngói, dì và cha nó buồn muốn khóc ...”

Giản Phàm biết hành trình hồi ức của mẹ, tiếp theo là cha tay trắng lập nghiệp, mẹ ăn cháo trắng nuôi mình, hai mươi mấy năm qua không còn sáng tạo gì nữa.

Một người nói tới say sưa, một nghe say sưa, Giản Phàm lặng lẽ lui ra, trước khi xuống lầu gọi điện cho chú hai, nói Dương Hồng Hạnh là con gái cục trưởng cục tư pháp, biết tình hình vụ án, phải tìm cô ấy mà hỏi, đừng đi lung tung tốn thời gian lẫn tiền bạc, rồi lái xe Lương Vũ Vân rời đi.

Không phải là không muốn ở cùng mẹ thêm một lúc, mà giờ phát hiện mẹ càng muốn ở cùng Dương Hồng Hạnh hơn, trong lòng mẹ có âm mưu nho nhỏ, cả Giản Phàm và Dương Hồng Hạnh đều hiểu, có điều cả hai đều không có dị nghị gì, một là không nỡ làm hỏng tâm tình của Mai Vũ Vận, một mặt khác, cả hai đều muốn để lại đường lui cho sau này ...

Rất vi diệu, từ biểu hiện của Dương Hồng Hạnh có thể nhìn ra, tình cảm của cô ấy với mình rất chân thành, thủy chung như một. Cho dù bao lần mình đẩy cô ấy ra xa, tình cảm ấy không đổi, lạ là, ngay cả Phì nữ Ngưư Mạnh Mạnh còn chẳng nhìn trúng mình, không hiểu sao mình lại lọt vào mắt xanh tiểu thư quan gia.

Còn chuyện y với Hương Hương thực sự đã kết thúc rồi, hết hoàn toàn rồi, lửa tình yêu dù có mãnh liệt tới đâu cũng cần cung cấp nguyên liệu để cháy, trải qua thời gian dài cũng nhiều việc như thế, con người đều thay đổi. Giản Phàm có lưu luyến có chút tiếc nuối, hoặc còn một chút chút nhỏ giận, khoảng cách hai người đã quá xa, con tim đã mệt mỏi rồi.

Trưởng thành hơn rồi, đủ để hiểu cho dù không có chuyện ngày hôm đó chẳng nữa, thì sự thực là họ đã quá khác biệt, có ở

bên nhau thì cũng bị va chạm, xung đột tích lũy dần dần tới mức không chịu nổi rồi chia tay thôi.

Lúc bất ngờ gặp lại thì lúng túng, giờ rời đi, Giản Phàm thấy nhẹ nhõm.

Lắc đầu xua hình ảnh Hương Hương đi, lúc này Giản Phàm còn một chuyện nữa vướng bận trong lòng, lái xe mang theo nghi vấn đó rời đường Ngũ Nhất, trên xe liên tục gọi mấy cuộc điện thoại, tới đường Sa Hà thôn Trình Gia, dừng lại ở bên đường, liền thấy ở cửa ngõ có một nam nhân bế đứa bé đi ra.

Là Trương Kiệt, hai tay bế con, động tác lóng ngóng vụng về, đứa bé khóc quái ưỡn người đập chân, đến khi lên xe rồi, đặt nó nằm ngang ra, nó mới dễ chịu hơn không khóc nữa, vừa dỗ con vừa nói: “Có chuyện gì mai nói, hôm nay phải hầu hạ tiểu tử tông này đã ... Ha ha ha, con tôi biết gọi cha rồi đấy ... Gọi cha, gọi cha nào ...”

Cái xe nữ này không chỉ màu sắc hấp dẫn, mà còn treo rất nhiều vật dụng nhỏ lóng lánh đẹp mắt thu hút sự chú ý của đứa bé, kêu ọ ọ vươn tay với, chẳng đáp ứng nhu cầu khoe khoang của cha.

Giản Phàm xoa xoa cái má phính, sau đó thất kinh la lên: “Này, Trương Kiệt, đứa bé này sao chẳng giống anh chút nào.”

“Giống cậu, hài lòng chưa?” Trương Kiệt căn bản không chấp kiểu trêu chọc này.

“Anh nhầm rồi, tôi nói nó đen xì xì thế này, giống Tiêu Thành Cương lắm.”

“Tiêu Thành Cương mà có đứa con như con trai tôi đã mừng tới cười méo miệng, cậu làm sao thế, sao lại tới tìm tôi?” Trương Kiệt biết cuộc nói chuyện này là khó tránh khỏi.

Dương Hồng Hạnh tuổi rắn tức là sinh năm 89, vậy Giản Ly Ly sinh năm 91, còn Giản Phàm sinh năm 87 tuổi mèo.

Chương 193: Bỏ đi giả dối thấy được chân tình. (4)

“Lý Uy chạy rồi, anh không có gì để nói với tôi à?” Mặt Giản Phàm không dễ coi nữa: “Còn mang cả con theo, định lấy làm lá chắn, hay là muốn tôi mềm lòng, anh sợ cái gì nào?”

Trương Kiệt áp úng: “liên quan gì tới tôi?”

“Tôi thứ sáu anh gọi điện cho tôi, sáng thứ bảy lại gọi điện cho Thành Cương, từ khi nào chịu khó thế, Lý Uy là người thế nào, hai ta đều biết, chỉ cần đánh hơi một chút mùi bất thường thôi là phán đoán ra tình huống ... Huống hồ, tôi nghĩ anh căn bản không phải là vô ý tiết lộ.”

Thằng bé đen xì nhà Trương Kiệt thấy Giản Phàm cũng không sợ người lạ, vươn tay ra đòi bế, bị Trương Kiệt kéo trở lại ôm trong lòng, hừ một tiếng: “Muốn chát vắn, muốn tố cáo thì tùy, cậu không có chứng cứ nào hết, sáng thứ bảy Lý Uy còn chưa phải nghi phạm, cậu định dọa ai, mỗi mình cậu làm cảnh sát chắc.”

“Tôi mà muốn tố cáo anh thì đến đây làm gì? Vụ án này hại tới bao nhiêu người như vậy mà anh vẫn muốn giải vậy cho ông ta à, tôi cảnh cáo anh rồi, anh không biết sống chết nữa sao?” Nếu không có đứa bé, Giản Phàm đã tát cho tên này mấy cái.

“Dù sao là người nội bộ của ngân hàng chuyển tiền, vậy thì chúng phải đền, liên quan gì tới cậu mà lảm chuyện? Huống hồ thủ phạm chính là Vương Vi Dân, không phải giám đốc Lý, sao cậu cứ chĩa mũi dùi vào ông ấy?” Trương Kiệt không hài lòng.

“Anh hồ đồ rồi à? Vụ án này tương đối đặc thù, đại bộ phận người gửi tiền bị Vương Vi Dân lấy lãi suất cao, hồi báo cáo chuyển vào tài khoản chỉ định, ngân hàng có sai, người gửi tiền không hoàn toàn vô tội, kẻ lừa gạt là đáng ghét nhất. Anh nghĩ mà xem, ngân hàng thì sao cũng được, bọn họ tóm lấy lỗi nhỏ của người gửi tiền để đùn đẩy trách nhiệm, dù phải bồi thường, cùng lắm là lấp lỗ hổng thôi ... Nhưng người gửi tiền thì thảm rồi, chúng ta tra cũng phải dăm ba tháng, sau đó đưa lên trên

cũng phải vài tháng, đừng nói một hai năm, vài tháng thôi là chuyện làm ăn tan tành rồi, anh chưa bao giờ kinh doanh, không hiểu chuỗi tài chính một khi đứt đoạn là kinh khủng thế nào, tiếp theo đó là đóng cửa, đóng cửa là bao nhiêu gia đình ảnh hưởng? Anh tự nghĩ đi.” Cho dù tổn thất cuối cùng ở ngân hàng, nhưng người bị hại là người gửi tiền vừa và nhỏ, chuyện chấp pháp của cơ quan giám sát, tòa án, càng biết nhiều, Giản Phàm càng không khen nổi.

Trương Kiệt sợ rồi, còn cứng đầu: “Cậu hỏi tôi có ý gì?”

“Nói sự thực cho tôi, để tôi biết tiếp theo phải làm thế nào.”

“Chẳng có gì cả, tối thứ sáu Nguyên Nghị Minh vội vàng tới tìm tôi, nói là không tìm được cậu, gọi điện thì cậu không nghe máy ... Về sau tôi thấy anh ấy nóng ruột mới hỏi có chuyện gì, anh ấy không nói, chỉ nói là có chuyện khẩn cấp, liên quan tới an nguy của giám đốc Lý, bảo tôi thăm dò động tĩnh của cậu ... Về sau tôi nghĩ, cậu thế nào cũng ở cùng Tiêu Thành Cương, tối hôm đó tới KTX đại đội một tìm hẩn không được ... Gần sáng tôi gọi điện thoại cho hẩn, hẩn nói cả đêm bận đi bắt người, Nguyên Nghị Minh nghe vậy vội vàng đi luôn. Trời sáng thì đội trưởng Lục điều tôi về đội trọng án giúp đỡ, cũng liên quan tới vụ án của cậu ... Tôi cũng không ngờ chỉ trong một đêm mà cậu gây ra chuyện lớn như thế, hôm sau tôi tới tìm cậu thì cậu bị đốc sát giam rồi.” Giọng điệu Trương Kiệt rõ ràng bất mãn với Giản Phàm.

“Anh không cần có ý kiến với tôi, nói không chừng bảo tôi đi bắt Lý Uy, tôi cũng không ra tay được.” Giản Phàm đưa ngón tay cho đứa bé nắm lấy chơi: “Tôi chỉ lo anh làm chuyện gì ngu ngốc bị cuốn vào ... Lý Uy là người cầm được, buông được, khi ông ấy coi trọng anh, sẽ không tiếc một cái gì, khiến anh có cảm giác ông ta như tri kỷ hiếm có trên đời, chỉ ông ấy hiểu mình, khiến người ta dốc hết gan ruột với ông ấy, nhưng khi buông tay thì cũng coi như rác. Bằng vào trí tuệ của hai chúng ta, người ta chơi chúng ta như khỉ cũng chẳng biết, bao năm qua ông ta luôn khoét góc tường đội trọng án, đại đội hình sự, cũng là vì làm việc cho ông ta. Đường Đại Đầu theo ông ta bao năm, lần gặp nguy hiểm ở Thịnh Đường, ông ta biết, nhưng không hành động

gì mà lặng lẽ đứng phía sau thảo túng, anh thấy chúng ta có thể chơi với người như vậy không? Đợi mất mạng, đợi vợ con anh trả giá rồi anh mới hối hận à?”

Trương Kiệt hơi rùng mình, vẫn cãi cố: “Làm, làm gì nghiêm trọng thế?”

“Tới giờ anh vẫn còn mê muội như vậy, Lý Uy thông qua Nguyên Nghị Minh mua chuộc anh, chi tiết vụ án Phân cục Tấn Nguyên khẳng định được anh tiết lộ, đúng không? ... Nói mau, anh nhận bao tiền, tôi muốn xem anh bán tôi được bao nhiêu?” Giản Phàm quát một tiếng, thằng bé giật mình sau đó cười khanh khách, nghĩ là đang chơi với nó.

Chỉ có điều cha nó không cười nổi, Trương Kiệt áp úng khai ra: “Một căn hộ ở Tiểu khu Liên Hoa, Nguyên Nghị Minh bảo tôi chỉ cần trả chưa tới 10 vạn, hơn nữa không cần vội, khi nào trả cũng được ... Tôi mua bằng tín dụng, có giấy nợ.”

Chuyện như thế rồi giận cũng vô ích, bảo Giản Phàm đi tố cáo Trương Kiệt? Y hoàn toàn không có ý định đó, thực sự không định làm gì Trương Kiệt, hậm hực mắng một câu: “Đồ ngu, quá rẻ, bằng tin tức đó, cả biệt thự cũng đáng, anh cứu ông ta một mạng đấy.”

Trương Kiệt thở phào, biết là qua rồi, vẫn cẩn thận rụt rè dò hỏi: “Giản Phàm sẽ không có chuyện gì chứ? Hay, tôi trả lại?”

Giản Phàm lắc đầu: “Chuyện này à, thế này ... Từ giờ đi, không được có liên hệ gì với đám người đó nữa, biên lai cấp anh rồi, dù sao chỉ là căn nhà thôi, sống chết không nhận, ai hỏi bảo là mua, cùng lắm bán đi trả tiền, còn ăn được chênh lệch ... Còn nữa, con mẹ nó, ăn thì cũng ăn rồi, đừng có nơm nớp lo sợ như, càng sợ chúng càng tóm lấy ép anh làm chuyện nọ chuyện kia. Bản cũng bản rồi, cùng lắm cởi cảnh phục thôi, còn hơn bị nắm thóp ... Đúng không?”

“Đúng thì đúng ... Mà vô lại quá ..” Trương Kiệt vốn tưởng Giản Phàm tới hỏi tội, không ngờ xúi mình làm bậy, giọng điệu cực kỳ vô lại.

“Mẹ nó vừa muốn ăn tiền muốn ăn không nhả cái nhà của người ta mà vẫn muốn đường hoàng làm cảnh sát à? ... Cho dù chúng ta có quyền mình vì phận sự, vẫn có người chửi chúng ta

là cảnh sát bắn, chết là đáng.” Giản Phàm nói hùng hổ, có vẻ một câu nói của Thân Ngưng Sương hôm đó có tác động rất lớn, chính bản thân y không nhận ra: “Tôi không có ý gì cả, nhưng nhắc lại lần nữa, anh phải chú ý, ông ta chắc chắn còn việc khác, đừng để dính vào, vụ án này là quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, tôi nghĩ còn thấy sợ. Đúng rồi, Lý Uy có nói gì với anh không, ông ta nói biết kẻ thứ 5 trong vụ án Phân cục Tấn Nguyên là ai, nhưng không chịu nói với tôi ... Vụ án tới mức này rồi mà kẻ đó chưa chịu thò đầu lên.”

“Không nói, không nói gì cả, chỉ hai lần ăn cơm thôi, hỏi quá trình điều tra của chúng ta, sau không hỏi gì nữa, mà không phải kẻ giết người là Đồng Cô Sơn à?” Trương Kiệt cẩn thận nhét con mình vào lòng Giản Phàm, tên này hay lên cơn điên bất chợt lắm.

Chương 194: Bỏ đi giả dối thấy được chân tình. (5)

Giản Phàm lại có kích động đánh người: “Anh đúng là óc lợn, hung thủ chân chính là kẻ dụ Tăng Quốc Vĩ ra, hẳn mới là chủ mưu, Đồng Cô Sơn chỉ là kẻ thực thi thôi. Lý Uy sau đó không hỏi gì nữa, vì khả năng ông ta đã nhận ra hung thủ thực sự là ai. Ông ta thông minh hơn chúng ta nhiều, chúng ta còn chưa tìm ra cái gì mà ông ta đã xóa tên công ty rồi, sau đó giao sản nghiệp cho Tăng Nam, cả đường lui cũng chuẩn bị trước ... Ông ta không phải hung thủ, nếu không đã chẳng gọi điện thoại quấy nhiễu, dụ dỗ tôi điều tra tiếp ...”

Nói tới đó trả đũa bé lại cho Trương Kiệt, nó giựt được cái chuông gió rồi, thế nào cũng bị Lương Vũ Vân mắng cho.

“Rốt cuộc cậu tới đây làm gì, nói với tôi làm gì, tôi không giỏi phân tích vụ án.” Trương Kiệt càng nghe càng hoang mang.

“Đơn giản lắm, vụ án Phân cục Tấn Nguyên sẽ quay về tay chúng ta, nhân vật liên quan đều đã hiện diện gần hết, nghi phạm lớn nhất là Tề Viên Dân đã bị bắt, vụ án này do chúng ta khởi đầu, tôi muốn kết thúc trong tay chúng ta ... Người chết cũng tìm ra rồi, tôi không tin không tìm ra được người sống sờ sờ. Lý Uy không tham gia vụ án mà còn suy ra, không tin tôi không tìm ra, anh có tham gia không?” Giản Phàm tự phụ thông minh vậy mà thua cả một cựu hình cảnh không tham gia phá án, có chút không phục.

“Làm, hình cảnh là phá án mà, không làm vụ này thì làm vụ khác.” Trương Kiệt bị Giản Phàm nắm thóp, thấy mình không có lựa chọn khác: “Giản Phàm cậu không phải định uy hiếp tôi chứ, nói rõ, xuống xe này là tôi chối hết, chính cậu dạy tôi đấy nhé.”

“Xéo mẹ anh đi, tôi nhận nhà còn sớm hơn anh, chúng ta chỉ ăn chút tiền, chẳng hại ai cả, có gì mà sợ? Tôi biết anh bất an, giờ vững tâm hơn nhiều rồi chứ gì? Vững tâm rồi thì mai theo tôi, chúng ta lấy Đồng Cô Sơn ra khai đao.” Nói xong đuổi hai cha con xuống xe, chiếc xe đỗ phóng đi như làn khói.

“Cảnh sát Dương, tôi không biết phải cảm ơn chị như thế nào.”

“Đừng khách khí, bác trai có khỏe không?”

“Đồn trưởng Giản dẫn cha tôi lên cục gặp người quen, hình như phó cục Tiêu gì đó, có điều, đoán chừng cơ bản chắc giống chị nói thôi.”

Từ trong thang máy khách sạn Kim Quảng Tiệp có hai cô gái đi ra, một cao ráo đoan trang, một nhỏ nhắn xinh xắn, là Dương Hồng Hạnh và Lưu Hương Thuần. Giản Phàm nói không sai, cả đêm qua Mai Vũ Vận nói suốt, ngủ 9 giờ sáng còn chưa dậy, Lưu Hương Thuần ghé qua thăm, Dương Hồng Hạnh hoảng loạn tiếp đãi, sau đó tiễn xuống lầu. Tối qua cô đã nói hết tình hình rồi, chú hai Giản Phàm còn chưa chịu từ bỏ, vừa sáng sớm cùng thầy giáo Lưu đi báỉ phỏng vị lãnh đạo nào đó trên cục.

“Kỳ thực ...” Dương Hồng Hạnh chầm chước câu từ, nhìn Lưu Hương Thuần hai mắt đỏ hoe, có chút thương hại, ba lần yêu đương, ba lần kết cục tan nát, cũng là người số khổ, cũng là nữ nhân, cùng bị chuyện tình cảm dày vò, cô rất hiểu: “Kỳ thực Giản Phàm rất quan tâm tới cô, một vài tin tức là do anh ấy nghe ngóng được bảo với tôi đấy.”

Vừa nói vừa nhìn phản ứng của Lưu Hương Thuần, có vài phần kiêng kỵ cô gái nhỏ nhắn như không chịu nổi một cơn gió, bộ dạng đáng thương như thế, mình nhìn còn xót, hướng hồ là nam nhân.

Lưu Hương Thuần nở nụ cười thê thảm: “Cám ơn anh ấy hộ tôi.”

“Cô còn hận anh ấy không?”

Lưu Hương Thuần lắc đầu.

“Vậy có còn yêu anh ấy không?” Dương Hồng Hạnh buột miệng hỏi, bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của Lưu Hương Thuần, rồi rít che giấu: “Xin lỗi, không phải tôi cố ý nhắc tới chuyện này, chỉ là thấy hai người là thanh mai trúc mã, đều là mối tình đầu của nhau, tôi xem chừng anh ấy cũng không quên hẳn được cô.”

“Chúng tôi không còn gì nữa rồi, không thể nói là hận, cũng chẳng thể nói là yêu, nam nhân đều ích kỷ, chỉ muốn nữ nhân yêu một mình mình, lại còn phải dung thứ cho họ không chỉ

yêu một người ... Chuyện nam nữ, nói cho cùng cũng chỉ là chuyện đó thôi, yêu hay không, bây giờ tôi không coi trọng chuyện đó nữa, là anh ấy hay cũng thế cả. Giờ tôi chỉ muốn có cuộc sống ổn định, có chút tiền để cho cha mẹ tôi an hưởng tuổi già.” Trải qua biến cố, Lưu Hương Thuần có vẻ thay đổi không ít, lau nước mắt, nhắc tới Giản Phàm bất giác cười ôn nhu, có lẽ khoảng cách sinh cái đẹp, lúc ở bên nhau chỉ thấy khuyết điểm, xa nhau rồi lại thấy ưu điểm nhiều hơn: “Kỳ thực Giản Phàm không tệ, biết lo lắng quan tâm tới người khác, biết làm người khác vui, biết nhường nhịn, chỉ là hơi kém cỏi một chút, không có chí tiến thủ, nếu cố chấp nhận được chuyện ấy, Giản Phàm là bạn trai lý tưởng.”

“Tôi, tôi làm sao?” Dương Hồng Hạnh đỏ mặt.

“Không phải sao?”

“Tôi ...” Dương Hồng Hạnh muốn phủ nhận mà không nói ra được.

“Tôi thiện chí nhắc cô một câu, anh ấy rất nhiều tật xấu, đặc biệt là quá đẹp trai, lại dí dỏm, ám áp tốt bụng, thế nên không bao giờ thiếu cô gái vây quanh, tôi thấy cả đời anh ấy cũng chẳng sửa nổi tính lẳng nhăng đâu. Cô biết không, khi ở bên anh ấy, kỳ thực tôi rất sợ, lúc ít tuổi chỉ biết yêu một cách vô tư thì không thấy gì, tôi biết anh ấy phong lưu, tôi bỏ qua hết, vì anh ấy luôn quay về bên tôi, khi ấy tôi còn rất kiêu ngạo. Nhưng khi chúng tôi bắt đầu nghiêm túc bàn tính chuyện tương lai thì khác, tôi rất sợ ngày nào đó anh ấy yêu cô gái khác xinh đẹp hơn, bỏ rơi tôi. Nói cho cùng tôi không đủ tự tin, tôi biết ngoài kia nhiều cô gái xinh đẹp hơn tôi, ôn nhu hơn tôi, hấp dẫn hơn tôi, tôi kiểm soát anh ấy cũng là vì sợ anh ấy rời bỏ mình, muốn trói buộc anh ấy mà lại sợ cuối cùng mình mất hết, ở bên anh ấy, tôi không có cảm giác an toàn, vì thế tôi tìm người khác. Tiếc là khi đó tôi vẫn còn chưa đủ dứt khoát, chưa đủ trưởng thành, thế nên làm chuyện ngu ngốc tạo thành chuyện gây tổn thương cho cả hai.” Chuyện xấu nhất của mình bị người ta biết, Lưu Hương Thuần không có gì phải che giấu: “Lần nữa cảm ơn cô, cảnh sát Dương, có cơ hội tôi mời cô ... Đừng lo, tôi không định phá

chuyện hai người, ngược lại, tôi hi vọng anh ấy có thể tìm được một nữ nhân thực sự mang tới hạnh phúc cho anh ấy.”

“Cám ơn ... Đi thông thả.”

Taxi đã đỗ lại, Lưu Hương Thuần lên xe, vẫy tay rời đi, chẳng mấy chốc biến trong dòng xe mênh mông.

Những lời lần này của Lưu Hương Thuần có vẻ đáng tin hơn lần trước vừa khóc lóc vừa kể tội Giản Phàm rồi, Dương Hồng Hạnh cứ đứng đó hồi lâu mới quay về, đối với lời nhắc nhở thiện chí của Lưu Hương Thuần, kỳ thực không cần nói cô cũng cảm nhận được. Đừng nói ai khác, như Lương Vũ Vân, mới đầu ghét Giản Phàm như thù, cuối cùng thì sao, nhiều lần đùa đùa thật thật nói muốn gả cho Giản Phàm, nếu không phải là chị em thân thiết, nói không chừng đã theo đuổi Giản Phàm rồi. Hay như lần này Tần Thục Vân chưa làm việc với Giản Phàm đã bao lâu đâu, vậy mà Giản Phàm vừa xảy ra chuyện, một ngày gọi điện hỏi năm bảy lần, giọng điệu lo lắng ấy cô biết, vì cô từng trải qua rồi ... Hoàn cảnh như thế, bảo nam nhân không ngã lòng rất khó.

Mình có bỏ qua được không, mình đủ yêu anh ấy để chấp nhận thói xấu đó không? Dương Hồng Hạnh có chút đau đầu, cô không biết, hướng hồ cô còn không chắc cả tình cảm của Giản Phàm với mình.

Chẳng khác gì một vụ đánh cược, đặt hết tiền rồi, nhưng lại chưa rõ phần thưởng là cái gì, Dương Hồng Hạnh có chút thấu hiểu tình cảnh của Lưu Hương Thuần khi đó.

Chương 195: Giấc mộng giữa ban ngày. (1)

Lắc mạnh đầu, Dương Hồng Hạnh bỏ qua một bên, không muốn nghĩ nữa, về tới tầng tám, vào phòng thì Mai Vũ Vận đang dọn phòng, gấp chăn đệm chỉnh tề, làm thay việc của phục vụ luôn, vừa làm vừa nói: “Hạnh Nhi về rồi à ... Con bé Hương Hương đó xưa nay tâm cao khí ngạo, vậy mà gặp phải cái thứ không chịu tiến bộ như thằng Giản Phàm, cũng tội nó lắm, nữ nhân chúng ta số khổ, dì không muốn trách nó nữa, dù sao hai đứa nó không thể đi cùng một hướng rồi ... Hạnh Nhi, cháu không chê Giản Phàm kém cỏi chứ?”

“Cháu ...” Dương Hồng Hạnh bị hỏi bất ngờ, chỉ biết cúi đầu mân mê ngón tay, cô không chê Giản Phàm ở điểm ấy, nhưng mà ...

Mai Vũ Vận nhận ra mình gặp quá rồi, làm cô nương nhà người ta sợ chạy mất thì hỏng, vội thay đổi chủ đề: “Cái thằng nhóc thối đó sao không tới thăm mẹ nó, vớt mẹ ở đây mà yên tâm đi chơi à?”

Xem ra trong mắt dì Mai, Giản Phàm luôn là đứa bé thôi, gì mà đi chơi, anh ấy còn phải đi làm chứ, Dương Hồng Hạnh buồn cười lắm: “Dì, anh ấy tới rồi.”

“Tới rồi à?”

“Vâng, sáng nay 7 giờ anh ấy tới rồi, đem xe tới trả, nhưng mà thấy dì ngủ quá say nên không quấy rầy.”

“Ừ, thế thì còn chấp nhận được.”

“Dì, sáng nay chúng ta gọi thêm Vũ Vân rồi đi dạo nhé?”

“Ừ được, vậy Tiểu Phàm thì sao?”

“Cứ kệ anh ấy ạ, chúng ta đi chơi, trưa anh ấy về rồi ăn cơm, hôm nay anh ấy phải thăm vấn nghi phạm trọng yếu ở ngoại thành, xa lắm.” Dương Hồng Hạnh xúi bẩy, lát sau Lương Vũ Vân cũng tới, hai mỹ nữ tháp tùng Mai Vũ Vận đi dạo.

“Đây chính là Đồng Cô Sơn.”

Trại tạm gian Tây Thành, đi qua tường cao kẽm gai, quần giáo đưa Lục Kiên Định, Giản Phàm, Trương Kiệt, Tiêu Thành

Cương men theo hành lang có phần tối tăm đi tới khu cách ly, nhìn qua cửa sổ giới thiệu. Thời gian qua Ngũ Thần Quảng an bài Lục Kiên Định bám sát vụ án này, không bắt được còn đỡ, bắt rồi không chịu khai càn là tâm bệnh.

Mấy người lần lượt nhìn vào, chẳng có gì để mà nhìn, phòng giam 5m², dựa vào góc tường là một nam nhân gầy gò, trán lồi cằm nhọn, hai cánh tay dài, ngồi đó mà thêm bộ lông thì không khác gì con khỉ. Tới lượt Giản Phàm nhìn thì lâu hơn nhiều, trong mắt y lại là cảnh tượng khác.

Khí chất, một sự ngạo nghễ làm Giản Phàm thất kinh.

Người bị cảnh sát bắt thì có đủ thái độ, sợ hãi, hoang mang, ngoan cố, rất nhiều ... Nhưng người này lại bình tĩnh như một bức tượng đất, nửa ngày trời không có chút động tĩnh nào.

Ngàn người ngàn khuôn mặt, người bị giam lại không giống thú cùng đường, mà như bậc vương giả xem thường hết thảy.

Lục Kiên Định đầu đầu nói: "... Đừng thấy tên này cứ im thin thít, không phải loại vừa đâu, chuyên gia thẩm vấn trên cục so kè với hấn rồi, nhẹ nhàng thì hấn không thèm để ý, nặng lời thì phản tác dụng ... Cả thẩm vấn viên trên tỉnh cũng bêu mặt vì hấn, lần đầu thẩm vấn ba ngày, đổi sáu nhóm, xa luân chiến với hấn, khi đó cảm giác hấn không chống đỡ được nữa rồi, sắp khai rồi, hấn xin cốc nước, không ai để ý liền đem nước cho hấn, không ngờ hấn không uống mà phun vào mặt thẩm vấn viên. Trọng phạm như thế, không ai dám nặng tay, thế là mấy vị trên tỉnh thành trò hề."

Tiếp xúc với tội phạm nhiều rồi, loại nào cũng từng gặp, chẳng thấy lạ nữa, nghe thế chỉ cười thôi. Trại tạm giam chưa bao giờ thiếu nghi phạm bị giam giữ vượt quá thời hạn, tình hình đều tương tự thế này, thẩm vấn không ra, không lấy được khẩu cung, chỉ còn một cách: Điều tra thêm.

Thấy Giản Phàm không cười mà cứ nhìn chăm chăm nghi phạm, Lục Kiên Định hỏi: "Giản Phàm, thế nào, dẫn hấn ra để cậu đấu với hấn nhé? Vụ án này, không ai hiểu rõ hơn cậu."

"Đợi thêm chút nữa đi." Giản Phàm rời mắt khỏi ô quan sát: "Tôi còn chưa đủ hiểu về kẻ này, giờ lỗ mãng xông lên cũng như

mấy người kia thôi. Đi, mang phim thẩm vấn cho tôi xem trước đã ... Đội trưởng Lục, anh có phát hiện gì mới không?”

“Có một chút, tên này cũng là một nhân vật đấy, không phải thứ tôm tép đâu.” Lục Kiên Định vừa đi vừa nói: “Theo lời khai của Tôn Trọng Văn, chúng tôi đi điều tra, Đồng Cô Sơn là cô nhi do Tề Tứ giả cha của Tề Thụ Dân nuôi dưỡng, ít hơn Tề Thụ Dân vài tuổi. Đời trước của hắn bị đánh chết trong cách mạng văn hóa, còn cha nuôi lại bị xử bắn vào thời nghiêm đả năm 83. Tên này trời sinh là cao thủ đào mộ, trong những người có biệt hiệu Long thì hắn đứng đầu, trong nghề không ai không biết cái tên Địa Long ... Kẻ này ẩn mình rất sâu, sống ở thôn nhỏ, người đương địa chỉ nghĩ hắn là người làm công, thù vị nữa là, hắn mù chữ, chỉ đủ ký tên, nhưng nhìn đồ cổ cực chuẩn.”

“Mù chữ? Không thể nào, thời buổi này còn có người mù chữ, không phải giả vờ chứ?” Trương Kiệt ngạc nhiên vô cùng.

“Không phải giả đâu, chúng tôi tìm hiểu rồi, hắn chưa bao giờ đi học, họ Đồng là họ cha, Cô Sơn là nơi sinh, Vân Thành nằm trong dải Đại Cô Sơn. Sau khi Tề Tứ giả bị xử bắn, hắn và Tề Thụ Dân làm nghề mai táng kiếm sống, mười mấy tuổi đã đào mộ phát tài. Trịnh Thành Thắng khai ba vụ án mạng thì có một tìm ra người chết, là thương nhân Quảng Đông tới Vân Thành mua đồ cổ, tên Ngô Khởi Bình, bị bọn chúng giết người cướp của xong chôn ngoài ruộng, sáu năm rồi, tìm được xương cốt, đang xét nghiệm DNA ...tôi đoán chừng loại người này đã giết người tới mức vô cảm rồi, chuyên gia tâm lý Trương Anh Lan kiến nghị chúng tôi tìm đột phá trên người khác, người bị ám ảnh cưỡng chế như Đồng Cô Sơn, khó có khả năng phối hợp.”

“Ám ảnh cưỡng chế là sao?” Tiêu Thành Cương hỏi.

“Là bị điên chứ sao, bọn giết người có tên nào bình thường đâu.” Trương Kiệt đáp thay.

“Gần như thế, nhưng có cái khác, trong tiềm thức của hắn không coi giết người là tội ác, hơn nữa bản thân hắn không thể kiểm soát hành vi này. Hắn phạm tội là có tính chủ động, thậm chí không cần động cơ gì cả, chỉ do thôi thúc giết người thôi. Lý luận thì không nói rõ, muốn biết đi hỏi trưởng ban Trương ấy.”

“Hỏi bà ấy làm gì? Bà ấy giỏi thì tới thăm vấn đi.” Tiêu Thành Cương khinh thường.

“Đúng thế, chuyên gia toàn nói mồm thôi, trước đó còn nói đây là án chết mà.” Trương Kiệt khịt mũi.

“Theo Giản Phàm lâu rồi, đều học tính chống đối, muốn ăn đòn à?” Lục Kiên Định vung tay cho mỗi tên một cái bộp gáy.

Từ xa nhìn thấy Trương Chí Dũng và người trại giam cùng đi ra, mấy người họ cùng dừng lại, Lục Kiên Định kỳ vọng hỏi Giản Phàm: “Sao thế, nửa ngày trời không nói, có suy nghĩ gì?”

Giản Phàm ngoẹo đầu sang, mọi người tò mò chờ đợi, không ngờ tên này cười lớn: “Quá khứ của Đồng Cô Sơn chứng minh, không trải qua giáo dục cũng có thể thành tài, trong nghề đào mộ, hẳn tính vào hàng chuyên gia rồi đúng không? Ha ha ha.”

Mọi người cũng cười rộ theo, Lục Kiên Định không ngờ y im lặng lâu như thế phun ra một câu nói đùa, cười mắng, Trương Chí Dũng chạy tới, đã lấy được dữ liệu ghi hình thăm vấn và thường nhật, gọi mọi người rồi giới trại tạm giam.

Cứ tưởng chỉ đội trưởng phải an bài một cuộc họp phân tích vụ án nào đó, sau đó mới chính thức bàn giao vụ án, không ngờ lại bàn giao qua loa như thế, Lục Kiên Định kể vắn tắt vài câu sau đó cả đoàn trở về đội trọng án, thêm vài chồng hồ sơ cao vút mang vào văn phòng lâu không có người của Giản Phàm, thế là xong.

Chương 196: Giác mộng giữa ban ngày.(2)

Trương Chí Dũng là hình cảnh lâu năm một trong số các tổ trưởng của đội trọng án, nhìn Trương Kiệt, Tiêu Thành Cương và Giản Phàm, rõ ràng chỉ là đám nhãi con nhỏ hơn mình không ít, theo thói quen bất tri bất giác chiếm địa vị chủ đạo: “Vụ án hiện đã bị kẹt, về lý luận không thấm vấn được cuối cùng cưỡng ép phán xử, nhưng chúng ta thiếu chứng cứ, các cậu nấu một nồi cơm sống, bên trên không tiêu hóa được, đầy cả nồi về. Tôi nói này Giản Phàm, sao cậu lại tiếp nhận? Vận may là thứ chỉ có một hai lần thôi, đừng nghĩ nó là cơm ăn thường ngày.”

Giản Phàm chỉ cười vỗ hồ sơ vụ án, nghề này chú trọng bồi phạt tư lịch, y còn trẻ, tuổi nghề ít, bị người ta không đủ tin tưởng cho rằng y ăn may cũng là bình thường, chẳng trả lời, vỗ hồ sơ hỏi: “Anh Trương, thời gian qua anh điều tra có kết quả gì?”

“Chuyện này đội trưởng Lục sẽ bố trí cho cậu, năm xưa bốn người Tề Thu Dân, Trịnh Thành Thắng, Lý Tám Trụ, Trần Cửu Văn bị xử xong, trừ Trịnh Thành Thắng, còn lại ba người kia đều cải tạo trong tỉnh. Ba người được giảm án đều phù hợp quy định, cục quay lý trại giam tỉnh mỗi năm đều phê duyệt giảm án tớn hơn 8000 vụ, mảnh khóe trong đó nhiều thế nào tôi không nói nữa ... Khó là ở người ta làm rất quy phạm, cậu không bới móc được gì, có nhiều việc biết mười mươi cũng chỉ trơ mắt mà nhìn thôi.” Ý của Trương Chí Dũng là tôi không tra ra gì hết có tra cũng vô ích.

Mở đầu có phần miễn cưỡng, tiễn Trương Chí Dũng đi rồi, còn lại Giản Phàm cùng hai vị tướng chỉ biết âm ừ, đã không giúp được gì còn nói mấy câu mát mẻ như càng sống càng đi xuống, năm sau tệ hơn năm trước. Quả đúng vậy, cái tổ chuyên án giờ chỉ còn ba người, có chút điều hui vắng vẻ.

Nghĩ mà thấy ám ức, liên tiếp mấy tháng, nhiều lần lập công lớn, chở khảm mang về (*), quả ngọt bị người ta khuân đi hết, chỉ để lại đồng đồ nát, giờ vụ án này từ miếng bánh thơm phưng

phức bị mấy nhóm người ngòm qua thành khúc xương chẳng còn mấy thịt rồi.

(*) Chở khảm mang về: (thuyền) ở tình trạng chở đầy, nặng hết sức, không thể hơn được nữa.

“Lấy tinh thần lên nào, tôi vẫn nói câu đó, cơ hội mà ai cũng thấy chưa chắc đã là cơ hội, nói không chừng là cạm bẫy. Người khác nhìn thấy khó khăn chưa chắc đã là khó khăn, hai người nghĩ xem, vụ án này từ khởi đầu không biết gì, tới giờ chúng ta bắt nhiều nghi phạm như vậy, cách chân tướng một bước nữa mà thôi. Nói không chừng nghi phạm ngay trong tay chúng ta, vụ án này kết thúc cũng là ngày chúng ta công đức viên mãn, đừng nói bây giờ tôi phải kéo hai người đi theo, khi tôi kết án có đập đầu quỳ bái, tôi chẳng thêm để ý.” Giản Phàm vỗ bàn lên giọng, cũng có chút dáng vẻ lãnh đạo, với hai tên này phải thế, nếu không nhứt chí thì thì vụ án này không cách nào làm được rồi.

Mấy câu này không thể phản bác được, bản lĩnh của Giản Phàm thì bọn họ đều lĩnh giáo rồi, nói không chừng lại làm ra chuyện không ai ngờ, thế nên cũng an tâm hơn không ít.

Giản Phàm an bài công tác: “Thành Cương, cậu đi mời chú Nghiêm, Trương Kiệt, anh đi mời dì Thời, tôi đi mời Quách Định Sơn, tiểu tổ ba người chúng ta sẽ mở rộng thành sáu, đông người mới dễ làm việc.”

“Hả, mời toàn ông bà già, mỗi ngày xe đưa xe đón, trà nước hầu hạ đã hết ngày thì còn làm gì nữa?” Tiêu Thành Cương không vui, quan trọng nhất là có việc sẽ đổ lên đầu mình.

“Ê Giản Phàm, nơi này có cậu lên mặt lãnh đạo là đủ rồi, giờ mời thêm ba vị lãnh đạo về, hai đứa tiểu bối chúng tôi sống sao?” Trương Kiệt cũng chung lo lắng.

“Bớt nói thừa đi, nhà có người già như có bảo bối, lão tướng xuất mã, bằng một chọi ba ... Ba người bọn họ đều là người hiểu nội tình năm xưa, lại tham gia vụ án từ đầu, giờ nhiệm vụ chủ yếu là thẩm vấn và phân tích, không mời mấy người già thành tinh về, chúng ta làm sao nổi? Hôm nay tôi nói rồi đấy, mời không được coi chừng tôi ...” Giản Phàm uy hiếp xong đuổi ra ngoài để yên tĩnh xem thẩm vấn.

Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương bị đuổi khỏi cửa, đều khịt mũi nhỏ nước bọt, không phục, cùng nhau chửi bới Giản Phàm.

Buổi sáng trôi qua như thế.

Buổi trưa mời Lương Vũ Vân, Dương Hồng Hạnh và mẹ ăn cơm, chú hai và thầy Lưu không có kết quả gì về Ô Long, dù sao bọn họ cũng có công tác phải làm, chẳng thể chạy vòng quanh được. Ăn cơm xong tiễn đoàn người Ô Long trở về, vẻ mặt của mẹ và thầy Lưu khác nhau hoàn toàn, một gì buồn bã đau khổ, một thì hớn hở vui tươi, Mai Vũ Vân nắm tay hai cô gái Hạnh Nhi và Tiểu Vân dặn dò rất lâu, mắng con trai vài câu, thỏa mãn lên đường.

Nam nhân có thể giới của nam nhân, nữ nhân có không gian của nữ nhân, mẹ đi rồi, Dương Hồng Hạnh và Lương Vũ Vân cứ ghé tai thì thầm với nhau, chẳng biết nói gì mà che miệng cười suốt, cướp bóc của Giản Phàm đồng đồ ăn vặt, sau đó còn bắt y đưa về đơn vị. Giản Phàm biết khôn im miệng, đêm qua mẹ và Hạnh Nhi lại trò chuyện suốt đêm, đoán chừng bao nhiêu chuyện "hay ho" của mình bị mẹ tiết lộ hết rồi, mình sẽ thành đề tài bàn tán và trò cười của mấy cô gái trong thời gian dài, chuyện từ miệng mẹ kể ra, không cần gia công cũng là đề tài tuyệt hảo.

Cẩn rằng chịu đựng biết làm sao, mẹ bây giờ muốn con dâu hơn con trai mà, đưa Dương Hồng Hạnh và Lương Vũ Vân về đơn vị xong thì cũng tới giờ đi làm, chạy tới văn phòng chi đội trưởng, nhân vật như Quách Định Sơn phải chi đội trưởng mới đủ tư cách mời, nói bã nước bọt mới được chi đội trưởng đồng ý, thế là buổi chiều cũng qua đi.

Thời gian cứ trôi qua một cách tàn nhẫn, dù là anh sống bữa bãi qua ngày hay là vùi đầu làm việc, dù là trò chuyện tán gẫu hay vất vả ngược xuôi, thời gian đều trôi đi như vậy, còn quá ít thời gian, không đủ làm gì nữa, Giản Phàm rời văn phòng luôn.

Không phải trốn làm, mà trong lòng còn dẫu một việc, việc Lý Uy nói, nói không tò mò là giả, lái xe hơn 20 phút tới văn phòng luật sư Tư Hằng, địa chỉ là tầng bảy tòa nhà. Giản Phàm giữ thái độ cẩn thận quen thuộc, khi xe tới đây thì cũng có tư liệu về Cảnh Duệ Uyên, đây chỉ là một văn phòng luật bình

thường, đa phần là tiếp nhận vụ án dân sự và kinh tế, rất ít dính líu tới vụ án hình sự. Cảnh Duệ Uyên cũng không có gì nổi bật, nghỉ hưu sớm từ cục tư pháp, 56 tuổi, sau khi nghỉ hưu thì mở văn phòng luật, khởi nói cũng biết là loại dựa vào cơ quan xí nghiệp kiếm tiền thấy nhan nhản khắp nơi, hơn Lý Uy vài tuổi, Giản Phàm hoài nghi hai người này từng là chiến hữu hoặc đồng nghiệp.

Xem lại tư liệu lần nữa, nhớ hết rồi mới thoải mái đi tới tòa nhà, lúc này tâm tình không tốt không xấu, khá bình ổn, không mặc cảnh phục. Đi cầu thang máy tới tầng 7, khi nhìn tới tấm biển văn phòng luật sư còn theo bản năng sờ khẩu súng lục dưới nách, có thể nói đây là chỗ dựa lớn nhất của Giản Phàm sau cái đầu.

Lòng thâm cảnh cáo bản thân, nhất định phải cảnh giác 120%.

Không có tiếp tân, văn phòng luật này kiếm tiền dựa vào quan hệ, chém nguyên cáo bị cáo, không cần dùng trò mỹ nữ câu khách, vào văn phòng chiếm diện tích nửa tầng lầu, hai bên hành lang đều là gian phòng, thò đầu xem một hai gian, đều là có khoang ngăn cách, nam nam nữ nữ như bò dê bị nhốt trong chuồng ở quê, nói ra không bằng văn phòng làm việc kiểu cởi mở như đội trọng án. Hỏi một em gái đeo kính cận, được chỉ phòng bên.

Chương 197: Giấc mộng giữa ban ngày.(3)

Gõ cửa đi vào, cũng là văn phòng làm việc lớn được chia làm các khoang ngăn cách, bốn nam hai nữ, toàn bộ mặc vest thẫm màu, mặt cúi vào màn hình, lại hỏi đại luật sư Cảnh Duệ Uyên, một chàng trai béo tròn chỉ gian có chữ "phòng chủ nhiệm".

Đúng như trong tưởng tượng, áo vest thắt ca vát ngồi ngay ngắn, tướng mạo phúc hậu, rất giống nhân vật kiểu phụ tá, đang lật xem tài liệu, thấy người đi vào, ông già ngẩng đầu lên: "Tìm tôi à? Là đương sự của vụ án nào? Nguyên cáo hay bị cáo?"

Đúng là thói quen nghề nghiệp, Giản Phàm mỉm cười nói: "Tôi là Giản Phàm, có người bảo tôi tới đây tìm chú."

"À." Ông già vỡ lẽ, vẫn giữ sự tỉ mỉ của luật sư: "Có gì chứng minh thân phận không?"

"Có chuẩn bị rồi, CMT, phù hiệu cảnh sát, bằng lái xe ... Lừa đảo chắc không tới văn phòng luật sư đâu nhỉ." Giản Phàm bày ra ba thứ giấy tờ có sức nặng nhất.

"Được rồi, đợi chút, chuyện của anh cần có người công chứng mới làm được ... Tiểu Ngô, tới đây tiếp vị khách này."

Luật sư Cảnh mời Giản Phàm ngồi xuống ghế sofa rồi gọi một tiếng, cô gái ở phòng bên đáp lời đi sang, cái gọi là tiếp đãi chỉ có rót cho cốc nước, luật sư Cảnh thì đi ra ngoài.

Chuyện này có vấn đề, luật sư Cảnh đi một cái hồi lâu không về, Giản Phàm đợi tới sốt ruột, sang phòng bên hỏi hai lần, cô gái tên Tiểu Ngô rất khách khí, nói đường khá xa, phải đi 20 phút, bảo yên tâm đợi.

Lại đợi rất lâu luật sư Cảnh mới dẫn một đôi nam nữ đi vào phòng, Giản Phàm đang ngồi ghế của ông ta học nhả vòng khói, hỏi ngay: "Luật sư Cảnh, ông làm gì thế? ... À, xin lỗi, ngồi vào ghế của ông rồi."

Nam nhân đi theo đã hơi già, cả nữ cũng đã xế chiều, chẳng có gì đáng nói, quen ở đội cảnh sát nơi có đám thanh niên nhốn nháo, ở cái nơi nghiêm túc này, Giản Phàm không thoải mái.

Giản Phàm vừa nói vừa đứng dậy, không ngờ ba người kia khách khí mời y ngồi xuống, luật sư Cảnh giới thiệu: “Anh cứ ngồi đi, đừng khách khí, anh tới đây là vinh hạnh của chúng tôi, đây là chủ nhiệm Giang của phòng công chứng số 4 Đại Nguyên, đây là luật sư Lưu của đương sự, khi đó công chứng yêu cầu cần có 3 người cùng có mặt, đây là nguyên tắc hợp đồng trao tặng.”

Chủ nhiệm Giang khách khí tới mức nịnh bợ rồi, lấy bản công chứng dày, dùng hai tay đưa tới, Giản Phàm không cần xem nội dung, chỉ nhìn chữ ký ở cuối văn kiện là ném sang bên: “Đây là ai, đùa tôi à?”

Không phải Lý Uy, là Giản Hoài Ngọc, cái tên lạ hoắc, càng là chuyện bánh ngon trên trời rơi xuống, Giản Phàm càng cảnh giác, nói xong là đứng dậy định đi, luật sư Cảnh vội ngăn lại: “Khoan khoan, cậu là Giản Phàm phải không? Giản trong đơn giản, Phàm trong bình phàm?”

“Đúng, thiên hạ đâu chỉ có tôi là Giản Phàm, có nhầm người không?”

“Nguyên quán huyện Ô Long, CMT 140521

**** đúng không?”

“Đúng rồi!”

“Vậy cậu tìm cho tôi mọi người tương tự nữa xem.” Luật sư Cảnh lại đẩy giấy tờ công chứng tới trước mặt Giản Phàm, còn nghĩ y bị hạnh phúc làm mê muội: “Chàng trai, người trao tặng còn để lại một bức ảnh, tôi cũng nhận ra cậu rồi, món quà là bất động sản là một căn biệt thự ở Thủy Vực Kim Ngạn, đó là khu biệt thự đỉnh cấp của Đại Nguyên ta, giá mỗi mét vuông lên tới hơn 1 vạn, hơn 740 mét vuông, thêm vào trang trí, giá trị hơn 1000 vạn, riêng làm phí luật sư và công chứng đã hơn 30 vạn, tiền đã trả. Chuyện lớn thế này, chúng tôi dám đùa à?”

Hai vị kia cùng gật đầu, ánh mắt hết sức hâm mộ, đối với chàng trai tích tắc phát tài lớn này chưa nảy sinh tâm lý thù người giàu, chỉ có hâm mộ.

Biệt thự Thủy Vực Kim Ngạn? Giản Phàm há hốc mồm, đó chẳng phải là nơi ở của Lý Uy mà mình từng tới à? Nhưng nơi đó không đứng tên Lý Uy, lúc bắt người không tới đó, mà Giản Phàm cũng vờ không biết, không nói cho bất kỳ ai, giờ nhìn cái

tên chú ý, cầm công chứng lên, xem kỹ, hợp đồng đã xem, nhưng hợp đồng 1000 vạn thì chưa từng thấy, nhưng giấy trắng mực đen, rõ ràng là tên mình, còn người tặng "Giản Hoài Ngọc", tên giả của ông ta?

Âm mưu? Đây chẳng lẽ là âm mưu do Lý Uy đạo diễn, Giản Phàm lắc đầu: "Tôi hoàn toàn không biết gì về chuyện này, người này là ai tôi không quen."

1000 vạn, vươn tay ra là có, ai chẳng muốn, cổ họng y khô cong, nói không sôi, nhưng đây là củ khoai nóng, lấy hay không là vấn đề lớn.

"Không cần quen, giữa các vị có liên quan ra sao, chúng tôi không cần biết, ông Giản Hoài Ngọc là một vị Hoa kiều sống ở Mỹ, chút tiền này với ông ấy mà nói chỉ là một cọng tóc ... Cậu chỉ cần ký tên thôi, chúng tôi sẽ làm thủ tục chuyển nhượng. Đúng rồi, ông Giản Hoài Ngọc còn để lại ở nhà đấu giá Đại Thông bảy món đồ cổ, giá thị trường từ 700 vạn tới 1000 vạn."

Chủ nhiệm Giảng lấy tiếp ra một bản công chứng, Giản Phàm chỉ thấy trước mắt toàn sao, choáng váng không khác gì bị một nhát búa bổ vào đầu, muốn nuốt nước bọt mà không có gì để nuốt, muốn nói mà đầu óc trống rỗng, hai mắt đờ đẫn nhìn bản công chứng nữa.

1000 vạn, chớp mắt thành 2000 vạn rồi, chỉ ngay trước mắt, chỉ cần một chữ ký của mình.

Ông trời ơi!

Cái này với Giản Phàm mà nói, giống như đi triển lãm xe hơi, trước mắt là chiếc Lamborghini bên cạnh là em gái chân dài, chỉ cần gạt đầu một cái là của mình, ai có thể chống lại được cám dỗ ấy ... Có nó, có gia sản này, y có thể đường hoàng khoác tay Tương Dịch Giai, không ai dám xem thường ... Chớp mắt nghĩ tới áo gấm về quê, nếu lái chiếc Mercedes, kéo sau xe 2 bao tiền mặt trải đầy đường, thằng Béot hay khoe giàu với mình thế nào cũng shock tới độ lên cơn đau tim ... Còn gì nữa, phải rồi Hương Hương, không biết vẻ mặt cô ấy lúc đó sẽ thế nào đây, lão tử nói một câu, nha đầu tham tiền đó sẵn sàng làm vợ bé ngay ... mẹ nó đúng nói Hương Hương ... Lúc đó mình muốn kéo em nào lên giường mà chẳng được ... Phải rồi, còn nữa, trứng cá tằm, gan

ngỗng Pháp, Nấm Matsutake, cua hoàng đế ... Ăn hết, lão tử ăn hết.

2000 vạn là cái gì với chàng trai nhà quê như Giản Phàm là khái niệm xa vời, bị y tưởng tượng thành thứ thực tế sống động, liếm cánh môi khô cong ... Vô tình phát hiện ba ánh mắt nhìn mình, ba khuôn mặt già khó coi, giờ trở thành vô cùng đáng yêu.

Luật sư Cảnh nhìn vẻ mặt si ngốc của Giản Phàm cũng không hề xem thường, mà hiền hòa bổ xung: “Anh Giản, người trao tặng cũng đã tính tới khả năng anh không tiếp nhận, nếu anh kiên quyết không nhận, chúng tôi sẽ lấy danh nghĩa của anh gửi cho cơ cấu từ thiện chỉ định, tổng giá trị chừng 2000 vạn, anh Giản?”

Câu này hiệu quả tức thì, Giản Phàm tức thì vừa nghe quyền tặng, xương sống như rút mất, toàn thân thoát lực, ảo ảnh trước mắt tan vỡ như bong bóng xà phòng, giật mình tỉnh lại, không tìm được "ợ" một tiếng, lồng ngực nhộn nhạo ... đứng dậy chạy mất dép, luật sư Cảnh ở sau còn hô nhà vệ sinh ở gian thứ ba, sau đó quay sang hai người kia: “Tôi đã bảo mà, cậu ta không chịu nổi đâu.”

“Không ngất xỉu đã là giỏi lắm rồi, lần trước tôi đi công chứng một người trúng vé số 500 vạn, đứng trên bục nhận giải mà hai chân run lấy bẫy, quần ướt sũng, ha ha ha ...” Chủ nhiệm Giang ngồi xuống.

“Không biết chuyện gì thế nhỉ? Bản thân cậu ta còn không biết, hay là con riêng? Luật sư Giản, cậu ấy liệu có từ chối không?” Nữ luật sư hỏi.

“Thế thì không phải mừng phát ngốc, mà ngốc thật rồi.” Luật sư Cảnh ngồi xuống đợi Giản Phàm từ trong gian vệ sinh quay lại.

Chương 198: Một chữ ký đổi đời.

Âm mưu! Đây chắc chắn là âm mưu.

Dưới vòi nước rào rào, đầu óc Giản Phàm bị nước lạnh làm tỉnh táo lại, ngẩng đầu lắc mạnh, nước bắn bốn phía, nhìn vào trong gương, thấy mặt mình nhợt nhạt vụn vẹo như ác quỷ. Y bị 2000 vạn tích tắc biến thành bộ dạng suy bại này, lúc này đối với số tiền chỉ vươn tay ra là có kia, Giản Phàm chỉ còn lại một ý nghĩ: Âm mưu.

Đây là thủ đoạn của Lý Uy, còn về phần người tên Giản Hoài Ngọc gì đó, không cần nói cũng biết là ông ta mượn tay người khác làm, giống như trò rửa tiền của anh em họ Tế, ông ta có ý gì? Ông ta muốn làm gì, và muốn mình làm gì?

Ông ta muốn cho mình ân huệ để mình tiếp tục tra vụ án này? Hay ông ta muốn mình nhận ân huệ rồi làm gì đó cho ông ta? ... Nhưng chuyện gì đáng ông ta ném ra 2000 vạn? Tùy tiện ném ra vài chục vạn, kiếm một đám người như Đường Đại Đầu đâu có khó, mình đâu giá trị tới mức đó?

Là cái gì? Giản Phàm thấy trí tuệ mà y kiêu ngạo đang sụt giảm đến mức báo động, tiền làm người ta mờ mắt, mê muội, y cũng thế mà thôi, bị 2000 vạn làm đầu đầu, đấu tranh tư tưởng.

Nên nhớ trước kia Hương Hương chỉ cần 20 vạn đã cùng hợp mưu với Cửu Đỉnh lừa y bày đủ thủ đoạn lấy bí phương bạch thiết nhục, nên nhớ căn nhà trung tâm thành phố của Giản Phàm mà Hà Phương Lộ nói 10 năm làm việc cũng không dám mơ tới chỉ 50 vạn.

Mà đây là 2000 vạn, con số khiến người ta có thể phát điên tại chỗ.

Giản Phàm không phải không tham tiền, muốn lắm chứ, nhưng lo cái bánh quá lớn không tiêu hóa được, nói không chừng bên trong có thuốc độc đứt ruột, chớp mắt làm mạng người ta ôi thôi thương thay cũng chẳng vấn đề.

Từ chối sao? Giản Phàm chỉ nghe thấy hai chữ "quyên tặng" mà trái tim đã muốn nhỏ máu rồi.

Âm mưu hay không phải âm mưu, tên Vương Bát Đản khôn kiếp Lý Uy đó trêu chọc mình, muốn lấy 2000 vạn bóp nát đạo đức của con người, hoặc là ... Giản Phàm đột nhiên nhớ tới số đồ cổ giấu dưới tầng hầm biệt thự.

Nếu là nơi đó, có phải nơi đó không, nếu là nơi đó, số đồ cổ ấy có còn lại không, nếu mà còn ... nếu mà còn thì đâu chỉ 2000 vạn, cả gian phòng đồ cổ như thế, giá trị lớn tới mức nào? Toàn Thân gian Phàm lại lần nữa run lên, vục đầu vào nước lạnh.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này? Ai đó trả lời hộ ... Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Nếu là vài ba chục vạn, Giản Phàm có thể giữ được nguyên tắc của mình, thậm chí là tám chục vạn, bất giác y ước tính cái giá của mình, 80 vạn mình có thể vẫn giữ mình mà từ chối. Nhưng 2000 vạn thậm chí còn hơn, dù sống 2 đời mình cũng không kiếm nổi một nửa số này ...

Ào, Giản Phàm lại lần nữa cảm mặt vào bồn nước lạnh, ngẩng đầu lên, nước lạnh nhỏ tong tong không áp được máu nóng chảy giần giật trong cơ thể, hai mắt đỏ ngầu như sung huyết, tát mình một cái: Mẹ nó, đúng là vô tích sự, 2000 vạn mà dọa mày thành thế này, chỉ là tiền thôi mà? Mẹ nó chứ, thời buổi này quan viên lớn nhỏ bán lương tâm, gian thương làm hàng giả, mình tinh sẵn sàng cởi quần áo, còn chẳng phải vì tiền à? Cảm mấy chục vạn với nghìn vạn khác gì, sao không dám?

Giản Phàm lại tát bản thân một cái.

Nếu mình có số tiền này, Thân Ngưng Sương dám tùy tiện sỉ nhục mình không, cha mẹ không còn lo lắng bạc đầu nữa, vui vẻ an dưỡng tuổi già rồi, em gái mình sau này có tương lai tươi sáng hơn mình, nó có thể theo đuổi ước mơ viết văn rồi.

Có gì mà phải sợ, có hợp đồng, có công chứng có luật sư, mình sợ cái gì? Liên quan gì tới Lý Uy, là Giản Hoài Ngọc nào đó lên cơn thần kinh tặng cho mình, ông ta lừa gạt cướp bóc ở đâu cũng liên quan gì tới mình? Cùng lắm có vấn đề thì tịch thu nhà, nộp vào quốc khố chứ làm gì mình?

Đúng rồi, đây chính là chỗ cao minh của Lý Uy, ông ta nhất định không để lại tài sản có vấn đề, ông ta giỏi như vậy, thế nào cũng xóa sạch liên quan tới bản thân rồi, đúng chẳng liên quan

gì tới ông ta ... Mẹ nó, tiền vào tay mình rồi, còn không phải do mình định đoạt, dù là ông ta muốn lấy về cũng mơ, phải xem nếu mình cao hứng may ra trả một ít, cùng lắm thì mình không trả nữa, tha cho ông ta một con đường sống ... Kỳ thực dù chẳng nhận gì của ông ta mình cũng đã che dấu cho ông ta rồi mà, coi như ông ta báo đáp mình đi.

Phì ... Thử giới hạn đạo đức của mình à? Tôi cho ông trộm gà không được còn mất thêm năm gạo, đã mất phu nhân lại thiệt quân.

Nhổ phẹt một bãi nước bọt, Giản Phàm thấy hào khí ngập tràn lồng ngực, rút khăn giấy lau mặt, lau tóc, chỉnh lại cổ áo, sỏi bước rời gian vệ sinh, về văn phòng toàn luật sư, cứ như ví trên người căng phồng toàn tiền, ưỡn ngực lên, mắt héch lên, trong ánh mắt kinh ngạc, đàng hoàng ngồi vào chỗ luật sư Cảnh.

Oa, mấy vị luật sư cảm thấy kinh dị, phải chằng gian vệ sinh là kính vạn hoa, đi vào một cái, bước ra thành ông chủ lớn, cùng là một người, nhưng khí chất thì khác rồi, biến hóa hoàn toàn rồi.

Giản Phàm lên tiếng trước, giọng lưu loát: “Luật sư Cảnh, luật sư Lưu, chủ nhiệm Giang ... Xin lỗi, vừa rồi có chút thất thố, mặc dù tôi từng tưởng tượng, nhưng chưa bao giờ sống trong gian nhà lớn như vậy, ha ha ha.”

Luật sư Cảnh tiếp lời: “Thế hệ trước chúng tôi có câu, đời người có ba năm hưng vượng, đến quý thần cũng không dám đụng chạm, cuộc đời người ta ít nhiều gặp được vận may, chỉ khác lớn nhỏ mà thôi. Anh Giản, nếu anh đồng ý, vậy ký tên biểu thị đã tiếp nhận món quà ông Giản Hoài Ngọc trao tặng.”

“Ký xong tiếp theo là gì?” Giản Phàm vẫn thận trọng hỏi.

“Tiếp theo ...” Luật sư Lưu mỉm cười giải thích: “Làm thủ tục chuyển nhượng, hôm nay không kịp nữa, mai cho tôi một ngày, tôi làm giúp anh, anh Giản, chuyện này không ai tiếp nhận ngay được, kỳ thực đơn giản lắm, mỗi năm loại chuyện trao tặng di sản thế này chúng tôi tiếp nhận rất nhiều, chỉ là thực hiện hợp đồng thôi. Chúng tôi vì tài chính mà cung cấp dịch vụ tư vấn cho anh, nếu anh chưa tiếp nhận được, có thể chậm lại, tìm

người nhà thương lượng rồi hăng quyết định, chúng tôi không vội.”

“Ai nói tôi chưa tiếp nhận được, người ta cho tôi tiền thì tất nhiên dễ tiếp nhận hơn là bị vay tiền, đúng không? Được, tôi ký ... Thủ tục khi nào làm xong?” Giản Phàm thoải mái nói.

Chuyện này hoàn thành một cái là mấy chục vạn vào túi, luật sư Cảnh khách khí đưa bút, Giản Phàm vung bút rồng bay phượng múa, thế là chữ ký giá trị nhất cuộc đời y đã sinh ra.

Giàu rồi, con bà nó, lão tử bước vào tầng lớp giàu có hủ bại rồi.

“Ngày mai có thể xong thủ tục, giấy tờ rất đầy đủ rồi, chỉ còn đưa vào hồ sơ thôi ... Anh Giản, xin anh nhận lấy, đây là chìa khóa, đây là biên lai phí quản lý, đây là giấy ra vào tiểu khu, anh chỉ cần để lại CMT và cách liên hệ, toàn bộ việc còn lại để tôi lo.” Luật sư Cảnh cất một bản gốc hợp đồng vào tủ bảo hiểm, lấy cái hộp giấy đưa Giản Phàm.

Giản Phàm cầm lấy chuỗi chìa khóa, người tức thì nóng bừng bừng: “Khi nào tôi có thể vào ở?”

“Ngay bây giờ, biệt thự đã là của anh rồi, chỉ còn giấy chứng nhận quyền sở hữu nữa thôi, mai, muộn nhất ngày kia sẽ làm xong.” Chủ nhiệm Giang của phòng công chứng khúm núm trả lời, hợp đồng được thực thi ông ta cũng có luôn vài vạn tiền dịch vụ.

Mọi người có bất ngờ không? Cái hay của Hắc Oa là không tài nào đoán được phía trước nó sẽ diễn ra thế nào.

Chương 199: Mồ hôi đầm đìa. (1)

“Ha ha ha ha ...” Giản Phàm đưa tay sờ một đồng giấy tờ ghi họ Giản tên Phàm, giấy trắng mực đen hết sức rõ ràng, hết sức chân thực, của mình, của mình rồi. Có luật sư rồi có công chứng viên làm chứng, mình chả làm gì mờ ám hết, tất cả hợp pháp. Vậy là chỉ một bước chân mà từ giai tầng thù ghét người giàu biến thành giai tầng bị thù ghét, từ cái rể cỏ biến thành đại thụ. Giản Phàm đứng dậy hào sảng bắt tay ba vị trước mắt: “Ba vị, hôm nay tôi còn có chút việc, hôm khác, thủ tục xong xuôi nhất định bày tiệc ở Quốc Tân Quán mời các vị, không say không thôi Ha ha ha..

Cười lớn rời khỏi nơi này, ba vị luật sư đi tiễn cũng không kịp, tới khi cửa phòng đóng lại vẫn nghe thấy tiếng cười như điên dại.

Người đã đi rồi mà tiếng cười vẫn truyền qua cửa, cười cực kỳ đặc chí, cười khiến ba vị luật sư nhìn nhau, chủ nhiệm Giang vừa hâm mộ vừa buồn cười: “Chàng trai này đặc ý quá rồi, thoảng cái kiếm được 2000 vạn, tám phần là con riêng của ông Giản Hoài Ngọc, bất động sản và đồ cổ, 2000 vạn là ước tính thấp nhất. Xem cậu ta vui chưa, còn mời chúng ta tới Quốc Tân Quán, ở đó một bữa cả vạn, thế là bước vào hàng ngũ người giàu rồi.”

“Ha ha, kiểu của nhà giàu mới nổi mà, đi thôi, mai tranh thủ làm xong giấy tờ, chúng ta cũng nỗ lực có nhà ở Thủy Vực Kim Ngạn.” Luật sư Cảnh nói xong, hai người kia đều cười, đó chỉ là câu đùa mà thôi, chứ bọn họ làm lụng cả đời cũng chẳng đủ mua nhà ở chốn xa xỉ đó.

Nghèo khó ngày xưa khỏi kể ra

Sớm nay thoả chí nức lòng ta

Gió xuân thả sức cho phi ngựa

Tâm tình khoan khoái xe phóng qua

Chiếc xe cảnh sát 213 phóng như bay qua đường phố Đại Nguyên, nhìn dòng xe tan tằm, Giản Phàm sốt ruột, "cạch" một

cái đặt đèn cảnh báo lên nóc xe, hú còi vượt luôn cả đèn đỏ, qua đường Ngũ Nhất phần hoa nhất, qua đường Tân Hà, tới thẳng phía đường Tân Hà Tây rộng rãi mà ít người qua lại, cuối con đường là thiên đường của nhà giàu.

Người ít, xe càng ít, Giản Phàm tắt còi, lúc này không cần gây chú ý nữa, y nôn nóng muốn xem nơi mình ở, tới lối vào là cửa tự động cao lớn, dừng lại, bấm còi mấy lần không mở cửa, ngược lại hai bảo an đi tới.

Í, mẹ nó, ngay cả người ở mà cũng ngăn? Mù mắt rồi à, Giản Phàm lửa giận ngút trời, định lấy phù hiệu cảnh sát ra chửi mắng một phen, có điều chợt nhớ ra điều gì, cười, không phản ứng gì cả, đợi bảo an đi tới. Hiểu vấn đề rồi, hai cặp mắt chó này không khinh người, mà là khinh xe đây, chiếc xe 213 này của đội trọng án rõ ràng không thuộc cấp bậc xe có thể vào tiểu khu, mẹ nó mình thấy giống hệt cái Land Rover, sao bọn này nhận ra không phải nhỉ?

Bảo an cao kính lễ đứng bên xe: “Thưa anh, anh tìm ai ạ? Nếu không có lời mời của người sống trong tiểu khu, anh không thể vào.”

“Tôi sống ở đây.” Giản Phàm hát hàm, lấy phù hiệu cảnh sát ra thì ngon ngay, cơ mà mất hứng lắm.

Tên bảo an còn lại xem thường đưa tay: “Giấy ra vào, chỗ chúng tôi mỗi xe của hộ sinh sống đều được cấp, nếu anh tìm người, không sao cả, gọi điện báo, chúng tôi cho anh vào, nhưng xe không thể vào. Người sống nơi này toàn danh nhân xã hội, kinh động họ, chúng tôi mất bát cơm.”

“Bớt lải nhải đi, nếu kinh động tôi, chẳng lẽ tôi không thể đập bát cơm của anh?” Giản Phàm lấy giấy ra vào ra, nhìn hai bảo an kính ngạc, nhếch mép: “Các anh thoải mái kiểm tra, có điều kiểm tra xong tôi khiếu nại các anh ... Nhà tôi biệt thự B18, có muốn xem hóa đơn phí quản lý không?”

“Dạ dạ ...” Bảo an cao ghé tai thì thầm với người còn lại, đứng nghiêm kính lễ: “Xin lỗi anh, chúng tôi chưa thấy xe của anh, không biết anh ở đây, mời.”

Bảo an cũng biết người giàu trong tiểu khu này bị bệnh thần kinh không ít, nói không chừng lên cơn lái xe nát đi chơi không

chùng, bấm điều khiển mở cửa.

Giản Phàm vừa khởi động xe vừa nói: “Thế thì nhớ kỹ mặt tôi vào, tôi thay xe liên tục, mai còn đi xe đạp cơ, ha ha ha.”

Trêu ghẹo bảo an một phen, thỏa mãn hư vinh nhà giàu, cười lớn phóng thẳng vào tiểu khu, hai bên đường là thảm cỏ cây xanh, lúc này đã là hoàng hôn, ánh chiều tà vàng rực chiếu khắp khu biệt thự, nóc nhà, ban công, hàng rào trắng, bể bơi, vườn hoa lọt vào ánh mắt ... Nếu không phải là thi thoảng thấy chiếc xe đắt tiền đỗ bên ngoài, còn tưởng về Châu Âu thời trung cổ. Hoàn cảnh sinh hoạt u nhã yên tĩnh, hoàn toàn tách biệt với sự huyên náo của thành thị, khu A đều là biệt thự độc lập phong cách Châu Âu, đi qua ngã rẽ, khước mắt tình cờ nhìn thấy một cô gái mặc váy dài màu trắng muốt, ngồi trên ghế tựa bên hồ bơi nhàn nhã xem sách.

Chị Tương!?

Không, không phải, chỉ có điều khí chất rất giống, sự tao nhã điềm tĩnh ấy, chính là khí chất đặc trưng của chị ấy ... Giờ mình đã có năng lực cùng chị ấy hưởng thụ cuộc sống thư thái rồi, nếu như mỗi ngày có thể thấy chị Tương từ bể bơi đi ra ... Sướng!

Rầm!” Đang nghĩ linh tinh, Giản Phàm hết

hồn phanh xe, xe chồm qua đường nhỏ, xô vỡ mấy bồn hoa, làm y hết hồn lùi xe lại chuẩn gấp, mới ngày đầu bị quản lý tóm thì xui xẻo lắm.

Rốt cuộc đã nhìn thấy tám biển B18 rồi, xe từ từ dừng lại, nhìn biệt thự hai đầu là cửa sổ kính sát đất, ở giữa là cửa, giật thót một cái, đoán không sai mà, chính là nơi mình từng tới, phía dưới còn dấu một đồng hồ cổ. Hình như có nói, khi xây biệt thự vì nguyên nhân tài chính, ông ta lấy được một cái, không tốn bao tiền.

Nếu nói thế thì mình chẳng nợ ông ta mấy.

Giản Phàm ấn điều khiển, cửa tự động thu vào, trời ơi sao mà phê vậy? Giản Phàm lái xe vào sân, cái sân còn rộng hơn nhà ở quê, cái biệt thự này có vẻ thiếu chăm sóc, bãi cỏ có chỗ héo úa, cao thấp mấp mô, không không nhà người ta xanh mướt một màu.

Thử chìa khóa, mở cửa, bước lên bậc thêm đi vào, đúng là nhà mình từng tới, nhìn bốn phía phòng khách trống không, ghế sofa lớn phủ lớp bụi, rõ ràng lâu rồi không ai ở. Lững thững đi vào, sờ tay vịn cầu thang bằng gỗ lim đỏ thẫm, cũng đầy bụi. Đi lên tầng hai, ngửi thấy cái mùi mốc, đã lâu chưa mở cửa sổ.

Phòng rất lớn, mỗi tầng có bảy gian phòng, phòng tắm rộng bằng nơi ở hiện giờ của y, bồn tắm sứ trắng bóng loáng, nằm hai người tắm uyên ương không thành vấn đề, những phòng còn lại mới chỉ trang trí, không có đồ gia dụng.

Mẹ nó, nơi này không có hơi người đã đành, sao mình thấy hơi quý.

Giản Phàm sờn tóc gáy quay ngoắt lại, không biết có phải là vì tác động tâm lý không, thi thoảng vô tình nhìn ra sân vườn cỏ rậm rạp, đầu óc chỉ tưởng tượng biệt thự cổ bị ma ám.

Nhà không tệ, chẳng biết có chỗ nào không ổn, có lẽ là vì không có đồ gia dụng, phòng nào phòng nấy trống trải phủ bụi, nếu ở nơi này, khẳng định chỉ có ác mộng.

Phải rồi, tầng hầm, Giản Phàm sống quen trong nhà nhỏ, thoáng cái tới chỗ rộng lớn, nhất thời không quen được, nghĩ thế chạy nhanh xuống tầng một tới chỗ rẽ cầu thang, cái vách ngăn mở cửa vẫn nhớ, tách một cái mở ra, bảng mật mã xuất hiện.

Nói không chừng Lý Uy để lại manh mối gì đó, để mình tự tìm, chẳng lẽ là nơi này? Hay có ám thị gì mà chỉ mình và ông ấy mới biết? Cái gì cũng có thể, phòng chứa đó, chắc chắn chỉ vài người biết.

Hồng rồi, mật mã, hôm đó không nhìn ông ấy nhập mật mã.

Chương 200: Mồ hôi đầm đìa. (2)

Giản Phàm vỗ đầu, nghĩ đi nghĩ đi, nếu ông ấy để căn nhà cho mình, vậy không lý nào không nói mật mã, vậy thì mật mã phải là thứ mình đoán ra được, hoặc ông ấy nghĩ mình đoán ra được ... Mẹ nó! Lại trêu mình rồi, chả lẽ mình kém ông ta chắc. Giản Phàm nhắm mắt lại một lúc, bấm vài số ... Không biết có phải là vì tiền thúc đẩy không mà rất nhanh, tích, cửa mở ra rồi, Giản Phàm nhếch mép, sao làm khó mình được, đặc ý khom người đi xuống dốc.

Mật mã 960821, số hiệu hồ sơ vụ án Phân cục Tấn Nguyên, ngày xảy ra vụ án.

Lối đi xen xì không thấy gì hết ngoài ánh sáng lờ mờ cuối đường, nghe thấy hơi thở nặng nề của bản thân, chỉ vài bước chân mà tưởng chừng chạy mấy km rồi, Giản Phàm đứng trước cửa, tay đặt lên ngực, áp trái tim không nháy ra.

Còn, đồ cổ đều còn, tất cả như lần đó.

Chính vì còn nên Giản Phàm mới thất kinh, số đồ cổ này giá trị còn hơn cả cái biệt thự, Lý Uy tốn mười mấy năm sưu tầm, lại cất dấu ở nơi không ai biết thì làm sao có thể là phàm vật, chính vì thế mà làm Giản Phàm run sợ.

“Lý Uy, con bà nó, ông bị lừa đá rồi hay sao để lại những thứ này cho tôi ... Chẳng lẽ ... Không thể nào, chả lẽ mình họ Lý? ... Mẹ, mẹ đừng nói với con là mẹ đội nón xanh cho cha nhé.”

Giản Phàm bắt đầu ăn nói linh tinh mất kiểm soát rồi, một tích tắc còn hoang đường tới mức nghi ngờ mình là con của Lý Uy, không trách y được, chớp mắt biến thành triệu phú, còn là triệu phú USD, ai mà chẳng điên?

Bình tĩnh, bình tĩnh lại nào, mình không thể là con ông ta ... A, hẳn là ông ta không kịp mang đi, gấp quá!

Không đúng, ngày lập hợp đồng là tháng 12 năm ngoái rồi, ông ta đã chuẩn bị trước, với tâm kế của ông ta, muốn mang đi đã sớm làm rồi, cái này cố ý để lại cho mình.

Nếu chỉ là muốn mua chuộc mình thì căn biệt thự là đủ, chắc chắn không đơn giản, ông ta có ý gì, mình và ông ấy không thân không thích, nếu nói để lại tài sản cũng phải để cho Tăng Nam, cho dù không có ai thì cũng không nên cho mình.

“Lão Vương Bát Đản đó chắc chắn đang tính kế mình đây, trong này chắc chắn có vấn đề ... Đúng rồi, mật mã, ông ấy chưa quên vụ án, vì vụ án mà sưu tầm đồ cổ, tiếp xúc với kẻ buôn lậu cổ vật.”

Giản Phàm tiếp tục lẩm bẩm một mình, nhắm mắt nghĩ lại tình hình hôm đó hai người đứng ở nơi này.

Nhắm mắt lại, trước mắt vẫn là gian phòng đầy đồ cổ, có một nam nhân thành thực điềm đạm, có chàng trai non nớt ngơ ngác nhìn quanh, chuỗi Hàn ngọc châu không còn nữa rồi, nói không chừng là đưa tới nhà đấu giá Đại Thông, ông ấy thật chu đáo, sợ mình tới đây ở lại không đủ tiền sống. Xem nào bàn trà, đồ gỗ, cây san hô, đồ ngọc ... bộ não Giản Phàm lúc này tựa như máy quay chiếu lại, y có thể thấy rõ ràng thứ được Lý Uy xem hôm đó. Chỉ thiếu vài thứ thôi, chỉ vài thứ mà 1000 vạn? Vậy cái đồng này dọa chết người à?

Không đúng, ông ấy đang đùa giỡn mình? Khỉ thật, chẳng lẽ Lão Tôn bay đi bay lại vẫn trong lòng bàn tay ông ta, Giản Phàm lấy di động, bật ghi âm cuộc nói chuyện hôm trước.

Giọng Lý Uy vang lên: “Ha ha ha, Tiểu Phàm, sao tôi nghe thấy trong giọng nói của cậu có vẻ thù địch nhỉ? Tôi chưa bao giờ hại cậu, ngược lại, tôi luôn giúp cậu, thậm chí tôi từng muốn cậu kế thừa di sản của tôi, nếu cậu cần tiền, cho dù tôi không có mặt ở Đại Nguyên, tôi vẫn làm được ... ”

Quả nhiên là ông ta làm được, thần thông quảng đại, đúng là danh bất hư truyền, mình còn kém ông ta xa lắm, muốn không phục cũng phải phục.

“Tôi biết, nhưng tôi không nói cho cậu đâu, đáp án thì cậu phải tự tìm lấy, đôi khi đáp án đơn giản lắm, chỉ khác biệt một ý nghĩ mà thôi. Có lẽ dù đáp án có chìm dưới đáy biển cũng không có gì phải tiếc nuối, Tăng Quốc Vĩ đã được giải oan, cơ nghiệp gây dựng mấy chục năm của anh em Tề gia đã bị hủy trong phút chốc, giỏi lắm Tiểu Phàm, tôi biết tất cả đều do một tay cậu làm.

Tôi gọi điện là để nhắc cậu, Lý Tám Trụ, Tề Thụ Dân, Liên Nhận rất có khả năng chưa xuất cảnh đâu.”

Mục tiêu của Lý Uy vẫn là mấy người đó, ông ấy muốn đuổi cùng giết tận bọn chúng, điểm này Giản Phàm không có ý kiến, đó cũng là mục đích của y ... Nghe tiếp.

“Tôi chỉ tin chính mình, hoặc có lẽ là thêm cậu nữa ... Đơn giản lắm, sau khi vụ án Phân cục Tấn Nguyên từng bước lộ ra, bọn chúng gấp rút đem tiền và hàng chuyển ra nước ngoài, đáng tiếc hai lần mất hàng, tôi cũng ngầm chặn mấy lần hàng, ở mặt này chúng đã mất trắng. Tiền tích góp bao năm chúng thông qua Vương Vi Dân chuyển ra nước ngoài, nhưng Vương Vi Dân là loại gặp người lừa người, gặp ma lừa ma, số tiền đó tôi nghĩ anh em họ Tề không lấy về được đâu ... Ha ha ha, chúng thua sạch vốn trong nước, lấy gì ra nước ngoài hưởng thụ? Bằng vào tấm hộ chiếu à?”

Không đúng, chỗ này có vấn đề, Giản Phàm tua ngược lại đoạn băng trong đầu, "Bọn chúng gấp rút đem tiền và hàng chuyển ra nước ngoài, đáng tiếc hai lần mất hàng, tôi cũng ngầm chặn mấy lần hàng, ở mặt này chúng đã mất trắng".

“Tôi cũng ngầm chặn mấy lần hàng, ở mặt này chúng đã mất trắng"

Lời nói nhẹ nhàng mà như tiếng sấm nổ giữa trời quang, Giản Phàm đứng bật dậy nhìn đống đồ cổ dưới ánh đèn nê ông trắng nhợt.

“Mẹ, mẹ ơi ... Không phải là đồ mà Lý Uy chặn của đám người Tề Thụ Dân chứ? Những thứ này đều dính líu tới vụ án, mình nhận nhà bằng với nhận một đồng tang vật, cái này có muốn giải thích với tổ chức cũng không xong rồi. Tề Thụ Dân mất sạch hàng lần tiền, mất đồ ngẫu rồi, chẳng may rước vài tên sát thủ tới, hai đầu giáp kích, mình bỏ mẹ rồi ...”

Giản Phàm sợ không đứng vững nổi nữa, ngồi sụp xuống, càng nghĩ lòng càng lạnh toát, niềm vui giàu sang đã tan biến hết, thủ pháp của Lý Uy đều là đặt mình ngoài cuộc, thao túng người khác, lần này cũng vậy, một cuộc trao tặng hợp lý hợp pháp, giờ cả nhà lẫn tang vật đều tới tay mình rồi, thành kẻ thù của cả cảnh sát lẫn tội phạm.

Giống như ông ta tính kế anh em Tề gia, dù người ta xuống hố, lại kiếm người khác lấp đất, có gặp họa cũng không biết ai làm.

Giờ thì luật sư, công chứng và bảo an đều biết mình là chủ sở hữu nhà B18, camera giám sát khắp tiểu khu đã lưu lại hình ảnh cả người và xe, có vấn đề, mình là người chết đầu tiên.

Giản Phàm nghĩ rất lâu không biết phải làm sao, rút điện thoại: “Hạnh Nhi ... Em có thể tới chỗ anh không? Anh có chuyện, rất gấp ... Em không tới thì mai không gặp được anh nữa đâu. Khu biệt thự Thủy Vực Kim Ngạn, em tới đi, anh ra cửa tiểu khu đón em ... Em mau tới đi, anh không nói được ...”

Lảo đảo bò dậy chạy khỏi hầm, ra ngoài khóa cửa, lái xe tới cổng tiểu khu thì trời đã tối, Giản Phàm lòng như lửa đốt, không biết vì sao trong lúc nguy cấp, người đầu tiên nghĩ tới là Dương Hồng Hạnh ... Nghĩ tới bóng dáng như bông hoa mai đỏ trong tuyết, khi mình bị cách ly ở ban đốc sát, mỗi lần mình xảy ra chuyện, cô ấy đều ở bên, chỉ có cô ấy

“Giản Phàm, xin lỗi ... Hiện giờ không tiện, nhà em có vài vị khách, có gì mà không nói qua điện thoại được chứ? ... Mai gặp anh, bái bai.”

Chương 201: Đột biến phát sinh. (1)

Lời nói ngắn gọn, khẽ cúp điện thoại, Dương Hồng Hạnh tha thướt đứng bên cửa sổ, gương mặt không trang điểm sáng trong như trăng rằm, mặc một bộ đồ ngủ màu hồng bằng bông có vẻ hơi dày, quần ngủ trông giống bức tranh đầy màu sắc rực rỡ, chân đi đôi dép bông tai thỏ đáng yêu, mái tóc rối tung hơi ảm, có vẻ vừa tắm xong toát lên vẻ đẹp diễm tĩnh dịu dàng thanh mát, có chút suy tư nhìn ngoài cửa sổ. Không biết vì rụt rè hay là vì cái gì khác, Dương Hồng Hạnh cố ý kiếm một cái cớ từ chối, dù trong lòng cô rất muốn đi, có lẽ từ góc độ nam nữ có chút mơ tưởng vẫn vợ, có điều cô vẫn từ chối.

Đây là nhà Lương Vũ Vân, vừa cúp máy thì ở gian ngoài có tiếng reo hò âm ỉ, là Tần Thục Vân tới rồi. Thời gian qua Tần Thục Vân bận vụ án ngân hàng, chị em ít gặp nhau, hôm nay vụ án đã giao lại cho tỉnh, nên nhàn rồi, bốn cô gái tụ tập.

Dương Hồng Hạnh cầm điện thoại ngần ngừ do dự một lúc, cuối cùng từ phòng ngủ đi ra ngoài, ba con mèo tham ăn đang không ngừng ném hạch đào vào miệng. Lương Vũ Vân mặc áo len dài quá mỏng, bên trong mặc quần short nhưng lúc này trông cứ như chẳng mặc cái gì, một bát táo lớn, táo ngâm qua rượu mạnh, vừa giòn vừa ngọt dòn dốt, lần đầu tiên được ăn món này, Ngư Mạnh Mạnh mặc áo ngủ xanh da trời họa tiết hoạt hình đáng yêu, mấy lần hô "quá đã", trách móc Dương Hồng Hạnh, Lương Vũ Vân có thứ ngon mà lại giấu riêng.

Không tính Ngư Mạnh Mạnh, cả ba cô gái kia đều thuộc hàng mỹ nữ, mỗi người một vẻ, không phân hơn kém, chỉ tiếc không có chàng trai nào thấy cảnh xuân đặc sắc này.

Căn hộ nhỏ ấm cúng đậm hơi thở nữ tính, trang trí hết sức cầu kỳ đẹp mắt, vật dụng nhỏ đẹp đẽ khắp nơi, Lương Vũ Vân từ khi lên đại học đã chuyển ra ngoài sống riêng, ngôi nhà này vì thế thường thành địa điểm tụ tập của đám chị em.

Không chỉ có người chú làm cục trưởng cục công an, cả cha mẹ lẫn cậu của Lương Vũ Vân đều là cán bộ thực quyền ở tỉnh

thành, ấy vậy mà Lương thiên kim lại chẳng giống đại giả khuê tú, ăn mặc hờ hênh còn ngồi dạng chân ra, ngược đầu lên vừa ăn vừa hỏi: “Đại tử, rốt cuộc chị nghĩ cái gì thế? Em tốn bao tâm tư đem tin truyền cho Thục Vân, kích thích anh ấy một hồi, kết quả mỹ mãn, tuy thủ pháp của anh ấy hơi tệ hại, nhưng không phải thành rồi sao, anh ấy hẹn chị rồi, sao giờ chị lại làm kiêu?”

Tần Thục Vân treo áo khác lên mắc, trong nhà bật lò sưởi rất ấm, cởi luôn cả áo len, chỉ còn mỗi áo thun dài tay bó sát người, khoe thân hình yếu điệu đầy sức sống, che miệng cười khúc khích. Ngô Đích khó khăn lắm mới hẹn được Dương Hồng Hạnh, không biết rằng bị cô và Lương Vũ Vân xúi bẩy Dương Hồng Hạnh cố tình đồng ý, định lấy lần hẹn hò này thử lòng Giản Phàm, nếu Giản Phàm có tình cảm, thế nào cũng tức xì khói, nếu không thì thế nào cũng mặc kệ. Chỉ là không ai ngờ hiệu quả lại quá tốt, Giản Phàm giờ trò khiến Ngô Đích giận muốn nổ tung, đi mách lén với mẹ Dương Hồng Hạnh, kết quả cuối cùng bị kích thích là Dương Hồng Hạnh, hoàn toàn ngoài dự liệu của cả ba cô gái.

Nghe giải thích đầu đuôi, Ngư Mạnh Mạnh cười lăn cười bò, nhưng ba người lại không hiểu hành vi của của đại tử, đầu tiên là đồng ý, sau đó lại từ chối, nhao nhao hỏi nguyên cớ.

“Chị à ...” Dương Hồng Hạnh khoanh chân ngồi xuống thảm, cầm gối ôm đặt lên đùi, ném quả táo lên trời, điệu nghệ há miệng bắt lấy, tự mãn nói: “Chị phải cho anh ấy hiểu, chị không phải nha hoàn để anh ấy gọi là đến, đuổi là đi được, cho anh ấy thất vọng rồi mới có kỳ vọng ... Nếu không dễ dàng quá, anh ấy không coi chị ra gì.”

“Oa, đại tử tỉnh ngộ rồi.” Lương Vũ Vân cười khanh khách: “Đại tử, đúng đúng, càng thất vọng càng có dục vọng ... Em thấy tối thế này còn hẹn chị ra ngoài, nhất định là muốn, hì hì.”

“Muốn đi thuê phòng rồi!” Ngư Mạnh Mạnh béo tròn vẻ mặt kích động nói tiếp, làm mấy cô gái phì cười, Dương Hồng Hạnh đỏ mặt đánh cho một cái.

“Này này, đừng có nói Giản Phàm kém cõi như thế được không, em thấy con người anh ấy rất được đấy, đại tử, chị khép mình quá kín rồi ... Cởi mở với anh ấy một chút, thời gian này

nếu tâm sự dưới ánh trăng, hoặc tới quán cà phê Phố Nam làm cuộc hẹn dưới ánh nến là tốt nhất ... Cho chị đi đấy, em không ý kiến.” Tần Thục Vân ngồi quỳ bên bàn rất thực nữ, cách ngồi mỗi cô gái đã phần nào phản ánh tính cách, nói đỡ cho Giản Phàm.

“Xì, cô căn bản không hiểu Giản Phàm.” Lương Vũ Vân vừa ăn vừa phản bác: “Với tính keo kiệt của anh ấy, không có chuyện thuê phòng, quá đắt, hẹn hò ánh nến, càng lãng phí, anh ấy mà thích cô, sẽ trực tiếp lừa cô tới nhà lên giường tâm sự ... Ha ha ha, thật đấy, không tin đại tử đi thử đi ... Hi hi.”

“Ai bảo anh ấy keo kiệt, nam nhân biết sống tiết kiệm không tốt à, điều kiện kinh tế anh ấy không tốt lắm, sống như thế là đúng ... Ở đội đi ăn, luôn là anh ấy mời, chứng tỏ anh ấy là người rộng rãi, chỉ là không có điều kiện thôi.” Tần Thục Vân bĩu môi: “Cô mới keo kiệt, chưa bao giờ mời tôi ăn.”

“Úi Thục Vân, sao bệnh Giản Phàm chăm chăm thế, đừng nói mới làm việc chung một thời gian đã bị anh ấy lừa nhé.” Lương Vũ Vân nghi ngờ chỉ mặt cô bạn: “Dám lắm, nhìn mắt long lanh kia, thất thân rồi phải không?”

“Dù chưa thì cũng khẳng định là muốn đi thuê phòng với Giản Phàm rồi.” Ngưu Mạnh Mạnh ít kinh nghiệm yêu đương nhất nhóm lại luôn tuyên bố những câu khét lẹt.

Tần Thục Vân nổi nóng nhét nguyên nắm táo vào mồm Lương Vũ Vân, cướp đĩa táo trong tay Ngưu Mạnh Mạnh, thế là trong phòng loạn cả lên, mất một lúc mới quay về chủ đề chính, đề tài ngày hôm nay là mừng 1 tháng 5 đi chơi ở đâu. Ngưu Mạnh Mạnh bỏ phiếu đi Cửu Trại Câu, Lương Vũ Vân phản đối, cực lực tiến cử đi Tây Tạng mạo hiểm, tìm kiếm quê hương tinh thần, Tần Thục Vân nhứt chí nói vụ án này chưa kết được, tinh thần một lòng vì công việc lại bị Lương Vũ Vân giáo huấn, nói nữ cảnh sát không nhiều, đi tới đâu chẳng là hoa quý được cung phụng, còn lao tâm tổn trí vì công việc làm gì.

Mấy cô gái ý kiến luôn khó thông nhất, cãi qua cãi lại một lúc mới nhớ ra Dương Hồng Hạnh hồi lâu không tham gia tranh luận, vẻ mặt đần đờ, Tần Thục Vân lại khuyến khích: “Đại tử, muốn đi còn kịp.”

“Cô muốn đi tìm Giản Phàm không ai cản thì có.” Lương Vũ Vân hỏi ý: “Chị có ý định gì chưa? Không được bỏ lại bọn em đâu nhé!”

“Chị nghĩ được một nơi, không biết mấy đứa có muốn đi không?” Dương Hồng Hạnh chỉ mấy món ăn vặt trên bàn: “Manh Manh, nơi đó có vô số hạch đào, táo rượu và khoai lang khô, còn có rất nhiều món ăn vặt không nổi tiếng, nhưng mùi vị chính tông, thuần tự nhiên, không lo chất hóa học độc hại, có muốn đi không?”

“Có có! Em ủng hộ.” Ngưu Manh Manh đưa tay lên, chưa hỏi địa điểm đã cho một phiếu.

“Oa, đại tỷ, vừa mới thông minh ra một chút, giờ lại định dăng minh tới tận hang sói à?” Lương Vũ Vân thất kinh, cô đoán được nơi đó là ở đâu rồi: “Nhanh quá.”

Dương Hồng Hạnh không phủ nhận, tùm tùm cười hỏi hai người còn lại: “Sao, hai đứa có đi không?”

Chương 202: Đột biến phát sinh. (2)

“Này, tôi nói cho hai cô biết, cha Giản Phàm làm cơm ấy à, ăn đứt Giản Phàm luôn, nhất là mì thập cẩm, đại loạn quái, mùi vị phải nói ăn không tìm thấy lưỡi luôn. Mẹ anh ấy thì nhiệt tình lắm lần nào cũng cho đồ ngon ... Không được, em phải chuẩn bị ba cái xe, kéo tới Ô Long, chở hết đặc sản về, ha ha ha.” Lương Vũ Vân nghĩ tới ăn là dám vào hang sói rồi, chỉ tới Ô Long một lần mà không sao quên được, ra sức khen ngợi làm Ngư Mạnh Mạnh muốn chảy nước dãi, sau đó quay sang Dương Hồng Hạnh: “Đại tỷ, em đã nói từ lâu rồi mà, hai người cực kỳ phù hợp, hai người mà thành đôi, như dì Mai nói ấy, chị chủ ngoại anh ấy chủ nội, Giản Phàm không nói bản lĩnh khác, nấu nướng làm việc nhà là số một, chị chỉ việc nằm mà ăn thôi.”

“Tiện thể, giải quyết luôn chuyện cơm nước của bọn em, sau này tới nhà đại tỷ ăn.” Ngư Mạnh Mạnh tâm hồn ăn uống không thua kém.

“Này, hai người vì ăn mà bán đứng đại tỷ à, có nguyên tắc không vậy ... Cơ mà đại tỷ em nói này, thời gian qua căn cứ vào quan sát của em ở đại đội bốn, Giản Phàm đi sớm về muộn, suốt cả ngày chỉ một lòng nghĩ tới vụ án, không biết trước kia thế nào, chứ hiện giờ anh ấy không có bất kỳ cô gái nào bên cạnh, chị không ra tay vào thời gian này, lại còn từ chối anh ấy, tương lai đừng có hối hận.” Tần Thục Vân nửa đùa nửa thật nói: “Nhìn anh ấy mặc cảnh phục, mê chết người, em cũng muốn theo đuổi.”

“Hồ ly tinh, tôi biết ngay mà.” Lương Vũ Vân thừa cơ công kích, hai cô gái này giống Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương, rất hợp tính nhau, nhưng thường xuyên công kích nhau.

Dương Hồng Hạnh biết Tần Thục Vân nói không hoàn toàn là đùa, nhưng lòng vẫn băn khoăn những lời Hương Hương nói: “Này mấy đứa, nói chuyện nghiêm túc đấy, đừng đùa nữa, chị và anh ấy thực sự thích hợp không? Cho chị chút ý kiến tham khảo đi.”

“Thích hợp, anh ấy rất tốt, hay đùa cợt, nhưng khi nào cần nghiêm túc thì đáng tin cậy, chỉ là .. Nhà nghèo quá, chị mà theo anh ấy, hơi khổ một chút.” Ngư Mạnh Mạnh nói thẳng, nhà cô cũng rất có điều kiện.

“Nghèo không phải vấn đề, anh ấy lãng nhãng mới là vấn đề lớn, kinh nghiệm yêu đương phong phú, lại thông minh thái quá, nhiều thủ đoạn, em sợ đại tử không giữ nổi.” Lương Vũ Vân ngẫm nghĩ một lúc đưa ra lời cảnh cáo tương tự Hương Hương.

Ba chị em thì đã có hai người ý kiến không tốt, Dương Hồng Hạnh nhìn Tần Thục Vân tương đối chững chạc hơn, Tần Thục Vân nhớ ngày hôm đó Giản Phàm bước lên che chắn trước mình, bờ vai rộng ấy làm người ta tin tưởng, mấp máy môi rất lâu mới nghiêm túc nói: “Anh ấy nghèo, nhưng sẽ không để chị phải khổ, anh ấy có thể hơi trắng hoa, nhưng sẽ ở bên chị khi chị cần. Trước kia em không phát hiện ra, nhưng lần này phá án em đi theo anh ấy rất nhiều, mới nhận ra, anh ấy là nam nhân có trách nhiệm, dám gánh vác ... Khi bắt nghi phạm ngân hàng, nổ súng làm bảy tám người khiếp sợ, sau đó trên cục muốn thả nghi phạm, anh ấy rút súng chống lại đội trưởng Tần, chỉ đội trưởng Ngũ ...”

Nói tới chuyện ngày hôm đó, ánh mắt Tần Thục Vân ánh lên vẻ si mê, Lương Vũ Vân và Ngư Mạnh Mạnh há hốc mồm, phần nộ chỉ trích lãnh đạo, nhưng Dương Hồng Hạnh lại lo lắng: “Anh ấy làm thế thì cuộc đời cảnh sát cũng đi tới hồi kết rồi ... Có lãnh đạo nào chấp nhận cấp dưới chống lệnh.”

Hai cô gái kia nghe thế đều ỉu xìu, đúng vậy, e sau này Giản Phàm không mất cảnh phục thì sự nghiệp cũng rất lận đận, Tần Thục Vân không nói chỉ khẽ gật đầu, Dương Hồng Hạnh như có quyết định: “Có điều chị thích.”

“Chị, nếu chị không muốn anh ấy thấy quá dễ dàng, hay rủ anh ấy tới đây, như vậy là tốt nhất, vẹn cả đôi đường.” Tần Thục Vân là cô gái lý trí sắc sảo, luôn có kiến nghị tốt.

“Đúng rồi, gọi anh ấy tới làm cho chúng ta vài món ăn khuya.” Lương Vũ Vân phụ họa ngay.

“Ừ!” Dương Hồng Hạnh đứng dậy, lấy di động ra bấm số Giản Phàm, thế nhưng chuông reo rồi mà đợi mãi, đợi mãi không có

ai nhắc máy, khuôn mặt đang từ vui vẻ dần dần trở nên ảm đạm, hờn dỗi lầm bầm: “Đồ nhỏ nhen, chỉ từ chối anh ấy một lần mà anh ấy không thềm để ý nữa.”

Hai cô gái kia rất thất vọng, Tần Thục Vân rất muốn nói "em bảo chị rồi, nếu không tranh thủ, tương lai đừng hối hận", nhưng nhìn mặt vẻ mặt buồn bã của Dương Hồng Hạnh, không nói nữa, đứng dậy hô: “Vũ Vân, lấy rượu ra đây.”

Đôi khi cuộc đời là thế, cơ hội sượt qua vai mà không biết, mọi thứ nói không chừng cứ thế trôi đi, mãi mãi không quay lại.

Điện thoại vẫn reo, nhưng Giản Phàm không xem ai gọi, mặc kệ.

Lúc đó trong lòng hoảng sợ bất an, muốn tìm một người chia sẻ, Phí Béo và lão tam không được, hai tên đó hận không thể vơ hết vào lòng. Thương lượng với cha mẹ càng không được, cả đời sống cẩn thận rồi, e cha mẹ hoảng loạn chứ không giúp được gì. Chị Tương có thể là người chia sẻ tâm sự với y nhất, nhưng chẳng thể liên hệ được, Hồ Lệ Quân đối diện hành vi tồi tệ này, khỏi nói cũng biết cô có thái độ gì ... Chỉ có Dương Hồng Hạnh, cô gái luôn lặng lẽ ở bên cạnh y, bao dung mình, lúc đó Giản Phàm thực sự nghĩ có thể chia sẻ mọi thứ với cô, thế nhưng thất vọng rồi, y có thể nghe ra Dương Hồng Hạnh chỉ kiếm cớ thôi, vì sao kiếm cớ, không rõ.

Nhưng thực sự là Giản Phàm thất vọng.

Con người đều có lúc gặp phải chuyện bản thân không tự quyết được, muốn tìm người chia sẻ, thế nhưng phát hiện ra mình chỉ có một mình, sự thất vọng đó sẽ phóng đại lên vô số lần.

Lòng mang theo thất vọng, Giản Phàm nghĩ tới một người có khả năng biết chút chân tướng, một người hiếm hoi ở thành phố xô bồ này được y coi là bạn: Đường Đại Đầu.

Khi Dương Hồng Hạnh gọi điện trở lại thì Giản Phàm đỗ xe ở bãi đỗ ngoài Thịnh Đường, nhìn nơi này vẫn đèn xanh đèn đỏ, náo nhiệt tưng bừng, thật lạ, ba cổ đông lớn, 1 bị bắt 2 bỏ trốn, vậy mà vẫn cứ kinh doanh bình thường. Dưới ánh đèn ái muội, nam nữ đi ra đi vào, chẳng hề nhận ra có biến cố.

Gọi điện thoại cho báo an, không lâu sau mới thấy có hai người chạy từ đại sảnh ra ngó trái ngó phải, là Tôn Nhị Dũng và Mơ Hồ, nhá đèn gọi họ tới, vừa thấy Giản Phàm, hai người xun xoe nịnh bợ hỏi han. Hỏi tới Đường Đại Đầu, hai người tịt luôn, không ngờ bị đồn công an Tây Cung bắt rồi, chẳng trách mà xảy ra đại sự như vậy mà không thấy điện thoại của hắn. Giản Phàm nhớ tới đêm trước khi vụ án lừa gạt ngân hàng vạch trần, hai tên này gọi điện cho mình, nghe họ giải thích mới biết là Tăng Nam không tìm được mình, nên tìm Đường Đại Đầu vòng vèo muốn hắn tìm mình, Đường Đại Đầu an bài hai người bọn họ đi tìm.

Sáng hôm sau Đường Đại Đầu đang ngủ trong Thịnh Đường thì bị người đồn công an bắt đi, đích thân đồn trưởng ra tay, vượt địa bàn bắt người, nghe nói là vụ án gây thương tích mấy năm trước, cả Tôn Nhị Dũng và Mơ Hồ đều không rõ, vì chuyện này bọn họ làm quá nhiều, nhớ không ra, e cả Đường Đại Đầu cũng vậy. Phi Phi hai ngày qua chạy khắp nơi nhờ cậy quan hệ, mà không ăn thua, Tôn Nhị Dũng nhờ Giản Phàm xem có giúp gì được không, Giản Phàm trấn an vài câu rồi tới thẳng đồn công an Tây Cung.

Chương 203: Đột biến phát sinh. (3)

Tới cửa đồn công an ở đường vành đai, lúc này đã là 9 giờ hơn, Giản Phàm chào hỏi trực ban rồi đi thẳng vào đồn. Hết sức bất ngờ, nơi này rất náo nhiệt, mấy hiệp cảnh đang lấy lời khai của bốn năm đôi nam nữ, một dân cảnh thẩm vấn thanh niên ăn mặc đởm dáng, vỗ bàn: “Không nhận chứ gì, đêm hôm một nam một nữ đóng cửa trong phòng làm gì? quan hệ yêu đương? Nói láo ... Cả tên còn không biết đã cởi quần áo rồi ... Đừng tưởng kéo quần lên là chối được ... Phạt 5000, Tiểu Lưu, thông báo cho gia đình tới nhận người, tiếp theo ... Này này cô gái, chuyện kia cũng làm rồi, cởi cũng cởi hết rồi, người ta nhìn thấy hết rồi, giờ mới che mặt để làm gì?”

À, bắt mại dâm đây mà, Giản Phàm nhìn nam nữ cảnh sát mặt mày nghiêm túc tra hỏi mấy nam đã kịp mặc quần áo và mấy cô gái còn hở hang, co ro che chắn, đầu đầu cũng thấy trắng phau phau. Còn cảnh sát thì nói chung dăm ba câu quát tháo làm người ta bẽ mặt xong thì kết quả cơ bản giống nhau, nam nữ công bằng, phạt 5000.

Đây là đặc sắc địa phương kết hợp tình hình trong nước, Giản Phàm nghe mà bật cười, lấy phù hiệu ra hỏi vị trí đồn trưởng, rồi lên tầng 2 tìm người.

Đồn trưởng là cảnh sát trên 40, tên Dư Tân Hàng, cái tên này không xa lạ gì với Giản Phàm, tiền thân là hình cảnh Phân cục Tấn Nguyên, lạ là, người này đáng lẽ có quan hệ đồng nghiệp với Lý Uy, vậy mà sao Lý Uy vừa đi lại bắt Đường Đại Đầu? Thấy Giản Phàm đi vào liền hỏi lý do, xua tay: “Đường Thụ Ngư à, thả rồi.”

“Thả khi nào?”

“Chiều hôm nay hơn 6 giờ, tra không ra chứng cứ.”

“Hắn đi một mình à?”

“Không, có một nữ nhân tới đón, này đồng chí, đội trọng án sao cũng tìm hắn, hắn phạm vào chuyện gì thế?” Đồn trưởng Dư có vẻ rất quan tâm tới Đường Đại Đầu.

Giản Phàm hơi nhíu mày, ánh mắt có chút quan tâm kia không giống quan hệ giữa cảnh sát và tội phạm, thậm chí, thời gian thả Đường Đại Đầu cùng lúc mình ký hợp đồng, làm gì có trùng hợp nào khéo như vậy: “À không có gì, đồn trưởng Dư, đã thế vì sao lại bắt hấn?”

“Bắt là bắt, thả là thả, hai chuyện đâu có liên quan tới nhau.” Đồn trưởng Dư lý luận cùn.

“Ha ha ha, không vấn đề gì, đồn trưởng Dư, tôi thấy anh không giống bắt người, mà có ý bảo vệ hấn, đúng không?” Giản Phàm thăm dò.

“Này, cậu nói thế là ý gì?” Đồn trưởng Dư có chút không vui.

Nghe khẩu khí là Giản Phàm đoán ra tám phần: “Đồn trưởng Dư từng ở Phân cục Tấn Nguyên đúng không, nói không chừng là quen Lý Uy, vô cơ bắt người, lại vô cơ thả người, không biết có phải do ai bày kế không?”

“Ha ha, chàng trai, cậu có ý gì, nói rõ chút.” Đồn trưởng Dư cố cười tự nhiên che dấu.

“Không có ý gì, tôi là bạn Đường Đại Đầu, nghe nói hấn bị bắt vốn định tới nói đỡ vài câu, có điều xem ra tôi làm việc dư thừa rồi, cảm ơn đồn trưởng Dư.” Giản Phàm đứng dậy tạm biệt, đồn trưởng Dư lúc này mới đứng dậy, tiễn tận ra ngoài cửa.

10 giờ đêm, con đường vắng vẻ ở khu thành phố cũ, đèn mờ leo lét, vài tiếng chó sủa, Giản Phàm xuống xe, lại bấm điện thoại gọi Đường Đại Đầu, vẫn tắt máy, nếu là ở đồn tắt máy thì còn hiểu được, không biết tên này ra rồi sao còn tắt máy, gọi vào máy Phi Phi, cũng tắt máy.

Chẳng lẽ tên này nhịn mấy ngày, chuyên ở nhà giải tỏa rồi?

Giản Phàm nghĩ bộ mặt dâm dục của Đường Đại Đầu, khả năng lắm, Phi Phi lại xinh đẹp như vậy, tới giờ vẫn chưa rõ thiên tình sử của hai người đó. Xuống xe, dùng di động làm đèn pin soi đường, đi vào cái ngõ như mê cung tìm Đường Đại Đầu.

Bỗng nhiên có một tòa biệt thự cùng một đồng hồ cổ, bỗng nhiên Đường Đại Đầu bị bắt không liên hệ được, hai chuyện bỗng nhiên kết hợp lại sẽ phải có tính tất nhiên của nó.

Giờ Giản Phàm lo nhất số đồ cổ kia liên quan tới anh em Tề Thụ Dân, lúc đó thất phu vô tội, mang ngọc thành tội, ở Đại

Nguyên này, Lý Uy muốn làm chuyện bản thủ gì ắt thông qua tên đầu to.

Ngõ rất yên tĩnh, cách đó 50 mét mới có một cột đèn kiểu cũ, bóng đèn lâu không được thay, ánh sáng yếu ớt chưa đủ chiếu sáng mặt đường. Cái tiểu viện kiểu cũ của Đường Đại Đầu chìm trong bóng tối, bốn bề trừ tiếng gió thổi vi vu thì không có động tĩnh nào khác. Dọc đường đi nghe loáng thoáng tiếng TV gia đình, lác đác vài tiếng trong nhà cãi vã, nhìn quanh không có một bóng người, Giản Phàm không khỏi có chút rờn rợn.

Tới trước tiểu viện, gõ cửa một cái, không ngờ không đóng, cửa mở ngay ra.

Giản Phàm cảm giác bất an, tích tắc lách người qua một bên, kinh nghiệm nghề nghiệp tích lũy thời gian qua bảo y không nên lỗ mãng xông vào, nấp sau tường, hô lên: “Đường Đại Đầu ... Đường Đại Đầu ... Anh Đường, tôi biết anh ở bên trong ... Đường Đại Đầu ... Phi Phi, hai người có nhà không?”

Gọi liền mấy tiếng không có phản ứng, Giản Phàm có linh cảm không lành, giống chuyện xảy ra ở nhà Tiết Kiến Đình, lập tức đề cao cảnh giác, rút súng, đẩy mạnh cửa lao nhanh vào sân, nấp bên cửa, đẩy khẽ, cùng mở.

“Đường Đại Đầu ... Phi Phi, tôi đây, Giản Phàm đây.” Giản Phàm gọi lớn mấy lần không có tiếng trả lời, càng lo sợ thêm vài phần, trời quá tối, không thể nhìn ra dấu vết gì cả, áp tai vào tường, tay giơ súng lên chuẩn bị vào nhà.

Nghe thấy rồi, là tiếng rên của nữ nhân, không phải loại tiếng kêu trên giường, có chút yếu ớt, Giản Phàm phân biệt phương hướng, bật đèn pin trên di động, ném vào phòng.

Đợi chốc lát không có phản ứng, qua ánh đèn thấp thoáng thấy hình người, tim đập cuồng loạn, là cô gái đầu tóc rối loạn, mặc quần ngủ áo trong, đi chân đất.

“Phi Phi! Tỉnh lại.” Giản Phàm cho súng vào bao chạy tới, đỡ Phi Phi nằm trong lòng, toàn máu, bị thương ở gáy, bắt mạch vẫn còn: “Phi Phi, kiên trì một lát ... Lập tức tới bệnh viện, Phi Phi nghe thấy tôi nói không? Sắp tới bệnh viện rồi, Phi Phi trả lời tôi đi, anh Đường sao rồi?”

Chỉ nghe thấy tiếng rên nhẹ, Giản Phàm bế người chạy nhanh ra khỏi ngõ, vừa chạy vừa liên tục gọi tên, đêm tối, mấy lần suýt vấp ngã, may trụ lại được, tới xe đặt Phi Phi vào ghế phụ lái, thắt dây an toàn, hú còi phóng thẳng tới bệnh viện.

Tối đen, trước mắt chỉ có một màu tối đen, Đường Đại Đầu nằm co ro trong khoang xe, cố gắng tỉnh táo lại, cảm giác máu chảy sau tai và mấy chỗ bị thương trên người, cựa quậy một chút, phát hiện ra mình bị trói trong một cái túi, chắc là túi da trâu da cừu gì đó, rất nặng mùi.

Mọi thứ tới quá đột ngột, theo thói quen trước kia, bất kể là ở đồn công an hay trại tạm giam đi ra đều thống khoái tắm nước nóng một phen, thay quần áo mới cho hết xui xẻo, sau đó ăn cơm cùng Phi Phi. Bị giam mấy ngày, nín nhịn lắm rồi, cơm xong là muốn lột quần áo Phi Phi hành sự, vừa đóng cửa lại thì có người gõ cửa, Phi Phi nghĩ là hàng xóm, ra ngoài á một tiếng, sau đó mấy người xông vào, rồi đầu đau nhói, không biết gì nữa.

Ký ức tiếp theo đó là đầu đau như muốn nứt toạc, cố nhớ lại chuyện xảy ra, trước đó bị đồn trưởng Dư bắt vào đồn, làm hắn không hiểu sao, quan hệ bọn họ rất tốt, vài ba ngày còn uống rượu với nhau một lần, người đó là đồng nghiệp của anh rể, giúp mình rất nhiều, lần này quá tà môn, vô cớ bắt mình. Bắt mình rồi mà không thăm vấn, nhốt hơn hai ngày sau đó hồ đồ thả ra, nếu không phải hắn mặc cảnh phục đã tóm cổ hỏi đầu đuôi rồi.

Chương 204: Đột biến phát sinh. (4)

Có điều tình cảnh bây giờ, Đường Đại Đầu chẳng thà mình vẫn ngủ trong cái buồng giam nhỏ thối hoắc ở đồn công an, ít nhất còn có chút an toàn, giờ thì ngay cả ai ra tay cũng không biết.

Phi Phi! Cô ấy có sao không? Có bị chúng bắt đi không?

Bên tai có tiếng động cơ, thi thoảng bị xóc một cái, đang ở trên xe, con mẹ nó kẻ nào có thù lớn như thế, định mang mình ra đồng hoang để xử lý à?

Đường Đại Đầu chửi thầm, không nghĩ ra ai hết, vì ba mấy năm sống trên đời, non nửa thời gian là ăn cơm tù, quá nửa còn lại thì hại người, bất kể người bị đánh thương tật, hay bị đòi nợ tới khuynh gia bại sản đều có đầy đủ lý do để làm thế với mình.

Cũng lường trước một ngày thế này rồi, dù là ai làm thì hẳn cũng không trách, một vị tiền bối trong nghề đã chết bảo với hẳn, ra giang hồ sớm muộn cũng phải trả nợ máu thôi.

Xem ra ngày đó là hôm nay, chỉ không biết là trả cho ai.

Nằm trong cái bao chật chội nặng mùi, có chút thiếu dưỡng khí, đầu óc mơ mơ màng màng, không rõ xe đi bao lâu, cuối cùng cũng dừng. Đường Đại Đầu chỉ thấy mình bị kéo ra như kéo bao cát, va chạm với mặt đất, bị kéo lên bậc thêm, toàn thân đau đớn, sau đó cả người và bao tải bị ném vào góc nào đó.

Ret! Bao tải bị rách ra, người ta đổ xuống đất, Đường Đại Đầu chùi máu me trên mặt, cố gắng nhìn cho kỹ, tức thì giật mình.

Trong tầng hầm u ám, bốn phía nồng nặc mùi máu tanh và phân, ngược đầu lên trên thấy móc sắt và giá thịt, mấy bóng người thấp thoáng cách đó không xa, sau lưng còn mấy cái bao tải lớn. Lăn lộn ở Đại Nguyên mấy chục năm, chưa nơi nào mà hẳn chưa tới, chớp mắt đoán ra mình đang ở một cái lò mổ, còn là lò mổ chui ở ngoại ô không có giấy phép.

Mẹ nó, lão tử hôm nay bị giết như chó lợn rồi.

Đường Đại Đầu sợ tới són đái, không kiểm soát được nữa, nhìn giữa phòng còn có một tên xui xẻo giống mình, bị trói trên

một cái ghế, đầu gục xuống. Áo sơ mi trắng rách bươm. khắp nơi là máu. Có ba tên đi tới, dựng Đường Đại Đầu lên, nhìn thấy một người ngồi vắt chéo chân bên cánh cửa sắt cũ kỹ, còng kính hôn bặt vĩa.

Là Tề Thụ Dân, cái tên âm hồn bắt ở Thịnh Đường thiếu chút nữa bắt cóc mình, hai cái mắt âm u bình đạm ẩn chứa sự tàn nhẫn lẫn điên cuồng của con thú máu lạnh, đang nhìn mình khắp một lượt. Đột nhiên Tề Thụ Dân đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng, tới bên ghế, tóm tóc người kia kéo lên: “Nhận ra hần không?”

Đường Đại Đầu run sợ người muốn lùi lại phía sau, là Đào Minh Vũ tổng giám tài vụ của Hâm Long, tâm phúc của Vương Vi Dân, rất nhiều việc bẩn thỉu Vương Vi Dân thông qua tên này sai mình làm. Hai người là bạn chơi gái, Thịnh Đường chỉ cần có hàng mới là mời tên này tới thử. Chỉ có điều vị thường ngày thích lái Audi, ăn mặc chải chuốt, tiêu tiền phóng khoáng, bị đánh ra thế này, Đường Đại Đầu mừng tượng ra số phận của mình.

Trả lời chậm một chút, người bên cạnh vung tay tát bốp, hung dữ quát: “Hỏi mày có nhận ra không?”

“Nhận ra.” Đường Đại Đầu bị đánh nổ đom đóm, yếu ớt gật đầu, đây không phải lúc hiếu thắng, hảo hán không ngại thua thiệt trước mắt.

“Còn người này, có quen không?” Tề Thụ Dân lấy ra bức ảnh Lý Uy.

Là anh rể, Đường Đại Đầu không hiểu chuyện gì, tất nhiên là gật đầu.

“Hần ở đâu?”

“Ở nhà!”

Bốp! Lại là cái tát đanh gọn nữa, khóe miệng Đường Đại Đầu tóe máu, hoàn toàn không hiểu gì, lúc vào đồn công an thì anh rể đúng là ở nhà.

Tề Thụ Dân nhìn Đường Đại Đầu ánh mắt hoang mang thì xua tay bảo thủ hạ dừng lại, đi tới vài bước: “Đoán chừng mày không biết thật, bọn tao đợi mấy ngày mới đợi được mày về nhà, hai tên Vương Bát Đản Lý Uy và Vương Vi Dân chuẩn rồi. Mấy

anh em tao vất vả mấy chục năm đào mộ cạy quan tài mới kiếm được ít gia sản, bị hai thằng chó đó nuốt mất, chạy rồi, nuốt tiền của đại ca tao đã dành, giờ người cũng vào đó rồi. Đường Đại Đầu, mày nói xem, món nợ này chúng ta tính toán thế nào đây?”

“Chuyện, chuyện này ... Tôi không biết, các người dính líu đây đưa thế nào, tôi còn chẳng rõ, ngay cả anh là ai, tôi cũng không biết, liên quan gì tới tôi. Á ...” Đường Đại Đầu vừa

biện hộ một câu thì mạng sườn trúng một cùi trỏ của người ta, bồi thêm vài cú đá, làm hấn co quắp trên mặt đất, nửa ngày trời không nhúc nhích được.

Tề Thụ Dân cúi xuống, lấy ra một bức ảnh khác, là chuỗi hạt trong suốt màu vàng nhạt, đưa tới trước mặt Đường Đại Đầu: “Thằng ngu như mày thì không chơi nổi trò tài chính, chắc không liên quan tới mày, nhưng có một số thứ liên quan đấy, nhận ra không?”

“Cái này.” Đường Đại Đầu có chút líu lợ, lòng càng lúc càng trầm xuống, thứ này đúng là biết thật, nếu vì nó mà chịu tội thì mình không phải là Đường Đại Đầu mà là Oan Đại Đầu. Thứ này Tăng Nam bảo mình đem tới nhà đấu giá Đại Thông, nói là anh rể an bài, không biết liên quan gì tới đám hung đồ này.

Tên này đơn giản, có bao nhiêu lộ hết ra mặt bấy nhiêu, Tề Thụ Dân biết hỏi trúng rồi: “Thằng chó, tao qua lại giang hồ cũng hai chục năm rồi, nhà đấu giá đồ cổ Đại Nguyên, Vân Thành có đồ tốt không qua mắt bọn tao được, tháng trước mày đem thứ này tới Đại Thông chuẩn bị bán, mày cho rằng lấy danh nghĩa Hoa kiều gì đó thì tao không tra ra được à? Mày cho rằng anh em bọn tao chết sạch rồi, không ai đòi nợ mày được nữa à? Mày có biết hàng của ai không? Của Tề gia đấy, tao gian nan vất vả mới có được, bọn mày lại ăn sẵn, còn khiến một người anh em tao mất mạng, ba đứa Vương Bát Đản bọn mày thêm vào thứ hàng nát Đường Thụ Thanh, tính kế anh em tao mười năm, tao hận không thể băm vằm mày.”

Càng nói càng kích động, Tề Thụ Dân đập vài phát, chưa hả, liên tục đá Đường Đại Đầu như đá bao tải rách, đến khi mệt không đá được nữa, phát tay: “Treo hấn lên.”

Nơi này treo người tiện lằm, Đường Đại Đầu tức thì bị treo lên giá như lợn, tiếng đấm đá huỳnh huých xen lẫn tiếng kêu đau đớn của Đường Đại Đầu. Đánh tới mấy tên thủ hạ cũng ngấm bội phục, không ngờ thứ người không ra người này cũng cứng như thế, mồ hôi nhỏ tong tong rồi mà chỉ cắn răng, xem ra chuẩn bị chết chứ không chịu khuất phục.

Thực ra, Đường Đại Đầu oan lằm, hẳn có biết gì đâu.

Nhưng nghe hỏi Đường Đại Đầu hiểu ra, thì ra là truy hỏi tung tích đồ cổ, thì ra khi Trần Cửu Vân xảy ra tai nạn xe, một rương đồ cổ không cánh mà bay, trong đó có chuỗi vòng Hàn ngọc châu, hai mấy món đồ cổ giá trị biến mất, mà món quan trọng nhất ở trong tay Đường Đại Đầu, được hắn đưa tới nhà đấu giá. Tề Thụ Dân không tra ra được chủ hàng là ai, nhưng tra ra được con quý xui xẻo đưa hàng, Đường Đại Đầu.

Bên này vài tên tiếp đãi Đường Đại Đầu, bên kia tra hỏi Đào Minh Vũ, nguyên nhân tiền Tề Viên Dân nhờ Vương Vi Dân chuyển ra nước ngoài, nhưng tiền không tới nơi, đang hỏi tung tích của Vương Vi Dân, không biết Đào Minh Vũ không biết hay là cứng miệng, rên hừ hừ nói năng lẫn lộn.

Đường Đại Đầu cuối cùng rõ mọi chuyện, ăn thêm vài cú đấm, trừng mắt nhìn, tát vài cái, hẳn khạc đờm nhỏ lại, còn hỏi thăm tổ tiên mười tám đời Tề gia, không phân biệt giới tính. Đánh tới đau tay, đánh tới mệt, chuyển dùng gậy đánh tứ chi Đường Đại Đầu, sau một hồi la hét thảm thiết, đầu gục xuống, không phát ra tiếng nào nữa.

Chương 205: Khó phân ngay gian. (1)

Cao thủ quá chiêu, một đòn thấy sinh tử, còn lưu manh đối quyết thì khác, càng cứng đầu cứng cổ càng làm người ta sợ, càng hèn nhát nhu nhược càng bị khinh. Đường Đại Đầu biết hôm nay mình khó lòng qua khỏi rồi, mới đầu còn sợ, càng ngày càng cứng.

Mấy tên đánh người cũng chùn tay, Đường Đại Đầu đã hôn mê, mồ hôi lẫn máu làm ướt đẫm cả quần áo, từ người sống biến thành đông thịt, không đánh nữa quay đầu nhìn Tề Thụ Dân mặt vô cảm ngồi ở cửa. Tề Thụ Dân vốn nghĩ loại chỉ biết ăn với chơi gái này vài đòn là có bao nhiêu phun bấy nhiêu, không ngờ đối phương không hé răng nửa lời còn kháng cự, trầm giọng nói: “Liên Nhận, dựng hán dậy, bắc nồi đun nước.

Có người đi tới mở cửa gió ở nội Đại Lũ, chẳng mấy chốc nước sôi ùng ục, tổng giám Đào nhìn cảnh đó tựa hồ nghĩ tới chuyện gì kinh khủng, ra sức vùng vẫy, cơ thịt trên mặt co giật.

Ào! Nước lạnh dội vào mặt, Đường Đại Đầu rùng mình tỉnh lại, lờ đờ mở mắt, nhận ra cái mặt dài như ngựa, là Liên Nhận, nhỏ phì một cái, bộ dạng như quỷ đòi mạng làm Liên Nhận thất kinh lùi lại.

“Đường Đại Đầu, tao kính mày là hảo hán, nói ra tung tích số hàng còn lại đi, tha cho mày đường sống, xem cái này là gì?” Liên Nhận ra hiệu thủ hạ bê một nồi nước sôi tới, gõ gõ gậy lên đó: “68.5 độ, cao hơn một độ thôi sẽ làm da toàn thân mày phồng lên, thịt nứt ra, nhiệt độ này chưa đủ làm mày chết, nhưng cũng không dễ sống đâu, mày ép anh em tao vào đường cùng là không đúng rồi, tao hỏi mày lần nữa, hàng trong tay ai?”

“Phì!” Đường Đại Đầu nhỏ một bãi nước bọt nữa.

Liên Nhận quay đầu nhìn Tề Thụ Dân, tựa hồ xin chỉ thị lần cuối, trò dùng nước sôi rưới lên người quá ác độc, nhiệt độ không chế không tốt, không phồng da không nát thịt, có điều một nóng một lạnh dội lên, tư vị có lẽ còn kinh khủng hơn hạ độc. Tề Thụ Dân không nói gì chỉ nhìn Đường Đại Đầu không

chớp, biết nổi giận thật rồi, Liên Nhân nhắm mắt, sai thủ hạ đổ nước từ thắt lưng Đường Đại Đầu xuống.

“Á á aaa.”

Liên tiếp tiếng kêu thảm thiết, chưa nói Đường Đại Đầu đau đớn thế nào, tới ngay cả mấy tên thủ hạ cũng mặt cắt không ra máu, không dám nhìn thảm cảnh của đối phương, giết người có lẽ chúng không sợ, chứ hành hạ một con người như thế, tâm lý biến thái cực độ mới chịu nổi.

“Anh Dân, loại ăn hại này chắc không biết gì đâu.” Liên Nhân chờn rồi, hần thà tin Đường Đại Đầu không biết gì còn hơn là phải tiếp tục tra tấn đối phương.

“Không thể không biết.” Tề Thụ Dân đứng lên, nhìn Đường Đại Đầu lần nữa hôn mê, có chút hồ nghi lầm bầm: “Hàng chắc chắn còn ở Đại Nguyên, mẹ nó chứ, không ngờ vẫn luôn ở bên cạnh chúng ta, hai thằng chó, một nuốt tiên, một chặn hàng, hại anh em ta thê thảm, giờ còn chút hi vọng này nữa thôi, không tìm ra thì lấy gì mà bỏ trốn. Tiếp tục, không tin không cạy miệng được nó.”

Lò mố âm u, loáng thoáng truyền tới tiếng kêu như sói hoang hú đêm, mây đen che đi chút ánh sao cuối cùng, tựa hồ không muốn thấy tội ác nhân gian.

Rạng sáng, cửa ngõ Tướng Quân khu thành phố cũ đổ mấy chiếc xe cảnh sát, tiểu viện cách đó mấy trăm mét bị giăng dây cảnh báo, mấy cảnh sát thường phục đứng gác, đám đông thì như ở mọi nơi khác, đứng chỉ trở xì xào bàn tán.

“Nghỉ phạm hần là leo tường vào, căn cứ vào vết máu trên mặt đất và người bị thương ở bệnh viện mà phán đoán, tình huống khi đó là: Kẻ leo tường đã kinh động tới nữ chủ nhà, khi mặc đồ ngủ ra ngoài, bị nghỉ phạm dùng vật nặng đánh vào đầu gây hôn mê, hiện trường có dấu vết năm người. Trừ hai chủ nhà, hần còn ba tên nữa, sau khi đánh ngất nữ chủ nhà thì xông vào phòng ngủ bắt cóc nam chủ nhà. Khu vực này thành phần sinh sống rất tạp, e khó tra ra được người ngoài tới. Đội trưởng Lục, dân trong nghề ra tay, khi leo tường chỉ để lại dấu vết nửa lòng bàn tay, khi đá thương người chỉ một đòn, hàng xóm không

nghe thấy động tĩnh, rất chuyên nghiệp, không bài trừ khả năng có vũ khí.”

Pháp y đội ba báo cáo kiểm tra hiện trường, vài câu nói chẳng có chút cảm xúc nào, người làm lĩnh vực này chỉ phân biệt nghi phạm và bị hại mà thôi, vừa nói vừa nhìn Lục Kiên Định đang ngẩng đầu tường cao ba mét mắt nhìn đâu đâu tựa hồ không tin vào phán đoán này, bên cạnh còn có một người ngồi hút thuốc.

Giản Phàm nói tiếp luôn: “Những kẻ đó không phải theo đuôi, mà đợi ở đây từ lâu.”

“Đồng ý, bọn chúng đã có kế hoạch.” Pháp y tán đồng, ký tên lên báo cáo đưa tới.

Lục Kiên Định an bài: “Tiểu Trần, các cậu rút đi, nói với đội trưởng Cao, đội trọng án tiếp nhận vụ này, người bị hại là một mật báo của chúng tôi, chúng tôi điều tra thuận tiện hơn.”

Pháp y đi ra, cảnh giới bên ngoài cũng rút lui, hai chiếc xe đại đội ba hú còi rời hiện trường, mấy hộ xung quanh không rõ chân tướng tụ tập thì thầm to nhỏ, Trương Chí Dũng nói là bị trộm vào nhà đuôi đám đông vây quanh đi.

“Giản Phàm, cậu chắc là mấy kẻ đó chứ?” Lục Kiên Định hỏi Giản Phàm ngồi xổm trên mặt đất hồi lâu không nói.

Giản Phàm gật đầu, trong lòng hết sức bất an, tối qua sau khi đưa Phi Phi tới phòng cấp cứu liền báo án, đem toàn bộ sự việc báo lên chi đội, cả nguồn cơn từ nhận biệt thự mà ra, không dám dấu diếm gì hết, sau đó tới ngay hiện trường, đến giờ chưa chợp mắt. May là Phi Phi đã qua cơn hiểm nghèo, đó là vì mục tiêu của bọn chúng không phải Phi Phi, Đường Đại Đầu lúc này mới là sinh tử khó lường.

“Không đúng, sở tính nói, Tề Thụ Dân và Liên Nhận đã xuất cảnh rồi mà.”

“Đội trưởng Lục, bọn chúng phạm tội theo nhóm, không nhất định là do Tề Thụ Dân trực tiếp ra tay, huống hồ đã hai tháng, bọn chúng không trốn về được à?”

“Vậy tiếp theo phải làm sao? Bọn chúng là những kẻ trong nghề lâu năm, không dễ bắt, nhiều lần tổ chức truy lùng quy mô, chúng dễ gì lộ diện, hơn nữa dám gây án thì phải có chuẩn bị.” Lục Kiên Định xoa xoa tay, bộ dạng gập khó.

“yên tâm chúng sẽ tới tìm chúng ta.” Giản Phàm nói xong không giải thích, đứng dậy ra ngoài, thu lại tuyến cảnh giới, đoàn người lên mấy chiếc xe không mang ký hiệu cảnh sát rời đi.

Bệnh viện nhân dân số ba, Giản Phàm vội vàng dẫn Trương Kiệt, Tiêu Thành Cương tới nơi, gác ngoài cửa phòng bệnh là Tôn Nhị Dũng, Mơ Hồ, Hắc Đản, Thán Chùy và Sỏa Trụ ngồi xổm cao bằng người ta, đám người chỉ thiếu viết hai chữ lưu manh trên mặt này làm không ai dám tới gần.

“Sao rồi Nhị Dũng?” Giản Phàm chưa tới nơi đã hỏi vội.

“Phi Phi tỉnh rồi, muốn gặp cậu, chú ý ăn nói, cô ấy đang có thai, không thể kích động quá độ.” Tôn Nhị Dũng cẩn thận dặn dò.

“Cái gì, đứa bé có sao không?” Giản Phàm nghe tin bất ngờ càng thêm lo.

“Phi Phi cũng không biết mình đã có thai, vào bệnh viện mới biết, tạm thời cái thai vẫn còn, xong cần theo dõi.”

Giản Phàm cố trấn tĩnh, đuổi cả đám ra chỗ khác, tránh ồn ào làm ảnh hưởng người bệnh, khẽ khàng vào phòng đóng cửa lại. Phi Phi mới thoát khỏi nguy hiểm, vẫn ở phòng theo dõi, nằm trên giường bệnh, đầu quấn băng trắng tới tận mũi, người được đặt trên giá, chỉ có đôi mắt còn vài phần sinh khí, thấy Giản Phàm đi vào, bàn tay gầy gò cố gắng duỗi ra. Giản Phàm hiểu ý tới nắm tay Phi Phi, ghé đầu vào sát bên tai cô.

Chương 206: Khó phân ngay gian. (2)

“Cứu cứu Đại Đầu, cứu anh ấy, tôi không biết trông vào ai nữa, anh ấy mà chết, tôi ...” Môi mấp máy, giọt nước mắt trong suốt từ khóe trào ra, Phi Phi nghẹn ngào không nói hết câu.

Giản Phàm vội vàng trấn an: “Phi Phi, đừng kích động, Đại Đầu lớn mạng lắm, anh ấy sẽ không sao đâu, sẽ mau chóng tới thăm cô thôi, yên tâm, yên tâm đi!

“Hôm qua, hôm qua Đại Đầu được đồn công an thả ra ...” Phi Phi biết Giản Phàm tới tìm mình là muốn hỏi về tình hình khi đó, cô không để tốn thời gian, cố hết sức kể ngắt quãng chuyện trải qua. Kể khi đó Đường Đại Đầu được thả ra, về tắm rửa ăn cơm, uống chút rượu, cô sợ hấn sinh sự, dễ dàng hấn ngủ sớm, vừa mới cởi quần áo ngoài nằm xuống thì nghe có tiếng động ngoài sân, còn nghĩ quên chưa đóng cửa, vừa đi ra bị đánh ngất xỉu, không biết gì nữa.

Chuyện này trong dự liệu rồi, Giản Phàm không gạn hỏi, chỉ an ủi Phi Phi.

Phi Phi nắm tay Giản Phàm thật chặt, yếu ớt nói thêm: “Giản Phàm, nhất định phải cứu Đại Đầu, Đại Đầu không xấu, anh ấy là người thẳng tính, không có tâm cơ gì, toàn do chị anh ấy làm hỏng ... Giản Phàm, giúp tôi, giúp tôi, đưa anh ấy về ...”

“Nhất định, anh ấy là bạn tôi mà ... Phi Phi, đừng nói nữa, tôi sẽ đưa anh ấy về với cô, tôi hứa, cô phải giữ sức khỏe.”

Giản Phàm sống mũi cay xè, dễ dàng mãi tới khi Phi Phi chịu nhắm mắt ngủ rồi mới kéo chăn lên, rón rén ra ngoài, hít sâu mấy hơi thu lại cảm xúc, an bài đám Tôn Nhị Dũng luân phiên trông chừng Phi Phi, sau đó lại chạy đi nộp tiền cấp cứu và tiền đặt cọc nằm viện. Nhìn Giản Phàm chạy ngược chạy xuôi lo chuyện vụn vặt đó, Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương giữ im lặng, trong đội có nhiều lời đồn đại về quan hệ giữa Giản Phàm và Đường Đại Đầu, xem ra đều là thật.

Khi về tới đội thì đã trưa rồi, Giản Phàm đi thẳng tới văn phòng chi đội trưởng ở tầng năm, gõ cửa đi vào, chưa kịp báo

cáo thì Ngũ Thần Quảng đã xua tay: “Tôi biết rồi, tình hình người bị thương ra sao?”

“Đã qua cơn hiểm nghèo.” Giản Phàm ngạc nhiên, hôm qua bất đắc dĩ đem nguồn cơn kể với Ngũ Thần Quảng, bao gồm cả số tài phú lớn bất thường đột nhiên có được và chuyện ở ngũ Tướng Quân, đều không dám che dấu nữa, xem ra chi đội trưởng không tỏ ra quá mức bất ngờ, lòng lập tức sinh nghi: “Chú Ngũ, Tằng Nam thế nào rồi?”

“Nó không sao, hiện đã ở nơi an toàn.” Ngũ Thần Quảng trả lời xong mới thấy ngữ khí Giản Phàm không đúng lắm, có chút thù hận: “Sao thế?”

“Không ạ.” Giản Phàm né tránh, mọi thứ quá rõ ràng, có cảm xúc gì cũng là thừa thãi, quan trọng là giải quyết vấn đề, mình cần bình tĩnh tuyệt đối đưa Đường Đại Đầu về.

“Cậu và Đường Đại Đầu rất thân thuộc, lại hiểu đám người gây án kia, có cách nào tìm ra hang ổ của chúng không?” Ngũ Thần Quảng hỏi tới vụ án.

“Đám người Tề Thụ Dân đã cùng đường rồi, trước khi chúng lấy được hàng thì Đường Đại Đầu hẳn là an toàn, mà hàng ở trong tay cháu, chúng sẽ tới tìm cháu thôi.” Giản Phàm vừa nói vừa chú ý tới thay đổi trên vẻ mặt của Ngũ Thần Quảng.

Đúng như suy nghĩ, lần này tới Ngũ Thần Quảng né tránh ánh mắt của y: “Chuyện này nghiên cứu ra được phương án hành động an toàn, tôi sẽ điều người từ chi đội đặc cảnh tới, Lão Trần sẽ ngầm bảo vệ cậu.”

“Ha ha ha, kỳ thực phương án có rồi.” Giản Phàm vẻ mặt bình thản, y không muốn làm Ngũ Thần Quảng khó xử: “Mỗi nhử là đồ cổ, địa điểm là tòa biệt thự ở Thủy Vực Kim Ngạn, tôi là người trung gian, Tề Thụ Dân chỉ cần tùy tiện nghe ngóng ở Thịnh Đường sẽ tìm hiểu được tôi là cảnh sát bản có quan hệ mật thiết, đúng không? Giờ tôi có cả ngôi biệt thự, e ngay cả người mình cũng coi tôi là cảnh sát bản rồi. Chẳng trách Lý Uy lại dám làm thế mà không sợ tôi nuốt mất biệt thự và đồ cổ, vì còn để lại một người biết nội tình, nói không chừng còn tham dự. Chi đội trưởng, xem ra tôi không cần báo cáo, chú cũng đã biết hết đúng không?”

Một biệt thự trị giá ngàn vạn, một đồng đồ cổ giá trị không đong đếm được, đáng tiếc mình không kháng cự được cám dỗ của tài phú, nhảy thẳng vào cái bẫy Lý Uy bố trí. Lý Uy thì thông qua Tăng Nam để nói với Ngũ Thần Quảng, còn Ngũ Thần Quảng vẫn thế, thích chơi nhử mồi. Giản Phàm hơi chua chát, làm bao nhiêu việc, tới cùng ở trong cái tổ chức này mình vẫn bị coi là người ngoài, vẫn chỉ có mình không hay biết gì.

Ngũ Thần Quảng nghe Giản Phàm càng nói càng âm đạm thâm thất kinh, tên nhóc này không bị số tiền tài kia làm chấn động, nếu như lúc báo lên còn do sợ bị báo thù, bây giờ không khỏi chấn kinh vì tâm tư tinh tế của y, nói đúng điểm mấu chốt.

“Kỳ thực đây cũng là chuyện vinh quang, chỉ là vì sao mọi người không nói với tôi, hay thực sự coi tôi là cảnh sát bản rồi, có đem hi sinh cũng không tổn thất gì?” Giản Phàm nói một câu không giống từ chối, không giống tiếp nhận, ra ngoài khép cửa lại, tâm sự trùng trùng.

“Giản Phàm!” Ngũ Thần Quảng hồi lâu mới phản ứng lại, gọi một câu đuổi theo.

“Giản Phàm là ai?” Tề Thụ Dân bỏ đi một thời gian, sau đó quay về lò mổ trầm giọng hỏi Đường Đại Đầu treo trên giá.

Đường Đại Đầu thoi thóp lơ lơ mở choàng mắt ra, không nói gì, thế nhưng Tề Thụ Dân đã thấy sự kinh ngạc trong ánh mắt đó: “Xem ra mày rất thông minh, bịa ra một cái tên Hoa kiều, sau đó đem đồ tặng cho một cảnh sát, đợi tao ra nước ngoài, anh tao vào tù, mày đường hoàng lấy ra bán, tính kế giỏi lắm, không ai hoài nghi nguồn gốc đồ cổ. Đường Đại Đầu, biện pháp này không phải mày có thể nghĩ ra, thẳng thắn mà nói, anh em tao và mày đều là người bị hại, thế nào, không muốn nói à? Hình như quan hệ giữa mày và tên cảnh sát bản đó tốt lắm.”

“Ha ha ha ha.” Đường Đại Đầu cười như ác quỷ, hết sức ghé rợn, mặt hung tợn nhìn đám người Tề Thụ Dân, mắt trợn tới muốn toét ra: “Cậu ấy không phải cảnh sát bản, mà là anh em của tao, chính là người lần trước ở Thịnh Đường đuổi chúng mày chạy té đái vãi phân đấy ... Ha ha ha, nói cho chúng mày biết, bố mày đây sống chán rồi, có chết ở đây cũng phải kéo chúng mày theo, đợi người anh em của tao giết sạch chúng mày

đi. Ha ha ha, hàng trong tay anh em tao đây, mà có gan đi mà lấy.”

Điều cười có chút cuồng dại đặc ý, Lý Tám Trụ ở phía sau đá vài phát, có điều làm khuôn mặt âm u của Tề Thụ Dân sáng lên: “Xem ra chúng ta tìm được chính chủ rồi.”

“Giản Phàm, chúng ta có thể nói chuyện được không?”

Ngoài cửa, Tần Cao Phong đứng gần như cao bằng cả khung cửa, nhìn chăm chăm Giản Phàm ngồi ngây ra đó, vì sự kiện bất ngờ làm bố trí bị rối loạn, vốn hôm nay là ngày tổ chuyên án Phân cục Tấn Nguyên làm việc, ba đồng chí già cũng đã tới, nhưng bị chi đội trưởng phải tới thăm vấn lấy tài liệu, ngay cả Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương cũng có nhiệm vụ mới, chỉ còn một mình Giản Phàm ngồi lì trong văn phòng.

Giản Phàm không tỏ thái độ gì, không nóng không lạnh, không vui không giận, mời Tần Cao Phong ngồi, trong tay y vẫn là hồ sơ vụ án số hiệu 19960821, vụ án tới giờ vẫn bế tắc.

Tần Cao Phong xưa nay chưa bao giờ thấy khó mở lời với một người như vậy: “Chi đội trưởng bảo tôi tới.”

“Tôi biết.”

“Cậu không bất mãn chứ?”

“Làm cảnh sát đều có tâm lý bất mãn, cuối cùng hình như đều phải nhẫn nhục chấp nhận, coi mọi thứ như không thấy, đây là kế hoạch của chi đội trưởng phải không?” Giản Phàm có hơi lạnh.

Chương 207: Không chịu khuất phục.(1)

Tần Cao Phong càng khó xử, còn khó hơn cả nếu Giản Phàm dùng dùng nổi giận, hoặc như trước kia tìm đủ cách trốn tránh, cân nhắc rất lâu mới giải thích: "... Kỳ thực chuyện này không thể trách chi đội trưởng, Lý Uy đã bố trí tất cả từ tháng 12 năm ngoái, sau vụ bắt giữ đồ cổ ngày 26 tháng 12, thấy lá gan của cậu đủ tiếp nhận mới dám giao chuyện này cho cậu ... Theo Tăng Nam nói, tính toán ban đầu của Lý Uy là từng bước di chuyển tài chính của Vương Vi Dân rồi mới ra tay, cuối cùng để anh em Tề gia mất trắng, nhưng chưa làm được thì cậu đã moi ra vụ án ngân hàng rồi, khiến toàn bộ tài chính của Tề Viên Dân và tài khoản ngầm của Vương Vi Dân bị đóng băng. Lý Uy vội vã bỏ chạy, để lại toàn bộ đóng hỗn loạn cho cậu. Chi đội trưởng sau khi biết chuyện từ Tăng Nam, đành tương kế tựu kế .."

"Đội trưởng, tôi không trách ai cả, cá đớp mồi phải kiểm điểm vì sao mình mắc câu chứ không nên trách ai .. Ha ha ha, tôi còn tưởng nhân phẩm bộc phát vỡ được khoản tiền lớn cơ ... Vậy Lý Uy đâu? Ông ta đóng vai trò gì trong chuyện này?" Giản Phàm cố gắng thu thập lại tâm tình, qua một đêm xảy ra nhiều biến cố như vậy, muốn trấn tĩnh là không dễ.

Tần Cao Phong nghe thấy cái tên đó chỉ biết cười khổ: "Còn vai trò gì nữa, ông ta tham gia rửa tiền, không, phải nói là ông ta thao túng toàn bộ việc rửa tiền này, mục đích là chiếm đoạt hết tài sản của anh em họ Tề. Tôi đoán trong quá trình đó Lý Uy phát hiện manh mối buôn lậu cổ vật, nhưng toàn bộ tiền tới từ Vương Vi Dân, theo như điều tra sơ bộ của chi đội điều tra kinh tế, xác định tiền mà Tề Nguyệt Các chuyển đi lên tới 120 triệu, toàn bộ trong tay Vương Vi Dân, không biết bao nhiêu bị đóng băng, bao nhiêu bị lấy ... Dù sao anh em họ Tề không thu được gì. Còn Lý Uy thì nợ tới 130 triệu của Hâm Long."

"Đen ăn đen, ông ta ăn cả của Vương Vi Dân và anh em họ Tề, ăn sạch, lừa tất cả mọi người rồi ung dung rút ra ngoài, đúng là phong cách của Lý Uy." Giản Phàm ngay từ đầu đã nghi Lý Uy là

kẻ thao túng tất cả, về sau bị mấy câu chuyện cảm động của ông ta đánh lừa dần dần bỏ suy nghĩ này, cuối cùng quanh đi quẩn lại vẫn là ông ta thao túng toàn bộ cuộc chơi.

Tần Cao Phong bổ sung: “Không chỉ thế đâu, ông ta lấy cổ phần ở Thịnh Đường thế chấp, vay ngân hàng 4200 vạn, số tiền này không trả nổi rồi, hại thảm Đường Thụ Thanh, để lại cho ngân hàng khoản nợ xấu. Nếu ông ta thực sự đã xuất cảnh thì trong cuộc so tài này, ông ta là người thắng duy nhất, toàn bộ những kẻ chúng ta bắt đều bị ông ta làm trắng tay. Vị tiền bối này của chúng ta .. Thực sự tôi không còn gì để nói.”

Giản Phàm chửi thầm trong lòng, tâm kế tới mức này làm người ta bất lực, chẳng trách người ta từng đánh giá Ngũ Thần Quảng là tài hèn chí lớn, đúng là tài quá hèn, bị người ta dắt mũi từ đầu tới cuối. Ngũ Thuần Quảng cứ tưởng kế hoạch của mình, thực ra là Lý Uy đã an bài không thể không theo, cả thiên hạ bị xô mũi, mình giận cái chó gì, Giản Phàm bật cười: “Đội trưởng, giờ nói những lời này có tác dụng gì, Lý Uy không phải hoảng sợ bỏ trốn, mà người ta an bài thỏa đáng, ung dung vợ khoản tiền lớn rồi đi, thuận tiện luôn vài sợi dây dắt mũi chúng ta giải quyết vấn đề sót lại, giờ tôi mới biết té ra chi đội trưởng của chúng ta họ Lý chứ không phải họ Ngũ.”

“Ha ha ha, họ gì cũng không quan trọng, không ai ép cậu đâu nhé.” Tần Cao Phong đứng dậy.

Giản Phàm đứng dậy dọn dẹp hồ sơ rồi rời văn phòng: “Đội trưởng, anh đừng tự lừa mình lừa người nữa, nhà đấu giá Đại Thông, văn phòng luật sư, lại thêm vào đồng người Thịnh Đường đều biết tôi là ai, dù chi đội trưởng không giở trò thì Tề Thụ Dân cũng nghe ngóng ra, nhà tôi ở đó, tôi chạy được sao?”

“Có mười mấy xạ thủ trình độ không thua kém cậu mai phục ở cửa nhà cậu và xung quanh cậu, bọn chúng mà dám lộ diện là đừng hòng thoát. Vốn hôm nay định cùng cậu thương lượng, không ngờ cậu đoán ra trước ... Này, đi đâu thế?” Tần Cao Phong đuổi theo hỏi.

Giản Phàm vừa đi vừa nói: “Đừng giải thích nữa, tôi phục tùng mệnh lệnh, các anh càng bơi càng đen thôi ... Tôi nghỉ ngơi một lúc, trong một ngày từ trắng tay thành phú ông, từ phú ông

lại về trắng tay, anh phải để tôi thích ứng chứ, chuyện này ai mà chịu nổi, cả đêm tôi không ngủ rồi. Chỉ là, sao lại là tôi? Chẳng lẽ vì tôi hay gây họa, thường xuyên mắc sai lầm?”

“Hoàn toàn ngược lại, vì cậu là người luôn tác động phát triển của vụ án, vì cậu luôn đúng.” Tần Cao Phong tán thưởng: “Giản Phàm, cậu thực sự là một kỳ tài.”

“Cám ơn, kỳ thực xưa nay tôi luôn cho rằng mình làm đúng đấy.” Giản Phàm cười dài, đi tới phòng nghỉ ngơi ở tầng 3.

Không bao lâu sau một chiếc xe thương vụ biển phổ thông chở bảy tám người thường phục rời chi đội, nhóm đầu tiên tới tiểu khu Bình An.

Lại thêm một tiếng nữa, Lục Kiên Định dẫn mười mấy thành viên tổ trọng án, chia làm ba nhóm tới tiểu khu Thủy Vực Kim Ngạn, ở trên xe một đám cảnh sát có bề ngoài không gây chú ý kiểm tra súng, hồng tâm của bảng chỉ đường đánh dấu "B18".

Chi đội đặc cảnh nhận được lệnh động viên khẩn cấp, không có nhiệm vụ chính thức, rút ra một phân đội, súng rời kho, người lên xe, chỉ đợi mệnh lệnh lên đường.

Tám lưới lớn lấy đội trọng án làm hạch tâm đã giăng ra, tin tức khổng chế trong phạm vi hẹp, chưa tới thời khắc cuối cùng, cảnh sát ngoại vi căn bản không biết mục tiêu là ai.

Gương đã rút, cung đã giương, đội trọng án im phăng phắc vắng bóng người.

Khi Giản Phàm ngáp một tiếng thức dậy thì đã là xế chiều rồi, lim dim dụi mắt đi vào phòng vệ sinh, vắn nước rào rào rửa mặt một phen, sau đó ngáp ngẩn ngáp dài đi ra, nhìn cái đầu hói láng bóng của Trần Thập Toàn ở hành lang, hỏi: “Chú Trần, chú giám thị tôi đấy à? Sợ tôi bỏ chạy sao?”

“Là bảo vệ cậu ... Cái thằng nhãi này, khẩu súng trong tay tôi từng đi làm cảnh vệ cho thủ trưởng TW tới thăm Đại Nguyên đấy, quy cách của cậu cao lắm rồi ... yên tâm, tôi sẽ ở trong tầm mắt của cậu, kẻ nào dám đụng tới, tôi bắn bẻ sọ ... Mặc vào đi.” Trần Thập Toàn đưa tới một bộ áo chống đạn của đội trọng án khi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

Giản Phàm thuận tay nhận lấy mặc vào, nói đùa: “Chú Trần, chú nhìn cho rõ đấy nhé, chú già rồi mắt mờ tay chậm, đừng

bắn nhâm tôi.”

“A cái thằng nhãi ranh này.” Trần Thập Toàn co chân đá thì Giản Phàm đã cười dài chạy mất.

Chẳng bao lâu sau ăn mặc chỉnh tề xuống lầu, vừa nhìn cái xe ngoài cửa, Giản Phàm bật cười, một chiếc xe Santana già tới rụng răng, một chiếc xe Kim Bôi rách nát, kẹp giữa là chiếc xe 213 của mình. Ba cái xe rất bình thường, đi tới đâu cũng chẳng ai chú ý, trên xe đều có ba bốn người mình không nhận ra. Trần Thập Toàn kéo Giản Phàm vào chiếc 213 dặn dò một phen, như phải giữ cảnh giác ra sao, phát tìn hiệu cầu cứu thế nào, làm sao giữ liên hệ với đội bảo hộ, Giản Phàm nghe mà bực mình, đuổi ông ta xuống xe, nói có việc rồi đi trước.

Tổ này phụ trách bảo hộ, hai cỗ xe thông thả bám theo.

Chương 208: Không chịu khuất phục. (2)

“01, 01, 02 báo cáo, 00 về nhà thay quần áo, mọi việc bình thường.”

“01, 01, 03 báo cáo, 00 tới văn phòng luật sư, đã 20 phút rồi, không phát hiện điều gì khác thường ...”

“02 báo cáo, 00 đã tới sảnh doanh nghiệp cty di động.”

“03 báo cáo, 00 lên cục công an thành phố.”

Liên tục thông báo quỹ tích hành động qua vô tuyến về phòng hội nghị tổng hợp của chi đội, thông tấn viên đeo tai nghe điều chỉnh âm tần để chất lượng âm thanh báo cáo càng rõ ràng, trên sơ đồ Giải PhẫuRS, máy chấm đỏ hoặc di chuyển, hoặc ngừng, hiển thị vị trí từng đội.

Ngũ Thần Quảng cùng chủ nhiệm Hạ từ trên tỉnh xuống, ông ta đã an nhàn hai tháng, giờ lại có một tin tức làm thần kinh kích động, không khỏi khẩn trương, có điều hoài nghi hành động này: “Chi đội trưởng Ngũ, có dự nỡ chúng không, sao không có động tĩnh gì?”

“Còn sớm lắm, khả năng mất một hai ngày, có khi là cả tuần, đám người đó trơn như trạch, chúng ta kiên nhẫn chờ đợi thôi.”

“Vậy nếu chúng không tới thì sao, chúng ta mất công à?”

“Tỉ lệ bắt giữ chưa tới 50%, dùng mỗi nhử thì tỉ lệ càng thấp, có điều không thử sao mà biết? Thế này đi, chủ nhiệm Hạ là lãnh đạo tỉnh, anh không cần trực ở đây, rảnh rồi tới chỉ đạo là được.”

“Chê tôi vương chân à?”

“Xem anh nói kìa.”

Trong phòng hội nghị thi thoảng lại có báo cáo, ai có kinh nghiệm đều biết một cuộc chờ đợi mệt mỏi dài đằng đặc sắp bắt đầu, mà nhiều khi loại chờ đợi này kết thúc bằng kết cục ửng công vô ích. Ngũ Thần Quảng nhìn chấm đỏ đại biểu cho Giải Phẫu di chuyển, lòng chất đầy lo lắng, Tần Cao Phong báo cáo tình trạng tư tưởng của Giải Phẫu rất ổn định, thích hợp chấp

hành mệnh lệnh, Trần Thập Toàn cũng báo cáo, Giản Phàm tâm tình vui vẻ, tất cả bình thường.

Chính vì mọi chuyện bình thường cho nên Ngũ Thần Quảng mới thấy bất thường.

Ông ta biết, không dễ dàng khiến Giản Phàm đi vào khuôn khổ, thằng nhóc đó là con ngựa bất kham, không, là con sói cứng đầu mới đúng, y chịu khuất phục à, đó là chuyện không thể nào, nhưng bọn họ không có lựa chọn nào tốt hơn.

Nhiệm vụ của Giản Phàm rất đơn giản, đến giờ thì đi làm, hết giờ thì về nhà, chỉ có điều là về biệt thự ở Thủy Vực Kim Ngạn, y không biết chi đội còn chỉ huy công ty chuyển nhà mang hai xe đồ gia dụng tới, từ đêm nay nơi đó không chỉ có một người ở.

Chiều về nhà một chuyến, ăn mặc thật chỉnh chu, áo vest giày da, tới văn phòng luật sư, nhận giấy sở hữu trong ánh mắt của mọi người, cho dù không phải là thực sự của mình, Giản Phàm vẫn vui vẻ. Rời văn phòng luật sư lại lên cục công an, người theo dõi không biết y làm gì, rất lâu sau có một nữ cảnh sát tiễn Giản Phàm ra xe, té ra tên này còn tranh thủ đi tán gái.

Rời cục công an thành phố thì đã hơn 5 giờ, Giản Phàm lái xe tới đường Kiến Thiết, Trần Thập Toàn bị y lôi đi lôi lại cả chiều, bực mình gọi điện thoại: “Cậu làm cái gì đấy hả? Thấy chúng tôi rảnh rỗi quá à?”

Không ngờ uy phong sư phụ không hiệu quả, đệ tử còn trêu: “Sư phụ, con mỗi không sốt ruột, chú sốt ruột cái gì, hay là chú muốn thay tôi?”

Một câu làm Trần Thập Toàn im luôn, Tiêu Thành Cương vừa cười khùng khục liền bị ăn một cái tát.

Đường Kiến Thiết, xe dừng lại, nhìn thấy kiến trúc ba tầng, treo biển "Đấu giá Đại Thông".

Giản Phàm nghe tới nơi này rồi, lên mạng tra thông tin càng tặc lưỡi, một năm bốn mùa xuân hạ thu đông tổ chức bốn cuộc đấu giá lớn, đôi khi đeo danh nghĩa là từ thiện hoặc là ủng hộ thiên tai, bảy món đồ cổ Lý Uy ký gửi lấy danh nghĩa của mình ngang nhiên được đưa lên một chuyên mục trên trang web.

Giản Phàm lăm lăm chửi gì đó, nhìn quanh quất, tà môn thật, không thấy hai cái xe bảo vệ đâu, vừa nhìn một cái liền có

điện thoại tới giáo huấn: "Làm gì thì làm nấy, coi chúng tôi như không tồn tại."

Mắt lão liên một lúc xác định được rồi, cách đó 50 mét có nửa cái xe nhô ra sau thùng rác, còn xe kia ở hướng ngược lại, đỗ dưới đường, có vẻ vờ bị sự cố.

Làm cái nghề này đôi khi lén lén lút lút như làm trộm vậy, rất là buồn cười, Giản Phàm mỉm cười đi vào nhà đấu giá, hai em gái tiếp tân cười còn rạng rỡ hơn cả y, đồng loạt gặp người chào: "Chào anh, hoan nghênh ghé thăm, xin hỏi có giúp được gì anh không?"

Chà, ân cần thật đấy, phải thôi, người tới đây bất kể là để bán hay là để mua thì đều là đại gia lắm tiền nhiều của mà, Giản Phàm thoải mái tăm tia hai em gái tươi non mơn mớn, mắt sỗ sàng lướt qua vị trí miễn cảm: "Tôi là Giản Phàm, tìm giám đốc của các cô, tên là gì nhỉ, Hách Thông Đạt phải không?"

"Xin hỏi anh có hẹn không ạ?" Cô tiếp tân có lúm đồng tiền xinh xinh hỏi.

"Tôi không cần hẹn, ông ta gặp tôi mới cần hẹn." Giản Phàm hôm nay đóng vai đại gia một lần, trả lời hết sức ngông nghênh.

Cô tiếp tân khó xử, cười duyên: "Thưa anh, không có hẹn trước, chúng tôi không thể quấy rầy giám đốc Hách."

"Thế à? Cô không quấy rầy thì khi bị đuổi việc đừng trách tôi." Giản Phàm ghé tới quầy trâu ghẹo: "Này em gái, chúng ta đánh cược nhé, cô thông báo tên tôi cho giám đốc Hách, ông ấy sợ hết hồn xuống ngay, tin không ... Hai cô thắng, tôi mời các cô đi ăn cơm, nếu tôi thắng, hai cô ăn cơm với tôi, thế nào?"

Cái trò bắt chuyện cũ rích rồi, hai cô gái rất trẻ, nhưng xem ra tuổi tâm lý không trẻ, vẫn cười tủm tỉm không phiền, vả lại anh chàng điển trai như thế tán tỉnh, ai phản cảm cho được? Một cô gái rút điện thoại, nói vài tiếng, sau đó mời Giản Phàm đợi một chút, ánh mắt ngạc nhiên nhìn y, tựa hồ muốn tìm manh mối xuất thân của soái ca.

Đợi khi giám đốc Hách béo tròn xuống, chàng trai chưa từng gặp đã cùng hai cô gái trò chuyện sôi nổi, chẳng rõ nói gì mà hai cô gái má đỏ như hoa đào, vừa cười vừa tỏ vẻ xấu hổ, không để ý

nam nhân đã nửa người bò nhoài ra quây, mặt dí sát gần ngực mình rồi.

Giám đốc vừa tới, hai cô gái vội thu lại nụ cười, còn giám đốc Hách không trách mắng, cười càng tươi, chấp tay nói: “Luật sư Cảnh đã gọi điện tới, tôi cứ đợi mãi, không ngờ anh Giản lại trẻ như vậy.”

Giản Phàm xưa nay mặt dày mà chơi cũng điên, người ta nhiệt tình, y càng thuận thang mà leo, khoác vai giám đốc Hách, quay sang hai em gái mà y đã hỏi được tên tuổi: “Anh Tử, Tiểu Mỹ, thấy chứ, các cô thua rồi nhé, phải ăn cơm với tôi đây ... Rảnh rồi để giám đốc Hách mời chúng ta.”

–“Anh Giản chẳng những có nhãn quang nhìn đồ cổ, nhìn nữ nhân càng chuẩn, hai cô ấy vừa mới tới làm ... Nếu không tôi mai mới cho?” Hách Thông Đạt cười ha hả, làm cái nghề này quen thấy người như vậy rồi, vì sao tiếp tân hay thay mới, là vì kiếm được vị đại gia thế này bao, sau đó nghỉ việc.

Tới thẳng văn phòng giám đốc, nữ thư ký rót trà mời Giản Phàm ngồi vắt chân trên ghế sofa, người còn cách một quãng mà mùi nước hoa đã ngào ngạt, váy công sở, áo sơ mi trắng cột tay, cúc áo hở hững thấp thoáng thấy áo lót đen, rất trẻ chừng mới ra trường thôi, hai cái má vẫn còn bầu bầu trẻ con, xinh xắn đáng yêu, làm người ta kích động muốn cắn một cái.

Mẹ nó, mỹ nữ vốn là thứ tài nguyên hiếm, nhưng khi đạt tới cấp bậc nhất định rồi lại là thứ thừa mứa trước mắt, tùy ý vươn tay ra là có.

Chương 209: Không chịu khuất phục.(3)

Hách Đại Thông ngồi sau bàn làm việc cỡ lớn, trông càng giống đồng thịt đung đưa trên cái ghế xoay, cười xởi lởi hỏi: “Chú em Giản, tôi xưng hô thế này có đường đột không? Cậu không ngại chứ?”

Giản Phàm cười ha hả: “Không, rất tốt, nghe thân thiết, tôi thích. Giám đốc Hách, không cần quanh co rào trước đón sau, có gì nói thẳng.”

“Hào sảng!” Giám đốc Hách giơ ngón cái lên, đi thẳng vào chủ đề: “Cứ yên tâm gửi ở chỗ tôi, chúng ta người ngay không nói lời gian, nhân viên chúng tôi đều thành tính rồi, chắc chắn sẽ bán được vượt quá giá trong lòng cậu.”

Giản Phàm thoải mái phát tay: “Giám đốc Hách, tiền bao nhiêu tôi không bận tâm, mấy món đồ của tôi gửi ở đây an toàn chứ?”

Hách Thông Đạt một vỗ bàn, hai vỗ ngực đảm bảo: “Chúng tôi có 27 bảo an, ba tiểu đội trưởng luân phiên trực ban, một nửa là lính xuất ngũ, con cháu của Tề Bạch Thạch, tranh của Trương Đại Thiên từng gửi ở chỗ chúng tôi, ngay cả viện bảo tàng tỉnh cũng muốn chỗ này ... Không dấu chú ý, tôi từng ăn cơm ngân hàng, rất am hiểu công tác bảo an. yên tâm, mất hàng chúng tôi đền, chuyện này đã ghi trên hợp đồng.”

“Nghe cũng được đấy.” Giản Phàm nói rõ mục đích chuyến đi: “Giám đốc Hách, tôi không có ý đó, chỉ muốn tới nhìn một cái thôi, những món đồ này do thân thích để lại cho tôi, tới bảy tám chục món, chỉ mấy món này chưa nhìn kỹ ... Nếu anh thấy không tiện thì thôi, dù sao tôi còn muốn đưa thêm vài món tới đây.”

“Ấy ấy, sao không, Ngọc Dung, thông báo cho bảo an, mang bảy món đồ của anh Giản đây tới phòng tôi.” Hách Thông Đạt rất thông tình đạt lý, sai thư ký mau mau đi làm.

Đúng là rất an toàn, trong lúc tán gẫu nghe thấy tiếng cửa chống trộm hạ xuống, tiếp đó là tiếng bước chân của một nhóm

người, khi xuất hiện trong văn phòng. Giản Phàm phải tán thưởng, toàn là người cao lớn tráng kiện, mặt mày từng trải phong sương, bê từ món đồ dù ở trong đĩa bàn vẫn cực kỳ cảnh giác, cực kỳ chính quy.

Đồ đặt xuống, bảo an chia ra gác ở cửa, Hách Thông Đạt mỉm cười đưa chìa khóa cho Giản Phàm làm động tác mời, Giản Phàm rất thoải mái ném cho thư ký tên Ngọc Dung mở ra, thực sự so với những món đồ mà y hai lần thu được trong vụ án trước thì không có gì đáng nhìn, đưa tay quệt cái đỉnh đồng nhỏ, nhìn tay biến sắc, có chút khó chịu bởi mớ: “Rỉ quá.”

Hách Thông Đạt hít sâu một hơi, bị Giản Phàm làm tức tới nổ đom đóm, đồ đồng bị rỉ bên ngoài là chuyện tất nhiên, hơn nữa chính vì rỉ đồng thấm vào vật, hoa văn chính là điểm mấu chốt phân biệt thật giả, vị đại gia này lại xem thường.

Ngọc Dung rất xứng cái tên, da dẻ như ngọc, dung mạo đẹp đẽ hẳn rằng không dám cười, tâm tư giống giám đốc, tên nhà quê học đòi.

Đáng tiếc đáng tiếc, càng đáng tiếc là cái tên toàn thân chẳng có chút phong nhã nào nhìn chăm chăm cái bình sứ tựa hồ nhận ra, cầm lên chơi đùa: “Giám đốc Hách, cái này là qua Lăng bình phải không?”

“Nhãn lực rất chuẩn, nói thật với chú em, làm nghề đồ cổ bao năm, chưa bao giờ thấy món đồ tốt như thế, tới một vết nứt cũng không có, cực phẩm.” Hách Thông Đạt biểu dương trái lương tâm.

Giản Phàm lại hỏi một câu ngu xuẩn: “Thế bán được bao nhiêu?”

“Chế phẩm tinh xảo thời Tống, ít nhất phải 65 vạn, đấu giá càng cao hơn .. Chú em Giản, ý cậu là, chỗ cậu còn có ..” Hách Thông Đạt cẩn thận hỏi vị không hiểu đồ cổ này, đây là món hời, ai chẳng muốn khách hàng kiểu ngày, càng ngu dốt bọn họ càng kiếm.

“Tự xem đi ... Mấy món này tôi chẳng thích, cổ quá, chẳng có gì đáng xem ...” Giản Phàm lấy di động ra, mở mấy bức ảnh khịt mũi xem thường bảy món đồ trước mắt.

Hách Thông Đạt và thư ký Ngọc Dung cùng ghé tới nhìn, nào là món đồ khắc gỗ, lư hương, hộp sơn mài, tượng ngọc, cây san hô, mắt hai người muốn rớt khỏi tròng, đồ do Lý Uy thu thập mười mấy năm, đủ dọa sợ chết người chứ chẳng đùa.

“Chú em Giản, cậu, cậu có cả núi vàng đấy.”

Phải rất lâu sau Hách Thông Điệp mới thu lại được ánh mắt tham lam, liếm cánh môi khô cong, cẩn thận dùng hai tay trả lại, người ta thuận tay ném ra vài món đều cực phẩm, còn lại không thể giả. Thấy Giản Phàm căn bản không thèm để ý, càng sùng bái, đối với người sở hữu tài sản lớn như vậy mà chẳng bận tâm tới tiền, càng dễ dàng được người ta tôn kính.

Giản Phàm đương nhiên không để ý, mẹ nó, có phải của y đâu, để ý cái chó gì?

“Giám đốc Hách, lại đây ...”

“Dạ dạ.” Giám đốc Hách lật đật chạy tới, đến khỏ, thân hình béo như thế mà lưng phải khom lưng, cảm giác bất kể lúc nào cũng có thể ngã chúi về phía trước.

Giản Phàm đặt cái bình "cạch" lên bàn khiến hai người kia thót tim: “Giám đốc Hách, tặng anh cái bình này đấy.”

“Hả?” Hách Thông Đạt lão đảo, thư ký ở phía sau ôm ngực kinh hoàng, không biết có phải Giản Phàm đùa không, rồi rít xua tay: “... Đừng, đừng, tôi không có phúc ấy đâu, chú em Giản, đừng đùa thế, tôi tận tâm tận lực làm việc, cứ yên 100 cái tâm đi.”

“Xem anh kìa, tặng mà anh không dám nhận, mất hứng.” Giản Phàm dựa lưng ra sau ghế, xua tay: “Thế thì thôi, tôi muốn quen vài người bạn, anh giới thiệu giúp, cái bình này là của anh, thế nào?”

“Cái cái ...” Hách Thông Đạt nói không lưu loát nữa.

Giản Phàm rất thẳng thắn: “Hai vị, tôi mù đồ cổ mà, không nhìn ra à, tôi chẳng thèm mấy thứ này ... Giám đốc Hách, đợi anh đấy.”

“Vậy muốn quen ai ạ?” Hách Thông Đạt kích động nói tía lia: “Cái gì không nói, nếu là người có tiền trong tỉnh, tôi quen biết không ít, dù không quen biết cũng có thể giới thiệu cho cậu ... Mà chú em ơi, với thân phận của cậu còn phải làm quen với ai,

khi ông Giản Hoài Ngọc về nước, lãnh đạo tỉnh phải ra mặt chiêu đãi mà.”

“Đừng nhắc tới ông ta, bực mình.” Giản Phàm khịt mũi, căn bản không biết đó là ai, cơ mà xem thường người khác để đề cao mình là chiêu thuần thực rồi: “Tôi muốn làm quen người họ Tề, tên Tề Viên Dân, có quen không?”

“Quen ... Có điều, có điều bị công an bắt mất rồi.”

“Vậy Tề Thụ Dân cũng được, em trai ông ta.

“Giản Phàm đột ngột nói tiếp.

Sắt mặt Hách Thông Đạt thoang biến đổi, sau đó lắc đầu: “Ông chủ Tề không có em trai.”

“Vậy anh đi nghe ngóng xem.”

“Thôi vậy, cái bình này tôi không dám nhận nữa, Tề Viên Dân ở trong tay công an rồi, chúng tôi làm ăn không muốn dính dáng tới họ.”

“Bình tốt ...” Giản Phàm không thèm nghe hấn nói, cầm cái bình trị giá cả gia tài ném lên rơi xuống như đồ chơi, nhìn ánh mắt Hách Thông Đạt thấp thỏm dõi theo, chép miệng: “Con người tôi có tính hơi quái chút, cái gì nói cho đi rồi thì không lấy về, anh không lấy tôi chỉ còn một cách, anh biết là gì không?”

Không biết, đương nhiên là không biết, Hách Thông Đạt và thư ký Ngọc Dung nhìn chàng trai giàu có lập dị này, chỉ thấy cái bình bay cao quá đầu mới hiểu ra kêu một tiếng

"không" lao ra, nhưng quá muộn rồi.

Choang!

Cái bình chạm đất vỡ tan nát, tức thì bốn năm bảo an ngoài cửa xông vào, Hách Thông Đạt vô huyệt, mắt nhắm lại, trái tim cũng tan nát theo. Thư ký Ngọc Dung thì nhìn Giản Phàm muôn vàn sùng bái, cái khí thế đó tựa hồ của bậc quân vương coi báu vật thiên hạ như bùn đất.

Đám bảo an không biết chuyện gì xảy ra chỉ trơ mắt nhìn cái bình biến thành đồng rác, nhìn ông chủ. Hách Thông Đạt xua tay quát có phần điên dại: “Ra ngoài, ra ngoài cho tôi!”

Chương 210: Không chịu khuất phục.(4)

Bảo an đi rồi, thư ký Ngọc Dung vội vàng đóng cửa lại. Giản Phàm rút một cái bút, là bút ký tên của Hách Thông Đạt, viết một con số, đập tay lên, nhìn cái mặt lợn của Hách Thông Đạt: “Giám đốc Hách, tôi có người bạn ở trong tay Tề Thụ Dân, anh biết thân phận của tôi, tôi là cảnh sát, không làm chuyện phạm pháp ... Nếu không ai giới thiệu cho tôi, tôi sẽ rất tức giận, tôi mà giận lên là thích đập đồ, vì như cái này, cái này, còn cả cái đỉnh như cái bô nước tiểu này nữa, tôi hứng lên là đập hết, ha ha ha ...”

Nhìn tên mù đồ cổ lên cơn thần kinh, Hách Thông Đạt miệng đắng nghét, yếu ớt xoa tay, thư ký biết ý lui ra, sau đó thăm dò: “Chú em Giản, tôi là người làm ăn chính đáng, cậu đừng tưởng tôi không biết Tề Thụ Dân là tội phạm truy nã, dính dáng đến hắn sao có kết quả tốt.”

“Thế à, tôi là cảnh sát còn không sợ, anh sợ cái gì?” Giản Phàm lật tay như hóa phép biến ra một cái di động nhỏ: “Không có theo dấu, mua thẻ sim đầu đường ... Tôi không cần biết Tề Thụ Dân gì hết, tôi chỉ quan tâm tung tích của bạn tôi, muốn biết hắn bình an là được, dễ phải không? Nếu anh không giúp, tôi sẽ tức lắm đấy, con mẹ nó tôi đập hết, đập hết ... Chọc điên tôi, tôi lôi hết ra cửa đập, tin không, còn mẹ nó, đùa với tôi à?”

“Đừng đừng, chú em bình tĩnh, bình tĩnh.” Hoách Thông Đạt thấy Giản Phàm càng nói càng giống thằng điên thì hết hồn ôm lấy số đồ cổ sợ y lên cơn.

Giản Phàm đẩy số điện thoại lên bàn: “10 phút, sau mười phút nữa là tôi đập ... Đập cho bằng hết, tính giờ ...”

Một phút, hai phút!

Mặt Hách Thông Đạt biến thành gan lợn, nhìn số di động, lắc đầu đi ra.

Bốn phút năm phút.

Giản Phàm nhắm mắt chơi đùa di động mới mua trong tay, cuộc sống bình tĩnh bị 2000 vạn này làm loạn, giờ tâm tình

càng bị âm mưu sau 2000 vạn làm loạn. Con mẹ nó lão tử đập hết, đập cho các người học máu ra thì thôi, Lý Uy, Tề Thụ Dân, Tăng Nam, Ngũ Thần Quảng, mẹ nó chứ, các người tưởng bày ra cái kế nát đó thì tôi phải ngoan ngoãn nghe lời à? Đừng hòng, lão tử phá hết 2000 vạn đấy, xem các người làm gì nổi chứ.

Mẹ nó, các người chơi nhăm người rồi đấy, từ giờ lão tử mới là người kiểm soát cuộc chơi này, không phải các người đâu.

Bảy phút rồi tám phút.

Đội bảo hộ theo dõi bên ngoài báo cáo, không có gì khác thường.

Chín phút trôi qua.

Xem ra lão tử không đập các người không sợ nhỉ, con bà nó, lão tử lôi ra ngoài đường, đập giữa cửa cho thống khoái, càng nhiều khán giả đập càng đã, ha ha ha ...

Đúng giây phút cuối cùng di động reo vang, Giản Phàm thậm chí hơi thất vọng, bình thần ấn nút nghe nhưng không nói gì.

“A lô.” Giọng nói hơi trầm mang theo cảnh giác truyền từ trong điện thoại, ý vị đe dọa rõ ràng: “Tao là Tề Thụ Dân, đồ bọn tao mất trong tay mày, đừng giở trò, tao sẽ tìm mày, kết cục của mày và Đường Đại Đầu sẽ giống nhau, không bắt được Lý Uy, bọn mày lấy mạng mà đền.”

Bình tĩnh trấn định, tựa như đối thủ đã là đồ trong túi rồi vậy, Giản Phàm hồi tưởng hình ảnh Tề Thụ Dân nhìn qua một thoáng ở Thịnh Đường, cơn giận bốc lên: “Câm mồm lại, mày nghe cho rõ, tao có câu trả lời rõ ràng cho mày.”

Nói rồi nhắc một món đồ sứ tương đối lớn ở trên bàn, chĩa di động về phía đó đập "choang", làm Hách Thông Đạt đang nhìn aua camera giám sát lại ôm đầu hét "không"

rồi xụi lơ xuống đất, người bên kia điện thoại cũng giật nảy mình.

Giản Phàm đưa di động lên tai: “Mày nghe rõ chưa, đó là món đồ tên Ngư lâu tôn, hơn 100 vạn thì phải, vì vấn đề thái độ láo toét của mày mà thành đồng nát rồi, tao xem mày ăn nói thế nào với Tề Thụ Dân ... Choáng chưa? Con mẹ mày, mày nghĩ mày là ai? Cút xa một chút, loại chó nghe lời chủ như mày chưa đủ tư cách nói chuyện với tao.”

Điện thoại bị cúp.

Chắc chắn không phải Tề Thụ Dân, mười mấy năm trước bị bắt thì hẳn 27 tuổi, giờ trên 40, giọng này hơi non, dù cổ gằn giọng có già đi, nhưng không phải chính chủ.

Yên tĩnh ... Giản Phàm nhắm mắt nghe tiếng động bốn phía, không thấy gì, bảo an hẳn đã được lệnh của Hách Thông Đạt, không có ai vào hỏi, cũng không thấy Hách Thông Đạt quay về, tên đó khôn đấy, không có ở hiện trường, chối bỏ liên quan.

Thăm dò, tức là mày cũng biết sợ phải không?

Không cần biết đằng sau còn có kẻ nào, cuộc chơi không nằm trong tay chúng mày đâu, muốn chơi, lão tử thông thả chơi, lũ chó, lần này đừng hòng đùa nào thoát.

Ngoại ô, những căn nhà sập xệ bằng đất nối nhau san sát, một màu xanh mới nhú ra ngoài ruộng, ngô mới cao tới bắp chân, dương liễu mới trở lá non, một chiếc xe van bụi bặm đi trên con đường nông thôn gập ghềnh.

Trên xe có tiếng tút tút phát ra từ máy điện thoại, Tề Thụ Dân ngồi ở ghế trên đột nhiên cười phá lên, đưa tay cầm lấy điện thoại chơi đùa trong tay. Đúng là hẳn sai thủ hạ nghe điện thoại, nhưng kết quả nằm ngoài dự liệu, chỉ thăm dò một chút mà mất cái Ngư lâu tôn rồi, cái giá hơi đắt.

“Anh Dân, anh thực sự muốn nói chuyện với y sao, đó là cớm đấy!” Liên Nhận lái xe nhắc nhở.

“Liên tục đập hai món đồ giá mấy trăm vạn, có cớm nào khí phách như vậy? Tôi chỉ thắc mắc là thằng nhãi ranh này định làm gì thôi, vì cứu Đường Đại Đầu à? Sao y biết chúng ta làm ăn với Lão Hách? Tên đó đã tìm được tới chỗ đó, chúng tỏ quan hệ với Vương Vi Dân không cạn, nơi đó trừ Vương Vi Dân, Đường Thụ Thanh ra thì không ai biết ... Con mẹ nó, rốt cuộc thằng này là cái loại gì đây?” Tề Thụ Dân tuy cười nói, nhưng trong lòng thì chán kinh không thôi, đối phương ra bài hoàn toàn ngoài dự liệu, hẳn có cảm giác bất an, nhưng không có cách nào khác.

Xe đi một vòng quanh thôn, ra đường lớn, giữ tốc độ đều đặn, Tề Thụ Dân lại bấm điện thoại: “Nói đi, tìm tao làm gì?”

Trong điện thoại trả lời: “Tao biết sớm muộn mày cũng tìm tới tao, cho nên tao giúp mày, tìm mày trước.”

“Mày nói muốn tìm Đường Đại Đầu về phải không, nếu như thế thì tao với mày có thể đàm phán.” Tề Thụ Dân thăm dò ý đồ của đối phương.

“Không cần bàn.” Bên kia nói chém đinh chặt sắt: “Tao đập hai món đồ rồi, hẳn không đáng giá đó nữa, mày có bị ngu không vậy? Tao nghĩ mày chắc không ngu tới độ đó chứ, nếu không cảnh sát sớm tóm được mày rồi.”

Liên tiếp bị đối phương sỉ nhục, hai mấy năm tung hoành giang hồ, bị nhãi con coi khinh, Tề Thụ Dân đâu phải thánh mà nhịn được, mặt âm trầm: “Vậy mày muốn gì, cảnh sát muốn bắt tao lấy công nhiều lắm, hình như chưa tới lượt mày.”

“Mày là cái thá gì, tao không hứng thú, phân lượng của mày kém anh mày, Vương Vi Dân, Lý Uy xa lắm, hiện trên cục không để ý tới mày ... Mày yên tâm, điện thoại không bị theo dõi, tao đơn giản thôi, làm ăn, bán người cho tao.” Người bên kia nói chuyện cứ như mua củ cải vậy.

“À, nói đi nói lại vẫn là Đường Đại Đầu, mày mua thế nào?”

“Trên bàn trước mặt tao còn 5 món đồ cổ, chẳng biết bao nhiêu tiền, có điều đủ cho mày chạy rồi, mày đừng phá đường lui thì tao cũng không chơi quá tuyệt tình. Mỗi người lùi một bước, mấy món này đều mang tên tao, không có án, dạy cho mày một cách an toàn, tao có thể dùng hình thức trao tặng để cho bất kỳ ai, chỉ cần lập một cái hợp đồng, tao quyên cho Đại Thông cũng được.” Giọng phía kia không cho mặc cả, bổ xung: “Đống thịt nát của Đường Đại Đầu chỉ đáng chừng đó thôi.”

Chương 211: Cố gắng hết sức. (1)

Xe từ từ dừng lại bên đường, đây là ngã ba thông tới Đại Đồng, Hoài Nhân, bên ngoài tiếng người xe ồn ào, qua lại tấp nập, không ai để ý tới chiếc xe van hết sức bình thường. Biển số xe dính bùn cũng không nhìn rõ nữa, nơi này cũng không có cả camera giám sát.

Trong xe im phăng phắc, ai nấy nghe rõ lời người bên kia, Tề Thụ Dân trầm ngâm một lúc hỏi: “Nếu tao không đồng ý thì sao?”

“Mày sẽ đồng ý, mày biết tung tích vật bị thất lạc rồi, còn hản thành phế vật hết giá trị, hơn nữa mày bị truy nã, mày đâu bận tâm bị ai nhìn thấy, tao nghĩ, mày cũng chẳng coi cảnh sát Đại Nguyên ra gì ... Nếu thế sao không ứng trước một chút tiền vốn đi, tiến có thể công, lui có thể thủ, giữ lại núi xanh, sợ gì không có củi đốt ... Chúng ta không oán không thù, số còn lại trong tay tao, lấy được hay không xem bản lĩnh của mày.”

Bên kia nói rất khó chịu, Tề Thụ Dân vẫn bình tĩnh, nhưng Liên Nhận đã không nén được giận, định chửi vào thì bị Tề Thụ Dân đưa tay ngăn lại: “Sao tao cảm giác đây là cái bẫy, đợi bọn tao mắc câu à? Đợi đưa Đường Đại Đầu về thì mày bắt trọn ổ?”

“Mày ngu tới mức vậy à?” Bên kia cười kinh miệt: “Nếu mày không biết cách thì tao dạy mày, kiếm bữa một cái túi nhét Đường Đại Đầu vào đây, sau đó lái xe tới chỗ đông đúc, hay bãi đỗ xe, chỗ nào càng hỗn tạp càng an toàn, không dễ bố trí lực lượng ... Đơn giản nhất là ném hản ở chỗ không người, tao nhặt về là được ... Tao không sợ mày lừa tao, đóng đồ cổ trước mặt tao thuộc về mày rồi đấy, mày ủy thác ai xử trí cũng không thành vấn đề, tao coi như chưa thấy, cần tao ký cái gì, tao sẵn lòng. Thế nào, đủ ưu đãi chưa?”

“Đủ, nhưng tao không tin mày.” Tề Thụ Dân nói xong cúp máy, tắt di động, ra hiệu cho Liên Nhận lái xe về.

Liên Nhận len lén liếc mấy cái, Tề Thụ Dân đã nhắm mắt lại, có vẻ đang cân nhắc lời kia thực hư thế nào, chưa bao giờ thấy Tề

Thụ Dân đau lòng như vậy, dù thế nào, biết hàng của mình nằm trong tay hình cảnh, làm đám người bọn chúng rất lúng túng. Nhưng đột nhiên có người lấy số đồ cổ trị giá mấy trăm vạn ra đổi người, thứ này qua tay chợ đen mấy lượt, tiền không phải ít, sức hấp dẫn rất lớn, hẳn động lòng rồi, chỉ là thấy Tề Thụ Dân không nói gì, không dám ý kiến.

Xe đi dưới con đường phủ ánh hoàng kim rực rỡ của mùa xuân, đi hai mấy phút không có động tĩnh gì, hình như tất cả mọi thứ sẽ kết thúc.

Giản Phàm ngồi trên ghế sofa thư thái chờ đợi, nhìn thấy ít nhất 2 camera giám sát ở góc phòng, chắc còn camera bí mật, ở cái nghề đặc thù này, giám sát không thể để lại góc chết, bất kỳ mình có động tác gì cũng không thoát khỏi giám sát của chúng, Tề Thụ Dân chắc chắn phải xác định an toàn rồi mới gọi lại, hẳn vẫn còn thăm dò.

Tên này vô cùng cẩn thận, vô cùng kiên nhẫn.

Đó là phán đoán đầu tiên của Giản Phàm, rất khó chọc giận, khó làm hẳn mất bình tĩnh.

Đường Đại Đầu rơi vào tay Tề Thụ Dân, thêm vào thù oán cũ ở Thịnh Đường, bọn chúng cả cảnh sát còn dám giết người bịt miệng, nói gì tới một tên lưu manh, cú điện thoại kia không gọi tới thì Đường Đại Đầu chết rồi ... Đối với con quỷ xui xẻo ấy, Giản Phàm luôn cảm thấy số mệnh hai người có nhiều chỗ tương đồng, đó là bị người ta thao túng.

Từ thao túng phú quý sang hèn tới thao túng sinh sát, Giản Phàm không cam lòng, vì thế hôm nay y làm việc mình muốn làm và từ chối làm việc mình không muốn làm.

Đường Đại Đầu, nếu anh còn sống trở về, tôi sẽ đích thân làm cho anh một bữa thịt chó, cho thằng ngốc nhà anh biết thế nào mới là mỹ vị thật sự.

Về đi, con anh đang đợi đấy!

Giản Phàm nắm chặt di động trong tay chờ đợi, bề ngoài thì ung dung, kỳ thực lòng bàn tay đầm mồ hôi, điện thoại bị nắm tới nóng lên, chỉ sợ mình nói một câu sai lầm đẩy Đường Đại Đầu vào thế vạn kiếp bất phục, cũng sợ bị hẳn gửi ra có chút gì

khác thường trốn mất, như vậy cả đời này mình đừng hòng yên thân, không những thế, người nhà cũng không được an toàn.

Có tiếng di động reo, Giản Phàm giật mình, nhưng không phải là di động trong tay, thì ra bất tri bất giác đã ở trong này gần một tiếng. Người khác ngoài sợ có biến, lại không dám tùy tiện xông vào, sợ vô tình làm hỏng việc. Tiêu Thành Cương gọi điện thoại hỏi, bị Giản Phàm đang nóng lòng chửi một trận, y là nhân vật chính của vở kịch này, tuy chi đội dàn dựng, nhưng diễn thế nào là ở y.

Lại có tiếng chuông điện thoại.

Lần này là số điện thoại chỉ một người biết, hít sâu một hơi, lòng nhẹ đi một nửa, hắn còn gọi là tức là Đường Đại Đầu còn hi vọng, đặt điện thoại lên tai, chỉ có tiếng thở của hai bên, không ai nói trước.

Rất lâu sau mới có giọng hơi khàn của Tề Thụ Dân truyền tới: “Tao có vấn đề chưa hiểu, sao hàng lại ở trong tay mày?”

“Giữa chúng ta không có cơ sở để tin tưởng nhau, tao chẳng việc gì phải trả lời mày, tao nói liệu mày có tin không, huống hồ tao có thể bịa ra cả trăm lý do để giải thích với mày. Ví như tao tha cho Lý Uy một con đường sống, tiền hắn vét được đã đủ sống rồi, nên thứ không xử lý được này, hắn đẩy vào tay tao, lúc đó tao còn chưa biết là khoai nóng. Ở mặt này mà nói, bà nó chứ, tao cũng là người bị hại.” Giản Phàm nửa thật nửa giả trả lời: “Giờ rõ rồi, hắn muốn tao với mày trừ khử lẫn nhau, loại bớt nguy hiểm cho hắn.”

“Được, tao tin mày, hàng trong tay mày, thế là tốt .. Tao đang lo tìm mày thế nào thì mày tìm tao rồi, không sợ tao giết à?” Tề Thụ Dân giọng bình ổn, đây mới là lão đại, không cần gằn giọng lên gân như kẻ đóng giả vừa nãy, hơi hợt nói cũng đủ uy.

“Tao biết mày dám, nhưng mày muốn cũng chẳng làm được, mục tiêu của mày không phải là tao, mày không muốn chuốc thêm kẻ thù, mà nói không chừng chúng ta còn có thể làm bạn ở phương diện nào đó ... Mày muốn lấy hết hàng về, được thôi, không cần uy hiếp, chúng ta ngồi xuống giao dịch với nhau như thế này, không phải tốt à ... Phải rồi, thuận tiện hỏi một câu,

trăm cân thịt kia có bán không, người mua đủ thành tâm đấy.” Nói xong câu này Giản Phàm gần như nín thở.

“Xong!”

Điện thoại ngưng bật, bên kia cúp máy không có chút dấu hiệu nào báo trước.

Giản Phàm từ từ thở ra, người hơi ưỡn về phía trước, ngồi một tư thế quá lâu, toàn thân tê mỏi, vịn mình mấy cái, cho đi động vào túi, lúc này mới nhìn căn phòng toàn mảnh vỡ. Không lâu sau có tiếng gõ cửa, Hách Thông Đạt và thư ký Ngọc Dung đi vào, nhìn đống đổ nát mà xót xa không nói lên lời, tuy đã thấy qua màn hình theo dõi, lúc này chứng kiến vẫn là phen cảm xúc khác.

Hách Thông Đạt sợ rồi, biết đây là loại người mình không chơi nổi, khom lưng xuống, khúm núm cẩn thận hết mức: “Anh Giản, lần này tôi tốn rất nhiều công sức, nhưng mà không tìm ra ai quen biết hai tên đáng bắt bớ của Tề gia .. Anh xem, tôi không giúp được nữa ... Xin lỗi, hết sức xin lỗi.”

Hết cách, cho dù bắt tên này cũng khó tra ra chỗ Tề Thụ Dân được, hướng hồ, người liên lạc với hắn còn chưa chắc đã là Tề Thụ Dân thật, Giản Phàm đứng dậy: “Ông chủ Hách, hôm nay anh làm tôi rất tức giận đấy, nếu tới muộn một chút, e chỗ này không còn lại gì đâu.”

Chương 212: Cố gắng hết sức. (2)

“Tại tôi, tại tôi cả ... Anh Giản, chỗ này chúng ta xử lý ra sao?” Hách Thông Đạt nhìn số đồ cổ trên bàn, vừa xót vừa tham lam.

“Chuyện nhỏ như vậy mà hỏi tôi à? ... À phải, để cho anh số điện thoại văn phòng của tôi, mở máy 24/7, rảnh rỗi gọi điện cho tôi, tôi cho anh thấy thế nào là sưu tầm đồ cổ thực sự ... Máy món đồ nát này, anh xem mà xử lý, làm xong gọi báo tôi một câu là đủ, tôi không ý kiến gì hết.”

Giản Phàm viết số điện thoại của mình đưa cho Hách Thông Đạt, sau đó nháy mắt với thư ký Ngọc Dung, được đáp lại bằng cái liếm môi và ánh mắt ám muội.

Mẹ nó, giờ mình lôi em gái này sang phòng bên cạnh chơi luôn cũng không thành vấn đề.

Nghĩ thì nghĩ thế thôi, Giản Phàm xưa nay không phải người tùy tiện, thoải mái vẫy tay tạm biệt, bảo an lúc này mới chạy vào, cẩn thận cất 5 món đồ cổ còn lại đi. Hách Thông Đạt và thư ký vội vàng đuổi theo Giản Phàm, tiến ra tận ngoài đường, đến khi y lái cái xe rẽ tiền mất hút ... Đây gọi là phong cách, người ta đập món đồ trị giá gấp cái xe chục lần cơ mà.

Nửa tiếng sau ở một bãi rác ngoại ô, Tôn Nhị Dũng, Mơ Hồ, Sỏa Trụ sau một hồi đào bới, cuối cùng tìm thấy một cái túi da ở trong đống rác thải sinh hoạt, cả bọn cuống cuồng mở ra, bên trong là Đường Đại Đầu không khác gì miếng thịt thối bị người ta vứt đi, chỉ còn thoi thóp, cả đám vừa kêu vừa khóc hoảng hốt đưa người tới bệnh viện.

Không ai chú ý cách đó không xa, nóc nhà máy xử lý rác có người theo dõi qua kính viễn vọng, tiếp đó có chiếc xe lạng lẹ bám theo đám người đó.

Mà ở một phương hướng khác, Tề Thụ Dân cũng đứng ở lưng chừng núi, nấp sau bụi cây rậm rạp nhìn lò mổ bọn chúng ẩn nấp, điện thoại gọi tới, báo một câu: “Anh Dân, không có cớm, chỉ có một đám lưu manh.”

“Anh Dân, thằng đó cũng có chữ tín đấy chú.” Liên Nhận có chút hí hửng, lúc này chỉ còn hai người họ chưa rút, sợ bị người ta đánh trở tay không kịp, nhưng người đã được đưa đi nửa tiếng, nơi này vẫn yên tĩnh như cũ.

“À, cảnh sát bản thường có chữ tín hơn cảnh sát thường, bảo ông chủ Hách tranh thủ tra xem, rốt cuộc thằng đó là loại gì, dám làm chuyện này, có thể coi là đồng đạo với chúng ta, không phải là người thường.”

Hai người vừa nói chuyện vừa men theo đường núi quanh co đi xuống, lúc này trời đã tối, nhưng hai bóng người đi trong đêm không cần đèn đuốc vẫn hết sức mau lẹ, chẳng mấy chốc hòa vào bóng đêm.

“Đi đường cẩn thận chút, Nhị Dũng, Mơ Hồ chăm sóc anh ấy cho tốt.”

Giản Phàm ném một cái túi lên ghế phụ lái, đây là xe cấp cứu tốn không ít tiền để thuê, lại phải đút khá khá, bác sĩ thấy phù hiệu cảnh sát mới đồng ý chuyển viện. Mơ Hồ và Tôn Nhị Dũng cùng lái xe bệnh viện lên đường, Đường Đại Đầu vừa mới phẫu thuật xong, nằm trên giường cấp cứu.

Thương thể không quá nặng, nhưng trông vô cùng kinh khủng, chân trái bị gãy vụn, không thể phục hồi chưa phải chưa đi là may, toàn thân bị bỏng không xót chỗ nào, mặt không còn ra người, răng bị gãy vài cái, da thịt ở cổ tay loét hết, nhìn thấy cả xương trắng, mắt sưng húp, không nhận ra được là ai.

“Anh Đường, mạng anh là được nhặt về, từ giờ trở đi anh không nợ ai hết, đừng bán mạng cho người ta nữa, dưỡng thương xong cùng Phi Phi kết hôn, sinh con, sống yên ổn đi, đừng để cô ấy đợi nữa. Loại khốn kiếp đáng chết như anh kiếm được cô gái một lòng một dạ như thế là phúc mấy đời rồi đấy ... Xem tôi này, muốn có một cô gái như vậy còn chẳng có.”

Giản Phàm nắm bàn tay Đường Đại Đầu đã hôn mê chẳng còn nghe thấy gì, nước mắt kém cỏi cứ vậy rơi xuống, quệt mấy lần mới hết, nháy xuống xe, nhìn theo rất lâu ngửa mặt lên trời kêu dài một tiếng đầy phần uất.

Cách đó không xa là hai tổ bảo vệ, theo suốt cả buổi chiều, vậy mà không biết Giản Phàm làm cách nào mang Đường Đại

Đầu bị bắt cóc về ngay trước vành mắt của bọn họ. Tình hình báo về cho chi đội trưởng, chi đội trưởng nổi cơn lôi đình, mấy lần quát tháo đưa Giản Phàm về tra hỏi, nhưng nhìn y đứng trong đêm gào thét như con thú hoang bị thương, không ai dám đi đâu, cứ lặng lẽ đợi trong đêm tối ...

“Nói đi, chuyện buổi chiều là sao? Cậu ở trong nhà đấu giá Đại Thông gần 1 tiếng, hai món đồ cổ bị vỡ, rốt cuộc là thế nào? Làm sao tìm được Đường Thụ Ngư?” Gạt tàn trước mặt Ngũ Thần Quảng đã đầy tới tràn cả ra, nhìn chằm chằm Giản Phàm, thẳng nhãi đó ngồi nãy giờ không nói gì, không có vẻ rụt rè của người phạm lỗi, thản nhiên như không khiến ông ta không tìm được phải bỏ qua cái thủ đoạn gây sức ép tâm lý, vỗ bàn hỏi trước.

“Tôi đập vỡ hai món đồ cổ, sau đó còn 5 món, thế là Đường Đại Đầu về.” Giản Phàm móc túi ném bộ phận di động lên bàn: “Trong cái máy này có ghi âm cuộc nói chuyện với Tề Thụ Dân, chú nghe là hiểu.”

“Cái gì? Cậu nói chuyện với Tề Thụ Dân? Làm sao có thể, sao cậu tìm được hắn?” Lục Kiên Định há hốc mồm, chấn kinh không khác gì thấy nghi phạm, cảnh sát toàn thành phố, toàn tỉnh, huy động hàng nghìn người còn không thấy bóng Tề Thụ Dân, sao có thể chứ?

“Tôi chẳng cần tìm, vì tôi biết trong đội có nội ứng ở Đại Thông, sẽ có kẻ tìm hộ tôi.” Giản Phàm không nhiều lời, bật ghi âm ở điện thoại lên, nhắm mắt lại, không thêm quan tâm phản ứng của người khác, y cũng muốn nghe lại xem có bỏ sót gì không.

Phòng im phăng phắc, chỉ có cuộc trò chuyện sặc mùi giang hồ của một cảnh sát và một tên tội phạm bị truy nã, Ngũ Thần Quảng, Lục Kiên Định cùng với Tần Cao Phong khoanh tay đứng dựa vào tường cách đó không xa, im lặng lắng nghe.

Đoạn ghi âm đã hết, Lục Kiên Định vội vàng hỏi nghi vấn trong lòng nãy giờ: “Giản Phàm, làm sao cậu biết có nội ứng của đội ở Đại Thông?”

“Chi đội trưởng vừa nói cho tôi đấy.” Giản Phàm cười nhếch mép: “Chỉ biết đồ cổ vỡ mà không biết vì sao bị vỡ, như thế nội

ứng hản ở trong số bảo an đúng không? Nếu là nữ thư ký thì đã biết vì sao bị vỡ rồi.”

“Bữa bãi, cậu tự tung tự tác quá rồi đấy.” Ngũ Thần Quảng có chút bẽ mặt, sao ngờ một câu nói vô tâm của mình để lộ bí mật, lại còn bị xem thường, chỉ mặt Giản Phàm: “Cậu có biết cậu làm hỏng cơ hội bắt giữ một tên tội phạm nguy hiểm rồi không?”

“Chi đội trưởng, mọi người không bắt nổi hản đâu.” Giản Phàm vờ không thấy Lục Kiên Định đang đánh miệng cho mình bảo đừng cãi, cứ như cố tình chọc tức Ngũ Thần Quảng: “Chú không nghe thấy tiếng còi xe trong điện thoại à, Tề Thụ Dân đang ở trong xe, hản nói chuyện trong quá trình di chuyển, chỉ cần có chút bất thường là trốn ngay. Bởi vì cuộc nói chuyện diễn ra ở Đại Thông, nơi hản xác định là an toàn mới có thể tiến hành, nếu ở chỗ khác thì tôi biết số của hản cũng chẳng thể nói chuyện. Tề Thụ Dân đã bị bắt vào tù ba lần, ý thức chống điều tra cao lắm, loại người này mà chú hi vọng dựa vào định vị điện thoại để bắt à?”

“Tên này thông minh, to gan nhưng làm việc cực kỳ chu toàn, trước kia tôi cứ cho rằng anh hản Tề Viên Dân là người đứng đầu tổ chức tội phạm này, nhưng giờ xem ra sai rồi, vai trò của tên Tề Thụ Dân luôn ẩn trong bóng tối này có khi còn lớn hơn.”

Lục Kiên Định không quan tâm vai trò Tề Thụ Dân thế nào, lên tiếng bảo vệ quyền uy của chi đội trưởng: “Vậy thì cậu phải báo cáo về đội chứ?”

Chương 213: Ngửa mặt ngạo nghễ. (1)

Tần Cao Phong không nói gì, chỉ âm thầm xem sự thế phát triển.

Lại ném cho chi đội trưởng vấn đề khó xử, không thể nói Giản Phàm đúng, cũng không thể nói là y sai được, nghĩ thôi cũng thấy buồn cười, chi đội định dùng số đồ cổ này dụ rắn khỏi hang, không ngờ Giản Phàm càng trực tiếp hơn, đập hai món đồ, thế là nghi phạm lộ diện, giờ thì khẳng định được Tề Thụ Dân còn ở trong nước.

“Tôi không cãi nhau với cậu.” Ngũ Thần Quảng lại châm điếu thuốc nữa, sớm nhận ra bất thường rồi, Giản Phàm không phải loại ngoan ngoãn nghe người khác an bài: “Chuyện đập vỡ đồ, tôi tính sổ với cậu sau, năm món đồ còn lại cậu ngầm cho phép Đại Thông bán, không phải cung cấp tài chính cho Tề Thụ Dân chạy à? Chẳng may hấn ôm số tiền này chạy thì sao?”

“Tuyệt đối không có chuyện đó.” Giản Phàm khẳng định chắc chắn mười phần: “Nếu là một tên tội phạm vặt thì còn có thể, nhưng Tề Thụ Dân không thể coi như người thường, tôi nói lại lần nữa, đừng coi hấn là tội phạm thông thường, trí tuệ của hấn cao hơn đại đa số chúng ta. Vả lại hấn thua tới đổ mắt rồi, chi đội trưởng, chú thấy con bạc nào thua tới đổ mắt, thắng lại ít tiền lẻ là vội vàng rút lui chưa?”

Ừ, có lý, Ngũ Thần Quảng quên cả nổi giận với thứ chuyên gây rắc rối này, trầm tư tính toán lại kế hoạch.

Giản Phàm tăng thêm sức nặng cho ý kiến của mình: “Tôi cho rằng hấn ở lại Đại Nguyên còn có mục đích khác, sự kiện lần này xảy ra quá đột ngột, tôi cá anh em chúng không thể ngờ qua một đêm từ phú ông biến thành ăn mày, chênh lệch tâm lý quá lớn, một mặt hấn muốn báo thù, một mặt khác hấn còn ảo tưởng vẫn hồi thế cục, không có chuyện hấn mang hành trang trống cuống cuống bỏ trốn đâu.”

Không ai nói gì, có vẻ chưa tin, Giản Phàm nhìn ba vị đội trưởng trầm tư mà chỉ thầm, con mẹ nó, loại chênh lệch tâm lý

này y cũng vừa trải qua, tất nhiên là hiểu hơn họ.

Ngũ Thần Quảng rít thuốc liên tục, đánh mắt với Tần Cao Phong, Tần Cao Phong biết ông ta không thể bỏ thể diện xuống để hỏi kẻ Giản Phàm, nên lên tiếng: “VẬY TIẾP THEO CẬU TÍNH LÀM GÌ?”

“Phương châm lớn không đổi, số đồ cổ Lý Uy để lại chính là mồi nhử tốt nhất, không biết giá trị bao nhiêu, nhưng hai món đồ đủ khiến chúng động lòng, hướng hồ là mấy chục món, suy nghĩ này rất đúng, nhưng mà phương pháp thì không đúng.” Nếu ván đã đóng thuyền rồi, Giản Phàm nói thẳng ý tưởng của mình ra: “Sai ở chỗ nào? Là vì theo dõi và mai phục quá bài bản sách vở, không cân nhắc tới tâm thái của Tề Thụ Dân. Thứ nhất, hắn là tội phạm truy nã, không thể công khai lộ diện, kéo bao nhiêu người theo tôi như vậy chỉ phí công, chẳng may hắn phát hiện ra là cạm bẫy thì tôi càng nguy hiểm. Nhìn toàn bộ quá trình gây án của hắn có thể thấy hắn thích đột kích bất ngờ, một đòn giành phần thắng, lần trước chi đội và tỉnh chẳng phải giám sát Đường Đại Đầu à? Hắn nhảy thẳng vào Thịnh Đường có ai biết gì không? Lúc đó hắn chưa bị truy nã, hiện hắn càng cẩn thận hơn.”

“Thứ hai, tiểu khu Thủy Vực Kim Ngạn bố trí camera giám sát khắp nơi, lực lượng bảo an hơn trăm người, đội ngũ đó không thua kém hiệp cảnh của chúng ta, cho nên dù biết tôi ở đó, hắn cũng không tùy tiện tới, mai phục là vô nghĩa. Hướng hồ nơi đó có hai lớp cửa chống trộm, một cái còn có mật mã, trừ khi hắn dùng thuốc nổ.”

“Thêm vào điều thứ ba, thân phận của tôi là cảnh sát, còn là hình cảnh mang súng, với hắn mà nói càng khó giải quyết, với thủ pháp nhất kích tất thắng của hắn, căn bản không tùy tiện ra tay, mà khi đã ra tay là lúc chúng ta không đề phòng nhất.”

Cái tên này mặc dù chuyên gây họa, nhưng đầu óc thì hơn người, nói một lúc làm Ngũ Thần Quảng thoái chí, dù sao Tề Thụ Dân đã thoát vài lần rồi, đâu dễ đối phó.

“Ha ha ha, những điều này chi đội đều nghĩ tới rồi, cậu nói đi nói lại, mục tiêu cuối cùng vẫn là đồ cổ, chi đội trưởng bố trí như vậy là nghĩ tới an toàn cho cậu. Loại chuyện này quan trọng

nhất là kiên nhẫn, chúng ta cầm chốt theo dõi nửa tháng một tháng là chuyện thường thấy, chỉ cần đừng ép hấn, thì không lo chó cùng rứt dậu.” Lục Kiên Định vừa nói đỡ chi đội trưởng, ngầm trách móc Giản Phàm không biết điều.

“Thế à, vậy hấn phải mấy thằng thủ hạ ra thì sao, anh dùng chừng đó người đi bắt đám tôm tép, lúc đó hấn không chạy à?” Giản Phàm hỏi lại làm Lục Kiên Định câm luôn.

Tần Cao Phong mỉm cười, dùng khẩu khí ôn hòa hơn hỏi: “Cậu còn chưa trả lời, cậu tính làm gì?”

Đúng lúc này có chuông di động, Giản Phàm lấy ra xem, không nhận mà đặt lên bàn hội nghị mặc cho điện thoại reo: “Đó là ý định của tôi, Tề Thu Dân hoàn toàn không biết gì, thậm chí hấn còn không rõ đồ cổ là thật hay giả, cho nên hấn thông qua người bên ngoài không liên quan thăm dò, giống như cú điện thoại buổi chiều, nói không chừng phải thăm dò rất nhiều lần sau đó tìm cách giải quyết tốt nhất ... Đây là lần thăm dò đầu tiên.”

“Đây là điện thoại của ai?” Lục Kiên Định tò mò, chuông đã dừng, máy không hiện tên là số lạ.

“Hai khả năng một là Hách Thông Đạt, hai là thư ký của hấn.” Vòng tròn bàn bè của Giản Phàm không lớn, hiện đã 22 giờ, giờ này nếu là điện thoại lạ thì gần như có thể đoán ra: “Chi đội trưởng, nếu chú cấp quyền, tôi có thể kiến lập liên hệ.”

Lần này lại bị cướp mất quyền chủ động, Ngũ Thần Quảng biết dùng quyền uy chi đội trưởng với thằng nhãi này là vô nghĩa, lúc này còn có thể nói không à, phát tay: “Gọi lại đi.”

Nói có phần bất đắc dĩ, kế hoạch này ông ta chỉ thuận nước đẩy thuyền, nhưng không ngờ bị Giản Phàm tương kế tựu kế.

Giản Phàm ngồi im không nhúc nhích, khoanh tay dựa lưng vào ghế: “Không cần biết là ai, sẽ gọi lại thôi, không cần gấp. Tôi nghĩ là em gái thư ký, dùng nữ nhân luôn hiệu quả hơn.”

Đợi mấy người kia sốt ruột, di động lại reo vang phòng hội nghị yên tĩnh, Giản Phàm cứ để chuông đổ một lúc lâu mới ấn nút nghe, tiếp đó quả đúng như Giản Phàm dự đoán, có giọng nữ đôi chút nũng nịu truyền ra: “A lô, có phải anh Giản không,

bạn cái gì thế, sao nửa ngày mà không nhận điện thoại? Có nhớ tôi là ai không?”

Giọng mũi kéo rất dài, nghe như mèo kêu đêm làm mấy người Ngũ Thần Quảng sồn gai ốc, thế chưa là gì so với Giản Phàm, câu trả lời của y càng khiến người ta dạ dày nhộn nhạo.

“Ấy chà, ai thế? Tiểu Ngọc hay là Dung Dung? Sao giọng ngọt thế, anh có biết em không?” Giản Phàm ấn loa ngoài, người bò hẳn ra bàn nói.

“Đáng ghét, rõ ràng biết người ta là Ngọc Dung, cố ý không nhận điện thoại.”

“Ai nói thế, chẳng phải anh vội vàng nhận điện thoại đây sao? Ngọc Dung, anh mới chỉ biết tên em, còn chưa biết họ là gì đấy.”

“Không nói đâu, anh đoán xem.”

Cứ như đôi gian phu dâm phụ đang gạ gẫm nhau, cái mặt già của Ngũ Thần Quảng đen xì, Lục Kiên Định che miệng sợ cười ra tiếng, Tần Cao Phong cúi đầu cắn răng.

“Không nói cho anh à? Vậy mai anh tìm giám đốc Hách hỏi là được.”

“Tốt quá, vừa vặn giám đốc Hách muốn mời anh một bữa cơm, không biết anh Giản có nể mặt không?”

“Hách Béo mời có gì hay mà đi, không đi.”

Bên kia hờn dỗi trách móc lại kèm nài nỉ, cực kỳ thỏa mãn tự tôn nam nhân: “Này, đừng làm khó người ta, giám đốc Hách bảo em mời anh đấy, nếu không mời được, người ta mất mặt lắm.”

Giản Phàm híp mắt ngả ngón cột nhà: “Vậy em có đi không, em đi thì anh đi, anh mời cũng được.”

“Đương nhiên rồi, giao hẹn vậy nhé, mai em tới tìm anh.”

“Tới bây giờ cũng được.”

“Thật đáng ghét.”

Chương 214: Ngửa mặt ngạo nghễ. (2)

Tiếp đó chẳng còn gì nữa, hoàn toàn là nam nữ trêu ghẹo nhau, với Giản Phàm mà nói, đóng vai quân tử khiêm nhường mới khó, đóng vai lưu manh háo sắc thì dễ dàng hết sức, bằng vào khí thế coi tiền như rác của y, chắc chắn đã bắt được trái tim cô thư ký rồi.

Điện thoại kết thúc, ba người kia đều dùng ánh mắt nhìn nghi phạm để nhìn Giản Phàm, khỏi phải nói cảm giác y làm lưu manh thì hợp hơn làm cảnh sát, Giản Phàm ngồi thẳng lên, chỉnh cổ áo, nhìn lại ba vi cấp trên, không nói gì hết.

“Ha ha ha, cậu làm cái việc này có vẻ chuyên nghiệp quá nhỉ?” Ngũ Thần Quảng mãi lâu sau bật cười nói một câu, thấy Giản Phàm vẫn đứng đờ đẫn biết trêu y là vô nghĩa, hỏi: “Tiếp theo thì sao?”

“Ăn cơm thôi, đây là viên đá dò đường, số đồ cổ đó không chỉ Tề Thụ Dân, đoán chừng Hách Thông Đạt cũng thèm rồi, chuyện này đã bắt đầu là không dừng lại được nữa rồi, không bằng dứt khoát để tôi làm, bọn chúng đều tin tôi là cảnh sát bản, đợi chúng xác nhận số đồ cổ kia sẽ yên tâm đàm phán với tôi ... Chi đội trưởng, trước nay chúng ta bị dắt mũi, giờ có cơ hội đảo ngược chủ khách, nắm quyền chủ động rồi, chẳng lẽ chú bỏ qua? Thế này tốt hơn là ngồi đó đợi chứ?”

Ánh mắt Giản Phàm va chạm Ngũ Thần Quảng, lòng ông ta hết sức phức tạp. Cả buổi tối Giản Phàm không hề nhắc tới Đường Đại Đầu, Ngũ Thần Quảng biết đó là tâm bệnh của Giản Phàm, có thể lý giải trong quá trình tiếp xúc bọn họ đã hình thành loại tình hữu nghị kỳ lạ nào đó, dù mạo hiểm bị xử phạt cũng phải đưa người về, điểm này tự hỏi bản thân không làm được. Cho dù làm được cũng muốn đứng ngoài xem chớ can chớ, khi đó xử lý dễ hơn.

Chính vì sự kiện này khiến sự tin tưởng mà ông ta khó khăn lắm kiến lập lên được với Giản Phàm, chưa được bao lâu đã hình thành ngăn cách, có lẽ Ngũ Thần Quảng nhìn từ đại cục, phân

biệt rạch rời cảnh sát với tội phạm, đối phó với tội phạm, có thể dùng tất cả mọi người, bao gồm bản thân.

Thế nhưng với chàng trai đối diện này, có lẽ vĩnh viễn không bao giờ hòa nhập được với nghề cảnh sát, y không bao giờ là cảnh sát thuần túy được.

Nghĩ rất lâu, tới khi bị điếu thuốc cháy hết làm bỏng tay mới dí vào gạt tàn, Ngũ Thần Quảng đành xuống nước: “Chế định lại kế hoạch nhử mồi, Giản Phàm, cậu dẫn đầu, an toàn là số một, nếu không chắc, tôi thà tạm thời bỏ qua.”

Kế hoạch chấp hành ngày đầu tiên đã chết yểu đúng là điều không ngờ, có điều đối với cảnh sát giám sát rút lui mà chẳng được việc gì thì lại là chuyện thường xảy ra, không ai có thể khẳng định được thời gian địa điểm nghi phạm xuất hiện, rút lui về nghỉ, họ càng vui.

Trương Kiệt vui hơn Giản Phàm, hẳn không biết nội dung cụ thể của nhiệm vụ, nhưng hôm đó được ở lại biệt thự Thủy Vực Kim Ngạn, tắm rửa nước nóng thoải mái, ngày hôm sau Giản Phàm đi làm còn Trương Kiệt nhận mệnh lệnh cố thủ ở biệt thự, khỏi phải nói càng sướng hơn đi làm.

Nơi này thực sự tốt.

Sáng sớm thức giấc thoải mái chỉ muốn nằm trên giường suốt cả ngày, ra ngoài một cái thì không không khí tươi mát, cây xanh mát mắt, chạy tập thể dục vòng quanh hai hồ nhân tạo, đáng tiếc dậy quá sớm không thấy bóng dáng mỹ nữ. Tinh thần khoan khoái, Giản Phàm lên chiếc xe 213 đi làm, thông dong, cảm giác như mình gia nhập hàng ngũ người có tiền thật rồi vậy.

Ài, tất cả là giả, ngàn vạn lần đừng coi là thật.

Giản Phàm nhiều lần nhắc nhở bản thân như vậy, có điều khó tránh khỏi hâm mộ mỹ phụ mê người trong biệt thự bên đường, hoàn cảnh sống tốt đẹp, đặc biệt thái độ sống nhàn nhã, không hâm mộ sao được.

Buổi sáng trong đội chỉ có ba đồng chí già, cùng nhau tham khảo một phen tình hình vụ án, mấy đồng chí đã nghỉ hưu thành người ngoài cuộc ít nhiều chỉ cho Giản Phàm vài ý tưởng mới mẻ. Nghi phạm cuối cùng chưa lộ diện, thêm vào kẻ đứng

sau màn thành trung tâm của nút thắt vấn đề. Thời Kế Hồng vỗ bàn chỉ thẳng mặt Lý Uy, Nghiêm Thế Kiệt hồ nghi kiến nghị tra Vương Vi Dân từ đầu, còn Quách Định Sơn chỉ lắc đầu.

Còn kẻ đứng sau màn, mọi người đều giống nhau, không ai dám đoán.

Buổi sáng trôi qua như thế, mấy đồng chí già không cần tuân thủ giờ giấc làm việc, Giản Phàm cũng thế, chưa tới 11 giờ nhận được điện thoại của Ngọc Dung, cô thư ký giọng nói thỏ thẻ cuối cùng bị Giản Phàm lừa biết được tên họ, họ Tịch, Tịch Ngọc Dung.

Địa chỉ bữa cơm là khách sạn Hải Thượng Minh Nguyệt, Giản Phàm khi tra tư liệu về Giản Hoài Ngọc thì lần đầu tiên về nước đã mở cuộc họp báo ở nơi này, hình ảnh có cả trên báo lớn báo nhỏ lẫn báo mạng, nhìn chừng ba bốn chục tuổi, có điều tuổi thực tế lớn hơn nhiều, đã trên 50 rồi. Ông ta đầu tư ở Đại Nguyên một thư viện công cộng và khu công nghiệp, riêng chu kỳ xây dựng đã là 3 năm. Giản Phàm xem hình ảnh mà chửi Lý Uy, đem mình liên hệ với người này, tám thành khiến người ta hoài nghi mình là con riêng, ít nhất đảm bảo mấy vị luật sư và công chứng nghĩ thế.

Con bà nó chứ, nếu mình là con tư sinh thì tốt quá, cứ nghĩ cuộc sống ở khu biệt thự đó là ngựa ngáy, nếu mà để mẹ biết suy nghĩ này thế nào cũng ăn vài cái tát.

Xe vừa mới đỗ vào bãi đỗ xe của Hải Thượng Minh Nguyệt liền nhận hai ánh mắt khinh bỉ của bảo an, thế nhưng tiếp ngay đó là Tịch Ngọc Dung và Hách Thông Đạt chạy từ bậc thêm xuống đón.

“Ái chà chà anh Giản, nể mặt Hách Thông Đạt này, đúng là vinh hạnh ba đời, hôm nay chúng ta không say không về.” Hách Thông Đạt từ rất xa đã nói oang oang, người béo ú, tóc vuốt đồng keo chải ngược sau đầu, cúc áo ở phần bụng như muốn bung cả ra, tay đeo nhẫn vàng to tướng, trông bộ vệ lấm.

Theo sau là cô thư ký trang phục OL tiêu chuẩn, chẳng cần trang điểm gì nhiều, tất lụa đen, sơ mi trắng phập phồng, ánh mắt quyến rũ, giọng nói điệu đà đủ khiến nam nhân xiêu lòng. Chưa nói cái váy thực sự quá bó quá ngắn, chắc qua mông một

chút, cách ăn mặc này, ngoại trừ khiêu khích người ta thì chẳng có tác dụng nào nữa.

Hai bảo vệ thấy ông chủ lớn kia điệu bộ gằn như nịnh bợ đón chàng trai trẻ đi cái xe rẻ tiền, vội kéo mũ thấp xuống, sợ người ta nhớ mặt.

Cách đó không xa, ở bên đường đỗ một chiếc xe, cửa kính dán màng chống nắng, không nhìn thấy trong xe, nhưng trong xe có thể nhìn rõ bên ngoài, nhìn Giản Phàm được mỹ nữ khoác tay, Tiêu Thành Cương tâm lý mất cân bằng chửi: “Mẹ nó, sao chuyện tốt đẹp gì cũng giành cho anh ấy vậy, đi ăn ngon, có mỹ nữ bồi tiếp, chúng ta phải đứng canh.”

“Thôi đi, một mình cậu ăn hai hộp cơm còn lải nhải, tôi tát cho bây giờ.” Trần Thập Toàn trừng mắt lên.

Đi theo Hách Thông Đạt và Tịch Ngọc Dung vào đại sảnh bóng lộn, phục vụ viên đưa thang tới thang máy, vừa mới ra khỏi thang máy thì quản lý tầng mỉm cười đi đến. Giản Phàm nhìn một cái hết hồn trở mắt, một mỹ nữ mặc đồ đỏ rực gợi cảm, mẹ ơi là Sở Tĩnh Viện, không nhìn ra cô có một mặt quyền rũ như vậy, nhất là phần ngực nhô cao làm không rời mắt.

“Sao thế?” Hách Thông Đạt tùy ý hỏi.

Giản Phàm thầm cả kinh, khả năng quan sát của tên béo này không kém gì mình, có điều y ứng phó càng tốt, sán tới cười: “Giám đốc Hách, không thấy nữ nhân đó sao?”

“Cũng được, làm sao?”

“Chân dài eo nhỏ, lại nhìn mặt, da trắng non mềm, miệng chúm chím mũi vênh, thế chưa là gì, phía dưới vừa chặt lại nhiều nước, anh tin không?”

Hách Thông Đạt cười tới mắt mũi híp lại với nhau, nhìn mông Sở Tĩnh Viện: “Tin chứ.”

Chương 215: Chỉ toàn lừa gạt. (1)

Sử Tĩnh Viện hoàn toàn không biết mình đã thành đối tượng trêu chọc của hai nam nhân thâm đặng. Tịch Ngọc Dung nghe thấy rồi, hơi chút thiếu tự nhiên, tiến vào phòng bao, câu chuyện càng thêm sôi nổi, chỉ có điều càng lúc đi càng xa, Giản Phàm cười thầm, thích nói quanh co chứ gì, chả ngán.

Không vội, Giản Phàm không vội, dù quanh có thể nào cũng phải đi vào chính đề thôi.

“Món này chắc là canh Cúc hoa tam xà ..

Giản Phàm nhắm mắt lại hít sâu một hơi, mặt nở nụ cười khoan khoái, trên bàn chỉ mới đưa lên ba món ăn, nhưng rượu đã uống hết một chai. Hách Thông Đạt trán lấm tấm mồ hôi, Tịch Ngọc Dung hai má hồng hồng dụ hoặc, áo khoác ngoài đã cởi ra, qua chiếc sơ mi trắng tinh đó có thể tượng tượng ra đường cong uốn lượn phía dưới, mỹ nữ thực sự tô điểm mỹ thực lẫn không khí. Câu chuyện đi từ trời nam tới đất bắc, từ ăn vặt tới đại tiệc, vị này như đã ăn hết món ngon thiên hạ, chỉ riêng bản lĩnh ngửi mùi đoán món, Hách Thông Đạt chưa từng thấy.

Nghe hai phục vụ viên tán thưởng chính xác, Tịch Ngọc Dung phải nhìn lại chàng trai nhìn có vẻ đơn giản này lần nữa, xem ra không đơn giản rồi, ít nhất vừa rồi cô liên tục mời rượu, người ta tiếp hết, mình uống tới có chút hơi vầng vất, vậy mà y chẳng hề hấn gì.

Phục vụ đưa tay trắng trẻo múc canh cho ba người, nước canh sền sệt nổi sợi hai màu đen trắng, thấp thoáng từng làn hương nhẹ tựa có tựa không hấp dẫn, mỗi người một bát nhỏ, trước mặt còn đặt đĩa hoa cúc mới hái, đây là mỹ vị trong truyền thuyết.

Giản Phàm mở mắt ra, nhón cánh hoa cúc cho vào bát canh hai người, giới thiệu: “Đừng thấy món này nhìn bề ngoài đơn giản, công đoạn chế tác vô cùng cầu kỳ, chuẩn xác phải gọi là tam xà thất ti, trong bát này có tới bảy loại sợi đấy.”

“Thế sao?” Tịch Ngọc Dung hai mắt như phóng điện.

Hách Thông Đạt thuộc loại chỉ biết ăn không biết giá trị, cứ thứ đắt là chọn, nghe vậy ra sức nịnh Giản Phàm: “Lợi hại, món này còn ngon hơn cả món Tiêu diêm trúc tràng vừa rồi.”

“Đương nhiên rồi, bảy loại sợi trong món canh này là, rắn hổ mang, rắn quá dung thụ, rắn sọc dưa, thịt gà, mộc nhĩ núi, nấm hương, cây hương, lần lượt làm chín xé sợi rồi đem nấu canh, cách làm không khó, chỉ là vật liệu hiếm, đặc biệt tỉnh ta là nơi sản vật thiếu thốn. Các vị biết món Quảng thiên về hải sản, món canh tam xà cũng thế, lấy rắn làm chủ vị, thêm vào thịt cây hương, đều là thứ thượng phẩm trên rừng, ở Đại Nguyên không mấy nhà làm nổi, ăn đi, ăn đi ...”

Giản Phàm vừa ăn vừa mời mọc, bất tri bất giác theo thói quen chiếm vị trí chủ đạo, mỗi món ăn đưa ra đều chỉ được từ nguyên liệu tới chế biến, cực kỳ am hiểu làm Hách Thông Đạt và Tịch Ngọc Dung giống thân thích nhà quê lần đầu lên thành phố, lúc này mà nói Giản Phàm là cảnh sát bình thường làm công ăn lương thì đánh chết cũng không ai tin.

“Thế nào? Món ăn này mùi vị ẩn trong canh, vị ở đầu lưỡi và vị khi nuốt xuống khác nhau, mùi vị của bảy thứ nguyên liệu như ẩn như hiện vô cùng cảm dỗ ...” Giản Phàm cười xấu xa, ánh mắt ái muội cứ nhìn Tịch Ngọc Dung, cô thư ký nhoẻn miệng cười duyên, báo đáp lại bằng ánh mắt câu hồn, làm người ta cảm thấy toàn thân bắt đầu phát nhiệt.

Em gái không tệ, gò má còn mang chút bầu bầu trẻ con, người ta chỉ muốn đưa tay véo một cái, nhất là ánh mắt như có gian tình, nam nhân nào cũng thích.

Hai người mắt qua mây lại, mỗi câu nói mỗi cử chỉ đều cực kỳ ái muội, Hách Thông Đạt biết hết, lại cứ vờ không biết.

Ôi! Chỉ tiếc tất cả đều là giả thôi, tình cảm của em gái là giả, mình càng là thứ hàng giả, cảnh sát bản giả, nhà giàu giả, tất cả đều là giả.

Lại đưa thêm một món Hiện giới lãng ngư cầu, Giản Phàm tặc lưỡi khoe kiến thức lần nữa, hai người kia chỉ còn ánh mắt ngưỡng mộ, đoán chừng hoàn toàn coi Giản Phàm là nhà đại phú. Giản Phàm thầm nghĩ, nếu đây là sự thăm dò thì y lừa qua rồi.

Lừa một cách dễ dàng, lừa một cách không có dấu vết, hai người kia đoán chừng đang chìm đắm trong giấc mộng số đồ cổ lớn, đặc biệt là Hách Thông Đạt, trong bữa cơm này, bỏ quá nửa thời gian rót rượu cho Giản Phàm, liệu mạng tiếp quân tử. Ăn no bảy tám phần, Giản Phàm khoác vai Hách Thông Đạt: “Giám đốc Hách, lần này anh thịnh tình khoản đãi, tôi không có gì báo đáp ... Nói trắng ra là tôi ăn miễn phí.”

Hách Thông Đạt rất hào phóng: “Nhìn anh nói kìa, mời được anh đã là vinh hạnh của tôi, khỏi nói, hôm nay tôi đúng là mở rộng tâm mắt, không ngờ chuyện ăn uống cũng nhiều điều thú vị thế, anh Giản thật lợi hại.”

“Ài, giám đốc Hách, anh càng nói thế, tôi càng áy náy, vốn hôm nay tôi còn chuẩn bị mời anh, không ngờ anh tối qua anh đã mời tôi rồi ... Ha ha ha, hôm nay cao hứng như thế, tôi có lời muốn nói thẳng, nếu đường đột quá, hai vị đừng để bụng nhé ...”

“Còn cần khách với chúng tôi thế sao?” Tịch Ngọc Dung ỏn ẻn, nũng nịu như trẻ con, ánh mắt long lanh cổ vũ.

Giản Phàm vung tay khí thế: “VẬY không khách khí nhé, ý hai vị là, muốn tôi chiếu cố chuyện làm ăn hả? Muốn tham quan bộ sưu tập của tôi, đúng không?”

“Đúng, đúng, chuyện làm ăn của tôi không lớn không nhỏ, chủ yếu đấu giá đồ cổ, nếu không quen nhà sưu tầm lớn như anh, đâu ra có gì làm ăn?” Hách Thông Đạt hồi hộp xoa xoa tay.

“Ha ha ha, khách khí quá, tôi cũng đang muốn nói chuyện này, hai vị mời tôi thỏa mãn cái miệng, còn tôi vốn chỉ muốn mời hai vị thỏa mãn cái mắt ... Có điều hơi chút bất tiện, không biết các vị có chấp nhận không?”

“Anh cứ nói.”

“VẬY tôi nói, nơi đó an ninh nghiêm lắm, phải do đích thân tôi dẫn vào, không thể mang di động, máy ảnh, và toàn bộ những thứ không rõ lai lịch, hơn nữa đi vào còn cần soát người ... Không phải không nể mặt, mà đây là chuyện lớn, con người tôi sống kín tiếng, không muốn vì chuyện sưu tập mà khiến xôn xao khắp nơi, đúng không?” Giản Phàm nói tới soát người ánh mắt như vô ý liếc qua ngực Tịch Ngọc Dung.

Tịch Ngọc Dung chúm chím môi cười: “Không phải là chuyện bình thường sao, nghề của chúng tôi còn an ninh nghiêm ngặt hơn nhiều, phải không giám đốc Hách? Tôi thấy anh Giản căn bản là xem thường Đại Thông là tiểu hộ ấy.”

“Đúng đúng, Ngọc Dung nói có lý lắm.” Hách Thông Đạt rót rượu cho Giản Phàm, hàm ý nói ý không đủ thật lòng rồi, cố ý kiếm cớ từ chối khéo.

Anh câu tôi, tôi câu anh, Giản Phàm lại như bị hai người kia ép buộc đành phải nói: “Được, được, không vấn đề, chỉ xem thôi mà, tôi đâu nhỏ nhen như thế.”

“Anh đúng là!” Hách Thông Đạt giơ ngón cái lên, ghé mặt tới: “Anh cứ yên tâm, cái miệng của tôi kín lắm, chỉ cần anh cần sai khiến gì, Hách Thông Đạt này không nói hai lời ... Hôm nay cũng là uống tới cao hứng nên nói đùa chơi thôi, khi nào cho chúng tôi mở mắt, chẳng phải là xem tâm tình của anh à?”

“Còn khi nào, ăn xong là đi ... Đúng đúng, đi ngay thôi.” Giản Phàm nói xong ngửa cổ uống sạch.

Qua thuận nước đẩy thuyền này quá thuận lợi làm Hách Thông Đạt chưa kịp phản ứng, Tịch Ngọc Dung ngạc nhiên hỏi lại: “Bây, bây giờ sao?”

Hôm đó chỉ liếc mắt qua bức hình, Hách Thông Đạt có thể gọi tên không ít món đồ, tên vô dụng Giản Phàm đương nhiên không phân được thật giả, đập mấy món ở chỗ mình, nếu thế bộ sưu tập lớn thế nào khỏi nói cũng biết, hai người họ thấy mình hơi câu thả rồi.

Chương 216: Chỉ toàn lừa gạt. (2)

“Đúng ... Nhân lúc hiện giờ hai người không đề phòng cho đi no mắt là tốt nhất, tránh đêm dài lắm mộng lắm người thèm, những thứ đó vài ngày nữa là không ở Đại Nguyên nữa rồi, muốn xem thì phải xem sớm ... Đi nào!”

Giản Phàm nói xong là đứng dậy mặc áo khoác vào, Hách Thông Đạt mừng phát cuồng lật đật đứng dậy theo, một làm người hầu khúm núm đi theo, một đi thanh toán, rời khỏi Hải Thượng Minh Nguyệt, Giản Phàm rất bá đạo kéo luôn hai người lên chiếc 213, phóng vút đi.

Không ai chú ý, trong một gian phòng bao, Sở Tĩnh Viện cầm bộ đàm chỉ huy, một chiếc xe bảo trì đi vào bãi đỗ, nhân viên bảo dưỡng mặc đồng phục đi tới một chiếc xe Toyota bắt đầu tháo tháo lắp lắp.

Hình như là xe của Hách Thông Đạt.

Nửa tiếng sau trên màn hình theo dõi của tiểu khu Thủy Vực Kim Ngạn, xuất hiện cái xe không phù hợp.

Cửa tự động kéo ra, xe đi thẳng vào sân, hai đại hán lực lưỡng đứng bên cửa hô: “Ông chủ.”

Sớm biết nơi này có người tới, không biết Ngũ Thần Quảng kiếm đâu hai tên trâu bò này, vai u thịt bắp, mặt mày hung tợn, chắc là người của đội đặc cảnh, Giản Phàm xuống xe mắng: “Nói bao nhiêu lần rồi, nhìn người khác đừng có trừng mắt lên như vậy.”

Rồi quay đầu cười giải thích: “Hai tên này đều là loại thô bỉ chỉ biết đánh đấm, các vị đừng để ý. Giám đốc Hách, thư ký Tịch, mời ... Bình thường tôi không sống ở nơi này, không có gì chiêu đãi, mời ..”

Hai đại hán vâng dạ đi mở cửa, ánh mắt nhìn Giản Phàm bất thiện, Giản Phàm không thèm để ý, dẫn khách vào nhà, một đại hán cầm khay đứng trước mặt Hách Thông Đạt và Tịch Ngọc Dung không nói không rằng. Hai người kia hiểu ý, đặt di động,

đồng hồ, túi xách, ví tiền lên đó, Giản Phàm quát: “Nhị Hồ, gác cửa, Đại Hoàng, bảo quản cho tốt đồ của hai vị, lên lầu đi.”

Một tự giác ra ngoài, một đi lên lầu, Giản Phàm đưa tay mời Hách Thông Đạt.

Trước khi tới nơi này Giản Phàm chở hai người đi vòng quanh nửa ngày trời, uống không ít rượu, đầu óc có chút chệnh choáng, chỉ là nơi này cao cấp như vậy, ở Đại Nguyên đếm trên đầu ngón tay, muốn tra cũng dễ thôi, vào cửa phải giao đồ tùy thân cũng có thể hiểu, nhưng mà nhìn cái đại sảnh này, không giống nơi chứa đồ sưu tầm.

Giản Phàm cười gian nhìn Tịch Ngọc Dung: “Không phải tôi không nề mặt, nhưng mà chỗ tôi không có máy quét, cho nên phiền hai vị dựa vào tường, tôi đích thân lục soát.”

Hách Thông Đạt theo tay Giản Phàm chỉ tới chỗ rẽ của cầu thang, úp mặt vào tường giơ hai tay lên đầu, tự tôn mỹ nữ phát tác Tịch Ngọc Dung không vui vẫn mím môi làm theo.

Cả hai úp mặt vào tường, tay giơ lên, tư thế rất hấp dẫn, Giản Phàm vờ vịn soát người Hách Thông Đạt một phen, rất qua loa. Tới lượt Tịch Ngọc Dung thì lục soát vô cùng tỉ mỉ, nào là cánh tay, dưới nách, lưng, tới bụng dưới, sờ rất lâu, tựa hồ chưa yên tâm, kiểm tra lượt nữa.

Mẹ nó, thẳng lưu manh, đây đâu phải là lục soát mà là sờ soạng người ta, lòng thâm chử, nhìn Giản Phàm bộ dạng hưởng thụ, đánh mắt ra hiệu Tịch Ngọc Dung nhẫn nhịn.

Quá trình kiểm tra chưa kết thúc, tay vòng qua eo, đặt lên bụng cách lớp áo sơ mi nhưng cũng cảm nhận được da thịt tươi trẻ hừng hực sức sống phía dưới. Vuốt ve bụng nhỏ thìn thịt đã tay, đưa lên trên, xoa nắn bầu ngực, chơi đùa một lúc dần dần hẳn không kiểm soát được nữa, thân dưới rạo rục như hòn than, người áp vào hông tròn, tay vờn quanh đùi, mép trong đùi càng sờ kỹ, cái váy ngắn cũn cỡn như chuyên môn phối hợp với y vậy. Hồi lâu sau Tịch Ngọc Dung có chút hốt hoảng, chỉ cảm thấy hơi nóng từ bàn tay lách qua váy chạt chạy dọc theo da đùi, ngón tay chạm mép quần lót làm cô mặt đỏ bừng đến tận tai, may mà đối phương mưu mô không để Hách Thông Đạt nhìn thấy, nhưng cô không thể để ý tiếp tục kẹp chặt hay chân: “Anh Giản,

xong chưa? Có cần tôi cởi quần áo để anh kiểm tra cho kỹ không?”

Tay Giản Phàm còn đang ở đùi người ta bị kẹp lấy không thể tiến lên, mặt tỏ ra trang trọng nói: “Không cần, hai vị thông cảm, đây là quá trình thôi mà.”

“Quá trình này e là anh Giản nghĩ ra đột xuất hả?” Hách Thông Đạt quay người lại, nói có vẻ hài hước nhưng trong lòng hậm hực, thư ký của mình bị người ta sờ soạng thỏa thuê ngay trước mặt, ai mà chịu nổi.

Tịch Ngọc Dung chỉnh lại quần áo, mắt lườm Giản Phàm, không biết là giận hay là bị sờ tới lòng xuân nhộn nhạo rồi, má hồng rục, không nói gì.

“Đúng là đột xuất nghĩ ra, giám đốc Hách tinh mắt thật.” Giản Phàm trơ trên thừa nhận, bộ dạng lưu manh cực kỳ đáng ăn đòn.

“Giờ chúng ta làm sao? Lên lầu?” Hách Thông Đạt chẳng thấy nơi này có gì đáng kể, ông ta ra vào chỗ xa hoa nhiều rồi, nơi này thường thôi, tâm trạng không tốt lắm, chẳng dây dưa nữa.

“Chẳng phải ngay bên cạnh anh đó à?” Giản Phàm thần bí nói, mắt vẫn dọc ngang trên thân thể Tịch Ngọc Dung.

Bị người ta trêu ghẹo một phen, mỹ nữ có vẻ rất không vui, hừ một tiếng: “Tôi thấy hôm nay anh muốn đùa giỡn chúng tôi thì có.”

Trên đỉnh đầu chùng một gang tay là cầu thang, không gian hẹp thế này cùng lắm để được một chậu cảnh mà thôi, hai người từ kỳ vọng và hi vọng thành bị hất một chậu nước lạnh. Giản Phàm đưa tay về phía Tịch Ngọc Dung, mỹ nữ tưởng y lại giở trò nổi giận che tay trước ngực, Giản Phàm mỉm cười mở ngăn kín, bấm mấy số, chỉ nghe "cạch", sau lưng liền xuất hiện một cánh cửa bằng sắt dày, Tịch Ngọc Dung kinh ngạc ôm lấy miệng.

Giản Phàm cởi chùm chìa khóa đeo ở cổ, mở cánh cửa nặng nề: “Mời, chưa phải lúc kinh ngạc đâu.”

Cố tình không bật đèn, hành lang dài mười mấy mét chỉ có chút ánh sáng không đủ từ phòng khách chiếu vào, tối tăm lại thêm không gian hẹp, thúc đẩy tâm trạng người ta lên một mức.

Cạch!

Lại là một cánh cửa dày nặng nề nữa được đẩy ra.

Đồ cổ, đồ cổ, toàn là đồ cổ.

Gian phòng chừng 60m², trừ phía cửa, ba mặt đều là giá cao tới tận nóc, chứa toàn đồ cổ, tầng tầng như triển lãm, Tịch Ngọc Dung vốn có chút mặt nặng mày nhẹ tức tối, giờ chỉ còn si dại.

“Trời ơi, Tủ đàn điều long trà hải ... Đây là vật ngự dụng của hoàng gia.”

“Cái này, cái này ... Bát bảo dạ yến hồ ... Do Trần thị Hong Kong sở hữu, nghe nói bị Hoa kiều mua về.”

“Con dấu của Hách Liên Sơn Nhân ... Cực, cực phẩm.”

Hách Thông Đạt nói không ngời mồm, vẻ mặt từ kinh ngạc biến thành kinh sợ. Nhà sưu tập nào chỉ cần sở hữu hai ba món đồ ở đây là đủ khoe khoang cả đời, mà ở đây, đếm qua loa đã hơn 70 món, chẳng trách mà món đồ trị giá gần trăm vạn, người ta nói cho là cho, nói đập là đập ...

Cái bộ sưu tập này đủ kinh thế hãi tục rồi, Tịch Ngọc Dung nhìn ông chủ như lên cơn chạy đi chạy lại, miệng la hét, tay run run giơ lên mà không dám đụng vào là đủ biết giá trị khiếp người, hướng hồ cô cũng ra một hai món. quay đầu nhìn Giản Phàm dựa lưng vào tường thản nhiên như không, chẳng có vẻ gì là tự hào hay đắc ý, ánh mắt nhìn y lại thành khuynh đảo, lần này tay Giản Phàm không đụng chạm vào người cô mà cô cảm thấy ớn lạnh.

Đang nghĩ cách tiếp cận Giản Phàm, đột nhiên nghe thấy tiếng khóc nức nở, chỉ thấy Hách Thông Đạt đứng trước bức tượng Thiên thủ Quan Âm, khóc rưng rức lắm bầm: “Ếch ngồi đáy giếng, ếch ngồi đáy giếng.”

“Sao thế?” Giản Phàm biết gian phòng này dọa hấn sợ chết khiếp, tới mức bật khóc cũng không ngờ.

Hách Thông Đạt bi thương như chết cha chết mẹ: “Tôi ngốc quá, tôi ngốc quá.”

“Này, sao thế?” Giản Phàm hỏi Tịch Ngọc Dung, nhưng Tịch Ngọc Dung cũng hoang mang lắc đầu.

Chương 217: Chỉ toàn lừa gạt. (3)

Hách Thông Đạt mếu miệng nói: "... 7 năm trước, tôi nhìn thấy bức tượng này, giá chỉ 15 vạn, tôi tiếc, không mua ... Giờ giờ có giá hơn 100 vạn rồi, hu hu hu ...anh Giản, anh Giản, cho tôi xem thêm một chút được không ... Cho tôi cầm được không, tôi tôi .."

"Xem đi, thoải mái mà xem, tôi không ngại mấy cái đó, xem xong tôi còn có chuyện nhờ anh giúp." Giản Phàm đẩy Hách Thông Đạt đã kích động nói không ra lời, nhìn ông ta run run đụng vào bảo vật, lại còn lót bằng khăn tay, như sợ chạm mạnh một chút thôi là nó tan vỡ vậy.

Giả, toàn bộ đều là giả mà thôi, chẳng có cái gì của mình đâu.

Giản Phàm lại lần nữa nhắc nhở bản thân như thế, cố ý đưa hai người này đi để lấp đặt thiết bị theo dõi, vốn từ vụ án buôn lậu cổ vật 1226, trên tỉnh đã phát hiện dấu hiệu nhà đấu giá Đại Thông giúp Tề Nguyệt Các tiêu thụ tang vật, song không có chứng cứ, nên phái người tới làm nội ứng, nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì, nếu không phải Lý Uy để lại bố trí chĩa vào Đại Thông, nếu không phải Giản Phàm dùng thủ đoạn lừa gạt liên hệ được với Tề Thu Dân, chi đội đã muốn từ bỏ.

Tiến trình phát triển quá nhanh, kế hoạch ban đầu của họ là để Giản Phàm tiếp xúc với Hách Thông Đạt và Tịch Ngọc Dung, sau đó tìm một cơ hội thích hợp ném mồi nhử ra, lần theo dấu vết truy bắt, mọi chi tiết đều an bài tỉ mỉ. Ngũ Thần Quảng lần này cực kỳ tự tin, thế mới đẹp bỏ áy náy, dùng Giản Phàm như mồi nhử. Không ngờ chỉ mười mấy tiếng trôi qua, Giản Phàm làm đảo lộn toàn bộ kế hoạch, cách đó hai ngôi nhà, đội giám sát khẩn trương nhìn màn hình, một bên ban kỹ thuật hình sự ở trên tầng bố trí thiết bị theo dõi vào vật dụng cá nhân của hai người kia ...

Cơ sở kế hoạch này là đối phương tin Giản Phàm là cảnh sát bản cấu kết với Lý Uy, ở điểm này chi đội không lo, biệt thự và

mấy chục món đồ cổ, dù là trên tỉnh cũng không cung cấp được điều kiện này, bọn họ không thể không tin.

Chỉ cần 20 phút là đủ bố trí thiết bị theo dõi lên vật dụng cá nhân, cứ lo Giản Phàm không giữ nổi chân đối phương, đó là thời gian tối thiểu ... Nhưng nửa tiếng rồi mà vẫn không thấy người xuất hiện.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, lúc đầu lo không đủ thời gian, giờ lại thành sốt ruột, sợ xảy ra chuyện gì ngoài dự liệu, hai lần báo về chi đội, nhận được mệnh lệnh ở nguyên tại chỗ, đợi tới 53 phút mới thấy bóng người ...

Ra khỏi cửa, hai người nhận lại vật dụng cá nhân từ đại hán lực lưỡng, người ra rồi, nhưng trái tim vẫn ở lại dưới lòng đất. Hách Thông Đạt như người mất hồn, có chút bi thương, nghe tiếng cánh cửa sắt đóng sầm lại quay ngoắt người, ánh mắt đầy quyến luyến, nhưng bức tường khôi phục như cũ, che hết tầm nhìn, ánh mắt nhìn Giản Phàm như oán phụ. Ngược lại Tịch Ngọc Dung tràn ngập hưng phấn kích động, như uống xuân dược, thi thoảng còn nhắc nhở ông chủ đã quá thất thố, xem như là tận tâm với chức vụ rồi.

Giản Phàm không khỏi cảm thấy thương cho hai người họ, mấy ngày trước, khi tất cả những thứ này thuộc về mình, khi âm mưu chưa bại lộ, mình chẳng phải cũng bị làm cho hồn xiêu phách lạc như vậy sao? kết quả cuối cùng không khó đoán, dù không bắt được Tế Thụ Dân thì năm món đồ cổ mình tặng cho Đại Thông cũng bị thu hồi, còn biệt thự và cổ vật đừng nói khả năng dính líu tới vụ án, dù không có, chi đội cũng không chịu bỏ qua lợi ích lớn cỡ này.

Đừng mong nói lý với cơ quan chấp pháp.

Giản Phàm tất nhiên chẳng mong đợi gì, vì biết đây là mời nhử Lý Uy để lại càng không dám ôm hi vọng xa vời, nên càng khảng khái tiêu sái, càng thế càng giống sự kiêu căng của người giàu.

Giống như lúc này mời Hách Thông Đạt và Tịch Ngọc Dung lên chiếc xe 213 rời tiểu khu, tới cửa còn quát bảo an mở cửa chậm, buổi chiều đường vắng vẻ rộng rãi, giống như hơi rượu

bốc lên, lái xe không đã, đặt còi cảnh sát lên nóc, hú còi vang dội phóng xe như bay trên đường.

Hai người kia không nói gì, nhìn Giản Phàm với ánh mắt sùng bái, cảm giác sự ngông cuồng này mới là bản sắc nên có của người ta, tuổi trẻ như vậy, sở hữu nhiều bảo bối như vậy, thế đã là khiêm tốn lắm rồi ... Mà nói thật đi, một khi anh đã nhiều tiền thế rồi, biểu hiện thế nào cũng có tính hợp lý, có mặc cái quần rách ra đường cũng là có thâm ý, còn nghèo một chút bị người ta khinh bỉ hoặc chửi là điên.

Về tới Hải Thượng Minh Nguyệt, đỗ xe bên đường, Giản Phàm giữ Hách Thông Đạt lại, Tịch Ngọc Dung rất có sự tự giác của thư ký, đi xuống lấy xe.

Giản Phàm quay sang Hách Thông Đạt, thái độ cợt nhả như nói chuyện với Phí Béo: “Này giám đốc Hách, anh bảo muốn xem, tôi cho xem, xem không vui đã đành, sao làm như kinh doanh không tốt, vợ đi ngoại tình vậy, làm sao thế? Chưa hài lòng à?”

“Không, không phải thế.” Hách Thông Đạt mặt càng thêm giống dưa đám, chấp tay vái: “Cám ơn, cám ơn anh Giản cho tôi mở rộng tầm mắt, giờ tôi biết thế nào là sưu tập rồi, thế nào là đại gia rồi ... Anh có dăm ba món đã đủ tôi bội phục lắm rồi, bây giờ, khiến tôi thấy mấy chục năm sống uống ... Anh Giản, anh chỉ cần hứng trí, tùy tiện ném cho chúng tôi món đồ nhỏ, đủ Đại Thông kinh doanh cả năm.”

“Được rồi, được rồi, rườm rà quá.” Giản Phàm cắt ngang lời Hách Thông Đạt, tùy ý nói: “Để tôi tặng anh vài món trấn trạch, cần gì phải thế, thích món nào nghĩ đi, lần sau tôi mang cho.”

Hách Thông Đạt hai mắt lồi ra ngoài, giống như nghĩ tới chuyện gì khủng bố lắm, lắc đầu quây quây: “Không dám không dám.”

“Ài, đừng kích động thế, giám đốc Hách, chúng ta thẳng thắn với nhau nhé, nhiều đồ như vậy, không phải món nào cũng sạch sẽ, muốn biến thành tiền cũng khó, hơn nữa có đám âm hồn bắt tán truy đuổi tôi ... Anh biết thân phận của tôi, sợ thì không sợ, nhưng mà ngán bị chúng bám lấy, mình ở ngoài sáng chúng ở

trong tối, dù sao không hay ho gì, anh nói xem tôi nên làm sao?”
Giản Phàm vỗ vai Hách Thông Đạt, dụ tên này vào bẫy.

Hách Thông Đạt cơ mặt co giật, lần này phản ứng nhanh hơn, thần bí nói: “Anh Giản, cái nghề này có ai dám nói mình sạch sẽ chứ, có điều anh biết hiện giờ tình hình bây giờ ngặt nghèo thế nào không? Năm ngoái cảnh sát các anh bắt được không ít hàng, hơn nữa tôi thấy mấy thứ này nên cất kỹ thì hơn, anh muốn bán ra, biết rõ là hàng quý nhưng không ai dám mua, càng quý càng không dám, dù bán ra thì giá cũng mất vài thành, lỗ lắm. Nếu anh thực sự muốn bán, tôi chọn giúp anh vài món, sau đó tìm người mua, có điều bằng vào số đồ của anh, bán chục năm cũng chưa chắc đã hết.”

Ồ, Giản Phàm hiểu ra một chút, câu này cũng là thật đấy, cơ mà cũng vòng vo, không dám nhắc tới đề tài bản thân hứng thú: “Tôi vẫn muốn tặng anh vài món, hà hà, giống như 5 món kia vậy, tôi không nói ra, anh cũng không tiết lộ, thế là được chứ gì? ... Kỳ thực tôi muốn mời người kia làm chút việc, xong việc đường ai nấy đi, tránh hấn cứ như sói bám sau lưng, khiến người ta thon thót. Anh thấy sao?”

“Chuyên này, tôi không dám nhận.” Hách Thông Đạt giở thói gian thương, giang tay tỏ vẻ vô tội: “Anh nói ai thế, tôi không quen, sao dám nhận lời.”

“Hãy, Hách Béo, đừng có mà giở trò vô lại với tôi, đừng cho rằng biết tôi có chút hàng riêng là tôi sợ anh nhé, có tin tôi điều đội hiệp cảnh tới phá cái quán nát của anh không hả?” Giản Phàm giở giọng lưu manh.

Chương 218: Trái tim ở phương nào. (1)

Không ngờ Hách Thông Đạt chẳng sợ, mềm mỏng phá chiêu: “Anh Giản, chúng tôi kinh doanh nhỏ, anh muốn phá cứ nói một tiếng, tôi phá giúp anh ... Tôi không quen, anh không thể ép tôi quen, tôi đâu chọc gì tới anh, năm món đồ của anh vẫn ở chỗ tôi, tôi không dám động vào. Anh muốn lấy cứ lấy ... Tôi giở trò vô lại khi nào?”

Mẹ nó, chẳng cha này cũng không dễ chơi đâu, làm sao đây? Phải rồi, ở trong chuyện này cần một sự cân bằng, mà điểm cân bằng nằm trên người Tề Thụ Dân, bất kể là Hách Thông Đạt vẫn có kiêng kỵ hay là dụng tâm khác, nhưng chắc chắn hẳn không thể thừa nhận mình có liên quan tới một tên tội phạm truy nã được.

Hiểu ngầm, cần một sự hiểu ngầm là đủ, giống như năm món đồ cổ kia tặng cho Đại Thông, ngay cả hiệp nghị miệng cũng chẳng có.

Giản Phàm suy nghĩ thật nhanh, không dồn ép hẳn nữa, tươi cười đổi vai: “Ai ép anh quen chứ, anh nói ai đấy.”

“Cái ...” Hách Thông Đạt cứng người, thế này khác gì bảo ở đây không có 300 lượng, giấu đầu lòi đuôi, chỉ là trò đánh đố này, hẳn không dám tham gia.

Giản Phàm cười thầm trước phương pháp che đậy vụng về này: “Kỳ thực bất kể là ai, tôi chỉ muốn tìm hẳn làm chút việc, rất gấp, rất phiền hà, rất khó giải quyết, trừ người anh em đó, tôi không nghĩ ra ai, không quen không sao, chẳng may gặp được, chuyên lời giúp tôi, không làm khó anh chứ?”

“Vậy rốt cuộc là chuyện gì? Anh mà cũng gặp khó à?” Hách Thông Đạt khản trương nhìn vị đại gia mặc đồ cảnh sát dáng điệu lưu manh.

“Ừ ...” Giản Phàm nói nhỏ: “Bị giúp tôi một cái miệng.”

Hách Thông Đạt nghe một cái tức thì phát ra tiếng "ợ", nhìn vẻ mặt thản nhiên như không của Giản Phàm mà lạnh sống lưng, ý của bị miệng tất nhiên là "giết người" rồi.

Chim tiếc bộ lông là bản năng thông thường, Hách Thông Đạt không dám dính dáng tới loại chuyện này, có điều đối phương nói ra rồi, lại là nhân vật khó chơi, chẳng biết nên khuyên can hay từ chối, ngàn vạn lần không ngờ rằng gặp tên cảnh sát bản tới mức này, đã dấu cả đồng hồ cổ dưới nhà, lại còn muốn làm chuyện bản hơn, làm người ta đồng ý cũng không được, từ chối cũng chẳng xong.

“Không liên quan gì tới anh, sợ cái gì? Chỉ chuyển lời thôi mà, chưa biết có được hay không.” Giản Phàm đóng vai đại gia tới nhập tâm rồi, võ mã Hách Thông Đạt đã sợ tới mất vía: “... Nghe rõ này Hách Béo, mắt anh sáng, tôi cũng không mù, chúng ta đều hiểu là chuyện gì, chơi trò quanh co cho mệt ... Chẳng may gặp được lời, chuyển lời cho tôi, mấy thứ đồ nát của hắn, tôi không coi ra gì, thứ đó là do người ta cho tôi. Con mẹ nó, tôi cũng đâu biết là dính vào chuyện thối tha này, muốn lấy về, được thôi, nhưng phải làm giúp tôi việc gì đó chứ? Đúng không ... Tôi cho hắn hai cách, có gan cứ tới thịt tôi đi, qua được hai cánh cửa sắt có mật mã đó, muốn lấy cứ lấy. Nếu thấy không làm gì nổi tôi, vậy thì hợp tác một lần, Đại Nguyên một năm không biết bao kể lè lừa trợn mắt, ai mà quản ... Anh yên tâm đi giám đốc Hách, số đồ cổ và cái biệt thự của tôi còn phải nhớ tới anh, ai muốn làm khó anh là làm khó tôi ... 3 ngày, hôm nay 31, tới mừng 3 tháng 4 là tôi không làm phiền anh nữa .. Giúp được thì giúp, không được tôi không trách anh, chỉ là việc vặt thôi mà.”

Giọng điệu đầy vẻ lưu manh vô lại, lời thì khó phân thật giả, nhưng mỗi câu lại hợp tình hợp lý, Hách Thông Đạt gật đầu: “Ba ngày thôi sao?”

“Đúng, nghe cho kỹ, chỉ ba ngày.” Giản Phàm vui vẻ, nhìn nét mặt là biết trong lòng tên này đang tính toán, lại thân thiết khoác vai: “Ba ngày này tôi sẽ ở trong chi đội hình sự, không cho bất kỳ cơ hội nào ... Ha ha ha, có biết hôm nay vì sao cho anh no mắt không, vì số hàng này tôi sắp chuyển đi rồi, tôi không có nhiều thời gian đợi hắn. Hắn không làm thì có người làm, nhưng hắn làm tốt nhất, dù sao hắn có cả đồng tội rồi, thêm chút có sao, hơn nữa còn cởi được nút thắt giữa chúng tôi, anh

nói có phải tốt không? Giám đốc Hách, không có anh, chúng tôi không hợp tác được, đúng không?”

“Đúng, đúng ... Mà, anh Giản, uống một bình Mao Đài mà nói nhiều thế, tôi tìm ai mà nói ... Anh đùa thôi à?” Hách Thông Đạt mặt rất thiếu tự nhiên, không biết khó ở tìm người hay thời hạn ba ngày.

Giản Phàm cởi nút áo, lộ ra khẩu súng đen xì bên trong, vắn lưng: “Tôi đúng là hơi say rồi, giám đốc Hách, không tiễn, có em gái bên cạnh, tôi thành dư thừa rồi, có chuyện gọi điện ... Hai cái máy của tôi đều mở.”

Thế này là đóng cửa tiễn khách rồi, Hách Thông Đạt vâng vâng dạ dạ xuống xe, cửa xe vừa đóng vào, xe rồ máy chồm về phía trước, làm người ta giật mình.

Đứng đó nghĩ hồi lâu tới khi chiếc Toyota đỗ bên cạnh, Hách Thông Đạt mới lên xe lau mồ hôi, Tịch Ngọc Dung quan tâm hỏi: “Hách ca, tên lưu manh đó không làm khó anh chứ?”

“Sao lại không? Còn là khó khăn lớn.” Hách Thông Đạt cảm xúc vô cùng, thở ngắn than dài: “Cái xã hội này thật đen tối, cảnh sát còn đen tối hơn tội phạm truy nã.”

Bị Giản Phàm trêu đùa sờ soạng khắp toàn thân không bỏ sót chỗ nào, Tịch Ngọc Dung rất tán đồng.

Một người nếu như thường xuyên sống trong bóng tối, vậy đừng hi vọng người đó có thể tươi sáng được.

Nếu nhìn ở tầng cấp này lý giải câu "cảnh sát tội phạm cùng nhà" cũng thích hợp, quanh năm tiếp xúc với đủ loại tội phạm, tâm thái thế nào cũng có loại tương tự nào đó. Thậm chí càng có người không phân biệt nổi địch ta nữa, trầm luân trong bóng tối, thế nhưng cũng có người trở nên cao thượng, đa phần trở lý dần dần lẫn lộn giới hạn trắng đen.

Giản Phàm lái xe đi liền một lèo tới đường cao tốc mới dừng lại, lúc buồn chán dựa lưng vào ghế, y chẳng trầm luân, chẳng cao thượng, mà có lẽ giống cảnh sát viên bình thường sẽ trở nên trở lý, dù sao thì cũng chưa tới tuổi nhiều suy ngẫm như vậy.

Lúc này càng có nhiều thứ cần làm hơn là nghĩ ngợi linh tinh.

Đợi ở đầu đường nửa tiếng, nhận hai cuộc điện thoại, khi xe khách tới, nhìn thấy Dương Hồng Hạnh từ xe khách đường dài

bước xuống nhìn quanh. Giản Phàm tức thì nở nụ cười, sáng như ánh nắng, lái xe đỗ ở bên cạnh.

Nguyên nhân cười sáng lạn như vậy không phải vì mỹ nữ mà vì hai người.

Một là cha, cười hiền từ, nhiều năm chưa rời huyện thành Ô Long, đi tới thành phố nhà cửa san sát, mắt thoáng qua chút xa lạ. Ngơ ngác đứng kiểu nhà quê lên tỉnh, chỉ biết xách túi hành lý đi theo hai nữ nhân. Mẹ thì khoác tay Dương Hồng Hạnh, hai người đang chuyện trò vui vẻ, thân mật không khác gì người một nhà.

Đó là điểm yếu duy nhất của mình, tối hôm đó Giản Phàm đã nghĩ rất lâu, trừ giao cho Dương Hồng Hạnh, y không nghĩ ra ai thích hợp hơn nữa. Hôm đó lần đầu tiên chủ động tới ban đốc sát chính là vì việc này, chỉ có Dương Hồng Hạnh mới mời được mẹ, và chỉ mẹ mới chỉ huy được người cha trở như khúc gỗ. Giờ thì tốt rồi, mời được hết rồi.

“Cha mẹ có vui không? Cha chưa bao giờ đi máy bay, chưa bao giờ thấy biển, lần này toại nguyện rồi nhé?” Giản Phàm đi tới nhận lấy hành lý trong tay cha, lần này an bài cha mẹ du lịch Hải Nam 10 ngày, ném đi đủ xa rồi, nếu mà mình nói thì sẽ bị mẹ mắng cho vì tiêu tiền bừa bãi hoang phí, nếu Dương Hồng Hạnh nói thì khác, mẹ thiên vị “con dâu tương lai” ra mặt.

Chương 219: Trái tim ở phương nào. (2)

Giản Trung Thật xưa nay chỉ lo việc bếp núc chuyện trong nhà do vợ quyết hết, vợ đồng ý đi chơi, tất nhiên ông không nói gì, có điều vẫn lo đi mười ngày làm lữ hết chuyện làm ăn. Thế nhưng Mai Vũ Vận thì lại hết sức vui vẻ trách chồng hạn hẹp, phải đi biết đó biết đây mở mang tầm mắt, chỉ biết cái quán rách mới là chẳng làm ăn nổi. Hiếm khi con trai và Hạnh Nhi có lòng hiếu thảo như vậy, mà hưởng hồ mười mấy năm rồi chưa ra ngoài, đi chơi chút cũng tốt. Cái quán để đám đồ đệ lo liệu là đủ.

Mẹ lúc nào cũng tựa như cố ý hoặc vô tình kéo Dương Hồng Hạnh vào trong nhà, mà Dương Hồng Hạnh cũng không coi mình là người ngoài, đến cả cha chất phác chậm chạp đoán chừng cũng nhìn ra vấn đề giữa hai đứa nhỏ rồi, ông cũng vừa mắt cô bé này lắm.

Đoàn người lên xe, Giản Phàm đưa cha mẹ tới điểm tập hợp của công ty du lịch, còn theo xe khách du lịch tới sân bay, mua một đồng đồ dùng, tới khi tiễn cha mẹ lên máy bay rồi mới thở phào.

Lúc này có sự khác biệt vi diệu giữa hai người, Giản Phàm bận rộn trò chuyện với cha mẹ, Dương Hồng Hạnh cũng hết sức ân cần, thế nhưng lại không nói chuyện với nhau, vắn vắn dùng ánh mắt giao lưu, luôn có cảm giác không thân thiết được. Nhưng vừa vắn kiểu giữ kẽ đó lại khiến người có phần cổ hủ truyền thống như cha mẹ Giản Phàm thích nhất ở Dương Hồng Hạnh.

Cha mẹ vương vীu đi rồi, nụ cười sáng lạn của Giản Phàm cũng biến mất, sắc mặt có phần nghiêm trọng, Dương Hồng Hạnh luôn luôn chú ý tới y nên nhận ra ngay, hai người sóng vai rời khỏi đại sảnh, lúc này cô mới hỏi: “Giản Phàm, có phải có chuyện gì giấu em không?”

Giản Phàm chối phắt: “Nghĩ linh tinh, có chuyện gì được?”

“Anh coi em bị ngốc à, xa như thế phải em tới Ô Long, lừa gạt đồ dành cha mẹ anh, còn nói là đơn vị tổ chức đi nghỉ dưỡng, chỉ

có một chỉ tiêu, bao ăn ở, không đi thì phí ... Chúng ta từ khi nào đơn vị chúng ta có đãi ngộ tốt thế?” Dương Hồng Hạnh nhìn cái mặt chỉ muốn nhéo tai tra hỏi.

“Em không hiểu rồi, mẹ anh tiết kiệm, cha anh keo kiệt, họ mà biết chuyến đi này mất hơn 1 vạn thế nào cũng sống chết không đi, lần này đều nhờ thể diện của em. Anh nợ em.” Giản Phàm xưa nay lừa cha mẹ không biết áy náy là cái gì, vừa đi vừa nói, tới tận khi lên xe vẫn không thấy Dương Hồng Hạnh không đáp lời mình, chẳng quay sang cũng biết rằng đang bị cô nhìn với ánh mắt nghi ngờ: “Đừng dùng ánh mắt đó nhìn anh, làm như hai chúng ta có gian tình ấy.”

“Hừm, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.” Dương Hồng Hạnh lườm một cái, Giản Phàm chỉ cười khách khí mở cửa xe mời cô lên, đợi xe khởi động rồi mới không yên tâm hỏi: “Giản Phàm, anh có chuyện đừng giấu em, em thấy mấy ngày qua anh có vấn đề.”

10 ngày, Giản Phàm chỉ có mười ngày để giải quyết được Tề Thụ Dân thôi, cái tên giết người không chớp mắt ấy làm y mấy ngày qua ăn không ngon ngủ không yên tởm, tính khí không tốt: “Rầy rầy, đừng học thói xấu của mẹ anh.”

Dương Hồng Hạnh tim nhói đau, bị thái độ dửng dưng của y làm tổn thương, vốn định thật hòa nhã hỏi chuyện này, ai ngờ y lại không thèm coi mình ra cái gì, cái lên một cái bản tính tiểu thư phát tác: “Này, em đang nói chuyện với anh đấy, thái độ của anh kiểu gì vậy hả?”

“Kiểu gì, em lằng nhằng thế, không thấy phiền à?” Giản Phàm đốp lại một câu.

“Anh, anh ...” Dương Hồng Hạnh bị thái độ cực kỳ ác liệt này làm giận tới cứng họng, hậm hực lắm lắm: “Nếu không phải nể mặt cha mẹ anh, em thèm vào để ý tới anh, anh là cái thá gì chứ?”

“Trước giờ anh chẳng là cái thá gì hết, em còn không biết à?” Giản Phàm thuận miệng đáp một câu, mắt chẳng buồn liếc qua lấy một cái.

Dương Hồng Hạnh ấm ức vô cùng, tối hôm đó Giản Phàm hẹn mình ra ngoài, cô từ chối, sau đó gọi lại Giản Phàm lại

không nghe, lòng cứ thấp thỏm mãi, sợ y giận, vì thế chưa hỏi nguyên nhân đã nghe lời y về lừa cha mẹ người ta, không ngờ xong việc liền bị vắt chanh bỏ vỏ, thực sự không coi mình ra gì hết sao, thình lình hét lên: “Dừng xe!”

“Hả, cái gì?”

Giản Phàm chỉ nghĩ mỹ nữ giận dỗi thôi, lần này Dương Hồng Hạnh giận thật, thấy mình nói không có tác dụng, kéo mạnh tay y quát lên: “Dừng xe, bảo anh dừng, anh không nghe thấy à?”

Kéo một cái, vô lăng xoay đi, Giản Phàm hết hồn đạp phanh, xe xiêu vẹo vượt qua lươn chắn đường, dừng lại, chiếc xe đi sau thiếu chút nữa đâm phải, thò đầu ra chửi một câu: “Có biết lái xe không thế, đâm chết mày giờ.”

Giản Phàm đang nóng máu, không ngờ có người chửi mình, thò đầu ra nhổ bãi nước bọt: “Chết mẹ mày đi!”

Xe trước nghe thì nghe thấy rồi, nhưng không dừng, từ cửa sổ giơ ngón giữa lên. Giản Phàm đâu như trước kia, lúc nào gặp chuyện cũng có ba phần nhường nhịn, định đuổi theo, không ngờ vừa do dự thì một cánh tay trắng trẻo đã lấy mát chìa khóa.

Là Dương Hồng Hạnh, Giản Phàm nhìn một cái không giận nổi nữa, cũng biết người ta vắt vả đi mấy trăm km về Ô Long đón cha mẹ mình, đáng lẽ phải ngon ngọt một phen, nhưng Dương Hồng Hạnh cứ truy hỏi nguyên nhân làm y mất kiên nhẫn. Cũng biết mình sai, nhưng mà mấy hôm nay tâm trạng cực kỳ tệ, có một đám sẵn sàng giết người nhằm nhe sau lưng, đổi lại là ai cũng không bình tâm nổi, hít sâu một hơi định dỗ vài câu, Dương Hồng Hạnh khoanh tay ngồi đó không nói không rằng, làm y tịt luôn.

Tiểu nhân đối diện với chính nghĩa không bao giờ có thể thẳng lưng lên được, Giản Phàm quen giở trò đối diện với Dương Hồng Hạnh luôn có chút chút chột dạ.

Kỳ thực Dương Hồng Hạnh giận Giản Phàm một thì giận bản thân mười, làm sao mà mình lại đi thích cái loại người này chứ, đã thế gần hai năm rồi bị người ta đối xử không ra gì vẫn không thể quên được, từ nhỏ lập chí làm cảnh sát, vậy mà mỗi tình đầu lại đi yêu một tên lưu manh. Như lúc này đây, khoe miệng nhếch, đầu quay sang bên làm vẻ không thèm, khiến Dương

Hồng Hạnh chỉ muốn đấm cho một phát: “... Anh chắc chắn có chuyện ... Thôi, em chẳng thèm hỏi nữa, sau này có chuyện gì đừng có mà tìm em ... Anh nhìn lại mình đi, chưa đẹp trai tới mức em sống chết theo anh đâu, sao? Anh né tránh cái gì, đừng tưởng em không nhận ra bộ dạng chột dạ của anh.”

“Ai né tránh?” Giản Phàm bị kích thích quay đầu lại, lấy vô lăng làm gối, ngoẹo đầu nhìn Dương Hồng Hạnh, lại còn nhìn từ trên xuống dưới, bảo ai né tránh, giờ nhìn thẳng rồi đấy, sướng chưa.

Dương Hồng Hạnh hừ mũi một cái biểu thị sự khinh bỉ, thế nhưng không phản cảm với ánh mắt thô bỉ của y, cô quen rồi. Giờ chú ý bình thường trừ mặc đồng phục thì thiên hướng ăn mặc đơn giản thuận tiện vận động, hôm nay lại thay đổi ăn mặc làm Giản Phàm có chút ngạc nhiên, chiếc áo màu vàng nhạt, quần âu dài, không có chút điệu đà nào, thiếu vài phần nữ tính nhưng mà thêm vài phần thanh thuần thân thiết, tựa em gái nhà bên.

Có điều điều ngoa hung hãn thì có thể sánh với Giản Ly.

Giản Phàm càng nhìn càng quen, càng nhìn càng thân, đột nhiên nhận ra một vấn đề nghiêm trọng, bộ trang phục này, quần dài này, lại còn giày da, đây, đây chẳng phải gu thẩm mỹ của mẹ mình à? Khoan, bộ này mới, nhưng lại hơi quê, chẳng lẽ mua ở Ô Long? ... Không xong, mẹ không phải tự ý quyết định chuyện cả đời thay cho mình rồi chứ? Với cái tính chuyện gì cũng thích xen vào của mẹ thì dám lắm.

Chương 220: Trái tim ở phương nào. (3)

Phía bên này Giản Phàm đang lo lắng mẹ tự ý quyết định chuyện cả đời của mình thì Dương Hồng Hạnh liếc xéo một cái, gắt giọng: “Anh nhìn đủ chưa?”

“Cái này.” Giản Phàm không để ý tới thái độ đã bên bờ vờ quyết liệt của Dương Hồng Hạnh, đưa tay kéo viền hoa hơi cầu kỳ quá mức chỗ vai cô: “Bộ này ... Sao em lại mặc loại quần áo này ... Quê chết.”

“Cút! Bỏ cái tay thối của anh ra ...” Dương Hồng Hạnh đánh bạt tay Giản Phàm, đẩy y ra giữ khoảng cách: “Đây là trang phục thực nữ, ánh mắt anh kiểu gì vậy, chẳng trách mẹ anh nói anh chỉ biết ăn, không có mắt thẩm mỹ.”

“Gì, bằng vào con mắt thẩm mỹ của mẹ anh mà chê anh á?” Giản Phàm bất mãn.

Dương Hồng Hạnh thấy tới lúc cần có thái độ dứt khoát rồi, nghiêm mặt nhìn Giản Phàm: “Giản Phàm, anh bớt vờ vịt đánh trống lảng đi, hôm nay em hỏi thẳng anh, chúng ta có thể coi là bạn không? Nếu anh thấy chúng ta ngay cả bạn cũng không phải, em lập tức xuống xe, sau này anh thích làm gì thì làm, chuyện của anh không liên quan tới em nữa.”

“Tính, sao lại không, thiếu chút nữa là thành bạn gái rồi, chẳng lẽ lại không tính là bạn? Anh nói này Hạnh Nhi, tha cho anh đi, anh không có chuyện gì hết, sao em mãi cảm như thế?” Giản Phàm hơi run, chuyện tránh mặt Dương Hồng Hạnh thì y làm suốt, nhưng bảo cắt đứt, lại sợ.

“Đừng có di chuyển đề tài ... Nếu là bạn, bàn bè phải có qua có lại, đúng không? Vừa rồi anh nói nợ em đúng không?”

“Đúng, nợ vài cái cũng không thành vấn đề.”

“Tốt, vậy bây giờ anh trả nợ cho em đi.”

“Trả, trả thế nào?”

“Rất đơn giản.” Dương Hồng Hạnh đi vào chủ đề chính, vô cùng thành khẩn và vô cùng tức giận, còn có chút thương tâm: “Trả lời em vài câu thật lòng, từ khi chúng ta quen nhau, anh đỡ

em làm hết chuyện này tới chuyện khác rồi, càng ngày càng quá đáng, bảo em lừa luôn cả mẹ anh, mà không chỉ một lần, mẹ anh bây giờ mẹ anh cứ nghĩ anh là cảnh sát ưu tú. Nhưng không biết vị cảnh sát ưu tú đó vào ban đốc sát như cơm bữa, giờ từ trường ban tới trông cửa, có ai là không biết anh không? Vì sao anh lại thành ra như thế?”

“Em bảo thế là thế nào?” Giản Phàm hơi cúi: “Em bảo anh trả lời thế nào đây, em cũng biết, đâu phải lần nào cũng do lỗi của anh, anh vì sao phải vào đó, em là người rõ hơn ai hết cơ mà.”

“Em biết mấy lần anh chấp hành nhiệm vụ vừa vất vả, vừa nguy hiểm, em không có ý chỉ trích anh, anh không cần tỏ thái độ ... em hỏi chỉ vì em quan tâm tới anh mà thôi ... Có những chuyện đừng giấu trong lòng không chia sẻ với ai được không? Vũ Vân kể với em, có chuyên gia tâm lý học trên tỉnh xuống chi đội của anh, chính là để tìm cảnh sát khi chấp hành nhiệm vụ nổ súng giết người, tạo thành tổn thương tâm lý, tiến hành cố vấn khai thông cho họ ... Em thấy anh là người cần nhất đấy, anh không nhận ra bây giờ anh nói chuyện càng ngày càng quá khích, tính tình càng ngày càng tệ à? Em quan tâm anh như thế, anh còn đối xử với em chẳng ra gì, hướng hồ người khác ... Em quen anh lâu như vậy, anh bất thường thế nào, chẳng lẽ em không nhìn ra? Nói thật một câu khó vậy à?” Dương Hồng Hạnh càng nói càng thương tâm, bất giác khóe mắt hơi ướt, ẩm ướt đưa tay quệt mạnh.

Giản Phàm tức thì mềm nhũn rớt rít an ủi: “Hạnh Nhi, em làm sao thế, thực sự không có gì, bằng vào ... vào quan hệ của chúng ta, anh cần lừa em à?”

“Nói dối, chính câu này cũng là nói dối, anh vẫn đang lừa em.” Dương Hồng Hạnh hét lên.

Hai chữ "nói dối" giống như tiếng xé gió, làm Giản Phàm theo bản năng né tránh, không nhìn Dương Hồng Hạnh nữa.

Dương Hồng Hạnh mặt ảm đạm cũng không ép, đầu quay sang hướng khác che dấu nước mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Anh vô duyên vô cơ đưa cha mẹ anh đi du lịch, em thấy anh cố tình đưa họ đi xa phải không? Không chỉ cha mẹ anh, cả em gái anh cũng đưa đi Đại Liên du lịch rồi, mẹ anh còn cứ khen anh hiểu

chuyện. Anh có biết trong nội bộ người ta đồn đại gì về anh không, người ta nói vua kỳ án thực ra là cảnh sát bản, có quan hệ mật thiết với XHĐ, em không bao giờ tin ... Nhưng bây giờ em không thể không tin, có phải anh chọc vào kẻ thù nào rồi phải không? Nếu thế trốn mười ngày nửa tháng có giải quyết được vấn đề không? Vì sao anh lại thành ra như thế?”

Lý lẽ cũng có rồi, chân tình cũng thổ lộ rồi, giận cũng giận rồi, thế nhưng không có được bất kỳ một câu trả lời nào, cảm giác chán nản thất vọng dâng lên mãnh liệt, Dương Hồng Hạnh mở cửa xe, quay đầu nói lần cuối: “Thực sự không muốn nói gì với em à? Kỳ thực nếu là một mình anh, em chẳng thèm hỏi, nhưng em sợ tương lai cha mẹ anh thất vọng, gia đình anh đầm ấm như thế, anh nhẫn tâm phá nát nó à?”

Mặc dù khẩu khí bất thiện, nhưng từng lời đều là sự quan tâm lo lắng, Giản Phàm hiểu thế nào gọi là "khó tiếp nhận nhất là ân tình mỹ nhân rồi", nếu lừa cô ấy, dỗ cô ấy, trêu ghẹo cô ấy, đều không làm cô ấy giận, nhưng nếu từ chối thiện ý của cô ấy, chắc chắn là chọc giận thực sự rồi.

Sắc mặt Giản Phàm biến đổi liên hồi, cuối cùng đưa tay ra nói: “Chìa khóa xe.”

Dương Hồng Hạnh tuyệt vọng rồi, tức tối ném thẳng chìa khóa vào mặt Giản Phàm, nhảy xuống xe, ánh mắt như có thù hận không thể xóa bỏ, quay ngoắt đi không buồn nói thêm một lời.

Đường vắng vẻ, chỉ lác đác vài xe tải qua lại, cuốn theo bụi mù khiến bóng dáng giai nhân càng cô độc lẻ loi, Giản Phàm ngồi thừ người tại chỗ, cắn răng đấm vô lăng một phát, khởi động xe, từ từ lùi xe ra đường, bám theo gọi: “Hạnh Nhi, lên xe đi, nơi này cách thành phố còn xa lắm, bắt taxi mất những 20 đồng đấy.”

Dương Hồng Hạnh không thèm đáp, hai tay khoanh trước ngực tiếp tục đi về phía trước.

“Lên xe đi, đừng làm thế nữa, với cái tính của em, nếu chưa biết chân tướng, em không chịu bỏ qua, đừng giả vờ nữa, dọa anh làm gì?”

Dương Hồng Hạnh hét lên: “Cút xéo!”

“Tối hôm đó anh gọi điện cho em, anh bảo có chuyện muốn nói với em, em quên rồi sao, anh vốn muốn nói từ hôm đó, ai bảo em không tới? Em có biết hôm đó anh gặp phải chuyện gì không, em biết lúc đó anh sợ hãi thế nào không, lúc đó anh chỉ nghĩ tới em, muốn tìm em chia sẻ ... Nhưng em không tới!” Giản Phàm thở dài dừng xe lại, không đi theo Dương Hồng Hạnh nữa.

Không ngờ là chuyện tối hôm đó, Dương Hồng Hạnh ngây người, nghĩ một lúc quay trở lại xe, ngồi ghé phụ lái, vẫn khoanh tay trước ngực: “Anh đừng hòng khiến em cảm thấy có lỗi ... Cho anh một cơ hội cuối cùng đây, nói đi!”

“Được, anh nói với em.” Giản Phàm tổ chức ngôn từ: “Bắt đầu từ đâu đây ... Em nhìn vào gương chiếu hậu đi, chiếc Santana đen hướng 13 giờ, chiếc Ngũ Lãng trắng ở hướng 7 giờ, trên hai chiếc xe đó mai phục 10 cảnh sát ... Em nhìn cho rõ đi, anh lên đường một cái là họ đi theo, để đề phòng anh bị tập kích ... Huyện Ô Long cũng có ba người, mai phục ngoài quán ăn, nhưng chắc là em không chú ý đâu. Em quan sát không tệ, nhưng em không có sự cảnh giác hình cảnh, thế nên hai chiếc xe kia theo dõi chúng ta suốt này giờ mà em không biết, đó là sự khác nhau giữa cảnh sát hình sự và những cảnh sát khác. Em nói đúng, anh chọc vào kẻ thù rồi, chỉ cần là tội phạm cùng hung cực ác, thì đều là kẻ thù không đội trời chung của hình cảnh ...”

Chương 221: Trái tim ở phương nào. (4)

Nam nhi có qua khổ nạn mới luyện ra được bản sắc một con người, Giản Phàm nói vài câu rất man, chỉ có điều Dương Hồng Hạnh không tin lắm, không thể trách cô, cô bị Giản Phàm lừa quá nhiều rồi. Xe đi mấy mét, chú ý hai chiếc xe kia thực sự thông thả đi theo, Dương Hồng Hạnh cố tình chỉ huy Giản Phàm lái xe vào một cái ngõ nhỏ, vòng vèo một lúc đi ra, sau đó dừng lại chờ đợi, quả nhiên vài phút sau hai cái xe lần lượt từ trong ngõ đi ra.

Dương Hồng Hạnh lòng giật thót một cái, tức thì hiểu ra đây là chuyện công, không phải thù riêng, bao nhiêu uất ức giận dữ chất chứa trong lồng ngực tiêu tan hết, khẽ hỏi: “Giản Phàm, rốt cuộc là chuyện gì, án lớn cỡ nào mà liên lụy cả tới người nhà?”

“Chuyện này nói ra thì dài lắm ... Kỳ thực lời đồn bên ngoài đều là giả, ngay cả vụ án treo mười mấy năm được phá cũng là giả, tên bạn trai cũ ăn hại của em, đồng chí Ngô Đích tuy bắt được kẻ có vẻ là hung thủ giết người, có điều không thẩm vấn được, lại ném về đội trọng án rồi, hung thủ thực sự tới giờ chưa lộ diện ... Tối ngày hôm đó anh lần đầu hẹn em, em không tới, anh rất thất vọng .. Có điều về sau nghĩ lại, là anh không đúng, dù sao thanh danh của anh chẳng ra sao, nửa đêm hẹn cô gái người ta ra ngoài không được là bình thường ... Khi đó anh chỉ muốn tìm người tâm sự, rốt cuộc không có ai ...” Giản Phàm tỏ ra vô cùng thương tâm, thực chất giờ y đâu mong manh yếu đuối hay hẹp hòi như vậy, huống hồ may Dương Hồng Hạnh không tới nên mới đi tìm Đường Đại Đầu, kịp thời phát hiện Phi Phi, nếu không nguy rồi.

“Em, hôm đó em có chuyện.” Dương Hồng Hạnh hỏi hặn xen lẫn áy náy giải thích.

“Nói dối, em không biết nói dối, em nói dối một cái là ngập ngừng.” Giản Phàm lắc đầu, tóm được điểm yếu là không buông tha, tỏ vẻ chua chát thương tâm: “Lúc đó anh đã nhận ra em nói dối rồi, anh còn nghĩ em ở bên Ngô Đích.”

“Không phải, không phải, em ở cùng với Vũ Vân, Thục Vân và Manh Manh, chị em em lâu ngày chưa tụ tập nên tới nhà Vũ Vân uống một bữa.” Dương Hồng Hạnh sợ Giản Phàm hiểu lầm mình rồi rít giải thích, nhưng cô không chịu thua kém: “Em từ chối vì anh chưa đáng để em đêm khuya tới ước hẹn.”

“A, lời này thì anh tin, mỹ nữ thông qua từ chối để tăng cường tự tôn của bản thân.” Giản Phàm buông một câu triết lý.

“Được rồi, anh đừng lạc đề được không?” Dương Hồng Hạnh phục rồi, cứ nói một cái là kéo đề tài đi tận đâu tận đâu.

“Tật xấu khác của mỹ nữ, đó là thích tìm kích thích, được, lần này anh kích thích em.”

Thế là Giản Phàm bắt đầu kể chuyện mình hồ đồ trở thành cảnh sát ra sao, sau đó hồ đồ cùng Đường Đại Đầu, Lý Uy và Thịnh Đường bắt đầu có quan hệ không rõ ràng thế nào, thế rồi hồ đồ nhận vụ án treo 14 năm mới biết toàn bộ được sắp xếp sẵn, do chi đội trưởng thiết lập.

Thế là kích thích bắt đầu, từ tìm ra Tiết Kiến Đình tới suýt chút nữa làm cả nhà người ta bị diệt khẩu, từ hai vụ án buôn lậu, phát hiện ra Kiều Tiểu Ba, lại từ đột phá ở Kiều Tiểu Ba truy tung Tôn Trọng Văn mới có khai quật di hài của Tăng Quốc Vĩ ở Hách Liên Khất Đài

Một quá trình dài đủ chua cay cực khổ, người kể bình đạm, người nghe thì xúc động không thôi, không biết ở phía sau có cả câu chuyện kinh động như vậy. Lại nói tới qua Tết Xuân chưa cam lòng lại lập chuyên án lần theo manh mối tài chính để tìm ra tội của anh em Tề gia, không ngờ lại chọc ra vụ án rửa tiền lớn, từ rửa tiền thành vụ án lừa gạt ngân hàng chấn động Đại Nguyên. Nếu nói tòa biệt thự và số đồ thì Dương Hồng Hạnh vẫn miễn cưỡng trấn áp được tâm tình, nhưng nghe tới Giản Phàm phải đối phó đám Tề Thụ Dân, Lý Tám Trụ toàn là tội lại là tội phạm giết người bị truy nã, nguy hiểm tới mức phải bắt đặc dĩ đưa người nhà đi xa, Dương Hồng Hạnh không kim được sợ hãi.

Xe vẫn đi với tốc độ đều đặn, kể hết câu chuyện thì cũng tới gần cục công an rồi, dừng xe lại chờ đèn đỏ, Giản Phàm quay sang nhìn Dương Hồng Hạnh, hiệu quả không tệ, mỹ nữ bị dọa

tới mặt trắng bệch, nhưng mắt nhìn mình lại long lanh, bệch cũ tái phát, lại vờ vịt: “Anh chấp nhận số mệnh rồi, đã làm cái nghề này khổ cực, nguy hiểm đã đành, không có công lại còn mấy lần bị cách ly đã đành ... Vậy mà lại bị em nghi ngờ là cảnh sát bản, đó mới là điều khiến anh đau lòng nhất”

“Em, em xin lỗi.” Dương Hồng Hạnh hiểu thẳng lần đầu yếu ớt xuống nước, vừa xấu hổ vừa day dứt, nhưng còn có mối bận tâm lớn hơn: “Đã có tung tích của chúng chưa, nếu không gia đình anh ... Cái tên Lý Uy đó thật âm hiểm, biến vụ án thành thù riêng, anh nói bọn chúng liệu có ...”

“Anh không rõ nữa, nhưng anh không dám mạo hiểm, biện pháp tốt nhất bây giờ là chặn từng con đường của hắn, khiến hắn hoặc chờ chết, hoặc phải hiện thân.” Giản Phàm đem suy nghĩ của mình nói ra, thấy cô áp a áp úng, vẻ mặt đầy vẻ có lỗi cùng lo sợ, an ủi: “Không sao đâu, giờ anh chỉ còn một mình thôi, chơi tới cùng với chúng, có bố trí cả rồi, tên Vương Bát Đản Lý Uy đó dùng một chiêu quá cao minh, ép anh không thể toàn lực ứng phó ... Vụ án này khiến nhiều người mất mạng, cũng thay đổi vận mệnh của rất nhiều người. Em nói cũng không sai, càng truy đuổi tội phạm, anh càng không nhận ra chính mình nữa, bây giờ nhắm mắt lại là thấy đám nghi phạm Tề Thụ Dân, mở mắt ra là xem hồ sơ, đi bắn súng, tính kế làm sao diệt bọn chúng. Vụ án này kỳ thực sớm thành thù riêng của anh rồi, anh truy đuổi chúng tới cùng, không chết không thôi.”

“Đừng, đừng nói thế!” Dương Hồng Hạnh nghe chữ “chết”, đột nhiên có linh cảm không lành, người khẽ run nhẹ, đưa tay che môi Giản Phàm, nhẹ giọng nói như dỗ dành: “Anh đã làm rất tốt, rất tốt rồi, anh không có lỗi gì cả, đây là chuyện công đừng biến thành thù riêng, nhiều cảnh sát như thế, chúng sẽ không thoát.”

“Đôi lúc anh cũng thấy bây giờ sống thật vô nghĩa, trước kia ít nhiều còn có mục tiêu, ít nhất là kiếm cái bằng đại học để cha mẹ vui, ít nhất biết kiếm thêm ít tiền để sống thư thái một chút ... Còn bây giờ, anh chẳng biết mình đang làm cái gì, ngày nào chỉ nghĩ làm sao bắt những kẻ kia về, tuy có thù riêng trong đó, nhưng dù sao anh cũng đứng về phía chính nghĩa đúng không?”

Rốt cuộc thì sao nào? Suốt ngày bị ban đốc sát bọn em đuổi sau lưng như chủ nợ, em thấy anh vào đó nhiều rồi, mặt dày rồi nên không coi ra gì phải không ... Không phải đâu, anh làm gì có tâm cảnh cao như vậy, chẳng qua không tỏ ra như thế an ủi bản thân thì anh làm được gì, nếu khóc và cười kết quả đều giống nhau, anh đành chọn cười đối diện thôi.”

Đèn xanh rồi, Giản Phàm lại đi tiếp, những bất đắc dĩ mang theo sa sút chán chường ấy cảm nhiễm Dương Hồng Hạnh: “Giản Phàm, em xin lỗi, em trách nhầm anh rồi, em cứ nghĩ anh sống quá thoải mái, cho nên bất chấp tất cả.”

Giản Phàm không ngờ trước giờ Dương Hồng Hạnh lại nghĩ về mình như thế: “Không sao, anh không để ý, dù sao chân tay anh cũng chẳng sạch sẽ lắm, thanh danh chẳng tử tế gì. Em xin lỗi gì chứ, em giúp anh, anh cảm ơn không kịp mà, nếu nói xin lỗi phải là anh, tâm trạng anh không tốt, lại trút lên đầu em.”

Chương 222: Trái tim ở phương nào. (5)

Dòng xe chật ních dần dần tăng tốc rồi thưa đi, xe đi qua đường Tấn Nguyên rẽ một cái liền nhìn thấy tòa nhà cục công an nguy nga, trạm gác trang nghiêm, dọc đường đi có chậm, cuối cùng đã tới, cách cổng vài mét không ngờ Giản Phàm xoay vô lăng đi tiếp, tìm chỗ đỗ xe dừng lại, hồi lâu không nói gì.

“Sao thế còn chuyện gì à?” Dương Hồng Hạnh ngạc nhiên, vẻ mặt Giản Phàm có vẻ nghiêm trọng.

Giản Phàm hít sâu một hơi, cẩn thận dự phòng: “Ừ, còn một việc anh phải nói với em, nhưng nói trước em không được giận, không được mặt nặng mày nhẹ với anh, nếu không anh không nói.”

“Thôi đi, anh chọc giận em còn ít à?”

“Không được, chuyện nghiêm trọng lắm, em không hứa anh không nói đâu.”

“Được, em hứa.”

“Chuyện này liên quan tới cha em ...”

“Cha em? Anh định vu khống cha em đấy à? Anh bớt kéo cha em vào đi.” Quả nhiên Giản Phàm chưa nói hết đã bị Dương Hồng Hạnh cắt lời, cô thực sự có chút không vui, trước kia Giản Phàm có lần nói "cha em là quan tham", cô vẫn còn nhớ, định mắng vài câu, không ngờ Giản Phàm có vẻ rất khó xử, như đang châm chước gì đó, cô cẩn thận hỏi: “Có phải liên quan tới vụ án Phân cục Tấn Nguyên?”

Giản Phàm thở hắt ra, đổi lại là ai cũng chẳng dễ chịu gì: “Anh định nói với em lâu rồi, nhưng chính anh cũng không rõ ràng lắm cha em dính líu vào việc gì.”

Dương Hồng Hạnh sốt ruột: “Anh nói lấp lửng như thế muốn em lo chết à?”

“... Vụ án Phân cục Tấn Nguyên còn ẩn chứa nhiều thứ hơn bề ngoài em thấy nhiều, hung thủ thực sự là ai tới giờ vẫn chưa lộ diện. Chi đội trưởng của anh cầm tinh con lừa, ương lắm, thế nào cũng làm tới cùng, ngay cả ném anh ra làm mồi nhử còn

không xót, anh theo đuổi vụ án này có sáu tháng mà sắp phát điên, huống hồ là ông ấy.” Giản Phàm nhìn thẳng vào mắt Dương Hồng Hạnh, có chút không đành lòng: “Ông ấy sẽ không bỏ qua đâu, dù đó là ai chẳng nữa.”

Dương Hồng Hạnh có chút bàng hoàng: “Ý anh nói, cha em có liên quan tới vụ án đó à, không thể nào? ... Chuyện, chuyện năm đó em vẫn nhớ, cha em bị thẩm tra một tháng, nói là không sao rồi, nếu có, làm sao được để bặt chứ?”

“Có đấy, anh nói em đừng giận.”

Dương Hồng Hạnh sốt ruột thúc giục: “Anh đừng lè mề nữa, nói!”

“Em có biết vụ án rửa tiền này có một nghi phạm mà tầm quan trọng chỉ kém Vương Vi Dân là ai không? Không biết chứ gì, chính là Đường Thụ Thanh.”

Câu nói này hiệu quả lập tức, sắc mặt Dương Hồng Hạnh tức thì tái đi, tay chân luống cuống, đó là sự xấu hổ giống cô gái bị người ta tọc váy lên giữa đường, ngực phập phồng liên hồi.

Giản Phàm biết thế nào cũng có chuyện này, xua tay: “Chính em bảo anh nói, đã bảo không được giận rồi, lần nào nói chuyện với em cũng thế, lại còn trách vì sao anh có chuyện gì không nói gì với em.”

Hừ, hừ hừ, Dương Hồng Hạnh thở như lên cơn hen xuyễn, mãi lâu sau mới có chút tâm lý mất cân bằng, gất gỏng: “Lại không phải giận anh ... Bao nhiêu năm rồi, rất nhiều người biết chuyện hồ thẹn này, khi đó mỗi mình em không biết, đến khi em lên đại học, cha mẹ em sống ly thân em mới biết cha em có nhân tình bên ngoài, chính là Đường Thụ Thanh. Mẹ con em sống với nhau nhiều năm rồi, quen rồi.”

A, ra thế, chẳng trách cô ấy sống ở khu chung cư của công đoàn, Giản Phàm tò mò:”

Vậy vì sao không ly hôn cho rồi?”

“Anh tìm kích thích đấy à? Chuyện này liên quan gì ...” Dương Hồng Hạnh phút chốc định nổi nóng, lại nhớ lời khi nãy của Giản Phàm, ném giận xuống: “Hôn nhân chẳng qua chỉ là để che đậy thôi, ở vị trí của cha em không tùy tiện ly hôn mang cái tiếng tác phong sinh hoạt có vấn đề được. Dù thế nào thì ông ấy

cũng là cha em, đối xử với em rất tốt, cũng rất quan tâm tới mẹ con em, luôn muốn tìm cơ hội vấn hồi, có điều mẹ em thương tâm quá sâu, không tha thứ cho ông ấy.”

Có lẽ chuyện này cô cũng phải kìm nén trong lòng quá lâu, đáng lẽ không cần trả lời nhưng vẫn nói ra hết: “Giản Phàm, chính vì em không có gia đình hoàn chỉnh, cho nên nhìn thấy cha mẹ anh, anh, cùng với em gái anh sống hạnh phúc hài hòa, em vô cùng hâm mộ. Em sống trong tập thể chính phủ từ nhỏ, mười nhà thì hết cả mười là gia đình quan chức thành phố, nếu không công tác thì họp hành xã giao, đi khắp nơi, chỉ có nhà là ít về ... có lần em nghe người ta gọi tiểu khu nhà em không phải quả phụ thì toàn oán phụ, anh đừng cười ... Khi đó em trốn vào tủ khóc một mình đấy.”

“Xin lỗi, anh không nên nói chuyện này mới đúng.” Giản Phàm gãi đầu, hôm nay hai người xin lỗi nhau hình như nhiều bằng toàn bộ thời gian quen biết.

Dương Hồng Hạnh xịt mũi một cái, lắc đầu: “Anh nói nốt đi, cha em làm sao, anh có ý gì?”

“Không phải, anh không có ý gì cả, anh chỉ muốn nhắc em, dù sao đó là cha em, nếu có chuyện gì, em nên có chuẩn bị tâm lý trước, vì vụ án tra tới mức này sẽ không ngừng lại, không rõ đào bới ra được chuyện gì.” Giản Phàm hết sức cẩn thận trọng việc lựa chọn câu từ, không rõ Dương Công Uy liên quan sâu tới mức nào, nhưng chắc chắn một khi tra, bắng vào quan hệ mật thiết với Đường Thụ Thanh, ông ta không thoát.

“Anh làm thế không phải là trái pháp luật à? Trái quy củ à?” Dương Hồng Hạnh đột nhiên hỏi.

“Anh cũng muốn tuân thủ pháp luật, có điều với em thì pháp lệ, em cũng biết tính nguyên tắc của anh xưa nay không cao mà.” Giản Phàm thấy Dương Hồng Hạnh không quá để trong lòng thì cũng yên tâm.

Dương Hồng Hạnh lờ mờ đoán ra Giản Phàm sợ cái gì: “Cám ơn anh, tới vị trí cha em, nếu thực sự có chuyện cũng phải thông qua cuộc họp thường ủy nghiên cứu, có điều tra thì cũng do kỹ ủy và viện kiểm sát tiến hành, sẽ không liên quan tới hình cảnh các anh đâu.”

“Thế thì anh yên tâm rồi.” Giản Phàm thở phào khởi động xe quay về cục, chỉ cần không phải do mình đi bắt ông ta là đủ.

Hai người khó khăn lắm mới có giây phút thổ lộ thật lòng với nhau như vậy, muốn ở bên nhau lúc nữa, chỉ là bị chuyện cha mình làm hỏng hết, trước khi xuống xe, Dương Hồng Hạnh có vài phần quyến luyến lẫn bất an, lí nhí hỏi: “Giản Phàm, anh, anh sẽ không vì chuyện này mà xem thường cha em chứ?”

Hả, câu này quá đột ngột, Giản Phàm thấy vẻ lo được lo mất của cô, rất hiểu tâm trạng đó, mỉm cười: “Anh không nông cạn như vậy.”

Dương Hồng Hạnh thâm yên tâm, lòng ấm áp nhoẻn miệng cười đáp lại, mở cửa xuống xe.

Giản Phàm cứ như sợ Dương Hồng Hạnh còn chưa hiểu lời mình, bổ xung: “Này, Hạnh Nhi, anh thấy em nên nghĩ thoáng chút, chuyện có cái gì đâu, giờ người làm quan có vợ bé là bình thường, hưởng hồ là tình nhân? Anh mà làm quan lớn như cha em cũng thế thôi, đây là tác phong sinh hoạt, không liên quan tới nhân phẩm.”

Nụ cười còn chưa nở hết trên môi Dương Hồng Hạnh đã cứng đờ, tay nắm chặt suýt nữa đâm thẳng vào mặt Giản Phàm, khó khăn lắm mới nhìn được, đóng sầm cửa xe lại, hằm hằm bỏ đi, đi được mấy bước không tìm được quay về, mở cửa ra, quát thẳng vào mặt: “Đồ vô sỉ, đừng để em nhìn thấy anh nữa.”

Lần này thì thực sự là tức tới bỏ chạy rồi, cái đuôi ngựa đung đưa qua lại sau đầu, nhìn bóng lưng Dương Hồng Hạnh, Giản Phàm cười vui vẻ, giờ mới phát hiện Dương Hồng Hạnh rất đáng yêu, đáng yêu vô cùng! ...

Chương 223: Nghi vấn trùng trùng. (1)

“Vào đi, đóng cửa lại.”

Giản Phàm cầm điều khiển chuột tắt video, Trương Kiệt thập thò ở ngoài đi vào, đóng cửa lại, sấn tới bàn làm việc nhìn màn hình là biết, đang xem thẩm vấn Tôn Trọng Văn, video tạm dừng.

“Chuyện gì mà từ xa tí gọi tôi về, chắc chắn, cái biệt thự đó thực sự là của cậu à? Thoải mái tới mức tôi không muốn về nhà nữa, cái phòng tắm ở tầng hai rộng cả bằng phòng khách nhà tôi, này, nếu cậu không ở đó, tôi dẫn vợ con tới ở cho có hơi người nhé, nhà mà không có người ở là đi xuống nhanh lắm.” Trương Kiệt hí ha hí hửng, xem cảm chốt ở biệt thự hơi bị thoải mái, vào cửa một cái là đi pha trà rót nước, lại còn cầm tập tài liệu quạt mát cho Giản Phàm, cái bộ mặt nịnh bợ thô thiển tởm không chịu nổi.

“Được, anh cứ tới đó mà ở, nói trước riêng phí quản lý hàng tháng ở đó bằng tiền lương cảnh sát của anh rồi đấy.” Giản Phàm dập tắt lý tưởng của Trương Kiệt, đưa tay ra hiệu cho hắn tới gần nói nhỏ: “Gọi anh về là để hỏi, vụ án này rốt cuộc anh nói với Lý Uy bao nhiêu rồi?”

“Khụ khụ ...” Trương Kiệt đang uống nước liền bị sặc tức thì, vội vàng đặt cái cốc xuống, chạy ra cửa ngó nghiêng một lúc đóng lại, áp giọng xuống rít khe khẽ: “Sao lại nhắc tới chuyện này? Cậu mà còn hỏi nữa là tôi trở mặt đấy.”

“Sợ chết khiếp hả? Lần sau làm gì thì nhớ tới những lúc như thế này nhé.” Giản Phàm hừ một tiếng rồi mới giải thích: “... Vụ án này bắt đầu bằng hai chúng ta, anh nhớ thật kỹ lại xem, khi đó Lý Uy gần như cũng chẳng biết gì như chúng ta, nhưng ... Chú ý, nhưng ở sau một sự kiện nào đó, ông ta đột nhiên choàng tỉnh, không ngờ đoán ra được đáp án, cho nên tôi gọi anh về, muốn anh kể thật tỉ mỉ để xem vấn đề là ở đâu.”

“Tôi biết.” Trương Kiệt đột nhiên khẳng định chắc chắn: “Không chừng ông ta lừa cậu đấy.”

“Không đâu, Lý Uy không phải là người nói dối, ông ta kiêu ngạo tới mức không thèm nói dối cơ, tính ra lời ông ta còn đáng tin hơn người bên chúng ta nhiều. Tôi hỏi anh, tình hình cuối cùng về vụ án mà anh kể với ông ta là gì?” Giản Phàm đoán chừng cái tên hồ đồ này chẳng nhớ nhiều như vậy, hỏi cụ thể một chút.

“Là hẳn ...” Trương Kiệt chỉ màn hình: “Cậu nói hình như cũng có lý đấy, ông ta hỏi quá trình chúng ta truy bắt Tôn Trọng Văn, sau đó hình như không hỏi tôi chuyện liên quan tới vụ án Phân cục Tấn Nguyên nữa ... Có thể là ông ta có được gợi mở nào đó từ hẳn.”

Tôn Trọng Văn à? Giản Phàm trầm ngâm gật đầu, đặt một đồng ảnh trước mặt Trương Kiệt, sau đó tiếp tục mở video, nhắm mắt lại.

“Chiều cao? Bằng với người đi ra, thấp hơn một chút, mặc áo mưa, che kín mít, hai người đi gần nhau, một trước một sau, người ở trên xe xuống đi trước dẫn đường, cách có một bước ... Nói gì thì tôi thực sự không biết, tối hôm đó trời mưa to lắm, nước mưa nện lên xe rào rào như ràn gập, trừ tiếng mưa ra thì không nghe thấy gì hết. Vừa lên xe thì người kia hỏi, mấy vị này là ai, sau đó nghe hừ một cái bị đánh ngất ... Đúng rồi, từ đầu tới cuối không nói gì.”

Lời khai của Tôn Trọng Văn qua mấy lần thẩm vấn đều giống hệt nhau, tiến triển duy nhất là xác nhận được loại xe thôi, bây giờ hẳn chỉ hận mình biết quá ít, có gì đã khai sạch bách cả rồi. Đội trọng án dựa theo lời khai của hẳn mà vẽ hình phác họa, rồi lại để hẳn chỉ ra hình cái xe nhìn thấy ở nhà máy xử lý nước thải, lúc này đồng tư liệu đó đã quay về chỗ Giản Phàm, đang cầm trong tay Trương Kiệt.

Vừa nghe khẩu cung, vừa nhìn hình phác họa, tiểu khu tối tăm, một là Tăng Quốc Vĩ, một là người mặc áo mưa mặt không có đặc trưng, chẳng khác gì lời khai giả của Kiều Tiểu Ba cả, Trương Kiệt ném sang một bên: “Đúng là dắt con trâu đi đêm ... Còn ảnh này, là cái xe khi đó hả, tôi biết chiếc Jeep Bắc Kinh 2020, kiểu lỗi thời, loại xe này một thời ở Đại Nguyên nhiều lắm,

bây giờ thì trừ dân chơi xe ra không ai dùng nữa, loại này ngón xăng kinh khủng.”

“Anh có nói với Lý Uy không?”

“Ừ, có.”

“Lần cuối cùng nói về vụ án là ông ta hỏi những điều này?”

Chuyện hệ trọng, Giản Phàm xác nhận nhiều lần tránh sai sót.

“Đúng, hỏi chi tiết quá trình bắt Tôn Trọng Văn, tôi nghĩ đã tìm được Tăng Quốc Vĩ rồi, vụ án này chẳng phải thế là xong, thế là nói với ông ấy.”

Giản Phàm không buồn chửi hăn ngu nữa: “Nói cách khác toàn bộ chi tiết, bao gồm cả lời khai của Tôn Trọng Văn, cùng cả cái xe cũng nói?”

“Ừ!”

“Ông ấy phản ứng ra sao?”

“Không có phản ứng gì cả, chỉ hơi ngạc nhiên một chút thôi.”

Hỏi liên tục, Trương Kiệt cũng không dấu giếm gì cả, Giản Phàm dừng hỏi cầm máy bấm ảnh lên, kỳ thực từ lời khai của Tôn Trọng Văn không kiếm được quá nhiều thứ có giá trị. Người thì không nhìn rõ, miêu tả đại khái chẳng có đặc trưng gì, cao chừng 1m7, rất gầy, gầy hơn Tăng Quốc Vĩ, rồi chi tiết nữa là cái xe, tất nhiên là không thể hi vọng hăn nhớ số xe, mà loại xe đó đúng là rất phổ biến, không nói lên cái gì, Giản Phàm vỗ trán: “Rốt cuộc là Lý Uy biết được điều mình cần biết từ đâu nhỉ? ... Trương Kiệt anh nhìn hai cái xe này xem.”

Trương Kiệt thò đầu nhìn, một là cái xe miêu tả trong vụ án, còn lại là xe của Phân cục Tấn Nguyên, giật mình: “Đây là xe cảnh sát ... Vớ vẩn.”

“Vớ vẩn gì, xe cảnh sát thì sao? Xe cảnh sát không thể dùng làm công cụ gây án à? Không nghe người ta nói cảnh sát không gây án, trị an tốt một nửa à? ... Ví dụ nếu là tôi, dùng luôn xe cảnh sát, mưa to thế, lấy ít bùn trét lên biển số là xong, không sợ tra, không sợ bị nghi ngờ ...” Giản Phàm thu dọn tài liệu trên bàn.

Trương Kiệt muốn tin lại không dám tin: “Ý cậu nói là có tên giả tặc lái xe gây án?”

“Đây là điều 7 tổ chuyên án trước đã nghi ngờ, sao anh còn hỏi câu ngờ ngẩn như vậy.” Kỳ thực chuyện này ai cũng kỳ húy không công khai bàn tán, Giản Phàm chẳng ngại: “Khi đó Phân cục Tấn Nguyên được phân 2 chiếc xe Jeep Bắc Kinh, phân cục trưởng dùng một cái, hai phó phân cục dùng chung một cái. Vì sao không thể là một trong hai cái đó? Nói không chừng người thứ năm tới từ trong phân cục, hơn nữa rất có khả năng trước tiên lái xe phân cục dự Tầng Quốc Vĩ, sau đó phân chia tang vật.”

Trương Kiệt ném ảnh xe đi, không xem nữa: “Cậu cứ tha hồ mà tưởng tượng đi, tôi biết cậu có ý gì, nhưng mà bọn họ bây giờ một người là cục trưởng cục tư pháp, một là cấp trên của chúng ta, còn một vị phó phân cục trưởng khi đó thì đã qua đời. Cậu tra đi, đi tìm kích thích đi ... Nếu thực sự là họ, chúng ta chẳng thể tra được.”

“Không tra thì bỏ à? Đã tới mức này lại còn để dang dở sao?” Giản Phàm mấy ngày qua suy nghĩ Lý Uy rốt cuộc có được thứ mình không biết từ đâu, nghĩ nhiều tới mức sắp tẩu hỏa nhập ma rồi.

“Xời, thế thì sao nào, chúng ta phá án hồ đồ, tòa án xử án hồ đồ, chuyện kiểu này nhiều lắm, vụ án này cuối cùng cứ theo lời khai Tôn Trọng Văn, khép tội Đồng Cô Sơn giết người là xong, dù sao hắn không chối mà, cậu nặng đầu làm cái gì nữa?” Trương Kiệt không tán đồng hành vi truy cứu tới cùng của Giản Phàm.

Giản Phàm cảm thán: “Ôi, tiến trình xã hội pháp chế chính vì loại người như anh mà đình trệ, nửa năm chỉ làm đúng một vụ án, cuối cùng thành án hồ đồ mà anh không thấy xấu hổ.”

Chương 224: Nghi vấn trùng trùng. (2)

Giản Phàm đang giáo huấn Trương Kiệt thì di động reo, xem số, chỉ âm ừ vài tiếng, nói sẽ tới ngay, nói rồi đứng dậy thúc dục Trương Kiệt cút xéo.

Trương Kiệt thấy Giản Phàm đi vội vã thì đuổi theo: “Ê ê Giản Phàm ... Cậu đừng chỉ biết lo cái chuyện nát đó, vụ án này thì sao, đã làm mỗi nhử hai ngày rồi, sao không có động tĩnh gì?”

“Anh hỏi chi đội trưởng ấy, Tề Thụ Dân mà hồ đồ như anh thì bị người ta đã bắt hẩn lâu rồi.”

Giản Phàm nhanh chóng lên xe vẫy tay rồi đi mất, đợi ngoài cửa là xe của đội, lững thững theo sau. Nhìn tình hình này là Trương Kiệt hiểu chuyện dụ bắt vẫn tiến hành, có điều hẩn cho rằng Giản Phàm gian như quỷ vậy, chẳng cần bảo vệ, cứ thả rông y, chắc gì Tề Thụ Dân đã bắt nổi, cái kế hoạch này của chi đội chẳng khác gì bán nước bên sông, cởi quần đánh rắm ..

Đúng là có chút thừa thãi thật, Trần Thập Toàn hai ngày qua chỉ huy hai tổ mười người, chỉ cần Giản Phàm ra ngoài là đi theo như vệ sĩ, đừng nói nguy hiểm, đến một bóng ma cũng chẳng thấy. Sáng sớm ung dung đi làm, nhàn hạ nghênh ngang dạo phố, hết giờ lững thững về nhà, cứ như chẳng hề có chuyện gì.

Hôm nay mọi người theo Giản Phàm tới trường cảnh sát tỉnh, xe dừng lại, mua thuốc lá, người trong hai xe đều thả lỏng, không cần biết Giản Phàm tới đây làm gì, nhưng ở đây thì 100% an toàn.

Giản Phàm cũng chẳng buồn để ý tới mấy cái đuôi, đi vòng qua khu dạy học ra đằng sau, tới khu nghiên cứu, mục đích chuyến đi này là chiến thuật tâm lý chuẩn bị mấy ngày không biết có tác dụng hay không, lúc trong lòng không chắc thì nhớ tới hai chuyên gia tâm lý. Đang giờ học, yên tĩnh tới mức vắng vẻ, dọc đường lát đặc vài người mặc cảnh phục, đi thẳng lên tầng 5, tới cửa phòng tư vấn tâm lý, gõ cửa nghe thấy tiếng "mời vào".

Cảnh Văn Tú đeo kính không gọng đậm khí chất học giả ngẩng đầu lên, cong cổ tay chỉ ghế cách đó mấy mét, ý bảo Giản Phàm ngồi. Giản Phàm cười thâm trong lòng, giữ khoảng cách rồi, cô em đề phòng anh rồi, một khi đề phòng là có chút ý tứ.

“Chuyên gia cảnh, thế nào rồi, có kết quả chưa?” Giản Phàm ngồi xuống, nhưng lại kéo ghế tới gần, Cảnh Văn Tú ngả người ra sau, đặt tài liệu trước mặt Giản Phàm rồi rút nhanh tay về, đúng là phòng bị rồi, Giản Phàm cười: “Thế này là sao? Chuyện gia cảnh, cô có vẻ khẩn trương quá, à, tôi biết nguyên nhân, trời nóng mà cô còn mặc dày như thế.”

“Tôi sợ mình mặt mỏng thì anh lại nóng .. Không bàn luận chuyện ngoài vụ án, nói tư liệu anh đưa tới, anh muốn tìm hiểu trạng thái tâm lý của hắn?”

“Đúng, tên Đồng Cô Sơn này không phải người đơn giản, đáng tiếc trên sở thẩm vấn mấy tháng mà không có khẩu cung, hiện do chúng tôi trình sát bổ xung. Tôi muốn biết làm sao mới có thể phá vỡ phòng tuyến tâm lý của kẻ này.” Giản Phàm vỗ tài liệu, lần này không đùa, hai mắt thần thái ngời ngời, nhất quyết đạt mục đích.

“Ừm, câu này tôi không trả lời được, nhưng tôi có thể nói một phần trạng thái tâm lý của hắn, về lý luận thôi, chứ thực tiễn thì anh phải nghĩ cách.” Cảnh Văn Tú vào đề, đối với chàng cảnh sát điển trai này, có có vài phần hiếu kỳ, cho nên khi Giản Phàm cầu cứu trưởng ban Trương, cô xung phong tiếp nhận chuyện này, ngoài miệng nói là một lần khảo nghiệm với tri thức đã học, kỳ thực bỗng dưng muốn gặp y, nhưng gặp rồi lại bất giác giữ khoảng cách.

Giản Phàm chăm chú nhìn Cảnh Văn Tú, mái tóc dài búi gọn gàng phía sau đầu rất nghiêm túc, đôi mắt sau mắt kính nhỏ vài phần thâm thúy, vừa xinh đẹp vừa điềm tĩnh, dù có gọi là một cái bình hoa chẳng nữa, không thể phủ nhận trong bình hoa này chưa không ít thứ.

“... Tính cách đầu tiên là cố chấp, cũng chính là ương ngạnh ... Loại người này không dễ đối phó, coi phạm tội là hành vi thường nhật, căn bản không thấy có gì sai, bởi thế không thể có chuyện nhận tội hay không.”

“Thứ hai là cô độc, sống xa rời quần thể xã hội, theo tài liệu nói thì nhà hần ở thôn ngoại thành Vân Thành, nhưng quanh năm không về nhà, thậm chí từ bạn bè của hần cũng không nghe ngóng được quỹ tích sinh hoạt của hần đã chứng tỏ điều này. Nguyên nhân do quá trình trưởng thành, cha ruột chết trong đấu tố, cha nuôi bị xử bắn, kiếm sống bằng nghề mai táng, không nên hi vọng vẫn có thể thành người bình thường.”

“Đặc trưng thứ ba là kiên trì, từ góc độ an toàn cộng đồng mà nói, không bài trừ thành phần thù địch xã hội, thứ tư là có tín ngưỡng rõ ràng ...” Giọng Cảnh Văn Tú đều đều không chút va vấp, vừa nói vừa bất giác mân mê ngón tay, ngón tay thon thả, rất đẹp, thi thoảng đưa lên nâng mắt kính.

Giản Phàm vừa nghe thấy hai chữ "tín ngưỡng", vội vàng ngăn lại: “Khoan, tín ngưỡng gì, hần không có văn hóa, đâu ra tín ngưỡng.”

“Sai rồi, chính vì văn hóa không cao mà tín ngưỡng của hần càng kiên định.” Cảnh Văn Tú thấy Giản Phàm không hiểu liền giải thích: “Tôn giáo sinh ra, phát triển và phồn vinh là kiến lập trên tư tưởng ngu muội của quần chúng, càng ở tầng cấp trình độ văn hóa thấp thì lực lượng tôn giáo phát triển càng mạnh. Đương nhiên, tín ngưỡng mà tôi nói không nhất định là tôn giáo, mà là một loại kiên trì trong nội tâm và tinh thần. Ví dụ như nghĩa khí cũng có thể xem là một loại tín ngưỡng, hần và nghi phạm Tề Thụ Dân vận mệnh tương đồng, lại là con nuôi của Tề Lão Tú, đối với những người khó hòa nhập vào chủ lưu xã hội, đem chút tình thân, tình nghĩa sót lại, coi trọng hơn cả sinh mệnh, đó chính là tín ngưỡng đơn thuần nhất của nhân loại.”

“Mới mẻ thật.” Giản Phàm nghe xong vẫn tựa hiểu tựa không.

Rõ ràng là không hiểu, vị này văn hóa cũng không cao, Cảnh Văn Tú mím môi cười: “Đừng coi thường sức mạnh của tín ngưỡng, ví như tinh thần anh em đồng bào năm xưa của người Tần, hay là anh em chung nổi cơn ở tỉnh ta, hoặc là chữ tín của Tấn thương truyền khắp thiên hạ, đó đều là tín ngưỡng. Ví dụ như ở vùng hỗn loạn Trung Đông, bọn họ vừa hát bài ca tôn giáo, ung dung giật chốt thuốc nổ trên người, anh có làm được không? Vụ tấn công bằng khí độc sarin ở Nhật, hay tà giáo tổ

chức tự sát tập thể ở Mỹ ... Tín ngưỡng tới mức độ nào đó người có tín ngưỡng xem nhẹ mọi thứ ngoài tín ngưỡng, hơn nữa coi mình cao hơn người không có tín ngưỡng một bậc, lấy tín ngưỡng là kiêu hãnh tự hào.”

Chẳng trách mà Đồng Cô Sơn lại có thái độ ngạo nghễ như vậy, Giản Phàm khi đó còn nhầm tưởng đó là khí độ tông sư một phái: “Vậy tức là trước kia những bậc chí sĩ thà chết không khuất phục cũng là vì họ gìn giữ tín ngưỡng của mình.”

“Anh hiểu ra rồi đó, chính là kiên trì tín ngưỡng.”

“Vậy làm sao để phá vỡ tín ngưỡng của hắn?” Đây là điều Giản Phàm thực sự quan tâm.

Cảnh Văn Tú giang hay ta không thể giúp: “Tôi chỉ nói được nguyên nhân và quá trình, không biết kết quả, vì tôi không có cơ hội để thử, huống hồ nguyên nhân chưa kiểm chứng. Anh muốn khiêu chiến chuyên gia thẩm vấn của sở sao?”

“Không, tôi muốn khiêu chiến sức mạnh tín ngưỡng, Đồng Cô Sơn đã là cái gì, tôi không tin hắn mình đồng da sắt, tín ngưỡng có thể hoàn mỹ, nhưng con người thì không, con người luôn có nhược điểm.” Giản Phàm được lời của Cảnh Văn Tú gợi mở cho rất nhiều, nơi mạnh nhất là nơi yếu nhất, nghĩa khí à, đối với loại tình nghĩa anh em giang hồ này, cũng tương tự kiểu Đường Đại Đầu.

Chương 225: Nghi vấn trùng trùng. (3)

Đồng Cô Sơn và Tề Thụ Dân là đôi anh em chung khổ nạn, cha chết mẹ bỏ đi, để lại hai thiếu niên dựa vào khiêng quan tài, chôn xác chết để kiếm sống, nương tựa lẫn nhau. Hai mắt Giản Phàm trở nên mơ màng, cảnh xử bắn đẫm máu trong hồ sơ hiện lên trước mắt, không biết gây tổn thương tâm lý lớn thế nào với một đứa bé, cũng như thế, hai đứa bé khổ mệnh lớn lên gian nan sống trong sự chửi rủa, khinh miệt, căm ghét, lòng tin giữa bọn họ sẽ vững trải cỡ nào, mười mấy chuyên gia thẩm vấn ba tháng đã cho một lời xác nhận vững chắc về sự tín nhiệm này.

Mẹ nó! Thế mới là anh em, thế mới là bạn bè ... Giản Phàm hâm mộ lắm, nếu mà bắt đám Phí Béo, Hoàng lão tam, Trương Kiệt, Tiêu Thành Cương khẳng định chúng vu oan cho mình trước tiên đừng nói là bảo vệ mình.

“Anh nghĩ gì thế?” Cảnh Văn Tú thấy Giản Phàm bỗng nhiên thất thần thì gọi một câu.

“Không có gì, cảm ơn cô, cô giúp tôi rất nhiều: “Giản Phàm lắc đầu, thu dọn tài liệu.

“Này Giản soái ca, nghe nói anh có thân thích nước ngoài?”

“Hả? Sao cô cũng biết?” Giản Phàm đang cho tài liệu vào cặp khựng người hồ nghi nhìn Cảnh Văn Tú, chuyện này chi đội giữ rất kín, chắc chắn có người biết y sở hữu biệt thự, nhưng làm sao biết được Giản Hoài Ngọc, chỉ có vài người ... A! Đồ ngốc, Giản Phàm vỗ đầu: “Cha cô, luật sư Cảnh Duệ Uyên là cha cô phải không, cao cao, tóc mai hoa râm?”

“Đúng rồi, là cha tôi đấy, anh phản ứng thật là nhanh.” Cảnh Văn Tú mỉm cười thừa nhận.

Giản Phàm thở phào, ít ra thì không phải là âm mưu, bây giờ y sợ nhất là gặp ma giữa ban ngày, chẳng trách mà em gái này lại khách khí với mình như thế, lại còn sùng bái nữa, trêu: “Chuyên gia cảnh này, một soái ca gia tài ngàn vạn, muốn hẹn một mỹ nữ chuyên gia học vấn năm xe, tỉ lệ thành công là bao nhiêu?”

Cảnh Văn Tu che miệng cười, ném cho ánh mắt khích lệ: “Anh thử là biết.”

Nghe một cái đã thấy ngứa từ chân tới đầu rồi, bà nó chú, sức mạnh của tài phú thật ghê gớm, em gái này trước kia coi mình ra gì đâu. Giản Phàm đang định trêu ghẹo một phen thì tiếng chuông điện thoại làm giật mình, cầm di động lên a lô một cái, tức thì sắc mặt đại biến, kẹp hồ sơ vào nách, đứng dựng nói vội: “Chuyên gia cảnh, hẹn cô lần sau nhé.”

Nói xong chạy luôn.

Căn Văn Tu tiếc nuối gọi với theo: “Có chuyện gì thế?”

Giản Phàm không quay đầu lại, trả lời một câu hổng hết tâm trạng: “Lại có người chết rồi.”

Hoảng hốt lái xe chạy tới Ân Gia Bảo bên cạnh ngoại ô sông Phần, đích đến rất dễ nhận ra, đó là nơi tụ tập một đám cảnh sát và xe cảnh sát, từ xa đã thấy một người cao hơn người khác hẳn một cái đầu.

Tần Cao Phong vẫy tay cho xe Giản Phàm dừng lại, đi thẳng lên ghé phụ lái, mở miệng đã là: “Tin tức xấu và tốt, muốn nghe cái nào?”

Chết người còn có tin tốt? Giản Phàm thuận miệng nói: “Tin tốt trước đi, củng cố tâm lý trước.”

“Xem đi, tài liệu hình ảnh vừa thu được.” Tần Cao Phong đưa tới một cái PDA.

Giản Phàm nhìn một cái hô lên: “Liên Nhận, làm sao chụp được ảnh này?”

Trên ảnh có hai người từ khu nhà đi ra, dáng vẻ lén lút, nhìn ngang ngó dọc, chính là Tịch Ngọc Dung và Liên Nhận, giống như đôi vợ chồng.

“Trưa nay một tổ bám theo hành tung của Tịch Ngọc Dung, phát hiện cô ta tới khu nhà ở công nhân xưởng thực phẩm Vạn An, vô tình phát hiện, giờ mấy đại đội hình cảnh đã được điều động.” Tần Cao Phong giải thích rồi chỉ: “Chi đội trưởng tới rồi kìa, xuống đi.”

Ngũ Thần Quảng vẫy tay gọi hai người, đi một đoạn, mấy pháp y đang vớt một thi thể từ dưới sông lên, tiến hành chụp ảnh, kiểm nghiệm sơ bộ, Tần Cao Phong tiếp tục giới thiệu: “Vừa

xác nhận thân phận người chết, Đào Minh Vũ, tổng giám tài vụ của Hâm Long, người thân đã báo án năm ngày rồi, âm ỉ lắm ... Tin tức là do Đường Đại Đầu cung cấp cho chi đội, có điều chết rồi, bị tra tấn.”

Khởi phải nói cũng biết là Tề Thụ Dân ra tay sát thủ, Giản Phàm lạnh toát người, túi nhựa đen đựng xác còn chưa kéo khóa, lộ ra cái mặt trắng bệnh hơi trướng, đủ kiểu thương tích khắp toàn thân, từng cơn ợ chua dâng lên từ dạ dày.

Ngũ Thần Quảng tới bên cạnh nói: “Đội trọng án đã tiếp nhận vụ này, hai nhân vật trọng yếu của Hâm Long, một bỏ trốn, một bị giết, e là trên thành phố sắp hạ lệnh phá án trong kỳ hạn ... Không ngờ manh mối ở trên người Tịch Ngọc Dung, mặc dù không tìm ra được Tề Thụ Dân, nhưng có Liên Nhận là được rồi, chúng hấn cùng một bọn.”

Giản Phàm nhìn Tần Cao Phong cầm bộ đàm nói chuyện, có vẻ như đang điều động đội ngũ, ngạc nhiên: “Chi đội trưởng, đã muốn thu lưới rồi sao?”

Ngũ Thần Quảng gật đầu, e là không đợi được nữa, vỗ vai Giản Phàm.

“Chi đội trưởng, làm sao chú lại lật lọng như thế, còn chưa tới 3 ngày cơ mà, mười mấy tiếng nữa mới hết thời hạn, giờ bắt Liên Nhận, chẳng may thăm vấn không ra, Tề Thụ Dân chạy mất thì sao?” Giản Phàm đi nhanh tới chặn đường.

“Cả Ô Long, Thủy Vực Kim Ngạn lẫn nhà đấu giá Đại Thông đều không xuất hiện nghi phạm, đợi tiếp e đêm dài lắm mộng, cậu đánh giá cao hấn rồi, hấn không dám tiếp xúc với cảnh sát đâu.” Ngũ Thần Quảng khó xử.

“Chi đội trưởng, chú phải để tôi thử chú, kinh động một cái là không bắt nổi Tề Thụ Dân nữa đâu, còn nữa, Đại Nguyên rộng thế này, làm sao biết vút xác ở đây, chỉ cần chúng ta bắt đầu lùng sục, Tề Thụ Dân sẽ biết ngay là Đường Đại Đầu nói cho tôi, sau đó tôi báo cho đơn vị, hấn còn dám liên hệ nữa không?”

Vụ án đã xuất hiện một tia sáng, thế nhưng lại làm tình hình thêm khó giải quyết, đứng ở góc độ lãnh đạo, Ngũ Thần Quảng tất nhiên chọn phương án ổn định nhất, chẳng may nghe Giản Phàm, để mất cả Liên Nhận thì sao ăn nói với cấp trên.

“Chi đội trưởng, làm thế này là ép hấn chó cùng rút dậu, cái thành phố hơn 300 vạn nhân khẩu, như chú nói rồi, bao nhiêu lực lượng cũng không đủ, thả Tề Thụ Dân, nguy hiểm quá lớn ... Huống hồ giờ bắt Liên Nhận với tội danh gì? Chung sống phi pháp à? Chúng ta biết hấn là nhân vật quan trọng, nhưng lại không có chứng cứ nào đủ sức nặng uy hiếp hấn, bắt rồi cũng vô ích.” Giản Phàm ra sức thuyết phục.

“VẬY CẬU NĂM CHẮC MÁY PHẦN?” Ngũ Thần Quảng quay đầu hỏi, có chút dao động.

“10 phần!” Giản Phàm giơ mười ngón tay lên, thấy Tần Cao Phong cười, khó chịu công kích: “Đội trưởng, anh cười cái gì thế, đừng vì chuyện nhỏ mà làm hỏng chuyện lớn, viên tổng giám này đã chết, chúng tôi Tề Thụ Dân cùng đường rồi, Vương Vi Dân bỏ chạy là sự kiện bất ngờ, viên tổng giám này chưa chắc đã biết ... Như vậy hấn chỉ còn một hi vọng ở số đồ cổ Lý Uy để lại thôi.”

“Thấy sao Cao Phong? Cậu có tin thằng nhóc này dụ được Tề Thụ Dân ra không?” Ngũ Thần Quảng hai ngày qua không thấy bóng dáng, xem ra hoài nghi kế hoạch ban đầu của bản thân rồi.

Tần Cao Phong không trả lời thẳng, xem đồng hồ nói: “Giờ là 17h 40 phút chiều, còn gần 20 tiếng nữa mới hết thời hạn, hiện đã khóa chặt nơi ở của Liên Nhận, chỉ cần chúng ta hành động gọn gàng chút, không tiếp cận quá mức, hấn không bị phát hiện ... Hấn rất cảnh giác, cứ ru rú trong nhà, cũng không khó khống chế.”

Ngũ Thần Quảng chầm chước một lúc rồi đồng ý: “Nơi này có thể tạm thời che đậy, vậy cho cậu 20 tiếng nữa, nếu không thành, lập tức bắt Liên Nhận ... Giản Phàm tôi đặt cược lên cậu rồi đấy.”

“Chú yên tâm, gan của hấn chỉ có to hơn tưởng tượng của chúng ta thôi.” Giản Phàm nói xong không dông dài, chạy về xe, nhìn qua gương chiếu hậu, túi xác đã được khóa lại, pháp y khiêng đi, nước vẫn nhỏ tong tong, ánh chiều tà lãnh lẽo còn sót lại chiếu lên sông Phần cuộn cuộn chảy, lại đưa đi một sinh mạng nữa, thở dài lái xe biến mất khỏi đám đông.

Kẻ này, nhất định phải bắt chấp mọi giá bắt cho bằng được.

Chương 226: Chờ mong biến cố. (1)

Lầu phía tây khu văn phòng cục công an, có hai bóng người lén lút, một nam một nữ.

Nhìn gần một chút, té ra là Giản Phàm, một tay bị tai, nhìn gần chút nữa, bên tai có sợi dây nhỏ, là tai nghe, đầu kia của sợi dây ở trong lòng nữ cảnh sát, nhìn kỹ hơn, à, là máy Walkman.

Lương Vũ Vân hí hóp cười gian nhìn Giản Phàm, không biết hai người này mật mưu làm chuyện xấu gì.

Nghe hồi lâu, Giản Phàm thán phục giơ ngón cái, mắt sáng lên, áp giọng xuống khen: “Này Phỉ Nữ cũng có chút bản lĩnh đấy, vậy mà anh không nhìn ra.”

“Đương nhiên rồi, nếu em ở Mỹ đã sớm được FBI tuyển dụng.” Lương Vũ Vân dương dương đắc ý, rút tai nghe, đặt ở giữa ngực, ánh mắt Giản Phàm tức thì chiếu vào đó, giữa khe áo lộ ra một mảng da trắng mịn, thấp thoáng non nửa bầu ngực lộ ngoài áo lót, ực, là loại nâng ngực chỉ ôm nửa dưới, mắt sáng lên tựa hồ muốn xuyên qua cổ áo nhìn thấy chân tướng, không ngờ bị phát hiện: “Nhìn cái gì, em móc mắt bây giờ.”

Dương Hồng Hạnh cường thế, Tần Thục Vân ôn nhu, Ngưu Mạnh Mạnh thật thà, bốn cô gái trong phòng 202 năm xưa mỗi người một tính, có điều dám làm dám nói, không ngại "chạy mặn" chỉ có Lương Vũ Vân, khi đó ai không biết danh "thổ phỉ", Giản Phàm nói chuyện với em gái hờ này cũng chẳng kiêng kỵ chỉ chỉ: “Được, thế thì phải cho anh nhìn no mắt rồi hẵng móc cũng không muộn.”

“Xì ...” Lương Vũ Vân trừng mắt uy hiếp, có điều hiệu quả không cao, đối phương càng mặt dày nhìn đã đời, đột nhiên thò đầu ra khỏi góc tường vẩy vẩy: “Đại tỷ, ở đây, ở đây.”

Giản Phàm giật thót mình đứng thẳng lên, đối với Dương Hồng Hạnh, y luôn có chút sợ hãi vô hình, đột nhiên ý thức được cái gì, nhìn trái nhìn phải, ngó trước ngó sau, trừ mấy đồng nghiệp không quen ở bãi đỗ xe thì làm gì có ai, té ra bị lừa rồi, Giản Phàm trừng mắt lại.

Lương Vũ Vân bĩu môi: “Thừa biết anh chỉ dám nói mồm thôi, vừa nghe tên đại tử đã chột dạ, vậy mà còn muốn trêu ghẹo bản cô nương, cho anh cơ hội ăn vụng mà anh làm việc chẳng dứt khoát, xì.”

“Vãi ... Cổ áo em thấp như thế, cúc không cài những hai cái, ngay ở trước mặt anh, anh không nhìn mà được à, sao trách anh. Nếu nói trêu ghẹo, là em trêu ghẹo anh thì có ... anh nghi ngờ em cố ý quyến rũ anh, anh sẽ mách Hồng Hạnh.” Giản Phàm giờ có lý do chính đáng để nhìn rồi, là màu đen quyến rũ, tròn căng hấp dẫn, quên luôn chính sự.

Lương Vũ Vân chẳng biết cố tình hay cố ý, có điều không ngại Giản Phàm nhìn, rất hài lòng câu trả lời no mắt không sợ bị móc mắt của y, cười lấy tai nghe đặt vào tay Giản Phàm, lè lưỡi trêu: “Em thử sức hút của mình một chút không được à? Anh cũng kém quá, không chịu nổi dụ hoặc, báii báii ... Tự đi nhé.”

Nói xong vẫy tay tạm biệt, nhún nhảy về văn phòng, tựa hồ đã xác nhận được sức hút của mình từ ánh mắt của Giản Phàm, thêm vài phần tự tin, đi rất nghênh ngang.

Giản Phàm nhìn theo nghiêng răng ken két: “Lần sau mình bóp cho biết ... Mà hình như hơi lệch về phía trái một chút thì phải, có cơ hội sẽ nắn đều lại hộ, hắc hắc ...”

Cười dâm đi lên xe rời cục công an, càng theo nghề lâu càng thấy mình thiếu kiến thức chuyên môn, ví như phân tích tâm lý của Cảnh Văn Tú, kỹ thuật của Lương Vũ Vân đều là thứ mình mơ cũng không có, chứ nói gì tới ngòi bút sinh động của Sở Tĩnh Viện, ai nói mấy nữ cảnh sát là bình hoa chứ. Cứ cho họ cơ hội xem, đâu phải cứ phải hùng hổ xông vào bắt tội phạm mới là cảnh sát, mà mặt này mấy ai hơn Hồ Lệ Quân.

Nhắc tới Hồ Lệ Quân lại nhớ, chỉ là vụ án làm bù đầu, thi thoảng gọi điện trò chuyện, không có thời gian gặp mặt ... Ài, bao giờ mới dứt điểm được vụ án này đây, đừng nói tới đời sống tình cảm, cuộc sống bình thường còn chẳng có.

Rời cục công an, về tiểu khu Thủy Vực Kim Ngạn, hai tiếng sau bữa tối, Giản Phàm dẫn theo Tiêu Thành Cương, Trương Kiệt tới trại tạm giam Phần Hà, lặng lẽ đợi cuộc giao phong đầu tiên với Đồng Cô Sơn.

Đã xem mấy lượt ghi hình thẩm vấn rồi, Giản Phàm hỏi ý kiến của Thời Kế Hồng, Nghiêm Thế Kiệt cự thẩm vấn viên cùng Quách Định Sơn cả đời tiếp xúc với tội phạm, lại thêm sự hiệp trợ của Cảnh Văn Tú và Lương Vũ Vân, tự tin trăm phần ngòi giữa, chỉ đợi dùng thế gió mạnh quét lá, phá vỡ phòng tuyến tâm lý của nghi phạm.

Khu thẩm vấn khép kín, dùng thép to bằng ngón tay hàn với nhau mà thành, tiếp nhận vụ án này mới có cơ hội tiếp xúc với khu giam giữ trọng phạm trong truyền thuyết, trong phòng giam đơn có camera giám sát suốt 24 giờ, ngoài trừ lúc thẩm vấn, nghi phạm không có thời gian nào được ra ngoài hoạt động. Tình cực kỳ coi trọng vụ án này, không cần lo chuyện nghi phạm chết như Tiết Kiến Đình, không phải là cảnh sát đều đã học được tuân thủ luật pháp, là vì không thể không cân nhắc nặng nhẹ.

Súng, lưới điện, bốn mặt tường.

Nhà tù, có người nói đó là đóa kỳ hoa của văn minh nhân loại, hình dung chuẩn xác hơn nên gọi là đóa hoa màu đen. Bất kỳ ai đi vào kiến trúc kim loại và hỗn hợp bê tông lạnh băng này, đều thấy hơi lạnh chạy dọc xương sống, không biết người sống nơi này có tâm thái gì, Giản Phàm không muốn đích thân trải nghiệm.

Có tiếng loẹt xoẹt truyền tới, không lâu sau quản giáo dẫn nghi phạm vào, ánh mắt ba người liền trở nên nghiêm túc.

Kể này khi đứng lên uy vũ hơn lúc ngồi mấy phần, dáng cao trên 1m8, lưng hơi lom khom, người gày gò trông như bộ xương lớn, khi ngồi xuống đặt tay lên bàn cách ly, thấy đôi tay hằn cực lớn, các đốt nhô lên, trông cứ như nông dân quanh năm vất vả ngoài ruộng. Làn da đen nhẻm dưới ánh đèn trắng trông có phần quỷ dị, phối hợp đôi mắt gần như không chuyển động hay chớp, làm người ta hoài nghi đây là người vừa sống lại dưới mộ.

Đúng rồi, biệt hiệu của hắn là Địa Long, vương giả trong giới đào mộ, được lấy chữ "Long" làm hiệu, chỉ còn sót lại duy nhất vị này.

“Đồng Cô Sơn, mấy câu hỏi tên, tuổi, nguyên quán thừa thãi thì tôi không hỏi nữa, chúng tôi là người của đội trọng án Đại

Nguyên, hỏi anh chuyện liên quan tới vụ mất cắp ở Phân cục Tấn Nguyên, ngoan cố lâu như vậy, không có gì để nói với chúng tôi à?" Giản Phàm bắt đầu.

Giám ngục bĩu môi xem thường, nên nghi phạm này có chút khác người, không nói không rằng mấy tháng rồi, cùng lắm chỉ "ừm" một tiếng. Trước kia chuyên gia thẩm vấn tỉnh khí thế ngùn ngụt thế nào mà còn uống công vô ích, giờ hỏi câu hỏi hột như thế thì ích gì, tốn công mình đứng mỗi chân, thất vọng.

À phải rồi, hết sức thất vọng, đó cũng là tâm trạng của Đồng Cô Sơn lúc này, ba người thẩm vấn đều ít tuổi, người hỏi càng non choẹt, không ngờ trong đội ngũ cảnh sát có thứ mặt trắng này.

Tiêu Thành Cương, Trương Kiệt biết uy danh của Đồng Cô Sơn, biết tên này khó đối phó lắm, nhìn Giản Phàm trông đợi, mong bản lĩnh quái dị của y sẽ phát huy hiệu quả, họ có chút kinh nghiệm rồi, thẩm vấn đâu phải cứ hùng hùng hổ hổ là được, nếu được thì đám người trên tỉnh đã cướp mất công rồi, làm gì tới lượt ba người họ.

Giản Phàm không bận tâm tới thái độ đối phương, cứ việc mình mình nói: "Anh có quyền giữ im lặng, nhưng im lặng không có nghĩa là anh thoát khỏi can hệ tới vụ án, dùng lời giới giang hồ các anh là oan có đầu, nợ có chủ, 14 năm qua chúng tôi không bỏ cuộc, thẩm vấn anh thêm 14 năm cũng không hề gì ... Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, tôi với anh không có tư thù, chỉ có công oán."

Chương 227: Chờ mong biến cố. (2)

Mở màn bình đạm, trải đường mạnh mẽ, Trương Kiệt tiếp tục ghi chép, người phía trước vẫn trở ra như khúc gỗ, nhìn chăm chăm về phía trước, nhưng chẳng hề có tiêu cự hay cảm xúc.

“Cho hẳn nghe lời khai của Tôn Trọng Văn.” Giản Phàm ra hiệu, cứ như là vở kịch riêng của ba cảnh sát, không để ý nghi phạm có nói hay không, Trương Kiệt điều chỉnh máy ghi âm cỡ nhỏ, bên trong truyền ra lời tự thuật của Tôn Trọng Văn về vụ án.

Vẫn không có chút biến hóa hay cảm xúc nào trên nét mặt Đồng Cô Sơn, chỉ đến khi nghe đoạn Tôn Trọng Văn vác xác vào mộ, rồi nổ sập mộ, con người hẳn mới hơi nhúc nhích, tỏ vẻ còn là người sống.

Vô dụng, giám ngục thăm bình luận, chiêu này có người dùng rồi.

“Tiếp theo bật đoạn đối thoại với Tề Thụ Dân cho tôi.”

Giản Phàm vẫn cái giọng hời hợt không nóng không lạnh đó, thế nhưng Đồng Cô Sơn ngẩng đầu lên, đôi mắt như thoáng ánh lên cái nhìn khác lạ.

Bắt đầu phát ghi âm.

“A lô, nói đi, tìm tao làm cái gì?” Giọng Tề Thụ Dân rất trầm, chỉ một câu làm Đồng Cô Sơn nhú mày.

“Tao biết sớm muộn mày sẽ tìm tao, cho nên tao nghĩ hộ mày, tìm mày trước.” Giọng Giản Phàm.

“Mày không nói là muốn đổi Đường Đại Đầu về chứ? Như thế chúng ta có thể thương lượng.” Tề Thụ Dân thăm dò.

“Không đổi, đồng thịt trăm cân, không đáng giá đó.”

“Vậy mày muốn gì, cảnh sát muốn bắt tao lấy công nhiều lắm, hình như chưa tới lượt mày.”

“Mày là cái thá gì, tao không hứng thú, phân lượng của mày kém anh mày, Vương Vi Dân, Lý Uy xa lắm, hiện trên cục không để ý tới mày ... Mày yên tâm, điện thoại không bị theo dõi, tao đơn giản thôi, làm ăn, bán người cho tao.”

“À, nói đi nói lại vẫn là Đường Đại Đầu, mà mua thế nào?”

“Đổi người được không, tao nghe nói có người tên Địa Long, anh em của mày, tao dùng hắn để đổi Đường Đại Đầu, đương nhiên tao không nhất định cứu được Địa Long, nhưng tao có thể giúp mày truyền chút tin tức, tránh cho hắn ở trong tù khai mày ra, thế nào?” Giản Phàm mặc cả, đoạn này bị thay đổi so với cuộc hội thoại gốc.

“Nếu tao không đồng ý thì sao?” Đây là nguyên văn lời Đồng Cô Sơn, thực tế đang bàn về Đường Đại Đầu.

“Mày sẽ đồng ý, Đồng Cô Sơn là người anh em của mày, giết người phòng hỏa, hắn đều làm thay mày, chẳng lẽ mày không muốn giúp hắn? Thế nào cũng phải đưa chút cơm áo tận tâm chút chứ?” Lời Giản Phàm là giả, do Lương Vũ Vân thêm vào sau đó.

“Không muốn, tao không quen người đó!” Tề Thụ Dân kết thúc cuộc nói chuyện.

Cảnh giới lừa gạt cao nhất là đem thật thật giả giả pha trộn với nhau, thật càng nhiều, hiệu quả càng tốt, Giản Phàm nghe lại lần nữa mà vẫn cứ phục Lương Vũ Vân, cái thêm lời của y rồi cắt ghép bớt xen lời của Tề Thụ Dân, không lộ chút dấu vết nào, lấy đồ cổ đổi người thành lấy Đồng Cô Sơn đổi người. Nghe qua giống đoạn đối thoại hết sức ăn khớp, ý tứ cũng hết sức rõ ràng: Đồng Cô Sơn bị đồng bọn vớt bỏ rồi.

Giám ngục chẳng hiểu đoạn đối thoại này có gì quan trọng, nhưng nhận ra thay đổi của Đồng Cô Sơn, thì thoảng lại cựa quậy, có vẻ thiếu tự nhiên, chuyện này rất hiếm, tên này ngồi thiền chẳng kém Đường Tam Tạng, có khi cả buổi thẩm vấn không nhúc nhích lấy một cái cơ mà. Chuyện này mỗi Giản Phàm biết, Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt thất kinh, loại chuyện tuyệt mật này không thể tùy tiện lấy ra, không biết Giản Phàm được chi đội trưởng cho phép hay lại tự ý làm xằng làm bậy rồi, nhưng theo kinh nghiệm dám là nửa sau lắm.

Trước nay Giản Phàm cứ làm gì là làm không thềm đánh tiếng trước, lúc này làm hai người hỏi không được mà không hỏi bất an, xong rồi, lại bị lừa đi làm chuyện thối tha.

Giản Phàm tiếp tục hỏi: “Đồng Cô Sơn, thành thật mà nói nhé, tôi rất tôn trọng tình cảm anh em của hai người, có điều loại tình cảm này kiến lập dựa trên cơ sở đồng mưu làm chuyện xấu, chứ gặp lúc nguy cấp, loại người đầu óc không nhạy bén như anh chỉ có phận gánh tội cho người ta. Tề Viên Dân đã bị bắt, Tề Thụ Dân cũng sắp bị bắt, bảo vệ hai anh em chúng có tác dụng gì?”

Vẻ mặt Đồng Cô Sơn lúc này vô cùng phong phú, hồ nghi, đau lòng, phần nộ, khiến khuôn mặt trở nên vắn vẹo.

Cực đúng rồi, tín ngưỡng của Đồng Cô Sơn chính là ở chỗ này.

Giản Phàm tranh thủ rèn sắt khi còn nóng.

“Đồng Cô Sơn, anh bán mạng mười mấy năm, gần như đã thành thần thoại của Tề Nguyệt Các, nhưng anh được cái gì? Anh đào mộ cho anh em chúng, lại còn giết người bịt miệng cho chúng, rồi bây giờ rơi vào cảnh này mà không ai thương hại, anh được cái gì chứ? Được một con đường chết, ngay cả người nhật xác cho anh cũng không có, chẳng ai thèm nhớ tới anh, chính phủ còn phải bỏ tiền hỏa táng ... Còn anh em của anh thì sao? Anh em là dùng để bán, anh không bán hẳn, hẳn lại bán anh, trong mắt bọn chúng, anh còn chẳng giá trị bằng cái hũ nát trong đồng phân, tỉnh lại đi, thống khoái chút, hai mươi năm sau lại là trang hảo hán.”

Quản giáo nghe mà chấn kinh, suy nghĩ xem thế này có vi phạm quy định hay không, có nên ngăn cản không? Nghi phạm thì tập trung tiêu cự vào mặt Giản Phàm rồi, sự ngạc nhiên để lộ rõ ràng. Tiêu Thành Cương thì reo thầm trong lòng, bà nó, cái miệng của Oa ca đúng là có uy lực, mấy câu nói đã khiến nghi phạm đứng ngồi không yên, giống như núi lửa đang sắp phun trào, lời tới bên miệng có thể phát ra bất kỳ lúc nào.

Giản Phàm giọng hòa hoãn cảm thông: “Nói đi, giết một người cũng là giết, mười người cũng là giết, bắt đầu từ Tăng Quốc Vĩ nhé ... Ngang nhiên giết cảnh sát, gọi là tội ác cùng cực rồi, nhưng tôi không thể không phục anh. Tội phạm ở Đại Nguyên, anh mà đứng thứ hai thì ai dám đứng đầu, tiếc là thành tựu này mai một, không ai biết.”

Yết hầu Đồng Cô Sơn liên tục phát ra tiếng động nhẹ, nét mặt lúc thì phẫn nộ, lúc cuồng bạo, lúc ác độc, muôn vạn biến hóa tựa hồ muốn rống lên: Chính lão tử làm đây.

Đa phần nghi phạm thất thủ ở dưới loại tâm tình kích thích cực độ như thế, ba người Giản Phàm đều đợi thời khắc Đồng Cô Sơn không giữ nổi phòng tuyến tâm lý.

Chỉ có điều không đơn giản như dự liệu, Đồng Cô Sơn hít sâu một hơi, khi ba người

mừng thầm nghĩ hần sắp mở miệng, "phụt"

một cái, có bóng đen bay thẳng về phía mặt Giản Phàm.

Không kịp đề phòng, bên phải là Tiêu Thành Cương, bên trái là Trương Kiệt, muốn né cũng không được, bóng đen mang theo tiếng gió trúng thẳng vào ngực, dính lại.

Là cục đòn đặc, Tiêu Thành Cương và Trương Kiệt đều ngã người ra sau như sợ dính vào xui xẻo, Giản Phàm thì vỗ bàn dừng dậy, mặt hầm hầm: "Mày."

"Ha ha ha, ha ha ha ha ..."

Đồng Cô Sơn chỉ mắt Giản Phàm cười điên dại, nhỏ phát nữa, lần này Giản Phàm không né, áo lại dính thêm cục đòn. Quản giáo cuống lên quát tháo, ấn vai Đồng Cô Sơn xuống, bị hần huých vai ngã ụch xuống đất, tiếp đó cửa bật mở mấy vũ cảnh ở ngoài xông vào, vừa đánh vừa kéo hần về phòng giam.

Thẩm vấn ngừng lại.

Dã thú nhất trong lòng hoặc là thuận phục, hoặc là càng thêm hung dữ, Đồng Cô Sơn rõ ràng thuộc về sau, phòng thẩm vấn yên tĩnh rồi, ngay cả Tiêu Thành Cương cũng hít sâu một hơi. Hiếm khi thấy kẻ hung hãn như vậy, nghe nói khi bắt cần bảy tám đặc cảnh mới áp chế được, xem ra lời này không phải giả, chiêu huých vai vừa rồi xô ngã quản giáo không đơn giản, là thủ pháp đấu vật của Mông Cổ, nếu một chọi một, mình căn bản không phải đối thủ.

Chương 228: Chờ mong biến cố. (3)

Cả hai người nhìn Giản Phàm đang xé ghi chép lau áo, lau không sạch, cởi luôn ra cầm ở tay, biết tên này cực kỳ ưa sạch sẽ, Trương Kiệt vừa dọn dẹp đồ đạc, còn cố ý mỉa mai: “Này, Giản Phàm, cậu nói hôm nay nhất định khiến hần mở miệng, đúng là mở miệng rồi đấy ... Có điều mở miệng nhờ cậu hai phát..”

“Đây chính là thành công của chúng ta.” Giản Phàm tuy rất bực mình nhưng vẫn bình tĩnh: “Mười mấy chuyên gia thẩm vấn của tỉnh, thẩm vấn liên tục sáu ngày mới làm hần nhở một bãi nước bọt, chúng ta thẩm vấn 10 phút mà hần đã nhở ... Điều này chứng tỏ chúng ta đã chọc vào điểm yếu của hần, tôi sẽ chọc thủng phòng tuyến của hần, anh tin không?”

“Tin tin, cơ mà anh định để hần nhở thêm bao lần nữa mới được, kinh bỏ mẹ, lần sau anh và Trương Kiệt đi đi, em không theo.” Tiêu Thành Cương tránh xa Giản Phàm.

Trương Kiệt cũng đứng cùng trận tuyến với Tiêu Thành Cương: “Tôi cũng không đi nữa, cậu gọi dì Thời theo ấy, còn có người nhở lại.”

Ba người ha ha cười đùa rời trại tạm giam, đến lúc này Giản Phàm mới chỉ mặt uy hiếp: “Chuyện này không ai được phép nói ra, nếu không đừng trách tôi sau này không làm cơm cho nữa.”

Vẫn là đội hình một trước hai sau, Giản Phàm đi trước, Trương Kiệt và Tiêu Thành Cương lên xe, đồng đội thấy ba người vui vẻ đi ra, còn tưởng thẩm vấn được rồi, đến khi nghe kể cả đám cười tới đứt hơi, Trương Kiệt còn học khẩu khí của Giản Phàm: “Chuyện này không ai được phép nói ra, nếu không đừng trách tôi sau này không làm cơm cho nữa.”

Tiếng cười vang lên suốt đường đi tới tận khi về Thủy Vực Kim Ngạn, đêm cuối cùng vẫn yên tĩnh, kể cả ở Tiểu khu Bình An, nhà ở Ô Long, đều không có gì khác thường. Tới 0 giờ, Giản Phàm hỏi tổ giám thị Liên Nhận, được, xác nhận hần và Tịch Ngọc Dung đúng là chung sống với nhau, vật nhau huỳnh huych trên giường suốt đêm không biết nguy hiểm tới gần. Giản

Phàm lắc đầu, nhìn hành vi kẻ này từ góc độ tội phạm quá tầm thường, không cùng đẳng cấp với Đồng Cô Sơn.

Vậy Tề Thụ Dân ở đâu?

Đồng Cô Sơn nghe được lời Tề Thụ Dân kích thích tới mức đó, nhưng phản ứng sau đó lại hơi bất thường, rốt cuộc là do điều gì?

Câu hỏi một lúc một nhiều, Giản Phàm nằm trên giường trần trọc, di động không kêu, cả đêm không kêu, trời sáng, một ngày mới đã tới, không có động tĩnh gì.

Reng reng reng!

Tiếng chuông điện thoại cổ điển vang lên từ chiếc Nokia N ở trên bàn của Tiêu Minh Vũ, tới hồi chuông thứ ba ông ta mới chuyển ánh mắt khỏi tờ Tin tức công an, nhìn màn hình, là số lạ, bấm bấm một câu, kệ cho chuông reo không nhận điện thoại.

Làm lãnh đạo sớm đã tạo thành thói quen này, chẳng lẽ chó mèo nào đó gọi điện tới thì lãnh đạo cũng phải nghe à? Hướng hồ thời buổi lừa đảo khắp nơi, thói đời đi xuống, hôm nay mời tham gia diễn đàn gì đó, mai biên soạn từ điển danh nhân, đủ mọi trò, phiền phức vô cùng.

Chuông điện thoại đã ngừng, Tiêu Minh Vũ tiếp tục xem tin, từ tỉnh thành tới các khu huyện, những sự kiện phát sinh trong tuần qua cơ bản đều phản ánh trên tờ báo này, chỉ xem sơ qua đã thấy ba vụ giết người, 39 vụ cướp, trong đó vụ cướp xe ở Thanh Từ đã lên tới hơn 40 chiếc, lại là vụ đại án nữa. Tỷ lệ phá án của tháng 3 là 73%, thấp hơn mọi năm. Đó không phải nội dung ông ta quan tâm, thứ ông ta quan tâm nhất ở trang đầu, vụ án lừa gạt ngân hàng đặc biệt lớn, dưới sự nỗ lực của tổ chuyên án đã thu được đột phá trọng đại, tài khoản phi pháp được điều tra lên tới 19 cái, tài sản đóng băng lên tới số 620 triệu, một vị lãnh đạo tỉnh đã ra chỉ thị công tác trọng yếu ...

Từ trong tin tức này Tiêu Minh Vũ nhìn ra, vụ án này vẫn giằng co.

Làm lãnh đạo mười mấy năm, còn chuyên điều tra hình sự, nhưng giờ thì khúu giác hình sự của ông ta đã tiến hóa thành khúu giác chính trị, đây là điều cần thiết, nếu không trong tin tức đậm mùi chính trị này, người thường xem không hiểu. Ví

như khi xảy ra vụ án lớn, căn cứ vào chỉ thị lãnh đạo nào đó, nhìn ra được quy cách vụ án, có xen vào được không, có nên tới hiện trường biểu hiện không, còn mấy câu chữ "trọng đại đội phá", tức là không có tiến triển gì hết.

Lần này Tiêu Minh Vũ vừa xem tin vừa nhíu mày, điều tra kinh tế không thuộc phân quản của ông ta, lại do trên tỉnh chỉ huy, vắt hết óc cũng vô kế khả thi, mà lại đúng là lúc ông ta muốn xen vào nhất.

Đang sốt ruột thì có tin nhắn, Tiêu Minh Vũ buồn chán cầm lên nhìn, tay run một cái, nội dung đơn giản: "Gọi lại cho số 9824***, Dân!"

Người dùng cách xưng hô này với khẩu khí này, đáng nhẽ phải ở nước ngoài chứ, Tiêu Minh Vũ bị tin nhắn làm sững người mấy giây, rời bàn làm việc đóng cửa văn phòng, đổi cái di động khác, đi vào gian nghỉ ngơi phía sau, bấm số gọi lại: "A lô, anh là ai?"

"Anh biết tôi là ai, cục trưởng Tiêu dễ quên quá." Tề Thục Dân ngọt nhạt trả lời.

Đúng là hần thật, chớp mắt Tiêu Minh Vũ nhận ra ngay, hỏi nhỏ: "Anh đang ở đâu, tôi nói cho anh biết, anh là tội phạm truy nã, trước mắt anh chỉ có một con đường, đó là đầu thú, tranh thủ khoan hồng ..."

Những lời quan cách nói quen rồi, khẩu khí bất giác y hệt, chỉ có điều không đúng đối tượng, Tề Thục Dân cắt ngang: "Cục trưởng Tiêu, tôi ở nước ngoài, nơi này không có cục công an, không có đồn công an, bảo tôi tự thú chỗ nào, giờ tôi nghèo tới vé máy bay cũng không mua nổi, hay là anh phái một đội tới đón tôi?"

Nghe câu này Tiêu Minh Vũ nhẹ nhõm hẳn, nhưng vẫn là giọng điệu nhà quan: "Tề Thục Dân, anh biết chính sách của Đảng, tuyệt đối không nương tay với tội phạm, xuất nhập cảnh đều có hình truy nã của anh, nếu anh muốn tự thú, có thể về."

Lời này có kẻ ngốc cũng hiểu hàm ý trong đó, đang cảnh cáo là về rồi thì có cánh cũng không bay được đâu.

"Cục trưởng Tiêu, đừng lấy mấy lời đó ra, tuy chúng ta chưa gặp nhau, nhưng cũng quen biết nhau bảy tám năm rồi. Tôi bán

đứng không ít anh em để đưa anh lên tới vị trí này, anh đành lòng nhìn tôi thành chó nhà tang à?” Tề Thụ Dân tính nợ cũ, lần này gọi tới không phải thăm dò hư thực.

Tiêu Minh Vũ sớm có dự liệu: “Câm mồm! Tuy anh có công tố giác tội phạm, nhưng anh cũng có thưởng mật báo rồi, công ra công, tội ra tội, huống hồ anh dùng hình thức tố cáo che đậy hành vi phạm pháp của mình, đừng có lẫn lộn khái niệm.”

“Được, vậy không bàn chuyện này nữa, có chuyện muốn nhờ anh giúp, không biết anh có nể mặt không?” Tề Thụ Dân ra giá trên trời, trả giá dưới đất.

Tiêu Minh Vũ không thỏa hiệp: “Tôi sẽ không làm bất kỳ chuyện gì cho anh hết, liên quan tới vụ án cơ mật thì anh càng khỏi mơ.”

“Ha ha, không cơ mật gì cả, tôi chỉ muốn nghe ngóng một cảnh sát dưới tay anh, tên Giản Phàm, tôi bắt cần mật hàng trong tay y, tôi chỉ muốn hỏi, không phải là các anh đặt bẫy chứ? Nếu mà thực sự bắt mấy anh em của tôi, không có lợi gì cho anh đâu.” Tề Thụ Dân đi thẳng vào vấn đề.

Giản Phàm à? Nghe tới cái tên đó, Tiêu Minh Vũ càng nhíu chặt mày, sao thằng nhóc đó lại dính líu tới Tề Thụ Dân, thằng nhóc đó bị đưa khỏi tầm mắt ông ta từ lâu nên không biết gì nhiều, hồ nghi nói: “Chuyện này tôi không biết, sao thế, cậu ta trong quá trình phá án đã tự ý nuốt hàng của anh à, nếu anh có chứng cứ, cho tôi biết, tôi sẽ nghiêm tra

Chương 229: Cuộc quyết đấu cuối cùng. (1)

Cách nói chuyện của Tiêu Minh Vũ, cho dù có bị đối phương ghi âm thì sau này cũng đừng mong lấy ra làm bằng chứng uy hiếp ông ta. Tề Thụ Dân cũng quen kiểu nói chuyện này rồi, song đó là trước kia, giờ tình cảnh đã khác, hẳn không để ông ta dễ dàng đứng ngoài cuộc chơi như thế: “Thôi, vụ này tôi tự giải quyết, không phiền anh nữa ... Cục trưởng Tiêu, vậy chuyện anh tôi thì sao? Anh ấy là bạn lâu năm của anh, anh không tới mức đứng nhìn anh ấy chết chứ?”

Tiêu Minh Vũ giọng điệu rất đường hoàng không chút sơ hở nào: “Bất kể là ai cũng phải làm theo pháp luật.”

“Thế à, vậy làm theo pháp luật thôi, tám năm qua tôi thông qua Đường Thụ Thanh hiểu kính anh không ít, anh dám đảm bảo miệng anh tôi chắc thế không? Ngay cả Đường Thụ Thanh cũng bị bắt rồi, anh vẫn ngồi yên được sao? Dù hai người họ không dám cản anh, anh nghĩ anh làm việc kín kẽ tới không có sơ hở nào à? ... Mấy cái chuyện nhỏ nhặt, tôi chẳng bận tâm, cơ mà năm ngoái bị cảnh sát Đại Nguyên bao vây, có người nói với tôi là vòng qua đường công viên, kết quả là suốt dọc đường không gặp được một cảnh sát nào. Ha ha ha, vì báo đáp đại ân nhân, tôi chuyên môn ghi âm lại, nếu anh quên, tôi gửi cho anh một bản nhé?” Tề Thụ Dân trêu ghẹo.

Mặt Tiêu Minh Vũ tức thì cắt không ra máu, đó là lần duy nhất vì tình thế khẩn cấp ông ta hết sức giúp Tề Thụ Dân, tuy ông ta chỉ dùng kiểu nói ỡm ờ, nhưng cũng đủ khơi lên hoài nghi. Không ngờ mình tử tế một lần bị người ta nắm thóp uy hiếp, phó cục Tiêu nghe một cái lửa giận bốc lên: “Anh dám uy hiếp tôi à? Có biết người anh uy hiếp có thân phận gì không?”

“Chết mẹ mày đi!” Bên kia điện thoại Tề Thụ Dân thành linh sôi máu chửi: “Đừng có vờ vịt với bố mày, mẹ mày chứ, mày thì thân phận chó gì? Đây một bụng bản thủ đĩ bợm còn vờ vịt đạo mạo trang nghiêm, mày và Dương Công Uy, cả hai thằng cùng ngủ với con điếm Đường Thụ Thanh, mày tưởng tao không biết

à? Anh tao bỏ bao tiền nuôi mày, tao cho mày biết, anh ấy không sao thì mày bình yên, anh ấy không ra được thì mày vào làm bạn. Mở máy cả ngày cho bố mày, tao không tìm được mày, tao sẽ lên sờ tìm, chết mẹ mày đi thẳng chó.”

Cạch một tiếng, chỉ còn tiếng tí tí, Tiêu Minh Vũ bàng hoàng, mặt đông cứng bởi sự sợ hãi, giống bị rút mất xương sống, ngồi bịch xuống ghế, hai mắt vô hồn.

Lo sợ bao ngày cuối cùng đã tới, cảm giác ngày tận thế giáng xuống, Tề Viên Dân bị bắt tuy làm ông ta hơi chột dạ, nhưng vì nhận hối lộ qua trung gian, nên thấy có thể ứng phó được. Đường Thụ Thanh bị bắt thì đã có Dương Công Uy toàn lực cứu người, mỗi lần ông ta nhận đều là tiền mặt đồ cổ, không để lại chứng cứ, nên lòng vẫn ôm hi vọng có thể tránh liên quan. Làm lãnh đạo bao năm có tính tự giác rồi, không thể để lại sơ hở. Nhưng có chút xem thường đứa em trai chưa gặp mặt của Tề Viên Dân rồi, bao năm làm chi đội trưởng điều tra hình sự, dựa vào tin tức Tề Thụ Dân cung cấp, phá mấy vụ án buôn lậu đồ cổ, tích lũy công lao thăng lên làm phó cục trưởng, tiếp xúc lâu, Tiêu Minh Vũ thậm chí còn có chút cảm kích Tề Thụ Dân, nếu không đã chẳng ra tay giúp hắn khi bị vây bắt trước Tết Xuân.

Hắn thực sự ghi âm sao? Tiêu Minh Vũ cố trấn tĩnh lại, hắn dọa mình? Nhưng nếu thật thì không vấn đề gì nữa ... Mình sẽ thành trò cười lớn nhất lịch sử công an Đại Nguyên, đường đường phó cục trưởng hình sự đi giúp đỡ tội phạm truy nã trốn thoát.

Cộc cộc cộc!

Tiếng gõ cửa khe khẽ, vang lên không đúng lúc, lọt vào tai Tiêu Minh Vũ như tử thần tới đòi mạng, mồ hôi đầm đìa, liên tục cảnh cáo bản thân, không được, không được, càng lúc này càng không được loạn, dù sao là người từng trải qua sóng gió, lấy hết nghị lực đứng dậy, mở cửa gian trong đi ra.

Thư ký văn phòng đưa tới một bản thông tri, báo cáo: “Phó cục trưởng, tỉnh tổ chức bồi dưỡng cán bộ cấp phó xử, có hạn ngạch của ngài, chiêu báo cáo.”

“Được, biết rồi.” Tiêu Minh Vũ nhận lấy tờ fax rồi đóng cửa lại, xem qua nội dung, là huấn luyện quản lý trình sát hình sự

mạng và kỹ thuật tin tức, sao là lúc này? Tỉnh có ý gì, chẳng lẽ họ phát giác ra điều gì sao?

Trong tâm trạng thấp thỏm lo âu, Tiêu Minh Vũ gần như hoài nghi tất cả, một sự việc đơn giản mà cũng tốn công phân tích rất lâu, không thể nào, trừ Đường Thụ Thanh thì kẻ khác không cần được mình, mà Đường Thụ Thanh không ngu tới mức đi kéo cọng cỏ cứu mạng của mình xuống nước, chỉ có tên Tề Thụ Dân ẩn trong bóng tối mới là uy hiếp.

Làm sao bây giờ? Lo lắng, hồ nghi, sợ hãi, nóng ruột, Tiêu Minh Vũ ngồi ngây ra trên ghế lãnh đạo, hồn xiêu phách lạc.

Xem đồng hồ, 11 giờ 15, Lý Tám Trụ nhìn Tề Thụ Dân không ngừng thay sim điện thoại, không ngừng bấm số, lần đầu tiên thấy anh Dân cũng lo âu.

Nhà nhỏ, giường hẹp, không có ánh sáng, trên bàn là chai rượu vút Trông trơ, mặt đất đầy rẫy mẫu thuốc lá, nếu luận tới trốn khỏi sự truy bắt của công an thì Lý Tám Trụ tự nhận trong giới này cũng chỉ vài người hơn mình, nhưng hơn được anh Dân thì không có. Anh Dân trước giờ đối mặt với hiểm nguy, thoát khỏi vòng vây không biết bao lần, mười mấy năm sương gió đã quen nhìn sắc mặt anh Dân làm việc rồi.

Thế nhưng hình như anh Dân lần đầu tiên gặp phải chuyện khó tự quyết, nhìn anh Dân tay mân mê di động, hai mắt trống rỗng, Lý Tám Trụ cẩn thận nhắc: “Anh Dân, sắp 12 giờ rồi, nếu anh thấy có gian trá, em thấy bắt cóc thằng đó là ổn nhất, giải quyết nhanh gọn.”

Tề Thụ Dân lắc đầu phủ quyết: “.. Lần tôi ra tay ở Thịnh Đường thì cậu đang dưỡng thương, 8 người chúng tôi bị y hạ hai người, đó là lúc y không phòng bị mà còn làm được tới mức đó. Lần này hai bên xòe bài rồi, đối phương đề phòng cẩn thận, còn bắt thế nào? Cậu Nhi đi Ô Long tìm người thân của y mà không tìm được ai, Hầu Tam rình mấy ngày trước nhà y cũng không có cơ hội. Hơn nữa bắt cóc rồi thì làm sao lấy được đồ ở Thủy Vực Kim Ngạn, cảnh sát bị mất tích, quá nhạy cảm, bọn chúng vừa trải qua một chuyện tương tự, sẽ không làm qua loa đâu.”

Nghe tới đó Lý Tám Trụ cũng thấy khó chơi, bắt cóc cảnh sát giữa ban ngày ban mặt, đúng là cần châm chước, hướng hồ đây

còn là một hình cảnh.

Tề Thụ Dân trầm ngâm lắm bầm xem xét lại chuyện xảy ra ba ngày qua: "... Chuyện này ngay cả Tiêu Minh Vũ không hay biết, chúng tao không phải là chuyện công, ba ngày qua y không liên lạc với Hách Thông Đạt, nếu công an phát hiện hẳn có vấn đề thì Liên Nhận hẳn đã xảy ra chuyện. Đào Minh Vũ bị chúng ta xử, nếu công an biết chúng ta trốn ở Đại Nguyên. Nếu Đường Đại Đầu đem sự thực nói với người đó, vậy vụ án mạng này tính lên đầu chúng ta ... Người này thú vị đấy, xem ra y thực sự là cảnh sát bản, muốn lợi dụng Tề Thụ Dân này à?"

"Anh Dân, không tin bọn cớm được, anh thực sự muốn giao dịch với y à? Nguy hiểm lắm." Lý Tám Trụ can.

"Tôi chưa bao giờ tin tưởng cảnh sát, có điều không tin không có nghĩa là không thể hợp tác, bao năm qua chẳng phải chúng ta luôn hợp tác với cảnh sát à?" Tề Thụ Dân mỉm cười, tựa hồ đã có quyết định, cầm di động lên bấm số: "Hầu Tam, phía biệt thự có động tĩnh gì không?"

Chương 230: Cuộc quyết đấu cuối cùng. (2)

Biệt thự B18 không chỉ có động tĩnh mà còn rất lớn, trước cổng đỗ một chiếc xe du lịch Volvo, khoang xe chứa được bảy tám người, loại xe này xuất hiện trong tiểu khu rất bình thường, chỉ có điều trong lòng một số người suy nghĩ đặc thù, tựa hồ có tác dụng đặc thù, có vẻ chủ nhà muốn vận chuyển đồ gì đó.

Xe lái thẳng vào biệt thự, ra vào đều là người mặc vest, có vẻ bận rộn lắm.

Giả thôi, tất cả đều là giả, vì diễn cho chân thật một chút, nơi này đã chuẩn bị sẵn sàng di chuyển, người ra ra vào vào cũng không biết ở dưới chân ẩn chứa bí mật lớn, chỉ nghe chỉ huy qua tai nghe để hành động.

Hình ảnh truyền về phòng hội nghị đa công năng của chi đội điều tra hình sự, biệt thự qua máy chiếu hiện lên rõ ràng, camera giám sát ở góc nghiêng 45 độ, điểm theo dõi này hẳn là ẩn trong biệt thự nào đó.

Ngũ Thần Quảng xem đồng hồ 12 giờ kém 5 rồi, lại nhìn đi động đặt trước mặt Giản Phàm.

Ngồi quanh còn có chủ nhiệm Hạ, Lục Kiên Định, Tần Cao Phong, phía đối diện là nhân viên kỹ thuật, đang hí hoáy với thiết bị điện tử cỡ TV, ba ngày qua chỉ chờ đợi tín hiệu tới để thể hiện thân thủ, chỉ có điều tín hiệu không tới.

“Nếu dụ bắt thất bại, chuẩn bị khởi động phương án dự phòng khẩn cấp, lập tức bắt Liên Nhận.” Ngũ Thần Quảng ra hiệu cho Lục Kiên Định, thấy Giản Phàm không nói không rằng cứ nhìn điện thoại không chớp, biết hôm trước thăm vấn Đồng Cô Sơn bất lợi, an ủi: “Giản Phàm, đừng nản chí, hẳn không chạy được đâu, chỉ cần bắt Liên Nhận, chúng ta lần theo dấu vết, sẽ moi được hẳn ra.”

“Bắt Liên Nhận không ý nghĩa gì, tôi cũng không nản chí mà là đang chờ đợi, hẳn sẽ gọi tới.” Giản Phàm ngẩng đầu nhìn ba vị đội trưởng và một lãnh đạo trên sở, chẳng hề ngán bọn họ, nói chuyện rất thoải mái.

“Thế à? Vậy thì người đâu?” Chủ nhiệm Hạ hỏi, ông ta vốn không tán đồng kế hoạch này, càng không hài lòng với kiểu nói chuyện với lãnh đạo như người bằng vai phải lứa của Giản Phàm nhưng biết vai trò của y trong vụ án, nhất thời nhẫn nhịn.

“Hắn đang quan sát chúng ta, ba ngày liền chúng ta không có bất kỳ động tĩnh gì, ít nhất hắn đã tin một nửa, hiện đang xác định được mình có an toàn hay không, bất kể hắn có muốn giao dịch với tôi hay không thì hắn cũng sẽ xuất hiện, tôi chính là chướng ngại cuối cùng để thăm dò thực hư, dù không được cũng phải thử ... Tề Thụ Dân đã không phải thuộc loại vì tiền mà phạm tội nữa, hắn đã coi phạm tội là nghề nghiệp, hắn nghiệm cái cảm giác phạm tội này rồi, hắn sẽ không bỏ qua cơ hội đấu với cảnh sát, có một đối thủ khiến hắn bị hấp dẫn, hắn nhất định sẽ tới.” Giản Phàm cứ có một loại trực giác là luôn có đôi mắt đang nhìn mình, hoặc ẩn trong bóng tối, hoặc ở ngay bên cạnh, lo lắng của y không phải tới từ Tề Thụ Dân mà ở đôi mắt không biết ở nơi nào kia, khiến y khốn đốn, nóng nảy, mất ngủ.

Nguy hiểm không đáng sợ, sợ nhất là không biết nguy hiểm ở đâu ra, sẽ xuất hiện với hình thức gì, nếu như mình không thể khống chế được nó mới là đáng sợ, hiện giờ y đang ở trong loại tình huống đó, còn Tề Thụ Dân là mối nguy hiểm hiện, với Giản Phàm mà nói thì giống trò chơi kích thích nhiều hơn.

“Cậu có đánh giá cao Tề Thụ Dân quá không, dù sao hắn cũng là kẻ đào tẩu thôi.” Lục Kiên Định muốn Giản Phàm thất bại một lần, thằng nhóc này ngạo mạn quá rồi, lãnh đạo quan tâm mà ăn nói kiểu đó, muốn đi làm hộ khẩu hay ra đường phân luồng giao thông.

Keng! Keng! Keng! ...

Tiếng chuông 12 giờ vang lên, mọi người đều nhìn cái đồng hồ quả lắc cũ kỹ treo trên tường phòng hội nghị, Ngũ Thần Quảng đứng dậy, an bài kế hoạch bắt giữ, mấy người khác dọn dẹp đồ chuẩn bị đi, không ai nói thêm lời nào, kết quả quá rõ ràng.

Đúng lúc này, cứ như muốn trêu ngươi, hoặc thử thách sức chịu đựng giới hạn của người ta, di động yên tĩnh trên bàn này

giờ rung lên, chưa kịp phát ra tiếng chuông đã giống bướm vỗ cánh, tức thì thành tiêu điểm của mọi người.

Giản Phàm nhếch mép cười, không nhận máy ngay, chuông reo mấy lần liền, trong ánh mắt sốt ruột của đám Ngũ Thần Quảng, thông thả đứng dậy, cầm di động đi tới gian phòng bên cạnh, từ chiếc máy truy tung của kỹ thuật viên truyền ra giọng trêu ghẹo: “A lô, sốt ruột rồi à?”

“Một chút, nhưng mà sốt ruột muốn đi ăn trưa, mày đã ăn chưa?”

“Ha ha ha, chưa, có cơ hội tao nhất định sẽ mời mày một bữa đấy. Chúng ta đi vào chủ đề chính đi, mày muốn bịt miệng ai? Đừng yêu cầu nhân vật quá lợi hại, hiện nhân thủ của tao không đủ, tình thế lại ngặt nghèo, tao rất sợ mày đào hố chôn hết anh em bọn tao.” Tề Thụ Dân giọng nói hời hợt.

Đây chính là chương ngại cuối cùng, Tề Thụ Dân tin Giản Phàm là cảnh sát bản rồi, nhưng càng sợ bị đào bẫy diệt gọn, sợ mình mới là đối tượng cần bịt miệng. Giản Phàm cười nhạt: “Sao tao làm thế được? yên tâm đi, rất đơn giản, chẳng qua thân phận của tao không làm được việc này thôi. Còn mày thì dễ lắm, làm việc này vừa báo thù, vừa cởi bỏ chuyện không vui giữa chúng ta, nói không chừng khi nào đó mày còn cần tới tao đấy, thêm một người bạn là thêm một con đường đúng không?”

“Ha ha ha, bọn tao cũng có một tôn chỉ, ngàn vạn lần đừng làm bạn với cảnh sát, bởi vì không biết khi nào bọn chúng sẽ làm theo phép công.”

“Thế à, bọn tao cũng có kỷ luật, không thể qua lại mật thiết với nghi phạm về mặt kinh tế, có điều tính ước thúc của nó thấp lắm.” Giản Phàm uyển chuyển kéo dài cuộc nói chuyện.

Tề Thụ Dân chỉ cười nhạt quay lại chủ đề chính: “Mày chưa nói, mục tiêu là ai?”

“Một nữ nhân, nếu tao không nhầm thì mày vẫn còn ấn tượng, tên Tăng Nam.” Giản Phàm thành linh nói ra cái tên không ngờ.

“Nếu tao không nhầm thì mày từng cứu nó, vì sao giờ lại muốn giết nó?” Tề Thụ Dân nghi ngờ.

“Cứu cô ta chỉ là thuận tiện thôi, đôi khi bạn bè còn có thể thành kẻ thù cơ mà, mà đồng ý không? Nguyên nhân chi tiết thì khó nói hết trong thời gian ngắn, đơn giản một chút thì cô ta là con nuôi của Lý Uy, thứ Lý Uy không mang đi giờ đã thành của cô ta, hơn nữa tao có một vài việc không hay lắm, cô ta đều biết, giữ loại người đó lâu, e ngủ không ngon, thế nào, đơn giản chứ?” Giản Phàm đưa ra một mục tiêu tuyệt hảo, nếu quá cường đại, Tề Thụ Dân sẽ chùn bước, nếu không liên quan, khó tránh khỏi sinh nghi, loại chuyện đen ăn đen thế này người ta mới tin.

“Người ở đâu?” Tề Thụ Dân chỉ thoáng ngần ngừ rồi hỏi.

“Cô ta trốn trong một căn nhà không lộ diện để tránh sóng gió, địa chỉ, hình ảnh, tao sẽ cung cấp cho mà.”

“Ồ, vậy là chúng ta sẽ gặp mặt?”

Giản Phàm lắc đầu: “Thân phận như tao làm sao có thể gặp mặt mà, mà không sợ tao dụ mà, tao lại sợ mà chơi tao, tìm cái di động PDA, tao chuyển cho.”

“Vậy là tốt nhất, nếu người đã do mà chỉ định, vậy giá do tao quyết, tao cũng sẽ gửi qua di động cho mà, mà biết phải giao đồ cho ai, nửa còn lại xong việc sẽ có người đòi mà. Thế nào, tao đủ thành ý chứ?”

“Xong!”

Điện thoại đã tắt, chỉ còn tiếng tút tút, ở phòng hội nghị chính, kỹ thuật viên kêu lên: “Truy ra rồi, đường Ngọc Hà, tiểu khu Hạ Nguyên, tín hiệu vừa mất.”

Chương 231: Cuộc quyết đấu cuối cùng. (3)

“Chi đội trưởng, hay là điều hết người tới đó, đào sâu ba thước moi hấn ra.”

Lục Kiên Định vẻ mặt hưng phấn, nóng ruột đợi lệnh, chủ nhiệm Hạ lo cho số đồ cổ, cũng phụ họa với kiến nghị này, Ngũ Thần Quảng tỉnh táo lắc đầu, đợi Giản Phàm ra hỏi: “Thế nào?”

“Hấn tin rồi.” Sắc mặt Giản Phàm không có nhiều thay đổi, giống như vừa làm một việc hết sức bình thường: “Hấn không kháng cự nổi sức cám dỗ của thứ mỗi nhử thơm phức này, không cần truy lùng hấn, hấn sẽ tự tới.”

15 giờ chiều, Giản Phàm theo đúng ước hẹn đem tám món đồ cổ dùng làm "tiền cọc", một mình lái xe đưa tới nhà đấu giá Đại Thông. Hách Thông Đạt và Tịch Ngọc Dung một liên tục nịnh bợ, một thì ném cho ánh mắt ám muội lừa dối, sau khi xác nhận hàng đưa tới đều là đồ thật còn hào hứng dẫn Giản Phàm đi tham quan phòng cất giữ dưới lòng đất của Đại Thông. Hách Béo qua không then là xuất thân từ ngân hàng, căn hầm không khác gì kho bạc, nghe giới thiệu gian hầm này chi phí xây dựng cao gấp bội phần trên mặt đất.

Kết cấu kiến trúc nơi này sớm bị nội ứng báo về chi đội rồi, nhưng Ngũ Thần Quảng không nghĩ ra Tề Thụ Dân dùng cách nào bí mật chuyển đồ cổ đi được, công khai thì không thể rồi, mà nơi này tầng ngầm bằng kim loại, muốn đào hầm cũng không thể qua được giám sát ngoại vi, hướng hồ thời gian không kịp.

16 giờ 40 phút, Tề Thụ Dân lại lần nữa gọi tới, Giản Phàm gửi địa chỉ cho hấn, đương nhiên không phải là nơi ở của Tầng Nam.

Lại lần nữa truy lùng tín hiệu di động, xuất hiện ở đường Tân Hà phần hoa, chủ nhiệm Hạ lại lần nữa nóng ruột yêu cầu truy bắt. Ngũ Thần Quảng phủ quyết, thời gian không kịp, hướng hồ đó là nơi đông người, trong quá trình truy bắt những kẻ sẵn sàng nổ súng chống trả đó, muốn đảm bảo an toàn cho người dân sẽ vô cùng khó khăn, chẳng may bị thương người vô tội,

không ai gánh được. Lúc này bọn họ mới phải thừa nhận, kẻ này thân mang lệnh truy nã, mà ngang nhiên xuất hiện giữa dòng người đông đúc trong thành phố, cần phải nhìn hắn với ánh mắt khác.

18 giờ, mặc một chiếc váy lam dài, khăn choàng lông trắng, đeo kính râm, vài phần quyến rũ, vài phần thanh thuần, Tăng Nam xuất hiện ở Idear Garden, theo sau có hai vệ sĩ, nhàn nhã đi vào ngôi biệt thự nhỏ độc lập số 66, camera giám sát thu được hình ảnh của chiếc xe khả nghi, theo mệnh lệnh của chi đội, không ai kinh động.

Tựa hồ Tề Thụ Dân muốn thực hiện giao ước, giết người đổi cổ vật.

Lúc này toàn bộ bố trí đã đi dần vào hồi kết, nhưng ở chi đội lại nổ ra tranh luận quyết liệt. Mới chỉ nhìn liếc qua những món đồ cổ, chủ nhiệm Hạ đã mất kiên nhẫn rồi, thứ trong danh sách Tề Thụ Dân muốn là Thiên thủ Quan Âm, Bàn long trà, Thao thiết đỉnh, toàn bộ đều là bảo bối, bất kỳ món nào cũng đủ người bình thường cả đời không lo cơm áo. Trong phòng hội nghị sau hồi tranh đấu, không kết quả vẫn khư khư giữ ý mình, không thể giao cho Tề Thụ Dân, cho rằng bằng mấy món đồ đó đã đủ cho hắn sống tiêu diêu rồi, đây là kế hoạch mạo hiểm, vô trách nhiệm.

May ông ta không biết Giản Phàm còn đập hai món đồ, nếu không đã tóm cổ y kéo lên ban đốc sát rồi.

Hiện giờ Tề Thụ Dân có tới 3 mục tiêu, đó là Tăng Nam ở biệt thự khu Idear Garden, kho tàng ở biệt thự Thủy Vực Kim Ngạn, và mười ba món đồ cổ ở nhà đấu giá Đại Thông, đều là con mỗi ngon, mà ba nơi này lại phân biệt ở ba hướng nam, bắc, tây, cách nhau hơn 15 km, với năng lực hiện giờ của Tề Thụ Dân, chỉ có thể nhắm vào một trong ba mà thôi.

Thế nhưng muốn bao vây truy bắt cũng chỉ có thể lựa chọn một trong ba nơi, nếu không thì không đủ lực lượng đảm bảo vẹn toàn được, chủ nhiệm Hạ lại muốn phái lực lượng trên tỉnh xuống, Ngũ Thần Quảng lo quá đông sẽ khó giữ bí mật.

Thế là lại một phen tranh luận.

Đám người đó không được tích sự gì ngoài tổ chức hội nghị và cãi vã, Giản Phàm không tham gia vào trò chơi chính trị ngu ngốc đó, tất cả an bài đầu vào đó rồi, chẳng cần ở lại, hiện giờ y ở trong tổ cuối cùng chấp hành sứ mệnh đặc thù, khi xuất phát thì trời đã tối hẳn, thành viên trong đội do y đích thân lựa chọn.

Dẫn đội là Trần Thập Toàn xách theo một cái valy, bên trong là khẩu súng ngắm được tháo rời, Tiêu Thành Cương từ lâu của đội trọng án đi xuống, đang xin sờ món đồ chơi trong truyền thuyết kia, Trương Kiệt vừa đi vừa mặc áo chống đạn, trêu chọc Tiêu Thành Cương nhà quê. Quách Nguyên, Cao Ái Quân nhận lệnh biên nhập vào đội này tiếp nhận súng tiểu liên mà hoang mang không biết đối phó loại tội phạm nào dùng tới thế trận lớn như vậy, hỏa lực một tiểu tổ sáu người này thôi bằng sáu bảy tổ bình thường rồi.

Một ông già sắp tới tuổi xế chiều dẫn theo một đám thanh niên nhốn nháo chen lấn trong chiếc xe thương vụ, nghe chỉ huy từ bộ đàm, Trần Thập Toàn lái xe rời chi đội, chiếc xe thương vụ hoàn toàn không có gì đáng chú ý chuẩn bị hội nhập vào đường phố lúc này đã thành dòng sông ánh đèn muôn màu.

“Xem kìa, đội trưởng Tần cũng ra rồi.” Ở trên xe Tiêu Thành Cương quay đầu nhìn về chi đội, ngạc nhiên thấy Tần Cao Phong cũng vũ trang toàn bộ xuất hiện.

Trần Thập Toàn xì một tiếng: “Tần Cao Phong là cái thá gì, ghê gớm lắm à, đến trung đội đặc cảnh cũng được điều động rồi, so với người ta, chúng ta chỉ là vũ trang địa phương. Nhãi con hôi sữa chẳng biết gì, khi xưa tôi còn trong vũ cảnh, dẫn hai trung đội vây kín Tây Sơn, bắn chết tại chỗ ba tên.”

“Chú Trần, đừng dọa trẻ con được không, Thành Cương bé xíu, chú dọa nó đá ra đấy thì ai chịu nổi: “Trương Kiệt trêu.

Tiêu Thành Cương chửi Trương Kiệt một câu rồi tò mò hỏi: “Chú Trần cảm giác giết người thế nào?”

“Chú Trần năm xưa ở vũ cảnh là đao thủ phủ chuyên bắn phạm nhân tử hình thôi, đừng nghe chú ấy bốc phét, sau đó thăng lên đặc cảnh mới thành tay súng bắn tỉa. Mà đừng trêu chú ấy, chú ấy giết người thật rồi đấy, hôm nào nóng lên đòm một cái ...” Sự tích của Trần Thập Toàn ở đại đội một được lan

truyền rộng rãi, Cao Ái Quân ở đội một lâu năm biết rất rõ: “Chú Trần, kể lần chú kháng lệnh đi, cho bọn nhóc mở mặt.”

Nhìn đám thanh niên không biết buồn lo là gì này, Trần Thập Toàn cũng như trẻ lại mấy chục tuổi, nổi hứng ba hoa phét lác mình anh dũng ra sao, giết người không chớp mắt thế nào. Nói văng nước bọt mà không thấy Giản Phàm ở ghế phụ lái phản ứng, khen đệ tử một câu: “Nơi này trừ tôi ra thì Giản Phàm có kinh nghiệm nhất, mấy thứ đồ chơi đó trong tay các cậu chỉ để trưng bày, bắn người với bắn bia là hai khái niệm khác nhau, hỏi Giản Phàm cảm giác thế nào, cậu ta nổ súng đã thương bốn năm người rồi đấy.”

“Đúng thế Oa ca, cảm giác thế nào, đã không?” Tiêu Thành Cương nhòai người tới.

“Đúng thế Giản Phàm, tôi làm cảnh sát gần 10 năm rồi vẫn chưa từng nổ súng bắn ai, chỉ có đúng một lần ở trên cầu sông Phần, tôi vừa chĩa súng bắn lên trời là bọn lưu manh sợ đá ra quần rồi.” Quách Nguyên có chút nuối tiếc.

“Tôi cũng từng bắn rồi, sao không ai hỏi tôi?” Trương Kiệt giơ tay lên góp vui, thấy mọi người khịt mũi có vẻ không tin, rồi rít nói: “Thật đấy, một lần tôi tham gia truy bắt băng cướp xe moto, chúng tôi lập trạm gác ở đường Thiết Tây, tên đó lái xe định xông qua, tôi rút súng bắn cảnh cáo lên trời hai phát. Mẹ nó, thằng đó không thèm để ý, tôi chĩa thẳng súng vào hấn bắn luôn.”

Chương 232: Cuộc quyết đấu cuối cùng. (4)

“Thật không thể? Sao chưa bao giờ nghe thấy?” Tiêu Thành Cương ghen tỵ nghi ngờ.

“Mẹ nó, tôi nói dối làm gì, tôi dùng khẩu K77, mẹ nó chứ, đúng lúc ấy súng kẹt đạn, mà thằng chó thấy tôi chĩa súng vào sợ vãi ra quần bỏ xe lăn sang đường, ha ha ha ..” Cả đám cùng cười rộ lên, Trương Kiệt phát hiện Giản Phàm không lên tiếng, nhòai người đẩy một cái: “Này tổ trưởng, cậu nói đi, coi như động viên anh em trước cuộc chiến, kể lần cuối cùng ở Linh Bảo ấy, cậu rút súng bắn gục Quý Thủ Kiểm giữa đường, khi đó tôi vừa nghe tiếng cậu quát quay người lại thì cậu đã nổ súng rồi, hết hồn suýt ngã đập mặt, lúc đấy nghĩ gì?”

“Tôi thấy hần là rút súng bắn luôn, chẳng nghĩ gì cả.” Giản Phàm lạnh nhạt nói một câu.

Vãi cứt, thằng này đúng là điên như lời đồn, có ai ở đây không cần nhắc chán chê rồi mới rút súng, Cao Ái Quân tò mò: “Sau đó thì sao, chẳng lẽ không nghĩ gì?”

“Có, sau đó nhớ ra mình chưa nổ súng cảnh cáo, thế là bắn một phát lên trời bù lại.” Giản Phàm nhún vai, nghĩ lại mấy lần mình nổ súng, trừ lần đầu đi với Hồ Lệ Quân, lúc đó phần nộ mà rút súng bắn bừa trúng mộng nghi phạm, những lần còn lại hình như toàn bắn theo bản năng, cứ thế rút súng bắn.

Trần Thập Toàn liếc mắt nhìn, ông ta từng trải qua thời kỳ thích ứng sau khi nổ súng bắn người, có người sợ hãi, có người lo lắng, có người càng trở nên khát máu, dù sao cảm giác tích tắc mạng sống người khác nắm trong tay mình ấy chắc chắn tác động tới tâm lý người nổ súng, chỉ có điều nhìn đứa đệ tử này, hình như không thuộc loại nào.

Tựa hồ nổ súng rồi khiến y đa sầu đa cảm hơn, không tươi sáng như trước nữa.

Mấy tên chưa nổ súng bắn người tất nhiên không hiểu được chuyện này, cứ nhao nhao truy hỏi bị Trần Thập Toàn quát ngậm miệng, có điều đám người trẻ tuổi này rất khó quản nổi

cái miệng. lát sau Trương Kiệt nhớ tới nhiệm vụ, thấy phương hướng không đúng, xe qua cầu Nam Trung là rời khỏi Đại Nguyên rồi, ngạc nhiên hỏi: “Chú Trần, chú lẫn à, đi về phía nam là rời khỏi thành phố rồi đấy.”

“Ơ, chúng ta đang ở đâu thế này, đến cái gì, cái gì ...” Tiêu Thành Cương gãi đầu.

“Idear Garden, có mấy chữ tiếng Anh mà không nhớ nổi, thẳng ngực.”

Quách Nguyên mắng.

“Ha ha ha, giờ có ba nơi làm mỗi nử, mấy đứa nói xem Tề Thụ Dân sẽ xuất hiện ở đâu?” Trần Thập Toàn không quay đầu lại, xe vẫn đi thẳng rời thành phố.

Nói tới chuyện này lại cãi nhau tưng bừng không khác gì ở chi đội, mỗi người một ý không ai chịu thua ai, Giản Phàm bảo họ im lặng, nói vào: “Hắn không xuất hiện ở chỗ nào hết, mục tiêu quá rõ ràng, kẻ này thích ra kỳ chiêu, đánh vào chỗ không ai ngờ, một đòn chí mạng rồi bỏ chạy, đợi chúng ta nhận ra thì hắn xa chạy cao bay rồi.”

“Vậy chúng ta làm gì?”

“Chặn đường lui của hắn, muốn bắt được loại hồ ly thành tinh này, tư duy của chúng ta phải đi trước hắn một bước, không thể đuổi theo sau lưng hắn được.”

Quách Nguyên rất thiếu tin tưởng: “Nói hay lắm, nhưng mấy chục con đường rời thành phố, cậu chặn ở đâu, bây giờ ngay cả người ở đâu còn không biết, làm sao mà biết hắn trốn đường nào.”

“Không đúng đường thì làm thế nào?” Cao Ái Quân chất vấn.

“Đơn giản lắm, ngủ một giấc, mai về nhà sớm, không phải tốt à, các anh chấp hành nhiệm vụ đa phần là như thế còn gì, lắm lời.” Giản Phàm khép mắt lại không đáp, giờ y chưa biết phương hướng ở đâu, nhưng rồi sẽ xuất hiện thôi.

Cứ coi như một lần chấp hành nhiệm vụ bình thường, cả bọn cười không hỏi nữa, quay sang đánh cược với nhau Tề Thụ Dân có xuất hiện không, tới xuất hiện ở đâu, tiền cược không ngừng tăng lên, từ bao thuốc tới bữa cơm rồi thêm chuyen mát xa ...

Từng giọt thời gian từng chút trôi đi, không khí dần tràn ngập một mùi vị khẩn trương.

Từ buổi chiều tràn ngập ánh nắng tới tối đèn đuốc như biển, hết thảy yên tĩnh như cũ, đến cả khi cuộc sống huyền ảo về đêm lắng xuống, ba điểm giám sát đều không có thu hoạch. qua 0 giờ, lại là một ngày nữa, tầng 5 chi đội đèn vẫn sáng, đám người trong phòng hội nghị bị loạt báo cáo "không phát hiện điều gì", "không có gì khác thường" làm ngủ gà ngủ gật.

Ngũ Thần Quảng cứ đi đi lại lại ở phòng họp, lại ra hành lang, xét mục tiêu không nhiều, bọn họ chỉ đưa ra mấy tiểu tổ tinh anh, đảm bảo kế hoạch không bị tiết lộ, thời gian càng trôi đi càng không nắm chắc nữa. Lúc đầu xem thường Tế Thụ Dân, giờ lại đề cao hẳn, với kẻ dẫn cả đám người vào nam ra bắc buôn lậu bao nhiêu năm, đã quá quen phương thức bao vây bắt giữ của công an, chỉ cần đánh hơi chút mùi vị bất thường là chạy ngay. Huống hồ Đại Nguyên là đại bản doanh của anh em họ Tế, mười năm qua đã dệt lên mạng lưới quan hệ chằng chịt.

Sốt ruột, hút hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác, tới rạng sáng 5h40 phút điểm giám sát ở Idear Garden mới có tin phát hiện chiếc xe khả nghi, tức thì như uống thuốc kích thích, đám người ở bộ chỉ huy tỉnh táo lại ..

Lặng lẽ nhìn những căn nhà nhấp nhô ở Idear Garden trong bóng đêm, chân tường biệt thự số 66, một chiếc xe van đỗ lại, đèn tắt đi, trong camera giám sát hồng ngoại, hai bóng người đi xuống, chân tay nhanh nhẹn ném thùng leo lên tường, cảnh sát giám sát báo, đây là góc chết của camera tiểu khu, tên này là kẻ chuyên nghiệp.

Thực sự tới rồi.

Bên trong biệt thự, sáu cảnh sát men theo cửa sổ, lom khom người, chỉ đợi đối phương vào, lực lượng ở ngoại vi cũng hình thành vòng vây, lặng lẽ áp sát chiếc xe, trong xe có ánh lửa đỏ, tên này đang hút thuốc.

“Anh Dân, bọn em ra tay rồi.”

“Tay chân nhanh nhẹn chút, một tiếng sau tụ họp ở Thập Lý Phố, phía bắc thành phố.”

Người trong xe nói chuyện điện thoại thì hai bóng đen cũng vượt qua bãi cỏ, áp sát biệt thự.

Giống như vừa mới ngủ một giấc ngon, tinh thần Tề Thụ Dân rất tốt, gọi điện thoại xong, tắt máy, thay sim, vừa chỉnh lại quần áo, vừa gọi cú điện thoại khác, giọng áp xuống rất thấp: “Cục trưởng Tiêu, sắp 6 giờ rồi, tôi tặng anh một công lao lớn, anh chuẩn bị tiếp nhận chưa?”

“Nhân mã của tôi đã ra tay ... Xe cho các anh đỗ ở ngoài nhà khách Cương Ngọc, biển E3252, chìa khóa cùng đồ ở trên xe.” Giọng trong điện thoại là Tiêu Minh Vũ đã bình ổn trở lại.

“Cám ơn, xem ra cơ sở hợp tác của chúng ta được thiết lập rất tốt, đáng tiếc không có duyên gặp mặt, ha ha ha.”

“Không gặp thì hơn, rốt cuộc anh đang ở Saint Kitts hay ở trong nước?”

“Đoán xem?”

Tề Thụ Dân tắt điện thoại, thu dọn thỏa đáng gọi Lý Tám Trụ, hai người rời nơi ở, đó là một cái tầng hầm trong khu chung cư cũ, đi lên mặt đất, rẽ vào ngõ, đi mười mấy phút tới đường Bưu Điện, tám biển nhà khách Cương Ngọc đã trong tầm mắt, lúc này vừa vắn 6

giờ, rút di động gửi tin nhắn: “Ra tay!

“Ra tay!”

Hình cảnh ở Idear Garden nghe mệnh lệnh bên trong tai nghe, tức thì nhào tới như mãnh thú, mấy bóng đen xông tới chiếc xe van, bao vây bốn phía, người mở cửa xe, người xông vào, nghi phạm đang buồn chán ngáp ngáp dài không kịp đề phòng bị lôi xuống, bị ba người đè lên.

Trong biệt thự, hai kẻ vừa nạy cửa sổ nhảy vào đối diện với mấy họng súng đen ngòm, chẳng có gì hồi hộp, bị tịch thu vũ khí, còng tay đứng úp mặt vào tường. Kẻ bị bắt bên ngoài cũng dẫn vào, biệt thự bật đèn, mười mấy hình cảnh nhìn chăm chăm ba nghi phạm, lục ra một khẩu súng tự chế, hai con dao, di động, ví tiền, Trương Chí Dũng phát tay, ba nghi phạm bị áp giải vào phòng.

Có người hỏi, Tề Thụ Dân ở đâu? Có người chối, không quen, hỏi mang súng theo làm gì, đáp là đi ăn trộm ... Tiếp đó là mấy

tiếng bốp chát, thăm vắn đột kích bắt đầu.

Chương 233: Cuộc quyết đấu cuối cùng. (5)

“Ra tay!”

Mệnh lệnh tương tự truyền tới Thủy Vực Kim Ngạn, ba chiếc xe cảnh sát, một chiếc xe áp giải dừng lại trước biệt thự B18, cửa xe mở rầm rập, còi cảnh sát hú vang, đám cảnh sát hung hăng cầm công cụ phá cửa xông tới,

"rầm" một cái, cánh cửa gỗ nặng nề bị xô đổ.

“Đứng im ... Đứng im! Không ai được phép cử động , cảnh sát đây.”

“Đứng im! Cảnh sát đây.”

“Con mẹ nó! Người nhà cả làm cái gì thế, điên à?”

“Chết mẹ mày đi, ai là người nhà với mày? Ngoan ngoãn nằm xuống.”

“Ở đây có tên nữa.”

Người xông vào cầm súng la hét, đèn bật sáng, người trong nhà không ngờ nhiều người xông vào đông thế, hơn nữa cực kỳ hung dữ, cứ thấy người là nhào bổ tới, bốn năm người tấn công một, không chế không được thì phun nước ối, thế là có người chửi bới, có người la hét, có người thất kinh hét lên, chúng có súng, là súng quân dụng, lại có người hét, lão tử là cảnh sát ... Rồi tiếng hét, lục soát.

Đèn sáng lên, bóng người thấp thoáng ở tầng hai tầng ba, như lục soát cái gì, sáu hình cảnh mai phục bị đám đồng nghiệp như hùm như sói đánh cho tím mặt, mà đối phương lại là : Hiệp cảnh.

“Đội trưởng, đây là súng cảnh sát đấy.” Một hiệp cảnh trẻ măng đưa vũ khí tịch thu được cho vị đội trưởng mũ to.

Vị này cao lớn mặt mày dữ tợn, chính là cảnh sát thực sự, nhận ngay ra khẩu súng, cả kinh: “Bọn mày là cảnh sát?”

“Đm bọn mày, nếu bọn mày không hô lên là cảnh sát thì bọn tao sớm nổ súng rồi, mắt mù à?” Vị hình cảnh quý ở góc tường vô cùng phẫn nộ, đường đường đặc cảnh lần này bị đám hiệp cảnh đánh cho, tha hồ nhục.

“Hông, tình báo sai lầm, Lý Quỳnh đánh Lý Quý rồi ... Các anh đợi chút, tôi báo cáo lên trên, phải xác nhận thân phận đã.” Đội trưởng trị an run tay rút di động ra, lòng chửi bới không thôi, phen này chết rồi, tám thành là hàng thật rồi.

“Chi độ trưởng Ngũ, đội trị an xông vào biệt thự B18 không chế người của chúng ta rồi.” Thông tấn viên quay đầu báo cáo, hình ảnh truyền lên màn hình, trong biệt thự nào còn giống mai phục, hai máy người chen chúc như đi chợ.

Ngũ Thần Quảng thất kinh, hỏi một câu không liên quan: “Ba tên bắt được ở Idear Garden đã thẩm vấn ra chưa?”

“Chưa có báo cáo.”

Chưa có là chẳng hỏi được gì rồi, Ngũ Thần Quảng hút thuốc tới khô miệng, tay chống cằm đầy kinh ngạc, dù nghĩ kiểu gì cũng không ngờ thứ mỗi này lại như được người của mình.

Hai thông tấn viên cũng là ống khói, dựa vào thuốc lá sống qua đêm, chủ nhiệm Hạ vừa chớp mắt được một lúc đi vào, dụi mắt không biết xảy ra chuyện gì, thấy trong phòng nồng nặc khói thuốc, vội vàng mở cửa sổ ra.

Ngũ Thần Quảng đang vắt óc suy nghĩ không để ý người tới, Tề Thụ Dân không xuất hiện ở Idear Garden, phía Thủy Vực Kim Ngạn lại là người không liên quan, nhớ tới mỗi như cuối cùng, cầm bộ đàm đích thân hỏi: “Số bốn, số bốn, chỗ các anh sao rồi?”

“Mục tiêu đang lên xe, chuẩn bị đi, xe là chiếc City Hunter, biển Đại Nguyên ... Đi rồi.”

“Bám sát.”

- Vâng!

Quả nhiên tên này muốn thừa loạn đoạt lợi, đặt bộ đàm xuống, Ngũ Thần Quảng thở phào, nhận ra chủ nhiệm Hạ đã tới, mời ngồi kể tình hình: “Sự việc phát triển ngoài dự liệu, tình hình là thế này, tốt nhất là anh ra mặt thôi, áp tổng đội trị an xuống, trong đội trị an có quá nửa là hiệp cảnh, ăn hại vô cùng, tổng đội trưởng ngang cấp với tôi, không dễ ăn nói.”

“Được, giao cho tôi.”

Chủ nhiệm Hạ nghe thấy muốn mình tiếp nhận số đồ cổ ở Thủy Vực Kim Ngạn thì mừng lắm, mau chóng xuống lầu, gọi hai nội vệ lên đường ngay lập tức.

Loạt, loạt hết cả lên rồi.

Ba điểm giám sát ngoại vi ngoài biệt thự B18 không biết chuyện gì xảy ra, đâu ra đám thân binh trên trời giáng xuống này, vừa rồi mấy chiếc xe cảnh sát hung hăng lao qua cửa kiểm soát của tiểu khu, sau đó ra tay phá cửa, không ai ngăn nổi. Tiếp đó là đánh nhau la hét, tiếng còi hú inh ỏi, kinh động cả cư dân xung quanh, còn may mà không bắn súng, cư dân mặc áo ngủ rời nhà chỉ trở, sáu hình cảnh vừa được thả không chịu thua, quay sang chửi bới âm ỉ.

Không lâu sau, toàn bộ bảo an của quản lý tiểu khu toàn thể hành động, từ khắp nơi bao vây cả hai nhóm người này, tranh luận dữ dội, đổ tội cho nhau. Lại thêm một lúc nữa vài xe cảnh sát hú còi đi tới.

Mới sáng sớm mà đã như họp chợ, không ai biết đám người ở tổng đội trị an biết tin từ đâu mà nhảy vào, nhưng mà mỗi nhử này hồng rồi.

Hỗn loạn vẫn tiếp tục.

Ba tên đột nhập ở biệt thự Idear Garden dứt khoát nói là đi ăn trộm, một trong số đó là Liên Nhận bị giám sát từ lâu. Phía Thủy Vực Kim Ngạn xảy ra đại loạn, tới giờ vẫn chưa ai hiểu là chuyện gì, Ngũ Thần Quảng nghe báo cáo hiện trường, mày nhíu chặt, thế này khả năng Tề Thụ Dân xuất hiện đã thấp lắm rồi.

Kỳ thực cuộc so tài còn chưa chính thức bắt đầu.

Cách đó mười mấy km, điểm giám sát thứ tư bám theo chiếc City Hunter, cứ tranh luận đối phương đớp mồi nào, không ngờ đớp cả ba, nhưng so với hai tiểu khu kia, thì cục diện nơi này có vẻ sóng yên biển lặng.

“Chú ý, chú ý, mục tiêu đã rõ.” Xe bám đuôi đầu tiên nhìn thấy mục tiêu chuyển hướng, gọi đội tiếp theo.

“Đã thấy mục tiêu, đang bám theo, tới đường Văn Hóa.” Trong bộ đàm truyền lại câu trả lời, đổi xe bám sát.

Trời tờ mờ sáng nhìn thấy mục tiêu rẽ vào khu phố thường ngày đông đúc giờ vắng tanh, chiếc xe taxi bám sát, đang chuẩn bị báo cáo về, đột nhiên nghe thấy tiếng còi cảnh sát âm ỉ.

“Số bốn, số bốn, đã bảo chỉ bám theo, sao lại bắt?”

Xe số bốn cũng cuống lên, xoay vô lăng đuổi tới đường Văn Hóa, chỉ thấy một chiếc xe cảnh sát chặn ngang đường, phía trước ở trong ngõ, đầu đường, bảy tám xe cảnh sát hú còi từ bốn phương tám hướng lao tới chặn mục tiêu ở giữa đường. Mười mấy cảnh sát xông ra cầm súng là hét quát tháo, lôi Hách Thông Đạt ra khỏi chiếc City Hunter, sau đó mang cả người lẫn xe đi.

Lại bỗng đâu xuất hiện một tên Trình Giảo Kim phá ngang, choáng váng, đội trọng án không biết có nên tiết lộ thân phận ngăn mục tiêu lại không, giờ có ngăn cũng không được rồi, ai có người, ai có hàng thì người đó có công lao, lắm bả: “Đây là xe của đồn công an, bọn họ xen vào làm cái quái gì thế?”

“Lãi nhải cái gì, mau báo về đi.”

Tin tức được báo về bộ chỉ huy, thế nhưng bộ chỉ huy im phăng phắc, mãi không có chỉ thị gì.

Số bốn không biết rằng ở nơi khác cũng có thần binh trên trời giáng xuống, khiến loạn càng thêm loạn.

Đám cảnh sát phá ngang kia cũng huấn luyện bài bản, tuyệt đối không phải là hàng giả, phía trước là xe Santana dẫn đường, phía sau và hai bên là mấy chiếc Ngôi sao Trường An, chiếc City Hunter bị kẹp ở giữa, đoàn xe đi hết đường Văn Hóa, rẽ hai lần, tới phố Tấn An. Chiếc Santana dừng lại, mấy chiếc xe đằng sau cũng tắt còi, vòng qua ngõ trở về đồn. Đầu đường cách đó không xa có một chiếc Toyota đang đỗ, hai nam tử trung niên mặc cảnh phục, đeo kính, uy phong nghiêm nghị, đi tới kính lễ bắt tay: “Cám ơn đồn trưởng An đã tích cực hỗ trợ.”

“Không có gì, khách khí quá, cả người lẫn xe đều ở đây.” Đồn trưởng An rất nhiệt tình, từ trên chiếc City Hunter bị bắt, hai cảnh sát đi xuống, nghi phạm vẫn trong xe: “Việc của đội trọng án cũng là việc của chúng tôi, cục trưởng Tiêu đã đánh tiếng rồi, chuyển giao cho anh.”

“Cám ơn đồn trưởng An, chúng tôi tiếp nhận từ đây, lần khác cám ơn anh.” Vị cảnh sát trung niên đưa tay nắm rất thân tình.

“Nói thế khách khí quá rồi, người nhà cả mà.”

Hai bên trò chuyện rất hữu hảo, cả xe và nghi phạm đều giao cho đội trọng án, lát sau hai chiếc xe nối nhau biến mất khỏi tầm nhìn.

Chương 234: Cuộc quyết đấu cuối cùng. (6)

“Đồn trưởng, người này trông quen lắm, không biết là gặp ở đâu rồi.” Một cảnh sát áp giải là thân tín của đồn trưởng, giọng có chút bần khoản.

“Đương nhiên, cùng một hệ thống, không gặp chỗ này thì gặp chỗ khác thôi.” Đồn trưởng An thuận miệng đáp, không để trong lòng.

“Chuyện gì mà thần bí thế ạ?” Cảnh sát kia vẫn có phần hồ nghi, cảm giác chuyện bàn giao thế này diễn ra hơi mờ ám chẳng đúng quy trình gì cả.

“Vớ vẩn, chuyện lãnh đạo giao mà cũng nghe ngóng à?”

Đồn trưởng An mắng một câu lên xe.

Rạng sáng, trên đường trừ công nhân vệ sinh thì đường phố trống không, chẳng mấy chốc xe cảnh sát biến mất, bình an sáng sớm quay lại.

“Tín hiệu đã biến mất ở phố Tấn An.” Thông tấn viên quay đầu lại kêu thất thanh báo cho chỉ đội trưởng.

“Thông báo cho số 2, số 4, số 7, số 9 men theo nơi phát sinh sự việc, mở rộng phạm vi truy lùng, thông báo cho các trạm gác giao thông, phát hiện xe nghi phạm, lập tức báo lên, thông báo trung đội đặc cảnh lập chốt chặn ngăn chiếc City Hunter lại. Chú ý, nghi phạm khả năng có mang súng, tránh tiếp xúc khoảng cách gần, trên xe có vật phẩm giá trị, nhất định phải đảm bảo an toàn cho xe.” Ngũ Thần Quảng nhìn chăm chăm vào nơi đánh dấu xe biến mất trên bản đồ ra lệnh.

Hai thông tấn viên tức thì đem mệnh lệnh truyền đi khắp nơi.

Đường cao tốc, đường vành đai, đường ra sân bay, quốc lộ, trạm thu phí, đặc cảnh nấp trong xe cả đêm mang súng ra lập chốt, bắt đầu kiểm tra xe qua lại, vô số xe cảnh sát không có ký hiệu phân ra ba hướng đông nam bắc lưng sục, vòng vây dần khép lại.

Ba phút sau, năm phút sau.

“Không phát hiện mục tiêu.”

“Đang đi về phía nam, không phát hiện xe khả nghi.”

Liên tục báo cáo mục tiêu mất tích làm Ngũ Thần Quảng càng thêm lo lắng, các chấm đỏ báo hiệu lực lượng của mình đang dần phân tán.

Bảy phút, rồi mười phút.

Thông tấn viên mừng rỡ hô: “Mục tiêu xuất hiện rồi.”

“Ở đâu?” Ngũ Thần Quảng vội chạy tới nhìn màn hình.

“Vườn bách thú phía bắc, đã thoát khỏi phạm vi truy lùng.”
Thông tấn viên báo cáo gấp.

Đúng lúc này bộ đàm truyền về thông báo của đội thám vấn đột kích tại Idear Garden: “Số 0, số 0, nghi phạm khai báo, bọn chúng sẽ tụ họp ở Thập Lý Phô.”

“Chi đội trưởng, là cùng một phương hướng, mục tiêu đi về phía bắc, cách Thập Lý Phô chưa đầy 15 km.” Thông tấn viên chỉ bản đồ trên màn hình vi tính.

- Có thể bắt giữ.

Ngũ Thần Quảng hồi lâu sau mới nói vài chữ không chắc chắn cho lắm, mệnh lệnh được truyền qua hai thông tấn viên, trong bộ đàm chẳng mấy chốc truyền ra tiếng còi hú của xe cảnh sát, tiếng báo cáo lên đường. Khi thông tấn viên hoàn thành nhiệm vụ quay đầu nhìn chỉ thấy chi đội trưởng tinh thần sa sút ngồi xuống bàn, chẳng hề giống sự hưng phấn khi nghi phạm sắp sa lưới.

Cách đó vài km, đường vành đai hai, mấy đội hình cảnh tới điểm tập kết chặn đường đi, căn cứ vào chỉ thị từng bước thu hẹp vòng vây, xe cảnh sát ở trước sau hú còi ép mục tiêu ở giữa đường, đến khi đó mới trở mắt ra. Một chiếc xe cứu hộ đang kéo chiếc City Hunter, nhân viên cứu hộ không biết chuyện gì xảy ra, bị đám hung thần ác sát bao vây chĩa súng quát tháo, sợ tới ướm cả quần. Hỏi ra nhân viên cứu hộ mãi mới lắp bắp trả lời có người báo hỏng xe, gọi tới kéo đi ...

“Số 0, số 0, mục tiêu đã bị chặn, không có người, cũng không có hàng.”

Thông tấn viên báo tin tức hiện trường, Ngũ Thần Quảng thở dài, đột nhiên đứng phắt dậy cầm gậy tàn ném thẳng vào tường,

choang một tiếng, người trong phòng im phăng phắc.

“Vô sỉ, khốn nạn, phái người tới đồn công an Tấn An, bắt đồn trưởng An Kiến Quốc, không cần truy đuổi nữa, chúng sớm đổi xe rồi.” Ngũ Thần Quảng tích tắc hiểu ra vấn đề ở đâu.

Xe đã đổi, đổi thành xe gì thì không ai biết.

Một đám hình cảnh lửa giận ngùn ngụt xông vào đồn công an phố Tấn An như thú dữ, bắt lấy đồn trưởng An đang thong thả uống trà trong phòng, bị tra hỏi liên há mồm cứng lưỡi nói không ra lời. Khi ông ta bị đem về chi đội hình sự, xe rút về chật kín sân chi đội, nhìn sơ qua có xe cục trưởng, chính ủy, phó cục trưởng, cùng với đội đốc sát, đồn trưởng An vừa mới tới cổng chi đội thì hai chân nhũn ra, hiểu rồi, cơ hội gánh tội cho lãnh đạo ngàn năm có một, mình may mắn gặp được.

Cả một kế hoạch dày công bố trí, lúc này thành trò hề, mấy chục hiệp cảnh lao vào đánh hình cảnh, phá hỏng hiện trường, rồi lại đồn cảnh sát chặn đường bắt nghi phạm, cục trưởng Lương tới nơi nhìn một đám hiệp cảnh bị còng tay lôi về, chỉ biết lắc đầu.

Chi đội lấy hình ảnh từ camera giám sát ở đường Tấn An về, nơi bàn giao là góc chết, khổ phải nói, trong thời gian tín hiệu mất tích, bọn chúng đã di hoa tiếp mộc, bây giờ 20 phút trôi qua, xe nghi phạm đã có thể tới bất kỳ con đường nào rời khỏi Tấn Nguyên.

Xe đã thay đổi, đổi thành Toyota Prado.

Chiếc xe như bóng ma đi qua cầu Kim Thủy không một bóng người, tới đường vành đai phía nam, cách nơi xảy ra sự việc mười mấy km, qua cầu Nam Trung là rời khỏi thành phố Đại Nguyên, giữ tốc độ đều đặn qua trạm thu phí. Buổi sáng bình yên, ánh nắng cuối xuân vô cùng ấm áp, lái xe "ha" một tiếng đầy hưng phấn, nhìn qua gương chiếu hậu Tề Thụ Dân đang cưỡi cảnh phục, xé râu giả, khâm phục tán dương: “Anh Dân, khi nào mà em sống tới cỡ như anh là đáng rồi. Vừa rồi đối diện với bao nhiêu cảnh sát như thế, em cầm súng mà chân nhũn ra, anh lại nói cười như không ấy, lợi hại, lợi hại.”

Tề Thụ Dân không đáp, Lý Tám Trụ cầm máy quét kiểm tra xung quanh một vòng, không phát hiện ra thiết bị theo dõi, rút

người lái, thoải mái nói: “An toàn rồi, hẳn là không có chuyện gì, Hách Béo cũng kiểm tra một lần rồi, máy phát tín hiệu theo dõi của chúng chỉ là trò hề, một cái máy nam châm phá tín hiệu chỉ trăm đồng là phá được rồi.”

“Lợi hại, anh Trụ Tử, em theo hai anh thêm đời nữa cũng thỏa.” Lái xe cực kỳ sùng bái.

Tề Thu Dân mỉm cười hai tay đan sau đầu dựa vào lưng ghế, nhàn nhã nhắm mắt lại, nghĩ một loạt bố trí của mình, lại nghĩ tới đám cảnh sát lúc này hẳn là rối như canh hẹ, hẳn không khỏi đặc ý khoe khoang: “Kỳ thực bất kể bạo lực hay kỹ thuật cũng chỉ có tác dụng phụ trợ mà thôi, quan trọng nhất vẫn là ở người. Bọn mày nghĩ mà xem, hình cảnh, hiệp cảnh, đặc cảnh, mỗi bên quản một cái nồi cơm riêng, cũng giống như trong giới chúng ta vậy, nhìn có vẻ là đồng loại, nhưng chẳng kể nào ưa kể nào, ném ra một miếng thịt mỡ, chúng lao vào cắn xe còn dữ hơn chó hoang. Ha ha ha, biết điểm yếu của đám người đó chúng ta ứng dụng đối phó, hướng hồ còn có một vị đại lão hỗ trợ chúng ta! Chỉ là lần này đúng là xui, thiếu chút nữa thua trắng, may mà bọn cảnh sát ngu xuẩn, còn tặng cho chúng ta khoản thu nhập thêm lớn như vậy.”

“Anh Dân.” Hầu Tam quay đầu lại, chính vì gầy gò nhỏ thó như con khỉ nên mới có biệt hiệu này, không hưởng thụ niềm vui mà hỏi một câu rất là phá hoại: “Chúng ta ăn chặn của bọn cơm nhiều hàng như thế, chúng không bỏ qua đâu, thế nào cũng điên cuồng truy bắt chúng ta cho mà xem.”

Chương 235: Cuộc quyết đấu cuối cùng. (7)

“Ha ha, có 27 con đường rời khỏi thành phố, bọn chúng không kịp lập chốt đầu, đến kịp thì chúng ta giờ đã là ngoại thành. Ha ha ha, đến cả tôi còn chưa suy nghĩ xem sẽ chạy đường nào thì bọn chúng làm sao mà truy đuổi? Đừng có quá sợ cảnh sát, bọn chúng chỉ được cái hung hăng thôi, rặt một lũ vô dụng. Tám Trụ, cậu bị truy nã bao nhiêu năm rồi?” Tề Thụ Dân tâm trạng cực tốt, hứng thú hỏi.

Lý Tám Trụ gập ngón tay: “8 năm rồi, có điều dùng tên gọi khác nhau, giờ em chẳng nhớ là mình có mấy cái lệnh truy nã nữa.”

“Ha ha ha.” Tề Thụ Dân ngửa mặt cười dài, cực kỳ đắc ý, nhưng cười xong nhìn lại bên cạnh mình từ mấy chục người giờ chỉ còn hai người, không khỏi thê lương. Mười năm giang hồ, sinh tử mịt mù, muốn nói một câu cảm khái nhưng thấy Lý Tám Trụ vẫn chưa cảm giác ra, đành nuốt về, sợ ảnh hưởng tới sĩ khí.

Xe đi lên quốc lộ thì trời đã sáng hẳn, trừ nông dân vất vả sớm tối lom khom ở bờ ruộng hai bên đường thì chỉ có lái xe hàng thi thoảng đi qua bên cạnh, một chút nguy hiểm cũng không có, cảnh giác cũng dần buông lỏng.

Sắp tới mốc km số 2, Lý Tám Trụ mới hỏi: “Anh Dân, đi đường nào?”

“Đi con đường không có khả năng nhất.” Tề Thụ Dân tựa đã suy tính từ lâu, trả lời luôn.

“Em hiểu rồi, Hầu Tam, 2 km nữa có ngã ba, rẽ trái, đi đường đất.” Lý Tám Trụ chỉ huy.

“Hả, con đường đó tệ lắm.”

“Chính vì thế mới đi tới đó, cứ đi đi, không sai được đâu.”

2 km chỉ chớp mắt là tới, xe chậm lại, thời tiết phương bắc khô hạn nhiều bụi nhiều cát, chiếc Toyota màu xanh thẫm đi vào con đường cấp hai đã bỏ hoang, mặt đường đã lâu chưa tu sửa,

xe đi qua kéo theo đất vàng, cứ như con rồng đất cuốn trên đồi núi mấp mô, càng đi càng xa.

“Giản Phàm, tôi hỏi cậu một câu, đoán xem.” Trương Kiệt thò đầu lên quan sát xung quanh một hồi, không thấy gì cả, hai buồn chán nói.

“Ok, tôi thích chơi đoán đố lắm.” Giản Phàm đồng ý ngay.

“Có một vị cục trưởng công an, nhưng con ruột lại không gọi là cha, cậu nói vì sao? Đừng đoán mấy câu ngu xuẩn như quan hệ cha con không tốt, con tư sinh hay đem con đi tặng rồi.”

“Không gọi cha? Vậy gọi ba gọi bố cũng thế.”

“Không đúng, hướng suy nghĩ không đúng.”

Kỳ nhỉ, Giản Phàm gãi đầu, đoán liên vài khả năng đều sai: “Thế là sao?”

“Đồ ngốc, không gọi cha thì gọi mẹ chứ sao, cục trưởng cục công an không thể là nữ à? Đây gọi là điểm mù tư duy đay đồ ngốc.” Trương Kiệt chộp cơ hội chửi Giản Phàm, khoái trá lắm.

“Fu-ck, thế mà cũng nghĩ ra được, giỏi, tiến bộ rồi đấy, làm khó được cả tôi.”

Đồi núi gập ghềnh khó đi, hiếm được một vùng đất bằng phẳng, một con đường đi xuyên qua, Trương Kiệt, Giản Phàm mai phục trong bụi cỏ, buồn chán nghĩ trò chơi giết thời gian.

Nếu như nhìn kỹ hơn thì chỗ này cách con đường 20 mét, đào một cái hố đơn, cả đêm bận rộn mới bố trí xong, Trần Thập Toàn kinh nghiệm thực chiến phong phú xếp phương bán bao vây " 2 + 2 + 1 + 1", một xe chặn đường, một người bắn tỉa, bốn người bao vây. Nói nghe có vẻ đơn giản, làm mới khó, riêng việc tìm ra ở con đường này một chỗ có 2 bên rộng rãi, có cao điểm khống chế, lại có thể xoay ngang xe chặn lối đã phí không ít công sức, sau đó lại còn uống gió cả đêm, đợi sáng sớm sương xuống đều lạnh run lấy bẫy, mở miệng ra nói là nước dãi chảy ròng ròng, lạnh tới tư duy cũng chậm chạp.

Không nhất định là phải non xanh nước biếc, có rượu có thịt mới gọi là bạn bè, ít nhất là cùng lăn lộn với đám anh em này ngày càng thân thiết, trong giới hình cảnh có câu, cộng sự còn thân hơn vợ. Giản Phàm càng ngày càng cảm thụ được,

cộng sự thì ngày ngày ở cùng nhau, vợ thì hiếm khi thấy một lần, tình cảm không sâu sao được.

Cho dù đám anh em này đôi khi rất khốn kiếp, làm người ta phát điên muốn đập cho vài cái. Cơ mà nếu nhìn lại, mình chả kém gì.

Xụt xịt quệt nước mũi, Giản Phàm bị Trương Kiệt chơi một phát, nhúu mày một cái liền có liền có trò mới: “Tôi cũng đố anh, có một người cha, con không phải là do ông ta sinh ra, nhưng giám định DNA lại đúng là cha con, anh đoán xem vì sao? Đừng đoán mấy thứ rắc rối như con riêng.”

“Muốn chơi lại tôi chứ gì, chơi ... Xem nào, để tôi đoán ... Tôi đoán ... Mẹ nó, chịu đấy.”

“Đồ ngốc, con tất nhiên không do cha sinh, là mẹ sinh đấy ạ, anh sinh ra con anh à?”

“Đố bản vãi, ai lại chơi thế, mẹ nó chứ, con tôi, tôi sinh đấy.”

“Thôi đi, người địa cầu này đều biết, anh chỉ phụ trách 3 phút đầu thôi, sau đó chả liên quan gì đến anh. À, mà có khi chỉ 30 giây, ha ha ha.”

“A thằng chó, hôm nào đọ, thằng nào bắn trước trả tiền.”

Hai thằng lưu manh ngồi trong hố cười thô bỉ, trên vai là bụi cây ngụy trang, Trương Kiệt đang vắt óc nghĩ cách phản đòn thì bộ đàm vang lên: “Chú ý, chú ý, kiểm tra vũ khí, xe mục tiêu đã rời Đại Nguyên, rất có khả năng đi về phía chúng ta. Các tổ kiểm tra vũ khí trang bị, Cao Ái Quân, thử xe đi, đừng để lúc quan trọng lại không nổ được máy.”

Là giọng của Trần Thập Toàn, từ nơi này căn bản không nhìn thấy điểm bắn tia ở đâu, hai người cười thì cười, công việc không dám lơ là, kiểm tra băng đạn, kiểm tra chốt, Trương Kiệt bực mình cắn nhả: “Mẹ nó chứ, trong đội làm ăn kiểu chó gì thế, mấy nghìn cảnh sát mà không bắt được người. Lão già họ Ngũ đó chỉ biết chửi người, chính ủy thì thoi thóp cả năm không thấy mặt vậy mà vẫn ôm khu khư cái ghế, phó chi đội chỉ lo làm ăn bên ngoài, ba lãnh đạo chẳng được cái tích sự mẹ gì, không bằng để tôi làm chi đội trưởng, cậu làm cấp dưới cho tôi. Chó má thật, anh em mình làm mấy vụ án rõ đẹp, vậy mà chưa được lộ mặt lên đài khen thưởng lần nào. Cả đội trưởng Lục cũng là thứ

vô dụng, chỉ giỏi nịnh bợ lãnh đạo, chả có tí chuyên môn nào, đáng lẽ phải để chị Hồ làm đội trưởng lâu rồi, chị ấy là nữ nên thiệt thòi.”

Giản Phàm vừa kiểm tra vũ khí vừa nói: “Anh đừng xem thường chi đội trưởng Ngũ, chuyên môn ông ấy có thể không cao nhưng ngồi lên ghế lãnh đạo có thủ đoạn lắm đấy.”

“Như thế nào?” Trương Kiệt hồ nghi.

Dù sao cũng rảnh, Giản Phàm nói nhỏ: “Sắp thu lưới rồi, nên tôi nói với anh cũng không sao, đây là một hành động ‘săn mồi’ do trên tỉnh trực tiếp lãnh đạo, trong thành phố ném ra nhiều mồi nhử như vậy, kỳ thực là để xem vào lúc này kẻ nào nhả ra, lần này không chỉ săn ngoại tặc, mà săn gia tặc. Chi đội trưởng Ngũ làm nhiều việc mà chúng ta không biết đâu.”

“Cấp bậc của cậu làm sao mà biết được mấy chuyện này?” Trương Kiệt không tin.

“Cấp bậc của tôi không cao, nhưng tôi làm con mồi mấy ngày liền, hôm qua thảo luận, chi đội trưởng đoán Tề Thụ Dân sẽ ra tay với Đại Thông, đội trưởng Tần và đội trưởng Lục đoán chúng nội ứng ngoại hợp, ra tay ở Thủy Vực Kim Ngạn, tôi thì không chắc, chỉ khẳng định là hắn sẽ tìm con đường khác uy hiếp tôi, không tiếp xúc chính diện ... kết quả thì đều sai mà cũng đều đúng, hắn ra tay ở ba phương hướng, lại còn giở thủ đoạn mượn lực đả lực, bản thân kim thiên thoát xác, chuồn mất. Trình độ người này bằng với đẳng cấp Lý Uy.” Giản Phàm chép miệng, trước kia cứ nghĩ Tề Viên Dân hồ sơ sạch bong chưa từng có án mới lợi hại, Tề Thụ Dân chỉ là loại thiên lôi chỉ đâu đánh đó, không ngờ thiên lôi mới là kẻ lợi hại.

Chương 236: Cuộc quyết đấu cuối cùng. (8)

“Thế thì sao, không phải hấn vẫn chuẩn à, lợi hại ở chỗ nào.” Trình độ Trương Kiệt sao đủ hiểu mấy trò ngoắt ngoéo trong đó, nghĩ một lúc vẫn bĩu môi.

“Chi đội trưởng đã sớm giở trò rồi, cho nên anh em chúng ta mới ở đây, để làm gì, chặn đường Tề Thụ Dân đấy. Về lý luận thì hấn có 27 con đường để trốn, nhưng đường cao tốc hấn không dám đi, sợ bao vây, đường quốc lộ có đặc cảnh canh giữ, tuyến đường vận chuyển than thì có quá nhiều trạm kiểm tra, sợ đông người phức tạp, lại hay tắc đường. Như thế chỉ còn lại 12 con đường cấp 2 mà thôi, mà phương hướng bỏ chạy của hấn là phía nam ...” Giản Phàm vẫn mô phỏng tâm lý nghi phạm phán đoán.

“12 đường đủ chết rồi.”

“Anh biết đối phó với người thông minh thì cách nào hay nhất không?”

“Không!” Trương Kiệt lắc đầu hết sức thật thà: “Chính là dùng cách ngốc nhất, ngay cả loại ngốc như anh cũng không tin ... Chi đội phái ra 12 tổ 6 người như chúng ta, 12 khẩu súng bắn tỉa đang đợi hấn, trong đó có 7 tổ là tinh anh từ đội trọng án, đội một, đội bốn, đều thuộc đích hệ của chi đội trưởng, 5 tổ còn lại cao thủ vũ cảnh do sở trực tiếp điều động. Chú trong thành phố 300 vạn làm sao bắt được, nhiệm vụ của tôi làm cho hấn động lòng là đủ, sau đó hấn đớp mồi chạy đi, đi đâu cũng rơi vào bẫy, kỳ thực bẫy lớn hơn ở ngoài, lực lượng trong thành phố đều là đám ô hợp thôi.”

Trương Kiệt nghe thấy mình được liệt vào đám tinh anh, lại còn giao nhiệm vụ trọng yếu, đặc ý lắm: “Thế mà cậu không nói sớm.”

“Hôm qua tôi mới biết thôi, lão già đó không tin ai hết, có lần còn dạy tôi, chỉ tin tưởng bản thân. Kỳ thực năm ngoái hai lần buôn lậu cổ vật quy mô lớn có thể thấy phần nào, trước đó 10 năm qua, tỉnh chúng ta là nơi thất thoát văn vật lớn, nhưng mà chỉ lác đác bắt mấy vụ nhỏ, chúng tổ sau lưng phải có tập đoàn

lớn thao túng từ giết người, rửa tiền, buôn lậu, phát triển tới lừa đảo ngân hàng ... Lão già đó thả đấy, chúng ta chỉ nhìn vào vụ án, ông ta thì muốn quét sạch một mẽ cơ.” Giản Phàm cảm khái, kỳ thực không phải phục Ngũ Thần Quảng, mà Lý Uy, một câu "tài hèn chí lớn" thực sự bao quát hết con người Ngũ Thần Quảng, bố trí lớn đấy, nhưng ở chi tiết nhỏ lại không làm đủ tốt, lần này không có Lý Uy thả lại mỗi nhử lớn như vậy, thì bố trí bao năm hỏng hết.

Nói thế nào thì so với mấy lão già đó, mình vẫn còn kém ở tầm nhìn, cảm giác bùng tỉnh, phá án giống cha làm cơm vậy, cha nấu ăn thì ngon mưu sinh cả đời thì kém, tằn tiện cả đời không đi đến đâu.

Mình không nên đi vào vết xe đổ của cha, thời đại khác rồi, cô gái nào chịu đi theo đầu bếp nghèo khó cả đời chứ.

Trương Kiệt bị kích động: “Thế mà không để tôi làm con moi.”

“Vì anh không đẹp trai bằng tôi.” Giản Phàm cười đều đáp.

Khoảng bình an trước cuộc chiến, miệng nhai cỏ tán gẫu liên thuyên, đỉnh đầu chim chóc riu rít bay qua, thi thoảng người ngựa ngáy, đó là do kiến bò qua bò lại, một vầng mặt trời đỏ ối lộ nửa cái mặt ở ngọn núi xa. Trương Kiệt tay cầm súng chĩa về phía trước, nhiệt huyết sục sôi, đúng là chàng trai đơn giản, bị một câu chuyện chẳng rõ thật giả của người ta làm kích động, quên mất thủ phạm chính làm mình ăn gió nằm sương suốt đêm ở bên cạnh.

Không gian và thời gian vẫn yên bình như thế, ngoại ô hoang dã ngàn năm là sự yên tĩnh không đổi, thôn làng gần nhất cách nơi này 5 km, con đường cấp hai này bị bỏ hoang vì đất sỏi mòn nghiêm trọng, hiếm thấy người qua lại, càng đợi thì càng thấy thời gian trôi qua chậm chạp.

“Giản Phàm, Tề Thụ Dân có đi qua đây không?” Nhiệt huyết do Giản Phàm khơi lên nguội đi nhanh chóng, Trương Kiệt nhìn mãi nhìn mãi chỉ một con đường trống, bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Về lý luận thì không, con đường này miễn cưỡng đi được một chuyến, nếu là xe bình thường thì gầm xe thảm ngay, đây là con đường không có khả năng nhất đấy, anh thất vọng à?”

“Ừ, tôi mà lập được công lớn thì tốt biết mấy, tuổi tôi sắp 30 rồi, đáng lẽ lúc này cũng phải chỉ huy một tổ bốn năm người rồi chứ, vậy mà ngay nào cũng phải loanh quanh với đám nhãi con tân binh các cậu, tuổi này nếu xuống cơ sở thì làm đồn trưởng cũng dư sức.” Trương Kiệt có chút buồn bã, giờ có con rồi, không khỏi nghĩ xa một chút.

Giản Phàm hỏi: “Anh thích làm đồn trưởng à?”

“Chứ không à, ít nhất làm đồn trưởng ăn uống chơi bời có chỗ chi trả, trừ xe miễn phí, còn có không ít thu nhập phụ, khi đó sẽ không để vợ tôi phải đi làm cho vất vả, ở nhà trông con, tôi nuôi.” Trương Kiệt kể lý tưởng cao lớn của mình.

“Anh chỉ có thể thôi à, tôi mà làm đồn trưởng, tôi nuôi mấy cô vợ ... Ha ha, đừng sốt ruột, mặc dù về lý luận thì đây là con đường không có khả năng nhất, nhưng tôi cho rằng là con đường có khả năng Tề Thụ Dân sẽ đi nhất. Giờ hẳn là con thú cùng đường, vây cánh đã bị chúng ta tĩa dần từng chút một, chắc chắn không còn ung dung như trước, mà đang lo được lo mất, chỉ cầu vững chắc chứ không dám mạo hiểm nữa. Cái con đường từ thập niên 50 này tuy hoang phế song lại dẫn tới vớ số đường liên thôn, tới Hiếu Nghĩa, Cao Dương, Giới Hưu, muốn chui vào núi cũng không vấn đề, tiến lui tự nhiên ... Đừng nhìn tôi, gần đây tôi hay coi mình là Tề Thụ Dân, nếu là hẳn tôi sẽ chọn con đường này.”

Tựa như có trời định sẵn, Giản Phàm vừa mới dứt lời thì trong bộ đàm truyền ra tiếng nói gấp gáp: “Chú ý, chú ý, mục tiêu đi tới khu số 12, tổ 12 phụ trách ngăn cản đợi chi viện. Lập lại lần nữa mục tiêu đi chiếc xe Toyota, có ba nghi phạm, vũ khí không rõ, nhân viên phụ trách chặn đường ép xe dừng lại, tránh tiếp xúc khoảng cách gần ...”

“Vãi, vãi ... Cái đồ mồm quạ.” Trương Kiệt lắp ba lắp bắp chỉ mặt Giản Phàm, chấn kinh tột độ.

“Nói đúng rồi đấy, con mẹ nó, tôi chính là thứ mồm quạ xui xẻo đấy, ai dính vào tôi là xui xẻo ... Chúng ta truy lùng nửa năm, hôm nay cuối cùng có một kết cục.” Giản Phàm nghiêng răng cười nhạt, nếu bảo y mưu tính đại cục thì vẫn còn hơi non,

chứ bảo y suy đoán tâm tư ma quỷ của người khác thì không thể chệch chút nào.

Lời nói rất hào hùng, đã hoàn toàn không còn như nửa năm trước mới bắt tay vào vụ án này, lúc đó hèn nhát rụt rè, vì ăn mà liều mạng nữa ... Tích tắc vào uất ức, phần nộ, lo âu dồn nén bị quét sạch, có lẽ, hoặc có lẽ đã khơi lên hào khí anh hùng luôn ngấm ản sâu trong lòng.

Đó là cảnh sát, dù ngàn vạn khổ cực cũng luôn có chút hào tính nam nhi dám cầm thương lên ngựa.

Chờ đợi trong khẩn trương tĩnh mịch, di động trong túi đột nhiên reo lên, Giản Phàm cầm lấy bộ đàm báo cáo: “Số 0, số 0, nghi phạm số 1 gọi điện thoại, có nghe không?”

Chiếc di động đó chỉ để liên lạc với một người, trừ Tề Thụ Dân ra không còn ai khác, đoán chừng tên này thấy thoát khỏi bao vây nên gọi điện tới khoe khoang. Ngũ Thần Quảng trả lời: “Nhận đi, hai người là tri kỷ mà, ngay cả hấn đi đường nào mà cậu cũng đoán được ... Nhận đi, không sao cả, hấn sắp thành lịch sử rồi.”

Giản Phàm tắt bộ đàm, di động đã ngừng kêu, xem giờ thì 7 giờ kém sáu phút, chớp mắt điện thoại lại reo, Giản Phàm nhận điện thoại, không nói gì, lặng lẽ lắng nghe, không sai, Tề Thụ Dân đang ở trên xe, nghe được động cơ.

Chương 237: Cuộc quyết đấu cuối cùng. (9)

“A lô, cảnh sát Giản, vẫn còn chưa dậy à?” Đối phương trêu ghẹo.

“Ừ, đang nằm đợi mày đấy.” Giản Phàm chưa bao giờ trả lời thật như vậy.

“Thôi, chúng ta đừng vờ vịt với nhau nữa, mày cũng khỏi phải đợi truy lùng điện thoại, đây là điện thoại vệ tinh đăng ký ở nước ngoài, với trình độ kỹ thuật ở Đại Nguyên chưa truy được ngay đâu. Hơn nữa tao đoán nhé, mày không phải đang nằm, mà đang chạy khắp phố tìm tao chứ gì?” Giống như mọi khi, Giản Phàm cứ nói thật là không ai tin, Tề Thụ Dân cực kỳ ngạo mạn chế giễu.

“Tao đang nằm thật mà, sao mày không tin nhỉ? Mày chẳng có chữ tín gì cả, đồ tao đã giao cho mày đúng như giao kèo, vậy mà mày không xử lý được rắc rối cho tao, vậy thì tao phải lấy lại đồ thôi, nửa còn lại cũng không giao cho mày nữa.” Trong điện thoại truyền tới tiếng cười dài, xen lẫn cả tiếng người khác, Giản Phàm nhíu mày, đúng rồi 3 người, có ba âm thanh khác nhau.

Mẹ nó, gan lớn lắm, cảm thấy an toàn rồi nên gọi điện trêu mình đây.

Hồi lâu sau mới có trả lời của đối phương: “Thôi đi, từ lúc mày lắp thiết bị theo dõi lên đồ dùng của Hách Béo và con kia là tao biết có vấn đề rồi, tao không hiểu, thủ đoạn của đám cảnh sát bọn mày sao vẫn cứ kém cỏi như vậy, bao nhiêu năm vẫn chỉ một trò. Cơ mà cũng phải khen bọn mày kiên nhẫn đấy, nhịn vài ngày mà không ra tay với Liên Nhận, không đơn giản.”

“Hả làm sao mà mày biết?” Giọng Giản Phàm kinh ngạc vạn phần, miệng toét ra cười, lại còn làm mặt quỷ với Trương Kiệt, chuyện thích nhất trên đời này chính là khiến kẻ tự coi mình là thông minh làm chuyện ngu xuẩn.

“Tùy mày nghĩ thế nào thì nghĩ, tao sắp rời tỉnh rồi, vài tiếng nữa là ra nước ngoài, tao chỉ muốn cảm ơn mày, cảm ơn cảnh sát Giản vào lúc tao cần nhất đưa tao thứ muốn nhất, hơn nữa còn

giúp tao xử lý vài đũa thủ hạ chia tiền, đại ân khó nói cảm tạ, hẹn sau này gặp lại.” Tề Thụ Dân châm chọc vài câu rồi tạm biệt.

“Khoan khoan, ông chủ Tề, đợi đã.”

“Còn định nói gì nữa, không cần khách khí đâu.”

“Chuyện khác, tao nghiên cứu nửa năm có một chuyện tao thấy bọn mày cũng rất kém cỏi.”

“Thế à, chuyện gì?”

“Chuyện Phân cực Tấn Nguyên ấy.” Giản Phàm sợ tên này cúp điện như thế thăm vấn rất khó, kích thích: “Tao thấy thế này, Đồng Cô Sơn giết người chôn xác rất gọn gàng, sao còn giữ nhân chứng sống? Sao không giết luôn cảnh sát trực ban Kiều Tiểu Ba bịt miệng cho rồi? Mà chỉ ăn cắp vài món đồ phải phải tới năm sáu người làm việc này, kém quá. Khi đó mày ở trại giam, không phải là mày, anh mày dụ Tăng Quốc Vĩ ra phải không? Bọn họ vốn quen biết. Đồng Cô Sơn không khai là vì sợ ân uy của mày?”

“Ha ha ha, muốn dụ tao à?” Tề Thụ Dân thấy hết sức buồn cười.

“Có gì phải dụ, khi đó mày ở trong tù, dù sao không phải mày, anh mày lần này vào đó giao luôn cái mạng già ở bên trong rồi, nếu là tao, tao chọc luôn tội của anh mày ra, chết luôn trong đó cho rồi, đỡ phải lo, với tính quyết đoán của mày, không tới mức không hạ nổi quyết tâm chứ? Lần này mày xa chạy cao bay không về nữa rồi, tao cho mày nhiều đồ như thế, không đổi được một câu nói thật à?”

“Ha ha ha, tao chỉ có thể nói với mày, bọn họ đúng là quen biết thật, có điều Tăng Quốc Vĩ giả thanh cao, không thêm qua lại với loại người như anh em tao, mày nghĩ trong tình huống đó, anh tao dụ được hắn ra à? Đồng Cô Sơn không khai là không khai, mà vì hắn căn bản không biết người đó ... Mày đoán xem là ai?” Tề Thụ Dân nổi hứng trêu trẻ con.

“Lý Uy chứ còn ai.” Giản Phàm thình lình nói.

“Thế à? Vì sao hắn không nói cho mày, ha ha ha ...” Tề Thụ Dân cười quái dị.

Mặc dù lời của hắn cực kỳ mập mờ, nhưng lại cung cấp cho Giản Phàm rất nhiều tin tức, khách khí nói: “Cám ơn nhé!”

“Cám ơn tao? Không nói mà mày cũng cám ơn?” Tề Thụ Dân ngạc nhiên.

“Đương nhiên phải cám ơn rồi, ít nhất mày cho tao ít tin tức, giờ tao biết, không phải hai người Lý Uy, Vương Vi Dân mà mày hận thấu xương, không phải Ngũ Thần Quảng đã bắt mày, không phải cả anh mày Tề Viên Dân, phạm vi thu nhỏ như vậy rồi, thế thì đã rõ ràng.” Giản Phàm chậm rãi nói.

“Thế à, nếu mày sai thì sao?”

“Sai ở đâu?” Giản Phàm dụ dỗ.

“Ha ha ha, mày đúng là ngu xuẩn hết mức, mày còn ngu hơn cả thằng cảnh sát bị chết, ha ha ha ... Tầm mười 14 chỉ có một cái xác, ha ha ha ... Mày không sai, nhưng mày quá ngu, ha ha ha.” Tề Thụ Dân đắc ý cực kỳ, giọng điệu càng lúc càng ngông cuồng.

“Dù sao cũng hơn loại vô sỉ như mày, đừng mừng quá sớm, oan có đầu nợ có chủ, cả đời mày đào mộ phá quách, giết người phóng hỏa, sớm muộn cũng gặp báo ứng thôi, mày còn chút nhân tính nào không? Tiết Kiến Đình là anh em mày, mày chẳng những diệt hãn, còn giết cả nhà, người già và trẻ nhỏ mà mày cũng ra tay được, mày còn là người không? Đồng Cô Sơn là anh em mày, vì di chuyển chú ý, mày không chút nương tình ném hãn ra xa, đúng không? Liên Nhận cũng là anh em mày, vì thăm dò bọn tao, mày cũng bán luôn hãn. Hách Béo bán mạng cho mày, có phải là mày cũng giết rồi không? Con mẹ nó, mày nghĩ mày anh hùng hảo hán lắm à, mày chỉ là thứ súc sinh ... Chẳng trách cha mày bị bắn chết, ông ta chết đáng lắm, sinh ra loại như mày, moi xác ra bắn lần nữa cũng không oan đâu ... Mày cao hứng cái gì? Chơi với lửa sẽ có ngày bị lửa đốt, ngày ngày chết không xa đâu thằng chó má.”

Ngôn từ kịch liệt, độc ác, Trương Kiệt ở bên cạnh cũng phải rợn người, áp giọng xuống trả lời bộ đàm, kéo Giản Phàm, chỉ chỗ rẽ sườn núi, một chiếc Toyota mang theo bụi vàng xuất hiện trong tầm mắt, Trần Thập Toàn vừa chỉ huy toàn bộ cảnh giác, chuẩn bị bắt giữ.

Tới rồi, Giản Phàm nắm chặt súng, hai mắt sung huyết, quên cả chửi.

Nhưng bên kia đối phương bị chọc giận, truyền ra tiếng rống của Tề Thụ Dân: “Lão tử là loại vong mệnh, nói nhân tính cái chó gì, chọc giận tao, tao giết cả nhà mày.”

“Phì, nhà tao là đầu bếp, chuyên giết loại súc sinh như mày đấy, Tề Thụ Dân cha mày đang đợi mày dưới địa ngục đấy, báo ứng của mày tới rồi.” Giản Phàm chửi lại một câu.

Tề Thụ Dân ở trên xe đã lên cơn cuồng nộ, vừa rống vừa chửi, chiếc xe Toyota xóc nảy gian nan đi vào vòng vây, đột nhiên cách đó 30 mét, một chiếc xe thương vụ toàn bụi đất xuất hiện chắn ngang đường.

Biến cố bất thành linh làm người trong xe hoảng hồn, Hầu Tam phanh két xe, chiếc Toyota rung chuyển kịch liệt, dừng lại mặt đường mấp mô.

Đoàng!

Tiếng súng vang lên, Trần Thập Toàn ra tay, xe rung một cái rồi chúi về phía trái, bánh xe xẹp xuống, tiếng còi cảnh sát hú lên, vang vọng sơn cốc.

“Tề Thụ Dân, bọn mày đã bị bao vây, hạ vũ khí xuống, giơ hai tay lên đầu, nếu không bắn bỏ ... Bọn mày đã bị bao vây, bỏ vũ khí xuống, giơ hai tay lên đầu ..”

Cạch! Tề Thụ Dân đánh rơi chiếc điện thoại vệ tinh, quên tắt máy, bên trong vẫn truyền ra giọng nói của ai đó.

“Ha ha ha ha, ông chủ Tề, mày không những vô sỉ mà còn vô tri, găng thiết bị theo dõi là cố ý để mày phát hiện đấy, mày càng nghĩ tao ngu, mày càng to gan, tao mở mắt cho mày nhé thằng ngu. Thiết bị theo dõi ở trong đồ cổ đấy, đồ làm bằng đồng, mày dò không tìm ra được đâu, cạm bẫy thực sự không phải ở trong Đại Nguyên, mà là ở ngoại thành phố ... Ha ha ha, tao nhử mồi ở trong thành phố nhưng đào hố ở bên ngoài, mày nghĩ mày thông minh à, thứ súc sinh như mày thì trí tuệ của mày chỉ ngang với loại súc sinh như chó lợn thôi.”

Chương 238: Cuộc quyết đấu cuối cùng. (10)

“A ...” Một tiếng kêu điên cuồng, người phục kích cũng nghe thấy âm thanh như con thú cùng đường đang cắn xé, Tề Thụ Dân mặt mày vắn vẹo, dầm chân rút súng bắn bừa bãi ra ngoài cửa sổ.

Thấy kẻ này đã nổi điên, Giản Phàm tắt điện thoại, nằm trong bụi cỏ nhìn cái xe cách mình ba mươi mét, trầm giọng nói: “Chú Trần, cho hắn một phát nữa.”

Đoàng!

Bánh xe bên phải nổ tung, xe chòng trành nghiêng đi, tiếng súng từ trong xe im bật.

“Chuẩn bị dùng hỏa lực áp chế, ép hắn ra.” Trong bộ đàm truyền ra mệnh lệnh chỉ huy của Trần Thập Toàn.

Đội hình 2 + 2 + 1 từ ba phương hướng bao vây, bắn tỉa nằm ở trên cao, sau lưng là xe cảnh sát cuốn theo cát vàng kéo tới, trong bộ đàm truyền tới báo cáo của các tổ, người chỉ huy là cục trưởng Lương Cảnh Đức, đang thúc giục tiếp viện mau chóng tới nơi ...

Còn ở bãi sấn, sáu khẩu súng đồng loạt chĩa vào con mồi, ba nghi phạm rút đầu trong xe, hồi lâu không có động tĩnh.

“Nổ súng.”

Trần Thập Toàn nhìn mục tiêu qua ống nhòm súng bắn tỉa ra lệnh, tức thì năm khẩu súng liên tục bắn vào chiếc xe Toyota im lìm, kính vỡ toang, đốm lửa tóe lên, thân xe thủng lỗ chỗ.

Đây là trấn áp bằng sự chênh lệch vũ lực, đập tan tâm lý kháng cự của nghi phạm, Trần Thập Toàn nhìn mục tiêu như đồ trong túi, súng nhắm chuẩn vào bên cửa xe, không biết kẻ nào sẽ nhả ra đầu tiên, dù kẻ nào chẳng nữa thì ở khoảng cách hơn trăm mét, ông ta không bao giờ bắn trượt. Có lẽ bọn chúng căn bản không dám ra, thêm vài phút nữa đại đội nhân mã tới nơi, khi đó dù là Kim Cương tái thế cũng không thoát được khỏi vận mệnh bị bắt.

5 khẩu súng tầm gần có 3 khẩu 54 và 77, hai khẩu tiểu liên hai bên, phụ trách áp chế, tiểu liên nổ súng tạch tạch tạch liên hồi trút vào xe, đối với loại tội phạm này chưa bao giờ cần nói tới nhân từ, nếu không phải muốn giữ còn sống và đồ cổ giá trị, e là đã bắn chết tại chỗ.

Ba người co ro trong xe không dám nhúc nhích, hoảng sợ tột độ.

“Anh Dân, làm sao bây giờ? Chúng ta bị bao vây rồi.” Hầu Tam la lên như sắp khóc.

“Liều thôi, mẹ nó, dù sao cũng chết.” Lý Tám Trụ tìm cơ hội nổ súng, nhưng bị bắn từ ba phương hướng, hấn căn bản không dám ngẩng đầu lên.

Tề Thụ Dân vẫn điên dại gào thét, nhục, hấn cảm thấy mình bị sỉ nhục nhiều hơn sợ hãi: “Không thể nào, không thể nào, đây là con đường lựa chọn ngẫu nhiên, làm sao thằng chó đó biết trước.”

“Anh Dân, làm sao giờ?”

“Im mồm!” Tề Thụ Dân như còn thú điên, chỉ có điều bị bắn một hồi chưa ai làm sao, đoán ra đối phương còn có điều cố kỵ lấy lại được chút bình tĩnh, phán đoán: “Nghe đi, năm ngón một dài, hai khẩu tiểu liên, bọn chúng không đông ... Mẹ nó bị có 5 thằng cớm bao vây thì mấy chục năm xông pha uống phỉ rồi ... Hầu Tam, khởi động xe, chặn hướng bắn tĩa, nhanh lên, không tao bắn chết mày.”

Hầu Tam bị dí súng vào đầu, cắn răng vặn chìa khóa, chiếc xe thủng lỗ chỗ rồ một tiếng khởi động.

“Tên bắn tĩa ở ngọn đồi nhỏ phía trước ... Chặn tầm nhìn của hấn ...”

“Tăng tốc ... Vào số, nghiêng xe qua.”

“Nhanh lên, khói bụi càng lớn càng an toàn ... Không muốn chết thì nhanh lên.”

Trong xe quát tháo liên hồi, Tề Thụ Dân và Lý Tám Trụ là hai tên lão luyện, phát hiện điểm yếu của vòng vây, cũng hiểu đặc điểm cảnh sát bất đắc dĩ lắm bắn người, cho nên liều mạng chống cự.

Vì thế xuất hiện một cảnh điên cuồng, thân xe rung chuyển dữ dội, động cơ xe chạy tại chỗ tạo ra làn khói đen dày đặc, thân xe dần dần nghiêng đi, bánh sau xoay tít tạo ra bụi mù mịt, giống như đàn gia súc chạy hỗn loạn, hai cái bánh trước xẹp lép miễn cưỡng xoay tròn, chiếc xe từ từ từ từ đi về phía trước, lớp đất cát vàng xốp, tạo ra càng nhiều khói bụi.

Không xong rồi, bọn chúng vẫn muốn kháng cự, Giản Phàm thất kinh, thay băng đạn, nhắm vào cánh tay lộ ra "đoàng" một phát.

Không nhìn thấy cánh tay nữa, quá xa, lại còn cách cửa sổ và bụi mù, Giản Phàm nhổ một bãi nước bọt tức tối.

Trần Thập Toàn ở điểm bắn tia nhìn khói đen bốc lên, lòng giật đánh thót, biết ngay mưu đồ của đối phương, báo cáo bộ đàm: "Số 0, số 0, kêu gọi vô hiệu, mục tiêu đang chế tạo khói đen, ý đồ bỏ chạy."

"Trần Thập Toàn, hoặc bắt sống, hoặc bắn hạ, không thể cho chúng thoát, lọt lưới tên nào, tôi cứ anh hỏi tội."

Trong bộ đàm truyền ra giọng nói cấp bách của Ngũ Thần Quảng, lúc này lãnh đạo tỉnh thành đang chạy tới tuyến một, tổ số 12 là rào chắn cuối cùng chặn mục tiêu, truy binh chưa tới, toàn bộ hi vọng gửi gắm vào tiểu tổ sáu người này.

"Biết rồi, mạng sống khó giữ, thi thể dễ thu." Trần Thập Toàn đáp một câu rất vắn vè, nói vào bộ đàm: "Số một chặn phía trước, tôi sẽ yểm trợ, số hai số bốn theo dõi cửa xe, dám xông ra kháng cự, bắn chết luôn."

Mệnh lệnh mang theo vài phần tàn nhẫn, xe chặn phía trước đang ra sức hô hào đầu hàng, nhìn mục tiêu vẫn ý đồ bỏ trốn, Trương Kiệt bắn hai phát vào thân xe, hận súng của mình không phải ống phóng lựu, không giết được mục tiêu, chửi um lên: "Mẹ cái lũ vong mệnh này, tới giờ còn muốn ngoan cố."

"Mỗi người một cửa xe, tôi trước anh sau, bọn chúng định chạy ... ra phát bắn ngay, sống chết đều được." Giản Phàm nhìn chằm chằm cửa xe, súng chĩa thẳng không nhúc nhích.

Lúc này thân xe kêu âm âm đã nghiêng bốn mấy độ dừng xiên xiên bên đường, chưa dừng hẳn thì biến cố xảy ra, thân xe chạm vào tảng đá phía dưới làm bánh sau xoay không tiến được,

cả khói lẫn bụi như rồng đất lao lên, lan khắp bốn xung quanh thân xe, Trần Thập Toàn mất đi mục tiêu, nhảy khỏi chỗ nấp, vừa tìm kiếm vị trí bắn tỉa khác, vừa gọi bộ đàm: “Chú ý, chú ý, chúng muốn đột phá, số hai, ở hướng cậu đấy, số bốn, chuẩn bị bọc sườn.”

Phía trước bị chặn, hướng nghiêng xoay lưng về phía số bốn, bọn chúng muốn lấy xe làm lá chắn chạy về phía sau, nơi đó có hai người, Trần Thập Toàn lòng rối loạn, không thể ngờ rằng đối phương trong tình thế ngặt nghèo còn nghĩ ra cách trốn thoát.

Lòng Giản Phàm thì hết sức bình tĩnh, dù sao nhiều lần nổ súng rồi, hiểu thực chiến là lúc một giây định sinh tử, bình tĩnh quan trọng hơn tất cả, hai tay vẫn nắm chắc súng lặng lẽ nhìn cửa xe, chỉ đợi một đòn trí mạng, Tiêu Thành Cương và Quách Nguyên bỏ khỏi vị trí ẩn thân, từ từ tiếp cận xe.

Đối đầu là không thể tránh khỏi rồi, nhất định phải khuất phục đám hung đồ này ở đây, không cho chúng cơ hội nào nữa.

Cửa xe thình lình mở ra, tiếng súng cũng vang lên, Trương Kiệt nhanh tay bắn tạch tạch tạch quét qua cửa xe, trong xe ném ra một thứ lăn lông lốc về vị trí số hai của Giản Phàm và Trương Kiệt, vừa lăn vừa bốc khói, Trương Kiệt hô lớn: “Không được tiếp cận, không được tiếp cận, chúng có lựu đạn, ôm đầu nằm xuống.”

Tiêu Thành Cương và Quách Nguyên khựng lại, chỉ thấy trong trước mắt nổ “uỳnh!”, ánh lửa ở mé trái lóe lên tích tắc gió mạnh cuốn tới tầng bụi đất ập vào mặt, vội nằm úp sát xuống đất.

Là lựu đạn tự chế, uy lực không lớn, nhưng thanh thế kinh người.

Giản Phàm lắc mạnh đầu nhổ đất trong miệng ra, vẫn căng mắt nhìn đám bụi mù, chợt hai bóng người lăn ra liên tục nổ súng khiến y vội lăn sang bên né tránh.

“Mẹ nó!” Trương Kiệt bắn trả bừa bãi, hai người vị trí số bốn tạm thời không giúp gì được, thành thế hai chọi hai, bọn họ mất hết ưu thế rồi.

“Chúng mày ép tao đấy nhé.” Giản Phàm quát một tiếng, nhân lúc Trương Kiệt dùng tiểu liên áp chế xông ra, bắn luôn,

vừa di chuyển vừa bắn, bắn ngang, lặn người bắn, thi thoảng chỉ dùng khoe mắt liếng một cái, rớt cuộc kiêu bắn súng không giống ai phát huy tác dụng.

Á!

Một tên gầy gò ngồi xổm bắn ở cửa xe lặn lộn, trúng rồi!

Tên còn lại không ngờ bỗng đứng ở đâu xuất hiện nhân vật điên rồ như vậy, súng nổ liên tục sát bên cạnh, chui ngay xuống xe, che được đầu lại lộ đuôi, hai người bọc sườn vị trí số bốn thấy chân thò ra nổ súng bắn, lại có tiếng kêu, trúng đạn.

Đoàng!

Là tiếng súng bắn tĩa, động cơ xe tắt ngay, Trần Thập Toàn không biết từ đâu chui ra đã kiếm được vị trí thích hợp, một phát đạn hiệu quả tức thì.

“Mẹ nó, ngẫu quá.” Trương Kiệt nhìn Giản Phàm vừa di chuyển tốc độ cao vừa bắn, hăm mộ vô cùng, hắn cũng bắn tới đổ mắt rồi, thay băng đạn nhảy ra khỏi hố, quát lớn: “Không được nhúc nhích.”

Tên ở dưới xe bị thương còn định phản kháng, Trương Kiệt lia một tràng đạn tạch tạch tạch, rớt rít hô: “Đầu hàng, đầu hàng.”

Không đúng, chỉ có hai tên xông ra, Giản Phàm thay đạn vẫn giữ tư thế lom kom phòng bị, xe mở một cánh, cánh còn lại vẫn đóng, hô lên: “Cẩn thận, vẫn còn một tên nữa.”

Muộn mắt rồi, Tiêu Thành Cương và Quách Nguyên còn chưa tới nơi, Trương Kiệt đang đà xông lên, trong khói mù chỉ thấy cửa xe mở tung, bóng người lộn vòng lao ra, tay chĩa về phía trước nổ súng. Đoàng, người lặn tiếp vài vòng không chậm lại chút nào, người lom khom như linh miêu. Giản Phàm vẫn đang hét lớn, tai không còn nghe thấy mình hét cái gì, mắt mở muốn toét ra, chĩa về phía người đó bắn liên tục, người lao đến như mũi tên.

Chớp mắt lại có biến cố, tiếng nổ đình tai nhức óc vang lên, thân xe nổ tung, tiếng nổ xé toạc không khí, xóc toạc màng nhĩ, ngọn lửa lớn muốn nuốt chửng tất cả.

Giản Phàm thấy tai ù đi, tứ chi bủn rủn, vụ nổ cách đó mười mấy mét tạo lực xung kích khiến y không đứng vững, mặt đau rát, Trương Kiệt như con diều đứt dây bắn văng ra, Tiêu Thành

Cương và Quách Nguyên ngã nhào, mắt mơ hồ nhìn thấy có bóng người dùng cả chân lẫn tay bò trên mặt đất.

Rầm! Lục phủ ngũ tạng lộn tung phèo, cổ họng muốn nôn ra, má đau rát, Giản Phàm ngã xuống, bản năng đưa tay đưa tay sờ má, toàn máu.

Chỉ còn lại ánh lửa, khói đen, Cao Ái Quân ở vị trí số 1 và Trần Thập Toàn vừa tới điểm xạ kích cùng choáng váng, chưa hiểu chuyện gì.

Sao lại thế này, sao lại thế này.

Giản Phàm không tin hình ảnh cuối cùng đọng lại trong mắt, nỗ lực cử động chân tay, gian nan bò dậy, đầu quay vòng vòng, mắt hoa lên không thấy gì, khản giọng gào: “Trương Kiệt .. Trương Kiệt! Trả lời đi!”

Chương 239: Cuộc quyết đấu cuối cùng. (11)

Không ai trả lời, không gian quay cuồng, chỉ mấy giây mà quang cảnh như bãi chiến trường, thùng xăng bị nổ, xác xe bắn tứ tung, đốm lửa lan khắp nơi, khói đen cuộn cuộn, mười mấy mét vẫn cảm thụ được hơi nóng khiếp người.

Là hắn, Tề Thụ Dân, thằng chó chết ấy đã kích nổ ... là hắn ...

Đầu óc Giản Phàm lóe lên suy nghĩ như vậy, chân lão đảo đưa đầu nhìn quanh tìm mục tiêu đã biến mất, người cuối cùng nhắm vào Trương Kiệt nổ súng sau đó lăn sát mặt đất, là hắn, chắc chắn là hắn ... Đâu rồi, mày đâu rồi, thằng chó kia! Mày đừng hòng thoát.

Quệt máu chảy ròng ròng trên mặt, lắc đầu chớp mắt liên hồi cố lấy tỉnh táo, chợt thấy mé trái có bóng dáng mơ hồ đang di chuyển, đó là phương hướng giữa vị trí số một và số hai ... Chạy, mày còn muốn chạy à? ... Như có con ác quỷ ngủ vùi trong lòng vừa vươn mình tỉnh giấc trong người, hung tính trỗi dậy, Giản Phàm ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng vang dội, sức lực cuộn cuộn trong thân thể, lao theo, đà quá mạnh, thân thể mất khống chế ngã chúi về phía trước, bất chấp toàn thân ê ẩm vẫn hướng về phía trước, hai mắt đỏ ngầu như ác quỷ ...

Trần Thập Toàn nghe thấy tiếng thét nhìn theo, cũng phát hiện người chạy trốn, nhảy khỏi chỗ nấp đuổi theo.

“Xảy ra chuyện gì rồi, xảy ra chuyện gì, báo cáo đi . có nghe thấy không? Báo cáo đi.” Phía chi viện cũng đã phát hiện vụ nổ, giọng hét sức cấp bách.

Ở trong xe, Cao Ái Quân vẫn còn sững sờ nhìn cảnh tượng thảm liệt trước mắt, lại nhìn hai người một trước một sau truy đuổi nghi phạm, không rõ là ai với ai nữa, mắt cố gắng tìm kiếm bóng dáng đồng đội mà không thấy, lau khóe mắt cầm bộ đàm báo cáo: “Chi đội trưởng ... Cục trưởng Lương, bọn họ ... Xe nổ, xe nổ rồi ... Mọi người mau tới đi, bọn họ đều ở chỗ phát nổ, không biết sống chết ra sao ... Mọi người mau tới đi, nhanh lên.”

“Nghỉ phạm đâu, nghỉ phạm đâu rồi?” Không biết là ai đó quát xen vào.

Cao Ái Quân còn bận tâm gì tới nghỉ phạm nữa, cũng không trả lời, xô cửa xe chạy hết tốc lực về hiện trường, vừa chạy vừa gọi, không nhìn thấy ai đứng dậy, lòng càng hoảng loạn giọng lạc cả đi như đang khóc, miệng gọi Thành Cương, Quách Nguyên, không thấy ai đáp, khóc không thành tiếng, lại gọi Giản Phàm, Trương Kiệt, lảo đảo chạy về phía trước ...

Chu vi mười mét vuông xung quanh cái xe đã bị cháy xém, Cao Ái Quân tìm được Tiêu Thành Cương trước tiên, đang rên rỉ, toàn thân máu me vẫn nói không sao, Quách Nguyên nằm cách đó không xa, đã hôn mê, cả hai mặt đen nhẻm, tóc xoắn lại. Hắn chạy qua sờ mũi Quách Nguyên, kiểm tra thân thể không thấy vết thương nào đáng kể, hắn bị ngất do sức ép. Nhớ ra gần vụ nổ nhất là người ở vị trí số hai, hoảng loạn tìm thấy hai cổ thi thể đã bị nổ tan xác, không thể nào ... dừng, dừng, Cao Ái Quân nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, thầm cầu xin, kiểm tra mấy mảnh vụn, quần áo trên người không đúng, chắc là nghỉ phạm ... Gào thét nhìn quanh, chợt thấy một người mặc đồ nguy trang, cuống cồng chạy tới, vóc dáng kia là Trương Kiệt.

“Tĩnh, tĩnh lại đi ... Trương Kiệt ...” Cao Ái Quân ôm lấy, thử hơi thở, không còn nữa rồi, toàn thân lạnh băng, dưới mi tâm có cái lỗ đen ngòm, vẫn đang chảy máu, đen, là máu đen, máu gọi: “Dừng, dừng Trương Kiệt, Trương Kiệt, tĩnh lại đi mà ...”

Tiêu Thành Cương đã khôi phục phần nào nghe thấy tiếng hét lờ đờ bò dậy, vừa đi vừa bò tới nơi, nhìn thấy một người không nhận ra nổi khuôn mặt nữa, chân nhũn ra ngã xuống, bật khóc: “Trương Kiệt, tĩnh lại cho tôi, thằng chó nhà anh, dậy mau đi.”

Giữa mảnh đất hoang, hai nam nhân ôm đồng đội vừa khóc vừa gọi, lờ mờ có tiếng còi cảnh sát, chiếc xe đầu tiên đã tới ... Chỉ vài phút, chỉ vài phút thôi mà sinh tử mãi mãi cách trở rồi ...

Đoàng! ... Đoàng! ... Đoàng! ... Đoàng!

Tiếng súng ở đằng xa vẫn còn vang lên, có hai người điên cuồng bắn trả lẫn nhau, người trốn đã tới triền núi, người đuổi đã tới chân núi, dựa vào yểm hộ của vụ nổ, nghỉ phạm đi trước

một bước tới mấy chục mét, bị Giản Phàm trong cơn điên cuồng ngày một thu hẹp khoảng cách.

Là Tề Thụ Dân, nhìn bóng lưng một cái là Giản Phàm nhận ra ngay, trái tim nhỏ máu, bất chấp đạn bay xẹt qua mặt vẫn truy đuổi. Tại mình, tại mình, mình đã quá xem thường hắn, không ngờ rơi vào tử địa rồi vẫn còn phản kích, không kịp hối hận, không kịp đau đớn, lòng chỉ còn con ác quỷ gào ghét: Giết, giết chết hắn!

Đằng sau có tiếng gọi của Trần Thập Toàn, không rõ đang gọi cái gì, Giản Phàm chạy như không biết mệt mỏi, vừa chạy vừa bắn, nhưng trong cơn cuồng nộ, mất đi sự chính xác, mà Tề Thụ Dân trong lúc hoảng loạn cũng bắn hụt. Trần Thập Toàn nhìn qua ống ngắm, Giản Phàm chạy thực mạng, nghi phạm loạn choạng, tốc độ cả hai đều rất nhanh, không sao nhắm chuẩn được.

Khi Tề Thụ Dân sắp leo lên được gò núi, thành linh xoay hắn người lại, muốn hạ gục kẻ truy đuổi cuối cùng. Giản Phàm cũng tích tắc phát hiện ra thời cơ tốt nhất, cả hai gần như cùng lúc nổ súng.

Đoàng! ... Đoàng! ...

Đúng hai phát súng.

Tề Thụ Dân không ngờ khéo quá hóa vụng, bản thân chủ động, nhưng bước chân vừa dừng lại đối thủ còn nhanh hơn, vừa mới bóp cò liền như con chim lớn gãy cánh, ngã xuống đất, lăn lông lốc xuống sườn núi. Giản Phàm chỉ thấy tay trái nhói đau không nghe sai khiến nữa, tay phải bóp cò, hết đạn rồi, thấy Tề Thụ Dân lăn đi, không rõ sống chết thế nào, cầm súng không đạn ném tới, "á", trúng ngay trán Tề Thụ Dân.

Hắn Ở ngay trước mắt rồi, nhìn rõ bộ mặt hung tợn đó, Giản Phàm toàn thân sôi sục, nhắc một tảng đá nhả tới, không phải bắt tội phạm, mà muốn giết người.

"Chết đi thằng chó!" Chỉ là không ngờ Tề Thụ Dân tay vẫn không rời súng, chĩa về phía Giản Phàm bóp cò cười nanh ác bóp cò.

Đoàng!

Phát súng trúng ngay giữa ngực, hự, Giản Phàm tức thì không khác gì bị một con tê giác phóng hết tốc lực dùng sừng nhọn đâm vào, lực xung kích của đạn bắn y, lão đảo lúi lại vài bước.

Không! Không thể nào! . Trong lòng gào lên đầy bất cam, thẳng súc sinh đó chỉ cách vài bước nữa mà thôi, tảng đá rơi khỏi tay, máu trào ra từ khước miệng, hai mắt Giản Phàm vẫn mở trừng trừng đầy vẻ không cam lòng, không gian tựa như có chấm đen xoay tròn hút lấy toàn bộ, tất cả biến thành một màu đen ngòm, hai chân mềm nhũn từ từ ngã xuống ...

Đoàng!

Phát súng bắn tia từ xa vang lên, chỉ chậm mất mấy giây.

Á...

Tề Thụ Dân gào thét thảm thiết, nhìn cái tay cầm súng đã bị bắn lìa, mặt đau biến dạng, đau đớn gào lên như dã thú, chân trái cũng bị thương, vừa lăn xuống chân đồi, không biết thứ sức mạnh nào vẫn khiến hắn đứng dậy được, lê cái chân đầy máu, tập tễnh đi về phía trước.

Nhưng lần này hắn không có cơ hội nữa rồi, Trần Thập Toàn tới nơi, đề phòng bất trắc, chặt mạnh vào gáy, Tề Thụ Dân ngoẹo đầu sang bên, ngất xỉu.

“Giản Phàm! Giản Phàm! ...”

Không có ai trả lời.

Đằng xa một chiếc xe cảnh sát hú còi dừng lại quanh điểm phát nổ, đội đặc cảnh lăm lăm súng tủa ra xung quanh.

“Báo cáo! Một cảnh sát đã hi sinh, một người đã hi sinh, là Trương Kiệt.”

Xe chỉ huy im phăng phắc.

“Cấp cứu, mau gọi cấp cứu ... Giản Phàm trúng đạn rồi, mau lên, mau lên đi, mọi người mau lên . không kịp mất .” Giọng già nua hoảng loạn như đang van xin cầu khẩn ngắt quãng của Trần Thập Toàn truyền ra loa.

Ngũ Thần Quảng sau mấy giây thất thần nhào bổ tới bộ đàm quát: “Lão Trần, Giản Phàm sao rồi?”

“Giản Phàm! ... Giản Phàm! ... Chú Trần, Giản Phàm sao rồi?”

Cao Ái Quân, Tiêu Thành Cương điu nhau chạy tới, từ xa thấy Trần Thập Toàn ôm một người, đầu mềm oặt nghiêng sang bên đùi ông ta, khóe miệng rỉ máu, cả mảng người bên trái ướt đẫm, đạn bắn vào ngực, cả hai như trúng một búa nặng, không thở nổi, cũng không bước thêm được nữa.

Trần Thập Toàn không nhúc nhích, môi khẽ mấp máy, hai hàng nước mắt đục ngầu trào qua khóe mi.

Chương 240: Im lặng hỏi trời. (1)

“Thưa các vị lãnh đạo, các vị đồng nghiệp, theo chỉ huy thống nhất của tỉnh, chúng tôi ban chính trị cục với cục công an thành phố, chi đội hình sự với trung tâm giám định pháp y tỉnh, báo cáo đối với hành động vây bắt 43, chính là điều tra đồng chí Trương Kiệt tuần chức (*) ở đường cấp hai bị bỏ hoang đoạn Tiểu Chương Hà, km số 39 xảy ra bốn ngày trước như sau ...”

(*) Tuần chức: Hy sinh tính mạng cho công việc của mình, khiến người ta kính trọng người đã khuất sau khi chết.

Chuyên viên điều tra ban chính trị tới từ sở công an tỉnh là cảnh sát hơn 30 tuổi đứng trước màn hình lớn, bấm một cái, trên màn hình chiếu ra ảnh hiện trường, xác xe bốc khói, túi xác nằm trên mặt đất, mảnh vỡ khắp nơi, vẫn làm người ta vài phần kinh hãi.

Lễ truy điệu vừa mới kết thúc, bi thương đọng trên mặt mỗi vị cảnh sát đều rõ ràng, ai nấy ảm đạm nhìn màn hình, phòng hội nghị đặt một hàng mũ cảnh sát, mặc niệm vì đồng nghiệp quên mình vì nhiệm vụ.

Góc phòng hội nghị, Ngũ Thần Quảng ngồi đó, bóng lưng hơi gù, dường như vài ngày qua đã già đi rất nhiều, tóc mai thêm vài sợi bạc, nghe điều tra viên tỉnh phát biểu, trong mắt thoáng qua khuôn mặt quen thuộc. Điếu văn miêu tả "mười năm làm cảnh sát, luôn chiến đấu ở tuyến đầu", "lúc nguy nan dũng cảm đứng ra", "hi sinh anh liệt", nghe như đang nói về tấm gương cảnh sát, kỳ thực đó là chàng trai rắc rối phá hoại, ông ta còn nhớ rõ, bất kể khi ở đồn công an đường Bình Nam, ở đại đội sáu, đội trọng án thì Trương Kiệt đều là thứ làm đội trưởng đau đầu, chẳng đâu để đi nên mới luôn ở tuyến đầu.

Còn bây giờ, chàng trai sống sờ sờ thành một bức di ảnh lạnh băng, hôm đó đi báo tin đối diện với đứa bé vô tri chưa hiểu đau thương là gì, Ngũ Thần Quảng cảm giác lúng túng không nói ra được.

Làm cảnh sát gần 30 năm rồi, tham gia không biết bao nhiêu lễ truy điệu rồi, Ngũ Thần Quảng đếm không xuể nữa, trái tim chai sạn rồi, mắt cũng khô rồi, nhiều lúc muốn khóc mà không khóc ra được ... cũng giống như lúc này.

“... Căn cứ vào điều tra hiện trường và lời khai của các cảnh sát viên, ngày hôm đó vào lúc 7h03 nghi phạm lái chiếc Toyota lọt vào vòng vây, chỉ huy hiện trường Trần Thập Toàn áp dụng thế trận bao vây 2 + 2 + 1 + 1, đây chính là vị trí số 4, cách nghi phạm 21 mét, đây là vị trí số 2 cách nghi phạm 19,5 mét, vị trí số 1 ở phía trước, cách 42 mét, điểm bắn tỉa cách 105 mét. Khi mục tiêu xuất hiện, Trần Thập Toàn đã bắn nổ hai lớp xe ...”

Điều tra viên đưa ra hình ảnh mô phỏng hiện trường, xưa nay người chết được tôn trọng, Trương Kiệt tuần chức thành anh hùng không cần nói, không ai dám truy cứu. Nhưng chuyện này rốt cuộc là ngoài ý muốn, hay là sự cố thì bên trên chưa kết luận, cần điều tra giao cho sở quyết định, tổ điều tra làm việc hết sức tỉ mỉ.

“.. Sau khi khuyên can cùng uy hiếp không có tác dụng, nghi phạm lợi dụng ống khói xe gây khói, đồng thời khởi động xe tiến về hướng đông nam, cũng chính là nghiêng về phía vị trí số hai, xe tiến về phía trước chừng 6 mét. Nói một cách đơn giản, nếu như nắp dưới cửa sổ xe khởi động, thêm vào ảnh hưởng của khói bụi, điểm bắn tỉa không cách nào tiến hành bắn hạ , thêm vào không nghĩ tới nghi phạm sẽ dùng cách này, dù có ý thức cũng đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất.”

“Khi khói bụi bốc lên tương đối lớn, nghi phạm ném ra một quả lựu đạn, cách số 2 chừng 14 mét, dựa vào lựu đạn tự chế đã áp chế vị trí số hai, 2 nghi phạm từ trong xe xông ra, Mà lúc này điểm bắn tỉa, vị trí số 1, vị trí số 4 bị chắn tầm nhìn, không rõ xảy ra vị trí gì, cảnh sát viên Giản Phàm bắn trả trước, đã thương nghi phạm Hậu Phương Quân ở vị trí ghé lái xông ra, nghi phạm Lý Tám Trụ bị vị trí số 2 áp chế, đành trốn dưới xe, sau đó bị vị trí số 4 bắn bị thương ở chân ...”

“Căn cứ vào miêu tả của cảnh sát viên, khi đó cho rằng đã khống chế được hiện trường, vị trí số 2 và số 4 nhận được mệnh lệnh bọc sườn, bốn cảnh sát hướng về xe mục tiêu. Còn nghi

phạm thứ ba Tề Thụ Dân trốn trong xe, thừa khói bụi, vụ nổ, và hai tên thủ hạ xông ra, đã nổ súng vào đồng chí Trương Kiệt, sau đó nhanh chóng di chuyển cách xe chừng 30 phút, gây nổ thuốc nổ bố trí trên xe, chúng tôi đã tìm thấy thiết bị kích nổ từ xa.”

“Hai đồng chí Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên ở khoảng cách 8 mét đều bị thương ở mức độ khác nhau, đồng chí Trương Kiệt trúng đạn vào mặt hi sinh, lại bị vụ nổ hất tung, rơi xuống chỗ này ... Nghi phạm có chuẩn bị trước, lại xuất thân đào tẩu mộ, không chế vụ nổ rất tốt, dựa vào vụ nổ thoát khỏi vòng vây. Cảnh sát viên Giản Phàm cách vụ nổ 16 mét, mặt bị thương nhẹ, ngay lập tức kịp phản ứng, cùng Trần Thập Toàn ở điểm bắn tủa truy kích từ hai phương hướng, cuối cùng bắn bị thương bắt sống được nghi phạm cách hiện trường 2.1 km. Trong quá trình truy bắt, đồng chí Giản Phàm trúng 2 vết thương, ở cánh tay và ở ngực ... Đó là toàn bộ quá trình trải qua.”

Phó sở trưởng Mạnh ngồi ở hàng đầu nghe thuật lại quá trình thôi cũng chấn động. Tiếng thở dài, cảm thán, kinh ngạc vang lên khắp phòng, không biết kinh ngạc vì sự anh hùng của cấp dưới, hay là hung hãn của nghi phạm, hành động cả hai bên đều trái lẽ thông thường. Nếu nói nghi phạm biết khó thoát tội, hung hăng chống cự còn hiểu được, vậy làm cảnh sát cũng liều mạng thì ngoài dự liệu, dù sao phía sau có chi viện lớn, chỉ cách vài phút đi đường thôi mà.

Trong tiếng thì thầm, điều tra viên tổng kết: “Đối với sự kiện này, ban chính trị chúng tôi đề xuất vài điểm để các vị lãnh đạo châm chước: Thứ nhất, chúng ta không suy xét đầy đủ mức độ nguy hiểm của nghi phạm, trong quá trình truy bắt không có được tình báo chi tiết về vũ khí và thuốc nổ của đối phương, gây ra tổn thất hiện tại, không chỉ 1 cảnh sát chết, 3 bị thương, và 13 món đồ cổ đã bị phá hủy.”

“Thứ hai, lựa chọn điểm phục kích và phân phối lực lượng không ổn, trung đội vũ cảnh được điều tới điểm phục kích khác, mà đoạn Tiểu Chương Hà do Trần Thập Toàn dẫn đội đều là cảnh sát viên không đủ kinh nghiệm thực chiến, nhất là cảnh sát viên Giản Phàm, Tiêu Thành Cương tuổi nghề chưa đủ 2 năm.”

“Thứ ba, người chỉ huy hiện trường khi xử lý tình huống khẩn cấp không thỏa đáng, nếu ngay lập tức bấm động cơ xe, có lẽ tránh được chuyện tiếp sau đó, hơn nữa khi nghi phạm cầm súng bỏ trốn, chi viện chưa tới, hai cảnh sát viên mạo hiểm truy bắt cũng không thỏa đáng.”

Ngũ Thần Quảng đưa tay đỡ trán thở dài, có chút bất đắc dĩ cùng cảm giác hết lời để nói. Anh hùng đã được kết luận, còn người bình thường vẫn bị điều tra thẩm vấn, cuối cùng còn bị quy trách nhiệm chỉ huy không thỏa đáng, xử trí không đúng, trách nhiệm này không thể do sở gánh, không thể do cục gánh, vậy sẽ do ai gánh?

“Thắng thảm ... Thắng quá thảm quá đẫm máu quá các đồng chí ạ, chúng ta mất đi một cảnh sát ưu tú, đó là tổn thất lớn của cảnh sát chúng ta. Có điều tôi cao hứng nhìn thấy, các đồng chí trải qua rèn luyện máu và lửa, tiếp nối lá cờ của anh hùng tuấn nạn ...”

Một lời phát biểu tương đối uy lực làm Ngũ Thần Quảng từ trong trầm tư tỉnh lại, nhìn người phát biểu là phó sở trưởng Mạnh, hai tay chống bàn, người ngả về phía trước, mở màn thế này thì tiếp theo không có lời gì hay ho rồi.

Chương 241: Im lặng hỏi trời. (2)

Quả nhiên tiếp theo phó sở trưởng Mạnh trở giọng, nghiêm nghị lạnh lùng, đứng trên bục cao quét mắt bốn phía, giọng vang vang đánh thếp: “Đối với tình hình ngoài dự liệu xuất hiện ở hành động vây bắt lần này, cần sở trải qua thảo luận mới quyết định, ý kiến của tôi có ba điều. Sự tích của đồng chí Trương Kiệt cần tích cực tuyên truyền, tuyên dương mạnh mẽ tinh thần dám hiến thân này, xã hội bây giờ đưa tin tốt về công an chúng ta thì ít, đưa tin xấu thì nhiều, nhưng sự thực thì sao? Chúng ta duy trì trị an của thành phố 300 vạn dân này, chúng ta luôn kiên quyết đấu tranh với tội phạm, chưa bao giờ ngơi nghỉ, sự hi sinh của đồng chí Trương Kiệt là minh chứng tốt nhất. Thứ hai, chuyện chỉ huy sai lầm, xử trí thiếu thỏa đáng, chúng ta phải nghiêm khắc xử lý, đề phòng chuyện tương tự xảy ra, không thể lấy hành động trọng đại của sở ra làm trò đùa, càng không thể lấy sinh mạng đồng chí cơ sở ra làm trò đùa. Thứ ba công tác xử lý hậu quả do ban chính trị tỉnh và đồng chí chi đội và cục làm, nhất định phải xử lý thỏa đáng, phải an bài tốt cho người thân, có yêu cầu gì, toàn lực thỏa mãn.”

Khi lần nữa nghe thấy "Chỉ huy sai lầm, xử trí thiếu thỏa đáng", Ngũ Thần Quảng giật nảy mình, lúc này bắt gặp ánh mắt thâm ý của cục trưởng Lương, tựa hồ truyền đạt tin tức gì.

Có lẽ đang châm chọc chụp trách nhiệm này lên đầu ai là tốt nhất.

Trước cuộc họp, hai người đã trao đổi, kỳ thực trên sở nổi giận là vì số đồ cổ bị phá hủy hoàn toàn, trừ 7 món đồ với danh nghĩa Giải Hoài Ngọc tặng cho Giải Phàm, nguồn gốc số còn lại, Ngũ Thần Quảng biết rõ. Tuy dùng làm mỗi nhủ, có điều qua tay Tăng Nam giao về sở tỉnh, Lý Uy trước khi rời đi đã có an bài tỉ mỉ, xuất phát từ mục đích gì, Ngũ Thần Quảng không biết, nhưng bây giờ nghiêm khắc mà nói là bị hủy trong tay mình, trách nhiệm này không thoái thác được. Còn về cái chết của Trương Kiệt, bên ngoài tuyên truyền là anh hùng, nhưng bên

trong phải xử lý trách nhiệm, ở thời đại mà sự việc là nhỏ, hài hòa là lớn, không lãnh đạo nào muốn thấy có người chết, dù có là hi sinh vì nhiệm vụ. Như thế mình là chỉ huy tuyến đầu, khó tránh được trách nhiệm.

Hướng hồ cấp trên muốn toàn thắng để có thể tuyên truyền, chứ không phải loại lương bại câu thương này, mơ hồ Ngũ Thần Quảng nhận ra cái nôi đen này như làm cho mình, sắp chụp xuống rồi.

Có điều thế thì sao? Ngũ Thần Quảng nghĩ tới người vợ góa khóc hết nước mắt ở lễ truy điệu, nghĩ tới cấp dưới toàn thân thương tích nằm trong bệnh viện, vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, cảm thấy ảm đạm, tất cả đều không còn là vấn đề nữa.

Lặng ngắt, khu nhà chỉ đội điều tra hình sự trang nghiêm, tòa nhà đội trọng án cô độc, mọi thứ vẫn tiếp tục, chỉ có điều trong công tác có vài phần bi ai, bất đắc dĩ, những người ra vào không có nụ cười, đều chìm trong thương cảm tiễn đưa chiến hữu một ngày trước.

Phải ra thực địa thì vẫn ra, phải trông văn phòng thì vẫn trông, người chết đã chết, cuộc sống và công tác vẫn tiếp tục.

Tầng 1 im phăng phắc, văn phòng lớn vắng vẻ chỉ có ba đồng chí đã nghỉ hưu, Quách Định Sơn tóc bạc phơ xem báo, cả ba đều xem, mỗi người một tờ, mấy đồng chí chẳng bao giờ đi làm đúng giờ, mấy ngày qua lại tới đơn vị giờ giấc chuẩn xác, tựa hồ đang đợi văn phòng lớn vắng vẻ lại vang lên tiếng tranh cãi của các đồng chí trẻ, tiếng gọi chú Nghiêm dì Thời thân thiết.

Nhưng không có.

Trầm mặc rất nhiều ngày rồi, ba chàng trai đầy sức sống của tổ chuyên án, một đã vĩnh viễn nằm xuống, một chưa tỉnh lại, vết thương không quá nặng, dù bị bắn giữa ngực nhưng đã có áo giáp chống đạn cản lại rồi, bác sĩ nói do tâm lực suy kiệt và mất máu quá lớn gây ra nên chưa hồi tỉnh, còn mấy vị ở đây đều đoán, là do bị thương quá độ, ngay cả Tiêu Thành Cương xưa nay luôn ăn nói linh tinh nằm trong bệnh viện cũng im lặng mấy ngày, hướng hồ là Giản Phàm xưa nay hay suy nghĩ thường mang tâm sự nặng nề.

Bình thường Thời Kế Hồng không xem báo, hôm nay không xem không được, toàn bộ trang hai là bài (Hôm nay an táng cảnh sát tuần chức, ba vạn quần chúng tiễn đưa bên đường).

Bên cạnh là ảnh lúc sinh thời của Trương Kiệt, cùng quá trình sự kiện kinh tâm động phách, nhờ ngòi bút thần kỳ của phóng viên và ban tuyên truyền cục công an, cho dù không quen biết anh hùng tuần chức này, đọc cũng thấy cay mắt. Bức ảnh lớn là xe tang treo ảnh Trương Kiệt cùng đoàn người đưa tiễn, toàn thể lực lượng đồn công an, đội hình cảnh, các phân cục đứng bên đường kính lễ. Xem báo lại bất giác nhìn vị trí Trương Kiệt hay ngòi, bộ dạng lác các, tựa hồ mới hôm qua, tựa hồ người bên cạnh chưa đi xa, tựa hồ ra ngoài thực địa thôi, tựa hồ giống bình thường, lát nữa lại chạy về cười toe tét.

Nhưng lần này, vĩnh viễn không về nữa.

Loa của chi đội lại vang lên bài ca cảnh sát quen thuộc.

- Ở thành phố phồn hoa

Ở sơn cốc tĩnh mịch

Bóng dáng cảnh sát nhân dân

Đi cùng mặt trăng lên, đi cùng mặt trời lặn

Ở bờ biển cuộn sóng

Ở biên cương đẫm sương

Bóng dáng cảnh sát nhân dân

Khoác lên người ánh trăng, tắm cùng sương buổi sớm ...

Mỗi ngày đều nghe bài hát này, không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng mỗi lần có cảnh sát tuần chức ở tuyến đầu, bài ca hào hùng này luôn làm người nghe thấy phải rơi lệ. Thời Kế Hồng nhớ tới Trương Kiệt bị bắn nát mặt, ngay cả hóa trang cũng không khôi phục được nguyên trạng, tức giận ném tờ báo đi, mũi xụt xịt mấy cái phá vỡ im lặng: “Cái thằng bé ngoan như vậy ... Thế mà đi rồi, làm ăn kiểu gì thế? Tổ chuyên án của chúng ta thoảng cái chẳng còn ai nữa, còn mấy đứa nằm bệnh viện nữa, còn chưa cả tỉnh lại ... Thằng bé ngoan lắm, gặp tôi lúc nào cũng gọi dì Thời dì Thời nhặng xì, hết giờ làm đưa tôi về tận nhà, sao chúng nó bị đẩy hết lên tuyến đầu chịu tội chứ ... Đám lãnh đạo toàn một lũ vô lương tâm ... Con Trương Kiệt mới hơn một tuổi, mẹ con nó sống làm sao bây giờ? Còn cả Giản Phàm

nữa, cha mẹ nó chờ ở bệnh viện khóc mấy ngày rồi ... Mãi mà chưa tỉnh, thằng bé đó làm cái gì cũng hết mình, ngoài nó ra, ai còn coi trọng đám già chúng ta, sao nó lại khổ như thế, lập bao nhiêu công trạng, cuối cùng lại nằm đó.”

Càng nói càng thương tâm, nghẹn ngào tới nói không ra, Nghiêm Thế Kiệt không biết phải khuyên giải ra sao, đau lòng là chắc chắn rồi, nhưng đau lòng hơn nữa là người tổ chuyên án nằm hết xuống, mấy người còn đứng thì đều có hay không cũng được. Còn chưa lên tiếng, Thời Kế Hồng từ bi thương chuyển sang phần nộ, đem hết lãnh đạo ra chửi một lượt, chửi cả Trần Hối không bảo vệ tốt đám trẻ con, chửi Ngũ mặt đen không nên đưa đám trẻ con lên tuyến đầu, chửi cả đám lãnh đạo từ nhỏ tới lớn của cục công an chỉ biết tranh công cướp trạng bất chấp sinh tử của cảnh sát phía dưới, chửi luôn Ngô Đích mày dày vô sỉ tranh cả công của người chết ...

Kỳ thực vị cuối hơi oan, lúc Ngô Đích cướp công là chuyện cũ, nhưng mà lúc này Thời Kế Hồng bấp chập, Nghiêm Thế Kiệt khẩn trương đóng cửa lại.

“Ài ...” Quách Định Sơn lắc đầu đặt báo xuống: “Kế Hồng, giác ngộ của cô không bằng bọn trẻ, công tác thế nào cũng có người phải làm mà, không người này thì người khác, chuyện không may chẳng phải lỗi của ai.”

Chương 242: Im lặng hỏi trời. (3)

Thế nhưng khi nữ nhân vô lý thì đừng có tiếp lời, tiếp lời một cái Thời Kế Hồng càng hăng, chẳng khác nào lửa cháy còn đổ thêm dầu, lửa giận bốc lên trút cả vào ông già: “Quách Định Sơn, đừng có mà lên cái giọng quan cách với tôi, cái đám con cháu lãnh đạo, từ con dì ba thím bảy tới cháu dâu cháu rể ở trên cục thành phố có bao nhiêu đứa? Sao tôi chưa bao giờ nghe thấy chúng bị thương hi sinh? Toàn lũ nhận lương không làm việc, mà chẳng ai dám nói gì ... Quách Định Sơn, đừng có tưởng tôi không biết trong lòng ông nghĩ cái gì, thằng bé Giản Phàm đó làm cảnh sát hơn một năm mà đã phá được vụ án này, tôi không tin ông làm cảnh sát cả đời không phá nổi, năm xưa không phá được, chẳng lẽ bao năm không phá được? Giản Phàm nó chỉ xem hồ sơ trước kia mà tìm ra manh mối, nếu ông phá án nhiều năm trước thì đã không có chuyện ngày hôm nay, ông có một phần trách nhiệm.”

“Chuyện ... Chuyện này sao đổ lên đầu tôi.” Quách Định Sơn bị mắng tới á khẩu.

“Ông có dám nói mình không nhìn ra manh mối gì không? Còn cả anh nữa, anh Nghiêm, từ khi tham gia vụ án anh chẳng nói được mấy câu có ích, anh dám thề với lương tâm là anh không biết gì không? Còn dám nói tôi à, giác ngộ của hai người còn thấp hơn tôi ... Nếu hai người một phá án sớm, một nói sớm, Lý Uy đã không chạy nổi, Vương Vi Dân đã không thoát, bọn nhóc cũng không nằm đó ...” Thời Kế Hồng vỗ bàn chửi mắng hai đồng chí nam còn lại.

Quách Định Sơn bị nói tới cúi đầu, nhưng nghe tới cái tên Lý Uy thì thở dài: “Cô Thời, đừng phát biểu bừa bãi, xem ra cô thực sự không biết, giờ mọi chuyện gần rõ ràng rồi.”

“Cái gì mà tôi không biết?”

“Không phải Lý Uy đâu, cậu ta cũng bị oan ức bao năm ... kẻ tiết lộ nội tình e là người khác, Tiêu Minh Vũ đã bị viện kiểm sát và sở công an tỉnh song quy rồi, cô chưa biết à?”

Thời Kế Hồng sững người, mắt muốn lồi ra: “Cái gì? Lão Tiêu? Phó ... Phó cục trưởng Tiêu sao?”

“Chứ còn ai nữa, năm xưa tôi đã thấy có vấn đề, tang vật giữ lại ở phân cục, đáng lẽ phải tăng cường người canh phòng. Ấy vậy mà Tiêu Minh Vũ phá lệ mời khách kéo gần như cả phân cục đi, Lý Uy đêm đó không rõ tung tích, một đồng chuyện trùng hợp cứ như chuẩn bị cho chúng gây án ... Tôi có hoài nghi, nhưng tôi không có chứng cứ thì làm gì được?” Quách Định Sơn có vài phần tự trách khi đó có nghi ngờ mà không đủ quyết tâm.

Nghiêm Thế Kiệt xem ra cũng không biết tình hình, áp giọng xuống: “Thực sự là hấn à?”

“Chưa chắc là chủ mưu, nhưng thế nào cũng dính líu lớn, có điều lần này sở bắt không ít, từ đội trưởng tổng đội trị an, đồn trưởng đồn công an Tấn An, thêm vào Tiêu Minh Vũ, cái đồng hỗn loạn này còn kéo ai vào thì chưa biết, nhưng không nhỏ đâu.” Quách Định Sơn sống cùng tiểu khu với Tiêu Minh Vũ, tận mắt chứng kiến Tiêu Minh Vũ bị giải đi, lúc đi làm tranh thủ hỏi người biết chuyện, toàn bộ người ở tiểu khu cục công an đều biết.

“Từ khi nào?” Nghiêm Thế Kiệt hỏi vội.

“Sáng nay.”

“Hổng rồi ... Hổng rồi, hổng rồi!” Thời Kế Hồng nghe tin này chấn kinh hơn cả nghe thấy hung thủ thực sự, hồi hận vỗ bàn: “Cái tên khốn đó nhận của tôi 3 vạn, con bé nhà tôi còn chưa an bài công tác ... Bắt muện hai ngày không được à? Giờ tôi đi đâu mà đòi tiền? Lão già họ Quách, sao ông không nói sớm?”

Quách Định Sơn dở khóc dở cười, vừa định giải thích thì có tiếng gõ cửa, Nghiêm Thế Kiệt "suyt" một tiếng, ra hiệu im lặng, đi ra mở cửa thì ra chủ nhiệm Cao, khách khí mời ba người, nói người ban chính trị sở công an tỉnh tới.

Trong thời gian ba đồng chí già tới chi đội, chủ nhiệm Cao giải thích, hồ sơ của đội trọng án là độc lập với cục, ban chính trị muốn lấy hồ sơ của Trương Kiệt đi, ba người đoán là muốn truy tặng danh hiệu rồi. Chủ nhiệm Cao là người cẩn thận tỉ mỉ, còn dặn dò ba người nên nói gì, không nên nói gì, người làm cảnh sát đương nhiên là hiểu, dù sao người đã chết, chỉ nói lời hay

không nói chuyện dở, vì như thường ngày gây rắc rối, không nghe chỉ huy, tạo thành ảnh hưởng không tốt, tất nhiên là toàn bộ đều không thể nói, nếu không là bôi nhọ anh hùng.

Đúng rồi, chủ nhiệm Cao còn nhấn mạnh, đây là nhiệm vụ chính trị.

Khi bốn người lên phòng hồ sơ ở tầng 3, Lục Kiên Định đang cùng đồng chí quản lý hồ sơ chọn ra từng tập hồ sơ, cho vào một cái hộp đặt trước mặt người ban chính trị, một vị là Triệu Truyền Quân, một vị là Lâm Quốc Uy, cả hai đều quen Quách Định Sơn, đi vào hàn huyên mời ngồi.

Triệu Truyền Quân lật xem hồ sơ, ngạc nhiên hỏi: “Cậu ta không phải Đảng viên sao?”

“Không phải.” Lục Kiên Định lắc đầu, nếu tiếp tục xem hồ sơ còn có nhiều chuyện khó mở lời hơn.

“Đồng chí tốt như thế, vì sao không thành Đảng viên? Đã viết đơn xin gia nhập Đảng chưa?” Lâm Quốc Uy hỏi, giọng điệu quan liêu, lại còn ngồi vắt chân hút thuốc, nhìn là biết cán bộ công tác chính trị, giờ gọi là công tác Đảng vụ.

“Chưa.” Lục Kiên Định thành thật đáp, với giác ngộ của Trương Kiệt, tối đa chỉ có thể làm đội viên khăn quàng đỏ.

Vừa mới bắt đầu hỏi là cả đám trầm mặc, thi thoảng trả lời chỉ không phải hoặc không có, thấy không khí có phần quỷ dị, hai vị trên sở nhìn nhau, cảm giác như đối phương có lời khó nói, Thời Kế Hồng không sợ nữa, giải thích: “Hai vị lãnh đạo, chúng tôi làm công tác cơ sở, ngày ngày ra ngoài dầm mưa dãi nắng, cậu ta làm gì có thời gian, dù có thời gian cũng không có giác ngộ ấy.”

“Chuyện này ...” Hai vị trên tỉnh ngạc nhiên, thật thì đúng là thật, nhưng mà không nên nói ra chứ.

Lục Kiên Định vội giải thích: “Đây là đồng chí nghỉ hưu, đội thuê lại.”

“À, lời thật nói thật mà, đây là chuyện tốt ... Chúng tôi tới đây nghe lời nói thật, nghe phản ánh chân thật về đồng chí Trương Kiệt.” Triệu Truyền Quân gật gù, hiểu rồi, nói linh tinh thường là đồng chí mới chưa hiểu chuyện, hai là đồng chí nghỉ hưu không phải e ngại gì nữa.

Lục Kiên Định, chủ nhiệm Cao vừa mới thở phào thì vị còn lại xem hồ sơ lại thốt lên: “Chuyên này, chuyên này là sao?”

Tới rồi, rốt cuộc tới rồi, trước mặt toàn là kiểm điểm, kiểm điểm, kiểm điểm, còn cả thông báo xử phạt của ban đông sát, chi đội.

Đây chính là chuyện làm người ta khó ăn nói nhất, kiểm điểm có thể dấu đi, nhưng mà thông báo xử phạt không dám dấu, đó là phản ánh chân thực nhất về Trương Kiệt. Xin chỉ thị chi đội trưởng, chi đội trưởng chỉ lắc đầu, nên Lục Kiên Định dứt khoát không che dấu gì hết, có sao mang ra như vậy. Hai vị trên tỉnh hứng thú lớn, nào là trong thời gian công tác uống rượu vi phạm kỷ luật, nào là thăm vấn nghi phạm dùng bạo lực, lại còn có xử phạt của ban đốc sát vì cãi nhau với cảnh sát ở đồn công an dẫn tới ẩu đả, chính vì chuyện này bị đồn công an đường Bình Nam trả về ban nhân sự cục công an thành phố, khi đó ban nhân sự kiếm cho Trương Kiệt một chỗ có thể tận dụng hết tài năng của hắn: Đội trọng án.

Sai phạm nhỏ liên tục, sai phạm lớn không có, hai vị tên tỉnh xem xong chỉ biết mở to mắt nhìn Lục Kiên Định, quá bất ngờ, thông thường gặp chuyện này từ trên xuống dưới có ai không hết lời khen, hôm nay là lần đầu gặp trường hợp khó xử như vậy.

Chương 243: Tìm lại nụ cười trong tim.(1)

“Kỳ thực chỗ chúng tôi là như thế đấy.” Lục Kiên Định hôm nay cứng cỏi được một lần: “Gặp được công lao không nhiều, bị xử phạt thì lại cả đống. Đừng nói cậu ấy là cảnh sát viên, ngay cả đội trưởng như tôi cũng phải viết không biết bao nhiêu kiểm điểm, án thì cứ liên tục đổ xuống đầu, gần như đều có kỳ hạn, ép người ta không trở mình được, đừng nói làm cảnh sát 10 năm như cậu ấy, chỉ làm ở đây một năm thôi, tính khí tồi tệ không còn giống người thường nữa ... Trương Kiệt rất thẳng thắn, tính lại ngang, mỗi lần truy bắt tội phạm, cậu ta đều xông lên đầu tiên ... Giờ tôi rất hối hận suốt ngày mắng mỏ cậu ấy, chưa bao giờ khen ngợi được một câu ... Cậu ấy đầy rẫy khuyết điểm, nhưng là đồng chí tốt đấy ...”

Nói tới đó mà cay sống mũi, mắt đỏ lên, Lục Kiên Định đưa tay qua mắt che đi giọt nước mắt chảy ra, nữ đồng chí quản lý hồ sơ ôm mặt khóc chạy ra ngoài.

“Những thứ này, hủy hết đi ...” Lâm Quốc Uy nhìn đồng nghiệp hỏi ý rồi gật đầu, buồn bã chỉ đống xử phạt: “Chúng tôi chỉ mang đi lý lịch công tác ... Cậu ấy là anh hùng trong lòng người dân và cảnh sát Đại Nguyên, bất kể công tác trước kia của cậu ta có sai lầm gì, có chỗ nào không thỏa đáng, lần này tuần chức tại cương vị đã nói lên tất cả, không gì che lấp được hào quang nhân tính ... Chúng ta không làm giả, chỉ không muốn những thứ đó xuất hiện bên cạnh cái tên anh hùng. Cảm ơn anh đội trưởng Lục, cho chúng tôi thấy anh hùng chân thực, các anh công tác ở tuyến đầu, ngày ngày đối diện với tội phạm, kỳ thực trong lòng chúng tôi đều hiểu.”

“Cảm ơn ... Tôi thay Trương Kiệt cảm ơn các anh.” Lục Kiên Định cúi mình thật sâu.

“Anh đừng nặng nề như thế ... Thế này nhé, riêng lý lịch thôi thì đơn điệu quá, hay là ai đó thay cậu ấy viết đơn xin gia nhập Đảng, thế nào cũng cần có danh tích cực cầu tiến chứ?” Lâm Quốc Uy khá cứng tuổi, từng trải, chính thức đề nghị.

Lục Kiên Định đang bị thương không biết phản ứng ra sao, ba đồng chí già bĩu môi quay đầu đi không tiếp lời, chủ nhiệm Cao chuyên làm công tác văn phòng mau mắn nói: “Tôi lập tức chuẩn bị ... Không không, đồng chí Trương Kiệt đã nộp đơn xin gia nhập Đảng, năm nay, chưa kịp đưa vào hồ sơ ... Báo cáo thỉnh công lần trước của cậu ấy còn chưa được duyệt, cũng chưa đưa vào hồ sơ.”

Nói xong cáo từ đi trước một bước.

Địa điểm đặc thù, đơn vị đặc thù, sự việc đặc thù, dù anh có không muốn cũng phải bôi lên sắc màu chính trị, có điều lần này là để thêm tiếng tốt cho đồng đội, không ai trách chủ nhiệm Cao làm thế là sai, chỉ là đã quá muộn mà thôi.

Lâm Quốc Uy xem ra là người có kinh nghiệm trong Đảng, giải thích mục đích tới đây, trọng điểm tuyên truyền đồng chí Trương Kiệt tuần chức và đồng chí Giản Phàm mang thương tích truy đuổi tội phạm, tỉnh muốn khai quật những điểm sáng xung quanh hai đồng chí này, lập nên tấm gương cho đội ngũ cảnh sát Đại Nguyên, đương nhiên tìm mấy thành viên tổ chuyên án.

Những lời này ba đồng chí già tất nhiên là tán đồng, có điều ông trời như cố ý phá rối, điện thoại của Thời Kế Hồng đột nhiên phát ra bài nhạc trẻ thịnh hành, âm thanh rất lớn, hai vị trên tỉnh nhìn đội trưởng Lục không hài lòng, Lục Kiên Định đành chịu, mấy người già này đến chi đội trưởng còn không muốn chọc vào, mình là cái quái gì.

Không ngờ còn có chuyện lung túng hơn, vừa nghe điện thoại một cái, Thời Kế Hồng đứng bật dậy, miệng cười tươi như đóa hoa nở, oang oang nói: “Điện thoại của Thành Cương, Giản Phàm, Giản Phàm tỉnh rồi ... Nói sau nhé, tôi đi thăm thằng bé.”

“Tôi cũng đi.”

“Đợi tôi với.”

Nghiêm Thế Kiệt, Quách Định Sơn già rồi mà chân vẫn rõ nhanh, sớm không ưa mấy trò này, vừa thấy Thời Kế Hồng huỳnh huých chạy đi là đuổi theo ngay.

Lục Kiên Định cuống lên ngăn cản mà không được, dậm chân nói đi xem sao, đuổi theo nốt, để lại hai vị trên tỉnh trơ mặt nhìn

nhau, cười tự trào.

“Xem ra chúng ta tới đâu cũng vậy, được tôn kính không được hoan nghênh, kỳ thực chúng ta làm theo lệnh, thân bất do kỷ. (*)

(*) Thân bất do kỷ nghĩa là người sống trong xã hội, nhiều khi phải làm những chuyện không theo ý muốn, không điều khiển được tâm trí mà phải nghe theo sự sắp đặt, ý muốn của người khác - hoàn cảnh đẩy đưa.

“Thôi đi, ngay cả tôn kính cũng là giả. Ở nơi này người ta chỉ tôn trọng người dám đối đầu gươm đao súng đạn, ủy khuất chút, tới bệnh viện, người ta đến mạng còn đem ra liều, chúng ta làm cao cái gì?”

Vị còn lại càng tự trào sâu cay hơn, nhưng không khỏi có chút tự hào, không biết vì cảnh sát tuần chức, hay vì cảnh phục trên người.

“Cái gì, dinh dưỡng không tốt à? Không thể nào!” Ở cổng bệnh viện số một, Lương Vũ Vân kinh ngạc kêu lớn.

“Chắc chắn không thể, anh ấy biết ăn hơn bất kỳ ai mà.” Tần Thục Vân lắc đầu, không tin kết luận này.

“Bảo anh ấy lòng dạ không tốt còn tin được.” Ngư Mạnh Mạnh biểu thị hoài nghi.

Dương Hồng Hạnh tóc rối mắt thâm, da mặt không tốt, dáng điệu mệt mỏi như người nhiều ngày không ngủ, nhìn mấy đồng bọn tới thăm bệnh, xe vừa dừng lại, thở dài giải thích: “Chị cũng không tin, nhưng bác sĩ nói sao sai được, cơ bắp suy giảm, protein huyết thanh hạ thấp gây phù nề, huyết áp thấp và công năng hô hấp rối loạn, đều là triệu chứng dinh dưỡng không tốt. Loại tình huống này ẩn trong thân thể, bình thường không nhìn ra, một khi bị thương bị đả kích, toàn bộ vấn đề sẽ xuất hiện kéo sụp thân thể, anh ấy Từ Hiện trường về, hôn mê tới bốn ngày mới tỉnh chủ yếu do đó... Hai ngày qua chị nghe bác sĩ nói, nguyên nhân sâu xa rất có khả năng vì nhân tố tâm lý gây nên, lo lắng, mất ngủ, chán ăn một thời gian dài.”

Ba cô gái nhìn nhau, nói vậy miễn cưỡng có thể lý giải, Lương Vũ Vân phát biểu: “Cũng tốt, còn hơn cứ vô tâm như trước.”

“Chị, không phải do chị thà chết không chịu khiến anh ấy bị tương tư chứ.” Tần Thục Vân lè lưỡi trêu.

Ngưu Manh Manh biểu thị tuyệt đối tán đồng: “Đại tỷ, thi thoảng phải cho anh ấy chút mật ngọt chứ, nghe nói nam nhân kìm nén quá cũng sinh bệnh.”

“Không nói với mấy đứa nữa, đáng ghét.” Dương Hồng Hạnh bị ba cô gái luân phiên trêu chọc, mặt hơi đỏ lên, vừa dẫn người lên lầu vừa kể hai ngày qua sau khi Giản Phàm tỉnh lại, ban chính trị tỉnh, lãnh đạo cục, chi đội, đồng đội, rồi cả bạn học ở cơ sở huấn luyện luân phiên tới thăm. Đang nói thì thấy Lương Vũ Vân lục túi lớn lấy ra bó hoa, liền

“Này” một tiếng, té ra chuẩn bị hoa hồng, còn chia cho Tần Thục Vân, Ngưu Manh Manh, khiến Dương Hồng Hạnh mồm cứ há ra: “Em, em làm cái gì?”

“Tặng bệnh nhân.” Lương Vũ Vân nói tỉnh bơ như không.

“Có ai đem hoa hồng tặng bệnh nhân không? Vũ Vân, em càng sống càng đảo điên đấy à, hai đứa nữa, tham gia làm gì? Đến quan hệ của bọn chị mà anh ấy còn chưa bao giờ tặng hoa hồng.” Dương Hồng Hạnh dở khóc dở cười, ba đứa này cứ thích nghịch ngợm.

“Nói đúng rồi, chính vì chị chưa bao giờ tặng nên bọn em mới tặng, bây giờ nam nhân đi BMW để kiếm, nhưng anh hùng khó tìm, bọn em tới lấy lòng không được à?” Tần Thục Vân nói một câu triết lý.

Ngưu Manh Manh cũng làm bộ háo sắc: “Đại tỷ, em khuyên chị mau chiều ý anh ấy đi, nếu chị không làm ... Ba bọn em ra tay, không có phần của chị nữa đâu.”

“Đại tỷ, đừng trách em không nhắc, bây giờ tới hai đứa tư sắc tầm thường này còn dám có ý đồ xấu với anh ấy, hướng hồ loại mỹ nữ như em, đừng để khi nhận thiệp mời của em lại trốn trong phòng khóc một mình không đi.” Lương Vũ Vân điệu đà hất tóc, kết quả ăn hai đám từ người tư sắc tầm thường.

Chương 244: Tìm lại nụ cười trong tim. (2)

Ba cô gái khoác vai nhau cười hì hì không nghiêm túc tí nào, gạt Dương Hồng Hạnh ra ngoài, cũng biết mấy ngày qua Dương Hồng Hạnh cứ có thời gian rảnh là chạy tới bệnh viện ở cùng Giản Phàm, mấy cô gái cố tình không đến thăm vội tạo điều kiện cho hai người họ ở riêng với nhau. Có điều nghe những lời này Dương Hồng Hạnh chỉ cười buồn lắc đầu, dẫn mọi người lên tầng 3, dặn dò vài câu mời vào phòng.

Buổi chiều, ánh mặt trời đã rút lui khỏi phòng, từ cửa sổ, ban công, khắp tầm mắt là một màu trắng muốt, Giản Phàm nằm trên giường, một cánh tay treo lên, mặt cũng dán mảng băng lớn, mắt nhắm nghiền, nhợt nhạt vì thiếu máu, nghe thấy tiếng mở cửa, nhìn bốn cô gái đi vào mới mở mắt.

Béo tròn đáng yêu Ngưu Manh Manh, điệu đà ôn nhu Tần Thục Vân, sáng lạn tươi vui Lương Vũ Vân và mạnh mẽ quyến rũ Dương Hồng Hạnh, giống như những đóa hoa khoe sắc giữa xuân, ríu rít tụ tập quanh giường, Giản Phàm cười, có chút gian nan, có chút miễn cưỡng.

“Oa, thật là đáng thương.”

Ngưu Manh Manh nhìn cảnh này buột miệng nói, cô bé béo này xưa nay chẳng có chút tâm cơ nào, có sao nói vậy, Tần Thục Vân vội kéo tay một cái, sợ nhắc tới chỗ thương tâm của Giản Phàm, ở đây ai cũng biết Giản Phàm và Trương Kiệt quan hệ thân thiết, trêu đùa Dương Hồng Hạnh ra sao cũng được, nhìn thấy Giản Phàm bị thương thành thế này, ai cũng bùi ngùi.

Đáng thương!?! Từ này từ miệng người khác nói ra có lẽ thấy khó tiếp nhận, có điều trong miệng Phì Nữ thì rõ ràng thể hiện sự quan tâm, Giản Phàm ra hiệu mọi người ngồi xuống, miệng mấp máy nói hai chữ: “Cám ơn.”

“Hả? Từ khi nào lại khách khí với bọn em như thế?” Lương Vũ Vân giật mình quay đầu nhìn Dương Hồng Hạnh đứng đó như nữ chủ nhiệm, không phải tâm lý có vấn đề rồi chứ.

Dương Hồng Hạnh giải thích: “Không có gì đâu, mấy ngày qua người tới thăm nhiều quá, anh ấy nói hai chữ đó thành quen rồi, phản ứng bản năng ấy mà.”

Ba cô gái cười khúc khích, Lương Vũ Vân sờ má Giản Phàm an ủi, nói nam nhân mặt có sẹo, là thêm một phần từng trải tang thương, khẳng định càng ngày càng đẹp trai. Tần Thục Vân thì thỏ thẻ nói mình thầm thương trộm nhớ Giản Phàm từ lâu, đợi y khỏe lại sẽ hẹn hò, hẹn hò sau lưng đại tỷ cũng được. Ngưu Manh Manh bị hai cô gái kia nói hết lời muốn nói, nửa ngày trời mới nói được một câu, Giản Phàm, anh mau khỏe đi, em làm salad hoa quả ngon lắm ... Ba cô gái làm Giản Phàm ứng phó mệt mỏi.

Dương Hồng Hạnh không tham gia hàng ngũ này, mấy ngày qua cô cơ bản đều ở đây, hỏi Giản Phàm có muốn uống nước không, Giản Phàm chỉ khẽ lắc đầu, ánh mắt có chút đờ đẫn. Tay y bị thương, mặt bị mảnh vỡ văng trúng, cách mắt hơn 1cm, thiếu chút nữa là mất mắt rồi, viên đạn thẳng vào ngực may có áo chống đạn chặn lại, nhưng bị gãy hai cái xương sườn, chưa kể vết thương lật vật nhất, đây là lần thương nặng hơn toàn bộ thương tích từ lớn tới nhỏ cộng lại.

“Giản Phàm, xem bọn em mang gì tới cho anh này?” Lương Vũ Vân lấy bó hoa hồng ra đôi mắt chớp chớp làm ra vẻ si mê, Tần Thục Vân cũng tương tự còn dùng khẩu hình nói một câu gì đó không ai rõ, Ngưu Manh Manh lấy trong túi ra một đồng hồ bỏ dưỡng, bột yến mạch, Coca Cola, toàn mấy thương hiệu có giá trị không nhỏ, vừa lấy vừa đặc ý nhìn hoa đầu giường, hoa lan, trạch trúc, thủy tiên, rất nhiều loại hoa, nhưng không có hoa hồng.

“Cám ơn!” Giản Phàm đưa một tay nhận lấy ba bó hoa, lại máy móc nói câu đó.

“Xin anh đó, có chút tinh thần được không hả, cười đi, cười đi cho bọn em xem, giống như ở cơ sở huấn luyện trên bốn đứa bọn em vậy ... Còn nhớ anh bắt nạt em thế nào không? Từ nhỏ tới lớn ai cũng gọi em là mỹ nữ, riêng anh gọi em là Thổ Phỉ, làm toàn bộ bạn bè cũng khóa đều biết rồi, dù không ai nhớ Lương Vũ Vân thế nào cũng không ai quên Phỉ Nữ, giờ em lo không gả

đi được nữa đây này ...” Lương Vũ Vân ý đồ làm không khí thoải mái sôi động hơn, hi sinh cả danh dự của bản thân: “Anh phải chịu trách nhiệm, chúng ta còn uống rượu giao bôi rồi đấy nhé.”

Nói mấy chuyện thời đó Ngưu Manh Manh và Tần Thục Vân đều không nhịn được cười, Giản Phàm cười tự nhiên hơn một chút: “Hôm qua Cửu Cương tới còn hỏi em đấy, kỳ thực khi đó mọi người đều rất thích em, nhất là Cửu Cương.”

“Ừ, anh kiếm cho em gái một mối tốt quá nhỉ?” Lương Vũ Vân cố tình trừng mắt đe dọa, nguyên nhân vì bộ dạng của vị Cửu Cương đó không ai dám khen cả, khi đó mọi người đều gọi hắn là cái chum, tức là từ trên xuống dưới thô như nhau.

Mấy cô gái nổi hứng gán ghép, Cửu Cương thì ghép với Lương Vũ Vân, Tùy Hâm thì ai cũng biết là thâm yêu Tần Thục Vân, còn Giản Phàm tất nhiên có Dương Hồng Hạnh, cuối cùng Ngưu Manh Manh là hoa không chủ, bị Lương Vũ Vân tìm cho một mảnh nam xứng đôi vừa lứa là Tiêu Thành Cương, khiến mấy cô gái cười nghiêng ngả. Giản Phàm cũng rất tán đồng, càng nói càng thấy hợp.

Người khác tới thăm đều trang trọng nặng nề như đi đưa đám, chỉ mấy cô gái này làm gian phòng rộn ra tiếng cười.

Cười rồi, anh ấy cười rồi, Dương Hồng Hạnh cảm kích nhìn ba cô bạn đang ríu rít luôn mồm. Sau khi tỉnh lại, Giản Phàm hết sức trầm mặc, giữa cô và Giản Phàm có chút tình cảm vi diệu, thế nên không được tùy ý tự nhiên như Lương Vũ Vân. Nói tới thời ở cơ sở huấn luyện rồi mới thành cảnh sát, mấy cô gái quay sang chỉ trích Giản Phàm, kể một đống tội lỗi của y, toàn là những tội không thể dung thứ, nói tới kỷ niệm nhớ nhất là trận đánh nhau ở Cửu Đỉnh, lúc đó còn chưa vào nghề đã thông đồng làm việc xấu với nhau, cả đám đều bị Giản Phàm kéo xuống bùn, ba cô gái cười khanh khách, cảm nhiễm sang cả Giản Phàm.

Xưa nay không biết không biết rụt rè là cái gì, Lương Vũ Vân thậm chí còn kéo Giản Phàm ngồi lên, dựa đầu vào nhau chụp ảnh chung. Một người chưa đủ, Tần Thục Vân mau mắn chiếm luôn phía còn lại, máy ảnh kỹ thuật số đã chuẩn bị trước ném cho Dương Hồng Hạnh làm thợ chụp ảnh bất đắc dĩ, nhìn Giản

Phàm cười nhẹ, cô không ngại giúp ba đồng bọn cùng Giản Phàm chụp mấy bức ảnh không ra thể loại gì.

Không khí vui vẻ trong phòng vẫn tiếp tục, không ai nhắc tới chuyện vừa mới xảy ra, đều hồi ức lại thời gian cùng học chung trường. Giản Phàm dần dần nói nhiều hơn, tới khi bác sĩ tới kiểm tra sức khỏe và tiêm thuốc, Dương Hồng Hạnh mới dẫn ba cô gái cáo biệt, tiễn ra tận cổng. Tiếng nói cười ít đi, chỉ còn cảm thán thở dài, thường nói hình cảnh là cái lò luyện lớn, có thể đúc lại tính cách của con người, ai cũng mong chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Dương Hồng Hạnh quay lại phòng bệnh, bác sĩ đi rồi, cô nhẹ nhàng khép cửa lại, Giản Phàm vừa rời còn nói cười, hiện đầu quay sang bên, che dấu thương tâm, nhưng ống tay áo vẫn ướt nói lên cả rồi.

Nhìn khuôn mặt vài phần nhợt nhạt u buồn, Dương Hồng Hạnh nắm lấy cánh tay không bị thương, lạnh lạnh, hết sức tự nhiên cầm lên áp vào má mình, như muốn truyền hơi ấm sang cho y: “Lại nhớ Trương Kiệt à?”

“Không.” Giản Phàm khẽ mỉm cười lắc đầu.

“Nói dối!” Dương Hồng Hạnh dùng cả hai tay nắm lấy tay Giản Phàm, hít sâu một hơi, tựa hồ đưa ra quyết định trọng đại.

Chương 245: Buồn, lo, vui, khổ đầy ắp hết nhân sinh. (1)

Chiều tà âm đạm, phòng nhỏ yên tĩnh, một đôi trai gái thâm tình nhìn nhau.

Thời gian không đúng, địa điểm cũng chẳng hề phù hợp.

“Mấy ngày qua chẳng phải anh toàn nghe thấy lời nói dối à? Bác sĩ nói anh sắp khỏe rồi, kỳ thực phải nói ngược lại mới đúng, cha mẹ anh nói rất tự hào vì anh, thực chất là hết sức lo lắng, lãnh đạo nói quan tâm, bọn họ có khi qua cửa còn chẳng nhớ vừa nói gì, bạn học thì thực sự quan tâm, lại tỏ ra không có chuyện gì. Ba người Vũ Vân cao hứng như thế, đều là giả vờ, các cô ấy đều rất đau lòng.” Giản Phàm chậm rãi nói, đôi mắt thâm thúy nhìn Dương Hồng Hạnh, cứ mỗi lần mở mắt ra là thấy cô, người ở bên cạnh mình nhiều nhất cũng là cô, nói chuyện với mình nhiều nhất cũng là cô. Trong cuộc sống trước kia, mỗi lần nhìn thấy mỹ nữ đều tưởng tượng ra cảnh tâm tình dưới ánh trăng, triền miên trên giường, chưa bao giờ cảm thụ được sự quan tâm, thông cảm, bao dung như dòng suối tuy nhỏ nhưng cứ róc rách chảy mãi này.

Mỗi lần mình xảy ra chuyện lại là cô ấy ở bên, không ồn ào, không oanh liệt, luôn lặng thầm như thế, tình cảm ấy dù đá còn phải mòn.

Dương Hồng Hạnh không trách chàng trai lúc thì tinh minh lúc ngốc nghếch này: “Nhưng em chưa bao giờ lừa anh.”

“Anh biết, em yêu ghét luôn rất rõ ràng.” Giản Phàm vuốt ve gò má thanh lệ, vuốt mái tóc dài suôn mềm, ánh mắt quyến luyến càng thêm sâu đậm: “Thứ đáng trân trọng trên đời này thật nhiều, giờ biết đau đớn lúc mất đi là thế nào.”

“Là nói em hay nói Trương Kiệt?” Dương Hồng Hạnh nhìn Giản Phàm trông đợi, buột miệng hỏi.

“Không phải như nhau à?”

Dương Hồng Hạnh nói có chút ẩn ý: “Khi anh hôn mê có rất nhiều người tới thăm đấy.”

“Anh biết, anh có giấc mơ dài, mơ thấy rất nhiều người, cả quen lẫn không quen.”

Dương Hồng Hạnh giọng chua chua.

“Có rất nhiều nữ nhân phải không?”

“Còn có rất nhiều nam nhân, thế giới này do nam và nữ tạo thành mà.”

“Nhưng thế giới của anh có rất nhiều nữ nhân.”

“Trước kia là thế.” Giản Phàm cười khổ, yếu ớt thừa nhận.

“Vậy sau này thì sao?” Dương Hồng Hạnh không chịu bỏ qua.

“Anh không biết, trước kia sống hồ đồ quá, sau đó lại bị vụ án kéo phăng đi, chẳng suy nghĩ tới cái khác. Anh, anh không muốn thế nữa, anh muốn mau chóng khỏe lại, muốn sống thật tốt cuộc đời cho sau này.”

Giống thủ thỉ tâm tình, giống tình ý miên man, Dương Hồng Hạnh bị ánh mắt đó thu hút, bất giác người nghiêng về phía trước, hơi thở nam nhân khẽ phả lên mặt, thật gần, chưa bao giờ tâm linh hai người gần nhau như thế ...

Sẽ là nụ hôn say đắm trông đợi từ lâu sao?

Rầm!

Mai Vũ Vận hậm hực xô cửa xông vào, làm Dương Hồng Hạnh và Giản Phàm đều giật bắn mình, khoảng cách vừa kéo gần nhanh chóng tách ra, cũng làm Mai Vũ Vận hết hồn, tích tắc nhận ra mình làm hỏng chuyện rồi, lẩm bẩm: “Cha con thật đúng là đến đi cũng lè mà lè mề, mẹ đi gọi đây ... Hai đứa tiếp tục đi, tiếp tục, coi như mẹ chưa thấy gì ...”

Nói rồi bưng tai trộm chuông khép cửa lại, Dương Hồng Hạnh đỏ mặt phì cười, Giản Phàm cũng cười, nhìn nhau một lúc có chút hơi ngại ngùng, Dương Hồng Hạnh lần này bạo dạn hơn nhiều, hôn nhanh một cái lên bên má lạnh của Giản Phàm, đứng dậy đeo túi xách chuẩn bị đi: “Vậy thì anh phải mau khỏe lên, đừng để người trân trọng anh thất vọng.”

Giản Phàm trêu: “Là em phải không?”

“Mơ đi, em nói vị vừa rồi.” Dương Hồng Hạnh lè lưỡi làm mặt quỷ, trước khi khép cửa lại còn nhìn Giản Phàm nhoẻn miệng cười thật tươi.

Cha tới rồi, mang theo canh gà đen, ngồi bên xem khí sắc con trai, còn bắt mạch dạn dò. Mẹ đến rồi, mang theo đồng lời cần nhằm, câu đầu tiên sao không giữ Hạnh Nhi lại, câu thứ hai con giỏi thật, làm đầu bếp hai mấy năm lại thiếu dinh dưỡng, câu thứ ba, Giản Phàm con và Hạnh Nhi có phải đã ...

“Mẹ, mẹ đừng xen vào chuyện bọn con được không?” Giản Phàm húp canh, nhai thịt, thuận tiện trách mẹ một câu.

“À, Trung Thật, xem kia, thằng con anh càng nuôi càng không ra gì.” Mai Vũ Vận vờ giận, nhìn con trai ăn, còn vuốt tóc như xem con trai có thiếu sợi nào không, sau đó quay về chuyện cũ: “Mẹ lúc nào cũng khen con bé Hạnh Nhi, kết quả là hai đứa thông đồng lừa cha mẹ, rõ ràng nguy hiểm như thế mà không bao giờ nói với cha mẹ. Con giỏi thật đấy, căn nhà ở Tiểu khu Bình An đã mua một năm rồi, vậy mà không nói ... Giỏi lắm, con che giấu mẹ bao nhiêu chuyện nữa?”

“Mẹ, không phải mấy ngày qua mẹ tra rõ hết rồi à? Con còn có cả biệt thự, sao mẹ không nói, còn có số đồ cổ trị giá mấy ngàn vạn dưới biệt thự đấy, cái đó sao coi là thật được?” Giản Phàm yếu ớt phản kháng một câu, xì xụp húp canh, thời gian qua mềm bệnh tích lũy trong người đều là vì cái vụ án kia, sinh bao nhiêu thứ chuyện khác như cãi nhau ở Tương gia, rồi Đường Đại Đầu bị bắt cóc, trúng bẫy của Lý Uy. Sống trong áp lực khủng hoảng quá độ, tinh thần ăn một bữa cũng khó, giờ mọi thứ sắp kết thúc, cùng Dương Hồng Hạnh có tiến triển mới, lại được ném thử tài nghệ của cha, khẩu vị tăng mạnh.

Giản Trung Thật ngăn vợ lại: “Con cái có phúc của con cái, Tiểu Phàm lớn như thế rồi, em đừng lo nữa, nó không xử lý nổi hay sao?”

“Đúng thế, chỉ cha hiểu con.” Giản Phàm đứng về phía cha.

“A, gan to lên rồi, làm cái anh hùng nát gì đó là dám chống đối mẹ, đợi con khỏe lại, mẹ xử lý con ... Còn anh nữa, về nhà em tính sổ.” Mai Vũ Vận dọn dẹp đồ trên tủ đầu giường, mắng con, mắng luôn cả chồng.

Trong phòng thi thoảng có tiếng cười, tiếng mắng mỏ, Giản Phàm húp hết nước canh, chỉ ăn vài miếng thịt, trán lấm tấm mồ hôi, cha rất tự giác đảm nhận nhiệm vụ rửa bát, mẹ lấy khăn

tay tỉ mỉ thấm mồ hôi cho con trai, lo lắng trùng trùng: “Tiểu Phàm, mẹ nói với con chuyện này.”

“Đừng nói chuyện Hồng Hạnh nhé, con tự lo được.” Giản Phàm sợ mẹ không bỏ qua vấn đề này, chặn đường trước, đến cưới vợ mà cũng cần mẹ giúp thì thất bại quá rồi.

Mai Vũ Vận nắm tay con trai, cân nhắc rất lâu mới cẩn thận nói: “Tiểu Phàm, trước kia mẹ không hiểu cái nghề này lắm, chỉ thấy cảnh sát ra đường uy phong, công tác dù thế nào cũng được đảm bảo, cho nên mới ép con ... Nhưng giờ nguy hiểm thế này, mẹ không ngờ ... Ài, Trương Kiệt lần trước còn tới nhà ta ăn cơm, ngủ lại nhà ta, vài tháng thôi, chớp mắt không còn. Dù truy tặng anh hùng, truy tặng liệt sĩ, lại thêm phủ tuất (*) thì ích gì, người có còn nữa đâu? Mẹ thực sự không nên nghe lời ma quỷ của chú hai con, tốn mấy vạn đưa con đi chịu tội, may mà con mẹ thông minh, cái được cái nhà, tính ra ...”

(*) Phủ tuất: võ về thương xót

Giản Phàm mắt mở to, mẹ vòng đi vòng lại nói lan man mãi, cắt ngang: “Mẹ, mẹ nói thẳng vào chủ đề đi, đừng để con đoán, đầu óc con bây giờ chậm lắm.”

“Vậy, mẹ nói nhé ... Công việc này nguy hiểm quá, hay là ... Nếu con muốn từ chức như trước kia, mẹ ủng hộ ... Dù sao giờ con có bằng đại học, có nhà, kiếm công việc gì mà chẳng được, cần gì làm chuyện mạo hiểm này ... Mẹ nói không sai chứ?” Mai Vũ Vận uyển chuyển biểu đạt, tới giờ nhìn thương tích của con trai còn chưa hết sợ, hối hận trước kia mấy lần ép con trai làm nghề này, thà để nó làm đầu bếp cho rồi, kém cỏi chút, ít nhất ngày nào cũng thấy, lòng yên tâm: “Con muốn về nhà phụ bếp cho cha con cũng được.”

Chương 246: Buồn, lo, vui, khổ đầy ắp hết nhân sinh. (2)

Giản Phàm không trả lời, chỉ an ủi mẹ, giọng yếu mà kiên định: “Từ nhỏ tới lớn con đều nghe mẹ an bài rồi, lần này để con tự quyết định được không?”

Mai Vũ Vận thấy con không nghe lời mình, bệnh cũ tái phát, mắng mỏ: “Tính con giống cha con, một khi ương lên thì cố chấp hơn bất kỳ ai, mẹ không yên tâm ... Dù sao mẹ nghĩ thông rồi, không thành đạt thì không thành đạt, vẫn tốt hơn là không còn nữa. Mẹ còn hi vọng sớm ngày bế cháu trai đây này, con sắp 30 rồi đấy, vậy mà cả bạn gái còn không chắc, hôm nay đứa này, mai đứa khác, cả đám nữ nhân tới tìm con rồi, cha mẹ nhìn đến hoa ca mắt. Con bảo mẹ tin con ra sao? Làm cảnh sát mấy ngày coi mình là Tôn Ngộ Không rồi đấy à? Còn lấy thân chắn đạn ... Mẹ chỉ có một đứa con trai thôi, lại không phải là không có cái ăn đi làm cách mạng, có biết mẹ sợ thế nào không hả?”

Tâm tình Giản Phàm vừa mới bình tĩnh lại, bị mẹ mắng cho một tràng làm phiền muộn vô cùng, bịt luôn tai lại không nghe nữa.

Chỉ là có mỗi một tay, bịt cũng không nổi, không rõ thế nào, nghe mẹ mắng, thế mà khôi phục lại còn nhanh hơn.

Hai tuần sau, Giản Phàm nói dứt lưỡi lại còn thêm cả Dương Hồng Hạnh hứa hẹn mới đuổi được cha mẹ về Ô Long, mang theo chút nóng vội về đội, lần này bước chân càng kiên định, trái tim càng kiên định, vì y còn một việc phải làm: Kết án!

Đại đội trọng án trầm lắng lâu ngày bị sự trở về của Giản Phàm phá vỡ, vừa mới đi tới cổng đã bị gác cổng la hét âm ỉ chạy tới hết hỏi han lại hàn huyên, mới đi tới giữa sân không biết ai hô lên "Giản Phàm về rồi!" Thế là một đám trẻ tuổi ở các tổ khác ủa cả ra vây vào giữa, hỏi đông hỏi tây, mắt ánh lên niềm vui. Trong đội trọng án không ít người đã trải qua đấu súng, nhưng mà vây bắt nguy hiểm như ở Tiểu Chương Hà thì chưa từng có, đối với đồng đội trở về sau kiếp nạn, vừa sùng bái vừa quan tâm.

Không nhìn thấy người mình muốn thấy, Giản Phàm được cả đoàn người nhốn nháo đưa về văn phòng, qua phòng làm việc lớn dừng lại, vắng tanh, bàn còn phủ lớp bụi, cho thấy lâu lắm chưa ai tới. Hỏi Quách Nguyên thì về đại đội một, hỏi Tiêu Thành Cương thì nghỉ phép dài hạn, hỏi tới ba đồng chí già thì đám đồng đội mỗi người một câu, hình như cũng thời gian dài chưa thấy. Lòng nôn nóng hỏi đội trưởng Lục, rốt cuộc vẫn còn, cáo từ đám đồng đội nhiệt tình, tới văn phòng đội trưởng ở tầng hai.

Còn chưa hoàn toàn phục hồi, bác sĩ nói phải nằm thêm một vài tuần nữa, nhưng Giản Phàm thấy mình đã nằm tới sắp mốc người rồi, thời gian dài bận bịu tới mắt, đột nhiên nằm lý một chỗ, làm sao mà chịu nổi ... chỉ là sức khỏe bây giờ quá tệ, mới leo mấy chục bậc thang đã thở, dừng lại mấy lần.

Lục Kiên Định nghe thấy có người gõ cửa thuận miệng mời vào, vừa ngẩng đầu lên thấy Giản Phàm tay đeo trước cổ, mặt còn dán băng, mừng rỡ rời khỏi chỗ ngồi, niềm nở nói: “Nào, vào đây, vào đây, đang nghĩ tới cậu thì cậu về, xuất viện bao giờ thế?”

“Hôm qua.”

“Khôi phục thế nào rồi? Ngồi đi, ngồi đi.” Lục Kiên Định đích thân rót nước mời Giản Phàm, hứng trí nhìn Giản Phàm, gầy tọp đi rồi, má hóp lại nhưng mắt càng thêm sáng.

“Cũng tạm.”

Lục Kiên Định có vẻ vui lắm, nói tía lia: “Càng ngày càng có tính tự giác đấy, chưa thông báo về đội đã chủ động đi làm rồi, xem tài liệu này đi, cho chút ý kiến, cả trong đội và chi đội cùng làm đấy.”

Giản Phàm tò mò lật xem tài liệu, còn tưởng là thông báo tình hình vụ án, có điều vừa xem một cái đã nhú mày, là báo cáo và diễn giảng, mắt hứng ném xuống bàn: “Đội trưởng Lục, cái gì thế này, tôi viết kiểm điểm còn không đạt yêu cầu, nói gì mấy thứ cao thâm này, cho người khác phát biểu đi.”

“Ái, cậu đúng là đồ quái dị, sở công an tỉnh muốn tổ chức hội nghị báo cáo tấm gương anh hùng, cục và chi đội tiến cử Trương Kiệt, cậu là chiến hữu thân thiết nhất của cậu ấy, đội muốn cậu

đại biểu báo cáo, đây là bản thảo, thời gian tới đừng đi làm vội, về học thuộc đi.” Lục Kiên Định không trêu bắt chớ đi cày, dùng giọng điệu mệnh lệnh.

“Chuyện này ..” Nếu là vấn đề của bản thân, Giản Phàm chối từ ngay, y không hứng thú mấy trò này, nhất là hiện giờ càng không có tâm trạng, nhưng là đại biểu cho Trương Kiệt thì e không thể tùy tiện thoái thác, lại cầm tài liệu lên, xem qua một lượt, kiểm được có rồi: “Đội trưởng, bản thảo này không được.”

“Vớ vẩn, chi đội chúng ta sửa đi sửa lại mấy lần, thư ký trên cục còn tra chuốt lại, không được là thế nào?” Lục Kiên Định không tin.

“Không được, vì bọn họ không hiểu tình hình thực sự.” Giản Phàm đập tài liệu xuống bàn.

- Rốt cuộc vấn đề là ở đâu?

“Anh nghe câu này ... ‘Huy hiệu ánh bạc, cảnh phục xanh thẫm, nói lên toàn bộ lòng trung thành của chúng ta’ cái gì vậy, có bệnh à, hai thứ đó thì liên quan gì tới lòng trung thành chứ? Chả dính dáng gì tới nhau hết ... Còn câu này ‘Cuộc sống đơn giản khổ cực, cả nhà chen chúc trong gian phòng nhỏ 20m2, thường xuyên chẳng để ý tới nhà, gánh nặng cuộc sống đổ dồn lên vai vợ’, làm trò hề à, ai mà tin câu này chứ? Cho dù là có người tin đi, cảnh sát mà sống khổ tới mức này sao tiện nói ra, không phải tự vả vào mặt mình à?”

Giản Phàm cứ tùy ý lật một trang lại bới ra vài câu, đủ vấn đề, nào lỗi ngôn ngữ, nào là lập ý chưa chuẩn, nào hành văn chưa thông, mấy câu đó nằm ở ranh giới có lý và cố tình bắt bẻ làm Lục Kiên Định không cãi được, tiếp đó còn dùng giọng điệu rõ quái đản: “Anh nghe đoạn này nhé ‘A, chúng tôi từ ánh ban mai đi ra, trên người mang theo câu chuyện ngày hôm qua, chân cất bước vững vàng’ ... Đây mà là miêu tả cảnh sát à, có mà tội phạm bỏ trốn thì có ... Lại nghe câu này, ‘A, chúng tôi dọc đường cười với gió mưa, dọc đường ca vang hào sảng’ ... Mẹ nó, đi thực địa hay đi hát karaoke thế? Có loại diễn giảng này à ... Nữa này, ‘A, tám khiên vàng lấp lánh, tôi đem thanh xuân và nhiệt huyết hiến cho sự nghiệp cảnh sát, tôi muốn dùng chính nghĩa và chính khí, đem hài hòa xã hội đi về phía khúc khải hoàn. Đó là

chúng tôi, quang vinh của cảnh sát thời đại mới' ... Xin anh đấy, anh bảo tôi đọc kiểm điểm tôi không thấy đỏ mặt, anh nghe có sồn gai ốc không?"

"Rầm!" Lục Kiên Định vỗ bàn một cái, tức xì khói ra mũi: "Cái thằng nhãi này, không phải muốn kiếm chuyện thì cũng là muốn ăn đòn, bài diễn giảng hay như thế, qua mồm cậu thế nào mà thành biến vị rồi, báo hại giờ tôi nghe cũng chướng. Không muốn đi thì nói không muốn đi. Không phải cậu bị thương thì tôi đã đá cho cậu một phát."

"À, vậy thì tôi không đi nữa." Giản Phàm nói tỉnh bơ.

"Không được, cậu phải đi." Lục Kiên Định rất muốn đá một phát cho tên này bay về bệnh viện, nói ra thì bảo là ác, chứ nhìn Giản Phàm nằm trên giường bệnh là lúc hấn yên lòng nhất.

"Đội trưởng Lục, kỳ thực tôi nghĩ cho anh thôi mà, tôi nói trước nhé, tôi lên đấy mà lỡ nói cái gì không đúng, anh đừng có kiếm chuyện với tôi." Giản Phàm uy hiếp một câu.

Câu này làm Lục Kiên Định phải để tâm, ai chứ thằng này còn chuyện gì không dám làm, lúc đó bao nhiêu lãnh đạo, phóng viên nhà báo, y mà nói một câu kinh thiên động địa nào đó thì hết đường vặn hỏi. Lục Kiên Định thấy chuyện này phải cân nhắc kỹ hơn, vội cướp bản thảo về làm bắm: "Cậu không nói thì tôi quên cái mồm thối của cậu, để tôi nghĩ kỹ xem, đây là đại hội cả năm mới tổ chức một lần, phát biểu trước lãnh đạo tỉnh, cậu mà sinh sự thì cả đội thành trò hề."

Chương 247: Buồn, lo, vui, khổ đầy ắp hết nhân sinh. (3)

Giản Phàm cười trộm, vừa cười một cái đụng vào vết thương ở má, "á" một tiếng, đang định lên tiếng xúi bầy Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương làm việc này thì Lục Kiên Định thu dọn đồ đạc, vẫy tay đuổi người, thực sự không ưa nổi cái tên cãi lãnh đạo chem chẻm này: "Đi đi đi, không gặp cậu thì nhớ, gặp cậu rồi chỉ phiền, về nghỉ ngơi đi, đợi lành lặn rồi hẵng quay lại. Nếu không có chỗ nào để đi thì về văn phòng mà đợi thông báo."

"Đội trưởng Lục, vụ án của chúng tôi thì sao, còn chưa kết án mà. Tôi vì chuyện này mà về." Đuổi cũng không đi, Giản Phàm vẫn ngồi nguyên tại chỗ.

"Ài, cậu vẫn còn chưa quên việc đó à?" Lục Kiên Định nhìn bộ dạng thương binh thảm hại của Giản Phàm mà không biết bình luận gì, có điều sự ngang ngạnh đó có vài phần đáng yêu: "Vụ án này hiện giờ không thể làm được nữa."

"Vì sao?" Giản Phàm ngớ ra, mơ hồ có chút lửa giận nhen lên.

"Ài, tôi nói cho cậu biết nhé, Giản Phàm, hiện giờ có vụ lừa gạt ngân hàng, có vụ án buôn lậu cổ vật, có Tề Thụ Dân vừa bắt, thêm vào 67 món đồ cổ mà Lý Uy nộp lên, đều là vụ án vô cùng nghiêm trọng, được tỉnh tiếp nhận, ở trong trạng thái bảo mật cao độ, đừng nói phá án kết án, tới cả thẩm vấn nghi phạm còn không có phần của chúng ta, vậy thì cậu làm thế nào?"

"Chẳng lẽ bỏ giữa chừng như thế?" Giản Phàm nghe mãi lâu sau mới nói được một câu, chưa cam lòng cắn răng đứng dậy: "Không được, tôi phải đi tìm chi đội trưởng, thêm vài tháng nữa là mười lăm năm rồi, không thể kéo dài thêm được nữa."

Lục Kiên Định định đưa tay ngăn cản, cuối cùng lại thôi, kết quả giống nhau, để cậu ta tự cụng đầu vào tường cho tỉnh.

Rời phòng Lục Kiên Định, Giản Phàm mặt hầm hầm đi tới thẳng phòng chi đội trưởng.

Cộc cộc cộc ... Râm râm râm!

Tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn, gõ hồi lâu Giản Phàm thoái chí thả tay xuống, chỉ đội trưởng không có mặt.

Mang theo cánh tay treo lủng lẳng, mỗi bước chân vẫn cảm giác ngực nhâm nhâm đau, nhưng tới bây giờ Giản Phàm mới cảm thấy bị thương. Ở trong viện hai mươi ngày, bao nhiệt tình tích tụ về tới đội lòng nguội lạnh, suy tính bao ngày chưa được triển khai đã bị bóp chết, sắp tới lúc vén mây nhìn thấy mặt trời, nhưng lại bị lớp mây mù khác bao phủ, không rõ cả xảy ra chuyện gì, cúi đầu thất thế lê từng bước rời đi.

“Giản Phàm ...” Chủ nhiệm Cao đi qua bên cạnh Giản Phàm còn có chút không tin, nhìn lại thấy đúng rồi mới mừng rỡ gọi một tiếng, vỗ vai hỏi: “Về đội từ khi nào thế?”

“Vừa về, chủ nhiệm Cao, chỉ đội trưởng đâu rồi?” Giản Phàm tranh thủ hỏi vội.

“Có chuyện gì?” Chủ nhiệm Cao không trả lời.

“Đương nhiên là có rồi, vụ án của chúng tôi bị gác lại à? Tôi tới hỏi vụ án của tôi và Trương Kiệt, chúng tôi đã làm rồi, đó là truyền thống, trừ khi chúng tôi rút đi, trừ khi cấp trên tiếp nhận, nếu không ai nhận vụ án thì người đó kết án, vụ án này hiện giờ chưa ai nhận, vì sao lại dừng?” Giản Phàm có chút phẫn nộ.

“Nào nào, đừng nói lớn, bình tĩnh ...” Chủ nhiệm Cao thấy Giản Phàm mặt đỏ gay, sợ đồng nghiệp tầng lầu nghe thấy, kéo Giản Phàm vào văn phòng của mình, khách khí mời ngồi, vừa pha nước trà vừa châm chước mãi mới tung ra một quả tạc đạn: “Chỉ đội trưởng đang kiểm điểm trên hội nghị Đảng ủy cục công an thành phố.”

“Cái gì? Vì sao?” Giản Phàm giật mình đứng bật dậy, tiếp đó nhăn mặt ôm ngực từ từ ngồi xuống: “Chủ nhiệm Cao, xảy ra chuyện gì rồi?”

“Không phải vì vụ bắt giữ của các cậu sao ... Đang thời điểm mẫn cảm, cậu đừng làm loạn thêm, chuyện của các cậu, trên sở còn chưa có kết luận cuối cùng đâu ... Biết phó cục trưởng Tiêu bị song quy chưa? Dính líu tới cả một đồng người, chuyện này kết cục thế nào còn chưa rõ. Cậu ấy, về nhà nghỉ ngơi cho tốt, đợi thông báo về đội, thương tích thế này rồi mà vẫn còn muốn cố

sao?” Chủ nhiệm Cao chân thành khuyên nhủ, lời lẽ thể hiện có chút tôn kính với chàng trai này.

“Khoan, vụ bắt giữ làm sao cơ, nghi phạm không thoát một ai, chúng ta còn hi sinh một người, họ còn muốn thế nào nữa, vì sao còn kiểm điểm?” Giản Phàm không hiểu nổi cái trò này.

“Cậu vẫn chưa biết, mệnh lệnh trên tỉnh là phải đảm bảo an toàn cho văn vật, kết quả là xe nổ tung, mệnh lệnh là yêu cầu các cậu chặn xe, phải bắt sống toàn bộ, kết quả là hai chết một bị nửa sống nửa chết, còn hi sinh một đồng chí. Vì bắt đám người này, tỉnh bố trí mấy tháng, ngay cả vũ cảnh cũng điều động, giờ thì hay rồi, kết quả là thắng thảm, văn vật thành mảnh vụn, người sống thành người chết. Phải có người gánh trách nhiệm ... Tôi nói rõ hơn một chút nhé, nếu không phải vì Trương Kiệt bị chết, cậu bị trọng thương thì các cậu đã bị đình chỉ kỷ luật hết rồi.” Chủ nhiệm cao chỉ thẳng ra vấn đề.

“Không thể nói như thế được!” Giản Phàm giận tới toàn thân run lên, phản bác: “Nếu nói tới trách nhiệm thì nhiều lắm, nếu không phải nghe lệnh lũ ngu xuẩn trên tỉnh muốn bắt sống, bảo vệ đồng đồng nát thì chú Trần đã bắn chết sạch chúng rồi ... Bọn họ chỉ ăn trên ngồi chốc, nói mà không nghĩ, có biết Tề Thụ Dân nguy hiểm thế nào không, có biết hấn lợi hại thế nào không, có biết hấn mà thoát thì bao người sống không yên không? Không nghĩ tới ai chịu trách nhiệm cho khả năng này à? Hơn nữa đồng đồng nát đó là của Lý Uy, sao lại coi là tổn thất của mình ... Chuyện này là sao, chúng tôi phải đấu tranh với cả nghi phạm, còn phải đấu với cả người mình à?”

“Cậu thật là, sao không có tí giác ngộ chính trị, không có tí cái nhìn đại cục nào thế? ... Thôi, thôi, về nghỉ đi, đợi thông báo của đội.” Chủ nhiệm Cao mất kiên nhẫn tiễn khách, nói cũng ưỡng công.

Kế hoạch vây bắt này do sở công an tỉnh hạn chế trong phạm vi rất nhỏ, hơn nữa là chỉ huy trực tiếp, nhưng xảy ra đồng hỗn loạn lớn thế này, trách nhiệm cuối cùng là do chỉ huy hay do chấp hành thì chưa kết luận. Có điều Giản Phàm biết, chẳng liên quan gì tới mình, mình thậm chí còn không có tư cách hỏi tới, cái trò chơi chính trị bản thủ khốn nạn ấy, mình chưa hiểu nổi.

Chỉ giận một điều là vụ án Phân cục Tấn Nguyên vừa mới xuất hiện ánh ban mai lại lần nữa bị chôn vùi.

Tức tối rời khỏi chi đội, ủ rũ đi xuống lầu, toàn thân thương tích mà tỉ lệ quay đầu còn cao hơn cả lúc đẹp trai ngời ngời, kể cả người không quen biết cũng nhận ra y. Thi thoảng lại hỏi han vài câu, làm như mình chuyên môn đem thương tích ra khoe khoang vậy, riêng câu hỏi "xuất viện từ bao giờ" đã khiến y bực mình.

Thất vọng, lúc tới tinh thần hăng hái ra sao thì lúc về chán nản gập bội phần.

Ra tới sân, bị ánh sáng mặt trời chiếu chói mắt, ngỡ ngác không nhận ra, sắp hè rồi, mấy tháng trời bị vụ án làm quên cả ngày đêm, quên cả thời tiết. hoang mang nhìn quanh, trong sân vẫn như mọi khi, đỗ hai hàng xe cảnh sát, đồng nghiệp vẫn bận rộn ra ra vào vào, giống như bao nhiêu ngày trước đó, chẳng có gì thay đổi, chỉ là nhiều ngày mới trở lại, có chút xa lạ, thậm chí khi Giản Phàm theo thói quen bước chân về phía đội trọng án, nửa chừng dừng lại, cảm giác mạnh mẽ dâng lên ...

Tựa hồ mình không thuộc về nơi này.

Thôi, về nhà vậy, mình vì đại cục về nhà nghỉ ngơi, dù sao có tiền lương, có phúc lợi, tiền thưởng cũng không quên được, Giản Phàm chỉ đành an ủi bản thân như thế.

Chương 248: Uyên ương cự mộng. (1)

Đứng ngơ ngơ ngác ngác tới chỗ hồi lâu, Giản Phàm cũng có chút cảm ngộ, xem ra mình tự ý về đội là sai lầm lớn, đi thẳng ra cổng, không muốn nhìn thấy cái mặt mát kiêu nhẫn của Lục Kiên Định, chủ nhiệm Cao. Hai người đó nói cho cùng cũng chỉ là nha hoàn cầm chìa khóa thôi, có quyết được cái gì đâu, nói với bọn họ cũng phí lời, thậm chí giờ Giản Phàm phát hiện ra, hình như đội trưởng thì cũng chỉ là đại nha hoàn mà thôi, hơi chút là bị bên trên tóm lấy chửi mắng.

Nghĩ tới Ngũ Thần Quảng bị phê bình kiểm điểm, tâm lý cân bằng hơn một chút.

Đáng đời ông ta.

Mình nên đi đâu bây giờ nhỉ, biết thế theo cha mẹ về Ô Long quách cho rồi, cơm ăn nước rót tới tận miệng, không khí lại tốt. Mơ mơ hồ hồ đi ra cổng, vô tình ngẩng đầu lên, sau đó xoay người, cúi đầu, men theo góc tường mà đi như ăn trộm.

Chẳng vì cái gì khác, mà trong tầm mắt là người quen đã lâu không gặp, Tăng Nam.

Váy liền thân, đai lưng thắt lệch, kính râm, mỹ nữ dựa vào một chiếc BMW màu xanh lục, đỗ xe ở đối diện, giống hệt mấy cô gái thích thể hiện, phô trương mà y từng gặp. Giản Phàm theo bản năng né tránh, đừng nói là bây giờ mình thảm hại thế này, cho dù là bình thường cũng không muốn nhìn thấy nữ nhân đó.

“Giản Phàm, Giản Phàm!”

Tồn công làm dáng mà chẳng thu hút được soái ca, người ta lại còn tránh mặt, Tăng Nam dậm chân một cái, băng qua đường đuổi theo, nhanh chân chặt trước mặt y: “Ê, ê ... Giả vờ không quen à?”

Giản Phàm cúi đầu, ánh mắt có chút dờ dẩn, ngược mắt lên nhìn một chút, tựa hồ cố nhớ lại, sau đó lắc đầu giống thẳng góc.

Tằng Nam ở trước mặt, một bộ váy tím sành điệu, vép váy và ống tay áo phiêu phiêu, mái tóc uốn cong nhuộm màu vàng ánh kim, tay tháo kính ra, hừ một tiếng: “Giả ngốc với tôi à, không nhận ra hay không dám nhận.”

A, nha đầu này tự kiêu quá đấy, Giản Phàm liếc một cái, lắc đầu, đến nửa chữ cũng không nói.

“Tôi muốn nói chuyện với anh ...” Tăng Nam tới gần, thò đầu như muốn nhìn vết thương của Giản Phàm, Giản Phàm lùi lại một bước, vẫn không nói gì, chuyển hướng khác, Tăng Nam nói vội: “Này, là chuyện của chị Tương, chị ấy tới bệnh viện thăm anh, lúc đó anh hôn mê.”

Rồi, câu này có hiệu quả ngay tức thì, Giản Phàm dừng chân quay đầu, chờ đợi.

“Có điều bị mẹ anh đuổi đi, hình như trước đó họ có chuyện không vui.”

Cái này Giản Phàm biết, lần Tương Địch Giai tới Ô Long bị mẹ mắng một trận, khi hai người ở bên nhau, cô vẫn còn oán giận. Lần này oan gia hẹp lộ, lại thêm mẹ đã nhận định Dương Hồng Hạnh là con dâu tương lai, đối với nữ nhân quá mức xinh đẹp có sức uy hiếp lớn như thế tới con dâu tương lai của mình, tất nhiên là không nói gì hay ho. Đúng là rất có khả năng đấy, nhìn Tăng Nam không nói gì cả.

Không phải không muốn nói, mà kỳ thực không biết phải nói cái gì, giữa hai người có quá nhiều chuyện khiến y không nói ra sao.

“Chị Tương sắp đi rồi, chuyện của anh chị ấy không lớn cũng không nhỏ, vừa mới làm xong thủ tục bảo lãnh chờ xét xử. Mẹ chị ấy từ lâu đã muốn di cư ra nước ngoài, lần này sẽ đưa chị ấy đi, không về nữa ... Anh không có chút cảm giác nào sao?” Tăng Nam nhìn khuôn mặt vô cảm của Giản Phàm, không có chút thất vọng, kinh ngạc nào như trong tưởng tượng, ngay cả nuối tiếc cũng không có, nghe xong vẫn đứng đó ngây ngốc hồi lâu, vẫn thế, chẳng nói chẳng rằng.

Đến mức này thì Tăng Nam hết cách rồi, trước khi tới đây phải lấy hết dũng khí rồi, biết Giản Phàm có thành kiến rất sâu với mình, gặp e chẳng khách khí, cô cũng chuẩn bị tinh thần,

nhưng tình huống này thì không ngờ, chỉ biết nói: “4 giờ ngày kia sẽ bay, đi tiễn chị ấy đi, chị ấy thương tâm lắm ... Trong lòng chị ấy luôn chỉ có anh thôi, nhưng mà hai nhà khác biệt quá lớn, tôi trò chuyện với chị ấy rất nhiều, tâm tư của chị ấy quá đơn thuần, yêu chỉ vì yêu, căn bản không suy xét tới mấy chuyện đó. Tôi nghĩ anh cũng thế, hai người vì yêu mà tới với nhau, vì yêu mà chia tách, tôi thấy đều có thể lý giải, dù sao chị ấy từ nhỏ sống sung túc thoải mái quen rồi, không thể theo anh sống cuộc sống tiểu thị dân chật bó hẹp từng đồng, anh cũng nghĩ như thế đúng không?”

Anh mắt vẫn không thay đổi, cả con người cũng không di chuyển, có chút trống rỗng, nếu không phải là vì những nhân tố bên ngoài, Tăng Nam cũng phải thừa nhận họ là đôi trời sinh.

“Được rồi, anh thích đi hay không là tùy anh, tôi đã chuyển lời rồi. Bất kể anh nhìn tôi ra sao, tâm nguyện mười bốn năm của tôi nhờ anh mà hoàn thành, có gì cần giúp, cứ tìm tôi.” Tăng Nam thấy vẻ mặt Giản Phàm không hòa hoãn hơn chút nào, chua xót thất vọng, quay đi.

“Khoan đã.”

Tăng Nam quay đầu, thấy Giản Phàm có vẻ rất khó mở miệng, cho rằng là vì Tương Dịch Giai, vậy mà vẫn là một bất ngờ nữa.

“Tôi muốn nhờ cô giúp đây, tôi hỏi cô, căn nhà ở Tiểu khu Liên Hoa của Trương Kiệt là sao, cô có biết không?”

- Khi đó chú Lý để lại một số căn nhà ở Tiểu khu Liên Hoa, đã chuyển sang đứng tên tôi. Nguyên Nghị Minh chuẩn bị bán cho anh ta với giá nội bộ, nhưng Trương Kiệt cũng không có tiền, về sau tới tìm Nguyên Nghị Minh thương lượng hai lần, giao 10 vạn trước, số còn lại nợ, chuyện này còn chưa kịp làm thì anh ấy đã ...” Tăng Nam cẩn thận nhìn sắc mặt Giản Phàm, không rõ ý tứ của y ra sao, chỉ nói tới “đã” là không dám nói nữa.

Giản Phàm thở dài, ra đi quá nhanh nên còn chưa kịp hoàn tất giấy tờ: “Vậy cô định làm thế nào?”

Tăng Nam cũng rất ương chướng đáp: “Anh nói xem.”

“Tôi đang hỏi cô.” Giản Phàm quát một tiếng, con người lẫn khí thế tức thì thay đổi hẳn làm Tăng Nam bất giác phải lùi lại,

chỉ thấy y chỉ mặt Tăng Nam, bưng bưng lửa giận nói: “Biết vì sao tôi không thèm nói chuyện với cô không? Không phải là chưa kịp làm, mà là làm rồi, Trương Kiệt vừa mới đi, có phải các người trả lại tiền và giấy nợ rồi không? Nguyên Nghị Minh làm, còn cô ra lệnh chứ gì? ... Hôm qua ra viện một cái là tôi tới nhà Trương Kiệt, cô nghĩ tôi không biết à?”

“Anh biết thì làm sao nào? Chúng tôi là người làm ăn, chẳng lẽ giữ cái giấy nợ không trả được? Chẳng lẽ chúng tôi phải tặng miễn phí à, dù có tặng cũng phải có danh nghĩa gì chứ?” Tăng Nam cũng nổi cáu, cô chẳng quen biết gì Trương Kiệt hết, ở góc độ của mình, cô không thấy làm gì sai.

“Ha ha ha Khắc khắc khắc ...” Giản Phàm đột nhiên cười phá lên, cười mấy câu vừa ho vừa ôm mặt đau đớn: “Hay, nói hay lắm, vậy cô cho tôi một lý do để chẳng việc gì mình phải xen vào vụ án này nữa, tôi có thể yên tâm về nhà mà ngủ rồi. Con mẹ nó, té ra lão tử mới là thằng ngu, rốt cuộc vất vả vì cái chó gì nào?”

Nói xong quay ngoắt người bỏ đi.

Tăng Nam hoang mang đuổi theo, muốn kéo lại mà không dám, rồi rít hỏi: “Anh có ý gì, nói rõ xem nào.”

Giản Phàm cười khẩy: “Ý gì cả, hung thủ thực sự giết cha cô sắp thoát rồi, vụ án bị chìm xuống rồi, với tình hình bây giờ, chìm xuống là vĩnh viễn bị nhấn chìm luôn, hai chữ vĩnh viễn, có sướng không?”

“Anh nói thế là sao? Không phải hung thủ thực sự là Đồng Cô Sơn à?” Tăng Nam tái mặt.

“Thế à? Vậy thì ai dụ cha cô ra khỏi nhà, ai là người sắp đặt kế hoạch này? Có ai nói cho cô biết chưa? Đồng Cô Sơn có nhận tội không? Tên đâm thuê chém mướn thôi, làm gì có đầu óc làm chuyện này.”

Chương 249: Uyên ương cự mộng. (2)

“Anh biết là kẻ nào đúng không?” Liên tiếp mấy câu hỏi làm Tăng Nam sững người, điều cô biết là thông báo chính thức, ngay cả Ngũ Thần Quảng cũng không nói chi tiết với cô, vì khi đó vụ án đang dang dở.

“Cô hỏi Trương Kiệt ấy, tôi không biết ... Dù tôi biết cũng muộn rồi, cứ treo mãi thế đi, nhẹ nợ cho tất cả, không ai phải chết thêm nữa ... Tăng Nam, nói thật với cô nhé, tôi thương cô, mười mấy năm qua cô chắc chắn trải qua không ít âm lạnh trên đời này, nhưng nực cười ở chỗ, cô lại biến mình thành cái loại bạc tình bội nghĩa hết như những người mà cô căm ghét. Đường Đại Đầu coi cô như em gái, như người thân đấy, bị tra tấn cũng không hề nói là do cô sai đi bán mấy món đồ cổ kia, cô thì sao nào, 2 lần dùng anh ấy làm mồi nhử ... Trương Kiệt truyền tin cho cô không chỉ một lần đúng không? Anh ấy chết rồi, cô từng một lần nào đi thăm mẹ góa con côi của anh ấy chứ? Anh ấy chết vì truy lùng hung thủ giết cha cô đấy, cô làm thế có tệ bạc quá không? ... À, còn tôi nữa, con ma xui xẻo, chú cháu cô lấy số đồ cổ có dính líu tới vụ án đi trêu chọc tôi, chắc là đứng ngoài nhìn tôi từ thiên đường giàu sang quay trở lại trắng tay hay lắm nhỉ? Tôi chỉ là tên cảnh sát nhỏ, một chàng trai ở quê lên, các người thoải mái chơi đùa, không cần bận tâm tôi nghĩ gì, đúng không ... Hôm nay cô nói rõ rồi, ha ha ha, tốt quá, tôi chả phải liều mạng nữa, nhẹ lòng rồi, ha ha ha ...” Giản Phàm ngửa mặt vừa cười vừa bỏ đi, nụ cười có cay đắng, cũng có nhẹ nhõm.

Tăng Nam đờ người tại chỗ không phản bác được câu nào, nghe tiếng cười chua chát có phần điên dại xa dần.

Hai ngày sau ...

Sân bay, nơi mỗi ngày hội tụ niềm vui trùng phùng và nỗi buồn ly biệt, Giản Phàm quanh quẩn đi hết từ đại sảnh chờ bay tới bãi đỗ xe, có chút đứng ngồi không yên, với y mà nói, hôm nay vừa là trùng phùng, cũng là biệt ly.

Bên tai thì thoảng lướt qua tiếng máy bay cắt hạ cánh, trước mắt là những khuôn mặt xa lạ, mấy đôi vợ chồng đem theo con cái hoặc lớn hoặc nhỏ, vừa xuống máy bay. Lối ra đường băng có một đôi tình nhân đang ôm nhau tạm biệt, nam nhân không quên ghé tai thì thầm với cô gái những câu cuối cùng, lại có một chuyến bay nữa vừa có thông báo hạ cánh. Giản Phàm vô số lần đi ra khỏi đại sảnh chờ bay, vô số lần lấy gương nhỏ ra soi, nhìn khuôn mặt chưa lành của mình.

Khe khẽ kéo một góc băng dán, Giản Phàm chửi một tiếng: “Mẹ nó, ngay cả cơ hội làm mặt trắng của lão tử cũng bị tước đoạt rồi.”

Đúng là bị tước đoạt rồi, vết thương chênh chéch bên xương gò má, kéo dài từ gần đuôi mắt tới cằm, bây giờ đã thành một vết sẹo, giống như ai đó dùng cái bút lông chấm đậm mực vẽ một đường lên khuôn mặt trắng trẻo của y một phát vậy, khiến khuôn mặt vốn hết sức tuấn tú biến thành dữ tợn, không ai dám tới gần.

Cắt cái gương nhỏ đi, chẳng còn biết nói gì nữa, vết thương ngoài da thịt không cách nào so với nỗi đau cắn chặt răng trong tim, cứ nhắm mắt lại là hiện lên cảnh tượng cuối cùng trong khói lửa. Trương Kiệt bị vụ nổ hất văng đi, tia sáng sinh mệnh cuối cùng biến mất ở nơi không nhìn thấy nữa, để lại một đứa bé chưa biết gì và người vợ trẻ ôm con khóc suốt ngày.

Đó chính là anh hùng, một tích tắc máu nóng dâng lên đầu, tích tắc vinh quang muôn người nhìn vào, để lại là huân chương và bia mộ băng giá, cùng nỗi đau vô tận cho người thân quen.

“Mẹ nó cái thằng ngốc, cầm súng trong tay là hưng phấn, ra thực địa là thích thể hiện.” Giản Phàm lẩm bẩm chửi vài câu chưa nguôi ngoai, mấy ngày qua cứ liên tục bị vụ nổ làm giật mình tỉnh giấc, vết thương do lưỡi hái tử thần chém sượt qua thì có thể lành, nhưng bóng ma trong tim chẳng biết khi nào mới tan. Thi thoảng nghĩ tới Trương Kiệt, vừa giận, vừa hận lại nhớ, trước khi bắt giữ mấy phút thôi, hắn còn ao ước lập công làm đồn trưởng để vợ ở nhà không phải đi làm nữa.

Rồi, giờ thì công lớn, nhưng người cũng chẳng còn.

Bước chân chần chừ, muốn đi lại ngừng, bị một nữ nhân trong chiếc xe đua màu đỏ cách đó không xa thu hút ánh mắt, mái tóc như thác nước, làn da như lụa là, từ bãi đỗ xe đi ra.

À, Giản Phàm không quên, nhưng không ảnh hưởng tới ánh mắt của y dõi theo mỹ nữ yếu điệu đi qua bên cạnh.

Giống như rất nhiều lần trước đó, mỹ nữ được chú ý, còn mình bị ngó lơ, không có ý đoán số đo ba vòng, chẳng định vờ vịt kiếm cớ bắt chuyện, kiếm một nụ cười của giai nhân, nói không chừng có được số điện thoại.

Chẳng có gì cả, Giản Phàm chỉ liếc một cái theo bản năng rồi thu hồi ánh mắt, bước chân vẫn đi lên đi xuống bậc thềm đại sảnh, thi thoảng quay đầu nhìn về phía thành phố, diện mạo mỹ nữ vừa đi qua ra sao phai mờ trong tâm trí. Xong có người không cần phải nỗ lực, từng ánh mắt nụ cười trong ký ức vẫn rõ ràng như thế, luôn làm mình ngáy ngất trong ánh mắt đó, sự ôn nhu đó luôn làm mình chìm trong mật ngọt, mỗi giọt ký ức ở bên nhau cũng làm người ta khao khát không thôi.

Có lẽ đó là tình yêu đích thực, nhưng dù vậy cũng không vượt qua được nhân tình thế thái, vắn vẹn một lần gặp mặt Thân Ngưng Sương đã làm đảo lộn cảm giác hai người giành cho nhau.

Giản Phàm nghĩ, hiện giờ trong mắt chị Tương, có lẽ mình là người tự tôn tới mức biến thái, vô sỉ tới đáng ghét, cùng với hình tượng hung bạo tới không thể chấp nhận được. Còn trong mắt mình, cũng phát hiện ra chị Tương ôn nhu phóng khoáng, sống trong nhung lụa sung sướng, kỳ thực là bông hoa trong lồng kính, lớn lên trong nâng niu chiều chuộng, nhút nhát không dám đối diện với khó khăn, đó là điều chị ấy không thể khắc phục được.

Yêu cho tới khăng khít mới từ từ phát hiện đó là rung động sai lầm, khoảng cách hai người vẫn là như trời với đất, kiếp này thực sự vô duyên.

Tới rồi, Giản Phàm dừng bước chân nôn nóng, ánh mắt nhìn về ba chiếc xe từ xa tới, cái chiếc là chiếc BMW nhìn thấy hai ngày trước, của Tăng Nam, giữa là cái xe bắt mắt của Tương Cửu Đỉnh, theo sau là chiếc Audi của chị ấy.

Xe chậm chậm dừng lại ở bên bãi đỗ, đi xuống trước tiên là Tăng Nam và Tương Địch Giai, sau đó là cả nhà Tương Cửu Đỉnh, xe cuối là Trương Khải là hai người già, Tương Thanh Nguyên gầy gò và Thân Ngưng Sương phú quý. Thời đại pháp chế không hoàn thiện hiện giờ không gây ra ảnh hưởng thực chất với gia đình giàu có này, Tương Cửu Đỉnh vẫn dáng vẻ tổng giám đốc trẻ thành đạt, tươi cười dẫn cả nhà tới đại sảnh.

Gần như cùng lúc già trẻ của Tương gia cũng phát hiện có người chặn ở trước cửa đại sảnh, tay trái còn quán băng trắng treo lủng lẳng trước ngực, mặt dán bông băng, đi tới gần vài bước nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh ánh mắt u buồn, tiêu điểm dừng trên người Tương Địch Giai cũng bình tĩnh mà ảm đạm.

Gần rồi, Giản Phàm lặng lẽ đứng đó nhìn đoàn người càng lúc càng gần, trong lòng lẫn lộn muôn vàn cảm xúc, nhìn Tương Địch Giai váy dài màu trắng, khăn quàng bằng lụa điệu đà, cô ấy sắp đi xa, không khác gì trong ký ức, giống như hôm qua thôi còn vui vẻ nắm tay nhau tản bộ trong công viên, hôm nay vừa chia tay đã gặp lại.

Tương Cửu Đỉnh dẫn vợ bé con gái đi, lắc đầu không nói, Thân Ngưng Sương đi ngang qua ném cho Giản Phàm ánh mắt không có lấy nửa phần thiện chí, trước kia đã không vừa mắt, giờ càng thêm chướng mắt, coi y chẳng bằng đống phân bên đường. Tăng Nam dìu Thân Ngưng Sương thì thầm vài câu gì đó, Tương Thanh Nguyên cúi đầu thở dài, chỉ để lại một mình Tương Địch Giai dừng lại trước mặt Giản Phàm.

Chương 250: Cởi chuông cần người buộc chuông. (1)

“Tôi sắp đi rồi.” Ánh mắt Tương Dịch Giai chứa đựng quyền uyến vô hạn.

“Em tới tiễn chị.” Giản Phàm hít sâu một hơi gạt đầu.

“Xin lỗi.”

Hai người gần như cùng lúc nói ra câu đó rồi cùng bị lời của đối phương làm ngậy ra.

Xin lỗi? Vì sao chứ ... Với Giản Phàm là vì mình nóng nảy tự tôn quá mức gây ra tổn thương cho chị Tương, thù hận với Thân Ngưng Sương tới mức nào chẳng nữa cũng không nên ảnh hưởng tới chị ấy mới đúng, khoái cảm báo thù khi đối diện với chị Tương thành day dứt khó nói thành lời. Đối diện với gương mặt băng thanh ngọc khiết ấy, Giản Phàm luôn thấy mình u ám bản thủ, vĩnh viễn hổ thẹn tự ti.

Vì sao phải xin lỗi? Trong mắt Tương Dịch Giai là khuôn mặt đã khác lạ lắm rồi, không phải là chàng trai tươi sáng có chút gian xảo ở Ô Long, không phải là người cùng mình hôn nhau say đắm giữa đường, không còn là người cùng mình trải qua ngày tháng hạnh phúc triền miên, nhưng vẫn là người cô yêu tha thiết, dù thế nào tình cảm ấy đã khắc sâu quá mức, xin lỗi vì mình không đủ dũng khí đấu tranh cho tình cảm ấy.

“Còn đau không?” Tương Dịch Giai ôn nhu đưa tay ra khẽ vuốt ve khuôn mặt bị thương đó.

“Không đau.” Giản Phàm cười gượng, nắm lấy cánh tay mềm mại, ấm ấm.

“Lại lừa tôi.” Tương Dịch Giai lờm một cái, tay còn lại cũng đưa lên, tình cảm lộ hết ra ngoài ánh mắt.

“Sau này không được lừa chị nữa rồi.” Giản Phàm ủ rũ nói, nắm tay Tương Dịch Giai, yếu ớt hỏi một câu không chút hi vọng: “Chị nhất định phải đi sao?”

Tương Dịch Giai lặng lẽ gạt đầu, an ủi: “... Đừng trách mẹ tôi, nếu trách, hãy trách tôi, mấy tháng qua tôi suy nghĩ rất nhiều về

chuyện giữa chúng ta, nếu gả cho cậu, tôi không mang tới cho cậu hạnh phúc mà là gánh nặng. Mẹ tôi chỉ hi vọng tôi có một gì định êm ấm, hoàn cảnh sinh hoạt đầy đủ và ổn định, kỳ thực tôi đứng lên được, khỏe mạnh là mẹ tôi thỏa mãn rồi, hôn nhân chỉ là thứ yếu ... Nếu cậu cưới một cô gái vừa tham ăn vừa lười làm, tiêu tiền bừa bãi, lại còn chẳng biết làm cái gì, không lâu sau cậu sẽ ghét tôi ... Tôi biết cậu yêu tôi, không hề chê bai tôi chút nào, vậy là tôi hài lòng rồi.”

Lời nói nhỏ nhẹ, tựa như chim oanh hót, nhưng cũng ẩn chứa rất nhiều bất đắc dĩ với cuộc sống.

Có lẽ đã nghĩ thông chên lệch hai bên, hoặc có lẽ nghe theo lời cho mẹ, có lẽ tình cảm khắc sâu chỉ còn lại sự lưu luyến, nhìn giai nhân như ngọc, tình ý miên man, ngọn núi lửa chôn sâu trong lòng Giản Phàm phun trào dữ dội, một tay ôm lấy cô gái yêu thương: “Chị, em muốn cưới chị ... Em luôn muốn bắt chấp tất cả cưới chị về, bây giờ em không có năng lực lớn tới thế, nhưng sẽ một ngày em có, vì sao không ai cho em thêm chút thời gian, không cho em dù chỉ một cơ hội? Em luôn muốn chứng minh mình ưu tú hơn tất cả, nhưng đi sai đường, cuối cùng có được chỉ là một thân thương tích ... Em không biết chị có hối hận không, nhưng em sẽ hối hận, hối hận vì không giữ được chị, giờ em có muốn cũng không có năng lực.”

Tình cảm cũng giống như vụ án, đều phải buông vũ khí trước hiện thực, cũng giống như đối diện với mệnh lệnh và an bài từ bên trên, y luôn kháng cự, muốn nghịch chuyển, kết quả là lực bất tòng tâm, vận mệnh của nhân vật nhỏ tự hồ đi tới điểm chung giống nhau: Chấp nhận số mệnh.

Giản Phàm chấp nhận rồi, nhưng không tìm được nhớ nhung trong lòng mới tới gặp lần cuối.

Tương Địch Giai không nói gì, vì nói gì chẳng nữa cũng không vấn hồi được biệt ly sắp tới.

Hai người yêu nhau chỉ còn biết nhìn nhau, cho dù là vứt bỏ mọi nhân quang thế tục, cũng không thể phá được rào cản gia đình, khóe mắt Tương Địch Giai ươn ướt, giống như lúc ở bệnh viện nhìn chàng trai mình yêu thương trọng thương hôn mê,

muốn khóc lại không khóc ra được, yêu thương ôm đầu người yêu, đặt lên vai mình.

Khẽ dựa vào nhau, nhớ nhung ngày ngày đêm đêm, không bằng một tích tắc ở bên nhau, nước mắt long lanh, bị Tương Địch Giai lặng thầm nuốt vào sau lưng Giản Phàm.

Giản Phàm cầu xin những vị thần mà y không tin làm thời gian đóng băng lại, cứ thế ôm chị Tương trong lòng, không có nỗi đau như muốn xé toạc tim gan, chỉ có tình ý miên man truyền qua tim mỗi người, dù là biệt ly, khoảnh khắc ở bên nhau luôn mỹ hảo như thế.

Trên đời không có thần thánh nào, vì thế tiếng loa nhắc nhở chuyến bay 315 đi Bắc Kinh sắp cất cánh, Tầng Nam chạy ra, tới gần muốn nhắc, không đành lòng lên tiếng.

Tách nhau ra rồi, Giản Phàm móc túi lấy ra một cái hộp cỡ nhỏ đưa Tương Địch Giai, không nói chia tay, nhưng là lần chia tay cuối cùng.

“Cái gì thế?”

“Hoa bách hợp, chị thích nhất mà.”

“Hoa sao?” Tương Địch Giai nhìn cái hộp, chẳng giống vật đựng hoa.

“Em làm hoa biến thành món ăn rồi, bách hợp rang hương dương, dùng cánh hoa tẩm gia vị, rang ba lần, giòn lắm, nhất định có thể ăn ra vị của hoa bách hợp ... hoa nở chỉ có một tích tắc, giữ vị nó lại mới lâu dài, một loại kỹ thuật trong nấu ăn gọi là Hoa Soạn ... Khi nào thấy thèm ăn gì, nói với em, em gửi cho chị ... Đi đi, đừng để lỡ chuyến bay.” Giản Phàm mỉm cười, suốt hai ngày qua luôn nghĩ nên tặng chị ấy cái gì, cuối cùng là tặng món ăn.

“Ừ.” Tương Địch Giai mỉm cười, xoay người một cái lén lau đi nước mắt, đi nhanh về phía trước, đứng cùng người nhà, đi vào bước lại một lần quay đầu, lần cuối cùng, tích tắc cô biến mất để lại một nụ cười thật tươi.

Chớp mắt đẹp đẽ nhất ấy vĩnh viễn ở lại trong tim Giản Phàm, cho dù người đã lên máy bay bay đi mất rồi.

“Đi thôi, tôi tiễn anh.”

Giản Phàm cứ ngốc nghếch ngẩng đầu nhìn máy bay đã không còn bóng dáng đâu nữa, chị Tương đi rồi, một nửa linh hồn của y cũng đi mất rồi, không bao giờ còn toàn vẹn được nữa, đứng ngây ra tới khi một tiếng nói làm hồi tỉnh, khẽ thở dài lầm lũi cúi đầu bước đi, được vài bước lại không cam lòng quay đầu nhìn bầu trời đầu hạ, rất trong, chỉ có một màu xanh nhạt mênh mông tới hết tầm mắt, chị ấy đi thật rồi.

“Đi thôi, cách thành phố mười mấy km đấy, anh coi như bắt taxi, tính tiền theo km nhé?” Xe dừng lại bên cạnh Giản Phàm, Tăng Nam thúc giục.

Giản Phàm im lìm mở cửa xe bước lên, ngồi vào ghế phụ lái, hạ ghế ngồi xuống thấp nhất, nằm trên đó.

“Đừng có đa sầu đa cảm như vậy, kỳ thực dù nước ngoài cũng đâu có xa. Cần gì như vĩnh viễn cách biệt ấy, nhớ chị ấy thì lên máy bay đi một chuyến ... Bây giờ à, trong nước ngoài nước bay qua bay lại suốt ngày. Giản Phàm, kỳ thực bác Thân yêu cầu không cao đâu, chủ yếu là vì thấy cái nghề của anh không an toàn, khi tìm hiểu anh thấy anh không bị thương thì cách ly, kỷ luật, cho nên hôm đó cố ý khích anh ... Tất nhiên thu nhập cũng là nhân tố trọng yếu, người làm mẹ ai muốn gả con cho một người ... Anh nói đúng không?” Tăng Nam bỏ cách một đoạn, cảm thấy từ đó không hay.

“Một thằng nhà quê nghèo kiến xác chứ gì?” Giản Phàm khinh bỉ, nói cho cùng là vì tiền, còn kiếm cơ dất vàng lên mặt, bà ta sợ đi rồi thì mình lợi dụng bộ cảnh phục làm khó Cửu Định nên khéo léo qua Tăng Nam chuyển lời cho mình thôi, chẳng thèm nghĩ cũng biết.

Nếu bà ta thực sự đơn giản vậy thì đã tới nói với y rồi, cần gì nhờ Tăng Nam chứ?

Chương 251: Cởi chuông cần người buột chuông. (2)

Xem ra ân oán này không cách nào cởi bỏ rồi, Tăng Nam sao không hiểu ý đồ Thân Ngưng Xương, chẳng qua cô có chút áy náy với Giản Phàm, muốn làm một việc tốt thôi: “Này, tôi không nói thế đâu nhé.”

“Chẳng sao, tôi thấy đủ rồi, giàu cũng đâu có gì vinh quang, nghèo cũng không có gì phải xấu hổ, bây giờ tôi không sợ ngại chút kích thích đó, bà ta nói sao cũng được.” Giản Phàm khép mắt lại, ai thích sùng bái thích quý gối trước những kẻ giàu có như Tề Viên Dân, Vương Vi Dân, Lý Uy thì tùy, không có y trong hàng ngũ đó.

“Kỳ thực hiện giờ anh thuộc về loại vinh quang rồi mà, chú Lý để lại cho anh cái biệt thự, tuy đồ cổ sẽ bị sở công an tịch thu, nhưng biệt thự thuộc sở hữu của anh, dù sao có giấy tờ luật sư.” Tăng Nam khẽ nhắc.

“Luật sư tính cái rằm, tài sản phi pháp là tịch thu, nói một câu không phải của anh là không phải. Hơn nữa, tôi ở nổi nơi đó à, lương cảnh sát còn không đủ nộp phí quản lý, đùa tôi chắc, tôi không thèm cái biệt thự đấy, thích cho ai thì cho, tôi sẽ kiếm được mọi thứ bằng hai bàn tay này không cần ai bố thí. Còn nữa, đừng nhắc tới Lý Uy, nghe tên ông ta là tôi muốn bệnh.” Giản Phàm lười nhác ngáp một cái, hiện giờ không hứng thú chuyện cái biệt thự thuộc sở hữu của ai, vẫn còn chìm đắm trong nỗi buồn ly biệt.

Bên cạnh luôn có những loại người khiến người ta hết nói, trừ Tăng Nam còn có Lý Uy, nếu không có Lý Uy, e mình không mò ra manh mối nhanh như thế, nhưng chính vì ông ta mà mới có nhiều chuyện ngoài dự liệu, mới gây ra kết cục hồ đồ như thế này. Muốn dứt bỏ liên quan không được, hận cũng không nổi, nhớ cũng không xong.

Ở mặt này Tăng Nam có lẽ giống Lý Uy hơn giống Tăng Quốc Vĩ, muốn quát thẳng vào mặt cô ta, cuối cùng chỉ có thể thở dài,

nói gì cũng vô ích.

Quả nhiên, chỉ im lặng được một lúc, Tăng Nam đã lại tìm thấy đề tài: “Đi đâu, hay là cùng ăn cơm nhé?”

Đấy, cô ta cứ coi như hôm nọ mình chưa nói gì, không phải trí nhớ ngắn hạn quá kém không, cá vàng nó cũng không quên nhanh như vậy, Giản Phàm chẳng trả lời, Tăng Nam cũng tự phủ quyết: “Thôi bỏ, chắc chắn anh không muốn ngồi ăn với tôi, đưa anh đi đâu đây?”

Giản Phàm cũng mất một lúc mới đáp: “Về nhà đi, tôi mệt rồi.”

“Giản Phàm, có thời gian không, tôi muốn ...” Tăng Nam áp a áp úng, mấy lần nhìn Giản Phàm, đối với nam nhân cả thân thể lẫn tâm linh đều đang tổn thương này, khó mở miệng.

“Không có thời gian, giữa chúng ta không có bất kỳ chuyện gì cả, bà chủ Tăng đừng mở miệng, tôi còn muốn giữ cái mạng nhỏ này thêm một thời gian nữa.” Giản Phàm chặn họng.

“Thôi vậy.” Tăng Nam mím môi, xem ra hiện không có chuyện gì có thể khiến y phẫn chấn lên được, đợi anh ấy bình tâm lại đã.

Xe đi thẳng về tiểu khu Bình An, Giản Phàm xuống xe chẳng buồn tạm biệt, đầu cúi xuống lầm lũi bước đi, lên lầu, mở cửa, đóng cửa, thả mình xuống giường ... Cuộc sống giống như một cái nồi, nốt trầm cuộc đời giống như rơi xuống đáy nồi vậy, bất kể nỗ lực về hướng nào cũng là đi lên. Đạo lý thì cũng hiểu, nhưng y bây giờ giống như bị rút hết sạch tinh lực rồi, trừ ngủ ra chẳng muốn làm gì nữa.

Ngủ, ăn, ăn lại ngủ.

Cuộc sống mơ mơ màng màng lặp đi lặp lại như thế đôi khi cũng chẳng phải là chuyện xấu, ít nhất Giản Phàm không thấy xấu, giống như cuộc sống thời đại học khi xưa vậy. Tuy tiếc nuối vì vụ án chưa kết, nhưng giờ y chẳng thể làm gì được nữa, cuộc sống đơn giản ngày này qua ngày khác không có gì lên xuống, vết thương chính vì thế mà dần dần hồi phục, còn tâm tình thì lại dần dần trở lại, chẳng tốt cũng chẳng xấu nữa.

Hết tháng tư tới tháng năm, Giản Phàm về nhà một tuần, một tuần này Giản Phàm có cảm giác như có gai sau lưng,

chuyện làm cảnh sát nguy hiểm như vậy chẳng ai ngờ được, cha thì ít nói, nhưng mà lo lắng thể hiện rất rõ ràng, mẹ thì vẫn chưa hết sợ, nói mãi, tổng kết lại là quy trách nhiệm lên người mình, không nên đưa con trai vào nghề nguy hiểm này. ngay cả chú hai làm cảnh sát lâu năm cũng cho rằng thằng cháu mình nào bị lọt nước rồi, đám vũ cảnh, đặc cảnh, cảnh sát phòng chống bạo động thân thủ cao siêu nhiều như thế, không bắt được thì thôi, cật mạnh làm cái gì.

Câu này làm Giản Phàm nghe mà chán nản, có điều cũng có gì sai đâu.

Còn về phần thằng béo, Giản Phàm không còn gì nói với nó nữa, ngày 1 tháng 5 vừa mới về nhà là nó tót sang nhà chơi, nhìn mặt Giản Phàm liền tuyên bố tìm lại được tự tin mất đi từ lâu. Hỏi chuyện xảy ra, thằng béo nhất quyết không tin, vì tiền mà liều mạng, bình thường, vì gái liều mạng, có thể thông cảm, chứ vì chuyện công mà ác đấu với tội phạm, thằng béo bảo Giản Phàm nói dối, đến khi Giản Phàm cởi áo cho nó xem vết đạn trên cánh tay, thằng béo mới sững sờ, nhìn Oa ca quen biết hai mấy năm, kết luận một câu: Thằng ngu.

Thế đấy, kỳ thực chẳng ai coi mình là anh hùng cả, đánh giá này phá tan chút tự hào cuối cùng trong lòng Giản Phàm. Giản Phàm đã hiểu, vì sao thằng bạn thân nhất không hiểu mình, vì sao cha mẹ thương mình nhất lại chỉ có lo lắng, chị Tương yêu mình nhất lại có ánh mắt thương hại, không đủ quyết tâm đi cùng mình.

Đó là vì mình mang tới cho họ, chỉ có những thứ đó, trong quần thể người bình thường chỉ mong muốn bình an hạnh phúc, họ sẽ mãi mãi không ý giải được ý nghĩa những việc mình làm.

Hoặc là, chuyện mình làm chẳng có ý nghĩa gì cả.

Lần đầu tiên Giản Phàm chẳng cần mẹ giục cũng chủ động về Đại Nguyên đi làm, cho dù chưa có thông báo về đội, không nhất định là vì đi làm, nhưng trong lòng luôn có một ý nguyện chưa hoàn thành.

Nó là cái gì? Là vụ án, hay là vì đồng đội?

Không nói rõ được, nhưng cảm giác nó thực sự tồn tại, ngọn lửa mơ hồ trong lòng, duy trì không cho y hoàn toàn sụp đổ.

Đầu đường Học Phủ gần đại học mở thành phố, tám biển đề "Quán cơm học phủ".

Bàn nhỏ bày năm cái, tử rượu hai ba hàng, đằng sau là phòng bếp nhỏ, vừa đi vào nghe thấy tiếng xoong nồi leng keng, máy hút gió chạy ù ù, ông chủ Hoàng Thiên Dã tay cầm cái đĩa, đơn đả gọi: "Oa ca, chui xuống dưới đó làm gì, cùng ăn nào."

Dưới cái quây thu ngân bằng gỗ đơn giản, Giản Phàm đáp một tiếng chui ra, mấy ngày qua rảnh rỗi tới cái quán cơm này lêu lổng. Điều không ngờ tới là cái tên không có tí tế bào đầu bếp này lại kinh doanh quán ăn đầu ra đó, bí quyết thành công của hắn đơn giản, giá rẻ lượng nhiều, chỉ cần ngon hơn quán ăn khác một chút là có thị trường, nhờ loại cơm có thể đem ném chó, nước canh đem đi tắm ở trong nhà ăn trường, đã giúp lão tam duy trì được cái quán nhỏ.

Giản Phàm mặt đen xì đi ra, đặt sầm một cái hộp lên trên bàn, vẻ mặt bất thiện: "Đây là cái gì?"

Hoàng Thiên Dã đang hớn hở đặt một đĩa thịt xào ớt xanh và nấm hương xào rau cải lên bàn, bị tiếng động làm giật mình, cười gian: "Bột tùng nhục (Papain), viết rõ thế còn gì, thứ này hay lắm, thịt đông chỉ cần rắc một ít vào thôi là vừa thơm, vừa mềm, vừa tươi."

"Phì, mày nghĩ tao không biết à, lúc tao biết làm cơm thì mày vẫn mặc quần thủng đít." Giản Phàm nhổ phẹt một bãi nước bọt, dáng vẻ hung dữ như thẩm vấn nghi phạm, lúc này trong quán tạm thời không có ai, áp giọng chửi: "Mày cũng ác quá rồi, luôn mồm nói không cho mì chính đã đành, đây là hóa chất công nghiệp, dùng rửa bồn cầu, mày dám cho vào thức ăn à?"

Chương 252: Cởi chuông cần người buộc chuông. (3)

“Đừng đừng đừng ... Không có ai hăng nói.” Hoàng Thiên Dã vội vàng nhét cái hộp xuống dưới quầy, đây là hộp mới chưa mở, mẹ nó cái thằng chó tinh thế, đi quanh quán một vòng mà lôi cả ra rồi, vừa dẫu vừa thản nhiên nói: “Ngay cả nhà hàng lớn còn dùng cơ mà, mà không dùng không được, không dùng thì nguyên liệu, hương vị kém hơn của người ta một bậc, ai còn ăn nữa.”

“Người ta làm gì thì mà cũng làm thế à? Trên đời này làm giả thức ăn là thất đức nhất đấy mà có biết không hả? Mẹ nó chứ, ít nhất bọn bán ma túy nó còn nói là nó bán ma túy, dùng hay không là ở mà, mà chơi thứ đó chết không ai thương ... Con mẹ nó, mà cho người ta ăn những thứ độc hại, bọn họ không biết cứ ăn vào, chết một cách hồ đồ. Được, mà cứ ăn ... Tao không ăn, nghĩ tới tổng hóa chất công nghiệp vào họng là tao buồn nôn.” Giản Phàm rất nhạy cảm với chuyện ăn uống này, phát hiện ra bí mật của quán cơm là chẳng còn khẩu vị nào nữa.

Hoàng Thiên Dã cuống quýt chạy theo kéo Giản Phàm lại: “Cái này ăn được, tao không thêm cái gì cả, miệng mà nhạy như thế thử mà xem, nguyên vị, ngay cả dầu cũ tao cũng không dùng, toàn là dầu mới.”

“Mày ...” Giản Phàm tức tới không nói được gì, dầu cũ trong quán ăn là dầu đã dùng qua nhiều lần, tốt hơn dầu dưới cống một chút mà thôi, dù sao là bạn bè, cũng phải nể mặt phần nào, ngồi xuống giáo dục: “lão tam, con người sống phải thành thật, đừng quá gian trá.”

“Hả?” Hoàng Thiên Dã phản kích: “Từ khi nào mà mày trở thành người thành thật thế, cứ khách lạ là ra sức xẻo, mà dạy tao chứ ai, quên à? ... quan sát kỹ càng, nhắm chuẩn dê béo mới xuống dao, mà dạy, đúng không? Tao mở quán toàn là học mà, nói xa hơn, hồi đại học, tới các KTX bán kem đánh răng, bàn hoa

hồng, mà xẻo còn ác hơn tao, mấy em gái ở trong trường bị mà vừa tươi cười vừa xẻo không thương xót, con bà nó, cả mỹ nữ mà cũng không tha, còn chỉ trích ai?”

“Mẹ nó!” Giản Phàm chép miệng, bị tính nợ cũ, quay sang giải thích: “Mày không hiểu ý tao, ý tao là con người có thể không thành thật, nhưng món ăn là phải thật, ăn uống không phải chuyện nhỏ, mày giở trò ở chuyện này, làm việc thất đức, tương lai tuyệt tự tuyệt tôn.”

“Xì, nói như mày thì người kinh doanh ở Đại Nguyên này tuyệt tự tuyệt tôn ráo rồi, tao coi như mày đang đánh rắm, mẹ nó, mời mày ăn, mời mày uống, mày còn bới móc ... Uống!” Hoàng Thiên Dã mở chai bia đặt lên bàn, nhìn gương mặt vết thương còn mới của Giản Phàm, chế giễu: “Mày thấy không, tao làm ăn ngon lành, mỗi tháng kiếm hơn một vạn, gấp ba bốn lần lương công chức bọn mày. Ha ha ha, nhìn mày xem, tao rủ mày phát tài cùng, mày lên mặt đòi phục vụ nhân dân, giờ thành cái gì rồi ... Bớt giáo huấn tao đi, trước kia còn đẹp trai hơn tao được một chút, giờ ưu thế duy nhất cũng đéo còn, cúp đuôi lại mà sống đi con.”

Bốn anh em trong phòng, thằng nào thằng nấy mồm miệng đều khốn nạn vậy đấy, chẳng nề nang gì, quen rồi nên chả giận, Giản Phàm cầm chai bia tu một ngụm, cẩn thận thử một miếng rau, không thấy có vị gì khác lạ mới ăn tiếp.

Sống trong môi trường cảnh sát quá lâu, không cảm giác được mình có gì không ổn, bây giờ rút ra một cái, thấy mình không hợp thời rồi, chướng mắt với Phí Béo ăn không ngồi rồi, dùng lương nhà nước vỗ béo bản thân, chướng mắt với lão đại Tiết Hán Dũng bán cái nhà nát còn kéo mình tới giả làm khách nâng giá, càng chướng mắt lão tam giờ trò trong thức ăn.

Tất cả kỳ thực đều rất bình thường, ai ai cũng thế, chỉ có mình là thành người ngoài hành tinh, tới đâu cũng thấy không còn hợp nữa.

Kể cả ở đội, Giản Phàm cũng cảm giác nơi đó không thuộc về mình.

Lão tam vừa ăn vừa khuyên Giản Phàm về mặt đầy tâm sự: “Oa ca, không phải tao nói mày đâu, nhưng làm cảnh sát làm

chó gì, nếu không có tiền không có quan hệ, thì cả đời mà chỉ đứng gác làm tốt thí thôi. Được, tao thừa nhận, xã hội này cần có cảnh sát, không có cảnh sát không được, nhưng hi sinh cũng nên có tưởng thưởng xứng đáng, đúng không? Nhưng mà nhìn lại, mà được gì rồi? Bạn gái chẳng còn, cha mẹ suốt ngày lo âu, mà thân tàn ma dại, thêm mà hay bớt mà, xã hội vẫn thế, cuộc đời vẫn thế ... khi nào nghĩ thông rồi tới tìm tao, anh em mình cùng làm ăn, không cần mà bỏ vốn, tao có thể trực tiếp mở nhà hàng tầm trung, dăm ba năm là anh em mình phát lên.”

Cái thằng này mắt mở ra không nhìn túi tiền người ta thì cũng nhìn ngực mỹ nữ, còn mắt nhắm lại không biết nghĩ ra trò xấu xa gì, nghe thấy đề nghị ấy, Giản Phàm tương một câu: “Kiểu nhà hàng dùng bột tùng nhục à, nếu cha tao mà biết, thế nào cũng dùng thìa đập chết tao. Thôi đi, tao có đi ăn xin cũng không xin cơm quán nhà mà.”

Nghề nào cũng có bí quyết, chuyện dùng vài thứ nguyên liệu tăng thêm mùi vị món ăn thì Giản Phàm hơn Hoàng Thiên Dã không chỉ một bậc, nhưng ngay cả mì chính y còn ít dùng, đừng nói tới mấy thứ khác, Giản Phàm làm món ăn thành thật hơn làm người nhiều.

“Được, đợi nghèo mồm mồm đừng vay tiền tao.”

“Mày coi thường cảnh sát nhân dân quá đấy.” Giản Phàm trừng mắt: “Vay cái gì mà vay, tao trực tiếp đòi tiền mày đấy, mày dám không không nôn tiền ra à?”

“Hừ, làm cảnh sát quèn thì là cái chó gì, kiếm đéo được bao nhiêu chỉ được cái hung hăng, chức vị của mày à, không bằng bọn thành quản ... Dọa tao à, ui da, tao sợ quá.” Hoàng Thiên Dã vừa cho thức ăn vào mồm vừa nói không ngừng.

Giản Phàm đột nhiên cười toét miệng, vì sao, vì ngoài cửa Tần Cao Phong không biết từ đâu xuất hiện, cao bằng cả khung cửa, cúi đầu đi vào, cao lớn như thế lại còn mặc cảnh phục, sức chấn nhiếp cực lớn, ít nhất làm Hoàng Thiên Dã gầy gò nhỏ thó giật bản mình.

“Mày vừa nói cảnh sát chẳng là cái chó gì mà, có giỏi nói với anh ấy đi.”

Hoàng Thiên Dã vốn nhỏ, lúc này càng rụt đầu lại cho nhỏ hơn, cứ như sợ người ta nhìn thấy mình, không dám phun nửa cái rắm.

Giản Phàm đứng dậy khách khí chào: “Đội trưởng Tần, sao anh lại tới đây ... A, cả đội trưởng Lục, không phải tới ăn cơm chứ?”

Thò đầu ra ngoài thấy Tiêu Thành Cương ngồi trong xe vẫy tay, chắc là hắn dẫn hai vị đội trưởng tới rồi, lại còn có hai vị cảnh sát không quen, chỉ Giản Phàm lạnh nhạt hỏi: “Là cậu ta à?”

Tần Cao Phong gật đầu, một người tầm thước, mặt vuông, cổ to ngắn, mày rậm, mũi lớn, nghiêm túc gọi Giản Phàm: “Đi theo chúng tôi.”

“Này, muốn bắt người cũng phải có giấy chứ, dọa ai đấy hả? Các anh ở đơn vị nào hả? Muốn tôi khiếu nại lên cục trưởng không?” ngay cả đốc sát cũng lôi đi mấy lần, ngay cả lãnh đạo cũng dám cãi lại, muốn dọa được Giản Phàm không phải dễ dàng, y đứng im tại chỗ chất vấn.

Hai vị kia bất ngờ, không nghĩ một cảnh sát nhỏ lại dám lớn tiếng chất vấn lại mình như thế, bọn họ chưa từng gặp, chẳng lẽ không nhận ra cảnh hàm của mình hơn cậu ta bao nhiêu bậc hay sao?

“Ra đây, ra đây ... Không có việc gì của mấy người, lui ra đi, cậu ấy người của chúng tôi.” Lục Kiên Định đuổi đầu bếp và phục vụ ra xem náo nhiệt, khoác vai Giản Phàm kéo ra ngoài.

Giản Phàm vung tay thoát ra: “Đội trưởng Lục, làm cái gì thế hả? Hôm qua tôi còn gọi điện xem có cần về đội chưa, anh bảo tôi cứ nghỉ ngơi đi cơ mà.”

“Sao không mở di động, giờ cả đội đang tìm cậu, cậu lại chui vào đây tiêu diêu.” Lục Kiên Định cũng rất nghiêm túc, xem ra có chuyện không nhỏ.

Giản Phàm quật cường nói: “Lại không đang lúc đi làm, ai quy định không được tắt máy? Tôi tới nơi này ăn cơm thì sao nào?”

Chương 253: Cởi chuông cần người buộc chuông. (4)

“Được, được, cậu lúc nào cũng có lý, đi theo, theo hai đồng chí trên tỉnh.”

Lục Kiên Định đẩy Giản Phàm.

Té ra là trên tỉnh, thảo nào vênh váo thế, mẹ nó muốn mình đi là đi à, Tần Cao Phong hiểu tính Giản Phàm hơn, vỗ vai: “Đi nào, lên xe rồi nói.”

“Cao Phong, vậy anh đưa cậu ta đi nhé, tôi và Thành Cương về.” Lục Kiên Định tìm được người là yên tâm rồi, không muốn dây dưa với Giản Phàm, nói xong là lên xe chuồn luôn.

“Chi đội trưởng buổi trưa hạ lệnh tìm cậu, trên tỉnh có nhiệm vụ đặc thù, cậu cần nhắc một chút.” Tần Cao Phong cùng Giản Phàm lên xe, được hai vị kia gạt đầu mới nói tiếp: “Có người muốn gặp cậu, tình huống rất đặc thù, cậu nên chuẩn bị tâm lý.”

“Ai, mà ghê gớm thế?”

“Tề Thụ Dân.”

“Ha ha ha ha.” Giản Phàm thình lình nghe cái tên này, ngửa mặt cười lớn, cảm giác hết sức tức cười: “Tôi lại tưởng sở trưởng công an tỉnh muốn gặp tôi chứ, Tề Thụ Dân mà xứng bày ra thế trận này à?”

Vị ngồi ở ghế phụ lái thấy Giản Phàm không hề nghiêm túc, quay đầu lại nhìn y rất bất thiện, Giản Phàm không coi ra gì, chỉ nói chuyện với Tần Cao Phong: “Giờ hần là nghi phạm, đâu tới lượt hần muốn làm gì thì làm, với lại gặp tôi làm gì?”

“Lát nữa sẽ biết.” Tần Cao Phong chỉ trả lời đúng một câu rồi ngậm miệng.

Điểm đến là nơi huấn luyện đặc cảnh, cách công viên Tra Sơn không xa, đi vào có người cầm súng đứng gác, khu huấn luyện không rộng lắm, bên trong loáng thoáng nghe tiếng chó sủa. Giản Phàm đoán là chỗ huấn luyện chó nghiệp vụ, nhưng xuống xe nhìn thấy hai tầng trạm gác là hiểu, đây là nơi bảo mật,

chuyển tổ chuyên án ra đây là một biện pháp thường dùng khi phá án, là chuyện bất đắc dĩ.

Tới trạm gác là Tần Cao Phong không thể đi vào được, tiến chân Giản Phàm, đi qua cửa tầng một còn có máy quét điện tử, tới đồng hồ, ví tiền cũng kiểm tra, di động bị tịch thu. Đợi một lúc rồi theo hai cảnh sát không nói năng gì kia lên phòng hội nghị tầng 3, trừ Ngũ Thần Quảng ra thì không biết ai cả, chen chúc hai mấy người ngồi quanh bàn hội nghị, lại họp, Giản Phàm cười nhạt, đây là sở trường của bọn vô dụng, họp!

“Đây chính là Giản Phàm, hình cảnh của đội trọng án, là người Tề Thụ Dân muốn gặp ... Nào, lại đây ngồi.” Ngũ Thần Quảng vẫy tay Giản Phàm một thân thường phục ngồi bên cạnh mình.

Một đám cảnh sát ít tuổi nhất cùng phải trên 30 đổ dồn ánh mắt về phía Giản Phàm, ngạc nhiên, hoài nghi, còn nhìn cả vết sẹo trên má y, nhìn suốt từ đầu tới chân, Giản Phàm điềm nhiên ngồi xuống, chẳng hỏi gì, yên tĩnh chờ đợi.

“Chủ nhiệm Nghiêm, đi vào chủ đề chính đi, phí mất mấy tiếng rồi, cậu ta rất hiểu vụ án này đấy.” Ngũ Thần Quảng nói với vị cảnh sát trên tứ tuần.

Người kia gật đầu, một vị ngồi hàng trên cùng ấn nút, máy chiếu chiếu ra một người, là Tề Thụ Dân, đang ngồi trong căn phòng trống, mắt nhìn chăm chăm camera giám sát.

“Đồng chí Tiểu Giản, Tề Thụ Dân sau khi bị chi đội đồng chí bắt về quy án, bị thương không nhẹ, mất hai mấy ngày mới có thể vào giai đoạn thẩm vấn. Hiện giờ tình hình của hắn đã tương đối ổn định, sở điều các thẩm vấn viên các cơ quan trực thuộc tiến hành thẩm vấn hắn, từ 26 tháng 4 tới nay đã 3 tuần, tạm thời không có tiến triển, nghi phạm đề xuất yêu cầu, muốn gặp cảnh sát dụ bắt mình ... Tổ chuyên án cho rằng đây là cơ hội đột phá phòng tuyến tâm lý của hắn, sau khi xem tài liệu đồng chí thẩm vấn Tôn Trọng Văn, và cuộc nói chuyện với Tề Thụ Dân, trải qua thảo luận, đồng ý để đồng chí gặp hắn, rất đơn giản, nhiệm vụ của đồng chí là nói chuyện với hắn.”

Đơn giản? Tốn những 3 tuần thẩm vấn mà vẫn nói ngu như vậy được, Giản Phàm nhìn vị chủ nhiệm họ Nghiêm, vì đội mũ

cảnh sát lâu năm mà tóc thành nếp, ai cũng nhìn ra đây là cảnh sát tư cách lão thành. Giản Phàm đang suy nghĩ vì sao Tề Thụ Dân đưa ra yêu cầu này, không trả lời, chủ nhiệm Nghiêm hỏi lớn hơn: “Đồng chí Tiểu Giản, thế nào, có vấn đề gì khó xử à?”

“Có, tôi có thể không làm được không?”

Giản Phàm đột nhiên hỏi một câu làm toàn bộ sững sờ, tỉnh trực tiếp bố trí nhiệm vụ cho cảnh sát cơ sở, cơ hội ngàn năm có một, ai chẳng mừng rỡ, vậy mà chàng cảnh sát này lại từ chối thẳng thừng.

“Lại bày trò gì thế, cấp trên giao nhiệm vụ thì phải hoàn thành.” Ngũ Thần Quảng nghiêm mặt mắng.

Giản Phàm đứng dậy kinh lễ, xoay mặt về phía chủ nhiệm Nghiêm đột ngột đưa yêu cầu: “Báo cáo, để tiện hoàn thành nhiệm vụ, tôi yêu cầu tham gia vào tổ chuyên án, xin được phê chuẩn.”

“Chuyện này.” Chủ nhiệm Nghiêm nhíu mày: “Tổ chuyên án do sở tỉnh trực tiếp chỉ huy, phải được tổ trưởng là phó sở trưởng Mạnh phê chuẩn.”

“Báo cáo, tôi tiếp nhận vụ án này từ tháng 10 năm ngoái, cho tới nay đã bám theo đám người này 8 tháng rồi, kẻ nào moi ra được, kẻ nào có thể bắt được, tôi đã bắt cả moi cả rồi, tôi tự nhận hiểu vụ án này hơn bất kỳ ai, tôi hiểu nghi phạm hơn cả chúng hiểu bản thân, tôi có thể thẩm vấn được chúng.” Giản Phàm đồng dục nói, nhìn thẳng vào vị cấp trên không rõ tên, giọng kiên định: “Xin cho tôi vào tổ chuyên án.”

Hàm ý rõ ràng, không cho tôi vào thì khỏi thương lượng.

Đám cảnh sát trong phòng sau thoáng bất ngờ thì châu đầu ghé tai thì thầm, người tỏ vẻ khó chịu vì biểu hiện khác người của y, người thì hoài nghi, cũng có người gật gù tán thưởng cho tinh thần này, tuy là rất ít. Danh tiếng của Giản Phàm mới lan truyền ở thành phố, trên tỉnh chưa mấy ai biết cảnh sát vô danh này là ai, nhưng được nghi phạm trọng yếu như thế điểm danh, hẳn phải có phân lượng.

Ngũ Thần Quảng nhìn Giản Phàm đứng thẳng như cán thương rõ ràng không có ý chùn bước, đành nói giúp: “Chủ nhiệm Nghiêm, cậu ấy nói không sai đâu, từ vụ án mất trộm ở

Phân cục Tấn Nguyên, vụ án đột nhập giết người đường Tân Thủy, vụ án buôn lậu cổ vật 1226, và vụ án lừa gạt ngân hàng, bắt giữ ở Tiểu Chương Hà, đều do cậu ta tham dự, Tăng Quốc Vĩ do cậu ta tìm về, tôi hi vọng tổ chuyên án cần nhắc kiến nghị này.”

“A, ra là thế ...” Chủ nhiệm Nghiêm phải nhìn lại chàng cảnh sát trẻ lần nữa, mặt giãn ra một chút, cắt ngang những lời thì thầm trong phòng: “Chi đội trưởng Ngũ, trước tiên để đồng chí Tiểu Giản, làm quen lại đã, chuyên gia tâm lý đang đợi, chuyện này tôi kiến nghị với phó sở trưởng Mạnh, nếu có thể, tôi cũng rất mong đồng chí am hiểu vụ án tham gia, dù sao chúng tôi mới chỉ tiếp xúc với vụ án này. Mọi người thấy sao?”

Tất nhiên là một đám ủng hộ rồi, sau đó không để phí thời gian, Giản Phàm được an bài tới phòng bên, thì ra chuyên gia tâm lý học là Trương An Lan. Bà già mặt đen nụ cười hiền từ ấy nhìn vết sẹo trên mặt Giản Phàm chỉ cười gật đầu, không hàn huyên bên lề, đi thẳng vào phân tích trạng thái tâm lý hiện thời của nghi phạm, giảng giải nên lựa chọn cách nói chuyện thế nào, cái gì không nên nói.

Lần này chuẩn bị tới tận 2 tiếng, gần 5 giờ chiều mới gặp lại hai cảnh sát lúc này dẫn mình vào, lần này trực tiếp dẫn Giản Phàm tới khu tầng lầu bị phong tỏa, hành lang thì dằng dặc sáng choang, không biết có phải nghi phạm trọng yếu của vụ án đều bị giam bí mật ở đây hay không?

Chương 254: Tiếng sấm vô thanh. (1)

Trước Giản Phàm, tổ phẩm vấn 12 người do Nghiêm Phục Thanh đứng đầu chia làm ba tổ, tổ thứ nhất tới từ cục công an Đại Nguyên, một chủ thẩm, một phó, một thư ký. Lần đầu tiên thẩm vấn chính nghĩa đường đường, còn Tề Thụ Dân trừ chuyện đấu súng ra thì không thừa nhận gì hết, lại còn cùng thẩm vấn viên bàn luận về tôn giáo tín ngưỡng cùng với vấn đề pháp chế không còn phù hợp với tình hình, trong cái xã hội đã không còn tính người này không khả thi nữa, trích dẫn một phen làm thẩm vấn viên trình độ triết học không cao mãi mới hiểu ra ý của hắn: tao không sợ chết, bọn mày dọa được ai?

Tổ thứ nhất thất bại, tổ thứ hai thay đổi sách lược, thẩm vấn viên tới từ sở công an tỉnh tán gẫu với Tề Thụ Dân, ý đồ từ cải thiện điều kiện sinh hoạt và y tế để dụ hắn khai báo, dù sao là tử tội, không cách nào thoát. Không ngờ Tề Thụ Dân khinh bỉ chỉ trích, pháp luật không phải dùng để báo thù hay ban phát ân huệ, chỉ ra tiến trình chấp pháp có chương ngại lớn nhất là những người chấp pháp lại không tuân thủ luật pháp, ví dụ như mớm cung mình, vì dụ giam mình bí mật ở đây đều là phạm pháp, mắng chửi tổ hai xấu hổ.

Chủ nhiệm Nghiêm ra tay cuối cùng, châm chước rất lâu dùng thân phận người bình thường biểu thị đồng cảm với cảnh ngộ của Tề Thụ Dân, chiêu này chỉ càng làm Tề Thụ Dân phản cảm, chửi thẳng mặt chủ nhiệm Nghiêm lòng dạ đàn bà, không phải là người thực thi pháp luật. Chủ nhiệm Nghiêm tức tới uống liền ba cốc nước lọc mới áp được lửa giận xuống.

Tiếp đó mấy tổ luân phiên thẩm vấn, ai ngờ tên này lớn lối không ngớt, nói pháp chế hóa nô dịch là quái thai của thời đại công nghiệp, đám người mặc cảnh phục là công cụ tiết dục của cường quyền lên trên người nhân dân, thái độ chính khí ngút trời biện luận với thẩm vấn viên, không ai đủ miệng lưỡi giao phong với ngôn luận chống đối xã hội này.

Thế là thẩm vấn bị dừng lại.

Cái giá tiếp tục là yêu cầu gặp người dụ bắt mình.

Cửa sắt mở ra, âm thanh kim loại va chạm làm người ta sồn gai ốc, một viên cảnh sát dẫn Giản Phàm vào phòng thẩm vấn, người kia lập tức khiến máu Giản Phàm sôi lên. Ngày hôm đó thiếu một chút y đã có thể đập chết hắn rồi, giờ không thể làm vậy, hít thật sâu áp chế ác quý muốn trỗi dậy trong lòng, kiềm chế bản thân không xông tới, trước mặt là kẻ giết Trương Kiệt.

Má tóp vào nên mắt rất to, mặt dài, nhợt nhạt, nếu chỉ nhìn mặt ai bảo đây là kẻ tiền án tiền sự chồng chất, từng giết cảnh sát, giống doanh nhân thành đạt hơn, Tề Thụ Dân rất bình tĩnh, ánh mắt không có ai khác, chỉ có chàng trai trước mắt: “Mày là Giản Phàm à?”

“Xem ra chúng ta hợp tác thật ăn ý.” Giản Phàm lạnh lùng đáp, ngồi xuống tự giới thiệu: “Tao là Giản Phàm, Giản trong đơn giản, Phàm trong bình phàm.”

“Ha ha ha ha.” Tề Thụ Dân cười dài một hồi, mắt nhìn chăm người trước mặt, ghi nhớ khuôn mặt này, giọng hơi gằn xuống mang theo sự thù hận đặc sệt: “Mày lớn mạng lắm, 6kg thuốc nổ, 2 phát súng mà không giết được mày.”

“Tề Thụ Dân, thành thật chút.” Cảnh sát đứng bên quát.

Tề Thụ Dân không thèm để ý, ung dung dựa lưng vào ghế, Giản Phàm liền nhìn rõ, tay trái và hai chân còng vào ghế, tay phải đã mất, nhưng không hề có chút thê thảm nào, ngược lại còn dùng tư thái của kẻ thắng lợi nhìn Giản Phàm.

Giản Phàm cũng cười: “Ha ha ha, tao cũng thấy mạng mình lớn, đáng tiếc, thiếu chút nữa là thành anh hùng rồi, mày tệ quá, chút chuyện nhỏ ấy mà không thành toán cho tao ... Nói đi, mày muốn gặp tao làm gì?”

“Tao muốn bóp chết mày, muốn giết cả nhà mày.” Tề Thụ Dân bất thành linh ngả người về phía trước rống lên như thú điên.

“Chết mẹ mày đi.” Giản Phàm cũng không vừa vỗ bàn: “Tao mà không mặc cảnh phục thì đã bóp chết mày.”

“Bóp đi.”

Tề Thụ Dân vươn cổ ra.

“Phì ... Mẹ mày chú, tao vui thì nói với mày vài câu, không vui thì nhổ nước bọt vào mặt mày, giờ mày chỉ là con chó bị xích

thôi, tư cách gì mà thách tao?” Giản Phàm làm thật, nhổ phẹt bãi nước bọt vào mặt Tề Thụ Dân.

Vừa mới mở miệng đã có phần mất kiểm soát, âm thanh truyền về phòng hội nghị, lời tục tữ dơ dáy tuôn ra không ngớt, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu mọi người, chủ nhiệm Nghiêm và một đám thẩm vấn viên nhìn Ngũ Thần Quảng.

Vốn tổ thẩm vấn nghĩ là nhân vật ghê gớm lắm, nhưng nhìn gương mặt non choẹt của Giản Phàm thì rất thất vọng, đến khi hai bên chửi nhau chỉ biết lắc đầu trầm nghĩ "lưu manh đấu lưu manh", biết trình độ của Tề Thụ Dân, ai nấy mang đủ loại tâm tư nhìn màn hình, đợi xem sự thái phát triển.

Ngũ Thần Quảng không muốn nhiều lời, trải qua bao nhiêu chuyện như vậy rồi, ông ta có đầy đủ lòng tin vào Giản Phàm chỉ màn hình: “Mọi người cứ đợi đi, không phải là hấn chịu nói rồi sao, nói nhiều sai nhiều thôi, Giản Phàm có cách của cậu ấy ... Sắp bắt đầu rồi.”

Chửi nhau một tràng, sau đó là trừng trừng mắt nhìn nhau, cứ như muốn dùng ánh mắt giết chết nhau vậy, nhìn nhau tới hơn 10 phút, không nói không rằng, chẳng giống thủ đoạn thẩm vấn mà như kẻ thù đối diện, đám thẩm vấn đều sốt ruột, thì mới nghe Giản Phàm mở màn: “Ê, trừng mắt nửa ngày trời rồi, có lời lẩn có rắm thì phun ra hết đi, tao bận lắm.”

Phòng thẩm vấn lạnh băng như cái hộp bê tông.

Ghế cố định dưới sàn của thẩm vấn viên và nghi phạm cách nhau vài mét, dưới ánh đèn sợi đốt, vẻ mặt hai người đều hiện lên rõ ràng, đã quá quen mấy cái trò giả dối của đám thẩm vấn viên, đối diện với biểu hiện lưu manh có chút cuồng của Giản Phàm, Tề Thụ Dân đột nhiên mỉm cười, rất ôn hòa nói: “Kỳ thực tao chỉ muốn hỏi mày, sao mày biết tao lại đi đường Tiểu Chương Hà, người khác tao có thể nghĩ là ăn may là trùng hợp, nếu là mày thì không phải rồi.”

Giống như bạn cũ gặp nhau, lần đầu tiên Tề Thụ Dân có thái độ tốt như vậy.

Giản Phàm mặt lạnh tanh nhìn ánh mắt có chút mong đợi của Tề Thụ Dân, thẩm nghĩ Trương Anh Lan nói rất đúng, tên

này là tập hợp của tự đại, tự luyện, là loại phạm tội chỉ là hành vi thỏa mãn khoái cảm thôi, nói đơn giản một chút là: Biến thái.

“Trùng hợp thôi, từ Đại Nguyên tới Giới Hữu, Du Thứ, Trấn Trung, Vân Thành, toàn bộ bị phong bế, có cảnh sát chặn đường, toàn bộ lực lượng trung kiên của Đại Nguyên đều điều ra ngoại thành để chặn đường mày đấy. Cấp bậc mày đủ cao rồi đấy.”

Mắt Tề Thụ Dân thoáng qua chút tự đắc: “Đây là câu nói thật đầu tiên tao nghe được từ khi tỉnh lại, xem ra mày có vẻ hận tao lắm.”

“Tao hận mày giống như mày hận tao vậy.” Giản Phàm thuận theo cảm giác mình vừa nắm bắt được nói tiếp: “Có điều thẳng thắn mà nói, tao phải phục mày ... Tuy chuẩn bị đầy đủ nghĩ mày là cua trong rọ rồi, không ngờ tao vẫn xem thường mày, ở tình huống bao vây như vậy còn cản trở được, dựa vào vụ nổ thoát khỏi vòng vây, giết một đồng đội của tao, thiếu chút nữa chạy mất. Chuyện này nói ra, e không ai tin. Mẹ kiếp, mày khá đấy.”

“Cám ơn, xem ra cuối cùng có thể thấy được một cảnh sát nói thật rồi, mày cũng ghê gớm đấy, tao tưởng lừa được mày rồi cơ.” Tề Thụ Dân cười rất tươi, thực sự tán thưởng Giản Phàm, có điều chưa đủ thỏa mãn: “Mày nói thật, tao cũng sẽ nói thật, có biết mục đích thật sự tao muốn gặp mày không?”

Chương 255: Tiếng sấm vô thanh. (2)

Giản Phàm phát tay tỏ ra không mấy hứng thú: “Nói đi, đừng vòng vo, tao chẳng muốn nhìn cái mặt mày đâu.”

“Ha ha ha, mười mấy thằng ngốc lần trước thẩm vấn tao, đã ngu lại còn muốn lừa tao, định dụ tao khai báo còn kiếm chác công trạng, nói chuyện với bọn ngu chán quá, tao muốn nói chuyện với người ngang cơ một chút ... Tao còn muốn hỏi mày, tên cảnh sát bị tao bắn chết, trúng đầu phải không, mặt nó chắc toi luôn rồi hả, mày chắc là chưa thấy nhiều người chết đâu nhỉ? Chuyện đó nhìn một cái đủ khiến người ta gặp ác mộng, mày mất ngủ bao nhiêu đêm rồi?” Tề Thụ Dân nhìn Giản Phàm mặt sa sầm có vài phần hả dạ, tiếp tục trêu ghẹo: “Còn nữa, bọn mày truy đuổi tao lâu như thế, cuối cùng người thì chết, đồ cổ thì hỏng, có được kẻ sắp chết như tao, chúng mày chẳng được gì hết, còn làm trò hề lớn .. Tao muốn xem cái mặt xui xẻo của mày, nhìn thấy mày có thành tựu hơn toàn bộ bọn ngốc kia, ha ha ha ...”

Tiếng cười truyền qua loa như tiếng quỷ khóc hồn kêu, người ta nghe rợn hết da đầu.

Trò cũ lặp lại rồi, đám dự thẩm viên bị chửi vào mặt đều không biết dấu mặt vào đâu, mấy phen thẩm vấn đều bị coi như đám ngốc, Tề Thụ Dân nhiều lần đòi gặp Giản Phàm, bọn họ mãi không hỏi ra được gì mới đành thảo luận xin ý kiến tổ trưởng, cuối cùng được phê duyệt. Dù sao chàng cảnh sát này từng tiếp xúc với hắn, hai người giao lưu nói không chừng phản ánh ra tin tức nào đó giá trị, ai ngờ tên nghi phạm biến thái này sớm hiểu dụng tâm của bọn họ, càng được thể sỉ nhục một phen, dù không đối diện vẫn thấy bẽ mặt.

Tề Thụ Dân trên màn hình lần đầu tiên cười vui vẻ như vậy, cười tới khi thở hỗn hển, chỉ Giản Phàm ngồi trơ ra đó, dù ho liên hồi cũng vẫn vui không tả. Cảnh sát đứng bên cạnh lúng túng, không biết xử lý ra sao, ánh mắt hướng về phía camera, đợi lệnh dẫn phạm nhân đi.

Đợi được một màn sĩ nhục, Nghiêm Phục Thanh không chịu được nữa, định nói vào micro thì Trương Anh Lan ngăn lại: “Khoan đã.”

Mọi người đều quay sang nhìn bà già mặt đen có tư lịch lẫn cấp bậc cực cao này, thực quyền tuy không mấy, nhưng địa vị trong giới thì ngay cả sở trưởng cũng phải tôn trọng.

“Đợi thêm chút nữa đi, loại người bị ám ảnh cưỡng chế cần phải được phát tiết, nghi phạm áp lực quá lớn, cần giải tỏa, cho hẳn tận tình biểu diễn, nói không chừng sẽ có kết quả ... Đợi đi, Giản Phàm không phải chàng trai bình thường đâu.” Phân tích tâm lý là sở trường của Trương Anh Lan, nhưng đối phó với nghi phạm ra sao thì bà không làm được, giống như không phải cứ cầm súng trong tay là thành chiến sĩ, có điều bà tìm được chiến sĩ xuất sắc, đã trao súng vào tay chàng trai đó, tin tưởng y sẽ làm nên chuyện.

Mấy thẩm vấn viên nhìn lên màn hình, 4 camera đều chĩa thẳng vào nghi phạm, không thấy nét mặt của y ra sao, nhưng mà từ đầu tới giờ luôn là Tế Thụ Dân biểu diễn, Giản Phàm bị động, chẳng thấy chàng trai này có biểu hiện gì hơn người.

“Kỳ thực mà nói hộ tao lời tao muốn nói rồi, chúng ta đều thấy thành tựu trên người nhau.”

Hồi lâu sau một câu nói bình tĩnh phát ra làm nụ cười của Tế Thụ Dân ngưng bật, khuôn mặt nhợt nhạt chớp mắt có chút thiếu tự nhiên, Giản Phàm khẽ thở dài: “Mày nói đúng lắm, cảnh sát rất ngu ngốc, nhiều người vì chút tiền lương mà liều mạng, cả đời tích góp chẳng mua nổi một món đồ cổ trong tay mày. Cảnh sát bên cạnh tao, bao gồm cả tao và người chết trong tay mày, đều không nhiều tiền như mày, tao đọc qua hàng ngàn hồ sơ vụ án, rất khó tìm được nghi phạm có cả tiền bản, quý kế, bạo lực tập trung vào một như mày. Tao cũng có một nghi vấn, chấy nhiều chẳng sợ bị cắn, nghe nói mày nhận đúng một tội bản cảnh sát à? Tội này đủ cho mày chết rồi, nhưng nói cho mày nghe nhé, giết một cảnh sát nhỏ như bọn tao cũng chẳng phải chuyện oanh động gì đâu, đây là cái nghề nguy hiểm, mỗi năm phải hơn trăm người chết khi tại nhiệm.”

Người trong phòng hội nghị nghe có hơi chướng tai, giọng điệu này chẳng khác gì nghi phạm, nhưng nghe vào tai Tề Thụ Dân lại khác: “Mày dụ cung tao à? Ha ha ha, quả nhiên là thông minh hơn bọn rác rưởi trước đó.”

“Người muốn dụ cung mày nhiều lắm, tao là người duy nhất không thèm dụ mày, mày chưa chắc đã hiểu tao đâu, nhưng tao hiểu mày lắm. Thập niên 80 cha mày bị xử bắn, khi đó pháp chế không nhân từ như bây giờ, trời lại cấm thẻ vong mệnh sau gáy rồi đem đi giễu phố, người xem đông nghìn nghịt, hai người khiêng, sau đó vũ cảnh chĩa súng vào gáy. ‘Đòm’, đỉnh đầu bị hát tung, não trắng tung tóe ... Sư phụ tao chính là một đao phủ, ông ấy kể với tao, rất nhiều tên tội phạm hung ác tàn nhẫn, đến lúc đó đều nhũn ra hết, không kiểm soát nổi ỉa đái nữa, có khi bất đắc dĩ trước khi xử bắn còn phải buộc chim chúng lại, để khi ra pháp trường khỏi phải đái ra quần.” Giản Phàm nhìn khuôn mặt âm trầm của Tề Thụ Dân có chút co giật, ác độc chọc một câu: “Tề Thụ Dân, lúc đó mày có nhìn thấy cha mày đái ra quần không?”

Tề Thụ Dân chỉ tích tắc đã phát cuồng, hai mắt rực lửa, muốn xông tới, có điều bị còng khóa vào ghế không nhúc nhích được, thêm vào cảnh sát phía sau áp vai, vùng vẫy rất lâu mới từ từ trở bình thường.

Giản Phàm lặng lẽ nhìn ngắm con thú bị chọc vào chỗ hiểm, đợi hần bình tại mới nói tiếp: “Hồi nhỏ tao đứng một lần xem xử bắn phạm nhân, cách quá xa, vậy mà về nhà sợ mấy ngày không ngủ ngon. Người bàng quan còn như thế, huống hồ bị xử bắn là cha mày, tao tin bóng ma tâm lý này ám ảnh mày cả đời không thoát được, đặc biệt ở thời đại đó, sống được là không dễ dàng ... Mày chẳng những sống mà còn sống rất tốt, ông trời rất chiếu cố mày đấy, mày và Đồng Cô Sơn từ chôn người chết tới đào mộ làm giàu, đáng nể lắm. Lưới trời mênh mông, kẻ lượn lờ ngoài rìa quy tắc nhiều lắm, nếu mày biết dừng tay, với trí thông minh của mày, chắc cả đời không bị bắt đâu ... Tiếc là thù hận tích lũy trong lòng mày không tan được, mày thù hận cả xã hội, mày muốn khống chế tuyệt đối vận mệnh, cả của mày lẫn người bên

cạnh, để mày tìm cảm giác an toàn, nhưng mày không không chế được, nên mày mới ở đây.”

Vẻ mặt Tề Thụ Dân biến đổi liên tục, vẫn thái độ ngạo mạn khinh thường: “Tao vẫn không chế sinh mạng rất nhiều người trong tay, bao gồm cả tiền đồ của bọn gốc trong tòa nhà này cũng ở trong tay tao, rất nhiều vụ án mà chỉ trời biết, đất biết, tao biết. Cho nên chúng nghe tao như chó, gọi mày tới đây chúng tỏ tao vẫn là người điều khiển cuộc chơi này. Có điều nhìn bộ dạng mày bây giờ, với lại tao tốn công như thế mới gặp được mày, tao nghĩ mày không ở trong cuộc nữa.”

“Thông minh, tao đúng là không ở trong cuộc nữa, có điều chuyện khác thì mày nhâm, chuyện mày làm, tao nhắm mắt cũng kể ra được, mày tin không?”

“Thế sao?” Tề Thụ Dân không tỏ chút thái độ nào rõ ràng.

“Cái tập đoàn tội phạm chúng mày bị tiêu diệt toàn bộ rồi, tao không biết mày còn ảo tưởng gì nữa. Tao nói từ vụ án 14 năm trước khiến mày vào tù, toàn bộ nghi phạm tao đều có thể kể ra.” Nói tới vụ án Giản Phàm tỏ ra sự tự tin mạnh mẽ, sự tự tin của người từng cầm dao cầm súng.

“Nhưng có một người mày khẳng định là không biết.” Tề Thụ Dân đánh đố.

“À, mày nói chủ mưu chứ gì, chẳng qua là một nữ nhân thôi, đừng nghĩ trên đời chỉ có mày thông minh chứ, đó là kiêu của bọn ngu tự phụ đấy.” Giản Phàm cũng trả lời kiêu mạn.

Chương 256: Tiếng sấm vô thanh. (3)

Mắt Tề Thụ Dân tức thì mở to hết cỡ, toàn thân run lên, trán như viết rõ hai chữ kinh ngạc, không gian nhỏ của phòng giam hoàn toàn yên tĩnh.

Phòng hội nghị cũng như nghe thấy cả tiếng kim rơi, bọn họ vòng vèo hai mấy ngày không nói được tới vụ án, lúc này chàng trai trẻ chỉ tốn vài phút đã làm được, nhưng chấn động nhất là Ngũ Thần Quảng, người theo đuổi vụ án mười mấy năm, hai tay bóp chặt.

Rất chặt, như nắm được cái gì.

“Mày lừa tao, ha ha ha .” Tề Thụ Dân chỉ thoáng cái đã thả lỏng thân thể.

“Không lừa mày đâu, chính mày nói với tao đấy ... Tao luôn không hiểu, đám hung đồ trong tay mày, thế lực của Tề Viên Dân, thêm vào Lý Uy và Vương Vi Dân, cùng với ô dù bảo hộ của bọn mày trong nội bộ của bọn tao, thế lực lớn như thế liên kết với nhau bằng cách nào, mày à? Không phải, mười bốn năm trước mày ở trong tù, vậy thì ai? Lý Uy sao, nhưng ông ta luôn chĩa mũi giáo vào anh em mày, vậy thì không phải rồi. Tề Viên Dân sao? Tao cũng nghĩ thế đấy, nhưng mà trước khi bắt mày vài phút, mày đã phủ quyết, lời mày khi đó đáng tin. Hay vị bị song quy kia? Không, thân phận ông ta có thể thông đồng với bọn mày, chứ không thể cùng tham gia giết người bịt miệng. Thái độ của mày nhắc tao, mày ném chuột sợ vỡ đồ quý, dù sao người đó và anh mày và người phía sau liên hệ quá chặt chẽ, thêm vào Lý Uy không nói, ông ta quyết tâm diệt tận gốc bọn mày, vậy mà dấu cho người đó, vậy lý do là xấu hổ không nói ra được ...” Giản Phàm thông thả nói ra, manh mối quán lấy manh mối, quan hệ chằng chịt quan hệ, nói lời tựa hồ chỉ hai người hiểu với nhau, rõ ràng thấy mặt Tề Thụ Dân ngày càng kinh ngạc.

Một đáp án quanh quẩn trong đầu Ngũ Thần Quảng, môi mấp máy gần như muốn thốt ra cái tên đó, mấy vị còn lại ù ù cạc

cạc, không biết đang nói cái gì.

“Tao đã bỏ qua người này, tất cả mọi người đều thế, cô ta thành một điểm mù ... Anh mà năm xưa tới Phân cục Tấn Nguyên là để gặp người này, chỉ có người này mới nắm rõ mọi thứ trong lòng bàn tay, chỉ có người này mới có thể ảnh hưởng được tới quyết sách của phân cục, hoặc kéo cả đám lãnh đạo xuống nước. Đồng thời người này có thể lấy thân phận đồng nghiệp dụ Tăng Quốc Vĩ ra, càng có chuyện khó tin hơn này, cô ta lái xe phân cục đi ăn chia với anh mà, đúng chứ? ... Đương nhiên biểu hiện xuất sắc nhất của cô ta không phải ở vụ án Phân cục Tấn Nguyên, phần lợi hại hơn còn ở phía sau. Anh mà tới Đại Nguyên là do cô ta dẫn mối, bảo đảm cho mà ra tù, là do cô ta làm hả? Trong vụ án này, vai trò cô ta còn lớn hơn mà, mà ra tù sưu tầm đồ cổ, anh mà rửa tiền, người phía sau cung cấp bảo hộ và đường rửa tiền, đều do cô ta ban cho, chỉ có cô ta mới có thể kéo Tiêu Minh Vũ, Vương Vi Dân, Lý Uy và những kẻ khác liên kết lại, tao nói quá đúng chứ gì?”

“Nghĩ tới cô ta, tao liền giải được câu đố về Lý Uy, biểu hiện của Lý Uy quá vụng về, ông ta luôn ra mặt với cái vẻ chính nghĩa, giận trời thương người, đó là lý do làm tao luôn nghi ngờ. Công nhận, ông ta là người rất rất thông minh, hơn cả tao với mà đây, nhưng điểm yếu về tính cách hại ông ta. Ông ta làm cảnh sát thiếu chính nghĩa, làm kẻ xấu thiếu tàn nhẫn, nói tới giới giang hồ ông ta lại chẳng nghĩa khí, ông ta làm cái gì cũng rất dở chừng. Nghĩ tới chủ mưu, tao hiểu nỗi khổ của ông ta, vì chủ mưu là vợ cũ của ông ta, Đường Thụ Thanh.”

Giống như một tiếng sấm nổ không ra tiếng, Ngũ Thần Quảng đấm bàn, gầm lên: “Đúng, là cô ta, cô ta lên xe không dám nói, sợ bại lộ thân phận là nữ, chính cô ta.”

Ánh mắt lấp lánh thần quang, hưng phấn như gà chọi, câu đố 14 năm đã được cởi bỏ toàn bộ, tức thì mất kiểm soát, thấy mọi người quái dị nhìn mình, giải thích: “Chủ nhiệm Nghiêm, cậu ấy đang nói về vụ án treo 14 năm kia, chủ mưu chính là Đường Thụ Thanh, không thể sai được, đó là nữ nhân máu chốt nhất trong mấy vụ án.”

Nói thế rồi mà mấy vị kia còn ngáo ngơ, giờ Ngũ Thần Quảng hiểu phần nào nỗi khổ của Giản Phàm khi nói chuyện với đám người chẳng biết gì rồi.

Mấy thẩm vấn viên hoài nghi, chủ nhiệm Nghiêm chỉ chỉ màn hình, Tề Thụ Dân không tỏ ra có thêm chút chấn kinh nào, nhìn phía trước đầy thâm ý, đó là hướng Giản Phàm.

Im lặng rất lâu làm người ta cồn cào ruột gan vì chờ đợi hẳn mới cười, cười khằng khặc, từ điệu cười đó không ai nghe ra là khằng định hay phủ định.

Giản Phàm cũng cười: “Tề Thụ Dân, nghiêm khắc mà nói mày thua trong tay Lý Uy, mười bốn năm trước ông ấy tự tay đưa mày vào tù, lại không tiếc sức lực truy lùng chân tướng mười mấy năm, mày ẩn trong chỗ tối, ông ấy cũng thế, cuối cùng ông ấy bán đứng hết từ buôn lậu, rửa tiền, ngân hàng ... Tao chỉ lạ một điều là, giữa mày và ông ấy có thù oán gì tới độ đó?”

“Ha ha ha ha.” Tề Thụ Dân cười tới cơ mặt co giật, dường như lúc này mới choàng tỉnh, cười tràn đầy khoái cảm báo thù, lần đầu tiên chính diện trả lời.” Vì tao ngủ với vợ hắn, tất nhiên về sau rất nhiều người ngủ với cô ta, nhưng nếu không tính Lý Uy, tao là nam nhân đầu tiên của cô ta đấy, ha ha ha ha ...”

“A ra là thế, tao hiểu rồi, lên giường với vợ người khác, vừa có khoái cảm sinh lý, vừa có vui sướng tinh thần, còn có cảm giác thành tựu đội nón xanh cho người ta ... Ha ha ha, nói thật nhé, tao cũng từng làm chuyện này, chúc mừng mày đấy, ở mặt này Lý Uy thua đứt mày rồi, ha ha ha ...” Giản Phàm tức thì vỡ lẽ, Đường Thụ Thanh bắt đầu tha hóa bởi Tề Thụ Dân, bao sao thù hận của Lý Uy với tên này lớn thế, đặc biệt chiêu cuối cùng đặt mình và hắn vào thế đối đầu sinh tử, tặc lưỡi liên hồi.

Tề Thụ Dân quay trở lại dáng vẻ hung dữ, kinh ngạc, sau đó lại cười lúc gặp người lúc ngả ra sau, cười tới xích xắt cũng kêu loảng xoảng theo, chỉ Giản Phàm mãi mà không nói ra lời, cảm giác gặp tri âm.

Oa, phòng hội nghị xôn xao, tất cả đem ánh mắt hướng về phía chủ nhiệm Nghiêm, đùa đấy à, sao một cảnh sát lại có thái độ bất chính như thế được? Người nhú mày, có người quai hàm bành ra, đang nghiêng răng, tình hình hỏi ra đã choáng váng, câu

trả lời càng choáng váng hơn, Ngũ Thần Quảng vội vàng giải thích: “Sách lược, sách lược thôi, hình cảnh tuyến đầu chúng tôi thăm vấn đột kích không câu nệ hình thức.”

Đúng là không câu nệ hình thức, vốn là một cuộc nói chuyện, âm thầm di chuyển tới vụ án rồi, chủ nhiệm Nghiêm gọi gọi mọi người mang hồ sơ vụ án ra, trước tiên làm quen vụ án này đã, không ai ngờ lại hỏi ra kết quả thế này.

Trong phòng thẩm vấn, hai người từng là đối thủ truyền cho nhau cảm giác ăn ý, một câu tán dương không chấp nhận được đã an ủi chút tâm đắc thù hận của Tề Thụ Dân, ở nơi này, lúc này có được an ủi e không có người thứ hai nữa.

“Đường Thụ Thanh vào thời điểm xảy ra vụ án chẳng qua là công nhân hợp đồng của công ty phục vụ thuộc phân cục, thân phận hẳn là tương đương với hiệp cảnh bây giờ. Khi đó con trai cô ta bị bại não, chồng quanh năm không ở nhà, bản thân lại xinh đẹp xuất sắc, vốn trong cục đã có thiếu đồn thổi không hay, động cơ gây án của nữ nhân này rất phức tạp ... Chuyện đó dù sao chẳng liên quan gì tới mày, vì mày đã ở trong tù.” Giản Phàm nói như chuyện không liên quan, đứng góc độ người ngoài tránh gây phản cảm.

Chương 257: Tiếng sấm vô thanh. (4)

“Đúng rồi.” Tề Thụ Dân tặc lưỡi có vẻ tiếc vì không có phần trong vụ án oanh động đó.

“Tao giả thiết quá trình gây án, để bậc thầy tội phạm chỉ giáo nhé.” Giản Phàm và Tề Thụ Dân cười hiểu ý, đây là cách tỏ thái độ không rõ ràng: “Tiếp theo đề tài vừa rồi, 14 năm trước, vụ án buôn lậu cổ vật 323 kết thúc ở Đại Đồng, bắt mày, Lý Tám Trụ, Trần Cửu Văn, Trịnh Thành Thắng, nhưng tao nghĩ khi đó chưa bắt hết, lọt một nhân vật trọng yếu, người này đem tin về Vân Thành, nếu không với điều kiện thông tin thời bấy giờ, tin tức không thể truyền đi nhanh như vậy ... Xem nào, là Đồng Cô Sơn, đúng chứ.”

“Đúng.” Tề Thụ Dân không tỏ ra quá hứng thú với chuyện không phải của mình, chỉ thuận miệng nói.

“Tề Viên Dân sau khi hay tin dẫn tàn dư của mày và người của hắn tới Đại Nguyên tìm Đường Thụ Thanh, mày và Đồng Cô Sơn như hình với bóng, nên anh mày biết chuyện giữa mày và Đường Thụ Thanh. Chiều ngày 21, anh mày vào Phân cục Tấn Nguyên, tao vốn cho rằng hắn đi tìm ai, nhưng mà sau thấy không phải, hắn đi an bài người kia nấp trong phân cục, chuẩn bị thực hiện vụ trộm.”

Tề Thụ Dân hơi nhướng mắt lên, tựa hồ ngạc nhiên chi tiết này bị người ta biết.

“20 giờ ngày hôm đó, Tiết Kiến Đình lái xe chở Đồng Cô Sơn, Tôn Trọng Văn đi đón Đường Thụ Thanh, do cô ta phụ trách dự Tầng Quốc Vĩ ra. Có lẽ tao có thể lớn gan suy đoán một chút, do Lý Uy thâm yêu vợ Tầng Quốc Vĩ, quan hệ giữa Đường Thụ Thanh và chồng không tốt, giận lây sang Tầng Quốc Vĩ đó là điều có thể hiểu. Về sau con gái Tầng Quốc Vĩ vào Thịnh Đường làm việc để tìm kiếm chứng cứ phạm tội của Đường Thụ Thanh cũng nói lên điểm này ... Sau khi dự Tầng Quốc Vĩ ra, Đồng Cô Sơn bất ngờ ra tay đánh gục Tầng Quốc Vĩ, lấy chìa khóa, rời khỏi tiểu khu thì Đường Thụ Thanh xuống xe, sau đó tới Phân

cục Tấn Nguyên ăn trộm ... Kế hoạch tử tử mĩ đấy, nhưng căn bản không cần rắc rối vì Kiều Tiểu Ba tự ý rời bỏ vị trí, nên bọn mày nghênh ngang mà vào chẳng gặp vấn đề gì.” Những tình tiết này diễn lại ở trong đầu Giản Phàm không biết bao lần, nói không vấp chút nào.

Tề Thụ Dân giờ mới có chút hứng thú, hơi ngả người tới: “Đúng.”

“Giờ nói tới tên trộm kia, nghĩ đơn giản thôi, người này phải được cả mày lẫn anh mày tín nhiệm, thân thủ phải miễn tiếp, khi đó nếu xảy ra chuyện có thể bỏ trốn, dám ra tay với cảnh sát. Thỏa mãn được những điều kiện này chỉ còn Liên Nhận, hẳn là một giáo luyện ở trường võ, đánh ngất một cảnh sát không thành vấn đề ...” Giản Phàm không chú ý phản ứng của Tề Thụ Dân, cứ tự nói chuyện của mình: “Tao cứ tạm cho là Liên Nhận đi, đánh ngất quản kho, lấy đồ rồi lái xe moto rời phân cục, chuyện tương đối thuận lợi, chỉ có sai biệt nhỏ là khi đi gặp phải trông cửa Kiều Tiểu Ba trở về, đành bắt cóc hẳn, chúng mày dùng biện pháp khéo léo, nhét 2 vạn vào người hẳn, sau đó thả đi. Tao tin biện pháp này phải là người trong thể chế mới nghĩ ra nổi, nếu hẳn báo cáo, khẳng định là bị thẩm tra, mất luôn tiền, nếu che dấu có chút tiền tang vật, rất khéo, rất giỏi.”

“Ha ha ha, đúng.”

Tề Thụ Dân đột nhiên cười, biến hóa đó làm Giản Phàm lòng sáng như gương, khẳng định là mình nói sai rồi, hẳn đang thâm đắc ý, giễu cợt sự ngu ngốc của mình.

“Chuyện còn lại thì đơn giản rồi, bọn mày tụ tập ở nhà máy xử lý nước thải phân phối nhiệm vụ, Đồng Cô Sơn, Tôn Trọng Văn phụ trách lái chiếc Thiên Tân đi vút xác, Tiết Kiến Đình lái chiếc moto tới nơi không liên quan để vút, Liên Nhận bảo vệ Tề Viên Dân về hang ổ ... Còn Đường Thụ Thanh thì coi như không có chuyện gì, về nhà ngủ, tao chỉ lạ, vì sao cô ta biết rõ chuyện này sẽ có án mạng mà vẫn tham gia.” Giản Phàm có chút hồ nghi.

“Mày tự nói xem.” Tề Thụ Dân không lộ ra thông tin nào, tựa hồ xem thẳng hề biểu diễn.

Dòng suy nghĩ của Giản Phàm bị kẹt ở đây, hơn một tháng nghỉ ngơi giúp đầu óc y được giải phóng, không bị gò bó bởi tâm lý trong cuộc nữa: “Trừ khi Đường Thụ Thanh là đồng mưu của mày năm xưa trong chính vụ án buôn lậu cổ vật 323 ngày xưa, vụ án khởi nguồn mọi chuyện.”

Mí mắt khẽ giật một cái, có lẽ do chuẩn bị trước, Tề Thụ Dân không có hiến hóa nhiều hơn, chỉ nhìn Giản Phàm với ánh mắt cực kỳ tỏ mò, như muốn soi thấu lục phủ ngũ tạng.

Hắn đã đồng lòng rồi, hắn có chút không chắc chắn rồi ... Giản Phàm nhận định, muốn tên này cúi đầu ngay một lần là không thể, vậy nên nói xong là im lặng.

“Vụ án này rối rắm như vậy à?” Chủ nhiệm Nghiêm xem sơ qua hồ sơ vụ án một lượt thì sao hiểu phức tạp trong đó.

“Bị treo gần 15 năm rồi, chỉ có được một khẩu cung, không có chứng cứ vững chắc khác.” Ngũ Thần Quảng nghe tới nhập tâm, thuận miệng đáp.

“Vụ án này phạm vi rộng đấy, từ buôn lậu cổ vật 1226, đột nhập giết người, Đường Thụ Thanh lại liên quan tới rửa tiền và lừa gạt, chặc chặc ... Tổ chuyên án chúng ta chỉ phụ trách thẩm vấn nghi phạm bị bắt ở Tiểu Chương Hà và truy manh mối cổ vật ở biệt thự Thủy Vực Kim Ngạn, giờ tôi cảm giác, mấy vụ án này hình như liên quan tới nhau, vừa xong đồng chí Tiểu Giản dùng vụ án treo đưa hết nghi phạm vào rồi.” Chủ nhiệm Nghiêm trầm tư, mơ hồ thấy mấy nghi phạm và vụ án đều ở một chỉnh thể.

“Giống án liên hoàn.” Một vị thẩm vấn viên khác rụt rè phát biểu.

Ngũ Thần Quảng nhìn đám người nháy ngang xương vụ án nói những câu như nhược trí: “Đây căn bản là một vụ án thôi.”

“Vậy vì sao không gộp án xử lý?” Trương Anh Lan hỏi một câu.

Câu này không ai trả lời, đây là trình tự của thể chế, trong hệ thống này, ai cũng muốn phá án, cứ có vụ án nào sự thực đã rõ ràng, chứng cứ xác thực rồi là người ta muốn xen một chân vào, ví như vụ án lừa đảo ngân hàng, còn án chết, còn án treo thì

người ta tránh còn không kịp nữa là, vì thế đều lảng tránh câu trả lời ...

Lặng lẽ, trầm mặc rất lâu, Giản Phàm và Tề Thụ Dân đều ý đồ nhìn thấu đối phương, cả hai cùng cười, ý vị mỗi một nụ cười một khác, e ngoài hai người họ, không ai hiểu nổi.

“Giả thiết của tao ra sao?” Giản Phàm lên tiếng hỏi.

“Không tệ, nhưng mà liên quan gì tới tao, khi đó tao bị giam, dù tao có xác nhận lời của mày thì cũng không đủ lấy làm chứng cứ, có phải không?”

Đó là vấn đề mấu chốt, vụ án xảy ra 14 năm rồi, chứng cứ chẳng còn, trừ người trong cuộc tố giác hoặc thừa nhận ra thì lời người khác không có giá trị, Giản Phàm chuyển chủ đề: “Có muốn biết vận mệnh của những người dính líu tới vụ án đó không, liên quan tới mày đấy, cũng là suy đoán thôi.”

“Được, nghe thử xem sao?” Tề Thụ Dân nói rất tùy ý, dựa mình dựa vào ghế.

“Tao tiếp nhận vụ án này vào tháng 10 năm ngoái, 7 lần tổ chức tổ chuyên án điều tra vụ án này đều chết yểu, tao xem rất kỹ hồ sơ của bảy tổ chuyên án. Kỳ thực một vị tiền bối đã phán đoán Tăng Quốc Vĩ bị giết để bịt miệng, một đồng nghiệp đã tra ra manh mối đồ cổ, có điều vì nhiều nguyên nhân mà phải bỏ giữa chừng. Còn tao, tao tập kích bất ngờ, gài bẫy anh mày, sau đó chuyển sang lừa Trịnh Thành Thắng ở trong tù, giam Tiết Kiến Đình, tìm thấy cả khẩu súng 14 năm trước ... Mày không dự liệu được phải không?” Giản Phàm trêu tức.

“Nói nữa xem.” Tề Thụ Dân thách thức.

Chương 258: Tiếng sấm vô thanh. (5)

“Khi Tiết Kiến Đình lộ ra thì tai họa của mày cũng bắt đầu, kỳ thực tao cũng thế ... Vừa bắt vài ngày, Đường Thụ Thanh thông qua quan hệ chuyển lời cho Tiết Kiến Đình, nội dung đơn giản, không cách nào định tội cô ta, nhưng Tiết Kiến Đình hiểu Đồng Cô Sơn, hiểu rõ bọn mày ra tay là thế nào, sợ vợ con không thoát được, vì thế hấn tự sát ... Đoạn này không rõ Đường Thụ Thanh hay Tề Viên Dân xúi được đồn trưởng đồn công an Nam Cung, hiến kế người nhà Tiết Kiến Đình tới chi đội gây chuyện ... Rất thông minh, cô ta đã di chuyển được trọng tâm công tác của chi đội, cũng rất ngu xuẩn, tao dùng ngón chân nghĩ cũng thấy vấn đề, có kẻ đổ dầu vào lửa, vì thế tao tìm Phùng Mai Mai, đáng tiếc là bọn mày ra tay càng nhanh, chưa lấy được chứng cứ đủ giá trị thì bọn mày đã giết cả nhà bịt miệng ... Chuyện này hẳn do mày ra tay.” Giản Phàm nói tới đó có chút không kìm được phần nộ, nhất là thấy bộ dạng

không coi ra gì của hắn, nhưng nén giận xuống để nói tiếp.

Tề Viên Dân không có phản ứng gì trước những lời của Giản Phàm, nếu có chỉ coi như đang nghe chuyện giải trí.

“Vụ án bị kẹt, nhưng đã thành công uy hiếp được bọn mày, anh em mày chuẩn bị chạy, nhưng bọn ngựa bắt ve, không ngờ sẽ ở đằng sau. Lý Uy luôn ngầm theo dõi anh em mày, đem tin tức đồ cô sắp chuyển đi báo cho đội trọng án, mày không kịp đề phòng, ăn một đòn đau. Sau đó, mày cẩn thận hơn, ngầm tra xem ai giở trò, cuối cùng tra tới Đường Đại Đầu, tao không biết quan hệ giữa mày và Đường Thụ Thanh vì sao về sau xấu đi, đem cả nhân mã xông vào Thịnh Đường bắt người, đáng tiếc mày lại thua lần nữa, khiến cả Liên Nhận, Đồng Cô Sơn và mấy thằng đồng bọn nữa lộ diện. Giản Phàm có đủ lòng tin vào phán đoán của mình, không bị thái độ của hắn làm dao động.

Sau đó mày im lặng một thời gian, Lý Uy thì càng mạnh tay với mày, mà tao cũng phát hiện ra vấn đề. Đáng lẽ bọn mày

không nên để Kiều Tiểu Ba còn sống, vì hắn nhận ra một nghi phạm, qua điều tra thì đó là Tôn Trọng Văn. Lý Uy mua chuộc được người trong nội bộ của mày, cũng nhận ra Tôn Trọng Văn, mày không ngờ Tôn Trọng Văn còn sống, lại bị bọn tao bắt về, rồi tìm ra Tăng Quốc Vĩ ... Tề Thụ Dân, mày có muốn biết người bên cạnh mày bị mua chuộc là ai không?”

“Không muốn.” Tề Thụ Dân không cười nổi nữa, phân tích sắc sảo của Giản Phàm làm hắn bắt đầu phải phòng bị rồi, vì đôi lúc hắn không xác định Giản Phàm nói thật hay chỉ dụ hắn.

“Mày muốn tao cũng không nói, tin tức Tăng Quốc Vĩ được tìm thấy truyền ra ngoài, tao đoán mày sắp bỏ chạy, Lý Uy nói hang ổ của bọn mày ở khu Bành Tây, thật khéo là bọn tao thực sự đào ra hang ổ của mày. Đáng tiếc, hành động không được cấp trên phê chuẩn, nên không đủ lực lượng khiến mày chạy mất. Không phải tao không muốn thông qua cấp trên, vì thông qua cấp trên thì mày còn biết sớm hơn ... Khi đó đặc cảnh bố trí chốt kiểm tra, mày được Tiêu Minh Vũ nói cho lối thoát chứ gì?”

“Mày đi hỏi hắn đi.” Tề Thụ Dân nói như đang đùa.

“Ha ha ha, niềm tin của ông ta không kiên định như mày, nói không chừng sớm khai rồi. Tạm không nói tới ông ta, sau đó tao nghe sở phán đoán là mày và Liên Nhận đã xuất cảnh, tao luôn nghi ngờ chuyện này, e là có người cố tình tung ra. Lúc đó mày mày biết giết cảnh sát là không xong rồi, vì thế bán đứng Đồng Cô Sơn đã tới Quảng Đông để di chuyển sự chú ý của cảnh sát, chuẩn bị lần cuối để bỏ trốn.” Giản Phàm căm ghét nhìn gương mặt có chút thiếu tự nhiên của Tề Thụ Dân, một tên tự cao tự đại, bị vạch trần chuyện phản bội anh em, đương nhiên không thể đắc ý được.

“Ra giang hồ thì sớm muộn cũng phải trả nợ, tao đã thế rồi, hưởng hồ bọn chúng.” Tề Thụ Dân không rõ cảm khái hay tự biện hộ.

“Mày thành công di chuyển sự chú ý trên tỉnh, lần này tính đi thật rồi, đồ cổ tuy không còn, nhưng toàn là thứ bọn mày trộm được, cướp được nên không tổn hại tới gốc rễ, còn có tài sản Tề Viên Dân kinh doanh hơn mười năm, đem đi là đủ tiêu diêu cả đời. Nhưng biết Tề Viên Dân luôn trong tầm mắt bọn tao, nên

không dám tùy tiện hành động, mà giống trước kia thông qua ngân hàng và Vương Vi Dân chuyển số tiền này đi ... Bọn mày là tổ hợp kỳ quái, mày trong bóng tối là sự uy hiếp với Vương Vi Dân, Đường Thụ Thanh và Lý Uy, có mày, bọn họ không dám lừa anh mày, họ cũng cần thông qua rửa tiền và vay tiền mưu lợi.”

“Tao nghĩ lúc đó mày nghi ngờ Lý Uy rồi, hoặc là mày muốn kết thúc ân oán trước khi đi ... Đáng tiếc chúng mày chậm một bước, tao nói cho mày biết, Vương Vi Dân nợ chồng nợ chất lâu rồi, hẳn mong số tiền của anh em mày bù vào khoảng trống mà không được nữa là, từ đầu hẳn đã không định trả tiền cho bọn mày đâu ... Đúng lúc mày tỉnh ngộ thì tao cũng tìm ra manh mối, theo đó lần tới vụ lừa gạt ngân hàng ... Vương Vi Dân bỏ chạy, Tề Nguyệt Các bị lật trung ố, Đường Thụ Thanh bị bắt, Lý Uy xa chạy cao bay, chỉ còn mày trong chỗ tối thành thú cùng đường.” Giản Phàm cười ha hả rất thỏa mãn với màn chó cắn chó này.

“Hai thằng Vương Bát Đản đó hại khổ lão tử.” Tề Thụ Dân vài phần bất lực.

“Tiếp theo tao không thể không phục Lý Uy, ông ta đi rồi mà vẫn bố trí được bẫy, đem cổ vật Trần Cửu Văn đánh mất ra để dụ mày hiện thân. Sớm biết mày qua lại với Hách Thông Đạt, nên bố trí Đường Đại Đầu mang cổ vật tới đó nhờ đấu giá, mày đã cùng đường, chắc chắn liều mạng mà cướp, khéo léo dẫn tới tao, vì tao lại quen Đường Đại Đầu, tạo ra một hiểu lầm, tao là người của Lý Uy trong đội cảnh sát, nên tao với mày va chạm ... À, tin vui này, Hách Thông Đạt còn sống nhé, mày đánh ngất ông ta, gây chấn động não, nhưng vẫn nhớ là từng giúp mày tẩu tán không ít tang vật.”

Càng nói lòng Giản Phàm càng nhẹ nhõm, mấy tháng trời điều tra, các câu đố đều có lời giải, các vị trong phòng hội nghị cũng được mở mắt, nhìn Tề Thụ Dân im re nhưng phải đổi tư thế mấy lần, có chút đứng ngồi không yên, không tìm được vỗ tay khen hay.

Những lời này khiến kẻ gây án thấy hành vi của mình đầy rẫy sơ hở, mày có thể không khai, nhưng người bên cạnh mày

không giữ miệng được đâu, đó là tin tức mà Giản Phàm muốn truyền đạt cho đối phương.

Chàng trai này quả thật không tầm thường.

“Tiếp theo đó là chúng ta giao phong rồi, tao không muốn đả kích sự tự tin của mày, giữ cho mày chút tôn nghiêm cuối cùng, nhưng mà xem ra mày coi thường cảnh sát, coi thường tao, tao không cần loại tôn trọng này nữa ... Kỳ thực từ lúc mày tra tấn Đường Đại Đầu, giết tổng giám tài chính của Hâm Long, tao cảm giác được mày ở trên đời này chỉ có chém giết và bán đứng người khác thôi, cái tôn nghiêm của mày là thứ ảo tưởng về sự to lớn của bản thân. Kỳ thực hôm đó tao nói với mày rồi, tao gắn tín hiệu vào đồ cổ, vì biết mày giở trò gì chẳng nữa thì mục tiêu của mày vẫn là đồ cổ thôi, nên kệ mày ném Liên Nhận ra làm mồi nhử, kệ mày điều động đội trị an lẫn đồn cảnh sát làm nhiễu loạn, tao ngồi ở Tiểu Chương Hà đợi mày vào bẫy, kết quả là mày ngồi đây trước mặt tao ...” Giản Phàm cố gắng không nói tới vụ nổ hôm đó nếu không sẽ không khống chế được bản thân.

Chương 259: Ngược dòng về quá khứ.(1)

“Mày muốn tao nhận tội à?” Tề Thụ Dân lên tiếng, vẫn là sự ngạo mạn của lão đại: “Tất cả những việc đó do tao làm à? Sao tao thấy mày còn biết quá ít.”

Kẻ gây án luôn có cảm giác thành tựu biến thái đối với tội của mình, tội càng lớn thì cảm giác thành tựu càng cao, tâm thái này thể hiện rõ ràng trên người Tề Thụ Dân, là chỗ Trương Anh Lan muốn dùng làm chỗ đột phá.

“Chừng đó đủ cho mày ra pháp trường rồi, xuống đó tìm người khác mà khoe khoang.” Giản Phàm khoanh tay, mỉm cười: “Tao vẫn là người cười cuối cùng, không phải mày, mày là thằng tội phạm khá nhất mà tao từng gặp, nhưng so với tao thì mày chưa đủ tầm.”

Khóe miệng Tề Thụ Dân giãn giật: “Có câu thiên cổ gian nan duy nhất tử, mạng người có quý tới mấy chỉ một mà thôi, không có nổi lần hai. Muốn dụ tao nhận tội à, nhận cái tội mẹ gì chứ, thời buổi này ai trong sạch nào?”

Sự hung tàn nhiều năm nuôi dưỡng thành thể hiện rõ ràng qua biểu cảm và ngôn ngữ làm không khí trong phòng hội nghị trầm xuống, mỗi lần ép tới chỗ quan trọng là hắn giở trò vô lại này, nguyên văn lời hắn mấy lần trước là: Tội lão tử đủ xử bắn rồi, còn muốn lôi ra bắn vài lần à? Chúng mày muốn luyện súng, tao cũng chẳng có nhiều mạng như thế.

“Mày nhận tội, tao chẳng có lợi gì, mày không nhận tội, chẳng tổn hại gì tới tao. Tao chỉ cần biết mày chết rồi, thế là đủ, tao không quan tâm mày bị bắn vỡ sọ hay là bị tiêm thuốc.” Giản Phàm không có loại tâm lý bức thiết muốn thăm vấn ra tội trạng, nên thản nhiên khiến sự hung hăng của Tề Thụ Dân không khác gì thằng hề: “Tao rất thương hại mày.”

“Thương hại!? Mày thương hại cái gì, thằng ngu, mày đáng thương thì có.” Đối với kẻ tự cao tự đại, không có gì xúc phạm hơn là bị người ta thương hại, vì chỉ có kẻ ở bên trên mới có tư cách thương hại kẻ dưới, Tề Thụ Dân nhổ phì bãi nước bọt.

“Thôi, đừng cố gồng mình lên tỏ vẻ ghê gớm làm gì, mày là thằng thất bại, còn gì nữa đâu, vất vả mười mấy năm cuối cùng trắng tay, còn mất cả mạng, không đáng thương là gì? Tao nhìn mày chỉ thấy có sự lừa lọc, xảo trá, phản bội. Mày còn đáng thương hơn Đồng Cô Sơn, trong lòng hẳn còn có đức tin mà giữ, không khai ra vị đại ca lớn lên cùng hẳn. Còn mày, bức tử Tiết Kiến Đình, giết vợ và mẹ vợ hẳn, vì bản thân bán đứng anh em, vì bỏ chạy mà giết cả anh em, đến giờ còn một thân một mình. Mày đáng thương tới mức van xin nói chuyện với đối thủ của mình, tao, một người minh chứng cho sự thất bại của mày, cuộc đời mày là sự thảm hại, bớt ảo tưởng đi.”

Tề Thụ Dân vốn đang hung hăng, tức thì như bóng xì hơi, cúi đầu xuống.

“Đây là lần cuối tao gặp mày đây, mày cũng biết, tao là cảnh sát nhỏ, thân phận chưa đủ để gặp nghi phạm trọng yếu như mày. Mày nói cũng đúng, tao rất xui xẻo, vì vụ án này mà mất đi một người bạn, có khi còn bị xử phạt, nhưng dù cái giá thế nào, tội ác cũng bị trừng phạt, thế thôi, tao chẳng còn gì để nói với mày nữa ... Mày tự biết sẽ xảy ra chuyện gì, trước đó mày bị thương chưa khôi phục nên nương tay thôi, nếu thẩm vấn mãi không ra gì ... ha ha ha, bọn họ thẩm vấn người mình còn có thể ép tới mức nhảy lầu tự sát nữa là thằng tử tội như mày, công đạo có trong lòng người, mày chết kiểu gì cũng đáng, không cần biết ở pháp trường hay trong phòng giam, vì chẳng ai quan tâm đâu.” Giản Phàm nói một câu kết thúc: “Tao đi đây, đội thẩm vấn sẽ tới, tao khuyên mày nhận tội đi cho ra dáng nam nhân, dám làm không dám nhận là thằng hèn chứ về vang gì, là đối thủ tao cho mày sự tôn trọng cuối cùng, 20 năm sau đừng làm trang hảo hán mà hãy làm người tốt.”

“Cám ơn, không có kiếp sau thì hơn, cuộc sống thật gian nan.” Tề Thụ Dân ảm đạm đáp lại, nói với cảnh sát phía sau: “Tao mệt rồi, muốn nghỉ.”

Cảnh sát ngẩng đầu xin chỉ thị, mệnh lệnh truyền qua tai nghe, Tề Thụ Dân được tháo còng đứng dậy nói thêm: “Có chuyện mày đoán không đúng, Đường Thụ Thanh không phải đồng mưu của tao.”

“Dù mày nói thế nào cũng không bảo vệ được cô ta đâu, chúng cứ phạm tội của cô ta đã quá rõ.” Giản Phàm khẽ lắc đầu cảm thán.

“Không, điều tao muốn nói là, cô ta mới chính là chủ mưu, bắt đầu từ vụ án buôn lậu cổ vật mười bốn năm trước, tìm người mua là cô ta, tao chỉ là tay chân thực thi ... Mày nói đúng, tao còn gì mà giữ đâu.” Tề Thụ Dân ném ra qua tạc đạn, nhìn Giản Phàm rất có thâm ý, sau đó loạt xoay lê xích rời khỏi phòng.

Phòng hội nghị nhốn nháo, đám thẩm vấn viên không ngồi yên được nữa, nghi phạm rút cuộc cũng đã buông lỏng rồi ...

Tề Thụ Dân khai rồi, sau hai tiếng nghỉ ngơi quay lại phòng thẩm vấn khai rồi.

Tên này lúc ngoan cố nằm ngoài dự liệu tất cả, nhưng một khi lên tiếng, nói nhiều như thế, nhanh như thế càng làm mọi người bất ngờ, vì thế thành viên tổ thẩm vấn nghe được phiên bản khác của vụ án Phân cục Tấn Nguyên.

Quay trở lại quá khứ gần 20 năm trước, trước khi có Tề Nguyệt Các, Tề Thụ Dân tới chợ đồ cổ ở Đại Nguyên mới thành lập chưa lâu, ý đồ chuẩn bị tìm một đường phát triển mới, tình cờ quen Đường Thụ Thanh ở sàn nhảy. Tuy hẳn kể qua loa, nhưng Giản Phàm có thể tưởng tượng được, một nam nhân có sức hút như hẳn lại tiêu tiền như rác, cùng Đường Thụ Thanh xinh đẹp phong vận lại thêm buồn phiền chuyện con trai bị bệnh lại thiếu vắng nam nhân dựa vào, phát triển thành gian tình dễ hiểu.

Đường Thụ Thanh khi đó thực sự vẫn là người vợ hiền giữ bốn phận, mọi lời ong tiếng ve trước đó đều chỉ vì cô quá xinh đẹp mà thôi, nhưng mọi thứ thay đổi khi tiếp xúc với kẻ tội phạm từ máu như Tề Thụ Dân.

Hai người bạn họ gian dứ với nhau từ 2 năm trước khi xảy ra vụ án Phân cục Tấn Nguyên, trong thời gian đó phát triển từ gian tình thành đối tác làm ăn, chủ yếu nhờ thân phận khi đó của Đường Thụ Thanh, có mối quan hệ lớn với phân cục và các đồn công an, khiến Tề Thụ Dân ở Đại Nguyên có không ít tiện lợi.

Vừa có gian tình, vừa có lợi ích, quan hệ hai người càng chặt chẽ, nhưng xảy ra chuyện ngoài dự liệu, đó là bị Lý Uy phát hiện. Tề Thụ Dân kể khi đó mình đánh Lý Uy một trận rồi nghênh ngang bỏ đi, thật giả khó xác nhận, nhưng chắc chắn đó là mầm mống phát sinh vụ án.

Cốc nước đổ và nữ nhân ngã vào lòng nam nhân khác đều không thể vãn hồi, vợ chồng Lý Uy ly thân, Đường Thụ Thanh càng thêm lớn gan cùng buông thả, ngầm cùng Tề Thụ Dân giao dịch đồ cổ ở chợ đen, bên ngoài thì dùng nhan sắc lẫn lợi ích lôi kéo lãnh đạo phân cục. Nhưng không ngờ, không phải Lý Uy nhẫn nhịn, mà đang đợi thời cơ báo thù, với trí tuệ của ông ta, tra ra gốc rễ của Tề Thụ Dân rất dễ, từ đó phá thành công vụ án buôn lậu cổ vật 323, bắt cả Tề Thụ Dân và đám đồng bọn.

Tề Thụ Dân thua trong tay Lý Uy, nhưng Lý Uy không biết Tề Thụ Dân còn giữ lại hậu chiêu, tang vật vừa vào kho liền bị trộm, thế là bắt đầu vụ án kéo dài mười bốn năm.

Ai có thể ngờ một cái nón xanh gây ra tai họa mãi tới sau này.

Chương 260: Ngược dòng về quá khứ.(2)

Lần đàm thoại thứ hai, Tề Thụ Dân rất hưng phấn, rất chủ động chỉ sai lầm trong suy đoán của Giản Phàm. Thứ nhất Đường Thụ Thanh là chủ mưu vụ án buôn lậu đồ cổ 323, khách hàng do cô ta kiếm. Thứ hai, sau khi hắn bị bắt, người đưa tin về Vân Thành là Liên Nhận, không phải Đồng Cô Sơn. Thứ ba, trong 2 năm ở Đại Nguyên, Tề Thụ Dân thông qua quan hệ của anh mình làm quen với Tăng Quốc Vĩ, rất nhiều đồ cổ nhờ Tăng Quốc Vĩ giám định thật giả, thậm chí còn tặng cho Tăng Quốc Vĩ nhiều thư tịch cổ mà ông ta hứng thú, ý đồ lôi kéo, nhưng Tăng Quốc Vĩ cổ hủ trừ đồ cổ ra thì không hứng thú, hơn nữa cũng có hoài nghi chuyện Đường Thụ Thanh, Tề Thụ Dân có quá nhiều đồ cổ giá trị.

Nói chỗ này, Giản Phàm không khỏi suy đoán, cuốn cổ phổ của ngự trụ La trong tay mình, có thể do Tề Thụ Dân tặng Tăng Quốc Vĩ.

Thế giới đúng là quá nhỏ, mọi chuyện té ra xoắn lại với nhau từ mười mấy năm trước rồi, nói cách khác mình và Tăng Nam ở mặt nào đó mà nói là rất có duyên.

Sai thứ tư, là mấy món tang vật do Đường Thụ Thanh dần dần bán ra mấy năm sau đó, không chỉ bán, còn lấy 2/3 lợi nhuận, Tề Viên Dân không chọc vào được vị đại tỷ này, nên chỉ xin kèm điều kiện phụ, là cứu Tề Thụ Dân khỏi tù, bọn họ vốn là đôi gian phu dâm phụ, chuyện đó tất nhiên thuận lợi.

Đường Thụ Thanh có khoản tiền đầu tiên, có vốn liếng kết giao quyền quý, có mạng lưới quan hệ của công an sau lưng liền tiến vào ngành giải trí, hơn nữa vì ôm được cái chân to hơn, tất nhiên là dần quên cựu tình nhân trong tù. Đợi khi Tề Thụ Dân ra tù thì cảnh còn người mất, tuy oán hận, nhưng vẫn phải nương tựa vào nhau mà sống, có quan hệ của Đường Thụ Thanh, anh em họ Tề hô phong hoán vũ ở nghề đồ cổ. Mà có tiền bản từ đồ cổ, Đường Thụ Thanh cũng có đồng ô dù vững chắc từ đó càng kiếm lớn, tới khi nghề đạo trộm mộ đi xuống thiếu

hàng, Đường Thụ Thanh và Vương Vi Dân lại tìm con đường làm giàu mới, nên có vụ án lừa gạt ngân hàng sau này.

Mười mấy năm qua vài lời nói, phòng hội nghị lặng ngắt như tờ, nhưng không ai không nổi sóng trong lòng.

Ở trong trạng thái hưng phấn, về sau miệng Tề Thụ Dân không theo kịp suy nghĩ, nói chuyện lắp bắp, liên tục bới móc sai lầm của Giản Phàm, Giản Phàm nhìn ra, không phải hấn sụp đổ, thay một loại phương thức đối đầu khác, dùng sự thực chứng minh: Cảnh sát bọn mày vẫn là lũ ngu ngốc.

Vì thế Tề Thụ Dân thông minh chỉ trích xong đặc ý về phòng giam, còn Giản Phàm ngu xuẩn rời phòng thẩm vấn cũng không quay lại nữa, đồng thời điều động vào tổ chuyên án, do phó sở trưởng Mạnh đặc biệt phê chuẩn.

Tiếp đó Giản Phàm được thấy uy lực của thẩm vấn chuyên nghiệp, có đủ thông tin từ hai cuộc nói chuyện giữa Giản Phàm và Tề Thụ Dân, xác định lại phương hướng thẩm vấn. Tên nghi phạm tự biết chết chắc thể hiện sự tự đại, tự luyến tới biến thái, loại người này không cần đồng cảm, vì hấn không có nhân tính gì hết, cũng không cần thương hại, vì đó là sự sỉ nhục với hấn. Đừng dọa dẫm, vì lấy cái gì ra dọa kẻ lấy giết người làm thú vui? Không thể nói tới chính sách, hấn là kẻ phản xã hội.

Vậy thì cách gì? Trương Anh Lan chỉ rõ, cần tán thưởng, tôn trọng hấn, giống Giản Phàm đã làm.

Mỗi nghệ sĩ luôn cần khán giả tán thưởng, nghi phạm cũng vậy thôi, phạm tội là một nghệ thuật, Giản Phàm từng nói thế, y cũng thực sự có phần nào đó tán thưởng Tề Thụ Dân, ghê tởm, căm thù nhưng thực sự phải tán thưởng hấn, và Giản Phàm đem toàn bộ vụ án Phân cục Tấn Nguyên ra, không phải là dụ cung, mà cũng là thể hiện: tao thông minh hơn bọn mày nhiều.

Vì thế Tề Thụ Dân phải chứng minh Giản Phàm sai, chứng minh mình mới là kẻ thông minh hơn.

Dưới đường lối chỉ đạo đó, mười mấy chuyên gia thẩm vấn chế định ra phương án thẩm vấn, mỗi câu nói đều phải cân nhắc kỹ càng, tuyệt đối không được nói những từ "thành

thật khai báo",

"Nhận tội", "ngoan ngoãn

chút", càng không được có ngữ khí thái độ hùng hổ uy hiếp.
Vì thế có biến hóa như hài kịch.

Thẩm vấn viên rất khách khí nói: “Tề Thụ Dân, vụ án trộm mộ ở Sở Hậu xã Trạch Thanh tại km số 56, cảnh sát Vân Thành truy tìm 7 năm không có kết quả, anh có biết không?”

Biểu hiện nay làm Tề Thụ Dân rất hứng thú, vừa hút thuốc vừa uống nước đáp: “Không phải tôi làm.”

“Không phải, chúng tôi không có ý nói anh, chúng tôi thỉnh giáo anh thôi ạ.”

“Ừ, nếu nhớ không nhầm thì bọn Trần Ngọc Mao ở thông Tây Vương làm, cái bọn đó dùng máy đào cỡ nhỏ đập mộ, đồ tốt bị chúng làm hỏng hết rồi, nếu là chúng tôi, đào hầm đi vào, đã cuỗm sạch ... Mộ chúng tôi đào, không ai phát hiện được.”

Càng có chuyện dở khóc dở cười hơn.

Thẩm vấn viên hết sức ngưỡng mộ hỏi: “Theo lời khai của Trịnh Thành Thắng, năm 2005, có một du khách Quảng Đông bị các anh bịt miệng, vụ án này chúng tôi điều tra mấy năm rồi, huy động hàng trăm cảnh sát không có kết quả, chúng tôi lấy làm lạ, thủ pháp cao minh như vậy, sẽ vớt xác ở đâu?”

Tề Thụ Dân dương dương đắc ý: “Cái này khó nói lắm.”

“Anh còn có yêu cầu gì sao ạ?” Thẩm vấn viên vội vàng ám thị, có thể cung cấp ưu đãi trong khả năng của họ.

“Không không ... Khó nói là vì giết nhiều quá, không nhớ ai vào ai nữa rồi, tên đó có gì đặc thù không?”

Câm nín.

Phải mất một lúc lâu hít thở thẩm vấn viên cẩn thận hỏi: “Vậy chúng ta nói từng vụ được không?”

“Ừm, Địa Long thích đập đầu, Tám Trụ thích cửa cổ, Liên Nhận bẻ cổ, các người muốn biết cái nào phải nói rõ ... À, biết rồi, các người chẳng tra ra vụ nào nên mới tới hỏi chứ gì?” Tề Thụ Dân gập ngón tay kể ra đặc trưng của đám thủ hạ.

“..” Bế tắc, căn bản chưa tìm ra xác làm sao biết người đó chết thế nào.

Mấy ngày sau mới hỏi tội của nhân vật liên quan, lần này càng cẩn thận từng ly từng ti: “Đối với tội Đường Thụ Thanh đã

phạm vào, trừ rửa tiền, buôn lậu cổ vật, anh còn điều gì muốn nói không?”

“Có chứ, muốn nghe không?” Bây giờ Tề Thụ Dân đã có một chai rượu tây để thông thả nhâm nhi.

“Có ạ.”

“Đường Thụ Thanh không đơn giản đâu, cô ta ở Thịnh Đường bồi dưỡng một đám tiểu thư, đều có người huấn luyện chuyên nghiệp, không đi khách, sáng học thi từ ca phú, thanh nhạc vũ đạo, chiều học tư tưởng ... Các người biết những cô gái đó dùng làm gì không? Chuyên môn chuẩn bị cho các lãnh đạo, bất kể là cán bộ Đảng chính phủ hay là đám thổ tài chủ, dù loại người nào cô ta cũng có người phù hợp với sở thích. Đừng có mà không tin, mỗi lần đại hội nhân dân, đều là đặt trước, gọi là gì nhỉ ... À lôi kéo ăn mòn cán bộ lãnh đạo, hối lộ tình dục ... Không tin chứ gì, muốn tôi phải kể tên vài vị lãnh đạo ra à?”

Thẩm vấn viên toát mồ hôi im như thóc nhìn nhau một lúc, chuyện này họ không dám biết: “Chuyện, chuyện này án khác ...”

“Cút, thôi đời gì thế, không dám nói thật đã đành, không dám cả nghe thật ... Không nói nữa, tôi muốn nghỉ ngơi, cảnh sát đâu.” Tề Thụ Dân giận rồi, gọi cảnh sát như gọi nhân viên phục vụ khách sạn.

“...” Thẩm vấn viên nhìn nhau cười gượng gạo xấu hổ.

Trong tầng lầu khép kín, không có ngày đêm, càng không có thời gian, Tề Thụ Dân dùng những vụ án kinh hãi lấy được sự tán thưởng và kính trọng của thẩm vấn viên, đổi lại là hồ sơ vụ án ngày càng dày, một tuần sau phải điều thêm 2 người chuyên môn chính lý tư liệu. Hai tuần sau tăng lên 7 người, người dính líu như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn. Ba tuần sau cả viện kiểm sát cũng tới ...

Chương 261: Tình này phải nói ra sao.

Sau khi Tề Thụ Dân lên tiếng, Giản Phàm bị đám thẩm vấn viên ngập đầu trong đại án như núi lãng quên, mỗi ngày y chỉ xem hồ sơ, nghe ghi âm, thi thoảng tham gia cuộc họp thẩm vấn, rất ít lên tiếng. Rồi tới một ngày, Giản Phàm mới biết là Tiêu Minh Vũ cũng bị giam ở đây, chuyên môn lấy ghi hình thẩm vấn, chỉ thấy vị phó cục trưởng mặt vàng vọt, tóc thời gian dài chưa nhuộm, bạc hết cả, trông già nua tội nghiệp. Ba lần thẩm vấn thì hai lần là khóc lóc, nói thẹn với sự giáo dục của Đảng, nuôi dưỡng của nhân dân. Thực tế ông ta được Đường Thụ Thanh dắt mối quen với Tề Thụ Dân, thông qua tin tức Tề Thụ Dân cung cấp, nhiều lần phá án lập công lên vị trí phó cục trưởng, nên nghiêm khắc mà nói thì là tội phạm nuôi dưỡng ông ta, cuối cùng là chết theo chúng.

Gặp rất nhiều gương mặt quen thuộc, tổng đội trưởng trị an, chính ủy đại đội hình sự sáu, cục trưởng phân cục Tây Uyển, và một cái tên làm Giản Phàm thở phào, khoa trưởng Ngô Đích.

Cuối cùng cũng tóm được tên này, mấy lần Ngô Đích nhẩy vào vụ án quá khéo làm Giản Phàm nghi ngờ, dù muốn cướp công cũng không cần làm khó coi như vậy. Ngô Đích có tham vọng lớn, hẳn muốn tiến bộ làm sao để mất danh tiếng của mình như thế, phải có nguyên do.

Theo lời khai của Tiêu Minh Vũ, khi Đường Thụ Thanh và Tề Viên Dân giao dịch đồ cổ ở chợ đen đã kéo Tiêu Minh Vũ xuống bùn, nhưng ông ta không ngờ chúng to gan tới mức ra tay với cả tang vật trong phân cục, sau này biết thì hối cũng không kịp, đành nhắm mắt đi theo. Nhưng Giản Phàm cảm giác đó là lời nói dối, cho dù khi đó ông ta không biết nội tình thì cũng đoán ra, nếu không đã chẳng đột nhiên mời đám hình cảnh tới nhà hàng ăn mừng để tẩy thoát hiềm nghi cho chính mình, cũng không có chuyện về sau quan tâm tới Kiều Tiểu Ba như vậy. Ngô Đích thì là vô tình thành vật hi sinh, mấy năm trước hẳn tiếp nhận vụ án này, hẳn cũng truy theo con đường buôn lậu cổ vật,

bị Tiêu Minh Vũ ngấm ngấm cản, sau đó được đề bạt lên cục thành phố, trực tiếp phát triển thành móng vuốt, nhiều lần cung cấp tin tức nội bộ cho nghi phạm.

Đây là cuộc đại thanh trừng tệ nạn tích lũy lâu ngày, làm người ta cảm giác, quay đầu lại trăm năm trôi qua.

Tầng ba, gian thứ hai tính từ phía đông.

Ánh mặt trời buổi sáng chiếu thẳng vào văn phòng, màn hình hơi chói, Giản Phàm giống mọi khi, xoay màn hình vi tính ngược chiều ánh sáng mới nhìn rõ được, nhiệm vụ của y là đối chiếu lời khai ghi chép với ghi hình xem có gì sai sót không. Công việc này vô cùng phù hợp với tính cách tỉ mỉ của y.

Trên màn hình là một nữ nhân, được giải tới đây từ tuần trước, vì nghi phạm đặc thù này mà trên tỉnh điều động thêm hai nữ thẩm vấn viên.

Là Đường Thụ Thanh, người mặc áo tù đã mất hết phong vận trong ký ức, nhìn có chút mệt mỏi, đối diện với lời thẩm vấn, không phản kháng mấy, đa phần lí nhí trả lời. Cô ta bị bắt từ tháng 3, cho tới nay đã gần 3 tháng, ba tháng liên tục thẩm vấn là sự đả kích hủy diệt với nữ nhân quen hưởng thụ an nhàn này, bao gồm cả tinh thần, da mặt mất đi sự mịn màng sáng bóng trở nên nhăn nheo, mắt thâm quầng, thi thoảng lại bần thần, tóc rối, giờ thì giống với tuổi thật của cô ta rồi.

Sau khi nghe Tề Thụ Dân miêu tả về mình, Đường Thụ Thanh nhổ nước bọt mắng hằn là thằng hèn, sau đó lại điên điên đại đại khóc lóc mấy lần, cuối cùng dưới lời tra hỏi lạnh lùng của thẩm vấn viên cũng phải khai báo.

Cơ bản giống lời khai của Tề Thụ Dân, vậy là rốt cuộc cũng làm rõ rồi, Giản Phàm nhìn chủ mưu truy tìm suốt 14 năm, không có cảm hận, chỉ có thương hại, cô ta thực sự đáng thương.

Nếu năm xưa Lý Uy kết hôn rồi dứt tình với mẹ Tăng Nam, nếu quan tâm tới vợ hơn nữa ... Hoặc Đường Thụ Thanh đáng lẽ không nên lấy một hình cảnh suốt ngày vắng nhà, nếu, rất nhiều cái nếu gây ra bi kịch.

Chợt nhớ Lục Kiên Định từng nói một câu.

Chúng ta làm cái nghề có độ nguy hiểm cao, nhưng nguy hiểm nhất không phải là an toàn

Nhân thân, mà là vấn đề hôn nhân.

Giản Phàm thám thía rồi, hoặc có thể nói, không hoàn toàn tại Lý Uy, đây là bi kịch của nghề nghiệp này gây ra.

“Giản Phàm, anh xem cái gì thế?”

Có người gọi đằng sau, là Cảnh Văn Tú mặc cảnh phục vẫn duyên dáng xinh đẹp, ôm chồng tư liệu đi vào, ghé đầu vào màn hình hình một cái, cười khế: “Thì ra nhìn mỹ nữ, đó đúng là nhân vật điên đảo chúng sinh, tôi nghe nói, trừ hệ thống chúng ta còn có một vị phó thị trưởng cũng dính líu ... Anh biết không, vị phó thị trưởng đó trốn rồi. Chỗ chúng ta để phòng nghiêm ngặt như vậy mà vẫn để lộ ...”

Nói tới đó hạ thấp giọng xuống, cô tham dự vụ án với tư cách trợ lý của Trương Anh Lan, mỹ danh là thu thập thông tin tâm lý phần tử phạm tội. Hai người tuổi tác tương đương nên thường trò chuyện với nhau.

Giản Phàm ngồi quá lâu, vắn lưng cảm thán: “Hong nhan không bạc mệnh thì cũng thành mầm họa, nói ra cô ta cũng đáng thương, gia tài thì không ít, nhưng không có nổi một cái nhà. Cả đời có vô số nam nhân, nhưng tương lai e chẳng ai thăm hỏi.”

“Oa, anh thật là đa sầu đa cảm, tôi không ngờ đấy.” Cảnh Văn Tú ngồi xuống bên cạnh, lại lần nữa nhìn vết thương má trái làm y có chút dữ tợn, có điều cũng khiến khuôn mặt tuấn tú quá mức ấy có vài phần nam tính, càng nhìn càng động lòng: “Hôm nay tôi xem hết hồ sơ vụ án Phân cục Tấn Nguyên rồi, thật ghê gớm, không khác phán đoán của anh là bao.”

Giản Phàm quay sang vui vẻ trêu: “Sao vậy, lãnh đạo đang biểu thị sùng bái tôi đấy à?”

“Xì, ai sùng bái anh chứ.” Cảnh Văn Tú bĩu môi ra vẻ xem thường, có điều rõ ràng không phải suy nghĩ thật trong lòng, đôi mắt có chút mê ly: “Huống hồ còn là người bị trầm cảm.”

“Người khiến tôi bị trầm cảm giờ bị trầm cảm rồi, gốc rễ gây bệnh của tôi đã bị trừ bỏ.” Giản Phàm nói một lời hai ý mà chỉ

mình mới hiểu, thuận miệng hỏi đùa: “Lãnh đạo, lại có việc gì nữa vậy?”

“Sắp xếp hồ sơ, tôi phân loại thay anh, không làm miễn phí đâu nhé, sau khi tổ chuyên án giải tán, phải mời lãnh đạo một bữa đấy.” Cảnh Văn Tú không ngờ Giản Phàm vẫn nhớ khi hai người mới gặp nhau, cô từng dùng cấp bậc dọa y, kể cười vớ chồng hồ sơ, phân loại cổ vật liên quan tới biệt thự B18 Thủy Vực Kim Ngân.

Giản Phàm vừa lật xem vừa nói: “Lãnh đạo, cô cũng xem rồi đó, anh chàng biệt thự chỉ là mối nhử, tất cả thuộc về chính phủ, tôi vẫn là cảnh sát nghèo, cô đành lòng xẻo tôi vậy sao?”

“Anh thật keo kiệt, tôi nói thôi mà anh đã sợ rồi, thế thì tôi mời anh, được chưa?” Cảnh Văn Tú nói khích.

“A, được, tôi đợi mỗi câu này thôi.”

Giản Phàm thuận nước đẩy thuyền làm mỹ nữ hết nói.

Hai người đang trêu ghẹo nhau thì ngoài có tiếng còi cảnh sát vang lên, không biết ai tới nữa đây, cùng thò đầu ra ngoài nhìn, đúng là thêm người mới, giờ Giản Phàm đã vô cảm với người bị đưa vào đây rồi: “Lãnh đạo, lại thêm một vị nữa, vị thứ mấy rồi?”

“Ừm, tính cả người giao cho viện kiểm sát khởi tố thì 28 người rồi ... Ai thế nhỉ?” Cảnh Văn Tú ghé đầu tới có chút tò mò, vì nếu được đưa vào đây thì ắt là nhân vật tai to mặt lớn.

Xe cảnh sát dừng ở khoảng đất trống trước tòa nhà, cảnh sát hộ vệ hai bên, thành viên tổ chuyên án mặc thường phục mở cửa, bước xuống xe là vị bụng cực to hành động chậm chạp, hồ nghi nhìn nơi xa lạ này, sau đó bị đưa vào.

Một người tuy không thân thuộc với Giản Phàm nhưng không hề xa lạ.

Chương 262: Tình này phải nói ra sao. (2)

“A, thì ra là vị ở cục tư pháp, bị Đường Thụ Thanh khai ra, hình như liên quan tới việc bảo lãnh cho Tề Thụ Dân ra tù sớm, còn liên quan tới việc nhận hối lộ, sao lại chuyển tới chỗ chúng ta nhỉ?” Cảnh Văn Tú đơn thuần là người ngoài cuộc bình luận, không thấy Giản Phàm trả lời, quay sang thấy vẻ mặt y có chút thất thần: “Sao, thân thích của anh à?”

“Cô thấy tôi giống người có phúc phận như vậy không?” Giản Phàm cười gượng gạo, cúi xuống dọn dẹp đồ đạc, Dương Công Uy sa lưới là điều y dự đoán trước từ lâu, chẳng ngạc nhiên, nhưng y lo nhất là Dương Hồng Hạnh không chịu nổi sự đả kích và khinh bỉ của thế tục, không biết lúc này cô ấy thế nào, y không thể ở lại nơi này nữa.

“Anh làm sao thế?” Cảnh Văn Tú phát hiện Giản Phàm rất bất thường.

“Tôi phải đi ... Cảm ơn cô giúp đỡ, có cơ hội, tôi nhất đích thân mời cô một bữa.” Cảnh Văn Tú ngạc nhiên: “Đi, vụ án chưa kết thúc, sao anh có thể tùy tiện đi được chứ.”

“Cô sai rồi, tổ chuyên án mong tôi đi mà chẳng được.” Giản Phàm cười đi ra khỏi văn phòng, bước chân gấp gấp chạy dọc hành lang, kệ tiếng gọi của Cảnh Văn Tú đằng sau.

“Tiểu Giản, nào nào, ngồi đi, tôi đang muốn tìm cậu.”

Chủ nhiệm Nghiêm ngồi sau cái bàn chất đầy hồ sơ, nghe tiếng gõ cửa ngẩng đầu nhìn Giản Phàm đi vào, đây là chàng trai ít tuổi nhất tổ chuyên án, nhưng làm người ta thích nhất, vốn nghĩ cảnh sát cơ sở trẻ tuổi, lập công lớn, thế nào cũng rất kiêu ngạo, hóa ra ngược lại, là chàng trai nhiệt tình gặp ai cũng cười, việc gì cũng làm, rất chăm chỉ chịu khó mà không than vãn, ai mà không thích cho được.

Giống như bây giờ, Giản Phàm miệng tươi cười, trước khi ngồi xuống còn chú ý cái cốc trên bàn lãnh đạo, chạy đi lấy thêm nước sôi mới xuống một bên ghế sofa, hai mắt nhìn thẳng, giống đợi nghe giáo huấn.

“Tiểu Giản, chuyện này quan trọng lắm, đây là lời khai mới lấy được tối qua, cho cậu hai phút để xem.” Chủ nhiệm Nghiêm là người nhanh nhẹn dứt khoát, ít vòng vèo, trước tiên đưa một bản hồ sơ tới cho Giản Phàm.

Giản Phàm vốn tới xin rời đi, giờ tạm thời nuốt vào, xem lời khai của Tiêu Minh Vũ, dưới ánh mắt chăm chú của chủ nhiệm Nghiêm, cẩn thận trả lại, bình tĩnh nói: “Chuyện này không thể nào.”

“Hối lộ 5000 USD, tuy không lớn, cũng không phải nhỏ ... Thời gian, địa điểm, nguyên nhân hối lộ đều viết rõ ràng.” Chủ nhiệm Nghiêm mặt trầm xuống, là loại thái độ với phần tử xấu trà trộn vào đội ngũ cách mạng.

“5000 USD tương đương với gần 2 năm tiền lương của tôi rồi, tôi muốn tặng cũng không có nổi, hơn nữa tôi cũng không cần thiết phải làm thế. Tiêu Minh Vũ rõ ràng nói dối, tôi là người tiếp nhận vụ án Phân cục Tấn Nguyên, ông ta ngã ở vụ án này, cho nên lòng mang thù hận, cố ý báo thù ... Tôi xem mấy khẩu cung trước đó của ông ta rồi, chủ nhiệm không thấy ông ta cũng đẩy hết trách nhiệm lên cho Ngô Đích sao? Ngô Đích căn bản không quen Tề Thụ Dân, hẳn chỉ bị Hứa Bân của Tề Nguyệt Các mua chuộc, cung cấp ít thông tin về buôn lậu cổ vật mà thôi, năm ngoái cung cấp tình báo sai lầm hẳn là do Tiêu Minh Vũ thao túng hẳn làm ra, Ngô Đích khả năng không biết mình vì sao lại phạm tội, vậy mà trong mồm Tiêu Minh Vũ lại không khác ô dù chính.” Giản Phàm bình hòa rửa sạch tội của mình, lại muốn tăng thêm tội cho Tiêu Minh Vũ, trong lòng thì chủi um lên, lần đó tặng quà chỉ là kế hoãn binh thôi, thậm chí còn ghi âm lại, định tới lúc cần đâm cho ông ta một phát, ai ngờ đào hố làm mình lún vào, đúng là thất sách.

Nhìn rất lâu, người kinh nghiệm như Nghiêm Phục Thanh cũng không nhìn ra biểu hiện phản nhiên của Giản Phàm do không thẹn với lòng hay là do thời gian dài đối diện với nghi phạm rèn luyện ra ý chí vững vàng đó, nói đầy ý vị: “Tiểu Giản, mọi người đều đánh giá cậu rất cao, có điều khẩu cung này có chút bất ngờ, tiếp sau đây có khả năng cậu bị tổ chức thẩm tra, phải có thái độ chính xác.”

Giản Phàm thẳng lưng đáp: “Không vấn đề, cảm ơn chủ nhiệm Nghiêm.”

Nghiêm Phục Thanh đang hai tay trước bàn, trầm giọng nói: “Cậu đó, phải khai báo với tổ chức cho thật ... Tôi làm không ít vụ án lãnh đạo tham ô hủ hóa, thông thường thì vụ án hối lộ và nhận hối lộ chỉ có thể tra ra từ 20-30% thôi, cho nên mới xuất hiện tội danh chung chung ‘lượng lớn tài sản nguồn gốc không rõ ràng’, hiện giờ tra ra tổng tài sản của Tiêu Minh Vũ từ địa ốc, chứng khoán hơn 800 vạn, trong đó có bao nhiêu là thu nhập bất hợp pháp có được, e thần tiên hạ phàm cũng không thể làm rõ, cậu hiểu ý tôi chưa?”

Ý tứ ẩn chứa trong lời nói của Nghiêm Phục Thanh rất rõ ràng, đó là ngàn vạn lần đừng có dính líu tới người này, nói thô tục hơn chút là, dù có tặng tiền hắn thì coi như là ném vào nhà xí rồi, đừng có nói ra. Đối với lãnh đạo mà nói, đây là sự chiếu cố rất lớn, Giản Phàm cảm kích nhìn vị lãnh đạo tiếp xúc chưa nhiều, khẽ gật đầu.

“Vậy thì tốt, xét tình hình này, cậu nên né tránh vụ án một chút thì hơn, tiếp theo sở hoặc là ban đốc sát của cục sẽ phái người điều tra, cậu phải chuẩn bị tâm lý.” Chủ nhiệm Nghiêm nói xong mới nhớ mình chưa thông báo mà Giản Phàm như đã tiên tri trước tới đây: “Cậu tìm tôi có việc gì?”

“Dạ, chủ nhiệm Nghiêm ... Tôi, tôi, vết thương tái phát, bác sĩ nhiều lần giục đi khám lại, nhưng vào tổ chuyên án không có thời gian .. Tôi nghĩ, nhân cơ hội này ...” Giản Phàm khó xử chỉ ngón và cánh tay mình.

“Thế cũng tốt, tôi quên mất cậu còn bị thương.” Nghiêm Phục Thanh mỉm cười, chàng trai này hiểu chuyện không làm mình khó xử, cho một lý do danh chính ngôn thuận, nghĩ một lúc an bài: “Cậu giao công tác lại cho Tiểu Cảnh, tới phòng bảo vệ ký hiệp nghị bảo mật là có thể đi ... Tôi không tiến nữa, đợi vụ án kết thúc, chúng ta tụ họp, tôi nói chuyện với trưởng ban Trương rồi, chúng tôi rất coi trọng cậu, chừng này tuổi mà trải qua nhiều đại án như thế, thêm thời gian, thành tựu không nhỏ ... Tiểu Giản, nghề chúng ta rất đặc thù, nhất định phải kiên định

tư tưởng giữ vững vững được bản thân, không hoang mang không dao động.”

“Vâng ạ, cháu cảm ơn chú Nghiêm.” Giản Phàm đổi cách xưng hô, đứng dậy khom người chân thành.

“Được rồi, đi đi.” Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy, Nghiêm Phục Thanh rất hài lòng mỉm cười phát tay.

Trong cái thể chế này kỳ thực không hoàn toàn chỉ có sự lãnh đạm, ít nhất hành động nhỏ của Nghiêm Phục Thanh là ân tình cực lớn, câu "nhất định giữ được bản thân, không hoang mang không dao động" nói rất nặng, chứa nhiều ẩn ý, nhìn đám người từng phong vân một thời giờ giam trong gian phòng chật hẹp, nhìn lại hành vi của mình, không khỏi toát mồ hôi.

Tiêu Minh Vũ từng chỉ tay năm ngón ban phát ân huệ giờ khóc lóc như trẻ lên ba, Tề Thụ Dân tung hoành một thời giết người như ngóe vẩy mà cũng phải than một câu làm người khó, Đường Thụ Thanh gia tài bạc triệu không biết bao nhiêu anh hào quỳ gối dưới váy mà giờ sa sút không nhận ra. Đây vốn là cái thế giới bi kịch của nhân vật nhỏ, không may dẫm phải mũi dao của luật pháp nữa thì thành thảm kịch, đừng ỷ mình thông minh hơn người nghĩ mãi mãi đứng vững không đổ.

Chương 263: Tình này phải nói ra sao.(3)

Bàn giao công việc, ký hiệp nghị bảo mật, vội vàng rời đi, mọi người bận rộn, không ai hỏi gì, nơi này người ra người vào nhiều lắm, nên căn bản không ai hỏi nhiều làm gì. Chỉ có Cảnh Văn Tú hơi thương cảm tiễn Giản Phàm ra tận cửa, đứng bên trạm gác vẫy tay tạm biệt, như tiễn chiến hữu biệt ly.

Chỉ có điều vị chiến hữu rời cửa không xa như cá gặp nước, khoan khoái nhảy cẫng lên, chạy đi tìm một cái điện thoại công cộng bấm số gọi về Ô Long.

“Chú hai, Tiêu Minh Vũ bị bắt rồi, chẳng may có người tra ra chú tặng quà lo công tác cho cháu, thì phải chối ...”

“Vớ vẩn, chuyện này còn cần cháu dạy à, chú biết lâu rồi.”

Chú hai nói với vẻ rất bức mình, rất kiên quyết, cũng làm Giản Phàm rất yên tâm, chú hai chức vụ không cao nhưng kinh nghiệm lão thành, giác ngộ tốt.

Trước kia xem phim rất thích người mà vừa lộ ra thân phận liền áp giải người ta đi không rõ tung tích, thấy rất ngẫu, rất thần bí. Bây giờ chỉ càng căm ghét, dù là cách ly người khác hay mình bị cách ly, đi ra ngoài đều có cảm giác như cách cả đời người, Giản Phàm đứng giữa đường phố xe cộ qua lại nườm nượp, cho dù cái không khí ô nhiễm cũng làm người ta thoải mái hơn sự ngột ngạt trong tổ chuyên án, cảm giác muốn ngửa cổ hét to.

Có điều không hét ra được, gọi điện thoại cho Dương Hồng Hạnh mãi không thông, liền chạy thẳng tới tiểu khu công đoàn, trong nhà không có ai làm Giản Phàm có cảm giác không lành, lại vội vội vàng vàng tới ban đốc sát cục công an, khỏi phải nói, chỉ có ghé trống không, hỏi hai vị đốc sát không quen, bọn họ nhìn mình như người ngoài hành tinh, kết quả càng lòng lạnh ngắt.

Mấy ngày rồi cô ấy không đi làm.

Giản Phàm thần hồn nát thần tính, không phải ... không phải là vì bị Dương Công Uy làm liên lụy mà bí mật cách ly rồi chứ?

Đối với phần tử tham ô hủ hóa, một khi phạm tội, cơ cấu kiểm sát không bao giờ nương tay, cô dì chú bác dính líu vào đều tra hết để phòng che dấu tiền bản, huống hồ là con gái, chẳng lẽ cô ấy cũng ...

Không dám nghĩ tiếp nữa, người vào đó rồi mới biết tôn nghiêm bị trà đạp có tư vị gì, với tính cách cương liệt chính trực của Dương Hồng Hạnh như thế, không dám tưởng tượng cô ấy làm gì.

A, mình ngu quá, Lương Vũ Vân ... Giản Phàm vỗ đầu, chạy ngược lên lầu, hơn một tháng trong tổ chuyên án không khác gì cách tuyệt nhân thế, lại thêm trong lòng lo lắng cho Dương Hồng Hạnh, cho nên đầu óc trở nên chậm chạp.

“Vũ Vân, Vũ Vân ... em gái.” Giản Phàm xông vào một văn phòng gọi to, tức thì bị bốn năm cái đầu nhô lên từ gian làm việc nhìn y như nhìn quái vật ngoài hành tinh.

Lương Vũ Vân bỏ tai nghe xuống, chạy khỏi chỗ, bất chấp ánh mắt của người khác, nắm tay Giản Phàm kéo ra khỏi gian phòng, đóng sầm cửa lại, vừa hưng phấn vừa ngạc nhiên: “Anh, anh bị bắt rồi cơ mà, không sao chứ?”

“Hả? Ai bị bắt?” Giản Phàm hôm nay đầu óc hơi lú, chẳng hiểu gì.

“Anh chứ ai, phó cục Tiêu, chính ủy đội sáu, còn cả khoa trưởng Ngô của bọn em, còn cả ... nói chung là mười mấy người bị bắt đi, thời gian qua ai cũng hoảng loạn như gặp ma ban ngày ấy, không chừng hôm nay đi làm, mai không thấy nữa ... Bọn họ ở trong đó không làm gì anh chứ?” Lương Vũ Vân vui sướng thể hiện hết ra ngoài, còn đưa tay sờ vết thương trên má Giản Phàm.

“Anh điều vào tổ chuyên án, những người em vừa nói, đều do anh phụ trách thẩm vấn.” Giản Phàm nói tới đó kịp phanh lại, cái này không thể nói ra.

“Xì, nói điều ... Trên cấp xử tới lượt anh thẩm vấn à? Em tới chi đội tìm anh mấy lần, người ở đó đều nói anh bị bắt sớm nhất, nói anh thu một cái biệt thự giá trị cả nghìn vạn ... đủ bản anh rồi, rốt cuộc là chuyện gì?” Lương Vũ Vân nói tới đó bịt chặt miệng, hai mắt mở to kinh hoàng, thì thào kịch tính: “Anh vượt ngục à?”

“Cái con bé ngọc này.” Giản Phàm dở khóc dở cười, nhìn về mặt khăn trương của Lương Vũ Vân, thấy đáng yêu vô cùng, đưa tay béo má một cái: “Bảo mặt, có điều anh đã đứng trước mặt em, chứng tỏ anh thanh bạch, sau này từ từ nói với em ... Anh đang muốn hỏi gì nhỉ, em làm anh loạn đầu ... À, phải rồi, Hồng Hạnh đâu? Sao điện thoại lại tắt, nhà không có ai, cũng không đi làm.”

“Chuyện này ...” Lương Vũ Vân từng thì mí mắt hạ xuống, môi mấp máy mấy lần mới gian nan nói ba chữ: “Tự sát rồi.”

“Cái gì?” Giản Phàm như bị sét bổ trúng mặt chỉ thấy cảnh tượng trước mặt hoa lên, người lão đảo, nhắm chặt mắt lại lắc đầu để bản thân tỉnh táo lại, rồi trừng mắt lên như nhìn kẻ thù: “Em vừa nói cái gì thế?”

“Oa Oa ...” Lương Vũ Vân cũng mắt tròn mắt dẹt: “Đả kích lớn như vậy mà anh không hôn mê tại chỗ à, đồ động vật máu lạnh.”

“Em, em ... Chuyện này mà em lấy ra làm trò đùa được? Đáng ăn đòn.” Giản Phàm mắt đỏ ngầu, lần này không đùa, đánh thật, vươn tay ra kéo tay Lương Vũ Vân tới, tay vòng ra sau đánh mông đen đét mấy cái, cho hưởng thụ đãi ngộ mà trước giờ mới chỉ có Giản Ly được hưởng: “Đùa này, đùa này! Cô ấy sao rồi?”

Không ngờ bị ăn đòn, còn là bị đánh mông nữa, Lương Vũ Vân lấy hết sức vùng vẫy tránh thoát, hai gò má đỏ au, đá Giản Phàm mấy cái trút giận, thấy Giản Phàm gáp thật sự, không dám nói linh tinh nữa: “Mẹ chị ấy tự sát rồi.”

“Rốt cuộc là sao, em nói rõ đi.” Giản Phàm sốt ruột lắm rồi, thúc giục có chút hăm dọa.

“Cha chị ấy bị bắt, bên ngoài đồn âm ỉ cả lên, nói ông ấy là ô dù bảo hộ cho Đường Thụ Thanh, nói tặng cho ông ấy bao nhiêu tiền, bao nhiêu gái ... Phì, em nhỏ, toàn lời ghê tởm không thể nghe lọt tai được. Tiếp đó viện kiểm sát tới nhà kiểm kê tài sản, tra hỏi, mẹ chị ấy nóng tính, không chịu nổi, uống thuốc ngủ tự sát.” Lương Vũ Vân hạ thấp giọng như sợ người khác nghe thấy.

Giản Phàm bình tĩnh hơn chút, Lương Vũ Vân có thể ở đây nói năng linh tinh chứng tỏ chuyện không nghiêm trọng, bằng không lúc này đã ở bên Dương Hồng Hạnh: “Về sau thì sao?”

“Được cứu rồi.”

“Vậy còn Hồng Hạnh?”

“Chăm sóc mẹ chị ấy chứ sao, anh ngốc à? Còn tới đơn vị tìm, xảy ra chuyện lớn như thế, cả đám ở bên đợi xem trò cười, chị ấy đi làm sao được?” Lương Vũ Vân trách, lúc này mới nhìn ra thối đời ấm lạnh, lúc có thân có phận thì được người ta ngưỡng mộ xun xoe xung quanh, giờ không còn nữa, vậy sự khinh bỉ sẽ tăng gấp bội phần.

“Anh phải đi thăm cô ấy.” Giản Phàm không tốn thời gian dông dài với Lương Vũ Vân nữa, chuẩn bị chạy rồi mới hồ đồ quay lại hỏi: “Cô ấy ở đâu, em còn chưa nói.”

“Anh thực lòng đi thăm chị ấy?” Lương Vũ Vân đứng nguyên tại chỗ giọng quai quái hỏi.

“Nói thừa, anh đương nhiên phải đi thăm cô ấy rồi, Vũ Vân, em làm sao thế?” Giản Phàm cau mày.

“Em nói cho anh biết, chị ấy giờ là con gái quan tham, có vấn đề hay không còn chưa tra rõ, nhưng cha chị ấy lần này ngã hẳn rồi, cái nhà đó hết rồi ... Bất kỳ lúc nào cũng có thể bị viện kiểm sát bắt cả mẹ lẫn con để tra án, anh mà dính vào không tốt đâu.” Lương Vũ Vân nghiêm túc nói.

Chương 264: Tình này phải nói ra sao.(4)

“Em, em ...” Giản Phàm nhất thời không nói lên lời, cơn giận muốn bùng nổ nhìn cô gái trước mắt không tin nổi, chỉ tay vào mặt: “Đừng nghĩ em là nữ nhân mà anh không tát em, em nói lại một lần nữa xem, đến cả em mà cũng nghĩ thế à? Vũ Vân, em làm anh thất vọng quá rồi.”

Hai người cãi nhau khiến người khác chú ý, thò đầu ra cửa sổ nhìn rớt cuộc xảy ra chuyện gì, thấy dáng vẻ hung ác dữ tợn của Giản Phàm, đám nam nữ chỉ toàn ở văn phòng vội thụt đầu lại.

“Đi thôi, trêu anh chút, xem ra đại tỷ không nhìn nhầm người.” Lương Vũ Vân nhoẻn miệng cười, lại nắm tay Giản Phàm chạy rầm rầm xuống cầu thang, kệ ánh mắt ngạc nhiên của người qua lại.

Đọc đường trò chuyện vài câu Giản Phàm thấy đắng trong lòng, chuyện nên bảo mật tổ chuyên án chưa chắc có thể bảo mật, chuyện không nên bảo mật thì nhất định bảo mật được. Ít nhất một tháng qua đồng nghiệp ở đơn vị đều biết mình bị đưa đi đâu, trong nhà chỉ được Ngũ Thần Quảng phụ trách thông báo một câu, cha mẹ thật thà tất nhiên không nghi ngờ lãnh đạo, nhưng đơn vị thì không, lời ra tiếng vào, đồn thổi cả đống, không ai biết thật giả.

Lương Vũ Vân tới đơn vị tìm Giản Phàm ba lần, một lần nghe nói là vào tổ chuyên án, một lần bảo là vào ban đốc sát, còn một lần càng hoang đường, bảo người viện kiểm sát bắt đi rồi.

Có một vài chuyện càng che đậy càng truyền bá xôn xao, Lương Vũ Vân kể sơ qua tình hình cô biết lại còn nhiều hơn thực tế vài lần, bao gồm Giản Phàm nhận một biệt thự trị giá ngàn vạn, bao gồm Tiêu Minh Vũ và Tề Thụ Dân câu kết giết người cướp hàng, bao gồm Đường Thụ Thanh và Dương Công Uy quan hệ bất chính hợp tác gây án, nói đâu ra đó làm người ta không biết nên khóc hay cười.

Phòng chống miệng lưỡi người đời còn khó hơn là ngăn nước sông chảy, đó chính là hậu quả của dự phòng, giờ đồn đại tưng

bừng rồi, bảo mật còn ý nghĩ cái rắm gì nữa? Đến một ngày khi vụ án được chính thức công bố không thỏa mãn được sự tò mò của người ta nữa rồi, tin đồn nghe hấp dẫn thế cơ mà.

Giản Phàm không có tâm tư thỏa mãn nhu cầu buôn chuyện của Lương Vũ Vân, chỉ ầm ự cho qua, xe đi thẳng tới bệnh viện nhân dân số hai, vừa dừng xe là mở cửa chạy ngay, chẳng đợi Lương Vũ Vân. Vào bệnh viện mới nhớ ra, đi tay trắng là không lẽ phép, đang ngó nghiêng xem nên mua cái gì thì Lương Vũ Vân vội vội vàng vàng chạy tới kéo lên lầu, lườm một cái.

“Quan hệ giữa hai người còn cần mang gì tới nữa, hướng hồ thời điểm này có người đến thăm là vui rồi.”

Nói vậy là chẳng ai đến thăm mẹ con họ nữa, Giản Phàm chỉ trách sao mình ra quá muộn.

Chạy rầm rập lên tầng ba, còn bị bác sĩ mắng cho, gần phòng bệnh Lương Vũ Vân "xuyt"

một cái ra hiệu Giản Phàm yên tĩnh, hai người rón rén đi tới phòng bệnh 318. Lương Vũ Vân khẽ đẩy cửa ra, mặt thoáng cái đổi sang vẻ tươi cười, đẩy Giản Phàm ra sau, bảo y đợi một chút, sau đó xưng hô không ra thể loại gì: “Đại tỳ, bác!”

“Tiểu Vân tới à?”

Trong phòng có tiếng đáp yếu ớt, giọng già nua, chắc là mẹ Dương Hồng Hạnh, không nghe thấy giọng cô ấy, Giản Phàm bỗng nhiên còn cào ruột gan, lúc này chỉ muốn nhìn thấy Dương Hồng Hạnh, định mặc kệ bước vào, nghe thấy Lương Vũ Vân hô: “Đại tỳ, đừng có bí xì như thế, chị không vui thì sao bác vui lên được, được rồi, cho chị một niềm vui bất ngờ nhé ... Vị ngoài kia, lộ diện đi.”

Thế là Giản Phàm có chút đỏ mặt gương ngừng xuất hiện ở cửa, theo thói quen nhìn phòng trước, phòng đơn bình thường, trên giường có một nữ nhân đứng tuổi mặt mày tiêu tụy, ánh mắt hơi đại, không quen, có điều làm Giản Phàm nhớ tới dáng vẻ Đường Thụ Thanh khi bị giam.

Dương Hồng Hạnh đang ngồi ở đầu giường bê nước cho mẹ, cũng gầy đi nhiều, vừa mới thấy Giản Phàm, miệng bật ra "anh", đứng dậy, tay nắm không chắc, choang một cái, cốc vỡ nát, vội nhả tránh, sau đó mới gương gạo nở nụ cười: “Anh tới rồi.”

Giản Phàm tim đau nhói, muốn lên tiếng chào, hoặc hỏi thăm, hoặc ... Muôn vàn lời mà không thể nói ra.

Hai mắt Dương Hồng Hạnh lồm vào, tóc tai hơi rối, cặp mắt luôn sáng như sao ấy lại ngân ngấn nước, vẻ nhu mì đáng thương đó khiến người ta xúc động nói không nên lời. Rốt cuộc, rốt cuộc cũng nhìn thấy cô ấy rồi, tảng đá trong lòng bỏ xuống. Còn Dương Hồng Hạnh tích tắc nhìn thấy Giản Phàm, mặt thoáng bừng lên sức sống, một tháng không gặp, tưởng chừng hào quang sinh mệnh bị hút đi, trở nên yếu ớt, bơ phờ. Không còn là cô lớp trưởng kiêu ngạo sáng sủa hoạt bát nữa.

Nhìn, chỉ nhìn, vừa có nỗi nhớ nhung xa cách, vừa có niềm vui trùng phùng, vừa muốn dựa vào bờ vai chắc chắn khóc một hồi, lại lo sợ lộ ra mặt xấu nhất của mình, đôi khi càng kiên cường lại càng tổn thương. Giản Phàm từ đôi mắt đó nhìn ra, mức độ tổn thương còn cao hơn mình tưởng tượng ...

“Nói đi chứ, hai người bị câm à? Bác, đây là Giản Phàm.”

Cài bóng đèn Lương Vũ Vân đã có tác dụng, đi tìm chổi quét mảnh vỡ, chọc Dương Hồng Hạnh một cái, lại giới thiệu với bà Dương cái tên đứng đắn mặt ra ở cửa.

Giản Phàm nhận ra mình hồ đồ mất phong độ quá, khiếp cửa lại, đi vào mỉm cười: “Anh, anh tới thăm em .. À, còn bác nữa, bác, bác khỏe không ạ?”

“Ài ...” Bà Dương thở dài, có chút buồn cười với chàng trai thật thà này, đưa tay ra, Giản Phàm biết ý nắm lấy, bà thương xót đưa tay ra sờ vết thương trên má, quan tâm hỏi: “Hạnh Nhi có kể về cháu rồi, vết thương đỡ chưa? Cha mẹ khỏe không, Hạnh Nhi cứ hay kể chuyện nhà cháu.”

Phần tình cảm này làm Giản Phàm lúng túng: “Dạ, đều khỏe ạ, bác, khí sắc bác khôi phục cũng tốt, mẹ nháu nhắc, bảo cháu mời bác tới Ô Long chơi vài ngày. Cháu ...”

Lời nói dối thiện chí không bịa tiếp được nữa, rõ ràng hai bên không quen nhau, Giản Phàm nhận ra lỡ miệng, cười ngượng, đi lấy cốc, rót nước, hỏi gì đáp nấy, trả lời đủ mọi câu hỏi dù vụn vặt nhất của bà Dương. Đoán chừng có ba người trẻ tuổi vây quanh, tâm tình tốt hơn một chút, ăn được nửa suất cơm, Lương Vũ Vân kể chuyện món ăn ở Ô Long là chảy nước dãi, xúi

Giản Phàm hôm nào thể hiện một phen, Giản Phàm tất nhiên đồng ý, chớp mắt báo liền 28 món ăn, giọng trầm bổng, miêu tả sống động, làm bà Dương ngạc nhiên, tạm thời quên tâm sự, nhìn con gái cười ẩn ý.

Ăn xong bữa cơm bệnh viện đơn giản, Giản Phàm tay chân nhanh nhẹn thu dọn bát đĩa, Dương Hồng Hạnh bê khay, không ai bảo ai ăn ý để lại Lương Vũ Vân nói chuyện với bà Dương.

Đi tới phòng rửa ráy, Dương Hồng Hạnh đi tới nhận lấy bát đĩa: “Để em.”

Giản Phàm bị đẩy qua một bên, Dương Hồng Hạnh có vẻ giận y muộn như thế mới xuất hiện, hoặc là không nên xuất hiện, cúi đầu rửa bát, không nhìn Giản Phàm.

“Anh bị điều vào tổ chuyên án, nhìn thấy cha em bị đưa tới, anh sợ em, sợ em xảy ra chuyện nên xin ra ngoài, em có khỏe không?” Mãi một lúc sau Giản Phàm mới trực tiếp hỏi Dương Hồng Hạnh một câu.

Tay Dương Hồng Hạnh dừng lại, không trả lời, chỉ có bờ vai run run.

Giản Phàm đưa tay ra, vuốt ve má cô, nâng khuôn mặt tiêu tụy kia về phía chính diện của mình, không nói gì cả, ôm Dương Hồng Hạnh dựa vào vai mình, để cô khóc nức nở nghẹn ngào ...

Vòi nước vẫn chảy ào ào, che lấp tất cả.

Chương 265: Tình này phải nói ra sao. (5)

Mưa đã rơi, tí ta tí tách đánh thức người trong mộng, thân sắc mang theo vài phần lười nhác, thời tiết liên tục nhiều ngày không nóng, cuối cùng đã nghênh đón cơn mưa đầu tiên của mùa hè. Dương Hồng Hạnh thức dậy, thấy mẹ đã ngồi trên giường từ lâu, xuống giường kéo rèm ra, mở nửa cánh cửa, không khí mang theo hơi nước tươi mát ập vào, xua tan đi cơn buồn ngủ sót lại.

Rửa ráy, quét dọn phòng, dọn giường, lấy nước nóng, đỡ mẹ dậy, Dương Hồng Hạnh lặng lẽ làm đầu vào đó, một tháng nay, cô chẳng biết làm sao mình sống qua được.

Trẻ không cha thì nhiều khổ cực, trẻ không mẹ thì hiểu chuyện sớm, tuy Dương Hồng Hạnh không thuộc về bất kỳ tình huống nào kể trên, có điều trong cái gia đình bề ngoài vẻ vang, bên trong tàn khuyết này, hiếm khi thấy được cha, mẹ thì quanh năm buồn bã, ít nhiều bồi dưỡng lên tính cách tự cường độc lập. So với người cùng tuổi, bạn bè bên cạnh, Dương Hồng Hạnh vốn đã chứng chắc hơn nhiều, lần này tâm thái lại càng thêm một phần tang thương.

Bà Dương ngồi ngây ra đó thương xót nhìn con gái bận rộn, vốn có thể xuất viện rồi, nhưng hai mẹ con tạm thời đều không muốn về tiểu khu công đoàn đã sống mười mấy năm, toàn là người quen trong đơn vị, hai mẹ con còn chưa chuẩn bị đối diện với biến cố bất ngờ này, chưa biết sau này sống ra sao.

Hộp vải ngum nước ấm, vô tình ngẩng đầu lên, bà Dương phát hiện con gái cứ thi thoảng lại liếc mắt qua cửa sổ, còn kiễng chân nhìn xa, dáng điệu sốt ruột, không cần nói cũng biết là đợi Giản Phàm. Thời gian qua mỗi ngày ba bữa thì hai bữa là Giản Phàm xách hộp giữ nhiệt mang tới. Dù là người cả đời nấu cơm bên bếp, nhưng lần này bà Dương mới biết thế nào gọi là làm cơm thực sự, trong ấn tượng gần một tháng qua, chưa bữa nào lặp lại, chỉ có rau xanh ngũ cốc mà trong tay chàng trai đó biến ra vô vàn món ăn lạ mắt lạ miệng. Bất tri bất giác khơi lên khẩu

vị của người ta, so với lần đầu gặp Giản Phàm, giờ khí sắc bà Dương thực sự tốt hơn nhiều.

Mưa rả rích rơi càng ngày càng lớn, chẳng bao lâu thành rào rào đập lên cánh cửa sổ, nhìn đồng hồ sắp 7 giờ sáng rồi, Dương Hồng Hạnh lại lần nữa ra bên cửa sổ, lẩm bẩm: “Mưa to thế làm gì?”

“Đừng lo, cậu ấy sẽ tới.”

Bà Dương đột nhiên nói xen vào làm Dương Hồng Hạnh giật mình quay đầu lại, vẻ mặt có chút thiếu tự nhiên, nhìn mẹ đang búi tóc, lúc vào bệnh viện ánh mắt luôn vô hồn ảm đạm, giờ nhắc tới Giản Phàm là có sức sống hơn. Chẳng thể trách mẹ thích Giản Phàm như thế, chẳng những làm cơm cực ngon, hơn nữa còn có thể ngồi nói chuyện với mẹ nửa ngày trời, toàn là chuyện lật vạt cuộc sống, thậm chí có lần còn nói cả tới chuyện nữ công gia chánh cắt may quần áo, cho dù nuôi được con gái ngoan cũng chẳng đạt được tới trình độ đó.

Đó chính là Giản Phàm, là Giản Phàm trong ký ức, anh ấy mà không trêu được người khác cười cũng có thể làm người khác tức tới phải cười, đa phần là dở khóc dở cười. Về sau thay đổi, rất man, rất dữ, không coi người khác ra gì.

Thế rồi sau nữa không biết vì sao con người cũ lại quay về.

Bà Dương nhìn con gái tới giờ vẫn còn xấu hổ che che giấu giấu, lại cười tự đắc nói: “Mưa có to tới mấy thì cậu ấy cũng tới, con biết vì sao không? Bởi vì, cậu ấy thích con gái mẹ.”

Dương Hồng Hạnh dài giọng trách: “Mẹ nói cái gì vậy?”

“Mẹ không nhìn ra sao, con cũng thích cậu ấy, nếu không trước kia đã chẳng suốt ngày kể chuyện ở huyện Ô Long rồi, nếu không có chuyện này, mẹ làm sao biết chàng trai ấy là đứa bé tốt nhiệt tâm như vậy ... Kỳ thực nữ nhân cả đời có mơ ước xa vời gì đâu, có gia đình mỹ mãn là đủ. Con đừng lo cho mẹ, mẹ giận quá nhất thời làm chuyện ngốc nghếch thôi ... Mẹ nghĩ thông rồi, có gì đâu? Tham quan thiên hạ nhiều lắm, đâu chỉ có ông ấy, chưa nhìn thấy con lập gia đình, chưa nhìn thấy cháu ngoại, mẹ chưa đành nhắm mắt.” Bà Dương uống ngụm nước nữa, giọng bình tĩnh kiên quyết, gần như cắn răng qua được tai nạn này rồi.

“Mẹ nghỉ đi, con đi lấy cơm, mưa to như vậy, anh ấy không tới đâu.”

Dương Hồng Hạnh hơi dỗi nói, vừa kê gối cao lên cho mẹ thì cửa "rầm" một tiếng mở ra, hai mẹ con thất kinh quay đầu, chỉ thấy Giản Phàm mặc áo mưa kín mít chạy ào vào, trước tiên đặt hộp giữ nhiệt xuống, cởi áo mưa treo lên cửa. Người không có lấy một giọt nước, nhưng giày và chân thì ướt sũng, ngẩng đầu lên một cái ngẩn ra, vì hai mẹ con đang ngồi trên giường ngạc nhiên nhìn y.

“Dạ, sao thế ạ? Đói phải không ạ ... Bác, bác ném thử, đây chính là món cháo hạt sen ngũ nhân mà cháu từng kể, nhân hạnh, đào, lạc, hạch đào với hạt sen, nấu chung với gạo thành cháo, nghe nói là Từ Hi thái hậu thích nhất đấy ạ ... Bác thử đi, Hạnh Nhi, cho em này ...”

Giản Phàm vừa nói vừa làm, rất thuần thục, đổ cháo ra hai cái bát, kéo cái tủ nhỏ dùng làm bàn ăn, hộp giữ nhiệt hai tầng, như hóa phép biến ra bốn đĩa thức ăn nữa, gồm củ cải dầm trắng hồng, rau cải xanh non, ớt ngọt xào thái sợi, cùng đầu tằm rang, cùng hai bát cháo màu vàng, như bức tranh tĩnh vật tả thực.

Bây biện xong xuôi thấy hai mẹ con vẫn nhìn mình, Giản Phàm nhận ra có điều bất thường, sờ khắp người: “Sao thế ạ?”

“Tiểu Phàm, cháu tới đây bằng cách gì vậy?” Bà Dương nhìn Giản Phàm ướt hết từ đầu gối xuống, có chút áy náy.

“Dạ, cháu đạp xe, trời mưa to không khí rất tốt, đạp hít thở không khí trong lành, lại coi như rèn luyện sức khỏe, mọi người ăn đi.”

Dương Hồng Hạnh bê bát lên cho mẹ, có chút không đành lòng nhìn Giản Phàm, không nói gì cả, nhỏ nhẹ nhai nuốt, thì thoảng lại nhìn một cái.

Cháo nấu rất nhừ, bà Dương nấu cơm cả đời khen suốt, còn Dương Hồng Hạnh cả đời không biết bếp núc xưa nay khen cũng không nổi.

Một tháng qua, khoảng cách giữa Giản Phàm và Dương Hồng Hạnh chẳng kéo gần là bao, ngược lại bà Dương và Giản Phàm lại thân thiết hết mức. Về chuyện này, khi hai người ở riêng bên nhau, Giản Phàm hùng hồn nói, em tốt với mẹ anh như thế, vì

sao anh không thể tốt với mẹ em, coi mẹ em là mẹ anh đi, đều là mẹ, em phân biệt rạch ròi thế làm gì?

Đấu khẩu thì Dương Hồng Hạnh vĩnh viễn không nói lại Giản Phàm, cô biết nói nhiều là mình bị lừa vào tròng ngay, lúc này lại lén nhìn Giản Phàm ngồi ở bên nhìn mình ngây ngốc, cảm thấy trước kia mình bồi tiếp dì Mai chỉ là thêu hoa trên gấm, chẳng thể so chuyện tặng than trong tuyết của Giản Phàm. Mặc dù chỉ là chuyện nhỏ, vài bữa ăn, vài lần trò chuyện, nhưng vô hình trung làm nổi sần trên mi của mẹ tiêu tan không ít. Đối với hành vi hết lòng này của Giản Phàm, rốt cuộc có thâm ý gì không, Dương Hồng Hạnh không chắc, có điều mỗi lần nhìn thấy Giản Phàm, cô luôn hi vọng có phần thâm ý mà mình mong mỏi. Nhưng mỗi khi đêm tối một mình ngồi bên cửa sổ nhìn cảnh đêm rục rờ, lại hi vọng là không, cô không muốn tình cảm đó sinh ra từ sự thương hại.

Mâu thuẫn, rất mâu thuẫn, tới từ người cha không tung tích, tới từ mẹ bệnh nằm giường, tới từ mối tình đầu tới giờ không đổi của cô, vì thế Dương Hồng Hạnh ngày càng trầm mặc.

Chương 266: Tình này phải nói ra sao. (6)

Con gái trăm mặc thì mẹ lại càng tươi sáng, khẩu vị được chàng đầu bếp Ô Long điều dưỡng ngày càng tốt, vừa ăn vừa nhìn Giản Phàm cười ngốc nghếch, chợt nhớ ra một chuyện: “Tiểu Phàm, lâu như thế sao không thấy cháu tới đơn vị đi làm?”

“Cháu đi rồi ạ” Giản Phàm mở to mắt vô tội.

Rõ ràng là nói dối, chỉ thích nói dối, đại bộ phận thời gian đi làm ở bệnh viện thì có, Dương Hồng Hạnh nhiều tâm sự, đến giờ mới chú ý chuyện này, quay đầu đợi trả lời.

“Cháu đi thật mà, hôm 20 có đi lĩnh lương, ha ha ha, đến tháng lĩnh lương là được rồi, chỉ lĩnh lương không phải làm mới thích.”

Phát biểu hoang đường thế mà cũng dám nói ra một cách đường hoàng vui vẻ, mà còn không hề giống nói đùa, bà Dương ngó người một lúc rồi phì cười.

Thế là cả ba cùng cười.

Bữa cơm cuối cùng trong bệnh viện kết thúc trong tiếng cười, Giản Phàm thu dọn bát đĩa, theo thói quen kéo ghế ngồi bên giường tán gẫu với bà Dương, tới giờ làm việc, Dương Hồng Hạnh chạy đôn chạy đáo làm thủ tục xuất viện, sắp hết giờ làm Lương Vũ Vân và Ngưu Mạnh Mạnh tới cùng đón bà Dương ra viện.

Thời gian qua trò chuyện cũng biết, Dương Hồng Hạnh ở Đại Nguyên còn có hai người thân, một người chú, một người dì, nói ra thì thân thích họ tộc còn nhiều lắm, đều dựa vào Dương Công Uy mà chó gà thặng thiên, lần này ít nhiều bị liên lụy, từ khi vào viện tới khi ra viện, thân thích hai nhà đều không một ai tới thăm.

Ra viện rồi, nhưng không biết có bước ra khỏi bóng ma được không?

Giản Phàm không đi theo tiễn chân mà về nhà trước, thay quần ướm ra, mặc một bộ đồ có chút trang trọng, bắt xe taxi tới

tiểu khu công đoàn, tới nơi thì Dương Hồng Hạnh đã đợi từ lâu, gọi cô lên xe, tới một nơi: Viện kiểm sát.

Đôi khi nhà dột lại gặp mưa dài, giống như thời tiết hôm nay vậy, nổi sần trên bờ mi, nổi sần trong tim, Giản Phàm nhìn Dương Hồng Hạnh tới ngay cả bản thân cũng buồn theo.

Vụ án của Dương Công Uy sẽ truy tới mức độ nào không ai biết, có điều một tháng qua viện kiểm sát đã tới bệnh viện ba lần, mỗi lần họ đi, bà Dương phải mất nửa ngày mới hồi phục, đầu tiên là ngậy ngốc, sau đó là rơi nước mắt rồi thở ngắn than dài. Hai người ly thân là sự thực rất nhiều lằng giằng có thể chứng minh, viện kiểm sát không quá mức làm khó hai mẹ con họ, lần này lại gửi giấy gọi Dương Hồng Hạnh, Giản Phàm đoán chỉ là quy trình thôi, nếu như không phát hiện gì ở nơi này, nói không chừng dừng tuyến manh mối này không suy xét nữa, phá án bình thường đều vậy.

Nhưng dù sao Dương Hồng Hạnh chưa bao giờ trải qua chuyện tương tự, một tháng qua ít thấy được nụ cười, lúc này mặt càng ảm đạm, chẳng nói chẳng rằng cùng Giản Phàm ngồi ở ghế sau taxi, mấy lần Giản Phàm định nói, cô lại cố tình né tránh.

Trong đám chị em thân thiết, Dương Hồng Hạnh tâm trí thành thực nhất luôn đóng vai đại tỷ, thích giải quyết phiền toái cho người khác. Còn bây giờ thực sự gặp tâm kết của bản thân, Giản Phàm không biết cô có giải quyết được không?

Dương Hồng Hạnh có chút lo sợ, đôi tay trắng trẻo hết sức chính quy đặt lên gối, run một cách vô quy luật, mặc một bộ trang phục thẫm màu, rất trang trọng, có thể nhìn ra mức độ coi trọng trong lòng cô, càng coi trọng càng khấn trương. Cũng phát hiện ra Giản Phàm muốn nói chuyện với mình nhưng lại cố tình quay mặt nhìn ngoài trời, thậm chí khi tay Giản Phàm đưa ra muốn nắm lấy tay cô, cô cũng rụt lại như chạm phải điện.

Hồng rồi, đừng để thành tự kỷ, tương lai tự hủy hoại bản thân thì phiền lắm, một tháng qua cố gắng nói chuyện với cô mà rốt cuộc đa phần chỉ im lặng ngồi bên nhau, e là vết thương lần này khó lành.

Đi đường rất nặng nề, xe dừng lại ở cổng viện kiểm sát trang nghiêm, lúc Giản Phàm trả tiền thì Dương Hồng Hạnh như bị ngốc cứ vậy xuống xe đi trong mưa, vội vàng đuổi theo che ô cho cô: “Hạnh Nhi, đợi đã, anh có chuyện muốn nói với em.”

Dừng lại, Dương Hồng Hạnh lặng lẽ đứng dưới ô, cố gắng hòa hoãn nói: “Em không sao, đừng lo.”

“Đi, anh có chuyện cần nói với em.” Giản Phàm không nhiều lời, một tay cầm ô, một tay nắm tay Dương Hồng Hạnh, kéo cô ra sau giả sơn ở ao nước giữa sân: “Em chưa trải qua chuyện này, ngàn vạn lần đừng xem thường kiểm sát, thủ đoạn của đám công kiểm pháp không tầm thường đâu, khi chĩnh người ta, thủ đoạn thất đức gì cũng nghĩ ra được.”

“Anh muốn nói gì?” Dương Hồng Hạnh cuối cùng cũng phải lên tiếng rồi, giọng hơi khàn yếu ớt.

Giản Phàm nhìn gương mặt thanh lệ hao gầy, đôi mắt sợ sệt ấy, đau lòng lắm, đưa tay chĩnh lại vài sợi tóc dính nước dán vào trán, dặn dò: “Em nhất định phải nghe anh, hai năm qua anh nghiên cứu tội phạm, thành quả lớn hơn làm cơm. Nói thế này nhé, nếu em và vụ án của cha em không dính líu gì cả, vậy cứ phản ánh đúng sự thực, tranh thủ có thái độ thành thật. Đừng sợ, em càng sợ họ càng nghĩ em che giấu, mạnh mẽ lên, thẳng lưng ưỡn ngực, thoải mái đi vào đó.”

“Em biết.” Dương Hồng Hạnh gật đầu, bất giác ưỡn bầu ngực không cao lên, chớp mắt thấy hành động này có chút bất nhã, không nói gì đi luôn.

Không ngờ Giản Phàm kéo lại, áp giọng xuống thật thấp: “Chưa hết, điều quan trọng nhất anh chưa nói mà, nếu không có chuyện gì thì thành thật, nếu có chuyện ngàn vạn lần đừng thành thật.”

Dương Hồng Hạnh quay đầu sang, chớp chớp mắt nhìn về mặt không có chút đùa cợt nào của Giản Phàm.

“Có chuyện thì em cũng phải giữ thái độ thành thật mà nói là không, vì chỉ cần chút manh mối là họ sẽ bám lấy mãi không buông. Gan phải lớn, họ chỉ có hai cái mắt một cái mũi, sợ gì? Họ là kiểm sát, em là đốc sát cơ mà, phải không? Giờ đứng thẳng, ưỡn ngực, ngẩng đầu, lắm nhảm một trăm lần, tôi thực sự

không biết gì cả, tôi không biết chuyện gì của cha tôi hết ... Đọc nhiều buột miệng nói ra sẽ tự nhiên hơn, nói dối cũng thành nói thật. Một số người, không thể nói thật với họ ... Ngàn vạn lời chỉ có một ý thôi, mặt dày vào.”

Dương Hồng Hạnh bị Giản Phàm giáo dục một phen, chẳng biết thế nào lại che miệng cười, tám phần coi y nói linh tinh rồi, thế nhưng dù sao mặt đã nhẹ nhõm hơn, không cứng đờ nữa, bị Giản Phàm nắm tay cũng không phản kháng, hai người tay trong tay đi tới cửa đại sảnh viện kiểm sát.

Chẳng biết Dương Hồng Hạnh có lo không chứ Giản Phàm đứng ngoài lo lắm.

Đợi ngoài sân một tiếng, mưa càng lúc càng lớn, bất đắc dĩ phải chạy vào trong đợi, đợi mãi không thấy người ra.

Lại thêm một tiếng nữa, Giản Phàm nóng ruột đi qua đi lại, lúc thì nhìn chăm chăm về một hướng, sợ cô gái chính khí đó lỡ miệng nói ra cái gì, lúc thở dài, thấy hai mẹ con cô đáng thương, chỉ mấy bữa cơm bình dị thôi cũng làm bà Dương rơi lệ.

Lúc ngẩng đầu, lúc cúi đầu, lại đứng lên ngồi xuống một tiếng nữa, nóng ruột hơn cả chính bản thân gặp vấn đề, trong thời gian đó gọi điện về nhà Dương Hồng Hạnh hai lần, dỗ dành trấn an bà Dương.

Giờ cơm trưa đã qua rồi, Giản Phàm ngồi luôn xuống cột trụ ở đại sảnh, bốn tiếng rồi mới thấy hình bóng cô gái ấy, chưa bao giờ Giản Phàm đợi một cô gái lâu như vậy, mừng rỡ đứng dậy, không ngờ ngồi lâu tê hết chân, suýt thì ngã đập mặt, gương ô che: “Sao lâu thế, có sao không?”

Dương Hồng Hạnh gật đầu, nụ cười thoải mái hơn đôi phần làm người ta yên tâm.

“Đi, về nhà thôi, anh đã bảo không sao mà.” Giản Phàm lại nắm tay cô, đi trên con đường ướt nước mưa, đứng ở cổng viện kiểm sát vẫy xe.

Chương 267: Tình này phải nói ra sao. (7)

Mưa như trút, đường xa vắng tanh, xe cộ cũng ít, vài chiếc taxi phóng ào ào qua đều có người không dừng lại, Dương Hồng Hạnh thấy một bên vai của Giản Phàm đã ướt, đẩy ô nghiêng về phía y, cái ô lúc lơ dểnh lại nghiêng về phía mình, trò đùa đẩy qua lại ấy diễn ra tới lần thứ n thì vai hai người đều ướt, nhìn nhau bật cười.

Trong cơn mưa lành lạnh, nụ cười ấy chứa đầy đầm ấm và ngọt ngào, Giản Phàm đưa luôn tay ra ôm vai cô kéo vào lòng, lần đầu thấy bờ vai mình cũng có thể làm chỗ dựa cho người khác.

Dương Hồng Hạnh hơi nghiêng đầu dựa vào vai y, động tác nếu trước kia, chẳng bao giờ cô chịu làm, nhỏ giọng nói: “Cám ơn anh.”

“Em lại thế rồi, một tháng 30 ngày thì em cám ơn đủ 30 câu, đừng nói cám ơn nữa, khi em chiếu cố mẹ anh, anh khỏi cám ơn là được.” Giản Phàm cười hì hì.

“Trừ cám ơn, em không biết phải nói gì, cũng không biết sao mình vượt qua được nhiều ngày như thế, nhờ có anh cả.” Dương Hồng Hạnh ngược mắt nhìn cảm kích.

“Thế này nhé, lần sau mẹ anh tới, em dẫn mẹ anh đi chơi, anh tới chơi với mẹ em, chúng ta đổi cho nhau, mẹ em hiền hòa ôn nhu, đầu hung dữ như mẹ anh, nói ba câu không néo tai thì mắng mỏ, thế còn là đỡ đấy, hồi nhỏ cứ thuận tay vớ được cái gì là dùng đánh anh ... Mẹ em có đánh em không?” Giản Phàm không hỏi cũng biết, bà Dương là kiểu phụ nữ truyền thống, luôn nhẫn nhịn chịu đựng.

“Mẹ em đáng thương lắm.” Dương Hồng Hạnh bị khơi lên cảm xúc, thấy Giản Phàm lại lo lắng, an ủi: “Em không sao, vừa rồi em điền một đồng bảng biểu, viết lời khai, em thương mẹ em, mấy năm rồi có gặp cha em lần nào đâu mà vẫn bị liên lụy. Viện kiểm sát đã rất hiểu tình huống này rồi, không làm khó ...

Kỳ thực có làm khó thì mẹ con em cũng đâu biết cha em làm gì ngoài kia.”

“Thôi, không nói nữa, đi.” Cuối cùng cũng chặn được một cái xe taxi, Giản Phàm vừa kéo Dương Hồng Hạnh lên xe thì chuông điện thoại kêu không ngừng, là điện thoại của đội trọng án: “A lô, đội trưởng Lục, tôi đang ở bệnh viện, thật, vết thương chưa lành, mệt mỏi quá độ, anh phải để tôi nghỉ ngơi chứ? ... Gì, không phải về đội? Tổ chuyên án tìm tôi, còn là ở trên tỉnh, muốn tôi về ngay? Được được.”

“Sao thế?” Dương Hồng Hạnh thấy ngũ khí không ổn, vội hỏi.

“Mẹ nó chứ, một lũ Vương Bát Đản vô dụng, tới giờ vẫn không buông tha cho anh, tội phạm thì chẳng làm gì nổi lại cứ tóm lấy công thần bới móc, lại tới tra anh rồi.” Giản Phàm thu điện thoại lại, cực kỳ thất vọng chửi bới.

Dương Hồng Hạnh không để ý câu nói tục của y nữa, an ủi: “Biện pháp anh dạy em rất hữu dụng, anh bị tra suốt, không tới mức khẩn trương chứ?”

“Khác nhau, lòng em thản nhiên, đâu cần khẩn trương, anh thì có chuyện che dấu, cứ phải giả vờ mãi, khó khăn lắm!” Giản Phàm nhìn Dương Hồng Hạnh chớp chớp mắt tội nghiệp.

Dương Hồng Hạnh cười khúc khích, đưa tay khoác lấy cánh tay Giản Phàm, giọng ôn nhu mà kiên định: “Em đi với anh, anh nói đúng, mặt người ta phải dày một chút, em tin anh không sao.”

Thời tiết giống như nữ nhân đa sầu đa cảm, mưa cứ rơi mãi chẳng thấy tạnh, thành phố tắm trong mưa bớt đi một phần huyền ảo, thêm chút thê lương tĩnh lặng, các loại xe giảm bớt tốc độ vẫn qua lại không dứt, trên hè phố xuất hiện những chiếc ô đủ màu, các cô gái một tay cầm ô, tay kia cẩn thận che váy tránh cơn gió lớn bất chợt.

Ở bãi đỗ xe bên đường, chiếc ô đỏ xòe ra giống như đóa hồng nở rộ trong mưa, nữ nhân cầm ô mặc váy tím dài quá gối, chiếc xăng đan cao gót trắng, tha thướt đứng đó, hàng mi mang u sầu như thời tiết, nhìn tòa nhà trắng không xa, đó là chi đội hình cảnh.

Là Dương Hồng Hạnh, vừa rồi hai người dừng xe ở đây, Giản Phàm dặn dò một phen rồi nhét ô vào tay cô đội mưa chạy về đơn vị. Đã quen với cái tính phàm chuyện gì cũng tỉ mỉ của Giản Phàm, Dương Hồng Hạnh trừ thấy phần quan tâm trong đó, không còn như trước kia chê y lắm lời phiền hà nữa. Giản Phàm mới chỉ biến mất vài phút, Dương Hồng Hạnh đã sốt ruột rồi, không vì cái gì khác, cô biết xưa nay chân tay Giản Phàm không sạch sẽ, thích lợi nhỏ, vô nguyên tắc, thực sự lo y có dính dáng không rõ ràng với ai đó.

“Không sao, anh ấy khẳng định không có chuyện gì, dù có, anh ấy cũng không nói.” Dương Hồng Hạnh nhớ tới dáng vẻ quý quái của Giản Phàm, lắm bả an ủi bản thân như thế.

Còn Giản Phàm không có cảm ứng tâm lý với cô gái lo lắng bên ngoài, chạy về đội trọng án thì ướt như chuột lột, chạy thẳng lên tầng 2, tới văn phòng Lục Kiên Định, vào phòng lấy khăn của người ta lau bữa bãi, bị đuổi tới phòng hội nghị nhỏ.

Vừa đi vừa giới thiệu, một vị là Trần Quốc Khánh, dáng cao lớn, nho nhã giống Tùy Hâm của đại đội một, một vị tên Trịnh Cường thì tướng mạo không chấp nhận nổi, bụng bia mà mặt thích làm vẻ nghiêm trọng.

Hai vị đó ngồi cùng nhau mời Giản Phàm ngồi đối diện, Lục Kiên Định quát tháo gì đó ngoài cửa đuổi người đi, chắc là nghe ngóng được cái gì định tới hóng hớt, bị xua như xua gà, sau đó Lục Kiên Định đóng cửa lại, tự đứng ngoài làm lính gác.

“Đồng chí Giản Phàm, chúng ta bắt đầu.” Trần Quốc Khánh ghi chép, Trịnh Cường mở đầu theo thông lệ: “Chúng tôi phụ trách điều tra ngoại vi của chuyên án 43, chuyện tra hỏi tiếp sau đây, chúng tôi hi vọng đồng chí phản ánh chân thật với tổ chức.”

“Không thành vấn đề, thành thật vốn là gốc của con người, hướng hồ là cảnh sát.” Giản Phàm trả lời rất thật, ít nhất nghe qua rất thật.

Nếu là có người ở đại đội một hay đội trọng án ở đây sẽ cười tới rụng răng.

Có điều câu trả lời này rõ ràng làm hai vị kia hài lòng, Trịnh Cường sắc mặt không đổi, nhưng hỏi tùy ý giống đang tán gẫu: “Đồng chí Giản Phàm, đã tới tiểu khu công an thành phố chưa?”

“Tới rồi.”

- Thường xuyên hay là thi thoảng? Có quen nơi đó không?

“Thi thoảng, nguyên tổ chuyên án của chúng tôi có một đồng chí tên Thời Kế Hồng ở nơi đó, tôi có đưa về vài lần, không quen thuộc lắm, tôi không phải người Đại Nguyên.”

“Vậy mừng hai tháng 2 năm nay có tới tiểu khu công an không?”

“Hả?” Giản Phàm kinh ngạc kêu lên làm hai vị kia giật mình, còn tưởng có biến cố, không ngờ Giản Phàm quái dị nói: “Trí nhớ tôi có tốt tới mấy cũng làm sao nhớ rõ được ngày nào tháng nào làm gì chứ? Trừ khi là hôm đó phát sinh sự việc gì đặc biệt ... Hai vị, tôi là hình cảnh, tôi biết hai vị tới làm gì, tôi là người phụ trách thẩm vấn và chỉnh lý lời khai của tổ chuyên án 43.”

Hai vị điều tra ngoài vi hiệu ra, gặp phải dân chuyên nghiệp rồi.

“Được, vậy tôi hỏi thẳng.” Trịnh Cường nghiêm nghị hẳn lên: “Đồng chí cùng nguyên phó cục trưởng cục công an Tiêu Minh Vũ có quan hệ tư nhân qua lại không?”

“Gọi điện thoại có tính không? Nếu tính là có, nếu không thì không.” Giản Phàm gài đường lui trước, e lần này đào quá sâu chôn cả mình.

“Gọi điện thoại về chuyện công hay tư?”

“Công, các vị có thể tra, Tiêu Minh Vũ ý đồ nghe ngóng tình hình vụ án, cho nên thường gọi điện báo tôi báo cáo tình hình. Đương nhiên tôi không nói với ông ta, nếu nói, không chừng đã chẳng có những chuyện này.”

“Theo Tiêu Minh Vũ nói, ngày 2 tháng 2, đồng chí hối lộ ông ta 5000 USD, muốn điều động công tác, có chuyện này không?”

“Không có.”

Chương 268: Tình này phải nói ra sao.(8)

Hai chữ này Giản Phàm nói ra lòng phẳng như gương, tựa hồ là chuyện chẳng liên quan tới mình, làm người thám vấn không biết phải tiếp tục thế nào, giải thích hoặc kiên quyết phủ nhận đều có cách truy hỏi, chứ đáp đơn giản thế này không để người ta một sơ hở nào để tận dụng, hơn nữa thêm vào vẻ mặt của vị này, càng giống người có sao nói vậy, không rườm lời.

“Về chuyện này, chúng tôi nếu muốn điều tra kỹ, đồng chí hẳn là hiểu dính líu sẽ trọng đại thế nào, Tiêu Minh Vũ khai rất rõ ràng thời gian, địa điểm và số tiền ...” Trịnh Cường bề ngoài khách khí, trong mềm có cứng ý đồ muốn moi ra cái gì.

Có điều đối với đồng chí cách mạng đã trải qua đấu tranh rèn luyện lâu dài mà nói, loại thám vấn này không khác gì trò trẻ con, đối phương bất kể ở trí tuệ lẫn kinh nghiệm đều không cùng đẳng cấp với Giản Phàm: “Ông ta nói dối.”

“Nói dối sao? Đây là điều chuyên gia tỉnh thám vấn ra, sao đồng chí dám khẳng định là ông ta nói dối?”

“Nói thế này đi, khi tôi mới vào nghề, Tiêu Minh Vũ mỗi lần ở hội nghị đều nhấn mạnh phải trung thành, phải hiến dâng, phải giữ tác phong cần kiệm công chính, kết quả thế nào? Đó là lời nói dối, ông ta và nghi phạm là đồng lõa. Học tập chống hủ bại đề cao liêm khiết, ông ta là lãnh đạo trực tiếp, giảng giải giáo dục hay hơn bất kỳ ai, kết quả thế nào? Ông ta bản hơn bất kỳ ai, cấu kết với tội phạm mười mấy năm leo lên chức phó cục trưởng dựa vào gì? Nói dối mà thôi.” Giản Phàm chứng minh quan điểm của mình, hai vị kia còn chưa tiêu hóa hết đã bị nói tiếp cho mù mịt luôn.

“Các vị lấy làm lạ vì sao Tiêu Minh Vũ nói dối chứ gì? Tôi có thể giải thích. Vì tôi là người chịu trách nhiệm chính về vụ án Phân cục Tấn Nguyên, ông ta nhiều lần cản trở phá án, còn cố ý điều động tôi đi, có điều chi đội trưởng của tôi chặn lại. Nghiêm khắc mà nói, ông ta ngã gục trong tay tôi, một cảnh sát nhỏ, ông ta không phục, muốn quấy đục nước lên, muốn kéo cả người kéo

ngã mình để chết theo, đó là tâm lý báo thù biến thái của kẻ cùng đường. Mời cấp trên điều tra cho kỹ.”

Giản Phàm nói nhanh tới ghi chép còn chẳng kịp, Trịnh Cường phải đợi đồng đội hoàn thành ghi chép lời khai mới hỏi: “Đồng chí chắc chứ? Chúng tôi không có ý gì khác, nếu thực sự có chuyện này, nên chủ động thành khẩn với tổ chức, đây chẳng phải chuyện to tát.”

“Tôi chắc, hai vị, lương tháng tôi chưa nổi 3000, lấy cả mạng ra để đổi số tiền lương đó, sao tôi có thể lấy tiền mồ hôi và máu của mình ra nuôi thú ký sinh trùng đó? Nói tôi dính líu tới loại phần tử đó là xúc phạm danh dự nhân phẩm của tôi, tôi sẽ chịu mọi trách nhiệm cho từng lời tôi nói hôm nay.” Mẹ nó, lời này không phải giả, tiền là của Lý Uy, mình bỏ ra đồng chó nào đâu, Giản Phàm nhìn chằm chằm đối phương, đem so với loại máu lạnh gian trá như Tề Thụ Dân, mấy người này là thá gì mà đòi đấu với y.

Quả nhiên là không đấu nổi, bị lời lẽ đanh thép của Giản Phàm trấn áp, Trần Quốc Khánh nhìn Trịnh Cường gật đầu đẩy lời khai tới: “Đồng chí ký tên đi.”

Ký tên xong đi ra gõ gõ cửa, Lục Kiên Định đi vào khách khí giữ người lại dùng cơm, hai vị kia hàn huyên vài câu bắt tay Giản Phàm tạm biệt, Lục Kiên Định còn nói nhỏ, đừng có chuồn sau đó tự mình đi tiễn khách.

Giản Phàm cười thầm về phòng Lục Kiên Định đợi, về lý luận thì hẳn đã phục hồi như cũ rồi, ít nhất phải ngày ngày tới đơn vị điểm danh, Lục Kiên Định đã thông báo mấy lần, y kiểm hết cơ này cơ khác để lười, lần này đoán chừng bị mắng chửi.

Quả nhiên tiễn khách đi, Lục Kiên Định chạy âm âm về phòng hội nghị, không thấy ai, vừa gọi vừa đi về phòng, thấy Giản Phàm ngồi đường hoàng ở chỗ của mình, đang trải nghiệm vị trí đội trưởng, muốn mắng lại thôi, mắng chỉ tổ chuốc bực vào thân: “Thấy cậu phây phây như vậy, chắc là không sao hả? Còn dám không về đội, tôi cắt tiền thưởng.”

“Hả?” Giản Phàm đứng bật dậy, chạy tới lại chỉ vai chỉ ngực: “Đội trưởng Lục, tôi mới nghỉ hai ba ngày thôi mà, anh nhìn bề ngoài tôi khỏe thế chứ, vết thương ngày nào cũng đau, nhất là

khi trái gió trở trời là nhức buốt, ánh xem vết xẹo trên má tôi này, đổ lên đúng không, do trời mưa đấy, ăn cũng khổ ...”

“Tôi cũng có an bài việc gì đâu, cậu suốt ngày lang thang vất vưởng không về đội là sao, còn không về ai cũng nghĩ cậu bị khai trừ rồi. Mọi người giờ bận bù đầu, tình điều mắt của chúng ta một nửa số người, giờ có mấy vụ giết người, buôn ma túy bị đặt kỳ hạn, cậu về chỉ động não giúp chủ ý thôi, có mệ chết được không?” Lục Kiên Định không khách khí nữa.

“Ài, anh đúng là dùng người như lừa không biết tiếc nhỉ, tôi đang bị tiếp nhận điều tra, không thích hợp tham dự vụ án.”

“Hừ, giờ người bị điều tra nhiều lắm, ngay Hồ Lệ Quân cũng bị đưa đi rồi, cậu có chút chuyện là cái rắm gì?”

“Hả? Cái gì? Chị Hồ làm sao?” Giản Phàm thất kinh.

Lục Kiên Định vài phần bất đắc dĩ: “Cô ấy do Tiêu Minh Vũ một tay đề bạt lên, mấy năm trước thành danh là nhờ mấy vụ án buôn lậu cổ vật mà Tiêu Minh Vũ nhận tin từ tội phạm, có vấn đề gì không chẳng biết, có điều tổ chuyên án muốn đập vỡ nồi hởi tới cùng, cô ấy bị cách ly rồi ... Giờ đồn thổi nhiều lắm, còn nói Lệ Quân là nhân tình của Tiêu Minh Vũ, nói chồng cô ấy không chịu được bị cấm sừng mới ... Đúng lại, này, ai cho cậu đi.”

Giản Phàm có vài phần thần hồn lạc phách bị gọi lại, rõ ràng tâm tình đang rất phản nghịch, quay đầu nói: “Đừng ép tôi, tôi tìm chi đội trưởng, ông ấy nhất định phải lên tiếng bảo vệ chị Hồ, chị Hồ là người thế nào anh còn không biết à, chị ấy trong sạch hơn bất kỳ ai trong đại đội này, rốt cuộc cái tổ chức này làm sao thế? Cứ nhè công thần mà hại, còn tội phạm thì chẳng làm được gì chúng.”

“Đừng ăn nói hàm hồ, Hồ Lệ Quân không có vấn đề sẽ được thả thôi ... cậu giỏi lắm, không coi đội trưởng ra gì nữa phải không?” Lục Kiên Định chạy ra chặn cửa, kéo Giản Phàm quay lại: “Tới đây, cho cậu xem cái này, cậu ở nhà ăn chơi sướng đời ngay cả tên họ chi đội trưởng là ai cũng không biết.”

Nói rồi, rút một văn kiện đặt lên bàn, Giản Phàm tò mò cầm lên xem, xem xem xem, sau đó nhìn Lục Kiên Định, rồi cười, cười, cười nghiêng ngả, cười hả hê, cười đau cả bụng ...

Dương Hồng Hạnh từ xa nhìn thấy Giản Phàm đi ra, vội vàng chạy tới vẫy tay, hai người lại chui vào chung một cái ô, Giản Phàm vẫn còn cười, như sợ có người theo dõi, ôm vai Dương Hồng Hạnh đi bộ mấy chục mét rời khỏi tầm nhìn của gác cửa chi đội. Không hiểu có chuyện gì mà Giản Phàm lại cười như lên cơn, Dương Hồng Hạnh thắc mắc: “Không sao chứ, anh làm sao thế?”

“Không sao, anh thấy cái trò đời vui quá nên cười thôi, em đoán xem chuyện vậy bắt ngày 3 tháng 4 xử lý ra sao?”

- Có người xảy ra chuyện rồi à?

Dương Hồng Hạnh không đáp mà hỏi.

“Ừ, Ngũ Thần Quảng chịu trách nhiệm lãnh đạo, bị điều khỏi chi đội, hiện chưa an bài công tác, chính ủy Trương tạm thời thay thế, em có biết cuối cùng nồi đen chụp lên đầu ai không?” Giản Phàm nghiêng răng.

Ở loại chuyện này Dương Hồng Hạnh sống ở khu tập thể giành cho lãnh đạo, từ nhỏ được hun đúc rồi, không cần suy nghĩ: “Chú Trần.”

Chương 269: Tình này phải nói ra sao. (9)

“Chứ còn ai nữa, em biết cục gán tội gì cho chú ấy không, xử lý hiện trường không thỏa đáng, bị đình chỉ kiểm tra, điều khỏi đội trọng án ... Em xem, có khốn nạn không chứ? Chú Trần là loại giết người không chớp mắt, nếu trực tiếp bắn vỡ đầu nghi phạm là xong chuyện rồi. Nhưng trên tỉnh dứt khoát muốn giữ người sống, các vị lãnh đạo muốn có thành tích thật đẹp, muốn toàn thắng để thể hiện anh minh thần võ cơ, muốn bọn anh đợi tiếp viện, vậy chứ không được bắn, nói không chừng lúc đó nghe tin bọn anh đã chặn đường được nghi phạm, chuyện đầu tiên bọn họ làm là liên hệ với phóng viên ... Mẹ kiếp, Bọn anh phục tùng mệnh lệnh, nghi phạm có phục tùng không? Không chặn lại để chúng chạy mất cũng bị tội, giờ liều mạng chặn chúng lại cũng có tội ... Mẹ nó, lúc bố trí nhiệm vụ nói là phải dùng vũ lực cường đại để chấn nhiếp tội phạm ... Mẹ lũ chó chó, toàn chó má cả, giờ hỏi vụ án xem, có hiểu chút gì không? ... ngoài hộc hộc hộc rồi phát biểu những lời vô nghĩa thì chúng làm gì rồi? Anh nhổ vào mặt chúng.” Giản Phàm vừa đi vừa tuôn ra những thô tục không ngớt, Ngũ Thần Quảng có chịu trách nhiệm cũng đáng đời, nhưng chú Trần thì oan ức thấu trời, chuyện của chú Trần thì y rõ hơn ai hết, bao năm lau súng chỉ mong một ngày quay về thực địa, để rồi nhận lấy kết cục này, lửa giận trong lòng không chỗ phát tiết.

Dương Hồng Hạnh chỉ lặng lẽ che ô nghe Giản Phàm chửi bới, khi thấy y định vẫy xe thì ngăn lại: “Đi bộ đi, chẳng mấy khi có được một ngày mưa.”

“Ừ ...” Giản Phàm càng nói càng phẫn nộ, đi bộ cho tỉnh táo cũng tốt: “Mà Hạnh Nhi, sao em đoán ra ngay là chú Trần?”

“Trương Kiệt hi sinh, anh bị trọng thương, đều không thể phạt, hưởng hồ mấy người bọn anh cấp bậc quá thấp so với vụ án đều chưa đủ tư cách. Còn về Ngũ Thần Quảng, ông ta chỉ huy phá vụ án lớn như thế, tuy ngoài xử phạt, kỳ thực bên trong ngầm thăng chức, anh đợi mà xem không bao lâu nữa vụ án làm

rõ, ông ta sẽ thuận thế mà lên như điều gặp gió thổi, ai cũng biết ông ta sẽ là công thần lớn nhất nên không đụng vào đâu ... Vậy chỉ còn một người thích hợp, chỉ huy hiện trường, không có tiền đồ không có bối cảnh, nhận trách nhiệm là tốt nhất, chẳng lẽ để sở chịu trách nhiệm?” Dương Hồng Hạnh nhỏ nhẹ giải thích, lớp trưởng nhân quang cao hơn anh cảnh sát nhỏ một bậc.

Từng giọt nước mưa rơi lên vũng nước đọng trên đường thành tiếng lồm bồm, sắc trời âm u, gió từ sông Phần thổi tới thổi giọt mưa quất vào mặt cười đau rát, con đường vắng chỉ có hai bóng người đi sát bên nhau, Giản Phàm nghe Dương Hồng Hạnh phân tích xong thở dài bất lực, ảo não nói: “Em biết còn ai bị liên lụy nữa không? Chị Hồ đấy, bọn họ cách ly chị ấy rồi.”

“Hả, có nghiêm trọng không?”

“Chưa rõ.”

“Giản Phàm, có phải anh rất thích chị Hồ?”

Bất thành linh bị hỏi một câu, Giản Phàm sợ tới trượt chân, không có Dương Hồng Hạnh giữ lại thì đã ngã rồi, rớt rít nói: “Ê ê, em đừng nói linh tinh, chuyện liên quan tới danh tiết đấy.”

“Linh tinh cái gì, em cũng rất thích chị ấy, chị ấy là một nữ nhân đáng ngưỡng mộ, mạnh mẽ tự tin kiên định, phấn đấu vì sự nghiệp, vì lý tưởng, em muốn giống chị ấy, cuối cùng không làm được ... Mong rằng người lành có trời giúp.” Dương Hồng Hạnh mắt nhìn màn mưa trắng trời, lẩm bẩm nói.

Giản Phàm không hiểu mấy câu này có ý gì, không dám đáp, cũng dám thân thiết ôm vai thơm của mỹ nhân nữa, ngượng ngập sóng vai bước đi.

Dương Hồng Hạnh tùm tùm cười: “Anh không đủ tỉnh táo, vụ án thì anh nhìn rõ hơn bất kỳ ai, nhưng chuyện ngoài vụ án, anh lại mơ hồ hơn tất cả.”

“Sao, sao thế? Anh lại sai gì à?” Giản Phàm ngạc nhiên hỏi.

“Anh còn nhớ em nhắc anh không chỉ một lần là không thể đụng vào vụ án này không?”

“Nhớ chứ, em vì vụ án này mấy lần giận anh mà.”

“Em biết vụ án Phân cục Tấn Nguyên này sớm hơn anh rất nhiều, lần cuối cùng kết thúc trong tay Ngô Đích, cách đây bốn năm, anh ta chỉ điều tra chưa tới một tháng là dừng. Vì sao, vì

anh ta nhìn thấu quan hệ được mất trong đó ... Sau đó ba năm vụ án được đưa lên nghị trình là có thâm ý đấy.”

“Thâm ý gì?” Giản Phàm ù ù cạc cạc hỏi.

“Nói thế này nhé, khi cục trưởng Ngô cha Ngô Đích sắp lui về, hai người có sức cạnh tranh vị trí cục trưởng nhất khi đó là Tiêu Minh Vũ và Lương Cảnh Đức. Khi đó hai người bọn họ đấu nhau dữ dội lắm, rõ ràng luận về tư lịch hay tuổi tác thì Tiêu Minh Vũ đều hơn, cuối cùng cục trưởng mang họ Lương, nguyên nhân hơn thua em không rõ. Chỉ có điều về sau vài chuyện cục trưởng Lương khi phân quản kinh tế bị tố cáo lên sở, còn có cả tổ điều tra xuống hỏi, nhưng không phát hiện được gì, ai cũng biết do Tiêu Minh Vũ giở trò, cha em nói, hai người họ không ai phục ai.”

Đây là điểm mù của Giản Phàm, y không bận tâm tìm hiểu những loại chuyện này, nên chỉ có phận há mồm mà nghe.

“Vì thế mà cục trưởng Lương mới ra sức nâng đỡ Ngũ Thần Quảng vốn có xung đột với Tiêu Minh Vũ, vì trấn chiếp họ Tiêu, lại đem vụ án 14 năm ra, Tiêu Minh Vũ nằm trong danh sách nghi phạm, bất kể ông ta có dính líu không, chỉ cần vụ án còn điều tra là ông ta còn trong diện tình nghi, có thể cầm chân ở đó không tiến lên được, lúc cần có thể đổ nước bẩn lên người ông ta ... Đó là dụng ý của lãnh đạo, khiến Tiêu Minh Vũ phải cố kỵ đây là loại kiểm chế quyền lực, cảnh cáo đừng đụng vào nhau.”

Giản Phàm "à" một tiếng, xem như đã hiểu vì sao mà chỉ có mình cái danh nghĩa tổ điều tra lâm thời, vì sao mới đầu Ngũ Thần Quảng chẳng quá chú trọng vụ án này. Vậy mà y cứ nghĩ vụ án treo 14 năm phải là thứ gì đó ghê gớm lắm, ai dè trong mắt lãnh đạo nó chẳng là cái gì.

“Muốn đẩy lên đầu sóng thì anh và Trương Kiệt vừa vô danh, có hay không cũng được, lại thường xuyên phạm sai lầm là nhân tuyển thích hợp nhất, dù thực sự gây ra rắc rối cũng dễ, trực tiếp ra tay xử lý là được. Em nghĩ bọn họ đương nhiên chẳng hi vọng anh có phát hiện gì, chỉ muốn quấy đục cái ao lên thôi.” Dương Hồng Hạnh cẩn thận chọn câu từ như sợ Giản Phàm giận: “Nhưng ai mà ngờ, anh không những phát hiện ra vấn đề mà thủ đoạn cũng vô cùng khó lường, nằm ngoài kiểm

soát của bọn họ. Khi đi theo anh và dì Thời tới trại giam lừa Trịnh Thành Thắng, em còn thấy không có khả năng, rồi anh moi ra súng, liên tiếp vụ án buôn lậu cổ vật, tìm Tăng Quốc Vĩ về ... Chẳng những phá giải được vụ treo, còn lôi ra cả đồng đại án chấn động thành phố, kỳ thực, cơn địa chấn chính là trên người anh ... Anh đi qua núi đao biển lửa, giờ vẫn đứng ở đây trong khi bản thân anh còn chẳng biết gì, thật thần kỳ đấy.”

Nói tới đó hai người đứng lại, Giản Phàm mặt thộn ra, mồm há hốc, nghĩ ra đúng là vài phần giống Dương Hồng Hạnh nói, mình ở trung tâm địa chấn mà chẳng hay biết. Bắt đầu từ Tiết Kiến Đình kéo một đám đồng nghiệp liên lụy vào, đến giờ không đếm nổi bao nhiêu nữa, còn mình thì chỉ miệt mài truy đuổi nghi phạm chẳng có thời gian dừng lại suy nghĩ ... Phùng Mai Mai và mẹ bị giết, Tăng Nam và Đường Đại Đầu suýt bị bắt cóc, rồi Tương gia bị kéo vào đến nỗi cuối cùng quyết định ra nước ngoài, Phi Phi bị trọng thương, Đường Đại Đầu bị tra tấn còn nửa cái mạng, Trương Kiệt chết rồi, bà Dương tự sát không thành, giờ Hồ Lệ Quân cũng bị cách ly ... Người xung quanh còn thế, mình đứng ở trung tâm đúng là hồ đồ vượt qua núi đao biển lửa.

Chương 270: Tình này phải nói ra sao. (10)

Giờ vụ án đã kết thúc, chân tướng phơi bày, nhưng kết quả không chỉ kẻ gian chịu tội mà người tốt cũng bị liên tụy, có thể nói là vui buồn chia đôi nửa, không có lẽ ngã về phần sau nhiều hơn, nếu ngay từ đầu biết có hậu quả này, Giản Phàm sẽ không làm.

“Nói đây là đại án, không bằng nói đây là cuộc đấu tranh giữa các lãnh đạo, không có mâu thuẫn giữa họ, vụ án này sớm bị lãng quên rồi, càng không có chuyện 14 năm chẳng đi tới đâu ... Có lẽ có nhân tố Ngũ Thần Quảng chủ động, nhưng với thân phận ông ta muốn tác động thế cục còn chưa đủ.” Dương Hồng Hạnh đứng trước mặt Giản Phàm, tựa hồ thấy y chưa đủ chấn kinh, nói tới cùng luôn: “...Đừng thương tâm, mỗi lần thanh tẩy lớn đều vậy cả, một đám người ngã xuống, cũng thành toàn cho một nhóm người khác. Chúng ta ở trong hoàn cảnh tiêu trừ chủ nghĩa anh hùng cá nhân, công lao cuối cùng sẽ là của tập thể, mà người đứng đầu tập thể là lãnh đạo, hưởng thụ công thành danh toại. Ngũ Thần Quảng, Lục Kiên Định, chi đội điều tra kinh tế, các đơn vị tham gia của sở, rất nhiều người vì vụ án này tiến lên một nấc thang mới trong đời ... Còn anh, loại cấp dưới không biết nghe lời, không phục tùng chỉ huy, thường xuyên gây họa, sẽ được vỗ về, sẽ có đồng danh xưng, vinh dự, huy chương, phần thưởng ... Kết cục vẫn là ở tuyến đầu làm hình ảnh quang vinh. Giản Phàm tài hoa của anh rất hợp với nghề này, tính cách của anh lại không, định sẵn bị kịch của anh sẽ còn dài.”

Không biết là trong lòng Dương Hồng Hạnh nảy sinh cảm xúc gì, có lẽ là nhìn khuôn mặt điển trai biến thành hung tợn có chút không đành lòng, có lẽ thấy càng trai hiền lành tươi sáng trở nên nóng tính thô bạo có chút không vui, nói hết rồi, vẻ mặt Giản Phàm vắn vẹo, môi run run, xem ra muốn bùng phát.

Đúng là bùng phát rồi, Dương Hồng Hạnh chỉ thấy như có luồng gió mạnh quét qua đầu mình mang theo mấy chữ: “Con

mẹ chúng nó! Lũ súc sinh, chó má!”

Dương Hồng Hạnh nhíu mày, có điều không phát tác, bình tĩnh nói: “Nếu anh thấy tâm lý em quá u ám, coi như em chưa nói.”

“Không ...” Giản Phàm thở hồng hộc, nghiêng răng nghiêng lợi: “Em nói đúng hết, vừa rồi Lục Béo bảo anh về đội đi làm, vài ngày nữa đưa anh, Tiêu Thành Cương, Vương Minh, Lưu Hướng Dương ... Còn ai đó nữa anh không nhớ, vào đặc cảnh huấn luyện, sau khi ra sẽ cho anh xe, súng, đội viên, một mình lãnh đạo tổ đặc biệt, chuyên đối phó vụ án dính líu bạo lực ma túy, anh sẽ được đưa lên tuyến đầu nguy hiểm nhất vinh quang nhất để liều mạng với bọn tội phạm.”

“Kỳ thực cũng không tệ, vô tư và hiến dâng là đáng quý nhất, thời đại nào cũng cần những người như vậy, đặc biệt là quân nhân cảnh sát, nếu ai cũng u ám như em thì thế giới này hết rồi.”

“Í ... Hạnh Nhi, hôm nay em làm sao thế, nói chuyện cứ quái quái ...” Giản Phàm đột nhiên sực tỉnh quay về hiện thực, quay về cô gái sát vai bên cạnh.

Dương Hồng Hạnh cười buồn: “Có chuyện em muốn nói với anh.”

“Em nói đi, vừa vặn anh cũng có chuyện muốn nói với em.

“VẬY ANH NÓI ĐI.”

- Ưu tiên phụ nữ, em nói trước.

“Em, em chuẩn bị từ chức, em không còn mặt mũi nào mặc bộ cảnh phục này nữa.” Dương Hồng Hạnh xịt mũi một cái, làm cảnh sát là mơ ước cả đời của cô, phải đưa ra quyết định này, không biết bao đêm mất ngủ, lòng đau đớn, vậy mà Giản Phàm lại cười toét miệng, tức thì nổi giận: “Đến anh cũng cười em sao?”

“Ha ha ha ha ... Chúng ta không phải anh hùng, nhưng chí lớn lại giống nhau.”

“Anh ...?” Dương Hồng Hạnh giật thót một cái, hiểu ra ngay điều gì.

“Đúng.” Giản Phàm nghênh đón ánh mắt của cô, trịnh trọng nói: “Anh đợi ngày này rất lâu rồi.”

“Nhưng, nhưng mẹ anh khó khăn lắm mới kiếm cho anh được cái chức này, mới kiếm cho anh cái bát sắt này.” Dương Hồng Hạnh bỗng đứng vui vẻ lên vài phần.

“Khái niệm bát sắt không phải là một nơi có thể ăn cơm cả đời, mà là bát kể đi tới nơi nào cũng kiếm được cơm ăn.” Giản Phàm nhìn về phía chi đội, bao chua cay ngọt bùi dâng lên trong lòng, muốn tỏ ra thoải mái cũng chẳng thoải mái được: “Anh từng đổ cả mồ hôi, máu và nước mắt, anh không thẹn với lương tâm, không thẹn với bộ cảnh phục trên người, có rất nhiều bát mặn, nhiều điều không cam tâm, nhưng anh không muốn nói xấu nghề nghiệp của mình, cũng không coi thường hay chê bai ai làm nghề này nữa ... Chỉ là giờ đây anh muốn làm việc mình thích.”

“Còn quay về được không?”

Dương Hồng Hạnh thủ thủ hỏi một câu không rõ nghĩa hoặc chỉ người đối diện cô hiểu được, dưới ô, Giản Phàm ở ngay trước mắt, ánh mắt sáng không che đậy được tang thương, đó là điểm cô thích nhất ở Giản Phàm, đôi mắt, trong đó không chỉ có vô vàn điều tinh quái, còn ánh lên sự lương thiện.

“Được, chỉ cần em muốn, không phải ai cũng có tiềm chất anh hùng, nhưng ai cũng có tiềm chất làm người bình thường.” Giản Phàm cười sáng lạn, nắm lấy ô, cũng nắm lấy tay Dương Hồng Hạnh: “Đi thôi, về thăm mẹ em.”

Dương Hồng Hạnh có chút do dự, không đi mà mím môi mất một lúc mới nói: “Nếu quay về được, thì quay về một năm trước được không?”

“Là lúc nào?” Giản Phàm còn chưa hiểu.

“Lúc anh hùng kháng lũ đưa em về nhà, sau đó, sau đó ... nợ em cái gì?” Gò má Dương Hồng Hạnh đỏ lên kiêu diễm, vẻ mặt có chút xấu hổ, ánh mắt né tránh ...

“A ...” Giản Phàm nhớ rồi, tối hôm đó đưa Dương Hồng Hạnh về, bị khế hôn một cái, sau đó liền mắc nợ ... Có phải thế không? Giản Phàm nhìn Dương Hồng Hạnh thân hình có chút mong manh, cánh tay có vài giọt nước mưa nhỏ xuống, mưa ướt rồi, váy hơi dính lên người, thân hình không quá nầy nở vẫn hiện ra

vô cùng hấp dẫn, nghĩ xấu xa, cười cũng xấu xa: “Cái đó dễ lắm, anh sẽ trả em gấp bội, chỉ cần em muốn.”

Đồ đáng ghét, còn muốn người ta nói ra sao, má càng lúc càng nóng, nhìn quanh, hai người đang ở đường Trường Trì, một bên không biết là hàng rào sắt của đơn vị nào, một bên là đường lớn, người đi bộ vội vàng qua lại, mặt đỏ như muốn nhỏ máu: “Chỗ này đông người ...”

Giản Phàm có được câu trả lời xác thực rồi, ghé tới bên cổ Dương Hồng Hạnh, hít hương thơm thân thể mỹ nhân, tay cầm ô, tay vòng qua chiếc eo nhỏ, Dương Hồng Hạnh không thèm để ý, cũng không nói, ánh mắt có thêm một phần ái muội, có vẻ cũng không định đi.

Ô hạ xuống, chồm lên hai người, Dương Hồng Hạnh khép mắt lại, môi hé ra, sau đó chỉ thấy bị một cánh tay siết chặt kéo mạnh, hai cánh môi mạnh mẽ bám chặt lấy môi mình ...

Cái ô đỏ chẳng biết từ bao giờ vượt khỏi tay, bị gió mạnh cuốn đi, rất xa, nhưng đôi nam nữ ôm nhau trong mưa chẳng hay biết.

Sau nụ hôn man mát lạnh lạnh là nóng bỏng, là ngọt ngào, là ướt át, như chết khát gặp được nước cam lộ, Giản Phàm thô bạo cuồng nhiệt, hôn quên đất trời, Dương Hồng Hạnh từ vụng về lóng ngóng, thành say mê hưởng ứng, mắt len lén hé một khe hở, vết xẹo ở ngay phía trước, mũi cay xè, hai hàng nước mắt thanh lệ hòa cùng nước mưa lặng lẽ nhỏ xuống, hai tay đưa ra ôm lấy chàng trai yêu thương.

Phố dài, màn mưa, chỉ còn lại một phong cảnh mỹ lệ nhất!(*)

(*) Giản Phàm có thể nói mất tất cả nhưng tìm được tình yêu của đời mình, lúc đầu không ai nghĩ Dương Hồng Hạnh sẽ thành nữ chính.

Chương 271: Kết thúc cũng là sự bắt đầu. (1)

Náo động, xôn xao, đám đông lơ nhố kiểng chân chờ đợi.

Thời gian chuẩn xác là 06 tháng 8, địa điểm là sân bay quốc tế Vũ Túc Đại Nguyên, chuẩn xác hơn một chút là lối đi hàng không cách bãi đỗ máy bay không xa, một đám đông nhốn nháo.

Hành khách hôm nay cảm thấy sân bay có chút khác thường, dọc theo đường băng mười bước có người, trăm mét có xe, người là cảnh sát, xe là xe cảnh sát, lối đi hàng không toàn là đặc cảnh áo đen mũ đen võ trang đầy đủ tạo thành đội hộ vệ, cứ như là đối phó với phần tử khủng bố của thế giới thứ ba vậy. Mà đám đông bị chặn bên ngoài mặc áo jacket, váy công sở, vác camera, cầm micro, thi thoảng còn thấy mấy chữ "Nhật báo Đại Nguyên", "Truyền hình Đại Nguyên".

Một chiếc boeing từ từ đáp xuống, hành khách lục tục rời máy bay, bốn chiếc xe cảnh sát ù còi áp sát, đám phóng viên chen lấn xô đẩy, trật tự có chút hỗn loạn, xô đẩy cả cảnh sát tạo thành tuyến cảnh giới. Ngay cả hành khách trên máy bay cũng ngạc nhiên, không biết xảy ra chuyện gì thì đã có nhân viên và tiếp viên hàng không thúc giục dẫn tới đại sảnh.

Tới đón nhân vật lớn à? Chắc chắn rồi, nếu không đã chẳng bày thế trận lớn như thế, ngay cả bộ phận phục vụ mặt đất cũng xuất hiện, mau chóng sơ tán hành khách, vừa ra sảnh liền nghe tiếng loa sân bay chỉ huy "tạm thời đóng cửa sảnh chờ bay".

Không biết là nhân vật cỡ nào?

Trong không khí khẩn trương, đám phóng viên đều biết đây là tin tức gây shock sẽ đưa lên trang nhất: Nghi phạm chính trong vụ án lừa đảo ngân hàng lớn nhất trong lịch sử từ khi lập quốc ở Đại Nguyên, Vương Vi Dân đã quy án!

Khi bốn người mặc thường phục áp giải Vương Vi Dân xuất hiện ở cầu thang máy bay, camera, ống kính tele, đồng loạt nhắm về một phía, tiếng lách tách vang lên liên hồi. Trong ống kính Vương Vi Dân có chút suy sụp tinh thần, gầy dộc đi, bị

người áp giải đằng sau đẩy một cái, máy móc đi về phía trước tay giơ cao lên, để phóng viên chụp được bộ dạng bị còng tay trở về của hắn.

Đừng nghi ngờ, đôi khi nghi phạm rất phối hợp diễn kịch với chính quyền, có hai phiên bản Vương Vi Dân bị bắt, một là không kịp di chuyển tang vật, cùng đường hết lối bị công an Hong Kong bắt về. Một phiên bản khác là lúc xảy ra vụ án hắn đang chơi bạc ở Macao, bên này đóng băng tài khoản, bên kia thua tiền, chớp mắt thành trắng tay, bị cảnh sát Macao bắt lấy trao trả. Phiên bản nào cũng được, người đã quay về, xem ra được giáo dục rất tốt, rất phối hợp với sở công an tỉnh.

Xuống cầu thang, bàn giao, vào xe áp tải, không được phỏng vấn, chỉ có máy ảnh truy đuổi theo tới tận khi còi cảnh sát hú lên dẫn theo đội xe rời sân bay thì đại sảnh chờ bay mới gỡ bỏ phong tỏa.

Người đi một cái, người của ban tuyên truyền cục công an bị bao vây, nghi phạm bị bắt khi nào? Đã nhân tội chưa? Bị áp giải đi đâu? Chi tiết vụ án bao giờ công bố? Hàng loạt câu hỏi dồn dập đổ tới.

Hôm nay ban tuyên truyền không dấu diếm mà rất cởi mở thông báo một tin khác, ba giờ chiều nay văn phòng chính phủ thành phố sẽ mở cuộc họp báo khi đó sẽ trả lời câu hỏi.

Chỉ 2, 3 phút thôi mà khiến đám phóng viên phải chờ mấy tiếng liền, rời sân bay, ai nấy lên xe phỏng vấn bám theo xe cảnh sát về thành phố, vụ án xôn xào dư luận mấy tháng trời giờ mới có kết luận, ai cũng muốn tranh tin đầu. Mặc dù ai cũng biết rằng, nếu như chính quyền đã lấy tư thái cao như vậy bộc lộ ra, vậy thì đó là thông tin được làm dịu đi nhiều rồi, cách chân tướng xa lắm.

Có điều không ai muốn bỏ lỡ cả.

Cùng lúc với việc Vương Vi Dân được áp giải về trại tạm giam Đại Nguyên, sở công an tỉnh tràn ngập niềm vui, đại hội tổng kết công tác nửa đầu năm diễn ra ở đây, mọi năm là diễn ra vào trung tuần tháng 7, năm nay trì hoãn hai mấy ngày, rất nhiều người quy kết nguyên do ở chuyện kết thúc một loạt đại án.

Trong phòng hội nghị hơn 1000 m², toàn là lãnh đạo công an các nơi đồng phục chỉnh tề, gương mặt nghiêm nghị, đoàn người của cục công an thành phố ngồi ở hàng đầu chính giữa, đối diện bục phát biểu. Trong báo cáo công tác nửa năm của sở trưởng Lưu, trừ tổng hợp tỉ lệ phạm tội, cùng một số chỉ tiêu tất yếu của phá án, cùng vài lời phương châm chỉ đạo, nội dung còn lại là các vụ đại án phát sinh ở Đại Nguyên nửa đầu năm.

Từ vụ án 1226, moi ra anh em Tề Viên Dân, Tề Thụ Dân cầm đầu tập đoàn tội phạm, 17 nghi phạm dính líu sa lưới toàn bộ, vụ án cổ vật ở Bành Tây, Thủy Vực Kim Ngạn trị giá trên 300 triệu, tập đoàn này liên quan tới đào trộm mộ, mưu sát, trộm cắp, rửa tiền ở Đại Nguyên, Lâm Phần, Tấn Trung, Vân Thành.

Vụ án lừa gạt tài chính đặc biệt lớn do Vương Vi Dân, Đường Thụ Thanh cầm đầu đã được phá thành công, 56 người liên quan bị bắt, lượng tài chính liên quan trị giá 223,1 tỷ, tiền truy hồi là 9.7 tỷ.

Một loạt con số làm cảnh sát kêu ngạo được sở trưởng Lưu nói với chút kích động, thi thoảng bắt giác vung tay, trong báo cáo đặc biệt nhắc tới chuyện truy lùng hung thủ giết hại cảnh sát vào 14 năm trước, nhắc tới công lao trác tuyệt của chiến sĩ cơ sở và sự hi sinh của một cảnh sát.

Có điều tên thì không nhắc tới, từ ngữ sử dụng là "trong quá trình đấu tranh gian khổ, chúng ta mất đi một cảnh sát ưu tú", khi nhắc tới chính đốn kỷ cương thì "nửa năm qua chúng ta cho khai trừ, giao cho viện kiểm sát 127 nhân viên nội bộ", chứng minh đội ngũ của chúng ta là thuần khiết, là tập thể sắt thép đầy sức chiến đấu.

Báo cáo kết thúc là tọa đàm, hết tọa đàm là biểu dương, biểu dương xong thì ban bộ lãnh đạo công an Đại Nguyên ngời ngời xuất hiện trước ống kính truyền hình, với lời lẽ danh thép nhất, người sáng mắt đều biết, đây chỉ là lời một phía thôi.

Ngày hôm đó đài truyền hình thành phố, tỉnh phát tin tức hội nghị triển khai và nghi phạm quy án, một bên là trừ bạo an dân, một bên là lưới trời lồng lộng, kín kẽ vô cùng.

Đó là một kết thúc, cũng là một bắt đầu, bắt đầu ồ ạt tuyên truyền.

Cách một ngày, tuần san kinh tế (Gió Bắc) đưa tin vụ án lừa đảo tài chính đặc biệt lớn, chất vấn giám sát tài chính, chữ tín ngân hàng, từ vụ án kéo dài nhiều năm phản ánh sơ hở quản lý, nghi ngờ còn biết bao ngân hàng có sự việc tương tự. Từ 2/3 nhân viên dính líu vụ án là người ngân hàng cho thấy, đây là vấn đề chấp pháp chứ không phải con người.

Các tờ báo lớn nhỏ của Đại Nguyên hoặc ít hoặc nhiều đều đưa tin về vụ án, có điều lượng tiền lớn, số người đông như vậy, từ đó gây ra chấn động giới tài chính dần một rõ ràng, sổ giao dịch chứng khoán tỉnh liên hợp mười bảy cá nhân tổ chức bị lấy mất tiền kiện ngân hàng, gây xôn xao. Ngân hàng kiên trì khi vụ án làm rõ mới xử lý, dù sao là khách hàng câu kết với chi nhánh ngầm chấp nhận chuyện chuyển tiền. Còn người gửi tiền thì bấp chập, mấy thương gia có sức ảnh hưởng trực tiếp tố cáo lên tỉnh, tuyên bố nếu không bồi thường sẽ lên thủ đô cáo trạng.

Nếu là người bình thường đi tố cáo, chính phủ và cảnh sát có biện pháp, nhưng mà những thương gia này không ít người có sức ảnh hưởng, thêm vào các công ty, chứng khoán đổ dầu vào lửa, sự tình không thể xem nhẹ, khiến chính phủ thành phố phải phái người chuyên môn điều hòa chuyện này.

Về sau thì ngân hàng lục tục hứa bồi thường, cùng một bộ phận lợi tức, thế là rút đơn.

Báo Đô thị còn cho đăng một chuyện, nghe nói một vị phó thị trưởng phân quản kiến thiết đã trốn ra nước ngoài, một vị phó sở trưởng sở tài chính tỉnh bị điều tra ... Còn bộc lộ, vị phó thị trưởng kia cùng nguyên cục trưởng cục tư pháp bị song quy dùng chung một tình phụ. Báo vừa đăng không lâu thì bị lệnh thu hồi, thế là ... Và không có thế là gì nữa.

Kỳ thực báo chí giờ chẳng có gì đáng xem, nói tóm lại thì báo chí tuy đăng đủ phiên bản, song thống nhất một điều, người tốt cơ trí, dũng cảm, chính nghĩa, kẻ xấu ngu ngốc, tà ác, nhát gan như chuột. Về bản chất không khác gì báo chí thập niên 50, 60 đầu bản là lãnh đạo hô hào, trang hai là nhân dân hưởng ứng, trang ba là minh tinh bán nụ cười, trang bốn à, chả nói nữa, toàn quảng cáo trá hình.

Thế nên chuyện đồn thổi nghe có sức hút hơn nhiều, mấy ngày sau nghe tin Hộ đêm Thịnh Đường sau truy quét mại dâm bị lệnh dừng kinh doanh, nghe nói tiểu thư trong đó giang chân ra kiếm trăm vạn có cả đồng, còn có một tiểu thư thành truyền thuyết, sau khi câu được vị lãnh đạo nào đó, được lãnh đạo thay đổi thân phận, thành phó chủ tịch hội liên hiệp phụ nữ rồi. Nghe nói tra ra một cuốn nhật ký bồi dưỡng của một tiểu thư, oa, trên đó viết toàn văn chương, chính sách, thời sự, điển hình theo kịp thời đại. Sau đó có vị mở rộng ra nói, chính trị và chỗ đó của nữ nhân giống nhau, nam nhân đều biết đó là chỗ bản nhất, nhưng nam nhân nào cũng thích đâm đầu vào, đó là truyền thừa rồi.

Chương 272: Kết thúc cũng là sự bắt đầu. (2)

Ngày 22 tháng 8.

Ngày hôm đó Lục Kiên Định nhớ rõ nhất vì đó là năm thứ 3 hấn nắm đội trọng án, cũng là thời điểm huy hoàng nhất trong sự nghiệp của hấn, vừa mới kết thúc hội nghị công tác nửa năm của thành phố, nhận về 4 lá cờ gấm, 17 vinh dự cá nhân cho đội, gần như vơ vét hết vinh dự chất lượng nhất đầu năm, là tiêu điểm toàn thành phố.

Đúng rồi còn có công lao hạng 1 được bộ treo tặng, không ai ghen tỵ là truy tặng.

Vừa kết thúc cuộc họp, người theo cùng đội trưởng trở về có chút hoang mang, chuyện vui lớn như vậy mà sao không thấy nụ cười nào trên mặt đội trưởng, hình như có vấn đề, về đội xong ném cờ gấm, phần thưởng ném vào văn phòng đại đội, một mình về phòng đóng cửa lại.

Vừa mới ngồi xuống nghe tiếng gõ cửa, còn tưởng là bên văn phòng hỏi có phát hay không, hoặc có Liên Hoan hay không, bực mình hô một tiếng "vào đi", vừa đi vào là Lục Kiên Định thở dài, hai vị ban chính trị tỉnh, loại đi tới đâu không ai ưa, hỏi vị tên Trịnh Cường: "Chủ nhiệm Trịnh, lại ai bị bắt đi thế?"

"Vẫn là vị lần trước, tên Giản Phàm, lại có tình hình mới." Trần Quốc Khánh giải thích.

"Vẫn còn cơ à?" Lục Kiên Định líu lười, thằng tiểu Vương Bát Đản đó dít toàn phân, không biết chùi tới bao giờ mới sạch.

"Anh xem cái này." Trần Quốc Khánh đưa tới một bản tư liệu: "Giờ vụ án đã đi về hướng sáng tỏ, nguồn hối lộ của Tiêu Minh Vũ tới từ đồn trưởng, tiểu đội trưởng cơ sở, chúng tôi phụ trách xác thực số tiền hối lộ. Theo lời khai Tiêu Minh Vũ, ông ta làm thủ tục nhập cảnh tịch cho mười mấy người, tiền hối lộ từ 5 vạn tới 15 vạn, sở trưởng Lưu, phó sở trưởng Mạnh chỉ thị, toàn bộ kẻ trà trộn vào đội ngũ này phải bị loại bỏ, người có nghi vấn tạm thời đình chỉ ... Giản Phàm có tên trong danh sách.

Lục Kiên Định mặt co giật đẩy tài liệu về, gỡ đầu gỡ tai không biết phải lên tiếng thế nào.

Trịnh Cường cho rằng hẳn muốn bao che cấp dưới, nói: “Đội trưởng Lục, nếu anh không tin chúng tôi, có thể gọi điện cho cục trưởng Lương của các anh xin chỉ thị, giống lần trước, tôi hỏi xong mới quyết định, nếu thuận tiện xin anh thông báo.”

Lục Kiên Định thở dài, lục lọi ngăn kéo ra bưu kiện EMS, lấy phù hiệu cảnh sát đặt sầm lên bàn, tiếp đó là một bản thảo, sầm một tiếng, rồi hai phần thưởng, cuối cùng là một giấy khen, đưa tay ra: “Mời.”

Chẳng biết ý gì, hai vị kia thò đầu nhìn, chỉ thấy tờ giấy viết ba chữ ngay ngắn "đơn từ chức", khi hai người còn nhìn nhau, Lục Kiên Định thở dài: “Các vị bớt được việc rồi đấy, cậu ấy từ chức rồi, các vị nghĩ sao tôi không thêm biết, tôi thấy tiếc lắm, một người công lao hạng nhất thì chết, người công lao hạng hai thì bỏ đi ... Ha ha ha, hai năm làm cảnh sát, cậu ấy mấy lần ra tuyển đầu mà nhập viện, liên tục phá kỳ án, lần cuối còn suýt mất mạng, hôn mê mấy ngày mới tỉnh, nhận lại được cái gì chứ, suốt ngày bị tra lên tra xuống, ha ha ha ... giờ hay quá, người ta đi rồi vẫn còn có người muốn tới khai trừ cậu ta, các vị đối đãi với công thần như thế, không thẹn với lương tâm à?”

Nụ cười chua cay, mỗi lần phá án xong hẳn đều thích gọi cả đội tới tụ tập cuồng hoan, lần này ngay cả tâm tình uống rượu một mình cũng chẳng có.

“Chúng ta tới không đúng lúc rồi, đi thôi Quốc Khánh.” Trịnh Cường nặng nề đặt huy chương khen thưởng xuống, gọi đồng nghiệp theo: “Xin lỗi đội trưởng Lục, lần này chúng tôi sai lầm rồi.”

Cửa đóng lại, Lục Kiên Định lúc nhắm mắt, lúc sờ huân chương, ngồi ngây ra đó, lát sau có tiếng gõ cửa, còn chưa đáp thì đám Tiêu Thành Cường, Trương Chí Dũng, Vương Minh, Quách Nguyên kéo vào, theo sau còn có mười mấy người, đều nhìn chăm chăm.

Sáng nay lĩnh phần thưởng, không thấy Giản Phàm đâu, hỏi trái hỏi phải, không ai biết, chỉ có bác Giang nấu cơm ở đại đội

một và Trần Thập Toàn đang thất nghiệp nằm nhà mới biết Giản Phàm đã đi mấy ngày rồi, vừa tan hội nghị là kéo tới đây.

Tiêu Thành Cương nhìn đơn từ chức chưa thu về, mặt tối sầm, chỉ mặt đội trưởng: “Thế này không phải mượn cối xây giết lừa à, mấy ngày trước bắt chị Hồ còn chưa đủ, giờ còn muốn tra cả Oa ca, có muốn cho người ta sống nữa không? Vụ án này do Oa ca dẫn đầu mọi người phá.”

“Đúng thế, đội trưởng Lục, bên trên ép người quá thế.”

“Vì sao một đám người không liên quan thì thăng quan tiến chức, Giản Phàm thì bị tra đi tra lại?”

Một đám người bao vây Lục Kiên Định, vụ án điều tra 8 tháng ròng rã, khổ cực thế nào ai cũng biết, chết một người đủ thương tâm rồi, một người bị bắt, một người bỏ đi, ai cũng nhìn ra, vấn đề là ở lãnh đạo.

Đám đông một người một câu, có người trách móc, có người tuyên bố không làm nữa, Lục Kiên Định đấm bàn "sầm", nhân lúc người khác ngậm miệng, chỉ tay vào mặt Tiêu Thành Cương: “Cút!” Sau đó chỉ số còn lại: “Cút hết đi, có bản lĩnh thì từ chức hết đi, theo Giản Phàm làm đầu bếp đi, các cậu tìm tôi nói, tôi đây một bụng ấm ức thì đi tìm ai đây? ... Cút, cút hết đi, đừng để tôi nhìn mặt mà sôi máu ...”

Giáo huấn một phen, sau đó tự mình ra mở cửa, đám đá mấy tay đứng gần ra ngoài.

“Nghỉ thì nghỉ, con mẹ nó chứ, theo Oa ca còn sướng chán, chẳng lo đói.” Tiêu Thành Cương hô một tiếng, đám đông lấy lại khí thế đều âm ỉ cả lên.

“Làm cái gì thế này?”

Một tiếng quát lớn khiến đám đông ngoái đầu nhìn, chỉ thấy Ngũ Thần Quảng mặt đen xì đi tới, theo sau là Tần Cao Phong và một nữ nhân, ăn mặc rất thời thượng nhưng không hợp với nơi này, cực kỳ bắt mắt, đại bộ phận nhận ra đó là Tăng Nam, con gái Tăng Quốc Vĩ.

“Các đồng chí, về cương vị trước đi, đây là ngày đại hỉ, tối tôi bày tiệc mời mọi người, đi đi ...”

Chỉ đội trưởng cũ ra mặt, trấn an được đám đông, nối nhau rời văn phòng đội trưởng, Tần Cao Phong đóng cửa lại, Ngũ

Thần Quảng chưa ngồi xuống đã mắng: “Thế này là sao, mới vài ngày mà mất hết lòng người, Giản Phàm làm sao?”

Lục Kiên Định đưa thư từ chức tới: “Hôm nay mới nhận được, tôi cho rằng cậu ấy làm biếng ở nhà vài ngày, ai ngờ ...”

Trong đơn từ chức, Giản Phàm cảm ơn lãnh đạo bồi dưỡng, cảm ơn tổ chức giáo dục, nhưng vì sức khỏe bản thân, bác sĩ nói không hợp làm cảnh sát nữa, viết đơn từ chức ... Toàn là lời hoang đường dối trá, nhưng Ngũ Thần Quảng nhìn ra trong đó chứa giọt lệ chua cay.

Ngũ Thần Quảng đưa cho Tần Cao Phong, Tần Cao Phong xem lướt qua đưa Tăng Nam, Tăng Nam vừa xem vừa nhìn đồng giáy khen, huy chương trên bàn.

“Chi đội trưởng, hay là liên hệ với nhà cậu ấy, rồi làm công tác thuyết phục.”

Lục Kiên Định vẫn dùng cách xưng hô cũ, có tin đồn nói Ngũ Thần Quảng thay thế vị trí Tiêu Minh Vũ, lệnh bổ nhiệm chưa có, tiếng ủng hộ rất nhiều.

Ngũ Thần Quảng mân mê huy chương, đặt xuống bàn: “Chắc chắn cậu ấy đã cân nhắc rất lâu mới ra quyết định, chúng ta miễn cưỡng cậu quá nhiều rồi, để cậu ấy đi đi. Tăng Nam, lần này chú không giúp được cháu nữa, đoán chừng cậu ấy còn không muốn nhìn mặt chú, đi nào, thăm Thập Toàn.”

Nếu như đi còn có thể tiếp nhận, nhưng mà trong lòng người đi, mình không bằng Trần Thập Toàn, không bằng cả đầu bếp già ở đại đội một, ít nhiều lòng Ngũ Thần Quảng có chút cô tịch.

Tiền ba người kia đi rồi, Lục Kiên Định ngồi về chỗ, còn nghĩ có nên bảo Tiêu Thành Cương đưa đồ về Ô Long không, tâm trạng không tốt cất từng thứ vào phong bì, sáng nay đi vội chưa xem kỹ, khi chỉnh lý mới phát hiện một bí mật nhỏ, trong túi EMS còn có thứ nữa, không ngờ là hóa đơn ăn cơm, đi xe, ở khách sạn, vội gọi điện cho tài vụ mới biết Giản Phàm khi lĩnh lương còn vay một khoản tiền, số tiền bằng với số hóa đơn kia.

Tè ra là vờ vịt bao lâu chỉ để lĩnh thêm một tháng lương mới chịu, Lục Kiên Định cười phá lên, mắng: “Cái thằng nhãi con, đi rồi mà không quên vợ một khoản, khiến lão tử phải chùi đít cho , ha ha ha ...”

Mỗi lần có người đi, đều không khiến Lục Kiên Định nuối tiếc như thế này, nhốt mình trong văn phòng, không biết nghĩ tới cái gì, cười rất lâu, rất lâu ...

Hết Q5, kiếp nạn của Giản Phàm chấm dứt, nói ra thì nếu không làm cảnh sát, Giản Phàm cũng không khám phá ra năng lực của bản thân, giờ với một Giản Phàm đầy bản lĩnh, ngoài kia ai còn là đối thủ.

QUYỂN 6 - CUỘC ĐỜI BAO NHIÊU NGHI HOẶC

Chương 001: Cuối năm mang hỉ tới.

Gió bắc lạnh căm căm thổi qua bờ sông Ô Long, trên triền núi men theo hai bên sông, từng bách lại lần nữa bị nhuộm thành một màu đen, vách núi và lòng sông khắp nơi là băng lảng trong suốt. Huyện thành nhỏ bị dòng sông cắt làm đôi lại rộn ràng náo nhiệt, trong các quán hàng, trên đường phố, đâu đâu cũng người đông hung nhúc, các loại áo len, áo bông đủ màu mặc lên người. Khuôn mặt ai nấy bừng bừng niềm vui, thi thoảng dừng chân ở hiệu quần áo, đồ ăn, mua hàng Tết, mua pháo, cứ ngẩng đầu lên là lại nhìn thấy đèn lồng đỏ rực treo trước hàng quán lay động trong gió.

Lại một năm nữa trôi qua.

Cách Nhất Trung chỉ chừng 1 km về phía tây thôi đã là ngoài rìa huyện thành, thành phố cấp huyện này gần như chẳng thay đổi mấy trong mười năm qua, phạm vi thành phố chẳng mở rộng hơn chút nào. Một cái tiểu viện treo biển Cục quản lý giám sát môi trường chẳng có gì đáng chú ý, mặc dù thời buổi này vấn đề môi trường ngày càng gay gắt nhưng ở huyện Ô Long mà nói, đây là một đơn vị tương đối nhàn nhã.

Thường thì thành phố kinh tế càng phát triển cũng tỉ lệ thuận với ô nhiễm môi trường càng cao, và tất nhiên là ngược lại, cho nên ở cái huyện Ô Long giao thông không phát triển, không có xí nghiệp nào ra hồn, vẫn còn giữ được sơn thanh thủy tú, cái đơn vị bảo vệ môi trường này chỉ lập nên cho có thôi, trừ thuận tiện cho lãnh đạo lớn nhỏ an bài thân thích tới lĩnh lương thì chẳng có việc gì để làm.

Dù sao đây cũng là điều tốt đúng không nào? À đúng rồi, đây là nơi công tác của đồng chí Phí Sĩ Thanh.

Nói chính xác hơn chút thì đồng chí Phí làm ở ban giám trac thủy văn tại tầng 3, hôm nay bất thường ở chỗ là trừ không thấy

Phí Sĩ Thanh thì ba khoa viên đều đầy đủ. Ngồi phía mặt trời là một nhân viên nam, tuổi ngũ tuần, đang xem báo, có vẻ chuyên chú lắm, đối diện là nhân viên nam khác tuổi chừng 30, béo tốt, đeo tai nghe, mắt nhìn chăm chăm màn hình, đang chơi game online. Nhân viên nữ duy nhất cũng đã trên 30, xem chừng cũng xuất thân nghề chuyên nhìn màn hình, làn da hơi tái do thiếu nắng, kính cận dày cui, có vẻ công tác vào trạng thái rồi, nhìn gần chút, à, giống việc mà nhân dân toàn quốc đang làm, trộm rau nhà hàng xóm.

Cái thời đại ở văn phòng chỉ cần một chén trà, một điếu thuốc, một tờ báo, vài câu chuyện cho hết ngày đã qua rồi, văn phòng hiện đại bây giờ gần như đều là thế này, đã thêm không ít nguyên tố thời thượng, cuộc sống và công tác trôi qua trong chén trà, đấu địa chủ và hái trộm rau, hôm nay thiếu cái môm to của Phí Sĩ Thanh, không khí trong phòng không nhiệt liệt lên được.

“Này, Nhị Nhị, Tiểu Cao, hai đứa xem tờ báo pháp chế chưa, vụ án lừa gạt ngân hàng gây ra nguy cơ chữ tín ngành tài chính toàn quốc, nơi phát sinh lại ở ngay chính Đại Nguyên đấy, thật hay không nhỉ, làm giả con dấu với chữ ký thôi là có thể lấy tiền của người ta đi à, thế thì hoang đường quá nhỉ?” Ông chú uống trà xem hết báo đặt xuống, hớp ngụm trà nhàn nhã hỏi, cái tuổi này trái tim không chịu đựng nổi tin tức trên mạng đả kích nữa, già rồi thường chỉ xem báo chứ không vào mạng, vậy mà giờ có vẻ không tiếp nhận nổi.

“Thế ạ, cháu xem nào.” Bà chị trộm rau tên Nhị Nhị thấy sắp tới vụ thu hoạch, rời chỗ ngồi nhận lấy báo xem.

Anh trai chơi đấu địa chủ gỡ tai nghe ra: “Chú Thành, chú lạc hậu quá rồi, đó là chuyện hơn hai năm trước, giờ nguy cơ đã qua nên mới tiết lộ, khi đó ầm ĩ lắm, cháu ở trên tỉnh bồi dưỡng, mọi người biết loạn tới mức nào không? Cái chi nhánh ngân hàng ở phố Nam Cung riêng người đi lấy tiền đã chen sập nhà phải gọi cả đặc cảnh mang súng tới bảo vệ... Trông như phát sinh sự kiện 11 tháng 9 ở Mỹ ấy.”

“Ây dà, đúng thế đấy chú, chuyện hơn 2 năm rồi, xa lắc xa lơ mà sao giờ mới lên báo?” Nhị Nhị lắc đầu không xem tiếp nữa,

thời buổi này tin hôm qua còn chệ cũ, ai quan tâm tới chuyện năm kia.

“Kỳ nhỉ sao đưa tin muộn thế?” Chú Thành làu bàu.

“Thế này là còn khá đấy, có những tấm màn đen cả đời chẳng vén lên, khi đó cháu nghe nói một vị phó thị trưởng mang tiền bỏ trốn, giờ chưa tìm thấy.” Tiểu Cao dụi dụi mắt, vắn mình dựa vào lưng ghế.

Nếu đã lên tiếng thì coi như tới thời gian nghỉ ngơi của văn phòng, cơ bản là chơi mệt rồi xảy ra loại tình hình này.

“À ra thế, vừa mới thi hành án cách đây cho nên mới đăng bài gợi lại, nhắc nhở cảnh báo mọi người không nên vào hùa với phần tử xấu, gửi tiền ngân hàng nên theo phương thức chính quy. Thủ phạm chính của vụ án bị tử hình, một chủ nhiệm chi nhánh còn trẻ lắm cũng bị tử hình do làm thất thoát số tiền quá lớn ... à, còn một nữ nữa, phán 50 năm, thật đáng thương, thế thì hết cuộc đời rồi ... nhớ rồi, nhớ rồi, nhà họ Lưu trong khu tôi mấy năm trước cứ hay khoe con gái có bạn trai làm giám đốc, chủ nhiệm ngân hàng gì đó trên thành phố, sắp kết hôn cơ, đặc ý lắm sau đó không thấy khoe gì nữa . nếu chẳng may đúng là người bị tử hình kia thì sao nhỉ? Tội nghiệp, xem ảnh chắc 30 thôi, điển trai lắm, vậy mà .” Nhị Nhị lật báo xem qua loa, tỏ lòng thương hại bừa bãi: “Mà Tiểu Cao, cậu nói lãnh đạo cũng dính líu à?”

“Có cũng không lên báo đâu, chuyện xấu trong nhà sao để truyền ra ngoài, còn gì mặt mũi chính phủ nữa, cơ mà ai chả biết tham quan trọng nước chạy sang Mỹ đủ lập cả thành phố, đúng là trò hề, thời đại nào rồi còn muốn bưng bít, càng bưng càng thối.” Tiểu Cao rõ ràng thuộc tầng lớp thanh niên bất mãn thời cuộc.

Chú Thành vừa uống trà vừa hưởng thụ nắng mặt trời mùa đông không đồng ý: “Ài, chàng trai đừng cực đoan quá, chuyện gì cũng phải nghĩ tới mặt tốt chứ, xã hội đâu có tệ thế? Hồi chú mới tham gia công tác, lương mấy chục đồng, khi đó Tết mới có miếng thịt, giờ thì thịt thà cá mú đầy trước mắt cũng chẳng muốn ăn. Xã hội nói chung vẫn đi lên đấy thôi.”

“Vâng ạ, như giá nhà còn lên gấp mấy.” Tiểu Cao cười chế nhạo.

“À phải, Tiểu Cao này, Sĩ Thanh mua nhà ở đâu thế?” Nhị Nhị nghe tới chủ đề này liền nhớ ra.

“Ở Hàn Uyển, khu mới khai phát trên cầu Mai Hà, 1 mét vuông gần 3000 đấy.”

“Á chà, đắt thế à?” Chú Thành kinh ngạc tặc lưỡi.

“Giá nhà trung bình ở Đại Nguyên đã là 7000/m², còn thành phố hàng đầu hơn 1 vạn, chú Thành, chú đúng là hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ. Giá một cái nhà ở chỗ chúng ta, ở Bắc Kinh, Quảng Đông chỉ mua nổi cái nhà vệ sinh.” Tiểu Cao luôn bị quan hận đời phán luôn.

Chú Thành xua tay: “Mấy nơi đó đâu hợp cho người sống, ô nhiễm kinh lắm rồi.”

“Đúng thế ạ, còn giáo dục truyền thông cái gì, các bậc tiên liệt đổ máu lập nên giang sơn vạn dặm, giờ giang sơn đều không thích hợp cho người sống nữa, thế có tức không?” Tiểu Cao hừ một tiếng.

Chú Thành buông tiếng cảm thán, lần này không phản bác Tiểu Cao nữa: “Nói thế cũng có lý.”

“Thôi thôi, hỏng rồi, nghe mọi người nói chuyện, nhân sâm của tôi bị người ta trộm mất rồi, tại hai người đó ... Vân Vân chết tiệt, toàn trộm rau nhà tôi.”

Nhị Nhị bị trộm rau la hét âm ỉ đổ lỗi cho hai người kia, chửi bới bà thím rảnh việc của ban tài vụ, hai người kia cười ha hả bất lương, ngày tháng trong văn phòng trôi qua như thế.

Chương 002: Cuối năm mang hỉ tới. (2)

Đang nói chuyện nghe thấy tiếng bước chân huỳnh huych ở cầu thang, cái vị người to bằng luôn cửa đi vào, mặt mày tươi hơn hớn, vội vội vàng vàng, phát kẹo, hạt dưa, thuốc lá, miệng luôn mồm: “Mọi người ăn kẹo, ăn kẹo đi ... Chú Thành, hút điếu thuốc, anh Cao, chị Nhị Nhị, cắn hạt dưa ... Văn phòng của chúng ta thì thôi không gửi thiệp nữa nhé, trưa nay tôi mời mọi người tới Đệ nhất Oa, để chú Giản làm cho một bữa.”

Nhị Nhị quên luôn nỗi đau bị hái trộm rau, bản tính buôn chuyện trời dạy, tay cắn hạt dưa, mồm hỏi: “Sĩ Thanh, đối tượng của cậu ở đâu ấy nhỉ?”

“Công ty điện lực.”

“Định ngày chưa?”

“Rồi ạ, 26 tháng Chạp.”

“Chà chà, vài ngày nữa thôi, cuối năm hỉ tới, chúc mừng, chúc mừng.”

Mấy người khách sáo chúc mừng vài câu rồi cắn hạt dưa, truyền thống trong đơn vị có đám hỉ đều tới từng văn phòng tặng kẹo bánh hạt dưa, đã thành lệ rồi.

Phí Sĩ Thanh tới nông thôn rèn luyện hơn một năm trở về liền tới nơi này đi làm, trông chừng trạc hơn nhiều, đã thế bây giờ lại còn để râu, như chứng tỏ mình không phải là loại sinh viên mới tốt nghiệp làm việc không đáng tin cậy nữa.

Nghe nói tiệc bày ở Đệ nhất oa, đề tài quay về chuyện ăn uống, Nhị Nhị nói hồi bé mỗi lần thi tốt được tới Đệ nhất oa ăn, chú Thành khen tay nghệ lão Giản ăn bao năm không biết chán, Tiểu Cao giống Phí Sĩ Thanh, nói tới ăn là nói tới thịt, vẻ hận đời cũng bay biến.

Đánh giá quán ăn trong huyện cũng là một nội dung quan trọng ở văn phòng, mà ở Ô Long danh tiếng nhất không gì bằng Đệ nhất oa đã gần 30 năm chưa đóng cửa. Thức ăn chẳng phải có gì hiếm có, toàn rau xanh, đậu hũ, sơn dực mà thôi, nhưng hiếm ở chỗ mấy chục năm rồi mà giá vẫn rẻ thức ăn vẫn ngon.

Chú Thành mấy chục năm chỉ chung tình một quán, Tiểu Cao cảm thán ăn quen loại cá thịt tẩm ướp đồng gia vị rồi, nghĩ lại chỉ nhớ mỗi loại vị món ăn thường nhật, Nhị Nhị thẳng thừng tuyên bố Đệ nhất oa đứng đầu toàn huyện.

Thấy còn chút thời gian, Phí Sĩ Thanh cũng góp vui: “Nếu nói quán ăn số một thì là Đệ nhất oa, nhưng nếu nói nấu nướng số một thì không phải là Giản Nhất Oa.”

“Ồ, còn ai nữa?” Mọi người đều biết Phí Sĩ Thanh là chuyên gia ăn uống, ngạc nhiên hỏi, trong cái huyện này làm gì còn ai nấu ăn ngon hơn lão Giản.

“Giản Tiểu Oa chứ ai, tên Giản Phàm, bạn thừa nhỏ của tôi.” Phí Sĩ Thanh đắc ý khoe khoang.

“Không thể nào? Con trai sao hơn cha, lão Giản nấu ăn hơn 30 năm, con trai ông ta được mấy tuổi?” Chú Thành không tin.

“Có chí không sợ tuổi còn nhỏ, trình độ không ở tuổi cao, chúng tôi cùng đi học, cùng tốt nghiệp, tôi về quê, cậu ấy làm cảnh sát, làm cảnh sát hai năm mà trúng mười mấy phát súng, cả mặt cũng bị hủy ... Về sau chắc là sợ chết không làm nữa, từ chức làm đầu bếp. Kỳ thực tôi sớm nói cậu ấy sinh ra để làm đầu bếp, giờ làm hai năm tu thành chính quả, có biết lương tháng của cậu ấy bao nhiêu không? Nói ra mọi người sợ vỡ mặt luôn, hơn 8000 đấy, còn chưa tính phúc lợi, tăng ca và phần trăm ăn chia với nhà hàng, giờ là đầu bếp danh tiếng, biết người ta gọi cậu ấy là gì không? Hoa đại sư ... Cấp bậc đại sư rồi đấy, ngẫu không?” Phí Sĩ Thanh nói văng nước bọt, thêm dầu thêm mỡ, sợ người ta đánh giá thấp người anh em của mình.

“Trúng mười mấy phát đạn mà không chết, cậu đang nói siêu nhân đấy à?” Tiểu Cao thấy thành phần bốc phét quá nhiều.

“Lương tháng những 8000? Oa, bằng mấy tháng lương của chúng ta.” Chú Thành hâm mộ, ông ta làm việc lâu năm mà mới chỉ 2300 đồng, đám Nhị Nhị, Tiểu Cao chưa tới 2000.

“Sĩ Thanh, sao đầu bếp lại thành hoa đại sư? Chẳng lẽ giờ đại sư là tự phong?” Nhị Nhị cười khanh khách, biết Phí Sĩ Thanh nói chuyện còn khoa trương hơn thể trọng của hắn, không tin lắm.

Hôm nay tâm tình Phí Sĩ Thanh tốt lắm, đoán chừng là sắp tới đám cưới, võ đài rất có phong cách lãnh đạo: “Chị Nhị Nhị hỏi đúng rồi, Oa ca ở ngoài xông pha hai năm, học được một tuyệt kỹ xưa nay chưa từng có, mọi người biết gọi là gì không? Hoa Soạn, đã bao giờ nghe tới chưa?”

Cái vùng đất nhỏ này rõ ràng quá bé tắc, cả ba nhìn nhau, hình như nghe nói rồi thì phải, nhưng mà không nói ra được.

“Là dĩ hoa vi thực, thực hữu hoa hương.” Phí Sĩ Thanh lắc lư người nói một câu văn vẻ, nói xong mà vẫn thấy mọi người mù mờ, giải thích thông tục hơn: “Đơn giản thôi mà, chính là như ở nông thôn ăn hoa hòe ấy, rải hoa lên bột, cho vào lồng hấp, ăn vừa tươi ngon, cả nhà toàn mùi hoa hòe.”

“A, từng ăn rồi, ngon lắm.” Nhị Nhị cao hứng, là người hiểu đầu tiên.

“Tôi chưa bao giờ ăn.” Tiểu Cao chẳng thấy bỏ lỡ món ăn nhà quê có gì tiếc nuối.

“Sĩ Thanh, cái đó có gì hiếm lắm à, thời xưa gặp nạn đói mới phải ăn hoa cỏ, thế mà cũng thành đại sư sao?” Chú Thành thấy mình đúng là lạc hậu rồi.

-“Tôi lấy ví dụ nhé, mọi người biết món bánh hoa hòe ở khu nghỉ dưỡng nước nóng Quế Viên giá bao nhiêu không? Hơn 100 đồng 1 cái đấy, kiếm tiền như đi ăn cướp luôn, một giỏ hoa hòe vài đồng, thêm ít bột, bỏ tí công, chớp mắt cái biến thành món ăn, thu về hơn 1000. Tôi tới đó ăn chục một lần, trong khách sạn 4 sao chuyên môn mở một vườn hoa, mười mấy loại hoa 4 mùa chia làm các khu khác nhau, toàn bộ không bán mà chỉ dùng làm món ăn. Danh tiếng hoa đại sư ở đó cực cao, khách sạn chuyên môn mở 2 tầng làm nhà hàng, đặt tên Hoa Soạn Lâu, do Oa ca làm bếp trưởng, chỉ huy mấy chục đầu bếp cấp dưới.” Phí Sĩ Thanh hớn hử nói, thực tế hẳn chưa bao giờ tới Quế Viên cách Đại Nguyên 100km, toàn là nghe đồn về bốc phét.

“Thật à? Ngẫu thế?” Tiểu Cao nghe đã khao khát.

“Nơi đó chắc là đất chết.” Nhị Nhị lẩm bẩm.

“Đương nhiên rồi, một bát canh Cúc hoa xà giá 800, một món thịt Lan huân giá 300, chai rượu hoa nhưỡng còn đắt hơn rượu Phần 30 năm ... Có điều đừng hâm mộ, bọn thành phố giờ toàn

sĩ hảo thôi, mấy thứ hoa cỏ chúng ta đào quanh nhà xí đưa vào đó thành món ăn sinh thái, ha ha ha ...”

Phí Sĩ Thanh kéo thần thoại về với hiện thực làm mọi người đều cười ngặt nhẽ, nghe hắn nói đâu vào đó như thế, ai mà không tin, còn vỗ ngực đảm bảo, ngày mình kết hôn mời hai vị đại sư Giản gia tới, đích thân nấu ăn, làm mọi người trông đợi không thôi. Xem thời gian cũng tới lúc, phát tay gọi mọi người đi cùng, nói cười kéo nhau lên xe của Phí công tử, tới thẳng Đệ nhất oa.

Quán ăn cũ vẫn cũ như thế, vẫn nằm giữa cái ngã ba tấp nập người qua lại, tấm biển Đệ nhất oa bằng gỗ ngày ngày được lau chùi hai lần qua bao năm đã bóng loáng, nhìn đã khiến người ta tin tưởng hơn mấy biển đèn màu lòe loẹt xung quanh.

Phí Sĩ Thanh bố trí mấy đồng nghiệp lên tầng hai chờ đợi, trước Tết người ở dưới xã lên thành phố mua hàng không ít, quán vì thế đông khách hơn ngày thường. Đào Hoa bận bịu tiếp đãi khách, Tám Cường và Thủy Sinh chuyên tâm làm việc dưới bếp cùng Giản Trung Thật, còn một người nữa là chàng trai tên Đại Hòe vai u thịt bắp thì hai năm trước đi làm phụ bếp cho Giản Phàm rồi, giờ có hai người mới, Phí Sĩ Thanh không biết tên.

Chương 003: hoa nở giữa mùa đông.(1)

Giản Trung Thật già hơn, tóc mai thêm sợi bạc, nhưng đôi tay còn nhanh nhẹn lắm, xem chừng nấu nướng mười năm nữa cũng không thành vấn đề. Ông đang bận rộn trong bếp thì có người vào, ngẩng đầu lên thấy người quen cười vui vẻ: “Béo, cái miệng lại thêm rồi à?”

“Hì hì, cháu dẫn đồng nghiệp tới, chú ơi, ngày 26 này chú làm bếp trưởng cho cháu nhé? Giản Phàm lo bữa sáng, chú lo tiệc cưới buổi tối.” Phí Sĩ Thanh đặt hai chai rượu lên bàn trong bếp.

“Ừ, nói một câu là được, còn mang gì tới nữa.” Giản Trung Thật cười hiền từ, không từ chối món quà nhỏ này, cả đời làm không biết bao nhiêu tiệc cưới rồi, có điều nhìn Phí Sĩ Thanh lớn lên cùng con trai cũng đã kết hôn, bất giác nhớ tới con trai xa nhà đã lâu, có chút buồn bã nói: “Vậy cháu phải nói trước với Giản Phàm, nó làm công cho người ta mà, bận bịu lắm, không tùy tiện được như vậy.”

“Dạ, chú yên tâm, cháu dặn nó từ lâu rồi, thiếu nó sao được.” Phí Sĩ Thanh nói xong thì đã chạy ra ngoài, trong lúc đợi món bấm điện thoại gọi cho Oa ca hiếm khi gặp một lần, chú Giản nói cũng đúng phải nhắc cái thằng tham tiền đó, nếu không lỡ hết việc của mình.

“Ê Oa ca, tao nói này, mày tham tiền quá đi, hôm nay 20 rồi còn chưa về, tiền thì kiếm bao nhiêu cho đủ? Oa ca, ngày tốt là 26 đấy ... Không nhắc thì mày quên ... Buổi sáng đãi khách mày bao hết, vốn định mời mày làm phù rể, nhưng mà cái mặt mày dọa khách sợ chạy hết mất ... An bài rồi, lão đại làm phù rể, lão tam làm tiếp khách, mày lo nhà bếp, mẹ mày thu tiền. Tao cưới vợ bằng mày cưới vợ, lỡ chuyện cả đời tao không tha cho mày.” Bên kia vừa mới bắt máy là Phí Sĩ Thanh tuôn một tràng.

“Biết rồi 26 tháng Chạp, nói nhiều!” Trong điện thoại quát một tiếng làm Phí Sĩ Thanh rời điện thoại ra mấy cm, Giản Phàm giáo huấn: “Tao động phòng thay cả mày là được chứ gì,

con mẹ nó, thật rườm rà, đừng gọi tới nữa, cả đồng khách đang đợi đây.”

Tu tu tu, bên kia mới nói hai câu mà đã cúp điện thoại rồi, trước kia quen Giản Phàm nói dông nói dài, giờ không quen kiểu nhanh gọn dứt khoát như thế, Phí Sĩ Thanh chủi đồng vài câu, tiếp theo lại gọi cho Hoàng Thiên Dã căn dặn: “A lô, lão tam, 26 tháng Chạp kết hôn, mày tiếp khách đấy ... Cái gì, mày muốn làm phù rể à, mày trông như ăn trộm ấy, mắt giả lắm làm phù rể thế quái nào được, tao mời lão đại làm phù rể rồi ... đừng giận, đừng giận, vai trò của mày quan trọng lắm, mày sẽ đi trước xe rước dâu đốt pháo mở đường, vinh dự thế còn gì, đừng nói tao không chiếu cố mày.”

“Đốt pháo làm chó gì, có giỏi mày mời tao bắn pháo.”

Hoàng Thiên Dã dậm dặng đáp lại làm Phí Sĩ Thanh cười ngặt ngoẽo, chủi rửa vài câu lại gọi cho lão đại Tiết Hán Dũng, trong bốn tên tiện khách, lão đại tương đối đàng hoàng, nói chuyện không đeo bộ phận sinh dục lên mồm, không rườm rà đồng ý ngay, chỉ tiếc là bạn gái hẳn làm khách sạn cuối năm rất bận, nếu không đã dẫn về ra mắt anh em luôn một thể.

Gọi điện xong thì đồng nghiệp cũng gọi vào ăn cơm, Phí Sĩ Thanh đáp một tiếng lật đật chạy vào quán, nghĩ tới tứ tiện khách tốt nghiệp 5, 6 năm lại tụ hội đông đủ, tâm trạng vui hơn vài phần.

Ngày vui sắp tới, lại có anh tề tựu, còn gì bằng.

Đặc biệt là sắp được thưởng thức tay nghề của Oa ca, lâu lắm rồi không ném thử, hơn hai năm trước nó sách ba lô đi du lịch khắp nơi tu luyện, bây giờ tài nghệ chắc cao siêu lắm rồi, chắc chắc, nghĩ đã thèm.

“Chủ tịch Trần, hôm nay trông vào anh đấy, cục trưởng Hứa ra sức tiến cử anh ra mặt, bữa cơm thiếu nhà mỹ thực như anh thì thiếu thú vị.” Trong chiếc Audi đi về phía khu nghỉ dưỡng Quế Viên phía bắc Đại Nguyên, người ngồi ghế phụ lái đáng vẻ lãnh đạo quay đầu lại nói.

Người này là Thẩm Vinh Quy vừa lên làm phó thị trưởng Đại Nguyên một năm, vị tiền nhiệm liên quan tới lừa gạt ngân hàng liền mất tích, một năm sau mới đề bạt từ cục đầu tư lên, nguyên

nhân là nhờ vị này mang về khoản đầu tư 2 tỷ cho khu công nghiệp thành phố.

Lãnh đạo lên tiếng, vị chủ tịch Trần phía sau tóc hoa râm, trông như Phật Di Lặc chỉ cười không nói, cục trưởng Hứa ở bên vốn là phó chức của phó thị trưởng Thẩm nay được đưa lên hưởng ứng lãnh đạo: “Thị trưởng Thẩm, chủ tịch Trần là nhà mỹ thực có hạng trong tỉnh ta, nơi nào có món ngon, bất kể là khách sạn 5 sao hay quán nhỏ thôn dã, anh ấy đều đi qua. Anh Trần, nơi đó rất cuộc thế nào, hôm nay chiêu đãi ông Giản Hoài Ngọc là người đi nhiều biết rộng đấy.”

Chiêu đãi là một môn học vấn không thể thiếu trên quan trường, cục trưởng Hứa nói vậy xem chừng là còn chưa tin vào cái Hoa Soạn gì đó, dù sao phải chiêu đãi hai vị thần tài, không sơ xuất được.

“Mọi người nhìn chỗ kia đi.”

Chủ tịch Trần béo tốt này không phải ai xa lạ, chính là người năm xưa dẫn Tương Dịch Giai tới Đệ Nhất Oa của nhà Giản Phàm ăn, lần này cũng vậy, lại dẫn người đi ăn rồi. Ông ta đưa tay chỉ đằng xa, hai vị kia nhìn theo, có chút kinh ngạc, cách hai bên đường quốc lộ không xa, trong cái mùa vạn vật tiêu điều, nơi này muôn hồng ngàn tía, hoa đua nhau khoa sắc trong nhà kính kéo dài liên miên, tạo ra xung động thị giác cực lớn.

“Đó là vườn hoa Quế Viên, khai phát 5 năm trước, ban đầu chủ yếu cung cấp hoa cho Đại Nguyên, nhưng ở phương bắc chúng ta, thói trò tặng hoa tươi thời thượng chưa được phổ cập, mùa hè thì hoa chẳng đáng tiền, còn tới mùa này lại quá đắt. Tỉnh ta thời tiết khắc nghiệt với cây cối, tiêu thụ bình thường mà chi phí tăng cao nên không phát triển được. Rồi 3 năm trước khách sạn Quế Viên mở ẩm thực Hoa Soạn, mới đầu làm ăn cũng bình thường, thế rồi không biết mời đâu tới một vị đại sư, rồi mời hết nhà mỹ thực Đại Nguyên tới bày một bàn tiệc, thế là thanh danh vang dội trong một đêm, sau đó hoa ở đây không lo không bán được nữa, gần như được khách sạn ở đây đặt hết rồi, làm ăn mà một chiêu độc, ăn suốt đời, Quế Viên mấy năm qua kiếm lắm ... Ha ha ha nếu không nhờ thân phận phó thị trưởng Thẩm, muốn ăn ở đây phải đặt trước 3 ngày.” Chủ tịch Trần vừa

giới thiệu cũng vừa là nịnh lãnh đạo, xem ra miệng vị này không chỉ để ăn.

Cục trưởng Hứa tư giao rất tốt với chủ tịch Trần, nhiệm một ít khí chất nhà mỹ thực, tò mò hỏi: “Anh Trần, Hoa Soạn thuộc về hệ món ăn nào?”

“Chẳng thuộc hệ nào, nhưng hệ nào cũng có, tuy một mình một cờ, nhưng vì ảnh hưởng của địa vực, khí hậu, nên khó lập thành hệ phái riêng, trong nghề này Hoa Soạn thuộc loại dương xuân bạch tuyết, có nghĩa là quá mức cao cấp, cho nên đầu bếp chuyên về món này không nhiều ... Ví dụ như hiệu tương La gia trước giải phóng ở Đại Nguyên nổi tiếng nhờ món thịt ngâm, kỳ thực tổ tiên họ Ngự trù La là bậc Hoa Soạn đại sư, ở trong cung chuyên làm Hoa Soạn phục vụ hoàng đế, về sau tuy truyền tuyệt kỹ lại cho con cháu, nhưng đứt quãng nhiều thế hệ, vì không phải ai đủ tư chất đạt tới cảnh giới đó, mà đạt được do món ăn quá đắt nên chỉ phục vụ quý nhân.”

Nghe thế cục trưởng Hứa cũng nổi hứng thú: “Khó thế kia à, vậy vị đầu bếp ở Quế Viên có đạt được tới cấp bậc đó không?”

“Có, tôi ăn rồi.” Chủ tịch Trần khẳng định chắc chắn.

“La gia vào thập niên 60 biến mất, tiếc thật đấy, nếu không bây giờ đã là thương hiệu tiếng tăm toàn tỉnh.” Cục trưởng Hứa luyện tiếc.

Chương 004: Hoa nở giữa mùa đông. (2)

“Ha ha, cái này mất đi cái khác sinh ra, đời sau chưa chắc đã kém hơn đời trước, dù gì nói tới ăn, người dân nước ta chịu khó tìm hiểu lắm. Cục trưởng Hứa còn nhớ quán ăn bên đường ở Ô Long mà chúng ta từng ghé qua không?” Chủ tịch Trần cười nói.

“Nhớ chứ ... Nhất là món thịt lợn rừng ngàn năm khó gặp.” Nhiều năm trôi qua, ký ức cục trưởng Hứa vẫn đậm nét, hôm đó còn có hai giai nhân đi cùng mà, tính chất chuyến đi cũng đặc biệt, không thể không nhớ.

“Văn hóa ẩm thực 5000 năm của chúng ta bác đại tinh thâm, một cái quán nhỏ mà khiến tôi ấn tượng sâu đậm, cảm giác vị thuần như trọng kiếm vô phong, dù là một miếng khoai, một miếng đậu, dù là thứ rau rẻ nhất cũng hương vị vô cùng. Còn ở Quế Viên thì khác, thiên biến vạn hóa, phát huy cái khéo tới tột cùng, đem sắc hương vị hình ý đưa tới đỉnh cao của nghệ thuật ẩm thực, bất kể là hương vị hay sự cầu kỳ cũng là một vẻ đẹp ...” Chủ tịch Trần bất tri bất giác tiến vào trạng thái nhà nghề, trong xe chỉ còn mỗi giọng ông ta.

Thẩm Vinh Quy là người phàm tục không quá hứng thú nên nghe tới phiên tai, lúc này xe đã tới nơi, ông ta xuống xe trước, còn chưa yên tâm dặn lại: “Anh Trần, hôm nay dựa vào anh đấy, chẳng trách người ta không gọi anh là chủ tịch liên hiệp Hoa kiều mà là chủ tịch liên hiệp tham ăn.”

Vừa nói tới ngoại hiệu "liên hiệp tham ăn", cả ba đều cười sảng khoái, xuống xe đứng đợi, mấy chiếc xe nối nhau vào bãi đỗ, từ trong chiếc BMW đi ra là nhân vật chính ngày hôm nay.

Giản Hoài Ngọc chủ tịch công ty hữu hạn Giai Hoa, một người hoa quốc tịch Mỹ tuổi chạc tứ tuần, một thân Âu phục chính quy, mặt to tai lớn, cao trên 1m8, rất là uy vũ, cao lớn mà không giống đám ông chủ bụng bự trong nước. Còn vợ thì khiếp ròi, tuổi ít hơn rất nhiều, nhìn thì đoán hai bảy hai tám là nhiều, mặt trắng trẻo, vóc dáng cao ráo, thân hình đầy đặn cuốn hút, ăn mặc thời thượng, quần khăn choàng màu vàng, vô cùng bắt

mắt. Khuôn mặt vẫn còn nét Á Đông, nhưng nhìn kỹ mắt không phải thuần màu đen nữa, tóc xoăn tự nhiên, nhìn là biết con lai Trung Tây hợp bích, kết hợp hoàn mỹ vẻ đẹp hai bờ Thái Bình Dương.

Rất đẹp, thân phận cũng rất tôn quý, không ai dám tùy tiện nhìn ngó.

Thực tế không khác là bao, Giản Hoài Ngọc sinh ra ở Đài Loan, được giáo dục ở Mỹ, còn vợ thì là Hoa kiều đời 3, sinh ra và lớn lên ở Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, đặc trưng của người da vàng đã cải biến không ít. Xuống xe nhìn chồng nói chuyện với lãnh đạo địa phương, vị phu nhân này có vẻ buồn chán nhìn quanh rồi vẫy vẫy tay: “Cảnh, here.”

Ở xe thứ ba là khách mời đặc biệt của hai vợ chồng họ Giản, luật sư Cảnh Duệ Uyên, cố vấn pháp luật của công ty, lần này Giản Hoài Ngọc mang theo vợ về, việc công ty bận rộn, hai phiên dịch nam không tiện đi theo vị phu nhân xinh đẹp này, thế nên Cảnh Duệ Uyên kéo con gái tới dùng tạm, mấy ngày qua hai bên rất thân thiết.

Không sai, chính là Cảnh Văn Tú giúp cha mình, một nửa là vì thiện cảm với vị phu nhân này, đi tới hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Cô xem.” Diêm Giả Văn chỉ phía chồng đứng, đang cùng đám lãnh đạo bắt tay hàn huyên, e mất nửa ngày trời, không hiểu cho lắm: “Vì sao người Trung Quốc ăn một bữa cơm mà phiền thế?”

Giọng không dễ nghe lắm, nói tiếng Hán với ngữ điệu tiếng Anh, không thể hiện được hết âm sắc, nghe lơ lớ, Cảnh Văn Tú cười giải thích: “Diêm, người Trung Quốc thì không phiền toái, chỉ có lãnh đạo Trung Quốc mới phiền toái, bọn họ đang khách khí.”

“Khách khí à? Từ này nghĩa xấu hay nghĩa tốt?”

“Tất nhiên là nghĩa tốt.”

“Thế sao, ô, ví như cô khách khí với tôi là nghĩa tốt, nếu tôi nghiêm túc nói với người tôi không thích là tôi không khách khí với anh nữa, thì là nghĩa xấu, hàm ý uy hiếp đúng không?” Diêm Giả Văn có vẻ vỡ lẽ.

“Đúng rồi, cô nói rất đúng.” Cảnh Văn Tú cũng không giải thích hết được tập tục Trung Quốc, nhiều thứ chỉ có thể hiểu mà thôi.

“Hán ngữ thật là phiền, khó hiểu, tôi mà giận, ý tôi là i am very angry, nhưng chồng tôi vừa nói một câu it's make me very vast and hazy ... Tôi không hiểu.”

“One mean angry.” Cảnh Văn Tú giải thích, một là tức giận, một là sinh cơ bưng bưng.

(trong tiếng Trung thì tức giận là sinh khí, nhưng sinh khí khác là sức sống, đồng âm khác nghĩa)

“Oh, quá khó hiểu.”

“Let' go ... Bọn họ cần khách khí với chúng ta một chút, cô đừng giận.”

Cảnh Văn Tú vì thỏa mãn nguyện vọng học tiếng Hán của Diêm Giả Văn, nên đối thoại nửa Anh nửa Hán, kéo vị phu nhân này tới, khách khí hàn huyền, quá phiền. Diêm Giả Văn liền giả vờ không hiểu tiếng Trung, tuôn ra một tràng tiếng Anh dài mới kết thúc nghi thức đón tiếp phiền hà, đoán người đi vào đại sảnh.

Đại Sảnh dựng tám biển thẳng đứng viết chữ cổ kiểu thư pháp: Hoa Soạn Lâu.

Phòng bao, bình phong, tranh sơn thủy, mấy vị lãnh đạo thành phố chỉ thấy hoàn cảnh nơi này tương đối cổ điển, khen không ngớt. Chủ tịch Trần giới thiệu nguồn gốc Quế Viên, đầu thập niên 90, nơi này còn là một cái thôn nhỏ chẳng có gì đáng kể, sau khi phát hiện suối nước nóng, thành phố xây nhà nghỉ dưỡng ở đây cho lãnh đạo có chỗ đi an dưỡng, sau đó huyện Thanh Từ cũng tăng cường mời gọi đầu tư. Trải qua hơn 10 năm mới có 37 khách sạn nhà hàng 3,4 sao tới, thành một khu nghỉ dưỡng quy mô lớn nhất Đại Nguyên.

Toàn đám người kinh doanh, đề tài quanh quẩn chuyện làm ăn, luật sư Cảnh không hứng thú, hai cô gái lại càng chẳng quan tâm, ngược lại mấy món ăn để sẵn trên bàn làm Diêm Giả Văn tò mò, bày tám món quả khoa bày trên bàn bát tiên, ném thử mỗi thứ một ít, đủ loại vị làm cô gái tuôn một loạt từ rất rất very very lộn xộn ... Làm chồng ở bên cạnh cũng bị chọc cười.

Phó thị trưởng Thẩm thâm khen vậy là tìm đúng chỗ rồi, ít nhất làm mấy người ngoại quốc hài lòng, thời buổi này miệng ai cũng kén lắm, hải sâm, bào ngư, tôm hùm đã quá phổ biến, cấp bậc thành cán bộ cơ sở xã huyện rồi, mấy món ăn nguyên sinh lại ngày càng được hoan nghênh, nơi này không tệ.

Hơn nữa xem ra phía Quế Viên chuẩn bị rất đầy đủ, vừa ngồi xuống nói vài câu mà bốn năm món ăn đã đưa lên như dây chuyền, phục vụ viên xinh đẹp ăn mặc thời Dân Quốc giới thiệu từng món ăn, mỗi món đều mang tên một loại hoa, có món còn cắm bình hoa nhỏ ở giữa cái đĩa gỗ lớn, làm người ta mở rộng tầm mắt.

Hương hoa làm tinh thần mọi người phấn chấn, quện với mùi thơm của thức ăn, bốn xung quanh còn có cánh hoa như mang theo sương sớm, cảm giác không phải là một bàn tiệc mà chính là một vườn hoa.

Diêm Giai Văn mắt tròn xoe như đĩa bé hiếu kỳ, đưa tay ra nhón thử, vì không rõ đâu là hoa, đâu là món ăn chế tác thành hình hoa, môi cắn thử, đôi mắt lam ánh lên sắc thái kỳ dị, nuốt nửa cánh hoa còn lại vào, hoa mà không phải hoa, một lúc lâu mới nói lên lời: “Thật vĩ đại.”

Mọi người xung quanh rộ lên tràng cười vui vẻ thiện chí, cũng nhờ vị phu nhân tích cách hết sức vô tư này mà bữa ăn mới có thể tiến hành mau chóng, đỡ tốn công khách khí qua lại một phen. Mọi người cùng động đũa, tám tắc không thôi, chủ tịch Trần hào hứng giới thiệu: “Giản phu nhân, thử món này đi, càng không bắt mắt nội hàm càng sâu.”

Cảnh Văn Tú khẽ giọng phiên dịch, Diêm Giai Văn không khách khí, múc một thìa canh vào bát, nước canh mang vị hoa sen như luồn qua kẽ răng, thịt nhảy múa ở đầu lưỡi, không còn để ý tới cả khen nữa, gật đầu liên hồi.

Chương 005: Hoa nở giữa mùa đông. (3)

Ngồi trong cảnh hoa, ăn có hương hoa, hoa không chỉ tồn tại thực mà càng như một hàm ý, ngay cả vị phó thị trưởng Thẩm không quá đam mê ăn uống cũng thấy khẩu vị tăng mạnh, mới đầu nghe tới xuống thôn quê hơi lo, không ngờ cấp bậc còn cao hơn nhà hàng cao cấp ở thành phố mấy bậc.

Hơn thật ấy chứ, ông ta đi tiếp khách xã giao liên miên, có nhà hàng khách sạn cao cấp nào còn chưa ghé qua. Ăn toàn là sơn hào hải vị mà chẳng thấy ngon, đôi khi còn là gánh nặng, chẳng bằng về nhà úp bát mì gói. Hôm nay khác hẳn, bữa tiệc chiêu đãi này, phó thị trưởng Thẩm đang thực sự thưởng thức món ăn, hơn nữa ăn vào còn thấy cao nhã hơn vài phần.

Quan trọng hơn nữa là khách rất vui.

Ở phía bên kia, thấy cô vợ trẻ ăn say sưa, Giản Hoài Ngọc mỉm cười vui vẻ, cảm ơn các vị lãnh đạo.

Chủ tịch Trần nhìn chủ khách hài lòng, càng một phen khoe khoang, nói các loại hoa trừ có công dụng làm đẹp, mỗi món mang công năng riêng, hoa cúc mát gan sáng mắt, hoa quế thông khí hóa đờm, hoa sen an thần giảm béo. Chẳng những ăn ngon mà nguyên liệu nấu ăn dưỡng sinh, bổ xung các khoáng vật cho thân thể nói tới Cảnh Văn Tú cụt vốn từ không phiên dịch nổi, dùng đủ từ thay thế mới khiến Diêm Giai Văn hiểu được một phần mà càng thêm sùng bái.

Luật sư Cảnh cũng không thua kém, nói Hoa Soạn nhắc tới sớm nhất trong Lữ thị xuân thu, thần y Y Doãn thời Thương đã giới thiệu

"thọ mộc chi hoa", ý là dùng hoa nấu ăn, về sau trong (Kim Bình Mai từ thoại) cũng nhắc tới riêng lấy hoa hồng làm bánh đã có mười mấy loại.

Đột nhiên Diêm Giai Văn đang ăn cao hứng nói xen vào: "Mr Cảnh, tôi biết điều ông nói đấy."

"Phu nhân cũng xem những điển tịch đó à?" Cảnh Duệ Uyên nghe vị phu nhân phương Tây xinh đẹp hơn cả con gái mình

hiểu cả điển cố, vui vẻ lắm.

“Cái Kim Bình Mai mà ông vừa nói ấy, tôi từng xem qua ...”

Vị phu nhân cao quý này đọc thâm thư? Khách khứa xung quanh chết nghẹn, nhìn Giản Hoài Ngọc, thấy hấn không để bụng mới cười ha hả. Giản Hoài Ngọc là người thoải mái tư tưởng cởi mở tiến bộ, không ngại cô vợ kém mình mười mấy tuổi gây ra trò cười lớn. Chỉ là không ngờ thế hệ trước còn cất giấu không ít sách cổ, thế hệ trước đều muốn lá rụng về cội nên kiên nhẫn giáo dục văn hóa quê cha đất tổ, xem ra cô vợ hấn đọc sách linh tinh không ít, chỉ là e chỉ đọc mà không hiểu bao nhiêu.

Bữa ăn nhờ thế mà càng thêm cởi mở, càng ăn càng ngộ ra vì sao nơi này kinh doanh tốt như vậy, e trước đó chủ tịch Trần nói người thường đặt chỗ phải trước ba ngày không hề quá lời.

Món ăn cuối cùng đưa lên bàn tiệc, phục vụ viên báo một cái tên độc đáo: Canh mỹ nhân!

“Wow ... What canh mỹ nhân?” Diêm Giả Văn nhìn cánh hoa hồng nổi bật bình trong canh rất đẹp mắt, nhưng mà món này lại bất ngờ là không có hương hoa, không biết là có bí mật gì bên trong.

Cảnh Văn Tú hôm nay làm phiên dịch hết sức vất vả, giải thích bữa: “Beauty, là canh cho mỹ nữ ăn.”

“Ồ, hiểu rồi.” Diêm Giả Văn nghe giải thích như thế vui lắm, múc một thìa, ngậm cánh hoa ở môi cảm thụ: “Ngon ... Không biết ngon ở đâu, chỉ là ngon lắm, nhiều vị, lưỡi một vị, xuống cổ thành vị khác ... Cảnh này.”

Ghé đầu sang Cảnh Văn Tú thì thầm: “Có phải món này còn có thể breast ...”

Cảnh Văn Tú che miệng cười biểu thị không biết, mắt liếc nhìn cô gái Hoa kiều, trời ạ, nơi đó đã lớn tới mức làm người ta ghen tỵ rồi, vậy mà vẫn còn muốn lớn hơn nữa sao? Không để người ta sống nữa à?

Món ăn này đúng là kỳ quái, rất thanh nhã, không thơm ngào ngạt như những món trước, hương hoa phải tới khi nuốt vào mới cảm thụ được, vừa rồi ăn một bữa tiệc thịnh soạn. Khẩu vị lại tốt, mọi người bất giác đều ăn quá no, giờ húp canh, không

no thêm, mà cảm giác thoải mái toàn thân, uống xong tựa đắng, tựa ngọt, nước bọt tiết ra như còn lưu luyến mãi.

Rất lạ, không nói rõ là cảm giác gì, thoải mái, nhưng không phải kiểu ngon làm người ta lớn tiếng khen ngợi, kiểu mà người ta muốn lắng lòng lại cảm thụ, một món ăn mà ăn ra cả cảm xúc không khỏi làm người ta thấy hoang đường khó tin, đều nhìn chủ tịch Trần.

“Đây chính là cảnh giới tối cao của Hoa Soạn đại sư.” Chủ tịch Trần đặt thìa xuống, khép hờ mắt giải thích: “Thực sự đem Hoa Soạn dung nhập thẩm mỹ và ẩn ý văn hóa, thời xưa văn nhân sùng bái đạm bạc thuần phác, hương thanh nhã, vị thanh đạm, tuyết tinh thần chính là một thẩm mỹ quan độc đáo của người xưa. Giống như Mạo Ích Cương một trong tứ đại công tử cuối thời Minh, cùng với đồng Tiểu Uyển từ yêu nhau cho tới đến với nhau, không chỉ có ái tình khắc cốt ghi lòng, càng đem tinh thần nghệ thuật hòa nhập vào cuộc sống.”

“Thời Minh Thanh trồng hoa thành phong trào, nguyên nhân chủ yếu là thời đại quá hắc ám, thế đạo quá hoang đường, khiến tao nhân mặc khách thoát khỏi hiện thực ô trọc tìm an ủi tâm linh từ tự nhiên. Từ đó ý thức giác ngộ của văn nhân sĩ tử đạt tới thăng hoa tự do tinh thần, đem Hoa Soạn trở thành kỹ nghệ ngang với cầm kỳ thi họa, thành thú vui của cuộc sống.”

Chỉ có điều chủ tịch Trần nhập tâm quá rồi, giải thích cao siêu làm Diêm Giả Văn dùng âm điệu quái dị của mình hỏi: “Thế nghĩa là gì?”

Đừng nói người nước ngoài, mấy vị bên cạnh còn mơ hồ, Cảnh Văn Tú hiểu nhưng mà hai nền văn hóa khác biệt quá lớn, không cách nào giải thích thông.

“Tức là bản thân món ăn thể hiện văn hóa của thời đại ví dụ KFC, hamburger của nước Mỹ thể hiện ra một loại văn hóa hiệu suất vậy ... Món ăn này ý cảnh ở thanh nhã, thanh đạm và thanh hương, thêm vào sắc hoa đỏ dưỡng nhãn đẹp mắt, sau vị ngọt dịu để lại chút đắng nhẹ, giống như dư vị ánh mắt mỹ nhân lúc quay đầu, loại buồn thương không tan ... Lấy mỹ nhân đặt tên, hình, sắc, ý vẹn toàn, trình độ hoa đại sư ngày càng cao rồi.”

Người hiểu người không hiểu đều cười gật gù, coi như chuyện vui giữa bàn tiệc, Giản Văn Tú lần này có thể giải thích được rồi, Diêm Giả Văn khen mãi.

Chủ tịch Trần nhìn sang phục vụ viên bên cạnh: “Tôi đoán vị hoa đại sư này tuổi chừng 40 - 50, tài nghệ là gia truyền, hơn nữa từng ly hôn, phải là người từng trải qua đồ võ gặp ghềnh trong tình cảm, hơn nữa tới giờ vẫn cô đơn lẻ bóng đem hết tâm sự vào món ăn, nếu không tài nghệ không tới trình độ cao siêu thế này, đúng không?”

Ai cũng biết chủ tịch Trần lại khoe tài nghệ từ món ăn nhìn nhân phẩm rồi, mọi người nghe thấy đôi phần có lý, mỗi người phụ họa suy đoán một câu, Diêm Giả Văn hôm nay ăn rất thỏa mãn, yêu cầu gặp vị hoa đại sư thần kỳ này, cũng đoán tuyệt đối là ông già đội mũ cao, mặt tang thương.

Cô phục vụ xinh đẹp phì cười: “Chú ơi, chú đoán sai rồi, hoa đại sư kỳ thực chưa tới 30 tuổi, tính cách anh ấy rất vui vẻ, hiền hòa, rất tốt bụng. Nhưng anh ấy không gặp người ngoài đâu, rất nhiều lãnh đạo lớn tới đây ăn cơm muốn gặp, anh ấy đều từ chối, có điều mỹ nữ độc thân thì ngoại lệ.”

Mọi người ngẩn ra, nhìn phục vụ viên như đang đánh giá Diêm Giả Văn và Cảnh Văn Tú xem có đủ tư cách gặp hoa đại sư không, mấy người đều cười phá lên vui vẻ.

Vị đại sư thần kỳ này rốt cuộc là ai?

Chương 006: Trời vừa mới sáng. (1)

“Oa ca, khi nào anh về Ô Long?”

“Hôm nay là ... 23 rồi hả, vậy thì mai anh về.”

“Hôm qua giám đốc Ngư gọi em vào văn phòng, ông ấy nói muốn ký hợp đồng 3 năm, bảo em suy nghĩ. Oa ca, anh bảo có ký không?”

“Hắc Đản, anh là Oa ca chứ có phải cha mày đâu, chuyện này anh quyết định hộ sao được.”

Trên con đường nông thôn quanh co, một chiếc xe chở nước có chút cũ kỹ đi xiêu xiêu vẹo vẹo, cảnh tượng sớm mai sương mờ, kính xe kết một tầng sương trắng, Giản Phàm ngồi khoanh tay ở ghế phụ lái lau kính. Lái xe là thủ hạ từ thời làm hiệp cảnh ở Ô Long, từng tới Đại Nguyên làm lưu manh, tên thật Lý Chí Quảng, biệt danh Hắc Đản, gần hai năm trước Giản Phàm về quê dẫn theo Đại Hòe làm phụ bếp, gặp phải hắn ở quê bữa no bữa đói, liền cho đi làm phục vụ luôn.

Từ Hiệp cảnh tới lưu manh rồi phục vụ ở Quế Viên, Hắc Đản lúc này càng tráng kiện rắn chắc, mỗi ngày chuyện đầu tiên là cùng Oa ca tới chân núi cách đó mười mấy km lấy nước suối, ngâm cánh hoa, lương tháng từ chạy vật 800 đã thành công thăng lên phục vụ lương 2000. Trước kia thân phận của mình, ngay tư cách ký hợp đồng cũng không có, ông chủ cơ bản nói một câu, làm thì làm, không thì xéo. Giờ gặp chuyện tốt thế này, đâm ra sợ không biết quyết thế nào.

Hắc Đản thấy Oa ca không tỏ thái độ, lúc này xe đi trên đỉnh núi xuống nên không tiện hỏi nữa, ở đây có thể thấy toàn cảnh khu nghỉ dưỡng Quế Viên trong sương mờ, đó là một hõm núi rộng mấy km², mấy chục nhà hàng, khách sạn nhấp nhô giữa rặng cây, suối nước nóng uốn lượn bốc hơi mù mịt, cảnh tượng như chốn tiên cảnh. Ở đây đã 2 năm, con đường này cũng đi 2 năm, trước kia có lần tình cờ nghe nói Oa ca muốn đi, cũng muốn đi theo Oa ca, nhưng đối với Hắc Đản cuộc sống gặp

ghềnh, khó khăn lắm mới có 2 năm bình yên đàng hoàng, thật sự không dễ.

Người lớn rồi, đều có tâm sự riêng.

Ngày chính bản Thân gian Phàm cũng đã thay đổi khá nhiều so với hai năm trước, da đen hơn không ít chẳng còn là soái ca trắng trẻo, dưới cằm lún phún râu, thêm vào vết sẹo cũ bên má nay phần nào hòa lẫn da thịt không còn quá dữ tợn nữa, khiến khuôn mặt bớt vài phần non nớt, thêm vài phần nam tính. Cái nghề đầu bếp này kỳ thực không nhẹ nhàng hơn làm cảnh sát, mức lương làm người ta hâm mộ này là tiền mồ hôi từng thìa từng muôi kiếm về, lau cửa kính nhìn Quế Viên bao phủ trong nắng sớm, vậy là chớp mắt hai năm đã qua đi rồi.

Xe đi rất chậm, phía sau kéo tét nước dài bằng 2/3 chiều dài chiếc xe, lượng nước này vừa đủ cho nhà bếp ngâm hoa một ngày, dừng nghỉ trung tâm suối nước nóng thì toàn là suối, cả khu Quế Viên này chỉ hai ba mắt suối thôi, còn số còn lại là dùng nồi đun nước sôi giả nước nóng, còn kiên trì dùng nước suối làm Hoa Soạn chỉ vẻn vẹn có Hoa Soạn lâu.

Một lúc sau xe đi xuống chỗ đường bằng phẳng ít dốc hơn Hắc Đản lại nói: “Oa ca, nếu anh định đi thì nói với em một tiếng nhé, em còn thương lượng với Đậu Đậu.”

“Ồ, cô bé ấy chịu đi theo mày sao?” Giản Phàm quay sang hỏi, Đậu Đậu là một phục vụ viên ở trong bếp của y, hai người rất dính nhau.

“Đã ngủ với nhau rồi, cô ấy không theo em thì theo ai?” Hắc Đản nhe răng cười tự hào.

“Ha ha ha, mày đâu cần theo anh mãi như thế, nên tự lập đi chứ. Hai năm qua cũng đừng trách anh bắt mày chịu khổ, giờ một mình mày làm bằng ba người, vừa rửa rau lại sơ chế, có thể làm vài món đơn giản nữa, tới nhà nào chẳng là người làm lành nghề, không thì cùng Đậu Đậu mở quán vợ chồng, chẳng đói được ... Mà ở lại cũng tốt, lương của Hoa Soạn lâu không thấp.”

“Đã thế sao anh còn đi?” Hắc Đản không hiểu, an nhàn lâu rồi có chút tính lười sợ thay đổi.

“Anh làm Hoa Soạn làm tới mức này đã là đỉnh cao, khó phát triển thêm được, giờ anh hiểu vì sao ngụ trù La lại rút bỏ món

tuyệt nghệ này, chỉ dùng món phổ thông nhất ... Tiền nhân đúng là có nhãn quang, thú tốt tới mấy mất đi cơ sở quần chúng là không được." Giản Phàm cảm khái, nghiêm khắc mà nói đây không phải là thành tựu của bản thân, mà phát triển từ Bí chế thập lục vị của ngự trù La. Hơn hai năm trước y tới Thuận Đức, Hoa Đô du lịch một thời gian, thử các món Hoa Soạn trong hệ món ăn khác nhau rồi tới Quế Viên an thân. Làm quá lâu rồi, nhận ra kỹ thuật này quá cao cấp, chỉ có thể giới hạn trong vòng tròn nhỏ, giống như mình, chỉ có thể ở Hoa Soạn lâu mới có thể làm xuất sắc nhất, ở lại thì chỉ có thể cả đời làm công cho người ta thôi, đó không phải là chí hướng của y.

Giản Phàm muốn tự mình làm chủ, muốn lập nên một cái Thiên hạ đệ nhất Oa ăn đứt cái Ô Long đệ nhất oa của cha, lúc đó mẹ không thể nói nấu ăn là nghề không có tiền đồ nữa.

"Oa ca, anh nói thế là sao?" Hắc Đản nghe mà không hiểu.

Giản Phàm chỉ cười không giải thích, phàm là bếp trưởng đều bồi dưỡng nhóm phụ bếp cho mình, ít thì vài người, nhiều thì mười mấy người. Hắc Đản hài lòng với hiện trạng, lại vương bạn bạn gái, Đại Hòe thì lương đã hơn 4000, có thể tự mình làm chủ một gian bếp, nếu mình đi, đoán chừng chỉ có thể đi một thân một mình, tuy có chút đáng tiếc, nhưng không miễn cưỡng người khác được: "Hắc Đản, mày nữ bỏ nơi này đi thật sao, giám đốc Ngư hứa rồi còn gì."

"Xì, ngu gì mà tin ông ta."

Hắc Đản đang định nói gì, chợt như gặp ma phanh "két" một cái, Giản Phàm theo quán tính va vào cửa sổ, vừa xoa đầu vừa vung tay tát: "Lái xe kiểu gì thế, đá chết mày giờ."

"Oa ca, Oa ca, bạch y nữ quý." Hắc Đản hét lên như thấy ma.

Giản Phàm nghe mà giật mình, cách đó vài mét chỉ thấy một cái bóng trắng lượn lờ, trong sương mù mờ lung, có phần rờn rợn, nhìn hồi lâu lại tát phát nữa: "Thằng ngốc, mỹ nữ mà nhìn thành nữ quý, người ta vẫy tay xin đi nhờ."

Hắc Đản cũng nhìn rõ rồi, có cái bóng trắng đi tới, tập tà tập tễnh giống chân bị thương, đang gọi gì đó, vì xe đóng kín không nghe thấy, giờ tới gần hơn, là trang phục thể thao rộng, dáng rất cao: "Oa ca, không phải cô em này đi dã chiến về chứ?"

“Vớ vẩn, đã chiến trong loại thời tiết này à? Không phải thành que kem sao?”

“Cô gái này không phải người trong thôn, có lẽ là tiểu thư sáng sớm ra ngoài chạy bộ buổi sáng?”

“Nói không chừng là làm việc với khách trong xe, kiếm tiền về nhà ăn Tết.”

Không thể trách hai người bọn họ đoán thế, ở Quế Viên này nói một câu mỹ nữ như mây không sai, nhưng mà nói tiểu thư thành đàn cũng càng không sai. Tới đây kiếm tiền không chỉ có đầu bếp, còn có các nữ kỹ sư tinh thông cấu tạo thân thể con người tới từ khắp nơi trên cả nước, tắm rửa có phải suối nước nóng thật hay không thì không ai quan tâm, nếu không có tiểu thư thì chuyện làm ăn sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng.

Người đã tới gần, trang phục thể thao toàn thân màu trắng làm trái tim Giản Phàm rung khẽ một cái, mơ hồ như thấy một hình bóng trong ký ức, vẻ đoan trang tú lệ kia có vài phần tương tự, mở cửa xe ra, theo thói quen nói chuyện với nữ nhân ở Quế Viên gọi: “Em gái, ở quán nào thế, sáng sớm thế này ra đây sao có khách?”

Chương 007: Trời vừa mới sáng. (2)

“...” Mỹ nữ thấy người cao hứng lắm, vội vàng nói: “I ... I ...”

“Hả, đây là tiếng địa phương nơi nào?” Giản Phàm với Hắc Đản nhìn nhau không hiểu.

“Oh, I .. Bị thương ở chân .. I ...” Mỹ nữ tay vịn thân xe, giày thể thao cũng một màu trắng có vài vết máu, vừa giải thích lẫn chỉ chứng cứ.

Giản Phàm hiểu ra: “Trẹo chân thì nói là trẹo chân, đọc thơ ngoại quốc làm gì?”

“Anh có thể ... giúp tôi không? .. về, về nơi

Này ...

Mỹ nữ đoán chừng tóm được cọng cỏ cứu mạng, càng gấp thì càng không nói ra được tiếng Hán, sợ giải thích không thông, đưa ra cái thẻ. Giản Phàm nhận lấy, là thẻ phòng của Quế Viên, hiểu ra đây không phải là tiểu thư, tám phần là khách trọ chạy tập thể dục bị trẹo chân, chỉ vài bước chân không về nổi, mỉm cười tay ôm eo đỡ mỹ nữ lên xe, quát Hắc Đản: “Xuống, xuống ngồi sau xe.”

“Hả? Anh ơi, bên ngoài lạnh lắm.” Hắc Đản không vui.

“Vài bước thôi mà, diễm ngộ không dễ gặp, phải nhường anh chứ .. Đi đi.” Giản Phàm lên mặt đại ca vừa đuổi vừa kéo Hắc Đản mặt mày cau có khỏi khoang xe.

Sau biến cố nhỏ, xe lại lên đường, nghe đối phương nói tiếng Hán không thuần thục, đoán là khách nước ngoài, nơi này thì thoảng gặp mấy em tóc vàng mắt xanh, nên tóc đen càng không hiểu, Giản Phàm khởi động xe, hỏi một câu Trung Tây kết hợp: “Hi, cô là người ở đâu?”

“Me?” Mỹ nữ hỏi lại.

Giản Phàm nghe rõ câu tiếng Anh êm tai đó, gật đầu: “Đúng, you đó.”

“Tôi là người Trung Quốc, ông nội là vị tướng quân, cha tôi sinh ra ở Đài Loan .. Tôi lớn lên ở Mỹ.” Mỹ nữ cuối cùng cũng nói được một câu tiếng Trung hoàn chỉnh.

Giản Phàm gật gù: “Hiểu rồi, cô là dư nghiệt của bọn phản động Quốc dân Đảng đúng không? Mùa đông mà cô ăn mặc thế này, còn sức nhiều nước hoa, làm tôi tưởng là tiểu thư của quán nào.”

“Tôi không phải tiểu thư ... Lady ... Tôi kết hôn rồi, tôi có .. các anh gọi là chồng ấy.”

“Tiểu thư nào mà không có chồng.” Giản Phàm chọc một câu, có điều cô gái kia không hiểu, đôi mắt to chớp chớp nhìn mình có phần đề phòng. Lúc này trời đã sáng hơn, mỹ nữ cũng hiện rõ vài phần, mái tóc màu gợn sóng, dáng người cao với những đường cong đầy gợi cảm, đôi môi hơi dày, nhận ra đôi mắt đó hơi yêu dị, không phải màu đen, ăn mặc hiện đại lại có cảm giác cổ điển, hai thái cực văn hóa dung hòa một cách hoàn mỹ, có vẻ phóng khoáng của nữ nhân phương Tây lại mang ý nhị mà nữ nhân Trung Quốc, phải nói là đẹp mê hồn, nếu không Giản Phàm đã chẳng phũ phàng với anh em như thế: “Thôi bỏ, văn hóa trong nước phức tạp, chúng ta giao lưu khó khăn, tôi ở nhà hàng Hoa Soạn Lâu, tới đó thì cô tự về nhé.”

“Ồ, tôi biết Hoa Soạn Lâu.”

“Vớ vẩn, ở đây ai chẳng biết.”

Mỹ nữ lắc đầu, nhất thời không biết giải thích ý mình thế nào: “Tôi biết ở đó có một vị đại sư, ... ý tôi là chef, vĩ đại lắm.”

“Yes, i'm a great đầu bếp.”

Cái thứ tiếng Anh nửa mùa của Giản Phàm cuối cùng cũng được ứng dụng thực tế, tự phong làm đầu bếp vĩ đại làm mỹ nữ cười khúc khích. Xe đi vào khu nghỉ dưỡng, mỹ nữ yên tâm hơn, cảnh sắc buổi sáng không tệ, đi ra ngoài chạy bộ, chạy vài vòng lạc đường, hồ đồ thế nào mà chạy lên núi rồi bị thương, may mà gặp cái xe lấy nước, mới đầu thoát nhìn người này vóc dáng khuôn mặt đôi phần dữ tợn còn sợ là cướp, giờ mới thở phào.

Xoa xoa chân bị thương, nhìn nam nhân mặc đồng phục khách sạn manly đáng mến, mỹ nữ vui vẻ bắt chuyện: “Anh có biết hoa đại sư không?”

“Ồ, đã vang danh nước ngoài rồi à, cô tìm anh ấy làm gì?” Đến em gái ngoại quốc cũng biết danh tiếng của mình, Giản Phàm vui lắm.

“Tối qua, chúng tôi thưởng ... nói thế nào nhỉ ... Taste.”

“Thưởng thức, đúng không?”

“Đúng, chúng tôi được thưởng thức một bữa tiệc thịnh soạn, phục vụ nói ... hoa đại sư là một đầu bếp vĩ đại, làm món ăn rất ngon ... Trong món ăn có mùi vị nghệ thuật ... Nói nhiều lắm, tôi không hiểu.”

Giản Phàm nghe mỹ nữ áp a áp ứng một lúc mới hiểu đại khái, là thể hiện ngưỡng mộ với hoa đại sư, hai năm qua y gặp chuyện này không ít, đại bộ phận là kẻ rảnh rỗi, ăn trứng gà còn muốn chụp ảnh chung với gà làm kỷ niệm. Y đương nhiên chẳng rảnh mà tiếp.

Kỳ thực cái danh hoa đại sư đã có trước khi Giản Phàm tới nơi này, đó chỉ là chiêu bài Quế Viên dùng nâng cao danh tiếng, chứ gọi Hắc Đản ra nói đây chính là hoa đại sư cũng không ai nghi ngờ.

Có danh tiếng này là nhờ Quế Viên chiến lược kinh doanh khôn ngoan, không tiếc công sức tuyên truyền, còn khoác lên hoa đại sư một lớp áo thần bí, nhưng không dễ dàng cho đầu bếp nào được lấy danh này, sợ người ta sau nhảy đi nơi khác làm việc thì mất khách. Ví như giờ Giản Phàm ở Quế Viên ai cũng công nhận là y chính là hoa đại sư, nhưng ra khỏi Quế Viên, y chỉ là Giản Phàm.

“Anh cười gì thế?” Mỹ nữ thấy Giản Phàm cười rất lạ thì tò mò.

“Ô tôi đang cười hoa đại sư chỉ là danh hiệu, Hoa Soạn không phải một người làm ra, mà là tập thể, là trí tuệ tập thể ... Thôi, thảo luận chủ nghĩa tập thể với giai cấp tư sản, cô không hiểu.” Giản Phàm thấy giải thích cho cô em nói chưa sôi này quá khó khăn, bỏ gánh luôn.

“Tôi hiểu, ý anh là hợp tác đoàn đội.”

“Ồ, very thông minh.”

“Tôi không đồng ý với anh, người Trung Quốc mới thiếu tinh thần làm việc theo nhóm, chứ không phải là người Mỹ. Anh chưa nghe câu, một người Trung Quốc là con rông, ba người Trung Quốc là con giun à?” Mỹ nữ bất thành linh nói một câu lưu loát.

Giản Phàm ngạc nhiên nhìn mỹ nữ mang dòng máu lai, đẹp, vô cùng xinh đẹp: “Không tệ, cô rất hiểu tình hình trong nước, có điều hoa đại sư không phải một người, mà là một đoàn đội, vậy cô có muốn gặp không?”

“Có.”

Xe đi vào sân sau, Giản Phàm nhảy xuống xe, gọi: “Hắc Đản, mau tháo nước chuẩn bị nguyên liệu buổi trưa ... Đại Hòe, nấu cháo xong chưa ... Đậu Đậu ra đây làm việc ...”

Sân sau gọn gàng sạch sẽ, bên cạnh máy hút gió chạy ù ù là cửa ra vào, treo rèm dày, bên trên có mấy chữ "khách sạn Quế Viên", rèm vén lên, Đậu Đậu chạy ra, dáng người hơi gầy, mặc bộ trang phục đầu bếp, tuổi chừng 20, mặt tròn tròn bầu bầu, mũi có vài nốt tàn nhang xinh xinh, nhìn thấy Giản Phàm đang đỡ một cô gái xuống xe, ngạc nhiên đón lấy cô gái: “Sư phụ, ai thế ạ? Đi lấy nước sao lại mang về một cô gái?”

“Nhặt được đấy.” Hắc Đản đứng trên nóc hét nước trả lời, câu nói không đáng hoàng này bị lườm một cái.

Giản Phàm giao người cho Đậu Đậu rồi vào bếp, Đại Hòe đang cầm một cái thìa lớn nguấy cháo, hai phụ bếp khác chuẩn bị buffet cho Hoa Soạn lâu, mấy món này không cần tới tay Giản Phàm làm gì, đa phần đứng chỉ huy là được.

Tiếp theo đó là rửa mặt, rửa tay, ăn xong bữa sáng rồi chuẩn bị chính thức làm việc, giờ mới nhớ ra chưa hỏi được cô em không ra Tây không ra Trung kia ở đâu, quay lại thì cô gái nhiệt tình Đậu Đậu đã dìu mỹ nữ vào bếp, khom người xuống nhìn chân kêu lên: “Trời, sưng to quá, Hắc Đản, bê chậu nước nóng tới đây.”

Đậu Đậu chỉ huy còn tác dụng hơn Giản Phàm, Hắc Đản ném luôn vôi nước, chạy đi lấy chậu nước nóng mang tới, Đậu Đậu giúp cô gái kia cởi tất ra, không những sưng còn rách da, an ủi: “Trước tiên rửa sạch, tôi tìm băng dán cho cô.”

Chương 008: Vang bóng một thời. (1)

Về rồi, an toàn rồi, ngâm chân trong nước nóng, lại ở trong hoàn cảnh thoang thoảng hương hoa, mỹ nữ tin đây là nhà bếp làm ra món Hoa Soạn có vận vị nghệ thuật. Khoai tây, củ cải, bay vèo vèo, nhìn hoa cả mắt, sau cái bàn còn có nồi to hơn cả nắp trước cửa xe BMW, đúng là bình sinh hiếm có. Một nam tử cao lớn, vác cái chậu thép không rỉ đổ ào ào vào nồi, mùi thơm bốc ra, không rõ mùi gì, nhưng hoàn toàn lật nhào ấn tượng về bếp trong lòng cô.

Nhìn cái nồi kia đen bóng, xung quanh là đồng nồi thép không rỉ, như sự kết hợp hoàn mỹ giữa cổ điển và hiện đại.

“Này, sao cô không nói, đau không?” Đậ Đậ kiểm băng dính thuốc đưa mỹ nữ.

Đến khi lấy khăn lau khô chân mỹ nữ mới nhận ra này giờ mình chìm đắm trong không khí nghệ thuật, quên cả đau, chỉ Đại Hòe: “Làm gì thế?”

“Hả?” Đậ Đậ nghe chưa rõ ngẩn ra, quay đầu hỏi: “Sư phụ, sao cô ấy lại nói như thế?”

“Cô ấy là người nước ngoài, nghe hiểu là đủ, người nước ngoài học tiếng Hán không dễ, chăm sóc cho tốt, là khách của chúng ta, lát đưa về.” Giản Phàm sửa soạn xong tới thay Đại Hòe nguấy cháo, ghé vào nồi ngửi xem ép được mùi hoa ra chưa, đây là một món chiêu bài của Hoa Soạn lâu, cháo hoa.

Đậ Đậ sinh ra lớn lên ở quê, là thôn nữ điển hình, tò mò ngó nghiêng mỹ nữ, hiểu rồi, không phải người Trung Quốc, mũi hơi khoằm, mắt hơi sâu, con ngươi không phải màu đen, da cực trắng, cực kỳ xinh đẹp, nhất là ngực, vừa cao vừa tròn căng, thật ghen tỵ.

Không phải ai khác chính là Diêm Giả Văn hôm qua ăn xong còn nghỉ lại, thấy Đậ Đậ tò mò nhìn mình cũng không phật ý, hỏi: “Cô chưa nói với tôi ... Vừa rồi, rải hoa vào nồi ấy.”

“À, cháo hoa hồng, đó là nụ hoa chưa nở được xử lý khô.”

“Sao lại là nụ hoa?”

“Vì dinh dưỡng ở búp hoa chưa nở, hoa và gạo nấu thành cháo, màu đỏ, ăn cháo này da sẽ mịn, giúp trấn tĩnh, chống trầm uất ... Sư phụ của chúng tôi dạy đấy ... Còn có cháo hoa sen, ăn vào cải thiện mùi thơm thân thể, mấy ngày nữa ấm lên có hoa đào, càng ngon ... Sư phụ, đúng thế không?” Đậ Đậ sợ mỹ nữ kia không hiểu vừa nói vừa vung tay minh họa, đến cuối lớn tiếng hỏi.

“Ừ.” Giản Phàm đáp lời, đó là công phu cơ bản của Hoa Soạn lâu bất kể có học được không, nhưng phải nói được.

Đậ Đậ rất khéo miệng: “Chị xinh đẹp như thế, nếu thường xuyên ăn cháo của Hoa Soạn lâu sẽ càng đẹp.”

Diêm Giả Văn bị câu quảng cáo trắng trợn này làm bật cười, cảm ơn một câu, mấy đầu bếp giúp việc cũng cười, lúc này Hắc Đản xong việc bên ngoài chạy vào múc trước một bát cháo vào bát to gấp chỗ này chỗ kia ít thức ăn, húp xì xụp ngon lành. Đậ Đậ định mắng thì mỹ nữ kéo tay hỏi nhỏ: “Cho tôi ném thử được không?”

Nhìn mỹ nữ chỉ cháo hoa mà như trẻ con thấy kẹo hồ lô, Đậ Đậ vui vẻ nói được, vốn bữa sáng chuẩn bị cho khách, liền chạy đi múc nửa bát cháo hoa hồng, nửa bát cháo hoa sen đặt lên bàn.

Đẹp, bát cháo bình thường, màu hoa hồng và màu xanh biếc thành đối lập rõ ràng, trong cháo sền sệt còn có cánh hoa, cẩn thận ném một ít, sau đó không thấy nói gì nữa rồi ...

Cháo chuẩn bị đưa đi, nhàn rồi, mấy chàng trai ngồi quanh nhìn cô gái tây được nhật về, Diêm Giả Văn rất vô tư tự nhiên, vừa ăn vừa hỏi cái này cái kia, cái môi hồng xinh xinh "wow" không ngớt, làm đám độc thân ngứa ngáy, xúi bầy Giản Phàm thể hiện tuyệt chiêu. Giản Phàm cũng bị cô gái làm vui vẻ, đưa tay ra: “Lên!”

Đậ Đậ khom lưng vung tay, củ cải to bằng cái bát bay đi như chớp, Diêm Giả Văn kinh hãi hét lên, chỉ thấy Giản Phàm vươn tay ra bắt, một giúp việc bên cạnh rút dao ném tới hô: “Tiếp dao.”

Một tay còn lại khéo lại chụp lấy chuôi dao, Diêm Giả Văn hai tay ôm miệng mặt tái vại phần, nhìn trái nhìn phải thấy mọi

người đều cười, không biết họ làm gì, chỉ thấy Giản Phàm múa dao, miếng củ cải bay vèo vèo.

Có người tâm tặc: “Chiêu ‘trác hoa’ này của sư phụ không biết bao giờ mới học nổi đây, tôi thái tới mấy trăm củ cải rồi.”

Giản Phàm một tay thái, một tay dùng muôi vớt, sau đó đặt một cái khay trước mặt Diêm Giả Văn, củ cải khắc thay hoa nhuộm màu hoa hồng chính giữa khay, lúc này đã còn nhỏ nước, sau đó từ từ từng miếng củ cải tõe ra, thành đóa hồng, là đóa hồng đang nở.

“Oa, thật thần kỳ.” Diêm Giả Văn nhìn kỹ, đúng là củ cải, nhưng cũng là hoa hồng, kích động đứng dậy, đưa môi tới, “chụt” một cái lên má Giản Phàm: “Cám ơn hoa hồng của anh, một bữa sáng thật lãng mạn.”

Giản Phàm không ngờ cô em này thoải mái cởi mở như thế, đám Hắc Đản, Đại Hòe, Đậu Đậu cười ngật ngổ, chẳng ngại còn chuyển bên má kia sang: “Hâm mộ chú gì, vậy mau chăm chỉ học tập ... Mỹ nữ, cô tên gì, nào, hôn nốt bên này cho họ hâm mộ chết thôi.”

Diêm Giả Văn vui vẻ chu môi ra, hôn chụt một cái, không ngờ đúng lúc này ngoài cửa truyền vào tiếng quát vài phần kinh hoàng: “Này, làm gì thế hả?”

Chỉ thấy ở cửa bếp giám đốc Ngưu của Quế Viên như thấy chuyện gì đó khủng khiếp lắm vậy, kinh hoàng chạy vào đẩy Giản Phàm ra, còn chắn trước mặt y, bộ dạng như y là thành phần nguy hiểm. Theo sau là một mỹ nữ mặc vest nữ trang trọng duyên dáng, hai mắt gằn như mở hết cỡ, mấp máy môi nửa vui nửa ngỡ ngàng: “Giản, Giản Phàm .. Sao anh lại

ở đây, lại còn cùng Diêm phu nhân ở cùng nhau, lại còn còn ...”

Còn hôn nhau, câu này Cảnh Văn Tú không nói hết được, có cả mấy bảo an khách sạn há hốc mồm len lén nhìn về một phía, trong bầu không khí quái dị ấy chỉ có Diêm Giả Văn vẫn vui vẻ liếng thoảng một tràng tiếng Anh với trung niên tướng mạo đường đường, Giản Phàm nghe ra, họ là vợ chồng.

“Thế này là sao?” Giám đốc Ngưu, Cảnh Văn Tú và đám bảo an vẫn còn trở mắt lên chẳng hiểu gì.

Qua một hồi láo nháo thì chuyện mới làm rõ, nghe nói Diêm Giả Văn bị thương, Cảnh Văn Tú không kịp hàn huyên với Giản Phàm đi lên đỡ, người trung niên nói nhỏ vài câu đi trước, mỹ nữ còn quay lại háy mắt tạm biệt.

Bên kia đi rồi, giám đốc Ngưu hai mắt gờm gờm nhìn Giản Phàm, giáo huấn: “Cậu giỏi lắm, lừa khách của thị trưởng Thẩm vào bếp, khiến chúng tôi tìm vất vả, chậm một chút là cậu lừa về nhà động phòng à? ... Nhìn cái gì, sắp 7 giờ rồi, nhanh tay lên ... Thằng nhãi cậu đợi đấy, không có chuyện gì thì thôi, nếu không tôi tính sổ ...”

Đám giúp việc vội vàng đưa cháo, Giản Phàm nhìn giám đốc Ngưu hốt hoảng chạy đi ngửa mặt cười dài, thú vị thật, hơn hai năm qua không gặp diễm ngộ, lần duy nhất lại là vợ người ta, chẳng giận còn nói: “Được rồi, mọi người vào việc thôi, không có chuyện gì cả đâu.”

Đôi khi linh cảm có chuyện gì đó thì lại nhầm, nhưng đôi khi chẳng thấy chuyện gì to tát, chuyện lại tới, hơn nữa còn rất đột ngột, như hôm nay.

Buổi sáng chuẩn bị đồ ăn xong, Giản Phàm tới phòng tài vụ kết toán tháng lương cuối cùng, hơn 8000, cho dù ở Đại Nguyên chẳng nữa thì đây cũng không phải con số nhỏ. Nhưng ai làm mới biết 5 giờ sáng thức dậy, tối 10 giờ nghỉ, chỉ buổi trưa mới có thể nghỉ ngơi một chút, thi thoảng còn tăng ca, mỗi ngày làm việc 16, 17 tiếng. Mình còn đỡ, đám phụ bếp, giúp việc phía dưới càng thảm, đôi khi bị thứ khách khốn kiếp kêu ca, hay là chân tay vụng về vỡ vài cái bát, hoặc ông chủ không vừa mắt thì kết cục chỉ có một: Cút xéo!

May mắn là mình vươn lên được.

Chương 009: Vang bóng một thời. (2)

Không may là Giản Phàm phải nhìn thấy rất nhiều người bất hạnh và việc bất hạnh, như một tháng vất vả 30 ngày bị trừ quá nửa lương. Còn có cô bé mười sáu mười bảy tuổi phải mặc lên người quần áo phục vụ, rồi những tiểu thư đổi hết đợt này tới đợt khác. Ở cái khu nghỉ dưỡng vàng son lộng lẫy này, nhìn càng nhiều càng hiểu vì sao cha mẹ muốn tìm cho mình bát cơm sắt không lo mưa gió, so với những người bất hạnh, mình may mắn rồi.

Sờ ví tiền dày cộp, lòng thấy yên tâm, thoải mái, không như thời làm cảnh sát, cầm hóa đơn bó thành đống không biết có được thanh toán không mà tim đập chân run.

23 tháng Chạp rồi, làm thêm ngày nữa, mai về nhà, Giản Phàm tính toán, về Đại Nguyên trước thăm mẹ Dương Hồng Hạnh, thăm đứa con đen xì của Trương Kiệt, 25 về tới nhà là vừa, nhớ tới đám bạn KTX lần này tụ tập đông đủ, đây là niềm vui lớn nhất năm mới rồi.

Tâm tình hôm nay rất tốt, vừa đi vừa huýt sáo, rời cửa sau Quế Viên, quy định của công ty, nhân viên chỉ được cửa sau, cửa trước là dành cho khách. Đi vòng vèo mấy chục mét tới bếp, nơi này trang hoàng tươm tất thua kém ngoài kia, vào sân không thấy người, tưởng là Hắc Đản trốn đi chơi, gọi không ai đáp, vén rèm vào bếp chỉ còn lại Ngưu Hải Quân và Mã Bằng, ánh mắt cả hai đều quai quái, hỏi: “Sao thế, người đâu cả rồi?”

“Sư phụ, giám đốc Ngưu vừa tới mắng Đậ Đậ một trận.” Ngưu Hải Quân lo lắng nói.

Mã Bằng bổ xung: “Còn nói muốn đuổi Đậ Đậ đi, đám Hắc Đản đi tìm giám đốc Ngưu nói giúp.”

“Đại Hòe cũng đi theo rồi.”

Đến bếp nhỏ cũng chia phe phái, hai người này được bên Quế Viên phái tới, chẳng qua là muốn học trộm nghề của Giản Phàm mà thôi, cho nên trước nay Giản Phàm luôn giữ khoảng cách vừa đủ với họ, còn học nghề à, y không cố tình giấu diếm, cái đó

phải xem ngộ tính, nếu không y có chỉ tận tay cũng đừng hòng làm được. Giản Phàm nhú mày hỏi: “Vừa rồi tôi đi vẫn yên lành mà, sao thế? Đậu Đậu làm gì?”

Tiểu nha đầu hơi què mùa chút, hơi đen một chút nên bị đưa vào bếp giúp việc, nếu không đã phái ra phía trước tiếp khách rồi, có điều Giản Phàm rất thích cô nương xuất thân nông thôn, tính cách giống Đào Hoa, chân thật cởi mở vui vẻ, còn chăm chỉ chịu khó, chỉ là tay chân lóng ngóng hay bị mắng.

“Hình như là chọc giận khách.”

“Có vẻ chính là con yêu tinh nước ngoài kia nói năng linh tinh.”

Hai người đó không rõ lắm, dù sao giám đốc Ngưu và tổng giám đốc của Quế Viên nói nhau tới, hỏi là ai ngâm chân cho bà Diêm, cô ngốc Đậu Đậu còn nghĩ là được lãnh đạo biểu dương, thế là giơ tay lên. Ai ngờ bị lãnh đạo chửi mắng té tát, uy hiếp đuổi việc, dọa cắt thưởng cuối năm của cả đám, hai vị giám đốc vừa đi, Đậu Đậu sợ khóc mãi, Hắc Đản và Đại Hòe tức giận kéo Đậu Đậu đi tìm hai giám đốc nói chuyện.

“Hổng.” Giản Phàm kêu một tiếng chạy ngay, Hắc Đản xuất thân lưu manh, nóng lên làm chuyện dài dột gì không biết chừng, không đi cửa sau nữa mà chạy thẳng lên cửa trước, vừa ra ngoài thì rầm, rồi tiếp đó tiếng nữ nhân “á” một tiếng, Giản Phàm lùi lại xoa cằm, nhìn cô gái ngã bệt mông xuống đất.

Là Cảnh Văn Tú, đang xoa trán, va chạm nổ đom đóm mắt, tức không nói lên lời.

Giản Phàm phát ra âm thanh tức cười, đưa một tay ra kéo dậy: “Đừng cứ xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện thế chứ.”

Cảnh Văn Tú tức giận đám vài cái, chưa hả, đá thêm hai cái nữa: “Ai bảo anh hấp tấp.”

“Lát nữa ôn chuyện cũ sau, tôi có hai đồng hương đi tìm lãnh đạo, tôi phải xem sao.” Giản Phàm vừa nói vừa chạy, Cảnh Văn Tú đuổi theo, hai người vừa đi gấp vừa trò chuyện.

Tình hình rõ đại khái, đoàn người chủ tịch Trần tới đây ăn cơm, tất nhiên chủ khách đều vui, vị phu nhân xinh đẹp yếu điệu kia muốn ở lại đây cảm thụ phong tình thôn quê, hôm sau sáng sớm ra ngoài chạy bộ, gặp sương sớm, hồ đồ lạc đường còn

bị thương, may nhờ gặp phải xe lấy nước của Quế Viên đưa về. Nhưng ngàn vạn lần không nên ngâm chân nước nóng.

Vừa xong hai vợ chồng họ về phòng, giám đốc Quế Viên liền mời bác sĩ tới, đem ngọn nguồn nói ra, ấn tượng mọi người với Quế Viên không tệ. Thế nhưng mỹ nữ làm nũng nói chân đau, bác sĩ mới bảo không nên ngâm nước nóng, thêm vào người chồng cần nhằn vài câu, phó thị trưởng Thẩm nhìn giám đốc Quế Viên hừ một tiếng không vui, tiếp đó cục trưởng Hứa giáo dục một phen. Lại có thêm kẻ đổ dầu vào lửa, lãnh đạo huyện Trạch An nghe lãnh đạo thành phố tới, khẩn trương đến vấn an, không ngờ xảy ra chuyện này, thế là chưa biết đầu đuôi cứ chửi mắng hai vị giám đốc đã. Đứng thấy ở đây họ là ông chủ lớn, trước mặt quan phụ mẫu cấp thấp nhất cũng chẳng là cái gì.

Thế là hay rồi, bên trên đánh phát rầm, phía dưới thành sấm nổ, hai vị giám đốc tới bếp của đám đầu bếp Ô Long, trút hết lửa giận lên cô ngốc Đậu Đậu.

“Chuyện nhỏ xíu, bình thường chúng ta tẹo chân còn chẳng xử lý, tập tễnh chút là ồn, quý giá đến thế sao?” Giản Phàm thấy chuyện bé xé ra to rồi.

Nói tới đó hai người đã tới đại sảnh Quế Viên, Cảnh Văn Tú hạ thấp giọng: “Người ta là phu nhân của Hoa kiều yêu nước, cả phó thị trưởng cũng phải tiếp khách, nếu tới Đại Nguyên, lãnh đạo tỉnh phải ra mặt, đầu tư tới 2 tỷ, anh nói có quý không?”

“Quý tới mấy cũng là người, chẳng lẽ có tiền thì cao hơn người ta một bậc, không phải là người nữa?”

So với trong ấn tượng của Cảnh Văn Tú, cái khí thế hào hùng này còn đậm hơn trước, sải chân như bay làm cô phải chạy theo nói sau lưng. Vào thang máy, Giản Phàm gọi điện cho Hắc Đản, Đại Hòe, điện thoại không thông, quay sang thì Cảnh Văn Tú nhìn mình không chớp, cởi bỏ cảnh phục, mặc lên người bộ OL thẫm màu, kính không gọng trí thức văn nhã, nếu không nói có thể coi cô là giám đốc nơi này cũng không thành vấn đề, không ngờ tương phùng trong hoàn cảnh này.

Cảnh Văn Tú có rất nhiều lời muốn nói, mà không biết nói từ đâu, còn Giản Phàm nhìn cô như nhìn người xa lạ, ồ một tiếng: “Tôi hiểu rồi, cô đã đổi nghề. Tốt, làm cái gì cũng tốt làm cảnh

sát, nhiều tiền lại an toàn. Ví như công việc của cô không ổn, nghiên cứu tâm lý học cảnh sát cái gì chứ, người này u ám hơn người khác, có gì mà nghiên cứu ... Giờ theo hoa kiểem sống không tệ hả?”

Nhìn bộ trang phục rất nghiêm túc của Cảnh Văn Tú từ trên xuống dưới, Cảnh Văn Tú cũng rất thiếu tự nhiên nhìn lại mình, vì giữ một hình tượng nữ tính mỹ hảo và thực nữ, bỏ rất nhiều tiền làm bộ trang phục chuyên nghiệp chính thức này, không ngờ lại bị hiểu lầm.

Đang định giải thích thì thang máy "tinh" một tiếng mở ra, không biết Giản Phàm nhìn thấy gì, quát: “Này, đánh người à, mẹ nó, dừng lại!”

Cảnh Văn Tú quay đầu, trong hành lang có bảy tám bảo an đi vào, không biết chuyện gì, mau chóng đuổi theo.

Có tiếng bàn ghế va chạm, lại có tiếng một nam nhân quát tháo: “Mẹ nó, ai dám lên, ai dám lên lão tử đập vỡ đầu ... Bắt nạt ai chứ? Cùng lắm lão tử không làm nữa.”

Tiếp đó "rầm", Giản Phàm đang đi vào phải ngửa người ra sau né, chiếc ghế ném vào tường, né ám khí xông vào, máu sôi lên, Hắc Đản và Đại Hòe đứng sòng vai bên nhau che chở Đậ Đậ đang khóc thút thít, còn phía kia Ngư Tất Cường co ro sau đám bảo vệ, bình thường là anh em ăn uống chơi bời với nhau, giờ nội chiến, đám bảo an lúng túng.

Chương 010: Vang bóng một thời. (3)

Ngưu Tất Cường thấy bên mình có thêm người lấy lại khi thế, chỉnh lại y phục tóc tai, hùng hổ: “Phản rồi, phản rồi, mày ra tay thử xem, mai cho chúng mày cuốn xéo hết, ra tay xem ..”

Xoẹt!

Đám bảo an bảo vệ giám đốc giật mình, Hắc Đản và Đại Hòe như hóa phép ra hai con dao đen xì, Cảnh Văn Tú tới nơi thấy cảnh này mặt cắt không ra máu, dừng lại tức thì.

“Bỏ xuống.” Giản Phàm quát một câu, đi vào giữa phòng chỉ hai người kia: “Bỏ xuống, giám đốc tức giận mắng vài câu có làm sao? Anh mày đây tức giận còn đá chúng mày cơ mà? Có chuyện gì ghê gớm đâu, cùng lắm là xin lỗi thôi, làm gì thế? Hắc Đản, chính mày là người đưa anh Đường về đây, còn nhớ anh ấy thăm ra sao không, mày ghê gớm hơn anh Đường à? Muốn tới mức đó à? Bỏ dao xuống.”

Không ai hiểu Giản Phàm nói vậy có ý gì, có điều đều nhìn thấy hiệu quả, Hắc Đản hậm hực cho dao vào vỏ, Đại Hòe thuận túy chỉ là đi giúp, Giản Phàm vừa lờm một cái, khí thế tịt luôn, cũng cắt dao đi. Còn có Đậu Đậu đang khóc nức nở, Giản Phàm mắng luôn: “Đậu Đậu em khóc cái gì, sợ cái gì? Giờ em là hoa có chủ rồi, dù bị đuổi còn sợ không có người nuôi à?”

Đang khóc thành cười phì một tiếng, vừa khóc vừa cười, bảo an biết hai người này là một đôi, vì bạn gái đuổi đánh giám đốc đúng là lần đầu, cũng thấy buồn cười, không khí căng thẳng tức thì được hóa giải.

“Quay về, đợi xử lý!” Giản Phàm chỉ tay ra ngoài cửa, ba người cúi đầu hậm hực rời khỏi phòng giám đốc, Giản Phàm lại đuổi đám bảo an đi, dù sao không có chuyện gì, đám bảo an cũng không muốn mất lòng ai, ra ngoài xua đuổi người xem náo nhiệt, trong phòng chỉ còn lại hai người.

“Tức chết đi, cậu nói xem, đều là người Ô Long các cậu đây, cậu bảo phải làm sao? Tôi bảo bảo an đuổi cậu ta, cậu ta còn định ra tay với tôi ...” Giám đốc Ngưu thở phì phò ngồi xuống bàn làm

việc, đột nhiên phát hiện trước cửa còn có một nữ nhân, nhìn cách ăn mặc không tầm thường, nhìn kỹ nhớ ra người trong phòng Hoa kiều kia, đứng bật dậy: “Cô là ...”

Giản Phàm không biết phải giới thiệu thế nào, quay đầu nhìn Cảnh Văn Tú, làm bộ không quen: “Cô là ai, giám đốc Ngưu hỏi cô đấy, mau trả lời.”

“Ra chỗ khác.” Giám đốc Ngưu giám chủi mắng đám đầu bếp phục vụ chứ sao đám đụng chạm tới người lai lịch không rõ.

Cảnh Văn Tú hết sức tự nhiên đi vào bắt tay giám đốc Ngưu: “Tôi là phiên dịch của cô Diêm, tuy có chút hiểu lầm nhỏ, nhưng cô ấy nhờ tôi cảm ơn hai vị đã đưa cô ấy về.”

“À, không phải khách khí, nên làm thôi mà ... Vậy không biết bây giờ bí thư Lưu và phó thị

trưởng Thẩm khẩn trương hỏi?”

Giám đốc Ngưu có chút lo lắng

“Không có vấn đề gì, đang nói chuyện với tổng giám đốc của các anh, có điều thời gian này tốt nhất là đừng để xảy ra chuyện gì, mọi người buổi trưa còn đợi Quân phương yến.” Cảnh Văn Tú nửa thật nửa giả nói.

Giám đốc Ngưu sao dám không tin, đẩy Giản Phàm: “Vâng, vâng ... Cậu còn đợi gì nữa, chiêu đãi khách không tốt, tôi xử lý cả cậu.”

Giản Phàm chẳng giận, thoải mái nhún vai cười: “Giám đốc Ngưu, không có chuyện gì nữa, mấy đứa đó hơi ngốc mà, có chuyện mắng tôi là được, anh nói lý với chúng sao rõ.”

“Đi đi, đừng lải nhải, tôi thềm giận.” Giám đốc Ngưu tức giận xua tay.

“Vậy tôi đi.” Giản Phàm nhìn Cảnh Văn Tú một cái, khẽ gật đầu rời đi.

Cảnh Văn Tú cảm thấy tim thoáng nhói đau, về chàng cảnh sát mang đậm chất truyền kỳ này hơn hai năm trước biến mất, về sau khiến cả hệ thống công an xôn xao một thời gian. Nghe người ta đồn thổi rất nhiều, người nói là lắc mình biến thành ông chủ ở đầu đó rồi, người bảo là ăn rất nhiều tiền bản ra nước ngoài tiêu diêu, càng có người nói vì công tích trác tuyệt được chính phủ mời vào cơ cấu bí mật, phái đi làm nhiệm vụ. Nhưng

ngàn vạn lần không ngờ tới, anh hùng trong truyền kỳ ấy, lại tới nơi nhỏ bé này làm đầu bếp, còn bị người ta chửi mắng.

Từ biệt vị giám đốc Ngư ăn mặc chải chuốt, Cảnh Văn Tú mang theo tâm trạng sa sút bất tri bất giác lại men theo đường cũ về nhà bếp của Hoa Soạn lâu, trước cửa là Đậu Đậu khóc tới đỏ mắt, vừa xụi xụi vừa đi ngậm mấy chậu hoa có hồng có đỏ, đại khái có chút thiện cảm với Cảnh Văn Tú gượng cười một cái, đi vào bếp chỉ thấy người cao lớn, không thấy Giản Phàm.

Đi ra hậu viện liền tìm được Giản Phàm, đang ngồi đánh vẩy cá, một bên là thùng lớn đầy cá nhảy tanh tách, không biết thế này thì phải làm tới bao giờ.

Giản Phàm không ngẩng đầu lên cũng biết ai tới: “Lại tới à, tôi không có thời gian nói chuyện với cô đâu.”

“Sao anh lại ở đây?” Cảnh Văn Tú ngồi bên Giản Phàm, nhìn đồng nội tạng cá, nước chảy lênh láng còn lẫn màu máu, tanh tưởi lợm giọng, khẽ nhú mày.

“Phải sống phải ăn cơm thì phải kiếm tiền thôi, cô thì sao, có khỏe không? Vì sao cũng từ chức?” Giản Phàm không cần nhìn cá, động tác vẫn nhanh nhẹn dứt khoát, có điều thời tiết này người ta để tay trần ngoài trời đã lạnh, hướng hồ cho tay vào nước.

“Tôi không từ chức, nhà tôi có chút quen biết với họ, nên tôi chỉ làm phiên dịch tạm thời, Giản Phàm, có một chuyện tôi muốn hỏi..

“Đừng hỏi vì sao tôi từ chức, tóm lại là tôi không muốn làm nữa.” Giản Phàm chặn họng.

“Không phải, tôi hỏi anh, rốt cuộc anh và Giản Hoài Ngọc có quan hệ gì?” Cảnh Văn Tú đột ngột hỏi một câu, cô thắc mắc mãi, sợ y không nhớ còn bổ sung: “Chính là người trao tặng anh cái biệt thự ấy.”

“Lắm chuyện thế, chẳng có quan hệ gì cả, tôi còn không biết là ai.” Giản Phàm hơi bực.

“Không thể nào, không quen sao vợ Giản Hoài Ngọc hết ôm lại hôn anh.” Cảnh Văn Tú không tin, ánh mắt càng thêm nghi ngờ.

“Cái gì?” Giản Phàm thất kinh ngẩng đầu lên, ngẩn người nhớ lại: “Ý cô là, người nam cao to khi nãy vào đây là Giản Hoài Ngọc? Bảo sao tôi thấy quen, thật đúng là đầu óc bây giờ, nhưng mà khác ảnh quá ... Mà cô gái kia là vợ hắn?”

Cảnh Văn Tú gật đầu, xem ra hiểu lầm.

“Ha ha ha ha.” Giản Phàm bất ngờ cười dài không rõ ý tứ: “Quen hay không thì sao nào? Cô thấy rồi đấy, thời buổi này đừng có làm người tốt, dù chườm nóng hay chườm lạnh thì Đậu Đậu cũng chỉ có ý tốt muốn giúp cô ta, không ngờ lại rước họa vào thân, sớm biết thế tôi mặc xác cô ta ngoài kia cho rồi ... Ha ha ha, may nhờ có thể diện của cô, nếu không tôi thế nào cũng bị chửi mắng một trận, trừ tiền thưởng của tôi, chuyện này chưa xong đâu, mọi người đi rồi, chúng tôi lại chịu khổ.”

Có vẻ chịu đựng quen rồi, nói xong lại tiếp tục bắt con cá nữa, trước tiên đánh vảy, sau đó rạch bụng, máu bắn ra, moi ruột, Cảnh Văn Tú không né bị máu cá bắn lên giày da đắt tiền, cảnh tượng ấy làm người ta nhìn sao mà đau đớn đến vậy: “Hai năm qua anh vẫn sống thế này à?”

“Ừ, đừng thương hại tôi, tôi sợ nhất nữ nhân thương hại bữa bãi đấy.” Giản Phàm trêu.

“Tôi không thương hại anh, có chuyện tốt muốn nói cho anh đây.” Cảnh Văn Tú vòng qua chủ đề lúng túng này: “Vốn chúng tôi tới đây chiêu đãi vợ chồng ông Giản Hoài Ngọc, có điều món ngon ở nơi này thực sự làm người ta mở rộng tầm mắt, ông Giản nói chuyện với cha ông ấy, kể món ăn thất truyền bao năm xuất hiện, chuẩn bị tới đây ném thử, hơn nữa nghe nói nhà Hoa kiều này, trừ người con trai Giản Hoài Ngọc còn có con gái kinh doanh ẩm thực, lần này mới chủ tịch tới, lãnh đạo thành phố mừng lắm, trong huyện cũng tới hai vị lãnh đạo, chuẩn bị thuyết phục Giản gia đầu tư. Khi tới đây tôi nghe giới thiệu bếp trưởng Hoa Soạn lâu là người Ô Long, tôi nghĩ là anh.”

“liên quan gì tới tôi, nơi này có hơn 30 đầu bếp mà.” Giản Phàm vẫn việc mình mình làm.

“Chúc mừng, nếu liên doanh thành công, sẽ thành xí nghiệp liên doanh, nói không chừng mời anh ra nước ngoài.” Cảnh Văn Tú không nói dối, đó là nguyên nhân chính họ ở lại, cô không

chắc hoa đại sư có phải Giản Phàm không, nếu đúng, giá trị tăng lên gấp trăm lần.

“Tôi cũng muốn nói với cô một chuyện, nhưng không phải chuyện tốt, cô phải bảo mật.” Giản Phàm nhìn Cảnh Văn Tú, đợi cô gật đầu rồi mới ghé vào tai nói: “Tôi sắp từ chức rồi.”

Chương 011: Bách hoa tranh điểm. (1)

Ở Quế Viên có 17 khách sạn thêm vào 6 nhà hàng, nhưng miễn cưỡng có thể làm Quán phương yến chỉ có ba nhà, mùa khác nhau không thể có đủ hoa làm món ăn này, hoa trái mùa không chỉ chi phí cao, lưu giữ cũng không dễ, có thiết bị làm lạnh khô chỉ có Quế Viên và Trạch Thanh mà thôi.

Hai năm trước hiệp hội ẩm thực Đại Nguyên nhận lời mời của Quế Viên tới tham dự Quán phương yến chỉ là mang tâm tư kiếm bữa miễn phí thôi, không ngờ Quán phương yến chẳng những khuynh đảo danh gia, còn đem danh tiếng hoa đại sư của Hoa Soạn lâu truyền khắp nơi. Trong giới ẩm thực tiên rảnh rỗi ở Đại Nguyên truyền tai nhau, nơi vừa có mỹ nữ lại có mỹ thực chỉ có khu nghỉ dưỡng Quế Viên, thành điểm đến tuyệt hảo, không ít đơn vị cuối năm tổng kết chọn nơi này, khiến khách sạn 5 sao ở Đại Nguyên mất đi không ít khách hàng.

Cơ mà ý thức làm hàng nhái của người dân Trung Quốc tốt quá, Quế Viên vừa nổi danh, thế là không ít nhà hàng khách sạn cũng treo danh Hoa Soạn, đầu bếp thường chỉ cần dùng nguyên liệu thỏa đáng, biết ướp hoa, là đủ để lừa khách hàng rồi, chưa tới một năm mà Hoa Soạn ở nơi này vàng thau lẫn lộn.

Sau đó giám đốc Quế Viên nhìn xa trông rộng, đưa vào thiết bị lạnh khô, mà Hoa Soạn lâu lấy hoa khô nhập vị, thế là kỹ thuật cao kết hợp bí pháp, muốn mô phỏng cũng không được, khiến Hoa Soạn lâu lấy được ưu thế cạnh tranh, người nghe danh Hoa Soạn mà tới lựa chọn hàng đầu là Hoa Soạn lâu, kín chỗ rồi mới tìm tới Trạch Thanh, hoa Vương, Mỹ Tú.

Mỹ danh của hoa đại sư và Hoa Soạn lâu một nửa do trình độ đầu bếp kiếm được, nửa còn lại nhờ đầu tư tiền bạc, đám người trong nghề chỉ có thể nhìn mà thở dài thôi.

Nhưng người ngoài thì chỉ thích xem náo nhiệt, không ít người muốn gặp mặt hoa đại sư, phía khách sạn ngay từ đầu không để ai được mang danh hiệu mình dày công gây dựng này nên đã có chuẩn bị sẵn, truyền đi đủ tin đồn vị hoa đại sư này

khó gặp ra sao cản chân khách. Gặp phải khách cứng đầu thì cùng lắm thì giám đốc Ngư có tuyệt chiêu, lúc dẫn ra cô gái yếu điệu, lúc thì là mỹ phụ phong vận, thậm chí còn có cả ông già râu dài, nhiều lần như thế đừng nói người ngoài, bên trong Quế Viên cũng không phải ai cũng biết hoa đại sư là ai?

Vậy rốt cuộc có hoa đại sư không?

Chắc chắn rồi, nếu không làm sao có Quân phương yến khuynh đảo bao người, chẳng lẽ máy làm à? Mặc dù danh nghĩa hoa đại sư bao hàm trình độ tổng thể của Hoa Soạn lâu, nhưng chỉ cần tầng quản lý nhìn lúc phát tiền lương, vị đầu bếp kia nhận lương 8800 đồng thua mỗi giám đốc là biết, hoa đại sư chỉ có một, chính là Giản Phàm.

Đúng thế, không ai khác ngoài Giản Phàm.

Ngư Hải Quân và Mã Bằng thi thoảng hâm mộ nhìn về một phía, thở dài, biết bao giờ mới bằng được trình độ của sư phụ? Không, chỉ bằng một nửa thôi đã thỏa mãn lắm rồi.

Mới đầu sư phụ chỉ khắc hoa bằng củ cải, bọn họ vất vả học được vài chiêu, không ngờ sư phụ tu luyện lên cấp bậc mới, cải trắng, cà rốt, dưa chuột chỉ thuận tay cũng biến thành hình hoa hình người đẹp mắt. Đến khi họ khổ luyện ngày đêm có thành tựu, sư phụ lại bước lên cấp bậc cao hơn nữa, như bây giờ, chiêu "tiên nữ trác hoa" đã thành truyền thuyết, không chỉ khắc ra hình hoa, còn làm được hoa nở, cao cấp nhất là dùng đậu hũ khắc hoa, cái này thì cả đời họ vô vọng rồi.

"Sư phụ, bắt đầu chứ?" Đậu Đậu mặc áo đầu bếp trắng, mặt tròn tròn kích động đứng sau đám phụ bếp chờ đợi.

"Chú ý quân phương là gì, chính là vị thơm của hoa cỏ, chứ không phải là dầu, mỡ, gia vị ... Sở dĩ tôi chọn Hoa Soạn là vì đây là món thể hiện được sắc, hương, vị tốt nhất, sắc màu tự nhiên, hương thơm tự nhiên, vị ngon miệng sáng khoái, chứ không phải thứ hương thơm do gia vị cố ý nấu ra, tự nhiên là đẹp nhất ngon nhất ... Mang lên đây."

Ngư Hải Quân và Mã Bằng lúc mới đưa vào nhóm này còn sợ bị bài xích, không ngờ ba tháng có cơ hội cầm thìa, cực kỳ cảm kích sư phụ danh nghĩa này. Họ cũng muốn dựa vào kỹ nghệ thành tài, hưởng lương 8800 cho người ta hâm mộ, nhưng càng

học càng thấy thua kém, hai người đều học trường chuyên nấu ăn mà ra, từng làm đầu bếp ở nhà hàng có sao, hai món Mạt ly bào ngư, Mẫu đơn cá mực đã hoàn thành, khế đặt lên làn, đứng thẳng gọi: “Sư phụ.”

“Tiểu đông gia.” Đại Hòe không chậm, món Dạ hương kê phiến được đưa lên bàn.

Giản Phàm nhìn qua mấy món ăn khế gặt đầu, cách hai ba mét người thấy mùi thơm, nước tương không át mùi hoa, rất tốt, có điều món Mẫu đơn cá mực thì đưa tay nhón mẫu đơn khắc từ cá mực vớt đi: “Mẫu đơn là hoa phú quý, làm thế này nhỏ quá, lớn vào ... Đậu Đậu.”

Gọi Đậu Đậu cơ bản là ném củ cải, tức thì cây củ cải lớn bay tới, mọi người thấy sư phụ hôm nay hơi lạ, quá nghiêm túc, không nói đùa như mọi khi. Chỉ thấy củ cải vào tay, rút con dao nặng 6 cân 8 lạng ra, xoẹt xoẹt vài cái, không biết dao đang xoay hay củ cải đang xoay, chỉ thấy bóng dao loang loáng, bóng hoa rơi xuống nồi, rơi xuống nước tương, tức thì cánh hoa biến thành đỏ rực, đỏ mê người. Đậu Đậu sáng mắt, dùng dao thái thịt khắc hoa, mới thấy lần đầu.

Mấy người vừa nhìn Giản Phàm với ánh mắt kính sợ, kỹ nghệ này quá quý dị, chưa bao giờ nghe thấy, từng nghe Hắc Đản nói, sư phụ trước kia từng làm cảnh sát, hai phụ bếp thậm chí hoái nghi, có phải đao pháp do giết người mà luyện ra.

“Sau sắc hương vị là ý hình dưỡng, Mã Bằng, khiếm khuyết của anh ở hình, đừng có đơn thuần lý giải hình là trang trí món ăn, hình ở trong tâm phát ra ngoài, tâm có hình, tay làm theo, đừng câu nệ ở thứ hình dáng nào ... Còn dưỡng, trước kia tôi lý giải là dinh dưỡng, nhưng về sau mới biết là sai.”

Trong bếp im như tờ, ai nấy nín thở lắng nghe, sư phụ truyền thụ kỹ nghệ, đôi khi chỉ vài câu có thể đột phá giới hạn.

“Dưỡng là gì, đối với thực khách là dinh dưỡng, với đầu bếp chúng ta là dưỡng tâm, dưỡng tính, dưỡng thân ... Dưỡng thân là tay, chân, đầu tóc phải giữ sạch sẽ, đó là sự tôn trọng với khách và nghề nghiệp của chúng ta, Hải Quân, anh phải cắt tóc, Hắc Đản còn hút thuốc nhiều như thế đừng hòng thành đầu bếp

giỏi, Đại Hòe uống rượu quá nhiều, rượu là thứ phá hỏng thần kinh vị giác.”

Đó là tật xấu của mọi người, không ai phản bác, từng món ăn được phục vụ nối nhau đưa lên, đợi họ đi rồi, Đậu Đậu hỏi: “Sư phụ, dưỡng tính là gì.”

“Dưỡng tính là nói em và Hắc Đản đấy.”

Giản Phàm cười, nụ cười thân thiết, làm Đại Hòe nhớ tới chú Giản ở Đệ nhất oa, thậm nghĩ, đúng là cha con, hai người kia đỏ mặt.

“Vội vàng, nôn nóng, sốt ruột đó là đại địch của đầu bếp. Hắc Đản, biết vì sao anh chưa cho mày cầm thìa nấu ăn chưa, cái tính nóng nảy của mày có thể đập hỏng cả nồi ... Một đầu bếp giỏi, tính tình phải như ngọn lửa nhỏ, chậm rãi mới làm được việc tỉ mỉ, mỗi ngày chúng ta lấy nước, ngâm hoa, rửa rau còn lâu gấp 10 lần thời gian chế biến. Vì sao, đó là quá trình dưỡng tính, từng chi tiết làm tốt, mọi thứ tự nhiên mà thành ...”

Ở đây ai chưa từng than vãn sư phụ quá cầu kỳ tốn công, hôm nay mới hiểu hàm ý sâu xa trong đó, ở chuyện bếp núc, không có thời gian giáo dục nhiều, chỉ có nghe nhiều, nhìn nhiều, học nhiều mới giúp tài nghệ dần tiến bộ.

Đã phục nay càng thêm phục.

Chương 012: Bách hoa tranh diễm. (2)

Trong lúc nói chuyện lại món nữa rời nồi Lan hoa đuôi bò, còn có Phỉ thúy thái hoa, Giản Phàm hiếm khi gật đầu mỉm cười phát tay, Hắc Đản gọi phục vụ đưa món đi, hỏi: “Oa ca, vậy dưỡng tâm là gì?”

“Đừng mang lòng theo đuổi danh lợi, đừng có lòng hại người lợi mình, đừng mang tâm lý cầu thả tùy tiện.” Giản Phàm lau tay, trong lúc nói đã hoàn thành việc khắc hoa cho đậu hũ, đặt vào cái nồi ngập tràn hương hoa: “Đừng nghĩ quá cao thâm, kỳ thực không có gì to tát .. Nói đơn giản chút, Mã Bằng, đừng suốt ngày nghĩ tới thăng lương, thăng chức thì tài nghệ của anh đã cao hơn nhiều. Ví như Hải Quân, đừng suốt ngày lượn lờ trung tâm mát xa tìm tiểu thư, anh tiến bộ còn nhanh hơn. Hắc Đản, Đậu Đậu hai đứa mà không vài ba ngày lại muốn vào thành phố chơi thì khác rồi ... Dưỡng tâm là chuyên tâm, không nhất thiết phải thông minh mới thành đầu bếp giỏi nhưng không chuyên tâm chẳng làm được.”

Lời đã nói đã hết Giản Phàm chuyên tâm vào món ăn cuối cùng của mình, nhẹ nhàng như trò chuyện, không phải lên giọng, nhưng ai cũng thấm thía, mọi người lại lần nữa nín thở, sự phụ một khi ra tay là vô cùng tráng lệ, bếp chuyên dụng có tới 7 chỗ đặt nồi, nấu bảy loại hoa khắp nhau, trong truyền thuyết Hoa Soạn lâu có món tên Bách hoa tranh diễm, chỉ một người làm được, là hoa đại sư.

Ngon thế nào, người thường chưa được nếm thử, người nếm thử chỉ có khen ngon, mà mỗi người khen ngon một khác.

Người trong bếp đều biết, Bách hoa tranh diễm thực chất là thủ đoạn, nguyên liệu nói ra chẳng ai tin, là đậu hũ.

Là đậu hũ khắc thành hoa, là món ăn khiến nhiều đầu bếp ở khu nghỉ dưỡng này nhìn mà cúi đầu, đó là bắt nguồn truyền thuyết hoa đại sư là con cháu thế gia, kỹ thuật đó quá khó, không ai đi học kỹ thuật tốn công đó, chỗ ứng dụng quá ít.

Rốt cuộc là thông minh hay ngu ngốc, không ai nói rõ được, nhưng thanh danh cực lớn không cần nghi ngờ.

“Món này thời cổ gọi là ám hương phù động, cũng có người gọi là kỳ hoa đua nở, giờ Hoa Soạn lâu chúng ta gọi là Bách hoa tranh diễm, vì trong đó bao hàm 108 đóa hoa khác nhau, nói trắng ra chỉ là đậu hũ, gồm 7 vị cơ bản, chua ngọt đắng cay mặn tê thơm ... Lên món!”

Giản Phàm khẽ đập nắp mâm lại, đây chắc chắn là mâm chấn động bàn tiệc, bảy vị khác nhau ai ăn cũng không quên được, cũng như ánh mắt chị ấy ngày hôm đó, là độc nhất vô nhị. Giống canh mỹ nhân 7 vị, tất cả làm vì chị ấy ...

Trong ánh mắt sùng bái của mọi người, Giản Phàm lau tay, giọng bình đạm nói một câu: “Trước kia chúng ta chú trọng sắc hương vị, giờ cao thâm hơn có hình, ý, dưỡng, tôi đều đã dạy mọi người, hôm nay tôi nói tới ý ... Bản ý của làm đầu bếp là ăn cho khỏi đói, suy diễn ra nó là căn bản của thiên hạ, dân dĩ thực vi thiên mà ... Người làm bếp phải hiểu ý, mỗi người có thể một ý. Tôi nói ý của mình, dù là món ăn vặt hay đại tiệc, mỗi món ăn tôi coi như làm cho người thân nhất, yêu nhất ... Từ trong món ăn tôi nhìn thấy vẻ mặt họ khi nếm thử món ăn tôi làm, niềm vui, khoái lạc đó khiến tôi vô cùng hưởng thụ.”

Trước mắt hiện lên cha, mẹ, em gái và người yêu thương ở nơi đất khách quê người, khi nói ra thứ khó lý giải nhất này Giản Phàm mỉm cười.

Tiếng vỗ tay, năm người cùng vỗ, nhiệt liệt vang lên trong gian bếp.

Đồng thời ở phòng bao cổ điển của tầng 2 Hoa Soạn Lâu, món Bách hoa tranh diễm vừa mở ra, hai vợ chồng họ Giản kinh ngạc, tích tắc nắp mở ra, trong hơi trắng mịn mù hiện ra một đóa hoa đỏ rực đẹp vô ngần, không là nụ hoa, nhưng sau đó bùng nở thành đóa hoa ... Diêm Giả Văn chợt nhớ ra điều gì bất giác đưa tay lên vỗ, thế là tiếng vỗ tay vang vọng truyền đi ...

“Giản sư phụ đâu?” Ngư Tất Cường ngà ngà say, như mọi khi xuống nhà bếp hậu viện Hoa Soạn lâu, có điều mọi khi gọi thẳng tên, còn hôm nay thêm vào hai chữ “sư phụ”.

Vẫn còn đưa lên vài món ăn lẻ tẻ, Đại Hòe không thềm quay đầu lại, Hải Quân và Mã Bằng đứng một bên, nhìn giám đốc Ngưu có chút thiếu tự nhiên: “Đi, đi rồi ạ.”

“Mới mấy giờ mà đã đi, càng ngày càng lên mặt rồi đấy, Hắc Đản, lại đây, về nói với sư phụ cậu, chiều tới phòng giám đốc ký hợp đồng năm sau ... Đừng có trùng mắt với tôi, chuyện buổi sáng tôi còn chưa tính sổ với cậu đấy, may mà khách thông tình đạt lý, nếu không tôi đuổi cả hai.” Giám đốc Ngưu rườ vào gan lớn, quát tháo nửa ngày trời, đám đầu bếp Ô Long thường ngày nói một câu cãi một câu, hôm nay chỉ cúi đầu làm việc, làm mắng chửi cũng mất cả hứng, quay sang Ngưu Hải Quân vẫn đứng ngây ra đó: “Chuyện gì thế, thằng này có bao giờ ngoan ngoãn vậy đâu?”

“Giám đốc Ngưu, sư phụ đi rồi, không phải đi kia, mà là đi luôn ấy ... Đi rồi, về nhà rồi, không quay về nữa.” Mã Bằng cẩn thận nói, sau khi kết thúc món Bách hoa tranh diễm, sư phụ thông báo một tin chấn động, giờ truyền sự chấn động này cho giám đốc Ngưu.

Giám đốc Ngưu lười cứng đờ, không thể nào, ngày mai cha của vị Hoa kiều lắm tiền nhiều của kia sẽ tới, mà chính ông già đó mới là đại tài chủ thực sự lập nên gia nghiệp khổng lồ, còn vị Hoa kiều kia chỉ kế thừa một phần gia nghiệp của cha mà thôi. Lúc đó mình hưng phấn còn ba hoa phét lác một hồi, giờ người đi mất rồi phải làm sao, mãi mới thốt ra được một câu: “Thật không?”

“Thật ạ.” Mã Bằng cực kỳ nghiêm túc nói.

“Xì, chẳng qua là làm cao thôi ... hợp đồng, thôi bỏ, không nói hợp đồng nữa, các cậu nói với cậu ta, khỏi cần tiền thưởng cuối năm và lương tháng cuối.” Giám đốc Ngưu trừng mắt lên quát với mấy người Ô Long, vốn định lấy hợp đồng ra, có điều nghĩ tới hợp đồng ký từng năm một sớm đến hạn rồi, giờ mới giờ ra còn chiêu sát thủ uy hiếp, đại bộ phận người từ quê lên làm đầu bếp đều nhắm vào tiền thưởng cuối năm, đây là biện pháp khổng chế tốt nhất.

“Giám đốc Ngưu, sư phụ nói không cần, chẳng qua là nửa tháng lương và tiền thưởng, chưa bao giờ phát một cách bình

thường.”

Giám đốc Ngưu nghẹn luôn, mấy cái thứ gọi là tiền thường chẳng qua là chỉ mai ngân khát thôi, chứ ít khi thực hiện, kinh doanh tốt còn phát một ít, kinh doanh không ra sao thì nợ dăm ba tháng mới phát là bình thường.

Hắc Đản xen vào, xin lỗi chẳng có chút thành khẩn nào : “Giám đốc Ngưu, sáng nay chúng tôi không nên nổi giận với anh, anh muốn đuổi tôi đi cũng được, mấy người chúng tôi mai đi, dù sao ở Ô Long cũng có quán, đang thiếu người, lương tuy ít một chút, nhưng gần nhà.”

“Không được.” Giám đốc Ngưu nghe thấy đám người Ô Long muốn bỏ việc tập thể thì cứ như bị dằm đâm đít, quát tháo: “Các cậu đi hết thì ai làm, ai đuổi các cậu chứ? Sáng nay tôi có nói vài câu hơi nặng nhưng chỉ là lời tức giận thôi, cậu còn rút dao mà, tôi cũng đâu thấy cậu chém ai ... Cuối năm rồi, giờ cuối năm đều là mùa du lịch thịnh vượng, đừng làm khó tôi chứ? ... Chúng ta nói bằng lương tâm đi, Ngưu Tất Cường tôi đối xử với mọi người ra sao?”

Hỏi một cái hiệu quả thấy rõ, Đậu Đậu quay mặt sang bên, Hắc Đản không thềm để ý, Đại Hòe liếc xéo một cái, rõ ràng ý tứ là ông đối xử với người ta không ra sao.

“Được, được, trước kia không nói nữa, bắt đầu từ bây giờ, có một nói một, có hai nói hai ... Đại Hòe, nhờ cậu đứng đầu nhóm làm bếp trưởng, Hải Quân, Mã Bằng, các cậu hỗ trợ ... Còn Hắc Đản, Đậu Đậu tiền Tết tăng gấp ba, thiếu người tôi điều cho, tối nay họp đầu bếp, tôi sẽ tuyên bố với mọi người. Làm việc, làm việc đi.” Giám đốc Ngưu phát tay bỏ đi.

Chương 013: Gặp nhau hơn nhớ nhung. (1)

Giám đốc Ngưu bề ngoài cố làm ra vẻ trấn tĩnh, chứ trong lòng thâm kê khổ không thôi. Tháng trước hợp đồng Giản Phàm đến hạn, Giản Phàm từng đề xuất muốn ký hợp đồng chính thức với Hoa Soạn lâu, y sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm về nấu ăn, khách sạn chỉ phụ trách quản lý nhân sự, hai bên chia lợi nhuận. Khi đó ông ta tính toán qua, nếu phân chia hoa hồng 3/7, vậy mỗi năm tốn thêm hơn 60 vạn, đề nghị này chưa cả lên tổng giám đốc đã bị Ngưu Tất Cường phủ quyết, sau định tăng ít lương vỗ về Giản Phàm, cụ thể bao nhiêu là vấn đề, hôm nay cuối cùng tổng giám đốc muốn đích thân bàn bạc rồi thì người ta âm thầm bỏ đi.

Hồng mất, hồng mất, có nhiều món chỉ tên đó mới làm nổi thôi, nếu mà y đi rồi thì Hoa Soạn lâu cũng chẳng có gì hơn nơi khác, đồng trang thiết bị đất tiền kia không thể phát huy được ... không, chắc là không đâu, nhất định là y chỉ dọa thế thôi, nhất định là làm giá thế thôi, nhất định là thế. Bây giờ danh tiếng Hoa Soạn lâu lên cao như thế, cậu ta cũng nước lên theo thuyền, trong cái khách sạn này, lương cậu ta chỉ kém mỗi mình mình thôi, nếu đi nơi khác, ai biết cậu ta là ai, lấy đâu ra lương cao như vậy.

Nhưng nếu lỡ đi thật thì sao? Ngưu Tất Cường không dám nói chắc, tiếp xúc hai năm rồi, hắn vẫn cảm giác Giản Phàm rất thần bí khó lường. chuyện này cần báo tổng giám đốc, điều kiện Giản Phàm đưa ra cao như thế, hắn không quyết được.

Thấy giám đốc Ngưu định đi, Hắc Đản nhắc: “Giám đốc Ngưu, tiền tăng ca, tiền Tết phải phát trước nhé, nếu không chúng tôi ăn Tết ra sao?”

“Phát phát phát, lát nữa phát ... Dài dòng.” Giám đốc Ngưu hậm hực vén rèm bỏ đi, tay rút ngay di động gọi điện cho tổng giám đốc: “Tổng giám đốc, Giản Phàm đi mất rồi.”

Trong bếp Hắc Đản và Đậ Đậ nhìn nhau cười, ít khi thấy giám đốc Ngưu phải nhún nhường như vậy, Đại Hòe ít nhiều

thấy không tự nhiên, đang định nói gì thì Ngư Hải Quân đã nói thay hẳn: “Sư phụ nói thật đúng, cậu ấy không đi, chúng ta không lên được ... Tới thật là nhanh, mới hai tiếng Đại Hòe lên bếp trưởng rồi. Mọi người đợi mà xem, trước buổi tối tiền lương, tiền thưởng sẽ phát hết. Năm kia các đầu bếp của Tú Mỹ bỏ việc tập thể mười mấy người trước Tết, bọn họ chạy khắp nơi thuê người giá cao.”

“Sao sư phụ không dẫn chúng ta theo, nếu sư phụ gọi một tiếng, tôi đi luôn.” Mã Bằng hơi buồn.

Đại Hòe ít nói cuối cùng cũng lên tiếng: “Mọi người không hiểu, ở Ô Long, lương một đầu bếp cao nhất 2000, phụ bếp hơn 1000, tôi làm ở quán cũ chỉ có 800 một tháng, giờ kiếm hơn 4000, nhiều người thế bảo tiểu đồng giả an bài ra sao? Bảo chúng ta ở lại là vì tốt cho chúng ta ... Chúng ta không có

gan không có tài như tiểu đồng giả để nói đi là không thèm quay đầu.”

Mọi người im lặng, cuộc sống khói hun lửa bỏng sau bếp chỉ vì chút tiền vất vả vì cuộc sống thoi, khó khăn lắm mới tới trình độ cầm thìa, ai chẳng phải cân nhắc, làm gì có ai tài cao gan lớn như sư phụ, đi đâu cũng không sợ chết đói.

Đang buồn bã thì vèn rém lên, Đậu Đậu giật mình, nữ nhân buổi sáng thò đầu vào, có điều lần này mặt Đậu Đậu không dễ coi nữa, mắng luôn: “Này, cô lại tẹo chân đấy à?”

Cảnh Văn Tú biết có hiểu lầm, quay về giải thích cho Diêm Giả Văn rồi, Diêm Giả Văn tới đây xin lỗi, nhưng ai nấy đều khó chịu, không được nhiệt tình như buổi sáng nữa, đều làm việc của mình, không thèm để ý, khiến hai cô gái đứng đó xấu hổ lúng túng.

“Giản Phàm đâu rồi?” Nhìn quanh lại không thấy Giản Phàm đâu, Cảnh Văn Tú hỏi.

“Đi lâu rồi.” Hắc Đản không thèm quay đầu nhìn.

“Đi đâu?” Cảnh Văn Tú biết Giản Phàm muốn đi, không ngờ đi nhanh như vậy.

“Về nhà lấy vợ.”

Bộ dạng của Hắc Đản làm Cảnh Văn Tú rất muốn đá cho một phát, thấy ở đây rõ ràng không ai hoan nghênh bọn họ, buồn bã

dìu Diêm Giả Văn thở dài rời bếp. Hơn hai năm trời mới gặp lại, tích tắc biến mất, anh ấy lại lần nữa bỏ đi đứng ở đỉnh cao.

Đúng là một nam nhân như câu đố, làm người ta lưu luyến không thôi.

“Giản sư phụ, sao không nói tiếng nào đã đi như thế?” Trong điện thoại truyền ra giọng nói hết sức khách khí.

“Tổng giám đốc, hợp đồng tháng trước hết hạn, tôi và giám đốc Ngũ bàn bạc, nhưng chuyện không thành, tất nhiên tôi sẽ đi. Tới nửa tháng lương cuối tôi còn không nhận nhé, coi như tôi đãi mọi người một bữa.”

“Đừng đừng cúp máy ... Chê lương ít à, mặc dù lương của cậu đã cao nhất Quế Viên rồi, nhưng chúng ta có thể thương lượng, cậu muốn chia hoa hồng, tôi cũng chấp nhận.”

“Không cần, tôi đổi ý rồi.”

“Ài, sao cậu khó nói chuyện thế? Cậu nghĩ cho kỹ, cung bản đi không quay lại được đâu, thanh danh hoa đại sư đã truyền đi, cậu ở đây thu nhập rất ổn định, ra ngoài ai biết cậu là hoa đại sư? Dù có người dùng cậu, chắc gì cho cậu điều kiện tốt như thế?” Tổng giám đốc ra sức thuyết phục, bọn họ dự phòng chuyện này từ đầu, lúc nào cũng cho rằng mình nắm đằng chuôi, đến khi chuyện xảy ra mới biết mình đang nắm lưỡi. Dù sao hoa đại sư thực sự là ai, người ngoài không biết, trong lòng họ biết, không có Giản Phàm, Hoa Soạn lâu chẳng còn ưu thế gì hơn mấy cái Hoa Soạn nhái kia, tha thiết dụ khị: “... Tôi khuyên cậu nên suy nghĩ lại, tôi quyết định, năm sau chế độ lương mới, một năm tuyệt đối không ít hơn 15 vạn, toàn bộ đầu bếp do cậu chỉ huy, thế đủ ưu đãi chưa?”

“Cám ơn, như anh nói cung bản đi không quay đầu, tôi cũng thế.” Giản Phàm không đợi đối phương trả lời, tắt di động, rút sim điện thoại dùng hai năm, búng tay một cách tiêu sái bắn ra ngoài cửa sổ, đoạn tuyệt quá khứ, thay cái sim quen dùng trước kia.

Trước ngày hôm nay Giản Phàm chỉ gặp vị tổng giám đốc này một lần, đó là lần y làm Quân phương yển 2 năm trước, trong ấn tượng là một người phương bắc cao lớn, rất uy vũ, thường ngày vênh vác lắm. Có thể khiến tên thổ tài chủ phải hạ mình như

vậy, chứng minh tài nghệ của Giản Phàm đã tới mức nào rồi, hoa đại sư là y, không ai phủ nhận được, càng chứng minh lời Cảnh Văn Tú nói.

Có điều chính vì thế Giản Phàm càng quyết tâm, không cần biết Giản Hoài Ngọc là ai, phía sau hẳn có câu chuyện gì, Giản Phàm không còn hứng thú với chuyện không liên quan nữa. Một mình nấp ở nơi yên tĩnh này 2 năm đã quen cuộc sống yên bình, quen lạc thú ở trong bếp, không muốn dính vào đám người rắc rối đó, hơi tiếc một chút, em gái hai dòng máu Trung Tây thật xinh đẹp.

Cái Hoa Soạn Lâu đó bị Giản Phàm nghiên cứu thấu triệt rồi, nếu giao cho y kinh doanh, đảo bả trong vòng ba năm danh tiếng đứng đầu tỉnh. Y từng đề xuất ý tưởng hợp tác, bên đó không có thành ý chỉ muốn y làm công mãi mãi, Giản Phàm ở lại không thể tiến thêm, nên y đi. Y đi rồi nơi đó cầm cự thêm được ba tháng là giỏi. Vì bọn họ đã đầu tư quá lớn vào danh hiệu hoa đại sư, không chỉ tuyên truyền, còn là các trang thiết bị, nếu thiếu y thì mấy thứ đó vút đi hết, Hoa Soạn Lâu trở thành nhà hàng tầm thường mà thôi.

Dù sao không liên quan tới mình nữa.

Giống như mọi khi, việc đầu tiên Giản Phàm làm là bắt taxi tới Đại Nguyên, rút điện thoại biết Dương Hồng Hạnh ở nhà, liền tới thẳng tiểu khu công đoàn.

Chương 014: Gặp nhau hơn nhớ nhung.(2)

Mùa hè hai năm trước, hai người đưa ra hai lựa chọn khác nhau, Dương Hồng Hạnh lựa chọn khảo nghiệm, lên Bắc Kinh học nghiên cứu sinh, còn Giản Phàm lựa chọn kiếm tiền. Y rất hiểu cô gái hiếu thắng này, e là giống mình, muốn tránh hoàn cảnh và người quen thuộc, đợi vết thương từ từ khép miệng. Sau đó một người đi học, một kiếm tiền, nhớ nhung tương tư đại bộ phận thông qua tin nhắn, chỉ có kỳ nghỉ mới gặp nhau.

Giản Phàm đã trải qua cả gian tình, ái tình lẫn phản bội rồi, đối với phần tình cảm như gần như xa ấy, lại càng thêm trân trọng, hai người chưa bao giờ nói với nhau một chữ "yêu", nhưng đều biết trong lòng đối phương có phần yêu đó.

Chữ yêu này, giống thức ăn trong nồi, cần dùng lửa mạnh xào, dùng lửa nhỏ để đun, nếu không được phải tăng lửa hâm nóng, nếu không có một ngày nguội lạnh. Mặc dù hai năm qua mỗi tháng đều tới thăm bà Đinh, chăm chỉ hơn về thăm mẹ, nhưng vẫn không yên tâm, dù sao có tuổi rồi, mà rốt cuộc Dương Hồng Hạnh nghĩ gì, hai năm qua trong tim có ai bước vào nữa hay không, Giản Phàm thực sự không nhìn ra.

Xe chậm chậm đi trên đường, Ngũ Nhất rồi Tân Hà, xa xa thấy chóp Chung Cổ lâu, đây là nơi quen thuộc, thành phố của ký ức sâu sắc, hình như bao năm chẳng thay đổi, chỉ có lúc mới vào thành phố thấy khu Bành Tây đã giải tỏa rất nhiều rồi, thành đồng hoang tàn. Tới nơi đây, nhiều chuyện, nhiều người nỗ lực không muốn nghĩ tới lại vương vấn trong đầu.

Lái xe lâu bầu chủi đèn đỏ sao quá lâu, đèn xanh một cái lại chủi sao mà lăm xe như thế, toàn tiếng chủi bới địa phương của Đại Nguyên, Giản Phàm khẽ mỉm cười không tiếp chuyện. Hai năm qua y không còn nói nhiều như trước nữa, thời gian trầm mặc ngày càng nhiều, như lúc này đây chỉ chống cằm nhìn ngoài cửa sổ, vô tình liếc qua túi báo treo trong xe, thuận tay cầm xem, liền bị một tin tức ở trang nhất thu hút (Thủ phạm

chính của vụ án buôn lậu cổ vật đặc biệt lớn Tề Thụ Dân, hôm nay chấp hành án tử hình).

Lật xem ngày, 1 tháng trước, từ khi bị bắt tới khi tử hình cũng hơn 2 năm, với Tề Thụ Dân mà nói, chết là sự giải thoát hơn là trừng phạt. Trong báo chỉ liệt kê qua một loạt tội danh đào mộ, rửa tiền, buôn lậu, giết người, vài câu bao quát cả cuộc đời Tề Thụ Dân, cùng chấp hành tử hình còn có Đồng Cô Sơn, bài viết hời hợt nhạt nhẽo, e là không còn ai nhớ khi đó thẩm liệt ra sao.

Hai người này đúng là đôi anh em đồng mệnh, sống nương tựa vào nhau, chết cũng cùng ngày. Tổng cộng tử hình 5 người, trong đó 4 tên thuộc tập đoàn tội phạm của Tề Thụ Dân, hai tay nhuộm đầy máu tanh, chết chưa hết tội. Nhưng còn một người chỉ là ma thế mạng, vị chủ nhiệm ngân hàng họ Thiệu kia ... Giản Phàm ném tờ báo trở lại chỗ cũ, không còn hận nữa, đối với sự sống và cái chết đã có lý giải mới.

Hơn nữa, đã thành lịch sử rồi, không cần nói tới nữa.

Đã tới nơi, tới cổng tiểu khu quen thuộc, Giản Phàm trả tiền xuống xe, đột nhiên trái tim phảng lảng đập mạnh thêm vài phần, bước chân cũng trở nên gấp gáp hơn, một nụ cười cứ thế hết sức tự nhiên nở trên môi.

Cộc cộc cộc!

Khẽ gõ ba tiếng, xem thời gian 4 giờ chiều rồi, không biết bác Đình có nhà không, không biết mấy tháng chưa gặp Dương Hồng Hạnh thế nào, vẫn thế chứ, không phải là hoài nghi tình cảm của cô giành cho mình, mà lo là giờ trong trường học, bọn háo sắc giống mình nhiều lắm.

Két!

Chưa kịp nghĩ kỹ hơn thì cửa mở ra, Giản Phàm "ặc" một tiếng, mắt mở lớn, Lương Vũ Vân đặc ý: "Choáng chưa, chân kính vì em gái anh giờ thành mỹ nhân phong hoa tuyệt đại rồi chứ gì?"

Áo nhung đỏ rực, quần jean bó lấy cặp đùi tròn căng chắc khỏe, còn đứng đó tạo dáng khoe đường cong cuốn hút, đứng cửa đã thoang thoang ngửi mùi nước hoa, hai năm trước vẫn ít nhiều còn dáng dấp thiếu nữ nghịch ngợm trẻ con, giờ đã thành

trái quả chín mọng, cảm tưởng cắn khế một cái là ứa mật ngọt, thực sự đầy đủ vốn liếng làm nam nhân điên đảo.

Giản Phàm bật cười, đưa tay kéo cửa đi vào, thân mật bẹo má một cái: “Xinh đẹp, chỉ là đừng có dính lấy nhau như vậy, người biết thì bảo là chị em thân thiết, không biết còn tưởng là có vấn đề.”

“Hi hi, đại tử, anh rể ghen rồi.” Lương Vũ Vân vẫn vô tư như vậy, hết sức tự nhiên khoát tay Giản Phàm.

Dương Hồng Hạnh đáp một câu từ phòng ngủ đi ra, có điều không còn nhìn ra mặt mũi nữa, đắp mặt nạ như Bạch Vô Thường, làm Giản Phàm “ặc” cái nữa, té ra chị em nhà này rảnh rồi, đóng cửa lại làm đẹp.

Thấy Giản Phàm tới, Dương Hồng Hạnh vội chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt, Lương Vũ Vân kéo Giản Phàm ngồi xuống ghế sofa, hai mắt hấp háy: “Oa, Giản Phàm, em nghe bác gái kể lương của anh trên 8000 cơ à?”

“8800, chưa tính thưởng và tăng ca.” Giản Phàm khế mỉm cười.

“Oa, gấp đôi lương của em rồi, hi hi, em có cơ xẻo anh một phát, chọn ngày không bằng gặp ngày, nghe đại tử nói hôm nay anh về, hi hi em không đi nữa.” Lương Vũ Vân chiêu cũ, bắt chước mèo con cọ đầu vào vai Giản Phàm.

“Nếu anh nói năm sau lương của anh tăng lên 15 vạn, có phải càng kinh ngạc không?”

“Thật sao, ôi biết làm đầu bếp có tiền đồ như thế, năm xưa em theo đuổi anh rồi, làm gì tới lượt đại tử, hu hu.”

Dương Hồng Hạnh đã rửa mặt đi ra, xinh đẹp hơn, thành thực hơn, so với trước kia có thêm nhiều nét dịu dàng, mỉm cười: “Giờ theo đuổi đâu có muộn.”

“Thôi em không đại đâu, đêm bị chị bóp cổ chết ... Mà anh rể, tích góp được bao nhiêu rồi, đủ cưới đại tử chưa?” Lương Vũ Vân kéo cả Dương Hồng Hạnh ngồi xuống.

“Này, còn tin kinh ngạc hơn nữa đấy, muốn nghe không?” Giản Phàm thuần túy trêu hai cô gái, ngoắc ngoắc tay chờ cả hai tới gần mới thì thầm: “Anh từ chức rồi, vừa xong.”

“Cái gì?” Lương Vũ Vân nhảy dựng lên nhìn Dương Hồng Hạnh, thấy đại tể cũng ngạc nhiên, rõ ràng không biết gì giống mình.

“Anh chưa kịp nói với em.” Giản Phàm giải thích với Dương Hồng Hạnh khẽ nói: “Sáng nay anh mới quyết định từ chức.”

“Ừ.”

Dương Hồng Hạnh bình thường lại rất nhanh, nhưng Lương Vũ Vân có chút tức giận, đấm Giản Phàm mấy cái: “Đại tể, không thể cười người này được, bây giờ kiếm việc gian nan thế nào chứ, ngay cả thạc sĩ chính quy còn thất nghiệp đi làm tiếp thị kia kìa, anh là đầu bếp còn kén cá chọn canh ... Lương 8800 một tháng còn bỏ, rốt cuộc anh muốn cái gì? Em đây, một đại tài nữ, làm mấy năm trời vẫn chết dí ở cục làm cảnh sát nhỏ, lương có 4000 đã mừng lắm rồi, anh biết tỷ lệ chọn công vụ viên giờ là bao nhiêu không 733 chọi 1, còn cảnh sát là hơn 300 chọi 1 ... Trước kia anh từ chức cảnh sát, giờ bỏ cả lương cao, bao năm rồi anh cứ thế, nói bỏ là bỏ, bảo em làm sao yên tâm giao đại tể cho anh được, anh thật là ...”

Từ hưng phấn tới kinh ngạc, từ kinh ngạc tới tức giận, Lương Vũ Vân quan tâm tới tiền đồ của Giản Phàm còn hơn Dương Hồng Hạnh. Chỉ là cô mắng nửa ngày mà Giản Phàm vẫn mỉm cười, không đấu khẩu với mình như trước, thuận theo ánh mắt của y nhìn thấy ánh mắt Dương Hồng Hạnh, nhớ ra mình ngồi giữa hai người. Mình rõ ràng là người thừa ở đây rồi, Lương Vũ Vân đứng dậy thở dài: “Để không gian cho hai người, nửa tiếng đủ làm việc chưa, từ chức cũng không tha cho anh đâu đấy.”

Chương 015: Gặp nhau hơn nhớ nhung.(3)

Lương Vũ Vân đi rồi, phòng trở nên yên tĩnh, Dương Hồng Hạnh thấy Giản Phàm vẫn cứ nhìn mình không chớp thì nguýt một cái, hơi quay đi mượn động tác buộc tóc che dấu chút ngượng ngùng. Giản Phàm mỉm cười, gương mặt vừa rửa sạch mặt nạ đắp mặt ấy hoàn toàn không có chút son phấn nào, nhưng vẫn toát ra sự quyến rũ tự nhiên, chỉ nhìn thôi mà tim đập gia tốc, thực sự cảm nhận được sự kích động đã lâu rồi chưa có, cô gái trước mắt chẳng ăn mặc hở hang, chẳng cố ý khiêu khích, nhưng sức hấp dẫn đó thật khó kháng cự ...

Hai năm rồi, Giản Phàm tim đập mạnh nhìn cô gái bên cạnh, nhớ nhung biến thành nhu tình và đắm ám, nhìn mãi không thấy đủ: “Anh từ chức rồi, phải làm lại từ đầu.”

“Không sao, lại chẳng phải lần đầu.” Dương Hồng Hạnh như nói chuyện người khác.

“Vậy kế hoạch của em thế nào, tốt nghiệp rồi sẽ ở lại Bắc Kinh hay về Đại Nguyên?” Giản Phàm kỳ vọng hỏi.

“Quan trọng lắm sao?” Dương Hồng Hạnh vờ không biết Giản Phàm đang lén lút áp sát mình.

“Đương nhiên là quan trọng, em ở đâu sẽ quyết định anh làm lại từ đầu ở đâu.” Giản Phàm nói bằng giọng khoa trương.

“Em về đây sống cùng mẹ em, cảm ơn anh chăm sóc mẹ em hai năm qua.” Dương Hồng Hạnh nhoẻn miệng cười.

“Hi hi, em về thì tốt, cả anh và em cùng chăm sóc được không?”

“Anh có ý gì?” Không dễ dàng nghe được một câu ý tứ rõ ràng như vậy từ Giản Phàm, Dương Hồng Hạnh hiểu y trải qua nhiều tổn thương tình cảm, không dễ dàng thể hiện tình cảm ra như trước.

Hôm nay Giản Phàm đúng là thổ lộ rồi: “Còn không quá rõ ràng à, mẹ em mẹ anh đều thấy chúng ta thích hợp, chúng ta dứt khoát sống luôn với nhau cho rồi, anh sắp 30, còn không kiếm được vợ, về quê mất mặt lắm.”

“Ai đã đồng ý anh mà ... Này!”

Dương Hồng Hạnh còn chưa nói hết đã bị sói vồ rồi, cười khúc khích né tránh, đột nhiên vơ tấm đệm ghế ném, mục tiêu không phải là Giản Phàm mà là cánh cửa khép hờ, tiếp đó nghe tiếng cười khanh khách của Lương Vũ Vân: “Đúng 30 phút thôi đấy, làm gì thì nhanh lên.”

Chỉ là hành động vô tâm của Lương Vũ Vân phá vỡ kích động mới gặp lại của hai người, không khí không quay lại như trước nữa, cả hai nhìn nhau cười ngượng.

26 tháng Chạp, tiểu khu Hân Duyệt treo đèn kết hoa, hai nhân viên công ty tổ chức hôn lễ Ô Long bé một cái máy phát điện chạy dầu vào, ra sức kéo dây, lát sau máy phát điện chạy rồ rồ, cấp điện cho tám biển lớn ở cổng tiểu khu.

“Chúc mừng anh Phí Sĩ Thanh và cô Lý Vũ Manh, tân hôn hạnh phúc”.

Bạn bè càng đông, buổi lễ càng náo nhiệt, nào người đơn vị, nào bạn học cao trung, sơ trung, lại thêm cả bạn đại học, đếm không hết nữa ... Riêng bàn tiệc chực tiếp khách đã có 7 cái, lại còn có poker, đầu địa chủ, cứ tưởng nơi này mở sòng bài, ai mà biết chú rể là người ra sao không lạ cảnh này.

Người thân thiết hơn thì không thời gian chơi, lão đại Tiết Hán Dũng cao trên 1m8, cao lớn vai rộng lại mặt vuông mày rậm hàng hoàng chững trạc, liên tục đưa vị khách khác nhau tới những cái bàn khác nhau, mời thuốc mời rượu. Lão tam Hoàng Thiên Dã cả nhân phẩm lẫn bề ngoài đều chẳng ra sao, nhưng mà được cái chân tay nhanh nhẹn, nách kẹp chồng chữ Hỉ, chỉ huy đám trẻ con ồn ào, chạy đi dán từ lâu chung cư tới tận ngoài cổng.

Mặc dù sống trong chung cư hiện đại, nhưng vẫn giữ tập tục cũ, đãi khách là phải bắc bếp đốt lửa, chuyện bếp núc thì Giản Phàm là nhân tuyển hàng đầu, một ngày trước đã đắp ba cái bếp đất ở sát tường bao chung cư, còn dựng tạm cái rạp kê bảy tám bộ bàn ghế dài, lúc này đang bận rộn chỉ huy Tám Cường, Thủy Sinh, Đào Hoa chạy mệт nghỉ.

Món ăn chỉ có một thôi, đó là mỳ bách loạn quái, theo tập tục Ô Long, bữa đầu tiên chỉ lót dạ, đón được cô dâu mới mở đại tiệc.

Mà xe rước dâu thì tới chiều mới về, nên bữa lót dạ này cũng rất quan trọng, không những phải đủ ngon, hơn nữa ăn từ từ 9 giờ sáng tới tận chiều mới hết. Khách chúc mừng có thể tới bất kỳ lúc nào, rốt cuộc làm bao nhiêu bát chẳng ai chắc, có điều cha con Giản Trung Thật lo ma chay cả đời, rất kinh nghiệp, ít nhất 400 - 500 cân mỳ, thân thích bạn bè nhiều thì 700 - 800 cân, có điều Giản Phàm quá hiểu nhà thằng béo, chuẩn bị luôn 800 cân.

“Oa, thật là tráng lệ.” Dương Hồng Hạnh lái chiếc xe hơi nữ màu đỏ mượn của Lương Vũ Vân, một ngày trước cô đã về Ô Long, sáng cùng Giản Ly tới xem hiện trường hôn lễ, vừa vào tiểu khu đã cảm thán.

Khói bốc lượn lơ lửng hòa cùng hơi nước mù mịt, bên cái nồi lớn chứa được mười tám gánh nước, hai người phải đứng trên giá cao vớt mỳ. Giản Phàm đích thân cầm thìa, tiếng muôi chạm vào nồi kêu choang choang, nhìn chẳng giống nấu ăn, như làm việc khổ sai, nấu ăn đã mệt, nấu ăn cho tập thể lớn thế này càng khảo nghiệm thể lực.

Xe dừng lại, Giản Ly được một phen ăn mặc chăm chút, tóc lúc này đã để dài hơn trông nữ tính được một chút, có điều tính cách vẫn vậy, tung tăng nhẩy xuống, khoác tay Dương Hồng Hạnh, hai chị em cùng học ở Bắc Kinh, cho nên bây giờ cực kỳ thân thiết, khoe: “Chị Hạnh Nhi, đây chính là gia bảo của nhà chúng ta, bốn chiếc nồi cương ngọc, cha em bây giờ vinh dự thăng lên làm hội trưởng hội ma chay hiếu hỉ rồi, nhà ai tổ chức đều tới mượn nồi ... Trước kia không nhận ra, giờ em nhìn anh trai em ngày càng giống cha em, sớm biết thế này đi học làm gì, sớm nhập nghề, bây giờ đã là ông chủ.”

Dương Hồng Hạnh nhìn Giản Phàm đang hội tụ tinh thần vào nấu nướng, không biết mình tới, mỉm cười: “Làm đầu bếp cũng hay mà, nhìn anh ấy chuyên tâm chưa?”

“Thế sao?” Giản Ly cười ranh mãnh nhìn vẻ mặt Dương Hồng Hạnh lúc này, bị Dương Hồng Hạnh đẩy đầu qua một bên, con bé này cứ lấy chuyện họ ra trêu chọc, còn chẳng phải lại tới rồi sao: “Đúng là trong mắt tình nhân có Tây Thi, chị Hạnh Nhi, chứ em ấy à, em vẫn không hiểu sao chị lại thích anh trai em?”

Câu hỏi này Giản Ly hỏi nhiều lắm rồi, trước kia anh trai mặc cảnh phục đẹp trai uy vũ thì còn hiểu được, về sau lại càng ngày càng không hiểu nữa. Nhìn Dương Hồng Hạnh đứng bên cạnh dáng người cao ráo, tóc dài bay lất phất, chiếc áo khoác dài đở rục tôn lên vóc dáng cao ráo tha thướt, gương mặt trái xoan không biết do tuyết lạnh hay do hưng phấn càng thêm kiêu diễm thanh khiết, giảm đi chút trầm tĩnh ít nói ngày thường ở Bắc Kinh. Lông mi dài và cong, chiếc mũi đẹp như ngọc, và đôi môi mọng như cánh hoa, hiện lên một vẻ đẹp dịu dàng lập tức biến Giản Ly đứng bên thành vệt con xấu xí. Mà anh trai thì đeo tạp dề, mặt đen xạm lại còn dính khói bếp, đeo cái tạp dề ngang hông trông buồn cười, thực sự chẳng có điểm nào xứng với chị ấy.

“Sao, em thấy anh trai em không tốt à?” Dương Hồng Hạnh khước môi hơi nhếch lên, mắt vẫn nhìn Giản Ly yêu thương.

“Em nào dám, mỗi tháng anh ấy đều gửi tiền cho em, giờ anh ấy nuôi em đấy, em nào dám nói không tốt ... A, đứng lại! Đứng lại ngay!” Giản Ly đang nói chuyện, đột nhiên quát một tiếng khiến một vị to béo từ trên lầu vừa đi xuống chuẩn bị chạy tới bên nôi giật mình, quay đầu sang nơi phát ra tiếng quát, Giản Ly đen xì không nói, mỹ nữ áo đở rục thì bắt mắt hết sức, còn tưởng là bạn học Giản Ly uyển uyển chạy tới, cái mặt rõ hi hửng.

Chương 016: Ly biệt nhiều, gặp chẳng lâu. (1)

“Ồ, ai đây nhỉ, sao trông quen thế.” Phí Béo không phải kiểm cố bắt chuyện, mà thấy mỹ nữ tóc dài đúng là quen, nhất thời không nhận ra thôi.

Giản Ly thô bạo tóm lấy hần kéo tới gần, đưa tay ra, hát hàm: “Lại đây, phong bao đỏ.”

“Hả? Sao anh phải đưa phong bao cho em?” Phí Béo tròn mắt, lơ mơ hơn cả vừa mới ngủ dậy.

“Không đưa chú gì? Cha em làm đại tiệc, anh em nấu ăn cho khách, mẹ em thu phong bì, anh dùng cả nhà em miễn phí rồi, không đưa phong bao đỏ, có phải không coi em là em gái không?” Giản Ly uy hiếp, Phí Béo xưa nay sợ hai anh em khó dây này, xem ra có chuẩn bị trước, móc túi nộp tiền, thái độ Giản Ly thay đổi nhanh như chớp, mở phong bao nhìn thử số tiền trong đó, có vẻ hài lòng lắm cười híp mắt: “Cám ơn anh Béo, trăm năm hạnh phúc, hi hi.”

Trần lột được tiền xong Giản Ly liền kéo Dương Hồng Hạnh đi.

“Đừng đi, đây là ai, bạn học của em à, trông quen quá.” Phí Béo không phải cho phong bao miễn phí, cười ngọt hởi.

Giản Ly đang hí hửng sờ phong bao khá dày, ai ngờ trở mặt lập tức: “Này béo, anh sắp kết hôn rồi mà còn ý đồ bất chính à? Biết đây là ai không? Biết ai không mà anh dám hỏi?”

Dương Hồng Hạnh cười tủm tủm đi tới: “Sĩ Thanh, chúc mừng anh, tân hôn hạnh phúc, thực sự không nhận ra tôi sao? Chúng ta quen nhau từ đại đội một.”

“A, a ... Thì ra là ... cô, ha ha ha, cô không mặc cảnh phục làm tôi không nhận ra, sao lại tới Ô Long, có phải?” Phí Sĩ Thanh quay đầu chỉ Oa ca, lại nhìn Dương Hồng Hạnh xinh đẹp ôn nhu, kêu lớn mấy câu, rốt cuộc không nhớ ra tên, nói thẳng: “A, nhớ ra rồi, khi đó tôi đã nhìn ra cô và Oa ca có gian tình.”

Dương Hồng Hạnh đỏ mặt, Giản Ly ở phía sau giơ chân đá, Phí Béo ôm mồm né, không dám trêu vào Oa muội, trên lầu có người gọi lớn: “Sĩ Thanh, đừng đi ăn vụng nữa, mẹ anh gọi anh về đeo hoa đỏ, chuẩn bị đi đón dâu, mau lên đây.”

Chưa kịp đi bị Hoàng Thiên Dã vừa dán chữ hỉ trở về, tay dính màu đỏ, nhân lúc Phí Sĩ Thanh không để ý, bôi luôn lên mặt, Phí Sĩ Thanh kêu lên như lợn bị chọc tiết, la hét truy sát, trông như heo với khỉ đuổi nhau, khách khí xung quanh cười âm ỉ.

Giản Ly ưa náo nhiệt thấy đám đông có mấy người bạn cũ thời cao trung, vẫy tay gọi chạy tới tíu tít tụ tập với nhau. Dương Hồng Hạnh bị không khí vui vẻ cảm nhiễm, có điều nơi này với cô lại quá xa lạ, thông thả bước tới chỗ bắc bếp bên tường, đứng không xa không gần, nhìn Giản Phàm vừa xúc nồi qua nước lạnh, bắc lên bếp.

Anh ấy, sẽ là chồng mình sao?

Bất kể là lúc nhìn thấy Giản Phàm hay là nghĩ tới Giản Phàm, đều như có dòng nước ấm êm đầm chảy qua tim, mối tình đầu của cô, cũng là chàng trai duy nhất từng bước vào trái tim cô. Từng mòn mỏi chờ đợi, từng nắm tay nhau qua hoạn nạn, những thứ còn lại đều đáng quý trọng. Bất kể có tiếng nói chung hay không, bất kể tính cách nhiều khác biệt, bất kể là gặp ít chia ly nhiều, nhưng cả hai đều lý giải cảm thông cho nhau.

Hai năm qua Giản Phàm bận rộn bên ngoài, nhất là Tết còn bận hơn bình thường, mỗi Tết đến, Dương Hồng Hạnh lại tới Ô Long, thăm cha mẹ Giản Phàm, Giản Phàm mỗi khi rảnh rỗi thì về Đại Nguyên thăm mẹ cô, hậu quả là cô thân thiết quen thuộc với gia đình Giản Phàm hơn Giản Phàm, còn mẹ cô Thân gian Phàm hơn cô.

Yêu, chắc chắn là thế rồi, không chỉ ở trong tim mình, Dương Hồng Hạnh cảm thụ được tình cảm từ trong tim Giản Phàm, có điều luôn có chút xa lạ và ngăn cách giữa hai người, tựa hồ thiếu cái gì đó.

Đó là cái gì? ... Có phải thiếu đi chút quyến luyến không?

Cô thật nhớ chàng trai nụ cười xấu xa, luôn tìm cơ hội bắt chuyện mình, cái mắt hau háu nhìn mình không có ý đồ tốt đẹp, nhớ chàng trai nửa đêm xông vào KTX, bày trò bắt cô đi.

Đúng là vẫn thiếu một chút kích động đó.

Mặt trời dần lên cao, người tới chúc mừng không ngớt, từng nhóm từng nhóm tới cái rạp tạm bắc trước bếp ăn mỳ lót dạ. Đào Hoa bận vớt mỳ, Thủy Sinh dùng thìa múc rau, hai nồi luân phiên không ngừng chút nào. Không bao lâu sau thấy mẹ Phí Sĩ Thanh, một người phụ nữ to béo không kém gì con trai tới chào hỏi mấy đầu bếp, mời đám Giản Phàm và lái xe đón dâu hút thuốc. Giản Phàm không hút, bỏ sang bên, lúc này nhận ra Dương Hồng Hạnh đứng đó nhìn mình từ khi nào.

Mỉm cười vẫy tay, Dương Hồng Hạnh đang buồn chán liền vui vẻ chạy tới, Giản Phàm đích thân múc một bát mỳ, cái bát Ô Long ngoài đen trong xanh, dưới tròn trên vuông, đưa cho cô: “Em đói rồi chứ, ăn đi ... Hôm nay anh không có thời gian chiêu đãi em rồi, bữa tiếp theo phải 5 giờ.”

“Vậy để em thử.” Dương Hồng Hạnh không khách khí, cầm bát ngồi luôn ở bên bếp ăn, không giống ở trong nhà hay ngoài quán, ở đây ăn loại không khí, một vị hào sảng, thịt tảng to, củ cải miếng lớn, sợi mỳ cũng dày, làm Dương Hồng Hạnh nhìn mà tặc lưỡi, nhưng nếm thử, mùi vị cũng được lắm, chỉ ít ăn dứt nhà ăn ở trường. Không biết do đói hay do thích vị này, chỉ vài miếng là ăn ngon lành, thấy Giản Phàm ngồi bên nhìn mình, nở nụ cười: “Giản đại sư, làm món này hình như không thể hiện được trình độ của anh, em ăn thấy bình thường.”

“Em có chê anh cũng không thay đổi được sự thực đâu, ăn cơm nồi lớn có ngon hay không thì nhìn thùng nước gạo.” Giản Phàm chỉ thùng nước gạo cách đó không xa, bên trong trống không, kêu ngạo nói: “Nếu đầu bếp làm không ngon, khách ăn vài miếng là đổ đi, còn nếu ngon thì đổ hết vào những cái thùng nước gạo này, ha ha ha.”

Dương Hồng Hạnh thấy đúng thế thật, xung quanh có mấy chục người hoặc đứng hoặc ngồi ăn xì xụp, lườm một cái: “Em còn chưa ăn được bao nhiêu anh đã ví mồm em như cái thùng nước gạo đấy hả?”

“Ai cũng thế mà thôi, khác biệt ở chỗ, em xinh đẹp cũng là cái thùng nước gạo mà anh thích.” Giản Phàm nói ngọt như mía lùi.

“Này ...” Dương Hồng Hạnh đang ăn liền bị sặc, ho khu khu mấy tiếng, vội vàng đặt bát xuống đấm Giản Phàm thùm thụp, nào có kiểu tỏ tình nào như thế, nghe vừa vui lại vừa bực. Bốn năm năm trời quen biết chẳng nghe được một câu tử tế, giờ cứ thi thoảng Giản Phàm lại cho một câu làm người ta muốn ghen.

Giản Phàm cười không né, thấy trong nồi sắp hết, lại gọi Tám Cường chuẩn bị thêm mì, đứng dậy hỏi: “Hạnh Nhi, lát nữa giúp anh rửa bát nhé, tới 12 giờ là khách đông lắm, sợ là không kịp.”

“Hả, em mới tới được một ngày mà anh đã bắt em làm việc, anh không có nhà, mẹ anh còn chưa bao giờ bảo em làm gì.” Dương Hồng Hạnh làm ra vẻ không vui.

Giản Phàm không quay đầu lại: “Em đừng có học mẹ anh, nếu em mà cũng chẳng biết làm gì như mẹ anh thì sau này anh khổ rồi.”

Dương Hồng Hạnh nửa bực mình nửa buồn cười, cô còn chưa trả lời Giản Phàm có đồng ý hay không, vậy mà liên tục bị quấy rối, cứ vài ba câu lại ám chỉ này nọ.

Dù sao thì bên bếp tăng thêm một người giúp việc, cực kỳ xinh đẹp, không ít khách nam ngại không đưa bát cho mỹ nữ rửa, trời lạnh như thế, vậy là tăng thêm đám ngốc ăn xong tự rửa bát. Dương Hồng Hạnh chả cần làm gì, chỉ ngồi đó thôi chờ cho Giản Phàm không biết bao nhiêu việc.

Chương 017: Ly biệt nhiều, gặp chẳng lâu. (2)

Hơn 11 giờ, giờ lành đã tới, pháo nổ ù ù ì ì dọn đường, Hoàng Thiên Dã còn vui hơn cả mình kết hôn, tự tay cầm cán treo bánh pháo dài chạy trước xe đón dâu đốt pháo. Một đám trẻ con gần hai chục đứa chạy theo reo hò âm ì, kéo cả đoàn xe dài rầm rộ lên đường. Nhà cô dâu cách con sông, thế nên hai tiếng sau mới lại nghe thấy tiếng pháo nổ ù ì ì ì, lần này có thêm người nhà gái nên đông vui hơn gấp bội, còn phía nhà trai, một đám người trẻ tuổi đã đợi sẵn, pháo vừa dứt, xe đón dâu ở cổng tiểu khu dừng lại là ùa tới chạy tới, kéo cô dâu chú rể xuống xe.

Trước đó bên phía nhà cô dâu cũng bảy năm bảy trò ngăn cản chú rể đón cô dâu, nhiệm vụ của phù rể là ngăn cản đám dì ba thím bảy nhà cô dâu, thêm vào tặng phong bao đỏ đón cô dâu đi, cô dâu còn ôm mẹ khóc một trận, khóc cũng là một chuyện vui, trong ngày này không khóc không được.

Phí Béo ở nhà cô dâu đã bị đám thân thích hành cho một trận lên bờ xuống ruộng, dầm mặt dạy dỗ, đón dâu về lại bị mấy chục người bao vây quấy rối, thiếu chút nữa thì khóc thật.

Chỉ thấy Tiết Hán Dũng kéo Phí Béo, Giản Ly Ly và mấy cô gái xúm quanh cô dâu, Hoàng lão tam chuẩn bị sẵn pháo giấy, chỉ huy mấy đứa trẻ con phun vào mặt cô dâu chú rể, không bao lâu làm cô dâu bỏ chạy. Đám Ly Ly kéo về, bắt Phí Béo ngồi xuống, cô dâu cưỡi lên cổ, váy cưới che lấy mặt Phí Béo, sau đó mỗi người đá một cái xua hẳn đi về khu nhà. Chỉ đi được mấy bước, thể trọng của cô dâu cũng không thể xem thường, Phí Béo thở phì phò, nhũn chân ném cô dâu đi.

Cô dâu ngã thì còn được mọi người đỡ, Phí Béo chẳng ai đỡ, bị đám đông cười nghiêng ngả trên gheo, lại có người bắt hẳn phải bế cô dâu, đợi vào được khu nhà thì thở như lên cơn hen xuyên, mặt đỏ tới không thua gì hoa đỏ đeo trên ngực, nếu không nhờ vóc dáng đặc trưng không ai biết hẳn là Phí Béo ...

Đây mới chỉ là màn mở đầu trong hôn lễ ở quê thôi đấy, còn nhiều trò vui lắm, hơn đút cái kiếu quy trình hóa trăm đám cưới như một mà nhà hàng trên thành phố tổ chức, cơ mà ai trải qua một lần là sợ tới già ... À, nhớ tới già, nói chung là giống nhau, ha ha ha.

Bên ngoài đám đông nhốn nháo, phía bếp trở nên nhàn rỗi, mấy người Thủy Sinh hứng thú chỉ trở bình phẩm, Giản Phàm thu dọn nồi niêu xoong chảo, chuẩn bị mang về hiệu, nhìn Dương Hồng Hạnh đã rửa sạch tay đứng xem đám cưới quê, hỏi ý: “Anh đưa đồ về quán đây, lát nữa tổ chức tiệc ở nhà khách Ô Long, em đi cùng Ly Ly nhé.”

Dương Hồng Hạnh chỉ Giản Ly đang cùng đám nha đầu điên hè nhau làm tình làm tội Phí Béo: “Em đi với anh, em gái anh điên cùng đám bạn, chắc chắn quên mất em rồi.”

“Vậy cũng được ...” Giản Phàm khởi động xe nhìn đám đông đã lên cầu thang, hôm nay thẳng béo tàn đời rồi, lát nữa còn tham gia tiệc rượu, có sức mà động phòng không thì khó nói.

“Phong tục ở chỗ anh thật đúng là, kết hôn gì mà như đi đánh trận.” Nói thật, Dương Hồng Hạnh xem nửa quá trình hôn lễ này đã thấy hơi ớn, đổi lại là cô chắc là không chịu nổi.

Giản Phàm cười lớn: “Ha ha ha, kết hôn vốn là một cuộc chiến, giờ mới là bắt đầu thôi, buổi tối còn nháo động phòng mới náo nhiệt, mấy năm qua còn văn minh chán đấy, trước kia không lột hết đồ của cô dâu chú rể là chưa thôi đâu.”

Dương Hồng Hạnh hơi đỏ mặt phì một tiếng: “Không biết xấu hổ ... Em không thích phong tục này.”

Giản Phàm dò hỏi: “Anh cũng không thích, vậy em thích loại nào?”

“Ừm...” Dương Hồng Hạnh không phải nghĩ nhiều, các cô gái đều tưởng tượng hôn lễ hoàn mỹ của mình từ rất lâu trước khi kết hôn, thuận miệng đáp: “Em thích thế giới hai người, trải qua tuần trăng mật trong căn nhà nhỏ không ai quấy nhiễu, ví như một căn nhà gỗ bên bờ biển, nghe tiếng gió, sóng biển vỗ bờ ...”

Giản Phàm không nói hai lời: “Được, không thành vấn đề.”

“Cái gì? Không thành vấn đề cái gì?” Dương Hồng Hạnh giật mình từ ảo tưởng lãng mạn bừng tỉnh.

“Như em nói, một ngôi nhà gỗ nhỏ bên bờ biển, tương lai chúng ta sẽ làm thế.”

Dương Hồng Hạnh nhìn Giản Phàm vỗ ngực tự tin như đã nắm mọi thứ trong tay, bật cười trêu: “Này, Giản Phàm, anh chính thức cầu hôn em đấy à?”

“Ừ.” Giản Phàm gật đầu chắc chắn, dừng xe lại, nghiêm túc nói: “Hạnh Nhi, em đã chuẩn bị để gả cho anh chưa?”

“Em ...” Đây là kiểu cầu hôn gì chứ, cô vô số lần tưởng tượng ra thời khắc lãng mạn nhất cuộc đời nó lại tới bất ngờ vào lúc ít lãng mạn nhất, thiếu trang trọng nhất. Trong lòng cô không thoải mái lắm, chỉ trích: “Này, nhẫn kim cương của em đâu, không có thì cũng phải có hoa hồng, ít ra thì cũng là nơi có không khí một chút, anh xem đây là đâu?”

“Nếu nhẫn kim cương và hoa hồng mà có hiệu quả, thì làm sao có nhiều vụ ly hôn như vậy, nhưng nếu em nhất quyết muốn có cũng được, không sao lát về quán, anh làm cho em ít hoa hồng khắc bằng củ cải, vừa lãng mạn lại ăn được ... Không, khắc 99 đóa hồng củ cải, chúng ta ăn tiệc củ cải ... Em là vợ đầu bếp, chấp nhận đi.” Giản Phàm cười dài, vào số đi tiếp.

“Không được, em muốn 999 đóa hồng.”

Giản Phàm cố tình bóp méo ý cô: “Củ cải đắt lắm, đừng lãng phí.”

Dương Hồng Hạnh vừa tức vừa buồn cười, không chịu cho Giản Phàm thấy, vờ giận quay đi, hai bờ vai run lên liên tục, không đồng ý cũng không từ chối.

Nhưng thất vọng thì chắc chắn có ít nhiều rồi, cứ cho là vừa rồi chỉ đùa thôi, ai mà vui nổi.

“Ly Ly ... Hạnh Nhi .. Mẹ ...” Giản Phàm mơ hồ thức dậy, rửa ráy xong đi ra có chút ngạc nhiên, thường ngay trong nhà không phải em gái riu rít thì mẹ cần nhẫn, sao hôm nay yên tĩnh thế, gọi từng người chẳng thấy ai.

Có mỗi cha ngồi ở ban công tắm nắng xem báo đáp lại.

“Hôm nay chuẩn bị về quê, ba mẹ con họ ra phố mua sắm rồi.”

Nhìn đồng hồ thấy hơn 9 giờ, thôi chết, Giản Phàm vỗ trán, mặc áo khoác rồi chạy xuống lầu, nói đi tiễn bạn học, nhảy lên

chiếc xe đạp cũ, cong mông đạp tới nhà khách Ô Long.

Đêm trước động phòng chơi hơi điên rồ, hai mấy người ngồi nặn óc nghĩ tiết mục hành hạ vợ chồng Phí Béo, từ hôn kiểu Pháp trên giường, tới biểu diễn 36 tư thế. Một đám thanh niên ép Phí Béo thường ngày thích bốc phét phải làm mẫu, mỗi lần phối hợp lại hô không đúng, làm lại, không phối hợp là áp dụng biện pháp cưỡng chế. Chỉnh cho Phí Béo nổi điên uy hiếp, kể nào chưa kết hôn tương lai sẽ bị báo ứng, náo loạn tới 3 giờ đêm mới bỏ đi thì thằng béo kiệt sức rồi.

Kết hôn mà, không thể không náo nhiệt, cho dù nhìn cái cảnh đó hơi sợ thật, nhưng mà không khỏi có chút khao khát. Giản Phàm cứ nghĩ tới cảnh thằng béo mặt mũi đau khổ là không nhịn được cười, không biết mình kết hôn sẽ thế nào đây, Dương Hồng Hạnh nghiêm túc lắm, không chịu nổi đâu, đừng để sáng hôm sau khóc lóc đòi ly hôn.

Cái xe đạp cộc cạch phóng bon bon trên đường, đường phố thường ngày nhộn nháo đã dần vắng vẻ, ở Ô Long còn giữ nhiều nét cổ xưa, tới 27 Tết mà nhà nào còn chưa mua sắm chuẩn bị Tết là muộn rồi, quán xá đóng cửa gần hết, lác đác vài người bận việc đang tranh thủ mua sắm lần cuối, nhìn qua cửa sổ từng căn nhà đều là cảnh đèn hoa trang trí ầm ập.

May quá, chưa muộn, vừa tới ngoài hàng rào nhà khách thì thấy Hoàng Thiên Dã đứng ngoài sân vươn vai ngáp dài, cầm khăn lông chuẩn bị lau xe, lão đại Tiết Hán Dũng đứng hút thuốc thi thoảng nhìn ra cổng, thấy Giản Phàm, ra sức vẫy tay.

Chương 018: Ly biệt nhiều, gặp chẳng lâu. (3)

Xe đạp phanh kết lại trước chiếc xe Cát Lợi, lão đại và lão tam đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Giản Phàm sau đó cười phá lên. Lão đại rất có hào khí của nam tử hán cười lớn: “Lão nhị vẫn cá tính như xưa, chúng ta chưa có bằng lái thì cậu ấy đã có xe đi, chúng ta lái xe thì cậu ấy chơi xe đạp .. Ha ha ha, không ai độc hơn cậu nữa rồi, bỏ công vụ viên đi làm đầu bếp, làm tới bếp trưởng lại vớt thìa đi, cậu đúng là kẻ theo đuổi chủ nghĩa lý tưởng.”

Lão tam góp lời, nửa thật nửa trêu gheo: “Lão đại, vờ nghèo thôi, giờ mỗi tháng cậu ấy kiếm hơn vạn đấy, gấp đôi cả nhân viên công ty lớn trên thành phố chứ đùa à, lần này nghỉ việc nói không chừng ý đồ tự lập tương lai tự làm ông chủ.”

“Thôi đi, đừng mang tôi ra trêu, mang cái này lên đường mà ăn.” Giản Phàm nhắc túi ở giỏ xe lên, mang tới cốp xe bỏ, vỗ vỗ chiếc Cát Lợi giá không thấp này: “Bếp trưởng chưa chắc kiếm bằng tiểu gian thương, lão tam, làm ăn ra sao?”

“Vẫn thế thôi, không đói được, cũng chẳng giàu được.”

Hoàng Thiên Dã chỉ đợi Giản Phàm tới để đi, Tết rồi, ai cũng vội vã về nhà, hỏi mới biết Phí Béo chưa tới tiền, ba thằng ác ôn nhìn nhau cười phá lên. Gọi điện thoại hỏi, Phí Béo quát âm âm bảo lão đại, lão tam tự xéo, không tiền nữa. Lão tam hoài nghi thằng này tinh hoa cạn kiện không bò dậy, lão đại dính chính, đêm qua không bò dậy nổi làm gì có cơ hội mà động phòng, ba thằng ác ôn lại cười một tràng nữa.

Bốn thằng bạn xấu, thiếu đứa nào là đứa đó sẽ bất hạnh thành đối tượng trêu chọc của ba tên còn lại.

Chuẩn bị lên xe, lão đại vỗ vai Giản Phàm: “Này lão nhị, sao tôi thấy cậu thiếu sức sống thế, nhịn lâu quá rồi à? Được, sau Tết tới chỗ tôi, mấy em gái bán nhà vừa tươi trẻ vừa cá tính, bằng vào thể lực một ngày làm việc mười mấy tiếng của cậu, có trả tiền họ cũng không cho cậu đi, ha ha ha.”

Nói rồi sờ vết sẹo trên mặt Giản Phàm có chút thương cảm: “Đi chỉnh hình đi, trông chường lắm, thế này khác nào lưu manh, các em gái sợ là phải.”

Lão tam phản bác: “Không thể nào, em gái áo đỏ khí chất bên cạnh Oa ca ngon vậy cơ mà, trước kia Oa ca là chuyên gia ở phương diện này mà, nhắm em nào chuẩn em đó, đâu như đội bóng đá nước ta, chỉ biết bốc phét, bắn đầu trượt đó.”

“Cậu biết cái gì, em gái bên cạnh lão nhị nhìn là biết tâm cao khí ngạo có giáo dưỡn có học vấn tiêu chuẩn cao, cậu tưởng như đám gái bar, chuốc vài ly là lên giường à? Hỏi lão nhị đi, hai người họ mà có gian tình thì móc mắt tôi ra .. Đúng không lão nhị?” Lão

đại lúc nào cũng cố ý dùng từ "lão nhị" trêu Giản Phàm.

Giản Phàm chỉ cười, nói vài câu lên đường cẩn thận, tiễn hai người anh em đi.

Đi rồi, vội vàng gặp, chớp mắt lại ly biệt.

Thời gian chẳng biết trôi đi thế nào mà nhanh thế, Phí Béo kết hôn rồi, muốn yên ổn sống ở Ô Long làm thổ tài chủ, lão tam thì vui vẻ sống cuộc đời gian thương, lão đại nửa năm trước đã lên vị trí chủ quản ở công ty địa ốc, thuộc giai tầng có nhà có xe, khá nhất trong bốn tên. Đám anh em từng tranh cướp nhau thịt trong cùng cái bát, giờ ai nấy đã có cuộc sống riêng.

“Mẹ nó, mắt lão đại chuẩn thật.” Đạp xe trở về nhà, Giản Phàm nghĩ lại lời của lão đại, buông một tiếng thở dài, nếu là trước kia tán gái, chưa được hai tuần đã nóng vội tìm cách nhắc chuyện kia, vậy mà mình đợi 2 năm rồi, vẫn trạng thái như xa như gần, chẳng có tiến triển gì, thậm chí đôi khi gặp nhau chả hôn được một cái đã từ biệt.

Chẳng lẽ Hạnh Nhi thực sự là tâm cao khí ngạo, có tiêu chuẩn cao? Giản Phàm phanh xe lại, nhìn bản thân, quần jean cũ, áo len sờn, sờ mặt thì sẹo dài tới cằm, chẳng cần soi gương cũng biết so với dáng vẻ trước kia chẳng khác gì trên trời với dưới đất.

Mấy ngày hôm nay ám chỉ rất nhiều, nhưng Dương Hồng Hạnh hoàn toàn không phát ra một tín hiệu nào cả, hay là, Giản Phàm chợt dạ dừng xe ... chẳng lẽ cô ấy chỉ vì cảm kích mình nên hàng năm mới tới nhà mình?

Lại thở dài, trước kia thì tự tin lắm cho rằng hiểu thấu nữ nhân rồi, giờ thì không dám nói câu đó nữa, Dương Hồng Hạnh tới nhà mình một cái là dính lấy Giản Ly không thì thân thiết với cha mẹ, ai không biết còn nghĩ là thân thích. Hôm qua không tham gia tiệc cưới, Giản Phàm làm mấy bông hoa hồng tặng giai nhân, Dương Hồng Hạnh chỉ cười ném thử, nói mùi vị không tệ.

Lần đầu thăm dò, kết quả là Giản Phàm như đi trong sương mù.

Hai năm trước hoạn nạn không rời, vẫn tiếp tục ám áp như thế, hai bên đều thân như người nhà ... Hồng, có phải là vấn đề ở đây, ám áp thân cận đã ngăn cản tình cảm phát triển, hơn nữa mình hai năm qua ở Quế Viên, có lẽ trong lòng cô ấy sớm có ý khác, nhưng ngại sự cảm kích kia mà giữ khoảng cách như gần như xa với mình, cho dù là không có bạn trai, cũng không muốn đem cảm kích đó vào tình cảm ... Hay là, bộ dạng mình bây giờ căn bản không lọt vào mắt cô ấy?

Càng nghĩ càng loạn.” Ôi, tùy duyên vậy, ra sao thì ra.”

Giản Phàm cười khổ, trái tim nữ nhân là thứ khó suy đoán nhất trên đời này, có cô gái lên giường với mình cũng chưa chắc đã yêu mình, mà có cô gái dù yêu mình cũng không gây trở ngại người ta lên giường bỏ đi người khác. Đối với chuyện tình cảm, Giản Phàm thấy nó rời xa mình lắm rồi, nếu thực sự cưới được Dương Hồng Hạnh thì tốt, nếu không, chẳng thấy có gì là sai.

Cuộc sống là thế đấy.

Thời buổi này kiếm được người lên giường thì dễ, kiếm được người để yêu thì khó, còn muốn tìm một cô vợ chia sẻ cuộc sống, chỉ có một nam nhân là mình à ... Giản Phàm không biết nữa, y sống ở Quế Viên, thấy quá nhiều mua thân bác xác, thậm chí có lúc nghĩ, nghe lời bà nội cưới thôn cô cũng không tệ.

Đạp xe về tiểu khu liền nhìn thấy cha đang chất bao lớn bao nhỏ lên xe, Giản Ly nhìn thấy lao công về rồi, vẫy tay gọi. Giản Phàm vội đi tới giúp, cả nhà năm mới về Phong Lâm ăn Tết, năm nay ba thế hệ lại tập trung ăn Tết.

Đang chuyển đồ, quần áo, đồ ăn, chợt nhật ra hình như có người nữa, Dương Hồng Hạnh cùng mẹ và em gái đi dạo phố về,

cũng vui vẻ chất đồ lên xe như thể muốn theo nhà mình về quê ăn Tết vậy, đang hoang mang thì mẹ khoác áo choàng từ trên lầu chạy xuống, an bài: “Tiểu Phàm, đưa Hạnh Nhi về Đại Nguyên, đồ cho mẹ Hạnh Nhi trong quán ấy, nhất định phải đưa về tới tận nhà đấy nhé, mấy trăm km ..”

“Mẹ, mẹ, vậy con thì sao?” Giản Phàm cắt ngang.

“Con à?” Mai Vũ Vận quay đầu nhìn con trai, cảm thấy thằng này chẳng hiểu cái gì, bực mình mắng: “Tùy ... Con về hay không cũng được, ông bà nội cứ nhìn thấy là hỏi chuyện cháu dâu, làm như cha mẹ không cho con lấy vợ ấy ... Con thích làm gì thì làm, mẹ khỏi phải nhìn cho khó chịu.”

Mẹ tất nhiên là khó chịu, có cô con dâu xinh đẹp ngoan hiền mà mình nhìn trúng bao năm, thằng vô tích sự không cưới được về, không khó chịu sao được? Ném con trai sang bên, gọi con gái lên xe, Giản Ly hiểu ý mẹ, lè lưỡi trên anh trai.

“Hạnh Nhi, năm sau đưa cả mẹ cháu tới nhé, ở nhà một mình ăn Tết buồn lắm... Hai đứa nói chuyện đi, mẹ đi đây, không vướng víu hai đứa nữa.” Mai Vũ Vận nói vài câu tạm biệt qua loa rồi thúc giục chóng lên đường.

Khỏi nói cũng biết là sáng tạo cơ hội cho đôi trẻ, hai người tiễn xe ra tận cửa tiểu khu.

Chương 019: Ly biệt nhiều, gặp chẳng lâu.

(4)

Xe đi xa rồi, không còn thấy đâu nữa, Giản Phàm quay đầu lại mới phát hiện ra hai người ở trạng thái quái dị, Dương Hồng Hạnh ở phía trước, y ở phía sau, cách nhau mấy mét, cứ như quay ngược về 30 năm trước, yêu nhau lại giữ khoảng cách sợ bị người ta cười.

Đúng là khoảng cách, Giản Phàm ngẩn ngơ nhìn cô, cách ăn mặc thành thực đẹp đẽ hơn hai năm trước nhiều, mái tóc dài như suối, đôi mắt điềm tĩnh như vĩnh viễn không bị chuyện gì tác động, chiếc áo đỏ nổi bật tôn lên vẻ đẹp như hoa đào trong tuyết, có chút gì đó không phù hợp với vùng quê lạc hậu này ...

Hai năm qua đi, cô ấy đã xinh đẹp hơn trước nhiều, nếu trước kia là bông hoa chớm nở, thì giờ đây đã là bông hoa nở rộ thắm đẫm sương sớm, nhàn nhã thành thực hơn mấy phần, chính là cô gái trước kia trên sàn tập thách thức nam nhân đấu luyện với mình sao? Không, chắc chắn không phải rồi.

Lão đại nói chuẩn thật, Giản Phàm giờ nhận ra thời gian khiến hai người có chút xa cách, cả thực tế lẫn trong tim ... cô ấy thực sự muốn giữ khoảng cách? Nghĩ thế, trong lòng có chút không thoải mái.

Xe đi rồi, Dương Hồng Hạnh quay lại thấy Giản Phàm ngẩn người nhìn mình, lòng âm áp chưa kịp nói gì thì gặp một câu lạnh nhạt: “Đi thôi, đưa em về nhà.”

Nói xong quay đầu đi luôn, chiếc xe đỏ đi mượn đỗ dưới lầu, Dương Hồng Hạnh thành linh bị hắt một gáo nước lạnh không hiểu sao, hậm hực theo sau, cách bảy tám bước, đến khi lên nhà thì Giản Phàm đã thu dọn xong xuôi đi xuống. Dương Hồng Hạnh cũng giận luôn, đeo túi xách, đóng cửa lại, lên xe chỉ nói hai chữ: “Đi thôi.”

Đọc đường không khí nặng nề, may mà trong xe của Lương Vũ Vân không thiếu trò hay, riêng đĩa CD có hơn 20 cái, Dương

Hồng Hạnh vừa nghe nhạc nhẹ, vừa khép mắt ngủ, đợi khi tỉnh lại thì đã rời đường cao tốc.

Tắt đĩa CD đi, mở cửa xe cho thoáng, máy động tác liền không được Giản Phàm chú ý, Dương Hồng Hạnh phải lên tiếng trước: “Giản Phàm, rốt cuộc vì sao anh từ chức, không phải gặp chuyện gì chứ, mẹ anh hỏi em, em không biết trả lời thế nào.”

“Không có chuyện gì, anh chỉ thấy mình có thể kiếm được nhiều hơn thôi.” Giản Phàm hơi hợt trả lời, hai năm qua vất vả ra sao chỉ mình y biết, thấy Dương Hồng Hạnh nghiêm túc đợi câu trả lời nghĩ một chút nói thêm: “Kỳ thực làm đầu bếp cũng giống như đi làm công cho người khác, chẳng có tí tôn nghiêm nào, mỗi ngày anh làm việc 13 -14 tiếng, mùa đông khách có khi 18 tiếng. Em đừng nghĩ thu nhập của anh cao, kỳ thực không đáng với công sức anh bỏ ra ... Hai năm qua anh tìm hiểu cách kinh doanh nhà hàng, Hoa Soạn lâu kỳ thực có vấn đề rất lớn, từ mua bán nguyên liệu tới lưu trữ gây ra lãng phí, quản lý sơ hỏ, ví như anh một tháng ai kiếm thêm khoản phụ 1,2 nghìn mà họ chẳng biết ... Cuối năm anh đề xuất với giám đốc, anh bao hết công việc bếp núc ở đó, đầu bếp hoàn toàn do anh chịu trách nhiệm, nhà hàng chia lãi 3/7, anh phát lương đầu bếp, kết quả bọn họ ném luôn anh ra ngoài!”

Dương Hồng Hạnh bất ngờ: “Chia 3/7, có phải quá nhiều không?”

“Không nhiều, kỳ thực lương đầu bếp chiếm 15% lợi nhuận của họ rồi, hơn nữa do anh quản lý, bọn họ sẽ giảm được tổn thất về xuất nhập hàng và lãng phí lưu trữ, bọn họ còn lãi hơn trước, đương nhiên anh sẽ càng kiếm nhiều hơn.” Giản Phàm nhún vai, kiến nghị hai bên cùng có lợi, nhưng trong mắt bên kia là trò cười, ý tưởng không thành, vậy chỉ còn quanh năm suốt tháng làm trâu ngựa, đó là nguyên nhân chính khiến y từ chức.

Nói rõ nguồn cơn, Dương Hồng Hạnh không biết an ủi thế nào, chuyện kinh doanh cô không hiểu: “Vậy anh định làm gì, mở quán ăn à?”

Giản Phàm lắc đầu: “Quá thiếu sáng tạo, cũng không có tính khiêu chiến, hai năm trước mẹ anh muốn anh kế thừa Đệ nhất

oa, nếu làm thì anh đã làm lâu rồi. Bằng đó thời gian anh đủ sức biến nó thành nhà hàng lớn.”

Dương Hồng Hạnh càng nghe càng không hiểu: “Vậy anh muốn làm gì?”

“Không biết, anh chưa nghĩ kỹ, nhưng nói thật là anh không đủ khả năng mở nhà hàng, tiền mặt bằng, trang trí, tuyển người, làm giấy tờ, nếu không có 50 - 60 vạn thì không mở nổi nhà hàng tử tế.” Giản Phàm gặp khó, bỏ đi thì tiêu sai, nhưng muốn làm riêng thì khó, mà quay lại làm công kiếm tiền cho người ta thì không phải điều y muốn.

Khó khăn này làm Dương Hồng Hạnh cũng chịu, bỏ công việc cảnh sát gian khổ, chọn nghề đầu bếp càng khổ hơn, hai năm qua biến tích cách cả hai trở nên ít nói, cứ nhìn Giản Phàm, lại như có gì nghẹn trong họng, không nói ra được.

Vào thành phố rồi, dòng xe thưa thớt, đôi nam nữ trầm mặc, Giản Phàm lái xe tới tiểu khu Công Đoàn thì đã hơn 4 giờ, xách bao lớn túi nhỏ lên, bà Đinh tất nhiên hết sức vui vẻ nhiệt tình, pha trà nước nhìn đôi trẻ, còn giữ Giản Phàm lại ăn cơm, Giản Phàm từ chối, lý do đầy đủ, muốn sớm về quê ăn Tết.

Lý do như thế không tiện giữ, bà Đinh giục con gái tiễn Giản Phàm, trong mắt hiển nhiên coi Giản Phàm là con rể, đừng nói con rể, còn thân hơn cả con trai, hai năm qua tới nhà còn nhiều hơn con gái, đêm thăm rồi lại làm đống đồ bỏ, bà Đinh giờ mặt mày hồng hào, đều là nhờ con rể.

Kỳ thực căn bản không cần phiền như thế, Giản Phàm biết hai bà mẹ có ý để y và Dương Hồng Hạnh thêm thời gian ở riêng bên nhau, dù sao bọn họ gặp nhau quá ít. Lên xe, Giản Phàm không khởi động, mà Dương Hồng Hạnh cũng không đi, hai người im lặng một lúc, rồi lại đồng thanh: “Em có phải ...”

“Anh có phải.”

Thế rồi lại cùng bị câu này làm im lặng hồi lâu, Dương Hồng Hạnh không vui chỉ Giản Phàm: “Anh nói trước đi.”

“Được, anh nói, có phải em có bạn trai rồi không?” Giản Phàm hỏi thẳng.

“Cái, cái gì ... Em có bạn trai bao giờ, em còn đang muốn hỏi có phải anh có bạn gái rồi không?”

“Em .” Giản Phàm cứng lưỡi.

“Hừ, em không nhận lời cầu hôn của anh tức là có bạn trai à?” Dương Hồng Hạnh che miệng cười, té ra anh ấy không nóng không lạnh là vì thế, kỳ thực cô còn muốn ở lại Ô Long thêm một ngày, chỉ có hai người, vì thái độ của Giản Phàm nên không nói ra.

Giản Phàm cố tỏ ra thoáng đạt: “Không sao, dù em có anh cũng không bận tâm, thần kinh anh bây giờ cứng lắm.”

“Xem anh kìa, em đúng là nên kiếm một đối thủ cạnh tranh cho anh.” Dương Hồng Hạnh nói đùa, không hoài nghi nữa, nhưng sự thiếu tự nhiên khi ở bên nhau là có, cô hồi hận trước kia lựa chọn rời Đại Nguyên học nghiên cứu sinh, thời gian làm ngăn cách giữa hai người khá rõ ràng.

“Vậy tức là có rồi.” Giản Phàm nghe thế hơi tức giận, sẵng giọng nói.

“Nếu có thì sao nào, ai thái độ gì vậy, em bán cho anh rồi à?” Dương Hồng Hạnh cũng đốp lại một câu.

Nam nhân chu đáo ôn nhu đến mấy cũng có chút chủ nghĩa đại nam tử, nhất là nam nhân sống ở cái đất nước Trung Quốc hàng nghìn năm phong kiến ưu ái nam nhân này. Còn Dương Hồng Hạnh lại chủ nghĩa nữ quyền, thế là lại va chạm. Giản Phàm thấy hai người thiếu chút lý giải và quan tâm, Dương Hồng Hạnh thấy Giản Phàm có chút xa lạ vô lý, một vừa thất nghiệp một lại sắp tốt nghiệp, hai loại tâm lý vi diệu, khó nói hết.

Một thì đơi núi băng tan chảy, một đơi tình ý miên man, một trải qua quá nhiều tình cảm tan vỡ mà thiếu tin tưởng, một thì mỗi tình đầu nhiều lo âu, đều đơi đối phương thỏa hiệp, có điều không ai thỏa hiệp, nam nữ yêu nhau đôi khi rất vô lý, đều quá để ý tới đối phương, thế nên càng dễ tổn thương cho nhau.

“Thôi, anh đi đây, em về đi.”

Giản Phàm mở cửa xe, đặt một chân ra ngoài, đơi Dương Hồng Hạnh giữ lại, nhưng cô quay đầu đi hừ một tiếng, cho rằng Giản Phàm làm ra vẻ dọa mình.

Vì thế Giản Phàm đi thật, rời cửa tiểu khu vừa vặn có chiếc xe taxi thả khách xuống liền đi lên, Dương Hồng Hạnh nhận ra

không phải là đùa, đuổi theo thì đường xá đã vắng tanh không một bóng người.

Có tình liệu có được trời xe duyên không?

Chương 020: Tư hồng se duyên. (1)

Mùng 6 Tết, Lương Vũ Vân như mọi năm dẫn một đám đồng bọn tới nhà Dương Hồng Hạnh ăn cơm tụ họp đầu năm, làm ngôi nhà vắng vẻ của Dương Hồng Hạnh có thêm không khí Tết.

Nữ nhân nhiều, muốn không náo nhiệt cũng không được. Tần Thục Vân nhờ thành tích chói lọi ở vụ án ngân hàng hai năm trước, trong nhà lại có quan hệ, nên thăng tiến vèo vèo, giờ đã điều lên ban kinh tế của sở công an tỉnh. Nghe nói kiếm được một bạn trai cực kỳ cực kỳ không tệ, hôm nay lái xe Lexus cạnh cạnh của bạn trai tới, làm chiếc xe Toyota mini của Lương Vũ Vân mất giá hẵn. Lương Phi Nữ liên hợp với Ngưu Phi Nữ còn thuộc bộ tộc không xe mắng Tần Thục Vân chảnh chọe khoe khoang. Còn chưa tới nhà đã mỗi người một câu làm cả phố đều nghe thấy, chẳng tí tẹo thực nữ nào.

Tới nhà một cái máy cô gái đều tự giác thu bớt lại, tụ tập quanh bà Đinh ân cần hỏi han, giống mọi năm cùng nhau gói sủi cảo ăn một bữa nóng hổi, có điều trình độ gói sủi cảo chẳng ra làm sao, một đám đại tiểu thư chân tay lóng ngóng cả năm mới động tay chuyện bẻ núc một lần.

Tần Thục Vân báo thù, nói sủi cảo của Ngưu Mạnh Mạnh dày hơn da trâu, Lương Vũ Vân gói cái sủi cảo còn to hơn ngực. Ba người chẳng gói được là bao, quay sang bôi bột lên mặt nhau, rồi bóp ngực nhau, đánh nhau không còn ra thể thống gì, ngay cả Dương Hồng Hạnh can cũng không xong, may mà bà Đinh gọi Lương Vũ Vân kiểm tra xem có phải máy vi tính bị virus không, điều đùa lảm chuyện nhất đi mới yên thân. Máy cái sủi cảo hình thù quái dị mà người có sức tưởng tượng lắm mới tiếp nhận nổi.

Được cái vui.

Có mấy người bạn thân thật tốt, cho dù suốt ngày đánh cãi nhau, vô tình mọi người phát hiện ra, đại tỷ hai năm qua sinh hoạt độc lập rất có hiệu quả, ít nhất gói sủi cảo giỏi hơn ba người họ nhiều, đề tài chuyển sang nghề nghiệp, tiền lương, bạn trai,

làm đẹp ... Bất kể đề tài nào, chỉ cần lấy ra so sánh là thành sôi nổi.

Lương Vũ Vân vừa vào phòng ngủ bất vi tính thấy bà Đinh lén lút đóng cửa lại, giống hai mẹ con nói chuyện riêng, ghé tai thì thầm hồi lâu làm Lương Vũ Vân ngạc nhiên hết sức.

Không phải máy vi tính có vấn đề mà là chuyện đại tỷ và Giản Phàm, biết con không ai bằng mẹ, theo bà Đinh nói, từ khi ở Ô Long về, con gái cứ ủ rũ không vui. Bà cảm giác đã xảy ra chuyện gì với Giản Phàm, vì thế chuyên môn gọi điện cho cô giáo Mai, gọi cho Giản Phàm. Cơ mà hỏi cũng vô ích, cô giáo Mai không biết gì, mà Giản Phàm thì càng không nghe ra gì từ giọng nói của y, bà luôn thấy thằng bé này coi trọng tình cảm song luôn dấu tâm sự rất sâu. Có điều càng thế càng làm bà Đinh lo lắng, nhân buổi tụ hội này hỏi Lương Vũ Vân.

“Bác!” Lương Vũ Vân im lặng nghe hết, trầm tư suy đoán: “Hay chị Hạnh Nhi chê Giản Phàm?”

Hai năm qua cô chẳng gặp Giản Phàm mấy, hình tượng đi xuống rất nhiều, ví như vừa rồi gặp lại thấy mặc cái quần jean không biết bao năm tháng, giặt tới mất màu, còn áo thì lỗi một thoi rồi, thêm vào mái tóc cộc cho thuận tiện công việc, trông quê kinh khủng, thật sự không còn nhìn ra sắc thái thần kỳ nào trên người nữa, Mà đại tỷ sống ở Bắc Kinh, ảnh hưởng không ít, nhất là cách ăn mặc thêm thời thượng, cũng chú ý trang điểm, xinh đẹp hơn xưa nhiều.

“Không thể nào.” Bà Đinh phủ định, xong nói không chắc lắm, lòng rối như tơ vò: “Ôi, bác không biết ... Hạnh Nhi nhìn có vẻ sôi nổi hướng ngoại đấy, chứ từ nhỏ nó là đứa sống nội tâm, nhất là sau chuyện cha nó, càng không ai hiểu nó nghĩ gì.”

“Vậy nói không chừng chị ấy ở Bắc Kinh đã có ...”

Nửa sau không nói, ý tứ thì quá rõ ràng, dù sao với dung mạo vóc dáng của đại tỷ mà không khiến nam nhan khác bên cạnh nhòm ngó thì không còn lẽ trời nữa. Vấn đề này thì bà Đinh cũng không dám nói là không, con gái lớn rồi, làm mẹ muốn đi vào thế giới của con gái cũng lực bất tòng tâm.

Hai người thương lượng một phen, giả vờ không có chuyện gì ra ngoài, một đồng sủi cảo hình thù kỳ quái mà khiến ba người

kia làm mướt mồ hôi. Bà Đinh cười lắc đầu, bắt tay vào việc, vừa làm mẫu vừa chỉ dạy, chóp mắt cái sủi cỏ nắn thành hình hoa, xinh xinh đầy đặn, đặt san sát thành hàng rất đẹp mắt, làm đám đại cô nương đỏ mặt.

Thời buổi này nam không chủ ngoại, nữ không chủ nội đã lâu, các cô gái theo đuổi cá tính và giá trị bản thân đã không biết chuyện bếp núc nữa, bà Đinh vừa làm vừa nói: “Giản Phàm dạy cho bác đây, Mạnh Mạnh, chú ý bốn xung quanh nắn mỏng, ở giữa dày, Thục Vân, cho ít nhân thôi, khi vặn vào đừng để quá chặt, dễ bục .. Ôi, mấy đứa không học nữ công gia chánh cho tốt, sau này gả đi sao được.”

Mấy cô gái đều không tán đồng, nữ công gia chánh và lấy chồng không liên quan tới nhau. Cơ mà vừa nhắc tới Giản Phàm thì chủ đề nhiều lên, Tần Thục Vân vừa rồi cười đùa, bây giờ đầy vẻ tiếc nuối, hai năm rồi mới gặp một lần, hồi ức một tháng làm việc cùng nhau, chỉ một tháng thôi khiến cô rung động suýt không giữ nổi trận địa.

Nhất là gần đây vụ án được công bố càng hoài niệm, công công tội tội được làm rõ, bao người thăng chức, cô nhờ vụ án đó mà một trận thành danh đưa lên sở làm việc, mà Giản Phàm dám kháng lệnh dùng cả sự nghiệp dùng cả mạng sống để vén lên bức màn đen thì lạng lẽ rời đi như anh hùng vô danh ...

Lương Vũ Vân cũng không chỉ trích Tần Thục Vân nữa, đáp lại bằng ánh mắt lý giải, bọn họ đều chậm một bước, đến khi nhận ra cái tốt của Giản Phàm ngại Dương Hồng Hạnh mà không tiến tới, chỉ nói Giản Phàm là người theo đuổi chủ nghĩa lý tưởng, đã làm gì là phải thật hoàn mỹ, giống như làm cơm vậy.

Còn Ngưu Mạnh Mạnh thì tiếc nuối vì chưa từng được ăn cơm do Giản Phàm làm.

Bà Đinh kể hai năm qua Giản Phàm đều đặn mỗi tháng đến thăm mình, bất kể mưa gió, thời buổi này hiếm có chàng trai nào có lòng như vậy. Ba cô gái kia đều giống bà Đinh, đã coi Giản Phàm và Dương Hồng Hạnh thành đôi là chuyện đương nhiên, cảm khái xong thì Dương Hồng Hạnh giống như che dấu đi vào bếp bóc tỏi, tránh tham gia chủ đề này.

Tựa hồ đúng là có chút bất thường, Lương Vũ Vân nhìn vẻ mặt thiếu tự nhiên của Dương Hồng Hạnh, xem ra đại tỷ khả năng có người khác thật.

Không lâu sau sủi cỏ rời nồi, bị nát không ít, thế là lại quay sang trách móc nhau, không ai chịu nhận là mình làm nát, rồi lại cười đùa. Ăn xong Tần Thục Vân nhận được ánh mắt ra hiệu của Phỉ Nữ, liền hiểu ý nói mình đi hẹn hò rồi chạy mất, Lương Vũ Vân đuổi cô gốc Ngư Mạnh Mạnh chẳng hiểu gì đi, bà Đinh thì vào phòng nghỉ ngơi, chỉ còn lại hai chị em.

Rửa bát xong hai cô gái về phòng ngủ, bạn khuê phòng tức là coi đây như nhà mình rồi, có cả một ngăn tủ nhỏ treo quần áo cùng chăn riêng chuẩn bị cho Lương Vũ Vân, hai cô gái thường ngủ cùng nhau. Dương Hồng Hạnh trải giường xong mới phát hiện Phỉ Nữ đã cởi áo ngoài, chỉ còn áo hai dây ngắn màu đen, cái dây áo mỏng manh, có vẻ không chịu nổi trọng lượng hai trái cầu trước ngực, cho nên trên bờ vai trắng hồng hẳn lên vết lằn mờ mờ, chẳng có áo ngực, mặc quần short vải khoe cặp đùi trắng trẻo, khoanh chân ngồi trên giường nhìn mình cởi áo với ánh mắt rất không tốt lành, lờm một cái: “Sao thế, với xu hướng tình dục của em thì không nên nhìn chị với ánh mắt như thế.”

Chương 021: Tư hồng se duyên. (2)

“Hì hì.” Lương Vũ Vân cười gian cố tính chĩa ánh mắt vào vị trí nhạy cảm, trước kia đại tỷ khí thế lắm, ở cơ sở huấn luyện còn đòi luyện với cả nam mà không ngại. Nếu nói tính thổ phỉ, khi đó đại tỷ còn nhiều hơn mình, chỉ có khi ở bên Giản Phàm mới miễn cưỡng giữ chút thực nữ, giờ bỏ đi sự phù hoa của tiểu thư con quan, càng thêm ôn nhu quan tâm người khác: “Chị, chị và Giản Phàm sao thế?”

“Chẳng sao cả.” Dương Hồng Hạnh mặt trầm xuống, chỉ một câu là đoán được Lương Vũ Vân ở lại có ý đồ gì.

“Kỳ thực em thấy hai người chẳng hợp, một sắp thành thạc sĩ kinh tế rồi, một thì thất nghiệp ... Giờ em nhìn Giản Phàm là buồn cười, quê hơn cả thời mới lên Đại Nguyên, ai đời càng sống càng đi xuống như vậy chứ.” Lương Vũ Vân cố ý nói ngược thăm dò: “Bái bai là tốt nhất, chị lo gì không kiếm được anh chàng điển trai giàu có.”

Nghe thế mặt Dương Hồng Hạnh càng khó coi, không vui nói: “Ý em là gì?”

“Em chẳng có ý gì, chị có người trong lòng rồi đúng không? Nào, chia sẻ với em gái đi.” Lương Vũ Vân chui vào trong chăn, kê gối cao lên làm vẻ mặt hóng chuyện, trước lúc đi ngủ là thời điểm tâm sự tốt nhất.

Dương Hồng Hạnh ngồi ở bên kia giường cởi áo ngoài ra, cũng chỉ mặc chiếc áo thun sát người bên trong, là loại có tay áo dài bảo thủ hơn của Lương Vũ Vân nhiều, cũng không đầy đặn bằng. Nhưng cô không chỉ ăn điểm ở dáng người cao, còn chịu khó vận động, không như Lương Vũ Vân ăn nhiều hay ngồi, nhìn mặt không thấy chút giờ đã ngán mỡ bụng, đến khi quay đầu lại vẻ mặt đã tự nhiên, chỉ mũi Lương Vũ Vân: “Chị hiểu em hơn cả em đấy, mẹ chị bảo em hỏi à?” “Không, em tò mò mà.” Lương Vũ Vân phủ nhận, Dương Hồng Hạnh nằm xuống quay đầu sang bên, Lương Vũ Vân sát tới ôm eo cô, làm nũng: “Chẳng lẽ em không thể lo cho chị sao?”

“Lo cho chị á? Em lo cho bản thân đi, em đổi bao nhiêu bạn trai rồi? Chưa tới 30, bạn trai của em đã đủ lập đại đội hình sự, còn dám nói lo cho chị.” Dương Hồng Hạnh không thêm để ý, đây mới là bản tính thật của hai cô gái, đều không phải thực nữ.

Lương Vũ Vân bị kích thích ngồi dậy: “Này, chị lỗi thời rồi, tính cả bạn trai em yêu sớm thời sơ trung, đủ lập mấy đại đội tù lâu rồi cơ, ai bảo em xinh đẹp như thế ... Hừ, chó cắn Lữ Đồng Tân, không thêm để ý tới chị nữa.”

Nói xong nằm xuống, xoay lưng vào nhau.

Một lúc sau Dương Hồng Hạnh phải thỏa hiệp, ôm vai Lương Vũ Vân, cười trêu: “Rồi, chị tiếp nhận sự quan tâm của em ... Mẹ chị nói gì với em?”

“Hi hi, biết chị không chịu được tò mò mà, nói gì chứ, quan tâm tới chị thôi, hai người thực sự không có vấn đề gì chứ hả?”

“Ồ, không phải em bảo bái bai là tốt nhất à?”

“Này, em cố ý nói thế thôi, rốt cuộc chị nghĩ gì?”

“Muốn đi mách lẻo à, mơ!”

Hai cô gái cù nhau nô đùa một lúc, tóc tai quần áo xộc xệch hết cả, nằm ngửa ra, chần chập trên bụng, Lương Vũ Vân thở dốc: “Thôi, em chả muốn hỏi nữa, em phục đấy, hai người có ý với nhau từ thời ở cơ sở huấn luyện, giờ hơn 4 năm gần 5 năm trời rồi mà chẳng ra cái gì, người khác thì có con rồi ... Hai người đúng là, lằng nhằng hơn phim dài tập Hàn Quốc.”

Dương Hồng Hạnh bị câu cảm khái này làm phì cười, quay sang ghé đầu vào trán Lương Vũ Vân, thân mật hỏi: “Vũ Vân, em thực sự thấy bọn chị không hợp à, vì sao?”

“Tất nhiên không hợp, khác nhau quá mà, mà em thì không tin trên đời này còn có tình yêu thuần chân, thuần khiết không có tạp niệm.” Lương Vũ Vân như có cảm xúc trong lòng, giọng xa xăm: “Người theo đuổi em vô vàn, có tiền này, cha làm quan này, có công ty có sự nghiệp này, còn có cả Hoa kiều về nước vênh váo nữa ... Loại gì em cũng gặp rồi, chị nói xem, tìm người thật lòng yêu mình khó thế à? Một nửa nam nhân hẹn hò với em là vì nghĩ em dễ dãi muốn lừa em lên giường, một nửa thì đủ loại mục đích bất chính ... em thấy chẳng ai thực sự nhìn trúng em, bọn họ đều vì cha em, chú em, cậu em mà thôi.”

“Từng qua biển lớn, màng chi nước. Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây.” Dương Hồng Hạnh chọc một câu, che miệng cười.

“Chị đừng có mà ở trong phúc mà không biết phúc nhé, đại tở, thói đời ấm lạnh chị nhìn thấu hơn em mới đúng chứ, nếu cha em mà ngã, chỉ trong một đêm những người xung quanh em biến mất hết, người nịnh bợ em, lấy lòng em, chiều chuộng em đều chuyển sang lạnh lùng ... Em hi vọng lúc đó có chàng trai đứng bên cạnh em như anh ấy, đừng nói gả cho anh ấy, chết vì anh ấy cũng được.” Lương Vũ Vân bĩu môi, chuyện lần đó Giản Phàm và Dương Hồng Hạnh cùng chung hoạn nạn, cô nhìn vào mắt, nhớ vào lòng, hâm mộ vô cùng: “Không thèm giấu chị, em cũng thích anh ấy, hẳn chị cũng lơ mờ thấy rồi đúng không, nếu năm xưa anh ấy thích em thì tốt biết bao ... Không trải qua không nhìn rõ con người ... Chị, nếu trong lòng chị có người khác, em sẽ theo đuổi anh ấy, không tin không làm anh ấy động lòng .. Thực sự không được, em kéo anh ấy lên giường, làm anh ấy thần hồn điên đảo, bắt anh ấy chịu trách nhiệm ... Ai bảo gặp anh ấy rồi làm tiêu chuẩn nam nhân của em cao lên như thế, nhìn ai cũng không vừa mắt.”

Mấy câu này không hoàn toàn là nói đùa để kích thích mình đâu, Dương Hồng Hạnh càng nghe càng ảm đạm, mỉm cười chìm đắm trong hạnh phúc nào đó, nhưng nụ cười thật buồn: “Em không hiểu rồi, chính vì chuyện 2 năm trước, chị mới không thể坦然 nhiên đối diện với anh ấy, anh ấy rất quan tâm tới chị và mẹ chị, càng thế, chị càng thấy đó là gánh nặng ... Chị có thể cảm nhận được, với anh ấy cũng là một gánh nặng, tới từ gia đình, cha mẹ, ông bà và hàng xóm .. Trước Tết về nhà, em không biết bọn chị ở bên nhau lúng túng ra sao, giống như không có ngôn ngữ chung nữa. Giờ chị không biết tình cảm với anh ấy là ân là nợ hay là ái tình.”

“Chị ơi là chị, anh ấy không thích chị, không yêu chị, có lật đật chạy tới nhà chị như thế không? Cứ cho là không tới mức ái tình thực sự đi, có quan trọng gì, chị thích Romeo và Juliet, không lẽ muốn theo đuổi tình cảm như thế à? Chị biết kết hôn rắc rối thế nào không, giờ anh ấy trách nhiệm với chị, gia đình anh ấy đón nhận chị, chị đòi hỏi gì nữa chứ?” Lương Vũ Vân

thấy Dương Hồng Hạnh vẫn ngây ra, thình lình hỏi: “Này, em hỏi nhé, hai người đã làm chuyện đó chưa?”

“Làm cái gì?”

Nhìn Dương Hồng Hạnh mím môi vờ vệt, Lương Vũ Vân hát chẵn lên, chui vào chẵn của Dương Hồng Hạnh, cười lên người cô, hai mắt mê ly, phối hợp với động tác miệng còn há ra kêu "a a" mấy tiếng hết sức dâm dăng, sau đó cười khúc khúc ngã gục lên người Dương Hồng Hạnh, một tay bóp ngực: “Là cái đó.”

“Cút!” Dương Hồng Hạnh run rẩy, mặt đỏ như máu nhấc chân đá Lương Vũ Vân sang bên, ôm tay trước ngực phòng thủ, con bé này điên quá rồi.

Lương Vũ Vân chưa chịu thôi, bò tới gần, giọng khó tin: “Đại tỷ, nhạy cảm thế, em mới bóp một cái đã không chịu nổi, không thể nào, hai người lâu như vậy mà chưa làm chuyện đó à? Chị xấu hổ gì chứ, kể cho em đi, có phải nữ sinh sơ trung đâu mà.”

Chương 022: Tư hồng se duyên. (3)

Dương Hồng Hạnh nghe vậy đỏ mặt tía tai, nhìn cổ áo Lương Vũ Vân, hai bầu ngực no căng trĩu xuống đầy sức nặng, có chút hâm mộ có chút xấu hổ quay đầu đi không nhìn nữa: “Thì sau khi trong nhà xảy ra chuyện, chị mất một năm mới bình tâm lại, làm gì có tâm tư nghĩ tới chuyện đó.”

“Đúng rồi, vấn đề của hai người là ở đây.” Lương Vũ Vân đột nhiên vỗ tay reo lên tựa hồ đã phát hiện ra điểm mấu chốt.

“Em vợ vấn gì thế, nghĩ ai cũng giống em à?”

“Xin chị đó, đại tử, thời đại nào rồi, bây giờ nữ nhân giữ thân như ngọc không đáng tiền nữa đâu, người giữ được là do không ai thèm thôi ... Tình dục là nhu cầu bình thường của con người, là thăng hoa của cảm xúc, nếu không trải qua chuyện đó, làm sao anh ấy biết chị có yêu anh ấy không, hay anh ấy còn yêu chị không, đúng không?” Lương Vũ Vân thấy Dương Hồng Hạnh còn chưa tin, nói tới tri thức chuyên nghiệp, liền nổi hứng: “Thành thật với em đi, chị có muốn làm chuyện đó với anh ấy không? Đừng giả vờ làm nữ tu.”

Dương Hồng Hạnh xấu hổ gật đầu, không chỉ muốn, đêm cũng từng mơ thấy.

“Vậy chị còn lè mề cái gì, bất kể là nam hay nữ, nếu không tìm được thỏa mãn trên giường, đều sẽ đi tìm người khác có thể thỏa mãn mình ... Chẳng lẽ chị hi vọng chàng trai từng trải chuyện nam nữ như Giản Phàm lại yêu tinh thần giống Platon chứ ... Chị phải biết, anh ấy chỉ cần chịu khó ăn mặc một chút, tán tỉnh ai cũng không thành vấn đề, chị lãnh đạm như thế, anh ấy nghi ngờ tình cảm của chị là đương nhiên.” Lương Vũ Vân dọa dẫm làm Dương Hồng Hạnh hết sức hoang mang: “Chị, không phải là bị lãnh cảm thật chứ?”

“Hừ, nói linh tinh, chị cảm thấy anh ấy căn bản không có cảm giác gì với chị thì có. Em chưa hiểu à, tình cảnh của bọn chị rất khó xử, chị quá thân với nhà anh ấy, anh ấy quá thân với mẹ chị, cứ như bọn chị trừ cưỡi nhau thì không còn cách nào vậy ... Chị

cảm thấy, bọn chị rất thiếu tự nhiên, trước Tết, anh ấy chẳng nói một lời đưa chị về ... Mừng 6 rồi mà chẳng gọi điện cho chị.” Dương Hồng Hạnh nghĩ lại thái độ của Giản Phàm hôm đưa mình về là hết sức tủ thân.

“Đồ ngốc.” Lương Vũ Vân thình lình đánh cho một cái: “Có phải trước mặt anh ấy chị luôn tỏ ra rất trang trọng, rất thực nữ, rụt rè không?”

“Ừ, vì cha mẹ anh ấy ở quê rất truyền thống.” Dương Hồng Hạnh gật đầu.

“Trời ơi là trời, chị tỏ ra như thế, anh ấy dám dính vào chị không?” Lương Vũ Vân chỉ thẳng vấn đề, có chút không biết phải trị ca này thế nào, bứt tóc kêu gừ gừ như mèo cái lên cơn: “Hai người suốt ngày không ở trước mặt mẹ chị thì mẹ anh ấy, vấn đề là quá để ý người nhà của nhau, chị hiểu chưa?”

Dương Hồng Hạnh choàng tỉnh, ngồi dậy, giờ không thấy Phi nữ lưu manh nữa, cầu khẩn: “Chị phải làm sao bây giờ?”

“Ngốc ngốc ngốc! Quyến rũ anh ấy, chuyện này em sở trường, em chỉ cho ...”

Lương Vũ Vân xĩa tay vào trán Dương Hồng Hạnh, thì thầm một tràng, nói xong đòi di động của Dương Hồng Hạnh, cô đỏ mặt nửa ngày mới chịu đưa. Lương Vũ Vân xoay người đi, che miệng cười gian, sau đó bắt đầu hí hoáy bấm bấm, kích thích hơn cả uống xuân dược.

Tin nhắn: 'Giản Phàm, em không biết vì sao anh hiểu lầm em, lãnh đạm với em như thế, em yêu anh như vậy ... Hôm đó cha mẹ em gái anh đi rồi, em hi vọng anh ôm em, hôn em thật sâu, em mong đợi thế giới chỉ có hai chúng ta biết bao ...'

Dương Hồng Hạnh mới đọc tới đó mà mặt đã đỏ như máu rồi, gai ốc nổi hết lên, định giật lại di động, nhưng Lương Vũ Vân đã kịp gửi đi, còn dùng cái giọng rầm dậm đang nói: “Chị đợi đi, 10 phút là có hồi âm, chị ăn mặc cởi mở chút, đừng kín cổng cao tường như thế, nói chuyện bạo dạn lên ... không phải có bài hát, tình yêu là trần trụi à ... Chị kín như bưng thế, ai hứng thú với chị, chị đợi đi, chỉ cần vài tin nhắn, em dụ anh ấy tới Đại Nguyên.”

Dương Hồng Hạnh tim đập dữ dội, vừa sợ vừa hồi hộp kỳ vọng tới run người, nhìn chăm chăm vào điện thoại, vừa báo có tin nhắn liền giật mình đánh rơi điện thoại, Lương Vũ Vân vồ ngay lấy đọc : 'Kỳ thực anh cũng rất mong đợi ...' “Ha ha ha, chị đã nhìn thấy chưa? Em nói có sai đâu.”

Vừa nói vừa mím môi gửi tin, Dương Hồng Hạnh lúc này cũng kích động ghé tới đọc, nhìn thấy tin nhắn: 'Em chỉ có một mình, rất cô đơn, rất tịch mịch, anh có thể tới với em không, chỉ hai chúng ta thôi ...', thấy quá sống sượng, muốn cướp di động, Lương Vũ Vân né tránh, cầm di động lăn lộn trên giường, gửi tin nhắn đi.

“Trả lại chị mau, anh ấy nghĩ gì về chị chứ?” Dương Hồng Hạnh ra sức kéo Lương Vũ Vân đang cong người như tôm cố thủ điện thoại trong lòng.

Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại, Lương Vũ Vân ngồi bật dậy, ném trả di động: “Xem đi, xem đi, điện thoại gọi lại rồi, mau nghe đi, nói với anh ấy, chị cô đơn, muốn cùng anh ấy ... A a a ... Chị kêu vài tiếng là anh ấy bay tới ngay.”

Dương Hồng Hạnh bịt cái mồm Lương Vũ Vân, ra hiệu yên tĩnh, sau đó đưa lên tên "ừm" một tiếng, hết sức thận thủng ôn nhu, Lương Vũ Vân ôm chặt miệng nén cười.

“Hi hi hi, chị Hạnh Nhi, em là Ly Ly ... Anh em không có nhà, lát nữa anh ấy về, em sẽ bảo gọi điện cho chị ... Ha ha ha, em đang dùng di động của anh ấy lên mạng, em không nhìn thấy gì đâu.”

“Á!” Dương Hồng Hạnh không khác gì gặp phải ma giữa ban ngày, mặt trắng nhợt trắng nhạt, không ngờ này giờ mấy tin nhắn kia bị Giản Ly đọc được.

Lương Vũ Vân biết mình xong rồi, chui tọt vào trong chăn, cuộn chặt, mặc cho Dương Hồng Hạnh ở ngoài đấm đá, thà chết không ra, còn cười khanh khách: “Dù sao cũng gửi tin đi rồi, sớm muộn cũng tới, chị đợi anh ấy tới để hiến thân đi, ha ha ha.”

Giờ ngủ trưa thế là hỏng rồi, hai cô gái đánh nhau một hồi rồi đều tháp thỏm đợi điện thoại của Giản Phạm, nhưng di động không reo nữa, không biết vì Giản Phạm chưa về, hay thực sự có hiểu lầm rồi.

Điều Dương Hồng Hạnh không nói là, 2 năm qua kỳ thực cô và Giản Phàm liên hệ đều qua tin nhắn, hơn nữa đa số là sau 0 giờ đêm, vì cô biết tới lúc đó Giản Phàm mới kết thúc công việc. Thương y vất vả khổ cực, nhưng chưa bao giờ kiến nghị y làm gì, khuyên y nên làm gì, thế giới này, dù nam hay nữ, kiếm được công việc và sống tôn nghiêm không phải dễ, cô sợ làm tổn thương tôn nghiêm này của y.

Vì thế mà hai người qua lại có chút ý vị quân tử chi giao nhạt như nước, tin nhắn của cô thường là 'Mệt rồi à, nghỉ sớm đi!', tin nhắn trả lời là 'Không mệt, em cũng nghỉ sớm đi!', tiếp đó có chút cạ vốn tử, không thì 'Trong nhà có khỏe không, tuần trước em gặp Ly Ly nó thực tập ở trung học thuộc ĐH sư phạm, mọi việc đều ổn!', sau đó là: 'Vậy thì tốt rồi, em nghỉ sớm đi, mai còn đi học!'

Sau đó là đêm khuya một mình ngồi ngây ra nhìn tin nhắn, đọc đi đọc lại vài dòng chữ ngắn ngủi nghĩ về người yêu phương xa.

Hôm nay, sau khi Lương Vũ Vân đi rồi, Dương Hồng Hạnh cũng lại ngây ra nhìn di động, kỳ vọng, chờ đợi ...

Chương 023: Tri kỷ lại chẳng phải hồng nhan. (1)

Cách Đại Nguyên hơn 300 km về phía tây bắc.

So với cuộc sống khép kín nhà nào biết nhà nấy ở thành phố, tháng Giêng ở nông thôn cực kỳ náo nhiệt, ở nhà này uống tới say khướt, lại tới nhà kia chơi tới tối mịt, đánh mạt chược, đánh bài xuyên đêm không về. Tháng Giêng là tháng ăn chơi mà, trừ công việc ra thì cái gì cũng làm. Bây giờ người nông thôn vào thành phố làm việc cả năm, Tết về nhà, các chàng trai cô gái chơi càng điên.

Từng có người thành phố cười người nông thôn thế này, ra cửa thấy núi, về nhà thì vợ con cả đông, cuộc sống quanh quẩn bế tắc. Thực tế, không phải cá sao biết niềm vui của cá, đôi khi hạnh phúc giản đơn vậy thôi, ít nhất ở cái thôn vẫn chưa mất hết vẻ nguyên sinh này, hạnh phúc chỉ có cơm no áo ấm, bình an cả đời.

Cổng đại viện của ông già hạnh phúc Giản Phóng buộc hai con chó, đang nằm dưới ánh mặt trời tắm nắng, ngay cả khúc xương lớn còn dính thịt bên cạnh cũng chẳng buồn gặm, xem ra Tết được ăn uống phủ phê lắm rồi. Trong sân mấy con gà thả rông đang mổ thức ăn, bà Giản vui vẻ mò ổ gà lấy được bốn quả trứng gà mới đẻ, nếu mà nhìn thoáng qua sắc mặt, nhìn cách ăn mặc, bước chân, căn bản không giống bà già 70, bảo 50 cũng có người tin. Bà cầm quả trứng đứng lên thì thấy nha đầu điên nhà lão đại chạy ù ra hỏi: “Bà nội, mẹ cháu đâu?”

“Bên phòng nam chỗ thím cháu ấy, làm gì thế?” Bà Giản gọi với theo.

“Di động, cháu cho mẹ cháu xem tin nhắn.” Giản Ly vừa nhận được tin nhắn của Dương Hồng Hạnh, vẫy vẫy cái PDA móp góc.

Bà Giản hiếm khi khai hóa được một lần, xem thường: “Chơi di động làm gì, có đẻ được đâu, chẳng bằng mấy con gà của bà.”

“Bà nội, cái này đáng giá hơn ổ gà của bà.” Giản Ly cười ngật nghễo, thật khó giải thích cho bà nội được, hỏi Giản Phàm đi

đâu, nghe nói là tới Loa oa gia giết lợn, không dài dòng nữa, chạy ù đi.

Hai con chó đang ngủ gật bị giật mình sủa oăng oăng, vừa chạy ra thì va ngay vào lòng mẹ vừa đi về. Mai Vũ Vận cho ngay con gái một cái bợp tai, mắng cho một chập, con gái con lú tới tuổi lấy chồng rồi mà suốt cả ngày điên điên khùng khùng, hết anh đến em, không sao yên tâm được.

Giản Ly hôm nay không cãi mẹ thân bí đưa di động tới: “Mẹ, mẹ xem này, chị Hạnh Nhi gửi tin nhắn cho anh con ... Chết cười.”

Mai Vũ Vận nghe tên con dâu lý tưởng là chú ý ngay, bây giờ cứ nhìn con trai là tức giận, nó và Dương Hồng Hạnh như xa như gần chẳng giống một đôi gì cả, cầm di động xem một cái mắt sáng lên, có điều lại đánh con gái một cái: “Ai cho con tùy tiện xem điện thoại của anh con, nó mà biết sẽ nổi giận đấy.”

“Ơ, mẹ định trở mặt chối bỏ trách nhiệm đấy ạ? Không phải bảo con thăm dò tiến triển của họ, kịp thời báo cáo à?” Giản Ly cong môi oán hận.

Mai Vũ Vận ôm vai con gái thì thăm một hồi, chỉ điểm con gái mau đi tìm anh trai, Giản Ly cũng định làm thế, chạy ù đi như làn gió làm Mai Vũ Vận lắc đầu, hai máy rồi vẫn như nha đầu điên, thế này gả đi làm sao?

Đầu thôn, trước chuồng gia súc, La Oa cao lớn đang cùng Giản Phàm treo tảng thịt lợn lên giá, đây là đợt thịt mới đầu tiên trong năm. Giản Ly đứng ngoài gọi anh trai, Giản Phàm đáp một tiếng xách miếng thịt mới cạo lông, tạm biệt chú La Oa đi về, Giản Ly hí hửng chạy tới cười tùm tùm: “Anh, em nói cho anh một tin tốt, muốn nghe không?”

“Không.” Giản Phàm đáp gọn lỏn một câu làm người ta cực kỳ cụt hứng.

Giản Ly tròn mắt: “Vì sao?”

“Em không thèm ăn thì thèm tiền trong túi anh, làm gì có tin tức tốt.” Giản Phàm mỉm cười đưa cái đầu lợn cho em gái: “Cầm lấy.”

“Eo ơi.” Giản Ly né ngay, thứ này ăn tuy ngon, nhưng mà nguyên liệu thật kinh dị, kéo tay anh trai giơ di động lên: “Anh

xem.”

Màn hình ngoài sáng không dễ xem, Giản Phàm hơi nghiêng đầu đọc, nhíu mày lại.

“Hi hi hi, anh đen đời đỏ tình nhé, em tưởng anh chị giữ ý lắm, té ra nóng bỏng buồn nôn như vậy, mới vài ngày không chịu nổi rồi.” Giản Ly cười khanh khách, miệng ngoạc cả ra, mắt chẳng nhìn thấy đâu, cười hồi lâu không thấy anh trai phản ứng mà lặng lẽ cho di động vào túi bỏ đi, cuống lên kéo lại: “Sao thế, không phải em cố ý xem, đang xem tiểu thuyết thì tin nhắn tới.”

“Không phải tin nhắn của Hạnh Nhi.” Giản Phàm đáp đơn giản.

“Không thể nào, em gọi điện lại còn do chị ấy nhận máy ... Anh, mẹ bảo anh đi đi, anh kiếm bạn gái mà mẹ còn sốt ruột hơn anh. Anh lè mề như thế, mẹ ra tay giải quyết cho anh đấy. Nếu anh còn không kiếm được bạn gái, bà nội sẽ mang thôn cô về cho anh.” Giản Ly hăm dọa.

“Nếu sốt ruột mà giải quyết được vấn đề thì không phải là vấn đề rồi, nếu Hạnh Nhi mà nông cạn như vậy thì không phải Dương Hồng Hạnh.”

Giản Phàm còn lạ gì Dương Hồng Hạnh sao, từ khi quen biết nhau, Dương Hồng Hạnh chưa bao giờ nói một câu quá ái muội nữa là nói chuyện buồn nôn này, tin nhắn này dứt khoát không phải. Người có thể thoải mái dùng di động của Dương Hồng Hạnh như thế không ai ngoài Lương Vũ Vân, mấy dòng này cũng hợp tính cô nàng đó lắm.

Giản Phàm thở dài, chuyện hai người bọn họ không thể cưỡng cầu, cũng không muốn nói chuyện tình cảm của mình với mẹ và em gái. Về tới cửa nhà, Giản Ly cứ xúi anh trai gọi điện thoại cho chị Hạnh Nhi, Giản Phàm cũng có ý đó, về nhà đông người không tiện, đuổi em gái đi, đứng bên đường ...

Đột nhiên một chiếc xe việt dã rất hầm hố chạy vào thôn, Giản Phàm né sang bên, xe dừng ngay lại bên cạnh, từ trong xe có một cái đầu to khác thường thò ra kích động gọi: “Giản Phàm ... Là Giản Phàm, Phi Phi! Là Giản Phàm.”

Một nam nhân mặc áo đi tuyết nhảy xuống, chính là Đường Đại Đầu, không ngờ thế nào mà lại là tên đầu to lại xuất hiện nơi

này, còn nữ nhân xinh đẹp theo sau là Phi Phi, trong lòng cô còn bé đứa bé. Đường Đại Đầu kích động chóng gậy tập tễnh chạy tới ôm Giản Phàm, nắm tay nhìn lên nhìn xuống, đầy niềm vui trùng phùng.

Giản Phàm mặc xác hần, vì bị thằng bé ở trong lòng Phi Phi thu hút sự chú ý ngay lập tức, chắc là hơn một tuổi rồi, mũm mĩm lắm, ha ha ha, đặc biệt cái đầu to khác thường, tóc dựng lên buộc thành chỏm rất buồn cười, gọi là đầu củ cải rất thích hợp, như phiên bản thu nhỏ của Đường Đại Đầu vậy, không nhận được chỉ mặt đứa bé: “Ha ha ha ha ... anh Đường, anh giỏi lắm.”

“Thế nào, ghen tỵ chứ gì, ha ha ha ...” Đường Đại Đầu quay lại bế con trai trong lòng Phi Phi, đưa cho Giản Phàm.

Thằng bé này không sợ người lạ, ôm cổ Giản Phàm, đưa tay ra sờ mặt, Giản Phàm càng cười tợn: “Anh Đường, anh thật biết sinh con, nhưng mà cũng phải cải tiến một chút chứ, sao lại khắc ra phiên bản đầy khuyết điểm giống bản thân thế ... Ha ha ha ...”

Đường Đại Đầu coi như là lời khen, cũng ngửa cổ cười sang sảng.

Phi Phi không phải nói nhiều, vẫn rất xinh đẹp như xưa, cách ăn mặc giản dị hơn, mặt không son phấn càng thùy mị nữ tính. Vốn nhìn vết thương trên mặt Giản Phàm làm cô có chút xót xa, có điều thấy y vui như vậy thì yên tâm, hết sức tự nhiên đi tới ôm Giản Phàm một cái thân tình. Giản Phàm dang tay ôm cả Đường Đại Đầu lẫn Phi Phi, ba người ôm nhau giữa đường, niềm vui trùng phùng không sao diễn tả hết ...

Đã tới đây rồi tất nhiên là Giản Phàm vội vàng dẫn họ về nhà mình.

Chương 024: Tri kỷ lại chẳng phải hồng nhan. (2)

Tính tình Đường Đại Đầu sáng khoái, thẳng tuột, vừa vào nhà thấy ông bà Giản Phàm là quỳ xuống dập đầu liền vài cái, Giản Phàm muốn ngăn cũng không ngăn được. Cả nhà họ Giản không hiểu người này là ai mà dùng đại lễ như thế, nhìn hấn đầu đỉnh, mặt sứt xẹo hung dữ, e không phải người lương thiện, Phi Phi thì vô cùng xinh đẹp vừa mắt, nhưng thế càng lạ, cứ nhìn Giản Phàm.

Tiểu bối dập đầu chúc Tết là tập tục, nhưng mà thân thích làm gì có vị nào uy mãnh như thế.

Đường Đại Đầu cũng mau miệng, kể Giản Phàm là ân nhân cứu mạng một nhà ba người hấn, từ nhà cha mẹ vợ ở Tú Xuyên tới Ô Long thăm người anh em, dập đầu chúc Tết trưởng bối, mọi người mới bình thường lại.

Vợ chồng Giản Trung Thật thấy mặt người này đáng sợ hơn cả La Oa giết lợn, nhưng không ai đi đuổi khách tới nhà, miễn cưỡng ứng phó vài câu. Ngược lại ông nội Giản Phàm nghe qua nguồn cơn, vui vẻ cười suốt, khen trong mấy bối phận sau này chỉ có cháu trai trưởng Giản Phàm là có nhiệt huyết giống mình, cũng rất thích Đường Đại Đầu thô hào. Bà nội càng vui vẻ bế tiểu Đường Đại Đầu chơi đùa, còn tặng phong bao đỏ mừng tuổi, khiến vợ chồng Đường Đại Đầu cuống quýt cảm ơn, Giản Phàm cười thâm, với tính keo kiệt của bà nội, trong phong bao thế nào chỉ có tờ 10 hào.

Người ở quê đơn thuần, Đường Đại Đầu thì thoải mái, mở cửa xe mang vài bình Kiếm Nam xuân, vài hộp Nãi hoàng kim rồi thuốc lá Trung hoa, cung kính tặng cho ông nội, cha Giản Phàm. Giản Phóng lấy ngọc mẽ hoàng ra đãi khách, cùng Đường Đại Đầu uống vài chén, thấy hấn uống rượu hào sảng càng thích, quát bảo cháu trai làm vài món nhắm chiêu đãi khách quý từ xa tới. Mai Vũ Vận cười khổ, cảm giác người này lai lịch bất chính, trách chồng hồi nhỏ không nên giao con trai cho ông bà nội

nuôi, hôm nay mới phát hiện ra căn nguyên con trai toàn học thứ không hay là từ ông bà nội mà ra.

Giản Trung Thật chỉ cười, kéo vợ đang muốn can thiệp đi, con trai bây giờ khiến ông yên lòng rồi, không nên can thiệp nữa.

Ba bát ngọc mẽ hoàng lớn tuy uống thích lắm, nhưng mà bốc lên không vừa, ông nội bảo Giản Phàm an bài nhà Đường Đại Đầu ở phòng phía nam, đây vốn là phòng dành cho nhà Giản Trung Thành, nhưng chú hai ít về nhà nên để trống.

Đường Đại Đầu ngồi trên giường đất nhìn Giản Phàm mang thịt đầu lợn, lạc ngâm dấm bày ra, giơ ngón tay cái lên: “lão gia tử lợi hại, ba bát rượu lớn không đổi sắc mặt, hào sảng, lợi hại, tôi mà sống tới mức đó mới là thần tiên, bao năm uống rượu, hôm nay mới thật thống khoái.”

“Anh mơ đi, ông nội tôi cả đời nấu rượu, ngay cả rượu mạnh 69 độ còn không hạ được, anh không cùng cấp bậc.” Giản Phàm cởi giày leo lên giường ngồi, định rót rượu, có điều lại nhìn Phi Phi: “Chị Phi Phi, chân anh Đường như thế có tiện uống không?”

“Ài, không sao, không sao, ba cái chân què có một, uống được, uống được.” Đường Đại Đầu cướp lời không coi mình là thương binh.

Phi Phi che miệng cười khúc khích tỏ vẻ không phản đối, Giản Phàm ngớ ra liền hiểu ba chân là gì, cười phá lên, Tiểu Đường Đại Đầu rất có duyên với Giản Phàm, lạch bạch chạy tới ôm chầm lấy, đoán chừng là xuống quê thấy cái gì cũng lạ mắt, cười toe toét.

Nhìn thẳng bé vẫn nắm chặt phong bao đỏ, Giản Phàm trêu: “Anh Đường, lần này anh lỗ lớn rồi, cho anh biết, phong bao của bà nội tôi cùng lắm là 10 hào, đừng buồn nhé, chi tiêu nơi này thế thôi.”

“Không thể nói thế, bà cho không phải tiền, mà là tâm ý, Phi Phi, cất đi, đây là trọng lễ năm nay của nhà mình, năm nay may mắn rồi.” Đường Đại Đầu nghiêm túc nói.

Phi Phi dịu dàng đáp một tiếng, đỡ con lấy phong bao, cảm kích nhìn Giản Phàm, Giản Phàm xua tay: “Đừng đừng, đừng

nhìn tôi như thế ... Nào kệ chị nhé, anh Đường, chúng ta hiếm có lắm mới gặp được nhau, thông thả uống cho cao hứng.”

Lời này bằng với thừa nhận cả nhà họ tới thăm người thân rồi, hai vợ chồng vui lắm, đều nâng chén. Cái nhà này đúng là tà môn, Đường Đại Đầu uống ngụm lớn còn cho con trai nhấp môi, Giản Phàm hết hồn ngăn cản, Phi Phi lại cười bảo không sao, nó biết uống lâu rồi.

Quả nhiên thằng bé uống xong còn liếm môi, Giản Phàm cười lăn cười bò: “Giỏi giỏi, bà nội tôi kể, tẩu lượng của tôi bồi dưỡng từ năm 2 tuổi, tương lai nó hơn tôi rồi.”

Kể lại chuyện năm đó Phi Phi bị thương vào viện mới phát hiện ra là có thai, Đường Đại Đầu nắm tay Phi Phi nói thiếu chút nữa thôi là một xác hai mạng, còn hẳn năm 4 tháng mới xuống giường được. Phi Phi bụng bầu vẫn cứ chiếu cố bên cạnh, hoạn nạn buộc chặt hai người vận mệnh gặp ghềnh lại một chỗ, không chia tách nữa.

Nhớ lại chuyện cũ mà hai vợ chồng mắt đỏ hoe, bé con trai muốn khấu đầu cảm tạ, làm Giản Phàm hoảng sợ khuyên mãi mới trấn an được họ.

Đường Đại Đầu nhét con trai vào lòng Giản Phàm, chỉ con nói: “Cả nhà tôi do cậu cứu, thằng bé này về sau có nhận tôi là cha hay không cũng được, nhưng nó không nhận cậu là cha thì tôi không tha nó ... Con tôi là con cậu, vợ tôi là vợ cậu, cô vợ này thiếu nghĩa khí lắm, chưa cưới về mà đã không biết sống chết thế nào. À phải, cậu có nhìn trúng vợ tôi không đấy?”

Phi Phi đánh Đường Đại Đầu một cái, không giận hờn, rót rượu mời Giản Phàm cùng uống một chén, nhoẻn miệng cười nói nhẹ: “Nếu cậu không chê.”

“Chị Phi Phi khách khí rồi, chúng ta là người nhà mà, sau này cứ để Đường Tiểu Đầu gọi tôi là cha, ha ha ha.” Giản Phàm tất nhiên không chê, tính ra Phi Phi còn ít hơn y một hai tuổi, nhưng cô từ năm 16 đã rời quê tự bươn trải, luận kinh nghiệm sống hơn y nhiều. Chạm cốc với Phi Phi, cùng cô uống cạn, lại tò mò hỏi sao họ tìm được tới nơi thâm sơn cùng cốc như thế này, ra là liên hệ với Thán Chủ, từ Thán Chủ hỏi ra Hắc Đản. Đường Đại Đầu mừng 2 đã chạy tới Quế Viên rồi, sau đó tuyết

lớn, nên lần mò mãi tới hôm nay là mừng 6 mới tới được trấn Phong Lâm.

Tấm lòng này còn hơn cả người thân.

Đường Đại Đầu chẳng có tâm cơ gì, ngàn dặm xa xôi tới đây chỉ là muốn gặp anh em, uống vài chén rượu, ôn chuyện cũ, càng tình ý đơn giản càng khiến người ta khó từ chối. Hai bên kể tình hình của mình thời gian qua, bù ngùi cảm khái rất nhiều.

Vết thương thì đã lành, nhưng vẫn còn trong tim, nhìn Phi Phi đã rửa sạch phù hoa năm nào, không phấn son, biến thành thiếu phụ nhà lành đoan trang xinh đẹp. Còn Đường Đại Đầu tuy tướng mạo hung dữ, nhưng ánh mắt ôn hòa, khác vẻ ngông nghênh khi xưa, mà mình cũng không còn tuổi trẻ ngông cuồng nữa, đều là người đã sống tới biết thiên mệnh rồi.

“Bình an là được, giờ tốt biết bao, anh Đường, con trai anh đã lớn thế này, tôi hâm mộ quá, anh xem, tôi vẫn độc thân.” Giản Phàm cười an ủi Đường Đại Đầu, có điều thực lòng hâm mộ vợ chồng họ.

Phi Phi giữ lấy con trai bò khắp giường: “Đừng nói thế, anh ấy cảm động lại tặng mẹ con tôi đi bây giờ.”

Đường Đại Đầu cười ha ha, uống một ngụm lớn, nhăn mặt mà một tiếng đã đời: “Người anh em, sau này tốt rồi, chúng ta có thể gặp nhau thường xuyên, tôi chuẩn bị an gia ở Đại Nguyên, không đi đâu nữa.”

“Về Đại Nguyên?” Giản Phàm ngạc nhiên đặt đũa xuống.

“Ừ thì sao?”

“Còn cần tôi nói à, anh có cả đồng tiền án đấy.”

Đường Đại Đầu không coi vào đâu: “Sợ gì, anh em Tề gia bị diệt rồi, ai làm gì được tôi chứ?”

Chương 025: Tri kỷ lại chẳng phải hồng nhan. (3)

“Không phải, tôi sợ anh làm gì người ta ấy, sau đó vào trong, anh rể anh chuồn rồi, tôi không phải cảnh sát nữa, không ai cứu được anh đâu.” Giản Phàm không biết Đường Đại Đầu lên cơn thần kinh gì mà muốn quay về, kỳ thực với nghi phạm còn chưa làm rõ hết tội như Đường Đại Đầu, tốt nhất là thay thân phận ẩn cư, dù sao Trung Quốc bao la như vậy, làm chuyện này dễ lắm.

Đường Đại Đầu đưa tay ôm mẹ con Phi Phi: “Có họ rồi, cậu nói tôi còn như trước được nữa không, hưởng hồ bán tàn phế như tôi, chết cũng chết không chỉ một lần nữa, chẳng lẽ không biết nặng nhẹ.”

Nhìn Đường Đại Đầu vẫn vẻ mặt hung dữ, nhưng có thêm hiền từ của người cha, Giản Phàm mỉm cười, trước kia không cố kỵ gì vì không vướng bận, giờ vợ đẹp con thơ, dù có là hung thần cũng có một phần nhu tình, nâng chén lên: “Mỗi người một chí, không miễn cưỡng được, thiện ác trong tâm, cả Tề Thụ Dân, Đồng Cô Sơn cũng không phải hoàn toàn là sai, hưởng hồ anh Đường ... Có gì cần giúp anh cứ nói, nhưng đừng kéo tôi xuống nước.”

“À, cậu nói đúng rồi, tìm cậu giúp đỡ thật đấy.”

“Anh đúng là chả học được khách khí, ha ha ha, có điều tôi là đầu bếp, chặt rau chém thịt còn được, chứ chém người là chịu.” Giản Phàm cười đùa.

“Ha ha ha, anh em mà, khách khí làm gì, tôi kết hôn sinh con mang Phi Phi về quê xây nhà, vẫn dư hơn 300 vạn, nhà ở Đại Nguyên bị giải tỏa, bồi thường được hai gian phòng, giờ là phú ông rồi, tôi muốn đưa số tiền này cho cậu.” Đường Đại Đầu nói hết sức nghiêm túc.

Giản Phàm trở mặt, nhưng cũng hiểu văn hóa tên này quá thấp, thường lời diễn đạt không hết ý, cho nên nhìn Phi Phi. Phi Phi lườm Đường Đại Đầu trách móc: “Giản Phàm, đừng hiểu

lầm, ý anh ấy là, muốn cùng cậu làm gì đó, dù sao thì miệng ăn núi lở mà.”

“Hai người làm tiền như thế mà lo không biết làm gì?” Giản Phàm ngạc nhiên.

Phi Phi thành thật nói: “Anh ấy ngoài đi thu nợ thì còn biết làm gì?”

“Ồ, tôi quên, đúng là thế thật, ha ha ha.”

“Đừng có cười, cậu nói xem tôi nên làm cái gì?” Đường Đại Đầu hỏi.

Giản Phàm nghĩ một lúc cũng kẹt, kiếm tiền là một học vấn, dùng tiền sinh tiền càng là học vấn, y tuy thông minh hơn người thật, học vấn chẳng ra sao, thời đại này không có kiến thức làm ăn đường hoàng không dễ: “Anh Đường, ổn thỏa là hơn, tôi cũng không giỏi kinh doanh, chúng ta cùng ló ngó nhẩy vào, chẳng may mà lỗ, tiền dưỡng lão cũng chẳng còn, anh đừng đề cao tôi quá.”

“Mở quán ăn thì sao, cậu làm tôi ăn, tôi làm ông chủ, cậu làm đầu bếp, Phi Phi thu tiền, lại gọi thêm đám anh em cũ tới trông coi, có phải vui vẻ không? Hay là cậu làm ông chủ, dù sao tôi cũng không hiểu.” Đường Đại Đầu chân thành nói, thực ra hẳn nuối tiếc cuộc sống anh em tụ tập hồi xưa.

Giản Phàm thầm cảm kích, xem chừng mục đích chính của vợ chồng Đường Đại Đầu là đây, muốn báo ơn, nhưng ném ra toàn bộ gia sản như thế, y sao dám nhận, tiền này tuy không chính đáng, nhưng cũng là dùng mạng đổi lấy.

“Cám ơn anh, nhưng tôi không dám nhận đâu, ông bà tôi nói đúng, bình an là phúc, hai người tới được với nhau chẳng dễ dàng gì, đã vượt qua khổ nạn rồi, nên nghĩ cho mình nhiều hơn, kiếm tiền quá nhiều cũng đâu phải tốt. Như chị họ anh, như Lý Uy, kết cục thế nào, tôi dám nói, nếu cho hai người họ cơ hội, họ thà mong được như anh chị bây giờ, đừng không tin ... Tôi đích thân thăm vấn Tề Thụ Dân, nếu cho hẳn cơ hội làm lại, hẳn sẽ không chọn con đường không lối về này ... Con người sống đâu được bao năm, sống yên lòng, sống biết thỏa mãn, sống thống khoái là được.”

“Vậy cậu sống có thống khoái không?” Đường Đại Đầu nhỏ phì một cái, chỉ mặt giáo dục: “Tôi gặp Hắc Đản rồi, nó kể cậu một ngày làm việc mười mấy tiếng, bị người ta sai bảo như lừa, mẹ nó, thế là thống khoái à? Còn bị người ta chửi mắng suốt ngày, thế là thống khoái à? Sắp 30 rồi, bên cạnh không có nổi một nữ nhân, đó là kiểu thống khoái chớ gì? ... Thế gọi là thống khoái à? Mẹ cậu mà không khó chịu thì tôi đập vỡ đầu.”

Phi Phi vội nháy mắt đẩy chồng một cái, có điệu Đường Đại Đầu quay sang giáo dục cả vợ: “Em đừng có can anh, nhỏ nhẹ với cậu ta không ăn thua, người anh em này là người tốt, chỉ có điều đọc sách thành thằng ngốc rồi, không mắng cho không tỉnh.”

“Ai nói cũng đúng, nhưng mà ...” Giản Phàm thừa nhận lời Đường Đại Đầu có lý.

“Có biết con tôi tên là gì không? Đường Ân Trọng ... Là trong câu ân trọng như sơn.” Đường Đại Đầu lần nữa cắt ngang lời Giản Phàm: “Cậu cứu mạng mẹ con Phi Phi, lại cứu tôi về, sai đám anh em đưa tôi khỏi Đại Nguyên, còn an bài Phi Phi tới bên tôi, đó gọi là ân trọng như sơn ... Cậu có thể đóng cửa lại, không quản chuyện ngoài kia, nhưng tôi không thể làm thế, cuối năm về Đại Nguyên, nghe nói Nhị Dũng lại bị vào tù rồi, biết Sỏa Trụ giờ làm gì không? Ra bến tàu vác bao cho người ta, cậu có biết Mơ Hồ và Xa Loa Tử ra sao không? Lại làm nghề cũ rồi. Mẹ nó, Thịnh Đường đổ, đám anh em tan đàn xẻ nghé, người bị bắt người thì không kiếm nổi miếng ăn, đều là anh em của tôi, tôi yên lòng được không? Thỏa mãn được không? Thống khoái được không? Đường Đại Đầu tôi không giúp được họ, tụi bọn họ lại cũng chỉ làm hư họ, tôi muốn giúp cũng không giúp nổi ... nhưng cậu thì được, cậu cũng là anh em họ cơ mà, cậu không giúp họ à, cậu đành lòng không? .. hay coi như giúp tôi đi được không?”

Nói tới đó nước mắt rùng rùng, quay đầu sang bên.

Giản Phàm sững sờ, không biết Đường Đại Đầu mang suy nghĩ như thế, biết tên này sống rất nghĩa khí, những lời này không có phần giả dối nào.

Phi Phi nắm tay Giản Phàm đang ngồi ngây ra, nhỏ nhẹ chân thành nói: “Giản Phàm, vợ chồng tôi về quê đã xây nhà cửa đàng

hoàng có đường lui rồi, lần này ra ngoài chính là mang tâm ý như anh ấy nói, cho dù không làm ăn được thì cùng lắm về quê, chẳng chết đói được. Đại Đầu luôn muốn giúp đám anh em cũ, nhưng anh ấy không biết phải làm gì, còn phải là làm chuyện đảng hoàng. Anh ấy gần 40 rồi, còn học hành gì nữa, học được thì cũng không kịp giúp anh em rồi, e không làm sớm, bọn họ một hai năm vào trong hết ... Cậu biết vợ chồng chúng tôi đó, trong tất cả mối quan hệ chỉ có cậu là người đảng hoàng tử tế ...”

“Tôi làm!” Giản Phàm không để Phi Phi nói hết, đột nhiên lên tiếng cắt ngang: “Kỳ thực tôi cũng muốn làm chuyện gì đó oanh liệt một chút, con người sống cả đời, khó tránh khỏi làm vài chuyện điên cuồng, tôi sống bình yên quá lâu rồi, tiếp tục thế này e không khơi lên dũng khí được nữa. Nhưng mà anh Đường, lời không hay nói trước, kinh doanh không phải làm từ thiện, không phải tiền của anh thì ném ra là ném không tiếc, những người anh muốn giúp, người dùng được, người không thể sửa, làm ăn cũng chưa chắc giúp được hết mọi người.”

“Được, nghe cậu hết, cậu nói gì làm nấy.” Đường Đại Đầu mừng rỡ lau nước mắt quay lại hỏi: “Cậu bảo làm sao đây?”

“Tôi chưa nghĩ ra, nhưng dù đầu tư thì cũng mỗi người một nửa, tôi không để anh bỏ hết.”

“Được, sau Tết tới Đại Nguyên tìm tôi uống rượu, chúng ta bàn bạc kỹ hơn.” Đường Đại Đầu rất thống khoái.

“Còn nữa, lỗ vốn đừng trách tôi.” Giản Phàm cẩn thận dự phòng.

“ĐM, đúng là rề rà, cậu tưởng tôi đi đốt tiền ngu à, cậu là thằng gian như quỷ, chuyện không chắc cậu làm cái đó, nếu không đã chẳng im hơi 2 năm không có động tĩnh, tôi không tin hai năm qua cậu không có mưu đồ gì, nếu cậu còn ở lại cái Quế Viên gì làm việc thì tôi tin, cậu mà đã đi là chắc chắn có tính toán vẹn toàn rồi mới đi. Mẹ nó, suốt ngày mồm xoen xoét muốn sống yên bình, cậu còn gây ra lắm chuyện hơn cả đời tôi. Mẹ nó, tôi thừa hiểu cậu.” Đường Đại Đầu trừng mắt nói.

Phi Phi lần này không mắng chồng mà cười khúc khích rất tán đồng lời này, tiếp đó Giản Phàm cũng cười, chỉ mặt Đường

Đại Đầu vỗ đùi bành bạch, học người xưa nói một câu: “Sinh ra Phàm là cha mẹ, hiểu Phàm là Đại Đầu đó.”

Chuyện đã thành, rót rượu mời nhau, không khí thêm sôi nổi, thằng bé mấy lần uống rượu, giờ ngấm rồi, cười khanh khách, cả phòng rộn ràng tiếng cười vui vẻ, Giản Phàm càng nhìn ba người nhà họ càng ấm áp, con mẹ nó chú, nếu nói tri kỷ đời này của mình thì không ai khác mà chính là tên đầu to, đáng tiếc tri kỷ hung dữ quá, xấu xí quá, nếu là hồng nhan tri kỷ thì hoàn mỹ.

Chương 026: Chân ái không ngại ngưng. (1)

Ở nhà Giản Phàm 3 ngày tới mừng 9 Tết cả nhà Đường Đại Đầu mới về Đại Nguyên, ông nội rất thích tên đầu to hào sảng này, trước khi đi còn tặng mấy vò rượu ngon. Vợ chồng Giản Trung Thật qua miệng Đường Đại Đầu biết vài chuyện cũ, liền có cái nhìn khác về hắn, không quá phản cảm nữa. Hướng hồ còn có Phi Phi cực kỳ khéo léo ứng xử được lòng người, có Đường Tiểu Đầu bi bô tập nói hết sức đáng yêu, ba ngày đó không khí gia đình cực tốt, Đường Đại Đầu suýt nữa không đi nổi.

Hết ngày 15, hết Nguyên Tiêu, coi như chính thức hết Tết rồi, Giản Ly sắp phải về Bắc Kinh, Giản Phàm cũng rời quê, hai vợ chồng tiễn hai anh em như bình thường, chỉ khác là đem toàn bộ số tiền con trai tích góp 2 năm qua, nhét hết vào ba lô con trai.

“Anh, em mệt chết rồi ...” Giản Ly đầu buộc khăn tay, cầm cái chổi lớn, khoác áo anh trai từ phòng ngủ nhỏ thò đầu ra gọi. Anh trai rủ đi trước một ngày còn nghĩ là tới Đại Nguyên chơi, giờ mới phát hiện dụng tâm ác độc, té ra là lôi mình tới tiểu khu Bình An dọn nhà làm lao công.

Ngôi nhà hai năm không có người ở, bụi phủ kín, mạng nhện giăng khắp nơi, lau mấy thùng nước không hết.

Không ai trả lời, Giản Ly chạy ra bếp, lại vào thư phòng, phòng ngủ lớn, nhìn một cái cười khanh khách.

Chỉ thấy ông anh trai đang cầm món đồ lót nhìn ngây dại, màu trắng muốt, thuần bông, kiểu dáng có phần bảo thủ, giống đồ lót nữ sinh, vậy lại nâng niu trong tay như đó là ngọc mỹ nhân. Giản Phàm thấy em gái đi vào hoảng hốt dấu biển vào ngăn kéo, sau đó xấu hổ cười với em gái.

“Anh, không phải có sở thích đặc thù với đồ lót chứ?” Giản Ly cười gian, hỏi nhỏ: “Của chị Hạnh Nhi à?”

Giản Phàm lắc đầu, đó là bí mật đã chôn dấu, căn phòng này chứa đựng hồi ức lãng mạn và ấm áp nhất của y và chị Tương,

bộ đồ lót này đoán chừng là chị ấy sơ xuất để quên, bây giờ thành thứ gửi gắm tương tư tốt nhất.

“Hừ!” Giản Ly thấy vậy tức giận lườm anh trai: “Nam nhân thiên hạ trừ cha và ông nội ra thì không ai tốt đẹp hết.”

“Em quản được à, nhóc con, nói như mình sành đời lắm.” Giản Phàm bực mình giáo huấn.

Chỉ có điều dù là anh trai lợi hại nhất cũng chẳng có uy với em gái, Giản Ly lập tức tóm lấy điểm yếu này hăm dọa: “Được, em nói với chị Hạnh Nhi.”

“Này, Ly Ly em muốn tìm kích thích đấy à?” Giản Phàm hết hồn nhảy dựng dậy, sấn sổ đi tới chỉ mũi em gái uy hiếp: “Em mà nói linh tinh, cẩn thận anh đánh em.”

“Úi, úi, cuống rồi à? Sợ thì đừng có mà lảng nhãng, còn dám uy hiếp em, em gọi điện thoại ngay bây giờ cho anh xem.” Giản Ly gạt tay anh trai ra, hai anh em từ nhỏ đánh cãi uy hiếp nhau, chả ai sợ ai.

“Được, được, anh sợ em rồi.” Giản Phàm vội giữ tay em gái, giọng hòa hoãn: “Chuyện lâu lắm rồi, cô ấy ra nước ngoài, em cũng biết năm xưa anh trai em phong lưu tuấn tú, mỹ nữ theo cả đống ... Giờ anh thế này, chỉ hồi ức lại hạnh phúc trước kia, đâu có phạm pháp.”

“Em thấy anh thói xấu không sửa, tâm tư bất chính thì có. Em mà là chị Hạnh Nhi, em không thèm để ý tới đồ lảng nhãng như anh, ăn trong bát nhìn ngoài mâm ... Đừng nghĩ em không biết, ngay chị Hạnh Nhi cũng biết, trừ Lưu Hương Thuần, anh còn có quan hệ không rõ ràng với người khác, chị Hạnh Nhi nói, thời đó cứ vài ba ngày lại có mỹ nữ tới đơn vị tìm anh.” Giản Ly tay chống hông, đánh đá hạch tội: “Khai mau, bây giờ ngoài chị Hạnh Nhi còn có quan hệ bất chính với ai nữa?”

Giản Phàm chối bay chối biến: “Phỉ báng, lời người khác mà em tin à?”

“Xì, anh nghĩ anh làm gì không ai biết à? Anh quên chị Hạnh Nhi là ai à, đồng Đảng chị ấy là ai à, chị ấy còn có ảnh anh với hai nữ nhân tới tìm đấy, bên cạnh anh toàn là cảnh sát, đều là mật thám, muốn tra hai nữ nhân kia dễ lắm, em còn biết, một người

tên là Tương Tương gì ấy nhỉ ... Đẹp mê hồn đúng không?” Giản Ly nắm được thóp không chịu bỏ qua, trêu anh trai tới cùng.

Giản Phàm then quá hóa giận, nhưng nghe em gái nói hết thì ngạc nhiên, lập tức hiểu ra, với sức hiệu triệu của Dương Hồng Hạnh, chỉ huy Lương Vũ Vân, Tần Thục Vân, Tiêu Thành Cương, Tù Hâm giám thị mình quá đơn giản, hai nữ nhân khỏi phải nói, là Tương Địch Giai và Tăng Nam.

Nói thế tức là Dương Hồng Hạnh không chỉ biết quan hệ giữa mình và Hương Hương, còn biết sau đó mình trêu hoa ghẹo cỏ ... Nhưng lúc mình và chị Tương tình nồng hạnh phúc, cô ấy cũng chẳng có biểu hiện gì đặc thù, vẫn không xa không gần như bây giờ ... Chẳng lẽ cô ấy căn bản không có cảm giác gì với mình?

“Anh, đừng giận.” Giản Ly nhận ra thần sắc anh mình không ổn, đẩy một cái: “Kỳ thực chị Hạnh Nhi quá tốt, người khác mà biết mấy chuyện cũ của anh, ai tiếp nhận được, chị ấy nhân nhượng anh chứ. Nếu là em à, không có cửa đâu, đá tên lãng nhăng anh lâu rồi.”

“Đúng thế.” Giản Phàm khịt mũi, lời chường tai tới ngay: “Nữ nhân mà đều như em thì anh độc thân cả đời cho lành, lập gia đình quái gì nữa.”

“Tức chết.” Giản Ly rút chổi tấn công, vừa đâm vừa đá đều bị né tránh, giơ chổi truy sát.

Giản Phàm thân thủ linh hoạt liên tục né tránh làm mặt quý cười hì hì trêu: “Suốt ngày trêu người khác, bị người ta trêu không dễ chịu à? Này này, có khóc cũng không ai dỗ đâu.”

Giản Ly đánh mãi không trúng rút chổi đi, ngồi bệt xuống đất, gục mặt xuống gối: “Em đoạn tuyệt quan hệ máu mủ với anh, cái thứ anh không ra gì, không có ai để bắt nạt, đi bắt nạt em gái.”

“Ai bắt nạt em?”

“Anh.”

“Anh bắt nạt em bao giờ, anh chỉ nói em đen một chút, tính khí xấu một chút, kén bạn trai một chút, toàn là nói thật đấy chứ.”

“Anh, anh ...”

Giản Ly nổi điên rồi, nhưng không làm gì nổi, kéo khăn buộc đầu ném Giản Phàm, Giản Phàm bắt lấy bỏ đi, kệ em gái đó hờn giận một mình. Hai anh em đấu khẩu từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ đứt đoạn, trước còn mách mẹ, giờ không có mẹ ở bên, Giản Ly có chút tủi thân, vừa tủi thân lại vừa giận, gói gém hành lý muốn bỏ đi, không ngờ ra tới cửa bị chặn lại.

“Đầu hàng, anh sai rồi.” Giản Phàm ngọt giọng ôm vai em gái, dỗ dành.

“Hừm!” Giản Ly quay đầu sang bên.

Giản Phàm nhẹ nhàng gỡ ít tơ nhện dính trên tóc em gái, khẽ vỗ vỗ cái má còn chút phúng phính trẻ con: “Anh không có ý trêu chọc em, chỉ nói thế để em hiểu, cuộc sống riêng của mỗi người, không ai làm thay được ai, không ai can thiệp được ai, càng can thiệp càng phản tác dụng. Vì như em, anh chưa bao giờ can thiệp lựa chọn tương lai của em, đúng chứ, em xin tiền du lịch, anh cho, xin tiền thực tập, anh cho, đúng không? Đó là anh tôn trọng và ủng hộ em ... Em và mẹ suốt ngày can thiệp chuyện giữa anh và Hạnh Nhi, anh nói thế này, nếu em có bạn trai, anh cứ nói này nói nọ, em có thoải mái không?”

“Chuyện này ...” Giản Ly hiểu ra, có điều chưa nguôi giận, lại hừ tiếng nữa.

“Được rồi, chiều nay anh muốn mời một mỹ nữ tới một nơi lãng mạn.” Giản Phàm thần bí nói, em gái lại tưởng anh trai chuẩn bị cho mình bất ngờ gì, quay ngay đầu lại, mắt sáng hấp háy, ai ngờ bị trêu: “Đừng hiểu lầm, không phải nói em đâu, hơn nữa cảnh cáo em, đừng xen vào.”

Chương 027: Chân ái không ngại ngừng (2)

“Hừm, ai thèm, anh đợi đó, em phá đám cho mà xem.” Giản Ly biết anh trai chê mình lắm chuyện, lại quay đầu đi.

“Thế à, anh chuẩn bị một khoản tiền lớn, tặng em gái thân yêu mua cái laptop hay di động gì đó cơ, ai dè lại bị thù hận thế này, thôi ...” Giản Phàm vờ vịt bỏ đi.

“Đừng đừng ...” Đánh trúng chỗ yếu rồi, Giản Ly ném ba lô hành lý, ôm tay anh trai, giọng mè con nũng nịu: “Thật không anh, em mua cái của Apple được không, em thích lâu lắm rồi, về nhà chỉ nói một lần, vậy mà anh trai thân yêu đã nhớ, hi hi.”

Con bé này thật thực dụng, nó giống ai thế nhỉ, Giản Phàm bật cười: “Thế có giận nữa không?”

“Ai, ai giận thế?” Giản Ly hai ngón tay chỉ vào má làm vẻ đáng yêu, cười như hoa nở.

“Vậy em có thể tự lựa chọn được không? Không cần anh đi theo đúng không?”

Giản Ly rồi rít gật đầu, ai mà thích bị chỉ trỏ chứ, tiền trong túi đi mua sắm có phải sướng không.

“Thế là đúng rồi, chuyện của mình thì mình phải tự làm chủ, ai lại muốn người khác quyết định thay. Thế nhé, cơm trưa tự giải quyết, buổi chiều tự biến mất, tối nay anh gọi em, 10 giờ tối tàu chạy, anh đưa ra tận ga, thế đã được chưa?” Giản Phàm an bài.

Giản Ly tất nhiên là đồng ý, có điều lại lắm chuyện tò mò một câu: “Anh này, anh định đưa chị ấy đi đã ...”

“Anh vừa nói gì nhỉ?” Giản Phàm không vui tròng mắt lên.

“Biết rồi, không can thiệp, nhưng mà không cho đủ tiền, nửa chừng em quay về phá đám. Hơn nữa không thể lau nhà miễn phí, di động của em phải thay rồi.” Giản Ly trắng trợn vùi vĩnh.

“Này, em xẻo anh trai mình mà không thèm khách khí nhỉ?”

“Em có một anh trai thôi, muốn xẻo người khác cũng không được.”

Giản Ly thè lưỡi ra, ôm hông anh trai cười không thấy mắt đâu nữa, giờ thì bực tức lại truyền sang Giản Phàm, một cái laptop Apple với một cái điện thoại, bay của mình cả vạn chú ít à, nó định giết mình sao? Nhớ mấy năm trước một cái laptop Lenovo vài nghìn thôi đã là ao ước của nó rồi, giờ đòi hỏi càng lúc càng cao, đồ Apple ấy à, đụng vào là cả vạn.

Sân tiểu khu công đoàn, gió xuân lạnh lạnh, bóng người thưa thớt.

Dương Hồng Hạnh tản bộ ở dưới lầu một lúc rồi, thi thoảng nhìn về cổng tiểu khu, hai người họ mỗi lần gặp mặt đều vội vàng, chia tay cũng vội vàng, gặp rồi cũng có cảm giác lúng túng, mà không gặp thì lại nhớ. Ngày hôm đó vì Lương Vũ Vân xen vào mà khơi lên chút gợn sóng trong lòng, nhưng tin nhắn gửi đi 3 ngày sau mới có phản ứng, mà cũng chỉ là một câu hỏi thăm thôi.

Tình cảm hai người như cốc nước ấm, không nóng cũng chẳng nguội, cứ thế này duy trì được bao lâu? Dương Hồng Hạnh không khỏi vừa kỳ vọng vừa lo lắng vài tháng nữa tốt nghiệp về Đại Nguyên, anh ấy có đợi được mình tới lúc đó không?

Nữ nhân vốn là hợp thể của mâu thuẫn, mà Dương Hồng Hạnh bị tình thân, tình ái cùng ân tình quán lấy trong lòng, càng thêm mâu thuẫn hơn nhiều lần. Đối với nam nhân chiếm cứ trái tim mình thời gian dài, không ít lần muốn suy nghĩ một cách lý trí, nhưng kết quả luôn là do dự.

Vì trước kia anh ấy quá phong lưu lạm tình? Hay vì hai người chưa bao giờ có va chạm cảm xúc mãnh liệt? Hay vì hai người lo lắng không khí thân tình ràng buộc, không muốn phá vỡ sự mỹ hảo ... Rốt cuộc vì sao? Dương Hồng Hạnh chẳng những không đoán ra được suy nghĩ của Giản Phàm, thậm chí đôi khi không chắc về bản thân.

Chỉ có một thứ thật, mình quan tâm tới anh ấy, cả người nhà của anh ấy.

Đúng rồi, còn một khả năng, từ viện nghiên cứu sinh Dương Hồng Hạnh nhìn thấy một hiện thực, lựa chọn cuối cùng của những nữ nhân lý trí đều không tốt như lý tưởng, nguyên nhân

vì suy tính quá kỹ càng kín kẽ, bỏ lỡ một nửa có thể gửi gắm cả đời.

Nghĩ tới đó Dương Hồng Hạnh cười tự trào, hâm mộ cuộc sống vừa yêu vừa bái bai của Lương Vũ Vân, chẳng bao giờ phải bi lụy vì tình cảm. Vừa suy nghĩ vừa nhìn về phía tiểu khu, 14 giờ chiều, đã tới giờ hẹn rồi mà sao anh ấy chưa tới, đột nhiên một cái Nissan Thiên Lai trắng cao cấp láng bóng đỗ bên cạnh, cửa sổ xe hạ xuống, khuôn mặt mang vết xẹo của người lái xe là đặc trưng quá rõ ràng.

Cửa bên mở ra, Dương Hồng Hạnh vào xe, nhìn thấy chỉ có hai người, câu đầu tiên thốt lên: “Anh mua xe à?”

“Em đánh giá anh quá cao rồi, anh mua sao nổi xe này, thuê đấy.” Giản Phàm cười xoay vô lăng.

Câu thứ hai của Dương Hồng Hạnh là: “Ly Ly đâu?”

“Đi dạo phố rồi.”

“Hả, sao nó không gọi em?”

“Không phải em thích thế giới của hai người à, cái gì mà hai người triền miên ấy? Còn cô đơn tịch mịch, gì nữa nhỉ?” Giản Phàm dù thừa biết không phải do Dương Hồng Hạnh gửi tin nhắn mùi mẫn ướm át kia, nhưng đã sai cho sai luôn.

Dương Hồng Hạnh ôm mặt cười xấu hổ, quên mất cái này rồi, ngồi ngay ngắn giải thích: “Không phải em viết, là Vũ Vân trêu anh, em không tin anh gian như vậy mà không đoán ra.”

“Nói dối, di động của em, lại do người khác viết à?” Giản Phàm cố tình tỏ ra hồ đồ.

“Không tin thì thôi.”

“Có quan trọng không, bất kể là ai gửi tin nhắn đó, anh cũng thấy gửi đúng lắm, trúng vào tâm lý anh, bằng vào trình độ Vũ Vân, đoán chừng không thể viết ra những lời triền miên như thế, hay là anh hỏi Vũ Vân nhé?” Giản Phàm vờ vịt.

“Anh dám à?” Dương Hồng Hạnh xấu hổ quát một tiếng.

“Đúng rồi, không thể cứ có chuyện mang người khác làm lá chắn, chuyện giữa hai chúng ta, người khác can thiệp vào làm gì, đúng không? Anh sợ nha đầu điên Ly Ly làm hỏng việc, nên đuổi nó đi rồi, hôm nay chỉ có hai chúng ta thôi.” Giản Phàm dạy em gái xong tới lượt dạy bạn gái.

Dương Hồng Hạnh nghẹn lời, có hỏi Lương Vũ Vân thì đồ Phỉ Nữ đó cũng chối sạch bách, hay rồi, thành mình là người không chịu được nhớ nhung nên chủ động thổ lộ, cho người ta cơ hội miễn phí.

Không đúng, Dương Hồng Hạnh len lén liếc nhìn Giản Phàm, á, đang nhếch môi cười đắc ý, giả vờ, chắc chắn biết mà giả vờ, cô định bóc trần, không ngờ Giản Phàm như có tài tiên tri mở miệng: “Đừng giải thích, anh không thích nhất là em quá thông minh lý trí, cái gì cũng muốn truy ngọn nguồn ... Hay em dùng nguyên lý kinh tế học để dự đoán tương lai chúng ta ra sao?”

Dương Hồng Hạnh không tiếp lời, mấy câu này mức độ nào đó khớp suy nghĩ của cô, chỉ là không chịu nhận: “Hứ, anh cũng đừng tự cho mình thông minh, em đang định hỏi là anh lái xe đi đâu thôi.”

“Tới một nơi lãng mạn, thời gian có hạn, em bận đi học, anh bận kiếm tiền, bây giờ một lần yêu đương tốn chi phí quá cao, anh thấy mình không gánh nổi, anh muốn giải quyết sớm, em thấy sao?” Giản Phàm lý luận quái dị nói.

Dương Hồng Hạnh vốn định giữ thái độ dè dặt, nhưng mà nghe y nói tới chi phí yêu đương lại không nhịn được cười, hình như, đây chính là chàng trai xấu xa mà mình yêu ngay từ đầu, có chút hồi hộp trông đợi xem y bày trò gì ... Vì thế cô không nói nữa, để cho xem đi qua đại học thành phố, ra ngoại ô, mới đi được nửa đường Dương Hồng Hạnh liền tỉnh ngộ, anh ấy muốn tới cơ sở huấn luyện, nơi hai người lần đầu quen nhau.

Trái tim chưa gì đã đập rộn rã.

Chương 028: Chân ái không ngại ngừng (3)

Càng đi càng gần, Dương Hồng Hạnh càng thêm khẳng định suy đoán của mình, vậy là anh ấy vẫn nhớ, anh ấy thực sự để ý những lời mình nói, nhưng ... nhưng mà thời gian này hẳn đóng cửa rồi, Dương Hồng Hạnh nghi ngờ phán đoán của mình, nhưng sự thực chứng minh suy nghĩ quá lý trí là sai, tới nơi Giản Phàm bấm còi gọi một cái, gác cửa mở ra ngay, trông có vẻ khách khí lắm.

Giản Phàm lái xe đi thẳng vào bên trong, dừng xe trước khu nhà họ học tập, quay sang nhìn về mặt ngạc nhiên của Dương Hồng Hạnh: “Sao, không thích nơi này à, anh vốn định tối mới đưa em tới cơ, nhưng mà tối nay em và Ly Ly đi rồi.”

Dương Hồng Hạnh nhín thở nhìn nơi chứa đựng kỷ niệm hạnh phúc của hai người, miệng vẫn hỏi: “Sao anh vào đây được?”

Giản Phàm làm bộ mặt đau khổ: “Đã bảo với em là yêu đương tốn kém lắm mà, còn chưa hiểu à?”

Dương Hồng Hạnh tức thì nhoẻn miệng cười tươi xuống xe, anh ấy lắm trò như vậy, thế nào cũng có cách, bây giờ chuyện đó không quá quan trọng nữa, quan trọng là họ đã ở đây rồi.

Giản Phàm xuống xe, đứng dựa cửa nhìn sân tập bắn và KTX từng ở, nơi này không thay đổi nhiều, chỉ là nơi huấn luyện thôi mà chẳng được đầu tư. Lòng y dâng lên vài phần cảm xúc anh hùng nuôi tiếc năm xưa: “Hạnh Nhi, nếu bây giờ bắn bia, đấu luyện, anh không sợ em.”

“Bắn vào anh à, xì, thực chiến em không bằng anh, huấn luyện thì anh thua xa.” Dương Hồng Hạnh vừa bước ra, một ngọn gió mang theo ít cát bụi từ sân tập thổi làm tung đưa vài sợi tóc mai mềm mại, vuốt nhẹ gò má trắng ngần láng mịn của cô. Về chốn cũ, đôi mắt ấy cũng sáng ngời như sao, đánh đá héch mặt lên lấy lại phần khí thế đại tử của đám nữ sinh năm xưa, bước chân có chút gấp gấp đi ra thao trường quen thuộc, bên tai tựa hồ còn văng vẳng tiếng hô khẩu hiệu chạy bộ, tiếng súng

không ngớt và bài ca cảnh sát, cái tuổi vô ưu vô lo nhiệt huyết sôi trào ấy tựa hồ hôm qua.

Thực sự làm người ta hoài niệm.

Giản Phàm chạy đuổi theo, xuyên qua sân xi măng tới mảng cỏ có phần khô héo bao quanh sân tập bằng cỏ, kẹp ở giữa là đường chạy bằng đất nện, ngoài rìa là hàng cây cổ thụ, cây to cây nhỏ, trồng chỗ thưa chỗ kín, hít một hơi không khí quen thuộc, Giản Phàm đi sóng vai Dương Hồng Hạnh hỏi: “Còn nhớ năm xưa chúng ta tản bộ với nhau thế nào không?”

“Quên rồi.” Dương Hồng Hạnh thoáng đỏ mặt, vờ vịt nói.

Thế là Giản Phàm hết sức chính thức nắm tay cô, vai nhích tới gần, mắt gian tà: “Anh thì nhớ là thế này, khi đó anh muốn ôm em một cái, nhưng mà công phu của em cao như thế, sợ em đánh anh thì lỗ vốn, nên đành thôi, hi hi.”

Dương Hồng Hạnh hưởng thụ sự ái muội lãng mạn này, biết y đang cố làm ra vẻ, đợi biểu diễn hết mới nói: “Đáng đời, cơ hội không biết tự nắm lấy còn trách ai được.”

Nói rồi hất tay Giản Phàm ra, kệ khuôn mặt thộn ra của y, đi vài bước mới quay lại, mím môi cười háy mắt tinh nghịch: “Kỳ thực, khi đó em cũng nghĩ giống anh, ai bảo anh dám nghĩ mà không dám làm.”

Ánh mặt trời buổi chiều mùa đông màu vàng nhạt chiếu lên thân hình yếu điệu, để lại cho Giản Phàm bóng lưng tươi đẹp, áo đỏ như lửa, tóc đen như mực, lay động trong cơn gió cuối đông ... Có lẽ như cô ấy nói, tại mình không biết nắm bắt.

Giản Phàm lòng kích động, chạy đuổi theo, tới trước mặt Dương Hồng Hạnh: “Vậy bây giờ thì sao? Chúng ta bắt đầu lại từ đầu nhé?”

Xoay lưng lại phía ánh nắng, không còn vẻ đẹp trai làm đắm nữ sinh lén lút ngắm nhìn nữa, vài phần sương gió tang thương, làm Dương Hồng Hạnh thấy thân thiết, thân tới mức đôi khi quên mất giữa hai người yêu nhau thân mật thế nào, trả lời bằng một câu khiêu khích: “Anh vẫn muốn thử à?”

Mắt như hạnh, mi như liễu, Giản Phàm ngả ngón nâng cằm cô lên, Dương Hồng Hạnh không kháng cự, nghênh đón ánh mắt như đang tán thưởng nghệ thuật, chỉ có điều trong đôi mắt

đó có vài phần nóng bỏng, bất giác nhón chân lên, gần như mũi chạm nhau, lâu lắm rồi mới nhìn đối phương gần như vậy, tất cả tự nhiên như đông đi xuân tới, bốn cánh môi khát vọng tiếp xúc một chỗ.

Hai bờ môi tiếp xúc, Dương Hồng Hạnh thấy người bị siết chặt, không cam tâm bị ức hiếp, giẫy người một cái, nhưng quá muộn rồi. Giản Phàm thô bạo, mạnh mẽ, mang theo vài phần đói khát đầy tính xâm lược, môi bị tấn công, miệng bị khai phá, lưỡi bị cuốn lấy, người thả lỏng chìm đắm trong mật ngọt.

Rất lâu sau mới thở dốc tách ra, nụ hôn dài kích động khiến Dương Hồng Hạnh có chút hơi đau, sau ngọt ngào là phần nộ, cô nhận ra đó không phải hôn, mà mình bị cắn, tức khí há miệng cắn vai Giản Phàm, Giản Phàm

"á" một tiếng, còn chưa hiểu biến cố vì đâu

mà ra thì bị Dương Hồng Hạnh túm cổ áo kéo xuống hung dữ chất vấn: "Vì sao, em hỏi anh, hai năm qua sao lại lãnh đạm với em như thế?"

"Anh muốn cho em thời gian suy nghĩ." Giản Phàm ôn nhu vuốt ve mái tóc mềm của cô.

"Nói linh tinh, em có cái gì mà phải nghĩ chứ?"

"Để bước ra khỏi bóng ma đó, anh không tin trong lòng em không có cố kỵ, anh không muốn trong tình cảm của chúng ta trộn lẫn vào những thứ khác, khiến anh, khiến em đều mang gánh nặng."

"Vì sao anh không nói sớm?" Dương Hồng Hạnh buông tay ra, ngũ khí trở nên êm như ru, cảm giác được người ta lý giải, lại là người mình yêu thương, làm toàn thân muốn nhũn ra trong mật ngọt, không muốn có thứ gì khác xen vào tình cảm của hai người, đó là điều cô muốn, chính là thứ đã khiến cô do dự.

Cả hai giống nhau, sống thực tế nhưng đều theo đuổi chủ nghĩa lý tưởng, nếu bà nội và mẹ an bài kết hôn với một thôn nữ, có lẽ Giản Phàm sẽ chấp nhận, nhưng nếu trong tình yêu lại để xen vào những yếu tố không khách quan, cả hai đều không muốn.

"Còn để em nghĩ, xem chúng ta có thích hợp không? Vì anh biết, suy nghĩ và việc làm của anh có chút hoang đường. Anh

biết mình không giống người khác, anh không biết em có chấp nhận con người đầy tật xấu còn lãng nhãng như anh không, không biết em có để bụng chuyện cũ không? Máy mối tình trước của anh đều kết thúc thê thảm, anh cũng sợ mình không tiếp nhận thêm một lần tổn thương nữa, nên không dám tiến tới ...” Giản Phàm quyết định rồi, ngày hôm nay phải làm rõ quan hệ của bọn họ.

“Em có để bụng.” Dương Hồng Hạnh nói từng chữ, to và rõ ràng.

“VẬY ... Nếu như em không bỏ được trở ngại trong lòng, chúng ta sẽ không thể lâu dài, chúng ta tới tuổi này tính cách định hình đi theo cả đời, anh có muốn thay đổi cũng không thể ... Vì thế anh đợi em lựa chọn, đợi một người có thể tiếp nhận, bao dung cho anh.” Giản Phàm nói liền một hơi hết toàn bộ những điều chất chứa trong lòng hai năm qua, đã nghĩ tiếp theo kết quả ra sao y cũng chấp nhận, thế nhưng nhìn Dương Hồng Hạnh đầu hơi cúi xuống lặng thinh nghĩ ngợi, trái tim bắt đầu thắt lại như thể đang có kim đâm.

“Xem ra, em trừ tiếp nhận, bao dung anh thì không còn cách nào khác rồi.” Rất lâu sau Dương Hồng Hạnh mới ngẩng đầu lên, thở hắt ra một cách bất đắc dĩ, lại có chút nhẹ nhõm chấp nhận số mệnh, thỉnh thoảng nhìn lấy cổ áo Giản Phàm kéo xuống, hơi nghiêng đầu hôn lên, nụ hôn như trút bỏ tâm sự như cả trút giận dỗi vào đó, thế là chết Giản Phàm rồi, cô gái này rõ ràng không hiểu kỹ xảo hôn, y gần như là bị gặm, thêm vào vài chữ, ra sức gặm, gặm môi y, gặm lưỡi y, răng còn va vào nhau mấy lần.

Nụ hôn này chính là câu trả lời rõ ràng nhất, đã là yêu, cần gì phải ngại ngùng.

Chương 029: Mọi thứ bắt đầu từ hôm nay. (1)

Thao trường vắng, gió lồng lộng, đôi nam nữ hôn nhau say đắm.

Hôn hồi lâu, à không phải hôn, chẳng có tí nào giống nụ hôn trong đó, chính xác là gặm hồi lâu, Giản Phàm đau đớn sờ môi, nhìn ánh mắt mê ly của Dương Hồng Hạnh, cúi kính nói: “Ai lại đi hôn như thế, em cố tình chứ gì?”

“Hừ, anh cũng biết bị người ta cố tình trêu ghẹo không dễ chịu nhỉ?” Dương Hồng Hạnh tay ôm cổ, tay nhéo tai Giản Phàm kéo xuống, cô lớp trưởng năm xưa quay lại rồi, mắt lúng liếng song giọng có chút ý vị hăm dọa: “Có phải anh không thích em như thế?”

“Không không không ... Ai nói thế, anh thích lắm.” Giản Phàm nói trái lương tâm, khó lắm mới thân cận được, đành chịu đau thôi.

“Thế à, vậy tiếp tục, dù sao còn mấy tiếng nữa tàu mới chạy mà.”

Dương Hồng Hạnh không cho y kịp phản ứng, lại đưa môi thơm tới, Giản Phàm không còn mong đợi nữa rồi, nhắm tịt mắt lại căng thẳng chờ đợi ... cánh môi kia nhẹ nhẹ chạm khẽ, lưỡi nhỏ rụt rè chạm nhẹ bên y một cái thụt nhanh lại như xấu hổ, như mời gọi.

Ý dà, lần này rất ôn nhu, ôn nhu một cách bất ngờ, Dương Hồng Hạnh nép trong lòng Giản Phàm, cánh tay mềm mại siết chặt eo y, thành con chim nhỏ mặc người xử lý. Giản Phàm yên tâm hẳn rồi, nhanh chóng chiếm lại thế chủ động, thả mình tận hưởng nụ hôn, chờ đợi dài đằng đẳng, hai trái tim tận tình phát tiết, ở nơi lần đầu gặp nhau, không còn cố kỵ gì nữa, không còn ngăn cách nữa, chỉ có thăng hoa của tình yêu.

Thế rồi giống tất cả mọi câu chuyện tình yêu khác, đều rất khuôn sáo, Giản Phàm là người phạm làm sao miễn tục. Hai người từ cơ sở huấn luyện tìm lại được tình cảm thất lạc đã lâu,

cứ vậy tay nắm tay đi dạo không mục đích, thi thoảng lại dừng chân, trao cho nhau nụ hôn ngày càng ăn ý. Tới khu vui chơi Tây Cung chơi thỏa thích, tới quán cà phê VJ đóng giả đại gia một phen, uống cốc cà phê đắt chết người, bị Dương Hồng Hạnh kéo vào máy trung tâm mua sắm lớn dạo chơi, toàn trang phục động chút trên cả vạn rồi đủ thứ trang sức lấp lánh hút mắt, mỗi khi Dương Hồng Hạnh dừng chân là Giản Phàm đứng tim.

Biết ngay chỉ phí yêu đương tốn kém lắm mà, ái tình vừa hồi sinh lập tức gặp phải khảo nghiệm kinh tế.

Lúc này thì Giản Phàm không qua nổi khảo nghiệm đó, vì thế rất phá hoại phong cảnh nhắc nhở: “Hạnh Nhi, bây giờ đi dạo trung tâm thương mại cao cấp này tổn thương tự tôn nam nhân lắm, anh dù phấn đấu mười năm nữa cũng chưa tới nơi này tiêu pha được.”

Dương Hồng Hạnh phì cười: “Đi với bạn gái mà anh nói ra câu này được, chúng tớ tôn nghiêm của anh nó chai sạn lắm rồi, đồ keo kiệt, em chẳng hi vọng mua sắm ở đây.”

Giản Phàm mặt dày cười, nếu so với trước kia, hiện giờ y có tích góp rồi, nhưng mà chuyện bỏ ngàn vàng mua nụ cười mỹ nhân à, đó là Giản Phàm mười năm trước cơ. Tuy vậy tất nhiên không thể để chỉ đi xem mà không mua gì cũng mất mặt thật, từ gian trang sức Thiên Ý đi ra, lại lén lút hỏi: “Hạnh Nhi, anh còn chưa kiếm đủ tiền cưới em, không chê anh kém cỏi chứ?”

Dương Hồng Hạnh tức tới bật cười, lờm một cái: “Anh sai rồi, em thích bộ dạng kém cỏi của anh.”

“Hả? Vì sao thế?” Giản Phàm trở mặt, lại có người sở thích đặc thù như vậy à.

“Bằng vào cái tính ưa gây họa của anh, kém cỏi là tốt nhất, như thế anh sẽ không khơi lên được sóng gió gì lớn lớn, em khỏi phải lo suốt đời như mẹ anh.”

Ồ, Giản Phàm hiểu rồi, đó là bài học hấp thu được từ hôn nhân bất hạnh của đời trước, mẹ nó chứ, chẳng trách cô ấy lại thích mình từ đầu, té ra năm xưa mình chỉ thích ăn thích chơi vui vẻ như thằng ngốc trong mắt cô ấy lại là phẩm chất ưu tú.

Mà thế mới đúng chứ, chúng tớ cuộc sống của người thường không phải không có ưu điểm, giờ mà thả đám Dương Công Uy,

Tiêu Minh Vũ ra sống cuộc đời bách tính, đoán chừng họ cười tới lệch miệng, có điều đó chỉ là mơ thôi.

Cho nên trong lòng Giản Phàm giữ một sự bình hành của AQ, loại bình hành này trải qua trui rèn của sinh tử, máu lửa, đoán chừng không có gì phá vỡ được rồi.

Định kiếm chỗ kín đáo làm chuyện kích thích hơn, nhưng thôi, cho cô nương người ta thêm thời gian thích ứng, không vội nữa rồi, tương lai còn rất nhiều thời gian bên nhau, vì thế tối hôm đó cùng em gái và mẹ con Dương Hồng ăn bữa cơm tụ hội hết sức đầm ấm vui vẻ. 9 giờ 30 tiễn hai chị em lên tàu hỏa, ly biệt chỉ ôm một cái thôi, tàu hỏa đưa đi người mình thực sự yêu thương, càng mong đợi lúc trở về sẽ có ái tình hoàn mỹ.

Nhà thì phải có người, có người mới có sức sống, căn hộ ở Tiểu khu Bình An thành nơi trú thân của Giản Phàm, từ sau khi tiễn Dương Hồng Hạnh và Ly Ly lên đường, mấy ngày liền y không ra ngoài, thi thoảng lại có hộ gia đình ở đó gõ cửa, câu đầu tiên là, nhà cậu nấu gì mà thơm thế, làm cả lầu toàn mùi thơm.

Mỗi lúc như thế Giản Phàm lại vui vẻ mời khách vào ném thử thịt mới ra nồi.

Có người không khách khí, vào ăn thử, tất nhiên là khen không ngớt, thế là chỉ vài ngày cả khu nhà đều biết, ở tầng 3 có một vị đầu bếp nấu thịt ngon lắm, vài nồi thịt tạo nên vòng tròn xã giao nho nhỏ.

Buổi trưa ngày hôm đó, Giản Phàm cho vài món ăn khác nhau vào hộp thức ăn nhiều tầng, chất từng chồng, khóa cửa xuống lầu, ngồi trên chiếc xe đạp già tới rưng rưng đi tới đại học thành phố, không ai biết mấy món ăn để ở giỏ xe đó là vốn liếng sáng nghiệp.

Tương lai theo nghề gì thì chẳng có gì hồi hộp, trừ cầm thìa làm cơm ra còn cầm gì được nữa, cho nên không có lựa chọn thứ hai.

Còn làm thế nào, Giản Phàm đã nghĩ rất nhiều, rất lâu trước kia lý tưởng vĩ đại nhất là thành đầu bếp được tôn trọng như cha. Sau khi có được cuốn cổ phổ, du ngoạn mấy nơi, dày công nghiên cứu, muốn làm ra món ăn nổi tiếng khiến người ta phải

khen không ngớt, đợi khi thực sự làm được Bách hoa tranh điểm gần như đạt tới đỉnh cao của sự xa hoa tinh tế mới nhận ra, chẳng qua đến thế mà thôi. 2 năm ở Quế Viên chẳng khác gì làm cảnh sát, lương cao hơn một chút, nhưng không xứng với công sức bỏ ra.

Thỏa mãn với cuộc sống không có nghĩa là hài lòng với chất lượng cuộc sống, Giản Phàm tất nhiên không muốn cứ mãi đứng sau nôi kiếm ít tiền vất vả còn người khác ăn phần lớn. Hai năm qua mỗi lần về Đại Nguyên thăm con Trương Kiệt và mẹ Dương Hồng Hạnh đều lang thang khắp phố phường tìm nơi dựng cơ nghiệp, Giản Phàm tin, mình tìm được vị trí đường hoàng tôn nghiêm trong thành phố lớn trăm vạn người này.

Vậy giờ đã tìm được chưa?

Đường phố rộng lớn, nhà cửa san sát, con đường ngoài Đại học thành phố người qua người lại chật ních, tiếng cười nói rộn ràng, khuôn mặt tươi trẻ, oanh yến không ngớt, nhưng mục tiêu của Giản Phàm lại là cái quán nhỏ.

Quán cơm học phủ, bảy tám cái bàn, một đầu bếp một ông chủ, phục vụ là thuê tạm sinh viên trong trường, khó tin là một người chẳng hiểu ẩm thực như lão tam nay lại có thể có thu nhập ngang hàng mình, lại còn nhàn nhã, không bực không xong.

Đã sắp qua trưa, trong quán không còn mấy khách nữa, Giản Phàm đỗ xe lại ở cổng, xách hộp đi vào gọi: “Ông chủ, cho bát canh bào ngư nấu chua nào.”

Cô phục vụ gương mặt thanh tú non nớt ngớ người, ai lại tới quán nhỏ ăn bào ngư chứ, còn cho rằng cố ý nói đùa: “Anh ơi, canh cá nấu chua được không?”

“Không được, gọi ông chủ ra đây, không có bào ngư tôi đập biển hiệu.” Giản Phàm trừng mắt dọa, vóc dáng cao lớn thêm cái vết sẹo khá có sức uy hiếp, bảo không phải du côn ác ôn tới nhà cũng không ai tin.

Chương 030: Mọi thứ bắt đầu từ hôm nay. (2)

Cô phục vụ sợ hãi lùi lại rồi rít hỏi: “Ông chủ, có người tới gây chuyện.”

“Thằng nào tìm kích thích thế?”

Trong phòng bếp Hoàng lão tam buộc cái tạp dề không ra bản không ra sạch, tay cầm muôi lớn hùng hổ đi ra, cô phục vụ viên chỉ: “Anh ta, đòi ăn bào ngư, nếu không phá biển.”

“Ha ha ha, Thanh Thanh, đây đúng là người ăn quen bào ngư đấy, mấy thứ kém cõi không vào miệng cậu ta được, ha ha ha.” Hoàng lão tam thoáng cái sắc mặt thay đổi, hết sức nhiệt tình, cười gian chạy tới giang tay ôm.

Giản Phàm rít đưa tay ngăn cản: “Cút cút, bản bỏ mẹ đừng đụng vào người ta, vờ vịt nhiệt tình gì chứ?”

“Thanh Thanh, lại đây anh giới thiệu cho, đây chính là bếp trưởng Giản mà anh hay kể với em, khi nào đó anh dẫn em tới Ô Long nếm thử món hầm Giản gia ... Mang cho bọn anh chai rượu.” Hoàng lão tam ngồi xuống đối diện Giản Phàm.

Nghe hẳn xưng hô thân thiết như vậy Giản Phàm mới chú ý tới cô phục vụ tên “Thanh Thanh” này, mặt trứng ngỗng, mũi nhỏ, mắt nhỏ, rất có cảm giác tinh xảo, đây chính là loại hình lão tam thích: “Ê, lão tam, vừa tán được đây à?”

“Ừ, năm thứ 4, có khuynh hướng phát triển thành bà chủ .. Tao nói này Oa ca, em gái này là thi đỗ hoàng chứ không phải là bỏ tiền kiếm bằng như bọn mình đâu.” Hoàng lão tam dương dương đắc ý khoe khoang: “Kiểm tra rồi.”

Giản Phàm càng nghe càng tò mò, đợi Thanh Thanh đặt chai rượu xuống còn cười lấy lòng, cũng mỉm cười đáp lại, “kiểm tra” là ám hiệu của anh em thời đại học, ý là kiểm tra thân thể, nói thẳng hơn là lên giường rồi, đợi Thanh Nhi quay đi, nói: “Thế thì đối xử với người ta tốt một chút, cô nương nông thôn lên thành phố không dễ dàng.”

“Mẹ nó, gái mày bỏ nhiều không đếm xuể, tư cách gì mà giáo dục tao ...” Hoàng lão tam đang phản bác lời đạo đức giả của Giản Phàm, chợt sực tỉnh: “A, mắt mày chuẩn thế, sao biết là cô nương nông thôn, quê Lữ Lương.”

“Tao là hình cảnh, nghi phạm kiểu nào chưa từng gặp chứ, nhìn một cái là ra rồi ... Ví như nhìn mày bây giờ, tao kể ra một đống vấn đề, tin không?” Giản Phàm rót một cốc cao lương, nhấp môi một chút, thấy lão tam không tin, nói: “Vấn đề chia làm hai phương diện, bản thân mày và cái quán này.”

“Vờ vắn, làm gì có.”

“Nhìn mày đi, da mặt vàng vọt, dinh dưỡng không tốt, vì không chú ý ẩm thực, cơm nước ở cái quán này toàn là nguyên liệu công nghiệp, không phải cho người ăn. Còn nữa, da nhẽo nhoét thế này, mày bao tuổi vậy, buồng thả quá độ rồi đấy, người anh em, kiểm chế chút.”

Giản Phàm nói nửa câu đầu thì Hoàng lão tam còn tin, đến nửa câu sau thì biết bị trêu rồi, sùng cồ: “Mày tới đây chọc tao à?”

“Ê đừng giận ... Nói nghiêm túc, mày làm ăn cũng có vấn đề.” Giản Phàm ấn vai Hoàng lão tam xuống: “Tao phát hiện trước kia mày bốc phét, cái quán này một năm không thể kiếm được 10 vạn.”

“Đừng lên mặt, tao kiếm bao nhiêu mày biết à?” Hoàng lão tam cầm chén rượu lên làm ngum lớn, xì một tiếng khinh bỉ.

“Nơi này tỉ lệ khách bình quân chưa tới 40%, mỗi năm nghỉ 3 tháng, con đường này có 2 nhà hàng tầm trung, 7 quán nhỏ, lãi chủ yếu là nhờ đông người, cái quán này chất lượng kém nhất, nếu không nhờ đông khách đã đóng cửa lâu rồi, tao nói đúng không? Một tháng trả đầu bếp 2000, thuê 2 phục vụ, tiền nhà, tiền thuế, phí, cùng lắm kiếm 5000 một tháng, hơn nhân viên văn phòng một chút, mày nói một năm kiếm 10 vạn, đó là doanh thu, không thừa nhận à? Tao học tính sổ sách từ lúc 5 tuổi, sai tao viết ngược tên lại.” Giản Phàm gập ngón tay nhàn nhã tính.

Nói tới mở quán ăn thì Hoàng lão tam làm sao dám cãi lại Oa ca, hậm hực nửa ngày trời mới lên tiếng: “Coi như mày nói đúng, thỏa mãn chưa ... Chính vì làm ăn bình thường nên tao mới

nhiều lần mời mà, mấy năm chưa từ bỏ, nhưng mà dẫu nghề, bảo dạy vài chiêu không chịu dạy, uống công tao gọi mà là ca bao năm.”

“Ồ, nói đúng điểm chính rồi đấy.” Giản Phàm kể cả vở vai Hoàng lão tam: “Tao bị thành tâm của mà làm cảm động, nên hôm nay tới tìm mà.”

“Thật à?” Hoàng lão tam nghe một cái mừng phát rồ luôn, có vị bếp trưởng này là ngang với ôm cái cây sinh tiền, chạy sang ôm Giản Phàm: “Không nói nữa, người anh em, hôm nay tao mời mà ăn bào ngư, tao không phải người keo kiệt, tối tới Lê Hoa Thiên Nguyên, mà chọn em gái nào, tao bao hết ... Tao sớm chán ngán cái quán nhỏ này rồi, sớm muốn mở cái thật lớn, chỉ là không tìm nổi bếp trưởng đủ chống đỡ ...”

“Ê ê, ngồi xuống đã, đừng mừng vội thế, tao đã nói hết đâu.” Giản Phàm kéo con đĩa dính lên người ra.

“Không sao chỉ cần chúng ta cùng làm, điều kiện do mà đặt.” Hoàng lão tam tựa hồ đã nhìn thấy tương lai tươi sáng, hai mắt suýt biến thành hình đồng tiền, rồi rít rọt rượu mời Oa ca, hận không thể nhận luôn làm anh ruột.

“Kiếm tiền nhiều ít không ở quán lớn hay nhỏ, quán càng lớn kinh doanh càng khó, tao kiến nghị, chúng ta vẫn bắt đầu từ số 0, tao biết gia sản mà không ít, nhưng ném ra vài chục vạn mà lỗ vốn, tao hại mà à?”

“Được thì được, nhưng quán nhỏ thì kiếm được bao nhiêu.” Hoàng lão tam hiển nhiên không thỏa mãn.

“Tao có thể giúp mà kiếm gấp 10 lần, tin không?” Giản Phàm nói một câu gây chóng mặt.

“Oa ca, mà định bán cơm hay thuốc phiện thế?” Hoàng lão tam tròn mắt.

“Mà lạc hậu quá rồi, thuốc phiện là cái thá gì? Giờ nhiều thứ lãi hơn thuốc phiện lắm, khi tao ở Quế Viên, nhóm 6 người bọn tao có thể sáng tạo doanh thu mấy trăm vạn, cái này không phải là bốc phét đâu. Tao nói thẳng, tao tới đây không phải để làm đầu bếp. Tao làm đầu bếp hai mấy năm rồi, vô vị, tao muốn làm ông chủ, bắt đầu từ làm ông chủ của mà, đồng ý thì theo tao,

không đồng ý thì xéo qua bên, tao tìm người khác.” Ít nhiều là người quen chỉ huy rồi, Giản Phàm cũng có chút giọng lãnh đạo.

“Oa ca, té ra mày định mua quán của tao, để tao thành làm công à?” Hoàng lão tam cười khố có chút không muốn, quán tuy nhỏ nhưng hay dỡ cũng là ông chủ mà.

Giản Phàm còn trắng trợn tuyên bố: “Đúng, không những mua quán của mày, còn không trả xu nào.”

“Fuc-kkkkk, mày giết tao cho rồi.” Hoàng lão tam rống lên.

“Ha ha ha, tao hỏi mày, mày giữ cái quán nát này, mỗi tháng doanh thu hơn vạn, cuối cùng tiền vào tay vài nghìn, nếu tao giúp mày mỗi tháng vào tay một vạn, thậm chí nhiều hơn ... Thế thì làm công có sao? Giờ tao làm đầu bếp, mày làm ông chủ, một tháng tao đòi mày 2 vạn, mày trả nổi không?”

Hoàng lão tam tịt rồi, mắt đảo như trộm tính toán một phen: “Nếu lỗ thì sao?”

“Thời hạn nửa năm, không kiếm được tiền tao đền mày tiền thuê nhà, thu nhập của mày ít nhất mỗi tháng 1 vạn, không kiếm đủ, tao bù vào.” Giản Phàm ra điều kiện.

“Không được.” Hoàng Thiên Dã mặc cả: “Nửa năm không vấn đề, tới tháng 6 thì quán này không làm ăn được nữa rồi, làm ăn tốt hay không, 2 tháng là nhìn thấy, không được thì tao không dám lấy tiền của mày nữa, mày về nghề cũ, làm đầu bếp cho tao, chơi không?”

“Chơi!” Mục đích hôm nay đã đạt, Giản Phàm sảng khoái cùng lão tam chạm cốc uống cạn, bước đầu thành công ít nhiều có cái mặt tiền rồi.

Hoàng lão tam vẫn hồ đồ chả hiểu gì: “Này, Oa ca, mày vẫn chưa nói làm gì đấy, đầu bếp quán này là ông chú trong họ tộc của tao, phục vụ là Thanh Thanh, còn một người nữa về nghỉ trưa ... Chúng ta làm gì, mùa hè còn kiếm được, mùa đông thảm lắm.”

“Làm cái này.” Giản Phàm nhắc hộp cơm lên, gọi Thanh Thanh và đầu bếp đóng cửa, bốn người ngồi quanh bàn nhìn Giản Phàm lấy từng cái hộp ra xếp đầy bàn.

“Nơi này bán cơm hộp nhiều lắm, tùy tiện đẩy một cái xe là được.” Thanh Thanh cũng có ánh mắt kinh tế, này giờ nghe hai

người họ bàn bạc, còn nghĩ làm gì lớn lắm cơ, không khỏi thất vọng.

Đầu bếp thì biết tài nghệ của Giản Phàm rồi, chính vì biết nên không ngờ Giản Phàm lấy ra thứ tầm thường như vậy, sườn rán, rau xào, thịt kho, chẳng có gì đặc biệt.

“Ừm, ừm, ngon, con mẹ nó, quá ngon.” Chỉ Hoàng lão tam tuyệt đối tin tưởng tài nấu nướng của Giản Phàm, lấy một hộp ăn luôn, khen không ngớt, nhón một miếng thịt đưa tới: “Thanh Thanh, ăn đi, ăn đi.”

“Oa !” Thanh Thanh kinh ngạc thốt lên, toàn là món thông thường, nhưng chất lượng thì ở đẳng cấp khác rồi.

“Đúng là bếp trưởng ra tay có khác: “Đầu bếp vừa ăn một miếng liền gật gù.

“Đây chính là sức cạnh tranh tương lai của hộp cơm, đừng coi thường như bình thường, giống như hiệu tương La gia thập niên 70, chẳng qua là bán thịt đầu lợn thôi, không có gì đặc sắc vậy mà truyền đời bao năm, tới giờ vẫn còn nhiều người chưa quên.” Giản Phàm xua tay, nói chuyện này chưa chắc họ biết: “Lão tam, bắt đầu từ mai trang trí quán ăn, chuẩn bị cho tao một chỗ làm cơm, nói không chừng tao tuyển vài đầu bếp tới, sau này mỗi ngày chỉ bán hai bữa. Còn nữa, mấy trò trước kia của mày, vớt hết hết cho tao.”

Thanh Thanh và đầu bếp nhìn Hoàng Thiên Dã, tuy con người hơi tệ, nhưng mà có nhãn quang, lão tam thoải mái chỉ Giản Phàm: “Đừng nhìn tôi, cậu ấy mới là ông chủ, nửa năm tới nghe cậu ấy.”

Vậy là một bữa cơm đã định đoạt thân phận hai bên, tiếp đó là trang trí một tuần, rồi lạng lẽ khai trương, tới cả đốt bánh pháo cũng không có, trên đường Học Phủ, xuất hiện tám biển không lớn không nhỏ: “Thực Thượng

Khoái xuân!

Chương 031: Muốn phá kén hóa bướm. (1)

“Hoa Dương, phòng 603 nhà 67 Đh Sơn bắc, một hộp cơm thịt ngâm, mau.”

“Tân Quân, phòng 45 nhà 43 Đh kỹ thuật, hai hộp cơm sườn, một hộp cơm thịt kho, giao nhanh, đi nhanh về nhanh.”

“Phương Phương, KTX nữ Đh Sư phạm, em đi đi, sáu xuất cơm trứng ... Oa, đám con gái lười biếng này ngủ nướng tập thể.”

“Tiểu Bằng, 12 phút phải đưa hàng đi đấy, ở đó đợi đừng đi đâu nhé ... a lô, vâng ạ, đây là

Thực Thượng Khoái xân ...

Giọng trong trẻo của Từ Thanh Thanh mỗi lần hô lên đều có người đáp lại xách hộp cơm, đi lên xe đạp phóng đi. Kinh doanh thứ cơm hộp này, làm ăn mà không tốt thì vắng như chùa bà đanh, tốt một cái là ứng phó không xuể, ít nhất giờ ứng phó không xuể, trong quán chỉ còn cô và Hoàng Thiên Dã đón khách, 6 phục vụ lâm thời mỗi khi tới giờ cơm là chạy qua chạy lại giữa các trường học, vốn nhân chết, giờ thì bận chết.

Chớp mắt lại có điện thoại, đặt 4 hộp cơm sườn, Hoàng Thiên Dã bận tối mắt, bực bội chửi bới: “Đưa cái rằm, hết rồi ... Đợi 10 phút, Oa ca sao giờ vẫn còn chưa tới?”

Từ Thanh Thanh rồi rít giải thích vài câu, vổ về khách hàng đặt cơm, đặt điện thoại xuống đi giúp đỡ. 8 cái bàn trong quán có tới hơn 20 vị khách, còn bày 3 cái bàn ngoài cửa nữa, trang trí xong cơ bản không thấy bếp đâu, toàn bộ quán liền thành một gian, lúc mới mở thì Hoàng lão còn sợ bàn trống, giờ chê chỗ nhỏ.

Hai ngày đầu tiên bọn họ bắc nồi thịt lớn ở cửa quán, chẳng cần bắc loa ra rả quảng cáo, dùng hương thơm ngào ngạt du được không ít khách qua đường, từ bán thịt giới thiệu sang cơm hộp, ăn quen cơm hộp rồi thế là cái quán nhỏ không đủ chứa khách hàng tới như thủy triều nữa.

Còn quảng cáo bên ngoài thì nhờ Từ Thanh Thanh có đám bạn cùng phòng, điều động chị em trong KTX giúp đưa tờ rơi, cô

gái này sống được lòng người nên đám chị em cũng vui vẻ giúp Từ Thanh Thanh sáng nghiệp. Mỗi cô gái lại gọi một bạn trai, 10 vạn tờ quảng cáo đưa cơm trong vòng một tuần tới tận phòng khắp KTX, còn chi phí rẻ lắm, mời đám chị em bữa cơm trong quán mà thôi.

Hiện giờ lười là một loại phương thức sống thời thượng, thi thoảng ném thử một chút cũng thấy đáng giá lắm, một hai lần giao cơm lại thành mảng kiếm nhất của quán.

Hiệu quả quảng cáo tuy không rõ ràng, nhưng hiệu quả truyền miệng lại cực kỳ cao, chưa tới một tháng, cái quán ăn nhỏ không có gì bắt mắt đã nổi tiếng khắp KTX các trường đại học.

Đồ ăn, lại còn có thể mua kèm vài chai bia lạnh và ít món phụ.

Đi qua đi lại, Hoàng lão tam mồ hôi mồ kê nhễ nhại, lúc thì nhận điện thoại ghi chép, lúc chạy thu tiền, Từ Thanh Thanh cũng mang cơm lại đón khách, đã thế một vị ăn hứng khởi còn gọi: “Ông chủ, thêm một suất thịt ngấm nữa, mẹ nó, thứ này ngon thật.”

“Hết rồi.” Hoàng lão tam đang nhận điện thoại đặt cơm gạt gồng đáp.

Khách không hài lòng trợn mắt lên: “Cái gì, sợ không trả tiền à?”

Phàm là mở quán ăn thế nào cũng gặp đủ loại người, Hoàng lão tam cũng chẳng vừa, định cầm muôi lên chửi nhau, Từ Thanh Thanh lờm cho một cái, đánh nuốt giận, tiếp đó nghe thấy cô tươi cười giải thích một phen, vị khách kia không chấp một cô gái mới yên.

Lát sau Từ Thanh Thanh quay sang mắng, đợi khi nào không còn khách sẽ xử lý, bận tới không có thời gian để giáo dục bạn trai nữa, vừa nói một câu đã có khách gọi bia, Từ Thanh Thanh thoát cái tươi cười như hoa xuân, mang bia tới, vừa đặt xuống thấy chiếc xe hàng cỡ nhỏ đỗ ngoài quán, gọi: “Thiên Dã, Oa ca tới rồi, mau giúp lấy cơm.”

“Ừ.” Hoàng Thiên Dã không chậm trễ, chạy ra ngay.

Thời tiết gió xuân lành lạnh mà Giản Phàm mặc áo cộc tay, vai kê miếng vải dày, bê cái thùng inox lớn vào quán, mặc quần áo thì không thấy y cường tráng, nhưng lộ cánh tay ra, riêng cơ bắp từng khúc rõ nét bóng tới phản quang, lực xung kích cực mạnh.

Hoàng Thiên Dã trở mắt, đợi Giản Phàm bê ba thùng thịt ngâm, thịt kho, rau xào vào quán mới biểu đạt tôn sùng: “Chà chà, Oa ca, không phát hiện ra mày cũng thuộc loại súc sinh, trước kia trong KTX mày trắng nhất.”

“Nếu mày thức khuya dậy sớm hai năm, mỗi ngày làm việc mười mấy tiếng thì cũng vậy thôi.” Giản Phàm cười, đây là dấu ấn cuộc đời cảnh sát và Quế Viên để lại, không xóa bỏ được, ra ngoài lấy áo khoác ở ghế phụ lái mặc lên, nhìn cái quán nhỏ nườm nượp khách, lòng khoan khoái. Thứ bảy, chủ nhật tiêu thụ còn nhiều gấp mấy bình thường, bận không xuể.

Khách ăn xong chùi mép hô tính tiền, phủ đít bỏ đi, rồi tiếp tục có khách tới, không lâu sau người đưa cơm trở về, tiếp đơn hàng mới, lại nhẩy lên xe phóng đi. Trong quán nhỏ thơm mùi thức ăn, mấy món ăn đơn giản biến thành túi tiền căng phồng lên, Giản Phàm thấy Từ Thanh Thanh bận bịu cũng giúp, một xuất cơm rau 6 đồng, một xuất cơm thịt thì 8 tới 10 đồng, toàn bộ dùng hộp cơm bằng inox.

Anh cảnh sát nhỏ của chúng ta bỏ việc làm đầu bếp, rồi từ đầu bếp chuyển thành làm ông chủ, tự mở quán làm ăn, cuối cùng cũng khai trương rồi.

Kỳ thực chỉ là bán thức ăn thôi, đơn giản lắm, quán trang trí đơn giản mà sáng sủa sạch sẽ, trang phục chỉnh tề, quan trọng nhất là cơm ngon giá rẻ, đối với sinh viên trước khi vào quán còn phải sờ ví tiền mà nói, nơi này là lựa chọn hàng đầu.

Trong mắt Giản Phàm, Từ Thanh Thanh rất xuất sắc, đón khách tiếp khách, tính tiền lấy bia, đều là cô gái này làm, từ đầu tới cuối giữ được nụ cười nhẹ nhàng, không cái gắt nóng nảy, hiếm có, lại còn an bài người giao hàng đâu vào đó, Giản Phàm thực sự thích tinh thần của cô gái này, có thể so với Đậu Đậu ở Quế Viên.

Ngược lại là tên bạn trai tệ hại, lão tam vừa chia thức ăn vào hộp cơm vừa căn nhắc: “Mẹ nó, thứ 7 mà còn bận hơn thường ngày.”

Giản Phàm vừa thái thịt cho một vị khách vừa nói: “Đừng kêu ca, nhớ lại đám anh em chúng ta năm xưa là hiểu.”

“Là sao?” Hoàng lão tám không hiểu.

“Toàn những thằng tham ăn lười làm chứ sao, tối thứ 6 chơi tung bùng, sáng thứ 7 lười ngủ nướng, có đứa nào chịu mò xuống nhà ăn không, sau đó chẳng phải rút thăm đứa nào xui xẻo thì phải đi mua cho cả bọn à?” Giản Phàm hỏi tưởng.

“Ha ha ha đúng thế thật, đám đàn em lười biếng của chúng ta giờ thành khách hàng trung thành rồi, cơm ở nhà ăn chả rẻ hơn chỗ chúng ta, mà mùi vị thôi khỏi bình.”

Hoàng lão tam hưng phấn lắm, mấy ngày đầu mở quán, mỗi ngày bán 100 - 200 suất cơm, nếu không nhờ nồi thịt bắc trước cửa chống đỡ thì không đủ vốn, cứ lo ngay ngáy. Giờ tính sơ sơ quán có 8 người, bếp có 2 người, mỗi ngày bán trên 600 suất cơm mới đủ vốn, có điều nhìn thị trường ngày càng mở rộng, lượng tiêu thụ tăng lên từng ngày là không cần bàn cãi.

Bước đầu tiên của bọn họ như vậy là đúng rồi, Giản Phàm dù có tính toán kỹ càng tự tin không thể thất bại nhưng tính toán vẫn chỉ là tính toán, giờ mới thực sự thử phào. Chọn đây là nơi khởi điểm, giống ý tưởng ban đầu của Hoàng lão tam khi mở quán, là môi trường họ quen thuộc nhất, nhất là Hoàng lão tam từ thời đi học đã xách túi đi từng phòng bán đồ kiếm tiền tiêu vặt, am hiểu nhu cầu và phản ứng thị trường, mỗi lần kỳ thi, ngay cả bài vở của lão đại còn bị hất mang ra tiêu thụ được, thiên tài tiếp thị thế này, bán hộp cơm là chuyện vặt.

Chương 032: Muốn phá kén hóa bướm.(2)

Đây chỉ là bước khởi đầu thôi, tính toán của Giản Phàm lớn hơn nhiều, đầu xuôi đuôi lọt, y có thể yên tâm thực hiện tính toán tiếp theo: “Lão tam, khách không ngừng tăng lên, nhân thủ không vấn đề chứ?”

Hoàng lão tam phẩy tay: “Không vấn đề, mai tăng thêm vài người, ở đây làm không xuể rồi, Oa ca, chỉ sợ mày làm không đủ, mỗi mày và chú tao thì có xuể không?”

“Tao chỉ sợ tao làm ra mày không bán được thôi chứ có làm nổi không thì mày không phải lo, quan trọng là mày phải bán hết, thừa một ngày là lỗ đấy.” Giản Phàm dự phòng trước.

“Mày làm ra bao nhiêu tao bán bấy nhiêu, không đủ thì tháng sau tao mở quán nữa.” Hoàng lão tam nhìn món ăn mà thêm tự tin, có điều nhớ ra có hai đầu bếp là chú mình và Oa ca, buổi sáng còn phải tới quán giúp đỡ, nếu không phải có tên Oa ca làm việc như súc sinh, 2000 phần cơm này không xuể, quan tâm nói: “Oa ca, chúng ta kiếm thêm hai người nữa giúp mày nhé, tuy mày khỏe như súc sinh thật, nhưng đừng để kiệt sức.”

“Mày sợ cây tiền đồ à?” Giản Phàm chọc.

“Mày hiểu tao quá, tao đỡ phải biện giải, thân thể là vốn liếng cách mạng, có vốn liếng mới kiếm được tiền, mày 4,5 giờ đã dậy làm việc, lại còn toàn làm việc nặng nhọc, tao nhìn đã ớn, bếp trưởng mà ai cũng như mày, ta thà không học.” Lần này Hoàng lão tam quan tâm thật, công việc trong bếp không mệt tới thế, nhưng cái cách Oa ca làm việc thì sợ chết người, hôn lễ Phí Béo thấy rồi, mệt hơn khổ sai, chú mình bỏ 2000 mới nuôi nổi, tới chỗ Oa ca chỉ có phận rửa rau thái thịt.

“Ha ha, tao quen rồi, tao nói ngược lại, mày bán được bao nhiêu, tao làm bấy nhiêu, Ô Long là quê hương của đầu bếp, tao gọi trăm đầu bếp tới cũng được.” Giản Phàm thấy thời gian tới, an bài một phen rồi đi.

Hoàng lão tam và Từ Thanh Thanh làm việc tới chiều mới nghỉ, bắt đầu vượt thẳng từng tờ 1 đồng, 5 đồng, 10 đồng bó lại,

làm lão tam đếm híp mắt.

Từ Thanh Thanh tranh thủ hỏi: “Thiên Dã, em thấy Oa ca của anh trầm lắng quá, suốt ngày chui vào kho nấu thịt xào rau, tối cũng ngủ luôn ở đó.”

“Không làm bếp sao biết thú vui bếp núc, cậu ấy thích khoản này.” Hoàng lão tam chăm chăm đếm tiền.

“Sao không có cả bạn gái, chưa thấy ai thăm anh ấy.” Từ Thanh Thanh cũng quan tâm tới người mang sinh cơ tới cho quán.

“Nam nhân tiếp xúc với quá nhiều nữ nhân, cuối cùng học được hưởng thụ cô độc, Oa ca đã hưởng hết mỹ sắc rồi, không ham muốn nữa ...” Hoàng lão tam bó tiền, nhìn bạn gái sống chung mình hồ đồ tán được, làm việc thì chăm chỉ, kiếm tiền thì biết tính toán, trong số nữ nhân gặp được chưa ai hợp làm bạn đời cách mạng hơn thế, dặn trước: “Em cứ hỏi Oa ca là sao, cho em biết cậu ta là loại ăn xong chùi mép bỏ đi, không biết hại đời bao nhiêu thiếu nữ vô tội rồi ... Không phải em định bỏ anh chứ?”

Từ Thanh Thanh không tin: “Thôi đi, sao em thấy anh mới là loại ấy.”

“Mắt em kiêu gì thế, xấu như anh muốn làm cũng chẳng có cơ hội.” Hoàng lão tam kêu oan.

“Thế có cơ hội thì sao?” Từ Thanh Thanh giọng nguy hiểm.

“Không sao, thế giới của anh chỉ có em, giờ là bạn gái kiếm tiền, mình anh nịnh bợ.

Biết làm ăn, tương lai là vợ biết xinh đẹp còn chăm chỉ, thông nào nữa.” Hoàng lão tam ra sức

“Thế còn được.” Từ Thanh Thanh thâm tính kiếm trong số bạn bè một người thích hợp giới thiệu cho Oa ca.

Bến xe người đông nghịt, ô nhiễm không khí lẫn tiếng ồn thì khủng khiếp, Giản Phàm không ưa nổi cái bầu không khí này, ở Quế Viên tuy không hài lòng lắm, nhưng được cái trong lành. Y khó lắm mới tìm chỗ đỗ xe, để tiết kiệm chi phí vẫn dùng chiếc xe của nhà Hoàng lão tam đi mua bán, chuyển hàng cùng công cụ thay thế đôi chân.

Hôm nay Giản Phàm tới đây đón Hắc Đản, nói thật, một ngày luân phiên làm mấy nồi thức ăn lớn, chú Hoàng có tuổi chịu không thấu, mà không quen nên khó sai bảo, nên gọi Hắc Đản tới. Thằng đó được cái sức khỏe, hưởng hồ y cũng có toan tính, Hắc Đản tới thế nào cũng đem theo cái đuôi Đậu Đậu, liền một lúc hai công nhân lành nghề, quá tốt.

Đợi nửa tiếng, gọi mấy cuộc điện thoại mới thấy Hắc Đản xuống xe, biết ngay là Đậu Đậu theo sau, Giản Phàm mừng lắm, Hắc Đản cũng nhìn thấy rồi, cùng Đậu Đậu cao hứng vẫy tay, ba người nhiệt tình ôm nhau.

Người Ô Long không rườm rà, thấy làm được thì gọi một cú điện thoại gọi là mang cả nhà ra ngay, đó là tín nhiệm nhiều năm tích lũy được, không gì có thể thay thế.

Ôm nhau Giản Phàm ngớ ra, thêm 3 cái đuôi nữa, Đại Hòe, Hải Quân, Mã Bằng cũng tới, kinh ngạc hỏi: “Thế này là sao?”

“Em nói em đi theo anh, họ cũng đi theo.” Hắc Đản trả lời hết sức đơn giản.

“Tiểu đồng gia.” Đại Hòe chào Giản Phàm, đây là cách xưng hô ở Ô Long, rất cung kính, ở quê nhà bọn họ, danh phận sư đồ đầu bếp không phải chuyện đùa, tất nhiên sư phụ của Đại Hòe là Giản Trung Thật, nên mới gọi Giản Phàm như thế.

“Sư phụ!” Ngư Hải Quân và Mã Bằng vài phần rụt rè lẫn kỳ vọng gọi, như sợ bị đuổi.

“Cái này ...” Giản Phàm một tay ôm Đậu Đậu, một tay ôm Hắc Đản: “Mọi người đi hết thế này, giám đốc Ngư bảo sao?”

“Tiểu đồng giả đi một cái là chúng tôi thảm ngay, nghe nói tổng giám đốc hiệp thương với thương nhân nước ngoài không thành, quay sang trút giận lên chúng tôi, hai ba ngày là hết chữ mắng lại trừ tiền, quá đáng lắm.” Giản Đại Hòe bức xúc nói.

“Sư phụ, không có mấy món ăn của sư phụ chống đỡ, Quế Viên không khác gì những nhà kia nữa, khách hàng không coi chỗ chúng ta ra gì, sớm muộn gì cũng đi xuống thôi.” Mã Bằng tâm tư linh hoạt hỏi: “Sư phụ không cần chúng tôi sao?”

“Làm việc sao cho thư thái, không thể vừa làm vừa bị chửi, không coi người ta là người, chúng tôi thà theo sư phụ.” Ngư Hải quân vội vàng bổ xung.

“Đi thôi, mọi người xem rồi hăng quyết, nơi này tôi mới vừa bắt đầu thôi, kiếm tiền chưa chắc hơn Quế Viên, nhưng mệt hơn đấy, mọi người tự quyết định đi.” Giản Phàm xách hộ hành lý cho mọi người, nhìn họ vẫn mặc quần áo dính dầu mỡ, xem ra là vội vàng chạy tới chỗ mình rồi, vừa cảm động vừa xót.

Đậu Đậu háo hức ngồi ghé trước, bốn nam nhân chen lấn phía sau, Hắc Đản khoe khoang năm xưa mình ở Đại Nguyên ghê gớm thế nào, người khác không tin, chỉ là nhìn nhà cao tầng nói nhau san sát mà tặc lưỡi, còn Đậu Đậu riu rít trò chuyện với sư phụ, kể sư phụ đi rồi cơm nước Hoa Soạn lâu xuống hẳn một bậc, không rõ vì sao, giám đốc Ngư còn bảo sư phụ giấu nghề.

Giản Phàm cười lớn vỗ vỗ đầu cô bé đơn thuần này: “Nguyên nhân đơn giản lắm, Hắc Đản, anh hỏi mày, mày không đi lấy nước suối nữa phải không?”

“Oa ca, sao anh biết, giám đốc Ngư nói phí công tốn tiền, thừa thãi.” Hắc Đản ngạc nhiên.

“Anh biết ngay, Hoa Soạn là thứ yêu cầu sự tỉ mỉ, nướn suối ngâm hoa và nước máy ngâm hoa hoàn toàn khác nhau, lừa được người ngoài nghề, chứ dân sành ăn họ nếm một cái là biết ... Bớt xén công đoạn là bắt đầu tự giết mình rồi.” Giản Phàm đã đoán trước, y mà đi là Hoa Soạn lâu chỉ có sập, đám người đó lại quá tin vào thủ đoạn tuyên truyền, nghĩ hoa đại sư chẳng qua do mình dựng lên, tư duy kinh doanh điển hình mà không hiểu chuyện bếp núc, bảo y không hả hê là nói dối: “Mọi người đi có tạm biệt giám đốc Ngư không ... Còn nữa Hải Quân, giám đốc Ngư coi trọng anh như thế, anh bỏ gánh giữa đường không hay.”

Chương 033: Muốn phá kén hóa bướm.(3)

“Có nói, ông ta theo quy củ cũ, trừ của bọn em một tháng lương, bảo cắt xéo ... Mặt cay cú lắm.” Hắc Đản cười sảng khoái.

Ngưu Hải Quân mặt ỉu xiu: “Kỳ thực họ chỉ coi trọng sự phụ thôi, sự phụ đi, chúng tôi không đáng tiền nữa Tôi và Mã Bằng nghĩ rồi, làm ở đó sáu bảy năm chẳng đi tới đâu, không bằng tới Đại Nguyên theo sự phụ mở rộng kiến thức.”

“Tiểu đồng gia, quán chúng ta tên là gì, mở nhanh quá, anh đi có bao lâu đâu.” Giản Đại Hòe hỏi, xe đi ra ngoại thành, càng lúc càng hoang vu, lòng hoang mang.

“Ha ha ha, sắp rồi, quán thì nhỏ, bếp thì lớn, đừng bất ngờ đấy.”

Không lâu sau xe dừng lại, năm người đưa mặt nhìn nhau ngơ ngác xuống xe, lúc này bọn họ đã đi ra đường vành đai, xa xa có thể nhìn thấy Đh Thành Phố, còn trước mắt là con đường rộng rãi mà vắng vẻ. Bên đường còn cỏ cây xanh tươi, hai ba con trâu nhàn nhã gặm cỏ, địa điểm là một khu nhà hoang từ năm 97, đúng là rất rộng, còn rộng hơn sân bóng, cổng sắt hoen rỉ. hoang đường hơn nữa là trong chất đồng sắt lớp xe cũ, trừ đường xá rộng, giao thông thuận tiện, chẳng có gì đáng nói.

Tiếng ken két chói tai, cửa sắt mở ra, nhìn quanh một cái là đoán ra ngay, là xưởng sửa xe.

“Đừng kinh ngạc, nơi này trước đây vốn quy hoạch thành khu công nghiệp gì đó nhưng chẳng hiểu sao không phát triển được, tuy vậy đường xá thì rất tốt, điện nước đầy đủ. Còn đây vốn xưởng sửa chữa cũ, tất nhiên đổ bể theo khu công nghiệp, tôi thuê làm nơi kinh doanh cơm hộp ăn nhanh. Giờ nơi này là tổng bộ, quán ở bên đại học thành phố, thời gian tới khả năng mở thêm một hai chi nhánh nữa ... Không sợ mọi người cười chớ, giờ ở Đại Nguyên tôi chưa mở nổi quán lớn, cho nên một tháng bỏ 8000 thuê chỗ này, tách bếp khỏi quán, khi đó tiến có thể công, lui có thể thủ ... Nào, vào xem bếp.” Giản Phàm dẫn

đám thất nghiệp tới trước tòa nhà hai tầng, đi qua cửa, khung cảnh lúc này hoàn toàn khác.

Chỉ thấy một mặt tường toàn bộ là bếp với nồi, Đại Hòe và Hắc Đản cực quen, là cái nồi lớn của Ô Long, trong đó nhỏ chứa bảy tám gánh nước, lớn phải mười tám gánh, nấu 200 cân thịt không thành vấn đề, cùng một loạt chiếc thùng inox.

Giản Phàm hào hứng giới thiệu: “Cơm nước dùng những thứ này vận chuyển tới quán bán, còn gian cách ly này chuẩn bị làm xưởng thịt ngâm, làm không xuể nên sản lượng ít, dụng cụ làm bếp thì 2 ngày nữa có một đợt mới được đặt làm đưa tới, điều kiện là thế, rất gian khổ. Vốn tạm thời tôi không nuôi nổi nhiều người như vậy, nhưng mọi người đã tới rồi, vì tôi mà mất một tháng lương, tôi sẽ bù. Lương tháng không phát sau mà là phát trước, con số cụ thể ngang với mức độ vốn có ở Quế Viên. Nhưng lời không hay tôi nói trước, tới giờ tôi chưa chắc mình có thể làm tới đâu, khả năng sáng lập nên một thương hiệu riêng tạo dựng chỗ đứng ở Đại Nguyên, nhưng cũng khả năng vài tháng là đổ bể ... Thế nào, nói đi, đi hay ở, không ở lại thì tôi tiễn đi, giờ tôi nghèo, có điều vẫn trả được lộ phí.”

Hắc Đản ôm eo Đậu Đậu, thoải mái nói: “Em thì ở đâu cũng thế.”

Đại Hòe cần không suy nghĩ: “Ở lại, làm việc với tiểu đông giả thoải mái hơn.”

Ngưu Hải Quân và Mã Bằng nhìn nhau gật đầu, điều kiện hơi kém cũng không sao, dù gì thì nhà bếp chẳng phải nơi sạch sẽ, chủ yếu là được đảm bảo tiền lương.

“Tốt, đều là đầu bếp cả, tự làm mà ăn, cơm thịt có sẵn hết rồi đấy. Đậu Đậu, Hắc Đản lên tầng hai dọn phòng đi, đủ chỗ cho mọi người ở tạm, sống trên đó có một đầu bếp là chú Hoàng, Hải Quân, Mã Bằng, Đại Hòe đi dọn sân, phòng ốc nhiều lắm, chúng ta chịu khó chút là chỗ ở tươi tắn ngay ... Tôi vào thành phố chuẩn bị giường chiếu chăn đệm cho mọi người, chúng ta bố trí chỗ ăn ở cái đã.”

Giản Phàm an bài xong, đám người thất nghiệp đặt hành lý xuống, nhanh nhẹn vào việc, người cầm dao làm cơm, người đi lấy chổi quét dọn, người lên phòng xem chỗ ở.

Cái xưởng hoang vắng ở ngoại thành bỗng chốc có thêm sức sống, tiếng nói cười rộn ràng ...

Trên đời này làm việc gì cũng buồn tẻ, bao gồm cả kiếm tiền, tất nhiên không bao gồm chuyện đếm tiền.

Hoàng Thiên Dã vẫn như mọi ngày hí hửng đếm từng bao tiền lẻ ném cho Giản Phàm, kinh doanh đồ ăn nhanh có cái lợi, đó là thấy hiệu quả ngay. Mới hai ngày chưa tới đây mà cảm giác đã khác hẳn, khu nhà hai tầng được quét vôi trắng tinh, cỏ dại ngoài sân đã nhổ hết, sân trải thêm một lớp xi măng ra tới cổng, đồng lớp xe vút ngổn ngang đã thu dọn, trông tươm tất ra phết. Lại thêm xe ra xe vào, ai không biết còn tưởng là đơn vị không tệ nào đó.

Còn lãnh đạo đơn vị đang ở tầng 2, tầng 2 có tổng cộng 7 phòng, phong cách đơn vị kiểu cũ, vừa là nơi làm việc cũng là chỗ ăn ở của nhân viên, cho nên nhà tắm nhà vệ sinh đầy đủ. Chẳng qua bỏ hoang lâu ngày phải thuê thợ tới sửa sang lại một chút, giờ tươm tất rồi. Căn phòng rộng nhất ở chính giữa tầng 2 là của lãnh đạo, bao gồm văn phòng làm việc, phòng tài vụ kiêm luôn cả phòng ngủ, xem qua doanh thu Hoàng lão tam đem về, đối chiếu thu chi, lãnh đạo nhíu mày.

Phòng đơn sơ chỉ một giường một bàn một tủ bảo hiểm và hai cái ghế, đơn giản hết sức, nhưng Hoàng Thiên Dã nhìn Oa ca với ánh mắt sùng bái: “Oa ca, tháng này kiếm được 10 vạn, ngẫu thật, tao kinh doanh mười mấy năm rồi, không ngờ bán cơm hộp kiếm thế.”

“Lão tam, đó là lãi gộp thôi ... Chúng ta đã đột phá 2000 xuất cơm, nhưng 20 ngày đầu thì chỉ có vài trăm, tính bình quân là 1123 xuất, lại thêm chúng ta chú trọng nguyên liệu nên lợi nhuận hơn 3 thành, tính ra bình quân thu nhập mỗi ngày là hơn 3000.”

“Thế là ghê gớm rồi, một tháng trên 9 vạn, gần 10 vạn, nói ra dọa chết người.” Hoàng lão tam vẫn chìm trong hưng phấn, chùng này bằng hẳn kiếm cả năm.

Giản Phàm lắc đầu bấm máy tính toán số sách: “Tiền thuê cửa hiệu mỗi tháng 4800, tiền điện nước với mấy thứ phí linh tinh 2000, mày thuê 17 người giao hàng, mỗi tháng tốn 20.000,

thêm vào phía xưởng không tính tao đã tốn 20.000 tiền lương nữa, cái xưởng này từ trang trí tới dụng cụ tốn 30.000, chưa tính chi tiêu khác, mấy ngày trước mưa lớn, một ngày lố hơn 4000 nghìn tiền nguyên liệu ... Mà tính lãi hộ tao.”

“Đầu tư đường dài mà, 3-5 tháng nữa sẽ khác, khởi đầu thuận lợi là tốt rồi, mà mong 1,2 tháng có lãi à, mơ.” Hoàng lão tam không tán đồng.

“Thôi được giờ nói chuyện của chúng ta, mà muốn cùng hợp tác san sẻ nguy hiểm hay là muốn tao phát lương cho mà.” Giản Phàm gập sổ lại, hai anh em ngồi đối diện với nhau đi vào việc.

Hoàng lão tam đáp không cần nghĩ: “Hợp tác.”

“Được, từ mai mà báo trước lượng rau, thịt, trứng, cơm trước một ngày, tao chế biến, thêm vào một thành lợi nhuận cung cấp cho mà, mà bán được thì là mà lãi, hai chúng ta chia lợi nhuận 1 - 2.” Giản Phàm thành khẩn biểu thị thái độ hợp tác.

Hoàng lão tam biết Giản Phàm tinh minh không kém gì mình, nghĩ một lúc mắt trắng dã: “Ê không đúng, đây đâu phải hợp tác, rõ ràng là đẩy hết nguy hiểm cho tao.”

“Vậy thế này, toàn bộ thu chi do tao quản, mỗi tháng phát lương cho mà và Từ Thanh Thanh, mỗi tháng lương 1 vạn, được không?” Giản Phàm đưa ra một phương án khác.

Chương 034: Cuộc tái ngộ không ngờ. (1)

Phương án hai Giản Phàm đưa ra cũng không ổn, tuy kiếm hơn trước gấp đôi, nhưng mà Hoàng Thiên Dã vẫn cần móng tay tính toán, rốt cuộc cách nào lãi hơn, chỉ một tháng thôi mà quán nhỏ mở rộng lên mười mấy phục vụ, đang tuyên truyền quán thứ hai, tiền đồ lớn thế nào, hẳn không dám chắc.

“Mẹ nó, lè mề, tao có cả đồng việc phải làm đây này.” Giản Phàm đứng dậy định bỏ đi.

Hoàng Thiên Dã rồi rít kéo lại: “Chớ chớ, ông chủ, thế nào lãi hơn?”

“Mày nói nhầm à, hợp tác lãi hơn, 3 thành lợi mày lấy 2, ăn phần lớn, mỗi ngày mày kiếm 2 nghìn, tao kiếm 1 nghìn, mày xem lãi không?”

“Nhưng mà nếu tính hao tổn, lại còn ...” Hoàng Thiên Dã chưa lường hết nguy hiểm trong đó, đã bao giờ làm ăn lớn thế đâu, chẳng may thời tiết thay đổi rồi kiểm tra đột xuất, bao thứ khó lường.

“Tao mong mày nhận lương không được, tao hỏi mày, đến khi chúng ta mở thêm chi nhánh ở các nơi khác, khu vực tốt hơn, đông người hơn sẽ thế nào. Còn nữa, tao kiến nghị mày giao hàng đừng có trả lương cứng, như thế sức sáng tạo sẽ khô kiệt. Mày biết vì sao giờ có 17 người giao hàng mà vẫn không đột phá 2000 xuất không? Vì lương cứng, họ thấy mỗi ngày giao 30 xuất cơm là xứng đáng tiền lương rồi, nhiều hơn họ không làm.” Giản Phàm chỉ trích mô hình kinh doanh bần tiện của lão tam, tuyên thêm bao người mà doanh số không tăng trưởng tương ứng.

“Vậy làm sao?”

“Lương cơ bản 400, sau đổi thành lương tuần, mỗi tuần 100, còn lại là ăn theo doanh số, đưa được càng nhiều thì càng lãi, mày đừng sợ người ta kiếm được nhiều, họ kiếm nhiều thì mày kiếm càng nhiều. Người làm công, càng sớm nhìn thấy mình làm ra tiền thì càng hăng ... Thôi mày xéo đi, gọi Thanh Thanh

tới cho tao, mà có tin tao nói chuyện chia lợi nhuận 2-1 cô ấy đồng ý luôn không? Tao nói này lão tam, mà khôn thì khôn đấy, nhưng mà bản tính lại tham lợi nhỏ, trong mắt chỉ có tiền mà không tính lâu dài, cũng không phải người làm ăn lớn được.” Giản Phàm kỳ thực không muốn phát lương cho thằng này, có lương cố định rồi là thể nào cũng tìm đủ trò làm biếng, anh em chung phòng với nhau bốn năm trời, hiểu quá rồi.

“Ai bản tính tham lợi nhỏ, muốn hợp tác thì phải nói lời hợp tác, mà không được công kích nhân phẩm.” Hoàng lão tam phản ứng lại.

“Lão tam, ai không hiểu chứ chả lẽ tao không hiểu à, tao hỏi mà, mỗi ngày mà báo lượng hao tổn lớn là do mà ăn bớt chút gì, mà nghĩ tao không biết chắc. Mỗi ngày đóng cửa quán, mà đem cơm ăn bớt được hâm nóng, sau đó đi quanh vài quán internet biến thành tiền tiêu vặt chứ gì?” Giản Phàm vạch trần bộ mặt lão tam làm hấn đỏ mặt: “Lão tam, mà đừng có chỉ nghĩ lợi dụng sơ hở của tao để kiếm chác thêm, có đầu óc thế sao không nghĩ mở rộng thêm thị trường tiêu thụ? Xung quanh đó bao nhiêu quán net quán game, bao nhiêu đám cầm mặt vào đó, cả tuần ăn ngủ tại chỗ, đó là thị trường lớn. Mà đi một vòng phát thuốc lá đánh tiếng với chủ quán net, để ai gọi cơm thì báo chỗ chúng ta, mỗi ngày bán thêm một hai nghìn xuất không thành vấn đề ... Có cần tham ít cơm thừa thế không? Giữ thể diện cho mà rồi mà còn cãi à?”

Hoàng lão tam mặt đỏ tía tai, nhưng xấu hổ thì ít mà hưng phấn thì nhiều.

Giản Phàm vài ba câu khiến lão tam như nhìn thấy cả thị trường bao la, thế là im lặng chìm đắm trong tiền đồ vô hạn, chỉ biết lắc đầu. Kỳ thực thằng này rất tinh, rất quý dễ thuyết phục, chỉ cần kiếm được tiền là gì cũng chịu làm. Mà buông việc ở quanh trường đại học ra, Giản Phàm có thể rảnh tay làm vài chuyện của mình.

Anh em thì anh em, đã kinh doanh, Giản Phàm không khách khí nữa.

Hai người đang chơi trò tâm cơ với nhau thì có tiếng gọi: “Lão nhị, lão tam, ra tiếp giá.”

Là giọng lão đại, Giản Phàm vui mừng đứng dậy, không ngờ bị lão tam túm lại: “Được, hợp tác thì hợp tác, nhưng tao nói trước, không được giở trò, hôm nay tao bảo Thanh Thanh báo lượng ngày mai, sáng mai trước 10 giờ phải xong toàn bộ, muộn tao trừ tiền mày. Còn nữa, thịt ngâm, không thể nhiều hơn à?”

“Cái khác không vấn đề, thịt ngâm không được, phải hơn 20 tiếng thì vị mới ngấm, mày muốn tao bán nửa sống nửa chín cho mày à? Chú ý, không chơi nợ, ngày nào kết toán ngày đấy, chính xác tới tiền xu, thiếu một xu tao dừng hàng của mày cho mày khóc.” Giản Phàm giật tay bỏ đi.

Hoàng lão tam tức tối chửi: “Con mẹ nó, đồ keo kiệt.”

Cái sân vừa trải xi măng trông sạch sẽ hơn bao nhiêu, tường quét vôi trắng che đi vết bắt trước kia, Tiết Hán Dũng lúc nào cũng một bộ vest thẫm màu trang trọng, đứng ở sân gặt gù ngắm nghía xung quanh, nhìn thấy cũng ổn, đưa một đồng giấy tờ cho Giản Phàm: “Công thương, thuế vụ, vệ sinh, đăng ký công ty ... Anh mày tốn mất một tháng, mày bồi thường anh ra sao? Thế nào cũng phải có bữa cơm chứ?”

“Không thành vấn đề.” Giản Phàm vừa xem đồng giấy tờ đóng dấu đỏ vừa tặc lưỡi: “Lão đại, anh thật lợi hại, chưa tới kiểm tra đã có cả chứng nhận an toàn vệ sinh.”

“Người ta không đi học còn có bằng mà, thứ này là gì, thời buổi này có gì tiền không giải quyết được.” Tiết Hán Dũng làm việc ở công ty địa ốc, chuyện giấy tờ thủ tục rất thuần thục, nhìn Giản Phàm và lão tam kích động lật xem đi xem lại giấy tờ, chỉ trích: “Này hai đứa, mở cái hắc điểm lừa tiền có phải kiếm không? Làm nhiều giấy tờ thế làm gì, còn mở cả công ty, đăng ký thương hiệu, chẳng lẽ tính mở chuỗi cửa hàng như KFC.”

“Ê, sao cái nhãn hiệu nhìn giống Phí Béo thế?” Hoàng lão tam toét miệng cười, một đầu bếp hoạt hình mặc áo trắng, mặt tròn tròn, người tròn tròn, đúng là có vài phần giống Phí Sĩ Thanh.

“Nó đấy, cơ mà thằng béo nào trông chả giống nhau, thách nó kiện đòi bản quyền ha ha ha.” Giản Phàm nói một câu làm cả ba cùng cười phá lên.

Tiết Hán Dũng chấp tay sau lưng ra dáng lão đại, đi quanh sân nhìn cái xương, cỡ này chưa đủ lọt vào mắt hắc: “Lão nhị,

cửa hiệu Đại Doanh Bàn rộng 60 mét vuông một phòng, thuê một tháng 3 vạn, chưa tính điện nước.”

“Ở đâu, cái gì mà định mở hiệu ở Đại Doanh Bàn?” Hoàng lão tam giật thót, té ra Oa ca định chơi lớn rồi, ở Đại Doanh Bàn có cái chợ nhân lực, là một trong những nơi đông người nhất thành phố này.

“Lão nhị, chỗ đó tốt thì tốt thật nhưng đất đai rất đắt đỏ, phải bán bao nhiêu hộp cơm mới đủ tiền thuê?” Tiết lão đại lắc đầu không thấy khả quan.

“Oa ca, mà định phát triển ở đó thật à?” Hoàng lão tam không hoài nghi là có thể kiếm về được không, mà cân nhắc có nhảy vào không, thấy Giản Phàm gật đầu xác nhận, vạn tay đi qua đi lại, lão đại không hiểu yếu quyết kinh doanh cơm hộp, còn hẳn thì biết: “Oa ca, Đại Nguyên có ba bốn chục nhà kinh doanh đồ ăn nhanh, mỗi nhà có phạm vi thế lực của mình, quanh trường đại học lợi nhuận thấp họ không tranh ... Nếu quanh chợ, bến xe, đừng nói bán hộp cơm, một cái quán nát cũng kết bang phái, địa bàn nơi đó dùng đao kiếm cướp được, không mỹ hảo như mà nghĩ đâu.”

“Đây là xã hội pháp chế mà mà nói như xã hội đen, tao làm cảnh sát mà không biết à?” Giản Phàm xua tay, cầm giấy tờ định đi xem địa chỉ lão đại nói: “Mày không chơi thì thôi, tao kiếm được tiền chớ bảo tao không nói.”

Tiết Hán Dũng giữ lại, chỉ tay cửa: “Hai đứa, nghiêm, cho hai đứa mà mở rộng tầm mắt ... Diện kiến chị dâu đã làm việc khác sau, Lộ Lộ, xuống đây.”

Chương 035: Cuộc tái ngộ không ngờ.(2)

“A!” Giản Phàm và lão tam hơn hở, đồng loạt làm bộ mặt chảy nước dãi thèm khát chờ đợi xem chị dâu, đáng lẽ lần trước đám cưới Phí Béo được gặp rồi, nhưng chị dâu bận quá nên bỏ lỡ.

Cửa xe Toyota Camry đỗ ở cổng mở ra, một chiếc chân nhỏ xinh đi xăng đan đan, rồi một cặp đùi thon dài, hai thằng nuốt nước bọt đánh ực, nam nhân đều là đồng loại, chuyện dẫn bạn gái khoe với anh em thì tên nào cũng luân phiên làm.

Cuối cùng cũng lộ diện, duyên dáng đứng bên chiếc xe trắng mới tinh, đôi chân ngọc đi xăng đan cao gót, lộ ra những chiếc móng chân được sơn màu hồng tử mĩ. trang phục là loại váy áo thường thấy của thành phần tri thức ở thành thị, thế nhưng xem mặc trên người ai, mặc trên người mỹ nữ này thì phong tình của mỹ nữ công sở mãnh liệt tấn công thị giác người nhìn, hàng nhái trong phim người lớn của đảo quốc nào đó hoàn toàn không có cửa để so sánh.

Hoàng lão tam ợ một phát, em gái này quá mộng nước, mặc quần áo mà còn làm người ta chảy nước được, thế nhưng bất ngờ là Giản Phàm thì sầm mặt đầy vẻ thù địch.

“Giới thiệu ...”

Mỹ nữ cắt ngang lời giới thiệu của Tiết Hán Dũng, mỉm cười đi tới: “Giản Phàm, lâu rồi không gặp.”

Lần này tới lượt lão đại và lão tam cùng chết lặng trừng mắt nhìn Giản Phàm, khởi phải nói, ý tứ rõ ràng, có phải một trong số em gái mà lão nhị từng gian díu trong quá khứ không?

Giản Phàm đọc được suy nghĩ đám anh em, hít một hơi chủ động nói trước: “Lão đại, em lấy vợ tương lai ra thế không có chút ý nghĩ xấu xa nào với chị dâu.”

“Lộ Lộ, em đợi chút, lão nhị, mày ra đây.” Tiết Hán Dũng hùng hổ kéo tay Giản Phàm vào bếp, ấn lên tường, thấy không có ai, nghiêng răng chất vấn: “Nói, mày quen cô ấy thế nào, anh vất vả chạy khắp nơi làm thủ tục cho mày, té ra mày gian díu với bạn gái anh mày à?”

“Anh, em thề bằng lương tâm, chỉ quen biết thôi.” Giản Phàm thở dài giải thích: “Thế này, cô ấy là thư ký của Cửu Đỉnh, em bán cho họ bí phương kiếm tiền, chỉ từng tiếp xúc, không tin anh hỏi Hương Hương, Hương Hương là bạn thân của cô ấy.”

“Tạm tin mày, anh đây khó khăn lắm mới theo đuổi được Lộ Lộ đấy, đừng gây rắc rối.”

Tiết Hán Dũng thấy Giản Phàm lôi cả Hương Hương ra thì yên tâm, cả hai đi ra ngoài thì Hoàng lão tam đã sớm cùng Hà Phương Lộ trò chuyện nhiệt tình rồi, vậy là khỏi giới thiệu.

Quần jean cũ, ủng cao su, áo công nhân màu xanh, Giản Phàm trong mắt Hà Phương Lộ đã hoàn toàn khác trước kia, trông như công nhân lao động ngoài đường, còn đầu hình ảnh soái ca ngời ngời nữa. Tiết Hán Dũng giới thiệu hai người họ quen nhau ở quán bar, nhất kiến chung tình, có điều lão tam thấy hai người này say rượu làm bậy thì đúng hơn.

Vốn định đưa bạn gái tới khoe khoang, có điều nhìn thấy Giản Phàm không thoải mái, mấy lần Hà Phương Lộ bắt chuyện, Giản Phàm cười không đáp, thế nên chuyến tham quan ngắn ngủi kết thúc khá ngỡ ngàng, lão tam về trông quán, Giản Phàm tiễn hai người kia lên xe.

“Lộ Lộ, em và cậu ấy ...” Tiết Hán Dũng nhìn bạn gái tươi cười vẫy tay chào Giản Phàm, lại sinh nghi.

Hà Phương Lộ cắt ngang, thái độ rõ ràng là áp đảo bạn trai: “Anh hỏi cậu ấy rồi, còn hỏi em làm gì?”

“Anh hỏi gì chứ?”

“Chẳng phải hỏi tình sử của bọn em sao, tưởng em mù mắt à?”

Tiết Hán Dũng đầu ngốc, chữa sai lầm ngay: “Em nhầm rồi, anh chỉ hỏi hai người có mâu thuẫn gì không? Vì anh thấy cậu ấy không được tự nhiên.”

“Đương nhiên là không tự nhiên, hai bạn gái tiền nhiệm của cậu ấy đều quen em.”

“Ồ, ngoài Lưu Hương Thuần còn ai nữa?”

“Đại tiểu thư của Cửu Đỉnh, Tương Dịch Giai, hết hồn chưa? Đáng nói hơn nữa là còn tới mức độ dẫn về gặp gia đình rồi đấy, nhưng mà sau đó đại khái không môn đăng hộ đối mà chia tay ...

Mấy năm rồi em không gặp cậu ấy, anh cứ nói lão nhị, lão nhị, em không ngờ là Giản Phàm.” Hà Phương Lộ nhìn gương chiếu hậu, không thấy bóng dáng Giản Phàm nữa, cảm xúc thì vẫn vẫn vít trong lòng, ai ngờ lại gặp nhau như thế.

Xe chậm rãi đi thêm vài km mới vào thành phố, nghĩ tới nơi này là Tiết Hán Dũng lại buồn cười: “Em nói xem, hai đứa nó đưa quán ra đồng hoang quanh quẽ, vậy mà còn hăm hở, cứ như làm chuyện gì to tát lắm ấy, lập lên cả công ty, đăng ký cả thương hiệu, đúng là buồn cười.”

“Hán Dũng, lần này anh nhìn nhầm rồi.” Hà Phương Lộ cảm giác tạo hóa trêu người, mấy năm qua quên rồi, vậy mà vào lúc không ngờ nhất lại gặp chàng trai để lại ấn tượng rất sâu cho cô: “Cậu ta đưa bếp ra đây là lựa chọn cực cao minh, phía nam là cơ sở rau xanh của thành phố, mỗi ngày thịt cá rau qua đây, giá cả giảm mấy thành? Ra ngoại thành, điện nước cùng chi phí thuê nhà rẻ đi bao nhiêu? Kinh doanh tốt có thể phát triển, kinh doanh không tốt thì dẹp tiệm, không tổn thất nhiều ... Hơn nữa em đảm bảo với anh, cậu ấy chỉ thắng không thua.”

Tiết Hán Dũng biết bạn gái làm ở ngành ẩm thực, nhãn quang hơn mình, nghe cô phân tích cũng thấy rất có lý: “Hả, té ra cậu ta có vài chiêu.”

“Đâu chỉ vài chiêu.” Hà Phương Lộ nhớ tới miếng thịt ngâm mà Hoàng Thiên Dã ân cần tặng cho trước khi đi, xoay người với ghế sau lấy, đưa lên mũi ngửi, nếm thử, thịt bò, rất thơm, không có vị gậy. Cô nhận ra vị này ngay lập tức, là bạch thiết nhục, nhưng ngon hơn nhiều, rõ ràng bí phương đã được hoàn thiện hơn không ít, mà nhìn nhà xưởng rất sơ sài, chứng tỏ công đoạn chế biến cũng đơn giản hơn.

Nếu thế thì, thứ này là bảo bối, mấy năm qua khách sạn Cửu Đỉnh làm ăn đi xuống, nếu mà có nó ...

Tiết Hán Dũng lấy lòng giải thích: “Thằng nhóc đó xuất thân thế gia đầu bếp, bất kể thứ nguyên liệu gì vào tay cậu ta cũng có thể biến thành món ngon, hai năm trước ở Quế Viên, nghe nói làm Hoa Soạn, em biết không?”

“Cái gì? Cậu ấy làm việc ở Quế Viên, lại còn làm Hoa Soạn. Lẽ nào, không phải là vị đại sư của Hoa Soạn lâu chứ? Đó là đóa kỳ

hoa giới ẩm thực, nghe nói hoa đại sư có thể làm ra 108 đóa hoa các vị khác nhau chỉ bằng đậu hũ.” Hà Phương Lộ giật nảy mình, cô tất nhiên là biết.

“Hoa đại sư à? Không thể nào, ngẫu vậy, cậu ấy ăn đậu hũ của nữ nhân còn dễ tin hơn.” Tiết Hán Dũng không tin, ấn tượng của hắn về Giản Phàm vẫn còn dừng lại ở thời đại học, thời Giản Phàm làm cảnh sát là lúc hắn cũng đang vất vả phấn đấu, sau đó Giản Phàm biến mất, tiếp xúc không nhiều.

Sắc mặt Hà Phương Lộ càng lúc càng nghiêm túc, danh tiếng của Hoa Soạn lâu ở Quế Viên thì cô nghe từ lâu, nhưng gần đây chủ tịch Trần đi về một chuyến khoe khoang mới hiểu rõ hơn. Kể vị hoa đại sư thậm chí làm mấy món ăn thất truyền vốn của La gia, mà món thịt ngâm này cũng bắt nguồn từ La gia, lại thêm cái tên Giản Phàm nữa thì không cần nghi ngờ gì nữa rồi.

Phải báo cho tổng giám đốc, chuyện này phải nhanh, nếu không thêm thời gian, Giản Phàm lớn mạnh hơn sẽ không có cơ hội nào nữa ...'

Trở về thành phố, nói chuyện câu được câu chăng, Tiết Hán Dũng định mời bạn gái đi quán bar chơi, không ngờ Hà Phương Lộ lại từ chối, nói có chuyện gấp vội vàng rời đi, còn không quên cẩn thận cho miếng thịt vào túi xách tay, làm Tiết Hán Dũng mìm môi bấm điện thoại rống lên: “Lão nhị, mày khôn hồn khai ra, rốt cuộc mày và Lộ Lộ đã lên giường với nhau chưa?”

Chương 036: Ném đá dò nông sâu. (1)

Mang sổ sách cả tháng ra tính lại, kiếm không ít, tiêu càng nhiều, một ngày trời mưa cơm ế lỗ mất mấy nghìn, lại một ngày mất điện làm mấy trăm cân cơm bị sống, kiểm tra đường dây điện không sao mới biết nguyên nhân. Theo như chủ cũ nói thì mỗi tháng phải đút cho đám người thu tiền của sở điện ít rượu thuốc, nếu không sẽ bị chúng giở trò. Đừng nói người ngoài, tay chân của Hoàng Thiên Dã chẳng sạch sẽ, vài ba ngày báo giả lượng tiêu hao.

Làm ở quán ăn cả đời, cũng làm công đủ kiểu nhà hàng khách sạn rồi, mấy trò trộm gà bắt chó làm sao qua được mắt Giản Phàm, chỉ là xem sổ sách xong xem tài khoản của mình, có chút cảm giác ứng phó không xuể.

Vấn đề lớn nhất bây giờ là sản lượng quá dư thừa, giờ y có nguyên nhóm đầu bếp quen việc từ Quế Viên sang, mỗi ngày làm mấy nghìn xuất cơm quá nhẹ nhàng, tới 12 giờ trưa là xong việc rồi. Vậy mà tiêu thụ không tăng thêm được.

Đậu Đậu rảnh tới mức thậm chí sai Hắc Đản cuốc một mảnh đất ở góc sân trồng ít rau, cô gái nông thôn chăm chỉ đó thậm chí còn tính nuôi thêm vài con gà gì đó.

Khó! Hai đầu đều khó.

Nếu duy trì hiện trạng, 3-5 tháng là hòa vốn, 6 - 7 tháng đảm bảo có lãi, nhưng mà vấn đề thị trường giới hạn ở trường đại học, tới tháng 6 nghỉ hè lập tức không bán được nữa, chẳng lẽ ngồi chơi 3 tháng.

Nếu mở quán nữa ở thị trường nhân lực người đông nhưng nhúc, đã có mô hình kinh doanh đúng rồi, có thức ăn hợp khẩu vị, khẳng định bán được. Cũng không lo có người gây sự như lão đại, lão tam nói, mà tiền thuê nhà 3 vạn, rồi trang thiết bị cũng lên 5,6 vạn, còn nữa vấn đề nhân viên ...

Làm sao đây?

Giản Phàm ngửa đầu dựa vào lưng ghế, phòng trống không, tới tới nơi này không có người xe đi qua nữa, xung quanh chẳng

có mấy dân cư sinh sống, côn trùng kêu rả rích, ếch nhái ì oạp. Ở phòng bên đám đầu bếp đang xem TV, âm thanh mở rất lớn, không biết xem gì mà cười vui vẻ, bọn họ đều là người chỉ ngồi đợi phát lương, nhà này không được chuyển nhà khác làm, rõ ràng đừng hi vọng họ lo lắng thay mình.

Không cam tâm, Giản Phàm ngồi dậy, đi sang phòng bên dặn họ đi ngủ sớm rồi tự mình xuống lầu, lái xe ra cổng thì gặp phải Đậu Đậu và Hắc Đản tình tứ ôm nhau từ bãi cỏ hoang đi lên đường. Té ra đôi uyên ương này ra ngoài lãng mạn, trêu họ vài câu rồi lái xe vào thành phố.

Từ xưởng chế biến tới chợ nhân lực mất nửa tiếng, thời gian này trong phạm vi có thể chấp nhận, mang cơm tới đây đợi một hai tiếng, trong thời gian đó phải tính tới vấn đề giữ nhiệt. Lúc này chỗ đỗ xe toàn là giấy tờ vớt vương vãi, chỉ cần tùy ý cúi xuống nhặt sẽ có bộ hồ sơ lý lịch của ai đó.

Rất nhiều năm trước y cũng ở trong đội ngũ này, trang trọng đưa hồ sơ của mình cho người tuyển dụng, sau đó đa phần là một câu đợi thông báo, nhưng đợi mà chẳng thấy thông báo. Nơi này mở rộng hơn xưa không ít, chỉ có một loại giải thích, người không có việc càng nhiều.

Lục lọi mấy cái thùng rác, dễ dàng thấy thứ mình tìm kiếm, hộp xốp, cẩn thận mở xem, cơm chưa ăn hết, rau bần thối, đưa tay bóp thử cơm, ngoài thì dính mà trong thì cứng, là gạo cũ kém chất lượng, ăn thử mấy món rau, khỏi phải nói, nhổ ra luôn, a, vị nào chê cả thịt thè này, Giản Phàm giơ lên nhìn, té ra thịt lợn vẫn dính cả lông.

Đây chính là cuộc sống của hàng vạn người trong thành phố mà nếu nhìn qua chỉ thấy phần hoa tấp nập, hộp cơm vài đồng ăn lót dạ, nách kẹp hồ sơ nhón chân chờ đợi, cuối cùng đào thải vẫn là đào thải. Đưa mắt nhìn một siêu thị nhỏ cách đó 300 mét, cửa dựng biển viết hai chữ "cho thuê", đó hẳn là địa điểm lão đại nói rồi.

Chợt Giản Phàm nhớ tới một câu chuyện, kể về một nơi thiếu nước uống xuất hiện mỏ vàng to, ai nấy đua nhau vác cuốc tới hi vọng đổi đời, nhưng có một người lại bỏ đào vàng, chuyển sang

kiếm nước bán cho người đào vàng, kết quả là đại bộ phận người đào vàng đói rách mà người bán nước lại phát tài.

Người tới đây kiếm tìm cơ hội thiếu nhất là cái này ... Giản Phàm càng nghĩ càng hứng khởi, lần này khẳng định là mình đúng rồi.

“Phì, mẹ nó, khó ăn quá.”

Giản Phàm mãi suy nghĩ vô tình cho miếng thịt lợn nguyên lông vào mồm, nhai mấy cái mới phát hiện nhổ ra, vừa đưa mắt lên thì hết hồn ngã xuống đất.

Đèn đường sáng rực, người qua người lại không ít, còn mình không biết làm sao mà đứng trước mặt 7,8 người, già trẻ lớn bé nhìn mình với ánh mắt thương hại, thương hại cái gì? Một chàng trai ăn mặc như công nhân lại lục cơm trong thùng rác ăn chứ sao, mặc cho Giản Phàm mồm mép thế nào đối diện với những ánh mắt kia, không nói được một lời. Đang định bỏ dậy bỏ chạy thì một người đưa tới tờ 10 đồng: “Chàng trai, cầm lấy mua hộp cơm đảng hoàng mà ăn.”

“Tôi, tôi ...” Giản Phàm mặt đỏ như, tiện cho công việc giờ cách ăn mặc không khác gì công nhân dưới đáy xã hội, hiểu lắm là bình thường.

Một bà già cẩn thận nhặt mấy hộp cơm mà y lục ra, cho vào thùng rác, an ủi: “Chàng trai, mấy thứ này không ăn được, ăn vào bị bệnh thì sao? Không tìm được việc cũng đừng vội, người không tìm được việc nhiều lắm, mai lại tới ... Nghe đi đi, đừng ăn, Lão Vương, đưa bình nước của ông ra đây.”

“Này, cầm lấy. Ài, bọn trẻ giờ thật khổ, thời buổi này ra ngoài kiếm sống không dễ.”

“Anh, anh ăn đi.”

Tờ mười đồng nhét vào túi, một vị mặc quần áo công nhân vệ sinh đưa cho bình nước, không biết là ai chạy ra siêu thị mua cho Giản Phàm một cái bánh mì.

Xưa nay Giản Phàm đầu óc luôn có chút u ám, không cho rằng giữa người và người có chân thành nữa, nhưng lúc này đối diện với người dân quần áo bình dị, chẳng khá hơn mình là bao, có cả già lẫn trẻ, mắt đầy sự quan tâm, trông đó không có chút giả dối nào. Vì thế một vị đầu bếp cấp bậc đại sư cẩn thận miếng bánh

mỳ khô, uống ngụm nước ấm, ngon hơn cả đại tiệc, cảm động chấp tay một vòng, sau đó chạy đi như trộm, đến xe đỗ ở đó cũng không dám lấy nữa ...

Đường Đại Đầu đôi khi nói chuyện lẫn làm việc đều không đáng tin, nhưng lần này rất quyết chí làm ăn, cơ mà đợi hơn một tháng không thấy có động tĩnh gì, cực kỳ bất mãn với Giản Phàm, một buổi trưa lái xe đưa cả vợ con tới Phân Thủy Lĩnh.

Đúng rồi, nơi đặt xưởng chế biến là Phân Thủy Lĩnh, gọi thế chứ nơi này chẳng có ngọn núi nào hết, từ đường Học Phủ đi về phía nam đều là thế giới bằng phẳng, màu xanh cây cối hai bên đường bắt đầu áp đảo gió rét, khắp tầm mắt là một màu xanh của mùa xuân, xa xa thấy từng thửa ruộng giống như những tấm thảm mượt mà mát tầm mắt, tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ, trông hết sức dưỡng nhãn.

Trên bãi cỏ hoang mấp mô bên đường, thi thoảng điểm xuyết vài cái ao nhỏ, vài con vịt bì bạch bơi lội, một hai con trâu không ai trông nhàn nhã gặm cỏ, vốn là khung cảnh hoang vu nghèo khó, lọt vào mắt người dân thành phố đang thương thiếu hơi thiên nhiên có khi lại là cảnh đẹp như thơ như họa.

Cái gì khác chưa nói chứ riêng không khí ăn đứt trong thành phố rồi, cứ thỏa sức hít căng phổi chẳng hề có vị khói thải từ ô tô.

Phi Phi lái xe, mặt điểm đạm mà hạnh phúc, thi thoảng lại quay đầu nhìn con trai ê a học nói bò trên người Đường Đại Đầu, từ khi có con, cô nhận thấy rõ ràng sự thay đổi của chồng, kiên nhẫn hơn, ít nổi nóng hơn, cứ lo gia đình không nổi bước chân khách giang hồ, có điều bây giờ thấy mình quá lo rồi. Nam nhân một khi quyến luyến vợ con thì còn dính hơn nữ nhân, Đường Đại Đầu là thế, giờ hấn cả ngay ở bên con thấy không đủ.

Chương 037: Ném đá dò nông sâu. (2)

Vừa bế con Đường Đại Đầu không biết mắng Giản Phàm lần thứ bao nhiêu rồi, mắng y không trượng nghĩa muốn làm một mình, mắng y không coi mình là bạn, mở quán lâu như thế mà không nói. Một số lời Phi Phi tán đồng, nhưng đối với đám bạn của Đường Đại Đầu thì cô không tán đồng, phản đối hấn dính vào thị phi, chỉ có một ngoại lệ là Giản Phàm.

Chàng trai đó không cần nói, khi hoạn nạn mới biết ai là bạn thực sự, mà người bạn như thế, một là đủ.

Từ xa xa nhìn thấy một kiến trúc hai tầng màu trắng, nổi bật lên giữa những ngôi nhà một tầng lụp xụp hoặc bãi đất trống mọc đầy cỏ dại, lác đác vài ruộng rau, khung cảnh hết sức thanh bình, xe dừng lại, thấy tám biển

Xưởng chế biến Thực Thượng Khoái tân",
đúng rồi, là nơi này.

Chân không tiện, Đường Đại Đầu chống nạng xuống xe vẫn không đưa con cho Phi Phi, dẫn con trai đi qua đoạn đường ngắn trải xi măng, dùng nạng inox đập cửa, phát hiện cửa khép hờ đi vào gọi: "Có ai còn thở ra trả lời đi."

"Ai đấy?" Tầng hai có cái đầu thò ra, là Hải Quân nhìn hai cha con đặc sắc kia liền bật cười, nhỏ đầu to bụ bẫm, lớn đầu càng to chân què chống nạng, như hai cái củ vừa nhỏ trong ruộng ra.

"Cười cái b ..."

Đường Đại Đầu vừa lộ vẻ hung dữ là Hải Quân sợ hãi rụt đầu lại, đoán chừng rất ghét ánh mắt trêu chọc người tàn tật, đang định chửi một trận thì Phi Phi ở sau khẽ đẩy một cái, làm nuốt lại, dù sao đây là địa bàn của anh em mình.

"A, anh Đường, chị Phi Phi."

"Tiểu Hắc Đản, lại đây."

Hắc Đản thò đầu ra reo lên, cái tên Lý Chí Quảng thì đoán chừng Đường Đại Đầu chưa chắc đã nhớ, nhưng cái thằng đen xì xì như hòn than này muốn quên cũng khó. Thời ở Thịnh Đường kiếm ăn, Đường Đại Đầu đối xử với các anh em rất tốt, rất nghĩa

khí. Hắc Đản hớn hở chạy ra trò chuyện một phen mới biết là tới tìm Giản Phàm, dẫn ba người vào bếp ngồi, nói Giản Phàm đi tới Đại Doanh Bàn mở quán.

Trong bếp chỉ có Đại Hòe và Hắc Đản đang thu dọn chén bát, đến chiều là công việc kết thúc rồi, có điều Đường Đại Đầu kinh ngạc ở mấy cái nồi lớn có thể luộc nguyên cả con trâu, chưa bao giờ thấy cái nồi lớn như thế, tặc lưỡi: “Nồi lớn thật, đúng là nơi thích hợp làm bánh bao nhân thịt người, ha ha ha.”

Cười hào sảng, hít sâu một hơi mùi thức ăn hấp dẫn, bên cạnh có cái nồi đun sườn đang sôi sùng sục, biết chỗ Giản Phàm là không thiếu món ngon. Đường Đại Đầu công phu không đùa đâu, hai ngón tay nhón một miếng sườn ăn thử, vừa cắn một cái nhỏ ra: “Mẹ nó, phì phì, chẳng ngon gì cả.”

“Anh Đường, mới nấu, còn chưa chín, lửa nhỏ đun mười mấy tiếng nữa cơ.” Hắc Đản bật cười nhắc.

“Không nói sớm.” Đường Đại Đầu lau bàu măng, cha tham ăn, con cũng không kém, thằng bé ngửi thấy mùi thịt hai tay vươn về phía cái nồi, nó chưa nó được liền khóc toáng lên: “Ha ha ha, vừa ăn đã đói rồi à, Hắc Đản, kiếm cho con anh một ít.”

Vừa nói vừa dỗ dành con trai, nhưng mà khác gì đàn gảy tai trâu, nó có hiểu đâu, cứ giãy nảy đòi ăn, trông hết sức buồn cười. Cơ mà cái bếp này không thiếu thứ để ăn, Đại Hòe múc một bát canh sườn tới, Đường Đại Đầu nếm thử, thấy nhiệt độ vừa vặn, đưa cho con miếng sườn nhỏ, kệ thằng bé có mỗi một hai cái răng tha hồ cắn xé, hai cha con vừa ăn vừa cười ngốc nghếch với nhau.

Phi Phi tay chống cằm nhìn hai cha con với vẻ mặt hạnh phúc mãn nguyện, Hắc Đản thì thèm, nếu ở quê bằng tuổi hẳn là con lớn rồi đấy. Thằng bé nhai mấy miếng chẳng thấy ngon, dùng tay chấm nước canh mút, Đường Đại Đầu tò mò: “Hắc Đản, bọn mày làm gì đấy, nấu cá nuôi lợn cũng đâu cần nồi to thế.”

“Lợn thì ăn được bao nhiêu hả anh, người mới ăn nhiều, chỗ bọn em mỗi ngày bán hơn 2000 xuất cơm, nếu Oa ca mở thêm quán nữa thì còn gấp mấy lần.” Hắc Đản khoe.

Đường Đại Đầu khinh bỉ, cơm hộp của bảo an còn không bằng cám lợn: “Thế thì kiếm được bao nhiêu, một hộp cơm được

hai hay ba đồng, cho cậu ta tiền làm ăn lớn không chịu, làm thứ vợ vắn này, đúng là ... không biết nói gì nữa.”

“Anh Đường, không phải đâu, làm ăn đang hoàng một khi đầu tư là lớn lắm, ví như tiền thuê quán ở Đại Doanh Bàn những hơn 30 vạn, Oa ca vì thế mà phải bán cả nhà, chuyển về đây sống ...” Hắc Đản vô tình lỡ lời, vội vàng dừng lại.

“Cái gì? Bán nhà?” Phi Phi kinh ngạc, đoán chừng là nhà ở Tiểu khu Bình An rồi, hỏi thì đúng là thế, chỉ biết thở dài.

“Đi nào Phi Phi, nhà ta ở lại đây, không đợi được cậu ta về không đi ... Hắc Đản, dọn chỗ.” Đường Đại Đầu nghe Giản Phàm bán nhà không biết sao lại tức giận vô cùng.

Hắc Đản biết quan hệ của họ, mở luôn gian phòng làm việc kiêm phòng ngủ của Giản Phàm, mời cả nhà Đường Đại Đầu vào.

Cửa cuốn kéo lên, toàn bộ cửa hiệu xuất hiện, sau lưng Giản Phàm và Hoàng Thiên Dã chính là chợ nhân lực mỗi ngày có gần vạn người tập trung nhón nháo ồn ã, không biết bao người ra vào mưu cầu công việc nuôi thân, bên cạnh là siêu thị, ba phục vụ viên bận không xuể, đây đúng là dải đất vàng.

Cái cửa hiệu này rộng 70 mét vuông, bên trong còn có mấy bàn ăn để trông trơ, đi vào có một cái quầy bar, gần như không cần trang trí có thể kinh doanh ngay.

“Ông chủ, thuê thật à?” Tới tận đây rồi mà Hoàng Thiên Dã có chút không dám tin.

“Thuê chứ, xem đi.” Giản Phàm đưa bản hợp đồng 3 trang cho Hoàng Thiên Dã: “Bên trên có hai gian nghỉ ngơi, dưới đất có tầng hầm, một năm 36 vạn, tôi trả dứt điểm một lần rồi, người ta tặng thêm cho 1 tháng là thành 13 tháng, mua một bộ thiết bị giữ nhiệt mất 8 vạn. Lần này đúng là cởi quần làm cách mạng rồi đấy, thua một phát là chổng mông ăn mày.”

Chi phí làm Hoàng Thiên Dã thất kinh: “Ông chủ, tiền đâu ra? Đi cướp ngân hàng à?”

“Cướp cũng chẳng nổi chừng đó, tôi bán nhà rồi, được 72 vạn, ha ha ha, tôi làm việc vất vả 2 năm còn chẳng bằng giá trị nhà tăng lên.” Giản Phàm hơi tiếc, căn nhà ở Tiểu khu Bình An thực sự rất tốt, gần công viên, trị an đảm bảo, có điều y chẳng ở mấy, rao bán nhà chỉ 3 ngày là có người tới xem mua luôn.

“Điên rồi, điên rồi ... Mà điên mẹ nó rồi, ông chủ, khó khăn gì mà phải làm tới mức đó, tiền kiếm chậm một chút có sao, không thể cược cả gia sản vào chứ.” Hoàng Thiên Dã tái mặt cứ như cược nhà hần.

Giản Phàm đứng đưng như không: “Nhà tao đã bán, tiền tao đã tiêu, mà lại lãi ích gì? Nếu tao vay, mà cho tao vay không?”

Hoàng Thiên Dã tắt điện, nhiều tiền như thế không có, dù có cũng phải cân nhắc, lời bị kẹt trong cổ, có chút áy náy.

Giản Phàm vỗ vai hần: “Nếu tao hỏi vay, bất kể mà có cho vay hay không thì kết quả chắc chắn là mày trần trọc không ngủ được, nên tao dứt khoát tự giải quyết luôn, cũng tốt, đỡ sau này mày lên mặt với tao.”

Hoàng Thiên Dã hít sâu một hơi, chuyện đã rồi không nói lại nữa: “Nơi này trước kia là quán ăn à?”

“Ừ, quán đồ Xuyên, mở sáu tháng, để trống 3 tháng không ai thuê.”

“Sao vậy, kinh doanh không tốt à?”

“Không ngược lại, kinh doanh quá tốt.”

“Vậy vì sao?”

“Ha ha ha, mày hỏi tao thì tao hỏi ai, cứ mở là biết.” Giản Phàm cười thần bí, đi ra sau hiệu, men theo cầu thang nhỏ lên tầng 2, nơi này có phòng nghỉ và nhà vệ sinh.

Chương 038: Ném đá dò nông sâu. (3)

Hoàng Thiên Dã ra cửa sổ nhìn đám đông tấp nập phía dưới, lập tức phát hiện vấn đề, chỉ mấy cái xe: “Oa ca, nhìn kìa, trước cửa có một cái, bên phải có ba cái, phía sau hai cái, mới nhìn lướt qua đã thấy sáu cái xe bán cơm hộp lưu động rồi, chúng ta tranh nổi với người ta không?”

“Mỗi buổi chiều tao đều tới đây, 5 ngày liên tiếp, mỗi xe bán tới gần 1000 suất cơm, cái nào tao cũng ăn thử, không nuốt nổi. Cái nhìn của tao khác mày, chính vì có đám bán đồ cho lợn ấy mà chúng ta mới thành công.” Giản Phàm mười phần tự tin nói.

“Nhưng mà ...” Hoàng Thiên Dã vẫn cảm giác vấn đề ở đâu đó.

“Đừng có nhưng.” Giản Phàm cắt ngang, vừa nói vừa đi xuống lầu: “Tìm người trang trí cho tao, làm ngay trong đêm, mai kinh doanh thử, ngày kia chính thức, tao sẽ điều Đậu Đậu tới đây, cô bé đó lanh lợi lại có kinh nghiệm, mày chi viện cho tao 2 người, hai cái bàn nữa, thực khách nơi này không cầu kỳ đâu.”

Hoàng Thiên Dã nơm nớp lo sợ: “Oa ca, 3 người đủ không, hơn nữa cái hiệu này có vấn đề, vì sao bán tốt lại bỏ trống 3 tháng, tao nghi lắm.”

“Người bản địa bắt nạt người ngoài thôi chứ làm sao? Người thì không sợ, tao đi tuyển, tao kiếm một viên đại lực kim cương mà không ai dám chọc vào, dọa chết bọn chúng, ha ha ha ...” Giản Phàm cười dài vô cùng đắc ý, chỉ tay ra lệnh: “Làm việc đi, sáng mai tao tới không hài lòng sẽ cắt cung cấp hàng cho mày, mau lên, hơn 3 giờ rồi đấy.”

Hoàng Thiên Dã bị khí thế ông chủ của Giản Phàm trấn áp, nhìn y lái cái xe hàng đi rồi mới hậm hực chửi: “Thằng b ... Thèm tiền tới điên rồi.”

Chửi thì chửi, vội vàng bấm điện thoại đi tìm người trang trí, Giản Phàm đã ném cả gia sản vào đây, hẳn không dám qua loa.

Giản Phàm rời Đại Doanh Bàn lái xe tới tiểu khu công an, mặc dù ở trong ngõ, nhưng nơi này sạch sẽ ngăn nắp, không bẩn thỉu

hỗn loạn như các tiểu khu khác. Ở đây cũng không cần lắp lưới chống trộm khắp mặt trước mặt sau nhà gây ảnh hưởng mỹ quan, đơn giản thôi, đây là ổ cảnh sát, tên trộm nào dám liều mạng mò vào, đúng là tiểu khu trị an điển hình.

Xe cũng dễ kiếm chỗ đỗ nữa, Giản Phàm đỗ xe lại, lấy cái mũ lưới trai đội vào, hai năm qua y thay đổi nhiều, dù người quen không nhìn kỹ khó nhận ra, đi thẳng lên tầng 5, ấn chuông phòng 34.

Roẹt! Cửa chống trộm kéo ra xuất hiện cô gái thể hình chẳng kém gì Phí Béo, giọng oang oang: “Tìm ai?”

“Xảo Xảo, không nhớ anh à?” Giản Phàm cười vui vẻ bỏ mũ xuống, cái mặt nhìn một cái nhớ tới dì Thời, cô gái này chính là Thời Xảo Linh, Xảo Linh là xinh đẹp lung linh, nhưng thực tế khác hẳn, khi Trương Kiệt còn sống cứ hay nói tới Bàn Nha chính là cô gái này.

“Anh Giản Phàm! Oa!” Thời Xảo Linh miệng thành chữ “O” tròn xoe la lên chói tai, mấy năm không gặp rồi, mở vội cửa kéo vào nhà.

Ngôi nhà không có gì thay đổi, gần giống nhà Giản Phàm ở Ô Long, đồ đạc toàn là loại cũ kỹ nhiều năm chưa thay, chỉ còn lại một cô béo này ở nhà, chiều rồi mà còn mặc nguyên áo ngủ, trong phòng bật nhạc, chắc lại làm bạn với máy vi tính rồi, Giản Phàm nhìn quanh hỏi: “Mẹ em đâu? Nghỉ hưu rồi mà suốt ngày vẫn không ở nhà à?”

“Đánh mặt chược, đánh sếp thành bệnh thần kinh rồi.” Thời Xảo Linh không vui.

Cảm giác này Giản Phàm hiểu, nếu như trong nhà có cô con gái hai mấy mà vẫn không việc làm không lập gia đình, suốt ngày ru rú ở nhà chơi game, đoán chừng cha mẹ nhìn là phiền, giống cha mẹ mình trước kia. Còn ở nhà lâu thì có một loại đặc tính, đó là cô độc, khó giao tiếp với người khác, nếu không phải Giản Phàm là chỗ quen biết cũ, có khi chẳng nói câu nào: “Xảo Xảo, vẫn chưa có việc làm à?”

“Anh nhìn em thấy giống có không?” Xảo Linh biết Giản Phàm tìm mẹ mình, bấm điện thoại, không ngờ chuông đổ trên nóc TV, nhún vai: “Thế này thì hơn 6 giờ chiều mới về.”

“Xảo Xảo, anh mở quán cơm, hay là em tới giúp anh nhé?” Giản Phàm chắc là quen với thằng béo từ nhỏ rồi, nhìn mấy người béo tốt, không thấy xấu mà cảm giác rất đáng yêu, thân thuộc, chợt nhớ tới cái nhãn hiệu của mình, cho cô gái này mặc áo trắng đội mũ đầu bếp lên, trông giống cái logo sống lắm.

“Được không? Em chỉ biết ăn thôi ... Mẹ em nói vậy.” Xảo Linh ừ ừ gật đầu, thiếu tự tin nghiêm trọng, không dám nhận lời.

“Sao không được?” Giản Phàm trừng mắt, giở bản lĩnh năm xưa lừa đám đồng đội ra: “Trời sinh ra ta ắt sẽ dùng, mẹ anh cũng suốt ngày mắng anh chỉ biết ăn, giờ anh là bếp trưởng, em cũng biết mà. Em nhiều năm không tìm được việc, tức là ông trời định sẵn em thành một nữ cường nhân độc lập ... Em đừng cười, em ít ra ngoài không biết, giờ phú bà ai cũng trông như em, ha ha.”

“Anh muốn chết à?” Xảo Linh cười nghiêng ngả, đấm Giản Phàm vài cái, có điều cũng động lòng, rụt rè hỏi: “Anh Giản Phàm, thật không đấy, đừng trêu em nhé.”

“Anh trêu em làm gì? Không những em, anh còn muốn mời cả mẹ em xuất sơn cơ.” Giản Phàm tiết lộ mục đích của mình: “Anh tới đây chuyên môn nhắm vào mẹ em đây.”

“Anh đùa à? Trừ chửi người ra thì mẹ em cũng chỉ biết ăn thôi.” Xảo Linh càng không tin.

Giản Phàm ngồi thẳng người lên, không cười nữa, làm vẻ mặt rất hình sự: “Em sai rồi, em không hiểu mẹ em, mẹ em là thẩm vấn viên giỏi nhất Đại Nguyên, cảnh sát yêu nghề nhất ... Em xem, đánh mặt chước còn say mê như thế, có thể tưởng tượng khi làm việc nhiệt tình cỡ nào. Tục ngữ nói, đánh trận dựa vào mẩu nữ binh, hai mẹ con em cùng làm một quán, kiếm là cái chắc.”

Xảo Linh cười khanh khách đĩnh chính: “Là phụ tử binh chứ.”

“Như nhau cả, dù sao là một nhà. Xảo Xảo, chẳng lẽ em muốn ở nhà cả đời à?” Giản Phàm kích một câu.

Cô nương chưa từng trải bị nói tới kích động rồi, chỉ là ở nhà lâu đâm nhút nhút, Xảo Linh không dám tự quyết: “Hay là em đi gọi mẹ em hỏi xem sao đã?”

“Mau đi đi, còn đợi gì nữa?” Giản Phàm giục.

Xảo Linh nghe thế tin rồi, không cả thay quần áo, cứ thế mặc áo ngủ, đi nguyên dép lê chạy ù đi, để toang cửa đó, bước chân như voi dầy vang lên ở cầu thang.

Giản Phàm có chút đắc ý vì ý tưởng thông minh đột xuất của mình, vốn chỉ mời dì Thời thôi, không ngờ Xảo Xảo mấy năm rồi mà vẫn chưa có việc làm, giờ xem ra mời hai mẹ con có phải tốt hơn không? Cựu cảnh sát, lại hung dữ như vậy, sợ quái gì lưu manh, mà nơi đó phục vụ người lao động, chẳng cần nhẹ nhàng lịch sự, như Đào Hoa ấy, chửi khách khời khời mà quán Đệ nhất oa vẫn đông nghịt đầy thôi. Mời dì Thời thực sự quá thích hợp rồi.

Đợi khá lâu, Giản Phàm phải thêm nước nóng vào cốc mới nghe thấy tiếng bước chân rầm rầm, nhìn một cái không nhận được cười, hai mẹ con chạy liền 5 tầng lầu, thở hồng hộc, nhịp thở cũng như nhau.

Con người ta đến một độ tuổi nhất định, thay đổi sẽ không nhiều nữa, Thời Kế Hồng vẫn cứ trên dưới to đầu như nhau, thịt trên mặt cũng chẳng ít đi, vừa thấy Giản Phàm là cười không khép miệng lại được, ngồi lún cả ghế sofa, mở cái loa công suất lớn nói ngọt nhạt: “Chà chà, ai thế nhỉ, thẳng nhóc thối, đi biến biệt mấy năm trời mới về thăm dì.”

Chương 039: Ném đá dò nông sâu. (4)

Đúng là mấy năm rồi chưa gặp, nhưng nghe giọng đặc biệt không lẫn vào đâu được đó, cảm giác mới hôm qua thôi vừa cùng nhau bàn vụ án, Giản Phàm vừa xúc động vừa cười ngượng: “Nơi này nhiều người quen quá, cháu ngại không tới.”

Thời Kế Hồng nghe vậy mặt càng trầm xuống, cũng hiểu Giản Phàm và cái nghề này có ít xung đột, không truy cứu nữa: “Nói, chuyện gì đây, tới lừa dì hay con bé nhà dì?”

Giản Phàm nói thẳng: “Cháu mở quán ăn, không có người, mời dì và Xảo Xảo xuống núi giúp cháu.”

“Làm gì, dì đây cảnh sát nhân dân mà còn đi bê trà rót nước cho người ta à? Đồng nghiệp mà biết thì dì dấu mặt già này đi đâu? Không đi, Xảo Xảo cũng không được đi.” Thời Kế Hồng vẫn dứt khoát như thế, từ chối thẳng thừng.

“Dì Thời, cháu sao dám để dì làm việc đó, cháu mời dì làm bà chủ, cháu là bếp trưởng, sao quản nổi quán nữa, địa điểm ở Đại Doanh Bàn, cháu bỏ 50 vạn mở quán ăn nhanh, nhân viên có rồi, thiếu bà chủ thôi. Dì mỗi ngày tới đó, chỉ huy đám tiểu cô nương làm việc, dì thu tiền, đứng quây tính sổ sách, ai không nghe lời dì chửi, rất có thành tựu, đúng không Xảo Xảo?” Giản Phàm háy mắt với Xảo Linh làm cô gái phì cười, nghiêng đầu né cái tát của Thời Kế Hồng, nói tiếp: “Dì Thời, nhớ lại năm xưa cháu với dì hiệp đồng tác chiến phá đại án, kinh doanh quán nhỏ có là gì? Dì không nhận lời là cháu ở lì nhà dì đấy.”

“Ài .. Cái thẳng.” Thời Kế Hồng nhìn con gái, thấy con gái mặt khắp khởi đầy kỳ vọng, không đành lòng từ chối, chỉ là cảnh sát đi bán cơm, thấy mất mặt.

Giản Phàm tung tuyệt chiêu hạ gục nhanh tiêu diệt gọn: “Dì Thời, lương hưu của dì bao nhiêu?”

“Hơn 3000, chưa tới 4000, không có tiền thưởng với trợ cấp nữa.” Thời Kế Hồng đang suy tư, buột miệng.

“Nếu mỗi tháng lại kiếm thêm bằng đó nữa thì sao ạ?” Giản Phàm nhìn Thời Kế Hồng ngồi thẳng lên, biết là động lòng rồi:

“Dì và Xảo Xảo, lương khởi điểm là 7000.”

Lương công vụ viên phổ thông của Đại Nguyên chỉ hơn 3000, kiếm được công việc thu nhập 2000, 3000 đã coi là không tệ, cứ nghĩ Giản Phàm định tận dụng quen biết dùng lao động giá rẻ, không ngờ trả lương cao như thế. Mỗi tháng trong nhà có thêm 7000, không những sinh hoạt cải thiện lớn mà còn dư dả để giành nữa, Thời Kế Hồng cực kỳ động lòng, Xảo Linh thấy mẹ chưa chịu gặt đầu thì hết sức sốt ruột.

“Dì Thời, cháu thực sự gặp khó khăn nên mới phải cầu tới dì, cháu đã bán cả nhà đi rồi, tiền kiếm được hai năm qua cũng ném vào hết đó, sắp đi vào kinh doanh lại thiếu người, mà lại không ai đủ tin tưởng để quản lý quán, trừ dì ra, xã hội loạn như thế cháu không dám tin ai khác. Dì giúp cháu đi, 3 tháng thôi, nếu dì thấy không thoải mái, cháu đưa dì về .. Hay 2 tháng, cháu trả lương trước?” Giản Phàm thấy lợi ích không dự được liền dùng khổ nhục kế.

Xảo Linh nghe Giản Phàm nói đáng thương như thế mà giận luôn cả mẹ mình: “Mẹ, còn ra vẻ gì nữa, anh Giản Phàm đã cầu tới mức đó rồi, chẳng hơn mẹ đi thua mạt chược nộp tiền cho người ta à?”

“A, con ăn nói với mẹ thế à? Cứ như là mẹ chưa bao giờ thắng ấy.” Thời Kế Hồng chưa nhận lời đã quay sang mắng con gái.

Xảo Linh dài giọng: “Vâng thắng, thua 1000 thắng 100, thế mà cũng gọi là thắng à?”

Tìm đúng người rồi, Giản Phàm cười tít mắt, hai mẹ con đúng là đánh đá như nhau, thấy hai mẹ con âm ỉ không ai chịu ai, Giản Phàm đau hết tai, đứng dậy ngăn giữa hai người họ: “Được rồi, được rồi, giao hẹn thế nhé Xảo Xảo, 9 giờ sáng mai anh đến đón em.”

“Vâng.” Xảo Linh chưa hỏi mẹ đã đồng ý.

“Dì Thời, không thể thiếu dì đâu nhé.”

“Đi đi, đi đi .. Dù sao dì ở nhà nhàn rồi cả ngày cũng thế.” Thời Kế Hồng đành thỏa hiệp.

Cuối cùng thuyết phục được hai mẹ con họ, Giản Phàm thở phào, được hay không chưa rõ, ít nhất bằng vào miệng rộng của dì Thời, chắc qua được khó khăn ban đầu. Xảo Xảo tất nhiên

hoan hỉ hết sức, chạy vào phòng dọn đồ, Thời Kế Hồng tiễn Giản Phàm xuống nhà, nhìn vết xẹo mà động lòng trắc ẩn, một cảnh sát phải đi làm đầu bếp, một anh chàng đẹp trai giờ mặt mũi ra thế này, dù không kiếm được tiền, vì tình nghĩa xưa nên giúp, quan tâm nói: “Giản Phàm, có khó khăn bảo dì, dì chẳng có nhiều đâu, vài vạn vẫn bỏ ra được. Dì cũng chẳng cần cháu trả tiền công, cháu mà chỉ bảo được Xảo Xảo có chút nghề là tốt rồi, nuôi đứa con gái lớn thế này mà lo chưa hết.”

“Dì Thời, tiền thì cháu tạm thời còn dư dả, cháu không chỉ muốn mời dì giúp, còn muốn dì ra mặt mời cả Mộng Kỳ nữa.” Giản Phàm rất nghiêm túc.

“Cháu nói vợ Tiểu Kiệt à?”

“Vâng, cô ấy một mình nuôi con không dễ, làm thu ngân ở siêu thị kiếm được là bao đâu. Cháu muốn giúp, mà tới nhiều thì vợ góa con cô, người ta nói vào không tiện.”

Thời Kế Hồng hiểu, Mộng Kỳ không tái giá, ở vậy nuôi con, Giản Phàm chưa vợ, miệng người đời rất độc ác, sáng khoái nhận lời: “Được, để dì đi.”

Giản Phàm nịnh: “Cám ơn dì, cháu đã nói mà, dì có lòng nhiệt tâm, cảnh sát Đại Nguyên không nhiều người tốt, dì là người tốt nhất.”

“Thôi đi thẳng nhóc thôi, chỉ giỏi miệng bôi mật, mà nói trước, dì có lương hay không cũng được, coi như giúp cháu, nhưng mà bạc đãi vợ Tiểu Kiệt là không xong với dì đâu.” Thời Kế Hồng trừng mắt lên, không nói đùa.

Giản Phàm lên xe ba hoa vài câu vẫy tay rời tiểu khu công an, Thời Kế Hồng đứng ở cổng rất lâu, chuyện cũ quay về trong lòng, hôm nay gặp lại, bà vui vẻ lắm, nhất là Giản Phàm vẫn tinh thần như xưa, không sa sút, vậy là mừng rồi, cảm giác quay về thời ở đội, cùng đám trẻ tuổi nói cười, quét sạch nỗi buồn thua mặt chược hôm nay ...

Hai mẹ con Thời Kế Hồng, thêm vào Diệp Mộng Kỳ, cùng Đậu Đậu thuần thực công việc và hai nhân viên, 6 người làm quen công việc vài ngày đủ duy trì cái quán nhỏ rồi. Ở Đại Bàn Doanh có cái lợi là không cần người đi giao hàng cũng đủ quần thể tiêu phí. Chuyên môn chạy tới quán một chuyến, đã bắt đầu dán giấy

tường rồi, đèn đã lắp, cửa kính đã lau, mai sẽ có ngay cửa hiệu sáng sủa, yên tâm rồi Hoàng Thiên Dã làm việc còn vài phần đáng tin.

Nhìn trời đã sắp tối, di động reo một cách sốt ruột, vội vàng chạy về xưởng chế biến, Đường Đại Đầu chắc nổi nóng rồi.

Bất ngờ, ít nhiều có chút bất ngờ, về văn phòng thấy Phi Phi bé con chơi máy vi tính, chính là cái laptop Lenovo cũ mà Ly Ly đào thải sau khi mua được cái laptop Apple. Cô thấy Giản Phàm liền chỉ chỉ Đường Đại Đầu ở phòng bên. Giản Phàm thò đầu nhìn một cái dở khóc dở cười, tên này đã kịp kết thân với đám đầu bếp, đang say mê sát phạt với Hắc Đản, Mã Bằng, Hải Quân, tiền lẻ trên bàn đã dồn thành đống, Đậu Đậu và Đại Hòe, chú Hoàng đứng xem cổ vũ. Thấy Giản Phàm đi vào, Đường Đại Đầu không còn tâm tư chơi bời nữa, ném đống tiền lẻ vào giữa: “Mọi người chơi đi, tiền chia nhau.”

“Nghỉ ngơi sớm đi, mai phải làm nhiều hơn đây, Đại Hòe chuẩn bị thêm 500 xuất, Hải Quân, mai dậy sớm chặn hai xe đưa rau vào thành.” Giản Phàm an bài, không trách, ở cái nơi hoang vắng này, trừ xem TV không còn gì giải trí cả, cùng Đường Đại Đầu ra ngoài, chủ động nói: “Anh Đường, tôi biết anh không yên tâm mấy tên kia, hôm nay cùng anh đi gặp họ, được chưa?”

“Được.” Đường Đại Đầu nghe thế không chỉ trích nữa.

“Thay quần áo đi, Hắc Đản, lấy cho anh Đường bộ đồ công tác.” Giản Phàm giải thích: “Anh xem, anh mặc bộ vest Goldlion, dùng điện thoại Nokia, cổ đeo xích chó bằng vàng, toàn thân trang phục vài vạn, còn đám anh em lưu lạc đầu đường xó chợ! Định làm mọi người lúng túng sao.”

“Có lý, Hắc Đản, mau lên, lấy quần áo.”

Chương 040: Lựa chọn của mỗi người.(1)

Đường Đại Đầu thống khoái mặc vào cái quần jean cũ, khoác lên trang phục công tác màu xanh lam, phú ông liền biến thành công nhân nghèo khó, Phi Phi nhìn mà phì cười, nói lần đầu cô gặp Đường Đại Đầu chính là bộ dạng này.

Lái xe về thành phố, Phi Phi làm món mỳ sở trường của mình cho hai người ăn tạm, sau đó để xe ở nhà, bắt taxi tới ga tàu, tìm người quen cũ ...

Ga tàu lúc nào cũng náo nhiệt, cho dù là buổi tối cũng tấp nập hơn nơi khác, từ đại sảnh nhà ga trải sang hai bên là nhà nghỉ, hiệu tạp hóa, quán bán rong, xe ba bánh chở khách và taxi không đeo biển, Giản Phàm và Đường Đại Đầu xuống xe được vài phút đã có ba bốn người cầm biển ghi tên nhà nghỉ chạy tới hỏi: Ông chủ, có nghỉ không?

Nếu vẻ mặt chỉ hơi dao động một chút là cả đội ngũ tiếp thị lao tới, từ rửa chân tới gội đầu đều đầy đủ, hơn nữa giá thì rẻ, Đường Đại Đầu bực mình xua tay: “Xéo xéo xéo, không giới thiệu tiểu thư, ai ở làm gì?”

Không ngờ người kéo khách nổi giận bảo vệ thanh danh của nhà nghỉ: “Xem anh nói kìa, đó là thứ ắt phải có, giới thiệu làm gì, không có thì ai mở nhà nghỉ? Ông chủ, anh muốn bao nhiêu?”

Giản Phàm không dám dây dưa với đám kéo khách miệng nói nở hoa, khách khí đuổi đi, cười: “Anh Đường, cái từ ông chủ giờ rẻ rúng quá, ăn mặc như hai chúng ta mà cũng có người gọi là ông chủ.”

Đường Đại Đầu không cười, đang bực đây, lửa giận rất lớn, lúc có đám đầu bếp và Phi Phi thì không tiện, giờ chất vấn thẳng mặt: “Giản Phàm, cậu là thằng chó chết, con mẹ nó chứ, cứ nghĩ tới cậu là tôi thấy cậu là thằng chó chết .. Này rốt cuộc cậu ý gì?”

“Anh Đường, nói nửa ngày trời tôi mới không biết anh có ý gì.”

“Còn không phải vì chuyện kia, cậu không thể vớt lại tôi một mình như thế, muốn mở quán, tài nghệ của cậu, tài chính của tôi, sợ mẹ gì, muốn quán to cỡ nào tôi cũng mở được cho cậu.” Đường Đại Đầu rất muốn đấm Giản Phàm một phát cho hả.

Giản Phàm nói đùa : “Thế nhà hàng cỡ Quốc Tân Quán được không?”

“Cái đó không được, cậu trêu tôi đấy à?” Đường Đại Đầu rất không vui.

“Sao anh biết tôi bán cơm hộp không kiếm được tiền?”

Đường Đại Đầu nghe thế cà nhắc đi nhanh vài bước, chặn trước mặt Giản Phàm, tóm sơ hờ: “Tôi hiểu rồi, ăn mảnh chứ gì? Sợ kiếm được tiền phải chia cho tôi chứ gì?”

“Đúng rồi.” Giản Phàm cố ý trêu.

Thế nhưng Đường Đại Đầu nghe vậy không giận lại thở phào: “Chia hay không cũng được, sao lại đi bán nhà, con người phải có cái ổ chui ra chui vào chứ! Được, chuyện nhỏ không truy cứu nữa, mai chọn nhà, nhà cũ của tôi bị giải tỏa rồi, đền bù hai cái, ba người chúng tôi không ở hết, cậu ở một cái ... Một mình tôi ở Đại Nguyên buồn chán chẳng có việc gì làm, muốn tìm đám anh em cũ, cậu bảo đừng tìm vội, Phi Phi cũng không vui ... Muốn tôi chết vì chán à?”

Giản Phàm đi tới khoác vai hắn: “Thế theo anh thì chúng ta làm gì thì thích hợp?”

“Đơn giản, mở cái KTV, nếu không trung tâm tắm rửa, rửa chân cũng được, suốt ngày ngồi nhìn vợ vô vị lắm, hết cảm giác mới mẻ rồi ... Tôi quen đám ma ma, tới đó vẫy tay cái có cả trăm tiểu thư ... Ha ha ha, trừ tự dùng còn có thể kiếm tiền.” Đường Đại Đầu nói tới kế hoạch vĩ đại của mình là toàn thân muốn tỏa sáng.

Giản Phàm gật gù tán thưởng: “Hay hay, ý tưởng này rất hay, Phi Phi làm bà chủ quản lý tiểu thư, anh đêm đêm làm tân lang, con chúng ta lớn lên trong môi trường quá tuyệt, đúng không?”

“Thôi, đếch nói nữa.” Đường Đại Đầu nghĩ tới Đường Ân Trọng liền cứng họng, ỉu xìu lắc đầu, ý tưởng vĩ đại này không thực hiện được.

Tới sân ngoài nhà ga, Giản Phàm kéo Đường Đại Đầu ngồi bệt ở bậc thềm: “Tôi biết, tôi không tiêu tiền của anh nên anh khó chịu chứ gì?”

“Đúng, tôi sống chừng này, chưa bao giờ nợ ân tình của ai, nhưng mà tôi nợ cậu ân tình lớn mà không trả nổi, có khó chịu không?” Đường Đại Đầu không hiểu: “Khi cậu làm cảnh sát, tôi là lưu manh, chúng ta xưng anh gọi em là anh em thân tình, cậu đâu ngại người ta lời ra tiếng vào. Giờ cậu sống đi xuống, thành thằng đầu bếp, sao tôi lại cảm giác tôi leo cao thế?”

“Ha ha ha, năm xưa hai chúng ta đều chẳng tốt đẹp gì, đừng nhắc tới nữa.” Giản Phàm cười nghiêng cả người, an ủi: “Không phải là muốn dấn anh, mà là tôi muốn tự mình lập nghiệp, phải tự mình trải nghiệm, dù sao kinh nghiệm của tôi còn ít, nếu chẳng may thất bại, tôi còn có anh mà trông vào, đúng không? Khi đó có thể dùng tiền của anh làm lại ... Giờ mỗi ngày tôi bán 2000 xuất cơm thôi, anh xen vào làm gì? Chuyện nhỏ xíu thế này mà kéo anh theo, thế mới là coi thường anh, đúng không?”

“Ừ, nói thế còn nghe được, mà dặn trước, không được bỏ tôi lại đâu đấy.” Đường Đại Đầu hỉ nộ đều thể hiện trên mặt, nghe giải thích liền vui vẻ trở lại, có điều vẫn không hiểu kiểu làm ăn này: “Giản Phàm, làm ăn thế này chẳng đáng để vào mắt, vô vị lắm, cái đầu cậu nghĩ gì thế? Cậu thông minh lắm cơ mà, đừng vào việc nhỏ nhặt này thật lãng phí.”

“Anh lại sai rồi, càng là những thứ không đáng chú ý, lợi nhuận càng cao, thị trường càng lớn, ví như KFC, Mc Donald, California Beef Noodle King USA. Đều là món ăn hết sức bình thường, nhưng mà cực kỳ hưng thịnh. Anh biết phí gia nhập Mc Donald ở tỉnh thành không, hơn 800 vạn, kinh khủng không? Nhưng mà vẫn ngày thu cả đồng tiền ... Ở Đại Nguyên có 40 nhà kinh doanh đồ ăn nhanh, chưa kể nhà đánh du kích hơn 30 cái, thị trường quá loạn, vì sao? Vì không ai thèm chú ý, cả đám thuế vụ thành quản công thương cũng xem thường kiểu làm ăn cò con này, cho nên chúng ta mới dễ kiếm chác, hiểu không?”

“Anh không biết các nhà hàng lớn bây giờ cạnh tranh kịch liệt thế nào không? Cái nhỏ thì đổi sức lao động lấy tiền, thị trường hữu hạn, cái lớn thì phải lo lót quan hệ khắp nơi, kiểu

ứng phó xã giao đấy, anh em ta không sợ trường, hơn nữa phải luôn cúi nịnh bợ chúng, anh thích không? Riêng đám chính phủ tới ăn không trả tiền đủ làm sập quán rồi, còn cái quán nhỏ của tôi, vào ăn nút bụng cũng chỉ tốn vài chục đồng, không sợ! Mời cũng chả thèm vào ăn ... Tôi nghĩ đi nghĩ lại rồi, muốn an toàn làm ăn lâu dài, chỉ có nhắm vào thứ không ai chú ý, nên chọn cơm hộp. Chỉ cần Đại Nguyên này còn giai cấp vô sản, không sợ không có người ăn.”

Nghe nửa ngày trời lời của người trong nghề, thấy cách làm việc của Giản Phàm đáng tin, ít nhất hơn ý tưởng dựa vào tiểu thư mở KTV của mình nhiều, Đường Đại Đầu gật gù: “Ha ha ha, tôi không nói lại cậu, cậu mở miệng ra là đã có vài phần lý rồi ... Mà sao cậu hiểu rõ thế?”

“Tự mình trải qua thôi, kỳ thực tôi luôn muốn thành đầu bếp nổi tiếng, kiếm thật nhiều tiền, cũng đã làm ra vài món ăn nổi tiếng rồi, nhưng mà phát hiện sức sống của nó quá yếu ớt, vắn vẹo có giai tầng nhỏ. Vì sao lưu truyền mấy nghìn năm chỉ có mấy món ăn ở bên mép người dân thường thôi, sức sống lâu dài ... Mở nhà hàng lớn, tôi có thể lỗ tới vĩnh viễn không trở mình được, còn làm ăn kiểu này dù lỗ sạch, mất vài năm là tôi kiếm lại .. A, đợi chút, tôi nhận điện thoại.” Giản Phàm hiếm có nói lời trong lòng, đáng tiếc tri kỷ lại ngáo ngáo ngơ ngơ.

Chương 041: Lựa chọn của mỗi người. (2)

Điện thoại là của Dương Hồng Hạnh, tuy nội dung trò chuyện vẫn buồn tẻ như vậy, nhưng mà rõ ràng là tiến bộ rồi, đổi tin nhắn thành điện thoại, Giản Phàm lả lơ vài câu là bị mắng, thế là hỏi thăm cha, hỏi thăm mẹ một hồi, thời gian bất tri bất giác trôi đi đến khi quay đầu lại thì không thấy Đường Đại Đầu đâu nữa, nhìn khắp nơi mới thấy hắn đứng ngậy ra bên hàng rào ngoài ga, không hiểu có chuyện gì, vội vàng chạy tới.

Là Sỏa Trụ, cái tên ngốc cao to thô kệch đang ngồi bê bát lớn ăn, bên cạnh là xe bán hàng lưu động, treo biển "Mỳ bò Thanh Chân", trời mới biết là thật hay giả.

"Sỏa Trụ." Đường Đại Đầu nhìn một lúc xúc động gọi.

Sỏa Trụ ngạc nhiên quay đầu lại, thấy Đường Đại Đầu đứng ngay dậy cầm cả bát chạy, chủ quán phía sau rồi rít đuôi theo: "Ê, ê trả tiền, trả bát đây."

Cuống quít quay về trả tiền, lại cuống quít chạy tới, tới trước mặt Đường Đại Đầu, nhìn ngang ngó dọc một hồi như không nhận ra: "Anh anh anh ... sao thành thế này?"

Bình thường nói đã ngô ngọng không rõ, giờ kích động lên thêm cả nước bọt, phun đầy mặt Đường Đại Đầu, làm hắn vội vàng che mặt, đẩy thẳng vai u thịt bắp đó ra: "Con mẹ nó, mày nói tao thành thế nào, còn thở là may rồi."

"Đúng đúng đúng, đại ca nói có lý." Sỏa Trụ rồi rít vâng dạ, nhìn là biết thực lòng tôn kính Đường Đại Đầu, dù đại ca què ngồi xuống, đang định nói thì Đường Đại Đầu đẩy mặt sang một bên.

Giản Phàm cười rất bất lương nhìn đôi huynh đệ hoạn nạn, Đường Đại Đầu mặc áo vải lao động, quần rách, ai mà nhận ra được vị lão đại từng thét ra lửa ở chốn giang hồ. Sỏa Trụ thì quần nỉ, áo bông, áo như trộm được vậy, cộc hơn một cỡ, Đường Đại Đầu thương hại đưa tay sờ: "Sao mùa này còn mặc áo dày thế?"

Sỏa Trụ nhe răng: "Đêm lạnh lắm."

“Đêm? Đêm còn làm gì nữa?”

“Ra ga tàu đứng, không có vợ, nửa đêm ra đi làm.”

Đường Đại Đầu bùi ngùi, năm xưa hứa kiếm vợ cho hắn mà chưa thực hiện được, xoa đầu như xoa đầu đứa bé: “Có mệt không?”

“Không mệt.”

Sỏ Trụ ăn một bát mì bò mặt đầy hạnh phúc đáp, còn xen lẫn niềm vui gặp lại đại ca, cảnh huynh đệ ấm lòng người ấy có kẻ phá hoại, là Giản Phàm, ghé tới hỏi: “Sỏ Trụ, chỉ khuôn vác mà không làm gì khác à?”

Mắt Đường Đại Đầu nheo lại, Sỏ Trụ cười hì hì, làm ra vẻ thần bí: “Đêm tới trông coi lỏng lẻo, có khi vác ra được vài thứ, được bữa ăn ngon.”

“A, mà đi ăn trộm?” Đường Đại Đầu vung tay đánh.

“Ai cũng trộm, em không trộm thì là thằng ngốc à?” Sỏ Trụ ôm đầu cãi.

Đường Đại Đầu chỉ biết thở dài mà thôi: “Sỏ Trụ, chuyện này ngàn vạn lần đừng nói với ai hết. Thấy đồ giá trị đừng tham, bị bắt vào trong đấy.”

“Không sao đâu, người đội mũ lớn bảo vác, người một nhà ... Không ai bắt.”

Giản Phàm không nhịn được cười nữa, Đường Đại Đầu biết có hỏi thằng ngốc này nữa cũng không rõ, tóm lấy Giản Phàm tra hỏi, không có gì, là nhân viên đường sắt nội ứng ngoại hợp thôi, vận chuyển đường sắt lượng hàng lớn, mất đi một hai bao chẳng ai tra, mấy năm trước từng truy quét một lần, bốt trắng trơn hơn nhiều.

Đường Đại Đầu dở khóc dở cười: “Sỏ Trụ, tiến bộ rồi.”

Sỏ Trụ được khen lập tức vui vẻ, đại khái thấy đại ca ăn mặc chả hơn gì mình, ghé tai thì thầm: “Đại ca, giờ đám anh em có mười mấy người, hay anh lại chỉ huy mọi người làm?”

Đường Đại Đầu vỗ cái chân què: “Sỏ Trụ, chân anh thế này còn làm được sao?”

“Đúng, mà không sao, nếu anh không có chỗ nào đi thì tới ở cùng em ..” Sỏ Trụ ân cần nói, có vẻ không ngại nuôi Đường Đại Đầu.

Đường Đại Đầu cảm động không nói lên lời, Giản Phàm lại phá: “Sỏ Trụ, Xa Loa Tử đâu?”

Xa Loa Tử là tên để kiêu tóc Thát Đát, hay đi cùng Mơ Hồ, Sỏ Trụ nghe thấy một cái là chửi om xòm: “Hai cái thằng buồi, hai thằng chó, mồ mả nhà chúng nó sập hết rồi ...”

Đám anh em có mâu thuẫn, chỉ vì hoàn cảnh mà phải dính lấy nhau thôi, có điều chưa bao giờ nghiêng răng nghiêng lợi chửi thế này, mong thằng này giải thích không ăn thua. Đường Đại Đầu lại quay sang Giản Phàm, rõ ràng Giản Phàm đã điều tra rồi, thì ra Xa Loa Tử và Mơ Hồ cũng kiếm ăn ở bên đường tàu, chuyên đi rình rập gà hoang tiếp khách, tìm được chỗ mua bán dân thì mách cho đồn công an lấy tiền thưởng, nghe nói sống không tệ.

Sỏ Trụ tuy không biết câu đạo bất đồng bất tương mưu, nhưng không theo hai tên đó, cho rằng phá hỏng chuyện tốt của người khác là loại súc sinh. Còn kể hai thằng súc sinh bị một đám tiểu thư bao vây đánh một trận, dùng giày cao gót đập đũng quần, đập cho gậy của hai thằng đó giờ không dựng được lên nữa.

“Sỏ Trụ, đi đi, tôi và anh Đường đói rồi, gọi hai bát mì bò ...” Giản Phàm không nghe tiếp được nữa, sai Sỏ Trụ đi lấy mì.

Đợi Sỏ Trụ hớn hờ chạy đi rồi, Đường Đại Đầu mới u ám hỏi: “Giản Phàm, cậu sớm biết hết rồi hả, hôm nay dẫn tôi tới đây có ý gì?”

Giản Phàm lạ gì mấy trò của đám lưu manh, tìm hiểu cái là rõ, hướng hồ Sỏ Trụ không dấu diếm: “Anh Đường, nhân vật nhỏ thế nào cũng có đạo sinh tồn của mình, anh xem Sỏ Trụ vui vẻ như thế, Mơ Hồ và Xa Loa Tử cũng sống có tư vị lắm, không kém thời theo anh đâu. Tôn Nhị Dũng thì ra khỏi trại biết khôn rồi, tới công ty bảo an, làm tiểu đội trưởng ... Bọn họ có lựa chọn cuộc sống của mình, anh thấy có cần thay đổi không? Hoặc có thể nói, anh thay đổi được họ không?”

Đường Đại Đầu không biết nói sao, chỉ là lòng có chút thất vọng, rõ ràng đám anh em này không phải loại khóc lóc cầu xin hần cứu giúp, có lẽ tìm đám anh em cũ cũng vì có chút hoài niệm cuộc sống đại ca trước kia.

“Anh Đường, trại giam, trại cải tạo, trại giáo dưỡng vô số, anh bảo rốt cuộc được mấy người thực sự thay đổi làm lại con người?”

Đường Đại Đầu mơ hồ hiểu ý Giản Phàm, nói đơn giản chút, chớ không đổi tính ăn phân.

“Anh Đường, anh không cứu được ai đâu, hướng hồ họ đâu cần anh cứu, ân tình năm xưa là hành vi tự phát, ví như nếu người bị thương là Tôn Nhị Dũng hay Sỏa Trụ, những người khác không do dự tiền một đoạn, là lẽ thường tình của con người. Hay như Đường Thụ Thanh, Lý Uy, Tăng Nam, bọn họ cho rằng anh cầm tiền thì phải làm việc, thiếu chút nữa đẩy anh vào tuyệt lộ, anh không hận, vậy cần gì nhớ mãi người vô tình giúp anh ... Nói thẳng ra nhé, anh Đường, tuy tôi cứu anh, nhưng tôi thấy loại người như anh đáng chết lắm.”

Đường Đại Đầu ngả người ra sau, cười không rõ ý vị: “Kẻ ác sống lâu mà, tôi có cách nào đây ... Hiểu ý cậu rồi, nhưng tôi phải làm sao giờ?”

“Chẳng làm gì cả, chẳng ai nợ anh, anh tự chuốc lấy cả thôi, anh chẳng nợ ai, dù có, lần thập tử nhất sinh đó trả hết rồi ... Ý tôi đơn giản, kệ họ sống cuộc đời mình thích, như Sỏa Trụ làm trộm vặt, bị bắt được cũng một trận đòn thôi, hướng hồ trộm thiên hạ nhiều như rươi, chắc gì đã bị bắt, anh lò bò trắng răng làm gì?”

“Đúng thế thật, tôi không ngờ họ sống thoải mái thế, cứ nghĩ Thịnh Đường đổ bể rồi, cả đám tan đàn xẻ nghé, sống bữa nay không biết bữa mai.” Đường Đại Đầu cười lắc đầu.

“Thuận tự nhiên đi, họ vốn không sao, anh tự tập họ lại mới có chuyện ấy, như thế này là tốt nhất, làm bạn bè bình thường, cao hứng lên thì rủ nhau làm chén rượu, ai gặp khó giúp được thì vươn tay giúp, thế chẳng phải tốt sao? Đâu cần cứ tự tập vào với nhau, tiệc vui nào chẳng có lúc tàn.”

Chương 042: Thương đồ có hiểm. (1)

Vì sao Giản Phàm lại coi một tên lưu manh như Đường Đại Đầu là bạn bè hiếm hoi của mình, vì ai có thù oán với hắn, chưa chắc hắn đã nhớ, nhưng có chút ơn nhỏ nhất, cả đời hắn nhớ mãi cái tốt của người ta. Y tốn công làm rõ tình hình đám anh em này là để Đường Đại Đầu yên tâm, mọi người sống rất tốt, cho hắn biết, không có anh, họ sống vẫn tốt.

Đường Đại Đầu không nói gì cả lục lợi người, lấy ra điều thuốc, chuyện cũ như làn khói trước mắt, có nhiệt huyết, có thống khổ, có hào tình, rồi như mây khói tan biến thôi. Giản Phàm cũng không nói thêm, ngửa đầu nhìn bầu trời sao bao la, sinh mệnh một người trên đời, giống một ngôi sao, một đốm sáng, quá nhỏ bé ...

Một lúc lâu sau Sỏa Trụ gọi mỳ chín rồi, Giản Phàm đứng lên dìu Đường Đại Đầu, hai người đi về phía quán mỳ đặt trên cái xe ba bánh, hai bát mỳ lớn nhìn cũng màu mỡ bắt mắt lắm. Sỏa Trụ ân cần lau đĩa cho hai người họ.

Đường Đại Đầu nhìn cái mặt ngọc ngạch vui vẻ của hắn, sờ túi lấy ra xấp tiền, phải trên 2000, vẻ mặt Sỏa Trụ rất kỳ quái, cứ hít nước mũi mãi, Đường Đại Đầu đặt tiền vào tay hắn cẩn thận dặn dò: “Sỏa Trụ, đừng làm đêm nữa, mệt lắm, kiếm cô gái mà chơi ... Giờ anh cũng nghèo rồi, tiền trên người đưa mày hết đấy, tiêu tiết kiệm vào, nhớ kỹ nhé, ngủ với con nào chỉ đưa nó một tờ thôi, đừng để bị người ta lừa hết, nhớ chưa?”

“Nhớ rồi, nhớ rồi, ngủ một lần, một tờ.” Sỏa Trụ mừng quên hết tất cả, rồi rít gậy đầu rồi chạy biến đi tìm nữ nhân, không đợi thêm được nữa rồi, làm cả người bán mỳ cũng phải bật cười.

Đường Đại Đầu chỉ thở dài, biết riêng tiền không giúp gì được đám anh em này, khẳng định lại đi ăn trộm.

Có điều trừ làm hết sức nghe mệnh trời ra thì còn làm sao được nữa.

Hai người bê bát mỳ lên ăn, chưa được mấy miếng thì không ngờ Sỏa Trụ lại chạy về, ghé đầu vào giữa hai người nói: “Anh

Đường, Tiểu Oa Ca, lát chúng ta cùng đi nhé, chúng ta đông người, chơi xong không trả tiền họ chẳng làm gì được ... Hoặc trả ít một chút.”

“Khụ, khụ, khụ.” Giản Phàm bị sặc nước, vội vàng đặt bát xuống ho không ngớt, khom người nôn ra, nôn xong cười không thôi.

Đường Đại Đầu Đầu thần kinh cường hãn, mà loại chuyện này có khi hãn làm không ít, nhẹ nhàng nói: “Sỏ Trụ, hôm nay anh không có tâm trạng, mày tự đi đi, lại chẳng tốn bao nhiêu ... Đi đi.”

Sỏ Trụ không tin đại ca đổi tính, quan tâm hỏi han: “Anh, chả lẽ cái chân kia cũng què rồi, hay để em sờ vài cái giúp anh dựng nó lên trước.”

Giết người, giết người! Giản Phàm cười ngã lãn ra đất cười tới chảy nước mắt, Đường Đại Đầu đỏ mặt tía tai, bản sắc lộ ra chỉ tay quát: “Cút, cút ngay, không cút trả lại tiền cho tao.”

“Em cút.” Sỏ Trụ không biết vì sao đại ca lại nổi giận, nhưng tiền thì chắc chắn là không trả, quay đầu chạy mất, lần này chạy đi thật, không quay lại nữa.

Nhìn hãn chạy rồi, Đường Đại Đầu cũng cười tới không ăn nổi nữa, mà mùi vị thì chẳng ra làm sao, trả tiền bỏ bát mỳ gần như còn nguyên đó, không bắt xe, hai người vừa đi vừa cười.

Trên đời này, đừng ai coi mình là nhân vật chính, thiếu ai thì cuộc sống vẫn cứ tiếp tục, có điều ngày càng có nhiều việc phẫn chấn lòng người.

Hoàng Thiên Dã làm việc nhanh nhẹn, ngày hôm sau Giản Phàm tới quán thì tấm biển "Thực Thượng khoái tân chi nhánh 2" đã được treo lên. Điện nước đều được cấp, Đậ Đậ chỉ dẫn hai sinh viên tranh thủ thời gian thực tập đi kiếm tiền, cùng với Thời Kế Hồng, Mộng Kỳ, Xảo Linh, toàn bộ quán là nữ, oanh yến rộn ràng, đông vui hãn lên, đốt một cái bánh pháo thế là chính thức khai trương. Địa điểm này tốt hơn cả tưởng tượng, vừa tới trưa 500 xuất cơm đã hết sạch, tới 6 giờ chiều mà vẫn có người tới ăn.

Khai trương thuận lợi, nhân tuyển trong quán càng làm Giản Phàm đắc ý, cái giọng lệnh võ uy phong bát diện của Thời Kế

Hồng rất có tác dụng trấn nhiếp, chỉ huy ở trong hoàn cảnh ồn ào này, bàn nào ăn xuất gì, bao tiền, có đồ uống không, giọng như khoan vào tai, giống trước kia thăm vấn nghi phạm, không có sai sót gì.

Mộng Kỳ vốn là thu ngân ở siêu thị, vừa nghe nói Giản Phàm mở quán là tới giúp ngay không nói hai lời, thu tiền tính tiền mau lẹ, cho dù Xảo Linh tay chân lòng ngóng cũng làm việc hứng khởi tinh thần. Buổi tối đóng cửa, bán được 830 xuất cơm, đó là vì không dự báo đúng nhu cầu, chuẩn bị không đủ. Không cần phải quang cáo, trị thị trường có sức mua quá mạnh, Hoàng Thiên Dã phản ứng rất nhanh, trước buổi trưa đặt thêm mấy két bia và nước ngọt bán cùng, tới tối đóng cửa, riêng nhật nhạnh vở chai đem bán cũng kiếm thêm mấy chục đồng.

Rất lâu rồi không có việc gì khiến Giản Phàm thấy nhiệt huyết sục sôi thế này, giờ vừa là đầu bếp, lại là lái xe, ông chủ, làm đủ mọi việc, mà không biết mệt là gì. Buổi tối hôm đó cùng công nhân lắp thiết bị giữ nhiệt, sáng hôm sau còn dậy sớm hưng phấn làm cơm, buổi trưa dễ dàng đột phá 1000 xuất, Giản Phàm nhìn khách hàng nườm nượp, hào khí chôn sâu trong tim dần dần bùng phát ...

Bỗng nhiên thành linh xuất hiện một quán ăn nhanh, hơn trăm mét đã ngửi thấy mùi thịt thơm phức, đó là loại mùi thơm thuần không phải thứ mùi tẩm ướp gia vị. Bằng vào mùi thơm đó đã đánh thức con sâu trong bụng người ta, hướng hồ mùi vị không tẻ, hướng hồ một bộ phận người đi xin việc tới từ các trường đại học đã quen với mùi vị của Thực Thượng khoái xân, vì thế lượng tiêu thụ từng bước tăng lên.

Thủ đoạn rất đơn giản mà bây giờ người ta không thèm dùng nữa, như người bán xâu thịt dê nướng chính là dựa vào khói bay ra khi nước dụ thực khách qua lại. Trước cửa chi nhánh hai cũng đặt một cái nồi thịt đang đun sôi ùng ục, người xin việc cầm hồ sơ chen lấn cả sáng tới hoa mắt chóng mặt, đi ra ngửi thấy mùi thịt là cứ theo bản năng mà tới thôi.

Mốc 2000 xuất cơm ở chi nhánh 2 chỉ cần một tuần là đột phá rồi, quán chính đã mở rộng tới 30 người. Từ Thanh Thanh xuất thân học kinh tế, không thiếu đầu óc kinh tế, ít nhất là hơn

đứt loại đi học chỉ ăn với ngủ như Giản Phàm và Hoàng Thiên Dã, kinh doanh hơn một tháng đã định ra tiêu chuẩn OEM, bắt đầu xuất hiện lượng lớn hộp cơm nhãn hiệu Thực Thượng. Với cơ sở giá tương đương, cấp bậc tự nhiên cao hơn hộp cơm bằng xốp ở trường, hơn 40 ngày, lục thùng rác xung quanh trường đại học, quá nửa là hộp cơm một lần của Thực Thượng, lượng tiêu thụ đột phá 3000.

Đối với khu trường đại học lớn tới mười mấy vạn nhân khẩu, lượng tiêu thụ của quán ăn nhỏ chưa bằng nhà ăn trong trường, nhưng mà Hoàng Thiên Dã đã hài lòng lắm rồi.

Giản Phàm thì lại lòng tham không đáy, một mặt thúc giục Hoàng Thiên Dã mở quán thứ ba, một mặt bận rộn ở chi nhánh 2, xưa nay lão tam rất thích so bì ganh đua, vốn trêu Giản Phàm chỉ huy đội quân nương tử, cầm đầu còn là đôi mẹ con béo ú, không so được với học muội xinh đẹp trong quán mình. Có điều làm Hoàng Thiên Dã cay cú là đội ngũ 30 người của mình lại lượng tiêu thụ không hơn đội quân nương tử 7 người là bao.

Hoàng Thiên Dã thấy mình rơi vào thế hạ phong rồi, mấy ngày sau lại nghe nói Giản Phàm mặt dày chạy tới văn phòng chủ nhiệm chợ nhân lực bảy tám chuyến, nói muốn cung cấp cơm công tác miễn phí cho nhân viên của họ. Chủ nhiệm mới đầu không thèm để ý, ai ngờ mặt ông chủ Giản không phải dày loại vừa, sau đó buổi trưa dẫn đám đầu bếp tới phát cơm nóng canh nóng cho nhân viên, vài ngày sau nhân viên đều phản ảnh cơm hộp của Thực Thượng rất ngon, cơm hộp nơi khác không nuốt được, làm chủ nhiệm dở khóc dở cười.

Thế là Giản Phàm chỉ cần dùng 5 ngày, mỗi ngày phát 30 suất cơm miễn phí, có được đơn đặt hàng lên tới 400 suất/ngày.

Chương 043: Thương đồ có hiểm. (2)

Bán cơm có hai tháng sau mà lại nâng cấp rồi, đã có 3 quán, bố trí thêm một xe hàng nhỏ, gọi thêm 3 đầu bếp nữa ở Ô Long, chuyện lớn nhỏ trong bếp do Đại Hòe trông coi. Trừ việc ở cửa hiệu, Giản Phàm cắm đầu vào gian làm thịt ngâm, làm món này tốn công không ít, sản lượng lại thấp, có điều trong mắt đám đầu bếp đều biết đó mới là tinh túy của cơm hộp, chỉ cần cho thêm vài miếng thịt là đủ khiến người ta nhớ tới xuất cơm này. Hương hồ cơm của Thực Thượng đúng là rất chú trọng cân bằng dinh dưỡng, phiền toái một chút, nhưng so với thứ cùng giá ngoài đường, chênh lệch rất lớn.

Đây là một loại thủ đoạn, ví như mấy miếng thịt vẽ rồng thêm mắt này càng ít càng tốt, dư vị càng lâu, ấn tượng hơn rau thịt ê hề, hơn nữa làm cầu kỳ một chút, tinh tế một chút, người ta thấy đáng giá, không quay lại ăn cũng khó.

Cho nên bán cơm, chú trọng nhất chính là lượng khách quay trở lại, biến thành khách quen, ở mặt này Giản Phàm được quan niệm ở Ô Long hun đúc từ nhỏ rồi.

Vậy là đã tới tháng 4, kinh doanh ngày càng hưng thịnh, nhưng công việc lại ngày càng nhàn nhã và thuần thực. Giản Phàm vẫn duy trì thói quen vất vả ở Quế Viên, mỗi ngày 5 giờ sáng dậy mua rau, vườn rau và lò mổ gần đó cũng đã chấp nhận cái xưởng chế biến này, vui vẻ đưa hàng tới khỏi cần vào thành phố, tiết kiệm cả xăng dầu và công sức.

6 giờ sáng mở bếp, 9 giờ là cơm canh đã xong xuôi, một bộ phận thì chia vào hộp cơm, một bộ phận cho vào thùng inox chia cho ba điểm tiêu thụ, chia ra bếp và quán tách bạch, nên làm việc không mệt. Nhưng Giản Phàm chạy cả hai đầu thì mệt rồi, còn kéo Hắc Đản giúp, quán ở Đại Doanh Bàn mỗi ngày đổ rác hai lần, vì tiết kiệm tiền ông chủ Giản tự làm.

3 giờ chiều ngày hôm đó đổ rác về quán, lúc này khác xưa, một mặt tường nơi phát cơm là năm cô gái mặc đồng phục đỏ

rực bắt mắt, ngay dì Thời mặc trang phục này cũng trông trẻ trung tinh thần hơn.

Trang phục công tác do Thời Kế Hồng chọn, áo đỏ tay áo xanh, ở Đại Nguyên có câu xanh phối đỏ trông như cút chó, nên y phục còn chưa hoàn thành đã bị Hoàng Thiên Dã với Từ Thanh Thanh trêu chọc, nhưng Giản Phàm không tán đồng, thời buổi này chủ ý càng nào tàn càng được chú ý, càng chú ý càng nổi tiếng, sợ cái gì?

Đúng là chẳng sợ, dì Thời đi đầu mặc trước, Xảo Linh mặc theo, hai mẹ con thẩm mỹ quan tương đương, cơ mà nhiều người mặc nhìn vào vừa mắt phết.

Trước quán lác đác có khách bỏ đi, vì diện tích nhỏ quá, không đủ chỗ ngồi, Giản Phàm đi vào, Mộng Kỳ nhoẻn miệng cười. So với Trương Kiệt nói cười đùa cợt suốt ngày, vợ hẳn ít nói hơn hẳn, trông gầy gò nhỏ nhắn có chút đáng thương, hoàn toàn đối lập với mẹ con họ Thời, một thu tiền, một dọn bàn, trong quán chỉ có tiếng hai mẹ con họ.

Còn không à, vừa đi vào thì Xảo Linh đã ục ịch chạy tới: “Anh Giản Phàm, lại đây em thương lượng chuyện này.”

Sau đó kéo y ra sau quán, rụt rè nói: “Kỳ nghỉ lễ mừng 1 tháng 5, cho em nghỉ vài ngày được không?”

“Không được.” Giản Phàm từ chối ngay, thẳng thừng nói: “Đó là ngày lễ lao động, khẩu hiệu lao động là gì? Lao động là vinh quang, hôm đó em phải làm chuyện vinh quang nhất.”

“Anh tư bản quá đấy, 40 ngày em chỉ nghỉ 1 ngày, đã thế chưa tới tối còn bị mẹ em gọi về quán, anh không thể bóc lột hết giá trị thặng dư không cho em nghỉ chứ?” Xảo Linh chưa bao giờ đi làm, nên đối với loại công việc làm suốt ngày đêm này, cho nên rất có ý kiến.

Giản Phàm máu lạnh nói: “9 giờ sáng mới mở cửa, chiều 6 giờ đã về nhà, mệt thế nào được, em đừng chơi game là chẳng sao hết.”

“Trái luật lao động, ngày nghỉ cuối tuần là do luật pháp quy định.”

“Sao lúc nhận tiền làm thêm giờ không thấy em ý kiến nhỉ?”

“Em ...” Xảo Linh đuối lý giở giọng cùn: “Không biết, dù sao anh không cho em nghỉ, em cứ nghỉ.”

Giản Phàm dọa dẫm: “Em không đi làm, anh bảo mẹ em khai trừ.”

“Anh dám à?”

“Anh thì không, nhưng mẹ em thì có ...”

Giản Phàm đối phó với những cô gái chưa từng trải nhiều trò lăm, Xảo Linh bị nói tắc tị, tức giận đấm Giản Phàm mấy cái trút giận, hai người đang tranh luận thì cái giọng có sức xuyên thấu của Thời Kế Hồng truyền vào: “Xảo Xảo, đừng quấy rầy anh Giản Phàm, ra dọn bàn đi.”

Xảo Linh rất sợ mẹ, đáp một câu trừng mắt uy hiếp, xưng hô từ anh Giản Phàm biến thành Giản Phàm chết tiệt.

Thời Kế Hồng lại gọi Giản Phàm, Giản Phàm đi ra, lúc này thấy quyết định trước kia anh minh cỡ nào. Người trong thể chế lâu đều có tính cẩn thận, Thời Kế Hồng càng cẩn thận, sổ sách mỗi ngày rõ ràng chi tiết, hơn nữa còn quản lý đám tiểu cô nương đầu ra đó, làm việc không dám lười biếng. Dám nấu cháo điện thoại với bạn trai nhất định bị dì Thời giáng từ chính sách tới công tác khó khăn, nói cho không khóc không được, ngay cả con gái mình cũng không bỏ qua.

Có điều Giản Phàm biết dì Thời mồm dao phay lòng đậu hũ, giống đại đa số cảnh sát, sinh hoạt không dư dả, nếu nói lúc đầu tới là vì ngại quen biết mà giúp, nhưng tháng đầu hai mẹ con thu nhập trên 7000 đã khiến dì Thời coi đây là việc của mình rồi.

Thời Kế Hồng cầm cuốn sổ nhỏ nói: “Phòng công thương bắt đặt Thời báo công thương và Báo tin tức thị trường, không đặt không được, dì khấu trừ 327 đồng.”

“Vâng, cháu biết.”

“Còn nữa, tổ dân phố tới hai lần rồi, mừng 15 muốn tổ chức bình bầu phố văn minh, hộ kinh doanh trong khu vực tài trợ ít nhất 300, nhiều nhất không giới hạn, ai tài trợ 3000, tổ dân phố sẽ tặng cho cờ đỏ thi đua.”

“Cho 300 đuổi nhanh.”

“Ừ được, hiệp hội lao động và sở công thương tới muốn thu nạp chúng ta nhập hội, phí mỗi năm 600.”

“Không gia nhập.”

“Thế cũng được, còn sở thuế vụ muốn bình bầu hộ nộp thuế tiên tiến, phí tham gia bình bầu 1200.”

“Không tham gia.”

Đến đây Thời Kế Hồng ngần ngừ: “Cái này chúng ta mà không tham gia, người ta sẽ nói cấp hạn ngạch thuế ít quá, khi đó không chỉ tốn 1200 đâu, còn nữa nhà chúng ta làm cơm ngon, người thuế vụ thường tới ăn, dè không dám thu tiền.”

Giản Phàm hít một hơi như đau răng, chẳng trách người bán cơm hộp ở cái phố này toàn đẩy lưu động đi bán, dính dáng vào đồng phí dụng lặt vặt này, hàng tháng cộng vào không phải con số nhỏ, bất đắc dĩ nói: “Vây dè xem mà làm, cùng lắm thì nộp vậy.”

Vẫn chưa hết, Thời Kế Hồng lại lật số: “Còn nữa, hội người tàn tật phát động quyên góp, còn có kiến nghị thư hiến máu tình nguyện, dè có thể hiến, mà không bỏ quán được.”

“Hiến máu thì hiến, tiền thì không quyên.” Giản Phàm vốn tính kinh doanh cơm hộp là để giảm thiểu phiền toái tránh bị nhóm ngó rồi đấy, vậy mà vẫn không thoát.

“Biết ngay là phẩm đức cháu không cao thượng được, dè cũng không quyên.” Thời Kế Hồng nói ra thì nghe thấy con gái phì cười, trừng mắt đuổi đi.

“Là cháu nghi ngờ nhân phẩm kẻ nhận quyên góp, quyên tiền cho họ, không bằng tự mua đồ tặng nhà phúc lợi.”

“Còn hội người mù chữ, hội vận động vệ sinh ái quốc đặt ở văn phòng chính phủ khu ...”

“Chúng ta chẳng liên quan gì tới chính phủ.” Giản Phàm cắt lời.

Thời Kế Hồng phì cười, biết tính phản động của Giản Phàm: “Phòng chống dịch bệnh, diệt ruồi muỗi kiến bọ, tiền thuốc 170 đồng.”

Giản Phàm mỉa mai: “A, bọn bán thuốc chuột cũng tới chính phủ làm việc rồi à?”

“Ha ha ha, cái thằng phần tử phản động.”

Chương 044: Thương đồ có hiểm. (3)

Thời Kế Hồng đọc một hồi, vậy là bay mất mấy nghìn rồi, Giản Phàm xót xa vô cùng, những khoản này đại bộ phận không thể không đóng, ở Ô Long cũng có chuyện tương tự, toàn lý do đường hoàng tới quán ăn không trả tiền, nhưng làm sao, trừ khi không làm nữa, nếu không phải chịu đựng đám người đeo băng đỏ.

“Giờ cháu biết vì sao mà đám ông chủ lớn đều ra nước ngoài, xã hội chủ nghĩa tốt thì tốt đấy, nhưng tài sản cá nhân không thần thánh như thế. Không phát tài thì bị coi thường khinh bỉ, có chút tiền thì người ta đều coi trọng rồi ... Ha ha ha, thế này là ép người ta làm chuyện bất chính, vì làm ăn đàng hoàng sao mà sống nổi.” Giản Phàm đứng dậy buông tiếng thở dài.

“Sợ thì đừng làm, làm thì đừng sợ, người ta có thu bao nhiêu đâu, thật keo kiệt, dì đúng là mù mắt, hôm đó cháu tới nhà còn thấy ăn mặc nghèo khó mà thương, té ra một tháng kiếm hơn 10 vạn.” Thời Kế Hồng rất tỉ mỉ, mỗi ngày cả tiền bán đồng nát cũng nhập sổ.

“Vâng kiếm 10 vạn, nhưng 2 tháng tiêu năm sáu chục vạn sao dì không tính, 9 đầu bếp thêm vào 8 người các dì, dì tính hộ cháu xem, một tháng có tới nửa thời gian cháu đi kiếm tiền cho mọi người.”

“Cút cút, lại bắt đầu kể nghèo kể khổ.” Thời Kế Hồng xua tay đuổi Giản Phàm như đuổi gà, hơn nữa chê cách ăn mặc của y làm xấu cửa hiệu.

Giản Phàm từ nhỏ được mẹ dạy "tiền tiết kiệm được là tiền kiếm được", chi tiêu có hơi dè xẻn chút, chi li chút, nhưng cần tiêu tuyệt đối không xót tiền, như chuyện y bán nhà là đủ thấy rồi, nhất là ở chuyện ăn uống chưa bao giờ keo kiệt với người khác.

Bị dì Thời đuổi đi, Giản Phàm đi luôn, lên xe chở hàng đồ ngoài này giờ võ vai đánh thức Hắc Đản đang ngủ gà ngủ gật vì đợi lâu: “Hắc Đản, mừng 1 tháng 5 có về nhà không?”

“Anh cho thì em về, không cho thì thôi.” Hắc Đản ngồi ở ghế phụ lái đóng cửa lại, công tác một ngày tới giờ này gần như kết thúc rồi, không còn việc gì nữa.

Thời buổi này kiếm đâu ra nhân viên thành thật như thế, Giản Phàm vui vẻ ngay: “Thế đừng về, này Hắc Đản, mày và Đậu Đậu mỗi tháng 6000, có đủ ăn ở chi tiêu không?”

Hắc Đản gật đầu: “Không tốn tiền ăn ở nên coi như dư dả rồi, mà ai lại có thù với tiền chứ, anh phát nhiều hơn em cũng nhận, em đang tích góp tiền làm đám cưới.”

“Này, chú ý chút, Đậu Đậu bây giờ trụ cột của quán, mày đừng làm con bé có thai, chưa tới tuổi kết hôn theo pháp luật đâu.”

“Oa ca, chuyện này mà anh cũng quản à, anh còn tệ hơn Ngưu Tất Cường, sợ bọn em không làm việc như gia súc cho anh sao?”

“Thế anh có phát lương gia súc cho mày không? Đợi khi kết hôn, anh sẽ cho món quà lớn.” Giản Phàm vẽ ra một cái bánh lớn làm mỗi nhử.

Hắc Đản đổi thái độ ngay: “Cho em một cái xe, em làm việc chăm chỉ.”

“Được thôi.” Giản Phàm đồng ý rất thống khoái, Hắc Đản chưa kịp vui mừng thì đã bổ xung: “Xe đạp nhé, ha ha ha ... Mày và Đậu Đậu, hai đứa đều làm việc chăm chỉ chịu khó, sợ không có xe à? Mở quán tiếp theo anh giao cho Đậu Đậu quản lý, ngoài lương cứng còn chia hoa hồng, không chừng chưa kết hôn đã mua được xe rồi, cần gì anh cho, cái gì tự kiếm được mới có giá trị.”

Nghe thế Hắc Đản bắt đầu mơ ước cuộc sống tương lai tươi đẹp.

Đi tới đường vành đai, lộ trình 20 phút chỉ chớp mắt là tới, từ xa nhìn thấy chiếc Audi đỗ ở cổng, hình như là xe của Đường Đại Đầu, tới gần thì ra không phải, Hắc Đản cũng chưa từng thấy xe này. Vừa vào sân thì Tiết Hán Dũng chạy ra, giọng không vui: “Lão nhị, làm cái gì thế, anh đợi cả tiếng rồi.”

Hắc Đản cười khằng khặc, Giản Phàm mặt nhăn nhó: “Anh, đổi cách xưng hô đi được không, sau này gọi là em đến, sao

không gọi điện thoại.”

Cách xưng hô này có thành phần đùa giỡn, lão đại cứ thích gọi mãi, Giản Phàm an bài Hắc Đản chuyển đồ vào bếp rồi cùng lão đại đi lên lầu, nghe lão đại ra vẻ ân cần nói không gọi điện là biểu đạt thành ý, biết ngay sẽ không có chuyện gì hay ho, nghi ngờ: “Không phải là anh không bán được nhà định tới dụ dỗ em chứ?”

“Mày mua nổi chắc.” Tiết Hán Dũng khoác vai Giản Phàm thân mật: “Có chuyện tốt.”

“A.” Giản Phàm đi vào phòng thấy Hà Phương Lộ duyên dáng ngồi bên giường xem báo, giờ để ý cô gái này không mặc sườn xám đỏ quen thuộc nữa, vậy là bước vào tầng quản lý rồi. Y không có thù oán riêng tư gì với Hà Phương Lộ, nhưng chỉ cần là người dính dáng tới Cửu Đỉnh thì rất phản cảm, nên mở miệng ra chẳng khách khí: “Có phải là tặng mỹ nữ cho em không?”

Cười một cái ngưng bật, vì ghế ông chủ của mình cũng có một người đang ngồi, là Trương Khải.

Tiết Hán Dũng bợp đầu Giản Phàm một phát, Hà Phương Lộ thấy Giản Phàm về thì nhanh chóng đứng lên, tỏ vẻ không vui lờm bạn trai, hấn vội giải thích: “Thằng này phải đánh, nói chuyện tử tế không được đâu, đến chị dâu cũng dám trêu.”

Quan hệ anh em nhiều năm tất nhiên thân mật không phải cố kỵ gì, nhưng trước mặt người ngoài phải chú ý, Hà Phương Lộ biết Tiết Hán Dũng muốn thể hiện trước mặt mình, nhưng không biết phân biệt trường hợp như thế làm cô không hài lòng.

Giản Phàm thấy Trương Khải định đứng dậy, xoa tay: “Giám đốc Trương ngồi đi, lão đại, sao kéo hai vị đại thần vào miếu nhỏ của em thế này, không có gì chiêu đãi đâu.”

“Xem đi, mặt thằng này dày lắm, đến cốc nước cũng không định mời.” Tiết Hán Dũng cảm thấy mặt mặt vì thái độ của Giản Phàm, thế nhưng Hà Phương Lộ và Trương Khải hết sức khách khí, ân cần, làm hấn không hiểu.

Giản Phàm đi thẳng vào vấn đề: “Nói đi, muốn mua bí phương hay mua người, giá cả thích hợp thì tôi bán hết, nói xem cô biết bao nhiêu.”

Chuyện này Tương Dịch Giai biết từ đầu tới cuối, nếu Tương Cửu Đỉnh đủ thông minh thì cũng hiểu giờ mình không khác gì truyền nhân La gia, Giản Phàm hứng thú muốn biết cái thân phận này giá trị mức nào.

Người ngoài nghe câu này nghĩ là sảng khoái nhiệt tình, nhưng do va chạm mắc míu hai bên trước kia, chỉ người trong cuộc mới rõ ý mỉa mai trong đó, Trương Khải hắng giọng, cố gắng mỉm cười: “Hợp tác thì sao? Lấy bí phương của anh nhập cổ phần, nếu anh muốn bán càng tốt.”

“Giám đốc Trương, anh muốn loại nào? Tôi có nhiều lắm.” Giản Phàm ngồi vào ghế của mình, đan hai tay vào nhau nói với thái độ rất thiếu nghiêm túc.

Tiết Hán Dũng vừa định mắng thì Hà Phương Lộ trừng mắt trấn áp, im re, lòng tò mò về mối quan hệ mấy người này.

- Đừng trêu tôi, anh Giản Phàm, hiệu tương La gia có vài vị, khác nhau ở nguyên liệu gà vịt bò dê mà thôi, ngự trù La nổi tiếng là vị đại sư biến phức tạp thành đơn giản, từ đơn giản biến hóa vô cùng .. Anh xem.

Trương Khải lấy ra mấy bức ảnh lần lượt trải ra bàn.

Đó là ảnh các loại hộp cơm khác nhau, ba ngăn, năm ngăn, bảy ngăn, đều mang dấu hiệu OEM của Thực Thượng rất rõ ràng, nhưng người ta hứng thú không phải hộp cơm, mà là mấy món thịt ngấm trong hộp, Giản Phàm nhìn kỹ tặc lưỡi: “Bỏ công phu lắm, thịt lợn, thịt bò, thịt vịt, thứ gì tôi làm ra thì anh mò ra hết.”

“Tôi là khách hàng của anh, ông chủ Giản, những hộp cơm này tôi đều ăn, rất ngon, cơm hộp mà chất lượng không thua kém gì ở nhà hàng.” Trương Khải cười nịnh phụ họa, kỳ thực không hề quá lời, nguyên liệu bình thường nhưng chất lượng không kém. Chuyện này nói ra thì hai bên có duyên, nếu không phải nhờ Hà Phương Lộ và Tiết Hán Dũng có tầng quan hệ này, làm sao có thể ngờ Giản Phàm biến mất bao lâu đột nhiên ra ngoài thành mở bếp to bán cơm hộp, hẳn thấy làm mấy thứ tầm thường này thực sự uổng phí tài năng.

Chương 045: Thương đồ có hiểm. (4)

“Đừng vòng vo, nói xem tôi có thể kiếm được bao nhiêu?” Giản Phàm đẩy mấy bức ảnh về, thái độ chẳng vì được nịnh bợ mà hữu hảo hơn.

Hà Phương Lộ lấy từ túi xách ra một bản kế hoạch đưa Giản Phàm, giải thích: “Ý hướng đại khái là thế này, nếu như đóng gói bán cho các siêu thị trong tỉnh, ước lượng tiềm lực thị trường chừng 300 tấn, nếu chúng ta đầu tư từ 500 tới 1000 vạn xây nhà xưởng, cùng trang thiết bị và chi phí vận hành nửa năm đầu tiên tầm 300 vạn, dự kiến 18 - 24 tháng thu hồi vốn ...”

“Đừng, nói vấn đề tôi quan tâm đi.” Giản Phàm ném bản kế hoạch sang bên.

Tiết Hán Dũng nghe mà thâm thất kinh, không còn nhắc nhở thái độ của Giản Phàm với chị dâu nữa, té ra thằng này đang có bảo bối trị giá cả ngàn vạn, thực sự không nhìn ra.

“Dùng kỹ thuật nhập cổ phần từ 15 - 20%, chúng ta có thể thương lượng ở cơ sở này, đây là chuyện hai bên cùng có lợi, tôi mong cậu cân nhắc. Giản Phàm, với cách làm hiện giờ của cậu, đạt tới mức độ đó phải 10 năm, vì sao không đi đường tắt?”

Hà Phương Lộ khuyên nhủ.

Tiết Hán Dũng cũng xúi bẩy: “Lão nhị, đừng ngang nữa, chuyện tốt thế này đốt đèn lồng khó tìm, chị dâu quan tâm tới cậu, chứ người khác thềm vào để ý tới cậu.”

Trên thực tế chuyện này phải nói ngược lại, Giản Phàm có thể tùy tiện tìm bất kỳ ai để hợp tác, Cửu Đỉnh không phải đối tác tốt nhất. Hà Phương Lộ quay sang lườm Tiết Hán Dũng, làm hấn hậm hực im ngay, kỳ thực quan hệ hai người mới ở giai đoạn tìm hiểu thôi, chưa có gì chắc chắn, nên mới sốt sắng thể hiện như vậy.

“Lão đại, trên thương trường không có cha con, anh đừng xen vào việc này.” Giản Phàm nhếch mép: “Tổng giám đốc đâu sao không tới mà phái một phó trọng với trợ lý, không thấy quy cách

không tương xứng à? Không sợ tôi lại cho một cái bí phương giả sao?”

“Giám đốc Tăng của Uy Thịnh là bạn tổng giám đốc chúng tôi, cô ấy có nói chuyện này, chúng tôi vốn không tin ... Nhưng có người hiệp hội ẩm thực ở Quế Viên từng ăn Hoa Soạn, Hoa Soạn là một bí truyền của ngự trù La, vì thế tôi chuyên môn đi xác nhận, có điều anh đã đi rồi.” Trương Khải chân thành nói.

Giản Phàm "ồ" một tiếng, sắc mặt trở nên nghiêm túc, Trương Khải còn tưởng y sắp đưa ra quyết định, ai ngờ Giản Phàm lại mỉa mai: “Tăng Nam và Tương Cửu Đỉnh gian díu với nhau à? Sao bí mật gì cũng nói thế?”

Tiết Hán Dũng nghe Giản Phàm nói mà tái mặt, không nói Tương Cửu Đỉnh là ông chủ của bạn gái hẳn, Tăng Nam trong giới bất động sản là kiêu hùng một phương, sao ăn nói như thế? Hà Phương Lộ cố nén cười, Trương Khải lúng túng sớm biết gặp lại thế nào cũng phải đối diện với thái độ bất thiện của Giản Phàm, mập mờ nói: “Ông chủ Giản, chúng ta nói chuyện làm ăn thôi được không, tôi thấy Tương gia cũng không hề bạc đãi anh mà .. Đây là ý hướng, người làm ăn thấy cơ hội thì phải thử, đúng không?”

“Sao chưa nói ra ẩn ý luôn đi.” Giản Phàm đột nhiên làm một câu.

“Ẩn ý gì?” Trương Khải và Hà Phương Lộ không hiểu.

“Là có phải Khách sạn Cửu Đỉnh kinh doanh không tốt không? Bây giờ ngành nghề này cạnh tranh khốc liệt, Cửu Đỉnh riêng chuyện rửa tiền bị hành cho khốn đốn chứ gì? Năm ngoái tôi xem danh sách khách sạn trong tỉnh, Cửu Đỉnh bị hạ mất một sao, chỉ còn 3 sao, giờ gần như thành khách sạn đại chúng rồi. Các vị tập trung vào nghề của mình đi, đừng giở mấy trò bàng môn tà đạo ra. Ví như nhìn tôi đi, thành thực bán cơm hộp, hơn nữa thanh danh La gia bị trò lừa đảo của các người làm vấy bẩn rồi, không dùng được nữa đâu.” Giản Phàm ở một số chuyện rất rộng rãi, nhưng có chuyện thù rất dai, như ở chuyện này, nhìn vẻ mặt thất kinh của Trương Khải và Hà Phương Lộ là biết mình bất hạnh nói trúng rồi.

Nói tới đây Trương Khải không muốn ở lại thêm mất mặt nữa: “Làm ăn không được còn tình nghĩa, ông chủ Giản không cần nói nặng lời như thế chứ, chúng tôi chỉ làm theo lệnh, những lời này sẽ chuyển cho tổng giám đốc.”

“Cũng không phải là không được.” Giản Phàm lại bất ngờ trở giọng.

“Là sao?” Hà Phương Lộ bị y làm mất phương hướng.

“Vì thứ này mà tôi thiếu chút nữa mất mạng đấy, Tăng Nam không nói với Trương Cửu Đỉnh à?” Giản Phàm nghiêng đầu chỉ vết sẹo: “Nói xem tôi có thể đem mạng ra đổi tiền tiêu không? Kỳ thực tôi muốn dùng thứ này ngày ngày làm món ngon cho vợ ăn, kỳ thực chỉ cần có người lên tiếng, tôi đưa ngay cho cô ấy không chớp mắt.”

“Thì ra cậu vẫn chưa quên chuyện cũ.” Hà Phương Lộ ngăn không cho Tiết Hán Dũng can thiệp linh tinh, tới mức này chỉ còn cách cáo từ.

Đột nhiên Hắc Đản vội vội vàng vàng chạy từ dưới lầu lên hô to: “Oa ca, cửa hiệu ở Đại Doanh Bàn bị người ta đập phá rồi, tiền bán hàng bị cướp mất.”

Mọi người đều cả kinh, điện thoại của Giản Phàm cũng reo lên, là Xảo Linh, hỏi vội: “... Có bị thương không ... Biết rồi, anh tới ngay ... Giám đốc Trương, chị Hà, chúng ta gặp nhau không bằng hoài niệm, tôi từng nói gì nhỉ, gặp các người là tôi xui xẻo ... Giờ quán bị đập, nói không chừng mai thôi tôi trắng tay về quê rồi ... Hắc Đản, đi.”

Đây là lý do tốt nhất để không từ mà biệt, Giản Phàm xuống lầu, dặn dò đầu bếp vài câu, chú ý đóng chặt cửa, không đi lung tung, sau đó dẫn Hắc Đản lên xe vào thành phố.

“Có thật không thế? Sao em trông cậu ấy có vẻ dửng dưng?” Hà Phương Lộ hỏi Tiết Hán Dũng.

“Không giả được đâu, chuyện cắt điện cắt nước đuổi khách nhiều lắm, cậu ấy là hộ ngoại lai, đâu dễ đứng chân ở đó, làm ăn bình thường chẳng ai để ý, làm ăn tốt như ăn cướp thế, không có vấn đề mới là lạ.” Chính Tiết Hán Dũng tìm cho Giản Phàm địa điểm đó, biết ít nhiều, Giản Phàm cố chấp muốn thuê, giờ xảy ra sự cố rồi.

Không phải giả, thực sự có người tới phá quán.

Tan hoang, khắp nơi tan hoang ..

Đến quán thì đã 17 giờ 20 rồi, chợ nhân lực đã đóng cửa, nhưng quán thì lại náo nhiệt như chợ, hơn trăm người bao vây xung quanh, cả chiếc xe cảnh sát cũng bị đám đông nhấn chìm, thời buổi này bất kể xảy ra chuyện gì cũng có người đứng xem.

Không chỉ xem còn chỉ trở bình luận, nơi nơi này từng hỏa hoạn 1 lần bị đập phá hai lần, đây là lần thứ 4 người ở đây gặp xui xẻo rồi. Ở cái quốc gia vĩ đại này, ngay cả chuyện bao vây cơ quan công an, bao vây chính phủ còn xảy ra, đập cái quán nhỏ có gì hiếm, nhiều người tiếc không tận mắt thấy, chỉ có thể nghe kể lại cảnh tượng hùng tráng mười mấy người xông vào quán.

Tàn dư của cảnh hùng tráng đó vẫn còn, khoảng trống trước quán bị chất đông cơm, thịt, thức ăn, hộp cơm, xanh đỏ, mỡ và canh chảy lênh láng, trông rất phản cảm.

Nơi này thuộc quản lý của đồn cảnh sát Đại Doanh Bàn, bên ngoài là cảnh sát chừng 25, 26 quát tháo dọn đường, giải tỏa ách tắc giao thông.

Giản Phàm nhìn một cái biết ngay, là hiệp cảnh.

Hai người vội vàng tới gần hiện trường, nhìn rõ hơn, hộp cơm vương vãi, nồi đun chân giò bị đập bẹp, cơm nước tuy ngon, nhưng giờ vớt đầy đất bị người ta dẫm qua dẫm lại, nhìn bản thủ buồn nôn.

“Con mẹ nó chứ!” Hắc Đản không ngờ mình vừa rời đi hơn một tiếng mà thế này, nghiêng răng chửi.

Tên hiệp cảnh tai thính chỉ tay quát: “Nói cái gì, nói to lên xem, chửi ai đấy hả? Có phải chuyện này liên quan tới anh không, muốn gây sự hả?”

Giản Phàm kéo Hắc Đản qua một bên, ôn hòa nói: “Đồng chí cảnh sát, quán này do tôi mở.”

Chương 046: Dư uy thiết cảnh. (1)

Khung cảnh quanh quán cơm vẫn rất náo loạn, nơi này người lao động nhiều, thành phần hỗn tạp, trị an khá phức tạp, cảnh sát thực sự không muốn dính vào. Tên hiệp cảnh kia chẳng vì chính chủ tới mà nể mặt, ông chủ cái quán nhỏ xíu đã là gì, lại còn quát tháo hoành hợ: “À, vào đi, đang tìm anh, các anh làm mất mỹ quan thành phố quá đấy biết không, nồi đặt ở ngoài cửa, chiếm không gian bất hợp pháp, ảnh hưởng giao thông biết không? Làm ăn thì làm ăn, đừng đi gây thù chuốc oán, làm chúng tôi khó xử lý, hết giờ làm còn tới đây ...”

Cảnh sát chó má, Hắc Đản tức sôi máu, không đi bắt tội phạm lại gây khó dễ cho nạn nhân, muốn xông tới tranh luận, Giản Phàm lại thái độ khác thường, khách khí nói: “Vâng vâng, chúng tôi sẽ sửa.”

Trong quán hai mấy cái bàn đơn giản bị đập méo mó, quần bar bị đập đổ, chọc thủng, toàn bộ thùng inox lật nhào, một đám nữ nhân viên ngồi cúi đầu trong quán như nghi phạm. Đậ Đậ đứng ở góc tường chạy ra nhào vào lòng Hắc Đản bật khóc, Hắc Đản xưa nay toàn là mình đi đập phá của người ta, chứ bảo giờ chịu đựng chuyện ngày, rít lên: “Ai làm, lão tử giết nó.”

Cảnh sát ghi lời khai đặt bút xuống giáo huấn: “Nói cái gì đây? Các người có chút ý thức pháp chế nào không? Còn cô, ngay cả giấy tạm trú cũng không có, anh, đưa CMT ra đăng ký.”

Đoán chừng tra ra Đậ Đậ chưa làm giấy tạm trú, nhìn Giản Phàm và Hắc Đản cũng giống người vùng ngoài tới kiếm ăn, tên cảnh sát không coi ra gì.

Hắc Đản hừ một tiếng không thèm để ý, Giản Phàm lại nói đỡ vài câu, không thấy mẹ con Thời Kế Hồng, hỏi mới biết bị thương không nặng, tới hiệu thuốc cách đó không xa băng bó, liền yên tâm.

Đậ Đậ khóc khóc mếu mếu nói mười mấy người xông vào quán đuổi khách, đập bàn, dọa dẫm phục vụ viên, Thời Kế Hồng không sợ, cầm muôi ra lý luận, nhưng không chống nổi đám

đông, bị đánh vào trán tước vũ trang, đang lấy lời khai là Mộng Kỳ. Cô gái gầy gò yếu đuối lại là người bình tĩnh nhất, lời kể không khác là bao, bổ xung bọn chúng lục quây cướp đi hơn 1 vạn, may là buổi trưa đưa tiền đi gửi một đợt rồi, nếu không còn nhiều hơn.

“Đây là chỗ đông người qua lại, xử lý nhanh đừng ảnh hưởng người khác.” Hối qua loa, tên hiệp cảnh gấp sổ lại quát tháo bọn họ dọn dẹp quán, sau đó bỏ đi.

Thấy cảnh sát tới nơi chưa đầy 5 phút, lại xử lý qua loa như vậy nhân viên trong quán đều rất bất mãn nhưng không dám nói gì, Giản Phàm bấy giờ mới nhíu mày gọi lại: “Hai đồng chí cảnh sát, chỉ lấy lời khai thôi sao?”

Một hiệp cảnh cười khẩy chế giễu: ”Hả? Còn muốn cái gì?”

Giản Phàm nhìn đồng nghiệp cũ, nghiêm túc nói: “Tôi nói này, các anh phải hỏi đặc trưng diện mạo, vũ khí, rồi đập phá thế nào chứ, hình như anh chưa hỏi? Hơn nữa anh nhìn hộp cơm đi, căn bản không phải của chúng tôi, chúng tôi bán hết rồi, đây rõ ràng là có kẻ tới sinh sự, đổ ra đây làm người ta hiểu lầm, vừa đánh người bị thương lại cướp tiền giữa ban ngày, đây không phải chuyện nhỏ.”

“Được, tôi cũng không nói là chuyện nhỏ, vậy anh miêu tả diện mạo đặc trưng của chúng xem.” Tên cảnh sát ngang nhiên chất vấn người không có ở hiện trường.

Giản Phàm hết sức nhẫn nại nhắc: “Đồng chí, đây không phải chuyện nhỏ, trộm 800 đồng có thể lập án, mà chúng tôi mất hơn 1 vạn, đây rõ ràng là dùng hung khí cướp bóc, là vụ không nhỏ đâu.”

“Chẳng lẽ anh nói đại án là đại án à?” Tên cảnh sát này giờ lo giữ trị an bên ngoài đi vào: “Các người nói hơn một vạn là hơn một vạn à, hơn là bao nhiêu, một vạn một hay một vạn chín? Có chứng cứ không? Bây giờ xã hội hài hòa, đừng có nói dối.”

Mộng Kỳ tức giận đi tới nói: “Chúng tôi rõ ràng mất một vạn sáu, tôi đã khai rồi.”

“Chị dâu, cứ bình tĩnh.” Giản Phàm giữ vai cô, vẫn hết sức từ tốn nói: “Vậy chuyện này các anh định xử lý ra sao?”

“Đợi thông báo, người bị thương mai tới đồn lấy lời khai, còn cách anh thì quét dọn đi.” Tên cảnh sát lấy lời khai tử tế được một chút, nói nhỏ với Giản Phàm một câu: “Này ông chủ, tôi thấy anh cũng là người hiểu chuyện đấy, chắc là từng lăn lộn trong giới rồi, đừng chọc vào người không nên chọc, làm khó chúng tôi, nơi này hỗn loạn như vậy, chúng tôi đi đâu mà tìm chủ sự.”

Hắn là vì vết xe của mình, Giản Phàm thấy lời hắn có ẩn ý, thái độ thay đổi hắn mỉm cười: “Anh nói thế tôi không hiểu, tôi mở quán một tháng mười ngày, chưa chọc vào ai.”

Viên cảnh sát kia lắc đầu: “Khả năng bao nhiêu bắt nồi lớn bấy nhiêu, đây không phải chỗ để anh kiếm cơm đâu, tôi khuyên anh thu dọn đi đi, đổi nghề có khi không sao.”

Giản Phàm khoác vai cảnh sát, mỗi tay một người, chiều cao mét tám, áp đảo hai tên hiệp cảnh gày gò, giọng thân thiết như anh em: “Hai vị vất vả rồi, cảm ơn, mai tôi mời khách.”

“Đừng lôi kéo quan hệ với chúng tôi, vô ích thôi, ở phố này sáng không thiếu lưu manh, tối không thiếu gà, có chuyện ai cũng tránh, đừng trách chúng tôi, trừ người trong quán của anh không có ai đứng ra làm nhân chứng, chúng tôi làm thế nào? Bắt được thì sao, lần sau chúng tới anh còn phiền hơn đấy.” Một cảnh sát gỡ tay Giản Phàm ra, xem chừng không muốn dính dáng gì hết, rút dùi cui toét còi chỉ số quần chúng còn lại đuổi hết đi.

Giản Phàm vẫn nhiệt tình tiễn hai hiệp cảnh ra ngoài xe: “Hai vị còn chưa thỉnh giáo tên tuổi, mai tôi tới đồn phải tìm ai?”

“Tôi là Lý Nhất Chi, cậu ta là Thương Trác Minh, phòng trực ban đồn công an Đại Doanh Bàn, mai tới trước 9 giờ.” Lý Nhất Chi vào xe đóng cửa lại.

“Anh Lý, trước kia làm sửa xe hả?” Giản Phàm vịn tay cửa sổ xe, đột ngột hỏi: “Còn anh Thương, trước kia lái xe đúng không?”

“Sao anh biết?” Cả hai cùng kinh ngạc.

“Lái xe taxi có ánh mắt khác người thường, không nhìn về phía trước, mà nhìn sang hai bên, vì sao? Vì đó là thói quen kéo khách. Còn anh Lý, càng đơn giản, nhìn ngón tay anh, quanh

năm bị dính dầu xe, phải dùng bột giặt để rửa, da bị tổn thương, khớp ngón tay lại to ... Đúng không?” Giản Phàm chỉ ra, nghe có vẻ đơn giản.

“A, có tài đấy ... Nhưng làm quen với chúng tôi cũng vô ích thôi, mai đi tìm đồn trưởng của chúng tôi đi.” Họ Thương càng thêm tin ông chủ này từng lăn lộn giang hồ mới có ánh mắt độc như vậy.

“Tôi nói thế để các anh biết, mắt tôi chuẩn lắm, đồn các anh căn bản không muốn giải quyết chuyện này chứ gì, hai mấy phút mới phái người tới, lại là hai hiệp cảnh, rõ ràng là tới cho có.” Giản Phàm cười nhạt: “Tôi không định nhờ các anh xử lý vụ này, các anh không làm nổi.”

Nghe câu này hai hiệp cảnh thần sắc thiếu tự nhiên, họ Lý thấy xung quanh không có ai, hạ giọng: “Oai quá nhỉ, anh có ý gì, coi thường chúng tôi à? Muốn đồn trưởng tới xử lý sao?”

“Không không, chút tổn thất này với tôi chưa là gì, quán tôi nhân viên 2000, quản lý 4000, tôi và hai anh có duyên lắm, hay là tới quán tôi làm việc đi? Làm hiệp cảnh mỗi tháng chỉ được có 1200 đúng không?”

“Anh có bệnh à?” Lý Nhất Chi bị vạch trần thu nhập ít ỏi, thấp hơn cả nhân viên quán cơm, liền đỏ mặt mắng.

“Bệnh nặng.” Họ Thương cũng tổn thương tự tôn, hiệp cảnh nhìn thì oai phong, bi ai chỉ bản thân biết, nghiêng răng kết luận một câu phóng xe đi luôn.

Chương 047: Dư uy thiết cảnh. (2)

Giản Phàm Từ Hiệp cảnh ở huyện nhỏ làm lên tới hình cảnh chi đội hình sự, mấy trò trong nghề này y lạ gì nữa, cười dài quay về quán, đồng bữa bọn ở cửa đã được quét vào trong ba túi lớn. Đậu Đậu vẫn rơm rớm nước mắt nhưng vẫn chỉ huy các cô gái khác cọ rửa, Tiết Hán Dũng, Hà Phương Lộ, Trương Khải đều tới nơi, chưa kịp nói gì một chiếc xe Geely phanh két bên đường, Hoàng lão tam và ba tên vai u thịt bắp lao xuống.

“Lão tam, mày bám giờ để tới à? Ai thế?” Giản Phàm trêu.

“À anh em ở đội thể dục Đh công nghiệp, tổn thất lớn không?” Hoàng lão tam căng thẳng như ra trận.

Giản Phàm ra hiệu lão tam vào quán, vẻ mặt không nhìn ra chút hỉ nộ nào, vỗ vai Tiết Hán Dũng: “Lão đại, hay là anh và chị Hà thương lượng, em nhượng cái quán lại cho.”

“Mày đúng là không đáng đồng tiền.” Tiết Hán Dũng nổi nóng, thế không phải định di chuyển tổn thất à.

“Đương nhiên là không, vì đồng tiền không giải quyết được vấn đề.”

“Vậy phải làm sao?”

“Báo án rồi, đợi thôi, ba vị mời vào, lần này tôi thực sự không có gì chiêu đãi rồi.” Giản Phàm nói xong vào quán trước.

Tiết Hán Dũng thở dài bất lực, thời buổi này cạnh tranh là thế đấy, trò bản thủ nào cũng dùng, còn luật pháp vô ích, vì bỏ vài đồng thuê người gây chuyện dễ lắm, vốn định an ủi Giản Phàm, nhưng Hà Phương Lộ bỏ đi, cân nhắc hai bên, tất nhiên là bạn gái quan trọng hơn.

“Xin lỗi anh giám đốc Trương, người anh em tôi tính khí hơi quái dị, một vài chuyện phải thông thả mới được, đôi khi cậu ấy cao hứng lên, cái gì cũng dễ ... Giờ cậu ấy xui xẻo, chắc không còn tâm tư bàn bạc.” Tiết Hán Dũng giọng điệu lấy lòng, lăn lộn chôn công sở quen dù ghen tỵ thế nào, đối diện với người tiền, quyền, thế cao hơn mình, vĩnh viễn chỉ có một thái độ nịnh bợ.

Trương Khải chỉ cười, đối với loại khẩu khí lấy lòng này vô cảm rồi, Hà Phương Lộ nhíu mày, sao trước kia thấy hắn rất có khí khái nam tử hán, giờ càng ngày càng tỏ ra kém cỏi, nhẹ giọng không coi ra gì: “Có kẻ xui xẻo là cái chắc, nhưng không phải Giản Phàm đâu, chúng trêu vào nhằm người rồi.”

Tiết Hán Dũng giật mình đánh thót, hồ nghi nhìn Hà Phương Lộ, nhưng cô không giải thích.

Khi Thời Kế Hồng mặt hầm hầm đi về quán thì phục vụ đã đi hết, chỉ còn lại Giản Phàm và Hoàng Thiên Dã, cửa cuốn đã kéo xuống một nửa.

Giản Phàm nhìn Thời Kế Hồng trán dán băng, nghe giọng điệu này, đoán chừng không phải chuyện lớn, Xảo Linh ở bên trông tệ hơn, mắt trái tím bầm, tinh thần không tốt.

Vừa thấy Giản Phàm là Thời Kế Hồng nổi nóng rồi, ngời xuống một cái giáo dục ngay: “Keo kiệt, ai bảo keo kiệt, công thương, thuế vụ, vệ sinh với cả công an đều phải đánh tiếng, chẳng qua chỉ một bữa rượu thôi, giờ hay rồi ... Xảy ra chuyện mới đi tìm người ta, đợi người ta cười vào mặt cho đi.”

Xảo Linh lấy nước đưa cho mẹ, lên tiếng bênh vực: “Mẹ đừng nói anh Giản Phàm nữa, nói giờ chúng ta phải làm sao đi, mẹ từng là cảnh sát cơ mà.”

“Con hỏi cậu ấy, cậu ấy mới là ông chủ.” Thời Kế Hồng tức giận uống ngụm nước lớn quay đi, khỏi phải nhìn cái mặt xúi quẩy của Giản Phàm.

“Xảo Xảo, em có sợ không?” Giản Phàm sờ nhẹ gần chỗ tím ở mắt nha đầu béo quan tâm hỏi.

Xảo Linh ỷ vào người mẹ hung hãn, bĩu môi: “Có mẹ em ở đây, sợ cái gì, lúc mẹ em đánh chúng, em còn cắn một phát.”

Quả nhiên lên trận mẫu nữ binh, Thời Kế Hồng xem chừng rất có cảm xúc lần mẹ con chung lòng kháng địch này, ôm vai con gái: “May có con, không hôm nay mẹ thảm rồi.”

“Dì Thời, bọn cháu đang thương lượng, nên đóng cửa hay làm tiếp, dì bảo có nên làm tiếp không?” Giản Phàm hỏi ý kiến, tuy y có chủ ý của mình, nhưng vẫn phải tôn trọng người xung quanh.

Hai mẹ con đồng thanh, có chút hung dữ đáp: “Làm, vì sao không làm?”

“Ha ha ha, lão tam, mày thấy chưa, nếu không sao tao lại bảo mày vô dụng, ngay cả Xảo Xảo cũng không bằng. Biết vì sao tao mời dì Thời và Xảo Xảo xuống núi chưa? Nghĩa khí dũng mãnh, bách chiến không sòn, đâu như mày thấy lợi thì nhắm nhe mưu đồ, thấy khó thì trốn, tao với mày cùng trên cái thuyền, tao đổ bể thì mày cũng đóng cửa.” Giản Phàm đường đường chính chính chỉ trích Hoàng Thiên Dã.

Oa ca nói thì không sao, đám anh em nói xấu xỉ nhục nhau suốt, nhưng bị hai mẹ con họ Thời nhìn khinh bỉ làm Hoàng Thiên Dã xấu hổ lắm, cố lấy dũng khí chữa thẹn: “Ai nói đóng cửa, làm, tất nhiên là làm ... Nhưng mà có người gây sự thì sao?”

“Giản Phàm, không phải dì nói cháu đâu, nhưng có vài chuyện cháu cần nhìn cho rõ, nghĩ cho thông.” Thời Kế Hồng nhìn quán tan tành, công sức hơn tháng vất vả bị phá hết rồi, đau lòng lắm chứ: “Cháu là thằng bé có khí cốt, dì thích điểm ấy, nhưng khi cần cúi đầu thì phải cúi đầu, khi khom lưng thì phải khom lưng, khi làm cảnh sát thì ai cũng sợ cháu, nhưng cõi cảnh phục ra rồi, không ai coi ra gì nữa đâu ...dì bảo này Tần Cao Phong, Lục Béo, Ngũ Thần Quảng, có mối quan hệ tốt thế sao không dùng? Cháu biết giờ Ngũ Thần Quảng giờ là bí thư ủy ban kiểm tra kỷ luật thành phố rồi không, nếu cháu mời Ngũ mặt đen tới đây ăn một bữa, từ lưu manh tới quản viên chính phủ khu vực không sợ chết khiếp à, đồn cảnh sát cũng phải nể mặt cháu, đúng không? ... Giờ xem đi, cái quán đập tan tành mà chỉ phải hai tên hiệp cảnh tới, thế là xong, rõ ràng muốn đối phó qua loa.”

“Ồ, Ngũ Thần Quảng thăng quan rồi sao?” Giản Phàm hai năm qua không để ý tới mặt này.

“Đâu chỉ ông ta, Tần Cao Phong thành đội trưởng đội trọng án, Lục Béo là phó chi đội trưởng, Trương Chí Dũng thì làm đội trưởng đội một, thăng chức hết rồi.”

“Vậy chú Trần thì sao ạ?”

“Trần Hói à? Tệ hơn cháu, lại đi trông coi kho vũ khí ... Đây, định lảng đi phải không? Dì nói này giờ có lộn tai không?” Thời

Kế Hồng phát hiện Giản Phàm giở trò.

Giản Phàm ương ngạnh lắc đầu: “Cháu không muốn nợ nần gì họ hết.”

“Được, cháu xử lý đi, coi như dì chưa nói.” Thời Kế Hồng nói nhiều lần chuyện này lắm rồi chứ không phải lần này, từ khi quán mới mở kia, nhưng mà thằng nhóc này tự tôn cao lắm, không chịu nghe, giờ xảy ra chuyện nhắc lại, không ngờ thái độ vẫn thế.

“Đương nhiên là cháu sẽ xử lý, nhưng bằng cách của cháu, nếu ý kiến mọi người thống nhất, cháu nói luôn, đây là nguy cơ nhỏ nhưng là cơ hội tuyệt hảo, kỳ thực cháu đợi chúng tới đập phá lâu lắm rồi.” Giản Phàm bình tĩnh nói.

“Cơ hội gì?” Ba người kia ngớ ra.

“Cơ hội để thống nhất toàn bộ thị trường đồ ăn nhanh trong khu vực.” Giản Phàm mỉm cười lộ đề.

“Oa, mà điên rồi phải không?” Hoàng Thiên Dã chấn kinh.

“Im, nghe Giản Phàm nói đi, tội phạm giết người nó còn đối phó được nữa là mấy đứa lưu manh nhãi nhép này.” Thời Kế Hồng nghiêm túc chờ đợi, Xảo Linh trạch nữ kích động nắm chặt tay.

Hoàng Thiên Dã sợ bà béo này, im luôn.

Giản Phàm chấm nước vạch một đường lên bàn: “...Con đường này có 6 quán ăn nhanh di động, phố bên còn có 4 cái nữa, tổng cộng mười xe, đều thuộc về Cty Tân Thế Giới, cái cao nhất bán 800 xuất cơm, tức là họ bán được chừng 6000 hộp cơm, thu nhập mỗi ngày chừng 1 vạn, một năm trừ mưa tuyết, kiếm chừng hơn 200 vạn ... Nhưng khi chúng ta tới đây cướp đi một nửa thị phần, chúng không gấp sao được? Tuy cháu không biết là ai làm, nhưng chắc chắn dính líu tới đám bán cơm này.”

Chương 048: Dư uy thiết cảnh. (3)

“Tân thế Giới là công ty lớn đấy, vốn đầu tư 500 vạn, gấp 10 chúng ta, ở đường Tiểu Doanh Bàn còn có cửa hiệu nữa đấy, mà biết không?” Hoàng Thiên Dã nghe tên thôi đã sợ.

“Thừa biết, bọn chúng có cái quán 400m², cách chúng ta 2km, thu nhập không kém 10 cái xe lưu động.” Giản Phàm thuộc nằm lòng.

“Vậy chúng ta phải làm sao, chênh lệch lớn quá.” Xảo Xảo có chút nhụt chí.

“Đúng, vì chênh lệch quá lớn, đồn công an không muốn dính vào, che đậy được thì che đậy, thậm chí cháu nghi chúng sớm mua chuộc đồn công an rồi. Bọn chúng sẽ tiếp tục không ngừng quấy nhiễu, khiến chúng ta phải đóng cửa như hai quán cơm trước.”

“Chuyện này còn phải nói à, đồn công an và kẻ có tiền luôn mặc chung quần, phải làm sao nói nhanh.” Thời Kế Hồng mất kiên nhẫn.

“Vượt qua đồn công an, biến thành vụ án hình sự nghiêm trọng, lún vào vũng lầy này, đừng nói công ty 500 vạn, có 500 triệu cũng ăn đủ ... Khi đó đất đầy vàng chúng lo thân chưa xong, sức đâu mà nhật.” Giản Phàm tự tin nói.

“Ông chủ ơi, mà nói dễ nghe thế, người ta đứng sau thao túng, ngay cả kẻ tới nhà là ai còn chưa biết nói gì kẻ đằng sau?” Hoàng Thiên Dã cho rằng thằng này lại quá lý tưởng hóa rồi.

“Ai bảo mà tao không biết?” Giản Phàm hỏi lại.

Hoàng Thiên Dã và Thời Xảo Linh còn đang ngây ra chả hiểu gì thì Thời Kế Hồng đứng bật dậy như chạm phải điện, chạy ra cửa nhìn vào quán, hai mắt đảo tròn như tìm gì đó, quần bar đỏ rồi, sà nhà toàn ghé, không thấy gì cả, chạy ra sau.

“Mẹ, mẹ làm gì thế?” Xảo Linh ngơ ngác hỏi.

“Chứng cứ, Giản Phàm giở trò rồi, cái thằng đó xấu bụng lắm, a, ha ha ha ha.” Thời Kế Hồng đột nhiên cười vang, phát hiện sau

chao đèn có thứ to bằng ngón tay nhô ra, chĩa về phía cửa quán, giơ ngón cái lên: “Dì mày chưa lụt nghề đâu.”

“lão tam, chụp ảnh lưu trữ lại, tối nay trang trí lại cho tao, đừng lỡ chuyện kinh doanh ngày mai, từ mai trở đi, toàn bộ khu vực này thuộc về chúng ta.” Giản Phàm đứng dậy hai tay dứt túi quần cười vang đi lên tầng hai, Hà Phương Lộ nói trúng rồi, lần này có kẻ xui xẻo, nhưng chắc chắn không phải Giản Phàm.

Cửa tự động chậm chậm mở ra, chiếc SUV dấn bòn đi vào sân chi đội, Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên nhảy từ trên xe xuống, làm cái nghề này lâu nhịp sinh hoạt đảo lộn, ban ngày buồn ngủ, buổi tối tỉnh táo. Xảo Linh gọi điện thoại khóc khóc mếu mếu tới phòng trực ban đội trọng án muốn tìm anh Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương, hai người nghe trực ban thông báo vội vàng chạy tới.

Vòng tròn quan hệ của hình cảnh rất nhỏ, đi suốt ngày đêm, trừ người thân, nghi phạm, hiếm có được một người bạn để quan tâm nhớ tới, dì Thời vất vả cả đời cuối cùng về hưu sớm là một trong số đó.

Nhảy xuống xe một cái là chạy thẳng vào phòng trực ban, thấy Xảo Linh đang ngồi ở ghế trực khóc không thôi, mắt sưng tím nhào vào lòng Tiêu Thành Cương, làm hấn hốt hoảng: “Sao, sao thế?”

“Hu hu, bị người ta đánh, chúng, chúng đánh mẹ chị, hu hu, mẹ mẹ...” Xảo Linh khóc nức lên, nói không ra lời.

Quách Nguyên sững sờ, Tiêu Thành Cương có cảm giác không lành dâng lên trong lòng.

“Mẹ chị chết rồi à?”

“Phì, mẹ cậu chết thì có.” Xảo Linh tức tới quên khóc, đánh Tiêu Thành Cương, cái thẳng mồm ăn mắm ăn muối.

“Mẹ em chết khi em còn nhỏ mà.” Tiêu Thành Cương tỉnh bơ đáp.

Xảo Linh muốn khóc lại phì cười, sau đó lại khóc toáng lên, cô nàng này làm ầm lên không thua dì Thời, Quách Nguyên vội gạt Tiêu Thành Cương ra: “Bàn Nha, rốt cuộc là chuyện gì, đừng khóc, kể cho anh nghe.”

“Còn chuyện gì nữa, em và mẹ em bán cơm hộp, bị người ta đánh, mẹ em bị đánh vỡ đầu, bị khâu mấy mũi.”

“Không thể nào, với trọng tải của dì Thời bao nhiêu người mới đánh nổi dì ấy, không phải mẹ chị đánh người ta chứ?” Tiêu Thành Cương không tin lắm, hai mẹ con này đều hung hãn, thường xuyên xảy ra tình trạng bạo lực gia đình, trước kia hẳn đưa Thời Kế Hồng về nhà vợ lây không ít.

Quách Nguyên cúi đầu che dấu nụ cười, nhìn Bàn Nha khóc quệt mặt lem nhem như mèo mướp. Cô gái này không việc làm, không bạn trai, ai cũng biết, nhưng mà nghe lời Tiêu Thành Cương lại nhìn Xảo Linh to bằng hai cảnh sát buộc vào nhau, chuyện bị thương tới mấy tròng cũng thành buồn cười.

–“Oa, hu hu hu ...” Xảo Linh mặt vặn vẹo, quai hàm bành ra, mắt khép lại, tiếng khóc chấn thiên động địa làm không ít người nhìn vào, vừa đánh Tiêu Thành Cương vừa khóc: “Mẹ tôi bị đánh mà các người còn cười, các người cũng ức hiếp mẹ con tôi, không thèm để ý tới các người nữa ...”

“Rốt cuộc là chuyện gì, không phải em tới rồi à, chị ngồi xuống rồi nói.” Tiêu Thành Cương quan hệ rất tốt với Xảo Linh, vì bọn họ đều thích lên mạng chơi game, hai chị em từng kể vai chém tướng vượt ải không ít, coi như là chiến hữu vào sinh ra tử, chạy đi rót nước đỡ dành.

Xảo Linh khóc lóc nói không xin được việc làm, hết cách cùng mẹ mở quán bán cơm hộp ở Đại Doanh Bàn, nhưng chưa bán được mấy ngày bị người ta xông vào quán đánh người, còn cướp hơn một vạn, hai mẹ con họ xong rồi, tiền mồ hôi xương máu lần này mất cả rồi.

Tiêu Thành Cương vẻ mặt trở nên nghiêm trọng: “Giữa ban ngày mà cướp hơn một vạn, ở đó không có cảnh sát tuần tra à?”

–“4 giờ 50 phút, đúng vào giờ giao ca.” Xảo Linh vừa nói vừa len lén nhìn hai người kia, không biết đã đủ bị thương để kéo họ giúp chưa.

Quách Nguyên cẩn thận hơn, sợ hai mẹ con hung hãn này gây sự đánh người ta: “Báo cảnh chưa, Đại Doanh Bàn ở giữa thành phố, trị an sao kém thế?”

Lời này rõ là còn hoài nghi, Xảo Linh lại phải dụi mắt cho ra nước: “Nói rồi họ không tin chúng tôi bị cướp, phải hai tên hiệp cảnh, gần nửa tiếng mới tới, hỏi ba phút đã đi, chắc chắn cùng một bọn.”

Tiêu Thành Cương sôi máu, vỗ bàn: “Giỏi lắm, con mẹ chúng nó chứ, chị Bàn Nha đừng sợ, mai cứ mở cửa bán hàng, đứa nào dám tới em đánh chết mẹ nó.”

“Cậu cả ngày đứng đó trông được à?” Quách Nguyên trợn mắt.

Tiêu Thành Cương lúc mới vào nghề còn chả sợ hấn, cãi lại: “Thế thì anh bảo làm sao, dì Thời bị người ta đánh, anh định mặc kệ à?”

“Ai bảo là mặc kệ, mai chúng ta tới đồn công an Đại Doanh Bàn xem sao, đoán chừng là bọn lưu manh phá phách, nhưng loại chuyện này cậu lạ gì, không ai dám làm chúng, lấy gì định tội chúng đây?” Quách Nguyên xưa nay tương đối trầm ổn phân tích.

Xảo Linh he hé mắt nhìn Tiêu Thành Cương bưng bưng phần nộ, nhìn Quách Nguyên cẩn trọng lão thành, thấy đã tới lúc tung át chủ bài, xụt xịt nghẹn ngào: “Biết ngay cảnh sát các anh không có tình người mà, mẹ tôi còn cả chị Kỳ Kỳ bị đánh, chị Kỳ Kỳ làm thu ngân đánh mất hơn 1 vạn, ở nhà khóc chết đi sống lại ... Cùng lắm ba chúng tôi đi kiện, không tin trên đời toàn kẻ máu lạnh.

“Ai!?” Cả Tiêu Thành Cương và Quách Nguyên nghe thấy cái tên Kỳ Kỳ thì đồng loạt giật mình.

“Chị Kỳ Kỳ, Diệp Mộng Kỳ, định giả vờ không quen chứ gì?”

“Không thể nào cô ấy làm thu ngân ở siêu thị cơ mà?” Quách Nguyên rối rít hỏi: “Sao lại tới chỗ em bán cơm hộp?”

Xảo Linh đặt cái máy mp5 Đại Bình lên bàn: “Tự xem đi ...”

Chương 049: Dương oai Đại Doanh Bàn.(1)

Đó là hình ảnh từ camera giám sát, rất ngắn nhưng rõ ràng, gần trong gang tấc, mười hai mười ba người xông vào, lật bàn đá người, quát tháo làm khách hàng kinh hoàng bỏ chạy ra ngoài. Dì Thời xông ra cầm muôi chửi, bị người ta đánh vào trán ngã ra sau như núi đổ, thu ngân Diệp Mộng Kỳ và Bàn Nha xông tới giằng co, Bàn Nha cắn cánh tay một tên, bị người ta vung ra được, tát cho một cái, thu ngân bị đẩy ngã nhào cùng quây...

Đám người tranh cướp tiền văng tung tóe, Quách Nguyên lửa giận ngùn ngụt quay sang nhìn Thành Cương hai mắt đỏ ngầu, trực ban nghiến răng: “Đúng là Mộng Kỳ nhà Trương Kiệt.”

“Con mẹ nhà chúng nó ...” Tiêu Thành Cương bóp chặt tay, mắt long sòng sọc như thú dữ, vợ đồng đội đã mất vát vả bán cơm qua ngày, giờ còn bị lưu manh ức hiếp, gân xanh chẳng chít đám bàn rằm mộ cái, nắm tay Xảo Linh: “Đi ... Bắt được chúng thế nào em cũng đánh chết bọn chó má này.”

“Khoan đã!” Quách Nguyên đưa tay ngăn cản.

Tiêu Thành Cương đã giận mất lý trí, quệt nước mắt giọng hơi nghẹn chỉ mặt Quách Nguyên: “Anh Quách, chuyện này mà anh vờ như không thấy, tôi từ cái mặt của anh ... Chị ấy tới giờ chưa tái giá, mẹ góa con cô kiếm được đồng tiền dễ dàng lắm sao, chúng ta đều nghèo không giúp gì được đã đành, còn nhìn chị ấy bị ức hiếp thì không bằng súc sinh.”

“Con mẹ nó, mày nói gì, ai bảo không quản, nhưng một mình mày bắt được à?” Quách Nguyên cũng điên rồi, đẩy Tiêu Thành Cương ra: “Gọi hết tất cả mọi người đi, ở nhà cũng gọi, không cho thằng chó nào thoát hết.”

“Tôi cũng đi.”

Trực ban ban vút luôn phòng đó, hùng hổ đi theo Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên.

Xe cảnh sát lao khỏi sân chi đội, điện thoại không ngừng gọi đi khắp nơi, đồng nghiệp phân tán khắp nơi trong thành phố, đang ăn cơm đập đúng dậy, đang về nhà quay ngoắt xe lại, đang

ở bên bạn gái cũng bỏ đấy, không nói một lời tới thẳng tới tập kết: Đại đội ba.

Mỗi đội hình cảnh là một quần thể đặc thù, vì sống trong môi trường làm việc căng thẳng và nguy hiểm, tình đồng chí chiến hữu cực nặng, có khí ở trong đội ở cùng đồng đội nhiều hơn ở nhà. Trương Kiệt hi sinh khi làm nhiệm vụ, khi những đồng nghiệp của hắn còn sống, nếu như gia quyến bị đả ngộ bất công, là tát vào mặt bọn họ.

Vì thế sợi dây dẫn cháy bị đứt rồi, đứt từ khi mười mấy chiếc xe của đội trọng án tới đại đội ba.

“Bọn em đang ở trên đường tới đại đội ba”.

Giản Phàm lặng lẽ xem di động, tin nhắn do Xảo Lưng gửi, đút vào túi.

Bên cạnh là Thời Kế Hồng, đối diện là Cao Phượng Kỳ đội trưởng đại đội ba, từng gặp nhau vài lần, làm hình cảnh đại đa số già sớm, đội trưởng cao nhú mày suy nghĩ là trán hắn vài nếp nhăn, khi nhìn thẳng dù là bạn bè cũng thấy mùi thù địch.

Ví dụ lúc này nhìn Giản Phàm, nghe xong Thời Kế Hồng tự thuật, lái xe cùng một đoạn camera giám sát, đội trưởng Cao chiêm trước hồi lâu mới nói: “Được, có thể lập án, nhưng mà chị Thời, Giản Phàm, chúng ta là người nhà, không nói lời khách khí, không phải sự kiện ác tính đột phát, đều phải cung cấp kinh phí phá án, 2 vạn, thế nào?”

Đó là thông lệ bất thành văn, chuẩn bị lập án đã là nể mặt lắm rồi, nhưng Giản Phàm lắc đầu, từ chối thẳng thừng luôn: “Không có đồng nào đâu.”

Bị người ta nói thẳng vào mặt như thế, đội trưởng Cao cảm thấy rất mất mặt lắm, chỉ là Giản Phàm mời thời danh tiếng rất lớn ở cơ sở, từng bị thương khi làm nhiệm vụ, hình cảnh đều vài phần tôn trọng y, nghĩ một lúc nhượng bộ: “Ít hơn một chút, dù sao bây giờ làm việc gì cũng cần tiền mà, đợi chúng tôi tìm được hung thủ, trả lại một phần tiền, tổn thất không lớn.”

“Không có.” Giản Phàm lắc đầu.

Đội trưởng Cao đầu đầu, tên này quả nhiên ương bướng như lời đồn: “Giản Phàm, cậu đừng không nể mặt như thế, cậu từng là hình cảnh, biết giờ phá án khó thế nào, chuyện của cậu không

lớn không nhỏ, so với cướp của cưỡng bức xảy ra hàng ngày, đúng là không có gì to tát, là đám lưu manh trốn trong góc vách, chúng tôi phải điều động rất nhiều nhân lực mới bắt được người đây.”

“Giản Phàm ..” Thời Kế Hồng sợ tính cứng đầu của Giản Phàm phát tác, khẽ giật tay áo, khoản tiền này có thể chấp nhận rồi cương nữa mất tình nghĩa.

“Chuyên này kỳ thực anh trả tôi 2 vạn, anh vẫn có thể làm.” Giản Phàm kệ vẻ mặt kinh ngạc của đối phương, nghiêm túc nói: “Chúng ta là người nhà, tôi cũng không khách khí, đồn công an bắt bọn lưu manh còn khó, với hình cảnh là trò trẻ con, bắt một tên là ra cả bọn. Hơn nữa tôi không tin anh không nhìn ra, chuyện này là cạnh tranh phá hoại nhau, chắc chắn có kẻ bỏ tiền làm việc này, anh lôi kẻ đằng sau ra, trong tay anh có miếng thịt lớn.”

Đội trưởng Cao xoa tay: “Nào có dễ như cậu nói, loại chuyện này cuối cùng chẳng đi tới đâu, bắt được người cũng chưa chắc đã hỏi được ra. Bỏ hai vạn kinh phí mua lấy bình an sau này là tốt rồi.”

Giản Phàm cười nhạt: “Đừng nói tôi không nói với anh, đội trọng án không bỏ qua chuyện này đâu, anh có tin bọn lưu manh này vào tay đội trọng án 10 phút là khai hết không?”

“Đội trọng án!?” Đội trưởng Cao không thể không cẩn thận, nếu đội trọng án xen vào thì e không cấp kinh phí cũng có thể làm, nhưng mà không tin Giản Phàm từ chức mấy năm còn sức ảnh hưởng.

“Tôi và dì Thời đều từ đội trọng án ra, chút tình nghĩa vẫn còn, có họ không tìm ra được kẻ phía sau à, lúc đó còn lo không có 2 vạn kinh phí sao.”

“Thôi được.” Cao đội trưởng rút cuộc vẫn nể mặt đồng đội cũ: “Lập án, chúng tôi toàn lực ứng phó, ai ở đội trọng án sẽ tới giúp tôi đây.”

Vừa nói tới đó thì có điện thoại, đội trưởng Cao vừa nghe một cái mặt biến sắc nhìn Giản Phàm không dám tin, tên này nghĩ làm cảnh sát hơn hai năm rồi, ai ngờ có sức ảnh hưởng lớn như vậy.

Giản Phàm biết tới lúc rồi, đứng dậy đẩy di động về phía trước: “Đội trưởng Cao, đây là công cụ lưu trữ chứng cứ, để thuận tiện cho anh phá án ... Chúng tôi đợi tin tốt lành.”

Nói xong cùng Thời Kế Hồng đi luôn, đội trưởng Cao lúc này mới để ý đây là cái di động mới tinh, cầm lên xem, không ngờ phía dưới có hóa đơn, giá 3888, đây là món quà không nhỏ.

Sau đó không phải nói nữa rồi, hành động, tức tốc hành động.

Đại Doanh Bàn thuộc địa phận của đại đội ba, bọn họ có quyền trực tiếp can thiệp vào vụ án không cần qua đồn công an, hơn nữa đích thân đội trưởng tới hiện trường, hiệu suất đẩy lên mức tối cao, chỉ chưa tới một tiếng đã tra ra được tên cầm đầu là Triệu Cường, biệt hiệu Bạch Nha, mười ba tên xông vào quán phá phách có 3 tên tiền án, chuyện hết sức đơn giản, tất cả chỉ muốn làm hay không.

Đại quân đội trọng án mang theo phần nộ kéo tới, đám hình cảnh như hổ báo túa khắp khu Đại Doanh Bàn túm được lưu manh là đám đá đã man tra hỏi tại chỗ, làm cả đám lưu manh trong khu chẳng biết chuyện gì, hoảng hồn trốn chạy. Trương Chí Dũng trước tiên đi hỏi thăm tình hình Diệp Mộng Kỳ, biết hai mẹ con cô ở tạm nhà Thời Kế Hồng liền yên tâm, hẳn nay là đội trưởng đại đội một, yên tâm xong cũng kéo sáu bảy xe cảnh sát tới đại đội ba, cư dân sống gần đó xôn xao, không rõ xảy ra đại án kinh thiên gì rồi.

Chương 050: Dương oai Đại Doanh Bàn.(2)

20 giờ, Cao Ái Quân dẫn người xông vào quán game bắt một tên nhuộm tóc trắng, tên này đặc trưng quá rõ, còn chưa kịp ú ớ đã bị ăn vài cái tát sừng mặt lôi ra xe, người chưa về tới đại đội 3 đã khai ra ba tên nữa, hiển nhiên là ăn đòn không nhẹ.

22 giờ 15, đội của Quách Nguyên vào KTV Tân Đại Tân, bắt luôn một đám 5 tên vừa phát tài đang đi ca hát chơi gái, vừa mở mồm hỏi bị đám cảnh sát xông vào như thú dữ đánh tới tấp mặt mũi, máu mồm máu mũi rùng rùng khai hết chuyện buổi chiều, còn lục được mười mấy viên thuốc lắc, tiền chưa qua ngày đã bị tiêu gần hết.

Chừng 0 giờ, căn cứ vào lời khai của những kẻ sa lưới, bắt được một trong số những tên cầm đầu là Sở Nguyên Sinh, biệt danh Bạch Diện, nhưng lại đen xì xì, bị chặn trong phòng tắm cùng một tiểu thư, lại thêm tội danh, mại dâm.

4 giờ 30 phút sáng, từ lời khai của Bạch Diện, bắt được Triệu Cường ở gian nhà ngoại ô, Bạo Nha bị tóm ngay trên giường cùng nhân tình, trong nhà lục soát được nhiều công cụ quản chế và 4000 tiền mặt do cướp được, chưa tra hỏi gì đã đánh, ăn đòn suốt chạng đường về, sau đó là hỏi gì khai nấy, rất gọn.

Chẳng phải án gì lớn dính dáng tới mạng người, Triệu Cường nhận có mấy nghìn, không bằng tiền cướp được, tất nhiên không có nghĩa vụ bảo mật.

Đám Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương, Cao Ái Quân rời phòng thẩm vấn là tới thẳng phòng đội trưởng, đánh thức đội trưởng Cao đang chợp mắt trên ghế sofa.

“Khai rồi.” Quách Nguyên ném lời khai tới: “Đội trưởng Cao, Viên Kỷ Bình của Tân Thế Giới là ai, vì sao huy động được nhiều lưu manh như thế?”

“Chuyện này không rõ, đường Tiểu Doanh Bàn có cái hiệu ăn nhanh Tân Thế Giới làm ăn không tệ, chắc là muốn lũng đoạn thị trường.” Đội trưởng Cao khách khí phát thuốc cho mấy đồng nghiệp đang nóng máu, người hút người không.

Cao Ái Quân tới lúc này còn chưa nguôi giận: “Gia quyền cảnh sát mở cái quán nhỏ kiếm tiền đâu dễ dàng gì, đám người này khốn nạn quá mức rồi, không thể tha cho chúng.”

“Đúng, đội trưởng Cao, anh đừng làm việc thiên vị đấy, nếu phán xử bất công, chúng tôi sẽ lại bắt chúng.” Vương Minh hùng hùng hổ hổ tuyên bố.

Đội trưởng Cao lần này chả làm gì mà vớ bở, khẳng khái tỏ thái độ: “Nếu Cao Phượng Kỳ tôi làm việc thiên vị, không cần bắt chúng, cứ bắt tôi, đừng nói đám lưu manh này, ngay cả Viên Kỳ Bình cũng không tha, bất kể hắn là ai, lần này đóng đinh hắn lên tường.”

“Cám ơn anh, lần sau mời anh một bữa.” Trương Chí Dũng khách khí một câu, chuẩn bị rút quân, dù sao người đã bắt được rồi, không thể khách át chủ nữa, giao lại cho đại đội 3 xử lý.

Đội trưởng Cao đứng lên tiến, thuận miệng nói: “Mọi người còn nhớ Giản Phàm ở đội trọng án không?”

“Giản Phàm!?” Một giọng cao vút lên, là Tiêu Thành Cương quay ngoắt lại, sau đó lần lượt tới Quách Nguyên, Vương Minh đều ngạc nhiên: “Giản Phàm làm sao?”

Cao Ái Quân à một tiếng: “Đó vốn là ngôi sao của cảnh sát chúng ta, nhưng hết thời rồi.”

“Anh mới hết thời.” Nói xấu Oa ca, Tiêu Thành Cương tức thì không vui đốp chát ngay.

Trương Chí Dũng thắc mắc: “Chuyện gì thế đội trưởng Cao, chúng tôi tất nhiên còn nhớ, ai quên cậu ấy được chứ.”

Đội trưởng Cao thở phào, thậm kê may mà lúc đó không từ chối Giản Phàm: “Mọi người chưa biết à? Cái quán ấy do Giản Phàm mở.”

“Không phải, quán của nhà Bàn Nha mà.” Quách Nguyên phản bác.

“Không, chị Thời là chủ quán, nhưng ông chủ bên trên là Giản Phàm, tối qua còn cùng chị Thời tới báo án mà, cung cấp cả phim giám sát, đúng là hình cảnh chúng ta có khác, tính cảnh giác rất cao.” Đội trưởng Cao khen.

Á! Cả đám hình cảnh mắt sáng lên, với người đồng đội đặc biệt này, ký ức mọi người đều như mới, tức chức một cái là lặng

lẽ biến mất không lời từ biệt, ai cũng tiếc nuối.

Rời khỏi văn phòng đội trưởng, không hiểu sao không khí trầm hẳn xuống, chỉ có Tiêu Thành Cương một mình cười ha hả như điên, cười hồi lâu phát hiện mọi người nhìn mình, vội ngừng cười: “Nhìn cái gì, mọi người không vui à? Các anh em, đại hỉ, đại hỉ, sau này có chỗ ăn cơm rồi miễn phí. Ha ha ha, về ngủ thôi, mai thế nào tôi cũng phải lôi anh ấy ra, làm cho chúng ta mười mấy món. Mọi người đợi điện thoại của tôi, để bụng sẵn đi ...”

Quách Nguyên gãi đầu gãi tai, dừng chân lại, nhìn quanh: “Mọi người có thấy lạ không? Tôi cảm giác chúng ta bị chơi một ván.”

“Không thể nào.” Vương Minh có chút bán tín bán nghi.

“Mọi người xem Giản Phàm dùng toàn gia quyến cảnh sát làm nhân viên, toàn là người chúng ta không thể không quản, nghĩ mà xem, buổi chiều lưu manh gây sự, đêm là cả đám vào đồn. Chúng ta bận rộn cả đêm, giúp cậu ta dương danh lập vạn giới giang hồ, chẳng phải sau này bọn lưu manh thấy mặt cậu ta đều phải tránh mặt à? ... Đã chuyện gì dính tới Giản Phàm là không có chuyện tình cờ, tên đó mưu tính cực sâu xa ... Quán nhỏ như vậy, bán vài hộp cơm rẻ tiền, sao dùng camera giám sát chất lượng cao?” Quách Nguyên càng nói càng thấy có vấn đề, hẳn bị Giản Phàm lừa quá nhiều rồi, tất cả người xung quanh y, từ đồng nghiệp tới nghi phạm đều bị lừa chóng mặt.

“Bệnh nghề nghiệp của anh nặng quá rồi đấy.” Cao Ái Quân trách.

“Tôi cũng thấy hơi hơi thật, nhưng mà thế thì cũng giống tiên tri quá.” Trương Chí Dũng hiện là đại đội trưởng trẻ nhất, trước kia vài vụ án phối hợp với Giản Phàm, biết bản lĩnh của y, cảm thụ không quá sâu.

“Liệu có phải chúng ta tâm tư u ám quá không?” Vương Minh vẫn ngờ ngợ.

Tùy Hâm là bạn học ở trường cảnh sát sau hai năm rèn luyện đã thành thám tử viên thích hợp, mồm mép tiến bộ không ít: “Chúng ta phân tích tâm lý của Giản Phàm xem nhé, người thoát khỏi luyện ngục, đại bộ phận mang hơi quý, không giống

người thường ... Giản Phàm lại ưu tú như thế, giờ không có bộ cảnh phục trói buộc trên người, cậu ta nếu sống bình lặng đã đành, nếu tham gia thương trường, thế nào cũng là một kiêu hùng.”

Tiêu Thành Cương thấy cả một đám đồng đội đều nói xấu Oa ca, chỉ trích: “Bỏ đi, bỏ đi, khỏi ăn uống gì hết, ở cùng với mấy người đúng là muốn bực mình ... Oa ca làm gì sai nào? Bàn Nha thất nghiệp mấy năm, chị Mộng Kỳ công việc thì tạm bợ, dì Thời suốt ngày đánh mặt chược giải sầu, anh ấy giải quyết được cả ba vấn đề lớn, các anh giỏi giang thế sao không giúp họ đi. Mẹ nó, chỉ nói mồm ... Cả anh nữa Tùy Hâm, hơi quý cái buổi, Oa ca mới là người, cả đám chúng ta không bằng quý.”

Nói xong tức giận lên xe đi một mình.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau không nói nữa, sau trận Tiểu Chương Hà, Tiêu Thành Cương được chỉ đội trọng điểm bồi dưỡng, kế thừa ưu điểm đám chống lại cả đội trưởng lẫn chỉ đội trưởng của Giản Phàm năm xưa, cực kỳ ngang ngược, người bình thường không dám tranh chấp với hắn, có điều hôm nay cảm thấy hắn có lý, vừa rồi nghĩ xấu về Giản Phàm, lòng hơi xấu hổ.

Có điều thực sự là không hề nghĩ xấu.

8 giờ sáng, khi tất cả mọi thứ dường như đã sóng yên biển lặng, Giản Phàm an bài mọi thứ xong xuôi, nhìn máy hút gió và lò nướng điện chạy âm âm, nhìn mọi thứ đã chuẩn bị thỏa đáng mới chặn một cái xe chở rau đi vào thành phố, bắt taxi đi tiếp tới tiểu khu công an, đón Thời Kế Hồng chuẩn bị đến đồn công an.

Hình cảnh làm việc có một cái hay, đó là bất kể chuyện lớn thế nào, ảnh hưởng ra sao thì cũng không ai biết, hôm qua một phen ra tay như sấm sét, đoán chừng người đương sự vẫn chẳng biết gì.

Chương 051: Dương oai Đại Doanh Bàn.(3)

Cả đêm ngủ không ngon, tinh thần Thời Kế Hồng rất tốt, lên xe xoa đầu Giản Phàm, giơ 8 ngón tay ra, vui vẻ thể hiện bắt được 8 tên.

“Càng ngày càng vớ vẩn, suốt cả đêm mà không bắt cho hết.” Giản Phàm còn chưa hài lòng.

Thời Kế Hồng vui vẻ bảo vệ đám hậu bối, đưa di động ra cho Giản Phàm xem: “Được rồi, thế là tốt rồi, xem này, Thành Cương gửi đây, thằng bé đó lôi chúng vào đội ba tra ra không ít, tên ít nhất cũng phải ở trong đó 3 năm, truy hồi hơn 7 nghìn.”

Trong ảnh là người bị còng vào ống truyền nhiệt, vẻ mặt thống khổ, kẻ cầm đầu ngày hôm qua, Giản Phàm xóa ngay đi, ghé vào tai Thời Kế Hồng nói nhỏ tránh tai xé nghe thấy: “Dì Thời, chuyện không đáng mấy, sao lại tra tấn bức cung?”

“Thế thì sao? Thằng bé đó trút giận cho dì mà, đáng đời chúng lắm, hôm khác mời chúng tới quán ăn sườn hầm ... Hừ, chọc giận bà đây, dọa chết chúng, còn tên Viên Kỷ Bình gì đó nữa, đội trưởng Cao nói hôm nay bắt hắn.” Thời Kế Hồng chuyén này hả hê lắm: “Mà chúng ta tới đồn công an làm gì, dì chướng mắt với bọn chúng lắm.”

“Vẫn phải đi dì ạ, dù sao thì ở trong địa bàn của người ta, chúng ta đi gặp vị đồn trưởng kia, cho người ta có cơ xuống thang, như thế chúng ta sau này có thang để mà lên đúng không?” Giản Phàm khuyên giải đồng chí già.

Tâm tình Thời Kế Hồng đang tốt, ưỡn ngực rất oai: “Được, nhưng mà đừng khách khí với hắn quá đấy.”

Giản Phàm cười vâng dạ, thấy dì Thời nhiều điểm giống mẹ mình, yêu ghét rõ ràng, mừng giận ra mặt.

Không bao lâu sau tới đồn công an Đại Doanh Bàn, vào phòng trực ban gặp hai vị hiệp cảnh hôm qua, Lý Nhất Chi thấy Thời Kế Hồng trán dán băng thì biết người bị hại tới, chỉ ngồi, lấy sổ ghi chép ra, không ngờ Giản Phàm gập sổ lại: “Chúng tôi tới gặp đồn trưởng luôn, không cần lời khai.”

“Cái gì, anh muốn gặp là gặp à?” Lý Nhất Chi trừng mắt lên: “Định tới kiểm chuyện phải không hả? Anh nghĩ mình là ai?”

“Tôi là bếp trưởng.”

“Tôi khuyên anh, nghĩ thoáng chút.” Người họ Thương, giữ tay đồng nghiệp lại: “Gặp đồn trưởng cũng được, nhưng mà đã là người làm ăn, bình an là tốt, sau này chú ý đừng để gặp phải chuyện tương tự.”

Thời Kế Hồng lấy mấy bức ảnh ra đẩy tới, giọng oang oang: “Bảo đồn trưởng của các cậu tới đây gặp tôi đi, người cần bình an là hẳn đây, để hẳn lần sau đừng để gặp phải loại chuyện này.”

Đám hiệp cảnh nhìn ảnh, tức thì nổi nóng: “Này, vì sao không nói là có camera giám sát? Giờ đồn trưởng mắng chúng tôi thì sao hả? Có biết thế này gọi là che dấu chứng cứ không?”

“Còn không mau đi đi, muốn bị mắng thêm à? Mau lên.” Đến cảnh sát thường còn không lịch sự với hiệp cảnh, nói gì tới hình cảnh như Thời Kế Hồng, vỗ bàn một cái, khí thế mười phần.

Hiệp cảnh giật mình vội vàng chạy đi, không lâu sau cửa lại mở ra, một vị tai to mặt lớn, mắt ti hi bụng bự đi vào, trông có vẻ tức giận lắm, cầm đồng ảnh đập rầm xuống bàn, chỉ Giản Phàm và Thời Kế Hồng: “Sao biết mà không báo, làm lỡ thời gian phá án, thì ai chịu trách nhiệm?”

“Hai vị này hôm qua tới có 5 phút đã đi, chúng tôi chưa kịp nói, không phải hôm nay tới báo sao?” Giản Phàm cố tỏ ra mơ hồ.

Đồn trưởng quay đầu trừng mắt với hai hiệp cảnh, xua tay đuổi khách, còn ném cho một ánh mắt kẻ thù giai cấp: “Biết rồi đi đi, đợi thông báo.”

Thời Kế Hồng khinh bỉ hừ một tiếng: “Hừ, khỏi cần thông báo, đại đội ba đã lập án rồi.”

“A, các người ...” Đồn trưởng nổi cơn lôi đình, định chửi mắng có điều phát hiện hai người này có chuẩn bị mà tới, không rõ nông sâu ra sao, cố nén giận: “Ý gì thế hả? Được, vậy để đại đội 3 xử lý đi, không tiễn.”

“Đừng đi vội.” Giản Phàm lên tiếng gọi đồn trưởng lại, hai bên nhìn nhau đều đầy thù địch: “Định đi gọi điện thoại đây à? Đừng

gọi, nếu không là anh gặp họa đấy, cẩn thận cảnh phục trên người.”

Đồn trưởng bị nói trúng tim đen, giật mình đánh thót, tên mặt xeo giống dân giang hồ, nhưng có vẻ không phải người chọc vào được, hỏi hiệp cảnh: “Ai thế?”

“Ông chủ của Thực Thượng ạ, còn đây là chủ quán.”

Nghe thân phận đó, đồn trưởng thẳng lưng lên không khách khí nữa: “Nói cho rõ ràng đi, định uy hiếp tôi đấy à?”

“Không phải uy hiếp, mà là cảnh cáo.” Giản Phàm giọng lạnh dần: “Dương Tranh, nam, dân tộc Hán, 43 tuổi, tham gia công tác năm 1987, vào Đảng năm 1993, năm 2004 làm đồn trưởng đồn cảnh sát Đại Doanh Bàn ...”

“Khoan khoan, anh có ý gì?” Dương Tranh nghe lý lịch công tác của mình liền coi trọng, ngồi vào chỗ cũ.

“Ý tôi là đồn trưởng Dương, anh mất 14 năm mới lên được vị trí đồn trưởng, không dễ dàng gì, nên biết quý trọng .. Chuyện này hôm qua can hệ trọng đại, nếu anh không coi trọng, đừng nói là một đồn trưởng, dù là phân cục trưởng cũng không gánh nổi trách nhiệm đâu.”

“Cái gì, ha ha ha, thế cơ à? Nếu không thì sao nào, định cách chức tôi chắc?” Dương Tranh nhìn cách ăn mặc của Giản Phàm không giống người có tiền, không sợ.

“Nếu tôi nói 8 trong 13 tên đã bị bắt trong đêm rồi thì sao nhỉ?” Thời Kế Hồng mất kiên nhẫn, hiểu ra Giản Phàm muốn làm gì rồi, chướng mắt với đám này từ hôm qua, nhạt giọng nói.

“Cái gì?” Dương Tranh thiếu chút nữa đứng dậy.

“Đội trưởng đội ba Cao Phượng Kỳ, đội trưởng đội trọng án Tần Cao Phong, đội trưởng đội một Trương Chí Dũng, ba vị đội trưởng đêm qua nổi trận lôi đình lung sục đám lưu manh đó khắp nơi, muốn truy ra kẻ đứng sau, đồn trưởng Dương, anh có muốn gọi điện thoại để dính vào đó không?” Giản Phàm hỏi ngược lại.

“Vì sao?” Dương Tranh run tay lấy thuốc lá ra hút, rít một hơi bị sặc khói, ho khù khụ.

Giản Phàm chỉ một người trên ảnh: “Cô ấy, chồng là thành viên đội trọng án, tên Trương Kiệt, hai năm trước hi sinh vì

nhiệm vụ, được bộ công an trao thưởng hạng nhất, một đồng chí như thế ban chính trị của tỉnh hàng năm còn tới thăm hỏi, thử nghĩ xem, ảnh hưởng trọng đại thế nào?”

Dương Tranh mồ hôi đầm đìa, nhớ ra hai năm trước có vụ cảnh sát bị chết khi chấp hành nhiệm vụ, động tĩnh rất lớn.

“Anh biết đây là ai không, dì ấy là Thời Kế Hồng, anh tra hồ sơ đi, nguyên thẩm vấn viên đội trọng án, tham gia phá vụ án treo 14 năm, anh nghĩ mấy trò vặt này qua được mắt dì ấy à? Chuyện này dì ấy chưa cần ra mặt, phải một nhân viên tới đội trọng án báo án, anh không thoát khỏi liên quan đâu ... Nên chuyện hôm qua tới muộn 25 phút đừng nói với ai ...”

“Tiểu Lý, đi đi, ra ngoài đóng cửa lại ...” Dương Tranh vội vàng đuổi hiệp cảnh ra ngoài, mặt vàng như nghệ rồi, còn không hiểu cảnh sát bao che nhau thế nào: “Chị Thời, không biết chị là chiến hữu trong ngành, thất lễ quá, chị bảo làm sao giờ?”

“Còn làm sao, liên hệ với đại đội 3, xem kẻ nào chưa bắt được thì giúp họ bắt nốt đi, nếu không bên trên hỏi xuống vì sao đồn công an không xử lý mà đội hình sự ra tay thì liệu mà ăn nói.” Thời Kế Hồng uy phong lẫm liệt lên mặt với cả đồn trưởng, còn không thêm nhiều lời: “Tiểu Phàm, chúng ta đi thôi ... À phải nể mặt đồng nghiệp cũ, hơn nữa sau này tôi còn làm ăn ở địa bàn của anh, nói cho biết một chuyện, chúng khai ra Viên Kỷ Bình rồi, hấn mà vào đội hình cảnh khai ra gì đó thì không thoát nổi liên quan đâu ... ra tay chậm một chút là vấn đề đấy.”

Nói xong mở cửa đi luôn, Dương Tranh sững người vài giây mới tỉnh người, vội vội vàng vàng chạy theo tiễn ra tới tận cửa đồn, luôn mồm trách móc đám hiệp cảnh làm ăn lơ là, mắng kẻ gây chuyện. Đứng ở cửa đồn vẫy tay một lúc sau đó quay lại rống lên: “Tổ một, tổ hai, tổ ba ... Tập hợp tất cả tới đây, 10 phút nữa ai chưa có mặt tôi cắt thưởng tháng này.”

Chương 052: Dương oai Đại Doanh Bàn. (4)

Đường Tân Thành, ngã tư giao nhau với Tiểu Doanh Bàn, tấm biển ba mặt dựng trên nóc nhà "Món ngon đại chúng Tân Thế Giới" cực kỳ bắt mắt, đứng ở phía đầu đường nào cũng rõ mồn một, lúc nào cũng rất đông khách, sáng sớm mở bán cháo, kinh doanh tận 9 giờ tối. Hôm nay khách vắng tanh, ngoài sân chỉ có mấy chiếc xe cảnh sát, cửa hiệu mấy trăm mét vuông lác đác phục vụ viên bị cảnh sát tra hỏi, hình cảnh đại đội ba cũng tới, nghiêm trọng rồi.

Hoảng loạn, quản lý cuống cuồng thông báo cho giám đốc, giám đốc báo tổng giám đốc, tổng giám đốc trên đường tới nơi nỗ lực suy nghĩ các mối quan hệ của mình xem ai có thể gỡ được chuyện ngày hôm nay không? Đồng thời sai người nghe ngóng bối cảnh của Thực Thượng, trước đó biết là một nữ cảnh sát nghỉ hưu cùng đám nữ nhân mở quán nên không coi vào đâu. Làm vị tổng giám đốc này khủng hoảng là ít nhiều cũng có quan hệ với đồn công an, đội hình cảnh, vậy mà không ai báo trước một câu, gọi điện không thèm nghe máy.

Mượn rồi sao? Hay là họ chỉ mượn cơ đề vôi vĩnh?

Phó tổng giám đốc Viên Kỷ Bình vội vội vàng vàng tới nơi, vừa đặt chân vào đại sảnh liền choáng váng, đứng hai bên toàn là cảnh sát, còn cả đại đội trưởng đội ba từng uống rượu với nhau, lúc này lại tỏ ra không quen biết mình. Còn chưa hết kinh sợ thì một hình cảnh đi tới giờ ra tờ giấy triệu tập hình sự: "Viên Kỷ Bình, căn cứ vào khai báo của người bị hại, chúng tôi nghi ngờ anh có liên quan tới việc tổ chức phá hoại cướp bóc quán ăn nhanh Thực Thượng, giờ chính thức triệu tập điều tra hình sự, đi theo tôi."

Phó tổng Viên trên 30, cũng thuộc hàng tuổi trẻ thành đạt, thường ngày tinh thần hăng hái lắm, giờ tẻ hơn cà gặp sương, để hai hình cảnh một trái một phải kéo đi.

Đội trưởng Cao hoàn thành sứ mệnh, gọi điện thoại báo cáo cho ai đó, vừa mới đi ra khỏi đại sảnh tinh mắt nhìn thấy một

chàng trai mặc quần jean xanh lam giặt bạc màu, cùng áo jacket mỏng, trông như công nhân vận chuyển đứng khoanh tay đứng dựa vào thân cây nhìn về phía này, vội vàng chạy tới khách khí nói: “Giản Phàm, tới xem hả, chính là tên vừa bị đưa đi đấy, đội trọng án các cậu lợi hại thật, thoáng cái đã truy ra rồi.”

“Tôi đã nói dễ lắm mà, hiện giờ không thiếu kẻ chơi với lửa, bị bỏng tự trách mình thôi.” Giản Phàm cười hết sức sáng lạn thoải mái, lấy thuốc ra mời.

Đội trưởng Cao không hiểu sao có chút khúm núm châm lửa cho Giản Phàm: “Để hôm khác tôi cảm ơn cậu, sáng nay phó chỉ đội trưởng Lục chuyên môn hỏi tới, nếu tôi không biết gì thì nguy rồi.”

“A, Lục Béo!”

“Ặc, cậu gọi thế chứ tôi không dám, anh ấy là cấp trên trực tiếp của tôi, còn bảo tôi hẹn cậu hôm nào tụ tập ôn chuyện cũ.”

Giản Phàm xua tay cười: “Thôi miễn đi, anh ấy ưa gì tôi đâu.”

Chỉ vì vụ án nhỏ người ta chỉ một câu nói điều hết toàn bộ đội trọng án hùng hổ tới, lại cả đại đội một, đội trưởng Cao tất nhiên khách khí không hết, còn chu đáo nói: “Đám người này không phải ăn chay mà sống đâu, cậu nên cẩn thận, dù sao tiền nhiều thế mạnh ... À phải rồi Giản Phàm, giờ là ông chủ rồi, đổi cách ăn mặc đi chứ, cậu làm thế này quá bằng gài bẫy người ta à, chẳng may đụng chạm vào cậu thành chết oan, đồn trưởng Dương giờ sợ đá ra máu kia kìa ...”

Giản Phàm cười xòa cho qua, ngẩng đầu nhìn tòa nhà thương nghiệp 6 tầng, tầng 1 toàn bộ kinh doanh đồ ăn nhanh, trong mắt Cao Phượng Kỳ, mở được cái hiệu thế này đã là ghê gớm rồi, còn trong mắt Giản Phàm, có mặt tiền thế này kinh doanh mới bõ.

Nói vài câu đội trưởng Cao rồi cáo từ lên xe, liếc nhìn thấy có một nữ nhân từ trên chiếc Audi chạy xuống, đuổi theo truy hỏi, đội trưởng Cao tỏ thái độ làm theo phép công, kiêu lạnh lùng thô bạo của hình cảnh, bỏ lại nữ nhân đó đứng thất thần giữa đường.

Rất xinh đẹp, phải nói là cực kỳ xinh đẹp, chính xác hơn nữa thì trừ chị Tương ra, Giản Phàm chưa thấy ai xinh đẹp khí chất

như vậy. Nhìn không ra tuổi, nhưng hăn không nhiều, tối đa 30, mái tóc màu nâu đậm tóc uốn lộn to kiểu phương Tây, không chỉ dung mạo xuất sắc, vóc dáng càng thu hút, không phải kiểu mảnh mai yếu điệu, mà đầy đặn có chút mũm mĩm cực kỳ quyến rũ. Cô gái mặc bộ mặc bộ OL màu kem chính thức, vừa trang trọng mà vẫn tôn lên đường cong gợi cảm, chắc chắn hàng đặt riêng, bằng cái xe kia cho thấy thân phận không kém, chỉ có điều mặt u sầu ảm đạm, nữ nhân buồn thương luôn làm nam nhân dễ động lòng.

Ánh mắt Giản Phàm thì không có tí chút cảm xúc nào, nhớ lại lời đội trưởng Cao, nhìn lại cách ăn mặc không khác gì giai cấp lao động của mình, lại sờ vết sẹo trên má, chắc chắn là giống dân giang hồ hơn là ông chủ.

Trong đại sảnh rộng lớn, đồn trưởng Dương dẫn một đám cảnh sát đông đảo tới vẫn đang bận rộn, lực lượng lớn thế này không thể tùy tiện điều động, điều động rồi là không dễ dàng thu quân.

Giản Phàm từng tới đây ăn thử rồi, chất lượng thì không đáng cho y bình luận, nhưng mà cách đó không xa là Nhất Trung và Tam Trung, riêng dựa vào số học sinh này đã có nguồn khách khá ổn, chưa nói tới xung quanh còn có không ít tòa nhà văn phòng, dân văn phòng tới không ít.

Đang suy nghĩ xem bao giờ mới có cái quán lớn thế này thì một hiệp cảnh phụ trách duy trì trật tự nhìn Giản Phàm ăn mặc giống công nhân trong quán, quát: “Này, đã lấy lời khai chưa?”

Giản Phàm mỉm cười: “Tôi là người bị hại, tới gặp đồn trưởng Dương.”

“Đồn trưởng của chúng tôi muốn gặp là gặp à, không phải người của hiệu thì ra chỗ khác, đang tra án.” Một cảnh sát khác, đoán chừng bị đồng nghi phạm làm ù đầu bực bội phát tay: “Đi mau.”

“Khoan đã.” Bỗng nhiên có một cảnh sát hô lên, là Lý Nhất Chi, vội vàng chạy tới thì thầm với cảnh sát kia vài câu làm hăn kinh ngạc, sau đó hết sức ân cần nói với Giản Phàm: “Mời đi theo tôi.”

“Cám ơn.” Giản Phàm hai tay đút túi, thông thả đi vào, còn tự nhiên hơn cả ông chủ nơi này.

Lên tới tầng hai, nơi này kinh doanh nhà hàng tự phục vụ, nhìn một cái bật cười, mấy tên đập hộp cơm hôm qua đã bị bắt hết, tên nào tên nấy đứng dựa vào tường đợi tra hỏi, tra hỏi là quá trình rất phức tạp, có thể phức tạp tới mức độ nào? Đồn công an tra án nếu không lật tung nhà anh lên sao có thể nói là vì dân phục vụ.

Vừa thấy Giản Phàm đi tới, đồn trưởng Dương rối rít khoác vai đi ra ngoài, thấy không có ai mới có phần nịnh bợ nói: “Mắt kém, mắt kém quá, may nhờ anh nhắc nhở, nếu không tôi nguy mất, hôm khác tôi nhất định phải cảm ơn.”

“Là tôi sơ xuất, mới mở cửa chưa kịp đi bái phỏng anh, mời khách phải do tôi mời chứ.” Giản Phàm khẩu thị tâm phi, dù sao cũng hiểu cảnh sát cơ sở khó khăn, không để bụng, qua loa vài câu đi thẳng vào chủ đề: “Đồn trưởng Dương, chuyện này xử lý ra sao?”

“Thế nào cũng phải xử phạt trị an, nếu thông đồng cướp bóc thì càng nghiêm trọng.” Đồn trưởng Dương rất nghiêm túc, trấn an Giản Phàm: “Yên tâm, ít nhất khiến chúng bồi thường tổn thất cho anh, đám người này quá thiếu ý thức pháp chế rồi, giữa ban ngày dám tổ chức người gây sự ... Anh yên tâm, không nhẹ nhàng cho chúng được.”

Chương 053: Dương oai Đại Doanh Bàn. (5)

“Đồn trưởng Dương, tôi có kiến nghị thế này, anh nghe xem sao nhé.” Giản Phàm dẫn đồn trưởng Dương đi ra cửa sổ, từ đây nhìn thấy mấy chiếc xe hàng đỗ ở sân sau, bắt đầu dẫn dắt: “Chuyện này hôm qua rất rõ ràng, đầu tiên Viên Kỷ Bình kiếm người đi đánh trận đầu, sau đó lại phái một số người trong công ty tiếp ứng, ném hộp cơm bản cổ ý khiến khách hàng của chúng tôi hiểu lầm, đúng không?”

“Không sai, không sai, chúng tôi tra ra 3 đầu bếp, 2 bảo an, đều của Tân thế Giới.” Đồn trưởng Dương đương nhiên phụ họa, nghe đội trưởng Cao ám thị, chuyện này bên trên chắc chắn hỏi tới, làm sao dám sơ suất, vị này cũng thật là, có thân có phận mà ăn mặc như công nhân lao động, không phải chuyên hại người ta à? Bất tri bất giác chung suy nghĩ với đội trưởng Cao.

“Nhưng anh còn bỏ sót một phương diện quan trọng.” Giản Phàm đột nhiên nghiêm mặt.

“Là gì?” Dương Tranh thất kinh, giờ không xảy ra thêm vấn đề gì là hẳn thấp hương vái trời rồi.

“Anh nghĩ xem từ đây tới chợ nhân lực mấy km, bọn chúng đến và đi đều rất nhanh gọn, chúng tỏ điều gì, chúng tỏ chúng đi xe.” Giản Phàm nói xong chỉ xe hàng: “Đó là công cụ gây án quan trọng mà anh bỏ sót, chính là mấy cái xe kia, cho người vào khoang xe rất thuận tiện, hai mươi mấy người, chắc chắn là dùng cả hai xe.”

“Có lý ...” Đồn trưởng Dương thấy lý do rất đầy đủ, nhưng càng ù ù cạc cạc, người đã bắt được rồi còn quan tâm tới xe làm gì, vị này có thù với mấy cái xe sao.

“Xử lý người là chuyện nhỏ, xử lý công cụ gây án mới là chuyện lớn, phải giữ công cụ gây án, như thế tương lai xử phạt cũng dễ, chứ anh bắt vài người, họ thuê người khác, không thèm để ý tới anh nữa thì sao? Nhưng giữ xe rồi, lại chẳng ngoan ngoan tới đồn nộp phạt?” Giản Phàm nghiêm túc nói một chuyện rất nghiêm túc.

Dương Tranh gật gù liên hồi, con mẹ nó đúng thế thật, thời buổi này xử phạt trị an cũng không dễ chấp hành, khó hơn làm ăn, giữ xe là có chỗ dựa mà phạt rồi, mỗi cái xe kia chắc giá phải 10 vạn chứ không ít, ai mà bỏ được, không ngoan ngoãn tới nộp phạt mới là lạ: “Nhất định, nhất định phải giữ công cụ gây án.”

Giản Phàm mục đích đã đạt, cười ha hả: “Đồn trưởng Dương, anh làm việc đi, tôi không quấy rầy nữa.”

Dương Tranh sao không nhìn ra Giản Phàm cố ý chơi chiêu, không trách người ta được, còn rất biết ý kiếm cho y một lý do đàng hoàng: “Cám ơn ông chủ Giản nhắc nhở, thiếu chút nữa chúng tôi để phần tử bất pháp lợi dụng sơ hở, sẽ giữ, sẽ giữ.”

Giản Phàm được đồn trưởng Dương đích thân tiễn ra tận cửa đại sảnh, sau đó nghe hản quát người tạm giữ xe, rõ ràng cố ý nói cho mình nghe, nhìn đồng hồ đã 9h40, hôm nay xem như đã thắng trọn bàn rồi, vừa đi vừa ngả mặt cười.

Đám ngọc đó rơi vào bẫy ngon ơ.

Giản Phàm trở về Đại Doanh Bàn, từ xa nhìn một người áo đỏ rực ống tay xanh biếc, hông to như thùng phi, đầu to như cái đầu, đứng giữa đường tỉ lệ quay đầu chắc chắn cao hơn bất kỳ mỹ nữ nào, là nhân vật ai thấy cũng tránh.

Lúc này Thời Kế Hồng đứng ở đầu đường, giọng oang oang chỉ cái xe lưu động:

“Chưa mở mắt ra à, hôm nay các người không có cơm mà bán đầu, chẳng những hôm nay mà cả sau này cũng thế, Tân Thế Giới các người rút khỏi con đường này. Không về nhà mà xem từ giám đốc tới lái xe đều bị bắt cả rồi, cục công an đang tra các người đó, đi đi.”

“Nhưng, nhưng chúng tôi ký hợp đồng rồi.” Là một đôi vợ chồng trẻ, nam trông rất thật thà, yêu ớt nói như cầu xin.

Nữ mặt dài, gò má cao, ánh mắt có vẻ đanh đá đấy, nhưng mà sư tử đối diện với khỉ long bạo chúa cũng chẳng đanh đá nổi, khó xử nói: “Đại tỷ, chuyện ngày hôm qua chúng tôi không tham dự, thật đấy.”

Không phải là muốn xua đuổi, mà là muốn mượn gà để trứng, thu nạp những chiếc xe bán cơm lưu động này tới dưới cờ của Thực Thượng, Thời Kế Hồng cho rằng Tân Thế Giới chuyển

này không dám thò mặt tới đường này nữa rồi, nên tóm rất chắc: “Hai người là khúc gỗ đấy à, Tân Thế Giới lo thân chưa xong còn lo cho các người được à, nhìn kỹ đi, mỗi ngày 10 giờ đưa cơm, nếu xe đưa cơm không tới thì đứng cả ngày à? Không ăn không uống, không nghĩ tới con cái à?”

Công tác tư tưởng mà chẳng khác nào uy hiếp, kỳ thực thường ngày Giản Phàm cũng giở trò không ít, hơn tháng qua những chiếc xe lưu động này đều chứng kiến Thực Thượng làm ăn hừng hực ra sao, ít nhiều cũng thêm. Giản Phàm len lén phân phối hộp cơm cho họ bán kiếm tiền, chỉ cần kênh cung ứng của Tân Thế Giới bị tắc, xúi giục những tiểu hộ này chỉ là chuyện vài phút.

Từ đồn công an ra, hai người họ phân công nhau hành động, Thời Kế Hồng gặp mấy nhà rồi, rất thuận lợi, không ngờ gặp phải hai vợ chồng không khai khiếu này, thấy Giản Phàm đã tới, chỉ mặt nói: “Đừng nói tôi ức hiếp các người, tôi đang nghĩ cho các người đấy, được, đứng đó mà uống gió đi, không biết lòng người tốt.”

Nói rồi cùng Giản Phàm phát tay bỏ đi, để lại đôi vợ chồng trẻ luống cuống không biết làm sao.

Thời Kế Hồng vừa đi vừa hậm hực: “Sáu nhà thì dì thuyết phục được năm, chỉ còn cái đôi ở huyện Hồ Quán này, nhất định không chịu, tức chết. Phía Tân Thế Giới thế nào rồi, đừng để dì tốn nước bọt cả sáng, lát nữa người ta lại đi ra thì mất mặt lắm.”

“Ít nhất 5 ngày, thậm chí 10 ngày, thị trường này sẽ xuất hiện khoảng trống.” Giản Phàm cười xấu xa, ôm vai dì Thời kế lại chuyện vừa xảy ra ở Tiểu Doanh Bàn.

“Tốt tốt, thế thì yên tâm rồi, dám đồng nghiệp cũ của chúng ta mà tới nhà khác nào ôn thân ghé thăm, không lục tung Tân Thế Giới, ba tra bảy xét thì không bỏ qua đâu.” Thời Kế Hồng biết Giản Phàm giở trò với xe đưa cơm của Tân Thế Giới thì cười quàng quác đắc ý lắm, tuổi nghề nhiều hơn Giản Phàm gấp cả chục lần, tất nhiên càng hiểu hơn y, với tốc độ phá án của đồn công an, 10 ngày nửa tháng còn là ít, tới lúc đó thì con đường này đã treo biển Thực Thượng cả rồi.

Tân Thế Giới kinh doanh 5 năm, bồi dưỡng một nhóm tiểu thương hộ phân tán khắp nơi, cũng áp dụng phương pháp chế biến tập trung, tiêu thụ phân tán, để các tiểu thương hộ tự mua xe giữ nhiệt, sau đó ký hợp đồng cung ứng cơm hộp, kết toán theo ngày, tiểu hộ kiếm thu nhập nhỏ, Tân Thế Giới kiếm hiệu ích nhờ quy mô lớn. Cách làm này phù hợp với khu vực tập trung nhân khẩu đông đảo, nói ra còn lãi hơn cả mở quán bán hàng.

Có điều cách làm này có sơ hở rõ ràng, đó là tiểu thương hộ và tổng bộ hoàn toàn chẳng có sự trung thành gắn kết, chia rẽ rất dễ dàng, vì không có quan hệ quán lý ràng buộc nào cả, anh không cung cấp hàng cho tôi, tôi bán cho nhà khác.

Sắp tới quán đã thanh nhận nhíp rồi, Thực Thượng trang trí lại hoàn toàn, xe đưa cơm vừa mới đi, Thời Kế Hồng đột nhiên nghĩ ra cái gì, giọng có vẻ không đành lòng: “Giản Phàm ... Dì cảm thấy chúng ta làm thế có hơi ác không? Cứ như cướp cơm từ miệng người khác vậy.”

“Dì, bọn chúng có phải thiện nam tín nữ gì đâu, dì nghĩ mà xem, chúng ta mà không làm thế, đổi lại là người thương thật thà, lúc này ngồi ôm nhau mà khóc rồi, nói gì tới chuyện thương hại người ta.” Giản Phàm trấn an: “Mà dì xem, chúng bán loại cơm kiểu gì, cho người ăn sao, chẳng bằng ăn cơm của chúng ta làm, tử tế ngon lành hơn nhiều, chúng ta đang làm việc tốt đó.”

Chương 054: Gặp nhau rơi lệ. (1)

“Ừ cháu nói phải.” Thời Kế Hồng dễ bùi tai, nghe mình vẫn đứng về phía chính nghĩa thì yên tâm rồi, chỉnh lại cổ áo cho Giản Phàm: “Dì cũng biết thế chứ, nhưng mà làm cảnh sát cả đời rồi, đến tuổi già không muốn thành kẻ ác, dì vẫn thấy cháu suy nghĩ thiếu chu toàn, sớm đánh tiếng với đồn công an, đội hình cảnh, mời bữa cơm thì đã không có chuyện ngày hôm qua.”

“Nhưng thế thì làm sao chúng còn dám tới, chúng không tới thì làm sao chúng ta có cơ hội để thống nhất thị trường này?” Giản Phàm cười toét miệng, lúc mới đầu tới đây đã nhận ra có kẻ đàn áp tiểu hộ để lũng đoạn rồi, ngày đầu tiên trang trí đã che dấu mọi người lắp thiết bị giám sát. Cái quán này toàn là nữ cũng là kế dụ địch của y, vì ai nhìn vào cũng thấy không có nguy hiểm gì, chỉ là đặc ý quá mức rồi thấy Thời Kế Hồng biến sắc mới nhận ra lỗ hổng, chuyện này không nên nói ra mới đúng.

Mỗi năm vào lúc giao thời xuân hạ là mùa chợ nhân lực sôi động nhất, con đường dài 3km này cũng nhờ đó mà thịnh vượng theo, các loại trung tâm môi giới việc làm cả thật lẫn giả mọc lên khắp nơi, làm nơi này càng náo nhiệt hơn họp chợ, như cỏ xuân lá thu, thay lớp này có lớp khác.

Trong làn sóng người đó còn ẩn chứa làn sóng ngầm muốn phun trào.

Mà người dẫn đầu làn sóng đó vì ăn nói không giữ mồm mà sắp gặp họa tới nơi

Thời Kế Hồng nghe Giản Phàm nói mới vỡ lẽ chẳng trách thằng nhóc này bình chân như vại, té ra là chuẩn bị hết rồi, tức giận vươn tay ra, Giản Phàm không kịp đề phòng bị nhéo tai lồi đi: “... Chà chà chà, giỏi quá rồi, sớm muốn chỉnh người ta rồi chứ gì? Thằng nhóc xấu xa này, biết ngay làm cảnh sát không học được cái gì hay ho.”

“Á, á ... Đừng nhéo tai cháu, nói cứ như dì không phải cảnh sát ấy.” Giản Phàm không dám kháng cự, ai bảo người ta vất vả công cao nhưng cái mồm thì cứ cãi.

Thời Kế Hồng nghiêm mặt : “Là cảnh sát thì sao nào, dì chưa từng hại ai, chuyện này tới đây là dừng, đừng hành hạ người ta nữa.”

“Không được, hai con phố trái phải còn 4 nhà nữa cơ mà.”
Giản Phàm vẫn chưa chịu.

“Chúng ta thông thả kinh doanh không được à, cứ nhất định phải cướp của người ta, làm dì theo cháu cũng thành lưu manh rồi.”

“Cháu lương thiện bao năm toàn thiệt thòi, thi thoảng lưu manh một chút có gì không được, không tranh thủ cơ hội này, lần sau dì muốn làm lưu manh cũng chẳng được.”

“Còn cãi à?”

Thời Kế Hồng thấy quyền uy bị thách thức, đem thủ đoạn đối phó với Bàn Nha dùng với Giản Phàm, tay nhéo tai, tay bộp gáy, không ngờ vào quán rồi mà không hay, vừa nhìn một cái, vội vàng buông ra ngay, còn trong quán người đứng ngồi lố nhố. Trương Chí Dũng, Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên, Vương Minh, Cao Ái Quân đám anh em lâu chưa gặp cùng Diệp Mộng Kỳ, Xảo Linh, Đậu Đậu nhìn Giản Phàm ngượng ngùng xoa tai, xem ra cả đám đứng đó lâu rồi cố tình không nói gì, lúc này mới cười rộ lên, đứng dậy đi tới chào hỏi.

Tiêu Thành Cương đi tới ôm chầm lấy Oa ca, vỗ lưng bộp bộp, giọng hồ hởi kích động: “Oa ca, lần này anh không trốn được đâu, em tra ra hang ổ của anh ở Phân Thủy Lĩnh rồi, thế nào? Tối bày một bàn chứ?”

“À, không vấn đề.”

“Thật nhớ cậu ... làm cơm.” Quách Nguyên cũng đi tới ôm lấy người bạn cũ.

“Biết ngay anh chẳng nhớ gì tôi.”

“Tôi dẫn đại đội một tới, cậu mà chiêu đãi không chu đáo thì liệu hồn.” Lại tới Trương Chí Dũng đi tới uy hiếp một câu ôm Giản Phàm.

“Gọi cả chú Trần và bác Giang nhé.” Giản Phàm không quên an bài.

“Ừ.” Trương Chí Dũng gật đầu, đều cùng là người đại đội một, tình cảm rất sâu.

Khách khứa đi vào cứ ngoái đầu nhìn bọn họ, đây không phải chỗ ôn chuyện cũ, nhìn nhau một cái là đủ rồi, mỗi người hoặc ôm hoặc vỗ vai Giản Phàm một cái rồi lên xe đỗ ở bên đường, dần dần biến mất khỏi tầm mắt ...

“Xót chưa, chừng đó cái mồm rộng tới, bằng với quán bị cướp một lần nữa.” Thời Kế Hồng cố ý trêu ghẹo.

“Ha ha ha, làm ăn tốt thế này, sợ gì ạ.” Giản Phàm chẳng ngán, cướp được cái thị trường này, mỗi ngày bán thêm vài nghìn xuất cơm, sợ gì tiêu hao vài chục xuất, quay đầu lại nhìn nữ nhân trong quán cổ động: “Các cô nương ...”

Thấy Thời Kế Hồng trừng mắt, vội bổ xung: “Còn cả các dì, mục tiêu hôm nay là 7000 xuất cơm, con đường này về sau chỉ có một loại hộp cơm thôi, là gì?”

“Thực Thượng!” Bàn Nha đi đầu hô to.

“Của nhà ai?”

“Của chúng ta.” Tức thì đám đông kích động, một đám cô gái lớn nhỏ và dì già vỗ tay rào rào, chưa bao giờ thấy ông chủ chỉ vùi đầu làm việc lại oai như thế, chỉ là ăn mặc không tương xứng, rất buồn cười.

Buồn cười thì buồn cười, nhưng làm việc đáng tin, Tân Thế Giới đúng là không tới đưa cơm, sáu xe lưu động bán cơm đói quá ăn quàng, Hoàng Thiên Dã khẩn cấp điều xe cơm tới, vì thế toàn bộ Đại Doanh Bàn chỉ có một loại cơm hộp để chọn: Thực Thượng.

Làm việc trong văn phòng xưa nay luôn là xuân mệt thu mỏi hạ gặt gù, đặc biệt là nửa tiếng trước khi vào giờ làm, ở trung tâm tin tức tội phạm nhiều nữ nhân, đại đa số là đều hồ đồ tới đơn vị, ngồi vào chỗ, kéo thấp mũ xuống, giống như đang tập trung tinh thần nhìn màn hình vi tính, thì thực hai mắt không mở. Nếu có ngoại lệ là lúc lãnh đạo tới, có đại án hoặc ... Chơi game.

Hôm nay hình như có rồi.

“... Dậy dậy mau các chị em, tin tức mới nhất, tối qua xảy ra vụ án trọng đại.”

Một cô cảnh sát đi vào, ném túi xách lên bàn vi tính, rót nước vào cái cốc in nhân vật hoạt hình ngộ nghĩnh, chưa uống đã

không nhận được.

“Bọn bắt đi.” Cô gái khác mắt lim dim lắm lắm: “Chỗ chúng ta làm gì có vụ án trọng đại, một trộm hai cướp ba mại dâm, giết người phóng hỏa thường thấy lắm, tôi về nhà nhìn chồng cũng thấy giống nghi phạm bỏ trốn trên mạng, thành bệnh mất rồi.”

Tiếng cười vang khắp phòng, tỉnh táo hơn vài phần, Lương Vũ Vân nhìn qua máy tính: “Chị Lưu, vợ coi chồng là nghi phạm truy nã, thêm cảm giác mới mẻ kích thích, có lợi cuộc sống tình dục đấy.”

Lại là tràng cười nữa, Lương Vũ Vân bị nữ cảnh sát kia chửi mắng vài câu, còn cô gái vừa vào định tiết lộ chuyện lớn thấy đám chị em chẳng ai quan tâm tới vụ án trọng đại, đành trực tiếp nói: “Này, mọi người đừng cắt ngang, vụ án này mọi người chắc chắn có hứng thú, có nhớ hai năm trước một vị cảnh sát lạng lẽ biến mất không?”

“Ai thế?” Đồng thanh hỏi, một đám nữ cảnh sát mơ hồ.

“Giản Phàm không nhớ à ... Chính là anh hùng dẫn tinh anh cảnh sát sáu ngày bảy đêm truy đuổi nghi phạm, tìm ra vị cảnh sát mất tích 14 năm ... Mọi người không tham dự, khi đó đúng là kinh tâm động phách làm tôi tim đập thành thịch, cả đời khó quên.” Cô gái kia nói giọng kịch tính.

“Anh ấy từ chức rồi cơ mà?”

“A, vua kỳ án, tôi nhớ ra rồi, rất là đẹp trai.”

“Vụ án gì, anh ấy lại phạm án rồi sao?” Lương Vũ Vân giật mình, vội vàng truy hỏi, sao vừa về đã gây chuyện.

Dù sao công việc ở đây rất buồn chán, hiếm khi có tin làm mọi người hào hứng thế này, cả phòng nhao nhao: “Đúng thế, anh ấy làm sao?”

Chương 055: Gặp nhau rơi lệ. (2)

“Các cô nghe tôi nói hết được không? Sáng nay tôi tới đội trọng án lấy tư liệu, đội trưởng Tần đang xử lý một đám hình cảnh, hình như là đêm qua tự tiện bắt ai đó, rồi nói Giản Phàm, Giản Phàm sao đó. Tôi hỏi mới biết, anh hùng biến mất hai năm của chúng ta rạch ngang trời xuất hiện, vì bảo vệ hai mẹ con vô tội, kéo cả đội trọng án đi trừ gian diệt ác trong đêm, bắt cả một nhóm tội phạm.

Cô cảnh sát mặt đỏ bừng bừng, kích động không thôi, xem ra là fan hâm mộ của Giản Phàm.

Cả phòng “oa” một tiếng thật to: “Thật không?”

“Thật, thật hơn vàng nữa, cả đội trọng án và đại đội ba đều ra quân, nghe nói là một cái quán ăn nhanh bị đập phá, có người bị đánh, hình như là đồng nghiệp của chúng ta.”

“Không phải là báo thù riêng chứ?”

“Này nói cái gì thế, đây gọi là thế thiên hành đạo, đội ngũ của chúng ta thiếu tinh thần này ... Vũ Vân ... Đi đâu thế?”

Lương Vũ Vân chưa nghe hết đã chạy ra khỏi phòng, bước chân gấp gáp, vừa xuống lầu vừa rút điện thoại gọi cho Giản Phàm, chuông reo rất lâu mà không ai nghe máy, sốt ruột lại gọi cho Dương Hồng Hạnh, kể chuyện vừa mới được nghe: “Đại tỷ, có phải Giản Phàm xảy ra chuyện gì rồi không?”

Với hiểu biết của Lương Vũ Vân về Giản Phàm, mọi thứ đều có khả năng, nghe Dương Hồng Hạnh trả lời là hôm qua không gọi điện thì càng hoảng, rời đơn vị tới thẳng tiểu khu Bình An.

Lương Vũ Vân trên đường đi lại gọi cho Giản Phàm mấy cuộc điện thoại nữa mà đều không được, tới tiểu khu Bình An, chạy lên tầng 3 gõ cửa rầm rầm, một nữ nhân hỏi vọng ra: “Tìm ai?”

Nữ nhân đó mặc áo ngủ, đầu tóc rối bù, hai mắt lim dim, ngáp dài ngáp ngắn chưa tỉnh, nhìn Lương Vũ Vân đầy cảnh giác.

“Cô ở với ai đấy?” Lương Vũ Vân nhìn nữ nhân này tuổi chạc Giản Phàm, bề ngoài không tệ, chỉ kém hơn đại tỷ mình một

chút, tức thì lửa giận bốc lên.

Nữ nhân kia phản ứng càng dữ dội: “Cô quản được à, đừng có mà không biết xấu hổ, chúng tôi sắp kết hôn rồi, cô còn mò tới tận nhà.”

Nói xong muốn đóng cửa, Lương Vũ Vân mắt tóe lửa, lấy phù hiệu ra: “Nhìn cho rõ đi, cảnh sát, không phải tình địch của cô.”

Rồi hùng hổ xông vào định bắt gian tại giường.

Nhưng ba phút sau cửa lại mở ra, Lương Vũ Vân rớt rít xin lỗi, nữ nhân kia uy hiếp một phen, đóng sầm cửa bỏ mặc Lương Vũ Vân bên ngoài.

Nguyên nhân tất nhiên đơn giản, chủ nhà đã đổi rồi, không còn là của Giản Phàm nữa, là đôi vợ chồng chưa kết hôn, cô gái đã có thai, coi Lương Vũ Vân là bạn gái cũ của chồng tới quấy rối. Xin lỗi nửa ngày trời người ta vẫn còn nghi, Lương Vũ Vân vẫn còn thất kinh không thôi, xảy ra chuyện gì mà phải bán nhà, lại gọi điện thoại cho đại tỷ, không ngờ cả đại tỷ cũng không biết là đã bán nhà, hai người nói hồi lâu mà không đoán ra được chuyện gì, nhưng với tính cách của Lương Vũ Vân thế nào cũng phải truy tới cùng.

Còn chưa đi đã có chuyện, nữ nhân trên lầu chửi bới: “Cái gì mà Giản Phàm với chả không Giản Phàm, nhà đã bán rồi lại còn tới quấy nhiễu.”

Sau đó là nghe có tiếng đóng cửa sầm một cái, Lương Vũ Vân không ngờ lại có người cũng đi tìm Giản Phàm giống mình, ngó đầu lên cầu thang, tức thì hít sâu một hơi, lập tức lo cho đại tỷ.

Chỉ thấy từ cầu thang đi xuống một nữ nhân duyên dáng quyến rũ, bề ngoài giàu sang phú quý, tuy đeo kính râm, nhưng làn da trắng mịn, quần jean bó áo khoác da không che lấp thân hình nảy nở, giày boots ngắn bằng da báo cá tính, đến khi đi qua bên cạnh để lại làn hương thơm mát, Lương Vũ Vân chưa hoàn hồn.

Ai thế này?

Lương Vũ Vân vội đuổi theo, đi tới cửa nữ nhân kia cởi kính râm ra, trông hơi quen mà không nhận ra là ai, chạy tới trước mặt, nhất thời ấp a ấp úng.

Nữ nhân kia rất trấn định, hỏi khẽ: “Có chuyện gì thế?”

“Cảnh sát.” Lương Vũ Vân vở cũ diễn lại, thân phận này rất thuận tiện, mang phù hiệu ra: “Hỏi cô chút chuyện, có quen Giản Phàm không?”

“Có quen.” Nữ nhân kia gật đầu.

“Hai người có quan hệ gì?” Lương Vũ Vân hỏi một câu vượt quá phạm vi chức quyền.

Nữ nhân kia nhú mày, rất xinh đẹp, đuôi mắt nhỏ, mịn, lông mày mảnh, đôi mắt hút hồn người, đường nét tinh tế, không giống nữ nhân phương bắc, có điều người ta không vừa, hỏi vặn lại: “Cô cảnh sát, cô hi vọng chúng tôi có quan hệ gì?”

Lương Vũ Vân đuối lý đành cao giọng che giấu: “Này, tôi hỏi cô hay cô hỏi tôi đấy hả?”

“Rõ ràng cô lạm dụng chức quyền, việc gì tôi phải trả lời cô?” Nữ nhân hừ khế một tiếng, quay đầu đi luôn, đi vài bước quay lại chọc cho một câu: “Có điều cô muốn biết như thế, tôi không ngại nói với cô, chúng tôi quan hệ rất gần, cũng rất tốt ... Một nữ nhân tới tận nhà tìm nam nhân, cô nghĩ là quan hệ gì?”

Giọng nói ám muội, ánh mắt khiêu khích, cái kiểu ánh mắt giống hệt nữ chủ nhà vừa mới coi mình là tình địch, một ngày hai lần bị hiểu lầm, Lương Vũ Vân định đuổi theo làm cho rõ ràng, nữ nhân kia đã lên chiếc BMW lục bảo ngọc, rồ một cái, cổ tình phun khói ra phóng vút đi. Lương Vũ Vân hậm hực lên chiếc Toyota mini của mình, rõ ràng thấy rơi xuống hạ phong, thò cổ chửi: “BMW mà ghê à, mai chị đây lái Hummer XXX mày.”

Tâm tình Lương Vũ Vân cực tệ, vừa đi vừa gọi điện thoại: “Thành Cương, Giản Phàm đâu, tối qua hai người làm trò gì? ... Vậy anh ấy ở đâu? Được rồi ... Tôi ghi lại.”

Tin tức truyền đi trong giới cảnh sát rất nhanh, có điều giống tin đồn, đều là nghe hơi nôm chõ, chuyện Thời Kế Hồng bị đánh truyền tới tai người quen, đoán chừng là rất nhiều người che miệng cười, bà dì đó xưa nay tính tình bỗ bã không tha ai bao giờ, không phải xấu, cũng chẳng vừa, có người thì thậm bàn tán, bị người ta đánh cho, sau này miệng tích đức hơn cũng không phải chuyện xấu.

Còn chân tướng truyền trong đội trọng án khác hẳn.

Tần Cao Phong nay đã là đội trưởng đội trọng án, kỳ thực với tư lịch của hắn, làm chi đội trưởng hình sự cũng thừa sức rồi, chỉ vì cái tính quái gỡ nên mới lẹt đẹt thế này. Sau khi biết chuyện liền gọi cả đám Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương về giáo huấn một chập, chủ đề là chuyện trong đội làm chưa xuể, đi quản chuyện nát này. May là Quách Nguyên làm việc cẩn trọng, cùng đại đội ba xử lý, nếu không sau này hai đội xung đột với nhau. Đang giáo dục thì Tiêu Thành Cương lôi Giản Phàm ra, chỉ biết dở khóc dở cười phát tay, ý tứ: Xéo đi!

Trời sinh một vật khắc một vật, đội trưởng Tần âm trầm lắm lì làm cấp dưới sợ hãi, chỉ có Giản Phàm trong truyền thuyết làm vị đội trưởng này đau đầu không thôi. Cả đám đông vây quanh những hình cảnh đi bắt người đêm qua, hỏi tình hình Giản Phàm, nghe nói nhân vật để lại không ít truyền kỳ năm xưa, nay mở quán bán cơm hộp ngoài đường, kiếm từng đồng xu lẻ, ai nấy lòng đều bùi ngùi ảm đạm.

Có điều chân tướng khác xa, ở Đại Doanh Bàn nhận nhíp huyền não, ông chủ Giản ý chí hùng hực dùng một kế nhỏ thu phục sáu điểm bán cơm hộp, nghĩ mà xem đó là thành tựu lớn cỡ nào? Lại nghĩ mà xem, đó là bao nhiêu tiền.

Kinh doanh cơm hộp đầu tư ít, hiệu quả nhanh, sáng mua rau, thịt đến trưa đã biến thành từng xấp nhân dân tệ rồi, hơn nữa hôm nay xem ra còn tăng lên vòn vọt.

Từ 10 giờ bắt đầu có khách tới, Giản Phàm đứng ở cửa đợi mang cơm xuống, đợi xe lưu động chuyển cơm đi, hôm nay nhân thủ thiếu hụt nghiêm trọng, ngay cả Hoàng Thiên Dã cũng bị điều tới, hơn nữa e lại còn thiếu hàng.

Nếu như không chế toàn bộ con đường này, xưởng chế biến ở Phân Thủy Lĩnh phải làm việc hết công suất.

Chương 056: Gặp nhau rơi lệ. (3)

11 giờ, quán đông nghìn nghịt, Hoàng Thiên Dã canh ở bên chiếc xe lưu động cách quán không xa, Giản Phàm thì ở cửa, xem bên nào thiếu nhân thủ là tiếp ứng. May mà hơn một tháng qua mọi người quen việc rồi, đội quân nương tựa bất kể chia cơm hay thu tiền đều rất thuần thực, còn Đậu Đậu từ nhỏ làm ở quán ăn, ngẩng đầu thấy khách đi là lập tức dọn bàn, thấy khách tới là đón, không xinh đẹp nhưng cái mặt lúc nào cũng tươi rói rói làm ai cũng thích, cái quán nhỏ vận hành trơn tru, Giản Phàm vui khỏi phải nói.

Nhàn hạ một cái là Giản Phàm không chịu được rồi, nhìn người qua người lại, thế là ngứa nghề kéo khách.

"A, mấy người anh em, xin được việc làm rồi hả, phải khao thưởng bản thân một phen đi chứ ... Mời mời, ở con đường này, Thực Thượng chúng tôi dẫn đầu thời đại, ngon bổ rẻ."

Có người vào, có người không, cũng có người do dự, lại đổi giọng: "Bụng không đói, lòng không hoảng ... Người anh em đừng nản chí, vào ăn bữa khích lệ tinh thần, chiêu tái chiến."

Bất kể là khao thưởng hay khích lệ đều bị kéo vào quán hết, lôi kéo một đồng khách xong quay đầu lại Giản Phàm mới phát hiện mình phạm phải sai lầm nghiêm trọng. Kéo khách thế này khác gì cởi quần đánh rắm, quán chật kín rồi còn đâu, còn đang suy tính xem có nên tăng lượng cơm mang tới không thì Thời Kế Hồng hô "Giản Phàm, sườn rán hết rồi, mau bảo mang tới đi", lát thì Bàn Nha không khách khí gọi "Giản Phàm, ớt xanh xào thịt không còn nữa", lại thêm Đậu Đậu chạy ra kéo tay "Sư phụ, sư phụ, làm không xuể nữa, mau điều thêm người" ... Trong bận bịu, ngoài bấm còi, Hắc Đản vừa vội vàng lái xe tới hô "Cơm nóng, cơm nóng đây, mau mau rẽ hàng, rẽ hàng" ...

Quá tải mất rồi, quá tải khách mà người cũng làm việc quá tải, Hắc Đản gửi xe xong cũng phải phụ một tay, khách ngồi ăn uống tràn ra cả ngoài cửa, mọi khi còn sợ đám thành quán hay tuần cảnh, công thương gì đó, chứ hôm nay Thời Kế Hồng chẳng

sợ gì nữa rồi. Mấy cửa hàng bên cạnh biết hôm nay có đám cảnh sát vừa kéo tới cái quán này, có vẻ quan hệ thân thiết lắm, nên không dám ý kiến.

Chưa hết!

Tới 12 giờ là giờ cao điểm trong ngày, ngay cả sáu nhà bán cơm kia cũng tới đòi cung cấp thêm cơm, mỗi nhà chỉ được cung cấp có 300 hộp đã bán hết sạch rồi. Thời Kế Hồng đang bận thì chớ, cái lên quát, hết rồi, không đủ bán đây này, đi mà tìm ông chủ. Giản Phàm bị bao vây cũng hết cách, đành rẽ tường đông đắp tường tây, đem hết hàng trên xe lưu động nhà mình chia cho họ bán tạm, thế là Hoàng Thiên Dã hớn hở, khỏi phải làm gì nữa.

Người ăn, người đi, người bận bịu, Giản Phàm bận tới luôn tay hoa mắt chóng mặt.

Khó khăn lắm mới vượt qua giờ cao điểm, khách khứa dần thưa thớt, để lại khoảng đất giữa quán như bãi chiến trường, mọi người có thể thở một hơi ngồi xuống uống nước, ăn cơm rồi. Bình thường luân phiên ăn nghỉ, hôm nay huy động hết, hai tiếng liền không ai kịp ngồi xuống, đã thế chưa ăn được mấy miếng xe mang cơm đã tới, Giản Phàm lại phải chạy ra bê thùng.

Đây là xe cuối cùng, ở xưởng cũng vét hết sạch rồi, miễn cưỡng đủ bán tới buổi chiều đóng cửa, rác thu thập được cực lớn, lại mấy thùng ném lên xe, dặn dò Hắc Đản đi đường cẩn thận.

Suy nghĩ trước kia là, chỉ cần dùng thế sét đánh không kịp bứt tai, khiến sáu xe lưu động kia phải nhập hàng của mình, dựa vào tài nghệ nấu nướng của Thực Thượng và mấy món thịt không ai có thể bắt chước, Giản Phàm nắm chắc mấy nhà kia nếm mật ngọt sẽ đi theo mình. Tân Thế Giới có thể lực lớn tới mấy cũng không còn chỗ đứng trên con đường này nữa, hướng hồ bợn chúng dính vào chuyện kia, đợi mọi thứ xử lý xong thì đã quá muộn rồi.

Mọi chuyện thuận lợi thế này là nhờ Tân Thế Giới hết, nếu nơi này có 3,4 nhà cung cấp thì không dễ dàng nắm hết thị trường trong tay.

Nói thế nào nhỉ, rất hưng phấn, rất đặc chí, còn hơn cả những người tìm được việc tốt ở chợ nhân lực.

Mẹ nó, ai nói lão tử không kiếm được tiền, quá dễ dàng ... Giản Phàm thầm nói một câu, chuẩn bị quay lại quán ăn cơm, cao hứng quên cả đói, nhưng chân vừa di chuyển khóe mắt liếc thấy bóng người quen thuộc, quay ngoắt lại. Ở bên kia đường, chỗ hàng rào chợ nhân lực, có một nữ nhân, nhìn có vẻ đã đứng đó lâu lắm rồi, lặng lẽ nhìn y, Giản Phàm một thoáng ngáy ra cũng vội vàng xuyên qua đám đông tới trước mặt người đó.

Là Hồ Lệ Quân, một thân thường phục, quần áo vest nữ, trông có khuynh hướng nam tính hóa, tóc cắt ngắn qua tai, trong đôi mắt như chứa cả hồ nước trong vắt, thấy Giản Phàm vui mừng chạy tới, một bộ trang phục nhàu nhĩ bẩn thỉu, đã không còn là chàng cảnh sát đứng đâu cũng khiến các cô gái phải tim đập rộn ràng nữa, mũi cay xè, không kìm được hai hàng nước mắt trào ra.

Giản Phàm vội vàng ôm lấy khuôn mặt vẫn thanh lệ như xưa của Hồ Lệ Quân, lau nước mắt an ủi: “Đừng khóc, đừng khóc ... Tôi chẳng phải vẫn rất tốt sao ... Chị có khỏe không?”

“Sao không liên hệ với tôi?” Hồ Lệ Quân quay đầu che dấu, lau nước mắt, nhưng không sao lau cho hết.

“Tôi sợ quấy rầy chị.” Giản Phàm có chút luống cuống, yếu ớt nói: “Khi tôi đi thì chị bị cách ly, nghe ngóng mãi, biết chị điều khỏi hệ thống công an ... Sao chị cũng không liên hệ với tôi?”

“Tôi, tôi cũng sợ quấy rầy cậu.” Hồ Lệ Quân cuối cùng cũng kìm lại được suối nước mắt, hai năm rồi mới gặp lại, hơn nữa còn là nghe đồn từ Sở Tĩnh Viện, nói tới Thời Kế Hồng, với vợ Trương Kiệt mở quán cơm bị người ta đập phá, không yên tâm tới một chuyến xem thế nào, ai ngờ gặp Giản Phàm. Cô đứng đây rất lâu rồi, hơn cả tiếng rồi, nhìn Giản Phàm vất vả bận rộn, nhìn vết thương phá hỏng khuôn mặt tuấn lãng, đưa tay ra sờ, giọng lại nghẹn ngào: “Cậu vẫn cứ lỗ mãng như vậy, hỏng cả mặt rồi ... Vết thương đâm một cái, không biết cả đời có lành được không?”

Câu này không biết là nói cảnh ngộ của ai, hình như cả hai đều bị vết thương cả đời không khô phục được, hai trái tim

thấu cảm, chỉ còn lại nước mắt, nước mắt lại tràn ra. Chị Hồ cũng không còn là con hổ của đội trọng án oai hùng năm xưa, đã sâu đã cảm hơn, Giản Phàm gượng cười an ủi : “Cũng may chúng ta vượt qua rồi.”

“Ừ, qua rồi.”

Cả hai ôm chầm lấy nhau, như đôi tình nhân khổ nạn cuối cùng vượt qua gian khó tìm lại nhau, làm vị cảnh sát nào đó ở đằng xa hít sâu một hơi.

Là Lương Vũ Vân, từ miệng Tiêu Thành Cương biết được chỗ Giản Phàm, vội chạy tới nơi, có điều nơi này người ồn ào hỗn loạn, Giản Phàm bận tối mắt nên không nghe thấy điện thoại, cũng không biết gian tình của mình bị phát hiện. Lương Vũ Vân hai tay ôm chặt lấy ngực trái, chưa bao giờ dám nghĩ tới hai người này thực sự có một đoạn tình sử ... Cô muốn nghĩ khác đi, nhưng nhìn sự kích động của cả hai, nhìn Hồ Lệ Quân gần như nép vào lòng Giản Phàm, nhìn cả hai cùng rơi lệ, nhìn thế nào cũng không giống đồng chí, tim đập thình thịch, lại cầm lấy di động định hỏi đại tỷ, cuối cùng ném di động sang bên ..

Chiếc xe Toyota mini đỏ lạng lẽ biến mất, cô không dám phá hỏng khoảnh khắc đoàn tụ cảm động ấy, cũng không muốn phá hỏng đôi uyên ương kia, chỉ là lòng ngổn ngang rối bời, không biết hai người bọn họ tương lai sẽ thế nào.

Chương 057: Phá kén thành bướm. (1)

Hoàng Thiên Dã cũng thấy cảnh Giản Phàm và Hồ Lệ Quân ôm nhau giữa đường, cơ mà chuyện bạn gái của Giản Phàm thì đã lâu chẳng buồn hỏi tới rồi, quá nhiều, hỏi chỉ tổn thương tự tôn. Nhìn hai người họ ôm nhau rất lâu mới tiễn người lên xe taxi mà đi, Giản Phàm vừa mới về tới quán, Hoàng Thiên Dã định trêu chọc, có điều thấy sắc mặt Giản Phàm không tốt, niềm vui thành công bị quét sạch, không dám nói. Nhưng có người dám, Thời Kế Hồng chặn Giản Phàm ở cửa, kéo đi một quãng mới nói: “Giản Phàm, nghe lời dì, tránh xa nữ nhân đó ra.”

“Tránh xa ai ạ?”

“Còn ai, trừ Hồ Lệ Quân ra thì còn ai nữa?”

“Bọn cháu qua lại liên quan gì tới dì?” Giản Phàm rất khó chịu, nhất thời nói không lựa lời, Hồ Lệ Quân là cô gái có vị trí đặc biệt trong tim y, không ai thay thế được.

“Ài, nghe dì đi, thanh danh cô ta không tốt, cô ta đi theo Tiêu Minh Vũ, bị người ta đồn thổi âm ỉ, không mặt mũi nào ở lại hệ thống công an nữa nên phải chuyển đi. Nữ nhân mà tác phong tốt thì hết cứu, cô ta và Tiêu Minh Vũ có quan hệ bất chính đấy, dùng thân xác để thăng tiến, biết chưa ...”

Chuyện này sớm truyền khắp đội trọng án, sau đó truyền lên cục, một nữ nhân, còn ly hôn, cùng với một quan tham bị bắt một tay cát nhắc, trừ loại quan hệ kia còn cái gì nữa?

Giản Phàm biết dì Thời quan tâm mình, nhưng chuyện này y không thể nghe: “Dì Thời, dì đừng nghe đồn thổi lung tung, chị Hồ không phải là người như vậy, hưởng hồ năm xưa ở đội trọng án, người có tác phong tệ nhất là cháu, dì cũng nghe không ít tin đồn về cháu đúng không? Dì thấy có cái nào thật không? ... Sao lại đi tin người ta nói về chị ấy như thế? Dì cũng bị người ta chụp mũ mười mấy năm, thậm chí ép chết người đấy.”

“Đừng kéo dì vào, cháu và cô ta khác nhau.”

“Khác thế nào?”

Thời Kế Hồng thấy không khuyển nổi thì dậm chân: “Cháu là nam nhân, nam nhân có chút vấn đề tác phong có thể tha thứ, nam không được, cả chồng cô ta đều không tha thứ, huống hồ người khác.”

Giản Phàm đột nhiên cười ha hả, ôm dì Thời: “Tri kỷ, tri kỷ ... Dì Thời, dì đúng là tri kỷ của cháu.”

“Đừng có mà cười cợt với dì.” Thời Kế Hồng gạt tay Giản Phàm đi, mặt hết sức nghiêm túc giáo dục: “Không nghe lời người già, hậu quả ngay trước mắt, cô ta chừng đó tuổi rồi mà còn không kiếm được nam nhân, tương lai bám lấy cháu thì sao? Dù cháu có tìm tiểu thư cũng không được dính vào nữ nhân ly hôn, không dứt được, đến lúc cháu khóc không nổi đâu.”

Nói xong thấy Giản Phàm có vẻ không để trong lòng, bực mình xoay người âm âm bước đi.

Giản Phàm chỉ biết thở dài, bản lĩnh y lớn cũng chẳng phải vạn năng, nhiều chuyện không thể giải quyết được.

Cuộc sống cứ vậy trôi qua trong ăn ăn uống uống.

Làm ăn kỳ thực ở mức độ nào đó là gây dựng quan hệ, quan hệ rộng thì làm ăn hưng thịnh, thuận lợi, Giản Phàm ngày càng thấm thía điều này.

Mời đám anh em chiến hữu cũ một bữa tất nhiên là không thể thiếu, Lục Kiên Định không mời mà tới, còn kéo theo cả Tần Cao Phong rất không tình nguyện, mười mấy người tụ tập uống tới say mê, mấy anh em tham gia vây bắt ở Tiểu Chương Hà ôm lấy Trần Thập Toàn mà khóc, không ai khuyển can, lặng lẽ nuốt rượu hòa cùng nước mắt vào bụng.

Rượu là người bạn thân thiết nhất của nam nhân, buồn vui oán sầu đều có nó, say một trận, tỉnh lại là trang mới, có điều với Giản Phàm, cuộc sống chưa bao giờ lật sang trang mới.

Cao Phượng Kỳ đội trưởng đội ba, trưởng phòng Lưu của phòng thuế vụ, trưởng phòng Kỳ của phòng công thương, chủ nhiệm Lưu của tổ dân phố, còn một loạt vị đầu não lớn nhỏ của các cơ cấu lớn nhỏ tới, khiến cái bệnh không biết say của Giản Phàm thành ưu thế ở mấy trường hợp xã giao này. Kỳ thực vài chuyện dễ thôi, ăn một bữa, uống một bữa, khi đi tặng một món

quà giá trị không cao không thấp, nửa tỉnh nửa say lái nhai một tròng, đời tỉnh hẳn lôi kéo quan hệ là thành bạn bè rồi.

Tác dụng mấy bữa ăn rất rõ, trước kia vài ba ngày lại có công thương, thuế vụ quấy nhiễu, thành quản tới quát tháo chiếm lĩnh mặt đường, giờ biến mất sạch. Không phải nghi ngờ nữa, không lâu sau Thực Thượng còn có tám biển diễn hình nộp thuế hoặc kinh doanh chữ tín.

Những thứ đó chắc chắn tăng thêm chi phí kinh doanh, nhưng rất đáng giá, dù sao có thêm 6 điểm kinh doanh lưu động, thêm chút thời gian, sẽ không ai lay động được địa vị của Thực Thượng.

Ăn uống thì ăn uống, Giản Phàm không quên chuyện chính, mất bốn năm ngày để thị trường Đại Doanh Bàn đi vào quỹ đạo, bếp tăng thêm gấp rưỡi, tầng hai quán ăn bố phòng chế biến, sắp mùa hè rồi, một bộ phận món ăn nguội sẽ trực tiếp làm tại đây. Còn ở xưởng gia công tăng thêm số lượng nồi cơm, 10 đầu bếp, mười mấy phục vụ cùng với hơn 30 người giao hàng, cho dù lợi nhuận mỏng, nhưng mỗi ngày thu về hơn 3 vạn, trừ đi thu chi, thu nhập của mình đã hơn 1 vạn.

Hai năm thức khuya dậy sớm, cuối cùng cũng ngoi lên rồi, chỉ cần làm nửa năm, khẳng định sẽ thu hồi lại vốn.

Kỳ nghỉ 1 tháng 5 ngày một tới gần.

Ngày hôm đó có mấy chiếc xe cảnh sát đỗ ở cửa quán, vài vị cảnh sát đi xuống, toàn là những người mà người thường hiếm thấy được một lần, nhưng Diệp Mộng Kỳ nhìn một cái là nhận ra. Ngũ Thần Quảng, Lục Kiên Định, theo sau còn đám cảnh sát nữa, vội bảo Bàn Nha lên tầng hai gọi Giản Phàm xuống.

Mấy vị nói cười đi vào quát, bất kể chức vị cao thấp đều bắt tay Diệp Mộng Kỳ hỏi han, Thời Kế Hồng tới cùng đám cảnh sát cười đùa, giờ thấy mình tới đây làm chủ quán đúng là quyết định anh minh, chẳng những thu nhập tăng lên, địa vị cũng lên không ít. Ít nhất giờ người sống trong tiểu khu công an có ai con cái công việc gian nan đều tới nhà nhờ bà chủ Thời nâng đỡ, chuyện đó đương nhiên là dễ rồi, bọn họ đang thiếu người, nhất là người có thể tin cậy.

Giờ cả bí thư kỹ ủy thành phố cũng đích thân tới nơi, thể diện cực lớn.

Ngũ Thần Quảng tất nhiên là người chức vị cao nhất ở đây, hàn huyên một lúc hỏi: “Kỳ Kỳ, cô Thời, ông chủ Giản đâu? Không ra đón đã đành, lại còn muốn trốn à?”

Câu này làm mấy cảnh sát cười ha hả, Diệp Mộng Kỳ chỉ ra sau quán, tiếp đó Bàn Nhà kéo Giản Phàm mặc trang phục đầu bếp trắng đi xuống, Ngũ Thần Quảng cố tình quay lại nhìn nhìn mọi người: “Này mọi người xem, tôi thấy cậu ta mặc bộ này không oai bằng cảnh phục đúng không?”

Lại thêm một tràng cười vui vẻ nữa, có điều đội trưởng Cao và đồn trưởng Dương thì vừa cười vừa toát mồ hôi, đều thầm kêu may mắn hôm đó không thất lễ với ông chủ nhỏ này, nếu không phiền toái to chứ đùa đâu.

Người làm ăn phải mặt dày, mặt Giản Phàm đã dần khôi phục độ dày vốn có, hỏi thăm một phen. Lục Kiên Định béo hơn, Tần Cao Phong vẫn bộ dạng chẳng nóng chẳng lạnh, Ngũ Thần Quảng thì mặt mày hồng hào, trông trẻ hơn trước, cũng hiền hòa hơn thời làm chỉ đội trưởng. Vụ án hai năm trước ông ta tuy danh nghĩa bị xử phạt, nhưng dù sao là người chỉ huy phá án, không lâu sau lên ghế phó cục trưởng thay Tiêu Minh Vũ, phó cục trưởng Ngũ vẫn chưa hài lòng, muốn phấn đầu khi nghỉ hưu còn để lại thanh danh, kết quả tới vị trí bí thư kỹ ủy.

Chương 058: Phá kén thành bướm. (2)

Xem ra quan lộ hanh thông cho nên Ngũ Thần Quảng càng thêm hiền hòa, quan tâm hỏi han Bàn Nha, Bàn Nha không khác gì mẹ, kể xấu Giản Phàm một phen, ví như không cho nghỉ phép, suốt ngày thúc giục làm việc. Ngũ Thần Quảng nhìn hai mẹ con họ, thêm vào Diệp Mộng Kỳ cùng một cô gái nữa cũng trong khu đại viện công an, vỗ vai Giản Phàm: “Cậu đúng là không giống người thường, làm ăn cũng nghĩ ra chủ ý xấu này à? Đưa hết gia quyến công an tới đây, giờ cậu thành địa đầu xà rồi, tương lai chỉ có cậu đi bắt nạt người khác, không ai dám chọc vào cậu chứ gì?”

“Làm gì có chú Ngũ, bọn cháu tự tìm đường đi, không xòe tay ra với quốc gia, không gây phiền toái cho tổ chức. Anh nói có phải không đội trưởng Lục?” Giản Phàm đùa một câu.

Ngũ Thần Quảng có vẻ hiếm khi cao hứng như thế, cười nói: “Không phải chứ, sự kiện vừa xảy ra chứng tỏ động cơ của cậu không thuần khiết .. Ài Giản Phàm, tôi cứ lấy làm lạ, khi cậu làm cảnh sát chống đối kháng lệnh đã đành, giờ cởi bỏ cảnh phục rồi, sao dám nhóc kia vẫn còn nghe cậu? Điều động hết tinh anh cảnh sát đi tóm vài tên lưu manh là sao?”

“Làm gì có ạ, xưa nay cháu luôn khiêm tốn mà ... Khi mở quán cả đội trưởng Cao và đồn trưởng Dương còn không biết, chỉ là người bị hại bình thường, hai anh ấy chỉ trong một đêm tra ra sự thực, chứng tỏ chú dạy quân đúng cách.” Giản Phàm nghiêm túc trả lời câu hỏi khó của lãnh đạo, ông ta có dụng ý, thứ nhất là cảnh cáo tôi biết tâm tư của cậu, thứ hai tôi không truy cứu, tức là nợ ân tình lớn. Có điều Giản Phàm phải sạch, đem chuyện xấu biến thành nịnh bợ.

Hai vị kia vâng dạ luôn mồm.

Ngũ Thần Quảng cười ha hả chỉ mặt Giản Phàm: “Mọi người nghe chưa, đó là câu nịnh hót thiếu thành ý nhất mà tôi từng nghe đấy.”

Tiếng cười nói không ngớt, mọi người tham quan một phen, kỳ thực có gì mà tham quan đâu, quán 60m², mười mấy cái bàn nhìn một cái là thấy hết, gọn gàng sạch sẽ. Nghe nói chuyện mới biết Ngũ Thần Quảng lấy danh nghĩa tới đội thăm hỏi tiện thể qua quán xem, Giản Phàm thấy đã trưa muốn mời khách, Ngũ Thần Quảng nghe vậy hết sức nghiêm chỉnh nói: “Đương nhiên phải mời, chẳng những mời tôi mà còn phải mời đồn trưởng Dương, đội trưởng Cao, còn cả đội trưởng Tần, đội trưởng Lục đã bồi dưỡng cậu, thiếu ai tôi xử cậu. Có điều hôm nay không được, còn phải về đơn vị tham gia hội nghị ... đồn trưởng Dương, đội trưởng Cao, giúp tôi trông coi thằng cháu này, nó là đứa không chịu an phận, bắt cần một chút là nó gây chuyện cho hai người đấy.”

Mọi người cười phụ họa, hiểu hàm ý trong đó, lãnh đạo đã gọi là cháu rồi, ám thị là phải chiếu cố, cái thể diện này cấp cho rất đầy đủ. Ngũ Thần Quảng dẫn mọi người về đại đội 3 tham dự hội nghị gì đó, Giản Phàm và Thời Kế Hồng dẫn một đám nhân viên tiễn ra tận xe, lại còn đích thân mở cửa, Ngũ Thần Quảng trước khi đi còn trêu: “Giản Phàm, cậu làm thế chẳng phải lẫn lộn đầu đuôi à, mời một mình tôi là được, có cần lôi kéo người dưới thế không?”

“Hôm khác mời ạ.”

Giản Phàm đóng cửa xe lại tiễn lãnh đạo, Lục Kiến Định xưa nay thích đùa, béo cái má bị thương của Giản Phàm khen giờ giỏi giang rồi, còn về đồn trưởng Dương và đội trưởng Cao cực kỳ khách khí, chỉ có Tần Cao Phong hạ cửa sổ xe xuống giáo huấn: “Lần sau đừng có nhầm nhe đội trọng án, còn làm bậy, cẩn thận tôi xử lý cậu.”

“Đội trưởng Tần, anh dọa ai thế, từ đầu tới cuối tôi không lộ diện, còn tránh mặt họ kìa.” Đối với Tần Cao Phong Giản Phàm không khách khí.

Tần Cao Phong nheo mắt lại: “Cậu làm gì tự biết, quầy bar làm kiểu tự trượt được, đẩy một cái là tiền văng tung tóe, vừa vặn cho chúng xông vào cướp, biến vụ án trị an nhỏ thành sự kiện hình sự, tính toán sâu xa lắm, chưa lượm nghề đâu.”

“Anh không có chứng cứ, đừng vu hãm người tốt.” Giản Phàm biết mình không thể qua mắt được tất cả, đặc biệt là đám hình sự lâu năm, nhưng đừng hòng y thừa nhận, nói rất đàng hoàng: “Tôi là người rất có nguyên tắc.”

Nghe tới hai chữ nguyên tắc, tới Tần Cao Phong cũng phải bật cười: “Nguyên tắc của cậu là nhắm chuẩn điểm yếu, đánh một đòn là thắng chứ gì?”

“Không phải anh dạy tôi à?” Giản Phàm đưa tay lên làm động tác bắn súng.

“Cút xéo, ra ngoài đừng có nhận là quen biết tôi.” Tần Cao Phong hạ cửa sổ xuống lái xe đi chẳng thèm làm động tác tạm biệt, không thèm nói cho thêm bực nữa.

Xem ra Lão Tần để bụng chuyện hai năm trước mình không nói một lời đã bỏ đi đây mà.

Nhìn đám đồng đội chiến hữu cũ, Giản Phàm cũng rất nhiều cảm xúc, không khỏi nhớ lại thời làm cảnh sát, mặc cảnh phục uy phong lẫm, nhưng y càng thích cuộc sống bây giờ hơn.

Thời Kế Hồng nhảy tới bên, hưng phấn nói: “Giản Phàm, á chà chà, Ngũ Mặt Đen nể mặt cháu thật đấy, một chuyến đi này thôi, về sau ngũ quỷ xà thần nào còn dám trêu vào cháu nữa ... Thế diện lớn, dì cũng nở mày nở mặt theo, sống cả đời rồi chưa được phong quảng như thế, trước kia ở tiểu khu ai cũng gọi là Lão Phi, giờ thì đều gọi là đại tỷ, ha ha ha ...”

“Thế diện gì chứ ạ, ông ấy không cấp thế diện, chúng ta vẫn làm được đấy thôi. Cái thế giới này thúc đẩy bởi lợi ích chứ không phải là thế diện, hành động trước đó của đội trọng án là ân tình, nhưng về sau cháu sợ e là ai nấy có tính toàn nho nhỏ của mình.” Giản Phàm nhún vai, giờ đã có nhận thức tỉnh táo về thế giới này lắm rồi, không vì cảnh tượng vừa rồi làm mở mắt.

“E là thế thật.” Thời Kế Hồng thì thầm bên tai: “Vụ này đoán chừng đội ba và đồn công an thu không ít tiền đâu, phân cục trưởng còn chuyên môn tới nhà dì, nói đỡ cho Tân Thế Giới, dì vòng vèo một hồi không đồng ý.”

Giản Phàm nghe vậy bất ngờ lắm: “Sao dì không nói với cháu, chuyện từ bao giờ vậy ạ?”

“Ba ngày trước, không có chuyện hôm nay, dì còn chẳng nhớ ra.” Thời Kế Hồng không thấy chuyện này có gì to tát: “Ông ta nói phía Tân Thế Giới muốn hợp tác với chúng ta, chỗ này vào tay chúng ta rồi, còn hợp tác cái rắm, bằng vào trình độ đầu bếp nhà chúng ta, ai dám tranh?”

Giản Phàm dậm chân tiếc nuối: “Vậy phải nói với cháu chú, cơ hội hợp tác còn nhiều mà, dì ơi phải nhìn xa một chút.”

Thời Kế Hồng trợn mắt lên: “Hợp cái gì mà hợp, cháu cướp địa bàn của người ta, sau đó quay đầu hợp tác với người ta? Người ta không lôi vào ngõ đánh cho một trận là may đấy.”

“Dì ơi, tiến công là cách phòng thủ tốt nhất mà, bọn họ làm ăn lớn như thế, chúng ta có thể nhân cơ hội hợp tác để khoét thêm một ít.” Giản Phàm cười.

“A, cái thằng thất đức này, làm người không thể quá tuyệt tình như thế.” Thời Kế Hồng lại muốn đánh Giản Phàm rồi.

Giản Phàm bĩu môi: “Gì mà tuyệt tình, cháu chỉ lấy mỗi Đại Doanh Bàn là nể mặt lắm rồi, còn đang đợi họ tới, thôi, để cháu đi.”

“Này này, đừng có giở trò xấu nữa, biết điểm dừng thôi, bây giờ tiêu thụ gấp đôi gấp ba trước kia, mỗi tháng đã có 8 vạn 10 vạn rồi, đừng ép người ta quá.” Thời Kế Hồng ngoài hung dữ trong bụng mềm lòng, vội vàng khuyên can.

“Xem dì nói kìa, cháu có xấu như vậy không?”

“Còn không biết xấu hổ mà nói ra à.”

Thời Kế Hồng bệnh cũ tái phát lại bệnh cũ tái phát đem chính sách với tư tưởng ra giáo dục Giản Phàm, Giản Phàm ôm vai bà cười vui vẻ, dì Thời cả đời không tìm được vị trí của mình trên thế giới này, giờ có vẻ tìm ra rồi, đó là mỗi ngày giáo dục ông chủ cách làm người, kỳ vọng một ngày đưa y về nẻo chính.

mà ngày đó xem chừng xa xa lắm.

Chương 059: Phá kén thành bướm. (3)

Buổi chiều rảnh việc, Giản Phàm men theo con phố nhộn nhạo tấp nập đi 1km rẽ phải là tới đầu đường Tiểu Doanh Bàn.

Giải trí ẩm thực Tân Thế Giới nằm ở nút giao thông đã hoạt động như thường, học sinh tan học, người qua đường và viên chức nhỏ thu nhập không cao đều tới đây đối phó qua loa một bữa. Đại sảnh tầng một chật ních, hơi bốc nghi ngút, tiếng gọi món nổi nhau, không hề nhìn ra chuyện làm ăn nơi này từng gặp phải đả kích không nhỏ.

Tầng hai hơi thưa thớt một chút, vì đây là nhà hàng tự phục vụ, nhắm vào nhân viên văn phòng thu nhập tương đối ở tòa nhà xung quanh. Có điều vẫn kinh doanh không quá tốt, một nửa biến thành spa, tầng 3 tới tầng 5 là nơi chơi bowling và KTV đại chúng, làm ăn nghe nói cũng tốt.

Tầng 6 là túc xá nhân viên và văn phòng quản lý trung tầng, một bảo an xách hộp cơm lên tầng 6, gõ văn phòng tổng giám đốc đi vào, hơi bất ngờ ngoài tổng giám đốc còn có mấy vị quản lý khác đều có mặt, thiếu mỗi phó tổng giám đốc vẫn đang bị giam giữ. Bầu không khí có phần u ám, nhất là vị tổng giám đốc mà được mọi người gọi lén là "Mỹ nhân béo", vành mắt thâm quầng.

Mỹ nhân béo ngồi sau bàn làm việc, mặc âu phục rất hợp thời trang, chiếc quần màu cà phê sang trọng tao nhã khiến cả người toát ra một vẻ gợi cảm khiến bảo an vụng trộm nhìn cô rồi đặt hộp cơm lên bàn tổng giám đốc, mũi hít mùi thơm thoang thoang, còn thơm hơn cả mùi thức ăn.

Tổng giám đốc nhẹ giọng hỏi, cho dù nói chuyện với một bảo an nhỏ cũng rất êm tai, cho thấy được giáo dục rất tốt: "Toàn bộ hả?"

"Vâng ạ, có 17 loại món ăn, 8 loại thịt, 9 loại rau, thêm vào rau trộn còn nhiều hơn nữa." Bảo an giới thiệu, chừng này loại phối hợp với nhau thì còn nhiều chủng loại cơm hộp của Tân Thế Giới.

“Được rồi, cậu đi đi.”

Bảo an vừa đi, tổng giám đốc mở hộp cơm ra, nhìn nhãn hiệu của Thực Thượng, một đầu bếp hoạt hình áo trắng mũ trắng, trông có chút buồn cười, sờ thử chất lượng hộp cơm, bằng nhựa mỏng dính, không khác bọn họ là bao.

Bày từng món ăn lên bàn.

Mọi người ngồi đây đều biết tổng giám đốc vẫn canh cánh trong lòng chuyện thị trường Đại Doanh Bàn vất vả lắm mới khai phát được bị cướp mất. Chỉ là không hiểu vị tổng giám đốc sống trong nhung lụa này đâu ra nhã hứng mua hết các loại cơm hộp của Thượng Thực, bọn họ cũng không thèm ăn loại cơm bán đầu đường này.

“Giám đốc Lưu, Thực Thượng rốt cuộc có lai lịch gì?” Tổng giám đốc đan hai tay vào nhau nhìn nữ giám đốc quan hệ xã hội, trên 30, tóc ngắn, trông rất lão luyện.

“Tổng giám đốc, Thực Thượng hiện chủ yếu kinh doanh ở khu trường đại học và Đại Doanh Bàn, có 3 cửa hiệu, cả nhân viên kiêm giao hàng, tổng cộng 40 người, lượng tiêu thụ mỗi ngày chừng 1 vạn, làm việc rất chuyên nghiệp. Đặc thù của họ là đặt xưởng chế biến ở Phân Thủy Lĩnh ...”

“Cái đó tôi biết, tôi hỏi người cơ.” Tổng giám đốc Sở ánh mắt nhìn qua hộp cơm trên bàn, phối màu khéo léo, thức ăn thơm ngon, làm người ta có kích động muốn nếm thử.

Giám đốc Lưu gập khó: “Tổng giám đốc, đăng ký Thực Thượng thuộc về Giản Phàm, nhưng người này hành tung rất thần bí, Ba chủ quán là Thời Kế Hồng, một cảnh sát về hưu, hai người còn lại là Hoàng Thiên Dã thất nghiệp, Từ Thanh Thanh sinh viên, là một đôi. Giản Phàm luôn ẩn phía sau, chúng tôi không biết là ai, tới giờ chưa từng lộ diện.”

Càng không lộ diện càng làm người ta bất an, chuyện xảy ra đã mười mấy ngày, Viên Kỷ Bình kỳ thực tốn không biết bao nhiêu công sức mới thống nhất được Đại Doanh Bàn. Biện pháp là dùng lưu manh gây sự, đuổi nhà khác đi, trước kia làm rất thuận lợi, không ngờ lần này lớn chuyện, lớn tới mức cả tổng giám đốc cũng không giải quyết nổi.

Ai cũng biết nhà tổng giám đốc có quan hệ thân mật với phân cục trưởng, vậy mà phân cục trưởng ra mặt rồi còn bị người ta chặn họng, khiến cảm giác người kia càng thêm thần bí.

Không sợ không được, phân cục trưởng chẳng những không thể giải quyết vấn đề, còn ám thị đừng chọc vào đám người đó, còn không dám nói ra thân phận người ta. Tổng giám đốc Sở muốn tới nơi lấy lòng cũng không được, ý đồ thực sự của đối phương là gì không rõ, khiến ai nấy bất an.

Yên tĩnh hồi lâu, vốn chuẩn bị đối sách, nhưng chẳng ai dám tùy tiện lên tiếng, ngay cả phó tổng Viên, năng lực cao nhất, trợ thủ của tổng giám đốc còn thẫn như thế, ai muốn chuốc họa vào thân?

Tổng giám đốc Sở nhìn đám cấp dưới chỉ biết thở dài, lúc quan trọng không biết trông cậy vào ai, may mà mấy ngày qua đối phương không có thêm động tác gì, làm cô yên tâm một chút, vốn đã chuẩn bị, bất kể đối phương nhân sự kiện này chèn ép, uy hiếp, tổng tiền, hay nuốt chửng toàn bộ chuyện làm ăn của xe lưu động, nhưng lạ cái, không có động tĩnh gì hết.

Cùng lắm bồi thường, chuyện làm ăn thu hẹp một chút, gia nghiệp lớn thế này đổ bể sao được. Tổng giám đốc Sở không hỏi đám cấp dưới nữa, lấy đũa gắp một hạt đỗ Hà Lan đưa lên miệng, nhẹ nhàng hé môi để lộ hàm răng trắng muốt như bạch ngọc, từ từ nhai khe khẽ, hai hàng lông mày chột nhướn lên, chín đều, mềm, không tẻ, gắp luôn miếng sườn rán cho vào mồm, trong ánh mắt kinh ngạc của đám cấp dưới, tổng giám đốc nuốt xuống thứ thức ăn rẻ tiền kia mà không có chút vẻ gì khó khăn ...

Tiếp đó càng trở mắt nhìn tổng giám đốc thử hết món này tới món khác, không ai dám cười, hồi lâu mới nghe tổng giám đốc nói: “Giám đốc Vương, thử món này đi, mọi người đều thử đi, đối thủ chúng ta cao minh lắm.”

Hả? Ai nấy lấy làm lạ, thử vài miếng, tạm tạm, nhưng chẳng qua chỉ là cơm thô thịt miếng thôi. Nhưng cũng có người bất ngờ: “Đây là rẽ cải trắng?”

Nói cách khác là thứ vớt thùng rác, những người khác đều ăn thử, không ai tỏ ra không thoải mái, mà nhai giòn giòn, đã

miệng, hương vị độc đáo, không có vị đắng. Dù sao làm trong ngành ẩm thực, riêng thứ này đã khiến họ chấn kinh, không phải nó ngon ra sao, mà vấn đề chế biến bằng thứ này, chi phí gần như là không.

“Đây nữa, lá cần, bẹ củ cải.” Dần dần những người khác đều đã phát hiện thần kỳ trong đó.

“Có thể đem thứ vớt đi cho vào món ăn, lại còn vừa miệng, không phải người thường có thể làm được ... Chúng ta thua không oan.”

Giám đốc Sở đặt đĩa xuống, tuy chưa ăn bảo giờ cũng biết cơm hộp cực tệ, nhưng mấy hộp cơm phía trước mặt hoàn toàn khác, hơi nhíu mày, khiến vàng trán thanh tao hiện lên một nếp nhăn mờ mờ, tỏ vẻ thất vọng nói: “Có thể chế biến món ăn tới mức này, xưởng lại ở ngoại thành, chi phí thấp, e khắp Đại Nguyên không ai dám phát động cuộc chiến giá cả với họ ... Giám đốc Lưu, cô trực tiếp ra mặt, tiếp xúc với ông chủ Giản đó, đừng để người ta tới tấn công thị trường của chúng ta, nếu họ đem xe lưu động tới đây bán là chúng ta gặp họa ngay.”

“Vâng, tôi thử xem.” Giám đốc Lưu không dám chắc.

Mọi người đang không biết rốt cuộc chuyện này kết thúc thế nào, di động giám đốc ẩm thực reo, vội vàng ra cửa sổ nghe, sau đó kinh hoàng nói: “Tổng giám đốc, Giản Phàm tới.”

“Hả? Ở đâu?” Tổng giám đốc Sở đứng bật dậy.

“Nhà hàng tự chọn, hướng hai chai Nhị oa đầu không đi, nói mình tên Giản Phàm, muốn gặp tổng giám đốc.” Giám đốc ẩm thực hơi run, uống hai chai Nhị oa đầu, say muốn làm càn rồi.

“Đi!” Tổng giám đốc Sở phát tay, dẫn đám cấp dưới xuống lầu.

Chương 060: Lời vàng ý ngọc. (1)

May mà không có chuyện gì cả, đã hơn 2 giờ chiều rồi, nhà hàng lớn không còn mấy người nữa, phục vụ viên mặt sợ hãi chỉ một vị ngồi bên cửa sổ, nhìn một cái ai nấy hít một hơi khí lạnh, chai rượu nhỏ ngửa cổ một cái, mặt không đổi sắc uống hết luôn.

Không phải chưa có người tới đây cố sức ăn uống cho thật nhiều, nhưng kiểu này chưa từng có, mà đừng nói là rượu, uống Coca kiểu đó không ai chịu nổi. Lại nhìn cách ăn mặc, không khác nào một công nhân khuân vác, quần jean bạc phếch và áo trên màu lam lũ, thực sự là giai tầng công nhân rồi, ngồi bên cửa sổ, gò má có vết xẹo như con rết bò lên mặt, làm nữ phục vụ viên tránh xa.

“Không giống.” Giám đốc Sở đứng xa xa hồ nghi nhìn cấp dưới, mặt lạ lẫm, chưa thấy bao giờ.

Trương Vân là trợ thủ đắc lực của tổng giám đốc, khá xinh xắn ưa nhìn, vóc người thanh thanh mặc một bộ OL cũng coi như có khí thế lắm, thì thầm với phục vụ viên vài câu. hai nữ nhân thông thả đi tới, phục vụ giới thiệu đây là tổng giám đốc Sở, giám đốc Trương giữ nụ cười nghề nghiệp: “Anh tìm tôi có việc gì sao? Nhà hàng tự chọn chúng tôi không hạn chế, nếu rượu không đủ, trong kho vẫn còn, nếu có bất mãn, tôi giúp anh giải quyết.”

Nghe giọng là biết sợ chọc giận cái vị đã uống hơn hai cân rượu, có phải Giả Phàm hay không không quan trọng, nhưng nếu thành trò hề thì nguy.

Giả Phàm liếc mắt một cái: “Tuy tôi chưa gặp Sở Tú Nữ, nhưng không phải cô.”

“Thế sao?” Giám đốc Trương luôn tự nhận khí chất của mình không kém.

“Cô tự nhìn cô đi, ăn mặc tuy không tệ, nhưng hai tay khép lại, đầu hơi cúi xuống, người hơi ngả về phía trước như lúc nào cũng sẵn sàng đưa tay ra, nụ cười xã giao giả tạo, dễ dàng nhận

ra là người làm công! Ngay cả tổng giám đốc mà cũng dám giả mạo à?” Giản Phàm mỉm cười nói lớn.

Tổng giám đốc Sở nghe thấy đi tới quát lui hai người chưa hết kinh ngạc kia, ngồi vào chỗ đối diện với Giản Phàm. Hai mắt Giản Phàm sáng bừng lên, đó là nữ nhân thần thái có chút kiêu kỳ kín đáo, đẹp tới mức dị thường, hầu như có thể so bì với chị Tương, phong cách trang điểm thanh nhã nhẹ nhàng càng làm gương mặt xuất chúng và làn da, vóc dáng hơi đầy đặn, không tạo cảm giác béo mà tràn đầy vẻ khoẻ mạnh và sức sống, đôi mắt sắc sảo sâu thẳm, hai hàng lông mày rậm càng làm đôi mắt phượng thêm phần thần bí.

Thấy cô định lên tiếng thì Giản Phàm suyt một tiếng, nhìn qua rồi gật đầu: “À, đây mới là khí độ của tổng giám đốc.”

“Vậy anh là ai?” Sở Tú Nữ khẽ nhoẻn miệng cười ngắm nhìn kẻ đối đầu, địch ý nhạt đi, hiếu kỳ tăng lên, đúng là giống công nhân vận chuyển chứ không giống ông chủ.

“Trông tôi không giống ông chủ Giản đúng không?” Giản Phàm nói thẳng ý nghĩ đối phương: “Mỹ nữ thì nhìn một cái là ra, soái ca thì chưa chắc, cần thêm thời gian mới nhận ra, trước kia khi mặt tôi chưa có vết sẹo này rất đẹp trai đấy.”

Sở Tú Nữ nghe đối phương nói chuyện hóm hỉnh, cảm giác mới lạ mà thú vị: “Vậy soái ca, anh là Giản Phàm của Thực Thượng à?”

“Ừ, không sai, Thực Thượng do tôi mở, cô chớ không tin, thanh danh của tôi không tốt, đoán chừng không ai giả mạo đâu.”

“Vậy anh tìm tôi có việc gì?”

“Không phải tôi tìm cô mà vì cô đang tìm tôi, cho nên tôi tới.”

Giản Phàm nói xong tu hết chai rượu cuối cùng trên bàn, 9 chai, tổng cộng 2 lít 2. Nhìn đồng bát đĩa bị ăn cạn cùng với 9 chai rượu, Sở Tú Nữ thẫn thốt kinh, ai tới đây cũng ăn thế này thì Tân Thế Giới sập mất.

Cả hai vẫn quan sát nhau, cùng mỉm cười, nhưng không ai lên tiếng, cái tâm kết này không phải dễ cởi bỏ.

“Giám đốc Sở, mặc dù bề ngoài cô tỏ ra thản nhiên, nhưng trong lòng lại sợ hãi.”

“Sợ, tôi có gì mà sợ?” Sở Tú Nữ tuy mặt không đổi sắc, nhưng đúng là thâm khiếp hãi, người này cứ như đọc ý nghĩ của người khác vậy, bất giác tin thêm mấy phần.

“Vì cô không biết bước tiếp theo tôi làm gì, còn tôi thì biết cô làm thế nào?” Giản Phàm đan hai tay vào nhau, chăm chú nhìn nữ nhân trước mắt, bụng ngán mỡ nên có hơi nhô ra, một cô gái từ cách ăn mặc cầu kỳ tới ăn nói cử chỉ tao nhã làm y không khỏi vài phần liên tưởng tới chị Tương này không lý nào không giữ vóc dáng, vậy có lời giải thích khác, cũng là cô gái thích ăn uống, không phải ai xa lạ mà chính là người đã gặp đội trưởng Cao hôm đó: “Cô muốn dựa vào con đường chính đáng cướp lại thị trường đã mất, trước khi thực hiện, nhất định ném thử món ăn của Thực Thượng. Nếu thử rồi, đoán chừng bỏ đi ý nghĩ này, từ khẩu vị chúng ta không thể so sánh với nhau, tôi có thể nói cho cô biết, đám thử hạ của tôi và cả tôi đều là đầu bếp, nếu có ý định cạnh tranh giá, cô không có cơ hội.”

Thực sự đáng sợ, nam nhân này đúng có thể đọc được suy nghĩ của người ta, đồng thời Sở Tú Nữ bị thái độ tự tin tới cao ngạo của Giản Phàm kích thích, khẩu khí không ôn hòa như ban đầu nữa: “Chưa chắc, chúng tôi có thể cầm cự nửa năm, còn anh thì không.”

“Nữ nhân có một điểm yếu chung, đó là không muốn nhìn vào sự thực trước mắt, cô mà ngốc như thế thì tôi chẳng buồn nói nữa. Còn điều quan trọng hơn, bây giờ cô không có dũng khí đối địch.” Giản Phàm khẽ lắc đầu thất vọng.

“Anh cho rằng tôi sẽ để mặc anh giết mổ sao?” Sở Tú Nữ giọng lạnh băng, ánh mắt sắc như lưỡi dao.

“Không nên đem cảm tính vào công việc, tôi không uy hiếp cô, thẳng thắn mà nói, tôi thích trêu ghẹo mỹ nữ, nhưng tôi phản cảm kẻ uy hiếp nữ nhân. Cô làm rõ đi, tôi ở vị trí bị hại, chẳng lẽ một cái quán nhỏ đi ức hiếp công ty lớn.” Giản Phàm đổi giọng đùa cợt.

Sở Tú Nữ lại bị nói trúng ý nghĩ, cảm giác bị trói chân trói tay, thở dài: “Anh đúng là ức hiếp được rồi. Sao, anh thấy tôi đang nghĩ vậy à?”

“Đương nhiên, còn có biện pháp thứ hai, đó là khi cô đã bó tay thì chắc chắn là giữ nguyên trạng, cô hẳn là đã biết tôi ít người, tạm thời không có năng lực mở rộng, hoặc là cô không ngại tổn tiền hạn chế tôi mở rộng ở Đại Doanh Bàn. Có điều như thế lại khiến cô thấy mất ăn mất ngủ, chẳng may tôi mở quán gần chỗ cô, khi đó công khai không được âm thầm không xong, đối với tương lai mà nói là đả kích hủy diệt.” Giản Phàm nói vậy, thực tế hiện chưa có năng lực này, tiêu hóa trị trường Đại Doanh Bàn đã đủ mệt.

Sở Tù Nữ đoán được Giản Phàm có ý tới xòe bài, cố giữ thái độ bình thản: “Vậy anh tới không đây? Hay anh muốn chúng tôi bỏ ra cái giá thế nào?”

Giản Phàm biết đối phương muốn êm chuyện rồi, dù sao người làm ăn ai mà muốn chọc vào đám ôn thần cảnh sát, thật thật giả giả nói: “Tôi là công dân tuân thủ pháp luật, không như cô tìm người đập phá cửa hiệu của người khác, dù thị trường đã vào tay tôi, cũng không tính là tôi cướp của các cô. Không ngại cho cô biết, trước đó 6 xe lưu động đã lên mua cơm của chúng tôi, bọn họ đã nhận ra cơm hộp chúng tôi bán chạy hơn, vì sao? Ngon thôi, đó mới là chỗ dựa vững trãi nhất, các cô tự hủy Trường Thành, đừng có trút oán giận đó lên tôi, cũng đừng giận tới mất không, tuy tôi là người bị hại, nhưng tôi chưa làm bất kỳ việc gì gây hại cho phía cô.”

Chương 061: Lời vàng ý ngọc. (2)

“Vậy anh tới tìm tôi xỉ nhục để có cảm giác thắng lợi à, vậy thì anh đạt được rồi đấy. Cho anh biết, Tân Thế Giới do cha tôi sáng lập, kinh doanh đa nguyên hóa, dù bỏ thị trường ẩm thực cũng không dễ đóng cửa đâu. Cám ơn thái độ của anh, cuộc đàm thoại này kết thúc được chưa? Hay anh muốn thêm vài chai nữa?” Sở Tú Nữ giận tới mặt trắng bệch, tuy biết người này chọc không nổi, nhưng có lẽ do đối phương bề ngoài quá kém, cảm giác ưu việt làm cô không chịu nhún nhường.

Thật sự là dễ như đọc một quyển sách vậy, đối phương quá đơn giản, Giản Phàm cũng đã có quyết định của mình: “Giám đốc Sở, cô còn chưa rõ ý của tôi, không ngại tôi hỏi cô câu cuối cùng chứ?”

“Cái gì?” Sở Tú Nữ đứng lên, cố gắng giữ chút kiêu ngạo cuối cùng.

Giản Phàm bỗng hỏi: “Lượng tiêu thụ và lợi nhuận ngoài của hiệu chính của các cô ra sao?”

“10 điểm tiêu thụ, bình quân 7000 suất, lợi nhuận gần 200 vạn, hài lòng chưa, có điều giờ bị anh phá tan nát, năm nay chưa chắc được 20 vạn, hài lòng chưa?” Sở Tú Nữ nói xong định phát tay áo bỏ đi.

“200 vạn tổn thất này để tôi đền bù cho cô được không?” Giản Phàm thông thả nói.

“Anh?” Sở Tú Nữ nghĩ mình nghe nhầm, nhìn Giản Phàm chằm chằm, nếu không phải đối phương biểu hiện quá khác người thì cô đã cười lớn bỏ đi.

“Tôi thấy mình rất có phong độ nam nhân đấy chứ, từ lúc xảy ra chuyện tới giờ, tôi không đưa ra bất kỳ yêu cầu nào, đúng chứ? Tuy thị trường Đại Doanh Bàn đã thuộc về tôi, nhưng do phía cô không thể cung cấp hàng, họ mới tìm tới tôi, tôi đâu ép. Tôi có thể tiến hành khởi kiện Tân Thế Giới, nhưng tôi có làm không ... Không hề, thậm chí tôi có thành ý tới hợp tác.” Giản

Phàm đứng dậy chỉnh lại cổ áo: “Chỉ là không biết cô có khí độ đó không?”

Câu nói khích này với mỹ nhân béo hết sức tác dụng, thua kém cái gì chứ cô không muốn thua người ta ở phong độ.

“Mời tới văn phòng của tôi.” Sở Tú Nữ nghĩ một lúc, tủm tỉm cười nhìn động tác làm bộ làm dáng của y, đưa tay mời rồi đi trước nửa bước dẫn đường, đầu hơi quay sang: “Anh Giản, anh thật thần bí.”

“Ồ, thần bí thế nào?”

“Tôi cũng không giấu anh, cha tôi và phân cục trưởng phân cục ba là bạn bè, nhưng khi tôi tìm tới ông ấy nhờ giúp đỡ, ông ấy ám thị tôi đừng đụng vào người như anh, cứ như nói về nhân vật nguy hiểm trong truyền thuyết vậy. Hơn nữa trước đó chúng tôi muốn tìm anh, nhưng mà tìm không ra.”

“Ha ha ha, cô thấy tôi có giống không? Các cô không tìm ra vì mỗi ngày quá nửa thời gian tôi ở trong bếp, không thì đi đưa hàng.”

Hai người thông thả đi lên cầu thang, tựa hồ Sở Tú Nữ cố tình không đi thang máy, nghe câu trả lời này có vẻ rất phù hợp với cách ăn mặc của y, thực sự quá bình thường, ném vào đám đông sẽ không có bất kỳ ai chú ý, nhưng cô không chú ý không được, thi thoảng quay đầu nhìn, thấy bước chân vững vàng, cứ như trước đó uống nước lã, mỉm cười: “Xem ra tin đồn không chính xác, tôi thấy không giống.”

“Đương nhiên không giống, tin đồn và thực tế luôn là hai phiên bản, vì như tin đồn nói cô là tiểu thư phú nhị đại, kiêu căng tự đại, ngang ngược vô lý, nhưng tôi không hề nhìn ra.” Giản Phàm giang tay cười thiện chí.

“Hi hi, thật sao, anh thật biết khen nữ nhân đấy, vậy tôi không khách khí nhận hết nhé.”

“Đừng khách khí.”

“Vậy được, anh Giản tôi có nghi vấn nho nhỏ, hình như nghe nói anh từng là một cảnh sát rất nổi tiếng, tiền đồ rộng mở, vì sao lại từ chức?”

“À, vì tôi sợ chết ấy mà ...”

Từ tầng hai tới tầng sáu, câu chuyện diễn ra rất hài hòa, Sở Tú Nữ bị câu trả lời thẳng thắn làm bật cười thực sự, không truy hỏi nữa, vắn vắn muốn xác nhận thôi. Giản Phàm theo sau cũng đánh giá cô gái này, có chút ung dung phóng khoáng, cao sang mà không uy áp người khác, mái tóc dày uốn thành lợn lớn cầu kỳ che đi bờ vai, quần dài đen trang trọng, đi giày cao gót cao không kém mình là bao, làn da trắng nhưng không quá mịn màng, điển hình của nữ nhân sinh trưởng ở phương bắc.

Nhất là cách nói chuyện, rõ ràng rất e ngại mình, nhưng không tỏ ra sợ hãi.

Kỳ lạ thật, Giản Phàm tự nhận mình chưa bao giờ thuần khiết, gặp phải mỹ nữ, tiềm thức nam nhân luôn nghĩ tới phương diện tình dục, vậy mà nữ nhân trước mắt rất có đường nét, rất có sức hấp dẫn, mình lại chẳng có ý nghĩ đó. Khi Sở Tú Nữ mở cửa, lại quay đầu nhìn .. À, phải rồi Giản Phàm nhận ra góc độ khoe mắt và môi cong lên đều giống nhau, như đo bằng thước, mang phần trang trọng, mỹ nữ này vì chuyện làm ăn mà đẹp, vì nghề nghiệp mà cười.

Vừa vào văn phòng, Giản Phàm ngó ra, mười mấy hộp cơm mở nắp, một số đã vơi đi, xem ra đúng là thử món ăn nhà mình: “Tôi cũng đoán cô nghiên cứu mấy thứ này, không ngờ đoán đúng.”

“Coi như trùng hợp đi, anh Giản, có thể giải đáp cho tôi một nghi vấn không?”

Giản Phàm rất phong độ làm động tác mời.

“Rễ cải trắng, lá rau cần, trong hộp cơm của anh còn có thứ rau gì nữa, tôi không nhận ra.” Sở Tú Nữ dùng một giọng hết sức thoải mái hỏi bí mật của người ta.

“À cỏ lai, một loại cỏ cho lợn ăn, có vấn đề gì không?”

“Cho lợn? Toàn là những thứ vứt vào thùng rác mà anh cũng lấy cho khách ăn à?”

“Ồ, ra thế, tôi hiểu nghi hoặc của cô rồi.” Giản Phàm thoải mái ngồi xuống ghế sofa: “Trăm món rau đều dồn dinh dưỡng vào rễ, rễ cải trắng thái sợi, trần qua nước sôi, vị sẽ không kém gì đu đủ. Còn lá cần có giá trị dinh dưỡng cao hơn phần thân, chỉ cần loại bỏ vị đắng, ăn thích hơn được thiện. Cỏ lai càng dễ ăn, hồi

nhỏ tôi ăn suốt, mua từ nông hộ ngoại ô đấy, thứ này hiếm có, mùa xuân mới ăn được, giờ cung không đủ cầu. Giám đốc Sở, cô đã kinh doanh ẩm thực chắc là hiểu, vào thập niên 60, 70 thì chúng ta mơ tới cá thịt, tới thập niên 80 nguyện vọng này thực hiện được, mang tới dinh dưỡng dư thừa, phát sinh ra mấy thứ mỡ máu, huyết áp, bắt đầu quay lại ẩm thực xanh, ăn chay lành mạnh, tóm lại là chú trọng ăn rau. Chỉ cần ngon, ăn vào khỏe mạnh, có gì không ăn được ... Chẳng lẽ cô thấy khó ăn?”

“Không phải, ngon lắm, chỉ là tôi thấy có người bỏ công như vậy không dễ.” Sở Tú Nữ nói thật lòng, chuyển chủ đề: “Nói chuyện với anh thật bổ ích ... Anh Giản, vậy chúng ta tiếp tục chủ đề vừa rồi, tôi hứng thú muốn biết anh trả cho tôi 200 vạn ra sao? Theo tôi biết, tài sản của anh còn chưa tới mức đó.”

“Đúng, gần như thế.” Giản Phàm không ngại thừa nhận: “Có điều tôi sẽ không nghèo thế mãi đâu.”

“Tôi tin, vậy ý anh là gì, chúng ta hợp tác khai phát xe lưu động?” Sở Tú Nữ hứng thú hỏi, đó là phương diện quan tâm nhất, thậm chí không ngại bỏ tiền mua lại Thực Thượng.

“Không không, cô nhầm rồi, ý tôi là, hãy giao toàn bộ mảng ẩm thực cho tôi kinh doanh, nói không chừng cô không chỉ kiếm 200 vạn thôi đâu, đương nhiên hai bên cùng có lợi, cô kiếm phần lớn, tôi cũng được chút ít.”

Ý đồ chân chính lộ ra rồi, Sở Tú Nữ biến sắc, hồi lâu mới mấp máy môi nói: “Anh có tham lam quá không, nuốt lấy mảng kinh doanh lớn thế, e không tiêu hóa nổi đâu.”

Chương 062: Lời vàng ý ngọc. (3)

“Không như cô nghĩ, tôi không muốn thôn tính mảng ẩm thực của cô, nói thế này nhé, dùng người của cô, địa điểm của cô, nhưng đối phương thức kinh doanh của tôi, kết toán tài vụ trong tay tôi, quản lý nhân sự và địa điểm trong tay cô cô sợ gì? Coi như tôi chỉ giao toàn bộ đầu bếp cho cô thôi, cô chuyên quản lý, tôi phụ trách nấu ăn.” Giản Phàm đưa ra kiến nghị mà hai bên cùng có lợi, mục đích của y thì không phải nói, nắm mạch máu của Tân thế Giới, đầu bếp, thiếu đầu bếp lành nghề y chỉ có thể miễn cưỡng duy trì hiện trạng.

“Chuyện này.” Sở Tú Nữ hiểu ý đối phương rồi, nhưng không dám đồng ý: “Tôi đang kinh doanh rất ổn định, tạm thời không có ý này.”

“Ổn định à, vấn đề của cô lớn lắm, cô chưa nhận ra thôi.”

“Có sao? Không phải anh định dọa tôi chứ?”

“Tôi không cần phải dọa.” Giản Phàm đã có chuẩn bị từ trước: “Tôi hỏi cô, số đầu bếp của cô nhiều gấp 4 lần của tôi, cô tính hiệu suất bình quân chưa? Tôi lại hỏi cô, tôi vào Đại Doanh Bàn có 40 ngày, lượng tiêu thụ của cô sụt giảm liên tục, Viên Kỷ Bình không cách nào vẫn hồi mới dùng trò bàng môn tà đạo đối phó với cái quán nhỏ, nguyên nhân sâu xa hơn là gì? Nếu cô kinh doanh tốt, đâu phải dùng thủ đoạn phi chính quy đó.”

Sở Tú Nữ bị nói trúng chỗ lo buồn nhất, bỏ đi chuyện cảnh sát can dự, trước đó lượng tiêu thụ 10 chiếc xe lưu động giảm đi hơn một nửa, Viên Kỷ Bình không nghĩ ra đối sách nào mới dùng thứ hạ sách này, đơn giản hơn là, Thực Thượng nấu ăn rất ngon, nguyên nhân sâu xa hơn cô chưa tìm ra, trầm tư ngồi vào ghế của mình, tỏ ý lắng nghe: “Được, tôi muốn nghe ý tưởng chi tiết hơn của anh.”

“Vấn đề thứ nhất là ở thời gian kinh doanh của cô, bắt đầu từ 10 giờ 30 tới chừng 3 giờ chiều.” Giản Phàm giơ một ngón tay lên: “Vào thời điểm khác mảng ẩm thực của cô đều không làm

việc, cô không thấy lãng phí nhân lực, tài nguyên và địa điểm sao? Có thể mở rộng kinh doanh bữa sáng, tối và ăn khuya.”

“Tôi từng nghĩ tới, có một hẳn có hai?” Sở Tú Nữ gật đầu không để lộ nhiều thông tin trong lời nói.

“Vấn đề thứ hai ở chất lượng món ăn, hai mấy món tự chọn, mùi vị tạm được, điển hình của đầu bếp học trường lớp, chẳng khác nào bỏ tiền ăn mỳ chính, gia vị. Buổi trưa tối tới, giờ cao điểm mà khách chỉ có 50%, phục vụ rảnh rỗi tán gẫu, đón khách vào xong là bỏ mặc, tuy các cô hướng về khách hàng tầng cấp thấp, nhưng không thể coi khách như hạ nhân. Quá nửa vì nguyên nhân này mà kinh doanh không tốt.”

Sở Tú Nữ bị nói trúng yếu hại, dù đã bỏ đi một nửa không gian để kinh doanh spa vẫn chỉ miễn cưỡng có lãi, cười gượng: “Anh nói không sai, nhưng chúng tôi không thể mời đầu bếp đặc cấp tới làm món tự phục vụ và đồ ăn nhanh. Dù chúng tôi sẵn sàng bỏ tiền thì họ cũng không tới.”

“Nên các cô mới thuê đám đầu bếp nửa vời trong trường dạy nấu ăn? Đó không phải là vấn đề, mà vấn đề lớn nhất, tôi e cô chưa phát hiện.”

Liên tiếp bị người ta đánh trúng chỗ yếu, càng nghe Sở Tú Nữ càng thấy cái chỗ của mình không ra gì, yếu ớt hỏi: “Còn nữa sao?”

“Vấn đề lớn nhất là lãng phí.” Giản Phàm nhắc tới vấn đề nhức óc nhất của nhà bếp bếp, chỉ trích cứ như người ta lãng phí đồ của mình: “Tôi tìm hiểu Tân Thế Giới là từ thùng rác ở Đại Doanh Bàn, thức ăn thừa của các cô trong hộp cơm chẳng ra sao, sau đó tôi đi theo xe rác của công ty cô đổ vào đồng rác, cô biết cô vớt đi cái gì không? Bềng vào số rau vớt đi mỗi ngày làm cho mấy chục người ăn cũng không thành vấn đề. CƠM canh thừa càng nhiều, không nói cái khác, đủ nuôi 10 con lợn vẫn là nói ít đi đây, từ khi nhìn thấy rác cô vớt đi là tôi biết cô thua chắc.”

“Nghiêm trọng vậy sao?” Sở Tú Nữ động lòng, công ty lớn như vậy, đúng là không ai để ý vấn đề từ thùng rác.

“Nghiêm trọng hơn cô nghĩ đấy, đừng cho là tôi dọa, cô tự đi xem đi.” Giản Phàm rất ghét lãng phí thức ăn, nói không khách khí nữa: “Một nửa là vấn đề quản lý, một nửa là do tư tưởng, các

cô vừa ra sức giảm bớt chi phí, dùng gạo cũ, dầu tái chế, rau rẻ, thịt đông lạnh. Chất lượng kém không bán đi được tiếp tục lãng phí, hình thành vòng tròn ác tính, càng giảm chi phí, kinh doanh càng đi xuống lại càng tìm cách giảm chi phí hơn nữa. Tôi tận mắt nhìn bên cô đổ đi cả thùng cơm lớn không bán được, cùng rau nát và thịt biến vị, chứng tỏ từ nguồn nhập hàng, quản lý lưu trữ và sử dụng đều có vấn đề gây lãng phí quá lớn ... Đương nhiên, nếu cô nói là cô không bận tâm chút lãng phí này thì coi như tôi khỏi nói.”

Xuất thân khác nhau thì nhãn quang khác nhau, khi xưa Giản Phàm từng thấy cha mẹ phải tận dụng từng cái lá rau một, còn cô gái phú nhị đại như Sở Tú Nữ thì chắc chắn chưa bao giờ nghĩ tới. 3 vấn đề làm Sở Tú Nữ không thể không coi trọng, sự thực ngay trước mắt, cả rẽ cây, cỏ cho lợn người ta đều tận dụng, hơn kém đã quá rõ.

Nghĩ rất lâu, trầm mặc rất lâu, ánh mắt lúc nhìn lên, lúc chuyển hướng không liên quan, giống hệt nghi phạm lúc không biết phải trả lời thế nào, kỳ thực Giản Phàm hiểu sự khó xử của đối phương, có nên giao chuyện làm ăn cho một nhân vật nguy hiểm như mình không là chuyện cần cần nhắc kỹ càng, dù sao trước đó hai bên có va chạm ... Nhưng nói đi phải nói lại, không có va chạm đó, Giản Phàm không có tư cách ngồi cùng người ta.

Giờ ngồi cùng nhau rồi, xấu hổ chưa hết đã tiến vào tuần trăng mật sao? Tâm kết đâu dễ cởi bỏ như vậy, nhìn sắc mặt nữ nhân này dần dần khôi phục vẻ bình đạm, Giản Phàm biết đối phương sắp nói rồi, cũng biết kết quả, hổng.

Quả nhiên Sở Tú Nữ hắng giọng một tiếng, nở nụ cười nhìn Giản Phàm uyển chuyển nói: “Anh Giản, tôi có kiến nghị hay hơn, anh có thể cân nhắc, bán công ty của anh cho Tân Thế Giới, tôi sẽ cho anh một cái giá tốt, toàn bộ phục vụ viên và đầu bếp sẽ sát nhập vào Tân Thế Giới, anh sẽ thành giám đốc phụ trách mảng ẩm thực ...”

Chưa nói xong quan sát vẻ mặt Giản Phàm đã biết câu trả lời, nam nhân này không chịu ở dưới người khác: “Coi như tôi chưa nói.”

“Ha ha ha, xem ra tôi nói quá nhiều rồi, cô không ngại hợp tác, nhưng không muốn hợp tác với tôi, đúng không? Thẳng thắn mà nói, giờ tôi không làm gì được cô, cô cũng không làm gì được tôi, ai đuổi ai đi là chuyện vài năm nữa, nếu thế vì sao không hợp tác? Suy nghĩ của tôi rất đơn giản, đem tài nguyên nhân lực của cô cho tôi tận dụng, có thể giúp chất lượng thức ăn của Tân Thế Giới nâng lên một bậc, chi phí giảm đi một bậc, cô hoài nghi tôi có ý đồ khác chứ gì?” Giản Phàm không thất vọng, nếu nghĩ một cuộc trò chuyện đã thành thì đơn giản và mỹ hảo quá, nhưng không có nghĩa y buông tay ngay, ít nhất phải tạo cơ sở để có thể ngồi xuống nói chuyện lần nữa.

“Nếu thế vận mệnh của chúng tôi nắm trong tay anh rồi, cũng không dẫu anh, cho dù anh có thể giúp giảm nửa chi phí, nhưng tôi không đủ dũng khí mạo hiểm vì một nửa đó. Tuy anh chiếm được thị trường tốt nhất, nhưng tôi có thể dồn công sức khai phát trường học và nhà văn phòng bù lại ... Nhưng giao cho anh thì tôi bị anh kiềm chế rồi.” Sở Tú Nữ từ chối rất thẳng thắn dứt khoát: “Cám ơn anh Giản, vì vấn đề anh chỉ ra giúp tôi, chúng ta có thể kết bạn không? Hay là anh tới công ty tôi làm cố vấn?”

Chương 063: Lời vàng ý ngọc. (4)

Á à, định cho mình vài đồng đuổi đi đây, oa, để phòng mình nhanh thế, cô gái này sợ dẫn sói vào phòng. Ha ha ha, một cô tiểu thư giống chị Tương, có chút được nuông chiều trong lồng kính đây mà, Giản Phàm dăng lên cảm giác quen thuộc, mỉm cười đứng dậy: “Giám đốc Sở, cô đã vào bếp chưa, ý tôi nói là bếp ở đây?”

“Chưa.” Sở Tú Nữ lắc đầu.

“Vậy giám đốc ẩm thực có từng làm đầu bếp không?”

Sở Tú Nữ lần nữa lắc đầu: “Không.”

“Cô nhìn món ăn của Thực Thượng, có dụng cụ không?”

Lần này Sở Tú Nữ gật đầu: “Có, tôi đã ném thử.”

“Đó chính là vấn đề, ngay cả người thân phận như cô cũng muốn ăn, vậy người bình thường thì sao? Cô không hiểu ẩm thực, giám đốc ẩm thực không biết chuyện bếp núc, đầu bếp thì không ra sao, Tân Thế Giới mãi mãi không thể làm ra món ăn ngon, bị thay thế là chuyện sớm muộn, dù không có tôi, cô cũng không đi xa được đâu. Cô cũng đừng mong khai thác thị trường mới, tôi đoán nhé, cô đang nghĩ, thu hẹp kinh doanh, muốn cho thôi việc một bộ phận đầu bếp.”

“Đúng, tôi vốn có ý nghĩ này, anh nói khiến tôi càng thêm kiên định, phải thay máu toàn bộ bộ phận ẩm thực, cảm ơn anh thật lòng cảnh báo.” Sở Tú Nữ nhìn Giản Phàm đứng thẳng như cán thương, khuôn mặt trầm ổn chẳng trạc với nụ cười nhẹ nhàng, cảm giác hiểu thế nào là soái ca không phải nhìn một lần là thấy, rất man, rất có sức hút, cảm quan thay đổi hẳn: “Tôi nói cũng rất chân thành,

mong anh suy nghĩ.

“Giám đốc Sở, cô chưa hiểu thực lực của chúng tôi, vậy tôi mời cô tới xưởng chế biến của tôi thăm quan, chỗ đó mười đầu bếp bao gồm cả tôi, hai người kiêm chức đưa hàng, một người phục vụ viên, 10 người chúng tôi, năng suất 9000 suất cơm ngày, cô không tò mò sao? Còn có vài món thịt ngâm chiều nay

rời chum, tôi đảm bảo cả Đại Nguyên chỉ duy nhất tôi làm được, ngon thế nào phải thử mới biết.” Giản Phàm như lừa tiểu cô nương chưa hiểu đời, mỗi nhử vừa vặn, quả nhiên Sở Tú Nữ vui vẻ nhận lời, ân cần lịch sự đưa tay ra: “Lady first, mời quý cô.”

Không ngờ cửa vừa mở ra, cả đám người giật nảy mình lùi lại, Giản Phàm dở khóc dở cười, giám đốc âm thực là ông già gần 50 tóc đã ngả hoa râm cằm đầu bốn năm bảo an đứng bên cửa tay lăm lăm gậy cao su, hẳn đề phòng y say rượu làm bậy, Giản Phàm quay đầu nhìn Sở Tú Nữ: “Giám đốc Sở, nói với họ đi, tôi không làm gì cả đi.”

Sở Tú Nữ cảm thấy rất mất thể diện, nhất là những lời vừa nãy của Giản Phàm làm cô bất mãn với bộ phận âm thực, lạnh lùng nói một câu: “Nhiều chuyện.”

Nói xong quay sang khẽ gạt đầu với Giản Phàm, hai người sóng vai với nhau, thần sắc tự nhiên hòa nhã, còn chủ động bấm thang máy, làm cả đám sững sờ.

Đọc đường đi ra sảnh, nhân viên liên tục gật đầu chào, Sở Tú Nữ bước chân khoan thai rất có khí độ của người bề trên, cái này Giản Phàm thua xa: “Đi xe anh hay xe tôi?”

“À chỗ tôi chỉ có 2 cái xe chờ hàng, tôi đi bộ tới đây.”

Sở Tú Nữ che miệng cười, lần này là nụ cười thực sự, bấm chìa khóa, chiếc Audi chộp đèn, mời Giản Phàm vào xe lái đi, để làm đám giám đốc quản lý ngơ ngác nhìn nhau, không thể nào, thế này thì nhanh quá đi.

“Chỗ kia kìa, tường trắng ấy.”

“Xa thật, chi phí vận chuyển chắc không thấp.”

“Bây giờ giá rau trong thành phố cao như vậy, lại còn không tốt, thịt thì quá nửa là bơm thêm nước hoặc thịt đông lạnh, tôi đặt xưởng chế biến ở đây, chặn đường rau đem vào thành phố, giá rất rẻ, quanh đây có 10 lò mổ, tôi có thịt tươi, cộng thêm chi phí thuê địa điểm rất thấp, tính ra vẫn ít hơn phí vận chuyển rất nhiều.”

“A, anh tính toán kỹ thật đấy ... Í, chiếc BMW X6 kia của anh à?”

“Tôi mà đi xe đó thì có cần chạy khắp nơi bán cơm hộp không?”

Sắp tới xưởng chế biến liền nhìn thấy chiếc BMW màu lục bảo ngọc, Giản Phàm lòng giật đánh thót, đó là xe của Tăng Nam, về Đại Nguyên gặp nhiều người quen như vậy, hẳn là Tăng Nam biết rồi, cũng không phải là không thể gặp, mà không phải là người y muốn gặp.

Xe đỗ lại, cửa mở ra, trong bếp có tiếng cười, xen lẫn giọng nữ trong trẻo, Hắc Đản từng là thủ hạ của Tăng Nam ở Thịnh Đường hẳn là người quen gặp nhau rồi, cùng Sở Tú Nữ đi vào bếp, người bên trong hô sư phụ về rồi, chạy ra trước tiên là bóng người áo đỏ xinh đẹp, không phải Tăng Nam thì ai?

Cùng lúc xuất hiện hai mỹ nữ, cùng lúc thần kỳ nói một câu: “Bạn gái của anh à?”

“Ha ha ha ha!” Giản Phàm vui vẻ cười dài, trả lời Sở Tú Nữ: “Cô thấy giống bạn gái của tôi không?”

Vẫn là phong cách gợi cảm, mặc chiếc váy đỏ rực như lửa, dáng người yếu điệu mềm mại, đôi tất lụa đen ôm sát phía dưới chiếc váy ngắn khoe đôi chân thon thả, trên tay mang chiếc túi công sở, cặp kính râm gài giữa ngực, lông mi cong cong, cái mũi nhỏ nhắn và đôi môi chúm chím, một vẻ đẹp tinh tế mềm mại của cô gái vùng sông nước Giang Nam.

Sở Tú Nữ chú ý ngay đối phương đeo đồng hồ thời trang Omega, giày C-Banner, cùng với trang phục ít nhất vài vạn đồng lập hoàn toàn với ông chủ Giản ăn mặc như công nhân, lắc đầu phủ nhận ngay.

Giản Phàm lại háy mắt với Tăng Nam: “Có giống không?”

Không cần nhìn, đi chiếc Audi A6 không hề hợp với Giản Phàm, Tăng Nam vẫn bộ dạng dễ ghét như xưa, mấy năm rồi mới gặp lại, không ngờ còn đi với một cô gái có phần xinh đẹp hơn mình, bực dọc bĩu môi: “Anh làm gì giỏi đến vậy.”

“Đúng là ánh mắt của nữ nhân rất tốt, nhìn một cái ra ngay, ha ha ha, mời, giám đốc Sở, tham quan bếp lớn của chúng tôi.” Giản Phàm đưa tay mời Sở Tú Nữ, ngó lơ Tăng Nam.

Hai người vừa đi, Tăng Nam gọi Hắc Đản tới hỏi nữ nhân kia là ai, Hắc Đản gãi đầu không nhận ra, chỉ biết đoán là sư phụ vừa mới tán được.

Vừa mới đi vào bếp Sở Tú Nữ tức thì ném ngay nữ nhân kia ra khỏi đầu, tường trái phải là hai hàng nồi lớn. Nồi tiêu chuẩn 501 của Tân Thế Giới đủ kinh khủng rồi, nhưng đem so với nồi ở đây giống thùng nhỏ, mỗi cái nồi bằng bốn năm thùng, chế biến đồ ăn nhanh càng lớn thì càng tiết kiệm, nhưng mà nồi lớn thế này chưa bao giờ nghe nói. Tò mò hơn nữa là một tráng hán mặc áo cộc tay đổ xương sườn vào nồi, dùng sức đảo, không dùng muôi, mà công cụ to như cái xẻng.

Sở Tú Nữ nhớ ra rồi, cái nồi lớn thế này cô từng thấy ở Cổ Lâu Dương Tạt, nơi đó có 2 cái, mà nơi này tới 20 cái, bếp trông trơn giống như một cái xưởng, xưởng chuyên làm cơm hộp.

“Làm kiểu này thì không ai hơn được anh rồi, chi phí xuống cực hạn, có điều nấu chín được không?” Sở Tú Nữ thắc mắc.

“Tôi cải biến phương pháp hầm và kho, đầu tiên là luộc, luộc sau đó xào, khi xào cho ít mật ong, sau đó dùng lửa nhỏ đun, đợi toàn bộ nước ngấm vào thịt ... Tốn thời gian, nhưng bớt được công sức, mỗi người trông vài cái nồi không thành vấn đề.” Giản Phàm không dấu giếm gì, quay đầu nhìn Sở Tú Nữ thấy Tăng Nam cũng đứng trong bếp, khẽ mỉm cười.

Sở Tú Nữ không chú ý ánh mắt hai người đó có vấn đề, còn đang kinh ngạc về cách làm cơm ở đây, đi một vòng, ngay cả muốn tán dương cũng không nghĩ ra câu nào thích hợp, có điều càng bị đả kích, không cách nào cạnh tranh với người ta, bất kể chi phí hay chất lượng, hiệu suất đều thua kém.

Thực sự Tân Thế Giới có cải cách cũng không cạnh tranh nổi với người ta.

Chương 064: Được mất tự biết. (1)

Dẫn Sở Tú Nữ đi hết một vòng quanh xưởng chế biến không lớn, từ chuyện mỹ nữ tổng giám đốc ít nói hẳn, Giản Phàm biết cô bị chinh phục rồi.

“Giám đốc Sở, nếu Tân Thế Giới dùng cách làm cơm này có thể giảm một nửa số đầu bếp.” Giản Phàm đặc ý nói, đây là cách làm cơm trong nồi lớn được cải biến của Ô Long, chỉ có thể ứng dụng vào làm món ăn nhanh thôi.

Sở Tú Nữ chỉ Đại Hòe cảm thán: “Tôi tin anh, nhưng mà đại hán dùng đình ba làm việc thế kia thì tôi tìm đâu ra?”

“Làm thế này nhẹ nhõm nhiều, chúng tôi vốn là một nhóm ở Quế Viên, mỗi ngày làm mấy chục bàn, đó mới gọi là mệt.” Hải Quân đang kho thịt quay sang cười nói một câu.

Câm nín, đối với sự vất vả của giai tầng dưới, Sở Tú Nữ ngoài khiếp sợ thì không còn cảm xúc nào nữa, nếu tới thành phố, tìm đâu ra người như thế, còn cần cả nhóm.

Đồ gia súc, trong đầu Tăng Nam hiện lên hai chữ, ngửi mùi thịt thơm phức, nhìn Đại Hòe mặc áo cộc tay xào sườn, cơ bắp cuồn cuộn đầy lực xung kích. Mà Giản Phàm hai năm không gặp cũng giống gia súc rồi, mặt không còn trắng trẻo nữa, vết sẹo trông đáng sợ, làm cô thêm phần bùi ngùi.

“Mã Bằng, bóc cho tôi ít tỏi ... Giám đốc Sở, mời, cô là vị khách đầu tiên tham quan xưởng thịt ngâm của tôi, nếu thứ này không thuyết phục được cô, tôi sẽ từ bỏ ... Mời!” Giản Phàm mở cánh cửa nhỏ.

“Rất vinh hạnh.” Sở Tú Nữ khẽ nghiêng đầu, theo Giản Phàm vào trong, một mùi thơm ngào ngạt tức thì khiến cô phải dừng bước, ngửi một cái, ngạc nhiên, xưởng dấm, xưởng rượu, xưởng tương ở Đại Nguyên không hiếm, nhưng nếu tới nơi sẽ sinh cảm giác ghét bỏ, nhưng ở đây thì không một mùi thơm thuần của thịt, mơ hồ có mùi thuốc, rất thoải mái, miệng bất giác ươn ướt.

Chỉ thấy Giản Phàm tùy ý mở cái chum đất, dùng đĩa xiên một cái, thứ thịt màu đỏ sậm không rõ là loại gì được lấy ra

hương thơm thêm vài phần, bắt giắc nuốt nước bọt, hơi khom người che dấu, không ngờ cô gái áo đỏ cũng đi theo, thềm ra mặt: “Giản Phàm, đừng khách khí thế, thái cho tôi một ít là được, tôi không ăn được nhiều.”

Sở Tú Nữ tiếp đó thấy Giản Phàm cố tình khoe khoang múa dao loang loáng, gằn như không hề nghe thấy tiếng dao chạm vào thớt, mà từng miếng thịt mỏng đều đặn tách ra, đây đúng là một đầu bếp, một đầu bếp nguy hiểm ...

Vị cảnh sát cũ giờ là đầu bếp này rốt cuộc muốn làm gì? Tới tận nơi lấy lòng, lại ân cần mời mình tới đây, chẳng lẽ chỉ để nếm thử tài nghệ của anh ta, miệng không thuyết phục được nên dùng cách khác?

Lòng thầm suy nghĩ, Sở Tú Nữ nhìn thấy Giản Phàm quay sang cười, nụ cười ấy tựa như ánh nắng ban mai, ấm mà không gắt, làm người ta dễ chịu, chỉ là không biết là cười với mình hay nữ nhân bên cạnh?

Quay sang nhìn nữ nhân kia, kỳ lạ, quan hệ của họ là gì vậy, từ ánh mắt cử chỉ tự nhiên thoải mái, giống như cực kỳ thân cận, nhưng cách nói chuyện lại như chẳng có quan hệ gì, mà nữ nhân này có vẻ cực hiểu Giản Phàm, thịt chưa thái xong đã cười nói: “Giản Phàm, anh càng ngày càng xấu, thịt thì lại ngày càng ngon.”

“Cô cũng thế, trên người lại thêm thịt rồi, nhưng mà không thêm vào đúng chỗ.”

Sở Tú Nữ hơi nhú mày, câu nói đùa này có hơi thô lỗ, người được giáo dục bậc cao như cô rất không thoải mái.

Bốn năm món thịt được thái xong, Giản Phàm gọi Mã Bằng Hải Quân bê cái bàn cũ tới, Hắc Đản lấy hai cái ghế ân cần mời hai mỹ nữ ngồi, Mã Bằng chuẩn bị một đĩa tỏi để trong đĩa sứ trắng. Tăng Nam sốt ruột lắm rồi, nhón ngay miếng thịt bỏ vào miệng ăn, vừa nhai vừa luôn mồm khen ngon.

“Rất được, anh trốn biệt hai năm để nghiên cứu thứ này đây à, không tệ đâu, có thể vào Quốc Tân Quán làm bếp trưởng rồi đây.”

Quốc Tân Quán? Quá lời rồi, dù ngon đến mấy cũng chỉ là thịt ngâm thối mà, Sở Tú Nữ ngửi thịt, xem vân, hiển nhiên rất biết

thưởng thức, so với Tăng Nam không cùng một đẳng cấp.

“Hắc Đản, lấy cho chị chai rượu.” Tăng Nam ăn tới hứng khởi rồi, cơn thèm cũng lên, quay sang gọi một câu.

Hắc Đản nhận lệnh chạy tới góc bếp, mở cái chum nhỏ đen bóc, múc đầy hai cốc ngọc mẽ hoàng đưa tới, Tăng Nam liếm mép làm ngay ngum lớn, chẳng biết hai chữ hình tượng là gì.

Cô nàng này nhiễm thói lưu manh chẳng kém hơn Đường Đại Đầu làm Giản Phàm nhìn mà bật cười. Tăng Nam xem chừng dù thoát ly Thịnh Đường cũng vô duyên với thực nữ, chính tính cách thoải mái tự nhiên này làm Giản Phàm muốn ghét cũng không nổi, hình thành quan hệ kỳ quái của họ. Nhìn sang Sở Tú Nữ đúng là đối lập hoàn toàn, lấy dũng khí gấp miếng thịt có vẻ nhiều mỡ, chấm ít tỏi đưa lên miệng, hé môi vừa đủ, hàm răng trắng cắn một miếng nhỏ, từ từ nhai khe khẽ, tiếp đó mắt ánh lên nụ cười, mới cho vào miệng, nhai không lộ răng, khẽ gật đầu, cực kỳ văn nhã đẹp mắt.

Tăng Nam ăn hết nửa số thịt thì Sở Văn Tú mới ăn được vài miếng, đặt đũa xuống, nhìn cốc rượu sắc hoàng kim, thơm dịu dịu, uống ngum nhỏ thanh mát giòn ngọt, không dám tin: “Có thứ này, sao anh còn cần tôi hợp tác?”

“Vậy là sao??” Giản Phàm tủm tủm cười.

“Món này dùng bí pháp làm ra phải không, ít nhất tôi chưa từng thấy ở đâu, nhất là thịt đầu lợn, chẳng những bỏ đi được vị ngấy, còn giữ độ cứng dai nhất định, nhai như tai lợn, cách làm này tôi chưa bao giờ nghe nói ... Còn cả thịt bò, thịt vịt, vị đậm đà mà vẫn giữ được đặc tính từng loại, giờ tôi tin rồi, cả đầu bếp đặc cấp cũng không thể so với anh. Nói một cách đơn giản, những thứ này đem đi bất kỳ đâu anh cũng là thượng khách, hoặc căn bản không cần hợp tác với ai, hoặc tự làm tự bán, chỉ vài năm anh sẽ có vị trí của mình trong giới ẩm thực tỉnh. Còn Tân Thế Giới của tôi miễn cưỡng tính ở tầm trung, nếu anh muốn bán thứ này ở Tân Thế Giới, tôi đồng ý ngay tại đây.” Sở Tú Nữ không dám tin trên đời có món ăn như vậy, nhưng ăn vào miệng rồi còn không tin được sao, chớp cơ hội cũng rất nhanh.

“Có phải cô ăn ngon hơn hẳn trong hộp cơm không?”

“Đúng rồi, rõ ràng ở cấp bậc khác nhau.” Sở Tú Nữ gật đầu.

Giản Phàm cảm thán: “Những món này đúng là dùng bí pháp chế biến ra, có điều sản lượng cực thấp, hoàn cảnh và nguyên liệu hạn chế sản xuất số lượng lớn. Thời buổi này lợn vỗ béo ba tháng, bò vỗ béo nửa năm, thêm vào giờ thuốc đa phần là trồng, vị kém một bậc ... Cho nên thứ tôi bán ra ngoài đem so cách chế biến thực sự này không giống nhau, không thể nào làm lượng lớn.”

“Cho dù thế cũng là độc nhất vô nhị rồi.” Sở Tú Nữ đánh giá cực cao, cũng vô cùng hâm mộ: “Anh Giản, lý do thực sự anh muốn hợp tác với chúng tôi là gì?”

“Nguyên nhân tôi tìm cô à, nói thẳng cô đừng giận nhé, thứ nhất, cô kinh doanh chẳng ra sao, nhưng với tôi mà nói là vừa vặn, tôi dễ kéo cô lên, hiệu quả nhanh chóng, nếu là nhà hàng khách sạn kinh doanh tốt, họ đâu chịu bỏ lợi ích bán thứ này. Thứ hai, diện khách hàng chỗ cô lớn, từ học sinh, sinh viên tới giới văn phòng, dễ tạo thành danh tiếng, một truyền mười, mười truyền trăm, tốt hơn quảng cáo. Thứ ba, cô đi đường tầng lớp thấp, mấy thứ thịt nuôi công nghiệp vừa đúng đối tượng, là quần thể khách hàng lớn, tôi không cần đi lấy nước suối, nuôi bò dê lợn gà theo cách tự nhiên.” Giản Phàm thản nhiên giải thích, đó là kết quả nghiên cứu hai năm trời chứ không phải là ý tưởng nhất thời, thời đại này đã bóp chết rất nhiều thứ truyền thống, như Trung y Trung dược suy thoái là do dược liệu đều được trồng đại trà chất lượng kém, cũng giống như còn ai ngu ngốc tới mức tốn một năm đi nuôi con lợn tới 200 cân, 3 tháng là vội vã xuất chuồng rồi, thế thì thịt làm sao ngon nổi.

- Đúng thế, giờ an toàn thực phẩm là vấn đề lớn ... Thế này anh Giản, đợi tôi bàn bạc với giám đốc các bộ phận rồi trả lời anh được không?

Sở Tú Nữ đứng dậy bắt tay Giản Phàm, cô rất không quen ngồi ăn bị bao nhiêu người nhìn chăm chăm như vậy, hơn nữa cực kỳ nóng ruột, muốn mau chóng kết thúc chuyến đi này để về tính toán thật cẩn thận khả năng hợp tác hai bên.

Giản Phàm mỉm cười tiễn Sở Tú Nữ ra tận xe, không biết tính toán gì, cứ nhìn mãi, cả khi xe khuất khỏi tầm nhìn vẫn ngây ra.

Chương 065: Được mất tự biết. (2)

“Này, nhìn nữa mắt lòi ra giờ.” Có giọng chanh chua ở phía sau, Giản Phàm quay đầu lại Tăng Nam không uống rượu nữa, cầm cốc nước tựa cửa nhìn mình, môi cong cớn tỏ vẻ khó chịu ra mặt: “Giản Phàm, mục tiêu mới của anh hả? Cô ấy không so được với chị Tương, cả tôi cũng chẳng bằng.”

Đúng là không thể so chị Tương, không ai có thể được chị ấy, chứ bảo không bằng Tăng Nam thì hơi dối lòng, Giản Phàm cười nhẹ: “Trưa nay mới quen cô ấy mà đã thành mục tiêu rồi? Ánh mắt cô kiêu gì thế, không thấy người ta không thèm để ý tới tôi à?”

“Đúng thế thật, đó là vấn đề của anh, tôi nói này, anh ăn mặc cái kiểu gì thế hả, cho dù không định dụ dỗ con gái nhà lành thì cũng phải làm người ta vừa mắt chứ.” Tăng Nam khó chịu giật áo công nhân nhàu nhĩ của Giản Phàm.

“Suốt ngày tôi ở trong bếp, ăn mặc đẹp làm gì? Hay là cô kiểm cho tôi cái tạp dề hiệu Armani mặc cho sang, cô thấy đầu bếp mặc áo vest chưa?” Giản Phàm giật áo lại, hừ một tiếng đi về.

Tăng Nam cười phun ra nước: “Này tôi gặp Đường Đại Đầu rồi đấy, anh gặp chưa? Anh ta có con rồi, thằng bé bụ bẫm giống anh ấy như tạc, nhìn chết cười ... Hi hi hi, tối rảnh không? Cùng ăn cơm, gọi cả họ nữa.”

Đi vào bếp thu dọn đồ trong xưởng ngâm thịt, Tăng Nam nói ríu rít không ngắt, nói tới chuyện vui nhà Đường Đại Đầu, nói tới Uy Thịnh kinh doanh không tệ, nói hai năm qua nghe ngóng được vài tin về y, nói chuyện va chạm với nữ cảnh sát ở tiểu khu Bình An. Giản Phàm chỉ cười không tiếp lời, xong việc đi lên lầu, Tăng Nam đuổi theo, không còn niềm vui mới gặp mặt nữa, ảm đạm hỏi: “Giản Phàm, nếu anh muốn đuổi tôi đi, tôi đi ngay, đừng mặt nặng mày nhẹ với tôi như vậy được không?”

“Cái mặt tôi nó thế đấy, tôi có đuổi cô đi không?” Giản Phàm quay lại nhìn Tăng Nam giống bị tổn thương, cái đôi mắt đẹp muôn vẻ phong tình kia, luôn làm người ta không thể đoán chắc

được đang nghĩ gì, nhìn ai cũng như có gian tình, ví như bây giờ cứ như cô vợ nhỏ bị ủy khuất, môi dưới hơi bặm lại, mi mắt hạ xuống đợi nam nhân vỗ về.

“Nhưng anh nửa ngày trời không nói với tôi một lời.”

“Cô nói toàn chuyện vợ vắn, tôi hiện là ông chủ lớn, lại đi nói mấy chuyện đó à?” Giản Phàm vẫy tay: “Nào, vào văn phòng tổng giám đốc tán dóc, còn sớm lắm.”

Tằng Nam được mời một cái là như cún con vui vẻ ngay, hí hửng đuổi theo Giản Phàm lên tầng 2, đi qua hành lang hẹp, lan can gỗ kiểu cũ mới sơn lại chưa lâu, vào căn phòng ở giữa, nhìn một cái nhận ra đồ gia dụng ở căn hộ ở tiểu khu Bình An đã chuyển tới đây. Một giường hai bàn, một tủ, tủ vẫn là tủ vải khung sắt, đủ các biểu hiện cho thấy đây là căn phòng người độc thân, bỗng dưng làm cô vui lên không ít.

Giản Phàm bật máy đun nước, nhìn Tăng Nam thoải mái ngồi vắt chân trên giường: “Bắt đầu tán dóc, nào, muốn ôn chuyện cũ hay nói chuyện mới.”

Một câu nói đùa, nhưng Tăng Nam không cười, đặt tay lên bàn vuốt ve: “Giản Phàm, hai năm trước anh đi không tạm biệt tôi, giờ anh về không nói lời nào ... Tôi muốn đi tìm anh, nhưng chú Lý nói, nam nhân cần thời gian và không gian cô độc để suy ngẫm, nếu không sẽ không lớn lên được. Có phải là anh vẫn có ý kiến về tôi?”

“Bỏ đi, quá khú rồi, Lý Uy chưa chết sao, không ngờ có tâm tư suy xét tới tâm trạng của tôi.” Giản Phàm vừa nghe tới chú Lý đã có cảm giác không thoải mái.

“Chú ấy giờ Mỹ, sống yên ổn làm phú ông, anh hận chú ấy thế à? Tôi thấy anh không nên hận chú ấy, ngay cả nghi kỵ giữa tôi và chú ấy cũng do anh hóa giải mà? Hai người thật lạ, chú ấy khen anh không ngớt, anh lại hận chú ấy không ngừng.”

“Nếu luận tâm cơ thì tôi phục, ông ấy đem công oán tư thù buộc vào một chỗ, lừa tất cả mọi người, cả người liên quan lẫn không liên quan, đều thanh toán hết. Tôi luôn cảnh giác đề phòng ông ta, rốt cuộc vẫn bị trúng bẫy, lại còn ngoan ngoãn nghe ông ta an bài, ngay cả mạng cũng suýt mất, cô nói tôi có thể không hận không?” Giản Phàm hậm hực, khi đó 2000 vạn

dụ hoặc, ai kháng cự nổi, mình tự nguyện kỳ, tựa hồ chẳng thể trách ai, nhưng nghĩ tới là lại nổi giận.

“Thế giới này đều là lừa gạt dối trá mà, lừa một hai người bị gọi là lừa đảo, lừa được nghìn người gọi là thành đạt, lừa toàn bộ mọi người là tinh anh xã hội, như tôi kinh doanh địa ốc cũng là lừa người khác. Giờ chính bản thân chẳng biết khi nào nói thật, nhưng có một điều, tôi không lừa anh.” Tăng Nam biểu lộ.

“Không sao, cô cứ lừa đi, giờ tôi là đầu bếp không ai thêm để ý, tôi chẳng để bụng.” Giản Phàm nghe thấy nước sôi, đứng dậy rót cho Tăng Nam một cốc.

Tăng Nam hừ một tiếng: “Chúng ta vốn làm bạn rất tốt mà, về sau anh cứ nửa nóng nửa lạnh, chẳng biết dây thần kinh nào của anh có vấn đề.”

“Tôi không có vấn đề, mà cảm giác của cô không đúng ... Thôi đừng nói chuyện cũ nữa, vô vị, cô bơ vơ một mình ở Đại Nguyên, Lý Uy cô độc tha hương, oan được giải, thù được báo, lòng người cũng nguội lạnh, nói chuyện cũ còn nghĩa lý gì. Tôi về Đại Nguyên không phải là không nói với cô, mà là tôi không nói với bất kỳ ai, tôi không muốn quấy rầy cuộc sống của người khác.” Giản Phàm thổi cốc nước nóng, nhấp một ngụm.

Tăng Nam nghe những lời bình đạm ấy không biết tiếp tục thế nào, cảm giác rõ ràng Giản Phàm giữ khoảng cách với mình, chỉ là bằng phương thức ôn hòa hơn so với trước kia. Nhưng ám thị rõ ràng là, không nhắc quá khứ, cũng có nghĩa là hai người không có liên quan gì. Nhìn gương mặt có vết sẹo kéo sát tai xuống cằm, hung dữ, rất nam tính, có lẽ không thể đi lừa mấy thiếu nữ non nớt nữa, nhưng với cô mà nói trông còn hấp dẫn hơn trước, xong làm nam nhân này hết sức tang thương, da xạm hơn, nhuộm màu khói lửa bên bếp, vốn định hỏi chuyện bán nhà, kinh doanh có thiếu tiền không, nhưng lại sợ tổn thương tới tôn nghiêm của y.

Im lặng hồi lâu Giản Phàm vẫn chỉ ngồi đó uống nước có vẻ chẳng hề mất tự nhiên, Tăng Nam đành thở dài lên tiếng: “Kỳ thực tôi cũng không muốn quấy nhiễu cuộc sống của anh, nhưng vài chuyện anh nên biết, hai năm trước khi mọi chuyện kết thúc, tôi đi tìm anh thì anh đã đi rồi.”

“Lý Uy còn an bài gì nữa?” Giản Phàm ngẩng đầu lên đột ngột.

“Anh biết sao?”

“Không biết, nhưng có thể đoán, Lý Uy đợi hết thủy đã rõ ràng, nếu tôi còn mạng mà thoát ra được, ông ấy sẽ cho tôi chút lợi ích, để tôi nhớ tới cái tốt của ông ta, nếu không cả đời ông ta không yên ... À không, chưa chắc ông ta có lương tâm, mà ông ta sợ tôi kết cục trắng tay, sẽ thù hận ông ta, đem trút lên cô, người kế thừa của ông ta. Ha ha ha, cho nên tôi là người cần vỗ về đầu tiên, đúng chứ?” Giản Phàm cười nhạt, hai năm qua tĩnh tâm lại xem xét chuyện trải qua, lẳng đọng kinh nghiệm sống, quả thực là trưởng thành hơn hẳn.

Tằng Nam hơi thất kinh, vốn cô cho rằng Lý Uy rất niệm tình xưa, luôn đối xử tốt với Giản Phàm, nhưng nghe Giản Phàm nói, cảm giác không chắc nữa, trầm mặc một lúc mới nói: “Qua cả rồi, đừng nghĩ nhiều, công ty địa ốc Uy Thịnh có 25% cổ phần của anh, chỉ kém mỗi tôi thôi, thế nào, thân phận này có mang tới niềm vui bất ngờ cho anh không? Tuy tới muộn hai năm.”

Nói xong kỳ vọng nhìn Giản Phàm, mong nam nhân như gặp nạn này sẽ mừng rỡ vì nhận được cọng cỏ cứu mạng, nói không chừng cảm ơn cô, người tặng than trong tuyết.

Thực tế chỉ có một nụ cười khinh bỉ.

Chương 066: Được mất tự biết. (3)

Tằng Nam bị nụ cười đó làm giật mình, cảnh cáo: “Này, đừng có lên cơn khùng, mỗi năm hoa hồng ít nhất cũng phải 20, 30 vạn đấy, đủ anh sống tiêu diêu, làm ăn cần tiền thì lên tiếng, cần gì phải bán nhà, cần gì phải cầu cạnh cô ta.”

“Ha ha ha, không cần tiền của ông ta, tôi vẫn làm ra tiền đấy thôi.” Giản Phàm đáp đơn giản.

Trong mắt Tăng Nam, Giản Phàm đúng là có bệnh, nhú mày: “Anh, anh ... không cần?”

“Không cần.” Giản Phàm nói dứt khoát: “Cô thích cho ai thì cho, tôi có chân có tay, tôi tự kiếm tiền nuôi mình, trả cho Lý Uy dưỡng lão đi ... Cô còn nhắc tới tiền, nhắc tới Lý Uy, tôi sẽ đuổi cô đi đấy.”

“Được rồi, không nói nữa.” Tăng Nam thực sự không hiểu nổi vì sao Giản Phàm khăng khăng cố chấp như vậy, nếu có số tiền này mọi việc của y sẽ thuận lợi hơn nhiều, tới chỗ y cái gì cũng đảo lộn, người không lấy tiền thì ung dung, người tặng tiền lại tổn thương, mí mắt khẽ sụp xuống, ìu xìu nói: “Giờ thì sao đây, chúng ta có phải là bạn không? Anh không tới mức không nhận cả tôi chứ? Tôi dù không nhớ anh, cũng nhớ món ăn anh làm.”

“Không thành vấn đề.” Giản Phàm không cho Tăng Nam mừng thâm lâu, trầm giọng cảnh cáo: “Ăn bao nhiêu trả tiền bấy nhiêu, không có chuyện ăn không của tôi đâu.”

“Anh ...” Tăng Nam hết nói, tiền nhiều không nhận, tiền ít thì không bỏ qua, cứ như sợ người ta không biết mình là tiểu thị dân keo bản.

“Đi thôi, anh Đường thềm món này lâu rồi, nếu anh ấy chấp nhận cô, tôi chẳng có gì để bụng ... Đi thôi.”

Giản Phàm vẫy tay gọi, Tăng Nam ám ức rầu rĩ theo sau, hồi lâu không nói, nghe ra được sự quan tâm thân thiết của y với Đường Đại Đầu, chẳng lẽ mỹ nữ như mình không bằng tên quý đầu to đó?

Hợp đồng cuối cùng cũng sắp ký kết, Sở Tú Nữ dẫn đám giám đốc Tân Thế Giới tới xưởng Phân Thủy Lĩnh, tới quán ở Đại Doanh Bàn và quán ăn ở trường đại học tham quan khảo sát, lại qua vài lần cuối cùng định ra bộ khung hợp đồng, có điều sau khi nắm được tài lực và thị trường của Thực Thượng, quy định hợp đồng gần như có thể nói là rất hà khắc.

Thứ nhất, do Thực Thượng cung cấp nhà hàng tự phục vụ của Tân Thế Giới 16 loại chế phẩm thịt ngâm, mỗi kg Tân Thế Giới sẽ trả phí giá công từ 3 - 5 đồng, rẻ hơn cả bán buôn, không những rẻ, nếu tiêu thụ không hết, tổn thất do Thực Thượng gánh vác.

Thứ hai, sau khi cân nhắc tổng hợp mô hình kinh doanh của Thực Thượng, Tân Thế Giới đem toàn bộ mảng chế biến đồ ăn nhanh cho Thực Thượng phụ trách, xong vẫn sử dụng nhãn hiệu Tân Thế Giới, mỗi xuất cơm trả 1.5 hào tiền chế biến, hơn nữa Thực Thượng không được mở rộng ra xung quanh Tân Thế Giới, đồng nghĩa để lại cho Tân Thế Giới một phân ngạch cứng.

Chưa hết, điều thứ ba càng quá đáng hơn, mỗi tuần phải bồi huấn đầu bếp Tân Thế Giới không dưới 3 giờ công tác, rõ ràng là muốn học trộm nghề của người ta.

Đương nhiên Thực Thượng cũng có lợi, đó là nhà kho hơn 500m² sau nhà hàng Tân Thế Giới được cung cấp miễn phí cho Thực Thượng làm nơi chế biến thức ăn trong thành phố, nhưng phải dùng đầu bếp của Tân Thế Giới. Nhân viên do Thực Thượng điều phối, còn thuê hay đuổi việc do Tân Thế Giới quyết định, nói cách khác, anh có thể dùng người, nhưng người vẫn là của tôi.

Hợp đồng chỉ có kỳ hạn một năm, không khó nhìn ra dụng tâm Tân Thế Giới, một năm sau Thực Thượng dù không ký tiếp hợp đồng nữa, nhưng đầu bếp, nhân viên, cách kinh doanh đều đã để lại cho họ.

Bản thảo hợp đồng tới tay phía Thực Thượng, Hoàng Thiên Dã chủ Giải Phàm một câu ngu ngốc, Thời Kế Hồng thì mắng một tràng dài, gõ trán Giải Phàm nói thế này khác gì đi làm công cho Tân Thế Giới, giúp người ta kiếm tiền, mình chưa chắc đã được gì. Thế nhưng Giải Phàm kiên quyết ý mình, cho dù

không thuyết phục được ai vẫn muốn ký hợp đồng này, tới 27 tháng 4 là ngày chính thức ký hợp đồng, Hoàng Thiên Dã và Thời Kế Hồng cùng phản đối Giản Phàm, thái độ rõ ràng, cậu ký thì cứ ký, dù sao chúng tôi không đồng ý.

Giản Phàm nhận ra vấn đề trí mạng của dùng người quen, lúc khởi đầu có thể yên tâm, song lâu dần lộ ra vấn đề, đó là chẳng ai coi y là ông chủ.

Bất đắc dĩ đành độc đoán một hồi, không kéo được ai đi cùng, đành rủ Đường Đại Đầu, trông cho đỡ mất mặt ông chủ.

Đến ngày ký hợp đồng rồi, chẳng có nghi lễ gì hết, chỉ ký tên ở phòng Sở Tú Nữ, sáu bảy giám đốc phụ trách Tân Thế Giới nhìn chữ ký ngay ngắn của Giản Phàm đều hớn hỡ vỗ tay, vui mừng không khác gì nhặt được cục vàng bên đường. Mùi vị thịt ngâm ở Phân Thủy Lĩnh và trình độ nhóm đầu bếp không biết từ đâu ra kia đã được họ nếm thử, khi đó ở tại chỗ ngâm ăn ý với nhau nói tạm tạm, nhưng đều chung một nhận thức, nhóm đầu bếp đó vào tay ai, người đó có cây sinh tiền.

Ký hợp đồng xong, cùng Sở Tú Nữ trao đổi văn bản, lại một phen khách sáo, làm quen với từng giám đốc bộ phận, Sở Tú Nữ an bài dọn kho và thông báo cho đầu bếp của Tân Thế Giới, sai các giám đốc ai vào việc nấy, đợi người đi hết rồi, tùm tùm cười nói: “Anh Giản, anh luôn khiến người ta bất ngờ, tôi cho rằng hợp đồng này phải thương thảo hai tháng, không ngờ chỉ mất 10 ngày.”

Nụ cười lần này hết sức chân thành, tới ngay cả Đường Đại Đầu cũng thấy làm vậy quá lỗ, có điều hấn chỉ đi cùng, không có quyền phát ngôn. Giản Phàm giới thiệu hấn là bạn làm ăn, nhưng người bạn làm ăn này mà không què thì giống vệ sĩ.

“Ha ha ha, thời gian không đợi người, tôi lại thấy hơi chậm, nếu cô quyết vài ngày thì chúng ta ký sớm hơn rồi.” Giản Phàm đứng dậy đỡ Đường Đại Đầu, một chân của hấn bây giờ không duỗi thẳng ra được, chông nạng mới có thể đi lại, lúc ngồi xuống đứng lên rất bất tiện.

Đó là bạn làm ăn của Giản Phàm, tuy tướng mạo hung dữ, Sở Văn Tú đối xử rất chu đáo mực tốt trọng, có điều trong lòng vẫn còn băn khoăn về hợp đồng, giọng ngập ngừng: “Anh Giản, chắc

anh thấy hợp đồng có hơi ... ừm, đó là do các giám đốc của tôi soạn ra, cũng là xuất phát từ lợi ích của Tần Thế Giới, thử nghiệm ba tháng xem hiệu quả, lúc đó có thể tăng thêm lợi ích cá nhân cho anh.”

Giản Phàm ngạc nhiên quay đầu nhìn vị tổng giám đốc được gọi là Mỹ nhân béo này, trong hợp đồng thì từng quy định rất chặt chẽ khắt khe, lúc thương thảo cũng hết sức kiên quyết, nhưng lúc này y nhìn ra trên khuôn mặt xinh đẹp kia lại có chút không đành lòng, chẳng lẽ lương tâm thức tỉnh? Giản Phàm mỉm cười: “Cô cho chúng tôi dùng địa điểm là giải quyết giúp tôi một vấn đề lớn rồi, giám đốc Sở, cô đừng ngại, chúng ta cứ theo hợp đồng mà làm, tôi không ý kiến gì. Có điều tới lúc đó đừng tiếc lương của tôi đấy nhé.”

“Không bao nhiêu tiền, sẽ không nợ anh đâu.” Sở Tú Văn mỉm cười, đó là nói tới điều khoản trong hiệp nghị, vượt qua hạn ngạch của nhà hàng tự chọn và nhà hàng ăn nhanh, sẽ phải trả Giản Phàm 20% lợi nhuận, 20% này đem so với lợi nhuận bán ra ngoài không đáng kể.

Giản Phàm đột nhiên nhớ ra một việc: “À phải, vị phó tổng Viên kia ra sao rồi?”

“Vẫn bị giam, nhà anh ta đang tìm quan hệ cứu người, anh Giản, nếu anh vẫn đề bụng.”

- Đừng, tôi không đề bụng đâu, có điều tôi kiến nghị cô, loại người này đừng dùng nữa, tâm thuật bất chính là mầm họa, đợi điều kiện có lợi, có khi nảy mầm bén rễ thành cây có độc, hại người hại mình. Làm ăn là hai bên tình nguyện, dính líu tới mấy chuyện kia không lâu dài, tôi đảm bảo với cô, đó cũng là cơ sở hợp tác của chúng ta.

“Cám ơn anh, tôi tin chúng ta nhất định sẽ hợp tác vui vẻ.” Đến cửa thang máy, nghe câu này của Giản Phàm đã đánh tan nghi ngại cuối cùng, Sở Văn Tú đưa tay ra, bắt tay tạm biệt Giản Phàm, Đường Đại Đầu.

Chương 067: Bắt tay hợp tác. (1)

Cửa thang máy từ từ đóng lại, không còn thấy người nữa, Đường Đại Đầu như trút được gánh nặng, nới lỏng cà vạt, sờ sờ cổ, thoải mái quen rồi, ngồi đường hoàng một lúc đã thấy khó chịu.

Giản Phàm vỗ vai hỏi: “Anh Đường, thấy đối tác của chúng ta thế nào? Tòa nhà này là tài sản cố định của người ta đấy, nếu tính vào phải hơn trăm triệu. Chênh lệch thật lớn, chúng ta vất vả bao năm vẫn còn ở mức độ tiền giải phóng, người ta đã là trung tầng xã hội.”

“Không tệ.” Đường Đại Đầu bình luận tích cực: “Hơi béo một chút, có nhục cảm, như thế sờ mới thích.”

Bình luận dâm dục ấy cũng rất hợp ý Giản Phàm, khoác vai hãnh cười gian, chỉ còn hai người, bắt đầu không đàng hoàng: “Anh Đường, giờ anh còn làm ăn được không đó, đã thế này rồi mà mạnh mẽ hơn nhỉ?”

“Không được thì con tôi ở đâu chui ra? Bây giờ sinh một đội Đường giả quân cũng không thành vấn đề.” Đường Đại Đầu bây giờ có vốn lên mặt trước Giản Phàm rồi, ít nhất hẳn có con còn Giản Phàm thì không: “Mà này Giản Phàm, sao lần này thấy cậu làm việc xuống phong độ thế?”

“Chuyện nào, đập quán à?”

“Không vụ đó làm đẹp lắm, âm thầm nắm được thóp cô ta, vụ này chỉ cậu làm được, bọn cớm ra tay, mẹ cô ta cũng không chống được, còn không cách nào đáp trả, rất đẹp.” Đường Đại Đầu tán dương, đứng ở góc độ cựu lưu manh hẳn có tư cách đánh giá nhất: “Tôi nói chuyện sau này cơ, đáng lẽ thừa thắng xông lên, đâm thêm vài dao, xẻo vài chục vạn không thành vấn đề, cậu còn chưa nhìn ra, cô ta không phải loại thiếu tiền.”

Đúng là phương thức làm việc của xã hội đen, Giản Phàm rất không tán đồng.

“Vậy mà xem cậu làm gì đi, sao phải hạ mình cầu cạnh người ta? Kéo cả đám anh em tới làm việc cho người ta, dạy người ta

làm thế nào, một năm hết hạn là cuốn xéo, chuyện hay đều thuộc về cô ta, thế là thế quái nào, đầu óc cậu có vấn đề à?”

Bên kia chất vấn, bên này không nhịn được cười, rời thang máy, Giản Phàm kéo Đường Đại Đầu ra ngoài chỉ tòa nhà sáu tầng, chỉ đường phố người qua lại không dứt, chỉ ngã tư: “Anh hỏi tôi là vì sao à? Vì người ta có thứ tài sản cố định này, người ta là lão đại ... Ba con phố quanh đây, anh kiếm cho tôi chỗ bán đồ ăn nhanh nào tốt hơn đi, anh tìm được, tôi chưa chắc thuê nổi, mà căn răng thuê lấy, ai đảm bảo kiếm được tiền. Giờ tốt quá, kiếm ít một chút, nhưng chắc chắn là không lỗ.”

“Cậu nhát thế!? Đúng thì đúng, nhưng quá non gan.” Đường Đại Đầu nhìn xung quanh, toàn là tòa nhà văn phòng, lại còn hai cái trường học, nơi này vừa mới phát triển lên, thấy thì thấy rồi, nhưng không chịu nhận thua, còn bới móc.

Giản Phàm không để ý lời chê bai ấy: “VẬY anh thử tìm người to gan hơn tôi xem nào? Kỳ thực đối với Tân Thế Giới, tôi có 101 cách kéo sập nó, chưa nói cái khác, tôi đưa 10 xe lưu động tới đây bán đồ ăn thì cùng lắm một tháng thôi là đủ cho họ xong đời. Sau đó lôi kéo đầu bếp của họ, không được thì gọi đám anh em tới ăn uống quấy rối, vài ba ngày là cô ta phải đóng cửa ngay, anh tin không? Còn nhớ năm xưa chúng ta chơi Nhân Thông, chơi Tứ Phương thế nào không? Ha ha ha.”

“Ha ha ha, con mẹ nó thời đó đã thật, tôi thực sự muốn chơi lại một lần ... Đi gọi Sỏa Trụ về làm tiên phong.” Đường Đại Đầu sao không nhớ, đó là đỉnh cao cuộc đời lưu manh của hắn.

Hai người choàng vai bá cổ vừa đi vừa cười như đôi lưu manh, Giản Phàm cười hồi lâu cảm thán: “Nhưng mà như thế thì chúng ta lại đi vào con đường cũ rồi, sơ xảy chút là không còn lối về.”

Đường Đại Đầu có chút cụt hứng.” Nói cũng phải, thôi thì tiền kiếm chậm chút vất vả chút, nhưng mà yên tâm hơn.”

“Ừ anh Đường, tiến bộ quá, không chế được lòng tham rồi.”

“Không chế được cái rắm, con người làm sao dễ thay đổi như thế.” Đường Đại Đầu quay lại nhìn hít nước bọt: “Nhìn cái tòa nhà đó, tôi nghĩ nó mà là của mình thì tốt biết mấy, mỗi năm cho thuê nhà thôi cũng tiêu không hết tiền, nhìn BMW trên phố,

tôi chỉ muốn đổi xe ... Còn nữa, cậu xem, mùa hè sắp tới rồi, nhìn mấy em kia mông đong đưa qua lại, tôi chỉ muốn lôi ngay vào ngõ chơi cho đã. Này Giản Phàm, cậu bảo tôi nghĩ như thế có vấn đề không vậy?”

“Không hề.” Giản Phàm hết sức nghiêm túc, cắn chặt răng không cười: “Kỳ thực tôi cũng nghĩ thế, có suy nghĩ ấy mới là người bình thường ... Nhưng mà anh ngàn vạn lần đừng làm, không là có vấn đề ngay. Kỳ thực tôi cho rằng, nam nhân chúng ta ai cũng nghĩ thế hết, chỉ có điều mỗi anh dám nói ra.”

“Thế thì tôi yên tâm.” Đường Đại Đầu ấn chìa khóa mở cửa xe, đợi Giản Phàm ngồi lên ghế phụ lái rồi mới nói: “Này Giản Phàm, cậu ngày càng làm ăn tưng bừng, còn cứ để tôi ngồi hóng mát là sao?”

“Tôi đang đợi anh lên tiếng đây, đợi qua mùng 1- 5 trang trí một cái xe bán cơm hộp, thế là có việc làm rồi.” Giản Phàm cười xấu xa.

“Mất mặt lắm, Đường Đại Đầu này ít nhiều cũng là lão đại có tiếng tăm trong giới, cậu bảo tôi bán cơm hộp, dám anh em quen biết phát hiện ra thì tôi dẫu mặt vào đâu?” Đường Đại Đầu gạt phẩn đi: “Cậu bảo tôi bán thân cho rồi.”

“Anh bán thân là không hợp thị hiếu rồi, anh xấu như thế, ai dám cưới? Nhưng mà bán cơm hộp thì khác, chỉ cần ngon là có người mua, thế nào hả anh Đường, mai anh em ta ra đường bán cơm thực tập luôn, chỉ lãi mà thôi ...” Giản Phàm càng trêu già.

“Cút!” Đường Đại Đầu đáp đúng một chữ.

Giản Phàm mặt cợt nhả, không rõ y nói thật hay đùa, có lẽ là thăm dò thái độ của Đường Đại Đầu, nhưng thái độ của Đường Đại Đầu hết sức rõ ràng, tuyệt đối không làm chuyện tổn hại uy danh.

Tới nhà Đường Đại Đầu rồi, Giản Phàm vẫn còn lằng nhằng thuyết phục hẳn đi bán cơm.

“Đừng có nói vớ vẩn, nói không làm là không làm, tôi thà bán vợ chứ không bán cơm hộp, cậu cố tình muốn tôi mất mặt à?”

Lão đại tuy rửa tay, nhưng uy phong vẫn còn, chuyện này e còn tốn công, có điều chuyện gì cũng thế, không thể vội vàng, lái xe mượn của Đường Đại Đầu để 1-5 về quê, rời khỏi nơi này ...

Cơm trắng phau phau rời nồi, hơi nước bốc lên mờ mắt người, thịt kho, sườn rán thơm phức phức đã chín, đổ vào thùng cơm hơi thịt bốc ngào ngạt, trải qua mười mấy ngày làm quen, Đại Hòe đã có thể độc lập chỉ huy tám đầu bếp làm việc đâu ra đó, không cần có Giản Phàm có mặt nữa rồi.

Buổi sáng ký xong hợp đồng xong một cách nhanh gọn cũng chẳng nói với ai, Giản Phàm về Phân Thủy Lĩnh an bài Đại Hòe buổi chiều rảnh rỗi dọn dẹp cái nhà kho vớt đồ lặt vặt phía sau xưởng chế biến rồi đào cái hầm chuẩn bị mở rộng diện tích làm thịt ngâm. Chuẩn bị ứng phó nhu cầu của hợp đồng, nơi này ở ngoại thành, quản lý lỏng lẻo, chiếm lĩnh phi pháp một mảnh đất chuẩn bị làm nơi nấu nước ngâm thịt chẳng ai quản.

Buổi trưa không có gì thay đổi, Giản Phàm cùng Hắc Đản mang cơm tới Đại Doanh Bàn, giúp phân phối cơm xong thì ngồi ở trên tầng hơi uống chút rượu, nhắm vài món rau trộn thịt kho, nhìn khách khứa nườm nượp đi ra đi vào quán, cuộc sống trôi qua rất vui vẻ.

Chương 068: Bắt tay hợp tác. (2)

Đợi qua trưa khách vẫn một chút, Thời Kế Hồng bận bịu suốt trưa thở phì phò lên lầu, nhìn thấy Giản Phàm vắt chân chữ ngũ, một tay cầm ly rượu một tay thì bấm di động không biết gửi tin nhắn cho cô nương nào mà cười toét tận răng, thế là câu tiết mắng luôn: “Này phía dưới bận tối mắt mà cháu nhàn quá nhỉ?”

“Dì Thời, ít nhiều cháu cũng là ông chủ, dì nể chút thể diện được không, cháu cũng đâu nhẹ nhàng gì, vắt vả suốt từ 5 giờ sáng tới tận bây giờ, từ mua rau tới nấu cơm, đưa cơm cháu làm cả rồi, dì muốn cháu đứng bán cơm thu tiền luôn à, thế cháu cần mọi người làm gì?” Có vẻ tâm trạng Giản Phàm tốt lắm, miệng thì cần nhần chú cái mặt nhơn nhơn rất phởn, phàm làm chuyện gì cũng gian nan lúc đầu, đến khi vào guồng rồi, chỉ cần không phải mưa to, chỉ cần không ách tắc giao thông, nơi này không thiếu người ăn, căn bản không cần lo.

Thời Kế Hồng vỗ trán hiểu ra: “Ký rồi à?”

“Ký rồi ạ.”

“Ài, Giản Phàm, dì nói này, đến người gốc nhất cũng nhìn ra cái hợp đồng đó quá bất công mà, làm sao cháu lại ...” Thời Kế Hồng vẫn không tán đồng, nhưng nói mãi rồi, chán rồi, Giản Phàm có vẻ hoàn toàn không dao động, hướng hồ ký cũng ký mất rồi, nói thêm còn ý nghĩa gì nữa: “Thôi đi, dì không nói nữa, vậy cháu định làm thế nào?”

“Đơn giản, trong thành phố thế nào cũng cần có điểm chế biến, Tân Thế Giới đã cung cấp cho chúng ta một nơi miễn phí, trang thiết bị đầy đủ. Giải quyết hộ chúng ta vấn đề lớn, cháu biết dì tiếc, nhưng mà tiền thiên hạ đầy ra đó, không thể một mình nhặt hết được.”

“Đạo lý thì dì hiểu, nhưng cháu cần thận một chút, chúng ta là tiểu hộ, cháu có vài chiêu đó, chớp mắt là người ta học được hết, một năm sau thì sao? Không phải bằng với bồi dưỡng đối thủ à? Hơn nữa món thịt ngâm của chúng ta, tới cả trong đại

viện công an cũng biết danh tiếng, vậy mà họ trả phí gia công cũng quá ít đi, rẻ hơn cả bán buôn .. Cháu không phải bị con yêu tinh họ Sở kia mê hoặc chứ? Người ta không nhìn trúng cháu đâu, cách nhau quá xa.” Thời Kế Hồng nói rồi chuyển sang suy tính lòng dạ bất lương của Giản Phàm.

“Dì Thời, dù sao cái quán nhỏ của chúng ta chiếm lĩnh thị trường Đại Doanh Bàn là giỏi lắm rồi, dưới điều kiện được đảm bảo, chúng ta thử phán ứng thị trường với cách kinh doanh tự chọn món thịt ngâm, không tốt à? Dì hỏi đúng lắm, một năm sau tích lũy đủ vốn, có đủ kinh nghiệm, chúng ta đi đâu mở nhà hàng chẳng được?” Giản Phàm ung dung giải thích: “Đại Nguyên có hơn 300 vạn cái miệng, còn sợ không có người ăn à? Hiện giờ tiếp tục mở rộng thị trường, hoặc là mở cuộc chiến giá cả với Tân Thế Giới, chúng ta toàn cựu cảnh sát, đầu bếp, sinh viên ra chưa ra trường, đánh lâu dài bằng sao được đám tinh anh, chẳng lẽ thua lại gọi đám hình cảnh can dự? Thế này có phải tốt không, nhìn có vẻ chúng ta thiệt, nhưng có địa điểm, có đối tác, không có nguy cơ, bình yên một năm tích lũy kinh nghiệm đã.”

Có lý thì có lý, Thời Kế Hồng vẫn nghi ngờ: “Có phải mở rộng quá nhanh, không đủ tài chính, nên đầu óc méo mó rồi không?”

“Đúng, có thể nói vậy.”

Thời Kế Hồng vẫn không sao yên tâm: “Vậy thì phải cẩn thận đấy, cháu dựa vào mấy món thịt ngâm nên đặc biệt một chút, đừng để người ta học được ... Nếu không đủ tiền thì nói, dì còn có ít tích góp.”

“Dì Thời, số tiết kiệm của dì tính tròn cũng chưa nổi 10 vạn, đừng cứ mãi nhắc tới được không, làm cháu cảm động ... Thực sự đến khi vay dì, có khi lại dì sợ cháu không trả nổi.” Giản Phàm bất đắc dĩ nói, dì Thời rất nhiệt tình, đôi khi quá nhiệt tình, chịu không thấu.

“Thằng nhóc thối, đợi lúc không có tiền cầu xin dì xem.” Thời Kế Hồng đánh Giản Phàm một cái rồi xuống lầu.

Giản Phàm đem tin nhắn dài viết này giờ gửi đi, nhìn bóng lưng ục ịch của dì Thời mà mỉm cười, dì Thời đôi khi vô lý thô lỗ như hàng tôm hàng cá ngoài đường, nhưng trái tim có thể sưởi

ấm lòng người khác. Bàn Nha trước kia vừa lười vừa tham ăn, nhưng do hoàn cảnh mà ra, giờ làm việc rất hăng say, khỏi nói cặp đôi Hoàng Thiên Dã, Từ Thanh Thanh càng làm càng máu me, có Đậu Đậu, Hắc Đản, Đại Hòe, Mã Bằng, Hải Quân đều là người chần chừ chịu khó ... còn Đường Đại Đầu nữa, tuy nói thẳng là kẻ xấu, nhưng nghĩa khí với bạn bè.

Xung quanh mình tụ tập toàn nhân vật nhỏ, nhưng đoàn kết lại với nhau có thể làm việc lớn.

Nhưng rốt cuộc là có thể làm lớn tới thế nào, mình có thể đi bao xa?

Nhất định là rất xa, Giản Phàm sờ bản hợp đồng ở ngực, suy tính bước tiếp theo làm thế nào!

Tích tích tích, là điện thoại báo tin Dương Hồng Hạnh trả lời, nội dung tin nhắn là: "Mùng một tháng năm em không về, ra ngoài thực tập, chuẩn bị tốt nghiệp."

Hả? Không phải là hai ngày trước còn nói về nhà à? Tối qua mình còn hứa với mẹ đưa Hạnh Nhi về, giờ hay rồi, vỡ kế hoạch, vội gọi điện thoại hỏi, không ngờ điện thoại đổ chuông một tiếng liền bị tắt, sau đó có tin nhắn: "Đang trên lớp, tan học gọi điện lại."

Chuyện gì thế này? Lòng Giản Phàm tức thì dấy lên một bất an, mỗi lần Dương Hồng Hạnh trả lời không nóng không lạnh với y, đó là do tâm tình không tốt, đến mức chẳng buồn nói chuyện mới qua loa cho có, bọn họ trải qua thời gian dài gập ghềnh hết xa lại gần, thế nên cực kỳ mẫn cảm với phản ứng nhỏ của nhau, mẫn cảm tới mức chỉ vài chữ có thể đoán ra tâm tình của nhau.

Chuyện này, cô ấy rõ ràng không muốn nói chuyện với mình, muốn giữ khoảng cách. Hay là ở cách nhau xa quá không trông nổi, thẳng nào tán mất bạn gái của mình rồi?

Giản Phàm trầm nghĩ, trình độ của mình có cưới được Hạnh Nhi sắp thành thạc sĩ hay không khó mà nói, thời gian và không gian là ngăn cách tốt nhất của tình cảm, với tâm lý u ám cùng mất lòng tin vào tình yêu của Giản Phàm. Không chỉ một lần hoài nghi Dương Hồng Hạnh có người khác ở Bắc Kinh, ở thành

phố lớn đó, tùy tiện tìm một nghiên cứu sinh, gia cảnh tốt, đẹp trai hơn mình khó gì.

Ôi làm ăn bận tối mắt, nhà không còn, tiền chưa kiếm được về, thời gian yêu đương không có, nếu bạn gái lại cũng bái bai luôn thì rốt cuộc mình đang làm cái quái gì vậy? Nhưng không có tiền, càng không có cơ sở gì để theo đuổi cô ấy, để tạo dựng gia đình sau này.

Giản Phàm gãi đầu, khó xử, ôi, chuyện tình cảm còn khó hơn chuyện làm ăn trăm lần ...

Kệ ai oán than ai trách móc, thời gian vẫn trôi đi một cách vô tình. Ngày 28 tháng 4, đúng 8 giờ, Giản Phàm tới Tân Thế Giới thì vị giám đốc Hứa chủ quản bộ phận ẩm thực đứng ở cửa nghênh đón, Hứa Nhạc Sơn, trạc ngũ tuần rồi, mày rậm mắt to môi dày, hình tượng tiêu chuẩn của nam nhân Đại Nguyên, nói chuyện với người ta cứ hay day mũi, điển hình của kiểu vâng dạ trước mặt lãnh đạo, chẳng có chủ ý gì. Theo giới thiệu của Sở Tú Nữ thì ông ta là đời sau của nguyên lão trong công ty, sau này sẽ tiếp xúc trực tiếp với ông ta, muốn làm ăn thuận lợi phải lung lạc được cái vị tướng mạo chẳng ra gì này.

Thời buổi này đừng nói cá tính, đừng nói tính cách, va chạm nhiều, con người trở nên khéo đưa đẩy, Giản Phàm tự biết cân lượng của mình hiện giờ, người ta gọi ông chủ Giản là nể mặt thôi.

Chương 069: Bắt tay hợp tác. (3)

Theo sau Giản Phàm là một đầu bếp khiến giám đốc Hứa có ấn tượng rất sâu ở Phân Thủy Linh, tay to chân to, cánh tay trắng kiết, nhìn là biết người ăn được làm được, tên là Đại Hòe.

Khách khí một hồi dẫn Giản Phàm đi vào, vòng qua hành lang tới bếp, đầu bếp đã có mặt đầy đủ, một ngày trước thông báo sẽ có một vị bếp trưởng tới, nhân viên sẽ an bài lại, làm cho đám đầu bếp thấp thỏm, mà đừng nói họ giám đốc Hứa cũng không yên tâm. Vị ông chủ Giản này hôm trước ký hợp đồng, hôm sau tới làm việc, mà đám đầu bếp này có đội có nhóm riêng, e xảy ra chuyện làm khó, mà tổng giám đốc thì hết sức coi trọng ông chủ Giản, lúc đó hẳn ở giữa sẽ rất phiền.

“Ông chủ Giản, chỗ chúng tôi chia làm năm nhóm món nguội, món hầm, món chính, làm nóng và nướng kho, bình quân mỗi nhóm có sáu bảy người ... Anh định phân phối lại?” Giám đốc Hứa cẩn thận hỏi.

Giản Phàm đang xem danh sách đầu bếp, nghe ra hẳn lo lắng, trả lời thẳng: “Sao phải phân phối lại, về mặt quản lý các vị am hiểu hơn, phân phối rất khoa học, cẩn thận, hợp lý, không cần phân phối lại.”

“Vậy thì tốt.” Giám đốc Hứa thâm thở phào, yên tâm rồi, đừng để vừa tới đã làm chó chạy gà bay thì thảm, ông chủ Giản này cũng là người biết ý đấy.

Giản Phàm lại thêm một câu: “Có điều tôi muốn điều vài người, chuyên môn chế biến cơm hộp.”

“Không thể nào, công việc an bài chặt kín rồi.” Giám đốc Hứa hết hồn, có biến cố rồi.

“Lúc nào cũng sắp xếp kín sao?” Giản Phàm vờ vai giám đốc Hứa, vị này có vẻ thật thà quá, thế cũng tốt quản lý bếp núc cần những người như vậy: “Yên tâm tôi sẽ tôn trọng ý kiến của mọi người.”

Giám đốc Hứa bất an dẫn Giản Phàm vào gian phòng lớn có 12 người đang chuẩn bị bát đĩa, lau bếp, mài dao, thấy có người

vào đều dừng lại hết.

Giản Phàm nhìn quanh trông cũng khá gọn gàng, hẳn do quét dọn trước, mắt liếc qua đám đầu bếp một béo, 6 người rãng nhô ra thụt vào, 1 thì mắt cao mắt thấp, 3 người lác các, nhìn chung là sứt môi lồi rốn, chả ra làm sao cả.

Mười hai cặp mắt nhìn tới, mỉm cười gật đầu với giám đốc Hứa, còn với Giản Phàm và Đại Hòe thì có vẻ địch ý, dù sao cùng nghề là oan gia mà, Giản Phàm thâm quan sát giám đốc Hứa có vài phần đặc ý, đoán chừng đặc ý về lòng trung thành của đội ngũ do mình gây dựng.

“Đây chính là đầu bếp Giản đã giới thiệu hôm qua, sau này là bếp trưởng của bộ phận ẩm thực, về sau an bài công việc do anh ấy định đoạt, còn bồi huấn cho mọi người ... Mọi người, tổng giám đốc đặc biệt căn dặn rồi, phải khách khí với đầu bếp Giản.” Giám đốc Hứa làm bộ làm tịch giới thiệu một phen, mà đám người kia chẳng khách khí gì, bên trên tính toán thế nào bên dưới không thể biết, những người làm công ăn lương có đoàn thể riêng này chỉ biết đầu bếp của đối phương tới rồi.

–“Các anh em, xin được chiếu cố, vừa mới vào cửa đã thấy nơi này tình thân làm việc hăng hái rồi, giám đốc Hứa chắc là quản lý bếp núc bảy tám năm rồi, nói làm sư phụ tôi cũng không thành vấn đề. Thực Thượng là quán nhỏ, tới công ty lớn học tập, tiếp theo đơn giản trực tiếp, mời mọi người thể hiện thân thủ, tùy tiện thái củ cải, sơn dược gì cũng được, để tôi còn nắm bắt được, mọi người cứ yên tâm, dù có điều động, cũng tôn trọng ý kiến của mọi người.”

Giản Phàm chấp tay một vòng tươi cười nói, không ai đánh mặt người tươi cười, người ta khách khí thì mình nể mặt phần nào, bếp trưởng của nhóm này là trung niên béo, hói quá nửa đầu, phát tay: “Làm việc đi.”

Tiếp đó là tiếng chặt rau thái thịt băm tỏi không dứt bên tai.

Nói ra chẳng có gì mà xem, chỉ cần vào trường đầu bếp bồi dưỡng năm ba tháng là có thể chấp nhận được, Giản Phàm đi qua lần lượt từng người, đều gật gù, rất tốt, làm rất tốt, Đại Hòe thì thấy ngoại trừ bếp trưởng nơi này, còn lại đều tầm thường.

Tới bên bếp trưởng, ông ta đang thái ngó sen, đều tăm tắp, nhẹ nhàng như không, còn vừa làm vừa chỉ huy, Giản Phàm giơ ngón cái lên khen: “Sư phụ Ninh, kỹ thuật này chắc phải mười năm mới luyện ra phải không? Người già đúng là kho báu.”

“Ha ha ha, già rồi, không nhanh nhẹn như xưa nữa.” Bếp trưởng Ninh khiêm tốn, lòng rất vui vẻ.

“Sư phụ Ninh, sao hai người kia chỉ đứng không làm gì?” Giản Phàm chỉ hai thanh niên lỡ cỡ.

“À quét dọn và phụ bếp, chưa tới lượt đụng dao.”

Trong bếp là nơi dùng trình độ và kỹ thuật nói chuyện, nếu chưa tới cấp bậc nhất định chưa chuẩn bị cho thớt riêng, nếu không lấy ra thứ gì cho người ta thừa nhận, vậy chỉ có thể cam phận nhặt rau rửa bát.

Giản Phàm chính là muốn tìm loại này, tới trước mặt hai người chừng 20 hoặc ít hơn một chút, trái gầy gầy phải beo béo, hỏi: “Tên gì?”

“Phó Nhị Hồ.”

“Có muốn học làm bếp không?”

“Muốn.”

“Còn cậu, có muốn không?”

“Muốn ...”

Cả hai ánh mắt tha thiết, Giản Phàm lại nhìn họ đi dép cao su đế dày, kiểu cũ rồi, tám phần là thân thích của đầu bếp nào đó ở quê. Thu nhập bình quân của tỉnh Sơn Bắc chưa tới 2000, nhiều chàng trai mang ảo tưởng thoát nghèo ra ngoài làm việc, mà chưa được đụng tới dao thì lương 1000 là hết cỡ. Tuy nhiên ở quê thế cũng là không nhỏ, nhưng ở thành phố này chỉ vừa đủ không chết đói thôi, đừng hòng nghĩ tới làm gì khác.

“Giám đốc Lý, hai người này theo tôi chế biến cơm hộp, ở đây duy trì 10 người là đủ.” Giản Phàm vỗ vai hai người, đúng như dự đoán, vai rất chắc, là người chuyên làm việc nặng.

“Thế sao được, ở đây làm không hết việc, bọn họ đi rồi thì ai làm.”

“Đúng thế, chưa đủ người mà còn rút đi à? Chúng tôi phải làm sao?”

“Giám đốc Hứa, chú định làm khó chúng tôi à, bộ phận chúng tôi tuy đông, nhưng công việc cũng là mệt nhất.”

“Đúng, không được.”

Cả đám nhao nhao không biết ai vào ai, giám đốc Hứa bực tức nhìn Giản Phàm.

Giản Phàm có chuẩn bị trước, lớn tiếng yêu cầu yên tĩnh, nói át đi: “Tôi chưa nói hết, người đi nhưng lương ở lại, sau này do bếp trưởng Ninh tự chi phối, 10 người nhận lương của 12 người.”

Thế là im phăng phắc, thế này đáng cân nhắc lắm, cả đám chuyển sang nhìn bếp trưởng Ninh.

“Sau này sẽ lập một quy củ, bếp trưởng có quyền tuyệt đối, ở đây có 10 người, nhưng nếu bếp trưởng thấy 9 người có thể làm được thì người còn lại sẽ điều đi, Đương nhiên, người đi lương ở lại, sư phụ Ninh, chú có ý kiến gì không? Sau này ở đây do chú quyết hết.” Giản Phàm ném ra miếng thịt mỡ thơm phưng phức, ông ta rõ ràng động lòng lắm, ngại thể diện không nói ra, còn giám đốc Hứa bị bất ngờ không biết phản ứng thế nào, Giản Phàm vỗ tay: “Không ai phản đối, vậy là chấp nhận rồi, sau này chọn người tới bếp của chúng tôi giao lưu, sư phụ Ninh, hẹn gặp lại, hôm khác cùng chú uống vài chén.”

Nói xong mỗi tay khoác vai một người mới rời đi.

Bếp trưởng Ninh vừa có thêm quyền lực lại có thêm lợi ích, tất nhiên nhiệt tình tiến ra tận cửa.

Giám đốc Hứa ngẩn ra mất một lúc, có vẻ suy nghĩ thiệt hơn chuyện vừa rồi, sau đó vội vàng chạy đuổi theo: “Này này, ông chủ Giản, anh làm cái gì thế, bỗng dưng thêm 2000 tiền lương, cậu đùa đấy à?”

“Giám đốc Hứa, không phải muốn tôi chọn người bên các vị bồi huấn à?” Giản Phàm hỏi vặn lại, lấy gậy ông đập lưng ông.

Chương 070: Bắt tay hợp tác. (4)

“Nhưng mà hai người họ.” Giám đốc Hứa ý nói hai người này tay nghề còn quá non, tất nhiên bọn họ chẳng phải nghĩ cho Giản Phàm, mà sách lược của Tân Thế Giới là muốn học trộm nghề, cử hai người chưa đủ tư cách cầm dao đi thi học được cái gì.

Giản Phàm gạt đi: “Giám đốc Hứa, làm cơm hộp thôi mà, chẳng lẽ cần đầu bếp có cấp bậc? Hai người này là được, bọn họ chưa cầm thìa, chưa vào trường đầu bếp, vừa vận bồi huấn từ đầu.”

“Nhưng tiền lương lấy đâu ra? Anh làm thế chẳng phải tăng thêm gánh nặng cho chúng tôi à?”

“Trong thời gian bồi huấn, tôi phát lương, thế đã được chưa? Dù sao thì lượng hộp cơm của các anh bán ra đã giảm một nửa rồi, nhân viên dư không ít, chẳng lẽ anh muốn đuổi việc mấy đầu bếp cũ?”

Hứa Nhạc Sơn không tranh luận nữa, đang lo bảy tám người dư ra an bài ra sao, giờ Giản Phàm làm thế là giúp ông chuyện lớn, quay đầu nhìn lại phòng, thường ngày suốt ngày kêu không đủ người, vậy mà hôm nay điều đi hai người chẳng ai ý kiến gì.

Giữa người và người, tuy có chữ tình, nhưng mà gặp phải tiền thì tình xéo qua bên.

Một lúc sau Giản Phàm đi một vòng, dùng thủ đoạn cũ thuận tay dắt dê, chỉ đi một vòng quanh Tân Thế Giới mà theo sau Đại Hòe đã có 11 người, lên xe về Phân Thủy Lĩnh.

Tới lúc này Hứa Nhạc Sơn cảm giác không ổn lắm, gọi điện hỏi Sở Tú Nữ báo cáo tình huống. Sau một hồi suy nghĩ, Sở Tú Nữ cũng không thấy có vấn đề gì, nhưng nhấn mạnh phải đưa đầu bếp đặc lực của mình tới Phân Thủy Lĩnh. Hứa Nhạc Sơn nghe lãnh đạo an bài, vui vẻ tiễn Giản Phàm đi: “Ông chủ Giản, tổng giám đốc nói những người này tính là nhân viên phái ra ngoài, còn việc bồi huấn vẫn làm theo hợp đồng.”

“Đương nhiên, bắt đầu từ mai, anh chọn đầu bếp từng nhóm tập trung ở Phân Thủy Lĩnh, cùng đầu bếp của tôi giao lưu, tới bao nhiêu người cũng được, nguyên liệu do tôi cung cấp, yên tâm, tôi sẽ không dấu nghề, tới khi các anh có thể nấu nướng ngang Thượng Thực, được chưa? ... Hôm nay tôi về quê, anh tranh thủ cho người sửa sang lại đi, qua kỳ nghỉ là chúng ta bắt đầu.”

Giám đốc Hứa thấy Giản Phàm dễ nói chuyện thì mừng lắm, càng thêm nhiệt tình tiễn Giản Phàm lên xe, đợi xe đi khuất mới chạy thẳng văn phòng tổng giám đốc.

Tầng 6 Tân Thế Giới, văn phòng tổng giám đốc, Sở Văn Tú khoanh tay trước ngực, đứng bên cửa sổ nhìn xe rời đi, có vẻ trầm ngâm.

Kế thừa Tân Thế Giới đã hơn một năm, Hứa Nhạc Sơn rất ít khi thấy tổng giám đốc cười, đa phần là đứng bên cửa sổ ưu tư như thế. Bình tâm mà luận, Tân Thế Giới hai năm qua ngày một đi xuống, người kế thừa giữ được thành quả kinh doanh không tệ, giống lần hợp tác này, Hứa Nhạc Sơn thấy tổng giám đốc rất có khí phách, thêm vài năm nữa có kinh nghiệm rồi, nhất định tình hình sẽ tốt hơn.

Hứa Nhạc Sơn khom người báo cáo ngày đầu hợp tác, nghe nói tới Giản Phàm chọn 11 người mới toàn là giúp việc, phụ bếp đi bồi huấn, lại còn là lấy người giữ lương, Sở Văn Tú không nhìn được cười. Phân tích dụng ý của y, Hứa Nhạc Sơn chỉ ra biện pháp này giảm bớt được chi phí và gánh nặng nhân lực của Tân Thế Giới, hợp tác vô cùng có thành ý. Điều không hay duy nhất là ông chủ Giản quá rộng rãi, giúp Tân Thế Giới khẳng khái một hồi, tăng thêm lương cho đầu bếp, có điều tổng ngạch không đổi.

“Chú Hứa, chú thấy người này thông minh hay ngu ngốc?” Sở Văn Tú nghe báo cáo hồi lâu mới ngồi xuống hỏi, thấy Hứa Nhạc Sơn chưa hiểu ý mình, giải thích: “Nói anh ta ngốc, chỉ 2,3 tháng, bằng vào mấy chục vạn tiền vốn, mà làm ăn hưng thịnh tới quy mô thế này rõ ràng không tầm thường. Nói anh ta thông minh thì ở chuyện hợp tác với chúng ta lại rất thiệt thòi, chẳng lẽ người thông minh thì chấp nhận thua thiệt?”

-“Tổng giám đốc quá lo rồi, hợp đồng này được sáu giám đốc cân nhắc kỹ càng, không có sơ hở gì. Doanh thu và tài vụ trong tay chúng ta, địa điểm cũng là của chúng ta, cậu ta giỏi tới mấy cũng chẳng làm gì được, giờ công ty nhỏ phụ thuộc vào công ty lớn cùng nghề mưu cầu sinh tồn là chuyện thường thấy, tôi cho rằng cậu ta thế lực mỏng, tài lực yếu, đành mượn nền tảng của chúng ta để ổn định tích lũy thêm vốn liếng thôi ... Cho dù có thế lực công an cũng không đáng sợ, chẳng lẽ công khai ăn cướp được? Huống hồ tôi thấy cậu ta là người thông tình đạt lý.” Hứa Nhạc Sơn tự tin biểu đạt ý kiến, tiểu hộ dựa vào đại hộ chỉ có phận kiếm tiền cho đại hộ thôi, không có đường nào khác: “Bối cảnh công an của cậu ta rất có lợi, chúng ta hơn 200 người, thường xuyên xảy ra chuyện nhỏ nhặt, không thể thiếu qua lại với công an, giờ hai bên cùng thuyền chèo cố cho nhau, rất tốt.”

“Thôi thì tới đâu hay tới đấy vậy ... Chú Hứa, trông vào chú đấy, chúng ta cũng cần thay đổi, hai năm qua kinh doanh chẳng lãi hơn cho thuê nhà là bao, nếu mất cả thị trường ăn nhanh thì tôi không mặt mũi nào nhìn cha tôi nữa. Tân Thế Giới ở mảnh đất hoàng kim, bao công ty ảm thực lớn nhắm vào, đợi chúng ta kinh doanh không tốt phải đóng cửa.” Sở Tú Nữ tuy tạm xua đi được mây đen phía trước, nhưng tiền đồ mờ mịt.

“Tổng giám đốc yên tâm, ban đầu bép được gây dựng nên tảng của tổng giám đốc trước, tới đây đã mười năm, có họ Tân Thế Giới không ngã được.” Hứa Nhạc Sơn đảm bảo xong, thấy tổng giám đốc không nói gì, lùi ra khép cửa lại.

Chỉ còn một mình trong văn phòng lớn, Sở Tú Nữ day huyệt thái dương, bỗng nhiên có chút hoa mắt, nhìn ảnh gia đình trên bàn, thâm thở dài, mẹ hiền từ đã mất nhiều năm, cha rất có vị nam nhân tái giá với một mẹ kế tuổi tác không chênh lệch mình là bao. Sau đó mẹ kế sinh một đứa em trai, tiếp đó cha bệnh cũ tái phát nằm giường, thế là trọng trách công ty đột nhiên giao lên vai cô. Cái nhà đại phú này chẳng hài hòa như người ngoài thấy, trong công ty cũng đấu đá liên miên, Viên Kỷ Bình là trợ lý cũ của cha, gần như chiếm hết quyền lớn, kỳ thực khi hắn xảy ra chuyện, Sở Tú Nữ ngậm cảm tạ Giản Phàm bất ngờ xuất hiện,

mong họ Viên mãi mãi đừng ra được. Còn chuyện trong nhà càng không thể nói ...

“Tân Thế Giới ... Không biết tương lai là Tân Thế giới của ai.” Sở Tú Nữ đặt bức ảnh quý giá xuống, chuyện công ty vừa êm xuôi, chuyện trong nhà lại tràn vào lòng, nghĩ một lúc cầm điện thoại lên, chiếu theo danh thiếp bấm số, khôi phục khí độ tổng giám đốc: “A lô có phải cô Tăng không? ... À, tôi là Sở Tú Nữ, chúng ta từng gặp nhau ở Phần Thủy Lĩnh, cô còn nhớ chứ? ... À, không có gì, chúng ta rảnh rồi uống trà tán gẫu, nói không chừng bạn tôi muốn mua nhà gì đó còn cần cô giúp ... Được, chiều tôi đón cô.”

Đặt điện thoại xuống thở phào, đó là nữ nhân xinh đẹp quen ở Phần Thủy Lĩnh, bằng vào trực giác Sở Tú Nữ phát hiện Tăng Nam rất hiểu Giản Phàm, mà cô thì ngày càng ngày càng không nắm bắt được đối tác mới này, cảm giác y có mưu đồ khó lường, nhưng mà tìm thế nào cũng không ra manh mối.

Hay anh ta là người thành thật lương thiện? Không, không thể nào, nếu không phải thì cần đề phòng, đối tác xưa nay chính là đề phòng lẫn nhau, chỉ cần không giở thủ đoạn như Viên Kỷ Bình, có vẫn tự tin giữ được cây sinh tiền này trong lòng bàn tay.

Chương 071: Có được có mất. (1)

“Giản Phàm! ... Giản Phàm!...”

Cô gái phía dưới gọi to, nghe một cái người trong phòng đều cười, mọi người đều biết là Tăng Nam. Nơi này ít nữ nhân, trừ nữ phục vụ mà Hoàng Thiên Dã dẫn tới đóng gói cơm hộp chỉ có Đậu Đậu, Thời Kế Hồng chưa tới đây, người tới nhiều nhất là Tăng Nam, vừa xinh đẹp lại cởi mở, đám đầu bếp đều có thể trò chuyện với cô, ai cũng cho rằng là bà chủ tương lai.

“Gọi cái gì mà gọi, đang thay áo, đợi chút.”

Người trong phòng găt gỏng đáp, làm Tăng Nam tức tối đá vài phát vào cửa, lát sau cửa mới mở ra, Tăng Nam há hốc mồm chỉ: “Oa, đi hẹn hò đây à, định dụ dỗ ai thế?”

“Về nhà thăm mẹ.” Giản Phàm đang chỉnh lại cổ áo sơ mi, một thân áo vest xanh thẫm, quần âu, giày da, tóc sửa sang gọn gàng, trông hết sức tinh thần, khôi phục vài phần dáng vẻ soái ca trước kia, lại thêm vài phần vị nam tính thành thực, làm Tăng Nam nhìn tới hai mắt mê ly.

Còn Giản Phàm nhìn Tăng Nam mặc áo khoác xanh nhạt xộc xệch bừa bãi trên người, tay khoác túi xách dây xích, giống mấy nữ nhân la cà quán bar, mùi rượu nồng nặc làm y nhăn mặt né tránh: “Lại uống rượu rồi, tránh xa tôi ra.”

Lách người xách ba lô xuống lầu, Tăng Nam sau lưng cười khành khách: “Uống một chút, biết uống với ai không? Đối tác của anh đấy, nói với tôi là muốn mua nhà, nhưng nói nửa ngày toàn quanh co hỏi chuyện anh, xem ra có ý với anh lắm ... Giản Phàm, tôi thấy trí tuệ của anh sụt giảm nghiêm trọng thì phải, sao lại đi làm công cho người ta? Có phải là nhằm nhe mỹ sắc của người ta, muốn chiếm cả người lẫn tiền chứ? Ha ha ha, anh có tham vọng lớn thế, vậy mà tôi không nhìn ra.”

Nghe lời này Giản Phàm quay đầu trừng mắt nhìn, Tăng Nam giật mình lùi lại, ợ hơi rượu, sợ y giận, vội biện bạch: “Tôi không nói gì, thật đấy.”

“Đã uống say còn lái xe, đâm chết người thì sao?” Giản Phàm lại nói chuyện hoàn toàn khác, mắng một câu rồi xuống lầu.

Tằng Nam tức xì khói đuổi theo: “Ê, này, này, làm cao thế?”

Giản Phàm cho đồ vào xe, quay lại xĩa tay vào trán: “Tôi muốn tốt cho cô thôi, cô cứ suốt này say thế này, thấy hay ho lắm à? Cửa phòng tôi mở đấy, vào đó mà ngủ, tỉnh rượu hăng về.”

-“Tôi thích uống đấy, anh quản được à?”

Tằng Nam nghênh mặt quay đi, vừa liếc mắt một cái lại la liên hồi, té ra Giản Phàm chẳng thèm để ý, đã lên xe khởi động chạy đi rồi, đứng đó dẫm chân chửi bới nhìn chiếc xe tăng tốc biến mất ...

Giản Phàm đứng trước xe, đỗ ở cổng tiểu khu Tuyên hoa, kéo Phí Sĩ Thanh vừa ở tiểu khu chạy ra, mắt mở tròn hơn cửa chuông, từ lúc kết hôn tới giờ mới hơn ba chưa tới bốn tháng mà thằng béo thay đổi hẳn. Phí thiếu gia vốn rất coi trọng hình tượng, vậy mà lúc này đi dép lê quèn quẹt, áo dính mấy vết dầu, cằm lởm chồm râu, tóc bù xù, quan trọng nhất thành quả cải cách mở cửa suy giảm nghiêm trọng: “Á, Phí Béo, mày có bí kỹ giảm béo độc môn à? Tụi cân thế này còn là Phí Sĩ Thanh không? Thế trọng của mày chính là thành tựu của cải cách mở cửa cơ mà.”

Nhìn Oa ca thần thái ngời ngời, Phí Sĩ Thanh lại bày ra vẻ mặt khổ sở không nói lên lời: “Oa ca, tao hối hận lắm rồi ... Giờ tao đã hiểu vì sao mày tán gái chứ không kết hôn ... Người anh em tao khổ quá ..”

Nói xong kích động ôm Oa ca dựa đầu vào vai tìm an ủi, ai dè Phí Béo có gậy đi vắn to béo hơn Oa ca không ít, ôm một cái gằn như ôm trọn Oa ca vào lòng, làm Oa ca phải lảo đảo lùi lại mấy bước mới trụ vững được.

Giản Phàm còn nghĩ thằng béo lên cơn điên kịch với mình đây, cười ha hả, hai anh em gặp nhau thường vờ vệt một phen, sau đó cao hứng đi uống rượu, vỗ vai hẳn vài cái nhân cơ này rủ đi uống rượu giải sầu, nhưng thằng béo ử rữ lắc đầu từ chối.

Sao thế, thay đổi tính cách rồi à?

“Ê .. Béo.” Chưa bao giờ thấy thằng béo phải buồn vì việc gì, lần đầu tiên trong đời thấy nó sa sút tới độ không cả muốn đi uống rượu, Giản Phàm sợ rồi, nâng cằm thằng béo lên: “Sao thế, bị vợ bắt nạt à? Hay đi chơi gái bị phát hiện?”

“Không phải.” Phí Béo gạt tay Giản Phàm đi, phủ nhận.

“Vậy thì sao, lần đầu mày gặp Oa ca mà không đòi ăn đấy, có chuyện gì mà đau khổ thế này?”

“Ài ... Một lời khó nói hết.” Phí Béo giọng điệu người từng trải, than thở buồn cười vô cùng: “Số tao khổ, chưa kết hôn đã có bầu, kết hôn còn bị bọn mày hành một trận, kết hôn xong thì cha mẹ tao bắt tao độc lập, nhà tao hai người ba cái mồm dựa vào một tay tao ... Tao khổ lắm, tao quen mày bao năm sao không học được làm cơm ...”

“A!” Giản Phàm lại mừng rỡ vô cùng, giờ mới chú ý vết dầu mỡ, té ra do nấu nướng, mừng rỡ chấp tay chúc mừng: “Sắp làm cha rồi, đại hỉ, đại hỉ.”

“Oa ca, tao chỉ muốn làm con chứ không muốn làm cha, làm cha khổ lắm.” Thằng béo nói một câu kinh thiên động địa.

“Khổ cái gì, tao mong không được.” Giản Phàm bật cười.

“Mày thì biết mẹ gì, mày cứ lấy vợ mà xem, giờ vợ tao thêm ăn, ngày ăn năm sáu bữa, ăn còn khỏe hơn thời đỉnh cao của tao. Vợ thế này con mẹ nó không thể cưới được, vừa ép tao giảm cân, vừa bắt tao học nấu nướng, lại đem mày ra làm gương giáo dục ... Mày biết mấy ngày qua tao vui đầu học cái gì không? Nói ra dọa chết mày.” Phí Béo càng nói càng bi thảm.

Giản Phàm bị khơi lên tò mò: “Cái gì ghê thế?”

“Toàn thư nuôi dạy con.”

“Oa, ha ha ha, sợ chết đi được.” Giản Phàm cười ngả ra sau, không có cái xe chắc là ngã xuống đất rồi, nhìn vẻ mặt thằng béo chẳng khác nào sống trong nước sôi lửa bỏng, càng không sao nhin nổi cười. Trước kia hai thằng tán gẫu không mỹ thực thì cũng mỹ nữ, giờ xem ra từ nay phải đổi chủ đề rồi.

Vừa mới nói chuyện được vài câu thì trên cửa sổ có người gọi lớn “Sĩ Thanh! Sĩ Thanh!”, Phí Béo đáp một tiếng rồi nói: “Không chơi với mày được nữa, sáng phải đi bệnh viện siêu âm, chiều đi

thăm cha mẹ vợ, tối đi thăm cha mẹ tao, lịch trình kín rồi, mày tự chơi một mình đi.”

Nói xong lại hô vài tiếng "về ngay", rồi chạy mất.

Bất ngờ, một bất ngờ quá lớn, Giản Phàm bị bỏ rơi, vẻ mặt hết sức quái dị, cách đó vài bước chân là nơi mấy tháng trước y còn dựng bếp làm tiệc hỉ, cảm giác đã qua bao lâu đâu mà con người đã thay đổi như thế. Chẳng lẽ đó là hôn nhân? Thằng béo xưa nay luôn ăn tới nút bụng mới thôi, ngủ căng mắt mới dậy, vậy mà ... Thằng béo sắp làm cha rồi?

Đáp án chốc lát đã rõ ràng, không lâu sau thấy Phí Sĩ Thanh luôn mồm nói "cẩn thận, thông thả thôi", miệng thì than phiền về vợ cả một đống, nhưng lúc này nhìn hắn dìu vợ bụng to tướng đi ra, vẻ mặt đầy đắc ý. Hai vợ chồng hàn huyên với Giản Phàm vài câu, Phí Béo lại dìu vợ lên xe, còn không quên nhắc, cẩn thận đừng để rụng đầu.

Chưa bao giờ thấy nó chuyên tâm cẩn trọng làm việc gì như thế, bất kể học hành làm việc hay chơi bời.

“Phí Béo, lần này mày hơn tao rồi.” Xe đã đi còn Giản Phàm thì cứ đứng ngây ra đó lăm lăm, bị hạnh phúc gia đình đơn giản đó cảm nhiễm, ghen tỵ chưa bao giờ mãnh liệt như vậy.

Ghen tỵ cực kỳ ghen tỵ với thằng béo.

Chương 072: Có được có mất. (2)

Mãi một lúc sau Giản Phàm mới nhớ ra mình có việc phải làm, ủ rũ lên xe lái về phía cầu Ô Long, đầu cầu vẫn là cái chợ rau. Lần này về nhà có rất nhiều chuyện bất ngờ, làm việc trong quán một ngày mới biết, Đào Hoa có bạn trai rồi, là Tám Cường, hai người họ lớn lên bên nhau từ nhỏ, lại cùng làm việc ở Đệ nhất oa, thế là thành một đôi. Vốn là chuyện mừng, nhưng mà Giản Phàm thất vọng lắm, định đưa Đào Hoa lên Đại Nguyên giúp mình, giờ hay rồi, giờ còn mỗi Thủy Sinh, nhưng người ta lại không muốn lên thành phố.

Tâm tình đã không tốt, mẹ lại một ngày hỏi Hạnh Nhi tới mười mấy lần, làm lòng Giản Phàm càng phiền loạn, chẳng muốn ở nhà, đi tìm thằng bạn xấu an ủi nhau, ngay cả Phí Béo cũng chẳng rảnh chiêu đãi nữa.

“Ai cũng có việc của mình cả, không biết thằng đó thế nào?”

Giản Phàm đỗ xe lại trước cái chợ rau mà mình quen thuộc từ nhỏ, còn nhớ khi đó cha lái xe chợ đồ ăn, mình ngồi ở phía trước, cha loạng choạng đạp xe về, còn nhớ khi mới tốt nghiệp, tương lai bất định, mình đạp xe của cha, đi theo đường cha từng đi để mua rau.

Hai năm trước từ chức về nhà, không muốn đi lại con đường cũ của cha, quyết đoán khoác ba lô lên rời nhà tha hương, muốn dựa vào hai bàn tay này, dựa vào kiên trì kiếm về hạnh phúc, nhưng lương cao thì có, hạnh phúc và tôn nghiêm chưa kiếm được. Lại về chốn cũ ...

Vào chợ, Giản Phàm cười tự trào, sống bao nhiêu năm vẫn thấy sống phí hoài, giống như những người đang qua lại bên cạnh mình, lạp đi lạp lại ngày qua ngày, đều nghĩ tới hôm qua, sống hôm nay mà không biết ngày mai ra sao.

Giản Phàm tới nơi này không phải mua rau, mà là tìm một người quen, cái chợ rau nhộn nháo, nước bắn chảy lênh láng, vương vãi đủ thứ đồ thừa vứt đi, bên tai là tiếng quát tháo mang

khẩu âm Ô Long, hết sức thân thiết. Men theo tường qua mười mấy sạp bán thịt, tới góc đông bắc, rốt cuộc tìm được người.

Là Địa Lô, một trong số thủ hạ của y khi làm hiệp cảnh, gồm Cương Pháo, Địa Lô, Hắc Đản, Thán Chùy, giờ một làm cảnh sát, một làm bảo an, một đi theo mình, để lại Địa Lô ít tuổi nhất ở lại Ô Long làm hiệp cảnh hai năm. Nghe Hắc Đản kể thì hẳn bán đậu hũ ở nơi này, cha nói nhà Địa Lô làm đậu hũ, đời sau tốt hơn đời trước, nhưng bây giờ máy làm đậu hũ làm còn mịn hơn, sớm khiến xưởng làm đậu hũ truyền thống không kinh doanh được nữa. Ông Hách muốn đưa con đi học, đi làm ăn, ý đồ thay đổi vận mệnh, kết cục vẫn như cha ông, quay về xưởng đậu hũ, miễn cưỡng nuôi cái miệng.

Hai tám ván gỗ, bày mấy chục miếng đậu hũ, trông giống như mỡ đóng băng, mịn màng, trắng tinh, cơ mà chỉ đẹp thôi, đậu hũ do máy làm ra cho vào nồi là nát. Loại kia thì đầy lỗ nhỏ, tảng lớn, có vân, do tay người làm ra, chính là chế phẩm đậu được dụng rộng nhất, làm ngon, xào không thấy vụn, nấu thấy nát, ăn hàng ngày không ngán.

Có điều thời buổi này cái gì cũng giả, nào thêm thạch cao, nào thêm chất chống phân hủy, muốn ăn miếng đậu hũ thực sự sao mà khó đến thế.

Giản Phàm tới trước quán đậu hũ, Địa Lô chưa phát hiện Oa ca, đang cắt đậu hũ đưa lên cân bán cho một phụ nữ, Giản Phàm bẹo một miếng ăn thử, ăn không ra gì nhỏ phì một cái, Địa Lô nhìn thấy định chửi, vừa ngẩng đầu lên từ giận chuyển thành mừng: “A ... Oa Oa Oa Oa, Oa ca, anh ...”

“Mẹ nó Địa Lô, mày làm đậu hũ càng ngày càng tệ, thủ công cũng dùng thạch cao, làm thêm một công đoạn thì mày chết à?” Giản Phàm bực mình mắng chửi, chỉ cần lưỡi chạm vào miếng đậu là y đã nhận ra vấn đề.

Địa Lô không giận còn cười: “Oa ca, một cân đậu hũ giờ bao tiền, nhà anh mở quán đâu cần em nói, làm cách của cha em có mà lỗ trông gọn.”

“Mày cũng không thể làm ăn như vậy, một cân đồ tương mày cho thêm thạch cao chắc là làm ra sáu cân đậu hũ hả?”

“Nhỏ tiếng thôi anh ơi, cho em sống với, ai chả thế, anh mua thử thịt nhà kia đi, treo lên dưới nắng nửa tiếng, không chảy ra một thùng nước, em đền hết số đậu hũ này cho anh.” Địa Lô bĩu môi chỉ hàng thịt, ai dè hàng thịt nghe thấy, xẻo miếng phở lợn làm vũ khí ném sang, vừa ném vừa chửi, Địa Lô né một phát, cầm miếng đậu hũ ném lại.

Đợi hai bên chửi nhau chán rồi, Giản Phàm nhìn Địa Lô vẫn đen xì xì như cũ hỏi: “Đậu hũ, tào phớ, chao, váng đậu, đậu hũ khô, sữa đậu, một loạt chế phẩm, mày làm mấy năm rồi, đã học được hết chưa?”

“Mẹ em nói em sinh ra trong xưởng đậu hũ, từ nhỏ uống sữa đậu lớn lên, anh nói em có cần học không?” Địa Lô vỗ ngực, tài nghệ sinh ra đã có rồi.

“Tốt, anh tìm chỗ kiếm tiền cho mày, đi không?”

“Đi đâu? Làm gì?”

–“Theo anh tới Đại Nguyên, vẫn làm đậu hũ thôi, giờ Hắc Đản cũng theo anh.”

“Vậy không thành vấn đề.”

“Về nhà thu xếp, mai đi.”

“Vâng, em biết.”

Địa Lô căn bản không cần suy nghĩ nhiều đã đồng ý rồi, lại có hai vị khách nữa tới mua đậu, Giản Phàm chưa đi mà đợi một lúc khách đi rồi mới hỏi: “Đồng ý nhanh thế, không sợ Oa ca lừa mày à?”

“Lừa thì lừa, lừa thằng bán đậu hũ thì anh cũng chẳng béo nổi.”

“Cha mày đồng ý không?”

“Ai không đồng ý chứ cha em đồng ý đầu tiên, chỉ cần đem tên cha anh ra là đồng ý thôi. Em ở nhà chán rồi, sớm muốn đi nơi khác.”

“Tốt, mai anh đón.”

Giản Phàm có chút cảm khái, Địa Lô không còn chút non nớt nào nữa, phong sương đầy mặt, nhưng sự tín nhiệm vẫn còn. Cảnh ngộ hai bên khác nhau, nhưng có thể thấy hản giống mình, khao khát cải biến vận mệnh.

Tốt, Giản Phàm cần những người như thế, vổ vai vài cái rồi rời chợ về nhà, xong một người, còn cần một người nữa.

“Mẹ, mẹ đã nói với cha chưa?” Giản Phàm lén lút ghé vào tai mẹ hỏi, còn lấy lòng bóp vai cho mẹ.

Mai Vũ Vận đang thu dọn hành trang cho con trai, quay đầu lại rửa tay vào trán mắng: “Cái thằng chỉ đến thế thôi à, mấy tháng mới về một lần chỉ để khoét tường cha con hả?”

“Mẹ, con cũng hết cách, hai năm qua chỉ có Đại Hòe dùng thuận tay nhất, mà anh ấy theo cha con được vài ngày, cho con một người lâu năm, vậy con làm ăn chẳng phải tốt hơn sao? Giờ người làm việc dễ tin, người tin được lại khó ...” Giản Phàm hết lời nói, nấu ăn không giống lập cái xí nghiệp quản lý hiện đại hóa, định ra chế độ là xong, nhiều việc phải dự liệu trước, hỏng một nồi là mất mấy trăm, không chừng lỡ cả buổi bán hàng: “Cha kiếm người thay thế dễ mà, uy tín cha cao, nơi này mọi người sống đơn giản không có tâm tư phức tạp như ở thành phố lớn, uy tín cha lại cao ...”

Mai Vũ Vận cười thần bí không nói gì, Giản Phàm dài giọng ôm lấy mẹ làm nũng: “Mẹ, mẹ không thể vào lúc quan trọng lại không giúp con, cái quán nhỏ đó làm cả năm còn chẳng bằng con làm một tháng. Đợi con kiếm đủ tiền, nhà mình chuyển lên Đại Nguyên, mở một cái Thiên hạ đệ nhất oa, oai phong một hồi, khi đó mẹ vừa là bà chủ, vừa là mẹ ông chủ, sướng thế còn gì, hi hi hi ...”

“Thôi đi, lại bôi mật ong vào miệng lừa mẹ, thương mẹ thì sớm dẫn con dâu về, mẹ đỡ lo.” Mai Vũ Vận lại quay về chủ đề cũ rồi, thấy con trai không tiếp lời, tâm tư vẫn ở chuyện đào người, nổi nóng mắng: “Đúng là càng lớn càng không yên tâm, con kiếm cả núi vàng núi bạc về cũng được tích sự gì? ... Này, mẹ nói con có nghe không? Sao con không giống con cái nhà người ta chút nào thế? Lúc đi học phải học lại đi yêu đương, lúc nên kiếm việc làm thì bỏ hết việc nọ tới việc kia, yêu đương loạn xạ. Giờ đến tuổi kết hôn lại thất tình ... Con nói thật với mẹ đi, con và Hạnh Nhi mâu thuẫn à?”

Chương 073: Chợt tỉnh giấc mộng. (1)

Giản Phàm chỉ biết cười trừ, không biết phải bẩm báo mẹ ra sao, chuyện y và Dương Hồng Hạnh rất khó diễn tả, trấn an: “Mẹ nghĩ xem có thể không? Bọn con yêu nhau mấy năm rồi, Hạnh Nhi thực sự phải chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, tốt nghiệp xong đính hôn ngay, sau đó cưới về, sinh cho mẹ đứa cháu ... Hì hì, mẹ, có điều con thấy chuyện này có thể hoãn một chút.”

“Hoãn, hoãn đến bao giờ? Còn hoãn nữa người ta nói con có vấn đề, nói cha mẹ con không hiểu chuyện biết không hả? Lớn bằng này rồi mà chưa biết nghĩ, không chỉ nghĩ cho mình, còn phải nghĩ cho phía Hạnh Nhi chứ, hoãn hoãn hoãn, để rồi con lãng nhãng tìm người khác, ai tin được?” Mai Vũ Vận giận thật rồi, tốc độ mắng chửi bắt đầu tăng lên.

“Mẹ, được được, vì danh dự của mẹ, con cố gắng kết hôn sớm, được chưa? Có phải mẹ nuôi cái đứa con không yên tâm này chưa chán, còn muốn sớm nghỉ hưu để trông đứa nữa sao?”

“A, nói đúng ý mẹ rồi.”

Giản Phàm ngậm mồm không dám nói linh tinh nữa, không dám hứa hẹn nữa, hứa nhiều rồi, nhưng chưa lần nào làm mẹ vừa ý, có chút xấu hổ.

Mai Vũ Vận thấy con trai im miệng làm bộ ngoan ngoãn, thở dài lầm bầm: “Con cái giỏi giang thì bay xa, con cái kém cỏi thì quanh quẩn ở nhà, cưới vợ quên mẹ, mẹ chồng nàng dâu không hài hòa ... Con có biết thời buổi này kiếm được đứa như Hạnh Nhi khó thế nào không? Vì sao Sĩ Thanh bị đuổi ra ngoài sống, còn chẳng phải vì con dâu không hợp với mẹ chồng? Mẹ nó ca thán với mẹ mãi ... Mẹ gửi cho con thông điệp cuối cùng, lần này con và Hạnh Nhi không thành, mẹ sẽ tìm vợ cho con. Mẹ nghĩ thông rồi, không cần công vụ viên, không cần công tác, không cần văn hóa. Ông bà nội con sống với nhau cả đời đấy thôi, bà nội con nói có lý lắm, cưới một cô vợ ở quê, sinh thêm vài đứa không ai quản ... Năm xưa sinh em gái con, mẹ trốn về quê một năm không dám lộ diện ...”

Gì mà nghĩ thông, mẹ nghĩ quần thì có, Giản Phàm cười lăn ra giường, mẹ càng có tuổi, nói chuyện càng thiếu logic và hợp lý, càng ngày càng có xu thế giống bà nội, toàn nói linh tinh.

Cười một lúc nhận ra mẹ không nói nữa, ngồi đó thất thần cầm bộ quần áo của mình, xem ra tức cảnh sinh tình, vội tới bóp vai mẹ an ủi: “Mẹ, mẹ đừng vội, chuyện này không vội được, con chẳng qua muốn kiếm thêm ít tiền, sau đó thành gia lập thất có thêm đảm bảo, rồi đón mẹ, cha lên Đại Nguyên, điều cả công tác của Ly Ly về đó, cả nhà vui vẻ ... Nhưng mà gấp có được gì đâu, con hứa với mẹ, món ăn cuối là món ngon nhất, nhất định cưới Hạnh Nhi về cho mẹ ... Thật, mẹ không tin thử đoạn của con à, cô gái nào bị con nhắm rồi thì đừng hòng chạy thoát.”

Mai Vũ Vận bị con trai chọc cười, vỗ vỗ tay con trai, về nhà là suốt ngày toét miệng cười đỡ mẹ giúp cha, không nói chuyện làm ăn, có hỏi cũng bảo tốt lắm, biết con nghĩ cho cha mẹ, không muốn đem chuyện phiền lòng về nhà: “Con từ nhỏ tới lớn không chịu nghe lời, giờ cũng vẫn không nghe lời, mẹ thì không đánh nổi nữa rồi ... Không phải mẹ ép con, mà con phải suy nghĩ, tiền phải kiếm, nhưng không lập gia đình sao được, vì sao lại có câu thành gia lập nghiệp? Hai thứ này tác động lên nhau, mẹ không hi vọng con giàu sang, đủ tiêu là được, cũng không yêu cầu nhất định cưới ai, hạnh phúc là được. Mẹ không thể theo con cả đời.”

Nghe mẹ cần nhẫn, lúc thấy phiền, lúc thấy giận, cũng có lúc nghe mà ấm áp, như bây giờ bóp vai cho mẹ, nghe mẹ nói mãi không hết, chỉ thấy hạnh phúc vì còn có mẹ bên cạnh, thì thoảng đỡ mẹ vài câu, đến khi mẹ cao hứng tin chắc con dâu sắp về nhà, Giản Phàm quay lại chủ đề cũ: “Mẹ, mẹ đã nói với cha chưa? Cha có đồng ý không?”

“Cha con có thể không đồng ý à? Thủy Sinh cũng đồng ý rồi.”

Giản Phàm ôm chầm lấy mẹ, dựa vai vào cổ: “Ái dà, mẹ ơi ... Sao con không phát hiện ra con yêu mẹ như thế.”

“Bớt vờ vịt đi.”

Mai Vũ Vận cười đẩy mặt con trai ra, quay lại xoa đầu: “Bóp vai cho mẹ có mệt không? Sau này không cần vờ vịt nữa, con lần

này về không phải thăm cha mẹ mà là đào người chú gì? Lần sau gọi cú điện thoại là được, đừng giả vờ.”

“Mẹ, giả chỗ nào, con yêu cha mẹ không có chút giả nào, lần này về nhà thăm cha mẹ, kiếm người chỉ là thuận tiện, hì hì ..”

“Ừ, không phải một chút giả, mà là cả đóng giả ... Cái thằng thối tha này, ba tháng mới về nhà một lần, về được hai ngày đã đi, được, đờ mẹ nghỉ hưu rồi lên Đại Nguyên trông con, xem con ngày ngày vờ vịt được không?” Mai Vũ Vận nghe thấy tiếng gõ cửa, biết chồng về, néo tai con cảnh cáo.

Giản Phàm ngồi trên giường cười ngốc nghếch, ở nhà mấy ngày chả nghĩ gì cũng rất hạnh phúc, không khác gì kiếm được một trăm vạn, cho dù chưa kiếm được.

Nhưng mà không còn là mộng tưởng xa vời nữa rồi, lực lượng tụ dưới lá cờ Thực Thượng ngày càng nhiều, rồi sẽ tới ngày sẽ thành một sức mạnh có thể hất tung mọi trở ngại.

Thành phố phương bắc vào tháng năm, thời tiết đã là giữa hè rồi, trừ buổi sáng còn hơi man mát, nhưng chỉ cần ngẩng đầu lên là biết không bao lâu mặt trời sẽ trút hơi nóng cháy da xuống, lúc đó chỉ còn cách nấp vào trong khu rừng bê tông cốt thép, còn người ra đường, đi làm, đi học đều thành sự dày vò, màu xanh nhân tạo khắp nơi che không hết sự bức bối bất an đó.

Có lẽ cũng phải là vì mùa hè, mà người trong thành phố này là thế.

Gần trưa một chiếc Boeing của hàng không Phương Nam chậm chậm đổ xuống sân bay Vũ Túc Đại Nguyên. Sở Tú Nữ nghe giọng nói ngọt ngào của tiếp viên hàng không, từ khoang thương vụ mát mẻ thoải mái đi ra, sóng nhiệt ập vào mặt làm cô có chút không thoải mái, kéo thấp mũ rộng vành, đeo kính râm lên, giày cao gót gõ lên trên sàn, phát ra tiếng động giòn tan. Kính đen, toàn thân áo đen, chiếc váy màu đen tuyền gọn gàng phẳng phiu khoác lên người, nổi bật lên vóc dáng đầy đặn gợi cảm, cùng với vẻ đẹp kiêu quý và quý tộc, lưng thẳng, mắt nhìn về phía trước, hoàn toàn không để ý ánh mắt nam nhân xung quanh.

Đường băng xi măng, cửa kính phản quang từ đại sảnh chỉ làm không khí thêm khó chịu, mỗi khi tới mùa này cô lại hoài niệm con đường nhỏ rợp bóng cây ở Cambridge, thư viện tĩnh lặng, so với môi trường đậm chất nhân văn ấy, nơi này đâu chỉ thua kém một chút.

Đi vào đại sảnh, Trương Vân, giám đốc bộ phận quan hệ xã hội kiêm trợ lý của mình đã đợi sẵn, cùng giám đốc Hứa lấy hành lý, vừa ra ngoài là hơi nóng cứ thế dồn dập đổ tới, không cách nào chịu nổi, nhanh chóng lên chiếc Audi, điều hòa mát lạnh làm Sở Tú Nữ thở ra một hơi, bỏ mũ xuống, lau cái trán không có mấy mồ hôi.

Đối với vị tổng giám đốc có sở thích du lịch, thường xuyên đi nửa tháng hai mươi ngày mà nói, Trương Vân trừ tôn trọng này, cô còn rất hâm mộ. Nhưng mà cuộc sống hơi chút là tiêu mấy chục vạn đó, không phải giai cấp tiểu tư sản như cô hưởng thụ nổi. Nghe tổng giám đốc kể chuyện du lịch Đông Nam Á, từ Việt Nam sang Singapore rồi Thái Lan, ba câu không rời chuyên ngành, như nơi nào có món ăn ngon, nơi nào có đặc sản đặc sắc, còn mang về không ít gia vị độc đáo và tài liệu điện tử về nhà hàng, ngành ẩm thực ở các nước đi qua. Tổng giám đốc tuy chưa làm kinh doanh bao lâu, nhưng có chí lớn, bình thường trong công ty cũng thường vẽ lên kế hoạch hùng vĩ của mình.

Chương 074: Chợt tỉnh giấc mộng. (2)

Hứa Nhạc Sơn không tiếp chuyện, trong mắt ông ta, nha đầu này thuộc loại chỉ thích làm lớn, bụng đầy học vấn quản lý ẩm thực, nhưng mà ộp quả trứng cũng làm không xong. Bị tổng giám đốc cũ đưa ra nước ngoài từ khi còn nhỏ, bồi dưỡng thành người chuối (*) rồi, về nước điều hành Tân Thế Giới cũng là bất đắc dĩ, loại tiểu thư nhà giàu này, mùa hè nằm ở bãi biển Hawaii, yêu đương chơi bởi mới là lý tưởng.

(*) Người chuối: Ý nói người bề ngoài da vàng, bản chất là da trắng, miệt thị người da vàng bị Tây hóa.

“Chú Hứa, Vân Vân, ở nhà đều nhờ hai người, tôi xem báo cáo hàng ngày rồi, tăng trưởng không ít làm tốt lắm.” Sở Tú Nữ rất hưng phấn, không tiếc lời khen ngợi, đối với kỳ tích sau khi thị trường thu hẹp mà doanh thu không giảm còn tăng này, nói cho cùng là nhờ mình mà ra, khó tránh khỏi vài phần đắc ý, ảo diệu trong đó tất nhiên liên quan tới bản hợp đồng với Thực Thượng.

“Tổng giám đốc, còn phải khách khí với tôi sao, về chuyện này tôi phải báo cáo chi tiết một chút.” Hứa Nhạc Sơn khiêm tốn một câu, giọng nói như còn vài phần khó xử.

Sở Tú Nữ xua tay cắt ngang, vài phần thành tựu nói: “Về công ty đã, sắp trưa rồi, đáng lẽ còn tới Malaysia chơi vài ngày cơ, nhưng xem báo cáo tháng vừa rồi không nhìn được nữa, tôi đáp chuyến bay này là muốn về xem rốt cuộc ở nhà thành thế nào rồi, hai người nhất định chuẩn bị cho tôi niềm vui bất ngờ hả?”

“Có vui, có bất ngờ.” Trương Vân gượng gạo nói, dường như để lại đường lui.

“Được, buổi trưa ăn cơm, buổi chiều họp, xem ra không ảnh hưởng tới hệ số thưởng nửa đầu năm nay rồi.” Sở Tú Nữ tâm tình rất tốt, không nhận ra có gì khác thường, ngồi thẳng lên.

Hứa Nhạc Sơn ngồi ở ghế sau mấp máy môi mấy lần, quyết định không làm hồng húng chí của tổng giám đốc, ài dù sao chiều họp rồi, để nha đầu này vui thêm chút nữa đi.

Còn chưa tới giờ cao điểm tan ca, may không gặp phải tắc đường, thuận lợi về tới Tân Thế Giới, xách va ly gọi bảo an đưa lên lầu, Hứa Nhạc Sơn đi nhanh theo bước chân có chút nóng lòng của Sở Tú Nữ. 11 giờ trưa, Sở Tú Nữ còn nghĩ nhà ăn lúc này mới chuẩn bị tiếp khách thôi, vậy mà cách lớp kính dày đã thấy loáng thoáng bóng người, khách đầy tới 3,4 thành rồi, mừng rỡ nhìn hai vị giám đốc tán thưởng.

Hứa Nhạc Sơn giải thích: “Bây giờ thanh niên lười không ăn sáng nhiều lắm, đặc biệt là nhân viên làm trong tòa nhà văn phòng, nhiều người hơn 10 giờ đã tới, giờ thì không cần lo vắng khách nữa, giá tăng lên mà không thấy người giảm đi.”

“Thế sao? Tốt vậy cơ à?” Sở Tú Nữ hớn ha hớn hở, không nhận ra Hứa Nhạc Sơn nói chuyện vui mà mặt lại chẳng mấy vui vẻ, đi thẳng vào nhà ăn.

Đồ uống, khay quả xếp ba tầng, lê vàng, táo trắng, dưa hấu đỏ, phối thêm chuối lựa chọn cẩn thận, cùng với hơi mát trong phòng, tức thì làm người dễ chịu thêm vài phần. Sở Tú Nữ cười ngửa xem hoa đi qua các bàn, đĩa hoa quả xếp thành hình hoa đẹp đẽ, bao quanh hoa quả là màu xanh đẹp mắt, nhìn kỹ té ra là vỏ dưa hấu khắc thành hình cánh hoa, thủ pháp tiết kiệm thế này đoán chừng chỉ ông chủ Thực Thượng nghĩ ra.

Đẹp thì đẹp đấy, nhưng lượng thì ít đi, so với trước kia Tân Thế Giới để nguyên quả thì cao cấp hơn một bậc mà giảm nguyên liệu, cái lợi hay nhất Sở Tú Nữ nhìn ra là chống lãng phí, bớt đám thực khách cơm no rượu say cần một miếng rồi vút lên bàn.

“Không tệ, không nhìn ra, tử mĩ lắm.”

Sở Tú Nữ đi bộ một vòng, bàn tăng thêm mười mấy cái, chậ chội hơn trước, khen không ngớt, còn hai vị giám đốc phía sau như mắc xương trong họng.

Nhìn thấy đĩa đồ ăn xếp thành bảy hình tròn, Sở Tú Nữ sáng mắt, khẽ “í” một tiếng, rút một miếng thịt thắm màu ra, là thịt bò. Sợ Giản Phàm dấu nghề, đưa lên mũi ngửi, đúng là các loại thịt ngâm khác nhau, hé môi hồng, cho vào miệng ăn thử, tốt, mùi vị không kém lần trước cô ăn ở Phân Thủy Lĩnh. Cô vốn đi đường xa, lại thêm giữa trưa nắng không tha thiết ăn uống lắm,

nhưng vừa vào đây, cơn thèm ăn tăng thêm vài phần, song vẫn không quên phận sự: “Chú Hứa, thứ này bán có tốt không?”

“Không phải tốt, mà là quá tốt, có vài nhà còn hỏi chúng ta nhập hàng ở đâu, nhất là ba công ty ăn nhanh Kim Đỉnh, Mỹ Thiên, Hảo Mỹ Hương truy hỏi mãi, hai ba ngày lại tới tìm, món thịt ngâm này kéo không ít thực khách mê thịt tới, tỉnh ta là tỉnh mê ăn mỳ ăn thịt mà.”

Sở Tú Nữ gật gù đắc ý: “Được tôi về rồi sẽ thông thả bàn với họ ... Ồ, hai người làm sao thế, nãy giờ cứ ấp a ấp úng, có vấn đề gì à?”

“Sản phẩm không có vấn đề, nhưng Giản Phàm thì có.” Trương Vân rút cuộc không nhịn được nữa rồi.

“Có vấn đề gì?” Sở Tú Nữ thuận miệng hỏi, chưa ý thức được chuyện gì nghiêm trọng.

Hứa Nhạc Sơn nói nhỏ: “Cậu ta giới hạn lượng cung ứng cho chúng ta.”

“Cái gì? Thế sao được? Sợ không bán hết à?” Sở Tú Nữ tức thì thoáng nhú mày.

Hứa Nhạc Sơn thấy Trương Vân đã để lộ ra rồi, dứt khoát nói luôn: “Ngày nào cũng hết sạch, cậu ta cung ứng không đủ, mới đầu mỗi thứ mười mấy cân, nhưng qua vài ngày, bán quá tốt, tôi cầu khẩn cậu ấy mấy lần, hiện giờ mỗi thứ tăng lên tới 30 cân cũng không đủ.”

“Sản xuất không kịp à?”

“Không phải, cậu ta bán cho hiệu thịt chín.”

Sở Tú Nữ ánh mắt liếc nhanh qua hai người, tỏ ý không hài lòng chất vấn: “Mọi người làm ăn kiểu gì vậy, sao để loại chuyện này xảy ra?”

Trương Vân buông một tiếng thở dài: “Tổng giám đốc, kỳ thực không trách người ta được, khi đó chúng ta ép giá quá thấp, hơn nữa chỉ nghĩ tới lợi ích bên mình, sợ không bán hết gây tổn thất, đẩy nguy hiểm cho họ, bắt họ phải tự chịu xử lý phần không bán được ... Nhưng sơ xuất ở chuyện không tính tới cung không đủ cầu, không yêu cầu hạn mức cung cấp tối thiểu, giờ chúng ta tìm người ta, người ta lấy hợp đồng ra nói, cung cấp

nhiều cho các vị mà không bán hết, các vị đổ lên đầu tôi, tôi đi tìm ai mà khóc?”

“À. À, ra thế, để tôi thương lượng với anh

ta.” Sở Tú Nữ nghe thế thì cảm thông phần nào, khi đó nghĩ đối phương kiếm tiền bằng phí gia công thì hiển nhiên phải cố gắng làm thật nhiều kiếm tiền, nên không cần có hạn mức thấp nhất, là lỗi bên mình, không sao cả, thêm phí gia công thôi mà.

Đi về phía trước, nhìn thấy không ít món quen thuộc, là mấy thứ rễ cây bỏ đi, gọi một cách mỹ miều là rau dại, hỏi bán thế nào, hai vị giám đốc đều gật đầu, tuy khẩu vị hơi lạ, nhưng hợp với tính tò mò của người trẻ.

Món ăn chay càng ê hề, so ban đầu thêm vài loại, số lượng cũng nhiều, nhìn xanh xanh đỏ đỏ đã thèm.

“Mọi người chọn món đi, chúng ta cùng ăn.” Sở Tú Nữ không thấy gì thay đổi, địa điểm, phục vụ, dụng cụ vẫn là của mình, hết sức quen thuộc, mới tới một lúc thôi đã có thêm khách khứa kết bạn thành đôi thành nhóm đi vào nhà hàng tự chọn.

Kiểm vị trí ngồi xuống, Sở Tú Nữ cầm miếng sườn rán cháy cạnh khế cắn một miếng, ăn thêm ít rau trộn chua chua, lại thử món đậu hũ cay, sau đó đặt đĩa xuống ngạc nhiên: “Chú Hứa, chú Hứa, đầu bếp của chúng ta không làm trò gì đó chứ?”

“Không.” Hứa Nhạc Sơn không hiểu.

“Món đậu hũ cay này tuyệt đối không phải thứ chúng ta từng làm trước kia.” Cái lưỡi của Sở Tú Nữ rất nhạy, khác một chút cô nhận ra.

“À, là đậu hũ Thực Thượng làm bán cho chúng ta đấy, các đầu bếp đều thích dùng đậu hũ của họ, vì khi chế biến không dính nồi, không nát.”

“Cái gì? Anh ấy còn biết làm đậu hũ à?” Sở Tú Nữ nghe tới đó chẳng biết nghĩ gì mà che miệng cười khúc khích.

Chương 075: Chợt tỉnh giấc mộng. (3)

“Không chỉ đậu hũ, cả sữa đậu, váng đậu, đậu hũ khô, đều có thể làm ra, khi tổng giám đốc không ở nhà, Giản Phàm kiến nghị bán đồ ăn sáng ở đây, lấy hình thức thuê theo ngày cho họ thuê địa điểm, đồ ăn sáng bán tới 10 giờ, vừa vặn tới giờ kinh doanh của chúng ta.” Trương Vân nói thêm: “Kinh doanh cũng tốt, dù sao chúng ta có vị trí trời ưu đãi mà.”

Sở Tú Nữ cảm thấy mình thiệt thòi, nhìn Hứa Nhạc Sơn ngượng ngùng như phạm lỗi, không đành lòng trách: “Không sao, anh ta mở đường cho chúng ta, anh ta làm càng tốt, chúng ta học càng nhanh ... Mai tôi đi tìm anh ta, nếu còn dám giới hạn lượng cung ứng thịt ngâm sẽ không cho thuê chỗ nữa.”

Tổng thể mà nói, Sở Tú Nữ rất vui vẻ, không chỉ nhìn thấy doanh thu trên báo cáo tăng lên, mà còn có thay đổi thực chất ở Tân Thế Giới. Đích thân cô kiểm chứng rồi, cảm giác rất tốt, mọi người ăn xong thì nhà hàng sắp chật kín, phục vụ viên bận bịu mồ hôi. Sở Tú Nữ cũng thích cảnh tượng nhộn nhịp này, rời tầng hai, không lên lầu mà xuống, xem nơi bán đồ ăn nhanh thế nào.

Sảnh ăn nhanh vốn kinh doanh không tệ, bây giờ càng thịnh vượng, bàn nhỏ bên cửa sổ, bàn to giữa phòng, bàn nào cũng chật kín, vậy mà thực khách vẫn ra vào không ít, tiếng người cười nói ồn ã, bãi đỗ xe bên ngoài không còn chỗ nữa rồi, bảo an chạy đi chạy lại bố trí chỗ cho khách.

“Thôi, không phải xem nữa, Tiểu Vân, thông báo chiều 3 giờ họp, tôi nghỉ ngơi một lúc.” Sở Tú Nữ mỉm cười, không định chen vào góp vui nữa, nhìn cảnh náo nhiệt này đủ thỏa mãn rồi, bước chân ưu nhã lên lầu, điều này chứng tỏ hợp tác với Thực Thượng là chính xác.

“Chú Hứa, sao chú không nói.” Trương Vân đứng tại chỗ nhìn bóng lưng tổng giám đốc thì thầm.

“Sao cô không nói?” Hứa Nhạc Sơn ném gánh nặng trở lại.

“Nhìn chị ấy vui như vậy, không đành lòng, vả lại tôi nói để bị mắng à, sợ tổng giám đốc mà biết thì nổi điên mất.” Trương Vân có chút hậm hực lắm lắm.

Hứa Nhạc Sơn nhìn cô gái trẻ dung mạo khá xinh xắn này, bằng cấp cao, kinh nghiệm, tinh minh giỏi giang, làm việc nhiệt tình tỉ mỉ chịu khó, nhưng so với vị ông chủ Giản mặt xeo còn quá non: “Thôi, chiều hạp, còn sợ không có ai nói hay sao, lúc đó khẳng định loạn lắm, cô nên chuẩn bị tư tưởng ... Họ đều đợi cười tổng giám đốc mà.”

Cả buổi trưa thấp tha thấp thỏm, Hứa Nhạc Sơn không ngủ ngon, hạp tác có một tháng thôi mà cảm giác kiệt sức rồi, đợi đến giờ tới phòng họp ở tầng 6, Trương Vân tinh lực dư thừa đã an vị.

Vị trí Viên Kỹ Bình vẫn để trống, người thì ra rồi, nhưng chưa có kết luận cuối cùng, chưa đi làm, vị phó tổng đó vốn là lái xe của tổng giám đốc trước, từng bước đi lên, uy tín trong công ty còn hơn Sở Tú Nữ vài phần.

Tiếp tới là một nữ nhân phong tư trác tuyệt tuổi trên 30 gần 40, ngồi cách cả cái bàn tròn mà Hứa Nhạc Sơn còn ngửi thấy mùi nước hoa, đó là Mỹ Thế Quân, phụ trách khu spa, nghe đồn có quan hệ với phó tổng Viên. Cô ta không chịu ngồi yên, thi thoảng uốn éo khoe đường cong trên người, thi thoảng mở miệng cũng dài giọng eo éo nghe đau răng. Loại hận không thể lên giường với nam nhân khắp thiên hạ này cái gì cũng làm được, chỉ không biết làm ăn, spa và viện làm đẹp năm nào cũng lỗ, Viên Kỹ Bình mà không quay về được nữa, ông ta muốn cho loại này nghỉ luôn.

Ngồi bên phải là giám đốc tài vụ Sở Hỉ Phong, mặt lúc nào cũng âm trầm, em họ tổng giám đốc cũ, nhiều hơn Hứa Nhạc Sơn chục tuổi, nguyên lão của Tân Thế Giới. Tiếp đó là con trai ông ta Sở Vũ Phi, phụ trách hạng mục giải trí từ tầng 3 tới tầng 5, hay dở gì cũng miễn cưỡng có lãi. Sau đó tới tổng giám thị trường chỉ có hư danh Lưu Thành, ân cần tiếp chuyện Mỹ Thế Quân.

Giống đa phần xí nghiệp gia tộc, tuy Tân Thế Giới không đủ lớn, không đủ mạnh, nhưng nội chiến thì dữ dội. Sở Tú Nữ một

năm đưa Trương Vân lên vị trí giám đốc kiêm trợ lý, Viên Kỳ Bình cũng bồi dưỡng tình nhân Phó Vũ Hà của phòng thể dục thẩm mỹ. Cha con Sở Hỉ Phong nắm một mảng doanh thu lớn của công ty không sợ ai. Cả người mẹ kế từ thư ký tổng giám đốc thăng lên vợ tổng giám đốc cũng không chịu thua, gài một chức tổng giám thị trường vào công ty.

Bất kể kết quả nội chiến ra sao thì kết quả đều giống nhau, không bao giờ được như ý, bởi vì bất kể ai thắng ai thua cũng là tay trái đánh tay phải, thương tích đầy mình.

Có người nói xí nghiệp dân doanh của Trung Quốc không thể vào top 500 của thế giới chính là vì thế. Vì sao? Không phải không đủ năng lực, mà chưa kịp lớn mạnh đã bị anh em cô dì chú bác nhảy vào chia phần rồi, tư tưởng họ tộc của Trung Quốc quá mạnh, mới khởi nghiệp dựa vào người thân thì có lợi, lớn mạnh rồi là sinh chuyện.

Đã tới giờ họp Sở Tú Nữ thay một bộ đồ OL màu kem trang nhã, khoan thai đi vào vị trí tổng giám đốc, xem ra không có vẻ gì là mệt mỏi đường xa, mặt mày tươi tắn nói vài câu mở đầu, khen ngợi mọi người, hứa thưởng nửa năm, trong phòng vang lên tiếng vỗ tay rào rào.

Cuộc họp giờ mới chính thức bắt đầu.

“Tổng giám đốc, chúng tôi đã xem và thảo luận qua tư liệu cô gửi về, ý kiến của chúng tôi giống nhau, muốn Tân Thế Giới chuyển hướng sang hoàn toàn kinh doanh ẩm thực là không phù hợp, hiện giờ vấn đề lớn của Thực Thượng phải đưa lên bàn bạc rồi.” Sở Hỉ Phong ngồi tại chỗ phát biểu, cái mặt già lúc nào cũng cau có khó chịu nên vừa phát ngôn một cái là gây khó dễ.

“Thực Thượng có vấn đề gì?” Sở Tú Nữ nhỏ nhẹ hỏi, cô giữ sự tôn kính nhất định với người chú họ này.

“Có họ sớm muộn làm hỏng chuyện lớn của chúng ta.” Sở Hỉ Phong lời nói như phát ra từ kẽ răng, phát tay: “Tổng giám đốc cứ hỏi mọi người đi.”

Có người đi đầu, Sở Vũ Phi tiếp lời cha, kể khổ.

Tổng giám đốc, chưa tới 1 tháng Giản Phàm kéo hết phục vụ viên KTV ra sân sau đóng gói cơm hộp, cô biết hiện giờ cơm hộp

của Thực Thượng đã tới mức nào rồi không, đường Tân Hà, Ngũ Nhất, Kiến Thiết, một tháng thôi đã mở thêm 5 cái quán.”

Sở Tú Nữ ngạc nhiên thốt lên: “Bọn họ kéo hết phục vụ viên chúng ta đi làm việc cho họ sao? Kéo thế nào?”

Phó Vũ Hà cũng vào hùa: “Ngay cả phục vụ viên của phòng thể dục thẩm mỹ cũng đi giúp họ rồi, còn trực tiếp kéo tới Phân Thủy Lĩnh kiếm thêm, cả công nhân quét dọn cũng không bỏ qua, động viên toàn thể đi đóng gói cơm hộp. Tôi thấy y không tốt lành gì đâu, hợp tác với Tân Thế Giới là thuần túy nhắm vào lao động giá rẻ của chúng ta.”

Trương Vân đón nhận ánh mắt của tổng giám đốc, khẽ gật đầu xác nhận, Sở Tú Nữ lòng trầm xuống, mơ hồ nhận ra vì sao Giả Phàm sẵn khoái ký hợp đồng hà khắc đó rồi, nữ nhân viên KTV và phòng thể dục thẩm mỹ lương chỉ có 1000, chỉ cần cho ít ích lợi là lôi kéo được, thấy mọi người nhìn về phía giám đốc bộ phận bảo an, Sở Tú Nữ lấy làm lạ.

Sao thế giám đốc Nhạc, họ kéo cả bảo an đi đóng gói cơm hộp à?”

Giám đốc Nhạc cười khở xua tay: “Tổng giám đốc, cần gì lôi kéo, có đám cô bé của KTV, đám độc thân của tôi, không cho tiền cũng vui vẻ đi hỗ trợ, còn hết sức tích cực ...”

Người trong phòng cười rộ lên như thể chế nhạo, Sở Tú Nữ mặt biến sắc, ánh mắt bất thiện nhìn Hứa Nhạc Sơn, giọng lạnh đi vài phần: “Họ bán bữa sáng cũng dùng phục vụ viên của chúng ta?”

Hứa Nhạc Sơn nặng nề gật đầu.

Chương 076: Chợ tỉnh giấc mộng. (4)

Sở Tú Nữ thực sự nổi giận rồi, đề phòng cẩn thận như thế, không ngờ có sơ hở quá lớn, Sở Tú Nữ sao không hiểu, đóng gói cơm hộp là công tác lao động tập trung, cần lượng lớn nhân lực. Nếu tuyển dụng đơn lẻ để bán ăn nhanh thì người tới ứng tuyển lác đác, tốn thời gian mới có đủ lực lượng cần thiết, tốn công sức, và tiền bạc nữa. Nhưng dựa nguồn nhân lực trực tiếp đông đúc sẵn có của Tân Thế Giới, chắc chắn là biện pháp mở rộng nhanh nhất.

Nên nhớ một nửa tầng 6 của Tân Thế Giới dùng làm nơi ăn ở của nhân viên, giờ không khác gì nuôi hộ cho Thực Thượng.

Lỗi lớn rồi, Sở Tú Nữ trừng mắt nhìn Trương Vân, lúc ở trên đường đi còn nghĩ là chuyện lật vật không đáng kể, giờ mới hiểu đã tới mức nghiêm trọng, ít nhất là cơ hội cực tốt để mấy phe phái làm khó mình, trước kia có thấy họ đoàn kết thống nhất như vậy đâu.

“Tổng giám đốc, KTV 40 người, phòng thể dục 16 người, tạp vụ 12 người, bảo an 18 người, phục vụ đại sảnh 50 người, thêm vào 30 đầu bếp, 7 lái xe, 12 hậu cần. Mỗi ngày thời gian công tác vừa vặn vào lúc chúng ta nhàn rồi, làm hai ba tiếng, kiếm nhẹ nhàng 30 - 40 đồng, một tháng hơn 1000 rồi, bằng lương của chúng ta, thậm chí có người xin nghỉ phép để đi bán cơm lưu động cho người ta ... Tôi tính qua, họ mỗi ngày cấp chúng ta 4000 hộp cơm, nhưng bản thân họ xuất hàng lên tới 20.000, tức là gấp hơn hai lần thời kỳ đỉnh cao của chúng ta. Trừ đi các loại chi phí, cho dù mỗi xuất cơm về tay y chỉ được 0.5 đồng chẵn nữa, mỗi ngày lãi ròng đã là 1 vạn, một tháng 30 vạn, chưa nói tới cung cấp thịt ngấm ... Dem so ra lượng tiêu thụ tháng của chúng ta tăng trưởng 6 thành, chưa tới 50 vạn ... Khủng khiếp hơn nữa là họ không cần mặt bằng, chỉ cần dùng nhân thủ sẵn có của chúng ta là thoải mái mở rộng thị trường.”

Sở Hỉ Phong tính toán từng hào khiến người ngồi quanh phải chấn kinh, một tháng kiếm được 30 vạn, đã thế ông ta còn bỏ

xung: “Theo hợp đồng, khi lợi nhuận của chúng ta vượt quá 40 vạn, phải trả 20% cho họ coi như tiền bồi huấn, vậy là tháng này chúng ta phải trả hơn 2 vạn tiền lương.”

“Còn cả đầu bếp nữa, tôi nghe nói bây giờ đầu bếp hai bên thân thiết lắm, bên này giúp bên kia, cơ bản không còn phân chia nhà nào với nhà nào nữa. Đầu bếp của chúng ta mà chỉ cần nghỉ ngơi hay nghỉ phép là chắc chắn chạy tới Phân Thủy Lĩnh ... Người ta trả công tà môn lắm, không phải theo tháng mà tính theo ngày.” Sở Vũ Phi cười nhạt đổ dầu vào lửa, bên mình chịu thiệt mà giọng điệu của hắn có phần hả hê hơn là căm tức.

Sở Tú Nữ mặt âm trầm, cả đời chưa bao giờ bị người ta chế nhạo thế này, cảm giác không khác gì tát thẳng mặt.

Sở Hỉ Phong thở dài rất giả dối:” Tổng giám đốc, giờ hơn 200 người của chúng ta tưng bừng làm việc cho họ, tôi hiểu rồi, họ bỏ lợi nhỏ, kiếm lợi lớn, người ta căn bản không coi chúng ta ra gì, chỉ nhắm vào địa điểm và nhân lực giá rẻ sẵn có thôi. Cô biết Cửu Đỉnh không, một công ty lớn như vậy, luôn tìm cách hợp tác với Thực Thượng mà người ta không thèm để ý đấy ... Bây giờ khác nào địa điểm của chúng ta, người chúng ta, nhưng kiếm tiền cho họ, mà chúng ta lại còn trả lương cho họ nữa, tôi sống chừng này rồi mới lần đầu thấy kinh doanh theo kiểu mất tiền oan thế này.”

Cả phòng tĩnh lặng, nhưng ánh mắt nhìn về tổng giám đốc mang ý cười, thì rõ ràng, hợp đồng này do tổng giám đốc tích cực đưa về giới thiệu mà.

Sắc mặt Sở Tú Nữ đang hết sức khó coi, đột nhiên cười khúc khích, ánh mắt sắc sảo nhìn quanh một vòng, chỉ trích: “Tôi đã cho mọi người 10 ngày hoàn thiện hợp đồng, tổng hợp ý kiến của tất cả rồi, sao còn để sơ hở lớn như vậy? Làm ăn cái gì vậy hả, giờ xảy ra vấn đề rồi, nói đi, phải xử lý ra sao?”

Gánh nặng ném lại một cách bất ngờ, cả đám im luôn, né tránh ánh mắt tổng giám đốc, không ngờ cô tổng giám đốc non nớt lại ghê gớm như thế, nói tới giải quyết thì bọn họ chịu. Ai chẳng rõ lao động cơ bản tính lưu động cao, làm hai việc không thiếu, hưởng hồ làm thêm, ai mà hạn chế được, nếu dám hạn chế, tất nhiên gây bất mãn, giảm hiệu suất làm việc. Còn về đầu

bếp, bồi dưỡng ra được đoàn thể khó khăn cỡ nào, ai dám đụng tới, dám đụng vào, họ vút thìa bỏ đi, Thực Thượng đang mở rộng, thềm còn chả có. Giờ thì rõ vì sao họ sáng khoái nhận lời bồi huấn rồi, đi bồi huấn xong thành người của người ta.

Còn vấn đề quan trọng nữa không ai nói, người ta không vi phạm bất kỳ điều khoản hợp đồng nào, cho nên xử lý thế nào, muốn xử lý chỉ có hủy hợp đồng, vậy tức là bồi thường 100 vạn, hưởng hồ Thực Thượng có bối cảnh công an, đến phó tổng Viên còn bị bắt, mình ngu gì đi chọc vào.

“Giải tán, chuyện này tôi xử lý, giám đốc Hứa, giám đốc Trương, tới văn phòng tôi.” Sở Tú Nữ đợi hồi lâu không ai nói gì, đứng dậy bỏ lại một câu đi luôn, hai giám đốc được điểm danh vội chạy theo.

Số còn lại nhìn nhau, chẳng có vẻ gì là lo lắng, tựa hồ ... Tựa hồ còn có chút hả hê đắc ý, dù sao coi như cũng gây khó dễ cho cô đại tiểu thư tự nhiên nhảy từ nước ngoài về trèo lên đầu lên cổ họ này, kỳ thực không hoàn toàn nhắm vào cá nhân Sở Tú Nữ, trừ tổng giám đốc cũ nằm trong bệnh viện, giờ ai ngồi vào vị trí này cũng bị làm khó tương tự thôi.

“Nói đi, chuyện này rốt cuộc xảy ra thế nào, chú Hứa, tôi nhớ ngày 6 tháng 5 mới bắt đầu mà, khi tôi ở nhà không có gì cả, vì sao tôi đi mười mấy ngày thôi mà chuyện đã thay đổi hết cả thế này?”

Sở Tú Nữ ngồi ở ghế tổng giám đốc, đã cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay trắng, đang chăm chú lật xem bản photo tài liệu. Trên chiếc mũ cao là cặp kính gọng vàng, mái tóc đuôi sam đơn giản, vài sợi tóc đen che lấp nửa khuôn mặt xinh đẹp, vẻ mặt cô chăm chú, trán hơi nhăn lại ra chiều không hài lòng, đó là bản photo hợp đồng, vừa xem vừa nói với Hứa Nhạc Sơn. Con người đều thế, chưa chắc ghen tỵ người ta kiếm được bao tiền, nhưng nếu là dùng thứ của mình mà kiếm tiền, không khác nào bị bán còn đếm tiền họ à? Ai mà chịu nổi.

Ít nhất thì Sở Tú Nữ không chịu nổi, mày nhíu chặt, thi thoảng lại vén mái tóc trước trán, niềm vui khi vừa xuống máy bay không còn chút nào nữa.

Hứa Nhạc Sơn nơm nớp lo sợ giải thích: “Tổng giám đốc, cậu ta lừa hết tất cả, khi chúng tôi tỉnh ra thì chưa được vài ngày mà chuyện đã rồi ... Mới đầu tôi cho rằng, dùng mấy phục vụ viên của chúng ta giúp đỡ thôi, đến khi phục vụ viên đều tình nguyện chạy vào sân sau thì tôi nhận ra không ổn, té ra họ đều đi kiếm thêm. Vài ngày sau tôi tới Phân Thủy Lĩnh tìm Giản Phàm mới phát hiện nơi đó mới chiếm phần lớn ... Sợ tổng giám đốc lo lắng, nên cùng Tiểu Vân thương lượng, đợi cô về hãng nói.”

Trương Vân cẩn thận đưa ghi chép hội nghị cho tổng giám đốc, ở trong công ty, đồng lòng với tổng giám đốc chỉ có cô gái do Sở Tú Nữ một tay đề bạt lên này và Hứa Nhạc Sơn thật thà, người không bên nào đụng vào nổi. Hứa Nhạc Sơn ngẫm ra hiệu Trương Vân khuyên nhủ, cô không dám, khẽ lắc đầu không nói.

Chương 077: Chợt tỉnh giấc mộng. (5)

“Tôi là người mới, thiếu kinh nghiệm nên bị che mắt đã đành, nhưng các chú cả đám lẫn lộn thương trường bao năm, sao không ai nhìn ra?” Sở Tú Nữ nhìn bản hợp đồng do đích thân mình ký mà tưởng tượng ra nụ cười đáng ghét của Giản Phàm, càng nói càng giận: “Người của chúng ta, địa điểm của chúng ta, nguyên liệu của chúng ta, lại đi kiếm tiền cho người ta, lại còn phải phát lương cho người ta, làm đẹp lắm ... Còn bản tổng kết hội nghị này, nói thật hay. Chú Hứa, anh ta kiếm lợi lớn như thế, còn chặn cung ứng chế phẩm thịt ngâm cho chúng ta à?”

Hứa Nhạc Sơn hỏi ngược lại: “Tổng giám đốc hẳn hiểu Giản Phàm chứ?”

Sở Tú Nữ ngược mắt lên nhìn: “Ý chú là gì?”

“Cực kỳ tỉ mỉ, cậu ta tính toán chính xác tới mấy hào mấy xu, một cân chỉ có phí gia công từ 3-5 đồng đúng là thấp, ví như thịt đầu lợn giá chênh lệnh nhỏ nhất, nguyên liệu và chi phí mỗi cân 8.75 đồng, cậu ta bán buôn cho hiệu đồ chín, thấp nhất kiếm 5 đồng một cân, làm sao chịu bán cho chúng ta? Bản lĩnh chi li từng xu của cậu ta ghê gớm lắm.”

Sở Tú Nữ chỉ biết thở dài, ngực phập phồng liên hồi, nhìn hai cấp dưới đặc lực: “Chúng ta lỗ lớn rồi, lời Sở Hỉ Phong tuy khó nghe, nhưng hình như không sai.”

“Tổng giám đốc, còn chuyện này người khác không nhìn ra.” Hứa Nhạc Sơn nói hết luôn, tránh đêm dài lắm mộng.

Còn chưa hết à? Sở Tú Nữ thấy gì đó tắc ở ngực: “Chuyện gì?”

“Bữa sáng cũng là một mảng doanh thu rất lớn.”

“Lớn cỡ nào?”

“Thứ càng nhỏ, lợi nhuận càng lớn, rốt cuộc tới mức nào thì chưa kết luận được, nhưng mà tôi tính giờ họ bán quẩy, đậu hũ, sữa đậu, cháo, mỗi ngày phải kiếm từ 4000 - 5000, trừ trả chúng ta 800 đồng tiền thuê địa điểm, 500 mượn nhân công, mỗi tháng kiếm 10 vạn không thành vấn đề.” Hứa Nhạc Sơn chính

vì chuyện kia mới chú ý vấn đề này, nếu không đã không nhận ra.

Sở Tú Nữ hít sâu một hơi, hỏi một câu đã biết sẵn câu trả lời: “Toàn dùng phục vụ viên của chúng ta?”

“Vâng, toàn là người chúng ta, phía bọn họ chỉ dùng có hai người.” Hứa Nhạc Sơn khẽ gật đầu.

“Quá đáng lắm rồi! Quá đáng lắm rồi!” Sở Tú Nữ không nghe tiếp được nữa, vỗ hợp đồng đứng lên, tức tối đi đi lại lại trong phòng, miệng lẩm bẩm, không “quá đáng lắm”, thì “làm sao bây giờ?”, đột nhiên dừng lại hỏi: “Hủy hợp đồng thì sao, chúng ta có thể bồi thường được 100 vạn, tôi sợ để anh ta tiếp tục làm thế này sẽ có chuyện khác xảy ra.”

“Không không không ... Ngàn vạn lần không thể làm như thế.” Hứa Nhạc Sơn chân kinh xua tay: “Không thể hủy, tổng giám đốc nghĩ mà xem, tôi cũng đã lấy chuyện hủy hợp đồng này dọa cậu ta, cậu ta nói sẽ lấy 100 vạn đó đào người của chúng ta, cậu ta kiếm ít đi một chút thôi, nhưng chúng ta sẽ sụp đổ luôn ...”

“Vô sỉ!” Sở Tú Nữ không kìm được suýt hét lên, mặt hầm hầm ngồi phịch xuống ghế, giờ mới nhìn rõ ý đồ của Thực Thượng. Tân Thế Giới chủ yếu kinh doanh tại chỗ, dung lượng khách hữu hạn, còn Thực Thượng khai thác thị trường giao hàng, thêm vào các công ty lớn nhỏ quanh đây đặt hàng, thị trường thành vô hạn, mục đích Giảm Phạm hợp tác với họ là: Người!

Đám phục vụ, bảo an, việc vật lương tháng chưa tới 1000, bị mua chuộc quá dễ dàng, mà Tân Thế Giới nhiều nhất là loại sức lao động giá rẻ dễ bị người ta mua chuộc này, vừa làm việc vừa kiếm thêm, ai chả thích?

“Người này có bản lĩnh gì mà lung lạc được nhiều người dưới như thế?” Sở Tú Nữ không sao hiểu được, những người đó trong tay mình đâu chăm chỉ như vậy, sao sang Thực Thượng lại thành cây sinh tiền?

“Ông chủ Giảm ăn cùng làm cùng với họ, lương trả luôn trong ngày, cậu ta khéo ăn nói, giỏi quan hệ, tuổi tác tương đương, nói nói cười cười làm việc, mười một người phụ việc trong bếp rút đi của chúng ta đều đã có thể gánh vác một công đoạn làm cơm

hộp rồi. Đừng nói họ, đầu bếp của chúng ta, nếu ai đó xin nghỉ một hai ngày thì tám phần tới Phân Thủy Linh tìm Giản Phàm, không ăn uống thì cũng là kiếm thêm. Nói một câu khó nghe, tổng giám đốc, giờ cậu ta chỉ cần nói một câu thôi, là số nhân viên kia đi theo hết, còn chúng ta chỉ còn cách đóng cửa.” Hứa Nhạc Sơn vẻ mặt tự trách không thôi, mấy lần dừng lại không thấy lãnh đạo phát biểu ý kiến, liền dần dần đi sâu vào vấn đề, đem nguyên ủy nói ra. Thật lòng ông ta thích chàng trai này lắm, khách khí, biết tôn trọng người khác, bất kể có là phục vụ, đầu bếp hay quét dọn, chuyện này đám quản lý mắt để trên trán của Tân Thế Giới không làm nổi.

“Ôi phòng ngày phòng đêm, cuối cùng vẫn dẫn sói vào nhà, mọi người không nghĩ ra phải làm thế nào à?” Sở Tú Nữ vô kể khả thi, đưa mắt nhìn hai cấp dưới, không ai lên tiếng, đành điếm danh: “Tiểu Vân, nói đi.”

Trương Vân im lặng này giờ bị điếm danh mới dè dặt phát biểu: “Tổng giám đốc, tôi nói thật nhé.”

“Đương nhiên là phải nói thật, tới lúc nào rồi mà không nói thật?” Sở Tú Nữ hơi cau.

“Mấy chiêu này của Giản Phàm kỳ thực chẳng có gì mới mẻ, tôi nghe nói trước kia chúng ta từng bán bữa sáng, vì sao thu không bù được chi mà phải từ bỏ? Chúng ta kinh doanh nhà hàng tự phục vụ vài năm, chẳng mấy khi đông khách, giờ càng thưa thớt, vì sao? Vì chúng ta lãng phí nguyên liệu rất nghiêm trọng, tỉ lệ lợi nhuận giảm 3 thành là ít nhất, còn bây giờ tôi tính toán qua, chi phí giảm đi một nửa rồi, cùng là người của chúng ta, vì sao khác biệt lớn như thế? Còn nữa, tuy anh ta dùng không ít người của chúng ta, nhưng không gây ảnh hưởng chuyện kinh doanh bình thường của chúng ta, mà chỉ tận dụng nhân viên trong lúc nhàn rỗi, nói cách khác là khai phát tiềm lực vốn có thôi, nhưng không phải ai cũng làm được.” Trương Vân nói tràng dài, xem ra giữ trong lòng khá lâu rồi mà không có người để nói: “Vấn đề là ở bản thân chúng ta nhiều hơn do Thực Thương gây ra.”

Sở Tú Nữ càng nghe càng không thể không coi trọng, nguyên nhân là vì ánh mắt khác thường nhìn Trương Vân, đây là giám

đốc do chính tay mình tuyển, từng có kinh nghiệm quản lý khách sạn, vậy mà nghe giọng điệu có phần ngưỡng mộ Giản Phàm?

“Tổng giám đốc, tôi đã tiếp xúc với Giản Phàm mấy lần, anh ta là người làm việc có nguyên tắc và giới hạn, hoàn toàn không giống phó tổng Viên trước kia mắt nhắm mắt mở cho trong bếp dùng dầu cũ, gạo xấu, nguyên vật liệu rẻ tiền, anh ta cấm hết, còn cực kỳ nghiêm khắc ở mặt này.” Trương Vân mím môi tiếp tục: “Chị không thấy sao, tuy anh ta kiếm không ít, nhưng chúng ta cũng đổi mới hoàn toàn, đó không phải là thay đổi chị muốn à? Ẩm thực hiện đại chủ đề chính là lành mạnh, trung tuần tháng năm chúng ta in giấy tuyên truyền ăn uống lành mạnh phát cho khách, phản hồi không tệ ... Thẳng thắn mà nói, đây mới là hợp tác hai bên cùng có lợi, chúng ta đã khôi phục doanh thu trước khi xảy ra chuyện, còn tăng trưởng một ít. Mọi người nói Thực Thượng là uy hiếp, nhưng tôi không nghĩ thế, Giản Phàm làm mọi thứ một cách quang minh chính đại, một cách đường hoàng, nếu anh ta muốn kéo sập chúng ta quá dễ dàng, nhưng anh ta không làm vì anh ta cũng muốn dựa vào chúng ta phát triển, cá nhân tôi cho rằng, đây mới thực sự là hợp tác chân thành.”

Chương 078: Chợt tỉnh giấc mộng. (6)

“Cô không sợ anh ta mang tâm tư vồ béo mới giết à? Tiểu Vân, cô nghĩ quá đơn giản, được, cứ nói là tuân thủ hợp đồng đi, vậy một năm sau, anh ta còn cần chúng ta không? Một tháng thôi mà đã từ khách hóa chủ rồi, một năm sau sẽ là gì? Khi đó Giản Phàm có đủ tài lực, kiếm chỗ an thân, rồi gọi một tiếng kéo hết người của chúng ta đi, cô nói, lúc đó tôi có phải nên tìm chỗ mà lau nước mắt không?” Sở Tú Nữ mắt thoáng qua vẻ bất tín nhiệm.

Nói công bằng đi, chẳng phải ban đầu Tân Thế Giới cũng mang mục đích đó, một năm sau vắt kiệt giá trị lợi dụng của Thực Thượng rồi đá người ta đi à? Chuyện làm ăn người gian ta trá, cá lớn nuốt cá bé là quá bình thường, cái này trách người ta được sao? Chỉ là với lập trường của Trương Vân không thể nói câu này, nhưng thực sự cô cũng không muốn coi Giản Phàm như kẻ thù để đối phó, cô thấy hai bên có cơ sở ngồi xuống nói chuyện.

Hứa Nhạc Sơn đã báo cáo hết, Trương Vân cũng nói điều muốn nói, cả hai im lặng, Sở Tú Nữ cũng không vội vàng quyết định, xua tay: “Hai người đi làm việc đi, tôi sẽ tiếp xúc với Thực Thượng rồi định đoạt, khi không biết làm sao thì tốt nhất duy trì hiện trạng ... Nói kiểu gì thì lợi nhuận của chúng ta đang tăng lên, không ai phủ nhận được.”

Hai người kia vâng dạ ra ngoài khép cửa lại.

Người đi rồi, lại chỉ còn căn phòng tổng giám đốc rộng lớn trang trí phong cách Châu Âu cổ, vừa là phòng làm việc cũng là phòng sinh sống đủ tiện nghi thư thái. Giờ Sở Tú Nữ chẳng có chút thoải mái nào, trong công ty còn bao nhiêu người đồng lòng với mình nữa đây, kinh nghiệm của cô quá ít, không có mối quan hệ rộng như Viên Kỷ Bình, không có rễ sâu như người chú Sở Hỉ Phong, không có mưu kế sâu xa như mẹ kế. Giờ Thực Thượng bày ra trò này, e mình thành trò cười cho trung tầng lúc trà dư tửu hậu, trò cười này e thông qua Phó Vũ Hà truyền tới tai

Viên Kỷ Bình, thông qua tổng giám thị trường truyền tới tai mẹ kế.

Làm sao đây?

Sở Tú Nữ nhíu mày đứng trước cửa sổ rất lâu, sau đó rút di động ra, tươi cười nói: “Nam Nam tôi là Tú Tú, tôi về rồi, mang cho cô món quà lớn ... Là gì à? Không nói đâu ... Chiều đi làm đẹp với tôi không, không đi là không cho đâu nhé.”

Mời được rồi, Sở Tú Nữ cực kỳ hâm mộ cách sống hưởng thụ vô ưu vô lo của Tăng Nam, luôn cảm thấy Tăng Nam và Giản Phàm có gút mắc gì đó, bạn gái cũ? Tình nhân? Hay quan hệ đặc thù, tuy Tăng Nam phủ nhận, khiến cô càng tò mò.

Không biết tò mò với nam nhân đó hay là mưu đồ của nam nhân đó, có lẽ là cả hai, Sở Tú Nữ lục túi xách lấy ra món quà cho Tăng Nam, một chai nước hoa tinh xảo tới từ Christian Dior, thương hiệu lâu năm của Pháp, cái tên loại nước hoa này rất thích hợp với cá tính của Tăng Nam.

Tên: Poison.

Mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút đều có người vất óc thực thi mưu đồ không thể nói ra của mình.

Sở Tú Nữ khi chưa nắm chắc tuyệt đối sẽ không tung át chủ bài của mình, cô không những phải xoay chuyển tình hình kinh doanh không tốt của Tân Thế Giới, còn phải xoay chuyển thế yếu trong hợp tác với Thực Thượng. Nhưng không cản trở cô tìm lối thoát tốt nhất cho mình.

Độc dược không tệ, mùi vị làm Tăng Nam la hét liên hồi như cô gái nhỏ, hết ôm lại hôn Sở Tú Nữ, sau đó như đôi chị em khoác tay nhau vào CLB Mỹ Lệ Động Nhân, làm đẹp cả chiều rồi bữa tối nữa, Sở Tú Nữ thấy đủ thời gian tìm hiểu chuyện mình muốn biết.

Cùng lúc đó cũng có người đang thực hiện chuyện không thể nói với ai.

Là Giản Phàm, lái xe của Đường Đại Đầu, ngồi ghế phụ lái là cha con đầu to, ngồi sau là Phi Phi. Buổi trưa cả nhà tụ họp, Giản Phàm lại nói chuyện kinh doanh cơm hộp, ngay cả Phi Phi cũng đồng ý, thấy chuyện làm ăn này tuy vất vả nhưng rất tốt. Có điều Đường Đại Đầu thế nào cũng không chịu, cho dù là đầu tư

hết tiền cho Giản Phàm chứ không muốn dính vào, cứ trơ trơ ra đó, nói từ trước 1 - 5 nói tới giờ, nói cả tháng vẫn dậm chân tại chỗ.

“Không trộm không cắp, không lừa không gạt, kiếm tiền đàng hoàng, có gì không được?” Giản Phàm bực mình nói.

Đường Đại Đầu giở giọng cùn :” Tôi thà đi trộm cướp còn hơn.”

“Anh thấy mất mặt à? Mất mặt chỗ nào?”

“Còn chưa đủ mất mặt à? Trước kia thu nợ được gọi là thu nợ lão đại, giờ mà đi bán cơm hộp bị người ta gọi cơm hộp lão đại, nghe chưa đủ nhục à? Ăn cơm tù còn thống khoái hơn, tôi có phải người nhìn sắc mặt người khác mà nói lời ngon ngọt không?”

“Bán cơm hộp lợi nhuận rất cao, sao anh cố chấp thế?”

“Lão tử không thiếu mấy đồng tiền lẻ đó, mua cả công ty cậu còn không thành vấn đề, thách không? 100 người mà không kiếm được tiền nhiều bằng 10 tiểu thư, dám nói lợi nhuận cao.”

Phi Phi ngồi phía sau không nghe tiếp được nữa, đánh nhẹ Đường Đại Đầu một cái, Giản Phàm cũng tức lườm một cái, đối với tên này không khác gì bác sĩ lắc đầu xua tay: Hết cứu rồi.

Giờ Phi Phi có hơi hiểu vì sao hai người này lại trở thành bạn, ít nhất có điểm chung, đó là cứng đầu như nhau, một thì dứt khoát từ chối, một không chịu bỏ qua.

Lần nào nói chủ đề này Giản Phàm cũng tức tới xì khói còn Đường Đại Đầu thì đóng giả khúc gỗ, thảng qua cứ thế suốt, hôm nay cũng vậy, cãi nhau từ bàn cơm lên xe, cãi nhau suốt dọc đường. Phi Phi vẫn bảo vệ tôn nghiêm của chồng, nhẹ nhàng khuyên: “Giản Phàm, đừng ép anh ấy nữa, anh ấy chỉ giỏi đánh nhau gây sự, làm sao biết kinh doanh? Trình độ của anh ấy tình tiền chưa nổi, làm ăn thế nào? Anh ấy mua đồ không biết giá, tiêu tiền không rõ tốn bao nhiêu, cậu bảo anh ấy làm, đảm bảo lỗ.”

“Đúng rồi, đúng là vợ hiểu anh, chúng ta xưa nay kiếm tiền từng cọc từng cọc, cậu bảo tôi đếm từng xu, muốn tôi chết mệt à?” Đường Đại Đầu cười ha ha thơm má con trai chọt một cái, thằng bé bị râu của hắn đâm vào khóc toáng lên, rồi rít đưa vợ

đỗ, xe từ Đại Doanh Bàn đi ra một lúc rồi mà chưa rõ đang đi đâu, hỏi: “Đi đâu thế, lại định kéo tôi đi xem cái bếp nào à?”

“Điểm giao hàng ở đường Tân Hà mở mấy ngày rồi, đi xem sao ... Này anh bảo đếm từng xu chết mệt, anh thấy tôi có chết mệt không?” Giản Phàm lại bắt đầu rồi.

“Cậu là cái đồ phận trâu xác lừa, ai so được với cậu?” Đường Đại Đầu sống lười nhác quen rồi, cái cuộc sống vất vả đó, hẳn chẳng có tí hứng thú nào.

Phi Phi lại đẩy Đường Đại Đầu, cô luôn nhắc hẳn nói chuyện với Giản Phàm khách khí một chút, có điều rất vô nghĩa, Đường Đại Đầu chứng nào tật nấy.

“Anh đoán xem mỗi tháng tôi kiếm được bao nhiêu?” Giản Phàm hừ một tiếng.

Đường Đại Đầu khinh bỉ: “Cậu nuôi bao nhiêu người như thế, 3 - 5 vạn là căng.”

Giản Phàm khinh bỉ lại: “Chẳng trách Phi Phi nói anh không biết tính toán, đoán chẳng đúng tí nào.”

Đường Đại Đầu thách thức: “Vậy cậu kiếm được bao nhiêu, nói xem để tôi thềm đở mắt nào.”

“Nói cho anh nghe, hộp cơm rẻ nhất giá 6 đồng, đắt nhất 10 đồng, bình quân 9 đồng, về lý luận mỗi hộp cơm kiếm được 4.5 đồng, trừ Đại Doanh Bàn, nơi khác tôi áp dụng chế độ kiểu đại lý, anh thấy nhiều người nhưng đại bộ phận không phải của tôi, ví như cái đôi ở đường Học Phủ ấy, có 80 người, không liên quan tới tôi .. Nói đơn giản một chút, mỗi hộp cơm tôi kiếm chừng 7 hào.” Giản Phàm giải thích.

“7 hào, ôi nhiều quá đi, tôi sợ chết rồi.” Đường Đại Đầu giơ cả hai tay lên trời khua khoảng hết sức khoa trương, tưởng thế nào, còn chưa được 1 đồng.

Chương 079: Chợt tỉnh giấc mộng. (7)

Giản Phàm không thèm chấp tên gốc đó, nhìn xuống dưới: “Phi Phi, chị tính hộ anh ấy, mỗi ngày tôi bán 20800 hộp cơm, mỗi ngày tôi kiếm bao nhiêu?”

Phi Phi gập ngón tay tính nhẩm một chút mà hết hồn vía: “Ừm, hai nhân bảy, mỗi ngày kiếm chừng 1 vạn 5000 đồng, vậy là mỗi tháng cậu kiếm 45 vạn?! Oa Giản Phàm, thật kinh khủng.”

Đường Đại Đầu nghe con số mà lòi mắt ra, không hiểu làm sao 7 hào mà sao thành con số khủng khiếp đó, không tin quay đầu lại: “Này, này Phi Phi, em tính có đúng không thế? Trình độ văn hóa của em đâu có hơn anh, em mới tốt nghiệp tiểu học thôi đấy ...”

“Chị ấy tính không sai đâu, tôi chỉ có kiếm nhiều hơn chứ không ít hơn số đó đâu ...” Giản Phàm đánh vô lăng vào ngõ Đào Viên, đặc ý vênh mặt lên với Đường Đại Đầu: “Còn cả bán thịt ngâm, hoa hồng kinh doanh nhà hàng tự phục vụ, nếu chẳng phải tiếp tục đầu tư của hiệu mới thì tháng này tôi đã hồi vốn có lãi rồi ... Thế nào, có bằng 10 tiểu thư của anh gộp lại không?”

“Bốc phét, mẹ nó chắc chắn là bốc phét, phải không Phi Phi? Tiền đâu phải là giấy chùi đít, có nhật cũng không dễ như thế.” Đường Đại Đầu không tin, mười hai phần cái không tin, thế nào cũng có vấn đề ở đâu đó, lừa người ít học hơn hẳn thôi, làm sao mà bán cơm hộp lại kiếm hơn bán dâm được, vô lý.

“Anh thì biết cái rắm, thế mà đã nhiều à, tích tiểu thành đại hiểu không, tôi từng kể ví dụ về KFC, Mc Donald, anh không nghe lọt tai à? Bằng vào lý luận của anh, Phi Phi, cô bịt tai lại ... Không phải anh thường nói là trên ăn dưới chơi à, cái miệng phía dưới dăm ba ngày chơi một lần là được, nhưng cái miệng bên trên ngày ba bữa không thể thiếu, tiền kiếm ít, nhưng mà người thì đông ... Bao nhiêu người thì bấy nhiêu cái miệng, bao nhiêu cái miệng thì thị trường lớn bấy nhiêu, nói thế anh hiểu không? ... Con bà nó, tôi làm tròn 1 hộp cơm kiếm được 1 đồng

cho anh hiểu dễ hiểu nhé, cái thành phố này có hơn 300 vạn người, chỉ một phần mười ăn cơm của tôi thôi, mỗi ngày tôi sẽ kiếm 30 vạn, tức là một ngày tôi mua được 2 cái xe của anh đang đi đấy.”

Phi Phi không bị tai mà che miệng cười, ở đằng sau đánh Giản Phàm mấy cái, thằng bé chả hiểu gì cũng cười khảnh khách, Đường Đại Đầu mắt mở trừng trừng hình như nghe ra có lý rồi.

Giản Phàm đợi một lúc, không biết tên đầu to hiểu ra chưa: “Anh Đường, anh có biết nghề gì có tiền đồ nhất thế giới không?”

Đường Đại Đầu mắt láo liên, rõ ràng chả biết.

“Đồ ngốc, chính là chuyện tôi làm, đầu bếp, vậy chuyện làm ăn có tiền đồ nhất trên thế giới là gì?”

“Mở quán ăn.” Đường Đại Đầu xem ra còn cứu được, buột miệng nói.

“Đúng thế, tôi đang dẫn dắt anh làm chuyện có tiền đồ nhất thế giới, sao anh không hiểu nỗi khổ tâm của tôi nhỉ?”

Xe dừng lại, bốn người xuống xe, Đường Đại Đầu bị Giản Phàm nói cho ù đầu, lại có chút bực tức chống nạng đi trước, bỏ lại Phi Phi và Giản Phàm ở sau trên đũa đĩa bé. Công bằng mà nói, ba người sau trông mới giống một gia đình hơn.

Quán Thực Thượng Khoái vẫn ở giữ ngõ thuần túy lấy đưa đưa cơm làm chủ, trong ngõ không có khu dân cư quá đông đúc, đi vào quán chẳng có mấy khách, chỉ có điện thoại tầng 2 thì thoảng vang lên, Từ Thanh Thanh đi ra tiếp đãi, cái quán gần 50m², trong đó thiết bị giữ nhiệt chiếm nửa diện tích.

Đường Đại Đầu hồ nghi nhìn quanh: “Đây đâu phải quán ăn.”

“Về lý luận thì đây là bếp, cơm đều ở trong những chiếc tủ lớn này, còn quán thì chính là ở ngoài đường, ai muốn ăn giao cho người đó.” Từ Thanh Thanh mỉm cười giới thiệu, nơi này dân cư tập trung không đông, diện tích bao phủ rộng, đôi khi một hai suất cơm đưa đi tốn nửa tiếng, nhân thủ thiếu nghiêm trọng và thị trường phân tán khiến lượng tiêu thụ mỗi ngày chỉ được 600 - 700 suất.

Đương nhiên chọn đặt địa điểm phân phối hàng ở đây có lý do, đó là nhiều hộ kinh doanh, một trung tâm thương mại có thể đặt liền 100 xuất, nếu như chạy tiếp thị tốt, có được đơn đặt hàng cố định, lượng tiêu thụ rất khả quan. Điều này cho thấy tham vọng của Từ Thanh Thanh rất lớn, chỉ là cô sinh viên này quá tự tin, thực tế khó khăn hơn cô nghĩ.

Giản Phàm nhìn Đường Đại Đầu, cái thị trường này là địa bàn năm xưa của Đường Đại Đầu, bất kể là bọn trộm cắp vặt trong ngõ nhỏ, quán hàng bày ngoài đường, tiểu thư đứng đón khách, chẳng ai không biết hắn, quan hệ của hắn sẽ phát huy, nghĩ tới đó mở bản đồ thành phố ra: “Anh Đường, khu vực đường Ngũ Nhất, đường Tân Hà này, không ai am hiểu hơn anh đúng không?”

“Đương nhiên.” Đường Đại Đầu vỗ ngực.

“Được rồi, bây giờ không bảo anh bán cơm hộp, giả thiết anh là ông chủ bán cơm hộp ... Nghe rõ, giả thiết thôi, hiểu không?”

“Hiểu.”

Từ Thanh Thanh tròn mắt, kiểu nói chuyện này khác gì xúc phạm người ta, vậy mà cũng gật đầu, Phi Phi thì đặt con lên đùi vui vẻ nhìn, xem hai người này trò chuyện với nhau còn hay hơn hài kịch.

“Anh nói xem hai con đường này có bao người?”

“Làm sao tôi biết được, đây là đường thương nghiệp mấy chục vạn chưa biết chừng.”

“Được tạm coi vài chục vạn, thế trong này có được vài vạn người ăn cơm hộp không?”

“Chắc chắn rồi, đa phần người ta tới đây để làm việc mà, đi làm chẳng lẽ còn mang bếp theo.”

“Nếu như anh mở quán ở nơi này, thậm chí không cần lo mặt tiền, mỗi ngày bán một vạn xuất cơm, đừng lo nhân thủ, chỉ giả thiết, mỗi hộp cơm kiếm 4 đồng, chia người dưới 3 đồng, vậy một ngày anh kiếm mấy đồng?”

Đây là kiểu giao bài cho học sinh tiểu học, Từ Thanh Thanh cắn chặt răng mới không cười ra tiếng. Đường Đại Đầu giơ tay lên, may là không phải tính: “Một vạn.”

“Một tháng kiếm bao nhiêu?”

“Ba mươi vạn?”

“Một năm?”

“Mấy trăm vạn. Oa”

Tiền đồ mỹ hảo làm hai mắt Đường Đại Đầu sáng rực đầy dâm dục, vì sao, chắc là trong đầu quy đổi ra số nữ nhân có thể đưa lên giường đấy.

Giản Phàm dụ dỗ: “Anh ngốc ngốc ngốc chết rồi, chỉ cần bán nửa số đó thôi là mỗi năm anh có trăm vạn, năm xưa anh hoành hành khu vực này, thanh danh vang dội, ai không dám nể mặt anh ... Uy danh đó giờ giá trị lắm, anh Đường, người làm ăn lo lắng nhất là trị an, nhưng anh thì không sợ, mảnh đất này là thiên hạ của anh, đừng nói bán cơm hộp, đừng có lắc đầu ... Tôi đưa anh thuốc phiện, anh cũng bán được, đúng không? ... Anh xem tướng mạo của anh đi, chính là sinh ra để làm ông chủ đấy, dám ông chủ bây giờ chẳng ai ưa, y như cái mặt anh. Đừng sợ mình không biết tính toán, không có văn hóa, giờ mù chữ chỉ huy người có văn hóa mới oai, đúng không .. Thật, nhìn anh thế nào

cũng giống ông chủ, vì sao anh không phát hiện? Năm xưa anh vung tay một cái, cả trăm anh em theo anh liều mạng, khí thế đầy đâu rồi? Sao giờ anh đàn bà thế, năm xưa ngã ở đây, đứng lên ở đây mới là anh hùng hảo hán

Đường Đại Đầu mắt mở to như thằng ngốc, không rõ đang khen hay chê mình.

Từ Thanh Thanh nhin cười tới đau cả bụng, nói thế này y hết dám tiếp thị với đa cấp lừa người, toàn nói thị trường lớn ra sao ra sao, thực tế, đừng nói một ngày giao 1 vạn xuất cơm, giao 1000 xuất đủ chết mệt rồi, nếu không có đơn đặt hàng lớn mà giao nhỏ lẻ, mãi mãi không thể làm lớn.

Cái tên năm xưa viết chữ "tiền" còn thiếu nét bị Tăng Nam chỉ cho sao hiểu ảo diệu trong đó, có chút kích động quay đầu hỏi vợ: “Phi Phi, anh có giống ông chủ không?”

“Giống!” Phi Phi gật mạnh đầu khẳng định, nói thêm: “Sao giờ anh lại đa nghi thế, ai lừa anh chứ Giản Phàm lại lừa anh à?”

Đúng thế thật, Đường Đại Đầu còn tin Giản Phàm hơn cả tin bản thân cơ mà: “Để tôi nghĩ xem, mọi người thấy tôi giống, sao

tôi không thấy.”

“Cho anh 10 ngày, giờ mấy chỗ ngon tôi chiếm hết rồi, nếu không kéo anh một cái, sau này anh lại trách tôi, thế nào? Không làm tôi không ép nữa, sau này đừng hối hận là được ..”

Giản Phàm đánh mắt với Từ Thanh Thanh, cô gái này thông minh, nghe này giờ hẳn là hiểu Đường Đại Đầu phần nào rồi, phần tiếp theo giao lại cho cô giới thiệu thêm, y cáo từ rời ngõ tới đại đội một.

Nhớ năm xưa Giản Phàm làm cảnh sát lương 2000 thôi, giờ ngày kiếm cả vạn rồi.

Chương 080: Giai nhân không hẹn mà tới.

(1)

Vì sao lại tới đại đội một? Hết cách, mở rộng nhanh nên thiếu người quá mà, đồng chí Giản Phàm của chúng ta lại giở trò rồi.

Không khác gì lần đầu tới đây, thậm chí u ám hơn, lại thêm vài cái nhà cao tầng mọc lên che hết ánh sáng ít ỏi của đại đội một, cái ngõ sâu càng thêm tối tăm. Góc cửa nhận ra Giản Phàm ngay lập tức, hết sức vui vẻ đi ra bắt tay, y đứng lại hàn huyên vài câu, mời mấy điều thuốc lá rồi vỗ vai vài cái đi vào như nhà mình.

Nơi quen thuộc xa cách lâu ngày luôn làm người ta tức cảnh sinh tình, nhà ăn, phòng thẩm vấn, mọi thứ vẫn y như cũ, ban ngày trong sân vắng tanh, cái nơi chẳng có tí ánh nắng này lại làm lòng Giản Phàm ấm áp.

Bước chân chậm lại, như muốn hòa cùng hình ảnh trong ký ức, tường cũ hơn rồi, rêu bám cả mảng, cỏ dại mọc chân tường không ai nhổ, loáng thoáng nghe thấy tiếng người hát Tấn kịch, hát chẳng ra sao, nghe là biết bác Giang đang vừa rửa bát vừa tự tìm niềm vui.

“Bác Giang!” Giản Phàm đứng cửa nhìn viên cảnh sát già đeo cái tạp dề dơ dáy, hung tính lộ ra ngoài mặt, xúc động khẽ gọi, ông già làm cảnh sát cả đời chẳng có thành tựu gì, được một căn nhà nhường cho con trai lập gia đình dùng rồi, không hợp với con dâu, thế nên chẳng thích ở nhà, cái đại đội một này chắc là nơi duy nhất lưu luyến.

Bác Giang quay đầu sang, ánh mắt phức tạp, đây là chàng trai mà ông từng thân hơn cả con, lần từ chức có tới đây, ông kiên quyết không đồng ý, vẫn đi, đi biên biệt 2 năm trời không thấy mặt. Một tháng qua không nhớ là tới mấy lần, lần nào cũng từ chối.

“Đi đi, bác ở đây bao năm đã quen rồi, nhìn bọn nhóc phấn chấn đi ra, an toàn trở về, ăn bát cơm nóng là bác vui rồi, bác không có cái bản lĩnh như cháu, bỏ lại mọi người, lạng lẽ ra đi ...”

Bác Giang hơi giận, tiếp tục cúi đầu làm việc, chẳng còn tâm tình hát nữa.

“Bác, bác đã ở đại đội một cả đời, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, sớm muộn gì cũng phải đi, lúc đó bác làm sao?” Giản Phàm khẽ giọng nói, tay bác Giang vẫn không ngừng, nhưng rửa đi rửa lại một cái bát: “Nhà ăn của mấy đại đội đều đã bỏ rồi, nơi này còn giữ là vì đại đội một coi bác là trưởng bối, không ai dám lên tiếng thôi, cháu vẫn nói câu đó, tương lai già rồi, bệnh, con cái không ưa, bác định lẻ loi nằm một mình trong tầng hầm kia à?”

“Xéo ...” Bác Giang đột nhiên nổi giận, choang một cái đập vỡ bát.

“Cháu từng đổ máu, rơi nước mắt, còn vết thương không bao giờ liền sẹo, cháu chẳng có gì phải áy náy với ai hết ... Bác, cháu không phải thương hại bác mà tới, cháu tới nhờ bác giúp cháu. Cháu ở ngoài kia rất khổ, rất mệt, trừ bác ra đâu còn ai quan tâm tới cháu.” Giản Phàm gỡ khổ nhục kế từng dùng với Thời Kế Hồng.

Tính bác Giang là thế, không muốn thành gánh nặng của ai, kể cả con cái hay tổ chức.

“Người khác coi bác là ông già cứng đầu, nhưng trong mắt cháu, bác là bảo bối, người ta ngại thể diện bác ở đây cả đời thôi, sao bác không đi cùng cháu. Bác ăn thử thịt ngâm cháu làm rồi đấy, cháu còn làm được rất nhiều món ngon nữa, bác cháu ta cùng kiếm tiền ... Mai này bác già rồi, bệnh rồi, bên gối có thêm người quan tâm tới bác ... dù không ai ở bên, bác vẫn có tiền thuê người chăm sóc, không phiền đến ai cả, không phải tốt à?”

Giản Phàm nói rất thâm trầm, mọi người nói y cố chấp, nhưng so với bác Giang, y không là gì, ông già này có thể cố chấp tới mức y không phát lương cũng làm việc hăng hái, người như vậy đã hết thời rồi, không phù hợp cuộc sống hiện giờ nữa, người ta thường gọi là ngu, nhưng ngu làm người ta khâm phục, làm người ta thương.

“Cháu đi đi.” Bác Giang thở dài, thương tâm quay đầu đi.

“Cháu đợi bác.” Giản Phàm không làm khó nữa, thở dài để lại một câu rời đại đội một.

Trong nhà ăn, Giang Hòa Nghĩa hai mắt cay xè, nhiều lần từ chối ý tốt của thằng bé này rồi, càng từ chối càng thấy lòng bất an day dứt, như phạm sai lầm gì đó, mỗi lần Giản Phàm tới, cảm giác đó lại sâu hơn, hôm nay đặc biệt rõ ràng.

Buổi sáng 6 giờ, trời đã sáng hẳn vẫn mang theo cái màu sắc mờ mờ của thành thị, chỉ số ô nhiễm không khí 70, miễn cưỡng được xem là thời tiết tốt, xe đi qua mấy trường học trang trí đẹp để chuẩn bị cho ngày lễ mừng 1 tháng 6. Xe rửa đường chạy qua, Trương Vân mở gạt nước, thi thoảng nhìn tổng giám đốc ngủ gật ở ghế phụ lái, có chút buồn cười, tối qua hai nữ nhân uống say nhũn như bún, may cô được tổng giám đốc dặn trước đi tới đón, sau đó trông suốt cả đêm, sáng sớm vừa dậy đã kéo cô đi, chỉ vì muốn xem bữa sáng của Thực Thượng.

Tổng giám đốc kỳ thực rất đáng thương, nhìn tổng giám đốc trên đường đi nôn khan mấy lần, lòng Trương Vân có chút bùi ngùi, càng tiếp xúc càng hiểu được chua xót sau hào quang. Ít nhất cô thấy nếu là mình sẽ không chịu đựng được.

Về tới Tân Thế Giới thì sảnh ăn nhanh ở tầng một mở 3 cánh cửa, chiếc xe đưa đồ ăn của Phân Thủy Linh vừa mới rời đi, Sở Tú Nữ tới văn phòng, rửa mặt, chỉnh trang, thay một bộ trang phục nghiêm túc, vị tổng giám đốc nghiêm nghị mà không mất phong thái thực nữ, được trợ thủ tháp tùng, thần thái giới người đi xuống.

Bữa sáng bắt đầu từ 6 giờ tới 10 giờ, Sở Tú Nữ vào sảnh ăn nhìn lướt qua, quả nhiên, quả nhiên trừ hai nam nhân đen xì, còn lại là người của Tân Thế Giới, mấy nhân viên thấy tổng giám đốc xuất hiện có hơi run, nhưng Sở Tú Nữ lúc này đã lấy lại tâm thái ổn định, mỉm cười nói: “Mọi người làm việc đi, tôi tới ăn sáng thôi.”

Tổng giám đốc không tức giận, phục vụ viên cười tươi thêm vài phần, khách khí dẫn Sở Tú Nữ tới chỗ ngồi, Sở Tú Nữ xua tay, hứng thú xem bữa sáng.

Chẳng có gì lạ, sữa đậu, đậu hoa, thêm vào quẩy rán mà người Đại Nguyên đều thích, rồi cháo gạo, cháo bát bảo, còn mì ăn liền, và vài món dưa góp thôi.

Món chính mới có chút đặc sắc, bánh vùng, bánh bao hấp lồng nhỏ, còn có món bánh trứng mặn mà Sở Tú Nữ chưa nghe qua. Trương Vân thì thầm nói, người làm bánh bao hấp, quẩy rán, bánh vùng đều là mấy giúp việc trong bếp Tân Thế Giới, Giản Phàm kéo đi huấn luyện 10 ngày, mỗi người làm đúng một món, làm không tệ, nhìn không ra người mới làm.

Ngoài sảnh ăn nhanh treo biển bữa sáng, đám học sinh ồn ào kéo tới theo từng nhóm, còn có cả cha mẹ dẫn con theo, đi cả nhà, thậm chí không ít công vụ viên đi làm sớm cũng tới ăn tạm bữa sáng, náo nhiệt không kém buổi trưa.

“Trương Vân, mỗi món lấy cho tôi một phần, đặc biệt là món bánh trứng mặn ... Cô ăn gì tự chọn, chúng ta sáng tạo lợi nhuận cho ông chủ Giản.” Sở Tú Nữ đi tới vị trí ở góc gần cửa sổ, nhìn quanh một lượt, đúng là chỉ có hai người bán chế phẩm đậu, cô không có chút ấn tượng nào, còn lại toàn là phục vụ viên của Tân Thế Giới, không biết vì sao cô thấy chút buồn cười..

Tối qua bằng lọ nước hoa độc dược có được tình bạn của Tăng Nam, hai cô gái uống rượu, thở ngán than dài kể chuyện của mình, Sở Tú Nữ kể chuyện công ty mình làm Tăng Nam cười ngặt ngoẽo suốt, đến khi nghe kể lo lắng của mình thì không coi ra gì, cảnh cáo: “Công ty cô bé xiu, biết Địa ốc Nhân Thông không, biết Thông tin Tú Phương, giải trí Thịnh Đường không? Đều ngã trong tay anh ấy, có biết vụ án lừa gạt ngân hàng 2 năm trước không, do chính tay anh ấy trong đêm dẫn đội bắt mấy chục ông chủ, toàn người gia sản gấp cô mấy lần đấy. Biết anh ấy trước kia làm ở đâu không, đội trọng án, chuyên đào hố chôn người. Lần trước thấy cô đưa ra cái hợp đồng o ép đó, tôi biết ngay các cô chết rồi, muốn giở tâm kế với anh ấy, không bằng tự bóp cổ chết cho nhanh!

Chương 081: Giai nhân không hẹn mà tới. (2)

Bị đôi phương vừa chế nhạo vừa mắng mỏ mà Sở Tú Nữ im như thóc, sau đó Sở Tú Nữ như gặp tri kỷ thổ lộ hết khổ tâm, đến lượt Tăng Nam cũng xúc động kể chuyện của mình, hai cô gái cười lại khóc, khóc lại cười, uống tới khi bất tỉnh nhân sự.

Nhớ lại chuyện hôm qua, Sở Tú Nữ vừa buồn cười vừa tò mò, không hiểu nhân vật phong vân như vậy sao bỏ hết hào quang đi làm một người thường.

Trương Vân gọi hai phục vụ lần lượt đưa thức ăn lên, bát nhỏ, đĩa nhỏ vừa vặn đặt kín bàn ... Sở Tú Nữ lần lượt nhìn qua, sau đó chú ý tới món bánh trứng mặn màu vàng nhạt, ném thử thấy ngay vị lòng trắng bị nướng trên tấm sắt, mùi vị đậm hơn trứng gà bình thường, nhú mày không rõ lai lịch thế nào.

Trương Vân bỏ bát cháo xuống chỉ: “Đó là mảnh khốe của ông chủ Giản, trứng gà, bột mì thêm vào bột nhộng, làm ra hương vị đậm đà vừa ngọt thơm, ngày đầu tiên tôi ném thử, ăn liền năm sáu cái, trẻ con thích lắm. Chị xem, nhiều đứa học sinh tới mua bánh trứng mặn, chai nhựa mua sữa đậu, vừa đi vừa ăn ...”

Sở Tú Nữ đưa mắt nhìn, đúng là thế thật, cô còn chú ý một cái quạt để đầu gió, thổi nồi nấu sữa đậu nóng hổi, mùi thơm bay khắp phòng, rất kích thích khẩu vị, dù ai không có ý định ngửi thấy mùi cũng bất giác mua một phần.

Chi tiết, đây là chi tiết quyết định tất cả, Sở Tú Nữ cảm giác được tính khách quan, tính chân thật của câu nói ấy, nhưng nói thì dễ, làm được mới khó, mà Thực Thượng rõ ràng đã làm được.

Đậu hoa mịn, vào miệng trơn, giữ được mùi vị đậu thiên nhiên, dư vị xử lý rất tốt, không có vị hơi ngai ngái, Sở Tú Nữ không thích đồ ngọt, trực tiếp bỏ qua sữa đậu nành, thử món miến, vừa ném ngum nước dùng thôi tức thì vỡ lẽ: “Tiểu Vân, nhìn ra chưa, đây là tinh túy của món hầm Ô Long, là thủ đoạn quen dùng nhất của Giản Phàm, thứ này không ai mô phỏng

được đâu, những chỗ bán ăn sáng xung quanh đây làm ăn kém hẳn hả?”

Cao thủ làm việc nhỏ cũng chuyên chú, Sở Tú Nữ có nhận thức ngày càng sâu về món ăn của Thực Thượng, cùng nguyên liệu qua tay người khác nhau, chênh lệch lớn, không phải thông qua quản lý, bồi huấn mà bù đắp được.

“Vâng ạ, mở có một tháng mà truyền khắp nơi rồi, mấy quán bán sữa đậu ở trước Tam Trung đã dọn quán đi nơi khác.” Trương Vân thấy tâm tình tổng giám đốc không tệ liền phụ họa, kỳ thực cô rất tán đồng chuyện hợp tác với Thực Thượng, còn có thái độ rất lạc quan.

“Chú Hứa tính toán quá thấp, tôi thấy riêng một buổi sáng kiếm 7000 - 8000 là không thành vấn đề, riêng số lượng học sinh đã hơn 1000, mỗi người tới tiêu 3-5 đồng, ít nhất cũng 2 đồng, nếu thế” Sở Tú Nữ ăn tới

húng khởi còn tính tiền giúp Giản Phàm: “... 14 người làm, có hai tiếng, mỗi người phát 50 đồng là cao rồi, chi phí nhân công 700, địa điểm 800, lợi nhuận một nửa, mười mấy người này mỗi ngày kiếm cho anh ta 2000 không thành vấn đề. Anh ta ngủ dậy là có thể đếm tiền, mỗi tháng hơn 6 vạn ... Té ra anh ta là loại thích ngấm ngấm phát tài, không làm ai chú ý ...”

Thấy tổng giám đốc sợ người khác nghe thấy nhỏ giọng lắm lắm, Trương Vân không rõ ý tứ, chỉ cười theo, chỉ là biến hóa khác hẳn hôm qua, thật vi diệu.

Sở Tú Nữ ăn rất phí, mỗi thứ chỉ ăn một ít như mèo, sau đó lau miệng: “Tôi ngủ một chút, 9 giờ gọi tôi.”

“Tổng giám đốc có an bài lịch trình gì không, tôi còn bố trí.”

“Không, hôm nay chúng ta đi tìm tên bán cơm hộp tính sổ, không để anh ta nhàn nhã được.”

Sở Tú Nữ đứng dậy bỏ lại một câu làm Trương Vân giật mình, càng không cách nào dự báo trước được chuyện gì sẽ xảy ra hôm nay nữa.

Vừa 9 giờ 3 phút, Trương Vân tới đánh thức tổng giám đốc, vừa đi vừa vừa ký vài hợp đồng lao động, hai người xuống lầu, tới thẳng sân sau, dè dặt theo bước chân nhẹ nhàng của tổng

giám đốc, tổng giám đốc định làm gì, nổi giận? Chết vấn? Hay là ngồi xuống mặc cả? Hình như cách nào cũng vô ích.

Đi vào cửa Trương Vân ho khẽ hai tiếng, nhắc nhở mọi người chú ý, tức thì hai máy phục vụ đang chuẩn bị đóng gói sẵn người, đứng trước mặt là vị tổng giám đốc ít thấy, hơn nữa nghiêm túc, đang ngạc nhiên thì Sở Tú Nữ phát tay: “Mọi người làm việc đi, tôi tới xem môi trường làm việc của mọi người thôi ...”

Nghe câu này phục vụ viên lại lặng lẽ làm việc, môi trường làm việc có gì mà xem, là cái nhà kho sửa sang thành, chỉ rộng một chút, ánh sáng kém một chút, giữa ban ngày phải bật đèn. Máy chàng trai khỏe mạnh vác thùng inox tới lên bàn làm việc lớn, người rở hộp cơm ra, sau đó xới tới, cho rau, thức ăn vào các hộp để đóng gói.

Quy trình lưu loát làm Sở Tú Nữ hơi ngạc nhiên.

Cơm hộp dễ làm, ai cũng biết, chi phí thấp mà lợi nhuận không thấp. Nhưng làm rồi mới hiểu là khó nhất, trước tiên là hộp 3 ngăn, 5 ngăn khác nhau, cho các loại thức ăn khác nhau, hoàn toàn dựa vào nhân lực, thế nên đóng gói khó đột phá số lượng nhất định, khống chế lượng lớn lao động làm đi làm lại một việc rườm rà là vấn đề khó. Bán được hay không cũng là vấn đề, cơm hộp không thể để được qua đêm, bất cần một chút là không bán đi được. Chính vì những vấn đề đó mà Tân Thế Giới mấy năm không đạt tới lượng tiêu thụ 1 vạn suất.

Sở Văn Tú ngạc nhiên là bọn họ chia làm sáu tổ, chia cơm, cho thức ăn, đóng nắp, phân công rõ ràng tỉ mỉ, mất 12 phút mà một tổ đóng gói được 100 suất cơm, cho vào hộp xốp, tiếp đó là lên xe, mang tới các xe lưu động để bán.

Đây đúng là dây chuyền sản xuất hiệu quả cao.

Trương Vân biết nghi hoặc của tổng giám đốc, giải thích: “Đây là bàn bách hợp mà ông chủ Giản khoe là tự mình phát, mỗi cái bàn xếp 100 cái hộp, do một tổ 5-6 người đóng gói, gian này có thể đóng gói cùng lúc 600 hộp, từ 9 giờ tới 12 giờ đóng gói 1 vạn hộp rất dễ dàng, cách này tuy hơi què, nhưng mà hiệu suất tốt, mỗi hộp phí gia công là 2.5 hào, làm càng nhiều, kiếm càng nhiều.”

“Chỉ có 2.5 hào, thế mà anh ta cũng nghĩ ra được.” Sở Tú Nữ rõ ràng chê Giản Phàm keo kiệt.

Trương Vân thấy tổng giám đốc quá xem thường con số này, nói thêm: “Một tổ 6 người, mỗi tiếng kiếm ít nhất 100 đồng, mỗi sáng 3,4 tiếng, vậy là kiếm được 60 - 70 đồng rồi, nhanh tay có được 100 đồng, trong khi lương trưởng nhóm phục vụ viên của chúng ta chỉ 2000, phục vụ viên bình thường càng thấp, làm có vài tiếng thôi cũng bằng hoặc hơn lương làm ở chỗ chúng ta 8 tiếng, bọn họ lại có cơm ăn, công việc tốt thế kiếm đâu ra.”

“Anh ta dùng người thật là tốt ...” Sở Tú Nữ thở dài đi lên tầng hai: “Tôi nhớ một câu chuyện cười, khi đi học quản lý công thương, giáo viên kể, một công xưởng ở phương nam nhập dây chuyền sản xuất xà phòng, lúc đóng gói thường xảy ra sai sót, cho hộp trống vào thùng. Về sau xưởng lớn bỏ hơn 100 vạn cải tiến thiết bị, dùng máy quét hồng ngoại cùng máy móc để giải quyết vấn đề. Nhưng một cái xưởng nhỏ thì đâu có tài chính như thế, cô đoán họ làm sao?”

“Dạ ...” Trương Vân không đáp, vì lúc này mà đưa ra đáp án thì lãnh đạo không thể hiện được trình độ của mình.

Sở Văn Tú miệng mang nụ cười nhẹ: “Ông chủ nhỏ triệu tập những công nhân mỗi tháng lương chỉ vài trăm lại uy hiếp, ai đóng gói hộp rỗng sẽ đuổi việc ... Ông chủ đùn đẩy trách nhiệm, công nhân cuống lên thương lượng với nhau, sau đó lắp 2 cái quạt công suất lớn cuối dây chuyền ... Oa, rất hiệu quả, hộp trống bị thổi bay, cô nói cách nào hay? Vài trăm đồng hay là hơn trăm vạn?”

Trương Vân bật cười thán phục: “Tất nhiên là vài trăm rồi, bọn họ thật thông minh.”

“Thế nên ngàn vạn lần đừng coi thường trí tuệ sinh tồn của con người ... Cũng đừng lấy bằng cấp và quản lý ra nói, Đại Nguyên có hàng ngàn nhà hàng quán ăn, nhưng cái tồn tại được khiến người ta ngưỡng mộ không phải của những người học mười mấy năm lấy một đồng văn bằng.”

Chương 082: Giai nhân không hẹn mà tới.

(3)

Tiếp đó Sở Tú Nữ đi lên tầng 2, nơi này là nhà bếp, chẳng có gì đáng xem, gần như phục chế mô hình làm việc ở Phân Thủy Lĩnh, chỉ khác là một nửa đầu bếp vốn rút từ phụ việc trong bếp Tân thế Giới, còn ở đây bọn họ đã được cầm thìa rồi ...

Từ Tân Thế Giới tới Đại Doanh Bàn, mới đầu hai mẹ con béo kia vốn chẳng khách khí với Sở Tú Nữ, lần nào gặp cũng lãnh đạm hờ hững, thậm chí nhìn cô như kẻ thù, giờ thì khác hẳn, hiển nhiên đã hiểu Tân Thế Giới mới là kẻ ngốc, nhiệt tình dẫn tham quan. tham quan một vòng, vừa tới 10 giờ đã lục tục có người tới ăn, cứ nhìn đồ uống mang đi từng xe như bán buôn là Sở Tú Nữ biết làm ăn không thể kém.

Cảm giác nói thế nào đây, cổ họng không thoải mái, trước kia đều là của mình, giờ thì địa điểm gia công, nhân viên chẳng có gì thay đổi, nhưng người thu tiền lại không phải của mình.

Rời Đại Doanh Bàn tới đường Tân Hà, xem hai điểm đưa hàng mới lập, nơi này vắng vẻ hơn nhiều, hẳn là nhắm vào lượng người lưu động lớn và thương hộ ở đây, chỉ tiếc là ở đây hội tụ Kim Đỉnh, Mỹ Gia Mỹ mấy công ty ăn nhanh, thị trường đặt hàng e bị người ta chia hết. Thực Thượng có thể đứng chân ở đây hay không, Sở Tú Nữ chống mắt lên xem.

Suốt cả dọc đường Trương Vân không dám lên tiếng, sợ đụng vào vẫy ngược của tổng giám đốc, xe đi qua đường Học Phủ, hai điểm đưa hàng đã chiếm lĩnh cả con đường, trên đường thì thoảng lại nhìn thấy người mặc áo jacket hai chữ "Thực Thượng". Quản lý nơi này là Hoàng Thiên Dã bạn học của Giản Phàm, sử dụng nhân viên toàn là sinh viên, tất nhiên khách hàng là sinh viên, lực lượng đưa hàng tới 80 người, chỉ 3 tháng toàn bộ quán hàng nhỏ ở nơi này biến mất, đều nằm dưới cờ Thực Thượng.

Chỉ đi qua thôi, muốn đỗ xe lại cũng không có chỗ, mà thân phận này đi vào quán nhỏ thì mất giá quá, Sở Tú Nữ khẽ nhíu

mày: “Tôi nhớ có người đã điều tra thị trường nói các trường học đều có nhà ăn, cả đường hàng quán san sát, giao đồ ăn không có chỗ đứng, lợi nhuận không cao, cô có nhớ không?”

Trương Vân cười ngượng, đó là điều tra thị trường một năm trước, mà người làm chính là cô: “Xin lỗi tổng giám đốc, đó là sai lầm của tôi, tôi không nghĩ tới dùng sinh viên giao hàng cho sinh viên, cũng đánh giá thấp thị trường.”

“Tôi không trách cô, chúng ta ... Ài không chỉ chúng ta thôi đâu, tôi nghĩ tất cả đều nhầm rồi, giờ tôi không hoài nghi mảng thị trường ở đường Ngũ Nhất, Tân Hà sẽ thuộc về Thực Thượng, chỉ không rõ anh ta sẽ dùng thủ pháp gì dầy vò Kim Đỉnh và Mỹ Gia Mỹ thôi ...” Sở Tú Nữ cười có chút vị vui mừng trên đầu khổ của người khác, đợi người ta chung số phận với mình: “Sao đi một vòng không thấy ông chủ Giản?”

“Anh ta giờ ở Phân Thủy Lĩnh, chuyên tâm nghiên cứu thị ngâm rồi, người chỉ huy ở bếp của chúng ta là Giản Thủy Sinh, đều bếp đưa từ quán cũ ở nhà tới, còn ở Phân Thủy Lĩnh có Giản Đại Hòe đứng bếp, tình huống thông thường, anh ta không xuất hiện.” Trương Vân tới già chưa đoán ra ý đồ của tổng giám đốc: “Tổng giám đốc, chị định xử lý quan hệ giữa chúng ta và họ ra sao?”

“Về nhà đã, Nam Nam còn đang ngủ ở nhà tôi ... Ăn cơm xong chúng ta tìm anh ta nói chuyện.”

Xe về Tiểu khu Đông Lưu, đây là tiểu khu cao cấp, chiếc Audi ở đây chẳng có gì gây chú ý, một lát sau có hai nữ nhân khoác tay nhau đi ra, con người Trương Vân tức thì co lại.

Tầng Nam luôn ăn mặc đẹp để cầu kỳ thì không cần nói, đáng nói là tổng giám đốc thường ngày ăn mặc trang trọng chính thức, lúc này mặc chiếc váy trễ cổ, khoe cả mảng da ngực trắng phau phau, giày xăng đan lộ ngón, mép váy phát phối chấm gối, làm vóc dáng càng thêm cao ráo, khoác ngoài chiếc áo ren hoa ngắn, khí chất tức thì biến thành người khác, hai cô gái bước đi đong đưa cười nói, như hoa nhành xuân cực kỳ hút mắt.

“Hi hi hi, xem Vân Vân nhìn trở mắt ra kìa, chị Tú, em nói thế nào, nữ nhân còn bị chị mê hoặc, nói gì nam nhân? Xinh đẹp khí chất là một chuyện, ăn mặc không có phong cách không thể

khoe hết vẻ đẹp của nữ nhân ... Vân Vân, cô cũng đừng mặc nghiêm túc như thế, nới vài cái cúc áo ra, nếu không thì không ai cười đâu.

Tằng Nam ngồi vào xe tuyên bố xanh rờn, Sở Tú Nữ cũng làm mặt quỷ trên gheo, Trương Vân chỉ cười khởi động xe: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Đại Nam Môn, ăn gà hầm, à, xe của tôi còn vút ở nhà hàng Giang Nam.” Vừa nói địa chỉ xong Tăng Nam mới sực nhớ, hôm qua uống say vút xe luôn tại chỗ.

“Không sao, không mất được đâu, lát nữa ăn xong đưa cô tới đó.”

“Chị Tú, không nhìn ra chỉ uống thật giỏi, lần sau em phải tìm người hỗ trợ.”

“Hi hi, định gian lận kiếm người uống rượu không biết say à, tôi tưởng tôi không biết chắc.”

“Oa, nhanh thế mà đã biết ... Không phải bị anh ấy chuốc say rồi phi lễ đấy chứ.”

“... Thật là.”

Xe đi chậm rãi, hai cô gái nói chuyện rất hợp, riu rít không ngừng, Trương Vân nghe ra rồi, tuy không chỉ đích danh, cô biết người không say là ai ... Tổng giám đốc ăn mặc thế này, chẳng lẽ định quyến rũ ông chủ Giải?

Không phải không có khả năng, dù sao chị ấy chia tay bạn trai hơn một năm rồi, lâu lắm rồi chỉ có một mình, mà ông chủ Giải nếu bỏ đi vết sẹo kia, kỳ thực cũng hấp dẫn lắm.

Ba cô gái ăn qua loa, Tăng Nam hôm qua uống say khướt nên khẩu vị chẳng tốt, ăn xong đưa Tăng Nam về nhà hàng Giang Nam lấy xe, sau đó tới thẳng Phân Thủy Lĩnh. Trương Vân thấy quái quái, bình thường thi thoảng tham dự buổi tụ hội lớn, hoặc là party của người có tiền, tổng giám đốc mới ăn mặc cầu kỳ thế này, mà cũng không hở hang như bây giờ, lại còn sức nước hoa ngào ngạt

Mà càng không giống tới nhà chất vấn, hỏi tội vì dọc đường tổng giám đốc bật đĩa CD dương cầm, nhắm mắt thư giãn, chẳng lẽ là thực sự dùng mỹ sắc giải quyết vấn đề? Chị ấy không phải loại đó, chị ấy rất kiên kỳ, anh chàng tổng giám đốc kiêm

bạn học ở nước ngoài theo đuổi bao lâu kết cục thất bại cay đắng đó sao. Giản Phàm rất đặc biệt, rất có sức hút, nhưng mà xuất thân thấp, đâu hợp gu chị ấy?

Xe hàng đỗ ở trong sân, chiều rồi, Trương Vân biết chắc chắn là Giản Phàm giờ này có nhà, hai người tới cửa, trong sân cười nói rộn ràng, thì ra người nơi này giờ mới ăn cơm, vừa ăn vừa trò chuyện.

“Sư phụ, thịt ngon hơn hay là rau ngon hơn?”

Giọng nói quen thuộc trả lời, là Giản Phàm: “Nói thừa, thích ăn cái gì thì cái đó ngon nhất, tôi thì chay mặn đều không kiêng kỵ gì hết.”

Lại có người hỏi: “Sư phụ, thịt gì ngon nhất?”

Người nào đó đáp hộ: “Rồng trên trời, lừa dưới đất, thế mà còn phải hỏi à, sư phụ có biết làm thịt lừa không? Thịt lừa Thượng Đẳng ở tỉnh ta ngon có tiếng đấy.”

“Làm gì ngon bằng thịt ngâm của chúng ta.”

“Đang hỏi sư phụ cơ mà, làm mồm làm gì?”

“Sai hết!” Giản Phàm thỉnh linh tuyên bố một câu chấn động: “Thứ thịt ngon nhất trên đời là thịt người.”

Hả?! Cả đám kinh ngạc mất một giây, sau đó cười nghiêng ngả, cả hai cô gái ở bên ngoài cũng cười theo, hiển nhiên là đều nghĩ chuyện này theo chiều hướng xiêu vẹo không lành mạnh rồi.

Chương 083: Giai nhân không hẹn mà tới. (4)

Thế nhưng Giản Phàm không những không phải tùy tiện ba hoa, càng không phải có hàm ý như người khác nghĩ, mà lại còn có lý lẽ, chứng cứ rõ ràng: "... Xem Thủy Hử không, hồi 26 Mẫu Dạ Xoa, Đường Mạnh Châu bán thịt người, chuyên môn làm bánh bao nhân thịt, nghe nói mùi vị vô cùng, hiếm lắm .. Trong Thủy Hử có mấy người ăn thịt người, Lý Quỳ ăn Lý Quỷ, Vương Ải Hồ muốn ăn Tống Giang ..."

"Toàn là tiểu thuyết, sư phụ lừa người ta." Đám đầu bếp nhao nhao phản đối, nói thế không tính.

Ai ngờ Giản Phàm áp hết giọng mọi người, còn mắng: "... Không học cho tử tế biết cái rắm mà nói, chuyện ăn thịt người ghi chép nhiều lắm, loạn An Sử thời Đường, Tuy Dương bị vây, không có cái gì ăn, thủ bị Trương Tuần đi đầu đem tiểu thiếp của mình ra nấu, chia cho mọi người ăn. Sau đó toàn quân bắt đầu ăn từ nữ nhân, ăn trẻ nhỏ, ăn tới nam nhân, tới khi thành bị phá, 6 vạn người còn chưa tới 600, còn ăn theo cách người Mông Cổ, đem lên giá nướng, hoặc là cho vào nồi lớn luộc ... Đó là chuyện thật, khi tôi học nấu ăn có xem hết điển tịch điển cố liên quan ... Thời xưa ăn thịt người rất thời thượng."

"Có biết thịt nào ngon nhất không? Cũng có ghi chép, vẫn là thời Đường, một người tên Chu Sán, chuyên ăn thịt trẻ con và mỹ nữ, về sau cả vùng lưu truyền câu 'món ngon trên đời, gì hơn thịt người chứ?', chứng minh thịt trẻ con và mỹ nữ là ngon nhất ... Này, không tin à, các cậu từng nhìn mỹ nữ rồi chảy nước dãi chưa, điều đó chứng tỏ cơn thèm ăn nổi lên rồi đấy, ha ha ha ..."

Tiếng cười vang vọng cả bếp, đột nhiên "két" một tiếng cửa mở ra, đám nam nhân đang cầm bát cầm cốc tức thì rùng mình ngưng bật. Nhẹ nhàng như con gió, yếu điệu như liễu rủ, xinh đẹp rực rỡ như hoa nở rộ, Sở Tú Nữ kiêu sa khoan thai đi vào, cả đám đầu bếp im như thóc nhìn mỹ nữ vóc người cao ráo đi tới trước mặt sư phụ.

Giản Phàm đang ngồi ở ghế thấp ngược mắt lên, cặp chân dài miên man, da ngực trắng phau phau, không ngờ Sở Tú Nữ cởi bỏ bộ trang phục chính thức lại làm y chảy nước dãi rồi.

“Này, cơm trong bát anh không phải thịt người chứ?”

Sở Tú Nữ đảo mắt nhìn gã nói đùa một câu, khiến cho Giản Phàm định lực cao như vậy cũng phải cảm thấy sức hấp dẫn câu hồn đoạt phách từ làn thu ba của cô. Đang định trả lời không ngờ há miệng mà nói không ra lời, ợ một cái, cách ăn mặc táo bạo cùng thân hình nóng bỏng đó làm y phải hít sâu một hơi, tay không vững, bát rơi xuống đất ... đám đầu bếp há hốc mồm, không ngờ sư phụ luôn vững vàng trầm ổn tựa Thái Sơn, vậy mà lại kém định lực nhất, cười phụt cả cơm ra ngoài, sau đó vội vàng che miệng quay đi cười khùng khục thô bỉ với nhau.

Sở Tú Nữ rất hài lòng với màn mở đầu của mình, tạm thời bỏ qua Giản Phàm, hàn huyên vài câu với mấy người quen, thái độ cởi mở tự nhiên, làm đám đầu bếp bất ngờ.

Lát sau Giản Phàm mới trấn áp được đám đông, cầm bát cười ngượng: “Giám đốc Sở, ngọn gió nào thổi cô tới đây ... Địa Lô, thu dọn, Đại Hòe, nói các cậu bao lần rồi, đừng cởi trần, khó coi lắm, mặc vào, mặc vào ... Ăn xong thu dọn đi, đừng để người ta cười cho.”

Thẹn quá hóa giận cầm đũa đuổi đám đầu bếp đi như đuổi gà, Giản Phàm quay đầu lại, nhìn kỹ hơn, đúng là Sở Tú Nữ rồi, vài lọn tóc uốn quăn thả trước trán, đôi mắt kẻ nhện thêm phần sắc sảo, cùng với chiếc váy trễ lấp ló bầu ngực no căng dưới ánh nắng chiều sáng lóa mắt.

Sở Tú Nữ tủm tủm cười: “Tới thăm đối tác không được à?”

Lần này mặt mặt lớn rồi, Giản Phàm vội đưa tay mời hai cô gái lên lầu, Sở Tú Nữ ra hiệu Trương Vân ở dưới.

Ở trong bếp đám đầu bếp thò đầu ra, ánh mắt đều tụ lại ở bóng hình xinh đẹp kia, tiếng hít nước bọt xuýt xoa liên hồi, sư phụ nói không sai, có kẻ thèm ăn rồi ...

“Giám đốc Sở ăn dưa đi, lên chợ sớm mua, mùi vị được lắm.” Giản Phàm bê đĩa dưa cắt hình trăng non vào văn phòng của mình, Sở Tú Nữ ngồi ở vị trí ông chủ thấy Giản Phàm ân cần như thế, rất ư là đặc ý, lười nhác vươn tay ra nhón một miếng

dưa cắt cực mỏng, hé môi hồng, răng trắng như ngọc trai lộ ra, "ừm" một tiếng, ngược mắt lên thì Giản Phàm chợt dạ chuyển ánh mắt đi chỗ khác.

Vì quá xinh đẹp, hay là vì động tác nhỏ bị người ta phát giác? Điều này e ngay cả Giản Phàm cũng không nói rõ được, còn Sở Tú Nữ chỉ cười thầm, thông thả ăn dưa, không có vẻ gì là giận.

Giản Phàm yên tâm rồi, tìm đề tài hỏi: "Giám đốc Sở, sao tới mà không thông báo trước, cô xem, chỗ chúng tôi toàn đám nam nhân, hơi loạn ..."

"Ồ, nếu tôi thông báo trước, anh sẽ chuẩn bị gì?" Sở Tú Nữ có được ưu thế tâm lý rồi, nói chuyện cũng thoải mái hơn: "Có phải là lấy vẻ mặt vô tội, thật thà ra cho tôi xem, là tôi tin tưởng, sau đó tiếp tục đề nghị tôi hợp tác?"

"Ha ha ha, xem cô nói kìa, chúng ta hợp tác tốt lắm mà." Giản Phàm cười ha hả di chuyển đề tài: "Giám đốc Trương đâu rồi nhỉ?"

"Cô ấy ở dưới đợi tôi, sao thế muốn nói chuyện với cô ấy à?"

"Không phải, không phải."

"Anh Giản, tôi rất không vui, hôm nay tới đây hỏi, anh kiếm của tôi món hời lớn như vậy mà chẳng nói câu nào, anh không thể miệng gọi tôi là giám đốc Sở, trong lại không coi tôi ra gì như thế chứ?" Sở Tú Nữ ăn xong miếng dưa, giọng đột nhiên thay đổi, có điều khóe môi xinh vẫn mỉm cười.

Giản Phàm ngửa mặt cười, một lời hai ý: "Tôi mới đi vào có hai phút mà, đâu đã kiếm được gì từ cô."

"Định di chuyển đề tài sao, nhất định muốn tôi nói thẳng ra à?" Sở Tú Nữ ngồi thẳng lên, mặt nghiêm túc.

Không trêu ghẹo nữa, đối phương không phải là cô gái mà ai cũng có thể đùa cợt, nếu giả ngây giả ngọc thì mất phong độ, Giản Phàm nhún vai: "Được, tôi nói thật, dùng địa điểm của cô là hợp đồng quy định, do cô ký đúng không? Dùng sản phẩm bán đồ ăn sáng tôi trả tiền thuê hàng ngày, có nợ không? Tháng này doanh thu của phía cô thế nào, tôi không rõ, nhưng ít nhất khôi phục lại trước thời điểm tháng 4. Đúng không, nghĩa là bằng một năm tôi tặng cô 200 vạn, không có gì sai chứ?"

"Đúng là như thế."

“Không phải tốt rồi sao, cô lái lớn, loại bỏ được cho cô vị phó tổng níu chân kéo tay, vậy mà xem phía cô đi, Hứa Nhạc Sơn tới chất vấn đòi tôi phân chia lợi nhuận bữa sáng, đòi tôi tăng thêm thịt ngậm, hoàn toàn không màng tới hợp đồng ký kết ... Cái thói xấu không chịu được đối tác kiếm lời của người trong nước, cô là du học sinh trở về, sẽ không thể chứ?” Giản Phàm làm một tràng chặn hết lời Sở Tú Nữ.

Sở Tú Nữ chỉ cười, nếu cô mang tâm thái tức giận tới chất vấn thì lúc này e đã giận tới thở không ra hơi nữa, thủ pháp không sai, nhưng cách làm của anh ta, mấy người chịu nổi? Hừ một tiếng: “Thẳng thắn mà nói, thói xấu đó tôi không chỉ có mà còn rất nghiêm trọng, nếu không tôi tới tìm anh làm gì? Tôi rất tức giận hành vi của anh.”

“Không đâu.” Giản Phàm khẽ lắc đầu: “Nếu cô tức giận đã không khách khí như vậy, à phải rồi, sao lại ăn mặc thế này?”

“Chả nhẽ không nên?” Sở Tú Nữ hỏi lại, cô tốn rất nhiều tâm tư mới chọn phong cách này, hiệu quả, xem chừng không tệ, nhưng cô không cho rằng chỉ thế có thể giúp mình đạt được mục đích.

Chương 084: Nam nữ đôi quyết. (1)

“Không không, rất đẹp, cực kỳ xinh đẹp, có điều không giống phong cách của cô lắm.” Lần này Giản Phàm có cơ hội công khai nhìn giai nhân rồi, Sở Tú Nữ vào phòng đã cởi áo nhỏ khoác ngoài ra, mép cổ áo thiết kế chạy ngang làm cho chiếc cổ tinh tế mềm mại, bờ vai tròn trịa, cánh tay như khắc bằng ngà voi phơi bày ra bên ngoài, dưới sắc đen làm nổi bật lên càng mịn màng trắng trẻo. Đường nét tròn căng của đôi ngực hiện ra không sót chút gì, chẳng biết có phải tưởng tượng mà y lơ mơ thấy hai chấm nhỏ gồ lên, phát tán phong quang điên đảo.

Không biết Sở Tú Nữ có nhận ra ánh mắt Giản Phàm không, chống tay lên cằm hứng thú hỏi: “Phong cách của tôi thế nào?”

“Là loại rất chính thống, trang trọng mà vẫn duyên dáng nữ tính.”

“Anh hiểu tôi quá nhỉ, xem ra bỏ không ít công sức.” Sở Tú Nữ biết Giản Phàm đang tựa vô ý kéo đề tài đi loanh quanh, có điều được đào tạo đàm phán chuyên nghiệp, cô ứng phó có thừa, chớp mắt quay lại chủ đề: “Anh đã hiểu tôi như thế, có biết tôi tới đây với mục đích gì không?”

Khỉ thật, cứ nhìn thẳng một cái là mắt bắt giác lại di chuyển tới khe ngực kia, lại tò mò đoán bên trong có mặc áo lót không, thêm thái độ khó lường của Sở Tú Nữ, làm Giản Phàm thấy sự chuẩn bị trước đó của mình có vẻ không thích hợp nữa, đành giả ngốc: “Làm sao tôi biết.”

“Vậy tôi nói cho anh nhé, phong cách của tôi là chính thống có chút bảo thủ, cho nên mới bị anh dắt mũi, hôm nay tôi cho anh cảm giác khác hẳn, để anh hiểu, nữ nhân giỏi thay đổi ... Phải rồi anh Giản, có chuyện thông báo trước, quán spa, KTV và hạng mục giải trí kinh doanh không tốt, tháng sau đóng cửa, tôi hỏi ý anh, chuyển nghề gì thì tốt? Hay là tôi trực tiếp cho thuê địa điểm?”

Bất ngờ, hoàn toàn bất ngờ, Giản Phàm biết đối phương không dễ dàng buông súng, nhưng chiêu này thì y chưa nghĩ

tới, nếu làm thế, thị trường ăn nhanh khai thác quanh khu vực Tân Thế Giới vừa lên tới 1 vạn xuất sẽ ảnh hưởng lớn.

Quyết đầu giờ mới bắt đầu đây.

Đây là lần thứ hai Sở Tú Nữ thấy Giản Phàm thất thố, cô rất hài lòng với hiệu quả của chiêu cao sơn chấn hổ, có thể khiến nam nhân luôn bình thản tự tin tới dễ ghét này tim đập tăng tốc, có thấy rất có thành tựu.

Biến hóa rất nhỏ cũng không qua mắt được Giản Phàm, đây là chiêu thăm dò, vậy muốn thăm dò cái gì? Hoặc là ... Ánh mắt Giản Phàm lại vô tình nhìn bầu ngực trắng nõn nà cách mép bàn chừng 10 cm, mẹ nó, sản phẩm nuôi bằng trứng sữa phương Tây có khác, chỉ muốn thò tay ra thăm dò.

Cố áp suy nghĩ xấu xa trong đầu xuống, đưa mắt nhìn mặt Sở Tú Nữ, cánh môi hồng nhuận bóng sáng, khoe mắt kẻ vẽ cầu kỳ, cảm giác rất có sức sát thương ... Mà tất nhiên là thế, mình lợi dụng người ta trong một tháng khuếch trương lên gấp đôi mà.

Hai người mang tâm tư khác nhau, gian phòng rơi vào trầm mặc, Sở Tú Nữ ưu nhã nhón miếng dưa nữa, khẽ cắn kích thích Giản Phàm: “Xem ra trong thời gian ngắn anh không nghĩ ra được, nghĩ ra thì nói với tôi nhé

“Không cần, cô không đóng cửa đâu.” Giản Phàm ung dung nhìn thẳng Sở Tú Nữ, y đâu phải thiếu niên mới lớn nhìn nữ nhân xị máu mũi chứ.

“Vì sao?”

“Cô đóng spa và KTV, vậy thì bố trí Phó Vũ Hà và Sở Vũ Phi thế nào, tôi không nghĩ Viên Kỷ Bình và Sở Hỉ Phong để cho cô làm thế, gốc của họ sâu hơn cô.” Là một cự hình cảnh, muốn tra vấn đề này với Giản Phàm quá đơn giản.

“Thú vị đấy, anh biết gì nữa.” Sở Tú Nữ tiếp tục ăn dưa, như chẳng động lòng.

“Cô là đại tiêu thụ, lại sống phận nha hoàn, danh nghĩa bà chủ lại chẳng thể tự quyết.” Giản Phàm chuyển sang hứng thú đợi biến hóa của đối phương.

“100 vạn tiền hủy hợp đồng thì tôi tự quyết được.” Sở Tú Nữ đáp trả ngắn gọn.

“Ồ, nếu là thế với tính cách đại tiểu thư như cô sẽ gọi điện thoại báo một tiếng báo tôi chuyển nhà rồi cúp máy, chứ không tới đây ... Cô hẳn nghĩ hậu quả gây ra là gì rồi, đừng hiểu lầm, tôi nói tới làm ăn chính đáng, tổn thất này khiến cổ đông liên hợp tấn công cô, cái ghế chưa ngồi ấm đã chuyển cho người khác.” Giản Phàm chuyển giọng lạnh nhạt phân tích: “Trong mấy vị giám đốc chỉ có giám đốc Hứa và giám đốc Trương tới tìm tôi đã nói lên vấn đề của cô, bọn họ đang đợi xem trò cười. Có tôi, tôi kiếm tiền họ được lợi, mà còn có cơ kiếm chuyện với cô, không ai dám gây chuyện với tôi, vì họ biết tôi không phải người có thể đụng vào. Đuổi tôi đi, công ty tổn thất, họ tổn thất, lúc đó thì tôi đi cô cũng đi thôi.”

Sở Tú Nữ cảm giác thân thể thoáng chốc bị người ta lột trần vậy, có chút không thoải mái phản bác: “Chỉ là đồn thổi thôi, trong số cổ đông quá nửa là thân thích của tôi, nửa là người cũ của cha tôi, nếu đúng như anh nghĩ thì đóng cửa lâu rồi. Anh chỉ biết có thế mà muốn ép tôi à, chưa đủ phân lượng.”

“Ha ha ha, thứ tôi nhìn thấy nhiều hơn cô nghĩ đấy, không cần tìm hiểu công ty, tôi nhìn cô là đủ.” Giản Phàm cười ha hả, điệu bộ ăn chắc.

Sở Tú Nữ càng khó chịu: “Thế hả, có phải trán tôi viết ba chữ ‘dễ lợi dụng’ không?”

“Không, cô đừng hiểu lầm.” Giản Phàm xua tay, nhìn dáng vẻ khi tức giận của Sở Tú Nữ, tuy bị nhân viên gọi là “mỹ nhân béo”, kỳ thực không hề béo, chẳng qua con mắt thẩm mỹ phương Đông thích vẻ đẹp thanh thoát kiểu mình hạc xương mai thôi, chính xác có thể nói là đầy đặn, tư thế ngồi làm chiếc váy ôm để lộ bụng hơi ngấn mỡ, rất hợp khẩu vị của Giản Phàm: “Động tác nhú mày của cô rất đẹp, nhưng lại xuất hiện quá thường xuyên, cho thấy cô bất an, khó bình tĩnh, bởi vậy cô hay đi du lịch giải khuây. Người thích du lịch đều là người không cam chịu hiện trạng mong chờ thay đổi, vậy cô bất an điều gì, mong thay đổi cái gì ... Suy đoán này có thể sai lệch, nhưng mắt cô thì thoáng để lộ ưu lo cô độc, lực bất tòng tâm, hay chống cảm suy nghĩ, cho thấy tôi nói không sai ... Thêm vào cô rất khách khí với tôi, hình như không vẹn vẹn vì bối cảnh công an

của tôi. Một tổng giám đốc gia sản lớn như vậy, vì sao phải lấy lòng công ty nhỏ vậy? Như thế chưa đủ hiểu cô sao?”

Sở Tú Nữ không trả lời được, nhắm mắt lại bình phục tâm tình, khi mở mắt ra ánh mắt có chút thâm trầm: “Tằng Nam nói anh có thể nhìn thấu tâm sự của người khác, cô ấy đối diện với anh luôn có chút chột dạ, nói tôi giả trò tâm kế với anh chẳng bằng tự bóp cổ cho nhanh ... Giờ tôi cảm giác được rồi, anh đúng là một nam nhân nguy hiểm, được, nếu đã thế chúng ta thẳng thắn bàn bạc với nhau, thế nào?”

“Như vậy là tốt nhất.” Giản Phàm gật đầu, bất kể đối phương tới đây với ý đồ gì thì thế khước trương ở Tân Thế Giới cũng đã giữ được rồi, giờ nhìn Sở Tú Nữ, làm sao mà xinh đẹp mê người thế, giống như hình người trên tờ tiền vậy.

Sở Tú Nữ hít sâu một hơi, điềm tĩnh nói: “Tôi nói thẳng luôn, kỳ thực với Tân Thế Giới mà nói, tài sản chủ yếu là tòa nhà, nói đơn giản hơn, dù không kiếm được xu nào, dựa vào giá trị mảnh đất đã là con số kinh khủng, giờ đã là hơn 300 triệu rồi.”

Chương 085: Nam nữ đôi quyết. (2)

“Tôi biết, chính phủ nâng giá đất lên, có đất muốn không kiếm tiền cũng khó.” Giản Phàm tỏ ra là thính giả tốt.

“- Ba năm trước cha tôi bùng bùng đã tâm đầu tư hơn 3400 vạn vào luyện than, có điều không gặp thời vận, đúng lúc tỉnh tiến hành cải cách đổi lò luyện nhỏ, thêm vào giá than tăng lên, đối tác đương địa ngầm gỡ trò, làm ăn dừng lại. Hồi vốn chưa tới 500 vạn, còn trả không hết nợ, phải đem 24% cổ phần thế chấp công ty mậu dịch Hằng Ích, chú tôi Sở Hỉ Phong chiếm 20% cổ phần, Viên Kỷ Bình chiếm 5% cổ phần, nhà tôi nắm 51% cổ phần ... Nhưng nắm trong tay ai còn chưa biết, có biết vì sao không?”

“Trời phải mưa, mẹ phải gả đi thôi.” Giản Phàm chép miệng, loại chuyện tranh đấu gia đình này vô vị nhất.

Sở Tú Nữ có chút buồn bã: “Đúng thế, tất cả đang đợi cha tôi trút hơi thở cuối cùng, bất kể tôi được chia bao nhiêu thì tương lai cũng không có năng lực tác động thế cục nữa. Thậm chí tới tay tôi có thể rất ít, vì tôi là con gái, sớm muộn cũng gả đi, mà mẹ kế tôi sinh ra con trai ... Nếu mẹ kế tôi gỡ thủ đoạn, nói không chừng tôi trắng tay ra khỏi nhà, còn nghèo hơn anh, điểm này anh có đoán ra không?”

Những lời này lần đầu tiên cô nói với người ngoài, dù nói với Tăng Nam, cũng chỉ nói tới bất hạnh trong gia đình, với Giản Phàm, dù cô dẫu, đôi mắt làm người ta e sợ kia cũng nhìn ra được.

Giản Phàm uyển chuyển nói: “Tôi rất cảm thông cho cảnh ngộ của cô, nhưng tôi không giúp được gì rồi, chuyện tranh đấu trong gia đình, tôi không có hứng thú.”

“Đừng hiểu lầm ý của tôi.” Sở Tú Nữ sợ Giản Phàm hiểu lầm mình tìm y để nhờ giải quyết vấn đề hoặc dùng khổ nhục kế khiến y động lòng, cô không phải nữ nhân như vậy, kiêu hãnh nói: “Tôi muốn nói với anh là, ngay cả tôi còn chẳng thể dựa vào Tân Thế Giới, đừng nói là anh. Cũng muốn nói cho anh biết, tôi

rất phiền lòng, lý tưởng của tôi là sống ở trong biệt thự thôn quê tại nước Anh. Không phải là loại sang trọng rộng lớn đâu, chỉ là loại có vườn nho nhỏ thôi muốn rảnh rỗi xem sách, tới các nơi trên thế giới du lịch. Từ sau khi mẹ tôi qua đời, tôi và cha tôi rất xa cách, khi cha tôi có mẹ kế càng xa cách, anh nhìn rất chuẩn, đôi khi tôi hoài nghi, mình sống vì cái gì, vì sao mình phải phiền não vì chuyện này, tôi chỉ muốn vứt bỏ tất cả.”

“Tôi ủng hộ lý tưởng của cô, cuộc sống nhàn nhã đó là thứ tôi hướng tới.” Giản Phàm lập tức đồng cảm.

“Nhưng anh có nghĩ tới không? Nếu Tân Thế Giới đổi người, dù là ai thì cũng không khách khí với anh như tôi đâu, lúc đó thì anh làm sao? Hợp đồng hết hạn, anh làm thế nào?”

À à, dụ mình đây mà, còn muốn thăm dò cả ý nghĩ thực sự của mình nữa, cô em này lợi hại hơn đánh giá của mình, Giản Phàm nghĩ một lúc, cuối cùng chọn cách chân thành: “Kỳ thực tôi không nghĩ nhiều như vậy, mấy năm qua tôi vất vả khổ cực, chưa lúc nào thả lỏng, thần kinh cứ căng như dây đàn vậy ... Tôi rất muốn sống hết mình một lần, chứ không nghĩ tới muốn giàu có ra sao, có một nơi an thân lập mệnh và làm ăn tạm ổn, tôi muốn làm cháu ngoan với ông bà nội, làm con hiếu thảo với cha mẹ, còn muốn yêu đương một lần thật nghiêm túc, cưới cô vợ vừa ý ... Cô đừng cười, tôi không phải người có chí lớn, nếu có tôi đã không bỏ cảnh phục, tôi chỉ muốn sống tự do một chút, chân thực một chút.”

“Nhưng anh hiện giờ sống chẳng chút tự do chân thực nào, mà chỉ là tựa lừa mình lừa người, có rất nhiều ẩn họa chôn bên cạnh anh, anh có nhận ra không?” Đồng cảm, đó là cảm giác của Sở Tú Nữ lúc này, hai bọn họ đều là cùng một loại người, mắc kẹt lý tưởng và hiện thực: “Anh muốn chỗ an thân lập mệnh mà dựa vào Tân Thế Giới nguy ngập là không xong rồi, chẳng may tổng giám đốc không phải là tôi, chẳng may Tân Thế Giới chuyển kinh doanh thứ khác, đó là đả kích trí mạng với anh.”

“Cô thật sắc sảo, nói trúng bản khoản của tôi rồi.” Giản Phàm giơ ngón cái lên, càng lúc càng thích cô gái này.

“Đừng khen tôi, khen là tôi nở mũi nói linh tinh đấy, còn muốn nghe những lời khó nghe không?” Nói tới lúc này gần

giống bạn bè tâm sự, Sở Tú Nữ trêu.

“Xin mỹ nữ chỉ giáo.” Giản Phàm chấp tay một cái.

Sở Tú Nữ bật cười, không khách khí nữa: “Thành phần cấu thành nhân viên của anh là gì? Đồng nghiệp, đồng hương, bạn học, thân thích, đúng không? Không thể phủ nhận, có nhân vật linh hồn gắn kết mọi người như anh, Thực Thượng phát triển thần tốc. Nhưng cuối cùng chẳng phải cứ phát triển thế này sẽ thành Tân Thế Giới sao? Hoặc khi thiếu nhân vật linh hồn thì sẽ thế nào? Anh ngày ngày làm cơm, vận hàng, điều hòa quan hệ các nơi, anh không muốn có cuộc sống của mình nữa à? Đây là tự do anh muốn sao?”

Chỉ có thể thở dài mà thôi, không nói đâu xa, vừa rồi muốn lên Bắc Kinh một chuyến, thăm Hạnh Nhi, thăm em gái, 1 tháng 5 về nhà thăm cha mẹ cũng là mang mục đích mà về, nói quá đúng rồi.

Sở Tú Nữ nhìn ánh mắt trông đợi của Giản Phàm, cảm giác nam nhân này kỳ thực rất chân thành đáng yêu, chẳng qua giống mình, phải khoác mình bộ mặt khác nhau: “Đưa vào quản lý hiện đại và chế độ quy phạm là con đường phải đi, xí nghiệp hình thức gia tộc như chúng ta là không ổn, có chế độ cũng không tuân thủ được ... Như chỗ anh bây giờ, nói chế độ gì đó thành trò cười rồi. Tôi không phủ nhận trình độ nấu ăn của anh, nhưng chỉ hợp với bếp quy mô nhỏ thôi, chừng 5-6 người. Tôi ví dụ nhé, anh không có chế độ vệ sinh phòng dịch, chỉ treo vài câu nội quy kỳ quái lên tường, nếu người ta biết anh chế biến thức ăn trong cái xưởng cũ cải tạo thế này, dù anh làm ngon tới mấy, chẳng ai dám ăn.”

Giản Phàm cười khở, sao không biết thiếu sót của mình, tới mức này gần như cực hạn của y rồi, làm lớn lên là lực bất tòng tâm, một khi có vấn đề là không phải chuyện nhỏ.

Sở Tú Nữ che miệng cười khẽ, cầm miếng dưa nữa, ăn ngon lành, mặt Giản Phàm thành quả mướp đắng rồi, chột ánh mắt thấy cánh tay trái của y có vết đạn bắn, suýt nữa kêu ra tiếng. Còn tưởng Tăng Nam dọa, không khỏi tim đập mạnh, còn cả vết xước trên má nữa, mơ hồ có chút cảm giác dị dạng, không phải sợ hay lo lắng.

Giản Phàm không chú ý, còn đang đắm đầu, thiếu học vấn, thiếu văn hóa là điểm yếu lớn nhất của y, chính vì thế không thể làm gì một cách quy củ, chỉ dựa vào đầu óc linh hoạt là không đủ, nên khi làm cảnh sát chỉ loanh quanh ở cơ sở xông pha nguy hiểm, giờ chẳng lẽ kinh doanh cũng chỉ làm ông chủ nhỏ, suốt ngày đầu tắt mặt tối? Phải làm sao?

Có điều để bị làm khó thì không phải là Giản Phàm rồi, nhìn Sở Tú Nữ nhấp môi cắn dưa, đuôi mắt cong lên như đang cười, tức thì động lòng, sán tới cười: “Giám đốc Sở, vậy cô nói tôi nên làm sao, lần này tôi gọi thực lòng.”

“Đơn giản, bằng vào tài nghệ xuất thần nhập hóa và lối tư duy đặc biệt của anh, thêm vào sự quản lý chính quy của tôi, không phải đôi trời sinh à?” Sở Tú Nữ nói ra mục đích thực sự.

Nếu anh mà còn tiếp tục mở rộng, quản lý sẽ hỗn loạn, thế này nhé tôi đầu tư cho anh 100 vạn cùng với một giám đốc quản lý để tham gia Thực Thượng, đổi lấy 49% cổ phần, được không?”

Chương 086: Giải thích một chữ yêu. (1)

Giản Phàm từ chối thẳng thừng: “Không được, cô khởi mơ số cổ phần đó, đợi tôi đưa mọi thứ vào đúng quỹ đạo, không cần mở rộng, mỗi tháng tôi kiếm 50 vạn không thành vấn đề.”

–“A, tức là anh đồng ý cho tôi tham dự cổ phần, nhưng phân ngạch thì chưa đồng ý.” Sở Tú Nữ hơn hở phát hiện sơ hở trong lời Giản Phàm.

“A!” Giản Phàm ôm đầu, hôm nay mình làm sao thế này, đây là lần thứ ba thất thái, lỡ mồm để lộ ý nghĩ trong lòng mất rồi, nha đầu béo thật gian xảo.

Sở Tú Nữ cười khanh khách, nháy mắt khích: “Vậy mà bảo chân thành, anh Giản, tôi lần nữa suýt bị anh lừa đấy, tôi có khí độ tiếp nhận hợp tác với anh, chả lẽ anh không có, tôi là cô gái yếu đuối, chẳng lẽ anh lo tôi lừa anh?”

“Để tôi nghĩ đã.” Giản Phàm không biết nói gì hơn, cô gái này không vừa chút nào đâu, năng lực thích ứng quá nhanh.

“Anh thông thả nghĩ đi, chẳng ai ép anh ... Giới hạn của tôi là 100 vạn thêm vào một giám đốc giúp anh quản lý, đổi lấy 20% cổ phần, thấp hơn tôi cũng tiếp nhận, có điều như thế anh thành phụ nhân hẹp hòi đấy.” Sở Tú Nữ đứng dậy mặc áo khác nhỏ chỉ có tác dụng làm dáng lên, hứng thú ăn thêm hai miếng dưa nữa, chuẩn bị rời đi, nói thêm một câu có chút ảm đạm: “Tôi chỉ muốn kiếm đường lui thôi, tránh tương lai mất hết tất cả, vì tranh gia sản mà nhảy lầu nhảy sông có nhiều lắm, tôi không muốn đi vào con đường đó.”

Giản Phàm không hồi âm, giống đang châm chước, Sở Tú Nữ đợi thêm một lúc rồi cáo từ, ra tới cửa mới nghe thấy Giản Phàm giữ lại, lòng mừng thầm.

Có điều Giản Phàm không dễ bị khổ nhục kế và mỹ nhân kế qua mặt, chỉ bình đạm hỏi: “Tôi hỏi cô một vấn đề, giữa chúng ta chưa có cơ sở để tin nhiệm nhau, tiền vào tay tôi, cô căn bản không thể khống chế, doanh lợi bao nhiêu, chỉ mình tôi thực sự

biết, nhìn sổ sách, chúng tôi vẫn thua lỗ, vậy vì sao cô đột nhiên muốn hợp tác với tôi? Mới đầu cô tới đây với mục đích thăm dò.”

“Vì cái này.” Sở Tú Nữ chỉ vết thương trên tay trái Giản Phàm: “Quá khú quyết định tính cách một người, tôi có biết qua một chút về quá khú phức tạp của anh, một người từng cứu người khác, từng bước lên đỉnh cao mà học được cách buông bỏ, chẳng lẽ không đáng tin nhiệm? Tôi biết, anh tuy trêu chọc tôi, nhưng anh không hại tôi.”

Nói xong bước ra khỏi cửa, thành linh quay đầu lại, đúng lúc Giản Phàm thò đầu nhìn như trộm, cả hai cùng phì cười.

Sở Tú Nữ tới gần hơn một chút, môi hồng khẽ phả hơi ấm vào tai Giản Phàm: “Lời này không phải tôi nói đâu, mà là Tăng Nam uống say nói đấy, cô ấy nói trong mắt cô ấy, anh chỉ đẹp trai, đáng tin hơn trước mà thôi

Giản Phàm bất giác đứng ngây ra tại chỗ đưa tay sờ vết sẹo, không để ý tới tiếng giày cao gót đi xa dần.

Sở Tú Nữ bước chân nhẹ nhõm vui tươi trở về xe, mở cửa ngồi lên, đưa đĩa dưa tới: “Tiểu Vân ăn đi, ông chủ Giản cho đấy ... À phải, về viết đơn từ chức đi.”

“Á ...” Trương Vân vừa cầm miếng dưa suýt đánh rơi.

Sở Tú Nữ tỉnh như không nói: “Chẳng phải cô rất ngưỡng mộ anh ấy à, chúng ta chuẩn bị hợp tác với Thực Thượng, cô sang đó làm giám đốc quản lý.”

Trương Vân ngỡ ngàng chỉ nói chuyện một bữa mà mọi chuyện thay đổi nhanh vậy, từ đối địch thành đối tác: “Anh ta đồng ý rồi sao?”

“Chưa, nhưng anh ấy sẽ đồng ý.” Sở Tú Nữ như vừa hoàn thành một nhiệm vụ gian nan, nhắm mắt dựa lưng vào ghế, cảm giác vô cùng thành tựu: “Chiêu này tôi học của anh ấy đấy, chặn đường lui của anh ấy, để lại đúng một con đường, dù có là cái hố, anh ấy cũng nhảy, hướng hồ hai bên cùng có lợi? Hi hi, chúng ta cũng đi theo anh ấy, âm thầm phát tài.”

Xe đã rời khỏi Phân Thủy Lĩnh, còn ở lan can tầng hai, Giản Phàm vẫn đứng đó, mắt dõi ra xa, tai đeo tai nghe, nhưng không phải nghe nhạc mà là cuộc đối thoại vừa rồi giữa hai người.

Đúng thế y đã lên ghi âm lại, có lẽ đó là dấu ấn không xóa mờ được của quãng đời trước kia ...

Trời dần chuyển hướng hoàng hôn, lại một ngày nữa sắp kết thúc, Giản Phàm theo thói quen tới cửa hiệu ở Đại Doanh Bàn giúp dọn dẹp rác vận chuyển đi, nhìn thời gian đã 6 giờ, vừa lái xe hàng vừa rút điện thoại ra gọi, xe đi tới đường Văn Hoa tìm chỗ đỗ lại, đợi người trong điện thoại tới.

Thi thoảng lại nhìn vào gương chiếu hậu, trong gương là cổng của một đơn vị, trung tâm giám định tư pháp tỉnh, Giản Phàm cũng chẳng hiểu chức năng cụ thể của đơn vị này, có điều vì một người ở đây, y luôn có vướng bận cắt không đứt.

Là Hồ Lệ Quân, tháng vừa rồi chỉ gặp nhau hai lần, mời nhau ăn cơm, đã không tìm thấy nhu tình như mật trong ánh mắt kia rồi, chỉ toàn thương thân trách phận sau tai họa, hoặc có thể nói cảm giác của đôi bên quá phức tạp, không thể quay lại quan hệ hài hòa tùy ý nói cười như trước.

Có người nói, biện pháp tốt nhất phá hỏng tình hữu nghị nam nữ là lên giường, cũng có người nói, nếu bị phá hỏng rồi, nếu muốn duy trì quan hệ chỉ có một con đường, lên giường.

Không có gì phải nghi ngờ, Giản Phàm chưa bao giờ ký hủy cái tư tưởng xấu xa đó, à căn bản y coi đó là xấu xa đâu, mà là một loại nhu cầu bắt nguồn từ sinh lý và tâm lý, bị áp chế suốt thời gian dài, chiều nay gặp Sở Tú Nữ một cái đã bị khơi lên.

Sở Tú Nữ mục đích rất rõ ràng, muốn một phần lợi nhuận của Thực Thượng để đảm bảo cho tương lai bất trắc, mà chuyện này nếu không thành, e là ngày tháng tiếp sau này ở Tân Thế Giới không dễ sống. Nói thật, Giản Phàm bội phục nhãn quang và khí phách của Sở Tú Nữ, dù sao tìm một người trước đó không lâu còn gài bẫy mình để hợp tác, cần sức chịu đựng tâm lý rất lớn.

Khả năng Sở Tú Nữ cũng không ngờ rằng, thứ khiến Giản Phàm thực sự động lòng không phải ngôn từ sắc bén, không phải ý tưởng đặc sắc, quanh quẩn trong đầu không phải cạnh tranh hay thỏa hiệp mà là bầu ngực trắng phau phau, còn cả xuân sắc vô biên trong chiếc váy ôm sát người, làm Giản Phàm nghĩ vẫn vợ rất lâu.

Nghĩ rất nhiều, nghĩ tới mối tình đầu, không biết Hương Hương giờ đã là vợ người ta chưa, nghĩ tới chị Tương ở nước ngoài có phải đã tìm được mối tình mới rồi không? Lại nghĩ tới Dương Hồng Hạnh, không biết tương lai có thể nắm tay nhau đi lên thăm đở không? Đương nhiên nghĩ tới người sắp gặp, Hồ Lệ Quân.

Trong tất cả nữ nhân của y, người hiểu lòng người nhất, thoáng đạt nhất, nuông chiều y nhất là Hồ Lệ Quân, nếu vứt bỏ đi toàn bộ yếu tố khác, gian tình ấy là thứ tình cảm thuần khiết nhất, trừ sự thu hút lẫn nhau trong ánh mắt, trừ tiếng rên rỉ trên giường, không xen lẫn bất kỳ thứ gì bên ngoài.

Mình có thích cô ấy không? Có!

Khẳng định là thích, Giản Phàm tự hỏi lòng, luôn luôn là câu hỏi khẳng định.

Nhưng mình có cưới cô ấy không? Không, Giản Phàm cũng có sự khẳng định mâu thuẫn, có lẽ dù mình muốn, cô ấy không muốn, trong mắt cô ấy, mình giống đứa em trai che trở, yêu thương vậy, bất kể dưới tình huống nào không muốn làm mình khó xử.

Nhớ lần đầu tiên bị kéo ra thực địa, nhớ hai lần đóng giả vợ chồng chẳng phù hợp, nhớ lần đầu tiên khơi lên máu nóng nam nhân, nhớ sau khi bị Hương Hương phản bội, thời gian dài xa cách với nữ nhân. Cũng chính đêm hoang dại đó kéo tự tôn nam nhân trở lại, lúc vụ án áp lực nhất, luôn là cô ấy giúp mình có giây phút giải tỏa hiếm hoi, Giản Phàm bất giác đưa tay ra cười ha hả, bí mật phủ bụi trong lòng lúc này khiến y có thêm chút ngọt ngào, đồng thời thấy mình nợ chị Hồ nhiều lắm, nhiều tới không trả hết, lại thêm một vương vấn ...

Chương 087: Giải thích một chữ yêu. (2)

Cốc! Cốc! Cốc! ... Tiếng gõ cửa kéo Giản Phàm từ ký ức quay về hiện thực, quay đầu sang không biết Hồ Lệ Quân xuất hiện bên cửa lúc nào, mỉm cười vẫy tay, mở cửa xe đi lên: “Ông chủ, sao lại nhớ tới tôi thế, đừng có xẻo tôi nhé, giờ tôi nhận lương cứng, không có chút thu nhập phụ nào đâu.”

“Tôi là đầu bếp, cần thế không? Chị Hồ, hết giờ làm rồi chứ?”

“Ừ, có điều ...”

“Tôi đưa chị về nhà.”

“À ... Được.”

Hồ Lệ Quân muốn nói gì đó bị Giản Phàm cắt ngang, đành gật đầu, Giản Phàm khởi động xe rời trung tâm giám định, dọc đường hỏi tính chất công tác của cô, công tác so trước nhẹ nhàng lắm, chỉ phụ trách bồi dưỡng một số nhân viên tư pháp thôi, một năm rảnh tới nửa năm.

Vài lần cô muốn nói gì đó, nhưng nhìn Giản Phàm phấn chấn vui vẻ lại thôi.

Mà Giản Phàm cũng không nhìn được nhìn Hồ Lệ Quân mấy lần, cũng giống có thứ gì mắc trong cổ họng không nói ra được. Mấy lần nhìn trang phục đơn giản của cô, ánh mắt mang oán sầu mơ hồ, tóc cắt ngắn, vẫn xinh đẹp hoạt bát như thế, nhưng không còn khí thế năm xưa, từng trải với nam nhân mà nói là tài phú, với nữ nhân là khổ sở. Với cô gái coi công tác quan trọng hơn sinh mạng và hôn nhân, Giản Phàm biết, loại phản bội tới chính từ tổ chức làm cô đau thấu tim.

Tìm để tài nhẹ nhàng, Giản Phàm nói chuyện vui vẻ trong cuộc sống, Hồ Lệ Quân đáp câu được câu chẳng, hỏi y chuyện làm ăn, ngôn ngữ hai người mơ hồ, cũng tạm được, có khả năng, như thế thôi .. Lặp đi lặp lại, tới tận trước nhà Hồ Lệ Quân, Giản Phàm phanh xe lại: “Tới nhà rồi.”

Nơi này, rất quen thuộc, cách vài bước là tổ ấm ân ái của hai người một thời, Hồ Lệ Quân mở cửa xe, Giản Phàm gọi một tiếng làm động tác khựng lại, như có người chĩa súng vào, từ từ

quay đầu, nhìn Giản Phàm, kỳ thực giữa hai người căn bản không cần nhiều lời, từ trong ánh mắt của nhau nhìn ra cùng một tâm tư và bí mật.

Trong mắt Giản Phàm, Hồ Lệ Quân nhìn thấy loại khao khát, là ánh mắt khi hai người trần trụi đối diện với nhau, là ánh mắt kiến cô rung động. Còn Giản Phàm nhìn khuôn mặt thanh lệ vẫn còn đó, ánh mắt lại né tránh, như bị ánh mắt mình bắt lấy.

“Chị Hồ, chỉ vẫn sống một mình sao?” Giản Phàm khẽ hỏi.

Câu này mang hàm ý gì, Hồ Lệ Quân rất hiểu, gượng cười gật đầu: “Ừ vẫn thế.”

“Tôi ...”

Còn chưa kịp nói ra thì Hồ Lệ Quân đã bịt lấy miệng, chớp mắt buông ra ngay, như dỗ em trai, quát khẽ: “Đừng nói.”

“Kỳ thực ...”

Lại lần nữa Giản Phàm bị Hồ Lệ Quân bịt lấy miệng, nhưng không phải là uy hiếp vờ vịt như trước, mà là loại khẩu khí cầu khẩn: “Thật đấy, đừng nói, giờ tôi đang làm quen với một người bạn trai, tối nay hẹn nhau.”

Giản Phàm thất vọng “ồ” một tiếng, Hồ Lệ Quân buông tay, giống người chị chỉnh lại cổ áo cho y, nhỏ nhẹ nói: “Cậu nói ra, tôi sẽ không đành lòng từ chối, cũng không từ chối được ... Nhưng giờ khác rồi, ở bên nhau, tôi sẽ có cảm giác tội lỗi, nữ nhân cuối cùng phải có chỗ đi về. Cậu có hiểu không?”

“Tôi hiểu ...” Giản Phàm khom lưng lấy trong ngăn xe ra một thứ, là cái túi không có gì đáng chú ý: “Món quà, tặng cho chị, tôi chuẩn bị lâu rồi, muốn tặng chị ... Nhưng bận quá nên không đưa được, chắc chắn chị thích, đừng từ chối.”

Hồ Lệ Quân vui vẻ nhận lấy: “Ừ, tôi biết tài nghệ của cậu, nhất định sẽ thưởng thức.”

“Chị Hồ, có gì khó khăn đừng chịu đựng một mình, chị còn có tôi, trước kia chị giúp tôi thành nam nhân thực sự, giờ tôi muốn làm điểm tựa cho chị.” Giản Phàm giờ chỉ có thể nói câu này.

“Ừ, đi cẩn thận.”

Hồ Lệ Quân chủ động nói lời chia tay, Giản Phàm gật đầu, nhìn cô đứng bên đường vẫy tay, xe từ từ rời nơi hai người bắt đầu.

Tới trong kích động, đi trong bình đạm, chuyện nam nữ hình như đều không thoát được công thức chung đó. Rất lâu sau Hồ Lệ Quân mới ngừng vẫy tay, miệng nở nụ cười nhẹ, vừa đi vừa mở gói giấy, bên trong là cái hộp da, nụ cười của cô cứng lại, mở hộp bên trong là lớp vải đỏ, chiếc đồng hồ Omega nữ, nhìn cái đồng hồ rẻ tiền trên tay, ký ức ngọt ngào trong tim thoáng qua, bất tri bất giác bước chân cô dừng lại.

"Oa, chị Hồ, cái đồng hồ của chị nát quá, không xứng với chị chút nào!" Giản Phàm cầm cổ tay Hồ Lệ Quân nâng đồng hồ lên nhìn.

"Tôi thích đồng hồ Omega, nhưng tiền lương của chúng ta mua nổi không? Chiếc bình thường cũng giá cả vạn" Hồ Lệ Quân nói một câu khiến Giản Phàm lè lưỡi.

Còn bây giờ cái đồng hồ này khẳng định là không phải loại bình thường, có thể khiến Giản Phàm xưa nay tiết kiệm móc hầu bao mua một thứ quý giá như vậy. Hồ Lệ Quân bất ngờ lại cảm động, chiếc đồng hồ này thể hiện vị trí của cô trong tim Giản Phàm, nụ cười lần nữa hiện diện trên môi, nụ cười ấm áp hạnh phúc. Cậu ấy luôn tinh tế như vậy, dù là nhìn nghi phạm hay tình nhân, không gì qua được ánh mắt đó ... Nghĩ tới đó, cô ý thức được vấn đề nghiêm trọng, cậu ấy có thể nhớ một câu nói băng quơ của mình, như vậy chắc chắn không quên giây phút bên nhau, hai người ăn ý tới mức tới bản thân không muốn thấy.

Hồ Lệ Quân biết bông hoa ái tình giữa hai người dù nở rục rờ thế nào cũng không thể kết trái, nếu đã biết như thế sao cô còn có thể để Giản Phàm phải vướng bận vì mình mà lỡ dở tương lai, đó là điều cô không muốn thấy nhất.

"Cạch!" Hồ Lệ Quân đóng hộp da lại, cô sẽ trân trọng món quà này cũng như tình cảm nó gửi gắm, nhưng sẽ cất kỹ nó.

Nước xa chẳng thể giải cơn khát gần, nước gần lại chẳng thể uống.

Rời khỏi tiểu khu, Giản Phàm có chút chán chường, ở Đại Nguyên có một nữ nhân duy nhất tiếp nạp mình đã từ chối mình rồi. Bất kể sự thực là gì, bất kể đôi mắt đọc thấu tâm sự của

y nhìn thấy gì, Giản Phàm tôn trọng quyết định của Hồ Lệ Quân. Có lẽ vài năm sau gặp lại vẫn là đơn hình lẻ bóng, trợ trợ một mình, hoặc thành vợ thành mẹ, dù thế nào cô ấy đưa quyết định, y sẽ ủng hộ ...

Thu lại tâm sự, lái xe tới tiểu khu Hồ Thiên ở ngoại thành phía nam, gọi Đường Đại Đầu xuống lấy đồ, đó là bữa ăn y vốn chuẩn bị cho hai người.

Xe dừng ở cửa tiểu khu, tối mùa hè, vài ba người đi hóng mát ra vào, trong sân vài dụng cụ thể thao đơn giản, xung quanh đám trẻ con nô đùa truy đuổi nhau, nơi này chẳng phải chỗ phồn hoa, nhưng lại là nơi thích hợp sinh sống. Cái ghế dài, hai ông già tóc trắng, chắc đang chia sẻ chuyện nhà, đa phần là nhà ba người nắm tay nhau đi trong tĩnh mịch, Giản Phàm có chút khao khát.

Buổi chiều Sở Tú Nữ nói rất nhiều, nhưng câu khiến y nhớ nhất là, chẳng lẽ anh không cần cuộc sống nữa? Anh sống thế có tự do không?

Cứ tưởng mình đã nhìn thấu mọi thứ rồi, mình đã hiểu cuộc sống này lắm rồi, rời Quế Viên, hai năm tĩnh lặng định cát tiếng hót kinh động, kết quả vẫn thế, vẫn thức khuya dậy sớm, ngoài con số trong tài khoản không ngừng tăng lên, cuộc sống mình khao khát vẫn xa vời, dù mình có tự thị thông minh hơn người ra sao, rốt cuộc vẫn như bè gỗ giữa đại dương mênh mông, mãi mãi mong bến đỗ ...

Cuộc nói chuyện với Sở Tú Nữ, cuộc gặp gỡ ngăn ngủi với Hồ Lệ Quân để lại rất nhiều cảm xúc, cho dù y thấy hết, cuộc sống vẫn đầy những bất đắc dĩ không phải chúng ta có thể kiểm soát ... Chị Hồ lúc này chắc một mình ở nhà ôm gối xem TV, cuộc hẹn đó là không có thật, nhưng dù ở cùng mình cũng chỉ là bong bóng rồi có một ngày tan vỡ ... cũng không thật, mình đã không thể cho chị ấy, vậy cũng không thể ích kỷ giữ lấy chị ấy, phải buông tay dù đó là chuyện khó khăn đến đâu.

Chương 088: Giải thích một chữ yêu. (3)

Cửa xe "cạch" một cái mở ra, Giản Phàm đang mãi suy tư bị giật mình, Đường Đại Đầu mò lên, mũi hít hít như chó đấy hơi, lấy được cái hộp nhựa, mở ra nhìn, ăn luôn, gật gù liên tục, xách túi lên mời tượng trưng: "Ừ ngon quá, ngon quá, nhận cậu làm anh em đúng là có khẩu phúc. Lên nhà tôi đi, uống vài chén."

Giản Phàm khước từ, hôm nay không có tâm tình, nhìn Đường Đại Đầu mặc sơ mi hoa, quần rộng, đầu trọc, lại hồi phục bộ dạng lưu manh trước kia, kéo một cái: "Khoan khoan, anh Đường, hỏi anh chuyện này."

Đường Đại Đầu cẩn thận chặn họng: "Hỏi đi, nói trước nhé, nếu là chuyện bán cơm hộp tôi chưa nghĩ xong đâu."

Giản Phàm hơi ngần ngừ, không biết có tìm đúng người không nữa: "Không phải chuyện đó."

"Vậy thì muốn hỏi về nữ nhân rồi." Đường Đại Đầu thi thoảng thông minh một lần, tri thức chuyên nghiệp, ngoài ra còn quái gì để Giản Phàm phải thỉnh giáo đâu.

Giản Phàm vỗ vai Đường Đại Đầu, phục rồi, không giấu nữa: "Tôi muốn hỏi anh, tôi thích mấy cô gái, nhưng tôi không biết mình thích ai nhất, anh nói xem, tôi phải làm sao?"

"Lên giường, ví như cậu muốn lên giường với ai nhất chính là người thích nhất, lên giường rồi vẫn muốn cùng lên giường, chính là người thích nhất." Đường Đại Đầu đáp rất ngắn gọn đơn giản.

Ặc, Giản Phàm nghe luận điệu này gặp khó rồi, hình như đều muốn đưa lên giường, còn là cùng lúc, gãi đầu: "Vậy làm sao biết cô gái đó có thích tôi không?"

"Vẫn là lên giường, cho cậu biết, ngượng ngượng ngừng ngừng lên giường, là hơi thích, không ngại cùng cậu lên giường làm chuyện đó là tình cảm vững vàng. Nếu nóng lòng xé áo kéo quần lên giường với cậu, cậu không cứng lên được còn thổi giúp cậu, đó là nữ nhân đặc biệt thích cậu ... Nữ nhân trước khi lên giường nhắc cậu đeo bao cao su thì quên mẹ nó đi ... Nữ nhân

thực sự vì cậu mà chết không chớp mắt là chỉ có mình cậu trong tim thôi, không ai bước vào tim được, giống như chị dâu cậu vậy ...” Đường Đại Đầu dâm quảng cực thịnh, giáo dục Giản Phàm.

Cuộc sống hai người khác biệt cực lớn, Giản Phàm nghe chỉ thêm nghi hoặc, nhưng đối với chuyện Phi Phi và Đường Đại Đầu thì đúng là như thế.

“Vậy có loại tình huống này không, vì bây giờ người thích ta lên giường nhiều, nói đơn giản là kiểu tình một đêm. Hoặc ví như tôi và một nữ nhân lên giường với nhau, tôi thoải mái, cô ấy cũng vui vẻ, nhưng cũng đâu thích nhau, vậy làm sao? Tôi nói tìm người tôi thích nhất và thích tôi nhất làm vợ.” Giản Phàm hỏi tiếp, trong đầu thoáng hiện hình ảnh mấy cô gái, đầu y hơi loạn, trình bày không rõ ý, nhưng Đường Đại Đầu chắc chắn hiểu.

Quả nhiên Đường Đại Đầu gật gù dạy dỗ: “Ài, lên giường là hình thức, cậu đúng là thẳng góc, nữ nhân cùng cậu lên giường tỏ ra chiều chuộng hay có lệ? Là hưởng thụ hay khó chịu? Khác biệt lớn lắm ... Đối với cậu, xong việc rồi cậu muốn kéo quần lên muốn chuẩn, hay là còn muốn ôm ấp thủ thi? Nếu cậu thấy ôm cả đêm không muốn buông, là người thích nhất.”

“Đúng là chân lý tới từ thực tiễn.” Giản Phàm cười ha hả, có muốn Đường Đại Đầu nói lý luận từ phương diện khác thì hẳn chẳng tìm ra, quanh đi quẩn lại mấy trò, có điều với kinh nghiệm lăn lộn chốn giải trí của Đường Đại Đầu thì đúng, áp dụng vào cuộc sống bình thường chỉ nên coi như tham khảo, giờ ngón cái: “Anh Đường, nói có lý lắm, nhưng mà vẫn còn vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Ví như, có cô gái thích tôi, nhưng cũng thích người khác, tôi cũng thích cô gái ấy, trong tình huống đó, cô gái ấy lựa chọn thế nào?”

Đường Đại Đầu tặc tặc lưỡi ra chiều thương hại: “Vậy mà không hiểu, xem công phu trên giường ai hơn chứ sao.”

“Hả? Gì?”

“Đúng là thông minh lại phạm hồ đồ, căn bản mà nói ... Cái gì gọi là vốn liếng của nam nhân? Vốn liếng càng lớn, công phu càng tốt, nữ nhân kẹp cậu càng chặt.”

“Thôi, quanh đi quẩn lại vẫn là lên giường à?” Giản Phàm thấy không học tập được gì từ Đường Đại Đầu nữa rồi.

“À, lên giường chưa toàn diện.” Đường Đại Đầu bổ sung: “Còn đã chiến.”

Giản Phàm bực mình tới phì cười: “Anh Đường, dùng lên giường không giải quyết được vấn đề lên giường ... Bây giờ quan hệ nam nữ loạn lắm, ví như nữ nhân, có chồng, có tình nhân có bạn tình, có tiền nuôi mặt trắng, không hiếm đúng không? Ví như nam nhân, có vợ, rồi có vợ bé, nhưng thấy nữ nhân xinh đẹp chưa lên giường lại động lòng. Vậy giải nghĩa thích và yêu ra sao?”

“Còn phải giải nghĩa à, loại nữ nhân cậu nói thì hết cách rồi.” Đường Đại Đầu chỉ mình lại chỉ Giản Phàm: “Loại nam nhân cậu nói, văn nhã chút gọi là tình thánh, thô tục chút là dâm côn, ví như cậu hiện giờ và tôi trước kia chính là cùng một loại, cũng hết cách rồi, thứ đó trời sinh, không sửa được.”

“Anh coi tôi và anh là một loại á... Vãi.” Giản Phàm bĩu môi, mình làm sao cùng loại với một tên chần gái được cơ chứ.

Đường Đại Đầu đột ngột vung tay bợp Giản Phàm một cái đau điếng, vít cổ giáo huấn: “Cậu còn tệ hơn tôi ấy, tôi ngủ với tiểu thư là ăn bánh trả tiền, hai bên vui vẻ, kéo quần lên một cái là không ai nợ ai nữa, gặp nhau vẫn vui vẻ, không cần lúng túng. Còn cậu ngủ với gái là trêu đùa tình cảm của người khác, tôi là chân tiểu nhân còn cậu là thứ nguy quân tử, tôi cao thượng hơn cậu nhiều, hiểu không? Vờ vịt cái mẹ gì, cậu là loại đó đấy, không nhận là thằng hèn.”

“Tôi, tôi ...” Giản Phàm ấp úng mãi không biện bạch được, người ta nói đúng quá mà, cuối cùng thẹn quá nổi cáu: “Cút, lần sau không làm cho anh ăn nữa.”

Đường Đại Đầu cười ha hả đắc thắng, xuống xe rồi, đột nhiên quay lại chỉ chiêu: “Cậu không chấp nhận con người mình thì chưa tiến bộ được đâu, còn nếu muốn hiểu nữ nhân, làm nữ nhân chết đi sống lại trên giường không buông cậu ra được thì nên chịu khó thỉnh giáo Phi Phi. Cô ấy chỉ cho vài chiêu dùng không hết, nói cho cậu biết kỹ thuật trên giường của Phi Phi cứ gọi là ...”

“Cút, cút, Phi Phi là vợ anh đấy, anh ăn nói kiểu gì vậy ... Không thèm nói chuyện với anh nữa.” Giản Phàm đá Đường Đại Đầu một phát, đóng sầm cửa lại, phòng xe đi luôn.

Xem ra chuyện này chỉ có thể trông cậy vào bản thân, mỗi người mỗi khác, không học được.

Cuộc sống lại tiếp tục với ăn ăn uống uống.

Sở Tú Nữ lần này được lĩnh giáo sự cứng đầu của Giản Phàm rồi, hai tuần liên tiếp cô tới Phân Thủy Lĩnh năm lần, hẹn ông chủ Giản sáu lần, có hai lần đi cùng Tăng Nam, có điều trừ làm đám đầu bếp nhìn tới chảy nước dãi ra thì chẳng có tác dụng gì.

Giản Phàm thi thoảng trêu ghẹo hai cô gái vài câu, kể vài câu chuyện tục tĩu, Tăng Nam không quá để ý, nhưng Sở Tú Nữ thì có chút nhụt chí. Tân Thế Giới không lớn, cũng chẳng nhỏ, mình dù gì cũng là mỹ nữ tổng giám đốc, không ít người, bao gồm cả ông chủ lớn đều ngon ngọt lấy lòng, vậy mà cái người được lợi lớn này lại còn chẳng nể mặt.

Thực Thượng không có động tĩnh gì, động tĩnh Tân Thế Giới ngày càng lớn, lượng tiêu thụ tới 2 vạn xuất cơm mỗi ngày, có công ty nào không thèm? Huống hồ lượng tiêu thụ đó có một nửa là cướp miếng ăn từ miếng Tân Thế Giới, Sở Hỉ Phong đưa ra vấn đề, sắp tới hè, các trường tiểu học trung học chuẩn bị nghỉ, trước kia có chợ nhân lực ở Đại Doanh Bàn bù lại, giờ bị Thực Thượng lấy mất, giờ công ty lớn như thế phải làm sao, chẳng lẽ vay tiền phát lương, nếu không giảm nhân viên.

Vấn đề này làm khó Sở Tú Nữ, nếu là mọi năm thì cho nghỉ một bộ phận nhân viên tạm thời, đến tháng 9 tuyển người mới cũng được, nhưng năm nay làm thế, e mũi giáo chĩa thẳng vào Thực Thượng.

Trừ chú họ, còn một người nữa gián tiếp chĩa mũi giáo vào Thực Thượng. Chính là Viên Kỷ Bình, vị phó tổng này không đi làm, về lý luận thì xảy ra chuyện như vậy cơ bản là phải cuốn xéo, không ai muốn loại chuyện đó ảnh hưởng tới danh dự. Nhưng Viên Kỷ Bình không chỉ có quan hệ với Viên gia, lại là cổ đông của công ty, thân tín không ít, Phó Vũ Hà gây khó dễ, dọa đám phục vụ viên một phen, không dám ra sân sau kiếm thêm thu nhập nữa.

Vậy mà Giản Phàm vẫn án binh bất động, anh ta đang tính toán cái gì, hoặc đang chờ đợi cái gì?

Chương 089: Lòng người khó đoán. (1)

Lịch lại lật sang trang nữa, tới ngày 14 tháng 6 rồi, Sở Tú Nữ buồn chán xem ghi chép ngắn về lịch sử trên lịch, tiếng gõ cửa vang lên. Hứa Nhạc Sơn và Trương Vân đi vào, thần sắc có thêm vài phần hoảng hốt, báo cáo mới biết Sở Vũ Phi chủ quản hạng mục giải trí giở trò. Sáng sớm thông báo, sau này sử dụng nhân viên KTV tuyển dụng phải thông qua giám đốc bộ phận, Thực Thượng muốn dùng phải tính giá 40 đồng/người/tiếng, còn phải qua bộ phận của họ thống nhất kết toán.

Sở Tú Nữ xem xong tờ thông báo ngắn bật cười vì tầm nhìn hạn hẹp của người anh họ này: “Định giết gà lấy trứng à, Thực Thượng chưa kiếm được bao nhiêu đã không chịu nổi, 40 đồng một tiếng, vậy mà nghĩ ra được. Nếu có địa điểm và túc xá, Thực Thượng lo gì không tuyển được người với giá đó.”

Tuyển người không vấn vện là vấn đề tiền lương, còn cả điều kiện ăn ở, nếu có điều kiện tốt, dù lương thấp cũng dễ tuyển người, Tân Thế Giới có một nửa tầng 6 làm nơi ở cho nhân viên, còn Thực Thượng thì chẳng có gì cả. Chủ ý này là do Sở Hỉ Phong nghĩ ra, muốn ép Thực Thượng phải nhả một phần lợi nhuận.

“Tổng giám đốc, phải làm sao giờ?” Hứa Nhạc Sơn là người thành thật, bên kia là Giản Phàm khó chơi, không dám phật ý, ông ta đành đưa vấn đề cho tổng giám đốc.

Sở Tú Nữ không phát biểu mà nhìn trợ lý: “Giám đốc Trương thấy sao?”

“Tôi thấy đúng là giết gà lấy trứng, nhưng để ông chủ Giản biết bên này không dễ dàng cũng tốt.” Trương Vân nói đầy hàm ý.

“Được, tôi sẽ xử lý.” Sở Tú Nữ cho hai cấp dưới lui, tay chống cằm suy nghĩ một lúc gọi điện cho Giản Phàm.

“Biết rồi ... Tôi xong việc ở công ty sẽ tìm cô ... Vội gì chứ, cơm phải ăn từng miếng, việc làm từ từ. Chuyện nhỏ, lát nữa chúng ta thương lượng.”

Giản Phàm cắt điện thoại đi, lúc này y đang cân mười mấy vị thuốc trong xưởng thịt ngâm, Hoàng Thiên Dã đứng sau lưng hồi lâu, nhú mày lại: “Mày trọng sắc khinh bạn quá đấy, Sở yêu tinh gọi một cú điện thoại là mày lật đật chạy tới, tao và Thanh Thanh đợi nãy giờ mày không cho câu trả lời rõ ràng.”

“Mày phiền quá, chuyện đó tao có cách nào được.”

Mục đích chuyến đi của Hoàng Thiên Dã rất đơn giản, 25 tháng 6 các trường đại học sẽ lần lượt nghỉ hè, hai điểm phân phối hàng ở đường Học Phủ chuyên bán cho sinh viên sẽ phải đóng cửa. Còn hai địa điểm ở đường Ngũ Nhất, đường Tân Hà, hiệu quả rất thấp, hơn một tháng rồi mà lượng tiêu thụ bình quân mỗi ngày quanh quần mấy trăm, miễn cưỡng hòa vốn.

Tóm lại họ sẽ không kiếm được đồng nào trong hè.

“Vậy mày nói đi, bọn tao làm sao? Ông chủ, người giao hàng dễ tìm, nhân viên bồi dưỡng trong quán thì khó, chẳng may tìm được việc gì thích hợp hơn để làm không về nữa, tháng 9 tao phải bắt đầu lại từ đầu. Mày không thể chỉ dứt khoát lúc đòi tiền tao, giờ có chuyện thì áp a áp ứng.” Hoàng Thiên Dã vỗ bàn làm Giản Phàm không làm việc được nữa.

Giản Phàm cũng bực mình trừng mắt: “Được, tao thống khoái chút, dạy mày cách này, lên bộ giáo dục khiếu nại, nói là ảnh hưởng tới lượng tiêu thụ cơm hộp của mày, kiến nghị bỏ nghỉ hè, bắt học sinh sinh viên học quanh năm.”

“Tao có bản lĩnh đó theo mày bán cơm hộp làm chó gì?”

“Đúng rồi, mày chả được tích sự gì vậy nói xem, vì sao tao phải dùng mày?”

“Được, tao nghĩ cách cho mày, giao chuyện làm ăn xe lưu động ở Đại Doanh Bàn cho tao, vậy là giải quyết được vấn đề.” Hoàng Thiên Dã thấy không làm khó được Giản Phàm, phải lộ bài.

“Đừng mơ.” Giản Phàm cười nhạt.

“Có tin tháng 9 tao không bán cho mày nữa, tự gây dựng đội ngũ không?” Hoàng Thiên Dã một kế không thành, quay sang uy hiếp.

“Được, từ mai mày đi gây dựng đội ngũ riêng luôn đi, không làm là vương bát đản, cút ... Ba tháng kiếm được nhiều hơn 3

năm rồi mà còn không biết điều, giờ dám lên mặt với tao à?” Giản Phàm tức tối chửi một câu, đuổi cả hai người ra ngoài đóng cửa lại, lúc y nấu ăn, ghét nhất bị quấy rầy.

Hoàng Thiên Dã tức giận đá cửa mấy cái, hùng hổ kéo Từ Thanh Thanh đi, nhưng vừa ra tới cửa không thấy Giản Phàm giữ lại thì khí thế cũng xẹp luôn, nhìn bạn gái áp úng: “Thanh Thanh, hay em cầu khẩn cậu ấy xem.”

Từ Thanh Thanh lờm một cái, tỏ ý rất không vui, không phải là không thể đi cầu khẩn, mà thấy bạn trai mình quá đáng, Hai cửa hiệu cùng giao hàng, trong ba tháng qua lượng tiêu thụ lên tới 8000 xuất, vượt xa dự kiến, lợi nhuận thu về hơn trước kia kinh doanh quán cơm 10 lần. Lòng tham của Hoàng Thiên Dã vì thế cũng tăng lên, mở liền hai địa điểm ở đường Tân Hà và Ngũ Nhất. Giản Phàm luôn cảnh cáo là thời cơ chưa chín muồi, nhưng Hoàng Thiên Dã không nghe, gom 40 vạn mở hai địa điểm, giờ hay rồi, một bên là học sinh nghỉ hè, một bên lượng tiêu thụ không lên. Hoàng Thiên Dã liền quay sang nhắm nhe miếng bánh Đại Doanh Bàn, trong suy nghĩ của hắn dù sao thì mấy xe lưu động kia trước vốn là tiểu hộ bán cho Tần Thế Giới, sao lại để tiền chảy ra ngoài mà không để người mình làm?

“Anh Giản Phàm ...” Từ Thanh Thanh nhìn Giản Phàm từ bếp đi ra liền đuổi theo.

Giản Phàm đứng lại nhìn cô gái vẫn mặc đồng phục trường, tóc dài tết thành hai bím dày, không hẳn xinh đẹp, rất hoạt bát, năng động nhanh nhẹn. Cũng biết trong quần thể sinh viên, Từ Thanh Thanh đã thành truyền kỳ sáng nghiệp, trên mạng còn có ảnh Từ Thanh Thanh bán cơm hộp, giới thiệu là bà chủ nhỏ mỗi tháng kiếm hàng vạn, nhân viên trăm người, được đám sinh viên đặt biệt hiệu

Công chúa cơm hộp". Chuyện đó coi như là

Quảng cáo cho Thực Thượng, Giản Phàm không chú ý nhiều, giờ thấy Từ Thanh Thanh vẫn chưa thoát dáng vẻ học sinh, cảm giác không ổn lắm.

Nhìn Từ Thanh Thanh như thấy mình năm xưa, hận không thể trong một đêm gom hết tài phù thiên hạ vào túi, chỉ có điều

mình tưởng tượng xuống, còn Từ Thanh Thanh có Hoàng Thiên Dã cộng tác, đã tâm tăng cao.

“Em thấy chuyện đó có thể làm được sao?” Giản Phàm mặt âm trầm hỏi.

“Em ... Em thấy hai anh là anh em thân thiết, họ là người ngoài, chuyện đó ... dù sao làm ăn đâu cần nể nang gì ...” Từ Thanh Thanh mấp máy môi, có chút ngượng ngùng cúi mình xin lỗi: “Anh Giản Phàm, anh đừng trách Thiên Dã ăn nói quá khích, anh ấy nóng ruột, đã bỏ ra 40 vạn, hết cả tích góp rồi, mà hiệu quả ...”

“Nóng ruột thì làm càn à?” Giản Phàm giáo dục hậu bối của mình: “Những người bán hàng lưu động đó đều có gia đình, cướp đi bát cơm của họ rồi, em bảo họ sống sao? Cho dù là không cần để ý, họ có cách, tiếp theo đó sẽ là hỗn chiến, họ hợp tác với chúng ta vì chúng ta ra giá hợp lý, làm ăn có chữ tín, không ép giá họ, giờ họ không phạm lỗi gì, em định vắt chanh bỏ vỏ, em muốn làm ăn theo cách đó à? Muốn vì tiền mà bất chấp, không từ thủ đoạn à?”

“Nhưng bọn em ... Thì làm sao?” Từ Thanh Thanh cầu khẩn, trong mắt cô, Giản Phàm đã đuổi được Tân Thế Giới chiếm lấy thị trường Đại Doanh Bàn, chuyện này với y chỉ là vấn đề nhỏ.

“Làm ăn phải thuận thế, chứ không phải nghịch thế, cho dù nghỉ vài tháng, em vẫn có thể kiếm lại sau, chỉ kiếm ít đi một chút thôi, trước kia Thiên Dã kinh doanh quán cơm không phải cũng tới hè là nghỉ à? Nếu thêm khát tiền như thế, còn không bằng đi cướp ngân hàng ... Về đi, đợi hết nghỉ hè tới tìm anh, Thanh Thanh, em bảo hấn, đừng vì tham tiền mà chuyện gì cũng dám làm, bao nhiêu tiền mới thỏa mãn đây?” Giản Phàm nói xong bỏ lại Từ Thanh Thanh lên lầu.

Chương 090: Lòng người khó đoán. (2)

Từ Thanh Thanh rầu rĩ rời xưởng gia công lên xe của Hoàng Thiên Dã, hai người ở trên xe trách móc nhau, xem chưa đi, thấy Giản Phàm thay quần áo lái xe hàng đi vào thành phố.

“Thiên Dã, em thấy anh Giản Phàm nói có lý đấy, không thể làm như thế, không hay lắm, thiếu đạo đức.”

“Rầm chó, lý gì mà lý? Đạo đức gì chứ? Nó cướp Đại Doanh Bàn từ tay người ta thì có lý, chia cho chúng ta một ít thì là vô lý à? Em không hiểu nó, thằng này là điển hình của loại trọng sắc khinh bạn, anh mà là mỹ nữ ngủ với nó một đêm, nó sẽ cho anh Đại Doanh Bàn ... Hồng rồi, hay là nó đã gian díu với họ Sở kia, muốn bán đứng chúng ta?”

Từ Thanh Thanh nghe hết sức chướng tai, đấm Hoàng Thiên Dã, nhưng mà thời gian qua người đứng đầu các bộ phận đều gặp tổng giám đốc kia, mơ hồ có tin đồn, Giản Phàm chuẩn bị đem Thực Thượng bán cho Tân Thế Giới kiếm một khoản lớn.

Mơ hồ có chút lo lắng.

Đại Doanh Bàn vẫn tập nập bất kể thời tiết, chợ nhân lực không phân xuân hạ thu đông, lúc nào cũng đông đúc như nhau, bất kể là người kinh doanh gì đều khao khát thị trường này.

Nơi này khiến Viên Kỷ Bình bất chấp thủ đoạn chiếm lĩnh, không ngờ bây giờ khiến Hoàng Thiên Dã cũng nhăm nhe, làm Giản Phàm không khỏi bực bội.

Đã giúp hắn rồi, hai cái quán ở đường Tân Hà và Ngũ Nhất là địa bàn cũ của Đường Đại Đầu, Giản Phàm kéo Đường Đại Đầu vào bán cơm hộp là giải quyết một công đôi việc, nhưng Đường Đại Đầu không muốn bán cơm hộp, y đành chịu.

Đúng là chó cắn Lữ Đồng Tân, lúc cắn hắn thì hắn chê mình nhát, giờ không làm ăn tốt lại kiếm mình đòi xử lý, đây chính là vấn đề phát sinh khi dùng người thân quen mà Sở Tú Nữ nói tới, lẫn lộn công việc và tình riêng, đúng là phải sớm đi vào quản lý chính quy, không thì càng làm lớn sẽ càng phiền toái.

Đứng trước khảo nghiệm lợi ích, tình cảm không trụ được, vì thế tránh phải đặt nhau vào tình trạng khảo nghiệm thì hơn.

Mới hôm qua thôi còn có một trận mưa lớn, mặt trời gay gắt nửa ngày đã không thấy chút hơi nước nào trong không khí nữa. Có người bán cơm ở xe lưu động vẫy tay chào Giản Phàm, kinh doanh ổn định tốt đẹp một thời gian, gây dựng lên được sự tín nhiệm, là phía cung cấp hàng. Thực Thượng không đơn thuần chỉ kiếm tiền đẩy hết nguy hiểm lên đầu người tiêu thụ, mỗi lần thời tiết báo có mưa đều cẩn thận đi dặn mọi người ước chừng tiêu thụ để giảm bớt thiệt hại tới mức thấp nhất, thậm chí có ngày không bán hết, Thực Thượng dùng nửa giá mua lại, những thứ phải vớt đi lại biến thành tiền, ai mà cảm kích?

Bọn họ không biết, những thứ đó được Giản Phàm bán cho trạm thu nhận động vật, do Cửu Cương của đồn công an Hạnh Hoa Lĩnh liên hệ, dù sao là động vật không chủ, chẳng ai bỏ nhiều tiền cho ăn, không bị bệnh là may rồi. Thế là có đường ra cho hộp cơm thừa.

Đương nhiên không kiếm được tiền, song còn hơn là vớt đi hết.

Lại qua một xe lưu động nữa, chủ xe thấy Giản Phàm liền gọi dừng lại, bỏ xe đó, đem cái bọc nhỏ chạy tới nhét cho Giản Phàm, nói là củ đậu Nghĩa Thành, ngon lắm, sau đó lại vội vàng đi bán hàng.

Giản Phàm với theo cảm ơn, y thích cái cảm giác này, giống như cha ở Ô Long, chỉ cần cha ra ngoài, bất kể gọi là "lão Giản", "Lão Oa", hay "Lão Thật", đi tới đâu cũng có người chào hỏi, bắt tay trò chuyện vài câu. Thế nên mẹ rất ghét ra đường với cha, một đoạn đường phải đi gấp đôi thời gian. Mình cũng đang có xu thế ấy, Giản Phàm chỉ giúp họ xử lý cơm thừa vài lần mà họ nhớ mãi, vài ba ngày có thứ gì ngon lại chia cho y.

Tới quán thì khách đã thưa thớt rồi, Diệp Mộng Kỳ đang đối chiếu sổ sách, Thời Kế Hồng mặt đỏ au đang uống nước lạnh, cầm báo quạt mát, người béo sợt nhất mùa hè, thấy Giản Phàm vào cũng chẳng buồn chào hỏi. Đậu Đậu là cô nhóc mang mệnh nha hoàn, đang tất bật dọn bàn ghế thấy Giản Phàm là chạy đi

rót nước, lúc nào cũng tươi cười ân cần như thế, chỉ để Giản Phàm xoa đầu khen một câu là cười tít mắt hạnh phúc.

Làm ăn cũng là làm người, chẳng những mình phải học làm người thế nào, cũng phải nhìn rõ người khác làm người thế nào, Giản Phàm dần dần tụ tập càng đông người bên cạnh, hành vi khác nhau của mỗi người luôn làm y cảm thán.

Giống như Hoàng Thiên Dã thấy chỗ nào có lợi là muốn nhảy vào, ví như Sở Tú Nữ luôn muốn chia một phần bánh, ví như Đậu Đậu, mỗi tháng kiếm 3000 thôi mà cười không khép miệng lại được, ví như Đường Đại Đầu, nghĩ đủ cách giúp hần kiếm tiền, hần lại còn khó chịu.

Đúng là muôn mặt cuộc đời, lòng người khó đoán, kể không hết.

Cùng một người nữa càng khó đoán, Bàn Nha kéo Giản Phàm ra cầu thang hẹp sau quán, dù mẹ gọi cũng mặc kệ, còn tưởng rằng cô gái này lại xin nghỉ, không ngờ vừa lên tiếng khiến Giản Phàm ngạc nhiên: “Anh Giản Phàm, em không làm việc ở đây nữa.”

“Sao thế, chê lương ít à?”

Bàn Nha lắc đầu, thịt bên má lay động theo.

“Chê không được nghỉ?”

Bàn Nha vẫn lắc đầu, vẻ mặt rất ủy khuất.

“Vậy ...” Giản Phàm nhớ Thời Kế Hồng hôm nay khó ở không chào mình, chỉ chỉ: “Vì mẹ em à?”

“Ừ, hoặc anh điều mẹ em đi, hoặc là em đi, dù sao em không làm với mẹ em đâu.” Bàn Nha giận dữ.

Giản Phàm gặng hỏi mãi, Bàn Nha mới ấp úng kể ra, té ra là cô gái này chơi game online mấy năm, quen một người bạn trai ở Đại Nguyên. Từ yêu nhau trên mạng phát triển thành yêu nhau ngoài đời, thời gian qua mới tới tìm, không ngờ là người làm công không nhà không tiền, Thời Kế Hồng nổi giận mắng mỏ, hai mẹ con đang giận nhau.

“Ra là thế ...” Nhìn Xảo Linh ngáp ngà ngáp ngừng, hết sức thiếu tự nhiên mân mê ngón tay, Giản Phàm lắc đầu: “Anh phải giải quyết ra sao đây? Bây giờ anh chỉ có mỗi cái quán này, làm

sao chia mẹ con em ra được? Hay là theo anh làm đầu bếp đi? Sau này anh đưa em tới Phân Thủy Lĩnh làm việc?”

“Không chịu.” Xảo Linh giấu môi phủ quyết: “Dù sao nếu anh không có cách nào thì em cũng chỉ đành nghỉ thôi.”

“Được, em cứ làm việc đi, để anh nói chuyện với mẹ em.” Giản Phàm vỗ về vài câu, dỗ dành được cô nương béo đi làm việc, sau đó gọi Thời Kế Hồng ra ngoài cửa quán.

Thời Kế Hồng thấy con gái và Giản Phàm thì thà thì thăm nãy giờ là thừa biết có chuyện gì rồi, cho nên không để Giản Phàm có cơ hội lên tiếng nhanh mồm nói trước.

“- ... Giản Phàm, cháu đừng quản chuyện này, cháu chưa gặp thằng đó, trông gầy gò da tái môi thâm, quắt queo như là con nghiện ấy, nói chuyện thì không rõ ràng. Không hiểu

Nó kiếm đâu ra cái loại đó chứ, người không ra người, ngợm không ra ngợm.”

“Dì Thời, cháu không định quản, cháu muốn hỏi dì, dì quản được không?” Giản Phàm hỏi một câu đơn giản.

“Dì.” Thời Kế Hồng chỉ đáp ứng một giây là

vặt lại: “Chẳng lẽ dì còn không quản nổi con mình à?”

“Dì Thời, cha cháu thường nói, nuôi con không thể nuôi thành chim trong lồng, vĩnh viễn không lớn được ... Bàn Nha đã hai mấy rồi, dì quản tới bao giờ? Dì nghĩ áp đặt được suy nghĩ của mình lên nó sao?” Giản Phàm hỏi vặn một câu, Thời Kế Hồng không trả lời được xong thái độ cố chấp, dù sao không vừa lòng với bạn trai của con gái: “Hồi mới mở quán có đám lưu manh xông vào, ai cũng trốn, là ai đứng cạnh dì để bị đánh thành gấu mèo? Trước kia bọn cháu đưa dì về nhà, dù muộn tới mấy Bàn Nha vẫn ở dưới thang đợi dì về ... Mỗi tháng lĩnh lương, Bàn Nha đều giao cho dì giữ, chúng tỏ em nó luôn coi gì là số một ... bao năm qua ru rú trong nhà, làm nó áy náy tự ti, khó khăn lắm mới kiếm được người thích nó, dì lại phá ngang, có phải dì muốn biến con gái hiếu thảo thành kẻ thù không?”

Chương 091: Tiền cảnh làm sáng mắt. (1)

“Ài, nói không sai, con gái lớn không thể giữ trong nhà ... Nhưng chúng cả chỗ an thân còn chẳng có, làm sao dì yên tâm.” Thời Kế Hồng tuy lắc đầu, cũng xuôi xuôi rồi.

“Dì Thời, đợi dì yên tâm được thì cơm canh nguội hết rồi, dì không cho cơ hội, làm sao biết có được hay không, dù va vấp còn biết rút kinh nghiệm chứ, có dì có cháu ở đây mà, còn đỡ được cho Bàn Nha.” Giản Phàm va vấp cũng đủ rồi, nói chuyện có tình có lý, sao không hiểu bản khoản dì Thời ở đâu.

“Thôi, không nói chuyện này nữa, nó thích làm gì thì làm.” Thời Kế Hồng xua tay, quyết định chỉ làm chủ quán tận tâm tận chức, vừa đi vừa nói: “Cháu đừng chỉ biết quản chuyện nhà của dì, có tên cảnh sát đồn công an Đại Bàn Doanh, lần trước tới lấy lời khai, mấy ngày qua lại tới.”

“Không phải họ hay ăn cơm ở đây sao ạ.”

“Cứ tới là sán tới Kỳ Kỳ, thấy họ mắt qua mày lại giống sắp có chuyện rồi.”

“Hả, muốn tìm kích thích à? Cháu xử lý hẳn.”

“Này, vừa mới dạy dì cái gì?”

Giản Phàm nghe nói có người quấy nhiễu Diệp Mộng Kỳ là sôi máu, đến khi Thời Kế Hồng cho một câu như vậy mới ngớ ra, thò đầu nhìn Diệp Mộng Kỳ đứng sau quầy thu ngân. Gần 3 năm trôi qua rồi, ngay cả đám đồng đội ở đội trọng án chỉ thi thoảng lễ Tết ghé qua hỏi han, dù sao ai cũng có cuộc sống riêng, cô gái gầy gò ít nói ấy chẳng mấy khi nở nụ cười, nhìn thế nào cũng thương.

“Nói tới chuyện này dì nói thẳng luôn, cháu đánh tiếng với mấy thằng dã man Tiêu Thành Cương với Quách Nguyên, cái gì mà vợ anh hùng với không vợ anh hùng, dù là anh hùng cũng chết rồi, phải để hại mẹ con họ sống chứ ... Còn cháu nữa, tâm thái không đúng, Bàn Nha kiếm bạn trai, dì không hài lòng thì cháu khuyên, đến khi Kỳ Kỳ kiếm đối tượng thì liên quan gì tới

cháu, cháu mới đáng xử lý.” Thời Kế Hồng chỉ mặt giáo dục, nói văng nước bọt, sau đó hầm hầm vào quán.

Giản Phàm vỗ trán, trong tiềm thức vẫn con Diệp Mộng Kỳ là vợ Trương Kiệt, nhưng người chết đã chết rồi, chả lẽ bắt cô phải làm vợ anh hùng mãi? Bây giờ còn chút thanh xuân, chứ vài năm nữa hết hi vọng rồi, chả lẽ ở vậy cả đời?

Vào quán gọi mẹ con Thời Kế Hồng tới, họp gia đình, xem như vỗ về được cả hai, lại cùng Diệp Mộng Kỳ tán gẫu, hỏi tình hình gần đây, khéo léo nói chuyện Bàn Nha có bạn trai, thấy cô vẻ ấp úng muốn nói lại thôi, e rằng hai người họ có ý gì đó rồi.

Ba năm rồi, e người ta không còn nhớ tên anh hùng, nói gì tới vợ anh hùng?

Giản Phàm quyết định không quản nữa, mà cũng không quản được, cáo từ rời quán, xem giờ đã hơn 3 giờ, tới Tân Thế Giới cách đó 3km.

Chuyện trong nhà có thể không quản, nhưng chuyện liên quan tới bát cơm không thể không quản, nội bộ Tân Thế Giới phức tạp, Sở Hỉ Phong một phe, Phó Vũ Hà cùng Viên Kỷ Bình là phe khác, thêm vào vị tổng giám thị trường không biết tên có bà mẹ kế sau lưng là phe khác nữa. Phó Vũ Hà kéo phục vụ viên của spa đi mấy ngày rồi, giờ lại thêm Sở Vũ Phi sáng nay giở trò, rõ ràng gây khó dễ cho Thực Thượng.

Mà Sở Tú Nữ lại muốn một miếng bánh của Thực Thượng, vì thế bị kẹp giữa hai phe, nóng ruột gọi điện thoại tới mấy lần rồi.

Giản Phàm không phải là không tuyển được người, nhưng khó kiếm nguồn nhân lực ổn định như vậy, lại còn có kinh nghiệm phục vụ ẩm thực. Huống hồ những người đó trừ trả lương hàng ngày chẳng phải lo lắng chuyện quản lý, chẳng lo ăn ở, chẳng lo lai lịch họ ra sao, bọn họ có xảy ra chuyện thì Tân Thế Giới phải chịu, chẳng liên quan tới y, lấy đâu ra nguồn nhân lực điều kiện ưu đãi sẵn có ấy.

Giờ phải làm sao?

Tới rồi, Giản Phàm tới rồi, Trương Vân đứng ở cửa đợi đã lâu cuối cùng cũng thở phào, dẫn y lên thẳng tầng 6.

Sau bàn làm việc, Sở Tú Nữ về mặt tổng giám đốc nghiêm nghị trang trọng, đang bận làm việc, trên chiếc mũ cao đẹp là

cặp kính gọng ánh bạc, vấn mái tóc đuôi sam đơn giản. Đây là một cô gái ăn mặc, trang điểm thế nào cũng khiến người ta cảm thấy rất xinh đẹp, khi Giản Phàm đi vào cửa, chỉ vẽn vện gặt đầu, khách khí mời ngồi, an bài Trương Vân vài việc vặt, tựa hồ chuyện ông chủ Giản tới chẳng được chào đón lắm.

Cố ý!

Giản Phàm ngồi trên ghế sofa vắt chân chữ ngũ, lòng cười thầm, chẳng phật ý, rảnh rảnh đánh giá gian phòng hào hoa này, không hiểu rõ lắm kiểu phong cách gì, mang máng thấy trong phim Châu Âu cổ. Trong phòng rất nhiều cuốn sách bìa da, khá lâu đời chẳng biết giả hay thật, một chậu cảnh lớn, chẳng biết cây gì tốt, lá to lắm. Gian phòng mang không khí nhà ở đậm hơn phòng làm việc, bên tai nghe Sở Tú Nữ dặn dò toàn chuyện lật vặt, rõ ràng tỏ thái độ với mình, đây là cô gái chú trọng hưởng thụ cuộc sống.

Quan hệ giữa người và người thật kỳ, Sở Tú Nữ vừa muốn giữ thân phận tôn quý chủ trì Tân Thế Giới, lại muốn thông qua Thực Thượng giữ đường lui, tâm lý càng vi diệu, càng tỏ ra thần nhiên, tức là càng có chuyện.

Thế nên Giản Phàm cứ thông thả đợi, chẳng có chút nôn nóng nào, đợi một lúc đoán chừng Sở Tú Nữ nhận ra chiêu này không đối phó được với Giản Phàm, liền từ bỏ, ra hiệu Trương Vân đi làm việc của mình.

Cửa mới khép lại, quả nhiên Sở Tú Nữ thay đổi ngay, vài phân hậm hực, thu dọn tài liệu trên bàn: “Giản Phàm, sao tôi thấy anh không có chút sốt ruột nào thế hả?”

Nói chuyện mà không thèm nhìn đối phương, mà cũng không như trước kia luôn xưng hô "anh Giản" chính thức, dù sao tiếp xúc thời gian rồi.

Giản Phàm tỉnh bơ: “Bình tới tướng ngăn, nước lên đê chắn, sốt ruột có tác dụng gì?”

“Lần này phiền lắm đấy.” Sở Tú Nữ nhú mày, xác thực rất khó xử: “Phó Vũ Hà không vừa, giờ thêm Sở Vũ Phi yêu cầu như thế, từ góc độ công ty chúng tôi mà nói là hợp tình hợp lý, anh nói có phải không? Dù sao người ta cũng suy nghĩ cho lợi ích công ty mà.”

“Không phải do cô sai khiến muốn thể hiện năng lực không chế của mình, thị uy với tôi chứ?” Giản Phàm hỏi ngược lại.

“Tôi cần thị uy với anh à?” Một cố tình, một thì giả ngốc, cứ giao lưu thử thách nhau thế này không ổn, Sở Tú Nữ hết sức nghiêm túc nói: “Anh không thẹn từng làm cảnh sát, rất trấn tĩnh, nhưng mười ngày nữa thôi các trường học nghỉ rồi, lượng tiêu thụ của anh giảm một nửa. Tháng 7, tháng 8 nhiệt độ cao, bảo quản cơm tốn kém, mà lại là mùa tiêu thụ ảm đạm. Địa điểm ở đường Ngũ Nhất, Tân Hà lại kinh doanh không lạc quan, dù không có mấy chuyện ở Tân Thế Giới, anh cũng miễn cưỡng mới qua được, tôi cần làm gì à?”

Đây mới chính là thị uy, ánh mắt kia đang nói, tôi cũng hiểu rõ anh như lòng bàn tay, còn anh đã rơi vào cảnh nguy cơ tứ phía rồi.

“Làm ăn có khi tốt khi xấu, khi lời khi lỗ, không phải bình thường à?” Giản Phàm chẳng tỏ ra có chút lo âu nào: “Giám đốc Sở, cô không nhận ra Sở Vũ Phi, Phó Vũ Hà đang thị uy với cô sao?”

“Cảnh cáo anh đừng dẫn họa sang người khác, chuyện nội bộ chúng tôi, chúng tôi tự giải quyết, hơn nữa tôi thấy họ nói cũng có lý. Dù sao lao động với cường độ cao nhiều tiếng liền sẽ ảnh hưởng tới công việc chính của nhân viên, điều đó xuất phát từ lợi ích chính thể toàn bộ công ty.” Sở Tú Nữ nhẹ nhàng một câu ném lại gánh nặng cho Giản Phàm.

“Đồng ý, hết sức đồng ý.” Giản Phàm giơ tay lên, thuận thế nói một câu: “Có điều giám đốc Sở, chuyện nhỏ như thế, hơn nữa là chuyện nội bộ của công ty cô, tôi không giải quyết được là bình thường, cô không giải quyết được mới phiền.”

Chương 092: Tiền cảnh làm sáng mắt. (2)

Vòng qua vòng lại một lượt lại về chỗ cũ rồi, Sở Tú Nữ không tin Giản Phàm không có cách giải quyết, y muốn mua chuộc Sở Vũ Phi cũng không phải không thể, có điều lại muốn đứng ngoài cuộc, lấy mình làm lá chắn, Sở Tú Nữ nhận ra tâm tư của y, đi thẳng vào vấn đề: “Đúng thế, dù sao tôi là tổng giám đốc mà, ngồi xuống nói chuyện với hai cấp dưới dễ dàng thôi ... Nhưng nếu tôi cứ nói đỡ giúp anh mãi, chẳng phải ăn trong rào ngoài à? Dù tôi muốn cũng phải có lý do để rào ngoài chứ, hợp đồng của chúng ta không bao gồm việc anh có thể sử dụng nhân viên hiện hữu của Tân Thế Giới, dù có thì cũng phải trả phí.”

Bắt chẹt đây, tuy rất nhẹ nhàng, nhưng ép Giản Phàm tỏ thái độ, rõ ràng mười mấy ngày trôi qua mà không có câu trả lời, đó mới ra điều khiến Sở Tú Nữ tức giận nhất, rõ ràng mình bị đối phương lừa đi mà. Tự tôn mỹ nữ bị tổn thương lắm chứ.

“Giám đốc Sở, cô rất sắc sảo, nhưng lại có chút quá nóng vội, tôi vốn định qua hai tháng 7,8 là mùa kinh doanh ảm đạm mới bàn chuyện hợp tác với cô, vì mấy tháng này có khi lỗ vốn. Nếu cô không ngại, được, cái miếng nhỏ Thực Thương đành phải nuôi đại bồ tát cô vậy.” Giản Phàm cũng nhìn thẳng Sở Tú Nữ, mắt hơi sáng lên, bầu ngực tròn lẳn thích mắt kia đột nhiên nhỏ thêm một phần, rõ ràng vừa mới hít vào, chứng tỏ động lòng rồi.

Sở Tú Nữ hơi nhú mày, rõ ràng không mấy tin tưởng: “Thật à?”

Giản Phàm trả lời nhẹ nhàng: “Chẳng qua là bán cơm hộp thôi mà, có gì to tát đâu. Cô muốn thì tôi bán cho cô là được.”

“Không được, phải xem ở trong tay ai chứ? Loại hình kinh doanh này chỉ người tỉ mỉ như anh mới làm tốt, người khác chỉ lỗ thôi.” Sở Tú Nữ không mắc bẫy khen một câu, hỏi lại: “Thật, không lừa tôi chứ?”

“Cô theo đuổi lâu như thế, tôi không nhận lời cũng ngại lắm.” Giản Phàm trêu ghẹo, nói một câu hai ý.

Lần này Sở Tú Nữ rất bình tĩnh không để ý tới lời nói ẩn ý đó, mím chặt môi nghĩ rất lâu mới nói: “Cứ có cơ hội là anh không quên trêu ghẹo tôi, có điều lần này tôi rất cao hứng, không thêm chấp ... 100 vạn, 20%, anh xác nhận chuẩn bị hợp đồng như thế chứ?”

“Nếu tôi để cho cô 30% thì cô thấy thế nào?” Giản Phàm ném ra một miếng thịt béo.

Sở Tú Nữ mừng rỡ, tích tắc lại nổi giận, mày liễu nhướng cao: “Anh mà dám lấy chuyện này trêu tôi lần nữa, tôi trở mặt với anh đấy.”

“Ai trêu cô làm gì chứ, tôi nói 30% là 30%, hơn nữa còn không cần cô trả đồng nào nữa cơ.”

Giờ Sở Tú Nữ không vui nổi nữa rồi, Giản Phàm đâu dễ dàng cho người khác được lợi, hứ một tiếng khoanh tay quay đầu sang bên, xem y bày trò mà quỷ gì.

“Tôi kiến nghị thế này, cô suy nghĩ nhé.” Giản Phàm đợi Sở Tú Nữ bỏ cái tư thế hờn dỗi quay đầu lại nhìn mình mới nói tiếp: “Kiểu làm ăn hiệu quả nhanh này áp lực tài chính không lớn, tôi có lấy 100 vạn của cô cũng không dùng vào việc gì được. Thế này nhé, cô cung cấp chỗ chế biến, diện tích không thấp hơn 1000m², giải quyết vấn đề ăn ở cho nhân viên, kỳ hạn không ít hơn 5 năm, nếu cô mua được luôn thì càng tốt, cô lấy địa điểm nhập cổ phần, tôi chia cô 30% ... Tôi không thể đánh du kích mãi được, nếu mượn năng lực của cô đứng chân trong thành phố, tất nhiên là tốt nhất.”

Sở Tú Nữ bĩu môi: “Thế có mà tôi lỗ à, anh cho thêm 10%, mà tôi tốn thêm mấy trăm vạn chưa biết có làm được không, hay là ...”

“Miễn bàn!” Dù đối diện với mỹ nữ hiếm có, rất động lòng người, thái độ Giản Phàm vẫn rất “máu lạnh”, mắt có thể nhìn chử lòng không dao động, giang tay ra: “Đây là điều kiện cứng, tôi đã thể hiện thành ý của mình rồi, kỳ hạn ít nhất 5 năm, có địa điểm cố định, bồi dưỡng ra được một nhóm nhân viên cố định, lợi ích lớn cỡ nào cô tự tính là biết, dù sao cô muốn kiếm đường lui, vì sao không mở rộng con đường này ra? Hơn nữa tài sản cố định nằm trong tay cô, cho dù chúng ta hợp tác thất bại,

cô bán đi cũng đâu có lỗi, thế nào, lần tôi đủ khẳng khái với mỹ nhân rồi chứ?”

“Ok, cơ bản đồng ý.” Sở Tú Nữ nhún vai, miễn cưỡng chấp nhận.

“Tôi không ngại cô gài người của mình vào, nhưng ngàn vạn lần đừng dùng kẻ ăn không ngồi rồi, tương lai cả tổng giám đốc cũng phải là đầu bếp, cô mà nhét người không liên quan tới làm cơm, bán cơm, tôi không đồng ý.” Giờ tới lúc đi sâu hơn chi tiết, Giản Phàm khẳng khái nhưng cũng rất nguyên tắc.

“Điểm này rất đồng ý, còn nữa không?” Sở Tú Nữ nhanh chóng viết vào giấy.

“Còn nữa chế phẩm thịt ngâm là loại kinh doanh khác, tách bạch với cơm hộp, sẽ tách khỏi Thực Thượng.”

“Cái gì?” Sở Tú Nữ ngừng bút lại, một lần bị rần cần ba năm sợ dây thừng, ánh mắt nghi ngờ: “Giản Phàm, anh lại định gài bẫy tôi đấy à?”

Giản Phàm bật cười, không thể trách người ta, ai bảo thanh danh mình không tốt, trước khi gặp nhau hai người còn ở thế đối địch: “Giờ sản lượng thịt ngâm không cao, cung ứng được cho nhà hàng tự phục vụ, miễn cưỡng bán quán thịt chín, bày ở đâu?”

“Tôi cứ có cảm giác anh muốn tôi mua hộp bỏ ngọc, thịt ngâm chắc chắn tương lai sẽ là điểm tăng trưởng cho cả sản nghiệp.”

“Đây là tài sản riêng của tôi, tôi không muốn phân nó.” Giản Phàm rất kiên quyết.

“Chúng ta cần bàn bạc thêm.”

“Chuyện này không thương lượng.”

Bế tắc ở vấn đề thứ ba, Sở Tú Nữ bỏ bút xuống, rất có tâm nhìn xa trông rộng nói: “Giản Phàm, đồ ăn nhanh là văn hóa thời đại, nó là sản phẩm phụ của thời đại công nghiệp, như KFC, Mc Donald đang thịnh hành toàn cầu, sức ảnh hưởng tới nhiều đời ... Đương nhiên chúng ta thua kém lắm, nhưng Thực Thượng nếu muốn lớn mạnh, muốn có đặc sắc, không thể thiếu hạch tâm cạnh tranh tạo ra khác biệt, đó là gì? Thịt ngâm, vừa vặn là món thể diện truyền thống trong nước. Nếu anh đồng ý, thêm

thời gian, đưa thêm dây chuyền máy móc vào, chúng ta có thể sản xuất số lượng lớn, Đại Nguyên vĩnh viễn sẽ có chỗ đứng của chúng ta, vươn ra cả vùng tây bắc, thậm chí cả nước cũng không phải là không thể.”

Nghe giọng nói mỗi lúc một hưng phấn, Giản Phàm chẳng động lòng, nhắm mắt lại tỏ ý không quan tâm, làm Sở Tú Nữ cảm giác đàn gảy tai trâu, định mắng câu gì đó kiểu "tầm nhìn hạn hẹp", nhìn Giản Phàm liền nuốt vào.

“Về văn hóa ăn nhanh, tôi có chút nghiên cứu, có điều tôi có lý giải khác cô.”

“Thế sao? Vậy xin thỉnh giáo.” Sở Tú Nữ vẫn còn giận.

“Đối với ví dụ cô vừa nói, phía sau quán ăn không phải bếp nữa, mà là xưởng gia công thực phẩm, sản xuất tập trung với quy mô chuyên sâu, chú ý, là sản xuất, làm thực phẩm theo cách làm thức ăn gia súc, làm sản phẩm, có lợi đơn giản hóa quy trình, giảm chi phí, tăng lợi nhuận ...” Giản Phàm nói một tràng.

Với cô gái ăn cả cơm Trung lẫn bánh báo, nghe vào tai có chút ngạc nhiên, dù sao lời từ miệng đầu bếp nói ra có khác khiến cô có chút cảm giác quái dị giống tú tài cầm súng, binh sĩ đợc (Lão trang), gật đầu tán đồng, hỏi: “Thế thì sao?”

“Công nghiệp hóa là sự tàn phá với người, với động vật, với phương thức sinh hoạt của chúng ta, cô không thấy thế à?”

Sở Tú Nữ chớp mắt mấy cái rồi lắc đầu: “Không hề.”

Chương 093: Ngày sau còn dài. (1)

“Ở trong phúc không biết phúc, thân ở chốn nguy hiểm chắc thấy nguy. Nói thế này đi, trong trại chăn nuôi hiện đại hóa, một con gà chỉ mất 7 tuần là có thể xuất chuồng, bằng một nửa cách nuôi thả truyền thống, mà trọng lượng tăng gấp đôi. Gà nuôi ra trong điều kiện đó, do thể trọng tăng quá nhanh, nội tạng và xương cốt không theo kịp, đi vài bước rất miễn cưỡng, loại gà đó dù là ngừ trừ chẳng thể nấu ra nước canh gà ngon. Huống hồ sử dụng lượng lớn kháng sinh, đừng nói mùi vị, cả an toàn cũng không đảm bảo ... Không chỉ gà mà toàn bộ thực phẩm chăn nuôi theo dây chuyền sản xuất công nghiệp đều thế. Hiện giờ đồ ăn nhanh ngay cả ở Mỹ, quê hương của nó cũng dần dần bị người ta công kích rồi, họ gọi nó là gì hử cô biết, họ gọi là thức ăn rác đúng chứ ... Giờ họ đem rác sang đất nước chúng ta, chúng ta lại coi như chí bảo ...” Giản Phàm giọng đanh thép: “Đừng thấy tôi làm cơm hộp mà nghĩ tôi thích, kỳ thực với tư cách là một đầu bếp, tôi hận nhất cách làm thức ăn trái lý thường này, bởi vậy tôi cố gắng làm tốt nhất, tỉ mỉ nhất có thể, giảm bớt áy náy.”

“Chuyện đó ... Anh nói không sai.” Sở Tú Nữ đương nhiên từng nghe nói loại chuyện này, nhưng chỉ coi gió thoảng bên tai, dù sao xuất thân như cô, không tiếp xúc với loại thức ăn rẻ tiền đó.

“Tôi không giấu cô, bí pháp thịt ngâm này tới từ La gia đã diệt môn ở Đại Nguyên, truyền thuyết là tác phẩm của ngừ trừ La thời Minh, là tinh hoa văn hóa ẩm thực nghìn năm, tôi không muốn đem nó công nghiệp hóa. Nguyên liệu thịt sản xuất dây chuyền máy móc bước đầu là khử trùng tiêu độc, làm trắng khử vị, còn thêm cả chất chống thối để tăng thời gian sử dụng, tôi mà dùng cách này sản xuất ra thịt ngâm La gia thì đó là sự xỉ nhục với bậc đại sư trong nghề, tôi thà đứng đường bán cơm hộp còn hơn. Cho nên mãi mãi không thể sản xuất quy mô lớn.”

“Tôi hiểu rồi.” Sở Tú Nữ yếu ớt nói, dùng ba đạo quân có thể cướp ngôi, nhưng không thể cướp ý chí của người ta, tuy không hoàn toàn tán đồng, nhưng không thể phủ nhận hình tượng Giản Phàm trong cô cao lớn hơn không ít.

Giản Phàm cũng đánh giá cao cô gái rất có tầm nhìn cũng hiểu tình người này, mỉm cười hỏi: “Mất đi một mảng thu nhập lớn, cô còn muốn hợp tác không?”

“Mỗi người có tín ngưỡng riêng, tôi không muốn khiêu chiến giới hạn của anh. Kiến nghị của anh rất tốt, địa điểm là của tôi, nóng lên tôi đuổi anh đi, dù sao anh chiếm 70%, anh muốn lỗ, tôi theo được ... Vậy, bây giờ chúng ta nên nói hợp tác vui vẻ rồi.” Sở Tú Nữ đứng lên cách bàn đưa tay trắng trẻo ra.

“Hợp tác vui vẻ.” Giản Phàm vui vẻ đi tới bắt tay, rất trịnh trọng, tay rất mềm, trắng, âm ấm, hình như đây là lần đầu hai người tiếp xúc thân mật.

Bắt tay hơi lâu thì phải, Sở Tú Nữ nhận ra ánh mắt trêu ghẹo của đối phương, rõ ràng đang có tâm tư bất chính, rút tay lại, hừ một tiếng khoanh trước ngực. Thực ra cô không phản cảm với hành vi này, hướng hồ đang rất đặc ý vì nguyện vọng đã thành, 30%, nhiều hơn cô dự kiến.

Giản Phàm thì có chút luyến tiếc thu tay, thầm mắng bản thân vô dụng, ai bảo y ăn chay quá lâu rồi, di chuyển đề tài: “Giám đốc Sở, chuyện trước mắt cô định xử lý ra sao, chúng ta cùng trao đổi.”

“Như anh nói, Phó Vũ Hà rút phục vụ viên, chẳng những làm khó anh, cũng là làm khó tôi, khỏi nói cũng biết do Viên Kỷ Bình giật dây, tôi muốn cắn răng khai trừ hẳn khỏi Tân Thế Giới, lại sợ gây ra phản ứng dây chuyền. Hơn nữa nhân tuyền phó tổng giám đốc không dễ chọn, chú tôi thì tôi không dám dùng, Trương Vân có chút đảm lượng nhưng tư lịch chưa đủ khiến người ta phục, Hứa Nhạc Sơn đủ tư lịch, nhưng quá thật thà, anh bảo tôi phải làm sao? Đừng có giữ im lặng, giờ chúng ta là người cùng thuyền rồi đấy.” Sở Tú Nữ không quên cảnh cáo một câu.

“Chỉ cần cô dám dùng, tôi sẽ dạy cô.” Giản Phàm cười xấu xa.

“Anh dám dạy tôi lại không dám dùng à?”

“Được, bước đầu tiên, trước mặt quản lý công ty, mắng Hứa Nhạc Sơn, Trương Vân một trận, dù sao là người của cô, võ về sau là được.” Giản Phàm tay chống bàn ghé tới gần, đáng tiếc hôm nay Sở Tú Nữ ăn mặc quá chính quy, không thấy gì cả, nhưng thế cũng đủ chết người rồi, đôi mắt đen láy, long lanh, ướt át và sắc lẹm hai hàng mi cong vút tựa dao sắc sàng cửa trái tim nam nhân toang máu, sống mũi hơi thấp nhưng khá gọn gàng xinh xắn, cân đối giữa hai gò má bầu bầu; trên chiếc cằm gọn gàng là đôi môi dày mỏng, môi dưới hơi chề và dường như là không bao giờ ngậm môi lại được, hẳn là khi hôn rất có cảm giác.

“Đúng, cách hay, chuyện này có thể quy vào sự thất chức của họ.” Sở Tú Nữ nắm bắt rất nhanh, mắt sáng lên đôi phần người cũng bất giác ngả tới thêm một chút.

“Sau đó cô kể khổ với họ, dù sao thì đã thành sự thực rồi, dù sao Tần Thế Giới cũng cần Thực Thượng, mọi người nhin một chút, gây khó cho nhau không ai được lợi, đúng không?”

“Bọn họ có ý kiến bất đồng thì sao?”

“Trước đó tốt nhất cô nên gặp Sở Hỉ Phong, dù sao là chú cô mà, ám thị chút, cùng là người một nhà, tương lai cô đứng về phía ông ta, đưa ông ta lên làm chủ tịch, dù sao là loại ân tình không tổn tiền, có gì không làm?” Giản Phàm nháy mắt.

Sở Tú Nữ che miệng cười, ngón tay cong cong chỉ y vài cái, đôi mắt cong vút, chứng tỏ hai người có suy nghĩ giống nhau: “Vậ Viên Kỷ Bình sẽ xử lý thế nào?”

Bất tri bất giác hai người quá gần rồi, Giản Phàm chủ động đứng thẳng người lên kéo giãn khoảng cách: “Tôi trình trọng kiến nghị cô mau chóng đề bạt một phó tổng giám đốc, là Phó Vũ Hà.”

“Hả?”

“Hả cái gì? Ai ở vị trí này cũng thành đích của muôn mũi tên, chỉ có Phó Vũ Hà là không lo Viên Kỷ Bình gây khó dễ, cô ta ngồi xuống ghế đó, cô có cơ nói là để võ về Viên Kỷ Bình, di chuyển mâu thuẫn. Nói không chừng mẹ kế của cô cũng sẽ ngày càng chướng mắt với hẳn ... Cứ thế để họ đấu nhau tưng bừng, ai còn

để ý chuyện khác. Còn lại một mình cô, ngồi xem trò hề, và tôi, im lặng kiểm tiền, tội gì không làm?”

Sở Tú Nữ nghĩ thông yếu quyết trong đó nhìn Giản Phàm mặt nghiêm túc đưa ra chủ ý xấu, không nhìn được cười, gục đầu xuống gối vào cánh tay, cười không ngồi thẳng lên được. Đợi tới khi nhìn được cười thì Giản Phàm đã đứng bên cửa chuẩn bị đi, Sở Tú Nữ tiến xuống lầu, vẫy tay nhìn y lên cái xe hàng cũ, thật đúng là, người khác kiếm được tiền, đặc biệt là nam nhân trẻ, chỉ sợ thiên hạ không biết, còn Giản Phàm ngược lại, giờ đã là ông chủ một năm kiếm vài trăm vạn, lại bình dị tới mức biến thái.

Kỳ thực mấy chuyện này Sở Tú Nữ có thể xử lý được, dù thế nào cô là tổng giám đốc, giám đốc các bộ phận phải nể mặt, có điều ý kiến Giản Phàm cao minh hơn không ít, cũng rất là xấu.

Nghiền ngẫm lại cuộc đối thoại của hai người, Sở Tú Nữ càng vui vẻ, quyết định làm ngay, đi thẳng lên tầng hai, tiến vào khu spa, nhìn một vòng phục vụ viên mặc váy áo mây vàng gạo, trẻ trung xinh xắn, trang thiết bị hàng trăm vạn gần như thành tài sản riêng của Phó Vũ Hà, quanh năm chỉ biết ăn mặc làm dáng, làm việc thì không ra sao.

Phục vụ dẫn Sở Tú Nữ tới chỗ giám đốc, chỉ là gian ngăn cách, nghe bên trong có tiếng nói chuyện điện thoại ỏn ẻn liền bảo phục vụ lùi ra, khẽ gõ cửa, đi vào, Phó Vũ Hà hoảng loạn cúp điện thoại.

Chương 094: Ngày sau còn dài. (2)

Trang điểm lòe loẹt, áo sơ mi cột tay buộc nút hoa bên eo, phía dưới mặc chiếc váy đen cách đầu gối cả gang tay, Phó Vũ Hà là đệ nhất mỹ nữ được cả công ty công nhận. Nhưng mà công nhận nhiều năm rồi, ba mấy gần bốn mươi cứ thích ăn mặc như thiếu nữ, đắp đồng son phấn níu kéo tuổi trẻ một cách vô vọng, khiến người ta càng nhìn càng thiếu tự nhiên. Năm xưa khi cha Sở Tú Nữ đầu tư luyện than cốc, Phó Vũ Hà dùng tư sắc của mình lôi kéo không ít quan hệ chính phủ, nói ra cũng có thể coi là người đã cống hiến tuổi xuân cho Tân Thế Giới.

Phải vậy thôi, chuyện làm ăn có rất nhiều thứ bản thủ, thiếu nhân vật giỏi giao tế dám nói dám làm thề này không được.

Sở Tú Nữ cố nén khó chịu trong lòng xuống, tán gẫu vài câu đi vào chủ đề: “Chị Phó, tôi có chuyện muốn hỏi ý chị.”

“Chà, tổng giám đốc khách khí gì chứ? Cô nói chuyện phục vụ viên tới Thực Thượng kiếm thêm tiền chứ gì? Tôi giáo huấn từng đứa một rồi, cô yên tâm, không ảnh hưởng tới kinh doanh đâu ...” Phó Vũ Hà thấy Sở Tú Nữ đổi cách xưng hô, ra ràng là lấy lòng, mắt theo thói quen chớp chớp làm dáng, miệng nhanh nhẹn chặn trước.

“Chuyện này đáng để tôi phải hỏi tới sao?” Sở Tú Nữ đã có kế hoạch nên rất ung dung.

“Vậy còn chuyện gì?” Phó Vũ Hà hơi bất ngờ.

“Là thế này, chuyện phó tổng Viên không thích hợp làm phó tổng giám đốc của công ty nữa, nhưng thiếu vị phó thủ, một mình tôi làm không xuể ... Lựa đi lựa lại chỉ có chị là thích hợp nhất, chị vì công ty vất vả bao năm, quan hệ với mọi người cũng tốt, trừ chị ra tôi không thấy ai thích hợp nữa. Chị thấy sao, có muốn giúp tôi một tay không?” Sở Tú Nữ nói hết sức chân thành.

Tin tức tới quá bất ngờ, hoàn toàn không có chút chuẩn bị nào, Phó Vũ Hà gần như bàng hoàng, chẳng thấy tỏ ra vui mừng mà hai tay ôm ngực như sợ tim mình nhảy ra ngoài, giọng

không còn chút thỏ thẻ nào nữa: “Tổng giám đốc, liệu tôi có đủ năng lực không?”

“Đủ, trừ khi chị không muốn giúp tôi.” Sở Tú Nữ ôm vai Phó Vũ Hà thân mật, cười nhẹ: “Chỉ cần chị đồng ý, những người còn lại, tôi sẽ đi thuyết phục ... Chị suy nghĩ cho kỹ nhé, đừng vội từ chối.”

Phó Vũ Hà vô cùng khẩn trương gật đầu, mồm mép nhanh nhẹn mà lúc này nói không ra nữa.

Mở cửa, Sở Tú Nữ vừa đi ra, Phó Vũ Hà choàng tỉnh chạy theo tiễn, lần đầu tiên ấn thang máy mời tổng giám đốc, động tác vô cùng cung kính, thang máy đóng lại, Sở Tú Nữ gần như nhìn thấy môi Phó Vũ Hà mấp máy nói "đồng ý" ...

Chuyện Phó Vũ Hà lên làm phó tổng giám đốc không ai ngờ lại thuận lợi như thế, thuận lợi ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Đại cổ đông Cty Hằng Ích và Sở Hỉ Phong đứng cùng một chiến tuyến, hai bên này dù ai đề nghị đều bị Viên Kỷ Bình và Sở Tú Nữ liên hợp chống lại, hướng hồ chính bọn họ cũng chỉ bằng mặt không bằng lòng. Nếu Sở Tú Nữ chỉ định ai khác cũng sẽ bị tất cả nhất trí phản đối, ít nhất không qua được cửa mẹ kế. Cổ phần của Viên Kỷ Bình tuy ít, nhưng người ta là nguyên lão, lời nói có phân lượng.

Mấy phương diện giằng co làm vị trí phó tổng giám đốc bị gác đó không quyết được, khi cái tên Phó Vũ Hà được đưa ra, không ngờ cổ đông nhất trí thông qua ngay, chẳng ai ý kiến gì. Đối với các phương diện mà nói, Phó Vũ Hà xuất thân bình thường, thanh danh tàn tạ, năng lực chẳng có gì, không thể gây ra uy hiếp với bất kỳ ai, vừa vắn thỏ mắn mong muốn các phía. Thế là Phó Vũ Hà bỏ trung tâm spa, đường hoàng tới văn phòng sát bên Sở Tú Nữ làm việc, mỗi sáng sớm tới nghe chỉ thị báo cáo, nghĩ rằng mình thuận lợi lên làm phó tổng giám đốc do Sở Tú Nữ đi thuyết phục các bên.

Chuyện này tất nhiên lọt vào mắt phe khác, làm phía Hằng Ích và Sở Hỉ Phong cho rằng Sở Tú Nữ đã thỏa hiệp với Viên Kỷ Bình, mà Phó Vũ Hà lung lạc cả tổng giám thị trường mà bà Sở

để lại công ty, hai mẹ con họ mà hòa hảo lại liên kết với Viên Kỷ Bình thì là uy hiếp lớn với các phe còn lại.

Chính vì tâm lý vi diệu đó, chức vị phó tổng giám đốc mới đầu là trưng bày, giờ trở nên bận rộn, bộ phận tài vụ, bộ phận giải trí, thêm vào phía cổ đông đổ cho một đồng chuyện, đợi phó tổng thành trò cười. Thế nhưng Phó Vũ Hà bị người ta khinh thường lại hết sức nhập tâm vào vai trò của mình, không chỉ thay đổi từ cách ăn mặc trở nên nghiêm túc đứng đắn hơn, bỏ đi kiểu nói chuyện thô thể thiếu nữ, mà làm việc càng tích cực. Hôm nay bận hỏi kế hoạch marketing thị trường, mai chạy đi điều hòa quan hệ với cổ đông, hôm sau nữa lại qua ngân hàng lo khoản vay, hạn một ngày không thể làm việc 24 giờ, để mọi người thừa nhận mình.

Sở Tú Nữ nhìn vào mắt, cười trong lòng, Sở Vũ Phi miệt mài phấn đấu nhiều năm, thấy Viên Kỷ Bình thất thế, còn mơ vị trí phó tổng rơi vào tay mình, giờ mộng đẹp tan vỡ, suốt ngày kiếm chuyện với Phó Vũ Hà. Viên Kỷ Bình thì sao, người phát ngôn đi lên tới vị trí của mình rồi, tất nhiên tích cực chỉ chiêu để giữ vị trí, còn về phần người mẹ kế kia, công ty càng loạn, cô ta càng mừng.

Trong tình cảnh ấy đám làm cơm hộp ở sân sau ấy à, ai mà nhớ họ là ai nữa.

Thế là công ty thì vẫn ngoài hài hòa, bên trong đấu đá tung bưng, làm ăn thì vẫn không nóng không lạnh, còn nhân viên lại vui vẻ lén lút ra sân sau làm thêm kiếm tiền như trước, chỉ duy nhất có Sở Tú Nữ bỗng nhiên thấy rảnh rỗi nhẹ nhõm.

Đương nhiên rảnh rỗi rồi, công việc đều bị phó tổng giám đốc nhiệt tình thái quá tranh làm hết, không rảnh không được.

Có điều chuyện này mang tới chút tác dụng phụ không ai ngờ, vì hiệu quả quá rõ ràng, Sở Tú Nữ thấy Giản Phàm đúng như lời Tăng Nam nói, nam nhân này quá nguy hiểm, bởi vì hoàn toàn không dễ khống chế như mình suy nghĩ, trong lòng sinh nghi ngờ khiến chuyện hợp tác thực sự giữa hai người bị gác lại.

Sáng 25 tháng 6, Sở Tú Nữ tới văn phòng một tiếng, tay cầm thiệp mời màu đỏ, chuẩn bị đi thì Trương Vân gõ cửa đi vào,

mang theo một cặp tài liệu, đóng cửa giao Sở Tú Nữ một bản hợp đồng sửa đổi nhiều lần, đó là hợp đồng tư nhân của Sở Tú Nữ với Thực Thượng.

Không phải hợp đồng còn chỗ nào không ổn, mà vì Giản Phàm chưa khiến Sở Tú Nữ yên tâm, cho nên sửa mãi chưa ký.

“Tổng giám đốc, chúng tôi chọn ba địa chỉ, một ở Khấu Trang, vốn là chỗ ủy ban dân cư, ra giá 740 vạn, một ở đường Thái Viên, ra giá 550 vạn, địa điểm hơi nhỏ, một ở khu Nghênh Trạch, rộng nhất, 2.4 mẫu, ra giá 1300 vạn ... Điều kiện giao thông đều tốt, chỉ hơi xa. Còn có cả xưởng in ở khu Hạnh Hoa Lĩnh muốn bán toàn bộ, giá thị trường không dưới 800 vạn ...” Trương Vân báo cáo địa điểm lựa chọn làm khu chế biến đồ ăn nhanh của Thực Thượng trong thành phố.

Sở Tú Nữ khẽ cắn môi dưới, nhìn hợp đồng đăm chiêu: “Tiểu Vân, cô thấy chúng ta làm thế có đáng không?”

“Nếu chỉ riêng khả năng đất tăng giá mà xét thì vụ đầu tư rất đáng, còn chúng ta đầu tư mấy trăm vạn thậm chí nghìn vạn để liên thủ với Thực Thượng, hơn nữa chỉ là tham dự cổ phần chứ không khống chế cổ phần thì không đáng lắm, dù sao vốn đăng ký của họ có 50 vạn.” Trương Vân mặc dù định sẵn sẽ sang Thực Thượng làm việc, vẫn giữ công tâm của một giám đốc chuyên nghiệp.

kỳ phù hợp với Đường Đại Đầu đeo ca vát hoa đứng ở cửa, oa, trông như biển quảng cáo sống vậy.

Tính nguyên tắc của Đường Đại Đầu rất cao, rốt cuộc không chịu bán cơm hộp. Giản Phàm quay sang thuyết phục Phi Phi, thịt ngậm y làm thế nào thì khỏi bàn, Phi Phi quay đầu thì thâm bên gối, nghe vợ nói được ăn thịt chán chê tên đầu to thấy không tệ. Mấy ngày sau Phi Phi gọi cả chú ba dì bảy ở quê lên, trực tiếp mở quán cơm không lớn không nhỏ, có Giản Phàm hỗ trợ, chỉ mất 10 ngày trang trí là khai trương rồi.

Mặc dù quán khai trương rồi mà vẫn chẳng biết rốt cuộc chuyện làm ăn này ra sao, Đường Đại Đầu vẫn vui lắm, hẳn ấy à, thích cái không khí náo nhiệt. Đặc biệt là mời không ít các anh em trước kia tới, càng cao hứng, chưa tới 10 giờ, lẵng hoa đã có mấy chục cái, Sỏa Trụ chẳng tặng hoa chỉ dẫn mấy người tới ăn, chút tiền đó anh Đường nào để vào mắt, chấp tay mời hết vào trong, cứ ba chén rượu Phần cái đã, sau đó là thịt đưa lên, chiêu đãi rất nồng nhiệt.

Đường Đại Đầu thích nhất là mở tiệc chiêu đãi người ta, điểm này cũng rất giống Giản Phàm.

Bên trong khác với quán ăn bình thường, tầng một toàn bộ là tủ kính, bày đủ các loại thịt ngậm, nhìn thích mắt vô cùng, thân thích của Phi Phi người Tú Xuyên, mở mồm ra là chửi, đang lâm trận mài thương theo đầu bếp Thực Thượng học cách thái thịt, ồn ào nhốn nháo, loạn hơn chợ, thôi thì xem như náo nhiệt.

Mới khai trương, chả ai hiểu gì, thế nên chỉ một chữ loạn, Phi Phi vừa bế con vừa chạy trước chạy sau chào đón khách. Cái thằng nhóc cũng rất đánh đá, chẳng biết là nhìn thấy cái gì không lấy được, thế là khóc váng trời, làm cô ứng phó không xuể. Thấy chồng đang uống rượu, nhét con vào phòng, mắng cho vài câu lại chạy. Đám anh em cúi đầu che miệng cười nhìn đều lão đại, trong ấn tượng anh Đường chỉ có ôm các em trong lòng, giờ bế đứa bé đầu cũng to quá khổ, nhìn thế nào cũng buồn cười. Mà phương pháp dỗ con của Đường lão đại cũng độc đáo, đưa luôn chén rượu cho con uống, thằng bé đúng là kỳ nhân, có chút rượu là im ngay, cả đám mắt tròn mắt dẹt.

Hôm nay mọi người tới rất đông đủ, Mơ Hồ, Tôn Nhị Dũng, Xa Loa Tử thêm vào Sỏa Trụ cứ trở mắt nhìn nhau, mẹ nó chú, Đường Tiểu Đầu nói chưa sõi mà uống rượu đã khá lắm rồi, đã thế uống hết còn đòi, Tôn Nhị Dũng hít một hơi như đau răng: “Lợi hại, không then là con anh Đường.”

“Mẹ nó chú, tương lai thế nào cũng là hảo hán ngang Võ Tông.” Xa Loa Tử vừa khen vừa rót rượu cho Đường Tiểu Đầu.

Đường Đại Đầu lại cho con trai uống chút nữa, dương dương đắc ý: “Đây mới là nam nhân, đâu như bọn mày, chưa hết bữa đã lăn hết xuống gầm bàn.”

“Anh Đường, nó mà là nam nhân á?” Mơ Hồ phản bác: “Các anh em, kiếm tiểu thiếu gia một em gái, xem tiểu thiếu gia có làm ăn được gì không?”

Tiếng vỗ bàn, tiếng cười nói, tiếng chửi tục hỗn loạn ...

Sở Tú Nữ tới muộn, tới nơi còn phải kiếm chỗ đỗ xe, cách rất xa đã nghe thấy tiếng mời rượu ồn ào, chưa tới 12 giờ mà đã có người bước chân xiêu vẹo từ trong quán đi ra, còn có người ôm lẵng hoa ra sức nôn, nôn chưa hết bị người ta kéo vào uống tiếp.

Nhíu mày không vui, thường những nơi dân thị tỉnh tụ tập thế này, Sở Tú Nữ tự trọng thân phận, không bao giờ hỏi han tới, lần này quán ăn biển Thực Thượng, lại có Tăng Nam góp cổ phần, nên nể mặt bạn mà đến thôi, kỳ thực trong đó không thiếu ý đồ muốn xem xem Thực Thượng muốn kinh doanh thịt ngâm thế nào.

Có điều nhìn một cái là đã thất vọng rồi, đường Kiến Nam vốn chẳng phải khu vực phồn hoa mấy, mặc dù cách đó 300 mét thôi là Tiểu khu Thuế Uyển và khu dân cư nhà máy Tam Linh, làm ăn không thể kém được. Có điều trong mắt người ăn học bậc cao như cô, có chút khinh thường cảnh tượng này. Hơn nữa lập tức bới móc được vài vấn đề, địa điểm hẻo lánh, không thể hình thành hiệu ứng thương hiệu, địa điểm kinh doanh hai tầng, mỗi tầng chưa tới 200m², mỗi năm lợi nhuận cùng lắm vài chục vạn, nếu chia ra phía Thực Thượng, càng ít.

Tư duy tiểu nông ... Sở Tú Nữ lập tức đánh giá cách làm của Giản Phàm, đoán chừng là muốn kiếm việc làm cho người bạn tên Đường Đại Đầu thôi, nghĩ tới đây coi khinh Giản Phàm vài

phần, đoán chừng định thông qua buôn bán nhỏ văn hồi đà đi xuống.

“Chị Tú, sao không vào?”

Một tiếng gọi trong trẻo, Sở Tú Nữ quay đầu nhìn chiếc BMW dừng lại, Tăng Nam quẹo rũ xinh đẹp đeo kính đen thò đầu ra, một thân váy ngắn hoa văn báo, cá tính thời thượng, thân thiết đi xuống khoác vai.

Sở Tú Nữ nhoẻn miệng cười che dấu khó chịu: “Không phải đợi em sao, ngoài em ra thì chị có quen ai đâu.”

Hai mỹ nữ duyên dáng đi vào quán, vốn tỉ lệ quay đầu phải cực cao, có điều mấy bàn tầng một đã uống say khướt rồi, căn bản không ai chú ý ai với ai. Tăng Nam gọi Đường Đại Đầu, Sở Tú Nữ nhìn cửa hiệu quá nửa là đặt tủ kính, bốn năm người mặc áo trắng đang được đầu bếp chỉ dẫn điều chế thịt ra sao, những thứ này với cô mà nói không lạ nữa, nhà hàng tự chọn của Tân Thế Giới đều có.

Hình như có chút là bỏ gốc lấy ngọn rồi, Sở Tú Nữ thấy thứ tốt như vậy ở trong tay người nhà quê như Giản Phàm thật uống phí, sản lượng đã không thể làm lớn, vậy thì tự mình kinh doanh đi theo hướng cao cấp mới đúng. Vậy mà lại chỉ làm nhà phân phối, thế thì khoản lớn để người ta kiếm rồi, còn Thực Thượng chẳng có được là bao. Lại nghe Tăng Nam giới thiệu Đường Đại Đầu là tri kỷ của Giản Phàm, chỉ biết thở dài, quả nhiên là vậy.

Làm ăn mà cứ kiểu dặt dứu họ hàng thân quen thế này làm sao khá được.

Chương 096: Gươm phải mài mới sắc. (1)

Ngõ sâu quán nhỏ, được cái là không khí vô cùng tốt, thể hiện ra là ông chủ Đường Đại Đầu không có thời gian mà chào hỏi, đoán chừng sáng uống say rồi, Phi Phi chạy ra tiếp hai vị khách quý, còn kiếm phòng nhỏ ở tầng 2 cho hai cô gái, an bài thỏa đáng, nói vài câu lại chạy. Cả cô cũng không ngờ Đường Đại Đầu thoái ẩn mấy năm rồi mà đám anh em tới chả thiếu một ai, chuyện này khai trương lỗ vốn lớn.

“Chị Tú, thấy cái quán nhỏ này thế nào?” Tăng Nam rót nước cho Sở Tú Nữ, cười hỏi.

“Cũng được ... Nam Nam này, Thực Thượng cung cấp hàng cho nơi này à?” Sở Tú Nữ tựa như tùy ý hỏi.

“Còn không phải sao, Đường Đại Đầu là tên ngu ngốc, may có Phi Phi nhanh nhạy, hơn nữa nhiều thân thích ở Xuyên, người nơi đó khảnh ăn, mỗi người đều tính là nửa đầu bếp rồi, hôm qua em thử rồi, khá lắm.” Tăng Nam cực kỳ hứng thú.

“Hai người này ... Em nói quan hệ Giản Phàm và Đường Đại Đầu không tệ à?”

“Đương nhiên, hai người họ là một đôi trời sinh đấy, mức độ thân thiết à, anh chị em ruột trong nhà chẳng bằng, chị hỏi thế là sao?”

“Ý chị là thịt ngâm này giao cho ai cũng không lo không kiếm được tiền, nhiều tới mấy cũng không sợ lỗ, Giản Phàm đúng là quan tâm tới bạn bè.” Sở Tú Nữ khéo léo nói.

“Ài, người ta còn chẳng thêm ấy, Giản Phàm sớm muốn kéo Lão Đường bán cơm hộp với mình, Lão Đường chê mất mặt, sống chết không làm, nếu không có Phi Phi nói giúp, chưa chắc có cái quán này.”

“Hi hi, hai người này thú vị thật, mà nhìn chẳng giống người cùng đường.”

“Ấy vậy mà họ lại đi chung một đường.”

Hai cô gái đang nói cười thì phục vụ bê lên bát canh nói, đặt xuống bàn nói là nước nấu thịt, lại xới cơm, nói vài câu hoan

ngheh khách sáo rồi lui ra. Tăng Nam muốn gọi rượu, Sở Tú Nữ vội khuyên buổi trưa đừng uống, ánh mắt bị bát nước thịt thu hút, khẽ dùng thìa nguấy nước canh thôi đã thoang thoảng vị thịt dễ chịu, bên trên rau thơm nổi bập bênh, có cả ớt đỏ, bột trắng, múc một miếng thịt lớn dính cả bì lẫn mỡ, ngần ngại ... Ăn thế này sợ béo.

Sở Tú Nữ chưa ăn thì Tăng Nam đã múc từng thìa húp xì xụp, chẹp miệng khoan khoái, vớt miếng thịt lớn nhai đầu mồm, làm Sở Tú Nữ nhăn mặt.

“Ném thử đi nếu không sau này chị hối hận, canh là nước nấu thịt ngâm, thịt là thịt đầu lợn, ăn cả canh lẫn thịt càng thơm càng ngọt, hồi nhỏ cha em làm cho em ăn, mà không ngon bằng Giản Phàm làm. Anh ta chẳng có cái gì hay, riêng chuyện ăn uống là không thể nghi ngờ ... Ăn đi, chị nhìn chứ không hề ngấy.”

Được mời nhiệt tình thế mà không ăn thì cũng ngại, Sở Tú Nữ cầm thìa múc một ít, hé môi hồng thử một ngụm, đậm, tươi, thơm, cay, cứ như có bữa tiệc hương vị đang nhảy múa trong miệng kéo nước bọt ra, cảm giác sảng khoái, thử thìa thứ hai, thứ ba ... Ăn rồi, đến khi ngẩng đầu lên thấy Tăng Nam cười khúc khích, bất tri bất giác thứ không dám ăn mà mình ăn nhanh hơn người ta vài phần, cười ngượng che dấu: “Ngon thật ... Thực sự ngon, món mới của Giản Phàm cứ xuất hiện không hết.”

“Đương nhiên, chị đã ăn được bao nhiêu món anh ấy làm đâu ... Cho chị biết một bí mật, anh ta có một cái bệnh, cứ gặp nữ nhân mình thích là tài nghệ tăng thêm một bậc, trước kia em đi theo chị Tương tới nhà anh ấy ăn cơm ... Trời ơi, món ăn anh ấy làm cho chị Tương mới gọi là ngon, dù là thứ rau bình thường nhất, anh ấy xào ra cũng khác người ta, em chẳng nói được ngon thế nào ...” Tăng Nam vừa nói vừa hồi ức.

“Chị Tương là ai?” Sở Tú Nữ lần đầu nghe cái tên này.

“Bạn gái anh ấy ... Bai rồi, có thể chị quen đấy, là em gái Tương Cửu Đỉnh.”

“Không quen, nhưng chị biết tổng giám đốc Tương, hai bọn họ ...” Sở Tú Nữ thăm dò, giờ mọi chuyện về Giản Phàm đều

khiến cô hứng thú.

Tằng Nam nhún vai: “ra nước ngoài rồi, bây giờ có phong trào lấy quốc tịch nước ngoài về nước kinh doanh mà, sợ chính sách có biến, khi đó ôm tiền chạy cũng tiện.”

“Hi hi, đúng thế thật, Nam Nam, thân phận của em cũng có thể đầu tư di dân, có muốn ra nước ngoài không?”

“Không muốn, mặc dù em chỉ còn một mình, nhưng cha mẹ em đều ở đây, em không đi đâu hết.”

Bất tri bất giác đã ăn hết cả cơm lẫn canh, trừ món canh thịt đặc biệt ra, mấy món đất Xuyên cũng ngon miệng, cùng Tằng Nam uống vài chai bia, đến khi ra ngoài thì Sở Tú Nữ đã lâng lâng hơi men, cáo từ Tằng Nam về xe. Ăn thì ngon nhưng lòng sa sút, giờ mới hiểu tính chuẩn xác của câu gia tài vạn quán chẳng bằng một nghề trong tay, nếu Tân Thế Giới mà có tài nghệ này, còn lo gì nữa.

Buồn lòng hơn nữa là mình châu ném xó bếp, thứ tốt như vậy mà rơi vào tay người nhà quê.

Cùng lúc đó cảm giác buồn bã lan tỏa khắp quán nhỏ nơi khởi nguồn của Thực Thượng, thường ngày khách đông nghịt tới qua 8 giờ tối, vậy mà hôm nay mới 2 giờ chiều đã quét dọn, không có khách phải đóng cửa chứ làm sao.

Thời tiết Đại Nguyên vào tháng 6 nóng không chịu nổi, hàng cây hai bên đường cũng uể oải rũ lá xuống, xanh thì vẫn xanh nhưng nhìn chẳng có chút tinh thần nào, dù có gió thổi qua cũng lười nhác đong đưa vài cái cho có, vì gió khô nóng, lại còn có cả cát nữa.

Cảnh buồn người có vui đâu bao giờ, Hoàng Thiên Dã cứ như người mất hồn, thi thoảng ra cửa nhìn từng chiếc xe khách lớn đưa những sinh viên đang nóng lòng về nhà lướt qua trước mắt, xe đi chẳng khác nào mang theo cả hồn vía của hắn, trước kia không có cảm giác đó, vậy mà vì sao bây giờ cảm giác lại mạnh mẽ thế.

“Thiên Dã, anh nhìn xe làm gì?” Từ Thanh Thanh từ trong quán đi ra hỏi.

“Đó đều là khách của chúng ta, tiền của chúng ta ... Anh không đau lòng sao được?” Hoàng Thiên Dã trưng ra cái mặt

đưa đám, mắt lại thất thần dõi theo một cái xe nữa đỗ lại bên lề đường đón đám sinh viên nô nức kéo nhau lên xe.

“Xem anh kém cỏi chưa kia.” Từ Thanh Thanh mắng, người bạn trai lớn tuổi hơn mình này chẳng có thói xấu gì rõ ràng, chỉ có mê tiền thái quá.

Nghe câu này Hoàng Thiên Dã không vui: “VẬY em giỏi rồi, em nói xem làm thế nào? Hai cửa hiệu kia kiếm được tiền miễn cưỡng đủ trả thuê nhà và nhân viên, chả lẽ được đồng nào, giờ em tốt nghiệp rồi sẽ làm sao? Về cái nơi quỷ quái Lữ Lương của em thì vô vọng, chúng ta ngồi nhìn nhau ngày này qua ngày khác à?”

Nghĩ tới hai cái quán ở đường Tân Hà và Ngũ Nhất kinh doanh ảm đạm, Từ Thanh Thanh cũng sa sút trách: “Đã bảo anh đừng vội, anh cứ ném tiền vào đó, giờ còn kêu.”

“Kêu kêu kêu cái rắm, cùng lắm lão tử rút, bồi thường hai tháng tiền thuê nhà, dù sao cũng kiếm rồi.” Hoàng Thiên Dã tự an ủi bản thân, song xót lắm chứ, dù sao kiếm vào tay lại ném ra, thế nào cũng là lỗ, nhưng vô kế khả thi.

“Anh tìm anh Giản Phàm nói chuyện tử tế, anh ấy thế nào cũng có cách, hai mấy nhân viên ở đây mà giải tán, chúng ta làm lại từ đầu.” Từ Thanh Thanh nhỏ nhẹ khuyên.

Không khuyên thì thôi, khuyên một cái chả khác nào đổ dầu vào lửa, Hoàng Thiên Dã được dịp bùng cháy, chửi um lên: “Đừng nhắc tới thằng đó, mẹ nó, thằng vương bát đản, thấy sắc quên bạn, thấy lợi quên nghĩa ... Con mẹ nó chứ, anh em cái đéch gì.”

Chương 097: Gươm phải mài mới sắc. (2)

Từ Thanh Thanh sắc mặt cực kỳ khó chịu, nhưng lại là chủ Hoàng Thiên Dã: “Làm người phải có lương tâm, không có anh Giản Phàm, bây giờ anh vẫn còn bán cái quán nhỏ, một tháng kiếm vài ba nghìn đấy, người ta cũng đã cảnh cáo anh đừng lỗ mãng nhảy vào đường Ngũ Nhất, anh lại không nghe, giờ đi trách người ta ... Anh là loại người thế đấy à?”

“Anh ... Anh chỉ nói thế thôi mà, chẳng qua không phải sốt ruột sao ...” Hoàng Thiên Dã sợ Từ Thanh Thanh giận thật vội xuống nước, vào quán chống cằm ngồi, tiếp tục nhìn những chiếc xe mang đi nửa phần hồn của mình.

Đột nhiên Từ Thanh Thanh gọi: “Thiên Dã, anh Giản Phàm gọi, bảo chúng ta tới Phân Thủy Lĩnh ...”

“Mẹ nó, đợi mãi ... Còn không mau.”

Hoàng Thiên Dã sáng mắt, Giản Phàm gọi tức là có kế rồi, vừa rồi còn như cái xác chết tức thi đứng bất dậy, kéo luôn Từ Thanh Thanh lên xe, xoay đầu xe một cái phóng như bay tới Phân Thủy Lĩnh.

Phân Thủy Lĩnh hôm nay cũng rất yên ắng, chẳng có tiếng máy thông gió chạy ù ù như mọi khi, hai cái xe chở hàng phủ bạt che nắng, hiển nhiên cũng đang trong tình trạng thất nghiệp. Hoàng Thiên Dã chẳng quan mấy chuyện đó, xuống xe là chạy vội vào bếp, sau đó ngăn người.

Giản Phàm ngồi giữa bếp khoanh chân mắt khép hờ, phía trước là cái bàn thấp, mọi khi giờ này thành chỗ nghỉ ngơi của đầu bếp, hôm nay nghi ngút hơi nước bốc lên từ một cái nồi, làm ai đi vào cũng có cảm giác phiêu diêu.

“Oa ca ...” Hoàng Thiên Dã khẽ gọi, đừng thấy hần chủ bếp rất hăng, nhưng gặp Giản Phàm một cái là xì hơi ngay, vì sao, luận nóng tính, hần là đồng lửa thì Giản Phàm là núi lửa.

“A, ông chủ Hoàng, đã lập đội ngũ mới chưa, tôi còn chúc mừng.” Giản Phàm vừa mới mở mắt ra đã đá đểu người ta.

“Hì hì, Oa ca, nói gì thế, tao trừ sùng bái mày ra không có chút tâm tư nào khác, dù muốn tự lập môn hộ cũng đâu có bản lĩnh đó.” Hoàng Thiên Dã nịnh bợ bất chấp thể diện.

Từ Thanh Thanh mũi phát ra tiếng cười khê, Giản Phàm vẫn thái độ cao nhân: “Ừ, võ mông dễ chịu lắm, Oa ca không để mày sùng bái xuyên, Đại Hòe, múc cho họ mỗi người một bát.”

“Vâng.” Đại Hòe nói bao lần vẫn không bỏ thói cũ, cởi trần trùng trực khoe cơ bắp săn chắc bóng loáng, dùng muôi to múc hai bát lớn đặt lên bàn, rải thêm ít rau thơm đưa tay làm động tác mời.

Hoàng Thiên Dã hồ nghi không biết Giản Phàm có dụng ý gì, cũng chẳng có bụng dạ nào mà ăn uống nữa, lo đã đầy bụng rồi. Từ Thanh Thanh thông minh gấp mười hẳn, mơ hồ đoán ra, bê bát cầm thìa, húp súp một tiếng, vị canh quá tuyệt, ăn ngon lành, thấy bạn trai vẫn ngây ra đợi Giản Phàm lên tiếng để nuốt lấy liền đẩy khê một cái: “Ăn đi, không ăn sao anh ấy nói được.”

Thế là Hoàng Thiên Dã ăn như gió cuốn mây tàn, cả canh lẫn thịt cứ ồng ộc đổ vào mồm bấp cháp cả nóng, cái bộ dạng Trư Bát Giới ăn nhân sâm này thì làm sao ăn ra vị gì.

“Ngon không?” Giản Phàm ngán ngẩm hỏi Từ Thanh Thanh trước.

“Ngon ạ.” Từ Thanh Thanh liếm môi, đúng là cực ngon, ngẫm nghĩ một lúc rồi đánh giá: “Mỡ mà không ngấy, nước canh thuần, thịt và canh hòa làm một, rất đặc biệt.”

“lão tam, mày thấy thế nào?”

“Ừ ngon, cái gì cũng ngon.” Hoàng Thiên Dã rõ ràng tâm tư không ở mặt ăn uống, mà dù có thì ngoài chữ ngon ra cũng chẳng biết nói gì hơn.

Giản Phàm lắc đầu thở dài: “Để hai người không hiểu ẩm thực đi kinh doanh ẩm thực, không biết đúng hay sai ... Thôi, nên nói chuyện rồi, hai người có muốn làm lớn không?”

“Ông chủ, em hết tiền rồi, em ném vào hai cái quán kia rồi.” Hoàng lão tam tức thì làm bộ mặt đáng thương.

“Ha ha ha, đáng đời mày, đừng mong tao thương hại.” Giản Phàm cười rất vô lương tâm: “Tao nói lớn, nhưng không nhất định cần tiền mới có thể làm lớn.”

“Vậy làm sao?” Hoàng Thiên Dã nóng ruột lắm rồi.

“Đội ngũ mày có sẵn, cửa hiệu, trang thiết bị có sẵn, tao cung cấp loại canh thịt này cho mày bán, thế nào?”

Hoàng Thiên Dã gãi đầu: “Ngon thì ngon, nhưng sinh viên nghỉ hết rồi, bán cho ai được?”

“Nói mày ngu mày còn cãi, nhớ năm xưa chúng ta kiếm tiền vào mùa hè ra sao không? Cái thời mỗi ngày mày bóc lột chỉ trả tao có 200 đồng ấy.” Giản Phàm cuối cùng cũng lộ bài, đó là quãng thời gian cay đắng khó quên trong đời y.

“A, quán bia, đúng rồi, sao lại quên mất chuyện này.” Hoàng Thiên Dã mắt mở to sự tởm tức thì, thời đó hẳn kinh doanh hiệu bán đồ người lớn, cũng gặp cảnh sinh viên nghỉ hè làm ăn sa sút, vừa vặn gặp lúc Giản Phàm vừa thất tình, thế là gạ gẫm y đi bán quán, dựng một cái lều ở quảng trường, trả ít phí thuê chỗ, người đông, lo gì không làm ăn được.

Thằng này có ưu điểm là chỉ cần kiếm được tiền, cái gì cũng dám làm, không ngại, Giản Phàm chỉ chiêu: “Hôm nay không kịp rồi, mai bắt đầu, tao cung cấp hàng, đầu bếp cho mày, mày mở cho tao cái quán lớn nhất Quảng trường Trung Tây cho tao, hai tháng đảm bảo mày kiếm ít nhất 10 vạn, thế nào?”

“Làm, 5 vạn cũng làm.” Hoàng Thiên Dã vỗ đầu tự trách mãi, có chiêu hay như thế mà quên, uống công lo lắng bao ngày, chẳng trách Giản Phàm bình chân như vại, thì ra có tính toán cả rồi.

Từ Thanh Thanh suy nghĩ chu toàn hơn nhiều, nhìn bếp lác đác mấy người, hỏi nhỏ: “Anh Giản Phàm, có mấy người thôi có làm được không? Món thịt ngâm này của anh tốn thời gian công sức lắm mà?”

Giản Phàm đứng dậy ngoác tay: “Đi theo anh.”

Hai người theo Giản Phàm ra phía sau, có gian phòng lớn Giản Phàm lấy chìa khóa mở cửa, hai người kia đi vào một cái, không dám tin vào mắt mình.

Đúng là có chuẩn bị cả rồi, luôn cho rằng đây là nơi vớt đồ lật vạt của Thực Thượng, không ngờ phía dưới chôn rất nhiều những cái chum đất, bốn xung quanh còn treo lơ lửng, Giản Phàm giới thiệu: “Trước 34 chum, sau 78 chum, đã ngâm 3

tháng rồi, mùi vị cực đậm, đã đánh tiếng với lò mổ, bọn họ tiêu thụ mùa hè không tốt bằng mùa đông, từ hôm nay trở đi, tôi bao hết, 112 chum, luân phiên ngâm thịt, mỗi ngày 1200 cân không thành vấn đề nữa ... Có đủ tiền cho hai người kiếm, vội gì, nói không chừng tới tháng 9 không muốn quay về bán cơm hộp nữa.”

“Oa ca, vậy Tân Thế Giới thì sao? Tao tưởng mày cùng Sở yêu tinh liên hợp với nhau, không cần tao và Thanh Thanh nữa.” Hoàng Thiên Dã chớp mắt vén mây mù nhìn thấy nắng rồi, mặt sáng bừng lên.

“Nói thật, Sở Tú Nữ hơn mày nhiều, nhưng mà vì hơn quá nhiều, cho nên tao đoán đầu óc bị lừa đá, tạm thời xem thường tao, muốn nghe ngóng tình hình. Đợi tao làm lớn rồi, cô ta lại lẻo đẻo chạy theo.” Giản Phàm thừa hiểu tâm lý của Sở Tú Nữ, người ta có tâm lý ưu việt quá mà.

“Vậy chúng ta làm lớn cỡ nào?” Hoàng Thiên Dã nín thở chờ đợi.

“Tao chuẩn bị tới tháng 9 treo biển Thực Thượng khắp thành phố, chúng ta sẽ đánh chiếm thị trường lớn nhất.” Giản Phàm cực kỳ tự tin tuyên bố: “Con người gan lớn bao nhiêu thì tài sản lớn bấy nhiêu, tiên liệt vĩ đại của giai cấp vô sản đã nói rồi, về chuẩn bị đi, vẫn câu nói đó, bất kể tình cảm sâu cạn thế nào, kết toán hàng ngày.”

Hoàng Thiên Dã kích động rồi, lại lần nữa kéo tay Từ Thanh Thanh chạy đi, vừa đi vừa bấm điện thoại liên hệ địa chỉ, lều bạt, quen việc nên rất dễ làm!

Chương 098: Hoa quả sương càng thơm. (1)

“Ông chủ Giản, chuyện này chúng tôi đang thương lượng, không phải một sớm một chiều mà tìm được chỗ thích hợp, hơn nữa đây là chuyện của anh và tổng giám đốc, sao lại hỏi tôi?” Giọng Trương Vân có chút khó xử.

Bên kia điện thoại Giản Phàm có chút nóng nảy: “Cô ấy bảo tôi có chuyện hỏi cô, Sở Tú Nữ cũng thật là, không tìm thấy đâu, khiến tôi phải tới tìm cô.”

“Trong nhà tổng giám đốc có chuyện, đi thăm cha chị ấy, ở trong phòng bệnh không thể nói chuyện điện thoại, tôi đã nói với anh mấy lần rồi mà.”

“Có âm mưu, định tránh mặt tôi chứ gì? Cô ấy sống thực dụng quá đấy, không thể thấy lượng tiêu thụ của tôi giảm xuống một chút là bỏ chạy chứ? Vậy thì hơn trăm người của tôi an bài ra sao? Hơn nữa địa điểm tháng 9 cần dùng, các cô không lo xong, vẫn để tôi phải đánh du kích à?”

“Ông chủ Giản, chúng tôi cũng không có cách nào, mười người chúng tôi cũng không an bài được.”

“Trợ lý Trương, tôi cảnh cáo cô, giờ tôi gặp khó các cô chạy mất, đừng trách khi tôi trở mình các cô tìm tới tôi không khách khí ... Cho các cô một cơ hội chung hoạn nạn ... Bảo với Sở Tú Nữ, trong vòng một tuần không ký hợp đồng thì sau này khởi ký, mai cho tôi câu trả lời chuẩn xác, nếu không tôi không đợi các cô nữa.”

“Vậy anh đừng đợi nữa.”

Tiếng điện thoại tút tút, cúp máy rồi, Trương Vân giận tới mặt trắng bệch, hét một câu rồi cắt ngang cuộc gọi luôn, Giản Phàm đã dây dưa mười mấy ngày rồi. Cứ như trước kia giao ước miệng thôi mà đã coi mình như người của Tân Thế Giới vậy, lúc thì thúc giục ký hợp đồng, lúc thì muốn đi xem địa điểm, khi lại muốn bàn bạc chi tiết, làm cô phiền không thôi.

Sau ngày 25 - 6, các trường học đều nghỉ hè, Thực Thượng kinh doanh sa sút, Giản Phàm nảy ra ý đồ mới, muốn bọn họ

chuyển spa thành nhà hàng tự phục vụ, an bài mấy chục phục vụ viên của Thực Thượng. Mà theo Trương Vân tìm hiểu, hai điểm phân phối cơm ở đường Tân Hà và Ngũ Nhất đã đóng cửa, treo biển chuyển nhượng, rõ ràng là do mở rộng quá gấp không đủ nguồn lực duy trì. Dưới tình huống đó, tổng giám đốc cho rằng Giản Phàm muốn ỷ vào Tân Thế Giới cứu vãn tình thế, đối phó qua loa không được, đẩy Trương Vân ra làm lá chắn.

Trương Vân mặt không đủ dày, mỗi lần nói chuyện điện thoại là bị Giản Phàm làm tức sôi máu, nói như mình là loại tiểu nhân vậy, cúp điện thoại xong lại gọi điện báo cho tổng giám đốc, hai người thảo luận tình hình hiện thời.

Không chỉ lượng tiêu thụ của Thực Thượng sụt giảm mà Tân Thế Giới cũng giảm mất nửa thị trường ăn nhanh, giờ Thực Thượng chỉ bằng Đại Doanh Bàn không thể nuôi được nhiều người như thế, nếu cho nghỉ, đến tháng 9 làm lại từ đầu. Song biết làm sao, chẳng thể nuôi không hai tháng, cuối cùng cũng chỉ có đường giảm nhân viên, giảm rồi vậy Thực Thượng chỉ còn Đại Doanh Bàn ... vậy thì không cần hợp tác nữa.

Lại thảo luận tới chế phẩm thịt ngậm, sản lượng cái xưởng nhỏ Phân Thủy Lĩnh chẳng ra sao, lợi nhuận không bằng bán cơm hộp, Sở Tú Nữ có ý đồ, đó là bỏ mặc Thực Thượng, đến khi chổng đờ không nổi, nói không chừng Giản Phàm phải lấy bí phương ra chia sẻ.

Khảo nghiệm, có lẽ Sở Tú Nữ muốn khảo nghiệm đối tác của mình, hạ lệnh cho

Trương Vân: “Cứ mặc kệ anh ta.”

Tương tự, đây cũng một khảo nghiệm của Giản Phàm giành cho Sở Tú Nữ, xem bọn họ có thể phát triển thành đối tác tin cậy, hay chỉ giữ quan hệ lợi dụng nhau là đủ.

Ngồi ở xưởng chế biến Phân Thủy Lĩnh, Giản Phàm nghe tiếng cúp máy giận dữ nở nụ cười, Sở Tú Nữ chạy mất là bình thường, không chạy mới là lạ.

Người không vì mình trời tru đất diệt, thời buổi này anh gặp nạn, người ta không ném đá xuống giếng, tránh thật xa đã có thể xem là người tốt, đừng hi vọng gì nhiều vào con người.

Chuyện làm ăn, anh phải giữ chữ tín, nhưng tuyệt đối đừng tin tưởng người ta giữ chữ tín, nếu không chắc chắn người gặp xui xẻo là anh thôi. Đề phòng người ta thì mệt, mà không đề phòng thì không được ...

Lòng Giản Phàm nổi lên vài suy nghĩ, nhìn chiếc PDA hiệu HP đã dùng nhiều năm, chính là cái bị móp mà Dương Hồng Hạnh tặng năm nào, giờ chạy kém lắm rồi, pin đã chai, nhưng y không nỡ bỏ. Hôm nay Giản Phàm đã xem lịch không biết bao nhiêu lần rồi, y cũng chẳng nhớ.

Vì sao, vì thời gian chỉ tới ngày 27 tháng 6, ngày Dương Hồng Hạnh nghỉ hè.

9 giờ tối Giản Phàm gọi một cú điện thoại, Hạnh Nhi của y đã lên tàu, bây giờ là 10 giờ hơn, hẳn đã trên đường về Đại Nguyên, muốn gọi điện, có điều sợ Dương Hồng Hạnh đã ngủ trên tàu, nghĩ mãi, cuối cùng cầm điện thoại bấm tin nhắn: 'Hạnh Nhi, em hi vọng buổi sáng tới nơi sẽ thấy ai đứng trước mặt em?'

Lòng hồi hộp tưởng tượng cảnh hai người tái ngộ, sẽ lạnh như sương băng hay nhiệt tình như lửa đây? Giản Phàm lại một lần nữa hồi tưởng lại ngày hai người lần đầu đi dạo ở cơ sở huấn luyện, nữ nhân y quen cũng muôn hình muôn vẻ, có người cực kỳ ôn nhu, có người cực kỳ hiểu lòng người, lại có người như con chim nhỏ dễ thương ... Tất cả đều không giống Dương Hồng Hạnh, cô như đám mây khó nắm bắt, hờ hững trôi qua, muốn nắm lấy, không nắm được, muốn buông tay, không thể buông.

Lần này liệu mình có nắm được không?

Đêm hè vùng ngoại ô vắng vẻ, chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rích làm lòng người thêm sốt ruột, tin nhắn trả lời của Dương Hồng Hạnh mất một lúc mới tới: 'Chỉ cần không phải quý, cùng người mang bụng dạ ma quỷ là được.'

Hả? Giản Phàm nhìn dòng chữ trên máy mà ngẩn ra, trong những dòng chữ này thể hiện sự dửng dưng, hoặc có lẽ vài phần oán giận. Mà oán giận từ đâu ra? Trời đất chứng giám thời gian qua mình có phạm sai lầm gì đâu?

Nghĩ tới đó tin nhắn thứ hai gửi đi: 'Vậy em

thấy anh thế nào?'

Câu này là một loại ám thị tâm lý, nếu đối phương thích, sẽ trêu một câu "Lái BMW tới đón em", hay "VẬY em đợi anh", nếu đối phương không thích thì "Không cần phiền anh, em tự về", hoặc "Không sao, em chẳng có hành lý."

Dương Hồng Hạnh sẽ nói gì? Câu nói đó phần nào phản ánh biến hóa tâm lý của cô ấy, Giản Phàm không đoán được, y nhìn thấu rất nhiều người, chẳng hiểu sao gặp Dương Hồng Hạnh lại bế tắc.

Đáp án chỉ có ba chữ: 'Cũng tạm được!'

Giản Phàm lần nữa ngẩn ra, vượt ngoài phạm vi suy đoán của mình, tạm được? Tức là mình chỉ có thể miễn cưỡng xuất hiện trước mặt cô ấy, vậy quan hệ hai người chỉ coi miễn cưỡng chấp nhận sao?

Cơ mà tạm được vẫn còn hơn là bị từ chối.

Tự lấy tinh thần AQ ra an ủi mình một câu, lại ân cần gửi tin nhắn: 'Em muốn ăn gì, mai anh chuẩn bị cho em.'

Bất ngờ là, rất lâu không có câu trả lời.

Giản Phàm đã quấy nhiễu thì nhất định phải quấy nhiễu ra kết quả, tiếp tục: 'Buổi tối đi ngủ cẩn thận nhé, bây giờ trên tàu hỏa nhiều

kẻ xấu lắm, chú ý chút.'

Vẫn không trả lời, Giản Phàm không chịu từ bỏ, lại gửi: 'Anh nói với mẹ rồi, sáng mai anh đón em, bảo mẹ không phải lo'

Chữ "mẹ" này cố tình để mơ hồ không nói rõ là "mẹ" nào, đợi rất lâu, cuối cùng quấy nhiễu được tin nhắn trả lời của Dương Hồng Hạnh, Giản Phàm hí hửng cầm điện thoại lên xem, rất ngắn gọn.

'Anh không phiền à, dài dòng!'

Lần này thì Giản Phàm mất hết hứng thú rồi, hậm hực thu điện thoại lại, đưa tay sờ mặt, không phải giận hay thất vọng, mà y ý thức được một vấn đề nghiêm trọng. Cách biểu đạt của Dương Hồng Hạnh ngày càng giống một người, người làm Giản Phàm sợ hãi, làm Giản Phàm nhớ nhung, muốn gặp, nhưng gặp rồi lại không bằng chẳng gặp.

Là mẹ, cô giáo Mai Vũ Vượng, nghĩ đã rùng mình.

Chương 099: Hoa quả sương càng thơm. (2)

Tiếng cọt két rất lâu, đó là do Giản Phàm trần trọc trên giường, hai người họ không phải nhất kiến chung tình, càng chẳng phải nhị kiến khuynh tâm. Quá trình phát triển tình cảm không theo một cái đồ thị nào, có vài lần tình cảm dâng trào, nhưng nảy sinh ở điều kiện đặc biệt, còn thời gian khác, hình như cái vã hoặc lạnh nhạt nhiều hơn.

Mẹ nó, rốt cuộc cô ấy có thích mình không? Đừng để rốt cuộc là tổn công vô ích.

Giản Phàm chửi thầm một câu, bất kể là dựa vào kinh nghiệm yêu đương của bản thân, hay là lý luận của Đường Đại Đầu, đều không thể đoán ra tâm lý của Dương Hồng Hạnh.

Có ấy thích hay không thích, hay vẫn giữa lưng chừng thích và không, hoặc là cô ấy đang so sánh với người khác, phát hiện ra người mình thích hơn? Giản Phàm bắt đầu liệt kê ra một loạt khả năng rồi phân tích từng trường hợp, cứ như gặp đại án.

Bất tri bất giác Giản Phàm đứng dậy ra cửa sổ, vì Dương Hồng Hạnh sắp về mà không còn chút buồn ngủ nào nữa, đứng một hồi rồi đi vòng quanh, cảm giác bức bối rút trong người, đẩy cửa đi ra, toàn thân tắm trong gió đêm mát mẻ, mang theo chút hương cỏ của ngoại ô ...

Đứng trên tầng hai nhìn xa, đó là thành phố như ngân hà làm bằng đèn, cũng như con quái thú ẩn nấp trong bóng đêm, nuốt chửng lấy lương thiện, mỹ hảo, mộng tưởng của con người, cho tới khi chỉ còn lại một trái tim lạnh giá như những tòa nhà bê tông cốt thép kia, sau đó được gọi bằng một danh từ làm người ta hâm mộ: Người thành phố.

Mình chẳng thể trở thành người thành phố, nhưng cũng không còn là người dân quê nữa, tâm tư Giản Phàm lại bay xa, có lẽ mình là người bên rìa cuộc sống này, cũng giống như nơi mình đang ở. Từ tận đáy lòng khinh bỉ cách sống lãnh đạm của người thành phố, nhưng mình cũng không quay lại sự đơn thuần khi mới tới đây nữa, không thể hòa nhập vào cuộc sống

máy móc trình tự ở đó, song cũng không thể giữ được cách sống của mình.

Đôi khi cực kỳ hoài niệm lúc mới yêu, thậm chí hối hận vì sao ngày đó mình lại tới Tiểu khu Ngũ Nhất, nếu như mình không biết gì cả, hoặc nếu mình đừng quá cực đoan như thế, nếu như mình vẫn kiên trì, mọi thứ dần tốt hơn, nói không chừng bây giờ mình và Hương Hương đã thành vợ chồng. Y biết nếu mình dây dưa không buông tay, Hương Hương cũng không đủ quyết tâm cắt đứt tình cảm của hai người, rồi nói không chừng mình giống Đường Đại Đầu, làm chồng chiều vợ chăm con, vậy có gì không tốt?

Hoặc nếu như mình không vì sự tự tôn chẳng đáng một xu đó, không cãi nhau với mẹ chị Tương, nói không chừng bằng vào sự chân thành, kiên trì bền bỉ, Tương gia sẽ tiếp nhận đứa con rể này, không chừng sớm cùng chị Tương bước lên thảm đỏ. Có lẽ cuộc sống sau đó phải nín nhịn mẹ vợ một chút, hình như cũng không có gì không tốt.

Giản Phàm còn nhớ tới cả Hồ Lệ Quân, hối hận nếu ban đầu mình không mang tâm thái không ăn cũng phí, lên giường chỉ vẻn vẹn muốn phát tiết và buông lỏng. Nếu thực lòng theo đuổi chị ấy, thực lòng muốn cưới chị ấy thì chuyện đã khác. Phải rồi chị ấy nói, nếu mình lên tiếng, chị ấy không từ chối được, kỳ thực đó cũng là cơ hội cuối cùng chị ấy cho mình, nếu tiến tới thì giờ mình có một người vợ biết hiểu lòng người, biết chiều chuộng rồi.

Tất cả đều đã rời mình quá xa rồi, mà phần lớn lỗi trong đó là của mình, cho dù cả Dương Hồng Hạnh sắp về bên cạnh, Giản Phàm cũng không nói rõ, giữa hai người còn xa bao nhiêu, nhưng y biết, nếu mình vẫn còn không biết trân trọng, thì cô ấy cuối cùng cũng rời xa mình.

“Mẹ nó, sợ cái mẹ gì, cứ đón về đã, không lấy thì thôi ... Học lão tam tới trường học kiếm một em, xì ...”

Giản Phàm chửi một câu, vào phòng đóng sầm cửa lại nhảy lên giường ngủ, không ngủ nổi, lại chửi một câu, xuống lầu lên xe, tới thẳng ga tàu.

Lúc đó là 2 giờ đêm.

Một mình đứng đó như thảng ngốc, mắt như muốn xuyên thủng màn đêm nhìn thấy cô gái yêu thương.

Cứ như thế đứng tới 5 giờ 10, trời đã tờ mờ sáng.

Tiếng tàu hỏa xình xịch và hồi còi dài cùng tiếng loa thông báo "đoàn tàu 352 đang tiến vào ga", Giản Phàm không đợi được nữa, lén qua chỗ soát vé, đứng ở sân ga.

Người tới đón đều đứng ở đại sảnh, nhưng quy củ không dùng cho người như Giản Phàm.

Tàu dừng lại, cửa mở ra, người tràn ra như cổng xả lũ, nam nữ già trẻ lẫn lộn lại còn cả hành lý gói bọc, tức thì biến sân ga vắng vẻ sáng sớm thành biển người. Giản Phàm phát hiện mình phạm sai lầm lớn rồi, bị đám đông xô qua đẩy lại, căn bản không sao tìm được người mình muốn đón.

Bị xô thêm vài lần nữa, Giản Phàm trong lúc cấp bách hô lên: "Hồng Hạnh! Hồng Hạnh! Em ở đâu?"

"Xuất tường rồi chú sao."

Một chàng trai nào đó cười hô hô nói một câu, làm Giản Phàm sôi máu muốn xông tới đập cho vài phát, cơ mà hiện giờ kệ hấn vậy, gọi thêm vài tiếng nữa không có kết quả. Đang nghĩ xem có nên ra ngoài đón không thì nhớ ra, điện thoại, điện thoại, vừa rút điện thoại ra thì dừng lại, xa xa nhìn thấy bóng hình thương nhớ đứng bên cửa khoang xe nhìn mình nhảy lên nhảy xuống, bên cạnh có một người nữa.

Giản Phàm nhìn rõ, người kia là nữ.

Mừng rồi, cười rồi, như thảng điên chen lấn đám đông ngược dòng chạy tới, nhìn cô gái đó cười sáng lạn, muốn nói, hồi lâu chẳng biết nói gì, ngốc nghếch nhìn như quay lại thời mới biết yêu. Dương Hồng Hạnh không cười, cô gái bên cạnh đã cười.

"Bạn trai mình, Giản Phàm ... Đi thôi Nguyệt Nguyệt, mình đã nói bạn trai mình trước sẽ tới đón mà không tin."

Cô gái tên Nguyệt Nguyệt mỉm cười chào hỏi Giản Phàm, nói tới đi Giản Phàm mới phát hiện vì sao hai cô gái còn đứng đây, té ra là đánh cược xem là bạn trai ai tới trước. Nguyên nhân là ở dưới chân, cái va ly kéo, ba cái ba lô du lịch lớn, không cần Dương Hồng Hạnh nói, Giản Phàm xách hai cái đeo lên vai một cái.

Nguyệt Nguyệt có chút không đành lòng, hành lý của các cô rất nặng, Dương Hồng Hạnh thoả mái khoác tay cô đi trước, Giản Phàm thở hồng hộc theo sau, chưa đi được mấy bước đã cảm giác nặng trĩu tay. Tám thành là hai cô gái chuyển nhà rồi, hiện giờ rất hi vọng gặp được Sỏa Trụ, nhưng càng hi vọng càng không gặp được ai giúp, đành cắn răng thôi.

Mệt, nhưng mà hạnh phúc, Dương Hồng Hạnh không chút kỵ húy giới thiệu mình là bạn trai, Giản Phàm thấy rất hạnh phúc.

Hạnh phúc nhìn bóng lưng hai cô gái, yếu điệu như nhau, Dương Hồng Hạnh cao hơn, vai rộng hơn, mặc sơ mi quần âu và giày da, thanh thuần đơn giản. Còn Nguyệt Nguyệt váy trắng ba tầng cầu kỳ, áo hai dây vàng cam, khoe bờ vai trần cùng bầu ngực đầy đặn, thêm vào giày cao gót mười phân, bất kể nhìn phía trước hay phía sau đều đẹp để lộ lầy điệu đà.

Đường không xa, nhưng mệt tới toát mồ hôi, chen lấn tới cổng soát vé, Giản Phàm dùng thân phận công nhân vận chuyển qua được, rời ga, hai cô gái đứng lại. Nguyệt Nguyệt rút điện thoại gọi rồi cao hứng vẫy tay. Giản Phàm vừa đứng lại liền thấy chiếc xe Fiat đỗ bên đường, một nam nhân đi xuống giang tay ôm lấy Nguyệt Nguyệt có chút nóng vội đặt lên môi nụ hôn ướt át, Nguyệt Nguyệt ôm cổ hôn lại.

Mẹ nó chứ, thế mới gọi là tiểu biệt thắng tân hôn chứ, Giản Phàm đang hâm mộ nhìn thì

"á" một tiếng, chân đau nhói, Dương Hồng

Hạnh tới trước mắt, còn tưởng là mình sẽ có một phen đả ngộ như vậy, ai ngờ bị cô đá một cái chỏ tay: "Đưa cho người ta, cái này."

Chương 100: Hoa quả sương càng thơm. (3)

Giản Phàm để lại một cái ba lô, xách hai valy cái đi tới, đợi đôi kia gặm nhau xong mới chỉ chỉ hành lý. Lúc này đã nhìn rõ rồi, nam nhân kia là soái ra đeo kính trông rất trí thức, đưa Nguyệt Nguyệt lên xe trước, quay sang ấn nút mở cốp xe, hát hàm ra hiệu với y: Cho vào đó!

Giản Phàm nổi nóng muốn đá thẳng chó láo toét này hai phát, cuối cùng thở dài cho vào cốp xe, nam nhân kia tiêu sái rút ví ra, lấy ra 1 tờ tiền, Giản Phàm theo thói quen, chưa nghĩ gì đã nhận lấy đút vào túi, nam nhân phát tay "không cần trả lại" rồi lên xe đi như một làn khói.

10 đồng, Giản Phàm vượt tờ tiền ra có chút buồn cười, con mẹ nó đi cái xe Fiat mà làm bộ thấy ớn, 10 đồng mà còn bảo là không cần trả lại, đúng là phù phiếm. Quay lại thấy Dương Hồng Hạnh dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn mình, không vui mừng: "Sao anh xách đồ cho người ta còn lấy tiền?"

"Hắn đưa cho anh mà, em nhìn thấy đấy thôi, thật là ít ra phải 100 chứ, đưa 10 đồng còn nói không phải trả lại."

"Anh ăn mặc thế này, người ta không coi anh là công nhân vận chuyển mới lạ."

"Ha ha ... Anh đi vội quá nên quên." Giản Phàm cúi đầu xuống, đem qua đột nhiên lên cơn điên sau đó chạy ra ga, thế nên vẫn mặc bộ quần áo công nhân cho tiện làm việc ở xưởng, sai lầm sai lầm, mặt dày cát tiền đi: "Đi, chúng ta cũng có xe."

Dương Hồng Hạnh ở sau lưng phì cười, xem ra cái tính thấy tiền đút túi không sửa được rồi, mím môi cười theo sau, nhìn Giản Phàm xách hành lý đi như bay, ném lên khoang sau, đóng cửa lại ưu nhã làm động tác mời: "Oa, Giản Phàm, vài tháng không gặp anh đã thuộc tộc có xe rồi nha."

"Còn không à, anh có hai cái, chuyên chở cơm hộp, em về rồi thành chuyên chở em." Giản Phàm lên xe thuận thực lái khỏi bãi đỗ.

Dương Hồng Hạnh xem chừng về nhà tâm trạng rất tốt, không trách y nói linh tinh, hứng thú nhìn đường phố và nhà cửa, sau đó chuyển hướng nhìn chàng trai quen thuộc có chút xa lạ này.

Ba năm trước cũng là chàng trai ấy đưa cô đi, hôm nay cũng là người đón cô về, thành phố này đã thay đổi nhiều rồi, không biết ánh ấy có thay đổi không?

“Hạnh Nhi, cô gái vừa rồi là ai thế?”

“Chà, mới thế mà đã chú ý người ta rồi à?” Dương Hồng Hạnh bĩu môi, biết ngay thế nào cũng nhìn chằm Nguyệt Nguyệt.

“Không phải, anh nói giữa đường mà hôn nhau như không, nghiên cứu sinh bọn em chuyên nghiên cứu cái này à?”

“Anh hưởng gì tới anh? Lắm chuyện ... Còn kiếm của người ta mười đồng, không thấy xấu hổ à?” Dương Hồng Hạnh lờm một cái.

“Xì, tiền do lao động mà có, chẳng việc gì phải hổ thẹn, anh không trộm không cắp, sao nào?” Giản Phàm để ý ánh mắt Dương Hồng Hạnh, có chút không thoải mái, hỏi thẳng: “Hạnh Nhi, có phải anh ăn mặc tầm thường, đi cái xe chở hàng, làm em thấy ngứa mắt không?”

“Ngứa mắt cũng quen rồi, em chẳng lạ nữa, có điều hợp với anh lắm, nhớ trước kia mặc cảnh phục lên mặt hơn cả cục trưởng Lương.” Dương Hồng Hạnh duỗi tay vặn mình, ưỡn bộ ngực không quá nảy nở đón lấy cơn gió nhẹ man mát quen thuộc của Đại Nguyên vào sáng sớm, vẻ mặt như cũng đã ngà say.

Giản Phàm không biết là Dương Hồng Hạnh đang khen hay chê mình nữa, có điều nghe ra cô đúng là không để ý thật, thi thoảng lại nhìn vài cái, Dương Hồng Hạnh cũng ăn mặc đơn giản, quần âu màu xám và chiếc áo sơ mi trắng kẻ caro đỏ, tóc đã cắt ngắn gọn gàng, buộc cái đuôi ngựa, làm cô trông quê mùa hơn, có điều cách ăn mặc đó làm y yên tâm hẳn.

Lúc này vừa mới xuống tàu hỏa, Dương Hồng Hạnh còn mang chút mới mẻ và hưng phấn, hai người giống mọi khi đấu khẩu vài câu, ngược lại không khí thành hòa hoãn tự nhiên.

Trên đường phố đa phần chỉ có người tập thể dục buổi sáng, Dương Hồng Hạnh chỉ một tòa nhà nói khi cô đi thì chưa có, thời gian trôi qua thật nhanh, Giản Phàm giải thích mấy tháng qua y lang thang ngoài đường suốt, biết giá nhà tăng vòn vọt, không khai phát nhanh sao được, đợi đèn đỏ hỏi: “Này, em còn đi Bắc Kinh nữa không?”

“Đi chứ.” Dương Hồng Hạnh đưa tay tính: “Xem nào ... Tháng 10 đi lấy bằng, mấy tháng này em thực tập.”

“Lấy bằng xong thì sao?”

“Kiếm công tác, lập gia đình, sau đó ... Giống như anh hay nói, sống qua ngay thôi, còn sao nữa?”

“Vậy lập gia đình với ai, đã nghĩ kỹ chưa?” Giản Phàm vừa hỏi vừa trừng mắt lên uy hiếp, điệu bộ không chọn anh liệu hồn.

Dương Hồng Hạnh phì cười, đẩy mặt Giản Phàm ra, thở dài: “Anh lo xa thế làm gì, công tác còn chưa có đây này ... Ôi trước kia cứ nghĩ học thạc sĩ xong oai lắm, giờ mới phát hiện mình vẫn chẳng làm được gì, hiện giờ sáng sớm người đi tàu điện ngầm ở Bắc Kinh, có quá nửa là đi tìm việc làm ... Ài ...”

Nghe cô thở dài, Giản Phàm cười toét miệng, về rồi vậy là y yên một trăm cái tâm rồi, chỉ cần người ở đây còn lo gì nữa: “Cuối cùng em thấy được hiện thực tàn khốc rồi hả, tốt, tránh trái tim em không muốn về Đại Nguyên nữa.”

Dương Hồng Hạnh hừ một tiếng, câu này làm cô như chột nhớ ra chuyện gì, neho mắt lại nhìn Giản Phàm chăm chăm như không muốn bỏ sót biến hóa nào, giọng lạnh lạnh: “Giản Phàm, mấy tháng qua có chuyện gì giấu em không?”

“Không có.” Giản Phàm khẳng định chắc chắn, mấy tháng qua không phạm lỗi gì cả, chỉ một lần suýt thôi.

“Không phải chứ, vậy mấy tháng qua anh làm những gì?” Dương Hồng Hạnh như thể đang thẩm vấn phạm nhân.

“Bán hộp cơm ở chợ nhân lực, chuyên bán cho người đi tìm việc như em đấy.”

“Không đùa, còn nữa.”

“Bán thịt.”

“Vẫn còn.”

“Thì mỗi tuần đi thăm mẹ em, mẹ em giờ điều dưỡng thân thể tốt lắm, trước kia tiêu hóa không tốt, giờ anh mỗi bữa đều nấu thịt cho ăn cũng không thành vấn đề.”

“Anh không nói được cái gì hữu dụng à? Toàn nói nhảm.”

Dương Hồng Hạnh tuy trong lòng cảm động nhưng cái miệng không tha người, rõ ràng là không hài lòng vì chưa thăm vấn ra được điều mình muốn nghe.

- Cái gì mà nói nhảm, mẹ em khỏe, mẹ anh khỏe, anh khỏe, mọi việc trong nhà đều tốt, còn gì quan trọng hơn nữa nào?” Giản Phàm đường đường chính chính nói một câu làm Dương Hồng Hạnh nghẹn luôn.

“Em không có ý bảo những điều đó không quan trọng.” Nghĩ một lúc Dương Hồng Hạnh có chút giận dỗi: “Em muốn hỏi anh, anh giấu em chuyện gì?”

“Anh giấu cái gì?” Giản Phàm oan ức lắm, mấy tháng gặp nhau chẳng được chút ngọt bùi nào đã bị chất vấn đủ kiểu: “Em đừng có nghe chuyện đồn thổi linh tinh đổ lên đầu anh, xem anh đi, anh đã quay về tầng lớp nhân dân lao động vinh quang rồi, vậy mà em vẫn còn nghi ngờ anh lằng nhằng à?”

Ngôn từ xác đáng, sự thực rõ ràng, Dương Hồng Hạnh không thể không tin, nhưng sự quan tâm của cô không chỉ có thế: “Chuyện đó em không nghi anh, nhìn cách ăn mặc không ra gì là biết, có phải là vì thiếu chỗ dựa kinh tế nên anh mới không có vốn liếng lằng nhằng không?”

“Ha ha ha ha.” Giản Phàm cười một tràng dài, nói tới kinh tế, trong thành phố này không nhiều thanh niên tự lập có thể hơn y, hoặc nói thẳng ra là không thể có: “Đừng nói anh, em cũng thế.”

“Em á? Em làm sao nào?”

“Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ! Người con gái làm đẹp vì người yêu mình., em ăn mặc quê mùa như thế, chứng tỏ thiếu người yêu em chứ sao?”

“Muốn chết, miệng chó không mọc được ngà voi.”

Chương 101: Hoa quả sương càng thơm. (4)

Nô đùa cái vĩa, xe cũng đã tới nơi, Giản Phàm đi xuống mở khoang sau xách ba lô, Dương Hồng Hạnh đi sau đỡ một tay, về nơi ở cũ, làm cô ngạc nhiên là Giản Phàm có chìa khóa nhà mình, vừa tới nơi móc chìa khóa còn nhanh hơn mình.

“... Mẹ ra công viên múa kiếm rồi, thường tới 7 giờ 15 mới về, giờ đi làm của công đoàn không nghiêm, đôi khi mẹ không đi, loanh quanh ngoài phố mua rau nên chẳng rõ khi nào về ... Em có đói không? Muốn ăn gì anh làm cho, ngồi nghỉ đi ...”

Giản Phàm miệng nói tay chân nhanh nhẹn mang hành lý vào phòng Dương Hồng Hạnh, lấy cốc rót nước, khi đặt lên bàn thì Giản Phàm ngậy ra. Dương Hồng Hạnh ngồi đó nhìn mình cứ như mới gặp lần đầu vậy, trong đôi mắt ấy, trước kia nhìn thấy sự ngưỡng mộ, nhìn thấy chút kiêu căng, nhưng bây giờ không có, chỉ có sự trong vắt như đầm nước thu, đang dần cong lên thành hình trăng non.

“Đây có phải liếc mắt đưa tình trong truyền thuyết không?” Trong nhà không có ai, Giản Phàm liếm môi, tín hiệu này không thể nhầm được, vừa sán đến bị Dương Hồng Hạnh đẩy ra, chột nóng chột lạnh làm y thất vọng không thôi.

Dương Hồng Hạnh trầm giọng quát, rất có uy phong độc sát: “Cho anh một cơ hội nữa, rốt cuộc giấu em chuyện gì? Trong điện thoại anh không nói, gặp nhau rồi còn định giấu à? Em hỏi anh, nhà đâu?”

“Ra là chuyện đó.” Giản Phàm thất vọng, đúng là trò cười, nếu cô ấy giận mình bao lâu vì chuyện đó thôi thì có chia tay cũng chẳng có gì phải tiếc, còn nghĩ cô ấy không giống với những nữ nhân khác, rốt cuộc vẫn vậy, giọng có chút lãnh đạm: “Bán rồi.”

Thất vọng! Trong ánh mắt Dương Hồng Hạnh ánh lên sự thất vọng rõ ràng.

Buông một tiếng thở dài, Dương Hồng Hạnh nhìn Giản Phàm mặt mày khó coi giống như bị người ta vạch trần vết thương,

không nói gì, vào phòng lục lọi một lúc, đi ra cầm cuốn sổ, nhét vào tay Giản Phàm: "... Bán thì bán,

sao không nói với em một tiếng, sĩ diện cái gì cơ chứ? Vũ Vân nói quán của anh bị người ta đập, miễn cưỡng mở lại được, mấy lần gọi điện, anh đều bận giao cơm, nói không rõ nên em không làm phiền anh, muốn về nhà mới hỏi ... Em không giận vì anh bán nhà, em giận vì anh không nói với em, tại sao có chuyện cứ một mình chịu đựng ... Đây là tiền em tích góp được, anh cầm đi."

Nhét vào tay Giản Phàm, thất vọng về ghé ngồi, cầm cốc nước lên uống, Giản Phàm nuốt nước bọt đánh ực, mở cuốn sổ tiết kiệm ra, 8 vạn, một khoản tiền rất lớn, đi vòng qua bàn, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh cô.

"Không đủ à?" Dương Hồng Hạnh lo lắng hỏi.

Giản Phàm gật đầu: "Ừ không đủ."

"Em chỉ có chừng đó thôi, giờ trong nhà ngoài cái căn hộ này chẳng còn gì nữa, chẳng lẽ thế chấp nhà vay tiền cho anh?" Dương Hồng Hạnh khó xử lắm.

"Ừ, vậy anh nhận tạm." Giản Phàm cho cuốn sổ tiết kiệm vào túi, rất cẩn thận, rồi nắm lấy tay cô.

Anh ấy nhận rồi, không khách khí gì cả, Dương Hồng Hạnh rất vui, quan hệ hai người cực kỳ đặc biệt, thi thoảng lại nói mấy câu làm đối phương ức không nói ra lời, ai cũng chẳng nói được một câu tử tế, nhưng khi có chuyện lại đồng tâm hợp lực. Lúc này cô mới cảm giác lòng bàn tay thô ráp đó thật ấm áp mà chân thật ...

"Hạnh Nhi, kỳ thực anh muốn cả người lẫn tiền, tiền nhận rồi, khi nào thì em trao người cho anh?" Giản Phàm giọng thâm trầm, như nói một chuyện vô cùng trọng đại.

"Anh ..." Dương Hồng Hạnh rút tay lại đấm Giản Phàm thùm thụp, mặt đỏ tía tai.

Giản Phàm không né, để cho cô đấm thoải mái, còn ngửa mặt cười sảng khoái lắm, còn phải ngần ngại gì nữa, còn do dự gì nữa, thời cơ trời ban thế này cũng ngốc mới bỏ qua. Không cho Dương Hồng Hạnh cơ hội phản kháng hai tay vươn ra tạo thành vòng vây ép cô vào góc sofa, mặt đầy mong đợi, chỉ cần nữ

nhân sống ở trái đất đều hiểu nam nhân đối diện muốn gì, nhưng Dương Hồng Hạnh lại không cho Giản Phàm làm gì, cắn răng mím môi, mắt cũng nheo lại đánh đá, quyết không để đối phương toại nguyện.

“Hừ, vừa mới vào nhà đã khiến anh cảm động như thế, không hôn một cái sao được? Cô em tốt thế này mà bỏ qua thì đúng là tạo nghiệt ... Dương Hồng Hạnh, em không thoát được đâu ... Ha ha ha ...”

Xem ra đúng là thu tiền rồi còn không hài lòng, người cũng không chịu bỏ qua.

Dương Hồng Hạnh cười khúc khích, cố ý né tránh, có lẽ đã quen với loại khinh bạc này, hoặc là cũng có khao khát tương tự, cho nên môi bị Giản Phàm tóm gọn, hứ một tiếng đôi phần giận dữ, nhưng tay quán lấy cổ Giản Phàm, hai người từ từ nằm xuống sofa, tay quán tay, lưỡi quán lưỡi ...

Nụ hôn phá bỏ mọi cách trở, khi hôn mới cảm thụ được khát vọng của đối phương lớn thế nào, mới nhận ra hai người thì ra cùng quyến luyến nhau sâu như vậy. Giản Phàm cũng trong nụ hôn này tỉnh ngộ, thì ra Hạnh Nhi khó thuần của y muốn bị chinh phục, muốn nam nhân không khách khí, càng tỏ ra cường thế, cô càng ngoan ngoãn, còn càng tỏ ra chiều chuộng, cô càng cường thế.

Không gặp bất kỳ chút phản kháng nào nữa, Giản Phàm cực kỳ thuận lợi nhấp cánh môi đã hé mở, mút lấy cái lưỡi thơm tho, ngon hơn bất kỳ món ngon nào, hôn khắp trên gương mặt xinh đẹp của cô, hôn lên đôi mắt của cô, hôn cả trán của cô, Giản Phàm vừa hôn vừa nhìn Hạnh Nhi đắm đuối, Hạnh Nhi cũng mở to mắt long lanh nhìn y đầy mê say.

Hôn rồi, tay cũng không thật thà, rất thuần thực luồn xuống mép áo rồi đi lên, tìm tới cái cúc áo lót sau lưng. Dương Hồng Hạnh run người, cắn Giản Phàm một cái, làm động tác của y dừng lại, nhìn đôi mắt cô, có khẩn trương, có kích động, đồng thời vẫn còn giữ một chút rụt rè ... Thế là càng thêm hạ lưu, càng thêm trực tiếp, ngón tay đẩy khẽ một cái, cúc tung ra. Dương Hồng Hạnh thét lên, nhưng muốn ngăn cũng chẳng thể

ngăn đôi tay kia vươn tay trước ngực mình, luồn vào vầy vò, đẹp mà mềm, đẹp mà vểnh, bầu vú bị tàn phá biến dạng.

Mặt đỏ bừng, hai mắt xấu hổ nửa khép nửa mở, vài ba phen kháng cự tượng trưng, Dương Hồng Hạnh vắn vẹo liên hồi, nguyên nhân vì bụng có thứ không rõ tên chọc vào làm bức bối. Cúc áo trên bị cởi ra, áo lót không biết kéo ra từ bao giờ, môi lưỡi bị

chiếm lĩnh, kích thích bất ngờ làm Dương

Hồng Hạnh nhất thời tiếp nhận không hết, khép mắt lại từ từ hưởng thụ vuốt ve có chút thô bạo kia, đau, nhưng rất thích ...

Khi hai người đều ngây ngất mê muội trong hoan ái chẳng biết gì nữa, ổ khóa xoay tròn, tiếp đó cửa mở ra, không ai hay biết cho tới khi có cái gì đó rơi cạch xuống đất, hai người như bị sét đánh, dừng ngay lại, Dương Hồng Hạnh vì mặt quay về phía cửa, bản năng tức thì dùng một chiêu cận chiến, đầu gối nâng lên, Giản Phàm kêu thảm lặn khỏi người Hạnh Nhi ...

Bà Đinh đứng như bị điểm huyết ở cửa, chùm chìa khóa nằm dưới đất, líu lưỡi nhìn Giản Phàm đang đề lên người con gái mình, sau đó lặn xuống đất, chui vào gầm ghế sofa, con gái thì bật người dậy, luống cuống cài cúc áo, mặt đỏ au lí nhí gọi: “Mẹ ...”

Khi gọi mẹ chân còn đá áo lót xuống dưới ghế sofa, sau đó dẫm mạnh nam nhân dưới ghế, Giản Phàm đau nhăn mặt, nhưng không dám ho he gì hết, cả đời chưa gặp chuyện gì xấu hổ hơn thế.

“À, mẹ phải đi làm đây ... Xem trí nhớ của mẹ này, làm sao lại về nhà.”

Bà Đinh mất mấy giây mới nói được, vội vàng đóng cửa lại, chạy nhanh xuống lầu, một tay ôm ngực thở phào, nhẹ nhõm như vừa hoàn thành một tâm nguyện. Nhìn hai đứa nó cứ gằn gằn xa xa mà sốt hết cả ruột, cứ sợ chúng không tới được với nhau, xem ra hôm nay cuối cùng cũng thành rồi, đi vài bước tự trách, làm sao quên thế nào Giản Phàm cũng đi đón con gái, đáng lẽ để không gian riêng tư cho chúng, xuống lầu rồi càng hối hận, quên cả chìa khóa mất rồi.

Cái đôi này cứ làm người ta thấp thỏm mãi, lần này coi như ăn chắc rồi.

Chương 102: Nuối tiếc mãi mãi. (1)

Ở trong phòng, lúng túng rất lâu Dương Hồng Hạnh mới dám đưa mắt nhìn Giản Phàm, ai ngờ y đang cúi đầu cười, á một tiếng, cài cúc áo lệch rồi, giữa khe áo, bầu vú đang dựng lên kiêu ngạo khao khát, vừa chĩnh vừa trách: “Tại anh, tại anh ..”

“Em còn chẳng nghe thấy, sao chỉ trách anh ... Mẹ đi rồi, lần này chắc không về đâu, chúng ta tiếp tục đi.” Giản Phàm cười hăng hắc, cái bộ dạng tiểu nhân đắc ý, ôm lấy eo Dương Hồng Hạnh, cô quay đầu bỏ đi không thèm để ý, nói thế thôi, chứ vừa rồi bị dọa một phát, chỗ nào đó cũng rút lại rồi, biết thời cơ không thích hợp nữa, đi tới bên cửa phòng ngủ, nhìn Dương Hồng Hạnh chuẩn bị quần áo để thay: “Hạnh Nhi, em đưa hết tiền cho anh rồi, lỗ vốn thì sao?”

“Lỗ thì lỗ thôi, mẹ anh sớm nói anh thích phá, không phá hết không quay đầu, lỗ càng tốt, thế anh mới chịu yên phận, đi ở rể, chăm sóc em và mẹ em.”

Thấy cô lấy quần áo xong muốn ra ngoài, Giản Phàm chặn đường: “Nếu anh lãi thì sao?”

“Lãi thì mua căn nhà lớn, vẫn chăm sóc mẹ con em, hài lòng chưa? Mẹ anh nói rồi, đó là truyền thống nam nhân Giản gia.” Dương Hồng Hạnh nhướn mày đắc ý, có vài phần thông suốt chấp nhận số mệnh, má vẫn chưa phai hết áng hồng, có chút bẽn lẽn né tránh ánh mắt nóng bỏng của Giản Phàm.

Giản Phàm đưa hai tay ôm mặt cô, hôn chụt một cái, trả cô số tiết kiệm: “Vậy mà cũng học kinh tế vụ làm ăn này của em có chút lỗ vốn rồi, trả em đó, anh tiêu không nổi.”

“Chê ít à?” Dương Hồng Hạnh biết số tiền này đối với chuyện kinh doanh mà nói như muối bỏ biển, vượt má Giản Phàm an ủi: “Đừng lo, thiếu bao tiền, không đủ em vay đám Vũ Vân.”

“Ài, sao em không hiểu anh nhỉ, anh đã tu luyện mấy năm như thế, chẳng lẽ bản lĩnh nuôi vợ cũng không có, xem thường anh quá rồi.” Giản Phàm cũng vỗ vỗ má Hạnh Nhi an ủi.

“Đừng có sĩ diện đấy.” Dương Hồng Hạnh không tin.

“Em thật là, nghĩ anh vẫn là giai cấp vô sản à, mấy tháng em không có nhà, hơn trăm người làm việc cho anh đấy, đừng xem thường cơm hộp, kiếm lắm.” Giản Phàm nâng cằm cô lên: “Đừng nói nuôi vợ, nuôi thêm tình nhân cũng không thanh vấn đề ... Á...”

Chát, tay Giản Phàm bị Dương Hồng Hạnh đánh bật đi, Giản Phàm biết lỡ mồm rồi, nhưng có xin lỗi thế nào cũng không thể thu về câu nói đó nữa, Dương Hồng Hạnh mặt lạnh như sương băng, đó là tâm bệnh lớn nhất của cô, bị cái mồm không nắp của Giản Phàm khơi lên, làm sao cô chịu nổi: “Cút.

Em không muốn nhìn thấy anh, nam nhân không kẻ nào tốt đẹp.”

Nói rồi vào phòng vệ sinh, vắn nước rào rào.

Giản Phàm liên tục tát mình, đặc ý quá lỗ miệng rồi, rón rén tới bên phòng vệ sinh gọi: “Hạnh Nhi, anh đi đây, em nghỉ ngơi một lúc, buổi trưa anh đón em tới xem công xưởng chế biến của anh, ở Phân Thủy Lĩnh ... Em đi không?”

Dương Hồng Hạnh rửa mặt, không thèm trả lời.

“Anh đi thật đấy.” Giản Phàm uy hiếp, nhưng uy hiếp không hiệu quả, Dương Hồng Hạnh đá cửa rầm một cái, tỏ ý mình đang tức giận.

“Anh chỉ nói thôi mà, đó là suy nghĩ chung của nam nhân, lại chẳng phạm pháp ... Em giận anh, anh đi thật đấy, không tới nữa, không bao giờ tới nữa ... Hừ ... Không thèm để ý thì thôi.” Giản Phàm miệng thì cười, khẩu khí rất tức giận, nói âm âm, sau đó kéo cửa chống trộm, đóng sầm lại, nhưng người vẫn ở trong phòng.

Lần này hiệu quả rồi, cửa phòng vệ sinh bật mở, Dương Hồng Hạnh mặt còn ửng sùng hoảng hốt chạy ra, thấy Giản Phàm đứng dựa tường dáng vẻ lưu manh vô lại, cười xấu xa, cơn giận bùng lên, tức, tức tới không biết nói gì nữa.

“Trưa anh tới đón em nhé, xem chỗ anh sáng nghiệp.” Giản Phàm đi tới, khẽ lau nước trên má cô, ôn nhu nói.

“Anh ...” Dương Hồng Hạnh mím môi, muốn giận mà hết cách cuối cùng dậm chân nói một câu hờn dỗi: “VẬY THÌ ĐẾN SỚM MỘT CHÚT.”

“Ngoan, đáng lẽ phải sớm như thế rồi, như vậy tốt biết bao.

Giản Phàm cúi xuống, hôn nhẹ một cái, lại cái nữa, lại cái nữa, hôn tới quên cả muốn làm gì rồi, đến khi Dương Hồng Hạnh đuổi mấy lần mới chịu đi.”

Dương Hồng Hạnh ra cửa cầu thang nhìn mãi tới khi không thấy bóng dáng cũng không nghe thấy tiếng bước chân nữa mới về nhà, lưng dựa vào cửa, thở một hơi, tâm tình cũng cực tốt. Cô mở nhạc trong phòng ngủ, cởi quần áo vào phòng tắm, vòi nước hoa sen âm ỉ xả thẳng vào mặt, cảm giác khoan khoái chạy dọc khắp người, kỳ cọ thân thể, tới ngực, nhìn da dẻ trắng nõn có vài dấu tay hồng hồng, cười xấu hổ, mẹ mà về muộn chút nữa, nói không chừng ..

Mà câu cuối anh ấy nói có ý gì, Dương Hồng Hạnh không hiểu, có điều cô cũng cảm thấy rất tốt.

Mùa hè oi ả đã tới đúng hẹn với Đại Nguyên, thời tiết tuy khó chịu nhưng cũng mang tới không ít sắc màu, cây cối xanh ngắt ngắt, các loại hoa đua nhau khoe sắc màu. Các cô gái cũng mặc những chiếc váy mỏng nhất ngắn nhất có thể, còn với Thực Thượng lấy đánh du kích làm chủ thì gặp phải mùa đông tàn khốc ...

Thời gian đã tiến vào tháng bảy, bắt đầu mùa mưa, vừa mới đầu tháng thôi mưa xối xả mấy ngày liền, mà mưa đổ xuống chẳng có bất kỳ dấu hiệu nào báo trước, thời tiết còn khó đoán hơn trẻ con. Trương Vân và Hứa Nhạc Sơn được chỉ thị của tổng giám đốc, mật thiết chú ý động tĩnh của Thực Thượng, có điều càng nhìn càng thấy thời thế của Thực Thượng đã qua rồi, Giản Phàm cũng đã hết phép chẳng khác gì người phàm, thị trường cơm hộp nhanh chóng trượt dốc như mọi năm.

Tân Thế Giới kinh doanh nhiều năm nên biết rõ lắm, nếu bỏ đi Đại Doanh Bàn thì số lượng hộp cơm bán ra ở hai mùa xuân thu trên 4000, nhưng bước vào tháng 7, tẻ nhất có khi chưa tới 1000. Năm nay cũng vậy 5 chiếc xe bán hàng bên ngoài nghỉ 2 xe, không vì cái gì khác, mưa một trận thôi là đi mất lợi nhuận mấy ngày, không đáng chút nào. Toàn bộ sảnh ăn nhanh của Tân Thế Giới rộng hơn 500m² mà lượng tiêu thụ giảm xuống

tới chỉ còn 600 - 700, với chi phí nhân viên và mặt bằng như thế phải nói là lỗ nặng.

Thực Thượng chiếm cứ ưu thế có một không hai ở Đại Doanh Bàn cũng không chịu nổi kiếp nạn, vốn số nhân viên lâm thời sử dụng của Tân Thế Giới thời đỉnh cao là gần 200 người, khi các trường học bắt đầu vào kỳ nghỉ thì giảm mạnh chỉ còn 40 người, tiếp tục giảm xuống còn 30, rồi 20, đến khi không dùng bất kỳ một ai nữa, thay bằng nhân viên chính thức ở quán khu đại học lui về.

Còn đầu bếp cũng giảm bớt, 10 người xuống 8 người, cuối cùng 6 người, có người vừa nấu ăn vừa đi đóng gói. Không chỉ thế tháng 7 ngay cả doanh thu từ bữa sáng cũng thu hẹp rất nhiều, Hứa Nhạc Sơn tính sơ sơ Đại Doanh Bàn tối đa 3000 xuất/ngày, sáu cỗ xe lưu động được 2000 xuất là giỏi rồi.

Làm ăn không tốt, ai cũng giật gấu vá vai, hơn nữa trận mưa lớn bất ngờ vào trưa ngày mùng 6 tháng 7 khiến hơn 1000 xuất cơm của Thực Thượng bị thừa lại trong quán, phải kéo hàng xe đi xử lý như rác. Tin tức này đối với đám người Tân Thế Giới mà nói, chắc chắn là tin phấn chấn nhất mùa hè.

Hiện giờ à, không ai làm khó Thực Thượng nữa, ít nhiều còn thấy thậm may là đưa Thực Thượng tới, tầng một bán đồ ăn nhanh kém đi chứ tầng 2 thì vẫn hưng thịnh như xưa. Vì đối tượng khách hàng họ nhắm tới là nhân viên văn phòng nên chẳng ảnh hưởng gì. Hơn nữa Hứa Nhạc Sơn còn bắt chước Giải Phàm, nhân cơ hội lấy hình thức lương hàng ngày lôi kéo đầu bếp Thực Thượng tới Tân Thế Giới, những đầu bếp đó bất kể làm bánh ngọt hay cơm nóng đều sở trường, lại tận dụng mùa hè mọi người đi chơi muộn, Tân Thế Giới bán thêm bữa ăn khuya, bù lại không ít doanh thu thiếu hụt của mảng ăn nhanh.

Chương 103: Nuối tiếc mãi mãi. (2)

Cách của Hứa Nhạc Sơn không tệ, ăn miếng trả miếng, được Sở Tú Nữ tán thưởng, cô rất muốn biết Giản Phàm sẽ phản ứng ra sao nhưng Giản Phàm không có ý kiến gì, chẳng biết là rộng lượng hay há miệng mắc quai, dù sao thì cũng không có động tĩnh, nói chính xác thì y biết tâm rồi.

Buổi chiều hôm đó ở tầng hai Tân Thế Giới, Hứa Nhạc Sơn và Trương Vân ghé tai thì thầm với nhau rất lâu, trao đổi ý kiến xong, Trương Vân lên tầng 6, lúc này Sở Tú Nữ vừa ngủ trưa dậy, từ gian nghỉ ngơi đi ra, tinh thần rất tốt: “Tin tốt hay xấu thế?”

“Dạ, giám đốc Hứa nói, lượng tiêu thụ của Thực Thượng đã tụt xuống dưới 5000, lại giảm thêm một đầu bếp, không biết có phải là tin tức tốt không ạ?”

Vừa đi vừa búi tóc, Sở Tú Nữ cười: “Đương nhiên tính ... À phải rồi, mấy ngày qua Giản Phàm có quấy nhiễu cô không?”

Ý chỉ chuyện hợp đồng đã gác lại, Trương Vân lắc đầu: “Từ ngày mừng 2 tuyên bố không hợp tác nữa thì cũng không thấy mặt anh ta đâu, tổng giám đốc, hôm đó giọng điệu anh ta đầy vẻ uy hiếp, không biết có phải lần này giận thật rồi không?”

“Thế à? Vậy anh ta phải biến dữ hóa lành thì mới có tư cách uy hiếp người khác.” Sở Tú Nữ vui lắm, khẩu khí cực kỳ đặc ý, trong làm ăn không có bạn bè, chỉ có lợi ích, điểm này cô luôn nắm rất chắc không để quan hệ cá nhân làm ảnh hưởng, nhớ tới chiêu sát thủ của Giản Phàm mà cô luôn khao khát: “Vậy món thịt ngâm thì sao?”

- Vẫn tốt, miễn cưỡng cung cấp đủ, khả năng sản lượng không tăng lên được.

“Vậy quán đường Kiến Nam?”

“Tôi có qua xem, làm ăn ngày càng tốt, danh tiếng cũng tốt, có điều dù sao chỉ là làm ăn nhỏ, nhân khẩu lưu động không nhiều, mặc dù xung quanh có 3 tiểu khu, đảm bảo được nguồn

khách ổn định, đứng ở thế bất bại, nhưng chẳng thể mở rộng quy mô. Vị trí chọn không tốt.”

Sở Tú Nữ mặc dù hiện giờ đứng ngoài xem lửa cháy, nhưng hứng thú với món thịt ngâm của Giản Phàm chỉ tăng không giảm, xem thường cái tâm lý tiểu thị dân dễ hài lòng của Giản Phàm: “Trương Vân, cô nghĩ cách cho tôi, thái độ của chúng ta là không ngại hợp tác, nhưng ... Chú ý, nhưng phải trói buộc cả kinh doanh ăn nhanh với thịt ngâm, tốt nhất là cùng chung hưởng tài nguyên. Ài, tôi thật không ngờ món thịt ngâm này quý giá như thế, rất nhiều người bạn của tôi hỏi, tôi đào được báu vật ở đâu ra.”

Trương Vân khó xử lắm, đoán chừng vì lần trước cứ trì hoãn chuyện hợp tác mãi đã chọc giận người ta rồi, giờ quay lại đàm phán, khó ăn nói, lắc đầu: “Tổng giám đốc, chuyện này khó lắm, e cơ hội ngồi lại bàn bạc không còn nữa.”

Sở Tú Nữ không tán đồng: “Mặt không dày thì làm ăn thế nào, có khi đợi thêm thời gian, anh ta chủ động tới tìm chúng ta, bất kể tìm cô hay tôi, chúng ta thống nhất truyền đạt ý hướng đó cho anh ta ... Tháng 7, tháng 8 mưa nhiều, đừng nói kiếm tiền, e anh ta không gánh nổi lỗ, phải rồi, bảo giám đốc Hứa ngầm tiếp xúc với đầu bếp Thực Thượng, hỏi họ có muốn chuyển sang chỗ chúng ta làm không? Nếu anh ta không trở mình được chúng ta thu nhận hết.”

Trương Vân không dám ý kiến gì, vâng một tiếng lui ra.

Đường Kiến Nam, cách Tiểu khu Thuế Uyển 300 mét, hoàng hôn rồi khách vẫn tấp nập, còn hơn buổi trưa nóng bức.

Nhà hàng lớn bán thương hiệu và quảng cáo, còn quán nhỏ thì bán khẩu vị và danh tiếng, khai trương mười mấy ngày, thi thoảng có cư dân mua thịt về nhà ăn thử cho biết, thấy khẩu vị rất tốt, vài lần như thế được người dân xung quanh tiếp nhận.

Còn không à, trước cửa quán là hàng xe dài các loại, bây giờ người lười nhiều, chỉ cần quán nhỏ ăn ngon, giá cả hợp lý, người lười nấu cơm ở nhà, đặc biệt là đôi nam nữ trẻ liền tới ăn, thế nên quán nhỏ thường kín khách, tới không đúng lúc có khi phải đợi.

Một chiếc Santana và một chiếc Chevrolet đỗ xem ra hôm nay không gặp may, đi mấy chục mét mới tìm được chỗ đỗ, người đầu tiên xuống xe là Hà Phương Lộ, tiếp đó là Tương Cửu Đỉnh, Trương Khải. Xe kia là chủ tịch Trần của hội liên hợp Hoa kiều, vị này cả đời chẳng có thành tựu gì, nhưng mà đi khắp nam bắc, nhờ vào ăn thành danh gia.

Bao nhiêu năm nào là đi tìm người thân, nào là mời gọi đầu tư, nào tiếp khách ăn nướng, du ngoạn, thành nhà mỹ thực, riêng vóc dáng cúi đầu không nhìn thấy chân là biết công lực thâm hậu.

Đoàn người Tương Cửu Đỉnh vì món canh thịt mà tới, sợ trình độ mình chưa đủ, kéo theo cả chủ tịch Trần, bốn người vào quán, không đúng lúc rồi, phục vụ viên giọng Xuyên khách khí giải thích tạm thời hết chỗ ngồi, cảm phiền đợi một lát.

Đợi một chút cũng không ai ngại, mọi người ngồi ở ghế chờ, chủ tịch Trần sống lâu, kiến thức rộng nói thập niên 60 món canh thịt ngâm rất nổi tiếng, trong đó ngon nhất là của hiệu tương La gia. Có điều sau khi một mạch La gia tuyệt tự, thêm vào cách mạng văn hóa vật tư thiếu thốn, ngày ăn ba bữa còn là vấn đề, hưởng hồ là thịt, đợi sau này cải cách mở cửa thì món canh thịt cũng tuyệt tích. Nên lần này nghe Tương Cửu Đỉnh giới thiệu một cái là hứng thú ngay.

Chứ còn gì nữa, ông ta còn tới khách sạn Cửu Đỉnh đợi nữa kìa, đối với bậc danh gia ẩm thực như chủ tịch Trần mà nói, ông ta không ngại ăn ở quán vỉa hè, thế nên ba vị kia buồn cười nhìn ông ta bất kể thân phận đi tới nhón miếng thịt vụn trên thớt ăn, tới khi về chỗ đợi, khen không ngớt: “Tuyệt, ngon tuyệt, món thịt bò này không dùng tinh bột để nấu, nguyên mùi nguyên vị ... Này Tiểu Tương, đây là khẩu vị Xuyên, cay lắm.”

Hà Phương Lộ đính chính: “Chủ tịch Trần, quán này tuy nhiều người Xuyên, nhưng chế tác ở Phân Thủy Lĩnh, Đại Nguyên chính tông, chắc là có cải tiến.”

“Ừ chắc thế, giờ món Xuyên đang thịnh hành mà.”

Đại sảnh tầng 2 có 5 bàn đều kín khách, phòng bao nhỏ dùng bình phong ngăn ra, đợi mãi mới có chỗ, bốn người vào phòng bao, gọi món thì đơn giản rồi, chủ tịch Trần trực tiếp vỗ bàn,

thịt ngấm mỗi loại một suất, canh thịt bốn bát cùng với một âu cơm.

Quán nhỏ nên phục vụ cũng nhanh, chẳng mấy chốc mà các loại thịt cả nạc lẫn mỡ, cả thái mỏng lẫn thái miếng lớn, từ đồ sậm tới thắm màu, cùng với mùi canh tràn ngập khắp phòng, lỗ mũi chủ tịch Trần phập phồng: “Ừm, rất giống.”

Hà Phương Lộ dùng thìa múc thử, mặt hơi nhăn lại, không dám đụng đũa, miếng thịt mỡ màng lớn thế này, bảo mỹ nữ thích giữ dáng đụng đũa cần dũng khí lớn.

Chủ tịch Trần không kiêng kỵ gì hết, trước nhìn sau ngửi, ném canh, sắc mặt mừng rỡ, trực tiếp gắp miếng thịt lớn cho cả vào mồm, miệng hàm hồ bình phẩm: “Khá, khá lắm, rất giống khẩu vị cũ.”

Trương Khải cũng ăn cả miếng thịt lớn, không nói ra lời, nhưng gật gù liên hồi.

Ngược lại Tương Cửu Đỉnh ăn vô cùng văn nhã, trước tiên húp ngậm canh nhỏ, chọn miếng thịt nhỏ lên xem kỹ có dính lông không, có chỗ nào khả nghi không. Đến khi xác nhận không có gì khác lạ mới khẽ cắn phân nạc nhất, thịt mang theo cả nước canh, chỉ có thể nói là ngon, hơn nữa hẳn còn biết, công phu hoàn toàn ở nước canh, có ném bất kỳ miếng thịt nào vào cũng có vị đó, hẳn đã từng một lần được chứng kiến rồi.

Đây chính là sự khác biệt so với nơi khác, ngon, thực sự rất ngon. Thế nhưng càng ngon ăn thì trong lòng Tương Cửu Đỉnh càng ảm đạm.

Chương 104: Nuối tiếc mãi mãi. (3)

“Thịt ngâm lạnh không tệ, ngâm nóng thì vị này đúng đầu.” Chủ tịch Trần chưa gì đã ăn sạch bách thịt trong bát.

“Có khác biệt gì ạ?” Hà Phương Lộ thắc mắc.

“Khác chứ, ngâm lạnh chú trọng tại gia vị, phải đậm mới thấm qua thịt, chỉ có thể ăn thịt còn nước ngâm không thể ăn được. Ngâm nóng thì ngược lại hoàn toàn, chú trọng nước canh, tất cả tinh hoa đều nằm ở nước canh, phối liệu càng khó khăn hơn ngâm lạnh. Nhưng mà làm tốt nước ngâm rồi thì không cần biết dùng thịt gì nữa, đun nóng nước lên cho thịt vào là được, dù nấu thịt ba chỉ vẫn ngon như thường. Nhà Tiểu Tương, La gia có hậu đại à, canh này ngon hơn Cửu Đỉnh bội phần đấy.” Chủ tịch Trần ngồi vào bàn ăn là không dùng đũa, tất nhiên phải hợp khẩu vị ông ta.

Tương Cửu Đỉnh cười khổ không đáp, Hà Phương Lộ thấy mọi người đều ăn cũng đánh liều ném thử, oa, thật là bất ngờ, tiếp đó chỉ ăn không nói.

Trương Khải dù sao phụ trách mảng ẩm thực lâu năm, đây là nhiệm vụ của hắn liền hỏi: “Chủ tịch Trần, chắc chắn là vị của hiệu tương La gia chứ ạ?”

“Ừ, gần như thế.” Chuyên gia lên tiếng khác ngay người thường, chủ tịch Trần hồi tưởng: “La gia có sáu vị, gọi là lỗ, tương, huân, tao, chủ, trác ... Lỗ, tương thường thấy, huân ít thấy, tao khó thấy, chủ hiếm có, còn trác thì gần như không thấy nữa. Năm xưa không nói La gia, cả Thanh Từ, Giới Hưu, Vân Thành, Lộ Châu làm thịt ngâm cũng nổi danh lắm, nhưng mà làm tới tao với trác thì chỉ có La gia mà thôi.”

“Tao với trác là sao ạ?” Trương Khải tò mò hỏi.

“Đúng là người trẻ tuổi thời nay sùng bái máy móc không thể biết kỹ thuật ông cha, dùng vải xô bọc nguyên liệu, rượu trộn với tinh dầu, nhào đều ngâm ra gọi là tao ...” Chủ tịch Trần chỉ nói thôi mà đã xuýt xoa: “Tao thì chịu khó vẫn làm được, nhưng trác, cái này mới thực sự là khó đấy, kỹ thuật này chủ yếu dùng

trong Hoa Soạn, không những thủ pháp tinh diệu, nguyên liệu khó tìm, lại còn phối hợp hoa đúng mùa ... Món này chỉ có Quế Viên làm ra được, lần trước tôi có khẩu phúc tới ăn một lần, một bữa Hoa Soạn mà hơn một vạn, nhưng đáng giá lắm. Vị hoa đại sư kia, trác hoa đậu hũ, một đĩa 105 đóa, kỳ diệu hơn nữa mang 7 vị khác nhau, gọi là Bách hoa tranh điểm, mở nắp một cái, hơi tỏa nghi ngút, hoa từ nụ nở thành đóa, đẹp tới mức ai nấy chỉ nhìn mà không nỡ đụng đũa ...”

Hà Phương Lộ và Trương Khải nhìn nhau, dường như có chung cảm giác, hoa đại sư thực sự là người đó rồi.

Tương Cửu Đỉnh chẳng rõ là oán niệm với người đó quá sâu, hay là vì không cam lòng lần vấp ngã vì món bạch thiết nhục, cứ mãi không quên hiệu tương La gia: “Chủ tịch Trần, chú bảo thời nay liệu có ai học được hết tài nghệ của La gia không?”

“Không thể nào, tuyệt đối không thể, trừ khi là đích truyền La gia.” Chủ tịch Trần chém đinh chặt sắt khẳng định: “Một đầu bếp muốn học được bản lĩnh La gia cần ba phần chăm chỉ, bốn phần danh sư chỉ điểm, thêm vào ba phần ngộ tính nữa mới thành. Như món canh này nhìn đơn giản, nhưng không phải chỉ cần công thức làm ra, nếu không có 20 năm công lực không nấu ra được. Thủ pháp chỉ khác một bước nhỏ tạo thành vị khác biệt hoàn toàn hoặc là vớt đi. Bởi thế La gia thật sự tuyệt tích rồi ... ài.”

“Nếu chú nói thất truyền rồi, vậy Bách hoa tranh điểm mà chú ăn từ đâu ra?” Tương Cửu Đỉnh hỏi vặn.

“À, thứ đó ... Đúng rồi, từ đâu ra nhỉ?” Chủ tịch Trần đột nhiên phát hiện vấn đề, mấy món La gia đồng loạt xuất hiện, mà mình dứt khoát nói La gia thất truyền, vậy giải thích ra sao: “Hay là cao thủ nào đó đem vị thịt ngâm đất Xuyên cải tiến thành .. Không thể, không thể, tuy có vị cay, nhưng chất nước Đại Nguyên chính tông, phải là ngược lại ... Không đúng, tuyệt đối không phải vị Xuyên, làm sao có thể giữ được hai vị ... À đúng, tà môn quá ...”

Tàu hỏa nhập ma rồi, chủ tịch Trần bắt đầu nói năng lẫn lộn, lảm bảm liên hồi, tay cũng liên tục gấp từng loại thịt vào mồm, càng ăn càng hoang mang, càng ăn càng thoải mái.

“Ừm, đúng là có phong cách La gia, năm xưa La gia không cần biết là phu phen tấu tốt hay đạt quan hiển quý, đều có thể ăn được, mùi vị này đưa lên đại tiệc cũng được, mang ra quán vỉa hè cũng hợp ... Thân, quá thân kỳ.” Chủ tịch Trần vừa ăn vừa vỗ trán: “À, có gì khó, hỏi ông chủ là ra mà, chặc chặc, xem đầu óc, càng già càng lẫn.”

Tương Cửu Đỉnh thì thừa biết đáp án: “Chủ tịch Trần, lần này chú nhầm rồi, không phải người La gia, càng không phải La gia truyền thụ, mà hiệu tương La gia không chỉ có 6 vị, mà là 16 vị, cụ thể cháu không rõ, nhưng vị truyền nhân này đã tu luyện đại thành xuất sơn, nói không chừng sẽ độc chiếm một chỗ ở Đại Nguyên.”

“Cái gì, không phải 6 vị mà những 16 vị cơ à? Tiểu Tương, cậu biết à, khi nào giới thiệu cho tôi vị đại giả đấy.” Chủ tịch Trần có chút kích động, ông ta nghĩ 6 vị đã là khó lắm rồi, vậy 16 vị là ở cấp bậc nào chứ.

“Không phải đại giả mà oan gia.” Tương Cửu Đỉnh lắc đầu nuối tiếc, sự nuối tiếc vì mỹ ngọc trước mắt mà bỏ lỡ, đáng lẽ, đáng lẽ toàn bộ những thứ này đã là của Cửu Đỉnh, một chuyện vốn lưỡng toàn kỳ mỹ như thế, rốt cuộc sai lệch một ý nghĩ mà không vãn hồi được nữa.

Sai lầm đã thành, nuối tiếc thành mãi mãi.

“Ông chủ, một phần thịt nữa.”

“Cho hai chai bia.”

“Thái cho đĩa thịt.”

“Ê, làm sao lâu thế, tôi gọi canh thịt đấy ...”

Mé tây bắc quảng trường Trung Tây, quán bia ở bên đường đi bộ, chiếm lĩnh liền ba vị trí liền nhau treo biển Thực Thượng cực kỳ bắt mắt, toàn bộ là đầu bếp đồng phục trắng, một hàng nồi inox, tủ kính. So với năm xưa Giản Phàm và Hoàng Thiên Dã bán quán ở đây cao cấp hơn không ít, chỉ có một điều không đổi, Hoàng Thiên Dã vẫn buộc túi tiền ở hông, mắt hí lại nhìn túi tiền của khách.

Quảng trường Trung Tây vào mùa hè là náo nhiệt nhất trong năm, suối phun chính giữa quảng trường tụ tập vô số người hóng mát. Cứ sau 20 giờ là có tổ chức các loại nhạc hội, nam

nhân mặc quần rộng, mỹ nữ mặc váy ngắn áo trễ cổ hở vai, trẻ con cầm súng nước la hét đuổi nhau ... Mà nhất là ngồi ở quán ngoài trời, đón cơn gió lồng lộng thổi từ sông Phần, uống một ngụm bia mát lạnh, cho làm thần tiên cũng chẳng đổi.

Đây là một thị trường tự nhiên, người qua kẻ lại là quần thể tiêu phí lớn, vừa vận cao điểm là mùa hè, vừa vận khi các trường học đóng cửa ... Ba mùa thu đông xuân thì vắng hơn nhiều.

“Bên này, bên này ... Này lão tam, đội mũ nghiêm chỉnh vào, đừng như diễn xiếc khỉ! ... Ánh đèn, ánh đèn đâu, chiếu vào ...”

Ai đó đang chỉ huy, Hoàng Thiên Dã tranh thủ lúc thu tiền chỉnh lại mũ, Tiết Hán Dũng dẫn ba bốn người mang máy camera, máy ảnh quay chụp lại cảnh tấp nập của quán.

Kỳ thực không cần chọn vị trí, chỗ nào cũng đông nghịt khách, dù không ngồi tại quán cũng được, gọi một tiếng thôi là chủ quán mang tới, huyên náo cả góc quảng trường.

“Thế này không được, còn cần phải có danh nhân tên tuổi gì đó xuất hiện...” Tiết Hán Dũng cảm thấy chỉ cảnh đông đúc chưa đủ sức nặng.

“Không sao anh Tiết, chúng ta về photoshop mấy minh tinh vào.” Một camera man nói.

“Được, chỉnh giống chút, nếu không tôi khó ăn nói với ông chủ.” Tiết Hán Dũng có điện thoại, móc ra để bên tai, a lô một hồi chạy đi, tới bên quảng trường thấy trong xe của Hoàng lão tam, Giản Phàm thò tay ra vẫy, đi tới thấy bên trong còn có cô gái nữa, trêu: “Lão nhị, tán gái thì kiếm cái xe đẹp chút, đi xe của lão tam mất giá quá ... A, tôi nhớ rồi, hồi Tiểu Phí kết hôn cô có tới.”

Chương 105: Khảo nghiệm cuối cùng. (1)

Chính là Dương Hồng Hạnh chứ còn ai nữa, cô hết sức tự nhiên cởi mở giới thiệu bản thân, bốn thằng tiện khách cùng phòng KTX giống hệt nhau, thấy mỹ nhân là sán tới , bỏ Giản Phàm một bên.

Giản Phàm ho một tiếng, trầm giọng nhắc: “Này lão đại, anh không cần tiền nữa à?”

“Vớ vẩn, định dùng đại ca mà miễn phí đấy à?” Tiết Hán Dũng nghe nhắc tới tiền là vội bỏ em gái đó, sự chú ý bị hút về phía Giản Phàm: “Hôm nay tới năm sáu người, có trang mạng, có báo chí, toàn bộ đều có.”

“Làm ăn có tử tế không đấy, đừng lừa tiền của em nhé.” Giản Phàm dần dần có thái độ của ông chủ rồi, rất cẩn thận, nhất là đám anh em này, đôi khi khó phân biệt thật giả.

“- Yên tâm, toàn dân chuyên nghiệp, rất có trách nhiệm. Mà biết thị trường nhà đất vì sao mà lại hot không, quá nửa là do tuyên truyền, chính anh mà tự đẩy giá. Bất kể là làm ăn kiểu gì cũng cần tuyên truyền làm giá, đúng không? Mà phải tin đại ca chứ, trong tay anh có cả đoàn đội làm giá chuyên nghiệp, đến cả nhà nát anh còn biến thành được mảnh đất nóng, quảng cáo cho cái thịt quý gì đó của mà là chuyện vặt.” Tiết Hán Dũng vỗ ngực đảm bảo.

“Là canh thịt ngâm, lão đại, em rất hoài nghi tính chuyên nghiệp của anh.”

“Rồi rồi, anh biến thịt lợn của mà thành thịt người cũng được, tin không?”

Dương Hồng Hạnh nghe hai người này bàn bạc chuyện làm ăn mà cứ che miệng cười suốt.

“Vậy em yêu cầu phải liên quan tới điển cố điển tích thật, anh phải nói cho có người tin.” Giản Phàm rất nghiêm túc.

Tiết Hán Dũng có chuẩn bị trước: “Không thành vấn đề, chỉ cần mà chịu bỏ tiền ... Từ Hi thái hậu từng chạy nạn qua Đại Nguyên, đúng không? Ai dám bảo bà ấy chưa từng ăn canh thịt

ngâm? Thổ hoàng đế Diêm Lão Tây tọa trấn tỉnh ta mấy chục năm, ai dám nói ông ấy không thích canh thịt ngâm? Đúng không? ... Danh nhân văn hóa Phó Sơn trong tỉnh ta là nhà mỹ thực, nói không chừng canh thịt ngâm do ông ấy vô tình phát minh ... Coca Cola cũng là thí nghiệm hóa học vô tình phát minh còn gì ... đã bảo mày yên tâm, anh kiếm mấy cây bút, muốn viết Giản gia mày là con cháu hoàng đế cũng được.”

Dương Hồng Hạnh cười thành tiếng rồi, Giản Phàm cũng thấy hoang đường, nhưng mà không hoài nghi bản lĩnh bán nhà của lão đại, thời buổi này bọn bán nhà và đa cấp là bốc phét thần nhất: “Phía báo chí không vấn đề chứ?”

“Không vấn đề, chỉ cần mày trả tiền, anh mày có người quen sẵn.”

“Lão đại, đừng có mở mồm ra là tiền được không, tục lắm, tình cảm anh em không cần nữa à?”

“Ai nói không cần, nhưng mà không tiền không làm được việc.” Tiết Hán Dũng trừng mắt.

“Được được, năm xưa anh khảng khái như thế, vậy mà giờ cứ ba câu lại nhắc tới tiền, tổn thương tình cảm quá ... Cấp cho anh 3 vạn, theo dự toán của anh, xem tình hình ra sao em sẽ có phương châm chỉ đạo ... Tiêu tiết kiệm chút nhé, em mới sáng nghiệp, không dư giả gì đâu.” Giản Phàm rút ba cọc tiền vỗ vào tay Tiết Hán Dũng, thấy hắn hớn hở đút tiền vào túi tốc độ rất nhanh, không yên tâm cảnh cáo: “Còn chuyện này nữa, không được nói cho cô bạn gái của anh biết.”

Tiết Hán Dũng hơi khựng lại: “Ê ê, cậu có ý gì? Sao lại dính tới bạn gái của anh hả?”

“Lão đại anh càng sống càng hồ đồ, không biết trợ lý Hà rất hứng thú với chế phẩm thịt ngâm của em à, chẳng may cô ta suốt ngày bám lấy em ... Danh tiết của anh sẽ có vấn đề, em suy nghĩ cho anh thôi mà.” Giản Phàm mập mờ nhắc bị Dương Hồng Hạnh đâm cho một phát.

Câu này hiệu quả ngay, Tiết Hán Dũng không để Hà Phương Lộ có cơ hội tiếp cận Giản Phàm, tới hắn muốn hôn khó khăn sáng tạo không khí điều kiện, đừng để bạn gái mình hồ đồ để

thằng này lôi lên giường thì bỏ mẹ, đóng sập cửa xe lại đuổi khách: “Đúng, đúng, nhắc rất đúng, xéo đi cho anh làm việc.”

Giản Phàm hạ kính xe xuống, quay đầu nhìn Dương Hồng Hạnh, bắt gặp ánh mắt của cô, cả hai đều không nhịn được cười. Mười mấy ngày qua rất hay xảy ra chuyện như vậy, đột nhiên cứ thi thoảng lại nhìn nhau rồi cười vô cớ. Có lẽ hai người tới được với nhau chẳng dễ dàng gì, nhiều tâm sự ảm ức trong lòng quá lâu, giờ đều được cởi bỏ, Giản Phàm quên hết tất, Dương Hồng Hạnh cũng quên chuyện phiền lòng như tốt nghiệp và kiếm việc làm, từ Miên Sơn tới Vương giả đại viện, từ Tấn Từ tới công viên Tây Sơn, từ Thiên Long Sơn tới Song Thập Tự, suốt ngày cả hai chạy đi chơi, dã ngoại hai người, chẳng làm gì hết.

“Em cười gì thế?”

“Anh quản được à? Vậy anh cười cái gì?”

“Anh đang cười bao năm gian khổ, sắp tu thành chính quả rồi.” Giản Phàm khởi động xe, bấm còi lù ra đường.

“Anh mơ đi.” Dương Hồng Hạnh biết y ám chỉ cái gì, tới giờ cô vẫn miễn cưỡng giữ được phòng tuyến cuối cùng, thắc mắc chuyện hai người vừa mật mưu: “Giản Phàm, bằng vào món thịt ngâm này mà đáng đầu tư vậy à, có kiếm được không?”

“Dương nhiên là có, đại tiểu thư, em đừng xem thường món thịt ngâm, riêng nấu canh thịt ngâm này mà anh luyện hơn một năm mới thành ... Ha ha, hi vọng dựa vào thịt lợn đổi vợ đấy, ha ha ha ..” Giản Phàm trả lời rất thiếu nghiêm túc.

“Đứng đắn chút, giờ là ông chủ rồi.” Dương Hồng Hạnh dăm y mấy cái, cô vốn nói không lại Giản Phàm, thời gian qua ở bên nhau, suốt ngày y ám thị, cô đương nhiên hiểu tâm tư của y, cũng chỉ thường đáp lại bằng câu “mơ đi”.

Hạnh Nhi của y thực sự là không dễ bị cảm động như những em gái khác.

Buổi tối mùa hè, ánh nắng vừa lui, hơi nóng mặt đường bốc lên, không khí làm người ta có cảm giác cổ khô khát, còn Giản Phàm ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên người ngọc bên cạnh truyền tới. Khóe mắt thi thoảng liếc nhìn Dương Hồng Hạnh mặc áo sơ mi cộc tay màu trắng phối vô số chấm tròn màu đen, chất liệu vải nhẹ phủ lên đôi ngực nhấp nhô, cánh tay trắng non

mịn như ngó sen khoe ra ngoài, vòng eo nhỏ tạo thành đường nét êm cái, chân ưu nhã vắt chéo khẽ đung đưa theo tiếng nhạc, mộng tưởng cách mình càng lúc càng gần rồi, không nhận được liếm môi, người càng khô nóng.

Giờ Phân Thủy Lĩnh giao cho Đại Hòe chủ trì, Tân Thế Giới có Thủy Sinh, bán hàng có Hoàng Thiên Dã và Đường Đại Đầu lo, thời gian qua chỉ cùng bạn gái chơi điên khắp nơi ... Thế nhưng có vài việc không tiện, nơi y đang ở là Phân Thủy Lĩnh, đông người, nhà Dương Hồng Hạnh thì ngại gặp mẹ vợ làm hỏng chuyện, mấy lần mặt dày nằm lý trên giường cô đều bị đuổi đi, thuê phòng thì cô không chịu, đã ngoại khởi phải nghĩ, nên mỗi lần nhìn cô đều có cảm giác anh hùng tráng chí chưa thỏa.

Rời quảng trường Trung Tây đi về phía bắc, tán gẫu vài câu Dương Hồng Hạnh nhận ra phương hướng không đúng, không phải về nhà mình: “Giản Phàm, đi đâu thế?”

“Tới chỗ ở.” Giản Phàm thần bí trả lời.

Dương Hồng Hạnh lập tức vạch trần lời nói dối: “Linh tinh, Phân Thủy Lĩnh ở phía nam, nhà em ở phía tây, anh đi về phía bắc.”

“Hì hì, anh thuê một phòng ở khách sạn đường Phượng Bạch, 5 sao.” Giản Phàm liếm môi.

“Không được, mẹ em đang đợi.” Dương Hồng Hạnh lí nhí như muỗi kêu, thoáng chốc thôi mà má đỏ như muốn nhỏ ra máu, thuê khách sạn làm gì, không nói cũng rõ, cô rất bất an, tuy không còn dị nghị gì về quan hệ hai người nữa, nhưng còn có chút, chút lúng túng.

Giản Phàm an ủi: “Ồ, đừng lo, anh bảo mẹ em rồi, đêm nay em không về.”

“Á, anh xấu chết đi.”

Dương Hồng Hạnh vừa thẹn vừa giận, lại tung ra mấy cú đấm vô nghĩa của mình, Giản Phàm cứ ngửa mặt cười, bị cô hết hồn hô nguy hiểm, không dám đánh nữa.

Lòng vừa thấp thỏm lại vừa mong đợi, đêm nay rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?

Xảy ra chuyện gì mai sẽ rõ, hôm nay dừng ở đây.

Chương 106: Khảo nghiệm cuối cùng. (2)

Từ thành phố huyền ảo tới khoảng giữa đường Nghênh Trạch, xe dừng ở bãi đỗ khách sạn, Giản Phàm xuống xe trước đón Dương Hồng Hạnh, cô còn vài phần xấu hổ, có vẻ không muốn lắm, nắm tay đi vào khách sạn, như đôi tới vụng trộm ...

Khách sạn Tinh Phẩm là thứ dị loại trong số khách sạn ở đường Đan Phượng, mang chút vị văn hóa, nơi này không có đại sảnh huy hoàng, không có dòng khách qua lại, ánh đèn nhu hòa và bố trí dày công mang yếu tố nghệ thuật, lấy sắc đỏ làm chủ, lấy cổ điển làm chủ đề, khiến người đi tới quây tiếp tân đều cảm giác hết sức tươi mới.

Dương Hồng Hạnh bị ép khoác tay Giản Phàm, nghiêng đầu lén nhìn y ưỡn ngực ngẩng đầu, sơ mi trắng, quần âu thẳng tắp cùng giày da bóng lộn, nếu không phải có vết sẹo, còn đẹp trai hơn tài tử điện ảnh vài phần.

Rất tĩnh lặng, tiếng saxophone phiêu đang trong đại sảnh, ở một bên cửa kính trong suốt thấy cận cảnh nhà ăn tây, ánh nến êm dịu, từng đôi nam nữ chìm đắm trong không gian trữ tình và sự xa hoa không phô trương, mang phong vận độc đáo, làm người ta có cảm giác lười nhác giống buổi chiều, hoặc như sự thả lỏng cuối tuần.

Không cần tới chỗ tiếp tân, Giản Phàm đi thẳng tới thang máy, Dương Hồng Hạnh hiểu ra, đã dự mưu trước cả rồi.

Khẽ cắn môi cúi đầu, khe khẽ cười, không vì cái gì khác bạn trai cô nổi tiếng tiết kiệm, ngoại trừ ở chuyện ăn uống ra thì muốn y tiêu một đồng không dễ, vậy mà hôm nay lại hào phóng thế, trong lòng xót lắm đây. Vậy tiếp theo đây sẽ xảy ra chuyện gì? Dương Hồng Hạnh rất mong đợi, có phải quỳ gối tặng nhẫn kim cương, hay là tạo ra không khí lãng mạn để cầu hôn? Anh ấy sẽ có bất ngờ gì? Hoặc ... Dù xảy ra chuyện gì Dương Hồng Hạnh không lấy làm lạ, đã 5 năm rồi, chuyện gì xảy ra cũng là tự nhiên thôi, đừng nói hai người, dù cha mẹ hai bên cũng cho rằng họ là đôi được trời tác hợp.

Hành lang dài, những hình trang trí ngụ ý phú quý cát tường có thể thấy khắp nơi, cầu thang gỗ, cửa trạm trổ, tạo ra không khí sang trọng thoải mái. Hai người rời thang máy, dẫm lên thảm dày, đưa thẻ phòng ra, phục vụ đi trước dẫn đường. Dương Hồng Hạnh phải kinh ngạc bởi bố trí dày công độc đáo ở đây, nhìn bên ngoài khách sạn trong đêm như viên dạ minh châu trong suốt long lanh, còn bên trong thì tầng cấp rõ ràng, như bước vào thế ngoại đào viên.

Phòng không khá lớn chủ đạo là màu vàng gạo tạo cảm giác êm dịu, giường trắng muốt, rèm cửa sổ mỏng lung, ghế sofa mềm, bàn nhỏ, phục vụ đặt nước khoáng và trà lipton lên bàn, mỉm cười cáo từ.

Giản Phàm đi vào phòng vệ sinh, lấy ra tảng băng trong suốt, ở giữa là trai rượu vang, chuẩn bị từ trưa rồi, ngoài chai kết tầng hơi nước li ti, mùa hè uống một ly rượu vang ướp lạnh khẳng định là khoan khoái toàn thân, cho dù Giản Phàm không thích rượu tây lắm.

“Ồ, rất có gu nhé, Laxte cơ đấy.” Dương Hồng Hạnh nhìn Giản Phàm thuần thực mở chai rượu, hơi ngạc nhiên.

“Laxte năm 96, còn Laxte 20 năm gì đó thì anh không mua được.” Giản Phàm rót rượu.

“Rượu vang có thể uống như thế à? Hơn nữa còn ướp đá?” Dương Hồng Hạnh nhìn Giản Phàm uống như uống ngọc mỹ hoàng, đủ thấy trình độ thưởng thức, không phải vấn đề cao thấp mà hoàn toàn không biết cách uống, khác gì cho lừa uống trà.

“Có gì đâu, Coca anh còn đem nấu gừng đấy, sao thoải mái là được, mùa hè uống mát mới thích, của em này ...” Giản Phàm đưa ly rượu cho Dương Hồng Hạnh, mang chai rượu tới bàn thấp bên cửa sổ, làm một hơi nửa ly rượu, phả ra một hơi lạnh: “Sướng như uống Coca.”

Dương Hồng Hạnh ngồi ở phía đối diện, suýt phun ngụm rượu trong miệng ra, muốn nhìn thấy phong cách quý tộc gì đó trên người y đành đợi đầu thai lần sau: “Này, anh giống nhà giàu mới nổi quá đấy.”

“Đâu có, anh còn chưa kiếm lại được tiền nhà.” Giản Phàm lắc đầu, lại bổ sung một câu: “Nhưng nếu cả tài sản cố định vào, mua cái nhà lớn không thành vấn đề.”

“Vậy sao còn lãng phí như thế, đâu phải phong cách của anh.”

Căn cứ vào kinh nghiệm tán gái cho biết, nếu một cô gái bắt đầu xót số tiền trong túi bạn trai là thực sự có ý cùng nhau lâu dài rồi, Giản Phàm uống cạn rượu trong ly, lại phả ra một hơi: “Phong cách một người mỗi lúc một khác, từ lúc từ chức tới giờ đã 3 năm rồi, anh cũng thay đổi chứ, hướng hồ cũng phải thả lỏng một hồi, yêu đương đàng hoàng một lần, hưởng thụ thật tốt, nếu không thì bạc đãi bản thân quá.”

“Vậy chuyện yêu đương thế nào rồi?” Dương Hồng Hạnh đưa ly rượu lên môi, làm như lơ đãng hỏi.

Giản Phàm thất kinh: “Í, thế nào chẳng lẽ em không biết?”

“Thế à? Chúng ta đang yêu đương sao? Em chưa bao giờ được nghe một lời thề non hẹn biển của anh.” Dương Hồng Hạnh cố làm ra vẻ không vui, hai người ở bên nhau cơ bản không nói mấy lời tình tứ.

“Ài, toàn là thứ lừa người thôi, em tin à? Muốn nghe à, được anh nói cho em một đống. Thâm trầm nhé ‘cả đời này anh chỉ yêu mình em’, văn nhã nhé ‘nắm tay ước hẹn, sánh bước tới già’, trực tiếp nhé ‘anh yêu em, yêu chết đi được’, muốn cổ một chút không ‘ta sinh ra là người của nàng, chết làm ma của nàng’ ...” Giản Phàm vừa nói vừa làm điệu bộ.

Dương Hồng Hạnh lần này thực sự phải phun rượu lại ly, cười không kìm được, suýt nữa thì sặc.

Hai người đã quá quen cách nói chuyện chặn họng nhau, đã quen không khách khí rồi, đã quá thân thuộc, nói lời tình tứ cảm giác rất chua, nhưng nói ra theo kiểu đùa cợt thế này lại có vị riêng, Dương Hồng Hạnh mím môi: “À, em hiểu rồi, chọn chỗ tốn kém như thế, lại còn chuẩn bị rượu đắt tiền ... Có phải muốn tỏ tình không?”

Giản Phàm gật đầu: “Đúng rồi.”

“Vậy anh cũng phải chuẩn bị hoa hồng làm em cảm động chứ.” Dương Hồng Hạnh cố ý làm khó, cô đảm bảo y không chuẩn bị, cô biết thừa tính Giản Phàm.

Quên mất rồi, Giản Phàm thầm kêu, mà thực ra chẳng phải quên, căn bản trong đầu không nghĩ tới chuyện tặng hoa tặng cỏ gì cả, nhưng y lại giỏi vụng trèo khéo chổng : “Anh tặng em rồi còn gì.”

“Làm gì có.”

“Khi Phí Béo kết hôn, anh khắc củ cải làm hoa hồng tặng em đấy thôi.”

“Thế mà cũng tính à?”

Dương Hồng Hạnh dở khóc dở cười, hừm, muốn chơi xấu à, đâu dễ thế: “Còn những thứ khác đâu?”

“Còn gì nữa?”

“Này, anh có trình độ một chút được không? Tổ tình chỉ dựa vào miệng thôi à? Ừm ... Trước tiên phải quỳ xuống, sau đó đưa tới một cái nhẫn, nói ... Anh ngốc tới mấy xem TV rồi cũng phải biết chứ?” Dương Hồng Hạnh giáo dục cái tên không hiểu phong tình này, ý đồ tạo ra sự lẳng mạn mà mình ao ước.

Rồi, kết quả Giản Phàm lại rót ly rượu nữa, uống như trâu: “Anh xem TV mấy đâu mà biết, em thích nhẫn kim cương chứ gì, mai mua bù lại ... Nữ nhân toàn coi trọng hình thức không coi trọng nội dung, cái gì mà kim cương tượng trưng cho vĩnh hằng, toàn là lời quảng cáo lừa nữ sinh ngây thơ, thứ đó mà hữu dụng, lấy đâu ra lẳng mạn ly hôn thế?”

Dương Hồng Hạnh nghẹn không nói ra được nữa rồi, có cô gái nào không ao ước giây phút lẳng mạn ấy? Cô cô gái nào không chờ đợi ánh mắt thâm tình, giọng nói ôn nhu chân thành: Gả cho anh nhé!

Hay rồi, yêu đúng có một lần thôi, vậy mà xui xẻo gặp đúng loại "thứ đó không tác dụng, ai mua người đó ly hôn", Dương Hồng Hạnh ức tới suýt ra tay đánh người, giận dữ: “Vậy không tính tổ tình ... Anh thích nói với ai thì nói, đừng nói với em.”

Hừ một tiếng, Dương Hồng Hạnh cố làm ra vẻ không để ý nữa, uống thứ rượu vang chỉ uống ra vị đá, lạnh buốt cả răng, chờ đợi Giản Phàm lấy lòng mình.

Chương 107: Khảo nghiệm cuối cùng.(3)

Hơi phiền rồi đây, trước kia thì ba hoa không tính phí kiểu gì cũng nói được, mấy năm qua sống hơi nghiêm túc quá mức, mấy lời này đâm ra khó nói. Giản Phàm mắt đảo một vòng, chân thành nói: “Chúng ta thiếu giao lưu và lý giải, em và anh, lý giải tỏ tình khác nhau.”

“Khác thế nào?” Dương Hồng Hạnh bị thu hút chú ý.

“Em lý giải tỏ tình thành cầu hôn đúng không?” Chuyện này Giản Phàm hiểu, Dương Hồng Hạnh không coi yêu đương là trải nghiệm hay phiêu lưu cảm xúc, yêu là để hướng tới hôn nhân.

“Có gì sai chứ?”

“Chúng ta còn phải cầu hôn à, em không gả cho anh thì gả cho ai?” Giản Phàm trắng trợn tuyên bố.

Dương Hồng Hạnh bĩu môi: “Anh mơ đi, nếu anh đã thấy em nhất định phải gả cho anh rồi thì còn tỏ tình cái gì.”

“Ý tứ của anh là ...” Giản Phàm nén cười, người ngả tới nói nhỏ: “Anh nói tỏ tình, là thỉnh cầu em đồng ý ngủ với anh.”

“Phì ...” Dương Hồng Hạnh phun ra khỏi miệng thứ màu đỏ, không phải máu, là rượu vang ...

“Đừng kích động, đừng kích động ...”

Giản Phàm rồi rút lấy khăn giấy lau khóe miệng cho Dương Hồng Hạnh, bị cô giật lấy tụi lau, sau đó nhìn chăm chăm cái mặt vô lại đang cười xấu xa, lại còn hau háu nhìn mình như đợi câu trả lời, hừ một tiếng cúi đầu xuống, lại phì cười, thật là ... Muốn điên quá.

“Hừ, lời không biết xấu hổ như thế mà anh nói ra được à?” Dương Hồng Hạnh giận dữ, ánh mắt có chút kiêu ngạo không chịu thuận phục, giống đang thị uy.

Nhưng mà thị uy vô nghĩa, Giản Phàm vươn tay ra nắm tay cô kéo một cái, kéo cho Dương Hồng Hạnh phải đứng dậy, nửa đùn nửa đẩy ngồi lên đùi y, giả vờ đưa tay tóm lấy hai cái tai, nhìn chăm chú, như muốn xem người thỉnh cầu đó có làm mình hài lòng không, nói ra một câu dù đầu óc Giản Phàm thông

minh cỡ nào cũng không ngờ: “Bảo sao Hương Hương lại nói anh chẳng biết lãng mạn gì hết, chẳng oan cho anh đâu.”

Khảo nghiệm, trò chơi thích nhất của các cô gái, đây là khảo nghiệm cuối cùng của Dương Hồng Hạnh, xem y đã dứt khoát với quá khứ thế nào.

Câu trả lời của Giản Phàm hết sức thoải mái, không thiếu nhu tình: “Em không phải cô ấy, em không giống bất kỳ cô gái nào, em là Hạnh Nhi của anh mà.”

Ngây người rồi, cảm động rồi, tình cảm được vun đắp dồn nén nhiều năm dâng lên dào dạt, đôi mắt mơ màng, hàng mi dài khẽ rung động, dáng vẻ đó vừa đáng yêu vừa thanh khiết, bốn cánh môi tìm tới nhau, là Dương Hồng Hạnh lần đầu tiên chủ động, hôn có chút vụng về nhưng nồng cháy, lưỡi còn đưa ra tìm kiếm, Giản Phàm qua được khảo nghiệm rồi.

Ở trong nhà có nụ hôn quá gấp gáp, ở dưới cây Quan Âm có nụ hôn lén lút, ở trong sơn động Miên Sơn có nụ hôn nhanh, ở trước bàn thờ Thiên Long Sơn, bị Giản Phàm cưỡng hôn ... Mấy ngày qua hôn nhau bao nhiêu lần, bao nhiêu kiểu, Dương Hồng Hạnh không nhớ nữa, có điều không lần nào lãng mạn, ầm ập mà ái muội như thế này.

Nụ hôn dài và dữ dội, nước miếng cả hai nhể nhại trào cả ra ngoài, dần dần khơi lên lửa dục không cố kỵ gì, áo cởi ra, mơn trớn làn da như gấm lụa, cảm thụ bầu vú mềm dần dần vươn lên săn cứng, cảm thụ lưỡi nhỏ mang vị rượu, đột nhiên tay Giản Phàm bị bóp lấy, ngược lên nhìn thấy Dương Hồng Hạnh đã mở mắt ra, mà tay y vừa mới luồn vào mông đã bị khống chế.

Giản Phàm muốn dùng sức mạnh khiến cô gái trong lòng khuất phục, không ngờ Dương Hồng Hạnh nắm rất chặt, sợ phá hỏng không khí khó khăn lắm mới tạo ra được này, Dương Hồng Hạnh đã bị cởi cúc áo, áo lót trắng tinh khôi của nữ sinh dụ hoặc ở phía trước, hương thơm mang hơi ấm tỏa ra, muốn đưa mặt tới đó, nhưng Dương Hồng Hạnh ngả ra sau.

Dương Hồng Hạnh ánh mắt đắm say, nghịch ngợm, hỏi một câu: “Anh dự mưu lâu rồi phải không?”

“Đương nhiên, đã mấy năm rồi.” Đi đón dâu còn bị làm khó mấy lần mà, Giản Phàm kiên nhẫn trả lời.

“Vậy mấy năm đó vì sao cứ lãnh đạm với em như thế, tại sao để em chờ anh khổ sở như thế?” Dương Hồng Hạnh còn chút oán niệm chưa cởi bỏ.

“Vì anh cho rằng tầm mắt của em rất cao, bay đi rồi sẽ bay càng ngày càng cao, anh không muốn trở thành gánh nặng của em, càng không muốn em khó xử.” Giản Phàm trả lời một câu thâm tình, nếu như nói thẳng một chút là: Anh không muốn tốn công.

Có điều câu này cuối cùng khiến Dương Hồng Hạnh mềm nhũn, tay buông ra, nhưng chưa buông hẳn, mắt chớp chớp say đắm nhìn ái tình gian khổ bao năm của mình cũng đi tới ngày đơm hoa kết quả, đưa tay kéo tai Giản Phàm: “Vậy vì sao bây giờ lại vội vàng như thế?”

“Vì em là người vợ thích hợp nhất, nếu anh không mau chóng chiếm hữu em, đêm dài lắm mộng thì anh thảm rồi.”

Giản Phàm nói xong thình lình rút tay lại, bé xốc Dương Hồng Hạnh lên, cô hét một tiếng, theo bản năng ôm lấy cổ Giản Phàm, lại bị Giản Phàm cao hứng xoay mấy vòng, nhắm tịt mắt lại, còn chưa hoàn hồn đã bị ném lên giường, sau đó bóng đèn nhào bổ tới.

Dương Hồng Hạnh ôm lấy mặt, he hé nhìn qua kẽ bàn tay, mấy thứ bay đi vèo vèo, là áo sơ mi, là áo lót, kẹp chặt chân lại, vậy mà quần đã ở trong tay Giản Phàm mất rồi, Giản Phàm đặc ý ném xuống đất.

Nhỏ nhắn như búp măng, tròn trịa vảnh cao, quàng vú gằn như không nhận ra được, chỉ có màu hồng nhàn nhạt, núm vú hơi đã săn cứng, nhỏ bằng hạt đỗ tương. Giản Phàm nhìn mà cổ khô miệng lại đầy nước, hít nước dãi ngược trở lại, Dương Hồng Hạnh vẫn còn muốn xoay người che đậy vô nghĩa, bị Giản Phàm gỡ tay ra, chỉ thấy đôi mắt đen kia xấu hổ ngượng ngùng muôn phần, dâm chí của Giản Phàm lên tới cực điểm, ôm lấy đặt nụ hôn nồng nàn, da thịt tiếp xúc không còn trở ngại nào nữa.

Rên một tiếng, toàn thân Dương Hồng Hạnh co giật, Giản Phàm cũng đau nhói, bị cắn một cái vào vai, cảm giác được sự sợ hãi của cô, vuốt ve, thủ thủ dỗ dành, từ từ tiến vào nơi ngày đêm ao ước, cảm giác bị siết lấy, chặt, nóng ... vô cùng thỏa mãn.

Mặc dù điều hòa nhiệt độ chạy hết mức liên tục phả ra những làn hơi mát lạnh xong chẳng thể giảm được nhiệt độ nóng hừng hực trong căn phòng khách sạn, trên trán Giản Phàm đã lấm tấm những giọt mồ hôi.

“Nhẹ thôi, em sợ ...”

Giọng Dương Hồng Hạnh như từ xa xăm truyền tới, giống như trông đợi, giống rên rỉ trong mơ, cùng với âm thanh là thân thể nhấp nhô kéo theo những con sóng cuộn trào mãnh liệt, núp vù hơi tay lên càng như đập vào mắt, dần dần cảm thụ được khoan khoái sau cơn đau

Trên chiếc giường màu trắng êm ái, là tấm thân còn trắng trẻo mềm mại hơn, cặp đùi dài trơn bóng thẳng tắp của cô kẹp lấy cái lưng rắn chắc. Tiếng nỉ non, tiếng thở dốc, mồ hôi lấm tấm, từ lỏng ngóng cho tới thuần thực, gần như đều xuất phát từ bản năng, hai thân thể dung hợp làm một như sinh ra đã là như thế, không chia tách nữa ...

“Á ... Thật thích.”

Lại một câu như mơ ngủ khẽ phát ra từ miệng Dương Hồng Hạnh, thi thoảng đôi mắt mê ly mở ra, nhìn qua khe ngón tay thấy Giản Phàm gần trong gang tấc, từng cái vuốt ve làm cô ngây ngất, thoải mái như tắm trong gió xuân, lại như gió mát mùa hè, như tươi mát sáng thu, dần dần đi lên đỉnh cao. Tích tắc đó như dòng suối nước nóng mùa đông phun trào, lan tỏa khắp bốn phía, Dương Hồng Hạnh không kìm được ôm chặt người yêu thương, nhắm chặt mắt vừa tận hưởng vừa phát ra tiếng nói mơ.

Chương 108: Khảo nghiệm cuối cùng.(4)

Không biết trải qua bao lâu, có thể rất nhanh cũng có thể rất lâu rồi, Dương Hồng Hạnh như con thuyền nhỏ chới với đắm chìm trong đại dương cảm xúc quên hết cả thời gian. Khi vận động kịch liệt từ từ lắng lại, chỉ thấy Giản Phàm thở nặng nề, mềm nhũn, giống như trong thân thể mất đi cái cái, Dương Hồng Hạnh vẫn nhắm mắt hưởng thụ dư vị cảm giác mới mẻ tuyệt vời kia, hỏi khẽ: “Này, sao anh nằm im thế?”

Câu hỏi ngây thơ ấy khiến Giản Phàm cười phì một cái, không nhịn được cười nữa, vừa cười vừa thở: “Anh bắn rồi chứ sao, em nghĩ nam nhân là động cơ vĩnh cửu đấy à?”

Dương Hồng Hạnh mở choàng mắt, lập tức hiểu ra, má đỏ như máu, đưa vội một tay lên che mặt, nghe tiếng cười của Giản Phàm tức giận tiện tay vợ lấy cái gì đó ném y, nhưng thứ đó căn bản không thể gây thương tích cho người ta, bởi vì đó là chiếc áo lót trắng bằng vải bông mềm.

Giản Phàm hít lấy mùi thơm vương vấn trên áo lót, nhìn giai nhân trên giường trêu chọc, khuôn mặt đỏ ửng ngượng ngùng nghiêng sang bên che dấu, tay y lại bắt đầu giầy vò bầu vú non mềm ấy, ghé đầu xuống hôn nhẹ lên vành tai cô, hỏi nhỏ: “Hạnh Nhi, em thích rồi phải không?”

Xấu hổ chết mất thôi, ai ngờ mình hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy, Dương Hồng Hạnh đâu phải cô bé không biết gì, chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy cơ mà, vậy mà không biết làm sao lúc ấy lại hỏi một câu như vậy, bị trêu chọc, cô thẹn quá hóa giận, vùi đầu vào vai Giản Phàm, há miệng ngoạm một cái.

Giản Phàm cười vang ôm lưng cô xoay người một cái, nằm ngửa trên giường để Dương Hồng Hạnh cười lên người mình, nhìn cô si mê, lòng đầy thỏa mãn. Chỉ thấy đôi môi hồng nhuận của cô hé hé phả ra hơi thở âm âm thơm như lan, mái tóc đen nhánh phiêu dật, gò má trắng trẻo phủ rắng hồng vừa có chút phóng túng vừa ngoan ngoãn, tới lúc này dù Dương Hồng Hạnh

ngây thơ máy cũng biết tự tìm lấy niềm vui cho mình, vòng eo thon gọn bắt đầu uốn éo

Hơi nóng xối ra từ vòi nước dần tan đi, Giản Phàm thò đầu vào cửa phòng tắm, nhìn trộm Hạnh Nhi mới tắm xong đang đứng trước gương sấy tóc, khuôn mặt khuất sau mái tóc ướt vẫn còn phơn phớt hồng, hàng mi mềm, đôi mắt ươn ướt, quyến rũ không nói lên lời. Một cô gái dù độc lập, cường thế tới mấy, khi quần áo bị lột sạch thì tất cả những thứ đó cũng mất đi theo, đương nhiên vẫn giữ lại một ít, ví như Dương Hồng Hạnh lúc này, không còn né tránh nữa, thi thoảng đưa mắt lườm kẻ nhìn trộm một cái.

Không quá mức xinh đẹp, cũng không quá gợi cảm, bởi vì yêu thích vận động, vóc dáng cân đối săn chắc khỏe khoắn của Hạnh Nhi tuyệt đối là số một, hơn nữa thuần phục được cô gái rất ương ngạnh có chút kiêu kỳ này, cực kỳ có cảm giác thành tựu.

Không cần nói nhiều, Giản Phàm chạy vào bế Hạnh Nhi vừa tắm xong đặt trong cánh tay, bốn mắt nhìn nhau, đều thấy tình ý dịu dàng trong mắt đối phương, phút chốc chỉ mong thời gian và cảm giác như vậy sẽ kéo dài mãi mãi.

Dương Hồng Hạnh nằm nghiêng người vuốt ve vết thương ở tay còn lại, bị đạn bắn xuyên qua, vết thương lành lại từ lâu thành hình tròn nhô lên, nhưng cô không sao quên khi ấy Giản Phàm hôn mê không tỉnh. Khi đó có lúc cô tưởng chừng mất đi mãi mãi rồi, ngược mắt nhìn vết sẹo dài dữ tợn, cảm thấy hai người hết sức may mắn vì cùng nhau đi tới được hôm nay, nhìn Giản Phàm nằm đó, muốn nói một câu tình ý miên man, không ngờ tên đó giống như vừa mới uống ngụm rượu mát lạnh, khoan khoái chép miệng.

Thật là, dù sao hai người họ đều không hợp mấy chuyện lãng mạn, chấp nhận vậy thôi, Dương Hồng Hạnh đưa một ngón tay ra đẩy khẽ cằm y: “Vui mừng ngớ ngẩn gì đó.”

“Chưa kết hôn đã được động phòng hoa chúc trước rồi, anh không vui sao được, anh cứ nghĩ là phải đợi tới chết nghẹn luôn ấy chứ.” Giản Phàm bộ dạng tiểu nhân đắc ý hết sức ngứa mắt, ai cũng biết y đang vui mừng cái gì, nói thật Giản Phàm luôn

cho rằng với tính bảo thủ chính thống của Dương Hồng Hạnh, lần đầu tiên của hai người phải đợi ngày bước lên thăm đở cơ, không ngờ hôm nay đã lừa được tới tay, lã, quá lã.

Nghe giọng cười chường tai của y, Dương Hồng Hạnh đưa tay xoắn nhẹ thịt bên hông: “Mơ đi.”

Rõ ràng không đau, Giản Phàm lại phối hợp la oai oái: “Á ... Đừng néo anh.”

“Néo anh thì sao nào, xấu chết đi, anh chỉ biết ức hiếp em, từ ngày đầu chúng ta gặp nhau đã thế rồi.”

“Ha ha, néo nữa anh cắm vào đấy.”

“Này ... Anh ăn nói không biết xấu hổ thế.”

Hai người lại bắt đầu đốp chát nhau rồi, có điều không có sự tức giận trong đó nữa, ngược lại biến thành nụ cười, đùa giỡn, đùa đẩy, cái chần mông nhẩn nhúm, Dương Hồng Hạnh kéo tay Giản Phàm ra, gối lên thủ thỉ: “Nếu thế giới chỉ có hai chúng ta mãi như thế này thì thích biết bao.”

“Thích cái gì mà thích, chỉ mỗi em là thích, anh mệt gần chết đây này.” Giản Phàm bắt đầu ăn nho xong che giắt răng rồi.

Dương Hồng Hạnh ghé tới mặt Giản Phàm, khinh bỉ: “Thôi đi, đừng có mà khẩu thị tâm phi, dám nói vừa rồi anh không thích à?”

“Thích cái gì, em cắn anh mấy cái liền, còn cào anh, em xem đi ...” Giản Phàm chỉ vai hằn dấu răng sâu, lại còn mấy vết cào dài ở lưng.

“Ui, xin lỗi, em khẩn trương ...” Dương Hồng Hạnh xin lỗi chẳng có chút thành ý nào cả, che miệng cười khúc khích, thổi vào tai Giản Phàm: “Đáng đời, anh tự chuốc lấy.”

“Lại đây, lại đây ... Hạnh Nhi, anh nói với em chuyện nghiêm túc.” Giản Phàm kéo Dương Hồng Hạnh vào lòng, còn đang nghĩ nói chuyện hôn nhân, ai ngờ: “Anh phải dạy em một lớp giáo dục giới tính mới được, em học nhiều quá tới ngốc rồi, chuyện này mà không biết, làm anh mệt chết ...”

“Nếu em mà đã biết rồi thì anh làm gì có phần.” Dương Hồng Hạnh tức tối đấm một cái, nhe răng ra dọa.

Giản Phàm hết hồn đe dọa: “Thứ nhất không được cắn, còn cắn lần sau cho em đeo rọ mõm.”

“Hi hi ... Không cần nữa.”

“Thứ hai, vừa rồi em có vấn đề, từ đầu tới cuối em chỉ biết kêu ‘thật thích’ không thì ‘thích quá’, này ngôn ngữ thiếu thốn quá đấy.” Giản Phạm tặc lưỡi chê bai.

Dương Hồng Hạnh mặt đỏ dừ như táo chín, ai ngờ y mang cả chuyện này ra nói, hứ một tiếng: “Đáng ghét, vậy anh kêu thử cho em nghe.”

“Không phải đơn giản à? Thế này nhé Á a a, ư , a ... Tóm lại đều là từ tượng thanh ấy, em cứ kêu nhiệt tình vào, không biết thông qua tiếng kêu to nhỏ mà biểu đạt cảm thụ à? Càng thích càng kêu to vào, kêu càng dâm dăng càng tốt, em không thể cởi quần áo rồi mà còn nghiêm túc giờ thực nữ như thế, em xem lúc em trần truồng nói mấy câu đó thì có giống không ... Ha ha ha ...”

“Anh đi chết đi.”

“Đừng làm bừa, anh còn chưa nói hết, đó là vấn đề động tác kỹ thuật, đây là vấn đề rất nghiêm trọng, động tác không đúng, không những làm chúng ta đều mệt, lại không đạt khoái cảm cao nhất ... Thôi, nói em chẳng hiểu, để anh làm mẫu cho, lần này anh hướng dẫn thế nào em làm vậy, thả lỏng ra.”

Dương Hồng Hạnh bị tập kích bất ngờ, vừa cười khúc khích vừa co chân đạp liên hồi, trong đêm dài buồn chán, xuân sắc vô biên lại tiếp diễn rồi ...

Chương 109: Nay đâu như xưa nữa. (1)

Khí hậu Đại Nguyên vào tháng 7 là khó chịu nhất, mấy trận mưa đầu tháng vừa qua, tiếp ngay đó là nhiệt độ liên tục đẩy lên cao, chương trình dự báo thời tiết liên tục báo con số kỷ lục. Nghỉ mát tránh nắng, phòng nắng chống nắng, nếu không có nơi nào để đi thì không gì tốt hơn trốn trong phòng điều hòa nhiệt độ, trong cái mùa này, bất kể là anh đi bộ hay đi xe trên đường trải nhựa bị mặt trời như lửa nung chảy, bốn phía đều bị bao vây bởi hơi nóng hầm hập.

Khách sạn Holiday Cửu Đỉnh tọa lạc ở khu Hạnh Hoa Lĩnh, trong cái mùa về lý luận phải kinh doanh thịnh vượng này thì ở đây lại chẳng thịnh vượng nổi, điều hiu như mùa thu, xa xa nhìn tòa nhà đã có chút xuống cấp. Nếu như biết nó đã đứng đó mười mấy năm cũng có thể lý giải, khách sạn này cũng từng phong quang một thời, ông Tương Cửu Đỉnh từ nước ngoài về còn được bình bầu là điển hình lao động 1/5, là xí nghiệp dân doanh ưu tú.

Có điều tất cả những thứ đó đều xa xôi rồi, sau này nghe nói là tổng giám đốc Tương Cửu Đỉnh dính líu tới vụ án rửa tiền buôn lậu cổ vật, tuy do quan hệ rộng mà tránh được cái họa tù tội, nhưng từ đó về sau vô duyên với mọi vinh dự rồi.

Tổ chức không chỉ nhìn vào túi tiền của anh, thời buổi này đây người có tiền, nên còn nhìn vào xuất thân của anh, anh từng dính líu và án hình sự thì chẳng ai muốn quan hệ hay nâng đỡ anh nữa.

Thế nên tòa nhà Cửu Đỉnh vẫn đứng đó sừng sững, nhưng mà thiếu đi khí phách, cửa sổ chấn song sắt kiểu cũ đem so với tường kính hiện giờ lại thiếu đi vài phần sang trọng, kiến trúc vuông vức năm xưa giờ nhìn kiểu gì cũng thấy quê mùa, so với những sơn trang nghỉ mát kiểu nhà vườn thịnh hành bây giờ càng không thể bì. Giống như một quý phụ tuổi hoa đã qua, không còn quay lại được phong thái xưa nữa.

Càng đen đũi hơn nữa là, cùng với việc thành phố mở rộng, khu Hạnh Hoa Lĩnh vốn ở nơi khá vắng vẻ, nhưng sau khi chính phủ đưa khu công nghiệp vào, gây một cơn sốt nhà đất mới, nào là khách sạn Kim Quảng Tiệp, khách sạn Đường trang, khách sạn Vân Hoa đua nhau xuất hiện ăn mòn thị trường của Cửu Đỉnh, làm kinh doanh ngày một đi xuống.

Trước kia xung quanh Cửu Đỉnh là là đồng ruộng, vườn rau, là rừng cây, cảnh quan còn có chút ý vị thiên nhiên làm điểm nhấn hiếm có, giờ bốn bề bị bao vây bởi nhà cao tầng rồi, ưu thế đó cũng mất, trở nên tầm thường.

Cũng chẳng cần lo Cửu Đỉnh đổ bể, dù sao kinh tế đi lên, khu vực phát triển cũng đem lại lượng khách nhất định. Nhưng tình cảnh bây giờ còn khó chịu hơn cả bị đóng cửa, đất thì tăng giá, làm ăn thì xuống dốc, huy động vốn chẳng ai coi trọng, bán à? Ai tiêu hóa nổi mảnh đất lớn thế chứ, mà chia nhỏ ra bán? Mất giá lắm, ai lại làm thế. Huống hồ năm xưa Thân Ngưng Sương lấy tên con trai đặt cho khách sạn, tới tay đời sau bán đi mất, còn thanh danh gì nữa?

Ngày đầu tiên của tháng 8, đại hội cổ đông kỳ mới diễn ra, bốn cổ đông cùng quản lý của Cửu Đỉnh ngồi trong phòng hội nghị, nghe trợ lý Hà báo cáo.

Tài liệu khá hấp dẫn, khá độc đáo, chủ yếu là vây quanh canh thịt ngâm vừa mới hưng thịnh ở Đại Nguyên, tin cắt từ báo, hình chụp từ trang mạng, ảnh, rất rất nhiều, làm một đám cổ đông ghé tai nhau thì thào.

Tư liệu đầu tiên là: "Ba trăm năm lịch sử mỹ thực, ngon nhất không gì bằng canh thịt ngâm", tiếp đó là ảnh, nhận ra quảng trường Trung Tây, tiếp đó là bài báo "Kỳ hoa ẩm thực Đại Nguyên xuất thế", rồi "Mùa hè đi đâu ăn, hương thịt Thực Thượng mê người nhất!", ừ thì còn nghe được, sau đó càng ngày càng vớ vẩn (Chuyện không thể không kể giữa Từ Hi Thái Hậu và Canh thịt ngâm), tiếp nữa càng hoang đường.

Nào là truyền thuyết canh thịt ngâm do Phó Sơn tiên sinh phát minh, đem Canh thịt ngâm biến thành món ăn đặc sắc trong văn hóa Đại Nguyên.

Toàn người làm ăn cả, ai chả nhìn ra có bàn tay phía sau thúc đẩy, nhưng là sau loạt quảng cáo kiểu thả bom oanh tạc nâng cao độ nhận biết, tiếp đó là mở rộng diện tích, mặc dù không biết là sẽ mở rộng thế nào, nhưng phó tổng Trương, trợ lý Hà đều biết vì sao Thực Thượng bắt hợp tác rồi, nguyên nhân đơn giản: Y muốn tự làm.

Đọc một phen báo cáo kinh doanh, nghiên cứu thảo luận hướng đi, kiểm điểm nguyên nhân thị trường và quản lý khiến kinh doanh đi xuống, chủ đề cuối cùng quay về đầu tư. Cổ đông không thông qua tăng cường đầu tư, hai năm qua điều kiện thị trường hạn chế, lợi nhuận mỏng, ba khách sạn đối thủ rình rập, chẳng ai muốn ném tiền vào hồ không đáy. Muốn bán thì càng không thông qua, đất đang tăng giá, ai cũng thấy giờ mà bán thì lỗ.

Lời qua tiếng lại gằng co, Tương Cửu Đỉnh đưa ra ý kiến hợp tác đầu tư với Thực Thượng, trước đó đã trao đổi riêng rồi, giờ thông qua hội nghị thành quyết định, bốn cổ đông gật đầu, dù sao đầu tư không nhiều.

Tương Cửu Đỉnh cố gắng giữ vẻ mặt phấn chấn hồ hởi: "... Mọi người xem tư liệu rồi đấy, quảng cáo thì không lạ gì cả, nhưng tiếp theo đó mọi người thấy thị trường được hâm nóng. Đừng coi thường nó chỉ là món ăn bình dân, tôi lấy ví dụ cho mọi người, trong mười món ăn bình dân lớn của Đại Nguyên, Lục Vị Trai đã có 260 lịch sử chưa từng đi xuống, tới giờ mua vẫn phải xếp hàng ... Câu chuyện từ một bí phương mà thành xí nghiệp lớn không phải chuyện lạ nữa, nếu khách sạn chúng ta mà có món ăn đặc sắc này, lo gì nguồn khách."

"Nhưng mà canh thịt ngâm vô danh kia làm sao so được với Lục Vị Trai?" Một vị cổ đông dị nghị.

Phó tổng Trương tiếp lời: "Ông Tần, nửa thế kỷ trước canh thịt ngâm La gia xếp ngang với Lục Vị Trai, về sau Lục Vị Trai tiếp nhận công tư hợp doanh, La gia từ chối nên bị đả kích, cả nhà diệt môn, nhưng nói ra thì La gia còn có lịch sử lâu đời hơn cả Lục Vị Trai hàng trăm năm đấy."

Có người biết tiếng La gia võ lễ, có người vẫn thắc mắc: "Thực Thượng đã có bí phương La gia, đây là món hàng đầu cơ giữ giá,

việc gì phải hợp tác với chúng ta? Cổ đông chúng tôi đồng ý cũng có tác dụng gì.”

“Có tác dụng.” Tương Cửu Đỉnh mỉm cười tự tin: “Đây là ý hướng, chỉ cần mọi người đồng ý, tôi sẽ lo liệu, nhà hàng ở ngõ Liễu vẫn còn để đó, mọi người nghĩ xem, mấy năm trước một bí phương giả chúng ta còn đưa lên giá trị tới 500 vạn, nếu là hàng thật, e là vài trăm triệu. Nói thế này đi, hợp tác thành công, ai cũng có lợi, nếu không mọi người chẳng mất gì, dù kinh doanh sai lầm cũng chỉ lỗ chút tiền thiết bị ... Nào mọi người biểu quyết, trợ lý Hà ghi lại.”

“Đồng ý.”

“Đồng ý.”

Lần đầu cổ đông ý kiến thống nhất, không có gì bất ngờ cả.

Kết thúc cuộc hội nghị ngắn ngủi, phó tổng Trương, trợ lý Hà tiễn mấy vị cổ đông rời khỏi phòng, mặt Tương Cửu Đỉnh không dễ coi nữa, ném tài liệu lên bàn, bấm điện thoại.

“Mẹ ... Để Giai Giai về một chuyến được không? ... Trời ơi, đã tới lúc nào rồi mà còn nhớ mấy chuyện vụn vặt ấy? Giờ cạnh tranh khốc liệt như thế, nếu không có gì hay ho đặc sắc, sớm muộn gì cũng phải bán khách sạn, nếu không con trai mẹ không ngồi ở vị trí này được nữa đâu ... Mẹ, cậu ta không còn làm cảnh sát lâu rồi Cái gì mà là cảnh sát bản? Mẹ nghe ai nói năng lung tung vậy ... Nếu mà mẹ không chọc giận người ta quá đáng, Cửu Đỉnh có gặp khó khăn như vậy không? ... Mẹ thật là, vài năm nữa thôi người ta kiếm được mấy cái khách sạn Cửu Đỉnh rồi, mẹ còn cho rằng người ta phải dựa vào nhà ta mà leo lên à ...”

Không biết là lần thứ mấy gọi điện rồi, kết quả đều là cãi nhau, làm Tương Cửu Đỉnh chỉ biết vỗ trán thở dài.

Chương 110: Nay đâu như xưa nữa. (2)

Cách khách sạn Cửu Đỉnh mười mấy km tại Phân Thủy Lĩnh, không khí hoàn toàn trái ngược, nơi này ở ngoại ô, từng một thời là khu công nghiệp, nay đã bỏ hoang. Nơi này là sai lầm của lãnh đạo, do vấn đề lịch sử để lại, đủ mọi thứ quan hệ lợi ích lằng nhằng, dù thành phố phát triển tới mấy cũng khó phát triển về phía này nữa, bởi thế nơi này rất đìu hiu vắng vẻ, ấy vậy mà mấy ngày qua cực kỳ náo nhiệt.

Buổi sáng có 5 nhà tới, sau khi khảo sát sản phẩm, có ba nhà thống khoái giao tiền, ký hợp đồng, đợi tối mở quán bán hàng. Hai đang quan sát, theo như điều kiện của Thực Thượng, muốn bán canh thịt ngâm phải dùng thương hiệu Thực Thượng, phải nộp phí bản quyền, phí không cao một năm 8000, trả dứt luôn một lần, nộp xong Thực Thượng sẽ mang thùng canh tới nhà, dạy tận tay cách làm.

Không có cơm hộp để làm, những cái nồi lớn liền phát huy công dụng.

Gần trưa có hai nhà nữa tới, một là giám đốc thị trường của Lục Vị Trai, tới thực địa khảo sát xem canh thịt ngâm là thế nào. Nhà còn lại là phó giám đốc nhà máy chế biến thịt, trực tiếp tìm Từ Thanh Thanh người phụ trách mở rộng thị trường, yêu cầu gặp người đứng đầu, tất nhiên không gặp được, nhưng mà đem mười mấy chế phẩm thịt về, không uống chuyến đi này.

Người Đại Nguyên mê ăn thịt, nào là vị Xuyên, vị Lỗ, vị Thiểm phân bố khắp nơi, nào là thịt trâu nào là thịt lừa, cái gì cũng có hết rồi. Có thể chen chân vào thị trường chín muồi này không đơn giản rồi, hưởng hồ mùi vị còn đặc sắc, mấy ngày qua Từ Thanh Thanh tới thì bận rộn mở quán, sáng thì tiếp khách tới nhà, dựa theo chỉ đạo lớn nhỏ đều giết hết của Giản Phàm, kiếm được không ít khách hàng.

Kinh doanh ăn uống mà, ngon mới là vương đạo, thêm vào Tiết Hán Dũng quả thực không hề phét lác, một phen làm giá rùm beng, giá trị trị Thực Thượng lên cao lắm rồi.

Trong đoàn khách ra vào nhộn nháo có cả người Tân Thế Giới, qua trưa nhận số thịt theo hạn ngạch hợp đồng mang về, Trương Vân vội vàng tới văn phòng tổng giám đốc, báo cáo phát hiện mới này. Trước giờ không biết Thực Thượng kế hoạch kinh doanh kỳ nghỉ hè ra sao, giờ biết một phần rồi, càng nghĩ, sắc mặt Trương Vân càng thêm nghiêm trọng.

Sở Tú Nữ nhìn Trương Vân đi vào, chỉ tờ báo nói: “Này, Tiểu Vân tới xem đi, đúng là lừa người không đền mạng mà, kéo cả Diêm Trường Quân ra quảng cáo rồi, vậy mà anh ta cũng nghĩ ra được ...”

Trương Vân đi tới, là chuyên mục giải trí, loại trang tin này quá nửa là tin quảng cáo trá hình, xem qua liền hiểu vì sao tổng giám đốc nói thế rồi. Cái gì mà Diêm Trường Quân thời kỳ quân phiệt thích cô em vợ, cô em vợ thích canh thịt ngâm, thế là yêu ai yêu cả đường đi lối về, chưa hết chưa hết, về sau lại còn truyền ra câu kinh điển "cô em vợ không ngon bằng canh thịt ngâm", về sau chạy tới Đài Loan bỏ lại cô em vợ vẫn không quên món ăn này. Người Đại Nguyên thích ăn thịt nên bảo ông ta thích canh thịt ngâm cũng bình thường, cái gì mà kéo cả cô em vợ vào, thật hoang đường.

“Quảng cáo làm gì, anh ta lại không đẩy được sản lượng lên.” Sở Tú Nữ nhớ tới vấn đề chướng ngại của Thực Thượng, bán cho Tân Thế Giới, ba quán thịt chín, thêm vào ở quảng trường, mười mấy đầu bếp chắc làm hết công suất.

“Anh ta không bán thịt, nhưng còn lãi hơn thịt.” Trương Vân cười gượng nói ra.

“Cái gì? Không bán thịt thì anh ta bán gì?” Sở Tú Nữ thất kinh.

“Anh ta không thể làm được lượng lớn thịt như thế, nhưng anh ta có thể làm ra lượng nước canh không giới hạn, hiện giờ số cửa hiệu treo biển Thực Thượng đã lên tới con số 17 rồi. Diện nhận biết thương hiệu của họ đã vượt xa Tân Thế Giới.” Trương Vân chạy qua đường Bình Nam, Kiến Nam, vành đai ba, đường Bình Dương, 17 là con số cô đếm được.

Sở Tú Nữ há miệng ra mất mấy giây mới lắp bắp nói: “Rốt, rốt cuộc là sao? Sao bán nước canh? Không phải thứ nước ngâm thịt

đó không ăn được à?”

Trương Vân là vị trợ lý có năng lực, trước đó tìm hiểu rõ rồi, một tháng qua Thực Thượng lấy cơ sở là quán hàng ở quảng trường Trung Tây, Ngũ Nhất nơi lưu lượng người qua lại đông đem danh tiếng mở rộng. Sau đó là loạt bài báo, lưu truyền trên mạng, đẩy giá trị lên, những người ăn qua sau khi biết món mình ăn có "lịch sử" lâu đời đều khen ngợi nức nở, ở Đại Nguyên mười bước có quán thịt chín này, không ít người động lòng, đầu tư chưa tới một vạn là có thể thêm một món ngon, lãi chừa, thế là qua lại như vậy, Thực Thượng vừa bán vừa mở rộng.

Còn Sở Tú Nữ lại quan tâm tới thủ pháp của Giản Phàm, một thùng canh có 200, cho thịt vào nấu thành 2 thùng, khác nào giá trị tăng gấp đôi, bát ít nhất 800, chỉ cần bán được, lợi nhuận sẽ khá lớn.

“A thì ra thế, té ra còn có ngâm nóng với ngâm lạnh ... Anh ta không bán sản phẩm nữa mà bán kỹ thuật, vậy thì kiếm lớn rồi, bí phương hạch tâm trong tay anh ta, muốn không kiếm cũng khó.” Sở Tú Nữ càng nghe càng kinh ngạc, nguyên lý thị trường bội tăng rất khủng khiếp, đừng nói Giản Phàm có hàng thật, kẻ chẳng có qua quảng cáo làm giá, tạo thành liên minh, mấy tháng kiếm nghìn vạn không thành vấn đề.

Trương Vân tiết lộ thêm: “Hôm nay tôi và giám đốc Hứa tới Thực Thượng, gặp cả người của biển hiệu lâu năm là Lục Vị Trai cũng tới nhà thỉnh giáo. Máy khách sạn lớn bắt đầu đặt hàng của Thực Thượng, Cửu Đỉnh luôn theo đuổi hợp tác với Thực Thượng, nhưng người ta không thèm để ý, tình hình này Cửu Đỉnh e là nguy rồi, nếu mấy khách sạn xung quanh đều có mà Cửu Đỉnh không có, khác nào bị hạ cấp một bậc.”

“... Vậy đã gặp Giản Phàm chưa?” Sở Tú Nữ không ngờ chỉ một tháng mà cá chép hóa rồng, vậy mà tháng trước cô còn cho rằng con cá này có trở mình được không là vấn đề.

Trương Vân lắc đầu: “Rất nhiều ngày rồi không gặp anh ta, ngay cả gọi điện cũng không được, giờ sự vụ anh ta giao cho một nữ sinh vừa tốt nghiệp, còn bấp bức do hai người họ Giản chỉ huy, bọn họ không quyết được ... Tôi đoán chừng số máy của tôi bị cho vào danh sách đen rồi.”

Sắc mặt Sở Tú Nữ có chút khó coi, mơ hồ cảm giác vị trí nào đau đau, xem tình hình bây giờ, trước đó anh ta tỏ vẻ nóng lòng hợp tác là thăm dò.

“Tổng giám đốc, chúng ta khảo nghiệm người ta, người ta cũng khảo nghiệm chúng ta, nếu trước kia chúng ta đồng ý thì anh ta được lợi, nếu không thì bây giờ chúng ta không mở miệng được nữa.” Trương Vân nhìn sắc mặt tổng giám đốc, nhắc nhở mang tính nghề nghiệp: “Giờ tôi đã suy ra được đường lối của anh ấy rồi, cơ hội chỉ là vật dẫn, dùng để mở rộng thương hiệu, kiếm tiền thực sự vẫn là bí phương kia, cho dù thời gian nữa anh ta trải món canh thịt ngâm ra toàn thành phố, hay là đợi danh tiếng lên đỉnh điểm bán ra, đều kiếm khoản lớn ... Tôi có cảm giác anh ta căn bản không định hợp tác với chúng ta, vển vẹn coi chúng ta là bàn đạp mà thôi.”

“Tên tiểu tặc đó tính toán thật gian ... Không thể để y đắc thế như vậy.” Sở Tú Nữ cảm giác bị người ta trêu đùa, thói quen hai tay đan trước ngực, mỗi lần Giản Phàm bày ra thủ đoạn mới, cô đều cảm thấy không thể thành công, nhưng khi sự thực cứ bày ra trước mắt, không khuất phục không được.

Chương 111: Nay đâu như xưa nữa. (3)

“Nhưng bây giờ chúng ta không có cách nào cản trở người ta, thị trường cơm hộp đi xuống, anh ta còn không dùng người của chúng ta nữa.” Trương Vân nhắc nhở, nhìn bề ngoài Thực Thượng kinh doanh sa sút, thực tế 20 đầu bếp và đội ngũ nhân viên mấy chục người sau khi chỉnh hợp giữ lại hai phần ba, một phần đưa tới quảng trường bán quán, một phần tới Tân thế Giới đóng gói cơm hộp, không trả tiền theo giờ cho nhân viên Tân Thế Giới nữa, lý luận chi phí giảm không ít.

“Liên hệ với Giản Phàm, xem ra anh ta muốn biến khách thành chủ, trong tay anh ta có đồ tốt, không sợ thiếu người mua ... Tôi nhìn ra rồi, muốn chiếm lợi của anh ta không dễ, có điều theo anh ta không sợ thua thiệt, đợi khi kinh doanh cạnh thị ngậm đi vào ổn định, khẳng định quay lại kéo thị trường ăn nhanh lên theo ... Anh ta đi một bước đều tính ba bước, nhìn như mạo hiểm, kỳ thực đều là tính toán vững chắc nhất, nếu kinh doanh cạnh thị không được thì anh ta lùi về bán cơm hộp ...”

Sở Tú Nữ an bài Trương Vân hẹn Giản Phàm đi xem mấy vị trí được chọn chuẩn bị làm điểm chế biến trong thành phố, Trương Vân cảm thấy khó mở miệng, bị giục lần nữa mới nói: “Tổng giám đốc, tháng trước anh ấy muốn ký hợp đồng, chúng ta đẩy về, giờ người ta còn không thèm để ý tới tôi.”

“Thôi, để tôi đi, cô tranh thủ chụp ảnh mấy địa chỉ chuẩn bị dùng.”

Đợi Trương Vân đi rồi, Sở Tú Nữ tay chống cằm suy nghĩ rất lâu mới cầm chiếc di động tinh xảo lên, bấm số đã hơn tháng rồi chưa liên lạc: “A lô ... Anh Giản ... Tôi là Sở Tú Nữ, không nghe ra à? Sao cả tháng rồi không liên hệ? Tôi bận vài ngày quay về thì không tìm được anh, tôi biết phải làm sao? Cái gì?”

Anh đang bận yêu đương, chúc mừng ... Anh bỏ chút thời gian rảnh, chúng ta xem địa điểm ... Sao? Không rảnh? Vậy đợi khi anh rảnh thì sao? Sắp tháng 9 rồi, nếu anh vút

bỏ thị trường ở đường Học Phủ là tôi nhật nhé ... Anh cho tôi? Tôi sao dám lấy ... Được, giao hẹn thế nhé, ngày kia liên hệ ... Bai bai.”

Miễn cưỡng đồng ý rồi, Sở Tú Nữ cúp điện thoại, nụ cười gượng gạo, nghĩ lại vừa rồi mình phải xuống nước lấy lòng mà ám ức, không ngờ anh ta lại dễ dàng vượt qua được nguy hiểm của thị trường, cô cứ nghĩ Thực Thượng là cái cây leo muốn bám vào Tân Thế Giới, thì ra nó lại là đại thụ.

Tiểu tặc, tôi cho anh món lợi lớn, xem anh có tới không?

Sở Tú Nữ cười thầm, không ai biết trong lòng cô tính toán gì.

“Nói chuyện với ai đấy, trông anh oai chưa ... Hả, còn chưa đổi máy à?”

Dương Hồng Hạnh đang ngồi trước bàn thấp chơi laptop, thấy Giản Phàm đặt di động PDA lên bàn ngạc nhiên lắm, là chiếc PDA mình tặng nhiều năm rồi, cái phần móp ở góc vẫn còn đó.

“Một cô mỹ nữ tổng giám đốc lòng dạ khó lường.” Giản Phàm lười nhác nằm trên thảm coi sát cửa sổ thích ý hưởng thụ điều hòa phả vào mặt: “Hi hi, cái di động này cũng là do mỹ nữ tặng, em không nhận ra sao?”

Người ta chỉ có tuần trăng mật, bọn họ cả tháng rồi dính với nhau như mật, Giản Phàm mặc quần lửng hoa, áo thun rộng, trong hết sức tiêu sái, mặt tươi hơn hớn, xem ra cả cuộc sống chỉ ăn chơi rồi điên cuồng làm tình rất khoan khoái. Còn Dương Hồng Hạnh thì thoảng vén tóc nhìn Giản Phàm, giờ cô lĩnh giáo được bản lĩnh chàng lười không chí lớn rồi, mỗi ngày chỉ kiếm đủ mọi thứ để ăn, uống, chơi, không nói thì nhìn chường mắt lăm, nhưng nói thì miệng mình toàn thật xúc xích rồi .. lần khác muốn nói, chẳng biết anh ấy có nghe thấy gì không, chỉ biết quần áo mình thì bị cởi lúc nào không hay, sau đó chẳng còn nói nổi nữa ... Nghĩ tới đó lại không kìm được nhìn một cái mặt đỏ lên, phương diện đó cực kỳ mỹ mãn.

Giống như vừa rồi, thấy món đó của mình được anh ấy trân trọng như thế, lòng dâng lên niềm vui nho nhỏ, mắt quay lại màn hình laptop, nhật báo điện tử, diễn đàn, trang nội bộ, khắp nơi thấy tin bài canh thật ngâm, Dương Hồng Hạnh vừa xem

vừa cười: "... Giản Phàm, cái gì mà chuyện chưa kể về Từ Hi Thái Hậu và món canh thịt ... Ai không biết còn tưởng nói về gian tình ... Toàn nói bậy."

"Có gì đâu, bây giờ quảng cáo làm gì có cái nào là thật, ngay cả tin tức thời sự còn là bịa đặt, đây chỉ là mấy chuyện đồn thổi bên lề, hưởng hồ nhà ta làm canh thịt ai cũng công nhận ... Ha ha, uy lực nói bậy ghê gớm lắm, sáng nay ký thêm hai nhà nữa." Giản Phàm đắc ý nói.

"Lão đại bán nhà của anh làm đấy à?"

"Ừ, nhớ năm xưa lão đại ở nông thôn ra, cả khu KTX, anh ấy thật thà nhất, em xem giờ thành thế nào, đừng nói lừa người, đến ma cũng lừa được ... Em đừng có không tin, biết bạn gái anh ta không, anh gọi cô ta là Bạch Cốt Tinh đấy, ghê gớm lắm, thế mà bị anh ta dùng cái mặt thật thà ấy lừa vào tay, ha ha ha ... Cô ấy chắc mình nắm thế chủ đạo ở mối quan hệ này, nhưng mà nhầm rồi, sau này biết mặt thật của anh ấy vui lắm."

Giản Phàm đứng sau rèm nhìn tình thế phát triển, xem món ăn nổi tiếng đang dần dần xác lập địa vị, càng lúc càng tự đắc, rốt cuộc kiếm được bao nhiêu chỉ mỗi y biết mà thôi, nhưng chắc chắn không ít.

Dương Hồng Hạnh có một điểm không thay đổi, rất coi thường thủ đoạn không chính thống: "Em xem nào là tin bài báo chí, nào người viết phản hồi giữ nhiệt trên mạng, thêm vào tờ rơi, tốn 7, 8 vạn rồi, có đáng không? 17 nhà trả 8000. Chẳng đủ cho anh ném vào quảng cáo mấy ngày qua."

"Cái gì vậy, tính sổ sách cũng không biết, vậy mà còn làm nghiên cứu sinh." Giản Phàm bĩu môi dè bỉu.

"Em tính sai à?"

"8000 là lãi ròng, đúng không?"

"Đúng!"

Giản Phàm giơ cả mười ngón tay lên trời làm động tác tính chằm: "Mỗi thùng canh từ 180 - 200 đồng, chi phí rẻ, chỉ có vài vị Trung dược, gia vị, đường phèn, mật ong nấu thành, chưa tới 100 đồng, tiền chuyển nhượng chỉ là môi nhử cho họ nhả vào, sau này ăn ở mỗi thùng bán ra chúng ta kiếm 100, em tính hộ anh xem bao nhiêu?"

Dương Hồng Hạnh không chịu nhận sai: “Hừ ai mà biết anh tốn bao nhiêu tiền làm ra nồi canh chứ, nước nhỏ chảy lâu, được, xem như anh lợi hại.”

“Còn có cái lợi hại hơn nhiều.”

“Là gì?”

“Ba cái lò mổ ở ngoại ô, anh bao tiêu thụ hết rồi, mỗi cân thịt anh kiếm chênh lệch 0.3 tới 0.5 đồng, bao nhiêu người bán canh thịt như thế, anh trừ cung cấp canh cho họ, bán luôn thịt cho họ, em nói xem có lãi không? Còn chưa tính xẻo đi tai lớn, bán với giá cao “Giản Phàm cười như cú kêu đêm: “... Ha ha, không hiểu chứ gì? Bằng cấp em cao mà thực chiến chả biết gì, mấy ông chủ lò mổ ấy, em tìm xem ai tốt nghiệp sơ trung không? Nhưng bọn họ gia sản trăm vạn ... Biết vì sao chúng ta chưa thành người giàu không? Vì đọc sách nhiều quá, tốn thời gian ...”

“Lý lẽ méo mó.”

Giản Phàm vừa nói vừa híp mắt nhìn bạn gái vẫn đang cúi đầu nhìn màn hình, mặt hồng hào, tóc buộc cái đuôi ngựa thoải mái, mấy ngày qua hai người họ trừ mỗi ngày tới Phân Thủy Lĩnh xem tình hình làm ăn, đi về nhà thăm bà Đinh, còn lại là sống thế giới hai người.

“Giản Phàm, chúng ta danh bất chính ngôn bất thuận ở với nhau cả tháng rồi, truyền đi không hay, đám Vũ Vân gọi điện, em không dám nói ở đâu ... hơn nữa ở đây tốn kém quá.”

Chương 112: Ăn một lần, nhớ cả đời. (1)

Nhìn Hạnh Nhi giống đang làm nũng, Giản Phàm dù xót tiền cũng đáng, huống hồ số tiền này so với tiền y kiếm được hiện nay chẳng đáng là bao, bây giờ khác rồi, lối tư duy tiêu tiền cũng phải thay đổi, nếu không ảnh hưởng tới cả cuộc sống lẫn kinh doanh. Giản Phàm cũng đang từ từ điều chỉnh bản thân: “Tốn gì, em đừng nhìn chỉ nhìn giá, cái phòng này ít khách lắm, anh bao cả tháng giám giá chỉ còn 70% thôi.”

“Như vậy cũng không rẻ, ở một tối những hơn 1000, quá xa xỉ.” Tiêu pha hoang phí thế này, Dương Hồng Hạnh giấu môi không vui, ở một tháng bằng lương cả năm của khối người, nghĩ mà sợ.

“Anh thấy đáng là được, không thể bạc đãi Hạnh Nhi của anh được, thừa nhận đi, em rất hưởng thụ đúng không?” Giản Phàm háy mắt.

“Tự đắc ...” Dương Hồng Hạnh tuy tiếc tiền, nhưng mà lòng ám áp, nhìn đôi mắt gian tà của Giản Phàm biết ngay không có ý tốt, lườm một cái, không nhin được cười. Vì cái lườm này thành động tác ngầm giữa hai người, trước kia bị cô lườm thế nào cũng khẩn trương, giờ thì mặt dày rồi, đang chu môi ra hôn gió, ngay cả cái lườm cũng đầy phong tình.

“Hạnh Nhi này.”

“Sao?”

Cái mũi thẳng nho nhỏ, đôi mắt long lanh nước, Hạnh Nhi luôn ngồi ngay ngắn không bao giờ có ánh mắt hay ngôn ngữ khiêu khích, vậy mà nhìn vị trí nào cũng giống đang khiêu khích mình, Giản Phàm nuốt nước bọt: “Có hài lòng với hoàng tử bạch mã em chọn không?”

“Xì, bạch mã cái gì, có mà hoàng tử thịt đầu lợn ấy, à không, đầu bếp thịt đầu lợn ấy.” Dương Hồng Hạnh bị chính câu nói bản thân làm bật cười.

Giản Phàm mặt dày sán tới: “Ha ha ha, vậy thì em thành thịt đầu lợn nướng tử rồi, lại đây nướng tử, cho đầu bếp sờ, ha ha

ha.”

Trời nóng, lòng người dễ nóng, mà Dương Hồng Hạnh lại chỉ mặc chiếc quần jean ngắn màu trắng, khoe trọn đùi trắng nõn nà, lại còn mặc chiếc áo thun bằng vải nhẹ dán lên đôi ngực, từ đường cong êm ái kia nhìn ra rõ ràng cô không mặc áo lót, vì núm vú của cô rất nhỏ nên không lộ ra dấu vết, thế là đủ giết người rồi.

Giản Phàm bò tới, Dương Hồng Hạnh co chân đá, bị tóm chân kéo khỏi chỗ, không hiểu sao mà cô dễ dàng bị kéo đi, Giản Phàm đang mừng thầm bị cô vất tréo chân trở mình, thành cưỡi lên người Giản Phàm, Giản Phàm ở trên hay ở dưới đặc ý như nhau, đưa tay sờ cái đùi săn chắc: “Nghĩ lại anh kiên nhẫn không sờn, quyết chí không đổi, anh bội phục chính mình ... Mà năm xưa sao em có tuệ nhãn nhận ra anh hùng, yêu một lần mà nhìn trúng anh luôn hay vậy?”

“Hi hi ... Đáng ghét, ai nhìn trúng anh, cái đồ lãng nhãng em không thèm tính chuyện cũ, còn nói mình kiên nhẫn không sờn.”

“Em có cảm thụ rõ ràng, đâu phải chỉ anh nói.”

“Nào có.”

“Còn không à, hôm qua trên giường em còn nói, lúc nữa, lúc nữa, nhịn chút nữa, em chưa tới, anh phải cản răng nhịn tới khi em tới mới ... Á ...”

Giản Phàm nói một câu lưu manh, chuốc lấy sự dày vò tàn tệ của Hạnh Nhi, nhưng mà cho dù cô luyện không thủ đạo, cũng sao đâu lại Giản Phàm ngày ngày cầm dao. Kết quả là áo bị kéo qua đầu, đầu cúi xuống ngậm lấy hạt lạc kia, làm Dương Hồng Hạnh rướn người lên, phát ra tiếng kêu hàm hồ, hai tay vội kéo áo xuống, sợ y làm bậy giữa ban ngày, rối rít kêu: “... Đêm làm loạn còn chưa đủ à?”

“Ban đêm đâu phải tắt đèn tối om đâu, nhìn thấy hết rồi, có gì mà ngại ... Á!”

Dương Hồng Hạnh lợi dụng sơ hở đá Giản Phàm một cái xoay người bỏ chạy, nhưng đây cũng chính là sai lầm của cô, bị Giản Phàm nhào người tới từ phía sau, dùng sức nặng toàn thân đè lên giường, không cho cô kháng cự. Sau đó chỉ còn mặc sức vê vê

núm vú nhỏ, cố tình mang tính báo thù nhìn Dương Hồng Hạnh biến hóa theo sự vượt ve của mình, thích thú nghe thấy nàng không chịu được kích thích mà rên rỉ.

Dương nhiên Hạnh Nhi của y không dễ đầu hàng, đang gắng sức khống chế tâm tình không cho Giản Phàm đắc ý, nhưng dù sao bản năng con người đâu phải chỉ dùng ý chí là có thể áp chế được. Núm vú săn chắc nhô lên, thậm chí còn hơi vểnh cao, như muốn ra hiệu gì đó.

Đến khi bàn tay hư hỏng vượt dọc theo chần mướt mà đi lên đùi cố lách qua khe quần jean chật, Dương Hồng Hạnh gần như muốn buông xuôi, chỉ là đúng lúc đó di động trên bàn trà reo vang, Giản Phàm vừa theo thói quen quay đầu đi, Dương Hồng Hạnh cười khanh khách, thừa thế thoát thân, trêu: “Có người mua thịt lợn kia, hoảng tử, mau nhận điện thoại đi.”

Giản Phàm hậm hực cầm di động lên, là số Đại Hòe, chỉ nghe vài câu, ngay Dương Hồng Hạnh ngồi bên không nghe thấy gì cũng cảm nhận được có chuyện rồi, đờ đật di động xuống, hỏi: “Sao thế?”

“Bác Giang tới Phân Thủy Lĩnh, còn đem theo mấy cảnh sát.”

“Bác Giang nào?”

“Đầu bếp đại đội một, em quên rồi sao? Ông già đó ương lắm, anh mời mấy lần tới Thực Thượng, người ta thà nhận lương một nghìn chứ không chịu ... Anh nghĩ không thông, nghỉ hưu rồi mà còn trung thành với nghiệp vụ như vậy, đúng là tà môn.” Giản Phàm vội vàng chỉnh quần áo, ăn mặc chỉnh tề, đi giày vào.

Đó là điểm Dương Hồng Hạnh thích ở Giản Phàm, nhiều người khác cũng thế, y làm việc rất có tình người: “Anh muốn giúp Bác Giang là đúng, bác anh lúc nào cũng đối tốt với những người trẻ tuổi mới nhập đội chúng ta.”

“Ừ, vừa là giúp bác ấy, cũng là giúp mình, thời buổi này những kẻ tay chân không sạch sẽ, thích giở thủ đoạn nhiều lắm, có bác ấy trông cửa, không cần anh cũng không có vấn đề.”

Dương Hồng Hạnh nhéo mũi Giản Phàm: “Anh bảo bác Giang đi trông cửa à?”

“Có gì không được, không những trông cửa còn nấu canh làm cơm, chả lẽ anh còn bạc đãi bác anh hay sao? Người khác muốn,

anh còn chẳng đồng ý ... Con dâu bác ấy không ưa bác ấy, một mình sống trong tầng hầm, không kiếm việc cho bác ấy làm để bác anh buồn bực sinh bệnh à?” Giản Phàm vội vàng chạy đi.

“Em đi với.”

“VẬY MAU LÊN.”

Không lâu sau Dương Hồng Hạnh chạy ra khoác tay Giản Phàm, hai người rời khách sạn Đan Phượng, tới thẳng tổng bộ Phân Thủy Lĩnh.

À, xe mượn của Đường Đại Đầu đấy, cái tính tiết kiệm của Giản Phàm không phải nói sửa là sửa ngay được.

Phân Thủy Lĩnh, lại là một ngày ồn ào, hôm nay còn náo nhiệt hơn gấp bội.

“Ăn đi, ăn đi, canh thịt mà Từ Hi Thái Hậu từng ăn đấy, gọi là ngự gì nhỉ Tùy Hâm?” Tiêu Thành Cương cầm bát lên đầu tiên, cứ như về nhà mình, nơi này hẳn có không ít người quen, Đại Hòe, Hắc Đản, Địa Lô, chưa kể ông chủ nơi này là ai, Oa ca, hẳn cần gì phải khách khí.

Đối với mấy cảnh sát thường tới chơi này, đám Đại Hòe cũng rất ân cần, bê từng bát canh thịt, thêm vào bánh bao lớn, cách ăn này vừa vặn đúng nhu cầu của mấy cảnh sát.

“Ngự thiện.” Tùy Hâm vừa ăn vừa đáp.

“À, đúng, đồ hoàng đế ăn, ha ha ha, chúng ta cũng làm hoàng đế một hồi. Chẳng trách, hoàng đế có tam cung lục viện, cả cái hậu viện toàn vợ bé, phải ăn thế này mới có sức.” Tiêu Thành Cương ngồi bệt ở bếp ăn, đây mới đúng là cách ăn truyền thống nhất của người tây bắc.

Quách Nguyên cực kỳ hoài nghi trí tuệ của tên này: “Nói thế mà cậu cũng tin à?”

“Người khác nói thì không tin, thứ do Oa ca làm không sai được.” Tiêu Thành Cương trả lời chắc chắn, tinh thần cách mạng kiên định không gì lay chuyển được.

Chương 113: Ăn một lần, nhớ cả đời. (2)

“Vớ vẩn, nói như Oa ca cậu làm thái giám ấy, chuyện hoàng gia mà cũng biết.” Vương Minh húp xì xụp mĩa mai.

Tiêu Thành Cương vừa ăn vừa nói: “Ờ, mọi người chớ nói thế, khi liên quân tám nước đánh vào Bắc Kinh, Từ Hi thái hậu đúng là chạy nạn qua Đại Nguyên ta, thứ cống phẩm này có gì thần bí đâu ... Nói không chừng bà ta chạy vội không có gì ăn, nên ăn canh thịt, đúng không?”

“Thành Cương, ai bảo với cậu Từ Hi thái hậu có liên quan tới canh thịt thế, vậy có nói với cậu là bà ta có tình nhân tên Lý Liên Anh không?” Tù Hâm đào hố bẫy Tiêu Thành Cương.

“Cần gì ai bảo, báo đăng đấy, tôi xem trong nhà xí, vừa ỉa vừa đọc.”

Mọi người trừng mắt lên, dừng đũa.

“Thật đấy.” Tiêu Thành Cương còn chưa nhận ra vẫn nói rất hăng: “Hôm đó vào đội rút tờ báo đi vệ sinh, ngồi ỉa rảnh rồi đọc báo xem, tình cờ nhìn thấy quán Oa ca, chắc chắn, khắp nơi là quán của Oa ca, đi ỉa cũng thấy tin về anh ấy .. Ha ha .. Sao thế?”

Cả đám nhìn chăm chăm với ánh mắt bất thiện, nói nửa ngày trời Tiêu Thành Cương mới phát hiện không thích hợp lắm, đều đang ăn, thấy mấy cái chân đá tới hấn phản ứng cũng nhanh, cầm bát chạy luôn, để lại tràng cười dài.

“Ài, ở cùng mấy người không sống yên được.”

Là một giọng nữ, vừa mới đi vào thiếu chút nữa va phải Tiêu Thành Cương, vội vàng đẩy ra, mọi người đều chào chị Sử. Sử Tĩnh Viện hỏi bác Giang, thấy chỉ vào bếp liền đi thẳng xuống đó.

Bác Giang đi đọc một loạt nôi lớn, có vẻ hứng thú lắm, Sử Tĩnh Viện không quấy rầy.

Truyền kỳ ở đại đội một nhiều lắm, bác Giang là một trong số đó, từ thập niên 70 của thế kỷ trước khi sở công an thành lập thì bác Giang được tuyển dụng. Sau đó tách ra thành lập cục công an, bác Giang xuống cục làm quản lý hồ sơ, sau đó lại đưa xuống

phân cục ba, từng làm cảnh sát trị an mấy khu, làm cảnh sát hộ tịch, làm tài xế. Người ta thì cứ từng ngày lên cao, bác Giang thì đi xuống, đồng nghiệp cùng thời có người lên tới bộ công an rồi, bác Giang nghỉ hưu vẫn là cảnh sát bình thường, khi đại đội một thành lập, bác Giang mới định cư luôn ở đó, nghỉ hưu rồi còn quay lại làm đầu bếp.

Mọi người ít nhiều biết chuyện trong nhà bác Giang, giờ mái tóc đã bạc, mặt đầy nếp nhăn, tuy chẳng có thành tựu gì, nhưng hay dở gì cũng quen biết khắp Đại Nguyên, tuổi già thể lương không chỗ nương tựa, ai không động lòng trắc ẩn, không biết rời đội cảnh sát sống ra sao.

Nghe nói Giản Phàm mấy lần tới tận đại đội một mời, chẳng hiểu sao bác Giang chưa đồng ý.

“... Tổ chức đội ngũ tới ăn không trả tiền đấy à, còn bê bát to như thế, không sợ vỡ bụng sao?”

Có tiếng ai đó quát lớn ở ngoài sân, giọng uy phong lẫm liệt nhưng mang theo chút đùa cợt thiếu đúng đắn, nghe một cái là biết ông chủ của nơi này về rồi. Sở Tĩnh Viện và bác Giang nghe thấy vui mừng mau mắn đi ra ngoài.

“Ăn mất của anh mất bao nhiêu đâu mà xót ? Đồ keo kiệt.” Tiêu Thành Cương mắng.

“Ăn của cậu là nể mặt đấy.” Quách Nguyên miệng hàm hồ, bát không chịu bỏ xuống, mắt trừng lên.

“Cảnh sát ăn mà dám không cho, muốn tìm kích thích à?” Vương Minh cũng vào hùa.

“Lát nữa cùng cậu ta về, cho một bài học về pháp chế.” Tùy Hâm cười ha hả.

Mọi người đua nhau mỗi người chọc một câu đả kích Giản Phàm, bất chợt đều nghẹn lại, chỉ thấy một bóng hình xinh đẹp từ sau lưng Giản Phàm đi ra, mày liễu nhướng lên, không giận mà tự uy, chính là Dương Hồng Hạnh bên vực bạn trai. Hai người họ đứng đó cùng áo sơ mi trắng, quần âu và giày da, một nam một nữ, một cao lớn nam tính, một duyên dáng xinh đẹp, làm người ta nhìn mà không khỏi cảm thán một câu xứng đôi vừa lứa, ngay cả bác Giang và Sở Tĩnh Viện đều ngẩn người mất

một giây ... Trong đội đã trêu chọc bọn họ bao năm, giờ xem ra đã thành thật rồi.

“Có án rồi.” Quách Nguyên vỗ đùi nhìn quanh một vòng, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng: “Các đồng chí thấy sao?”

Toàn anh em lâu năm, phối hợp cực kỳ ăn ý, Vương Minh nhìn hai người kia, thận trọng gật đầu: “Án lớn, chắc chắn rồi, chúng cứ xác thực hết đường chối cãi.”

“Gian tình phải dùng điều luật nào?” Tiêu Thành Cương mặt hí hửng.

“Chúng sống bất hợp pháp, có thể cho triệu tập hình sự, ha ha ha.” Tùy Hâm chỉ mặt cười ngặt ngoẽo.

Giản Phàm phá lên cười ngốc nghếch với đám anh em, mặt vênh lên tự hào, chỉ có Dương Hồng Hạnh then đỏ mặt, bộ dạng đó không có gian tình cũng bị dọa ra gian tình rồi, đám đồng đội cũ trông thế càng cười lăn cười bò.

“Bác Giang, chị Sử ... Chuyện gì thế này? Sao mọi người bỗng dừng đến cả thế, vào trong đi chứ ... Thôi, bên trong nóng lắm, bác, sao bác không ăn thử, ngon lắm.” Giản Phàm vui vẻ chạy tới, Dương Hồng Hạnh đi theo không để ý mấy tên thổ phỉ kia, khoác tay Sử Tĩnh Viện.

“Chúng tôi chẳng có việc gì, tới thăm thôi ... là chuyện sư phụ cậu.” Bác Giang vẫy tay, cả đám trẻ cầm bát đi tới tụ tập xung quanh, ánh mắt đều có vẻ bất thường.

“Chú Trần? Chú ấy làm sao ạ?” Chỉ có một người suốt ngày đi khắp nơi tự nhận sư phụ, Giản Phàm giật mình, linh cảm không lành.

“Uống say, ngã từ cầu thang xuống, gãy chân.” Vương Minh trả lời ngắn gọn.

“Vào viện còn tra ra cả đống bệnh khác, bị cục cho nghỉ hưu rồi.” Tùy Hâm bổ sung.

Ai nấy mặt mày ảm đạm không nói thêm câu nào, Giản Phàm lửa giận bốc lên đầu, nhổ phẹt một bãi nước bọt: “Nghỉ thì nghỉ, phải nghỉ lâu rồi mới đúng, có gì mà nghỉ không thông, mặc cái bộ cảnh phục nát có gì phải tiếc ... Đồ máu đồ mồ hôi rồi, giờ còn đổ nước mắt, vì sao chú Trần hay uống, vì uất ức, nghỉ, nghỉ,

ngủ hết đi, kiếm được bao nhiêu tiền mà muốn bán cả mạng chứ?”

Bốn xung quanh im phăng phắc, nhìn Giản Phàm như nhìn nghi phạm, lại chả, ở đây toàn là các vị mặc cảnh phục mà, khác gì vào chùa chửi sư.

Giản Phàm nghĩ tới cảnh ngộ của chú Trần là sôi máu, chỉ dám ăn chực trừng mắt nhìn lại: “Nhìn cái gì mà nhìn? Tôi nói sai à, đám ác đồ chết dưới súng của chú Trần ít à, số người chú ấy đích thân bắt về ít à? Cả đội một dùng súng, đã bao giờ có ai bị hóc đạn chứ? Chú Trần bán mạng cho nghề này để rồi kết cục chuốc lấy đồng xử phạt. Ba năm trước nếu không phải đám lãnh đạo khôn kiếp trên tỉnh nghiêm lệnh bảo vệ cổ vật thì Trương Kiệt có chết không? Cuối cùng đổ hết tội lên đầu chú Trần, con mẹ nó, một đám chẳng làm gì đều thăng quan tiến chức cả, đúng là uất, tới giờ tôi còn nghĩ không thông.”

Cả đám chỉ có thể hậm hực ngồi xuống, người khác không thể nói, Giản Phàm có tư cách nói những lời đó, Tiêu Thành Cương cầm đũa chỉ Giản Phàm: “Xem đi, vẫn là Oa ca hiểu chú Trần, chuyện này tìm Oa ca là đúng rồi.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Giản Phàm nén giận hỏi.

“Tới nhờ cậu giúp chú Trần.” Sử Tĩnh Viện nói có chút ngập ngừng, mãi mới giải thích được, té ra Trần Thập Toàn mấy năm qua vì say rượu gây ra không ít trò hề, nhưng lần này chuyện càng lớn, uống hai chai rượu, ngã từ tầng bốn nhà hàng Vân Hoa ngã xuống tầng hai, bị chấn động não nhẹ, gãy xương đùi phải, vào bệnh viện phẫu thuật lại phát hiện ra tăng triglyceride máu và mất cảm giác thăng bằng, đều do uống rượu lâu ngày mà ra.

Trương Chí Dũng viết báo cáo xin cho Trần Thập Toàn nghỉ hưu, không ngờ chuyện này khiến Trần Thập Toàn vốn ít nói càng trầm mặc, thân thích bạn bè tới thăm, tối đa chỉ

"ừ" một tiếng, nằm trong bệnh viện mấy ngày rồi không nói không rằng, trong nhà sợ xảy ra chuyện báo với đội, trong đội luân phiên tới thăm, không khá hơn, mọi người mới nhớ tới Giản Phàm, ai cũng nghĩ chỉ y khuyên được Trần Thập Toàn.

Chương 114: Khuyên lại thành khách. (1)

Giản Phàm nghe hết đầu đuôi câu chuyện thì cả cơn giận cũng tan biến, trầm ngâm một lúc rồi khẽ lắc đầu: “Tôi không thích hợp đâu, mọi người bỏ ý định này đi.”

“Vì sao, chú Trần rất quý cậu, chú ấy thành ra như thế rồi mà cậu không định đi thăm à?” Sử Tĩnh Viện thuyết phục.

“Không phải, mọi người không phải không biết tính cách chú ấy quái thế nào, sau khi tôi từ chức đi nói với chú ấy, thiếu chút nữa bị chú ấy tát cho mấy cái. Sau khi trở về tôi có hai lần đi thăm chú ấy, chú ấy không nói chuyện với tôi, trong mắt chú ấy, tôi là kẻ đào ngũ, đi để chú ấy tức thêm à?” Giản Phàm có vài phần thương tâm nói.

“Chúng tôi chỉ tới nói với cháu vậy thôi.” Giang Nghĩa Hòa lên tiếng, hiền từ xoa đầu Giản Phàm, lại nhìn Dương Hồng Hạnh, khóe mắt ánh lên niềm vui cho hai đứa nhỏ này: “Thập Toàn tính tình tuy quái dị khó ưa một chút, nhưng là người tốt, bề ngoài hung dữ vậy thôi chứ trong lòng không nghĩ vậy đâu ... Tôi còn nhớ có lần cậu ta và Cao Phong ngồi ăn cơm ở bếp, uống say cãi nhau, Cao Phong nói cháu là do cậu ta dạy ra, Thập Toàn không phục, nói mình mới là sư phụ, cãi nhau đổ mặt tía tai ... Ha ha ha, lúc đó cháu đã đi rồi mà họ vẫn còn cãi nhau đấy. Đi thôi, Tiểu Viện, ông chủ Giản bây giờ xem thường đám cảnh sát nghèo chúng ta rồi.”

Nhìn vẻ mặt khó xử của Giản Phàm, bác Giang không miễn cưỡng, gọi một câu cùng Sử Tĩnh Viện một trước một sau ra cửa, gọi đám chưa ăn xong kia mấy tiếng, đám kia mới đặt bát xuống, còn dùng ánh mắt uy hiếp, ý tứ là: Cậu mà không đi, không xong với bọn tôi.

“Hay là ...” Giản Phàm quay sang nhìn Dương Hồng Hạnh: “Chúng ta đi thăm chú Trần.”

Dương Hồng Hạnh tất nhiên đã biết trước kết quả, vừa gật đầu còn chưa phát thì Tiêu Thành Cương chỉ đợi có thể chạy tới khoác vai Giản Phàm kéo đi: “Đi thì đi, sao phải hỏi lớp trưởng,

con bà nó, thật xấu mặt anh em ... nhanh nhanh, chỉ anh mới khuyên nổi chú Trần thôi, chịu khó nghe chửi một lúc, ăn vài cái tát là được sợ gì chứ ...”

“Đi thôi, ông chủ Giản, chúng ta không chọc nổi đám thổ phỉ này đâu.”

Dương Hồng Hạnh vừa nói xong, Quách Nguyên, Vương Minh cười hô hố đắc ý, còn lấy còng tay ra dọa, xúm quanh Dương Hồng Hạnh "áp giải" lên xe, hai chiếc cảnh sát và một chiếc việt dã tới thẳng bệnh viện.

“Không phải chứ, làm sao có thể uống thành thế này?” Giản Phàm vẻ mặt đau khổ đứng ở ngoài phòng bệnh ở tầng ba bệnh viện thuộc ĐH Y khoa, nhìn qua cửa sổ một cái sống người.

“Còn khá đấy anh, đội ba còn có người uống chết luôn cơ mà.” Cái miệng Tiêu Thành Cương không biết tích đức, vừa mở miệng một cái là ăn vài cú đá, nam nữ già trẻ phía sau nghe đều chướng tai.

Đầu, chân tay đều quấn băng dày, Trần Thập Toàn ngồi ngây ra đó, bên cạnh có ba cảnh sát, Lục Kiên Định và Trương Anh Lan, Cảnh Văn Tú, nghiêm trọng tới thỉnh cầu tới cả chuyên gia tâm lý tới rồi. Lúc này ánh mắt chú Trần đờ đẫn, giống như bị sét đánh, chẳng có chút biểu cảm nào cả, thi thoảng môi mấp máy một chút làm Trương Anh Lan thất vọng.

Giản Phàm nhìn cảnh đó mới hiểu vì sao đám kia nhất định muốn y tới, té ra là nghiêm trọng như vậy rồi, cùng đường rồi mới coi ngựa chết như ngựa sống, thương cảm lắm bầm: “Không phải là uống tới ngớ ngẩn rồi chứ?”

“Không đâu, vẫn nhận ra mọi người nói đấy, nhưng không thèm đáp lời người ta ... Nghe cái cô chuyên gia cảnh gì đó nói ...” Quách Nguyên không nhớ ra: “Nói gì nhỉ chị Sử?”

“Tự bế cấp độ nhẹ, cùng với trầm cảm u uất, cần phải kích thích từ bên ngoài, tốt nhất là từ chuyện chú ấy quen thuộc.”

“Vậy thì dễ, mang cho chú ấy khẩu súng ngắm, đoàng đoàng vài cái có khi hiệu quả.” Giản Phàm mở mồm một cái là có chủ ý xấu ngay.

“A, đúng rồi, cách hay đấy.” Tiêu Thành Cương cực lực ủng hộ cái mồm thối của Oa ca.

Vương Minh gật gù: “Có lý đấy, chú Trần thích nhất khoản đó.”

“Đúng cái rắm, bị ngu à? Súng bắn tĩa cần được sự cho phép đặc biệt của tổng đội đặc cảnh, ai đi xin? Bằng vào bộ dạng này của chú ấy, cả đời xem không chừng ai cho sờ vào súng nữa đâu.” Quách Nguyên lấy thực tế phủ định.

Nói vậy ai cũng buồn bã, người cảnh sát già sắp cho nghỉ bệnh này e thực sự là không còn cơ hội được sờ vào khẩu súng nữa, một tay súng bắn tĩa chiến công hiển hách bị gục ngã bởi rượu, nghĩ thôi đã đau lòng.

Rất đau lòng, chỉ nhìn bác Giang tóc bạc gần hết ngời thất thần ngồi ở ghế đợi thôi cũng khiến Giản Phàm đau lòng, còn cả đám đồng đội cũ vẫn lúc nào cũng một vẻ ma đói phong trần, đều đau lòng. Không chỉ y, mà trong lòng mỗi người ở đây đều không dễ chịu, đội ngũ này năm nào cũng có người bị khai trừ, nghỉ hưu, thôi việc, già như chú Trần, lui về cũng không phải sớm nữa, vậy mà ai nấy đều ảm đạm, mỗi khi có đội viên mới ra nhập đội, đều bắt đầu được ông chú hói này chỉ dẫn sử dụng súng trong thực tế ra sao, mỗi lần chấp hành nhiệm vụ, đều là ông chú hói này giao súng dặn dò chú ý an toàn.

Một cảnh sát cống hiến cả đời, rốt cuộc bị cho nghỉ hưu như bị tống cổ, có ai mà vui nổi.

Cửa mở, Lục Kiên Định mặc cảnh phục dẫn Trương Anh Lan và Cảnh Văn Tú đi ra, vừa mới nhìn thấy Giản Phàm và Dương Hồng Hạnh, cả ba người kia đều bất ngờ, trong đó ánh mắt của Cảnh Văn Tú là có biểu cảm phong phú nhất, thiếu chút nữa đã vui mừng gọi ra tiếng, may mà cuối cùng cũng nén lại được.

Trương Anh Lan nhìn Giản Phàm hết sức tinh thần đứng giữa đám cảnh sát như hạc đứng giữa bầy gà, khẽ gật đầu một cái rồi thở dài. Lục Kiên Định vỗ vai Giản Phàm, cảm tưởng như vỗ vào tảng đá, vẫn rất rắn chắc: “Thằng nhóc này không làm cảnh sát thật là phí, hay là về làm vài năm nữa?”

“Đội trưởng Lục, anh định dày vò tôi thành như chú ấy mới cam tâm à?” Giản Phàm hát đầu về phía người trong phòng, khiến hắn không đáp nổi, hỏi Trương Anh Lan: “Chú ấy ra sao rồi ạ?”

“Trúng độc rượu đã gây ảnh hưởng tới trung khu thần kinh, thêm vào thời gian dài sống trong trạng thái khép kín, tạo thành ảnh hưởng xấu tới sức khỏe tâm lý, cần phải kiêng rượu, tĩn dưỡng.” Trương Anh Lan nói với vẻ mặt không thể giúp gì hơn, mấy năm qua bà vẫn miệt mài nghiên cứu cảnh sát thực địa cơ sở, nếu chọn nguyên mẫu vấn đề tâm lý thì Trần Thập Toàn từ vũ cảnh, đặc cảnh tới hình cảnh đều trải qua, giết không ít người chắc chắn là điển hình nhất, đó là cảnh sát thiết huyết, gia đình bất hòa, vợ chồng xung đột, con cái xa lánh, là nam nhân thất bại nhất trong cuộc sống.

Thất bại tới cuối cùng ngã gục dưới đáy chai rượu thì Trương Anh Lan xem ra không cứu được nữa, dẫn trợ lý của mình đi, Cảnh Văn Tú mấy lần quay đầu, nhưng không phải nhìn Giản Phàm, mà nhìn Dương Hồng Hạnh, ánh mắt rất lạ ...

Tiền khách rồi, Vương Minh đi đầu hô hào: “Vào đi, vào cả đi nào.”

“Chú Trần, bọn cháu tới thăm chú đây.” Sử Tĩnh Viện cũng cố phấn chấn tinh thần vui vẻ gọi.

“Chú Trần, xem bọn cháu dẫn ai tới này, đệ tử đặc ý của chú đấy.” Tiêu Thành Cương vọt ngay tới bên giường bệnh khoe công trạng.

Đám đông xúm quanh Trần Thập Toàn ra cố gắng tỏ ra thật sôi nổi, ông ta chỉ ậm ừ vài tiếng, nhìn Giản Phàm không có biểu hiện gì đặc biệt, mắt lướt qua một cái rồi quay về trạng thái thờ ơ.

Chương 115: Khuyên lại thành khích. (2)

Dương Hồng Hạnh và Giản Phàm đứng ở đầu giường đối diện với Trần Thập Toàn, thấy Giản Phàm mãi chẳng nói gì, cô khẽ đẩy một cái, giờ thì không chỉ một mà ánh mắt hai người họ đều giống nhau.

Vô ích, Sử Tĩnh Viện thất vọng, ai cũng thất vọng, năm ngày qua ai cũng tới rồi, mới đầu cho rằng Trần Thập Toàn vì xảy ra chuyện bẽ mặt nên xấu hổ, nhưng dần mới biết do mầm bệnh tích góp lâu ngày, giờ đột nhiên bệnh tới như núi lửa.

“Mọi người đi đi ...” Trần Thập Toàn đột nhiên đưa tay xoa đầu Tiêu Thành Cương ở gần nhất, lắc đầu với bác Giang, sau đó xua tay: “Đi cả đi.”

Đang nói cười, tất cả trâm mặc đứng dậy, nhưng không ai chịu đi, đứng nhìn nhau, sợ giờ đi rồi, Trần Thập Toàn cả đời sẽ thế này, không vực dậy được nữa.

“Sư phụ.” Giản Phàm im lặng từ đầu tới giờ mới nói một câu: “Chúng ta uống vài chén đi.”

Trần Thập Toàn mắt sáng lên, môi mấp máy theo phản xạ điều kiện, khi mọi người còn há hốc mồm ngạc nhiên thì ông ta trừng mắt lên: “Xéo.”

Rồi, cuối cùng cũng không giữ được bộ dạng lãnh đạm buông xuôi mọi thứ nữa, một tiếng

"xéo" làm cả đám dở khóc dở cười nhìn Giản

Phàm, không biết nên vui hay bực mình, vì rượu mà ra thế này rồi, y còn rử uống rượu.

Giản Phàm nở nụ cười toe toét rất không hợp thời điểm, ngồi xuống bên cạnh Trần Thập Toàn, xua tay: “Mọi người ra ngoài đi, tôi ngồi với sư phụ một chút ... Chị Sử, chị và Bác Giang cũng ra ngoài đi.”

Đám thanh niên Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên đùn đẩy nhau ra trước, bác Giang và Sử Tĩnh Viện còn chưa yên tâm nhìn lại mấy cái bị mời ra nốt, Dương Hồng Hạnh nắm tay Trần Thập Toàn một cái, theo mọi người ra ngoài đợi

Phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, điều kiện không tệ, đoán chừng là chút an ủi cuối cùng của đội với người cảnh sát già. Giản Phàm đóng cửa lại, lúc này Trần Thập Toàn đã nằm xuống, kéo chăn lên, muốn giả chết không để ý tới y, ông già này giờ đối đãi với ai cũng thế, đừng nói Lục Kiên Định, đoán chừng Ngũ Thần Quảng tới chỉ thêm vài tiếng ậm ừ thôi.

“Sư phụ, tôi không tới đây khuyên giải chú, khó chịu với tôi làm gì?” Trong phòng chỉ còn hai người, nói chuyện cũng thuận tiện, nếu không có người khác, hơi chút lại trừng mắt với lờm nguýt còn làm ăn được gì: “Chú cần gì khuyên, đúng không, chú là ai chứ, bao nhiêu tội phạm thành ma dưới súng của chú rồi, sóng gió gì mà chú chưa trải qua, chẳng lẽ hai chai Nhị oa đầu thôi mà đã gục rồi à? Chú, mọi người đi hết rồi, mấy người muốn khuyên chú đi hết rồi.”

Quả nhiên Trần Thập Toàn khẽ "hừ" một tiếng ngời lên, có chút ngại ngùng nhìn đứa đệ tử quần áo, sơ mi trắng, tinh thần sáng láng, không hề giống cái dáng vẻ nghèo đói sa sút mấy năm trước.

“Năm 1984 nghiêm đả, một năm tử hình ba nhóm, một mình chú bắn chết 4 tên, bốn năm làm đao phủ, bắn chết 17 tên lưu manh, xứng danh làm đao thủ phủ số một trung đội vũ cảnh, đừng nói kẻ ác, ác quỷ gặp chú cũng phải cúi đầu, tôi nhớ không nhầm chứ?”

Trần Thập Toàn mắt hơi ánh lên sắc đỏ, bất tri bất giác ngời thẳng lưng gật đầu.

“Năm 1992, vụ án buôn bán ma túy quy mô đầu tiên của Đại Nguyên, mức độ trắng trợn chưa từng có, khi đó nội ứng nằm vùng của chúng ta bị chúng giết, tên trùm Tiền Đức Nguyệt chết thế nào? Người khác không biết, hình cảnh chúng ta thì lạ gì, chú lên tàu hỏa cho hắn một phát vỡ đầu, đội trưởng Tần còn kể, cả đám thủ hạ sợ đá ra quần không dám nhúc nhích.”

Mặt Trần Thập Toàn có thêm vài phần huyết sắc, nhớ lại quá khứ anh dũng năm xưa, có chút máu nóng dâng lên rồi.

“Năm 94, chúng ta diệt trừ nhóm 4 tên hòa thượng, bao vây hai mấy tên ở trong sán nhảy, bọn chúng đều có xích sắt đao

kiếm, bọn đấy chết không ai thương, vậy mà chú tự nhiên từ bi dùng tay không hạ năm sáu tên

“Ha ha ha, toàn đám tiểu lưu manh, giết làm cái gì.” Trần Thập Toàn liếm cánh môi khô cong, dù gì nói được một câu hoàn chỉnh.

Tiếp theo đó không dễ nói nữa, Trần Thập Toàn được đưa lên đội đặc cảnh, một lần xảy ra vụ án bắt cóc ở tòa nhà công ty cơ giới Khoáng Sơn, thời đó chất gây nổ được quản lý chưa chặt, ở tỉnh Sơn Bắc khắp nơi là mỏ than này, kiếm thuốc nổ rất dễ, ác đồ buộc 20 kg thuốc nổ lên người, tuyên bố muốn đánh sập tòa nhà công ty.

Vụ án rất đơn giản, công ty nợ hơn trăm vạn tiền thi công, tổng giám đốc là kẻ chây ì, nợ tiền mãi khiến khách thương vùng ngoài kia đi vào đường cùng phải mạo hiểm. Ác đồ không tìm được chính chủ, bắt lấy thư ký, uy hiếp đòi gặp tên tổng giám đốc kia, tính chất sự việc vô cùng ác liệt, sở quyết tâm không để tội phạm thoát, hạ lệnh tiêu diệt bằng mọi giá.

Lần đó từ góc độ kỹ thuật mà nói là giải cứu thành công mỹ mãn, Trần Thập Toàn nổ súng bắn vào chân con tin, trong tích tắc con tin ngã xuống, lại nhanh như chớp bóp cò bắn vỡ đầu ác đồ.

Có điều thành công không mang lại vinh dự, người nhà con tin bị thương đi khắp nơi kiện cáo làm âm ỉ. Để tiêu trừ ảnh hưởng sự kiện, Trần Thập Toàn bị kỷ luật, điều xuống đại đội một quản lý kho súng ... Tới tận khi xảy ra vụ án nổ súng cướp tiền ngân hàng mới xuất sơn, rồi sau đó là sự kiện Tiểu Chương Hà, cách hơn trăm bước chân bắn nát tay Tế Thụ Dân, lần này bắt sống nghi phạm, kết quả vẫn là kỷ luật, đưa đi lau súng, sau đó chuyện ngày hôm nay.

“Ài ...” Trần Thập Toàn không nói gì, đưa tay sờ áo sơ mi trắng muốt phẳng phiu của Giản Phàm, còn thoảng chút mùi thơm nước hoa, hình tượng có phần giống ông chủ rồi, không còn bóng dáng cảnh sát nữa, cái ông già này trải qua bao nhiêu chuyện bất công như thế, vẫn kiên định coi nghề nghiệp của mình là vinh quang không nghề nào khác so được.

“Hạnh Nhi mua đấy ạ.” Giản Phàm cười ngượng giải thích, dù gì Dương Hồng Hạnh sinh ra đã là tiểu thư nhà phân cục trưởng rồi, thừa sức cải tạo anh chàng nhà quê.

Trần Thập Toàn khôi phục thái độ hờ hững như trước, vỗ vai: “Về đi, làm việc đi.”

“Chú Trần, nghe tôi nói đã ... Lần này chủ nghỉ hưu rồi sẽ làm gì?” Giản Phàm đổi phương thức nói chuyện.

Trần Thập Toàn lắc đầu nằm xuống, phản ứng dần chậm chạp.

“Vậy tôi kiến nghị cho chú hai công việc nhé, tôi biết chú thích cuộc sống dưới hòn tên mũi đạn, thích liếm máu lưỡi đao. Giờ tôi cho chú con dao chín tác, tiếp tục cuộc sống khoái ý ân cừu, được không?” Giản Phàm xúi bẩy, không nói mục tiêu, chỉ nói quá trình thu hút sự chú ý của Trần Thập Toàn.

“Làm gì? Phóng hỏa giết người à?” Trần Thập Toàn quá nhiên là mắc bẫy, tò mò không hiểu thời đại này làm sao còn có loại công việc đó nữa.

“Không phải giết người ... mà là giết lợn, thế nào ạ?” Giản Phàm cười híp mắt.

Bên ngoài chưa ai đi, Quách Nguyên bám vào cửa sổ vừa nghe tới giết lợn là rụt đầu lại ngay lập tức, đợi sóng gió nổi lên: “Bỏ mẹ rồi, xong rồi, cái thằng này muốn ăn đòn rồi.”

“Không có động tĩnh gì, hay đồng ý rồi, chú Trần trông cũng giống tên giết lợn lắm mà.” Tiêu Thành Cương vừa nói làm Dương Hồng Hạnh và Sử Tĩnh Viện cùng phì cười, không biết là ai vung tay ra bợp cho hắn một phát ...

Kỳ lạ, ngoài hành lang nhốn nháo, vậy mà trong phòng im phăng phắc, Trần Thập Toàn dùng ánh mắt vô cùng quái dị nhìn Giản Phàm.

Chương 116: Khuyên lại thành khích. (3)

Giản Phàm thì cứ hồn nhiên như chẳng biết gì, tiếp tục chỉ trích lẫn xúi bẩy: “Sư phụ, đừng xem thường giết lợn nhé, chú nghĩ mà xem, dao trắng đâm vào, dao đỏ rút ra, máu tuôn xối xả, tha hồ đâm chém cả ngày, đã hơn giết người ... Chú nghĩ xem, năm xưa chủ bắn súng tay vững, mắt chuẩn thế nào, đó chính là nhân tố thiết yếu của nghề giết lợn đấy, chú căn bản không cần luyện tập, chú cứ xách dao ra trận là xong. Chú nghĩ mà xem, tay cầm dao chín tác, lưỡi dao loáng lên, máu phun thành vòi, không phải thỏa mãn nhu cầu bạo lực của chú à, giết người cũng giết rồi, lợn là cái quái gì, chú mà tới đó, đảm bảo làm đội trưởng mổ lợn ... Á!”

Chát! Vung tay tát Giản Phàm một phát đanh gọn, tát thẳng tay, mười hai thành công lực, làm Giản Phàm bất ngờ trúng đòn đau ù tai mất phương hướng, vừa thâm hô hồng rồi định chuồn thì đã quá muộn. Trần Thập Toàn bất chấp cái chân bị thương nhào bổ tới Giản Phàm, lăn xuống đất, lửa giận bốc cao ba trượng, bất chấp hết, tát liên hồi, thế là trong phòng vang lên tiếng kêu như lợn bị chọc tiết.

“Chết rồi, đánh nhau rồi, đánh nhau rồi.” Tiêu Thành Cường trở mắt nhìn một già một trẻ đánh nhau tưng bừng, hết hồn đầy cửa, không được, cửa chốt bên trong rồi.

“Húc, húc ra!”

Mấy thanh niên hò hét, nối nhau húc cửa, rầm! Tiêu Thành Cường vai u thịt bắp xô tung cánh cửa, bảy tám người xông vào, người lôi kẻ kéo tách hai bên ra, Trần Thập Toàn chưa chịu thôi, miệng chửi bới: “Thằng vương bát đản, thằng nhãi ranh này, chê lão tử chưa đủ mất mặt à?”

Giản Phàm bị tát rát cả mặt cũng lên cơn chửi lại: “Lão già này, đánh tôi à? Say rượu thành cái bộ dạng rồi vờ vịt gì, sớm mất hết mặt mũi lâu rồi.”

“... Mày, mày ... Mọi người buông tôi ra, hôm nay tôi bóp chết cái thằng này.” Trần Thập Toàn bị Tiêu Thành Cường và Quách

Nguyên ôm lấy đê lên giường, ra sức vùng vẫy.

Sử Tĩnh Viện sợ đụng chạm vào vết thương, máng Giản Phàm: “Giản Phàm, bớt nói đi.”

Giản Phàm bị Vương Minh, Tùy Hâm đẩy vào góc tường chẳng kém cạnh: “Buông ra, buông tôi ra ... Để chú ấy đánh xem, nổi giận cái gì? Còn biết mất mặt à, mất mặt mà nằm lỳ trên giường giả vờ giả vịt à ... Mọi người tới thăm chú, là quan tâm, tôn trọng chú, chú còn làm ra vẻ không để ý tới người ta, đến ngay cái đó còn chẳng biết, tương lai có chết, chẳng ai tới thăm đâu.”

Mẹ nó, thằng này điên rồi, té ra hai năm qua chẳng thay đổi gì hết, Vương Minh vội đưa tay bịt mồm Giản Phàm lại, y vẫn vùng vẫy, từ kẽ tay liên tục có tiếng "ư ử" phát ra, rõ ràng vẫn đang chửi.

Bên này chửi, bên kia bất ngờ lại yên tĩnh, không có động tác gì nữa, hai mắt đờ ra, từ từ nhìn về phía Giản Phàm.

Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên cẩn thận buông tay, trong góc phòng vẫn truyền ra tiếng huỳnh huých, Trần Thập Toàn nhìn Giản Phàm bị mình đánh học máu, nhìn đám đồng nghiệp đứng bên lúng túng không biết xử lý thế nào, cũng thấy mình quá đáng rồi.

Dương Hồng Hạnh đi tới lấy khăn tay ra lau máu cho Giản Phàm, Tùy Hâm và Vương Minh mới thả y ra, nhưng vẫn chặn giữa hai người, đề phòng họ lao vào nhau.

“... Nhìn xem, việc gì mà phải đến thăm, đánh chửi người ta khỏe như thế cơ mà, chẳng có chuyện gì hết. Con mẹ nó chú, uống rượu thành não tàn luôn rồi, không còn phân biệt được tốt xấu nữa ... Ai thích tới thăm thì thăm, sau này chưa tới lễ truy điệu thì đừng gọi tôi ...” Phải dốc hết sức bình sinh Dương Hồng Hạnh mới kéo được Giản Phàm nói xằng nói bậy rời khỏi phòng trong ánh mắt khó xử của đám đồng đội.

“Chú Trần, chú Trần ... Tĩnh lại ... Mau, mau gọi bác sĩ đi.” Quách Nguyên đột nhiên kêu thất thanh.

Hả? Giản Phàm và Dương Hồng Hạnh ngạc nhiên nhìn nhau quay vào phòng, thấy mọi người xúm quanh giường ra sức gọi,

Tiêu Thành Cương lao như bay khỏi phòng, Giản Phàm há hốc mồm, giận tới xỉu rồi à, sao kém thế?

Hơn một phút sau bác sĩ dẫn hai ba y tá vội vàng chạy tới, vén mí mắt, đặt ống nghe, sau đó phát tay, bảo đưa tới phòng cấp cứu, giường cũng chính là xe, mọi người hợp lực đẩy ra khỏi phòng, trong lúc vội vàng không quên lườm Giản Phàm một cái.

“Xem anh kìa ...” Dương Hồng Hạnh lảm bảm, lại nhìn Giản Phàm mắt trái bị đâm sưng húp, má đỏ lên, máu mũi nhoe nhoét, xoay ngược khăn tay lại lau.

“Nguy, nếu chẳng may giận quá thành bán thân bất toại, đâm đại đội một thế nào cũng giết anh ...”

Giản Phàm nắm tay Dương Hồng Hạnh chạy xuống tầng hai, hỏi vị trí phòng cấp cứu, tới nơi sáu cặp mắt bất thiện nhìn chằm chằm hai người. Bác Giang thở dài lắc đầu, Sở Tĩnh Viện mím chặt môi như cố nén lời trách móc xuống, lời Giản Phàm khi này quá khó nghe.

“Cái thằng này.” Quách Nguyên tất nhiên chẳng lịch sự gì, chỉ mặt nghiêng răng nói: “Ai dính vào là xui xẻo, chúng ta không nên gọi cậu ta tới.”

“Tổ trưởng Quách, không phải anh đề nghị à, giờ lại nói ngược thế?” Tiêu Thành Cương bực mình cắt ngang làm Quách Nguyên im luôn.

Bên này không tiếp lời, tới Vương Minh lên tiếng: “Giản Phàm, mấy ngày qua người tới thăm chú Trần, trên từ cục trưởng, bí thư, dưới tới chi đội trưởng, đội trưởng, chú ấy có làm sao thì cậu ăn đủ.”

“Ăn đủ cái gì, mẹ nó, dọa ai đấy hả? Có làm sao thì tôi nuôi chú ấy, chú ấy ra thế này do tôi hay do làm cảnh sát vậy hả?” Giản Phàm lên tiếng rồi, khí thế hùng hổ: “Mấy anh cũng thế, ai không làm cảnh sát nữa thì theo tôi.”

Lần này cả Dương Hồng Hạnh cũng không vui, đá Giản Phàm một cái.

“Thế nào cũng phải có người làm chú, kiếm tiền không có gì sai, nhưng mặc cảnh phục cũng không có gì không đúng.” Bác Giang không phủ định lời Giản Phàm, chỉ thông thả nói: “Bác làm cảnh sát từ thời cách mạng văn hóa chưa kết thúc, khi đó

câu đầu tiên được học khi báo danh là ‘Quốc không phòng thì không mạnh, gia không phòng không yên, phòng mà không cảnh không được!’. Thoáng cái đã mấy chục năm trôi qua, sống tới thấu hiểu rồi, trên đời này, thế nào cũng cần có người cống hiến, có người anh hùng cả đời, đa phần là lặn lẽ bình thường, đương nhiên có kẻ ngồi không hưởng lợi, đều là lựa chọn mỗi người, đừng nói ai đúng ai sai.”

Người đứng, người ngồi, có người suy nghĩ, bị lời bác Giang làm trầm tư trong thế sự, không ai trách móc Giản Phàm nữa.

Giản Phàm lần nữa lại lên tiếng không hợp thời điểm: “Chú Trần cống hiến rồi, đổ máu đổ nước mắt rồi, ừ, đó là lựa chọn của chú ấy, không ai nói gì, vậy thì hát nước bắn lên người chú ấy, chụp nồi đen lên đầu chú ấy, cũng là lựa chọn à? Mấy năm qua chú ấy luôn muốn quay trở lại tuyến đầu, dù nguy hiểm, dù vất vả cũng không bận tâm, nhưng mang cái tội danh này, tư cách ra thực địa cũng không có, đây là lựa chọn à? Không chỉ chú ấy, còn chị Hồ nữa, thân nữ nhi mà xông pha tuyến đầu, lặn lội sớm khuya có thua kém bất kỳ nam đồng nghiệp nào không? Cuối cùng giờ thế nào, bị bắt đi một chuyến, không tìm ra cái gì liền thả ra, nhưng tổ chức có thanh minh cho chị ấy không, hay để chị ấy chết chìm trong điều tiếng, đó cũng là lựa chọn của chị ấy à?”

Từng câu từng chữ như gai đâm làm đám cảnh sát bóp chặt tay, như xương cá nghẹn cổ, bọn họ đều là người tham gia chuyên án cùng Hồ Lệ Quân, cô là người thế nào, họ rõ hơn ai hết. Chỉ là muốn an ủi cũng không được, nam còn đỡ, họ có thể tới tìm, thi thoảng cùng nhau nhậu một trận, nhưng lại là đồng chí nữ, thế nên có lòng cũng đành chịu.

“Thập Toàn có đũa đồ đệ giữa đường thế này là đáng rồi!” Mãi lâu sau Bác Giang mới nói một câu, giọng vài phần cảm phẫn.

Chương 117: Chuyện cũ như mây khói. (1)

Tất cả không nói nữa, im lặng chờ đợi, một thời gian dài, phòng cấp cứu mới mở ra, một vị bác sĩ áo trắng, người dong dỏng cao xuất hiện, cởi Khẩu trang gọi: “Ai là Giản Phàm?”

“Tôi.” Giản Phàm giơ tay, cùng những người khác đổ dồn tới.

Bác sĩ nhìn Giản Phàm mặt dính máu thì ngạc nhiên, song vẫn chỉ bên trong: “Vào đi, bệnh nhân muốn gặp anh, hiện giờ tâm tình ông ấy vừa mới ổn định, đừng làm ông ấy kích động.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

Giản Phàm vội lách người đi vào, đám Quách Nguyên không yên tâm muốn đi theo, bác sĩ đưa tay ngăn cản, lên tiếng mắng mỏ, mà đối tượng là Tiêu Thành Cương có bộ mặt lưu manh bặm trợn nhất: “Không được phép có lần sau, ông ấy bị chứng triglyceride máu, ảnh hưởng tới trung khu thần kinh, nếu còn kích thích ông ấy, não cung cấp máu gặp vấn đề, khiến nghẽn mạch máu gây đột quy, lần này may mà ở bệnh viện cấp cứu kịp thời, nếu là ở nơi khác thì ai chịu trách nhiệm ... Bệnh nhân cần quan tâm, cần chăm sóc, các cậu cố ý chọc tức ông ấy à? Vừa rồi cậu cãi nhau với ông già phải không, cả tầng đều nghe thấy đấy.”

Càng nói càng nghiêm trọng, cơ bản là bệnh nhân không sao, hơn nữa còn làm nổi bật được y thuật cao siêu của bác sĩ.

Tiêu Thành Cương bị oan, nhưng đang ở ngoài phòng cấp cứu, không tiện tranh cãi, chỉ là nghe thấy hỏi thủ phạm thì cười mỉa mai: “Kẻ đó không phải vừa mới được gọi vào à? Không chỉ cãi nhau đâu, còn đánh nhau đấy.”

“Hả? Là anh ta? Thôi chết rồi ...” Bác sĩ ba hồn bảy vía chạy ngược lại, đóng cửa, giữ đám cảnh sát ở ngoài.

Trong phòng cấp cứu, Trần Thập Toàn đã mở mắt, nắm tay Giản Phàm, làm gì giống kẻ thù không đội trời chung chứ, rõ ràng cảnh cha hiền con hiếu. Cái thằng mặt đen kia nói láo đổ tội cho người tốt rồi, bác sĩ tức tối ra ngoài xua cả đám đi thật xa, không cho quấy nhiễu.

“Đau không?” Trần Thập Toàn giọng áy náy, sờ bàn tay hai năm càng thêm gân guốc thô ráp của Giản Phàm: “Gọi là sư phụ chú tôi chẳng dạy cậu được gì, hơn nữa cậu không còn là cảnh sát nữa, tôi không có tư cách gì để đánh cậu.”

“Chú đánh thì cũng đánh rồi, lại còn lấy lòng làm gì?” Giản Phàm vừa trách vừa trêu: “Không phải tôi không đánh được chú, lần đi bắt Quỷ Kiểm Thủ, đánh cho chú không bò dậy nổi đấy thôi.”

“Được, đợi tôi khỏe lại đánh nhau trận nữa.” Trần Thập Toàn yếu ớt nói, nhưng ý tứ thể hiện đã thông suốt hơn nhiều rồi.

Giản Phàm thở phào, thôi thì coi như trong phúc có họa, nhe răng cười với vị sư phụ xưa nay chẳng biết phân lớn nhỏ gì, chỉ một nụ cười là quên hết oán thù rồi, vui vẻ nói: “Vậy chú mau khỏe lại đi, tôi cũng không có ý gì cả, chẳng qua bảo chú giết lợn thôi mà, chú để bụng như thế à?”

“Không phải ... Tiểu Phàm này, lúc này cậu kể một loạt chuyện cũ, kỳ thực nhiều chuyện tôi không nhớ nữa, nhưng có một chuyện, cả đời tôi không quên được ...” Trần Thập Toàn thở ngắn than dài, mặt mày u ám, chính là cái bộ dạng thường thấy khi quanh năm lau súng trong kho.

“Chuyện ở Tiểu Chương Hà sao?” Giản Phàm ngay lập tức nghĩ tới Trương Kiệt.

Trần Thập Toàn lắc đầu: “Không phải, là chuyện ở công ty cơ giới, chuyện đó cấp độ bảo mật, cậu chỉ biết vụ án thôi nhưng không biết sự thực ...”

“Khi đó tên ác đồ toàn thân quán thuốc nổ, muốn cho nổ tung toà nhà công ty, tôi là đội trưởng của chi đội đặc cảnh, chúng tôi nhận được mệnh lệnh là, bằng mọi giá phải bắn chết ác đồ, bảo toàn tòa nhà, tiêu trừ ảnh hưởng xã hội. Tôi dẫn đám đồng đội khí huyết phương cương, coi ác như thù tới thẳng hiện trường, hiện trường như nồi nước sôi, quần chúng trong tòa nhà cùng vây quanh xem phải tới gần nghìn người, chúng tôi tìm thấy bốn điểm bắn tỉa phù hợp, sáu tay súng bắn tỉa đều không dám chắc có thể một phát lấy mạng, ác đồ thì hết sức quá khích, yêu cầu tổng giám đốc Tất Lộ Thăng ra mặt, nhưng mà tên đó thì sợ vỡ mật trong biết trốn đi đâu rồi.”

Giản Phàm thấy tay chú Trần run lên, dùng tay còn lại nắm chặt lấy, lơ mờ đoán ra trong câu chuyện xưa cũ này còn có điều mình chưa biết: “Về sau thế nào?”

“Vụ án xảy ra quá đột ngột, chúng tôi căn bản là chưa có thông tin liên quan tới ác đồ, thời đó có phải ngồi vào máy vi tính bấm bấm vài cái là ra hết quan hệ họ hàng ba đời đâu. Đến khi thấy hấn điên cuồng la hét muốn chết cùng tòa nhà, tôi nhìn ra hấn rất sợ hãi, hơn nữa còn đòi họ Tất phải trả tiền ... Khi đó tôi lớn gan lắm, suy tính phải chăng ác đồ bị dồn tới đường cùng mới mạo hiểm, những người như thế chắc chắn vô cùng lưu luyến với cuộc sống, cho nên mới giằng co hơn nửa tiếng.”

“Chúng tôi vừa đồng ý với hấn đi tìm người, vừa đồng ý gom tiền trả hấn, kỳ thực đều là giả. Sau đó tôi dẫn một đồng đội mặc áo chống đạn đóng giả họ Tất lên tầng 8, giơ hai tay đi vào, súng buộc ở vai, nhìn phía trước hoàn toàn không thấy. Lúc đó tiền không có, người trốn rồi, còn cách nào đâu, tới khoảng cách thích hợp, tôi rút súng ở vai bắn bị thương con tin, nhân lúc hấn loạng choạng bắn một phát vào đầu ... Cùng hấn ngã xuống, bốn khẩu súng bắn tĩa đồng loạt bắn vào đầu, chết không kịp kêu một tiếng.” Trần Thập Toàn càng nói giọng càng run, mang theo nỗi tiếc vô hạn.

Giản Phàm biết đó cũng là lúc bắt đầu kiếp nạn của ông, nhưng không thấy chuyện đó có gì sai: “Chú Trần, dù sao hấn gây một mối nguy hiểm lớn thế cho trị an, tiêu diệt nhanh gọn là đúng mà.”

Trần Thập Toàn lắc đầu, tiết lộ một tin chấn động: “Kỳ thực không hề có thuốc nổ, chỉ có dây dẫn cháy là thật thôi.”

“Hả?!” Giản Phàm chấn kinh tới không nói lên lời.

“Người bị tôi bắn chết là Tân Quốc Cường, trước đó công ty nợ tiền làm hấn khuynh gia bại sản, không còn cách nào khác, nghĩ ra cách đó để đòi tiền ... Sau đó không lâu truyền ra tin họ Tất ở Macao đánh bạc thua 4000 vạn, chạy ra hải ngoại, tới giờ chưa bắt được. Thư ký bị tôi bắn tàn phế mất công việc, mất cả chồng, nên căm hận đi kiện khắp nơi, chi đội ra mặt áp xuống. Cô ấy nhớ mặt tôi, nên cứ đợi ở bên cửa chi đội, tôi đi ra là chống nạng

tới nhổ một bãi nước bọt vào mặt, tôi ... Tôi ngay cả một câu xin lỗi cũng không nói được.” Trần Thập Toàn gian nan lắm mới nói được ra câu cuối.

Ai có thể ngờ nội tình ngoắt ngoéo như vậy, Giản Phàm chỉ biết an ủi: “Chú Trần, lúc đó chúng ta đâu biết đối tượng không mang thuốc nổ, chú làm thế là vì cứu cô ta mà.”

Hiểu rồi, hiểu hết rồi, nguồn cơn là ở đây, chú Trần vì sao tự trách bản thân như thế, sau cái lần giết nhầm đó mất tới mười mấy năm mới cầm lại được súng ra thực địa, nhưng không thể giết người được nữa, ngay cả với kẻ như Tề Thụ Dân cũng chỉ bắn vào tay.

Quả nhiên Trần Thập Toàn khàn khàn nói: “Sinh mạng con người mong manh lắm, một viên đạn là có thêm một vong hồn, đến lúc hối cũng quá muộn ... Xem ra tôi già thật rồi, bên trên thì sợ cô phụ tổ chức, dưới thì sợ gây ra thêm nghiệt chướng, nếu hôm đó tôi quyết đoán hơn, bắn chết tên lái xe thì Trương Kiệt không hi sinh, cậu cũng không nguội lạnh bỏ đi ...”

Nói tới đó không kìm được hai hàng nước mắt mờ đục, khuôn mặt hung dữ lại không khác gì đứa trẻ phạm lỗi, người cô ro, thi thoảng run lên từng chập.

Chương 118: Chuyện cũ như mây khói. (2)

Giản Phàm lấy ống tay áo lau hai hàng nước mắt đau khổ hối hận đó, nhỏ giọng nói: “Chuyện thành quá khứ rồi, đúng đúng sai sai ai có thể nói rõ hết, năm xưa chú bắn chết Tân Quốc Cường không sai, hắn lựa chọn liều mạng, kết cục mất mạng là tự chuốc lấy, mệnh lệnh đưa ra là loại bỏ nguy hiểm lớn, không bao gồm bảo vệ con tin. Chú làm tốt hơn cả nhiệm vụ được giao, có trách chỉ trách ông trời trêu đùa người ta. Trương Kiệt hi sinh cũng chẳng phải lỗi của chú, hôm đó không phải tổ chúng ta mà là tổ khác, hắn sẽ có người khác hi sinh, Tề Thụ Dân là kẻ vô cùng xảo quyệt tàn nhẫn, muốn bắt hắn mà không có tổn thất là hoang đường ... Trước đó hắn bao lần trốn truy bắt, vì thế thêm không biết bao nhiêu người chết, cuối cùng thậm chí bản thân hắn chẳng biết đã giết bao nhiêu người.”

“Chú Trần, qua rồi, tôi không dám nói đúng sai được mất, tôi chỉ nói, bao năm qua chú bỏ lỡ quá nhiều thứ rồi, con gái chú vì sao mặt nặng mày nhẹ với chú? Đó là vì chú có quan tâm tới cô ấy đâu, chú ngoài khẩu súng, ngoài nghề nghiệp, chú có quan tâm tới cái gì khác đâu. Tính khí chú lại khó ưa như vậy, đến một người bạn tri âm cũng chẳng có. Đây mới thực sự là lỗi của chú.”

“Tôi ...” Trần Thập Toàn mấp máy môi, không sao biện bạch được.

“Chú Trần, chú nghe tôi lần này, đừng uống nữa, nghỉ hưu quách đi, đợi khỏe lại, thích làm gì thì làm, người chết thì không vấn hồi được nữa, nhưng những người còn sống, bao nhiêu người quan tâm tới chú như vậy, còn vấn hồi được đấy. Chú thực sự muốn chuộc lỗi, hay chỉ thích ngồi hối hận, nếu muốn chuộc lỗi thì bắt đầu từ con gái chú đi, đó mới thực sự là người chú có lỗi nhất đấy ...”

Trần Thập Toàn ngồi một lúc rồi gật đầu, cái gật đầu mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Giản Phàm đi gọi bác sĩ, bác sĩ kia quay lại dẫn theo ba y tá với cái xe lăn, kiểm tra xong sai y tá định dìu Trần Thập Toàn lên xe đưa về phòng bệnh, không ngờ Trần Thập Toàn đẩy ra, gọi Giản Phàm: “Đỡ tôi.”

“Chú Trần, chân còn chưa lành mà.”

“Đỡ tôi đi về, chút thương tích này là cái chó gì, đánh gãy chân tôi vẫn đi đứng được ... Lại đây.” Trần Thập Toàn trừng mắt lên, sự hung dữ thể hiện hết ra mặt, đám bác sĩ im re, không ai dám trêu chọc vào viên cảnh sát già tính khí quái dị đó.

Giản Phàm biết ông ta cứng đầu lắm, hết cách đành đi tới đỡ, Trần Thập Toàn khễ chạm cái chân bị thương xuống đất, đau tới cơ mặt co gập mấy cái, vẫn cứ nhìn, vịn Giản Phàm, tập tễnh mở cửa phòng đi ra.

“Cái, cái cái gì!” Quách Nguyên giật mình, lắp ba lắp bắp.

“Vãi đạn, đồ đệ cứng, sư phụ càng cứng, phục, phục rồi.” Tiêu Thành Cương một phen hết hồn, sau đó cười ha hả bình phẩm.

Cười rồi, mọi người có vài phần kinh ngạc vài phần mừng rỡ, Tù Hâm chạy lên định dìu bên kia, bị Trần Thập Toàn đẩy ra. Giản Phàm ngênh ngang nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, chú Trần khỏe lắm, toàn là do bọn họ nói linh tinh, đúng không chú?”

“Đương nhiên, chút thương tích này là cái quái gì? Tôi khỏe hơn bất kỳ lúc nào.” Trần Thập Toàn vênh váo gằn như khinh bỉ.

Mấy chục phút trước còn không rõ sinh tử, vậy mà giờ thành bộ dạng này rồi, ai nấy che miệng cười, giữ sĩ diện cho Lão Trần.

Về phòng bệnh không lâu, Lục Kiên Định nhận được tin mừng, dẫn Trương Chí Dũng, Tần Cao Phong vội vội vàng vàng quay lại, tới nơi thấy Trần Thập Toàn và đám cảnh sát trẻ hút thuốc ba hoa khoác lác.

Trương Chí Dũng gạt đám đông đi vào, khom người xin lỗi: “Chú Trần, lỗi do tôi công tác thiếu chu đáo, chuyện nghỉ hưu tạm hoãn đã, sau này khỏe rồi lại quay về đại đội một.”

“Không không.” Trần Thập Toàn lắc đầu quây quây, giọng kiên quyết: “Nghỉ thôi ... Làm thủ tục nhanh nhanh cho tôi, tôi muốn nghỉ rồi.”

“Lão Trần, đừng có dối.” Tần Cao Phong chưa yên tâm hẳn, khuyên: “Anh làm cảnh sát cả đời rồi, giờ nghỉ làm gì?”

“Giết lợn!” Trần Thập Toàn nhả một hơi khói, nói hai chữ cực uy phong.

Đám Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương, Sử Tĩnh Viện đều không sao nhìn nổi cười, không hiểu nổi cái mồm ma quỷ của Giản Phàm lại thì thầm gì vào tai chú Trần mà cam tâm tình nguyện nhảy xuống hố như thế. Mấy người họ còn biết đầu đuôi, chứ mấy người kia chả hiểu gì cứ mở to mắt trâu ra, Trần Thập Toàn gạt tàn thuốc, khinh khỉnh nói: “Khỏi nhìn tôi, tôi bán mạng không ai cần, bán thịt thế nào cũng có người cần.”

Tiêu Thành Cương gục mặt xuống giường mà cười, những người khác cười đau bụng, bán thịt thì chưa chắc, chứ không bán mạng nữa là cái chắc rồi, lần này khẳng định đã quyết ý cõi cảnh phục, không chút lưu luyến.

Lục Kiên Định thấy chuyện này quá quỷ dị, hơn nửa tiếng trước hẳn rời bệnh viện thì Trần Thập Toàn còn như cái xác chết cơ mà, gọi Sử Tĩnh Viện ra ngoài hỏi chuyện, Tần Cao Phong, Trương Chí Dũng cũng đi theo.

Vừa mới nghe là do Giản Phàm khuyên, Tần Cao Phong giật mình đánh thót, xong rồi, xong rồi, chắc chắn là không có chuyện gì hay ho nữa, thẳng nhai đó lại kéo một cảnh sát xuống bùn rồi.

Ba vị đội trưởng có vẻ cùng chung lo lắng, có điều đứng ở cửa phòng bệnh, nghe bên trong Trần Thập Toàn giọng oang oang bốc phét sự tích anh hùng năm xưa của mình, hay dở gì cũng bỏ xuống được tảng đá trong lòng.

“Ái ái ... Cái lão lừa hói đó, đánh người ta đau quá ... Ái dà ...” Giản Phàm sờ khóe mắt, sờ mặt, vừa mới được xử lý qua loa, cùng Dương Hồng Hạnh ra tới cửa là bắt đầu chửi mắng Trần Thập Toàn.

Dương Hồng Hạnh che miệng cười: “Quách Nguyên nói anh thích ăn đòn, không sai chút nào.”

“Thối lắm, vì đó là chú Trần, cho nên anh mới để cho đánh chú, chú ấy chứa đầy cả bụng tức, không đánh cho thoát ra được, cứ nuốt nước mắt vào trong là xong rồi, giống anh lúc đó.”

“Vậy còn kêu đau.”

“Vớ vẩn, không đau em thử để chú ấy đấm xem.”

“Lại đây cho em xem.”

Trong hành lang dài bệnh viện, Dương Hồng Hạnh kéo Giản Phàm lại đứng đối diện, mắt trái tím bầm một mảng sưng lên rồi, lại còn hai má cũng sưng, Lão Trần trong cơn thịnh nộ không biết nặng nhẹ gì cả, đưa tay ra sờ nhẹ, thấy không có ai, Dương Hồng Hạnh ghé tới hôn "chụt" lên môi Giản Phàm, mắt tình tứ: “Còn đau nữa không?”

“Ơ, hay thế ... Không đau nữa rồi.” Giản Phàm mắt sáng lên, cố làm ra vẻ gật đầu, ánh mắt liếc xuống bầu ngực phập phồng dưới chiếc áo sơ mi trắng, lập tức nuốt nước bọt mặt dày đưa tay chỉ ngực cô nói: “Nếu như cho thêm ít an ủi ở chỗ đó, lập tức khôi phục.”

“Chết đi.” Dương Hồng Hạnh đánh bật ngón tay hư hỏng của Giản Phàm: “Đợi đây, em đi mua thuốc ... lát nữa về an ủi anh.”

Khẽ vỗ vỗ má Giản Phàm như dỗ trẻ con, tích tắc xoay người, đuôi ngựa đong đưa, bóng hình yếu điệu mới đi được hai bước lại không yên tâm quay đầu nhìn, lần này nụ cười ấy thực sự khiến Giản Phàm quên cơn đau, trong đầu chỉ còn lại tư tưởng dâm uế.

Nhìn chú Trần bỏ đi được tâm sự, lòng Giản Phàm cao hứng thay, thấy Dương Hồng Hạnh không trách mình nói năng linh tinh, thậm chí còn có vài phần ủng hộ, Giản Phàm càng cao hứng, cũng phải thôi, vì cô cũng từng trải qua quãng thời gian tương tự.

“À phải, sao chị Hồ không tới thăm chú Trần nhỉ, nếu mà...”

Giản Phàm ngồi ở cái ghế dài cách phòng khám không xa, nảy ra một ý nghĩ kỳ quái, nói thực, không lén lút nhớ tới Hồ Lệ Quân là không thể, vừa vắn lo lắng cũng chính ở nơi này, đây là chuyện tuyệt đối không thể nói với bất kỳ ai.

Chương 119: Chuyện cũ như mây khói. (3)

Nghĩ tới Hồ Lệ Quân, thế là có một cảm giác nổi lên, sự an ủi vuốt ve của Dương Hồng Hạnh cũng biến thành loại áp lực, không khỏi nghĩ tới sau này lập gia đình rồi, nếu còn ra ngoài trêu hoa gheo cỏ chắc chắn sẽ có áp lực tâm lý rất lớn, khẳng định sẽ vô cùng áy náy day dứt, vậy phải làm sao? Dương nhiên biện pháp tốt nhất là kiên trì ... Sau khi kết hôn phải giữ trinh tiết và đạo đức, không thể này nọ nữa.

Thế thì vấn đề rất rõ ràng, mình làm nổi không? Giản Phàm ngồi đó nghĩ vấn đề, lý trí thì rất kiên định, nhưng lại rất thiếu kiên định tự hỏi mình: Mình làm được không nhỉ?

“Giản Phàm, có phải anh không?”

Một giọng nói, giọng nói hết sức quen thuộc, tức thì Giản Phàm ngừng đầu muốn đứng dậy, có điều tích tắc lại ngồi xuống.

Cách đó không xa chẳng biết từ lúc nào có một nữ nhân, đang nhìn chăm chú xác nhận xem rốt cuộc có phải là Giản Phàm không, mắt má sưng vù, miệng cắn tay như thẳng góc, hoàn toàn khác ấn tượng trong lòng cô.

Là Lưu Hương Thuần, làm Giản Phàm lú lỏi, kinh ngạc, nhìn rõ càng kinh ngạc hơn, mái tóc đen có chút hoe vàng, gương mặt tròn trịa, ánh mắt nhìn xuống dưới không tìm được "ợ" một tiếng, cái bụng nhô lên.

Có thai rồi sao?

Tức thì muôn vàn cảm xúc ủa về, mấp máy môi không nói lên lời, một cái mắt to một cái mắt nhỏ nhìn mối tình đầu bất ngờ xuất hiện.

“Đúng là anh rồi ... Làm sao lại thế này? Có chuyện gì?” Lưu Hương Thuần bị khuôn mặt thương tích thể thảm của Giản Phàm làm đau lòng, bất tri bất giác đi tới đưa tay sờ, chạm vào vết thương một cái. Giản Phàm bị đau sức tỉnh ngả người né, động tác này làm Lưu Hương Thuần tỉnh ngộ thân phận giờ của mình, tay cứng lại giữa không trung.

“Bị người ta đánh.” Giản Phàm mãi một lúc mới giải thích.

“Bao năm qua rồi, sao anh vẫn lỗ mãng như vậy, còn đánh nhau với người ta.” Lưu Hương Thuần cảm xúc ngổn ngang, ánh mắt không nói rõ được là nhu tình hay oán trách.

“Không phải đánh nhau, mà là bị người ta đánh.”

“Không phải cũng thế sao ... Bây giờ anh làm gì, em nghe trong tiểu khu nói anh làm đầu bếp ở Quế Viên?” Lưu Hương Thuần lúng túng kiếm đề tài.

“Vậy là em biết à ... Có điều anh không làm ở đó nữa rồi.”

“Ừ.” Lưu Hương Thuần thở dài vô cơ.

Rất thấp, rất nhỏ nhắn, đó là Hương Hương của y, đã từng. Giờ hoài thai rồi, thân hình có chút nặng nề. Giản Phàm miệng đau má sưng, nói không lưu loát, áo sơ mi nhăn nhúm bần thủ, mặt thì sọc dài, trong mắt Hương Hương, càng giống sống không ra sao nên ngại gặp người quen, cô biết Giản Phàm rất giữ thể diện.

Ánh mắt chạm nhau, tính cách của Hương Hương cũng rất thẳng thắn, nên trong đó thể hiện sự nuối tiếc, bất đắc dĩ cùng với ái tình còn sót lại rất rõ ràng. Giản Phàm nhìn ra nên né tránh, vốn định nở nụ cười bắt tay hóa giải hết quá khứ, nhưng phát hiện ra tay Hương Hương xách một cái túi LV, tay kia cầm túi đủ loại thuốc, đưa tay ra chẳng thể nắm lấy, sờ vết thương.

Rất xấu hổ, đặc biệt là gặp nhau ở tình huống này, giống như mình là đứa bé cứ hay gây thị phi, trước mặt Hương Hương không ngẩng đầu lên được.

Hương Hương lại càng thêm tiếc nuối, lấy tấm danh thiếp đưa ra: “... Có chuyện gì khó khăn thì gọi điện thoại cho em, nhà em ở tiểu khu An Cư, cách nơi này không xa ... bất kỳ lúc nào rảnh tới chơi nhé.”

“Ừ.” Giản Phàm máy móc nhận lấy danh thiếp.

“Vậy ... em ... em đi trước ...” Hương Hương lí nhí nói, giống như năm xưa hai người đi học, lén lút gọi Giản Phàm tới, chỉ để nhìn một cái rồi xấu hổ chạy đi.

“Ừ, đi thông thả, anh đưa em ...”

Quả nhiên, giống như phản xạ điều kiện vậy, Giản Phàm đứng lên đi sau lưng Lưu Hương Thuần như che chở, một nụ

cười nhẹ hiện lên trên môi cô.

Đi chậm chậm phía sau, Giản Phàm thấy Hương Hương hành động không tiện, vài lần muốn đỡ, nhưng kìm lại, tới khi ra cửa xuống bậc thềm, mới đưa tay ra một tay đỡ eo một nắm tay cô dìu xuống. Hương Hương mỉm cười cảm ơn, bấm chìa khóa xe, là chiếc xe siêu nhỏ rất đẹp, xe dần dần rời cổng bệnh viện trong ánh mắt Giản Phàm.

Thiếu tự nhiên, chưa xót ... Mấy cảm xúc quái dị đặc thù chiếm đầy lục phủ ngũ tạng Giản Phàm, thần thờ nhìn hướng chiếc xe biến mất, chớp mắt cái thương hải tang điền rồi.

Giản Phàm lúc hít hơi, lúc cắn môi, đáng lẽ chuyện này không nên bất ngờ chứ, nam nhân lập gia đình, nữ nhân phải gả, nhưng một thoáng liếc qua, cảm giác có chỗ nào đó, chỗ nào đó khó nói rõ ... có gì đó là lạ.

“Này, sao anh không đuổi theo?”

Đằng sau, lại có giọng nói, Dương Hồng Hạnh thong thả bước ra, với ánh mắt hình cảnh của Giản Phàm, sau cổng đại sảnh, là góc quan sát tốt nhất.

Giản Phàm không trả lời, cô ấy chắc chắn nhìn thấy, trên mặt không còn chút ngọt ngào nào, mà như dấm chua ủ lâu năm, Dương Hồng Hạnh đi tới trước mặt Giản Phàm: “Hỏi anh đấy, sao em thấy hai người vẫn xứng đôi như xưa nhỉ?”

“Em nói vợ vẫn, không thấy bụng người ta to tướng à?”

“Thế sao? Bụng to rồi?” Dương Hồng Hạnh không biết là không nhìn thấy hay biết còn cố hỏi, ánh mắt vừa giận vừa nghi ngờ.

“Không liên quan tới anh.” Giản Phàm hết hồn giải thích: “Anh đã 3 năm rồi không gặp cô ấy, người ta kết hôn rồi, còn sắp kết tinh, em trùng mắt với anh cái gì?”

“Khó nghe, nói gì thế?” Dương Hồng Hạnh như cố kiếm chuyện: “Cô ấy đưa cho anh cái gì?”

“À, một cái danh thiếp.” Giản Phàm móc túi lấy danh thiếp ra.

Dương Hồng Hạnh nhanh tay đoạt lấy, giám đốc nghiệp vụ bộ phận internet gì đó, cô chẳng quan tâm chi tiết: “Tịch thu ... Nhìn cái bộ dạng hồn xiêu phách lạc của anh kìa, có phải vẫn còn nhớ nhung không?”

“Không có, không có, tuyệt đối không, anh thề với thần bếp.”
Giản Phạm tỏ thái độ kiên định cách mạng.

“Nói dối, chắc chắn là nhớ.” Dương Hồng Hạnh xoay người đi ra xe.

“Này, em mà kích thích anh nữa, anh giận đấy, anh cũng không cao thượng tới mức đi làm vú nuôi cho con người ta đâu. Với lại, anh làm tổn thương cô ấy như thế, em thấy có khả năng không?” Giản Phạm chạy bộ đuổi theo.

Dương Hồng Hạnh quay lại, mặt mang nụ cười đắc ý, xĩa ngón tay vào trán Giản Phạm: “Không có khả năng cũng phải dự phòng, không cho phép anh gọi điện thoại cho cô ấy.”

Tuyệt đối không gọi, Giản Phạm gật đầu.

“Càng không được gặp lại, tránh ảnh hưởng tới quan hệ gia đình người ta.” Dương Hồng Hạnh tiếp tục chỉ thị.

Tuyệt đối không gặp, Giản Phạm gật đầu.

“Không những không gặp cô ấy, còn không được lãng nhãng với cô gái khác.” Dương Hồng Hạnh nghiêng răng, có vẻ hơi khó để cô nói chữ này: “Nếu không em thiếu anh.”

“Ha ha ha, biện pháp này hay lắm ...” Giản Phạm tức thì cười ha hả, Dương Hồng Hạnh có chút xấu hổ đấm vài cái, hai người đứn đảy nhau, Giản Phạm mặt dày ôm eo cô, đẩy ra hai lần, tới lần thứ ba mới chịu để Giản Phạm ôm vào lòng ...

Chỉ là tích tắc đó Giản Phạm lại nhìn về phía Hương Hương biến mất, hiểu rồi, hiểu vì sao cảm thấy lạ rồi. Hương Hương ăn mặc giàu sang, bụng lại to như thế, vậy mà bên cạnh thiếu đi một nam nhân chăm sóc, đi khám thai sao lại đi một mình, bụng đã to thế rồi ... không bình thường, vẻ mặt cô ấy cũng không bình thường ... Thái độ của cô ấy nữa, đã có gia đình, sắp có con, sao lại bảo mình rảnh rỗi tới nhà chơi? Về lý luận càng không nên có ánh mắt quyến luyến với mình như vậy ...

Hiểu ra rồi, không muốn nghĩ sâu hơn, lại nhìn Dương Hồng Hạnh còn đang ghen tuông ở ghế phụ, bật cười, đối với vấn đề trung thành của nửa kia của mình, các cô gái đều lo như nhau.

Chuyện cũ như mây khói, muốn đuổi theo cũng chẳng thể đưa về được, Giản Phạm cho đĩa CD vào ổ, tiếng dương cầm êm

ái vang lên, y chẳng bao giờ hiểu nổi thứ này, nhưng rất dễ nghe, hơn nữa quan trọng là Dương Hồng Hạnh thích ...

Hương Hương là cột mốc cho sự trưởng thành của Giản Phàm, từ đau khổ, lảng tránh, cố tình lãng quên cho tới khi坦然 đối diện.

Chương này hay, có lẽ trong mắt Hương Hương thì Giản Phàm vẫn là chàng trai rắc rối như xưa, nhưng không vì thế mà xem thường y nữa, tác giả không để Hương Hương gặp lại Giản Phàm khi y đi xe sang, mặc áo hàng hiệu, ở bên mỹ nữ, mà để y nhếch nhác ngồi trong ghế bệnh viện, để Hương Hương vẫn giữ được chút ưu việt khi đối diện với Giản Phàm, chứ không làm bề mặt cô, đó là chi tiết nhân văn.

Chương 120: Chuyện mới mệ mà bận.

Có câu nói cũ, vận may mà tới, Trường Thành cũng không ngăn được, bây giờ Thực Thượng gặp vận may, sau hồi quảng cáo oanh tạc đưa tới một nhóm tiêu thương hộ đầu tiên, từ đó thúc đẩy từng đợt sóng nối tiếp nhau, người đã đóng phí thương hiệu ra sức bán. Mỗi bát canh thịt từ 5 tới 8 đồng, quá rẻ, cho dù công nhân khuân vác cũng ăn được, mỗi ngày bán vài trăm cân thịt dễ như chơi, một tháng là hoàn vốn rồi.

Có tiền rồi, Giản Phàm chơi càng đẹp, cuốn sách nhỏ tinh xảo in ra, quán hàng cửa hiệu treo biển Thực Thượng được đánh dấu địa chỉ rõ ràng như bản đồ du lịch. Tiết Hán Dũng đem cuốn sách này đi phát hết đường lớn ngõ nhỏ ở Đại Nguyên, thế là lời quảng cáo càng thêm sức thuyết phục, chọn vài quán ra sức thổi phồng, một tháng hoàn vốn biến thành mười ngày.

Quảng cáo hơi thổi phồng một chút, nhưng thịt không có tí giả nào, một số người sau khi khảo sát các địa chỉ có thật kia đều làm một chuyện: Kháng khái cởi hầu bao, treo biển Thực Thượng.

Lại còn có một câu, trong đời một người có ba năm thịnh vượng, cả quỷ thần cũng không dám đụng chạm, Giản Phàm giờ đang gặp thời điểm đó, thịnh vượng khiếp người. Cửu Đỉnh tới tìm cơ hội đàm phán, Lục Vị Trai muốn hợp tác, khách sạn nhà hàng xung quanh thì ngày ngày tới lấy hàng, đương nhiên, có người toại nguyện, cũng có người thất vọng.

Hình như còn có câu ngạn ngữ thị trường thế này, đi đầu giành chiến thắng, kênh tiêu thụ là vua. Hai tháng quả Thực Thượng phát triển tới có 43 nhà tiêu thụ, không bị khống chế thị trường đầu ra nữa, kênh tiêu thụ nắm trong tay. Càng có chuyện khó tin hơn, trong 4 lò mổ ở ngoại ô phía nam thì 3 cái ký hợp đồng cung cấp hàng cho Thực Thượng, tới ngay cả nguồn cung cũng nắm trong tay. Mọi năm lợn giết ra bất kể ít hay nhiều đều đem đông lạnh, năm nay ngày nào xử lý xong ngày đấy, đám ông chủ lò mổ cười tới lệch cả miệng, cứ gặp Giản

Phàm là khách khí gọi một câu "Trư gia", nhiều lần như thế, nhiều thương gia ở khu nam thành có thể không biết Thực Thượng, nhưng biết một vị "Trư gia" bao gần hết thịt.

Biết làm sao, thịt đầu lợn, tai lợn, lòng lợn, tim lợn, đuôi lợn ... Rồi đến ngay cả phổi lợn vút đi cũng được người ta mua sạch, hơn nữa còn là giữa hè nữa chứ, bản lĩnh này ai theo kịp, không gọi tiếng "gia" sao xứng.

Còn có câu tục ngữ, đại gia dễ làm, tiền trong túi phồng căng như thế, dù mặc quần áo cũ, nhưng người ta nhìn vào thế nào cũng thấy cá tính.

Điểm này e không thay đổi nhanh chóng được, giống mấy người đột nhiên phát tài, cho dù có lái BMW, Mercedes thì cũng vẫn thích đỗ xe ở lề đường, xắn tay áo lên ngồi ở quán vỉa hè uống bia. Ấy, đó gọi là có phong cách, không quên cội nguồn, không cần đi đâu xa, ở ngay Đại Nguyên thôi, thường xuyên xuất hiện vị người dính than, giày dính than, ra vào khách sạn 5 sao, chớ xem thường người ta, chứ ra đại sảnh một cái làm anh giật mình, đi xe BMW nhá, lại còn nữ nhân bên cạnh, mình tinh đầy nhà ... Chậc chậc, nhìn chảy nước dãi luôn.

Đám đó sau xe đều ném vài bao tải, tiền cả đống, đừng thấy khó hiểu, nhờ chính sách của Đảng tốt, nhờ cải cách mở cửa tốt, nhưng mà tốt tới mấy thì con người chỉ vừa ở giai đoạn CNXH sơ cấp bước ra thôi, yêu cầu người ta phải có đẳng cấp à?

Cho nên dù đẳng cấp của Giản Phàm có nát tới mấy thì Sở Tú Nữ không dám xem nhẹ nữa, lại lần nữa phải hạ mình tới tìm ông chủ Giản, theo chỉ dẫn đầu bếp ra sân sau, đẩy cửa phòng, rốt cuộc nhìn thấy cái vị khiến đám chúng sinh điên đảo ... Bao gồm cả súc sinh nhé, điên đảo hết, không vấn đề.

Chỉ thấy ông chủ Giản mặc áo ba lỗ khoe tay trần rắn chắc, nước da bóng lên trông rất khỏe khoắn, cao ráo, vai rộng eo thon, người chắc nịch, đôi mắt lạnh lẽo, chỉ nhìn nửa bên mặt không có vết sẹo. Đúng là đủ điều kiện làm soái ca khiến các cô gái tim đập gia tốc, chỉ tiếc dưới mặc cái quần thùng thình thình, cầm muôi dài cho vào nồi canh, đưa lên môi nếm thử, nở nụ gian, trông thành hoạt kê.

Sở Tú Nữ cười, nụ cười phát ra từ tận đáy lòng, thời gian trước có tin đồn vị thiên sứ tử tử nào đó nhân phẩm bộc phát, đánh tên này còn sáng lạn hơn cả thịt đầu lợn y làm, chính mắt Trương Vân nhìn thấy, làm Sở Tú Nữ đóng cửa cười lăn lộn trong phòng. Hôm nay gặp Giản Phàm hiểu ra thế nào gọi là vết thương lành quên đau, không phải cái tính thích ăn đòn làm sao mặt có cái xeo thế kia.

“Giản Phàm, anh làm cao quá đấy, khiến tôi phải chuyên môn tới mời anh sao?” Sở Tú Nữ đi vào xưởng thịt ngâm, cực nóng, ngọt ngọt, làm cô lấy khăn giấy lau mồ hôi trán.

“Làm cao cái gì? Mấy ngày trước tôi bị người ta đánh, mặt mũi nào ra ngoài.” Giản Phàm bỏ thìa xuống, vừa quay đầu một cái rùng mình ớn lạnh.

Gương mặt trắng nõn nà, da ngực còn trắng hơn nữa, lóa mắt đong đưa trước mặt người ta, lại còn mặc váy liền thân ren hoa đen, một bông hoa mẫu đơn lớn vị trí dưới ngực một chút, cứ như thu hút ánh mắt người ta nhìn vào đó. Đôi giày cao gót kiểu sáng đan, cao quý trang nhã, vừa khoe được đường cong mạn diệu nóng bỏng lại không quá hở hang phản cảm. Cách mấy bước mà khứu giác của Giản Phàm mất linh, nổi đã thơm, hương thơm từ người vẫn át đi được. Nói thế nào đây, anh không bội phục cách ăn mặc của các cô gái không được, chỗ cần khoe nhất định sẽ khoe, chỗ không nên khoe thì lấp ló, không tỏ tưởng không được, vận vị thiếu phụ thành thực, khiến người ta chao đảo.

“Sao thế, có chỗ nào không ổn à?” Sở Tú Nữ cố ý hỏi, ánh mắt đầy đắc ý.

Giản Phàm nghiêng rằng, nữ nhân mặc kệ có lẳng lơ hay không, đều muốn nam nhân toàn thiên hạ khuy nh đảo vì mình, giống như nam nhân muốn đưa toàn bộ nữ nhân lên giường vậy, nghiêm túc đáp: “Đương nhiên không ổn.”

“Không ổn chỗ nào?” Sở Tú Nữ tủm tỉm cười, bộ mặt háo sắc của Giản Phàm khiến cô rất có cảm giác thành tựu.

“Nếu đã muốn hợp tác với Thực Thượng, vậy phải ăn mặc giống tôi này.” Giản Phàm giơ hai tay lên gồng, cơ bắp vai, ngực nổi lên, chiếc áo ba lỗ sáng màu dẫm mồ hôi dán lên người thấp

thoáng cơ bụng làm cho giám đốc Sở nhìn mà đỏ mặt, đó không phải thứ cơ bắp có được trong phòng tập, nên nhìn càng thêm cuốn hút.

“Không đúng đắn.” Sở Tú Nữ mắng một câu, chuyển đề tài: “Địa điểm chọn được rồi, đợi anh tới xem, giờ là cuối tháng 8, mười mấy ngày nữa các trường học sẽ lần lượt khai giảng, tôi không tin anh đã cải tạo nơi làm cơm hộp thành chỗ làm thịt ngâm, giờ cải tạo lại làm cơm hộp. Sao, hôm nay không định tránh tôi nữa chứ?”

“Sao có thể chứ, cô tự dâng tới cửa, tội gì mà không hưởng.” Giản Phàm nói một câu hai ý, đẩy nắp nồi lại cùng Sở Tú Nữ ra ngoài: “Miếng thịt béo này không có phần của cô đâu, cô muốn gia nhập chỉ có thể ăn cơm hộp thôi.”

“Có gì không thể.”

“Ha ha ha, tôi nghĩ không thông, sao cái quán nhỏ của tôi lại lọt vào mắt cô.”

Giản Phàm dừng chân, bất giác mắt lại liếc qua khe ngực thấp thoáng ở cổ áo, váy đen áo lót trắng, cực kỳ khơi gợi trí tưởng tượng, cho người ta nhìn lại chẳng để người ta thấy, căng mắt chỉ thấy chỉ có đường cong ưu mỹ sinh động như thêm đổ dầu vào lửa, mắt nhìn hau háu nhưng lời nghiêm túc. Điều kiện nhìn có vẻ hợp lý, kỳ thực không hợp lý, ở thành phố nếu tìm được địa điểm gia công kiêm nơi ăn ở của nhân viên trên 500m², đầu tư và sản xuất ra chênh quá xa, nên Giản Phàm mới chạy ra ngoài ngoại ô kiếm địa chỉ.

Chương 121: Chuyện mới mẻ mà bạn.(2)

...

“Chẳng lẽ chỉ có anh mới có thể gây bất ngờ cho tôi, tôi không thể làm ngược lại à?” Sở Tú Nữ thách thức: “Tầm nhìn quyết định thế giới, cùng với việc nhân khẩu thành thị bành trướng, người du lịch tăng lên, thị trường ăn nhanh sẽ ngày một lớn, dù anh có chỉ trích vấn đề an toàn vệ sinh của nó tới đâu, cũng không thể ngăn cản nó phát triển. Tôi đầu tư là đầu tư vào tiềm lực của anh, vì ánh mắt của anh rất chuẩn.”

Giản Phàm nuốt nước bọt, cắn răng quay đầu bước đi: “Đúng là rất chuẩn, lần nào cũng nhìn thấy thứ không nên thấy, hôm nay cũng thế ... Ôi, đồi núi nhấp nhô, khe sâu khó lấp đầy.”

Sở Tú Nữ không vui đuổi theo: “Đây là chuyện hai bên cùng có lợi mà, anh chê tôi tham lam, nhưng anh mới là người hưởng phần lớn đấy, nói ra tôi còn lỗ.”

“Cô thật là, ngay cả lời đối tác cũng không hiểu.”

“Thế anh nói khe sâu khó lấp đầy là sao?” Sở Tú Nữ truy hỏi tới cùng.

“Chính cô nói đấy nhé.” Giản Phàm quay lại, chỉ ngược Sở Tú Nữ cách không xa: “Đây không phải là đồi núi nhấp nhô, khe sâu khó lấp đầy à? Ánh mắt của tôi rất chuẩn, đặc biệt là khi nhìn nữ nhân, cỡ 34D đúng không? Trừ hơi mập ra thì không có chỗ nào chê trách, nếu eo giảm đi 3 cm nữa là ăn đứt Tầng Nam ngay ... Này, đừng giận, chính cô bảo tôi nói.”

Sở Tú Nữ cắn chặt răng trắng, xung quanh không có ai, mà dù có hét lên thì người chịu thiệt vẫn là mình, cố nhịn không phát tác.

“Đừng giận, tôi đùa thôi mà, đừng nghĩ tôi háo sắc, hiện giờ mỹ nữ có thể khiến trái tim tôi xao động như cô ít lắm.” Giản Phàm đi phía trước, người quay lại nhìn, mỉm cười tán thưởng, câu nói này khiến mặt Sở Tú Nữ giãn ra phần nào, tiếp đó ý lại nói: “... Tôi nghĩ không thông thật đấy, với gia sản, điều kiện, địa vị thêm vào dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn cùng với vóc

dáng mê hồn này, cô vẫy tay một cái, các anh chàng độc thân ở Đại Nguyên vội vàng tới đầu tư cho cô, thậm chí cho không tiền cũng nhiều lắm, cần gì phải lấy lòng tôi? Trong mắt cô lại không có tôi, hai chúng ta có tu thêm một kiếp nữa cũng không thể đi chung đường.”

“Ngược lại, tôi rất tán thưởng anh, nếu không làm sao nhiều lần nhượng bộ như thế? Hay có người nói xấu gì sau lưng à?” Sở Tú Nữ tích tắc điều chỉnh tâm thái, đi nhanh về phía trước sóng vai Giản Phàm, núi đồi, khe sâu càng rõ ràng.

Giản Phàm giơ một ngón tay lúc lắc: “Không ai nói hết, nét mặt vừa nãy của cô đã nói lên tất cả rồi, nếu như cô thấy tôi đùa quá trớn, cô hoặc bất mãn, hoặc nổi giận, nhưng tôi chỉ nhìn thấy một loại phản cảm.”

“Đúng là phản cảm, anh không thấy ánh mắt lời nói của mình khiến nữ nhân phản cảm à?” Sở Tú Nữ biện giải.

“Không, thường ngày cô ăn mặc ra sao, hôm nay trang điểm đẹp để trang phục gợi cảm như vậy, cho thấy trong tiềm thức, cô cực kỳ coi trọng, muốn hoàn thành chuyện hợp tác này, bất kể có dùng tới chút thủ đoạn. Nhưng khi thành công thu hút được ánh mắt của tôi, cô lại không che dấu được sự căm ghét, rốt cuộc là chuyện gì ép cô phải hợp tác với người khó ưa như tôi? Vì chút lợi nhuận à, không đáng ... Bởi thế tôi không thể không nghi ngờ dụng tâm của cô.” Cho dù ăn mặc chẳng ra làm sao cũng không che lấp được trí tuệ Giản Phàm tỏa ra lúc này.

Thực sự là đôi mắt thấu tim người, Sở Tú Nữ chỉ còn cách thẳng thắn: “Làm ăn mất đầu chẳng ai sợ, kinh doanh lỗ vốn chẳng ai làm. Đương nhiên là có dụng tâm khác, nhưng đừng mong tôi nói với anh, hai chúng ta hợp tác, mỗi người lấy phần lợi của mình là đủ, đâu cần thành tri kỷ ... Nói thẳng ra tôi và anh giống nhau, anh muốn chiếm chút tiện nghi của tôi, tôi cũng muốn kiếm chút lợi từ anh, đó là làm ăn mà. Giản Phàm, đừng được lợi còn ra vẻ nữa, tôi đã rất phản cảm rồi, đừng để tôi phản cảm thêm.”

Cô gái này thật đặc biệt, mặc dù Giản Phàm tự tin trí tuệ của mình hơn hẳn đối phương, nhưng Sở Tú Nữ không dễ rơi vào thế yếu: “Cô nói đúng lắm, với điều kiện của tôi, tìm đối tác khác

tốt hơn không thành vấn đề, nhưng tôi thích hợp tác với cô, vì thi thoảng có chút phúc lợi nho nhỏ như ngày hôm nay, ha ha ha, cố chấp nhận là còn phản cảm dài dài đấy.”

“Vậy mời, địa chỉ thích hợp một cái là chúng ta bắt đầu khởi công, thời gian không đợi người.” Sở Tú Nữ đưa tay mời, chẳng ai biết trong lòng cô đang thầm nói thêm một câu: Ai nói tôi phản cảm? Bắt đầu từ bây giờ chẳng có chút phản cảm nào nữa.

Địa điểm cuối cùng lựa chọn ở Khấu trang, nơi này cách đường Học Phủ lẫn Đại Doanh Bàn một khoảng tương đương, càng gần trung tâm thành phố hơn một chút, không phồn hoa cũng không vắng vẻ, đó là xưởng làm bánh ngọt phá sản nhiều năm, nhà lầu 3 tầng kiểu cũ, sân đầy cỏ hoang, nhưng diện tích rộng, 1.2 mẫu, giá 1100 vạn bị ép xuống 970 vạn, cuối cùng Sở Tú Nữ quyết định, ký.

Chuyến đi đó làm Giản Phàm thấy thêm một bộ mặt khác của Sở Tú Nữ, một mình mặc cả với đám đại biểu Khấu trang thôn, ép giá cực kỳ kiên quyết, một bước không lùi, mặc cả tới từng đồng. Nhưng đến khi quyết định, ký roẹt một cái không chớp mắt, mẹ nó, những 970 vạn, đúng là xuất thân khác nhau, khí phách không so được.

Tiếp theo đó là sửa sang trang trí, những việc này Sở Tú Nữ bỏ lại hết cho Giản Phàm, buông tay đợi kết quả, chỉ là nhìn y lái cái xe đưa hàng quá thảm, để chiếc Audi của mình cho y dùng. Làm những việc này Giản Phàm không cần ai dạy, mời một đám các vị vai vế ở Khấu trang tới khách sạn Hồng Tân ăn uống một bữa, sau đó đi tắm rửa mát xa, ca hát, kết thúc chủ khách đều vui vẻ, tiễn người đi thì sao đã lấp lánh đầy trời, đã 8 giờ hơn, di động báo mấy cuộc gọi lỡ của Đường Đại Đầu, Giản Phàm liền lái chiếc Audi tới thẳng đường Kiến Nam.

Đó là kiểu làm ăn trong nước, ăn uống ca hát tắm rửa, thế làm xong việc, đừng nghe bọn ngoại quốc hô hào cái gì mà quản lý, cái gì mà marketing, dân ta không hiểu quản lý, không hiểu kinh doanh, nhưng hiểu luôn lách, càng không hiểu quy tắc, nhưng sáng tạo ra quy tắc, vẫn kiếm tiền đầy thôi.

Cái vị chủ tịch dân phố thích rượu, uống vào nửa chai là chuyện gì cũng dám gật, còn vị ủy ban thôn, khi đi hát tay

chẳng cầm mic cứ nắm ngực em gái hát cùng, anh dám bỏ tiền ra, họ dám chơi gái. Cán bộ cơ sở, có việc quái gì mà họ không dám làm?

Cũng vì trải đường cho chuyện làm ăn sau này, giờ làm ăn không sợ lưu manh xã hội, mà sợ đám ác ôn vô lại mặc áo quan này, không chọc vào nổi.

Giản Phàm đi tiếp khách, tất nhiên bên cạnh cũng có em gái xinh xắn bồi tiếp, thi thoảng cũng đụng chạm một cái, sờ một cái, em gái không giận còn cười ... Thói đời là thế, đừng trách anh ... Giản Phàm kiếm cơ biện mình cho bản thân trong lúc chơi trò dùng miệng truyền rượu với em gái, tới những chỗ đó mà để Hạnh Nhi biết, chắc ăn một đám vào tim, sau đó là đường ai nấy đi, thế tất nhiên là không dám nói.

Lên xe lấy điện thoại ra gọi điện, hỏi chuyện Hạnh Nhi như thường ngày, Hạnh Nhi về nhà ở tiểu khu công đoàn rồi, không chung sống bất hợp pháp với y nữa, thời gian qua cô bận rộn tìm công việc, vẫn loanh quanh ở giai đoạn nộp hồ sơ, đợi phỏng vấn, xem ra không có tâm tình XXX rồi, an ủi vài câu cúp điện thoại, xa xa đã thấy cái quán luôn náo nhiệt treo biển Thực Thượng.

Chương 122: Tâm sự của nữ nhân. (1)

Xem ra phải nhanh chóng kiểm căn nhà rồi kết hôn thôi, chứ ở cùng nhà với vợ và mẹ vợ bất tiện lắm ... Giản Phàm vừa nghĩ vừa kiểm chỗ đỗ xe, vừa mới tới cửa đã vui vẻ, mùa hè quá nóng, tới tối không có thành quán quấy nhiều, bày ngoài quán vài cái bàn, đều chập kín khách ăn uống. Làm Giản Phàm vui là vì cái bàn nhỏ gần tường bao tiểu khu, Đường Đại Đầu nằm trên ghế tựa, Đường Tiểu Đầu ngồi trên bệ, bên cạnh là đĩa thịt với chai rượu, hai cha con vừa ăn vừa uống thong thả thoải mái phải nói, còn bên kia thì là bóng dáng Phi Phi bận rộn chạy đi chạy lại, thành tương phản rõ ràng.

Đôi khi không khỏi hâm mộ Đường Đại Đầu, sống phải thế chứ.

“Này Anh Đường, không tìm việc cho anh thì anh nhàn, tìm cho anh rồi thì anh lười là sao?” Giản Phàm từ xa đi tới nói lớn.

Đường Đại Đầu bế con ngồi dậy: “Ai bảo nào, tôi đang trông con, phải không Trọng Trọng?”

Thằng bé giơ hai tay hướng về phía Giản Phàm gọi: “Cha cha cha!”

Giản Phàm cười vui vẻ bế thằng bé lên, nó vừa học nói, ai bế cũng gọi cha loạn lên, làm y cười không khép miệng lại được, thấy Đường Đại Đầu rót rượu, vội ngăn lại, uống nửa ngày trời rồi, trông thứ này không ưa nữa.

Đường Đại Đầu gọi phục vụ mang cho cốc nước, người mang ra lại là Phi Phi, mặc chiếc quần lửng ống bó và chiếc áo thun trắng, trang phục đơn giản mà xinh đẹp trẻ trung, lại còn ôn nhu nữa. Giản Phàm lại lần nữa thực sự ghen tỵ với tên đầu to, chỉ thấy Đường Đại Đầu nhận gói giấy từ tay Phi Phi, sau đó ném xịch lên bàn, là ba cọc tiền, Giản Phàm ngạc nhiên: “Cái gì thế? Tặng tiền tôi đấy à?”

“Lại chẳng, Phi Phi nói hai tháng qua kiếm được 11 vạn, đúng là kiếm, còn hơn mười tiểu thư ngày ngày chơi pháo hút nước, ha ha ha ...” Đường Đại Đầu cười đắc ý, bị Phi Phi mắng cho cũng

kệ, đẩy tiền về phía trước: “Cậu 3 vạn, Tăng Nam 3 vạn, hai vợ chồng tôi 5 vạn.”

“Anh Đường, anh điên à, sao đưa tiền tôi?” Giản Phàm đẩy lại.

“Cậu giúp tôi mở quán, cung cấp hàng cho tôi, không có cậu tôi chẳng kiếm được xu nào, không đưa cậu thì đưa ai?” Đường Đại Đầu đẩy tiền tới.

“Hàng tôi cung cấp cho anh tính cả lợi nhuận rồi.” Giản Phàm lại đẩy về.

“Đây là tiền tôi chia cho cậu.” Đường Đại Đầu cố chấp đẩy tiền về phía Giản Phàm.

“Này Đường Đại Đầu, tôi không đầu tư mà anh chia hoa hồng, có biết làm ăn không thế, muốn lỗ mới cam tâm à?” Giản Phàm nổi cáu không lấy.

“Không lỗ được, vợ tôi nói rồi, một cái quán thế này mỗi năm kiếm ít cũng dăm ba chục vạn, nhiều tiền thế làm gì, mọi người cùng tiêu mới vui.”

“Chị Phi Phi, chị cầm lấy, chuyện tiền nong sau này chị quyết, cái đầu anh ấy hơi ngu, chị mà để anh ấy cầm tiền thì sau này hai mẹ con chị sinh hoạt cũng thành vấn đề.” Giản Phàm không thèm nói với Đường Đại Đầu nữa, đưa tiền cho Phi Phi: “Anh Đường, anh khỏi phải lo cho tôi, anh kiếm được càng nhiều tức là tôi càng có nhiều tiền rồi, giờ có 43 nhà treo biển Thực Thượng, tôi thèm 3 vạn này à?”

Đường Đại Đầu hừ một tiếng: “À đúng, thằng buổi này có tí tiền vênh váo rồi, Phi Phi cát đi, coi như để tương lai anh lấy vợ bé.”

Phi Phi lườm Đường Đại Đầu một cái hôn con trai đang ngồi trên đùi Giản Phàm, sau đó về quán, quan hệ giữa hai người này, Giản Phàm tới giờ vẫn thấy rất quái dị, bực mình chỉ trích: “Này anh Đường, anh không ra thế loại gì, Phi Phi tốt với anh như thế, anh toàn nói những điều làm cô ấy thương tâm thôi.”

“Liên quan chớ gì tới cậu, vợ cậu chắc, lòng cô ấy hiểu rõ lắm, sao tôi nữ bỏ cô ấy được, có cô vợ chăm chỉ kiếm tiền như thế, tôi có gốc đâu mà đi đổi.” Đường Đại Đầu bĩu môi.

“Không thèm nói nữa, mặc xác anh, đừng để con tôi hư ...” Giản Phàm trả thẳng bé lại cho Đường Đại Đầu chuẩn bị về,

không yên tâm nói thêm: “Cũng đừng cho nó uống nữa, còn nhỏ quá uống nhiều không tốt.”

“À phải, nói tới uống nhiều mới nhớ, giúp tôi khuyên Nam Nam, ài, cô ấy vài ba ngày lại uống say khướt, tôi và Phi Phi phải đưa về mấy lần rồi, cứ thế này uống chết luôn đấy.”

Giản Phàm nghe vậy liền tưởng tới Trần Thập Toàn, nhất thời không biết nói thế nào.

“Có lần uống ở đây, nôn đầy phòng bao, lần mò ra được xe, sau đó ngủ luôn trong xe, sáng hôm sau nôn đầy người mà không biết. Giờ cứ tối là Nguyên Nghị Minh lại gọi điện tới nơi này hỏi, có ở đây còn may, không có là đi khắp nơi tìm, sợ cô ấy nữ nhân độc thân ra ngoài bị thiệt thòi.” Đường Đại Đầu thở dài.

“Khỏi lo, cô ấy thiệt thòi cái gì, ai chọc vào người đó xui xẻo thì có.” Giản Phàm lòng tuy lo vẫn mạnh mẽ.

“Cậu vẫn còn so đo chuyện cũ à, mà nói ra thì cô nương nhà người ta cũng có lỗi gì với cậu đâu.” Đường Đại Đầu ra hiệu Giản Phàm tới gần, nói nhỏ: “Hơn nữa tôi nghe nói, bí phương món thịt này của cậu tới từ Nam Nam.”

“Đúng thế, vì nó mà tôi suýt mất luôn cái mạng này đấy.” Giản Phàm khịt mũi, chuyện này thì y chẳng thấy có gì áy náy hay mắc nợ mang ơn gì hết, thứ đó mà trong tay Tăng Nam có khi mới gặm hết rồi: “Anh Đường, cô ấy và Lý Uy lần đó bẫy anh, thiếu chút nữa lấy mạng cả nhà anh rồi đấy, tôi chẳng thèm so đo chuyện của mình, nhưng mỗi lần thấy Trọng Trọng lại không thể không nghĩ, ngày hôm đó tôi mà tới muộn vài phút thôi là nó không ngồi đây nữa rồi.”

“Ài, Giản Phàm, đừng nói xấu Nam Nam, bây giờ là cô ấy là người cộng tác với tôi đấy.” Đường Đại Đầu bóp vai Giản Phàm, khuyên giải: “Bỏ qua đi, một tiểu cô nương một thân một mình sống ở thế giới này đâu có dễ, không đánh đá ngoa ngoắt chút sao được? Nam Nam không phải vô tâm như vậy đâu, nhìn xem, uống thành cái gì rồi, đang ở tầng 2 đấy, trừ cậu ra, nha đầu đó chẳng nghe ai hết ... Coi như cậu thương tôi đi, xem cái chân tôi này, vậy mà còn phải đưa cô ấy về, e cái mạng già này không sống nổi tới khi Trọng Trọng thành hôn ... Đi đi.”

Giản Phàm thở hắt ra, đánh đúng dây vào quán, đầu phải y chưa khuyên Tăng Nam, rượu, rượu, suốt ngày rượu.

Rượu là gì?

Là phát minh vĩ đại nhất của nhân loại, có mơ xanh nấu rượu, hào sảng luận anh hùng, có cái tiêu sái say rượu hát vang, đời người mấy ngả, có cái nhã trí bếp đất lò nhỏ, nấu rượu ngâm tuyết, càng có cái phong tình váy hồng thêm sắc, Trác Văn Quân bán rượu ... Càng có rối rắm, rượu vào dạ sâu càng sâu thêm.

Nào là rượu động phòng, rượu chặt đầu, rượu xuất chinh, rượu tiễn biệt, cả rượu phạt ... nhiều lắm, nhiều lắm, kể tới ngàn loại chưa hết, kỳ thực rượu chỉ là rượu thôi, vì người uống và hoàn cảnh uống khác nhau mà uống ra vị khác nhau.

Ví như lúc này, một mỹ nữ đủ khiến mọi nam nhân động lòng, lại còn ăn mặc lộ da lộ thịt, cầm cốc lớn uống rượu mạnh, đáng lẽ phải nhìn thấy phong tình, thấy hào sảng, thấy xuân sắc vô biên đúng không?

Giản Phàm thì lại thấy cảm giác khác thường, đứng ở phòng bao nhỏ bên cửa sổ tầng hai rất lâu rồi, trước mặt là Tăng Nam, đối với cô gái này, Giản Phàm thực sự cảm thấy ngôn ngữ của mình không đủ dùng nữa.

Chương 123: Tâm sự của nữ nhân. (2)

Khi bước chân qua cửa, Tăng Nam chỉ vẽn vện hỏi một câu “Tối rồi à, uống không?”, Giản Phàm lắc đầu, tiếp đó chẳng ai nói gì, chỉ có chai rượu Phần 52 độ vơi dần, một chai tối đáy rồi, cứ cái kiểu uống này của Tăng Nam, chai thứ hai hết sớm thôi.

Lúc mới quen nhau, ánh mắt biết nói chứa muôn vạn phong tình kia để lại cho Giản Phàm ấn tượng rất sâu, bằng vào đôi mắt đó thôi đủ thành đối tượng ao ước của đại đa số nam nhân rồi, nhưng sau khi phát hiện đóa hồng này có gai độc, Giản Phàm không dám có dính dáng nữa.

Giản Phàm nhiều lần né tránh Tăng Nam, ba năm trước bỏ đi không nói một câu, cũng chưa một lần hỏi thăm tin tức, tưởng chừng hai người cứ thế dần dần thành người xa lạ, thế nhưng ông trời cứ như cố tình trêu ghẹo, cô gái y yêu thương chẳng thể gặp một lần, còn người mà y chẳng thiện cảm mấy này, cứ xuất hiện trước mặt. Vẫn nhớ nụ cười của Tăng Nam rất động lòng người, khóc càng động lòng người, nổi giận thì rất đáng sợ, loại nữ nhân này nếu có chút sơ hở nào lọt vào tay, đừng mong cô ta tha cho.

Kỳ thực cũng có thể hiểu, người ta đi khiếu nại tố cáo có mấy lần thôi đã bị coi là thần kinh, bị nhốt lại rồi, còn Tăng Nam mười bốn năm trời khắp nơi minh oan cho cha, không điên không dại không lang thang lưu lạc đầu đường xó chợ là may rồi, có chút vấn đề tinh thần tâm lý cũng chẳng lạ.

Nhìn Tăng Nam tự rót tự uống hồi lâu, Giản Phàm kéo ghế ngồi xuống, khi Tăng Nam đưa tay lấy chai rượu, một cánh tay chắc khỏe giữ lấy cổ chai, hai người nhìn nhau.

“Sao, tôi uống rượu thì ảnh hưởng gì tới anh, chường mắt à?” Tăng Nam mắt lơ lơ nhìn Giản Phàm, có vẻ không nhìn rõ, ghé đầu tới, một ngón tay nâng cằm y lên.

Giản Phàm không đáp, cũng không có động tác gì, kệ Tăng Nam nhìn.

“Chà, tưởng là ai chú? Nghe nói anh thành Trư giả rồi, ha ha ha, oai thật đấy.” Tăng Nam kéo mấy lần không được chai rượu, hừ một tiếng khoanh tay trước ngực, nhìn y như hai người có thù không đội trời chung vậy.

Giản Phàm cầm chai rượu lên tu một ngụm lớn: “Nhìn kiểu gì thế, giữa chúng ta có thù oán gì à?”

“Có, rất sâu.” Tăng Nam gật đầu xác nhận.

“Thế à? Có phải là uống say rồi nên ớn như núi nói thành thù tựa biển không thế?”

“Hừ, tôi và anh có thù, kẻ thù của nữ nhân có hai cái, anh biết là gì không?” Tăng Nam giơ hai ngón tay lên, nhìn Giản Phàm lúc thì cười lúc thì trừng mắt, nhưng giọng nói thì vẫn rành rọt: “Thứ nhất, nữ nhân xinh đẹp hơn tôi, ví như Tương Dịch Giai, ví như Sở Tú Nữ cũng miễn cưỡng tính là kẻ thù.”

“Vớ vẩn, chị Tương không phải là bạn cô à?” Giản Phàm mắng, không cho ai nói gì không hay về chị Tương của y.

“Bạn cũng có thể thành kẻ thù ... Chị ấy không chỉ xinh đẹp hơn tôi, còn thoáng đạt hơn, ôn nhu điềm đạm hơn, được người ta yêu thích hơn ... Tóm lại là cái gì cũng hơn tôi, tôi không hận mà được à?” Tăng Nam nói như cô bé dỗi hờn.

Xem ra là sự ghen tỵ của nữ nhân tác quái thôi, Giản Phàm không để bụng, cười: “Có một điểm chị ấy không bằng cô.”

“Cái gì thế?” Tăng Nam sáng mắt.

“Uống rượu, chị ấy uống được nửa cốc này là cùng.”

“Ha ha ha ...” Tăng Nam cười vô cùng thích chí, vỗ vỗ vai Giản Phàm có chút ý vị tri kỷ khó tìm, muốn lấy chai rượu cùng nhau cạn chén, nhưng Giản Phàm cố ý trêu ngươi, chai rượu đúng đưa qua lại làm cô toàn cầm hệt, mấy lần như thế Tăng Nam không thèm lấy nữa, nhìn chăm chăm Giản Phàm: “Còn một kẻ thù nữa, chính là anh.”

“Tôi á?” Giản Phàm không ngờ mình ở trong sổ đen của Tăng Nam: “Tôi thì có thù gì với cô?”

“Với nữ nhân mà nói, nam nhân mình mà theo đuổi không được là kẻ thù.”

Giản Phàm quệt mũi, yêu thành hận thì nghe rồi, té ra không theo đuổi được cũng có thể thành thù à? Nhìn lại Tăng Nam,

mặt trắng nhợt trắng nhạt, do hơi men gây ra, gần như loại trắng bệnh tật, xem ra cô nàng này nát rượu lâu rồi, uống thế này, xinh đẹp đến mấy cũng dọa nam nhân chạy thôi.

Hai người chỉ cách nhau một cái bàn nhỏ, rất gần, hai người trước giờ luôn luôn gần như thế, nhưng là khoảng cách không đột phá được, Tăng Nam tay chống cằm, nhìn Giản Phàm si dại, thi thoảng chẳng biết do rượu hay là nghĩ tới chuyện gì lại nở nụ cười, khoe hai cái lúm đồng tiền đầy phong tình.

Giản Phàm chỉ thở dài không nói, sao không biết tình cảm của Tăng Nam, nhưng không thể đáp lại tình cảm ấy, cũng không khuyên nhủ như mong muốn của Đường Đại Đầu, có gì để mà khuyên chứ, rượu với thuốc lá, trừ khi bản thân tự nguyện bỏ, hoặc là uống tới mức như Trần Thập Toàn, trước đó, nói gì cũng vô ích.

Vì thế chẳng ai nói, tình thế giờ đảo ngược. Giản Phàm cầm cả chai tu, Tăng Nam thì ngồi nhìn, nhìn cứ như thể chỉ cần thấy y thôi cũng là hạnh phúc.

Lát sau, Giản Phàm uống hết nửa chai rượu, uống rất sảng khoái, uống rất tiêu sái, uống rất nhàn nhã, Tăng Nam thì đột nhiên lại lên cơn: “Giản Phàm, anh là thằng vương bát đản.”

“Hả? Tôi còn chưa hiểu hết bản thân mà cô đã biết rồi à?” Giản Phàm bật cười tò mò, không biết lại sắp bị gán cho cái tội gì nữa.

“Anh chính là thằng vương bát đản, chị Tương tốt như thế mà anh không biết trân trọng, có phải là chê chị ấy bị thương, thành gánh nặng không?”

Có lẽ, bây giờ chỉ ở cùng Tăng Nam, chỉ có duy nhất một người để Giản Phàm tâm sự về chị Tương của mình, cho nên không giận, cười buồn bã: “Cô không hiểu rồi, khi đó tôi nghèo hèn chí đoản, tiền bạc chẳng có, tiếng tăm không ra gì, e Tương gia sợ tôi lừa con gái nhà người ta ... Được, Vương Bát Đản thì vương bát đản, nói cho cùng chuyện không thành là do tôi vô tích sự mà.”

“Tôi nói đúng mà.” Tăng Nam kéo ghế tới gần Giản Phàm, được nước lấn tới: “Anh chẳng oan uống gì đâu, tên Vương Bát Đản anh và Đường Đại Đầu làm không ít chuyện thối nát, khiến

Nhân Thông sụp đổ, Trương Nhân Hòa bỏ trốn, tôi dẫn sói vào nhà, thiếu chút nữa bị anh cưỡng bức ... Đợi ngày anh kết hôn, tôi nói với vợ anh, để cô ấy biết bản mặt xấu xa của anh.”

Giản Phàm chẳng sợ uy hiếp này, Tăng Nam muốn nói thì đã nói lâu rồi: “... Cô chớ sợ mất với tôi, tôi cũng chịu, tôi là thứ họa hại, là kẻ ác sống lâu, thuốc nổ với súng đạn cũng không giết được, vậy còn sống lâu lắm.”

Tăng Nam cười khanh khách, đổi tư thế, tay chống cằm ngoẹo đầu nhìn Giản Phàm, mười phần ôn nhu nói: “Cám ơn anh.”

Cô gái này thay đổi như chong chóng, chẳng biết đâu mà lường, nhưng Giản Phàm biết cô nói chuyện gì, khẽ lắc đầu: “Lại thế rồi, tuy nói chúng ta hết nợ, nhưng nếu không có cuốn cổ phổ đó, nói không chừng hôm nay tôi vẫn vất vả làm công kiếm tiền, không mua nổi nhà, không cưới nổi vợ ... Hai chúng ta đừng ai cám ơn ai nữa, cô hoàn thành tâm nguyện, tôi cũng thế, ai cũng vui mà.”

Tăng Nam đưa tay ôm lấy tay Giản Phàm, tủi thân nói: “Được không nhắc nữa, nếu vậy sao anh còn suốt ngày lạnh nhạt xa cách người ta, làm như tôi nợ anh mấy trăm vạn không trả.”

“Làm gì có, dù có cũng là do cô là tiểu phú bà, còn tôi bán nhà bán đất, kiếm về từng xu, thời gian đâu mà tiêu sái chứ? Hơn nữa tôi phải giữ khoảng cách với cô, chẳng may có gì không ổn còn chạy, nếu không bị cô tát vài phát sưng mặt, truyền ra ngoài còn dám gặp ai.” Mùi u hương cơ thể như bốc lên cùng rượu, khuôn mặt hồng rục lên đầy dụ hoặc, bầu ngực êm ái cọ cọ vào cánh tay, Giản Phàm phải vất vả lắm mới giữ được trấn định, nói bừa vài nguyên nhân.

Chương 124: Tâm sự của nữ nhân. (3)

Tằng Nam không để ý đối phó qua loa: “Nói linh tinh, hôm anh bôi mặt sau lưng nhổ nước bọt ... Tôi biết trong lòng anh có khúc mắc với tôi.”

Giản Phàm cười ha hả: “Ha ha ha, một nam nhân bị nữ nhân đánh thê thảm, tất nhiên là có bóng ma trong lòng.”

Tằng Nam dứt khoát nói: “Không phải, anh luôn hận tôi, hận tôi và chú Lý bán đứng Đường Đại Đầu, thiếu chút nữa khiến anh ta vào đường cùng, đúng không? Rồi lại hận tôi vì Diệp Mộng Kỳ không trả được tiền, thu lại nhà của Trương Kiệt, đúng không?”

Giản Phàm không gật cũng không lắc, cầm chai rượu lên tu ngậm nữa, chẳng có gì để nói hết.

Vậy là Tăng Nam biết mình nói đúng rồi, mặt ảm đạm: “Tôi không bán đứng Đường Đại Đầu, mấy hôm đó tôi không gặp anh ta, về sau mới biết chú Lý nhờ chiến hữu giam anh ấy vào đồn, đến khi Tề Thụ Dân tìm không ra Vương Vi Dân, chú Lý chĩa mũi giáo vào anh ấy, sau khi anh ấy được cứu ra rất lâu tôi mới biết đầu đuôi ... Còn chuyện Diệp Mộng Kỳ, tôi không thấy mình làm sai gì cả, mạng của Trương Kiệt tử tuất được công an cho bao nhiêu? Tôi chẳng có nghĩa vụ gì cho anh ta cái nhà tới bảy chục vạn. Hướng hồ cuối cùng tôi vẫn để lại cái nhà cho cô ta, cô ta cũng vào ở rồi, tôi có đòi lại đâu, tới giờ vẫn nợ tôi hơn 20 vạn, anh thuê cô ta, trả mỗi tháng hơn 2000 đồng, mười năm mới trả nổi tiền cho tôi, anh mới là đồ vô sỉ.”

Cách làm của Tăng Nam cũng chẳng có gì sai, đến Đường Đại Đầu còn thông cảm, mình hận cái quái gì, còn chuyện Trương Kiệt, lần đó do mới mất chiến hữu, có chút cực đoan nên mắng Tăng Nam quá lời ... Tiếp đó thì mọi thứ cứ trôi đi, không có thời gian mà nghĩ lại, quả thực mình không nên, thở nhẹ ra một hơi: “Cô nói đúng ... Tôi xin lỗi, thay mặt Trương Kiệt, Diệp Tử, cảm ơn cô.”

“Đừng có mà vờ vịt ... Đã biết thế, vì sao cứ mặt nặng mày nhẹ với tôi, không nói tới tiền nữa, mỗi lần tôi đưa anh tiền mà cứ làm như tôi đưa thuốc nổ ... Tôi chỉ mong, dù là bạn bè bình thường thôi cũng được, nhưng anh cũng xa lánh tôi ... Làm tôi thấy anh là chột dạ, có biết tôi ám ức thế nào không?” Tăng Nam vỗ bàn rầm một cái làm phục vụ vội vàng vén rèm chạy vào, còn tưởng nơi này đánh nhau.

Giản Phàm đuổi ra, vỗ về Tăng Nam đang nổi giận, đặt tay cô lên đùi: “Chú ý ảnh hưởng, đừng vỗ bàn, cô nổi giận tự vỗ đùi mình ấy, đánh gọn, nghe êm tai ...”

Tăng Nam thở phì phò: “Anh ...”

Giản Phàm cướp lời: “Có muốn biết vì sao tôi lạnh nhạt xa lánh cô không?”

Câu này có tác dụng ngay, Tăng Nam không giận nữa, nhìn Giản Phàm đầy nghi hoặc.

“Chuyện này hơi khó mở miệng ...” Giản Phàm gãi đầu gãi tai, lại nhăn trán, tựa hồ có điều gì đó nói lảm vạy.

“Anh cứ bịa đi, bịa cho hợp lý cũng được ... Ha ha ha ... Tôi quen anh bao năm như thế, nhìn một cái là biết anh định nói ba lằng nhằng rồi.” Tăng Nam cười chua chát thất vọng, muốn nghe một câu nói thật cũng không được sao.

“Sai rồi, con người đều sẽ thay đổi, không phải tôi định bịa đặt, mà chuẩn bị nói thật, lời nói thật chôn dấu trong lòng bao năm.” Giản Phàm thận trọng nói từng từ: “Không phải tôi muốn xa lánh cô, mà cô ép tôi xa lánh cô.”

“Nói láo.” Tăng Nam nhướn mày lên, tức giận rồi, rõ ràng cô muốn gần mà không được.

“Thực sự không phải nói dối, cô quốc sắc thiên hương, xinh đẹp hơn người, đặc biệt là đôi mắt này, có thể quyến rũ bất kỳ ai. Đối với nam nhân bình thường, đặc biệt là người bình thường tới không thể bình thường hơn như tôi, làm sao không động lòng. Nhưng mà động lòng một lần, bị cô đánh cho thành đầu heo luôn, cô bảo tôi còn dám ý đồ gì nữa không?” Giản Phàm làm bộ mặt đau khổ.

Tăng Nam nén cười gật đầu, lần đó cô ra tay thực sự không nhẹ, làm tên này thời gian dài không dám thò mặt ra. Kỳ thực

lần đó là ký ức làm cô hồi tưởng nhiều nhất, nếu Giản Phàm làm lại lần nữa, cô sẽ không phản kháng, hoặc chỉ giả vờ phản kháng, lòng có sẵn men rượu, vừa nghĩ thế sắc mặt lại càng thêm đỏ bừng kiêu diễm, người nóng râm ran, không nhịn được khẽ “ưm” lên một tiếng.

“Lý do chính là thế đấy ... Mỗi lần nhìn đôi mắt cô như muốn quyến rũ người ta, tôi không dám bị quyến rũ, cô nói khó chịu không? Nhìn lại cô ăn mặc xem, nhìn thôi đã nóng cả người rồi, vậy mà chỉ nhìn được mà không được đụng vào, có khó chịu không? ... Nguyên nhân chính là ở cô, cô quá xinh đẹp, tôi sợ mình không khống chế được, nên đành phải xa lánh ... Đó là tôi nghĩ cho cô, tránh cô khỏi bị tôi hạ độc thủ, cũng tránh cho tôi khỏi bị tương tư dày vò.” Vì tư thế ngồi nghiêng ngả của Tăng Nam, mép váy cuốn lên một đoạn, Giản Phàm chỉ cần hơi cúi một cái là cặp đùi săn chắc, làn da trắng hồng khoe sắc màu khỏe khoắn đập vào mắt như khiêu khích.

Lần này làm Tăng Nam cười ngật ngoẻo, quên luôn cả phân biệt nói bậy hay nói thật, cười gục mặt xuống, xem ra đã tiếp nhận lời giải thích này rồi. Giản Phàm cũng rất hài lòng, đổ số rượu còn lại đi, nghĩ cách dỗ dành cô nàng này về, đoán chừng được mình nịnh đủ vui vài ngày không uống rồi.

Nữ nhân cần dỗ dành, một câu dỗ ngọt hơn mười lời nói thật.

Còn đang đặc ý, không ngờ biến cố phát sinh, Tăng Nam đang cười ngẩng đầu lên, hai tay ôm mặt Giản Phàm như ôm dưa hấu, mặt ghé tới gần, giọng ai oán nỉ non: “Vậy anh theo đuổi tôi đi, tôi không đánh anh nữa đâu.”

Ặc! ... Giản Phàm nghe phát bực thất lại, bị hơi rượu phả vào mặt, kết hợp mấy lời như oán phụ khuê phòng kia, làm y run lên.

“Kích động rồi hả, thích né, hi hi ...” Tăng Nam say rồi, nhìn khuôn mặt sợ hãi thành kích động, tay ôn nhu vuốt ve, đôi mắt đẹp như mê như say, cánh môi hồng nhuận kiêu diễm chỉ chực hôn tới: “ Kỳ thực tôi luôn thích anh, thích lâu lắm rồi, nếu không có chị Tương chắn ở giữa, tôi đã không bỏ qua. Lần đó đánh anh, là anh nhường tôi đúng không? Tôi không tin anh

không có sức đánh trả ... Không đành lòng đánh tôi đúng không?”

“Đừng.” Giản Phàm kéo tay Tăng Nam xuống, ngả ra sau một chút né tránh mặt Tăng Nam, nói nhẹ nhàng mà dứt khoát: “Tăng Nam, tôi có bạn gái rồi.”

Không ngờ câu này chẳng tác dụng gì, Tăng Nam lại đưa tay ôm, mặt đầy hạnh phúc: “Tôi không quan tâm, tôi thích, thích cướp của người khác.”

“Thật đấy, tôi sắp kết hôn rồi.” Giản Phàm lại kéo tay Tăng Nam.

“Với tính của anh, dù kết hôn vẫn ăn vụng ... có điều tôi thích thế.” Tăng Nam mắt híp lại.

“Cô thích vô ích, hai chúng ta không hợp nhau.” Giản Phàm hơi sợ rồi, chỉ biết trách mình nói lung tung, cô gái này không biết nặng nhẹ, chẳng may để Hạnh Nhi hiểu lầm thì xong hết.

“Xì, tôi chẳng ngại thơ, anh cũng chẳng chung tình, chúng ta là gian phu dâm phụ, rất hợp nhau.”

Ợ! Giản Phàm lại ợ một phát rồi, phản ứng hơi chậm một chút liền bị cánh môi ướt át dán lên môi, chụt một cái thật to. Tăng Nam tập kích thành công cười khanh khách, chẳng biết say thật hay là mượn hơi men làm bậy. Giản Phàm vội nắm lấy tay cô, giữ khoảng cách an toàn, nhưng đôi tay nhỏ đó linh hoạt không ngờ, thoát ra được, như rắn nước quấn quanh cổ Giản Phàm, lấy này trốn không được rồi, cánh môi kia lại tìm tới.

Phì!

Phi Phi nghe phục vụ nói trong này đánh nhau, không yên tâm đi lên, vừa vặn chứng kiến cảnh này, phì cười một tiếng rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

“Phi Phi, không phải như cô thấy đâu... ài.” Giản Phàm thở dài thu lại lời giải thích không cần thiết, cảm giác còn xấu mặt hơn cả ăn một cái tát, đẩy Tăng Nam ra, đứng dậy nói: “Đi thôi, về nhà.”

“VẬY anh phải tiễn tôi.” Tăng Nam làm nũng.

“ĐƯỢC ĐƯỢC, tôi tiễn.”

“Không được đụng chạm vào tôi, anh còn chưa theo đuổi được tôi đâu đấy.”

“Theo đuổi được rồi tôi cũng không đụng, được chưa?” Giản Phàm hết mực nhún nhường.

“Không đụng ...”

Chương 125: Háo sắc cũng thuần lương. (1)

Hai người rời phòng bao, chẳng giống ôm cũng chẳng giống dìu, dính vào nhau, lảo đảo xuống lầu, quán nhà mình tất nhiên không phải trả tiền, Đường Đại Đầu nhìn thấy cười dâm dục chẳng đi lên giúp. Thế nên Giản Phàm vật lộn vất vả lắm mới đưa được Tăng Nam vào chiếc Audi, thắt dây an toàn, mồ hôi vã hết ra.

Xe khởi động, Tăng Nam có vẻ vui lắm, lúc nói Giản Phàm đẹp trai, còn đẹp trai hơn trước ... Lát nói y không phải nam nhân, chỉ đánh cho mấy cái mà không dám nữa, nếu to gan hơn một chút, cô theo y lâu rồi ... Mãi không thấy Giản Phàm trả lời, mắng vương bát đản, sờ xong rồi chạy ... Í, sao cái xe này quen thế, phải rồi, xe Sở Béo, có phải là hai người gian díu không, biết ngay hai người không phải thứ tốt đẹp ...

Cứ nói suốt, Giản Phàm chuyên tâm lái xe, thỉnh thoảng gạt tay Tăng Nam sờ lên người mình, lại thêm một lúc nữa, yên tĩnh hơn, tỉnh táo hơn, lời càng thêm nhói lòng, Giản Phàm, tôi thực sự thích anh mà, khi tôi bị bệnh nằm viện, chỉ anh thực lòng tới thăm tôi, hôm đó tôi hạnh phúc lắm, sao tôi khỏe rồi, tôi có tiền rồi, có mọi thứ rồi, anh lại xa lánh tôi ...

Càng nói càng lẫn lộn, nhỏ dần, nhỏ dần, chưa tới tiểu khu Bình An đã thiếp đi.

Không ngờ chỉ đi khuyên thôi mà sinh ra nhiều chuyện như thế, Tăng Nam ngủ say lắm rồi, gọi thế nào cũng không dậy, cởi dây an toàn, tìm chìa khóa, bế cô nàng lên tầng 4, không rõ Lý Uy để lại cho Tăng Nam bao nhiêu, nhưng vẫn ở căn hộ cũ.

Người say rượu rất nặng, Giản Phàm đặt Tăng Nam lên giường xong không khác gì tù phạm được ân xá, thở phào vào phòng vệ sinh rửa mặt, trên mắc trong phòng nào quần lót, áo lót, áo hai dây, đủ mọi loại màu sắc thích mắt, lại còn thoang thoang mùi nước hoa, thứ mùi rất đậm rất quái, nhưng rất dễ ngủ. Bằng vào khả năng quan sát tỉ mỉ của Giản Phàm, chỉ cần

nhìn qua phòng tắm một lượt là biết đây là căn phòng của cô gái độc thân, hoàn toàn không có dấu vết nam nhân.

Dễ hiểu thôi, tính tình cô độc lãnh ngạo, lại nát rượu, nam nhân nào chấp nhận được nữ nhân như thế? Ít nhất nam nhân có thân phận địa vị không chịu được, nam nhân tầm thường thì Tăng Nam sao để vào mắt.

Vốc nước lạnh rửa mặt, Giản Phàm rời nhà vệ sinh, đưa người về nhà là trọn tình trọn nghĩa rồi, chuẩn bị đi, bước chân khựng lại.

Cửa phong ngủ khép hờ không biết từ khi nào mở ra, hoặc là do mình chưa đóng chặt, Tăng Nam vẫn ngủ say, thân trên thì thẳng nhưng hông lại ngoặt sang bên, ngực phập phồng theo hơi thở, đôi vú tròn tròn nhựa sổng nhô lên hụp xuống, mép váy vén lên tới sát viền tất lụa, khiêu khích kinh người, làm ý nghĩ đầu tiên nổi lên trong đầu y là: Mỹ nhân ngủ!

Ma xui quỷ khiến thế nào Giản Phàm đi tới, đứng ở cửa phòng ngủ, phòng chưa tắt đèn, lại ma xui quỷ khiến thế nào mà từ từ ngồi xuống, nhìn qua mép váy, nín thở lắm lắm: màu lam.

Thịch, thịch, thịch, hơi thở nặng nhọc cùng với tiếng đập kịch liệt, Giản Phàm biết đó là tim mình, hơi thở càng lúc càng dồn dập, dụi mắt nhìn kỹ lại, hơi xa, chưa đã, như ăn trộm rón rén đi tới, dù tố chất tâm lý có đạt điểm tuyệt đối chẳng nữa thì không tìm được cảm giác chột dạ. Tới bên giường vờ vệt giúp Tăng Nam cởi giày, không thấy có phản ứng, lại vờ vệt lấy gối, chỉnh tư thế Tăng Nam nằm ngay ngắn lại.

Gần lắm rồi, hai ngọn đồi phập phồng trước mắt, Giản Phàm cắn chặt răng, trong tình cảnh này tà niệm sinh ra vượt khỏi sức đề kháng của ý chí.

Mẹ nó, cứ chơi đi, cùng lắm mai kéo quần lên không nhận là được.

Không, không, cô nàng này hung lắm, khó dây, chắc chắn không chịu bỏ qua đâu.

Say thế này rồi, mình chơi xong xóa dấu vết, chắc chắn không biết.

Không được, không thể mạo hiểm như thế, phát giác ra càng phiền.

Giản Phàm liên tục tính toán, liên tục phủ quyết, không phải vấn đề muốn ăn hay không, tất nhiên là muốn, món ngon thế này mà không ăn thì có lỗi với bản thân quá, mà ăn sợ tiêu hóa không nổi. Toàn thân khô nóng bứt rứt khó chịu vô cùng, nhìn Tăng Nam ngủ say, mái tóc đen che nửa khuôn mặt, nhưng quai áo lại tuột xuống vai, non nửa bầu ngực nõn nà đập ngay vào mắt, nơi đó y từng sờ rồi, từng nắn bóp thỏa thuê, kích cỡ có thể so với Hồ Lệ Quân ...

Nghĩ tới Hồ Lệ Quân, lòng có phần trầm xuống, đó là cô gái mà y từng không trân trọng, có lẽ vì lên giường quá dễ dàng, biểu hiện của Hồ Lệ Quân ở chuyện giường chiếu quá cuồng nhiệt, khiến y có chút nhảm lẫn rồi, đến khi bị từ chối mới biết tiếc, mới biết vượt khỏi tay ... Lại nhớ tới cái bụng bầu của Hương Hương, nụ cười cuối cùng của chị Tương, hết lần này tới lần khác, mọi chuyện hỏng đều có phần lỗi lớn của mình ... Lần này chẳng lẽ lại tiếp tục làm Hạnh Nhi thất vọng?

Ài ... Giản Phàm nhắm mắt quay đầu đi, tay nắm chặt đấm vào đầu, thở dài ... Anh đây cũng một thời phong lưu tiêu sái! Nhưng qua rồi, từ nay làm nam nhân tốt, chồng tốt, sau này còn làm cha tốt.

Vừa định cất bước thì nghe thấy có tiếng rên khẽ như mèo kêu, Giản Phàm cứng người, chân giữ nguyên tư thế, đầu quay sang, nhìn một cái là hai tai ù đi, đầu nóng bừng tim đập loạn lên, màu lam, màu lam nhạt, thì ra Tăng Nam vừa quay người, một chân co lên, thế là rõ ràng quần lót xanh lam ôm lấy bờ mông tròn trịa ..

À ... Giản Phàm hít sau một hơi ôm bụng khom lưng xuống, con mẹ nó, lần này thực sự khó chịu cùng cực rồi, chỉ nhìn mà không được ăn, mình tự thiến mẹ nó đi cho xong, khỏi cần Hạnh Nhi ra tay.

Rồi, quyết tâm chưa được bao lâu lại đối diện với khảo nghiệm cực đại, chơi hay không?

Chơi, không dám, đi, không cam tâm, càng nhìn tim càng loạn, càng nhìn mắt càng thèm.

Có lẽ trên đời có người kháng cự được sức hấp dẫn từ thân thể nữ nhân, nhưng Giản Phàm không thuộc nhóm đó, hoặc có lẽ

trên đời có người mỹ nữ ngồi trong lòng mà không loạn, nhưng Giản Phàm tu luyện cả đời không làm nổi. Hướng hồ còn là Tăng Nam đôi mắt yêu tinh đó, cứ tưởng là vị khách qua đường vội vã trong đời, ai ngờ ông trời bất công như thế, lần nữa cho Giản Phàm cơ hội vươn tay ra là có.

Sao bây giờ, có chơi không?

Chơi thì chắc chắn là hối hận rồi, không chơi càng hối hận, cuộc đời của y quá nửa là đưa ra quyết định để rồi hối hận, nửa còn lại là sửa chữa quyết định sai lầm kia, có câu nói gì nhỉ, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Lúc này Tăng Nam vẫn giữ tư thế nằm cảm dỗ như thế, cặp lông tròn vẫn mời gọi như thế, gò má trắng như mỡ đông, vai trần gợi cảm, đùi ngọc hút mắt, bốn bề tĩnh mịch, mỹ nhân mê người ... Làm Giản Phàm thú huyết sôi trào.

Con mẹ nó, ngủ gì mà say thế? Ép lão tử phạm sai lầm à?

Giản Phàm ngồi bên giường, lòng sinh ác niệm, áp chế lương tâm ít ỏi trong lòng, tay đưa ra sờ gò má láng mịn, vừa hồi hộp vừa sợ, khe khẽ gọi: “Tăng Nam ... Tăng Nam ... Nằm ngay ngắn lại chút.”

Đây là hòn đá dò đường của bọn ăn trộm, may quá, ngủ rất say.

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng ngáy nho nhỏ, gò má ấy sao lạnh như thế, Giản Phàm lén lút tới gần hơn một chút, Tăng Nam trong giấc ngủ rất đoan trang, cũng yếu đuối hơn khi thức rất nhiều, nhìn cô say thành như thế, lòng trắc ẩn trời dậy đè nén thú huyết đang liên tục trời dậy.

Chương 126: Háo sắc cũng thuần lương. (2)

Mẹ mất sớm, cha gặp nạn, nghĩ tới cảnh cô bé mười mấy tuổi thân hình gầy gò nhỏ bé đợi bên cửa đơn vị cha, đợi ai đi ra là quỳ xuống cầu xin, có ai không xót xa? E rằng mười mấy năm trôi qua, cô gái ấy lớn lên giữ được lương tri không sa đọa, chính vì chấp niệm đòi lại công bằng cho cha. Giờ Tăng Quốc Vĩ đã tìm thấy, kẻ thủ ác đã phải trả giá, nhưng có lẽ với cô gái này mà nói, đó không phải chuyện tốt, mất đi điểm tựa tinh thần, giống như hiệp khách sau khi báo thù rửa hận, chỉ còn trống rỗng mênh mông, mất đi mục tiêu sống ... Cho nên suốt ngày uống rượu như thế.

Cô độc, hoang mang, u sầu, tất cả thể hiện trên mặt mỹ nhân ngủ say này.

Mẹ nó, có phải mình quá vô sỉ ti tiện không, thừa lúc người ta ngủ say mà giở trò à.

Giản Phàm rút tay lại, khuôn mặt xinh đẹp nhợt nhạt ấy mang tới rất nhiều thông tin, làm y không nở ra tay. Đây là nữ nhân khiến người ta vừa hận vừa thương ...

Mình đúng là thằng Vương Bát Đản mà, muốn chơi cũng phải lúc hai bên tình nguyện, muốn vụng trộm cũng phải quang minh chính đại, mình không thể vô sỉ như vậy.

Giản Phàm đứng dậy, rút cuộc kiếm được cho mình lý do không ra tay, khôi phục được tâm thái bình thường, ánh mắt có chút quyến luyến rời khỏi thân thể mỹ nhân ngủ say.

Nhắm mắt lại, hít thật sâu từ từ thở ra, trấn áp dục vọng trong lòng ...

Thế nhưng mắt nhắm lại trong đầu hiện ra hình ảnh càng thêm rõ ràng, như con dê non trắng trẻo lạc đường giữa đồng hoang bao la, mở mắt là hình ảnh đó, nhắm mắt vẫn là hình ảnh đó.

“Thôi xong rồi, mình đâm tới tận xương rồi, hết thuốc cứu bà nó rồi.”

Giản Phàm dụi mắt, lắc đầu, chưa bao giờ say rượu, giờ trên giường có người say, lại bắt đầu màn đấu tranh tâm lý, đi, không đi, đi, không đi ... Chân thì như đeo trì mọc rễ, không nhúc nhích nổi nửa bước.

“Đúng rồi, cô nàng này từng đánh mình, không thể bỏ qua.”

Ác ma trong lòng bắt đầu cho lý do đầu tiên, sau đó không biết đầu óc méo mó nghĩ cái gì mà hai mắt dần sáng lên.

“Dù sao mình cũng sờ rồi cơ mà ... Thế này không tính là mình ngoại tình, cũng không vô sỉ, vừa giữ được trinh tiết lại không ủy khuất bản thân, dù sao không thể đi một chuyến uống công, đúng không?”

Thế là con ác ma nó nghĩ ra lý do thứ hai rồi, dâm quảng từ mắt chiếu tứ tung.

Mình không nhìn mà chỉ nghĩ, mình không chơi chỉ sờ, không tính.

Vì thế bàn tay hư hỏng hành động, lặng lẽ sờ vai, đôi bờ vai trơn bóng giống như tác phẩm điêu khắc tinh tế, cô gái mang dòng máu mỹ nhân sông nước Giang Nam mà, hõm vai nông nông, như ngọc trác thành, mịn mà trơn mát ... Từ từ kéo áo cô xuống, chiếc áo lót làm bằng chất liệu ren mỏng gợi cảm, hoàn toàn không có đệm mút, Tăng Nam không cần thứ đó, chính vì thế làm có thể nhìn thấy rõ ràng núm vú, lúc này một bên vú cô lộ hẳn ra rồi, da ngực lấm tấm vài nốt ruồi duyên dáng, ngực phập phồng theo từng hơi thở, bị kích thích quá mạnh nuốt nước miếng ực.

Cẩn thận quay đầu lại nhìn Tăng Nam hoàn toàn không biết gì, đôi mắt khép lại kia, gò má đỏ hây hây như thiếu nữ e thẹn, giống mời gọi người ta xâm phạm, chiếm hữu.

Lấy hết can đảm, nó đây rồi, Giản Phàm bóp một cái, rồi dừng lại, không thấy có phản ứng gì, bóp cái nữa, quá tuyệt vời, tròn căng, đàn hồi, sờ hồi lâu vượt qua khe núi tới ngọn đồi bên kia, cũng sờ một lúc, vé một lúc, nho nhỏ, săn săn đêm khuya tĩnh lặng làm y càng bạo dạn đưa cả hai tay mân mê vú, ghì chặt xoa mạnh cả hai bên, cúi đầu hôn hít vào đôi vú tròn trịa trắng hồng đó, kéo tuột áo xuống, cả hai bầu ngực nhấp nhô như đang chứa 1 sự đòi hỏi mãnh liệt

Khoa học chứng minh rồi, tình cảm nam nhân là ở đôi mắt, cơ bản là tuy chưa làm gì, nhưng trong đầu đã làm vô số lần rồi, cho nên tưởng tượng khoái cảm càng hơn thực chiến.

Ví như bây giờ Giản Phàm chỉ sợ thôi mà mặt sáng như ánh nắng, nhớ tới bài thập bát mô mà Hoàng lão tam dậy.

Một cánh đồng gieo trồng phì nhiêu
Đưa tay sờ lên phần bụng dưới của cô em

Bụng dưới mềm mại trước mắt anh

Đưa tay sờ lên chiếc rốn của cô em

Khoái như vụ mùa bội thu năm ấy

Đưa tay vuốt xuống đôi mông cô em

Tựa bông gòn mềm mại êm sướng tuyệt vời

Mặt đắc ý khởi phải nói, lòng càng đắc ý ngâm nga, người thì từ đầu giường xuống cuối giường rồi, Giản Phàm gọi thêm mấy lần Tăng Nam không tỉnh, gan càng lớn, khe khẽ, khẽ khẽ vén váy lên.

“Đúng rồi, màu xanh lam.”

Đích đến trong tâm tay rồi, hoạt động ngón tay vì khẩn trương mà hơi cứng, sau đó vuốt nhẹ bên ngoài vài cái, không thấy mỹ nhân phản ứng, lách qua khe sờ vào trong.

“Oa, đúng thật rồi.”

Từ bụng dưới tới vùng tam giác, trơn trơn mềm mềm, quả nhiên trụi lủi.

“Oa, mũm thật đấy.”

Sờ nắn chỗ nhô lên, loại cảm giác làm người ta không tìm được phải hô lên.

“Oa, non như da em bé, cực phẩm ... Bà nó, đừng nói ăn vài cái tát, ăn vài viên đạn cũng đáng ...”

Đúng lúc này Tăng Nam rên một tiếng, có vẻ rất không thoải mái vặn người, lưng xoay về phía Giản Phàm.

Ba hồn bảy vía của Giản Phàm bay mất một nửa, rụt người xuống giường, chỉ sợ Tăng Nam tỉnh lại, ai ngờ càng loạn càng hồng, chạm vào tử nhỏ ở đầu giường, khung tranh trên tủ rơi xuống, có lẽ lúc này adrenalin trong người cực thịnh. Giản Phàm phản ứng như chớp, trước khi khung tranh kịp vỡ tan tành đã đưa tay chụp lấy, nhưng chụp xong người hóa đá ...

Xong, cô ấy tỉnh dậy làm sao ... Mà làm sao, sợ gì, mình có làm gì đâu, mình thanh bạch mà.

Đợi rất lâu không có tiếng động nào cả, không có gì xảy ra, Tăng Nam chỉ trở mình thôi, đặt khung tranh lên tủ, chuẩn bị chuồn, thôi vậy, đéch sờ nữa, áp lực quá lớn, tim không chịu nổi.

Đang định chuồn, khước mắt nhìn bức tranh, tức thì ngăn người.

Một bức ảnh không quen thuộc lắm, ảnh một nhà ba người, cha mẹ hai bên, ở giữa là cô bé, Tăng Quốc Vĩ thì nhận ra ngay, hai người còn lại không cần nói, nhất là nữ nhân trên ảnh, vài nét tương tự Tăng Nam bây giờ.

Bất giác cầm lấy bức ảnh, cũ lắm rồi, viền cắt hoa thủ công, chắc phải hơn 20 năm.

Bức ảnh ố vàng cho thấy niên đại xa xăm của nó, hai người trên bức ảnh đó đều đã thành thiên cổ ... Một đêm mưa gió bão bùng, vị cảnh sát đáng thương, đáng kính này không chút đề phòng bị Đường Thụ Thanh lừa xuống nhà, vừa lên xe một cái bị trúng đòn, vậy đấy, cuộc đời kết thúc mơ hồ trong cái mớ hoang ..

Vụ án kéo dài hơn một năm làm Giản Phàm hiểu vị cảnh sát này còn hơn hậu nhân của ông, đời trước bị coi là phe cánh hữu, giam cầm mười năm, được minh oan không lâu thì qua đời, Tăng Quốc Vĩ theo di nguyện cha đem toàn bộ tranh họa cổ vật quyên hiến nhà nước, bản thân là thế gia công tử, cam nguyện làm cảnh sát bình thường, nhưng ông trời đôi khi như ác hổ chỉ nhắm vào người tốt, chẳng chiếu cố cái nhà đáng thương này, vợ yêu chết sớm, cha con nương tựa vào nhau, cuối cùng không thoát khỏi kiếp nạn.

Giống như ở lễ truy điệu Trương Anh Lan nói: Hai đời liệt sĩ, khâm phục không thôi, cha con tình sâu, cảm động trời đất.

Cũng giống như Ngũ Thần Quảng lúc hạ táng bí thương vái lạy: Sống lấy tên Quốc, một đời vì nước, oan ức sáng tỏ, người anh em lên đường thuận lợi.

"Chát!" Giản Phàm tát mình một cái, tát cực mạnh, chửi bản thân hèn hạ vô sỉ, muốn chặt bàn tay của mình.

Tát một cái chưa đủ, tát cái nữa, cái nữa, bộp bộp bộp ... Liên hồi, Giản Phàm tát mình xong, cung kính đặt lại bức ảnh, đứng dậy nhìn Tăng Nam ngủ say, không có chút tâm tư dơ dáy nào nữa, khẽ bế cô lên đặt ngay ngắn giữa giường, kéo lại váy áo, kiểm chắn mỏng đắp lên bụng.

“Đứng uống nữa, cô uống thành thế này, cha cô nhìn thấy sẽ không vui đâu ... Giờ tôi hiểu vì sao mình luôn né tránh cô rồi, vì trong sâu thẳm tôi thấy mình là tên tiểu nhân vô sỉ, tôi chỉ làm chuyện trong bốn phận, mà lấy của cô nhiều như vậy, là tôi, tôi không có mặt mũi nào nhìn cô.” Giản Phàm vuốt má Tăng Nam, lẩm bẩm nói, tắt đèn nhẹ nhàng rời phòng, lần này đi thật.

Rất lâu sau, xe dưới lầu đã đi, nhà trên lầu, trong bóng tối tĩnh lặng, phát ra tiếng khóc nho nhỏ.

Chương 127: Cuộc đời toàn chuyện lật vật. (1)

Bánh xe xoay tròn, cấp tốc đi trên đường vành đai, gió lồng lộng thổi vào trong khoang xe, mùi rượu, mùi thuốc lá dần dần tiêu tan, đầu óc Giản Phàm dần tỉnh táo, cũng dần bình tĩnh.

Khó khăn lắm mới hạ quyết tâm làm nam nhân tốt, hôm nay thiếu chút nữa phạm sai lầm, vậy mà còn định đẩy sai lầm đó cho đối phương, thật khốn nạn ...

Két!... Xe phanh lại, dừng ở bên lề đường, nhìn thành phố rực sáng bao la trước mắt, trời đêm vô tận treo những ngôi sao lấp lánh, gió hiu hiu thổi mang chút hơi lạnh thổi qua người, thở ra một hơi dài dựa vào lưng ghế. Giản Phàm lắc đầu xua đi hình ảnh ướt át trong đầu, nghĩ tới nỗi lớn ở Phân Thủy Lĩnh, nghĩ tới chuyện làm ăn, nghĩ tới địa điểm Khẩu trang cần nhanh chóng chỉnh đốn, nghĩ tới sắp khai giảng rồi, tài nguyên tới theo, không thể bỏ lỡ ... Nghĩ nhiều lắm, đến khi tâm lý bình thường lại, nghĩ tới Hạnh Nhi mà áy náy.

Xem ảnh màn hình điện thoại, là Hạnh Nhi, lúc này là 23 giờ ... Cô ấy đã ngủ chưa, hay chưa ngủ.

Muốn gọi điện thoại nhưng thôi, bấm tin nhắn, tiếp tục phương thức giao lưu quen thuộc của hai người trước kia, nếu chưa ngủ sẽ nhắn lại, nếu ngủ rồi sáng mai sẽ nhìn thấy, đêm nay khiến y cảm xúc nhiều lắm, tin nhắn là: “Hạnh Nhi, chúng ta kết hôn đi, anh muốn lập gia đình rồi ...”

Muốn, thực sự muốn, rất muốn ... Bao năm qua ở Đại Nguyên vẫn một thân một mình, nhìn Hương Hương ôm cái bụng bầu, nhìn Phí Béo chăm vợ chữa, nhìn hôm nay Tăng Nam cô độc trong căn nhà rộng, nhìn cha con Đường Đại Đầu uống rượu ăn thịt, Giản Phàm trào dâng khát khao có gia đình.

Tít tít tít, tin nhắn tới, Giản Phàm cầm lên xem, mừng rỡ, cô ấy chưa ngủ.

“Anh lên cơn thần kinh à, đã động phòng trước rồi, nửa đêm anh định lấy cái đó cảm động em?”

Giản Phàm cười hăng hắc đắc ý, đúng kiểu cô ấy, dùng phán đoán lý trí và hành động lý trí đáp lại mọi âm mưu và khiêu khích.

Tin nhắn gửi đi: “Hạnh Nhi, anh yêu em!”

Chớp mắt có câu trả lời: “Chưa chết đi!”

Dáng vẻ thường ngày của Hạnh Nhi lúc lờm mình hiện lên, Giản Phàm càng cười ngoác miệng, bảo anh chua, canh càng chua cho em xem, tiếp tục gửi tin nhắn: “Hạnh Nhi, anh muốn chuyên tâm yêu một lần, chỉ yêu mình em thôi.”

Lần này chắc là cảm động rồi chứ? Giản Phàm đắc ý gửi đi, đợi những lời tình tứ liên miên, khổ lắm, muốn nói lâu rồi, nhưng nói trước mặt thì cô ấy coi là nói đùa hoặc có mưu tính gì, lúc này Giản Phàm muốn nói, nhất định phải nói.

Tin nhắn không tới, điện thoại tới, là Dương Hồng Hạnh, vừa ấn nút nghe là bị chất vấn liền một tràng: “Anh là Giản Phàm à?

.....

Đúng à, em còn tưởng ai cầm điện thoại của anh trên em cơ, không giống lời anh hay nói ... Anh gửi tin nhắn đấy à? Không đúng, không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ? Nghi ngờ anh á? Em có thể không nghi ngờ, không lo à? Nếu không có chuyện gì, lương tâm không bị khiển trách nghiêm trọng, anh không nói ra những lời này ... Đừng quấy rầy nữa, sáng mai em phải đưa mẹ đi kiểm tra sức khỏe, chiều còn phỏng vấn ...”

Cúp điện thoại, mặt Giản Phàm đau khổ, miệng méo xẹo, khó khăn lắm mới chung tình một hồi, bị Hạnh Nhi nói một câu trúng tim đen, đúng là có chút lương tâm khiển trách, vốn không có chuyện gì, giờ phải giải thích nửa ngày trời mới vỗ về được cô ấy.

“Mẹ nó, giác quan thứ sáu của nữ nhân nhạy thật, sau này phải cẩn thận chút.”

Giản Phàm cất di động đi, thầm nhủ một câu rất mâu thuẫn, lái xe tới Phân Thủy Lĩnh, nơi đó không có nữ nhân, yên ổn rồi ...

Làm người có tốt xấu, làm ăn có lỗ lãi, người quá tốt quá tử tế thì không làm ăn được, có làm cũng không lãi được. Đối với Giản Phàm thì không tồn tại vấn đề này, khoảng cách tới người xấu

của y chỉ nửa bước chân, còn khoảng cách tới người tốt của y thì phải đi nhiều bước lắm, cho nên y làm ăn cơ bản không lo lỗ.

Đó là cảm ngộ của Trương Vân tân phó giám đốc Thực Thượng, cô từ chức trợ lý tổng giám đốc Tân Thế Giới hơn một tháng rồi, ngày càng hiểu ông chủ Giản, mặc dù không hiểu quản lý kinh doanh mấy, nhưng chuyện trong bếp vẫn đâu ra đó, làm bốn bếp trưởng, mười tám đầu bếp, ba mấy phụ bếp phục sát đất.

Nếu như nói chuyện này có thể hiểu, vì bản thân ông chủ Giản là đầu bếp cao siêu, vậy chuyện tiếp theo làm Trương Vân á khẩu, cô tiếp xúc với rất nhiều người nhiều tới không đếm hết, mười người thì hết chín là không nhớ nổi, nhưng Giản Phàm thì gặp một lần là không quên, gặp đám cán bộ thôn ủy, khu phố thì nói lời nịnh nọt, gặp đám lưu manh thì hung dữ. Chuyện bị người ta tới nhà kiểm chuyện, cắt điện cắt nước mà người mới kinh doanh hay gặp phải thì cơ bản Thực Thượng không hề bị, thậm chí công nhân trang trí từ An Huy Chiết Giang tới mà nói chuyện như đồng hương, khẩu âm muốn đổi là đổi ngay được, công phu ba hoa đó không phải ai cũng học nổi.

Giờ Trương Vân không hoài nghi ông chủ Giản có thể làm người có tiền rồi, vì sao? Với kinh nghiệm làm giám đốc của cô, người có tiền thực sự không giống miêu tả trong phim ảnh là xa hoa dâm dục, ngược lại, đại bộ phận họ đều keo kiệt tính toán, Giản Phàm là ví dụ rõ ràng.

Địa điểm ở Khẩu trang đã treo biển Thực Thượng Khoái tân, trong sân làm mới hoàn toàn, trải nền xi măng có thể đỗ bốn chiếc xe hàng, tầng một tầng hai tiếng máy hút gió chạy âm âm, gian lớn hơi nước tràn ngập, dung nạp cả trăm người làm việc. Tầng ba thì một nửa là khu văn phòng, một nửa là khu túc xá, diện tích cực lớn, hơn nữa một bên là trường dạy lái xe, một bên là sân bóng cũ, không sợ tiếng ồn, đúng là quá thích hợp.

Ngày 10 tháng 9, trời trong xanh, trường đại học lần lượt khai giảng, tiêu thụ 2375 xuất cơm, hao tổn 216 xuất ... Ở Đại Doanh Bàn, quán tiêu thụ 4412 xuất, xe lưu động 2468 xuất.

Ngày 14 tháng 9, trời âm u nhiều mây, khu trường đại học tiêu thụ 3644 xuất, hao tổn 70 xuất, hôm đó Đại Doanh Bàn

kiếm khê, làm đăng ký thuế vụ.

Ngày 19 tháng 9, trời quang, khu đại học tiêu thụ 6322 xuất, hao tổn 156 xuất, Đại Doanh Bàn, quán tiêu thụ 4212 xuất, xe lưu động 3668 xuất, gần đạt mức độ tháng 6.

Trương Vân lật từng trang, viết xong ghi chép ngày 23 tháng 9, vẫn bĩu môi như mọi khi, trình độ keo kiệt của ông chủ Giản không tầm thường, mà cực kỳ lợi hại. Lấy lượng cơm và thức ăn ước chừng số xuất, mỗi ngày lượng hao tổn biến động quá 100 xuất là sẽ đích thân tra cứu nguyên nhân, đề phòng người dưới giở trò, mà kẻ giở trò chính là tên bạn học Hoàng Thiên Dã, lần nào bị tóm được thế nào cũng bị chửi mắng lẫn uy hiếp, không bồi thường tổn thất không được.

Xem hai người đó chửi nhau rồi, một chửi vương bát đản, một chửi chó má, bên này trừng mắt, bên kia vỗ bàn, cứ lần này tới lần khác không dứt, song hiệu quả rõ ràng, lượng hao tổn ở đại học thành phố rất ổn định, không tăng thêm.

Nghĩ thôi cũng thấy buồn cười, ông chủ Giản là giám đốc công ty vốn đầu tư lên tới hơn ngàn vạn rồi, vẫn còn keo kiệt như thế.

Lại nhìn cái văn phòng làm việc của mình chật chội nghèo nàn, vốn từ công ty lớn phải xuống công ty nhỏ bán cơm hộp làm Trương Vân ám ức rồi, có điều lương tăng từ 6000 lên 8000, còn thêm không ít trợ cấp, tâm lý cũng dần thăng bằng. Đặc biệt là ông chủ Giản bận rộn ở Phân Thủy Lĩnh ít tới, nên khu văn phòng chỉ có mình cô là lãnh đạo, còn lại nghe chỉ huy, cảm giác ưu việt hơn không ít.

Chương 128: Cuộc đời toàn chuyện lật vật. (2)

Đôi khi cuộc sống này đừng chỉ nghe danh, hồi ở Tân thế Giới, tiếng là làm việc cho công ty lớn đấy, khoe oai thật đấy, nhưng cô làm chết mệt, lương chưa tới 6000, bây giờ làm việc ở chỗ như đơn vị thế kỷ trước này, lương lên mà quyền lực cũng tăng lên không ít.

Nếu thế chưa đủ lấy làm ví dụ thì cứ nhìn ông chủ Giản đi, ăn mặc như công nhân, đi xe chở hàng, bán cơm hộp, gặp ai cũng nói làm ăn khó khăn vất vả, Nhưng cô thừa biết, một tháng Giản Phàm kiếm gấp mấy chục lần mình. Tuy ở Đại Nguyên này nhiều ông chủ gia tài trăm vạn lắm, nhưng kỳ thực chẳng kiếm nhiều như thế đâu, chỉ có cái xác to mà thôi, thậm chí còn nợ đây đít ra đó.

So tốc độ kiếm tiền với Giản Phàm à, quá nửa số ông chủ ở Đại Nguyên này phải khóc thét.

Đang suy nghĩ miên man thì có chuông điện thoại, nhạc chuông cao nguyên Thanh Tạng, Trương Vân vội nhận điện thoại, đó là thói quen cũ của cô, mỗi tiếng chuông đại biểu một giám đốc Tân Thế Giới, tiếng chuông này là của Sở Tú Nữ.

Điện thoại rất ngắn, chỉ nghe hai câu đã vội lấy chìa khóa xuống lầu, dặn dò Hải Quân, Mã Bằng vài câu lên xe, vội vàng bấm điện thoại gọi Giản Phàm, không có chuyện gì thì gọi được, có chuyện là không ai nghe máy.

Suy nghĩ chút, quyết định tới chỗ Sở Tú Nữ trước.

Phân Thủy Linh, chuông điện thoại reo thì Giản Phàm đi ra ngoài, thấy mấy người đợi ở cửa, kẻ luôn điện thoại, vừa đi xuống lầu vừa vui mừng gọi: “Mọi người tới sao không nói một tiếng để cháu đi đón?”

Ở cửa là Trần Thập Toàn, Giang Nghĩa Hòa, một thì tóc bạc hết, một thì đầu bóng loáng, Giản Phàm xuống tới nơi còn đi quanh Trần Thập Toàn nhìn một vòng: “Chú khỏe rồi hả?”

“Ha ha ha, khỏe rồi, chặt vài viên gạch không thành vấn đề.” Trần Thập Toàn giơ chân đá, chụm tay làm đao chém vài phát làm Giản Phàm vừa cười vừa tránh.

Vui, tất nhiên là vui rồi, Trần Thập Toàn mặc thường phục đơn giản, nhìn như công nhân bình thường, đậm mùi rổ cỏ, còn Giang Nghĩa Hòa nếu không lộ vẻ hung dữ ra, đi trên đường người ta còn nhầm là công nhân quét dọn, cả hai đều sớm không còn chút bóng dáng cảnh sát nào nữa, nghỉ lâu rồi mới đúng.

Dẫn hai người họ vào bếp tham quan một vòng, trò chuyện với đầu bếp vài câu, tới xưởng thịt ngâm tranh thủ hỏi Giang Nghĩa Hòa: “Bác Giang, bác thay đổi chủ ý rồi à?”

“Ha ha ha, cái thằng nhóc này, vẫn muốn xúi cái năm xương già kiếm tiền cho cháu sao?” Giang Nghĩa Hòa vò đầu Giản Phàm.

“Xem bác nói kìa, ai lại đi thù tiền chứ? Kiếm nhiều một chút thì cuộc sống cũng thoải mái chút, đội một trả bác có 1000, khác gì bóc lột.”

Bác Giang đã tới đây là có chút dao động rồi, Giản Phàm muốn tranh thủ khuyên nhủ thêm, Trần Thập Toàn mất kiên nhẫn tự chỉ mình mình: “Giản Phàm, cậu có nhận tôi không?”

Lão Trần từ chơi súng đánh nhau chỉ biết uống rượu mắng người, kém bác Giang xa lắm, Giản Phàm lắc đầu: “Chú Trần, thứ này không vài năm chơi dao phay không làm nổi đâu, chú tới chỗ tôi ... Thì làm gì đây?”

“Giết lợn, không phải cậu nói với tôi à? Bác sĩ bảo tôi vận động nhiều hơn, không thể ở lý trong nhà, tôi thấy giết lợn khá hợp ... Thằng nhãi, định quịt phải không?”

Thấy Lão Trần có động tác, Giản Phàm theo bản năng nhảy lùi lại: “Chú Trần, hôm đó tôi trêu thôi, chú coi là thật đấy à?”

“Tôi mặc kệ, cậu lừa ai không được lừa sư phụ mình.”

Xem chừng Lão Trần coi là thật rồi, không phải là nổi hứng thú nhất thời nữa, Giản Phàm vỗ ngực: “Vậy được, tôi có quen vài ông chủ lò mổ, chú muốn giết lợn không thành vấn đề, nhưng có điều kiện.”

“Nói!” Trần Thập Toàn sáng khoái phát tay.

Giản Phàm cười gian ghé vào tai thì thầm vài câu, không biết là điều kiện gì mà Trần Thập Toàn cười âm hiểm gật đầu, giơ tay lên, cả hai vỗ tay giao ước.

Đội hai đồng chí già rời Phân Thủy Lĩnh lên xe taxi, Trần Thập Toàn nói: “Lão Giang, tôi nói này, thằng bé đó đúng là tình cảm có trước có sau, hay chúng ta cùng tới làm đi ... Ê, anh cười cái gì, anh cố chấp, anh đã sáu mấy rồi, còn ở đội cảnh sát làm gì? Giản Phàm nói đúng, thiên hạ có bữa tiệc nào không tàn ... Đi thôi, anh mà không tới thì tôi mất mặt lắm đấy, tôi hứa rồi.”

Chuyện này gác lại mấy tháng rồi, Giang Hoài Nghĩa quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút buồn bã, xong cuối cùng vẫn gật đầu.

“Cô Trương Vân này làm gì mà gọi điện lắm thế?” Giản Phàm kiểm tra cuộc gọi nhớ, chuẩn bị gọi lại cho Trương Vân thì có điện thoại tới, là của Hạnh Nhi, vỗ trán, cầm túi xách tay chuẩn bị trước, vừa chạy vừa nghe điện thoại: “Tới ngay, tới ngay, chú Trần với bác Giang tới tham quan ... Không phải 10 giờ 30 à, sao tới rồi ... Em lại chẳng phải xếp thứ nhất ... Tới ngay.”

Vội vàng nhảy lên chiếc xe bán tải Trường Thành, xe mới mua, vừa để làm việc vừa thay chân, xoay vô lăng đi thẳng vào thành phố.

Làm sao mà gặp thế? Chẳng có gì khác, hôm nay là lần đầu Dương Hồng Hạnh tham gia phỏng vấn, Giản Phàm đã hứa đi cùng, không ngờ buổi sáng có việc, lại có chú Trần, bác Giang tới, thiếu chút nữa hỏng việc.

Chuyện làm ăn rất thuận lợi, không có gì để nói, tới mức độ nhất định thì không cần mình tự làm nữa, trừ phối hợp nguyên liệu, lúc đun nấu cần chỉ điểm một chút, giờ nhiệm vụ chủ yếu là giải quyết vấn đề nhỏ không ngừng xuất hiện.

Tăng tốc mấy lần, chẳng bao lâu đón được Dương Hồng Hạnh ở cửa tiểu khu công đoàn, dọc đường nghe cô trách móc, tới kịp địa điểm trước 10 giờ 30.

Giật nảy mình, trước tòa nhà mới xây ở khu khai phát, chen chúc mấy trăm người, nam âu phục chỉnh chu, nữ váy dài quá gối, ai nấy mặt mày nghiêm trang còn hơn cả chuẩn bị lên tiền

tuyển. Mãi mới kiếm được chỗ đỗ xe, Giản Phàm móc ví, lấy sổ tiết kiệm và một xếp 100 đồng đưa Dương Hồng Hạnh.

“Hả, anh định làm cái gì? Định bảo em đi hối lộ à?” Dương Hồng Hạnh nhăn mặt, muốn trách Giản Phàm cứ hay giở trò không đàng hoàng.

“Không phải.” Giản Phàm đưa tay ra vuốt má cô: “Em căng thẳng đúng không? Thiếu tự tin đúng không?”

“Đúng rồi, lần đầu tiên em đi xin việc mà.” 28 tuổi rồi mà mới lần đầu đi xin việc, Dương Hồng Hạnh không căng thẳng sao được.

Giản Phàm tư vấn tâm lý : “Tối qua anh đọc rất nhiều tài liệu nghiên cứu, trong đó nói đến tiền giúp hóa giải căng thẳng, tăng cường tự tin, thật, không lừa em đâu ... Lát nữa trước khi vào phỏng vấn, em tới gian vệ sinh, mang tiền đếm một lượt, vừa đếm vừa nghĩ, bà đây không thiếu tiền, chồng bà giàu nứt đổ đổ vách, phỏng vấn được hay không chẳng quan tâm ...”

“Em có quan tâm.” Dương Hồng Hạnh nghiêm túc đính chính.

“Anh biết em quan tâm, nhưng phải hóa giải tâm lý căng thẳng chứ, em càng không quan tâm, càng thoải mái thì càng tự tin, mà tự tin dẫn tới thành công, đúng chưa? Cho nên em phải đếm tiền ... Thật đấy, có khoa học lẫn thực tiễn, mỗi ngày anh xem sổ sách xong ngủ rất ngon.”

Giản Phàm hớn hở truyền đạt kinh nghiệm, làm Dương Hồng Hạnh cười khúc khích, vậy là mục đích của y đã đạt được, chứ căng thẳng như ra trận giống đám người kia, e là hỏng, y đi xin việc nhiều lắm nên biết.

Dương Hồng Hạnh không dễ bị thuyết phục, nhưng dễ bị Giản Phàm lừa, ngồi trong xe đếm tiền, sau đó mở sổ tiết kiệm thốt lên: “Cái gì, anh có hơn 80 vạn rồi cơ à?”

Chương 129: Cuộc đời toàn chuyện lật vật.

(3)

“Hết tháng này sẽ hơn 100 vạn, tháng sau chúng ta đi mua nhà.” Giản Phàm nói cực kỳ tự tin: “Giờ em thấy thế nào, đã tràn trề tự tin chưa?”

Dương Hồng Hạnh "ừ" một tiếng, trả sở lại cho Giản Phàm: “Vô ích, không phải của em, em đếm cũng chẳng được gì.”

“Em nói vợ vẫn, sao lại không phải của em, ngay cả anh còn là của em, vậy mọi thứ khác cũng là của em. Thực Thượng có hai cơ sở, một quán chính, hơn 60 chi nhánh tiêu thụ, tất cả đều là của em đấy, đường đường là vợ ông chủ rồi, em phải nghĩ thế này, mình tới đó làm việc là may cho họ ... Nói, giờ tự tin chưa?” Giản Phàm vừa nói vừa vuốt lại tóc cho Dương Hồng Hạnh.

Dương Hồng Hạnh làm mặt quý, bất kể có tự tin hay chưa vẫn gật đầu biểu thị: Có rồi.

Xuống xe, hai người sóng vai đi cùng nhau, cuối cùng cũng đưa cô gái có chút tự tin ấy vào đại sảnh chờ phỏng vấn.

Không thể trách Hạnh Nhi được, giờ kiếm việc khó lắm, việc lương quá thấp thì mất giá, việc lương vừa ý thì không đúng chuyên ngành, hoặc giới tính có vấn đề, người ta tuyển nam không tuyển nữ. Việc thích hợp nữ giới, người ta chỉ tuyển thư ký, cái này Giản Phàm kiên quyết không đồng ý, Hạnh Nhi của y xinh đẹp như thế, nghĩ đã thấy nguy hiểm, thà nhất cô ở nhà chứ không cho đi làm thư ký, công việc đó phức tạp lắm, không phải nói giữ mình là được.

Kén chọn mãi nên chạy đi chạy lại mấy tháng chưa đâu vào với xoan, Giản Phàm nhiều lần khuyên Hạnh Nhi, xin việc làm gì, làm bà chủ quản lý chuyện kinh doanh cho anh đi. Hạnh Nhi cứng đầu lắm, không chịu.

Tuy Giản Phàm rất thất vọng cũng có chút vui vẻ, càng xác định mình lựa chọn đúng, cô vợ này dễ nuôi, nói chính xác là chẳng cần nuôi.

Thời buổi này hô hào nữ quyền thì nhiều lắm, nhưng mấy cô gái thực sự độc lập như Hạnh Nhi của y, đa phần chỉ lợi dụng nữ quyền để đòi hỏi nam nhân thôi.

Nhìn bóng dáng Dương Hồng Hạnh biến mất trong đại sảnh đông đúc, Giản Phàm thở phào phần nào. Bây giờ không cần y mỗi ngày đích thân cầm thìa nấu nướng nữa, nhưng mà càng mệt, nào là Thời Kế Hồng đại biểu nữ nhân viên yêu cầu tăng lương, nào là Hoàng Thiên Dã liên tục giở trò phía dưới, không phải xe đưa hàng va chạm thì vi phạm giao thông bị cảnh sát phạt tiền, lại còn chuyện cưới hỏi, người thành đôi thành cặp không ít. Riêng tháng 9 đã có 6 người cưới vợ hoặc gả đi, riêng số người kéo đi ăn cưới đã đủ khiến công việc hôm đó gặp vấn đề

...

Tóm lại là chuyện lớn không có nhưng chuyện nhỏ nhặt phiền toái không ngớt, hôm nay gặt hết chỉ quan tâm tới chuyện phỏng vấn của Hạnh Nhi. Ngồi ở bậc thềm ngoài đại sảnh, nhìn người ra vào xin việc, nam nhiều nữ ít, mắt thâm quầng, mặt ủ rũ, không thì tâm sự trùng trùng, nhìn họ, Giản Phàm thấy có chút nhẹ nhõm may mắn.

Đúng thế, cảm giác tuyển người và đợi người ta tuyển là hoàn toàn khác nhau, phấn đấu bao năm rốt cuộc ngoi lên được rồi, ít nhất không cần tranh giành võ đầu một vị trí bị người ta quất mắng sai bảo nữa.

“Chủ quản tiếp thị ... Đại học chính quy, a, cái này mình không đi ứng tuyển được rồi...” Giản Phàm buồn chán thuận tay nhặt mấy tờ rơi tuyển dụng lên xem, xem tờ tiếp theo chửi: “Ngoại ngữ cấp 4 trở lên, có năng lực giao tiếp trôi chảy bằng tiếng Anh, có kinh nghiệm làm việc ... Mẹ nó, xem ra mình vô vọng rồi.”

Xem mấy tờ liền không tìm ra vị trí thích hợp cho mình, vừa kiếm một cái thích hợp thì chửi: “Con bà nó, mình đường đường ông chủ, vậy mà chỉ đủ điều kiện làm công nhân vệ sinh ... Gì thế này, đơn vị nát nào thế này, người Trung Quốc mà yêu cầu ra nước ngoài phỏng vấn ... Mẹ kiếp!”

Xem tên đơn vị, cái gì mà công ty hữu hạn khuôn đúc Phú Sĩ Tiệp, chưa bao giờ nghe tên, té ra là xí nghiệp liên doanh với

nước ngoài, bực mình, vút toẹt đồng tờ rơi vào thùng rác.

“Giản Phàm!?”

Có người gọi, giọng nghe thánh thót êm tai, Giản Phàm nghiêng đầu nhìn, là Cảnh Văn Tú? Lạ thế, bốn xung quanh người qua lại nhốn nháo, cô em này ở đâu chui ra, hồ nghi nhìn Cảnh Văn Tú một thân trang phục OL duyên dáng: “Cô lại nhẩy việc à?”

“Hôm nay tôi nghỉ phép, tới giúp bà Diêm, còn anh?” Cảnh Văn Tú đang định vào đại sảnh, dừng chân hỏi.

“Tôi à?” Giản Phàm nhìn mình đi vội còn mặc quần áo đầu bếp, mắt đảo một vòng trên cô nàng này, vỗ ngực: “Đi ứng tuyển.”

“Ứng tuyển á?” Cảnh Văn Tú ngạc nhiên.

“Ừ, ứng tuyển công nhân vệ sinh.”

“Thôi đi.” Cảnh Văn Tú phì cười đã nhận ra Giản Phàm nói ba lảng nhãng.

Giản Phàm nhướn mày lên: “Cái gì, coi thường tôi à? chẳng qua họ không tuyển đầu bếp thôi, tuyển là tôi được nhận.”

“Đừng đùa nữa, tôi nghe nói anh đi làm ăn rồi.”

Té ra cô em này cũng biết, Giản Phàm cười ha hả bao biện: “Ha ha, tôi kiêm chức không được à? Sáng làm ông chủ, tối đi quét rác.”

“Cho tôi số điện thoại.”

“Xin số điện thoại á, làm gì?”

Cảnh Văn Tú đưa tay ra, cười giải thích: “Còn vì cái gì nữa, Trần Thập Toàn, chúng tôi luôn coi ông ấy là điển hình nghiên cứu ... Lạ thật đấy, làm sao anh có thể khuyên giải ông ấy vui vẻ được thế?”

“Đơn giản, tôi chửi ông ấy mấy câu, ông ấy đánh tôi một trận thế là xong, hôm nay còn tìm tôi muốn đi theo tôi giết lợn bán thịt, ha ha ha.” Giản Phàm cười sảng khoái khoe khoang, nói chuyện với mấy cô bé xinh xinh luôn làm tâm tình người ta khoan khoái, đặc biệt là xinh xắn lại còn ngốc nữa thì vui vẻ gấp đôi.

“Đơn giản thế thôi à?” Cảnh Văn Tú nhíu mày, có chút nghi ngờ trình độ chuyên môn của mình.

“Cô biết các cô sai ở đâu không?” Giản Phàm đứng lên làm vẻ mặt nghiêm trọng, rất thích trêu ghẹo em gái cảnh sát đoàn trang thực nữ này: “Ở vấn đề ngôn ngữ tổ chức.”

“Có vấn đề gì sao?”

“Các cô khuyên giải chú Trần, chắc chắn là, đồng chí Trần Thập Toàn, chúng tôi đại biểu cho tổ chức tới thăm hỏi đồng chí ... Không thì, đồng chí Trần Thập Toàn, tổ chức luôn quan tâm tới đồng chí. Hoặc, tổ chức sẽ không bỏ rơi đồng chí ... Nói thế là hồng rồi, vì sao à? Yêu càng nhiều hận càng sâu, chú Trần rất yêu nghề, nhưng hận nhất là cái tổ chức này, cô hiểu không?”

Cảnh Văn Tú tiếp xúc với Giản Phàm không nhiều, xong lại hiểu không ít, lời của y dù có lý cũng đừng tùy tiện tin, tiếp tục đưa tay: “Anh bớt ba hoa đi, đưa số điện thoại đây.”

“Không vấn đề.” Giản Phàm lấy danh thiếp mới làm đưa ra, còn trêu: “Này, nói thật đi, muốn hẹn hò với tôi à? Tuy tôi có bạn gái rồi nhưng vẫn có thể cân nhắc đấy.”

“Mơ đi, tôi có bạn trai rồi, không phải tôi mà là trưởng ban Trương, mấy lần muốn hỏi chuyện anh, tôi không biết trả lời ra sao.” Cảnh Văn Tú chun mũi thu danh thiếp.

“Hay là tôi hẹn cô, cô chưa cho tôi số điện thoại đấy.”

“Tôi làm gì có danh thiếp, mà anh đừng hẹn, tôi sợ gặp anh vài lần bị ảnh hưởng tới tư tưởng chính trị, luận điệu của anh nói về tổ chức là luận điệu phần tử phản động, cẩn thận tôi bắt anh ... Thôi gặp lại sau.”

Mỉm cười vẫy tay vài cái, giày cao gót gõ lên nền đá bỏ đi, để lại bóng lưng yếu điệu, làm Giản Phàm chống cằm nhìn mãi, có phải mình có bệnh sinh lý không nhỉ, cứ nhìn cô em kiểu này là muốn đẩy xuống giường, chẳng lẽ mình có thiên phú dị bẩm, vận mệnh định sẵn phải có vài em gái mới được.

Chương 130: Chết cũng có năm bảy loại. (1)

“Nhìn cái bộ dạng của anh kìa.”

Đang tơ tưởng bậy bạ thì một câu nói nhẹ nhàng vang lên khiến Giản Phàm hồn phi phách tán, Dương Hồng Hạnh nghiêm mặt từ trong đại sảnh đi ra, tay cầm chông tài liệu, lườm y một cái chất vấn: “Vừa rồi là ai?”

“Một mỹ nữ, em không nhìn thấy à, người ta cực kỳ ngưỡng mộ anh, nhưng anh không thích cô ấy, anh chỉ thích em thôi.” Giản Phàm vội giơ tay lên trời thề thốt.

Ai ngờ Dương Hồng Hạnh biết Cảnh Văn Vú, bĩu môi: “Thôi đi, tưởng em không biết à, người của ban nghiên cứu tâm lý trên tỉnh, người ta thèm nhìn trúng anh.”

“Ha ha ha, thế chẳng phải là càng an toàn à? Này, phỏng vấn ra sao?” Giản Phàm nói linh tinh vài câu đuổi theo Dương Hồng Hạnh.

Dương Hồng Hạnh đắc ý nghênh mặt lên: “Không tệ, em có cảm giác rất tốt.”

“Anh đã bảo mà, làm gì có thứ gì tăng cường tự tin tốt hơn đếm tiền chứ.” Giản Phàm càng đắc ý hơn.

“Mấy cái chủ ý méo mó anh đưa ra đúng là rất có hiệu quả, hi hi.”

“Vậy thì phải thưởng.” Giản Phàm đưa má ra chỉ chỉ.

“Mơ đi, còn chưa có kết quả.”

“Không được, thưởng trước.” Giản Phàm không chịu bỏ qua, chu môi tới.

“Á, đáng ghét!”

Dương Hồng Hạnh đẩy Giản Phàm một cái chạy trước, Giản Phàm đuổi theo, lên tới xe, rốt cuộc cũng hôn được một phát, nô đùa cắn nhau trong xe, còn định kiếm chỗ chúc mừng trước, nhưng Dương Hồng Hạnh đã có hẹn với Lương Vũ Vân làm Giản Phàm hậm hực mắng nha đầu đó luôn phá hỏng chuyện tốt của mình ...

Đợi khi Trương Vân tìm được Giản Phàm thì đã là buổi chiều rồi, tầng hai quán ăn Đại Doanh Bàn, ông chủ Giản đang cầm muôi làm mẫu cho Bàn Nha, phải bội phục sự khổ luyện của y, nửa chảo lạc được y tung lên tung xuống mà không rơi ra một hạt nào. Trong quá trình đó Bàn Nha có lúc còn gây khó dễ đẩy một cái, Giản Phàm như con lật đật, nghiêng ngả không ngã, Trương Vân cười thầm không thôi.

“Trương Vân, chuyện gì thế?”

Giản Phàm xưa nay luôn gọi thẳng tên chứ không gọi chức vị, bỏ chảo xuống, Bàn Nha biết ý xuống lầu, Trương Vân đem tới tin dữ: “Tổng giám đốc Sở chết rồi.”

“A, Sở Tú Nữ chết rồi à?”

Trương Vân suýt nổi điên: “Anh làm sao vậy hả, là cha của chị ấy, tổng giám đốc cũ, Sở Thành Nhiên.”

Giản Phàm vượt ngục: “Cô nói không rõ, làm tôi hết hồn, lúc nào?”

“9 giờ sáng nay, tôi vừa mới ở chỗ tang lễ về.”

“Ừ, tôi biết rồi, nên làm gì thì làm vậy, cô tự lo liệu, hôm nay tôi đủ rắc rối rồi, đợi ngày hạ táng tôi đi thắp nén hương ... Cuối cùng ông ấy cũng nhắm mắt xuôi tay, toại nguyện mọi người rồi.” Giản Phàm vừa thu dọn nồi niêu trong bếp vừa cảm khái, chẳng cần ngẩng đầu cũng biết Trương Vân đang nhìn mình với thái độ gì: “Cô nhìn cái gì, sống tốt, chết nhanh là hạnh phúc, hiểu không hả? Sinh lão bệnh tử ai mà tránh được, ông ấy nằm liệt giường bao lâu rồi, hơn 1 năm đúng chứ? Chết với ông ấy là giải thoát ... Cũng nhờ ông ấy ở được phòng bệnh cao cấp đấy, nếu người thường thì đi lâu rồi, đâu ra tiền mà đốt như thế?”

“Vậy khi nào hạ táng tôi sẽ gọi anh.” Trương Vân cố nén khó chịu xuống, nói chuyện với Giản Phàm để làm người ta tức điên, nhưng lại chẳng cãi lại được, vì lý lẽ méo mó của y nói cho cùng không sai: “Ông chủ Giản, tôi có chuyện cầu xin anh.”

Giản Phàm khó ưa chặn họng: “Trừ tăng lương ra thì cái gì cũng có thể bàn.”

Mình tệ tới mức đó à, Trương Vân nén giận: “Không phải, ý tôi là, hi vọng anh có thể giúp giám đốc Sở.”

“Hả, giúp gì?” Giản Phàm đứng thẳng người lên.

Trương Vân tuy không ưa Giản Phàm mấy, có điều không thể phủ nhận đầu óc của y: "... Cha chị ấy chết rồi, chị ấy chỉ còn một mình, bị người nhà chèn ép, tôi lo ..."

"Được rồi, được rồi ... cô cứ lo vợ vấn, cô họ Trương hay họ Sở, giúp kiếu gì? Người ta không phải mẹ kế thì là anh em, là chú bác, chúng ta danh bất chính ngôn bất thuận, lấy gì lên mặt với người ta? Tỉnh lại đi cô gái, cô trông cho tốt cái quán nhà mình, đừng để họ nhảy vào kiếm chác là giỏi rồi. Rảnh quá thì tôi giao việc cho cô đây, bên đó đang loạn cô thẳng tay đào người Tân Thế Giới cho tôi, bếp trưởng, phụ bếp, phục vụ viên, đào hết ... à đặc biệt là lão Hứa ấy, ông ấy rất thật thà, phù hợp với chuyện kinh doanh của chúng ta."

Cách làm của Giản Phàm rất có mùi thừa lúc cháy nhà hôi của, Trương Vân sảng giọng: "Ông chủ Giản, làm thế không thích hợp, tôi ... Tôi sao có thể làm thế, trước kia tôi còn làm việc ở đó."

"Cô không làm thì tôi làm." Giản Phàm hừ một tiếng, lên giọng giáo huấn: "Cô nghĩ Sở Tú Nữ ngọc, đáng thương, yếu đuối chắc? Nhảm! Dán lông vào cô ta còn tinh hơn khỉ cái, địa điểm mà cô ta mua lấy, không phải Tân Thế Giới bỏ tiền cũng không phải là Sở Tú Nữ bỏ tiền. Mánh khéo trong đó tạm thời tôi chưa làm rõ, nhưng chắc chắn là cô ta đã có đề phòng tổ lật không còn trứng lành, nơi này là đường lui của cô ta, nếu cô muốn giúp Sở Tú Nữ thì trông coi cho tốt. Đây mới là bắt đầu thôi, một khi phân chia tài sản, chẳng biết cô ấy được bao nhiêu cổ phần, nhưng Tân Thế Giới khả năng sắp đổi chủ rồi."

"Vâng, có chuyện gì tôi sẽ thông báo cho anh, chuyện ở Khấu trang mấy ngày tới xin nhờ anh, tôi phải tới giúp chị ấy một tay đủ sức để ý bên này."

Trương Vân nghe Giản Phàm ừ rồi mới lù ra, giờ đã hiểu vì sao Sở Tú Nữ dù lỗ vốn cùng muốn hợp tác với y rồi, kỳ thực cô còn muốn nói một câu, anh không dán lông còn tinh hơn cô ấy

...

Đúng nói chết rồi thì ai cũng như ai, con người phân ra năm bảy đẳng cấp, kể cả sống hay chết!

Nơi an táng Sở Thành Nhiên là nghĩa trang Tây Giao, không phải tiết Thanh Minh mà còn náo nhiệt hơn cả họp chợ, hoa tươi chất đống bốn xung quanh mộ, nhân viên tang lễ chuyên nghiệp có ba mấy người, cứ có người xuống xe là khom lưng chỉ dẫn tới đâu đứng, tới đâu mặc niệm, nhìn thế đủ thể hiện thân phận người chết.

Nếu thấy chưa đủ thì nhìn xe của người tham dự tang lễ đi, Lincoln đen dài, Bentley trang trọng, BMW đủ loại seriê đếm đếm không xuể, đúng là cuộc tụ họp nhà giàu, xe sang trình diễn, khiến khi Giản Phàm lái chiếc xe bán tải sản xuất trong nước tới có cảm giác xấu hổ không dám đỗ chung.

“Chà, nhìn người ta chết long trọng thế này, tôi chẳng muốn sống nữa.”

Giản Phàm xuống xe, thiên ngôn vạn ngữ hội tụ vào một câu cảm khái, thiếu chút nữa khiến Trương Vân và Hứa Nhạc Sơn bật cười, chiếc xe bán tải đỗ cùng vài chiếc Santana và Audi, nhưng nhìn biển số toàn "0" thế kia thì biết không thua kém mấy cái xe đắt tiền.

Vừa xuống xe bị nhấn chìm trong thế giới đen trắng, nhạc tang lễ thảm thiết từng hồi, dù ngoài trời cũng thấy không khí trầm uất ngọt ngào, tới gần mộ càng tặc lưỡi, nghe nói riêng tiền đất hơn 20 vạn, cộng thêm trang trí tốn 30 vạn, rồi tiền tổ chức tang lễ, bằng luôn giá căn nhà cho người sống ở Đại Nguyên.

Giờ thì cả nghĩa trang cũng theo kịp trào lưu thời đại, nương gió xuân của sốt đất, kéo nhà cõi âm theo, lại còn có cả dải hoàng kim, đặt bắc hướng nam, hơi chút là mười mấy hai mấy vạn. Còn kém hơn một chút thì để lại cho giới trung lưu, dù gì có cái mộ có tấm bia, về phần mảnh đất đầu thừa đuôi theo ở góc thì giành cho người bình thường rồi, còn nếu anh nghèo tới mức không mua nổi đất thì cũng không sao, trong ngôi mộ lớn thuê cái ngăn đựng hũ tro cốt, giống như cả đời anh đi thuê nhà vậy.

Trong nước là thế, anh sống thế nào thì anh chết cũng thế, nói tóm lại vẫn là câu đó thôi, con người chia ra làm năm bảy loại.

Chương 131: Chết cũng có năm bảy loại. (2)

Đoàn người Giản Phàm tới không sớm không muộn, gần như lúc khách đã tới đủ, sự chú ý trước tiên đặt lên tấm di ảnh, Sở Thành Nhiên, hưởng dương 56 tuổi, bức ảnh tóc vẫn còn đen nhánh, ánh mắt có thần, môi cười nhẹ, không thua vị lãnh đạo nào.

Chẳng có gì đáng xem, người chết rồi.

Giản Phàm thâm nhủ trong lòng, ánh mắt chiếu sang gia quyến bên cạnh, mẹ kế dịu dàng động lòng người, còn phong vận hơn Sở Tú Nữ mấy phần, tay dắt đứa bé trai kháu khỉnh 5, 6 tuổi, gương mặt buồn thảm làm người ta ... chảy nước dãi, quả phụ phải như thế chứ.

“Đó là bà Lý Uyển Như, nhiều hơn giám đốc Sở hai tuổi, bên cạnh là công tử Sở Dĩnh, năm nay năm tuổi.” Trương Vân đi sau khẽ giới thiệu.

“Ừm, trong không tệ, Lão Sở thật có điểm phúc.”

Giản Phàm lời lưu manh, nhưng vẻ mặt trang trọng, dẫn Trương Vân, Hứa Nhạc Sơn tới trước di ảnh khom người, sau đó được gia quyến khom người đáp lại, khi đi qua Sở Tú Nữ khóc tới sưng húp mắt, mặt thê lương, nghe thấy một câu: Cảm ơn, xin nhờ anh.

Dân gian có câu “Nữ tướng tiếu, nhất thân thiếu” (*)

(*) Đại ý cô gái mặc đồ tang thường có một vẻ cuốn hút đặc biệt

Dung mạo của Sở Tú Nữ đã rất xinh

đẹp động lòng người, lúc này mặc bộ đồ tang đen, đôi mắt ngân ngấn nước, có thêm sự yếu đuối đáng thương làm nam nhân muốn che chở. Đoán chừng nói chuyện kinh doanh, Giản Phàm khẽ gật đầu theo nhân viên tang lễ chỉ chỗ, đứng cách đó không xa.

“Kia là ai?” Giản Phàm chỉ một nam tử mặc cảnh phục, tuổi trên 40, bộ dạng trông có vẻ đường hoàng, dù không đường hoàng, mặc bộ trang phục đó lên trông thành đường hoàng.

“Cục trưởng phân cục ba, Hậu Khiếu Dũng, chí giao tổng giám đốc cũ, các anh cùng hệ thống mà anh không nhận ra à?” Trương Vân ngạc nhiên.

“Người mặc trang phục này nhiều lắm, làm sao tôi biết hết.” Giản Phàm lắc đầu, y chỉ cảm mặt phá án, rất ít quan tâm tới mối quan hệ trong hệ thống.

“Nhưng bọn họ đều biết anh.”

Chuyện đó thì không có gì lạ, cảnh sát Đại Nguyên mà chưa từng nghe tên Giản Phàm là rất hiếm.

Đang nói chuyện lại thấy người quen, một đoàn hình như đều quen, đầu tiên là vị béo vô cùng, đi như lết, Giản Phàm nhận ra đó là Chủ tịch Trần, từng tới Đệ nhất oa ăn, còn bị y xẻo hơn trăm đồng, còn vài người nữa thuộc hiệp hội ẩm thực. Khiến Giản Phàm nhíu mày là Tương Cửu Đỉnh, Trương Khải, theo sau nữa còn có luật sư Cảnh Duệ Uyên, đám người này sao lại dính líu tới nhau nhỉ?

Đột nhiên nhìn thấy nhiều người quen như vậy làm Giản Phàm nghĩ tới một người nên xuất hiện nhưng vừa vặn không thể xuất hiện ở đây, nếu không sẽ thành tâm điểm chú ý.

Là ai? Một người Giản Phàm không muốn nghĩ tới, không muốn nhắc tới, người duy nhất khiến y tới giờ vừa phục vừa nghiến răng.

“Kia là tổng giám đốc Thân Bình An của Cty An ninh Bình An.” Trương Vân tiếp tục đảm nhận vai trò hướng dẫn viên cho Giản Phàm.

Ồ, là nhân vật vai vế đây, toàn thân đồ đen trông không khác gì xã hội đen, dáng người thấp đậm, môi dề trề ra như cá ngão, hoàn toàn không thể khiến người ta có cảm giác an toàn như cái tên. Giản Phàm nhiều lần nghe Đường Đại Đầu nhắc tới, tiếng tăm trong giới giang hồ lắm, chuyện này làm Giản Phàm không khỏi hoài nghi xuất thân Sở Thành Nhiên.

Hợp tác với Tân Thế Giới một thời gian rồi, biết vị tổng giám đốc cũ đó thuộc tầng lớp giàu lên đầu tiên dựa vào chính sách, bọn họ giống nhau, đều là kiểu lấy khoản vay đê khoản vay, lịch sử chẳng vinh quang gì, nếu không phải vì ngã ngựa ở vụ luyện than không gượng dậy nổi, chưa chắc chết sớm thế này.

Người đi rồi, tiền chưa trả hết, để lại cho hậu nhân đóng chuyện thối nát, chính là loại như Sở Thành Nhiên.

Phúc họa luôn song hành, Giản Phàm khó nói rõ được, nhưng mà thi thoảng nhìn Sở Tú Nữ lau nước mắt, e rằng toàn bộ những người ở đây, chỉ có cô thực sự bị thương thôi, còn đứa em trai năm sáu tuổi chưa biết gì.

Lần này rốt cuộc thấy được phó tổng Viên Kỷ Bình trong truyền thuyết rồi, cao gầy, phải trên 1m8, sống mũi, gò má nhô hết cả ra, khá dữ dằn.

“Hả? ... ai kia?” Ánh mắt Giản Phàm lại thoáng qua vẻ hồ nghi, hôm nay thật tà môn, lại thấy người quen rồi.

Trương Vân đúng là cô giám đốc bách sự thông, giải thích: “Đó là Lưu Siêu Thăng, tổng giám đốc công ty khuôn đúc Phú Sĩ Tiệp.”

“Tôi đang nói tới người nữ bên cạnh kia kìa.” Giản Phàm đánh mắt hỏi, chính là Nguyệt Nguyệt bạn Dương Hồng Hạnh, mấy tháng trước gặp ở ga tàu, nhưng nam nhân đi cùng không phải là cái tên sĩ hảo trả cho y 10 đồng tiền khuôn vác, cô em này chân đạp hai thuyền sao.

“Là Hiếu Nguyệt, bạn gái của anh ta.” Trương Vân mở miệng ra đáp được ngay, tò mò vì sao ông chủ Giản lại chỉ nhìn nữ nhân mà không chú ý người lai lịch cao hơn bên cạnh.

“Trương Vân, sao cái gì cô cũng biết thế?” Giản Phàm tò mò.

“Anh ta là bạn học của giám đốc Sở khi ở nước ngoài, về nước mấy năm rồi, làm tổng giám đốc Phú Sĩ Tiệp khu vực Trung Quốc, còn Hiếu Nguyệt là cháu gái của chủ nhiệm Vụ văn phòng thành ủy, người ta trai tài gái sắc, rất xứng đôi.”

Giản Phàm không để ý chút trào phúng trong giọng Trương Vân, ám chỉ mình chưa đủ tư cách để ý tới Nguyệt Nguyệt đây mà, bất ngờ là Lưu Siêu Thăng khom người, ánh mắt dừng lại trên mặt Sở Tú Nữ mấy giây, còn Sở Tú Nữ trong bi thương có vài phần lúng túng, lập tức hiểu ngay: “Cô chưa nói hai người họ có gian tình.”

“Anh nói khó nghe quá, anh ấy là bạn trai cũ của chị Sở.”
“Trương Vân thâm kinh ngạc, người này làm sao chỉ nhìn một

cái thôi là nhận ra rồi, tất nhiên cô muốn bảo vệ Sở Tú Nữ nên không nói, không cần thiết.

Tang lễ càng lúc càng hoành tráng, nào là bạn trai cũ, nào là bạn cũ, kẻ thù cũ, quen biết cũ, tới hơn 200 người, có khá nhiều người tới từ cơ cấu chính phủ, xem ra quan hệ của Sở Thành Nhiên rất rộng.

Thi thoảng lại nhìn Sở Tú Nữ, cô tiểu thư nhà giàu đó máy móc cúi đầu cảm tạ khách, đôi mắt thần thờ làm Giản Phàm vài phần thương xót, lại nhìn bên cạnh bà Sở phong vận duyên dáng như chị em, thêm vào Sở Hỉ Phong mặt âm trầm, Sở Vũ Phi mắt đảo liên hồi, Viên Kỷ Bình đứng cùng Phó Vũ Hà khoe môi hơi nhếch lên.

Càng nhìn càng lo thay Sở Tú Nữ, cô gái này làm sao qua nổi với đám người lòng dạ bất trắc đó đây.

“Hả? Ông chủ Giản, sao, sao anh ta cũng tới?”

Trương Vân tinh mắt nhìn thấy trong đám đông một người đi cà nhắc chống nạng, bên cạnh là nữ nhân dù mặc đồ đen trang trọng cũng không che lấp được vẻ quyến rũ, nhất là đôi mắt câu hồn nhiếp phách, thu hút không ít ánh mắt nam nhân.

Là Đường Đại Đầu và Tăng Nam.

Tăng Nam tới thì có thể hiểu, chứ Đường Đại Đầu chỉ là tên lưu manh phố phường, Trương Vân gặp hai lần, một ở quán ăn đường Kiến Nam, một lần hấn uống say, đứng đái bên đường, loại người đó muốn quên không quên được.

“Quay ngược lại ba năm trước thôi danh tiếng anh ta lớn hơn Thân Bình An, còn nếu mười năm trước họ Thân nhìn thấy anh ta ngoài đường còn phải chạy tới chào một câu lão đại đấy, chớ xem thường anh ta.”

Đang nói thì Đường Đại Đầu tới trước di ảnh khom người, Tăng Nam thì khoác tay Sở Tú Nữ thì thâm an ủi, tiếp theo đó qua như Giản Phàm nói, Thân Bình An chủ động đi tới ôm chầm lấy Đường Đại Đầu đầy thân tình ...

Chương 132: Chết cũng có năm bảy loại. (3)

“Oa, thật không nhìn ra.” Trương Vân thấy một đám phú hào có tên có tuổi ở Đại Nguyên này vậy mà lại chấp tay kiêu giang hồ chào Đường Đại Đầu, trong khi Đường Đại Đầu lại thản nhiên tiếp nhận, trò chuyện hết sức bình thường cho thấy vai vế không hề thua kém, cô không khỏi thất kinh.

“Điều cô không nhìn ra còn nhiều lắm, những người ở đây chẳng kể nào tốt đẹp, bao gồm vị nằm trong quan tài.” Giản Phàm nói một câu đều ẩn ý rảo bước về phía Đường Đại Đầu.

Trương Vân và Hứa Nhạc Sơn ở phía sau ngạc nhiên nhìn nhau, không dám bình phẩm, nhìn từ thái độ của họ thì biết Giản Phàm lại nói đúng rồi.

“Đường Thụ Ngư, anh đã bị bắt!” Một tiếng quát ngắn gọn đầy sức uy hiếp vang lên.

Đường Đại Đầu cả đời nghe tiếng quát này không ít, tức thì giật mình lão đảo, thiếu chút nữa ngã rồi, nhưng quay lại nhìn thấy cái mặt Giản Phàm, cơn giận bốc lên giơ cái nạng inox lên dọa đánh: “Cậu là cái loại người gì thế, bắt nạt cả người tàn tật.”

“Tôi hỏi anh là loại gì mới đúng, người ta chết rồi mà anh còn tới ăn chực.” Giản Phàm tới gần trên.

“Ăn chực cái buổi, tốn mấy trăm mua vòng hoa đấy.” Đường Đại Đầu giờ học khôn không ít, đứng trong đám đông không gây bất kỳ sự chú ý nào.

“Anh quen Sở Thành Niên à?” Giản Phàm hỏi nhỏ, cái đám tang này làm y mơ hồ nghĩ thấy một mùi nguy hiểm, toàn nhân vật bất thường tập trung ở đây, lại còn mơ hồ liên quan tới một người mà y không thể bỏ qua, phàm chuyện gì liên quan tới ông ta thì đều không phải chuyện thường.

“Sở Thành Niên là ai?” Đường Đại Đầu trông mặt rất vô tội.

“Anh không quen thì tặng vòng hoa làm gì?” Giản Phàm hừ một tiếng, cái tên này đôi khi làm việc mà ngay cả bản thân hẳn cũng không hiểu là làm cái gì.

“À thì ...” Đường Đại Đầu âm ừ một lúc kiểm lý do: “Em béo béo kia trông xinh đẹp, tôi tới liên hệ tình cảm, được chưa?”

Giản Phàm cười gằn nhìn Đường Đại Đầu tới khi hắn chợt dạ, bất thành linh quát: “Lý Uy bảo anh tới phải không?”

“Không ... Không ... Sao sao sao ... Sao lại nhắc tới anh rể tôi?”

Mặc dù Đường Đại Đầu phủ nhận, có điều Giản Phàm giữ nguyên ánh mắt như dao nhìn hắn, hắn nói không vài tiếng là hiểu ngay, lúc này chỉ lừa hắn thôi, giờ thì khẳng định rồi, giọng lạnh lạnh nguy hiểm: “Ha ha, anh Đường, khá lắm, tiến bộ rồi, phục anh ấy, bản lĩnh giữ mồm giữ miệng của anh khá lắm.”

“Giữ cái gì, tôi có giữ cái gì đâu?” Đường Đại Đầu không chống lại nổi Giản Phàm, chơi trò vô lại.

Giản Phàm khoác vai Đường Đại Đầu: “Anh thì tất nhiên là kiên trinh bất khuất, nhưng Tăng Nam thì không so được, hôm đó cô ấy uống say nói với tôi hết rồi.”

“Hả, nha đầu đó, uống say là nói linh tinh ... Ài Giản Phàm, người anh em, cậu tốt thì tốt thật đấy, nhưng hay để bụng quá, có thù ắt báo không phải lúc nào cũng hay đâu, chuyện quá khứ cho qua đi được không? Anh rể tôi biết tính cậu nên không cho tôi nói ... Chỉ là người bạn cũ qua đời, bảo tôi tới đưa hoa thôi mà.” Đường Đại Đầu thấy không dấu được nữa, đành khai.

Vừa nghe vậy Giản Phàm đã thấy đầu nhâm nhâm đau, chửi thảm một câu quả nhiên dính dáng tới Lý Uy, mặt thì tươi tỉnh: “Chuyện qua rồi thì bỏ đi, giờ chúng ta sống tốt như thế, ai bận tâm làm gì? Tăng Nam nói, anh rể anh ở cái chỗ nào nhỉ, tên tiếng Anh khó nhớ bỏ mẹ ra, hỏi lại cô ấy vậy.”

“Mi Mi gì ấy.” Đường Đại Đầu hết sức tự nhiên buột miệng.

“À phải rồi, Miami, Tăng Nam còn nói chú Lý thời gian nữa sẽ về đấy.” Giản Phàm tiếp tục lừa tên đầu to.

“Không thể nào ...” Đường Đại Đầu giật mình, hoảng hốt nhìn quanh, không ai chú ý mới kéo Giản Phàm cúi xuống: “Còn án chưa làm rõ, anh ấy về sao được.”

“Vụ án Trần Cửu Văn hả?” Trần Cửu Văn bị tai nạn xe mà chết, đồ cổ lại xuất hiện trong biệt thự của Lý Uy, tuy Giản Phàm không biết vụ án này được xác định tính chất gì, nhưng y không hoài nghi khả năng Lý Uy giết người cướp hàng.

Nói tới án là Đường Đại Đầu giở trò vô lại ngay, cong cong ngón tay cái cầm, im re.

“Gãi cái chó gì, anh tưởng tôi không biết là Lý Uy làm chắc, nói thật đi, anh có tham gia vào vụ đó không?” Giản Phàm kéo tay Đường Đại Đầu xuống.

“Không, không, xô xe, giết người, cướp hàng, yêu cầu kỹ thuật quá cao, cái đầu tôi sao làm được, với lại lưu manh có nguyên tắc của lưu manh chứ, kiếm ăn bên ngoài có thể đánh bị thương, không thể giết người, tôi không dại gì mà dính vào án mạng.” Đường Đại Đầu vội phân bua.

Tuy tin đấy, nhưng Giản Phàm không buông tha: “Anh Đường, có phải anh còn án gì che dấu, trộm gà bắt chó thì không tính, đừng để có vợ con rồi còn dính dáng vào án mạng, vụ Tăng Quốc Vĩ ra sao thì anh tận mắt thấy rồi, giấu cỡ nào sớm muộn cũng bị moi ra thôi.”

“Không, không có, nếu có thì sao tôi dám về Đại Nguyên kiếm ăn? Cùng lắm là đi thu nợ đánh què chân vài tên, đút tiền cho vài người.” Đường Đại Đầu cực lực biện bạch, dần dần tỉnh ra, tóm cổ Giản Phàm: “Không đúng, anh rể mà muốn về làm sao không nói cho tôi, cậu lừa tôi, cậu không biết gì, đúng không?”

“Giờ tôi mới biết, chính anh nói đấy.”

Giản Phàm nhún vai làm Đường Đại Đầu tức xì khói, nhưng mà đúng là toàn miệng mình nói ra, muốn phác tác không được, hận không thể ngoạm y một cái.

“Anh đừng có lành vết thương là quên đau, không phải ai cũng có thể làm tiểu nhân trước, người tốt sau, xong việc yêu cầu người khác khoan dung. Anh Đường, quên Lý Uy đi, quên bà chị họ gì đó đi ... Tôi muốn tốt cho anh thôi, con mẹ nó, anh mà xảy ra chuyện gì nữa, có thằng Vương Bát Đản mới thêm quản.”

“Chó ..” Đường Đại Đầu vừa định chửi phải kìm lại, rít qua kẽ răng: “Cậu tuyệt tình quá đấy, những lời ấy mà cũng nói ra được, tôi đâu chọc vào cậu.”

“Anh không chọc vào tôi, tôi sợ anh lại chọc vào một đống chuyện thối tha, cái trí thông minh của anh không cao hơn con anh là bao, nói không chừng sắp rơi xuống hố còn nghĩ ai chơi đùa ...” Giản Phàm giáo dục tên đầu to óc nhỏ này, chuyện ngày

hôm nay khiến y cảnh giác, lòng có chút khó chịu, Thân Bình An, Tương Cửu Đỉnh cùng vị cục trưởng phân cục ba và đám danh nhân xã hội, cho thấy người chết không tầm thường, khắp nơi thấy bóng dáng Lý Uy, cái tên làm y không xóa được khỏi ký ức, làm y càng khó chịu, càng nhìn càng không thoải mái.

Cái tính Đường Đại Đầu xưa nay chẳng nhớ thù một ai, cho nên không lâu sau quên chuyện không vui với Giản Phàm, hơn nữa nghi thức an táng đã bắt đầu, tiếng nhạc tang lễ càng lớn, trong không gian sâu thẳm chỉ có tiếng khóc của thân bằng cố hữu, cùng Sở Tú Nữ gần như lịm người trước mộ được Tăng Nam và Hiểu Nguyệt dìu đỡ hai bên, cảnh tượng đó làm ai nhìn cùng thấy lòng tan nát ...

Thế nhưng Đường Đại Đầu chớp mắt mấy lần không ép ra được giọt nước mắt nào, lại quay sang thì thầm với Giản Phàm: “Nghe nói lão này thời trẻ gớm lắm đấy, kiếm không ít, Thân Bình An khi đó chỉ là tiểu đệ của ông ta thôi, tôi thực sự không dính líu gì, chỉ tới tặng vòng hoa.”

“Mong rằng như thế.” Giản Phàm lắm bảm, ghê gớm thì thế nào, kiếm nhiều tiền thì thế nào, rốt cuộc cũng chỉ một tấm bia, một ngôi mộ mà thôi ...

Chương 133: Số kiếp Đào Hoa. (1)

Thực sự là thời tới cản không nổi, kinh doanh thuận lợi, tình duyên càng suôn sẻ, lại có tin mừng nữa, Hạnh Nhi ứng tuyển thành công rồi, sau Quốc Khánh đi làm, sắp thành mỹ nhân công sở ở công ty lớn rồi, còn đồng ý Quốc Khánh theo Giản Phàm về Ô Long, cha mẹ hai nhà đã trao đổi điện thoại đưa ra quyết định tất yếu: Đính hôn.

Cho dù sớm đã có quan hệ thực chất rồi, Giản Phàm vẫn mừng không khép miệng lại được.

Giản Phàm tất nhiên là mừng, nghĩ mà xem, tán gái mười mấy năm, trải qua muôn vàn gian truân chẳng kém gì Đường Tăng đi thỉnh kinh, gặp không ít yêu tinh cám dỗ, cuối cùng cũng tu thành chính quả, sao không vui.

Từ Đại Doanh Bàn chạy tới đường Học Phủ, cùng Từ Thanh Thanh và Hoàng Thiên Dã thương thảo một phen kế hoạch sắp tới, cái đôi này kỳ thực theo Giản Phàm thấy là vì làm ăn mà kết hợp với nhau, xem ra kết hợp khá hoàn mỹ. Chiều về tới Phân Thủy Lĩnh đã là 16 giờ, theo thói quen tới bếp đi một vòng, đích thân ném thứ thức ăn trong nồi, mãi một lúc lâu Đại Hòe ít nói mới báo là trên lầu có người đợi, đợi từ trưa tới giờ, đã mấy tiếng rồi, không phải ai khác, là Tăng Nam.

Ngực Giản Phàm thế là như dấu con thỏ nhỏ đang nhảy loạn khắp nơi, chuyện kia đã phát sinh hơn một tháng, thời gian đó chẳng gặp Tăng Nam, chẳng lẽ có chuyện gì sao?

Tay ôm ngực hít thở mấy lần, cố làm ra vẻ tự nhiên lên tầng hai, phòng làm việc của mình thành nơi công cộng rồi, ai vào cũng được. Tăng Nam đang cầm ly thủy tinh trầm tư uống nước, mũi giày cao gót da đen khẽ lay động, áo sơ mi dài tay ôm vừa vặn lấy kín áo, mái tóc vấn cao đoạn trang thực nhã, nhưng bầu ngực căng tròn phía dưới biểu lộ gợi cảm không thể che giấu.

Cố làm ra vẻ bình thường Giản Phàm tươi cười hết cỡ đi vào chào hỏi niềm nở: “Ài, sao không gọi điện thoại để tôi về sớm.”

“Anh bạn như thế còn chiêu đãi tôi được sao ... Vừa vặn tôi ở nơi này nghỉ trưa một lúc.” Tăng Nam nói chuyện thoải mái như ở nhà mình, gian trong là phòng ngủ, cũng đơn giản vậy thôi, mỗi cái giường với tủ áo nhỏ.

Lúc này hai người nhìn nhau, ánh mắt không còn như trước, Tăng Nam không thay đổi mấy, luôn là thái độ sao cũng được ấy, còn trong mắt Tăng Nam, Giản Phàm thay đổi không ít, không như xưa lúc nào lạnh lùng lãnh đạm, hận không thể cầm chổi đuổi cô đi.

Nguyên nhân ấy à, có gì khó đoán đâu.

Chương 134: Số kiếp Đào Hoa. (2)

Lúc này Giản Phàm rõ ràng là đang che dấu sự khẩn trương, giống như không biết làm gì. Tăng Nam vừa đặt cốc xuống là vội thêm nước, hậu di chứng của ngày hôm đó quá rõ, Giản Phàm bất giác nhìn qua khe cổ áo, hai bầu vú tuyết trắng muốt được chiếc áo lót nâng đỡ ép thành khe vú sâu, màu đen của chiếc áo lót chỉ càng làm nổi bật làn da trắng mê người, nuốt nước bọt ngòì đối diện, đứng nguy hiểm quá, không quản được cái mắt: “Đừng nói tôi, chẳng phải cô cũng bận sao? Tháng vừa rồi chẳng thấy cô đâu, anh Đường cũng nói cô không tới chỗ anh ấy, công việc bận lắm à?”

“Chuyện làm ăn tôi chẳng quan, tôi đang cai rượu.” Tăng Nam đột nhiên nói.

“Hả, thật à?” Giản Phàm mừng rỡ tới đứng dậy, nhìn lại sắc mặt Tăng Nam khá hơn không ít, hồng hào khỏe khoắn hơn không tai tái bơ phờ như trước, xoa xoa tay: “Tốt, tốt, sớm phải cai rồi mới đúng, vài ba ngày say bất tỉnh nhân sự còn thú vị gì? Uống rượu là để hưởng thụ, không phải uống để khó chịu, mất ý nghĩa của nó.”

Tăng Nam tủm tỉm cười, mắt hơi nheo lại nhìn Giản Phàm, giống như thuận miệng nói: “... Nói tới uống say .. Giản Phàm lần trước tôi uống say ở quán Đường Đại Đầu ấy, làm sao tôi về nhà nhỉ, hôm sau mới biết xe vẫn ở quán tên đầu to.”

Vừa nói vừa xoay tròn ly nước, quan sát biến hóa trên mặt Giản Phàm, có điều không có gì, mặt y còn dày hơn cả da lợn đun trong nồi, hơi hợt đáp: “Tôi đưa cô về chứ sao.”

“Này ... Anh không nhân cơ hội làm gì chứ?” Tăng Nam héch mũi lên đưa mặt tới gần, rất gần, cảm nhận rõ hơi thở phả lên mặt đối phương.

Cô nàng này lúc nhắm mắt vô cùng điềm tĩnh, khi mở mắt muốn có bao nhiêu sự quyến rũ liền bấy nhiêu, sóng mắt lưu chuyển ý đồ nắm bắt trốn tránh của Giản Phàm, ánh mắt y có chút bất thường, nhưng giọng kiên quyết như chiến sĩ cách

mạng: “Tuyệt đối không có, thề với thần đầu bếp, tuyệt đối không có.”

“Vậy chắc là tôi tự đi về rồi.”

Giản Phàm nhỏ nhẹ khuyên nhủ: “Cô đừng cả nghĩ, tất nhiên là khi đưa cô về khó tránh khỏi tiếp xúc thân thể, cô ngủ như lợn chết ấy, tôi phải dìu cô lên xe, phải bế cô lên lầu ... Vào nhà tôi phải bế cô lên giường, còn giúp cô cởi giày, đắp chăn mới đi, tôi trọn tình trọn nghĩa lắm rồi.”

“Thật thế à?” Tăng Nam bị sự nghiêm trang của Giản Phàm làm phì cười: “Thật không giống Giản Phàm mà tôi quen, năm xưa bản cô nương phải dùng hết bản lĩnh mới hàng phục được tên tiểu tặc anh, vậy mà đêm hôm đó tôi không có chút sức phản kháng nào nằm trước mặt anh, anh không động lòng à? Tôi nghi ngờ anh nhân lúc tôi say rượu làm chuyện xấu cơ.”

“Không có, tuyệt đối không có, lời như thế mà cô cũng nói ra khỏi miệng được à, cô phỉ báng danh dự của tôi.” Giản Phàm trừng mắt phẫn nộ, thấy Tăng Nam chưa tin, vỗ đùi trịnh trọng giải thích: “Mặc dù đêm hôm đó tôi có ý nghĩ đó, nhưng chú ý là nhưng nhé, nhưng cuối cùng tôi đã chiến thắng được tà niệm trong lòng, đương nhiên tôi cũng không phải Giản Phàm cô quen, cô nói tôi thuần khiết, cao thượng thì chính tôi cũng không tin ... Đáng tiếc lại đúng là như thế ... Vả lại.”

Nói tới đó áp nhỏ giọng xuống: “Tôi mà cắm vào, chẳng lẽ cô lại không biết à?”

“Phì ...” Tăng Nam không nhịn nổi nữa, làm động tác muốn nhổ nước bọt, Giản Phàm ngả người ra sau, mặt mang nụ cười xấu xa, lời này đoán chừng chỉ Tăng Nam mới tiếp nhận nổi, quả nhiên là không nổi giận: “Ừ, anh không làm chuyện đó, tôi tin.”

“Đúng, làm chuyện đó, cô không thể không biết.” Giản Phàm yên tâm rồi, qua ải rồi, suốt tháng qua thi thoảng nghĩ tới chuyện đó lại hơi chột dạ.

Không ngờ Tăng Nam ngả người tới, cũng hạ thấp giọng: “Nhưng anh có sờ.”

“Ợ ...” Giản Phàm ợ một tiếng, lập tức phủ nhận: “Tôi đã nói rồi mà, khó tránh khỏi tiếp xúc thân thể, bản chất khác, không thể gọi là sờ ... Chúng ta đừng nói chủ đề này nữa được không,

lần sau cô uống say, đánh chết tôi cũng không đưa về nữa, làm người tốt toàn bị oan.”

“Thật sao?” Giọng Tăng Nam lớn lên, khóe mắt liếc ngoài cửa sổ, không có ai, đưa tay lên, lòng bàn tay chạm vào cổ từ từ sờ qua vai ... Động tác đó làm Giản Phàm nuốt nước bọt, hình như đêm đó ... Đúng là động tác của mình, đang lo thon thót thì tay Tăng Nam lướt qua ngực, làm động tác xoa bóp, hai tay nâng ngực lên ép vào giữa, làm bầu vú nõn như đang khiêu khích mời mọc, như muốn làm tung cái nút áo khoe giải thoát khỏi trói buộc.

Người Tăng Nam ngả tới phía trước, tích tắc con người Giản Phàm mất kiểm soát mở lớn mấy lần, dài cổ nhìn qua khe cổ áo, cố nhìn cho rõ bên trong, mùi nước hoa quyện với mùi da thịt luôn tỏa ra ngào ngạt, gây cho người ta cảm giác lâng lâng mê mê, đột nhiên Tăng Nam buông tay người ngả ra sau cười khanh khách chỉ Giản Phàm đang thộn mặt vì hụt hẫng: “Động tác đó có thấy quen không?”

Chương 135: Số kiếp Đào Hoa. (3)

“Không, không quen ...” Giản Phàm quay đầu sang một bên né tránh ánh mắt sắc như dao cau của Tăng Nam, nói một câu mà chính bản thân cũng thấy chẳng hề có sức thuyết phục.

“Ừm, còn nhiều chi tiết hạ lưu hơn cơ, tôi ngại không diễn, hình như hôm đó có ai nói với tôi, đừng uống nữa, cha tôi nhìn thấy sẽ không vui đâu, không biết có phải anh nói không?” Tăng Nam giọng êm ru như mớm cung.

“Cô, cô, cô, nói vậy là không ngủ?” Giản Phàm líu lưỡi hiểu ra.

“Anh nghĩ tôi là ai chứ? Tôi làm việc ở hộp đêm bao năm, chút bản lĩnh giữ mình khi say rượu mà không có thì không biết bị người ta chơi bao nhiêu lần rồi ... Xì, chẳng phải vì câu nói cuối cùng của anh thì tôi đã đá chết anh rồi ... Này Giản Phàm, anh hạ lưu hơn tôi nghĩ đấy, vừa sờ tôi vừa hát cái gì ấy nhỉ, thập bát mô, đúng chưa?” Tăng Nam mặt âm trầm, nghiền chặt hàm răng trắng như muốn ăn tươi nuốt sống tên hạ lưu.

Giản Phàm vã mồ hôi cô nàng này không phải em gái bình thường, người khác đoán chừng xấu hổ không nói ra, nhưng Tăng Nam nói ra một cách đường hoàng, làm Giản Phàm đỏ mặt hận không thể đâm đầu vào cái nồi lớn phía dưới, đập vung lại.

Lần này bẽ mặt quá thể rồi, Tăng Nam vừa dừng lại, Giản Phàm nhắm chặt mắt đưa đầu tới phía trước làm Tăng Nam cách cái bàn giật mình: “Làm gì thế?”

“Đưa đầu cho cô, muốn chém muốn giết tùy ... Giống lần trước ấy ...” Giản Phàm đánh liều rồi, cùn rồi: “Dù sao chỉ có hai chúng ta, cô nói gì cũng được, nhưng bước chân ra khỏi cánh cửa kia, đánh chết tôi cũng không thừa nhận.”

“Oa, định chơi trò lợn chết không sợ nước sôi à? Vậy còn nhắm mắt làm gì, mở mắt ra...” Tăng Nam nén cười, nhưng Giản Phàm vừa mở mắt là đổi ngày sang vẻ mặt phần nộ nhanh như chớp, xĩa ngón tay tới: “Tát anh cũng được chứ?”

Giản Phàm gật đầu, chấp nhận số mệnh.

“Không né, không tránh, không phản kháng chứ?”

Giản Phàm gật đầu.

“Trước khi hành hình, tôi hỏi vài câu, chỉ hai chúng ta với nhau, anh phải trả lời thật, ra khỏi cánh cửa kia coi như không có chuyện gì xảy ra, có ý kiến không?” Tăng Nam giọng lạnh lạnh.

Giản Phàm mừng quýnh, nếu ăn vài cái tát mà xong việc thì lãi rồi, gật đầu tấp lự.

“Tôi có xinh đẹp không?” Ai ngờ câu đầu tiên Tăng Nam lại hỏi như thế.

“Xinh đẹp.” Giản Phàm đáp không cần suy nghĩ, rất thật lòng.

“Có gợi cảm không?”

“Có!”

“Vậy anh có động lòng không?”

“Có!”

Còn nghĩ mỹ nhân muốn mình nịnh, đang hí hửng thì Tăng Nam sầm mặt: “Cái đồ vương bát đản, tôi vừa xinh đẹp, vừa gợi cảm, anh lại động lòng, anh lại sờ người ta tới mức đó rồi mà không làm gì, anh nói xem có đáng ăn tát không? Không phải anh có vấn đề sinh lý, chỉ có thể sờ không thể làm đấy chứ?”

“Ặc ...” Giản Phàm mấy ngày qua còn dương dương tự đắc vì sự cao thượng của mình, giờ nghe Tăng Nam nói thế, chỉ muốn đâm đầu tự tử.

Con mẹ nó, hối hận, Giản Phàm hối hận lắm rồi, sống trên đời này không thể làm người tốt, hối hận tới đắng miệng, dù Tăng Nam không tát, y cũng hận không thể tát mình mấy cái.

Cay đắng nhắm mắt lại, đón nhận hình phạt cho sự ngu xuẩn của mình, đáng đánh đòn, mình đáng đánh.

Trong căn phòng tĩnh lặng, chủ khách đối chiều, một tháng trước Tăng Nam nhắm mắt Giản Phàm mở mắt, bây giờ thì ngược lại, Giản Phàm nhắm mắt nghiền, vết sẹo dài chạy từ gấn mắt xuống dưới cằm. Tăng Nam đưa tay ra, ánh mắt hết sức ôn nhu, gương mặt đó cũng giống như con người y, một nửa là thiên sứ, một nửa là ma quỷ, một nửa là cao thượng, một nửa tệ hại ... Nhìn khuôn mặt vô số lần ao ước trong đêm khuya, tay đưa ra, tuyệt đối không phải để tát.

Cô gái tính cách trực tiếp này tuyệt đối không lẽ mề như Giản Phàm, hai tay ôm lấy gương mặt chia hai nửa tương phản ấy, đặt lên môi nụ hôn nồng nàn.

“Ừm ừm ...” Giản Phàm mở choàng mắt không dám tin chuyện xảy ra, theo bản năng né tránh, bị Tăng Nam giữ chặt đầu rồi, đến khi cái lưỡi nhỏ vươn qua, lập tức buông vũ khí đầu hàng, hai tay đưa lên ôm eo Tăng Nam.

Tăng Nam hôn trực tiếp như đánh người vậy, chẳng e dè gì đưa lưỡi hồng hồng ướt đẫm vào thẳng miệng Giản Phàm, tiếng mút chút chút liên tục, kích thích khác lạ làm Giản Phàm ngây ngất tới hai tay quên luôn cả hoạt động, lần đầu tiên ngoan ngoãn như thế tận hưởng một nụ hôn.

Nụ hôn đó kéo dài bao lâu chẳng ai rõ, Giản Phàm cam tâm bị xâm lược, tới khi Tăng Nam đột nhiên buông tay làm cảm giác hụt hẫng trống rỗng dâng lên hết sức rõ ràng, rơi vào vòng xoáy cũ, chơi thì hồi hận, không chơi càng hồi hận.

Hai người tích tắc cuồng nhiệt, tích tắc tách ra, đứng cách nhau chiếc bàn.

“Kỳ thực cần gì phải thế, anh làm gì tôi cũng không để bụng, nhưng tôi để bụng xưa nay trong lòng anh chưa bao giờ có tôi ... Dù tôi yêu anh cũng biết phải làm sao?” Tăng Nam nói ra chân tình bằng vẻ mặt giận dữ, khuôn mặt thật đặng sau chiếc mặt nạ thần nhiên kia té ra là như thế.

“Tôi ...” Giản Phàm lúng túng, ái tình ánh lên từ đôi mắt kia tuyệt đối không phải giả, nhưng chính vì thế càng không biết đối đáp thế nào.

Tình yêu là thứ kỳ diệu, nếu chỉ có dục vọng thì rất dễ hiểu, rất đơn giản, y không ngần ngại đưa Tăng Nam vào trong kia hoàn thành chuyện đêm đó y không làm, nhưng đã dính tình cảm vào trong đó, Giản Phàm không biết làm sao. Tình cảm đó y không thể đáp lại, con tim y đã giành cho Hạnh Nhi rồi, càng không hiểu tình cảm của Tăng Nam từ đâu mà tới. Mà Tăng Nam xưa nay thẳng thắn thoải mái, nói ra một chữ yêu xong, tựa hồ cũng không biết phải tiếp tục thế nào.

Im lặng.

Kích thích trào lên gặp phải nút thắt cổ chai, từ từ lạnh xuống, hồi lâu không ai nói, có lẽ Tăng Nam muốn đợi nghe một câu đáp lại, nhưng đợi được chỉ có sự thất vọng, thổ lộ một câu như thế cũng đã lấy hết dũng khí của cô,, có chút xấu hổ cầm lấy túi xách đeo lên vai, lặng lẽ bước đi, tới cửa quay đầu nhìn Giản Phàm xoay lưng lại với mình: “Kỳ thực anh chẳng thay đổi gì, vẫn là đồ hèn.”

Âm thanh tựa như tiếng chim oanh nức nở ấy làm Giản Phàm rùng mình, nhưng khi quay đầu lại chỉ có tiếng giày cao gót chạy nhanh xuống lầu ...

Thời gian trôi qua rất lâu, Giản Phàm vẫn giữ nguyên tư thế cũ.

Người đã đi rồi, nhưng bóng hình xinh đẹp, cánh môi ướm át vẫn còn vương vấn trong lòng, Giản Phàm đưa tay sờ môi, nhìn cốc nước vẫn để lại dấu môi, không biết tư vị trong lòng phải nói sao, chỉ có tim đập thành thịch.

Thịch! Thịch! Thịch ... Giản Phàm đưa tay ấn mạnh ngực như muốn áp chế xuống, tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên, kêu càng lúc càng to, mất một lúc Giản Phàm mới cầm lên xem, là Sở Tú Nữ, tâm tình đang không tốt, ném sang một bên, nhưng điện thoại dừng rồi lại gọi tiếp, liên tiếp ba lần, đành thở dài ấn nút nghe.

Trong điện thoại truyền ra tiếng khóc: “Giản Phàm, tôi muốn gặp anh, giúp tôi, anh không giúp tôi, lần này tôi không còn mạng nữa.”

“Hả?” Giản Phàm sững sờ, Sở Tú Nữ không phải loại dễ dàng lên tiếng cầu cứu người khác: “Cô đang ở đâu?”

“Có người muốn hại tôi, tôi trốn trong nhà, nếu, nếu anh không tới, tôi không còn mạng nữa.”

Tiếng khóc nức nở nói không rõ lời, Giản Phàm đang định hỏi thì điện thoại cắt ngang: “Chuyện gì thế này?”

Vội vàng gọi lại, nhưng không ai nghe máy, lòng càng hoảng, vội vàng chạy xuống lầu, lên xe phóng thẳng tới thành phố.

Chương 136: Lời lẽ hoang đường. (1)

Trên đường đi Giản Phàm vừa lái xe vừa điện thoại gọi Trương Vân, Trương Vân nói hai ngày rồi không gặp Sở Tú Nữ, Giản Phàm càng bất an, xe tới khu Hưng Hoá, tốn công ở chỗ bảo vệ một lúc mới được cho vào. Mức độ xa hoa ở tiểu khu này tuy không thể so với Thủy Vực Kim Ngạn, nhưng cũng thuộc hàng đầu của thành phố, thảm cỏ xanh, cây cối phủ bóng xuống đường. Đã xế chiều, người tản bộ, người ngồi bên bàn đá đánh cờ không ít, Giản Phàm đi thẳng tới nhà số 6, đập cửa mấy cái, nghe tiếng khóc truyền qua loa, cửa mở ra.

Người vẫn còn là yên tâm rồi, Giản Phàm chạy hết tốc độ lên lầu, loại căn hộ 2 tầng này, mỗi nhà diện tích ít nhất 200 mét vuông, tới nơi thì cửa mở sẵn, nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào của Sở Tú Nữ, nhưng người mở cửa là nữ nhân không quen, tóc ngắn, buộc tạp dề, giống giúp việc.

“Cô ấy đâu?”

“Đang khóc bên trong, anh là anh Giản phải không, mời anh vào.” Giúp việc hơi cúi đầu tránh sang bên.

Giản Phàm vừa đi qua cửa, không ngờ tích tắc rùng mình, cùi chỏ giật ra sau nhanh như chớp, phía sau "Á" một tiếng, song Giản Phàm vẫn còn chậm một chút, cổ bị người ta siết chặt, lực khỏe vô cùng, mồm miệng bị bịt chặt.

Trong lúc vùng vẫy nhìn thấy giúp việc cấp tốc đóng cửa, không nhìn rõ người tập kích mình là ai, mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân không chỉ của một người ... Hổng rồi, dân chuyên nghiệp, đó là ý nghĩ cuối cùng của Giản Phàm trước khi mất tối dần, ánh sáng biến mất, người nhũn ra ngã xuống...

Tiếng khóc vẫn vang lên trong phòng, một cánh tay đưa ra ấn chiếc nút trên máy ghi âm, tiếng khóc dừng lại, tất cả rơi vào im lặng ...

Người có phúc họa sớm tối, không ai có thể ngờ một tiếng sau, một ngày sau sẽ xảy ra chuyện gì, cuộc sống cứ ngày qua

ngày lập đi lập lại một cách buồn chán, chính chúng ta còn ngày càng hờ hững với bản thân, hướng hồ là người bên cạnh.

Vì thế khi bóng đêm qua đi, một ngày mới tới, tiểu khu Hưng Hoá vẫn hài hòa yên bình như thế, những nam nhân áo vest chỉ chu rời nhà hôn tạm biệt những cô gái là vợ hoặc không phải vợ, lên xe bắt đầu ngày mới. Người già tranh thủ thời tiết đẹp vào buổi sáng đi bộ trong tiểu khu, khắp nơi là cảnh tượng phồn hoa, không ai để ý có chiếc xe sản xuất trong nước không phù hợp với tiểu khu cao cấp này đã đỗ trước tòa nhà số 6 rất lâu.

Thậm chí ngay cả hộ dân trên và dưới căn hộ 202 không biết bên trong đang tiến hành chuyện bí mật.

Cửa khóa trái, rèm che kín, trong phòng thì đèn sáng trưng, bóng người ở tầng trên tầng dưới lên tới con số mười bốn, toàn bộ mặc thường phục, nếu không phải thi thoảng viết viết, đánh dấu, tay cầm đèn tử ngoại soi chiếu, chột nhìn còn tưởng bọn trộm.

Bọn họ lai lịch không nhỏ, có điều nói ra đại đa số không rõ: Trung tâm kiểm nghiệm pháp y Đại Nguyên.

Công việc tiến hành khẩn trương mà trật tự, phòng ngủ tầng trên, chiếc giường cao nhã xa hoa, trên gối treo bức tranh thiếu nữ cầm bình nước, thân trên để trần, trên giường là chăn nhung hỗn loạn, tủ mở ra treo đầy trang phục, mỗi bộ giá trị không nhỏ, khắp nơi phát tán sự giàu sang.

Lầu trên lầu dưới, hành lang, cầu thang, bàn ăn, đại sảnh, phòng vệ sinh, thậm chí góc tường đều có người thăm dò từng tấc đất tìm kiếm, ngôi nhà sớm bị vẽ vài vòng trắng, đánh dấu vết chân, vân tay, cùng nơi xuất hiện vật chứng khác, thi thoảng có đèn flash lóe lên chụp ảnh.

Túi vật chứng được một nữ cảnh sát cẩn thận đặt vào cái valy bạc, chủ nhiệm Hương nhắc nhở mọi người chia ra từng đội lần lượt xuống lầu, không được kinh động dân cư.

Ba chiếc xe lần lượt rời vị trí, một đôi mắt nấp trong chỗ kín đáo, xác nhận không có gì sai sót nói nhỏ vào bộ đàm: “Số ba báo cáo, thu thập vật chứng xong, xe đã đi, không phát hiện mục tiêu khả nghi.”

Không lâu sau trong bộ đàm truyền ra giọng nam trầm: “Thu đội.”

Xe cuối cùng khởi động, đi về phía nơi quản lý, đón hai người mang theo ổ cứng máy tính vừa tháo ra từ thiết bị giám sát.

Lúc này đã là 9 giờ 47 phút, chủ nhiệm Hương lấy điện thoại ra báo cáo: “Phó cục Lưu, đã lấy xong vật chứng, một tiếng nữa có kết quả ...”

Cùng lúc đó trong một căn hộ hết sức bình thường ở tiểu khu công đoàn, một cái điện thoại bấm số rất nhiều lần vẫn chỉ có thông báo "thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau" Dương Hồng Hạnh bực tức ném di động lên bàn, hai tay khoanh trước ngực mặt đanh lại, nhưng bây giờ cái ống trút giận không có mặt, chẳng biết trút vào đâu.

Một trái một phải là Tần Thục Vân và Lương Vũ Vân, còn Lưu Manh Manh đang gặm táo trong bếp, hôm nay bốn cô gái tề tụ đông đủ để ăn mừng, công tác và chồng, bát cơm và bát cơm cả đời đều có, không xẻo đại tử một trận sao được? Ai mà ngờ tới lúc quan trọng lại xảy ra vấn đề, từ tối qua tới sáng nay không tìm thấy người đâu.

“Đại tử, không phải anh ấy đi đâu phong lưu khoái hoạt rồi chứ?” Lương Vũ Vân nhanh miệng suy đoán.

Tần Thục Vân che miệng cười gật đầu: “Có khả năng.”

Hai cô gái này là loại tiểu thư rảnh việc buồn chán chỉ sợ thiên hạ không loạn, chỉ sợ uyên ương không tan, mỗi Ngưu Manh Manh là thật thà không nở xát muối lên vết thương của đại tử, đề xuất một vấn đề thực tế: “Đại tử, hay thôi, để hôm khác đi, các cô đừng chọc giận đại tử, nói không chừng anh ấy vướng chuyện gì rồi.”

“Bỏ đi, hôm nay chị mời ... Không có anh ấy cũng được.” Dương Hồng Hạnh nói một câu giận dỗi, thường ngày buổi sáng Giản Phàm không quên hỏi han, tối không quên quấy nhiễu, vậy mà từ tối qua tới giờ sắp trưa rồi mà không thấy đâu, di động không bật, cô rất khó chịu. Đừng nói lời Lương Vũ Vân khó nghe, chính cô cũng hoài nghi như thế, chỉ nghĩ tới thôi đã thấy không chịu nổi.

“Thôi, không có anh ấy sao vui, chúng ta đi tìm đi, chị đứng ngồi không yên cả tiếng rồi, mọi người đi không, Giản Phàm giờ là ông chủ rồi, Thực Thượng lớn cỡ nào, đoán chúng mọi người không biết, không muốn đi xem à?” Lương Vũ Vân biết tâm tư đại tỷ, xúi hai cô gái kia.

Tần Thục Vân ôm vai Dương Hồng Hạnh: “Chị đừng gấp, tìm người đã, tìm được rồi chỉ cần chị hô một tiếng, bọn em đè anh ấy xuống đánh một trận ... To gan, dám thả bồ câu đám chị em chúng ta.”

“Kiến nghị không tệ, Mạnh Mạnh, cô thế nào?” Lương Vũ Vân hí hửng hỏi.

Ngưu Mạnh Mạnh xưa nay phục tùng số đông, gật đầu: “Sao cũng được.”

“VẬY ĐI THÔI, DÙ SAO HÔM NAY LÀ THỨ BẢY.”

Bốn cô gái vừa là bạn học, vừa là đồng nghiệp, còn là chị em thân thiết chơi với nhau lâu năm, ba cô gái giúp Dương Hồng Hạnh nói lời trong lòng, thế là Dương Hồng Hạnh cũng thay dép, cả đám chui lên cái xe Toyota mini của Lương Vũ Vân tới Khẩu trang. Nơi này đã bắt đầu bận rộn đóng gói cơm hộp, tìm Trương Vân và bác Giang, hỏi đều không biết, thế là lại lên xe dọc đường Dương Hồng Hạnh gọi điện thoại tới toàn bộ những nơi nơi mà cô biết, bật vô âm tín, Lương Vũ Vân lái xe tới Phân Thủy Lĩnh ...

Sắc mặt Dương Hồng Hạnh ngày càng âm trầm, từ Thời Kế Hồng, Hoàng Thiên Dã, Tiết Hán Dũng, Từ Thanh Thanh, Đường Đại Đầu, thậm chí là Đường Đại Đầu còn cho số điện thoại của Tăng Nam, vẫn không có tin tức.

“Oa, đại tỷ, xảy ra chuyện rồi.”

Lương Vũ Vân hô một câu, ba cái đầu xúm tới nhìn, tức thì đều kinh ngạc, chỉ thấy ngoài Phân Thủy Lĩnh đỗ 6 chiếc xe cảnh sát, là người trong nghề, không cần đoán cũng biết có chuyện rồi.

Thời gian đã chỉ sang 11 giờ 09 phút.

Chương 137: Lời lẽ hoang đường. (2)

“Ừm ... Đây là đâu, trạm thu phí à?” Giản Phàm lơ lơ mở mắt ra, phía trước là kiến trúc như cái cổng cao, dòng xe đi vào như nước chảy, hình như là trạm thu phí, chỉ không rõ mình đang ở đâu.

Phản ứng thứ hai của y là sờ người, di động, ví tiền, trong ví còn nguyên 2400 đồng, thẻ tín dụng vẫn còn, tức thì ngó ra.

Tiếp đó nhìn quần áo từ trên xuống dưới, vẫn chỉnh tề, soi gương chiếu hậu trên xe, trừ vết xước ra vẫn đẹp trai lắm, mở cửa, đi một vòng, xe vẫn còn nguyên, người lành lặn, trừ đầu óc hơi ù cảm giác nôn nao giống say xe ra thì không có gì bất thường.

“Gặp ma à? Thẻ nào mình lại ở đây ...?” Giản Phàm cố vỗ đầu nhớ lại chuyện trước đó, đúng rồi mình đi tìm Sở Tú Nữ, vào cửa một cái bất tỉnh nhân sự, hình như vừa mới xảy ra, sao trời đã sáng rồi? Nhìn bốn xung quanh, là trạm thu phí cao tốc, xe đỗ ở bãi cỏ bên đường: “Thế này là sao, mình ở tiểu khu Hưng Hoá mà.”

Đầu óc có chút chậm chạp!

Quay về xe, càng nghĩ càng hồ đồ, hình như đi gặp Sở Tú Nữ, sau đó bị người ta bắt cóc, nhưng giờ xung quanh ánh nắng chan hòa, núi xanh ngấn ngắt, sau lưng là thành phố Đại Nguyên, bắt cóc đâu ra?

“Mẹ nó chứ, đứa nào chơi mình thế ... A, trời đã sáng rồi?” Giản Phàm dần dần tỉnh táo, muốn cầm di động xem giờ, nhưng di động bị tắt, bật lên, chiếc PDA cũ nên khởi động rất lâu.

Phải nói sao bây giờ, anh mà xui xẻo thì uống nước cũng giắt răng mà, hậm hực tìm quanh xe, càng xui hơn nữa là kiếm chai nước uống cũng không có, miệng cứ khô khô.

“Mẹ nó, đừng để lão tử tóm được, nếu không đem mày làm thịt ngâm.”

Chửi bới một hồi, Giản Phàm khởi động xe, trong đầu hiện lên hình ảnh nữ nhân kia, đã hơi mơ hồ, khi đó lo cho Sở Tú Nữ

nên không quá chú ý, rất bình thường, xoay vô lăng, lo nhất là có kẻ giở trò ở Phân Thủy Lĩnh, nơi đó là sinh mạng của y ...

“Phát hiện xe AE2351 đang men theo đường vành đi về phía nam, các đơn vị ở Phân Thủy Lĩnh chú ý, nghi phạm khả năng đang về nhà.”

“Chỉ huy đây, dọn dẹp hiện trường, không được để nghi phạm nghi ngờ, bám sát.”

Giản Phàm lái chiếc bán tải biển AE2351 hoàn toàn không biết gì, xe đi qua cầu Kim Thủy, tăng tốc về Phân Thủy Lĩnh, trong lòng cực kỳ bất an, không rõ chuyện hồ đồ này là sao, nhưng bản năng nói với y đây chẳng phải chuyện gì tốt lành. Sắp tới nơi phát hiện có hai cái xe bám theo, thậm thất kinh, xe dừng lại ở cổng xưởng gia công.

Chuyện càng kinh ngạc hơn nữa, bên trong đi ra hai xe cảnh sát, cách đó không xa có vài chiếc xe cảnh sát đang đỗ, trông không có quy tắc gì, nhưng từ đội trọng án đi ra, đó là thế trận bao, dù tăng hết tốc độ cũng không thoát.

Giản Phàm tức thì phát hiện mình thành cá trong lưới rồi, quay đầu nhìn hai chiếc xe theo đuôi đã đỗ lại, người trong xe không mặc cảnh phục, nhưng không lẫn vào đâu được.

Bốn cảnh sát mở cửa xe xông ra, một giơ một tờ giấy, giọng uy nghiêm: “Giản Phàm, chúng tôi tiến hành triệu tập hình sự, yêu cầu anh phối hợp.”

“Không vấn đề, tôi phối hợp ...” Giản Phàm dù lòng chán kinh vẫn đưa ra lựa chọn sáng suốt nhất.

“Chìa khóa xe.”

Giản Phàm không chút suy nghĩ đưa luôn.

“Xin mời.”

Một cảnh sát đưa tay mời, Giản Phàm không hỏi gì, nhưng chưa cam lòng quay đầu nhìn xưởng chế biến, sân vắng tanh không thấy bóng dáng một đầu bếp nào, đoán chừng bị đám đồng nghiệp cũ nhốt trong phòng rồi, mắt nhìn lên tầng hai chợt phát hiện Dương Hồng Hạnh mặt phủ sương băng, bên cạnh là ba đồng Đảng ánh mắt phức tạp.

“Hạnh Nhi, đừng lo, đợi anh, ra rồi chúng ta đính hôn.”

Giản Phàm đột nhiên hô lớn, cả ba cô cảnh sát trên lầu lẫn đám đồng nghiệp cũ sững sốt, vội mời lên xe khách khí nhắc không được liên hệ với bên ngoài. Giản Phàm chép miệng, không rõ xảy ra chuyện gì lên chiếc Santana bị hai người kẹp ở giữa, có vẻ cực kỳ coi trọng.

Xe lên đường, ba chiếc nối nhau, ở tầng hai đám Dương Hồng Hạnh nhìn theo, không nói một lời.

Có lẽ, chẳng còn gì để nói nữa rồi.

Trong xe, Giản Phàm giữ nghiêm túc trầm mặc, không nói không rằng, giống như đang nhắm mắt dưỡng thần. Xe đi một lúc, cảnh sát bên cạnh không nhịn được lên tiếng: “Ông chủ Giản, trông anh có vẻ bình tĩnh quá nhỉ, không kêu oan cũng không giả ngốc.”

“Tôi còn không biết là xảy ra chuyện gì còn nói gì được, tôi đoán chừng anh cũng chẳng biết.” Giản Phàm bình đạm nói, mắt vẫn nhắm, kỳ thực ai mà bình tĩnh nổi, trong lòng y đang có cả đại dương cuộn sóng, chỉ ép mình không hoảng loạn thôi.

Vị bên trái nói một câu chẳng biết khen hay chê.

“- Không hổ là hình cảnh đội trọng án ra, rất hiểu quy trình, chúng tôi thực sự không biết gì.”

Chỉ vài câu không liên quan, không ai nói thêm gì nữa, không khí có phần kỳ dị, hai cảnh sát thi thoảng lại đưa mắt nhìn nghi phạm. xe đi chừng 20 phút thì tới dải giảm tốc, Giản Phàm mở mắt ra, thấy mình đang đi vào nơi hoàn toàn xa lạ.

Chắc chắn là lớn chuyện rồi.

Giản Phàm trầm nghĩ trong lòng, những nghĩ vỡ đầu cũng không rõ là rốt cuộc trong lúc mình hôn mê xảy ra chuyện gì mà kéo cả đặc cảnh vào.

11 giờ 55 phút, cũng chính là 5 phút sau khi Giản Phàm được đưa vào phòng thẩm vấn chật hẹp, hai vị mặc cảnh phục một già một trẻ cầm sổ đi vào, già thì trán nhăn nheo, đoán chừng là kết quả suốt ngày vất óc đấu tranh với người khác, trẻ thì cao lớn uy vũ ném sổ lên bàn, liếc xéo Giản Phàm, ánh mắt dữ dội.

Người trẻ nhìn chằm chằm Giản Phàm hai phút liền, thấy y nhàn nhã không có bất kỳ động tác nào, càng không tỏ ra sợ hãi,

vị già đành phải lên tiếng: “Biết chúng tôi tìm anh có chuyện gì không?”

Giản Phàm đáp ngắn gọn: “Không biết.”

“Chúng tôi biết anh là ai, biết quá khứ của anh, anh là hình ảnh lập công trong đội trọng án, nên biết đã vào đây là tình hình thế nào rồi, đừng vòng vo nữa, nói đi.” Vị lớn tuổi mập mạp nói, có vẻ thẳng thắn lắm, kỳ thực ông ta chẳng tiết lộ gì hết.

Giản Phàm biết thừa mấy thủ đoạn này, y không chỉ từng ngồi ở vị trí thẩm vấn, càng không ít lần ngồi ở vị trí nghi phạm rồi, trấn định hỏi lại: “Hai vị từ xa tìm tôi, là các vị có lợi muốn nói hả? Hỏi đi, tôi trả lời là được.”

“Được, thái độ rất tốt.” Thanh niên mở sổ, cầm bút lên nghiêm giọng hỏi: “Hôm nay là 30 tháng 9, anh nói hành tung từ 16 giờ 29 tới 11 giờ ngày 30 cho chúng tôi, tốt nhất có bằng chứng xác thực.”

Giản Phàm liếm môi, chuyện này không xong rồi: “Nếu tôi nói là tôi cũng không biết, hai vị có tin không?”

“Không biết?”

Vị già hơn nhăn trán, cả hai cảnh sát ngạc nhiên nhìn nhau, ngốc tới mấy cũng biết nên nói là mình ngủ say không biết gì chứ, nghi phạm này như sợ mình chưa đủ hiềm nghi vậy, dùng ngón tay gõ bàn hàm ý nhắc nhở thái độ: “Vậy nói rõ nguyên nhân đi.”

Giản Phàm tổ chức lại sự việc trong đầu, y biết nói sai một câu có thể mang hậu họa khôn cùng, hết sức cẩn trọng lựa chọn ngôn từ: “Chiều hôm qua 4 giờ, Sở Tú Ngũ gọi điện cho tôi, nói muốn gặp tôi, có người muốn hại cô ấy, tôi không tới sẽ mất mạng.”

Hai cảnh sát không tỏ bất kỳ thái độ gì để Giản Phàm có thêm manh mối suy đoán, vị già hơn giọng khô khốc: “Tiếp.”

Chương 138: Lời lẽ hoang đường. (3)

Giản Phàm dù cố gắng tập trung hết sức, nhưng cảm giác đầu óc mình vẫn có chút chéch choáng, tựa hồ vừa ngủ li bì mấy ngày mấy đêm tỉnh dậy vậy, ở cổ còn có cảm giác buồn nôn nhẹ, những triệu chứng này đều không bình thường, nhưng y không kịp suy nghĩ, còn phải dồn hết tâm trí ứng phó với chuyện trước mắt: “Tiếp đó tôi nghĩ tâm tình cô ấy không tốt, muốn tìm người tâm sự, vừa vặn không có chuyện gì, nên tôi tới. qua cửa là lúc 5 giờ chiều, người mở cửa mặc quần dài, đeo tạp dề trắng, giống giúp việc, vóc dáng khá cao, hơi mập ... Tôi không quá để ý, vừa đi vào cảm giác phía sau bất thường, có người lao tới, tôi giật khuỷu tay ra sau, người đó kêu lên ... Nhưng động tác của tôi chậm một chút, bị kẻ đó dùng cánh tay siết cổ, sau đó bị bịt mồm mũi, tôi ngửi thấy mùi lạ, chắc là thuốc gây mê.”

Hai cảnh sát vẫn câu nói đó: “Tiếp.”

“Tiếp đó không biết gì nữa, sáng nay tỉnh lại, giống như nằm mơ, tôi phát hiện đang ở trạm thu phí vào đường cao tốc ... Sau đó về nhà bị các anh bắt, toàn bộ chỉ có thế.”

Giản Phàm cuối cùng cũng đã tỉnh táo lại trần thuật rành rọt chuyện trải qua, có điều càng nói càng giống có ẩn tình, vị trẻ tuổi kiêm luôn vai trò thư ký kia viết chưa đầy một trang, có chút không vui trừng mắt nhìn Giản Phàm. Vị có tuổi trầm ngâm, đôi phương thức tra hỏi: “Chuyện này tạm gác lại, tôi hỏi anh, anh có quan hệ gì với Sở Tú Nữ?”

“Đối tác làm ăn.”

“Chỉ thế thôi sao, không có quan hệ nam nữ không chính đáng?”

“Không!” Lúc này tình thế không rõ ràng, nói nhiều sai nhiều, Giản Phàm trả lời đều ngắn gọn.

“Thế à, tôi không vòng vo nữa, có chứng cứ tôi nói ra, hi vọng anh phối hợp với công tác của chúng tôi, dù sao chuyện trọng đại, thời gian cấp bách, chúng tôi không có thời gian chơi đánh đố.”

Vị già hơn ra hiệu cho camera quan sát, tức thì có cảnh sát pháp y đưa khay vật chứng vào.

Anh đưa ra, từng tấm từng tấm bày ra bàn, Giản Phàm càng xem càng trở mắt, vị trẻ tuổi nắm bắt ngay biểu cảm đó, cười nhạt: “Không có quan hệ mà khắp phòng đều là dấu vân tay của anh à? Không có quan hệ gì mà cô ta đưa anh vào phòng ngủ, còn uống rượu vang với nhau? Có phải khi đó còn làm gì không? Đừng hiểu lầm, chuyện riêng không trong phạm vi điều tra, tôi không châm chọc anh đâu, chỉ làm rõ tình hình thôi.”

Giản Phàm mặt co gập, nếu đoán không lầm thì trong lúc hôn mê bị người ta ấn dấu vân tay khắp nơi rồi, có nói không ai tin: “Khi đó tôi hôn mê.”

“Vậy nhìn cái này có nhớ ra không?” Vị già đưa tới hai cái túi, một cái như trống không, một cái thì bên trong là cái quần lót nam.

Giản Phàm nhìn một cái hiểu ra gì đó, vội cởi thắt lưng nhìn xuống, kinh ngạc hiện rõ lên mặt, quần lót của mình bị thay rồi, là màu đen mà mình ghét nhất, cái trong tay người ta là cái mình thích.

Vị có tuổi coi biểu hiện của Giản Phàm là một đột phá: “Một cái quần lót phát hiện trong phòng vệ sinh, cửa nam, còn hai sợi lông trên giường ... Anh giải thích ra sao? Không cần kiểm tra ADN tôi cũng biết là của ai rồi, anh nói sao đây?”

Giản Phàm quan sát kỹ hơn cái túi còn lại, té ra không phải là túi không, phát hiện 2 sợi lông đen ngắn quấn queo, không đoán cũng biết là ở vị trí nào, vẻ mặt cứ như bị người ta đập một cái từ chính diện, cố gắng hết sức ổn định tinh thần: “Nếu tôi nói là trong lúc hôn mê bị người ta giở trò, các anh có tin không?”

Câu trả lời tự biết, chẳng ai tin.

Người trẻ tuổi phát ra một âm thanh chế nhạo, chứng cứ bày rõ rành rành trước mắt còn nói lảng nhãng được, cái loại mặt dày thế này thật hiếm có, mĩa mai hỏi: “Vậy anh có mất cái gì không? Ví như di động, ví tiền?”

“Không!” Giản Phàm thấy khô miệng, khẽ lắc đầu.

“Trang sức quý giá thì sao?”

“Không.”

“Thế thì lạ quá nhỉ, theo như anh nói là thế này, có người gọi anh vào tiểu khu cao cấp, khắp nơi có camera giám sát, sau đó đánh thuốc mê anh rồi lại trốn công vòng qua camera giám sát đưa anh đi mười mấy km mà không ai biết, cuối cùng để xe bên đường một đêm, hôm sau anh tự tỉnh lại?” Người trẻ tuổi giọng cực kỳ chững tai, như đang trêu đùa thẳng ngực.

Giản Phàm không bị chọc giận, vẫn đáp ngắn gọn: “Đúng.”

Người trẻ tuổi gằn giọng: “Vậy anh thử giải thích xem kẻ đó làm thế vì sao, vì lấy của anh một cái quần, vài sợi lông? Anh tự nghe xem bản thân nói có tin không?”

Giản Phàm nói sao đây, ngay chính bản thân còn không cách nào tin nữa là, đây là cái hồ, không biết ai đào, nhưng đủ chôn mình rồi, với thể chế này, không có chứng cứ người ta còn tóm lấy giam năm ba tháng tìm chứng cứ cơ mà, nữa là chứng cứ rành rành.

Y quá rõ cách làm việc của cảnh sát, bọn họ chỉ cần công trạng, sẽ không tốn thời gian nghĩ tới khả năng khác đâu.

Lòng lạnh toát, Giản Phàm cố giữ tỉnh táo đầu óc xoay chuyển tốc độ cao. Mẹ nó, Sở Tú Nữ, cô đừng có chết, cô chết rồi thì mạng tôi đem ra đền là cái chắc.

Giảng co, hai thẩm vấn viên tìm kiếm điểm đột phá, nét mặt Giản Phàm lúc này như đang mơ hồ nhận ra chuyện không nhỏ, thậm chí nghĩ chắc đang hoảng hốt lắm đây, thế nào cũng ảnh hưởng tới tinh thần, dù sao y trước giờ đứng ở phía cảnh sát chứ không phải bị tra hỏi mà.

“Sao, giờ đã thẳng thắn nói chuyện được chưa?” Vị có tuổi khách khí dụ dỗ, nói như vẻ thông cảm lắm: “Chuyện tình cảm cá nhân giữa anh và Sở Tú Nữ, chúng tôi không hứng thú, nhưng hành tung của anh từ tối qua tới sáng nay phải thành thật khai báo, đó là con đường duy nhất giúp anh thoát liên quan.”

“Tôi thực sự bị hôn mê, hơn nữa dù chúng tôi có quan hệ cũng không thể lôi vào vụ án.” Giản Phàm bình tĩnh trả lời.

“Nên chúng tôi chỉ triệu tập, chứ không giam giữ.” Người trẻ nói một câu chặn họng như để đề phòng Giản Phàm lấy đây làm

cớ.

Giản Phàm thấy không thể cứ ở thế bị động nữa rồi, trước kia phải dụ hai thằng ngốc trước mặt mình cho biết tình hình đã mới có thể ứng phó: “Vậy các anh có chứng cứ chứng minh tôi liên quan tới vụ án không?”

“Phối hợp với cảnh sát là nghĩa vụ của công dân, hơn nữa triệu tập hình sự giam giữ 48 tiếng, anh nghĩ chúng tôi không tìm ra chứng cứ à?” Người trẻ tuổi uy hiếp.

Thái độ Giản Phàm thay đổi: “Các anh tìm được chứng cứ hãy tới đóng đinh tôi, đi tìm người đi, đừng tốn thời gian ở chỗ tôi.”

“A ...” Vị lớn tuổi tức thì tóm được sơ hở, cứ như phát hiện ra lục địa mới, hỏi vặn Giản Phàm: “Chúng tôi không hề nói, sao anh biết chúng tôi tìm người?”

“Nói thừa, nếu các anh tìm được người rồi, có vấn đề gì còn khách khí với tôi thế này không? Sớm còng tôi lại rồi.” Giản Phàm giơ hai tay tự do lên khinh bỉ nhìn hai thẩm vấn viên: “Nếu đã biết tôi là ai, thì các anh nghĩ đi, tôi có để lại quần lót, vân tay, lông ... Cả đồ vật chứng ở hiện trường để chụp tội lên đầu mình không? Cảnh sát gây án lại làm chuyện ngu xuẩn đó à? Đừng nói chúng tôi không hề có quan hệ, dù có cũng không liên quan tới vụ án.”

Hai thẩm vấn viên khựng lại không nói được gì, cái này đúng thật, không hiểu sao nghi phạm bỗng dưng đổi thái độ, lúc đầu thì đáp ngắn gọn giờ lại nói nhiều như vậy, không rõ bị kích thích gì.

Chương 139: Nhân vật không tâm thường.

(1)

“Còn nữa, thứ xét tới đầu tiên, động cơ phạm tội ... Theo phán đoán của các vị thì thế này, tôi là người cuối cùng Sở Tú Nữ gọi điện, cho nên là nghi phạm lớn nhất, nên chĩa mũi giáo vào tôi, nhưng tôi hỏi động cơ là gì? Cho dù các vị có đồng chứng cứ, chứng minh cái các vị gọi là quan hệ nam nữ bất chính ... Cứ cho là thành lập đi, tôi một ông chủ nhỏ bán cơm hộp, người ta là phú bà gia sản bạc triệu, tôi dễ dàng hầu hạ người ta vui vẻ lừa tiền, hay là làm người ta biến mất khỏi thế giới?” Giản Phàm từ lâu rồi qua nhiều lần đối phó với người ban đốc sát hiểu ở vị trí nghi phạm cũng có thể ảnh hưởng tư duy của người thẩm vấn, nhất là khi vụ án còn mơ hồ, phải dẫn dắt tư duy của đám ngốc này nếu không cả Sở Tú Nữ và mình đều nguy mất.

Vị lớn tuổi nhíu mày, đoán chừng hoài nghi tính chính xác trong phán đoán của bản thân, với loại quan hệ của nghi phạm và Sở Tú Nữ, rõ ràng không phù hợp.

Vai trò thẩm vấn dần chuyển hóa, bên thẩm vấn thì trầm mặc, nghi phạm thì lại nói liên tục: “Hai vị, tôi đoán một chuyện, có thể chứng thực giúp tôi không?”

“Đoán cái gì?” Người trẻ tuổi ngạc nhiên.

“Sở Tú Nữ bị bắt cóc rồi, đúng không?”

Hai người kia sửng sốt, vẻ mặt đó không cần đoán nữa, kết quả đã rõ, vị lớn tuổi hỏi: “Vì sao không phải là mưu sát, cướp của, hay là cái khác?”

“Nếu là mưu sát thì tôi đã bị giết bịt miệng, chỉ có bắt cóc mới phí hết tâm tư dùng tôi để nhiễu loạn quá trình phá án, như thế mới rảnh để đòi tiền chuộc, điện thoại đòi tiền không gọi cho bà mẹ kế thì gọi cho ông chú. Nhưng hai người đó không chịu trả tiền mà lập tức báo cảnh sát, các vị theo tiến trình điều tra thông thường, tìm tới tôi, tôi liền thành nghi phạm lớn nhất. Đúng chưa?” Trong lúc hai thẩm vấn viên há hốc mồm thì Giản Phàm chột vồ bàn: “Hổng, chắc chắn chúng còn giở trò trên xe

của tôi, nói không chừng trên đó có lông của Sở Tú Nữ ... Mẹ nó, lần này bị người ta đẩy xuống hồ phân có rửa cũng không hết mùi.”

Làm rõ được điều này, Giản Phàm đi vào phương thức tư duy của tội phạm, thế nào cũng có thủ đoạn lợi hại hơn đổ hết cút đá lên đầu mình.

Người trẻ tuổi nắm chặt tay để bên miệng có vẻ ngẫm nghĩ, nhìn chằm chằm nghi phạm thở ngắn than dài, vị lớn tuổi đặt tay lên tai, đoán chừng nghe tin gì đó qua tai nghe, ánh mắt thêm phần kinh ngạc, mãi một lúc sau mới nói: “Chúc mừng, anh đoán trúng rồi, trên xe kiểm tra ra vài sợi vải trên quần áo và vết máu bị lau chùi, hiện đang đem kiểm tra, nhưng kết quả là gì, tôi đoán hai bên chúng ta đều đã rõ ... Trước khi có chứng cứ mới, tôi cho anh 10 phút suy nghĩ, là cảnh sát, anh biết nặng nhẹ, càng trì hoãn càng bất lợi cho anh và con tin ... Tiểu Tề, chúng ta đi trước.”

Hai thẩm vấn viên đứng dậy ra ngoài, không rõ là kế hoạch thẩm vấn, hay là có tin tức trọng đại.

Là ai? Rốt cuộc là ai? Vì sao?

Còn lại một mình trong phòng, mấy câu hỏi xoay vần trong đầu Giản Phàm, bắt cóc Sở Tú Nữ thì do số tài sản tranh chấp kia, còn tốn công lôi kéo mình vào chỉ để làm nhiễu loạn phương hướng điều tra hay sao?

Đây rõ ràng không phải vụ bắt cóc, mục đích của chúng là gì, vì sao không trực tiếp giết Sở Tú Nữ, lại còn tụt quần mình nhỏ mấy cái lông? Để mình lại hiện trường với cái xác, ấn hung khí vào tay mình có phải xong không? Chúng nó ăn no dừng mỡ à? Vậy thì trong chuyện này có vấn đề.

Nếu nói tới kẻ được lợi nhiều nhất là mẹ kế Lý Uyển Như, nhưng chúng không có lý do chĩa mũi giáo vào mình. Nếu nói làm thế vì thù oán thì chỉ có Viên Kỷ Bình, nhưng hẳn biết mình có bối cảnh cảnh sát, dám trêu chọc vào sao? Còn kẻ thâm trầm toan tính nhất là Sở Hỉ Phong, nhưng ông ta khó đủ động lực thực hiện vụ án nghiêm trọng thế này ..

Nhắm mắt nhớ lại từng chi tiết chuyện xảy ra, nữ nhân kia không quen, ngoại hình vóc dáng không quá đặc biệt, kẻ tập

kích phía sau không chỉ một tên, hai? Không ít nhất là ba, rồi bọn chúng làm cách nào đưa mình xuống lầu mà không ai phát hiện?

Đúng? Còn nữa, trước đó chúng vào nhà Sở Tú Nữ ra sao? Xong việc còn ung dung bố trí vật chứng, làm sao đưa mình đi không bị phát hiện ... Khi đó mình nghe thấy tiếng khóc của Sở Tú Nữ ... Chẳng lẽ, cô ta cũng có vấn đề? Nếu cô ta mới là người đứng sau bày ra trò này thì sao?

Mẹ nó rốt cuộc là thế nào?

Giản Phàm càng nghĩ càng mơ hồ, mười phút đã trôi qua, trừ mắt đảo qua đảo lại, còn không có chút phản ứng gì.

Ở một đầu khác, bốn cảnh sát đang quan sát Giản Phàm qua màn hình giám sát, hoàn toàn không nhìn ra manh mối gì từ hành vi của Giản Phàm, Lục Kiên Định và Tần Cao Phong vừa mới tới nơi, bắt tay chủ nhiệm Điều Quý Quân phụ trách nơi này.

Chủ nhiệm Điều tuổi trên 40, người hơi gầy, gương mặt trông có đôi phần khắc khổ, chỉ màn hình: “Người đã được chúng tôi đưa về, tôi còn tưởng là người thường cơ, vậy mà không ngờ khiến hai thẩm vấn viên cứng họng, tra hồ sơ mới biết, lý lịch kinh khủng hơn người làm cảnh sát mười mấy năm như tôi.”

“Chủ nhiệm Điều, lĩnh giáo rồi chứ, tinh anh của đội hình cảnh đấy, nếu cậu ta vẫn còn theo nghề thì sớm thành đội trưởng rồi.” Lục Kiên Định nhìn Giản Phàm ngồi như tượng trên màn hình, đánh miệng về phía đó cười ha hả: “Cao Phong, xem đi, thằng nhãi này đúng là xui xẻo. Chủ nhiệm Điều, tình hình ra sao, chúng tôi hỗ trợ được gì không?”

Chủ nhiệm Điều khách khí mời hai người họ ngồi xuống, hướng ra ngoài gọi một tiếng, thư ký cơ yếu mang tài liệu vào, chia cho hai người kia mỗi người một bản, giới thiệu sơ lược: “Sáng nay 7 giờ 20 chúng tôi nhận được tin báo từ trung tâm chỉ huy 110, nói là tổng giám đốc Sở Tú Nữ của Tân Thế Giới bị bắt cóc, kẻ bắt cóc đòi 2000 vạn tiền chuộc, người báo án là mẹ cô ta tên Lý Uyển Như ...”

“A, bà mẹ thật xinh đẹp, mà hai mẹ con sao trông không chên nhau mấy thế này?” Lục Kiên Định xem ảnh thắc mắc.

“À, mẹ kế ... Chỉ nhiều hơn hai tuổi, đó không phải chuyện quan trọng, 7 giờ 39 chúng tôi tới nhà Lý Uyên Như ở tiểu khu Tinh Uyển, xác nhận tình hình, Sau đó tiến hành tìm kiếm nơi ở Sở Tú Nữ. Tới 9 giờ 20 phút, nghi phạm gọi điện lần hai đòi tiền chuộc, chuyên gia đàm phán trì hoãn thời gian trả tiền là 3 ngày, dù sao tiền quá lớn ... Người cuối cùng Sở Tú Nữ liên hệ là Giản Phàm, theo camera giám sát Sở Tú Nữ rời tiểu khu vào 20 giờ 45, bên cạnh có một nam tử không rõ mặt rất có thể là Giản Phàm, hai người cùng đi lên chiếc bán tải của y ...”

Tần Cao Phong nhìn hình ảnh Giản Phàm do camera giám sát chụp được nhíu mày, khá mờ chỉ loáng thoáng thấy vóc dáng, hẳn cũng không thể xác định, nhưng theo tài liệu thì chứng cứ sự hiện diện của Giản Phàm quá nhiều, nghi phạm đã rõ, ít nhất thì cũng biết nội tình, mà theo chủ nhiệm Điều nói, Giản Phàm lấy lý do hoang đường giải thích: Hôn mê.

Hiện giờ tất nhiên là một mặt giám sát biệt thự của Lý Uyên Như đợi điện thoại, dần dần mở rộng phạm vi tìm kiếm, đây là trình tự thông thường ... Nhưng vì con tin có thân phận khác người bình thường, cảnh sát cân nhắc tới ảnh hưởng xã hội nên thao tác khó hơn vụ án thông thường rất nhiều.

Chương 140: Nhân vật không tầm thường. (2)

“Không phải cậu ấy.” Lục Kiên Định xem lướt qua rồi ném tài liệu lên bàn, nói lý do cũng hoang đường làm chủ nhiệm Điều kinh ngạc: “Nếu là cậu ta gây án thì các anh không bắt nổi đâu.”

“Anh tự tin thế sao?” Chủ nhiệm Điều rõ ràng phản cảm với loại giọng điệu này, trung tâm bọn họ tập hợp tinh anh của chi đội đặc cảnh, trực thuộc tỉnh, luận cấp bậc hơn đại đội trưởng nửa bậc.

Tần Cao Phong từ đầu tới giờ không nói không rằng, mày nhíu chặt, một lúc sau ném tài liệu lên bàn, châm thuốc hút cũng kết luận tương tự: “Không phải cậu ta, quá nhiều sơ hở, hơn nữa cậu ta là kẻ yêu mỹ nhân, không yêu tiền.”

“Hai anh thật đúng là, ha ha ha ...” Chủ nhiệm Điều bị đánh giá của hai vị đội trưởng làm bật cười hết sức tự tin: “Đừng nói quá chắc như thế coi chừng bị hố đấy ... Theo tin tức mới nhất, Giản Phàm và Sở Tú Nữ liên hợp kinh doanh quán Thực Thượng ở Khẩu trang, hai người họ là đối tác làm ăn ... Đây chính là động cơ rõ ràng, thông đồng di chuyển tài sản, trong tay Sở Tú Nữ có lượng tiền mặt lớn đã chuyển khỏi Tân Thế Giới không rõ đi đâu, hai người hợp mưu chiếm đoạt tài chính, giải thích thế hai anh thấy có cơ sở chưa? Dương Phong, Mạnh Hướng Huệ, tới các anh thẩm vấn, nhất định phải moi cho ra...”

Hai cảnh sát một cao một thấp, một già một trẻ ở trong phòng quan sát màn hình giám sát này giờ đáp vang rồi rời phòng.

“Hai vị, điều tra manh mối ngoại vi cần các anh hiệp trợ, bất kể người này có liên quan không, đều phải làm rõ, hướng hồ hành tung của cậu ta khó khiến người ta tin được. Tôi không có ý xem nhẹ lời của các anh, nhưng dù sao là cảnh sát từ chức, loại người này chúng ta đâu phải chưa gặp, ỷ vào có chút quan hệ với giới cảnh sát nông công làm bậy ...” Nếu không phải có chỗ

cần hình cảnh giúp đỡ thì chủ nhiệm Điêu không khách khí như vậy.

Không ngờ Lục Kiên Định bật cười: “Chủ nhiệm Điêu, anh đã chắc chắn thế thì đừng trách hai người chúng tôi đợi xem trò cười nhé, anh mà hạ được cậu ta, sau này chi đội hình cảnh nghe anh sai bảo, chỉ đâu đánh đấy, tuyệt không hai lời.”

“Anh mạnh miệng quá rồi đấy.” Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, giữa các đơn vị cảnh sát luôn có sự cạnh tranh cả ngầm ngầm lẫn công khai, Chủ nhiệm Điêu là cảnh sát lâu năm, xưa nay đâu phục ai, câu kia của Lục Kiên Định không phải là tỏ ra yếu thế, mà là tự tin. Chủ nhiệm Điêu càng tự tin hơn: “Dương Phong tốt nghiệp loại ưu học viện kỹ thuật hình sự, công tác ba năm, xử lý rất nhiều vụ án bắt cóc, thành tựu khó người cùng tuổi nào so được. Mạnh Hương Huệ thì các anh biết rồi, chuyên gia đàm phán được tỉnh bồi dưỡng, thậm chí nghi phạm cực kỳ có kinh nghiệm, chưa từng thất thủ.”

“À cái nghề này của chúng ta là thế, chưa húc đầu vào tường chưa chịu quay đầu.” Lục Kiên Định hóm hỉnh nói với Tần Cao Phong.

“Chà, hôm nay tôi nhất định phải húc đầu vào tường.” Chủ nhiệm Điêu nổi hứng rồi, càng không phục.

“Vậy anh chuẩn bị tâm lý đi, lát nữa trong kia xảy ra chuyện gì cũng đừng kinh ngạc ...” Tần Cao Phong đứng dậy đi ra xem màn hình, hiển nhiên không tin vào tinh anh của chủ nhiệm Điêu có thể đối phó được với nhân vật cực kỳ đặc biệt này, thằng nhãi đó không chỉ có bộ óc khác người, còn có thú vui đáng ghét là biến tất cả người xung quanh thành kẻ ngốc.

“Giản Phàm ngẩng đầu lên.”

Nghe tiếng quát, Giản Phàm đang trầm tư hơi nhíu mày ngẩng đầu như bị làm phiền, không có sợ hãi, ngoan cố, chỉ có sự dũng dũng như thế nào cũng được.

Hai vị ngồi đối diện, cảnh phục phảng phiu, quốc huy dập dờn, vẫn một già một trẻ, người trẻ đeo kính không gọng, ánh mắt sắc bén, tinh hoa lộ liễu, đầy sức uy hiếp. Giản Phàm nhận ra ngay là người đã tiếp xúc với rất nhiều nghi phạm rồi, còn vị lớn tuổi thì rất bình đạm, phán đoán của Giản Phàm thì là loại

đạt trời trình độ thục liễm tinh hoa rồi, cái thú cảnh sát già đời bụng đầy mưu mô không lộ ra ngoài.

“Không nhiều lời nữa, anh hiểu được sự thể nghiêm trọng, chúng tôi cũng hiểu tình cảm của anh. Nói đơn giản một chút, tôi hỏi anh đáp, bằng vào lời khai vừa rồi của anh, tôi đưa ra mấy nghi vấn, thế nào?” Dương Phong, người trẻ tuổi, rất khí thế, muốn lập tức áp đảo nghi phạm.

Giản Phàm gật đầu.

“Giả thiết anh hôn mê, tỉnh lại phản ứng đầu tiên là báo cảnh sát, vì sao anh không báo?”

Giản Phàm nãy giờ ở một mình đã suy nghĩ thông suốt hơn lúc mới vào nhiều, cái đầu cũng không còn ù ù như có muỗi kêu nữa, cười nhếch mép: “Bây giờ tôi nói còn không ai tin, nếu tôi báo cảnh sát lúc đó, bảo có kẻ bắt cóc tôi, lấy một cái quần lót, người ta chửi tôi thần kinh à, trước kia tôi là cảnh sát, hiệu suất báo cảnh cao ra sao. Chúng ta đều rõ, đừng mang trò này ra xấu mặt nhau.”

Bên trong phòng hội nghị nhỏ, chủ nhiệm Điều nghe tiếng cười của Lục Kiên Định sầm mặt xấu hổ, không dễ đối phó, kẻ này quá hiểu cảnh sát.

“Tốt, rất tốt, giải thích thế cũng hợp lý ... Xem ra cậu có trình độ đấy.” Vị còn lại là Lão Mạnh nói năng từ tốn: “Vừa nãy cậu có nói tới động cơ, chúng tôi vừa phát hiện ra một tình huống có khả năng gọi là động cơ, có muốn nghe không?”

Giản Phàm buồn chán liếc mắt ra chỗ khác, như đang nói: Tôi không muốn nghe được không?

Tất nhiên là không, Mạnh Hường Duệ tiếp tục nói chắc nịch: “Tôi nghe nói anh và Sở Tú Nữ là đối tác làm ăn, hơn nữa giờ lại chứng minh được hai người có quan hệ tình cảm, đồng thời trong thời gian cha Sở Tú Nữ bị bệnh. Cô ta thông qua phương thức vay vốn đảm bảo vay của ba công ty Không Thịnh, Kim Đức, Tái Cách Tư vay khoản tiền 1200 vạn, nhưng ba công ty kia vận hành chưa tới một năm phá sản, tình hình hiện giờ thế này, nếu như không thể thanh toán đúng hạn, khoản tiền này do Tân Thế Giới trả.”

“Liên quan gì tới tôi?” Giản Phàm hỏi xen vào.

“Đương nhiên không liên quan, nhưng liên quan tới Sở Tú Nữ, bây giờ hai cổ đông hoài nghi, khả năng Sở Tú Nữ di chuyển tài sản khỏi Tân Thế Giới, mưu lợi riêng.”

“Liên quan gì tới tôi?” Giản Phàm vẫn câu đó.

“Câu hỏi là tiền đi đâu? Chúng tôi tra tài khoản của Sở Tú Nữ, tháng 6 tới tháng 9 giao dịch liên tục, có tới 1800 vạn di chuyển ra nước ngoài, không rõ hướng đi. Vừa vặn lúc đó, Thực Thượng của anh mở hiệu khắp thành phố, hơn nữa anh và Sở Tú Nữ có hiệp nghị hợp tác chúng tôi không thể hoài nghi tiền trong tay anh sao?” Mạnh Hương Duệ chỉ thẳng chỗ yếu hại.

“Chúng cứ đâu, bằng vào suy đoán?” Giản Phàm nghe ra rồi, bọn họ hoài nghi mình và Sở Tú Nữ hợp mưu ẩn dấu tài sản, mình muốn chiếm đoạt tiền nên diệt đối tác, thật ngu ngốc, chuyện này vốn dễ tra nhưng vì đám người này đã nhận định mình là hung thủ nên có chút thông tin là vội vàng chạy tới muốn cạy miệng mình, lửa giận bốc lên: “Anh đoán là định tội, vậy hỏi tôi làm gì? Anh nói có chứng cứ, chỉ có thể chứng minh Sở Tú Nữ di chuyển che dấu tài sản, liên quan gì tới tôi? Thực Thượng Khẩu trang hiệp nghị hợp tác rõ ràng công khai, tài sản tách riêng, doanh thu kết toán theo ngày, tra thêm nữa đi rồi hăng khua môi múa mép.”

Chương 141: Nhân vật không tâm thường.

(3)

Thái độ ngông nghênh cỡ này làm Mạnh Hưởng Duệ choáng váng, cứ tưởng thấy nghi phạm vì bị vạch trần mà lúng túng, ai ngờ người ta nổi giận, ánh mắt dữ dội đó khiến ông ta áp úng: “Đó chỉ là nghi thôi, chúng tôi đưa ra nghi vấn, không phải kết luận, anh không cần kích động như vậy!”

Giản Phàm cười khẩy: “Tôi cũng nghi ngờ các anh lòng dạ bất chính trong vụ án này.”

“Cái gì? Ăn nói hàm hồ.” Dương Phong vỗ bàn, nghi phạm quá lắm rồi: “Anh có ý gì, bao nhiêu chứng cứ chỉ vào anh, còn thấy oan à? Thái độ của anh càng ngày càng bất hợp tác đấy, anh biết hậu quả không?”

“Tôi có chứng cứ chỉ vào các anh còn đáng nghi hơn gấp bội, kẻ có dụng tâm là các anh.” Giản Phàm âm trầm quát lại.

“Được, dụng tâm của chúng tôi là gì? Ý đồ chiếm đoạt tiền của đối tác à?” Dương Phong trừng mắt chế nhạo.

“Ý đồ che đậy chân tướng, bao che tội phạm!” Giản Phàm chỉ thẳng mặt, giọng đanh thép: “Nói, kẻ nào sai bảo các anh?”

Cái gì? Tên này đang đùa à, Dương Phong ngậm miệng nhìn viên hình cảnh trong truyền thuyết này, chẳng thấy có gì thần kỳ, Mạnh Hưởng Duệ ở dưới bàn kéo một cái, bảo hấn trần tĩnh, đôi khi để nghi phạm tự biểu diễn cũng là con đường hữu hiệu để lấy tin tức hữu ích, lúc đó chỉ cần khoanh tay chờ đợi.

Mạnh Hưởng Duệ còn cười dụ dỗ: “Nào, nói nghe xem, chúng tôi che đậy chân tướng thế nào?”

“Thứ nhất, từ khi tôi vào, các anh lập tức đưa ra một đồng chứng cứ không liên quan, vì sao không ai coi trọng xác minh lời khai của tôi? Chẳng may nữ nhân tôi gặp được là tội phạm, tôi hôn mê thật thì sao? Các anh không hề suy tính khả năng này, cứ dứt khoát cho rằng tôi nói dối, chưa có chứng cứ định tội tôi, đã một mực quy tôi vào nghi phạm, không phải bao che cho tội phạm thực sự là gì?” Giản Phàm nhìn ánh mắt hai người kia,

rõ ràng vẫn không hề tin lời y nói: “Thứ hai, các anh chỉ truy hỏi tôi phạm tội, mà không tìm hiểu quá trình vụ án xảy ra thế nào, càng không ai hỏi tôi đặc trưng diện mạo mà người tôi gặp được, không ai hỏi nội dung cuộc trò chuyện giữa tôi và Sở Tú Nữ là gì, không ai tra cứu quan hệ giữa tôi và cô ấy là thật hay giả. Tôi chịu trách nhiệm mà nói, đó là lần đầu tiên tôi tới tiểu khu Hưng Hoá, các anh có thể kiểm tra hình ảnh lưu trữ camera ... Chẳng lẽ không biết mà kiểm tra xem, tôi lần đầu tới nơi đó mà đã có thể lập kế hoạch bắt cóc à?”

Lại lần nữa diên đảo càn khôn, từ bộ đôi cộng tác vàng, cùng một đám cảnh sát ở trong phòng hội nghị nhỏ đều biến thành người nghe.

“Tôi dám phán đoán.” Giản Phàm vung tay lên chỉ camera: “Các anh đều đang ngồi xem màn hình giám sát đợi tôi khai nhận chứ gì? Chẳng lẽ không một ai có chút nghi ngờ tôi nói khả năng là thật à? Không có tí ý thức cảnh sát nào à? Có biết làm thế ảnh hưởng là gì không? Là lỡ thời cơ phá án, khiến kẻ bắt cóc tiêu diêu ngoài vòng pháp luật, sau đó con tin bị giết ... Đợi khi đó ai là kẻ xui xẻo đây? Nếu các anh không quá ngu ngốc thì chính là kẻ có ý đồ che đậy vụ án.”

Mạnh Hướng Duệ nghe mà bụng lên cơn co thắt, giờ nghi phạm uy hiếp thẩm vấn viên. Dương Phong phản ứng càng kịch liệt, vỗ bàn đứng dậy: “Đừng ngông cuồng, có rất nhiều chứng cứ bất lợi cho anh, không phải một câu hôn mê không biết gì là qua được đâu.”

“Đúng, nhưng có ai lấy chứng cứ không? Chứng cứ tôi hôn mê, chứng cứ tôi vô tội.” Giản Phàm xua xua tay trước mặt hai người: “Chớ kinh ngạc, giờ tôi giao chứng cứ cho các anh, bất kể chuyện gì xảy ra, đừng kinh ngạc ...”

Nói xong "choang" cốc nước ở trên bàn vỡ tan tành, hai thẩm vấn viên kinh hãi, định gọi người, nhưng nghi phạm không tấn công họ, cầm mảnh vỡ rạch cổ tay.

Nghi phạm muốn tự tàn?

“Mau ... Mau gọi pháp y, ngừng thẩm vấn ...” Chủ nhiệm Điều kinh hoàng hét qua micro, một đám người thực địa có người chạy vào phòng thẩm vấn số 2, người đi gọi điện, hai vị thẩm

vấn viên chết lặng tại chỗ, không biết nên ngăn cản hay băng bó cho nghi phạm.

Máu chảy ròng ròng, khi pháp y và cảnh sát xông vào thì Giản Phàm rất phối hợp đưa tay cho băng bó, mỉm cười nói: “Đó là chứng cứ, khi tôi tỉnh dậy thấy chóng mặt có hơi buồn nôn, cổ khát khô, khiến tôi hôn mê một ngày đêm, chắc chắn phải tiêm vào người tôi cái gì đó. Từ chiều qua tới giờ tôi chưa ăn, chỉ uống nửa cốc nước, pháp y sẽ kiểm tra ra, nếu các anh đủ kiên nhẫn, chắc chắn tìm dấu kim trong người tôi ... Chứng cứ thứ hai là chiếc di động của tôi, trong đó có ghi lại cuộc nói chuyện giữa tôi và Sở Tú Nữ, đừng nghi ngờ, Sở Tú Nữ là cô gái cực kỳ tinh minh, mỗi lần nói chuyện tôi đều ghi âm để nghe lại, tránh bị lừa, đó là thói quen từ khi làm hình cảnh, không chỉ cuộc nói chuyện hôm ấy, tôi ghi lại rất nhiều cuộc nói chuyện giữa chúng tôi.”

“Có khả năng tất cả do anh sắp đặt.” Dương Phong yếu ớt phản bác, cả đám cảnh sát thở phào, không phải tự tàn hay xung đột, mà là lấy chứng cứ.

“Tôi cho các anh một chứng cứ nữa ... Hưng Hoá là tiểu khu cao cấp, camera giám sát nhiều như lông trâu, muốn chụp nổi đen lên đầu tôi, vậy sẽ có sai lầm chí mạng.” Giản Phàm nghiêng răng ken két.

“Là gì?” Mạnh Hướng Duệ bất giác bị dẫn dắt.

“Là đây ...” Giản Phàm chỉ vết xước dữ tợn trên mặt, quát: “Chi tiết này người bình thường sẽ sơ xuất bỏ qua, cho dù là nửa khuôn mặt, nhưng đặc trưng thể hình đủ chứng minh, các anh mở rộng điều tra chẳng lẽ không tìm thấy nổi chỉ một bức ảnh. Nể mặt đồng nghiệp cũ, tôi giữ thể diện cho các anh đấy, không bảo các anh phải làm thế nào nữa, đi làm đi.”

Trong phòng hội nghị, Tần Cao Phong vỗ tay: “Chơi đẹp lắm, vẫn chưa lụi nghề.”

Ghi âm điện thoại, máu cùng với phân tích, đủ thoát khỏi phạm vi tình nghi rồi.

Lục Kiên Định cười ha hả đưa tay chỉ khuôn mặt xấu hổ của chủ nhiệm Điều, trêu chọc: “Tôi đã nói thế nào nhỉ, đó chỉ là đội

viên cũ của chúng tôi thôi đấy, các anh phá án kiểu gì vậy? Để lọt cả đồng sơ hở, đừng để người ta kiện lại cho thì mệt đấy.”

Chủ nhiệm Điều mặt đỏ bừng không khác nào bị tát vài cái, lúc này có tiếng bước chân, chi đội trưởng Ngô cao lớn giọng oang oang đi vào: “Chuyện gì thế hả, bí thư Ngũ gọi điện cho tôi, các anh có phải bắt nhầm người không? Đừng có mà gây rắc rối cho tôi.”

“Dạ, dạ, là thế này ...” Báo cáo vẫn tắt một hồi, tiễn chi đội trưởng cực kỳ không vui đi, chủ nhiệm Điều lau mồ hôi trán: “Lão Lục, thế này là sao, sao cả bí thư Ngũ cũng hỏi tới cảnh sát từ chức này?”

“Đã nói rồi, xảy ra chuyện gì cũng đừng ngạc nhiên.” Tần Cao Phong vẫn giọng nửa nóng nửa lạnh khó nghe ấy chỉ màn hình.

Từ màn hình giọng Giản Phàm truyền ra: “Này, tôi đói rồi, đừng có triệu tập lại bỏ đói người ta ... Không biết phá án đúng không, không sao, gọi anh em trong đội trọng án của tôi tới đây họ chỉ cho, còn các anh đừng ngồi ngây ra đó, đi lấy cơm cho tôi đi, nhiều rau chút.”

Mấy vị đặc cảnh trong phòng thẩm vấn trừng mắt phần nộ hầm hầm bỏ đi, chủ nhiệm Điều càng thấy rằng mình sao mà đau như thế, chết rồi, không những đây là khúc xương khó nhằn, mà khả năng còn bắt nhầm người có lai lịch không tầm thường nữa.

Phải làm sao bây giờ?

Giản Phàm bây giờ chỉ có một chữ bá thôi.

Chương 142: Võ bàn khen hay. (1)

“Chủ nhiệm Điêu, anh không đối phó nổi thằng nhãi đó đâu, toàn bộ các anh cộng lại không bằng cậu ta, để chúng tôi đi hỏi, anh nghe đi ..” Lục Kiên Định nghe Giản Phàm đề cao hình cảnh bọn họ thì đắc ý lắm, nghênh ngang đi tới phòng thẩm vấn.

Cứ tưởng là chuyện chắc như đinh đóng cột, ai dè lại sinh ra biến cố lớn như thế, chủ nhiệm Điêu võ trán chan chát. Cho rằng bắt được nghi phạm trọng đại, ông ta còn mau mắn báo lên cục nói vụ án có tiến triển, giờ hay rồi nghi phạm đưa cả đống chứng cứ, từ góc độ lý luận mà nói, nếu chúng mình được tức là y thanh bạch, hoặc là nghi phạm đã có chuẩn bị kỹ càng, dù loại nào cũng khó chơi.

Đặc biệt là giờ cả bí thư Ngũ cũng hỏi tới rồi, chẳng may sơ xuất gì là to chuyện, người ta không cần ngược lại mới là lạ. Nhìn lên màn hình, thấy Lục Kiên Định tươi cười như đón lãnh đạo, còn đưa cho hộp cơm, vui vẻ trò chuyện, chủ nhiệm Điêu càng rùng mình, không xong, vị này rốt cuộc lai lịch thế nào, mình chọc phải tổ ong rồi.

Phòng thẩm vấn số 2, Tần Cao Phong vào sau đóng cửa lại buồn chán nhìn hai người kia như bạn cũ hội diện, Lục Kiên Định thích đùa, trêu: “Này nhóc, giờ hỏi hận vì không làm cảnh sát chưa?”

“Hì hì, anh tới là không sao rồi.” Giản Phàm đối ngấu, chẳng khách khí, mở hộp cơm ăn như chết đói.

Lục Kiên Định nhìn cấp dưới cũ, cảm xúc lẫn lộn, thực sự nuối tiếc, cũng có chút hận sắt không thể luyện thành thép, nói thế nào thì mỗi lần gặp Giản Phàm đều thấy thú vị, không như đám người trong đội, quá trình tự hóa, ai cũng như ai, nhìn mất hứng: “Nói đi, lần này cậu phạm tội không nhỏ đâu.”

“Tôi oan mà.” Giản Phàm vừa ăn vừa nói.

“Vớ vẩn, có kẻ nào vào đây nói mình đáng đời đâu.” Lục Kiên Định cố ý xúc xiêm.

“Tôi oan thật, đội trưởng Lục đừng giả vờ nữa, chắc chắn anh biết tình hình rồi, toàn bộ chứng cứ chỉ vào tôi, quá giả. Nếu tôi làm tôi giết gọn ghẽ làm gì để lại chứng cứ cho các anh tìm.” Giản Phàm khinh bỉ.

“Thế sao?” Lục Kiên Định quay đầu sang: “Cao Phong, vừa rồi chúng ta phân tích thế nào nhỉ?”

“Cố ý để lại manh mối và chứng cứ vụng về, vừa vặn chứng minh ngược cậu không vô tội. Giản Phàm, cậu cắt mạch máu cũng vô ích, vì sao không có khả năng cậu tự tiêm thuốc mê?” Tần Cao Phong ngồi ngay ngắn, không cười đùa.

Thái độ Lục Kiên Định trái ngược: “Ha ha, thấy chưa, người anh em nếu cậu đã giết người bịt miệng rồi thì tự xem mà làm, đừng trách tôi không giúp, không giúp được, người ta không tin đâu, mà cần chặt lấy cậu rồi.”

Giản Phàm nuốt miếng cơm xuống, tròn mắt ngạc nhiên: “Không thể nào, tôi mới nghỉ vài năm mà kỹ thuật hình sự đi xuống thế à?”

“Vạn nhất người ta không chấp nhận chứng cứ cậu đưa ra thì sao, tôi nói vạn nhất nhé ... cậu biết đây là đâu không trung tâm xử lý khẩn cấp chống bắt cóc, thuộc chi đội đặc cảnh, mục tiêu phá án của bọn họ rất rõ ràng, chẳng may không tìm được con tin và kẻ bắt cóc thì phiền đấy.” Lục Kiên Định mặt trịnh trọng: “Cao Phong lúc đó vụ án phát triển ra sao?”

“Nhiều chứng cứ hai người quan hệ như thế, có thể suy đoán tối hôm đó hai người vì chuyện nào đó sinh tranh chấp, đánh nhau trong xe, không may giết Sở Tú Nữ ... Sau đó cậu hủy xác, vì che dấu tai mắt, tạo hiện trường giả bắt cóc ... Địa điểm chôn xác cần điều tra thêm.” Quá giống, quá hợp lý, Tần Cao Phong làm cảnh sát cả đời, thuận miệng bịa ra vụ án để như không.

“Đội trưởng Tần, tôi luôn cho rằng anh vô vị lắm, hôm nay mới biết trí tưởng tượng của anh phong phú thế đấy.” Giản Phàm nói xong tiếp tục ăn cơm, y cũng chẳng trông cậy vào được hai người này giúp, vào thời khắc quan trọng, đặt niềm tin vào người khác là ngu ngốc.

Lục Kiên Định chêm vào: “Nhầm rồi, trí tưởng tượng của anh ta không bằng tôi đâu, cậu có muốn nghe tôi dự đoán sau này

cậu ra sao không?”

“Các anh không có chứng cứ gì cả, nếu con tin còn sống, chân tướng tất nhiên rõ ràng, nếu con tin chết, dù thủ phạm là tôi thì sao? Chết là hết chứng cứ, đừng dọa tôi.” Giản Phàm khịt mũi, thừa biết lý thuyết là vậy, thao tác thực tế không đơn giản.

Lục Kiên Định đùa đùa thật thật nói: “Vậy thì căn cứ vào phiên bản cậu vô tội nhé, con tin chết, trên người cậu nhiều nghi vấn không được chứng thực như thế, hết cách, giam vài ba năm đã, cậu oan đây thì sao? Vậy phiên bản uất ức nhé, không thoát được hiềm nghi, bị giám thị cư trú, không được ra ngoài, vài ba ngày tới điều tra, tra đi ra lại cho cậu thần kinh ... Dù sao trên xe của cậu có vết máu mà, cậu không nói rõ được, chúng tôi đi hỏi ai, cậu nói quần chúng nhân dân tin ai, cảnh sát hay là gian thương?”

Mẹ nó, nghe Lục Kiên Định vẽ lên tương lai u ám của mình, cơn ghen ở cổ, bọn cảnh sát phá án chẳng ra gì chứ đổ vạ tội cho người ta thì thần lắm, Giản Phàm bực dọc gỡ đĩa lên hộp cơm: “Chặt đầu còn cho bữa cơm cuối cùng, anh để tôi ăn hết đĩa nào.”

“Chà, trấn định nhỉ, không lo chút nào à?” Tần Cao Phong châm chọc.

“Lo cái gì, mới vào không biết gì còn sợ, giờ nghĩ thông suốt thì hết rồi, ai lo chưa chắc đâu, đợi mấy hôm nữa tìm ra xác con tin, nghi phạm thì cao chạy xa bay, các anh đợi kỷ luật xin lỗi tôi thì có, lúc đó phải xem tâm trạng tôi có tốt hay không, tôi mà bực mình cho cả đám mất cảnh phục.” Giản Phàm chẳng biết có lo không, bề ngoài nhìn không ra chút lo lắng nào: “Tôi khen trí tưởng tượng phong phú của các anh mà các anh tưởng là thật đấy à, gọi phong phú cũng chỉ là so với các anh thôi, còn kém lắm ... Muốn hỏi tôi tình hình vụ án thì hỏi thẳng đi, đừng nói linh tinh làm ảnh hưởng phán đoán của tôi.”

Đột nhiên cảm giác quay lại thời liên miên phá án, tuy khi đó sống rất uất ức, nhưng là một nét đậm trọng cuộc đời, giờ nhận ra nó để lại quá nhiều dấu vết trên người mình, nghĩ tới vụ án, quên luôn mình đang ở đâu, bất tri bất giác đi vào lối tư duy phá án.

Tần Cao Phong cùng Lục Kiên Định đều mỉm cười, thẳng nhãi này đúng là chẳng biết sợ gì hết. Lão Lục thuận thang xuống nước, không trêu nữa, xoa xoa tay: “Được, nói xem, nhiều năm rồi không được nghe câu ba hoa, nói nghe xem.”

Giản Phàm rót cuộc được yên ổn mà ăn, lẩm bẩm: “Có ngu ngốc mấy thì cũng phải nhìn ra đây không phải là vụ bắt cóc, nói cách khác, không thể đơn thuần chỉ coi là bắt cóc tổng tiền.”

“Câu thăm rồi, nói thế là nghi ngờ trí tuệ toàn bộ cảnh sát trung tâm chống bắt cóc, lát nữa bị người ta đánh cho, chúng tôi kệ đấy.” Lục Kiên Định nói đùa.

“Đánh tôi? Tôi thách họ đung một ngón tay vào tôi đấy! Hừ, tôi nói cho các anh nghe nhé, lúc đầu bọn họ hùng hổ vào gán tội tôi, chắc là tự tin lắm, nghĩ là bắt được thủ phạm rồi. Tình huống như thế không chừng đã vội vàng báo công lên lãnh đạo rồi, tám phần là báo rồi, giờ thấy khó nuốt, chắc đang cuống lắm phải không? Nếu không làm gì có chuyện cho các anh là người đơn vị khác vào nói chuyện với tôi. Các anh vào đây nói chuyện với tôi là chứng tỏ họ đã bí tới mức phải vứt cả vinh dự đơn vị đi, nếu họ có chứng cứ chắc chắn, giờ các anh bị xua ra đường chạy rông tìm kiếm ngoại vi rồi.” Giản Phàm ngược mắt nhìn camera thách thức, không cần biết vị nào đang nhìn, chắc chắn ăn cơm khó tiêu hóa hơn y: “Bọn bắt cóc là dân chuyên nghiệp, các anh xem camera giám sát không tìm ra cái gì mới cần tôi chú gì?”

Chương 143: Võ bàn khen hay. (2)

“Đúng, cho tới giờ trừ cậu ra không có manh mối nào giá trị.” Tân Cao Phong đáp rất có thành ý.

“Càng chứng tỏ đây không phải là vụ án bắt cóc, thứ nhất, lựa chọn mục tiêu sai lầm, người bị hại giờ cô độc, không còn ai quan hệ máu mủ, không ai chịu trả tiền cho cô ta đâu, nếu muốn bắt cóc, phải bắt cóc đứa em trai cô ta, hoặc bà mẹ kế. Nào có ai đi bắt cóc con gái đòi tiền mẹ kế không? Bà mẹ kế và ông chú muốn cô ấy chết để chia thêm gia sản mà không được nữa là.” Giản Phàm vừa ăn vừa nói.

“A, có lý đấy.” Lục Kiên Định chấn động, quá có lý mới đúng.

“Thứ hai, bọn chúng thời cơ quá tệ, Sở Thành Nhiên vừa chết, kết cục Tân Thế Giới chưa rõ, Sở Tú Nữ chưa biết có được chia cái gì không, bắt cô ta làm gì? Anh có nghĩ đã là dân chuyên nghiệp lại đi làm chuyện ngu ngốc đó không?”

Đương nhiên là chúng không ngốc, đã thế có mưu đồ khác, Tân Cao Phong khẽ vỗ vãn: “Sơ xuất rồi.”

“Thứ ba, về lý luận, bắt cóc càng ít người biết càng tốt, nhưng kẻ này sợ như chuyện không bị lộ vậy, kéo cả tôi vào, chẳng may bị lộ, không phải xong à? Có giống thủ pháp bắt cóc không? Dù là tôi bắt cóc Sở Tú Nữ, chẳng lẽ sợ người ta không phát hiện ra mình nên bỏ lại cả đồng chứng cứ? Tôi quay lại hủy diệt chứng cứ làm gì có chuyện bố trí giống bắt cóc rồi để chứng cứ chĩa luôn vào mình, ngu xuẩn “Giản Phàm đặt hộp cơm xuống, nhìn lên camera: “Ăn xong rồi, đợi tôi đái một bãi rồi nói với các anh ... Này cho tôi đi vệ sinh.”

“Đúng, nói hay lắm.” Trong phòng hội nghị, Mạnh Hương Duệ vỗ bàn, phân tích của nghi phạm khiến ông ta có cảm giác lòng sáng lên, hưng phấn nói: “Ngay từ đầu tôi đã thấy có vấn đề rồi, vụ án này dính líu quá nhiều, không thể là bắt cóc đơn thuần được. Còn có sơ hở rõ ràng hơn, theo như camera giám sát mà tính, chuyện bắt cóc phát sinh từ 8 giờ 40 phút, vậy mà 7 giờ 20 sáng nay mới tổng tiền, chúng thật kiên nhẫn.”

“Nhưng đây chỉ là suy đoán.” Dương Phong tuy thừa nhận có lý, nhưng trong đó bị Giản Phàm làm bẽ mặt, không phục, dù sao vẫn còn trẻ máu nóng.

“Suy đoán rất có lý, bắt người trưởng thành như Sở Tú Nữ sao dễ bằng bắt em trai cô ấy, tỉ lệ thắng cao hơn.” Chủ nhiệm Điều bị cuốn vào tranh luận, rõ ràng khuynh hướng ngã về phía nghi phạm, đã dự mưu bắt cóc thì không thể không hiểu tình hình nạn nhân, nếu biết thì cả mục tiêu lẫn thời điểm đều không phù hợp.

“Người này là ai thế? Sao ngẫu vậy?” Một đặc cảnh hỏi nhỏ.

“Về lật xem cuốn tuyển tập vụ án do tỉnh phát đi, ba năm trước anh ta phá vụ án treo mười mấy năm, kéo theo vô số vụ án chấn động toàn tỉnh đấy.” Người khác đáp.

“Thứ sách đó ai xem, chơi poker xé ra làm phĩnh rồi.”

“Mẹ, chẳng trách cậu không biết, nhân vật cấp thần tượng trong hệ thống chúng ta đấy.”

“Suyt, im đi về rồi kìa.”

Trên màn hình Giản Phàm được cảnh sát áp giải từ phòng vệ sinh về, vẻ mặt khoan khoái, Lục Kiên Định đợi lâu bực mình quát: “Đúng là lừa lười thì dai lắm, nói tiếp.”

Giản Phàm biết thời gian gấp rút, ngồi xuống vào đề luận: “Phán đoán thứ hai, vụ án này quan trọng không phải ở tiền chuộc, khó hi vọng lấy được khoản tiền chuộc lớn như thế, vậy thì mục tiêu chỉ có thể là gia sản ... Trừ gia sản ra không thể có động cơ nào nữa, giống như động cơ các anh gán cho tôi, chiếm đoạt tài sản của Sở Tú Nữ ... Đây là động cơ chung của hung thủ chưa rõ và cổ đông Tân Thế Giới, cổ phần của họ rất phức tạp, bắt nguồn từ Sở Thành Nhiên lập nghiệp không rõ ràng, cái này các anh tra dễ dàng ... Ông ta chết không để lại di chúc, cần phải thông qua pháp luật phân chia lại tài sản, thông qua đại hội cổ đông chọn lại tổng giám đốc, vậy mà cổ đông trọng yếu, người kế thừa trọng yếu bị bắt cóc, không thấy vấn đề à? Làm rõ tương lai chia gia sản ai lợi ích lớn nhất rất quan trọng.”

Nói tới đó thì hết nước, Giản Phàm giơ cốc lên gõ nhẹ, cảnh sát đứng gác nhận được lệnh qua tai nghe, cầm cốc đi lấy nước cho y, rồi xem ra nghi phạm không ra nghi phạm nữa.

Phân tích rất đúng, nhưng thế thì khó rồi, phạm vi điều tra quá lớn, toàn bộ cổ đông cùng người được phân chia gia sản liệt vào hàng nghi phạm, cần thời gian mới làm rõ, mà kẻ bắt cóc cho 48 giờ, dù chuyên gia đàm phán cố gắng trì hoãn không thể quá ba ngày.

Trong thời gian đó hỏi một vòng đã hết thời gian, tra được ra cái gì, độ khó thoáng cái tăng lên quá nhiều.

Lục Kiên Định đang gãi đầu đột nhiên phát hiện Giản Phàm ngoẹo đầu sang bên, giống đang quan sát mình, hơi chột dạ thằng nhóc này lại bày trò xấu gì đây, trừng mắt: “Nhìn cái gì?”

“Ha ha ha, đội trưởng Lục, tôi chưa bao giờ thấy anh sáng khoái phá án, lúc nào mặt cũng dài ra.” Giản Phàm cười trên đau khổ của người khác, hai vị đội trưởng này cứ gặp đại án là như chó nhà tang.

“A, thằng vương bát đản, phản rồi.” Lục Kiên Định xắn tay áo lên, làm bộ hùng hổ: “Còn đâu, ngồi ở vị trí nghi phạm còn dám láo, nghĩ đây là nhà cậu chắc.”

Cảnh sát đưa còng tới, Lục Kiên Định lắc lư còng tay uy hiếp, Giản Phàm giơ tay về phía trước, ý tứ rõ ràng: Còn đi.

“Trường tôi không dám còng cậu à, nếu không phải thấy cậu từng lập công bị thương, đừng hòng tôi để cậu đi yên lành, con mẹ nó, bao nhiêu anh em như thế mà không giữ nổi cậu, đúng là loại sói mất trắng ...” Lục Kiên Định không xuống thang được, nổi nóng lật lại chuyện cũ.

“Đội trưởng Lục, mỗi người mỗi chí, không miễn cưỡng được.” Giản Phàm nghe chuyện cũ cũng bùi ngùi, y bỏ đi cũng là do có phần phần uất, nói thế nào thì đôi chút có lỗi với đám anh em.

Tần Cao Phong kéo Lục Kiên Định ngồi xuống, chỉ chỉ đồng hồ đeo tay, lạnh nhạt nói: “Giờ là 13 giờ 42 phút trưa, tìm manh mối mới không kịp nữa, Giản Phàm không có nhiều thời gian dây dưa đâu, cậu nên nhanh chóng chứng minh mình vô tội đi, chùng đó chưa đủ thả cậu, còn nữa nghe nói nạn nhân là mỹ nữ hiếm có, tôi đoán cậu không đứng đứng nhìn đâu nhỉ?”

Nhắc tới chuyện này Giản Phàm có vài phần bực tức, thời gian trôi qua càng lâu tính mạng Sử Tú Nữ càng mong manh, bề

ngoài y nói cười, kỳ thực trong đầu vẫn luôn suy tính, bóp chặt tay: “Không phải tôi không nói, mà là sợ tôi nói cũng không ai tin.”

“Nói đi, hãy làm việc cậu cho là đúng nhất.” Tần Cao Phong nói lại câu nói cũ, thấy Giản Phàm khẽ rùng mình chứng tỏ chưa quên lời mình từng nói, gật đầu khuyến khích.

Giản Phàm hít sâu một hơi ổn định lại: “Tôi cho rằng hiện trường bắt cóc không phải tiểu khu Hưng Hoá, trước khi tôi tới, Sở Tú Nữ đã bị bắt cóc rồi.”

Phòng hội nghị xôn xao, chủ nhiệm Điều bất giác nhìn Mạnh Hương Huệ và Dương Phong, hai vị đại tướng của mình, cả đám đặc cảnh bận rộn ở tiểu khu Hưng Hoá suốt cả sáng lấy chứng cứ cũng nhao nhao thể hiện bất mãn.

“Không thể, tuyệt đối không thể, y đang cãi láo, camera giám sát cho thấy Sở Tú Nữ và y tới tòa nhà số 6 cách nhau chưa tới nửa tiếng, còn cùng nhau rời đi trên chính xe của y mà.” Dương Phong chỉ mặt Giản Phàm trên màn hình, nói chắc nịch.

“Muốn chối tội thôi, dấu tích hiện trường quá rõ ràng rồi.”

“Càng nói càng hoang đường, dù muốn lừa người ta cũng phải lấy lý do thuyết phục chứ? Điên rồi!”

Quả nhiên chẳng ai tin.

Chương 144: Thật giả khó phân. (1)

Quay lại phòng thẩm vấn.

Trái ngược với sự nhốn nháo ở phong hội nghị, nghe Giản Phàm nói ra điều khó tin như vậy mà mặt Tần Cao Phong không có chút biểu cảm nào, nghiêm túc hỏi: “Lý do?”

Giản Phàm xòe từng ngón tay một: “Thứ nhất, không thể chọn nơi đó để bắt cóc, quá nhiều camera giám sát, sơ xảy chút là thua trắng bàn, không ai mạo hiểm như vậy. Thứ hai, Sở Tú Nữ thời gian qua vì nỗi đau mất cha mà ru rú trong nhà, nên bọn chúng phải dụ ra ngoài ra tay. Thứ ba, khi tôi nhận điện thoại tới nơi chưa tới nửa tiếng, tôi bị hôn mê là chuyện có dự mưu, cuộc điện thoại đó hẳn do Sở Tú Nữ bị người ta uy hiếp nên gọi. Thứ tư, Sở Tú Nữ không chút phòng bị sẽ không tránh camera giám sát, tôi cũng không biết bay, chúng ta không cãi nhau nữa, kiểm tra camera đi ...”

“Được, cậu đợi đó.” Lục Kiên Định vừa nói xong, không ngờ cửa mở ra, chủ nhiệm Điều Quý Quân dẫn đám cấp dưới vào, người đi đầu đặt cái laptop trước mặt Giản Phàm, cả đám vây quanh xem.

Dương Phong đặc ý lấy chiêu sát thủ: “Sở Tú Nữ rời nhà 9 giờ 12 phút, quay về vào lúc 16 giờ 07 phút, đều có trên camera giám sát. Tối hôm đó 20 giờ 45 phút Sở Tú Nữ lại đi, đi cùng có một nam nhân không nhìn rõ mặt, nhưng lên chiếc xe của anh. Ngày hôm sau phát hiện vết máu và sợi vải trên xe của anh, Giản Phàm, vòng vèo cả sáng rồi, anh nên nói thật một câu chứ? Tối qua đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Kiên Định nhìn Giản Phàm hết sức phức tạp, có chút tin, có chút không, với tên này mà nói, hết thấy đều có khả năng, thật giả không biết đâu mà lần. Chỉ có thể chắc một điều, dù là thật, kết tội được y không dễ. Còn đám đặc cảnh thì chẳng có tí thiện cảm nào với kẻ lớn lối suốt mấy tiếng, trừng mắt uy hiếp, như muốn vạch trần lớp nguy trang giả dối của y.

Giản Phàm thì chỉ nhìn màn hình, Sở Tú Nữ đi ra có chút mơ hồ, áo trắng, quần dài, cổ quần khắn, giống như đi hẹn hò người tình, lên chiếc Audi, thời gian 9 giờ 12 phút, hình ảnh trên camera có 9 giây.

Lúc về nhà, đỗ xe, cũng áo trắng, quần dài, khắn quần cổ, ung dung mở cửa, đi vào trong, tốn 7 giây. Lúc đó là 16 giờ 07.

Xem một lần, hai lần, ba lần, bốn lần ... Xem tới đám đặc cảnh mất kiên nhẫn, Dương Phong lại lần nữa công kích: “Tuy hình ảnh không rõ ràng nhưng đủ nhận định rồi, giờ có phải anh nên nói rồi không? Loại người như anh tôi gặp nhiều lắm, ỷ vào có quan hệ trong hệ thống công an, ỷ hiểu biết chút quy trình điều tra phá án nên coi trời bằng vung, nghe nói anh còn có xung đột với một vị phó tổng Tân Thế Giới, khai ra, trong vụ tranh chấp này, anh đóng vai trò gì?”

“Ha ha ha ha ...” Giản Phàm ngửa mặt cười dài, cười chảy nước mắt, nhìn Dương Phong không khác gì nhìn thẳng hễ mua vui cho người ta: “Này anh gì đó ơi, mở to mắt ra mà nhìn cho rõ xem có phải là Sở Tú Nữ không?”

“Cái gì?” Chủ nhiệm Điều kêu lên thất thanh, sao lại có chuyện đó, gần như dán mắt vào màn hình.

“Người đi ra thì đúng, về thì không.” Giản Phàm chỉ dẫn.

“Tiểu Lưu, phóng to ảnh lên so sánh.” Chủ nhiệm Điều chết điếng, chứng cứ duy nhất dựa vào mà không đúng thì không chỉ là vấn đề bề mặt đâu.

“Chủ nhiệm, khi về chỉ chụp được nửa bên mặt từ phía sau, nhìn từ lưng thế này dù phóng ảnh lên cũng không ích gì...” Tiểu Lưu ảm ứng.

Dương Phong nãy giờ mạnh mẽ cũng tái mặt chỉ mặt Giản Phàm: “Chuyện này phải dùng tới kỹ thuật mới so sánh được, làm sao mắt người nhìn ra, đừng có quanh co, định đánh lạc hướng chứ gì?”

“Nhìn đi, Sở Tú Nữ học ở trường quý tộc bên Anh từ nhỏ, mỗi cử chỉ hành vi rất tiêu chuẩn, biết cô ta đi thế nào không? Đùi và gối gần như khép lại, di chuyển căng chân, vai thẳng. Tư thế đi như thế có cảm giác như lướt trên mặt đất, giống con thiên nga kiêu kỳ, đó là người đi ra.”

“Giờ người đi về đi, thứ nhất chỗ đỗ xe không phải của Sở Tú Nữ, nên biết ở tiểu khu cao cấp, vị trí đỗ xe là mua đấy, không tùy tiện đỗ được đâu. Cô ta đỗ xe cách vị trí ban đầu xa hơn 2 vị trí, tức là gần cửa hơn, nhưng khi đi về nhanh hơn 2 giây. Tuy cô ta cố gắng mô phỏng dáng đi nhưng sải bước rõ ràng lớn hơn, đi đong đưa xương chậu, không phải cách đi của cô gái quý tộc như Sở Tú Nữ, đó là kiểu đi thiếu giáo dưỡn. Thứ ba, khi cô ta đi cố tình cúi đầu xuống không có sự tự tin của Sở Tú Nữ, còn tư thế khi mở cửa, chìa khóa cầm ở tay trước, đối với một cô gái quý tộc có tiền có thời gian, không cầm cả xâu chìa khóa như thế, sẽ ảnh hưởng mỹ quan ... Không tin chứ gì, các anh so các đoạn camera khác đi, Sở Tú Nữ chắc chắn là sẽ tới cửa, sau đó ưu nhã lấy chìa khóa từ trong túi xách đặt tiền ra ... Thế nên các vị, tôi kiến nghị so sánh thật kỹ đi, đây không phải Sở Tú Nữ đâu.” Với Giản Phàm mà nói, đừng nói là cả con người, y chỉ cần nhìn mỗi cái chân cũng phân biệt được thật giả.

Nghe giọng điệu chắc như đinh đóng cột cùng cả đống lý lẽ như thế cả đám người hơi chột dạ, tuy căng mắt ra nhìn vẫn không phát hiện xong không ai dám xem nhẹ nữa rồi, chủ nhiệm Điều càng cuống, thúc giục: “Tiểu Lưu, mau mau đem so sánh.”

“Lần sau thì kiểm chứng đã rồi hẵng phán định, tầm nhìn quyết định thành tựu.” Tâm tình Giản Phàm sáng khoái cực, đứng ở vị trí nghi phạm chỉ trách cảnh sát, sừng hơn đứng ở vị trí cảnh sát dọa nghi phạm, đến hôm nay mới nhận ra, ha ha ha ha.

Lục Kiên Định và Tần Cao Phong biết tên này xưa nay thích chống đối lãnh đạo, cũng đã chuẩn bị tâm lý bị y biến thành trò hề, kéo chủ nhiệm Điều có chút đỏ mặt đi, Cả đám đặc cảnh đi theo, bỏ lại Giản Phàm một mình ở phòng thẩm vấn, không ai dám nói câu nào khó nghe.

Không lâu sau, chính xác là 23 phút sau, chủ nhiệm Điều thấy điện thoại của bên kỹ thuật hình sự gọi tới, vội vàng nhận máy, phòng hội nghị im phăng phắc đợi kết quả, chủ nhiệm Điều nghe một lúc xấu hổ nhìn xung quanh, lảm bảm: “Thần kỳ,

quá thần kỳ, vóc dáng chiều cao có chênh lệch, đúng là kẻ nguy trang ... Phó chi đội Lục, rốt cuộc chàng trai đó là ai?”

“Ha ha ha, một con lừa cứng đầu, khúc xương khó nhằn, thế mà các anh lại coi là thịt béo vợi vàng ngoạm lấy.” Lục Kiên Định cười vang, nhìn một cái ra dụng tâm của chủ nhiệm Điều.

“Ài, đội trưởng Tần, các anh phải giúp tôi, giờ có kẻ nguy trang đột nhập, đây là phát hiện lớn, khả năng có nghi phạm mới, cần rất nhiều nhân thủ ... Hay là chúng ta thả người trước, nếu bí thư Ngũ hỏi tới, chúng ta còn có câu trả lời, đúng không? Giờ xem ra con tin bị bắt trước khi cậu ấy tới, cậu ấy cũng là người bị hại.” Chủ nhiệm Điều uyển chuyển biểu đạt ý tứ.

“Chủ nhiệm Điều, ngàn vạn lần đừng cho cậu ta cơ hội rửa sạch hiềm nghi, nếu không muốn hỏi cậu ta thứ gì, khó hơn cầu cục trưởng ..” Lục Kiên Định khoác vai cười

gian, xúi bẩy: “Anh nghĩ mà xem, mới hơn 2 tiếng cậu ta đã tìm ra sơ hở trọng yếu rồi, cứ giam 48 tiếng, nói không chừng còn phát hiện mới, tóm luôn thủ phạm ấy chứ, thứ bảo bối này nắm vào tay đừng tùy tiện buông ra.”

“Tôi hiểu tôi hiểu ... Dương Phong, Lão Mạnh, theo tôi, cán sự Trương, chuẩn bị nước khoáng hoa quả, an bài nơi ở cho cậu ấy, ăn nói khách khí vào.” Chủ nhiệm Điều lĩnh hội rất nhanh, phát tay một cái gọi người chạy tới phòng kỹ thuật, phải tranh thủ thời gian, đã lãng phí mất mấy tiếng đồng hồ rồi, không thể phạm sai lầm nữa.

Chương 145: Thật giả khó phân. (2)

Thời gian chậm chậm trôi đi, đánh tan từng chút hi vọng một của chủ nhiệm Điều.

Cảnh sát không dễ dàng tin nghi phạm, quay lại mấy tiếng trước khi Giản Phàm còn đang đấu khẩu ở chi đội đặc cảnh thì hơn trăm người của Thực Thượng bị đội ba, đội bốn, đội sáu và tổ thực địa của trung tâm ứng phó bắt cóc sàng lọc một lượt. Xác nhận tung tích vào thời điểm xảy ra vụ án, nếu che dấu đồng phạm thì lẫn trong đám người này là tốt nhất, dù một chút manh mối nhỏ thôi, có khi là bước chuyển ngoặt lớn của vụ án.

Không có gì, không tìm ra bất kỳ một cái gì, ngay cả tên Đường Thụ Ngư cả đồng tiền án tiền sự cũng bị gọi đi uống trà hai tiếng, cũng không phát hiện gì cả. Tất cả mọi người chỉ có thể chứng minh được đúng một điều, đó là không thấy ông chủ Giản trong quãng thời gian xảy ra vụ án.

Khi chân tướng chưa xuất hiện thì tin đồn thịnh hành, nhân viên điều tra càng kín miệng càng cho người ta không gian tưởng tượng. Mà bản thân nhân viên Tân Thế Giới với Thực Thượng lại qua lại mật thiết, cho nên tầng quản lý mơ hồ tiết lộ tổng giám đốc Sở xảy ra chuyện rồi, chuyện lớn rồi.

Thế là người ta ghé tai truyền nhau, ông chủ Giản và tổng giám đốc Sở hợp mưu phá Tân Thế Giới, không những ngầm khoét tường, còn ra sức di chuyển tài sản của Tân Thế Giới, hiện đã lập án điều tra.

Tiếp đó lại có tin ông chủ Giản bị cảnh sát mang súng tới tận nhà áp giải đi, thế là có chứng cứ đầy đủ rồi, tin đồn lại thêm một điều, cổ đông Tân Thế Giới liên hợp kéo đổ Sở Tú Nữ, mỹ nhân béo đã thành hoa vàng ngày hôm qua, bị cảnh sát bắt đi ... Chưa hết lại có tin đồn, ông chủ Giản và tổng giám đốc Sở không chỉ mặc chung quần còn cởi quần lên giường với nhau cơ, nghe nói hợp mưu di chuyển tài sản, sau đó ăn chia không đều, Giản

dâm phu chơi chán Sở dâm phụ, cái gì mà bắt cóc giết người, hủy thi diệt tích.

Thế giới này người buồn chán nhiều lắm, nếu hai người ta không có chuyện gì mới làm người ta thất vọng, ai cũng đợi cho chuyện để bàn tán, mong đợi phiên bản mới xuất hiện.

Còn người đợi tin bình an cũng đang đợi tin tức xác thực, nhưng cũng khó khăn như muốn biết chân tướng vậy.

Ví như Dương Hồng Hạnh chẳng thiết tha cơm nước, hỏi khắp Phân Thủy Lĩnh mà không ai biết gì, tới Khấu trang thì tin đồn bay đầy trời, tới khi nhớ ra Đại Doanh Bàn thì Hoàng Thiên Dã, Từ Thanh Thanh cũng vội vàng chạy tới tìm dò Thời hỏi tin, nhưng bà chẳng biết gì hơn Dương Hồng Hạnh.

Lương Vũ Vân bấm điện thoại gọi khắp nơi, Tần Thục Vân, Ngưu Manh Manh cũng tích cực liên hệ với đồng nghiệp nghe ngóng xem có tin tức gì liên quan tới vụ án Thực Thượng không. Đợi cả đám liên hệ tới đội trọng án thì đã nghe đủ mọi tin đồn, nhất là chuyện Sở Tú Nữ và Giản Phàm có quan hệ bất chính làm Dương Hồng Hạnh tức tới mặt biến dạng.

Ngoài chi đội hình cảnh, Tiêu Thành Cương và Quách Nguyên chạy ra, tụ với nhóm Dương Hồng Hạnh, bình thường thế nào cũng đùa vài câu, hôm nay đặc thù, Tiêu Thành Cương chỉ lắc đầu: “Không tra ra.”

“Này đội trọng án các cậu chỉ biết ăn thôi à, chuyện nhỏ xiu mà không làm được.” Không tìm ra tung tích Giản Phàm, Lương Vũ Vân không vui.

“Các cô chắc là Giản Phàm bị bắt chứ?” Quách Nguyên không tin lắm.

“Nói thừa, tận mắt chúng tôi nhìn thấy mà.” Ngưu Manh Manh trừng mắt.

“Tôi hỏi khắp nơi rồi, không ai bắt anh ấy hết, không có ghi chép nào cả.” Tiêu Thành Cương vỗ đầu, bị đám bạn học chỉ huy gọi điện hơn một tiếng, ù hết cả đầu.

“Thành Cương, nghĩ xem có bỏ sót gì không?” Ngưu Manh Manh thấy sắc mặt đại tỷ càng lúc càng khó coi thì cầu khẩn.

“A, tôi nhớ ra một chuyện, buổi trưa sắp hết giờ làm, phó chi đội Lục và đội trưởng Tần cùng đi với nhau, hay là bị hai vị đội

trưởng này mời đi ăn cơm làm gì đó?”

Quách Nguyên vừa nói ra liền bị Lương Vũ Vân chỉ mặt giáo huấn: “Đầu anh bị lọt nước à, mời đi ăn cơm mà huy động nhiều cảnh sát như thế, anh có bệnh à?”

“Phải rồi, hỏi đội trưởng Tần đi, anh ấy quan tâm tới Oa ca nhất.” Tiêu Thành Cương vỗ tay đét một cái.

Các cô gái đều thấy đây là cách hay, xúi Tiêu Thành Cương gọi điện, nhưng tên này ngán Tần Cao Phong lắm, không dám gọi, Lương Vũ Vân đánh mắt với Tần Thục Vân. Thế là một kéo anh Quách, một kéo em Cương, thỏ thẻ một hồi, làm hai tên độc thân hồn bay lên mây không biết đông tay nam bắc, vỗ ngực đảm bảo, sau đó gọi điện cho hai vị đội trưởng hỏi tin.

Lần đầu, không nghe máy, gọi tiếp, vẫn không nghe máy, bị mấy cô gái xiu, gọi nữa

Tiêu Thành Cương kiên trì tới lần tứ tư rốt cuộc điện thoại cũng thông, vừa "a lô" một cái thì mặt cứng đờ, đưa điện thoại cách xa tai một chút, nghe cái gì đó rồi vâng dạ bỏ đi động xuống.

“Sao rồi, có tin gì không?”

“Nói cái gì, sốt rột chết đi được.” Ba cô gái nhao nhao truy hỏi.

“Đội trưởng nói, Oa ca rất an toàn, bảo chúng ta đừng lắm chuyện.” Tiêu Thành Cương hồ nghi nói.

“Là sao?” Dương Hồng Hạnh tới giờ mới lên tiếng, sốt ruột hỏi: “Anh ấy an toàn không sao cả, hay bị giam ở nơi an toàn?”

“Cái này, tôi cũng không rõ nữa, tôi chỉ thuật lại nguyên văn, giọng điệu anh ấy bất thiện lắm, dám truy hỏi nói không chừng tới lượt tôi gặp họa ... Tổ trưởng Quách, phó chi đội Lục nói gì?” Tiêu Thành Cương cũng không nói rõ được, hỏi Quách Nguyên vừa gọi điện xong.

Quách Nguyên lắc đầu “Chi đội trưởng Lục bảo đừng hỏi, anh ấy cũng không biết, xem ra có chuyện thật rồi.”

Một câu "có chuyện thật rồi" làm mọi người đều ngậm miệng nhìn Dương Hồng Hạnh, ai cũng hiểu, một khi vụ án đã bảo mật như thế, e chuyện này không hề nhỏ.

“Tổ trưởng Quách, Thành Cương, cảm ơn hai người, chúng ta đi thôi.” Dương Hồng Hạnh cảm ơn hai đồng đội cũ, rầu rĩ lên

xe, ba cô bạn lặng lẽ đi theo.

Ngày hôm nay đáng lẽ ra phải là một cuộc tụ hội vui vẻ của đám chị em, vậy mà kết thúc trong u ám, tiền Ngư Mạnh Mạnh và Tần Thục Vân đi rồi. Hai cô gái không yên tâm bố trí Lương Vũ Vân đi cùng đại tỷ, dọc đường đi liên tục an ủi rằng Giản Phàm không sao, anh ấy là con gián dẫm không chết.

“Đại tỷ, mấy chuyện liên quan tới cô giám đốc Sở gì đó là thật hay giả, chị không biết gì sao?”

“Không thể nào, suốt tháng tám chị và anh ấy ngày ngày ở bên nhau, tháng chín cũng gần như ngày nào cũng gặp, em bảo anh ấy gặp mỹ nữ quên chị thì chị tin, bảo anh ấy vì tiền giết người bịt miệng là không thể.” Dương Hồng Hạnh lòng hết sức hỗn loạn, lắc đầu.

“Oa, chuyện đó mà chị cũng chịu được à, đại tỷ, em nhắc chị một câu, anh ấy không phải thứ tốt đẹp, có chuyện em không dám nói với chị ... Sợ phá hỏng tình cảm hai người.” Lương Vũ Vân ngần ngừ, nói thế nào cô cũng bảo vệ đại tỷ của mình, còn Giản Phàm, tiếp xúc không đủ.

“Nói đi, chuyện tới mức này rồi, còn chuyện gì mà không chịu được.” Dương Hồng Hạnh gắt gỏng.

“Nói chị đừng giận ... có một lần em nhìn thấy anh ta và Hồ Lệ Quân ôm nhau ở Đại Doanh Bàn, còn rơi nước mắt, trông thế nào cũng như đôi uyên ương khổ mệnh ...”

“Cái gì!?”

Lương Vũ Vân vội vàng phanh xe lại bên đường, nhìn Dương Hồng Hạnh nghiến răng ken két, ngực phập phồng liên hồi, vội khuyên nhủ: “Lúc đó em cũng không nhìn rõ lắm ... Em, em ...”

Chương 146: Lộ ra manh mối. (1)

“Không nhìn rõ thì em nói thế có ý gì, em có bệnh à?” Dương Hồng Hạnh giận muốn điên rồi, ngày hôm nay cô kim nén quá nhiều, thêm chuyện này không khác gì cọng rơm dè chết con lừa, nói chuyện với người bạn thân cũng chẳng khách khí.

“Không phải ... Em cho rằng chuyện cả đời phải thận trọng, với điều kiện của chị, tìm nam nhân nào chẳng có, việc gì dứt khoát theo anh ấy? Người như anh ấy, làm bạn cực tốt, không có gì để bàn cãi, yêu đương một phen cũng rất thú vị ... nhưng làm chồng thì ... Chị tự hiểu, em nghĩ, chị không nên đồng ý dễ dàng.” Lương Vũ Vân đành nói thật luôn, chuyện này nói không chừng là thời cơ để đại tỷ lựa chọn lại, Giản Phàm là chàng trai tốt, nhưng thực sự là quá rắc rối, cô chưa bao giờ thấy y có lúc nào yên ổn.

“Đừng nói nữa.” Dương Hồng Hạnh không trách thiện chí của Lương Vũ Vân, người mình thích là loại gì, cô rõ hơn ai hết: “Chị đã suy nghĩ ba năm rồi, chị biết phải làm sao.”

“Thế giờ phải làm sao?”

“Đợi chút làm sao?” Dương Hồng Hạnh có chút bất đắc dĩ nói.

“Không phải, ý em là, mai hai người về nhà đính hôn, hôm nay anh ấy bị bắt rồi, phải làm sao?”

“Cũng thế, đợi chút sao!”

Xem thời gian, đã là 2 giờ chiều, Quốc Khánh sắp tới, thời tiết rất tốt, ánh mặt trời mùa thu vàng óng chiếu khắp nơi, dòng người qua lại tràn ngập niềm vui ngày lễ, nếu như không có những chuyện này, hai người đã lái xe lên đường về Ô Long thăm cha mẹ, về trấn Phong Lâm thăm ông bà, sau đó tổ chức tiệc, mời cha mẹ hai bên ... Sau đó chọn ngày lành ... Bọn họ sẽ mở tiệc cưới ở Đại Nguyên, lại về Ô Long làm lần nữa, bằng với ngày vui nhân đôi rồi, thật sướng ...

Nhớ lúc Giản Phàm nói những lời ấy mặt hạnh phúc thế nào, nhớ hai người ở bên nhau triền miên nói dự định tương lai, nghĩ tới khi xe dừng lại mà không biết.

Cứ tưởng tất cả kiếp nạn bọn họ đã qua rồi, mọi khổ nạn bị bỏ lại phía sau rồi, ai ngờ chỉ còn cách một bước lại xảy ra chuyện.

“Đại tỷ, chị khóc kìa.”

“Lắm chuyện.”

Dương Hồng Hạnh gạt nước mắt, lặng lẽ xuống xe chạy về nhà, Lương Vũ Vân suy nghĩ một lúc rồi đuổi theo ...

Không chỉ người không tìm thấy Giản Phàm thất vọng, mà người tìm được Giản Phàm càng thất vọng.

Chương 147: Lộ ra manh mối. (2)

Mấy tiểu tổ thực địa bí mật điều tra trừ gây ra đủ loại tin đồn thì không có bất kỳ hiệu quả gì cả, giờ chỉ còn cách giám sát thôi, cả gian kỹ thuật có hơn 20 chiếc màn hình, hình ảnh từ các camera giám sát liên tục truyền về, một đặc cảnh đã truy tung một chiếc Audi ...

Đường vành đai, đường Tây Quán, Bắc Doanh ... Chiếc xe như bóng ma khi ẩn khi hiện, làm nhân viên kỹ thuật liên tục căng mắt nhìn.

“Cái xe này đúng là có vấn đề, tổ trưởng Mạnh, anh xem đi, xe lái vòng quanh Đại Nguyên, ý thức chống điều tra rất cao.” Dương Phong xem bản đồ phát biểu một câu.

“Cô ta mà đi quanh vài tiếng thì phiền, chúng ta tra tới bao giờ?” Mạnh Hướng Duệ mày nhíu thành cục giữa trán.

Còn một vị nữa càng lo hơn là chủ nhiệm Điêu, chấp tay sau lưng đi qua đi lại không biết bao vòng, bắt nhầm người, xác định nhầm hiện trường, một đồng sai lầm, giờ không ra kết quả, trách nhiệm này đổ lên đầu, ông ta gánh sao nổi.

Trong tay còn đang giữ một củ khoai nóng, không dám thả tùy tiện, mà càng giữ thì càng chột dạ.

Không khéo sự nghiệp kết thúc ở đây.

“Biến mất rồi, ở gần tòa nhà Thiên Long.” Nhân viên kỹ thuật sau hơn một tiếng điều tra, đưa ra kết quả.

“Chỗ nào?” Chủ nhiệm Điêu vội vàng chạy tới.

“Đây, một bãi đỗ xe công cộng, có camera, phải tới hiện trường để lấy. Có điều nơi này ở khu thương nghiệp, lượng xe qua lại lớn, là nơi thường xuyên xảy ra vụ đập cửa xe cướp cửa, tỉ lệ phá án chưa tới 20%.”

“Dương Phong, thông báo tổ ba lập tức đi lấy băng ghi hình, Lão Mạnh theo tôi, đi xem xem vị nghi phạm kia của chúng ta có được hầu hạ thư thái không.”

Ra lệnh xong chủ nhiệm Điêu đi nhanh khỏi phòng kỹ thuật, lên tầng hai.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Giản Phàm có ổn không?

Có gì mà không ổn, quá ổn ấy chứ, chi đội an bài cho chỗ ở, đầu tiên là tắm nước nóng, thay bộ cảnh phục không có huy hiệu, cảnh hàm, đây là trang phục huấn luyện. Được hai đặc cảnh mời tới phòng tiếp khách, ở đó còn có em cảnh sát mời trà nước, người mời thuốc lá, nhiệt tình quá độ.

“Định làm cái gì thế, mỹ nhân kế à, đã dùng mỹ nhân kế sao còn dính hai tên nam này làm gì nữa?” Giản Phàm ngạc nhiên lắm, thế này hơi quá rồi, từ bao giờ cảnh sát sử dụng cả thủ đoạn này chứ, mình lạc hậu rồi à?

“Tiền bối anh đùa rồi, anh là thần tượng của chúng tôi mà.” Nam cảnh sát bên trái đen nhẻm, nhưng mà răng rất trắng, nụ cười rất tươi.

“Anh ăn chuối đi.” Em cảnh sát chớp chớp mắt, xinh xắn đấy, nhưng mà gượng gạo quá, rõ ràng không quen làm việc này.

Bà nó, lại còn mời mình ăn chuối, mình không đút chuối cho thì thôi, Giản Phàm lúc này không có thời gian dây dưa: “Này, vậy giúp thần tượng một việc được không?”

“Anh cứ nói.” Em cảnh sát mau mắn hỏi.

“Cho gọi cuộc điện thoại.”

Ba cảnh sát trẻ đều khó xử, người bên trái chép miệng: “Tiền bối, phong tỏa đội rồi, anh biết quy củ mà, ngay bọn em cũng không được liên hệ với bên ngoài.”

“Vậy tôi thoát khỏi hiềm nghi chưa? Nếu rồi thì thả tôi đi chứ, nếu không thì nhốt vào phòng tạm giam, các người làm thế này là sao? Nịnh bợ tôi được cái gì, không thăng chức thăng lương được ...” Giản Phàm thở dài, không biết người kia loạn thành thế nào rồi, tay cầm quả táo cho vào mồm, ăn mà không có vị gì hết.

Ba người kia ra sức nịnh nọt lấy lòng, Giản Phàm nằm trên ghế sofa, chân gác thành ghế, dáng vẻ lưu manh, trả lời câu được câu chẳng. Đến khi chủ nhiệm Điêu đẩy cửa đi vào mới ngồi bật dậy, đối diện vị cảnh sát trán rộng mặt vuông vài phần uy nghiêm này, Giản Phàm không có ác cảm gì, đương nhiên cũng không có thiện cảm, càng không việc gì phải khách khí: “Chủ nhiệm Điêu, toàn thân trên dưới bị các anh lột sạch rồi, chắc phải có kết quả rồi chứ?”

“Có rồi.” Chủ nhiệm Điều gặt đầu.

“Tốt, vậy thì hoặc thả hoặc bắt tôi đi, các anh làm thế này là sao?”

Mạnh Hương Duệ ở bên quan sát còn ý đồ muốn nhìn ra điều gì từ mắt Giản Phàm, đáng tiếc, không có gì cả, rất thần nhiên, hơn nữa cùng với tiến triển điều tra, nghi ngờ hướng vào y ngày càng ít. Kiểm tra máu của Giản Phàm đã xác nhận có tồn dư chất gây mê, mà camera giao thông chụp được trên chiếc xe bán tải của Giản Phàm có một hòm gỗ, vốn cho rằng nơi chứa con tin, nhưng qua kiểm tra quần áo Giản Phàm thay ra, sơ bộ nhận định, người bị nhốt trong hòm gỗ chính là Giản Phàm.

Nói tóm lại là, bắt nhầm người rồi, nhầm 100% rồi.

Đương nhiên chủ nhiệm Điều không nói ra là bên mình nhầm, đồng nghĩa phải thả Giản Phàm ngay, như thế e gặp phiền toái lớn, ai biết quan hệ giữa y và bí thư Ngũ ra sao, bắt thì dễ thả thì khó. Huống hồ Lục Béo nói có lý lắm, bất kể thế nào cứ giữ đủ 48 tiếng rồi tính sau, củ khoai nóng thì củ khoai nóng, ông ta cũng bị dồn vào chân tường rồi, chỉ có thể đánh cược một phen, vì thế nói: “Kết quả là không có kết quả gì.”

Chương 148: Lộ ra manh mối. (3)

Nói dối, làm sao qua mắt được Giản Phàm chứ, chủ nhiệm Điều vừa trả lời một cái là y biết ngay bọn họ đang che giấu gì đó, nhưng giờ mình là cá thối nằm trên thớt rồi, làm gì được chứ. Giản Phàm hít sâu một hơi, nén giận thả mình xuống ghế sofa: “VẬY CÁC ANH TRA TIẾP ĐI, TÔI ĐỢI.”

Mạnh Hương Duệ đã có bàn bạc trước, lên tiếng: “CÓ BIỆN PHÁP TRỰC TIẾP NHANH CHÓNG HƠN, ANH MUỐN THỬ KHÔNG?”

Giản Phàm chẳng buồn ngồi dậy: “CÁCH GÌ?”

Mạnh Hương Duệ khéo léo nói: “ANH LÀ NGƯỜI HIỂU RÕ CON TIN NHẤT, GIỜ CHÚNG TÔI ĐÃ TRA RA ĐIỂM DỪNG CUỐI CÙNG CỦA CHIẾC XE KIA Ở GẦN TÒA NHÀ THIÊN LONG, NẾU ANH GIÚP CHÚNG TÔI MAU CHÓNG BẮT ĐƯỢC KẸ BẮT CỐC HOẶC TÌM RA CON TIN, KHÔNG PHẢI LÀ CÁCH TỐT NHẤT RỬA SẠCH HIỀM NGHI À?”

Chuyện cảnh sát hợp tác với nghi phạm để phá án tuy khá hiếm, nhưng không phải là chưa có tiền lệ, nhưng Giản Phàm im lặng không trả lời ngay, cảm giác chuyện này có mùi, mắt đảo qua đảo lại: “KHÔNG SỢ TÔI KÉO CÁC ANH XUỐNG CỐNG À?”

“DÙ GÌ ANH CŨNG LÀ ÔNG CHỦ, GIA NGHIỆP CỦA ANH Ở ĐẠI NGUYÊN, ANH PHẢI CÓ CỐ KỶ CHỨ?”

Mạnh Hương Duệ vừa nói câu xong câu này, Giản Phàm tức thì ngồi bật dậy nhìn thẳng vào ông ta, gằn giọng cười: “ĐỊNH UY HIẾP TÔI ĐÂY À?”

Chủ nhiệm Điều thấy cách này không ổn rồi, Giản Phàm tỏ ra hết sức phản cảm, quan hệ đôi bên đã không tốt, giờ muốn xoa dịu y còn chẳng được nữa là sao lại kích thích y, vội giảng hòa: “GIẢN PHÀM, TUY CHÚNG TÔI TIN ANH KHÔNG LIÊN QUAN GÌ TỚI VỤ ÁN NÀY, ĐỒNG THỜI TÔI XIN LỖI VÌ THÁI ĐỘ TRƯỚC ĐÓ, NHƯNG HIỆN GIỜ CHƯA TÌM RA ĐỦ CHỨNG CỨ ĐỂ CHỨNG MINH ANH VÔ TỘI.”

Giản Phàm hít sâu một hơi: “VẬY NẾU KHÔNG TÌM ĐƯỢC, HOẶC TÌM ĐƯỢC NHƯNG CHẾT RỒI THÌ AI CHỊU TRÁCH NHIỆM?”

“HUNG THỦ!”

Câu này có thâm ý, Giản Phàm quá hiểu đám mặc cảnh phục này, giống năm xưa mình bị lừa vào vụ án treo vạ, ai không biết cha Tăng Nam vô tội, nhưng vụ án bế tắc, ai làm hung thủ tốt hơn nữa. Giản Phàm biết chuyện phức tạp, muốn thoát không dễ, cân nhắc một lúc đành gật đầu: “Xem ra tôi không có lựa chọn rồi, con mẹ nó, là trò của tên Lục Béo chứ gì? Cũng được, tôi muốn xem xem tên chó má nào dám chơi tôi, nhưng tôi có hai điều kiện, các anh phải đồng ý.”

“Chuyện này ...” Chủ nhiệm Điều tội vàng lên tiếng trước phòng hồ: “Tôi có thể xin cục, nhưng phần thưởng không thể quá nhiều, tối đa là vài vạn thôi, một số tiện lợi khác trong phạm vi tôi có thể cung cấp.”

“Không phải, tôi cần gọi một cú điện thoại.” Giản Phàm cắt ngang lời ông ta: “Mai vốn là ngày tôi dẫn bạn gái về đính hôn, các anh bắt tôi đi ngay trước mặt cô ấy như thế, không biết cô ấy ở ngoài lo thế nào, tôi biết hiện vụ án đang bảo mật, nhưng càng giữ bí mật càng lộ thôi, giấy không gói được lửa.”

“Được, điều kiện thứ hai là gì?” chủ nhiệm Điều thống khoái chấp nhận.

“Tôi chưa nghĩ ra, nhưng đảm bảo trong phạm vi tiếp nhận của anh, anh không làm cũng chẳng sao.” Giản Phàm mặt lạnh tanh.

“Được, xin mời.”

Chủ nhiệm Đinh đưa tay, Mạnh Hướng Duệ mở cửa, Giản Phàm chỉnh lại bộ cảnh phục bước ra ngoài, lúc này khó nói rõ cảm thụ bản thân, biết đây là kế quyền nghi của họ vì vụ án mắc kẹt, có chút phản cảm, nhưng cũng phải phân hồi hộp trông đợi vào chuyện sắp xảy ra.

“Hạnh Nhi, em đừng lo, không sao cả, vụ án chưa tra ra, anh tạm thời ở lại đây, anh vừa gọi điện cho cha mẹ, nói quãng thời gian này kinh doanh bận rộn, sắp thiết bị mới, hoãn vài ngày mới về, nếu cha mẹ hỏi, em trả lời như thế ... A lô, Hạnh Nhi, em có nghe anh nói không?”

“Đang nghe, em biết rồi, chuyện có nghiêm trọng không?”

“Không nghiêm trọng tới mức đó, nếu không làm sao anh gọi điện cho em được, vụ án tạm thời còn bảo mật, không thể nói

thêm.”

“Ừ, được rồi, anh yên tâm, ra sớm nhé.”

“Rất nhanh thôi, em đừng lo.”

Dương Hồng Hạnh ngáy ra, hai mắt có chút thất thần, nghe giọng nói của Giản Phàm liền yên tâm, nhưng yên tâm rồi lại lo, trong đầu hiện lên hình ảnh Hồ Lệ Quân mạnh mẽ quyến rũ, Sở Tú Nữ xinh đẹp cá tính, Lưu Hương Thuần nhỏ nhắn đáng yêu, còn cả cô gái tên Tương Dịch Giai mà cô chưa từng gặp, chỉ nghe miêu tả với xem ảnh thôi, đủ thấy mình thua xa. Vừa rồi ghen tuông nổi lên, muốn hỏi, nhưng cuối cùng tới tận khi cúp điện thoại chỉ hàn huyên vài câu không liên quan rồi thôi, lại lần nữa muốn mình bịa chuyện lừa cha mẹ ở Ô Long.

“Đại tỷ, anh ấy nói gì?” Lương Vũ Vân ở bên nghe hai người họ tình tứ nửa ngày trời không rõ tình hình ra sao, sán tới hỏi.

“Không nói gì, chỉ nói không có chuyện gì, hai ngày nữa sẽ ra.” Dương Hồng Hạnh ném di động qua một bên.

“Nói thế mà chị cũng tin à, rõ ràng là lớn chuyện rồi.” Lương Vũ Vân càng nghe càng thấy đại tỷ chuyện này nhảy vào biển lửa rồi, không thể khoanh tay ngồi nhìn nữa: “Đại tỷ, sao chị thành ra thế này, sao lại nghe lời anh ấy như thế, chuyện lớn như thế mà nói một câu không có gì là xong à? Sao em không nhìn ra chị có tiềm chất cam chịu như vậy. Đây có còn thời phong kiến nữa đâu.”

“Em lải nhải mãi thế không thấy phiền à, lúc này anh ấy cần nhất là an ủi, yên tâm và yên tĩnh, mắng chửi anh ấy thì giải quyết được gì không? Huống hồ dù Hồ Lệ Quân hay Sở Tú Nữ gì gì nữa toàn là chuyện đồn thổi thôi ... Em về đi, chị mệt rồi, muốn ngủ.” Dương Hồng Hạnh lờm một cái, giáo huấn vài câu quay về giường chui đầu vào chăn không thèm để ý tới Lương Vũ Vân nữa.

Lương Vũ Vân thấy mình làm ơn còn mắc oán, đùng đùng nổi giận đá văng cửa bỏ đi: “Còn chưa gả cho người ta đâu, vậy mà đã đuổi em đi rồi, ai thèm chú, làm như em trở ngại hai người ấy, em chẳng thèm quản nữa, mặc xác chị, hừ ...”

Nói tới đó thì nhìn thấy bác Đình đang ngồi ở phòng khách nhìn mình, định xin lỗi một câu, nhưng bà Đình đưa tay lên

miệng "xuyt" một tiếng, ra hiệu im lặng rồi kéo Lương Vũ Vân vào phòng ngủ.

Rồi, chuyện nhà khó phán, lại xen vào một người nữa.

Bỏ điện thoại xuống Giản Phàm cũng thất thần, đem so với trước kia, thay đổi của Hạnh Nhi mấy năm quả thật lớn, có điều y càng thích Hạnh Nhi hiểu chuyện hiểu lòng người này hơn. Ít nhất xảy ra chuyện gì không hoảng loạn, không khóc lóc làm người ta đứt từng khúc ruột, càng không trách móc ai, sự bình tĩnh vừa rồi của cô khiến Giản Phàm được an ủi không ít.

Có cô bạn gái như con chim nhỏ đáng yêu cũng thích đấy, nhưng có một nửa độc lập mạnh mẽ càng khiến người ta yên lòng, ví dụ như những lúc thế này.

Cười, hạnh phúc, lập tức bị một cánh tay lấy điện thoại trên bàn, là tên Vương Kiên đen thùi lùi, Giản Phàm khó chịu trừng mắt: "Ra ngoài, đừng lảng vảng trước mắt ảnh hưởng suy nghĩ của tôi."

"Tiền bối, tôi được lệnh không rời anh nửa bước." Vương Kiên kính lễ, thái độ rất khách khí, mắt nhìn Giản Phàm sùng bái.

"Giám thị tôi à, cho tôi khẩu tiểu liên thì tôi cũng không xông ra được."

"Không phải, anh có chuyện gì, chủ nhiệm Điều bảo tôi cố gắng thỏa mãn." Vương Kiên có vẻ rất thật thà.

"Được, thế thì kiếm em gái bồi tiếp tôi, ở một mình chán lắm, phải nhìn thẳng đực rựa như cậu càng chán." Giản Phàm xua tay như đuổi ruồi: "Mau đi đi, không phải thỏa mãn tôi à?"

"Tiền bối, vậy tôi đứng ở cửa được không, anh làm khó tôi sao, tôi còn không có em gái nào." Vương Kiên rất tự giác lui ra ngoài, đóng cửa lại, đứng ở cửa làu bàu gì đó.

Chương 149: Lộ ra manh mối. (4)

Thời gian đang trôi đi mà tiến triển chưa có, chủ nhiệm Điều dưỡng văn phòng của mình cho Giản Phàm, dù sao không có tâm tình ngồi đây nữa, tới phòng kỹ thuật để theo dõi tình hình. Giản Phàm xem đi xem lại camera giám sát, không phải nhất định phải xem, mà là giờ chỉ có cách này ... Ít nhiều đã chứng thực 11 giờ ngày hôm qua Sở Tú Nữ đỗ xe ở gần tòa nhà Thiên Long, tới 3 giờ mới có người lái chiếc Audi đi, mà người đó nhìn bóng lưng giống Sở Tú Nữ, nhưng kỹ thuật đã giám định, kém Sở Tú Nữ 4 - 6 cm. Giản Phàm còn phát hiện chi tiết, nữ nhân đó đeo vòng tay, Sở Tú Nữ thì không.

Vậy tức là tòa nhà Thiên Long là nơi cuối cùng Sở Tú Nữ xuất hiện.

“Xong rồi, đúng chỗ khó tra nhất.” Giản Phàm làu bàu, biết đó là khu thương nghiệp, trung tâm thương mại, nhà hàng, cửa hiệu, khách sạn cả đồng, muốn tìm được nhân chứng ở đó khó hơn tìm kim đáy biển, mà chắc gì đã có: “Con mẹ nó chứ, là ai, vừa bắt Sở Mập lại còn muốn đổ tội cho mình, Viên Kỷ Bình sao, hẳn có năng lực đó không, với lại 5% cổ phần thì hẳn giờ trò gì cũng để người khác hưởng thôi ...”

Khả năng này thấp, hay Lý Uyển Như? Lão già chết đi, cô ta thành quả phụ giàu có rồi, đâu cần mạo hiểm, không giống. Sở Hỉ Phong chiếm 20% cổ phần, về lý luận ông ta phải liên hợp với cháu gái tránh người ngoài thừa cơ chứ, ông ta cũng không có lý do mưu đoạt cổ phần còn lại? Hay Hằng Ích? Cái công ty đó có vẻ xưa nay ít can thiệp chuyện kinh doanh của Tân Thế Giới.

Giản Phàm xem tư liệu Mạnh Hương Duệ cung cấp, đại biểu pháp nhân của Hằng Ích là Lý Hướng Anh, nghe giống nữ, giới tính lại là nam, là công ty cơ điện mỏ và kim khí. Ở cái tỉnh thu nhập than đá chiếm trên 90%, sản nghiệp xung quanh mỏ than rất nhiều, nên cty như Hằng Ích không có gì đặc biệt.

Xem đồng hồ đúng 4 giờ rồi, trừ gọi một cú điện thoại thì chỉ ngồi đây xem tài liệu, mẹ nó chắc Lục Béo nói với chủ nhiệm

Điều sở trường của mình rồi, hi vọng mượn bộ óc tỉ mỉ của mình tìm ra manh mối nào đó trong đống giấy tờ nhiều như núi này.

Hoàn toàn không có gì, nhưng Giản Phàm không vội, lại thông thả xem từ đầu.

“Giản Phàm!”

Giản Phàm nghe thấy người gọi ngẩng đầu lên, thấy cảnh sát dong dỏng cao, mặt trắng, khá thanh tú, là người trẻ tuổi từng thăm vấn mình: “À, anh là ... Dương gì ấy nhỉ?”

“Tôi tên Dương Phong.”

“Chức vụ gì, gọi thẳng tên thiếu lịch sự.”

“Không sao, gọi thế cho thân thiết, anh có phát hiện gì không?”

Giản Phàm lắc đầu, tên này làm Giản Phàm liên tưởng tới Ngô Đích, trường phái học viện, loại bằng cấp cao kiêu ngạo, cho dù thích tỏ vẻ uy phong cũng rất văn nhã, không giống bọn lưu manh ở đội trọng án.

“Thông thả thôi, nếu đơn giản như thế thì chúng tôi đã không bó tay.” Dương Phong an ủi, miệng lại mỉm cười.

“Xem ra các anh có phát hiện mới.”

“Ha ha ha, đoán đúng rồi, theo kiểm tra điện thoại của Sở Tú Nữ hôm đó, sau khi cô ấy rời đi không lâu nhận được cuộc điện thoại, thời gian nói chuyện 3 phút, sau khi đỗ xe lại gọi vào một số di động, nói chừng 10 giây. Nếu như cô ấy gọi điện cho anh bị ép, vậy cuộc điện thoại cuối cùng rất khả nghi ...”

Giản Phàm xua tay: “Đám người bắt cóc này không để lại manh mối rõ ràng như vậy đâu.”

“Tất nhiên là không, số di động nói chuyện với Sở Tú Nữ sau khi cô ta đỗ xe 17 phút gọi một cuộc nữa, sau đó biến mất, chắc hủy sim rồi.” Dương Phong chỉ máy vi tinh: “Anh xem tài liệu trước đi.”

Giản Phàm tìm được mở ra xem: “Thương Á Quân, tụ tập gây sự, gây thương tích, tù 4 năm, lừa gạt tổng tiền 1 năm ... À, là đồng chí đã đã qua khảo nghiệm, vào mấy lần rồi?”

“Thương Á Quân, biệt hiệu Thương Đại Nha, theo tư liệu phân cực 4 cung cấp, tên này là tay đại ca khá có tiếng tăm khu

nam thành phố, tụ tập đánh bạc, cho vay nặng lãi , anh thấy sao?”

Trong ảnh là tên đầu trọc, có hai cái răng cửa lớn, Giản Phàm phủ nhận: “Manh mối quá rõ ràng.”

“Vậy thì liên quan gì?” Dương Phong nhìn Giản Phàm mặc trang phục huấn luyện của đặc cảnh, giọng điệu với anh mắt rõ ràng đang nói, đừng tưởng mình ghê gớm.

Giản Phàm chẳng buồn gây hấn với loại này, không khó đoán, cảnh sát tốt nghiệp chính quy, bằng cấp cao, luôn xem thường đám lẩn lộn cơ sở: “Tôi cho anh vài lý do, loại lưu manh này vì thường xuyên phạm pháp, cho nên am hiểu pháp luật hơn người thường nhiều, biết đâu là ranh giới không nên vượt qua, gây rối kiếm chút tiền không sao, nhưng không lấy đầu đi đổi tiền đâu.”

Dương Phong không bị lý do này thuyết phục, nhưng chủ nhiệm Điều đã dặn nhiều lần phải khách khí, hướng hồ vị trí hai người chênh lệch quá lớn, hẳn là đội trưởng đội kỹ thuật, đối phương chỉ là nghi phạm, chẳng việc gì phải tranh luận: “Đội xem, hai tổ thực địa đã đi bắt.”

“Sẽ thất vọng thôi, phải rồi, cho tôi một tổ thực địa được không?”

“Làm gì?”

“Kiểm tra nơi cuối cùng Sở Tú Nữ xuất hiện.”

Dương Phong hỏi mỉa mai, khó tránh khỏi mang chút tâm lý muốn so tài với Giản

Phàm: “Anh có biết nơi đó là đâu không?”

“Biết khu thương nghiệp, nhân khẩu đông đúc, không có giá trị điều tra.” Giản Phàm nói thẳng ý của Dương Phong.

Dương Phong ngạc nhiên nơi đó không có giá trị điều tra nên đã bị bỏ rồi, giờ mấy tổ thực địa toàn lực truy lùng Thương Đại Nha, còn tưởng Giản Phàm có phát hiện kinh người gì, không ngờ là cách ngốc nhất, bất kể ai mặc cảnh phục cũng làm được, không trả lời mà hỏi: “Anh xem hết mấy đoạn băng ghi hình rồi chứ?”

“Xem vài phần rồi.”

“Vậy đoạn vận chuyển TV đã xem chưa?”

“À, cái đó để tôi đoán xem có đúng không nhé, sau năm ba phen thẩm vấn tôi, các anh thấy nghi vấn ngày càng lớn, liền tra lại camera giám sát, trừ một bóng đen bóng trắng lên chiếc bán tải của tôi rồi đi, vốn hoài nghi là tôi và Sở Tú Nữ. Sau khi phát hiện nghi vấn, liền kiểm tra vào 17 giờ 45 phút ngày hôm đó có công nhân đưa hàng ký hiệu Sony mang thùng TV lớn từ tòa nhà số 6 xuống chứ gì?” Giản Phàm di chuyển chuột bật đoạn video đó lên, chỉ có mấy giây, hai công nhân vận chuyển đội mũ Sony, vận chuyển một cái hộp TV treo tường lớn, ném lên xe rồi vội vàng bỏ đi: “Sau đó là ân cần an bài cho tôi tắm rửa, để lấy quần áo kiểm tra, đã xác nhận người bên trong hộp TV đó là tôi đúng chứ?”

Dương Phong gật đầu: “Đoán đúng rồi, anh không chỉ bị cho vào hộp TV vận chuyển khỏi Tiểu khu Hưng Hoá, hơn nữa ra đầu đường còn bị chuyển sang cái hòm gỗ ... Chiếc xe đưa hàng kia đã kiểm tra, là biển số giả.”

“May là bọn chúng chưa lấy mạng tôi, nếu không chẳng biết đi đâu kêu oan, ha ha ha.” Giản Phàm chẳng biết nghĩ gì mà đột nhiên lại bật cười.

“Này Giản Phàm, tôi có nghi ngờ nhỏ, giải thích hộ tôi được không?”

“Định hỏi, tôi đã rửa sạch hiềm nghi, nhìn thấy cảnh đó phải phần nộ đúng không, tò mò vì sao tôi tích cực với vụ án chứ gì?” Giản Phàm chẳng thèm ngẩng đầu lên.

“A, đúng ... Nói chuyện với người thông minh đúng là đỡ tốn nước bọt, chủ nhiệm Điều sợ anh còn oán hận, tiêu cực bãi công, vì tôi nghe nói anh có quan hệ không tệ với bí thư Ngũ.” Dương Phong thăm dò, đây là điểm bọn họ rất cố kỵ.

Chương 150: Lộ ra manh mối. (5)

“Kẻ vô sỉ hơn chủ nhiệm Điều tôi tiếp xúc nhiều rồi, ví như Ngũ Thần Quảng cũng là người như vậy. Không cần thăm dò, cũng khỏi lo tôi có quan hệ gì lớn ở bên trên có điều lần này tôi cam tâm tình nguyện, các anh giữ tôi ở lại đây, tôi mong chẳng được.” Giản Phàm cười vui vẻ, đã liên lạc được với Hạnh Nhi rồi thì chẳng còn có gì đang lo nữa.

“Vì sao?” Dương Phong không hiểu nụ cười của Giản Phàm, đồng thời cũng yên tâm phần nào, dám nói bí thư Ngũ như vậy, xem ra quan hệ đúng là chẳng tốt đẹp gì.

“Phúc đi cùng họa, có họa là có phúc, nếu tìm được phú bà đó, với các anh mà nói chỉ là một vụ án, có chút tiền thưởng. Đối với tôi mà nói hiệp trợ cảnh sát tìm được người, lợi ích lớn lắm ... Ha ha ha, anh biết mà, làm cảnh sát rất uất ức, chủ sự có cho anh chục vạn tiền cảm tạ, anh cũng không dám nhận, còn phải khẩu thị tâm phi nói ‘chúng tôi là cảnh sát nhân dân, đây là nghĩa vụ và trách nhiệm’, còn tôi có thể thoải mái xỏ cô ta một phát, đúng không ha ha ha ... Được rồi, đi xin phép chủ nhiệm Điều đi, đã dùng tôi phải dùng thoải mái, phải tới hiện trường, nhốt một chỗ tôi làm được gì?” Giản Phàm cười ha hả nhìn Dương Phong ám ức đi ra ngoài, bị y nói quá đúng rồi mà.

Chủ nhiệm Điều dù sao có một điểm tốt, đó là dám làm, dám nhanh chóng bắt Giản Phàm, cũng dám giao cho y một tổ thực địa để điều tra.

Tất nhiên việc giám sát y cũng không hề lơ lỏng.

“Chú ý, lấy tòa nhà Thiên Long làm trung tâm, trái phải năm người, các anh tự phân công, hỏi từ bảo an, gác cửa, bán hàng lề đường xem có ai gặp cô gái trên ảnh chưa, bắt đầu đi.”

Giản Phàm phát tay, trong chiếc xe bus hơn mười đội viên thực địa mặc các loại thường phục mau chóng xuống xe, biến mất trong đám đông.

Cách đó không xa là tòa nhà Thiên Long, xung quanh nhà cao tầng san sát, nam nữ qua lại đông nghìn nghịt, xe bus không thể

đi vào địa điểm đã phải dừng, dòng xe lưu thông chậm chạp, cảnh tượng này khiến ai cũng phải cảm khái : Nước ta đông dân quá.

“Đừng theo tôi.” Giản Phàm xuống xe trừng mắt uy hiếp.

Vương Kiên không thèm nghe: “Anh là nghi phạm, anh chạy mất thì sao? Chủ nhiệm Điêu nói, phải theo sát anh, có tình huống phải báo cáo ngay.”

Đi trong đám đông, nhìn nam nữ quần áo đẹp đẽ ra vào trung tâm thương mại, Giản Phàm ngồi xuống chống cằm nhìn chăm chăm, Vương Kiên cũng bắt chước thò đầu nhìn theo ánh mắt Giản Phàm, có điều chẳng thấy gì ngoài người và người, mới không chú ý một chút Giản Phàm đã đi mất, vội vã đuổi theo.

Vương Kiên đứng lại trước trung tâm làm đẹp, nhưng nữ nhân ra vào lại chẳng xinh đẹp gì, nhìn tới mười mấy phút, làm hấn phát chán, vậy mà Giản Phàm vẫn còn kiên nhẫn đứng nhìn

...

Một tiếng trôi qua, cứ đi lại dừng, dừng lại nhìn như thế rồi hai tiếng, ba tiếng, vẫn còn đi, Vương Kiên mỗi như chân rồi mới phát hiện sự lợi hại của Giản Phàm, trình độ dạo phố này chẳng thua kém bất kỳ cô gái nào ...

Trời tối rồi, đám đặc cảnh về xe, có điều không ai mệt mỏi, bình thường hiếm khi đi dạo phố một lần như vậy, xong chẳng có tin tức nào, Giản Phàm an bài: “Làm lại lần nữa, thay đổi phương thức, hỏi xem hôm qua có ai đột nhiên ngất xỉu, bị bệnh hoặc vì nguyên nhân nào đó được người ta đỡ đi hoặc xe cấp cứu đưa đi không ... Chú ý, vị trí có camera giám sát có thể bỏ qua, những nơi quá ồn ào bỏ qua, những chỗ thư giãn giải trí làm đẹp cũng bỏ qua, trọng điểm là quán cà phê, nhà hàng không gian yên tĩnh, cùng góc chết của camera hai bên đường ... Ăn uống thì mọi người tự giải quyết, thế thôi, bắt đầu.”

Lần này Giản Phàm không xuống xe, đám đặc cảnh không có bất kỳ thắc mắc nào, nhận lệnh là chấp hành, rất chuyên nghiệp, ăn đứt y năm xưa.

“Vương Kiên, thông báo cho hiệp cảnh, dân cảnh, tuần cảnh điều tra đoạn đường này, dù sao họ cũng nhàn, bảo họ vận động chút đi.”

Vương Kiên có chút hoài nghi, xong vẫn nghe theo, không lâu sau, hai chiếc xe hình cảnh, hai chiếc cửa đồn công an, đội trọng án chi viện một cái, mười mấy người nhận lệnh qua bộ đàm, tản ra con đường dài mấy km này.

Thi thoảng trong bộ đàm lại có báo cáo: Báo cáo xe chỉ huy, không phát hiện gì.

Giản Phàm tay đặt lên trán chợp mắt, Vương Kiên sốt ruột lắm, mấy lần muốn nói gì đó, nhưng sợ cắt ngang suy nghĩ của y.

Một lúc sau chợt bộ đàm truyền ra: Báo cáo xe chỉ huy, nhà hàng tây Mã Mỹ Nhã bên trung tâm điện tử Thanh Long có chút tình huống, xin tới xác nhận.

Đang nhắm mắt dưỡng thần, Giản Phàm bật dậy, chạy xuống xe, chỉ huy: “Lái xe theo.”

Thời gian là 21 giờ 29 phút, Vương Kiên chạy vội theo Giản Phàm, vốn muốn báo cáo, nhưng sợ mừng hụt bị chủ nhiệm chỉ cho nên tạm thời thôi. Không bao lâu thấy dưới biển nê ông nhấp nháy mấy chữ tiếng Trung-Anh đổ một chiếc xe cảnh sát. Giản Phàm mặc trang phục huấn luyện đi tới bị cảnh sát ngăn lại, chỉ xe chỉ huy phía sau: “Tôi là người chỉ huy nơi này, tình huống thế nào?”

“Báo cáo, có một vị khách nữ hôm qua bị ngất xỉu ở đây.” Hai cảnh sát nhìn vị này mặt xeo, ánh mắt lãnh huyết, có vẻ rất giống đặc cảnh trong truyền thuyết, kính lễ báo cáo, làm động tác mời Giản Phàm lên lầu.

“Mẹ nó, đám người đồn công an này mù mắt à?” Vương Kiên là đặc cảnh thực sự lại không ai thèm để ý, làu bàu chửi đi theo.

“Không hổ là xuất thân đội trọng án, không chế hiện trường rất tốt.” Chủ nhiệm Điều xuống xe gật gù tán thưởng, tai loáng thoáng nghe tiếng nhạc nước ngoài truyền ra từ quán ăn tây, xung quanh không thấy xe cảnh sát cũng như cảnh sát tụ tập, trước đó còn lo lắng bảo mật giờ cũng yên tâm rồi, vừa đi vừa thắc mắc: “Dương Phong, chúng ta chi viện chưa tới 30 người, vậy mà tra ra nhanh thế sao?”

“Người này tà môn lắm, tôi không chắc.” Dương Phong yếu ớt trả lời, vì xung quanh nơi này không có camera giám sát, lại là

khu thương nghiệp tập nập, theo thông lệ trình sát, mọi người đều đồng ý loại bỏ khỏi diện điều tra. Vậy mà đúng chỗ loại bỏ thì tìm ra manh mối, hẳn không khỏi có chút xấu hổ, nơi này cách bãi đỗ xe dưới tòa nhà Thiên Long chừng 1000 mét.

“Phải nói là rất tà môn.” Chủ nhiệm Điều cũng cảm thán, đi lên phòng bao tầng hai, nhìn thấy vị tà môn kia đang cầm cốc cà phê trò chuyện say xưa với nam nhân trung niên, bên cạnh là ba người mặc trang phục phục vụ.

Giản Phàm đứng dậy giới thiệu qua loa hai bên rồi chỉ ba phục vụ viên nói: “Cơ bản xác nhận rồi, chỉ đợi các anh tới vẽ phác họa nghi phạm, hôm qua chừng 11 giờ 30 có một nữ khách tới phòng bao 206, sau đó ngắt xỉu, được một nam một nữ dìu xuống xe. Phục vụ viên nhớ rất rõ, bánh còn chưa ăn vẫn boa 100 đồng, phục vụ viên ở quầy bar cũng nhìn thấy, tổng cộng 7 người chứng kiến, 3 người này nhận ra Sở Tú Nữ, các anh bắt đầu đi.”

Tiếp đó là công tác lấy lời khai, hỏi chi tiết đặc trưng Sở Tú Nữ và nghi phạm, đó là quá trình rắc rối mất thời gian, Giản Phàm không tham dự chấp tay sau lưng dẫn cái đuôi Vương Kiện rời đi, chuẩn bị về xe trước, vừa ra cửa thì chủ nhiệm Điều và Dương Phong chạy theo cất tiếng gọi.

Chủ nhiệm Điều nhiệt tình kéo Giản Phàm lên chiếc xe việt dã: “Giản Phàm, sao cậu tra ra chỗ này?”

“Sao, anh vẫn nghi tôi à?” Giản Phàm đứng lại, hơi nhú mày hỏi lại.

Chương 151: Lộ ra manh mối. (6)

Chủ nhiệm Điều nào dám nghi ngờ Giản Phàm, dù trong lòng có vương vít vì sự quái dị của y, nhưng chỉ là khó hiểu thôi, rồi rít nói: “Không phải, không phải, chúng tôi cảm ơn còn không kịp, chỉ là có chút tò mò.”

“Đơn giản, tuy nơi này hàng quán san sát, nhưng không phải nơi có thể thu hút Sở Tú Nữ, cô ấy đang để tang cha, dưới tình huống đó không thể có tâm trạng đi dạo phố làm đẹp hay giải trí. Thêm vào Sở gia tuy đi xuống, nhưng vẫn là gia đình giàu có, lại học ở trường quý tộc phương Tây, khẩu vị cao, thế nên chỗ cô ấy có thể tới không nhiều.” Giản Phàm gập ngón tay nói, điều tra có mục đích tất nhiên sẽ dễ dàng: “Thứ hai, thời gian qua Sở Tú Nữ ru rú trong nhà, cô ấy đột nhiên ra khỏi nhà, không cần nên coi phải có lý do gì nghiêm trọng không thể không đi, kỳ thực có thể chỉ là một cuộc hẹn, ví như thế này ‘Dương Phong, tôi có chuyện, tới tòa nhà Thiên Long, chúng ta vừa ăn vừa bàn việc’. Tán gẫu vài câu không tới 3 phút, sau khi tới nơi Dương Phong lấy điện thoại ra gọi ‘tôi tới rồi, ở đâu, à thấy rồi ...’, cho nên chỉ mất vài giây, không thể cách vị trí gửi xe quá xa ... Đại loại như vậy.”

Dương Phong nghe ví dụ đó thì ngớ người: “Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?”

“Vậy sao cậu biết là cô ấy bị ngắt được người ta dìu đi?” Chủ nhiệm Điều càng nghĩ càng tà môn.

“Trước mặt bao người bị người ta khống chế đưa đi, vậy phải dùng cách nào để không ai nghi ngờ? Liên tưởng thủ đoạn chúng dùng với tôi, vậy áp dụng với Sở Tú Nữ không có gì lạ, như thế có thể đường hoàng bắt cóc mà không ai chú ý ...” Giản Phàm nhún vai, khi có kết quả rồi nói ra thì rất đơn giản kỳ thực y phải đi bộ gãy chân mất mấy tiếng liền, quan sát loại bỏ không ít khả năng mới đưa ra được kết luận nghe hết sức dễ dàng, bởi vậy mới có câu thiên tài là do 1% bẩm sinh và 99% do nỗ lực mà có.

Chủ nhiệm Điều nghe xong vội vội vàng vàng chạy sang bên gọi điện thoại, chắc là lại đi báo cáo với lãnh đạo rồi, Dương Phong lần này phải giơ ngón cái nói hai chữ: “Bội phục.”

Tên kiêu ngạo này lại nói ra một câu như vậy sao? Giản Phàm hơi bất ngờ, có điều nhìn vẻ mặt vẫn bình tĩnh của hắn, tích tắc hiểu ra, khẽ mỉm cười: “Ồ, có phải anh phát hiện ra điều gì rồi không?”

Chẳng lẽ y còn đọc được suy nghĩ của người khác? Dương Phong đang giật mình thì chủ nhiệm Điều gọi điện xong nghe câu này thì mừng rỡ, lần này bọn họ liên tục bị Giản Phàm cướp hào quang, đây là cơ hội gỡ lại chút thể diện, luận kinh nghiệm thì Giản Phàm hiển nhiên hơn hắn, luận bằng cấp và kiến thức chuyên nghiệp, ông ta vẫn tự tin vào Dương Phong: “Nói đi, lần này không đề xuất được kiến giải gì thì đứng trách tôi.”

“Trước đó chúng tôi bỏ điều tra nơi này vì suy xét tổng hợp từ thời gian tới lực lượng, tôi cho rằng đó là phán đoán chính xác, nhưng nghi phạm vừa vắn lợi dụng điểm mù, lại thêm chuyện làm ở Tiểu khu Hưng Hoá, cho thấy ý thức chống điều tra rất cao, khả năng có tiền án.” Dương Phong trước tiên khéo léo giải thích cho thiếu sót của bản thân, sau đó mới đi vào phân tích: “Hơn nữa dám gây án chỗ đông người, đủ thấy không coi cảnh sát ra gì, rất tự phụ. Lại xét về nhân tố kinh tế, trong vòng vài tiếng, huy động nhân lực, vật lực thực hiện kế hoạch tốn kém không ít, đây phải là vụ án có tổ chức dự mưu từ trước, có tiền bản hỗ trợ, nhìn thế nào cũng không giống đám người nghèo khó đơn thuần bắt cóc tổng tiền.”

“Đúng, đúng!” Chủ nhiệm Điều cực lực tán thưởng cấp dưới của mình, kỳ thực phán đoán này Giản Phàm nói ngay từ đầu mà không ai tin.

Giản Phàm giơ ngón cái lên: “Bội phục.”

“Ha ha ha, tâng bốc nhau xong rồi thì nên làm việc thôi, Thương Á Quân đã bị mang về chi đội, hai cậu đi xe tôi về, Lão Mạnh đang đợi, xem tên đó có gì đáng nghi không? Hai tiếng nữa báo cáo ...” Chủ nhiệm Điều nói xong chạy vào quán ăn, chắc là sốt ruột muốn biết mặt mũi nghi phạm được bên kỹ thuật phác họa.

“Giản Phàm, giờ tôi cũng thấy chúng ta khó mà có thu hoạch gì ở Thương Á Quân, manh mối này thực sự quá rõ ràng.” Trên đường đi, Dương Phong nói.

“Nếu bắt rồi thì phải nghĩ cách dùng thôi, không thể để uổng uy danh Thương Đại Nha, đúng không?” Giản Phàm thoải mái dựa lưng vào ghế, lâu lắm rồi đầu óc mới được kích thích thế này.

“Dùng ra sao?”

“Thẩm vấn trước đã, tôi chưa nghĩ ra, có điều đám bắt cóc đã đổ vây cho hắn, chắc chắn phải có lý do. Người thông minh thường làm chuyện ngu ngốc vác đá đập chân mình, nói không chừng tên này là tảng đá đó đấy

Quen với lối tư duy trình tự, Dương Phong không cách nào theo kịp kiểu suy nghĩ bay nhảy của Giản Phàm, có điều đối với vị có thể từ trong sự kiện cực kỳ đơn giản moi ra được manh mối này, không dám tùy tiện coi thường nữa rồi.

Thương Đại Nha đúng là tay đại ca đích thực, có chút vị cuồng sĩ đất Sở mãnh nhân đất Triệu, mặt râu ria lởm chởm, hai cái răng to quá khổ, đôi mắt tam giác, nhìn xa tứ chi phát triển, ngũ quan bất chính, đúng là tác phẩm thất bại của đáng sáng tạo.

Giản Phàm không có tư cách tham dự thẩm vấn, ngồi trong phòng hội nghị xem qua màn hình.

“Thương Á Quân, ngẩng đầu lên, biết vì sao bị bắt không?” Dương Phong bắt đầu.

“Không biết.”

“Biết đây là nơi nào không?”

“Không biết.”

“Thương Á Quân, anh phạm tội gì bản thân tự biết, anh làm những gì, chúng tôi càng hiểu, ngoan cố che giấu không có ích gì đâu, suy nghĩ cho kỹ.” Mạnh Hướng Duệ dùng thủ đoạn cũ, giấu kim trong gói.

Có điều dùng sai người rồi, Thương Á Quân coi như không nghe thấy, khịt mũi một cái, khắc đờm nhỏ ra đất, Giản Phàm bật cười, hết hi vọng rồi, tên lưu manh này đang biểu đạt sự khinh bỉ rõ ràng.

“Từ 11 giờ tới 12 giờ sáng hôm qua, anh ở đâu làm gì?”

“Ngủ ở chỗ Tiểu Lan.”

“Tiểu Lan là ai?”

“Một tiểu thư, tới trung tâm tắm rửa Lệ Lai hỏi là biết, không phải mại dâm, chúng tôi là tình nhân cũ, ngủ không trả tiền.”

“Báo tên, địa chỉ, cách liên hệ, chúng tôi xác nhận.” Dương Phong có chút căm ghét nói.

Thương Đại Nha thấy không liên quan tới mình nên thoải mái nói ra, một đặc cảnh thực địa cùng xem qua màn hình với Giản Phàm lấy sổ tay ghi chép, sau đó rời phòng đi chứng thực.

“Hôm qua vào lúc 11 giờ 27 phút, anh có nhận một cuộc điện thoại là của ai? Nói gì?” Mạnh Hương Duệ truy hỏi.

“Nhiều điện thoại như thế làm sao tôi nhớ, anh làm khó tôi à?”

“Nghĩ cho kỹ đi, Thương Á Quân, phối hợp với chúng tôi chỉ có lợi cho anh thôi, nhất định ép chúng tôi phải dùng thủ đoạn à, chúng tôi muốn bới móc tội của anh, giam nửa năm điều tra cũng không thành vấn đề.” Dương Phong đe dọa.

“Khoan khoan, để tôi nhớ xem nào, khoảng 11 giờ hơn ...ừm, tôi vừa rời giường mặc quần có cuộc điện thoại ...” Thương Đại Nha cắn răng nhớ lại: “Đúng rồi, họ gọi nhầm số.”

“Cái gì, nhầm số?” Mạnh Hương Duệ bị dội gáo nước lạnh.

“Đúng thế, gọi nhầm, hắn nói tôi là em vợ của ai đó, nghe cái là tôi nóng máu ... Mẹ nó, chẳng phải vòng vèo nói hắn ngủ với chị tôi à? Lúc đó tôi chửi thằng vương bát đản, tao chém cả nhà mày giờ ... Sau đó thằng Vương Bát Đản chửi lại, nói cái gì nhỏ hai cái răng của tôi ... Chó thật, tôi chửi lại ... Không ngờ tắt máy rồi, thằng chó ... Tôi mà biết thằng chó đó là ai giết cả nhà nó.”

Chương 152: Một đêm không ngủ. (1)

Thương Đại Nha vừa kể vừa vung tay chỉ bới, trước mặt cảnh sát còn lớn tiếng đòi giết người, bộ dạng mồm không nắp này không khác gì anh em với Đường Đại Đầu, làm Giản Phàm không nhịn được cười. Còn hai vị trong phòng thẩm vấn mặt mày khó coi, nhất thời chẳng muốn chấp nhận với hắn, chuyện chính quan trọng hơn.

Mạnh Hương Duệ lấy ảnh Sở Tú Nữ ra: “Có biết người này không?”

Là ảnh cô mặc bộ công sở chính thức, con mắt tam giác của Thương Đại Nha ảnh lên vẻ dâm dục, khi bị người ta lấy ảnh về còn luyến tiếc chép miệng: “Không biết.”

“Nhìn cho kỹ, thực sự không biết?” Dương Phong hỏi lại, tuy thế lòng cũng nhận định e là tên này không biết gì, lý do dễ hiểu, đây là loại lưu manh thích ba hoa bốc phét, không ai ngu dại kéo vào chuyện lớn như vậy.

“Thực sự không biết, này hai vị, có phải tiểu thư kia bị giết rồi nên tìm tôi không? Em gái ngon thế này nếu chơi một cái là không thể quên được Thật, hỏi đám anh em tôi đi, biết là Vương Bát Đản. Tôi từ trong tù ra sớm đã thoát thai hoá cốt làm người tốt rồi, đừng đem cứt đá đổ lên đầu tôi ...” Thương Đại Nha nói văng nước bọt, nói vượt ngoài phạm vi hỏi, nói tới hai vị thẩm vấn viên né tránh, không thềm hỏi nữa, rút hẳn lại phòng thẩm vấn.

Hai tiếng thẩm vấn ba lần, lời khai của Thương Đại Nha đều tương tự, không khác biệt nhiều, nhóm thực địa tìm được Tiểu Lan chứng thực lời Thương Đại Nha, ngay cả mấy câu chỉ khi đó cũng nhớ, hai người trải qua một đêm ân ái, đang vui vẻ gặp chuyện như thế, ký ức rất sâu ...

Vẽ phác họa hai người dìu Sở Tú Nữ đi cũng đã có, một nam nhân tầm thước, tướng mạo bình thường, không có đặc trưng gì rõ rệt, mặc âu phục, giống rất nhiều thực khách khác ra vào nhà hàng. Hi vọng vào phục vụ viên mỗi ngày đưa đón bao nhiêu

người nhớ được chi tiết là không thể. Còn nữ nhân thì có cái để nói rồi, Giản Phàm còn nghi là người mình gặp ở nhà Sở Tú Nữ, nhưng theo miêu tả thì khác lắm, ngũ quan có hơi giống, kiểu tóc khác hẳn kiểu lượn sóng, làm Giản Phàm nhìn tranh không dám khẳng định.

Bất kể tranh do người phác họa hay tính làm thì chỉ sử dụng làm thủ đoạn phụ trợ, vì bị nhân tố ngoài nhận thức, cảm quan nhân chứng ảnh hưởng rất nhiều, đại đa số là không giống thực tế.

Lúc này Giản Phàm khẳng định một điều, Thương Đại Nha giống y, đều là người bị hại thôi.

Đây rõ ràng là thủ pháp đổ tội của bọn lưu manh, nhưng làm gì có tên lưu manh nào đủ trí tuệ bày ra một kế hoạch tinh vi như thế này, rốt cuộc kẻ nào có thù với cả mình và Thương Đại Nha?

Trong phòng hội nghị, chủ nhiệm Điêu đang xem báo cáo, Dương Phong và Mạnh Hướng Duệ đang bị cuộc thẩm vấn Thương Đại Nha làm bức tức, các tổ thực địa đi nghỉ ngơi đợi lệnh, hiện tuy tra ra hiện trường bắt cóc, nhưng mấy manh mối tới đây là dứt ...

“Sao, nói đi chứ, đoán chừng đêm nay chúng ta không được nghỉ đâu, thời gian rất eo hẹp, tuy đang điều tra chiếc xe đưa người đi, nhưng hi vọng không nhiều, mọi người, đừng ngồi đó, suy nghĩ xem chỗ nào còn sơ hở của nghi phạm không?” Chủ nhiệm Điêu vừa nói vừa xem thời gian, đã gần 0 giờ rồi, hơn 30 tiếng nữa thôi là phải giao tiền chuộc, 7 giờ sáng ngày kia, mà thu hoạch thế này chưa đáng kể.

Hồi lâu không ai lên tiếng, chủ nhiệm Điêu đành phải điểm danh: “Giản Phàm, cậu nói đi, bằng vào biểu hiện hôm nay, cậu có tiếng nói ở nơi này rồi.”

Bị ba người nhìn vào, Giản Phàm xua tay khiêm tốn: “Vì tôi hiểu con tin thôi, không có gì lạ, chủ nhiệm Điêu, tôi muốn yêu cầu nhỏ nhỏ.”

“Nói đi, khách khí gì chứ?”

“Giờ cho tôi quyền liên lạc với bên ngoài chưa? Đảm bảo không lộ vụ án, tôi còn có chuyện kinh doanh, cha mẹ, bạn gái

nữa, không biết họ cuống lên thế nào rồi.”

Chủ nhiệm Điều vũ trán: “À quên, lát nữa bảo Vương Kiên trả di động lại cho cậu, sạc điện rồi, yên tâm đi, giờ cậu muốn về nhà cũng không sao. Thế nào, dùng người không nghi tới mức này đã đủ rồi chứ?”

“Ha ha ha, nói thế tôi sao dám đi nữa, cảm ơn anh.” Giản Phàm cười như thể hai bên chưa từng phát sinh chuyện không vui, hết sức tự nhiên coi mình là thành viên nơi này: “Kỳ thực chúng ta biết nhiều lắm rồi, nghi phạm ý thức chống điều tra cao, có thực lực kinh tế, khả năng dính líu XHĐ, vậy là đủ chi tiết để suy luận phát sinh và phát triển của vụ án này rồi.”

Dần dần cả ba bị lời vị cựu cảnh sát thu hút, ánh mắt trầm tư chăm chú lắng nghe.

“... Mọi người nghĩ xem, cái quán ăn Tây đó không lớn, nhưng món Italia chính tông, ở trong thành phố khá có tiếng, tôi làm trong ngành nên biết, cũng trò chuyện với giám đốc nơi đó, khách hàng của họ đều là giai cấp trung lưu thu nhập cao, vậy vì sao chọn nơi đó gây án? Vì phòng bao dự người che giấu tới mức sao?” Giản Phàm dẫn dắt.

Dương Phong phản ứng rất nhanh: “Là người quen gây án.”

“Đúng, gọi điện thoại dụ nạn nhân ra ngoài lại tới địa điểm đặc thù như vậy phải là người quen ... mà không đúng, nếu người quen chẳng phải lộ rồi sao?” Chủ nhiệm Điều phủ định.

“Một điều nữa, Sở Tú Nữ gọi điện nói với tôi là đang ở nhà, nhưng không có ở nhà.” Giản Phàm đề xuất một nghi vấn.

“A, đúng rồi, người quen này gọi điện cho Sở Tú Nữ, cho cô ấy một lý do không thể không tới, nhưng người này không có mặt ở quán ăn, chỉ dụ Sở Tú Nữ tới địa điểm gây án thôi.” Dương Phong tìm ngay ra lý do hợp lý.

“Tôi cũng cho là thế, nhưng giờ dù tìm ra hấn, hấn cũng có thể chối là một cú điện thoại bình thường thôi, không dính líu gì tới hấn, tôi kiến nghị di chuyển trọng tâm tới vòng tròn quan hệ của Sở Tú Nữ, tìm một người tên Trương Vân, cô ấy là trợ lý cũ của Sở Tú Nữ, biết đâu có thể có thu hoạch

Còn nữa có thể cho tôi người kia không?” Giản Phàm chỉ Thương Đại Nha trên màn hình.

“Cho hản? Làm gì?” Chủ nhiệm Điều không hiểu.

“Thả ra, tặng hản một ân tình, loại này sớm muộn cũng phải thả, giam không tác dụng gì, nếu có người dẫn lửa lên hản, nói không chừng hản tự nhớ ra ... Có điều dù hản biết là ai cũng không hợp tác với cảnh sát, tôi không phải là cảnh sát, tôi có cách khiến hản hợp tác.”

Chẳng biết có phải do lửa đốt dứt rồi không, một chuyện không phù hợp nguyên tắc như thế mà chủ nhiệm Điều đồng ý rất sảng khoái, đã vậy còn mau mắn an bài: “Được, trước khi tìm manh mối mới, cứ làm thế, Dương Phong, Lão Mạnh đi làm rõ các quan hệ xã hội của Sở Tú Nữ ... Giản Phàm, giao người cho cậu, muốn ra ngoài bảo Vương Kiên lái xe.”

An bài xong công việc, ai làm việc nấy, được giải trừ hiềm nghi, lấy lại được thân phận tự do rồi, Giản Phàm tinh thần rất tốt, ngay lập tức đi lấy điện thoại, cuộc gọi đầu tiên là liên lạc với một người quen, chỉ người này mới giúp y trị được Thương Đại Nha.

Là ai vậy? Tất nhiên là tri kỷ mà không phải hồng nhan của y chứ ai.

“A lô, anh Đường, chưa ngủ à? Đang cùng Phi Phi vận động trên giường hả ... Thôi thôi, khỏi kể khỏi kể, tôi chữa rồi . sau này không dám hỏi chần gối của vợ chồng anh nữa .. Này, hỏi anh chuyện này, có biết Thương Đại Nha không, cũng đi thu nợ giống anh, tướng mạo rất có đặc sắc ...”

Chương 153: Một đêm không ngủ. (2)

Két!” Cửa phòng thấm vẩn lần nữa mở ra, Giản Phàm đi vào làm Thương Đại Nha đang ngủ lập tức trừng mắt lên, Giản Phàm ngồi đối diện: “Lão Thương, nhận ra tôi không?”

Thương Đại Nha ngẩn người, chớp chớp mắt nhìn kỹ cảnh sát cao lớn mặt xeo, diện mạo đặc trưng thế này gặp là khó quên: “Không.”

“Không sao, tôi cũng không nhận ra anh.” Giản Phàm cười ha hả.

Thương Đại Nha cảm giác bị trêu đùa, suýt buột miệng chửi.

“Sao, không muốn khai à?” Giản Phàm tiếp tục trêu chọc.

“Khai cái gì, tôi không phạm pháp, các anh mới là người bắt bớ bừa bãi, tôi là công dân tuân thủ pháp luật.”

“Anh mà tuân thủ pháp luật thì trên đời làm gì còn ai phạm pháp nữa.” Giản Phàm tương một câu, nhìn Thương Đại Nha đang cố nén giận không chửi lại: “Không khai cũng được, lắm chuyện nát như thế khai hết thế quái nào được, này, muốn ra ngoài không?”

Thương Đại Nha nghi ngờ: “Anh cảnh sát, trêu tôi đấy à?”

“Xem đi, trong lòng anh tự có quỷ, biết mình vào được không ra được đúng không? Có phải vừa rồi đang nghĩ, mẹ nó, đéo biết chuyện gì bị lộ nhỉ? Đúng không?” Giản Phàm hóm hỉnh nói.

Thương Đại Nha không dám tùy tiện mở miệng nữa, con mắt tam giác đảo qua đảo lại, có chút chột dạ.

Giản Phàm cười đều trong lòng, quả nhiên là giống Đường Đại Đầu, loại đít dính đầy phân chùi không hết, bản thân chẳng rõ chuyện hay ho gì bị phát hiện: “Lão Thương, chưa trả lời tôi đấy, muốn ra ngoài không?”

“Muốn, thằng Vương Bát Đản mới không muốn.” Thương Đại Nha không tin tưởng hỏi lại: “Này anh cảnh sát, anh nói có giữ lời không, không phải trêu tôi chứ? Chúng ta làm gì có giao tình gì, nếu ra được, tôi ...”

Ý tứ là ra kia thì dễ nói, biết chủ nhiệm Điều đang xem, Giản Phàm vội cắt ngang lời hắn: “Chúng ta không có giao tình, nhưng tôi có người anh em biết anh, biết Đường Đại Đầu không?”

“Không quen, nhưng có nghe nói, không phải thằng cha đó mấy năm trước bị người ta ném xuống sông nuôi rùa rồi à?”

“Ha ha ha, con rùa đó mạng lớn lắm, đang sống rất khỏe.” Tóm lại là có đề tài chung rồi, giao tình là thứ chỉ đồng loại mới lôi kéo nổi, Giản Phàm thỏa sức ba hoa: “Tôi hỏi Đường Đại Đầu rồi, hắn nói người anh em Đại Nha dám chơi dám chịu, nghĩa khí hào sảng, cả đánh bạc thua còn không quịt, không thể làm chuyện bắt cóc giết người, chắc là có kẻ hãm hại thôi.”

“Đúng thế, đúng là anh em giang hồ phải có nghĩa khí thế chứ ... Hả, cái gì, bắt cóc, giết người, thằng chó nào chơi tôi thế?” Thương Đại Nha đang hớn hở vì được khen, sau đó nhảy dựng lên chửi bới, vẻ mặt cực kỳ phong phú.

Giản Phàm thấy thế là đủ, đứng lên: “Đi thôi, hẹn nhau không bằng tình cờ gặp, tiền anh một đoạn, đừng nói tôi không đủ nghĩa khí.”

Nói xong tháo còng, khoác vai Thương Đại Nha kéo đi, thằng cha lưu manh còn không tin, cực kỳ cảnh giác, rời khỏi phòng thẩm vấn, rời khỏi chi đội, nhìn đặc cảnh cầm súng trường đi qua đi lại canh gác rừng mình lão đảo lùì lại, sợ mình bị bắt trộm.

Run run đi qua cổng, xe dừng ở đó, Đường Đại Đầu nhảy xuống ôm Giản Phàm hết sức thân tình, đặc trưng vị này quá rõ, Thương Đại Nha vừa sợ vừa mừng, ba người hàn huyên một hồi, Giản Phàm an ủi: “... Yên tâm chuyện tụ tập đánh bạc tôi áp xuống cho anh rồi, nhưng nhắc anh một câu, Lão Thương, chú ý, có phải anh trêu chọc vào ai rồi không? Người ta bắt cóc giết người còn cố tình gọi điện thoại cho anh để đổ tội lên đầu anh, dính vào chuyện này chưa xong đâu, thế này khác gì đẩy người ta vào đường cùng.”

“Mẹ nó, để tôi nghĩ, tìm được thằng chó đó phải lột da nó.” Thương Đại Nha nghiêng răng, hung tính lộ rõ ra ngoài.

“Lão Thương, thằng đó khẩu âm vùng nào, tìm được tôi báo cho.”

“Người Đại Nguyên thôi, nghe là biết bọn nhà quê Đại Nguyên.” Thương Đại Nha nắm hai tay vào nhau: “Người anh em yên tâm, tôi hiểu ý cậu, tìm được thằng chó đó tôi báo, giúp cậu phá vụ án này, cục tức này không nuốt trôi được, giúp tôi chĩnh chết thằng chó đó.”

“Yên tâm, vào chỗ tôi sao cho nó yên lành ...”

Giản Phàm vui vẻ an bài Đường Đại Đầu đưa người về nhà, xe đi một đoạn Thương Đại Nha thò đầu ra gọi lớn: “Người anh em tên là gì, nhất định phải tới Tiểu Quản trang tìm tôi nhé, nhất định sẽ báo đáp ..”

Một lần, hai lần, ba lần ...

Dương Phong xem tới khi chảy nước mắt, đi thực địa tuy vất vả, nhưng ngồi nhìn màn hình cũng chẳng nhẹ nhàng, bên tai là tiếng thiết bị chạy ù ù, trước mắt là hình ảnh chất lượng không cao từ camera giám sát, nhìn một đêm cảm giác mắt mờ đi mây độ.

Lúc 1 giờ sáng, Giản Phàm đã kiến nghị cùng Lão Mạnh tới nơi ở của Sở Tú Nữ, hai tiếng đồng hồ trôi qua mà không có tin tức gì. Dương Phong mặt nóng ruột muốn gọi điện thoại nhưng sợ cắt ngang suy nghĩ của người ta, một mặt thì có chút lòng riêng.

Lòng riêng gì, muốn độc lập tra ra manh mối chứ sao, ở cái tập thể đặc thù này, chỉ xem kết quả không nhìn quá trình, vụ án xảy ra 20 tiếng rồi, vậy mà manh mối có hiệu quả nhất lại chính do nghi phạm tìm ra, khiến Dương Phong xưa nay được coi là tinh anh bộ phận chống bắt cóc không nguôi ngoai được.

Thảo mẫn đấu sức, thư sinh đấu trí, bị hai tầng tâm lý vụ án lẫn thể diện đè lên người, Dương Phong mở to mắt, xem xét kỹ từng manh mối, đợi phát hiện.

“Anh Dương, anh tới xem cái này đi, tôi thấy cái xe này không bình thường.”

Chàng trai cận thị nặng ngồi máy 005 gọi một tiếng.

Dương Phong đi nhanh tới “Chỗ nào?”

Một chiếc xe màu xám bạc, đầu hình viên đạn, xe gậy án, bọn họ đã nhìn vô số lần rồi, nhìn tới phát bệnh rồi.

“Anh xem, chúng tôi phát chậm ...” Chàng trai cận thị chỉ màn hình, cái xe đầu đạn như con cá chạch đi trong dòng xe cộ không dừng lại chút nào, còn lạ hơn nữa là tới ngã tư, đèn xanh đã tắt, đèn vàng bật lên, chưa tới đèn đỏ, xe khác chậm lại, xe này tăng tốc, trong tích tắc đèn đỏ vừa sáng lao qua ngã tư vừa vặn tránh được dòng xe hai bên: “Cái xe này không giống xe thường, cách lái xe cao siêu như thế, không có năm ba năm kinh nghiệm thực tế không làm được, mọi người tìm trong đội xem ai lái nổi xe như thế không?”

Rảnh rỗi xem phim bom tấn Âu Mỹ là sở thích chung của thanh niên ở đây, ai bảo phim trong nước chẳng ra gì, không ngờ từ trong camera có thể thấy cảnh phim hành động, Dương Phong trầm tư: “Cậu nói hẳn là dân chơi xe?”

“Không chắc, nhưng mà lái xe thế này quá giỏi.”

“Ừm, làm tốt lắm, đáng chú ý, tra đi, coi như phát hiện mới.” Dương Phong khen một câu.

“Anh Dương, chúng tôi cũng làm cả đêm, sao khen mỗi Tiểu Chương.”

“Ê, Tiểu Chương đừng có mừng vội, người có trình độ như thế, căn bản không thèm đi lấy bằng lái đâu, không tin chúng ta đánh cược không?”

“Hắn chẳng làm nổi, lái xe biển số giả gậy án, cùng lắm bỏ xe chuồn, gợn gàng, nói không chừng theo con tin rất lâu mới ra tay, chắc chắn có kinh nghiệm.”

“Này, mọi người cắt ra, biên tập thành phim xem.”

Dương Phong đã ngồi về chỗ, kệ đám kỹ thuật tán phét, đột nhiên như chạm phải điện đứng bật dậy chỉ: “Cậu, cậu vừa nói cái gì?”

“Tôi ... Tôi nói hẳn lái xe biết số giả, có khi đã theo dõi con tin lâu ...” Anh chàng kia vừa rồi thuận miệng nói, thậm chí bản thân còn không nhớ hết mình nói gì.

Chương 154: Một đêm không ngủ. (3)

Dương Phong vỗ vỗ trán, sau đó lại vỗ tay, mừng rỡ nói: “Các đồng chí im lặng nào, vì thời gian eo hẹp, cho nên chúng ta chỉ cắt ra đoạn ghi hình ngày gây án, nói không chừng bỏ sót rồi ... Con người có thể nguy trang, nhưng hành vi thói quen thì không thể nguy trang, ví như cảnh sát chúng ta, bị tập kích một cái là theo bản năng sờ súng ... Cũng giống như kẻ kia lái xe thuần thục như vậy, chắc chắn thành thói quen thường ngày, Tiểu Chương nói phải chơi xe nhiều năm mới luyện ra ... Thế này, mở rộng phạm vi hai ngày trước, không, bốn ngày ... Xem có xe theo dõi con tin cùng cách lái xe kỳ lạ như vậy không, nói không chừng có đột phá.”

Lúc này sức mạnh tập thể cùng kỹ thuật phát huy ngay, hơn 20 chàng trai ban kỹ thuật nhanh chóng về vị trí, gõ bàn phím rào rào, chỉ mất mười phút thôi có người hô lên: “Oa, có, đúng là có thật ... Nhìn động tác này, vãi, đây là quả drift, cháy đường luôn.”

Dương Phong chạy tới, quả nhiên thấy một cỗ xe phanh gấp, bốn bánh đồng loạt trôi đi, vừa vận đũa vào vị trí đỗ xe, cả đám trở mắt nhìn, trở mắt hơn nữa là người đi xuống là cô gái mặc quần jean rách, cả đám mắng mỏ trận, kẻ lái xe rõ ràng là nam.

Mười lăm phút sau, máy số 004 lại gọi: “Anh Dương ... Nơi này, nơi này, sau chiếc Audi có chiếc Citroen bám theo mấy phố, xem cách đỗ xe này.”

“Ngày 27 tháng 9 à, con tin đi đâu?”

“Tòa nhà Chương Điện.”

“Chính nó rồi, bám theo, moi nhiều thông tin càng nhiều càng tốt.”

Không bao lâu sau từ xe Citroen, Honda, Santana, đều có hành vi tương tự, vì chưa gây án nên không nguy trang, thời gian là 2, 3 ngày trước thời điểm vụ án.

“Ai mà lái xe như thế nhỉ?”

“Nhiều loại lắm, ví dụ như là CLB xe, hay công ty thuê xe, xưởng sửa chữa, bán đồ second hand, hơn nữa, chắc chắn lần này là biển số thật, đừng hòng thoát.”

Cả đám kỹ thuật vừa làm việc vừa bình phẩm, càng nói càng thấy khả năng cao, tiếp tục điều tra thông tin chủ xe, khôi phục ảnh nghi phạm, đối chiếu với nhau. Dương Phong đặc ý nhớ tới Giản Phàm, không biết cùng Lão Mạnh đi lâu như vậy tìm ra cái gì chưa, cầm điện thoại lên bấm số định báo cho họ phát hiện mới nhất, cuối cùng lại không gọi bỏ sang bên, đợi tìm ra người đã rồi nói cũng đâu muộn.

Giản Phàm lúc này đang đứng chấp tay sau lưng nhìn tủ rượu, cửa tủ mở ra, có mấy loại ly màu sắc cùng với cao thấp khác nhau, mười mấy loại rượu tây, dầu bếp nhà quê như Giản Phàm không nhận ra được.

Ở đây ba tiếng rồi, xem từ phòng khách, phòng ngủ, phòng bếp, xem tới mấy lần, không thấy gì.

Lão Mạnh nhón chân đi tới hỏi Giản Phàm đứng ngây ra trước tủ rượu rất lâu rồi: “Giản Phàm, phát hiện gì à?”

Giản Phàm lắc đầu: “Không hẳn, anh xem ly thường dùng chỉ có một, số còn lại để bày, có lẽ mấy ngày qua tâm lý Sở Tú Nữ không tốt, uống rượu không tùy loại chọn ly nữa, Chúng tôi điều nữa là trừ cô ấy thì không có ai tới đây, mục tiêu chúng ta muốn tìm không tới.”

“Mục tiêu nào?” Lão Mạnh mặc chiếc jacket cũ, khuôn mặt phong sương, viên chức cơ quan cả đời không đề bạt này, lúc nào cũng thận trọng.

“Anh nghĩ mà xem, hẹn một cô gái tới một nơi vừa lãng mạn và đắt vừa có phong cách như vậy thì có thể là ai?” Giản Phàm hỏi xong đoán chừng ông già thế hệ cũ này không hiểu thủ đoạn tán gái nữa, nói luôn: “Bạn trai chứ ai, mặt pháp luật mà nói là quan hệ nam nữ không chính đáng.”

“Khả năng vậy đi ...” Lão Mạnh đang nói dở thì có điện thoại, nghe vài câu nói: “Người cậu muốn tới rồi, để tôi đi đón.”

Giản Phàm vẫn nhìn tủ rượu đưa tay làm động tác biết rồi, đầu vẫn suy nghĩ, bạn trai của Sở Tú Nữ, liệu có phải người đã

gặp ở đám tang không? Nếu là bạn trai hoặc tình nhân, vì sao thời gian Sở Tú Nữ sa sút lại không ở bên an ủi.

Lát sau nghe thấy tiếng giày cao gót tới gần, bước chân rất gấp, Giản Phàm nhận ra ngay là ai, chọn đúng lúc thành linh quay lại trầm giọng nói: “Biết tôi không?”

“Á!” Trương Vân giật nảy mình, lảo đảo lùi lại mấy bước chỉ tay như gặp ma giữa ban ngày: “Anh, anh, anh bị bắt rồi mà.”

Giản Phàm cảm thấy rất ngẫu, cảnh này thấy trong phim điệp viên mấy lần rồi, giờ có dịp diễn một phen, làm ra vẻ thâm trầm: “Kỳ thực xưa nay tôi luôn giấu cô, tôi chính là cảnh sát mật mang trên người sứ mệnh đặc thù, nên phải che giấu thân phận. Mời ngồi.”

Trương Vân ngơ ngác nhìn Giản Phàm, không tin, lại không dám không tin, quay đầu nhìn Lão Mạnh, đó là cảnh sát thật, cô xem giấy tờ rồi.

Khẩn trương, sợ hãi, Trương Vân run run ngồi xuống bị khí thế của Giản Phàm làm không nói ra lời, hướng hồ nửa đêm bị một đám đặc cảnh mang tới đây, chưa hoàn hồn. Giản Phàm bắt lương dọa phó giám đốc của mình sợ thành như thế còn ngửa mặt cười.

Lão Mạnh dở khóc dở cười nhìn Giản Phàm, ông là người nghiêm túc không tham gia trò trẻ con này, đưa cô gái đáng tuổi con mình cốc nước ấm, an ủi: “Đừng lo, ông chủ Giản hiệp trợ chúng tôi phá án, chỉ tìm cô để hỏi tình hình thôi.”

Trương Vân thở phào, tay ôm ngực, tay cầm cốc nước uống một nửa mới bình tâm được: “Giản Phàm, sao anh vào đây được?”

Giản Phàm đang nổi hứng nhập vai, trả lời lảng nhãng: “Nói thừa, cảnh sát nhân dân lên trời xuống đất xá gì, chẳng lẽ lại bị cái khóa làm khó à?”

Lão Mạnh lại lần nữa phải làm công tác tư tưởng, giải thích đây là kế quyền nghi, vì mau chóng tìm được con tin mất tích, sự việc còn trong giai đoạn bảo mật, không thể giải thích nhiều

...

Đợi một lúc Trương Vân đã hoàn toàn trấn tĩnh, Giản Phàm mới lấy đồng tài liệu thu thập được, nói chuyện đảng hoàng:

“Trương Vân, cô xem xem phát hiện ra gì khác thường không, cô là người thân thiết với Sở Tú Nữ nhất... Chắc , đúng là nhà giàu sợ chết, kiểm tra sức khỏe toàn diện không bỏ lần nào.”

“Vậy các anh muốn tìm cái gì?” Trương Vân lật xem đồng giấy tờ.

“Tôi muốn tìm thứ như nhật ký, có thể ghi lại chuyện không vui mấy ngày qua , hoặc là có lời nói vô tình nào đó phản ánh suy nghĩ của cô ấy ... Hoặc tôi nghĩ cô ấy chắc chắn có đề phòng, sẽ đề lại thứ gì đó, nhưng tôi không quen thuộc cô ấy lắm, nên mới tìm tới cô.” Giản Phàm đi vào chủ đề chính.

“Giám đốc Sở có hành trình gì đều lưu trong máy, đây chẳng phải nhật ký của chị ấy sao?”

“Trương Vân đưa ra cuốn sổ nhỏ đẹp đẽ.

Giản Phàm trở mắt, lúc này xem qua rồi, không phát hiện nó là nhật ký: “Thần kinh à, viết nhật ký còn dùng tiếng Anh, cứ như biết tôi học tiếng Anh không ra gì ấy.”

Trương Vân bị câu chửi này của Giản Phàm làm che miệng cười: “Anh muốn tìm cái gì?”

“Xem hộ tháng 9, có qua lại với ai không, có xảy ra chuyện gì không vui không, trừ chuyện cha cô ấy ra, có nhắc tới nhân vật đặc thù nào không?” Giản Phàm vẫn theo đuổi lối suy nghĩ, chuyện này phải liên quan tới người thân thuộc với Sở Tú Nữ.

“Không có, chỉ có nhắc lại lịch trình trong ngày, nói chuyện với người bạn ở Anh tên Sally ... Còn có kế hoạch phát triển Thực Thượng tương lai, làm thực phẩm cung cấp cho bữa cơm hàng không ... Chỉ ấy chỉ viết qua loa thôi, ngày 25 không viết, 27 đi gặp luật sư Cảnh Duệ Uyên ... Hết rồi.” Trương Vân xem qua một lượt đóng lại, trên mặt như đang cố nén nụ cười.

Chương 155: Phận hèn tiếng nói cũng nhẹ. (1)

Không có ai khả nghi sao? Giản Phàm nhìn nụ cười của Trương Vân mà sinh ngờ: “Cái gì thế, cô cười cái gì, không được che giấu gì đâu đấy.”

Trương Vân làm bộ thân bí: “Anh thực sự muốn tôi nói à, trong này nhắc tới một nhân vật trọng yếu.”

“Ai?” Giản Phàm và Lão Mạnh đồng thanh.

Trương Vân tủm tỉm cười, chỉ: “Anh đấy!”

“Tôi á?” Giản Phàm sững sốt: “Vãi, cô nàng đó không phải chửi sau lưng tôi chứ?”

“Trang này chị ấy nói anh rất cá tính, rất có vị nam nhân, từ trên người anh nhìn ra khí chất anh hùng thảo mãng cổ điển, đôi khi làm chị ấy rung động ...”

“Thế, thế à?” Giản Phàm sờ vệt xẹo trên mặt, có chút ngượng ngùng, ai mà ngờ em gái này lại thâm tương tư mình.

Đang hí hửng thì Trương Vân trở giọng: “Nhưng chị ấy cũng nói, anh là kẻ thô tục, ý thức tiểu nông, không làm được gì to tát ... Này, không được giận, không phải tôi muốn nói đâu nhé, anh bảo tôi dịch.”

Lão Mạnh nghiêm túc đến mấy cũng không nhịn được cười nữa, Giản Phàm đỏ mặt hậm hực chửi mấy câu, giờ không phải lúc tính sổ, hỏi lảng đi: “Trương Vân, chuyện này rất quan trọng, cô không được che giấu, Sở Tú Nữ có bạn khác giới tương đối thân mật nào không?”

“Có.”

“Là ai?” Lão Mạnh hỏi gấp.

“Anh ấy.” Trương Vân lần nữa chỉ Giản Phàm: “Mấy tháng qua chỉ có anh ấy là nam nhân tiếp xúc với giám đốc Sở nhiều nhất.”

Giản Phàm trừng mắt: “Đừng lôi tôi vào, tôi đang nói chuyện nghiêm túc.”

“Tôi cũng nói nghiêm túc mà, giám đốc Sở là người sống khép kín nội tâm, bạn cùng giới còn ít nữa là bạn khác giới. Hơn

nữa với thân phận của chị ấy, người thường sao dám theo đuổi, chị ấy không thể hạ mình theo đuổi người khác, nên thường chỉ có một mình.” Trương Vân ra sức bảo vệ danh dự của Sở Tú Nữ.

Có điều Giản Phàm không tin: “Không thể nào, cô ấy 30 rồi, vậy vấn đề sinh lý giải quyết ra sao? Phải có gian tình với ai chứ, chẳng lẽ tới bar tìm tình một đêm?”

“Này, đừng có phỉ báng chị ấy, anh nghĩ ai cũng như anh chắc? Chị ấy rất giữ mình.” Trương Vân tức giận mắng.

“Giản Phàm, chú ý cách nói chuyện một chút, cô Trương, đừng giận, chúng tôi chẳng qua vì nóng lòng muốn tìm ra tung tích giám đốc Sở thôi, nhiều chuyện không thể không hỏi thẳng ... Cô đừng trách Giản Phàm, không có cậu ấy, chúng tôi chưa tìm ra nhiều manh mối như vậy, bây giờ chúng tôi đang cố gắng tìm hiểu tình hình công ty và mối quan hệ tư nhân của giám đốc Sở.” Lão Mạnh lại phải ra mặt làm công tác tư tưởng.

Đoán chừng cái mặt đầy nếp nhăn của ông ta có tác dụng, Trương Vân lờm Giản Phàm một cái rồi trả lời: “Tôi cũng không rõ đâu, chị ấy không nói chuyện gia tộc với tôi, có một lần chị ấy đi uống rượu với Tăng Nam bị say, tôi đưa về nghe chị ấy lảm bảm mắng ai đó lòng lang dạ sói, muốn bán tòa nhà Tân Thế Giới, nhưng về sau không thấy chuyện này đưa lên cuộc họp công ty bàn bạc.”

Không đưa lên công ty, vậy hẳn là chuyện nhà, Lão Mạnh lập tức nghĩ tới bà quả phụ, tiếp tục hỏi: “Vậy quan hệ của cô ấy và Lý Uyển Như ra sao?”

“Bề ngoài thì rất hòa thuận, không nhìn ra có gì khác thường, cha chị ấy nằm trên giường mấy năm, do Lý Uyển Như chăm sóc, rất tận tâm tận lực.”

“Vậy quan hệ với các cổ đông khác thế nào, có xung đột không?”

“Không, giám đốc Sở rất giỏi ứng xử, biết ăn nói.” Trương Vân lờm Giản Phàm cái nữa, hàm ý không như anh: “Bất kể trong lòng ra sao, chị ấy đối xử với người khác luôn rất tôn trọng, nên không gây ra xung đột.”

“Còn chuyện di chúc? Không có di chúc đúng là khó tin.”

“Chuyện đó thì phải hỏi nhà họ thôi, nhưng không sai được đâu, luật sư Cảnh là chí giao của tổng giám đốc cũ, tôi nghe nói hồi tháng 8 ông ấy có thể xuống giường đi lại rồi, sức khỏe đang tốt lên, nên không vội lập di chúc nữa ... Ai ngờ xảy ra chuyện bất ngờ, lên cơn suy tim đột ngột ...” Trương Vân vừa hỏi tưởng vừa nói với giọng tiếc nuối, ơn tri ngộ của Sở Tú Nữ, cả đời cô không quên.

Lão Mạnh đã hỏi hết, thấy Giản Phàm im lặng nãy giờ, quay sang: “Giản Phàm, còn muốn hỏi gì nữa không?”

“Tôi à ... Trương Vân, đừng trách tôi nói lời khó nghe, chuyện này dứt khoát là nôi da nấu thịt, phải có người thân cận với Sở Tú Nữ dính vào, cho nên tôi phải hỏi tới đời sống riêng của cô ấy, nguyên nhân vấn đề ở đó, tôi không để ai bị bỏ sót được.” Giản Phàm nghiêm túc hỏi: “Bạn trai cũ của cô ấy, Lưu Siêu Thăng thì sao?”

“Chia tay rồi, Tết Dương năm ngoái.”

“Sao cô biết rõ thế? Cả thời gian luôn.”

“Trùng hợp thôi, hai người chúng tôi hôm đó hẹn nhau đi ăn, không ngờ gặp Lưu Siêu Thăng đi với một cô gái chính là Hiếu Nguyệt, thế là xong ... Không lâu có tin đồn anh ta bám lấy con gái của chủ nhiệm Vu bên thành ủy.” Trương Vân thở dài, cả ái tình lẫn sự nghiệp cùng gặp chuyện trắc trở, giống như câu hồng nhan bạc mệnh vậy, giờ ngay cả người cũng cựa vào rồi.

Giản Phàm mắt đảo một vòng, bắt đầu phun nọc rồi: “Lưu Siêu Thăng chân đạp hai thuyền, vút bỏ Sở Tú Nữ hả? Ai bảo nhìn người không chuẩn, tôi mang trách chí thì lại bảo là ý thức tiểu nông, đáng đời ... Chẳng trách cô ấy cứ có chút buồn buồn.”

Trương Vân quả nhiên nổi giận: “Anh ta là cái thá gì, là chị ấy đá anh ta, anh ta theo đuổi chị ấy mấy tháng trời, riêng hoa hồng tặng liền mấy xe, nhưng chị ấy chưa gật đầu, nên tìm người khác.”

Giản Phàm nhếch mép cười, cô gái này luôn che dấu cho Sở Tú Nữ, không khích bác đừng hòng moi ra được cái gì: “Mấy xe hoa hồng, bằng đó tiền đủ thuê phòng không biết bao lần, thăng ngọc, không thành là đúng.”

“Anh đúng là thứ vô vị, không hiểu phong tình là gì.” Trương Vân quay ngoắt mặt đi, xem ra hơi quá lửa, không thèm để ý tới Giản Phàm nữa.

Lúc này gần 5 giờ, Lão Mạnh thấy Giản Phàm đã hỏi hết an bài người đưa Trương Vân về, dặn dò công tác an toàn bảo mật, Trương Vân trước khi đi nhìn Giản Phàm cầm giấy tờ y tế xem, không yên tâm hỏi: “Giản Phàm, rốt cuộc giám đốc Sở sao rồi, xảy ra chuyện gì?”

“Tôi mà biết còn gọi cô đến làm gì?”

“Vậy khả năng là sao?”

“Nếu không trả tiền thì bị giết!”

Lão Mạnh trừng mắt, ít nhất phải nói chúng tôi tận lực đảm bảo an toàn cho con tin, cô nên tin tưởng công an chứ, ai lại nói thẳng ra như vậy.

Đừng nói Trương Vân, Lão Mạnh cũng bị thái độ của Giản Phàm làm bất mãn, tiễn người đi rồi quay lại máng: “Thái độ cậu như thế là quá đáng lắm đấy, sao lại ăn nói như thế, tôi luôn nghĩ cậu rất biết ăn nói cơ mà, làm người ta giận thành như thế làm gì?”

“Lão Mạnh, anh không hiểu, hiện giờ cô ấy chuyển một phần lo lắng thành thù hận với tôi, nên tức giận bỏ đi, thế tốt hơn là khóc lóc, tôi sợ nhất là nữ nhân khóc lóc ... Huống hồ cô gái này chưa rõ tình thế, không ý thức được tầm nghiêm trọng của sự việc, chuyện tới lúc nào rồi còn che giấu thứ vợ vẫn, không để cô ấy ý thức chuyện nghiêm trọng cô ấy không tiết lộ đâu ...” Các cô gái luôn chia sẻ che giấu cho nhau rất nhiều bí mật, đoán chừng ông già này không hiểu, ai đời đi khuyên cô đừng lo, chuyện trong tâm không chế, nói thế người ta chịu tiết lộ mới lạ, thu dọn tài liệu đứng dậy: “Đi, chúng ta về đội.”

Chương 156: Phận hèn tiếng nói cũng nhẹ. (2)

Nơi này không còn gì nữa, Trương Vân đi rồi, Giản Phàm và Lão Mạnh đem đồng tài liệu về, bao gồm giấy xét nghiệm máu nước tiểu, kiểm tra sức khỏe của cả Sở Thành Nhiên, Lý Uyển Như và Sở Dĩnh, đều tìm thấy trên giá sách của Sở Tú Nữ, nhìn không giống thứ gì hữu dụng, nhưng không dám xem nhẹ.

Hai người còn chưa về tới chi cục thì đã nghe thấy chủ nhiệm Điều điều động xe thực địa, tập kết ở đường Trung Hoàn, chuẩn bị bắt giữ.

“A, tìm được nghi phạm rồi à? Không thể nào, nhanh quá.” Giản Phàm nghe lệnh, phản ứng đầu tiên là như thế.

“Ha ha ha, có khả năng lắm, Dương Phong không chịu phục ai hết, đang muốn phân cao thấp với cậu đây, lần nào cũng là cậu ta tìm ra manh mối.” Mạnh Hướng Duệ mừng rỡ chỉ huy ba chiếc xe việt dã tới điểm tập kết, liếc mắt nhìn Giản Phàm qua gương chiếu hậu, còn nghĩ y sẽ không vui, ai dè lại bình phẩm một câu rất lão thành.

“Tuổi trẻ khí thịnh phải vấp ngã mới được, năm xưa tôi cũng vậy đấy, ha ha ha.”

5 giờ 40 phút sáng, đường Trung Hoàn.

Bóng tối trước bình minh luôn đậm đặc nhất, con đường dài bao phủ dưới màn đêm giống như được rạch ngang bởi hai đường sáng, thi thoảng thấy tiếng xoèn xoẹt, là công nhân vệ sinh đang quét lá rụng, cho dù có xe lác đác phóng qua bên cạnh cũng chỉ tăng thêm không khí quý dị mà thôi.

Bốn xung quanh xưởng sửa xe Xương Vận, bóng người thấp thoáng, ngồi men theo chân tường thành hàng. Cách đó mấy trăm mét, trong chiếc xe tắt máy có tiếng nói "tổ sáu, tổ tám vào địa điểm chỉ định", nghe chỉ huy qua tai nghe, ở nơi ánh đèn không chiếu tới, một nhóm người di chuyển êm như bóng ma, áp sát cửa trước, cửa sau.

“Tổ một, tổ hai kiểm tra vũ khí trang bị, các anh là tổ đột kích, đem thiết bị phá cửa chuyển tới cửa sau, tổ ba đột kích từ nóc ... Đội bốn, đội năm, trông kỹ các lối thoát ...” Dương Phong thuần thục chỉ huy các đội vào vị trí.

Mấy chục đặc cảnh đi bắt người khác nào ba ba trong gio, thế mà còn dùng thiết bị phá cửa? Mạnh Hương Duệ lên xe chỉ huy hồ nghi hỏi: “Dương Phong, sao lại dùng thế trận lớn thế, mấy tổ tới nơi rồi?”

Vụ án chưa rõ cần bảo mật, cho dù là bắt giữ cũng phải khống chế mức độ thấp nhất, nhưng mà nhìn tình thế này thì như sợ người ta không biết vậy, gần như dùng hết lực lượng chi đội rồi.

“Hôm nay là ngày bao nhiêu?” Dương Phong hỏi ngược lại.

“Mùng 1 tháng 10 ... A, Quốc Khánh rồi.” Mạnh Hương Duệ nói xong cười khò, đã không còn cảm giác gì với ngày lễ nữa, lập tức hiểu ra: “Có người bên trên tới à?”

Dương Phong gật đầu, lễ Tết tăng cường trị an, nghiêm khắc đả kích tội phạm là thông lệ, mà lãnh đạo cũng thích xuống cơ sở góp vui, lượn lờ một vòng thể hiện sự quan tâm. Đây là cơ hội tốt để lãnh đạo nhỏ cơ sở thể hiện với cấp trên, chỉ cần được lãnh đạo nhớ mặt thôi cũng có ích cho tương lai rồi.

Vì thế ngày này dù chẳng có việc gì cũng thích tổ chức thao diễn gì đó, nghe lãnh đạo nói một câu, các đồng chí vất vả rồi, còn các đồng chí mệt bỏ mẹ chỉ muốn về nhà ngủ cũng không được. Xem ra hôm nay bắt giữ cũng là nghi lễ hoan nghênh, biểu diễn.

Dương Phong khẽ giọng giải thích: “Người trên sở xuống, sự thể đã khuếch đại, phó sở trưởng Mạnh yêu cầu các lực lượng hợp tác chặt chẽ, phá án trong thời gian ngắn nhất, chúng ta là phía chịu trách nhiệm, không có cái gì thì khó ăn nói ... Các lãnh đạo trong chi đội đang đợi thành quả để sáng mai hiến lễ cho lãnh đạo sở, quyết không thể hỏng.”

“Tôi là đồng chí già rồi, khỏi phải nhắc, chẳng trách, vừa rồi tôi còn thắc mắc sao còn chuyên môn an bài đưa Giải Phàm về?”

Người ngoài đương nhiên không thể xuất hiện ở hiện trường, hướng hồ trước đó còn là nghi phạm, Dương Phong nghĩ tới người này, hỏi: “Lão Mạnh, có phát hiện gì không?”

“Không, phí cả đêm, biết thế tôi ở đội ngủ cho khỏe.” Mạnh Hương Duệ lắc đầu.

Trong bộ đàm truyền ra tiếng chủ nhiệm Điều, Dương Phong "xuyt" một tiếng, hít sâu một hơi, lại bày ra vẻ như ra trận giết địch, báo cáo lên trên ...

Không khí tựa hồ ngưng kết, thời điểm bắt giữ càng tới gần càng căng thẳng, cơn mưa nhỏ lạng lẽ đổ xuống, trời càng thêm tối.

Vương Kiên lái chiếc xe việt dã đưa Giản Phàm về chi đội, xuống xe ngẩng đầu nhìn trời, không thấy một ngôi sao nào, mây đen phủ kín trời nhưng không mưa như ở đường Trung Hoàn, tới văn phòng còn lâu bầu oán trách đồng đội đều tham gia chấp hành nhiệm vụ rồi, mỗi mình phải ở lại, lỡ cơ hội có thể lập công.

“Bao nhiêu người như vậy chỉ để bắt một người? Đặc cảnh các cậu kém thế à?”

Giản Phàm quay đầu làm một khiến Vương Kiên ghen luôn lời trong họng, bỏ lại hần ở đó chạy thẳng lên phòng kỹ thuật tầng hai.

Bất ngờ bận rộn cả đêm mà ai nấy tinh thần phấn chấn lắm, xem chừng có phát hiện lớn, Giản Phàm vội kéo một người hỏi han tình hình, kỹ thuật viên Tiểu Chương người phát hiện vấn đề đầu tiên ngồi vào vị trí Dương Phong đặc ý khoe khoang một phen ...

“Chính là hần, Hàn Công Lập, 37 tuổi.” Tiểu Chương chỉ một bức ảnh, hết sức phổ thông hoàn toàn không có chút đặc trang diện mạo nào hết: “Người này có 16 năm cầm lái rồi, có bằng A lái xe khách cỡ lớn, từng làm giáo viên trường dạy lái xe, khá có tên tuổi trong giới chơi xe, được gọi là Hà xa Thần ... Lát nữa anh xem cảnh quay được ở tòa nhà Chương Điện, cú drift xe vào bãi đỗ xe, bá đạo cực.”

“Tòa nhà Chương Điện à? Cho tôi xem ảnh chụp nào ...” Giản Phàm nghe thấy cái tên quen thuộc, xem xong càng hoài nghi, ảnh chụp Sở Tú Nữ đi vào đó, mà rất lâu trước đó y cũng từng tới, đó là nơi đặt văn phòng luật sư Đại Hằng.

Chẳng lẽ là Sở Tú Nữ đi tìm Cảnh Duệ Uyên? Ông ta đóng vai trò gì trong vụ án này sao? Rất có khả năng, lão vương bát này là người trong hệ thống tư pháp ra, đại bộ phận rất giỏi chơi trò luôn lách pháp luật, kẻ nào kẻ nấy gian trá, khó tin.

“Hổng rồi! Bắt giữ có vấn đề rồi.”

Đám kỹ thuật viên nghe Giản Phàm kêu lên như thế, chẳng ai coi trọng, lại còn có người khó chịu hất nước lạnh: “Hổng cái gì, mấy chục người vũ trang tận răng, đừng nói là bắt tên chơi xe, bắt cả bằng đua xe cũng không thành vấn đề, sao, chẳng lẽ còn bắt sai?”

“Sai thì không sợ, sợ là bắt đúng! Hổng ... Đánh cở động rần mắt rồi ... Không được, không thể bắt hấn, phải đi tìm chủ nhiệm Điêu ...” Giản Phàm vừa nói vừa chạy, phải ngăn chuyện này lại.

“Này, này, đứng lại, Vương Kiên, bắt lấy anh ta, lát nữa có lãnh đạo tới xem hiện trường bắt giữ, đừng làm loạn ...” Kỹ thuật viên hét hồn la lên.

Vương Kiên nghe vậy cũng vội vội vàng vàng đuổi theo.

Giản Phàm chạy hết tốc lực lên văn phòng chủ nhiệm ở tầng 3, gõ cửa không thấy ai, chạy lên phòng hội nghị tầng bốn xô cửa xông vào, đang định gọi không ngờ cái phòng hội nghị vốn vắng vẻ lúc này chật kín người, ai nấy mặt mày nghiêm túc, ăn mặc chỉnh tề, đang nhìn chăm chăm vào màn hình truyền trực tiếp hình ảnh hiện trường bắt giữ, nghe thấy tiếng động sau lưng, mấy chục cặp mắt đồng loạt quay đầu nhìn, ngay cả Giản Phàm cũng phải rùng mình một cái.

Rất nhiều người quen!

Một vị đeo kính mắt có vẻ giật mình, đưa tay nâng kính lên nhìn hồ nghi: “Giản Phàm? ... Cậu là Giản Phàm phải không?”

“Không phải, không phải ... Tôi đi nhầm phòng, xin lỗi, xin lỗi làm phiền mọi người rồi.”

Chương 157: Phận hèn tiếng nói cũng nhẹ. (3)

Giản Phàm che nửa bên mặt lùi nhanh ra khỏi phòng nhanh như trộm trước khi những người khác kịp phản ứng. Chủ nhiệm Điêu và Lục Kiên Định nhìn thấy thế thì đều chột dạ, gằn như cùng lúc đứng dậy đuổi theo khễ gọi tên sau lưng. Vừa qua chỗ rẽ Giản Phàm đứng lại, đợi chủ nhiệm Điêu tới một cái, nói ngay: “Chỉ nhiệm Điêu, tôi đề nghị đừng bắt giữ lập tức.”

“Hả? Vì sao?” Chủ nhiệm Điêu giật bản mình, chuyện đã tới mức này làm sao có thể dừng được chứ.

“Đây là nghi phạm gián tiếp, lại còn không có chứng cứ, bắt hãn không được việc gì, chẳng may mà thẩm vấn không ra là tặc.” Giản Phàm giải thích ngắn gọn: “Tuy thế hãn là mắt xích quan trọng, không thể bứt dây động rừng được.”

Chủ nhiệm Điêu xoa tay: “Không thể sai được đâu, ít nhất hãn và vụ án này có liên quan trực tiếp, thậm chí có thể là một trong số kẻ lái xe bắt cóc hôm đó. Nhất định là một kẻ có vai trò không nhỏ trong nhóm.”

“Nếu thế càng phiền toái, anh không thể không biết, bọn chúng dám đòi 2000 vạn tiền chuộc, như thế bố trí vô cùng tỉ mỉ, chẳng may bắt tên này để lộ ra, muốn bắt những kẻ khác là vô vọng. Khi tôi quay về thấy người của ta vây kín xưởng sửa chữa xe, động tĩnh lớn như thế, người ta không biết sao được? Các anh bắt có một người thôi, hãn chẳng phòng bị, phái vài ba người tới lén lút đưa hãn đi là xong, không phải hơn à?”

Sắc mặt chủ nhiệm Điêu khó coi, đạo lý đó làm sao ông ta không hiểu, nhưng tên lên dây không thể không bắt, mới đầu là bắt nhầm người, sau đó phương hướng phá án sai lầm. Tối qua có chút đột phá, chi đội trưởng Ngô đã vội vàng báo cáo lên cục trưởng Lương, thề thốt lập tức bắt được nghi phạm. Sau đó đúng dịp Quốc Khánh nên cục trưởng Lương kéo phó sở trưởng Mạnh tới xem hiện trường bắt giữ, thế là phải trống giông cờ mở

biểu diễn một phen cho lãnh đạo xem, nếu không vài ba người lén vào nhà bắt giữ thì có gì hay.

Lục Kiên Định hiểu thế khó của chủ nhiệm Điều, ôm vai Giản Phàm đi vài bước, dỗ: “Hôm nay Quốc Khánh, trong đội có an bài khác, cậu về nghỉ ngơi đi, bận suốt cả ngày rồi.”

“Này đội trưởng Lục, anh bắt nghĩa quá đấy, người đưa chủ ý xấu giữ tôi lại đây là anh, giờ lại muốn đuổi tôi đi à?” Giản Phàm vùng tay thoát ra, có chút tức giận.

“Ai nói đuổi cậu, lát nữa cục trưởng Lương, phó sở trưởng Mạnh sẽ tới các đơn vị cơ sở thăm hỏi, đây là trạm dừng chân đầu tiên, cậu là cựu cảnh sát, lại còn mang danh nghi phạm, đứng ở đây có thích hợp không? Không tốn bao nhiêu thời gian đâu, đi qua chút rồi đi thôi, cậu đừng gây thêm loạn.” Lục Kiên Định ra sức khuyên giải.

Ai ngờ nói nhầm một câu rồi, Giản Phàm tức thì không khách khí nữa: “Anh nói ai thêm loạn? Khi tôi làm cảnh sát thì ở dưới vất vả, lãnh đạo mới là kẻ gây thêm loạn. Mẹ nó, đến khi hỏng việc rồi lãnh đạo phủi mông bỏ đi rồi, con tin xảy ra chuyện, ai chịu trách nhiệm đây? Ai?”

“Suyt suyt! Nói nhỏ chứ!”

“Chủ nhiệm Điều ba hồn bảy vía bay mất một nửa, đưa tay lên miệng rồi rít ra hiệu, cùng Lục Kiên Định một trái một phải kẹp lấy Giản Phàm, ra sức kéo xuống tầng dưới, vào phòng của mình, đóng sầm cửa lại: “Đồng chí ơi, cậu lấy sinh mạng chính trị của tôi không sao, làm thế này khác gì lấy mạng tôi, lời này mà truyền tới tai lãnh đạo thì tôi chết ... Vương Kiên, lại đây.”

“Anh làm thế có khác gì giết con tin? Biết cảnh sát đã can dự, biết Lý Uyển Như đã báo án, biết không lấy được tiền nữa, bọn chúng cần con tin làm cái gì? Chủ nhiệm Điều, anh chỉ cần lấy lòng lãnh đạo, không cần biết con tin sống chết thế nào chứ gì?” Giản Phàm chỉ mặt chất vấn.

Chủ nhiệm Điều và Vương Kiên bị câu này làm tức nghẹn, không giải thích nữa, Lục Kiên Định nổi khùng đẩy Giản Phàm một cái: “Cậu âm ỉ cái gì, bao nhiêu cảnh sát ngồi đây chẳng lẽ không bằng một mình cậu à?”

Giản Phàm mặt đỏ gay nói lại: “Mẹ nó, bao nhiêu cảnh sát đều biết không nên làm như thế, chẳng qua không ai đứng ra nói thôi.”

“Mỗi mình cậu giỏi chắc, đủ dấu hiệu cho thấy, nghi phạm dính líu tới vụ án, bắt được hản tra ra kẻ khác, không thể sai.”

“Đội trưởng Lục, anh đừng bóp méo lời tôi, tôi không nói sai, tôi chỉ nói phương thức sai, lòng anh tự biết.”

“Tôi không biết, cậu là thằng nhãi ranh, bao nhiêu năm không chịu tiến bộ.”

“Anh thì tiến bộ chắc?”

“Mẹ nó, hôm nay muốn ăn đòn chứ gì?”

“Đánh tôi á? Dám không, anh thử đánh tôi xem, con mẹ nó chứ, đánh xem nào!”

Một người mặt đỏ như gấc chín, một thì gân xanh đầy mặt, hùng hổ như hai con gà chọi, hai người xuất thân khác nhau, nên theo đuổi mục đích khác nhau, không ai chịu lui. Lục Kiên Định vừa giơ tay thị uy, chủ nhiệm Điều sợ tái mào vội chạy tới cản, Vương Kiên cũng ôm lấy Giản Phàm kéo ra sau, bao nhiêu lãnh đạo ở trên kia, chẳng may đánh nhau người ta biết thì còn ra thể thống gì.

Chủ nhiệm Điều khuyên can Lục Kiên Định ngồi xuống ghế sofa, thở dài nói: “Xin lỗi, vì vụ án của chúng tôi mà khiến các anh xung đột ... Kỳ thực, Giản Phàm, đơn vị chúng tôi được tách riêng ra chuyên xử lý bắt cóc, người không biết không hiểu. Chúng tôi đã giải quyết hơn 30 vụ án bắt cóc, trong đó giải quyết một cách hoàn mỹ chỉ có một phần ba, cho dù gia quyến giao tiền chuộc, kẻ bắt cóc vì an toàn bản thân vẫn giết con tin ... Thế nên phương châm của chúng tôi là không thỏa hiệp, không dung thứ, không từ bỏ, chúng tôi phải suy nghĩ từ đại cục, cho dù không cứu được con tin chẳng nữa, chúng tôi cũng không để cho những kẻ nguy hại cho xã hội này tiêu diêu ngoài vòng pháp luật ... Giờ là cơ hội lập uy, gây dựng hình tượng cảnh sát, không có gì sai.”

“Nếu có thể phòng họa trước khi xảy ra, sao muốn đợi mất bò mới lo làm chuồng ... Mà thôi, chẳng phải việc của tôi, tôi đi

đây.” Giản Phàm biết làm chuyện vô ích, bộ dạng giận không chỗ phát tiết, quay đầu bỏ đi luôn.

Chủ nhiệm Điều ra hiệu Vương Kiên đi theo, lau trán thở phào: “Lão Lục, cấp dưới cũ của anh bướng thật, còn dám chửi nhau với anh.”

Lục Kiên Định hậm hực: “Tôi là cái rắm gì, thằng điên đó còn dám rút súng chĩa vào bí thư Ngũ trước mặt bao người cơ.”

“Cái gì!?” Chủ nhiệm Điều nhảy dựng lên, lại còn có chuyện đó, nhìn mặt Lục Kiên Định không giống đùa, chết rồi, mình bắt nhầm ai thế này, biết vậy thả quách từ đầu cho rồi.

Lục Kiên Định lấy thuốc lá ra châm một điếu, mặt khôi phục lại bình thường: “Nhìn thấy rồi chứ, thằng đó trời sinh như thế, không sửa nổi nữa, nên mới không hợp với nghề này ... Có điều chủ nhiệm Điều, chúng ta đóng cửa nói với nhau thôi thế, thằng nhóc này nhìn có vẻ gian trá hơn bất kỳ ai, nhưng là đứa lương thiện, có lòng trắc ẩn, một khi đối diện với chính nghĩa thị phi, còn cứng hơn chúng ta nhiều ... Chuyện này, anh dám nói cậu ta sai không?”

Chủ nhiệm Điều khẽ lắc đầu, không còn gì để nói.

“Ài ...” Lục Kiên Định buông một tiếng thở dài: “Đó là điểm rất nhiều người thích cậu ta, chứ không phải vì cậu ta là thiên tài hay kỳ tài gì đó, chính tôi cũng thế, cậu ta kiên trì đúng sai ... Chúng ta không được, chúng ta còn phải leo lên trên, ha ha ha.”

Chuông điện thoại reo vang, chủ nhiệm Điều đang bị chuyện này làm lòng không thoải mái, vừa nhận điện thoại một cái là vội vàng xuống văn phòng, xe của cục trưởng Lương, phó sở Mạnh tới nơi rồi ...

Chương 158: Mất bò mới lo làm chuồng. (1)

“Bắt đầu hành động!”

Trong phòng hội nghị, phó sở trưởng Mạnh tuyên bố một câu danh thép, ánh mắt sắc bén, khí thế ngùn ngụt, ở vị trí này đã 5 năm rồi, đoán chừng ở nguyên tại chỗ đợi lùi về tuyến hai, chỉ có những lúc thế này mới tìm lại được chút tự tin đã tiêu hao hết sạch.

“Hành động!”

Dương Phong cũng phát lệnh cùng lúc với lãnh đạo, đã chuẩn bị đầu vào đó, mọi người đợi hơn một tiếng trong mưa rồi, chỉ để đợi cái giọng như bà già đến muộn đó mà thôi.

Vì vậy hành động bắt đầu.

Cảnh sát mai phục hai bên lầu ra hiệu phá cửa, thiết bị phá cửa to như cánh tay được dựng lên, đặt vào vị trí lỗ khóa, phát tay một cái, "rầm", trụ sắt bắn ra như đạn pháo, cánh cửa dày từ từ đổ nghiêng sang bên, tia hồng ngoại đầu súng chiếu chiếu khắp nơi, cảnh sát ào ào xông vào.

“Không được nhúc nhích!”

“Không được nhúc nhích!”

Mấy tiếng quát như sấm sét làm người ta vỡ mặt vang lên khắp nhà.

Cùng lúc đó cửa kính vỡ, khung cửa sổ bị lực kéo mạnh giật tan tành, đó là do dây thừng buộc vào đuôi xe việt dã, đội viên như con khỉ men theo ống nước chui vào.

“Không được nhúc nhích!”

Tiếng nam nhân kinh sợ, tiếng nữ nhân la hét, mấy nòng súng chĩa vào người trên giường, đặc cảnh bịt mặt quát: “Tên là gì?”

Chỉ thoáng chậm trễ nghi phạm cảm giác tứ chi như bị chặt đứt, đánh tan y chí phản kháng, máy móc trả lời: “Hàn ... Hàn Công Lập!”

“Chính hần.”

Cho mặc quần áo qua loa sau đó nghi phạm bị còng nhanh chóng đưa khỏi hiện trường.

Cách đó vài km, trong phòng hội nghị vang lên tiếng vỗ tay rào rào, đặc cảnh leo tường, phá cửa, đột kích, bắt giữ chỉ diễn ra trong vài phút, nhanh gọn dứt khoát, hoàn thành rời khỏi hiện trường. Phó sở trưởng Mạnh thấy đây là một phen hành động hết sức mạnh mẽ thuyết phục, khen ngợi cảnh sát huấn luyện khắc khổ, từ hành động hôm nay nhìn ra đây là đội quân uy vũ tất thắng.

Nói vài câu hào hùng phấn chấn, nếu không sao xứng với tiếng vỗ tay như sấm của cấp dưới.

Chỉ có một mình chủ nhiệm Điều ngoại lệ, vừa vỗ tay nhìn đám lãnh đạo tới quan sát bắt giữ, tuy miệng tươi cười lòng kêu khổ, các vị xem cao hứng rồi, nhưng lo lắng của tôi thì ai quản đây?

“Sở Tú Nữ, không phải tôi không giúp cô, tôi làm hết sức rồi, nhưng tiếng nói của tôi không đủ trọng lượng thì ích chớ gì.”

Bên ô cửa sổ nào đó trong túc xá đặc cảnh, Giản Phàm nhìn nghi phạm quần áo xộc xệch bị bắt đem về, nhìn đám lãnh đạo lớn nhỏ đứng trước đội ngũ chỉnh tề phát biểu, thăm hỏi, vỗ tay, rồi lãnh đạo lên xe, còi cảnh sát hú vang điệu võ dương oai rời đi, cảm xúc lẫn lộn, nhiều người thật đáng thương bao gồm Sở Tú Nữ không rõ tung tích, gồm đám đội viên thân bất do kỷ (*), gồm đám đội trưởng phải uốn gối chỉ vì vài câu vát vả rồi của lãnh đạo.

(*) Thân bất do kỷ nghĩa là người sống trong xã hội, nhiều khi phải làm những chuyện không theo ý muốn, không điều khiển được tâm trí mà phải nghe theo sự sắp đặt, ý muốn của người khác - hoàn cảnh đẩy đưa.

Chế độ tạo ra thứ quái thai này, biết trách ai?

“Tiền bối, anh nói gì thế?” Vương Kiên đứng bên cạnh nghe Giản Phàm lẩm bẩm thì tò mò hỏi.

Giản Phàm quay đầu nhìn chàng trai gầy gò đen đúa, mặt vài phần thật thà, trong còn ngốc hơn mình lúc mới tham gia vào nghề: “Không có gì, đang nghĩ năm xưa mình cởi bỏ cảnh phục rất đúng, nếu không bây giờ mình cũng thành loại người như

họ, nhìn thấy nhân vật lớn thế nào cũng phải khom lưng cúi đầu, làm chuyện trái lương tâm, sống thế làm cái gì? Chẳng thà như tôi bây giờ, muốn ăn gì chơi gì tùy ý ... Vương Kiên, cậu làm cảnh sát có thấy thoải mái không?”

“Chẳng có gì không thoải mái, quen rồi.”

“Không phải quen, mà là trơ lì, vô cảm.”

“Trơ lì thì trơ lì, dù sao thì tôi cũng có làm được gì khác đâu, tiền bối, anh đúng là thần tượng của tôi, bội phục, thật đấy, dám quát mắng phó chi đội trước mặt chủ nhiệm, không phục không được.”

“Vì lòng tôi không có gì phải thẹn, vì không cầu gì cả, nhưng thế thì sao, chẳng thay đổi được gì. Thôi, đừng nói linh tinh nữa, trước khi đi ngủ mang tư liệu mới cho tôi.” Giản Phàm thấy Vương Kiên cũng mệt thật rồi, đuổi hẳn đi, chuyện đã tới mức này rồi, có tức giận cũng không giải quyết được gì, thôi thì đành mất bò lo làm chuồng vậy, đứng bên cửa sổ rất lâu, sương sớm làm lạnh buốt nửa bên mặt, Giản Phàm lấy di động gọi cho Đường Đại Đầu: “Anh Đường, bảo Thương Đại Nha tra người này, một tên chơi xe, tên Hàn Công Lập ở xưởng sửa xe Xương Vận đường Trung Hoàn ... Nói thừa, cảnh sát tất nhiên là tra, nhưng toàn ra thứ bề ngoài, nghe ngóng xem hẳn từng làm thủ hạ của ai, loại này thế nào cũng có vài chuyện ...”

Tục ngữ nói nhận bay để lại tiếng, người sống để lại tên, chỉ cần nhẩy vào vũng nước đục thế nào chẳng để lại dấu vết nào đó, những dấu vết này đứng ở vị trí cảnh sát không thể nào tiếp xúc được. Tội phạm cũng tích tội nhỏ thành đại ác, cũng là quá trình mô phỏng hoặc rèn luyện, đã thêm giả chuyện lớn như bắt cóc thì trước đó phải dính líu gì đó tới chuyện phạm pháp rồi.

Thời gian tiếp theo không còn nhiều nữa, cách kỳ hạn chỉ 24 tiếng thôi, nếu là kẻ kinh nghiệm, thậm chí không nhanh được, nếu là nhân vật nhỏ đảm nhiệm vai trò lái xe thì biết hữu hạn, dù trường hợp nào thì màn bắt giữ vừa rồi cũng không đem lại kết quả tương ứng, còn hậu họa thì vô cùng ...

Vốn là vụ án khó, giờ tin tức mà lộ ra thì không chỉ là khó nữa rồi.

Một chiếc xe màu trắng đi trong sương sớm lái vòng quanh đường Trung Hoàn, lái xe mũi to tóc ngắn, trông có vẻ tâm sự nặng nề, vừa đi vừa nhìn đông ngó tây. Phố dài vẫn thế, người qua lại còn đông hơn thường ngày, hôm nay là ngày nghỉ lễ, vì duy trì giao thông thông suốt, cảnh sát giao thông huy động tối đa trực ban, các đầu đường đều có cảnh sát chỉ huy.

Xe đi thông thả, từ xa nhìn thấy cổng xưởng sửa xe Xương Vận, không có gì khác, thậm chí yên tâm, xe đi qua dải giảm tốc, không biết từ đâu nháy ra hai người ra hiệu dừng xe, lái xe thất kinh, phanh lại.

“Xuống xe, đưa bằng lái, có việc gì?”

Hai người kia một trái một phải nhìn vào người trong xe, bốn ánh mắt sắc bén không giống người lương thiện, lái xe bất giác nghĩ tới chuyện gì đó, xuống xe nói: “Có chuyện gì thế, tôi là người Đại Vương trang, đi thay dầu máy, chẳng lẽ xưởng sửa xe cũng nghỉ Quốc Khánh?”

Nhìn một cái, xem bằng lái xong, thấy không phải mục tiêu, giải thích: “Hôm nay xưởng sửa chữa đại tu, đồng chí đi nơi khác thay dầu đi, thực sự xin lỗi.”

“Không sao, đi tạm vài ngày không vấn đề, hai vị, gặp lại sau.”

Lái xe khách khí về xe, đi ngược ra, đám thợ sửa xe trong xưởng không bao giờ nói hai chữ “xin lỗi”, trước hung hăng, sau khách khí, cách ăn nói, chỉ có một loại: Bọn cớm.

Trong lúc lùi xe lại thấy hai người kia chặn chiếc xe khác, nữ chủ xe cũng bị tra hỏi hồi lâu, mép áo hơi phồng lên, mẹ nó đúng là cớm, hỏng rồi.

Xe đi hơn 100 mét, thấy bốn phía không có ai, lái xe rút điện thoại.

“Đại ca, có hai tên cớm ở xưởng sửa xe, em không vào được, khả năng Công Lập có chuyện rồi.”

“Cái gì, nhìn rõ chứ?”

“Không sai được, ngay cả nữ chúng không không bỏ qua.”

Trong điện thoại truyền ra tiếng thở dài tặc lưỡi, ngay cả lái xe cũng không rõ chuyện gì xảy ra, hồi lâu mới nghe vị đại ca kia nói: “Rời ỏ đi, Lập Tử không dễ khai vậy đâu.”

“Vâng.” Lái xe cúp điện thoại, đi về phía nam, rời Nam Quán Khẩu là tới ngoại ô, nhà dân thấp lè tè mọc san sát, những cái nhà trồng rau lớn làm bằng ny lông trắng trông như ngôi mộ, thi thoảng thấy ít hoa màu sau vụ gặt, đồng ruộng vừa mới cày, đất vàng xới lật lên, cái chiếc xe cũ này ở nông thôn vô cùng thông dụng, đi tới đâu cũng không gây chú ý, xe dần dần biến mất trong sắc thu tiêu điều.

Chương 159: Mất bò mới lo làm chuồng. (2)

Cái chuồng lớn của Chung Cổ lâu gỗ vang, đúng 9 giờ.

Cơn mưa nhỏ liên miên buổi sáng không ngăn được không khí ngày lễ tung bừng lan tỏa khắp nơi, lễ hội công viên ở công viên Phần Hà, diễu hành ở quảng trường Trung Tây, còn đủ hoạt động khuyến mại ở các trung tâm thương mại, siêu thị, cửa hàng biển Đại Nguyên thành vườn hoa rực rỡ.

Ngoài đám đông huyền náo có hai mẹ con, người mẹ tinh thần quắc thước, con xinh đẹp nhưng mặt mày hơi chút u ám. Vốn là con đưa mẹ đi chơi, có điều thấy con gái lòng dạ để đâu đâu, e là tình hình đảo ngược lại, thi thoảng thấy con gái ngăn người, người mẹ khẽ vuốt tóc con gái hỏi nhỏ: “Hạnh Nhi, nhớ cậu ấy à?”

“Cái gì chứ, mẹ thật là ...” Dương Hồng Hạnh bị nói trúng tâm sự không khó đoán, dỗi nói một câu.

“Đừng nghĩ mẹ già lẫn thẩn, Giản Phàm có chuyện sao không nói với mẹ?” Bà Đinh nhẹ nhàng trách.

Dương Hồng Hạnh bực bội thầm mắng có cái miệng rộng của Lương Vũ Vân, đừng mong giữ được bí mật gì, ứng phó qua loa: “Không sao đâu mẹ, Vũ Vân nói linh tinh cái gì mẹ đừng tin.”

“Nó nói với mẹ hết rồi, nói Giản Phàm là đứa lẳng nhăng, hôm nay yêu người này, mai yêu người khác, Vũ Vân có ý tốt, sợ con bị thiệt thòi thôi, đừng trách nó.” Bà Đinh khẽ thở dài, có vẻ như không quá để ý chuyện con kể mình không chuyên nhất, hoặc không tin Lương Vũ Vân.

“Mẹ, nếu anh ấy thực sự như thế, con, con ...” Dương Hồng Hạnh ấp úng mãi không nói ra được.

Nữ nhân trong lúc yêu đương say đắm đều mong ước bước lên tám thảm đỏ, nhưng khi tám thảm đỏ trải ra trước mặt luôn có chút đắn đo lo ngại, sợ trước sợ sau, có thể nói đây là hội chứng tiền hôn nhân. Huống hồ Giản Phàm xảy ra chuyện, lại có Lương Vũ Vân ở bên nói ra nói vào, mấy cô gái khác tuy không

nói, nhưng thái độ cũng không ủng hộ, làm Dương Hồng Hạnh không khỏi dao động.

Bà Đinh thương hại nhìn con gái, trải qua tai họa ngày đó, con gái không còn giống vài năm trước được nuông chiều thành điêu ngoa kiêu ngạo nữa, gánh nặng cuộc sống đè lên vai dần trưởng thành, sinh ra trong gia đình tan vỡ là bất hạnh, nhưng vượt qua được bất hạnh đó là chuyện may mắn, đột nhiên nhìn xa xăm lắm lắm: “Năm xưa mẹ không nên đuổi cha con ra khỏi cửa, không nên âm ỉ xung đột như vậy, nói không chừng cha con đã đi vào bước đường này ...”

Hai mẹ con đứng ngoài đám đông tưng bừng, cảnh tượng trước mắt như không liên quan, Dương Hồng Hạnh không hiểu sao mẹ lại nhắc tới chuyện cũ, hơi vùng vằng: “Mẹ ... đừng nói chuyện ấy nữa.”

“Được, được, mẹ không nói.” Sự kiện năm xưa tác động tới con gái còn lớn hơn mình, Bà Đinh ôm vai con gái, giọng yêu thương: “Con thích cậu ấy không?”

Dương Hồng Hạnh gật đầu, tất nhiên là thích, thích từ lâu lắm rồi, không nói là yêu từ cái nhìn đầu tiên, cũng không khác là bao.

“Vậy con thấy cậu ấy có yêu con không?”

Trải qua năm năm dài chờ đợi, từng trần trọc tương tư, từng chia tách xa lánh, từng cãi nhau, giận nhau, cái gì cũng có, đáp án thì không cần do dự, gật đầu.

“Vậy mẹ không nói gì nữa, nam nhân có cả nghìn cái nhìn về hôn nhân, còn nữ nhân chúng ta thì có một, đó là cái nhà đầm ấm và người chồng chu đáo quan tâm thôi. Con thấy cậu ta thích hợp, quan tâm tới con, bất kể tình huống nào cũng không vứt bỏ con, vậy là đủ ...” Bà Đinh ánh mắt hiền từ nhìn con gái dựa vào vai mình như khi còn nhỏ.

“Mẹ, nhưng, con, con không dám chắc.”

“Biết nhau bao nhiêu năm như thế, yêu nhau cũng không ngắn, con lại là đứa tử tử, sao lại không chắc? Có phải là quá gần nhau nên khuyết điểm phóng đại rồi không?”

“Không phải, mẹ, con ..” Dương Hồng Hạnh không biết phải diễn đạt thế nào.

“Mẹ biết ý con, kỳ thực mẹ con mình giống nhau, đều muốn người chồng hoàn mỹ, nhưng thế gian làm gì có nam nhân hoàn mỹ. Giờ mẹ nghĩ lại, cha con là nam nhân không hề tệ, dù mẹ cách mặt ông ấy rồi, ông ấy vẫn không bỏ rơi mẹ con ta, trước khi bị bắt vài ngày còn gọi điện cho mẹ, nói muốn giới thiệu cho con đối tượng vừa ý .. Ài, con cái có phúc của con cái, cha mẹ đều lo thừa thôi.” Bà Đinh thở dài.

“Mẹ, sao hôm nay cảm khái nhiều thế, nếu không con không gả đi nữa, ở với mẹ cả đời.”

Bà Đinh đánh khẽ một cái: “Linh tinh, mẹ sống được bao lâu, ngày tháng của con còn dài. Hạnh Nhi, con có hận cha con không?”

“Hận thì cũng là cha con.” Dương Hồng Hạnh không gật không lắc, trả lời bất đắc dĩ.

“Đợi ông ấy ra, nói không chừng được bế cháu rồi, ông ta sướng thật, ở trong đó thoải mái hơn, chả phải lo gì.”

“Mẹ, hôm nay làm sao thế, chỉ nói chuyện đâu đâu.”

Hai mẹ con nhớ lại chuyện xưa cũ, dần dần tách rời đám đông, bà Đinh mỉm cười vuốt tóc con gái, ngồi xuống chiếc ghế đá nhìn đoàn người diễu hành, trống nhạc tung bừng, người xem reo hò. Có lẽ là xa cách rồi, có cái nhìn khách quan hơn, hoặc có lẽ là bị không khí Quốc Khánh cảm nhiễm, u sầu dần phai nhạt.

Có lẽ mẹ nói đúng, ai cũng bảo cha là tham quan, nhưng cha luôn lo lắng cho hai mẹ con, sau khi bị mẹ đuổi đi rồi, không nghe thấy chuyện đồn thổi không hay nào về cha nữa, trừ nữ nhân đó ... Ôi thế giới này đúng là tìm đâu ra nam nhân hoàn mỹ, từng gặp qua nhiều nam nhân nhìn có vẻ hoàn mỹ rồi, chẳng bằng chàng trai đầy khiếm khuyết của cô.

Đồ đáng ghét, còn không mau về, đừng trách em.

“Không biết anh có thể nhận được tin nhắn này không, có điều em phải ám áp nhắc anh: Đừng làm lỡ chuyện em gả đi đấy.”

Thời gian đã là 9 giờ 40 phút, màn hình di động Giản Phàm xuất hiện một tin nhắn như thế, của Dương Hồng Hạnh, bao nhiêu buồn bực tan hết, kích động xem mấy lần, dụi mắt mấy

lần. Cười thâm trong lòng, ha ha ha, mình dạy dỗ có hiệu quả rồi, Hạnh Nhi nghiêm túc khô khan của mình mà cũng biết chủ động thổ lộ rồi.

Giản Phàm nhìn cô gái trên màn hình điện thoại, đưa tay vuốt khe khuôn mặt thanh lệ đó, đây là lần đầu tiên Hạnh Nhi chủ động nói một câu tình tứ với mình.

Cô ấy đã nóng lòng muốn gả cho mình rồi, chung sống phi pháp sắp thành hôn nhân hợp pháp rồi, con mình tương lai có một người mẹ hiểu chuyện rồi, giống mẹ mình, nghiêm khắc một chút, nhưng có người vợ kiên định đứng sau lưng như thế, người chồng nào chẳng yên tâm.

Nhưng mà ... Thế này thì về sau mà còn sinh ra suy nghĩ xiêu vẹo thì nguy, lần trước có đưa Tăng Nam về đã thấy tội lỗi day dứt như thế, kết hôn rồi có phải dự báo ngày tháng trên hoa gheo nguyệt của mình cũng chấm dứt.

Tay cầm tin nhắn ảm áp kia, bên nặng bên nhẹ tất nhiên không nói cũng rõ, có cô vợ tâm lý như vậy, não tàn mới bỏ qua, trong đầu tổ chức hai tin nhắn.

Một ngày quá dài, một ngày quá ngắn, anh muốn ngày ngày cùng em đi tới vĩnh viễn ..” Không câu này mập mờ quá, với trí thông minh của Hạnh Nhi không hiểu, phải Phí Béo mới hiểu nổi.

Hay trên gheo một chút: “Em biết anh ngắn dài, anh hiểu em nông sâu ...” Không, không, thế này dâm dăng quá, ăn chửi bỏ mẹ.

Hay trực tiếp chút: “Không lẽ được đâu, chỉ thiếu lấy giấy chứng nhận, gấp làm gì?” ha ha, cái này thế nào cùng làm Hạnh tức điên.

Cười một mình như thằng ngốc mãi

Hạnh

Nhi

mà

không nghĩ được nên gửi tin nào, chợt có tiếng gõ cửa, vội cất di động đi: “Ai, vào đi.”

Khẩu khí không tốt lành, có điều người đi vào sắc mặt cũng bất thiện, phải khom lưng mà đi, vì sao, cao quá chứ sao? Làm

Giản Phàm nhíu mày, Tần Cao Phong tới, theo sau còn có chủ nhiệm Điêu, Mạnh Hương Duệ, mặt mày ai nấy nghiêm trọng.

Nhìn là biết chẳng có chuyện gì tốt lành rồi, Giản Phàm thâm thở dài.

Chương 160: Thù và oán khó giải. (1)

“Không hoan nghênh tôi tới à?” Tần Cao Phong ngồi xuống bên giường, thái độ này dù không hoan nghênh cũng chẳng đi.

Túc xá của đội cảnh sát đơn giản, hai giường một tủ, Giản Phàm ngồi trên ghế quay đầu sang bên, Lão Mạnh quan tâm hỏi: “Không nghỉ ngơi à?”

Giản Phàm không đáp, cũng chẳng buồn nhìn, tiếp tục dựa lưng vào ghế nghĩ chuyện của mình.

“Sao thế, sao không nói gì vậy, Giản Phàm!” Chủ nhiệm Điều hồ nghi, không hiểu sao đột nhiên lại tiếc chữ như vàng.

“Giản Phàm, chúng tôi...” Mạnh Hương Duệ định phá vỡ không khí trầm mặc.

“Đừng ...” Tần Cao Phong nheo mắt nhìn Giản Phàm như khiêu khích: “Để cậu ta đoán xem.”

Giản Phàm cười nhạt: “Còn phải đoán à, viết hết lên mặt các vị rồi, Hàn Công Lập khai rồi chứ gì?”

Lão Mạnh giơ ngón cái lên, không đơn giản, chủ nhiệm Điều khen ngợi, Tần Cao Phong đặc ý như trúng phần thưởng nhỏ, còn Vương Kiên đã lĩnh giáo bản lĩnh của thần tượng rồi, không lạ nữa.

Tần Cao Phong đưa tài liệu cho Giản Phàm: “Mượn cái đầu cậu một phen, xem hẳn khai thật hay giả ... Bây giờ thời gian eo hẹp lắm rồi.”

“Ái chà, được lãnh đạo coi trọng đúng là khác nhỉ.” Giản Phàm chẳng nhận mà còn mỉa mai một câu, khỏi phải nói sáng nay lãnh đạo tới thị sát, hỏi tới vụ án, phía dưới phải toàn lực ứng phó, không moi ra được cái gì thì khó ăn nói.

Tần Cao Phong chép miệng: “Đừng khó chịu, giờ báo án cũng có quỹ phần thưởng, không bạc đãi cậu đâu.”

Một câu nói đùa làm Lão Mạnh và chủ nhiệm Điều đều bật cười, xem ra đây là cách nói chuyện bình thường của họ, giống giọng điệu của dân XHĐ. Ai cũng cho rằng Giản Phàm đang bất mãn, phải nói khó một phen, ấy vậy mà thoáng cái y đã xoay

ghế sang cười tươi nói: “Tôi cần gì phải xem cũng biết thăm vấn chẳng ra được cái quái gì có giá trị, hẵn hoặc không biết, hoặc biết cũng chẳng khai ra thứ hữu ích.”

Lão Mạnh đành đi thẳng vào chủ đề, Hàn Công Lập sau khi bị bắt không lâu thừa nhận hai ngày trước vụ án được người ta thuê theo dõi một chiếc Audi, ngày 29 đúng là có tới nhà hàng Mã Lệ Nhã đón một nữ nhân, lái xe tới Nam Quán Khẩu rồi quay về, nguyên nhân là kỹ thuật lái xe của hẵn có tiếng, mà đón người vào giờ cao điểm, thù lao xong việc là 1.5 vạn ... Còn về người thuê là một nam một nữ, tên Anh Cường và Nha Nhi, bọn họ xưng hô với nhau như vậy. Hiện đang căn cứ lời khai vẽ phát họa, các tổ thực địa đợi truy bắt.

“Nói dối, quá trình là thật, nhưng chỗ quan trọng lại nói dối.” Giản Phàm nghe Lão Mạnh giới thiệu xong đánh giá một câu làm chủ nhiệm Điều cưỡng lên, còn chế giễu Tần Cao Phong: “Đội trưởng Tần, chẳng lẽ trình độ của anh thụt lùi thăm hại như vậy à?”

“Cái thằng nhãi này.” Tần Cao Phong giơ tay dọa đánh: “Tên này ở thành nam cũng có chút tiếng tăm, về lý luận mà nói, chơi xe mười mấy năm, lại có bối cảnh giang hồ, lý luận thì chắc chắn không sạch sẽ gì. Nhưng không, lý lịch rất sạch sẽ, tiếng tăm cũng tốt, đúng một lần mua dâm bị phạt 5000, càng tra không ra càng đáng nghi.”

Lão Mạnh không hiểu lối suy nghĩ của hình cảnh, dò hỏi: “Đội trưởng Tần, ý anh là?”

“Hoặc là người mới, bị bắt một cái sợ quá khai hết rồi, nhưng hẵn không phải loại chim non, tội tòng phạm bắt cóc không phải nhẹ, vậy mà hẵn nhận một cách thống khoái, rất vô lý. Tham dự lại không nói ra được tên hai người thuê mình, vụ án này tà môn, khó chơi hơn cả không có manh mối.” Tần Cao Phong rít một hơi thuốc, khi khói từ mũi nhả ra rất ít, động tác này chứng tỏ hẵn thực sự gặp khó rồi.

“Có khả năng chứ.” Mạnh Hướng Duệ tiếp lời: “Vì bảo mật, hai kẻ bắt cóc bỏ số tiền lớn thuê Hàn Công Lập theo dõi, chờ người bỏ trốn, vền vẹn để lái xe thôi không can dự vào việc khác là hợp lý.”

“Không hề hợp lý.” Giản Phàm đứng dậy đi ra cửa sổ, cả đêm không ngủ làm hai mắt ran rát, đầu óc có chút lơ đãng, cần dùng hơi lạnh buổi sáng kích thích: “Tôi tìm hiểu được một chuyện, Hàn Công Lập chiếm 20% cổ phần xưởng sửa xe, ngoài ra với kỹ thuật cao siêu của hắn, một tháng kiếm chừng một vạn không khó, đi theo một nữ nhân ba ngày, ngu ngốc tới mấy cũng biết chuyện gì, với thân phận của hắn mạo hiểm phạm pháp kiếm chút tiền đó sao?”

“Nếu hắn được chia cả tiền chuộc?” Lão Mạnh hỏi lại.

“Thế thì thành đồng phạm rồi, không biết hai người kia là ai thì tương lai chia thế nào?” Giản Phàm xua tay phản bác ngay.

“Vậy nếu hắn tham tiền, ngay cả số tiền nhỏ cũng muốn thì sao?”

“Tôi còn biết một chuyện nữa, Thương Đại Nha nói kẻ này quan hệ mật thiết với kẻ tổ chức đánh bạc ở thành nam, nhà cái, con bạc ra ngoài đều do hắn lái xe, về lý luận mà nói là đối thủ của Thương Đại Nha ... Với kỹ thuật lái xe của hắn, hệ số an toàn cao, thu nhập mỗi ngày tới hàng nghìn, dùng 1.5 vạn mà đòi mua chuộc hắn đi bắt cóc? Thêm vào hai số không cũng chẳng đáng.” Giản Phàm tiếp tục bác bỏ ý kiến của Lão Mạnh: “Trước đó tôi suy xét hắn sẽ dùng thái độ gì ứng phó với thẩm vấn, đoán rất nhiều khả năng, không ngờ hắn khai nhanh như thế ... Vậy chúng ta tránh nặng tìm nhẹ rồi, nếu không chẳng thể nào lại chịu hợp tác, hay các anh nghĩ rằng hắn sợ cảnh uy mà chúng ta thể hiện đêm qua?”

Chủ nhiệm Điều không phạt ý vì mấy lời chướng tai đó, kỳ thực mấy thẩm vấn viên cũng giữ thái độ hoài nghi, chẳng may dựa theo miêu tả của Hàn Công Lập mà đi tìm người thì nói không chừng thành trò hề lớn.

“Giản Phàm, làm sao cậu biết nhiều chuyện về Hàn Công Lập như thế?” Lão Mạnh nhận ra một chuyện, Giản Phàm không ra khỏi phòng, không tham gia thẩm vấn mà còn biết nhiều hơn bọn họ.

Chủ nhiệm Điều vỗ trán nhớ ra một người được Giản Phàm xin: “Thương Đại Nha à?”

“Đúng thế, với bối cảnh của hẳn tra ra những tin này dễ hơn chúng ta, Hàn Công Lập có vợ mở hiệu bán dầu bôi trơn, con gái năm nay sáu tuổi, hộ tịch là xã Đại Thanh trấn Vương Quận huyện Thanh Từ, phát lên chưa bao lâu. Một tên tài xế nghèo dựa vào cái gì phát tài, khoản tiền đầu tiên kiếm được ở đâu? Có hai loại khả năng, một là hẳn tham gia bắt cóc, được chia phần, hai là bị người ta nắm được điểm yếu, không dám không làm, làm không dám khai.”

“Đội trưởng Tần, anh thấy thế nào?” Chủ nhiệm Điều hỏi y, rất lo thăm vấn viên moi được ra tin giả: “Các anh vây bắt trọng phạm, đặc cảnh chúng tôi giúp không ít, vụ án này bên trên gây sức ép ghê lắm, phó sở trưởng Mạnh tới xem hiện trường rồi, chẳng may hỏi tới, con tin chết, nghi phạm bắt cóc không tìm ra thì chúng tôi hết đường ăn nói.”

Tần Cao Phong hiểu ý chủ nhiệm Điều muốn hẳn dùng chút thủ đoạn kỹ thuật, ai chẳng biết hẳn nổi tiếng vì nhiều lần "quá tay" với nghi phạm tới mức vào ban đốc sát, chơi súng thì hình cảnh không bằng đặc cảnh, thủ đoạn phá án thì hình cảnh hơn: “Chúng tôi có thể thăm vấn được, nhưng khó mà làm được trong thời gian ngắn như thế, huống hồ chúng ta nắm được quá ít thông tin.”

Giản Phàm tặc lưỡi làm ra âm thanh rất xem thường: “Cần gì mất nhiều thời gian, cho tôi nửa tiếng là đủ, chủ nhiệm Điều, thế nào?”

Chủ nhiệm Điều mừng rỡ, còn chưa hỏi biện pháp đã đồng ý ngay, ông ta túng quá làm liều rồi: “Được, chỉ cần hữu dụng.”

Giản Phàm cười rất âm hiểm, phẩy tay: “Vương Kiên, ra ngoài đợi.”

Á!? Đến đoạn hấp dẫn nhất lại đuổi mình ra ngoài, lưu luyến quay đầu nhìn mấy lần mới ra ngoài, cố áp tai lên cửa vẫn không nghe thấy bên trong bàn bạc chuyện xấu xa gì.

Chương 161: Thù và oán khó giải. (2)

Một cái xe thùng đi ngược từ từ tiếp cận cửa một căn nhà màu xám trong chi đội đặc cảnh, tường cao, lưới điện, đây là trại tạm giam.

Nghi phạm Hàn Công Lập đeo còng toàn thân, đầu bị trùm kín, bị người ta xách lên xe, xích vào ghế sắt, trong khoang xe kín mít, tối đen không nhìn thấy ngón, ở cái xe áp giải trọng phạm này chỉ có thể nhìn thấy một thứ: Bóng tối.

Xe được bịt rất kín, không cảm giác được xe di chuyển, trùm mặt chỉ cảm giác được tiếng động cơ khe khẽ, trong hoàn cảnh đó cảm giác duy nhất tràn dâng trong lòng là xong rồi.

Xong thật rồi, ngày về xa xăm, cuối cùng không ngờ tới báo ứng thế này, e quay đầu lại chẳng còn gì, vợ trẻ con thơ, giờ không biết ở nhà ra sao. Vất vả phấn đấu kinh doanh bao năm, hết rồi, đời này của mình hết rồi ... Tuy nói đi đêm lắm phải có ngày gặp ma, mình rửa tay rồi còn nhảy vào vũng nước đục này, Hàn Công Lập càng nghĩ càng hối hận.

Phạm vi hoạt động của hắn rất hữu hạn, không biết do ám thị tâm lý hay sao, cảm thấy lưng ngứa ngáy, ngứa toàn thân, không không cách nào gãi được, cử động mạnh một chút là còng siết vào người, tư thế ngồi càng ngồi càng khó chịu.

Hàn Công Lập ngồi trong bóng tối, bốn xung quanh im phăng phắc, không rõ thời gian trôi đi bao lâu, thi thoảng toàn thân run lên.

Là do lạnh? Hay sợ hãi?

“Vương Kiên, hạ thấp nhiệt độ xuống, dần dần tới 5 độ.” Trong chiếc xe việt dã đi theo sau xe thùng, Giản Phàm chỉ huy qua bộ đàm, bắt gặp ánh mắt kỳ dị của Tần Cao Phong, giải thích qua loa: “Đội trưởng Tần, đừng nhìn tôi, đây là thành quả học tập đấy, anh cái gì cũng tốt, chỉ có điều không chịu học cái mới, chủ nghĩa kinh nghiệm quá nặng. Khoa học chứng minh, cái lạnh tăng cường cảm giác sợ hãi, bóng tối càng khuếch đại cảm giác tâm lý hoang mang, đây mới là đỉnh cao thẩm vấn, đột phá

trực tiếp vào phòng tuyến tâm lý, chứ như các anh vẫn dùng mấy trò bạo lực, cũ rồi.”

Tần Cao Phong mỉm cười ngọt nhạt: “Vẫn chịu khó nhỉ, hay là về làm cảnh sát vài năm, dạy đám trẻ tuổi vài thứ mới mẻ? Học mà không ứng dụng thì tiếc quá.”

“Lương tháng 10 vạn có thể nghỉ, không thì miễn bàn.” Giản Phàm nghênh ngang hét giá.

“Thôi đi, cậu có cho tôi 10 vạn, tôi cũng chẳng thèm nhận cậu, có cậu ở bên cạnh, tôi giảm thọ chục năm là cái chắc, lỗ vốn.”

Giản Phàm đốp chát: “Xì, cảnh sát các anh ngày ngày làm chuyện thất đức, giảm thọ mười năm là may lắm rồi đấy.”

“Vậy sao hôm nay cậu lại còn làm?” Tần Cao Phong phản đòn.

“Ha ha ha, các anh lợi dụng tôi, chẳng lẽ tôi không thể lợi dụng các anh được à? Dù sao xảy ra chuyện thì các anh chịu chứ ai đổ lên đầu tôi được? Tôi đã nói trước rồi, tất cả hậu quả tự chịu.” Giản Phàm đắc ý hết cỡ, hiếm khi làm bậy không phải chịu trách nhiệm thế này, tội gì không chơi cho sướng.

“Cậu cũng cẩn thận, chớ qua lại quá gần với đám người đó, nếu không khó tránh khỏi bị cuốn vào, đừng mong ai cũng nghĩa khí như Đường Đại Đầu.” Tần Cao Phong hiếm khi tâm khí ôn hòa hòa nói một câu như vậy, đương nhiên là ám chỉ nguồn tin tức của Giản Phàm.

“Cám ơn anh, đội trưởng.”

“Hừ, khỏi khách khí, cậu cởi cảnh phục không thành thổ phỉ tội phạm là tôi thấy thỏa mãn lắm rồi.” Tần Cao Phong nói một câu tử tế là lại khôi phục giọng điệu quái gở của mình.

Vậy tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

Điều này vắn vện bốn người biết, e không bao giờ truyền tới tai người thứ năm, ba cảnh sát thật gã đầu gã tai rất lâu cuối cùng bị tên cảnh sát giả thuyết phục.

Xe đi được 2 km, chủ nhiệm Điều lấy danh nghĩa chỉ nhận hiện trường đưa nghi phạm đi, bốn xe hộ tống trước sau cách mấy chục mét, rời chi đội chừng 10 phút nhận được lệnh dừng xe, năm xe dừng lại. Giản Phàm và Tần Cao Phong xuống xe, chủ nhiệm Điều ở phía sau đi tới mặt mày nghiêm trọng: “Nửa tiếng,

giờ là 10 giờ 50, muộn nhất 11 giờ 30, nếu không có kết quả, đành phải tin khẩu cung của hắn.”

Không nói gì, Tần Cao Phong nhìn Giản Phàm, tên này mặt tự tin mười phần. Hắn lấy làm lạ, mình luôn mắng chửi đấm cúp dưới bị Giản Phàm xỏ mũi, nghe theo y đi làm mấy chuyện vớ vẩn. Giờ đến lượt bản thân, thậm chí Lão Lục, bí thư Ngũ, ai ai cũng biết tên này gian như quỷ, vậy mà lần nào cũng bị ma đưa lối quỷ dẫn đường nghe y ... Giờ danh sách nạn nhân mỗi ngày tăng lên, lan sang cả đặc cảnh rồi.

Vòi bạch tuộc của tên nhóc này càng vươn càng xa.

Chìa khóa tra vào ổ, cửa mở ra, Tần Cao Phong và Giản Phàm đã thay cảnh phục cúi đầu vào khoang xe, xe đóng lại, tiếp tục lên đường.

Đi đâu, làm gì?

Đối với nghi phạm mà nói không quan trọng, chỉ biết chấp nhận số mệnh.

Mũ trùm đầu bị kéo ra, Hàn Công Lập phát hiện trong khoang xe đã bật đèn vàng tù mù có hai cảnh sát mặt mày hung tợn xuất hiện trước mắt. Một cực kỳ cao lớn, ngời mà cao gầy khoang xe, một ít tuổi hơn, mặt có vết sẹo dài, dưới ánh đèn mờ trông như lệ quỷ.

Mắt Giản Phàm có chút thương hại, từ khi từ chức rồi, thứ y cảm thấy thoải mái nhất là không phải đối diện với cảnh thẩm vấn thế này, đối đa phần cảnh sát, nghi phạm là tội phạm, không có thương xót, nhưng y mãi không thể luyện ra tâm thái đó. Mỗi nghi phạm dù phạm tội cũng có cả câu chuyện phía sau, đều có mặt đáng thương, ngay cả kẻ như Tề Thụ Dân cũng thế.

Nhưng ông trời lại lần nữa trêu chọc y rồi, ngay lúc tưởng như sắp yên ổn lập lên gia đình nhỏ êm ấm của mình, lần nữa bị lôi kéo vào chuyện y ghét phải làm nhất.

Đôi khi Giản Phàm cũng nghĩ, có phải mình bị đa nhân cách không? Kỳ thực rõ ràng chuyện này y có thể tránh được, rõ ràng mình rất căm ghét, vậy mà không hiểu thế nào, mình vẫn làm.

“Hàn Công Lập ngẩng đầu lên, tao hỏi mày, lời mày khai có phải sự thực không?” Tần Cao Phong nói còn lạnh hơn nhiệt độ trong hoang xe.

“Vâng, toàn bộ là sự thực.” Hàn Công Lập run run rất đáng thương.

“Nhưng có người không tin mà.” Tần Cao Phong nhìn xoáy vào nghi phạm, tay không biết làm thế nào đã xuất hiện một bức ảnh: “Biết hẳn không?”

Nghi phạm nhìn một cái giật mình, gật đầu, đặc trưng thế này không biết cũng khó.

“Kéo Thương Á Quân dính líu vào vụ án này là thất bại lớn nhất của bọn mày, hẳn có chứng cứ văng mặt, đã thoát khỏi liên quan. Theo hẳn khai báo, kẻ chơi xe ở khu thành nam có thể khiến việt dã vượt qua BMW chỉ có mày thôi, danh nhân như thế muốn che dấu cũng khó ... Nghe nói đối thủ cạnh tranh của hẳn là ông chủ của mày, Phương Hữu Tín phải không? Tụ tập đánh bạc, đưa đón con bạc, đều có có phần của mày, nhân vật như mày thì thoảng thua tới vài vạn ... Đương nhiên chuyện này ngoài phạm vi của đặc cảnh, bọn tao không quan tâm, tao chỉ lấy làm lạ, 1.5 vạn mà mua chuộc được mày bắt cóc tổng tiền à?”

“Tôi, tôi đã khai hết rồi, tôi không biết đối phương là ai ...” Nghi phạm môi run bần bật, ánh mắt cầu khẩn, giọng sợ hãi thấy rõ.

Giản Phàm rút điện thoại nói chuyện vài câu, sau đó quay sang gật đầu, Tần Cao Phong đứng dậy, tóm lấy Hàn Công Lập như gà con, mở cửa sổ sắt ở bên khoang xe, ấn mặt hẳn vào đó, giọng hung dữ: “Có câu nói chọc trời chọc đất chớ chọc lưu manh, người không tin mày tới rồi đó ... Tao bảo mày kéo thẳng lưu manh đó vào là thất bại lớn nhất mà.”

Mắt Hàn Công Lập mở to, bất tri bất giác xe đã tới cửa nhà hẳn, trước mắt là xe của vợ hẳn, cách đó không xa là đám lưu manh đi xe mô tô, tóc tai như đám thổ phỉ, tên có hai răng cửa to tướng, không phải Thương Đại Nha thì là ai?

“Gọi điện thoại cho Thương Đại Nha, báo hẳn, hôm nay không ai quản, muốn trút giận thế nào cũng được ...”

Tần Cao Phong vừa nói vừa chỉ huy Giản Phàm, một lúc sau một viên gạch ném rầm vào chiếc xe Huyndai của vợ Hàn Công Lập, làm thùng xe lõm vào. Thương Đại Nha không biết quát tháo cái gì, một đám lưu manh cầm ống tuýp vọt nhọn, xích sắt

xông tới, đập phá rầm rầm, thoảng cái chiếc xe mới công thành đồng sắt vụn.

“Mày nghĩ cho kỹ đi, nói thật thì tao bảo Thương Đại Nha dừng lại, nếu không hậu quả không tưởng tượng được đâu.” Tần Cao Phong không nhìn thấy mặt nghi phạm, nhưng chắc chắn không thể hay ho được.

Ngoài kia đám lưu manh ác ôn sau khi phá xe còn chưa hả, kéo nhau xông vào nhà, Hàn Công Lập vùng vẫy như con thú điên, gào thét văng cả nước bọt: “Bọn mày sẽ bị báo ứng, bọn mày không chết tử tế đâu. Bọn chó! Chúng mày là bọn chó má!”

“Ngược lại, đó là báo ứng của mày.” Tần Cao Phong gằn giọng nói bên tai: “Mày bắt cóc một cô gái yếu đuối, giờ đã hiểu thống khổ mày gây ra cho người khác rồi chứ, tao không sợ báo ứng ... Nhìn đi, chúng vào tìm vợ mày rồi .. Nói, là ai?”

“Thằng vương bát đản, tao làm ma cũng không tha mày ...”

Hàn Công Lập cuồng nộ vùng vẫy, nhưng Tần Cao Phong chỉ cần một tay đủ dí mặt hắn dính vào cửa sổ: “Kẻ ác tao còn không sợ, sợ gì ma ... Nói đi, là ai?”

“Thằng chó, có giỏi giết tao đi.” Hàn Công Lập bị kích thích càng thêm ngoan cố.

“Hôm nay bị giết, bị chơi không phải là tao đâu, nhìn vào nhà mày đi ..”

Cửa sổ tầng ba, một nữ nhân tóc xoăn dựa lưng vào song cửa sổ, đang khóc lóc, chống cự, Hàn Công Lập nhìn rõ Thương Đại Nha vung tay tát mấy cái, gào rú: “Thương Đại Nha, tao giết cả nhà mày.”

“Nói là ai bắt cóc con tin?” Tần Cao Phong rống lớn hơn, tay bóp càng chặt.

“Tao không biết.” Hàn Công Lập mắt như muốn toét ra, răng nghiến ken két.

Tần Cao Phong kéo đầu hắn ra, đập một phát vào tường: “Ngay cả vợ mà còn chẳng cứu được, còn ra vẻ nam nhân cái gì?”

“Không biết, tao không biết ...” Hàn Công Lập gằn như ngạt thở, lửa giận và sợ hãi cùng lúc khiến người hắn hư thoát.

Giản Phàm là kẻ đầu têu mà nhìn cảnh đấu tranh kịch liệt này không khỏi choáng váng, sồn hết gai ốc, đồng thời hoài

ngghi chính phán đoán của mình. Cứ tưởng lần này khiêu chiến giới hạn của nam nhân, không ngờ còn khiêu chiến giới hạn điên cuồng của nam nhân.

Cảm giác nghi phạm trong tay không còn sức chống cự rồi, Tần Cao Phong buông tay, để đối phương nhũn người ngã xuống sàn, Giản Phàm thương hại định đỡ dậy, nhưng bị Tần Cao Phong thô bạo đẩy sang bên.

“Đừng vội, mới chỉ bắt đầu thôi, lát còn quay phim cho mày xem từ từ ... Mày chơi xe mười mấy năm tao chơi người mười mấy năm, lưu manh ác ôn ở Đại Nguyên này tao biết quá nửa, tao bảo chúng tới, chúng không dám không tới ...” Tần Cao Phong giọng không có chút thương xót nào, đá nghi phạm một phát: “Mày đừng nghĩ mày khai ra cái tội nhỏ xíu là xong, mày nghĩ mày khôn ngoan lắm à? Đợi con tin chết rồi đồng phạm của mày chạy mất, tội sẽ đổ hết lên đầu mày ... Chưa hết đâu, ngày mai tao phá ổ bạc của Phương Hữu Tín, nói là mày khai ra, sẽ có thêm một bọn nữa tới tìm vợ mày ... Kết cục vợ mày không khá hơn con tin mày bắt đâu, loại chó má như mày bày đặt làm hảo hán à? Thứ súc sinh, thông thả thôi, tao khối thời gian để chơi với mày.”

Lực lượng quá chênh lệch, Hàn Công Lập chết lặng như bộ mặt sắt đá như không gì lay chuyển được của Tần Cao Phong, biết chống đối vô ích, nén đau lồm ngồm bò dậy, van xin: “Đại ca, anh giết tôi đi, giết tôi đi, tha cha mẹ con họ, xin anh.”

“A, chắc, tao quên, mày không nói thì tao quên mày còn đứa con gái, ha ha ha, trò này càng ngày càng hay.” Tần Cao Phong cười hết sức rùng rợn.

“Tôi khai, tôi khai ... Khổng Tân Cường ... là Khổng Tân Cường.” Một câu hết sức máu lạnh ấy làm phòng tuyến tâm lý của Hàn Công Lập sụp đổ tức thì, chưa hỏi đã khai.

Giản Phàm cũng như trút được gánh nặng, chân nhũn ra ngồi xuống ghế, tay nắm chặt gối mới không run, nếu không phải là Tần Cao Phong ở đây, e là y bị tên này qua mặt rồi, kể cả biết đối phương che dấu cũng không đủ tinh thần tiếp tục.

Mẹ nó, Tần Cao Phong là tên biến thái, bảo sao vợ không chịu nổi bỏ đi.

Tần Cao Phong thừa thắng truy hỏi: “Nữ là ai?”

“Mạch Yến, biệt danh Nha Nhi, tình nhân Khổng Tân Cường, một kẻ là Ma Tam Oa, một kẻ là Thứ Đầu, tôi chỉ biết biệt danh không rõ tên.” Hàn Công Lập vừa rơi nước mắt vừa khai.

“Địa điểm?”

“Nhà Tam Oa ở thôn Dã Mã trấn Phần Tây ... Đại ca, xin anh, xin anh tha cho mẹ con họ.”

-“Chưa xong đâu, mày nói sai nửa chữ thì tự chịu hậu quả.”
Tần Cao Phong hát hàm: “Gọi điện.”

Giản Phàm rút điện thoại ra.

Tần Cao Phong lại kéo Hàn Công Lập lên, ấn mặt hắn vào cửa sổ: “Trò hay phải xem cho trọn, nhìn đi!”

“Xin anh, tôi không muốn, tôi không ...”

Tiếng kêu tới đó ngưng bật, chỉ thấy nữ nhân bị ấn vào cửa sổ như sắp bị cưỡng bức đột nhiên quay đầu lại, vẫy vẫy tay cười, Hàn Công Lập mắt mở to mấy lần, nhà thì nhà mình, xe là xe mình, nhưng ... không phải vợ mình.

Xong rồi! Lần này xong thật rồi.

Bốn xung quanh tiểu khu không có một ai, tất cả bị đặc cảnh khống chế rồi, chỉ cần chú ý chút sẽ phát hiện ra vấn đề, nhưng nghi phạm bị giam trong xe tối, bị uy hiếp, lại thêm diễn viên quần chúng Thương Đại Nha tích cực biểu diễn, không tin không được.

Ngoài xe Thương Đại Nha dẫn một đám lưu manh từ xa vẫy tay chào, Giản Phàm chấp tay đáp lễ, ngoài tầm nhìn là xe chỉ huy của chủ nhiệm Điêu, tới đây vự án tiến một bước lớn, chỉ nghe nửa đầu lời khai đã đủ khiến người ở lại trung tâm reo hò.

Xung quanh tiểu khu mười mấy chiếc xe dân dụng đồng loạt lên đường, điểm tới là Nam Quán Khẩu, địa điểm mà nghi phạm khai báo.

Trong tiểu khu, những người dân bị cảnh cáo ở nguyên trong nhà tận mắt chứng kiến đám lưu manh đập phá xe, đến khi người đi hết mới đổ ra khỏi nhà, vây quanh cái xe hỏng, chửi bới cả người mặc cảnh phục lẫn không mặc cảnh phục.

“Giản Phàm, cậu đã bao giờ bị lương tâm khiến trách chưa?”
Tần Cao Phong rất khó chịu, thậm chí kiêu này chẳng thống

khoái bằng đấm một trận, vừa rồi tở ra máu lạnh, nhưng bản thân hẳn cũng chịu gánh nặng tâm lý không nhỏ.

Giản Phàm giơ tay lên: “Anh xem đi, tay tôi chưa hết run đây này, luận máu lạnh anh hơn tôi gấp bội phần ấy. Mẹ nó, sau này tôi không trêu anh nữa.”

Tần Cao Phong thấy Giản Phàm cố tình không hiểu câu hỏi của mình, thở dài dập điếu thuốc: “Cha mẹ cậu đều là người thật thà, sao sinh ra thứ quái thai như cậu?”

“Đội trưởng, đó là vấn đề của xã hội, chẳng liên quan gì tới cha mẹ tôi, đừng lôi họ vào.” Giản Phàm đi lên xe đóng sầm cửa lại, ghét nhất ai nhắc tới cha mẹ mình kiểu ấy.

Chương 162: Nút thắt nhiều năm. (1)

“Mọi người giải tán, giải tán đi ... Vừa rồi chúng tôi chấp hành nhiệm vụ, bắt một nghi phạm trọng yếu ... Mọi người chú ý, đám người này chuyên đi xe moto đập phá xe hơi của người khác, ai có xe trông coi cẩn thận ...” Dân cảnh tới hiện trường giải thích như thế, chân tướng bị che đậy, người dân quan tâm xe của mình, xôn xao thảo luận dần tản đi.

Thương Đại Nha nghênh ngang dẫn đám đàn em đi ra, vốn nhìn xung quanh toàn xe cảnh sát nên đám lưu manh hơi ngán, nhưng nhận được mệnh lệnh là cảnh sát chỉ duy trì trật tự không bắt người, lại có vài cảnh sát vẫy tay với họ, tự tin bành trướng: “Nhìn thấy chưa các anh em, cớm là anh em của chúng ta, sau này kẻ nào chọc chúng ta, đánh chết mẹ chúng.”

Cả đám người rú ga hò hét như điên ngoài đường, làm ai thấy cùng tránh.

“Nha ca, Tiểu Quỳnh thì sao?” Một tên thủ hạ hỏi, đang nói tới người đóng vai vợ Hàn Công Lập.

“Sao là sao?”

“Anh tát mấy cái súng cả mặt, người ta đòi thêm tiền.”

“Thêm tiền cái rắm, bắn một phát mới 200, tát 2 cái chẳng cần dạng chân ra đã có 500 còn chê ít à?” Thương Đại Nha chửi một câu, bác bỏ yêu cầu phí lý của nữ chính Tiểu Quỳnh.

Một đám người đập xe ngay trước mặt cảnh sát, lại còn diễn trò lưu manh thích nhất, tên nào tên nấy đều cảm thấy mình cực kỳ uy phong, nhao nhao hưởng ứng Nha ca!

Nói đi cũng phải nói lại, nghe nói thời đại này, loại người nào cũng thiếu, chỉ không thiếu loại thối nát, trên có quan phụ mẫu, dưới có đám giải tỏa, ở giữa có công an và thành quản, có ai không hoành hành ngang ngược hơn đám lưu manh này vài phần? Cho nên đám lưu manh đi nghênh ngang giữa phố tưởng mình ghê gớm lắm, kỳ thực cũng chẳng mấy ai thèm ghé mắt, cuộc sống vẫn vậy diễn ra thôi ...

Thông tin từ xe áp tải truyền về tới phòng kỹ thuật, từng chút tin tức của nghi phạm dần hội tụ hoàn chỉnh.

Ma Tam Oa biệt hiệu Ma hoa, tên còn lại là Cảnh Kim Quý biệt danh Thứ Đầu, được đồn công an Tây Trấn phán hồi lại là hai tên lưu manh tai tiếng, đánh bạc, lừa đảo, hành hung, hồ sơ đã chất thành đống. Không Tân Cương phải truy tới phía công an Tấn Trung, là tên vừa mãn hạn tù, không nói loại đã qua rèn luyện này đóng vai trò lập kế hoạch và tổ chức, còn nữ nhân kia thì chưa đủ thông tin, không có tiền án, rất khó tra.

Bốn chiếc xe đội đầu tiên đi tới trấn Phần Tây, công an địa phương đã nhận được lệnh hiệp trợ, dọc đường tiếp tục tranh thủ tra hỏi, chủ nhiệm Điều luôn mồm xuýt xoa: “Cao Phong, anh chàng này đúng là nhân tài đấy, làm sao mà đội trọng án lại nữ thả đi?”

“Cậu ta muốn đi, mới đầu cậu ta làm cảnh sát là do trong nhà bỏ mấy vạn ra mua chỉ tiêu, làm cảnh sát có hai năm bị đóc sát bắt đi bốn năm lần. Một lần chính tôi muốn lột cảnh phục của cậu ta, nhưng cậu ta đều lừa gạt qua hết ... Đến lần cuối cùng ai cũng nghĩ công thành danh toại rồi thì cậu ta lại treo súng bỏ đi ... Một thời mọi người tung hô cậu ta là vua kỳ án, ai dám nói cậu ta không có tài? Những vụ án cậu ta từng phá, chỉ cần tùy tiện lấy ra một cái thôi đủ khoe suốt đời, bao năm qua, thủ hạ của tôi mấy chục người từ chức, khai trừ, thậm chí vào tù, chỉ có cậu ấy là người khiến tôi thấy nuối tiếc.” Tần Cao Phong xem tư liệu truyền qua PDA, thở dài.

“Hay chúng ta tuyển dụng đặc biệt đi, bây giờ kẻ ngồi ăn không làm quá nhiều, chỉ cần cậu ta chịu, có bí thư Ngũ ủng hộ, chuyện này không khó.” Chủ nhiệm Điều xem hồ sơ của Giản Phàm rồi, rất muốn kéo về đội của mình.

“Giờ khác xưa rồi, cậu ta là ông chủ, tháng kiếm không dưới chục vạn, thậm chí thời làm đầu bếp, tôi nghe nói lương tháng cũng cả vạn, hai chúng ta có góp lương vào cũng không đủ nuôi đâu.” Tần Cao Phong cảnh tỉnh: “Huống hồ cậu ta ra chiêu không theo quy củ, như chuyện hôm nay ấy, chúng ta kinh hồn táng đảm, với cậu ta chỉ như cơm bữa, anh thật sự muốn dùng à?”

“Cái này ... Ài, cậu ta đúng là thái quá ..” Chủ nhiệm Điều nghi mình quen biết Giản Phàm hai ngày mà đã gặp đồng chuyện dở khóc dở cười, thực sự cân nhắc lại.

Nói chuyện một lúc chợt nhận ra hồi lâu không nghe thấy Giản Phàm và Hàn Công Lập nói gì, chủ nhiệm Điều ngạc nhiên: “Sao không thấy nói nữa?”

“Im lặng càng lâu càng chắc chắn, Hàn Công Lập còn che giấu chuyện khác.” Tần Cao Phong khẳng định.

“Liệu có moi ra được không?”

“Mười phút thôi, chưa tới nơi là có kết quả, anh tin không?”

Tần Cao Phong tựa hồ chẳng còn lạ gì nữa, chủ nhiệm Điều thì càng thêm hiếu kỳ.

Trong thùng xe áp tải, Giản Phàm sau khi truy hỏi chi tiết về vụ án, xác nhận tài liệu thân phận 4 nghi phạm còn lại, hỏi xong liền im lặng.

Có thể nhìn ra nghi phạm đã tuyệt vọng, tinh thần kiệt quệ, hỏi gì đáp nấy hết sức máy móc, đôi mắt như đã chết.

Vì thế Giản Phàm im lặng, cân nhắc có nên thực hiện bước tiếp theo kế hoạch không, nghĩ một lúc, cầm điện thoại gọi cho Lão Mạnh, sau đó đưa cho Hàn Công Lập, hẳn không dám nhận, sợ quá rồi.

“Đừng lo, là con gái anh Nhiếp Nhiếp, mẹ con họ an toàn, chúng tôi xét tới khả năng đồng bọn của anh làm hại người nhà anh, cho nên đưa họ về chi đội. Trước khi vụ án kết thúc, bọn họ được hưởng thụ tư cách bảo hộ nhân chứng, nghe đi, con gái anh đang gọi đây ...”

Trong điện thoại truyền ra tiếng gọi "cha .." nho nhỏ, Giản Phàm không đành lòng quay đầu đi, Hàn Công Lập như người chết đuối vớ được cọc, nhào tới lấy di động.

“Nhiếp Nhiếp ... Cha đây, con và mẹ ở đâu ... Khỏe, ba khỏe lắm, cha phải đi xa, con ở nhà nhớ nghe lời mẹ ... Nhất định rồi, cha về sẽ mua thật nhiều quà cho con ... Ừ, búp bê Barbie chứ gì, cha không quên đâu ...” Hàn Công Lập cố nén bi thương dỗ dành con gái còn chưa hiểu sự đời, hai hàng nước mắt chảy qua má vào miệng, ướt sũng cổ tay xước xát rỉ máu vì lúc nãy vùng vẫy chống cự gây ra.

Giản Phàm nhắm mắt lại, năm xưa cõi cảnh phục chỉ một phần nhỏ là bất mãn, đa phần không chịu nổi tội ác cùng bị hoạn ly hợp do tội ác gây ra, y không muốn làm cái cân, cân đo công tội, thiện ác.

Hôm nay cũng là cảnh làm người ta nát lòng như thế, tiếng gọi của đứa con gái, tiếng thủ thỉ của vợ làm Hàn Công Lập rơi vào tuyệt vọng như thức tỉnh cả con người. Giọt lệ nam nhi rơi xuống khiến người ta cảm giác, dù kẻ ác tới mấy trong góc nào đó không ai biết, vẫn giữ chút nhân tính chưa mất.

Đó cũng là gánh nặng sinh mệnh khó kham nổi, cảnh sát phải gánh hết những thứ đó trong lòng.

“Cám ơn ... Cám ơn ..” Không lâu sau điện thoại được trả lại cho Giản Phàm, Hàn Công Lập trải qua sợ hãi, phẫn nộ, bị thương, được nhận niềm vui bất ngờ này, ân huệ nhỏ đúng thời điểm thành lễ vật lớn, lẩm bẩm: “Báo ứng, đúng là báo ứng.”

“Kỳ thực anh nên coi đây là sự giải thoát, so với sống trong dày vò của tội lỗi cả đời, không bằng chết trong thảo nhiên, hưởng hồ tội anh chưa đáng chết, Bất kể anh tin hay không, tôi sẽ cực lực tranh thủ để anh được khoan hồng, yên tâm, mẹ con họ sẽ sống tốt, đợi anh bắt đầu chấp hành hình phạt, tôi sẽ giúp họ vào thăm anh.” Giản Phàm lúc này thậm chí có chút hối hận vì đẩy người ta vào đường cùng.

Chương 163: Nút thắt nhiều năm. (2)

“Cám ơn anh, anh là người tốt ... Tôi đáng tội lắm, không có gì oan uổng cả.” Hàn Công Lập lúc này như thành người khác rồi, ngả lưng ra sau, giọng thản nhiên, tự giác nói: “Tôi trượt đại học liền lấy bằng làm lái xe, mười năm trước vào thành phố, lái xe chở hàng cho người ta, khi đó quen Khổng Tân Cường. Hắn ít hơn tôi hai tuổi, nhưng từng trải đời hơn tôi nhiều, hắn cũng gan to hơn, mấy lần đánh nhau giúp tôi ... Lương chẳng cao, nên chúng tôi hay cùng nhau trộm gà bắt chó, uống rượu ăn thịt, rồi thành bạn bè dính với nhau như hình với bóng Có một lần hắn tới tìm tôi, nhờ tôi giúp mượn xe chở ít hàng riêng, hơn nữa không thể dùng xe trong đội, tôi không nói một lời, cùng hắn tới bãi khai thác cát kiếm một cái xe.”

“Tôi còn nghĩ hắn định chở hàng gì, lấy xe rồi nhân lúc trời tối lái lên đường quốc lộ 209, hắn mới nói là có kẻ gây chuyện với hắn, muốn chặn đường dạy cho một bài học ... Khi đó trong đội vài ba ngày đánh nhau một lần nên không nghĩ gì, xe đỗ lại ở ngọn đồi thấp gần Tu Văn, chúng tôi vừa uống rượu tán gẫu, đợi xe mà hắn nói tới.”

“Thời đó chưa có di động, chỉ có máy nhắn tin, hắn nhận tin nhắn, khởi động xe, phía trước mơ hồ thấy ánh đèn xe, tôi cho rằng hắn chặn ngang xe trên đường, không ngờ hắn đạp ga lao tới. Tôi hoảng hồn, xe của chúng tôi là xe tải lớn, đâm vào xe hơi khác gì lấy đá đập trứng, tôi quát hắn dừng xe, sợ hắn uống rượu vào mất kiểm soát ... Nhưng hắn như điên xông tới, bên kia đoán chừng cũng bất ngờ không phanh được ... Tiếp đó là đâm thẳng vào nhau. Hai người trong xe bị đè nát bét ...”

Án mạng! Lại còn liền một lúc hai người?

Chủ nhiệm Điều nghe mà thiếu chút nữa lạc tay lái, khó khăn lắm mới ổn định trở lại.

Giản Phàm nín thở, không ngờ lại hỏi ra một chuyện như vậy, mà nghe tình tiết quen quen, hình như còn liên quan tới vụ án mình biết, không nói lên lời, há hốc mồm nhìn nghi phạm.

Đừng nói đó chính là ...

Hàn Công Lập thở ra một hơi dài, như trút được gánh nặng nhiều năm, lại bổ sung: “Đâm chết người xong, tôi sợ hết hồn, hiểu ra hẳn xúi tôi đi trộm xe để giết người bịt miệng, tôi chửi hẳn, hẳn lờ đi ra sau xe bị đâm, mở cốp lấy một cái va ly màu bạc, sau đó lùi xe đẩy chiếc xe hơi sang bên đường, lái xe ngược hướng Đại Nguyên ..”

“Có phải là va ly đồ cổ?” Giản Phàm đột nhiên hỏi giọng mang theo vài phần kích động gấp gáp.

Hàn Công Lập khựng người mở to mắt, không hiểu sao Giản Phàm biết được điều ấy, trên đời này chỉ có hai người biết chuyện đó thôi mà.

“Nơi đâm xe là km số 27 bắc Tu Văn, còn nơi anh và hẳn vút xe là La Thành cách Đại Nguyên 95km đúng không?” Giản Phàm thấy Hàn Công Lập sững sờ gật đầu tiếp tục run giọng hỏi: “Còn xe bị đâm là chiếc Toyota cũ?”

“Đúng.”

“Lái xe và phụ lái chết tại chỗ, đó là ngày 19 tháng 11, cách đây 8 năm, khi đó tôi phân tích không phải tai nạn giao thông mà là cố ý mưu sát, ai thuê các anh?” Húng trí của Giản Phàm đề cao cực điểm, bởi kẻ bị chết trong cái xe đó Trần Cửu Văn, dính líu tới vụ án Phân cục Tấn Nguyên, số đồ cổ đó về sau ở trong biệt thự Thủy Vực Kim Ngạn của Lý Uy, thực ra đây là sự liên kết rất mong manh, thậm chí có thể nói là võ đoán do y quá mẫn cảm với những chuyện dính líu tới Lý Uy mà ra nên mới hỏi, ai dè lại đúng thật.

Con bà nó, nhìn thấy Đường Đại Đầu xuất hiện trong đám tang của Sở Thành Nhiên đã ngửi ra mùi đáng ngờ, không ngờ vòng vèo lại là thế này.

Quả nhiên Lý Uy có dính dáng, cái thứ âm hồn bất tán.

Hàn Công Lập vừa sững sốt vừa lắc đầu: “Anh nói đều đúng hết, nhưng tôi không biết thật, sau chuyện đó tôi sợ trốn về quê không dám ra ngoài, hai tuần sau Khổng Tân Cường xách một va ly tới tìm tôi, bên trong có 12 vạn, thời đó là số tiền lớn lắm rồi, tôi biết đó là tiền bịt miệng, nhưng ma xúi quỷ khiến vẫn nhận lấy ... Về sau đường ai nấy đi, tôi nhờ số tiền đó cùng người

ta hùn vốn mở xưởng sửa xe, kiếm không ít. Bao năm qua tôi vẫn

gặp ác mộng, luôn mơ thấy một ngày cảnh sát phá cửa xông vào ...”

“Nhận tiền là anh thành đồng mưu rồi, cho nên hẳn lại tới tìm anh?” Thấy hẳn im lặng, có lẽ đang hồi hận ăn năn, Giản Phàm lên tiếng gọi mở.

Hàn Công Lập cay đắng gục gặc đầu: “Đúng thế, ba tháng trước hẳn tới tìm tôi, tôi mới biết hẳn sống chẳng ra sao, hơn nữa còn phạm tội vừa ở tù ra, hẳn vào tù mà không khai tôi, tôi rất cảm kích, còn tin tưởng hẳn. Hẳn ở Đại Nguyên không có bạn bè gì, nên ở tạm xưởng sửa xe vài ngày, sau đó vay tôi ít tiền. Thế rồi hơn một tháng sau hẳn tới tìm tôi thì bên cạnh có thêm Mạch Yến, lại vay tôi ít tiền nữa. Khi đó tôi chẳng bận tâm 2, 3 vạn, nhưng lâu dài thế không được, còn định hôm nào đó gặp hẳn, cho hẳn khoản tiền kiếm việc chính đáng mà làm, không ngờ vài ngày trước hẳn lại tìm tôi.”

Không cần đoán, tiếp theo là khởi đầu của vụ án này, tội phạm càng tin tưởng đồng bọn cùng gây án hơn người khác, Khổng Thành Cương tìm tới Hàn Công Lập là bình thường. Giản Phàm đọc qua rất nhiều vụ án tương tự, đồng bọn cũ uy hiếp, bởi thế một khi một khi dính bùn rồi rất khó thoát.

“Khi đó hẳn nhờ tôi theo dõi người ta, tôi biết hẳn lại ngựa quen đường cũ rồi, khuyên nhủ hẳn, hẳn nổi giận nói là hẳn muốn bắt cóc một người, thành công thì cả đời không lo tiền bạc nữa, nếu tôi không theo hẳn kéo tôi chết chung ... Tôi không còn lựa chọn nào khác, dùng xe trong xưởng theo dõi cô gái kia... Chuyện sau đó các anh biết rồi.” Hàn Công Lập vô cùng thê lương nói xong câu cuối cùng nhắm mắt lại như chỉ còn đợi báo ứng giáng xuống đầu.

“Cám ơn, anh giúp tôi giải một câu đố khó nhất, tôi luôn tìm kẻ gây vụ đâm xe kia, đáng tiếc thời gian trôi qua quá lâu không cách nào tra được.” Giản Phàm thở ra nhẹ nhẹ, ổn định lại tâm tình kích động quá mức: “Tôi còn một nghi vấn cuối cùng muốn hỏi anh.”

“Nói đi.”

“Đó là ai muốn kéo Thương Đại Nha vào vụ án này? Sau khi bắt cóc con tin chừng 10 phút, có một cuộc điện thoại cho Thương Đại Nha, là ai gọi?”

“Cường Tử ở trên xe gọi điện, chửi mấy câu sau đó ném sim đi.”

Giản Phàm hồ nghi, về lý luận chuyện này không thể, đó là cái số điện thoại hẹn Sở Tú Nữ ra ngoài, mà Sở Tú Nữ thì có dính dáng gì tới Khổng Tân Cường chứ: “Không thể nào, nếu vậy thì hẳn phải quen con tin?”

“Chuyện này à, tôi không rõ, Khổng Tân Cường rất kín miệng, có điều “khi hẳn ném sim đi tôi cũng nhìn thấy, là sim nhái.”

“Cái gì, sim điện thoại cũng nhái được?” Giản Phàm thấy mình lạc hậu rồi, lần đầu tiên y nghe thấy chuyện này.

Hàn Công Lập xô ra một tràng: “Thẻ ngân hàng, khóa điện tử đều có thể làm nhái, sửa chữa xe cao cấp có quá trình giải mã, làm cái sim nhái không khó, ở sòng bạc thường có mấy người dùng chung một số di động, tôi nghĩ bọn chúng kéo Thương Đại Nha vào và tới tiểu khu Hưng Hoá vận chuyển người ra đều mục đích giống nhau, muốn tìm ma thế mạng quấy đục vũng nước lên mà thôi ... Vì làm chuyện này còn nhờ tôi mua cái xe đeo biển giả, sơn dấu hiệu của điện máy Sony.”

Chương 164: Nút thắt nhiều năm. (3)

Mẹ nó, ma thế mạng đó là mình chứ ai, Giản Phàm tùy ý hỏi: “Khổng Tân Cường có chút bản lĩnh đấy, bắt cóc con tin rồi lại còn quay về nhà con tin ôm cây đợi thỏ bắt thêm người nữa ... Sự kiện này vì sao anh không tham dự?”

“Con tin vừa tới trấn Phần Tây thì Cường Tử bảo tôi đi gọi bọn Ma hoa, cho tới tận hôm nay, tôi không thấy đám Cường Tử. Khi đó đã giao hẹn tôi chỉ phụ trách đưa con tin tới trấn Phần Tây thôi, chuyện còn lại tôi không can dự, ngay cả điện thoại cũng không gọi, thường thì bên kia phái Thứ Đầu tới xưởng sửa chữa tìm tôi.”

“Hổng rồi!”

Giản Phàm nghe như vậy mặt đau khổ kêu một tiếng, nghĩ tới hôm qua bắt giữ âm ỉ, hôm nay lại có người cầm ảnh điều tra, chẳng may đối phương tới tìm Hàn Công Lập thì hổng, Khổng Tân Cường chắc chắn còn có người đằng sau ...

Không gọi điện thoại, không đi gặp, e Khổng Tân Cường căn bản không tin Hàn Công Lập, càng không tin hai thằng tay chân, vậy con tin không có khả năng ở trấn Phần Tây. Dù bắt được hai tên tay chân kia cũng là loại chỉ nhận tiền, nói không chừng lão đại ở đâu cũng không biết, Khổng Tân Cường có thể vu hãm Thương Đại Nha, nhưng không phải là kẻ lôi mình vào cuộc.

Làm sao đây? Giản Phàm gãi đầu gãi tai, tám năm trước hắn đã dám giết người không ghê tay rồi, giờ vào tù ra tội, hắn còn tha cho Sở Tú Nữ sao?

Làm sao bây giờ?

“Cậu tin lời khai của hắn sao?” Chủ nhiệm Điều hỏi Giản Phàm đã quay trở lại xe chỉ huy.

“Tin!” Giản Phàm nhắm mắt dưỡng thần, giống đang suy nghĩ gì đó.

Thời gian đã là 12 giờ 05, đi đường mất nửa tiếng, xe dừng trong sân đồn công an trấn Phần Tây, chỉ có chiếc xe chỉ huy và

xe áp giải, mấy xe còn lại chặn ở đường rời trần đợi lệnh, nhân viên đồn công an và đặc cảnh vào thôn thăm dò chưa có hồi âm.

Hiện giờ thứ duy nhất dựa vào là nghi phạm áp giải trên xe, mà cái nghề cảnh sát không dễ tin tưởng người khác, trừ khi có chứng cứ xác thực, với nghi phạm thì khai càng nhiều, họ nghi càng nhiều, chủ nhiệm Điều tất nhiên cũng thế: “Vì sao?”

“Bản năng!”

“Bằng vào bản năng?” Chủ nhiệm Điều lắc đầu, đây là thứ khó tin nhất.

“Tôi nói bản năng của hắn, không phải của tôi.” Giản Phàm giải thích: “Kẻ này không ngốc, thậm chí có thể nói là khá có đầu óc, từ một lái xe biết lấy tiền bịt miệng dựng nghiệp, một mình ở Đại Nguyên có thể phát triển tới hôm nay, không hề đơn giản. Còn điểm quan trọng nhất, quan niệm gia đình của hắn rất mạnh, chắc mọi người nghe ra.”

“Thế thì sao?” Bệnh nghi ngờ của Tần Cao Phong càng nặng, nếu không đã chẳng đủ cứng rắn thực hiện tới cùng vở kịch của Giản Phàm.

“Vì hắn nhận thức được đây là cơ hội cuối cùng rồi, Khổng Tân Cường bị bắt thì hắn cũng bị lộ, Khổng Tân Cường không bị bắt thì hắn bị không chế cả đời. Mà bằng vào hai vụ án này Khổng Tân Cường chết chắc, thế là hắn giải thoát. Cửa trước là sói cửa sau là hổ, ngoan cố chỉ mất lòng cả hai, tôi không tìm được lý do gì để không tin hắn cả.” Giản Phàm chậm rãi mở mắt ra, thấy cả hai vị lãnh đạo đều nhìn mình.

“Có lý đấy, vậy có khả năng đổ tội lên người đồng bọn không?” chủ nhiệm Điều thái độ nghi ngờ tất cả.

“Có, nhưng đại khái là phù hợp chân tướng.” Giản Phàm gật đầu: “Vì như Khổng Tân Cường giết người, Hàn Công Lập nhận 12 vạn tiền bịt miệng là sự thực, đại án như thế chủ động khai ra mà không đúng, khác nào thẳng thắn vô nghĩa còn tăng thêm tội. Nhưng ở một số chi tiết như hắn nhấn mạnh mình trước đó hoàn toàn không biết, sau sự việc sợ hãi không dám ra khỏi nhà thì chưa chắc, nhìn cách hắn lái xe không giống kẻ nhát gan, đây là bản năng tự bảo hộ bản thân, nói dối có thể lý giải.”

Di động của chủ nhiệm Điều vang lên, sau khi nghe một lúc quay sang nói với hai người còn lại: “Vụ án giao thông tám năm trước đã xác thực, cơ bản lời khai của hắn phù hợp.”

Tần Cao Phong chỉ Giản Phàm: “Chuyện đó thì anh không cần xác nhận đâu, cậu ta còn biết số đồ cổ cuối cùng rơi vào tay ai nữa kìa.”

Chủ nhiệm Điều ngạc nhiên chờ đợi.

Giản Phàm giải thích ngắn gọn cho chủ nhiệm Điều: “Đó là nghi vấn duy nhất để lại khi tôi còn làm cảnh sát, trong vụ án Phân cục Tấn Nguyên, hai anh em Tề Thụ Dân có một tên thủ hạ là Trần Cửu Văn. Một viên cảnh sát khác bị vụ án làm liên lụy là Lý Uy tìm đủ thủ đoạn để tìm ra chân tướng cùng báo thù, ông ta làm rất nhiều việc, gồm cả vụ án ngân hàng chấn động ba năm trước cũng khởi nguồn từ ông ta. Tôi từng hoài nghi tai nạn của Trần Cửu Văn do mưu sát, đồ cổ nằm trong tay Lý Uy, nhưng tôi không có chứng cứ ... Ai dè mấy năm sau tìm ra kẻ trực tiếp gây án.”

Chủ nhiệm Điều lắc đầu: “Không thể nào, tôi có xem hồ sơ hai vụ án này, làm gì có dòng nào nhắc tới người Lý Uy.”

“Thông báo qua gia công của tỉnh thì làm sao tin nổi.” Tần Cao Phong cũng có rất nhiều cảm xúc về vị đội trưởng cũ đó: “Lý Uy cực kỳ lợi hại, chiêu cuối cùng của ông ta mới là ác, đem toàn bộ đồ cổ tích góp bao năm cùng toàn bộ chứng cứ phạm tội của anh em họ Tề giao lên tỉnh, trước khi chuyện phát sinh, ông ta chạy ra nước ngoài ... Toàn bộ nghi phạm sa lưới, còn ông ta như chưa từng tồn tại, trên tỉnh đương nhiên cũng không muốn ông ta tồn tại, nếu không chiến quả huy hoàng của chúng ta lại dính líu nhân vật không rõ ràng đó thì thể diện còn đâu. Thế nên ông ta thậm chí còn không có tên trong danh sách nghi phạm, không hề bị điều tra hay truy nã.”

“Tôi dù luôn đề phòng ông ta mà chỉ kịp nhảy ra ngoài vào giây phút cuối.” Giản Phàm không thiện cảm cũng không oán hận gì Lý Uy, nếu nói có thì là chút không phục, muốn thực sự một lần phân cao thấp, mấy năm trước y còn rất non nớt có thể bị Lý Uy dắt mũi, chứ bây giờ chưa biết mèo nào cắn mỉu nào.

Nhìn hai người bọn họ sắc mặt hết sức nghiêm trọng, chủ nhiệm Điều cũng có phần ngán vị tên Lý Uy kia, xoa tay: “Chỉ nói vụ án này, không bản cái khác, các anh đừng kéo tôi vào.”

Ở trong cái hệ thống khổng lồ này, anh có cơ hội trùng ác hướng thiện, còn nếu anh muốn phân rõ đúng sai, thật giả thì không có đâu. Thế nên bồi phạm trước có nói "chờ bàn thị phi của quốc gia", đó là điều cực kỳ chính xác, không phải là không thể bàn, không cho bàn, mà là chẳng bao giờ có thể nói rõ ràng.

Không ở địa vị nhất định, hoặc không có bản lĩnh nhất định, đừng cố gắng tìm hiểu nó.

Nếu lấy ánh mắt của nhân vật nhỏ nhìn vào chuyện to lớn, sẽ chỉ thấy không hiểu nổi, không thể chấp nhận, thậm chí hoài nghi nhân sinh, hoài nghi cả bản thân.

Giản Phàm trải qua giai đoạn dần vật đó rồi, thế nên tuy vẫn thấy cái cuộc đời này thật khốn kiếp, nhưng y không vì thế coi tất cả là một màu tăm tối.

Lát sau bộ đàm thông báo, mục tiêu không có nhà, sân khóa cửa, trong sân có chó sủa, hàng xóm nói từ 9 giờ ra ngoài liên không về nữa.

Không ai nói được câu nào, chuyện trong dự liệu vẫn khiến Giản Phàm suýt không kịp được đập tan thiết bị thông tấn, cuối cùng chỉ nhụt chí thốt lên: “Chuồn rồi ... Xem đi, chúng ta biểu diễn cho lãnh đạo xem thật là hiệu quả.”

Chủ nhiệm Điều có chút xấu hổ, muốn khuyên nhủ, Tần Cao Phong khẽ lắc đầu kéo xuống xe, để Giản Phàm ở lại một mình.

Chương 165: Nước cờ hiểm.

Trấn Phần Tây là trấn cực nam của huyện Thanh Từ, thôn Dã Mã ở bên rìa trấn, theo lời giới thiệu của đồn trưởng Ngô thì nơi này có đường thông tới Tấn Nguyên, Đại Nguyên, đi vòng qua trấn bảy tám km là tới đường cao tốc Đại Vận. Khi đường cao tốc chưa xây thì cái trấn này là nút giao thông tới mấy thành phố, đi qua hai ngọn núi là nơi sinh ra rượu Phần đã đi vào truyền thuyết qua câu "Mục đồng chỉ nơi ấy Hạnh hoa thôn".

Theo lời khai Hàn Công Lập thì hẳn đồ lặt ở trạm xăng gần đường quốc lộ, giờ đã là đầu thu, nơi tiếp giáp giữa thành phố và nông thôn này đồi núi trập trùng, ngoài đồng ruộng khắp nơi là khói đen mù mịt, đó người dân đang đốt rạ trừ phân cho đất. Dừng xe bên đường có thể ngửi thấy từng làn hương rượu áp cả mùi bụi đất và xăng dầu trên đường, chủ nhiệm Điêu và Tần Cao Phong chẳng còn tâm tư nghe đồn trưởng Ngô khoe khoang quê mình.

Dân cảnh vào thôn đã quay về, báo cáo với đồn trưởng Ngô và hai vị lãnh đạo không quen, Ma Tam Oa rời đi trên chiếc xe du lịch Ngũ Lăng, chủ xe là Cảnh Kim Quý biệt danh Thứ Đầu, chạy xe không đặc ký, thường qua lại giữa trấn Phần Tây và Đại Nguyên, quen biết rất nhiều, hai tên này là danh nhân trong trấn cũng là khách quen của đồn công an.

"Đồn trưởng Ngô, phải làm phiền anh rồi, nơi này các anh quen thuộc, tổ chức lực lượng điều tra xe rớt cuộc hai tên đó đi đâu ... Còn nửa ngày 29, xem có ai nhìn thấy một chiếc xe xám bạc đầu viên đạn, đây là ảnh ... Làm phiền các anh."

Chủ nhiệm Điêu cực kỳ khách khí, rời khỏi khu vực quản hạt của mình không thể không dựa vào cảnh sát địa phương có ưu thế địa vực này, đồn trưởng Ngô tất nhiên toàn lực ủng hộ dẫn dân cảnh về đồn trước an bài lực lượng.

Cảnh sát hai khu vực thành phố và Phần Tây dựa vào tư liệu đã biết về nghi phạm tiến hành điều tra, vụ án đi về hướng công khai.

Giờ đã có tên có tuổi có tài liệu rồi, không lo không bắt được nghi phạm, nhưng thời gian ngày càng thu hẹp, không cách nào tìm được mục tiêu trong thời gian chỉ định, hướng hồ giờ chuyện đã bại lộ, an toàn tính mạng của con tin là cực kỳ đáng lo.

Đó là cái khó của công tác chống bắt cóc, khác với hình cảnh, thời gian phá án thường ít mà thường thì khi truy bắt lại sợ ném chuột sợ vỡ òa, manh mối nhiều mà thủ đoạn có thể áp dụng lại hữu hạn, chủ nhiệm Điều có chút đau đầu: “Lão Tần, góp ý một chút đi, tôi hết chiêu rồi, chúng ta không thể mắc kẹt ở cái trần này.”

“Tôi cũng lần đầu tới đây, hỏi tôi chẳng bằng anh gửi hi vọng vào đồn trưởng Ngô, nhưng đám người đó mà thực sự rời ỏ thì hết cách ...” Tần Cao Phong đứng lại giữa ngã ba, hai bên đường hàng quán san sát, tuy là giữa trưa, nhưng người qua kẻ lại vẫn tấp nập.

Chủ nhiệm Điều gọi điện về biệt thự Tinh Uyển, không biết là gọi lần thứ mấy rồi, nhưng kết quả như nhau, đám bắt cóc không gọi điện tới nữa, như biến mất khỏi nhân gian rồi vậy

Hồi hận sáng nay không nghe lời Giản Phàm nếu không giờ nghi phạm có trong tay, có khi con tin cũng trở về an toàn rồi. Vì lấy lòng lãnh đạo, rút cuộc lại bỏ lỡ cơ hội lập công lớn, không những thế, nghi phạm bị đánh động vụ án càng trở nên xa vời.

Nghĩ vậy thôi, nếu lần sau xảy ra chuyện tương tự, ông ta có lẽ vẫn lựa chọn lấy lòng lãnh đạo trước.

Hai người về tới đồn công an thì không thấy Giản Phàm đâu, hỏi xe áp giải nói là đi rồi, không nói gì đã đi rồi, rút điện thoại ra gọi, rời đồn công an rẽ trái rẽ phải ba bốn lần mới tìm được tới nơi, quán Hồn đồn lão Vương.

Vào quán hỏi phục vụ viên, được dẫn lên phòng bao nhỏ ở tầng hai, đẩy cửa một cái bật cười, một chai rượu một đĩa rau, một hũn đồn, Giản Phàm đang bê bát lớn ăn xì xà xì xụp, nhìn y ăn thôi ứa nước miếng, bụng reo ùng ục, nhớ ra từ sáng tới giờ đã ăn gì đâu.

Giản Phàm cứ như sợ bị người ta ăn mất phần, múa đũa ăn như gió cuốn mây tàn, ngựa cổ húp hết nước trong bát, bỏ

xuống bàn vỗ bụng hưởng thụ: “Làm cảnh sát có cái điểm này không hay, cơm nước chẳng đúng giờ, tôi không làm nổi, thiếu một bữa thôi là hoa mắt rồi.”

Chủ nhiệm Điều thẩm nhủ, nếu mình có thủ hạ thế này, đang lúc chấp hành nhiệm vụ mà chuồn đi ăn, thế nào cũng chửi mắng một trận, tuy không dám mắng vị này, nhưng trong lòng không vui. Tần Cao Phong mà bực mình Giản Phàm vì chuyện nhỏ nhặt này thì hẳn đã tức bể phổi mà chết lâu rồi, chỉ trách: “Sao ăn một mình không gọi chúng tôi, chúng tôi cũng chưa ăn gì?”

“Gọi làm gì, các anh đâu có tâm tình để ăn?” Giản Phàm cầm chai rượu nhỏ ung dung nhắm với dưa góp.

“Ăn no rồi, rượu cũng uống rồi, có tính toán gì chưa?” Tần Cao Phong không rườm lời, thúc giục Giản Phàm làm việc, nếu ở đội thì còn có một đám thủ hạ để mở họp phân tích, chứ nơi này chỉ có một người thôi.

“Nơi này giao thông tấp nập, vừa ở bên bờ địa sông Phần, lại là dải đồi núi liên miên, nơi kết hợp của nông thôn và thành thị, lượng xe qua lại không đếm xuể ... Nếu nghi phạm bỏ trốn thì chẳng khác nào trâu đất vào biển, chúng ta muốn tìm cũng chẳng có chỗ mà tìm, đúng không?”

Hai vị lãnh đạo gật đầu.

“Giờ tôi đang nghĩ đây là đám tội phạm phân tầng cấp, mà không phải là tội phạm liền một xâu.” Thấy chủ nhiệm Điều nhíu mày không hiểu, Giản Phàm nói thêm: “Đó là lý luận tôi phát minh.”

Tần Cao Phong che mặt xấu hổ tránh ánh mắt chủ nhiệm Điều: “Anh không cần nhìn tôi, nghe hiểu là đủ rồi, cậu ta không biết mấy cái từ ngữ chuyên môn đâu.”

Giản Phàm không thêm để ý tới lời xỉ nhục đó, vẫn cứ việc mình mình nói: “Tôi thích biến phức tạp thành đơn giản, chúng ta phân tầng cấp thế này, Khổng Tân Cường là A, Mạch Yến là B, A và B là kẻ tổ chức, phân công xuống dưới có C. Hàn Công Lập, phụ trách lái xe tiếp ứng, dưới nữa có hai tên tay chân D, E. Đây là mô hình kim tự tháp, không giống xuyên thành xâu khi cả đám cùng gây án với vai trò ngang hàng, nên cho dù chúng ta

bắt C,D gì đó cũng không biết A,B, khả năng chúng chỉ liên hệ qua điện thoại bằng ám hiệu gì đó ... Chủ nhiệm Điều, anh có chú ý tới một chi tiết Hàn Công Lập nói không?”

“Cái nào?”

Giản Phàm nhắc: “Chuyện sim điện thoại ấy.”

Chủ nhiệm Điều à một tiếng gật đầu: “Cậu nói sim nhái à, chuyện này là thật, mấy năm qua trong tỉnh thịnh hành lừa đảo qua sim điện thoại, có kẻ công khai bán phần mềm này, khả năng Khổng Tân Cường có loại sim đó.”

“Vậy thì tôi giả thiết còn kẻ X đứng sau, các anh không thể cho rằng Sở Tú Nữ và Khổng Tân Cường có qua lại gì với nhau chứ, đúng không? Hắn mà hẹn Sở Tú Nữ ra được thì cần gì dùng sim nhái, mua luôn một cái cho rẻ ...”

Tần Cao Phong vỗ bàn: “Nói suốt cả ngày trời lan man, càng nói càng loạn, biến phức tạp thành đơn giản cái rắm ấy.”

“Đúng thế Giản Phàm, D, E còn chưa tìm được, lại vẽ cho chúng tôi X, tôi đi đâu ra mà tìm đây?” Chủ nhiệm Điều mặt mày đau khổ.

“Không cần tìm vì tìm không ra đâu, giống như anh ở tầng cấp thấp không tiếp xúc được với tầng cao, chúng ta moi ra C, chúng bỏ ngay đường này, chúng ta có tìm được D, E cũng không rõ hắn ta là ai. A, B cũng có khi là quân cờ có thể vứt bỏ vào lúc quan trọng ... Nếu không vì sao cái xe xám bạc tới chỗ an toàn này không dừng lại mà trực tiếp lái đi, mấy tiếng sau mới sai D,E vào thành phố làm việc? Khoảng thời gian này có hai tình huống, con tin giam vào nơi an toàn, hoặc là không ai canh, để con tin rời khỏi tầm nhìn là đại kỵ vậy thì phải còn đồng lõa. Tới giờ bọn bắt cóc không có động tĩnh gì, không gọi điện thoại thúc giục, rất khác thường, tôi nghĩ tới khả năng, A, B chỉ được thuê, tiền thuê đã nhận, chúng chuẩn hoặc trốn đi rồi, C,D, E đã bị bỏ rơi.”

Chương 166: Kỳ biến liên miên. (1)

“Nói thẳng ra đi, vẫn không đổi tính ba hoa là sao? Ai chẳng biết cậu thông minh, không cần khoe như bọn học sinh tiểu học nữa.” Chẳng hiểu thêm được gì mà còn thấy khó chơi hơn vài phần, Tần Cao Phong lại lần nữa vỗ bàn: “Cứ nói tiếp theo làm gì?”

“Đơn giản, xem chúng biểu diễn đi, chúng ta làm kẻ bàng quan thôi.” Giản Phàm thấy hai vị kia trở mắt không thèm nói nữa, biết là họ nghĩ mình bó tay chỉ bốc phét, thở dài: “Vậy cho tôi mượn một diễn viên nhé?”

“Ai?”

“Thả Hàn Công Lập ra đi.” Giản Phàm lại đưa ra kiến nghị khác người.

“Cái gì? Hàn Công Lập không giống Thương Đại Nha, hấn dính líu vào vụ án đã khai nhận, không còn là nghi phạm nữa, cậu muốn giết tôi luôn đấy à?” Chủ nhiệm Điều không nhìn được nữa.

“Giờ thứ duy nhất các anh giữ được bí mật là người vô tội tôi đây vẫn bị giam, phù hợp với tâm tư của X muốn kéo tôi vào ... Giờ nếu thả Hàn Công Lập, Khổng Tân Cường có thể hoài nghi, nhưng kẻ thao túng là X cho rằng đã chụp được nôi đen lên đầu tôi, đúng không? Đây là điểm yếu của mô hình phân tầng cấp đáy ... Vậy là mục đích đã đạt được, X phải ra mặt biểu diễn rồi, nếu không chúng ta mãi đuổi theo A, B, C, D, E gì đó thì hấn chưa yên tâm đâu ... Chắc chắn hấn có an bài chuyện các quân cờ bị bắt, chúng ta thả cờ ra, xem xảy ra chuyện gì. Một phương diện khác là để tránh có thêm người dựa vào hành động chúng ta biết chân tướng, càng làm nhiều càng lộ, giờ chúng ta biết vẫn còn quá ít.” Giản Phàm nhún vai cầm chai rượu lên uống tiếp làm ra vẻ không nghe thì thôi, chẳng liên quan tới mình, kỳ thực lòng y sinh cảnh giác cái gì dính líu tới Lý Uy thì phải cẩn thận từng bước.

“Dụ răn ra khỏi hang à? Có thể thử, Hàn Công Lập không dám chạy đâu, vợ con và gia nghiệp hấn ở đây. Có điều nguy hiểm cũng lớn, con tin chưa tìm ra đã thả nghi phạm, cậu làm thế là đẩy chủ nhiệm Điêu vào hố lửa đấy.” Tần Cao Phong chỉ ra được mắt trong đó.

“Còn con tin thì sao?” Chủ nhiệm Điêu chất vấn.

“Chủ nhiệm Điêu, anh còn hỏi tôi câu này à? Sáng nay tôi bảo dừng hành động nếu không sẽ gây nguy hiểm cho con tin thì anh nói sao?” Giản Phàm lạnh lùng chỉ trích: “Giờ tin tức đã lộ rồi, chúng muốn bịt miệng thì cũng bịt miệng rồi, thế thì chúng ta càng phải dụ X ra, không cho hấn tiêu diêu. Nếu chúng có mưu đồ khác, thế thì sẽ có hành động.”

Vì bên cạnh ẩn nấp một kẻ muốn dồn mình vào chỗ chết mà bản thân không biết là ai, Giản Phàm muốn đặt mình ngoài cuộc cũng khó.

Chuyện này mình làm sai, có chút đuối lý, suy nghĩ rất lâu chủ nhiệm Điêu mặt lúc đỏ lúc trắng đứng dậy nói: “Về đội trước, tôi xin chỉ thị chi đội rồi quyết định.”

Ba người nói nhau xuống lầu, Giản Phàm thanh toán tiền xong còn xách thêm một xuất ăn, rảo bước đuổi kịp bước chân của Tần Cao Phong, vốn còn muốn khuyên thêm, có điều sắc mặt cả hai rất âm trầm, có lẽ cân nhắc được mất cùng với con đường khác, không dám đi nước cờ hiểm này. Giờ chỉ có một nghi phạm thôi, nếu có sơ xảy là thua trắng bàn.

Vì thế Giản Phàm không nói nữa, về đồn công an xách cơm nước lên thẳng xe áp giải, té ra là mua cho nghi phạm, nhìn qua cửa sổ thấy chủ nhiệm Điêu liên tục gọi điện thoại, Tần Cao Phong đi vòng quanh ở cuối xe, hút thuốc trầm tư. Giản Phàm cũng sốt ruột, nếu như đưa lên chương trình nghị sự, e lại tổ chức đám chuyên viên lớn nhỏ, thảo luận họp lên họp xuống.

Ở trong cái đội ngũ này, Giản Phàm muốn kiếm một người nói chuyện cũ chẳng có, đuổi luôn Vương Kiên xuống xe, chiếm luôn hai cái ghế ngủ, từ hôm qua tới giờ chưa chợp mắt, đầu óc sắp quá tải rồi.

Một chiếc xe Honda thương vụ chở đầy người từ chi đội đi ra, thời gian lúc đó là 15 giờ 20 phút.

Tốc độ xe rất nhanh, xe đi vững vàng, người lái xe thuần thục xoay vô lăng chui vào dòng xe, luôn lách như cá trạch, đi về phía thành nam.

Lái xe thì thoảng nhìn vết còng tay của mình, mỗi lần liếc qua gương chiếu hậu thấy mười mấy cặp mắt nhìn mình chằm chằm không chớp là bác giác lại rùng mình một cái, còn khăn trương hơn cả lúc bị còng.

Trong một đêm từ người tự do thành tù phạm, rồi từ tù phạm về lại thành phố quen thuộc, thấy mặt trời buổi chiều và dòng người đông đúc, không khỏi cảm xúc trào dâng, thì ra tự do quý giá như vậy.

Xe chở mười đặc cảnh, không còn là mặc cảnh phục đội mũ chùm đầu nữa, mà đủ thể loại trang phục khác nhau, cầm đầu là Vương Kiên, lúc này mặc cái jacket cũ kỹ màu nâu chả rõ từ đời nào, như là nhà quê vừa vào thành phố, đám đồng đội cũng chẳng khá hơn, tóc bị nhuộm xanh đỏ, người cho thêm vài hình xăm, rất có tinh hoa của lưu manh.

Xe vừa đi qua cầu Thái Bảo thì dừng lại, mục tiêu chỉ định còn chưa tới, Vương Kiên hỏi: “Sao dừng ở đây?”

Hàn Công Lập hát đầu: “Có kẻ canh chừng.”

Đám đặc cảnh thị lực không tệ, lập tức nhìn thấy ven bờ đê có hai người mặc áo len mỏng, không giống lưu manh đường phố, giống dân thất nghiệp địa phương đang nhắm rượu với lạc, mắt láo liên bốn phía.

“Có quen không?” Phía sau có người hỏi.

“Nhân vật nhỏ, không quen.” Hàn Công Lập giải thích: “Thông thường mỗi sông bạc có hai ba tầng canh chừng như vậy, nơi này cách sông bạc còn hơn 1km nữa, mỗi khi có xe và người khả nghi tới đều báo cáo, không thể loại bỏ họ đâu, nếu không bên kia không thấy báo cáo sẽ giải tán hết.”

“Vậy phải làm sao?” Vương Kiên không tiếp xúc với nhân vật giang hồ, kiến thức hữu hạn.

“Để tôi, các anh đừng lên tiếng.” Hàn Công Lập lạnh nhạt nói, tới lĩnh vực chuyên môn liền có quyền uy rồi, lái xe đi thêm mấy chục mét, khi cách hai tên một quãng ngắn dừng lại: “Này người anh em, phía sau có người chơi không?”

“Mày là ai đấy?” Một tên mặt mày bặm trợn hất hàm.

“Người mình cả, chúng tôi hay chơi chỗ Đại Nha, hôm nay mới lần đầu tới đây.”

Tên còn lại nhìn từ trên xuống dưới một lượt: “Chim đéo có lông mà đòi bay cao, tên anh Đại Nha để bọn mày gọi à?”

Hàn Công Lập chửi lại ngay: “Mẹ nó, mấy thứ ám hiệu giẻ rách đó đừng đem ra khoe khoang, chỗ anh Đại Nha là Trường Giang nước xa xăm, Hoàng Hà sóng âm âm, còn mấy câu vô học của bọn mày do thằng Tam Phát nghĩ ra chứ gì, bày đặt.”

Câu này vừa nói ra, hai tên kia bật cười, tên mặt bặm trợn nói: “Té ra là anh em trong nhà, mắt kém quá, đi đi, tầng hai nhà tắm Đại Chúng, có người đón.”

Xe lại chậm chậm lên đường, chẳng bao lâu tới nơi, Vương Kiên không quan tâm mấy thứ mặt ngữ giang hồ, nhỏ giọng căn dặn đồng đội: “Chú ý chú ý ... Lấy tinh thần, tới cửa trước tiên hạ gục trông cửa, số còn lại tới thẳng trung tâm, năm phút giải quyết chiến đấu, Hàn Công Lập, theo sát tôi ...”

Một đám đặc cảnh đồng thanh đáp lời, nhà tắm Đại Chúng ở cửa ngõ, có tin tức của hai tên canh gác kia, một người đi ra đón, lúc này không cần khách khí giữ cửa nữa, cửa xe bật mở, hai tên canh cửa chưa kịp phản ứng bị siết cổ, nhũn người nằm xuống, ném lên xe. Mười đặc cảnh xúm quanh Hàn Công Lập rầm rập lên tầng hai ...

Bài cừ, xóc đĩa, mạt chược toàn mấy trò đánh bạc truyền thống, hơn 30 tên tụ tập quanh bảy tám cái bàn lớn say sưa sát phạt, cửa mở ra, tên trông coi sòng bạc nhìn thấy đồng nghiệp Hàn Công Lập, hét lớn: “Các anh em lấy đồ chơi ra.”

Chương 167: Kỳ biến liên miên. (2)

Gặp nhau ở đường hẹp, nói chuyện bằng nắm đấm, thế là hỗn chiến bắt đầu, mười đặc cảnh như lang như sói, thấy người là đánh, thấy bàn là lật, tiếng kêu thảm liên hồi. Thoáng cái bảy tám tên trông coi sòng và ba mấy con bạc bị mười người tay không ép vào tường, khi tên cuối cùng còn ngoan cố chống cự bị đá dính vào tường xiêu luôn thì đấu chí cả đám mất sạch.

Chưa tới ba phút là phân thắng bại, một đám lưu manh chỉ giỏi uống rượu chơi gái đánh thế nào được đám đặc cảnh, kẻ nào kẻ nấy co ro góc tường, chỉ sợ mình thành mục tiêu.

Nhân vật chính xuất hiện.

Chỉ thấy Hàn Công Lập hai mắt sung huyết, mặt bị thương, chẳng ai hiểu bị thương đâu ra, đi tới trước một tên tai dơi mặt chuột, không nói không rằng tung chân đá luôn. Vương Kiên biết tìm được chính chủ, ra hiệu một đồng đội tóm cổ kéo ra, Hàn Công Lập đấm đá túi bụi như có thù giết cha giết mẹ, tới khi tên kia rồi rít cầu khẩn: “Hàn gia, Hàn gia, tôi phục rồi, tha cho huynh đệ, chúng ta oan có đầu nợ có ...”

“Lại Tam Phát, tao nhờ mày chuyển lời, sợ mày quên nên tao cho mày vài đòn dễ nhớ, nhớ được không?” Hàn Công Lập cực kỳ khí phách bẻ ngoặt tay Lại Tam Phát ra sau.

“Nhớ, nhớ, nhớ ... Hàn gia, anh nói đi ạ.” Lại Tam Phát mặt bầm tím, máu mồm máu mũi rùng rùng không dám có tí bắt mẫn nào, rồi rít gật đầu.

“Con mẹ nó, lão tử vừa mới vào cục uống chén trà, Thương Đại Nha dám đập xe của tao, bắt cóc vợ con tao, nói với hắn, không còn vợ thì tao cưới đứa khác, lần này tao lấy mạng chó của nó, xem nó đi đâu tìm cái thay... Nhớ chưa? Sáng nay đứa nào tham gia đập xe của tao, tao đều không tha.” Hàn Công Lập chiếu theo an bài của chi cục nói.

“Vâng, vâng vâng ...” Lại Tam Phát lạnh sống lưng, hình như anh Đại Nha đúng là bốc phét, chó đâu ra cảnh sát bảo vệ lưu

manh, tự dưng đi đập nát xe của Hàn Công Lập, mẹ nó, giờ gây họa rồi.

Hàn Công Lập đá bồi một phát, quay sang uy hiếp con bạc: “Mọi người nghe đây, từ hôm nay trở đi tao và Thương Đại Nha là kẻ thù sống còn, thằng Vương Bát Đản đó đập xe tao, bắt cóc người nhà của tao, hấn không chết thì tao chết, các người tới chỗ hấn đốt tiền, thiếu chân thiếu tay đừng nói họ Hàn này không trượng nghĩa ... Các anh em, đi!”

Nói xong hào khí sinh ra, phát tay một phát, nói thật chứ có nếu dám thủ hạ cỡ này, không vênh không được. Đám người kia tin là tới tìm kẻ thù rồi, đồng tiền rơi trên mặt đất không thèm nhìn, nghênh ngang xuống nhà lên xe đi mất.

Một lúc lâu sau đám con bạc mới tỉnh lại, chuyện đầu tiên là hoảng loạn vợ bừa tiền trên mặt đất rồi tan đàn xẻ nghé ...

Thế là chẳng mấy chốc tin truyền khắp giang hồ, thấy bảo Thương Đại Nha chẳng những vu oan hãm hại, còn bắt cóc vợ con người ta truyền ra, gây hậu quả nghiêm trọng là sông bạc ngằm ở Nam Thái Bảo bị đập, nghe nói lần này Hàn xa Thần muốn sống chết với Thương Đại Nha rồi ...

15 giờ 40 phút, địa điểm thứ hai bị đập, kẻ trông coi rút súng ra, chưa kịp bắn bị thủ hạ của Hàn Công Lập phóng phi đao xuyên tay, lại dọa dẫm uy hiếp một phen rồi bỏ đi. Đen hơn nữa là động tĩnh quá lớn, kinh động tới công an, một nửa số con bạc bị bắt, thế là tin tức càng truyền bá rộng rãi.

16 giờ 32 phút, sông bạc thứ ba ở đường Bình Nam bị phá, ai cũng nhìn ra, đối phương muốn dùng thế gió mạnh quét lá phá hết chuyện làm ăn của Thương Đại Nha rồi, nếu không phải là có mối thù sinh tử, không ai đi làm thế.

17 giờ 10, trung tâm tắm rửa Dương Ba Uyển, hai tên đàn em của Thương Đại Nha bị người ta chặn cửa đánh một trận, truy hỏi tung tích Thương Đại Nha, đánh đã đành, còn nhốt vào phòng xông hơi 60 độ, biến thành thịt hấp. Chiến sự có vẻ tới mất kiểm soát, mấy sông bài ngằm của Thương Đại Nha tới tấp đóng cửa, sợ hung thần tới tìm.

Những tưởng bên kia chịu yếu thế thì nguôi rồi, nhưng chuyện chưa thôi, giờ cháy thành vạ lây. 17 giờ 35, KTV Diễm

Dương Thiên, nơi Thương Đại Nha thường tới chơi, ai cũng biết là sản nghiệp được hẳn bảo kê, ông chủ quan hệ mật thiết bị Hàn Công Lập đánh từ tầng 4 xuống tầng 1, bảy tám bảo an bị đánh bò lăn bò xoài, hùng hổ truy tìm tung tích Thương Đại Nha, ai nấy quen biết Thương Đại Nha hải hùng tìm chỗ nấp đợi qua cơn phong ba.

So hành vi thường ngày của Thương Đại Nha, hơn nữa Hàn Công Lập ra tay bất chấp hậu quả như thế, ai cũng tin hẳn vu oan giá họa bắt cóc dâm dục vợ người ta rồi.

Trên đời này người thối nát thế nào cũng có kẻ sùng bái thôi, thế nên chuyện lan đi, Thương Đại giả thành tám gương trong giới giang hồ rồi, người bảo đáng đời, người chửi báo ứng, cũng không thiếu kẻ ngưỡng mộ. Thế là một đồn mười, mười đồn trăm, đám ngư quý xà thần trong giới đều xoa tay đợi xem trò hay.

18 giờ đúng, khi Vương Kiên dẫn nghi phạm về đội, đem camera ghi hình hiện trường và một khẩu súng nộ lên thì sự kiện XHĐ thanh toán lẫn nhau được truyền tới phân cục 3, 4 thấy sự thể nghiêm trọng, phân cục báo lên trên. Nghe đồn cục trưởng Lương nổi trận lôi đình, chửi mắng đám người dưới thích làm lớn chuyện, hơi chút là XHĐ chém giết, đang thời gian Quốc Khánh, ai còn lấy XHĐ ra nói là lòng dạ khó lường, muốn phá hỏng tình hình đoàn kết ổn định!

Thế là báo cáo đưa về phân cục, phân cục đẩy luôn cho đồn công an, đồn công an chỉ muốn yên chuyện cho lành, nhận định là lưu manh ẩu đả, thậm chí thả luôn mấy con bạc với lưu manh. Loại này hi vọng gì moi được tiền trên người chúng, giam lại còn phải cho ăn, trên đã không quản, ôm rơm rậm bụng làm quái gì.

Người thả đi rồi, đồn trưởng báo cáo không được coi trọng, tức giận chửi: “Đánh nhau đi, chết đứa nào bớt đứa đấy.”

À, mà nãy giờ chỉ đánh một chiêu, Thương Đại Nha đâu rồi?

Người ngoài có lẽ cho rằng gây ra chuyện lớn như vậy, chắc là trốn đâu tránh một thời gian rồi, có điều sự thực luôn khác tin đồn, nếu ai đó chĩa ống kính vào khu tạm giam đội trọng án sẽ phát hiện vị đại ca nổi danh thành nam đã bị triệu tập tới đây

mấy tiếng rồi, hơn nữa còn chẳng thăm vấn gì cả, làm Thương Đại Nha có nghĩ vỡ đầu cũng không biết mình phạm tội gì. Sáng nay cảnh sát còn là đồng chí cùng giai cấp cơ mà, sao chiều thành kẻ thù giai cấp rồi.

Lúc này đã là giờ tan ca, đội trọng án chỉ còn lại bốn người đợi nhiệm vụ, trong đó có đám Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên, nghe Tần Cao Phong an bài nhiệm vụ, liền đưa Giản Phàm tới khu tạm giam, rồi làm vẻ thất kinh hô lên: “Anh Đại Nha, làm sao lại ở đây?”

“Á ... Chà chà chà ... Người anh em, cậu tới rồi, chuyện gì thế này?” Thương Đại Nha thấy cọng cỏ cứu mạng, vươn tay ra khỏi song sắt nắm tay Giản Phàm, đầy niềm vui cứu biệt trùng phùng.

“Thế này là sao?” Giản Phàm quay đầu lại trừng mắt quát.

Tiêu Thành Cương từ thời ở huyện Ô Long đã quen phối hợp làm chuyện xấu với Giản Phàm rồi, ríu rít nói: “Bắt nhầm ạ.”

“Cái gì, bắt nhầm? Bắt nhầm là phải chịu trách nhiệm pháp luật, làm ăn cái kiểu gì thế, đây là anh em tôi, giúp cảnh sát chúng ta không ít.” Giản Phàm vờ vệt chửi mắng một hồi rồi vỗ về Thương Đại Nha: “Anh Đại Nha, tạm ở đây đã, để tôi xem nguồn cơn thế nào, không thể nói một câu bắt nhầm là xong. Lần này thế nào cũng bắt họ phải xin lỗi, phải bồi thường.”

Chương 168: Kỳ biến liên miên. (3)

Nghe nói phải ở lại thêm, Thương Đại Nha khẩn cấp gọi Giản Phàm lại, có tổn tiền cũng còn hơn ở lại đây, cuống lên gọi Giản Phàm nói: “Đừng đừng đừng, người anh em, nhầm thì thôi, tôi vào thường xuyên ấy mà, chuyện nhỏ, không sao đâu.”

Giản Phàm ngạc nhiên hỏi lại: “Anh không muốn tố cáo à? Vô duyên vô cớ bắt người không phải chuyện nhỏ đâu.”

“Tố cáo cái gì, người ta không tố cáo tôi thì thôi.”

“Xem người ta nghĩa khí chưa, thả người ra, nghe đây, hai người hôm khác mời đại ca tôi một bữa thỉnh tội, sau này còn có việc nhờ tới anh Đại Nha đấy.” Giản Phàm giờ tay dọa đánh.

Vừa cho Thương Đại Nha thể diện, lại cho cảnh sát cố xuống thang, Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương miệng vâng dạ, mắt gườm gườm nhìn Giản Phàm, thể lần sau phải xẻo một bữa bù lại ám ức hôm nay.

Cửa mở ra, Giản Phàm thân thiết khoác vai Thương Đại Nha rời chi đội, tới góc tường dừng lại, kéo hẳn sang một bên, mặt nghiêm trọng thì thầm: “Anh Đại Nha, may mà tôi gặp anh ở đây lớn chuyện rồi, Hàn Công Lập được thả rồi, hẳn kéo đám người đi đập mấy chỗ làm ăn của anh, may mà anh bị bắt nhầm đấy, nếu không anh không kịp đề phòng, có khi rơi vào tay hẳn thì nguy to, có khi bị hẳn đánh thừa sống thiếu chết không chừng.”

Thương Đại Nha kinh ngạc há hốc mồm khoe hết hai cái răng cửa to tổ bố có thể dùng làm xẻng cạp đất, nói không ra lời.

Tần Cao Phong cầm ống nhòm ngồi trong xe chỉ huy cách đó không xa nhìn Giản Phàm khoác vai Thương Đại Nha mà ôm mặt, rồi, lại thêm nạn nhân, cả lưu manh lẫn cảnh sát đều bị thẳng nhãi đó lừa hết sạch ... Không biết chuyện này rồi dẫn tới đâu, nghĩ thôi mà thấy e cả răng.

“Anh Thương, anh cũng là nhân vật trải qua sóng gió rồi, sao sợ đến mức như thế?” Giản Phàm xua xua năm ngón tay trước mặt Thương Đại Nha còn chưa tỉnh lại sau hung tin, kỳ thực dễ

hiếu thôi, người thường mong bình an, mấy chỗ sông bãi phi pháp càng cần bình an, nếu ngày nào cũng đánh đấm chém giết, ai dám tới nữa, bị một võ thế này không biết bao lâu mới khôi phục nguyên khí.

Giờ Thương Đại Nha không khác gì nuốt hoàng liên xuống bụng, đắng nghét cũng chẳng thể nói với ai: “Biết mà, biết mà ... Không thể chơi với bọn cớm, báo ứng rồi, một ngày bị bắt hai lần, giờ chỗ làm ăn cũng bị đập, cho người ta sống nữa không ... Cái thằng buổi Hàn Công Lập, ai làm gì nó, là nó úp cút đá lên đầu tôi, tôi còn chưa tính sổ.”

Giờ điếm làm ăn bị phá, chẳng những mất chữ tín với con bạc, mà còn mất uy tín với đám anh em, khác gì tướng quân mất ấn tín, quan văn mất mũ ô sa? Thương Đại Nha cuống quít rút điện thoại định hỏi tình hình, không ngờ Giản Phàm đoạt lấy: “Gấp cái gì, anh không thấy đây là cơ hội lớn à, chẳng nhẽ cứ làm ăn cò con lén lút như thế?”

“Cơ hội gì?” Thương Đại Nha ngăn người.

“Giờ ngoài kia đồn anh bắt cóc vợ con Hàn Công Lập ...”

“Không phải không phải, tuyệt đối không phải, cậu biết không phải mà.” Thương Đại Nha nào dám dính vào loại chuyện này, ít cũng phải bóc lịch tám mươi năm.

“Ài, tin đồn thôi mà ... Nhưng nếu ai dám làm chuyện này, trên giang hồ dám vỗ ngực xưng hùng rồi đúng không?” Giản Phàm giơ ngón cái lên, Thương Đại Nha nghĩ cũng đúng, khẽ gật đầu, thế là Giản Phàm tranh thủ rền sắt khi còn nóng: “Giờ trong giới tiếng tăm của anh như sấm nổ bên tai, kẻ nào nghe cũng vỡ mật, bằng vào thủ đoạn này, kẻ nào dám chọc vào anh nữa, đúng không?”

Thương Đại Nha chẳng hiểu tình thế ra làm sao, cơ mà chuyện này thì đúng thật: “Đúng! Rồi sao?”

“Giờ có hai con đường thôi, một là cuốn xéo, sau này không có người tên Thương Đại Nha ở Đại Nguyên nữa, quán bị đập rồi, thanh danh thối hoắc rồi, một đám người truy sát, lên trời xuống đất hết lối, thế nào? Muốn đi không, tôi tiễn một đoạn?”

Khó khăn lắm mới kiếm được ít cơ nghiệp, aiỡ bỏ, Thương Đại Nha nghiêng rằng: “Đường thứ hai thì sao?”

“Đơn giản, tôi thấy Hàn Công Lập muốn lợi dụng cơ hội đuổi anh khỏi thành nam, không phải hấn lái xe cho mấy cái sòng bạc sao. Trục tiếp chút, anh đốt luôn mấy chỗ đó, ăn miếng trả miếng, sau này ở thành nam, anh là lão đại rồi.” Giản Phàm xúi bẩy.

Thương Đại Nha máu nóng vừa dồn lên đầu chưa lâu lại rầu rĩ: “Người anh em, đánh không nổi, sòng của bọn chúng ít thì mười mấy thằng trông, nhiều hai ba chục, còn có công an che cho, mấy năm qua đuổi tôi như rùa, trốn khắp nơi, nếu đánh được thì tôi đốt lâu rồi.”

“Có tôi đây, anh sợ gì, hỏi một câu thôi, muốn làm không? Muốn hô phong hoán vũ, một tay che trời ở thành nam không?” Đúng là lưu manh nhãi nhép, gan nhỏ hơn gan chuột, Giản Phàm bực mình khích: “Nói một câu xem, muốn hay không?”

“Muốn!”

“Tốt, thế chơi tới cùng luôn, tuyên bố ra giang hồ, tao chẳng những tao bắt vợ con mày, còn phá mày đấy, sợ cái đéo ... Tôi đảm bảo hôm nay anh làm gì, đồn công an không quản ... Mà dù có bắt, tôi cũng lôi anh ra như thường. Nhưng mà nói trước, đập phá thì được, đừng cướp bóc đả thương, cho sau này không ai dám tới ... Cho anh biết một tin vui, Hàn Công Lập vừa rồi đập phá bị cảnh sát bắt rồi, anh cứ yên tâm mà làm, chọc thủng trời có tôi bịt ...”

Gió càng ngày càng to, Thương Đại Nha hai lần bị bắt, hai lần được thả, không tin Giản Phàm không được, mắt càng lúc càng sáng: “Người anh em, chơi, tôi sợ cái gì, nhưng mà không có người, đám đàn em tôi không nhiều, giờ lại xảy ra chuyện, bọn chuột nhắt chó chết ấy thế nào cũng trốn cả rồi, một trăm thằng như bọn đấy cũng vô ích.”

“Anh biết địa điểm không?”

“Biết chứ, tôi còn ngầm báo cảnh sát mấy lần. Vô ích, mẹ nó bọn chúng cùng một giuộc, chó má như nhau ... Ặc, người anh em, không nói cậu, cậu không giống chúng.” Thương Đại Nha biết lỡ lời, vội bổ xung.

“Đương nhiên là không giống, đừng lo, vấn đề này tôi giải quyết cho anh.” Câu này nói chuẩn quá, đúng là không giống,

mình có phải cảnh sát chó đâu, Giản Phàm vỗ vai Thương Đại Nha, đưa tay lên miệng huýt sáo một cái, hai chiếc xe thùng đi tới, từ trên xe hai mấy người nhảy xuống, ai nấy cao lớn lực lưỡng, mặt mày âm trầm, làm Thương Đại Nha giật mình.

“Thể hiện chút bản lĩnh cho anh Thương đây kiểm chứng.”
Giản Phàm vung tay.

Vương Kiên rời hàng, không biết ai ném ra viên gạch, thuận tay bắt lấy, cầm trong tay "hây" một tiếng, chặt vỡ làm đôi luôn, phủ tay như không, mấy người gần đó bĩu môi khinh bỉ. Trò vật ai chả làm được, chỉ dọa bọn lưu manh.

“Nhìn thấy mấy chú em của tôi chưa, bọn họ đều có trình độ như vậy, sao, tối nay bọn họ nghe anh chỉ huy hết, dám đi không? Không dám tôi tiễn anh lên đường, thể trọn tình trọn nghĩa rồi chứ?” Giản Phàm biết loại này không chịu nổi kích bác, nếu nói hấn hèn, còn chẳng bằng đâm hấn một nhát.

Không làm mới là ngu, người này ra sức giúp mình như thế, chắc muốn chia phần thôi, cùng lắm chia nhiều chút là được, dù sao y đâu thể ra mặt, bề ngoài chẳng phải là mình là lão đại à, đó là ước mơ bao năm. Thương Đại Nha đang lúc máu nóng dồn lên đầu cũng không kịp nghĩ sao Giản Phàm lại “giúp đỡ” mình tận tình như thế, nghiêng rằng: “Chơi!”

Chương 169: Kỳ biến liên miên. (4)

“Lên đi, nhìn tôi làm gì?” Tần Cao Phong nhìn Giản Phàm cười gian đi bộ tới trước xe chỉ biết lắc đầu, đợi y ngồi vào ghế phụ lái không nhìn được mắng: “Làm chút việc hại người không lợi mình là mặt hí hửng, giờ xưa hổ giết sói, đợi thời gian nữa nuôi hổ gây họa thì để xem cậu còn cười nổi không.”

“Không đâu, Thương Đại Nha làm vua lưu manh còn được, chứ kẻ không có tâm kế như hần thì làm nổi chuyện gì lớn, cái mặt hung thần ác sát kỳ thực mỗi mẽ ngoài thế thôi, đánh nhau chẳng bằng Hàn Công Lập.” Giản Phàm nhận định, tên này lăn lộn ở thành nam mười mấy năm, trong mắt người dân bình thường cũng là nhân vật máu mặt đấy, trong mắt cảnh sát giống vô vàn thằng lưu manh khác thôi, dân cảnh cũng có thể xử lý được, không lo nuôi hổ gây họa.

Xe lên đường, đám Tiêu Thành Cương theo sau, từ trưa tới giờ lại thêm 5 tiếng nữa, vẫn không tra ra được chút tin tức nào của nghi phạm, Tần Cao Phong vẫn chưa yên tâm: “Tin tức này tung ra liệu có hiệu quả chứ?”

“Tôi nghĩ là có ... Rất nhiều người biết thù oán giữa Thương Đại Nha và Hàn Công Lập, lần này hai bên đánh lẫn nhau như thế, hần không ai hoài nghi. Điều này đồng nghĩa với việc thù oán cá nhân thăng cấp, sẽ phá hỏng trật tự làm ăn hiện có của thành nam, rất có khả năng gây ra hỗn chiến quy mô lớn, như vậy hoặc sẽ có thể lực ngoài thừa cơ nhảy vào hoặc có thể lực mới trời dậy, càng có khả năng khiến cảnh sát phát động chiến dịch trấn áp quy mô lớn. Dù tình huống nào cũng không phải điều người khống chế tình hình hiện nay muốn thấy, thế nên có thể lực ẩn nấp ở thành nam nổi lên để dẹp yên.” Giản Phàm lúc này đã thu lại nụ cười gian xảo, có phần trầm tư: “Tôi nghĩ không có yêu hay hận nào là vô duyên vô cớ, bọn chúng đã đổ vạ lên người Thương Đại Nha là có lý do ... Thương Đại Nha, Hàn Công Lập và bốn kẻ chưa sa lưới kia có sợi dây liên hệ nào

đó, tôi chưa mò ra ... nếu không mò ra được ... Có lẽ chỉ còn cách chuẩn bị vòng hoa cho Sở Tú Nữ thôi.”

“Câu nói, liệu có phải là ông ta đứng sau không?” Tần Cao Phong đột nhiên hỏi.

“Không đâu, ông ta khó khăn lắm mới thoát được, không có lý do gì để dính vào.” Giản Phàm biết hẳn nói tới ai, khẳng định chắc chắn.

“Vậy chuyện Trần Cửu Văn sau bao năm đột nhiên ngoi lên thì nói thế nào đây? Lý Uy không bao giờ tiếp xúc trực tiếp với người gây án, ông ta phải thông qua bàn đạp, trung gian để đạt mục đích, đó là phong cách ông ta.” Tần Cao Phong nói thẳng luôn đó là cái tên ám ảnh người ta bao năm.

“Á, anh nói đúng, người trung gian, ai là người vừa quen biết Lý Uy, lại tiếp xúc với Khổng Tân Cường ... Lại còn quen cả người Sở gia.” Giản Phàm như chợt nghĩ ra cái gì, tư duy vận chuyển tốc độ cao.

“Đúng rồi, nếu như có người trung gian thì mọi chuyện đều hợp lý ... Đội trưởng Tần đừng về vội, tới Thực Thượng Khẩu trang đi.”

“Làm gì?”

“Lấy phim quay đám tang hôm đó, trong tay Trương Vân chắc hẳn phải có, chỉ có ở trường hợp đó toàn bộ người có quan hệ với Sở gia mới cùng lộ diện.”

Không nói một câu dư thừa, xe quay đầu, hú còi cảnh sát, tranh đoạt từng giây từng phút tới Khẩu trang.

Chấn động do Hàn Công Lập vừa gây ra còn chưa lắng xuống, một con ngựa ô lại xuất hiện, Thương Đại Nha bước lên sân khấu lại khơi lên một phen sóng gió ngợp trời ở thành nam.

18 giờ 50 phút, tiếng còi cảnh sát chói tai bao vây khách sạn Thái Hằng, liên tiếp mười mấy cuộc điện thoại gọi tới đồn cảnh sát, nói khách sạn Thái Hằng xảy ra sự kiện lưu manh ẩu đả. Trong thời gian Quốc Khánh, trị an được đặt lên hàng đầu, không ai dám chậm trễ, 7 phút sau liền bốn dân cảnh tới nơi, nhanh hơn cả trung tâm 110. Bốn cảnh sát chen lấn đám đông vây kín cửa, tiếp theo đó là tiếng nam nữ la hét từ trong thang máy truyền ra, từ hành lang người ủa ra như làn sóng nhấn

chìm bốn cảnh sát. Bốn người ra sức quất tháo gạt đám đông tìm được quản lý, hỏi chuyện gì, quản lý ấp a ấp úng nói không ra, tính cảnh giác của họ rất cao, tóm ngay lấy mấy vị khách hỏi chuyện, sau đó cùng lên thang 12 nơi xảy ra sự việc.

Xảy ra hỗn loạn việc đầu tiên nhân viên phục vụ làm là khóa thang máy, bốn cảnh sát chạy hồng hộc bằng cầu thang bộ, bị đám người quần khăn tắm vây quanh báo án, thấy cả bảo an, liền quất họ bảo vệ hiện trường, ngăn cản người có ý định tới tầng này, sau đó vừa tới nơi thì há hốc mồm.

Đại sảnh phòng hội nghị lớn, tiền giấy vương vãi, mặt chược, bài, xúc xắc ... Nhiều nhất là các loại phỉnh xanh đỏ, bàn ghế đồ nát, như trải qua trận cướp phá.

Sòng bạc? Đây là sòng bạc phi pháp, chẳng trách mà quản lý lại ú a ú ó không nói như thế.

Ba phút sau, cảnh sát 110 tới nơi, lập tức phong tỏa hiện trường, báo cáo lên trên. Mười phút sau tổng đội trị an phái người bao vây khách sạn, điều tra kinh doanh sòng bạc trái phép.

Nửa tiếng sau, đội trưởng tổng đội trị an, cục trưởng phân cục ba cùng trưởng ban trị an cục công an thành phố tới nơi, qua tra hỏi sơ bộ cho thấy chừng 18 giờ 40 có một đám người không rõ thân phận xông vào sòng bài phi pháp đập phá, sau đó trên đường rút lui va chạm với người tới chi viện, hai bên hỗn chiến năm sáu phút.

Có điều cả người gây sự và người bị hại, lẫn thương binh nghe thấy cảnh sát tới là trà trộn đám đông chạy sạch cả rồi, chỉ còn cách triệu tập giám đốc khách sạn.

Ngày hôm nay tình hình có vẻ rối ren, chuyện ở Thái Hằng chưa xử lý xong, CLB Thủy Tiên lại có báo án. Cũng là đám người không rõ lai lịch xông vào đập phá đánh nhau, vì nơi này khá xa nên khi cảnh sát tới nơi thì CLB đã treo biển ngừng kinh doanh. Đây là CLB cao cấp, dân cảnh không dám làm bừa, gọi điện cho chủ sở hữu là Phương Hữu Tín, ai ngờ người này không biết, không nghe, không thấy còn bực tức cúp điện thoại trước, phiền phức vì đám dân cảnh lảm chuyện.

Có câu dân không báo thì quan không quản, nên chuyện này tạm gác đây.

Sự việc e còn lớn hơn cả dự liệu của Giản Phàm, cần bã tích lũy lâu ngày nhiều hơn tưởng tượng.

Điện thoại của đội trưởng trị an reo liên tục, khởi nói cũng biết là có đám người muốn nói đỡ rồi, thế là tắt máy luôn, lãnh đạo lớn nhỏ của phân cục ba, phân cục bốn và đồn công an Thái Hằng đều dùng biện pháp tương tự. Giờ tình huống không rõ, ai dám đảm bảo gì, chẳng may có nhân vật lớn gọi điện mà mình không thể từ chối, chẳng hóa chuốc họa vào thân à?

Nửa tiếng sau khi xảy ra sự việc ở khách sạn Thái Hằng, đám lưu manh phân tán khắp nơi truyền bá nhau một tin, Phương ca Phương Hữu Tín bỏ 10 vạn để tìm tung tích Thương Đại Nha.

Lại thêm nửa tiếng nữa, tiền thưởng của Thương Đại Nha tăng lên 15 vạn, ngay tiếp đó lại có tin cả Hàn Công Lập cũng được treo thưởng tương tự, không khí trong giới cứ sôi lên sùng sục.

Tin tức lan đi khắp hang cùng ngõ hẻm thành nam, ai cũng chửi hai con chó điên Thương Đại Nha và Hàn Công Lập cắn lẫn nhau, liên lụy chuyện làm ăn của đám nhân vật vai vế ở thành nam. Đang kỳ Quốc Khánh làm ăn tốt như thế mà hai thằng chó đó đập phá gây chuyện, giờ công an đang nhìn chăm chăm còn làm ăn chó gì, thế là cả hai biến thành kẻ thù chung ở thành nam, toàn bộ điên lên sẵn lòng cả hai.

Chương 170: Kỳ biến liên miên. (5)

Lúc này trong chi đội đặc cảnh đã phong tỏa toàn diện, chủ nhiệm Điều đang xem ghi hình hiện trường mà Vương Kiên đem về, có ghi hình này tương lai điều tra kẻ dính líu tới đánh bạc rất dễ dàng, tiếc là công lao lại chẳng tính lên người đặc cảnh bọn họ.

Cộc! Cộc! Cộc!

“Vào đi!” Chủ nhiệm Điều biết giờ này trừ cấp dưới tham gia vụ bắt cóc ra thì không có ai tới quấy rầy, là Dương Phong và Mạnh Hứa Duệ, một báo cáo ở Phần Tây không có phát hiện gì, một báo cáo hình cảnh được phái tham dự vụ án đã tới nơi, nghe xong hỏi: “Đã có ai liên hệ với Hàn Công Lập chưa?”

“Có không ít, có điều không phải mục tiêu.” Mạnh Hứa Duệ trả lời.

Dương Phong hết sức sốt ruột: “Chủ nhiệm, chúng ta không thể chỉ ngồi đợi như thế, 7 giờ sáng mai là tới hạn giao tiền chuộc rồi.”

“Cứ đợi đi, các lực lượng sẵn sàng, có tin tức thông báo với tôi.” Chủ nhiệm Điều mệt mỏi phát tay, cả ngày chẳng nghỉ ngơi chút nào, xem đồng hồ 20 giờ 40 rồi, chỉ còn hơn 10 tiếng nữa, càng lúc càng sốt ruột, nhưng ngoài đợi ra, không có cách tốt hơn.

Trong tạp chí Science phát hành năm 2001, một vị giáo sư tâm lý học của Đh Harvard đã đưa ra lý luận trứ danh tên lục độ phân cách, ý tứ là bình quân chỉ cần quen biết 6 người, thông qua đó chúng ta có thể làm quen với bất kỳ người xa lạ nào. Nói tóm lại là chúng ta có thể quen biết cả thế giới, điều này đã phần nào được kiểm chứng qua hơn 5 vạn người tình nguyện tới từ 166 quốc gia khác nhau.

Cả khoa học lẫn văn học đã cùng chứng minh một mệnh đề mâu thuẫn, thế giới rất lớn, kỳ thực cũng rất nhỏ.

Thực tế chứng minh đây là thứ phức tạp trong đơn giản, ví như Giản Phàm muốn liên hệ với ai đó trong tang lễ với kẻ bắt

cóc Sở Tú Nữ, nhưng tìm không ra được điểm liên kết, tựa hồ ở nơi nào đó thiếu mất đi một điểm nối quan trọng, nên dù vẽ chi chít mạng lưới quan hệ lên giấy vẫn thất bại.

Lúc nhíu mày, bóp trán rồi lại chống cằm, trước mặt Giản Phàm là đống tài liệu về những nhân vật tham dự tang lễ. Sở Thành Nhiên lúc sinh thời quan hệ rộng từ quản viên chính phủ tới bên công kiểm pháp, thương trường, thậm chí cả giang hồ tới hơn trăm người, đều là người có tiền, vừa vạn là quần thể mà Giản Phàm ít am hiểu nhất.

Gãi đầu nhìn Hàn Công Lập ở trước mắt đã được tháo còng, thần sắc có chút căng thẳng, xong rất phối hợp, lúc này bọn họ đang ở gian trong của phòng kỹ thuật thuộc chi đội đặc cảnh. Toàn bộ sự chú ý của mọi người, bao gồm cả nhân viên kỹ thuật đều tập trung vào di động của Hàn Công Lập.

Di động này do Khổng Tân Cường phát cho mấy đồng bọn, thống nhất số liên hệ, có điều sau lần bắt giữ ở xưởng sửa chữa thì 3 số điện thoại khác mất liên lạc, nơi này thành manh mối duy nhất. Mấy chục đặc cảnh đập phá cửa chiều một mặt là nắm thông tin thực địa về mấy sóng bài, mặt khác là nối lại liên hệ bị đứt này.

Thời gian trôi đi ngày càng lâu, nghi ngờ ngày càng lớn, đều cho rằng đây là kế hoạch hoang đường, chủ nhiệm Điều cùng Tần Cao Phong bắt đầu cùng nhau an bài kế hoạch giao tiền, theo dấu tội phạm vào ngày mai.

“Đừng căng thẳng, rồi sẽ gọi tới thôi.” Giản Phàm bỏ tài liệu xuống, nhìn khuôn mặt hiện lên sự nóng ruột rõ ràng của Hàn Công Lập, trấn an.

“Tôi ...” Hàn Công Lập cúi đầu xuống không biết nghĩ gì, áp ứng một lúc mới nói ra được: “Cường Tử tuy ít tuổi hơn tôi nhưng từng trải hơn tôi, hần tàn nhẫn nhưng cũng rất cẩn thận ... Tôi nghĩ sau khi phát hiện xưởng sửa chữa xảy ra chuyện sẽ không xuất hiện nữa đâu.”

“Đừng lo, không chỉ Khổng Tân Cường nắm được thóp của anh, ép anh làm việc, anh cũng nắm tử huyệt của hắn. Với hắn mà nói, cho dù lấy được tiền nhưng bị phát lệnh truy nã nữa cũng không chuyện hay ho. Nên anh xuất hiện, tình thế khác

ngay, tránh nguy theo an là bản năng của con người, cho dù chỉ vển vển là để xác nhận, hẳn cũng gọi tới, chuyện này tôi không hề hoài nghi, chỉ không biết hẳn làm sao mang đi được 2000 vạn tiền chuộc, bằng đây tiền hẳn phải kéo vài con trâu tới mới đủ ... Ha ha ha “Giản Phàm nói đùa một câu hóa giải căng thẳng cho Hàn Công Lập, chuyện này y rất tự tin, trước khi y nhủ Tề Thụ Dân gọi điện cũng ở hoàn cảnh gần tương tự, không tin Khổng Tân Cường còn lợi hại hơn được: “Tôi còn có chút tò mò, vụ án 8 năm trước, anh thực sự không biết gì về số đồ cổ kia à?”

“Tôi không biết, lúc đó chúng tôi đều là lái xe nghèo, đâu hiểu gì về mấy thứ đó, thậm chí là còn cho rằng nó chẳng đáng tiền.” Hàn Công Lập biện bạch.

“Khổng Tân Cường thì sao? Hẳn biết chơi đồ cổ chứ?”

“Hẳn cũng chẳng biết gì hơn tôi, hẳn chưa tốt nghiệp sơ trung đã bỏ học.” Hàn Công Lập cười chua chát, ai nghĩ một lần lỡ bước mà cuộc đời đi vào ngã rẽ, gần chục năm sống không yên lòng.

Xem ra đúng là chỉ được thuê giết người cướp của, Giản Phàm tiếp tục ngồi xem tài liệu, khoe mắt nhìn Hàn Công Lập cúi đầu, đột ngột hỏi: “Anh có quan hệ gì với Lý Uy?”

“Lý Uy?... Lý Uy là ai?” Hàn Công Lập thoáng nhú mày lắc đầu: “Tôi không biết ai tên như thế.”

Vẻ mặt này chứng tỏ chẳng có quan hệ gì, Giản Phàm vốn biết khả năng thấp vẫn muốn thử, giải thích bừa: “À, đang xem tư liệu có người tên Lý Uy trong đó nên tôi hỏi nhầm thôi ... Anh có biết vụ án chuộc bạc của Đại Nguyên chúng ta vài năm trước không, còn anh em Tề gia của Tề Nguyệt Các?”

“Tề gia, Tề Nguyệt Các gì đó tôi không biết, nhưng vụ án chuộc bạc tôi có biết.” Hàn Công Lập thành thật đáp.

“Ha ha, anh cướp hàng của anh em họ Tề mà không biết Tề Nguyệt Các, giỏi thật đấy, nếu Tề Thụ Dân mà sống lại thế nào cũng bị anh làm tức chết lần nữa, ha ha ha ...” Giản Phàm nhớ tới kiêu hùng một thời đã không còn, không hiểu sao thấy chuyện này có chút buồn cười.

Hai đặc cảnh đứng cạnh Hàn Công Lập nhìn nhau, vị này mới là giỏi, thời điểm này còn cười được. Thời gian lúc này đã là 21

giờ, không gian yên tĩnh như cũ chỉ nghe thấy tiếng máy chạy ù ù ở phòng kỹ thuật bên ngoài, yên tĩnh tới nghe thấy được tiếng tim mình đập, thời gian trôi đi, nhịp tim dần dần tăng lên.

Sở dĩ tồn tại lý thuyết kỳ lạ lục độ phân cách cũng vừa vận chúng minh, trong thực tế có mối liên hệ không ai ngờ.

Ví như ai ngờ Khách sạn Thái Hằng lại có sòng bạc phi pháp, ai ngờ ông chủ Phương Hữu Tín nghe nói là bối cảnh cực sâu lại bị tên lưu manh đầu đường xó chợ phá đám đúng ngày kiếm chác tốt nhất? Ai ngờ nguồn cơn từ thù oán riêng của hai nhân vật nhỏ? Và có lẽ vĩnh viễn không thể ngờ toàn bộ sự kiện ấy có một bàn tay thao túng phía sau.

Ví dụ đồng chí Hậu Khiếu Dũng cục trưởng phân cục ba nghĩ vỡ đầu cũng không ra làm sao Khách sạn Thái Hằng vững như tường đồng vách sắt lại bị tên lưu manh Thương Đại Nha lật tung lên.

Ai không biết chứ ông ta biết, ở đó riêng bảo vệ bên ngoài đã là 30 người, chưa nói có bảo vệ ngầm, tầng 12 có cửa sắt ngăn cách, không hiểu sao bị phá, vốn muốn lấy hình ảnh từ camera giám sát, nhưng hai bảo an bị đánh tím mặt khai, bị người ta tháo mang đi rồi. Dựa vào đặc trưng ngoại hình điều tra thì trừ Thương Đại Nha, số còn lại đều đeo găng tay da màu đen, đội mũ lưỡi trai, mặc áo jacket, từ phục vụ tới bảo án đều không thể nói rõ ràng.

Chương 171: Kỳ biến liên miên. (6)

Vốn Hậu Khiếu Dũng còn lo lắng chuyện này sẽ liên lụy tới mình, nhưng sau khi xem qua lời khai hiện trường thì yên tâm rồi, nhưng thứ có thể cung cấp vật chứng đều tan nát, thế cũng tốt, tử vô đối chứng, mình muốn xác định nó là sự kiện gì thì nó sẽ là như thế.

Nhưng ông ta nghĩ không thông, sao Thương Đại Nha chỉ trong một đêm đã thành tinh như thế, rồi mấy chục bảo an sao bị đánh bại dễ thế, hơn nữa hậu quả gây ra cũng khó lường, hôm nay nhiều chuyện lắm rồi, thêm sự kiện trị an nào nữa thì phiền lắm.

Vì thế không rõ được nguồn cơn cơ sự này, cục trưởng Hậu đổ xe bên Phần Hà, lấy di động ra, cân nhắc trước câu từ rồi ấn số.

Gọi cho Phương Hữu Tín, cục trưởng Hậu gặp người này một lần, không quen thuộc lắm, nhưng tài khoản ngân hàng của ông ta thì tháng nào cũng gặp gỡ người ta.

“Hữu Tín, các anh làm sao thế, giờ tới cả trên cục thành phố cũng biết là địa bàn của tôi có sông bạc lớn tồn tại, anh định tặng công lao cho tôi, hay là bêu xấu tôi đấy. Anh nói xem, tôi phải làm sao đây?” Cục trưởng Hậu hạ giọng, xong vẫn có chút thái độ lãnh đạo.

“Cục trưởng Hậu, anh cứ yên tâm, do nội bộ chúng tôi xảy ra chút vấn đề, không trách anh được, chúng tôi tự giải quyết ... Chuyện này nếu cần người đầu thú, anh cứ nói, tôi sẽ an bài, nhất định không gây phiền toái cho anh.”

“Còn chưa tới mức đó, nhưng lời không hay tôi nói trước, anh mà còn để xảy ra chuyện, tôi không bao che nổi đâu.” Cục trưởng Hậu cảnh cáo.

“Vâng vâng, tôi đảm bảo tới mai là hai con chó điên sẽ cùng biến mất.”

“Thế thì tốt, ổn định ưu tiên trên tất cả, không ổn định thì không ai sống được, hôm nay tổn thất lớn không?”

“Hơi âm ỉ nhưng tổn thất không nhiều.” Bên kia chợt chuyển chủ đề.

Phải rồi cục trưởng Hậu, tôi nhờ anh nghe ngóng một chuyện, nghe nói Sở đại tiêu thư là cháu gái của chú họ tôi, bị bắt cóc đòi 2000 tiền chuộc?”

“Vụ án đó phân cục không xen vào được, không phải đội trọng án thì đặc cảnh chống bắt cóc phụ trách, mấy chỗ đó bảo mật cao lắm ... Chỉ biết có ông chủ của Thực Thượng bị bắt, chúng tôi cũng hiệp trợ tới Thực Thượng điều tra, tám thành là y làm rồi.”

“Nếu có tin nhờ anh báo cho biết, hôm khác tôi tới cảm ơn, ông chú họ tôi nhờ mấy lần rồi.”

“Không ván đề ... Hữu Tín, lời tôi nói chú ý vào, kín đáo chút, kiếm tiền không ai quản, nhưng âm ỉ lên cũng không che đậy nổi đâu.”

Hai người thì thầm nói chuyện rất lâu, thậm chí nói tới nhờ phân cục truy lùng Thương Đại Nha. Cục trưởng Hậu đồng ý, đối với kẻ phá hoại đại cục đoàn kết ổn định này, bất kể hắc bạch đều muốn diệt trừ sớm, cuối cùng thương lượng bắt Phương Hữu Tín nghỉ vài ngày mới cúp điện thoại. Tới đây cục trưởng Hậu yên tâm rồi, lái xe về nhà lại là khuôn mặt ảm áp, hiền từ ...

“Mẹ nó, dạng chân kiếm tiền còn muốn lập bia trình tiết, bọn cớm chó má!” Trong một chiếc BMW, Phương Hữu Tín tức tới cúp máy, hắn còn cảm loại như Cục trưởng Hậu hơn Thương Đại Nha mấy phần, hạ cửa sổ để gió sông Phần lùa vào xe cho hạ hỏa. Tìm khắp nơi không thấy Thương Đại Nha, có điều phát hiện ra thủ hạ Tam Phát của hắn cùng một đám đang uống tưng bừng, tin tức vừa báo về, hắn trực tiếp đi tìm.

Từ hai chiếc xe van khác có tên thủ hạ đi xuống, là loại cốt đột, cơ bắp cuộn cuộn, có tên cao tới mét chín, đứng đâu cũng khiến người ta phát hãi, tới bên cửa sổ xe báo: “Anh Phương, người đã tới.”

“Báo tin nói trong gian phòng bao ở tầng ba, bốn năm tên đang uống rượu, mang người về cho tôi, nhanh gọn chút ... Báo Tử, dẫn đường.”

“Vâng!” Báo Tử phát tay, cửa xe mở rầm rập, mười mấy tên giống mặc cảnh phục, có điều không phải, nhìn kỹ chỉ là trang phục bảo an thôi, vừa đi vào nhà hàng vừa gọi điện thoại, một phục vụ viên chạy xuống đón. Toán người đi lên tầng 3, không rõ phòng bao nào, mở từng phòng nhìn, cuối cùng phát hiện ra.

“Lại Tam Phát ở đây.”

Hô một tiếng, bước chân rầm rập xông vào, trong phòng nghe thấy "choang" một cái, đối phương đập vỡ chai bia chống cự.

Hỗn chiến mở màn tức khắc, chai bia, gậy cao su, ghế, chén bát tít tít được huy động, nhưng chỉ sau một phút chênh lệch lực lượng biến thành ưu thế rõ ràng. Lại Tam Phát liên tiếp trúng mấy gậy gục xuống, bị lôi đi, đám còn lại càng thảm ôm đầu chui vào góc phòng cầu xin ...

Hết la hét đập phá lại đánh nhau, phục vụ viên sợ hãi trốn hết vào bếp, một đám người ngông nghênh rời nhà hàng, khách khứa tranh nhau bỏ chạy, một nửa sợ dây vào thị phi, một nửa là quịt tiền!

Trong đám khách khứa bỏ chạy có hai người không có gì đáng chú ý, tên cao kéo tên còn lại thúc giục, đi mau không lát nữa cảnh sát tới, cả hai hòa vào đám đông nhốn nháo chạy mấy chục mét mới quay đầu lại nhìn, không thấy cảnh sát mới chậm lại một chút.

“Ma ca, vừa rồi là Lại Tam Phát đấy, không biết chọc vào ai mà bị đánh thảm như vậy.” Tên thấp đầu đỉnh, miệng rộng chính là Cảnh Kim Quý, biệt danh Thú Đầu.

Tên cao đương nhiên là Ma Tam Oa rồi, hai tên này trốn trong thành phố cả ngày, đang tính ăn xong đi đâu chơi, chẳng thèm để ý: “Kệ mẹ nó, quản làm gì, Cường ca nói không được ở khách sạn, không được lộ diện ở khu giải trí cao cấp, không tới KTV và trung tâm tắm rửa .. Mẹ, trên người cả đồng tiền mà không cho tiêu, muốn chúng ta chết ghen à?”

Thú Đầu cười hô hố, cả hai đều tôn thờ lối sống tỉnh thì uống tới say, say ôm gái ngủ, rất tâm đầu ý hợp: “Không sao, em quen biết mấy em gái, tới thẳng nhà chơi luôn, đảm bảo hầu hạ anh tới nơi tới chốn ... Chỉ là em lo xảy ra chuyện gì rồi không?”

Nghe nhắc chuyện Cường ca bảo lưu tâm tới chuyện Thương Đại Nha và Hàn Công Lập, Ma Tam Oa vỗ trán: “Phải, quên mất ... Mà hỏi xem, mà lái xe quen biết nhiều.”

Thứ Đầu thay sim, hấn chạy xe từ Phần Tây tới Đại Nguyên nhiều năm, tam giáo cứu lưu quen cả đống, gọi vài cú điện thoại, mới đầu còn ba hoa tán gẫu vài câu, về sau mặt ngày càng nghiêm trọng, có vài phần không tin, xác nhận cẩn thận rồi mới cúp điện thoại.

Ma Tam Oa sốt ruột đẩy một cái: “Sao thế? Nói đi.”

-“Tà môn, nghe nói buổi chiều Hàn ca dẫn người đập phá chỗ làm ăn của Đại Nha, đến tối Đại Nha đi phá sòng bài của Phương lão đại, còn bảo cái gì mà tên Đại Nha bắt cóc vợ con của Hàn ca, giờ lại còn bắt cả Lại Tam Phát ... Mẹ nó, thế là sao?” Thứ Đầu ngẩn ra tại chỗ.

“Mày chả bảo Hàn Công Lập bị cảnh sát bắt rồi mà, mà nhìn thấy tận mắt không đấy?” Ma Tam Oa nổi nóng.

“Em, em, hình như người ở cửa xưởng sửa xe là cảnh sát.”

“Thế sao đã ra rồi?”

“Em, em không biết, hay là Hàn ca không bị bắt?” Thứ Đầu hoang mang, thấy cảnh sát là hấn chạy rồi, đại gì ở lại xác minh.

“Mả mẹ mà chứ, làm tao sợ vãi đái chạy trốn cả ngày, té chẳng có chuyện gì à?” Ma Tam Oa tức tối co chân đá Thứ Đầu vài cái, sau đó chạy ra góc tường tối, bấm điện thoại: “Cường ca, bọn em vừa rồi ăn cơm ở bến xe phía nam, gặp phải đám người bắt Lại Tam Phát, là người của Thương Đại Nha .. Về sau nghe nói hình như chiều nay Hàn Công Lập dẫn người đi đập phá ổ chó của hấn, có phải Hàn Công Lập chưa bị bắt không? Em hỏi Thứ Đầu, giờ thẳng chó lại nói không chắc.”

“Tao biết rồi.” Giọng Khổng Tân Cường có vẻ chẳng kinh ngạc: “Đang định gọi điện thoại cho bọn mày đây, mà và Thứ Đầu kiểm điện thoại công cộng gọi điện cho Hàn Công Lập, kiểm chỗ đông người, làm thế này

Chương 172: Kỳ biến liên miên. (7)

21 giờ 40 phút, chuông điện thoại reo vang làm Hàn Công Lập giật mình đứng bật dậy, ngỡ ra đó không biết phải làm thế nào.

“Đừng căng thẳng, ngồi xuống đi ...” Giản Phàm ra hiệu, kỳ thực không trách Hàn Công Lập, bên ngoài có tiếng bước chân, tiếng xô ghế, đoán chừng đám đặc cảnh cũng không bình tĩnh nổi: “Xem xem là ai.”

“Không biết, số cố định.”

“Hít thở thật sâu, hít vào, hít nữa vào ... Rồi từ từ thở ra, ngồi xuống, đây chỉ là viên đá dò đường thôi, thái độ ngông nghênh vào.” Giản Phàm chỉ huy.

Hàn Công Lập làm theo, cố gắng trấn tĩnh, bặm nút nghe trầm giọng nói: “A lô.”

“A, Hàn ca, anh ở đâu đấy?”

Hàn Công Lập chỉ ảnh Cảnh Kim Quý ở trên bàn ý bảo kẻ gọi điện là tên này, áp kích động xuống, cục cằn nói: “Trốn chứ còn làm sao?”

“Sao ... Vậy chuyện sáng nay, xưởng sửa xe làm sao?” Ở bên kia điện thoại, Thứ Đầu chưa tổ chức được ngôn ngữ đã nói, lộn đầu đuôi.

“Còn làm sao, mẹ nó chứ, đều do thằng chó Cường Tử hại, ngay cả xe second hand đang trang trí cũng bị bọn cớm mang đi bảy tám cái rồi. Vừa ra thì nghe nói xe của tao bị Thương Đại Nha đập xe, bắt chị dâu mày ... Mẹ nó, tao đang lên cơn điên đây, Thứ Đầu, mày gọi điện làm gì, lấy được tiền rồi à?” Hàn Công Lập quát mắng, nghe khẩu khí có vẻ trước giờ chẳng khách khí gì với hai thằng này.

“Chưa ... Cường ca muốn anh ra gặp mặt, thương lượng mai làm sao.”

Giản Phàm lắc đầu, đây chỉ là thăm dò thôi, Hàn Công Lập sẵn cơn tức, đem trút hết ra luôn: “Không có tiền gặp hẳn làm cái buổi gì ... Mẹ nó, lại còn muốn sai bảo tao nữa à, không có cửa

đâu ... Này Thứ Đầu, tao vừa gặp tí chuyện, mày chạy nhanh hơn thỏ, giỏi lắm. Bảo với Cường Tử, đừng kéo tao vào, vợ con tao giờ còn chưa rõ thế nào, chúng mày mà định bỏ tao lại thì đợi đấy, tao khai hết với cối, dù sao tao chỉ lái xe, sợ cái buổi gì.”

“Hàn ca, xem anh nói kìa, bọn em không có ý đó, thôi vậy, em bảo với Cường ca là anh an toàn ... Thế thôi nhé, liên lạc sau.”

Tiếng tút tút truyền tới, Hàn Công Lập lưng lạnh lạnh, mồ hôi ướt đẫm lúc nào không hay, đúng là thăm dò, vừa rồi mà mình đồng ý gặp mặt là hỏng.

Rầm! Cửa phòng bị đẩy ra, chủ nhiệm Điều vẫy tay gọi Giản Phàm ra ngoài, Dương Phong nói: “Đường Phủ Tây, điện thoại công cộng số 0569! Cách chính phủ tỉnh không xa, trung tâm thành phố, chủ nhiệm Điều, có bắt không?”

Đúng là một câu thừa thãi, Giản Phàm còn chẳng buồn đáp.

“Đó là đá dò đường thôi, muốn bắt cũng không kịp.” Chủ nhiệm Điều tuy sốt ruột nhưng chưa mất hết năng lực phán đoán, nhẫn nại nói.

“Có kịp cũng không được bắt, sắp có điện thoại rồi.”

Giản Phàm nói một câu khẳng định chắc chắn làm nhiều người ánh mắt trở nên quái dị, người này đúng là tà môn tới giờ bọn họ còn chưa hiểu là làm sao y câu được nghi phạm ra. Rõ ràng là chuyện đã bại lộ be bét rồi vậy mà, chẳng lẽ nghi phạm ngu ngốc như thế.

Dương Phong định hỏi lại thôi, hôm qua tưởng lập công lớn, còn cố tình không gọi điện nói với Giản Phàm phát hiện của mình, kết quả thiếu chút nữa thành họa lớn, làm hấn không cách nào ngẩng đầu lên được nữa.

Chủ nhiệm Điều không cũng không hỏi, nhìn Giản Phàm lại vào gian trong cầm tư liệu lên chăm chú đọc, tới lúc này ông ta hoàn toàn tin chàng trai kỳ lạ này rồi.

Đường Phủ Tây, điện thoại treo lủng lẳng phát ra tiếng tu tu kéo dài.

Khổng Tân Cường an bài là gọi điện xong là chạy ngay, Ma hoa và Thứ Đầu bắt một cái taxi, đi lòng vòng mấy km, trừ ánh đèn sáng trưng, thêm vào đám đông tấp nập vui vẻ trong ngày

Quốc Khánh, hoàn toàn không thấy người mà Khổng Tân Cường dự kiến có thể xuất hiện.

Lại đợi thêm mười mấy phút Ma hoa mất kiên nhẫn, vừa ngồi bên đường ăn thịt dê nướng vừa lẩm bẩm: “Cơm ở đâu ra, lông cơm cũng chẳng có, Thứ Đầu, mau gọi cho Cường ca báo một tiếng, mẹ nó chú lang thang như chó dại ngoài đường thế này, có thời gian lên giường cho sướng ... Gọi mau, ăn thịt mày sao?”

“Dạ dạ.” Thứ Đầu bị đá một phát vội lấy di động ra, chuyển nguyên văn: “Cường ca, cơm ở đâu ra, lông cơm cũng chẳng có, bọn em làm gì đây? ... Vậy bọn em kiếm chỗ ngủ.”

Được Cường ca cho phép, cả hai vội vàng thanh toán tiền, chặn một chiếc xe taxi đi tiêu diêu.

Lại là một cuộc chờ đợi mệt mỏi dài đằng dặc, Giản Phàm cứ như rảnh rỗi xem đi xem lại từng trang tư liệu. Đầu óc y dĩ nhiên là lợi hại, nhưng vũ khí đáng sợ nhất của Giản Phàm chính là sự kiên nhẫn, tỉ mỉ, mấy chục năm cầm thìa làm bếp rèn ra được đức tính tốt là không nóng vội. Chẳng có gì vội vàng hết, chỉ cần chọn nguyên liệu đúng, kỹ thuật chế biến rèn luyện đủ, không chế lửa tốt, khi tất cả đã vào nồi, vậy tiếp tới đợi món ăn ngon xuất hiện mà thôi ...

Mấy lần liếc nhìn Hàn Công Lập đứng ngồi không yên, Giản Phàm lại bình đạm nói một câu: “Đừng khẩn trương, đừng nóng vội, anh biết tính hẩn cẩn thận rồi, vậy phải cho hẩn thời gian suy nghĩ chứ.”

Vì thế Hàn Công Lập lại bình tĩnh ngồi xuống, chủ nhiệm Điều cũng sắp mất hết kiên nhẫn, muốn vào, nhưng nhìn Giản Phàm tập trung tinh thần xem tư liệu, khép cửa ra ngoài. Bất kể nói thế nào, vụ án này được phá, công lao chắc chắn ở lại trung tâm chống bắt cóc, là vinh dự tập thể, Giản Phàm đã hết mình như thế rồi, ông ta còn nhiều lời thì thật không phải.

Tới rồi ... Sau hơn nửa tiếng, cuộc điện thoại đã tới, Hàn Công Lập sợ hãi nhìn Giản Phàm, người này như hiểu đồng bọn kiêm bạn bè mười mấy năm của mình hơn chính mình.

“Không cần vội, lại đây, nhớ ...” Giản Phàm ra hiệu cho Hàn Công Lập tới gần, thì thầm vài câu chỉ hai người biết.

“Nhớ rồi, phù phù ...” Hàn Công Lập cầm điện thoại lại, ấn nút nghe, giọng điệu gắt gỏng : “A lô ... Cường Tử, lại có chuyện gì nữa?”

“Hàn ca, anh không sao chứ?” Giọng bên kia khàn khàn, lộ rõ nghi ngờ.

“Tao không sao, trong nhà thì có, thằng chó má Thương Đại Nha đập nát xe tao rồi, còn bắt cóc chị dâu mày, mẹ nó chứ, tao thật hối hận ... Tao bị ma quỷ bịt mắt rồi theo mày làm chuyện này, giờ tao chỉ muốn nhảy lầu chết luôn cho gọn ... Cường Tử, lần này mày hại tao thảm quá, tao tan nhà nát cửa vì mày ... Tao, tao ...” Hàn Công Lập nói theo kế hoạch, nhưng tới đó cảm giác vốn từ cạn kiệt, không biết đóng kịch thế nào, nhưng nghe qua giống đang ghen lời không nói ra được.

“Xin lỗi Hàn ca, em không ngờ chuyện thành ra như thế ... Thế này vậy, mai xử lý xong chuyện kia, anh em ta cùng diệt thằng chó đó, có người sớm muốn lấy mạng hẳn rồi. Anh đừng gấp, Thương Đại Nha chỉ dọa thôi, hẳn không dám giết người đâu.” Bên kia có vẻ tin rồi, ra sức trấn an: “Hàn ca, em thì không bỏ qua thằng chó đó, giờ anh đang ở đâu, có an toàn không, hay tới chỗ em?”

Giản Phàm giơ tờ giấy lên, chỉ có hai chữ: Từ chối!

Hàn Công Lập hiểu ý, thở dài: “Thôi đi, chuyện này tao tự làm, chuyện của mày nguy hiểm lắm, tao không muốn dính vào nữa, đợi tới lúc cả hai cùng không thoát được ... Dù anh em thì tiền bạc cũng rạch rồi, nhưng số tiền mày hứa, tao cũng chẳng cần nữa, mày tự xử đi.”

“Hàn ca, được, anh trượng nghĩa, em làm sao bất nghĩa được mai có tiền, em thông báo cho anh, khi nào thuận tiện em mang tới cho anh ... Em chơi ai cũng không dám chơi anh, chúng ta là cào cào cùng xâu.”

Chương 173: Kỳ biến liên miên. (8)

“Ha ha ha, tao bị mày lôi xuống nước, đừng để tao chết chìm là được.” Hàn Công Lập muôn phần chán nản hồi hận, đây là tâm trạng thật của hắn.

“Xem anh nói kìa, em có phải thằng khốn nạn thế không, hồi mới Đại Nguyên không có anh thì em đã lưu lạc đầu đường xó chợ rồi. Biết chị dâu bị thằng chó Thương Đại Nha bắt đi, em hận không thể bắn vỡ sọ nó ... Anh yên tâm, em đoán nó không sống qua đêm nay đâu ... Hàn ca anh cẩn thận.”

“Cẩn thận cái mẹ gì nữa, tao còn gì mà mất, cùng lắm bị cảnh sát bắt chứ gì.”

“Ài, không phải chuyện cảnh sát, còn có chuyện tệ hơn ... Em nói thẳng nhé, anh phá chỗ làm ăn của thằng chó đó không phải chuyện lớn, nhưng Thương Đại Nha tối qua chọc tổ ong rồi, nó đập quán người ta. Toàn là chỗ mỗi ngày kiếm vài chục vạn, giờ bị phá, người ta không diệt nó mới lạ. Đang có mấy trăm người lòng sục nó khắp nơi ... Anh cẩn thận đừng để chúng trút giận lên anh.”

“Cả mày nữa, Cường Tử, nếu không được thì vụ kia cũng bỏ đi, đừng làm.”

“Em ... Em nghe anh.”

Xem ra hai người giao tình không cạn, nói chuyện dần dần tự nhiên không cần Giả Phàm chỉ thị nữa, một phút hai phút rồi ba phút, có thể nghe ra Khổng Tân Cường đã hoàn toàn bỏ đi sự phòng bị, sợi dây đứt đã nối lại được rồi.

Điện thoại kết thúc bằng vài chuyện tán gẫu vụn vặt, Hàn Công Lập ngậy ra, tựa hồ phản bội người anh em này khiến hắn không đành lòng.

“Chuyện này là vì vợ con anh, anh làm rất tốt, lần này anh lập công thật sự rồi đấy.”

Giả Phàm khẽ vỗ vai mấy cái rồi đi ra ngoài, trong ánh mắt có sùng bái lẫn khó tin của đám đồng nghiệp cũ, miễn cưỡng nở nụ cười.

Dương Phong hứng khởi phát biểu trước: “Đã tìm ra vị trí, trong khu Vạn Bách Lâm, hơn nữa tới giờ vẫn chưa tắt máy, xem ra hẳn không nghi ngờ gì, chủ nhiệm, bắt chứ?”

Đây vẫn có thể là đá dò đường thôi, lần này mà có sai sót là không có cơ hội sửa sai nữa đâu. Chủ nhiệm Điều từ tuyệt vọng tìm lại hi vọng không gấp nữa, còn tôn trọng hỏi Giản Phàm: “Cậu thấy sao?”

Giản Phàm châm chước cẩn thận mới nói: “Tôi kiến nghị không bắt, thậm chí tôi nghi con tin không ở trong tay Khổng Tân Cường, hẳn và thế lực nào đó còn có câu kết ... Chủ nhiệm Điều, anh ra lệnh đi, ý kiến của tôi chỉ tham khảo thôi.”

Nói xong đi vào phòng.

Bắt, phải đánh nhanh thắng nhanh, có thể thẩm vấn đột kích ra nơi giam giữ con tin càng tốt, không bắt được thì có thủ phạm chính trong tay, cũng có thể kết án. Nếu không bắt phải đợi tới lúc giao tiền chuộc, khi đó đêm dài lắm mộng rất cuộc bao biến số làm sao ai dám nói chắc.

“Bắt, truy lùng khu Vạn Bách Lâm.”

Đặc cảnh đợi bên ngoài võ trang hoàn bị, xe chuyển quân tức thì lao khỏi sân chi viện, đội trọng án, đội bốn, tất cả tham gia đội ngũ, mục tiêu vườn quả khu Thụ Bách Lâm.

“Báo cáo, tín hiệu đã biến mất, vị trí lấy lấy đường Quản Viên làm trung tâm, hướng về phía tây 200 mét, vị trí đã phát lên PDA của anh.”

“Tiếp tục giám thị, có chuyện khác thường báo cáo ngay.”
Dương Phong đem PDA chuyển cho chủ nhiệm Điều.

Chủ nhiệm Điều không ngờ vừa mới xuất phát được năm phút còn chưa tới mục tiêu đã có chuyện bất ngờ. Nếu đối phương gọi xong điện thoại đi luôn thì đợi vòng vây chưa hoàn thành thì tới nơi đã vườn không nhà trống rồi, tính toán thời gian mất mười mấy phút nữa, chủ nhiệm Điều thúc giục Dương Phong: “Các đội tới đâu rồi?”

“Đội bốn, đội bốn, đây là xe chỉ huy, báo cáo vị trí.”

“Chúng tôi cách địa điểm chỉ định 5 phút lộ trình.”

“Đội sáu, báo cáo đi.”

“Chúng tôi cách lối ra phía bắc 3 phút lộ trình.”

“Toàn bộ lực lượng chú ý, nghi phạm là một nam một nữ, sau khi tới địa điểm chỉ định không chế phạm vi xung quanh, kiểm tra xe cộ và người qua lại ...”

Từng đội từng đội báo cáo xong, Dương Phong điều phối lực lượng khép chặt vòng vây, đặt bộ đàm xuống, có chút không xác định nói: “Chủ nhiệm, đi qua vườn quả là gần ngoại ô rồi, là thôn trong thành phố, đại bộ phận xây dựng ngôi nhà năm ba tầng cho bên ngoài thuê, thành phần dân cư phức tạp, khi tôi ở đại đội sáu từng tới khu vực này điều tra, rất khó khăn.”

“Khó tới mấy cũng phải tra, lấy danh nghĩa an toàn trị an Quốc Khánh, dùng dân cảnh dẫn đường, tra từng hộ một, giờ đã là 23 giờ 28, tín hiệu biến mất chưa tới 10 phút, không tin dưới tình huống không có chuẩn bị hẳn lại trốn ra ngoài, chẳng may tìm được con tin thì chúng ta trúng số ...”

Chủ nhiệm Điều sờ đồng hồ, vừa hưng phấn vừa khẩn trương, xe chạy qua cầu Sái Hà, tiến vào khu Vạn Bách Lâm, lại nói: “Dương Phong, những lời vừa rồi của Giản Phàm, cậu thấy có khả năng không?”

“Ý chủ nhiệm nói là con tin không ở trong tay Khổng Tân Cường?”

“Đúng thế, trong vụ án chúng ta từng xử lý, đa phần giống nhau, nghi phạm chẳng phải kẻ thông minh gì, một tên sửa xe, một tên mới ra tù, hai thằng lưu manh, với một nữ nhân chắc chỉ là nhân tình của Khổng Tân Cường thôi, bằng vào mấy loại đó, chắc chẳng bày ra được trò gì?” Chủ nhiệm Điều phân tích.

“Tôi cũng thấy không phức tạp, nhưng Giản Phàm quá tà môn, từ đầu tới giờ cậu ta chưa lần nào sai lầm ... Có lẽ, cậu ấy nói đúng.” Dương Phong lần này biết khôn rồi, không dám nói quá chắc.

“Cho dù nói đúng, cho dù con tin không có trong tay hẳn cũng phải bắt, nếu không chẳng may con tin xảy ra chuyện, chúng ta lại không có nghi phạm thì thành trò cười ... Huống hồ bằng vào việc Hàn Công Lập và Thương Đại Nha, hai thằng lưu manh đánh nhau mà dụ được hẳn ra, cho thấy Khổng Tân Cường chẳng phải loại thông minh gì, nói không chừng là lũ ngu ngốc, chúng ta tuy không thể coi nghi phạm là hổ giấy,

nhưng cũng không thể quá đề cao chúng, huy động tới 400 cảnh sát, còn để chúng chạy sao?” Chủ nhiệm Điều thực sự nổi giận.

Dương Phong giữ im lặng, dù sao thì kết quả cũng sẽ thấy sớm thôi.

Toàn bộ lực lượng đã vào vị trí, 5 lối ra đều có cảnh sát áo đen mũ sắt, tay lăm lăm tiểu liên, đặc cảnh tám người một tổ, dân cảnh hai người một tổ, bắt đầu tra xét xe qua lại cùng hộ dân.

Nhìn những ngôi nhà nối nhau sát sát, đều là kiến trúc sân vườn độc lập, Dương Phong lúc tặc lưỡi, lúc hít hơi, dù hơn 300 người chia vào các con ngõ, chẳng bao lâu giống như nhỏ nước xuống sa mạc, chẳng mấy chốc biến mất.

“Cao Phong, chúng tôi tới rồi, cậu ở đâu, đợi chút, tới ngay.”

Xe đi qua trạm gác của đặc cảnh, vừa nhìn giấy thông hành của cục, viên đặc cảnh vội kính lễ cho chiếc việt dã đi qua. Người trong xe gọi điện thoại, chỉ một khu văn phòng bảo lái xe đỗ lại đó, Tiêu Thành Cương vội tới mở cửa xe.

Là Ngũ Thần Quảng mặc thường phục, được đón từ nhà, theo sau một nữ nhân quyến rũ, mặc áo khoác đồ rực phong cách. Tiêu Thành Cương trông quen quen, nghe bí thư Ngũ gọi là Nam Nam mới chợt nhớ ra là con gái Tăng Quốc Vĩ, hình như có chút dính dáng không rõ ràng với Oa ca, mấy năm không gặp, càng ngày càng thành thực mê đắm.

“Ha ha, mới gặp thằng nhóc cậu thì mới lơ ngơ từ Ô Long lên, chà, giờ là hình cảnh đội trọng án rồi, có nhớ nhà không?” Ngũ Thần Quảng vỗ vai.

Tiêu Thành Cương cười ngốc nghếch: “Không ạ, bỏ nhà nhỏ vì nhà lớn.”

“Nói dối, không nhớ nhà sao có thể làm cảnh sát tốt ... À phải, đồng chí nhỏ chưa lập gia đình, đi nào.” Ngũ Thần Quảng cười ha hả, mấy năm qua ông ta quan lộ thuận lợi, hai nữa cũng không còn ở tuyến đầu đối diện tới tội phạm, lui về làm công tác Đảng, tính tình hiền hòa hơn nhiều.

Chương 174: Nụ cười hóa giải ân thù.

Tiêu Thành Cương dẫn đường, Ngũ Thần Quảng vừa bước theo, Tăng Nam như cô con gái ngoan ngoãn khoác tay chú Ngũ. Hai người vốn chẳng máu mủ gì, nhưng con gái Ngũ Thần Quảng ở nước ngoài, Tăng Nam lại chịu khó tới nhà chơi, thế nên còn thân hơn cả con ruột.

Vừa lên tới tầng 3 liền được Tần Cao Phong đưa tới phòng kỹ thuật, đám kỹ thuật viên vội vàng đứng dậy kính lễ. Ngũ Thần Quảng mấy năm qua an nhàn, không bị gánh nặng vụ án đè lên vai nữa, mặt hồng hào, tính tình hiền hòa hơn không ít, đi một vòng nói những lời quan tâm cổ vũ ấm lòng. Đám cảnh sát nhỏ bao giờ được tiếp xúc với lãnh đạo lớn ở khoảng cách gần như thế, kích động không thôi.

Trò chuyện vài câu, vỗ vai bắt tay một vòng, Ngũ Thần Quảng rời phòng kỹ thuật, trầm giọng nói: “Cao Phong, vụ án này rốt cuộc là sao? Nói đi ...”

Tăng Nam cười nhẹ rất biết ý đi trước vài bước, trên đường đi Tần Cao Phong kể vắn tắt vụ án, tới cửa văn phòng chủ nhiệm Diêu, sắc mặt Ngũ Thần Quảng thận trọng hơn vài phần, cửa mở ra tức thì nụ cười xuất hiện trên môi, chỉ Giản Phàm ngồi ngay ngắn phía sau bàn làm việc xem tài liệu, cười ha hả: “Mọi người nhìn xem, ai mà không biết lại còn tưởng lãnh đạo thật ấy chứ, Thành Cương, đứng trông cửa cho tôi, người không liên quan không được phép tới gần, tôi phải hỏi chủ nhiệm Giản chút tình hình.”

Tiêu Thành Cương nhìn điệu bộ của Giản Phàm mà phì cười, Oa ca đúng là Oa ca, làm gì có nghi phạm nào oai hơn nữa. Giản Phàm ngượng ngập, nhất thời không biết phản ứng thế nào, vừa đứng dậy định nhường chỗ, Ngũ Thần Quảng rời rít xua tay: “Đừng, đừng, đừng cứ ngồi đi, trông vừa mắt lắm, còn oai hơn Diêu Quý Quân mấy phần đấy. Sao? Đã hối hận chưa, nếu mà cậu không bỏ đi, bây giờ chắc chắn lên tới cấp khoa rồi, cả Cao

Phong gặp cậu còn kính lễ ... Ngồi đi, mọi người ngồi đi, sao lại nhớ tới Lý Uy, đã thế còn đêm hôm gọi chúng tôi tới.”

Giản Phàm cũng không vòng vèo: “Cháu đoán giờ chỉ có Tăng Nam liên hệ được với Lý Uy thôi, hơn nữa có thể lấy tư thế cao hơn nói chuyện với ông ta trừ bí thư Ngũ, cháu không nghĩ ra nhân tuyển thứ hai nào nữa.”

Ngũ Thần Quảng nhìn Tăng Nam thấy cô gật đầu mới trầm ngâm: “Sao lại muốn tôi nói chuyện với hắn?”

“Chú là từng là đội trưởng của ông ta, thái độ nói chuyện sẽ khác, còn cháu không được, cháu muốn hỏi ông ta cái gì, có khi phải kèm vài điều kiện, bị gài bẫy cũng chưa biết chừng, với chú thì ông ta thách cũng không dám.” Giản Phàm nịnh một câu, lúc này ngồi ở trên cao nhìn xuống những người khác ngồi ở ghế sofa, bắt gặp ánh mắt rất lộ liễu của Tăng Nam, lúng túng né tránh, thậm chí trong lòng, cô nàng này không biết ngồi đây toàn quỷ thành tinh sao mà nhìn mình như thế.

Ngũ Thần Quảng có vẻ rất hứng trí về chuyện đi này: “Nam Nam, giờ tình hình Lý Uy ra sao?”

“Dạ chú ấy định cư ở Miami nước Mỹ, cháu cũng không hay liên hệ lắm, gần đây nhất là vì chuyện tang lễ của Sở Thành Nhiên gọi điện cho cháu, nhờ cháu gửi vòng hoa cho cố nhân ... Chú ấy hiện giờ sống rất tốt, lập gia đình, kết hôn với một Hoa kiều, giảng viên đại học, ít hơn mười mấy tuổi ... Ở đây cháu có ảnh, chú ấy dặn cháu, trừ Giản Phàm ra thì nói với ai cũng được.” Tăng Nam đặc ý liếc Giản Phàm một cái, lấy di động mở ảnh ra đưa Ngũ Thần Quảng.

Ngũ Thần Quảng tặc lưỡi, là ảnh đôi chồng già vợ trẻ, nhìn hạnh phúc ân ái lắm, rất xứng đôi. Lý Uy gần 50 rồi trông như trên 30, còn trẻ hơn khi ở trong nước mấy phần, mặc quần cộc, sơ mi hoa, vợ chỉ chừng 30, cao ráo xinh đẹp, cả hai ôm nhau đi dạo trên bãi biển. Không ghen tỵ không được, cũng không hỏi vì sao lại không nói với Giản Phàm, hai đứa này có vấn đề, ông ta biết lâu rồi.

Giản Phàm trừng mắt với Tăng Nam, nhận lại được ánh mắt thách thức, từ khi giữa hai người xảy ra chuyện kia, thái độ cô nàng này rõ ràng giống có chỗ dựa không mềm mỏng với y nữa,

chỗ này lại khó xuống nước, lúng túng nhìn Ngũ Thần Quảng cầu cứu.

“Là thế này, Nam Nam, có vụ án mà Lý Uy đoán chừng sẽ biết, cháu cũng biết chuyện Sở Tú Nữ đấy, chi tiết không nói nữa, bây giờ cần cháu liên hệ với Lý Uy, hỏi người biết chuyện năm xưa là ai ... Đương nhiên không liên quan tới ông ta, cho dù có liên quan cũng chẳng làm gì được.” Ngũ Thần Quảng nói xong, Tăng Nam thiếu tự nhiên suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Tăng Nam đồng ý rồi, Giản Phàm mời Ngũ Thần Quảng lên ghế chủ nhiệm, mình thành người bàng quan, Tăng Nam đứng bên bàn bấm số điện thoại, điện thoại thông rồi nói vài câu tiếng Anh, chuyển máy cho Ngũ Thần Quảng.

Bên kia mở đầu bằng tiếng cười sang sảng: “Đội trưởng, thật hiếm có, sao lại nhớ tới tôi? À phải nên gọi là bí thư Ngũ rồi.”

Ngũ Thần Quảng cũng cười, khúc mặc xưa của cả hai đã hoàn toàn cởi bỏ: “Ha ha ha, tin tức linh thông lắm, cứ gọi là đội trưởng đi cho thân thiết. Sao, sống ở nước ngoài có thoải mái hơn trong nước không? Tôi thấy anh vui quên lối về rồi.”

“Tôi cũng muốn về, chỉ sợ không ai hoan nghênh, cách cả trùng dương cũng gọi điện thoại cho tôi, có chuyện phải không?”

“Có, vậy tôi nói thẳng nhé, hơn 3 năm trước anh đem chứng cứ phạm tội của anh em họ Tề và đồ cổ sưu tập được nộp lên tỉnh, tỉnh không truy tố anh nữa, toàn bộ vụ án đều không có tên anh. Tôi không rõ làm sao anh có thể làm được, có điều tôi cũng không định tìm hiểu ... Nhưng bây giờ có một vụ án dính líu, tám năm trước Trần Cửu Văn và lái xe xảy ra tai nạn qua đời, đồ cổ không cánh mà bay, đây là vụ án giết người, thủ phạm đã sa lưới.” Ngũ Thần Quảng xòe bài luôn.

“Anh muốn hỏi tôi lai lịch của số đồ cổ à?”

“Đúng thế, bốn món đồ cổ đó xuất hiện trong bộ sưu tập của anh, anh bảo tôi hỏi ai.”

“Chuyện này ...” Giọng Lý Uy do dự: “Chuyện này ... Tôi cũng mua từ người khác, các anh không cho rằng tôi thuê sát thủ giết người đấy chứ? Tôi sao có thể làm chuyện ngu ngốc đó được, các

anh sợ dĩ không truy tố tôi là vì các anh không có chứng cứ hoặc chứng cứ không đủ thôi, ha ha ha.”

Tiếng cười sảng khoái cho thấy Lý Uy sống ở Mỹ rất dễ chịu, con mẹ nó lại còn cưới cô vợ trẻ nữa, không biết sao Giản Phàm nghe thấy tiếng cười này trong lòng rất bực. Mình vất vả gian khổ thậm chí đổ máu thì bị chụp cái nồi đen lớn lên đầu, còn ông ta suốt ngày nghĩ cách hại người lại tiêu diêu tự tại làm phú ông.

Lại còn lấy cô vợ rõ trẻ rõ ngon nữa, làm người ta ghét gáp đôi.

“Đừng nói dông dài, tôi không hứng thú với anh.” Ngũ Thần Quảng cũng tỏ vẻ không vui, có điều đúng là ông ta chẳng quan tâm thật: “Mua từ ai, nói cho tôi một tiếng là được, tôi tin chuyện này không liên quan tới anh, đừng phủ nhận là anh không biết.”

“Tôi biết, đương nhiên là tôi biết.” Lý Uy đột nhiên ném ra qua lựu đạn: “Đội trưởng, giờ con gái của Sở Thành Nhiên bị bắt cóc, các anh không xử lý được nên đào bới manh mối bữa bãi khắp nơi đấy à?”

Không chỉ Giản Phàm mà cả Tần Cao Phong đều rùng mình, hít sâu một hơi, nhìn Tăng Nam, cô lắc đầu tỏ vẻ không phải mình nói.

Ngũ Thần Quảng sững sờ không biết phải nói thế nào, hồi lâu sau Lý Uy cười trêu chọc: “Vụ án này chỉ một người moi ra được thôi, dù người này đã từ chức, nhưng tôi hoài nghi cậu ta đang đứng bên cạnh anh chứ gì, ha ha ha, đội trưởng, tôi đoán đúng không?”

“Thôi, không vẽ rắn thêm chân nữa, cậu trực tiếp nói đi.” Ngũ Thần Quảng đứng lên rời khỏi chỗ ngồi, ra hiệu cho Giản Phàm tới nghe điện thoại.

Chương 175: Ai đi câu, ai con môi? (1)

Giản Phàm ngồi trở lại chỗ, ánh mắt hết sức nghiêm trọng, đầu óc tính toán phải nói chuyện với Lý Uy thế nào? Nếu hỏi thẳng, ông ta sẽ vòng vo, nếu vòng vo, ông ta càng vòng đi xa hơn, nếu cầu xin, ông ta sẽ châm chọc. Đương nhiên, đừng mong dọa ông ta, xưa nay chỉ có ông ta dọa người ta thôi.

Đây là nhân vật hết sức khó chơi, dù Giản Phàm có chút không phục, mong có cơ hội phân cao thấp với ông ta, nhưng nói thật, không có vấn hơn.

Thế nên sau một thoáng cân nhắc chỉ nói một câu đơn giản, lấy bất biến ứng phó vạn biến: “Tôi đây.”

Lý Uy tặc lưỡi một tràng dài, trêu đùa: “Chà chà chà, ngưỡng mộ đã lâu, ông chủ Thực Thượng, cậu biết tôi sẽ không nói cho cậu, nên mời đội trưởng của tôi tới à? Thực ra tôi không biết cậu ở bên cạnh đâu, vậy mà lừa một câu cậu đã nhảy ra, ha ha ha.”

Trúng bẫy rồi, Giản Phàm hít sâu một hơi: “Dù giấu thế nào thì chân tướng cũng lộ ra thôi, cùng lắm là vấn đề thời gian .. Vì sao lại không nói cho tôi, con gái của cố nhân rơi vào cảnh này, chú không có chút thương xót nào à?”

“Tôi không muốn chặn đường phát tài của người khác, dù tôi tự nhận mình không phải người mang tội thập ác bất xá, nhưng cậu không thể cho rằng tôi ngoan ngoãn nghe lời chứ, khi mua của người ta, tôi bỏ giá cao. Huống hồ nói với cậu thì cũng là suy đoán vô căn cứ, tôi không muốn làm kẻ ác.” Lý Uy thông thả nói, ý tứ từ chối rất dứt khoát.

“À, tôi hiểu rồi, cảm ơn.” Giản Phàm bỗng đứng cảm ơn.

“Đừng khách khí, tôi nói rồi, chỉ cậu mới tìm ra manh mối, có thời gian ra nước ngoài chơi. Giản Phàm, thế giới ngoài kia rất lớn, rất đặc sắc, đừng mãi ru rú trong góc nhỏ bé đó, không tiến bộ được...”

“Không hứng thú, cảm ơn.” Giản Phàm không nghe hết lời Lý Uy nói, cũng chẳng nhiều lời cúp máy luôn.

Đối thoại kết thúc đột ngột làm ba người kia ngó ra, cảm giác chỉ hai người họ mới hiểu ý nhau, Tần Cao Phong vội hỏi: “Manh mỗi gì?”

“Manh mỗi trong lời nói của ông ta, đó là thủ đoạn quen thuộc của Lý Uy.” Giản Phàm bật lại bằng ghi âm.

Tôi không muốn chặn đường phát tài của người khác, dù tôi tự nhận mình không phải người mang tội thập ác bất xá, nhưng cậu không thể cho rằng tôi ngoan ngoãn nghe lời chứ, khi mua của người ta, tôi bỏ giá cao. Huống hồ nói với cậu thì cũng là suy đoán vô căn cứ ..”

Ngũ Thần Quảng nghe thế hiểu ngay: “Ý tứ là người bán số đồ cổ này là chủ mưu vụ án, nhưng Lý Uy chỉ đoán mà thôi?”

“Đúng thế, chúng ta moi ra được kẻ gây án trong vụ Trần Cửu Văn thì thế nào cũng liên tưởng tới Lý Uy, vậy ông ta cũng liên tưởng người bán tới vụ án ... Như thế tên Khổng Tân Cường này phải có mối liên hệ nào đó với Sở gia, nếu không Lý Uy sẽ không tùy tiện nghi ngờ ... Ông ta đã biết kẻ đứng sau là ai rồi.” Giản Phàm vỗ trán làm rõ liên quan trọng đó.

Có chút thất vọng, lời của Lý Uy chỉ gián tiếp chứng thực suy đoán về vụ án này, nếu không có chứng cứ cũng không có mục tiêu, suy đoán đặc sắc tới mấy chỉ như hoa trong gương, trăng đáy nước mà thôi.

“Nhìn rõ chứ? Là đôi này?”

Trước ngôi nhà ba tầng, chủ nhà khoác áo dầy bị đặc cảnh tra tạm trú, cảm giác hình nữ nhân trên điện thoại có vài phần quen thuộc.

Điều tra đã hơn một tiếng rồi mà không có thu hoạch gì, cuối cùng có chút hi vọng, ít nhất thì chủ nhà cũng không lắc đầu ngay.

Chủ nhà trên bốn mươi, áo ngủ thùng thình cũng không che hết hai khối thịt trước ngực, mím môi một chút nói nghi vấn: “Nam không trọc đầu.”

Đây là ảnh lấy từ hồ sơ trong tù, tất nhiên là trọc đầu, dân cảnh khu vực bực mình nói: “Đây là ảnh mấy năm trước, mấy năm trước chị cũng đầu béo như thế.”

“Này, anh nói chuyện kiểu gì thế, chê tôi béo thì đừng hỏi, cảnh sát thì có gì ghê gớm, nửa đêm gõ nhà còn ăn nói thiếu lịch sự à?” Chủ nhà không sợ cảnh sát, rống một tiếng, nước bọt văng tung tóe.

Tiếng rống này làm ánh đèn tầng hai, tầng ba bật sáng, trời tối om không rõ phía dưới đang cãi nhau cái gì, cảnh sát đang xin lỗi thì chủ nhà bảo nữ nhân vừa đi xuống: “Mạch Yến, xem xem, ảnh này giống chồng cô lắm.”

Mấy cảnh sát sững sờ, chỉ lan can tầng hai: “Chính là cô ta ...”

Tích tắc như có lựu đạn ném vào sân, bảy tám dân cảnh, đặc cảnh người lao lên tầng hai, người leo ống nước, tiếng thét của nữ nhân kia xen lẫn tiếng kêu như heo chọc tiết của chủ nhà, bốn phía hỗn loạn, đặc cảnh bốn phương tám hướng lấy đó làm trung tâm kéo tới ...

Truy lùng vườn quả vẫn còn tiến hành, ảnh hiện trường gửi về phòng kỹ thuật cho Hàn Công Lập nhận diện, đúng là Mạch Yến, chủ nhiệm Điều hưng phấn chỉ huy thừa thắng truy kích, lục soát hiện trường và thăm vấn đột kích.

Tin tức tạm thời phong tỏa, không ít người thở phào, hơn 40 tiếng, cuối cùng đã tìm ra tung tích. Tiếp đó chỉ còn lần theo manh mối thôi, chắc chắn giống đại đa số vụ án, thế như chẻ tre, rượu mừng công sắp được mở rồi, mấy người trẻ tuổi vừa chỉnh lý tư liệu truyền về vừa bàn tán chuyện ăn khuya. Mạnh Hương Duệ nhớ ra Giản Phàm và Tần Cao Phong ở văn phòng chủ nhiệm còn chưa biết, tới nơi hưng phấn tới quên cả gõ cửa đã xông vào.

Trong văn phòng, Tần Cao Phong lưng dựa vào ghế sofa, hai chân gác lên bàn, Giản Phàm cũng tương tự chỉ khác là để chân lên bàn chủ nhiệm, đều nhíu chặt mày trầm tư, Mạnh Hương Duệ vui vẻ nói: “Đợi sốt ruột rồi phải không, hai vị, có tin mừng đây.”

“Đừng nói với tôi là bắt được Khổng Tân Cường rồi, hấn vô dụng như thế thì mất hứng lắm.” Tần Cao Phong lãnh đạm tựa hồ căn bản không tin đặc cảnh.

Đám hình cảnh này kẻ nào kẻ nấy chỉ sợ thiên hạ không loạn, Lão Mạnh là người ôn hòa cười: “Đội trưởng Tần, làm gì phức

tạp như thế, chúng tôi tiếp xúc với vụ án bắt cóc thì mười hết cả mười là kẻ nghèo phát điên đi bắt cóc người khác, Khổng Tân Cường sao phải ngoại lệ.”

“Nếu bắt được hấn mới là ngoại lệ, một ngoại lệ bất ngờ.” Giản Phàm bỏ chân xuống, tuyên bố chắc nịch: “Nếu hôm nay các anh mà bắt được Khổng Tân Cường thì chỉ có thể nói là vận may của chủ nhiệm Điều quá tốt, nhưng sự thật mấy ngày qua cho thấy vận khí ông ấy chẳng ra sao. Tôi đoán nhé, chắc chắn là một trong ba người Ma hoa, Thú Đầu, Mạch Yến chứ gì, khả năng bắt được Khổng Tân Cường là con số 0.”

“Chưa chắc, đúng là bắt được Mạch Yến rồi, tình hình cụ thể chưa rõ, có điều tôi nghĩ cách hấn không xa nữa, hấn không trốn nổi đâu.” Lão Mạnh phản bác, manh mối trong tay họ ngày một nhiều, giờ lưới đã giăng khắp nơi, một con mồi đã sa lưới, chẳng lý gì con mồi khác lại thoát.

“Mong là như thế, bắt được rồi thì chúng tôi bớt việc, Lão Mạnh đi làm việc của anh đi, có tin báo tôi một tiếng là được.” Tần Cao Phong dập tắt điếu thuốc đứng dậy mở cửa sổ, trong phòng bị hấn gây ra không ít ô nhiễm, gió lùa vào một cái, làm toàn thân rùng mình.

“Vậy được rồi, lát nữa chủ nhiệm Điều về, có tin tức xác thực, chúng ta sẽ thảo luận ... Hai vị đói không, nhà ăn chuẩn bị ăn khuya.” Lão Mạnh quan tâm hỏi, hai người kia không có tâm trạng đều từ chối, làm ông ta thấy không thoải mái, có tin mừng như thế mà cảm giác vừa làm chuyện vô nghĩa vậy, bảo sao chẳng ai ưa đám hình cảnh hết.

Chương 176: Ai đi câu, ai con môi? (2)

Thời gian tới 0 giờ 07 phút, cách kỳ hạn nộp tiền chuộc chưa tới 7 tiếng, Giản Phàm đứng dậy rót cốc nước nóng thông thả uống, từ lúc nói chuyện với Lý Uy xong tới giờ y mới ngồi dậy, còn không rõ Ngũ Thần Quảng với Tăng Nam đi lúc nào.

“Lại đang nghĩ gì thế?” Tần Cao Phong mỗi lần nhìn Giản Phàm là một lần luyến tiếc. Ba năm trước hắn cùng Lục Kiên Định tới Ô Long, chuyên môn đem một đồng phần thưởng bằng khen huy chương giao cha mẹ Giản Phàm, mục đích là để thuyết phục y từ bỏ ý định, một tài năng như thế trong nghề này là vô cùng hiếm có.

Thế nhưng lần đó bọn họ không gặp được Giản Phàm, mà về sau y càng cố tình né tránh người quen, giờ nhìn y tích cực tham gia vụ án, biểu hiện vẫn xuất sắc như cũ, ý định kia lại trỗi dậy, chỉ là hi vọng càng mong manh.

“Tất nhiên là vụ án rồi, anh nói trước đi, tôi thăm khảo một chút.”

“Nhưng tôi không nghĩ tới vụ án.”

Giản Phàm ngẩng đầu lên, tò mò hỏi: “Vậy anh nghĩ cái gì?”

“Cậu, từ chỗ cậu, tôi có thể phân tích được động tĩnh của nghi phạm, tin không?” Tần Cao Phong đột nhiên cười, không biết có phát hiện gì mới.

“Chà, anh phân tích thử xem nào.” Giản Phàm khơi lên hứng thú, ít khi thấy đội trưởng cổ hủ lại có ý nghĩ táo bạo như vậy.

“Từ khi hiểu được quan hệ giữa Hàn Công Lập và Thương Đại Nha, cậu lúc nào cũng có vẻ hoài nghi, còn cố tình gây mâu thuẫn giữa hai người bọn họ. Sau đó tới trấn Phần Tây không được việc gì, cậu lại tỏ ra trấn định, còn đưa ra chủ ý khiến xung đột đẩy lên cao ... Nói thật tôi và chủ nhiệm Điều nghi ngờ, nếu không đúng lúc cục công an thành phố truy quét sòng bạc thì chuyện này khó thực thi ..” Mặt Giản Phàm lộ ra nụ cười rất kín đáo, động tác nhỏ đó có thể qua mắt người khác, không qua được mắt Tần Cao Phong: “Thực tế là dụ chúng ra rồi, cậu tỏ ra

bình tĩnh, không chút nóng vội, sau khi biết tin từ Lý Uy thì khôi phục bình thường, có phải nghĩ thông rồi không? Cậu đoán ra kể đúng sau rồi chứ gì?”

“Đội trưởng, khẩu khí của anh sao cứ như nói với nghi phạm vậy? Về mặt tôi thay đổi thì nói lên cái gì.” Giản Phàm bật cười.

“Buổi chiều cậu thăm dò, không phải chỉ vển vển dụ thủ phạm ra chứ gì? Mà đang thăm dò toàn bộ vụ án, cậu không quan tâm tới nghi phạm mà muốn trực tiếp bắt kẻ đằng sau, chỉ là cậu chẳng có chứng cứ nào hết.” Tần Cao Phong cũng không hỏi Giản Phàm đoán ra ai.

Bị Tần Cao Phong nhìn thấu rồi, Giản Phàm không che giấu nữa: “Nếu không dụ ra được cái gì, không có điện thoại gọi tới thì tôi càng yên tâm, thực tế anh thấy rồi, dụ ra được cả ổ, đây không phải vụ án riêng rẽ. Nếu không Hàn Công Lập đã hoàn thành nhiệm vụ, vớt cũng không tiếc, đúng không? Còn Khổng Tân Cường sắp tới giờ nhận tiền chuộc phải trốn cho kỹ, đúng không, thậm chí là điều khiển mọi việc từ ngoài Đại Nguyên, hẳn vẫn quan tâm tới Hàn Công Lập. Nếu vển vển là quan tâm xem Hàn Công Lập có sa lưới hay không còn hiểu được, nhưng hẳn lại quá nhiệt tình, còn dặn dò Hàn Công Lập cẩn thận, bại lộ hẳn có muôn vàn mối quan hệ với thế lực thành nam ... Nghe khẩu khí anh nói chuyện với Lão Mạnh thì anh cũng nghĩ ra rồi.”

“Ha ha ha, đương nhiên là tôi nghĩ ra.” Tần Cao Phong tán thưởng tâm tư mẫn tiệp của Giản Phàm: “Nếu Khổng Tân Cường không phải chủ mưu thì vụ giao tiền huộc ngày mai chỉ là nguy trang, chúng ta phụ họa hẳn diễn một vở kịch, còn cái khác miễn bàn.”

Cảnh sát không thỏa hiệp với ai, bất kể là nghi phạm gì, kháng cự chỉ có chết, không cho anh con đường khác, đừng có mong lấy con tin ra uy hiếp công an, nếu giết con tin là anh hết đường sống rồi.

Không thỏa hiệp, không dung thứ, không bỏ qua, giờ Giản Phàm đã hiểu tôn chỉ này, cái tên nói rõ, bọn họ là trung tâm chống bắt cóc, không phải giải cứu con tin, không còn gì để nói.

Tần Cao Phong biết Giản Phàm theo đuổi chủ nghĩa lý tưởng, vì thế không sao ăn nhập được với môi trường này, vỗ vai an ủi: “Đừng buồn bực, chính nghĩa và pháp luật vĩnh viễn không chung đường.”

“Tôi biết, có điều chính nghĩa cũng có rất nhiều hình thức biểu hiện, không nhất định phải đi cùng pháp luật. Tôi không hứng thú biện chứng quan hệ giữa bọn chúng, tôi vẫn vẹn hứng thú với bản thân vụ án và kẻ muốn kéo tôi vào. Anh xem, một cuộc điện thoại nào đó dụ Sở Tú Nữ tới quán Mã Lệ Nhã, sau khi gây mê đường hoàng bắt cóc người, Mạch Yến thay y phục Sở Tú Nữ về tiểu khu Hưng Hoá ... Anh chú ý, lúc này Hàn Công Lập đã về xưởng sửa chữa, chuẩn bị xe vận chuyển cho Ma hoa và Thứ Đầu, Khổng Tân Cường và Mạch Yến đợi trong nhà Sở Tú Nữ, điện thoại tôi nhận được đúng là của Sở Tú Nữ, cô ta bị uy hiếp ... Lúc đó 5 kẻ gây án đều có việc để làm, vậy ai uy hiếp Sở Tú Nữ?”

“Vì sao không nói phân tích này với chủ nhiệm Điêu, lúc này tôi còn nghĩ cậu dứt khoát ngăn cản vậy bắt cơ.” Tần Cao Phong biết hết, không nói ra.

“Ông ấy làm sao nghe vào tai được, ông ta sắp phát điên rồi còn phân tích cái gì, chỉ nghĩ tới có tiến triển còn ăn nói với bên trên thôi. Cảnh sát chúng ta đều thế cả.” Giản Phàm bắt đầu nói.

“Tốt, biết thông cảm cho người khác rồi đấy ... Giờ nói xem còn chưa tới 7 tiếng, định làm gì?”

Giản Phàm gọi điện cho Lý Uy chỉ là để xét lại giả thiết của mình lần nữa, không hi vọng ông ta nói gì, chủ yếu muốn từ ngữ khí của ông ta xác định mình có đúng hay không: “Đội trưởng, anh cũng nghĩ ra rồi, chúng ta bổ xung cho nhau nhé, anh có nhiều kênh quan hệ, có thể tra cho tôi kẻ đứng sau thao túng sản nghiệp cờ bạc ở nam thành là ai không? Tôi nghĩ không phải Phương Hữu Tín, đã có tên tuổi bày ra ngoài thì không phải rồi.”

Tần Cao Phong giơ ngón cái lên: “Người thỏa mãn điều kiện này nếu có liên hệ với Sở gia, hoặc có động cơ gây án, ví như gia sản, vậy thì nghi phạm trọng điểm được xác định.”

“Đúng thế.” Giản Phàm bổ xung: “Người này còn có quan hệ với Lý Uy, ít nhất từng nhận tiền của ông ta, thế lực không nhỏ hơn Lý Uy, mới đầu tôi còn nghi Lý Uy dùng Đường Đại Đầu gây án, giờ xem ra nghĩ đơn giản rồi, ông ta tìm một người càng lợi hại hơn giết người cướp của. Dám bắt cóc Sở Tú Nữ, còn mưu đồ khối tài sản trăm triệu, nhất định không phải nhân vật nhỏ.”

“Có thể phản ánh qua tài khoản giao dịch với Lý Uy, vụ án chuột bạc đã được moi tới cùng, trong tư liệu kia nói không chừng có manh mối về người đó. Có lẽ Đường Đại Đầu, Tăng Nam cũng biết người đó, thậm chí nữa là cả chúng ta cũng biết.” Tần Cao Phong vỗ bàn: “Tìm ra kẻ đó thì vụ án này không đáng nhắc tới nữa. Giờ ra tay từ đâu.”

“Ném ra miếng thịt cho chúng cướp.”

Giản Phàm nhìn Tần Cao Phong, cả hai cùng cười: “Giờ tôi nghĩ, chúng sợ nhất là Thương Đại Nha rơi vào tay cảnh sát, hẳn chọn ra ai là chết người đó ... Chẳng phải có sẵn tên Phương Hữu Tín nhảy vào hố à?”

Tần Cao Phong càng nói càng hưng phấn, vỗ đùi đứng dậy: “Đi nào, không ngồi ì ra ở đây nữa, tranh thủ trước khi chủ nhiệm Điêu về, chúng ta, chúng ta cũng hành động thôi.”

Giản Phàm không phản đối, đi theo Tần Cao Phong đang liên tục gọi điện thoại tập hợp đội viên, biết đội trưởng đồng ý thật hay là do bất đắc dĩ, dù sao không còn lựa chọn nào khác.

Chương 177: Ai đi câu, ai con môi? (3)

Tần Cao Phong gọi điện xong quay, bất ngờ quay đầu lại nói: “Giản Phàm, cho cậu một cơ hội làm đội trưởng, mai tôi muốn thấy kết quả, cả tôi cũng nghe cậu chỉ huy, thế nào?”

“Được, anh nói đây nhé.” Giản Phàm không khách khí, hí hửng vỗ ngực: “Đội trưởng không cần anh ra tay, đám đội viên của chúng ta, thuyền to tới mấy cũng chọc thủng được.”

“Này đừng mượn phép công làm chuyện riêng đấy, hiện giờ cậu còn tích cực hơn trước, ý đồ gì thế?” Tần Cao Phong đi qua tầng ba không nói với ai, xuống thẳng lầu.

“Không có ý đồ gì cả, cũng chẳng vì ai khác, lần này tra ra kẻ nào chơi tôi, tôi chính chết hẳn ... Nếu không tra ra, để thứ chó má này ở bên cạnh thì làm sao sống yên.” Giản Phàm đuổi theo Tần Cao Phong, thằng cha khỉ đột đó đi bộ còn người khác phải chạy mới kịp: “Đội trưởng, tôi cũng đâu ích kỷ như thế, thù riêng chỉ là bộ phận nhỏ, nói thế nào cũng đang dương cao chính nghĩa, nếu cứu được con tin, chẳng phải chuyện tốt à?”

Tần Cao Phong trước khi lên xe mới mĩa mai một câu: “Tôi đồng ý với lời khi nãy của cậu, chính nghĩa được thể hiện ra dưới nhiều hình thức khác nhau, bao gồm cả thứ bắt lương cậu.”

Lúc này trong xe không nhìn thấy vẻ mặt Giản Phàm, có thể tưởng tượng chính nghĩa từ cái bụng đầy âm mưu xấu xa kia phát ra, có thể uy hiếp bất kỳ thứ tiểu nhân nham hiểm nào.

Xe đã đi, còi cảnh sát hú vang, rời chi đội đặc cảnh không lâu về tới đội trọng án, nhân viên điều tra hiện trường ở vườn quả nhận được mệnh lệnh kỳ quái, tới nhà bóng bàn số 253 Tiểu Quận trang, tập hợp khẩn cấp.

Người già ở Đại Nguyên đều biết Tiểu Quận trang là nơi thế nào. Vào thập niên 50. 60 nhờ vào nhà máy cơ khí nặng Đại Nguyên mà nơi này cực thịnh một thời, hơn ba vạn công nhân cùng gia đình biến thôn này thành khu vực náo nhiệt rồi dần kết nối với thành phố Đại Nguyên thành một thể.

Nhưng trăng có khi tròn khi khuyết, cảnh đẹp chẳng dài lâu, gió xuân cải cách thổi qua làm cái nhà nhà máy này thành lạc hậu, cạnh tranh ngày một khốc liệt, công nhân mất việc tập thể, Tiểu Quản trang đi xuống, dần dần thành nơi bị lãng quên.

Men theo đường Ô Thành đi hai km là tới Tiểu Quản trang, hai bên đường là ngôi nhà sập xệ, những đồng rác vút bừa bãi chẳng có xe tới thu dọn, đây là khu trọng điểm nghiên hút, nếu qua đây vào buổi tối, chỉ cần liếc mắt một cái thấy không ít cô gái ném cho những ánh mắt ái muội dưới ánh đèn mù mờ, từ đó hình thành danh từ hình tượng: Gái đứng đường.

vinh quang năm xưa đã thành vết thương mưng mủ, nào trộm, nào cướp, nào cờ bạc, hút trịch, mại dâm đều tụ tập ở Tiểu Quản trang, là nơi sinh ra đủ các loại vụ án hình sự.

Tội phạm, há chẳng phải cũng do xã hội tạo thành.

Kỳ thực mỗi người mỗi ý, chuyện này trong mắt một số người là câu mà chẳng được, ví như Phương Hữu Tín hết sức hứng thú nhìn những cô gái ăn mặc hở hang đứng hai bên đường: “Báo Tử, nơi này sao phồn hoa thế, thời gian kinh doanh tới mấy giờ?”

Báo Tử nhìn một cái, biết ngay giám đốc Phương nói tới hiệu gọi đầu: “Chỉ cần có người, kinh doanh tới sáng cũng được.”

Phương Hữu Tín xem đồng hồ đã hơn một giờ mà nhà nào cũng sáng đèn, bóng người thấp thoáng, có vào có ra, có đi bộ, có đi xe, nói thế nào thì cũng thúc đẩy các sản nghiệp xung quanh. Ví như quán đồ nướng bên đường, khuya thế này còn không ít khách, hẳn cảm khái: “Sau này đừng chửi người khác là điếm, giờ làm điếm là nghề hot, xem, náo nhiệt chưa?”

Lái xe cười phụ họa: “Trước 0 giờ còn náo nhiệt hơn, chỗ quý quái này không trộm thì gà, không cờ bạc thì hút chích, giống loại như Thương Đại Nha.”

“Tin tức có chuẩn không, con chuột này không dễ moi ra.”

“Anh yên tâm, tin tức của Ma Can, là thủ hạ của Thương Đại Nha, thằng đó nghiên giai đoạn cuối rồi, cho nó hai gói, ngay cả mẹ đẻ nó cũng bán.” Báo Tử nói ra nguồn tin.

Nghe vậy Phương Hữu Tín không nói nữa, lòng yên tâm rồi, xe đi vòng qua nhà máy cơ khí nặng là tới cái sân nhảy được tân

trang từ nhà xưởng cũ, xe đỗ lại tại ngã ba, tới mục tiêu, quán bóng bàn Huỳnh Đệ.

Ba cỗ xe dừng lại, tiếng phanh xe giữa đêm khuya nghe hết sức chói tai, Phương Hữu Tín chạy khắp thành phố mấy tiếng đồng hồ không tìm ra Thương Đại Nha đã nóng máu lắm rồi: “Xông lên, không cần nhiều lời, bắt về rồi tính.”

Báo Tử xuống xe ra hiệu, hai tên khác từ xe thương vụ đi xuống quan sát địa hình, cái nơi không có cảnh sát tuần tra cũng chẳng ai rảnh rỗi đi báo cảnh sát này là đất lành cho đám anh em thể hiện thân thủ, mười mấy tên giống lúc bắt Lại Tam Phát, đập cửa xông thẳng vào.

Ngớ người, trong quán chỉ có một cảnh sát và hai người bình thường đang ngồi nói chuyện, Báo Tử nhìn thấy một tên có răng to tướng, biết đúng chỗ rồi, trong lòng lại giật đánh thót.

Ba người kia có vẻ cũng bị mười mấy người xông vào làm không kịp phản ứng, vị cảnh sát quát: “Này này, các anh làm cái gì thế hả?”

Mặt đen, mũi cao, trán rộng, mắt có vài phân uy vũ, uy vũ tới mức Báo Tử có hơi hoài nghi thân phận cảnh sát của hắn, tên cao tới 1m9 chỉ thẳng mặt Thương Đại Nha, đứng trước mặt ba người, ra hiệu cho mười mấy tên hình thành vòng vây, lạnh nhạt nói: “Tìm hắn.”

Viên cảnh sát tương đối trấn định, chỉ tên cao nhất: “Anh biết hắn không?”

“Không biết, chưa bao giờ gặp ...” Thương Đại Nha lại nhìn mười mấy người hình thành vòng vây: “Tôi không biết ai hết.”

“Á à, định kiếm chuyện à, Thương Đại Nha, đừng sợ ... Các anh là ai, còn cầm cả vũ khí, muốn uy hiếp cảnh sát đấy à? Đứng im đó, lấy CMT ra ...” Viên cảnh sát cao lớn quát, chặn trước mặt Thương Đại Nha.

Người còn lại mặt xeo, khởi nói cũng biết là Giản Phàm, ngồi ngây ra đó chẳng có phản ứng gì, giống như có vẻ sợ sệt.

Đám bảo an là loại ức hiếp dân lành sợ kẻ ác, bị khí thế của viên cảnh sát kia làm sợ hãi lén lút dấu gậy ra sau lưng, Báo Tử nheo mắt nhìn vai cảnh sát, cười nhạt thì thầm: “Không sao, hiệp cảnh, đánh thoải mái.”

“Sao, tôi nói không nghe thấy à, đưa CMT ra đây ...”

Viên cảnh sát rống một tiếng chấn động màng nhĩ, làm Giản Phàm bịt tai lại, hơi hồi hận vì sao dùng Tiêu Thành Cương. Vốn kế hoạch của y là để hai bên đánh nhau, ai ngờ cái thằng này bây giờ uy phong quá, nhiều năm rèn luyện ở tuyến đầu, khí thế ghê gớm, làm bọn kia không dám xông lên.

“Người anh em, chúng tôi có chút chuyện riêng tìm Thương Đại Nha, không liên quan tới anh, đây là anh em của Thân gia, nể mặt một chút.” Báo Tử nói vài câu thể diện, ý đồ giải quyết hòa bình, dù sao người ta có chữ cảnh, dù là hiệp cảnh trong nữa cũng không ai muốn phiền toái.

“Thân gia là ai?” Tiêu Thành Cương quay đầu hỏi.

Thương Đại Nha thấy đối phương đông người cũng chột dạ: “Không quen.”

“Thế thì xéo, Thân gia với chẳng thông gia, cút hết, nửa đêm xông vào đóng giả XHĐ, dọa ai đấy hả?” Tiêu Thành Cương rút cây gậy bi-a, căn bản không coi người trước mắt ra gì.

Bế tắc rồi, Báo Tử và tên cầm đầu bảo an nhìn nhau, giờ cưỡi ngựa khó xuống, lui không được mà tiến không xong, đúng lúc đó có tiếng kêu: “Chà, Thân gia tới rồi, sao ngài lại ghé thăm cái quán nhỏ này?”

Đám bảo an đồng loạt theo bản năng quay đầu ra phía sau xem, giống như hồi nhỏ có ai đó hô "máy bay kia", sau đó một đám ngốc đồng loạt ngẩng đầu lên trời vậ.

Chương 178: Một đêm chia nửa vui buồn. (1)

Đôi phương vừa quay đầu, Giản Phàm nhanh như chớp, trước đá Tiêu Thành Cương, sau đá Thương Đại Nha: “Mau, ra tay!”

Hai người bị bất ngờ đá chúi người về phía trước, đúng lúc đám bảo an quay đầu, trông giống như hai người xông lên vậy, theo bản năng thủ thế chuẩn bị đánh trả. Lại có người quát "tập kích cảnh sát, bọn mày chán sống rồi", lời vừa dứt thì Báo Tử không kịp đề phòng bị đầu Tiêu Thành Cương húc vào cằm, cơn giận nổi lên vung tay đâm chằng suy nghĩ gì, thoáng cái mười mấy bảo an và hai người hỗn chiến.

“Dựa lưng vào nhau, rút đồ chơi ra ...” Tiêu Thành Cương bỗng đứng hồ đồ thế nào mà đánh nhau, tay cầm gậy bi-a miễn cưỡng làm đám người kia tạm thời không tới gần được, nhưng Thương Đại Nha thì thắm, ăn liền mấy đòn la hét ôm đầu dựa lưng vào Tiêu Thành Cương.

Đang lúc đánh nhau hỗn loạn không biết ai hô: “Anh em xông lên.”

Thế là trên lầu có người rầm rầm chạy xuống mấy người mặc thường phục, đánh sau lưng mấy tên bảo an, vòng vây vừa hình thành bị phá vỡ, đám bảo an liên tục ăn đòn sôi máu la hét "đánh chết mẹ chúng nó đi", "đánh bỏ mẹ bọn cớm đi". Xen lẫn vào đó là tiếng đâm đá huỳnh huých, tiếng ối á, đánh nhau không biết đông tây nam bắc gì nữa, có khi đâm liền mấy phát tím mặt rồi mới nhận ra là người mình, vì buông tay thì "bốp", quả bóng bi-a ở đâu bay tới, trúng ngay bụng dưới, hai tay ôm đũng quần kêu như chết cha chết mẹ.

Hỗn chiến, đánh tới tưng bưng, tới khi tiếng còi cảnh sát hú vang, xông vào quán bi-a, một đám người đánh say máu vẫn con tùm cổ áo nhau, chẳng biết ai đá cảnh sát một cái, thế là vui rồi, "còng chúng lại", mấy cảnh sát gặp ai đánh nấy, hạn tên nào còng tên nấy.

“Dừng tay ... Dừng tay hết! Vẫn còn đánh à?” Tần Cao Phong đi tới, chỉ mặt người này, đá người kia, tới khi đến góc tường chỗ Tiêu Thành Cương đang đánh nhau với hai tên, đá tên cao lớn một phát, kéo tên còn lại lên tay bóp cổ một phát liền nhũn người ngã một bên, thì mặt đã đều thành gấu mèo hết rồi, chính thức kết thúc cuộc ẩu đả.

“Phì, còn mẹ nó, thằng nào thế này, hung hơn cả gấu chó.” Tiêu Thành Cương được đồng đội đỡ dậy, mặt sưng vù, toàn thân ê ẩm, đá đối thủ hôn mê một phát.

Quách Nguyên ngồi ghé mông ở bên bàn bi-a xoa chỗ bị thương trên người, chỉ mặt thê thảm của hắn hả hê: “Hay chưa, tranh đi để được ăn đòn, Giản Phàm tới là tôi biết không có chuyện hay ho gì ... A, Giản Phàm đâu?”

“Đúng rồi, Oa ca, Oa ca đâu, hay bị thương rồi?” Tiêu Thành Cương hết hồn nhìn quanh, bối đám đông lưu manh nhìn, chẳng thấy.

Thương Đại Nha ăn đòn không nhẹ, nằm trên bàn bia rên rỉ cũng bò dậy tìm người, Tần Cao Phong cầm quả bóng bia ném rầm vào góc tường: “ra đi!”

Mọi người thấy cánh cửa góc tường mở ra, té ra trong lúc mọi người đánh nhau, Giản Phàm chạy ra sau cửa đóng lại, đứng ở trong góc phòng, bình an vô sự không một vết xước.

“Mẹ, tên này đẩy anh em lên tuyến đầu bản thân trốn à?” Quách Nguyên tức xì khói.

Nói thế cả đám cảnh sát đều gườm gườm, Giản Phàm mặt dày mắng lại: “Nói cái gì thế, vừa rồi tôi cung cấp hỏa lực tầm xa chi viện, không có tôi thì các anh bị đánh thảm rồi ... Hơn nữa các anh bị thương có nhà nước chịu, tôi bị thương thì tự chịu, không trốn thì làm thế nào?”

“Oa ca! Anh chơi em đấy à? Có tin em trở mặt không? ... Con mẹ nó ai đá em một phát?” Tiêu Thành Cương có chút cău, vốn được an bài bảo vệ nghi phạm, hồ đồ thế nào thành đánh nhau.

“Ài, Thành Cương, ai lừa mày, chẳng phải anh nói trong quán của Oa ca thì mày là khách hàng số một, cả đời ăn miễn phí à, tuyệt đối không phải lừa.” Giản Phàm an ủi Tiêu Thành Cương, kéo sang bên sờ vết thương trên mặt, nói nhỏ: “Lát về chụp ảnh,

tới bệnh viện lấy cái giấy, bằng vào mấy vết thương này, anh kiểm cho mày mấy vạn tiền thuốc.

“Hả? Thật không?” Tiêu Thành Cương sáng mắt.

“Đương nhiên, lát nữa phải nói thế này ... Thế này ... Đừng nói sai, tiền thuốc men, tổn thất tình thân, tổn hại tình cảm có hết, không muốn phát tài cũng khó, hiểu không?” Giản Phàm xúi bẩy, đưa tay lên cánh tay hắn kéo roẹt phát, hai chữ "hiệp cảnh" rơi ra, hai chữ

"hình cảnh" tức thì lộ diện.

“Hiểu, hiểu, Oa ca, Oa ca nói lại lần nữa đi, vừa rồi em chưa chú ý lắm.”

Quách Nguyên nhìn cái bộ mặt hí hửng của Tiêu Thành Cương, không rõ Giản Phàm thì thầm với hắn cái gì, nhưng mà khẳng định một điều, cái thằng này mà còn dính tới Giản Phàm thì còn ăn đòn nhiều!

“Người anh em, giúp chuyện này được không ... Tôi quen cục trưởng Hậu của phân cục ba.” Ở trên xe Phương Hữu Tín bị hai cảnh sát kẹp hai bên, mắt đảo trái đảo phải, cẩn thận nói.

Cứ tưởng mười mấy người Báo Tử xông vào cái quán nhỏ xíu bắt người không khác gì lấy đồ trong túi, vậy mà bất thành linh ở đâu ra, nhiều cảnh sát như thế làm Phương Hữu Tín hết hồn, muốn chuồn thì đã muộn, không biết từ lúc nào đã bị một chiếc xe cảnh sát chặn đường lui, tiếp đó thì từng tên một bị còng từ trong quán ra tống lên xe thương vụ, hắn được hưởng đặc thù, ngồi xe riêng.

“Đồng chí cảnh sát, không thể chưa hỏi trắng đen đã còng tôi lại như thế chứ?” Phương Hữu Tín thấy đối phương không trả lời liền thay đổi phương thức nói chuyện khác, nhìn không ra lai lịch đám cảnh sát này.

“Tiểu Trương, lên xe trước về đội đi, không cần đợi chúng tôi.” Tần Cao Phong an bài lái xe xong mới cất giọng quái dị trả lời: “Đương nhiên là có lý do, dừng xe, Thành Cương, quay đầu sang.”

Xe dừng lại, đèn bật lên, Giản Phàm còn chiếu đèn pin vào cái mặt thê thảm của Tiêu Thành Cương, Tần Cao Phong gằn giọng: “Tôi không cần biết anh là ai, tụ tập gây sự gì tôi cũng mặc,

nhưng hình cảnh của chúng tôi đang chấp hành nhiệm vụ lấy lời khai, thì tôi phải quản. Xem đi, không phải tôi không nể mặt, mà các người chuyên nhằm mặt người ta đánh.”

“Hiểu lầm, hiểu lầm, chắc chắn là có hiểu lầm.” Phương Hữu Tín vừa nghe thấy là hình cảnh bị bên mình đánh thì kinh hồn táng đả, xua tay giải thích, càng giải thích càng không rõ mặt đối phương đen xì, đành nói thật: “Chúng tôi tìm Thương Đại Nha nói chuyện, ai ngờ xảy ra đánh nhau, mấy anh cảnh sát, chúng ta từ từ thương lượng, tôi đền viện phí, tôi chịu phạt.”

Tiêu Thành Cương hớn hở, Oa ca nói đúng rồi, thằng này đi BMW, mình phát tài rồi, mấy vết thương da thịt này là quái gì, hần vốn học trường võ, thương tích quen rồi.

“Đương nhiên là phải bồi thường.” Giản Phàm phần nộ giáo huấn: “Tấn công cảnh sát là tội gì biết không hả, đừng hòng chối bỏ liên quan, người từ xe này xuống, chẳng lẽ không nên còng à?”

“Có, có, đồng chí cảnh sát, chúng ta chúng ta có thể giải quyết được không?”

“Muốn hỏi lộ à?”

“Không, không ạ, sao dám, anh cảnh sát, coi như người anh em mạo phạm, anh tới thành nam nghe ngóng xem Phương Hữu Tín này là ai, tuyệt đối không nói hai lời, đền thuốc men đền tiền, có hết, coi như kết giao bạn bè, được không?” Phương Hữu Tín rồi rít khuyên, thiên hạ ai không thích tiền, đảng nào cũng phải mất tiền rồi, dứt khoát luôn cho gọn.

Thằng này nhìn như loại ăn cơm nhão vậy, tóc vuốt keo rẽ ngôi giữa, trông mặt cũng trắng trẻo ngon trai lắm, Giản Phàm gật gù: “Kết bạn không phải không thể, nhưng mà chuyện thì phải làm rõ đã, đúng không?”

Chương 179: Một đêm chia nửa vui buồn. (2)

“Vâng vâng!...” Thấy đối phương mềm xuống, Phương Hữu Tín thở phào, chỉ cần có thể giải quyết được bằng tiền thì không phải chuyện gì to tát.

“Đám người này rõ ràng được huấn luyện bài bản, đánh nhau rất có phương pháp, ông chủ Phương huấn luyện thủ hạ khá nhỉ?” Tần Cao Phong ngọt nhạt.

“Không, không phải, là bảo an của Cty An ninh Bình An.”

Giản Phàm sáng mắt: “A, Cty Bình An, của ai nhỉ, Thân gì ấy nhỉ?”

“Thân Bình An!” Phương Hữu Tín không kịp lời kéo quan hệ đã vội vàng lộ đề.

“À, biết rồi, mấy hôm trước còn gặp, ở tang lễ của Sở Thành Nhiên, có cả Hậu cục trưởng, hình như Thân Bình An đi chiếc Lincoln đúng không?”

“Đúng đấy ạ, anh nhớ tốt quá.” Nghe rất giống muốn thả rồi, Phương Hữu Tín vội bổ sung: “Tôi là người Thân gia, Thân gia quen biết nhiều người bên trên các anh, thường ngày có cáo trạng, khiếu nại, công an các anh không tiện xử lý, còn nhờ bảo an chúng tôi làm thay ... nói ra chúng ta cũng là người một nhà, đúng không?”

Chẳng lẽ là hản? Giản Phàm vừa nghe vừa suy nghĩ, đối với nhân vật tên Thân Bình An đột nhiên xuất hiện này, khiến vài việc giải

thích thông, vấn.

Trong 20 người bắt về, trừ Phương Hữu Tín và Bao Ngọc Quý thì đều được đăng ký là bảo an tới từ Cty Bình An, thậm chí từng người, không có thu hoạch gì, đám này ẩu đả như cơm bữa, căn bản không coi ra gì.

Còn không à, bị giải về phòng thẩm vấn của đội trọng án, Bao Ngọc Quý vẫn cái mặt khinh khỉnh, lăn lộn xã hội lâu quá hiểu rồi, có quan hệ có tiền, cảnh sát chẳng làm gì được, không có gì

cả thì cùng lắm đánh một trận, giam vài ngày là thả thôi. Dương nhiên Bao Ngọc Quý luôn đi theo Phương Hữu Tín tự cho mình là loại có tiền có quan hệ.

“Bao Ngọc

Quý, biệt danh Báo Tử, danh nhỏ, thế nào, nghĩ kỹ chưa, không định nói gì à?”

“Nói gì thế, tôi chẳng làm gì hết, đi cùng họ xem cho vui thôi.” Bao Ngọc Quý cười nhạt, dù sao đông người hỗn loạn, ai mà nói rõ được.

“Thế à, vậy anh xem đoạn phim này đi, trông giống anh cầm đầu lắm.” Quách Nguyên nói rồi mở đoạn video trong chiếc PDA, khung cảnh sục sôi kia rất đáng xem, nhất là Bao Ngọc Quý vung nắm đấm đánh cảnh sát rất nhiệt tình.

Bao Ngọc Quý xem đoạn phim mà sửng sờ: “Không đúng, bọn họ có 3 người, một tên mặt xẹo, tên đó dùng bóng bi-a ném trộm người ta, các anh không quay hết, chính là y ra tay trước.”

“Thế à, chúng tôi chỉ có chừng này thôi, rõ ràng các anh ý đông người, ra tay đánh cảnh sát, hơn nữa chúng tôi không thấy ai mặt xẹo hết.” Tần Cao Phong trắng trợn nói dối.

“Các, các người cùng một bọn.” Bao Ngọc Quý đột nhiên ý thức được vấn đề nghiêm trọng, cái đoạn video này chỉ cần cắt xén một ít, đối phương hoàn toàn thành phe bị hại.

“Nói thừa, chúng tôi đều là cảnh sát, tất nhiên cùng một bọn.”

Xong rồi, xong rồi, nhảy xuống hố rồi ... Bao Ngọc Quý cắn chặt răng, giờ tình hình không rõ, không dám nói bừa nữa, vì sao bọn cớm này lại chuyện bé xé ra to, chẳng lẽ vì chuyện sòng bạc? Hay là chuyện khác.

“Có biết tội tấn công cảnh sát là gì không? Nhân chứng, vật chứng đầy đủ, đừng hòng chối cãi.” Quách Nguyên lập tức gán tội.

Tần Cao Phong đe dọa: “Còn cả bắt giữ người trái phép, bốn người Lại Tam Phát khai các người bắt cóc, giam giữ họ ở sân sau CLB Thủy Tiên, chúng tôi vừa giải cứu về, định chối à?”

“Thêm cả tội cố ý gây thương tích, các người giam họ ở gara để xe, đánh không nhẹ, đừng hi vọng ai cứu, đây không phải

đồn công an, không phải là phân cục, biết đây là đâu không? Đội trọng án, tấn công cảnh sát, gây thương tích, bắt giữ người trái phép, 10 năm còn là nhẹ!”

Đội trọng án!? Ba chữ này khác nào sét đánh bên tai, tức là hình cảnh, không phải đồn công an? Lại nghe tới "10 năm", Bao Ngọc Quý cuống ngay: “Không không không ... Hai vị, đánh có một trận rồi, không chết không thương tật, làm gì tới 10 năm?”

"Rầm!" Tần Cao Phong vỗ bàn quát: “Nói dễ nghe nhỉ, đừng thừa lời, khai ra hoạt động từ hôm qua tới giờ, có 20 người đối chứng, thử bịa xem, tội càng nặng!”

Bao Ngọc Quý mất hết tinh thần, bao nhiêu người như thế, e chối không được, vì thế khai hết, dù sao là ông chủ Phương tụ tập đám người đi tìm Thương Đại Nha thôi, mà chưa gây ra hậu quả gì lớn, đừng để thêm cái tội nào nữa.

“Xem bức hình này đi, có biết trong đó là ai không?” Tần Cao Phong kỳ thực còn biết rõ đầu đuôi hơn hẳn, quan tâm chuyện khác hơn, đẩy bức ảnh tới.

A, may quá, hình như bọn cớm không phải nhắm vào mình, mà là nhắm vào vụ án khác, Bao Ngọc Quý rất kinh nghiệm từ phản ứng hơi hợt của cảnh sát với lời khai của mình là nhận ra rồi.

Ảnh bày ra đây bàn, Thương Đại Nha, Hàn Công Lập, Lại Tam Phát đều biết ... Thân Bình An, giám đốc Cty Bình An, sao không biết, tiếp đó đám Ma Tam Oa, Cảnh Kim Quý, Khổng Tân Cường, Mạch Yến thì đều lắc đầu, những cổ đông của Tân Thế Giới không nhận ra, cả ảnh Sở Tú Nữ vì quá xinh đẹp mà nhìn thêm một cái, cũng không biết.

Lại là một lần thất vọng, bắt đám người này một là cách ly trước đề phòng hung án nghiêm trọng hơn xảy ra, mặt khác Giả Phàm hoài nghi đám người này có liên hệ gì đó với nghi phạm, có điều thăm vấn hai tiếng, thuần túy là đám người chỉ biết nhận tiền đi đánh nhau mà thôi.

“Đưa đi, Bao Ngọc Quý, nghĩ cho kỹ còn có vấn đề gì chưa khai báo, đừng mang tâm lý cầu may.” Tần Cao Phong xua tay sai người dẫn đi.

Quách Nguyên nhìn đội trưởng đặt tay lên trán, gập sổ ghi chép lại nói: “Đội trưởng, đám người này là loại ai bỏ tiền thì nghe người đó thôi, không có khả năng có người chúng ta cần.”

“Ài, 4 giờ rồi, Quách Nguyên, còn mấy tên nữa?” Tần Cao Phong hỏi, hai phòng thẩm vấn đồng thời tiến hành, gần như gặp hết rồi.

“Còn ba tên, trong đó một tên bị anh làm hôn mê, vừa tỉnh lại.” Quách Nguyên nói rồi đấm cửa, cho người tiếp theo vào.

Theo tư liệu người này tên Hùng Trường Phi, cầm đầu bảo an, bề ngoài được lắm, cao tới 1m9, đánh nhau bị xé toạc áo, nhìn thấy cơ bắp cuộn cuộn, ngồi xuống một cái che lấp hết, chỉ thấy người không thấy ghế.

Vẫn là một phen dọa dẫm uy hiếp, có điều càng hỏi càng thấy tên này là loại đầu óc ngu si tứ chi phát triển, hỏi làm gì thì bảo là đi bắt người, hỏi bắt ai thì gãi đầu gãi tai mãi nói là không biết. Hỏi vì sao bảo an lại đi bắt người đánh người, vị này thất kinh hỏi lại, bảo an không bắt người đánh người thì thất nghiệp à? Còn rất thật thà kêu oan, tôi không đánh cảnh sát, là cảnh sát đánh tôi, còn lần lượt chỉ vết thương trên người, may Quách Nguyên nhanh tay ngăn lại nếu không hẳn cởi cả quần khoe thương tích.

Gặp tên gốc rồi, Tần Cao Phong phát ngán chẳng muốn hỏi nữa, đẩy ảnh tới: “Có biết mấy người trong ảnh không?”

“Biết, đây là Thương Đại Nha ... Đây là Lại Tam Phát ... A, Hàn xa Vương nổi tiếng lắm, đua xe rất cừ ... Đây là giám đốc của chúng tôi.” Hùng Trường Phi cong người như con tôm cúi đầu xem ảnh, may còn đủ thông minh nhận ra giám đốc, tiếp đó lại lắc đầu liên tục, cho tới khi nhìn ảnh Khổng Tân Cường mới cầm lên: “Tên này, quen quen ...”

Tần Cao Phong mừng rỡ, hiếm một lần ôn hòa hỏi: “Cứ thoải mái nói, sai không sao, thấy ở đâu?”

“Hình như là bảo an của công ty tôi.” Hùng Trường Phi gật gà gật gù: “Đúng là bảo an công ty, tôi gặp rồi.”

Chương 180: Khúc tàn ai nối tiếp?

Khổng Tân Cường lại là bảo an của Cty Bình An? Nếu xác thực được chuyện này thì đây có thể là đột phá không nhỏ.

“Nhìn rõ đi, người này thất nghiệp, nếu là bảo an của công ty anh thì chúng tôi sớm tra ra rồi, còn cần hỏi à?” Quách Nguyên mắng.

“Chưa chắc, chỗ chúng tôi nhiều người làm lâm thời, làm dăm bữa nửa tháng rồi đi nhiều không xuể.” Hùng Trương Phi thấy cảnh sát không tin thì gân cổ cãi.

Tần Cao Phong càng thêm vài phần khách khí: “VẬY HẮN TÊN LÀ GÌ?”

“Không biết, ai cũng gọi hắn là Cường Tử, chẳng rõ tên là gì?”

Tần Cao Phong mừng rỡ, mò ra rồi, trúng rồi, giọng êm tới là Quách Nguyên rùng mình: “Nói cho tôi biết chuyện liên quan tới hắn được không, chuyện anh đánh nhau sẽ không tra cứu nữa ... Thấy ở đâu, khi nào?”

“Kho của công ty Dân Bạo, sau Thiên Long Sơn, không ai muốn tới đó cả, Cường Tử ở đó mấy tháng.”

“Còn ai từng thấy hắn nữa không?”

“Nhiều, nhưng hắn làm không bao lâu thì bỏ ... Hình như cuối tháng tám, lúc đó nóng lắm, tôi chuyển dụng cụ tới thấy hắn mặc quần đùi cởi trần ...”

Manh mới tới từ một người không ai ngờ, hỏi diện mạo đặc trưng, đủ khẳng định rồi, đây chắc chắn là nơi ẩn nấp lý tưởng cho Khổng Tân Cường, có điều về lý luận hắn khó quay lại nơi từng có người nhận ra mình.

“Thế nào? Có giá trị không?” Tần Cao Phong thẩm vấn xong nghi phạm đem tình hình mới nhất nói cho Giản Phàm đang đọc tài liệu ở văn phòng nhỏ.

Cái văn phòng này để trống chẳng ai dùng, chính là văn phòng cũ của Giản Phàm, mọi thứ đều như trước, cả cặp tài liệu, ít hồ sơ liên quan tới vụ án Phân cục Tấn Nguyên. Nếu không

phải dính bụi thì tưởng chừng bản thân chưa bao giờ bỏ nghề cảnh sát vậy, khắp nơi có một mùi vị thân thiết.

Giản Phàm ngẫm nghĩ: “Nửa có nửa không, xác nhận được nghi ngờ của tôi, nhưng vẫn chưa phải là bằng chứng, còn cái công ty Dân Bảo kia là sao? Có tư liệu gì không?”

“Đừng mong có tư liệu gì, đám công ty bảo an này ngoài sáng chơi một trò, trong tối chơi trò khác, loại người có tiền án như Khổng Tân Cường không thể có tên trong danh sách nhân viên đâu ... Đây hẳn là nơi ẩn thân của hắn trước khi gây án.”

“Chắc là vậy rồi.” Giản Phàm vỗ vỗ má xua đi cơn buồn ngủ: “Xem ra cái công ty Bình An này chẳng bình an, có điều sáng rồi, nếu muốn so sánh với sổ sách để lại của Uy Thịnh cũ, thế nào cũng không kịp trước bảy giờ.”

“Câu đố chút ... Tôi và chủ nhiệm Điều tra đối tình hình.” Tần Cao Phong thấy ở đây đã kẹt, gọi điện cho chủ nhiệm Điều, nói chuyện một lúc kể lại vắn tắt cho Giản Phàm: “Mạch Yến đã khai nhận cùng Khổng Tân Cường bắt Sở Tú Nữ, sau đó hóa trang tới tiểu khu Hưng Hoá, nhưng chuyện liên quan tới cậu thì không biết ... Không bắt được Khổng Tân Cường, cô ta nói hẳn rất ít khi tới đó, tối qua hai người họ còn thảo luận kế hoạch bỏ trốn, trước khi đặc cảnh tới thì hắn đã rời đi, vẫn còn đang thẩm vấn tung tích của Khổng Tân Cường.”

“Còn 3 tiếng nữa thôi, không kịp đâu, chi đội có an bài gì không?”

“Nếu chuyển tiền qua tài khoản thì tra tài khoản, nếu muốn tiền mặt thì bắt tại hiện trường, nhưng chắc chúng không ngu xuẩn tới mức lấy 2000 vạn tiền mặt chứ? Nhưng tiền mặt thì càng khó, chúng ta đánh tiếng một cái là chúng không rút ra được một xu ...” Tần Cao Phong lẩm bẫm, không đoán được tiếp theo nghi phạm sẽ làm gì.

Giản Phàm cũng không biết: “Trừ đòi tiền chuộc không uy hiếp người nhà con tin, không cảnh cáo không cho báo cảnh sát, không theo dõi người nhà con tin, đúng là vô lý. Giờ thì rõ ràng là giấy không gói được lửa, bọn chúng vẫn án binh bất động, không gọi điện tới dọa dẫm ... Nhưng bọn chúng đã mưu đồ lâu

như thế, chắc chắn còn biểu diễn tiếp, hôm nay chúng ta thu hoạch đủ nhiều.”

“Ừ, tạm thời đành vậy đã, Giản Phàm này, nếu bên trung tâm chống bắt cóc nhân lúc giao tiền bắt người đi, vậy thì tôi với cậu ủng hộ công rồi.” Tần Cao Phong đứng dậy nói đùa.

“Thế thì tôi về vui vẻ bán cơm, mong họ bắt được quá ấy chứ.” Giản Phàm cười.

“Thật chứ?”

“Đương nhiên, nhưng nguyện vọng mỹ hảo ấy khó thành sự thực lắm, tất cả chỉ là nguy trang thôi, chúng ta bắt kẻ này sẽ nhả ra kẻ khác, chân tướng thì vẫn mù mịt ...” Giản Phàm thở dài, số y tương đối đen đủi, mong muốn cái gì y như rằng không toại nguyện, không phải à, như dự định về đính hôn đấy thôi, vậy mà không sớm không muộn lại xảy ra đúng lúc này. Không rõ Hạnh Nhi ở nhà hoang mang ra sao, lòng cảm thấy có lỗi với cô, tuy có gọi điện có nhắn tin, dù sao chưa gặp được người, mà xưa nay tiếng tăm của y không tốt, thế nào trong lòng cô ấy cũng còn một phần nghi ngờ.

Để xem mai giao tiền thế nào, nếu còn chưa dứt điểm được thì thế nào cũng phải về gặp Hạnh Nhi một lần mới được.

May chuyện làm ăn có Trương Vân, Từ Thanh Thanh chủ trì, còn trong bếp có Bác Giang, Đại Hòe, Thủy Sinh nên ổn định được thế trận, nếu không công ty vừa mới có chút khởi sắc lòng người tản mát thì hỏng hết.

“Tranh thủ ngủ chút đi, cậu vất vả đủ rồi, sáng sớm sẽ rõ hết.”

Tần Cao Phong an ủi một câu rồi ra ngoài khép cửa lại đi ra ngoài, Giản Phàm phủ bụi qua loa, ngã mình xuống cái ghế quen thuộc, khép mắt, giống như vô số lần trước kia, ngủ luôn trên ghế.

Vàng mặt trời đỏ ối từ sau Thiên Long Sơn từ từ bỏ lên, kho hàng Dân Bạo xây dựng sau lưng núi bao phủ trong sương sớm, bên con đường xi măng đầy lá cây đổ một chiếc xe việt dã cảnh sát, cách đó không xa hai cảnh sát lục đồng rác, từ bảy giờ sáng tới được đây, bối rác tới bực mình rồi.

Tiêu Thành Cương cúi kính nói: “Oa ca, rốt cuộc anh tìm cái gì?”

“Chưa biết, nhưng tìm ra là anh biết ngay, một bức ảnh, một tờ giấy, đây là nơi trú thân của Khổng Tân Cường, thế nào cũng phải có gì đó.” Giọng nói truyền ra sau bức tường xi măng, Giản Phàm ngồi xổm dưới mặt đất nhìn chiến lợi phẩm một tiếng qua, mẩu thuốc lá, chai rượu, vỏ mỳ gói, tất ... y đang cầm cái que bới rác, Vương Kiên thì đứng bên bịt mũi không tham gia.

“Nhưng mà người đi vài tháng rồi, tìm ra cũng có tác dụng gì?” Giọng Quách Nguyên từ hướng khác bất mãn nói.

“- Chi tiết phản ánh con người, cả hai người không có tí tiến bộ nào cả, xem đi hần hút Trung hoa cứng, uống Kiếm Nam Xuân, ăn loại mỳ đắt nhất ... Hai bảo an nơi này đều khen Cường Tử hào sảng, Hàn Công Lập nói hần vay 1 vạn mà tiêu hơn một tháng đã hết”

“Thì sao? Giờ đã đã quá hạn giao tiền nửa tiếng, chẳng thấy bóng người đâu, căn bản chẳng phải bắt cóc gì hết ...” Tiêu Thành Cương càu nhàu, mỗi lần gặp Oa ca là tâm tình hần rất mâu thuẫn.

“Thành Cương, trí tuệ mày đi phá án thì hơi khó, có điều mày nói đúng đấy, anh cũng đoán đây không phải là vụ án bắt cóc mà không ai tin.” Giản Phàm bộ dạng tài không gặp thời thở dài.

“Em tin ... Nhưng mà không tin miễn phí, tối qua ăn đòn mà không ai trả tiền, phải đền bù tổn thất tinh thần cho em, nếu không em phá quán của anh.”

“Mẹ mày, anh cho mày 250 đồng nhé!?”

Hai anh em đang chửi nhau thì Quách Nguyên gọi: “Này hai người lại đây, có vỏ đạn, còn cả vũ khí.”

Vừa nghe thế cả ba vội vàng chạy tới, bên đồng cỏ cao bằng nửa người, Quách Nguyên cầm vỏ đạn, ô xi hóa nghiêm trọng, song hần vẫn nhận ra: “Đạn súng K64 nhái ... Chẳng lẽ hần tập bắn ở đây?”

Đối tượng có vũ khí, tính chất vũ án nghiêm trọng hơn rồi.

Chương 181: Sóng gió vẫn chưa dừng.

Nhìn địa hình bốn xung quanh, rặng Thiên Long Sơn bao trọn cái kho ba tầng của Dân Bạo, trừ con đường đi ra khỏi sơn cốc, toàn bộ bao phủ bởi thông dương, cực kỳ yên tĩnh, bốn người đều không lạ gì huấn luyện súng, thậm chí, đây là chỗ tốt.

“Vương Kiên, báo tình hình cho chủ nhiệm Điều, nghi phạm có khả năng mang vũ khí .. Tìm tiếp đi ...”

Giản Phàm vừa dứt lời thì cách đó mười mấy mét Tiêu Thành Cương moi một cây dương, lấy ra đầu đạn, hô.

- Ở đây!

Vương Kiên báo cáo về trong đội, ba người kia vào rừng thông tìm kiếm, chẳng bao lâu tìm ra được mười mấy ổ đạn, Quách Nguyên xòe tay đưa ra mấy vỏ đạn: “Có thứ này chuyện gì mà chúng không dám làm.”

Giản Phàm chưa trả lời thì Tiêu Thành Cương ở sau bụi cỏ hô lên: “Tổ trưởng có giấy không?”

Quách Nguyên bực mình: “Kiếm tảng đá mà cọ mông vào.”

“Oa ca, Oa ca, giang hồ cấp cứu, hai người không cho giấy, em không mặc quần vào được thì làm việc thế nào?” Tiêu Thành Cương ở sau bãi cỏ la, không thấy người chỉ thấy tiếng.

Quách Nguyên sờ khắp người không có, Giản Phàm thì có, đi tới nhìn thấy cái mông của Tiêu Thành Cương, đang định đưa thì thấy trong tay hắn có giấy, co chân muốn đá, chửi: “Mẹ mày, có giấy còn kêu, đi ỉa mà cũng muốn anh hầu hạ à?”

“Nhật trên mặt đất, vừa bắn vừa dày, hoa cúc của em non mềm sao chịu được ..” Tiêu Thành Cương cười hì hì nhận giấy từ tay Giản Phàm ném thứ kia đi.

Giản Phàm không hiểu sao lại cúi đầu nhật lên, đó là giấy dai, bị ngâm nước mưa thành hơi cứng giòn, xem một cái mừng rỡ: “Anh đang tìm thứ này, mà mà chửi anh chọc nát hoa cúc của mày, số còn lại đâu?”

“Chỉ có một tờ thôi.” Tiêu Thành Cương chỉ chỗ mình vừa tìm được, thấy đó chỉ là tấm sơ đồ giao thông bình thường đã phai màu, chả có gì đặc biệt.

Giản Phàm đá đít quát: “Tìm mau, anh mày tìm chính là thứ thế này đây.”

Biết đầu óc Oa ca khác người bình thường, Tiêu Thành Cương tuy không hiểu vẫn gọi Quách Nguyên, Giản Phàm gọi Vương Kiên, vốn tưởng là trong đồng rác, không ngờ ở bụi cỏ. Giản Phàm ngẩng đầu lên nhìn thấy một cánh cửa sổ, hẳn là nghi phạm trước khi bỏ đi xé rồi ném ra ngoài.

Sở hở, đây chính là sơ hở của chúng.

Có mục tiêu rồi thì tìm kiếm dễ dàng hơn nhiều, Tiêu Thành Cương kiếm được 2 mảnh, Quách Nguyên kiếm được một, Vương Kiên kiếm được một mảnh kẹt ở chạc cây, sau khi trải ra ghép vào là bản đồ thành phố bị thiếu một mảng, có vài vết gạch đỏ bằng bút bi. Giản Phàm mừng rỡ: “Nhìn đi, chỗ khoanh đỏ này là tòa nhà Thiên Long ... Đây nữa là vị trí đèn xanh đỏ, Phần Tây ... Đây là sơ đồ gây án, đã nói mà, đây là kế hoạch dự trừ rất lâu rồi ...”

“Tất cả những thứ đó đều biết rồi mà, còn ích gì nữa, tin tức quá hạn rồi.

Quách Nguyên lắc đầu nhìn tấm bản đồ bản thủ.”

Giản Phàm vẫn hưng phấn dùng que chỉ: “Bọn chúng chặn người ở phụ cận tòa nhà Thiên Long, đưa tới Phần Tây, nhưng không phải là điểm cuối, từ chỗ đánh dấu x rẽ về, biết đây là nơi nào không?”

Ba người kia lắc đầu, Giản Phàm cầm que gõ đầu Vương Kiên: “Ngốc, nơi này đánh dấu lối vào đường cao tốc, bọn chúng vào đường cao tốc thì cũng hợp lý, nhưng chúng lại vòng về Đại Nguyên, thực tế là bọn chúng đúng là quay về. Theo như lời khai của Mạch Yến, cô ta chỉ ở Phần Tây tắm rửa thay y phục của con tin, xuống xe ở đường cao tốc, Khổng Tân Cường một mình lái xe về Đại Nguyên, buổi chiều hai người mới gặp nhau ở tiểu khu Hưng Hoá.”

“Tức là ... A, cái xe kia đã biến mất.” Quách Nguyên trước khi tới đã xem qua vụ án.

“Đúng, xe biến mất, đây là nghi vấn lớn nhất xuất hiện trong quá trình điều tra, chỉ có hình ảnh khi tiến vào trạm thu phí, không có hình ảnh đi ra khỏi đường cao tốc, vậy xe sao biến mất? Đáp án là đây ...” Giản Phàm chỉ dấu X.

Quách Nguyên nhìn kỹ hơn, nghi vấn “Đường hầm chằng?”

“Hẳn là thế, khi đó Ma hoa, Thứ Dầu và Hàn Công Lập đã về chuẩn bị xe để chiều gây án, Mạch Yến đóng giả con tin về Đại Nguyên, Khổng Tân Cường đi qua đường hầm Ngưu Đầu Sơn có người tiếp ứng, cắt đứt khả năng theo dõi của chúng ta. Điều này chứng minh nghi phạm không chỉ có 5 người, con tin khả năng không ở trong tay Khổng Tân Cường, nếu không bọn chúng đều đến tiểu khu Hưng Hoá, vậy ai uy hiếp con tin gọi điện thoại. Ngoài ra, xe biến mất ra sao là điểm mấu chốt giải quyết vụ án.”

Vương Kiên gãi đầu hẳn không hiểu lắm, thắc mắc: “Tiền bối, anh bảo không phải bắt cóc, vậy có phải là không có bắt cóc tới lấy tiền chuộc?”

“Chuyện này ..” Giản Phàm xem đồng hồ,

đã hơn giờ, trầm ngâm nói: “Chắc là không, mục tiêu của chúng không phải là tiền chuộc, hơn nữa chúng cũng biết đã bị cảnh sát theo dõi nên không lộ diện, ít nhất Khổng Tân Cường không lộ diện.”

“Hì hì, tiền bối, lần này thì anh nói sai rồi.” Vương Kiên cười ha hả: “20 phút trước em gọi điện báo cho chủ nhiệm Điêu, kẻ bắt cóc gọi điện tới, hiện bắt đầu giao tiền chuộc.”

“Con bà nó sao không nói?” Tiêu Thành Cương nổi câu tung chân đá Vương Kiên một phát: “Chỉ cần có người tới lấy tiền chuộc, không phải bắt sống thì bắn chết, chúng ta tốn công ở đây làm gì?”

“Anh ấy cứ nói mãi, tôi không xen vào được.” Vương Kiên cuống quít né tránh.

“Đúng thế, về thôi, Giản Phàm, cậu còn chẳng phải cảnh sát nữa, mất công làm gì, tôi về ngủ đây.” Quách Nguyên phải dít đứng dậy, nếu nói tìm manh mối truy lùng nghi phạm thì đội trọng án đi đầu, chứ nếu đối phó loại sự kiện đột phát như sự kiện vây bắt thế này, bọn họ không so với đặc cảnh được.

Giản Phàm vẫn ngồi đó nhìn tám bản đồ chưa hoàn chỉnh, không để ý ba người kia đều đi mất rồi.

Hai mươi phút trước ở tiểu khu Tinh Uyển, chuông điện thoại reo lên, đợi mấy giây cho kỹ thuật vào vị trí, một nữ cảnh sát ra hiệu Lý Uyển Như có thể nhận máy.

“A lô.” Lý Uyển Như có chút máy móc cầm điện thoại lên.

“Thời gian đã tới, chuẩn bị tiền chưa?”

Lý Uyển Như một tay đặt lên ngực như đang cố gắng trấn tĩnh lại, sau đó dựa theo an bài của cảnh sát trả lời: “Chuẩn bị rồi, nhưng chúng tôi không có nhiều tiền mặt như thế, rút trên 1000 vạn cần hẹn trước với ngân hàng, bây giờ chỉ có 800 vạn tiền mặt, còn lại trong tài khoản, các anh muốn lấy toàn bộ là tiền mặt phải đợi thêm một ngày.”

Đó là thủ đoạn hoãn binh, đối phó với kẻ bắt cóc, không thống khoái trả tiền là không được, nhưng quá thống khoái trả tiền cũng không, phải gây chút khó khăn.

Bất ngờ là bên kia tỏ thái độ sao cũng được: “Nhiều hơn tôi cũng chẳng đem đi được ... Giờ nghe rõ đây, lấy 200 vạn tiền mặt cho vào va ly, bắt chiếc taxi tới cổng công viên Phần Hà, tôi sẽ gọi điện thông báo phải làm thế nào.”

“A lô, tôi muốn nghe giọng con gái tôi.” Lý Uyển Như đề xuất yêu cầu.

“Bà sẽ nghe thấy, có điều phải trả khoản ứng trước cho chúng tôi đã.”

Điện thoại ngưng bật, giọng nói không có cảm xúc nào cả, nghe vào tai rất quái dị, nhân viên kỹ thuật lắc đầu: “Điện thoại gọi trên xe, thời gian quá ngắn, chúng tôi không truy ra.”

Chỉ huy hiện trường gọi điện hỏi ý chỉ đội, chưa bao giờ nghe nói đòi tiền chuộc còn lấy khoản trả trước, nhưng chính vì khoản này mà khiến họ sợ ném chuột vỡ đồ, nếu người ta chỉ tới thăm dò, vậy có trả không?

Phía chỉ đội trả lời dứt khoát: “Đem tiền bên kỹ thuật chuẩn bị trả chúng.”

Chương 182: Sóng gió vẫn chưa dừng.(2)

Tần Cao Phong và chủ nhiệm Điều ngồi trong xe chỉ huy, máy màn hình trong xe hiện lên hình ảnh các điểm chốt giao thông, đây là lúc để đặc cảnh thể hiện thân thủ.

Toàn thân váy áo đen, có chút tiểu tụy, cầm va ly màu đỏ, Lý Uyển Như từ trong biệt thự đi ra, hình ảnh hiện lên trên màn hình, có thể thấy cô ta rời tiểu khu vẫy tay gọi taxi, đi tới công viên Phần Hà.

Khỏi nói cũng biết trong taxi đã đổi thành người của bên mình, đúng lúc này chủ nhiệm Điều nhận được điện thoại báo cáo phát hiện ở Cty Dân Bạo, liền thông báo qua bộ đàm: “Chú ý, các đơn vị chú ý, tình báo mới nhất cho thấy, nghi phạm có vũ khí, tôi nhắc lại nghi phạm có vũ khí.”

Không khí vốn căng thẳng thế là lại căng thẳng thêm vài phần, Tần Cao Phong theo thói quen sờ tay vào túi kiểm thuốc lá, hỏi: “Kho Dân Bạo phát hiện ra cái gì?”

“Vỏ đạn, nghi ngờ đó là địa điểm tập bắn của nghi phạm.”

“Chủ nhiệm Điều, giờ phải làm sao, người ta muốn khoản trả trước, người ta tới lấy, anh bắt không dám bắt, thả không dám thả.” Tần Cao Phong không ngờ tới chuyện này, mang 2000 vạn đi còn khó chứ 200 vạn thì một tay là xách đi được.

“Chúng muốn thăm dò chúng ta, chúng ta cũng thăm dò chúng, xem chúng muốn làm gì, bất kể là bọn chúng chỉ muốn kiếm một chút rồi chạy hay có ý đồ khác, chỉ cần lộ diện, chúng ta không sợ.” Chủ nhiệm Điều tỏ ra hết sức tự tin: “Bất kể thế nào chúng cũng không chạy được đâu.”

Tần Cao Phong gật đầu, biết giờ những thủ đoạn theo dõi đổi mới rất nhanh, trung tâm chống bắt cóc là cơ cấu kỹ thuật, hẳn có thủ đoạn hơn người.

Màn hình giám sát thay đổi, xe theo dõi báo cáo liên tục, tới cửa công viên Phần Hà, kẻ bắt cóc gọi điện chỉ thị Lý Uyển Như ném di động vào thùng rác, trong thùng rác đã chuẩn bị một chiếc di động mới ... Tình huống này đã được xét tới, trên người

Lý Uyển Như có gắn thiết bị, điện thoại gọi tới nghe rõ ràng, từ công viên Phần Hà tới bệnh viện Trọng Cơ, chỉ thị lên một chiếc xe đã chuẩn bị sẵn, lái xe lòng vòng hai tiếng, Lý Uyển Như đỗ xe trên cầu đường sắt, từ xa có chiếc xe chở than đi tới, mệnh lệnh cũng truyền qua điện thoại.

“Ném va ly lên tàu, nhanh lên ...”

Lý Uyển Như nhìn tàu hỏa chạy rầm rập qua, thoáng do dự rồi buông tay, va ly rơi xuống khoang chở than. Cách đó mấy trăm mét, đặc cảnh trở mắt nhìn qua ống nhòm, tàu chở than phun khói mù mịt chạy đi, không thấy bóng nghi phạm ...

Trong phòng kỹ thuật, báo cáo hiện trường cùng hình ảnh mơ hồ truyền về làm ai nấy lặng người, thủ đoạn lấy tiền chuộc thế này lần đầu họ gặp phải, nếu tàu đi khỏi phạm vi khống chế thì phiền.

Chủ nhiệm Điều cũng ngó ra mãi mới từ trong kính ngạc tỉnh lại, chỉ huy: “Các đơn vị men theo tuyến đường sắt phía bắc, nghi phạm trên tàu hỏa, nhất định sẽ nhảy tàu giữa đường.”

Phòng kỹ thuật tức thì loạn lên, liên lạc với các tổ thực địa, không ít xe xoay vô lăng chạy về phía bắc, giờ mới hiểu bọn bắt cóc này không ngu ngốc như họ nghĩ, xe đi lòng vòng hai tiếng, bỏ lại lực lượng hiệp trợ điều tra tít phía sau rồi.

Lúc này tin tức bắt giữ bất lợi cũng truyền đến chiếc xe đang trở về đội của bốn người Giản Phàm, thi thoảng sai lầm không có nghĩa là nghi phạm bắt cóc có thể thoát. Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương không bình luận gì cả, cảnh sát đều có thái độ bảo vệ và tự tôn với vinh dự tập thể một cách biến thái.

Giản Phàm thì chẳng thêm bận tâm, y không còn trong tập thể này nữa rồi, ra sức chế nhạo: “Đám đặc cảnh các cậu trừ bắt người thì chẳng biết cái quái gì, tôi đã nói không đơn giản như thế mà không tin ... Vụ án này mà giao cho đội trọng án có khi xong lâu rồi.”

Vương Kiên đỏ mặt tía tai: “Tiền bối, anh đừng cười vội, khẳng định sẽ bắt được hắn, kẻ nào cầm tiền là không thể thoát.”

“Ê ê Giản Phàm, cậu không còn là người đội trọng án nữa, đừng có gương cờ của chúng tôi, giả mạo nhân viên công vụ

quốc gia là ít nhất phán ba năm đấy.” Quách Nguyên sợ Giản Phàm nói linh tinh gây xung đột giữa hai đơn vị, trừng mắt uy hiếp.

Giản Phàm nhún vai: “Này mọi người có tin tôi tìm ra được vị trí nghi phạm trước khi trời tối không?”

“Không tin!” Vương Kiên kiên quyết lắc đầu, hôm nay đặc cảnh bọn họ đã đã mất mặt lắm rồi.

“Cậu làm thế nào?” Quách Nguyên rất thực tế, biết Giản Phàm nhiều trò, điều y nói dù khó tin tới mức nào chẳng nữa cũng có khả năng là sự thực, hỏi nhỏ.

“Tôi dùng di động gọi hắn tới ... Thế là đặc cảnh bọn họ bắt tôm nhỏ, chúng ta bắt rùa lớn, thế nào anh em, chơi không? Công lớn đấy ...” Giản Phàm cắn môi cười trộm, cái vẻ mặt đó cả Quách Nguyên lẫn Tiêu Thành Cương đều hiểu, chắc chắn là dụ ai mắc bẫy rồi.

“Tiền bối, sao anh không nhờ sợi lông biến ra nghi phạm cho đơn giản.” Vương Kiên hậm hực nói.

“Được rồi Giản Phàm, cậu có rắc thì phun đi, đừng đánh đổ bọn tôi nữa, dù sao cậu tìm ra nghi phạm thì bọn tôi hưởng lợi, cậu không tìm ra thì chúng tôi cười vào mặt, đúng không anh em? Đẳng nào chúng ta chẳng có lợi, sợ cái quái gì.” Một câu của Quách Nguyên khiến Tiêu Thành Cương, Vương Kiên hớn hở vỗ tay hưởng ứng.

“Đúng là giọng điệu cảnh sát, có lợi thì thì nhẩy vào ăn phần, có phiền toái tránh sang bên ... Có điều các anh em, lần này không phải chuyện của mình tôi, bốn chúng ta phải cùng làm, có công đương nhiên của mọi người rồi ...” Giản Phàm tặc lưỡi liên hồi cười gian, Quách Nguyên nói không hề sai, nhưng còn một câu Giản Phàm muốn bổ xung thêm, có rắc rối cũng chẳng phải việc của y, chẳng lẽ sau này xảy ra chuyện lại còn bảo chúng tôi nghe người ngoài xúi bẩy à, các anh là cảnh sát đấy, có biết xấu hổ không.

Bốn người theo đuổi ý nghĩ riêng, cùng cười vui vẻ, 11 giờ vẫn không có tin tức mới, xe tới nhà hàng Lâm Giang, vừa ăn vừa thậm thụt với nhau, xem ra đúng là có mưu đồ gì rồi.

“Rào!” Đồng thanh trên xe có một bóng người

Nhô lên, toàn thân đen như than, chỉ còn lại đôi mắt có chút lòng trắng, chạy vèo vèo, tới chỗ vật vừa rơi xuống, liền tiếp vượt qua mấy khoang tàu, cái va ly cách đó không xa.

Cảnh giác nhìn quanh, tàu hỏa đã rời khỏi thành phố, xung quanh là đồng ruộng hoa màu và đồi núi nhấp nhô, đầu thu khắp nơi là màu úa vàng. Căng mắt ra nhìn đường quốc lộ cũng không thấy xe cảnh sát hay còi cảnh sát, mở nhanh va ly, đổ rục, toàn tờ 100. Hấn hoa mắt, thiếu chút nữa không biết mình ở đâu nữa rồi, tưởng tượng ra vô số em gái xinh tươi đánh mắt với mình, đi xe sang vào khách sạn đắt tiền, mộng tưởng đã ở trước mắt.

Phú quý cầu trong nguy hiểm mà, đóng va ly lại, lần nữa cảnh giác nhìn quanh, niềm vui to lớn khiến động tác nho nhỏ này cũng khiến tim đập thành thịch, tay run run theo tiết tấu, mò điện thoại ra, nói lớn: “Ma ca, lấy được rồi, anh ở đâu?”

“Tao nhìn thấy rồi, tới cầu đường sắt tiếp theo ném xuống, bên sông đốt một đống lửa, đang bốc khói ...”

Người tiếp ứng tầng thứ ba đã đợi từ lâu, người trên tàu hỏa nằm sát khoang tàu, quả nhiên xa xa thấy khói đen bốc lên, quay đầu nhìn tàu hỏa đi quanh co trên đoạn đường đồi núi vắng bóng người, chỉ thấy người bên đống lửa vẫy tay, cái va ly vẽ lên một đường cong đẹp để rơi xuống ...

Tiếng tàu chạy rầm rập đi xa dần, người dưới cầu nhảy ùm xuống nước vớt va ly lên, mở ra kiểm tra, cũng bị đóng tiền làm lóa mắt, hai tay run rẩy, tát mình mấy cái mới tỉnh táo lại, nhảy lên chiếc xe máy, xe lạch bạch men theo lòng sông biến mất.

Chương 183: Sóng gió vẫn chưa dừng.(3)

“Mục tiêu thoát khỏi tuyến đường sắt, nhắc lại một lần nữa, mục tiêu đã thoát khỏi tuyến đường sắt ... Bắt đầu di động, cách tổ truy bắt số một 23 km, đang di chuyển về phía đông nam ...

Kỹ thuật viên thao tác định vị điện tử, liên tục báo cáo vị trí, trình độ kỹ thuật bây giờ phát triển tới có thể giở trò trên tiền, giấy gói tiền, dụng cụ chứa tiền, nếu thuận túy là bắt cóc không kỹ thuật, khó thoát khỏi thủ đoạn truy lùng.

“Đã tới gần đường quốc lộ huyện Dương Huy, cách tổ thực địa gần nhất 19 km, mục tiêu đang đi về phía Đại Nguyên.”

Báo cáo vẫn tiến hành, thi thoảng cảm thán nghi phạm nhiều thủ đoạn, ai ngờ địa điểm nhận tiền lại ở trên tàu hỏa, ai ngờ lại còn điểm tiếp ứng nữa, rồi đi hơn 30 phút lại quay về.

“Thông báo tổ thực địa bám sát, chặn toàn bộ đường cấp xã, huyện, cung cấp tuyến đường chính xác cho các tổ thực địa.” Giọng chủ nhiệm Điêu rất sốt ruột, đối phương liên tục làm họ bất ngờ rồi, khó đảm bảo chúng không còn trò gì nữa.

Nhận lệnh một cái Dương Phong trong phòng kỹ thuật đáp một câu, tay thao tác rào rào trên bàn phím, chuyện vây bắt mục tiêu với đặc cảnh mà nói khá chuyên nghiệp. Tuy nghi phạm liên tục thay lớp ngụy trang hết lần này tới lần khác, bọn họ vẫn như dòi bám xương, khỏi phải nói, đang muốn thả dây dài, bắt cá lớn, xem có thể mò tới hang ổ của chúng không, như thế chống bắt cóc mới gọi là hoàn mỹ.

Nói thật, thay di động, thay xe, đón hàng trên tàu hỏa, mấy trò này tuy chẳng quá cao minh, nhưng làm chủ nhiệm Điêu ngày càng cảm thấy nghi phạm khó chơi, chỉ sợ lại xuất hiện chuyện gì ngoài dự liệu. Thậm chí còn thầm cầu mong kẻ bắt cóc có chút lương tâm, có chút đạo nghĩa giang hồ, mong con tin chưa từng gặp mặt vẫn còn sống.

“Số ba, số ba, mục tiêu có gọi điện thoại tới không?” Chủ nhiệm Điêu nói vào bộ đàm.

“Không có, người đưa tiền vừa mới về nhà.” Số ba báo cáo từ tiểu khu biệt thự Tinh Uyển.

Lo lắng, trông đợi, hồ nghi lan khắp không gian nặng nề ngọt ngào của phòng kỹ thuật.

“Cường ca, đã lấy được tiền, em kiểm tra rồi ... Phần của anh mang tới đâu?” Trên xe moto, Ma Tam Oa một tay điều khiển xe, một tay gọi điện thoại, ung dung đi trên con đường quê, trông không khác gì người nhà quê vào thành phố bán gà bán lợn, chỉ có điều cười vui như Tết.

“Tạm giữ lấy, mấy người chúng ta ra ngoài tránh một thời gian, đi đâu cũng được, đừng về nhà.”

“Biết rồi, vậy phần của Lão Hàn thì sao?”

“Cũng thế, dầu cho kỹ, đợi chuyện lắng xuống hãy lấy ra, từ giờ đừng liên lạc nữa, qua một thời gian, tao sẽ tới tìm mày.”

“Vâng, anh yên tâm.” Ma Tam Oa nghe bên kia đã cúp điện thoại, nhìn di động Motorola cũ kỹ, chuyện kết thúc, thứ này nên nghỉ hưu rồi, thuận tay ném vào bụi cỏ bên đường, rồi ga đi lên đường quốc lộ. Con đường trải nhựa đen xì người qua kẻ lại tấp nập náo nhiệt hơn trong núi nhiều, chẳng ai chú ý tới cái xe moto rách nát kéo theo mười mấy chiếc xe đặc cảnh.

Đi một vòng lại về nơi bắt đầu, Đại Nguyên.

Xe bị vút ở con mương bên đường, bắt một cái taxi, nghi phạm nghênh nghênh ngang ngang về thành phố, đặc cảnh theo dõi gần như nhìn rõ đặc trưng khuôn mặt, là một trong năm nghi phạm.

Nửa tiếng sau, mục tiêu đi vào chung cư nhà máy sắt thép, theo dõi điện tử dừng lại, vòng vây từ từ khép lại.

Một tiếng sau định vị được mục tiêu ở trên tầng 4, vì nhà máy ở trạng thái gần như ngừng sản xuất, lại là kỳ nghỉ mừng 1 tháng 10, người không nhiều. Đặc cảnh hóa trang tiến vào chung cư không bao lâu sau áp sát cửa, nghe thấy mục tiêu gọi đồng bọn tới tụ họp, việc bắt giữ liền trì hoãn.

Thông qua gác cửa tìm hiểu, không phát hiện chỗ nào để dấu con tin.

1 giờ 25 phút chiều, nghi phạm thứ hai đi taxi vào chung cư, đặc cảnh đã giăng thiên la địa võng bốn xung quanh, chỉ cần

chưa có tin tức con tin, bất kể nào cũng ném chuột sợ vỡ đồ, về lý luận tiền ở đây, tới lúc chúng tụ tập ăn chia rồi.

Vậy là xong rồi sao?

Chắc chắn là chưa!

Tổ thực địa vẫn gác ở tiểu khu Tinh Uyển đợi điện thoại của bọn bắt cóc, lúc này tinh thần đã trấn định hơn, năm nghi phạm đã có bốn, chỉ đợi tên cuối cùng.

Trong phòng kỹ thuật chi đội đặc cảnh, không khí vui mừng lan tỏa, giờ chỉ còn đợi vết sạch một mẻ lưới nữa thôi.

Cho dù quá trình có phức tạp, nhưng kết quả là tốt, hình ảnh thiết bị giám sát chụp về qua cửa sổ, hai tên nghi phạm đang nâng chén ăn mừng, chủ nhiệm Điều cũng xoa xoa tay phấn khích, không còn hoài nghi vào hành động chống bắt cóc kết thúc hoàn mỹ nữa.

Mất một lúc mới nhớ ra lâu rồi chưa hút thuốc, sờ tới bao thuốc đã trống, đột nhiên một bao thuốc ném tới trước mặt, chủ nhiệm Điều ngẩng lên thấy Tần Cao Phong giơ tay khen ngợi.

“Anh đừng khen, một năm có hai phần ba thời gian chúng tôi tập huấn, nếu không có chút trình độ thì bị anh cười rụng răng mới đúng.” Chủ nhiệm Điều cuối cùng cũng có thể tâm khí bình hòa nói một câu, hỏi vấn đề cuối: “Lão Tần, chân tay của Khổng Tân Cường đã bị chúng tôi chặt hết, hắn đã thành mù điếc, anh nói thẳng đó trước giờ trốn ở đâu?”

“Tôi đang đợi đây, ha ha ha, tôi không có bản lĩnh đoán bừa như Giản Phàm.”

“Ha ha ha, không thể nói thế, cậu ấy suy đoán rất chuẩn, tìm ra hiện trường gây án đầu tiên, cậy miệng của Hàn Công Lập, dụ ra chỗ ẩn thân của Mạch Yến, nếu còn là người của đội anh, tôi nhất định kéo về bên mình.” Chủ nhiệm Điều không tiếc lời tán thưởng.

“Đó là cái thằng nhãi vô chính phủ, quy tắc không ước thúc được, nếu là thủ hạ của anh, anh tha hồ đầu đầu.” Tần Cao Phong lắc đầu liên hồi.

Chủ nhiệm Điều không đồng ý: “Quá giữ quy tắc và bất chấp quy tắc đều không thể làm việc lớn, anh xem ở đây tôi không thiếu cảnh sát chính trị hợp cách, tổ chất hơn người, có thể nói

toàn là người chọn theo quy tắc, làm theo quy tắc, nhưng đối phó với thứ ngoài sách vở họ chịu ...”

Câu cuối này hạ thấp giọng xuống tránh ánh hưởng tới lòng quân.

Tần Cao Phong uyển chuyển biểu đạt ý kiến: “Chủ nhiệm Điều, anh đã tin Giản Phàm như thế, vậy cậu ấy suy đoán đây không phải vụ án bắt cóc, chúng ta không thể bắt được chủ mưu trong thời gian ngắn, còn kẻ tiếp ứng cho 5 nghi phạm, anh thấy sao, chưa tìm thấy con tin, vẫn là chưa thể báo cáo.”

“Chuyện này ...” Chủ nhiệm Điều bất đắc dĩ nói: “Hết cách, gấp gáp như thế, chúng ta đi bước nào biết bước đấy vậy, không tin bắt được Khổng Tân Cường rồi mà hấn cũng không biết gì.”

“Tôi nói một câu khó nghe anh đừng nhụt chí, tôi thấy chúng ta không bắt được Khổng Tân Cường đâu.” Tần Cao Phong nói nhỏ.

“Vì sao?” Chủ nhiệm Điều bất ngờ lắm.

“Vì hấn biết quá nhiều.”

“Tôi đang tự tin mười phần, anh lại hắt nước lạnh, anh bảo tôi phải làm sao, dừng lại à?”

“Thôi, coi như tôi chưa nói gì, rửa mặt chờ đợi.” Tần Cao Phong không nói thêm nữa, nhắc tới là dừng thôi, nói nhiều người ta phản cảm, dù sao hấn tới đây với vai trò hỗ trợ thôi.

Nửa tiếng trôi qua, nhân viên thực địa báo cáo, hai tên kia vẫn ăn uống, một tiếng trôi qua, báo cáo nghi phạm đúng là đang ăn chia, nhưng vẫn chỉ có hai tên ... Hai tiếng trôi qua, biệt thự Tinh Nguyệt không có điện thoại, cục trưởng Lương gọi điện thoại truy hỏi tiến triển vụ án, chủ nhiệm Điều nghiên răng quát: “Bắt!”

Chương 184: Ngọn gió vô danh nổi lên. (1)

Men theo tuyến đường giao thông Đại Nguyên, vòng qua hiện trường một nữ nhân vô cùng mỹ lệ mất tích.

Hoặc có lẽ nói là lúc này đang có một chiếc xe Audi đi qua, thi thoảng nhìn về phía quán ăn Tây khẩu vị Italia chính tông, có điều lúc này hồi tưởng không phải món ăn, mà là giai nhân cùng đi với mình. Giống như sự mở màn của tất cả bộ phim lãng mạn, hẹn hò, tặng hoa hồng, nghe âm nhạc, lái xe đi dạo, có điều cuối cùng không có kết cục đại đoàn viên.

Trong ký ức đó là lần duy nhất giống ái tình, lần duy nhất có ý định kết hôn, có điều đã tan vỡ như bong bóng xà phòng. Vì cô ấy quá cao ngạo, sự cao ngạo trời sinh không mang theo chút kiên cường nào khiến nam nhân xuất thân không cao mỗi lần đối diện tự ti mặc cảm. Tới một ngày hắn lấy hết dũng khí bất chấp tất cả quỳ xuống cầu hôn bị cô gái mỉm cười uyển chuyển từ chối, thế giới gần như bị hủy diệt, tuyệt vọng khiến hắn sinh ý nghĩ giết người.

Chuyện nhiều năm rồi, không biết bao lâu, hắn không nhớ, từ nước ngoài trở về, ngồi lên ghế tổng giám đốc, muốn kéo ai lên người đó lên, muốn ngủ với nữ nhân nào đều được thỏa mãn, nhưng không thể vãn hồi tình cảm của nữ nhân từ chối hắn.

Trong mắt hắn, cái gia tộc kia đã cùng đường rồi, nhưng lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa, tuy có mức lương hàng năm lên tới trăm vạn, vẫn còn kém cô gái đó quá xa.

“Hừ, muốn vờ thuần khiết à, bị người ta luân phiên cưỡng bức, hừ, gì mà tiểu thư nhà giàu, chỉ là con điếm lắm tiền ...”

Kẻ đó tức tối chửi vài câu, lần thảm bại đó tới giờ vẫn không làm hắn nguôi ngoai được, chỉ có điều tưởng tượng mỹ nữ rất kiêu sa đó nếu bị những kẻ thấp hèn thô bỉ xé quần áo, cười lên người, cưỡng bức, chà đạp đem lại cho hắn vô số khoái cảm, giống như phim nghệ thuật người da đen và mỹ nữ tóc vàng vậy.

Tiếp đó nhìn thời gian, đã 4 giờ chiều, lại bắt đầu suy nghĩ, trong số nữ nhân có thể cùng qua đêm, nên hẹn ai đây.

Tít tít tít, tiếng tin nhắn, còn tưởng cô gái nào gửi, đến khi cầm lấy xem, thiếu chút nữa rơi điện thoại, nội dung là: “Anh Lưu, tôi có di chúc cuối cùng của Sở Thành Nhiên, không biết anh có muốn mua không?”, gửi từ số lạ.

Từ thì toàn thân hần lúc nóng lúc lạnh, lòng lúc trống rỗng lúc trầm xuống, ý nghĩ đầu tiên là không thể nào, sau đó là kệ nó, nhưng cũng đồng thời nổi lên ý nghĩ, nếu thật thì sao?

Nghĩ một lúc trả lời: “Ông Sở Thành Nhiên không để lại di chúc, bất kể anh là ai, anh có

mục đích gì, tôi đảm bảo anh sẽ thất vọng.

Tin nhắn vừa gửi thì đèn xanh, lòng có chút hoảng hốt chủ xe lái đi một đoạn không xa, đổi lại ở vạch đỗ xe, tin nhắn thứ hai gửi tới làm nhiệt độ thân thể hần về số 0: “Anh Lưu, nội dung thực sự là mẹ con Lý Uyển Như đều không có quyền thừa kế, nếu anh thực sự

không có hứng thú, tôi đi tìm người khác.

Đây là bí mật cực kỳ ít người biết, hần cuống cuống bấm số gọi lại: “A lô anh là ai?”

“Trong điện thoại, người anh không nhìn thấy.” Giọng nữ nghịch ngợm.

“Có tiện gặp mặt không?”

“Được, tôi đang có ý đó.” Nữ nhân kia thống khoái đồng ý.

“5 giờ, tòa nhà Hải Dương, vị trí tôi chọn, được không?”

“Không được, địa điểm tôi chọn, khách sạn Thái Tinh, à xin lỗi anh Lưu, tôi nên cẩn thận một chút, không thể để vô duyên vô cớ biến mất khỏi thế gian được.”

“Vậy tôi cũng phải cẩn thận rồi.” Điện thoại ngắt, lòng càng hoảng, nghĩ mãi mà không ra đầu đuôi, buổi trưa mọi thứ vẫn còn đúng an bài, sao đâu nháy ra một nữ nhân như thế?

Hần hơi lo, gấp gáp gọi một số điện thoại khác: “Chú, chú an bài thế nào vậy, di chúc có mấy bản, cháu giờ ngày ngày gặp ác mộng, chuyện lớn thế này mà có sơ xuất, cháu còn sống thế nào?”

Kể chi tiết chuyện vừa xảy ra, cả hai đều khó quyết, có điều chuyện này thà tin có chẳng thể nói không, đỗ xe một lúc, hẳn đi tới khách sạn Thái Tinh.

Khi chiếc Audi đỗ lại ở bãi đỗ xe của khách sạn Thái Tinh, Lưu Siêu Thăng hít sâu mấy lần áp xuống nhịp tim đang đập gia tốc, tiêu sái xuống xe. Khách sạn vào kỳ nghỉ vô cùng náo nhiệt, nam nữ ra vào không ngớt, dừng chân nhìn quanh, vô tình thấy mục tiêu bên cửa.

Nữ nhân, khá gầy gò, đang đi về phía hẳn, Lưu Siêu Thăng cũng bước tới, trang phục công sở màu lam, tóc ngắn, giày cao gót, trông có cảm giác quen thuộc, tựa hồ gặp ở đâu rồi ... Nữ nhân tủm tủm cười đưa tay ra, Lưu Siêu Thăng đứng lại, cảm giác quen thuộc càng thêm rõ ràng, gương mặt rất phổ thông không thể tính là mỹ nữ, có điều đôi mắt gian tà tinh minh, nhìn là rõ.

Là cô ta, Lưu Siêu Thăng giật mình, tức thì mọi chuyện đều trở thành hợp lý: “Chúng ta quen nhau, cô ở Tân Thế Giới, làm quảng cáo kế hoạch ... Ừm, tên là, tôi thực sự nhớ không ra.”

Giả vờ, nữ nhân kia thầm mắng trong lòng, nhưng không thể hiện sự khó chịu ra ngoài, cười: “Giám đốc Lưu, giờ tôi không ở Tân Thế Giới nữa, mà làm việc ở Thực Thượng Khoái tân, tự giới thiệu, tôi là Trương Vân.”

“Ồ, vậy tôi không cần tự giới thiệu nữa nhé.”

“Đương nhiên, tổng giám đốc Sở hay nhắc tới anh mà.”

“Thế sao?” Lưu Siêu Thăng hơi bất ngờ, mau mắn nói: “Giám đốc Trương, xin mời, hôm nay tôi mời khách, chúng ta là bạn bè kiêm người quen, đừng khách khí nhé.”

Trương Vân đưa danh thiếp tới, Lưu Siêu Thăng ứng phó với chuyện xã giao làm ăn nhiều rồi, đưa tay lịch thiệp mời, hai người vào thang máy, lên tầng ba, vào phòng bao đặt sẵn bên cửa sổ, đều là nhân vật lăn lộn thương trường, không khí bề ngoài rất hòa hợp. Lưu Siêu Thăng tích cực thể hiện, Trương Vân nhường chủ động cho hẳn, vị giám đốc Lưu này dáng vẻ nam tính, ăn nói cử chỉ nhã nhặn phong độ, mắt sao mày kiếm, rất mê người, nếu như nhìn thẳng vào nữ nhân nào, dễ khiến

người ta hiểu lầm đó là khúc dạo đầu cho câu chuyện tình cảm lãng mạn nào đó.

Có điều chắc chắn không phải rồi, Trương Vân điềm đạm tự tin, giống hàng tốt trong tay không phải vội, Lưu Siêu Thăng bắt đầu trước: “Giám đốc Trương, cô thực sự muốn nói với tôi chuyện đó chứ?”

Thái độ ôn hòa, ngữ khí từ tốn, như nói chuyện không liên quan, Trương Vân che miệng cười: “Giám đốc Lưu, nếu anh thấy không thích hợp, vậy chúng ta không bàn nữa, hôm nay tôi mời khách, nói không chừng sau này còn có việc nhờ tới anh.”

“À không, có gì mà không thích hợp chứ, tôi và Tú Nữ vốn là bạn học, lại là đối tác làm ăn, nghe nói cô do một tay Tú Nữ đề bạt lên, cô ấy nói với cô à?” Lưu Siêu Thăng vòng vèo hỏi.

Trương Vân gật đầu, thần sắc ảm đạm: “Tôi không giúp được chị ấy nữa, hai ngày trước cảnh sát tới lấy chứng cứ tra hỏi, còn bắt cả ông chủ của chúng tôi ... Sau đó nghe nói chị ấy bị bắt cóc, không rõ sao rồi.”

“Chuyện này chúng tôi đều biết, đừng đau lòng, người có phúc có họa ...” Lưu Siêu Thăng rất chu đáo ân cần với nhẹ nhàng an ủi, lòng suy đoán cái bộ dạng thương tâm này là sao, cô ta có ý gì.

Nói vài câu cảm khái đồng tình, hồi tưởng lại vài chuyện không quan trọng, Lưu Siêu Thăng thấy Trương Vân chưa chịu xòe bài, đích thân rót ly vang đỏ mời, đi vào chủ đề: “Giám đốc Trương, chúng ta vừa ăn vừa bàn, chuyện này rốt cuộc là sao, cô còn chưa nói.”

“Anh có hứng thú với bản di chúc đó à?” Trương Vân cầm đũa lên, thành tình hỏi.

Chương 185: Ngọn gió vô danh nổi lên. (2)

Đương nhiên là có, nhưng không thể trả lời đơn giản như vậy được, chuyện này can hệ quá lớn, Lưu Siêu Thăng âm ừ: “Có một chút, nhưng theo tôi biết, căn bản không có di chúc.”

Trương Vân khẳng định chắc chắn: “Sai rồi, di chúc đã có từ rất lâu, tổng giám đốc cũ chỉ có một cô con gái, ông ấy có thể không an bài hậu sự sao? Hai ngày trước khi xảy ra chuyện, tức là khi tổng giám đốc cũ vừa hạ táng, chị ấy nói với tôi, thế nào cũng tranh gia sản vỡ đầu chảy máu ... Ôi không may nói đúng, chớp mắt chị ấy xảy ra chuyện.”

“Việc này liên quan gì tới tranh chấp gia sản, cô ấy bị bắt cóc cơ mà.” Lưu Siêu Thăng đính chính.

“Như nhau cả, dù sao đã xảy ra chuyện, chị ấy không tiền không của liệu có xảy ra chuyện này không?” Trương Vân buồn bã cầm ly rượu lên.

“Nói cũng phải, vậy tức là Tú Nữ phải là cổ đông khổng chế cổ phần Tân Thế Giới?” Lưu Siêu Thăng đặt nghi vấn: “Không thể nào, Lý Uyển Như chăm sóc Sở Thành Nhiên bao năm, không có công cũng đã tận tụy hết lòng, chẳng lẽ không có gì?”

Trương Vân lại gật mạnh đầu: “Tổng giám đốc Sở vốn hoài nghi Lý Uyển Như có người tình bên ngoài, em trai chị ấy Sở Dĩnh không phải con cha chị ấy, cho nên chị ấy làm giám định DNA ... Chị ấy đợi sau Quốc Khách họp cổ đông đưa ra, ai ngờ, người tính không bằng trời tính.”

Lưu Siêu Thăng thiếu chút nữa phun thức ăn trong miệng ra, phong độ uống ngụm rượu áp xuống: “Vậy thứ đó bây giờ ở đâu?”

“Trong tay tôi.” Trương Vân trả lời ngắn gọn.

“Ặc ...”

“Sao, anh không tin à? Giám định huyết thống trong tay tôi, di chúc ở chỗ luật sư, đã qua công chứng, chuyện này do tôi xử lý.”

Lưu Siêu Thăng có chút hồ nghi: “Luật sư riêng của Sở Thành Nhiên không phải luôn là luật sư Cảnh Duệ Uyên của Đại Hằng sao?”

Trương Vân thản nhiên nói: “Đúng, nhưng tổng giám đốc Sở có luật sư riêng, luật sư Cảnh và Lý Uyển Như quen biết, chị ấy sớm có đề phòng ông ta, anh cũng biết tính chị ấy, chị ấy rất tinh minh, có khi còn có an bài khác nữa mà tôi không biết ... Ồ, sắc mặt anh làm sao thế kia?”

“À, tôi không sao ...” Lưu Siêu Thăng bị mấy câu này làm tim vọt lên tận cổ, hiểu rồi, chắc chắn là con gái đề phòng mẹ kế, sớm cùng cha bí mật soạn di chúc riêng, nhưng không tuyên bố ra ngoài, đợi thành linh tấn công làm mẹ kế trắng tay.

Ác độc, Lưu Siêu Thăng suy đoán tâm tư của Sở Tú Nữ, chẳng qua chỉ đến thế thôi, khuôn mặt tuấn tú vài phần thiếu tự nhiên, mặc dù tất cả đều là suy đoán của hắn, nhưng hắn không hoài nghi vào suy đoán của mình, huống hồ chuyện con trai Sở Thành Nhiên là bí mật ít người biết.

“Giám đốc Lưu, anh làm sao thế?” Thấy hỏi lâu Lưu Siêu Thăng không có phản ứng gì, Trương Vân hơi ngả người tới gọi khẽ.

“Không sao cả.” Lưu Siêu Thăng từ trong trầm tư tỉnh lại, cười che dấu, dang định gấp thức ăn thì phát hiện ánh mắt Trương Vân có vẻ quái dị, nhìn xuống, ặc, cầm ngược đĩa rồi. Mặc dù không có ý định tán tỉnh đối phương, song hắn không cho phép mình mất phong độ quá mức trước mặt nữ nhân, Lưu Siêu Thăng gọi phục vụ đổi đĩa, lần này không biết phải mở lời ra sao, mãi mới phát hiện một chỗ không ổn: “Giám đốc Trương, đừng trách tôi đa sự, kỳ thực tôi có chỗ không hiểu, những chuyện này liên quan gì tới tôi?”

“Thế sao?” Trương Vân bỏ đĩa xuống, nhìn thẳng soái ca trước mắt: “Chúng ta thẳng thắn với nhau đi, tôi sợ dĩ tìm anh chứ không phải ai khác là có lý do, hôm đó chính anh hẹn tổng giám đốc Sở ra nhà hàng Ý kia đúng không?”

“Cái gì?” Lưu Siêu Thăng thất thố, mắt mở to hơn cả mắt trâu, tròn hơn cả hạch đào, mất mấy giây mới nhận ra phản ứng này

của mình không ổn, dấu đầu lòi đuôi nói: “Tôi không biết cô đang nói gì hết.”

Thái độ đó còn rõ ràng hơn cả một lời khẳng định, tay của Trương Vân run khễ, không trả lời ngay cầm ly rượu lên nhấp, trả lời cho khuôn mặt đầy khẩn trương của đối phương, tỏ ra giống một nữ nhân thích hóng chuyện: “Hi hi, chị ấy thích nhất món Italia, chuyện này ít người biết, mà cái nhà hàng đó là chỗ hai người hẹn hò ... Hơn một năm qua bên cạnh chị ấy không có ai cả, vừa vặn trưa ngày hôm đó tôi cũng ở tòa nhà Thiên Long, khi tôi đi ra thì nhìn thấy chị ấy lái xe tới bãi đỗ xe, sau đó một mình đi tới quán ăn tây kia, có phải ai người tình cũ không rử cũng tới.”

“Không phải như cô nghĩ, cũng không phải tôi hẹn cô ấy.” Té ra chỉ có thế, nghe tới cái quán ăn đó, trái tim vô cớ treo ngược lên, Lưu Siêu Thăng thở phào, làm vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Phải hay không không quan trọng, dù sao trong nghề giám đốc của chúng tôi có câu không có người chủ nào vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Tôi có hai người chủ, một bị bắt cóc, một bị bắt, với tôi mà nói, tiền đồ khó lường, chẳng may chị ấy có bề gì, bát cơm của tôi cũng mất ... Nhưng tôi không thể tuấn táng theo, đúng không, tôi phải nghĩ cho mình chứ?” Trương Vân giọng điệu thực dụng đầy toan tính.

Lẽ thường tình của con người thôi, Lưu Siêu Thăng càng nghe càng yên tâm, đợi Trương Vân nói hết mới thông thả lên tiếng nữa: “Tôi hiểu, cô không cần vòng vo, nói tính toán của cô ra đi.”

“Tôi không có tính toán gì.” Trương Vân giang hai tay ra, nụ cười có chút bất đắc dĩ.

“Không có sao?” Lưu Siêu Thăng không tin.

“Thực sự không có, giám đốc Lưu, tôi biết quan hệ hai người quan hệ không tầm thường, thứ này trong mắt một số người là giá trị liên thành, trong người tôi, e là mang ngọc có tội, chẳng may ...” Trương Vân rùng mình có chút sợ hãi, ánh mắt có chút cầu khẩn cái điệu bộ của cô gái nhỏ.

Ồ, dù sao chỉ là nữ nhân mà thôi, tóc dài kiến thức ngắn, Lưu Siêu Thăng vừa mới bình tâm, không ngờ Trương Vân lại nói:

“Hay tôi giao cảnh sát? Nói không chừng thân thích chị ấy giữ trò.”

“Không được, người ta thế lực lớn, cô thân cô thế cô không chịu nổi đâu.” Lưu Siêu Thăng cực lực phủ quyết.

Trương Vân gặp khó: “Giám đốc Lưu, nể mặt chị ấy, anh phải giúp tôi, thời gian qua tôi ăn ngủ không ngon, chẳng may có người biết tôi đang ôm củ khoai nóng này, tôi e mình sẽ có kết cục như chị ấy ... Kỳ thực tôi định giao cảnh sát, nhưng sợ đụng tới lợi ích của ai đó, rồi người ta tìm tôi gây phiền phức thì thảm.”

“Tôi có chủ ý này, cô nghe xem sao nhé ... đó là hãy giao cho tôi.” Lưu Siêu Thăng dáng vẻ đầy vô tư trách nhiệm, nhỏ nhẹ khuyên nhủ: “Tôi biết cô lo lắng cái gì, với thân phận của cô không thể để cuốn vào tranh chấp này, cho nên cô tiến thoái lưỡng nan đúng không ... So với việc đợi người ta tới nhà tìm, sao không buông tay? Dù sao họ là thân thích, cô là người ngoài, Tú Nữ mà chẳng may đã để lộ cái gì đó . bọn họ tìm tới cô thì sao?”

Trương Vân cúi đầu, uống hết ly rượu, lại tự mình rót thêm, có vẻ không quyết được.

“Ha ha ha, tôi hiểu, tôi hiểu, cô ra giá đi, cô là giám đốc làm thuê thôi, đâu phải máu mủ ruột già gì, có gì mà xấu hổ, chẳng phải cô muốn kiếm một khoản sao? Chẳng phải chính cô đã nói không có người chủ nào vĩnh viễn mà ...” Lưu Siêu Thăng nói với vẻ đã nhìn thấu ruột gan đối phương tỏ ra sảng khoái, nhưng kèm điều kiện: “Nhưng cô phải đảm bảo có cả di chúc lẫn giám định.”

“Đương nhiên, tôi biết giám đốc Lưu rất hiểu lòng nữ nhân, chị ấy hay khen anh như thế .. Tôi không tham, chỉ cần thế này.” Trương Vân nhoẻn miệng cười, chấm rượu viết một con số lên bàn.

Chương 186: Cười nói giải huyền cơ. (1)

“Chú ý, chú ý, không được kinh động quần chúng, tốc chiến tốc thắng.”

Trong chung cư cũ kỹ của nhà máy luyện thép, mười mấy đặc cảnh trong trang phục công nhân nhà máy phân tán khắp lối ra lối vào chung cư, chặn tất cả các lối thoát, vòng ngoài còn có xe chặn các ngã đường, đề phòng vạn nhất.

Ma Tam Oa và Cảnh Kim Quý ăn uống tắm rửa xong, xách va ly xuống lầu, đặc cảnh theo sau còn nghe thấy chúng phét lác.

“Ma ca, hai chúng ta cùng đi, đi một mình chán lắm.”

“Cường ca bảo chúng ta mỗi người một hướng, lải nhải cái gì, mà chả lẽ có tiền mà không biết tiêu, cần tao dạy à?”

“Sợ gì chứ, chúng ta nấp trong than lấy hàng, xe moto chuyển hàng, còn ngầu hơn cả ... Á”

Bốp một phát, một tên đánh tên còn lại, mắng: “Mẹ mày, coi chừng cái mồm, ba hoa để lộ ra tao giết!”

“Ra tay!”

Mệnh lệnh truyền ra, tức thì từ cửa căn phòng bên, từ chỗ rẽ cầu thang, từ bên trên, năm sáu người xuất hiện thành linh. Siết cổ, bịt miệng, còng tay, trùm khăn che mặt lên đầu, lôi xuống thang, rầm rầm đẩy vào xe tiếp ứng ngoài cửa, xe đóng cửa lại, lập tức lên đường, hết sức nhanh gọn dứt khoát.

Đó mới là cảnh bắt giữ thực sự, đừng mong có ai cầm giấy đọc quyền lợi cho anh nghe.

Mười mấy phút trôi qua, trong xe liên tục vang lên tiếng động lạ, phương hướng không phải về chi đội, chỉ có báo cáo: “Thẩm vấn thất bại, nghi phạm không biết tung tích mục tiêu, ba ngày rồi chỉ liên hệ qua điện thoại.”

Trung tâm trả lời: “Tiếp tục thẩm vấn, nhất định tìm ra con tin và mục tiêu.”

Lại gần nửa tiếng nữa.

“Một kẻ xuất hiện hôn mê sâu, một ý đồ tự tàn, thẩm vấn không kết quả.”

Nghe tin tức này ai cũng rõ xảy ra chuyện gì, Dương Phong chạy đi an bài y tế, Tần Cao Phong vỗ trán thở dài, thủ đoạn sấm sét không hiệu quả, vậy thì tiếp theo đây thẩm vấn càng khó.

Qua cửa sổ tầng 3 chi đội, có thể thấy xe liên tục đi qua cổng, một phần là xe đội trọng án trở về, một phần là xe của đội trọng án, hai nghi phạm được khiêng ra, nhanh chóng đặt lên cáng y tế, địa điểm cứu hộ là khu tạm giam sau sân huấn luyện.

Thương thế không nặng, nghi phạm trọng yếu như thế mà có làm sao thì không ai gánh được trách nhiệm, song cũng chẳng thể nhẹ, đám đặc cảnh một cú đấm có thể chặt vỡ bảy viên ngói, đối phó với tội phạm trong lúc cấp bách lại còn nhẹ được à?

Có điện thoại gọi tới, Tần Cao Phong thấy số của Quách Nguyên, thuận tay ấn nghe: “Có thu hoạch gì không? Cái gì? Điều động một tổ thực địa giám thị cư trú, ai cho cậu quyền đó? Cậu muốn lột cảnh phục của tôi à? ... Rốt cuộc là chuyện gì?”

Đám này lại tự tiện điều người làm nhiệm vụ rồi, hơn nữa nghe khẩu khí còn chuẩn bị bắt người, nổi nóng quát tháo, phía đầu kia ừ ừ ở không giải thích được rõ ràng.

“Xéo về cho tôi, không có lệnh của trung tâm chớng bắt cóc, không ai được làm bừa.”

Cúp điện thoại xong tức giận đi qua đi lại, giờ mới nhớ Giản Phàm ngày hôm nay dẫn người đi máy tiếng không có tin tức, rít lên: “Giản Phàm, Giản Phàm, lại là cái thằng Vương Bát Đản đó ... Mà Lưu Siêu Thăng, lại Phú Sĩ Tiệp, công ty đầu tư nước ngoài này cùng Bình An, Tân Thế Giới, liên quan gì tới nhau ...”

Đang suy nghĩ thì cửa mở ra, chủ nhiệm Điều kéo Tần Cao Phong khỏi phòng kỹ thuật, không nói gì cứ kéo hẳn về văn phòng của mình, hành động có chút lén lút, vừa đóng cửa lại là hỏi: “Lão Tần, anh nói cho tôi biết, Giản Phàm phân tích đám nghi phạm này thế nào?”

“Sao, có chuyện ngoài dự liệu à?” Tần Cao Phong hỏi nhỏ.

“Càng ngày càng ngoài dự liệu, từ lúc giao tiền chuộc không có điện thoại liên hệ, hai nghi phạm căn bản không gặp Khổng Tân Cường, thậm chí khẳng khẳng không biết Sở Tú Nữ là ai. Hôm đó tới tiểu khu Hưng Hoá vận chuyển đi là nam, còn số tiền 200 vạn kia bọn chúng mỗi tên 30 vạn, số còn lại là của

Khổng Tân Cường và Hàn Công Lập.” Chủ nhiệm Điều sốt ruột quên ngồi.

Tần Cao Phong vỗ trán: “Vậy là chúng chỉ bắt cóc Giản Phàm?”

“Đúng, chuyện trước đó chúng không biết gì, chúng bận chuẩn bị hóa trang xe hàng.” Chủ nhiệm Điều vò đầu bứt tai, số tóc lưa thưa trên đầu ông ta đoán chừng do vậy mà mất đi: “Bọn chúng không biết gì hết, còn cho rằng con tin chính là người nam kia, cả bốn nghi phạm chúng ta nắm trong tay đều không biết tung tích Khổng Tân Cường.”

Mọi việc đúng suy đoán của hắn, còn bây giờ chủ nhiệm Điều có bệnh vái tứ phương, Tần Cao Phong mỉm cười: “Chuyện bình thường, Khổng Tân Cường vì che dấu hành tung, nên phân chia nghi phạm gây án, kẻ nào biết việc kẻ này thôi.”

“Hàn Công Lập không biết chuyện buổi chiều, hai tên này không rõ chuyện buổi sáng, Mạch Yến không rõ chuyện xảy ra ở đường cao tốc, Lão Tần, anh nói xem ...” Chủ nhiệm Điều mất bình tĩnh rồi: “Bọn chúng làm gì thế? Vì tiền sao? Nhưng hắn không tới ăn chia, an bài hai tên kia dấu tiền đi, hắn gây án không tin đồng bọn, chẳng lẽ giao tiền cho đồng bọn lại tin? Chẳng lẽ rảnh rồi bắt cóc người có tiền để chơi.”

“Cái này tôi không giải thích được, người giải thích được lát nữa sẽ tới.”

“Ài, Giản Phàm, đáng lẽ tôi phải mang cậu ấy theo bên cạnh ... Mà sao họ cả ngày không có tin gì, Vương Kiên sao cũng không báo cáo.” Chủ nhiệm Điều nóng ruột rút điện thoại ra.

Tần Cao Phong ngăn lại: “Sắp tới rồi, cậu ta kiếm được nghi phạm mới, hơn nữa còn lôi cả đội trọng án đi bắt người, tôi vừa ngăn cản.”

“Sao lại cản? Bắt đi chứ, cứ bắt về rồi tính.” Chủ nhiệm Điều túng quá làm bừa, đã bắt chấp rồi.

“Đó là tổng giám đốc Cty khuôn đúc Phú Sĩ Tiệp, xí nghiệp do Hoa kiều yêu nước về đầu tư, đơn vị được tỉnh bảo hộ trọng điểm, anh muốn bắt thật à?” Tần Cao Phong cho một câu nghẹn họng.

“Cái gì, Phú Sĩ Tiệp của Hoa kiều Giản Hoài Ngọc đó sao ... Thế, thế này phải tính kế lâu dài ...” Chủ nhiệm Điều giật mình, cái tổ ong đó lớn quá, ai mà dám chọc vào, chuyện gì thế này, nếu dính líu tới công ty đó, tính chất vụ việc thay đổi hẳn rồi: “Mà thế là sao, sáng còn truy công ty Dân Bạo, sao chiều lại ra Phú Sĩ Tiệp? Rốt cuộc là thế nào?”

“Tôi nói với anh ngay từ đầu rồi, dính tới Giản Phàm thì xảy ra chuyện gì cũng đừng ngạc nhiên.” Tần Cao Phong nói một câu đầy thâm ý, mở cửa rời đi, đám khốn kiếp về rồi.

Giản Phàm, Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương còn kèm cả cái đuôi Vương Kiên, mặt ai nấy đều hí ha hí hửng, lên phòng hội nghị thần bí đóng cửa lại, chỉ gọi thêm Chủ nhiệm Điều, Dương Phong, Mạnh Hướng Duệ, treo biển bảo mật.

Không cần nhiều lời, Vương Kiên hết sức vênh váo đặt chiếc PDA lên bàn, bật đoạn phim đã mở sẵn, phim quay lén được phát, chính là cảnh ăn cơm ở phòng bao khách sạn giữa Trương Vân và Lưu Siêu Thăng.

Chi tiết quyết định thành bại, như chi tiết nói tới hẹn Sở Tú Nữ ở quán ăn tây, Lưu Siêu Thăng biến sắc, giật mình, nói tới chi tiết DNA và di chúc, hẳn cầm ngược đũa, trực tiếp chứng minh kẻ này chột dạ.

Xem xong ai nấy kích động, chủ nhiệm Điều bật đèn lên, hỏi ngay: “Giản Phàm, giám định DNA giờ trong tay ai?”

“Làm gì có, tôi lừa đấy.” Giản Phàm và ba tên đồng lõa cười khùng khục đắc ý.

“Vậy di chúc thì sao!?”

“Bịa nốt, tôi cũng lấy đâu ra chứ?” Giản Phàm giọng tỉnh queo, lần này làm hết thầy câm nín.

Vậy té ra chẳng có cái gì là thật à?

Chương 187: Cười nói giải huyền cơ.(2)

Chủ nhiệm Điều cứng họng rồi thực sự rồi, đồng thời hơi chút thất vọng nữa. Dương Phong tâm tư tỉ mỉ, tựa hồ từ quan hệ giữa Giản Phàm, Sở Tú Nữ và bạn trai cũ sinh liên tưởng, nghi ngờ hỏi: “Còn có vấn đề nữa, Giản Phàm, theo lối tư duy của anh là liên quan tới phân phối tài sản, vậy tôi hỏi anh, người dính líu rất nhiều, Viên Kỷ Bình, Sở Hỉ Phong, Sở Vũ Phi thậm chí còn nghi phạm chúng ta chưa nắm rõ được, vì sao anh biết là Lưu Siêu Thăng? Nhìn bề ngoài hẳn đâu có liên quan gì?”

Hỏi hay lắm, chủ nhiệm Điều thầm khen, nghe một cái cũng nghi Giản Phàm mượn chuyện công làm việc tư. Nhưng Giản Phàm chẳng có chút xấu hổ hay lúng túng nào, chỉ ba tên đồng bọn: “Vương Kiên, nói đi, cho họ khâm phục khâm phục, cơ hội của cậu đấy.”

Cái gì, chủ nhiệm Điều nhìn chàng trai non choẹt, mặt mày thật thà, bị Giản Phàm điểm danh một cái khản trương đứng dậy kính lễ, ngập ngừng nói không ra, chủ nhiệm Điều mất kiên nhẫn: “Ngồi xuống, nói thẳng đi.”

“Là thế này, chúng tôi không chỉ tìm mỗi mình hẳn, mà đem toàn bộ người tham gia tang lễ Sở Thành Nhiên vào một danh sách, sau đó gửi tin nhắn cho bọn họ, nội dung thế này. ‘anh X, tôi có di chúc cuối cùng của Sở Thành Nhiên, không biết anh có hứng thú không?’ Chúng tôi gửi cho hơn 120 người, tiền bối ... À là anh Giản Phàm nói, người không liên quan chỉ coi là trò đùa, không thèm để ý, còn kẻ có liên quan thế nào cũng bất an Tiếp đó, là bước thứ hai.” Vương Kiên mới đầu nói còn có chút ngập ngừng, càng nói thấy chủ nhiệm Điều, Dương Phong, Lão Mạnh đều nhìn không chớp, cảm giác hết sức thành tựu, cố ý dừng lại nhử mồi.

“Bước tiếp theo là gì?” Dương Phong bực mình thúc giục.

“Vẫn là gửi tin, gọi điện, giải quyết vấn đề bản khoản giữa tin hay không của kẻ có liên quan, lấy chuyện người kế thừa của Sở gia ra nói, không tin cũng phải tin, tin rồi sẽ chột dạ, chột dạ sẽ

nhảy ra, kết quả có kẻ nhảy ra thật.” Vương Kiên hết sức tự hào về thành tựu đầu đời.

“Ha ha ha, đơn giản thế thôi à?” Dương Phong bật cười, thủ đoạn như trò chơi trẻ con vậy, thế mà nghi phạm cũng bị lừa.

“Mẹ nó! Nói đơn giản thì sao anh không thử xem nào, ngồi bốc phét làm gì?” Tiêu Thành Cương thấy công sức bị xem thường, chẳng khách khí gì đốp chát luôn, suốt cả chiều ngồi bấm tin nhắn gãy ngón tay rồi sàng lọc đối tượng chia từng nhóm tránh trùng chú đùa đùa.

Chủ nhiệm Điều tra mắt một cái, Dương Phong đỏ mặt im re, Tần Cao Phong thì bợp đầu Tiêu Thành Cương, Lão Mạnh lão thành can thiệp hỏi: “Chỉ có một kẻ nhảy ra thôi à?”

“Suốt cả chiều gửi hơn 200 tin nhắn, gọi mấy chục cuộc điện thoại, giờ tôi nghe đau tai.” Vương Kiên kể khổ khoe công: “Người nghe ngóng không ít, nhưng thực sự có hứng thú thì chỉ có hai người, người còn lại là Cảnh Duệ Uyên, hẹn mai gặp mặt.”

“Cảnh Duệ Uyên của văn phòng luật sư Đại Hằng sao?” Dương Phong hồ nghi lầm bầm: “Nghe quen quen nhỉ?”

Giản Phàm nhắc nhớ: “Anh Dương, anh quên rồi à, camera giám sát ngày 28 tháng 9 do anh lấy đó.”

“-Đúng rồi, nghi phạm tới tòa nhà Chương Điện, đúng rồi, đúng rồi, sao tôi thấy quen, văn phòng luật sư Đại Hằng ở đó.” Dương Phong vỗ trán vỡ lẽ, ánh mắt nhìn Vương Kiên, chàng trai trẻ vào đội chưa lâu, hẳn thậm chí không nhớ rõ mặt, mỗi lần thấy hắn là nhường đường cúi đầu, lúc này lại tự tin kiêu ngạo trước mặt hắn, nhất thời miệng không ra được gì.

“Còn nữa không?” Tần Cao Phong biết dù người xa lạ tới mấy đi theo Giản Phàm vừa ăn vừa chơi vừa làm một ngày là thành anh em ngay, tên đó có sức hút rất lạ.

“Còn, bốn chúng tôi trong thời gian chờ đợi giám thị đã thảo luận một phen.” Giản Phàm mở cuốn giấy bản thủ ra, là cái bản đồ, trải dài trên bàn: “Cái này do Thành Cương tìm ra đầu tiên ở hiện trường, chúng tôi phải bới rác thêm mấy tiếng mới có chùng này đây.”

Vương Kiên đặt lên bàn một cái túi lớn, trong có vỏ thuốc lá, giày, vỏ mỳ gói, toàn đồng rác thải, giải thích cho đám người ngơ

ngác: “Theo bảo an Dân Bạo nói, Khổng Tân Cường quay về ba lần, mỗi lần đi một cái xe khác nhau, ai cũng bảo hấn rất nhiều tiền, tiêu xài rộng rãi ... Từ phát hiện ở hiện trường, có thể thấy vụ án bắt cóc này được mật mưu từ nhiều tháng, hấn kiếm chỗ bí mật vắng vẻ để thử súng, lập kế hoạch, an bài thỏa đáng chỉ đợi thực thi.”

“Ừ, cái này có thể khẳng định.” Chủ nhiệm Điều gặt đầu, dù gì là quân của mình, không quên cho ánh mắt tán thưởng.

“Nhưng trong chuyện này có nghi vấn, mọi người xem những thứ hấn dùng đi, có thể liệt vào hàng ngũ có tiền có của, giàu có rồi, đúng không? Kết hợp lời khai của bảo an, rõ ràng không phải loại thiếu tiền làm liều ...” Giản Phàm bỗ lửng ở đó, nếu nói hết đám người này không thắm.

Tần Cao Phong tiếp lời: “Rất dễ giải thích, có người thuê hấn, giống 8 năm trước, chú loại vừa ra tù như hấn, không có thực lực kinh tế như vậy, nếu không thì gây án khác.”

“Đúng, có người thuê hấn, tôi phán đoán thậm chí Mạch Yến cũng là nữ nhân mà hấn cố tình làm quen, không chỉ vì như câu sinh lý, mà còn tiện gây án .. Anh Dương, chứng thực hộ tôi một chút, tôi đoán hấn rời khỏi Dân Bạo rồi mới quen Mạch Yến đúng không, tức là nửa sau tháng 8.” Giản Phàm hỏi.

Dương Phong không dám tin, khẩu cung này hấn mới lấy được chưa lâu, thậm chí chưa xác thực: “Đúng, Mạch Yến là một phục vụ viên của KTV Tân Đại Lục, hai người chúng gian díu chưa lâu, chừng một tháng, quen ở quán bar, cô ta không biết nhiều về hấn, chỉ biết hấn tiêu pha rất phóng tay.”

“Thế là đúng rồi, vì cô gái này vóc dáng bề ngoài tương đối giống Sở Tú Nữ nên hấn mới tiếp cận, mục đích chỉ có thể thôi.” Giản Phàm chỉ tấm bản đồ: “Ngày 29 tháng 9, Khổng Tân Cường và Mạch Yến mai phục ở quán ăn Tây, thông qua điện thoại của X hẹn Sở Tú Nữ, X là người quen của Sở Tú Nữ ... Tới quán ăn, Sở Tú Nữ không đề phòng vừa vào phòng bao một cái là bị gây mê, sau đó hai người kia dìu cô ấy xuống lầu, vì có một nam một nữ cho nên không khiến người khác hoài nghi, thành công đưa cô ấy lên xe ... Khi đó là hơn 11 giờ, vì đảm bảo an toàn, bọn chúng dùng Hàn Công Lập có kỹ thuật lái xe cao siêu ...”

Mọi người đều biểu thị đồng ý, điểm này đều đã chứng thực cả rồi.

“Tiếp đó chúng chơi một chiêu đẹp mắt, đây, trấn Phần Tây, tôi đã hỏi bảo an trực ban của Dân Bạo, có hai người vô ý nhìn thấy Khổng Tân Cường nhiều lần cầm bản đồ kẻ vẽ, mọi người hỏi thì hắn nói là thích du lịch ... Tuy không có chứng cứ, nhưng tôi dám khẳng định là Khổng Tân Cường xé tấm bản đồ này vút ra cửa sổ trước khi rời đi, hắn không ngờ có ngày chúng ta tìm tới ... Mọi người xem vạch đỏ này, hướng về phía nam tới Phần Tây rồi quay về, dấu gạch chéo là đường cao tốc, kỳ quái là chỉ có hình ảnh đi vào mà không đi ra ... Ở đường hầm Ngưu Toại Sơn có đánh dấu 2 vòng tròn, tôi phán đoán đó là nơi chiếc xe biến mất ...” Giản Phàm dừng lại gõ gõ.

Chủ nhiệm Điều nhìn bản đồ vài lần, trừ vết cáu bản chỉ có mấy nét vẽ thôi, dù là chứng cứ Khổng Tân Cường để lại cũng vô ích: “Vậy xe vì sao biến mất, bị bọn chúng tiêu hủy à?”

Chương 188: Hiện thực không thể thay đổi?

, ,

“Không thể hủy, nếu không để lại dấu vết, không phải là đẩy sang đường, đường cao tốc phong bế, vậy thì ...” Dương Phong đang lảm bảm thì Vương Kiên chìa cho xem một bức ảnh trên di động, tức thì sáng mắt: “Đúng rồi, dấu xe trong xe.”

“Cái gì thế?” Chủ nhiệm Điều tội ghé đầu nhìn, chỉ thấy cái xe hàng cỡ lớn, hai tầng, mỗi tầng chứa mấy cái xe nhỏ, vỗ tay: “Đúng rồi, xe có thể vận chuyển một cái xe hơi nhiều lắm, chỉ cần để tám ván, sau đó lái xe lên, đóng cửa lại mà mất dấu.”

“Còn một khả năng nữa.” Quách Nguyên tiếp lời: “Năm ngoái chúng tôi phá một băng chuyên tổ chức trộm cướp xe, theo lời khai của chúng, sau khi trộm được xe, chỉ mất nửa tiếng là có thể tháo dỡ được thành linh kiện.”

“Dù là khả năng nào thì cũng phải có kẻ tiếp ứng, kết hợp với cách ăn tiêu của Khổng Tân Cường, cùng chuyện gọi điện dụ con tin, tôi không cần biết các anh nghĩ gì, nhưng còn có X đứng phía sau, là kẻ có thực lực kinh tế mạnh.” Giản Phàm kết luận.

“Khả nghi nhất là Lưu Siêu Thăng, hẳn bỏ 200 vạn mua di chúc và giám định của Trương Vân, thân phận rất vừa vặn.” Vương Kiên lần đầu được cho tham gia phá án mà không phải ở vai trò làm chuyện lật vặt, tỏ ra cực kỳ hứng thú và nhiệt tình.

“Nhưng sao cậu biết con trai Sở Thành Nhiên không phải con đẻ?” Mạnh Hưởng Duệ đề xuất nghi vấn, chợt nhớ ra điều gì đó: “Có phải là vì ...a, chỉ vì mấy tờ giấy kiểm tra sức khỏe mà cậu mang về từ nhà Sở Tú Nữ, nhưng trong đó làm gì có xét nghiệm DNA?”

“Đúng rồi, khi đó tôi không để ý, còn nghĩ là nhà giàu sợ chết nên chịu khó đi kiểm tra sức khỏe như thế, nhưng sau này nghĩ lại, nếu thế sao còn có giấy tờ của Lý Uyển Như, Sở Thành Nhiên và đứa bé, Sở Tú Nữ giữ những giấy tờ làm cái gì?” Giản Phàm thuật lại vắn tắt quá trình phát hiện của mình: “Mọi người hẳn đoán ra đúng không, không phải kịch bản máu chó trong mấy

phim dài tập Hàn Quốc à, Sở Tú Nữ chắc chắn sinh nghi, nhưng cô ấy không thể trực tiếp xét nghiệp ADN, vậy số giấy tờ đó có chứng cứ ... Tôi xem một phát, y như rằng, Sở Thành Nhiên nhóm máu O, Lý Uyển Như máu O, còn đứa bé nhóm máu A, vậy là khỏi kiểm tra ADN cũng biết không phải con ông ta ...”

Chủ nhiệm Điều hít một hơi khí lạnh, lúc này chưa biết nghi phạm ở đâu, nhưng Giản Phàm chỉ bằng vài người với công cụ hạn chế mà phát hiện thật đáng kinh ngạc. Nhìn mấy cảnh sát đi theo Giản Phàm ai nấy hồng hào tự tin, hai vị đại tướng của mình thì hoang mang mù mịt, chênh lệch đâu phải chỉ một chút.

“Tiếp theo cậu có kế hoạch gì không, chủ mưu là ai không rõ, bốn nghi phạm bắt được thì chỉ biết nhiệm vụ của mình, có lẽ chỉ có Khổng Tân Cường biết toàn bộ kế hoạch.” Quá phức tạp, chủ nhiệm Điều nhất thời chưa liên kết được đồng thông tin mới với nhau, hỏi trực tiếp.

“Không có, nhưng tôi thấy kỳ hạn đã qua rồi, chúng ta không nên lo được lo mất nữa, nên thẳng tay mà làm, tới tận khi moi toàn bộ bọn chúng ra, bắt chúng phải chịu hình phạt đích đáng cho tội lỗi của mình.” Giản Phàm nghiêng răng nói, chính y cũng không dám tin vào khả năng sống sót của Sở Tú Nữ nữa, hoặc một cô gái xinh đẹp như thế rơi vào tay ác đồ dụng tâm khó lường sẽ bị dày vò tới mức nào chứ? Chết có lẽ còn là kết cục nhẹ nhàng nhất.

“Nói hay lắm chúng ta cần tinh thần đó.” Chủ nhiệm Điều phẩn chấn vỗ mạnh bàn đứng dậy.

Giản Phàm nghiêm mặt nói: “Chủ nhiệm Điều, chuyện đã thế này thì tôi không khách khí nữa, tôi cần trang bị, cần người, tôi nắm chắc trước khi trời sáng đưa nghi phạm chân chính hoặc Khổng Tân Cường tới trước mặt anh.”

Ừ, Dương Phong nuốt nước bọt, mạnh miệng quá rồi, chủ nhiệm Điều trầm ngâm một lúc nhìn ánh mắt kiên định của Giản Phàm: “Được cho cậu, cả kỹ thuật lẫn thực địa, cả hai người họ nữa đều do cậu chỉ huy, nhưng khi bắt giữ phải được tôi phê chuẩn.”

“Không vấn đề.” Giản Phàm vỗ ngực đảm bảo.

Vậy là ném cả Dương Phong lẫn Mạnh Hương Duệ cho Giản Phàm rồi, hai người giật mình đánh thót. Tần Cao Phong nhìn sắc mặt ba tên đi theo Giản Phàm, khẽ lắc đầu, xem ra chúng đào hố sẵn rồi, chỉ đợi người nhảy vào.

Phòng thẩm vấn màu xám, bốn mặt tường xi măng kín mít bí bức, một bàn một ghế, Giản Phàm và Dương Phong ngồi ở ghế thẩm vấn, trước mắt là nữ nhân mặc áo thun mỏng, quần ngủ bó người, dép lê, mặt tiêu tụy, trông cứ như nữ trí thức bị bức hại trong cách mạng văn hóa, có đẹp đến mấy thì người ta nhìn chỉ thấy: Đáng thương.

“Cô chính là Mạch Yến phải không, biết tôi không?” Giản Phàm mặt lạnh tanh hỏi.

Nghe thấy tiếng hỏi, Mạch Yến máy móm ngẩng đầu lên, mắt đỏ hoe rõ ràng vừa khóc, chợt thấy Giản Phàm như gặp phải ma, kinh hãi đứng bật dậy.

“Ngồi xuống, thành thật chút.” Cảnh sát sau lưng quát lớn, ấn vai ngồi xuống ghế.

“Có biết tôi không?”

Nghe hỏi lần nữa Mạch Yến kinh hoàng, mấp máy môi: “Biết.”

“Vậy chúng ta là người quen rồi, tôi không khách khí nữa, Khổng Tân Cường nhất định không nói với cô, hẳn dụ cô hãm hại một cảnh sát, còn là đặc cảnh, đúng không? Cô hiểu tầm nghiêm trọng rồi chứ? Giờ thì kể lại ngày hôm đó đi ...” Giản Phàm lạnh lùng nói, không có chút cảm xúc nào, đối với nữ nhân như con dê con bị đám đặc cảnh lang sói dọa sợ vỡ mật thì không cần dọa thêm, bảo nhận tội giết người cũng không thành vấn đề.

Mạch Yến kinh khủng thi thoảng nhìn Giản Phàm, cho rằng mình đã hãm hại một cảnh sát thật, ngoan ngoãn khai ... Khi Sở Tú Nữ tới là cô ta mở cửa, Khổng Tân Cường dùng khăn tắm chất gây mê bịt mồm, sau đó hai người dìu xuống lầu, thuận lợi bắt cóc, đi tới trấn Phần Tây thì bỏ lại Hàn Công Lập, đi tới đầu đường thì Khổng Tân Cường thả cô xuống bắt taxi về thành phố, sau đó lái xe của Sở Tú Nữ để lại ở bãi đỗ ... Tiếp theo đó nữa tới nhà Sở Tú Nữ, đón Khổng Tân Cường, mai phục gây mê Giản Phàm, hai người kéo đi để lại đồng vân tay, dấu môi, đồ lót, lông

... Rồi do Ma Tam Oa, Cảnh Kim Quý cho vào hòm TV mang ra ngoài, sau đó do cô ta và Khổng Tân Cường lái xe lên đường cao tốc, tiêm thuốc an thần bỏ lại ...

Tiếp đó Giản Phàm hỏi quá trình yêu đương Khổng Tân Cường, nơi hai người thường hẹn hò, nội dung trò chuyện, thậm chí cả sinh hoạt tình dục cũng rất hứng thú, đại bộ phận câu hỏi đều được nữ nghi phạm trả lời, làm Dương Phong trừ ghi chép mỗi tay thì không có việc gì làm.

“Mạch Yến, đáng lẽ tôi phải hận cô, nhưng tôi không hận được, Khổng Tân Cường không những là gạt tình cảm của cô, hai người chưa quen nhau tới một tháng, hắn còn dẫn cô vào đường phạm tội, lại là đại án như thế. Nếu cô biết chỗ hắn ẩn nấp, mong cô trả lời thành thật, tư liệu cho thấy, cô có con gái, dù không vì mình, nên vì con gái ... Có gì muốn nói nữa không?” Giản Phàm nhỏ nhẹ nói, đối với nữ nghi phạm mặt viết đầy hai chữ sợ hãi này, thực sự không hận được.

“Không có, tôi thực sự không biết anh ta ở đâu, tối qua gọi điện thoại xong an bài tôi về quê, cho tôi 10 vạn, khi các anh tới thì tôi đang dọn hành lý, chuẩn bị đi ... Tôi thực sự không biết, khi ở cùng nhau không thuê khách sạn thì tới chỗ tôi ...” Mạch Yến bắt đầu thút thít.

“Đưa đi đi.”

Giản Phàm không ngẩng đầu lên, xua tay một cái, nghe thấy tiếng cồng loảng xoảng xa dần, cũng không biết trước khi rời khỏi phòng, Mạch Yến quay đầu nhìn với ánh mắt cầu khẩn làm người ta nát lòng.

Chương 189: Đêm trăng phá tập. (1)

Một lúc sau Dương Phong chỉnh lý xong lời khai, quay sang thấy Giản Phàm hí hoáy viết cái gì đó, thắc mắc: “Viết gì thế, tôi tưởng anh thẩm vấn ba nghi phạm phải hỏi gì đó đặc biệt, anh cho rằng chúng nói thật sao?”

“Ma Tam Oa nhìn thấy người mặc cảnh phục thì run rẩy, Cảnh Kim Quý thì thần chí không rõ ràng, Mạch Yến ngồi không yên, còn có gì để hỏi nữa ... Các anh ra tay nặng quá, luân phiên thẩm vấn ba ngày, đoán chừng chính tôi cũng thừa nhận mình bắt cóc rồi.” Giản Phàm lắc đầu, bộ dạng thê thảm của ba nghi phạm, làm y quên hết thù hận rồi, rơi cảnh đó còn gì mà hận nữa, thậm chí còn vài phần bất mãn với thủ đoạn của đặc cảnh.

“Hết cách, anh từng làm cảnh sát, chẳng lẽ chưa trải qua chuyện này?” Dương Phong tự trào: “Tôi thấy anh có vẻ phản cảm.”

“Chính vì trải qua nhiều rồi mới phản cảm, ép người ta nhận tội thì dễ lắm, nhưng bắt được thủ phạm thật sự thì không dễ như thế.” Giản Phàm viết xong thu bút lại, giọng thâm trầm, lúc này nhớ tới rất nhiều người, như Lý Uy mang vết sẹo cả đời, như Bùi Hương Đông bị thẩm vấn ba ngày ba đêm nháy cửa sổ tự sát, làm Thời Kế Hồng và Nghiêm Thế Kiệt cả đời bất an, kết quả đôi khi với cả hai bên cùng là bi kịch.

“Tôi đồng ý với lời của anh, nhưng nếu không bắt được Khổng Tân Cường, chúng tôi càng khó sống, trước kia có đơn vị, trong thời gian kỳ hạn không phá được án, lãnh đạo võ bàn xác định hung thủ nữa kia ... Giờ đỡ hơn rồi đấy, hiện thực là thế, anh hay tôi đều không thay đổi được.” Dương Phong có chút bất đắc dĩ.

“Tôi chưa bao giờ có ý định thay đổi hiện thực, nhưng tôi không ngừng thay đổi bản thân, nếu ngày càng có nhiều người thay đổi bản thân, cuối cùng hiện thực sẽ phải thay đổi ... Thôi, không nói nữa. anh Dương, tôi rất tán thưởng kinh nghiệm và

kiến thức chuyên nghiệp của anh, chuyện tìm người giao cho anh, kỳ thực anh cũng cần thay đổi bản thân.”

Dương Phong ngớ người: “Này, anh tự làm vẹt lên giàn thiêu còn muốn kéo tôi theo à?”

“Tôi đưa anh tới đài thành công mới đúng.” Giản Phàm xò cuốn sổ ghi chép chi chít chữ ra cho Dương Phong xem: “Khổng Tân Cường không thiếu tiền, lại là kẻ thích tiêu xài hoang phí, vừa rồi tôi hỏi cuộc sống riêng tư của hai người đó, anh chú ý, từ hẹn nhau tới khi gặp mặt, lên giường hoặc đi ăn, thời gian không chệnh là bao. Căn cứ vào bán kính hoạt động này, trọng điểm tìm kiếm tiểu khu trung cao cấp, nhà thuê cả căn hộ, với tính cẩn thận của hần phải có chỗ ẩn náu cố định.”

Dương Phong gật đầu tán thành, giờ mới hiểu vì sao Giản Phàm lại hỏi nhiều chi tiết vụn vặt như vậy, trừ thời gian quá ngắn, hần tự tin bằng số thông tin vừa nắm được sẽ moi được Khổng Tân Cường ra: “Rất đúng, hần còn đi bốn cái xe khác nhau, trừ xe do Hàn Công Lập cung cấp, chắc phải có nguồn xe khác, tôi sẽ moi hần ra ... Nhưng nếu hần đã rời khỏi Đại Nguyên rồi thì sao? Tìm ra chỗ ẩn thân của hần ở Đại Nguyên cũng vô ích.”

“Tin tôi đi, hần chưa rời Đại Nguyên đâu, anh còn bỏ qua chi tiết, hoặc vì anh chưa tin phía sau hần có người ...” Giản Phàm vỗ vai: “Anh Dương, thế nào, giống như chuyện anh tìm ra Hàn Công Lập vậy, cho tôi một bất ngờ nữa đi, tôi không tìm ra thì chủ nhiệm Điều cùng lắm chê tôi chỉ có hư danh, tôi về làm đầu bếp là được.”

Dương Phong bị khích, tiếp nhận nhiệm vụ vốn không đơn giản này.

Giản Phàm mỉm cười hần biết tâm lý cạnh tranh của Dương Phong rất mạnh, khích một chút hần sẽ làm việc quên ăn quên ngủ, biết đâu có thu hoạch bất ngờ, trước khi đi nói: “Anh Dương, còn chuyện này nhờ anh, kiếm cho Mạch Yến bộ quần áo tử tế chút hộ tôi, cô ấy bị bắt ở nhà, vẫn mặc đồ ngủ đấy.”

“Hả, cô ta từng hại anh mà.” Dương Phong ngạc nhiên vì Giản Phàm chú ý chi tiết nhỏ như vậy.

“Cô ấy đã phải chịu tội rồi, giữ cho người ta chút tôn nghiêm đi, dù sao là nữ nhân, thời nay sống không dễ dàng gì.” Giản Phàm vừa đi vừa vẫy tay nói.

Dương Phòng gật đầu, nhìn Giản Phàm đi xa hồi lâu mới thở dài, tuy không tán đồng lắm nhưng vẫn về KTX chi đội tìm nữ đồng chí lấy bộ quần áo cũ không dùng, khi mang tới chỗ tạm giam, nhìn Mạch Yến khóc thút thít rồi rít cảm tạ, không hiểu sao lòng hẳn có chút xúc động ...

“Lại đây, lại đây ... Giữ cảnh giác là đúng, nhưng khẩn trương thế này, khác gì ăn trộm ... Lại đây!”

Giản Phàm tóm cổ Vương Kiên đi vào văn phòng tổng giám đốc của Thực Thượng Khẩu trang, lúc này đã là 20 giờ 30 phút, bác Giang và Trương Vân đều đang ngồi đợi Giản Phàm, vừa thấy y đi vào đều đứng dậy: “Bác Giang, vất vả cho bác rồi, mấy ngày tới trông vào bác, cháu phải vì nhân dân phục vụ vài ngày nữa.”

Bác Giang mong Giản Phàm mặc cảnh phục trở lại còn không được nữa là, lúc này nhìn y mặc trang phục huấn luyện của đặc cảnh, uy phong tinh thần, lòng hết sức vui vẻ, đảm bảo: “yên tâm, mọi chuyện giao cho bác, không loạn được, đi dăm bữa nửa tháng không thành vấn đề.”

Nói xong cáo từ đi trước.

Giản Phàm tay ôm vai Vương Kiên, tay kia kéo Trương Vân, đẩy vào một chỗ: “Hai người từ nay sẽ là một đôi tình lữ, một tác không rời, Trương Vân cô phải đưa Vương Kiên về nhà cô, mai sẽ có người liên hệ đưa cô tiền, Vương Kiên, cậu phải bảo vệ tốt bạn gái đấy.”

“Á, bất tiện lắm.” Trương Vân nghe thế mặt khó xử vô cùng.

“Có gì mà bất tiện, nhìn đi, kiếm cho cô bạn trai uy mãnh, thật thà thế này, sướng chết còn gì ...” Nói rồi Giản Phàm lại đẩy hai người vào nhau.

Vương Kiên xấu hổ đỏ mặt: “Anh, em chưa bao giờ yêu đương.”

“Càng vừa vặn, đây là mối tình đầu của cậu, nhìn đi, cô ấy xinh xắn, chăm chỉ, thông minh, lại có sự nghiệp, kiếm đâu ra bạn gái như thế ... Cậu sống thật vô vị, người ta bằng tuổi cậu thì

kết hôn ngoại tình cả đống rồi, cậu còn chưa yêu đương. Thôi để chị Trương Vân dạy cho cậu vài chiêu, yêu chị gái lớn tuổi có kinh nghiệm rất hữu ích, đừng chỉ ham mấy cô bé.”

Trương Vân gỡ tay Giản Phàm ra, dứt khoát không chịu: “Giản Phàm, không tiện, thực sự không tiện, tôi sống một mình, dẫn nam nhân về nhà ...

“Không sao, tôi đảm bảo cậu ấy an toàn.” Giản Phàm nhìn gương mặt rất tháo vát khá ưa nhìn của Trương Vân, mỗi tội hơi gầy nên hơi thiếu sức hấp dẫn: “Yên tâm, giác ngộ chính trị của Vương Kiên cao lắm, hưởng hồ dung mạo cô thế kia, tới tôi còn cảm lòng được nữa là cậu ấy.”

“Anh ...” Trương Vân tức xì khói, chỉ mặt Giản Phàm: “Tôi, tôi thù anh!”

“Tiền bối, anh nói khó nghe quá.” Vương Kiên lập tức đứng về phía Trương Vân.

“Đấy, xem đi, bênh vực nhau như thế còn nói không tiện.” Giản Phàm cười ha hả, chất keo gắn kết hai người không gì bằng chung kẻ thù, y kéo áo ngoài Vương Kiên ra, lộ khẩu súng đen ngòm đeo dưới nách, hăm dọa: “Trương Vân, cậu ấy bảo vệ cô đấy, ngay từ đầu tôi bảo cô đứng dĩnh vào chuyện tranh chấp gia sản của nhà người ta, cô cứng đầu không nghe cứ dĩnh vào. Giờ tôi thiếu chút nữa mất cái mạng, cô đã hiểu tầm nghiêm trọng chưa, sớm muộn cũng có người tìm cô, khi đó không ai bảo vệ thì sao? Được rồi, thế nào cũng phải có người ở sát bên cạnh bảo vệ cô, giữa tôi và Vương Kiên, cô chọn một người tới nhà cô bảo vệ đi.

“Tất nhiên là cậu ấy, ma cũng không tin anh.” Trương Vân nghe thế ra quyết định hết sức nhanh chóng, nắm tay Vương Kiên kéo đi, không thèm nhìn cái mặt khó ưa của Giản Phàm nữa, Vương Kiên được chọn đặc ý lắm, còn quay đầu thè lưỡi làm mặt quỷ trêu Giản Phàm.

Chương 190: Đêm trăng phá tập. (2)

Hai chiếc xe một trước một sau rời Khấu trang, đi về tiểu khu Lão Quân Doanh, không phát hiện ra ai theo dõi. Giản Phàm từ xa nhìn Trương Vân khoác tay Vương Kiên như đôi tình lữ về nhà, cười gian kiếm chỗ đỗ xe, đi vào tòa nhà đối diện, lên tầng bốn, gõ gõ cửa theo ám hiệu rồi lách người vào.

Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên cùng hai đội viên đội trọng án đang giám thị, Giản Phàm đặt chồng cơm hộp lấy ở Khấu trang lên bàn gọi cả đám tới ăn, lạ cái là thằng háu đói Tiêu Thành Cương lại không ra ăn, vẫn nhìn qua kính viễn vọng. Giản Phàm ngạc nhiên gọi: “Thành Cương, yêu nghề như thế từ khi nào vậy?”

“Em đang xem đôi đối diện hôn nhau, có khi sắp cởi áo rồi, máu lửa lắm...” Tiêu Thành Cương hí hửng nói.

“Này, thằng vương bát đản, xéo ra đây ăn.” Giản Phàm vơ được cái gì đó trên bàn, chẳng nhìn ném ngay vào đầu Tiêu Thành Cương.

Tiêu Thành Cương quỵến luyến đi ra bàn ăn, vừa ăn vừa kể, đối diện là chung cư đơn thân, nói là đơn thân chứ rất ít người sống một mình, ít nhất hẳn thấy mười mấy đôi về nhà cùng nhau, thế là mở mồm ra nói chỉ có một đề tài.

Giản Phàm chẳng tham gia tán phét với bốn tên thiếu thốn hơi nữ nhân đó, ăn qua loa hộp cơm, tu vài ngụm nước, lại một ngày một đêm nữa ăn ngủ bừa bãi, ném mình lên ghế sofa, khép mắt ngủ luôn.

Vất vả, đương nhiên là vất vả, nhưng giống như quay trở lại quãng thời gian đáng hồi ức nhất trước kia, Giản Phàm mắt nhắm lại, lúc thì nghĩ tới Sở Tú Nữ, chẳng có chút oán giận nào, chỉ thấy đáng thương, đáng thương tới mức nếu không làm gì đó, sau này y không yên lòng. Nhớ tới cha mẹ, chuyện này Hạnh Nhi đã giải thích hộ rồi, y không dám gọi điện về nhà, sợ bị mẹ mắng ảnh hưởng tới tâm trạng, nghĩ tới Hạnh Nhi, muốn gửi

cho cô tin nhắn, bấm được một nửa, hai mí mắt khép lại, di động rơi cách xuống đất, ngủ mất rồi ...

Chưa làm lính thì chưa biết thế nào là khổ.

Cảnh sát ăn chơi phè phỡn, thu tiền bẩn, lạm dụng công quyền chỉ là số rất ít, thực sự là rất ít, không phải vì số người tốt trong đội ngũ cảnh sát nhiều, mà là họ làm gì có cơ hội làm mấy chuyện kia. Tuyệt đại đa số cảnh sát giống người bình thường thôi, bôn ba vì cuộc sống, vất vả vì công tác, bị cấp trên chửi mắng, thi thoảng bất cần một chút bị dư luận nghi ngờ. Đã thế lại bị bách tính rủa rới sau lưng, thời buổi cơ cấu pháp luật thiếu sự tin tưởng từ người dân, làm người tốt đã khó, làm cảnh sát tốt càng khó.

Làm lính khổ, nhưng phải cầm quân mới biết thế nào là chịu tội.

Lại lần nữa bị thông báo khẩn cấp lên văn phòng thành ủy họp, Điều Quý Quân biết cái khó nhất của vụ án này bắt đầu rồi, mỗi khi xảy ra đại án gây ảnh hưởng xấu tới hài hòa xã hội, những người mặc cảnh phục không khác gì chuột qua đường phải rút đầu cúp đuôi lại tránh bị ném đá, cứ như tội lỗi là do cảnh sát gây ra vậy.

Lần này không khác gì mọi lần, bí thư thành ủy Lưu, phó thị trưởng Thẩm và đám lãnh đạo khác, cùng cục trưởng cục công an kiêm bí thư chính pháp ủy Lương Cảnh Đức, bí thư kỷ ủy Ngũ Thần Quảng, phó cục trưởng Trương phân quản hình sự ... Tuy có trong tay bốn nghi phạm, chủ nhiệm Điều chẳng khác gì đi lên giàn hỏa thiêu, run run báo cáo từ ngày 30 tới nay đã dùng hơn 100 cảnh sát đơn vị, dùng kỹ thuật điều tra, vất vả gian nan ra sao bắt nghi phạm về, kết luận là chúng tôi đang toàn lực ứng phó tìm nghi phạm thứ năm, tranh thủ bắt về quy án, cho người nhà nạn nhân một câu trả lời.

Trong báo cáo của chủ nhiệm Điều tất nhiên không thể thiếu liệt kê công lao của hình cảnh, các đồn công an, đội trị an, vì sao vậy? Vì càng kể nhiều vào càng thể hiện là anh biết đoàn kết lực lượng tập thể, nếu không thì tư tưởng chính trị của anh còn chưa thành thực.

Báo cáo xong, cục trưởng Lương và các vị lãnh đạo thành ủy thì thăm gì đó, rồi phó thị trưởng Thẩm hắng giọng lên tiếng, làm chủ nhiệm Điều và Tần Cao Phong không khác gì bị hắt nước lạnh vào mặt.

Nguyên nhân đơn giản, sự thể lại bị khuếch đại hóa rồi, một vị chủ nhiệm văn phòng phát tài liệu cho mọi người, là tin tức đăng tải trên mạng. Nào là "Mỹ nữ tổng giám đốc ở hải ngoại về bị bắt cóc, tung tích không rõ, nghi bị giết bịt miệng", nào là "Người nhà con tin giao tiền chuộc, cảnh sát không làm gì", lại còn có ảnh của Sở Tú Nữ.

Thế là xong rồi, một mỹ nữ cấp bậc đó đưa lên mạng, dư luận chỉ có ngả về một phía chỉ trích cảnh sát mà thôi.

Chủ nhiệm Điều nhìn tài liệu được phát mà mắt tròn mắt dẹt, răng ê ẩm, miệng đắng nghét, giờ truyền thông không dễ khống chế, trước kia chỉ có cách đưa lên báo còn dễ chút, giờ hơi chút là tung lên mạng bất chấp hậu quả, may là không có tên bốn nghi phạm bị bắt mới yên tâm.

Lời của phó thị trưởng Thẩm thì đại loại là đang trong kỳ Quốc Khánh xảy ra vụ án bắt cóc nghiêm trọng như thế, ảnh hưởng tới hình tượng thành phố, ảnh hưởng tới mời gọi đầu tư, tạo thành ảnh hưởng xấu ... Toàn lời cũ rích, nhưng mà kết quả sẽ là, ra hạn phá án.

Quả nhiên cục trưởng Lương đứng lên khẳng khái nói dưới sự lãnh đạo chính xác của thành ủy và chính phủ, chúng tôi quyết tâm bảo vệ kiến thiết kinh tế, đã nắm rõ lượng lớn manh mối, chắc chắn phá án trong thời gian gần.

"Thế này đi, cục trưởng Lương, tôi cho các anh 10 ngày phá án, sống tìm ra người, chết tìm ra xác, có câu trả lời với gia quyến người bị hại. Nói tới đây, tôi nhắc cho các đồng chí vấn đề ở ba phương diện, thứ nhất là dẫn dắt dư luận, các đơn vị phải phối hợp không để vấn đề khuếch đại, không thể chỉ nhìn thấy vụ án mà không nhìn vào hoàn cảnh kiến thiết kinh tế ... Thứ hai là vấn đề kiên thiết tư tưởng, không thể để chuyện tốt chưa ra khỏi cửa, chuyện xấu đã đi nghìn dặm, không thể để cơ sở vất vả không ai biết, phạm sai lầm nhỏ toàn thiên hạ hay ..."

Bí thư Lưu thao thao bất tuyệt tới hai mươi phút kết thúc hội nghị khẩn cấp, nghe nói tới Quốc Tân Quán hội diện một đám ngoại thương, cả đoàn người tiễn các vị lãnh đạo thành ủy đi, sau đó ai nấy thở phào.

Tồn mất hơn một tiếng vô nghĩa, tiếp theo đó là các lãnh đạo cục công an mới hỏi tỉ mỉ tình hình vụ án, muốn tới trung tâm chống bắt cóc, có hai vị chi đội trưởng tháp tùng, chủ nhiệm Điều tất nhiên thành lính dẫn đường.

Cái trò quan cách sáo rỗng xưa nay là thế, chủ nhiệm Điều biết còn một cửa ải nữa phải qua, may vừa rồi không thành hội đấu tố, trên xe nhìn Tần Cao Phong ở bên nhắm mắt dưỡng thần: “Cám ơn anh Lão Tần.”

“Cám ơn cái gì?”

“Cám ơn đội trọng án các anh ra sức giúp đỡ chứ sao, may mà moi được 4 nghi phạm, nếu không tôi đã chẳng có gì ăn nói.”

“Không cần cảm ơn, chủ nhiệm Điều miễn cảm chính trị của anh còn kém một chút, nếu chúng ta không có thu hoạch đã chẳng có hội nghị này.” Tần Cao Phong mỉa mai một câu.

Chủ nhiệm Điều “à” một tiếng hiểu ra, bọn họ dù gì trong 2 ngày bắt 4 nghi phạm, cục tất nhiên khoe công với thành ủy, chả trách sắc mặt cục trưởng Lương và chi đội trưởng đầu không tệ: “Cũng phải, kỳ hạn 10 ngày, tôi thấy không khó, giờ lĩnh giáo bản lĩnh đội trọng án các anh rồi, lại còn có Giản Phàm, nói không chừng sáng mai là xong.”

“Anh lại sai rồi.” Tần Cao Phong hạ thấp giọng nói: “Chủ nhiệm Điều, kỳ hạn 10 ngày là bí thư Lưu giao, anh chỉ mất 3 ngày phá án, chúng tổ con mắt lãnh đạo sai lệch, chúng tổ cục trưởng Lương thổi phồng vụ án, dù mai anh có xong cũng phải đợi 10 ngày, anh không phá được cũng phải xong trong 10 ngày.”

Chủ nhiệm Điều biết vì sao Tần Cao Phong cố ý nói mấy lời này, trước đó bị gọi lên báo cáo sinh bất mãn, hậm hực nói một câu: “Tôi hiểu tôi hiểu, oan sai vì thế mà ra.”

Chân tướng vụ án chỉ có một, nhưng cách giải quyết có ngàn vạn, cho dù vụ án mãi mãi không phá được, có số nghi phạm

hiện giờ là đủ ăn nói rồi, dù sao đều thực sự là kẻ phạm tội, cái gọi là kỳ hạn phá án mười ngày không phải là vấn đề nữa.

Có điều dù thế nào thì cũng không né tránh được một vấn đề, là con tin ra sao? Trong lòng chủ nhiệm Điêu và đám đồng nghiệp, cô gái như hoa như ngọc ấy lạnh ít dữ nhiều rồi.

Chương 191: Đêm trăng phá tập. (3)

“Giản Phàm, Giản Phàm! Cứu tôi với, cứu tôi với!”

Sở Tú Nữ bị hai nam nhân bắt đi, quần áo bị xé toạc thành từng mảnh, thân thể ngọc ngà lộ dần cùng với tiếng gào thét thảm thiết truyền ra. Giản Phàm vươn tay ra, chạy thục mạng, gọi to, nhưng làm thế nào cũng không rút ngắn được khoảng cách, chỉ biết trơ mắt nhìn cô bị đè ra đất, bị hai tên súc sinh cười lên người giày vò trong máu và nước mắt. Giản Phàm trơ mắt nhìn mà không biết làm cách nào, đến khi nhìn rõ hai người kia là Lý Uy và Đường Đại Đầu, ác quỷ trong lòng bùng tỉnh gầm lên dữ dội.

A aaa ... Á

Uych một cái ngã lăn khỏi ghế sofa, tiếp đó là tràng cười thô bỉ, Giản Phàm ngơ ngơ ngác ngác nhìn quanh, gian phòng tù mù, có bốn bộ mặt xấu xí đang nhìn mình cười chế nhạo.

Ác mộng! ... Thì ra là ác mộng! Toàn Thân gian Phàm đắm đìa mồ hôi lạnh, thì ra là ác mộng, may chỉ là ác mộng thôi. Giản Phàm thở phào nhẹ nhõm, chỉ là mơ mà thôi, người như thoát lực dựa vào ghế sofa, cầm chai nước khoáng lên tu ừng ực cạn sạch. Lo lắng ban ngày cố gắng áp xuống, tới đêm biến thành mộng hành hạ, lão đảo vào phòng vệ sinh bật nước rào rào, cho cả đầu xuống dưới vòi nước, rùng mình một cái tỉnh táo hơn không ít, đi ra hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“0 giờ 40, Oa ca, anh giỏi thật, bọn em gọi mười phút, không phải em nhanh trí đá anh một cái thì anh chưa tỉnh. Mẹ nó, lợn cũng không ngủ giỏi bằng anh.” Tiêu Thành Cương trêu.

“A, anh còn tưởng nằm mơ nên ngã, thì ra thẳng chó mày đá à?” Giản Phàm co chân đá lại.

“Đừng đùa nữa, có người tới.” Quách Nguyên vẫy tay gọi khẽ.

Giản Phàm nghe vậy lập tức chú tâm hơn, đi nhanh tới bên thiết bị giám sát, tầng bốn đối diện là nhà Trương Vân vẫn sáng đèn: “Chuyện gì thế?”

“Mười phút trước có chiếc xe đỗ dưới lầu, người giám thị ở dưới nói là quản lý khu, mấy người đi lên, bọn tôi không để ý, khi có người gõ cửa phòng Trương Vân mới bảo Thành Cương đá tỉnh cậu.” Quách Nguyên giải thích ngắn gọn.

Giản Phàm nhìn đối diện rèm cửa che một nửa, chắc là mặc quần áo ra mở cửa, Giản Phàm cầm bộ đàm gọi: “Vương Kiên, Vương Kiên, ai tới thế?”

“Không biết.” Bộ đàm trả lời.

Trong thiết bị giám thị, Vương Kiên và Trương Vân đứng cùng nhau, Giản Phàm chỉ huy: “Cẩn thận ứng phó, chưa có được thứ chúng muốn, chúng không dám làm gì đâu.”

“Đã biết! Em ngừng liên lạc.” Vương Kiên tắt bộ đàm, ra hiệu Trương Vân mở cửa.

Trương Vân mở lỗ mắt mèo ra nhìn một cái, ngăn người nói nhỏ: “Là cảnh sát.”

“Hả? Đùa cái gì thế? Hôm nay mọi người đều mặc thường phục mà.” Vương Kiên không tin, ghé mắt nhìn, còn không à, ngoài có 5 người, 2 bảo an, 3 nam tử mặc cảnh phục khô ngô, suy nghĩ một lúc nói: “Mở cửa, anh Giản Phàm nói, chúng nhắm vào đồ, không phải người.”

Chuông cửa lần nữa lại kêu, Trương Vân mở cửa trong, cách chân song hỏi: “Ai đấy, có chuyện gì?”

“Cô là Trương Vân phải không? Cảnh sát đây, muốn gặp cô tìm hiểu vụ án, mời mở cửa.” Một cảnh sát giơ phù hiệu ra.

Trương Vân nhìn không giống giả, quay đầu nhìn Vương Kiên, Vương Kiên vờ vệt dụi mắt bực mình mắng: “Án gì, mai nói không được à, nửa đêm canh ba người ta đang ngủ, phiền.”

“Đồng chí, xin mời phối hợp, có liên quan vụ án cô Sở Tú Nữ tổng giám đốc Tân Thế Giới bị bắt cóc, chúng tôi tìm hiểu tình hình.” Cảnh sát khác nghiêm giọng nói.

“Nói rồi, không thể tới vào buổi sáng à?” Vương Kiên trước mặt Trương Vân, tỏ ra rất oai phong.

“Từ chối phối hợp cảnh sát phá án, chúng tôi có quyền triệu tập, anh là ai?” Vị cảnh sát thứ ba quát tháo, đó là cái thói ngông nghênh của đại đa số người mặc cảnh phục.

“Đừng đừng, đó là bạn trai tôi.” Trương Vân còn chưa hiểu chuyện gì, sợ làm kinh động hàng xóm, vội mở cửa ra.

Xem ra hai bảo an chỉ giúp mở cửa tầng lầu, đã xong phận sự liền bắt tay cảnh sát cáo tù, ba cảnh sát đi vào nhà ngồi đàng hoàng xuống ghế sofa, đợi Trương Vân mang ra ba chai nước ngọt, vị cầm đầu nghiêm nghị nói: “Cô Trương, cô phải theo chúng tôi tới cục để tìm hiểu tình hình.”

Trương Vân ngần ra, Vương Kiên lập tức kéo cô ra sau lưng, nhìn ba cảnh sát kia, tuyệt đối không phải giả, nhưng cách phá án thì không phải thật: “Này các anh rốt cuộc là cảnh sát ở đâu, vừa rồi còn nói tới hỏi chuyện, giờ lại muốn đem người đi, tôi muốn xem giấy tờ của các anh.”

“Được, xem thoải mái, có điều xem xong phải theo chúng tôi về cục.” Một cảnh sát ném giấy tờ lên bàn trà.

Wương Kiên vốn có vài phần không tin, xem giấy tờ, đối chiếu với người, là hàng thật. hấn gãi đầu hoang mang, hấn chỉ chấp hành nhiệm vụ, nên không hiểu bộ vụ án, không hiểu có phải có đơn vị khác cũng đang điều tra vụ án này không.

Trương Vân càng không rõ tình hình, muốn rút di động muốn gọi cho Giản Phàm hỏi ý, viên cảnh sát gần nhất ngăn cản: “Xin lỗi, vì bảo mật, cô không được liên hệ với bên ngoài.”

“Này, này, gọi điện thì ảnh hưởng gì tới anh?”

Wương Kiên đẩy cảnh sát kia một cái, không ngờ tên kia lão đảo, trừng mắt xắn tay áo lên định ra tay, người cầm đầu cản lại, quay sang quát: “Chúng tôi nói lời khách khí rồi, nếu anh dám cản trở thi hành công vụ, chúng tôi có quyền đưa anh đi.”

“Ha ha ha.” Vương Kiên đột nhiên cười dài: “Bên ngoài cũng có rất nhiều cảnh sát lắm, họ đi cùng các anh à?”

Ba người trong phòng sững sờ, tiếp đó rầm một cái, mười mấy người bịt mặt xông vào, ba cảnh sát còn chưa kịp phản ứng thì mắt mở to như mắt trâu, vì những người xông vào kia đều dùng tiểu liên, ép cả ba vào góc tường, ngoan ngoãn giơ tay lên cao.

“Soát!”

Có người quát một tiếng, lập tức có cảnh sát hạ súng xuống, đi tới soát từ trên xuống dưới một lượt, găng tay, ví tiền, chìa khóa, phù hiệu bị lột sạch, ánh mắt hết sức bất thiện.

Tên cầm đầu ba cảnh sát bắt chuyện: “Này người anh em ở cục nào, chúng tôi ở phân cục ba, tên tôi là Vi Hải Xuân, hai đồng chí này là Hậu Ứng Quân và Hoàng Văn Lương.”

Giản Phàm nhìn ba tên cảnh sát một lượt, tên ở giữa cầm đầu cao lớn, bên trái gày gò mặt nhọn, bên phải hơi béo trán lồi ra, âm trầm nói: “Đây không phải địa phận của phân cục ba, các anh chấp hành nhiệm vụ gì, ai ra lệnh?”

“Chuyện này ...” Cảnh sát cao lớn áp ứng.

“Không có giấy triệu tập, nửa đêm muốn đưa nữ nhân đi, các anh là cảnh sát hay bắt cóc? Các người mặc cảnh phục, nhưng có chỗ nào giống cảnh sát không?” Giản Phàm chỉ mặt mắng.

“Các người là ai?” Tên gày còn không phục, quát trả.

“A, chột dạ à? Còn lại!”

Mấy đặc cảnh như lang như hổ xông tới, tên cầm đầu kia la hét loạn xạ nhưng ích gì, không những tay bị còng mà đầu còn bị chụp mũ đen, tên cầm đầu hoảng rồi, bao nhiêu súng như vậy chắc chắn không phải thổ phỉ, mà là người mình, nhưng sợ người mình còn đáng sợ hơn thổ phỉ.

Vương Kiên lúc này hung rồi, đi tới kéo mũ đen xuống, kéo ra sau ghế sofa, đá vài phát trút giận cho Trương Vân.

Chỉ còn tên cuối cùng, tên này giơ tay đã lâu cơ hơi mỏi, nhìn cái mặt xeo của Giản Phàm mà run, Giản Phàm càng tới gần, mí mắt hắn càng nháy tợn. Giản Phàm sớm nhìn ra tên này có vấn đề: “Người anh em, thanh danh cảnh sát không tốt mà anh lại còn đóng giả cảnh sát, đóng giả cũng phải giống một chút, kiếm bộ vừa người mà mặc ... Nhìn là biết hàng giả rồi, đúng không?”

Chương 192: Đêm trăng phá tập. (4)

Người kia chẳng phải hạng cứng cỏi gì, toàn thân còn đang run lẩy bẩy kia kìa, bị tên mặt xeo hung tợn như kẻ giết người hỏi, rồi rít đáp: “Đúng đúng đúng, tôi không phải cảnh sát.”

“Nhìn thấy rồi chứ, ai tới hỏi xem là chuyện gì đi.”

Giản Phàm nói với đám đặc cảnh, phải còng hai cảnh sát thật còn không đành lòng chứ với tên hàng giả không nương tay, Vương Kiên, Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương và hai người nữa chẹt cổ bịt mồm kéo vào phòng vệ sinh.

Phất tay một cái đem hai tên cảnh sát thật xuống lầu, chuyện thăm vấn có người khác lo liệu, hướng hồ vấn đề một khi dính dáng cả tới cảnh sát, cần bộ phận đặc thù xử lý. Giản Phàm không quản, vì chẳng cần đoán cũng biết, hai cảnh sát đó hoặc nghe lệnh làm việc hoặc cầm tiền làm việc thôi, quan trọng là tên cảnh sát giả kia.

Trong phòng vệ sinh nước chảy rào rào, xen lẫn tiếng quát hỏi, Giản Phàm mặt lạnh tanh kiểm tra những thứ trên bàn, coi như không nghe thấy. Trương Vân thì không chịu nổi, mỗi lần có tiếng kêu đau đớn là lại run lên như chính mình bị đánh vậy, ngồi xuống bên Giản Phàm giọng chưa bình tĩnh lại, hỏi: “Chuyện, chuyện, chuyện này là sao?”

“Mồi đã thả, cá cắn câu thôi, cô cho rằng Lưu Siêu Thăng sẽ trả cô 200 vạn à?” Giản Phàm trả lời đơn giản.

“Nhưng hai ... Hai người kia là cảnh sát thật.” Trương Vân kinh khủng chỉ ra ngoài, nghĩ tới hậu quả, toàn thân sồn gai ốc.

“Ừ, vụ án lớn thế này mà không có vài cảnh sát bản dính vào thì chán lắm, đừng hỏi nhiều, mai trả nhà đi. Sau này cô ở trong chi đội đặc cảnh, ra vào có người bảo hộ cô, vụ án chưa kết thúc đừng ra ngoài, chuyện làm ăn chỉ huy qua điện thoại.” Giản Phàm thấy Trương Vân có vẻ còn muốn kháng cự, nhíu mày mắng: “Tôi bảo cô thế nào nhỉ, xen vào chuyện tranh giành gia sản của người ta, chết cũng làm ma hồ đồ, cô còn giận tôi không giúp Sở Tú Nữ.”

“Vâng ...” Trương Vân yếu ớt đáp, giờ không dám nghi ngờ nữa, có chút khẩn trương, lại có chút sùng bái nhìn Giản Phàm. Trước đó cô và Vương Kiên trò chuyện nhiều nhất là về Giản Phàm, cô được nghe kể rất nhiều truyền thuyết về ông chủ này: “Giản Phàm ... Anh nói, tổng giám đốc Sở, chị ấy, chị ấy có gặp bất trắc không?”

“Nếu là bọn chuyên bắt cóc tổng tiền, không có tiền, khẳng định là bất trắc rồi ... Nhưng nếu là người bên trong mang mục đích gây án, nói không chừng còn hi vọng.” Giản Phàm cầm đi động của tên cảnh sát giả lên, bên trong có thứ hay ho.

“Vì sao?” Trương Vân hồi hộp truy hỏi.

“Ném chuột sợ vỡ đồ thôi, chỉ cần giết một người, cảnh sát không thể ngồi yên, tiền là thứ hay, nhưng không còn mạng mà tiêu thì không hay nữa, nghĩ càng nhiều càng không dám ra tay ... Nên còn hi vọng.” Giản Phàm vỗ vỗ lưng Trương Vân dỗ dành, cô gái này ôm mặt khóc thút thít.

“Oa ca, Oa ca...” Tiêu Thành Cương thò đầu từ nhà vệ sinh ra gọi nhỏ.

Giản Phàm đưa tay lau nước mắt cho Trương Vân: “Đừng khóc, nếu khóc mà có thể cứu người thì tôi bớt việc rồi.”

Nói xong đi vào gian vệ sinh, trong gian phòng vệ sinh ánh sáng không tốt, một đám người đứng vây quanh thành vòng tròn, cúi đầu nhìn nghi phạm, mắt âm trầm, tên cảnh sát giả quỳ bên bồn cầu, đầu ướn nhẹp, đang thở hồng hộc.

“Tiểu Hoàng, anh xem chuyện đơn giản như thế sao không nói sớm, chúng tôi còn khách khí một chút, vậy là đợi hai tên Vi Hải Xuân và Hậu Ứng Quân kia dẫn người đi là sẽ giao cho anh, phải không?” Giản Phàm giọng trêu ghẹo, ngồi xuống lấy cái khăn rách lau mặt cho Hoàng Văn Lương, rơi vào tay cảnh sát có gì hay, đoán chừng uống không ít nước trong bồn cầu rồi đây mà, nghĩ thấy buồn nôn.

“Vâng, vâng ...” Hoàng Văn Lương run run gật đầu.

“Ai sai anh? Tên là gì, làm nghề gì?”

“Họ, họ, họ ... Chu.”

“Đừng có nói dối, sẽ lập tức xác thực, nói sai lần sau không phải là bệ xí đâu, nhét thẳng vào hố phân luôn đấy, thồn cứt đây

bụng mày luôn.” Tiêu Thành Cương gằn giọng hăm dọa.

Hoàng Công Lương nếm mùi rồi không dám coi là đùa: “Tôi tôi không nói dối, anh ta tên Chu Quản Hồ, đội trưởng đại đội sáu công ty an ninh Bình An, sống ở Ân Gia Bảo, sai tôi đưa người tới đó.”

Lại là công ty Bình An!

“Đưa hẳn tới Ân Gia Bảo.” Giản Phàm đứng dậy chỉ huy, còng tay, chùm mặt, một đám đặc cảnh kéo nghi phạm ra khỏi phòng vệ sinh xuống lầu, Giản Phàm nghiêm nhiên đã thành nhân vật trung tâm của tổ, đi ra ngoài còn dẫn theo Trương Vân chưa hết hoảng loạn, an bài ngồi cùng xe với Vương Kiên, cả đoàn người kéo tới Ân Gia Bảo.

Lên xe rồi chuyện Giản Phàm làm đầu tiên là báo cáo tình hình về chi đội, giao cho Dương Phong và Lão Mạnh lần theo manh mối, tìm những mối liên hệ có thể có của ba nghi phạm.

Quách Nguyên đợi Giản Phàm gọi điện xong mới hỏi: “Giản Phàm, Ân Gia Bảo cách đây hơn 20 km đây, hữu dụng không?”

“Không thể nào, Quách Nguyên, anh vào nghề còn sớm hơn tôi mà, manh mối không phải đều moi từng chút một mà ra sao? Tên cảnh sát giả là người Cty Bình An, Chu Quản Hồ là đội trưởng Cty Bình An, trông coi sòng bạc của Phương Hữu Tín là người Cty Bình An mà Khổng Tân Cường cũng có người nhận ra hẳn từng làm ở Cty Bình An ... Anh dám nói công ty này không liên quan à?”

“Cái đó tôi không phản đối.” Quách Nguyên hồ nghi, dù sao cảnh sát bắt cảnh sát, lòng có chút không thoải mái: “Nhưng làm sao lại có cả phân cục ba nữa?”

“Cá mè một lưới mà thôi, anh nghĩ rằng đội ngũ cảnh sát thuần khiết chắc.” Giản Phàm khinh bỉ nói một câu chường tai.

“Hừ, đừng lên mặt, cậu chỉ là thứ cảnh sát giả mạo.”

“Đúng thế, cho tôi không cùng một giuộc với các anh.” Giản Phàm nhìn trang phục đặc cảnh không có bất kỳ ký hiệu gì trên người mà cười phá lên.

Xe phóng nhanh trong đêm, xuyên qua thành phố náo nhiệt, hướng tới Ân Gia Bảo ở góc tây nam.

Phòng kỹ thuật của chi đội sáng choang, 8 giờ hơn lãnh đạo cục tới hỏi thăm cổ vũ một phen các cảnh sát trong kỳ nghỉ lễ vẫn ở cương vị, trừ ảnh hưởng công việc thì chẳng được lợi lộc gì, lãnh đạo vừa đi một cái là Dương Phong và Lão Mạnh vội vàng cùng đám kỹ thuật làm việc bù vào khoảng thời gian mất oan uổng.

Trừ Giản Phàm dẫn đi hai tổ thực địa mười sáu người, số nhân viên thực địa còn lại của chi đội cùng đội trọng án, dân cảnh bốn đồn công an tạo thành lực lượng điều tra rà soát khu vực khả nghi suốt hơn 4 tiếng không có thu hoạch.

Lão Mạnh nhân lúc không ai chú ý, hỏi nhỏ: “Dương Phong, giờ chưa có tin tức gì, biện pháp này có vẻ không đáng tin cậy.”

“Tin mới đây ... vừa mới bắt được ba tên, còn có cảnh sát giả.” Dương Phong đưa ghi chép tin tức mới nhất cho Lão Mạnh.

“Cái gì? Phân cục ba à?” Mí mắt Lão Mạnh giật một cái, mắt thêm một lúc mới thở dài nói thêm một câu: “Thế này hắc bạch lưỡng đạo ở thành nam phải đại thanh trừng rồi.”

Hai người nhìn nhau cười gượng, bất kể bên ngoài tuyên truyền ra sao, chứ trong nghề đều biết nghề này cũng chỉ là một cái nghề vô vàn nghề khác thôi. Thậm chí tỉ lệ tội phạm xuất hiện trong ngành cảnh sát còn cao hơn ngành nghề khác, loại người nhận tiền làm việc riêng cho người có tiền như Hậu Ứng Quân, Vi Hải Xuân không hiếm, bản thủ hơn càng không hiếm.

Có điều chuyện hiếm có khi lại xảy ra vào lúc không ai ngờ nhất, máy số 006 gọi: “Tổ trưởng Dương.”

Chương 193: Đêm trăng phá tập. (5)

Dương Phong vội vàng chạy tới, nhân viên kỹ thuật trực tiếp kết nối hiện trường.

“Báo cáo, chúng tôi thuộc đồn công an Đông Lưu, vừa rồi chúng tôi phát hiện chút tình huống ở phòng trực ban tiểu khu Hồi Phong Uyển ... Bảo an nói mục tiêu quen mặt, nhưng không nhớ ở nhà nào ... Giờ gần 1 giờ sáng rồi, chúng tôi không thể đi từng nhà kiểm tra.”

“Thế này đi, các anh lấy ghi hình giám sát tiểu khu, đưa cho xe đặc cảnh số 07 mang về.”

Dương Phong không biết tin tức nghi ngờ này có ích gì không, ra lệnh nhân viên lấy tư liệu của tiểu khu Hồi Phong Uyển. kết quả rất nhanh, nơi đó có 46 tòa nhà, mấy trăm hộ dân, do Cty địa ốc Hằng Tinh xây dựng, giá bán mỗi mét vuông là 8000, thế này thuộc hàng cao cấp rồi ... Tư liệu, bản đồ lập thể, kết cấu đều bị nhân viên kỹ thuật lấy ra.

Lão Mạnh xem tài liệu xong, không tin lắm: “Đây là khu chung cư trí thức có tiếng ở bắc thành, tôi biết chỗ đó, rất nhiều người nước ngoài sinh sống, mỗi căn hộ trên 150 mét vuông, tiền thuê một tháng cũng cả vạn, làm sao hẳn ở đó được.”

“Hẳn không thiếu tiền, không mạo hiểm, có nơi trú thân cố định, còn cả khoảng cách ...” Dương Phong đánh dấu trên bản đồ, tính toán khoảng cách tới nơi Mạch Yến thuê trọ, lộ trình chừng 10 phút, phù hợp với lời khai của Mạch Yến mỗi lần hẹn thì chừng 10 phút là tới nơi, lật ghi chép của Giản Phàm xem: “Ở khu tây bắc, cách khu vực xảy ra vụ án không xa, 16 km theo đường chim bay ... Thật đơn giản, mình ngốc quá.”

Lão Mạnh ghé đầu nhìn, một đám kỹ thuật viên ngạc nhiên nhìn tổ trưởng Dương vỗ đầu, không hiểu xảy ra chuyện gì.

“Kinh nghiệm đối địch của chúng ta còn quá ít, trọng điểm của chúng ta là nhà cho thuê, nhà nghỉ, trung tâm tắm rửa, nơi tập trung đông người, phức tạp, dễ ẩn thân ... Nhưng đó là nơi cảnh sát cơ sở hay kiểm tra nhất, nghi phạm gây án lớn như vậy,

chắc chắn né tránh chỗ phiến toái không đáng, sợ tai bay vạ gió. Hắn có tiền, thích hưởng thụ, lựa chọn khu cao cấp mà cảnh sát kiêng dè không muốn đụng chạm ... Tôi quá ngốc, quá ngốc ...” Lần này Dương Phong không còn nghi ngờ gì nữa, đưa tờ giấy của Giản Phàm cho Lão Mạnh xem, vừa nói vừa vỗ trán, kỳ thực hắn không ngốc đến thế, mà do ghen tỵ quá chú ý cạnh tranh với Giản Phàm, không muốn làm theo chỉ dẫn y để lại.

Mười lăm phút sau khi xe đặc cảnh số 07 lấy được máy ổ cứng ở hiện trường đem về chi đội, Dương Phong lúc này đã tỉnh ngộ tinh thần phấn chấn, định vị máy khoảng thời gian, tìm kiếm người ra vào tiểu khu, nhà nhả nhìn màn hình xe qua xe lại.

5 phút sau, so sánh khuôn mặt đã khóa lấy một chiếc xe Toyota, phóng to lên, Dương Phong và Lão Mạnh đồng loạt vỗ bàn.

Khổng Tân Cường, dùng mắt thường cũng có thể nhận ra tên nghi phạm cuối cùng.

Thời gian là 11 giờ 54 phút ngày 2 tháng 10, quãng thời gian đó máy chục đặc cảnh đang ở ngoại thành truy lùng Ma Tam Oa và Cảnh Kim Quý.

“Đi thôi Lão Mạnh, chúng ta tới hiện trường, nhất định phải moi ra cho bằng được.”

Dương Phong dẫn Mạnh Hướng Duệ vội vàng rời phòng kỹ thuật, lên xe tới thẳng hiện trường, lúc này lực lượng tìm kiếm đang dần dần bao vây tiểu khu Hồi Phong Uyển.

“Giản Phàm, hiện giờ chúng tôi đang tra tới tiểu khu Hồi Phong Uyển, đã phát hiện tung tích của Khổng Tân Cường ... Chỗ anh thế nào?”

“Chúng tôi vừa tới nơi, anh Dương, giờ tôi bắt nghi phạm nên xin chỉ thị ai, không có thủ tục bắt trước được không?”

“Đã là lúc nào rồi mà còn nghĩ cái đó, cứ bắt về hẵng nói, chúng ta ra tay hai phía, xem hai hướng có khớp nhau không. Tôi đã báo tình hình của hai bên cho chủ nhiệm Điêu rồi.”

“Không vấn đề, chúng ta đã ngày càng gần mục tiêu.” Nghe giọng nói gấp gáp từ bộ đàm truyền ra, có thể thấy Dương Phong đang ở trên xe đang vô cùng hoan hỉ, Giản Phàm cũng nhẹ

người vài phân, đúng là đã gắn tên nghi phạm tìm kiếm khắp nơi đó rồi, đặt bộ đàm xuống, rời khỏi chiếc xe thùng.

Lúc này y đang ở đối diện với mục tiêu, số 35 đường Đông Bảo, một ngôi nhà dân ba tầng, ở khu Ân Gia Bảo này, đường phố kiểu cũ, nhà cửa mấp mô, người có tiền ra sức xây lên người, người không tiền vẫn là gạch đen ngói lớn. Giản Phàm hỏi Hoàng Văn Lương: “Ở đây hả?”

“Vâng, đúng rồi ạ.” Hoàng Văn Lương bị còng trên xe gạt đầu, ngôi nhà đó dưới ánh đèn đường tù mù như hạc đứng giữa bầy gà, rất dễ nhận ra.

“Có phải là nhà Chu Quản Hồ không?” Giản Phàm hỏi, theo tư liệu vừa truyền tới thì đây là một lính giải ngũ, sau đó chuyển tới hợp tác xã tin dụng làm việc, xong đã nghỉ việc không lương, chỉ hai chữ “giải ngũ” đã khiến y mơ hồ có linh cảm không tốt.

“Không phải.” Hoàng Văn Lương không dám nói dối: “Đây là trạm trung chuyển.”

“Trung chuyển cái gì?”

“Tôi, tôi cũng không rõ lắm.” Hoàng Văn Lương áp ứng.

“À, trong đó có mấy người?” Giản Phàm chuyển chủ đề, ngày càng thấy nơi này có vấn đề.

“Năm sáu người. Á!”

Không biết là ai tát cho Hoàng Văn Lương một phát, đầu hấn va phải thành xe, Hoàng Văn Lương hoảng sợ, trong khoang xe tối om này bị người ta đánh chết cũng không biết đi đâu kêu oan, khổ sở nói: “Các vị đại ca, các vị đại ca, tôi thực sự không biết, thường ngày ở đó có năm sáu người đôi khi ít hơn, tôi không không rõ, chỉ tới một lần.”

“Mẹ nó ... Lát tính sổ, tập hợp, tập hợp.”

Đặc cảnh biết tổ trưởng lâm thời nhân lúc tối trời giở trò, không ai nói gì nhảy xuống xe.

Kỷ luật bộ đội có cái hay nhất là dễ chỉ huy, hạ lệnh một phát trước xe liền có hai hàng người, tổng cộng 16 đặc cảnh, thêm vào Giản Phàm, Trương Vân và mấy người đội trọng án, lực lượng khá hùng hậu. Có điều mục tiêu tường cao gần 3 mét, cổng sắt khóa chặt, gõ cửa đưa giấy tờ thì không ổn, nói không chừng bên này gõ cửa, bên trong đã gọi điện thoại đi, Giản Phàm

kéo Vương Kiên khỏi hàng chỉ mục tiêu ra lệnh: “Trèo tường vào đó, không chế người bên trong, không cho kinh động xung quanh, không cho chúng kịp gọi điện thoại, có làm được không?”

Cái này hỏi đúng chuyên gia rồi, Vương Kiên gật đầu tự tin: “Được.”

“Tốt, vậy cậu có toàn quyền chỉ huy cuộc đột kích này, tôi chỉ cần thấy kết quả, không hỏi quá trình.” Giản Phàm lên giọng lãnh đạo một phen.

Chuẩn bị qua loa, Vương Kiên lần đầu được trao quyền chỉ huy phần chấn lăm, chia bốn người một tổ, an bài từ leo tường, tiếp ứng, đột kích, chẳng mấy chốc đã điều người tới nơi thích hợp. Giản Phàm nhàn rồi, cùng Trương Vân ngồi trong xe đợi.

Đây chính là sở trường của đặc cảnh, Giản Phàm không ngạc nhiên, Trương Vân bất ngờ lắm, không nghĩ Vương Kiên trông hiền lành non nớt mà bản lĩnh như thế, nhìn mấy tổ khom lưng như mèo men theo tường chia ra hai bên, chỉ thấy bóng đen nhanh nhẹn leo lên tường, biến mất, lát sau cổng sắt mở ra, tiếp theo nữa là đèn trong nhà bật sáng, bóng người thấp thoáng qua cửa sổ, rồi liên tiếp có người bị đưa ra ban công vào lan can sắt.

Khi Giản Phàm cực kỳ có phong độ đại tướng dẫn Trương Vân tới cổng thì chiến đấu đã kết thúc, bảy tên bảo an bị tập trung tới tầng một, cúi đầu dưới nòng súng của đặc cảnh, Giản Phàm hỏi nhỏ: “Trương Vân, thấy thế nào, tôi bố trí bạn trai cho cô khá quá hả?”

Trương Vân bĩu môi không đáp, đối với ông chủ này, bọn họ không có kiểu quan hệ cấp trên cấp dưới như bình thường.

Chương 194: Đêm trăng phá tập. (6)

“Ai là Chu Quán Hồ?”

Tên nào tên nấy vẫn cúi gầm mặt, không một câu trả lời.

“Không nói hả, làm chúng lên tiếng, tôi không tin chúng bị câm hết.”

Giản Phàm phát tay một tiếng, đặc cảnh bẻ tay, bảy tên bảo an đau đớn cong lưng, đám này không ngờ cực kỳ cứng cựa, vẫn không ai nói gì. Mà trường hợp đông người như thế, không tiên nặng tay, bảy tên bảo an trừng mắt nhìn Giản Phàm đầy phẫn nộ.

Đám này bị tẩy não cả rồi hay sao? Giản Phàm đang nghĩ thì có tiếng kêu " Cứu, cứu chúng tôi với ... cứu với", toàn bộ đặc cảnh dựng lỗ tai lên nghe.

Vương Kiên chạy ra ngoài cửa, chỉ tầng ba: “Tiền bối, ở tầng ba, có người bị giam, âm thanh từ đó truyền ra.”

“Còn kỹ bọn chúng, theo tôi ...” Giản Phàm tim đập mạnh, hồi hộp dẫn người chạy lên thì ngay cả tầng hai cũng có người kêu cứu, mà không chỉ một người, có cả nam nữ, làm y rùng mình, không kịp nghĩ nhiều chỉ huy người lên tầng ba, toàn bộ cửa sổ phía đông không phải là cửa sổ, đập vỡ cửa kính bên trong là gạch, âm thanh truyền qua lỗ thông khí, tìm mãi mới ra lối vào là cánh cửa sắt, chỉ đủ một người đi qua.

“Phá!”

Bên trong nghe thấy động tĩnh liền kêu cứu càng lớn, càng hỗn loạn, cả đám đặc cảnh cũng hãi hùng, chuyện này là thế nào?

Đáp án rõ ràng rất nhanh, đao quân dụng mở khóa, cửa sắt nặng nề mở ra, đèn pin chiếu vào, cả một đám đặc cảnh nhìn mà bàng hoàng.

Đâu chỉ một con tin mà cả một bầy, mắt ai nấy thất thần kinh khủng nhìn người tới, không gian chật hẹp cỡ một cái phòng khách bình thường mà giam tới 20 người, mùi mồ hôi thân thể mùi phân nước tiểu trộn lẫn làm người ta ngạt thở.

Cảnh tượng tưởng chừng chỉ nhìn thấy trong mấy bộ phim buôn bán nô lệ thời xưa hiện ra trước mắt.

“Chuyện, chuyện này là sao?”

Giản Phàm lần đầu tiên trong đời chứng kiến cảnh không dám tin này, còn là giam chung cả nam nữ, Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương không khép miệng lại được.

Nhất thời không ai biết phải làm thế nào? Trong phòng không ai kêu cứu nữa, hai bên cứ thế nhìn nhau.

“Bà con, đồng chí, chúng tôi là cảnh sát ... Chính phủ phái tôi tới giải cứu mọi người ... Ai vừa hô cứu mạng, nói cho tôi xem là chuyện gì? Chàng trai kia ... Nói cho tôi biết, đừng sợ, kẻ xấu đã bị khống chế.”

Quách Nguyên là người trầm tĩnh nhất lấy phù hiệu ra đưa Giản Phàm, Giản Phẩm ngăn người một lúc rồi hiểu, giơ phù hiệu cảnh sát lên cho họ nhìn, lấp bắp nói mấy câu rồi chỉ một chàng trai trắng kiện, đờ hấn rụt rè ra ngoài tóc bù xù, quần nhăn nhúm, áo rách vài chỗ, râu lởm chồm, ra cửa một cái sợ hãi giơ tay lên đầu run lấy bẫy.

Giản Phàm bảo đặc cảnh hạ súng xuống, cố ổn định tinh thần ôn hòa: “Này anh, người ở đâu thế, có phải Đại Nguyên không?”

“Không phải, tôi, tôi người Trường Bắc.” Người kia sợ hãi đáp.

“À, cách, cách tới mấy trăm km nhỉ, là ai, ai giam các anh ở đây?”

Giản Phàm còn chưa hết sợ, lưỡi líu cả lại nói như ngọng, thấy người kia hoang mang, phản ứng chậm chạp, đổi câu hỏi: “Các anh tới Đại Nguyên làm gì?”

“Ố, tố cáo, đi khiếu nại ... Tôi đi cùng cha, chúng tôi không phạm pháp.”

“Không ai nói anh phạm pháp ... Vậy tới đây làm gì?” Cho dù đầu óc thông minh tới mấy Giản Phàm cũng chẳng hiểu nổi thế này là sao, buôn người ư? Không đúng, ai lập cơ sở buôn người giữa thành phố lớn thế này chứ.

Đang nói thì có một người nữa lão đảo đi ra, tóc hoa râm, chắc là cha con rồi, cứ khóc nức nở nắm tay từng đặc cảnh một, hồi lâu bình tĩnh lại nói: “Chúng tôi đi khiếu nại, lên cả huyện,

lên thành phố, lên tỉnh, ai ngờ Đại Nguyên còn tệ hơn ở quê chúng tôi ... chúng, chúng ... bắt chúng tôi giam ở đây.”

Một đặc cảnh từ tầng hai chạy lên, nhìn cảnh tượng này cũng sững mắt mấy giây mới chỉ xuống dưới báo với Giản Phàm: “Ở dưới có 16 người bị giam, đều là quần chúng đi khiếu nại, họ nói ngày nào cũng có người được đưa vào hoặc mang đi.”

“Thế này ... Vương Kiên, cậu chỉ huy ở đây, vỗ về quần chúng, tạm giữ nguyên hiện trường đã ...” Giản Phàm đẩy Vương Kiên lên phía trước, Vương Kiên mau mắn đi tới bố trí, còn Giản Phàm kéo Quách Nguyên ra: “Quách Nguyên, mau báo đội trưởng Tần đi.”

“Đội trưởng Tần làm được gì?” Quách Nguyên chưa hết choáng váng, vẫn còn chẳng hiểu chuyện gì.

Giản Phàm sốt ruột: “Nơi này giam hơn 30 người, phải có chỗ an bài chứ, bỏ đó à?”

Quách Nguyên suy nghĩ, chuyện này họ đúng là không xử lý nổi, lau bầu chửi mấy câu xui xẻo, đi gọi điện thoại cho Tần Cao Phong.

Giản Phàm lại gọi Tiêu Thành Cương tới, giọng đầy sát khí kìm nén: “Cho mày mười phút, không cần biết mày làm gì, cạy miệng bọn bảo an ra cho anh, đặc biệt hỏi hành tung Chu Quán Hồ.”

Tiêu Thành Cương bị khung cảnh kia làm lửa vô hình trong lòng trời dậy, nghe thế quay đầu nhìn lại, quần chúng nam nữ được đặc cảnh dìu ra ngoài ngồi ở hành lang vẫn im như thóc, ánh mắt tràn ngập sợ hãi, nghiêng răng: “Để cho em.”

Rồi chạy đi lập tức.

Từng người được đưa ra gian ngoài, đặc cảnh vừa vỗ về vừa hỏi tình hình, nhưng người lên tiếng rất ít, đa phần nói cũng không rõ ràng. Giản Phàm không đành lòng nhìn thêm, mang hi vọng nhỏ nhoi xuống tầng hai nhìn một lượt, không có Sở Tú Nữ, xuống tầng một thì hai đội viên của đội trọng án đã lục tung cả rồi, đến thùng rác cũng không tha, trên bàn CMT đặt thành bó, tài liệu chất cao, xem qua đều là tài liệu khiếu nại, lờ mờ hiểu ra phần nào ... Nếu đây chỉ là trạm trung chuyển, chẳng trách mà Hoàng Văn Lương không nói rõ ràng được ...

Liệu Sở Tú Nữ có từng bị giam ở đây, sau đó từ nơi đây trung chuyển đi rồi không? ... Giản Phàm nhìn đồng hồ đặc, giấy tờ trên bàn, có thể tưởng tượng, Sở Tú Nữ mà bị giam vào đây, gọi trời gọi đất cũng không được.

Tiêu Thành Cương đã thăm vấn xong, tình huống giống như trong tưởng tượng, có điều không có Chu Quản Hồ, bảo an nói cả một ngày không thấy rồi.

Đợi nửa tiếng trên phố mới có tiếng còi cảnh sát, Tần Cao Phong dẫn bảy tám chiếc xe cảnh sát tới.

Thế là Ân Gia Bảo trong bóng đêm tĩnh mịch liền dần dần trở nên huyền ảo.

Tổng cộng có 38 quần chúng bị bắt giam phi pháp, nam 32, nữ 6, trong đó có 3 cặp cha con, 2 cặp vợ chồng, tỉnh Sơn Bắc có 9 thành phố, 20 huyện, khẩu âm đủ loại, nhiều người không hiểu họ nói gì.

Cảnh sát địa phương tới tiếp ứng có chức vị cao nhất là một vị phân cục trưởng họ Trần, khá béo. Ông ta làm quan chưa lâu, nhưng chuyện trải qua không ít, nhìn quần chúng người gầy gò, quần áo rách rưới, nhìn ai cũng nghi ngờ và đề phòng, rồi rít giải thích và trấn an, nói đã khống chế ác đồ, nghiêm trị không tha, nói đưa quần chúng tới nơi an toàn, liên hệ cơ cấu hữu quan giải quyết vấn đề cho mọi người ...

Đám đông đối diện với nhân viên chấp pháp cảnh phục uy nghiêm, chẳng có niềm vui được giải cứu, chỉ có hoài nghi, cục trưởng Trần biết lúc này nhất định phải có được sự tín nhiệm của quần chúng, nếu không bằng vào ba mấy cặp mắt thù hận kia, thực sự không lường được chuyện gì sẽ xảy ra.

Cảnh sát có mặt ở hiện trường không ai không phần nộ, làm chuyện vượt quá giới hạn đạo đức còn lý giải được, làm chuyện vượt quá giới hạn con người thì không sao lý giải được, đều lặng lẽ nhìn cục trưởng, ngoài thương hại ra, bọn họ không giúp được gì.

Chương 195: Đêm trăng phá tập. (7)

Hiện thực đặc sắc cỡ nào, anh không bao giờ ngờ hết được, vồ về mãi, trong số con tin mới có người lấy dũng khí nói: “Chúng tôi đói ...”

“Cái gì?” Phân cục trưởng Trần còn sợ nghe nhầm.

“Chúng tôi đói, tôi và cha tôi bị giam từ hôm qua, hoặc hôm kia rồi, chỉ được ăn một bữa, còn là cơm thừa ...cha tôi không khỏe ...” Nam tử kia run run nói, cứ như mình đưa ra yêu cầu quá đáng lắm vậy.

Thế là mấy người nữa nói theo, cũng là ba chữ: “Chúng tôi đói.”

“Chúng tôi đói ...” Vài cảnh sát trẻ lằm bằm lại, mắt cay xè, không kìm được nước mắt trào ra.

Phân cục trưởng Trần cũng bị yêu cầu đơn giản đó làm cho mắt ươn ướt, rồi rít ra lệnh: “Mau mau, đi kiếm thức ăn, nước nóng ... Bọn khốn nạn!”

Mấy người lau nước mắt chạy đi, lên xe cảnh sát hú còi, tức thì mấy hiệu tạp hóa đã đóng cửa bị đập rầm rầm như cướp ghé thăm. Người nhanh trí hơn chạy ra ngoài tìm nhà dân xung quanh, cũng có cảnh sát lấy ra thuốc lá rẻ tiền ra châm lửa mời ... Không ai khóc, dù rất nhiều người muốn khóc, có lẽ không khóc ra được nữa.

Có nước nóng, nước khoáng, bánh mì, mì ăn liền cả xúc xích, ánh mắt quần chúng rớt cuộc có thêm một chút sinh khí, dân cảnh đều quay đầu đi không nỡ nhìn, cũng không ai tra hỏi gì cả.

Đói, họ đói quá lâu rồi.

Giản Phàm mấy lần lén lau nước mắt rồi, bị Tần Cao Phong kéo ra bên ngoài vẫn còn chưa hoàn toàn hồi tỉnh, làm cảnh sát mấy năm đã tưởng rằng thấy hết chuyện xấu xa trên đời này, nhưng không, hôm nay lại lần nữa bị nhân tính ác độc làm bất ngờ.

“Cậu có biết mình đang làm gì không? Tôi hỏi cậu, manh mối đâu, nghi phạm đâu? Sao lại kiếm ra một đám quần chúng?”

Bị Tần Cao Phong hỏi như thế Giản Phàm mới tỉnh lại, lục phủ ngũ tạng lộn tung phèo, tức tối nói: “Chuyện ngoài dự liệu ... Đội trưởng Tần, sao anh gọi cả phóng viên tới?”

Lại là một chuyện bất ngờ, đằng xa giống như có cái xe thông tin, xe dừng lại, mấy người cầm camera, micro chạy tới, đoán chừng vì tin tức nóng. Cô phóng viên đi giày cao gót mà chạy không thua VĐV điền kinh.

“Chuyện này chỉ có cách làm lớn lên, thật âm ỉ mới không ai dám bao che hay làm gì chúng ta, cậu đừng nghĩ rằng đây đơn giản là chuyện giam giữ trái phép. Tôi nói cho cậu biết Cty Bình An nhận tiền trực tiếp từ cơ cấu chính phủ để giam họ đấy, đây là ngành nghề đem lại lợi nhuận kékéch xù ... Chuyện liên quan tới lợi ích và quyền lực, không phải có thể dùng pháp luật giải quyết được đâu, kỳ thực chuyện này ai cũng biết nó tồn tại, nhưng chẳng ai may mắn chọc ra được như cậu ...” Tần Cao Phong giọng lãnh đạm, đó là sự lãnh đạm bất đắc dĩ.

Giản Phàm nhổ phẹt một bãi nước bọt: “Hay ho thật đấy.”

Tần Cao Phong ngạc nhiên: “Hay ho? Tôi tưởng cậu sẽ nổi cơn lôi đình, rút súng chủ trì chính nghĩa.”

“Tôi không phải là cảnh sát nữa, tôi không có cái quyền đó, tôi chỉ chịu trách nhiệm với bản thân.” Giản Phàm nói chua chát bất lực, nghe ra chuyện này xảy ra rất nhiều, rất lâu rồi.

“Đúng rồi, thế giới này không có đáng cứu thế đâu.” Tần Cao Phong nói xong lấy thuốc lá ra hút, không đề cập tới chuyện này nữa, tinh thần có chút sa sút.

“Trước kia anh dạy tôi gặp chuyện phải dũng cảm đứng ra cơ mà, anh lừa tôi à?” Giản Phàm có chút hậm hực.

“Không, chúng ta chỉ đứng ra khi ở trong phạm sự của mình thôi, cậu nghi ngờ thế giới xung quanh là bởi vì cậu quá chú ý tới giới hạn thiện ác, chính tà rồi, khi mọi thứ không thể làm rõ, cậu mới tổn thương bỏ đi, đúng không ... Cảnh sát chỉ là nghề bình thường làm việc theo phạm sự thôi, không phải là anh hùng chính nghĩa.” Tần Cao Phong vỗ vai Giản Phàm đứng đó thất thần: “Đừng ngậy ra nữa, chuyện nơi này giao cho tôi, quay

lại vụ án đi, chuyện đó mới là sở trường của cậu, còn đối phó với mấy thứ này, cậu còn chưa nhập môn đâu ... Hãy xem đồn trưởng Trương và cục trưởng Trần làm cảnh sát thế nào.”

Nói xong quay trở lại bên trong.

Giản Phàm quay đầu nhìn, vị đồn trưởng đồn công an Đông Bảo tận tụy dìu một ông già, còn cục trưởng Trần càng trực tiếp cõng một bà cụ, một đám cảnh sát đưa nước đưa bánh cho quần chúng, cái cảnh tượng sao mà khiến người ta lệ nóng tràn mi.

Không phải, Lão Tần gian manh lắm, tuyệt đối không phải chỉ bảo mình nhìn cái này. Giản Phàm chui vào góc sân quan sát, rõ rồi, mấy người đang vác camera chĩa thẳng vào quần chúng, đây là thứ nguyên liệu tuyệt vời, một câu chuyện đầm nước mắt, thể hiện cảnh sát và nhân dân một lòng, vốn bọn họ phải mang tội thất trách, chớp mắt lại thành công to được người ta tán tụng.

“Vậy thì cái nồi đen sẽ chụp lên đầu Cty Bình An rồi.”

Chân tướng bi thảm phía sau e bị cảnh cảm động trước mắt che đậy hết, tương lai trăm cái sai, nghìn cái sai đổ hết cho Cty Bình An, còn cảnh sát đứng về phía chính nghĩa, chính trị Đại Nguyên là rõ ràng trong sạch.

Giản Phàm chửi bới trong lòng: “Nếu mà có thêm cảnh lãnh đạo tới hỏi thăm quần chúng nữa thì có sức chấn động lắm đây.”

Chẳng buồn nhìn tấn trò đời này nữa, vừa ra ngoài sân thì quần chúng xôn xao, mấy chiếc xe cảnh sát hú còi hết cỡ, Giản Phàm lẫn trong đám đông hiểu ngay. Mẹ kiếp, lãnh đạo tới thật rồi, nhanh hơn cả Tào Tháo, cục trưởng Lương như thần binh từ trên trời xuất hiện, vừa xuống xe đã hùng hồn tuyên bố gì đó trước ống kính.

Mặc dù dự đoán trúng rồi, miệng Giản Phàm lại như ngậm hoàng liên, chẳng tới không nói lên lời nữa, đột nhiên Tiêu Thành Cương từ phía sau kéo áo: “Tìm anh mãi, có chuyện.”

“Chuyện gì, tìm thấy Chu Quán Hồ rồi à?”

“Không phải, nhưng có người nhận ra cái này.” Tiêu Thành Cương kéo Giản Phàm tới chỗ vắng vẻ, đưa ra một cái ảnh, là cái xe gây án màu xám bạc: “Ngày 29 bảo an đang ăn cơm trưa thì Chu Quán Hồ tới, lái chiếc xe này, có ba tên bảo an nhìn thấy, từ

đó trở đi không ai thấy hẳn nữa, xe màu xám bạc, cửa kính treo đồ trang trí là chùm nho, hoàn toàn trùng hợp.”

Giản Phàm mừng rỡ, hai tay ra sức bẹo má Tiêu Thành Cương lắc trái lắc phải: “Lợi hại, lợi hại ... Cái mặt này có phúc thật, đi ỉa ra manh mối, giờ còn hỏi ra được chuyện trọng đại như thế, tiến bộ, tiến bộ rồi. Có phải vừa rồi mày lại đi ỉa không?”

“Không ...” Tiêu Thành Cương cười toét cả miệng, khi Giản Phàm quay vào trong gọi Quách Nguyên mới tỉnh ra: “Oa ca, Oa ca, vừa rồi anh nói xấu em đúng không?”

“Vớ vẩn, anh yêu mày chết đi được, ai nói xấu mày chứ?” Giản Phàm cười dài rồi tiến vào phòng trực ban.

Năm phút sau hai đội đặc cảnh áp giải bảy tên bảo an bị chùm mặt lên xe, lại lần nữa chuẩn bị đợi lệnh.

Giản Phàm không rảnh chào Tần Cao Phong nữa, mấy người chen lấn lên xe việt dã, ngay cả Trương Vân không nhà để về cũng tham gia, xe vừa khởi động, Giản Phàm đã nóng ruột gọi điện cho Dương Phong: “Anh Dương, phát hiện mới nhất đây, theo lời khai của đám bảo an, ngày 29, đội trưởng Chu Quản Hồ lái chiếc xe xám bạc về cứ điểm, theo như xác nhận, đúng là xe gây án của Hàn Công Lập ... Cái gì, phát hiện Chu Quản Hồ ở Hồi Phong Uyển, đã xác nhận rồi? ... Được tới ngay.”

Đặt điện thoại xuống, gặp ánh mắt khẩn trương của Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương, Giản Phàm yếu ớt nói: “Vừa mới tìm ra Chu Quản Hồ, manh mối đã bị chặt đứt.”

Hai người kia thất kinh đồng thanh: “Có nội gián à?”

“Không phải, chết trong chỗ ở của Khổng Tân Cường, trước khi cả chúng ta tới đây, tà môn, tiền chuộc chưa tới tay đã nội chiến?”

Giản Phàm cũng không hiểu nữa, khó khăn lắm hai đầu mới tìm ra manh mối, vậy mà đều xảy ra chuyện ngoài dự liệu.

Chương 196: Đêm trăng phá tập. (8)

“Người chết đúng là Chu Quản Hồ, nam, 37 tuổi, dân tộc Hán, từng làm nhân viên Cty Bình An ...”

Một pháp y áo trắng đưa khám nghiệm hiện trường cho Giản Phàm xem. Ngoài phòng đã lập tuyến cảnh giới, cảnh sát tăng ngoài đang giải tán hộ dân xung quanh, đây là căn hồ hai sảnh bốn phòng, mặt đất hỗn loạn, Dương Phong đang nói chuyện với phụ nữ trung niên, chắc là chủ nhà.

Nhiều năm không thấy hiện trường người chết, Giản Phàm cố áp cơn nhộn nhạo trong lòng, mặt hơi tái đi, còn chưa kịp thích ứng. Quách Nguyên cũng biết vấn đề của Giản Phàm nên hỏi thay: “Đây là hiện trường ẩu đả?”

“Đúng, dấu vết ẩu đả rất rõ ràng, người chết trải qua cuộc chiến đấu dữ dội, bị hung thủ nổ bốn phát súng ngực và bụng như thể trút hận ...” Pháp y chỉ người chết nằm trong vũng máu giữa phòng.

Dương Phong đi tới nói tiếp: “Phát hiện ra máu hai người, hung thủ cũng bị thương, theo chủ nhà nói, Khổng Tân Cường trả tiền thuê nhà nửa năm, ở đây từ tháng 4, đối chiếu camera và thời gian tử vong thì trưa nay hắn giết người xong bỏ đi, xe Chu Quản Hồ vẫn đỗ dưới lầu.”

Tiêu Thành Cương ngồi bên cạnh thi thể, đột nhiên phát biểu: “Người này từng luyện võ đả, hơn nữa thường xuyên rèn luyện, muốn hạ được hắn không dễ đâu.”

“Đúng, hắn từng làm lính mà ... Có điều Khổng Tân Cường khi trong tù cũng khai thác đá, không phải hạng vừa.” Dương Phong đưa ra lời giải thích hợp lý, lại nhìn Giản Phàm này giờ xem báo cáo kiểm nghiệm tới xuất thần, đi tới bên cạnh.

“Sao thế, trung tâm chúng tôi trực thuộc sở công an tỉnh, dùng pháp y của tỉnh đấy.”

“Xem cái này.” Giản Phàm chỉ cái va ly trên ghế sofa, bên trong từng cọc tiền, nhưng không phải tiền thật, giống tiền mẫu của ngân hàng, không phải NDT.

Pháp y giải thích: “Có vấn đề gì sao? Cái thứ này những cửa hiệu đồ chơi cũng bán, căn bản không phải là tiền.”

“Tôi đoán thế này, nghi phạm Khổng Tân Cường dụ chúng ta ra ngoại thành, còn hắn đã dọn dẹp xong hành trang chuẩn bị rời đi, đây là lúc tiền công theo giao hẹn được đưa tới, người giao tiền là Chu Quản Hồ.”

Dương Phong gật đầu, biết Giản Phàm luôn nhận định Khổng Tân Cường chỉ là kẻ được thuê bắt cóc không phải chủ mưu, nhưng hắn giữ thái độ hoài nghi nhất định.

“Va ly tiền đã mở ra, tình huống khi đó có thể là thế này, Khổng Tân Cường vui mừng mở va ly kiểm tra tiền, nhưng nhận ra không phải là tiền. Vừa quay lại một cái liền phát hiện Chu Quản Hồ chuẩn bị ra tay với mình, thế nên ném va ly đi, đá bay bàn trà, song hắn bị thương, lý giải vì sao bên ghế sofa có máu hung thủ ... Trong tình thế bị dồn vào chân tường, Khổng Tân Cường liều mạng đè nạt nhân xuống, đánh rơi tay cầm súng ... Giải thích cho vết va chạm ở sàn, tiếp đó là đánh Chu Quản Hồ tàn bạo, khi bị ngắt, liền lấy súng bắn bốn phát ... Tôi nói đúng không?”

“Đặc sắc hơn cả phim bom tấn.” Tiêu Thành Cương tặc lưỡi.

“Đồng chí, vì sao vũ khí do nạn nhân mang tới mà không phải hung thủ?” Pháp y thắc mắc.

“Vì khác với đạn chúng tôi phát hiện ở nơi hắn thủ súng, không thể nào lại tàng trữ hai khẩu súng.”

“Võ đoán quá.” Pháp y lắc đầu không tán đồng.

“Không hề võ đoán, nếu nghe thấy tiếng súng thì đã có người tới báo án, nhưng không ai phát hiện, chúng tỏ súng gắn nòng giảm thanh, như thế phù hợp với mục đích tới đây của Chu Quản Hồ là giết người bịt miệng.”

Quách Nguyên đề xuất ý kiến: “Chúng cùng một bọn cơ mà.”

“Đây là một tên tội phạm mới ra tù, được thuê bắt cóc, liệu chủ mưu đưa tiền cho hắn bỏ trốn có an toàn không? Tất nhiên không, giết cho gọn! Xem đi, vết đạn ở tường sau ghế sofa, hắn là bị Khổng Tân Cường phát hiện nâng tay lên khiến đạn đi chệch, nếu không Khổng Tân Cường nổ súng chơi à?”

Chuyện này không dám nói bừa, Dương Phong biết người này tà môn, không tranh cãi, chẳng may người ta nói đúng không phải tự chuốc nhục vào thân à, có chút chán nản: “Ba ngày vất vả, giờ manh mối đứt hết rồi, giao lại nơi này cho đội hiện trường xem có tìm ra được gì không, chúng ta về đội nghỉ ngơi thôi, mai hăng hay, ai cũng mệt rồi.”

“Chưa đứt.”

“Còn chưa?”

“Hắn khả năng bị thương rồi, tiếp tục điều tra bệnh viện, hiệu thuốc.” Đây là khả năng không phải quá cao, nhưng cũng đáng thử, nhất là thời điểm tranh thủ từng giây từng phút thế này.

“Vậy cũng phải đợi trời sáng.” Dương Phong nói.

“Tùy, chuyện đó giao anh xử lý, vẫn còn manh mối đấy.”

Giản Phàm coi như không ai khác tồn tại, gọi bộ đàm bảo Vương Kiên đưa người lên, ôm vai Dương Phong thì thầm vài câu, làm hắn trợn mắt, cuối cùng vẫn bị thuyết phục đuổi pháp y và nhân viên kiểm tra hiện trường ra ngoài.

Không lâu sau mấy đặc cảnh áo đen đưa một nghi phạm chùm đầu tới hiện trường, vừa vào trong đóng cửa lại, là Hoàng Văn Lương, kéo khăn chùm đầu ra, chưa thích ứng với ánh sáng đã bị kéo tới bên người chết, sợ ré lên, thiếu chút nữa đá ỉa tại chỗ.

“Mẹ nó, Tiểu Hoàng, mày không khai thật, 5 giờ chiều tin tức Trương Vân mới truyền đi, mà Chu Quản Hồ đã chết trước đó, vậy mà mày dám nói hắn bảo mày đưa người tới Ân Gia Bảo.”

Quách Nguyên, Tiêu Thành Cương vỡ lẽ, đây đúng là manh mối, chi tiết này chỉ có trí nhớ tỉ mỉ của Giản Phàm mới nhận ra.

“Mẹ nó, xử lý mày quá nhẹ rồi.” Tiêu Thành Cương vung tay tát một phát, đoán chừng nhớ lại cảnh tượng ở Ân Gia Bảo, đám đá không cần biết hậu quả.

Hiệu quả thị rất rõ, chỉ vài cú là Hoàng Văn Lương rít van xin: “Tôi nói, đừng đánh nữa, tôi nói ... Họ Ngô, hắn họ Ngô, Ngô Đích, Ngô Đích ... Tôi khai.”

“Cái gì? Ngô Đích?” Giản Phàm nghe cái

tên này thì giật nảy mình ngăn cản Tiêu Thành Cương: “Ngô Đích nào?”

“Cố vấn an ninh của chúng tôi, tên Ngô Đích

Cả Giản Phàm, Quách Nguyên và Tiêu Thành Cương đều sững sờ, Dương Phong nảy giờ vờ không biết gì, thấy phản ứng này hỏi: “Làm sao vậy?”

Một cố nhân, một ngôi sao hệ thống công an, không ai quên được cái tên đặc thù như vậy, e rằng rất ít người trùng tên với hắn, Giản Phàm lạnh lùng nói: “Cựu cảnh sát Ngô Đích, từng là khoa trưởng trên cục.”

“Đúng, đã nhả việc tới công ty chúng tôi làm cố vấn, thân tín của chủ tịch Thân.” Hoàng Văn Lương biết hôm nay không xong rồi, vội vàng phân rõ giới hạn, giờ lo thân, bất chấp hết.

“Nhả việc cái con mẹ mày, bị khai trừ, hắn là thứ cảnh sát bại hoại, cặn bã.” Tiêu Thành Cương tát bốp phát nữa.

Hoàng Văn Lương rồi rít phụ họa: “Vâng vâng, đó là thằng bại hoại, thằng bại hoại ạ.”

“Đi thôi.” Giản Phàm hít sâu một hơi ra hiệu rời hiện trường, nói với Dương Phong: “Báo cáo với chủ nhiệm đi, nếu thực sự là kẻ này, trình độ nghiệp vụ của hắn rất cao, vấn đề phức tạp rồi ... Mẹ nó, bảo sao mấy thằng lưu manh mà làm một vụ đẹp thế, mẹ nó, cái thứ âm hồn bất tán.”

“Anh có thù với hắn à?” Dương Phong nghe ra giọng điệu khác lạ của Giản Phàm.

Chuyện này không ai rõ hơn Tiêu Thành Cương, cười khùng khục: “Không có thù, chỉ có hận đoạt vợ thôi, hô hô hô. Oa ca, Oa ca, bảo sao hắn chơi anh vố đầu thế, anh chẳng oan đâu.”

Giản Phàm cười méo xẹo, e rằng lần này bị thằng ngốc nói trúng rồi, nếu là Ngô Đích dàn xếp vụ bắt cóc này thì kéo mình vào là rất hợp lý.

Màn đêm từng chút từng chút một bị xé nát, dần dần chỉ còn màu đen đặc trước bình minh.

Chương 197: Đêm trăng phá tập. (9)

Tiếng tin nhắn trong đêm tối và căn phòng im ắng nghe hết sức rõ ràng, Dương Hồng Hạnh mơ mơ hồ hồ mò di động dưới gối, là Giản Phàm, tức thì tỉnh quá nửa, mở ra thấy một câu rất chua: “Hạnh Nhi của anh, ngủ chưa?”

Đã 4 giờ 50 phút sáng rồi, Dương Hồng Hạnh bị tin nhắn này làm dở khóc dở cười, tỉnh nốt phần còn lại, đột nhiên lại mỉm cười, gửi tin kiểu này chứng tỏ anh ấy chẳng sao cả. Không những thế tâm tình còn tốt lắm, đồ đáng ghét, hại mình lo lắng suốt ngày.

Tỉnh rồi, hoàn toàn tỉnh rồi, ôm cái chăn ấm áp, môi mỉm cười, giống đa số cô gái đang yêu, đều có vài phần thần kinh, thường thường trong chi tiết hết sức bình thường cảm thụ được tâm tình đối phương. Cái tin nhắn quấy nhiễu không đúng giờ ấy chẳng làm cô phiền lòng, trong đêm dài cô đơn nhận một lời hỏi thăm như vậy, rất ấm áp hạnh phúc, cảm giác như khi mình nhớ anh ấy thì anh ấy cũng đang rất nhớ mình.

Vì thế không tốn thời gian nữa, Dương Hồng Hạnh tức thì gọi điện lại, nghe thấy cái giọng gian manh: “A lô ai đấy?”

Dương Hồng Hạnh cắn chặt răng để không cười ra tiếng, cô gắng làm ra vẻ tức giận: “Làm cái gì thế? Nửa đêm không cho người ta ngủ à?”

“Anh biết em đang trần trọc trong nhớ nhung, anh cũng đêm dài khó ngủ, hi hi, chúng ta đúng là tâm linh tương thông ...” Giản Phàm lúc nào cũng đùa cợt như thế.

“Hừ, để gặp rồi em xử lý anh.”

“A, xem ra nóng lòng muốn gặp anh lắm rồi phải không?” Giản Phàm tặc lưỡi mấy cái.

“Ai muốn gặp anh, mơ đi.” Dương Hồng Hạnh giọng mềm xuống, sự rụt rè của cô đã bị Giản Phàm cởi bỏ cùng quần áo rồi, giờ nghe giọng điệu này càng giống như sự khiêu khích.

Đương nhiên Giản Phàm càng giỏi khiêu khích, áp giọng xuống như đang đi ăn trộm: “Thực sự không muốn à, chúng ta mấy ngày không mơ rồi ... Em không muốn à?”

Đương Hồng Hạnh phì cười, "mơ" ở đây đại biểu cho cái gì đương nhiên là cô hiểu, cố ý nói: “Muốn, vậy thì anh bay tới về đi.”

Giản Phàm cười hăng hắc: “Anh bay về rồi, ngay trước cửa, mau mở cửa đi, lạnh chết mất.”

-“Cái gì?”

Đương Hồng Hạnh giật mình, vội vàng buộc áo choàng ngủ, đi dép lê len lén mở cửa phòng ngủ, rón rén đi ra cửa, nhìn qua lỗ mắt mèo cười phì, ngoài hành lang là Giản Phàm, chẳng ngờ mặc trang phục huấn luyện của đặc cảnh, lại còn đang làm mặt quỷ qua cái lỗ nhỏ.

Chẳng nghĩ gì cả, cô cửa mở ra, Giản Phàm lách người vào vừa định nói thì Đương Hồng Hạnh bịt lấy miệng, chỉ chỉ phòng ngủ mẹ. À, Giản Phàm nhớ ra, còn chưa phải con rể thực sự, thế là cả hai nhón chân như trộm đi qua phòng khách, cẩn thận khép cửa, cài vào, vừa mới xoay người thì nụ cười cứng đờ.

Chỉ có mấy giây thôi mà Giản Phàm đã cởi cả quần lẫn áo ném bừa bãi, chui vào trong cái chăn của cô rồi, lại còn như thể mình là chủ nhà vẫy tay gọi: “Mau, mau chui vào đi, đừng để bị lạnh.”

-“Anh đúng là không coi mình là người ngoài nhỉ.” Đương Hồng Hạnh nửa bực mình nửa buồn cười, nhưng mà chẳng ngại, chẳng qua là quen lắm không nói được nhẹ nhàng thôi.

“Đương nhiên không phải người ngoài, anh tiến vào trong lâu rồi.” Giản Phàm háy mắt nói một câu ẩn ý.

“Hừ, nhích vào trong ... Á ...”

Đương Hồng Hạnh vừa ngồi xuống bên giường liền bị một bàn tay chắc khỏe kéo tọt vào trong chăn, áo ngủ bị kéo ra, hai thân thể một ấm một lạnh dán vào nhau, Đương Hồng Hạnh như chạm phải điện kêu khẽ, tiếng kêu làm Giản Phàm kích thích mạnh, nóng ruột giục: “Mau mau, tranh thủ thời gian.”

Nói rồi không đợi cô phản ứng đã ra tay trước đưa tay cởi áo.

“Á, đồ đáng ghét, tranh thủ gì?” Dương Hồng Hạnh vừa thẹn vừa tức, cô có bao điều muốn hỏi đây, vừa về chưa thú tội đã muốn giở trò xấu, vừa đánh vừa nhéo, không cho y toại nguyện.

“Kêu khê thôi, mẹ nghe thấy giờ ...” Giản Phàm vừa đè tay Dương Hồng Hạnh vừa kéo quần cô, Dương Hồng Hạnh tuy nói nhỏ hơn, nhưng không chịu phối hợp, cứ lăn trái lăn phải né tránh, Giản Phàm uy hiếp: “Còn dám nhúc nhích anh gọi mẹ.”

Uy hiếp rất có tác dụng, Dương Hồng Hạnh tức tối trừng mắt lên, sợ tên mặt dày này hô thật, không ngờ vừa dừng chống cự, chân bị tách ra, chẳng có đạo đầu gì cả, đã thô bạo tiến thẳng vào, làm cô đau đớn “á” một tiếng: “Nhẹ thôi, đau chết đi, anh điên à?”

“Không điên không kích thích.”

“Á, ư ...”

Dương Hồng Hạnh mím chặt môi lắc đầu, quá bất ngờ không có chuẩn bị trước khiến cô không thoải mái lắm, hai chân co lên, năm ngón chân quíu lạp bầu chận đệm. Cùng với động tác của Giản Phàm, cảm giác khó chịu dần chuyển sang tê ngứa, toàn thân nóng dần, không kiềm chế được tiếng kêu phát ra từ cổ họng.

Đột nhiên Giản Phàm bế xốc Dương Hồng Hạnh lên, tức thì làm cô thành ngỗng trên, hai người ôm chặt lấy nhau, cái tư thế ôm siết lấy nhau thế này khiến tiếp xúc càng khăng khít. Dương Hồng Hạnh kích thích cực lớn, cũng giúp Giản Phàm cực kỳ thuận tiện, miệng tìm lấy miệng, tay tìm tới ngực, phía dưới nhấp nhè nhẹ, tấn công cả ba đường khiến Dương Hồng Hạnh dần dần nhiệt tình đáp lại, vươn hai cánh tay tựa ngó sen vòng qua cổ Giản Phàm, chiếc lưỡi vừa ướt át vừa ấm áp đưa ra cuốn lấy lưỡi Giản Phàm một cách nhiệt tình khao khát.

Đang lúc hơi thở cả hai càng lúc càng gấp gấp nặng nề, tình dục càng lúc càng dâng cao, ai ngờ đúng lúc ấy có tiếng gõ cửa cộc cộc làm cả hai thất kinh dừng mọi động tác, hai đôi mắt cách nhau gang tấc. Dương Hồng Hạnh tức giận béo má Giản Phàm, Giản Phàm đau mà không dám kêu.

Ngoài phòng mẹ vợ gõ cửa mấy cái: “Hạnh Nhi, làm sao thế? Mẹ nghe thấy tiếng con kêu, mơ à?”

“Không sao ạ, còn vừa dậy ... mẹ ngủ đi ạ.” Dương Hồng Hạnh bịt miệng Giản Phàm, sợ y nói, lớn tiếng đáp.

“Không ngủ được à? Để mẹ pha cho cốc trà an thần, uống rồi hãy ngủ.” Bà Đinh gõ cửa muốn vào.

Dương Hồng Hạnh cuống cả lên: “Mẹ, con ngủ dậy rồi, không muốn uống, mẹ đi ngủ đi.”

“Ừ, ngủ thêm được thì ngủ nữa đi, chuyện rồi sẽ đâu vào đó cả thôi ... Ài ..”

Tiếng bước chân đi xa dần, sau đó là tiếng đóng cửa, đợi hồi lâu không thấy có âm thanh nào nữa, hai người giữ nguyên tư thế. Dương Hồng Hạnh vươn tay ôm cổ Giản Phàm, kéo y xuống hôn nồng nhiệt, đang kích thích thì Giản Phàm lại rút ra, bực tức mắng: “Lúc không cho anh thì anh làm bữa, lúc cho rồi anh lại không làm nữa là sao?”

Nói xong tức giận nhéo một cái, Giản Phàm đau khổ giải thích: “Không phải tại anh, mẹ em gọi một cái làm anh sợ nhũn ra rồi ... Nãy anh gấp, giờ đến lượt em gấp à?”

Hừ, Dương Hồng Hạnh lờm một cái, vừa mới có chút cảm giác, toàn thân hết sức bứt rứt khó chịu, nằm nghiêng bên cạnh Giản Phàm có chút giận dỗi.

Giản Phàm nhìn mái tóc đen nhánh của Dương Hồng Hạnh xõa trên bờ vai trần trắng ngần, gò má hồng rục, cánh môi ươn ướt khẽ hôn má mình, không che dấu được khao khát chưa thỏa, nhân cơ hội thủ thỉ: “Hạnh Nhi, em giúp anh hôn chỗ đó, nó lập tức dựng lên.”

“Phì lưu manh.” Dương Hồng Hạnh mặt tức thì càng đỏ hơn, đánh Giản Phàm một cái: “Mơ đi.”

“Không phải vì muốn giúp em sao?” Giản Phàm nghiêng người sang, hôn cánh môi hồng tươi mềm mại, dụ dỗ nhiều lần rồi, cô chưa bao giờ làm việc đó chỉ hừ một tiếng không đáp, Giản Phàm vờ vươn vai muốn tắt đèn: “Vậy ngủ thôi, anh buồn ngủ rồi.”

Dương Hồng Hạnh bấm môi suy nghĩ, rút cuộc vén tóc, ngượng ngùng đưa đầu lưỡi hồng hào ra liếm thử mấy cái, sau đó hạ quyết chòm chần lên người, hé miệng anh đào nhỏ nhắn của cô, ngậm lấy thứ kia, tiếp đó Giản Phàm miêng mở tròn, dần

dần khép mắt rên hừ hừ thư thái, tay đưa xuống lùa vào tóc Hạnh Nhi đang tích cực giúp y khôi phục hùng phong.

Đêm lạnh phố dài, đèn cảnh sát nhấp nháy, có vở kịch lớn đang diễn ra.

Chương 198: Đêm trăng phá tập. (10)

Một nhà nghỉ nhỏ cùng một cái nhà kho ở khu Tiêm Thảo Bình đang diễn ra một cảnh giống ở Ân Gia Bảo, cùng là nơi giam giữ phi pháp quần chúng của công ty Bình An. Đó là thông tin moi ra được từ miệng đám bảo an, để đề phòng có biến, lãnh đạo cục công an khẩn cấp báo lên thành ủy, sau đó điều động hình cảnh, đặc cảnh, dân cảnh giải cứu toàn bộ quần chúng.

Vụ án cứu một người bẻ ngoặt sang hướng khác, xe cảnh sát hú còi vang lừng áp giải nghi phạm, xe cứu hộ, xe bus đưa đón quần chúng. Được sự cho phép của cục, lúc này phóng viên tất nhiên là như cá gặp nước, tha hồ tác nghiệp. Từ lúc phá cửa, trấn áp nghi phạm, giải cứu quần chúng, toàn bộ được ghi lại. Đương nhiên còn quay đặc tả hình ảnh lãnh đạo đích thân tới hiện trường, thể hiện quan điểm chấp pháp "chuyện quần chúng không cái nào là nhỏ".

Không ai chú ý trong khi cảnh sát tận tình biểu diễn, Giản Phàm chuẩn mắt, vì thời điểm này y xuất hiện với vai trò gì cũng không thích hợp, thế nên y chui vào chăn rồi ...

Không ai ngờ rằng trong một đêm xảy ra nhiều biến cố như vậy, ba đồn công an bố trí người mà chật kín, chi đội đặc cảnh vì giam người cũng chật kín, vấn đề lớn nhất bây giờ là thẩm vấn nghi phạm và tin tức tương quan.

Mệt, rất mệt, phòng kỹ thuật chi đội đặc cảnh, vì nhìn màn hình thời gian dài, ai nấy đều có chút cảm giác váng vất, cà phê đặc cũng không ngăn được mí mắt ngày càng nặng, có điều ai cũng biết, thời điểm tốt nhất phá vụ án bắt cóc là 72 giờ đầu tiên.

Mà quãng giờ vàng đó sắp qua đi.

Từ hai điểm giam giữ về chi đội, chủ nhiệm Điêu và Tần Cao Phong đi nhanh lên lầu, nhân viên kỹ thuật mặt đầy hưng phấn giải thích với hai vị lãnh đạo: "Đây là cuộc đối thoại cuối cùng giữa Giản Phàm và Sở Tú Nữ, sau khi tách giọng nói, chúng tôi nghe được loại âm thanh này."

Đoạn ghi âm vừa phát một cái, Tần Cao Phong nhận ra ngay: “Tiếng xe ba bánh nông dụng.”

“Đúng, điều đó phản ánh hoàn cảnh của con tin, chỉ là không xác định được đang di chuyển hay là nói chuyện ở nơi giam giữ.” Dương Phong nói ra phát hiện gân gà này, rạng sáng rồi, chuyện điều tra đành đợi tới sáng hẳn mới bắt đầu.

“Còn gì nữa không?” Chủ nhiệm Điều rõ ràng chưa hài lòng với manh mối quá mông lung đó.

“Thời gian này không thể kiểm tra bệnh viện, phòng khám, mối quan hệ xã hội của Chu Quản Hồ đang được làm rõ. Còn cả nghi phạm mới Ngô Đích, đối với người này, chưa có chứng cứ xác thực, triệu tập vô ích.” Dương Phong gặp khó, Ngô Đích này có cha là cán bộ cấp cao trên tỉnh, không dám đánh cở động rắn, nếu không xôi hỏng bỏng không hết.

Chủ nhiệm Điều nhìn quanh, đều là đôi mắt thức đêm tới đỏ kè, dáng vẻ muốn nghỉ ngơi không dám.

“Các đồng chí vất vả rồi.” Đã tới lúc cổ vũ tinh thần, chủ nhiệm Điều giọng lớn hơn vài phần: “Tôi vừa mới từ hiện trường giải cứu về, mặc dù chúng ta chưa tìm ra nghi phạm cuối cùng và con tin, nhưng trong hành động đêm qua, chúng ta đã giải cứu 94 quần chúng bị giam giữ trái phép, tìm ra nơi ẩn thân của Khổng Tân Cường và vụ án mạng ... Lãnh đạo cục khẳng định và tán dương công tác của chúng ta, cổ vũ chúng ta mau chóng kết án ... Tôi biết mọi người rất mệt, rất vất vả, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, cuộc đua nước rút cuối cùng sắp tới, tôi mở to mắt đợi nghi phạm rơi vào tay mọi người ...”

Vỗ tay, nhưng rất hời hợt, an bài trực ban xong, những người khác tranh thủ đi nghỉ, chủ nhiệm Điều ra hiệu Tần Cao Phong, Dương Phong ra ngoài: “Giản Phàm đâu, tôi còn tưởng cậu ấy về đây?”

“Anh ấy về ngủ rồi.” Dương Phong méo miệng đáp.

“Ngủ?” Chủ nhiệm Điều lên giọng, cơn giận chưa kịp bùng nổ thì chợt nhớ ra đó không phải cấp dưới của mình, hậm hực nói: “Không phải hôm qua nói trời sáng tìm ra nghi phạm à, tìm chưa ra mà cậu ta đã biến mất.”

“Chủ nhiệm Điều, khi anh không tin cậu ta thì lời cậu ta nói ra là chân lý, đợi khi anh tin rồi thì tám phần lời của cậu ta không đáng tin. Tiếp xúc nhiều anh sẽ quen thôi, tôi đoán chừng cậu ta nghiện chỉ huy rồi, nhưng ngại xuất hiện trước số đông cảnh sát, nên chuồn.” Tần Cao Phong rất hiểu Giản Phàm.

“Không được, Dương Phong, trời sáng phải tìm cho ra cậu ta ... Có muốn đi cũng phải đợi kết án, chúng ta nhiệt liệt tiến chân, đúng không?” Chủ nhiệm Điều kiểm lý do đường hoàng để tiếp tục dùng thứ bảo bối này.

Dương Phong kính lễ: “Vâng, xe của anh ấy có định vị, có thể tìm được bất kỳ lúc nào.”

“Tốt, cậu cũng đi nghỉ đi.” Chủ nhiệm Điều xua tay.

Dương Phong lui ra, thầm buồn cười, lúc Giản Phàm đi, hẳn giữ lại, khi đó Giản Phàm mặt hết sức nghiêm trọng nói phải đi làm một việc trọng yếu, không đi không được, còn tưởng y định ăn mảnh, muốn cấp cho y một đội, ai ngờ y nói chuyện trọng yếu là đi gặp bạn gái, cho y cả một đội làm gì?

Lý do này Dương Phong không tiện từ chối, đánh để Giản Phàm đi, về phòng kỹ thuật, đem tình hình mới nhất gửi tới một số di động.

Của Giản Phàm!

“Xem gì thế?” Giọng nói tiêu hồn từ vòng tay truyền ra, là Dương Hồng Hạnh.

“Tình hình mới nhất của vụ án, không có tiến triển gì.” Vừa trải qua một phen vận động kịch liệt, việc thì đã làm xong, nhưng các cô gái thích nhất sự âu yếm sau đó. Giản Phàm ném di động sang bên, vươn tay ôm tấm thân trần truồng ấm áp của Hạnh Nhi, nhìn khuôn mặt dưới ánh đèn chưa phai áng hồng, không nhìn được hôn chụt một cái.

“Hôm nay lên cơn thần kinh gì thế?” Dương Hồng Hạnh cười khe khẽ, vừa rồi được đền bù mấy ngày liền, rất thỏa mãn, toàn thân uể oải chẳng muốn vận động nữa.

“Hừ, anh thần dũng như thế, em lại nói thành thần kinh à?”

“Thần dũng á, vậy làm lần nữa xem.”

Giản Phàm trả đũa: “Đừng khích, có khích anh cũng không làm.”

Cái đôi này thích nhất là đấu khẩu với nhau, vừa lời qua tiếng lại vừa âu yếm vuốt ve, từ tâm tình chuyển dần sang hiện thực, Dương Hồng Hạnh tới giờ còn chưa biết chuyện gì: “Thành thật khai báo, hai ngày qua làm gì? Xảy ra chuyện gì, vì sao anh mặc bộ cảnh phục nát vế?”

“Hai ngày qua à, anh làm nhiều lắm, cơ bản là trừng ác dương thiện, nâng cao chính nghĩa, em không tin hỏi Thành Cương mà xem.”

“Thôi đi, mấy người các anh là một bọn, không đi hại người là may.”

“Không tin mai em xem tin tức đi, chồng em dẫn một đội đặc cảnh trực tiếp giải cứu quần chúng đi kiêu nại bị giam giữ, thật, không lừa em đâu ... Sao, có thấy tự hào và kiêu ngạo không?”

Giản Phàm đưa tay vuốt ve hai bầu vú mềm mềm trơn trơn, cảm giác rất tốt, ngón tay đùa nghịch núm vú như chiếc mào gà non, khiến thân thể của Hạnh Nhi run rẩy từng đợt không ngờ vừa nói tới đó tay bị đánh bật sang bên, Dương Hồng Hạnh lờm một cái bình phẩm: “Anh có bệnh à?”

Kỳ thực cũng thấy mình có bệnh, Giản Phàm thở dài lại kéo cô vào lòng, kể từ đầu tới đuôi vụ án, Dương Hồng Hạnh bị vụ án có vấn đề thu hút, thi thoảng lại hỏi thêm chi tiết, cuối cùng Giản Phàm hỏi vấn đề quan trọng nhất: “Hạnh Nhi này, tên Ngô Đích còn liên hệ gì với em không?”

Dương Hồng Hạnh thừa biết y mượn việc công làm chuyện tư: “Không được hỏi, em cũng không muốn trả lời ... Anh có dụng tâm bất lương, muốn hỏi thì khai báo hết tình sử của anh ra đã.”

Chương 199: Đêm trăng phá tập. (11)

“Nói linh tinh, em không thể đem vụ án và tình ái trộn lẫn làm một.” Giản Phàm đường đường chính nghĩa nói.

“Thôi đi, em thừa biết anh là loại gì.”

Dương Hồng Hạnh xoay người không thèm để ý, lại bị Giản Phàm kéo vào trong lòng, nhỏ nhẹ dỗ dành: “Em nói xem, có phải vì anh từng tính kế Ngô Đích, cuối cùng chúng ta ngủ chung chăn nằm chung gối, cho nên hẳn ghi hận trong lòng kéo anh vào vụ án không, nếu không anh không tìm ra động cơ người khác hại mình.”

Nhìn mặt Giản Phàm rất thành khẩn, không giống có mục đích khác, Dương Hồng Hạnh mới khẽ lắc đầu phủ định: “Không phải đâu.”

Giản Phàm ngạc nhiên: “Hả, sao em dám chắc thế?”

“Nếu là anh thì anh sẽ làm, nếu là anh ta, chắc chắn là không!” Dương Hồng Hạnh nói một câu làm Giản Phàm không vui, cô cười nhẹ vỗ má dỗi: “Trước kia hai nhà bọn em rất thân thiết, em biết anh ta từ nhỏ, cho nên hiểu người này phần nào.”

“Nói đi.” Thấy cô dừng lại, Giản Phàm giục.

“Anh ta 17 tuổi đã vào học viện hình cảnh, toàn tỉnh chỉ chọn 20 người, anh ta đỗ đầu, điểm này anh kém xa, mẹ anh kể, anh thường xếp đầu bảng tính ngược lên. Luận nhân phẩm, anh ta càng hơn đứt anh, ít nhất không bao giờ có chuyện tán tỉnh nữ nhân, gặp ai cũng yêu, bọn em quen nhau mười mấy năm anh ta không bao giờ nói một câu quá trớn, không như anh, miệng toàn lời lẽ lưu manh ... Luận gia thế, anh càng chẳng thể so được, ba năm trước cuối cùng anh ta chỉ bị phán án treo, coi như bằng không, cõi cảnh phục chẳng qua là thấy sĩ đồ vô vọng thôi.”

Giản Phàm hằm hừ, nghe ra được thiện cảm của Dương Hồng Hạnh với Ngô Đích không phải ít, xem ra không chỉ nam nhân mơ tới vợ người ta, cả nữ nhân cũng có điều bất mãn với người nằm bên cạnh. Giận rồi, không thèm nói nữa.

Dương Hồng Hạnh bóp mũi Giản Phàm: “Tổn thương rồi hả, em không muốn nói, là anh ép đấy nhé.”

“Hừ, anh có mặt Trường Thành, tim sắt thép, chịu được mọi đả kích và phỉ báng ... Thế thì anh không hiểu, em vẫn có cơ hội lựa chọn anh ta, vì sao cuối cùng ngủ với anh?” Giản Phàm đưa cái mặt trư ra, vạch trần lời Dương Hồng Hạnh.

“Loại gia đình giống nhà em trước kia, một đôi mỹ mãn tới mấy cũng mang sắc thái chính trị hoặc kinh tế. Cho nên em mới bảo anh ta sẽ không vì em mà chĩa mũi giáo vào anh đâu, không phải do cao thượng mà tính toán được mất. ngay cả là yêu em thì động cơ của anh ta không đơn thuần, nếu không đối xử với em đã chẳng lúc nào cũng bộ dạng quân tử khiêm nhường. Giả sử ngày đó bọn em có tới với nhau cũng sẽ vì chuyện cha em mà chia tay thôi ... Đó chính là đáp án, chỉ có một tên gốc mới thành thực đợi một nữ nhân đã là phượng hoàng rụng lông, không tiền không thế, lại còn có gánh nặng cha mẹ ...” Ánh mắt cháy bỏng của Dương Hồng Hạnh ngược nhìn Giản Phàm, chủ động đưa lên tìm kiếm môi y hôn một cái thật sâu, sau đó kề gò má láng mịn của mình bên tai y, khiêu khích: “Em không phải là muốn chọn anh, mà ngoài anh ra em không có lựa chọn khác.”

“Phượng hoàng rụng lông cũng là phượng hoàng ... Í, đâu có rụng, lông dài thế này, á á đau ...”

Giản Phàm kết thúc câu chuyện không vui bằng một câu nói đùa lưu manh, bị Dương Hồng Hạnh nhéo một cái, bất kể là bị thương, bất đắc dĩ hay là cảm động, hạnh phúc thì đều bị lời của Giản Phàm làm bay biến hết sạch rồi.

Trời dần sáng, Giản Phàm nằm trong lòng giai nhân, mệt thiếp đi rồi.

Cháo kê màu vàng, hành hoa xanh trắng trộn với rau giới tử thái sợi, bánh bao nóng vừa mới trong lồng ra, còn cả củ khoai tây còn bốc khói, có lẽ đã lâu rồi không ăn bữa sáng đơn giản như vậy, nhưng vì làm bằng đôi bàn tay của Hạnh Nhi, Giản Phàm ăn ngon lành: “Ngon quá, còn ngon hơn cả anh làm.”

Dương Hồng Hạnh phì cười, lời này rõ ràng là trái lương tâm rồi, cô cũng chỉ học làm việc nhà vài năm qua thôi, ngay cả so với mẹ mình còn thua xa, nói gì tới Giản Phàm: “Đừng nịnh, ăn

xong rồi nhanh chóng biến mất, đừng để mẹ em đi tập thể dục về gặp được thì em không biết ăn nói thế nào.”

“Hừ, thỏa mãn rồi là đuổi anh đi đấy hả?” Giản Phàm vừa lau bàu một câu thấy Dương Hồng Hạnh trừng mắt muốn lấy đũa làm vũ khí, tức thì cười nịnh làm cô không nổi giận được.

Mọi thứ đều rất mỹ mãn, chỉ có chút nuối tiếc nho nhỏ, Hạnh Nhi rất nghiêm túc, đặc biệt là mặc quần áo vào là càng nghiêm túc. Còn không à, mới sáng dậy ra mà đã quần dài áo sơ mi đàng hoàng, ở nhà cứ như chuẩn bị đi làm, lờm y một cái trách không đứng đắn, rồi lại vùi đầu ăn uống chẳng nói gì. Giản Phàm mắt đảo tròn, rồi bắt đầu: “Hạnh Nhi, chuyện anh vừa nói thế nào, em cùng anh tới chi đội đi, hôm nay anh định giăng lưới bắt người, cần rất nhiều nhân thủ, hơn nữa tính chất vụ án bây giờ thay đổi, chuyện dính líu tới vấn đề kinh tế, mà anh không hiểu. Cty An ninh Bình An lớn hơn Tân Thế Giới, hơn nữa kinh doanh lĩnh vực khác, Phú Sĩ Tiệp càng ghê gớm hơn, là công ty của Hoa kiều đến cả lãnh đạo tỉnh còn phải lấy lòng, sao mạo hiểm dính vào tội ác như vậy, chắc chắn do lợi ích, nhưng anh không mò ra liên quan ... Em đi với anh nhé?”

“Không đi, anh có bệnh còn muốn em bệnh theo à?” Dương Hồng Hạnh đoán chừng từ yêu sinh hận, oán giận nghề cảnh sát này, nói thế nào cũng không chịu.

“Gì mà bệnh, anh có lý do đầy đủ để ...”

“Lý do gì?” Dương Hồng Hạnh hứ một tiếng khinh bỉ: “Muốn làm anh hùng cứu mỹ nữ, còn là mỹ nữ tổng giám đốc chứ gì? Xì!”

“Em nói kìa, bên cạnh anh có một mỹ nữ rồi, còn cần gì nữa? Vụ án này anh nhất định phải làm hai năm rưỡi. Anh vất vả mấy năm mới có chút thành tựu ngày hôm nay, lạng lẽ phát tài kiếm tiền cưới vợ không trêu chọc vào ai vậy mà đụng phải chuyện này, dù là ai thì anh cũng phải giải quyết cái án họa bên cạnh, nếu không anh ăn ngủ không yên. Hơn nữa nếu Sở Tú Nữ bị giết, vậy không biết ai kế thừa Khấu trang, chẳng may người ta đuổi anh đi, anh bỏ ra hơn 40 vạn mua thiết bị với người ... A, liệu có liên quan tới mảnh đất đó không? Nhúng hơn 1000 vạn.” Giản Phàm đang nói đột nhiên ngắt ra, liên tưởng tới vụ án, có

điều nhất thời nghĩ không ra, lại thấy Dương Hồng Hạnh chẳng đáp lời, lại quay về chủ đề cũ: “Này, không giúp anh chút gì? Nghĩ cho kỹ đi, chẳng may anh cứu mỹ nữ về, người ta lấy thân báo đáp, còn kéo theo cả đồng của hồi môn, định lực của anh lại kém, em không lo à?”

“Càng tốt, đỡ nửa đêm có người gõ cửa.” Dương Hồng Hạnh cho một câu ghen luôn.

Cái thái độ này khiến Giản Phàm không dám ba hoa nữa, mơ hồ nhận ra sự phản cảm của Hạnh Nhi, có hơi hối hận vì nhắc tới chủ đề này, ăn xong súc miệng, nhìn cô lặng lẽ thu dọn bát đĩa không nói, đánh cán răng đóng cửa rời đi.

Giữa hai người từ lúc chính thức có thêm tầng quan hệ thân thể, tình cảm luôn ảm áp, cho dù nhắc tới Ngô Đích cũng không gây trở ngại gì. Có điều khi Giản Phàm ra sức mời tới giúp liền làm Dương Hồng Hạnh khó chịu, không muốn tiếp xúc với nghề nghiệp từng là lý tưởng cuộc đời của mình nữa, hơn nữa tiềm thức đối với nữ nhân quanh Giản Phàm, dù có tầng quản hệ kia không, cô đều phản cảm. Giản Phàm càng kiên quyết muốn cứu người, càng khiến cô phản cảm.

Chương 200: Chỉ có đồng lòng. (1)

Người đi rồi, chần chệm trong phòng đã gấp chỉnh tề, Dương Hồng Hạnh thu dọn bát đĩa thì dừng lại, không biết vì sao nhìn Giản Phàm rời đi, lòng lo lắng, lời tình tứ lần vụ án vẫn rõ bên tai, giây phút mê mẩn vẫn để lại dư âm trong thân thể ... Vậy mà tích tắc ... chẳng lẽ vì khúc mắc trong lòng mình, khiến anh ấy thất vọng?

Sử Tú Nữ và anh ấy chắc chắn không có gì, nếu không anh ấy chẳng thản nhiên như thế, Dương Hồng Hạnh phán đoán, nhớ lại Giản Phàm ra sức thêm dầu thêm mỡ nói nữ nhân đó không mẹ không cha cô độc, bị mẹ kế mưu mô chiếm gia sản, bị người ta bắt cóc ra sao ... Cô gái đáng thương như vậy, mình còn chấp nhặt cái gì, vội vàng cởi tạp dề khoác áo đuổi theo, sợ Giản Phàm đã đi, còn lấy di động bấm số.

Không nhận máy, Dương Hồng Hạnh hơi hoảng, hối hận, anh ấy giận mình rồi sao?

Đợi Dương Hồng Hạnh chạy xuống lầu há hốc mồm, một chiếc xe việt dã cảnh sát đỗ ngay ở lối ra, cửa xe để mở, Giản Phàm đang cười rất đắc ý ... Dương Hồng Hạnh vốn lo sợ, không ngờ trúng gian kế, căn môi đứng đó không nói không rằng.

Xe sau đợi sốt ruột có cái đầu húi cua thò ra gọi: “Tiền bối, đi mau, chủ nhiệm giục mấy lần rồi.”

“Gọi cái rắm, đây là việc phải thông thả, gấp có tác dụng gì?” Giản Phàm thò đầu lại cái kính chữ.

Dương Hồng Hạnh ngạc nhiên nhìn viên đặc cảnh bị Giản Phàm mắng cho thụt đầu vào, ngồi im không dám ho he gì nữa. Í, làm sao cảnh sát thật lại sợ cảnh sát giả? Hơn nữa nhìn trang phục kia còn là đặc cảnh chứ không phải là hiệp cảnh hay dân cảnh đâu.

Cô đang ngạc nhiên thì Giản Phàm nhe răng cười, ân cần: “Xin mời, em là của anh, không có em, anh làm mất hứng ... Nào, vợ, nể mặt anh cái.”

Dương Hồng Hạnh không vui, nhưng vì câu cuối cùng mà vẫn lên xe, xem lên đường làm Vương Kiên thở phào, báo cáo bắt đầu về đội. Trên xe Giản Phàm bật cái thứ âm nhạc chẳng ra thể loại gì, Dương Hồng Hạnh vẫn có chút bất mãn: “Oai quá nhỉ, được chi đội tăng bốc lên là quên chuyện cũ rồi à?”

“Sống không thể nhìn mãi về quá khứ, phải nhìn hiện tại và tương lai, đúng không? Hơn nữa nguy cơ đồng thời cũng là cơ hội, năm xưa rất nhiều người không hiểu vì sao anh bỏ đi, nhưng giờ chẳng phải rất nhiều người hâm mộ anh năm xưa bỏ đi đấy sao? Anh tin em lý giải.”

“Em lý giải.” Dương Hồng Hạnh có gu âm nhạc cực cao, không chịu nổi thứ nhạc thị trường chất chúa, tắt đi: “Có điều em vẫn phản cảm.”

“Phản cảm với anh sao?”

“Không, em phản cảm những kẻ dẫn anh vào loại chuyện này.” Dương Hồng Hạnh nắm chặt tay: “Khi họ cần tới anh thì nịnh nọt hết cỡ, không cần nữa thì ném sang bên, bao lần như thế, anh quên sao, trước kia anh còn trong thể chế thì chịu đi, giờ anh cởi cảnh phục rồi, họ còn không biết xấu hổ mà kéo anh vào.”

“Lần này là anh tự nguyện đấy.” Giản Phàm cười toét miệng giải thích.

“Thế nên em mới nói anh có bệnh.”

“Ài, lát nữa trước mặt người ta đừng đả kích anh, giờ anh chỉ huy mấy đội đấy.” Giản Phàm nhăn nhó cầu xin.

“Xem ra bệnh của anh nặng lắm rồi.”

Dương Hồng Hạnh quay đầu sang bên, không thèm nói nữa, thấy trên bản điều khiển có tập tài liệu, cầm lấy quay đầu sang bên ngồi xem, Giản Phàm nhìn qua gương chiếu hậu mỉm cười.

Về tới chi đội gặp Trương Vân dậy sớm đi dạo trong sân, Giản Phàm để hai cô gái lại giao lưu với nhau, vấn đề kinh tế của Tân Thế Giới để Trương Vân giải thích tốt hơn xem tài liệu. Khi Giản Phàm cùng Vương Kiên chạy lên phòng hội nghị thì đã bắt đầu rồi, chủ nhiệm Điều và Tần Cao Phong đều thoảng chút bực mình, may không phải người trong biên chế, nếu không thế nào cũng ăn chửi rất tai.

Cũng chỉ là hợp thôi mà, nghe báo cáo tổng hợp vụ án, phát biểu mấy câu không đau không ngứa, có quái gì đâu mà làm ra vẻ nghiêm trọng, điều duy nhất có giá trị là căn cứ vào dấu máu và viên đạn ghim trên tường xác nhận hung thủ bị đạn bắn thương, còn kiểm tra ra là vũ khí gắn nòng giảm thanh, cục công an cao độ chú ý, lệnh bất chấp mọi giá phải tìm ra hung thủ.

Với công an mà nói, vụ án nổ súng còn nghiêm trọng hơn cả tính mạng con tin, một khẩu súng lắp nòng giảm thanh có thể gây ra bao nhiêu vụ án mạng không ai dám nói chắc.

Dương Phong cả đêm không ngủ, liệt kê những điểm chính trong công tác hôm nay. Giản Phàm xem qua không dị nghị gì, đầu tiên là các đơn vị phối hợp điều tra bệnh viện, trạm y tế, nhà thuốc, camera giám sát các chốt giao thông không phát hiện Khổng Tân Cường rời thành phố, vậy hẳn vẫn ở Đại Nguyên.

Nhóm hai là Tần Cao Phong, chủ nhiệm Điều lý lý do quân chúng bị giam giữ phi pháp chính diện tiếp xúc với Cty Bình An, bao nhiêu manh mối chĩa vào đó, nói công ty này không có vấn đề, ma nó tin, nếu không phải là công ty lớn có quan hệ với chính phủ thì đã trực tiếp bắt luôn tổng giám đốc về nói chuyện rồi.

Thứ ba là phân phối tới các đội trưởng điều tra hơn 40 nghi phạm bị giam giữ, đây là việc cực kỳ hao phí công sức lẫn tinh thần, nghi phạm nhiều, sàng lọc thông tin càng mệt.

Chủ nhiệm Điều di chuyển ánh mắt về phía Giản Phàm, bao nhiêu manh mối do y tìm ra, giờ tiếng nói của y đủ sức nặng, không coi trọng không được: “Giản Phàm, cậu muốn nắm đội nào, thoải mái chọn.”

“Chủ nhiệm Điều, đội trưởng Tần, tôi có ý nghĩ mới, không biết nên nói không?” Giản Phàm khiêm tốn rất giả tạo.

Chủ nhiệm Điều không ngờ đùa một câu: “Chà, về gặp bạn gái liền có linh cảm ngay à?”

Nói đi.”

Phòng hội nghị cười nghiêng ngả, Giản Phàm mặt dày như Trương Thành chẳng chối, đưa tay áp tiếng cười xuống: “Các vị, căn cứ vào tình hình mới nhất, tôi nghĩ tới một khả năng, đó là

con tin còn sống, chúng ta có thể giải quyết vụ án này một cách hoàn mỹ.”

Ồ! Cái này làm cả phòng hội nghị tức thì hứng thú hẳn, đây là chuyện tất nhiên là ai cũng mong đợi, bất kể là đứng ở góc độ nào, chủ nhiệm Điều không cười nữa, thúc giục: “Nói mau, nói mau.”

“Thứ nhất tới giờ vụ án này không phải vì tiền chuộc, hẳn là không ai dị nghị gì nữa chứ. Thứ hai, trong thời gian ngắn như vậy, bọn chúng chưa dám có hành động gì rõ ràng tránh lọt vào tầm ngắm nên tôi nghĩ bọn chúng chưa đạt được mục đích, khả năng cao giữ người sống. Thứ ba vụ án này chia làm ba tầng, đầu tiên là dẫn họa lên người tôi, sau đó là bốn quân cờ xui xẻo đã bị chúng ta bắt, bước cuối là giết Khổng Tân Cường khiến vụ án này mãi mãi trong bóng tối. Nhưng giờ kế hoạch không đi đúng hướng, bọn chúng không những không kịp sửa chữa mà sự thế ngày càng lớn, người thông minh đều không dám có chút dính líu tới con tin nữa ... Con tin chết bọn chúng càng nguy ngập. Thứ tư bắt cóc giam giữ con tin thì càng ít người biết càng tốt, với thân phận Chu Quản Hồ, tôi nghĩ hẳn chính là người chấp hành, căn cứ vào quãng thời gian hẳn biến mất là khi vụ án xảy ra, khả năng hẳn là người trông coi con tin, thậm chí chỉ có mình hẳn làm việc này, người khác không biết. Cho nên tôi cho rằng khả năng con tin còn sống là rất cao, cực kỳ cao.” Giản Phàm nói một câu chắc nịch.

Mọi người nghiền ngẫm, điều tra khó ở chỗ này, nghe có vẻ hợp lý, đôi khi sai lè, nghe vô lý, đôi khi lại trúng đích, nên không ai dám phụ họa bừa, chủ nhiệm Điều hỏi thẳng: “Vậy cậu muốn làm gì?”

Chương 201: Chỉ có đồng lòng. (2)

“Chĩa thẳng vào chỗ yếu hại, phải tìm con tin ... Từ hành tung liên quan tới Chu Quản Hồ mò ra, điểm này không khó, đồng thời căn cứ vào quan hệ xã hội của hắn, điều tra nơi có khả năng ẩn thân, âm thanh tổ trưởng Dương tách ra được nói không chừng có liên quan ... Tôi kiến nghị lập một đội, tập trung truy tìm con tin.” Giản Phàm nói rất hùng hồn, có khí thế chỉ đội trưởng.

“Vậy cậu cần bao nhiêu lực lượng?” Chủ nhiệm Điều gặp khó rồi, chuyện này phải huy động lực lượng cực lớn.

“Ít nhất vài trăm, hơn nghìn tốt nhất.” Giản Phàm quả nhiên hễ lên tiếng là làm người ta giật mình, đã thế còn bổ sung: “Càng nhiều càng tốt.”

Lần này trừ chủ nhiệm Điều ra thì ai cũng cắn môi nén cười, vị này khẩu khí lớn quá, đem hết chỉ đội đặc cảnh giao cho y còn chưa đủ.

“Không có khả năng, chúng tôi lập ba đội điều tra đã cần đơn vị anh em ủng hộ rồi, nếu cậu không tham gia vào ba hướng điều tra kể trên, tôi chỉ có thể điều thêm cho cậu một tổ 7 người. Đang trong kỳ Quốc Khánh, còn phải phụ trách trị an các khu vực, không thể nào vì một con tin mà điều động lực lượng cảnh sát toàn thành phố ... Hơn nữa tung tích con tin quá mờ lung. Thế nên cần tập trung vào nghi phạm Khổng Tân Cường mà chúng ta đã có đủ thời gian tìm hiểu thì hơn.” Chủ nhiệm Điều uyển chuyển khuyên.

“Vậy cho tôi chọn thêm 3 người nữa được không?” Giản Phàm không ngờ giảm giá chóng mặt.

Chủ nhiệm Điều ngạc nhiên: “Được, tùy cậu chọn, cậu muốn ai?”

“Thương Đại Nha và hai cảnh sát phân cục ba.”

Tần Cao Phong nghe một cái liền nhú mày, mơ hồ đoán được tên này muốn làm gì, lại muốn chơi hiểm đây.

Giản Phàm ra sức thuyết phục: “Bọn họ là cảnh sát, hãn lương tri tối thiểu vẫn còn. Huống hồ rõ là họ vốn không liên quan tới chuyện này, chỉ chấp hành mệnh lệnh bên trên, giờ là thời khắc sinh tử, cho họ cơ hội, tôi nghĩ họ sẽ dốc hết sức. Hơn nữa tôn chỉ của chúng ta là trị bình cứu người cơ mà, vì sao không cho họ cơ hội, đều là anh em chiến hữu của chúng ta cả đúng không?”

Làm dụng công quyền có thể lớn có thể nhỏ, đám đồng nghiệp cảm thán, có chút tiếc nuối, giờ phân cục trưởng phân cục ba bị lấy cơ lên cục thành phố báo cáo để bí mật khống chế, sơ bộ xác định chính ông ta ra lệnh, hai người kia không may thôi. Chủ nhiệm Điều thấy gần 8 giờ rồi, vừa từ chối cung cấp lực lượng cho Giản Phàm, không thể bác cả yêu cầu này, vỗ bàn quyết định luôn: “Cứ làm thế, vậy là bốn đội cùng hành động.”

Tiếng két ê răng kéo dài, cửa sắt mở ra, một đám cảnh sát áo đen mũ sắt đứng sau một vị mặc đồ huấn luyện, tóc ngắn, gương mặt đường nét rắn rỏi, mặt seọ hung dữ cùng ánh mắt hết sức có thần.

“Vi Hải Xuân, Hậu Ứng Quân, ra ngoài.”

Hai vị kia mặc cảnh phục, có lẽ cả đêm không ngủ, mắt đầy tơ máu, cúi đầu lễ bước ra ngoài. Vi Hải Xuân là khoa trưởng trị an phân cục ba, tuổi chừng tứ tuần, khá cao lớn, Hậu Ứng Quân thì gầy gò nhỏ thó như khỉ, nghe đâu là thân thích của phân cục trưởng, cả hai không biết lai lịch Giản Phàm còn tưởng là đưa đi đâu thăm vấn, đứng đó có chút co ro rúm ró.

Giản Phàm phát tay một cái, toàn bộ những người khác lui ra, lập thành vòng tròn, ngăn cản người khác tới gần, giữ khoảng cách đủ ba người nói chuyện riêng, giọng điệu thông cảm: “Vấn đề của các anh không lớn, hãn là phân cục trưởng gọi điện an bài hả?”

Cả hai giật mình, không biết có nên phụ họa với câu này hay không.

“Có điều vấn đề cũng không nhẹ, vì bất kể xảy ra chuyện gì, các anh cũng phải gánh thay cho phân cục trưởng.”

Vi Hải Quân miệng đặng đặng, vẫn không đáp, tra đi, dù sao chỉ chấp hành nhiệm trái quy định, không tạo thành sự cố trọng

đại, làm sao nào, cởi cảnh phục ra là xong.

“Tôi không hứng thú biết các anh làm gì, tôi chỉ hứng thú với con tin bị bắt cóc, còn cả người này, các anh biết không?” Giản Phàm đưa ảnh Chu Quản Hồ ra, hai người kia đều lắc đầu: “Chi đội muốn cho các anh một cơ hội, phái tôi tới hỏi, các anh có muốn lập công chuộc tội không, nói không chừng chỉ xử phạt nội bộ.”

Hậu Ứng Quân sáng mắt nhìn đồng nghiệp, Vi Hải Xuân có vẻ dứt khoát hơn, đáp nhanh gọn: “Muốn, hỏi đi ... Biết chúng tôi sẽ nói.”

“Các anh không biết đâu.” Giản Phàm lắc đầu: “Rất đơn giản, người này là Chu Quản Hồ, nghi phạm số một, từ khi xảy ra vụ án luôn ẩn ở vị trí không rõ, nhiệm vụ của các anh là vận dụng toàn bộ lực lượng có trong tay, tìm một chiếc xe màu xám bạc đầu viên đạn và tung tích tên này, đương nhiên chúng tôi sẽ hiệp trợ thông tin.”

“Được.” Cả hai kích động, đúng là nhiệm vụ đơn giản.

Giản Phàm cầm cái túi, trả lại phù hiệu, ví tiền, điện thoại cho hai người: “Chuyện của các anh hiện giờ đang tạm áp xuống, tôi hi vọng các anh điều động lực lượng trong phạm vi quản lý phân cục ba, tra tin tức tôi muốn tìm, tôi muốn kết quả, các anh càng cần tranh thủ kết quả tốt. Đi đi, liên hệ qua điện thoại, tôi sẽ thông tin chi tiết.”

Hai người kia gật mạnh đầu rời đi, vốn mang chút nghi ngờ, khi rời khỏi cổng chi đội, mừng tới không dám tin, cảm giác như từ chỗ chết trở về, vội vàng rút điện thoại liên tục gọi điện ...

Ktx chi đội, Thương Đại Nha vừa mới thức dậy, thấy Giản Phàm tức thì than vãn, nói mình như bị giam lỏng, cái nơi quỷ quái này không gái không rượu chán chết người.

Giản Phàm cười lừa gạt tên này: “Vội cái gì, không phải tới tiền anh đây à, Lão Thương, anh phát rồi, Phương Hữu Tín và hai máy trên thủ hạ bị bắt, thành nam sau này là của anh, tối qua giữ anh ở đây là để đảm bảo an toàn thôi, giờ anh nghênh ngang mà đi không ai quản ... Thế nào, người anh em này đủ nghĩa khí chứ?”

“Ha ha, không còn gì để nói nữa rồi, sau này thành nam là của anh em ta ... Ha ha ha.” Thương Đại Nha vái dài, tưởng bị bắt lần nữa, ai dè vẫn thoát ngon lành, cười không khép miệng lại được.

“Còn có chuyện nhờ anh đây, càng nhanh càng tốt.” Giản Phàm đưa ảnh xe và hình Chu Quán Hồ: “Đây là tên thân tín của Phương Hữu Tín, anh thả hết đám thủ hạ ra, đào nó ra cho tôi ... Lão Thương, tôi nói rõ luôn nhé, chuyện này với anh mà nói như trở bàn tay, tôi lại không làm nổi, anh giúp tôi, chúng ta coi như không ai nợ ai nữa, nam thành về sau tôi không tới, anh kiếm tiền vất vả là của anh hết, anh mà muốn chia cho tôi, tôi trở mặt.”

Thương Đại Nha nghe câu khẳng khái này mà cay mắt, vụ giao dịch này quá lãi, võ ngực tự tin hơn cảnh sát: “Yên tâm, chỉ tìm người mới xe thôi mà, trộm người với xe cũng được, chúng chui vào hang chuột tôi cũng moi ra.”

Giản Phàm cười vui vẻ khoác vai Thương Đại Nha rời chi đội, lại là Đường Đại Đầu nhe răng đứng bên cửa đội, hai người này tính khí cực kỳ hợp khẩu vị, choàng vai bả cổ cười ha hả.

Các quân cờ vậy là đã vào vị trí cả rồi, Giản Phàm càng bận rộn, không chậm trễ giây phút nào, dẫn đội bảy người rời chi đội, đội này ra ngoài một phát là đem ảnh người và xe đem đi in mấy trăm bản. Hạnh Nhi cũng bị đem trưng dụng, lái xe cho Giản Phàm, mà Giản Phàm thì khoanh vùng trên bản đồ. Trương Vân thì an bài Thực Thượng Khẩu trang chuẩn bị cơm hộp, lừa cả Giang Nghĩa Hòa và Trần Thập Toàn tới. Đội khi tới được đường Vương Thôn nơi chiếc xe nghi phạm xuất hiện đầu tiên ở Ân Gia Bảo, Trương Vân và Dương Hồng Hạnh sững sốt, ở điểm dừng xe có mười mấy chiếc xe đỗ, còn liên tục có xe đi tới, cả đám tụ tập quanh Vi Hải Xuân và Hậu Ứng Quân nói cười, tụ tập tới mấy chục người rồi, những người này các loại sắc phục khác nhau từ trị an cho tới hiệp cảnh đều đủ.

Chương 202: Nay đã khác xưa rồi. (1)

Hai cô gái ngồi trên xe chứng kiến cảnh tượng trước mắt mà không dám tin, cũng không hiểu chuyện gì, nhưng xe đặc cảnh phía sau càng kinh ngạc, Giản Phàm vừa xuống xe bị Vương Kiên bám lấy, chàng trai này đã bao giờ thấy một thế trận lớn như thế, chỉ dám đông: “Tiền bối, toàn, toàn người của ta đây à?”

“Mới chỉ là mở đầu thôi, phát ảnh đi, nhanh chân chút.”

Giản Phàm đá đít an bài mấy đặc cảnh đi phát ảnh, đám Vi Hải Xuân mặc cảnh phục tất nhiên dễ thấy nhất, tuy vậy không phải là lực lượng mà y đặt lòng tin vào, những người này chỉ có một vai trò là kiểm chế một lực lượng khác? Là ai? Rất nhanh Giản Phàm thấy đám anh em quen thuộc, từ Sỏa Trụ, Xa Loa Tử, Tôn Nhị Dũng, Mơ Hồ, lực lượng cũ của Thịnh Đường không thiếu một ai, đã thế dẫn theo đám đông, ngồi chồm hồm bên đường vun lá rụng nướng khoai lang, thấy Giản Phàm cả đám rối rít vẫy tay gọi, thân thiết hết mức.

Đợi khi Thương Đại Nha dẫn mấy chục lưu manh xuất hiện thì không khác gì đại hội võ lâm, nhốn nhốn nháo nháo khiến người đi đường đều phải rẽ lối khác. Hàng quán xung quanh không ít đóng cửa, tiếng nói cười chửi bới vang vả một khu, chấp tay nhau chào hỏi kiểu giang hồ cũng có, thù hận nhìn nhau cũng có, phân chia rõ ranh giới không đúng cùng nhau cũng có, nếu không phải có không ít bóng dáng cảnh sát tụ tập một chỗ, có lẽ nổ ra xung đột rồi.

Giản Phàm lúc này đang cùng một đám người cầm đầu xúm quanh tám bản đồ, phân chia khu vực phụ trách cùng với phương thức liên lạc. Bác Giang và Trần Thập Toàn đều ở trung tâm chỉ huy phụ trách điều phối từng nhóm, an bài gần xong thì Hoàng Thiên Dã dẫn gần trăm người, toàn bộ là nhân viên giao hàng mặc áo jacket vàng, không khác gì một đội ngũ du hành, thế là cả quãng đường dài mấy trăm mét, bị họ chiếm hết ...

Trương Vân vốn giao trách nhiệm nghiên cứu tài liệu kinh tế, thế nhưng này giờ không đọc được chữ nào, cứ tròn mắt nhìn đội ngũ càng lúc càng đông đảo, không hiểu nổi từ đâu mà ra, quay sang Dương Hồng Hạnh, giọng cực kỳ sùng bái xen lẫn hâm mộ: “Hồng Hạnh, bạn trai của cô thật lợi hại, còn ghê gớm hơn cả trùm XHĐ nữa.”

“Ôi! Tôi lại hi vọng anh ấy đừng lợi hại như thế.” Dương Hồng Hạnh nhìn ra được đám người đó thuộc thành phần thế nào, ai hâm mộ thì mặc chứ cô chỉ thấy lo thôi, nhưng định mệnh an bài đời này cô giống cô giáo Mai, lo không hết rồi.

Thời gian chậm chậm trôi về phía trước, tám lưới lớn bình thường nhìn không thấy, sờ không được đang chậm chậm trải ra.

Trong phòng kỹ thuật chi đội, điều phối tiến độ điều tra các đội, thi thoảng liên lạc với hiện trường, đa phần là hết thủy bình thường, không phát hiện, hơn một nghìn cảnh sát điều tra một người và một cái xe trong thành phố vài trăm vạn người, chẳng ai dám khát vọng kỳ tích, chỉ mong phát hiện manh mối gì đó để kết thúc vụ án dày vò người ta này.

Dương Phong đi qua đi lại, nhìn thời gian đã hơn 10 giờ, tay chống cằm nhìn các kỹ thuật viên men theo tuyến đường trích xuất camera giao thông, bắt lấy những hình ảnh chỉ vài giây, nhưng vì vài giây này có thể phải tốn vài tiếng.

Khó, tiến độ chậm chạp, muốn nhanh trừ vận may ra không có gì để dựa vào.

Tiếng bước chân gáp gáp vang lên.

Dương Phong quay đầu lại thấy chủ nhiệm Điêu, chi đội trưởng và đội trưởng Tần đi vào, vội vàng bước tới đón, chủ nhiệm Điêu hỏi gáp: “Có tin tức gì chưa?”

“Vẫn chưa ạ.”

“Vậy thẩm vấn thế nào?” Chủ nhiệm Điêu mới hai tiếng đã sốt ruột, hai ngày qua bắt mấy chục tên bảo an, Lão Mạnh thẩm vấn suốt đêm rồi, lửa gạt dọa dẫm chắc phải có gì đó chứ.

“Hiềm nghi quá nhiều, nhưng đại đa số làm theo lệnh, lời khai trùng hợp nhất thời khó sàng lọc ra thông tin hữu ích.” Dương Phong lại lắc đầu làm ba vị lãnh đạo thất vọng.

“Thế còn Giản Phàm?”

“Cũng chưa có gì, khu vực điều tra từ đường Vương Thôn tới sân bay tới mười mấy km, anh ta chỉ có vài người thôi, không hi vọng gì.” Dương Phong đánh giá khách quan, có thể coi là nói đỡ Giản Phàm.

“Nhầm rồi, đội của cậu ta mới là lực lượng đông đảo nhất đấy, có khi phát hiện ra gì đó sớm nhất là từ đội này.” Tần Cao Phong khẽ mỉm cười.

Cái này Dương Phong không dám bình luận bừa, không rõ Tần Cao Phong nói thế ý gì.

Tiếp đó chủ nhiệm Điều kéo Dương Phong sang bên, nhỏ giọng an bài tạm thời phong tỏa sự kiện hôm qua, nghe nói thành ủy chuyên môn phái bí thư Ngũ toàn quyền xử lý vụ này. Cty an ninh Bình An đó dính líu tới lực lượng trên tỉnh, rất nhiều cú điện thoại gọi xuống, lấy lý do đề phòng sự thể lan rộng gây hậu quả khó lường, tạm thời phải áp xuống. ngay cả đài truyền hình cũng không được phát tin, cục công an lấy bất biến ứng phó vạn biến, bất kỳ phương diện nào truy hỏi đều trả lời: Vụ án đang trong quá trình điều tra.

Ba vị lãnh đạo vừa đi, Dương Phong gọi cho Giản Phàm thì máy bận, dùng bộ đàm liên hệ với Vương Kiên, không có phát hiện gì, nhớ tới lời Tần Cao Phong, uyển chuyển nói: “Đội cậu có đủ nhân thủ không? Nếu thiếu tôi điều động thêm.”

“Không cần đâu tổ trưởng Dương, chỗ chúng tôi có mấy trăm người rồi, sắp tới một nghìn, chúng tôi đang không điều động hết đây ...”

Bên kia rối rít từ chối làm Dương Phong ngạc nhiên không thôi, vội vàng truy hỏi mới cứng lưỡi, chẳng trách Giản Phàm chỉ cần ba người kia.

“Lão Đường, anh dẫn người từ nhà máy TV tới phía bắc, các quán cơm, trạm gas, cửa hiệu, đừng bỏ sót cái nào.”

“Khoa trưởng Vi, các anh tập trung vùng bến xe khách phía nam, khu vực 3 km này cực kỳ quan trọng, trông cậy vào anh, có gì liên hệ trực tiếp Bác Giang.”

“Lão Thương, mấy cái nhà trồng rau, lò gạch, hầm rượu, kho hàng này là địa điểm có khả năng cao, xin nhờ anh, đây là số

điện thoại của sư phụ tôi, chú Trần Thập Toàn.”

“Lão tam, mày đưa lực lượng giao hàng của mày tới các quán ven đường, đừng keo kiệt, ai cung cấp được thông tin thì dúi cho họ vài đồng.”

“Nhị Dũng, Sỏa Trụ, từ đường sắt tới trường võ thuật này là của các anh, chỉ có các anh mới nói chuyện được ở nơi này, người ngoài chịu rồi.”

Giản Phàm gọi điện thoại cho từng người an bài công tác tìm kiếm, đặc cảnh thì vẫn ở trên xe, dùng làm lực lượng dự bị hỗ trợ cho các phía khi có phát hiện. Trương Vân và Dương Hồng Hạnh ở bên đường thì thầm thảo luận gì đó, lực lượng bên cạnh Giản Phàm bây giờ chỉ có hai đồng chí già đang xem bản đồ.

“Chú Trần, chú nói gì đi, chủ là đặc cảnh lâu năm mà.” Giản Phàm đặt điện thoại xuống hỏi.

–“Tiểu Phàm, sao bác thấy giống tổ chức người đi ăn cướp vậy?” Bác Giang làm chuyện này không ít rồi, mới đầu được Giản Phàm điều động còn hưng phấn, giờ nhìn diện tích điều tra quá lớn đâm nhụt chí, lực lượng của Giản Phàm tuy đông nhưng quá ô hợp, tổ chức đã tốn công, nói gì tới làm việc hiệu quả.

Dương Hồng Hạnh nghe bác Giang bình luận như thế thì phì cười, trừ Trương Vân ra thì ở đây đều là cựu cảnh sát sao không biết điều tra khó khăn ra sao, hơn nữa kéo tới mấy trăm lưu manh vô lại, đám người này đập phá, vất vưởng đường phố, bảo kê, nhân số tuy đông, chứ chưa chắc làm được gì, không cẩn thận còn gây họa.

“Này lo việc của em đi.” Giản Phàm trừng mắt với Dương Hồng Hạnh, Trần Thập Toàn ít nhiều nể mặt, gập ngón tay nói: “Con tin bị bắt thỏa mãn mấy điều kiện sau. Thứ nhất, hạn chế tử lệ bị người ta vô tình phát hiện, nên loại bỏ những nơi nhân khẩu đông đúc. Thứ hai, đã là tội phạm nhiều lần hẳn hiểu biện pháp làm việc của cảnh sát, điều tra cách thông thường khả năng tìm ra là 0. Thứ ba, thời hạn sống của con tin chỉ tới lúc nhận tiền chuộc, khi đó giết xong tùy tiện kiếm cái hố chôn đi, cậu nhìn xem, cái chỗ này đừng nói chôn một người, chôn vài chục người cũng chịu, lúc đó thấp hương thôi ...”

Chương 203: Nay đã khác xưa rồi. (2)

Cách đó không xa là bãi đất do sông Phần bồi đắp, mênh mông cỏ dại, thấp thoáng gò mộ, bia đá lở loi, Trương Vân nghe tới đó mặt ảm đạm.

Giản Phàm cổ vũ sĩ khí: “Tôi tìm nghi phạm chứ không phải con tin, không thể nào ở một chỗ mấy ngày mà không ai thấy, chỉ cần tìm được địa điểm hấn xuất hiện là thu hẹp được phạm vi ngay, thế nào cũng tìm ra.”

“Anh lạc quan quá, tìm ra nghi phạm dẫn tới con tin xa lắm.” Dương Hồng Hạnh xen lời vào, cô thấy nhiệm vụ của mình cần làm là dội nước lạnh, đả kích đúng lúc, cô rất sợ Giản Phàm có trong tay lực lượng như thế sẽ làm việc gì gây hậu quả khó lường.

Không ngờ Giản Phàm cười hăng hắc, chỉ ảnh Chu Quán Hồ: “Xác hấn đang nằm trong phòng pháp y chi đội đặc cảnh rồi, căn bản không cần tìm.”

“Cái gì, chết rồi mà anh còn đưa ảnh cho mọi người chạy khắp nơi tìm là sao?” Trương Vân không hiểu gì hết.

“Vì hấn chết rồi, mà hấn là người đưa Sở Tú Nữ đi, nên khả năng cô ấy vẫn bị giam ở nơi chúng ta không biết. Điều tra bình thường không ra manh mối, cho nên tôi mới cần tới những nhân vật đặc biệt này, bọn họ là địa đầu xà, không góc ngách nào là không chui lọt.”

Giản Phàm hết sức tự tin, hơn 4 năm trước trong vụ án cướp tiền ở cổng bệnh viện, khi đó điều tra bế tắc, chính nhờ tên lưu manh đàn em của Đường Đại Đầu mà y tìm ra được địa điểm tập bắn mà Ngô Đích từng quả quyết là không thể ...

Mấy người đang đợi tin tức, lại có chuyện bất ngờ, một chiếc BMW lục bảo ngọc kéo theo mấy chiếc xe nữa xuất hiện. Dương Hồng Hạnh chỉ một nữ nhân nhuộm tóc hung, mặc áo khoác dài đỏ rực như lửa, đeo kính râm phong cách, phong cách thời thượng đi tới, cất giọng chua lè: “Giản Phàm, tình nhân cũ của anh đến kìa, mau ra đón đi.”

“Lúc nào rồi em còn đùa.” Giản Phàm đang nói chuyện điện thoại nghe vậy quay đầu sang, tức thì không biết dây thần kinh nào bị kích thích, khẩn trương nhìn sắc mặt Dương Hồng Hạnh.

Cái vẻ chột dạ này quá rõ ràng, Dương Hồng Hạnh lạnh lạnh nói: “Hôm nay anh bảo em tới xem chuyện này đây à?”

“Em nghĩ đi đâu thế, đó là nữ nhân anh ghét nhất, thật đấy, không lừa em đâu, anh tránh mặt còn không kịp.” Giản Phàm miễn cưỡng biện hộ, làm vẻ chính nhân quân tử.

Tằng Nam dẫn mười mấy người đi tới trước xe, đứng lại nhìn Giản Phàm từ trên xuống dưới. Giản Phàm hết hồn vội ôm vai Dương Hồng Hạnh chủ động giới thiệu: “Đây là bạn gái tôi, Dương Hồng Hạnh ... Đây là Tăng Nam, con gái vị tiền bối trong cảnh sát chúng ta, Tăng Quốc Vĩ.”

Giải thích như thế làm Dương Hồng Hạnh yên tâm rồi, mỉm cười chào Tăng Nam, Tăng Nam nhìn một cái biết ngay cái tên lằng nhằng kia sợ bị vạch trần mà, mở miệng là mắng luôn: “Sao anh không báo cho tôi, chị Tú Tú cũng là bạn tôi cơ mà, không nhiều lời nữa, tôi dẫn người tới rồi, giúp được gì, anh nói đi.”

“Đông người lắm rồi, không cần đâu.” Giản Phàm lúc này chỉ muốn Tăng Nam đi cho sớm, nói nhiều càng dễ phạm sai lầm.

Nguyên Nghị Minh cựu thành viên đội trọng án, nói ra hẳn còn một tầng thân phận nữa, trước Giản Phàm, hẳn vốn là tinh anh được Ngũ Thần Quảng bồi dưỡng để xâm nhập vào tổ chức của Lý Uy, cuối cùng thành thủ hạ đắc lực nhất của Lý Uy, chính vì thế mới khiến Ngũ Thần Quảng kiêng kỵ. Người này cực kỳ trung thành với Lý Uy, thời buổi này nói câu đó người ta không tin, thực tế là vậy, loại người như Lý Uy sức hút cá nhân rất lớn, dễ làm người ta sinh ra sự sùng bái.

Giống Trương Kiệt trước kia vậy, đâu gặp Lý Uy mấy lần đâu, nhưng vì ông ta không ít lần mạo hiểm, vi phạm kỷ luật.

Nguyên Nghị Minh nghe Giản Phàm nói vậy thì tỏ ra không hài lòng: “Giản Phàm, nếu không phải tổng giám đốc Tăng nói, chúng tôi không tới đâu ... Chúng tôi môi giới địa ốc, luận tới mồm mép, cảnh sát không so được.”

“Được rồi, nhiệm vụ của mọi người đây, đi tìm nhân chứng ngày mùng 2 tháng 10 nhìn thấy người và cái xe này ... Vương

Kiên, mang ảnh tới đây.”

Giản Phàm cùng đám người Nguyên Nghị Minh nói vài việc cần chú ý cùng khu vực điều tra, nhóm này của Tăng Nam trông khá nhất, toàn bộ là vest đen sơ mi trắng, có vẻ uy tín của Tăng Nam rất cao, vừa tiếp nhận nhiệm vụ một cái, không nhiều lời đi ngay.

Lại thêm một đội quân sinh lực, trong quá trình đó Tăng Nam chỉ đứng bên cạnh nhìn Giản Phàm lờ mình đi, thi thoảng đối đáp với Dương Hồng Hạnh vài câu, có chút thâm ý nhìn đôi này một cái, tiêu sái lên xe, phóng vút đi.

“Cô ấy ...” Dương Hồng Hạnh luôn chú ý tới hành vi của Tăng Nam, giác quản thú sáu của nữ nhân rất nhạy, người vừa đi một cái, nhỏ giọng hỏi Giản Phàm: “Ánh mắt cô ấy nhìn anh rất lạ, hai người ...”

“Để hiểu thôi mà, vì anh tìm ra cha cô ấy, giải oan mười mấy năm, cho nên mỗi lần thấy anh đều vậy, rất sùng bái, cảm kích ... Có điều vì anh chỉ có mình em, cho nên không thèm nhìn cô ấy một cái.” Giản Phàm làm vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

“Có ma mới tin anh.”

Miệng nói không tin nhưng trong lòng yên tâm hơn nhiều, nguyên nhân chủ yếu vì Tăng Nam ăn mặc đẹp đẽ đi BMW dẫn theo đám thủ hạ rất phô trương. Ai hâm mộ thì hâm mộ, Dương Hồng Hạnh biết Giản Phàm tuyệt đối không thích như vậy, hơn nữa y lại còn nói thẳng trong lòng có ai đó, khiến cô thấy ngọt ngào.

Giản Phàm càng gian, tóm ngay được tâm lý của Hạnh Nhi, cái tính thiếu đứng đắn trời dậy, ghé vào tai cô thì thầm thì đó, tức thì bị Hạnh Nhi đỏ mặt quay sang đám thùm thụp.

“Hai cái đứa này thật là ... Không biết chú ý ảnh hưởng sao?” Bác Giang hiền từ nhìn đôi tình nhân đùa giỡn trước xe.

“Cậu ta là thế, công tư lẫn lộn, nặng nhẹ bất phân, lúc làm cảnh sát thì không làm cho tử tế, không làm cảnh sát nữa thì lại đi làm việc của cảnh sát, ài ...” Trần Thập Toàn vẫn nghiên cứu bản đồ, chẳng thèm nhìn.

Trong cái xe phía sau thì kỷ luật nghiêm mình hơn nhiều, bảy đặc cảnh ngồi im lặng trong xe, lúc nào cũng ở trạng thái

sẵn sàng đợi lệnh, đột nhiên Giản Phàm ra hiệu cho họ lên đường, thông báo tin tức đầu tiên đã tới.

Xe đi mấy km đỗ lại bên đường, Giản Phàm và hai bác già nhảy xuống, Tôn Nhị Dũng chạy ra đón chỉ một dãy nhà trồng rau.

Vừa đi vừa nói chuyện, có một nông dân trồng rau nhìn thấy Chu Quán Hồ, ba ngày trước, tức là 30 tháng 9, mua của ông ta ít rau.

“mua rau á?” Giản Phàm ngạc nhiên.

Tôn Nhị Dũng giải đầu: “Tôi cũng không tin lắm, nhưng người ta nhận ra.”

Giản Phàm sốt ruột đi trước, tới trước nhà trồng rau vén rèm đi vào liền trở mắt, Xa Loa Tử, Mơ Hồ cùng một đám lưu manh không rõ lai lịch, mỗi tên cầm quả cà chua ăn chảy nước ngoài mép, bên cạnh là người ăn mặc kiểu nông dân, ủng cao su, khăn quần đầu. Cho rằng đám này bắt nạt người ta, y vội vàng nói: “Này này, không được tùy tiện ăn của người ta như thế, Nhị Dũng, anh quản người thế nào vậy?”

Mơ Hồ còn cười ném cho Giản Phàm một quả cà chua đỏ chót, nông dân cười xua tay: “Không sao, không sao, bọn họ mua cả sọt rồi.”

Giản Phàm thở phào, đoán chừng bỏ tiền mua đồ hỏi ra tin tức liên quan: “Bác ơi, chuyện này rất quan trọng, bác xác nhận là hẳn chứ?”

“Không sai, là hẳn đấy, để râu, tôi vừa vác rau ra khỏi nhà, hẳn thuận tay lấy hai cây cải thảo lớn, tôi quát hẳn ăn cướp, hẳn chẳng nói gì ném 50 đồng ... Cậu nói xem, tên gốc bỏ 50 đồng mua hai cây cải thảo, tôi không nhớ mới lạ đấy.” Bác nông dân cam đoan, còn dùng tay mình họa độ lớn của cây cải thảo.

Chương 204: Trò chơi đuổi sóng. (1)

Xem ra manh mối này không sai được rồi, Trần Thập Toàn hỏi vợ: “Anh có thấy xe không?”

Bác nông dân gật đầu: “Có chứ, trắng tinh lóa cả mắt.”

Vừa có chút hi vọng Trần Thập Toàn lại hồ nghi, lấy ảnh ra: “Trông giống thế này không?”

“- Đúng rồi, chính là cái xe này, không thể sai.”

Bác nông dân rất khẳng định.

“Nhưng xe này đâu phải màu trắng.” Trần Thập Toàn bật cười, xám bạc và trắng khác nhau rất nhiều.

“Thế này không phải là trắng à?” Bác nông dân khinh bỉ, rõ ràng khó chịu với thái độ Trần Thập Toàn, không thèm giải thích thêm, chỉ hướng xe rồi bỏ đi.

Tôn Nhị Dũng cùng bảy tám tên lưu manh choàng vai bá cổ nhau ra ngoài, túi nhét đầy cà chua, mặt đất là cà chua ăn dở nhoét nhoét làm hai đồng chí già chau mày rất không thoải mái. Giản Phàm đang bận suy nghĩ, chẳng lẽ Chu Quán Hồ còn có tâm tình mua cải thảo về xào thịt, nấu canh?

Theo chỉ dẫn của bác nông dân đi về phía sân bay, tạm thời chưa có tin tức gì thêm, dừng lại bên đường, Trần Thập Toàn, Giang Hòa Nghĩa xuống xe tán gẫu, Dương Hồng Hạnh thấy Giản Phàm nhắm mắt suy nghĩ này giờ không quá nhiều.

Thời gian sắp 12 giờ.

Không bao lâu sau hai chiếc xe của Thực Thượng mang theo cơm hộp tới hiện trường, vừa gọi điện thoại một cái, tức thì người lái xe, người đi bộ, xe ba bánh kéo tới rầm rộ. Người phát cơm là Hắc Đản và Đường Đại Đầu, nhóm tìm kiếm ở đây toàn là người quen, ăn cơm lại còn đòi bia uống, thế là lại có người ra quán bên đường xách về mấy két bia, vừa ăn vừa chơi oản tù tì, cười nói rộn ràng, như đi Liên Hoan. Đường Sân Bay dài 1 km, bỗng chốc trở nên náo nhiệt, người ngồi ăn, người mang đi, ăn xong ném bừa ra đường, chửi bới thô tục, trông không khác gì đám lưu manh tụ tập gây chuyện.

Chỉ là con số thật kinh người.

Khi Tăng Nam dẫn người tới nơi này, xuống xe không nhìn được cười, Nguyên Nghị Minh thắc mắc: “Tổng giám đốc, những người này ở đâu ra thế?”

“Đám anh em cũ của Đường Đại Đầu đấy, nghe nói Sỏa Trụ dẫn theo đám trộm đường sắt, Tôn Nhị Dũng mang tới mấy bảo an, lại còn trông coi sòng bạc, đủ loại, tên đầu to đó rất nghĩa khí nên sức hiệu triệu cao lắm ... Nghị Minh, đi nhận hộp cơm ăn tạm đi, tối nay tôi mời khách.” Bà chủ Tăng phát tay rất khí phách.

Nơi này nằm ở ngoại thành, không thể tìm được nhà hàng quán ăn nào dung nạp nhiều người như vậy. Tăng Nam không ăn, đi tìm Giản Phàm khắp nơi, tùm nập tùm ba thành nhóm, vừa ăn vừa uống, đại bộ phận cô không nhận ra. Tìm mãi mới thấy xe Giản Phàm, có điều vừa đi tới thấy nữ nhân cầm cơm hộp liền dừng bước, cô gái đó đi vào xe đưa cơm cho Giản Phàm, Giản Phàm buộc lại tóc cho cô gái đó, còn lợi dụng vuốt má, hai người thân mật vô cùng ... Tăng Nam lòng chua xót chuyển hướng.

Giống như trò đùa ác của ông trời vậy, đã sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, lại để quỹ tích sinh hoạt của hai người họ luôn rất sát nhau, nhưng như hai đường song song, mãi mãi chỉ có thể nhìn nhau vậy thôi, rõ ràng không muốn thấy cảnh đó, vậy mà cứ nhìn, nhìn hai người đó tình cảm âu yếm, chính là cảnh cô ao ước không biết bao lần.

Khẽ thở dài, Tăng Nam lấy di động bấm số di động cũ đã lâu lắm rồi không dùng: “Chị Tương, hiện giờ anh ấy đang kẹt một việc không rút ra được đâu, chuyện kia có lẽ phải hoãn vài ngày ...”

Có câu người ngoài sáng suốt, nhưng cũng có câu, không ở trong chăn không biết chăn có rắn, người không ở trong cuộc e không thể nào biết được hiện thực là gì, hiện thực không ngọt ngào như vậy. Khi Tăng Nam cho rằng Giản Phàm đang vui say bên tình mới thì kỳ thực chuyện hoàn toàn khác.

Dương Hồng Hạnh lên xe đánh bật cái tay hư hỏng muốn làm bậy của Giản Phàm, thì thầm: “Sắp hết cơm rồi, không đủ ăn.”

“Hả, hết á? Làm gì có đông người như thế?” Giản Phàm nhảy dựng lên, xốt của nói: “Ăn của anh mấy nghìn đấy, anh tính rồi mà làm sao mà không đủ được.”

“Anh đúng là con sâu hồ đồ, mỗi người một xuất sao đủ, không ít người ăn hai ba xuất ... Nhìn người kia đi, ăn tới xuất thứ năm rồi đấy rồi.” Dương Hồng Hạnh chỉ một tên ngồi cao hơn người ta đứng, bên cạnh vút chổng trơ mấy hộp cơm, đang tu bia ừng ực.

“Con bà nó, cái thằng Sỏ Trụ này!” Giản Phàm bực mình tới bật cười giới thiệu: “Hắn thích ăn lắm, năm bảy xuất không thành vấn đề ... Sợ ý, sợ ý quá, em bảo Khấu trang đưa thêm đi.”

“Em bảo Trương Vân rồi, của anh đây.” Dương Hồng Hạnh lờm y một cái hàm ý còn cần anh nói, đưa hộp cơm tới.

“Oa, cảm động quá, nào, hôn một cái, anh biết trong lòng em có anh mà ...” Giản Phàm chu môi đưa cái mặt lợn tới.

Dương Hồng Hạnh đẩy mặt y vào cửa kính, cười khúc khích chạy xuống xe, bỏ lại một câu: “Tự hôn mình đi.”

Giản Phàm mở hộp cơm ra, vừa ăn vừa nhìn Dương Hồng Hạnh nhiệt tình chạy đi chạy lại đưa cơm đưa nước cho mọi người, chẳng nề hà đó là cảnh sát hay lưu manh, lòng hạnh phúc thỏa mãn, vợ mình phải như thế chứ. Đột nhiên khựng người, vì miếng rau cho vào mồm là cải thảo, giờ đầu óc hơi thần kinh rồi, hơi chút liên tưởng tới vụ án.

Tên đó không có khả năng mua cơm hay làm cơm cho Sở Tú Nữ, trong tình huống không muốn con tin chết, mua hai cây cải thảo cho ăn thì sao, có khả năng lắm chứ, cải thảo nhiều nước, lại dinh dưỡng, nuôi như nuôi thỏ vài ngày không thành vấn đề.

Trong đầu nghĩ tới cảnh buồn cười, Sở Tú Nữ sùng bái cách sống quý tộc, đói mềm ruột xé lá cải thảo ăn sống, cảnh đó chắc hay lắm.

Đang cười thì có điện thoại của Lão Trần thông báo, Thương Đại Nha không phụ sự kỳ vọng tìm ra nhân chứng, từng tiếp xúc với Chu Quản Hồ vào đêm mừng 1 tháng 10.

“Bí thư Ngũ, quấy qua rồi, anh cứ yên tâm, chúng tôi nhất định phối hợp với các anh làm rõ vấn đề, quyết không bao che

dung dưỡng cho kẻ phạm sai lầm.” Thân Bình An khách khí chấp tay vái một vòng: “Các vị dừng bước, không cần tiễn nữa.”

Dẫn đầu nhóm cảnh sát này là Ngũ Thần Quảng, cười sang sảng: “Chủ tịch Thân, bằng vào thái độ này của anh là tôi biết không có vấn đề gì rồi, chúng tôi cũng chỉ làm theo lệ thôi, không làm phiền các anh nữa.”

“Anh khách khí quá, lúc nào tôi cũng hoan nghênh mà.”

Đoàn người rời văn phòng chi đội trưởng, vừa nói vừa xuống lầu.

Ở trường hợp này Tần Cao Phong và Điều Quý Quân chỉ có phận ngồi bồi tiếp, không có chỗ lên tiếng. Vị chủ tịch Thân này dung mạo cực tề, tóc thưa thớt, mũi to, tai to, răng nhấp nhô vàng ô, vừa béo vừa lùn dù đắp lên người toàn hàng hiệu cũng thật sự là không tìm ra chỗ nào để khen. Có điều không thể xem thường được, ông ta dẫn theo một phó tổng tới chi đội, đem hết trách nhiệm đổ cho các đội trưởng bảo an phía dưới, cao tầng hoàn toàn không hay biết, thể hiện thái độ dứt khoát nghiêm trùng hung thủ, không bao che, phía chi đội trong lúc điều tra nếu thiếu kinh phí, thiếu người, bọn họ sẽ hết sức chi viện.

Một công ty an ninh lớn tới cỡ như Bình An, chắc chắn phải có muôn vàn liên quan tới công an, còn sự kiện giam giữ người tố cáo, ai chẳng biết là khó tránh khỏi dính líu tới chính phủ. Theo như lời khai của đám bảo an mà Lão Mạnh thẩm vấn ra, khi bọn chúng đưa quần chúng tố cáo về nguyên quán, ra đón người có khi là chính phủ đương địa, trực tiếp hơn là công an mang người đi, bên giao người bên giao tiền mặt, mà số tiền này e là lấy danh nghĩa tiền tổ chức hội nghị, chiêu đãi âm thầm chi ra, muốn tra cũng chịu, tới lúc đó thành người nhà đánh nhau rồi.

kết quả giải quyết bởi vậy mà giống rất nhiều chuyện là chả giải quyết gì, lần này e chết non thôi, chủ nhiệm Điều đảng miệng tới mấy vẫn phải mỉm cười vẫy tay tiễn Thân Bình An lên chiếc Bentley dài.

Chương 205: Trò chơi đuổi sóng. (2)

Người vừa đi một cái, bí thư Ngũ chỉ đám lãnh đạo nhỏ đi theo mình, ra lệnh: “Kinh phí phá án phía Cty Bình An cung cấp cứ nhận, nhưng vấn đề phải tra cho ra, mạnh dạn mà tra, mọi người không nên có băn khoăn gì hết ... Chi đội trưởng Ngô, còn cả vụ án bắt cóc nữa, không được gác lại.”

Lãnh đạo phát ngôn, cấp dưới phụ họa, một khi lên tới vị trí nhất định sẽ khó nghe được những lời trung ngôn nghịch nhĩ nữa.

Vào nhà ăn chi đội, Ngũ Thần Quảng gọi Tần Cao Phong tới bên cạnh, hỏi nhỏ: “Thằng nhóc đó sao rồi, sao không thấy đâu?”

Hoàn cảnh này làm ông không khỏi nhớ tới cái thằng nhóc dám trừng mắt cãi lại mình.

Tần Cao Phong ghé tai thì thầm vài câu, làm bí thư Ngũ lúc đầu nhíu chặt mày, càng nghe lại càng vui vẻ, cuối cùng là bật cười thành tiếng: “Nhân tài, nhân tài, trừ thằng nhóc đó ai mà dám ... Thế nào cũng có kẻ xui xẻo rồi ... À không, tôi nói sai rồi, nói tới nhân tài, công an mới là nhân tài lớp lớp, tôi chỉ thấy buồn cười, công an muốn bắt một người thì tra lên xét xuống, bảo an thì thỏa sức bắt bớ chả phải kiêng dè gì, ha ha ha ...”

Nghe bí thư Ngũ khéo léo nhắc tới chuyện bắt giữ phi pháp, đám cấp dưới cười ha hả phụ họa, trong lòng suy đoán, bí thư Ngũ có ý gì, ám thị tra tới cùng, hay là bỏ qua cho Cty Bình An?

Không rõ, chỉ biết nhiều vị cơm vào miệng mà chả ngon lành gì.

Cùng lúc đó trong xe Bentley xa hoa, Thân Bình An cũng chẳng có chút hứng thú ăn uống nào, khi xe lăn bánh, lái xe biết ý hạ vách ngăn xuống, khoang xe phía sau biến thành không gian kín đáo đủ rộng mở cuộc họp nhỏ. Bên cạnh ông ta là một nam nhân tướng mạo uy vũ, chỉ là da mặt không tốt, hơi lồi lõm, đó là di chứng để lại của tuổi trẻ quá nhiều mụn trứng cá mà ra.

Chính là Ngô Đích, cố vấn an ninh và pháp luật của Cty Bình An, đối với người thanh niên từng nổi danh hệ thống công an này, Thân Bình An mới đầu mời tới chỉ vì lợi dụng gia thế bối cảnh của hắn, không ngờ Ngô Đích không chỉ có hư danh, nhiều vụ làm ăn nửa đen nửa trắng được hắn xử lý rất gọn gàng. Giống như sự kiện vừa rồi, tuy bảo an cty bị bắt rất nhiều, nhưng đều là nhân viên được chia tách làm tầng ngoại vi, kể cả tra sổ sách thoả mái cũng chỉ tới cấp đội trưởng là cùng, đừng hòng mò tới được tầng cao hơn.

Vị cố vấn nho nhã này làm người ta tán thưởng nhất là chưa bao giờ tùy tiện hỏi gì cả, như bây giờ chẳng tỏ ra tò mò với cuộc đàm thoại ở chi đội, chỉ có điều Thân Bình An lại không kiên nhẫn được: “Tiểu Ngô, chuyện lớn rồi, cả một ngày phái mấy nhóm người đi mà không tìm ra tung tích Quản Hồ, liệu có xảy ra chuyện gì không?”

“Sáng nay tôi được tin công an đang toàn lực điều tra nghi phạm dùng súng, hắn là Khổng Tân Cường, vậy chỉ có một khả năng thôi ..” Ngô Đích xem ra thay đổi nhiều, không như trước kia lúc nào cũng muốn thể hiện mình ưu tú hơn người, nói tới là dừng.

Mặt Thân Bình An co giật, nói mấy chữ: “Chết rồi sao?”

“Hắn là thế, hai hổ tương tranh, chỉ có chết hoặc sống, không thể có khả năng thứ ba, cả hai đều không phải loại vừa, hướng hồ còn có 100 vạn, đủ khiến chúng tiêu diệt nhau rồi.” Ngô Đích nói rất bình đạm, không coi mạng người ra cái gì.

Thân Bình An không biết nghĩ tới cái gì, nhắm mắt lại, tay cầm điều thuốc cũng run.

“Chủ tịch, không phải lo, bất kể tên nào chết thì vụ án cũng chìm sâu tới đáy biển, về lý luận mà nói. Nếu Chu Quản Hồ thực sự mà chết càng có lợi cho sự việc phát triển của vụ việc này, vì hắn tìm được Khổng Tân Cường, hắn chết, người chịu trách nhiệm cho vụ án chỉ còn Khổng Tân Cường thôi, cho dù tên đó bị cảnh sát bắt chỉ mò tới Chu Quản Hồ. Thế là vụ án này đã chết, chủ tịch nên quan tâm tới sự kiện người giữ người tố cáo và mảnh đất kia thì hơn.” Ngô Đích bình tĩnh phân tích tình hình, lúc lập nên kế hoạch này hắn đã tính kỹ lắm rồi, bất kể

phía cảnh sát điều tra ra sao thì hẳn cũng từ nghi phạm bị bắt mà ung dung bố trí bước tiếp theo, giờ nhân vật máu chốt nhất đã chết, vậy là xong.

“Nhưng nữ nhân kia thì làm sao?” Thân Bình An hết sức khó xử.

“Không làm sao hết, nơi giam giữ chỉ có Chu Quản Hồ biết, dù chúng ta có biết cũng không thể đi, tôi cho rằng hẳn nhất định tìm được nơi bí mật an toàn, như thế chúng ta có thể yên tâm tiến hành bước kế tiếp ... Tuy hơi gấp, nhưng nên giải quyết sớm là hơn, còn về nữ nhân đó sống chết thế nào chúng ta không cần cân nhắc nữa, cô ta còn chẳng biết ai bắt cóc mình, kẻ phụ trách không họ Khổng thì họ Chu mà, dù cảnh sát tìm ra cũng chẳng sao nữa.” Ngô Đích nhỏ giọng nói tới điểm máu chốt: “Theo hiểu biết của tôi về hiệu suất phá án, nhanh cũng phải vài ba tháng, mà vụ án nổ súng có tính nguy hiểm cao hơn, tới khi nữ nhân đó quay lại chẳng nữa thì chuyện cũng đã xong, cô ta còn có thể xoay trời sao?”

“Tốt, mai mở hội nghị cổ đông, cứ hình thành quyết định đã, tránh đêm dài lắm mộng.” Thân Bình An cuối cùng cũng không kiên nhẫn được nữa, nói một câu làm Ngô Đích mỉm cười, nụ cười thẳng lợi, chỉ là Thân Bình An còn chút bất an: “Ngàn vạn lần đừng xuất hiện chuyện ngoài dự liệu nữa, mấy ngày qua quá nhiều bất ngờ rồi, sòng bài của Hữu Tín bị mấy tên lưu manh đập phá, giờ chưa rõ tung tích ... Mấy trạm trung chuyển đều bị phát hiện ... Một ngày nữa thôi đừng xảy ra chuyện gì.”

Khi Giản Phàm tới địa điểm gặp Thương Đại Nha thì nhíu mày, trong lòng chửi lên, tên này đúng là chó không sửa tính ăn phân: “Có chuyện gì?”

Thương Đại Nha đổi áo mới, cứ như khách tới quán chơi, vẻ mặt hồng hào đoán chừng vừa rồi chẳng làm chuyện hay ho: “Tối hôm kia, tức là mừng một, thằng kia tới đây gọi em gái ra ngoài dã chiến, lợi hại chưa, chuyện này ngoài tôi ra ai tìm được cho cậu, yên tâm, người khác hỏi cô ta không nói, anh em tôi hỏi, cô ta nói hết.”

Giản Phàm nhìn ngôi nhà hai tầng, trang trí rất sáng sủa sạch sẽ, treo biển có hai cái hình bàn chân, là quán rửa chân.

Nghe Thương Đại Nha kể qua loa thì ông chủ nơi này quan hệ rất tốt với hắn, ông ta nuôi gái, tuổi rất trẻ, chuyên phục vụ khách quen, Thương Đại Nha lấy bụng ta suy bụng người, tìm nghi phạm từ góc độ nhu cầu sinh lý, ai ngờ tìm ra thật.

“Chuyện này không phải công lao mình tôi, Đường ca dạy đấy, Đường ca nói, tìm người thì chỉ có hai chỗ, quán cơm và ổ điểm, thế nào cũng chuẩn, ha ha ha ... Đúng rồi, ngàn vạn lần đừng nói ra cậu là cảnh sát nhé, cứ nói có khúc mắc với tên kia cần xử lý.” Thương Đại Nha nhỏ giọng an bài.

Giản Phàm không hỏi nhiều, nóng ruột đi vào phòng bao 206, trong phòng có cô gái tóc ngắn tuổi không biết trên 20 chưa, xinh xắn thanh thuần, phòng có bốn cái ghế sofa điện, ngồi xuống một cái lún hết cả mông, hết sức thoải mái, thậm chí thế nào cũng phải mua về một cái mới được.

“Đây là anh Giản, đây là anh Trần đều là người mình, chỉ hỏi chút việc không để cô thiệt đâu, có gì cứ nói, không sao hết.”

Cô gái dễ thương kể lại, 9 giờ tối hôm đó Chu Quản Hồ tới quán rửa chân, ông chủ an bài cô tiếp khách, thông thường là khách đưa đi thuê phòng hoặc về nhà, nhưng Chu Quản Hồ đưa cô tới bên đường, xong việc đưa về, tiền cho rất nhiều.

Chương 206: Trò chơi đuổi sóng. (3)

Xác nhận thời gian, địa điểm đã chiến xong, Giản Phàm lấy ảnh xe ra hỏi: “Có nhận ra cái xe này không?”

“Có, chính là xe tối đó.”

“Vây cửa kính xe treo cái gì, cô có nhớ không?”

“Ừm ... Hình như ... Đúng rồi, là chùm nho.”

Thế thì không sai được rồi, Giản Phàm ôn tồn hỏi: “Em gái, anh không hỏi tên em, cũng như em làm gì, đi ra khỏi cửa kia là anh quên hết, coi như chúng ta chưa bao giờ gặp nhau ... Giờ anh hỏi chút chi tiết, không ngại chứ.”

Cô gái nhìn Thương Đại Nha hỏi ý trước, rụt rè gật đầu.

“Em có thấy gì đặc biệt không? Ví dụ như nam nhân đó có gì khác người thường, ăn mặc, mùi trên cơ thể, hoặc hành vi có gì đặc biệt đáng chú ý ... Ví dụ một cái đơn giản, hẳn có uống rượu không?”

“Không có.” Cô gái này có vẻ vào nghề chưa lâu, áp úng một lúc mới chỉ bụng mình: “Khách có vết xẹo ở đây, có tính không ạ?”

Xem ra trừ chi tiết đó thì không nhớ được gì rồi, vết xẹo chỉ xác nhận thêm đó chính là Chu Quản Hồ thôi, trước khi đi Giản Phàm vẫn cho vài tờ tiền, làm em gái rất hoan hỉ. Thương Đại Nha đuổi theo Giản Phàm và Trần Thập Toàn hỏi: “Người anh em, có tác dụng không?”

“Rất hữu dụng, anh là manh mối hữu dụng đầu tiên, giỏi!” Giản Phàm giơ ngón cái khen làm Thương Đại Nha cười đắc ý, hào phóng nói: “Lão Thương, tôi có ý này anh xem được không, đó là treo thưởng, ai nói ra được chi tiết xe treo chùm nho thưởng 500, thấy chỗ xe đỗ thưởng 500, tìm ra xe thưởng 5000, tìm ra người, thưởng 50.000, tiền tôi bỏ.”

“Quá được, tôi đi an bài, sao để người anh em bỏ tiền chứ, tôi bỏ.” Thương Đại Nha hào sảng vỗ ngực đảm bảo.

Hai bên cáo biệt, trên đường về Trần Thập Toàn trách Giản Phàm sao móc hầu bao ra làm việc công, Giản Phàm chỉ cười ...

Vừa đi vừa liên lạc với Đường Đại Đầu, Tăng Nam, Vi Hải Xuân, Tôn Nhị Dũng, Hoàng Thiên Dã đồng loạt thông báo treo thưởng ... Tinh thần làm việc buổi chiều đang bị bữa cơm làm chùng xuống tức thì kéo lên không ít.

Về tới điểm tụ tập ở đường Sân Bay nơi này thành bãi chiến trường, thế là đám đặc cảnh nhàn rồi có việc để làm rồi, đi nhặt vỏ hộp cơm, Giản Phàm trải bản đồ ra gọi cả Dương Hồng Hạnh, Trương Vân tới.

“Tình huống hiện tại là chiều 1 tháng 10, Chu Quản Hồ mua hai cây cái thảo lớn, tối 9 giờ tới km số 7 tìm tiểu thư đi đánh dã chiến, hai vị trí lần lượt ở đây và đây ...chúng ta suy đoán ngược xem, hắn có thể ở đâu.” Trương Vân bị câu "dã chiến" làm phì cười, Dương Hồng Hạnh đổ mặt đá vào mông Giản Phàm một cái, Giản Phàm không vui: “Sao đá anh, anh đang nói vụ án, không phải nói chuyện lưu manh, hơn nữa chuyện này còn xác nhận chuyện khác nữa đấy.”

“Chuyện gì?” Dương Hồng Hạnh bĩu môi hỏi.

“Em cởi cảnh phục bằng anh mà quên hết kiến thức rồi, thế này, rất nhiều tội phạm do tâm lý phạm tội thúc đẩy hưng phấn, theo tiểu thư kia nói, Chu Quản Hồ ở trên xe đã không nhìn được, hành cô ta nửa tiếng, chúng tớ đang trong trạng thái hưng phấn cực độ .. Á, lại đá anh.” Giản Phàm nói một nửa lại ăn đòn, lần này cả Giản Hoài Nghĩa và Trần Thập Toàn đều quay mặt sang bên cười.

Dương Hồng Hạnh mặt phủ sương giá: “Anh không nói chuyện đàng hoàng được à?”

“Anh đang nói chuyện đàng hoàng đây, anh hỏi em, Sở Tú Nữ xinh đẹp mê hồn như thế, còn là mỹ nữ tổng giám đốc, dung mạo hay thân phận đều kích thích nam nhân, vì sao hắn bỏ gần tìm xa?” Giản Phàm trừng mắt một cái.

Dương Hồng Hạnh sững người, xem ra không phải ba hoa, nhíu mày ngẫm nghĩ: “Không phải bắt cóc thông thường, không phải vì tiền, cũng không muốn hại mạng, có lẽ chúng tính xong việc sẽ thả cô ấy ra? Vậy là cô ấy khả năng cao đang an toàn?”

Giản Phàm búng tay: “Thông minh, anh vốn suy đoán chúng chưa đạt được mục đích thì cô ấy chắc chắn là còn sống, giờ khả

năng sống của cô ấy ít nhất 9 thành rồi.”

Trương Vân vừa nghe tới đó vui mừng không thôi, nhắm mắt chấp tay cầu khẩn gì đó. Trần Thập Toàn chuyên môn đội nước lạnh: “Đừng mừng vội, tin tức vẫn quá ít, chưa đủ tìm ra người.”

Đúng lúc này Vương Kiên đang nhặt hộp cơm nhận được điện thoại, cấp tốc chạy tới báo phát hiện tung tích Khổng Tân Cường ở một công trường, chỉ đội phát lệnh tập hợp khẩn cấp, muốn bọn họ phải tới điểm tập kết. Giản Phàm tức mình nhỏ bãi nước bọt đuổi đám Vương Kiên cút xéo, Vương Kiên không dám cãi nhau với Giản Phàm, càng không dám trái lệnh, gọi đội viên vội vàng đi tập kết.

“Mẹ nó, chỉ cho có bảy người mà còn điều đi.” Giản Phàm bực bội lắm lắm, ngồi khoanh chân bên đường.

“Còn tôi với bác Giang đây mà.” Trần Thập Toàn nhìn Giản Phàm vài phần thương hại.

“Đúng, chúng tôi hơn đám nhãi ranh đó nhiều, ngoài kia không phải còn mấy trăm người sao?” Bác Giang vỗ ngực cổ vũ.

“Tôi tin anh sẽ tìm được chị ấy.” Trương Vân cũng phụ họa, đây cũng là lời thực lòng, cô có nhận thức mới về ông chủ của mình.

Đây chính là điều Dương Hồng Hạnh đã thấy trước, đám người đó kỳ thực chỉ lợi dụng bạn trai cô mà thôi, làm gì có chút tôn trọng nào, đưa tay kéo Giản Phàm đứng lên an ủi: “Anh vốn không cùng đường với họ, càng tách bạch càng tốt.”

Lúc này là 14 giờ 15 phút, hai bàn tay nắm chặt nhau, chút không vui trước đó tan biến sạch, công việc lại lần nữa bắt đầu.

“Các đơn vị chú ý, mục tiêu đi chiếc Chevrolet trắng, biển số A1432** đang trên đường Hồ Nguyên đi về phía tây, chú ý chú ý, nghi phạm có vũ khí ...”

“Các đội kiểm tra hiện trường, lập tức thiết lập chướng ngại ở đầu đường Bành Thông, Đông Lưu, nhắc lại lần nữa, các đội kiểm tra

“Các tổ chiến thuật, chỉ huy gọi các tổ chiến thuật, báo cáo vị trí, chú ý chú ý, tình huống khẩn cấp, nhắc lại lần nữa, tình huống khẩn cấp ...”

“... Báo cáo chỉ huy, xe vừa đi qua chỗ chúng tôi ...”

Trong phòng kỹ thuật chi đội, thông tin tới và đi liên tục truyền tới các đội, khung cảnh có phần hỗn loạn, Dương Phong lòng nóng như lửa đốt, chỉ huy tới khản cả giọng.

Chủ nhiệm Điều chạy từ trên lầu xuống, từ xa đã hỏi: “Tình hình ra sao rồi, các tiểu tổ chiến thuật tới vị trí chưa?”

“Báo cáo, 5 phút trước dân cảnh đồn công an Đông Lưu phát hiện nghi phạm ở một khu công trường, khi kiểm tra thì hấn bắt ngờ rút súng bắn bị thương, cướp xe qua đường bỏ trốn ..” Dương Phong khản trương nói.

“Buộc túi lại, đuổi hấn ra ngoại thành ...” Chi đội trưởng Ngô tới nơi nghiêm mặt quát, đây là biện pháp đề phòng sự cố lớn hơn, đi tới cầm lấy bộ đàm, rống lên: “Tất cả yên tĩnh, tôi là chi đội trưởng đặc cảnh Ngô Huy, tất cả các đội nghe đây, sử dụng xe cảnh sát làm chướng ngại, chặn đường vào trung tâm thành phố ... Tôi nhắc lại lần nữa không được để nghi phạm vào trung tâm thành phố ... Đây là tình huống khẩn cấp cấp 1 ...”

Hiện trường, trong chiếc xe Chevrolet, khuôn mặt khản trương tới co giật, răng cắn chặt, mắt mở trừng trừng nhìn về phía trước như muốn phun lửa, chính là Khổng Tân Cường đang bị hơn nghìn cảnh sát truy đuổi, tám băng quấn vai trái thấm máu đỏ tươi, trán lấm tấm mồ hôi.

Mặc dù sớm dự liệu được kết cục cuộc đời mình, nhưng chớp mắt rơi vào cảnh đường cùng, ai cũng muốn liều một phen, dù làm cá chết cũng phải phá rách lưới. Mắt thấy hai chiếc xe cảnh sát phía trước đang thiết lập chướng ngại vật, Khổng Tân Cường rút sút bắn đoàn đoàn liên hồi, hai chiếc xe cảnh sát phanh gấp đâm sầm vào nhau, mấy cảnh sát lăn ra ngoài nắp sau xe.

Chương 207: Trò chơi đuổi sóng. (4)

Rầm! Xe cảnh sát bị hất lệch sang bên, chiếc Chevrolet có chút loạng choạng rồi phóng đi, trong xe truyền ra tiếng cười điên cuồng tuyệt vọng của Khổng Tân Cường.

“Báo cáo chỉ huy, nghi phạm xông qua điểm chướng ngại ở Đông ..”

Đang báo cáo lại đoàn một tiếng nữa, viên cảnh sát hoảng hồn buông bộ đàm né tránh, nghi phạm điên rồi, cả cảnh sát đã trốn cũng không bỏ qua.

Ba phút sau, bố trí của chi đội đã hoàn thành, chiếc Chevrolet bị móp bên đầu như con ruồi trong chai, đâm loạn xạ khắp nơi ...

“Nghi phạm đi về phía tây bắc, qua ngã tư là tới đường vành đai.”

“Để cho hắn đi.”

“Nghi phạm đã tới đường vành đai, xin chỉ thị.”

“Các tiểu tổ chiến thuật chú ý, xe nghi phạm đã đi vào đường vành đai, tôi lệnh cho tất cả các đồng chí, bắt chấp mọi giá chặn hắn trong đường vành đai, nếu kháng cự, lập tức bắn chết.” Chi đội trưởng hạ lệnh, đối với thứ tội này chỉ còn cách dùng biện pháp cực đoan nhất đối phó.

Trạm thu phía đường vành đai đã sơ tán, trên xe chuyển quân, tiếng kéo chốt bảo hiểm răng rắc, các chiến chỉ đặc cảnh lạng lẽ kéo khăn che mặt lên, chỉ lộ ra mỗi hai đôi mắt, sáu tiểu tổ chiến thuật lần lượt tới địa điểm.

Ba phút sau ... Chiếc Chevrolet như con thú bị thương tăng hết tốc độ lao tới chướng ngại do ba tầng xe lập lên, đối với loại chó cùng rứt dậu này phải loại bỏ nhanh, một tay súng bắn tỉa đã khóa mục tiêu, khinh thường nói: “Đội trưởng, hắn muốn liều mạng.”

“Bắn cho hắn dừng lại.”

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Từ hướng 3 giờ, 7 giờ cùng chính diện, ba tay súng bắn tỉa đồng loạt nổ súng, bốn bánh xe bị bắn thủng 3, chiếc xe đang

lao đi tốc độ cao tức thì lao đảo như say rượu, theo quán tính đâm vào con lươn bên đường, khói bốc nghi ngút ...

“Tổ bốn lên.”

Mệnh lệnh đơn giản, mấy bóng người cầm tiểu liên tức tốc áp sát ...

Khi Vương Kiên vội vội vàng vàng dẫn người tới nơi thì chỉ nhìn thấy một cái xe bốc khói bẹp dúm, một đám pháp y áo trắng kiểm tra hiện trường, tức giận chân đấm ngực, lại lần nữa lờ cơ hội rồi.

Đặc điểm lớn nhất ở cuộc sống thành phố là chuyện không liên quan tới mình thì không quan tâm, mấy chục phút sau, các tuyến được được bỏ phong tỏa, quần chúng chửi bới cảnh sát ăn no rửng mỡ, dòng xe qua lại không dứt, dù có người thuận miệng hỏi chỉ có câu trả lời, cảnh sát bắt kẻ xấu.

Câu trả lời này thường được đáp lại bằng sự khinh bỉ, thời buổi bây giờ kẻ xấu toàn là lũ cảnh sát.

Ai nấy quay về quan tâm cuộc sống của mình, quan tâm tới chúng khoán lên hay xuống, lo hoàn thành chỉ tiêu công việc, dù là biết cảnh sát truy nã tội phạm nguy hiểm thì đó cũng là chuyện quá xa vời.

Mọi thứ dần dần khôi phục lại bình thường.

Đám Vương Kiên khá đen đủi, lúc mệnh lệnh đưa ra không tới kịp địa điểm tập kết, khi hành động kết thúc, đội trưởng chỉ huy hiện trường tổng kết được mất, căn bản không hỏi nguyên nhân đã giáo huấn một trận. Lát sau chỉ đội trưởng tới nơi hỏi tình hình lại gọi Vương Kiên ra mắng chửi thậm tệ mà chẳng hỏi nguyên nhân. Chưa hết, chủ nhiệm Điều thấy Vương Kiên dẫn đội về lại hỏi vì sao không theo nhóm số 4 truy tìm con tin, Vương Kiên á khẩu, thế là lại bị chửi, đuổi về chỗ Giải Phàm.

Rồi, đám người Vương Kiên lần này mất lòng hai bên rồi, đành quay về đường Sân Bay, nhưng người nơi đó đã giải tán, gọi điện tìm kiếm, không biết ở bên đường ai dấn tở rơi theo thưởng tìm nghi phạm và chiếc xe, lại một phen gọi điện thoại nữa mới thấy Giải Phàm và hai ông già từ trong cái quán ăn đi ra, vội chạy tới, nghe thấy Giải Phàm nói: “... Manh mối Nghị Minh tìm được đáng tin đấy, trưa mừng 2 hấn ăn cơm ở đây, hấn

là được ai đó chỉ huy, ăn xong đi làm việc ... Từ nơi này tới tiểu khu Hồi Phong Uyển cần nửa tiếng.”

“Bác thấy tên phục vụ viên vì tiền thưởng bịa bừa.” Giang Nghĩa Hòa không tin.

“Không sao, gọi điện hỏi pháp y trong dạ dày hắn có gì là biết.”

Ba người đang định lên xe thì Vương Kiên chạy tới ngưỡng ngừng nói: “Tiền bối, chủ nhiệm lại bảo tôi quay về.”

“Thế nào, bắt được chưa?” Giản Phàm lãnh đạm chế nhạo, chẳng cần nhìn nghe giọng điệu là đủ đoán ra rồi.

“Không biết, khi tôi tới nơi chỉ còn chiếc xe bốc khói thôi.”

“Tôi bảo cậu thế nào, thằng ngốc, bảo đừng đi cứ đi, bao nhiêu người như thế lại còn thiếu mấy người các cậu à ... Cút, lên xe đợi, không gọi thì đừng có đi đâu hết, không thì về đội đi, có các cậu hay không cũng thế thôi ...” Giản Phàm không thèm nhìn, mắng xong lên xe, Trương Vân lườm Vương Kiên một cái đóng sầm cửa xe lại.

Vương Kiên như mèo cụt tai, cúi đầu ủ rũ về xe, đóng cửa không ra nữa.

Lúc này là 15 giờ 20 phút, có câu có tiền sai được quỷ thần, đương nhiên tiền cũng khiến người ta nói linh tinh, Trần Thập Toàn nghe báo cáo từ các nơi gửi về đã viết chi chít cả một trang giấy: “Giờ chúng ta đã có 7,8 thông tin địa điểm thời gian nghi phạm xuất hiện rồi, giờ họ nói thật giả ra sao cũng khó xác định, làm sao biết con tin ở đâu? Chẳng lẽ còn xác nhận.”

“Chú Trần, đừng hỏi, anh ấy cũng chẳng biết gì đâu.” Dương Hồng Hạnh thấy Giản Phàm còn bực bội chuyện Vương Kiên, thè lưỡi trêu.

“Anh không biết cô ấy ở đâu, nhưng không biết cô ấy không ở đâu, chính là chỗ chúng ta có tin tức.” Giản Phàm định đưa tay bắt lười Hạnh Nhi nhưng bắt hụt: “Đúng rồi, tin tức Vi Hải Xuân tìm được có giá trị đấy, chuyện hắn mua đèn pin bóng led ở cửa hiệu.”

“Ý anh nơi giam giữ cần chiếu sáng? Không có điện?” Dương Hồng Hạnh nhanh trí đoán ngay ra.

“Chính xác.” Trần Thập Toàn được gợi ý, hưng phấn vỗ tay đét một cái: “Lò gạch, kho lạnh, giếng cạn, hầm chứa ... Rất có khả năng là những nơi này, chúng ta đã thu hẹp đáng kể phạm vi rồi, tôi nói ngay từ đầu rồi mà.”

Giang Nghĩa Hòa tính hơi nóng vội, nói ngay: “Vậy gọi hết mọi người tới đây đi.”

“Vẫn chưa được.” Giản Phàm cầm cái bản đồ đã vẽ chi chít vòng tròn, khoảng trống không ít: “Đừng nói chúng ta có mấy trăm người không biết còn lại bao nhiêu, bao nhiêu đã lên trốn mất, dù có mấy nghìn người cũng không đủ, chúng ta cần một thời cơ đột phá.”

“Đột phá gì?” Trương Vân cũng dần sốt ruột, cô thấy bằng chứng đó người mà không tìm ra, lo lắng ngày một lớn.

“Chúng ta có rất nhiều tin tức, nhưng đều là có địa điểm, quán ăn, hiệu tạp hóa, quán rửa chân .. Đều là nơi nghi phạm lựa chọn, như thế khả năng dẫn tới chỗ con tin không cao, tôi chờ đợi ai tình cờ nhìn thấy nghi phạm đỗ xe ở đâu đó mà chưa thấy. Khả năng đó là nơi đỗ được xe, dấu được cả người, vậy loại bỏ lò gạch, giếng khô.” Giản Phàm vẫn kiêu vừa nói vừa suy nghĩ, dần dần loại trừ: “Mọi người nghĩ xem, hắn đi ra mua rau, mua cơm, còn kiểm tiểu thư phát tiết ... Khó tránh khỏi bị người ta nhìn thấy, vậy mà hắn rất yên tâm, ra ngoài khá tích cực, không lo người ta thấy sao, vậy có thể là vì nơi hắn ẩn thân không có người ... Từ tâm thái thoải mái của hắn mà xét, có khi hắn dấu người ở đồng hoang, mọi người nói chỗ nào thỏa mãn yêu cầu?”

“Nhà kho ... Khu vực phía nam này là cơ sở sơ chế hoa quả lớn cho cả thành phố, nhà kho rất nhiều, từ nhà kho tư nhân tới kho công ty phải tới mười mấy cái, vừa vặn thỏa mãn yêu cầu dấu cả người lẫn xe, nếu đúng là nhà kho vừa vặn nói lên vì sao chỉ có người nhìn hắn xuất hiện, hoặc đi cùng xe mà không thấy nơi đỗ xe.” Tư duy giám đốc của Trương Vân rất nhanh nhạy.

Chương 208: Trò chơi đuổi sóng. (5)

“Đúng, chính là nó ...” Giản Phàm gọi điện liên hệ với phòng kỹ thuật, vừa nghe vừa đánh dấu lên bản đồ, đến khi dừng bút lại đã có 23 cái nhà kho.

Trần Thập Toàn gãi đầu: “Nhưng mà tra thế nào, những nơi này không phải của công ty thì là của tư nhân, ai cho cậu tra.”

“Chú quên rồi à, cảnh sát mới cần lệnh, thủ hạ cháu nhiều nhất là lưu manh, cần gì lệnh.” Giản Phàm bấm điện thoại gọi Đường Đại Đầu, ngự lâm quân của mình: “Anh Đường, chuyển mục tiêu, mấy nhà kho bên ruộng rau, anh tra hộ tôi ... anh hỏi tra thế nào anh còn hỏi à? Sao bỗng dưng lại làm công dân kiểu mẫu thế, có người cứ xông vào, không có người thì cạy cửa mà vào, càng tiện, chứ sao ... Tìm một nữ nhân ... Hỏi làm gì, anh nhìn thấy cô ấy là biết ngay người cần tìm ...”

Lần lượt gọi điện thoại từng người, nội dung gần giống nhau, chỉ khác địa điểm, mấy người còn lại nghe giọng điệu của Giản Phàm mà hết hồn, muốn cảnh không nổi. Cuối cùng chỉ biết nhìn nhau cười khổ, giờ thành đồng lõa hết cả rồi.

Đường Đại Đầu nhận điện thoại xong tìm nửa ngày mới thấy đám Tôn Nhị Dũng, đám này không trông coi là lừa ngay, lúc này đang trải báo ngồi bên đường chơi bài ăn tiền, tức khí vác nạng phang vài phát đuổi đi làm việc.

Thương Đại Nha hôm nay tích cực nhất, chỉ huy đám Lại Tam Phát đi kiểm tra kho lạnh, hai bảo an trông coi ngăn cản một tên lưu manh lảng vảng tới gần, ai ngờ thoáng cái mười mấy tên xông tới cho một trận, mở kho ra, thùng nho tươi mới hái, gọi một tiếng, thế là mỗi tên một chùm ăn ngon lành.

Vi Hải Xuân dẫn đám hiệp cảnh đi kiểm tra kho thịt, cảnh phục rất tiện lợi, dọa dẫm một phen là xong, khỏi giấy tờ lằng nhằng. Tầng Nam nhàn nhã nhất, cô và Nghiêm Nghị Minh lấy cớ mua hàng, bà chủ Tầng đi xe đắt tiền, ăn mặc sang trọng, được người ta nhiệt tình mở cửa kho mời vào xem xét.

Tất cả con đường thông tới La Mã.

Hiệu quả rõ ràng chưa tới 30 phút, Đường Đại Đầu xin cầu viện, báo cáo xảy ra xung đột với người ta, xem ra đối phương khá cứng, nhờ Giản Phàm gọi cảnh sát tới giúp. Giản Phàm tức điên, nhờ tên điên này làm việc, không xảy ra chuyện cũng khó, hỏi đánh nhau với ai thì bảo là một đám bảo an.

Giờ hai chữ bảo an với Giản Phàm mà nói hết sức miễn cảm, không nói hai lời, lái xe dẫn đám đặc cảnh tới.

“Mau mau ... Đừng để người chạy mất.”

Giản Phàm vỗ bảng điều khiển giục Dương Hồng Hạnh, đi hai km tới địa điểm ẩu đả, cuối đường Bắc Doanh, dựng san sát nhà kho lớn nhỏ, nghe nói là của công ty hoa quả, từ xa nhìn thấy bảy tám người đánh nhau với hai mấy người. Bên ít mặc đồng phục là phe địch, bên nhiều của Đường Đại Đầu vậy mà đông không đánh được ít, lúc này chiến đấu đang quyết liệt, hai ba tên lưu manh xông tới, không biết đối phương làm sao mà lăn lộn trên mặt đất.

Đám bảo an ba người lập thành nhóm, đấu lưng vào nhau nghênh địch, Trần Thập Toàn nhìn còn phải khen: “Chơi được lắm, Giản Phàm, bạn cậu là loại gì thế, hai mấy người không đánh được tám người còn phải gọi cứu viện.”

“Chú không thấy chúng có dùi cui điện với nước ớt à?” Giản Phàm cuối cùng cũng đã nhìn rõ cách đối phương ra tay, xe phanh kết lại, lớn tiếng gọi đặc cảnh tập hợp, cách đó hai mấy mét, đám Đường Đại Đầu cầm gậy, đá, chai bia làm vũ khí, nhưng không ai dám xông lên, Giản Phàm nhìn mấy lần không thấy tên đầu to đâu: “Vương Kiên, cho cậu ba phút, hạ đám bảo an cho tôi.”

“Cái này, tiên bối, chuyện này không được.” Vương Kiên hết sức khó xử: “Anh không thể bảo bọn em tham gia ẩu đả, vừa rồi bọn em về đã bị chửi mấy lượt, thêm vụ đánh nhau này nữa, thế nào bọn em cũng bị cấm túc.”

“Đồ vô dụng, việc không cần thì chạy đi làm, lúc cần thì chẳng được việc gì, không đi thì tôi đi ...” Giản Phàm nói xong chẳng thèm quay đầu, ném cho đám đặc cảnh ánh mắt khinh bỉ.

Đám đặc cảnh xấu hổ nhưng đành chịu, bọn họ đâu phải lưu manh, tùy tiện đánh người.

“Giản Phàm đứng lại.” Dương Hồng Hạnh hết hồn nhảy xuống ngăn cản: “Không được đi, đánh nhau loạn xạ như thế, chẳng may bị thương thì sao?”

“Còn làm sao, đám đó vốn có nhiệm vụ bảo vệ anh, giờ cả đám đi theo mà để anh bị thương, đảm bảo về chi đội lại bị chửi mắng lần nữa rồi đuổi hết khỏi đội xuống cơ sở làm hộ khẩu.” Giản Phàm cố tình nói lớn, đem câu Ngũ Thần Quảng năm xưa hay dọa người ra.

Cả đám đặc cảnh trở mắt nhìn nhau, cái này đúng là sự thực, bọn họ giao trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Giản Phàm, hôm nay phạm mấy lỗi rồi, giờ còn để Giản Phàm xảy ra chuyện có nước bị lột da, Dương Hồng Hạnh phì cười, tức giận đẩy Giản Phàm về phía trước.

“Còn không mau theo tôi, không biết tận chức tận trách gì cả ...” Giản Phàm bực mình quát một câu.

Vương Kiên hết cách, sợ có chuyện không hay cùng ba người nữa giao vũ khí cho đồng đội theo Giản Phàm, Dương Hồng Hạnh tới chỗ hỗn chiến. Đột nhiên ở đâu có hòn gạch to tướng ném tới làm đám bảo an giật mình lùi lại, tiếp đó có người chửi: “Bảo an là cái buổi, công an là ông nội bọn mày ... Tránh ra bọn con cháu, ông nội tới đây ...”

Là Đường Đại Đầu, cái tên chết tiệt đó không biết nãy trốn đâu, giờ thấy viện binh tới bắt đầu ra đổ dầu vào lửa rồi.

Giản Phàm hiên ngang đi tới, mặt âm trầm chỉ tay vào đám bảo an quát: “Đứng im đó, CMT, giấy chứng nhận tư cách bảo an, có phê duyệt dùng vũ khí cảnh giới không, này, bảo dừng lại, nghe chưa hả?”

Cái khí thế này, cái cách ăn nói này, cái bộ cảnh phục kia, không lẫn vào đâu được, là cảnh sát, theo sau còn có mấy cảnh sát ăn mặc giống đơn vị phòng chống bạo động. Đám bảo an buông lỏng đề phòng, người cầm dùi cui điện vội rút vào trong người, sợ bị cảnh sát bới móc, nhìn nhau đùn đẩy không biết trả lời thế nào, ai ngờ đột biến phát sinh ...

Chỉ thấy vị cảnh sát nhân dân mặt xeo vung tay hô lên: “Các anh em xông lên.”

Trong lúc những người khác còn ngỡ ra vì diễn biến quá bất ngờ thì Đường Đại Đầu như tiên liệu trước, ném cục đá trong tay ra. Bảo an bị tập kích bất ngờ không né kịp, kêu đau đớn ôm má, đám lưu manh chỉ thích ỷ mạnh hiếp yếu được thể ào áo xông tới, ôm ngang hông xô ngã xuống đất, rút dùi cui điện dí vào người báo thù, tức thì hai mấy tên lưu manh vật tằm bảo an lăn lộn trên mặt đất khóc mẹ gọi mẹ ầm ĩ.

Giản Phàm đi giữa đám đông hỗn loạn đá bên này một phát, đám bên kia một cái, đắc ý cười lăn cười bò, quay đầu nhìn Vương Kiên đang trở mặt ra: “Nhìn thấy gì chưa, tôi nói rồi không cần các cậu tôi cũng có cách, mau vào không chế hiện trường đi, chẳng may xảy ra án mạng là trách nhiệm của các cậu đấy.”

“Mau mau, còn đợi gì nữa.” Vương Kiên cuống cuống phát tay gọi hết số đồng đội còn lại xông cả lên, chen vào đám đông, vừa quát tháo vừa ngăn cản, khó khăn lắm mới làm đám lưu manh hậm hực dừng tay, có điều vẫn vây quanh đám bảo an, thì thoảng tạt một cái, đá một cái báo thù.

Lại có thêm cứu binh, là đám Tôn Nhị Dũng, Sỏa Trụ chạy tới theo hiệu triệu của Đường Đại Đầu, ba cỗ xe chở theo mười mấy người. Thế là đám anh em càng khí thế rồi, con mẹ nó chứ đám đầu bọn tao à, anh em tao có mấy trăm người, đánh chết cả nhà mày.

Chương 209: Trò chơi đuổi sóng. (6)

Thừa lúc hỗn loạn, tiếng la hét rung trời, đánh nhau tưng bừng Giản Phàm cũng định thừa nước đục thả câu, nhưng mà không ngờ mình không tiến mà lui, té ra bị Hạnh Nhi kéo ngược lại liền bảy tám bước rời xa hiện trường. Giản Phàm biết cô lo cho mình, trấn an: “Không sao, chúng ta đang chiếm thượng phong mà.”

“Không sinh sự thì anh chết à, người ta đã thu vũ khí vào rồi, anh lại còn vẽ chuyện thêm.” Dương Hồng Hạnh chỉ mũi quát mắng: “Chẳng trách trước kia dăm bữa nửa tháng bị người ta tóm vào ban đốc sát, chả oan tí nào.”

Nuốt nước bọt, cái giọng điệu càng lúc càng giống mẹ, Giản Phàm né ngón tay ngọc thon thon của Hạnh Nhi, giải thích: “Em không hiểu, năm dăm nói chuyện tốt hơn nhiều, bọn này đáng nghi lắm.”

“Anh mới là kẻ đáng nghi nhất ấy.” Dương Hồng Hạnh không vui.

Giản Phàm sợ chiêu này của mẹ chứ không sợ vợ, cười hì hì nắm tay cô, hôn chụt một cái, Dương Hồng Hạnh vội rút tay về, còn chưa kịp phản ứng thì cái thứ tai họa đó lại chạy vào đám đông hô lớn: “Tránh đường, tránh đường.”

Đám lưu manh dễ bảo hơn đặc cảnh nhiều, rối rít tách sang hai bên, còn quát kẻ khác

“Tránh ra cho Phàm ca đi”, sau đó mấy tên

quen thân xúm quanh đưa Phàm ca nghênh ngang tới trước mặt tám tên bảo an, tên nào tên nấy mặt mày bầm tím, ánh mắt kinh hoàng.

“Yên tĩnh, vì sao lại đánh nhau, ai đánh trước?” Giản Phàm trầm giọng quát.

Đường Đại Đầu cà nhắc kéo Mơ Hồ bị đánh tím một mắt tới, cầm nặng chỉ tên bảo an cầm đầu: “Là hấn đánh Mơ Hồ trước, chúng coi thường vương pháp, giữa ban ngày ban mặt ức hiếp dân lành.”

Một đám "dân lành" nhao nhao kể tội, Giản Phàm kéo Mơ Hồ hỏi đầu đuôi. Mơ Hồ phần hận kể lại, té ra buổi trưa Mơ Hồ ăn đồ lạnh đau bụng, rời khỏi đội ngũ ra bên đường giải quyết, vừa kéo quần lên thì gặp đám bảo an lái xe đi qua, đám bảo an hỏi đường tới kho xăng, còn Mơ Hồ thuận tay lấy ảnh ra hỏi xem có thấy cái xe kia không?

Đó là nguyên nhân, Mơ Hồ kể tên cầm đầu cướp ảnh, bẻ tay hẳn ra sau hỏi bức ảnh ở đâu ra. Mơ Hồ là thằng khôn vặt, trả lời phía trước có người đưa cho nhờ đi hỏi, bảo an tin thật áp giải Mơ Hồ đi, thế là hai đội ngũ gặp nhau ...

Mơ Hồ kể lại còn chưa hết giận xong tới đá bảo an mấy phát, Giản Phàm kéo lại hỏi: "Lúc này bọn chúng hỏi chỗ nào?"

"Kho xăng."

"Có biết ở đâu không?"

"Cách đây không xa, trước kia là đơn vị thuộc thép Đại Nguyên, phá sản lâu rồi nên bỏ hoang." Đường Đại Đầu người gốc Đại Nguyên, biết rất rõ.

Giản Phàm nghe tới "kho" với "bỏ hoang" là sáng mắt: "Có phải kho có thứ ống còn lớn hơn xe không?"

"Đúng rồi đấy!"

"Ha ha ha ha, ha ha ha ..." Giản Phàm ngửa mặt lên trời cười như bị chó dại cắn, không ai hiểu vị đại ca này lên cơn thần kinh gì, cẩn thận tránh sang bên, Giản Phàm vỗ vai Mơ Hồ: "Tốt, làm rất tốt, lát về nhớ bảo anh Đường thưởng, thưởng lớn."

Đường Đại Đầu chẳng hiểu ra sao: "Này, thế là sao?"

"Lát anh sẽ biết, ai cho tôi mượn cái dùi cui điện nào." Giản Phàm đưa tay ra, lập tức có tên lưu manh đưa cho dùi cui điện to bằng cánh tay, gạt đám đặc cảnh ra tới bên cạnh bảo an, bấm nút phát điện xẹt tành tạch làm cả bọn sợ hãi lui lại: "Tao hỏi bọn mày vài câu, không trả lời tao để bọn kia hỏi, câu đầu tiên, chúng mày ở công ty nào?"

"An ninh Bình An."

"Ngoan, câu thứ hai, tới nơi chim không thềm ỉa làm gì? Đừng nói dối anh mày đấy."

"Tìm đội trưởng Chu ạ."

"Chu Quản Hồ phải không?"

“Vâng ạ.”

“Vì sao đi tìm, gọi điện thoại là được mà.”

“Điện thoại không ai nghe, cố vấn Ngô bảo chúng tôi đi tìm, tìm được mau đưa về, có vài việc chỉ đội trưởng Chu mới biết.”

“Ồ, cố vấn Ngô tên là gì?”

“Ngô Đích ạ.”

“À, Ngô Đích bảo sao, nói chúng mày tìm thế nào?” Giản Phàm quay đầu sang liếc mắt nhìn Dương Hồng Hạnh bị cô trừng mắt lại.

“Anh ấy nói tới xung quanh kho xăng dầu tìm, tìm được thì mau về, công an đang đợi, Ân Gia Bảo xảy ra chuyện, công an đang tra công ty chúng tôi ... Các đồng chí công an, các anh không thể xúi đám người kia đánh chúng tôi như vậy.”

“Mắt mũi kiểu gì vậy? Ha ha ha, mày trông tao giống công an à? Ha ha ha ... Anh Đường, giao cho anh, đừng đánh, đánh nữa thì không phải là phòng vệ chính đáng đâu.” Giản Phàm cười dài, đặc ý phát điên rồi, phát tay gọi đặc cảnh đi theo, Vương Kiên còn chưa yên tâm, có điều thấy đám lưu manh rất nghe lời Giản Phàm, đưa đám bảo an lên xe không đánh đám gì cả mới thở phào.

Đội xe từ bốn chiếc thành sáu chiếc rồi tám chiếc, mười chiếc, kéo thành hàng dài tới kho xăng, toàn bộ người tìm kiếm xung quanh đều bị gọi tới nơi này.

Dương Hồng Hạnh vừa nhìn một cái chấn kính không nói lên lời, suốt cả ngày không biết Giản Phàm huy động thực sự bao người, giờ mới thấy, đội xe phải tới trăm mét từ xe thùng rách nát, xe hàng bong tróc sơn, Santana bình thường tới BMW sáng bóng, còn cả xe cảnh sát, tức thì tiếng người huyên náo, không khác gì đội quân nhỏ mà bạn trai cô lúc này đi đầu sai người phá cửa xông vào kho xăng dầu, thực sự đúng Trương Vân nói, như ông trùm XHĐ.

Đây là tàn tích của thành thị công nghiệp cũ, mười mấy ống chứa xăng dầu cao bằng tòa nhà ba tầng chiếm diện tích mấy chục mẫu, dưới đất là ống dẫn dầu, trong sân cỏ dại um tùm cao nửa ngày, Giản Phàm ra lệnh đặc cảnh khống chế gác cửa, một ông già trên 50.

“Có phải nơi này không?” Dương Hồng Hạnh nhìn quanh, khung cảnh như trong truyện liêu trai, làm người ta rờn rợn.

Giản Phàm tin chắc: “Hắn là đúng rồi.”

Đặc cảnh từ trong phòng bảo vệ chạy ra, kính lễ nói lớn: “Báo cáo, xe dừng ở đây.”

“Ha ha ha, Hạnh Nhi, em thấy chưa, thần thám ra đời rồi, các anh em, phong tỏa cổng chính, tìm cho tôi.” Giản Phàm phát tay một cái, đám đông tức thì tủa ra bốn phía.

Thời gian chậm chậm trôi đi như đồng hồ cát, chi đội đặc cảnh đang tiến hành công tác xử lý hậu quả của hành động vây bắt, xe bị hủy cùng camera ghi hình đều lấy về làm chứng cứ, hoặc chỗ dựa đánh giá hành động, bận 3 ngày trời, cuối cùng thì toàn bộ nghi phạm sa lưới, mọi người đã mệt mỏi cực độ, đều thở phào.

Nghi phạm cuối cùng Khổng Tân Cường sống chết chưa rõ, chuyên gia khoa ngoại của bệnh viện số ba đang tiến hành phẫu thuật. Tên này không những bị bắn mà khi xe xô vào lươn chắn còn bị thương ở ngực, chi đội trưởng và chủ nhiệm Điều đều ở phòng y tế đợi tin, giờ ai cũng hi vọng hắn còn sống.

Dương Phong dọn dẹp tài liệu, chuyện kinh tâm động phách hôm nay không phải lần đầu, cũng chẳng phải lần cuối, chỉ là một trong vô số nhiệm vụ mà đặc cảnh bọn họ thực thi thôi.

Phẫu thuật tiến hành 2 tiếng rồi, chưa có tin tức, phòng kỹ thuật im phăng phắc, nhân viên kỹ thuật chớp mắt ngay trên ghế, nghi phạm đã bị bắt hết, đoán chừng hôm nay có thể ngủ một giấc ngon rồi.

“Đội bốn gọi chỉ huy ... Đội bốn gọi chỉ huy.”

Căn phòng im ắng đột nhiên vang lên tiếng gọi, Dương Phong ngồi trên bàn thuận tay chỉ: “Vương Kiên đấy, nhận điện cho tôi.”

Một kỹ thuật viên cầm lấy bộ đàm: “Chỉ huy đây, nói đi.”

“Tình hình trọng đại, xin chuyển cho tổ trưởng Dương.”

Dương Phong nghe vậy vội vàng chạy tới bộ đàm, nói: “Tôi là Dương Phong đây.”

“Báo cáo chỉ huy, chúng tôi phát hiện nơi giam giữ con tin ở kho xăng dầu Nam Giao, cần nhân viên kiểm định hiện trường

và xe cấp cứu ... Nhắc lại lần nữa, chúng tôi phát hiện nơi giam giữ con tin ở kho xăng dầu Nam Giao, cần nhân viên kiểm định hiện trường và xe cấp cứu ... Xin chi viện ngay lập tức.”

Chương 210: Trò chơi đuổi sóng. (7)

Cạch! Bộ đàm rơi xuống bàn, Dương Phong rối rít nhặt lên, giọng gằn như quát: “Có thấy con tin không?”

“Có!”

Toàn bộ phòng kỹ thuật đều tỉnh, xôn xao, Dương Phong ra hiệu im lặng, hít sâu một hơi: “Còn sống chứ?”

“Vâng!”

“Hoan hô!” Tiếng reo hò tức thì vang vọng cả chi đội, đèn phòng bật sáng, ở trong lĩnh vực chống bắt cóc bọn họ, hai chữ con tin luôn mang sắc thái bi kịch, gằn như chưa có con tin sống qua 72 tiếng. Vậy mà gần 90 tiếng vẫn tìm thấy con tin còn sống, không khác gì kỳ tích.

“Còn sống, còn sống!”

Cả phòng nổ tung, tuy tất cả bọn họ chưa từng gặp cô gái đó, nhưng không ai không vui mừng cho cô, có người hưng phấn cầm đồng tài liệu tích góp mấy ngày qua tung lên trời, người khác tức thì học theo, giấy bay tả tả, không khí vui mừng xua đi hết mệt mỏi.

Đám đông chạy tới khiêng Dương Phong lên tung mấy cái, Dương Phong khó lắm mới thoát được, chạy hết tốc lực tới phòng y vụ ở phía sau, đập tung cửa nhìn chi đội trưởng và chủ nhiệm Điều mật mày râu sần sần, vui mừng la hét: “Còn sống! Còn sống! ... Chi đội trưởng, chủ nhiệm, còn sống, còn sống!”

“Lên cơn điên gì vậy, đang phẫu thuật, sống sống cái gì?” Chi đội trưởng nổi giận quát.

“Còn sống, còn sống!” Dương Phong mừng tới líu hết lưỡi, cố gắng lắm mới trấn tĩnh lại nói một câu ra đầu ra đũa: “Con tin còn sống. Chi đội trưởng, tìm thấy rồi, đã tìm thấy rồi. Cô ấy còn sống!”

“Cái gì!? Thật chứ?” Chủ nhiệm Ngô đứng dậy quá nhanh, mắt trợn tâm ngã lãn ra đất, thấy Dương Phong gật đầu xác nhận thì không cảm thấy đau chút nào, cũng cười ha hả: “Còn sống, tốt quá, ha ha ha.”

Chẳng bao lâu xe cấp cứu, xe thông tấn và xe chuyên dụng của chi đội trưởng được đội xe đặc cảnh bảo vệ hú còi chạy băng băng trên đường. Ngồi trong chiếc xe đi đầu là chủ nhiệm Điều và Tần Cao Phong, cả hai còn chưa hết chấn kinh vì tin tức kia, lại gặp sự chấn kinh lớn hơn, sau 20 phút đi đường tới bên ngoài kho xăng dầu, từ xa xa đã thấy mấy chục chiếc xe đủ kiểu bao vây, ngoài xe có người đứng người ngồi, người trải báo chơi poker, người ăn cơm, uống bia, nói tục chửi bậy liên hồi kỳ trận

...

“Người, người đâu đâu ra ra thế?” Chủ nhiệm Điều cũng líu lười nốt rồi.

“Anh cấp cho cậu ta mà.” Tần Cao Phong tỉnh bơ đáp.

“Tôi cấp bao giờ ...” Chủ nhiệm Điều chỉ mấy người đốt đồng lửa lớn bên đường, tay dao tay gậy vẫy tay với họ như người nhà: “Anh nhìn đám kia, không phải lưu manh côn đồ, cứ đánh chết tôi ... Tôi lấy đâu ra thành phần như vậy mà cho cậu ta.”

“Phân cục ba chuyên này chỉ mong rửa sạch liên quan lấy công bù tội, Thương Đại Nha nợ Giản Phàm một ân tình lớn, lại thêm Giản Phàm vốn quan hệ rất phức tạp, huy động vài trăm người không thành vấn đề. Ôi, thẳng nhóc nhút nhát năm xưa thành tinh rồi!” Tần Cao Phong cảm khái một câu, chẳng biết là khen hay chê.

“Chủ nhiệm, đội trưởng Tần, bao nhiêu nhân vật tam giáo cứu lưu, làm sao giữ bảo mật được, tôi yêu cầu giải tán bọn họ ngay lập tức.” Dương Phong nhìn cảnh này đề nghị.

Cả hai vị lãnh đạo đều không trả lời, cởi chuông cần người buộc chuông, những nhân vật kia, bọn họ làm sao chỉ huy nổi, thử xuống giải tán xem, một là mất mặt, hai là không khéo còn sinh náo loạn.

Xe đến cửa kho, may quá thấy người mình rồi, Vương Kiên dẫn người đặc cảnh đứng gác hai bên, mở cánh cửa sắt nặng nề ra, dẫn đội xe vào, đóng lại.

Đội ngũ ba mươi người đi xuống, được đặc cảnh dẫn đường tới ống dầu lớn bị cỏ hoang bao vây, Giang Nghĩa Hòa và Trần Thập Toàn là chốt thứ hai cho người qua, đi sâu hơn vào trong, đây đúng là nơi giấu người trời sinh, địa điểm hoang tàn đổ nát,

lại sâu dưới lòng đất, nếu như không có người chỉ đường, có lẽ phải đợi khi giải tỏa khai phát mới bị máy xúc nào đó đào ra, kẻ dám gây vụ án này không đơn giản, người phá được càng không đơn giản.

Đèn pin chiếu loang loáng, đi vài bước đã nghe tiếng khóc, tới nơi rồi, toàn bộ hít sâu một hơi khí lạnh, trong hố sâu bảy tám mét, hai nữ nhân đang ôm một người mặt mày bần thỉu, tóc tai tán loạn che kín, tiếng khóc rưng rức nghe sồn gai ốc.

Ngoài con tin ra thì còn có thể là ai.

“Cứu người, mau mau cứu người!” Chi đội trưởng khẩn cấp ra lệnh.

Cả đội ngũ y tế, cứu hộ nhanh chóng bắt tay vào việc, chủ nhiệm Điều tìm Giản Phàm không thấy đâu, hai cô gái dưới hố, ông ta biết một là Trương Vân, người còn lại một cô gái xinh xắn trông gọn gàng năng động, mà quen mặt lắm. Tần Cao Phong giới thiệu là bạn gái Giản Phàm, cũng từng là cảnh sát, từ chức cùng Giản Phàm mới làm chủ nhiệm Điều vỡ lẽ.

Hai cô gái giúp đưa con tin mặt mày không còn nhận ra được nữa lên cáng, buộc chặt được hai đặc cảnh giữ hai bên đưa dần lên khỏi hố, mấy người mau chóng đưa lên xe cấp cứu. Bác sĩ đi cùng kiểm tra sơ bộ nói con tin bị mất nước nghiêm trọng, đã hôn mê sâu, toàn thân bị thương mười mấy chỗ, đùi và lưng có nhiều vết thương đóng vảy, khả năng bị ngược đãi ... sinh mệnh đang tắt dần.

Chi đội trưởng tức giận, túm áo bác sĩ quát: “Người sắp chết rồi còn lảng nhảng nói cái gì, mau đưa về bệnh viện cấp cứu.”

Sau đó chỉ huy xe đặc cảnh đi trước dọn đường cùng bảo vệ xe cấp cứu, Trương Vân lau nước mắt vẫy tay với Dương Hồng Hạnh, lên xe cấp cứu đi trước.

Toàn thân bần thỉu, hai tay dính cả máu và dầu, Dương Hồng Hạnh ngậy ra nhìn xe cấp cứu rời khỏi hiện trường, cô làm cảnh sát mấy năm chưa một lần tận mắt chứng kiến tội ác, vậy mà cõi cảnh phục mấy năm lại chứng kiến thảm cảnh như thế. Khi Trần Thập Toàn tìm ra chỗ dấu người thì cô gái đó chỉ còn thoi thóp, toàn thân thương tích, tóc bị giật đứt từng mảng, quần áo rách nát, những chứng cứ không lời ấy khiến máu toàn thân

Dương Hồng Hạnh sục sôi, hai mắt lúc này vẫn như hai hòn than.

Thứ tội ác do chính đồng loại gây ra cho nhau này làm người ta phần nộ mắt không chế, mất lý trí.

Một bàn tay vỗ lên vai, Dương Hồng Hạnh đang bị phần nộ nuốt chửng giật mình quay đầu nhìn, Trần Thập Toàn khẽ bóp vai an ủi: “Cháu chưa ra tuyến đầu nên chưa biết, nhiều hiện trường giết người còn ghê rợn hơn ...”

Dương Hồng Hạnh môi mấp máy, cuối cùng bật ra tiếng khóc khe khẽ, dựa vào vai Trần Thập Toàn, kiên cường lau nước mắt.

Chủ nhiệm Điều này giờ chạy khắp nơi tìm Giản Phàm, Vương Kiên chỉ phụ trách trông giữ bên ngoài không rõ, chợt nhìn thấy hai người này, vội hỏi: “Giản Phàm đâu, ai thấy cậu ấy không?”

“Bên kia ..” Dương Hồng Hạnh đưa tay chỉ.

Chủ nhiệm Điều vội chạy tới, thấy Giản Phàm ngồi khoanh chân trên cái ống to cao mấy mét, hai tay chống cằm, giống đang suy ngẫm gì đó, ngẩng đầu hỏi: “Này, Giản Phàm, xảy ra gì đây, mau xuống đây, sơ tán người ngoài kia đi, vụ án vẫn đang bảo mật.”

Giản Phàm không nói gì, chậm rãi đứng dậy, leo thang sắt đi xuống, hai mắt vô hồn.

Chủ nhiệm Điều trêu: “Làm sao thế, vụ án đã được phá, sao không vui?”

“Vui à? Chủ nhiệm Điều, anh thấy có gì vui à? Những thứ xấu xa ghê tởm đó bày ra trước mặt, có gì vui, từ cảnh sát tới tội phạm, đến cả con tin như thế ... Anh thấy có gì vui trong chuyện này à?” Giản Phàm thành tình quay ngoắt sang, thoáng chốc đôi mắt trống rỗng bùng lên ngọn lửa.

Chương 211: Trò chơi đuổi sóng. (8)

Chủ nhiệm Điều bị khí thế, không, phải nói là sát khí trên người Giản Phàm làm thoáng giật mình, là người từng trải, nhưng ông ta rất hiểu cảm xúc này, bình tĩnh nói: “Đó là vì cảm giác trách nhiệm của cậu quá lớn, nếu vẫn là cảnh sát, cậu sẽ là cảnh sát tốt.”

“Có cho tôi chọn lại lần nữa, tôi vẫn không làm cảnh sát đâu.”

Giản Phàm bỏ lại chủ nhiệm Điều tại chỗ đi thẳng ra khỏi kho xăng dầu, không bao lâu sau vang lên tiếng hú hét vang trời, tiếng xe rồ máy, rồi đám đông tụ tập bắt đầu tản đi, đến khi Dương Hồng Hạnh đi ra thì giải tán tới bảy tám phần. Giản Phàm đang vẫy tay tiễn một nhóm cuối, cũng chính là nữ nhân tên Tăng Nam, nhìn thấy hai người họ đang thì thầm với nhau cái gì đó, đứng rất gần, xe đi rồi mới quay về nói với Trần Thập Toàn, Giang Nghĩa Hòa: “Xin lỗi, hôm nay cháu làm hai người vất vả rồi.”

“Ài xin lỗi cái gì, cao hứng mà không được đây, trong đội chúng tôi là phế vật, chỉ có cậu mới coi hai lão già này là bảo bối, đúng không lão Giang, anh làm cảnh sát cả đời cũng chẳng gặp nổi vụ án thế này đâu nhỉ?” Trần Thập Toàn cười hỏi, Bác Giang gật đầu kéo Trần Thập Toàn đi vào, để không gian riêng cho đôi trẻ.

Giản Phàm nhìn trên mặt, trên tay Dương Hồng Hạnh toàn là vết bẩn, kéo cô vào bên trong phòng bảo vệ, lấy chậu đổ nước, tỉ mỉ lau mặt cho Hạnh Nhi sau đó lè lưỡi làm mặt quỷ với mấy đặc cảnh độc thân trở mắt nhìn hai người, khiến Dương Hồng Hạnh đỏ mặt xấu hổ. Cô giật lấy khăn tay chạy ra ngoài, vừa đi vừa hỏi: “Vừa rồi ngồi một mình nghĩ gì thế?”

“Nghĩ gì được chứ? Nghĩ tới cha mẹ, em gái rồi nghĩ tới vợ.” Giản Phàm thấy Dương Hồng Hạnh hừ mũi, thở dài: “Suốt ngày không chịu tin anh, trừ mọi người ra thì anh còn nghĩ tới ai được? Anh nghĩ nếu mình sống được 60 tuổi thì nửa đời người sống phí rồi, sau này phải sống cho tốt, chăm sóc cha mẹ, chăm

sóc vợ, sau này có con phải dạy bảo thật tốt, đừng như cha nó, đến 30 rồi mà vẫn sống hồ đồ.”

“Ừ, lý tưởng không tệ.” Dương Hồng Hạnh ừm khẽ một tiếng, bị lý tưởng đơn giản của y làm có chút động lòng: “Nhưng mà anh còn chưa có vợ mà đã nghĩ tới con rồi.”

“Sắp có rồi ... Chúng ta không đính hôn nữa, đính hôn cái gì chứ.” Giản Phàm đột nhiên chém đinh chặt sắt nói.

Dương Hồng Hạnh sầm mặt, không biết y lại lên cơn thần kinh gì: “Không đính hôn nữa thì thôi, anh đi mà nói với mẹ em.”

“Đương nhiên là anh sẽ nói.” Giản Phàm đại khái là bị chuyện gì đó tác động tới thần kinh yếu ớt, giọng vài phần mệnh lệnh: “Mai chúng ta đi làm giấy đăng ký kết hôn luôn, ngày kia tổ chức tiệc, đính hôn cái gì, phiền, đừng cứ cái gì cũng nghe mẹ anh, mẹ em, chúng ta tự quyết.”

Dương Hồng Hạnh đưa tay sờ trán: “Không sốt.”

Mắt Giản Phàm ánh lên đau đớn, tuy trước mắt là vợ tương lai, nhưng hạnh phúc không che lấp nỗi đau, nắm tay Dương Hồng Hạnh thắm thía nói: “... Em xem Sở Tú Nữ vừa được đưa đi đáng thương thế nào, gia sản trăm triệu, cuối cùng chỉ có một cặp dưới ở bên. Anh lại sai rồi, mấy năm qua chỉ biết đâm đầu kiếm tiền, anh luôn nghĩ kiếm tiền để đảm bảo cuộc sống sau này rồi cuộc sống nữa còn mất cả em. Hạnh Nhi, anh muốn có một cái nhà, một người yêu anh, lo lắng cho anh, quản lý anh, Hạnh Nhi, em làm vợ anh nhé?”

Giờ mới có lời cầu hôn chính thức, dù thời gian và địa điểm chẳng phù hợp chút nào. Dương Hồng Hạnh má ửng hồng, lúm đồng tiền nông chứa đầy hạnh phúc, khẽ "ừ" một tiếng, nắm chặt lấy tay Giản Phàm, bất tri bất giác quên mất mình ở đâu, đưa tay sờ vết thương trên má Giản Phàm, từ ánh mắt của y, từ giọng nói của y, cảm nhận được ái tình mà mình khao khát, hết sức chân thật.

Thế là hai người dần dần dán sát vào nhau, nhìn nhau say đắm, chỉ có nụ hôn mới biểu đạt được tình cảm và khao khát lúc này.

“Khụ khụ!”

Hai tiếng ho lớn làm đôi nam nữ say trong men tình giật này mình, lúc này mới nhận ra đã đi ra giữa sân, mấy chục cặp mắt đang nhìn họ chăm chăm. Dương Hồng Hạnh xấu hổ không biết dẫu mặt vào đâu, đẩy Giản Phàm một cái, Giản Phàm thì hết sức tức giận quay ngoắt lại thấy thủ phạm cách đó không xa: “Hai người không đợi chúng tôi xong việc mới tới à, đang thương lượng chuyện kết hôn đây này, đừng phá đám.”

Dương Hồng Hạnh đấm Giản Phàm một cái, chủ nhiệm Điều chẳng phật ý, ít nhiều biết tính của y rồi, phóng khoáng vung tay: “Nếu cậu kết hôn, tôi điều mấy chiếc xe đặc cảnh đi mở đường, lập hẳn tiểu tổ chiến thuật hộ vệ, thế nào?”

“Hay quá, nói rồi là phải giữ lời đấy nhé chủ nhiệm Điều, đừng để khi đó lại quịt, tôi đỡ tốn tiền thuê xe.” Giản Phàm mừng ra mặt kể Dương Hồng Hạnh kéo tay ám thị.

Tần Cao Phong cũng góp vui: “Vậy tôi mời bí thư Ngũ làm người làm chứng cho cậu, thế nào?”

“A, thế thì có thể diện quá.” Giản Phàm bị hai vị lãnh đạo làm bật cười, bất kể nói thật hay đùa, rất vừa ý y.

Mấy người vừa đi vừa nói chuyện, dần dần chủ đề quay lại vụ án, Giản Phàm kể lại chi tiết quá trình ngày hôm nay, bao gồm tìm người ra sao, xác định phạm vi nghi ngờ thế nào, rồi làm sao gặp rồi xảy ra xung đột với mấy tên bảo an sau đó tìm ra Sở Tú Nữ.

“Kỳ nhân, đúng là kỳ nhân!”

Nghe Giản Phàm giới thiệu xong, chi đội trưởng đi đầu vỗ tay, xung quanh cũng vỗ tay rào rào, giống như hội nghị hoan nghênh lâm thời, còn nhân vật chính hội nghị lại có vài phần xấu hổ cười ngốc nghếch, lúc này không chỉ Vương Kiên, không ít người coi y là thần tượng.

Tìm được con tin có phần ngẫu nhiên, trong ngẫu nhiên có sự tất nhiên của nó, nếu không phải Giản Phàm đủ kiên trì quyết tâm thì đâu ra sự ngẫu nhiên đó.

Chi đội trưởng chỉ huy xử lý hiện trường xong, quay sang nói một câu làm người ta rớt mắt kính: “Giản Phàm, cô gái, còn cả hai đồng chí già nữa, mời tới chi đội, bí thư Ngũ đang đợi tầy trần, còn nữa, vụ án này đang trong giai đoạn bảo mật, nhiều

điều nghi vấn, cần mọi người chăm chú ... Đặc biệt là đồng chí Giản Phàm, tôi hi vọng đồng chí lên lớp giảng dạy cho trung tâm chống bắt cóc.”

“Đừng đừng, chi đội trưởng, vào một cái là phong tỏa, tôi còn có chuyện kinh doanh bên ngoài.” Giản Phàm kiểm lý do không đi.

“Không sao, chỉ huy qua điện thoại là được, bằng vào thân phận của cậu, hô một tiếng cả trăm người hưởng ứng, dù không có mặt, cũng không xảy ra chuyện gì đâu, đúng không?” Chi đội trưởng nâng Giản Phàm lên rất cao.

Giản Phàm thấy Dương Hồng Hạnh không thoải mái, biết cô phản cảm nơi đó, nói: “Chi đội trưởng, mai tôi và bạn gái đi làm giấy đăng ký kết hôn, không thể vì vụ án mà lỡ chuyện cả đời, chúng tôi phải về nhà.”

“Chuyện đó thì có gì đâu, đừng lo, chủ nhiệm Điều, mai anh tới cục dân chính tìm người quen tới chi đội chúng ta chuyên môn làm giấy kết hôn cho hai đồng chí ấy, để đồng chí Giản Phàm yên tâm công tác.” Chi đội trưởng nói xong lên xe đóng cửa lại, quyết tâm không cho bảo bối này chạy.

Chủ nhiệm Điều kính lễ hô vang: “Tuân lệnh.”

Đoán chừng người ta sớm có dự mưu rồi, quá kiên quyết từ chối không hay, Giản Phàm sán tới bên cạnh Dương Hồng Hạnh, lần này chẳng còn tí thâm tình nào, nói nhỏ: “Này, hay là chúng ta đi cửa sau, làm giấy kết hôn trước đi.”

Dương Hồng Hạnh dở khóc dở cười, sao chuyện kết hôn lại phải làm đám làm dúi như thế, đám Giản Phàm một cái, nắm tay Giản Phàm lên xe cảnh sát, lần này cô không can ngăn Giản Phàm nữa, biết y không đi tới cùng sẽ không chịu dừng lại.

Chương 212: Có chỗ dựa nên cuồng ngôn. (1)

8 giờ sáng ngày 4 tháng 10.

Cty an ninh Bình An tọa lạc phía đông đường Tân Hà, bảo an nhìn thấy xe tăng quản lý công ty đi vào, đứng nghiêm chào, hai bảo an cao to chạy tới hỏi han cố vấn Ngô. Công ty lớn hơn nghìn người, mấy chục nhân viên quản lý, cũng chỉ có cố vấn Ngô luôn khách khí với đám bảo an tầng chót, thậm chí nhớ hết tên bảo an ở tổng bộ, muốn được người ta tôn trọng phải có qua có lại, nên vị cố vấn Ngô được bảo an tôn kính nhất.

Hàn huyền với bảo an vài câu, Ngô Đích lái xe vào sân công ty, đồng phục bảo an khá giống cảnh phục, đôi khi làm hấn có ảo giác như đang ở trong cục công an. Chỉ lỡ một bước chân mà rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, cho dù bây giờ thu nhập rất cao, uy danh cũng lớn, vẫn làm hấn và cha hấn ở nhà để bụng mãi chuyện xưa.

Xưa có câu học giỏi đi làm quan, sinh ra trong nhà quan, định sẵn tương lai ở sĩ đồ sẽ bay cao, con đường vốn trải đầy hoa hồng huy hoàng ấy giờ không đi được nữa, dù là xử phạt hành chính còn ảnh hưởng, hưởng hồ mình bị xử phạt hình sự, sinh mạng chính trị đã kết thúc rồi.

Có điều kết thúc thì sao?

Bước chân vào tòa nhà xa hoa khí thế, nơi này vừa tổ chức lễ kỷ niệm 6 năm thành lập công ty, biểu ngữ "đại triển hoành đồ" treo ở đại sảnh do chính bí thư thành ủy chấp bút. Vốn mới đầu còn chút hụt hẫng, có điều ở đây Ngô Đích phát hiện ra một vũ đài còn phù hợp với mình hơn, ở thế giới nửa đen nửa trắng này, hấn có quyền lực hơn cả một sở trưởng công an.

Vì thế cố vấn Ngô có cả kiến thức lẫn gia thế nhanh chóng vươn lên, vốn những vấn đề pháp luật dây dưa không rõ ràng của công ty được hấn xử lý gọn ghẽ, các quan hệ với công an được hấn làm trôi chảy trót lọt, cả tổ chức huấn luyện bảo an cũng được nâng lên vài bậc.

Tuy không đảm nhận chức vụ chính thức, nhưng ai cũng biết cố vấn Ngô là nhân vật số hai chỉ đứng sau chủ tịch Thân.

Bước chân nhàn nhã tiến vào đại sảnh, bảo an đứng nghiêm chào, nhân viên thang máy khom người, nhân viên công ty đi qua đều đứng lại nhường đường, làm Ngô Đích có sự thỏa mãn mà ở đội cảnh sát không có.

Văn phòng làm việc rộng như căn hộ, bàn làm việc hình bầu dục, tường dựng tủ sách cao, vài chậu cảnh xanh tốt, thư ký xinh đẹp đưa tới một ly cà phê nóng hổi, điều kiện chẳng kém văn phòng cục trưởng, công việc lại không phải tới mất đêm ngày.

Xua tay cho thư ký ra ngoài, Ngô Đích hài lòng nhấp ngụm cà phê, mở laptop, không hiểu do không yên tâm hay có nguyên do khác, mở mô hình 3D đã xem vô số lần.

Tên bản vẽ đó là bản đồ mô phỏng tiểu khu cao cấp không Kinh Viên, ở bên mép tiểu khu là một kiến trúc 17 tầng, đây là khu nhà ở thương nghiệp cao cấp đầu tiên đưa đầu tư nước ngoài vào khai phát.

Tâm kết ở mảnh đất quan trọng nhất, có tòa nhà giờ chưa tên là Không Hình, mà tên là Tân Thế Giới.

Di động rung rung trên bàn, Ngô Đích cầm lên xem, đó là tin nhắn từ một người bạn, chỉ có hai chữ: Đã chết!

Ngô Đích nhẹ người, từ hôm qua biết vô số cảnh sát lùng sục khu nam thành làm hẩn tim đập thon thót, mặc dù cho rằng đó chỉ là cháy thành vạ lây thôi, nhưng nếu nữ nhân kia còn sống, mô hình sẽ mãi mãi chỉ là mô hình thôi, giờ khác rồi bấm số di động, chỉ nói vài câu đơn giản: “Chuyện kết thúc, làm như kế hoạch.”

“Biết rồi.”

Người nhận điện thoại là Lưu Siêu Thăng, lúc này đang lái xe rời tổng bộ Phú Sĩ Tiệp, vừa mới báo cáo tiến triển đầu tư với chủ tịch Giản Hoài Ngọc. Thành bại ở hạng mục Không Hình Viên nằm ở tòa nhà Tân Thế Giới, khu dân cư quanh đó dễ giải quyết, chẳng qua là vấn đề bồi thường giải tỏa mà thôi. Thời buổi này có tiền chẳng sợ mấy hộ ngoan cố, quan trọng ở cái Tân Thế Giới kia, Lưu Siêu Thăng xúi bẩy mấy cỗ đông ra mạn mà

không thuyết phục được Sở gia bán đất, không thuyết phục được ông già đã đành, ngay cô con gái cũng không được. Cha con nhà đó rất tinh minh, nhìn tiềm lực lớn nhất của Tân Thế giới không phải ở kinh doanh, mà là ở mảnh đất, chỉ gác lại mấy tháng mà giá đất lại tăng thêm mấy phần, không ai ngồi yên được nữa.

Có điều giờ chuyện đã được giải quyết hoàn mỹ, Lưu Siêu Thăng bật đĩa CD nghe nhạc giao hưởng du dương, thi thoảng trong đầu hiện lên khuôn mặt đẹp mê đắm lòng người, mặc dù không biết cô gái đó chết không nhắm mắt thế nào, nhưng kết quả làm lòng hẳn đầy khoái cảm báo thù.

Chỉ có khoái cảm mà chẳng có áy náy gì cả, giờ Lưu Siêu Thăng chỉ nghĩ tới nghị quyết hội nghị cổ đông, nghĩ tới lễ ký kết, nghĩ tới được tán thưởng của chủ tịch ... Nghĩ tới có nên mua một biệt thự an cư ở nước Mỹ.

Mơ tưởng tương lai, thời gian trôi đi rất nhanh, chẳng bao lâu tới đầu đường Tiểu Doanh Bàn, nhìn cái tòa nhà cách đó mấy chục mét, lòng đặc ý. Người ra đón là cha con Sở Hỉ Phong và Viên Kỷ Bình thái độ cực kỳ khách khí lấy lòng, bắt tay hàn huyên, đi qua đại sảnh có không ít bảo an canh gác, mọi thứ an bài tốt rồi.

Đúng là an bài rồi, cổ đông tới tham dự hội nghị đã hình thành sự hiểu ngầm. Viên Kỷ Bình là cổ đông nhỏ chỉ có phận ngồi nghe, cha con Sở Hỉ Phong đã thỏa thuận riêng, tổng giám đốc Hằng Ích không tới, chỉ phái đôi nam nữ đại biểu, hai người đó có vẻ quen biết Lưu Siêu Thăng khẽ gật đầu chào, thêm vào luật sư của văn phòng luật Đại Hằng và công chứng viên, nhân vật chính cuối cùng được phó tổng giám đốc Phó Vũ Hà tháp tùng, là Lý Uyển Như búi tóc quý phụ, vóc dáng yếu điệu, da trắng, mắt đỏ hoe.

“Cám ơn mọi người, cám ơn mọi người ... Chồng tôi vừa qua đời, hết thầy giao luật sư Cảnh làm, Tú Tú còn chưa rõ sống chết, tôi ..” Vừa lên tiếng liền nghẹn ngào, Phó Vũ Hà vội đưa khăn giấy tới, Lý Uyển Như chấm nước mắt, mấp máy môi như không biết phải nói thêm điều gì.

“Bà Sở tâm tình kích động, để tôi nói tiếp vậy.” Luật sư Cảnh ngồi cách đó không xa đứng lên, giọng chân thành: “Ông Sở Thành Nhiên là bạn mấy chục năm của tôi, tôi cũng luôn là cố vấn pháp luật của Tân Thế Giới, giờ bạn cũ qua đời, đúng lúc con gái cũng gặp bất trắc, đúng là thế sự khó lường ... Tôi biết mọi người còn có chút băn khoăn về cổ phần, hôm nay tôi nói chân tướng cho mọi người, mặc dù Sở Thành Nhiên không để lại di chúc, nhưng giao lại hậu sự cho con gái. Hai ngày sau tang lễ, Sở Tú Nữ chuyên môn tới văn phòng luật sư chúng tôi, viết bản ý hướng về di sản cha mình, cô gái này từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, không thích cuộc sống trong nước, chí hướng là định cư ở nước ngoài, cho nên 51% cổ phần chỉ giữ lại cho bản thân 10%, số còn lại để cho em trai, ai

ngờ ...”

Nghe tới đó Lý Uyển Như khóc nức vài tiếng, luật sư Cảnh truyền tài liệu cho các cổ đông, mọi người cảm thán nói vài câu tốt đẹp về Sở Tú Nữ.

“Hội nghị hôm nay là liên quan tới bán toàn bộ tòa nhà Tân Thế Giới cho Cty khai phát Không Hình Viên, tổng giá trị tài sản là 424 triệu, khoản nợ là 120 triệu. Trước đó đại diện bên A là ông Lưu đã thảo luận với mọi người, nếu như không ai dị nghị gì ...”

Luật sư Cảnh bộ dạng nghiêm nhiên như chủ nhà, có điều từ Lý Uyển Như và các cổ đông đều không dị nghị gì. Lòng người đã tản mát, cột chống nhà đã sập, gia sản sắp bán, đại thế này ai cản nổi ...

Chương 213: Có chỗ dựa nên cuồng ngôn. (2)

Lưu Siêu Thăng không phát biểu, quan sát Phó Vũ Hà và Viên Kỷ Bình ngăm ra hiệu với nhau, luật sư Cảnh thi thoảng nhìn bà Sở, hai đại biểu Hằng Ích rõ ràng ngồi bên sông xem cháy nhà, nắm chắc phần thắng trong tay, Lưu Siêu Thăng cảm thấy thương hại Sở Thành Nhiên.

Đúng rồi, loại người đã chết mà chưa tiêu hết tiền là đáng thương nhất.

Biểu quyết tất nhiên là nhất trí thông qua, cha con Sở Hỉ Phong có chút ý kiến về giá cả, nhưng đề xuất còn nhìn mặt Lưu Siêu Thăng, có chút sợ sệt. Viên Kỷ Bình chẳng có ý kiến gì, đại biểu Hằng Ích gơ hai tay tán thành.

Hội nghị chưa tới một tiếng Lý Uyển Như khóc mấy lần, đặc biệt nhấn mạnh, cổ phần của con gái phải để lại cho con gái. Trò hề diễn thái quá làm cha con Sở Hỉ Phong hận nghiêng răng ken két, mấy lần Sở Vũ Phi muốn nhảy ra chửi, bị cha giữ lại, nhà họ nắm chưa tới 1/4 cổ phần, cháu gái không rõ tung tích, mà chuyện này đối phương ngăm liên kết ngoại địch an bài từ lâu, biết im chứ làm sao.

Đang thảo luận chuẩn bị soạn thảo hợp đồng thì hành lang nhốn nháo, không biết là xảy ra chuyện gì, Lưu Siêu Thăng tức giận trừng mắt với Viên Kỷ Bình, Viên Kỷ Bình vội vã đứng dậy ra định ra ngoài, cửa vừa mở thì bốn cảnh sát đi vào, khiến không ít kẻ lòng giật thót, Lý Uyển Như ngừng khóc, luật sư Cảnh run tay rơi tài liệu.

“Ai là gia quyến của cô Sở Tú Nữ?” Một vị cao ráo mặt vuông mày kiếm, giọng đều đều máy móc hỏi.

“Là, là tôi.” Lý Uyển Như run run đứng dậy.

“Chúng tôi đã tìm ra cô Sở Tú Nữ.”

“Cái gì?” Lý Uyển Như vội vàng chạy tới nắm tay vị cảnh sát đó: “Con gái tôi sao rồi?”

“Xin lỗi ... Đã bị hại.” Viên cảnh sát khỏ sở đáp.

Lý Uyển Như ngã xuống gào khóc, Phó Vũ Hà vội vàng chạy tới đỡ.

“Vô dụng, cảnh sát các người là đồ vô dụng.

Lưu Siêu Thăng lên cơn, cầm tài liệu trước mắt ném vào bốn vị cảnh sát, luật sư Cảnh thở dài quay đầu sang bên, Lý Uyển Như khóc lóc đòi gặp con gái, Sở Hỉ Phong phẫn nộ trút giận lên cảnh sát.

“Xin lỗi, xin lỗi, do chúng tôi vô dụng ...” Bốn vị cảnh sát khom người, vị đi đầu lấy ra mấy bức ảnh để lên bàn, Lý Uyển Như kinh hoàng như gặp ma giữa ban ngày luôn mồm nói “mang đi, mang đi”, luật sư Cảnh sợ tái mặt, viên cảnh sát nói tiếp: “... Khi chúng tôi tìm ra thì cô ấy còn sống, nhưng cứu chữa vô hiệu .. Thật xin lỗi, chúng tôi phát hiện ra quá muộn, cô ấy bị hành hạ nhiều ngày tới chết, dùng vũ khí cùn đánh bị thương, bị bỏ đói, dẫn tới mất nước nghiêm trọng gây suy tim ... Do vụ án này đặc thù, chúng tôi cần giải phẫu tử thi tìm chứng cứ, mong bà ký tên.”

Lý Uyển Như càng khóc to hơn vài phần, nước mắt nhỏ tong tong, Sở Hỉ Phong quát tháo, cháu mình chết còn bị giải phẫu, không coi là người ... Kiên quyết không ký.

Tới báo tin là Mạnh Hường Duệ, Dương Phong và hai nhân viên văn phòng, đối diện mười mấy cái miệng giáp công chỉ biết né tránh nước bọt.

Thình lình cửa phòng hội nghị bị đá "sầm" ra, một người xông vào làm cả phòng im thít, nhất là Viên Kỷ Bình nhìn thấy người này thì rùng mình một cái. Giản Phàm mặc cảnh phục uy phong, cái vết sẹo dưới mũi hết sức sáng sủa, cứ như tới báo thù, chỉ mặt một vòng: “Ồn ào cái gì, bảo các người bỏ tiền chuộc, không kể nào bỏ, giờ nói cảnh sát vô dụng, không phải cảnh sát vô dụng mà các người vô tình ... Không ký chứ gì? Vậy chúng tôi không trả xác.”

Dương Phong và Lão Mạnh nhăn mặt, khẩu khí này còn hung hăng hơn cảnh sát đồn công an, nhưng mà kẻ ác cần kẻ ác trị, không ai dám ho he nữa.

Không ai nói nên tiếng khóc của Lý Uyển Như càng thêm thảm thiết, Giản Phàm xem chừng chướng mắt với cả người

khóc, quát: “Khóc cái gì mà khóc, lại chẳng phải con gái cô, già vờ thật lắm, ai chẳng biết trong lòng cô sướng bỏ xừ.”

“Ặc ...” Luật sư Cảnh nhận ra vị này là ai rồi, run run co người lại, như sợ mình là mục tiêu.

Giản Phàm vỗ bàn, hung dữ dọa quả phụ: “Ký đi, còn cả phí cứu hộ và tiền viện phí, thiếu một đồng tôi không bỏ qua đâu.”

Tự nhiên xuất hiện một vị như hung thần thế này, Lý Uyển Như sợ hết hồn nhìn luật sư Cảnh hỏi ý, luật sư Cảnh đưa bút ra, run run ký tên.

Dương Phong có vẻ bất mãn với hành vi của Giản Phàm, an ủi: “Bà Sở, bà yên tâm, cả 5 nghi phạm đều đã bị bắt về quy án, chúng tôi nhất định trả lại công bằng cho con gái bà.”

“Cám ơn, cám ơn anh.” Lý Uyển Như dưới sức ép cả ác nhân đã hiểu chút lễ phép, ký tên đưa trả giấy tờ, còn có chút hải hùng lén nhìn cảnh sát hung dữ không biết ở đâu ra.

“Đưa đây cho tôi xem ...” Giản Phàm đưa tay về phía nữ đại biểu Hằng Ích, cô gái đó không dám trái ý, vội đưa ngay tài liệu trước mặt tới, Giản Phàm xem qua một lượt ném xoạch lên bàn: “Tôi không đồng ý.”

“Chuyện này ...” Luật sư Cảnh nhìn kẻ phá đám bất ngờ: “Đây là chuyện làm ăn giữa Sở gia và Không Hình, là quyết định của cổ đông

“Ông là cổ đông à?” Giản Phàm giọng bất thiện cắt lời.

“Tôi được bà Sở ủy thác, toàn quyền xử lý.” Luật sư Cảnh rất khách khí.

“Lại đi lừa đảo à, tôi lo bà Sở bị ông lừa.” Giản Phàm chửi thẳng mặt.

“Anh, anh, sao lại nói thế?”

“Lão già ông dám nói là chưa bao giờ lừa tôi không?”

Luật sư Cảnh biết Giản Phàm nói tới chuyện gì, cổ họng bị mắc nghẹn, nói không ra.

“Các người nghe cho rõ đây, tôi không đồng ý, công ty này không thể bán, vì sao? Vì Sở Tú Nữ trước khi chết đã ủy thác cho tôi toàn quyền xử lý di sản của cô ấy, các người chưa thông qua tôi đã bán hết cổ phần rồi à, cả một đám bại gia.” Giản Phàm lên

tiếng chửi mắng không kiêng dè gì, đám Viên Kỷ Bình nổi nóng, chỉ có cha con Sở Hỉ Phong vài phần bất ngờ cùng đắc ý.

“Anh cảnh sát, anh có giấy ủy thác không?” Lưu Siêu Thăng thấp thỏm, chuyện quá đột nhiên, người này đáng lẽ không phải cảnh sát, mà bị cảnh sát bắt mới đúng chứ, sao lại ở chỗ này.

“Không có.” Giản Phàm tuyên bố hùng hồn là vậy, ai ngờ lại lắc đầu.

“Không có thì chúng tôi chẳng thể thảo luận gì với anh hết.” Lưu Siêu Thăng lãnh đạm nói, mấy cổ đông thở phào, không có ai tin, cảnh sát thì sao, phía họ có cả lãnh đạo cảnh sát, sợ gì.

“Ai thềm bàn bạc gì với anh, anh là cái thả gì?” Giản Phàm chửi như lưu manh đầu đường, Lưu Siêu Thăng tất nhiên không thể chửi lại, đánh nuốt cục tức xuống, Giản Phàm như chỉ đội trưởng hạ lệnh vậy: “Các đồng chí, tuy tôi không không kịp lấy thư ủy thác, nhưng tôi có chứng cứ chứng minh Lý Uyển Như và Sở Dĩnh không có quyền kế thừa gia sản, công ty này, cái tòa nhà này, không có phần của họ.”

Tim Lưu Siêu Thăng đập cuồn loạn, chuyện lo lắng nhất đã xảy ra, Lý Uyển Như từ quý phụ thành hàng tôm hàng cá, chỉ mặt Giản Phàm quát: “Nói láo, nói láo, toàn là nói láo.”

Giản Phàm vỗ bàn, khí thế hơn vài phần: “Đừng có mà hung hăng, tôi có DNA của Sở Thành Nhiên, dám cho con bà giám định không ... Con trai bà có thể mang bất kỳ họ gì, chỉ không phải là họ Sở! Quát tháo cái gì? Tưởng tôi không biết là ai à, có muốn tôi vạch mặt tên gian phu ra ngay ở đây không?”

Cả phòng im phăng phắc, đám đông nhìn nhau, rồi nhìn chăm chăm Lý Uyển Như, không ngờ Lý Uyển Như mặt lúc đỏ lúc trắng, ngất xỉu ..

Chương 214: Chỉ là năm cát rời. (1)

Lý Uyển Như vừa ngã lăn ra, khung cảnh loạn luân, người gọi bà Sở, người gọi chị Lý, kéo ghế đứng dậy, khi Phó Vũ Hà dìu cô ta lên ghế thì xung quanh xúm đông xúm đỏ. Lạ gì chứ, nào là khóc lóc nào là đòi tự sát, toàn là chiêu lấy lòng thương của người ta.

Giản Phàm quan sát xung quanh, Lưu Siêu Thăng ngồi im, bất ngờ là Sở Hỉ Phong cũng không có động tĩnh gì, còn khẽ gật đầu với Giản Phàm, tức thì lòng sáng như gương, lão già mưu tính sâu xa lại biết đạo giữ mình, đây mới là nhân vật không ai chọc vào nổi.

Phó Vũ Hà cực lực bảo vệ bà Sở, chĩa mũi giáo vào Giản Phàm: “Anh quá đáng, quá đáng lắm rồi.”

Nữ đại biểu Hằng Ích cũng ném ánh mắt cực độ khinh bỉ, có điều thời buổi này ai cũng sợ kẻ ác, tuy muốn bảo vệ Lý Uyển Như, nhưng không dám nói gì quá lời ... Còn Lý Uyển Như lần này thành công có được sự thương hại của số đông, khóc vài tiếng nhắm mắt lại không phản ứng gì nữa, Sở Vũ Phi còn trẻ, lại là thân thích, chửi mắng Giản Phàm thím tôi có vấn đề gì, tôi không bỏ qua.

Lại một tiếng vỗ bàn nữa, cả phòng câm lặng, Giản Phàm xắn tay lên, chỉ huy mấy người đang đỡ Lý Uyển Như, hăm hờ xắn tay áo lên: “Đặt năm lên bàn, để tôi hô hấp nhân tạo cho bà Sở, không ai được tranh việc này với tôi, nếu không đừng trách.”

Toàn bộ thất kinh, lưỡi như hóa đá không nói nổi lên lời. Lý Uyển Như mở choàng mắt, nhìn cái mặt xeo đã ở ngay trước mặt, sợ hãi chạy trốn sau lưng Phó Vũ Hà. “Phì” một cái, như tiếng vôi nước bị bịt chặt đột ngột phun ra, không rõ ai cười đầu tiên, dù nén lại rất nhanh nhưng làm không khí khác hẳn.

Giản Phàm vẫn tự độ diễn, ngồi xuống ghế đằng hoàng nói: “Nói mà không tin, chẳng qua là lên giường với nam nhân ngoài đường, chẳng qua là con riêng thôi, thời buổi bây giờ chuyện này đây ra đó, làm sao mà xử được?”

Trước mặt bao người bị sỉ nhục thẳng thừng như thế, Lý Uyển Như chịu không nổi, òa khóc, Phó Vũ Hà mắng: “Ông chủ Giản, anh quá đáng lắm rồi, chị Lý không thù không oán với anh, chuyện làm ăn của anh nhờ Tân Thế Giới mà phát lên, anh đừng ngậm máu phun người.”

“Cô điếc à, ai ngậm máu phun người, tôi nói có chứng cứ.” Giản Phàm nhẹ nhàng hóa giải.

Viên Kỷ Bình biết thân phận của Giản Phàm, có điều ái ngại, cẩn thận thăm dò: “Ông chủ Giản, rốt cuộc anh là ông chủ hay là cảnh sát.”

“Mặc y phục nào là loại đó, anh quản được à, đừng có mà đánh trống lảng ... quay lại chuyện vừa rồi, đứa con tư sinh kia của ai?” Giản Phàm nhếch mép cười nhạt nhìn đám người trong phòng: “Đứng lên đi, đừng để tôi điểm danh thì hơi bị khó coi đấy.”

Có người vui mừng trên đầu khổ kẻ khác như Sở Hỉ Phong, có người bàng quan như Hằng Ích, không hiểu sao hội nghị cổ đông thành thế này, còn Lưu Siêu Thăng thì mặt tím tái.

“Giản Phàm ... Giản Phàm, nghe tôi nói.” Luật sư Cảnh cuối cùng cũng lên tiếng, hắng giọng một tiếng: “Giản Phàm, nghị quyết do hội nghị cổ đông chúng tôi đưa ra là hợp pháp, bà Lý Uyển Như là vợ Sở Thành Nhiên, trong danh sách thừa kế xếp thứ nhất, cho dù anh nói gian tình hay tư sinh là thật, bà ấy vẫn là người kế thừa đầu tiên.”

Đúng rồi, Lưu Siêu Thăng mỉm cười, may luật sư Cảnh phản ứng nhanh, có điều Giản Phàm càng tùy cơ ứng biến càng nhanh hơn: “Luật sư Cảnh, tôi có nói không cho cô ta thừa kế đâu, các người nói đi, tôi có nói thế không? Là cô ta tự chột dạ mà ngất xỉu.”

Quả thực là không nói như thế, đám cổ đông như nắm cát rời lại lần nữa rời rạc xem biến cố.

Không đợi luật sư Cảnh kịp nói gì, Giản Phàm lại cho câu xóc óc: “Luật sư Cảnh, ông và ông Sở quan hệ tốt, ông Sở lại bệnh nhiều năm, còn ông bênh vực bà Sở như thế, có phải ông nhân cơ hội để lại kiệt tác chú? Vậy là có con nối dõi rồi, chúc mừng, chúc mừng, tuổi già có quý tử, đại hỉ sự.”

Luật sư Cảnh mặt lúc đỏ lúc trắng: “Vô lý, vô lý, tôi phải kiện anh tội phỉ báng.”

“Vậy tôi kiện ông tội làm giả giấy tờ.” Giản Phàm quát lớn làm ông già đó giật mình: “Chuyện này Sở Tú Nữ thừa biết từ lâu, làm gì có chuyện cô ấy nhường tài sản lại cho đứa con tư sinh, chữ ký đó của ông ở đâu ra, lúc nào, thời điểm nào. Tôi cho ông biết, ông dám làm giả di chúc và phân chia tài sản, cái biển văn phòng luật sư của ông đến lúc tháo rồi.”

“liên quan gì tới anh? Anh tới đây với thân phận gì, anh phải chịu trách nhiệm vì chuyện anh làm, chưa nói anh chưa chắc là cảnh sát, dù anh là cảnh sát cũng tới lúc mất cảnh phục rồi, đừng nói tháo biển của tôi ... Hừ!” Luật sư Cảnh trở mặt rồi, vỗ bàn nghiêm nghị chỉ trích Giản Phàm, đối với người từ hệ thống tư pháp mà ra, đâu dễ bị dọa, tuy kiêng nể Giản Phàm nhưng lúc này không còn đường lùi.

Dương Phong nghe thấy sắp hỏng việc rồi định đi tới, Lão Mạnh kéo lại, Giản Phàm nhổ phẹt một bãi nước bọt, cầm lấy thư ý hướng: “Các người xem, chữ ký vào ngày 26 tháng 9, nơi ký văn phòng luật sư Đại Hằng, sau khi Sở Tú Nữ bị bắt, chúng tôi điều tra hành tung nhiều ngày của cô ấy, nếu cô ấy có tới thì camera ghi hình ở tòa nhà Chương Điện phải có cô ấy, đúng không? Thế nào, luật sư Cảnh, chúng tôi đưa kết quả camera giám sát cho mọi người nhé, xem ông nói dối hay là tôi nói bậy? Xem tôi mất cảnh phục hay ông mất biển.”

“Anh ...” Luật sư Cảnh tức thì cứng họng.

Giản Phàm chỉ thẳng mặt dồn ép: “Mọi người tự nhìn xem thật hay giả?”

Luật sư Cảnh không có phòng bị, e tiếp tục đấu thế này thì nguy, nghĩ tới đó thu dọn giấy tờ laptop: “Được được, số tiền thuê tư vấn này tôi không lấy nữa ...”

Như thể nổi giận bỏ đi vậy, Lý Uyển Như muốn ngăn, nhưng không biết mở lời thế nào, mà luật sư Cảnh sách cặp bỏ đi càng làm vấn đề trong đó vạch trần, đám đông thì thầm, dù thế nào chuyện hôm nay cũng hỏng rồi.

Giản Phàm nhìn quanh một vòng, y hoàn toàn nắm quyền chủ đạo: “Các vị, tôi tuyên bố giải tán hội nghị, tôi không cần

biết gian tình hay không gian tình ... Nhưng mọi người nhìn thấy ảnh Sở Tú Nữ rồi đấy, giờ công an lập án điều tra, liệu ở đây có ai tham gia vụ án hay không chưa rõ, đợi vụ án làm rõ các người muốn tranh nhau ra sao cũng mặc, đánh nhau võ đũa không ai để ý ... Nhưng cô ấy vừa chết, xác còn chưa lạnh, vậy là vừa rồi không ai hỏi một câu an bài hậu sự, không ai nói một câu tội nghiệp, chỉ biết tiền thôi à ... Có cần gấp vậy không?”

“Tôi đồng ý, chuyện này hoãn lại tính sau ... Đi thôi Vũ Phi, cảm ơn ông chủ Giản nhắc nhở.” Sở Hỉ Phong mong có cái thang mà xuống không được, gọi con mình đi luôn.

Lý Uyên Như mắt hoe hoe đỏ, vẻ mặt đáng thương thi thoảng nhìn Lưu Siêu Thăng và Viên Kỷ Bình, giờ chỉ biết trông vào hai người này, Viên Kỷ Bình lấy dũng khí nói: “Ông chủ Giản, chúng tôi bàn bạc kế hoạch lâu dài của công ty, vụ án và làm ăn không dính dáng tới nhau, chẳng lẽ ngày nào chưa kết án thì chúng tôi vẫn phải đợi? Bây giờ Tân Thế Giới thua lỗ lớn, ngay lương tháng cũng không phát được, chúng tôi cũng là bất đắc ...”

“Thôi thôi, đừng có mà kể nghèo kể khổ, tôi còn nghèo hơn đây này ... Vội cái gì, giờ năm nghi phạm đều bị bắt hết, vài ba ngày là có kết quả ... Tôi khuyên mọi người một câu, nếu lòng thản nhiên thì nên về đi, coi như nể mặt Sở gia, không ai lấy nổi cổ phần của các vị, còn nếu có chuyện gì nên sớm tự thú, đừng để lần sau tôi tới bắt người ... Phó tổng Viên, anh không đi, có phải là muốn đi theo tôi tới đồn tự thú không hả?” Giản Phàm bất ngờ hỏi.

Chương 215: Chỉ là năm cát rời. (2)

Viên Kỷ Bình một lần rơi vào tay Giản Phàm rời, sao dám nữa, hừ một tiếng vớt vát thể diện, nhưng mà đi luôn.

Đại diện Hằng Ích thấy đại thế đã mất cáo từ Lý Uyển Như, vội vàng đi tránh liên quan, Giản Phàm nhìn Phó Vũ Hà: “Phó tổng Phó, Tân Thế Giới mà bán, cô cũng mất bát cơm, cô gửi gắm lòng trung thành sai chỗ rồi đấy, cây đổ đàn khỉ tan, cô nên lo bản thân đi. Dìu bà Sở đi nghỉ ngơi, đừng để tôi nhìn lại sôi máu.”

“Đi thôi ...” Lý Uyển Nhi chợt dạ không dám đối diện với Giản Phàm kéo Phó Vũ Hà rời phòng.

Tới đây cổ đông bên B cùng luật sư cố vấn bị dọa chạy cả rồi, Giản Phàm nhìn hai người cuối cùng, đại biểu Phú Sĩ Tiệp, là Lưu Siêu Thăng và một nam tử, có điều đối diện với 5 cảnh sát hơi cuống, không rõ xảy ra chuyện gì tiếp theo.

Từ đầu tới cuối vở kịch Lưu Siêu Thăng làm kẻ bàng quan, không nói một lời, đeo kính không gọng, mặt trắng hơi tái, thanh tú, vài phần khí chất học giả, xem ra tu dưỡng cao hơn những người vừa chạy không ít.

Nói ra tên này và Sở Tú Nữ rất xứng đôi, mái tóc không có một sợi rối, ngồi ngay ngắn, dù là ở giảng đường đại học hay công ty lớn đều rất có vị, lý luận mà nói phù hợp với gu của Sở Tú Nữ mới phải.

“Giám đốc Lưu, anh chưa đi được, chuyện chúng ta chưa xong.” Giản Phàm thấy hai người kia đứng lên liền ngăn cản.

Lưu Siêu Thăng lòng lo thon thót, vẫn ngồi xuống, rất thiện chí nói: “Chúng ta vốn không quen biết, không biết anh cảnh sát có gì chỉ giáo.”

“Anh muốn nghe thì tôi chỉ giáo, kỳ thực chúng ta sớm quen biết rồi.”

“Không thể nào.” Lưu Siêu Thăng lắc đầu.

“Anh đúng là quý nhân hay quên, chiều hôm kia tôi phải một cô gái tới gặp anh, không phải anh muốn chúng cứ về đứa con tư

sinh à? Thế nào, vẫn giá 200 vạn, anh còn muốn mua không?”

Lưu Siêu Thăng có chút thiếu tự nhiên, xong khôi phục rất nhanh, thậm chí còn mỉa mai: “Anh cảnh sát, kỳ thực nếu anh bán cho tôi hay Lý Uyển Như đều được khoản tiền lớn, nguyên nhân là chuyện xấu trong nhà không ai muốn lộ ra ngoài, giờ anh công bố rồi, bán cho ai nữa, hay là tôi trả cho anh 200 đồng nhé?”

Ồ, Giản Phàm hứng thú rồi, thằng mặt trắng này không những phủ sạch lại còn mỉa mình một câu, hàm ý rõ ràng, chưa đủ cân lượng dọa tôi đâu.

Đối với loại tổng giám đốc chấp hành của công ty đầu tư nước ngoài thế này, cơ bản là đối tượng bảo hộ trọng điểm của cảnh sát, thế nên trời sinh chẳng sợ cảnh sát rồi.

“Đừng vội, tôi chưa nói hết mà.”

Thấy Lưu Siêu Thăng muốn đi, Giản Phàm ngăn lại, nhưng hẳn nghiêm túc nói: “Xin lỗi, tôi bận không rảnh tán gẫu với anh, nếu rảnh thì tới tổng bộ Phú Sĩ Tiệp, tôi làm trọn tình chủ nhà, cáo từ.”

“Đứng lại.” Giản Phàm trừng mắt như lưu manh tìm kẻ thù: “Rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt à, giờ tôi lấy danh nghĩa chi đội hình cảnh chính thức triệu tập hình sự anh .. Còn anh, cút xéo, xéo xa vào.”

Trợ lý sợ hãi nhìn ông chủ, sau đó nhận ám hiệu chạy vội, còn Lưu Siêu Thăng cứ vậy bước đi, Giản Phàm bước sang bên chắn đường, đám Dương Phong, Mạnh Hương Duệ đều đứng phía sau, vậy là đã rõ ràng, mục tiêu hôm nay chỉ có một.

Lưu Siêu Thăng dừng bước: “Bắt tôi à, các anh có chứng cứ không?”

“Ha ha ha, không then ở nước ngoài về, có chứng cứ mới được bắt người là cách phá án của cảnh sát nước ngoài.” Giản Phàm cười khẩy, giọng nham hiểm: “Còn cảnh sát Trung Quốc thì bắt trước tìm chứng cứ sau, ai bảo cảnh sát Trung Quốc chúng ta vô dụng.”

Câu này không chỉ làm Lưu Siêu Thăng ghen hợm mà đám cảnh sát phía sau cũng ghen luôn. Giản Phàm quay đầu lại sờ thắt lưng Dương Phong, Dương Phong phản ứng chậm một chút

bị y lấy mất công, Giản Phàm xoay tròn công trong tay: “Sao, tưởng tôi không dám bắt thật à?”

Lưu Siêu Thăng cố tỏ ra trấn định: “Trợ thủ của tôi đi gọi luật sư rồi, các anh gánh được trách nhiệm cứ tự nhiên.”

“Được, vậy tôi cho anh hai lựa chọn, tự giác theo chúng tôi đi cầu thang bộ, không ai biết, như thế giữ được thể diện. Hoặc tôi công tay anh lôi đi, cho anh tự chọn.”

Lưu Siêu Thăng hừ mạnh một tiếng đi trước, đi được mười mấy bước, đứng giữa thang máy và thang bộ cân nhắc, cuối cùng đi theo cầu thang bộ, ra ngoài sân thấy chiếc xe thùng cảnh sát đỗ sẵn, làm hấn giật mình sợ hãi, quay đầu nhìn Giản Phàm đầy thù hận, gằn giọng nói từng chữ: “Giản Phàm, anh sẽ phải hối hận vì chuyện hôm nay.”

“Con mẹ mày, thằng nhãi ranh, chuyện tao hối hận nhiều lắm, nhưng không phải chuyện hôm nay ... Này nhãi con, nhìn cái mặt trắng của mày thì chúng tao chưa biết cảnh sát là gì rồi, thằng buổi như mày chỉ là đối tượng bị hành hạ thôi ... lôi đi.” Giản Phàm thoáng cái trở mặt, buông lời ác độc làm Lưu Siêu Thăng tái mặt, hai đặc cảnh xông tới lôi ngay lên xe, cửa đóng lại rời đi, không ai biết chiếc xe này áp giải vị tổng giám đốc Lưu.

Nhìn chiếc xe đưa nghi phạm đi rồi, Dương Phong hơi e dè nói: “Giản Phàm, kẻ này bắt dễ khó thả, nhổ một sợi tóc rung động toàn thân, lôi ra chuyện gì, khó ai biết. Hơn nữa hôm qua chúng tôi phân tích, tôi thấy Ngô Đích còn đáng nghi hơn Lưu Siêu Thăng, vì sao không ra tay với tên đó trước?”

“Không được.”

“Vì sao?” Lão Mạnh hỏi.

“Không phải đơn giản à, Ngô Đích xuất thân điều tra hình sự, anh dọa nổi hấn chắc, còn Lưu Siêu Thăng thì khác, đi du học, về làm tổng giám đốc, là thứ hồng mềm, bóp dễ hơn.”

“Tốt nhất nên moi ra được gì đó, hấn không là gì, nhưng đứng sau lưng là là Phú Sĩ Tiệp, vị Hoa kiều đó ngay cả bí thư thành ủy cũng phải nể mặt ba phần đấy, ài, vụ án này thật làm người ta đau đầu.

Dương Phong khó xử, vụ án tới mức này, hấn cũng không cam lòng dừng lại nữa, nhưng không phải muốn mà được, đụng

chạm lợi ích lớn hơn, công lý phải nhường đường.

Chẳng ai ngờ hội nghị cổ đông lại chết yếu, ngay cả tổng giám đốc bên A cũng bị cảnh sát đưa đi, trợ thủ đem tin về, tức thì làm công ty khởi lên một đợt sóng không nhỏ, phụ trách pháp luật chính là văn phòng luật sư Đại Hằng, hai vị luật sư tới thẳng chi đội hình sự, vừa nhắc tới vụ án bị đuổi ra, vợ vẫn, Giản Phàm từ chức mấy năm rồi, sao còn đi bắt người, định bôi nhọ cảnh sát à?

Hai luật sư choáng váng, đi xác thực, cổ đông Tân Thế Giới đều không nhìn thấy cảnh sát bắt người, chỉ nghĩ Lưu Siêu Thăng đã đi, hai vị luật sư thương lượng, tới đội trọng án báo án mất tích, lại bị đuổi đi, vợ vẫn, báo án vượt cấp, xuống đồn cảnh sát.

Mặt khó coi, lời khó nghe, việc khó làm, đặc biệt hình cảnh càng ghét luật sư, tới hai lần không có nổi ngum nước.

Thế là hai vị luật sư tới đồn công an khu khai phát, đồn trưởng nơi này nhiệt tình lắm, có trà có nước, nói năng nhũn nhặn, nhưng vừa báo án thì đồn trưởng giang tay, nguyên văn là: "Ái dùi ui, chưa tới 24 giờ, làm sao coi là mất tích, ài, các anh thật là, tổng giám đốc Lưu tuổi trẻ phong lưu, mới vài tiếng, có khi ở chỗ tình nhân rồi .." Rồi khách khí tiễn đi.

Luật sư Cảnh nghe tin, vội vàng báo thượng tầng công ty, thế là tới trưa, nào thành ủy, nào chính phủ nào là xí nghiệp đầu tư nước ngoài lớn nhất tỉnh đều gọi điện hỏi cục công an vấn đề tổng giám đốc Lưu Siêu Thăng bị bắt. Mà vị cố vấn của cty Bình An phát huy nhiệt tình của cảnh sát, gọi điện cho quen biết từ chi đội, đại đội, phân cục, nhưng mà chẳng nghe ngóng được Lưu Siêu Thăng bị đơn vị nào bắt đi. Phó thị trưởng Thẩm còn đích thân dẫn đại biểu Cty Phú Sĩ Tiệp tới cục công an, xác minh chuyện bắt giữ.

Trả lời đơn giản: Tin đồn.

Ngay trước mặt phó thị trưởng Thẩm, cục trưởng Lương gọi điện chỉ thị, tra xem đơn vị nào dám tự ý bắt người, nếu có hành vi trái pháp luật, phải nghiêm trừng.

Mà lúc này là chiều, cách thời điểm Lưu Siêu Thăng rời Tân Thế Giới 5 tiếng.

Chương 216: Nhìn thấu loạn lạc.

“Đội đã ... gọi cố vấn Ngô tới văn phòng tôi.” Văn phòng chủ tịch xa hoa, Thân Bình An bị luật sư Cảnh và Cao Thu Bình phó tổng của Phú Sĩ Tiệp mấy phen gọi điện thoại giục tới, vừa đến nơi không để luật sư Cảnh nói gì đã nhắc điện thoại gọi thư ký triệu tập cố vấn Ngô.

Thư ký mang cà phê đặt trước mặt mấy vị khách không có lòng dạ nào thưởng thức, thi thoảng xem đồng hồ, đã 17 giờ chiều mà chưa có chút tin tức nào của Lưu Siêu Thăng, làm phía Phú Sĩ Tiệp hơi rối loạn. Đặc biệt là vị phó tổng Cao đi cùng tổng giám đốc ký hợp đồng, về kể lại mấy chục lần mà không ai tin.

Cảnh sát dứt khoát phủ nhận, bản lĩnh thông thiên cũng chịu.

Thân Bình An cũng mặt lo lắng sâu não, Phương Hữu Tín không rõ tung tích, Chu Quản Hồ không biết ở đâu, chuyện ở Ân Gia Bảo bằng quan hệ trên tỉnh đã đề xuống, nhưng đề bao lâu không rõ. Hôm nay càng hay rồi, chuyện vốn vươn tay ra là xong, lại có vấn đề, thêm vị nữa mất tích, Thân Bình An liên tục vò cái đầu chẳng còn bao tóc, bao năm qua chưa bao giờ chuyện nào khó hơn thế, vì căn bản không biết phải ra tay từ đâu.

Trùng mắt với Cảnh Duệ Uyên, mỗi năm nhận của bọn họ mấy chục vạn, tới lúc quan trọng không được việc gì, làm luật sư Cảnh bị chủ tịch Thân nhìn tới tay cầm cốc cà phê không vững, ông ta hiểu pháp luật tất nhiên biết lợi hại thế nào, chuyện lộ ra thì mình thân bại danh liệt.

Tiếng gõ cửa khe khẽ phá tan trầm mặc trong phòng, cố vấn Ngô cao gần 1m8, nghi biểu đường hoàng, ánh mắt lấp lánh có thần xuất hiện. Chủ tịch Thân ra hiệu cho Ngô Đích ngồi xuống, nói: “Phó tổng Cao, anh kể lại đầu đuôi đi.”

Thế là phó tổng Cao không biết phải kể tới lần thứ bao nhiêu, kể khiến Ngô Đích nhíu mày liên hồi.

“Anh nói đơn vị nào? Có đúng là đội trọng án không?” Ngô Đích trầm tư hồi lâu hỏi Cao Thu Bình vẫn chưa trấn định lại,

loại có chút tiền này phàm trải qua chuyện bắt bớ là đều sợ sồn ra quần.

“Tôi nghe rất rõ, đại đội trọng án chi đội điều tra hình sự Đại Nguyên.” Cao Thu Bình khẳng định.

“Không thể nào, đội trọng án là nơi lập án quy phạm nhất thành phố, vụ án này không liên quan tới họ, bắt người cái gì?” Ngô Đích tay chống cằm, chằm chước hồi lâu lắc đầu.

“Bọn họ không có lý do nào cả.”

“Lý do?” Thân Bình An cảm khái: “Thời buổi đen tối, chuyện gì mà cũng nói tới lý thì đã chẳng có chuyện gì, đám công an này có chuyện gì mà không dám làm?”

“Không phải.” Ngô Đích xua tay giải thích: “Cảnh sát có thể vô lý với người thường, nhưng tổng giám đốc Lưu đâu phải người thường? Mặc cảnh phục hai ngày là biết thân phận mình lớn cỡ nào, làm gì có chuyện không chứng cứ đi đả tội với người không đả tội nổi, không thể là đội trọng án, mà phân cục và đồn công an càng không dám đụng chạm vào.”

Lại một người nữa không tin, phó tổng Cao bị chủ tịch Giản mắng té tát, bị một đám cảnh sát lườm cho, suốt cả một ngày bị lạnh nhạt, cuối cùng tới giờ vẫn không ai tin.

Trầm mặc hồi lâu, Ngô Đích như có bản khoản nào đó hỏi: “Phó tổng Cao, những cảnh sát đó tên là gì, họ có đưa giấy tờ ra không, anh có xem thân phận của họ không?”

Cao Thu Bình ngây ra lắc đầu.

Thế thì Ngô Đích cũng không còn gì để nói, Cảnh Duệ Uyên ngập ngừng: “Tiểu Ngô này, khi đó có một cảnh sát ... hình như là Giản Phàm.”

“Cái gì? Chú nói sao?” Ngô Đích tức thì hét lớn đứng bật dậy làm Thân Bình An run tay rơi điếu thuốc lên quần, rồi rít phui đi.

“Đúng rồi, là Giản Phàm ... Chỗ này có vết xẹo, chính là người đưa tổng giám đốc Lưu đi.” Cao Thu Bình rớt cuộc cũng nhớ ra rồi, mừng rỡ nói.

“Hai người, hai người đúng là ngu quá mức, xin lỗi chú Cảnh ... Nhưng y không phải là cảnh sát, chắc chắn không.” Ngô Đích tức tới xì khói, nói đi nói lại, không ngờ vấn đề xảy ra trên người

kẻ này, cố nén giận hỏi: “Hai người có thấy cảnh hiệu của y không?”

Lúc đó luật sư Cảnh bị Giản Phàm nói cho tâm thần rối loạn, nhìn cảnh phục thì nghĩ là cảnh sát thôi, ai nghĩ sâu xa hơn. Cao Thu Bình cũng chẳng chú ý, lần nữa lắc đầu.

“Thế thì chúng ta oan hơn Đâu Nga rồi, một cảnh sát giả lừa bắt người làm gì có tài liệu triệu tập mà tra, Lưu Siêu Thăng mà không đi, chúng làm gì dám bắt ... Giờ hay rồi, chắc chắn Lưu Siêu Thăng bị lừa đi theo, mà y lại không phải cảnh sát.”

Luật sư Cảnh nhớ ra lĩnh vực chuyên môn: “Tiểu Ngô, đóng giả cảnh sát, đây là hành vi nghiêm trọng, vậy chú phải tố cáo.”

“Tố cáo ai, nếu y được cơ quan chấp pháp ngầm thừa nhận, chú lấy cái gì tố cáo? Chú Cảnh, không phải cháu nói chú chú, chuyện này chú quá sơ xuất, làm sao để cảnh sát không giấy tờ gì ... Thôi, nói muộn rồi.” Ngô Đích mặt như đưa đám, lòng rối loạn nên nói cũng có chút không diễn đạt hết ý nữa, nếu không phải vì Cảnh Văn Tú là bạn gái của hắn thì hắn đã nói lời khó nghe rồi, qua loa an bài hai vị kia về công ty thảo luận biện pháp ứng phó rồi im lặng trầm tư.

Thân Bình An tiễn khách đi, sau đó quay lại ngạc nhiên hỏi: “Giản Phàm không phải là ông chủ nhỏ của Thực Thượng sao, khó đối phó lắm à?”

“Không phải là khó đối phó lắm ... quan trọng rốt cuộc là chuyện gì?” Ngô Đích lẩm bẫm.

Thân Bình An sợ lần nữa bịt mắt húc vào tường, hỏi: “Bối cảnh cao lắm sao?”

“- Chẳng có bối cảnh gì, chỉ là một đầu bếp, nghe đồn làm cơm ngon lắm.”

Thân Bình An thở phào: “Thế thì đơn giản, một con khỉ nhỏ sao biến thành được Tôn Ngộ Không?”

“Không không, người này rất đặc thù.” Ngô Đích không biết phải diễn đạt làm sao cho chính xác vị đồng nghiệp cũ này: “Chủ tịch Thân chắc không lạ gì Đường Thụ Thanh của Thịnh Đường chứ, vụ án cô ta chôn vùi 14 năm bị y moi ra, còn ép Vương Vi Dân, Lý Uy hai vị thần tài một bỏ trốn một vào tù, hai anh em Tề Thụ Dân bị y truy lùng suốt tám tháng rốt cuộc sa lưới ... Sự kiện

Tiểu Chương Hà oanh động toàn tỉnh năm xưa khiến một cảnh sát chết, chính y là người tham dự, sau đó từ chức ... Nói về người này, một lời khó hết.”

Toàn tên danh nhân, mấy năm trước thậm chí trên cả tâm mình, Thân Bình An thất kinh: “Tiểu Ngô, nếu cậu đã biết y khó chơi, trước kia phải ngăn cản, sao để tới mức này? Nhân tài như thế phải giới thiệu chứ, chúng ta thiếu nhân là người bản lĩnh lại không bồi cảnh như thế.”

“Tôi mất cảnh phục là do y ban cho đấy, khi nghe Viên Kỳ Bình nhắc tới y cũng không để ý, cho rằng y sớm thành bách tính bình dân rồi ...” Ngô Đích nghĩ tới chuyện sắp thành lại hồng trong gang tấc, tự trách: “Sơ xuất, sơ xuất quá ... Cứ nghĩ y không thân không phận, muốn thoát khỏi tội lần này cũng khôn đốn ...”

Nói tới đó hẳn thành lính vỗ bàn, hô: “Hồng rồi!”

“Cái gì hồng?” Thân Bình An bị Ngô Đích vỗ bàn làm giật mình, ông ta sợ từ này lắm.

“Y bị trung tâm chống bắt cóc đưa đi, rất có thể đã đạt thành hiệp nghị nào đó với bọn họ, cho nên vụ án mới tiến triển nhanh như vậy ... Năm xưa y được xưng tụng là vua kỳ án.” Ngô Đích đi qua đi lại, y nắm quá rõ mỗi một công đoạn phá án, với hiệu suất bình thường, 5 ngày đầu có thông tin 2 nghi phạm đầu tiên là giải rồi, làm gì có chuyện 4 ngày đã bắt cả 5, về phần Giản Phàm thì Ngô Đích cho rằng đám đặc cảnh biết bắt nhầm cũng không chịu nhận sai, thế nào cũng bới tội khác để lấp liếm sai lầm, ai ngờ kẻ này luôn làm chuyện ngoài dự liệu người ta: “Lưu Siêu Thăng rơi vào tay y thì không chống nổi bao lâu đâu.”

Thậm chí nghĩ tới chuyện đáng sợ hơn, 3 năm trước chuyện mình tiết lộ cơ mật bị phát hiện, lúc đốc sát tỉnh xuất hiện trước mặt, cảm giác đó giống hệt bây giờ.

“Tiểu Ngô, chúng ta tạm không nói chuyện Lưu Siêu Thăng, quan trọng là Không Hình Viên không thể hồng ở đây, nhà đầu tư trừ tính cả năm rồi, giá đất tăng thêm cả trăm triệu, tiếp tục trì hoãn, tôi không ăn nói được.” Thân Bình An thấy con gà ò trúng vàng sắp bay, sao không cuống.

“Giờ chỉ còn một cách thôi.” Ngô Đích thả mình xuống ghế sofa: “Hạ gục nhanh tiêu diệt gọn, nhiều phía cùng gây áp lực, để hiệp nghị được ký, gạo nấu thành cơm, tốt nhất để ông Giản Hoài Ngọc ra mặt, xem còn kẻ nào dám lên tiếng nữa ...”

Chương 217: Vừa khích bác vừa thương lượng. (1)

“Đây chính là động cơ phạm tội.” Dương Phong chỉ sơ đồ khai phát Không Hình Viên nhìn hai người ngoài xuất hiện trong hội nghị thảo luận vụ án chính thức, nhưng không hề thấy có gì bất ngờ: “Trước tiên, tôi đại biểu trung tâm chống bắt cóc cảm ơn anh Giản Phàm và cô Dương. Đặc biệt là ở chuyện tìm ra động cơ phạm tội này, nếu không có cô Dương nhắc nhở, chúng tôi bỏ sót điểm quan trọng nhất liên kết các thể lực với nhau.”

“Vợ chưa cưới của tôi đây, lợi hại không? mọi người vỗ tay, vỗ tay nào!” Giản Phàm cứ như sợ người ta không biết, hớn hờ đứng dậy vỗ tay trước, chủ nhiệm Cao, Tần Cao Phong cùng một loạt nhân viên tham dự vụ án vỗ tay, cười thiện chí nhìn đôi người ngọc.

Cứ thích làm mấy cái trò hề, Dương Hồng Hạnh có chút xấu hổ, đá Giản Phàm mấy cái mà y cứ làm theo ý mình, cười tới tận mang tai.

Tối ngày hôm qua trở về, Ngũ Thần Quảng mời mọi người ăn một bữa, sau đó Giản Phàm cùng Dương Hồng Hạnh lật xem đồng tư liệu thu thập được. Tài liệu bao gồm các mối quan hệ kinh tế của các cổ đông trong Tân Thế Giới, Dương Hồng Hạnh kỳ thực học chuyên ngành là điều tra kinh tế giống Tần Thực Vân, nhưng vì cha cô không muốn con gái vất vả, nên chuyển sang đốc sát nhàn nhã hơn.

Dương Hồng Hạnh phát hiện sau khi Sở Tú Nữ âm thầm di chuyển tài sản của Tân Thế Giới để lại một khoản nợ khiến cổ phần Tân Thế Giới không còn là thứ hấp dẫn nữa. Nếu Sở gia hay nói chính xác hơn là cô mất quyền kiểm soát Tân Thế Giới, người nào tiếp nhận cũng phải đối diện với khoản nợ, đây là chiêu cao tay, biến Tân Thế Giới thành gân gà. Nhưng gân gà này vẫn còn chút giá trị, đó là tòa nhà Tân Thế Giới, từ địa thế mà nói, nơi đó có giá trị khai phát cực lớn, tiềm năng tăng giá

cao, vì thế cô chú ý tới dự án liên quan bất động sản xung quanh.

Không tốn quá nhiều thời gian Dương Hồng Hạnh phát hiện một trong số cổ đông Hằng Ích tiến vào sản nghiệp địa ốc, đầu tư một hạng mục tên Không Hình Viên, cổ đông tên là Diêm Giả Văn, mà Diêm Giả Văn là vợ Giản Hoài Ngọc chủ tịch Cty khuôn đúc Phú Tiệp Sĩ. Lưu Siêu Thăng lại là tổng giám đốc công ty, liền đề xuất nghi vấn với Giản Phàm sau đó tìm ra hồ sơ hạng mục Không Hình Viên ở chính phủ khu khai phát.

“Tôi xin nói tiếp, cô Dương đúng là một lời đánh thức người trong mộng, tòa nhà Tân Thế Giới nằm vị trí mặt tiền của tiểu khu Không Hình Viên, muốn khai phát toàn bộ tiểu khu thì phải lấy được tòa nhà này. Từ tin tức chúng ta đã biết cũng phản ánh ra, Lưu Siêu Thăng và đại biểu Hằng Ích nhiều lần tìm cha con Sở Thành Nhiên đề xuất mua toàn bộ tòa nhà cũ này, nhưng thị trường địa ốc đang ở giai đoạn hoàng kim, đất trị giá hơn vàng, đây là sản nghiệp duy nhất của Sở gia, hai cha con đều không muốn bán ... Từ đó có thể suy đoán, bắt cóc tổng tiền chỉ là khói mù, Sở Tú Nữ trong quá trình giam giữ bị ngược đãi, khả năng là bị ép ký vào ý hướng phân chia tài sản, khi đó cô ấy không còn là bên khống chế cổ phần nữa, hạng mục sẽ được thực thi, có lẽ bọn chúng không cần giết người bịt miệng ...” Vụ án có bước ngoặt trọng đại Dương Phong tinh thần rất tốt: “Bây giờ vụ án lập hạng mục đã lâu bị treo, hiệp nghị không được ký, thế nào cũng có nhiều kẻ nhảy ra, chúng ta chỉ cần giăng sẵn lưới đợi đám ngốc đâm đầu vào là được ... À đó là nguyên văn lời đồng chí Giản Phàm, không phải tôi nói.”

Phòng hội nghị vang lên tiếng cười vui vẻ, tuy quan hệ vụ án rất rối rắm, nhưng bọn họ đã hoàn toàn nắm động cơ, lại có nghi phạm, đã ở thế chủ động hoàn toàn, tiến lui tự nhiên không lo gì nữa. Giới thiệu tiến triển vụ án xong tới phân phối nhiệm vụ, điều tra Hằng Ích, Bình An, thẩm vấn nghi phạm sa lưới, hội nghị kết thúc các đội trưởng nhận nhiệm vụ nhanh chóng rời đi. chủ nhiệm Điêu tiến hết người, quay đầu nhìn đôi người ngọc đang thì thầm với nhau gì đó, càng nhìn càng vừa mắt.

“Này Giản Phàm, lại đây ...” chủ nhiệm Điều đứng ở cửa vẫy tay gọi, Giản Phàm dặn Dương Hồng Hạnh vài câu rồi chạy ra.

Thấy Giản Phàm vẫn mặc cảnh phục, Tần Cao Phong cố ý trêu: “Mau cởi bộ này ra, bí thư Ngũ gọi điện thoại nói, ngoài kia đang chạy khắp nơi tìm kẻ bắt Lưu Siêu Thăng, đội cảnh sát nào bắt người sẽ bị xử phạt.”

“Tôi có bắt ai đâu, tôi nói đúng một câu, thế là thằng ngốc ấy tự giác đi theo mà. Buồn cười, tôi làm gì có quyền bắt người chứ?”

Ba người cùng phá lên cười, Lưu Siêu Thăng nghe câu này chắc tức bẽ phối, chủ nhiệm Điều khoác vai Giản Phàm: “Này mấy tiếng rồi, hai người nên nói chuyện với nhau rồi chứ?”

Giản Phàm chấn kinh: “Chủ nhiệm, anh đùa à? Dùng cảnh sát giả như thế, không sợ truyền đi sao.”

Chủ nhiệm Điều sớm có cách ứng phó: “Hết cách, cảnh sát thật biết thân phận của hần, nào dám mạnh tay, mà hần một hai đòi gặp luật sư, cậu bảo hồng mềm thì cậu đi mà bóp. Không bảo cậu đi thăm vấn, cậu không phải cảnh sát, thăm vấn cái gì, chỉ nói chuyện thôi, thế nào?”

“Nói thì nói, có điều xảy ra chuyện các anh chịu, đội trưởng Tần làm chứng.”

Giản Phàm cẩn thận rào đón trước, chủ nhiệm Điều ôm khoai nóng muốn giải quyết sớm nên gật đầu luôn, Tần Cao Phong không ngại làm nhân chứng một lần, thế là Giản Phàm cười gian, kéo hai vị lãnh đạo sang bên bắt đầu thì thăm to nhỏ.

Ảnh, từng bức, từng bức đặt lên trên bàn.

Lưng, vết thương bầm tím, mặt, máu kết thành vảy, chân, xước xước sưng đỏ, những chứng cứ im lặng đó có tới hai mấy tấm, xuất hiện trước mặt Lưu Siêu Thăng.

Giản Phàm nhẹ nhàng đặt xuống từng bức một, mỗi lần đặt một tấm lại nhìn Lưu Siêu Thăng, chỉ vẽn vẽn có chút nhú mày, vẽn vẽn lộ ra một chút không thoải mái, không phát hiện thêm gì cả.

Hối hận? Không! Sợ hãi? Không! ... Thản nhiên? Cũng không phải, phản ứng của Lưu Siêu Thăng cứ như không quen biết Sở Tú Nữ vậy.

Xem ra tố chất tâm lý của tên này tốt hơn dự liệu đây, Giản Phàm thâm suy nghĩ. Lưu Siêu Thăng ngồi ở đối diện vẫn giữ đúng tư thế như lúc mới vào, đối với nhân vật có thân phận, lại có tiền, có sức ảnh hưởng này, đặc cảnh không dám làm khó hắn. Từ khi đưa về chi đội giam trong phòng thẩm vấn, đem so với phòng tạm giam thì khá hơn nhiều, có thể yêu cầu ăn uống, đi vệ sinh, trừ không thể gọi điện thoại và tự do đi lại thì không khác gì người thường.

Trước khi Giản Phàm tới người trông giữ báo cáo hắn uống 12 cốc nước, đi nhà xí 6 lần, nói 4 câu, 3 lần đòi gặp lãnh đạo, một lần muốn gọi điện thoại, lần nào cũng nhấn mạnh muốn gặp luật sư.

Chỉ có thế mà thôi.

Lưu Siêu Thăng chẳng những không mấy lay động lòng với bức ảnh mà đối với Giản Phàm cũng khinh bỉ, ánh mắt căm ghét như y tới nhà tiếp thị bán hàng, chỉ muốn đá ra ngoài.

Rất ngạo mạn, Giản Phàm đưa ra đánh giá đầu tiên với soái ca tuổi trẻ đặc chí này, không, chính xác hơn là loại nghe con không sợ hổ, căn bản không để nơi này vào mắt.

Thế này thì không đúng, dù là người bình thường, nhìn thấy bức ảnh này, phải kinh sợ, bùi ngùi, sau đó là vội phủ nhận liên quan, vậy mà khi nạn nhân là bạn gái cũ thì hắn chẳng mấy xúc động, vì sao như thế?

Chỉ có cách giải thích là hắn cố gắng che giấu tình cảm của mình, càng phải che giấu có nghĩa là điều hắn biết không phải ít.

Chương 218: Vừa khích bác vừa thương lượng. (2)

“Anh Lưu, không thấy buồn chán muốn tán gẫu à, tôi thấy chúng ta có nhiều tiếng nói chung, đều tuổi tam thập nhi lập, đều làm ăn lừa gạt người ta, đều quen mỹ nữ trong ảnh, có thể ngồi với nhau cùng một chỗ là có duyên đấy.” Giản Phàm lên tiếng với khẩu khí rất tùy tiện.

Lưu Siêu Thăng không nói, chỉ liếc nhanh một cái, cười nửa miệng, tựa như muốn nói, mày là cái thá gì mà so với tao.

Giản Phàm mỉm cười rót cốc nước, giữ tâm thái của một phục vụ nhỏ ở quán ăn, ân cần đẩy tới cho Lưu Siêu Thăng, an ủi: “Hay uống ngụm nước cho thấm cổ ... Không camera giám sát, không ghi chép, không người ngoài, chỉ hai chúng ta, nói chuyện một phen, ra ngoài vẫn là bạn tốt. Tôi biết anh coi thường người kinh doanh nhỏ kiếm từng xu như tôi, không sao, tôi không ngại, coi như tôi leo cao .. Nói thật tôi rất hâm mộ sinh viên từ nước ngoài về như anh, không khác gì ngồi máy bay đáp xuống đồng tiền, chúng tôi thì không được rồi, ra ngoài kia có khi tôi phải nhờ anh nâng đỡ ..”

“Được rồi, được rồi, dừng lại.” Lưu Siêu Thăng nghe như có con muỗi vo ve bên cạnh, rút cuộc phải đưa tay ngăn lại.

Giản Phàm chỉ đợi có thể: “Ngừng ngay, vậy anh nói, tôi nghe.”

Không biết vì sao tên này thay đổi thái độ như thế, Lưu Siêu Thăng hết sức cảnh giác nhìn trước sau, không có ai, là phòng tiếp khách bình thường: “Giản Phàm đúng không? Dừng vờ vịt với tôi, tôi chỉ hỏi anh một câu, anh có phải là cảnh sát không?”

“Không, tuyệt đối không.” Giản Phàm phủ định dứt khoát.

“Không phải thì bằng vào cái gì triệu tập tôi?” Giọng Lưu Siêu Thăng lạc đi.

Giản Phàm chớp mắt vô tội: “Tôi đâu triệu tập gì anh?”

“Cái gì, không á? Vậy sao lại đưa tôi tới đây?”

“Ai đưa anh đi, tôi cho anh hai lựa chọn, anh tự động đi theo chúng tôi lên xe cảnh sát mà, có ai ép anh không? Cũng có ai làm gì anh đâu.”

“Cái .. Cái gì!” Lưu Siêu Thăng tức tới mặt trắng bệch, đứng bật dậy, biết mình mắc bẫy, thở dốc nén giận xuống: “Được, được, tôi không chấp anh, nếu không ai đưa tôi tới đây, tôi tự nguyện tới, vậy tôi có thể tủy ý đi chứ?”

“Tất nhiên rồi, có điều anh tới không đúng lúc, hiện giờ chi đội đặc cảnh ở trạng thái phong tỏa, có thể vào không thể ra, không thể tùy tiện đi lại, đợi bỏ phong tỏa, anh muốn đi đâu thì đi.” Giản Phàm cười rất thân thiết.

“Được, được lắm, tôi nhớ anh rồi.” Lưu Siêu Thăng hăm dọa.

“- Được tổng giám đốc công ty lớn của nước ngoài nhớ tới, vậy thì vinh hạnh cho tôi quá.”

Vài câu giao phong, Giản Phàm từ đầu tới cuối nụ cười không giảm, Lưu Siêu Thăng thì mấy lần thất thố, té ra mình chỉ như món đồ chơi trong tay người ta, càng nhìn nụ cười tự nhiên của Giản Phàm càng như có ngọn lửa thiêu đốt tới nóng rát mặt.

Giản Phàm thông thả thu lại từng tấm ảnh, sắp xếp lại gọn gàng, lại bắt đầu nói lan man: “Anh Lưu này, dù sao chúng ta cũng không có gì để làm, hay là tán gẫu tiền đồ của anh đi? Anh thần thiên theo chúng tôi tới đây, chúng tôi anh là người thành thật, tôi thích người thành thật, tôi cũng thật thà lắm đấy, anh có nghi vấn gì cứ hỏi.”

“Không có.” Lưu Siêu Thăng lắc đầu, không định nói, kết quả vẫn không tìm được mĩa một câu: “Chỉ là thấy con người anh có chút đê tiện.”

“Đúng, nói chuẩn luôn, thấy tôi đê tiện vì làm chó săn cho cảnh sát chứ gì?” Giản Phàm hết sức hứng thú như gặp tri kỷ, Lưu Siêu Thăng bị vẻ mặt hờn hờ của y làm bực tức hừ một cái, coi như ngầm thừa nhận, vị tiện nhân trút bầu tâm sự: “... Ài, tôi cũng hết cách, tôi bị ép mà, không biết thằng Vương Bát Đản nào vu oan cho tôi, sáng sớm mở mắt ra sau đó hồ đồ bị đưa tới đây, không muốn làm chó săn cũng không được. Tùy tiện một cái lệnh tạm giam hình sự, giam cả tháng cũng được, dù giam quá thời hạn một hai năm cũng không ai quản. Chúng ta là xã

hội gì anh biết rồi, xã hội chuyên chính giai cấp vô sản, chuyên chính một phát, chả ai quản nữa ... Đây cũng là nguyên nhân vì sao tôi lo cho anh, chụp cho anh cái mũ gì đó, như bắt cóc gì đó, chỉ cần trên người anh có chút nghi vấn, không ai dám thả anh, nhét vào xe anh cái gì đó, thế là đời anh xong rồi

Nghe như có gai đâm vào lưng, Lưu Siêu Thăng cố trấn định: “Không có chứng cứ, tôi xem ai làm gì được tôi, định vu hãm tôi à?”

“Anh Lưu ơi, xã hội giờ đen tối lắm, cần gì vu hãm chứ, chỉ cần nói anh có nghi vấn chưa tra rõ, tạm giam hình sự vài tháng là cuộc sống của anh bị hủy rồi. Đội cảnh sát là cái hổ phên, anh chẳng có tội gì, vào vài ngày cũng thối hoắc, nói gì vài tháng.” Giản Phàm chép miệng, loại con chim tiếc sợi lông của mình này, e sợ nhất là khoản đó.

Cái kim này đâm trúng cho hiểm, sắc thái biểu cảm trên mặt Lưu Siêu Thăng ngày càng rõ, tên này sắp sa bẫy rồi.

Nghĩ bên cạnh mình mỹ nữ như mây, nghĩ tới cuộc sống biệt thự xe sang thư thái, đi tới đâu cũng được người ta trọng vọng, Lưu Siêu Thăng bất giác hỏi: “Vậy tôi phải làm sao? Tôi thật sự không biết các anh muốn cái gì, muốn gì ở tôi.”

“Đơn giản lắm, làm chó săn cho chính phủ như tôi, chúng ta cùng đi mách lẻo.” Giản Phàm háy mắt ra hiệu Lưu Siêu Thăng tới gần, háy mắt thì thâm cực kỳ đê tiện: “Có tiền thưởng đấy.”

Ặc, Lưu Siêu Thăng lú lẫm, hết sức kinh ngạc nhìn vẻ tham lam của Giản Phàm, nào cảnh giác, nào đề phòng, cứ nghĩ đây là nhân vật ghê gớm gì có thể sai khiến cả cảnh sát, té ra là chỉ là một tên tiểu nhân vô sỉ tham lợi nhỏ?

Tiếng thì thầm truyền ra rõ mồn một ở phòng giám sát, kỹ thuật viên phì cười bị chủ nhiệm Điều mắng, không được cười. Dương Hồng Hạnh hai tay ôm gò mà nóng ran, cô mà ở đó thế nào cũng đá Giản Phàm vài cái, vẻ mặt đó thật tới mức cô còn tin.

“Tên nhóc này đúng là phần tử phản động, nói năng không biết kiêng kỵ gì cả.” Chủ nhiệm Điều dờ khóc dờ cười.

Tần Cao Phong bình phẩm trúng yếu điểm: “Bản tính khó đời, cậu ta ngay từ đầu đã thế rồi, tôi thử cải tạo mà không nổi, anh

chấp nhận sớm sẽ thấy thoải mái hơn.”

“Nhưng mà chủ đề hơi lan man, có nên nhắc nhở cậu ta một chút không?”

“Không cần, cậu ấy đang làm nhiều loạn phán đoán của đối phương để thừa nước đục thả câu đấy, người càng thông minh càng dễ rơi vào bẫy.”

Lưu Siêu Thăng nheo mắt lại, không bỏ qua chút biến hóa nào trên khuôn mặt nếu không có vết sẹo có lẽ sẽ vô cùng điển trai, xem ra tên này làm chó săn thoải mái lắm, ở chỗ này mà thản nhiên như ở nhà: “Không định nói với tôi hiệp trợ công an là trách nhiệm của công dân chứ?”

“Tất nhiên là không, chúng ta là người làm ăn, chỉ làm tròn trách nhiệm với mình, tôi thấy không đáng cho anh thôi.” Giản Phàm giọng có chút nặng nề thâm trầm, không thoải mái như trước.

Lưu Siêu Thăng lúc này bỏ đi cảnh giác với y: “Thế à, sao tôi không thấy?”

“Vì anh là người trong cuộc thì mơ hồ, kỳ thực chúng ta thông minh kiến lập trên cơ sở ngu xuẩn của cảnh sát.” Giản Phàm hạ thấp giọng thần bí: “Cái trung tâm này hội tụ tinh anh của đặc cảnh, cảnh sát hỗ trợ tới mấy nghìn, họ mà nghiêm túc, anh nghĩ chuyện công ty anh gom đất có thể che trời vượt biển à?”

Thịch, thịch, thịch, tuy miễn cưỡng khống chế được vẻ mặt, không sao khống chế được nhịp tim tăng tốc làm mặt Lưu Siêu Thăng đỏ lên nhanh chóng.

Chương 219: Vừa khích bác vừa thương lượng. (3)

Giản Phàm nói như thế suy nghĩ hộ người ta: “Đứng ở góc độ của anh, nếu hạng mục được thực thi, thu nhập lần hoa hồng chắc phải vài trăm vạn hả? Có điều kiếm nhiều tới mấy cũng chỉ là người làm công lương cao, so với ông chủ đằng sau chỉ như được một sợi lông ... Người làm ăn chúng ta kiếm lợi thì phải cân nhắc tới nguy hiểm trước, anh chưa xét tới à?”

“Nguy hiểm gì? Địa ốc hiện nay làm gì có nguy hiểm.” Lưu Siêu Thăng đối đáp rất cẩn thận, không để ngôn từ lộ ra sơ hở.

“Tôi nói tới nguy hiểm với cá nhân anh kia, nếu vụ án này tra ra, kẻ đứng sau màn chỉ mất một hạng mục mà thôi, còn người thực thi nó, chắc ...” Giản Phàm thở dài bỏ lửng ở đó.

Lưu Siêu Thăng né tránh ánh mắt Giản Phàm, né tránh cả chủ đề này, im lặng.

“Nếu vụ án này chìm xuống đáy biển, kết quả có khi càng tệ hơn, tôi vẫn nói câu đó thôi, anh thực sự nghĩ cảnh sát họ không biết gì? Cho rằng bằng vào mấy tên luật sư thấy tiền sáng mắt có thể giải quyết được vấn đề à? Hoặc người ngoài kia sẽ vì anh mà đối kháng với cơ cấu công an? Họ bỏ hạng mục này còn làm hạng mục khác, họ có muốn gây thù oán với một đám cảnh sát còn đen tối hơn XHĐ không? Đừng nói giam anh vài tháng, chỉ một tuần, tôi e là ngoài kia có người thay vị trí của anh mất rồi ...” Giản Phàm thở dài đồng cảm: “Không dọa anh đâu, vì sao tôi phải làm chó săn cho họ? Hửn anh biết đấy, họ chẳng cần làm gì tôi, hạn chế tự do là cái quán nhỏ của tôi over, tôi không cúi đầu không được.”

Dừng lại ở đó, Giản Phàm không cho Lưu Siêu Thăng không gian để suy nghĩ, lúc này vị trí chủ khách đã lặng lẽ thay đổi.

Lưu Siêu Thăng lúc hồ nghi, lúc hoang mang, lúc lúng túng, vẻ mặt trong thời gian ngắn thay đổi mấy lần: “Tôi không biết nói gì, thực sự tôi không biết gì hết, như anh nói, tôi chỉ là người làm thuê.”

“Vậy anh biết quán Mã Lệ Nhã không?” Giản Phàm bất ngờ hỏi một câu không liên quan.

Không có bất kỳ đề phòng nào, quá đột nhiên khiến Lưu Siêu Thăng rùng mình khản trương: “Biết thì sao?”

“Không sao, chỉ là tôi nghe ngóng được một ít, hình như anh lúc theo đuổi Sở Tú Nữ hay tới đó đúng không, ngày 29 tháng 9, hai người bí mật hẹn hò ở đó.” Giản Phàm nháy mắt cười gian.

“Hoang đường, chúng tôi chia tay lâu rồi, cô ấy đá tôi, vừa lòng chưa? Tôi nghe nói anh và cô ấy mới có quan hệ không bình thường.” Lưu Siêu Thăng giãy nảy như đĩa phải vôi, vừa tức giận vừa có chút ghen tuông.

“Tình cũ không rủ cũng tới mà, cô ấy vừa mất cha, đang bị thương, chỉ vài câu quan tâm là cô ấy yếu lòng ngay, bằng vào điểm này là anh không thoát được rồi ... Anh Lưu, anh trả lời tôi thế nào chẳng sao, nhưng với cảnh sát thì không xong rồi. Vẫn là câu nói đó, anh thực sự cho rằng các anh có thể che trời vượt biển, thực sự cho rằng cảnh sát ngu ngốc tới mức không hay biết gì mà đã đưa anh tới nơi này à?”

Mấy vị ở trong phòng giám sát đều khản trương dựng lỗ tai lên nghe, đây là một mắt xích rất quan trọng của vụ án này, thậm chí có thể nói là mắt xích bí ẩn mà yếu nhất trong toàn bộ vụ án. ngay từ đầu họ đã suy đoán được cuộc điện thoại hẹn Sở Tú Nữ ra ngoài của nhân vật quan hệ không tầm thường với Sở Tú Nữ, cho tới khi Lưu Siêu Thăng xuất hiện tiếp xúc với Trương Vân thì ai cũng biết là hấn rồi, nhưng biết và chứng thực được lại là chuyện khác.

Không có chứng cứ cũng không có khẩu cung, đây là cản trở lớn nhất của vụ án, chủ nhiệm Điều cảm giác như chuẩn bị nghe thấy tiếng gió xuân thổi qua mặt đất, nghe thấy tiếng mầm non phá đất chui lên, nhưng nghe mãi, chẳng thấy gì.

Bởi vì Lưu Siêu Thăng ngậm miệng lại rồi, kỳ thực ở góc độ pháp luật mà nói, một cú điện thoại chẳng đại biểu cho cái gì, nếu hấn gọi, hấn có thể nói, đúng đấy, tôi hẹn cô ấy đấy, nhưng tôi tới nơi thì cô ấy đi rồi, tôi không biết gì ... Hấn không ở hiện trường, chẳng ai làm gì nổi.

Hắn không thể không biết điều đó, vậy vì sao im lặng? Không phải hắn, hay hắn che dấu cái gì? Có thứ gì ẩn sau cuộc điện thoại đó? Chính cái thái độ cố làm ra vẻ trấn định của Lưu Siêu Thăng đã nói lên vấn đề rất lớn.

Đầu óc Giản Phàm xoay chuyển liên hồi, quyết định thay đổi phương thức khai thác thông tin, thông thả mở cái túi lấy ra đồng ảnh chi đội chuẩn bị, lại hỏi: “Anh có biết Chu Quản Hồ không?”

“Biết, nhưng không qua lại.” Lưu Siêu Thăng thấy đối phương đổi đề tài nhẹ người, lần này không phải giả vờ gì nữa.

“Anh có biết hiện hắn ở đâu không?”

“Không biết.”

“Tôi biết đấy.”

Giản Phàm đặt một bức ảnh xuống, con người Lưu Siêu Thăng co lại, người ngã ra sau không nhìn, đó là người chết, mắt trắng dã, nằm trên vũng máu, ngực thủng mấy lỗ, do súng bắn.

Đây mới là phản ứng bình thường của người không liên quan khi thấy người chết, chứng minh thái độ khi nhìn ảnh Sở Tú Nữ cực kỳ vấn đề.

Đáng tiếc đó không phải chứng cứ.

“Hắn bị bắn bốn phát vào ngực chết tại chỗ, bị người ta bịt miệng ... Tôi vẫn nói câu đó thôi anh Lưu, con người nên nghĩ cho mình, anh không có bối cảnh đủ sâu, phân lượng không đủ nặng, không rõ biết bao nhiêu nội tình, lại bị cảnh sát nhắm vào, tưởng tượng anh chết một cái không phải đủ tội lỗi đổ lên đầu anh sẽ quá tiện à ... Đừng để bản thân thành Chu Quản Hồ, anh xem đi, hắn bị giết trong phòng khách nhà mình mà không có chút phòng bị nào, tôi nghĩ, người bảo anh gọi điện thoại không nói tin này cho anh đâu nhỉ?” Kỳ thực tin tức cái chết của Chu Quản Hồ tới giờ vẫn bị phong tỏa, dù có bị tiết lộ thì loại thân phận như Lưu Siêu Thăng không thể biết, Giản Phàm đem nói thành bịt miệng, phủ một bóng đen khủng bố lên cả sự việc.

Hiệu quả thấy rõ, sợ hãi dần dần leo lên mặt Lưu Siêu Thăng, đưa tay thấm mồ hôi.

“Đưa anh tới đây là để bảo vệ anh đấy, nếu không chưa biết xảy ra chuyện gì đâu, để tôi nói với anh nhé, nơi xảy ra vụ bắt

cóc là quán Mã Lệ Nhã, kẻ thực thi là Khổng Tân Cường và bốn tên đồng bọn, người tiếp ứng là Chu Quán Hồ, chỉ hai tiếng sau khi Khổng Tân Cường bị bắt, Chu Quán Hồ liền bị giết, chúng tỏ kẻ phía sau cực kỳ đáng sợ, chỉ cần kẻ dính líu một chút không ngại bịt miệng ...” Giản Phàm giọng thương hại: “Kỳ thực chúng ta cùng số phận, tôi bị chụp cái nồi đen lên đầu, may tôi làm chó săn cho công an nên thoát rồi, giờ chúng tìm ai gánh tội đây?”

Lưu Siêu Thăng lại rùng mình cái nữa.

“Tôi nói cho anh biết một bí mật, Sở Tú Nữ không hề biết ai bắt cóc mình, cũng không biết ai lập kế hoạch bắt mình, cô ấy chỉ có thể nói ra người dụ mình tới quán Mã Lệ Nhã ... Thế nên người đó không thoát được đâu.”

Càng ngày càng không chịu nổi nữa rồi, mồ hôi mồ kê đã nhễ nhại toàn thân, Lưu Siêu Thăng lau cũng không hết nữa, ngồi đó như xác chết.

Giản Phàm vừa nói vừa thu dọn ảnh trên bàn: “Thôi anh tự xem lấy mà làm đi, tôi không biết anh định khiêu chiến sự kiên nhẫn của cảnh sát hay là khảo nghiệm sự quan tâm của người kia với anh nữa, dù sao tôi không liên quan, tôi đợi xem kết quả thôi, lời cuối cùng, chúc anh may mắn, hi vọng sau này còn có thể gặp lại ... Ài.”

Nói xong đứng dậy đi ra ngoài, rất dứt khoát.

“Khoan, khoan, đừng!” Giản Phàm chưa đi được mấy bước, Lưu Siêu Thăng đã cấp thiết gọi.

Chương 220: Vừa khích bác vừa thương lượng. (4)

Núi băng đã bị chọc thủng một lỗ rồi, lẫn lộn thực thực giả giả, Giản Phàm tuy không rõ chân tướng, nhưng y biết bất kể vào lúc nào, loại như Lưu Siêu Thăng cũng tự coi mình là trung tâm, đẩy hẳn lên đầu sóng ngọn gió, ép hẳn phải tự giữ mình, chỉ còn cách rửa sạch dính líu, hoặc là kéo kẻ khác vào.

“Tôi, tôi, tôi ...” Lưu Siêu Thăng “tôi, tôi”, nửa ngày trời mới thốt ra một câu: “Tôi không biết gì cả.”

Giản Phàm không nóng nảy hay sốt ruột, y biết tâm ý kẻ này đang cực kỳ yếu đuối, nhẹ nhàng an ủi: “Không ai nói là anh làm, nhưng tới giờ này rồi mà anh còn định biện bạch là mình hoàn toàn vô tội sao?”

“Không, không ... Tôi.” Giống như mắc xương trong cổ, Lưu Siêu Thăng nói ra câu khó khăn nhất trong đời: “Tôi chỉ gọi một cuộc điện thoại, tôi thực sự không làm gì hết.”

“Chuyện này chúng tôi đã biết, sim điện thoại bị phục chế, một cái ở trong tay Khổng Tân Cường, tên này đã sa lưới, men theo manh mối này tìm ra người chịu trách nhiệm là anh ... Cho nên anh bị vu oan, đây là nguyên nhân anh ngồi đây.” Giản Phàm mừng thầm tỏ vẻ thông cảm.

“Đúng đúng, tôi bị vu oan.” Lưu Siêu Thăng vạ phân cảm kích, sụp đổ tới nơi kiếm được chỗ bám víu: “Tôi chỉ gọi một cuộc điện thoại, sim do Chu Quản Hồ đưa, thật, không phải vì hẳn chết rồi mà tôi đổ cho hẳn đâu ... Tối 28 tháng 9, tôi đưa Hiếu Nguyệt tới khách sạn Lệ Đô ăn cơm, hẳn đợi ở cổng khách sạn đưa cho tôi cả điện thoại lẫn sim, Hiếu Nguyệt nhìn thấy, các anh cứ đi tra.”

“Không cần tra, tôi tin anh.” Giản Phàm nói một câu Lưu Siêu Thăng muốn nghe nhất lúc này, sự tin tưởng, dỗ: “Kể cho tôi tình huống hôm đó đi.”

“Tôi gọi điện thoại nói cho cô ấy là tôi biết chút chuyện di chúc, hẹn cô ấy ra nói chuyện, Sở gia đang kẹt ở chuyện này, cô

ấy rất phiền lòng ...”

“Hai người chia tay đã rất lâu rồi, trước đó không có liên hệ nào, tôi không nghĩ đột nhiên anh nghĩ tới cho cô ấy, phải có người bảo anh đúng không?” Cùng là nam nhân Giản Phàm cũng không chủ động gọi điện cho cô gái đá mình, không phải thông minh hay ngu ngốc, nó căn bản không tồn tại trong tâm tưởng.

“Đúng, đúng, Cảnh Duệ Uyên bảo tôi.” Lưu Siêu Thăng hiển nhiên muốn kéo theo người san sẻ trách nhiệm: “Sở Tú Nữ rất kiêu ngạo, khi ông ta nói, tôi không muốn mất mặt gặp lại cô gái đá mình, nhưng ông ta thúc mãi, nên tôi gọi.”

Cảnh Duệ Uyên à!? Hay thật, xem ra vai trò của lão già đó trong chuyện này lớn hơn mình nghĩ, không phải chỉ là ăn tiền làm giả giấy tờ, Giản Phàm dò hỏi: “Vậy khi đó vì sao anh không tới quán ăn?”

“Tôi ...” Lưu Siêu Thăng cúi đầu, khi chứng minh mình vênh vênh chỉ gọi một cú điện thoại, cũng gián tiếp chứng minh mình biết chuyện nên tránh.

“Không cần kỳ hựu, anh chỉ là người biết chuyện, bị người ta lợi dụng quan hệ với cô ấy mà thôi, chuyện tiếp theo anh không biết, đúng không?” Giản Phàm nói thuận theo tâm lý của hắn.

“Đúng đúng đúng, tôi chỉ biết bọn họ gấp lắp rồi, muốn thu lấy mảnh đất đó. Nhưng tôi không biết họ làm gì, thật đấy.” Lưu Siêu Thăng nhấn mạnh lần nữa.

Kem đánh răng bắt đầu bị nắn ra ngoài, Giản Phàm không vội hỏi chân tướng mà giống thỉnh giáo: “Còn nữa anh Lưu, tôi không hiểu, vì sao không thuê người giết Sở Tú Nữ cho nhanh gọn đơn giản, phí bao tâm tư đi bắt cóc, dính líu quá nhiều người, vẽ rắn thêm chân ... Còn nữa tra tấn một cô gái yếu đuối, liệu có phải quá đáng không, vốn dễ dàng giải quyết, làm cho cảnh sát không muốn nhảy vào cũng không được, chẳng lẽ đơn giản chỉ vì mảnh đất?”

“Không đơn giản thế đâu ...” Lưu Siêu Thăng bị Giản Phàm dẫn dắt tư duy, suýt nói ra phản bác lại suy đoán của y.

“Anh Lưu, tra sớm ngày nào có lợi với anh ngày đó, anh chỉ gọi một cú điện thoại thôi mà, đừng để vì nó mà dính vào án

mạng.” Giản Phàm ghé tai thì thầm: “Bên trên giao kỳ hạn phá án rồi, tới ngày họ không phá được sẽ đổ hết tội cho anh để kết án đấy.”

“Không, tôi không tham dự, chuyện này dài lắm .. liên quan tới di chúc của Sở Thành Nhiên.” Lưu Siêu Thăng cuống quýt thanh minh.

Giản Phàm bất ngờ "a" một tiếng: “Vậy là có di chúc thật sao?”

“Đương nhiên là có mới sinh ra chuyện sau này.”

Ra vậy, Giản Phàm chợt liên hệ chuyện ngày 28 Sở Tú Nữ xuất hiện ở tòa nhà Chương Đại, nói ngay: “Vậy là di chúc bị Cảnh Duệ Uyên áp xuống, Sở Tú Nữ tất nhiên đoán ra nên tìm ông ấy, nhưng họ Cảnh là thứ phụ bạc vong ân đúng không?”

“Đúng thế, Sở Tú Nữ cũng không dễ đối phó, luật sư Cảnh mặc dù giấu di chúc, nhưng không uy hiếp được cô ấy mà bị cô ấy uy hiếp lại.”

“Vì chuyện con riêng?”

“Chỉ một phần thôi, chuyện ấy tuy tước quyền thừa kế của Sở Dĩnh, nhưng không ảnh hưởng tới Lý Uyển Như, dù sao cô ta là vợ hợp pháp, có quyền kế thừa.” Lưu Siêu Thăng nói tới đó dừng lại, có vẻ khó nói.

“Trừ khi Sở Thành Nhiên lập di chúc để toàn bộ tài sản cho con gái, đó là nguyên nhân họ Cảnh phản bội bạn cũ.” Giản Phàm vỡ lẽ.

“Đúng, nhưng Sở Tú Nữ càng lợi hại hơn, cô ấy di chuyển tài sản, Tân Thế Giới tuy to kỳ thực chỉ có mảnh đất đáng giá, bị cô ấy chia nhỏ xé lẻ chuyển đi, thể hiện trên sổ sách là khoản vay và quyền chủ nợ không thể thu hồi ...” Lưu Siêu Thăng bất ngờ tiết lộ: “Cho dù cô ấy có tay trắng rời nhà, cô ấy cũng chẳng thiệt, hưởng hồ không có di chúc, cô ấy còn có thể thông qua pháp luật lấy một phần tài sản. quan trọng ở chuyện bán đất cô ấy ra giá 740 triệu, không ai tiếp nhận được.”

“Sở Tú Nữ quá thông minh nên chuốc họa vào thân. ... Vậy thì cần phải bắt cô ấy, tra hỏi chỗ cô ấy che giấu tài sản, đây là một mũi tên trúng hai cái đích, tiền và đất, hạ được mục tiêu nào cũng có lợi ... Tương lai chịu trách nhiệm chỉ là đám vong mệnh thôi đúng chứ, con mẹ nó, lũ độc ác.” Giản Phàm hiểu ra hết rồi,

Sở Tú Nữ thông minh quá mức nhưng không lường hết lòng người hiểm ác, trước mắt hiện ra cô gái xinh đẹp khiến y động lòng, nhất thời không vờ vịt được nữa, hai mắt long lên sòng sọc: “Là kẻ nào?”

“Tôi không biết, tôi không biết.” Lưu Siêu Thăng bị bộ mặt vằn vẹo của Giản Phàm làm cuống lên: “Như anh nói, tôi dù thế nào cũng chỉ là kẻ làm công cao cấp, tôi chỉ biết bọn họ muốn ép Sở Tú Nữ bán đất, đến khi tiếp xúc với tài vụ của Tân Thế Giới, tôi mới nhận ra vấn đề lớn hơn tưởng tượng.”

“Vậy vì sao anh biết nhiều nội tình như thế, như chuyện đưa con tư sinh và di chúc?” Tới lúc này Giản Phàm không còn khách khí nữa, chuyển sang thái độ thăm vắn viên chất vắn.

Lưu Siêu Thăng thấy không còn gì để giấu, đành phải nói: “Ngày 28 tháng 9 khi Sở Tú Nữ và Cảnh Duệ Uyên cãi nhau thì tôi lánh mặt ở gian trong, bọn họ cãi nhau nói hết ra, tôi bị tiền làm mờ mắt, không ngờ dính líu tới nhiều chuyện như vậy.”

“Vậy Ngô Đích thì sao? Anh và hắn quan hệ thế nào, hắn chỉ huy anh à?”

Mí mắt Lưu Siêu Thăng nháy một cái: “Hắn là cái thá gì mà chỉ huy tôi, chúng tôi không có quan hệ gì cả, chỉ biết nhau, có tin tức gì hắn thông báo cho tôi, sáng nay hắn thông báo Sở Tú Nữ đã chết.”

“Đã không có quan hệ, vì sao hắn lại thông báo cho anh?”

“Nói ra anh không tin, hắn là con rể tương lai của Cảnh Duệ Uyên, không phải hắn giúp tôi, mà giúp cha vợ.”

A, một thằng con rể lén lút với lão cha vợ gian manh, hợp với nhau quá, không biết Cảnh Văn Tú biết chuyện này phản ứng ra sao đây? Giản Phàm gần như liên kết toàn bộ thành chỉnh thể, các mảnh ghép thế là đã khớp, Lưu Siêu Thăng đúng là vai trò bị lợi dụng, có điều hắn khá cam lòng vui vẻ bị lợi dụng.

“Tiếp theo sẽ có cảnh sát chính thức hỏi chuyện anh, một số chi tiết cần anh lặp lại, anh không ngại chứ?” Giản Phàm thờ từ từ, lấy lại bình tĩnh, khách khí hỏi, Lưu Siêu Thăng mệt mỏi gạt đầu cầm cốc nước lên uống, Giản Phàm rót thêm nước cho hắn, an ủi: “Đừng khẩn trương, giờ anh là người cùng đường với cảnh sát, anh an toàn rồi.”

“Giản Phàm.” Lưu Siêu Thăng rút cuộc cũng bỏ hết đi lớp nguy trang, giọng hơi nghẹn: “Tú Tú, thực sự không còn nữa sao?”

“Ồ không, đừng lo, cô ấy còn sống, nếu không làm sao chúng tôi tìm tới anh được.”

Giản Phàm cười sáng lạn đi ra khép cửa lại, ánh mắt cuối cùng nhìn thấy Lưu Siêu Thăng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 221: Con trai lớn không nghe lời mẹ. (1)

“Lưu Siêu Thăng hiện giờ rất hợp tác, theo lời khai của hắn, hạng mục này được lập một năm trước, được chính phủ khu phê duyệt đi vào giai đoạn thực thi, nhưng kẹt lại ở Sở gia, trải qua nhiều lần hiệp thương vô hiệu. Sau khi Sở Thành Nhiên chết, phía hạng mục cho rằng đây là cơ hội, Sở Tú Nữ chỉ cần không phải cổ đông khống chế cổ phần, bọn họ mua chuộc cổ đông khác để hạn mục thuận lợi thông qua.”

“Ngày 28 tháng 9, Lưu Siêu Thăng tới tìm Cảnh Duệ Uyên vì chuyện này, đúng lúc Sở Tú Nữ cũng tới, do hai người từng có quan hệ tình cảm, Lưu Siêu Thăng tránh lúng túng nên vào gian trong ... Sở Tú Nữ nói Cảnh Duệ Uyên che giấu di chúc, Cảnh Duệ Uyên phủ nhận, còn khuyên Sở Tú Nữ bán đất, Sở Tú Nữ cũng xòe bài, tài sản công ty bị cô ấy chuyển đi 200 triệu, trừ cô ấy có thể xử lý, ai dính vào cũng sẽ vướng tranh chấp tòa án dai dẳng, hai bên liên cãi nhau ...” Dương Phong đứng trước bàn chủ nhiệm báo cáo nội dung thẩm vấn vừa kết thúc: “Theo suy đoán Lưu Siêu Thăng, Sở Tú Nữ bị tra tấn do khoản tiền lớn nằm trong tay, có thể bị chuyển sang ngoại hối hoặc công trái, đây là sổ trường của Sở Tú Nữ. Trong vụ án này, Cảnh Duệ Uyên đóng vai trò quan trọng, là cố vấn pháp luật của Tân Thế Giới, Bình An lẫn Phú Sĩ Tiếp, chỉ có ông ta mới nắm rõ toàn bộ nội tình.

Ai ngờ từ một vụ án bắt cóc diễn biến thành thế này, càng không ngờ rằng họ đi xa như thế, Chủ nhiệm Điều hưng phấn vỗ bàn: “Đặc sắc, đặc sắc lắm.”

Mạnh Hưởng Duệ hỏi ý: “Chủ nhiệm, tiếp theo chúng ta nên chẳng có biện pháp với Cảnh Duệ Uyên?”

“Không được, tôi ít nhiều biết ông ta, người này xuất thân cục tư pháp lại lăn lộn xã hội bao năm, đối chuyện pháp luật am hiểu hơn Lưu Siêu Thăng nhiều, giờ mọi chuyện mới chỉ dừng ở lời khai, nếu lỡ mẫn ra tay với ông ta, có thể rơi vào thế bị động ... Để tôi bàn với chi đội trưởng hăng quyết, không cần vội,

chúng ta đã nắm rõ tình huống rồi, giờ chỉ còn dần tra chúng cứ đóng đinh chúng nữa thôi.” Chủ nhiệm Điều trả lại khẩu cung cho Dương Phong, tuy đã hiểu đại khái qua cuộc trò chuyện giữa Giản Phàm và Lưu Siêu Thăng, xong vẫn hứng trí xem lại lần nữa, vụ án này càng lúc càng nhẹ nhõm, cứ tưởng chỉ câu được tôm tép, ai ngờ mò ra cá lớn: “Đi nào, cùng ăn cơm thôi, phải ăn một bữa ngon lành, mấy ngày qua suốt ngày vì vụ án, không chiêu đãi mấy vị khách của chúng ta, à, các cậu chắc chưa biết trong số các vị khách đó có người tên Trần Thập Toàn, biệt danh Trần Mười Điểm, là nhân vật công lao trác tuyệt của đặc cảnh chúng ta đây, còn là sư phụ của Giản Phàm, ha ha ha ... ra là thế, chàng trai đó có ưu tú cũng là do người của chúng ta bồi dưỡng ra đây, ha ha ha, đi.”

Nói xong đứng dậy kéo hai cấp dưới tới nhà ăn.

Chi đội đặc cảnh là đơn vị có mức độ bảo mật tương đối cao, ngay đầu bếp trong nhà ăn cũng là nhân viên cảnh sát đảm nhiệm, nên khi đội phong tỏa không lo lắng chuyện ăn uống. Cơm nước ở đây không tệ, vì đáp ứng nhu cầu thể chất do huấn luyện cường độ cao, còn mời một chuyên gia dinh dưỡng, sáu bảy đầu bếp được huấn luyện chuyên nghiệp.

Hôm nay vào nhà ăn, đột nhiên thấy cảnh lạ, hai mấy người tụ tập ở cửa phát cơm, chỉ trở bàn tán gì đó.

“Làm sao thế, không ăn cơm chen chúc ở đây làm gì?” Chủ nhiệm Điều nhíu mày mắng.

“Chủ nhiệm, xem người kia xào rau kia ... Vừa rồi hất rau lên cao hơn một mét mà đón lấy không rơi ra ngoài chút nào.” Một đặc cảnh trẻ tấm tắc khen.

“Lại còn hai tay hai thìa, cùng lúc làm bốn món ăn, múa thìa còn nhanh hơn múa kiếm trong phim kiếm hiệp, kinh cực ...” Một đặc cảnh sát kể càng hoang đường, đột nhiên kêu lên: “Kìa kìa, chủ nhiệm xem!”

Chủ nhiệm Điều đẩy mấy người ra nhìn, ngó người, còn ai được nữa, không hiểu vì sao Giản Phàm đã chui vào bếp, đang mặc trang phục đầu bếp, tay cầm bát lớn tay cầm đũa, đánh trứng mà như vẽ cầu vồng trên không, nhìn muốn lác mắt.

“Đừng coi thường món trứng tráng, đây là món ăn cơ bản của đầu bếp, cho mọi người biết, vào một quán, muốn biết có đủ trình độ không, kiểm tra món trứng ... Trứng chỉ cần quá lửa chút là khô, chưa đủ thì không đạt độ xốp ngọt của nó.” Giản Phàm vừa làm việc vừa tán gẫu với đám đặc cảnh bên ngoài.

“Tiền bối, biểu diễn thêm tuyệt chiêu nữa đi.” Là giọng Vương Kiên đang hét, nhưng chỉ thấy tiếng mà không thấy người, giọng cực kỳ sùng bái.

Vừa dứt lời thì trứng trong bát vọt thẳng lên trời như giao long xuất hải, đám đông ồ lên, Giản Phàm xoay một vòng, nghiêng bát, toàn bộ số trứng bay lên rơi xuống đón hết cả trứng bắn ra cũng bị động tác nghiêng bát húng không sót chút nào, tức thì tiếng vỗ tay vang rộ.

Chủ nhiệm Điều vừa thần phục vừa dở khóc dở cười, chỉ bếp trưởng: “Này, Lão Phó, làm gì đấy, sao lại để khách quý làm cơm?”

“Hả, chủ nhiệm, cậu ấy không phải bếp trưởng mới tuyển à?” Một đầu bếp béo đáp.

“Nói vợ vắn, tuyển khi nào?”

“Thì cậu ấy nói vậy mà.” Đầu bếp béo chỉ Giản Phàm.

Chủ nhiệm Điều ghen lời luôn, cái tên này làm sao đi tới đâu cũng lừa người khác vậy, chợt thấy người cao lớn cũng đang khoanh tay đứng xem: “Đội trưởng Tần, chuyện này là sao?”

“Kệ cậu ta, cậu ta lớn lên trong bếp đấy, cứ thấy bếp là ngứa tay ngứa chân, thành bệnh rồi.”

Tần Cao Phong kéo chủ nhiệm Điều vào phòng nhỏ, bình thường dùng chiêu đãi lãnh đạo. Trần Thập Toàn và bạn gái Giản Phàm đang cắn hạt dưa tán gẫu, mọi người ngồi xuống, nói được mấy câu thì Giản Phàm và Giang Nghĩa Hòa mỗi người bê hai khay đựng mấy món ăn nóng hôi hổi tới, bữa cơm bắt đầu.

Tất nhiên chỉ khen không ngớt miệng, đám đồng nghiệp cũ tới cả cơm cho lợn ăn còn có thể nuốt được thì làm sao đủ trình độ thưởng thức món ăn của Giản Phàm.

Bữa cơm không dài cũng không ngắn, trong thời gian phong tỏa, uống rượu cũng chẳng tận húng, chỉ có chút ít gọi là vui vẻ. Chủ nhiệm Điều an bài tối chi đội trưởng về sẽ tổ chức hội nghị,

tất nhiên yêu cầu Giản Phàm tham gia, tới khi đứng lên ra ngoài mới phát hiện bên cạnh thiếu một người, quay đầu nhìn thấy Dương Hồng Hạnh đứng ở cửa nhà ăn, vội bỏ mấy người kia lại chạy tới bên cạnh: “Hạnh Nhi, làm sao thế, ăn no chưa?”

“No rồi, anh chỉ biết ăn, không sợ người ta cười cho, còn chui vào bếp lừa người ta mình là bếp trưởng.” Dương Hồng Hạnh nhỏ giọng trách.

“Không phải vì anh muốn đích thân làm cho em ăn à.” Giản Phàm cười nịnh, đoán chừng vừa rồi cùng mấy người kia ăn uống không chú ý tới Hạnh Nhi rồi, vội bồi thường: “Đi nào, chúng ta tản bộ, no quá.”

“Buổi chiều làm gì mà mọi người vui thế?” Dương Hồng Hạnh khoác tay Giản Phàm, ngón trỏ khẽ chọc một cái vào nách y.

Giản Phàm thoải mái nói: “Còn làm gì nữa, lừa gạt nghi phạm thôi, anh ba hoa một hồi Lưu Siêu Thăng khai hết, sau đó là nhường đất cho các chuyên gia vào thẩm vấn, hấn khai hết rồi ... Vui lên đi nào, nhân cơ hội này chúng ta ôn lại cuộc sống trong đội cảnh sát ... Em xem, cái thao trường thật giống chỗ tập huấn, hì hì, nơi đó làm người ta lưu luyến thật.”

Dương Hồng Hạnh ngửi thấy hơi rượu từ miệng Giản Phàm, nhăn mặt đẩy y ra: “Thối chết, tránh xa em ra ... biết ngay anh vui như thế là chẳng làm chuyện gì tốt đẹp.”

“Phật nói, trùng ác là dương thiện, nhân sĩ chính phái ghét ác như thù giống anh, làm việc này không thể thoái thác ...” Giản Phàm đang nói chợt thấy Vương Kiên chạy từ trong bếp ra, tay ôm hộp giữ nhiệt, lên mặt tiền bối quát: “Ế Vương Kiên, lại đây, tay cầm gì đấy?”

Chương 222: Con trai lớn không nghe lời mẹ. (2)

Vương Kiên ngoan ngoãn chạy tới, chỉ phòng y vụ, cười ngượng ngập: “Em, em ... Mang cơm cho chị Trương.”

“Cô ấy tỉnh chưa?”

Vương Kiên ảm đạm lắc đầu, Sở Tú Nữ từ lúc về tới giờ vẫn trong trạng thái hôn mê sâu, rất nhiều chuyên gia của bệnh viện vũ cảnh được điều tới, chưa thấy hiệu quả, Trương Vân ngày đêm túc trực bên cạnh chờ đợi, chưa đưa ra phán đoán chính xác.

Giản Phàm một lần trải qua chuyện tương tự rồi, vết thương trên thân thể không nặng, vết thương lòng mới đáng sợ, với một cô gái mà nói, đó là chuyện quá kinh khủng, xua tay: “Thôi, đi đi.”

“Anh không đi thăm cô ấy à?” Vương Kiên hỏi.

“Không đi, tôi sợ nhất thấy nữ nhân khóc.” Giản Phàm chẳng còn tâm trạng trêu chọc Vương Kiên nữa, nhìn về phía phòng bệnh chi đội chuyên môn thiết lập để bảo mật, chỉ biết thở dài.

Dương Hồng Hạnh hỏi nhỏ: “Đau lòng hả?”

Giản Phàm liếc xéo Dương Hồng Hạnh, cũng hỏi: “Có phải vừa rồi em ăn nhiều dấm quá không?”

“Em mà ghen với cô ấy sao? Thật đáng thương, vì chút gia sản mà bị hại thành như thế ... Anh bảo đám người đó đối phó với một nữ nhân mà nở ra tay thế à?” Dương Hồng Hạnh thương xót.

“Còn nhiều chuyện tệ hơn thế nhiều, Thành Cương thảng trước phá vụ giết người, em biết vì sao không? 100 đồng thôi đấy, nói ra không khác gì trò cười ... Ôi con người tiến hóa bao năm vẫn là đám động vật quần cư, cắn xé lẫn nhau chưa bao giờ dứt.” Giản Phàm cảm thán.

“Em thấy anh hăng hái lắm, định quay lại làm cảnh sát đây à?” Dương Hồng Hạnh tựa tùy ý hỏi, có chút đề phòng trong đó.

“Hì hì, anh cũng muốn, nhưng chắc chắn em không cho, nên anh vẫn làm đầu bếp vậy, kiếm tiền cho em, làm cơm cho em, bồi tiếp em ngủ ... Này, tối nay anh tới nhé? Chỗ lạ, cảm giác mạnh, hi hi ...” Giản Phàm nói vài câu liền không đứng đắn.

Dương Hồng Hạnh nhéo y một cái, cười khanh khách, ở cùng Giản Phàm bất kể tâm tình có ảm đạm tới đâu cũng bị chọc cười, giơ ngón tay trở lên làm động tác dừng, nghiêm túc nói: “Tối nay có vụ án trọng đại xảy ra, có tin em nói một phát làm tâm tư xấu xa của anh thu hết lại không?”

Giản Phàm đương nhiên không tin, vỗ ngực nói: “Giờ cuộc chơi ở trong tay anh, Lưu Siêu Thăng biến mất, ép chúng phải đẩy nhanh bước tiến, gấp ắt loạn, loạn sẽ có sơ hở, anh nắm giữ thông tin mà bên ngoài không biết nhiều lắm rồi, anh muốn thì chúng bị xỏ mũi đi theo hướng anh chỉ. Kể cả tên bạn trai cũ của em cũng nằm gọn trong tay anh, hấn không hành động thì thôi, dám hành động là chết.”

“Bạn trai cũ cái gì, đừng ba hoa nữa, em không nói chuyện đó.” Dương Hồng Hạnh gắt giọng cắt ngang.

“Vậy chuyện gì?”

“Dù sao, em nói ra là anh sợ hết hồn.” Dương Hồng Hạnh cứ lấp lửng.

“Bắt đầu học bản lĩnh lừa gạt của anh rồi đấy, đệ tử mới nhập môn mà muốn dọa sư phụ à?”

“Thực sự không sợ?”

“Anh còn có gì mà phải sợ nữa, giờ nhìn người chết anh còn không nôn” Giản Phàm vênh mặt lên vỗ ngực bôm bốp, ra vẻ hảo hán giang hồ.

“Mẹ anh tới!”

Đang vênh vào thì Dương Hồng Hạnh hời hợt nói ba chữ không khác gì lựu đạn nổ, Giản Phàm loạn choạng, tức thì tái mặt, hỏi gấp: “Cái gì?”

“Mẹ anh tới.” Dương Hồng Hạnh giọng trêu chọc lặp lại lần nữa, thấy Giản Phàm ôm đầu đi vòng tròn, muốn nhin cười cũng khó: “Em vừa mới biết, mẹ anh đang ở nhà em nói chuyện với mẹ em.”

“Mẹ ơi, mẹ đến cho loạn thêm làm gì ... Không đúng, sao mẹ anh không nói với em đã đành, đến chính con trai cũng không nói là sao?” Giản Phàm dậm chân.

“Anh nói mà không biết xấu hổ à? Từ nhỏ tới lớn anh lừa mẹ anh, từ khi em quen anh, lại bị anh xúi lừa mẹ anh, giờ hay rồi, mẹ anh không tin cả hai chúng ta.” Dương Hồng Hạnh tức giận xĩa tay vào mặt Giản Phàm.

Giản Phàm cuống tới không cả né: “Em xem, tại em cả, anh bảo em chúng ta đi cửa sau làm giấy kết hôn đi, em chê quá gấp không chịu, cái gì mà muốn chọn ngày, làm có cảm giác ... Nếu có tờ giấy đó cho mẹ anh xem, đảm bảo giận đến mấy cũng nguôi, giờ hay rồi, lừa mẹ anh lâu như thế, không biết bị xử lý thế nào đây.”

Dương Hồng Hạnh dáng vẻ đứng bên sông xem lửa cháy, buông hai chữ: “Đáng đời!”

“Con người em làm sao lại thế, mau nghĩ cách ứng phó đi, con mắt mẹ anh không kém hình cảnh đâu ...” Giản Phàm đi qua đi lại, nói dối mẹ Quốc Khánh không về là do nhập thiết bị rồi xúc tiến tiêu thụ, giờ hai người mẹ ngồi nói chuyện với nhau là lộ hết.

Dương Hồng Hạnh cười tủm tỉm, khoác tay Giản Phàm: “Anh sợ tới hồ đồ rồi, mẹ anh nhìn chúng ta thế này thôi, mẹ anh còn mắng anh à?”

“A, đúng!” Giản Phàm bưng tỉnh, đúng là thông minh cả đời hồ đồ nhất thời, mẹ tới chẳng qua chỉ là xác định chuyện con dâu thôi, chuyện này ván đóng thuyền rồi thì chi tiết vụn vặt không đáng kể nữa, cao hứng kéo tay Dương Hồng Hạnh: “Đi đi đi, đi gặp mẹ, lâu rồi không gặp mẹ, anh cũng nhớ.”

“Đội phong tỏa rồi, sao ra được?”

“Đánh tiếng một câu là được, chúng ta là nhân viên hạch tâm có quyền tự do hành động ... À, phải về Phân Thủy Lĩnh trước.”

“Về đó làm gì?”

“Em ngốc thế, lấy sổ tiết kiệm, để mẹ chúng ta xem con trai giỏi giang như thế, chắc chắn vui vẻ.”

Kéo Dương Hồng Hạnh vội vàng chạy vào văn phòng chi đội, sau đó lại vội vàng chạy ra ... Mục tiêu, về thăm mẹ!

Khi Giản Phàm gọt tới quả táo thứ tư đưa cho Dương Hồng Hạnh, đánh mắt ra hiệu cho cô nói, Dương Hồng Hạnh cũng đáp lại bằng ánh mắt khó xử, ý tứ là: Anh nói đi.

Ngồi ngay ngắn ở giữa ghế sofa là Mai Vũ Vận, bên cạnh là con gái Giản Ly với con bé này thì Giản Phàm chả trông cậy được, từ nhỏ đã là đứa ưa náo nhiệt, chỉ thích gây thêm chuyện, quan trọng là lần này Mai Vũ Vận có vẻ giận lắm. Chuyện Quốc Khánh về nhà đính hôn bị đổ vỡ, đoán chừng bà Đinh ít nhiều nói vài chuyện về Giản Phàm, làm mẹ có cảm giác bị xem nhẹ, len lén nhìn mẹ vài cái, ánh mắt không giận mà uy do nhìn học sinh bao năm luyện ra. Giản Phàm biết chỉ cần bắt cần một cái là tội 5 tuổi trộm khoai lang, 8 tuổi trộm tiền trong quầy, cho tới trốn học thi trượt sẽ bị mẹ lôi ra hết, chỉ cần chuyện chứng minh quyền uy làm mẹ, mẹ ghi nhớ còn giỏi hơn y nhớ vụ án.

Có phải mình thích thăm vấn tội phạm như vậy là vì bị mẹ thăm vấn quá nhiều mà ra không? Mình nhớ chi tiết rõ ràng như vậy, chắc là được mẹ di truyền.

“Cười, còn cười được à? Xảy ra chuyện lớn như thế mà không nói với trong nhà, không nói cho mẹ.” Mai Vũ Vận cực kỳ tinh mắt vừa thấy môi con trai hơi nhếch lên nửa ly là đã mắng rồi, biết con trai đang tính trò gì đó, quả nhiên là cặp mắt hình cảnh.

Giản Phàm đã gọt tới quả táo thứ 5, cười nịnh ân cần: “Con thấy mẹ nên vui mà, mẹ, mẹ ăn táo đi.”

“Con bớt cười cợt đi, nếu không phải đang ở nhà Hạnh Nhi thì hôm nay mẹ không tha cho con.” Mai Vũ Vận nhận lấy quả táo.

Bà Đinh góp vui mắng con gái: “Chuyện này phải trách Hạnh Nhi, chẳng những không nói, hai đứa còn thông đồng với nhau lừa người lớn, thế là không được.”

“Làm sao trách Hạnh Nhi được?” Mai Vũ Vận trực tiếp phủ định: “Chị Đinh, chị không biết thôi, thằng con này của tôi, nói dối không thèm chớp mắt, Hạnh Nhi ngoan như vậy, nhìn trúng nó là phúc cho nó rồi. Không phải lỗi của Hạnh Nhi đâu, là cái thằng hư hỏng này xúi, tôi chưa bao giờ thấy Hạnh Nhi nói dối.”

Chương 223: Con trai lớn không nghe lời mẹ. (3)

Chớp mắt mũi giáo lại quay về Giản Phàm, bà Đinh vốn hiền lành, chưa bao giờ nặng lời với con gái, thế nên Giản Phàm không muốn làm vật trút giận cũng không được, cúi đầu nghe mẹ mắng. Giản Ly cầm đĩa cầm táo, vừa ăn táo do anh trai gọt, vừa phụ họa với mẹ mắng anh, bắt lương tới thế là cùng. Mai Vũ Vận kéo Dương Hồng Hạnh ngồi bên cạnh, khen cô ngoan ngoan hiểu chuyện, mắng Giản Phàm lớn mà chưa khôn, thiên vị quá nghiêm trọng làm bà Đinh không chịu rồi, bà coi Giản Phàm như con trai, thế là lên tiếng khuyên nhủ.

Giản Phàm mắt lác liên hết nhìn mẹ lại nhìn mẹ vợ, một lúc là hiểu ra, thậm chí run sợ trước dụng tâm "thâm hiểm" của mẹ, vì sợ hôn sự lần này bị hỏng, mới vội vàng chạy tới Đại Nguyên, đem tội lỗi trút hết lên đầu mình, mắng mình thật dữ dội, quy hết trách nhiệm lên mình, mục đích chỉ để bà Đinh phải động lòng, vừa thể hiện thành ý của nhà trai, vừa tiêu trừ mọi bất mãn có thể có của nhà gái.

Cao tay thật! Hạnh Nhi đúng là đồ ngốc, cứ trêu mình sợ mẹ, mẹ thế này ai mà chẳng sợ?

Quả nhiên là thế, Mai Vũ Vận khen Dương Hồng Hạnh vài câu, đề tài dần dần di chuyển không mắng con trai nữa, mà bề sang chuyện hôn nhân: “Hạnh Nhi, dì và mẹ cháu thương lượng rồi, chuyện của hai đứa dù không về Ô Long cũng không sao, ở đó chú trọng lễ thăm nhà trước, cháu tới rồi, so trên chưa đủ, so dưới có dư, vừa vận Ly Ly cũng ở đây, mai hai nhà tụ họp, dì bảo cha nó cũng tới ấn định chuyện này. Chị Đinh, nhà chị có quy củ gì không?”

Bà Đinh chỉ cười ánh mắt ra hiệu cho con gái.

“Con ...” Dương Hồng Hạnh không biết nên tính Giản Phàm chính thức cầu hôn chưa, ai bảo cô bị cầu hôn quá nhiều, giờ dì Mai đi trước hỏi thế, cô mà đồng ý thì ... có chút xấu hổ, lại nhìn Giản Phàm ở bên, ấp a ấp úng.

Mai Vũ Vận hiểu ngay, cô bé này nghe thẳng con không ra gì của mình, phải thế mới được chứ, mừng lắm: “Giản Phàm, mẹ hỏi con, mai hai nhà ăn một bữa, định đoạt chuyện này, tránh cho cha mẹ suốt ngày lo con 30 mà vẫn lông bông ..”

“Mẹ, vụ án còn chưa xong.” Giản Phàm cười gượng.

Mai Vũ Vận không để con trai nói hết, tức giận vỗ bàn: “Án gì, con làm cảnh sát không làm việc cho tử tế, không làm cảnh sát nữa rồi còn liên quan gì tới con, thiệt thòi chưa đủ sao, để quên quá đây.”

“Mẹ, vụ án này có liên quan tới con, còn phải rửa sạch hiềm nghi ... Mà Hạnh Nhi giúp con, manh mối quan trọng của vụ án do hai đứa bọn con tìm ra, không tin mẹ hỏi Hạnh Nhi.” Giản Phàm vất vả giải thích thế nào cho mẹ hiểu.

Mai Vũ Vận không tin nhìn Dương Hồng Hạnh, nữ nhân hiểu tâm lý nữ nhân, Dương Hồng Hạnh thuật trọng điểm vụ án nằm ở đối tác của Thực Thượng. Tiểu thư nhà giàu giống trong gấm lụa thì bị cô nói thành cha mẹ đã mất, bị mẹ ghẻ, chú cùng người ngoài cướp đoạt tài sản, bị bắt cóc, ngược đãi, đặc biệt là bị ném trong hố sâu cho hai cây rau ăn lót dạ, làm Mai Vũ Vận phần nộ đập bàn đòi xử bắn. Nha đầu Giản Ly nghe mà tặc lưỡi sùng bái nhìn Dương Hồng Hạnh, con bé này cho tới tận bây giờ cơ bản vẫn không tin anh trai chỉ biết ăn của mình phá được án.

Đợi điểm máu chót, Dương Hồng Hạnh uyển chuyển khuyên Mai Vũ Vận: “Chuyện là thế, sau khi xảy ra chuyện, cháu không dám nói vì sợ dì lo ... Bây giờ tốt rồi, Giản Phàm đã xoay chuyển tình thế, nhiều manh mối do anh ấy tìm ra, chi đội rất coi trọng anh ấy, ngay cả khi về cũng dùng xe chi đội đưa đi, lát nữa còn đón bọn cháu đi dự hội nghị ... Cháu thấy vụ án này bất kể đối với bản thân anh ấy hay chuyện làm ăn, đều phải xử lý triệt để, nếu không Khấu trang vừa kinh doanh khởi sắc có nguy cơ rơi vào tay người khác ..”

“Thì ra là như vậy.” Mai Vũ Vận thở dài, hỏi: “Hạnh Nhi, cháu nói tác dụng của Giản Phàm trong chuyện này rất lớn?”

“Vâng ạ.” Dương Hồng Hạnh gật đầu khẳng định, vai trò của Giản Phàm thực sự một lời khó nói hết.

“Không phải chứ, bằng vào nó à? Ly Ly có thấy giống anh con không?” Xem ra Mai Vũ Vận tin vụ án lại không tin vào con trai.

Giản Ly tất nhiên cũng không tin: “Không giống, không phải chị Hạnh Nhi cố tình khen anh ấy chứ?”

“Này, em nói gì thế, từ nhỏ anh trai em đã hơn người rồi.” Giản Phàm bị kích thích trừng mắt với em gái, xoay qua mẹ: “Mẹ, con biết mẹ không tin, nhưng đây là sự thực, nói thế này nhé, mẹ biết đặc điểm lớn nhất của con là gì không?”

“Con ngoài ăn còn có đặc điểm gì?” Mai Vũ Vận xem thường, cái này gọi là bụt chùa nhà không thiêng.

“Đặc điểm khác người, mẹ không biết thật à?”

“Đặc điểm khác người à?” Mai Vũ Vận cho con trai một câu chày xém toàn thân: “Là nói dối, con giỏi nói dối hơn tất cả, trừ bản thân ra thì ai con cũng lừa, cả mẹ cũng bị lừa.”

Dương Hồng Hạnh cùng Giản Ly cùng phì cười quay đầu đi, bà Đinh thấy cô giáo Mai nói thế nặng lời quá, an ủi Giản Phàm, Giản Phàm hậm hực, đối với chuyện mẹ mắng mình chưa bao giờ quan tâm tới trường hợp đã không còn gì mà nói nữa rồi, cố gắng thay đổi hình tượng của mình trong nhà: “Ài, chính là thông minh, nếu con không thông minh sao có thể lừa người khác, mẹ có thể ai ngốc hơn đi lừa được người thông minh hơn không? Nếu không thông minh sao con có thể làm bếp trưởng, không thông minh sao có thể kiếm tiền ... Trừ học tập ra thì có chuyện gì con không làm tốt hơn người khác? Mẹ đừng có lấy ánh mắt cũ nhìn con cả đời.”

Lần đầu tiên thẳng thắn nói chuyện với mẹ, không nhún nhường, Mai Vũ Vận vừa nói nhắc tới nói dối là đùa nửa thật nửa giả, bị con trai phản bác mạnh mẽ như vậy, ngẩn ra, chớp mắt nhìn như sợ ai đóng giả con mình vậy, nó lên cơn thần kinh gì mà dám cãi mình như thế.

Ánh mắt mẹ nhìn con luôn luôn là ánh mắt nhìn đứa bé chưa lớn, sợ con trai chịu khổ, không thể phủ nhận cách giáo dục của mẹ mang tình yêu con mà sâu, sâu tới mức thành gánh nặng.

Còn chưa đợi mẹ nói gì, Giản Phàm đi tới, nắm tay Dương Hồng Hạnh nghiêm túc đứng trước mặt mẹ, đưa tới một cuốn sổ tiết kiệm.

Mai Vũ Vận vừa lật xem, thất kinh: “Con lấy đâu ra nhiều tiền như thế?”

“Con bán cơm hộp, bán thịt, mở quán ăn kiếm được đấy.” Giản Phàm nắm chặt tay Dương Hồng Hạnh, giọng kiên định: “Con muốn nói, con có thể xử lý tốt việc của bản thân rồi, con muốn tự kiếm tiền, tự lập gia đình, làm việc con thích ... Mẹ nuôi con mấy chục năm rồi, giờ lại muốn cưới vợ mua nhà cho con, có phải mẹ muốn con trai mẹ vô dụng cả đời không?”

Mai Vũ Vận á khẩu, không biết từ bao giờ con trai đã trưởng thành trách nhiệm như vậy, không còn là đứa suốt ngày gây chuyện cần cha mẹ giải quyết nữa, gập cuốn sổ lại, xoa đầu con trai, vuốt má Dương Hồng Hạnh, ánh mắt có hạnh phúc vui mừng, cũng có nỗi buồn vì con đã lớn không cần cha mẹ nữa.

Bầu không khí có chút quái quái, cả Giản Ly láu lỉnh cũng không dám nói gì, im thin thít lè lưỡi nhìn anh trai, dám cãi mẹ, thế thì ghê rồi.

Di động reo lên, Giản Phàm tắt đi, nói: “Mẹ, bọn con phải về chi đội đây, mấy ngày tới không thể tiếp mẹ, sau khi vụ án kết thúc, con dẫn Hạnh Nhi về quê thăm ông bà.”

“Không cần nói nữa, đi đi.”

Mai Vũ Vận một tay ôm con trai, một tay kéo Dương Hồng Hạnh, Giản Ly nhanh chân chạy ra mở cửa, bà Đinh theo sau, năm người lạng lẽ xuống lầu, chiếc xe việt dã cảnh sát đã đợi sẵn, hai bà mẹ vẫy tay tiễn xe rời tiểu khu.

Chương 224: Đêm dài đằng đặc. (1)

Nhìn theo chiếc xe đi xa dần, lại nghĩ tới chuyện vừa rồi Mai Vũ Vận cảm xúc dâng trào, hỏi bà Đinh: “Con lớn rồi không nghe cha mẹ nữa, tôi quản hơi nhiều làm nó phiền rồi, chị Đinh. Chị có hài lòng về thằng bé đó không?”

“Hà, còn hài lòng hơn con trai ruột.” Bà Đinh cười dẫn hai mẹ con về nhà, câu này là thật lòng.

Giản Ly mắt láo liên, kéo tay mẹ lén lút hỏi: “Mẹ, rốt cuộc anh con có bao tiền thế?”

“Hơn trăm vạn.” Mai Vũ Vận biết con trai kéo đám đầu bếp ở quê theo làm ăn tốt lắm, nhưng vẫn bị con số đó làm chấn kinh.

“Oa, nhiều thế cơ à?” Giản Ly giật mình, tiền là thứ rất trực quan, ấn tượng của em gái về anh trai thay đổi cái vèo, không thẹn là anh em, đảo mắt một cái, cô nhanh chóng nhìn ra cơ hội của mình: “Mẹ, anh nhiều tiền thế rồi vậy số tiền cha mẹ tích góp cho anh con cưới vợ thuộc về con nhé?”

“Cái gì? Con không biết tự kiếm tiền à?” Mai Vũ Vận mắng.

“Con cũng do mẹ sinh ra mà, sao mẹ thiên vị thế, vả lại sống ở Bắc Kinh tốn kém lắm, con làm giáo viên chỉ có lương tháng thôi, ăn không đủ, sao so với anh còn kinh doanh. Con kết hôn mua nhà, mẹ phải cho con một nửa.” Giản Ly đòi quyền lợi.

“Con mơ đi, con là con gái sao so với con trai được.” Cô giáo Mai đúng là phong kiến cổ hủ nghiêm trọng, thẳng thừng tuyên bố: “Mà con trừ học tốt hơn anh con ra, chẳng chỗ nào hơn anh con.”

“Mẹ, mẹ quá đáng lắm, mẹ trọng nam khinh nữ nhé, mẹ đợi đấy, sau này con không về thăm mẹ nữa.” Giản Ly uy hiếp.

“Xì, ai thèm, có con trai, ai cần thứ nha đầu sớm muộn gì cũng là của nhà người ta.”

“Tức chết đi được, mẹ không phải là trọng nam khinh nữ nữa, mà không coi con gái là người rồi.”

Bà Đinh nghe hai mẹ con tranh cãi mà cười không thôi, bất kể người mẹ thẳng tính hay con gái đánh đá làm nũng, cùng với

đôi người ngọc sắp thành vợ chồng, đều làm bà cảm thấy mùi vị tình thân sâu sắc, cái nhà vắng vẻ rất lâu, trở nên nhộn nhịp.

Đó là cảm giác gia đình đã mất đi từ lâu.

“Giản Phàm, sao trong mắt mẹ với em gái anh, anh lại tệ hại như thế nhỉ?”

Trong xe, Dương Hồng Hạnh ghé tai hỏi nhỏ, Giản Phàm nhìn thành phố rực rỡ ánh đèn mỹ lệ dưới trời đêm, tâm tình hôm nay còn tốt hơn phong cảnh, kỳ thực mẹ cũng rất hiểu lý lẽ, có lý sẽ thuyết phục được mẹ, y hùng hồn tuyên bố: “Nói dối thì sao, ba sáu kế có kế nào không phải là lừa gạt, binh giả quỷ đạo dã, đạo dùng binh là đối trá. Thương gia mưu lợi, còn không phải là lừa gạt người ta? Nếu thói đời tốt, chúng ta làm người thật thà, nhưng thói đời tệ hại như thế, làm người thật thà chỉ thua thiệt.”

Hai cảnh sát tới đón ngồi trước cười ha hả, Dương Hồng Hạnh đấm một cái: “Em không nói chuyện đó, em nói sao mẹ anh không tin anh phá được án, anh từng có huân chương hạng hai, khen thưởng lớn nhỏ vô số mà.”

Giản Phàm tỉnh queo đáp: “À, vì anh có nói đâu.”

“Cái gì, vụ án lớn như thế mà cha mẹ anh không hỏi à, chẳng lẽ cũng không hỏi vì sao anh từ chức?” Dương Hồng Hạnh kinh ngạc, không thể phủ nhận chính cô cũng có chút sùng bái Giản Phàm, đó là công lao quá lớn.

“Ài, anh chỉ nói làm cảnh sát khó giữ cái mạng, thế là cha mẹ anh không hỏi gì cả nữa. Với chúng ta mà nói, đó là vinh dự, với người bình thường, đó là ác mộng, cha anh cả đời chưa bao giờ nổi giận, mẹ anh đừng thấy cái mồm lợi hại, lòng mềm hơn đậu hũ, xem phim Hàn cứ khóc sụt sụt. Chẳng lẽ anh đi tìm Ly Ly tâm sự? ... Anh mà kể Trương Kiệt chết ngay trước mắt anh, cha mẹ anh làm sao ngủ nổi, cha mẹ anh ấy à, nuôi anh bao nhiêu năm, cuối cùng hai chữ an lòng mà anh còn không làm được thì làm con giỏi giang tới mấy cũng ích gì?” Giản Phàm nói vài câu khơi lên tâm sự, giọng đôi phần buồn bã.

Dương Hồng Hạnh lặng lẽ đan năm ngón tay của mình với Giản Phàm, nói thật nhỏ: “Em hiểu.”

Giản Phàm đưa tay kéo cô vào lòng, Dương Hồng Hạnh không kháng cự, dựa vào bờ vai vững chãi đó, cảm thụ thân mật ấm áp.

Cùng lúc đó Cảnh Duệ Uyên từ trong tòa đi ra, khoác tay một cô gái rất xinh xắn, một già một trẻ dáng vẻ lọt vào mắt đội thực địa giám thị, tách, ống kính tele soi rõ hình ảnh hai người, quan hệ có vẻ thân thiết lắm, nói cười lên xe ...

Hai người trong chiếc xe đất tiền hoàn toàn không biết bị theo dõi, mà bọn họ cũng không phải loại quan hệ nam nữ như người thực địa suy đoán, mà là cha con.

Đúng vậy, Cảnh Văn Tú đang lái xe, không biết hôm nay cha làm sao lại bảo mình đi nghe ngóng chuyện chi đội đặc cảnh, nhưng đúng lúc chi đội đang phong tỏa, nên chẳng biết được gì. Lên xe không về nhà lại muốn tới Cty Bình An, biết cha có nghiệp vụ liên quan, nhưng không biết muện thế này rồi sao còn tới đó.

Cảnh Duệ Uyên trầm tư lầm bầm: “Tú Tú, con nói liệu có phải bị giam trong đội đặc cảnh rồi không?”

“Cha ...” Cảnh Văn Tú bị hỏi quá nhiều lần nên không vui: “Văn phòng luật sư do cha mở, nhưng chi đội đặc cảnh không do nhà ta mở, cha hỏi con, con hỏi ai?”

“Ài, cha nóng ruột mà, một năm nhận của họ trăm vạn phí luật sư, giờ hay rồi, tổng giám đốc của người ta ở đâu cũng không rõ. Nhận tiền mà không giúp họ giải nạn được, họ còn cần gì cha nữa. Rõ ràng là cảnh sát bắt mà không nhận.” Cảnh Duệ Uyên kiểm lý do tựa đúng tựa sai giải thích.

“Cha là luật sư, chẳng lẽ không hiểu, bất kể triệu tập hay tạm giam cũng có thời hạn 48 tiếng mới thông báo cho gia quyến, với lại nhân vật lớn như tổng giám đốc Lưu, anh ta đi làm việc riêng cũng phải thông báo cho người khác à? Mới từ sáng thôi mà.”

“Con không hiểu, anh ta có thể có chuyện riêng bất kỳ lúc nào, nhưng không phải lúc này ... Ký hợp đồng không thành, mất luôn cả người ... À, con có quen người tên Giản Phàm nguyên cảnh sát đội trọng án không? Cái người được ông Giản Hoài Ngọc tặng cho cái biệt thự ấy ...”

“Con biết, sao a?” Cảnh Văn Tú thuận miệng hỏi.

“Tổng giám đốc Lưu do y mang đi.”

“Không thể nào!”

Cảnh Văn Tú thất kinh, xe cũng loạng choạng làm Cảnh Duệ Uyên suýt ngã, vội điều chỉnh lại tay lái, hai cha con cãi nhau, một nói không thể có chuyện đó, một kiên trì nói có, hai cha con không thể thống nhất thì đã tới Cty Bình An rồi, Cảnh Duệ Uyên không cãi nhau nữa, bảo con gái đợi rồi chạy vào tòa nhà.

Suốt cả ngày rồi chẳng có tin tức giá trị gì, Cảnh Duệ Uyên tới chẳng mang theo niềm vui bất ngờ, cả Thân Bình An lẫn Ngô Đích đều huy động mọi mối quan hệ có thể mà không tìm ra người, không chỉ một, mà cả Phương Hữu Tín, Chu Quản Hồ những thủ hạ mà Thân Bình An cực kỳ coi trọng đều mất tích.

“Chuyện này ... Chủ tịch Thân, không phải thực sự xảy ra chuyện rồi chứ?” Cảnh Duệ Uyên nhìn mặt con rể tương lai, mơ hồ cảm giác chuyện đang vô cùng bất lợi cho bên mình.

“Nếu Chu Quản Hồ và Lưu Siêu Thăng cùng lọt vào tay cảnh sát thì phiền toái to rồi, một phía trước, một đằng sau, chỉ cần có người thông minh liên kết lại thì chúng ta không còn bí mật nào nữa.” Ngô Đích ngồi lún mình trong ghế sofa, tay chống bên má, mày ẩn chứa lo lắng.

“Cảnh sát toàn loại hồ đồ, kẻ thông minh cũng vờ hồ đồ, hẳn không đào bới quá sâu đâu.” Thân Bình An tự trấn an, ông ta tiếp xúc với cảnh sát nhiều, tự cho rằng rất hiểu bọn họ.

Chương 225: Đêm dài đằng đặc. (2)

“Đúng là thế, nhưng giờ họ có một người cực kỳ thông minh, chúng ta không thể không coi trọng, nếu y nhảy vào, chúng ta đối phó không được đâu.” Ngô Đích đánh giá nhân vật đó cực cao, hẳn không lo sự việc mà lo người.

Cả Cảnh Duệ Uyên và Thân Bình An nói gần như cùng lúc: “Giản Phàm sao?”

Ngô Đích gật đầu xác nhận: “Đúng, chính là Giản Phàm, chẳng may chi đội đặc cảnh sử dụng người đó thì chúng ta nguy, đúng là khéo quá hóa vụng rồi, không những chẳng chụp được tội lên đầu y, lại giúp cảnh sát có viện trợ mạnh mẽ ...”

Cảnh Duệ Uyên không hiểu: “Sao một nghi phạm lại thành người phá án được.”

“Với y thì lại rất có thể ...” Ngô Đích có chút đau đầu, đặc biệt là Cảnh Duệ Uyên thông báo Giản Hoài Ngọc đã lên đường về nước, muốn đích thân ký hiệp nghị mua Tân Thế Giới, nếu chẳng may xảy ra vấn đề nữa thì thua trắng bàn.

Di động của Thân Bình An reo, vừa cầm lên nhìn đã cười ha hả: “Nói Tào Tháo, Tào Tháo tới, đi mòn gót sắt uống công, tìm được chẳng phí sức ... Tiểu Ngô, may mà có cậu, người của chúng ta đợi ở trung tâm giám định pháp y đã có tin.”

Ngô Đích "ồ" một tiếng giải thích Cảnh Duệ Uyên: “Đội đặc cảnh không có kho đông lạnh, thi thể tội phạm đưa tới trung tâm pháp y bảo tồn, phong tỏa đội cũng không phong tỏa được người chết, cháu có người ở đó.”

Đây là sơ hở lớn, chỉ có người am hiểu trong nghề mới biết.

Tin nhắn là: 7 giờ 10, chi đội đặc cảnh đưa tới một cỗ thi thể, Chu Quản Hồ, đang giải phẫu.

“Cậu phán đoán đúng lắm, hai hồ tương tranh, thế nào cũng có một con chết, Chu Quản Hồ chết trong tay Khổng Tân Cường ... Ha ha ha, tôi nghĩ không cần biết người tên Giản Phàm thông minh tới mức nào, chắc chắn y không đoán ra chúng ta chỉ cần thông tin người chết.” Thân Bình An cười vài phần nanh ác.

Cảnh Duệ Uyên không hiểu xảy ra chuyện gì, nhưng mà nhìn Thân Bình An nói về người chết mà lại vui vẻ như thế, không khỏi rùng mình, lại nhìn Ngô Đích, có vẻ không có cảm xúc gì với tin này, mơ hồ dâng lên một nỗi sợ.

Ngô Đích vỗ tay: “Chủ tịch Thân, chúc mừng anh, hạng mục Không Hình Viên đã trong tay rồi.”

“Ha ha ha, luật sư Cảnh, vất vả rồi, trong chuyện này ông có công lớn, yên tâm, sau khi xong việc không thiếu phần của ông đâu, sau này sự vụ pháp luật của Không Hình Viên thuộc về ông.” Thân Bình An hết sức khách khí, tin tức này hóa giải lo lắng cuối cùng của hắn, Chu Quản Hồ chết là hết, mọi manh mối đã bị chặt đứt, dù có muôn vàn hiểm nghi cũng chẳng làm gì được họ.

Không khí từ lo lắng trùng trùng chuyển sang vui vẻ ung dung, làm Cảnh Duệ Uyên càng không hiểu gì, ông ta nào biết Thân Bình An sợ nhất là Chu Quản Hồ và Lưu Siêu Thăng cùng rơi vào tay cảnh sát, giờ chỉ còn một người, trăm cái miệng cũng nói không rõ rồi.

“Vậy chuyện tổng giám đốc Lưu thì sao?” Cảnh Duệ Uyên vẫn canh cánh trong lòng, trong lòng mang nỗi sợ không thể nói ra ngoài, hôm đó cãi nhau với Sở Tú Nữ bị Lưu Siêu Thăng nghe hết, nếu hắn khai ra, sẽ có vô số phiền phức.

“Ha ha ha, hắn tự cầu phúc đi, giờ trừ hắn ra, chẳng ai giúp được đâu, luật sư Cảnh, đi nào, chúng ta đi gặp cô vợ nhỏ của Lão Sở, cổ vũ tinh thần cho cô ta một chút, đừng để tới lúc lại không dùng được ..” quả nhiên như Giản Phàm nói, Thân Bình An hoàn toàn không coi Lưu Siêu Thăng ra gì, khoác vai Cảnh Duệ Uyên ra khỏi phòng, Ngô Đích cáo từ đi trước một bước, biết hai vị kia thương lượng chi tiết hợp đồng, còn hắn đi tìm bạn gái xinh xắn.

21 giờ, phòng hội nghị chi đội đặc cảnh.

Vị chi đội trưởng Ngô này trong mắt Giản Phàm là phiên bản của Ngũ Thần Quảng, viên chức lâu năm, thăng tiến chậm, áp lực cao mang bệnh dạ dày kinh niên, đứng trên bục cao, phát biểu: “Chúng ta đã đạt được thắng lợi mang tính giai đoạn, phá được vụ án bắt cóc, bắt được nghi phạm, có câu trả lời đẹp đẽ

cho cục. Cục trưởng Lương căn dặn chúng ta thắng không kiêu, mở rộng chiến quả, sáng tạo công lao mới ..”

Luôn luôn là mấy câu đó, chỉ là có chút đặc thù, chi đội trưởng kéo Giản Phàm lên ca ngợi một phen, làm Giản Phàm nhớ tới cái trò của Ngũ Thần Quảng, cứ khi nào có nhiệm vụ nguy hiểm, nhất định tâng bốc mấy tên thực địa xui xẻo, nói cho anh nhiệt huyết sục sôi, chủ động xung phong.

Giờ không sợ bị lừa rồi, nghe cũng chai tai rồi, chẳng có gì mới mẻ.

Nhưng mà bước ngoặt xảy ra, đoán chừng mục đích chi đội trưởng ở đây, chỉ nghe ông ta trầm giọng nói.

... Vừa mới được tin, hoa

kiều yêu nước Giản Liệt Sơn và Giản Hoài Ngọc mai sẽ tới Đại Nguyên, chắc mọi người biết rồi, chúng ta từng làm nhiệm vụ bảo vệ ... À Giản Phàm, nhà này cùng họ tộc với cậu đấy.”

Không hiểu sao chi đội trưởng lại nói đùa như thế, trái đất này đúng là nhỏ bé, họ hàng thì không phải, nhưng ân oán thì có đấy, không ngờ có cơ hội giải quyết ân oán cũ, Giản Phàm mỉm cười: “Ha ha ha, nếu có thân thích như thế, tôi đã không cần vất vả rồi.”

“Vấn đề chính là ở đây.” Chi đội trưởng lại chuyển giọng: “Hạng mục Không Hình Viên thuộc công ty địa ốc Cư Chi An, người đăng ký công ty này là Diêm Giả Văn, vợ của Giản Hoài Ngọc, tôi đã xin chỉ thị cục trưởng Lương, sự kiện này chúng ta phải cực kỳ cẩn trọng, chút bất cẩn thôi sẽ phá hỏng đại cục kiến thiết kinh tế. Đối với nhà đầu tư Hoa kiều lòng mang quốc gia này, chúng ta có mời người ta chưa chắc đã tới, không thể dọa người ta bỏ chạy. Vụ án này không có chứng cứ xác thực, không được hành động bừa, phải xin chỉ thị lãnh đạo, tránh gây hậu quả không tốt.”

Giảng giải một phen tình huống mới, lại nhắc nhở chú trọng bảo vệ an toàn kỳ Quốc Khánh, lại nói tới tăng cường giáo dục tư tưởng mới giải tán, chủ nhiệm Điều và hai cấp dưới đi tiễn chi đội trưởng.

Tần Cao Phong chỉ đứng lên tiến sau đó ngồi hút thuốc, hai mắt nhìn trần nhà, nhả từng vòng khói như tên ngốc: “Giản Phàm nghe thấy không, vụ án này e chết tù trong trứng nước rồi.”

“Đội trưởng Tần, đừng quá coi trọng Hoa kiều, đều là loại không lợi không dậy sớm thôi, được mấy người về vì yêu nước chứ? Ít nhất không phải Giản Hoài Ngọc đâu.” Giản Phàm cười nhạt.

“Núi ngay trước mắt nhưng đi mới thấy xa, ở tầng cấp của chúng ta mãi mãi không hiểu nổi tầng cấp của họ cao thế nào đâu, nếu như vị Hoa kiều đó ra mặt ký hợp đồng, lại có lãnh đạo tỉnh bồi tiếp, tôi hỏi cậu, ai dám ngăn cản nữa? Cho tôi mười lá gan, tôi cũng không dám bắt.” Tần Cao Phong nói với giọng uất hận kìm nén, là người chấp pháp, tội phạm ngay bên cạnh mà không thể đưa tay bắt, là là chuyện ám ức nhất.

“Chỉ cần Sở Tú Nữ tỉnh lại, ông ta còn ký cái rắm.” Giản Phàm cũng không cam lòng.

“Bác sĩ nói, cô ấy hôn mê sâu, có khả năng thành người thực vật.” Tần Cao Phong không có nhiều hi vọng, con tin tuy đã cứu về nhưng lại là trường hợp tồi tệ nhất.

“Chỉ cần cô ấy còn sống đủ khiến khối kẻ phải hôn mê, hiệu quả hơn bắt người, anh đừng lo, bọn chúng chỉ xoắn lấy nhau vì lợi ích thôi, chỉ cần phá hỏng lợi ích chung là sẽ tới lúc chó cắn chó.” Giản Phàm lần này có vẻ quyết tâm lắm: “Đội trưởng, sao anh càng già càng đi xuống thế, chỉ một tên Hoa kiều đã khiến anh sợ thế này. Được, chúng ta không chọc vào Hoa kiều vội, tôi chỉ anh cách đơn giản nhé, giờ e cái chết của Chu Quán Hồ lộ ra rồi, bọn chúng kê cao gối ngủ ngon, đợi chúng yên lòng thư thái chuẩn bị ký hợp đồng đi, trước khi ký kết lộ tin Sở Tú Nữ còn sống cho Lý Uyển Như biết, một nóng một lạnh đủ dọa cô ta sợ chết đi sống lại ... Còn cách đơn giản hơn, bí mật bắt cổ đông Tân Thế Giới, người không còn, còn ký gì nữa, đúng không?”

Tần Cao Phong nhíu mày, đây đâu phải biện pháp, là hành vi của lưu manh.

“Đi thôi, toàn ra chủ ý bậy bạ.” Dương Hồng Hạnh vội vàng kéo Giản Phàm đi, không cho cái miệng y phun nọc độc hại

người nữa.

Chương 226: Có lợi sao chẳng tới. (1)

Thời gian chậm rãi trôi đi, đêm hôm đó e nhiều người mất ngủ.

Vừa qua 22 giờ, biệt thự A12 tiểu khu Tinh Uyển, mấy vị khách rời đi, xem ra chủ khách đều vui, bà quả phụ phong tư tha thướt đích thân tiễn khách ra xe, gọi giúp việc cho con trai đi ngủ, còn mình vào gara lái xe rời nhà.

Hành trình chiếc BMW màu bạc đó tất nhiên lọt vào mắt nhân viên thực địa, chỉ có điều làm Dương Phong ngạc nhiên là, xe vào một tòa nhà trong tiểu khu An Cư liền không ra nữa, lòng sáng lên, nơi đây e là nhà của cha ruột Sở Dĩnh rồi.

Lại bắt đầu lục tung mọi tư liệu, so sánh với phát hiện của nhân viên thực địa, cơn buồn ngủ của Dương Phong bay biến sạch, càng nghĩ càng hưng phấn.

Đêm trôi qua, trời hé sáng.

“Ở nơi này à?” Dương Hồng Hạnh nhìn qua cửa sổ, một ngôi nhà nhỏ ba tầng màu vàng gạo, hàng rào gỗ trắng muốt, cùng với cổng gỗ nhỏ nhắn, trong sân thấp thoáng giàn nho, không ngờ ở khu thành phố tắc đất tắc vàng còn giữ được tiểu lâu biệt thự kiểu cũ này, nếu nói là nhà của quan lớn cấp tỉnh không ai nghi.

“Đúng, người có tiền sống thật dễ chịu, nơi này chỉ hơn khu biệt thự mà thôi, Tiểu Sở có nhãn quang hơn Lão Sở nhiều.” Giản Phàm xuống xe cảm khái, nơi này phía sau công viên Tây Giao, sáng sớm có thể nghe thấy tiếng nhạc tập thể dục buổi sáng từ công viên truyền ra, dù mùa thu, nơi này vẫn phủ một màu xanh mướt, đúng là thế ngoại đào viên.

Lại là nhiệm vụ đặc thù nữa, người muốn tìm ở nơi này, Giản Phàm hồ nghi, hai đặc cảnh đứng thẳng lưng, trầm giọng nói rất có phong thái lãnh đạo: “Biết nhiệm vụ hôm nay chưa?”

Vương Kiên và chiến hữu lắc đầu, đương nhiên là không biết, bọn họ chấp hành nhiệm vụ đều tới mục tiêu mới được thông báo, bảo sao làm vậy, có khi chẳng biết mình đang tham gia vụ

án gì. Giờ Vương Kiên từ lúc tham gia nhiệm vụ tìm thấy con tin, cực kỳ khao khát theo Giản Phàm tiếp tục lập công, nên cố gắng ưỡn ngực tỏ thái độ hết mình vì nhiệm vụ.

Không ngờ Giản Phàm cười nói: “Nhiệm vụ của hai cậu là theo sau đít tôi, trừ bảo vệ tôi và vợ tôi, còn lại là ngậm miệng, ngậm miệng và ngậm miệng. Không được nói, không được hỏi, càng cấm cười, biến mình thành xác chết vô cảm, làm được không?”

“Chuyện này ...” Vương Kiên mặt nhăn như mướp đắng, không rõ thế là sao, linh cảm tiền bối sắp giở trò xấu rồi.

Dương Hồng Hạnh đi nhanh tới đẩy Giản Phàm: “Anh lại bày trò gì thế?”

Giản Phàm lên mặt: “Này, đừng xen vào, đây là nhiệm vụ vinh quang chi đội giao cho anh, anh phải hoàn thành chính xác. Hai cậu, làm được thì theo tôi, không thì đứng đây, đừng lè mề, hôm nay nhiều việc lắm đấy.”

Dương Hồng Hạnh chưa phát tác, hai đặc cảnh khép chân kính lễ, đồng thanh: “Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

“Em xem, chính sách ngu dân của Đảng ta tốt thật, hạ lệnh phát là nghe ngay.”

“Nói năng vớ vẩn, liên quan gì chứ, anh nói năng phản động như vậy, thế nào cũng có ngày bắt anh đấy.” Dương Hồng Hạnh đẩy Giản Phàm đi, chẳng buồn chỉ tích cái tên không đứng đắn này nữa, dù sao thì đời Thái Sơn dễ, thay đổi Giản Phàm khó.

Cộc! Cộc! Cộc!

Một lát sau cửa mở ra một khe nhỏ, là nữ nhân trung niên, vừa thấy cái mặt xẹo là giật nảy mình, định đóng cửa không ngờ cửa kẹt rồi, thì ra người kia đã đưa bàn chân tới chặn cửa, quát: “Đóng cái gì, không nhìn thấy cảnh sát à? Bà là ai? Người kia đâu? Sao lại ở đây?”

Một tràng câu hỏi làm nữ nhân kia ú ớ: “... Tôi, tôi tên Ngô Phương ... Là giúp việc Sở gia.”

Giản Phàm không đi tra hộ khẩu tất nhiên là không thèm quan tâm, quát: “Mau đi gọi Sở Hỉ Phong, bảo ông ta đội đặc cảnh tìm ông ta có việc.”

Thế là giúp việc chậm trễ, chẳng đóng cửa đã chạy đi, Giản Phàm thành linh xoay người, tức thì thấy khóe môi Vương Kiên vừa cử động, rõ ràng là cười trộm, trừng mắt lên, hai người kia biết phạm quy, vội vàng đứng nghiêm, trưng ra bộ mặt hung thần ác sát.

Tranh thủ lúc bà giúp việc chạy đi gọi người, Dương Hồng Hạnh lên đá một cái vào chân Giản Phàm đang vênh vang đắc ý, nghiến răng nói nhỏ: “Anh đừng có mà cáo mượn oai hùm rồi quên mất mình là ai đấy.”

“Em nữa, đừng có học mẹ anh, phải giữ thể diện cho anh trước mặt người ta chứ.” Giản Phàm không hài lòng càu nhàu: “Nói mãi không sửa.”

“Nói người không nghĩ tới mình, em bảo anh sửa thói thiếu đứng đắn, anh có sửa không, anh toàn bày trò cười, biến mình thành thằng ngốc, đừng trách em không khách khí, đi với anh, em không mất mặt chắc.”

Đang cãi nhau thì trong nhà chạy ra mấy người, nào là bà giúp việc, vợ chồng Sở Hỉ Phong, vợ chồng Sở Vũ Phi, ngẩn ra nhìn bốn người, Sở Hỉ Phong mắng giúp việc sao để khách đứng ngoài, sau đó hết sức niềm nở đi tới: “Chà chà chà, ông chủ Giản, không ra đón xa, lỗi quá, lỗi quá, xin mời, đáng lẽ nói một tiếng để tôi và Vũ Phi ra đón chứ ... Mấy vị này là?”

“Kệ họ, tùy tùng thôi ...” Giản Phàm nhìn Dương Hồng Hạnh nói một câu mang tính báo thù, liệt cô vào chung hàng ngũ đám Vương Kiên.

Cả nhà ngạc nhiên nhìn Sở Hỉ Phong khách khí gần như khúm núm, mẹ chồng con dâu thì thâm. Sở Vũ Phi thì hâm mộ, làm ông chủ có thư ký xinh đẹp chẳng lạ, nhưng có hai đặc cảnh làm tùy tùng thì ghê gớm rồi, lập tức sai giúp việc bày trà nước hoa quả.

Sở Hỉ Phong mời thuốc, đợi Giản Phàm rít mấy hơi mới cẩn thận hỏi: “Ông chủ Giản đại giá quảng lâm, có gì chỉ giáo?”

“Tôi đi thẳng vào vấn đề nhé, vừa vặn mọi người đều ở đây ... Nói đơn giản là giám đốc Sở, tôi thấy ông không nên đồng ý bán Tân Thế Giới, đó là gia nghiệp mà ông và anh trai ông sáng lập, giờ Lão Sở vừa nhắm mắt, ông là em sao bán đi vội thế? Hơn nữa

ông thừa hiểu, bỏ đi khoản nợ, đổi thành tiền mặt, ông được bao nhiêu, chẳng phải lỗ lớn à?” Giản Phàm không vòng vo rào đón gì hết.

Người nhà Sở gia nghe vậy ai nấy vài phần khó xử, câu này chỉ ra nỗi đau của họ, Sở Hỉ Phong thở hắt ra một hơi: “Biết làm sao, kỳ thực tôi cũng không bỏ vốn đầu tư, do anh tôi niệm tình tôi đi theo nhiều năm nên chia cho tôi ... Chả lẽ anh tôi nhắm mắt, tôi lại đi tranh chấp với chị dâu?”

“Nói sai rồi, thiên hạ này đều là em chồng bắt nạt chị dâu, dâu có chuyện ngược lại, nếu ông không tranh, người ta còn nghi quan hệ hai người không bình thường.”

Câu này vừa nói ra Sở Hỉ Phong trừng mắt, vẫn nhịn được, nhưng vợ ông ta thì chỉ mặt quát tháo: “Này, cậu là ai mà ăn nói khó nghe thế hả, chửi người ta đấy à?”

“Đúng thế, cha, họ là ai chứ?” Con dâu đứng về phía mẹ chồng.

“Giản Phàm, chúng tôi không chọc được vào anh, anh cũng đừng quá đáng, thấy cha tôi thật thà nên bắt nạt à?” Sở Vũ Phi chắn trước mặt vợ, nói thế thứ thực chất sợ vợ mình không biết nặng nhẹ chọc giận người ta.

Càng ngăn càng loạn, bà mẹ bới móc: “Nhìn cái mặt cậu đã biết không phải loại tử tế, cảnh sát thì sao, cảnh sát thì có thể chửi người ta à?”

“Im, im hết đi.” Sở Hỉ Phong cuống lên đứng dậy mắng vợ, chỉ muốn yên chuyện, đám nữ nhân trong nhà không biết Giản Phàm là loại gì, ông ta rõ lắm.

Rầm! Tiếng đột lớn át hết, cả nhà Sở gia kinh sợ im thít, Giản Phàm đám bàn chỉ Sở Hỉ Phong: “Các người nên chửi ông ta mới đúng, đạo lý đơn giản như vậy mà không hiểu à, Lý Uyển Như vội vàng bán đất, rõ ràng là cướp trong tay mấy người cả ngàn vạn, vậy mà im thin thít ... Ông Sở, cái tòa nhà đó giờ giá trị thế nào, ông tự biết, ông thực sự thấy mình có lợi à?”

Chương 227: Có lợi sao chẳng tới. (2)

Cô con dâu lườm chồng, bà mẹ chồng phản ứng càng dữ, trừng mắt với chồng hừ một cái, Sở Vũ Phi bối rối khó mở miệng, Sở Hỉ Phong càng mặt mặt, bị kẹp giữa hai bên, chỉ biết thở dài ngồi xuống.

Dương Hồng Hạnh hiểu rồi, Giản Phàm muốn gây mâu thuẫn gia đình, thúc đẩy mâu thuẫn nội bộ Tân Thế Giới.

“Ông Sở, rốt cuộc là sao, Lý Uyển Như đâu thế khiến ông phải nhún nhường như vậy?” Giản Phàm nhìn ra chút manh mối.

“Biểu quyết cổ đông, dù tôi không đồng ý cũng ích gì, tôi chỉ có 20%, người ta là người kế thừa trực tiếp, dù có con riêng thì sao, người ta vẫn là người kế thừa duy nhất ... Lại còn người Hằng Ích, tôi không trêu vào nổi, bọn họ chuyện gì cũng dám làm.” Sở Hỉ Phong mãi mới chịu nói.

“Hằng Ích là cái công ty vỏ bọc, tôi tra rồi, chỉ thuê hai văn phòng, đại biểu pháp nhân là đi thuê, việc gì mà sợ.” Giản Phàm nhíu mày: “Hiểu rồi, còn kẻ phía sau Hằng Ích, là ai?”

“Chuyện này ...” Sở Hỉ Phong né tránh ánh mắt Giản Phàm.

“Hay là Thân Bình An, hắn giữ mình chẳng xong, vậy mà ông tự dọa mình thành thế này.” Cân nhắc loại quan hệ trong chuyện này, Giản Phàm khinh bỉ.

“Cái gì?” Không chỉ Sở Hỉ Phong ngạc nhiên, cả nhà thất thái, khẩn trương, kỳ vọng đợi Giản Phàm nói tiếp.

Không ngờ Giản Phàm luôn là kiểu không chịu chiều ý người khác, nhàn nhã thổi cốc trà, nhấp một ngụm chép miệng: “Ngon quá.”

Vụ án sáng tỏ, Thân Bình An là bàn tay đen thao túng phía sau, thái độ Sở gia cho thấy y đoán đúng, Hằng Ích hẳn là công ty vỏ bọc do Thân Bình An kiểm soát thân lập ra, tiền giải quyết tài vụ qua lại không rõ ràng, khi cần chơi kim thiên thoát xác.

“Ông chủ Giản, rốt cuộc là chuyện gì?” Sở Hỉ Phong sốt ruột hỏi.

“Ngày tháng khốn khổ của ông kết thúc rồi, hôm nay tôi mang tới cho ông niềm vui bất ngờ đây ... Đưa cho ông ta xem.” Giản Phàm hát hàm, đến lượt Dương Hồng Hạnh ra mặt, đặt cái PDA lên bàn, thoáng cái cả Sở gia xúm vào xem.

Bắt giữ, toàn bộ là bắt giữ, ba địa điểm ở Ân Gia Bảo, đều là bảo an của Cty Bình An, toàn bộ trại tằm giam chen lấn người của Cty Bình An, còn cả Phương Hữu Tín, hình ảnh đều do chi đội quay chụp lưu trong hồ sơ, tính chân thật nhìn cái là rõ.

Dương Hồng Hạnh giải thích: “Từ ngày 1 tháng 10, chi đội đặc cảnh chúng tôi trước sau bắt 53 người của Cty Bình An, trong đó có 19 liên quan tới đại án, bao gồm giam giữ người trái phép, cố ý gây thương tích, đều lập án điều tra ... Tình tiết cụ thể không thể nói, nhưng mọi người sẽ mau chóng được thấy trên tin thời sự.”

Chiếc PDA được thu hồi, bốn ánh mắt vẫn quyến luyến, cảm giác nhìn chưa đã.

“Đủ chưa?” Giản Phàm tùy ý hỏi.

“Đủ rồi, đủ rồi.” Sở Hỉ Phong mừng ra mặt, rồi rít gật đầu, tảng đá trong lòng bỏ xuống: “Không có họ xen vào, tôi không đồng ý bán nữa, dùng mọi cách ngăn cản.”

“Vậy tôi nói với ông vài cách.” Giản Phàm ra hiệu, bốn người Sở gia đều ghé tới gần, Dương Hồng Hạnh ở bên đưa xấp ảnh ra: “Bên trong này có ảnh cháu gái ông bị tra tấn, có ảnh chị dâu ông, Thân Bình An, luật sư Cảnh mật mưu, có ảnh chị dâu ông tới nhà Viên Kỷ Bình qua đêm, còn có 2 bức ảnh chứng nhận DNA cho thấy đứa con tư sinh kia không phải là con anh trai ông ... Về pháp luật nói thì ông không tước đoạt được quyền thừa kế của Lý Uyển Như, nhưng trong truyền thống của chúng ta, chị dâu gả đi thì em chồng lèo lái việc nhà, đó là điều thiên kinh địa nghĩa.”

Sở Hỉ Phong chưa nói gì, bà vợ đã lấy xấp ảnh nhìn sơ qua, miệng tru tréo làm âm lên: “Á à, lũ gian phu dâm phụ, tôi bảo ông này, ông mở hội nghị cổ đông, ném mấy bức ảnh này lên, xem chúng còn mặt mũi nào nữa không, cái con điếm này chứ, Sở gia hủy trong tay nó rồi.”

Sở Hỉ Phong thấy trước mặt người ngoài mà vợ nói năng không biết giữ gìn gì cả, đập bàn nạt vợ nói át đi: “Bà biết cái gì, chuyện xấu trong nhà bà lại muốn tung hê cho thiên hạ xem à?”

Ai ngờ càng đổ thêm dầu vào lửa, bà Sở không thu liễm mà càng nói càng hung hăng, mắng luôn cả chồng: “Ông, ông, ông đúng là đồ vô dụng, thế ông muốn để con đi đó bán nhà anh ông đi, sau đó cười vào mặt ông, dùng tiền anh trai ông, hú hí cùng thằng gian phu kia à? Thế thì không nhục à. Tôi ấy à, tôi gọi hết họ hàng tới, vạch mặt nó ra, giờ xương cốt anh trai ông chưa lạnh, cháu gái ông vừa nằm xuống, thế mà nó bán nhà bán cửa đi gian díu với nam nhân không phải đang chửi thẳng toàn bộ Sở gia à, gọi hết họ hàng tới, đuổi nó ra khỏi nhà.”

Nhìn vẻ mặt con trai lẫn con dâu, xem ra đều tán đồng. Giản Phàm sáng mắt xem kịch hay, trong lòng cười sấp đầu bụng rôi, chà chà, hiệu quả còn hơn mong đợi, đỡ của y không ít nước bọt, biết đâu có màn cạo đầu thả trôi sông chưa biết chừng. Dù sao vụ này rùm beng lên, lễ ký kết khó diễn ra xuôn xẻ, trừ phi Giản Hoài Ngọc muốn tiền không muốn thể diện nữa, Giản Phàm yên tâm rôi, tranh thủ lúc bà Sở nghỉ lấy hơi, xoa xoa tay nói: “Thanh quản khó quản việc nhà, lời tôi nói hết, chúng tôi đi đây, giữ được gia sản hay không thì phải xem các vị ... yên tâm, có chuyện gì tôi không khoanh tay ngồi nhìn, kẻ nào dám giở trò ngang ngược, bảo với tôi một tiếng, tôi gọi vài trăm người tới, dọa chúng chết khiếp.”

Khẩu khí rất lớn, có điều cha chon Sở Hỉ Phong không hoài nghi y có thể làm được, rôi rít cảm ơn, bốn người tiễn khách ra tận cửa.

Xe đi xa rôi, bà Sở hỏi con: “Vũ Phi, vị đó là ai, khẩu khí lớn quá, không giống cảnh sát.”

“Là ông chủ của Thực Thượng, từng làm cảnh sát, bản lĩnh, Viên Kỷ Bình vừa giờ trò đã bị tổng vào trong rôi.”

Bà Sở mắt đảo một vòng, sinh nghi: “Thế vì sao lại giúp nhà ta, không phải có mưu đồ gì chứ?”

“Không đâu.” Tâm tình Sở Hỉ Phong sáng sủa hơn rất nhiều: “Cậu ta và Tú Tú nhà ta có quan hệ, Tú Tú chết, chỉ có cậu ta đứng ra lên tiếng.”

“Xem xem, đó mới là nam nhân, đâu như cha con ông, người ta cười lên đầu cũng không dám ho he, cho ông biết, ông không làm thì tôi làm, chuyện này tôi không bỏ qua đâu, nhà có tí gia sản, để con đi đó chiếm mất, nhà ta uống gió bắc mà sống à?”

Lúc này Sở Hỉ Phong đã giải thoát khỏi vướng mắc, ngồi xuống xem ảnh, càng xem mặt càng âm trầm, nghiêng răng nói: “Không có Thân Bình An chống lưng, cô ta muốn bán cũng đừng hòng.”

Xem đồng hồ thấy 7 giờ 40 sáng, Giản Phàm lệnh về chi đội ăn sáng, chuẩn bị tới nhà tiếp theo, Tân Thế Giới không tổ chức hội nghị thì thôi, dám tổ chức y sẽ biến nó thành trò hề.

“Giản Phàm, chỉ đơn giản thế thôi sao, liệu có tin được họ không?” Dương Hồng Hạnh thấy cái nhà đó không đáng tin chút nào.

“Anh không tin bọn họ.” Giản Phàm rất âm trầm cũng rất bình tĩnh, vỗ vỗ tay Dương Hồng Hạnh trấn an: “Nhưng anh tin vào lòng tham của họ.”

Dương Hồng Hạnh không hỏi nữa, cũng đúng có lòng tham thúc đẩy, xảy ra việc gì, thực sự khó đoán, nhìn tình trạng hiện giờ của Sở Tú Nữ là thấy rồi.

Về tới chi đội thì nhận được điện thoại của Sở Hỉ Phong, làm Giản Phàm ngạc nhiên là Lý Uyển Như tranh đoạt từng giây từng phút, lại muốn mở hội nghị cổ đông, nóng lòng bán gia nghiệp, nghe giọng ông ta phẫn nộ lắm, bên cạnh còn xen lẫn tiếng chửi bới của bà vợ và cô con dâu.

Thế là Giản Phàm cũng ăn vội ăn vàng dẫn một đội đặc cảnh, thần bí rời chi đội, không ai biết y tranh đoạt từng giây từng phút làm cái gì.

Chương 228: Có họa sao chẳng chạy.(1)

11 giờ trưa, cách hội nghị cổ đông chỉ 15 phút, Phó Vũ Hà phó tổng giám đốc Tân Thế Giới lái chiếc Audi A4 cũ do công ty phân phối cho tới công ty, trước sảnh ăn nhanh treo biển "Đóng cửa sửa chữa, tạm dừng kinh doanh". Cảnh tượng vắng vẻ tiêu điều, cô ta cũng có dự cảm từ lâu, cái công ty từ huy hoàng tới ảm đạm này, cuối cùng tới hồi kết.

Có lẽ từ lúc Sở Tú Nữ bị bắt cóc đã định sẵn kết cục này, đẩy lên phía trước nữa, Sở Thành Nhiên chết cũng là dấu hiệu. Nhưng kết cục không giống cô ta dự tưởng, cứ nghĩ khi rời đi, mình chẳng lo cơm áo nữa rồi, nhưng nói chuyện với Sở Hỉ Phong mới choàng tỉnh, chờ đợi mình chỉ có hai bàn tay trắng.

Xe dừng lại, nhắc chân dẫm lên sân trải đá, lòng hoảng hốt, thiếu chút nữa vấp ngã, đóng sầm cửa xe lại. Sở Vũ Hà tỉnh táo hơn đôi phần, nói ra thì cô ta thuộc nhân vật cấp nguyên lão của công ty, đi theo Sở Thành Nguyên từ lúc sáng nghiệp, mười mấy năm trôi qua, cống hiến thanh xuân, mồ hôi, thậm chí là thân thể cho cái công ty này, đổi lại cái hư danh phó tổng giám đốc. Tất cả, tất cả vì cái tên phụ bạc đó, nghĩ tới bức ảnh trong túi, khuôn mặt dựa vào phần son níu kéo thanh xuân vụn vẹo tới biến dạng, bức ảnh đó phá nát toàn bộ mộng đẹp của cô ta.

Bảo an công ty tưởng phó tổng xảy ra chuyện gì vội đi lên hỏi, ai mà ngờ lại bị ăn chửi, nhìn khuôn mặt từng coi là đệ nhất mỹ nhân của công ty như phủ băng nghìn năm, bảo an im như thóc, tránh thật xa, tới khi phó tổng như giận ai nện cao gót sầm sầm vào đại sảnh, mới ra cửa đứng gác.

Im phăng phắc, trời trong gió mát, kỳ nghỉ Quốc Khánh kéo dài chưa kết thúc, đáng lẽ phải là lúc kinh doanh tốt nhất, ấy vậy mà toàn bộ Tân Thế Giới bao phủ trong không khí im lìm, mấy chiếc xe quen hoặc không quen lần lượt vào bãi đỗ, vẫn quá ít ỏi so với thường ngày, trông chỉ thêm thê lương.

Lại họp cổ đông rồi, chưa bao giờ thấy họp liên tục như thế, cả bảo an cũng thấy bất thường.

Hướng đông ngã tư đường Doanh Bàn đỗ chiếc Hyundai, Sở Hỉ Phong nhìn Giản Phàm từ chiếc xe đặc cảnh đi xuống, bám còi xe, đích thân mở cửa đón y vào ghế phụ lái. Vừa đợi y ngồi xuống báo cáo công tác mấy tiếng qua, đại khái là xúi giục được đám nhân viên lâu năm Phó Vũ Hà, Hứa Nhạc Sơn đại náo hội nghị, người đi đầu là Phó Vũ Hà, còn mời tới vài người bạn cũ của Sở Thành Nhiên, chuẩn bị nói chuyện ra nhẽ với Lý Uyển Như, cái trò không khác gì đánh ghen này ầm ĩ thật đấy, song Giản Phàm không rõ kết quả ra sao.

Sở Hỉ Phong nhìn ra Giản Phàm chưa tin tưởng lắm, bổ xung: “Ông chủ Giản, anh chưa thấy mặt cô ta lúc nhìn ảnh Viên Kỷ Bình và Lý Uyển Như thôi, gần như muốn nổ tung.”

Giản Phàm cũng biết tin đồn giữa Phó Vũ Hà và Viên Kỷ Bình, nhưng không coi có gì to tát, thời nay chuyện nam nữ hỗn loạn, nhất là Phó Vũ Hà thanh danh chẳng tốt, ngủ với vài nam nhân có khi chẳng lạ.

“Phó Vũ Hà năm xưa một lòng theo anh tôi, ý đồ muốn gả vào Sở gia, nhưng bị Lý Uyển Như xuất hiện bất ngờ đẩy sang bên, anh tôi khi còn sống cũng luôn cảm giác áy náy với Phó Vũ Hà, nên an bài chức giám đốc một bộ phận .. Mấy năm qua cô ta có quan hệ không rõ ràng với Viên Kỷ Bình, một chưa gả, một đã ly hôn, nghe đồn hai người muốn lập gia đình ... Giờ lần nữa Lý Uyển Như chen ngang lần nữa, cô ta chịu được mới là lạ.” Sở Hỉ Phong kể vắn tắt ân oán ba người, hỏi: “Ông chủ Giản, nói vậy hẳn đứa con riêng kia mang họ Viên?”

Giản Phàm lắc đầu: “Mang họ gì, e mỗi Lý Uyển Như mới biết thôi, ai rõ cô ta chân đạp mấy thuyền?”

“Cũng phải, dù sao không phải con anh tôi, ai thèm biết nó là thứ nghiệt chủng nhà nào, có lẽ luật sư Cảnh cũng không biết.” Sở Hỉ Phong không cần biết con ai, cứ đổ cho Viên Kỷ Bình kích động Phó Vũ Hà đã, ảnh trước mắt, lại thêm chuyện quá khứ, không thể không tin: “Ông chủ Giản, tôi chẳng sợ gì khác, chỉ sợ đám bảo an của Bình An thôi, chuyện này trông vào anh.”

“Yên tâm, có công an ở đây, còn sợ gì bảo an?” Giản Phàm nhảy xuống xe đóng cửa lại, Sở Hỉ Phong lúc này mới lái xe tới công ty cách đó không xa.

Dương Hồng Hạnh lái xe tới đón Giản Phàm lên, nhìn bộ dạng lén lút vừa rồi là biết lại làm chuyện không hay ho gì: “Thế mà anh dám nói là kế hoạch của đơn vị, đảm bảo lại sắp tự ý làm bậy.”

“Kế hoạch của đơn vị là phải kéo dài thời gian cho Sở Tú Nữ trị liệu tỉnh lại, không thể để cô ấy tỉnh lại đã là gạo nấu thành cơm chứ? Tới khi đó giao dịch đã xong thì em đi đâu nói lý?” Giản Phàm bao biện.

“Thế không phải là thừa à, sao không đem tin tức cô ấy còn sống tiết lộ ra, vậy đã chẳng có những chuyện này.”

“Em nói đúng rồi, không có mấy chuyện này thì chẳng bắt được ai, chúng sẽ im lìm hết, hơn nữa càng nguy hiểm cho cô ấy ... Chỉ có miếng thịt béo vô chủ bỏ đó, đám sói mới xông vào tranh, không phải anh nói, chủ nhiệm Điêu nói đấy, Khổng Tân Cường bắt về cũng chết rồi, chẳng lẽ không bực.”

Dương Hồng Hạnh không phản bác nữa, chỉ không biết là vì sao chi đội lại cho Giản Phàm nhiều quyền lực như thế, cho y xe, lại cho y dẫn người đi làm bậy, thắc mắc nghi vấn của mình: “Tại sao ai cũng nghĩ Sở Tú Nữ đã chết, trước đó chúng ta đâu thông báo gì?”

Giản Phàm ghé tai Dương Hồng Hạnh nói nhỏ: “Chi đội phong tỏa không liên lạc với bên ngoài, chỉ có kênh thông tin để lộ là người chết, hôm Khổng Tân Cường cấp cứu vô hiệu xong đời, đưa tới trung tâm pháp y, tám biển tên người được ghi là Sở Tú Nữ ... Thế là đủ, người nghe ngóng tin tức chẳng lẽ còn đi vào xem xác?”

“Tiểu Viên, giục giám đốc Sở một chút.”

Trong phòng hội nghị Tân Thế Giới, luật sư Cảnh an bài một câu, lúc này người cần tới đã tới đủ, thiếu mỗi Sở Hỉ Phong, một ngày trước xảy ra trò hề, ông ta học khôn rồi, trước tiên muốn Lý Uyển Như đạt thành nghị quyết ở đại hội cổ đông, sau đó ký hợp đồng sẽ đơn giản hơn.

Viên Kỷ Bình đi gọi điện thoại, Lý Uyển Như ngồi ở vị trí chủ tịch, da dẻ mịn màng bóng láng đầy sức sống, chẳng hề giống vẻ ảm đạm thần kinh hôm qua, cũng phải thôi, sắp có cả trăm triệu rồi, dù là ai cũng phơi phơi như vậy hết. Nhìn cô ta, luật sư Cảnh

hâm mộ, bảo sao các cô gái trẻ thích lấy ông già, còn không à, ông già chết là thành phú bà rồi.

Cũng vì chuyện hôm qua mà luật sư Cảnh có chút miễn cảm, mí mắt giật giật, cảm giác Phó Vũ Hà không bình thường, im lìm như chuẩn bị quyết đấu với ai vậy. Lại nhìn đại biểu Hằng Ích, mí mắt lại nháy, đôi nam nữ này do Thân Bình An phái tới, nghĩ tới đề tài người chết tới qua mà khiếp, cái kế hoạch dày công thiết kế này, không hiểu sao làm ông ta thấy có vấn đề, mí mắt giật mãi.

Giật, lại giật, ngoài hành lang ồn ào, luật sư Cảnh lại giật mình, Viên Kỷ Bình ra mở cửa, mười mấy người tràn vào làm người trong phòng đứng bật cả dậy.

“Lão Hứa, làm cái gì vậy hả, không biết đây là đại hội cổ đông à?”

“Biết chứ, biết nên chúng tôi mới tới ... Chỉ để hỏi chủ tịch một câu, đám người già đã theo tổng giám đốc cũ từ thời lập nghiệp sẽ thế nào? Thời gian trước Thực Thượng ở chỗ chúng ta ra sức lôi kéo người, mọi người niệm tình cũ không đi, không thể chớp mắt một cái cho chúng tôi uống gió tây bắc chứ?” Hứa Nhạc Sơn là người thật thà, thẳng thắn.

Chương 229: Có họa sao chẳng chạy.(2)

“Ông còn biết đây là công ty của Sở gia à, người ta muốn bán thì bán, liên quan gì tới ông?” Viên Kỷ Bình căn bản không coi người làm công ăn lương này vào đâu.

“Anh ...” Hứa Nhạc Sơn cùng đám đầu bếp và vài vị trung tầng đều trừng mắt bước lên một bước, không bị hấn dọa, mất việc tới nơi rồi còn sợ cái gì mà dọa.

“Này này, đừng có mà gây chuyện, bất kể ai gọi các người tới cũng vô ích thôi, trừng mắt cái gì, Hứa Nhạc Sơn, ông tưởng tôi không biết ai xúi bẩy các người à? Gọi Giản Phàm tới đây, bảo y dẫn cả đám cảnh sát tới đây, xem y làm được gì?” Viên Kỷ Bình khinh bỉ nói, chuyện này có vị hoa hiệu kia chống lưng rồi, lãnh đạo tỉnh còn phải nhường đường, một thằng cảnh sát đã nghỉ là cái thá gì.

“Không phải Giản Phàm, mà là tôi bảo họ tới đây.” Một giọng nữ sắc lạnh bất ngờ vang lên, tới từ phía sau.

Viên Kỷ Bình quay ngoắt lại, chỉ thấy Phó Vũ Hà thường ngày lúc nào cũng thỏ thẻ lấy lòng mình, hôm nay mặt phủ sương giá.

“Bán toàn bộ công ty thế nào cũng phải có phương án bố trí với nhân viên trên 5 năm, căn cứ luật công ty, xí nghiệp có nghĩa vụ nộp bảo hiểm dưỡng lão cho những nhân viên tại chức, phó tổng tôi đây chẳng sao, bị người ta vút bỏ đã đành, chẳng thể đập vỡ bát cơm cả mọi người mà không nói câu nào chứ?” Phó Vũ Hà lý lẽ đường hoàng.

“Cái gì, cô nói gì vậy hả?” Viên Kỷ Bình quát, không hiểu vì sao tới lúc quan trọng, nữ nhân lại giờ trò, cuống cả lên.

Lý Uyển Như cũng ngạc nhiên: “Chuyện gì thế, Vũ Hà, chẳng phải chúng ta bàn với nhau rồi sao?”

“Thế à, có phải là bàn bạc trên giường ở tiểu khu An Cư đêm qua không?” Phó Vũ Hà giọng cực kỳ chói tai.

Lý Uyển Như thoáng cái tái mặt, Viên Kỷ Bình hùng hùng hổ hổ: “Cô, cô dám theo dõi tôi?”

“Tôi thềm theo dõi à, hai kẻ vô liêm sỉ ...” Phó Vũ Hà càng điên hơn, dồn nén này giờ rồi, nên thoáng cái bùng nổ, lấy xấp ảnh ra ném thẳng mặt Lý Uyển Như: “... Cô tưởng tôi không biết gì sao, cái đồ lằng lòn dĩ thỏa, cái loại ai cũng có thể làm chồng, mặt dày mày dạn ngồi đó à?”

“Cô, cô ...” Lý Uyển Như nhìn đống ảnh, tức thì toàn thân lạnh băng, má lại nóng như lửa đốt.

“Nếu không phải năm xưa tôi tuyển cô vào công ty, cô có ngày hôm nay không ... Cô làm tổng giám đốc tức chết, lại hại con gái ông ấy, chiếm đoạt gia sản của cô ấy, cô có phải là người không? Đồ gian phu dâm phụ, các người sẽ không được chết tử tế đâu.” Phó Vũ Hà vừa nói vừa xông vào Lý Uyển Như túm lấy tóc, cào mặt, chửi bới gào thét điên dại.

Không kịp phòng bị, khuôn mặt trắng trẻo của Lý Uyển Như tức thì có vài vết vào, búi tóc cầu kỳ bị giật xõa tung ra, làm sao là đối thủ của người điên, chỉ biết che chắn la hét: “Cứu tôi với, bảo an, bảo an ...”

Hai bảo an bị đám đông chặn cửa không chen vào được, chỉ trong tích tắc mà biến thành thế này, cả đám cổ đông chết điếng, nhìn đống ảnh tung tóe trên bàn, thoáng cái ảnh truyền tay nhau, xì xầm, chuyện này ai mà muốn dính vào?

Viên Kỷ Bình hoảng rồi, lao tới cản răng chịu mấy đòn kéo hai nữ nhân ra, Lý Uyển Như tóc tai bù xù, mặt cào xước xát, áo xộc xệch giật mấy cái cúc, lộ cả áo lót, chưa hết bàng hoàng, còn Phó Vũ Hà bị Viên Kỷ Bình ra sức giữ lấy chưa nguôi, đá vèo giày cao gót đi, thế nào bay về phía luật sư Cảnh, ông ta rồi rít né tránh.

“Con điên, con điên này ..” Lý Uyển Như trấn tĩnh phần nào, thấy bốn phía nhìn mình, thẹn quá hóa giận vợ gì ném đấy.

Viên Kỷ Bình ở giữa ngăn cản bị ném sừng đầu, đã thế Phó Vũ Hà còn túm áo sơ mi xé toạc một đoạn, làm hấn vội buông tay, không ngờ cô ta xoay người tát "chát" một cái, làm Viên Kỷ Bình choáng váng. “... Đồ không biết liêm sỉ, đôi gian phu dâm phụ, vậy mà tôi coi anh là người.”

Nhục nhả trước mặt bao người, Viên Kỷ Bình sao chịu nổi mặt mặt cỡ này, tức thì sôi máu vung tay tát trả, Phó Vũ Hà "á" một tiếng lão đảo lúi lại đưng vào bàn hội nghị, mặt đau rát,

lòng càng đau, vợ lấy nào laptop, nào giấy tờ vừa khóc vừa ném về phía gian phu. "... Đồ khốn kiếp, không phải là người ... Các người gian díu sinh ra thứ nghiệt chủng, lại bắt cóc tổng giám đốc Sở mưu hại cướp gia sản, đừng nghĩ không ai biết ... Quân khốn nạn ..."

Hai nữ nhân chửi bới nhau, đám cổ đông sợ tai bay vạ gió đều lùi hết sang bên, càng chửi càng lộ ra thú hay ho, nào là Phó Vũ Hà muốn gả vào Sở gia bị Lý Uyển Như tranh mất, nào là Lý Uyển Như chuốc say tổng giám đốc cũ giả bộ như người bị hại, nào là té ra cả hai đều lên giường với Viên Kỷ Bình. Bên này chửi bên kia sinh nghiệt chủng, bên kia chửi bên này gà không biết đẻ trứng ... Viên Kỷ Bình luống cuống, giờ can bên nào cũng không xong.

"Tránh ra, tránh ra, ai đánh nhau?"

Bên trong cãi nhau tưng bừng, bỗng đâu một đội cảnh sát quát tháo rẽ đám đông đi vào, nhìn laptop, tư liệu, chai nước, bình hoa tung tóe khắp nơi, hai nữ nhân gào khóc, không ai trả lời cảnh sát, còn đợi xem có chuyện gì lộ ra nữa không. Chỉ có luật sư Cảnh tỉnh táo đi tới ứng phó: "Xin lỗi, xin lỗi, đây là chuyện nội bộ của chúng tôi, người nhà cãi nhau, không ai báo cảnh sát cả."

"Ai nói thế, tôi báo cảnh sát đấy, đánh nhau tới mức này rồi không báo, để xảy ra chuyện à? Lúc đó ai chịu?" Sở Hỉ Phong dẫn con trai đi vào quát trả luật sư Cảnh một câu, chấp tay vòng quanh: "Mọi người cứ yên tâm, gia nghiệp của anh tôi là do mọi người cùng kiếm được, Sở Hỉ Phong này còn một miếng ăn sẽ không để mọi người bị đói ... Ngay tại đây tôi nói thẳng, tôi kiên quyết không đồng ý bán công ty, trước khi làm rõ ai hại cháu gái tôi, đừng hòng kẻ nào bán công ty ... Xem đi, giờ hay ho chưa, gia đình hài hòa, giờ thành cái gì rồi?"

Đám nhân viên lâu năm vỗ tay nhiệt liệt, viên cảnh sát đi đầu trên 40, yêu cầu đám đông im lặng, trực tiếp hỏi: "Chuyện gì thế này, ai đánh người?"

"Hắn." Lão Hứa thật thà cả đời, lần này khôn rồi, chỉ mặt Viên Kỷ Bình: "Chính hắn, nam nhân mà lại đi đánh nữ nhân, nhỏ vào mặt cái loại này."

“Đúng đúng, nam nhân cái gì, đánh người ta, xé áo người ta, thứ vương bát đản.” Đám đầu bếp nhao nhao phụ họa, thêm mắm thêm muối cho hả giận.

“Không ra gì, nam tử hán đại trượng phu lại đánh nữ nhân thành ra thế kia, đưa đi.” Viên cảnh sát đi đầu phát tay, hai cảnh sát đi tới bắt người, Viên Kỷ Bình chỉ muốn mau mau rời khỏi chỗ này nên không cãi, im lìm đi theo, cảnh sát lại chỉ hai nữ nhân: “Hai vị bị hại, theo chúng đi lấy lời khai.”

Lý Uyển Như vội vợ túi xách, cài cúc áo khoác ngoài, che mặt bị cào xước sát bước đi trốn. Phó Vũ Hà thế mà lại ngẩng cao đầu đi lấy giày cao gót, ra ngoài cửa không quên nhổ một bãi nước bọt vào Lý Uyển Như, thế là lại cãi nhau chí chóc ngoài hành lang.

Viên cảnh sát phát tay: “Mọi người tới đồn cho lời khai làm chứng ... Đưa hết đi, làm phiền các vị rồi.”

Chuyện xảy ra bất ngờ, xử lý cũng thần tốc, cảnh sát lấy lý do bảo vệ hiện trường, kéo dây phong tỏa, đuổi người không liên quan đi, một đám người bị đưa lên hai xe cảnh sát rời đi, không lâu sau mấy đặc cảnh lén lút vào văn phòng ..

Đoạn này đáng lên phim..

Chương 230: Sụp đổ từng mảng. (1)

Đồn công an Đại Doanh Bàn hết sức náo nhiệt.

Mặt Phó Vũ Hà lem luốc nước mắt, Lý Uyển Như bị cào mặt giứt tóc, hai nữ chính từ trên xe tới đồn vẫn chửi nhau như không có ai bên cạnh, nghe từ miệng họ không biết ai đúng ai sai. Lý Uyển Như nói con mụ đánh đá kia gây rối đánh người, phải bắt, Phó Vũ Hà thì nói đôi gian phu dâm phụ hợp mưu chiếm đoạt gia sản Sở gia, đám nhân viên đi cùng không can, đứng xem trò hay, đợi có tin gây shock nào lộ ra nữa không?

Chỉ khổ cảnh sát, dù Bao Long Đồ chuyển thế, Sherlock Holmes tái sinh cũng chẳng thể tìm ra manh mối từ những từ đi thõa, gian phu, lãng loạn, dâm phụ, con hoang ... Đồn trưởng hết cách đành tách bọn họ ra, an bài mỗi người một phòng riêng, nữ nhân một khi lên cơn rồi thì chẳng sợ ai, khiếp hơn cả chục tên lưu manh tụ tập gây sự, còn không à, nếu là lưu manh thì cho vài cái vả là êm rồi.

May mà chuyện không khó tra, rất nhiều nhân chứng, đám nhân viên chỉ sợ thiên hạ không loạn, cảnh sát hỏi một cái đỡ khóc đỡ người, cổ đông Viên chơi chán phó tổng Phó, rồi lại dính líu tới bà quả phụ, còn mặt mưu hại chồng cũ, lừa chiếm tài sản, ai nấy miêu tả như chính mình chứng kiến.

Vốn tưởng là vợ chính với vợ bé xung đột, té ra là tình nhân với tình nhân pk, dân cảnh lấy lời khai che miệng cười suốt, lát sau không cười nổi nữa, cô ba dì bầy thân thích nhà mẹ đẻ Lý Uyển Như kéo tới, bác sĩ tư năm sáu người, ai nấy đeo vàng đeo ngọc, làm như đồn công an là nhà mình.

Thế trận Lý gia lớn như thế, đám đông vốn hay ngã về kẻ yếu, nên lòng thương hại chuyển cho Phó Vũ Hà, thế là lời khai đều thành Lý Uyển Như và Viên Kỷ Bình hợp mưu hãm hại cha con Sở gia.

Mặc dù chỉ là chuyện nghe đồn nói bậy, nhưng mười mấy người một lời, cảnh sát không dám xem nhẹ, chạy vào phòng sở trưởng báo cáo tình huống.

Đồn trưởng đang nghiêm mặt nghe báo cáo đau đầu thì có điện thoại, tức thì khúm núm: “Khoa trưởng Trương ... Không có việc gì, hai nữ nhân đánh cãi nhau, chúng tôi đang hỏi ... Không biết anh có chỉ thị gì, vâng vâng, tôi sẽ có câu trả lời rõ ràng ... Ài, còn đang khóc ...”

Lại là người nữa hỏi thăm nói đỡ, từ lúc xảy ra chuyện tới giờ, nào phân cục, nào cục công an, nào viện kiện sát cứ gọi tới không ít, mấy chục lãnh đạo, riêng nghe điện thoại đã đau tai. Trong lòng đồn trưởng chửi thầm bọn đặc cảnh, cứ tưởng giúp chuyện nhỏ, ai dè chọc vào tổ ong, toàn là những vị không ai muốn đắc tội, cũng may là nghe nói hai nữ nhân đánh chửi nhau thì không chỉ đạo gì nữa. Chuyện này, anh dính vào, biết đâu trong câu chuyện không rõ ràng kia lại có thêm một "dâm phu" ..

Ai mà biết được, đúng không?

Tiếp đó đồn trưởng, chỉ đạo viên đều ra mặt, phái hai nữ cảnh sát pha trà rót nước nhiệt tình, hết cách, toàn người có thân phận mà, bất cần một chút chuyện đưa lên cục cũng không hiểm.

Cuối cùng tới lúc phải có ý kiến xử lý, đồn trưởng, chỉ đạo viên cùng mấy dân cảnh phụ trách tụ tập lại, không ngờ ý kiến đồn trưởng là, giáo dục là chính, thuyết phục làm phụ, toàn là người có văn hóa, cho về đợi kết quả xử lý.

Thế là dân cảnh nhận lệnh rời đi, có điều lát sau quay về báo cáo, Phó Vũ Hà khóc lóc không đi, đòi xử lý nghiêm túc đôi gian phu dâm phụ. Phía Lý Uyển Như càng khó dây, chỉ vết cào trên mặt, bắt cảnh sát làm ra nhẽ.

Nằm ngoài sự kiện trên, khi Ngô Đích biết chuyện ký kết lại lần nữa chết yếu thì đã là hơn một tiếng sau, vội vàng chạy tới đồn công an, trợ thủ thực tập của luật sư Cảnh đã cho xong lời khai đi ra, mặt đưa đám kể lại nguồn cơn, đang nói thì hai vị đại biểu Hằng Ích cũng đi ra, bốn người than phiền hồi lâu. Ngô Đích tức ứa máu, không ngờ chuyện hỏng ở chỗ nữ nhân.

Không ức sao được, đồ trong túi lại hỏng, mà chủ tịch Thân đang ở sân bay, nếu biết hỏng ở chuyện dở khóc dở cười này, không biết nổi cơn lôi đình thế nào.

“Phải rồi, luật sư Cảnh đâu?” Ngô Đích cầm di động mãi mà không biết phải giải thích cho chủ tịch Thân thế nào, chợt nhớ ra một người thích hợp nhất, hỏi trợ thủ: “Vì sao còn chưa ra?”

Đúng rồi, luật sư Cảnh đâu? Trợ thủ gãi đầu, giờ mới nhớ này giờ không thấy người đâu cả, mà không thấy từ lúc nào nhỉ, khi đó nhón nháo lại đông người nên không ai chú ý tới ai Hình như trước cả tới đồn công an đã không nhìn thấy nữa rồi, thế là người này nhìn người kia, hỏi nhau đều lắc đầu nói không ai thấy, vội gọi điện cho luật sư Cảnh, xuất hiện chuyện chưa từng có " thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được ...", nghề này của bọn họ di động lúc nào cũng bật 24/7, gọi vào số dự phòng, cũng tương tự.

“Hổng rồi, xảy ra chuyện rồi, Tiểu Điền, cậu về văn phòng, có tin báo ngay cho tôi ... Hai người đi báo cáo tình hình với chủ tịch Thân, tôi đi tìm người!” Ngô Đích dấy lên cảm giác hết sức không lành, nhất là có vết xe đổ của Lưu Siêu Thăng trước đó, đừng để bị rơi vào tay cảnh sát nữa thì không còn bí mật nào mà dấu nữa, hoảng hốt an bài mấy người kia, sau đó bốn người lên xe, đi về ba phía khác nhau.

Vậy thì luật sư Cảnh đâu rồi nhỉ? Thời gian quay ngược về 2 tiếng trước, khi nhân chứng và đương sự dẫn khỏi phòng hội nghị.

Đám đông nhón nháo chửi qua cãi lại làm người ta đau đầu xấu hổ, Luật sư Cảnh được một cảnh sát đưa lên xe, đây là cái xe việt dã sản xuất trong nước, rất rộng, xe chở vài người cũng không thành vấn đề. Có điều ngồi một lúc những người khác lại không đưa lên xe này, xe lên đường mà không có ai khác nữa luật sư Cảnh mới giật mình, nhìn lái xe là một nữ nhân không quen, còn nhìn sang vị trí phụ lái thì không khác gì bị rấn cấn. giật bản mình: “Là cậu?”

“Chúng ta là người quen cũ mà, luật sư Cảnh, có cần sợ thành như thế không?” Giản Phàm quay đầu nói đùa, giống người quen đùa với nhau.

Công phu trấn định của luật sư Cảnh không tầm thường, thoáng kinh ngạc nhanh chóng che dấu, sự xuất hiện của Giản

Phàm đã giải thích mọi chuyện, Sở Hỉ Phong trở nên cứng rắn, Phó Vũ Hà trở mặt, đám nhân viên tụ tập gây chuyện ...

“À, đúng là cậu, nhiều năm không gặp, nghe nói cậu làm ông chủ.” Luật sư Cảnh tâm tư xoay chuyển, khẩu khí như không có chuyện gì, tới mức này hồi hận cũng vô ích.

“Không phải chứ, trí nhớ kém thế, hôm qua chúng ta nhiều năm không gặp, hôm nay nhiều năm không gặp lần thứ hai à?” Giọng Giản Phàm chẳng có tí đứng đắn nào;” Luật sư Cảnh, mai lại tiếp tục nhiều năm không gặp lần thứ ba?”

Dương Hồng Hạnh phì cười, làm việc cùng Giản Phàm, khó nói được là nên vui hay nên buồn.

Luật sư Cảnh không đấu khẩu với y, nhìn qua gương chiếu hậu có hai cái xe giống hệt bám theo, mỉm cười nói với chút uy hiếp vừa đủ: “Ồ, thì ra cậu đối phó với Lưu Siêu Thăng như thế này đấy hả, cho cậu biết, cậu đang đùa với lửa đấy, chuyện này lộ ra, cả chi đội trưởng các cậu cũng không đỡ nổi đâu.”

“Luật sư Cảnh, ông nói tôi là ông chủ rồi, còn nói gì tới chi đội trưởng của tôi. Đây là bạn gái của tôi, chúng tôi đều không ăn cơm nhà nước ... Hạnh Nhi, giới thiệu cho em biết nhé, đây là luật sư Cảnh Duệ Uyên của văn phòng luật Đại Hằng ...”

Cô gái lái xe quay đầu lại gật đầu, xinh đẹp, nghiêm túc không nói cười làm luật sư Cảnh hoài nghi đây mới là cảnh sát thật, hợp lý thôi, cảnh sát dù dùng Giản Phàm cũng phải giám sát không cho y vượt quá giới hạn, chỉ cần có cảnh sát ở đây là ổn rồi.

Chương 231: Sụp đổ từng mảng. (2)

“Đừng giả vờ nữa, cảnh sát muốn đối phó với tôi nhưng không có chứng cứ, nên ném tên tiểu tốt cậu ra đi đầu chứ gì? Giản Phàm, trải qua nhiều chuyện như thế mà cậu vẫn tin cảnh sát à? Nếu có chuyện gì, chúng ném cậu ra làm vật hi sinh ngay, nghĩ cho thấu đáo.” Luật sư Cảnh không vừa, khích bác lẫn hăm dọa.

Ai ngờ Giản Phàm bĩu môi lắc đầu: “Có ngu mới đi tin cảnh sát.”

“Vậy thì tôi không hiểu rồi.” Luật sư Cảnh cau mày: “Sao anh làm việc này?”

“Có gì mà không hiểu, tôi không tin họ, nhưng họ tin tôi ... Tôi cũng biết ông không tin cảnh sát, nên mới lặn lội đường xa tới tìm ông mà.” Giản Phàm nhẹ nhàng hóa giải trò ly gián.

Luật sư Cảnh khoanh tay trước ngực: “Được, vậy chuẩn bị đưa tôi đi đâu, cái năm xương già này cái gì cũng sợ, nhưng không sợ cảnh sát đâu.”

“Chúng ta nói chuyện với nhau thôi, không có ai là cảnh sát ở đây cả, luật sư là vua không ngại, ai dám làm gì ông chứ? Đừng lo, chỉ trò chuyện, vài chuyện nhỏ thôi, còn không phải là hỏi chuyện.” Giản Phàm lại giở bài đối phó với Lưu Siêu Thăng ra.

Nhưng luật sư Cảnh kiến thức cao hơn chàng tổng giám đốc kia nhiều: “Nếu tôi không muốn trò chuyện thì sao?”

“Tùy tiện, ông có thể xuống xe bây giờ, hoặc đi đâu tôi đưa tới đó.” Giản Phàm ra hiệu Dương Hồng Hạnh dừng xe bên lề đường.

Cảnh Duệ Uyên im lặng một lúc, sau đó mở cửa xe, một chân bước xuống nhìn Giản Phàm, lại nhìn xe phía sau, không ai có phản ứng gì, càng thêm hồ nghi, làm gì dễ dàng thế, e lúc đó rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt.

“Luật sư Cảnh, tôi biết hiện giờ có cả đồng câu đố quần quanh trong đầu ông, chuyện ông biết tôi đều biết, chuyện tôi biết thì

ông không biết, chẳng lẽ ông không muốn biết là tôi đã biết những gì?”

Một đồng chữ "biết" nối liền nhau làm luật sư Cảnh miệng co giật, vốn do dự rồi, giờ quyết định chưa đi vội.

“Cơ hội phải biết nắm lấy, luật sư Cảnh, ông làm luật bao năm, chẳng lẽ còn không hiểu bắt cóc tổng tiền giờ thành mưu sát, đừng nói chủ mưu, ai dính tới một chút thôi cũng không cách nào rửa sạch sẽ nổi đâu ... Đừng hỏi tôi chứng cứ, ông làm luật sư tự biết, chứng cứ thực sự quan trọng đến thế à? Lưu Siêu Thăng bị đưa đi rồi đấy, tôi thấy có ai làm gì được đâu, ông thấy thân phận mình so với Lưu Siêu Thăng thế nào?”

“Câu uy hiếp tôi đấy à?” Luật sư Cảnh phát run vẫn nghiêm giọng quát, nhưng chuyện đúng như Giản Phàm nói, giờ dính líu tới mưu sát rồi, ông ta không dám xem nhẹ nữa.

Giản Phàm tỏ vẻ chân thành đưa tay ra: “Tuyệt đối không phải uy hiếp, mà là lời nói thật lòng, ông không nghe thì thôi, làm phiền đóng cửa xe lại hộ tôi, lần sau gặp ông không phải là tôi nữa đâu.”

Cạch! Hồi lâu sau cửa đóng lại, nhưng không phải là từ bên ngoài, mà là từ bên trong, luật sư Cảnh ngồi về chỗ cũ: “Được rồi để xem lời thật lòng của cậu ra sao, tôi còn muốn biết các cậu muốn làm gì?”

“Yên tâm, chỉ nói chuyện thôi không làm gì cả, Hạnh Nhi, đi thôi.”

Giản Phàm ra hiệu xe chậm chậm lên đường, không có điểm đến nào cụ thể.

“Luật sư Cảnh, ông muốn uyển chuyển, súc tích hay là trực tiếp?”

“Sao cũng được, nhưng trực tiếp là tốt nhất, tôi còn việc bận, nếu được thì lát đưa tôi về Tân Thế Giới, xe của tôi ở đó.” Cảnh Duệ Yên tâm trạng đầu mà vòng vo.

“Ok, không làm lỡ chuyện của ông đâu, bắt đầu nhé, tôi cho ông xem một thứ, biểu thị thành ý của tôi.” Giản Phàm quay lại ấn máy ghi âm, liền có giọng Lưu Siêu Thăng truyền ra.

“ ... Hôm đó là 28 tháng 9, chủ tịch thúc giục hạng mục Không Hình Viên, tôi chạy tới văn phòng luật sư Đại Hằng, cùng

luật sư Cảnh Duệ Uyên ngồi xuống bàn bạc, lúc Sở Thành Nhiên còn sống, chỉ cần ông ta không muốn bán công ty thì không ai làm gì được, giờ ông ta chết rồi, cổ phần không còn ở trong tay một người nữa, như vậy có không gian thao tác lớn. Tôi rất sốt ruột, có điều luật sư Cảnh có vẻ rất bình thản, nói vài ba ngày nữa có câu trả lời, bảo tôi đợi ... Hôm đó vừa vặn Sở Tú Nữ cũng tới, tôi đành phải tránh vào gian trong ...”

Cảnh Duệ Uyên không có bất kỳ phản ứng nào, dù là một cái nhíu mày nhăn trán.

“ ... Mới đầu họ nói gì tôi không nghe rõ, nhưng về sau giọng càng ngày càng lớn, bọn họ từ nói chuyện thành cãi nhau, Sở Tú Nữ mắng luật sư Cảnh vong ân phụ nghĩa, dấu di chúc cha cô không tuyên bố, muốn cùng Lý Uyển Như chiếm đoạt tài sản Sở gia. Luật sư Cảnh phủ nhận, Sở Tú Nữ xòe bài, nói luật sư Cảnh không công bố di chúc, cô tiết lộ chuyện con tư sinh của Lý Uyển Như, tước đoạt quyền thừa kế của Sở Dĩnh, dù có phải chia một phần tài sản cho Lý Uyển Như thì cô cũng không lỗi, vì đã di chuyển một phần tài sản rồi, hơn nữa dù có bán cũng không bán cho Phú Sĩ Tiếp ...”

Mặt dù tư thế nét mặt không đổi, nhưng lòng Cảnh Duệ Uyên ngày càng lạnh.

Chuyện lo sợ nhất đã xảy ra, đầu óc xoay chuyển vài biện pháp ứng đối, giống như lúc tìm sơ hở trong điều luật, tranh chấp trên tòa án nhiều năm, sớm luyện ra bộ mặt không biểu cảm gì rồi.

"Tách" khẽ một tiếng, luật sư Cảnh nhìn Giản

Phàm đang cầm máy ghi âm mỉm cười đắc ý như đã thấu ý nghĩ bí mật trong lòng đối phương vậy.

“Ha ha ha, thế này đâu chứng minh được cái gì, tôi còn có thể tố cáo tội phỉ báng.” Luật sư Cảnh rất chuyên nghiệp, hiểu vì sao không có cảnh sát tới tìm rồi, vì không chứng cứ nên sợ ném chuột vỡ đồ mới phái vị cảnh sát cũ này ra phá đám.

“Đúng, không nói lên điều gì hết.” Giản Phàm nói thuận theo ông ta, thở hắt ra: “Người lập di chúc lẫn người kế thừa đều đã chết, chân tướng bị nhấn chìm, dù nói thật cũng có thể coi là phỉ báng.”

“Giản Phàm, đừng giở trò câu chữ tâm lý với tôi, thứ đó đem ra lừa kẻ ngu xuẩn như Lưu Siêu Thăng còn được, với tôi, thậm chí tôi có thể chất vấn tính hợp pháp của khẩu cung đó ngay ở đây. Loại vụ án tranh chấp dân sự, đặc biệt là phân chia tài sản không dễ giải quyết, sử dụng biện pháp hình sự là vô nghĩa. Giam Lưu Siêu Thăng thì ích gì? Chỉ cần hấn không có chứng cứ, hoặc hấn xuất hiện nói các cậu đưa hấn đi phi pháp ra sao, sẽ không ai tin chứng cứ của cậu.” Luật sư Cảnh lấy ra thái độ trưởng giả chỉ bảo, đánh vào điểm yếu của Giản Phàm.

Giản Phàm thở dài: “Ông nói đúng lắm, thế nên tôi mới tìm ông, chỉ để nói một câu, luật sư Cảnh, ông đã lọt vào tầm ngắm của cảnh sát, câu này không tồn tại tính chất uy hiếp đâu nhé, nhưng ông cũng biết cách phá án của cảnh sát rồi đấy.”

“Cám ơn, chỉ thế thôi sao?” Luật sư Cảnh che dấu nhanh sự hoảng loạn của mình, trước tiên phải qua được cái họa trước mắt đã rồi tính kế sách lâu dài.

“À, còn chứ, xem cái này.” Giản Phàm thuận tay lấy một tập ảnh, vẫn là ảnh cũ, ảnh chụp nơi giam giữ Sở Tú Nữ.

Cảnh Duệ Uyên xem rất chậm, xem từng bức ảnh, xem rất lâu mới chuyển bức khác, môi mím chặt kìm nén, Giản Phàm chỉ muốn đánh giá, lão già này đã táng tận lương tâm hay chưa, chỉ thấy một chút hối hận, giống như thú nước mắt cá sấu, chẳng có giá trị.

Dương Hồng Hạnh lái xe rất vững, đường cũng ít xe cộ, từ Tân Thế Giới đi về phía bắc, lên con đường vành đai, thi thoảng nhìn qua gương chiếu hậu, giờ cô hiểu vì sao hình cảnh lại bị gọi là đám thổ phỉ rồi, như hiện giờ lão già kia bình thản lật xem những bức ảnh đó, chính cô muốn dừng xe lại đá vài phát vào mặt cho hả.

Nhưng kích động không giải quyết được gì, giống như năm xưa cô mang một bầu nhiệt huyết và lý tưởng đi làm cảnh sát, hay giống như lúc phản nộ cõi bỏ cảnh phục, không có gì thay đổi hết.

Thu hồi lại ánh mắt, Dương Hồng Hạnh không nhìn ngang ngó dọc nữa, có điều đã nhận thức được, đối phó với loại người này, dùng bất kể phương pháp gì cũng chẳng sai.

Pháp luật không nhất định đại biểu cho chính nghĩa, và thực thi chính nghĩa không nhất thiết thông qua pháp luật.

Chương 232: Sụp đổ từng mảng. (3)

Cảnh Duệ Uyên xem rất lâu, không nói gì hết, trả lại ảnh cho Giản Phàm, giữ đầu óc tỉnh táo của luật sư, biết chuyện gì nên nói, chuyện gì nên ngậm miệng : “Những chuyện này tôi đều biết rồi, bất kể cậu muốn vu oan hay cho rằng tôi câu kết với kẻ bắt cóc, hoặc hoài nghi tôi chính là kẻ bắt cóc, tôi đều không có gì để nói.”

“Không.” Giản Phàm phủ định: “Bằng vào thân phận đại luật sư của ông, sao có thể là kẻ bắt cóc, làm con tin mới đúng. Vụ bắt cóc này đã thành mưu sát giao cho đội trọng án điều tra rồi, Sở Hỉ Phong chuẩn bị đề xuất tố tụng, giao phân phối tài sản của anh ông ta cho tòa án giải quyết. Tin tức này, ông là người đầu tiên được biết.”

“Chẳng thắng được đâu, Lý Uyển Như là vợ hợp pháp của Sở Thành Nhiên, đứng hàng kế thừa đầu tiên, không chỉ Tân Thế Giới mà gia sản của Sở Tú Nữ, gồm địa điểm của Thực Thượng ở Khẩu trang cũng sắp đổi họ rồi.” Cảnh Duệ Uyên thái độ ở trên cơ một bậc.

Giản Phàm xua tay: “Tôi không định thắng, chỉ cần kiện cáo mãi mãi không kết thúc, cứ trì hoãn thật lâu là các người thua, ông thừa hiểu cái tác phong quan liêu của chúng ta mà, bảo họ nhanh mới khó, muốn chậm thì dễ lắm.”

Cảnh Duệ Uyên nuốt nước bọt, chiêu bản này đưa ra, ai cũng chịu thôi.

“Luật sư Cảnh, nếu ông có hứng thú, chúng ta thảo luận xem các ông còn bao nhiêu thời gian, cùng với mức độ viên mãn nhất có thể làm được nhé. Sau lưng ông là bảo an, sau lưng tôi là công an, hai chúng ta đều là nhân vật nhỏ đẩy ra ngoài đấu với nhau, so kè lực lượng sau màn, ông thấy bên nào có phần thắng lớn hơn.”

Theo Giản Phàm thấy, thuyết phục một người giống cừi cục áo nữ nhân, cái đầu tiên rất khó, nhưng đờ cừi ra được rồi thì

phần còn lại dễ dàng lắm, xe đi hai mươi phút, trong hoàn cảnh khép kín, Giản Phàm thấy sắp cởi được cúc áo đầu tiên rồi.

“Vậy cớ cái gì đây?” Luật sư Cảnh yên tâm rồi, Giản Phàm cho rằng thế lực sau lưng mình là Cty Bình An, vậy y chưa biết sức ảnh hưởng của người sau màn rồi.

“Chẳng cớ gì, tôi chỉ muốn xem dáng vẻ thất vọng của các ông khi cuối cùng không được đồng nào thôi.”

“Thế hả, nhưng chuyện này không phải do cậu quyết.” Luật sư Cảnh ung dung.

“Chắc chắn, luật sư Cảnh, ông đúng là luật sư có khác, sao toàn nghĩ tới thằng người khác thế, từ đầu tới giờ ông vẫn cứ nhảm lẩn, tôi đâu nói tới chuyện thắng, thắng không do tôi quyết, nhưng bại lại do tôi quyết.” Giản Phàm cười với bộ dạng lưu manh: “Mà chúng ta cãi nhau làm gì nhỉ, vì dù thế nào ông cũng thua rồi ... Ví như đoạn ghi âm vừa rồi, chẳng may bị kẻ có dụng tâm truyền ra ngoài, thế thì văn phòng luật sư Đại Hằng coi như xong, đến cả bạn mấy chục năm còn lừa, ai dám tin vào ông? Ông còn lặn lội được trong giới này nữa sao? Vụ án mấy trăm triệu vào tay cảnh sát, ai cũng dốc sức phá, cảnh sát tới nhà như ôn thân, ông biết danh ngôn này chứ? Lúc đó một luật sư dính líu vào điều tra hình sự, vài ba ngày bị cảnh sát triệu tập tra hỏi, tôi đoán nếu hôm nay tin tung ra, chiều mai thôi luật sư trong văn phòng ông xin nghỉ việc gần hết, những công ty thuê ông cũng cắt hợp đồng, đúng không? Kết tội ông không dễ, nhưng làm ông lụi bại cực dễ ... Tôi không nói tới thắng, mà nói tới bại vì thế.”

Mồ hôi đổ ròng ròng, hai tay Cảnh Duệ Uyên khoanh trước ngực lúc này không giống thái độ ngạo nghễ, mà giống như sự bảo hộ, kẹp chặt lấy người, lòng hoảng loạn, lần phản bội này phải trả giá quá lớn rồi, sợ rằng tiếp tục thế này mình không giữ nổi phòng tuyến, lấy hết ý chí cứng rắn nói: “Về Tân Thế Giới đi, xem ra chúng ta nói chuyện không hợp rồi, người đã chết, nói những chuyện này có ý nghĩa gì, cậu nên đi bắt hung thủ đi, đừng tốn thời gian với tôi. Giờ tôi thà không nhận một đồng nào, sớm giải quyết xong chuyện này ... Giản Phàm cảm ơn đã

nói thật, tôi biết cậu muốn làm gì, nhưng tôi không giúp được gì đâu.”

Lão già sợ rồi, muốn bỏ gánh chạy rồi, Giản Phàm thấy đã tới lúc dọa chưa đủ, còn lấy lợi ra dụ mới được: “Chưa chắc, luật sư Cảnh, ông nhất định giúp được tôi, giúp bản thân vẫn hồi tất cả ... Nếu người chưa chết, mọi việc sẽ vô cùng ý nghĩa.”

“Cái gì? Cậu nói ai?” Mắt Cảnh Duệ Uyên chớp mắt mở lớn, giọng lạc đi.

“Tôi bỏ công bỏ sức như vậy là vì ai? Vì cái gì? Ha ha ha, tôi là người làm ăn, nếu có người chưa chết, tôi kiếm lớn, bằng vào ơn cứu mạng, ông nghĩ sẽ được bao nhiêu?” Giản Phàm mặt mở kích thích tinh thần ông ta.

Luật sư Cảnh nghĩ tới một cái tên, lại không dám tin, kích động tới túm cổ áo Giản Phàm, hỏi nhỏ: “Rốt cuộc là ai?”

“Ông đã bảo chúng ta nói chuyện không hợp mà, ông không chân thành, sao tôi phải mở lòng? Buông tay tôi ra, định làm gì thế hả, ông già bắt nạt thanh niên sao?”

Giản Phàm gỡ tay Cảnh Duệ Uyên ra, thông thả chỉnh lại cổ áo, quay lên ngồi đàng hoàng lại: “Hạnh Nhi, đưa luật sư Cảnh về.”

Dương Hồng Hạnh hiểu ý, xe vừa quay đầu, đạp ga tăng tốc, như muốn nhanh chóng ném luật sư Cảnh đi vậy.

Cảnh Duệ Uyên nhìn cảnh hai bên đường trôi vèo vèo qua trước mặt, như tượng trưng cho thời gian gấp gấp trôi qua, lại vội bám ghế hỏi: “Giản Phàm, cậu không lừa tôi chứ?”

“Năm kẻ gây án đã bị bắt không sót một ai, từ kẻ tiếp ứng Chu Quản Hồ, người gọi điện thoại Lưu Siêu Thăng, đến nơi giam giữ con tin cũng bị moi ra, luật sư Cảnh, ông vẫn nghĩ vụ án này thiết kế kín như bưng à? Ông đã thấy giấy thông báo Sở Tú Nữ tử vong chưa?” Giản Phàm chẳng buồn quay đầu.

Xe đi càng nhanh Cảnh Duệ Uyên thấy tim càng đập mạnh, mồ hôi như tắm, nếu người còn sống, mọi thứ sẽ thành bong bóng, cảnh sát sẽ truy lùng không ngơi nghỉ, vậy ai sẽ bị ném ra thế mạng? Nếu người còn sống, là nhân chứng ông ta nói dối, bội tín bội nghĩa, vong ân phụ nghĩa ...

Két! Xe phanh gấp Cảnh Duệ Uyên không kịp đề phòng, bị quán tính xô thẳng vào ghế trước, kêu lên đau đớn, lão già hoảng rồi, bò dậy rồi rít nói: “Giản Phàm, chúng ta không oán không thù, chuyện ba năm trước là do Lý Uy an bài tôi, lại có cảnh sát ra mặt, tôi không thể không làm, tôi không có ý là cậu ... Thật đấy.”

“Tôi cho ông hai lựa chọn.” Giản Phàm giơ hai ngón tay, khí thế áp đảo: “Giao di chúc cho tôi, theo tôi về chi đội, tất cả vẫn còn có thể挽 hồi, hoặc xuống xe ngay bây giờ, mau đi báo cáo cho Thân Bình An, hắn đang ở sân bay.”

“Chuyện này ...” Luật sư Cảnh giữ được phòng tuyến cuối cùng.

“Chà, ông vẫn mang tâm lý cầu may, tôi cũng nhìn ra ông có hối hận, có phải chỉ muốn giữ di chúc, để tác thành việc bán Tân Thế Giới, không ngờ Sở Tú Nữ có dự phòng, càng không ngờ lòng người hiểm ác, biến thành bắt cóc vừa mưu sát chứ gì? Ông chú, ông đi quá xa rồi ... Tôi quen Văn Tú, tôi phải thừa nhận là ông dạy con rất tốt, đó là cô gái tốt, lại tôn sùng chính nghĩa, đợi mai Sở Hỉ Phong đi kiện, tin đồn bay đầy trời, cô ấy sẽ nhìn ông thế nào? Còn nhận người cha như ông không?” Giản Phàm chỉ tay ra ngoài: “Lời tôi đã hết, mời luật sư Cảnh, xuống xe đóng cửa lại cho tôi.”

Không xuống, Cảnh Duệ Uyên mặt như tro tàn, ông ta có thể đối diện với mọi thứ, nhưng nghĩ tới bị con gái nhìn với ánh mắt căm thù, run lên: “Tôi đồng ý, đưa tôi tới chi đội.”

Giản Phàm cũng toát mồ hôi, lão già này mà bước xuống bỏ đi thật thì vụ án chỉ còn cách làm kiểu dở sống dở chín, hỏi gấp: “Di chúc đâu? Đó là thứ duy nhất giúp ông rửa sạch tội đấy.”

“Ở ngân bảo hiểm ngân hàng Kiến Thiết!”

Vậy là cái cục được cởi ra rồi.

Chương 233: Sóng ngầm đục ngầu.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Trong bãi đỗ xe Tân Thế Giới còn có vài chiếc xe nằm đó, lần thứ hai thấy chiếc Santana của Cảnh Duệ Uyên, trong đầu Ngô Đích hiện lên mấy dấu hỏi lớn.

Trong nhà, văn phòng, công ty, rồi mấy trà lâu hay tới đều đã tìm rồi, không có dấu hiệu nào của Cảnh Duệ Uyên, giống như Chu Quản Hồ, Lưu Siêu Thăng, cứ vậy lặng lẽ biến mất khỏi thế gian.

Xem đồng hồ đã là 3 giờ chiều, chuyện ở đồn công an Đại Doanh Bàn vừa xử lý xong. Lý Uyển Như được bác sĩ tư đưa tới bệnh viện, Viên Kỷ Bình bị giáo dục một phen tạm cho về nhà, chuyện này do Sở Hỉ Phong và Phó Vũ Hà cầm đầu gây chuyện, hai người này dễ giải quyết, vấn đề là kẻ đứng sau giờ trò.

Rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ cùng là một người.

Xe đỗ ở lề đường, đại sảnh Tân Thế Giới vắng vẻ trở thành đối lập rõ ràng với phố xá tấp nập, giống như tòa nhà cũ này so với khu khai phát cách đó không xa, có chút cảm giác đã qua thời rồi. Giống như còn làm cảnh sát, Ngô Đích theo bản năng nhìn quanh, cách đó không xa có hai điểm giám sát giao thông, nếu chưa cởi cảnh phục thì dễ lắm, xem camera giám sát là tra ra ngay, nhưng chuyện đơn giản ấy giờ khó như lên trời.

Công an, bảo an, khác nhau một chữ thôi mà

Có chút hối hận, giống nhiều lần trước kia hoài niệm ngày tháng mặc cảnh phục, không chỉ vì mặc cảnh phục uy phong, càng bởi vì nó đại biểu cho một loại quyền lực, mà giờ dù có đi xe sang, mặc hàng hiệu vẫn không sánh bằng.

Vỗ mạnh vô lăng, nổ máy, phát tiết chán nản trong lòng, có lẽ không phải chỉ vì không tìm thấy Cảnh Duệ Uyên mà càng vì nhớ lại chuyện không muốn nhớ nhất, đúng lúc này một chiếc SUV đen mà hình cảnh thích thoáng qua gương chiếu hậu.

Lòng giật đánh thót, theo dõi?

Đa nghi chẳng, SUV cái nào chẳng giống nhau, Ngô Đích an ủi bản thân như thế, nhưng làm cảnh sát vốn đa nghi, ấn

camera lùi xe, vừa đi vừa nhìn, qua màn hình 5 inch, nhìn thấy chiếc SUV kia thông thả đi theo, mơ hồ thấy hai người ngồi trong xe.

Ngô Đích tăng tốc đi qua Đại Doanh Bàn, rẽ ngoặt vào đường Giải Phóng, chiếc SUV vẫn giữ khoảng cách nhất định.

Biến cố bất ngờ làm Ngô Đích tạm thời quên chuyện phiền muộn, thậm chí có chút hưng phấn đợi đối phương bám theo. Từ cảnh sát thành đối tượng bị cảnh sát theo dõi khiến hắn kích thích khó diễn tả, mắt vừa nhìn phía trước, vừa quan sát hai bên, cuối đường là bãi đỗ xe của Siêu thị Hoa Thiên. Nếu là mình an bài theo dõi, xe phía sau đã thông báo cho xe phía trước, đầu đường kia là điểm đổi xe, bố trí ở bãi đỗ xe là hợp lý nhất.

“Ha ha ha, đúng là thay xe bám theo mình rồi.”

Ngô Đích mỉm cười, chiếc SUV đen đỗ lại ở trước trung tâm thương mại, nhưng không có bất kỳ ai xuống xe, đúng như dự liệu của hắn, một chiếc xe từ bãi đỗ siêu thị đi ra, mà vừa rồi hắn luôn chú ý nên biết, không có ai lên xe.

Trong lòng có chút đắc ý, mình vẫn chưa lụi nghề đâu, nếu vẫn còn làm cảnh sát, mình chắc chắn ưu tú hơn tuyệt đại đa số.

Có điều vấn đề cũng tới rồi, mình đã bị cảnh sát theo dõi.

Niềm vui nhanh chóng nhạt đi, vì sao lại theo dõi mình? Hồng, Chu Quản Hồ.

Ngô Đích nghĩ ra khả năng cao nhất kéo mình vào, Chu Quản Hồ là thân tín của Thân Bình An, chặn người tố cáo, thu tiền bản cùng với vụ bắt cóc lần này do hắn thuê người làm, mà mình liên hệ với hắn, nếu khiến cảnh sát ngầm giám thị mình, vậy nguyên nhân chỉ có thể vì hắn.

Có điều Chu Quản Hồ chết rồi cơ mà.

Nhưng mình chưa nhìn thấy, tin tức tới từ trung tâm pháp y, liệu có phải giả không?

Ngô Đích bị chính suy nghĩ của mình làm nghi ngờ, chẳng may tin tức về cái chết của hắn có sai sót, thế thì vô số phiền phức sẽ đổ lên đầu mình.

Liên hệ với chuyện Cảnh Duệ Uyên biến mất, càng thấy vấn đề nghiêm trọng, trước mắt thấy một quán cơm mặt tiền rất rộng trên đường Cổ Lâu. Trong tích tắc hắn ra quyết định, rẽ xe

không có chút dấu hiệu nào, đỗ xe ở bên quán cơm, mắt nhìn xe theo sau, là chiếc xe Trường Thành, xe hơi khựng một chút, nhưng không dừng mà tiếp tục đi qua chỗ hấn đỗ xe.

Chim non, ứng biến quá kém, chưa gì đã lộ.

Ngô Đích dừng xe là để xác nhận lần cuối, xuống xe giống như lẽ giờ cơm tới ăn một bữa vậy, đi vào đại sảnh hỏi phục vụ, tới phòng bao bên cửa sổ, tùy ý gọi vài món ăn. Phục vụ vừa đi, Ngô Đích chống cằm nhìn cảnh đường phố, chiếc xe Trường Thành lần nữa xuất hiện, đỗ ở cửa hiệu quần áo, vừa vặn có thể quan sát người ra vào quán ăn.

“Chu Quán Hồ khai ra mình rồi sao? Hấn chết rồi mà, chẳng lẽ tin giả, cũng không đúng, tin tức đó đâu phải diện bí mật gì mà

phải giở trò?

Thức ăn đưa lên, Ngô Đích chưa đụng đĩa đã thanh toán tiền, còn cho phục vụ những 200, hỏi: “Chàng trai, nơi này có cửa sau chứ?”

Tất nhiên là có rồi, phục vụ viên rút số tiền bằng ba ngày lương vào túi, không hỏi thêm, tận tình dẫn Ngô Đích vào bếp, đi ra cửa vớt rác ở trong cái ngõ. Ngô Đích chạy nhanh ra đường, bắt taxi, tới thẳng trung tâm pháp y, chuyện này nhất định phải làm rõ mới được.

Một người mặc cảnh phục từ tòa nhà làm việc chạy ra, từ xa vẫy vẫy tay với bảo vệ, ra hiệu cho Ngô Đích có thể đi vào.

Đây là trung tâm kiểm định pháp y Đại Nguyên, cơ cấu quyền uy, đảm nhận công năng huấn luyện và khám nghiệm pháp y toàn tỉnh, trực thuộc tỉnh, do đây là nơi nhân tài và thiết bị tiên tiến hội tụ, nhiều đại đội, chi đội có trọng án nghi vấn đều giao nơi này kiểm định.

Người đón Ngô Đích là chủ nhiệm Phạm Giang Thanh, một đồng nghiệp cũ mà Ngô Đích vẫn giữ liên hệ, ăn uống lẫn quà cáp không ít, vị chủ nhiệm Phạm nhiệt tình bắt tay, Ngô Đích không có tâm trạng mà hàn huyên nhiều, khẩn trương kéo hấn sang bên hỏi vội nguồn tin.

Nghe hỏi chuyện này, chủ nhiệm Phạm bất ngờ: “Chú em, tin tức không thể giả được, người còn nằm trong kho lạnh mà,

người trúng 4 phát súng, 1 phát vào tim ... Tư liệu cho thấy là một vị đội trưởng của Cty Bình An ... Này, không phải có chuyện gì chứ, chết thảm lắm.”

“Bị kẻ thù giết, anh yên tâm, chả lẽ tôi kéo anh vào ... Vậy anh thấy người chưa?” Ngô Đích an ử một câu rồi hỏi gấp.

“Thấy rồi, chi đội đặc cảnh tới qua gọi chúng tôi tới lấy người, đã chết 48 tiếng rồi có thấy động tĩnh gì đâu, cậu cẩn thận đấy, nổ súng không phải chuyện nhỏ.” Chủ nhiệm Phạm dặn dò, chúng tỏ quan hệ hai người không tệ.

“Yên tâm không liên quan tới công ty.” Ngô Đích cẩn thận đề xuất: “Chủ nhiệm Phạm, giúp tôi một việc, cho tôi xem thi thể được không?”

“Làm gì, không tin tôi à?” Chủ nhiệm Phạm tỏ vẻ không vui.

“Không phải, đó là một người anh em của tôi, giúp tôi không ít, tôi muốn nhìn lần cuối ... Người đã chết rồi, anh sợ gì? Tôi chỉ nhìn một cái thôi, để công ty còn có chuẩn bị ... Anh giúp tôi chuyện này, nhất định không quên ơn anh.”

Chủ nhiệm Phạm cân nhắc, lý do vợ vẫn chẳng ai tin, nhưng không phải chuyện gì to tát, chỉ nhìn một người chết thôi mà, lặng lẽ gặt đầu, đi trước dẫn đường. Hai người tới phòng lạnh ở tầng 5, ký tên, mở cửa, cái mùi formalin xộc vào mặt làm người ta không thoải mái.

"Két", khay sắt kéo ra, cái mặt râu ria lồm

chồm cứng đờ xuất hiện, Ngô Đích chỉ nhìn một cái là biết ngay Chu Quản Hồ.

Chương 234: Thói đời ấm lạnh. (1)

Ngăn kéo đóng ngay vào, nhìn chưa tới 3 giây Ngô Đích thờ phào, không cần kiểm nghiệm pháp y, Chu Quản Hồ chắc chắn chết trong tay Khổng Tân Cường, sau đó chi đội đặc cảnh mới đi truy bắt Khổng Tân Cường, vậy là không có sơ hở gì.

Vậy thì mình bị theo dõi thật vô lý, Ngô Đích lại nổi lên nghi ngờ: “Chủ nhiệm Phạm, anh nói khi các anh tới thì hẳn đã chết trên 48 tiếng à?”

“Đúng thế, nhưng chi tiết thì không rõ, báo cáo hiện trường để ở đội trọng án, chuyện này vẫn bảo mật.”

Chết 48 tiếng, là mừng 3, Ngô Đích lẩm bẩm, thời gian không khớp chút nào, chi đội chẳng lý do gì đi giữ 48 tiếng mới giao cho trung tâm, họ không có phòng lạnh, làm gì có đủ điều kiện lưu trữ xác? Không đúng, Chu Quản Hồ chết trước Sở Tú Nữ, thế nào mà thi thể lại mang tới sau một ngày: “Chủ nhiệm Phạm, vậy thi thể một ngày trước đưa tới cũng để ở đây à?”

Chủ nhiệm Phạm lật xem ghi chép: “Ừ đúng, ngăn T14, người này thảm hơn, bị thương ở ngực, đầu, muốn xem tự xem đi.”

Ngô Đích đi tới vừa kéo ngăn ra liền “á” một tiếng bịt lấy miệng.

“Sợ rồi chứ gì, chưa là gì đâu, còn có thi thể kinh khủng hơn kia.” Chủ nhiệm Phạm nghĩ Ngô Đích bị dọa sợ, cười vui vẻ.

Nhưng Ngô Đích ngạc nhiên không phải ở đó, chỉ thi thể hỏi: “Sao lại là nam, không nhầm chứ?”

“Nhầm thế nào được?” Chủ nhiệm Phạm cho xem đánh dấu, Sở Tú Nữ, nam, 32 tuổi.

Chát! Ngô Đích vỗ trán bưng tỉnh, tức thì chuyện ký kết gặp bất trắc, Lưu Siêu Thăng xảy ra chuyện, Cảnh Duệ Uyên mất tích đều được giải thích hợp lý, Sở Tú Nữ không chết, chẳng trách mình lọt vào tầm ngắm.

Hông, sai một chiêu, thua trắng bàn, Ngô Đích quên cả cáo biệt, hoảng loạn chạy ra ngoài, vừa chạy vừa rút điện thoại.

“Chủ tịch Thân, tôi đang ở trung tâm pháp y, tin tức sai lầm, mục tiêu khả năng còn sống ... Tạm thời tôi chưa rõ, ngần để xác ghi tên cô ta, nhưng xác bên trong không phải ... Cảnh sát không thường dùng thủ đoạn này, như vậy chúng tôi có chuyện rồi, tôi cũng đã bị cảnh sát giám thị.”

“Tôi biết rồi ... Gác các chuyện khác lại đi, ông Giản sắp xuống máy bay, giờ tập trung lực lượng vào chuyện ký kết, câu triệu tập người tới, xử lý mấy tên cổ đông gây chuyện đi, không trì hoãn được nữa ..” Ngoài sảnh chờ san bay, Thân Bình An đã nghe thấy thông báo chuyến bay hạ cánh, cúp máy, cơ mặt co giật mắt kiểm soát, không ngờ chuyện đơn giản lại biến thành phức tạp như thế.

Chiếc Boeing vừa đáp xuống đất, một đám lãnh đạo liền xuất hiện, phó thị trưởng Thẩm, cũng với người đứng đầu cơ cấu mời gọi đầu tư, quản lý xí nghiệp, cùng nhân viên ban ngoại giao tỉnh và nhân vật máu mặt trong thương trường.

Thân Bình An bất an đợi trong đám đông, ở trường hợp này, mỗi người phải giữ đúng vị trí bản thân, từ vị trí có thể nhìn ra ai là lãnh đạo, ai là tùy tùng.

Nói ra thì đi đón thế này phô trương quá, có điều biết sao, ai bảo người ta có tiền? Nếu không phải ông Giản nguyên quán ở huyện Ô Long, Đại Nguyên, người ta đã chẳng thèm đến. Thân Bình An vài phần hâm mộ, vài phần đố kỵ hẳn xem cảnh tưng tưng của Phú Sĩ Tiệp rồi, lương có một hai nghìn mà chen lấn vớ đầu, yêu nước cái gì chứ, chẳng qua nhắm vào sức lao động giá rẻ trong nước mà thôi, vừa kiếm tiền lại được danh, quá lãi.

Cuối cùng cũng xuất hiện rồi, là Giản Hoài Ngọc, tuổi qua trung niên, hơi mập, được một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp khoác tay, vẫy tay với mọi người, đám đông có tiếng thì phàm, bà Giản thật xinh đẹp ... Lãnh đạo ra hiệu, phóng viên có trật tự đi tới chụp ảnh tanh tách. Lại nhân vật bất phàm xuất hiện, một ông già ngồi trên xe lăn, vợ chồng Giản Hoài Ngọc hiếu thuận đích thân đẩy ông già tóc trắng bạc phơ, đám đông khom lưng khúm núm hỏi thăm. Đó là Giản Liệt Sơn, sinh ra lớn lên ở Đại Nguyên, kỳ thực toàn bộ số tài sản khổng lồ là của ông, người con cả Giản Hoài Ngọc chỉ là đại diện quản lý thôi ...

Tiếp đón ngắn ngủi long trọng, người lần lượt lên xe bắt đầu hành trình bố trí tỉ mỉ, Thân Bình An đứng ngồi không yên, mãi mới kiếm được cơ hội đi tới bên xe phó thị trưởng Thẩm khẽ gõ cửa kính, cửa mở ra nhanh chóng đi lên.

Đội xe đi lên đường sân bay, có xe cảnh sát mở đường, quy cách ngang đón quan lớn Bắc Kinh tới.

Thân Bình An tâm tư không ở mấy chuyện này, lên xe một cái nhỏ giọng nói: “Phó thị trưởng Thẩm, có chuyện nhỏ làm phiền anh

“Ha ha ha, chuyện gì mà lại làm khó được chủ tịch Thân vậy?” Tâm tình phó thị trưởng Thẩm cực tốt, chính nhờ chính tích đưa được Giải Hoài Ngọc tới đầu tư mà ông ta leo lên vị trí này, giờ người ta mang cả cha tới, xem chừng sẽ có kế hoạch không nhỏ, làm sao chẳng vui.

“Chuyện ký hợp đồng với Tân Thế Giới lại bị phá hỏng.”

“Cái gì?” Mặt phó thị trưởng Thẩm tích tắc trầm xuống, từ giọng điệu khách khí biến thành ra lệnh: “Nói đi, ngắn gọn thôi.”

Thân Bình An kể lại chuyện xảy ra, phó thị trưởng Thẩm nhíu mày khó chịu hơn cả nghe có người vây công chính phủ, trầm ngâm hồi lâu, đưa ngón tay trở gõ trán: “Lão Thân, anh càng ngày càng đi xuống ... Chỉ một mảnh đất mà cả năm trời không xử lý được, một công ty lớn mà không bằng cả tổ dân phố, tôi phải nói anh thế nào đây?”

“Phó thị trưởng Thẩm, lần này tôi làm theo pháp luật, mời cả luật sư đáng hoàng, ai ngờ làm việc chính đáng lại khó như thế.” Thân

Bình An làm vẻ mặt khó xử, thực chất ông ta đang muốn dồn áp lực lên phó thị trưởng Thẩm, chuyện này là lợi ích của chung, vậy mà chỉ ông ta bỏ công bỏ sức là sao, lãnh đạo muốn hưởng lợi lộc trong đó thì nhúc nhích cái mông đi chứ, đừng tưởng là ngồi không hưởng lợi.

Phó thị trưởng Thẩm cắt ngang lời kể khổ của ông ta: “Nói khó với tôi cũng vô ích, các anh muốn hợp tác với Phú Sĩ Tiệp thì phải có cái gì đó thực chất chứ?”

“Nhưng ký kết không thành, cảnh sát lại gây trở ngại khắp nơi, tôi ..” Thân Bình An thầm mắng đồ trợn như trạch.

“Ký kết quan trọng vậy sao? Nhất định phải mở hội nghị cổ đông à?” Phó thị trưởng Thẩm lại lần nữa cắt lời, nhưng lời nói lần này hàm ý không tầm thường.

“Ý anh là?” Thân Bình An chưa lĩnh ngộ được thâm ý của lãnh đạo.

“Chỉ một chữ ký trên nghị quyết thôi mà, sao phải tụ tập vào một chỗ, soạn thảo nghị quyết, lần lượt từng cổ đông ký lên, ai dám nói là phi pháp? ... Hiểu không? Bất kể là thế nào một khi đoàn tàu cao tốc kiến thiết đã lên đường, sẽ không có thứ gì ngăn cản được nó.”

Đúng là người trong cuộc mơ hồ, người ngoài tỉnh táo, nhãn quang và khí phách lãnh đạo có khác, chỉ hơi hợt vài câu Thân Bình An mừng ra mặt, vỗ trán mắng bản thân hồ đồ, chuyện này vốn nên trực tiếp như thế, dẫn mấy người tới nhà đám cổ đông kia, chẳng lẽ chúng dám không ký à?

“Sáng mai sẽ cử hành lễ công bố hạng mục ở khách sạn Ngũ Châu, giờ ngay cả ngân hàng cũng sợ bỏ lỡ hạng mục này, tôi chỉ cần kết quả, không nhìn quá trình, có vấn đề gì không?” Phó thị trưởng Thẩm nhìn Thân Bình An giống quan tâm khích lệ.

“Không thành vấn đề.” Thân Bình An không cần suy nghĩ, gạt mạnh đầu rất tự tin.

Chương 235: Thói đời ấm lạnh. (2)

“Theo như kết quả thẩm vấn Cảnh Duệ Uyên, xác nhận tình hình chúng ta nắm được ... Tôi làm một sơ đồ phác thảo mối quan hệ xã hội và cổ đông của Cty Ấm thực giải trí Tân thế Giới ...” Dương Phong nói laptop với máy chiếu, chiếu lên phong trắng trên tường.

Sở Thành Nhiên 51% cổ phần, kế thừa là Sở Tú Nữ, Lý Uyển Như, rắc rối trong đó không phải nói, trực tiếp gây ra vụ án này. Sở Hỉ Phong 20% cổ phần, trong đó 11% cho con trai, lại lấy một phần thế chấp ngân hàng, vay hơn 1000 vạn. Theo tiết lộ của Cảnh Duệ Uyên là đầu tư vào chứng khoán, đã bị mắc kẹt. Hằng Ích 24%, công ty vô danh giờ đã rõ là do Thân Bình An đứng sau lưng. Không chỉ thế, phó tổng giám đốc và tổng giám tài vụ của Hằng Ích là Vu Hường Dương thân thích chủ nhiệm Vu văn phòng thành ủy và Phương Tuyết Dao là em vợ của phó thị trưởng Thẩm Vinh Quý, chính là đôi nam nữ xuất hiện ở đại hội cổ đông. Trong đám người này ngay cả Viên Kỷ Bình chiếm 5% cũng không phải kẻ vừa, nhìn hẩn dính lú với cả Lý Uyển Như và Phó Vũ Hà là thấy.

Chuyện này nói đơn giản chút là trong nhà bất hòa, người ngoài ức hiếp, Hằng Ích liên hiệp với Phú Sĩ Tiệp, chuẩn bị mua Tân Thế Giới với giá thấp, sau đó khai phát kiếm khoản lớn, luật sư Cảnh không rõ chi tiết.

Dương Phong ngữ điệu rõ ràng giới thiệu xong, có chút mập mờ nói: “Chủ nhiệm, vụ án này tôi thấy càng ngày càng quỷ dị, hình như ..”

“Quỷ dị?” Giản Phàm không hiểu dụng ý của Dương Phong khi dùng từ này.

“Anh không thấy sao, giống như mọi thứ phơi bày trước mắt, lòng Tư Mã Chiêu ai cũng hiểu, ai cũng biết kẻ gây họa là ai ... Nhưng nói đi nói lại, chúng ta không có chứng cứ gì cả.” Dương Phong nói tới vấn đề nghiêm trọng, toàn bộ tình tiết chỉ về phía Thân Bình An, nhưng chỉ có lời khai không có chứng cứ, người

ta dễ dàng bẻ gãy, hướng hồ theo như lời Cảnh Duệ Uyên vừa khai, Thân Bình An tựa hồ chưa phải kẻ đứng sau cuối cùng.

Nước rất sâu, dính tới cả em vợ lãnh đạo, không phải là khó tra, mà e là không thể tra.

“Không phải là không có gì, chúng ta có di chúc của Sở Thành Nhiên, trên đó ghi rõ toàn bộ cổ phần công ty để lại Sở Tú Nữ, biệt thự và chứng khoán có giá trị để lại cho Lý Uyển Như, bọn chúng chẳng lẽ còn có thể công khai cướp đoạt?” Giản Phàm nói tới đó có chút tức giận vỗ bàn, coi mình thành chi đội trưởng nói chuyện nói: “Tôi kiến nghị trực tiếp bắt Ngô Đích và Thân Bình An.”

Chủ nhiệm Cao không để bụng thái độ của y: “Giản Phàm, hai người này không giống những người khác, bối cảnh sâu thế nào chúng ta chưa nhìn thấu, không có chứng cứ xác thực đã bắt, dễ khiến chúng ta lâm vào thế bị động, hướng hồ hạng mục này đã liên quan tới Hoa kiều về nước, càng không thể hành động tùy tiện ... Chẳng lẽ chúng ta bắt về có thể lừa chúng khai mình lập kế hoạch giết người?”

Đương nhiên là không, nghe ra ý ông ta muốn đánh trống rút lui, giọng Giản Phàm cao hơn mấy phần: “Thủ đoạn hình sự đâu? Chẳng lẽ dùng đối phó với bọn trộm vặt thôi? Còn không dám đụng tới kẻ đại gian đại ác? Vụ án đã rõ ràng tới mức này, không áp dụng biện pháp, chẳng lẽ đợi chúng đi tự thú?”

Câu này hỏi trúng tâm lý của mọi người, nhưng đáp án rõ ràng, nếu là người bình thường sớm bị bắt về rồi, đâu tới lượt người ngoài cuộc như Giản Phàm lăm lờ.

Ánh mắt quái dị của mọi người làm Giản Phàm tỉnh lại, mình nhập tâm quá rồi, quên mất mình có còn là cảnh sát nữa đâu, không ở vị trí nói câu này, vỗ trán tự trào: “Tôi hiểu cố kỵ của mọi người, nhưng tôi không chịu nổi cách xử lý này được, tôi đồng ý kết án, kết án ngày hôm nay ... A, đúng rồi, lời tôi làm gì có giá trị gì, tôi không đồng ý cũng kết án thì cũng thôi.”

Rõ ràng lời giận dỗi, khiến chủ nhiệm Điều càng khó xử, Tần Cao Phong nói vào: “Mọi người đứng trách, anh chàng này tuy phá án chẳng ai bằng, nhưng chính trị không đủ thành thực,

năm xưa nổi giận cởi cảnh phục bỏ đi, giờ chưa phát tay bỏ đi đã là tiến bộ rồi.”

Mấy vị xung quanh bật cười, Giản Phàm không cười, lườm Tần Cao Phong một cái, xem ra trước kia nhìn hấn chướng mắt là chính xác, bao năm qua vẫn chướng mắt như thế.

Liên tục mấy ngày kể vài tác chiến, mọi người ít nhiều kiến lập lên sự tín nhiệm, đối với Giản Phàm mà nói, ai cũng tôn trọng, dù thi thoảng phát ngôn không đúng mực, hành vi vượt quy củ, không ảnh hưởng tới sự khách khí của mọi người với y.

Dương Phong lên tiếng chỉ ngay vấn đề: “Giản Phàm, nếu Sở Tú Nữ mà khỏe mạnh thì dễ dàng rồi, nhưng cô ấy vẫn hôn mê bất tỉnh, chúng ta không thể che đậy được lâu, sớm muộn cũng phải thông báo gia quyến, khi đó chuyện cổ phần trong nhà họ, liên quan gì tới chúng ta.”

“Dù Sở Tú Nữ có tỉnh lại, chúng ta chỉ có thể ngăn cản hạn mục kia thôi.” Lão Mạnh chán nản bổ sung: “Tôi cho rằng cô ấy cùng lắm nhận ra Chu Quán Hồ, nhưng hấn đã chết rồi, toàn bộ chứng cứ của chúng ta mới chỉ vền vẹn hạn chế trong vụ bắt cóc, mở rộng ra chỉ có lời khai của Lưu Siêu Thăng và Cảnh Duệ Uyên, bằng vào khẩu cung, đừng nói định tội, ngay tạm giam hình sự còn khó.”

Nói tóm lại là khó.

“Ha ha ha, ít nhất hiện giờ đã chứng minh được phán đoán đây là phương thức gây án phân tầng của Giản Phàm là hoàn toàn đúng mà.” Tần Cao Phong tựa hồ cổ vũ Giản Phàm.

“Được rồi, đội trưởng Tần, anh định ám chỉ gì thì nói đi.” Giản Phàm nói vài phần khinh bỉ, thấy người khác ngạc nhiên thì giải thích: “Anh ta không khen ai bao giờ đâu, một khi khen, thế nào cũng chẳng có gì hay ho phía sau.”

Quả nhiên Tần Cao Phong không phủ định: “Được, vậy tôi nói thẳng, trong mắt cậu chỉ có vụ án, mà không nghĩ tới biến số xung quanh, không cân nhắc bối cảnh vụ án có thể gây ra ảnh hưởng gì.”

“Đội trưởng Tần, anh còn muốn tôi thành chính trị gia hay sao? Nếu tôi cân nhắc tới mấy cái hậu quả đó thì vụ án treo năm xưa tôi chẳng thềm dính vào, anh và bí thư Ngũ chẳng lừa được

tôi.” Giản Phàm bực mình phát tay cắt lời: “Được, hiểu ý anh rồi, tôi cân nhắc tới toàn cục nhé, giờ vụ án dính tới em vợ lãnh đạo, dính tới Hoa kiều yêu nước, vậy là không ai làm gì nổi rồi, chúng ta khỏi nghĩ nữa, giải tán về nhà ngủ cho khỏe. Lần sau chúng lại muốn giết ai hại ai cứ thoải mái mà làm, đúng không?”

“Bao năm rồi mà cậu vẫn không biết nhìn từ đại cục, khuyết điểm lớn nhất của cậu là quá kiêu ngạo, coi mình là trung tâm, đừng quên còn có bao nhiêu cảnh sát, cậu không làm được, sợ không có người khác làm sao?”

“Vậy là anh định làm sao? Thế thì đỡ cho tôi quá.” Giản Phàm muốn đánh cho tên này một trận, có điều mình không đánh nổi thứ súc sinh cao trên mét chín, đờ đẫn, lão tử trẻ hơn, đờ đờ khi già từ từ tính số.

Đột nhiên khóe mắt phát hiện Tần Cao Phong và chủ nhiệm Điều nhìn nhau cười rất ái muội, nhìn rất khó chịu, chợt nhớ, mấy ngày qua toàn là đội đặc cảnh bận rộn, Tần Cao Phong thì thoảng lượn lơ ra vào chẳng làm gì hết, chẳng lẽ con khỉ đột này có an bài gì đó?

Đang suy nghĩ thì có điện thoại, Dương Phong đưa lên tai nghe vài câu nói vội: “Nhà Sở Hỉ Phong bị tập kích, khả năng xảy ra chuyện rồi, điểm quan sát của chúng ta phát hiện mười mấy người.”

“Cái gì?” Chủ nhiệm Điều tức giận vỗ bàn: “Không còn coi vương pháp ra gì nữa rồi, đi, chúng ta xem kẻ nào nhả ra.”

Chương 236: Thói đời ấm lạnh. (3)

Biến cố luôn xảy ra vào lúc không ngờ.

Tần Cao Phong và Giản Phàm cùng máy đặc cảnh mất hơn 20 phút mới tới được tiểu lâu ba tầng nằm sát công viên Giao Tây, khỏi phải nói cũng biết là đã muộn rồi, gõ cửa nửa ngày giúp việc mới run run mở cửa, không đợi bà ta nói gì, Giản Phàm gạt người qua một bên xông thẳng vào nhà.

“Sở Vũ Phi, làm gì thế, cha anh đâu?”

Sở Vũ Phi và vợ đang thu dọn hành trang, máy cái va ly đặt giữa phòng khách, bà Sở béo tốt vừa ở cầu thang xuống, nhìn thấy Giản Phàm liền đứng khựng lại, không ai nói gì.

“Này, đang yên lành sao căm hết rồi? Dì Sở, chú Sở đâu?” Giản Phàm hỏi lại.

Bà Sở chỉ chỉ gian phòng tầng hai, Giản Phàm vội vàng chạy tới mở cánh cửa khép hờ, bị cảnh tượng trước mắt làm sững người, Sở Hỉ Phong che nửa bên mặt, vừa thấy y có chút oán hận: “Giản Phàm, cậu lừa tôi đấy à, cái gì mà Thân Bình An nguy trong sớm tối, tôi vừa vào nhà bị người ta xông tới, chúng ở đây thì không thấy cậu đâu, đánh xong bỏ đi cậu mới tới.”

“Tôi cũng vừa mới biết, đã báo cảnh sát chưa?” Giản Phàm ngồi xuống bên ghế sofa, thấy người không đáng ngại lắm thì yên tâm.

Sở Hỉ Phong bỏ tay ra, má phải sưng húp toàn dấu bàn tay: “Tôi còn mặt mũi báo cảnh sát à? Bị tát vài cái còn không rõ ai làm, thì đi nói thế nào?”

“Rốt cuộc chuyện gì, chú yên tâm, tôi nhất định sẽ bắt bọn Vương Bát Đản đó.” Giản Phàm an ủi, cũng hiểu với nhân sĩ thượng tầng coi trọng thể diện như ông ta, bị người ta tát, nhục nhã chưa đủ hay sao mà đi báo cảnh sát.

“Tôi vừa mới về nhà thì có hai chiếc xe theo đuôi đuôi tới, mười mấy tên xông vào, chặn cả nhà chúng tôi bên trong, uy hiếp đánh người, ép tôi ký tên vào nghị quyết cổ đông đồng ý

bán Tân Thế Giới.” Sở Hỉ Phong tâm trạng không tốt chỉ kể vắn tắt qua loa.

“Hả, vậy là ký rồi sao?” Giản Phàm chấn kinh.

“Không ký thì sao, mười mấy tên lưu manh cao lớn như thế xông vào nhà, chẳng may có xảy ra chuyện gì, tôi sống thế nào? May mà cháu tôi không có nhà ... Được được, dù sao là cái đồng rắc rối, thừa lúc được ít tiền bán cho xong ... Giờ tôi bảo con tôi tạm lánh vài ngày, ai dám đảm bảo còn chuyện gì nữa không?” Sở Hỉ Phong quyết định bỏ tiền trừ họa rồi, đưa tay che mặt đi.

“Bình tĩnh, chú Sở, trốn không phải là biện pháp ...”

Giản Phàm cố khuyên, nhưng Sở Hỉ Phong ý đã quyết, dù nói thế nào cũng không muốn báo cảnh sát lập án, còn liên tục thúc giục con trai con dâu đi mau. Bà Sở chỉ gà mắt chó, mắng ông Sở cả đời vô dụng, cái nhà cũng không giữ nổi, giờ cả nhà đi uống gió tây bắc. Nói khiến Sở Hỉ Phong nổi giận, ông ta không dám mắng cảnh sát, nhưng mắng vợ không thành vấn đề, nói cháu gái cũng bị người ta giết rồi, nếu không phải nghĩ tới con cái, đã liều cái mạng già ...

Một đám cảnh sát bị kẹp giữa bẽ mặt, sáng vỡ ngực đảm bảo, chiều nhà người ta xảy ra chuyện, ai người ta tin anh được nữa, không chửi cho là nhẫn nhịn lắm rồi, hai vợ chồng già giận nhau bỏ đi chỗ khác, Giản Phàm đành tự mình rời khỏi Sở gia.

“Xem xem, đó là hậu quả của không làm gì đấy, giờ đẹp mặt chưa?” Giản Phàm trút giận lên Tần Cao Phong.

“Cảnh sát không cần đẹp mặt, nghe tới ký rồi là cậu mất bình tĩnh, không bình tĩnh thì không phán đoán chính xác được, về nghỉ đi, chuyện tiếp theo giao tôi làm.” Tần Cao Phong vẫn trơ mặt không có tí cảm xúc nào, mở cửa lên xe.

Giản Phàm cũng nhận ra mình có chút mất bình tĩnh, đuổi theo Tần Cao Phong: “Anh bảo tôi bình tĩnh thế nào, giờ gạo sắp nấu thành cơm rồi, thứ này nếu tới tay Phú Sĩ Tiệp, ai còn có thể lấy lại? Ai dám ra mặt, mẹ nó đều cùng một giuộc, kể cả cảnh sát.”

“Cậu giỏi lắm mà, không tin cảnh sát thì tự đi mà làm đi.”

Tần Cao Phong như cố tình kích thích Giản Phàm, rồ ga, khởi đèn bốc lên làm Giản Phàm vội vàng né tránh, nhổ bãi nước bọt

chủ Tần Cao Phong mấy câu.

Mấy ngày vất vả trôi theo dòng nước, Giản Phàm không cam lòng, nhắm mắt ép mình dần bình tĩnh lại. Tần Cao Phong và chủ nhiệm Điều thái độ bất thường, nhưng bọn họ đều là thứ nha hoàn cầm chìa khóa thô, nói không chừng chiếu cố đại cục, phục tùng mệnh lệnh.

Chấp tay đi qua đi lại, Sở Hỉ Phong không dám lên tiếng, vậy chữ ký bị uy hiếp vẫn có hiệu lực pháp luật, tiếp đây e phải trở mắt nhìn hạng mục Không Hình Viên đường hoàng triển khai, Sở Tú Nữ có tỉnh dậy thì cũng chẳng còn đường kêu oan.

Có người gọi, Giản Phàm mãi suy nghĩ không nghe thấy, tới khi Vương Kiên xuất hiện trước mắt nhắc: “Tiền bối, điện thoại của anh kêu này giờ đây.”

“À...” Giản Phàm lấy di động ra, có mấy cuộc gọi lỡ, là điện thoại từ Khấu trang, do Ngưu Hải Quân gọi, đưa lên nghe, lập tức quát: “Cái gì, tra xét chỗ chúng ta? Kẻ nào ... Tòa án à? Ai chọc giận tòa à? ... Cái gì, tôi tới ngay.”

Thu lại điện thoại, vội vàng lên xe, Vương Kiên thấy Giản Phàm mắt đỏ ngầu, điệu bộ cấp bách: “Tiền bối, làm sao thế?”

“Có kẻ muốn thu quán của tôi, mẹ nó, không cho người ta sống nữa.” Giản Phàm nghiến răng ken két.

“Không thể nào, ai dám chọc vào anh chứ, anh hô một cái mấy trăm người, chúng có nổi mấy tên?”

Giản Phàm giơ hai ngón tay: “Hai người, người tòa án, chúng muốn phong tỏa tài sản của đối tác của tôi, hay là mấy anh em cậu bắt chúng về cho tôi nhé?”

“Ặc ... Không không ...” Vương Kiên lắc đầu quây quây, tuy không biết Giản Phàm dính vào chuyện gì, nhưng đảm bảo không hay ho.

Giản Phàm nhổ phì một bãi nước bọt: “Cảnh sát các cậu đúng là thứ không trông cậy được, bị chủ là đáng đời.”

Tức tốc lên xe đi về Khấu trang, lại là biến cố không ngờ, trong điện thoại Ngưu Hải Quân không nói rõ lắm, có điều hẳn là Lý Uyển Như bị ai đó xúi bẩy tố cáo lên tòa án muốn phong tỏa số tài sản còn lại của Sở Tú Nữ rồi. Chiêu này đúng là đánh

trúng chỗ hiểm của y, vừa đầu tư mấy chục vạn, nếu phải rút thiết bị ra, không biết ngày nào mới đông sơn tái khải được ...

“Chuyện gì thế?”

Xe chưa dừng hẳn Giản Phàm đã nhảy xuống hỏi, người lão đảo, Ngư Hải Quân cũng không kịp trả lời cứ thế kéo Giản Phàm vào trong sân, nhân viên đầu bếp thập thà thập thò về mặt đầy lo lắng. Chuyện lần trước ông chủ vừa bị đưa đi chưa lâu, tưởng đã qua, giờ lại thêm người tòa án, Vương Kiên và một chiến hữu thấy không khí khẩn trương, sợ Giản Phàm xảy ra chuyện, khẩn cấp bám sát.

Vừa chạy lên lầu đã nghe thấy tiếng quát tháo, lên tầng ba thì Từ Thanh Thanh đang bị hai nhân viên tòa án mắng: “Các người là kiểu công ty gì thế hả, tổng giám đốc không thấy, phó tổng cũng thấy, tôi tới đây để tìm đại biểu pháp nhân của các người, con nhóc bán cơm hộp cô xen vào cái gì?”

Giọng điệu không khác gì đám lưu manh Đường Đại Đầu.

“Tôi đây.”

Thở hồng hộc chạy vào văn phòng Trương Vân, có hai người ngồi trên ghế sofa uống nước, một vừa kẹp điều thuốc lá chỉ mặt Từ Thanh Thanh đang quát tháo, người còn lại nhìn Giản Phàm chạy vào, quan sát sau lưng y không ngờ còn lên tiếng mỉa mai: “À, phó trưởng quá nhỉ, dùng cả đặc cảnh làm hộ vệ à? Công ty này liên doanh với cơ quan quốc gia sao?”

Chương 237: Thói đời âm lạnh. (4)

Giản Phàm không đáp trả mà theo thói quen nhìn quanh phòng, ngoài hai người ngồi ghế thì người nữa, nhận ra là trợ thủ của Cảnh Duệ Uyên họ Phạm, người này thấy Giản Phàm là vội đứng dậy, thái độ có chút sợ sệt. Từ Thanh Thanh thì thờ phào, thời gian qua cả tổng giám đốc và phó tổng đều không ở nhà, mọi chuyện đổ hết lên đầu cô, chuyện kinh doanh thì cô còn ứng phó được, loại chuyện này thì chịu thua.

Đối diện với cơ quan chấp pháp quốc gia thì không có khả năng kháng cự, Giản Phàm vỗ vỗ vai Từ Thanh Thanh trấn an cô bé vừa tốt nghiệp chưa lâu này, hết sức trấn tĩnh nói: "Hai vị, người còn chưa chết, làm sao tới thu địa điểm rồi."

"Chưa chết à, vậy dẫn cô ta ra đây, chúng tôi đi ngay tức khắc." Người tòa án vẫn ngồi im đó như ông chủ.

Thế nhưng tên luật sư họ Phạm thì lập tức cảnh giác: "Chưa chết, vì sao thông báo giải phẫu đã tới công ty?"

"Chết phải có giấy báo tử của cơ quan công an hoặc bệnh viện làm căn cứ, các vị có không?" Giản Phàm khéo léo tránh trả lời thẳng.

Có điều người tòa án có vẻ rất kinh nghiệm, tiếp lời ngay: "Không có, chúng tôi cũng không nói là chuyển nhượng cổ phần ngay bây giờ, chỉ đăng ký kiểm kê thôi, anh định lợi dụng chênh lệch thời gian để chiếm đoạt tài sản của đối tác, muốn bán đất bỏ trốn chứ gì? Loại người như anh tôi thấy nhiều rồi, đừng có chỉ nghĩ tới không làm mà hưởng."

"Ai không làm mà hưởng? Các anh thực thi công vụ hay là đi vu khống người khác?" Giản Phàm biết chuyện này không thể có kết cục tốt, chẳng thềm để ý tới ánh mắt hung dữ của hai tên tòa án, trước tiên cần làm rõ vấn đề rồi mới ứng phó, chuyển đối tượng: "Luật sư Phạm, phiền anh trả lời rõ ràng chút."

Luật sư Phạm vội vàng đi vào chủ đề chính, nói vài tình huống, té ra là Lý Uyển Như đề xuất tòa án giải quyết chuyện chuyển nhượng cổ phần mảnh đất của Sở Tú Nữ ở Thành Nam.

Nghe vậy Giản Phàm cười nhạt chất vấn: “Mẹ kế có thể thừa kế tài sản của con gái à?”

“Dù sao cũng không phải anh thừa kế, anh quản làm gì?” Tên tòa án tới như chuyên môn gây sự: “Xem tôi nói thế nào nhỉ, đã bảo lòng người cách cái bụng, không muốn chiếm đoạt mới lạ ... Luật sư Phạm, cho anh ta xem, để anh ta bỏ hi vọng đi.”

Luật sư Phạm rút đơn khiếu nại trong cặp ra, thứ do luật sư soạn thảo chẳng có gì mà xem, toàn là rác rưởi, Giản Phàm lật tới cuối phần ký tên, người khởi tố là Lý Uyển Như và Sở Hỉ Phong, còn có một người thứ ba không quen.” Người này là ai?”

Luật sư Phạm khuyên giải Giản Phàm: “Vị còn lại là người cậu ở huyện Thanh Từ, cũng đồng ý thông qua tòa án phán quyết, ông chủ Giản, hai động chí tòa án tuy hơi nặng lời, nhưng đây là thực, mảnh đất này bất kể tương lai ở trong tay ai đều xác minh, anh nên phối hợp để làm rõ phân phối tài sản.”

Giản Phàm nén giận, trả lại đơn: “Phối hợp thế nào, tôi nhất định phối hợp.”

“Sớm biết điều như thế có phải hơn không, liên quan tới hợp đồng hai nhà, căn cứ vào đăng ký ở cục công thương, bất động sản do bên A là Sở Tú Nữ cung cấp, tài sản lưu động do bên B bao gồm thiết bị do anh cung cấp, thế nên dễ thôi.” Nhân viên tòa án không chút khách khí nói: “Đất đai và quyền tài sản tạm thời do chúng tôi bảo quản, tới khi có phán quyết của tòa sẽ trả lại cho người thừa kế.”

“Không thành vấn đề, còn gì nữa?” Giản Phàm gật đầu như thế bị người tòa án dọa sợ rồi vậy, Từ Thanh Thanh ảm đạm, cũ nghĩ Oa ca về sẽ có cách, ai ngờ gặp nhân viên công quyền cũng không có cách nào.

“Đương nhiên còn, 8 giờ sáng mai tới tòa án dân sự khu thành nam, trong giai đoạn điều tra, người đương sự phải có mặt.” Người còn lại vung tay như quản tòa ra phán quyết.

“Thế thì không được rồi, thân phận của tôi không cho phép.” Giản Phàm thông thả nói.

“Cái gì? Thân phận gì? Muốn chúng tôi gửi giấy triệu tập à? Muốn chống đối tòa án à?” Người nhiều tuổi thái độ rất bất thiện.

“Hiện giờ tôi là nghi phạm, không thấy tôi ra ngoài có cảnh sát áp giải à, khi chưa làm rõ hiềm nghi, tôi không thể đi, hiện tôi là nghi phạm giết người cấp độ một đấy, hay hai vị đi hiệp thương với cảnh sát cho tôi đi.”

Hai nhân viên tòa án ngó ra nhìn nhau, sau lưng Giản Phàm có hai đặc cảnh đội mũ sắt, mang súng tiểu liên, e là thật rồi, thế này thì khó xử.

Người nhiều tuổi hơn rất thoáng chốc đã có cách giải quyết: “Được, tòa án điều tra có thể tạm hoãn, nhưng quyền sử dụng đất phải phong tỏa trước, đề phòng thất thoát, đây là yêu cầu của gia quyền, tòa án chúng tôi ủng hộ, anh không có ý kiến chứ?”

“Không, rất hợp lý.” Giản Phàm đã hoàn toàn trấn tĩnh, biến cố liên tiếp khiến y tỉnh hẳn rồi, mình làm nhiều chuyện như thế, ắt đối phương đã phát giác, bây giờ phản công là đương nhiên, cơ mà dựa vào mấy thằng hệ này đối phó với y thì coi thường nhau quá rồi.

“Vậy còn đợi gì nữa, giao giấy tờ ra đây.” Người trẻ tuổi trịnh thượng đưa tay ra.

Thứ này giao ra khác gì là lấy bánh bao thịt ném chó, chỉ có đi không về, Giản Phàm giang tay: “Đồ của Sở Tú Nữ, sao các anh lại đòi tôi.”

“Theo điều tra của tòa án, chuyện kinh doanh của Thực Thượng nằm trong tay anh và Trương Vân, hơn nữa gia quyền Sở Tú Nữ không tìm thấy văn bản pháp luật tương quan ở nơi ở của cô ấy, vậy anh nói xem, không ở chỗ anh thì ở đâu? Chẳng lẽ anh thực sự cho rằng dấu giấy sử dụng đất đi là có thể chiếm đoạt à?” Nhân viên ít tuổi hơn hùng hổ vỗ bàn chất vấn, liên tục chụp mũ, đe dọa Giản Phàm.

“Sao tôi đi đâu cũng thành nghi phạm thế nhỉ, các anh làm thế không phải bắt chẹt tôi à, giấy tờ gì, tôi có biết đâu.” Giản Phàm đoán thứ này chắc trong tay Trương Vân, đám người kia vì sao lại ra tay gấp gáp quyết liệt thế này, chẳng lẽ tin tức về Sở Tú Nữ đã bị lộ.

“Ông chủ Giản, đây không phải chuyện đùa đâu, số tài sản lớn như thế, không ai có thể âm thầm chiếm đoạt được. Anh từ

chối kiến nghị, chúng tôi sẽ cưỡng chế chấp hành, tới khi đó thực sự đuổi các anh ra ngoài, không ai vui vẻ gì, đúng không?” Nhân viên cao tuổi sầm mặt dọa, câu này gần như trở mặt rồi.

“Kiến nghị” , “tới khi đó” , “không vui vẻ gì” , toàn là từ trái với thuật ngữ pháp luật, giống đám lưu manh đòi nợ thuê học đối văn vẻ hay dùng, ấy nhưng lại từ nhân viên tòa án nói ra, lại còn đầy uy hiếp, Giản Phàm có chút tức cười, giờ thực sự thành vở hài kịch rồi đây.

“Này ông chủ Giản, sao tôi thấy thái độ của anh không phối hợp chút nào nhỉ? Nghĩ kỹ chưa?”

Không thấy Giản Phàm trả lời, nhân viên trẻ lại quát nạt, thi thoảng nhìn sắc mặt luật sư Phạm, tuy hai đặc cảnh kia này giờ đứng ngoài cuộc, nhưng tạo ra sức ép vô hình, làm hẳn không rõ vị đối diện là thần thánh phương nào nữa.

“Nghĩ kỹ rồi.” Sắc mặt Giản Phàm dần dần nghiêm túc: “Khi chấp hành công vụ phải đưa giấy chứng minh thân phận ra, đúng không, mời đưa ra!”

“Chuyện này ...” Nhân viên già đang hút thuốc định phát tác, cuối cùng nhìn đặc cảnh lại thôi, môi mấp máy như muốn nói: “Tôi quên không mang theo.”

Chương 238: Thói đời ấm lạnh. (5)

Sơ hở, đây là sơ hở nhỏ, trong kỳ nghỉ lễ Quốc Khách còn chưa đi làm, đâu ra công sự, hai tên nhân viên tòa án này khởi nói cũng biết là nhận lệnh từ bên trên giống như những kẻ nhận lệnh bắt Trương Vân trước đó, đều là hành vi phạm pháp hết. Giản Phàm nheo mắt, chuyện này làm khó nhân viên già hẳn là biết cô ky nhưng không làm khó tên trẻ, căn bản không coi Giản Phàm ra gì, móc ví lấy ra ba giấy công tác màu xanh, ném xoạch lên bàn, thái độ cực kỳ ác liệt: “Xem đi.”

“Hai vị thông cảm, giờ kẻ lừa đảo nhiều lắm, đặc biệt là đóng giả nhân viên quốc gia, thói đời này không thể không cẩn thận. Tôi từng là cảnh sát, chúng ta có thể xem như là đồng nghiệp đấy ... Nhân viên cơ quan quốc gia chúng ta đại bộ phận là tốt, nhưng cũng có nhóm nhỏ con sâu làm rầu nồi canh, làm chúng ta ra ngoài làm việc cứ như mặc quần thủng đít, che che đây đây ...” Giản Phàm vừa nói ba hoa không đầu không cuối vừa nhìn kỹ giấy công tác.

“Này này, bớt nói đi, xem xong trả lại đây, chúng tôi không có thời gian dài dòng.” Nhân viên trẻ cắt ngang lời Giản Phàm, thấy y trả lại giấy tờ, thuận tay cất đi: “Chuyện này anh trốn không được, tránh không thoát đâu, thủ đoạn gì cũng uống thối, nếu không phối hợp với chúng tôi, chuẩn bị ...”

“Chuẩn bị cái gì? Các anh định làm gì tôi?” Thái độ Giản Phàm đột nhiên trở nên cứng rắn làm hai nhân viên tòa án tưởng chuyện đã đâu vào đó cứng người, đã thế lại mắng luật sư Phạm: “Này, Tiểu Phạm, lại đây, anh bằng vào cái gì xử lý vụ án này, xen vào cái gì, anh là cái thá gì hả?”

“Tôi, tôi, tôi là luật sư ủy thác của bên khởi tố, ông chủ Giản, sao anh nói thế?” Luật sư Phạm vốn sợ Giản Phàm, nghe chất vấn một cái liền lúng túng.

“Lấy thư ủy thác ra đây.” Giản Phàm đưa tay ra, đám này gấp gáp như thế có thư ủy thác thì y dưng luôn cả nhà lên.

“Tôi ...”

Luật sư Phạm nghó ra, nhân viên già vội giải vây: “Anh có tư cách gì mà xem?”

“Rầm chó, hần căn bản không có ... Tiểu Phạm, tôi nói này, trông anh cũng ra dáng lắm, sao làm chuyện không giống con người thế? Muốn bị xử lý như Lý Uyển Như không còn mặt mũi nào nhìn ai, hay là muốn biến mất khỏi nhân gian như ai đó ... Khi anh mà đây xông pha ngoài kia đối đầu với bọn giết người, chú mà còn đang mặc quần thủng đít, muốn chơi tâm cơ hả? Chán sống sao?”

Giản Phàm bước tới quát tháo, luật sư Phạm hoảng sợ liên tục lùi lại, chuyện này làm quá gấp, thư ủy thác là thứ hình thức nên sơ xuất, nói ra mình đuối lý.

“Đứng lại, làm gì thế? Định uy hiếp luật sư à?” Nhân viên trẻ đứng lên định bênh vực luật sư Phạm, không ngờ dẫn lửa thiêu thân, cái mặt xeo khủng bố quay sang, làm hần giật mình.

Giản Phàm nhổ phẹt một bãi nước bọt: “Hai người một không giấy tờ, một dùng giấy tờ giả, định lừa tôi à? Không nghe ngóng xem lão tử là ai? Có tin tôi gọi mấy chục cảnh sát tới không? Vương Kiên, gọi 110, báo có kẻ giả mạo nhân viên tòa án tới lừa đảo ...”

“Cái gì?” Câu này khiến tất cả người trong phòng đều sửng sốt, giả mạo?

“Anh nói ai giả mạo, anh phải chịu trách nhiệm...” Tên nhân viên trẻ sửng ra mất một giây, vội vàng lấy giấy tờ ra, tức thì mắt mở to như mắt trâu, tên cùng con dấu trên giấy không hiểu sao không cánh mà bay rồi, hóa ra, hóa ra lúc nãy hần nói thao thao bất tuyệt là để giờ trò trên giấy tờ.

Hủy hoại giấy tờ nhân viên quốc gia, điên rồi, tên này điên rồi không muốn sống nữa à?

“Tiền bối, giả mạo thật à?” Vương Kiên thấy người kia tái mặt, cẩn thận hỏi.

“Còn không à, nhìn biết ngay là hàng giả, kỳ nghỉ lễ mà đi làm việc, nhân viên quốc gia mà cần miễn thế này thì chúng ta vượt Anh Mỹ lâu lắm rồi.” Giản Phàm càng hung hăng hơn: “Định làm càn hả, trước tiên tôi báo cảnh, bắt các người giam 48 tiếng, thứ hai đừng để tôi tra ra cái gì, tôi báo lên đơn vị, không

có giấy ủy thác đã dẫn luật sư tới uy hiếp người dân đòi lấy giấy sở hữu đất, định lừa đảo chiếm đoạt tài sản à? Mẹ nó chứ, bọn tôm tép ở đâu dám tới lừa cả lão tử rồi.”

Vương Kiên sực tỉnh, nói thế thì hẳn tin rồi, rút di động ra chuẩn bị gọi, nếu là đồ giả thì cần gì khách khí.

“Đừng, đừng, đừng báo cảnh sát, anh đừng gọi ... chúng tôi đúng là người tòa án dân sự thành nam mà.” Nhân viên già cuống lên khuyên giải Giản Phàm: “Ông chủ Giản, chuyện này chúng ta từ từ thương lượng được không?”

Tên trẻ hơn thì rồi rít ngăn Vương Kiên lại: “Đồng chí, đồng chí, hiểu lầm thôi, để chúng tôi chuẩn bị đầy đủ giấy tờ rồi tới được không, chúng tôi không phải lừa đảo, thật đấy.”

“Sợ rồi chứ gì, chuyện này là lộ ra các người ăn đủ . Này, người anh em, nếu làm đúng quy củ, tôi phối hợp, còn nếu định làm càn thì đừng trách tôi giải về chi đội hình cảnh ... Giờ muốn tự đi hay muốn tôi mời đi uống trà?” Giản Phàm cười lạnh.

“Hôm khác tôi tới, Tiểu Ngũ, đi thôi ...”

Hai nhân viên tòa án vừa rồi còn như cha mẹ người ta, giờ thành con cháu rồi, vội vàng dọn dẹp giấy tờ gọi đồng nghiệp chạy mất, luật sư Phạm cũng hoảng sợ chạy theo.

Người đi rồi Từ Thanh Thanh và Ngũ Hải Quân còn chưa hoàn hồn, mãi lâu sau mới kinh ngạc hỏi: “Anh Giản Phàm, bọn chúng là giả à?”

“Thật đấy, nhưng thời buổi này nhân viên công vụ thật còn ác độc hơn bọn giả mạo.” Giản Phàm thở phào xòe tay ra, bên trong có tờ giấy, là con dấu tòa, vừa rồi y đúng là đánh liều, nhưng đoán chắc hai tên này chột dạ, bị người ta mua chuộc mà tới chứ chẳng phải công vụ gì.

Chuyện lạm dụng công quyền vào việc riêng đã quá phổ biến, đi cửa sau lập án, mua chuộc vài nhân viên tòa, cáo mượn oai hùm. Giản Phàm tuy qua được lần này nhưng không vui được, vì đây là mở đầu thôi, nếu đưa ra tòa, y bị đuổi khỏi Khấu trang chỉ là sớm muộn, dù giữ được, nếu còn làm ăn ở đây vẫn gặp phiền toái không bao giờ chấm dứt.

“Vậy họ có còn quay lại không?” Từ Thanh Thanh có vài phần lo sợ hỏi, tự hỏi tự đáp: “Chắc chắn là còn rồi, vậy cúng ta phải

làm sao?”

“Tấn công là cách phòng thủ tốt nhất, chúng muốn chơi kiểu này thì tôi cho chúng biết chúng đang chơi với ai.” Hung hăng bỏ lại một câu đầy sát khí, Giản Phàm gọi đám Vương Kiên đi, khi lên xe thì Hoàng Thiên Dã và Thời Kế Hồng nghe tin chạy tới, thế là dừng lại dặn dò trấn an một phen, sau đó gấp gáp lên đường.

Giản Phàm về tới chi đội lên thẳng văn phòng làm việc của chủ nhiệm Điều, nhưng ông ta không có mặt, đi hỏi Dương Phong mới biết là lên cục báo cáo rồi.

Dương Phong còn thông báo trước khi y về, chi đội đã quyết định thả Cảnh Duệ Uyên, còn hỏi Giản Phàm chuyện này có ảnh hưởng gì tới toàn cục không. Giản Phàm chẳng buồn nói thêm nữa, lúc này tâm trạng y không tốt, nếu mở miệng thế nào cũng nói ra những lời không hay, về phòng nghỉ ngơi.

Nửa đường chợt đổi hướng, đi lên phòng y vụ tầng 5, nơi này hiện là địa điểm canh gác nghiêm ngặt nhất chi đội, ra hiệu cho cảnh sát đứng canh ở cửa cầu thang dừng lên tiếng, rón rén đi vào. Trương Vân đã trông ở đây hai ngày cùng Dương Hồng Hạnh vừa lau người cho Sở Tú Nữ xong, nhìn Dương Hồng Hạnh bê chậu nước đi ra, Giản Phàm lòng ấm áp, nổi tính trẻ con nấp bên cạnh cửa òa một cái khiến cô giật mình, Dương Hồng Hạnh chỉ lườm một cái đưa chậu nước bảo y đi đổ.

Chương 239: Khoảng lặng trước giông tố: (1)

Hai người một trước một sau đi tới phòng lấy nước, Giản Phàm hỏi thăm: “Cô ấy thế nào, có dấu hiệu tỉnh lại không?”

Dương Hồng Hạnh lắc đầu thấy Giản Phàm thất vọng, buột miệng hỏi: “Em nghe Trương Vân nói, cô ấy rất thích anh, có phải không thế?”

“Chăm chỉ chịu khó, cần cù hiếu học, thân mang tuyệt kỹ, nữ nhân nào không thích anh chứ, đến thiên kim tiểu thư em cũng thích anh mà.” Giản Phàm thầm mắng Trương Vân lắm mồm, né tránh tâm lý đa nghi của bạn gái, ba hoa quả ả.

Dương Hồng Hạnh bĩu môi: “Trơn như trạch, nhìn anh thương tâm như thế, chắc chắn lòng có suy nghĩ bất chính.”

“Anh tất nhiên là thương tâm, nếu cô ấy không tỉnh lại, chúng ta không có cách nào kinh doanh ở Khẩu trang ...” Giản Phàm chuyển đề tài kể chuyện vừa xảy ra, thấy Dương Hồng Hạnh đứng đưng thì ngạc nhiên: “Hạnh Nhi, sao em không quan tâm chút nào thế?”

“Cùng lắm thì làm lại từ đầu thôi, đâu phải lần đâu, chả việc gì phải lo cho anh.”

“Vì sao?”

“Vì em biết anh làm được.” Dương Hồng Hạnh cười, đưa tay vuốt má Giản Phàm, chỉ một câu nói nhẹ nhàng làm tự tin của Giản Phàm tăng lên vùn vụt, mây đen tan biến sạch, đúng thế mình việc quái gì phải sợ chứ, chơi tất tay với bọn chúng, mình làm lại từ đầu được, chúng dám sao?

Hai người nói cười đổ nước rồi rời phòng, Giản Phàm nói tới nay đi qua Phân Thủy Lĩnh kiểm tra thịt ngâm, khả năng không về, Dương Hồng Hạnh đứng lại, giọng nghiêm túc cũng không thiếu mềm dẻo: “Giản Phàm, em nói anh làm được, không có nghĩa là chuyện gì anh cũng phải làm, khéo léo một chút, đừng có cố, không ai ép anh nhất định phải chủ trì cái thứ chính nghĩa không đáng một xu đó.”

“Ý em là gì? Nghe quai quái, trước kia lớp trưởng em tràn đầy chính nghĩa nhất mà.” Giản Phàm vờ không hiểu.

“Anh nói dối quá nhiều, em nghe giọng anh thôi là biết, anh mà về Phân Thủy Lĩnh à?” Dương Hồng Hạnh hừ một cái.

Giản Phàm bị vạch trần lời nói dối, hơi xấu hổ, vuốt lọn tóc xõa trước má Dương Hồng Hạnh, giúp cô buộc lại cái đuôi ngựa: “Đừng thông minh như thế, em phải để lại chút không gian bí mật cho nam nhân chứ, nếu cứ bị em phát hiện thế này thì anh tổn thương tự tôn lắm.”

“Hi hi, được rồi, coi như em không biết, đi sớm về sớm.” Dương Hồng Hạnh cười khúc khích.

“Thế mới là vợ anh, thưởng thưởng.” Giản Phàm lên cơn, thình lình chu miệng hôn chụt cô bạn gái hiểu lòng người này một cái, ai dè chiêu này cũng bị cô lường trước rồi, che miệng đẩy y ra, nói nhỏ phải thay thế Trương Vân trông coi Sở Tú Nữ rồi về phòng, bỏ Giản Phàm bên ngoài.

Đứng tại chỗ, tay bám lan can nhìn xa, sau đó Giản Phàm đám mạnh một cái, đi xuống gặp Dương Phong lấy lại chìa khóa xe của mình bị chi đội tạm giữ, nói là về quán xử lý chuyện kinh doanh, sau đó lặng lẽ rời chi đội.

Lần này đi một mình, không cho ai đi theo.

“Cao Phong, Quý Quân, nào nào, hai cậu lên xe tôi, Kiên Định, tiễn các vị lãnh đạo, an bài cho tốt, đừng để mấy vị phu nhân phản ánh tới kỷ ủy của tôi, khi đó tôi không đối phó được.”

Giọng Ngũ Thần Quảng từ nhà hàng Hải Thượng Minh Nguyệt truyền ra, nói đùa một câu làm mọi người cười rộ lên.

Tần Cao Phong uống tới mắt lơ lơ, Điêu Quý Quân thì hai má đỏ rực, lại thêm Lục Kiên Định bước chân loạng choạng, chi đội trưởng Ngô và phó cục Lưu không chịu nổi hơi men, đám nam nhân đi lại không vững.

Nghe bí thư Ngũ chỉ huy, Lục Kiên Định tuy say rồi, nhưng vẫn chống đỡ được, mời chi đội trưởng Ngô và phó cục Lưu lên xe đặc cảnh, dặn dò lái xe cẩn thận, sau đó mới quay lại xe bí thư Ngũ, bảo lái xe đi xe mình, tự mình lái xe.

Ngũ Thần Quảng nhìn lái xe cũ của mình, vui vẻ hỏi: “Kiên Định, có lái được không đấy, hôm nay cậu uống không ít rồi.”

“Bí thư Ngũ cứ yên tâm, tôi làm cái gì hồ đồ chứ sờ vô lăng thì tỉnh táo lắm.” Lục Kiên Định vừa đáp vừa khởi động xe, đúng là tà, đi thì không vững, vậy mà lái xe rất ổn định.

Buổi chiều chi đội hình cảnh và đặc cảnh liên hiệp báo cáo tiến triển vụ án với cục trưởng Lương, chi đội trưởng Ngô khuyh hướng kết án, dù sao bọn họ có toàn bộ nghi phạm, có khẩu cung có chứng cứ. Nhưng thái độ cục trưởng Lương không rõ ràng, cổ vũ mọi người một phen, nói bổ xung thêm chứng cứ, còn nhờ bí thư Ngũ giúp chiêu đãi tinh binh mãnh tướng vất vả công cao.

Vì thế có bữa cơm say bét nhè vừa rồi.

Trên chiếc xe đầu tiên, phó cục Lưu nhìn xe của Ngũ Thần Quảng, không rõ bốn người đó lên cùng cái xe làm gì? Lại có chuyện gì rồi sao? Càng có chuyện không rõ là thái độ mập mờ của cục trưởng Lương, chi đội đặc cảnh phá thành công vụ bắt cóc, bắt được nghi phạm cứu về con tin, đáng lẽ phải ra sức tuyên truyền một phen chứ, sao hội nghị hôm nay lại như thế chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới, còn nhấn mạnh sự kiện giam giữ người tố cáo phải bảo mật tốt, không được bôi nhọ hình tượng thành phố.

Chẳng lẽ là sắp có hành động gì? Phó cục Lưu trầm nhủ.

Trên xe thứ hai, chi đội trưởng Ngô có chút khó chịu nói với chính ủy Trương: “Lão Trương, lần này bí thư Ngũ đích thân nắm ấn soái là sao, chẳng lẽ hai chúng ta không làm nổi?”

“Thôi đi, cấp bậc chúng ta không đủ, chuyện này thành ủy hỏi tới đấy.”

Chi đội trưởng Ngô cười nhạt: “Có cái gì chứ, chẳng qua quan viên cấu kết thổ phỉ, ức hiếp bánh tính, xảy ra chuyện thì vả mặt cảnh sát chúng ta, chuyện này nếu thực sự mà muốn xử lý, chỉ cần đồn công an cũng làm được.”

“Lão Ngô, anh mà còn nói câu này trước mặt người khác thì chúng tỏ chính ủy tôi làm công tác tư tưởng có vấn đề.” Chính ủy Trương buông một câu cảm thán rồi vỗ về: “Chuyện gì cũng có hai mặt, giờ chính nghĩa chỉ là lời nói xuông, ai có thể diễn tốt vai chính nghĩa, người đó được lợi lớn nhất. Nếu chúng ta đứng về phía chính nghĩa thì chính phủ địa phương phải làm

sao, chặn người khiếu nại, càng chặn càng khiếu nại, chuyện này từ thôn xã tới TW, không ai giải quyết được.”

“Hừ, đừng nghĩ tôi là kẻ thô kệch không hiểu.” Chi đội trưởng Ngô tuy say, nhưng lời lại là thật, nếu không say đã chẳng dám nói ra: “Chỉ là tôi không cam lòng thôi.”

“Ha ha, cho nên bí thư Ngũ đứng ra là hợp lý nhất, ông ấy trên 50 rồi, tới vị trí này là không tiến lên được nữa, thế nên mới dám đứng ra ... Anh tranh đi đầu làm gì?” Chính ủy Trương nói nhỏ.

“Ồ, ra thế, tôi không nhìn xa như anh.”

Giống như người đi đêm càng đi càng ít, lúc này tuy thành phố ánh đèn rực rỡ, nhiều khi khiến người ta cô tịch như chỉ có một mình, Ngũ Thần Quảng nhìn xe theo sau ngày càng ít, nửa đường về chi đội chỉ còn ba xe, mà đều là xe trống, số còn lại ngồi trên xe mình: “Quý Quân, giờ mấy sự kiện đã xoắn lại vào một, các cậu định thế nào?”

“Bí thư Ngũ, chuyện này tôi không dám nói, nếu luận điều tra hình sự, bí thư là tiền bối của chúng tôi.” Chủ nhiệm Điều nịnh một câu, thấy bí thư Ngũ không hải lòng vội bổ xung chút lời có giá trị: “Tạm thời chúng tôi giữ bí mật về con tin, khiến chúng nghĩ con tin chết, chúng đặc ý không kiêng dè gì nữa, như nhanh chóng thực hiện thủ tục đổi tên cổ phần, nếu không để lộ ra Sở Tú Nữ hôn mê bất tỉnh, đám luật sư sẽ ung dung dùng điều luật làm một cách hợp lý hợp pháp.”

Nói cũng ngang chưa nói, dù sao người ta không phải cấp dưới trực tiếp, Ngũ Thần Quảng không ép, điểm danh: “Cao Phong, thế nào, trong sự kiện này đại bộ phận những kẻ đóng vai trò không vinh quang gì tới từ Cty Bình An hả?”

Chương 240: Khoảng lặng trước giông tố (2)

Tần Cao Phong được điểm danh liền đáp: “Bí thư Ngũ, đúng thế ạ, giờ chúng cứ đủ để có thể bắt người bất kỳ lúc nào, có điều phải xem bên trên có dám hạ quyết tâm không, chúng tôi đã lấy được một phần liên quan tài khoản đen trong laptop cá nhân của nhân viên Hằng Ích, đã xác minh với ngân hàng. Chuyện giam giữ quần chúng thì dễ, từ trong lời khai của bảo an đã có rồi, lương tháng có một hai nghìn, chẳng cần giữ miệng .. nhưng muốn hỏi chúng cứ vụ án bắt cóc thì chúng tôi chịu.”

“Vậy chúng ta đợi, không làm thì thôi, đã làm cho chúng không trở mình được, để vừa mới giam vào cửa trước, chúng đi ra bằng cửa sau, thì mặt mũi chúng ta để vào đâu ... Già rồi, sắp nghỉ hưu, không thể mất mặt được.”

Ngũ Thần Quảng nói đùa một câu, không khí nhẹ nhàng hơn không ít, Lục Kiên Định góp vui: “Bí thư mỗi lần nói già rồi sắp nghỉ hưu, thế nào cũng có chuyện lớn.”

“Chuyện lớn gì?”

“Từng bước lên cao.” Lục Kiên Định cười ha hả nói, thấy mọi người không tin, bổ sung: “Bí thư còn nhớ khi làm chi đội trưởng hay nói già rồi sắp nghỉ hưu rồi, nhưng còn vụ án Phân cục Tấn Nguyên chưa yên tâm quy ẩn ... kết quả là mấy vụ án oanh oanh liệt liệt, bí thư ngồi trực thăng lên vị trí này đấy thôi.”

Lại là cả xe cười vang, Tần Cao Phong ghét nhất tên Lục Béo này ở chỗ nịnh bợ một cách trơ trẽn, có điều đành chịu, cái tên không hiểu điều tra hình sự ấy lại luôn làm cấp trên mình, cao hơn mình một bậc, hơn nữa cục chỉ cần điều tra dân ý thì Lục Béo trăm phần trăm đứng đầu, người ta giỏi xã giao, lãnh đạo cục thích.

Ngay cả Ngũ Thần Quảng cũng không thể miễn tục, bị lời này làm vui vẻ, đồng thời chuyện cũ dâng lên trong lòng, trải qua chuyện oanh liệt như vậy, đủ kiêu ngạo cả đời, nhớ tới người để lại ký ức sâu nhất: “Mà Giản Phàm đâu, mấy ngày qua thế nào?”

“Hình như về quán rồi ạ, Dương Phong gọi điện nói buổi chiều xảy ra vài việc, tòa án dân sự thành nam muốn phong tỏa tài sản, tâm tình chắc không tốt.” Chủ nhiệm Điều trả lời đầu đuôi, còn bình phẩm: “Đám cảnh sát nhỏ của tòa án chọc được cảnh sát của đội trọng án mới là kỳ.”

“Chủ nhiệm Điều nói đúng rồi, thiết cảnh do bí thư Ngũ tận tay dạy dỗ, muốn văn có văn, muốn võ có võ: “Lục Kiên Định nói xen một câu, lại nịnh cấp trên.”

Nói thì nói thế, chủ nhiệm Điều có chút lo lắng: “Buổi chiều nghe Dương Phong nói cậu ấy lấy lại chìa khóa xe riêng, một mình rời đi, không biết có phải muốn rút lui không?”

“Rất có thể.” Lục Kiên Định đánh giá: “Thằng nhóc đó mê tiền, thấy trong quán xảy ra chuyện nên vội đi giữ tài sản rồi.”

Ngũ Thần Quảng cười xua tay, ông ta rất có lòng tin vào Giản Phàm: “Không thể nào, ai rút chứ không phải thằng nhóc ấy, các cậu có dám đánh cược không? Giản Phàm không chỉ không rút, còn ra tay ở chỗ không ai ngờ tới, ra tay một cái sẽ là chiêu tuyệt hậu.”

Cũng có khả năng, với Giản Phàm mà nói thì hết thầy đều có thể, bao nhiêu chuyện đã chứng minh rồi, tên đó đầu óc không giống người thường, dù chuẩn bị đón nhận chuyện bất ngờ, thế nào Giản Phàm vẫn làm người ta há hốc mồm. Ba người kia đều trải qua đủ rồi, chỉ chủ nhiệm Điều chưa biết Giản Phàm nhiều: “Bí thư Ngũ, nhưng một mình cậu ấy sợ đối phó không nổi, để tôi tìm về, tránh xảy ra chuyện ngoài dự liệu.”

“Đừng, tìm về cậu ấy cũng không nói đâu ... Giản Phàm chỉ tin bản thân thôi.” Ngũ Thần Quảng ra lệnh, có điều khá đặc ý: “Điều đó tôi dạy cậu ấy đấy, nhưng trò hơn thầy rồi, có gì ngoài dự liệu cũng là do cậu ấy làm ra.”

Xe về chi đội, vẫn trạng thái phong tỏa, nơi này đang xảy ra chuyện gì và sắp xảy ra chuyện gì, người ngoài mãi mãi không thể biết.

Cộc! Cộc! Cộc!

Tiếng gõ cửa khiến Cảnh Duệ Uyên đang ro ro trên ghế sofa không khác gì bị điện giật, gọi vợ ra mở cửa, run giọng dặn, người lạ đừng mở cửa, người quen bảo tôi không có nhà.

Suốt cả ngày chỉ ăn một bữa sáng, 6 giờ chiều mới từ chi đội đặc cảnh về, không thiết tha gì cơm nước, về nhà cứ ôm người ngồi trên ghế như si ngốc, bà Cảnh nói chồng hoang tưởng rồi, dù thế vẫn cần thận ra nhìn qua lỗ mắt mèo, nói: “Con gái về đây, ông làm sao thế? Thời cách mạng văn hóa cha ông bị giam cũng có thấy ông sợ thế đâu?”

Cảnh Duệ Uyên thở phào nhũn người ra ghế sô pha, lại bị vợ mắng cho, cửa mở ra, nghe thấy con gái trong trẻo hỏi “Mẹ, cha con đâu?”, thường ngày luôn là Cảnh Duệ Uyên ra đón nha đầu bảo bối này trước, cứng con hết mực, hôm nay luật sư Cảnh không có tâm tình.

“Cha, con giới thiệu cho cha đồng nghiệp cũ, hai người biết nhau đấy, anh ấy tìm cha có việc.” Cảnh Văn Tú vui vẻ lách mình sang bên giới thiệu người đi cùng.

“Hả?” Thân trên Cảnh Duệ Uyên bật dậy như xác chết làm cả hai mẹ con bà Cảnh sợ hãi chạy tới, không biết xảy ra chuyện gì, nhìn con gái xinh đẹp như đóa hoa đỡ mình, Cảnh Duệ Uyên nắm tay con nhìn khắp lượt: “Hả, hả không làm gì con chứ?”

“Cha, cha nói gì thế?” Cảnh Văn Tú không vui khẽ trách, lần đầu tiên mặt mặt như thế với người ngoài.

“Cha con hôm nay bị trúng tà đấy, cả ngày cứ dờ dờ như vậy.” Bà Cảnh thì thầm nói với con gái một câu rồi đi đón khách, hết sức niềm nở: “Nào nào chàng trai ngồi đi, cháu và Tú Tú cùng đơn vị à?”

“Dạ không, bọn cháu là đồng nghiệp cũ, bác sĩ Cảnh là chuyên gia tâm lý, từng tư vấn cho cháu ... Bác gái, bác đừng khách khí, cháu ngồi một lát, hỏi chú Cảnh vài câu thôi ..”

Cái vị làm luật sư Cảnh sợ tới mức đó ngoài Giản Phàm còn ai nữa, vẫn là nụ cười mê chết người không đền mạng, nếu không phải vì cái vết sẹo, có khi bà Cảnh coi là con rể tới nhà rồi.

“Chú Cảnh, cháu có chút vấn đề pháp luật muốn thỉnh giáo, không biết có tiện không?” Giản Phàm mỉm cười hỏi thăm một câu làm Cảnh Duệ Uyên toàn thân sớn gai ốc, đứng ngồi không yên, nhìn vợ giống như đang đánh giá xem có phải con gái bí mật dẫn bạn trai về không, con gái thì cười hết sức tươi tắn, chạy đi chạy lại pha trà như nha hoàn thì càng sợ không nói ra

lời, nụ cười của chàng trai trước mặt bỗng chốc thành nụ cười ác ma, y vốn là ác ma.

“Tiện, tiện, rất tiện.” Cảnh Duệ Uyên máy móc đáp, còn bổ xung: “Cứ, cứ nói, giải quyết được nhất định sẽ giúp.”

“Chuyện này, là vấn đề riêng tư.”

“À, hiểu hiểu, tới thư phòng của tôi .. Tú Tú, đưa được cho cho cha, đi ...”

Cảnh Duệ Uyên thở phào, ít nhất không lo mất mặt trước gia đình, thế là phút chốc không trúng tà nữa, đột nhiên tinh thần phấn chấn bê khay trà lên, hai mẹ con nhìn nhau chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì.

Giản Phàm vẫn hết sức lễ phép, xin phép bà Cảnh một tiếng rồi đi theo Cảnh Duệ Uyên, không biết rằng vừa đi thì bà cảnh cũng tức thì kéo con gái vào phòng riêng tra hỏi. Con gái chưa bao giờ dẫn bạn khác giới về nhà, nghe chồng nói có chàng trai tên Ngô Đích gia thế điều kiện rất tốt đang theo đuổi con gái, tiến triển có vẻ tốt, bà cũng bảo mang về cho bà xem mặt mà đã bao giờ mang về đâu. Giờ xuất hiện chàng trai này, không nghi mới lạ, riêng nụ cười tươi thế kia của con gái là đủ nghi, bảo đồng nghiệp cũ ai tin.

Chương 241: Sóng gấp khó chống. (1)

Vào thư phòng, Cảnh Duệ Uyên đặt khay trà xuống, áp giọng cảnh cáo: “Chuyện này không liên quan gì tới trong nhà của tôi, hơn nữa tôi không có trách nhiệm pháp luật gì hết, chi đội còn đích thân đưa tôi về nhà.”

Căng thẳng, hoảng loạn, sợ hãi đều viết rõ lên mặt ông ta, nghĩ cũng phải, nuốt lời với Thân Bình An hậu họa vô cùng, e Sở Tú Nữ cũng không chịu bỏ qua, giờ lại có ác quỷ tới nhà, bốn bề là địch luật sư Cảnh sao không sợ.

Giản Phàm kệ ông ta, cầm chén trà lên uống, thái độ hoàn toàn lúc ở ngoài kia: “Luật sư Cảnh, tôi cho ông cơ hội trút bỏ gánh nặng, ông không cảm ơn tôi thì thôi, còn thái độ à?”

“Cậu hại chết tôi thì có, Sở Tú Nữ nửa sống nửa chết, chẳng thà chết luôn cho thống khoái, giờ tôi đặc tội với tất cả các bên rồi.” Cảnh Duệ Uyên cẩn trọng không chế âm lượng.

“Tôi tới đây cũng chính là muốn thương lượng vấn đề này.” Giản Phàm thông thả nói.

“Còn thương lượng cái gì nữa, nếu Sở Tú Nữ mà chết thì không cần nói, kế thừa chỉ có mẹ con Lý Uyển Như, còn sống cũng dễ nói, chỉ cần công bố di chúc là có thể nắm giữ Tân Thế Giới. Nhưng giờ hôn mê như vậy, cảnh sát sớm muộn cũng phải trả cô ấy về cho người thân, giờ người thân cô ấy là ai? Chính là Lý Uyển Như, chỉ cần cô ấy còn hôn mê, Lý Uyển Như có thể lấy bất kỳ lý do gì để xử lý tài sản cũng là hợp pháp, bao gồm địa điểm của Thực Thượng của cậu.” Cảnh Duệ Uyên hết sức hối hận, chỉ vì không đủ kiên định nên bị Giản Phàm lừa vào bẫy.

“Tôi hiểu, có điều tôi đâu định tranh gia sản, đâu phải nhà tôi, ông muốn chứ đâu phải tôi muốn.” Giản Phàm mĩa một câu làm đối phương tím mặt: “Đừng nhìn tôi như thế, tôi là cứu tinh của ông, giờ chúng ta là người cùng thuyền mà.”

“Cứu tinh cái gì ... Có mà tai họa ấy.” Cảnh Duệ Uyên bộ dạng không còn gì để bình luận, chưa nói bất an, giờ nói ra vẫn bất an.

“Dùng từ này đúng lắm, tôi biết trong lòng ông bất an, cho nên mới thông qua Văn Tú tìm tới nhà. Tôi nói này luật sư Cảnh, đừng vờn cổ đợi chém, ông bán người ta rồi, người ta sớm muộn cũng tìm tới cửa, giờ người ta đang bận, đợi rảnh tay rồi sẽ xử lý ông đầu tiên.”

“Cậu, cậu, đừng hòng dọa tôi, cùng lắm tôi xin bảo hộ nhân chúng.” Cảnh Duệ Uyên cố tìm lý do không để Giản Phàm lôi kéo.

“Ông tin vào thứ đó à, cảnh sát thèm quan tâm sống chết của ông, ông làm nghề này thì không ít lần mua chuộc cảnh sát rồi, thừa hiểu đơn giản thế nào, hưởng hồ Ngô Đích có muôn vàn liên hệ với cảnh sát ... Người ta dám giết Sở Tú Nữ, ông là cái gì?” Giản Phàm thì thào nói nhỏ, trong căn phòng tĩnh lặng nghe đặc biệt dễ sợ.

“Vậy, vậy tôi phải làm sao? Cậu ... Cậu bảo là cứu tinh của tôi.” Cảnh Duệ Uyên cuống lên nắm tay Giản Phàm.

“Hạ hẳn trước.” Giản Phàm đáp gọn.

Cảnh Duệ Uyên sững sờ buông tay, nói thì dễ lắm làm mới khó đến cục chưa chắc đụng nào nổi nói gì Giản Phàm.

“Ông không diệt người ta thì người ta diệt ông, chờ chết sao bằng phản kích? Ông làm cố vấn pháp luật cho hắn, tôi không tin ông không có chứng cứ chuyện bản thủ của hắn, tôi cũng có một ít, nếu ông dám dùng ...” Giản Phàm không đợi trả lời lấy PDA ra, là đoạn ghi hình có thuyết minh.

Cảnh Duệ Uyên xem một đoạn tức thì quên sợ, liếm môi hỏi: “Chuyện này có thật không?”

“Thật giả quan trọng gì, chỉ cần ông có bản lĩnh khuếch tán nó thật rộng là Thân Bình An xong đời, tôi chuẩn bị làm rồi, đừng tưởng tư sản Hoa kiều với XHĐ kết hợp thì không ai làm gì được, tôi dám chơi tới cùng với bọn chúng đấy, ông làm không? Khi đó ông là luật sư chính nghĩa, cái thanh danh đó, ra đường ai cũng nhìn ông ngưỡng mộ, làm ăn tha hồ phát, Văn Tú xưa nay rất ngưỡng mộ ông, lúc này trên xe nghe nói tôi có chuyện liên quan tới pháp luật, ca ngợi ông hết lời ...” Giản Phàm lại thì thầm những lời của ác ma dụ dỗ người ta rồi.

Cảnh Duệ Uyên còn chút nghi ngại: “Cậu cần nổi nghi lễ ngày mai không, có cả lãnh đạo tỉnh cùng thành phố tham gia đấy.”

“Không hạ nổi hấn, tôi còn chết thảm hơn cả ông đấy, tôi dám nói dối à? Hôm nay hấn mò tới tận nhà tôi rồi.” Giản Phàm đưa câu trả lời không thể không tin, kể vắn tắt sự kiện ở Thực Thượng.

Cảnh Duệ Uyên nghe vậy gật đầu, yên tâm được phần nào, sợ mình bị đưa ra làm lá chắn, giao hẹn trước: “Làm nhưng tôi chỉ ở phía sau thôi.”

“Không thành vấn đề, tôi sẽ trực tiếp ra mặt, ông nhìn tôi, chạy vẫn kịp.” Giản Phàm đứng dậy bắt tay: “Phải rồi, còn chuyện nữa, cho mượn con gái ông chút.”

“Cái gì? ... Mượn mượn cái gì?” Luật sư Cảnh vừa đứng lên nghe vậy liền lảo đảo.

“Đừng hiểu lầm ...”

Giản Phàm cười gian ngoác tay bảo Cảnh Duệ Uyên tới gần, thì thầm vài câu, Cảnh Duệ Uyên liên tục gật gù, mắt sáng lên, thế là đồng ý ... cho mượn con gái.

Reng reng reng ...

Tiếng chuông điện thoại đánh thức Cảnh Duệ Uyên, mắt lim dim nhận điện thoại, vừa a lô một cái, bên kia chỉ trích: “Luật sư Cảnh, sao ông nói lời không giữ lời, đã bảo cho chúng tôi đăng tin độc quyền, ông định đem con gái gả cho nhiều nhà đấy à?”

“Cái gì, tôi chỉ giao cho một mình ông thôi.” Luật sư Cảnh phủ nhận.

“Ông tự lên mạng mà xem, đây ra rồi, thành tin cũ rồi.”

“Ài, Lão Vu, vậy thì ông phải nhanh lên chứ, chuyện đó nhiều người biết lắm, tôi cũng chỉ nhạt nhạt một ít, chuyện này lần đầu trong tỉnh ta đấy, tranh thủ.”

“Rồi rồi, có tin gì báo cho tôi trước đấy, chúng ta là bạn học cũ.”

“Không vấn đề.”

Luật sư Cảnh cúp điện thoại xong thở dài, không biết là cuộc điện thoại thứ mấy rồi, cả đêm không ngủ ngon, thời buổi này tay bút dễ tìm, tin tức khó kiếm, nhất là dính líu những sự kiện mẫn cảm của xã hội. Ông ta thông qua quan hệ cá nhân đưa

đoạn ghi hình kia cho mấy tạp chí, đám tổng biên tập thấy phóng viên đài truyền hình thấy cảnh sát, thấy lãnh đạo liên không nghi ngờ gì, chuyện này không nhanh thì đài truyền hình đi trước thành tin nguội mát, lại thêm trên mạng có phong thanh rồi, chịu ngồi yên mới lạ ...

À phải trên mạng, Cảnh Duệ Uyên kệ vợ than vãn, đi dép lê chạy vào thư phòng, thì ra sáng rồi, thấy ánh ban mai lơ mờ chiếu qua rèm, kéo mạnh ra, tức thì bị ánh sáng chói mắt, tinh thần cũng kích thích tỉnh táo thêm không ít.

Vừa bật máy vào mạng, lướt qua mấy web tin tức lớn, trong một đêm tin tức như nắm sau mưa, toàn tiêu đề giật gân "Cảnh sát phá vụ án giam giữ trái phép người khiếu nại, liên quan tới hơn 100 người", "Cty Bình An giam giữ trái phép, tra tấn người dân đi khiếu kiện, cảnh sát lập án điều tra", "Bảo an pk công an, đại phá địa điểm giam giữ trái phép của Bình An", "Tin tức mới nhất, con số người bị hại lên tới 270".

Văn tự thì luật sư Cảnh đã đọc, một bộ phận do chính ông ta chấp bút, nhưng tiêu đề hấp dẫn hơn nhiều, ngôn từ càng thêm kích thích độc giả, vô số cảnh sát tham gia, quần chúng bị hại, nêu đích danh Cty Bình An ... Không chỉ có tin, còn có đường dẫn nối tới đoạn video giải cứu dài mười mấy giây, không thể giả được.

Nhất là xem tới phản ứng dữ dội của quần chúng bình luận phía dưới, càng xem luật sư Cảnh càng hơn hở.

Tựa hồ nhìn thấy tòa nhà Bình An sụp đổ, nhìn thấy Thân Bình An như đang đối diện với ngày tận thế, bất kể có tra hay không thì Thân Bình An cũng thành chuột qua đường rồi. Báo chí thấy cảnh này còn không hòa theo mới là lạ, thế nào cũng đào bới khối thứ hay ho, đám phóng viên giờ vì săn tin dám đột nhập vào nhà đại ca XHĐ lấy chứng cứ cơ mà ... Khi đó không ai ngăn nổi sóng dữ nữa.

Ngâm nga ca khúc nhỏ, pha một chén trà đứng bên cửa sổ, ngửi không khí tươi mới của sáng sớm, gió thu lành lạnh làm toàn thân thư thái.

Giờ có thể thông thả làm việc của mình rồi, uống hết chén trà, cân nhắc tình thế phát triển, luật sư Cảnh bấm điện thoại,

giọng thành khẩn: “Chủ tịch Lý, ngại quá, quá quả cô rồi, gần đây túi tiền hơi eo hẹp, chuyện phí đại diện ... Hôm qua tôi đi đâu à? Ài đi đâu nữa, bị cảnh sát tra hỏi chú sao, cô yên tâm, tôi không nói gì hết ... Vâng, lát nữa tôi phái Tiểu Phạm đi lấy chi phiếu ... Cám ơn chủ tịch Lý ... Tôi chúc mừng cô trước, tâm nguyện sự thành, ha ha ha ...”

Chẳng qua là lấy phí luật sư thôi, Cảnh Duệ Uyên thấy phải lấy nhanh, chuyện phát triển thế này, hai ngày nữa không lấy được tiền mất ... Cúp điện thoại xong, luật sư Cảnh thay quần áo như bình thường, xách cặp chào vợ đi làm, nhưng không lái xe, mà bắt taxi ra thẳng sân bay.

Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách.

Chương 242: Sóng gấp khó chống. (2)

Tiết Hán Dũng uống hết giọt cà phê cuối cùng, uể oải vắn mình, cả đêm không ngủ, mắt díp vào, cảm giác như thời đại học thức đêm chơi game vậy, lâu lắm không có cảm giác đó. ra khỏi phòng hoạt động gân cốt, thấy ổ khóa lách cách, sau đó một mỹ nữ xách túi tỏa mùi thức ăn thơm phức đi vào, hí hửng chạy tới.

Hà Phương Lộ ngửi thấy mùi thuốc lá đẩy mặt hẳn ra, vừa vào phòng đã nhắm mắt, mở toang cửa sổ cho không khí mới ủa vào, thấy đồng tàn thuốc lá bên vi tính, ngạc nhiên: “Chuyện gì thế này, khó khăn lắm mới có kỳ nghỉ, em tưởng anh bận công việc gì chớ, thì ra anh có vẻ thích ôm máy tính hơn ôm em đấy nhỉ?”

“Anh cũng muốn ôm em, nhưng mà đây là việc lão nhị an bài, lại dùng tiền dụ dỗ, anh không làm không được.” Tiết Hán Dũng đi đánh răng, hàm hồ đáp.

Hà Phương Lộ hiển nhiên biết nói tới ai, châm chọc: “Anh lại đi bán thịt cho cậu ấy à?”

“Ha ha, lần này em sai lớn rồi, cho em xem kiệt tác ...” Tiết Hán đứng đánh răng qua loa, xúc miệng chạy ra chỉ màn hình laptop.

Hà Phương Lộ lần thứ ba nhú mày, là tin liên quan tới Cty Bình An, lại chiêu cũ, giống như thổi phồng món canh thịt ngâm, nhưng lần này đi hại người, có chút tức giận: “Anh đừng đùa với lửa, em biết công ty đó, không phải hai anh em anh có thể chọc vào đâu.”

“Yên tâm, anh là người trong nghề, dù em biết địa chỉ IP cũng không tìm ra người, gió đông thổi, trống trận rung, cùng là công ty ai sợ ai?” Tiết Hán Dũng vỗ ngực ba hoa.

Hà Phương Lộ xĩa tay vào trán hẳn: “Hán Dũng, anh là lão đại đấy, vậy mà cứ suốt ngày nghe cậu ta chỉ huy làm việc là sao? Người ta lại không coi anh ra cái gì.”

Tiết Hán Dũng không vui phát tay: “Yên tâm, làm gì có chuyện đó, lão nhị là anh em của anh, anh gọi một cái, cậu ấy không dám không tới, chuyện kia anh nói rồi, gần đây cậu ấy bận thôi, hai ngày nữa gặp nhau, em nói với cậu ấy.”

“Thế còn được.” Hà Phương Lộ thấy cuối cùng cũng mời được ông chủ của Thực Thượng, lòng mừng lắm, muốn ngồi xuống nói chuyện đáng hoàng một lần cũng khó. Giản Phàm nghe tới Cửu Đình là phản cảm, nhưng lần này không sợ, chỉ cần y tới, sẽ có người thuyết phục được, cô rất muốn nhìn mặt Giản Phàm khi gặp lại Tương Dịch Giai.

Tiết Hán Dũng nhìn bạn gái hờn hờ lại không cao hứng, đưa tay ôm eo Hà Phương Lộ kéo vào lòng, trừng mắt lên: “Cảnh cáo em, đừng có nhìn nhăm người, cậu ấy trông trung hậu thật thà lắm, nhưng đó là thằng tiện nhân, nói tới làm chuyện xấu, không ai xấu hơn nó đâu. Không tin à? Anh kể cho em một chuyện, thời đi học có nữ giảng viên kinh tế đánh trượt nó, mà cô giáo này thì nổi tiếng toàn trường vì nghiêm khắc, sinh viên muốn đi cửa sau cũng không được, đều ngoan ngoãn học lại, mà em biết Giản Phàm đấy, bình thường còn chẳng chịu học, đời nào đi học lại, em thử đoán xem thằng tiện nhân đó làm gì?”

Hà Phương Lộ đặt một ngón tay lên môi, hứng thú suy đoán.

Uy hiếp, tung tin đồn, hay là khóc lóc?”

“Đều sai bét.” Tiết Hán Dũng giọng kịch tính tiết lộ: “Biết là em không đoán ra mà, kỳ thực không ai đoán ra được đâu ... ài, cái thằng tiện nhân đó mua một đóa hoa tươi, nhân hôm đó trường tổ chức hoạt động viên chức, liền đi tỏ tình với cô giáo. Thằng đó nói kỳ thực mình cố tình thi không qua được là để học lại, để ngày ngày được gặp cô giáo, đêm đêm được phụ đạo, thế là chuyện oanh động toàn trường.”

“Cái gì?” Hà Phương Lộ mắt mở to không tin nổi, trò đó mà cũng nghĩ ra được: “Sau đó?”

“Còn sau đó thế nào, giảng viên đó nhìn thấy nó là sợ, làm gì có tâm tư bắt nó thi lại, tránh mặt còn không được, ha ha ha ha ... nó chẳng học cũng qua, ha ha ha.”

“Hà Phương Lộ không còn gì để nói nữa rồi.

8 giờ rồi.

Đường Đại Đầu đứng ở cổng công viên Tây Giao, đứng tám giờ nhìn thấy bạn cũ, tóc dài mặc bộ quần áo như nhiều năm không gặp, lúc nào cũng bản thủ như thế, đang thò đầu ra khỏi xe thùng vẫy tay, chóng gậy đi tới nhìn qua cửa sổ: “Ái chà đồ chơi ngon nhỉ?”

Bên trong xe là đồng máy móc giầy rợ mà Đường Đại Đầu mù tịt, còn cả đồng di động treo thành giá nữa, người kia vỗ ngực: “Anh Đường, một tin nhắn 0.6 hào, anh không tìm được nhà nào rẻ hơn đâu, anh muốn phát tin gì, bán súng bán pháo, hay bán xuân được?”

Người này chẳng phải ai khác, chính là Trường Mao, mấy năm trước Đường Đại Đầu và Tăng Nam từng tìm tới hắn, tổ chức khủng bố Cty Tứ Phương qua điện thoại, cái xe này chính là văn phòng di động của hắn, nhiều năm vẫn tận tâm với nghề, chỉ khác bị truy quét dữ quá nên không thể có địa chỉ cố định.

“Phát cái này, Trường Mao, đừng lừa anh mà, tao kiểm tra đấy.” Đường Đại Đầu đưa cho tờ giấy: “Được rồi chỉ có thể làm nhanh đi, cẩn thận đừng để bị tóm.”

“Anh Đường, anh kiểm tra thoải mái đi, chữ tín của chúng tôi cao hơn công ty lớn ... Còn chuyện bị bắt anh yên tâm, chúng tôi lượn lờ ngoài thành phố, tuyệt đối an toàn.”

Đường Đại Đầu ném cọc tiền vào trong xe, Trường Mao nhét ngay vào người, không đếm không xem tin nhắn là gì, chào một câu đóng cửa xe lại bảo lái xe lên đường, rất chuyên nghiệp.

Tin nhắn thứ nhất: Tiểu khu Thủy Hình Uyển hôm nay mở bán, mỗi mét vuông 4000, 10 căn nhà bán với giá 1000/m², đến trước được trước ...

Tin nhắn thứ hai: Ngày cuối cùng kỳ nghỉ Quốc Khánh trung tâm thương mại Mỹ Luân giảm giá toàn bộ mặt hàng 30% ...

Tin nhắn thứ ba: Cty người mẫu Thánh Địa hôm nay tổ chức lễ hội body painting vào 9 giờ ở sân khách sạn Ngũ Châu, biểu diễn hiện trường, vô cùng chấn động, mời chư vị ghé thăm ...

Tin nhắn thứ tư: Ngày cuối cùng kỳ nghỉ Quốc Khánh trung tâm thương mại A Mỹ Kỳ giảm giá toàn bộ mặt hàng 30% ...

Trên xe vừa đi vừa nhập tin nhắn, Trường Mao trở mắt, phàm là người tới tìm hắn phát tin nhắn quảng cáo đều chẳng phải loại đàng hoàng, nội dung càng không chấp nhận được, nhưng mà lần này tin nhắn quá chính quy.

“Có bệnh à, lão Đường bị lừa đá rồi, loại quảng cáo này tìm mình làm gì? Tưởng gì, chẳng có chút cảm giác thành tựu nào cả.”

Kỳ thực Lão Đường không bị lừa đá mà là người khác, hôm qua Giản Phàm giao cho việc này, dễ dàng thôi, nhưng mà Trường Mao đi xa rồi vẫn đứng ngây tại chỗ không hiểu gì, tới khi có tiếng còi xe mới chạy tới, Tăng Nam trên xe bực mình mắng mấy câu, đại khái chờ lâu khó chịu.

“Giản Phàm lại bảo anh làm gì thế?”

“Phát quảng cáo.”

“Quảng cáo gì?”

“Thì quảng cáo giám giá, khuyến mãi gì gì đó, không hiểu.”

“Để làm gì?”

“Đi mà hỏi cậu ấy, tôi làm sao biết?”

“Thế Giản Phàm đâu?”

“Không biết.”

Hỏi gì cũng không biết, Đường Đại Đầu lắc đầu quây quây nghe Tăng Nam luôn mồm trách móc mình, trả lời xong lại hỏi: “Phải rồi Tăng Nam, Giản Phàm hỏi cô chuyện kia cô làm thế nào rồi? Cậu ấy cần dùng gấp, nếu tôi lấy được bảo với cậu ấy.”

“Lấy cái gì?”

“Làm sao tôi biết, không phải hai người thương lượng rồi à?” Đường Đại Đầu bực dọc, làm chuyện mập mờ thế này không phải phong cách của hắn.

Tăng Nam lục túi xách, lấy một thứ đưa ra, nghiêm mặt nói: “Nói với anh ấy, tôi giúp Sở Tú Nữ, không liên quan gì tới anh ấy.”

Giao đồ cho Đường Đại Đầu xong, Tăng Nam có vẻ tâm tình không tốt, đẩy cửa xuống xe, vẫy tay bắt một chiếc taxi bỏ đi, để lại Đường Đại Đầu ngây ra đó. Đường Đại Đầu gọi điện tìm Giản Phàm, không ngờ bị đưa vào tin nhắn thoại, chửi bới vài câu, thằng Vương Bát Đản lại chơi trò mất tích, lát sau có tin nhắn:

Đừng gọi điện thoại, tới khách sạn Ngũ Châu tìm tôi, phòng 1612.

Thế là có mục tiêu rồi, Đường Đại Đầu lái xe thẳng tới khách sạn quốc tế Ngũ Châu.

Chương 243: Sóng gấp khó chống. (3)

8 giờ 30 phút, chi đội đặc cảnh.

Chủ nhiệm Điêu đang cùng với Dương Phong, Mạnh Hương Duệ thảo luận tình tiết vụ án thì đặc cảnh trực ban hoảng hốt chạy vào nói, xảy ra chuyện lớn rồi, thông tin vụ án đã bị lộ, toàn bộ đưa lên mạng, cả ba kinh hoàng.

Chạy tới phòng kỹ thuật thì Ngũ Thần Quảng và Tần Cao Phong đã ở đó, mặt nghiêm trọng, chủ nhiệm Điêu vừa nhìn màn hình thiếu chút nữa nôn bửa sáng ra.

Chính là sự kiện Cty Bình An giam giữ người dân đi khiếu nại, toàn bộ, thông tin, ghi âm, thậm chí là video đều đã bại lộ, những chuyện ngay cả nhiều nhân viên ở đây còn không biết đã tung hô hết lên mạng.

“Tra, xem lộ bí mật ở đâu, chủ nhiệm Điêu, ai có thể tiếp xúc với tư liệu hình ảnh, tổng cộng có mấy bản?” Ngũ Thần Quảng nhiều năm rồi chưa tức giận như thế, đây là bí mật hạch tâm của cả vụ án mà còn lộ được, vậy còn gì chưa lộ không.

“Chi đội có một bản, ở phòng hồ sơ, cục công an có hai bản, đài truyền hình có một bản, chưa được phê duyệt họ chưa dám đăng, thành ủy có hai bản ... Không thể lộ ở chỗ chúng ta, chúng ta còn phong tỏa, cơ bản không ai liên hệ với ...” Chủ nhiệm Điêu nói tới không ai liên hệ bắt đầu lắp bắp, không biết nghĩ tới cái gì.

Ngũ Thần Quảng sực tỉnh: “Có phải Giản Phàm không? Bắt cậu ta về cho tôi.”

“Không thể nào, cậu ấy không thể vào phòng hồ sơ được, những thứ này ở cấp bảo mật, muốn xem phải có chữ ký phê duyệt của chi đội, cậu ấy chỉ có thể tiếp cận tài liệu chúng ta cung cấp, tuyệt đối không có quyền vào kho dữ liệu.” Chủ nhiệm Điêu khẳng định chắc nịch.

Tần Cao Phong nghe vậy thở phào, có điều thế càng làm Ngũ Thần Quảng phần nộ không thôi, chấp tay sau lưng đi qua đi lại, toàn bộ kế hoạch bị làm loạn rồi, không phải Giản Phàm thì vẫn

đề càng lớn, thế này ép cảnh sát không thể không ra tay, còn phải lấy tư thái cao nhất ra tay, không còn đường vãn hồi.

“Quý Quân, lập tức tập hợp toàn bộ lực lượng thực địa, sẵn sàng hành động, Cao Phong tập trung đội trọng án, nổi cơm này phải ăn sống rồi, nhưng sống cũng phải nuốt ... Chuyện này không được phát biểu câu nào với bên ngoài.”

Mấy cấp dưới ưỡn ngực hô "vâng", Ngũ Thần Quảng vừa đi ra ngoài, chưa bao lâu đã quay về, gọi Tần Cao Phong tới nói nhỏ: “Có biết Giản Phàm đâu không?”

“Không biết, từ tối hôm qua tới giờ không liên lạc được, cậu ta tắt máy rồi.” Tần Cao Phong nói xong chợt có linh cảm không tốt.

“Mau, phái người tìm Giản Phàm, lúc máu chốt thế này đừng để thằng nhóc đó quấy rối.” Ngũ Thần Quảng gằn như rít lên.

“Bí thư Ngũ, cậu ta làm gì to gan như thế?” Tần Cao Phong nói thế cũng là tự trấn an bản thân, chứ thằng đấy à

Ngũ Thần Quảng trừng mắt, nói hết sức khẳng định: “Trừ thằng nhãi đó thì không ai to gan như vậy, xảy ra chuyện này Cty Bình An xong rồi, khác nào dồn Thân Bình An vào đường cùng ... Nhưng nếu bên trên không hạ được quyết tâm, chuyện này sẽ đổ lên đầu Giản Phàm.”

“Nhưng đi đâu tìm cậu ta, tìm người khác còn được, chứ tìm Giản Phàm. A!” Tần Cao Phong đang gặp khó liền sáng mắt: “Nếu là cậu ta làm không có chuyện làm xong bỏ chạy đâu ... Thế nào cũng ở một bên đợi xem trò hay.”

Ngũ Thần Quảng cũng hiểu Giản Phàm không kém tích cực võ trán: “Thôi rồi, thằng quỷ sứ đó nhất định ở khách sạn Ngũ Châu chứ không đâu khác.”

Hôm nay là ngày tổ chức nghi lễ ký kết, chuyện này xảy ra quá đúng lúc, mà Giản Phàm đã ra tay chắc chắn không chỉ giải ngựa như thế, còn có hậu chiêu, đó là gì khỏi nói cũng biết, phá buổi lễ ký kết kia.

Thôi xong rồi, bao nhiêu lãnh đạo thành phố xuất hiện như thế, Ngũ Thần Quảng cuống lên: “Mau phái một đội đi bắt cậu ta về, bắt bằng được ... chỉ cần thấy mặt là tóm ngay, không cho cậu ta mở miệng.”

Tần Cao Phong không nhiều lời, vội vàng chạy đi, vừa chạy vừa gọi điện thoại về đội trọng án, biết bí thư Ngũ muốn bao che cho Giản Phàm, như thế chuyện này chỉ có thể giao cho người bên mình, phải hành động nhanh gọn bí mật.

Cùng lúc đó, cho dù kỳ nghỉ Quốc Khánh thì ngoài chợ nhân lực người đông nhưng nhúc, chen lấn ở trước bàn dài 10 mét, đám đông đi tìm việc cầm quảng cáo tuyển dụng, thảo luận xôn xao.

“Chơi lớn thật, nhà đầu tư nước ngoài có khác, tuyển một phát tận 8000 người.”

“Thời buổi này cái gì cũng lên giá, chỉ sức lao động là không lên.”

“Còn phải nói à, mấy hôm trước tôi xem báo, công nhân Châu Âu bãi công, ông chủ uy hiếp công đoàn lao động, chỉ nói một câu: Còn đòi tăng lương, tôi chuyển nhà máy tới Trung Quốc cho các người thất nghiệp.”

“A, tôi cũng đọc rồi, chẳng phải chuyện về vang gì.”

“Thôi đừng ba hoa, tôi hai tháng chưa có việc làm đây, các anh đi không? Tôi phải thử xem, chẳng cần biết công ty trong nước hay nước ngoài, cứ phát lương là được.”

“Đi chứ, mọi người đi thôi, còn có vài đồng trong túi đây này.”

Một đám thanh niên mới ra xã hội, cả nam lẫn nữ, mặt còn chưa hết vẻ non nớt, lửa hi vọng trong mắt chưa tắt, không biết xã hội hiểm ác, kéo nhau tới địa điểm tuyển dụng: Khách sạn Ngũ Châu.

Những người tới đây xin việc từ 8 giờ bắt đầu có người tụ tập thành từng nhóm, cầm tờ quảng cáo hấp dẫn đi ứng tuyển. Cty Quảng cáo Nhĩ Thành nhận đơn đặt hàng lớn này huy động tới 40 người, cùng với hơn 20 vạn tờ quảng cáo hai mặt, tới cả giám đốc cũng đích thân đi phát tờ rơi, cả chi phí lẫn người, xe tốn 5 vạn. Khi đó giám đốc nhận đặt cọc 2 vạn, với công ty nhỏ, đây là đơn đặt hàng quá lớn, nóng đầu lên nhận lời ngay còn không cả ký hợp đồng, giờ nghĩ lại thấy có chút mạo hiểm, xem lại danh thiếp người đó để lại, cái tên rất khí thế: Lưu Siêu Thăng.

Không được, phải thúc giục trả tiền, không thì phải ký bù hợp đồng, gặp phải bọn quit nợ thì phiền, nhanh chóng bấm

điện thoại, mặt nặn ra nụ cười: “Tổng giám đốc Lưu ạ, tôi qua chúng ta gặp nhau, vâng ... Anh yên tâm, tôi phát hết 20 vạn tờ rơi rồi, Đại Doanh Bàn, đường Ngũ Nhất, đường Tân Hà, quảng trường Trung Tây phát cùng lúc ... Không cần khách khí, anh hào sảng như thế, chúng tôi phải thống khoái chứ ... Chuyện này, ý tôi là, anh có thể ... Gì, anh đã phái người đưa tiền rồi ... Tốt quá, dạ dạ, cảm ơn anh ... Không vấn đề, chúng tôi cũng muốn nhận tiền mặt, anh yên tâm ... Lần sau anh cần gì cứ nói một tiếng ... Vâng vâng, hẹn gặp lại.”

Giám đốc Trương bỏ điện thoại xuống, lòng mừng rỡ, tổng giám đốc Lưu thật hào sảng, đã phái người đưa tiền tới, mắt nhìn dòng xe qua lại, cuối cùng thấy chiếc xe xanh, chạy về phía đó, gõ gõ cửa xe, bên trong có cái đầu thò ra hỏi: “Anh là Trương Ý phải không?”

“Vâng vâng, đây là danh thiếp của tôi.” Trương Ý gật đầu theo thói quen rút ngay danh thiếp đưa tới.

Người kia nhận lấy, không khách sáo gì hết, đưa mấy cọc tiền tới: “Tổng giám đốc Lưu đưa anh, làm việc tốt lắm, chúng tôi nhìn đấy, lần sau cần sẽ lại tìm anh.”

“Anh khách khí quá, lần sau có việc cứ gọi một tiếng là tôi tới ... Dạ tạm biệt.”

Trương Ý nhận lấy 5 vạn còn lại, tiền vào tay càng thêm thân thiết, nhưng người đưa tiền có vẻ vội vàng muốn đi đã hạ kính xuống rồi, đưa tay vẫy suốt, xe đi rồi mới thấy vấn đề, sao cái xí nghiệp nước ngoài này làm việc cứ như gián điệp thế?

Chỉ là nghi ngờ thoáng qua thôi, làm có một đêm kiếm 2 vạn, đây là chuyện chưa từng có với công ty nhỏ cả tháng doanh thu chỉ 10 vạn này, giám đốc vội vàng chạy vào chợ nhân sự, chuyện chưa xong, phải liên hệ quảng cáo chữ chạy điện tử, người ta trả tiền hào phóng như thế làm cho tốt.

Chương 244: Sóng gấp khó chống. (4)

“A lô, đưa tiền rồi hả? ... Được biết rồi, có để lại dấu vết không, đi xe ai? Xe ăn trộm à?”

Mẹ cái thằng vương bát đản, có biết làm việc không, mua cái xe không đăng ký mới hai vạn, trộm cái buổi Trả xe cho người ta đi, muốn vào tù à? ... Cái gì, người gì, người khác trộm? Bọn mày lái đi chơi ... Cái thằng ngu, xéo xa vào, toàn làm chuyện trộm gà bắt chó, anh mày không nhận mày nữa ...”

Đường Đại Đầu chửi mắng Mơ Hồ một tràng rồi cúp điện thoại, ngớ người, lúc này hắn đang trong thang máy của khách sạn Ngũ Châu, đi cùng thang máy có hai nam tử mặc áo vest run run nhìn vị đại ca tướng mạo hung dữ, nép vào vách thang máy, không biết tới nơi chưa mà đã vội ấn nút chạy ra. Đường Đại Đầu dương dương đắc ý lên tầng 16, tới số phòng Giản Phàm nói bấm chuông, bên trong hô tự vào, vặn cửa đi vào, ngạc nhiên nhìn quanh.

Với người quen cuộc ăn no lẫn ra ngủ như Đường Đại Đầu mà nói, sự xa hoa ở đây khiến hắn phải chấn kinh, ghế sofa màu trắng sữa và vàng nhìn hết sức thoải mái, thảm dày đi lên trên êm ru, đầy gian phòng vệ sinh tặc lưỡi liên hồi, không quan tâm Giản Phàm đang làm gì, thả mình xuống giường, người nảy lên như gấn lò so, trách: “Này cậu cũng bắt công quá đấy, tôi què chân mà phải chạy đi chạy lại, cầu nằm đây sung sướng ... Thành thật khai báo, có phải đêm qua ở đây kiếm em gái bản pháo không?”

“Anh Đường, sau này chúng ta nói chuyện có thể lên cấp độ mới không, đừng mở mồm ra là toàn bộ phận sinh dục ... Xong việc chưa?” Giản Phàm đang cúi đầu xem cái gì đó, chẳng ngẩng lên.

“Quảng cáo thôi mà, anh đây lẫn lộn Đại Nguyên bao năm, chuyện vặt, toàn bộ xong rồi tốn 10 vạn, dùng đám Mơ Hồ, Tôn Nhị Dũng, Xa Loa Tử, bọn chúng không có nơi ở cố định, người

khác muốn tìm chúng khó hơn lên trời, hệ số an toàn khỏi lo.” Đường Đại Đầu khoái chí lắm, tuy giờ làm ăn đang hoàng rỗi, nhưng nói thật hẳn thấy cuộc sống nhạt quá, thích cuộc sống hồi xưa hơn, bò dậy hỏi: “Giản Phàm làm gì thế, chộp mắt ném đi 10 vạn quảng cáo cho người ta à?”

“Không phải anh muốn tôi hợp tác đầu tư à? Đây là khoản đầu tư, lợi ích chính là cửa hiệu ở đường Kiến Nam sẽ có thể làm lớn làm lâu dài, lâu không?” Giản Phàm cười vui vẻ đáp.

Đường Đại Đầu ghé đầu nhìn, là bản đồ thành phố, Giản Phàm đang đánh dấu cái gì đó, nhíu mày hỏi: “Làm cái gì thế, không hiểu.”

“Không hiểu thì thôi, cảnh cáo anh trước, phát quảng cáo bừa bãi là hành vi phạm pháp nghiêm trọng, anh phải giữ miệng đấy, đừng nghĩ chuyện này không sao.” Giản Phàm phổ biến kiến thức cho tên mù luật, trải bàn đồ, chỉ cái vòng tròn, chính là khách sạn Ngũ Châu: “Tôi muốn tạo thành vòng vây khiến lễ ký kết Không Hình Viên hôm nay chết yểu, để kẻ muốn chơi Thực Thượng chúng ta không có chỗ mà khóc.”

“Chỉ bằng quảng cáo thôi à?” Đường Đại Đầu thấy khó tin.

“Chứ sao, bằng chừng đó đủ khiến giao thông ách tắc.” Giản Phàm nhìn người duy nhất mình có thể tiết lộ bí mật mà mặt ngáo ngơ: “Họa lớn đều bắt nguồn từ sơ xuất nhỏ, anh đừng xem thường quảng cáo, tuyển dụng, tranh mua đồ giảm giá, hiếu kỳ, kết hợp mấy loại tâm lý sẽ thu hút dòng lũ người tới đây, càng nhiều người tới thì người ta càng tin là thật, khi đó không ai giải quyết được ... anh có biết vụ ách tắc internet lớn nhất lịch sử do cái gì gây ra không? Thư rác đấy.”

Rõ ràng là đàn gậy tai trâu, Đường Đại Đầu nghe xong vẫn trơ mắt ếch ra: “Chả hiểu mẹ gì, cậu có ý gì?”

“Ài.” Giản Phàm cười khổ vỗ vai Đường Đại Đầu, e khó giải thích nổi yếu quyết trong đó, xé bản đồ, vào phòng vệ sinh ném giấy vụn lên bồn rửa mặt, châm lửa đốt hết, xả nước trôi đi, sau đó về phòng đứng trước gương mặc quần áo.

Đường Đại Đầu mới nhận ra Giản Phàm xưa nay ăn mặc đơn giản, lần này cực kỳ xa xỉ, chẳng những giày da bóng lộn, lại còn

cả mặc nguyên bộ vest, thắt ca vát đỏ tươi, chính thức hơn cả đi gặp cha mẹ vợ: “Hôm nay làm sao thế?”

“Sao là sao?” Giản Phàm đắc ý quay người lại: “Đẹp trai không?”

“Nam nhân đẹp trai hay không không quan trọng, phải xem phải xem kỹ năng trên giường ...”

Thấy Đường Đại Đầu sắp bệnh cũ tái phát phát, Giản Phàm lập tức ngăn chặn, lấy thứ Tăng Nam đưa, an bài Đường Đại Đầu dừng đi đâu hết, ở trong phòng nghỉ ngơi, sau đó chẳng giải thích, cười thần bí, khép cửa rời đi.

Bộ dạng lén lút đó làm Đường Đại Đầu chướng mắt, người vừa đi gọi điện rủ Thương Đại Nha tới chơi, sau đó vào phòng tắm nước nóng một cái sảng khoái, choàng khăn tắm đi ra, nằm xuống giường tìm điện thoại phục vụ: “A lô, trung tâm phục vụ Ngũ Châu à ... Làm gì à? Phục vụ đặc thù ... Mau lên, gọi vài em cho anh đây chọn.”

“Hổng tắc đường rồi.” Tiêu Thành Cương đập phanh, hú còi cảnh sát, phóng lên đường cho người đi bộ, quay ngược đầu xe.

Quách Nguyên vung tay bợp đầu chửi: “Mày biết lái xe không vậy, khách sạn Ngũ Châu ở hướng đó à?”

“Anh Quách, anh nhìn đi, đường đó đi được à, tắc cho một tiếng thì hổng hết chuyện, đi đường vòng, tôi biết một cái ngõ nhỏ đủ xe đi qua ...” Tiêu Thành Cương vừa giải thích vừa đâm xuyên vào một tiểu khu, đi qua bãi cỏ, bỏ lại tràng chửi bới.

Nhìn đường có vẻ phải đi thêm mười mấy phút, Quách Nguyên gọi điện báo cáo cho đội trưởng Tần, báo cáo xong hỏi: “Thành Cương, có biết vì sao đội trưởng muốn chúng ta đưa Giản Phàm về không, thằng đó gây ra họa gì rồi sao?”

“Chưa chắc, nói không chừng có chuyện gì tìm Oa ca giúp đỡ, đầu óc anh ấy khác người, con tin ném vào xó xỉnh như vậy mà cũng tìm ra.” Tiêu Thành Cương thường ít khi nghĩ nhiều.

Vương Minh nuối tiếc: “Đáng lẽ chúng ta phải theo Giản Phàm, công quá lớn mà cậu ta không cần, quá phí.”

“Hê hê, đợt anh ấy có tiền thưởng, chúng ta xẻo vài bữa là được.” Tiêu Thành Cương hí hửng nói.

“Mẹ hai cái thằng ở Ô Long tới này chỉ biết ăn thôi.” Quách Nguyên lẩm bẩm.

Tiêu Thành Cương chửi lại, giờ hẳn không phải là ma mới nữa, chả sợ ai: “Ừ, anh thì không ăn, nhưng anh phá nổi vụ án nào ra hồn chưa? Anh nhìn Oa ca đi, không làm cảnh sát nữa mà còn mò ra đại án. Mẹ nó, đáng lẽ đéo nên theo anh đi theo dõi cái Cty Bình An gì đó, ngồi đầu mông chẳng được tích sự gì. Tôi theo Oa ca đã lập công lớn, huân huy chương đeo đầy ngực.

“Mẹ mày, đó là nhiệm vụ đội trưởng an bài ...” Quách Nguyên định đánh, mà thấy hẳn đang lái xe nên lại thôi.

Két! Xe đột nhiên phanh lại, người trong xe ngã dúm dụi, đang định chửi thì Tiêu Thành Cương chỉ: “Gặp ma rồi.”

Mọi người nhồm lên nhìn, đưa mắt nhìn nhau, cảnh tượng đàng xa giống hệt khi nãy: Tắc đường.

Lần này e là tắc lớn, đoạn tắc kéo dài tới mấy chục mét, điểm ùn tắc là trung tâm thương mại Mỹ Luân, trước cổng toàn người là người, tiếng còi xe các loại bấm liên hồi, thi thoảng có người thò đầu ra khỏi cửa sổ chửi. Cảnh tượng hỗn loạn, mà chỗ này lại không có trạm gác giao thông, nhìn xa xa cách đó mấy trăm mét, xe đi ngược lại cũng tắc ở điểm Mỹ Luân.

“Xong rồi, chỉ còn cách đi bộ nữa thôi, những 3km.” Tiêu Thành Cường hậm hực vặn chìa khóa xe.

Quách Nguyên lấy làm lạ: “Có phải giờ cao điểm đâu mà tắc thế, đây cũng không phải đoạn tắc đường.”

Nói xong gọi điện báo cáo Tần Cao Phong, bên trong truyền ra giọng nói có phần khẩn cấp: “Chạy bộ đi, phải tìm được Giải Phàm trước 10 giờ, đưa về đội trọng án bằng mọi giá.”

Bốn hình cảnh bị mệnh lệnh này làm không hiểu ra sao, đành bỏ xe, chạy tới khách sạn Ngũ Châu.

Chương 245: Đứng đĩnh mà khảng khái.(1)

“Không thể nào, đường Bách Dương có tám làn, đường Tấn An cũng sáu làn, sao cùng lúc gặp sự cố tắc đường vào giờ này?” Ngũ Thần Quảng nhíu mày nghe báo cáo, người phái tới khách sạn Ngũ Châu đều báo tắc đường phải bỏ xe, làm ông ta sinh nghi.

Chủ nhiệm Điều thuận miệng trả lời: “Bây giờ Đại Nguyên bình quân mỗi ngày tắc đường 70 lần, thậm chí đoạn đường nguy cơ cao tắc tới 10 lần, đang kỳ Quốc Khánh, du khách đông, áp lực giao thông rất lớn.”

“Không đúng, mọi người nhìn trung tâm tắc đường là đâu đi. Ngũ Thần Quảng chỉ tay.”

Chính là khách sạn Ngũ Châu, Tần Cao Phong tức thì rùng mình, chết rồi, chẳng lẽ là cái thằng tai họa kia.

“Ngũ Châu nằm trên đường Tấn An, mà hai đầu đường đều bị tắc, giờ là 9 giờ 10, cách lễ ký kết chưa tới một tiếng, Quý Quân, anh còn chưa nhận ra vấn đề à?” Ngũ Thần Quảng trầm giọng.

Nghe bí thư Ngũ hỏi thế, chủ nhiệm Điều cuống lên, hôm nay lãnh đạo chính phủ thành ủy cùng nhân vật vai vế trên thương trường tới khách sạn Ngũ Châu, xảy ra vấn đề gì thì nguy, vội tới đài chỉ huy gọi bộ đàm: “Xe số một, báo cáo vị trí, có tình huống đặc thù gì không?”

Tiếng xè xè truyền ra cùng âm thanh huyền não: “Báo cáo, ách tắc giao thông, chúng tôi bị kẹt ở đầu đường Tấn An, đang nghĩ cách thông xe.”

Ngũ Thần Quảng đi tới cướp lấy bộ đàm lệnh: “Bỏ xe, chạy tới hiện trường, nhắc lại lần nữa, bỏ xe, chạy tới hiện trường, tụ họp với người ở khách sạn, đảm bảo an toàn hiện trường.”

Nóng ruột đặt bộ đàm xuống, sai nhân viên kỹ thuật mở hình ảnh giám sát, mấy màn hình vi tính tức thì kết nối với trung tâm chỉ huy giao thông. Toàn bộ đường Tấn An đã biến thành cái chợ, trừ xe chỉ có người, nhìn thấy chiếc xe va chạm nhau, cãi nhau, người đi đường chen lấn đùn đẩy, không ai phán đoán

được rất cuộc có bao người, một việc rất bình thường, chớp mắt thành chuyện khó giải quyết.

Trung tâm của cơn bão thường yên tĩnh, ít nhất thì bên trong khách sạn Ngũ Châu vẫn như thế, nam nam nữ nữ thức dậy tắm nắng, hoặc là gọi phục vụ tới hưởng thụ bữa sáng nhàn nhã trong phòng, dù sao người thuê phòng ở đây chẳng phú cũng quý, cũng chính vì ở hoàn cảnh thư thái mà đa phần khách khứa chẳng biết chuyện chuyện xảy ra xung quanh.

Đúng 9 giờ, trước phòng thương vụ cao cấp 2626, Cảnh Văn Tú định bấm chuông, hồ nghi rụt tay lại, không yên tâm hỏi: “Giản Phàm, rốt cuộc anh định làm gì?”

“Không phải nói rồi sao, giới thiệu tôi với vợ chồng Giản gia, chúng tôi cùng họ, nói không chừng 500 năm trước chúng tôi là người một nhà, tới chào hỏi cũng là nên mà.” Giản Phàm tay xách quà, giống như nhân viên tới lấy lòng lãnh đạo.

“Tôi cứ cảm giác anh không làm chuyện gì tốt ... Vậy tôi hỏi cha tôi, cha tôi không sao chứ?” Cảnh Văn Tú nhỏ giọng hỏi, hành động khác thường của cha cô khiến cô nghi ngờ.

Vẻ mặt Giản Phàm trở nên trang trọng, nhìn cô gái bỏ bộ cảnh phục, trông như em gái nhà bên này: “Cô phải tin cha cô, ông ấy đang làm một việc đấu tranh với tà ác, ông ấy là luật sư chính nghĩa nhất mà tôi biết, cô nên tự hào về ông ấy.”

Một lời nói dối thiện chí, không ngờ Cảnh Văn Tú không tiếp nhận, chun mũi nói: “Vớ vẩn, cha tôi chỉ biết tới tiền thôi.”

“Oa, biết cha không ai bằng con gái, cô nói thế thì tôi cũng chịu thôi.” Giản Phàm tức thì cười toét miệng.

Cảnh Văn Tú nhận ra lỗ mồm, giơ nắm đấm nhỏ lên uy hiếp: “Anh mà lừa tôi là tôi không tha cho anh đâu ... Kỳ lạ thật đấy, cha tôi mà lại nghe anh chỉ huy à? Thân phận ông Giản thế nào, anh tới nói chuyện gì với người ta chứ, dù sao anh cũng giữ mồm, đừng ba hoa, xảy ra chuyện đừng trách tôi đấy.”

“Cô phiền quá, tôi và ông ấy là người quen, ông ấy còn tặng tôi một cái biệt thự, chuyện này cô cũng biết mà ... Nhưng tôi là nam nhân vĩ đại, không tham lam không nhận đồ không phải của mình. Nếu không liên quan, ông ấy vô cớ tặng tôi không?” Giản Phàm thường rất bình đạm, có điều trước mặt em gái xinh

tươi lại chưa lập gia đình, khó tránh khỏi ba hoa dát vàng lên mặt.

Quả nhiên Cảnh Văn Tú bán tín bán nghi nhìn Giản Phàm rất lâu, nhưng dù sao chuyện này đã hẹn trước rồi, không thể lỡ hẹn, bấm chuông cửa. Hơi nghiêng người về phía trước, nhìn thấy người mở cửa làm mắt Giản Phàm sáng lên, chính là em gái lai gặp ở Quế Viên, mái tóc nói đỏ chẳng phải đỏ, vàng chẳng ra vàng, làn da trắng khác thường, thuộc loại nữ nhân mặc quần áo cũng khiến người ta chảy nước dãi, không hâm mộ Giản Hoài Ngọc không được.

Chính là Diêm Giả Văn, lúc này đã mặc lễ phục xinh đẹp làm người ta lóa mắt.

Diêm Giả Văn đó khoác tay Cảnh Văn Tú, mời Giản Phàm vào, đã tiếp xúc một lần hơn nữa ấn tượng còn rất tốt, khách khí lắm, nói hoan nghênh hoan nghênh bằng âm điệu quái dị, toàn là âm thanh, chói cả tai, có điều phần nghi lễ đúng là đại giả khuê tú không chê vào đâu được, mời ngồi, tự mình pha trà.

Trò chuyện qua loa vài câu, Giản Phàm khách khí đưa quà tới, Cảnh Văn Tú ở bên làm mặt quỷ, cô xem rồi, lúc ở ngoài đã chê quà của y quá quê, nhưng Diêm Giả Văn có vẻ thích lắm. Đó là cái vò nhỏ chỉ dùng một tay là cầm được, niêm phong bằng giấy đỏ viết chữ vàng, chữ "Rượu" lớn cỡ kính trang trọng, còn lại là hộp cơm, càng khiến Diêm Giả Văn cứ như cô gái quê ít tiếp xúc "a" một tiếng, mở ra nhón ngay quả táo cho vào mồm, chua chua ngọt ngọt, giòn giòn nhai thích miệng. Tầng hai là hạch đào đã bóc vỏ cứng cùng vỏ mỏng vàng, còn lại nhân trắng nõn, ăn càng thêm dư vị, tầng ba là lê to bằng nắm tay trẻ con vàng ươm, đặt trong lòng bàn tay như tác phẩm nghệ thuật, làm người ta không nỡ ăn.

Cảnh Văn Tú rút mắt kính, cha cô biết Giản Hoài Ngọc thích cờ vây, chuyên môn đặt làm bàn cờ làm bằng ngọc, tốn mấy vạn mà chỉ vền vền được một câu cảm ơn. Bây giờ xem ra món quà mấy chục đồng của Giản Phàm làm người ta thích hơn, không à, nghe Diêm Giả Văn kêu liên hồi là biến thích thế nào. Thế nhưng Giản Phàm rất ác, đợi người ta ăn tưng bừng rồi mới nói: "Đây không phải quà tặng cô."

“Cái gì?” Mỹ nữ tức thì xấu hổ, há miệng suýt rơi đồ ăn ra ngoài.

“Đây là quà tặng cả nhà.” Giản Phàm mỉm cười, Diêm Giả Văn che miệng cười cảm ơn, lại giải thích thêm: “Đây là đặc sản Ô Long, nghe nói ông cụ vốn người Ô Long, ông ấy nhất định sẽ thích.”

“Oh!” Diêm Giả Văn choàng tỉnh, xách quà vẫy tay gọi Cảnh Văn Tú, chỉ một gian phòng: “Chuyện của các anh, tôi không quản, anh ấy đợi anh trong kia.”

“Cảm ơn cô Diêm.” Giản Phàm tiễn hai cô gái đi, tới bên cửa sổ, nhìn đường phố bị người và xe nhấn chìm, đó chỉ là phần đầu kế hoạch, quan trọng là ở nơi này, thành hay không chưa rõ.

Hít sau một hơi đi tới, chuẩn bị đối diện với nhân vật phong vân trong tỉnh, nói ra hai người từng có ân oán, tới giờ Giản Phàm vẫn còn rất khó chịu, nhưng giờ cần tới người ta đành trấn áp cảm xúc đó xuống, khẽ gõ cửa, bên trong truyền ra tiếng quốc ngữ tiêu chuẩn: “Mời vào.”

Người này chính là Giản Hoài Ngọc, nam nhân tới tuổi trung niên này càng khí chất bất phàm, môi dày mắt lớn mũi bẹt, nếu không nói là Hoa kiều thì ai cũng nghĩ là người Đại Nguyên gốc, khí độ trấn định, như mang tự tin chiến thắng vĩnh viễn trong tay mình: “Mời ngồi.”

Ngũ khí bề trên không mang vẻ khinh bỉ, đây là loại người có tiền tuyệt đối khác loại nhà giàu mới nổi mà Giản Phàm từng gặp.

Chương 246: Đứng đỉnh mà khảng khái.(2)

“Nghe nói anh muốn tìm tôi, sáng nay tôi phải tham gia một lễ ký kết, 9 giờ 30 tôi phải tới hội trường chào đón lãnh đạo, cho nên chúng ta chỉ có nửa tiếng, rất xin lỗi, nếu thời gian không đủ, hẹn anh vào buổi tối ... Món Bách hoa tranh diêm của anh thực sự làm người ta chấn động, em gái tôi tới sau chỉ được xem ảnh, trách tôi rất lâu.”

Tuy đối phương xem đồng hồ, lời nói không phải là kiếm cớ, khá thân thiện làm Giản Phàm nhẹ nhõm hơn không ít: “Chỉ chút tài nghệ nhỏ, để hôm khác tôi đích thân làm cho ông một bữa ... Hôm nay tôi tới đây không phải vì chuyện ăn uống, mà vì chuyện ông sắp tham gia, 5 phút là đủ rồi.”

“Anh nói lễ ký kết sao?” Giản Hoài Ngọc ngạc nhiên.

Giản Phàm khẽ gật đầu lấy ảnh trong túi xách ra: “Tôi sẽ nói ngắn gọn vậy, đây là Thân Bình An, Ngô Đích một là cổ đông, một là tổng giám hạng mục đúng không?”

“Đúng, là họ.” Giản Hoài Ngọc gật đầu.

Giản Phàm dần dần bày một loạt ảnh ra: “Tiếp theo lời tôi nói tới từ phía cảnh sát, ông biết tôi là cựu cảnh sát, hai người này là Hàn Công Lập, Khổng Tân Cương, chúng bắt cóc một cô gái đáng thương tên Sở Tú Nữ. Tôi nghĩ ông biết, cô ấy là tổng giám đốc Tân Thế Giới, người kế thừa duy nhất, mục đích là vì chiếm đoạt tài sản chúng bắt chấp thủ đoạn độc ác ti tiện nhất, may mà chúng không thành công, cô gái ấy còn sống.”

Giản Hoài Ngọc nắm bắt khá nhanh: “Ý anh nói là Thân Bình An làm chuyện đó?”

“Đúng, chính là hắn, tuy giờ chúng cứ còn chưa đủ, nhưng cơ bản xác định là nghi phạm trọng đại ... Chúng ta còn có người quen chung là Lý Uy, ông ấy có thể nói cho ông biết Thân Bình An là ai, tám năm trước có vụ án giết người cướp đồ cổ, tên sát thủ được thuê là Khổng Tân Cương, giết hai mạng người, cổ vật được Thân Bình An bán cho Lý Uy, đổi lấy 200 vạn tiền mặt và vay 400 vạn vốn lưu động, có chứng cứ, có Lý Uy làm chứng ...

Cho dù ông không tin chuyện đó, 8 năm sau, tức là hôm nay cùng một tên sát thủ, lại làm chuyện khiến Thân Bình An có lợi ích lớn nhất, ông thấy loại người này có thể hợp tác sao?”

Giản Hoài Ngọc không trả lời, đan hai tay vào nhau, mày nhíu lại như đang chằm chước lời của Giản Phàm.

“Tôi nghĩ người làm ăn nên xét nguy hiểm trước chứ không phải lợi nhuận, tôi tin ngài không thể không biết gì về đối tác tương lai. Thân Bình An dính líu tới mưu sát, đánh bạc, giam giữ trái phép và rửa tiền, ông thực sự yên tâm hợp tác với loại người đó?” Giản Phàm kết thúc, đợi phản ứng của đối phương.

Giản Hoài Ngọc tỏ ra bình tĩnh: “Anh tới đây vì chuyện này?”

“Đúng!” Giản Phàm gật đầu.

“Chuyện này tôi có biết một chút ..” Giản Hoài Ngọc điều chỉnh laptop về phía Giản Phàm, chính là kiệt tác của y trên mạng: “Anh cũng là người làm ăn, vậy tôi hỏi, thương nhân thành công nhất trên thế giới là gì không?”

“Hẳn là người Do Thái, bọn họ vì kinh doanh mà sống, đúng không? Chẳng phải có câu 80% tài sản nằm trong tay người Do Thái sao?”

“Ha ha ha, không đúng.” Giản Hoài Ngọc khẽ lắc ngón trỏ: “Là người Trung Quốc, hay còn gọi là quan thương, anh rất thông minh, Lý Uy từng nhắc tới anh, nhưng thông minh và sáng suốt là hai khái niệm khác nhau, tôi nói hạng mục này tôi căn bản không bỏ ra đồng nào, hơn nữa cũng không phải do tôi đầu tư, anh có tin không?”

Tất nhiên là không tin, Giản Phàm hồ nghi lắc đầu, kỳ thực cũng hiểu cái tầng cấp này khác mình quá xa, quá nhiều chuyện y không thể dùng lối suy nghĩ của bách tính bình dân mà suy luận.

“Không ai tin hết, có điều là thật, Giản gia xưa nay chỉ làm thực nghiệp, sẽ không đi ngược lại tôn chỉ đó, giờ sản nghiệp địa ốc trong nước là chuyện làm ăn một vốn vạn lợi, thế nên trừ khi quan thương câu kết, nếu không chẳng ai nuốt trôi được, nhất là người ngoài như tôi, có tiền cũng không thể nhả vào. Đây là thị trường không có quy phạm, là đấu trường của quyền lực và quan hệ, đã gần tới mức mất kiểm soát, loại mô hình phát triển

méo mó ấy làm tôi nhớ tới thời Đại Nhảy Vọt ... Thẳng thắn mà nói, tôi về nước đầu tư một phần vì cha tôi nhớ quê cha đất tổ, một phần tài nguyên nhân lực của Đại Nguyên, cái khác tôi không tham dự.” Giải Hoài Ngọc nói rất chân thành làm người ta khó lòng hoài nghi.

Giản Phàm chỉ hiểu lơ mờ: “Nếu không đầu tư, vì sao có nghi lễ ký kết này?”

Trên mặt Giải Hoài Ngọc không ngờ lại xuất hiện một vẻ bất đắc dĩ, không trả lời mà hỏi lại: “Chuyện hơi khó mở lời, tôi không phải cường long, nhưng bao quanh là địa đầu xà, hôm nay là thị trưởng, mai là chủ nhiệm, bí thư, tôi đều phải nể mặt, nhập gia tùy tục mà, tôi giống như minh tinh được người ta thổi phồng đưa lên sân khấu vậy ... Hạng mục Không Hình Viên vốn vô danh, kế hoạch đã lập từ lâu nhưng trì trệ vì khoản đầu tư rất cao, cho nên thao tác thực tế không khả thi, anh nghĩ xem nếu bắt tay với nhà đầu tư nước ngoài như tôi sẽ có ảnh hưởng gì? Dù chỉ là bề ngoài.”

Một câu hỏi không khó trả lời, Giản Phàm vỡ lẽ phần nào: “Từ vô danh sẽ mau chóng thành nhà khai phát hàng đầu tỉnh thành.”

“Vẫn còn đấy.” Giải Hoài Ngọc cười như đang trêu chàng trai chưa quá nhiều kinh nghiệm sống.

“Vậy tôi không rõ.” Giản Phàm ngượng ngùng nói.

“Từ hơn 10 năm trước cha tôi trở về Đại Lục tìm người thân, Giản thị chúng tôi đã đầu tư công ích hơn 1 tỷ, nhờ đó tạo ra được tiếng vang lớn, nhanh chóng tạo dựng lên danh tiếng và chữ tín. Bao năm qua xí nghiệp Giản thị mang lại cho tỉnh Sơn Bắc khoản thuế thu lớn, giải quyết không ít công ăn việc làm, tôi có thể tự hào mà nói sức ảnh hưởng của chúng tôi ở đây không thua kém các công ty top 500 thế giới.” Giải Hoài Ngọc giảng giải đơn giản dễ hiểu: “Có xí nghiệp nước ngoài cường đại làm bối cảnh, anh nghĩ xem ngân hàng sao không bật đèn xanh cho vay, người dân sao không tin theo? Hạng mục này họ không cần bỏ một đồng, chỉ cần nghĩ mưu lấy đất, sau đó dùng tiền ngân hàng khai phát rồi ngồi hưởng lợi, thế nên tôi mới nói quan thương là thương nhân thành công nhất.”

“Có lẽ tôi hiểu rồi.” Giản Phàm rầu rĩ lắm lắm, đám người kia thậm chí chiếm đoạt Tân Thế Giới cũng không cần mất tiền, chỉ cần ký kết một cái là có thể dùng quyền sở hữu thế chấp vay tiền mua lại chính tài sản sở hữu, không phải là một vốn vụn lợi mà là không vốn vụn lợi, bảo sao chúng bất chấp như thế.

Giản Hoài Ngọc gập laptop lại, giống như kết thúc đàm thoại khuyên: “... Tồi qua Lý Uy gọi điện cho tôi, tôi nghĩ chuyện truyền bá trên mạng do anh làm ra phải không, sáng nay Thân Bình An gọi điện cho tôi thanh minh không liên quan, đương nhiên cũng sẽ không bị cảnh sát bắt. Chuyện ký kết này, tôi cũng là bất đắc dĩ thôi, đây là mạng lưới lợi ích lớn, không phải nhân vật nhỏ có thể tác động. Đừng hiểu lầm ý tôi, tôi không xem nhẹ anh, nhưng đối diện với cường quyền và lợi ích, tôi cũng là nhân vật nhỏ, anh hiểu cho nỗi khổ của tôi không? Họ nhiệt tình mời như thế, tôi không tham gia, hạng mục khác của tôi sẽ khó khăn.”

Giống như đôi bạn bè thờ ơ vậy, Giản Phàm gật đầu, thiện cảm tăng lên nhiều, xem ra người có tiền thực sự đúng là khác biệt.

“Còn về chuyện tặng biệt thự ba năm trước của chúng ta, tôi vẫn ven nghĩ là đang giúp người bạn, nếu tôi biết là gây ra cho anh tai họa lớn như vậy, tôi sẽ không làm ... Từ lâu tôi muốn gặp anh nói câu xin lỗi, hôm nay nhân cơ hội này, tôi trịnh trọng nói một câu.” Giản Hoài Ngọc hơi cúi đầu, trịnh trọng nói: “Tôi xin lỗi.”

Chương 247: Lão binh làm đại tướng.(1)

Giản Phàm xua tay ý bảo không cần, nỗ lực lần cuối: “Kỳ thật ông có biện pháp đơn giản trực tiếp, vì sao không làm?”

“Có sao?”

“Đương nhiên là có, trước kia nếu nói ông không biết đã đành, giờ ông đã thấy thú tôi cho ông xem rồi, ông ý thức được nguy hiểm trong đó chứ, từ chối ký kết, tránh xa mạng lưới lợi ích này, không giao thiệp với kẻ liên quan tới XHĐ, giữ thanh danh xí nghiệp Giản gia, tránh được nguy hiểm, vì sao không làm?”

Giản Hoài Ngọc lắc đầu, châm chước từ ngữ một lúc mới nghiêm túc nói: “Giản Phàm, sở dĩ tôi nói chuyện với anh lâu như thế, một mặt là vì áy náy, mặt khác là do bạn nhờ vả, anh vẫn chưa hiểu ý tôi, tôi và anh không thay đổi được gì. Công trình kỳ hai của Phú Sĩ Tiệp đang cần đất, cần tuyển dụng, cần một loạt thủ tục phê duyệt, tôi nói thẳng, chuyện này thúc đẩy sự phát triển của Phú Sĩ Tiệp, tôi từ chối sẽ có thể gây ra nguy hiểm lớn ... Nói tóm lại tôi không thể giúp anh.”

“Không cần ông thay đổi, tôi sẽ thay đổi nó.” Giản Phàm đứng dậy đi ra cửa sổ làm động tác mời.

Giản Hoài Ngọc ngạc nhiên đi nhanh ra cửa sổ tức thì mắt mở tròn, càng ngạc nhiên hơn nữa quay sang nhìn Giản Phàm.

Ngoài cửa sổ là cảnh đường phố, bãi đỗ xe của Khách sạn Ngũ Châu đã bị biển người lấp kín, lác đác nhìn thấy người mặc cảnh phục, nhưng không ăn thua. Giản Hoài Ngọc còn nhìn thấy băng rôn trắng, giống như người tố cáo mà thi thoảng ông ta thấy trước cửa chính phủ, đám đông tụ tập ở bãi đỗ xe người đứng người ngồi, tranh chấp với bảo an, cực kỳ hỗn loạn.

Chẳng lẽ chuyện này do người trước mắt mình làm sao à? Sao có thể tin được.

“Ông không cần ký nữa, hôm nay không ai tới đâu, ông biết lãnh đạo sợ nhất cái gì không? Là quần chúng, là nhân vật nhỏ, hàng ngàn hàng vạn nhân vật nhỏ tụ tập lại, ông có biết Trung

Quốc có một câu ‘nước có thể chở thuyền cũng có thể lật thuyền’ không? Tôi nói cho ông biết, sau ngày hôm nay Thân Bình An và kẻ cùng hẩn gây tội ác đùng hòng trốn thoát, ông muốn gặp họa cùng chúng, không ai cản ...”

“Anh muốn uy hiếp tôi?” Giản Hoài Ngọc tỏ thái độ bất mãn nhưng không sợ sệt.

“Tôi không có thói quen uy hiếp người khác, tôi chỉ nói lên sự thật.” Giản Phàm đi ra cửa, trước khi đi để lại một câu: “Thế thôi, không làm phiền ông nữa, tôi nhớ lời ông nói rồi, nhưng tôi cũng hy vọng ông cân nhắc lời của tôi, ông tự tưởng tượng chuyện tương tự xảy ra ở Phú Sĩ Tiệp sẽ thế nào sẽ hiểu, cáo từ!”

Giản Hoài Ngọc không tiến, nhứ chặt mày nhìn xuống con phố không chỉ tắc đường, mà đã hỗn loạn.

“Cấp báo, cấp báo, trung tâm chỉ huy 110 cấp báo ...”

Bắt đầu từ 8 giờ, liên tục có điện thoại cấp báo, không phải là do đầu đường đụng xe đánh nhau, thì cũng là cuối đường bị rạch túi cướp đồ, chính chuyện trộm vặt xung đột vặt này là vấn đề quản lý trị an làm cảnh sát đầu đầu nhất, nhưng khi 8 xe cảnh sát phái đi đều bị kẹt ngoài dòng người, mới phát hiện nơi xảy ra sự cố toàn bộ ở đường Tấn An.

Tin tức hiện trường gửi về là tắc đường nghiêm trọng, mà một khi càng đông người tụ tập một chỗ thì càng lăm chuyện, nên tới 9 giờ mà tình hình chẳng những không thay đổi lại càng nghiêm trọng. Hơn 50 chiếc máy điện thoại khẩn cấp của trung tâm chỉ huy đều máy bận, điều 20 xe cảnh sát tới vẫn như muối bỏ biển ...

“Cấp báo, cấp báo, trung tâm chỉ huy giao thông cấp báo ...”

Khoảng 8 giờ 30 có cảnh sát giao thông phát hiện ra lượng xe lưu thông khác thường báo về trung tâm chỉ huy, nhưng không được coi trọng, về lý luận thì quy tắc giao thông trong

nước chỉ có một quy định "đi phía bên phải"

thôi. Người Trung Quốc phần đông còn thiếu ý thức công cộng, nhất là khi vừa hơi tắc đường một cái thì nào là cướp đường, nào là chen lấn hè phố, thường thường khiến cho giao thông Đại Nguyên diễn ra câu chuyện ngày nào cũng có: Tắc đường!

Đợi tới khi hơn nghìn các loại xe công xe tư bị kẹt ở con đường dài 10 km mới có người ý thức được vấn đề nghiêm trọng, tới 9 giờ 15 phút, trung tâm chỉ huy giao thông mới kết nối với toàn bộ camera giao thông ở đường Tân An chỉ huy thông xe từ xa. Chỉ có điều mấy chục màn hình khiến người ta nhìn mà phát hãi, vậy mà vẫn không ngừng có con thiêu thân lao vào lửa, tham gia đội ngũ kẹt xe.

Chuyện phát sinh 1 tiếng rồi, 9 giờ 40, tắc đường đã lan tới đường Hoài Hải, ba đại đội giao thông, hơn 100 cảnh sát toàn bộ ra quân, bên này phân làn, bên kia đổ tới, đường Hồ Dân, đường Bắc Doanh, đường Chương Trạch thành bị gây áp lực, đâm ra tắc nốt.

“Cấp báo, cấp báo ...”

Cục trưởng Lương phát lệnh tổng động viên rồi, tới cả cảnh sát chống bạo động cũng được lệnh, hơn 400 cảnh sát chống bạo động cầm khiên đề phòng sự kiện trị an nghiêm trọng phát sinh.

Loạn, chỉ có một chữ loạn mà thôi!

Các loại đội ngũ thiếu sự chỉ huy thống nhất, cảnh sát trị an chưa bao giờ ra đường làm việc, thái độ của cảnh sát chống bạo động thì vô cùng ác liệt, cảnh sát tuần tra liên tục nhận khiếu nại qua radio.

Đó chính là khung cảnh Giản Hoài Ngọc chứng kiến, nói lỏng ca vát, tình thế này khởi nói cũng biết lẽ ký kết phải hủy rồi, chuyện này thực sự do chàng trai đó gây ra?

Duy nhất chỉ có chi đội đặc cảnh không tiếp nhận lệnh tổng động viên, đúng 10 giờ, Ngũ Thần Quảng dẫn lãnh đạo trung tầng ra cửa đón cục trưởng Lương vừa phát lệnh tổng động viên, ai cũng hiểu sự thể nghiêm trọng, trước sau cũng phải dùng tới lực lượng dự bị cuối cùng là đặc cảnh. Khách sạn Quốc tế Ngũ Châu có đầu tư nước ngoài, người nước ngoài trong đó không ít, không xảy ra chuyện thì thôi, có chuyện là thành chuyện lớn.

Cục trưởng Lương xuống xe đi thẳng lên phòng hội nghị, đuổi người khác ra, cả chi đội trưởng lẫn chính ủy đều không được tham dự.

“Bí thư Ngũ, anh đánh giá chuyện này thế nào? Tôi thấy có nguyên nhân đấy ... Vừa rồi tin tức ở khách sạn cho hay, có người giảng biểu ngữ ‘trùng trị ác đồ ức hiếp bách tính’, ‘nghiêm trừng Thân Bình An’. Chuyện xảy ra quá trùng hợp, kích động thần kinh của tất cả các bên rồi. Trên sở tỉnh phái chuyên viên xuống đốc thúc, thành ủy chính phủ không phải nói nữa, đồng loạt chĩa mũi giáo vào chúng ta ...” Về mặt cục trưởng Lương âm trầm, xem ra cực kỳ tức giận: “Ý tôi hỏi anh là có phải có kẻ cố tình gây ra sự kiện này không?”

Ngũ Thần Quảng khẽ gật đầu, chuyện này không nhìn ra thì quá ngu xuẩn, trong đầu xẹt qua một cái tên, nhưng ông ta không dám tin, càng không dám nói ra, có chút bao che nói: “Không thể xác định được kẻ đứng sau là ai, Thân Bình An đắc tội với quá nhiều người, không ai muốn nhìn hắn lớn mạnh, mà hạng mục Không Hình Viên là miếng thịt béo bở, đây cũng có thể là nguyên nhân ...”

“Hừ, không cần biết kẻ đó là ai, giờ không quan trọng, quan trọng là cái nồi đen này sắp chụp lên đầu chúng ta.” Cục trưởng Lương vỗ bàn, trán nổi gân xanh, không giận sao được, ông ta đang ở giai đoạn khảo sát đợi thăng chức, mỗi sự cố nếu không cẩn thận đều có thể khiến chuyện thăng tiến phải trì hoãn vài năm: “Anh nghĩ mà xem, sở tỉnh và trên tỉnh không cần biết gì đâu, xảy ra chuyện lớn như thế, tương lai hỏi tội trừ họ Lương tôi còn có ai ... Anh xem giờ tôi còn không dám ở văn phòng, có mấy chục phóng viên đang rình rập tôi ... Chuyện giam giữ người khiếu nại là do thành ủy và chính phủ áp xuống không cho công khai, chẳng may chuyện bại lộ thì lại là do công an chúng ta bao che tội phạm rồi. Anh Ngũ, chỉ có anh thì tôi mới dám nói lời trong lòng này thôi, tôi không nuốt được cục tức này, chúng ta là Đảng viên, là khẩu súng của Đảng, nghe Đảng chỉ huy không sai, nhưng không thể để kẻ không phải Đảng viên phát tài, chúng ta gánh tội, đúng không?”

Chương 248: Lão binh làm đại tướng. (2)

Khỏi nói cũng biết cục trưởng Lương uất ức thế nào, nói gần như không kiêng dè gì rồi, Ngũ Thần Quảng cẩn thận nói: “Tôi thấy Thân Bình An chính là cái nút thắt, cởi được nó là xong vừa giải được nguy cơ, thao tác khéo còn là công lớn, chỉ là kẻ này lai lịch không vừa, nghe đồn có quan hệ với phó thị trưởng Thẩm ...”

Cục trưởng Lương đi qua đi lại: “Giờ chúng cứ nắm được bao nhiêu?”

Ai cũng biết muốn đụng tới loại người này trừ khi là chúng cứ không thể chối cãi, nếu không hậu họa vô cùng.

“Không phải ít, 30 bảo an công ty đã nằm trong tay chúng ta, kẻ này làm việc đã tới mức ngông cuồng rồi, xảy ra chuyện lớn như thế còn ý đồ lôi kéo nhân viên phá án, nghe ngóng tình hình, ngoài ra theo lời khai của Phương Hữu Tín và Hậu Khiếu Dũng chuyện kinh doanh sòng bạc ở thành nam đều là của hắn ...”

Cục trưởng Lương do dự hồi lâu, vẻ mặt nặng nề: “Giờ tôi không biết tin ai nữa, bên trên thì hất hàm sai bảo, phía dưới thì xun xoe nịnh bợ ... Tôi muốn nghe ý kiến chính thức của anh, anh cứ nói thẳng, đừng cố kỵ.”

“Vậy tôi nói thẳng nhé.” Ngũ Thần Quảng khôi phục lại phong thái hình cảnh năm nào, vỗ bàn: “Đơn giản lắm, bắt!”

“Bắt? Nếu không có chứng cứ xác đáng thì chúng ta bị động lắm.” Cục trưởng Lương chỉ kiếm người giải tỏa tâm sự không ngờ Lão Ngũ già rồi vẫn gân.

Ngũ Thần Quảng cười nhẹ: “Cục trưởng Lương, anh chưa từng ở cơ sở, chỉ cần vào vài ngày là có chứng cứ xác thực ngay.”

“Không phải tôi không muốn bắt, mà dính líu quá lớn, bên trên có chính phủ thành phố thậm chí là tỉnh giúp hắn yểm hộ, nói đỡ, chưa kể còn không ít người trong đội ngũ chúng ta có liên quan, tôi không thể không cân nhắc.” Cục trưởng Lương hạ thấp giọng xuống: “Hôm qua tôi có báo cáo với thành ủy, bí thư

Lưu cũng ngả về phía nhỏ cái nhọt độc này, nhưng chọn thời cơ phù hợp, có điều tôi xem ra, ông ấy muốn dùng nó chơi khó bên chính phủ, ai nhảy vào giữa cuộc tranh đấu này là gặp họa.”

“Ý kiến của tôi vẫn là bắt.” Ngũ Thần Quảng không muốn bỏ cơ hội chớp mắt là qua này: “Bỏ qua các quan hệ thiệt hơn, chuyện hôm nay chính là thời cơ để chúng ta đứng ở phía chính nghĩa, ngay cả chuyện tắc đường cũng có thể đổ lên đầu Thân Bình An làm cái cớ, trừ hẳn đi là sóng yên biển lặng rồi. Dù sao giấy không gói được lửa nữa, đảng nào không bắt thì người bị trách tội cũng là chúng ta mà ...”

“Nghe cũng hợp lý lắm, có điều ...” Cục trưởng Lương động lòng rồi, đang lúc dư luận sục sôi này có lẽ không ai dám nhảy ra nói đỡ Thân Bình An.

“Đợi chút, tôi xin chỉ thị bí thư Lưu, chuyện này quá lớn ...”

Ngũ Thần Quảng biết ý ra ngoài cho cục trưởng Lương gọi điện thoại, không đụng vào Thân Bình An không phải do thiếu chứng cứ, mà người ở tầng cấp đó đã đứng trên pháp luật rồi, bất kể là ngắn ngủi hay lâu dài, lắm bầm: “Ài, cái thằng nhãi thối tha chuồn sớm, sống thật thoải mái.”

Lòng không khỏi nhớ tới người được mình khổ công bồi dưỡng, kỳ thực nói tới đau khổ và vất vả, oan ức thì ông ta trải qua còn nhiều hơn Giản Phàm, nhưng ông ta nhẫn nhịn vượt qua được, Giản Phàm lại âm thầm chạy mất. Mỗi lần gặp chuyện khó, Ngũ Thần Quảng lại hâm mộ cuộc sống nắm được buông được của Giản Phàm.

Lần này phân cục trưởng phân cục ba Hậu Khiếu Dũng đã bị bí mật bắt giữ, qua đấu tranh đã nhận tội, chi đội đặc cảnh bỏ một phần lực lượng điều tra chuyện giam giữ, có được lượng lớn nhân chứng vật chứng, nếu là người bình thường, Thân Bình An đã bị gô cổ từ lâu rồi.

Lát sau cửa mở, cục trưởng Lương mặt giãn ra không ít, trịnh trọng nói.

“Tôi cố kỵ quá nhiều rồi ... Đúng là đồng chí lâu năm tầm nhìn xa, bí thư Lưu chuẩn bị chiều tổ chức buổi họp báo, thời gian do anh chọn, phát ngôn cho anh chuẩn bị, anh nói đúng

lắm, chúng ta là công an giải cứu quần chúng mà, sao phải sợ tội phạm ... Bắt!”

“Đứng im không nhúc nhích, cục công an thành phố đại nguyên, lệnh lục soát 1066, phong tỏa sổ sách, ai là kế toán?”

Sau một hồi bước chân rầm rập, cảnh sát phá cửa xông vào phòng tài vụ của Cty Bình An, đưa lệnh lục soát, nghiêm mặt hỏi, một nam nhân trung tuần rụt rè giơ tay đứng dậy. Cảnh sát không làm khó, phát tay đưa người khác tới phòng hội nghị, chỉ để lại kế toán đi theo lấy sổ sách.

Xong rồi, xong rồi, ngoài sân có mười mấy chiếc xe cảnh sát còn có đặc cảnh cầm súng đứng gác, không thấy một bảo an nào, chắc chắn bị khống chế, nhân viên công ty rời văn phòng tập trung ở phòng hội nghị liên tục nhìn ngang ngó dọc, trong phong cảnh sát đang xác nhận thân phận, tiếp theo sẽ là học tập chính sách, cổ vũ tố cáo tội ác. Toàn là biện pháp cũ, nhiều chuyện không cần cảnh sát tra, người hiểu thiệt hơn sẽ ra thanh minh, công ty lớn tới mấy cũng không chịu nổi rạn nứt nội bộ.

Phụ trách dẫn đội là Lục Kiên Định, sử dụng toàn đội viên đặc cảnh và cốt cán đại đội một, khống chế hiện trường không gặp chút trở ngại nào, đại đội cảnh sát vừa tới là đám người này còn ngoan hơn mèo. Lục Kiên Định lúc này ưỡn ngực vênh mặt đi tới một gian phòng, đập cửa rầm rầm, không đợi người bên trong đáp lại đã mở cửa đi vào, Ngô Đích đang đứng bên cửa sổ gọi điện thoại thất kinh thu điện thoại lại.

Không biết vừa rồi cầu cứu ai, nhưng đều muộn rồi.

“Ha ha ha, khoa trưởng Ngô, khẩn trương cái gì? Nói ra chúng tôi còn là cấp dưới của anh cơ mà, sao thế, gặp cố nhân không chào một tiếng à?” Lục Béo nói chuyện chẳng có tí nghiêm túc nào, khẩu khí đậm vị trêu ghẹo, đám Trương Chí Dũng biết cấp trên thích đùa cũng cười theo, nói ra vị khoa trưởng trẻ nhất năm xưa này đúng là cấp trên của bọn họ, nếu không rời đi, cho tới ngày nay dù dẫm chân tại chỗ thì vẫn cứ cao hơn họ mấy bậc.

Nhưng giờ khác rồi, Ngô Đích bị Lục Kiên Định chọc một câu, miễn cưỡng lắm mới có thể mỉm cười hỏi: “Chi đội trưởng Lục, anh trống giong cờ mở tới đây là vì chuyện gì thế?”

“À, tra xét công ty, cách ly nghi phạm ấy mà, khoa trưởng Ngô, ngại quá, người anh em phải đưa anh đi một chuyến.” Lục Kiên Định hát hàm.

Trương Chí Dũng đi tới vỗ lệnh tạm giam hình sự lên bàn: “Ký đi.”

“Ha ha ha, tạm giam? Bằng vào cái gì, tôi chẳng qua là cố vấn của công ty thôi, không can dự vào điều hành, các anh lấy chuyện công báo thù riêng đấy à?” Ngô Đích tức giận gạt tờ giấy sang bên, dù cảnh phục vẫn còn uy phong lắm.

Ai ngờ vừa uy phong, Lục Kiên Định cười ngặt ngoẻo chỉ mặt chế nhạo: “Khoa trưởng Ngô, anh cái gì cũng hay cả, mỗi tội không biết thời thế, giờ anh có ký hay không cũng vậy, còn nghĩ ai sẽ cứu anh à? Nếu không phải bí thư Ngũ giữ cho anh vài phần thể diện, chúng tôi đã xông vào nhà bắt người.”

“Các anh có thể cưỡng chế chấp hành, nhưng đừng mong tôi ký, Lục Béo, anh sẽ phải chịu trách nhiệm về hành vi hôm nay.” Ngô Đích không thêm để ý, hoặc là cố trấn định, ngạo nghễ nhìn cảnh sát.

Lục Kiên Định khinh bỉ, vụ án Phân cục Tấn Nguyên năm xưa bị kẻ này cướp công lẫn phá hoại không ít, nói ra hẳn là kẻ góp một phần vào chuyện khiến Giản Phàm cảm phần bỏ đi. Lục Béo làm chuyện này đúng là có vài phần lấy chuyện công báo thù riêng, đi vòng quanh hẳn nhìn từ trên xuống dưới, muốn uống rượu phạt thì dễ thôi, không để Ngô Đích có chút tôn nghiêm nào, gằn giọng: “Để thẳng nhãi mày thua tâm phục khẩu phục, đừng nghĩ chỉ mày biết chơi tâm kế.”

Chương 249: Muốn đề phòng cũng khó

Giọng điệu của Lục Kiên Định thay đổi làm Ngô Đích thất kinh, sử dĩ còn giữ được chút trấn định là vì hắn luôn ẩn phía sau, sáng nay tin lễ ký kết hủy bỏ làm hắn bực bội rồi, tiếp đó cảnh sát bao vây công ty, gọi liền vài cú điện thoại vô ích, nhưng không ngờ cảnh sát lại nhắm thẳng vào mình. Giờ nhìn Trương Chí Dũng, khi hắn nhậm chức ở đội trọng án còn là cảnh sát thực địa nho nhỏ, giờ trước mặt mình cười khinh bỉ, càng thêm lo lắng.

“Khoa trưởng Ngô, nếu tôi nói anh liên quan tới vụ bắt cóc 319, chắc chắn là anh chối bay chối biến, phải không?” Trương Chí Dũng cười hỏi.

Ngô Đích hừ một tiếng, vụ án đó không ai có được chứng cứ hết.

“Nếu tôi nói anh liên quan chuyện ngăn chặn người tố cáo, làm tham mưu bản cho Thân Bình An, anh cũng không thừa nhận chứ gì?”

“Trương Chí Dũng, trình độ của các anh vẫn dừng lại ở thế kỷ trước, phá án dựa vào đoán bừa phải không? Định lừa tôi à?” Ngô Đích phá lên cười khinh bỉ.

“Xem ra người bạn cũ của anh phán đoán không sai, tự cho mình là đúng, tự cao tự đại, hơi đắc chí lên một chút là không nhớ mình là ai ... Khoa trưởng Ngô, biết chúng tôi tóm được anh ở đâu không?” Trương Chí Dũng chẳng hề tức giận: “Chúng tôi tiến hành tạm giam hình sự anh vì tội hối lộ nhân viên công tác quốc gia, chứng cứ xác đáng.”

Ngô Đích ngớ người như nhớ ra gì đó, khí thế giảm đi không ít.

“Ồ nhớ ra rồi phải không chủ nhiệm Phạm Giang Thanh đã khai ra rồi, anh tặng tiền tặng đồng hồ, vì muốn tin tức của người chết ... Nghĩ mình làm kín kẽ lắm à? Kỳ thực đó là mỗi nhử để đợi xem kẻ nào tới cửa thăm dò, ai ngờ lại nhử được khoa trưởng Ngô ... Sao, chắc khi phát hiện ra thì thế bị thay thế kinh

ngạc lắm phải không, cái mặt anh trên camera giám sát trông rõ lắm ...” Trương Chí Dũng thong thả nói, nói cho Ngô Đích đi từ ngạc nhiên tới suy sụp, đây mới gọi là lật thuyền trong rãnh, chỉ cần một tội danh xác thực rơi vào tay cảnh sát thì không có kết quả hay ho.

Ài, buông một tiếng thở dài, Ngô Đích ký tên ném bút đi, đưa tay ra phối hợp để còng tay lại, còng tay cạch một tiếng, đoán chừng đã chấp nhận số mệnh rồi Ngô Đích tỉnh táo hơn: “Chí Dũng, hỏi một chuyện được không?”

“Xem tôi có thể trả lời được không đã.”

“Một câu đổi một câu, các anh không muốn hỏi tôi gì à ... Câu hỏi của tôi rất đơn giản, tôi thua trong tay ai, để tôi tâm phục khẩu phục.” Ngô Đích đưa ra câu hỏi bất ngờ.

Trương Chí Dũng nhú mày: “Anh có ý gì, tất nhiên là thua trong tay cảnh sát.”

“Thế sao?” Giọng điệu Ngô Đích mang thêm phần miệt thị, không thèm hỏi nữa, cất bước rời đi.

Lục Kiên Định ngồi xuống ghế cố vấn của Ngô Đích, mông lắc qua lắc lại, như trải nghiệm cuộc sống ở văn phòng xa hoa, lòng cảm khái xí nghiệp tư đúng là sướng, có khi còn có vài nữ thư ký: “Xem mặt thằng đó có vẻ chưa phục.”

“Hắn đương nhiên là không phục rồi, đội ngũ chúng ta đúng là không ai nghĩ ra gỡ trò ở trung tâm pháp y.” Trương Chí Dũng áp giọng xuống, chuyện Giản Phàm tham gia lớn vào vụ án cần giữ kín, không vì một lời khích bác của Ngô Đích mà để lộ ra.

“A, tôi hiểu rồi!” Lục Kiên Định vỗ đầu choàng tỉnh, đã nhớ ra cái tên làm người ta nửa yêu nửa hận đó.

Từ 10 giờ 13 phút mệnh lệnh, 10 giờ 25 khống chế Cty Bình An và Hằng Ích, 10 giờ 40 thông qua định vị di động tìm được Vu Hướng Dương và Phương Tuyết Dao, hai người này tới khách sạn Ngũ Châu tham dự lễ ký kết bị mắc kẹt trong dòng xe, không tốn bao công sức đã quét sạch thế lực xung quanh Thân Bình An.

10 giờ 30 phút, Dương Phong dẫn đội gõ cửa biệt thự B18, tiểu khu Tinh Uyển.

Ra mở cửa là giúp việc, còn dẫn theo đứa bé, hai cảnh sát hai nam hai nữ đi vào, bắt gặp ngay Lý Uyển Như đi từ trên cầu thang xuống, mặc dù dán băng trên mặt, nhưng thần thái như gặp chuyện vui, gặp cảnh sát còn bảo giúp việc pha trà.

Dương Phong đi tới khom người, vẻ mặt áy náy: “Bà Lý, có nhận ra tôi không?”

“Ồ ...” Lý Uyển Như trí nhớ có vẻ không tệ, nhận ra người hôm đó đưa giấy giải phẫu: “Nhớ, chàng trai, sao thế, khom người cái gì?”

Mẹ góa con cô, chồng vừa mới mất, nữ nhân này dù có bao nhiêu lỗi lầm cũng vẫn có lý do làm người ta thương xót, chuyện này như khiến Dương Phong có chút bất an: “Xin lỗi bà Lý, chúng tôi tới đây xin lỗi.”

“Xin lỗi gì chứ?” Lý Uyển Như tò mò.

Khuôn mặt xinh đẹp đoan trang, vóc người uyển điệu đầy đặn, cách ăn nói cũng nhỏ nhẹ, làm Dương Phong không liên tưởng được tới vụ bắt cóc: “Chúng tôi công tác không tới nơi tới chốn, gửi nhầm thư thông báo giải phẫu.”

“Nhầm?” Lý Uyển Như thất kinh.

“Vâng, chúng tôi nhầm lẫn, khi cứu về có mấy người, không biết ai sơ ý nhầm bảng tên cô Sở Tú Nữ với người khác, đúng vào thi thể không thể cứu chữa, tới phòng pháp y lại không rõ tình hình cụ thể, đâm ra nhầm. Kỳ thực người cần giải phẫu không phải cô Sở Tú Nữ, vì chuyện này chúng tôi sẽ nghiêm túc điều tra, hôm nay tôi tới đây để xin lỗi gia quyến.” Dương Phong khom người lần nữa.

Mặt Lý Uyển Như từ kinh ngạc, thành kinh sợ, run run nắm lấy tay Dương Phong hỏi gấp: “Vậy Tú Nữ thì sao?”

“Vẫn sống, sắp tỉnh rồi.”

Uỳnh! Sét nổ bên tai, người Lý Uyển Như nhũn ra, ngã vào người Dương Phong, làm hấn vội ôm lấy, gọi hai nữ cảnh sát tới đưa vào phòng ngủ, hết cho uống nước, lại bấm nhân trung, hồi lâu mới tỉnh.

“Ôi, con gái đáng thương của tôi, tôi muốn gặp nó ...” Lý Uyển Như vừa mở mắt là bật khóc thảm thiết, nhưng không ngờ mấy

cảnh sát mặt lạnh tanh, chột dạ không kêu khóc nữa, ý thức chuyện không hay, đuối giúp việc đi.

Nữ cảnh sát tới từ chi đội điều tra kinh tế đưa giấy tạm giam ra: “Lý Uyển Như, chúng tôi tạm giam bà vì hiềm nghi dính líu tới việc làm giả văn thư di sản, chiếm đoạt tài sản, ký hợp đồng giả, bà phải theo chúng tôi một chuyến.”

Im phăng phắc, tích tắc Lý Uyển Như giống bị cuồng phong buốt xương thổi qua người, thành linh bò trên giường ôm lấy đùi nữ cảnh sát, khóc lóc van xin: “... Đồng chí cảnh sát, không phải tôi, đều là Viên Kỷ Bình bảo tôi làm, tôi không làm gì hết, tha cho tôi, con tôi còn nhỏ, tôi đi rồi, nó làm sao?”

Dương Phong lắc đầu ra ngoài, khó bắt nhất không phải tên tội phạm hung dữ, mà chính là nữ nhân cảm xúc phong phú này, khóc lóc đập đầu cầu khẩn, trừ khi trái tim bằng sắt khó ra tay được, nhất là nam nhân. Mười mấy phút sau hai nữ cảnh sát mặt lạnh như tiền một trái một phải đưa Lý Uyển Như khóc lóc thảm thương rời biệt thự lên xe.

Xe khởi động, Dương Phong quay đầu nhìn biệt thự, ánh mắt âm mộ: “Lão Mạnh, anh xem cái biệt thự này hẳn phải ngàn vạn, chúng ta kiếm mấy đời cũng không mua nổi, nhiều tiền vậy rồi mà họ còn không biết đủ.”

“Ha ha, lòng tham không đáy mà ...” Lão Mạnh bình thản hơn, dù gì cũng có tuổi rồi, không như Dương Phong tuổi trẻ khí huyết phương cương dễ bị mỹ nữ làm động lòng: “Dương Phong, chuyện bí mật bị tiết lộ tra tới đâu rồi?”

“Anh cũng lo Giảns Phàm làm à?” Dương Phong hỏi nhỏ.

“Chàng trai đó không tệ ... Nhưng mà làm thế có ích gì sao? Lý Uyển Như phạm pháp thì sao nào, chỉ cần không phải trực tiếp tham dự bắt cóc, mấy tội này chỉ phán án treo vài năm, đi ra vẫn là nhà lầu xe sang ... Tôi cũng mong chính nghĩa được thực thi, nhưng tôi không muốn người bên cạnh mình vì thứ chính nghĩa không đáng tiền này mà phải trả giá.” Lão Mạnh từng trải lắc đầu, Lý Uyển Như không hiểu pháp luật tự dọa mình thôi, kỳ thực cô ta vào đó vài ngày lấy hết lời khai đóng tiền bảo lãnh là bọn họ thả về nhà chờ xét xử, tội không nặng.

“Anh cũng quá coi thường Giản Phàm rồi, cậu ta đâu dễ bị nắm thóp.” Dương Phong cười giảo hoạt: “Cho anh biết, 2 bản lưu trữ của chi đội không ai dám đụng vào, bản giao cho cục không bị lộ, hai bản ở ban tuyên truyền chính phủ còn nguyên, đúng là đài truyền hình để lộ.”

Lão Mạnh mừng rỡ: “Thật à?”

“9 giờ 40 phút người của chúng ta tới đài truyền hình, theo ghi chép hai nhân viên phòng chế tác, hôm đó gần tới giờ tan ca có hai cảnh sát tới, lấy lý do muốn thu hồi ghi hình, mà đây cơ bản là quy trình, hai nhân viên kia hồ đồ giao ra, thế là bị lộ.” Dương Phong nhún vai bất lực, đơn giản vậy thôi.

“Cảnh sát giả sao?”

“Chắc chắn là giả, nhưng mà không có xeo, căn cứ vào miêu tả, đã bài trừ Giản Phàm.” Dương Phong đột nhiên phì cười, mãi mới nói tiếp được: “Anh có biết tên cảnh sát giả đó ký tên là gì không?”

“Là gì?”

“Ngô Đích, ha ha ha ...”

Cả hai cùng cười chảy nước mắt, chuyện này tốt nhất là không nên đoán, không nên nghĩ nữa, hiểu trong lòng là đủ rồi.

(*) Thêm chi tiết có thể mọi người bỏ lỡ, Vu Hường Dương là cháu của chủ nhiệm Vụ văn phòng thành ủy, các bác còn nhớ không? Là Vu Quế Lan, em gái luật sư Vu, mà luật sư Vu là cha Vu Dực Long, thằng theo đuổi Hương Hương bị Giản Phàm đánh cho ấy.

Còn nữa, Hiếu Nguyệt bạn Dương Hồng Hạnh là bạn gái của Lưu Siêu Thăng là con gái Vu Quế Lan, sau vụ này chắc tan luôn.

Chương 250: Có sơ hở không thành lưới.

Một tiếng sau khi mệnh lệnh công bố, chủ nhiệm Điều dẫn theo bốn chiếc xe tới một cái ngã bảy, đó là nơi bí thư Ngũ đang chỉ huy hiện trường. Tác phong dũng mãnh của Lão Ngũ không đổi, trước khi tới hiện trường hạ lệnh phong tỏa bảy con đường, chặn đường lui, sau đó dùng đài phát thanh phát cảnh báo giao thông, dùng thủ đoạn sấm sét, chỉ huy cảnh sát chống bạo động, dùng móc câu kéo sập hai đoạn tường bao của tiểu khu Tấn An, điều 2 chiếc xe bus tới sơ tán người, thế là chỉ nửa tiếng hai đầu đường bắt đầu giảm ách tắc ...

Khi chủ nhiệm Điều tới nơi thì bí thư Ngũ đang cùng cảnh sát phòng cháy xem bản đồ trên nắp xe, chỉ huy: "... Nơi này, phá cửa ngõ, đi qua xưởng cơ khí, chỉ cần phân luồng được là giảm bớt nửa áp lực ... Đi nhanh, tranh thủ từng giây, chút việc nhỏ này mà không xử lý được thì uống phí bộ cảnh phục

Viên đội trưởng phát tay gọi đám thanh niên chạy ngay, Ngũ Thần Quang ngẩng đầu lên: "Cậu tới đây làm gì?"

"Bí thư." chủ nhiệm Điều sợ sệt ghé tai nói: "Thân Bình An biến mất rồi."

Ngũ Thần Quang mặt biến sắc, không vội nói gì mà kéo ngay chủ nhiệm Điều lên xe, đóng sầm cửa lại, ngăn cách với âm thanh hỗn tạp bên ngoài: "Điền Quý Quân, anh quá hiểu Thân Bình An là mất trong thế cờ này, hấn mà chạy, toàn bộ là cờ chết, không tra ra được cái gì cả, nói, rốt cuộc là sao? Có hai tổ thực địa theo dõi 24 giờ cơ mà, sao lại biến mất ... Lúc phát lệnh vẫn còn cơ mà."

"Tôi cũng không rõ, theo báo cáo thực địa, 8 giờ 40 phút hấn rời nhà, 9 giờ 20 đến đường Hồi Dân phát hiện tắc đường quay về biệt thự Tây Sơn ... 10 giờ vẫn còn ở trong biệt thự gọi điện thoại ... Đến 10 giờ 35 chúng tôi tới nơi không thấy đâu, định vị Giản PhẩmRS vẫn còn, nhưng chỉ có di động mà không thấy người." chủ nhiệm Điều cúi gầm mặt.

“Lần này mất mặt lớn rồi, có kẻ bán tin, lập tức truy lùng.” Ngũ Thần Quảng tức giận vỗ trán, xem ra chi đội đặc cảnh cũng không sạch sẽ.

“Đã truy lùng rồi ạ, sân bay, bến tàu, đường cao tốc, chúng tôi đều phát cảnh báo, nhưng hiện giờ lượng lớn cảnh sát tập trung ở đây, tôi sợ...”

“Thế này đi, dẫn mấy tổ tới cầu Ngũ Tỉnh đợi lệnh, nhớ, cậu chỉ chịu trách nhiệm với tôi, toàn bộ nhân viên đi theo cắt đứt liên hệ với bên ngoài, chờ lệnh của tôi ... Kể cả cậu cũng không được liên lạc với ai hết.” Ngũ Thần Quảng đột nhiên ra mệnh lệnh khó hiểu.

Chủ nhiệm Điều như vớ được cọng cỏ cứu mạng, vội vàng tuân lệnh xuống xe đi luôn.

Ngũ Thần Quảng đuổi người đi rồi lại gọi điện thoại: “Cao Phong, Thân Bình An chạy rồi, trong chi đội đặc cảnh có người của hắn, gom thành viên đội trọng án lại, toàn lực tra tung tích của hắn, chưa chạy xa được đâu.”

“Vâng!”

Bên kia điện thoại là giọng lạnh lạnh không vui không giận của Tần Cao Phong, nhưng làm Ngũ Thần Quảng yên tâm hơn vài phần.

Một chiếc việt dã 213 kiểu cũ khó khăn lắm mới tả xung hữu đột lao ra khỏi chỗ tắc, Quách Nguyên nhận điện thoại, hô dừng xe, đưa điện thoại cho Giản Phàm mà bọn họ vừa mới đón được ở khách sạn, đang áp giải về đội theo mệnh lệnh trước đó. Giản Phàm cầm lấy điện thoại, ậm ừ vài câu cúp máy, chỉ tay nói: “Đội trưởng Tần ra lệnh, từ giờ các cậu nghe lệnh tôi, ai không nghe đá khỏi xe, Thành Cương, lái xe về phía tây ...”

Tiêu Thành Cương nào dám nghe Giản Phàm nữa nhìn Quách Nguyên gật đầu mới xoay vô lăng chuyển hướng, lúc này Quách Nguyên ngồi ở ghế phụ lái quay đầu lại: “Này Giản Phàm, cậu giỏi cáo mượn oai hùm lắm đấy, đội trưởng Tần nói chúng ta là lực lượng cơ động, chuyên môn phụ trách trông coi cậu, thứ yếu là chi viện bắt giữ ... Từ khi nào thành nghe cậu chỉ huy?”

“Á à, Oa ca, anh gia truyền mệnh lệnh ... Vậy tổ trưởng Quách, sao còn nghe anh ấy?” Tiêu Thành Cương giảm tốc độ, sợ mắc

bấy.

Giản Phàm chỉ cười gian không đáp, Quách Nguyên không còn gì để nói, thở dài bất lực: “Nghe cậu ta đi, giờ mấy tổ thực địa chia nhau tìm tung tích Thân Bình An, nếu nói người giỏi tìm người nhất, chính là cậu ta.”

“Các anh em, trước đó tôi nói gì nào, chi đội không hạ lệnh, chúng ta bắt ai chuẩn người đó, chi đội mà hạ lệnh thì không bắt nổi nữa rồi, Thân Bình An lăn lộn Đại Nguyên mấy chục năm, không có chút trình độ thì đâu ra cơ nghiệp lớn thế ... Nói mà không tin, không tin Oa ca thiết thòi ngay trước mắt.”

Tên này vênh váo tới mức làm ai cũng khó chịu rồi, giọng điệu y như thể trong lực lượng cảnh sát khắp nơi là phản đồ, ai ai cũng là nội gián vậy, quay mặt đi không thèm tiếp chuyện.

Không nói Giản Phàm cũng có cách, lúc này ngồi bên phải y là Vương Minh, bên trái là đội viên mới vừa vào đội nửa năm, tên Hành Lương Đức, rất trắng kiện, tóc húi cua, mặt non choẹt vài phần giống mình trước kia, liền quay sang gợi chuyện. Hành Lương Đức thấy ba người kia không nói chuyện với Giản Phàm, chớp thời cơ hỏi không ngớt miệng, toàn là chuyện cũ của Giản Phàm, giọng điệu vô cùng sùng bái ngưỡng mộ, khiến mấy đồng đội chưa ê cả răng.

“Tiền bối, anh đoán thật chuẩn, sao anh biết Thân Bình An sẽ trốn?”

“Ha ha ha, không phải tôi đoán, mà là hành động lớn đều có sơ hở, mà sơ hở luôn là nghi phạm chính, đó là vấn đề thường thức.” Giản Phàm hài hước nói.

Tiểu Hành ít tuổi, không hiểu hàm ý trong đó, gãi gãi đầu: “Tiền bối, thế là sao?”

Thái độ thật thà làm Giản Phàm không nhịn được cười, đang định trêu chọc một phen thì Quách Nguyên nghe Hành Lương Đức ríu rít này giờ chướng tai, quay đầu lại mắng: “Tiểu Hành, ngậm mồm lại, không được phép nói chuyện với cậu ta, cậu muốn hiểu cậu ta thì tới ban đốc sát đọc hồ sơ, cậu vừa kết thúc thực tập, đừng học cái xấu.”

Nghe thấy bị xúc xiểm, Giản Phàm trừng mắt với Quách Nguyên, bên kia Tiểu Hành chẳng sợ, chàng trai này cũng

nhanh nhạy lắm, không được phép nói chuyện với Giản Phàm liền quay sang trực tiếp hỏi Vương Minh: “Anh Vương, tiền bối còn nhậm chức ở ban đốc sát à, sao chưa bao giờ nghe ai nói?”

Câu hỏi này vừa phát ra, trong xe cười rộ lên, Tiêu Thành Cương cười tới lạc cả tay lái làm cả đám một phen hú vía. Đến bản thân Giản Phàm cười chảy nước mắt ôm vai Hành Lương Đức vỗ liên hồi: “Tiểu Hành à Tiểu Hành, anh đây không nhậm chức ở đó, mà là đối tượng thường xuyên bị đưa tới đó ... Nhưng cậu nghĩ ngược lại mà xem, nếu không dám phạm sai lầm, sao có thể lập công, đúng công? Hỏi tổ trưởng Quách cả đời bình an xem có phá nổi vụ nào ra hồn không? Chẳng qua nhờ sống lâu lên lão làng chứ chả có thành tựu quái gì ...”

Tới lượt Quách Nguyên trừng mắt nhìn, Tiểu Hành gật gù có vẻ tâm đắc lắm, xe đi về phía tây, một lúc sau Quách Nguyên sốt ruột hỏi phương hướng. Giản Phàm vẫn nói đi về phía tây, đã ra ngoại thành rồi, Giản Phàm tiếp tục bảo đi về phía tây, Quách Nguyên nổi cáu: “Rốt cuộc cậu có biết không, ra khỏi thành phố rồi còn đi đâu nữa?”

“Thành Cương, tăng tốc tiếp tục đi về phía tây ... Quách Nguyên, đừng chần chừ quyền uy của tôi.” Giản Phàm phát tay.

Vương Minh ngồi bên mĩ: “Cậu lấy chó đâu ra quyền uy, tự phong à?”

“Tự phong lẫn được công nhận, ở lĩnh vực phá án và nấu ăn, ai dám nói hơn được tôi nào?” Giản Phàm khoanh tay vênh mặt.

Quách Nguyên đang lo lắng trùng trùng chẳng so đo: “Được, cậu có quyền uy, đợi không tìm được xem cậu nói thế nào?”

Xe đi thêm mấy km, không biết là tới chỗ nào, Giản Phàm đột nhiên thò đầu xen vào giữa hai ghế trước, nhìn một cái quát: “Dừng xe, tới rồi ... Phía trước kia kìa, nơi đó.”

Chương 251: Mọi chuyện kết thúc rồi. (1)

Tới rồi, tới ma cũng chẳng thấy nữa là, mấy người trên xe theo thói quen nghề nghiệp nhìn địa hình bốn xung quanh, bọn họ đang ở trên đường quốc lộ, cách đó không xa là con đường xi măng nhỏ ngoằn ngoèo, tới chỗ Giản Phàm chỉ là khu mộ nhấp nhô, cỏ cây lay động theo gió thu, mặt trời vàng chiếu xuống, cảm giác đầy cô liêu.

Nghĩa trang? Bốn người kia không hiểu sao lại tới đây tìm người chết, Giản Phàm giải thích: “Nghĩa trang quý tộc Tào Hạch Loan, nhìn phong thủy đi, dựa núi nhìn sông, nghe nói người chôn ở đây đều sống tiêu sái chết quý giá, giá đất ở đây bằng giá biệt thự đấy ... các anh em sao ngăn ra thế, có phải tôi nói liên khời lên tâm sự sống không nhà, chết không mộ của mọi người chứ?”

“Mẹ nó, miệng thối, muốn ăn đòn à?” Vương Minh nổi giận hăm dọa.

Đến cả Tiêu Thành Cương cũng không đứng về phía Giản Phàm nữa: “Oa ca, hôm nay chôn anh ở đây cũng không oan đâu, giải thích đi, cho anh cơ hội cuối.”

Giản Phàm thấy người ủng hộ kiên định nhất của mình cũng tạo phản rồi, chứng tỏ đã mất lòng dân, không đùa nữa: “Chúng ta tới đây để mai phục, có mật báo nói Thân Bình An nhất định sẽ đi đường này.”

Quách Nguyên nghi ngờ: “Từ lúc mệnh lệnh phát ra cậu không gọi điện thoại cho ai, mật báo đâu ra?”

“Bảo anh đốt, anh còn cãi tôi, tôi biết hẳn sẽ chạy từ trước mệnh lệnh công bố rồi.” Giản Phàm tặc lưỡi.

“Nói dối, khi ở khách sạn Ngũ Châu công bố mệnh lệnh, anh còn không tin mà.” Tiêu Thành Cương cắt lời.

“Ái dà, Thành Cương, tiến bộ, biết suy nghĩ rồi, nhìn ra cả sơ hở của Oa ca cơ đấy, làm cảnh sát có bẫy khiếu thì cậu thông sáu khiếu rồi, không đơn giản.” Giản Phàm giơ ngón cái.

Được Oa ca biểu dương, Tiêu Thành Cương cười đắc ý: “Đương nhiên.”

Vừa nói câu "đương nhiên" bị Quách Nguyên vung tay bộp một phát, mắng: “Ngu, 7 trừ 6 còn 1 khiếu chưa thông, cậu ta chửi cậu nhất khiếu bất thông, chả biết cái mẹ gì đấy.”

“Mả mẹ nó, Oa ca, hôm nay em không tha cho anh.”

Tiêu Thành Cương nổi khùng vươn tay đánh, trong xe nào loạn âm ĩ một hồi tiếp tục đi về phía trước.

Từ góc độ chỉ huy, nghi phạm chính lọt lưới nghĩa là toàn bộ kế hoạch bị chết non rồi, cái gì mà lục soát toàn thành phố, lập chốt kiểm tra, toàn là thứ không thiết thực, giờ ở thành thị cả trăm vạn người, muốn bắt một người, chẳng tổ chức có đủ nhân lực làm được, kể cả cảnh sát.

Khi chúng cứ phạm tội trời lên mặt nước mà lại không bắt được kẻ thủ ác, đó là tiếc nuối lớn nhất của cảnh sát.

Tần Cao Phong mang theo tiệc nuối về chi đội hình sự, tới văn phòng đội trọng án, toàn bộ nhân viên bị kéo đi rồi, chỉ còn lại một đồng chí nữ trực điện thoại, hai nhân viên kỹ thuật cầm dụng cụ thông tin, đó là sản phẩm bộ công an thống nhất trang bị từ thập niên 90, đã đến lúc đào thải rồi, liên lạc là đập đập gõ gõ.

“Đội trưởng, Lưu Vệ Bình hiệp đồng đặc cảnh điều tra, không có phát hiện.”

“Ừ.”

“Đội trưởng, đội bốn báo cáo sơn trang nghỉ dưỡng mà nghi phạm hay tới không có tung tích, giám đốc nơi đó nói, nghi phạm đã một thời gian không tới.”

“Ừ.”

“Tổ ba tới hai nhà thân thích nghi phạm, tra hỏi không có gì khác thường.”

“Biết rồi, biết rồi, có tin hăng báo.” Tần Cao Phong nghe mà phát cáu mắng, hai nhân viên kỹ thuật không dám ho he nữa, trong phòng yên tĩnh hẳn, không ai nói một lúc sau Tần Cao Phong càng bực: “Sao không báo nữa, có tin chưa?”

Hai kỹ thuật viên lắc đầu.

Thời gian đã là 11 giờ 25 phút, nghi phạm mất tích hơn một tiếng rồi, quãng thời gian này có thể xảy ra bất kỳ chuyện gì.

“Tổ số 0 ở vị trí nào?”

Tần Cao Phong nghĩ tới tiểu tổ tinh anh của đội trọng án, đều là người rèn quả thực chiến, người mới vào đội là lập tức đưa vào đội này rèn luyện một thời gian.

Kỹ thuật viên cầm bộ đàm gọi mãi mà không có trả lời, tình huống này có hai khả năng, một là ra khỏi phạm vi liên lạc, hai là cố ý không trả lời. Tần Cao Phong lấy di động gọi cho Quách Nguyên, không được, gọi cho Tiêu Thành Cương, ngoài vùng phủ sóng, chưa chịu tử bỏ gọi cho Vương Minh, Hành Lương Đức đều cùng kết quả.

“Cái thằng nhãi này lôi người của mình đi đâu rồi?”

Trong tiểu tổ này trừ Hành Lương Đức ra thì đều là người có giao tình sau trận chiến Tiểu Chương Hà, Tần Cao Phong sớm nhìn ra bí thư Ngũ cố tình bao che nên phái bọn họ đi tìm Giản Phàm, dù có chuyện cũng có thể giúp được. Từ lúc truy bắt bắt lợi, Tần Cao Phong bận rộn chỉ huy không để ý, ai ngờ xẻnh ra một chút thôi đã mất tích tập thể rồi.

Tất nhiên không phải mất tích, khỏi cần nghĩ cũng biết là Giản Phàm kéo người đi đâu đó rồi, có điều nơi này ở đâu?

Ngũ Thần Quảng chỉ huy thông đường ở đường Tấn An thi thoảng gọi điện hỏi tin tức Tần Cao Phong, 11 giờ 40 khôi phục giao thông, lần này làm rất tốt, cục trưởng Lương thấy hiệu quả rõ ràng liền cùng một đám lãnh đạo chuyên môn tới hiện trường làm màu, nhốn nháo ồn ào càng làm Ngũ Thần Quảng bực bội.

Đúng 12 giờ, báo cáo từ các nơi gửi về vẫn như nhau, không có tin tức, không có tin tức và không có tin tức.

14 giờ 35 phút, đó là thời gian chuẩn xác.

Khu cán bộ hưu chí vũ cảnh ở bên Phần Hà có hai chiếc việt dã Mitsubishi màu đen đi ra, xe dán màng che nắng nên không nhìn thấy tình hình bên trong. Xe đi tới đường Ngũ Nhất, Thân Bình An đã trốn hơn 4 tiếng nhìn đồng hồ, đúng 14 giờ 35 phút.

Đèn đỏ đầu tiên dừng 60 giây, tất cả bình yên như cũ, Thân Bình An nhắm mắt dưỡng thần hồi ức quá khứ, khi xe lên

đường nhìn ra cửa sổ, muốn thấy tòa nhà tổng bộ công ty, nhưng nhà cao tầng chi chít chắn mắt tầm nhìn rồi. Lần này tuy chuyện có chút đột nhiên, nhưng vẫn ung dung đối phó, ví như lúc này hắn đang đặc ý nghĩ, chắc chắn không ai ngờ hắn đang ở Đại Nguyên, không ai ngờ khi cảnh sát truy bắt khắp nơi thì hắn vẫn tới ngân hàng rút tiền và mấy nơi ở gói ghém hành trang, không ai ngờ hắn có chiếc xe biển vũ cảnh, được vũ cảnh hộ tống.

Đối với chủ tịch Thân, tiếc nuối duy nhất là đứa con trai Thân Hi Quý ở bên cạnh, con trai hắn đã định cư ở nước ngoài, vì chuyện hạng mục Không Hình Viên mà về nước, khiến con trai liên lụy vào chuyện này, đó là điều hắn không ngờ, cứ tưởng sắp đạt tới đỉnh cao huy hoàng của cuộc đời thì chớp mắt về nguyên hình.

“Cha, đừng đau lòng, Đại Nguyên là mảnh đất nhỏ nơi cha lớn lên thôi, đi thì đi, có gia sản tích góp bao năm, tới đâu chẳng sông nhàn nhã, hơn nữa vất vả cả đời tới lúc nghỉ ngơi rồi.”

Thân Hi Quý nói một câu ấm lòng, Thân Bình An cảm động, kỳ thực trong cái giới phú thương này, thiếu gì người lưu vong hải ngoại, nói thật, chỉ cần không liên quan tới vấn đề chính trị thì chẳng lo mất mạng. Đang định nói gì thì thấy cảnh sát kiểm tra người qua lại, cứng người, hắn bao giờ trải qua cuộc sống trốn tránh như vậy đâu.

“Không sao đâu cha, cảnh sát không tra người mình.”

Quả đúng như thế, hai chiếc xe vũ cảnh giảm tốc độ tới gần, lái xe ở xe đầu đưa giấy tờ nói vài câu là thoải mái đi qua, tiếp đó là đường cao tốc, quốc lộ, tốc độ tăng lên, đi về phía nam, rời thành phố ngày càng xa ...

Chương 252: Mọi chuyện kết thúc rồi.(2)

“Bao nhiêu sóng gió đều qua rồi, cha còn sợ vụ án nhỏ này sao? Cùng lắm tốn chút tiền.”

Thân Hi Quý thi thoảng quay sang khuyên nhủ, hai cha con này chẳng có chút nào giống nhau, tướng mạo cha không có chỗ nào để mà khen, con thì trông đường hoàng đỉnh đạc, ăn mặc đúng tiêu chuẩn người thành đạt. Cả trang phục cũng trái ngược, Thân Bình An mặc Đường phục như địa chủ xã hội cũ, Thân Hi Quý một bộ Âu phục màu sáng chỉn chu của thanh niên thời đại.

Tuy khác biệt, tình cảm cha con lại rất tốt, Thân Bình An gượng cười: “Hi Quý, con ở nước ngoài quá lâu, không hiểu chuyện trong nước, đây không phải vụ án, cũng không phải chuyện bỏ tiền xử lý được đâu.”

Thân Hi Quý thì thào: “Cha nói ... Phó thị trưởng Thẩm?”

“Ừ!”

“Chuyện chặn người khiếu nại sao, toàn quốc ở đâu mà chẳng có, sao phải sợ ạ?” Thân Hi Quý ngạc nhiên.

“Đừng xem nhẹ chuyện này, từ bản thân sự việc thì chỉ là giam giữ trái phép, nhưng thăng cấp lên thành lợi khí để đả kích đối thủ, Thẩm Vinh Quy vẫn còn trẻ, trực tiếp từ cục mời gọi đầu tư tới vị trí này, quá đặc ý rồi, cái gì cũng dám thò tay vào chia phần, tham lam quá độ nên chuốc lấy kẻ địch khắp nơi. Cha cũng biết kẻ này không được lâu, vốn định khởi động hạng mục này kiếm một mẻ lớn rồi lui, nhưng trời không chiều lòng người ... Tình thế chuyển biến quá nhanh.” Thân Bình An vài phần hối hận: “Cho nên cha nói đây không phải là án, mà là báo thù chính trị, tra tới công ty là sẽ kéo ra không ít chuyện, Thẩm Vinh Quy là kẻ dính líu đầu tiên, hấn ngã là cái chắc, hấn ngã sẽ kéo theo chúng ta ... Sợ ý, quá sợ ý rồi.”

“Cha, nói thế chẳng phải nếu tra tới cùng thì dẫn tới nội bộ chính phủ à?” Thân Hi Quý nhíu mày, chuyện chặn người khiếu nại này đâu phải tới từ dân gian.

“Chuyện này không tra thì thôi, nếu tra thì người phụ trách chỉ có Cty Bình An và cha, chính phủ giải che dấu sai lầm lắm, tới khi đó bắt mấy tên bảo an, mở rộng chuyện giam giữ trái phép, thu hút sự chú ý vào đó, ai còn nghĩ tới nguyên nhân sâu xa hơn, bao tội lỗi có Cty Bình An gánh rồi.”

“Bằng vào cái gì ạ, đây chẳng qua là giao dịch tiền quyền, còn cha là người trung gian thôi.” Thân Hi Quý bất mãn, cảm giác cha mình rất oan.

Thân Bình An vỗ vai con: “Luôn phải có thứ tế phẩm đem chặt đầu, bôi vẽ thái bình, từ xưa đã thế rồi.”

“Cha đừng bi quan, với gia sản nhà ta, đi tới đâu cha cũng là chủ tịch Thân.” Thân Hi Quý nắm tay cha, thấy lạnh toát càng nắm chặt hơn vài phần.

Động tác nhỏ này làm Thân Bình An thấy an ủi lắm, cười hiền từ, hạ cửa kính xuống, gió thổi ù ù ùa vào xe, mang theo không khí mùa thu, ngoài cửa là rặng núi nhấp nhô phủ màu hoàng kim. ra ngoại thành rồi, trời trong vắt, lãng đãng mây trắng, cảnh tượng bình thường thôi lúc này khiến người ta sinh lưu luyến vô hạn: “Đất đai nơi nào nuôi người nơi đó, ai muốn xa quê đâu?”

Thân Hi Quý biết tình cảm quê hương cố thổ của cha mình rất sâu, nhiều lần mời cha ra nước ngoài chơi thôi cũng không được, lần này bắt đắc dĩ mà đi, không thể trở về, nhất định vô cùng thương tâm.

Xe rời Đại Nguyên đi về phía nam, lái xe là hai vệ sĩ, tố chất nghề nghiệp rất cao, từ đầu tới cuối không quay đầu lại, chỉ nhìn đường đi phía trước. Đi mười mấy km, không có trạm kiểm tra nào, bình an vô sự, dần dần hạ thấp cảnh giác, Thân Bình An này giờ bản thân ngắm cảnh sắc ngoài cửa sổ, đột nhiên bảo dừng xe.

Có lẽ là trong gió mát, bi xuân thương thu mà, cảnh sắc mùa thu dễ khiến người ta sinh nỗi buồn vô cớ, Thân Bình An đưa tay quệt nước mắt: “Chuyến này đi e không về được nữa, đi thăm mẹ con đi ... Chớp mắt đã mười mấy năm, mẹ con thấy con thành đạt thế này, khi cha xuống tuổi vàng cũng không trách đâu.”

Lời đó đưa Thân Hi Quý tức thì quay về xã Tây Câu mười mấy năm trước, núi đó, cây đó còn với cả người thân nhất tốt nhất, bảo vệ sĩ: “Rẽ con đường nhỏ kia, tới Tảo Hạch Loan Tây Giao.”

“Tới rồi, tới rồi, đừng chen lấn, tôi chưa thấy mà.”

Sau bụi cỏ lùm xùm có mấy cái đầu tụ lại một chỗ, Tiêu Thành Cương bị đè xuống dưới, cố vươn đầu lên nhìn ống nhòm, xa xa có hai chiếc xe việt dã Mitsubishi đi tới nghĩa trang, đoàn người xuống xe, nhìn càng ngày càng rõ, mắt trâu của Tiêu Thành Cương mở lớn, mắt nhìn Oa ca đang ăn cơm uống rượu, kính phục vạn phần.

“Sao, nhìn rõ chưa?” Quách Nguyên hỏi nhỏ, cảm giác không tin lắm, bọn họ nấp sau bụi cỏ vừa ăn vừa ngủ vừa tán phét mấy tiếng, thế mà thành công thì dễ dàng quá, giật ống nhòm: “Oa, mẹ nó, lần này trúng thưởng rồi.”

Mọi người luân lưu truyền ống nhòm cho nhau, không thể sai được, Tiểu Hành xem cuối, lặng lẽ bò mấy mét tới bên Giản Phàm: “Tiền bối thật thần kỳ, chẳng lẽ biết bấm độn như Gia Cát Võ Hầu?”

“Bấm cái buổi ... Đây là nơi chôn vợ Thân Bình An, lần này hẩn đi là không có đường về, thế nào cũng qua thăm vợ.” Giản Phàm bỏ chai rượu xuống giáo dục: “Học khôn một chút, nghi phạm cũng là người có thất tình lục dục, chớ học bọn gốc kia, coi nghi phạm như dã thú.”

“Đúng đúng, tiền bối nói chí lý.” Tiểu Hành gật như gà mổ thóc.

Quách Nguyên nhặt vài cục đá an bài nhiệm vụ, hỏi: “Giản Phàm, tin tức ở đâu ra? Trên tài liệu vợ hẩn còn sống mà.”

“Đây là vợ kết tóc, các anh chỉ thấy vợ hai thôi, Thân Bình An năm xưa là công nhân mỏ, sau khi phát lên thì xóa sạch quá khứ, còn có đứa con trai ở nước ngoài, đây là chuyện cực kỳ ít người biết.”

“Vậy sao anh biết?” Tiêu Thành Cương tò mò.

“Oa ca trên có thể trị quốc an bang, dưới có thể nấu cơm xào rau, chuyện quái gì mà không biết.” Giản Phàm vỗ ngực cười ha hả, đắc ý đứng nói.

Quách Nguyên không thềm để ý mấy lời ba hoa của Giản Phàm, ra hiệu cho mấy cái đầu tụ vào một chỗ, lấy năm sáu cục đá làm minh họa: "... Thành Cương bên trái, Vương Minh bên phải, tôi chính giữa, đi tới điểm này mai phục, Tiểu Hành đi lái xe chặn cửa không cho chúng rút lui... Tất cả kiểm tra vũ khí .."

"Khoan đã tổ trưởng, còn có hai người trong xe, là vũ cảnh ..."
Tiểu Hành chưa bao giờ trải qua chuyện này nên quan sát cẩn thận, run run hỏi: "Có, có chặn không?"

"Chặn ... Không thấy thì thôi, thấy rồi không thể để chúng thoát, đi mau." Quách Nguyên khẽ mắng.

Tiểu Hành vội nhảy khỏi bụi cỏ, nơi này là lưng chừng núi, chạy vài bước, sau đó gặp dốc liền ngồi trượt xuống luôn, rất thuận tiện.

Ba người kia kiểm tra vũ khí chuẩn bị đi, Giản Phàm đưa tay tóm gấu quần Quách Nguyên kéo lại, mặt hí hửng: "Này tổ trưởng Quách, nhiệm vụ của tôi là gì?"

"Cậu đừng gây thêm loạn nữa, sáng nay đội trưởng bảo chúng tôi tìm cậu, là sợ cậu gặp chuyện đấy, xảy ra chuyện gì chúng tôi còn có bộ cảnh phục đỡ cho, cậu có cái gì ... Đợi ở đây, đừng thò đầu ra."

"Ê ê, năm xưa các anh còn đi sau đít tôi đấy, toàn lũ vong ân ..."

Mấy người kia kệ Giản Phàm, nói đi là đi, len lỏi qua bụi cây, tới tường bao nghĩa trang, người làm bệ đỡ, người leo lên, người kéo, động tác thuần thục, chớp mắt cái đã biến mất sau bức tường trắng ...

Thân Hi Quý cung kính quỳ xuống dập đầu, Thân Bình An đưa tay sờ bìa mộ lạnh băng, nước mắt ròng ròng, cảnh vợ qua đời vẫn như ngày hôm qua, di ảnh trên bìa mộ như mới.

"Tố Cầm, em xem con trai lớn thế này rồi ... Anh có lỗi với em, em gả cho thằng vác than, khổ cả đời, chẳng được hưởng phúc dù chỉ một ngày ... Anh có lỗi với em .. Nếu em còn sống tốt biết bao, anh cũng không tới cảnh

Này ..."

Chương 253: Mọi chuyện kết thúc rồi.(3)

Mấy chục năm tâm sự cùng bộc phát trong lòng, có lẽ vì sắp tha hương xứ người, có lẽ vì người chết không thể quay về, có lẽ vì mấy chục năm khổ công bỗng chốc mất hết, Thân Bình An bật khóc nức nở. Thân Hi Quý vốn muốn khuyên cha vài câu, ai ngờ mở miệng ra cũng khóc không kìm được.

Hai vệ sĩ trước giờ thấy ông chủ đều sát phạt quyết đoán, vung tay hào sảng, tiền hô hậu ủng, chưa bao giờ thấy cảnh cảm lòng người như vậy.

Khóc hồi lâu, Thân Hi Quý lau nước mắt: “Cha, chúng ta đi thôi, con sẽ thường xuyên về thăm mẹ.”

“Sau này dù cha không về được nữa, cha chết rồi nhất định mang tro cốt của cha về bên mẹ .., mẹ con luôn đợi cha, cha không thể phụ bà ấy nữa ..”

Run run đứng dậy, bước chân Thân Bình An loạng choạng, đi vài bước lại quay đầu, dưới nắng thu, gió thu, lá thu, ngôi mộ lẻ loi càng thêm nổi bật, bi thương trào dâng trong lòng, muôn vạn phần không muốn rời xa người vợ đã rời đi mười mấy năm

...

Tiếng cảnh báo đột nhiên vang lên, ba bóng người từ ba phương hướng khác nhau vây người tảo mộ vào giữa, nòng súng đen xì xì chĩa tới, tiếng quát lớn làm người ta kinh sợ.

“Cảnh sát đây, không được nhúc nhích.”

Hai vệ sĩ rút súng bên hông bảo vệ cha con Thân Bình An, hai vũ cảnh ngoài nghĩa trang nghe thấy nhìn thấy, chạy vào trong. Hành Lương Đức lái xe chặn ngang đường rút súng, vừa nhả xuống xe giật mình, nhìn thấy Giản Phàm lẻ ra như trộm tay cầm chai rượu, Giản Phàm ra hiệu, bảo Tiểu Hành lên trước.

“Thân Bình Anh, ông đã bị bắt ... Còn hai người dùng vũ khí phi pháp kia nữa ...” Cách đó mười mấy mét, Quách Nguyên một tay cầm súng, một tay giơ phù hiệu, quát.

“Bỏ súng xuống, nhúc nhích bắn chết.” Tiêu Thành Cương chĩa súng lên trời "đoàng" một phát cảnh cáo.

“Bỏ súng xuống, giơ tay lên!” Vương Minh ở bên phải bắn thêm một phát cảnh cáo, vô số lần thực thi nhiệm vụ rèn luyện ra khí thế như núi lở, hai tên vệ sĩ một tên cầm súng không vững rơi cách xuống, chốt bảo hiểm còn chưa mở.

“Hiểu lắm, hiểu lắm. Các đồng chí, đều là người mình, chúng tôi là người tổng đội hậu cần vũ cảnh, nhận nhiệm vụ hộ tống hai thương nhân nước ngoài.” Hai vũ cảnh hồng học chạy tới hô lớn.

“Đừng tới gần ... Chúng tôi nổ súng cảnh cáo rồi đấy.” Quách Nguyên chĩa súng vào vũ cảnh tới gần.

Người kia lập tức giơ tay, nhưng cười có vẻ khinh miệt: “Muốn bắt thương nhân nước ngoài cần cấp tỉnh phê duyệt, các anh ít nhất phải đưa ra giấy tạm giam hay bắt giữ chứ? Nếu không chúng tôi sao để các anh đưa người đi.”

Quách Nguyên do dự, đối phương lai lịch không nhỏ, lại là nhà đầu tư nước ngoài, còn có vũ cảnh đi theo, không dám làm bừa, đúng lúc này Thân Hi Quý được vệ sĩ bảo vệ sau lưng hô lên: “Chúng tôi có quốc tịch nước ngoài, đây là hộ chiếu, các anh không được bắt người tùy tiện.”

“Hừ, đóng giả quý Tây Dương là chuẩn được à, phì.” Tiêu Thành Cương không thềm để ý.

Quách Nguyên thành thế cười hổ, hô lên: “Chúng tôi bắt Thân Bình An, ai dám cản trở chấp hành công vụ?”

“Này này, người anh em, chúng tôi cũng chấp hành công vụ, tôi có điện thoại vệ tinh, hay là để chúng tôi gọi về tổng đội xác nhận ...” Vũ cảnh tới trước mặt Quách Nguyên từ từ lấy di động trong túi ra, vị trí vừa vịn che mặt Quách Nguyên: “Nhìn đi, người anh em chúng ta làm theo quy củ, anh có thủ tục thì tôi giao người, không thì tránh đường, mấy khẩu súng không dọa được ai đâu.”

Tên vũ cảnh phía sau nhân lúc Quách Nguyên bị che mắt đã rút súng ra, nhưng chỉ chéch xuống dưới, thái độ khinh bỉ, không coi mấy cảnh sát mặc thường phục ra gì.

Giảng co, không gian im phăng phắc, Quách Nguyên đã trong tầm bắn làm Tiêu Thành Cương, Vương Minh không dám ném chuột vỡ đồ, tên bảo an lén lút nhặt súng lên, chĩa về phía cảnh

sát, thế là bốn chọi ba. Thân Hi Quý đỡ cha thấy tình thế ngả về phía mình, lên mặt nói: “Anh cảnh sát, tránh đường đi, cha tôi đến Tết này là 50 rồi, tôi dùng tiền trên xe mua bình an cho ông ấy, các anh tự lấy, đủ tiêu cả đời.”

Tiêu Thành Cương nhổ phì một bãi nước bọt, tình thế này có tiền cũng chẳng dám lấy, rõ ràng là trêu người, Quách Nguyên quay lưng với hai cha con kia, chĩa súng về phía tên vũ cảnh đối diện, mới đầu còn kiêng kỵ dần dần cười nhạt: “Các anh có chuẩn bị, chẳng lẽ chúng tôi không có, nhìn phía sau kia.”

Người kia cho rằng là kế lừa địch, không thèm để ý, nhưng vũ cảnh phía sau chớp mắt, mắt mở lớn.

Ánh lửa, là hai chiếc Mitsubishi, lửa cơ hồ bùng lên nhanh chóng lan đi, lửa càng lúc càng lớn cuốn theo khói ngùn ngụt, trong khói có hai người chạy đi, quay về chiếc việt dã chặn đường, còn thị uy nổ vài phát súng.

Hai vũ cảnh tức thì trở mặt, một vị chỉ Quách Nguyên lấp bắp chửi: “Mẹ nó, các người là cảnh sát hay thổ phỉ? Đó là xe tổng đội vũ cảnh phân phối.”

“Tôi đảm bảo người phá xe không phải cảnh sát, ha ha ha ...” Quách Nguyên mừng rỡ, ngọn lửa này đốt hết sức đúng lúc, chặn đường lui của chúng, giờ có cánh khó bay rồi: “Dù ai làm, các người không đi được đâu.”

Uỳnh! Thùng xăng một chiếc xe nổ tung, người ở hiện trường đều giật mình, Quách Nguyên giờ yên tâm hẳn rồi, trầm giọng nói: “Hai vị hẳn biết, tiếng súng cùng với lửa bốc lên, viện binh của chúng tôi sắp tới, tôi kiến nghị, nếu các anh không chắc có thể giết chết 5 người chúng tôi thì nên chĩa súng vào bốn kẻ kia, như thế không có tội còn có công, nếu không thì bỏ trốn đi còn kịp.”

Hai vũ cảnh nhìn nhau, thị uy còn được, ai dám nổ súng, đối phương dám đốt xe vũ cảnh thì là thứ rắn mặt rồi, nghĩ tới đó lòng chùng xuống.

Quách Nguyên biết hai người này hẳn là nghe lệnh hành sự không lấy tiền đồ của mình ra đánh cược, đấu lại cảnh sát, quả nhiên sau khi cân nhắc một lúc, quay đầu buông súng.

“Còn hết lại, nhìn thấy chưa, bỏ súng xuống.”

Nghe tiếng quát, hai tên bảo an vội ném súng ra xa như đang cầm cục than nóng, ba khẩu súng ép bốn người, còng lại vào một chỗ.

“Nhìn đi, một bó lửa đốt sạch lá gan của chúng, Tiểu Hành, cậu khá đấy, cơ trí, nhân tài có thể đào tạo.” Giản Phàm nhét súng vào tay Hành Lương Đức, nghiêm mặt nói: “Nhớ, là cậu phóng hỏa đấy.”

“Hả, tiền bối, rõ ràng anh đốt mà.” Hành Lương Đức giật mình.

“Xăng do cậu rút khỏi xe mà, vừa khen cậu cơ trí, nói vậy mà không hiểu à, phí công tôi khen cậu.” Giản Phàm trừng mắt giáo huấn.

“Nhưng anh châm lửa, trách nhiệm phải phân rõ chứ, chúng ta làm thế vì nhiệm vụ thành công, không sao đâu.”

Chàng cảnh sát nhỏ chưa rõ chuyện lớn cỡ nào, Giản Phàm mắt đảo một vòng: “A ha ha ha, cậu nói đúng, chính là vì nhiệm vụ thành công, bắt được nghi phạm trọng yếu như thế, công cậu cực lớn, đúng không? Nếu cậu nói biện pháp do tôi nghĩ ra, thì cậu còn có gì? Đúng không? Mà tôi thì không cần công ... Nhớ! Báo cáo viết thế này, vì chặn đường lui của nghi phạm, trong lúc cấp bách, cậu đốt đường dây trong xe chúng, ai ngờ xe bọn Nhật không chịu được lửa, nên phát nổ. Nổ súng, châm lửa đều là vì chỉ phương hướng cho tiếp viện, đúng không? Đừng nói đưa súng để tôi bắn cho đã thèm, cậu nói thế, tôi sống chết không nhận ... Người xui xẻo là cậu.”

Tiểu Hành xuất phát từ sùng bái với thần tượng, lại được phân tích thiệt hơn, gật đầu: “Không nói, anh cũng không được nói.”

-“Thế mới phải chứ, trẻ nhỏ dễ dạy.” Giản Phàm thở phào, thế là cuối cùng cũng an toàn qua được vụ này.

Chương 254: Mọi chuyện kết thúc rồi. (4)

Xa xa nghe thấy tiếng còi cảnh sát, Tiểu Hành lên xe báo cáo địa điểm, tiếp viện được khói đen chỉ đường, tiết kiệm được không ít thời gian, khi mấy người Tiêu Thành Cương áp giải nghi phạm ra ngoài nghĩa trang chờ đợi, Giản Phàm rốt cuộc thấy được kẻ sau màn nhưng nhớ từ lâu.

Bốn nghi phạm bị chia súng ngồi thành vòng, Thân Hi Quý giận tới mặt trắng bệch, nhìn thấy Giản Phàm bộ dạng lưu manh đi tới, đoán chừng đây là kẻ phóng hỏa, nhổ bãi nước bọt chửi: “Hèn hạ! Cảnh sát chúng mày là lũ hèn hạ.”

Tiêu Thành Cương co chân đá luôn một phát: “Chết mẹ mày đi.”

“Cảnh sát đúng là tố chất không ra sao, đi qua một bên.” Giản Phàm mắng đầy hấn qua một bên, ngồi xuống nhìn chủ tịch Thân tướng mạo chẳng ra sao nhưng danh tiếng khá lớn này.

Thân Bình An ngồi cúi đầu, không thù hận, không điên cuồng, chỉ có bi thương vô hạn, nếp nhăn trên trán run run như đang cầu xin: “Chuyện của tôi không liên quan tới người khác, các anh đừng liên lụy tới người vô tội.”

“Cha, đừng cầu xin bọn chúng, chúng làm gì được con chứ?” Thân Hi Quý vẫn hết sức hung hăng.

“Hi Quý, phải phối hợp với công an, đây không phải nước ngoài.” Thân Bình An ra sức khuyên nhủ.

Giản Phàm vốn định chửi mắng vài câu, nghe đoạn đối thoại này đành bỏ.

“Cậu chính là Giản Phàm?” Giọng Thân Bình An có chút nghi hoặc, nhưng thành phần khẳng định nhiều hơn: “Vì sao biết tôi ở đây?”

“Đúng, nói thật, tôi biết ông thần thông quảng đại không bắt nổi ông, nhưng có người bạn nói với tôi, ông rất nặng tình cảm ... Nếu ông không đi thăm vợ cũ, chúng tôi không bắt nổi rồi, xin lỗi, chúng tôi đúng là hèn hạ, lợi dụng chút nhân tính còn sót lại của ông.” Giản Phàm sờ vết sẹo, đặc trưng này quá rõ.

“Cám ơn, tôi cũng không biết mình còn nhân tính .. Nhưng tôi yên tâm rồi.” Thân Bình An cười gượng.

“Có nhân tính thì đừng làm chuyện vô nhân tính, đã làm chuyện vô nhân tính rồi thì hà tất còn muốn quay lại làm người có nhân tính ...” Giản Phàm cảm khái rất nhiều, vài phần thương xót.

Xe cảnh sát bao vây xung quanh, cảnh sát của đội trọng án, chi đội đặc cảnh ùn ùn kéo tới, bao vây kín mít, Giản Phàm một mình đi ra khỏi đám đông vây bắt, dõi mắt nhìn xa, rặng núi, trời xanh ...

Đùng 11 giờ, Ngũ Thần Quảng sải bước vào phòng hội nghị đa công năng của cục công an thành phố, ngồi sau bục phát biểu, mặt đen, vuông vức, nghiêm nghị, tức thì thành trung tâm hội trường, cái mặt này rất hợp với trường hợp này.

“Thưa các vị phóng viên, quan khách và bạn bè, tôi là Ngũ Thần Quảng, bí thư ủy ban kiểm tra khen thưởng kỷ luật, hôm nay tôi chủ trì cuộc họp báo, liên quan tới sự kiện ngăn cản người khiếu nại vào ngày 2 tháng 10, tư tưởng chỉ đạo là công bằng, công khai, công chính, chi tiết vụ án tôi không nói nữa, có cục thông tin cung cấp tư liệu chi tiết cho mọi người, mọi người có câu hỏi gì ...”

Cùng lúc đó nhân viên của cục công an phát tư liệu, thái độ này làm phóng viên chăm chú lắng nghe ghi chép đều bất ngờ, những lời này khác với lời sáo rỗng mà lãnh đạo hay nói, chắc chắn là chuyện kết thúc rồi, nếu không lãnh đạo không tỏ tư thái thản nhiên như vậy.

“Bí thư Ngũ, tôi là Văn Vũ phóng viên đài truyền hình Đại Nguyên, cảm ơn bí thư cho tôi hỏi câu đầu tiên ... Câu hỏi của tôi rất đơn giản, tôi đã xem qua tài liệu rồi, trong đó có một vấn đề, nếu như muốn thông qua ngăn cản người khiếu nại kiếm lợi ích, Cty Bình An nhất định phải đạt thỏa thuận với chính phủ hoặc cơ cấu hành chính, nếu liên quan tới họ, cuộc họp hôm nay sẽ còn công bằng, công khai, công chính không?”

Em gái phóng viên gương mặt thanh thần nhưng câu hỏi thì xóc óc, hội trường đang xôn xáo tức thì yên tĩnh, có điều nhìn cô

phóng viên mới trên 20 liền vỡ lẽ, nha đầu này chưa biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên.

Ngũ Thần Quảng tặc lưỡi: “Phóng viên Văn, câu hỏi này không đơn giản, sắc bén lắm ... Có điều tôi vẫn trả lời trực tiếp, công bằng không khai công chính thuần túy là không thể. Ví dụ những nghi phạm dính líu tương đối ít thì chúng tôi không công khai, ví như sự kiện khiếu nại bây giờ nhiều như biển, có cái xảy ra 20 năm rồi, càng có nhiều sự kiện khiếu nại bất hợp lý hợp pháp, do người khiếu nại phần nộ, yêu cầu công bằng tuyệt đối, cái này không ai cho được. Pháp luật công bằng tới mấy chỉ đảm bảo được lợi ích cho số đông, chứ không phải tất cả ... À, nói hơi xa, tôi hiểu lo lắng của phóng viên Văn, câu trả lời của tôi là, trong phạm vi chức quyền của tôi, chắc chắn tra tới cùng, không dung thứ, hơn nữa toàn bộ quá trình sẽ công khai cho mọi người giám sát ...”

Tiếng vỗ tay lác đác, miên cưỡng có thể chấp nhận, phóng viên Văn tuy sắc sảo, nhưng so với lãnh đạo lão thành khéo đưa đẩy thì còn kém xa, vài câu nói đã đánh tráo khái niệm mấy lần.

“Vào đi!” Sắc trời chưa tối hẳn, bên trong đội trọng án âm u, sau khi giọng Tần Cao Phong truyền ra, bốn người Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên, Vương Minh, Hành Lương Đức chẳng có chút niềm vui hoàn thành nhiệm vụ nào, còn thấp thỏm bất an vào văn phòng đội trưởng.

Khi đội trưởng Tần mới tới đội trọng án có lập ra quy củ, khi nhiệm vụ kết thúc tra tội trước khi luận công, kiểm điểm được mất trong quá trình chấp hành nhiệm vụ. Đối với đội trọng án thường xuyên tiếp xúc tội phạm ác tính mà nói, quan trọng là an toàn mà không phải hoàn thành nhiệm vụ, điểm này được đội trưởng Tần càng nhấn mạnh, ai vi phạm, dù là phóng xe nhanh, thích làm anh hùng xông lên đầu là thế nào cũng bị chửi mắng, lâu dần đám thực địa không dám kỳ vọng có công lao gì, chỉ mong đừng bị đội trưởng Tần mắng chửi là được.

Ai cũng hiểu nguyên nhân việc này bắt nguồn cái chết của Trương Kiệt năm xưa, Tần Cao Phong làm thế là vì an toàn của mọi người, không ai dị nghị, nhưng mà những lời khó nghe của đội trưởng Tần cũng chẳng ai chịu nổi.

Báo cáo vừa viết của bốn người ở trên bàn, đội trưởng Tần vỗ bàn một cái, ai cũng biết là lại nữa rồi, quả nhiên là lại mắng: “Càng ngày càng đi xuống, tới báo cáo cũng không biết viết, xem các cậu viết cái gì đi?”

Thành Cương, nếu cậu có thể viết báo cáo dài hơn một trang thì đã có thể thăng cấp rồi.”

Anh chàng này thành thật, xưa nay luôn xiêu vẹo viết rất ngắn gọn đơn giản trên giấy trắng, chỉ bản thân hần miễn cưỡng nhận ra, nhưng ấy thế Tiêu Thành Cương lại thích cãi: “Đội trưởng, trình độ tôi chỉ có thể thôi, bắt người dựa vào súng chứ có phải bút đâu, anh bảo tôi học cái đó làm gì?”

“Còn có lý nữa cơ à, viết lại, tất cả viết lại.” Tần Cao Phong đập bàn quát.

Quách Nguyên ngẩn ra, Tiêu Thành Cương không thông qua thì là bình thường, nhưng mình viết có vấn đề gì đâu, thứ này có gì to tát chứ, mình chưa bao giờ bị trả báo cáo về, buột miệng hỏi: “Đội trưởng, chúng tôi viết sai chỗ nào?”

Trong đầu thoáng qua một chuyện khiến hần hoài nghi, vừa mới về Giản Phàm liền bị đội trưởng nhốt vào trong phòng tiếp khách không ngó ngàng gì đến, chỉ đợi báo cáo của mấy người họ.

Tần Cao Phong có vài phần tán thưởng, trong mấy người này chỉ có Quách Nguyên hiểu chuyện một chút: “Viết tốt, chỉ là không đúng sự thật.”

Tim Vương Minh đập loạn, tựa hồ đã nắm bắt được điều gì đó.

“Đã bảo mà, xe đó sao đốt được?” Tiêu Thành Cương hiểu ra, chĩa ngón tay vào Hành Lương Đức, cho rằng tại thằng ngốc này đốt xe đất tiền mà gây họa.

Chương 255: Mọi chuyện kết thúc rồi.

“Im mồm!” Tần Cao Phong quát, cái đám này toàn tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển, mấy lời hàm ý sâu xa không hiểu, còn dễ gây nhầm lẫn, nghĩ tới đó nói thẳng luôn: “Đoán bừa cái gì, sự thực là một tổ lập tam giác sắt tập kích nghi phạm, một người chặn hậu, ở đâu ra người thứ năm? Không phải bịa đặt à? Làm sao tôi không biết?”

Quách Nguyên vỡ lẽ, hớn hở gật đầu: “Đúng đúng ạ, chỉ có bốn người, tôi hồ đồ rồi, chúng tôi sửa ngay.”

“Còn nữa, Tiểu Hành, tôi hỏi cậu, có phải cậu phóng hỏa không? Vừa vào đội không bao lâu đã học nói dối rồi à?” Tần Cao Phong quay sang Hành Lương Đức.

“Đội trưởng tôi ...” Hành Lương Đức lúc này chửi thầm Giản Phàm, không ngờ chuyện này thành vượt râu hùm, đội trưởng không cho người thứ năm bại lộ, vậy thì phỏng hỏa là tội của mình hết.

“Đội trưởng, tôi biết, tôi biết ...” Vương Minh giơ tay, nghe ra đội trưởng muốn bao che Tiểu Hành, kéo hẳn ra sau: “Khi đó ba chúng tôi ở trong nghĩa trang bao vây mục tiêu, hai vũ cảnh theo sau, bên ngoài đỗ xe ở con dốc, vì không gài phanh tay, xe trước bị trôi đâm vào xe sau gây cháy ... Quá trình là thế, đúng không, mù à, không thấy à?”

Tiểu Hành thấy lối thoát rồi rít gật đầu, thế là hình thành nhận thức chung, Tần Cao Phong phát tay: “Đi đi, viết khách quan thực tế, phù hợp với tình hình, tôi đang đợi thỉnh công cho các cậu đấy.”

“Vâng!” Bốn người đồng loạt kính lễ, hiểu ý đội trưởng, che miệng cười trộm ra ngoài, công lao chuyến này ăn chắc rồi, không chạy đi đâu được nữa.

Mọi chuyện vậy là xong, Tần Cao Phong đứng dậy vắn lưng, cầm mũ lên, chỉnh lại trang phục, sải bước ra ngoài văn phòng, nhàn nhã tới phòng khách, phát tay đuổi cảnh vệ đi. Gõ gõ cửa, không ai đáp, đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Giản Phàm vắt chân chữ

ngũ đang ung dung thưởng thức thứ trà đãi khách chất lượng kém của đội, lại còn làm ra vẻ thâm trầm tay kẹp điếu thuốc, hết sức tiêu diêu.

Tần Cao Phong đứng ở bên cửa, dùng cái giọng điệu chất vấn nghi phạm: “Chà, thanh nhàn quá nhỉ, Giản Phàm, tố chất tâm lý của cậu không tệ, chuyện tiết lộ bí mật do cậu làm chú gì? Tôi hoài nghi sự kiện tắc đường do cậu gây ra, đó là tội phá hoại trật tự công cộng nghiêm trọng, chẳng lẽ cậu không có gánh nặng tâm lý nào?”

“Tôi chẳng làm chuyện gì thẹn với lòng, sao phải có gánh nặng tâm lý.” Giản Phàm đứng đưng, không tin bằng vào trình độ thám cảnh sát này tra được ra mình: “Đội trưởng, cách ngôn của anh nói mà, anh quên rồi sao?”

“Đừng có di chuyển đề tài, tôi hỏi lời nói thật, không phải cách ngôn.”

“Trước khi anh có bất kỳ chứng cứ nào, dùng cách ngôn trả lời là cách trả lời tốt nhất.” Giản Phàm nhướng mắt lên, có phần ương bướng thách thức.

Có câu này là Tần Cao Phong biết đáp án chính xác rồi, không biết kết quả cuối cùng thế này nên cao hứng hay cười khổ vì đào tạo ra một thứ quái thai nữa, đi tới đứng trước mặt Giản Phàm đá cái chân vắt vẻo của y sang bên: “Cho cậu hai con đường, tự chọn.”

Giản Phàm khinh bỉ: “Đừng giả vờ thâm trầm, muốn gì nói thẳng đi, không có chứng cứ đừng tùy tiện chụp mũ lên đầu tôi, còn chọn đường nào là tùy tôi.”

“Được, thứ nhất, chuyện xảy ra hôm nay tôi sẽ báo cáo đúng sự thực, nói không chừng cậu sẽ được phần thưởng thị dân ưu tú gì đó, nhưng như thế chuyện đốt xe khó ăn nói, phải tra xem là chủ ý của ai ... Còn cả bản ghi hình lưu giữ ở đài truyền hình là ai giả mạo lĩnh, phải tra tới cùng ... Tôi tôn trọng nguyên tắc, không có chứng cứ tôi sẽ không chụp mũ cho cậu, nhưng chắc chứng cứ không khó tìm hả? ... Còn nữa chuyện tắc đường quá đúng lúc ở đường Tấn An, phải chăng cũng có thể cung cấp manh mối nào đó” Tần Cao Phong mập mờ nói, hai mắt nhìn chằm chằm vào Giản Phàm, không bỏ qua chút phản ứng nào,

nhưng chẳng có gì, tên này quá kinh nghiệm rồi, mặt không thèm đổi sắc, mí mắt không giật một cái, khó đối phó hơn cả đám tội phạm quen vào tù ra tội. Kỳ thực nhớ lại ngày hôm đó khi thoáng nghe Giản Phàm dính dáng vào vụ án mà hấn giật mình, Giản Phàm dùng bộ óc quái kiệt cùng am hiểu về cái nghề này phạm tội chính là nỗi sợ lớn nhất của hắn.

“Chúng cứ thì không khó tìm, vấn đề có tìm nổi không ... nói nốt điều thứ hai đi.” Giản Phàm phiền toái phát tay, mấy trò dọa nạt này cứ thích đem ra dùng linh tinh, tự làm xấu mặt bản thân cũng không biết.

Tần Cao Phong chỉ tay ra cửa, nói rất không khách khí: “Điều thứ hai đơn giản hơn, nhân lúc trời chưa tối xéo đi, có người hỏi tới, tôi nói là không quen cậu.”

Giọng nói hết sức không khách khí và châm chọc, Giản Phàm thoải mái bật người dậy, lẩm bẩm: “Không nói sớm, mất thời gian ... Khởi phải tiền, tôi biết anh chẳng ưa gì tôi.”

“Khoan, xem ra cậu vẫn thích làm cảnh sát lắm, thế nào, có người bảo tôi hỏi, có muốn quay về không? Thủ tục không khó.” Tần Cao Phong gọi lại.

“À, nếu về làm đội trưởng đội trọng án, có chỉ đạo viên như anh làm phụ tá thì tôi có thể suy nghĩ.” Giản Phàm nói chẳng có chút nghiêm túc nào.

Tần Cao Phong sớm biết y chẳng coi ra gì: “Vậy thì xéo đi, tôi không cho cậu cơ hội trở mình đâu.”

“Đã nói rồi, tôi mà cần dựa vào bộ cảnh phục trở mình à? Giờ tôi là ông chủ trăm vạn rồi, dù anh đối xử với tôi chẳng ra sao, nhưng nếu sau này bị đuổi khỏi ngành, không có chỗ kiếm cơm cứ tìm tôi.”

Giản Phàm mỉm cười cảm hất lên cao đầy kiêu ngạo, đi thẳng một lèo xuống lầu hai, chạy khỏi cái đội trọng án quen thuộc, chạy ra ngoài đường, chẳng thèm quay đầu lại dù chỉ một lần, đưa tay vẫy tượng trưng, bắt taxi nói một câu tới chi đội đặc cảnh.

Mọi thứ đã kết thúc, một chân tướng nổi lên có nghĩa là một chân tướng khác bị nhấn chìm, hiện giờ ai cũng chú ý tới cái công ty lớn Bình An kia, đoán chừng không ai chú ý tới con cá

nhỏ đã ẩn sâu xuống dưới đáy nước. Giản Phàm làm chuyện này mới hiểu, mọi thứ kỳ thực sớm đã được định đoạt rồi, dù sao y cũng chẳng thẹn với lòng.

18 giờ 40 phút, chi đội đặc cảnh.

Sau cơm tối Giản Phàm và Dương Hồng Hạnh từ khu KTX đi ra thì trừ phòng tiếp khách cao tầng và chiêu đãi gia quyến, mấy tầng khác vô cùng náo nhiệt, vài phòng vang lên tiếng ca hát, tiếng ca non nớt vang vang, còn trong phòng hội nghị tầng một, đi qua nghe thấy đang giáo dục truyền thống tốt đẹp của chi đội.

Mọi thứ với hai người vừa quen thuộc lại xa lạ, giống như cuộc sống vừa mới qua kỳ thực tập chưa lâu, mọi thứ khó quên như thế. Giản Phàm giờ khó nói rõ là mình thích hay là hận nữa, chỉ biết ký ức mà mấy năm qua muốn xóa bỏ vẫn quá rõ ràng.

Thu hoạch lớn nhất trong những năm tháng đó, có lẽ chính là cô gái cho tới giờ vẫn nắm tay mình.

Lại lần nữa quay đầu nhìn Dương Hồng Hạnh, ăn mặc đơn giản, không trang điểm trang sức, vẫn buộc cái đuôi ngựa như nhiều năm trước, mỗi lần bắt gặp ánh mắt của y lại khẽ mỉm cười. Tuy Giản Phàm chưa bao giờ thấy Hạnh Nhi của mình khuynh quốc khuynh thành, hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng luôn cảm thấy hai trái tim nối liền làm một.

Chẳng biết có phải là yêu không, cái cảm giác xa xôi ấy có lẽ y quên rồi, nhưng y thích vĩnh viễn nắm tay Hạnh Nhi như thế này.

Đôi này thực sự quá hợp.

Chương 256: Mọi chuyện kết thúc rồi. (6)

Hai người nắm tay nhau đi tới tầng ba, giọng nói trong đại sảnh truyền ra làm Giản Phàm dừng bước, nghe giống Ngũ Thần Quảng đang quát tháo.

“... Thân Bình An đã bị bắt về quy án ở km 16 ... Lưới pháp luật lỏng lẻo, tội ác khó thoát, chuyện của Thân Bình An là một minh chứng, làm kẻ địch của nhân dân, cuối cùng không thoát khỏi vận mệnh.”

“... Tôi hiểu tâm tình của mọi người, đều thấy thối đời ngày càng suy đồi thoái hóa đúng không? Đều cho rằng đạo đức đã mất hết đúng không? Tôi thấy mọi người không nên chỉ nhìn vào mặt tối của xã hội, nhìn lại 10 năm trước, 20 năm trước, thậm chí là xa hơn, dù sao chúng ta đang tiến về phía trước ... Xã hội vẫn đã và đang tiến lên từng ngày, hình thái cuộc sống đa dạng hóa cũng khiến xuất hiện đủ loại tội phạm, nhưng dù thế nào, cảnh sát vẫn luôn cảnh giác, chính nghĩa luôn tồn tại, bất kể ở hình thức nào, phương thức nào, công lý tự có trong lòng người ... Mọi người có thể nghi vấn cảnh sát có phải là hóa thân của chính nghĩa không, nhưng không ai có thể phủ nhận, ngoài kia có ngàn vạn cảnh sát đang xả thân vì chính nghĩa ...”

Sau lời phát biểu hùng hồn là tiếng vỗ tay rào rào, Giản Phàm bóp tay Dương Hồng Hạnh, quay sang làm mặt quỷ: “Hạnh Nhi, em nghe xem, bốc phét tới mức độ này, Lão Ngũ làm lãnh đạo lên tới đẳng phong tạo cực rồi, nói không chừng sắp được thăng chức đấy.”

“Sao chứ? Em nghe thấy rất cảm nhiễm rất có sức thuyết phục mà.” Dương Hồng Hạnh chớp chớp hàng mi, chột hiểu ra: “Em hiểu rồi, loại lời này lọt vào tai thứ cảnh sát không định hiến thân như anh, đương nhiên là chướng tai.”

Vốn định mỉa mai cái mặt già của Lão Ngũ một câu, dè dặt bị phản đòn, nuốt lời vào bụng, Giản Phàm kéo Dương Hồng Hạnh tới trước mặt, trán kề trán, mũi chạm mũi, cười nhả nhỏ: “Em

cũng không cần hiến thân cho chính nghĩa nữa, hiến thân cho anh là được, ha ha ha ...”

“Đáng ghét!”

Dương Hồng Hạnh quát một tiếng, nắm tay Giản Phàm bẻ ngoặt ra sau, làm y mất trọng tâm ngã về phía trước. Ai ngờ cái cửa chỉ khép hờ, làm Giản Phàm loạng choạng lao vào trong, sau lưng còn kéo theo cả Dương Hồng Hạnh đang bẻ tay mình, thế là hai mấy người trong đại sảnh hoặc đứng hoặc ngồi, từ chủ nhiệm, phó chủ nhiệm, chỉ đạo viên đang xem Lão Ngũ phát biểu đều quay đầu đổ dồn ánh mắt vào hai người.

Tích tắc ngẩn người rồi tức thì tiếng cười rộ lên khắp phòng, Dương Hồng Hạnh luống cuống buông Giản Phàm ra, cả hai mặt đỏ tía tai đứng nguyên tại chỗ.

“Giản Phàm, Hồng Hạnh, ăn tối chưa? Lại đây, lại đây, chúng tôi đang xem bài phát biểu của bí thư Ngũ ở cuộc họp báo, lần này chi đội đặc cảnh vẻ vang rồi, kênh pháp chế còn muốn phỏng vấn chi đội của chúng ta ...” Chủ nhiệm Điều hết sức niềm nở, hóa giải sự lúng túng của đôi người ngọc mà ông rất thích này.

Vốn định lặng lẽ chuồn êm, giờ không được rồi, Giản Phàm cười ngượng ngập: “Chủ nhiệm, chúng tôi không tới học tập, tôi và Hạnh Nhi chuẩn bị về nhà, tới đây để tạm biệt.”

“À ...” Chủ nhiệm Điều không ngờ nhanh như thế, bảo mọi người tiếp tục xem, kéo Giản Phàm ra ngoài đại sảnh, có vài phần tiếc nuối: “Vội thế làm gì, lát nữa lãnh đạo tỉnh, thành sẽ tới trung tâm, một mặt là tọa đàm, thảo luận tiếp theo trình tra thế nào, không có người thông hiểu toàn cục như cậu thật đáng tiếc, hay ở thêm vài ngày?”

“Thôi, không cần.” Vị này rõ ràng đáng yêu hơn Tần Cao Phong nhiều, Giản Phàm khéo léo từ chối: “Tôi ở đây đủ khiến chủ nhiệm lúng túng rồi, nếu còn tới hội trường sẽ không hay.”

Chủ nhiệm Điều mỉm cười, nụ cười thông cảm và được cảm thông, nói cũng đúng, từ khi vụ án này bắt đầu, mỗi manh mối đều do Giản Phàm phát hiện ra, tuy vụ án thành công, nhưng cũng làm cảnh sát khác thấy bề mặt.

Ba người cùng nhau đi xuống lầu, giọng hùng hồn của Lão Ngũ xa dần, chủ nhiệm Điều cân nhắc rồi nói: “Được, tùy cậu, sau này có bệnh nan y gì, nói không chừng sẽ mời danh y cậu tọa chẩn, cậu cho chúng tôi một bài học sinh động.”

Giản Phàm nghiêng răng nghiêng lợi: “Kỳ thực tôi chẳng nghĩ nhiều thế, chỉ muốn tìm kẻ hãm hại mình, nhổ vài bãi nước bọt, nhốt vào phòng tối đánh một trận ...”

“Chủ nhiệm Điều, anh đừng cười, anh ấy nghĩ vậy thật đấy.” Dương Hồng Hạnh cười phụ họa.

Bất kể Giản Phàm có nghĩ vậy thật hay không, chủ nhiệm Điều cũng cảm kích, nhẹ nhõm hơn không ít, đối với người lập công cao như vậy mà không thể lộ diện, lòng ông ta có phần nào áy náy.

“Thế thì tốt, có thời gian thường đến chơi nhé, kỳ tiếp theo chúng tôi tổ chức huấn luyện điều tra hình sự, hay cậu tới làm giáo viên thỉnh giảng, do chỉ đội trưởng đề nghị đấy.”

Nghe tới chuyện này Giản Phàm chợt nhớ ra cái gì, vỗ đầu: “Anh không nói tôi cũng quên, trước kia anh hứa với tôi một điều kiện, giờ tới lúc thực hiện rồi chứ?”

“Hả, vẫn còn nhớ à, không được vượt ngoài phạm vi chức quyền của tôi đâu nhé.” Chủ nhiệm Điều hơi lo, cũng hơi hiểu tính Giản Phàm rồi, điều kiện này e không dễ.

Vẫn nhảm rồi, Giản Phàm thần bí nói: “Chủ nhiệm Điều, anh đừng mãi chỉ nhắm vào tôi, bên cạnh tôi toàn nhân vật long xà thảo mãng đẫy, tôi tiến cử cho anh một huấn luyện viên luôn.”

“Huấn luyện gì?”

“Thực chiến, cho anh biết, người tôi giới thiệu tinh thông mười tám ban võ nghệ, từng giết mười mấy người, một mình đánh lại cả tổ của anh, không ai kinh nghiệm thực chiến phong phú hơn đâu.” Giản Phàm tích cực thổi phồng.

“Ai thế?”

“Sư phụ tôi, cái người đầu không tóc, Trần Thập Toàn, vốn là nguyên lão của chi đội đặc cảnh.”

Nghe tới cái tên này, chủ nhiệm Điều giật mình: “Được thì được, có tiền lệ thuê lại đội viên cũ, nhưng mà chuyện này hơi khó.”

“Vì sự kiện bắt cóc con tin kia à?” Giản Phàm hậm hực hỏi.

Chủ nhiệm Điều gặt đầu, có vết nhơ đó, khó ở lại giới cảnh sát, dù ngàn vạn lý do, dù sao làm bị thương con tin, đó là chuyện không thể đảo ngược.

“Thôi vậy, coi như tôi chưa nói, sự phụ tôi từ sau sự kiện đó vẫn mang theo gông cùm trên người, tận tâm tận lực với nghề, quanh năm giam mình trong kho súng không một lời oán thán, muốn chứng minh mình là cảnh sát hợp cách, nhưng càng chứng minh càng không cách nào chứng minh. Trận chiến Tiểu Chương Hà, một chiến hữu của tôi hi sinh, lỗi lầm lại đổ hết lên đầu chú ấy. Chủ nhiệm Điều, bằng lương tâm mà nói, chúng ta đối xử với một cảnh sát hết mình như vậy có công bằng không? Kỳ thực tôi biết trái tim chú ấy vẫn ở đội ngũ cảnh sát, chỉ cần cái hư danh thôi, e đủ chú ấy vui mừng mất ngủ, đó là sự thừa nhận của tổ chức mà chú ấy luôn mong đợi ... Tôi không thích cái nghề này cũng vì thế đấy, đấu tranh nguy hiểm không ngại, không công không trạng chẳng sao, nhưng cuối cùng chính nghĩa lý tưởng của mình cũng bị phủ nhận nốt, đến bản thân chẳng rõ mình làm vì cái gì ... Hạnh Nhi đi thôi, mẹ đang đợi chúng ta.”

Giản Phàm vài phần cảm xúc nói, không phải trách ai, chỉ thương thay cho chú Trần, phải sống trong lạnh lùng vài hoài nghi của chính người mình, điều đó vô cùng tàn khốc.

“Khoan đã.” Khi Giản Phàm và Dương Hồng Hạnh đi được một quãng, chủ nhiệm Điều mới sực tỉnh hô lớn: “Giản Phàm, tôi đồng ý, cậu yên tâm, tôi sẽ đích thân đi mời ông ấy.”

Giản Phàm quay đầu cười sáng lạn: “Cám ơn chủ nhiệm, đừng bảo với ông già ngốc đó là tôi nói nhé.”

“Này ...” Chủ nhiệm Điều còn muốn nói gì đó, nhưng phanh lại kịp, vì ông ta nhìn thấy đôi tình nhân trẻ tay trong tay thân mật rời cổng chi đội, trước cổng có một người mẹ, chẳng biết mẹ bên nào, giang rộng tay ôm họ vào lòng, hạnh phúc nói cười ...

Khung cảnh ấy ai đành lòng phá hỏng? Chủ nhiệm Điều mỉm cười quay đầu về đại sảnh chuẩn bị đón tiếp lãnh đạo, lòng hết sức hậm hộc.

Chương 257: Sự thật thà không được khuyến khích. (1)

Buổi sáng, nhiều ngày rồi mới có được giấc ngủ bình yên như thế, lơ đãng tỉnh dậy, nghe thấy bên ngoài phòng tiếng chén bát va chạm. Dương Hồng Hạnh đã thức dậy rúc trong chăn gọi vài cuộc điện thoại lại bật cười, hôm qua trở về nhà, cùng nhau ăn bữa cơm tối đơn giản, sau đó mẹ giục mấy ngày vất vả rồi nên đi ngủ sớm, còn bảo Giản Phàm đừng về nữa, tới thư phòng ngủ. Giản Phàm đương nhiên là ngủ ở thư phòng, nhưng là gần sáng mới ôm chăn sang đó bày làm ra vẻ thôi.

Cuối cùng quyết định rời giường, Dương Hồng Hạnh vươn mình chui ra khỏi chăn, lục tìm đồ lót của mình, mãi mới thấy ở dưới gối, mặc vào thấy lỏng lẻo, nhìn kỹ thì ra tuột chỉ rồi, nhớ ra tối qua bị Giản Phàm nóng lòng xé mất. Mặt có vài phần xấu hổ nhớ lại cảnh điên cuồng đó, mỗi lần sau chuyện đó đều thấy mình quá phóng đảng, nhưng lúc ấy lại chẳng thể khống chế được, nhất là Giản Phàm có vô số lời lưu manh và động tác lưu manh, khiến cô muốn đứng đắn cũng khó.

Rời giường, rửa ráy, đợi nồi xuống bàn thì cháo nóng hôi hổi, bánh bao trắng tinh và đĩa dưa muối đã được bày xong, Dương Hồng Hạnh giống như mọi khi, ấn nút bật TV. Giản Phàm mặc tạp dề, vừa đặt đồ ăn xuống lại dùng dao gạt táo: "... Mẹ dậy sớm, tập thể dục xong ăn sáng đi rồi, nói tới nhà dì em ... Này Hạnh Nhi, em sống phải có quy luật một chút, mẹ em nói em thường xuyên ngủ nướng, không ăn sáng, thế là không được, hại cho sức khỏe Còn nguy hại hơn cả buông thả tình dục quá độ."

Dương Hồng Hạnh đang ăn thì mắc nghẹn, đáp lại một câu: "Ừ, sau này em thanh tâm qua dục, tránh xa em ra."

Giản Phàm đang gạt táo nghe vậy vui lắm, gạt táo xong đặt xuống đĩa, chu miệng đưa tới bị Dương Hồng Hạnh cầm thìa dọa, mặt dày nhìn vào chỗ nào đó qua cổ áo, cái thứ mặt dày đó giận không nổi, kéo cổ áo lên, không cho nhìn.

Đôi khi càng che lại càng có phong tình, trong mắt Giản Phàm, Dương Hồng Hạnh có cái phong tình ấy, ví như lúc này vừa cắn bánh bao, đôi mắt phượng còn liếc mình đề phòng, cứ như sợ y thò móng heo tới làm bậy, cái bộ dạng ấy khiến y mỗi lần lại thêm muốn kéo lên giường.

Bữa sáng tiếp tục, Dương Hồng Hạnh ăn nửa chùng phát hiện ánh mắt Giản Phàm thay đổi, mang vài phần vụng trộm cứ như nhìn nữ sinh tắm rửa vậy, nhất định không có chuyện gì hay ho, theo bản năng cúi đầu nhìn cổ áo, đầu hờ, nghi hoặc nhìn theo ánh mắt y, thì ra là đang xem TV sau lưng mình, màn hình là nữ biên tập viên xinh đẹp, đang định phát tác thì cũng bị tin tức thu hút ...

“Khoảng 11 giờ đoạn đường Tấn An phát sinh tắc đường quy mô lớn, hơn 2000 chiếc xe mắc kẹt, gây ra hơn 10 sự kiện giao thông. Sau khi xảy ra sự cố lãnh đạo thành ủy, chính phủ cùng cục giao thông đã tới hiện trường giải tỏa ách tắc, người đi đường và lái xe đều hết sức tích cực phối hợp với công tác của cảnh sát, nhờ sự đồng lòng của toàn thể nhân dân cảnh sát vào 15 giờ chiều đã hoàn toàn khôi phục ... Bí thư thành ủy chỉ ra, từ đầu năm tới giờ đã xuất hiện hơn 200 vụ tắc đường quy mô lớn, điều ấy thể hiện cơ sở giao thông của chúng ta yếu kém ...”

Dương Hồng Hạnh không hiểu tin tức này có gì đáng xem, liếc thấy Giản Phàm dần dần trở lại trang nghiêm, sau đó như bỏ được tảng đá lớn trong lòng, chuyển ánh mắt khỏi TV.

Lúc này Giản Phàm mới bắt gặp ánh mắt nghi ngờ của Dương Hồng Hạnh, vờ vịt hỏi: “Nhìn anh thế làm gì?”

“Vừa rồi anh xem cái gì thế? Nhìn nữ BTV à?”

Giản Phàm cười ha hả: “Điểm này em yên tâm, tài sản của anh hiện giờ chưa nuôi nổi nữ nhân như thế, với lại khí chất không so được với em.”

“Xì, ma mới tin anh, ai biết trong đầu anh mưu tính cái gì.” Dương Hồng Hạnh lòng ngọt ngào, tiếp tục tiêu diệt bát cháo.

Còn Giản Phàm tất nhiên không nhìn nữ BTV, chuyện tắc đường đã được phía chính quyền kết luận chính thức, xem ra không ai đi truy cứu nguyên nhân nữa. Có điều khiến y cảm giác

mặc áo gấm đi đêm vậy, làm chuyện lớn như vậy mà không ai biết, trong thế giới hai người này, tất nhiên không phải kỳ huy gì: “Hạnh Nhi, em thấy tin tức vừa rồi thế nào?”

“Thấy thế nào, tắc đường ngày nào chả có, hôm qua tắc lâu chút thôi mà.” Dương Hồng Hạnh không hiểu Giản Phàm lại lên cơn gì, tùy ý hỏi: “Anh lại có cái nhìn khác người thường à?”

“Đương nhiên có, giờ thì anh đã hiểu tin tức thời sự là gì, tin này phát ba phút bốn bảy giây, hoàn toàn không có nửa chữ nào là thật, té ra chúng ta ngày ngày xem thời sự đều có phần bịa đặt.” Giản Phàm thấy Dương Hồng Hạnh đã ăn xong, đẩy đĩa táo tới, quan tâm chu đáo.

“Liên quan gì tới anh, thường ngày anh có xem TV đâu.” Dương Hồng Hạnh bĩu môi.

“Nếu anh nói sự cố giao thông này có người gây ra, chính là anh, giơ tay hô một tiếng, ngàn vạn người kéo tới, là anh, tính toán tỉ mỉ liền mạch như lưới trời.” Giản Phàm nói tới cao hứng, áp giọng xuống: “Biết không, Thân Bình An không những có nội ứng trong cảnh sát, hẳn còn được vũ cảnh trang bị hai xe đưa đi, nhưng anh, chính là anh phán đoán được nơi hẳn xuất hiện, giăng lưới tóm gọn ... Cả sự kiện âm ỉ trên mạng cũng là kiệt tác của anh, anh làm nhiều chuyện lớn như vậy không ai tán thưởng, rất thất vọng.”

“A .. Chính là anh.” Dương Hồng Hạnh làm ra vẻ choàng tỉnh, đợi Giản Phàm hí hứng thì bĩu môi, cầm táo lên cắn rộp một cái không nói gì thêm nữa.

Giản Phàm vội truy hỏi: “Sao thế, không tin à? Anh chỉ nói với mỗi em thôi đấy.”

“Ma mới tin, anh làm đường Ngũ Nhất tắc một ngày em mới tin.”

“Em tưởng dễ lắm à, tốn kém lắm đấy, anh phải dùng hết sức bình sinh.” Giản Phàm ám ức, tại sao cứ mỗi lần mình nói thật lại không có ai tin, thói đời này đảo điên hết rồi, chỉ thích nghe nói dối.

Dương Hồng Hạnh chẳng muốn nghe nữa, vào phòng ngủ thay quần áo, Giản Phàm ngồi đó hậm hực, trả thù, lão tử phải trả thù, nghĩ thế đứng bật dậy.

Rầm! Cửa bị đá ra, mắt Giản Phàm tức thì sáng lên, nhìn Dương Hồng Hạnh, tức thì không nói lên lời, Dương Hồng Hạnh không giận mà còn xoay người một vòng: “Đẹp không?”

Giản Phàm ríu rít gật đầu, chỉ thấy Hạnh Nhi mặc chiếc áo jean cá tính, quần bó trắng muốt, đuôi ngựa tung tăng, toàn thân đầy sức sống: “A Hạnh Nhi, em làm gì thế? ... À phải anh còn có chuyện nói với em.”

“Nói đi, em cũng có chuyện muốn nói với anh.”

Giản Phàm ngập ngừng: “Trưa nay anh ăn cơm với một vị khách.”

“Vậy thì đi đi, sáng nay em có hẹn với đám Vũ Vân, trước mừng 1 đã nói mời họ một bữa, bị chuyện của anh làm hỏng, hôm nay thế nào cũng bị xẻo một trận.” Dương Hồng Hạnh cầm túi xách lên, nhìn Giản Phàm giống như cà gặp sương, giống như chột dạ, tò mò hỏi: “Phải rồi, khách của anh là ai?”

“Anh nói, em đừng giận nhé?” Giản Phàm cẩn thận rào đón.

“Vậy phải xem có đáng để em giận không, Giản Phàm, rốt cuộc là sao? Lại có chuyện gì à?” Dương Hồng Hạnh nhận ra có chuyện thật rồi, lo lắng hỏi.

Giản Phàm hít hơi mấy lần, mồm mấp máy năm sáu lượt mới lấy được dũng khí: “Anh đi ăn cơm với Tương Dịch Giai.”

“Nghe quen quen, ai thế?”

Giản Phàm Phàm liếm môi, gian nan nói: “Bạn, bạn gái cũ ... Là em gái của Tương Cửu Đỉnh ... Cô ấy và Tăng Nam quan hệ rất tốt, sáng nay Tăng Nam xúi Đường Đại Đầu gọi điện cho anh ... Anh, anh, nợ Tăng Nam, không đi cũng ngại ... Hơn nữa không có chuyện gì đâu, vì Cửu Đỉnh nhắm vào mấy vị thịt ngâm, muốn hợp tác liên doanh gì đó ... À phải bạn gái của Tiết Hán Dũng cũng làm việc ở Cửu Đỉnh, họ mời anh ...”

Chương 258: Sự thật thà không được khuyến khích. (2)

Giản Phàm áp a áp úng mắt nửa ngày trời mới nói ra được, viện đủ lý do nào là nợ Tăng Nam không thể không đi, nào là Đường Đại Đầu truyền tin, lại còn tình anh em với Tiết Hán Dũng, lại có hợp tác làm ăn, tóm lại là một đồng lý do không thể không đi gặp bạn gái cũ.

Đừng hi vọng một nữ nhân chấp nhận một nữ nhân khác trong cuộc đời anh, trừ khi là thân thích. quả nhiên Dương Hồng Hạnh đang rất cao hứng đi hẹn hò với đám chị em, mặt tối sầm, giọng điệu sắc mùi nguy hiểm: “Vì sao lại nói với em?”

“Anh, anh mà không nói, chột dạ lắm.” Giản Phàm hiềm một lần thành thật.

Dương Hồng Hạnh bị vẻ lúng túng đó làm đuôi mắt cong lên, có điều nụ cười chưa kịp thành hình đó lập tức bị cô áp xuống: “Nói ra không sợ em phiền lòng à, nghe nói là một đại mỹ nhân, em hỏi anh, anh có muốn gặp cô ấy không?”

“Muốn ...” Giản Phàm gật đầu theo bản năng rồi rít lắc đầu: “Không muốn, không muốn, anh không nhớ nổi chị ấy trông thế nào nữa rồi ... Kỳ thực chủ yếu là bàn chuyện làm ăn, giờ Thực Thượng tuy không lớn, nhưng kênh tiêu thụ đủ dọa chết người, ngồi xuống đàm phán với họ không hề yếu thế.”

Dương Hồng Hạnh thần sắc phức tạp, thừa sức nhìn ra tất cả chỉ là cái cố, muốn mắng y, muốn hét lớn, muốn tức giận, nhưng nhìn vẻ mặt đau khổ của Giản Phàm lại không đành lòng, cố làm ra vẻ thoải mái, đi ra ngoài, không quay lại: “Em biết rồi, sau này chuyện làm ăn đừng nói với em, vừa vặn em đi chơi cả ngày với đám Vũ Vân.”

“Vậy tối mấy giờ em về, anh đón.” Giản Phàm rói rít đi theo, tỏ vẻ ân cần.

Không ngờ Dương Hồng Hạnh hừ một tiếng: “Em không quản anh, anh quản em làm cái gì? Lắm chuyện.”

“Đừng giận, Hạnh Nhi, nếu em giận anh không đi nữa.”

Dương Hồng Hạnh không đáp, cứ vậy đi thẳng, xuống một tầng lầu mới đưa mắt nhìn lên Giản Phàm đứng ngáy ra bên cửa, sau đó đi nhanh hơn, tới khi bóng người biến mất.

Ánh mắt đó là gì, khoan dung, trách móc, hay tạm thời nhẫn nhịn? Giản Phàm hồi hận, đáng lẽ không nên thẳng thắn mới đúng, chẳng thà kiếm bừa lý do nào đó cho rồi, Giản Phàm vỗ đầu, hôm nay đầu óc làm sao

Mấy cô gái cùng lúc tới nhà Lương Vũ Vân, mỗi lần mở cửa là một cái ôm, Lương Vũ Vân ôm Tần Thục Vân thì nói một câu, người cô toàn mùi nam nhân, tối qua đi thuê phòng với ai? Ôm Ngưu Mạnh Mạnh thì cười trêu, lại béo thêm một vòng ... Hai cô gái một đấm một đá, ba cô gái riu rít la hét như bị người ta phi lễ, đợi tới lượt Dương Hồng Hạnh, Lương Vũ Vân thở dài: “Đại tỷ, ăn mặc thuần tịnh cũng không ăn thua nữa đâu, bằng vào ngực chị ngày càng mềm như thế, chứng minh chị đã thành công từ thiếu nữ thẳng cấp làm thiếu phụ rồi.”

“Thiếu phụ là cái gì, đại tỷ đang nóng lòng thẳng cấp thành bà chủ đấy, cô quản được à?” Tần Thục Vân cười hì hì.

Dương Hồng Hạnh đưa tay gõ trán cả hai: “Trừ Mạnh Mạnh ra, hai đứa có tư cách nói chị hả?”

Không ngờ Ngưu Mạnh Mạnh bị câu này kích thích, ở sau lưng phản đối: “Đại tỷ, chị nói thế là ý gì, em béo một chút, không có nghĩa là chưa lên giường với nam nhân.”

Ba cô gái đi đầu cười nghiêng ngả, Phỉ Nữ nổi hứng kéo Ngưu Mạnh Mạnh tới lén lút hỏi: “Mạnh Mạnh, nói cho các chị biết, cùng soái ca nào mây mưa thế, ai dám lên giường với em, đừng khí phải ngất trời, oa, không phải là em cưỡng bức người ta chứ?”

Mấy cô gái này không ai là thực nữ, Ngưu Mạnh Mạnh không ngờ mới phản bác một câu đã bị tấn công dồn dập, kéo nhau ùn ùn đẩy vào nhà, Tần Thục Vân tinh ý phát hiện đại tỷ tuy nói cười đầy, nhưng nhìn thế nào cũng giống gượng gạo phụ họa.

“Này này, đại tỷ, sao từ thiếu phụ lại thành oán phụ rồi?” Lương Vũ Vân cũng đã nhận ra, thật kinh kêu lên, tuy quan tâm, nhưng lời nói thì không hề dễ nghe.

Tần Thục Vân cũng tiếp lời: “Xem ra cô nói đúng rồi, Giản Phàm đã ra tay với đại tỷ của chúng ta, ôi thế là xong tám thân bằng thanh ngọc khiết giữ gìn gần 30 năm.”

Tâm tình Dương Hồng Hạnh vốn có chút sa sút, nghe thế thành dở khóc dở cười, đang định mắng, không ngờ Ngưu Manh Manh thật thà nhất kéo tay an ủi: “Đại tỷ, bai thì bai, bọn em cũng không cười chị đâu, hai cô ấy mỗi lần đổi bạn trai còn đặc ý hơn cả đổi xe mà.”

“Này!” Dương Hồng Hạnh quát lên đẩy cả ba ra ngoài, chỉ mặt mắng: “Ai bảo là bọn chị bai bai chứ, quan hệ bọn chị rất tốt, mai nhận giấy kết hôn, tháng sau tổ chức hôn lễ ...”

Uy phong đại tỷ năm xưa vẫn còn lại ít nhiều, vừa lên tiếng làm ba cô bạn đang huyền não im re luôn, nhún vai dùng im lặng kháng nghị, khiến Dương Hồng Hạnh thấy thái độ của mình hơi quá, vốn hôm nay định nhân cơ hội xin lỗi Lương Vũ Vân vì lần trước cãi nhau, không ngờ lại làm phật lòng cả ba: “Này ba đứa, xưa nay người ta chỉ khuyên tới hợp không khuyên chia tay, chị không hiểu mấy đứa vì sao cứ mong bọn chị chia tay? Cho một câu trả lời thuyết phục xem, nếu thực sự có thể chia tay thì chia tay, để mấy đứa khỏi nhìn rồi chướng mắt.”

“Không phải, bọn em nhìn cả hai đều thuận mắt, nhưng mà hai người tới với nhau lại thành chướng mắt.” Tần Thục Vân vội giải thích.

Ngưu Manh Manh gập ngón tay tính: “Chủ yếu Giản Phàm không xứng với chị, con người anh ấy không tệ, nhưng chỉ nấu ăn ngon thôi, không thể chỉ vì thế mà ủy khuất cưới anh ấy, thiệt lắm. Anh ấy có nhà ở Đại Nguyên chưa?”

Lương Vũ Vân mơ hồ nhận ra hai người lại có vấn đề: “Đại tỷ, lên giường là nhất thời lỡ bước, động phòng là sai lầm cả đời, em chưa bao giờ phản đối chị và anh ấy yêu đương thậm chí lên giường, nhưng kết hôn cần suy nghĩ kỹ càng ... Thế này, trưa nay gọi Giản Phàm tới cùng ăn cơm, chúng ta lập giao ước, dám ước hiệp đại tỷ của chúng ta, chinh cho anh ấy thừa sống thiếu chết.”

Tần Thục Vân bĩu môi: “Có mà anh ấy chinh cô ấy.”

“Giỏi thì kéo tới đây thử xem.” Lương Vũ Vân không phục.

- Anh ấy không tới được.

Dương Hồng Hạnh thở dài: “Anh ấy đi gặp một vị khách từ xa tới, là bạn gái cũ của anh ấy, tên Tương Địch Giai ... Vũ Vân, em gặp rồi đấy.”

“Sao chị biết?” Lương Vũ Vân kinh ngạc.

“Anh ấy nói với chị, chị còn có thể nói gì chứ?”

“Nói gì? Tát cho một phát.”

“Đúng thế, đại tỷ, sao chị lại đồng ý, tình cũ cháy lại, chẳng phải chị thế là xong à?” Tần Thục Vân cũng phụ họa.

“Nam nhân như con ngựa hoang, không trói buộc được, chị không đồng ý thì anh ấy cũng lén lút đi thôi.” Dương Hồng Hạnh muôn phần bất đắc dĩ nói.

Lương Vũ Vân tức giận hét âm lên: “Em không tin chị chấp nhận chuyện đó, đừng nói chuyện này với bọn em, tức chết đi được.”

“Đừng tức, dù sao chuyện cũng thế rồi, cha mẹ hai bên đều đã thừa nhận, mấy đứa bảo chị có gả không? ... Ở cùng với anh ấy ở cùng một chỗ, chị chẳng còn nghĩ gì được, khi có vấn đề gì, chị mới nhận ra anh ấy rắc rối ra sao, nhưng gặp lại anh ấy, chị lại quên hết ... Trước kia chị rất có nguyên tắc, ở bên anh ấy là chị chẳng còn nguyên tắc gì nữa.” Dương Hồng Hạnh đành thổ lộ tâm sự.

“Đại tỷ, đó là vì chị mới biết tư vị ái tình ...” Lương Vũ Vân lên mặt giáo dục: “Nam nhân à, chẳng qua cũng chỉ để lên giường thôi, chị bị cái lá che mắt nên không thấy Thái Sơn, vòng tròn giao du của chị hạn hẹp quá, để em giới thiệu cho chị vài người, ai là không hơn đứt anh ấy, lên giường vài nam nhân rồi chị mới đủ tỉnh táo.”

Hai cô gái kia phì cười, Dương Hồng Hạnh đỏ mặt: “Biến biến, đừng nói với chị mấy chuyện đó, em chẳng khá gì hơn Giản Phàm, một chân đạp mấy thuyền, đợi khi lật thuyền tha hồ khóc.”

Tần Thục Vân thừa cơ súc xiêm Lương Vũ Vân: “Này Phỉ Nữ, cô phân chia lịch thế nào vậy, ngày chẵn ngày lẻ à? Mấy anh chàng của cô có biết nhau không?”

Dương Hồng Hạnh vỗ tay trấn áp trước khi loạn lạc xảy ra: “Này đừng làm ồn, bây giờ chị chính thức hỏi mấy đứa, hai bọn chị thực sự không thích hợp à? Vũ Vân, em nói trước.”

“Em kiên trì ý kiến của mình, chính vì em hiểu loại nam nhân lãng nhãng ấy nên mới nói thế.” Lương Vũ Vân lắc đầu.

Tần Thục Vân thở hắt một hơi: “Bạn tình thì còn được, anh ấy cũng thú vị lắm.”

Dương Hồng Hạnh lại bị chọc tức nhìn Ngưu Mạnh Mạnh, Ngưu Mạnh Mạnh chỉ chiêu: “Đợi anh ấy mua nhà mua xe cho chị, tới khi mọi thứ thuộc về chị có ly hôn cũng không thiệt.”

Chẳng hiểu nữa, cả ba cô bạn đều nói thật lòng, lời nói ra cũng đúng sự thực, nhưng Dương Hồng Hạnh lại thấy không đúng, không đúng ở đâu? Dương Hồng Hạnh thấy tất cả đều sai, cả cô cũng sai.

Giản Phẩm đúng là khôn ba năm đại một giờ.

Chương 259: Dư vận trà thơm. (1)

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã bao năm rồi, gặp nhau lần đầu ở huyện Ô Long, đó là một buổi trưa đầy nắng, còn trận hỏa hoạn ở khách sạn Ngũ Châu cùng nhau bỏ chạy, nụ hôn say đắm ở phố đêm, tiếp đó nữa, chuyện cũ vẫn như ngay trước mắt, cuộc sống êm đềm ở tiểu khu Bình An, rồi vụ án kia làm tính khí y càng lúc càng bất ổn, tới khi chị Tương lên máy bay ... Ngày đó làm Giản Phàm lòng như tro tàn.

Thời gian trôi qua cũng thật chậm.

Giản Phàm vừa hồi ức vừa rửa bát, lau bàn, lại lau lần nữa, chẳng còn việc gì làm, nhìn thời gian, mới trôi qua một tiếng.

Nếu như chuyện kinh doanh này đẩy lùi về trước vài năm, nếu như mình sớm có giác ngộ như ngày hôm nay, dù mình quen chị Tương có muộn hơn, mọi thứ đều có thể vẫn hồi, nhưng bây giờ ...

Trong lòng Giản Phàm dâng lên lưu luyến vô hạn, đừng nói hiện giờ có Hạnh Nhi, cho dù không có, e không thể đi lại con đường cũ, giống như mối tình đầu khắc cốt ghi lòng, cuối cùng kết cục vẫn là người xưa đã gả, tân lang chẳng phải ta.

Không quên được, cứ hay lừa bản thân là mọi thứ đã qua rồi, dĩ vãng rồi, nhưng chỉ cần vô tình nhớ tới một nụ cười, một ánh mắt của chị ấy là khiến Giản Phàm cồn cào nhớ nhung. Nằm vật ra giữa thư phòng, lúc nghĩ tới Hạnh Nhi, lúc thì nhớ tới chị Tương, thậm chí còn nhớ tới Hương Hương, nhớ tới Hồ Lệ Quân, từng mê loạn giữa tình và ái, từng buông thả, từng khóc, từng cười, khi đã trải qua tất cả nhận ra, đối với bất kỳ cô gái nào từng yêu, đều có vài phần ấy này.

Buông một tiếng thở dài, hồi lâu chỉ biết thở dài.

11 giờ, khi Giản Phàm đỗ xe lại bên đường, vẫn chưa thoát ra được mớ bòng bong cảm xúc, chính ở trà lâu trước mắt không xa, từ sáng sớm tới trưa, người gọi điện đều là Tăng Nam, chưa nghe thấy tiếng chị Tương.

Nhìn bốn xung quanh, người xe như nước, bản thân đứng giữa đám đông vẫn cảm giác như chỉ có một mình ở thế giới khác, chân như đeo đá, bước đi một cách máy móc, càng tới gần, càng dâng lên nỗi sợ hãi mơ hồ.

Lộ trình chỉ vài chục bước mà đi hơn mười phút mới tới, cuối cùng cẩn rặng bước vào, em gái phục vụ mặc Đường trang, nhỏ nhẹ hỏi, nghe báo vị trí, dẫn Giản Phàm lên tầng hai. Hành lang thoang thoảng hương trà, lan can cổ điển, các loại bình sứ đồ cổ trang trí, bình thường có lẽ sẽ ngắm nhìn một phen, lúc này chỉ cố nhìn trần áp cảm xúc trong lòng.

Trầm ngâm hồi lâu, em gái phục vụ ánh mắt kỳ quái lù ra, Giản Phàm nhắm mắt khẽ gõ cửa.

“Mời vào.”

Âm thanh quen thuộc làm toàn thân y run rẩy như thuyền nhỏ trong giông tố, bước vào, ngồi ở bàn thấp bên cửa sổ chính là chị Tương, là gương mặt khiến y bao đêm thao thức, nụ cười như hoa ấy bùng nổ, làm Giản Phàm tích tắc cười theo, bao nhiêu bàng hoàng lo lắng trong lòng tan biến trong phút chốc, đúng là chị ấy rồi.

“Chị khỏe không?”

“Cậu khỏe không?”

Cả hai gần như cùng lên tiếng, cùng hỏi một câu, lại cùng gặp sự ngỡ ngàng xa lạ đó, lại mỉm cười, thấy câu này không nên hỏi.

Chị ấy vẫn xinh đẹp quyến rũ như thế, năm tháng tựa hồ đặc biệt ưu ái chị ấy, không để lại chút dấu vết nào, trừ giữa đôi mày thoáng ưu sầu, Giản Phàm không nhận ra chút thay đổi nào. Còn Tương Địch Giai, không cần phải anh mình phải hạ cầu khẩn, chỉ nhìn nụ cười ung dung, bước chân tiêu sái kia đã nhận ra, Giản Phàm không còn như xưa nữa.

Vì thế đều biết, vẫn khỏe.

“Ngồi đi, tôi gọi Thiết Quan Âm, trà thu đầy, vị thuần lắm, hương thơm dư vị dài, cậu uống quen không?” Tương Địch Giai khẽ hỏi.

Trước mặt là bàn thấp đặt khay trà gỗ đỏ sậm, chén trà như chén rượu nhỏ, trên cái bếp lò nhỏ than hồng, cái ấm nước đen

bốc lên từng làn hơi trắng, tiếng nước sôi ùng ục cho thấy cô đã đợi khách lâu rồi.

Giản Phàm yếu ớt gật đầu, cho tới tận bây giờ y vẫn chẳng hiểu cách thưởng thức trà, nhưng từ động tác nhẹ như gió thu, nụ cười tươi nắng mai, khiến Giản Phàm lâng lâng, ánh mắt theo sát từng động tác của cô. Dù trong người y chẳng có chút tế bào nghệ thuật nào, vẫn cảm thụ được vẻ đẹp cao nhã, bao năm rồi, đứng trước mặt chị Tương vẫn thấy mặc cảm tự ti.

Không nói gì cả, Tương Địch Giai khẽ đưa tay mời, rất thơm, Giản Phàm nhắm mắt nâng chén trà lên, hít sâu một hơi, ngửa cổ uống sạch, đặt chén xuống.

Tương Địch Giai bật cười như tiếng hạt châu va bát ngọc: “Uống Thiết Quan Âm phải nhấp môi từng ngụm nhỏ, cậu như trâu uống nước vậy.”

Giản Phàm cười nhìn chị Tương uống trà, đôi bàn tay trắng mịn tựa bạch ngọc cầm cái chén nhỏ xíu, môi hồng khẽ hé, tay nghiêng đi thì mắt khép lại, giống như cá đớp nước vậy, nước trà lay động, khuôn mặt tinh tế hiện lên vẻ khoan khoái. Nhưng Giản Phàm chẳng phải học cách uống trà, mà là nhìn chị Tương như chỉ sợ tích tắc sau tan biến, à, có một thứ thay đổi, mái tóc chị ấy không còn buông sang bên vai như thác nước nữa, mà vắn cao lên, bớt đi chút hoạt bát, thêm vào cao quý trang trọng, nếu chẳng phải mặc áo len cà phê, mặc treo áo khoác dài, có lẽ còn tưởng là nữ sĩ cổ điển trong tranh bước ra.

“Lại thất thần rồi.” Tương Địch Giai trách, môi mím nhẹ, tựa không vui, chính là vẻ mặt mà Giản Phàm thích nhất.

“Không sửa được, tính em thế đấy, thấy mỹ nữ là mất kiểm soát.”

“Hi hi, như vậy rất tốt, không có gì phải sửa.” Tương Địch Giai lại cười, rót chén nữa.

Giản Phàm thích chị Tương như thế, luôn khoan dung với y, chẳng biết uống chén trà thứ mấy, tâm trạng cuối cùng cũng khôi phục lại từ niềm vui trùng phùng: “Chị về từ bao giờ thế? Sao không nói với em mà để Tăng Nam báo.”

“Tôi về từ mùng 1, nhưng nghe nói cậu lại dính vào chuyện gì rồi, nên không quấy nhiễu ... Có nghiêm trọng không?”

“Không sao, qua rồi.”

“Ừ.” Ánh mắt Tương Địch Giai không hỏi thêm chỉ là giọng mang vài phần trách móc: “Đã không còn là cảnh sát nữa còn để bản thân dính vào chuyện không liên quan. Ôi, đến khi nào cậu mới có thể ổn định lại đây?”

“Em ..” Giản Phàm không giải thích nổi, cái tội lớn nhất của y là luôn làm những người xung quanh phải lo lắng, nên chẳng thể trách có những người không thể tin tưởng y.

Qua ba lượt, nước trà cũng nhạt đi, giữa hai người không có chút cách trở nào, dù lòng có rung động, cũng bị cố ý che dấu.

Thời gian cứ vậy trôi đi qua trong hương trà dịu dịu, đột nhiên đôi mắt long lanh nhìn thẳng Giản Phàm, có chút oán giận, rất phức tạp, Tương Địch Giai bất thành linh hỏi: “Chia tay ba năm rồi, cậu còn nhớ tôi không?”

“Nhớ, ngày ngày nhớ đêm đêm mong.” Giản Phàm buột miệng ba hoa theo thói quen, nghe thấy tiếng cười khúc khích của chị Tương, gãi đầu ngượng ngập: “Mặc dù không nghiêm trọng như thế, nhưng có nhớ.”

“Vậy vì sao cậu không nghe ngóng tin tức về tôi, không hỏi anh tôi, không hỏi chị Hà, cũng không hỏi Tăng Nam, thậm chí một năm trước, mấy lần tôi hỏi Tăng Nam, cô ấy không biết cậu ở đâu ... Tôi luôn cho rằng, trong lòng cậu không còn có tôi nữa.” Tương Địch Giai hơi quệt môi, giống như oán niệm chưa tiêu tan.

Giản Phàm tức thì ngẩn ra, không biết cái thái độ như hờn như giận ấy từ đâu ra, giống như nhiều năm trước bị ủy khuất đợi mình đổ dành, nhưng bây giờ y chẳng thể ôm vào lòng nữa: “Chị, em nghĩ gì chị còn không biết sao? ... Nếu không phải mẹ chị chen ngang, con chúng ta có khi đã chạy khắp nơi rồi ... Lần thất tình đó là đả kích lớn nhất của em, phải mất mấy năm mới vượt qua được.”

Chương 260: Dư vận trà thơm. (2)

“Hi hi, lại nói linh tinh.” Tương Địch Giai cách bàn đánh Giản Phàm một cái, cô biết không nên quá tin lời y, chuyện gì cũng phải bớt vài phần, đầu hơi cúi: “Nghe Tăng Nam nói, cậu có bạn gái, hơn nữa sắp kết hôn rồi.”

“Ừm.” Giản Phàm gật đầu, giọng hơi nhỏ.

“Cậu yêu cô ấy không?”

“Có.” Giản Phàm ngạc nhiên nhìn chị Tương, tại sao chị ấy lại hỏi như vậy chứ.

Tương Địch Giai lườm một cái đôi phần tinh nghịch: “Đã có người mình yêu, vậy mà vẫn muốn gặp tôi, cậu có ý đồ gì?”

“Kỳ thực chỉ muốn gặp chị thôi, nếu gọi đó là ý đồ thì ý đồ đã đạt được rồi.”

“Chỉ muốn gặp?” Tương Địch Giai không tin lắm.

Giản Phàm gật đầu xác nhận lần nữa: “Chỉ vậy thôi.”

“Kỳ thực tôi không định về nữa, nhưng lần ly biệt ấy khiến lòng tôi không sao yên được, giống như còn chuyện gì đó dang dở. Tôi cũng không ngờ rằng Tương gia lại lần nữa lại có va chạm với cậu, nếu đã gặp rồi, có những lời không thể không nói, tôi lựa chọn chia tay, kỳ thực không phải chỉ vì mẹ tôi.”

Giản Phàm ngỡ ngàng: “Em đã làm gì sao?”

“Có, cậu làm một chuyện tôi không thể tha thứ.” Tương Địch Giai đột nhiên nghiêm mặt.

Giản Phàm thì nhìn ra, Tương Địch Giai có thể bình thản nhắc tới chuyện cũ của hai người như thế, chứng tỏ cô đã thoát ra khỏi tình cảm đó rồi, chẳng hiểu sao giận dữ như đứa trẻ con bị giật đồ chơi, hiểu ngay cô đang nói tới chuyện gì: “Chuyện bắt anh chị chú gì, còn chuyện gài thiết bị nghe trộm vào nhà chị nữa, đúng chứ?”

Mí mắt Tương Địch Giai khẽ giật một cái, mí mắt hơi lâu mới hỏi: “Vì sao lại làm thế? Tôi luôn cho rằng tôi hiểu cậu, nhưng sau đó tôi nhận ra, tôi chẳng hiểu gì về cậu cả, vì sao

muốn đẩy nhà tôi vào cảnh đó? Nếu vì lập công, vì sao cuối cùng lại bỏ đi?”

“Kỳ thực đơn giản, khi đó em đã biết rằng anh trai chị rửa tiền, lúc đó em còn ngây thơ nghĩ, dựa vào chuyện đó, biết đâu vẫn hồi được ác cảm của mẹ chị ... Nhưng em sai rồi, bà ấy từ tận sâu thẳm coi khinh em, nên khinh bỉ cả tình cảm của em, khi đó em còn hiếu thắng, em chỉ muốn cho bà ấy biết hậu quả coi thường người khác, em làm thế chỉ vì báo thù thôi.” Giản Phàm có chút thiếu tự nhiên, lại có chút nhẹ nhõm, đó là chuyện chôn vùi tình cảm của hai người, vì sao y không biết, hít sâu một hơi chân thành nói: “Xin lỗi, khi đó em luôn muốn nghĩ cách vẫn hồi chuyện của chúng ta, nhưng lòng em quá rối không đủ tỉnh táo nên càng làm càng khiến chuyện tệ đi ... Kỳ thực hôm nay em muốn gặp chị cũng vì nói một câu xin lỗi.”

“Vì kéo nhà tôi vào vũng bùn?” Giọng Tương Dịch Giai ẩn chứa vài phần giận, đầu hơi quay sang một bên như muốn che dấu cảm xúc trên mặt.

“Không, mẹ và anh trai chị rửa tiền, là họ tự vấy bẩn không ai hãm hại họ hết, em không xin lỗi vì chuyện đó.” Giản Phàm thẳng lưng lên.

“Vậy vì sao?”

“Vì gánh nặng tình cảm gây ra cho chị, vì sự lỗ mẫn của em làm chị tổn thương ... Nếu có thể làm lại, em sẽ yêu thương che chở chị thật tốt, em sẽ vứt bỏ tôn nghiêm không đáng tiền đó, sẽ không va chạm với mẹ chị. Nếu cho em làm lại từ đầu, em sẽ khác hoàn toàn với chính mình trước đó ... Nhưng khi ấy mọi thứ tới quá dồn dập bất ngờ, em chẳng có lấy một cơ hội nào ... Thậm chí còn không có cơ hội giải thích.” Giản Phàm càng nói càng ảm ức, giọng lớn hơn: “Tại sao thế? Sau khi xung đột với mẹ chị, em gọi điện cho chị rất nhiều, chị không nghe ... Trước đó có một chuyên gia tâm lý nói chuyện với em, bảo em bị trầm cảm nặng, đã tới mức ảnh hưởng tới sinh hoạt bình thường, em không tin, em thấy bản thân không có vấn đề gì ... Đến khi mọi chuyện xảy ra thì đã quá muộn, khi đó em gần như sụp đổ rồi, trong đầu chỉ còn duy nhất vụ án để bầu vùi”

Sắc giận trên mặt Tương Địch Giai dần dần tan biến, từ từ di chuyển ánh mắt lại nhìn Giản Phàm, lời y kết thúc đã lâu mà cô còn chưa tỉnh lại, khuôn mặt anh tuấn năm nào đã bị vết xẹo vô tình phá hoại hoàn toàn, làm chàng trai tươi sáng của cô trông tang thương, hung dữ ... Tay bất giác đưa ra, run run chạm vào vết xẹo ấy, vừa chạm một cái Giản Phàm né tránh, làm cô cũng giật mình rút tay lại, nhớ ra thân phận hai người lúc này, lúng túng.

Biến hóa vi diệu làm cả hai đều không nghĩ tới, Giản Phàm không ngờ mình trong vô thức lại né tránh chị Tương, Tương Địch Giai không ngờ mình lại đưa tay ra như thế, bốn mắt nhìn nhau, đều hiểu, quá nhiều chuyện xảy ra rồi, họ vĩnh viễn không thể quay lại như xưa được nữa.

“Chuyện đã qua rồi, để nó qua đi.” Tương Địch Giai khẽ cắn môi, lặng lẽ đưa một ngón tay quệt qua khóe mắt, cầm ấm nước lên che dấu súc chén, pha trà, đợi nước trà rót ra thì đã nhạt lắm rồi: “... Còn nhớ lần uống trà ở nhà tôi không, cha tôi nói uống trà có ba vị, thứ nhất đắng như cuộc đời, tôi nếm rồi, thứ hai là ngọt tựa ái tình, tôi cũng đã biết ... Cuối cùng là nhạt tựa gió thoảng, hôm nay rót cuộc cảm thụ được.”

Nỗi sầu vô tận chảy ra từ lời nói, chén trà khẽ đặt trước mặt Giản Phàm, sắc trà nhạt, đôi mắt hung huyền chăm chú nhìn, như muốn tìm lại ký ức từng có, nhưng lại nói trong dự liệu: “... Mặc dù tôi luôn muốn gặp lại cậu, nhưng lần này gặp là vì anh tôi, tôi cũng không hiểu chuyện làm ăn, nhưng anh trai tôi nói trong tay cậu có thứ bí phương vẫn hồi lại đà kinh doanh đi xuống của Cửu Đỉnh. Cậu không cần cố kỵ tôi không phải tới thỉnh cầu cậu, không phải lấy tình cảm trước kia ép cậu, nhưng tôi thấy hiện giờ cậu cần một đối tác như Cửu Đỉnh hỗ trợ và đầu tư, đây là chuyện hai bên cùng có lợi. Nhưng tôi nghe nói cậu không cho Cửu Đỉnh cơ hội đàm phán, vì sao? Vì ân oán trước kia, hay là còn hận mẹ tôi?”

“Cũng không phải, đi thôi, đây là tâm kết của em, kỳ thực tới lúc cởi bỏ rồi.” Giản Phàm không trực tiếp trả lời, uống cạn chén trà đứng dậy đưa lời mời, Tương Địch Giai vài phần ngạc nhiên, song vẫn đứng dậy đi theo, hai người sống vai nhau, chợt nhận

ra sau ba thứ vị kia vẫn còn thứ nữa, đó là hương thơm tuy hết, nhưng dư vị vẫn còn.

Bãi đỗ xe xi măng loang lổ vết rêu bám, cây ngô đồng cao lớn dưới mặt trời ủ rũ thiếu sức sống, còn may là đang trong kỳ Quốc Khánh cho nên chuyện làm ăn của Cửu Đỉnh cũng khá, cũng có người ra người vào. Tương Địch Giai từ trong xe đặt chân xuống đất, nhìn quanh khách sạn đại biểu cho sự hưng suy của Tương gia, cảm xúc muôn phần, năm xưa Tương gia phong quang thế nào, lễ khai trương khách sạn mời mười mấy vị lãnh đạo tỉnh tham dự, lúc đó cô mặc váy công chúa ngồi trên xe lăn được anh trai đẩy đi, được bao người xúm quanh, khi đó cô chưa biết mình còn có thể đứng lên được nữa không nhưng tâm trạng cũng không buồn bã như bây giờ.

Từ trà lâu rời đi, Tương Địch Giai một mình trở về, người đi đón là Hà Phương Lộ, dọc đường thấy sắc mặt Tương Địch Giai không tốt, không hỏi gì, đưa vị đại tiểu thư này lên thẳng tầng 17.

Đại sảnh rất thưa thớt, cách trang trí vẫn y nguyên nhiều năm trước, trông cũ kỹ lắm rồi, TV chiếu tin tức các nơi là loại cũ to đùng nặng nề lạc hậu, nhìn ra được rõ ràng chuyện làm ăn đi xuống, đã phải tiết kiệm chi phí hết mức có thể, đi vào thang máy, có lẽ do tâm tình, cô cảm giác thang máy đang kêu ken két có thể rơi xuống bất kỳ lúc nào.

Sa sút, cực kỳ sa sút, không biết có phải vì tình cảm mình đã đánh mất, hay là vì vinh diệu của đời trước không cách nào truyền cho đời sau, có lẽ vì thứ trực tiếp hơn, là sự đi xuống có thể thấy bằng mắt thường này.

Chẳng trách anh trai một mực muốn tìm tới Giải Phàm.

Chương 261: Dùng mắt cũ nhìn người.

Bước chân khoan thai đi qua hành lang tới gõ cửa phòng tổng giám đốc, cửa mở ra, một cô bé buộc hai bím tóc như sừng dê reo lớn "cô ơi " rồi nhào tới, Tương Địch Giai cao hứng bế lấy cháu gái nhiều năm không gặp đã tới tuổi đi học.

Hà Phương Lộ khép cửa lại, ngạc nhiên nhìn vợ chồng tổng giám đốc, lại còn có chủ tịch cũ Thân Ngưng Sương và Tương Thanh Nguyên ít khi gặp cũng tới, vậy là cả nhà đông đủ, đang nghĩ trường hợp này mình không tiện xuất hiện thì Tương Cửu Đỉnh mắng: "Tiểu Hà, cô theo vào làm gì? Không đón khách à?"

"Dạ, dạ khách nào ạ?"

Tương Địch Giai bế cháu gái quay sang trả lời anh trai: "Bọn em không đi cùng nhau, cậu ấy còn có chút việc, 12 giờ cậu ấy tự tới."

"À .." Tương Cửu Đỉnh hoàn toàn không hề hoài nghi em gái tuyệt sắc của mình, nói thế thì thẳng nhóc thế nào cũng tới, phát tay an bài: "Vậy ra công cùng giám đốc Trương đón khách, đưa thẳng tới phòng ăn."

Hà Phương Lộ khom người vội vàng ra ngoài.

Người đi rồi, Thân Ngưng Sương ngồi ở vị trí tổng giám đốc mới lên tiếng: "Giai Giai, thế là sao? Thằng đó lại còn lên mặt cơ à, sao con không nói rõ , chẳng qua là một cái bí phương, có thể đầu tư hay không phải xem hiệu quả như thế nào, đây không phải là cầu cạnh cậu ta, mà là cho cậu ta cơ hội đấy."

Chỉ nói câu này là biết bà Thân thực sự hết thời rồi, đã là người thế hệ cũ, ánh mắt cũ, vẫn còn chìm đắm trong vinh quang ngày xưa của Tương gia, vẫn nghĩ mình vẫn là chủ tịch Thân, vẫn cái thời mà ngân hàng mang tiền tới đầu tư cũng dám đuổi khỏi cửa.

Tương Địch Giai không vui gọi khẽ: "Mẹ ..."

Em chưa nói, anh đã tiếp lời, Tương Cửu Đỉnh càng không hài lòng thái độ của mẹ mình, hẳn biết Giản Phàm bây giờ ghê gớm thế nào, thực ra là không biết hết, xong một phần cũng đủ để

hắn hiện giờ phải ngược mắt nhìn rồi, gắt: “Mẹ, chuyện này mẹ đừng xen vào, mẹ xen vào thế nào cũng hỏng việc. Giản Phàm không phải như trước đâu.”

Thân Ngưng Sương hề không thấy mình sai ở chỗ nào, khinh bỉ nói: “chẳng qua là đứa nhà quê tìm đường leo cao thôi, tưởng mình là bảo bối à? Tới lần nữa mẹ vẫn đuổi khỏi cửa ... Cửu Đỉnh, cái bí phương đó ra sao mà con phải bỏ công sức như vậy? Hợp tác với ai cũng được mà phải hợp tác với thằng đó, con không thấy mất mặt à?”

“Mẹ, mẹ lại thế rồi ... Mẹ xem đi.” Tương Cửu Đỉnh sợ không thuyết phục được mẹ mình, lật một bản họa báo, đó là tạp chí Mỹ thuần tiếng Anh, chỉ một trang trong đó, giới thiệu sơ qua về khu nghỉ dưỡng Quế Viên, trọng điểm giới thiệu mấy món Hoa Soạn, trong đó có ảnh chụp Bách hoa tranh diễm: “Đứng đầu Quế Viên là Hoa Soạn Lâu, mà đứng đầu Hoa Soạn Lâu là hoa đại sư, mẹ đoán hoa đại sư là ai?”

“Là thằng đó chứ gì.” Thân Ngưng Sương đoán ra ngay, vốn nhìn mấy bức hình còn có chút hứng thú, giờ ném luôn tạp chí sang bên: “Cho dù có làm ra Mãn Hán toàn tịch thì cũng chỉ là thằng đầu bếp thôi, đại sư cái gì?”

“Mẹ, không đơn giản như vậy đâu ... Nói thế này đi, Hoa Soạn chỉ là một trong số các vị của La gia, cậu ta bằng vào nó mà lập nên danh tiếng cho cả Hoa Soạn lâu, nổi tiếng tới tận nước ngoài, nếu đó là Cửu Đỉnh thì sao? Mẹ không thấy đáng đầu tư à? Còn nữa, rời Quế Viên, chỉ bằng món thịt ngâm, giờ có cậu ta có gần 80 chi nhánh trải khắp Đại Nguyên, mẹ thấy đáng chưa? ... Còn nữa, ai cũng xem thường cơm hộp, nhưng cậu ta làm tới mức một ngày bán gần 3 vạn hộp cơm, với thế phát triển mạnh mẽ này, thêm thời gian Thực Thượng sẽ hùng bá giới ẩm thực, mẹ đừng nghĩ là cậu ta cần chúng ta, Lục Vị Trai, Kim Đỉnh Khoái tân, nhà máy chế phẩm thịt Đại Nguyên, mấy chục nhà đang tìm cậu ta hợp tác mà cậu ta chưa gật đầu ... Bỏ qua chuyện cá nhân, mẹ không thấy đây là cơ hội kinh doanh à?”

Nghe anh trai kể qua một lượt, tim Tương Địch Giai đập nhanh hơn mấy phần, kinh ngạc nhìn anh trai, cô chưa biết ba năm chưa gặp, chàng trai chỉ giỏi ăn của mình đã thành bậc đại

tài rồi sao? ngay cả Thân Ngưng Sương cũng không thể không coi trọng, dù là không ưa Giản Phàm, nhưng hiểu hiệu tương La gia năm xưa là gì, có ngọn núi vàng này lo gì cơm áo nữa?

“À phải.” Thân Ngưng Sương tức thì chuyển góc độ người làm ăn, ngẫm nghĩ một lúc chợt nhớ ra điều gì: “Cửu Đỉnh, con nói bí phương này tới từ Tăng Nam à?”

Tương Cửu Đỉnh gật đầu: “Vâng, chính xác như thế.”

Thân Ngưng Sương nheo mắt nhìn con gái, thấy Tương Dịch Giai quay đầu đi là hiểu con gái mình e rằng khi đó ngày ngày được thấy mỹ vị trên bàn ăn, lạnh lùng nói: “Thế thì tốt, chúng ta phải chuẩn bị nhiều phương án, nếu thằng đó từ chối, hoặc đưa ra yêu cầu tham lam thì chúng ta hợp tác với Tăng Nam, bảo Tăng Nam ra mặt đòi bí phương về ... Cùng lắm đưa ra tòa, nói thằng đó chiếm đoạt phi pháp, tổn tiền kiện tụng còn hơn phải tươi cười với thằng đó. Con phải cân nhắc tới trường hợp thằng đó làm như lần trước, ngoài hợp tác, trong giở trò, dùng bí phương giả lừa chúng ta, nếu đã nhất định phải đoạt được thì phải chuẩn bị tất cả ...”

Tương Dịch Giai bàng hoàng nhìn mẹ mình như không tin nổi, khó khăn lắm mới cắn chặt được răng kìm nén điều muốn nói, quay người bỏ vào gian trong không muốn nghe thêm một lời nào nữa. Ngay cả Tương Cửu Đỉnh Cũng vội vàng ngăn cản mẹ mình tiếp tục nói, dậm chân liên hồi: “Mẹ, mẹ ơi là mẹ ... Mẹ ngàn vạn lần đừng nhắc tới chuyện này, cha Tăng Nam bị kẻ gian hại mất tích 14 năm, chính Giản Phàm đã phá án tìm về, cho nên cô ấy mới tặng bí phương coi như báo đáp ... Hơn nữa những bạn làm ăn một thời của mẹ năm xưa như Vương Vi Dân, Đường Thụ Thanh chính là kẻ hãm hại cha Tăng Nam, mẹ nhắc tới chuyện này càng hỏng ...”

Mẹ, dù sao cậu ta cũng không thành con rể nhà ta được nữa, cười một cái khó thế à?”

“Mẹ không muốn tươi cười với cái thằng đó.” Tâm kết lớn nhất đời này của Thân Ngưng Sương là bị một tên cảnh sát nhãi nhép, một thằng nhà quê mắng mỏ, có điều nhìn con trai con dâu nhìn mình cầu khẩn, nghĩ tới cảnh ngộ của Cửu Đỉnh lúc này, hừ một tiếng: “Được, không làm khó nó là được chứ gì? Mẹ

nói này, cha mẹ không tiếc tiền bồi dưỡng con, cho con ra nước ngoài du học, các quốc gia Âu Mỹ con đi qua mười mấy cái rồi, bất kể bằng cấp hay tầm nhìn, kiến thức, ai bằng được con, sao mà kinh doanh tệ hại thế.”

“Mẹ ơi, thời thế khác rồi, khi đó các bác các chú còn đang chức đang quyền, mẹ chỉ gọi một cú điện thoại là có thể đưa nơi chiêu đãi chính phủ đặt ở đây, đợi tính tiền nữa thôi. Bây giờ khác lắm, chẳng những lựa chọn đa nguyên hóa, các cổ đông của chúng ta không đánh giá cao kinh doanh khách sạn nhà hàng nữa, họ không đầu tư vào, không đi xuống thì đi lên được ă? Con ngàn vạn bản lĩnh mà không tiền, không quan hệ thì làm được gì?” Tương Cửu Đỉnh cùng đường rồi, làm ăn trong nước không quy phạm như ở các nước Âu Mỹ, anh không có đủ mối quan hệ, bản lĩnh đến mấy cũng không thi triển nổi, hơn nữa có một chuyện hần không nói, vì năm xưa dính dáng vào vụ án kia làm hần không chỉ bị phạt tiền còn bị tù treo, tuy chỉ 12 tháng, nhưng là đả kích đủ lớn rồi, bởi thế dù sau này hần muốn gây dựng quan hệ cũng rất khó khăn, vì người ta không biết anh chùi sạch sẽ chưa, chẳng may dính dáng vào có chuyện gì chẳng bỏ.

Đã không có quen hệ thì với tình hình ở trong nước, làm việc gì cũng khó khăn, hướng hồ thời hoàng kim kinh doanh khách sạn nhà hàng cũng qua rồi, duy trì được đã là không dễ.

Chương 262: Ai hiểu được lòng này?(1)

Hai mẹ con nhà này nói chuyện ba câu không rời khỏi tiền, mở miệng ra là kinh doanh với làm ăn, cha mẹ đi xa về cũng chẳng hỏi han chuyện cuộc sống. Tương Thanh Nguyên lắc đầu, nắm tay cháu gái vào gian trong, không ngờ thấy con gái nằm úp mặt trên giường, hai tay bịt chặt tai, như không muốn nghe thấy lời bên ngoài.

Phòng tổng giám đốc có gian nhỏ dùng nghỉ ngơi, khá rộng rãi, bố trí không khác gì ở nhà, rất thoải mái, Tiểu Bội Bội nhảy lên giường, khẽ vén tóc cô cô lên, ngây thơ hỏi: “Cô ơi, sao cô lại khóc?”

Tương Dịch Giai bị nhìn thấy tâm sự, ngồi dậy ôm cháu gái vào lòng, gượng cười: “Cô không khóc, cô bị bụi bay vào mắt, Bội Bội thổi cho cô nhé.”

“Phù phù!” Bội Bội phồng má thổi vào mắt Tương Dịch Giai, thổi gió thì ít thổi nước bọt ra thì nhiều, làm Tương Dịch Giai phì cười.

Ài ... Ông già tóc đã bạc gần hết lại thở dài, ở gian ngoài vợ và con trai tranh cãi, còn bên trong con gái nước mắt lưng tròng vẫn phải cố mỉm cười, biết lần này làm khó con gái, càng rõ trong lòng con gái chưa quên được mối tình năm xưa, tư vị dằn vặt giữa tình thân và tình yêu đó, cả ông cũng không biết đối diện ra sao.

Đóng cửa lại, ngăn cách âm thanh phiền lòng ở ngoài cửa, ngồi xuống ghế nhìn con gái và cháu gái vui đùa, Tương Thanh Nguyên thương con hồi tưởng: “Khi con bằng tuổi Bội Bội, cha đi dạy học còn phải mang con theo, những đứa bé khác ở tuổi này không chịu ngồi yên một chỗ, con chẳng hiểu gì vẫn ngồi nghe giảng say sưa, ha ha ... Chớp mắt mà ba mươi năm trôi qua, ôi, đáng lẽ cha mẹ không nên ngăn cản con và Giản Phàm, thằng bé đó không tệ.”

“Cha, qua rồi, con quên cậu ấy rồi.” Tương Dịch Giai nói một câu trái lòng.

Tương Thanh Nguyên thở dài, nói tới chuyện này thấy mình không phải không có lỗi, năm xưa không giúp gì được cho con gái, lỡ nhân duyên tốt như thế. Cứ tưởng đưa ra nước ngoài môi trường mới, mọi thứ sẽ thay đổi, nào ngờ mấy năm nay con gái ngày càng ít nói hơn, ít tiếp xúc hơn, nhất là né tránh người khác giới, cả trong nhà cũng không còn hòa hợp nữa, ba năm rồi nhưng vết thương lòng đó chẳng biết bao giờ mới lành: “Quên là tốt, nếu quên được không thương tâm nữa, hai đứa nói chuyện ra sao?”

“Sao cha lại quan tâm tới chuyện làm ăn thế?”

“Cha không quan tâm tới chuyện làm ăn, mà quan tâm tới mẹ và anh con, sức khỏe của mẹ con giờ không tốt như xưa, nếu bị Giản Phàm sỉ nhục lần nữa như trước, lại phải mấy tháng mới khôi phục lại được.”

“Không đâu cậu ấy thay đổi rồi, rất khoan dung, người có thể bỏ qua quá khứ mới có sự thoáng đạt ấy.” Tương Dịch Giai lắc đầu, nhớ tới xúc cảm mãnh liệt của mình khi mới gặp lại Giản Phàm, khuôn mặt ấy khiến người ta không kim lòng được muốn đưa tay vuốt ve, nhưng cậu ấy lại né tránh mình, cậu ấy không còn là Giản Phàm lỗ mãng càn rỡ quá khứ nữa, không còn là Giản Phàm yêu mình mà bất chấp tất cả nữa.

Đúng, sự khoan dung khiến cô cảm giác hai người đã như người qua đường, lòng như có kim đâm, cậu ấy khoan dung tới vờ không biết mục đích của mình, chính vì sự khoan dung ấy làm cô thấy tình cảm quá khứ kia như rượu đã pha nước, không còn quý giá nữa.

Nghĩ rồi, nước mắt trong veo lăn dài trên gò má, vùi đầu vào gối, hai vai run lên, lần này không lấy lý do bụi vào mắt nữa, khóc thật rồi, không cách nào che dấu được nữa.

Kim đồng hồ chỉ tới 11 giờ 50 phút, phòng ăn nhỏ thấp thoáng trong rừng trúc, người tới đầu tiên là Tăng Nam, Đường Đại Đầu còn có Tiết Hán Dũng phụng lệnh bạn gái tiếp đón khách. Xem ra Tương Cửu Đỉnh cũng có lòng lắm, nào là bạn trai của trợ lý, bạn trai của em gái, bạn em gái, chỉ cần là người có quan hệ không tệ với Giản Phàm là mời hết. Còn không à, Tiết Hán Dũng bận rộn tiếp khách mỗi lần nhìn bộ mặt hung tợn của

Đường Đại Đầu còn chú ý hơn cả nhìn mỹ nữ như Tăng Nam, làm Đường Đại Đầu rất không thoải mái: “Nhìn tôi làm gì, chúng ta không quen.”

“Quen chứ ạ, anh Đường vốn là lão đại ở khu vực đường Ngũ Nhất, có ai mà không biết ...” Tiết Hán Dũng giơ ngón cái lên, hãnh làm về địa ốc hiển nhiên phải biết nhân vật như Đường Đại Đầu, chỉ là chưa có cơ hội tiếp xúc, đối với người thường có vài phần sùng bái các nhân vật giang hồ.

Đường Đại Đầu không ngờ nhiều năm như vậy vẫn có người nhớ Đường lão đại, đặc ý lăm nhưng lại vờ vịt xua tay: “Già rồi, quá khú rồi.”

“Anh Đường, anh nào có già, nghe nói lão đại của thành nam là Thương Đại Nha gặp anh cũng phải gọi một tiếng đại ca.” Tiết Hán Dũng bán nhà mà, cái mặt dày không thua gì tường bê tông, phân cao thấp với Giản Phàm chỉ hơn không kém.

“Ài dà, cậu biết cả Thương Đại Nha à?” Đường Đại Đầu quả nhiên chú ý.

“Biết chứ ạ, nhà khai phát nào mà không biết, chỉ cần giải tỏa gì đó là đều mời anh ta.”

“Vậy sao không ai tìm tôi, tôi gọi một tiếng là có mấy xe tới luôn.”

“A, nhất định, nhất định sau này sẽ nhờ anh Đường.”

Hai người nói chuyện vài câu là đã thân thiết rồi, Tăng Nam nghe mà buồn cười, điển hình của lưu manh gặp gian thương, ngư tầm ngư, mã tầm mã cực hợp. Tiết Hán Dũng vừa tiếp chuyện Đường Đại Đầu, không quên ân cần chiếu cố Tăng Nam, mời nước, đưa dưa, tò mò: “Anh Đường, sao anh lại thành anh em với Giản Phàm?”

“Không được à? Chúng tôi là anh em nhiều năm rồi, thuộc loại sống chết có nhau đấy.”

“Không phải ý tôi là, năm xưa thân phận anh như thế, Giản Phàm lại là cảnh sát, sao lại thân thiết như vậy, lão tam của tôi kể anh và Thương Đại Nha kéo hơn nghìn người tới giúp cậu ấy.” Tiết Hán Dũng nói ra câu đố khó giải trong lòng.

“Ra là chuyện ấy, không phải rõ à, Giản Phàm là cảnh sát, còn anh mày là thổ phỉ, người ta hay nói cảnh phỉ vốn cùng một

nhà, không thân sao được?” Đường Đại Đầu cười phá lên sảng khoái.

Tằng Nam bị chọc cười nói vào: “Hán Dũng, đừng tiếp xúc quá gần với anh ta, ba ngày thôi là bị làm hư đấy ... Giản Phàm từng cứu mạng anh ta, nên họ mới thân như vậy.”

“Vớ vẩn, tôi và Giản Phàm tâm đầu ý hợp, quan hệ không thân không được.” Đường Đại Đầu phản bác.

Tằng Nam chẳng có tí thực nữ nào co chân đá Đường Đại Đầu: “Này này Đường Đại Đầu, có văn hóa một chút, nói thể làm người ta nghi ngờ xu hướng tình dục của hai người bây giờ.”

Tiết Hán Dũng cười chết sặc, quả nhiên là bạn của lão nhị có khác, toàn là nhân vật đặc sắc, cô gái thế này cũng hiếm lắm, Đường Đại Đầu xua tay làm ra vẻ đạo bất đồng bất khả thuyết: “Nói chuyện với mấy người đúng là chẳng hợp, không như Giản Phàm, vì trong lòng tôi nghĩ gì, người anh em tôi nhìn một cái là ra ngay.”

Tằng Nam khịt mũi xem thường: “Thôi đi, cái đầu anh ngoài nữ nhân và rượu thì còn gì nữa.”

“A ...” Đường Đại Đầu bật dậy chỉ Tăng Nam làm Tiết Hán Dũng thất kinh, ai dè hắn nói: “Tằng Nam! Vậy là chúng ta cũng tâm đầu ý hợp rồi.”

Chớp mắt một cái bị Đường Đại Đầu trêu lại, Tăng Nam trừng mắt lên, hai người giống như trước kia lời qua tiếng lại, Tiết Hán Dũng ứng phó mết nghĩ, đúng lúc này cả nhà Tương gia do Tương Cửu Đỉnh dẫn vào, giới thiệu hai bên. Đường Đại Đầu nhìn Tương Địch Giai một cái mà nước dãi chảy ba bát, trần đời chưa thấy em gái nào ngon như vậy, không uống chuyến đi này, mà người Tương gia thấy đến giờ mà khách chính chưa đến, tỏ ra không hài lòng, bà Thân liếc mắt nhìn con trai, Tương Cửu Đỉnh vội lấy di động ra gọi điện.

Chương 263: Ai hiểu được lòng này? (2)

“Tổng giám đốc, chúng tôi đang đợi ... Cậu ấy tới rồi ạ, đợi chút ạ ...”

Trương Khải đang nói chuyện điện thoại thì Hà Phương Lộ chọc chọc vai chỉ bãi đỗ xe, người đi xuống là Giản Phàm, vội vàng chạy tới.

Đồ tây thâm màu trắng tấp, giày da không một hạt bụi, từng sợi tóc gọn gàng, Giản Phàm trông hết sức tinh thần, nách kẹp một cái hộp bạc, mơ hồ cảm nhận được bên trong chứa cái gì, hai vị ra đón chưa lên tiếng, Giản Phàm đã khoác vai Trương Khải: “Giám đốc Trương, phải ăn kiêng thôi, mỗi lần gặp anh là béo lên một cỡ.”

Trương Khải thấy Giản Phàm thân thiết như thế chưa xảy ra chuyện gì thì thở phào, Giản Phàm lại quay sang chỉ Hà Phương Lộ: “Trợ lý Hà, bảo Hán Dũng nhà cô, ân tình này phải trả đấy.”

Hà Phương Lộ khẽ gật đầu, biết chỉ chuyện Tiết Hán Dũng hẹn y tới: “Giản Phàm, anh đừng nghĩ chúng tôi xấu như thế ... Hợp tác cùng phát triển mà, có bí phương của anh và đầu tư của Cửu Đỉnh, không bao lâu sau sẽ hình thành hiệu ứng thương hiệu ở Đại Nguyên, Lục Vị Trai cũng là chế độ cổ phần mà? Đây chẳng phải là chuyện hai bên cùng có lợi hay sao?”

“Đúng đúng đúng, ông chủ Giản, tuy bây giờ món thịt ngậm thịnh hành khắp Đại Nguyên, nhưng nếu chế biến đóng gói, mang vào siêu thị bán, tương lai có thể mở rộng toàn tỉnh, thậm chí toàn quốc, tương lai vô hạn ...” Trương Khải vẽ ra tiền đồ bao la.

“Các người vòng đi vòng lại chỉ muốn bí phương chứ gì? Đây này cầm lấy đi ...” Mấy câu này Giản Phàm nghe đã chai tai rồi, đưa cái hộp tới.

Trương Khải ngớ người, rồi rít xua tay không dám nhận, Giản Phàm lại đưa Hà Phương Lộ: “Trợ lý Hà, đây là hàng thật đấy, không muốn à?”

“Đừng trêu chúng tôi nữa.” Hà Phương Lộ vài phần tức giận, cô không tin Giản Phàm dễ dàng nhả ra thứ giá trị như thế.

“Ha ha ha, tôi thành tâm cho mà các người không dám lấy, để xem tổng giám đốc Tương có dám không?” Giản Phàm cười lớn thong thả đi tới.

Hai người kia hoang mang nhìn nhau rồi đuổi theo, Hà Phương Lộ đi trước dẫn đường tới phòng bao, cửa mở ra, bên trong phòng đang cười nói liên ngưng bật. Giản Phàm nhìn liếc qua một vòng rồi đi thẳng vào chỗ ngồi, đặt hộp bạc lên bàn, ra hiệu Hà Phương Lộ đóng cửa lại, nói thẳng vào chủ đề: “Nhân cơ hội này kết thúc nhanh chóng, hiệu tương La gia vang danh tiên hạ 400 năm, dựa vào bí phương độc nhất vô nhị này, hôm nay tôi vén màn bí ẩn, tìm cho báu vật chủ nhân mới.”

Nói rồi mở hộp ra, bên trong bọc bởi từng tầng lụa vàng, Giản Phàm nhẹ nhàng mở từng tầng thu hút ánh mắt mọi người, chỉ Tăng Nam là nhíu mày không rõ Giản Phàm định làm gì, cảm giác trạng thái của y hơi khác thường.

Ai nấy nín thở, đó là truyền thuyết lưu truyền từ lâu, La gia bằng vào bí kỹ bất truyền này đưa tài nghệ nấu ăn lên đỉnh cao, trải qua bao triều đại mà không suy vong, Đây cũng là câu chuyện bí hiểm, vì giữ gìn nó mà diệt môn, lại trải qua nhiều năm thương hải tang điền tựa như từ nay mãi mãi thất truyền lại lần nữa xuất hiện, ngọt bùi chưa cay trong đó e rằng ai nghe cũng phải nhỏ vài giọt lệ.

Lụa đã mở hết, lộ chân tướng, Giản Phàm khẽ đặt cái hộp giữa bàn ăn, cuốn sách mỏng mỏng, cũ kỹ, đậm mùi năm tháng, chữ

"Bí chế thập lục vị" hiện ra tang thương, khiến cả phòng im phăng phắc.

Đôi mắt như biển sâu của Giản Phàm từ từ nhìn từng người đang chăm chăm hướng về cuốn cổ phổ, có hoang mang, có tham lam, có sùng kính, đến khi nhìn tới Tương Địch Giai, cô như bị kim đâm, tiềm thức né tránh, như tình cảm tinh khiết nhất vì có ý đồ bất chính dính vào, khiến cô không còn có thể thản nhiên đối diện với chàng trai này.

Thân Ngưng Sương thu ánh mắt lại, có chút đắc ý nhìn Giản Phàm, trước đó con trai bà định ra đón, nhưng bà ngăn cản, kết quả đúng như dự liệu, Giản Phàm vẫn tới, ngoan ngoãn mà tới, không cần biết là vì khoản tiền đầu tư, hay là vì tình cũ khó quên, cuối cùng vẫn phải cúi đầu mà tới rồi, đó là thắng lợi, thắng lợi cuối cùng của Tương gia.

“Tổng giám đốc Tương, bác trai bác gái, và chị Tương nữa, để mọi người đợi lâu, trước tiên tôi xin lỗi vì thái độ trước kia, không phải tôi từ chối các vị, mà tôi từ chối rất nhiều nhà, bất kể là muốn liên doanh hay muốn mua đứt, tôi đều từ chối dứt khoát. Không phải vì tôi muốn độc chiếm miếng bánh này, cũng không phải lòng tôi còn phần hận ... Dù thế nào, tôi từ chối làm tổn hại tình cảm của mọi người, vì thế tôi xin lỗi.” Giản Phàm chưa bao giờ trang trọng như vậy, hơi khom người xuống, nói rất chân thành.

Không ai ngờ mở màn lại là như thế, đều sửng sốt.

Mọi người cứ nhìn nhau, cả Tăng Nam và Đường Đại đều khó hiểu, Tương Địch Giai vẫn cúi đầu, không khí có phần quái dị, Tương Cửu Đỉnh lên tiếng cười ha hả: “Ha ha ha, đừng khách sáo, Giản Phàm, chúng ta là chỗ quen biết lâu năm mà, nhiều năm trước tôi mời cậu tới Cửu Đỉnh cầm thìa, cậu lại đi làm cảnh sát, không ngờ cuối cùng cậu vẫn đi trên con đường này ... Dù thế nào, chúng ta cùng tới đây rồi, tôi rất kỳ vọng vào chuyện hợp tác của chúng ta đấy.”

Xem chừng có vẻ Tương Cửu Đỉnh tự tin lắm, Tiết Hán Dũng cũng vào hòa vài câu, cả nhà Tương gia thì vì lý do này mà tỏ thái độ hoan nghênh, Tăng Nam cũng vui vẻ nhìn hai bên hợp tác, chỉ có Đường Đại Đầu khó chịu, cảm giác đám người này liên hợp chèn ép Giản Phàm, cướp đồ của y vậy, mặt mũi không dễ coi nữa.

“Ha ha ha, tổng giám đốc Tương đừng vội, tôi chưa nói hết mà.” Giản Phàm tủm tủm cười: “Tôi e chúng ta không thể hợp tác.”

“Cái gì?” Tương Cửu Đỉnh nói lớn, mặt tái đi, nụ cười mấy người khác cũng cứng đờ, Thân Ngưng Sương mắt tóe lửa định đứng lên, bị chồng kéo xuống, tức giận nhìn con gái.

Tương Dịch Giai cứ như làm sai chuyện gì, vẫn cúi đầu im lặng, không ngờ Tăng Nam lại là người lên tiếng đầu tiên, chỉ mặt Giản Phàm mắng: “Giản Phàm, đừng có cứ phá hoại phong cảnh như thế được không, mọi người ngồi cùng một chỗ không dễ dàng, để anh hát nước lạnh đấy à? Chuyện cũ qua rồi thì bỏ qua đi.”

“Tăng Nam, sao cô nói như thế là lỗi của Giản Phàm hết vậy hả? Không hợp tác thì thôi, cậu ấy có lỗi với ai chắc? Lại không cướp đoạt gì của các người, cũng không nợ nần gì ai hết.” Đường Đại Đầu không nhìn nữa rồi, vỗ bàn một cái trừng mắt với Tăng Nam.

“Này, anh không hiểu chuyện này, đừng xen vào.” Tăng Nam trừng mắt lại.

Đường Đại Đầu chẳng nề nang ai: “Vậy mời tôi tới làm quái gì hả?”

Không khí tức thì trở nên căng thẳng, Tương Cửu Đỉnh vội vàng lên tiếng hòa hoãn: “Mọi người, nghe tôi nói một câu đã ..Giản Phàm, có điều kiện gì chúng ta có thể đàm phán ... Nào nào, ăn cơm, ăn cơm đã nói ...”

“Đợi đã, đừng vội ăn, không hợp tác không có nghĩa là mọi người không được toại nguyện.” Giản Phàm xua tay ngăn cản.

“Cậu có ý gì?” Tương Cửu Đỉnh thấp tha thấp thỏm.

“Không có ý gì cả, không hợp tác vì bí phương này không phải của tôi, anh thèm muốn thứ trong tay tôi mà tôi không phải chủ nhân.” Giản Phàm đưa tay cản Tăng Nam mơ hồ nhận ra điều gì, tiếp tục nói: “Tôi vốn cho rằng hiệu tương La gia gì đó chỉ là truyền thuyết mà thôi, rồi một ngày có người đưa cuốn bí phương trăm năm này tới trước mặt, tôi không dám tin. Khi tôi dựa theo bí phương làm ra món ăn khiến cha tôi vất vả mấy chục năm, tôi hưng phấn nhiều ngày không ngủ, suýt bị thần kinh ...”

Chuyện này chỉ có Tăng Nam biết, khi đó Giản Phàm đúng là như tẩu hỏa nhập ma vậy.

Chương 264: Ai hiểu được lòng này? (3)

Cả phòng im phăng phắc, chỉ còn giọng nói đầy xúc cảm của Giản Phàm vẫn vang lên kể câu chuyện xưa cũ: "... Về sau tôi biết có một vị cảnh sát thích sách cổ vô tình có được, mọi người chắc biết rồi, đó là cha Tăng Nam, bí phương này Tăng Nam đưa ra làm giá để tôi tìm cha cô ấy về ... Nói ra thật xấu hổ, nếu không vì bí phương này, tôi không đụng tới vụ án kia."

Tăng Nam mím môi thở dài, nhìn thấy đôi vai Tương Dịch Giai co ro như cô gái yếu đuối, chuyện này trừ hai người giao dịch chỉ có Tương Dịch Giai biết, từng trách Giản Phàm không nên nhận đồ của Tăng Nam.

"Khi tôi tiếp nhận vụ án thì đã 14 năm trôi qua, tìm được cha cô ấy chỉ còn cỗ thi hài, tôi nghĩ khi đó là kết thúc, nhưng không ngờ từ vụ án đó kéo theo rửa tiền, giết người, lừa đảo, làm tôi muốn rút ra không được, cản rặng tiến tới, cho đến khi một chiến hữu của tôi vĩnh viễn ngã xuống ... Thứ tôi khao khát, nhưng khiến tôi mất đi càng nhiều, mất luôn cả người tôi yêu thương nhất, chỉ còn lại tôi và cuốn cổ phổ này." Giọng nói Giản Phàm hơi run: "Có thể nói, tại vì nó, tôi đánh mất rất nhiều thứ, khiến tôi hiểu ra nhiều điều, yêu hận khó phân."

Tất cả lặng lẽ lắng nghe, Tương Dịch Giai bất tri bất giác rơi nước mắt, cho dù lúc tạm biệt lần cuối, càng xác định rằng nam nhân không chịu an phận mặt đầy thương tích đó không phải là người mình có thể dựa vào cả đời, không ngờ rằng khi mình buông tay, cậu ấy vẫn giữ gìn tình cảm đó.

Giản Phàm đưa tay vuốt ve bìa cuốn cổ phổ, hết sức cẩn thận nhắc nó lên, động tác nhẹ nhàng hơn cả nâng trứng húng hoa, cầm trong tay nhìn nó với ánh mắt sùng bái: "... Chủ nhân trước của cuốn cổ phổ này là Tăng Quốc Vĩ, là một người đức cao vọng trọng, cho dù ông ấy đã mất mười bốn năm, rất nhiều chiến hữu không quên ông ấy. Trước khi biết ông ấy, tôi không biết thế nào là cao thượng, biết ông ấy rồi, tôi mới nhận ra mình hèn hạ vô sỉ, nhân cái nguy của người khác để chiếm báu vật làm của riêng,

rốt cuộc cũng có được rồi. Có thứ này kỳ thực làm lòng tôi bất an rất nhiều năm, nhưng tôi tham làm không buông tay ra được ... Giờ tôi hiểu rồi, tôi không xứng sở hữu nó, nhân cơ hội này, tôi trả cho chủ nhân của nó ... Tăng Nam.”

Tăng Nam nghe nhắc tới cha, nhắc tới chuyện cũ cũng rơm rớm nước mắt khẽ lắc đầu, Tương Địch Giai ôm ngực khóc không thành tiếng, những người khác đều bất ngờ lẫn cảm động, chỉ có Thân Ngưng Sương vẫn nghi ngờ, khi cuốn cổ phổ này chưa thuộc về Tương gia, bà ta vẫn chưa yên tâm.

“Cầm lấy đi, đó là thứ của cha cô, sao tôi dám chiếm hữu, coi như tôi mượn xem vài năm, vậy là quá đủ rồi.” Giản Phàm như hoàn thành sứ mệnh, mỉm cười nhẹ nhõm với Tương Cửu Đỉnh: “Tổng giám đốc Tương, cô ấy mới là chủ nhân đích thực, nếu muốn hợp tác liên doanh liên kết gì hãy tìm cô ấy ... Nhưng tôi muốn cảnh báo anh một câu cuối cùng, bí phương là chết, vì nó trải qua hàng trăm năm rồi, từ nguyên liệu, dược liệu, chất nước đã khác xưa, đối với bí phương này, không phải ai cũng dùng được đâu.”

Tương Cửu Đỉnh giật mình, không biết phải nói ra sao, người run lên vì hồi hộp, nếu trả về cho Tăng Nam thì dễ ăn nói hơn rồi.

Giản Phàm nhìn về phía Thân Ngưng Sương, bà già này lập tức cảnh giác, nắm tay chồng, đoán chừng chưa quên sự khắc bạc của y năm xưa, nhưng Giản Phàm chỉ mỉm cười, khom lưng một cái: “... Xin lỗi bác gái, chuyện năm xưa cháu hiểu thẳng trẻ người non dạ quá lỗ mãng mạo phạm bác. Hôm nay cháu chỉ muốn nói một câu nữa, cháu muốn chứng minh, cháu yêu chị ấy thật lòng, cháu không muốn thứ gì làm tình cảm ấy bị hoen ố hay nghi ngờ, đó cũng là một phần nguyên nhân cháu trả lại cuốn sách ... kỳ thực bác đâu cần xa xôi vạn dặm bay tới đây ngồi cùng bàn với cháu như thế, dù cháu làm gì chẳng nữa, bác cũng khinh bỉ thẳng nhãi nhà quê này thôi mà.”

Tuy lời nói rất nhẹ nhàng, nhưng Thân Ngưng Sương nghe vào tai thành lời nguyên rửa kinh khủng nhất thế gian, muốn nói gì thì Giản Phàm đã khép cửa lại đi mất rồi, để lại đám người nhìn bà Thân với ánh mắt kỳ quái.

Thân Ngưng Sương lúng túng, kết quả này hoàn toàn, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bà, nghĩ lại trước đó mình tính toán không biết bao mưu kế để đoạt cuốn cổ phổ mà nóng rát mặt, thế này còn hơn cả sự khinh bỉ, còn hơn cả cho bà ta một cái tát, máu chảy giàn giụa, nhịp tim tăng mạnh.

Tương Cửu Đỉnh không để ý tới vẻ mặt xấu hổ của mẹ mình, chỉ nhìn Tăng Nam, ánh mắt đầy khao khát tham lam.

“Mẹ nó, tôi hiểu rồi, mời tôi tới để thuyết phục cậu ấy nhả cuốn sách chó má gì đó ra phải không? Mẹ nó, ăn cái buổi, ăn chẳng thống khoái, đéch thêm nữa ... Té ra tiền chẳng làm người ta cao quý hơn được. Lão tử trông mà buồn nôn.” Đường Đại Đầu có lẽ cả đời nói được một câu triết lý như vậy, chống nạng inox tập tễnh bỏ đi.

Tăng Nam sực tỉnh, cầm cổ phổ ném trước mặt Tương Cửu Đỉnh: “Cho anh đấy!”

“Chuyện này .. Tăng Nam ...” Tương Cửu Đỉnh nuốt nước bọt, ấp úng.

“Anh chỉ thêm muốn nó thôi mà, đúng không, đâu thêm để ý tới Giản Phàm, tất cả các người cũng chẳng ai để ý tới cảm thụ của chị Tương” Tăng Nam tức giận đứng dậy: “In ra một bản, nguyên bản trả cho tôi, thứ đó là của cha tôi, ở trong tay người xứng đáng nó mới là báu vật, còn kẻ không biết chỉ là cỏ rác. Ngoài Giản Phàm ra, tôi không cho ai hết, nếu không phải nể mặt chị Tương, ngay cả bản sao anh cũng không có đâu.”

Rầm! Cửa đóng lại, Tăng Nam bỏ đi, cả phòng lảng hẩn xuống, lại một người nữa đứng dậy, như không muốn nhìn mặt bất kỳ ai nữa, lặng lẽ đứng dậy, là Tương Địch Giai, cửa lần nữa mở ra, đóng lại.

“Giản Phàm, Giản Phàm, đợi đã ...”

Tăng Nam thở không ra hơi vừa chạy vừa gọi, Giản Phàm đã mở cửa xe quay đầu cười, nụ cười rất thoải mái nhẹ nhõm, cứ mỗi lần cô tưởng đã hiểu chàng trai này thì y lại đem tới cho cô một bất ngờ.

“Anh thực sự từ bỏ sao?”

“Vật đã về với chủ cũ, đâu tính là từ bỏ.”

“Tôi không nói cổ phổ, tôi nói chị Tương.”

“Tôi phụ lòng rất nhiều người rồi, lần này tôi không làm thế nữa, có một cô gái đang đợi tôi. Cô biết tôi sắp kết hôn, còn xúi tôi phạm sai lầm à?” Giản Phàm cười tươi, từ khoảnh khắc né tránh Tương Dịch Giai một cách vô thức y nhận ra rồi, Hạnh Nhi mới là cô gái quan trọng nhất trong lòng mình.

“Chị ấy vẫn còn yêu anh, bao năm qua vẫn một thân một mình, từ chối không biết bao người theo đuổi, tôi vốn định làm một chuyện tốt, nói không chừng gương vỡ lại lành, không ngờ làm khó anh.” Tăng Nam áy náy nói.

“Không đâu, cô làm một chuyện rất tốt, từ nay về sau tôi yên lòng rồi, cảm ơn cô.” Giản Phàm lên xe, nổ máy, không biết nghĩ gì thò đầu ra: “Tăng Nam, khi tôi kết hôn có nên mời cô không?”

Tăng Nam mím môi: “Ý gì thế hả?”

“Không mời cô thì cô giận, mời cô thì tôi chột dạ ... Vậy chuyện trước kia coi như chưa từng xảy ra, sau này chúng ta giữ quan hệ bạn bè thuần khiết.” Giản Phàm nửa đùa nửa thật nói.

Tăng Nam giơ tay định đánh, Giản Phàm tính cả rồi cười dài phóng xe đi, nụ cười rất sượng khoái, còn Tăng Nam rất lâu sau vẫn bần thần đứng đó, cho tới khi đột nhiên có cái đầu to tướng xuất hiện bên cạnh làm cô giật bản mình.

Đường Đại Đầu nhìn ra xa, chẳng thấy cái quái gì, thắc mắc: “Nhìn gì đấy?”

“Nhìn tên quý đầu to nhà anh đấy.” Tăng Nam lườm một cái đi về khách sạn.

Đường Đại Đầu trong lòng có chuyện, đuổi theo hỏi: “Này Nam Nam, cái bí phương đó bao nhiêu tiền, sao tôi không biết hai người còn có chuyện này?”

“Nói anh cũng không hiểu, anh chỉ biết ăn.”

“Vậy cô nói xem, không biết ăn thì thành người chết à, tôi hỏi cô không được à? Cô là đồ ngốc, không thể cho đám đó miễn phí, rõ ràng là cái nhà chẳng ra cái mẹ gì, đừng để chúng hưởng lợi.” Đường Đại Đầu làu bàu, từ lúc cái nhà đó làm bộ làm tịch đi vào là hần không ưa.

“Đã bảo anh không hiểu mà, Giản Phàm vẫn yêu chị Tương, anh ấy không muốn chị Tương phải nợ ân tình, nên mượn tay tôi đưa cho Tương gia, chính là cô gái xinh đẹp nhất ấy, nhìn

thấy chưa? Đó là người Giản Phàm yêu thương nhất đấy, đừng có mà suy nghĩ méo mó, mơ cũng cảm ..." Tăng Nam không quên trêu Đường Đại Đầu.

"Nhưng Thực Thượng dựa vào bí phương đó dựng nghiệp, người ta học được rồi còn làm ăn gì nữa."

"Anh thật ngu xuẩn, thứ trong tay thì người ta có thể lấy đi được, thứ trong đầu ai có thể lấy đi, anh cũng giống đám người ngu ngốc trong kia thôi, anh nghĩ cứ có bí phương là xong à? Cho anh biết cha tôi có nó bao năm mà nấu ăn kém xa Giản Phàm đấy, đừng coi thường mấy chục năm công phu cùng thiên phú của anh ấy, từ nghiền ngẫm tới thực tiễn mấy năm mới có thể tái hiện truyền thuyết. Tôi dám nói, anh ấy đã vượt lên cả trình độ La gia năm xưa rồi. Tương Cửu Đỉnh có bí phương thì sao nào, Giản Phàm kiêu ngạo từ trong xương, không phải là không muốn hợp tác với những nhà kia, mà không để họ vào trong mắt ... Thực sự không ngờ, tên tham ăn đã thành đại tài."

Đường Đại Đầu hớn hở ra mặt, vỗ ngực: "Đương nhiên rồi, cô nói hay lắm, người khác cậu ấy không để vào mắt ... Trừ Đường Đại Đầu này, ha ha ha ... Tôi từ đầu đã nhìn trúng cậu ấy, cậu ấy cũng coi tôi là huynh đệ."

Tăng Nam đánh đá đả kích: "Xì, anh ấy chẳng qua nhìn anh què mới thương hại."

"Thương hại cái gì?" Đường Đại Đầu nổi giận, nói hấn què hấn có thể bỏ qua, nói hấn đáng thương hấn không chịu: "Cô mới đáng thương, lẽo đẽo theo đuổi người ta bao năm, người ta không thèm, muốn gả không ai lấy thành gái già khó tính ... Á, ôi đm, làng nước

ơi bắt nạt người tàn tật ...

Giản Phàm làm một qua đã quá, bù lại bao nhiêu ấm ức trước kia.

Chương 265: Tình định ôn nhu. (1)

Nam nhân tụ tập thì chỉ có ăn uống cờ bạc gái mú, nữ nhân tụ tập một chỗ chỉ oán hận ghen tuông.

Lần này Dương Hồng Hạnh có nhận thức mới với ba đồng Đảng, mấy năm ở ngoài học tập, ít gặp nhau, ba cô gái kia đều vẫn mặc cảnh phục, nhưng nhiễm một đồng thói xấu của đơn vị.

Buổi trưa Dương Hồng Hạnh mời khách ở Hải Thượng Minh Nguyệt, vốn tính khí không quá hòa hợp, Lương Vũ Vân và Tần Thục Vân từ lúc ở trên xe công kích lẫn nhau. Nguyên nhân là vì chiếc xe Lexus, Lương Vũ Vân nói Tần Thục Vân bán thân đổi xe, Tần Thục Vân đâu vừa, nói Lương Vũ Vân ngực nhỏ đùi to, hông thô mông dẹt, biến đê nhất mỹ nữ của cục công an thành Chung Vô Diệm. May có Dương Hồng Hạnh trấn áp, thế nhưng lại làm Ngư Mạnh Mạnh ngồi ngoài xem lửa cháy không vui, trách đại tỷ nhiều chuyện, nói đây là một núi không dung hai con hổ cái, hồng nhan ghen ty nhau là bình thường, kết cục xem ai độc ác hơn như phim cung đấu ... Thế là hai người cãi nhau biến thành ba.

Dương Hồng Hạnh mắng người này không được, mắng người kia cũng không phải, sắp đến nhà hàng, ba cô gái cãi nhau mất hứng, quay sang truy hỏi đời tư của đại tỷ, nào là hỏi tần suất làm chuyện kia tuần mấy lần, nào hỏi mỗi lần được bao lâu, làm Dương Hồng Hạnh mặt đỏ au, lái xe không vững.

Khó khăn lắm mới tới được nhà hàng, vừa ngồi xuống lại bắt đầu rồi, chủ lãnh đạo bất công, than phiền công việc khô khan vô vị, hâm mộ Dương Hồng Hạnh muốn đi là đi, chẳng làm cái nghề vớ vẩn. Trước khi thức ăn lên từ lãnh đạo tới đồng nghiệp bị mắng hết một lượt, sau khi ăn uống một hồi tâm tình tốt lên, trách Dương Hồng Hạnh, hai tháng đều về nhà không tìm thấy đâu, lần này Dương Hồng Hạnh mới tiết lộ, cô và Giản Phàm thuê khách sạn 5 sao ở cùng một tháng.

Tần Thục Vân mắt tròn xoe cảm thán: “Đại tỷ, chị đúng là dũng mãnh, người ta thuê phòng một đêm, chị thuê cả tháng.”

Dương Hồng Hạnh bị sặc thức ăn, ho không ngớt, cô vốn định khoe bạn trai mình cũng có kinh tế rất khá, để ba đồng bọn phải thay đổi cách nhìn, ai ngờ lối suy nghĩ của ba người đó khác cô quá xa, người này vừa ngừng, lại có người sau lợi hại hơn, Lương Vũ Vân tục tiếp đứng về phía đại tỷ, mắng: “Các cô hiểu cái gì, trình tiết quý giá của đại tỷ đắt lắm đấy.”

Ba cô gái cười ngật nghễo, Ngưu Manh Manh thì tò mò: “Đại tỷ, có phải Giản Phàm nhu cầu quá cao không?”

Dương Hồng Hạnh chấp tay từng người: “Mấy đứa tha cho chị đi, đừng nói chuyện này nữa, được, chị không gả cho ai nữa, làm nữ nhân ế như mấy đứa, được chưa? Giản Phàm là bạn học mấy đứa, sao suốt ngày nói xấu anh ấy, chẳng lẽ trong mắt mấy đứa, anh ấy tệ như vậy?”

“Chị, không phải ngăn cản gì chị kết hôn, nhưng mà anh ấy không phải loại lãng nhãng tầm thường đâu, ngay cả Thục Vân cũng từng bị phi lễ.” Lương Vũ Vân đột ngột tiết lộ.

Tần Thục Vân giật bản mình, chỉ mặt Lương Vũ Vân: “Thổ phỉ, đừng ngậm máu phun người, làm gì có, tôi dù có scandal thì nam chính cũng không thể là bạn trai đại tỷ.”

“Đừng chối, khi phá án ở đội bốn hai người ... đã làm gì, Tiêu Thành Cương nói, ngày mà mấy người họ trêu Ngô Đích ấy ... Có phải chọt một cái không?” Lương Vũ Vân đưa tay lên chu môi ra hôn một phát, cười gian: “Còn nữa, sau khi đại tỷ đi học, cô suốt ngày mời tôi đi bar uống rượu, nói nhiều nhất không phải là đại tỷ, mà là Giản Phàm, cô có gian tình phải không? Thế nên mới phản đối hai người họ, định thừa nước đục thả câu hả?”

Tần Thục Vân hết hồn, không đợi Dương Hồng Hạnh có thái độ gì đã rối rít giải thích: “Đại tỷ, chỉ hôn tay thôi, không phát sinh hành vi mang tính thực chất nào khác... Trịnh Trọng Thanh minh, khi đó em vì vụ án đó có thêm một sao, cũng hơi nhớ anh ấy một chút, nếu anh ấy theo đuổi em, nói không chừng có khả năng phát triển ... Về sau anh ấy lạng lẽ bỏ đi, làm em buồn bã rất lâu ... Nhưng giờ thì khác, mọi người cũng biết em từ chủ nghĩa lãng mạn biến thành chủ nghĩa vật chất, nên mới phản

đổi đại tỷ và Giản Phàm, giờ chị đã là thạc sĩ rồi, mất công học hành để cưới một đầu bếp à?”

Câu này nói quá hiện thực, xứng với thân phận của Tần Thục Vân, là đóa hoa có tiếng chỉ đội điều tra kinh tế đi ra, một vụ án mà danh chấn toàn tỉnh, người theo đuổi ùn ùn kéo tới, trong đó không thiếu con cái lãnh đạo tỉnh thành, cho nên mới bồi dưỡng ra tính mặt để trên trời. Dương Hồng Hạnh thì phát hiện ra vấn đề, tựa hồ vì Giản Phàm từ chức bỏ đi không nói gì, càng không có hành vi thực chất nên Tần Thục Vân mới để bụng, cười thâm, mỹ nữ cao ngạo như thế, bị nam nhân ngó lơ, không thù mới lạ.

Nếu có hận thì miệng làm sao nói gì hay được, Dương Hồng Hạnh tựa hồ rất để bụng nhìn Tần Thục Vân, Tần Thục Vân hơi đỏ mặt lúng túng, thề thốt mình và Giản Phàm không có gì hết. Dương Hồng Hạnh nhìn sang Lương Vũ Vân, giọng điệu thăm vấn: “Phỉ Nữ, có phải anh ấy cũng từng phi lễ em không, hôm nay có oan minh oan, có oán báo oán, chị làm làm chủ cho em.”

“Có ...” Lương Vũ Vân thừa nhận gây sốc, Dương Hồng Hạnh đang tái mặt thì nghe Lương Vũ Vân thao thao bất tuyệt: “Còn nhớ lần mẹ chị nằm viện không? Em nói đùa một câu mà anh ấy bóp cổ em trước mặt bao người, chẳng biết thương hương tiếc ngọc gì, làm người văn phòng còn tưởng có chuyện gì ... Còn nữa, anh ấy không coi em ra gì, khi cùng phá án ở đội trọng án, ra vào không thèm chào hỏi ... Chị nói xem, hay dở gì em là mỹ nữ thiên sinh lệ chất, vậy mà không bằng nữ nhân ly hôn Hồ Lệ Quân. Đại tỷ, nhất định phải thăm vấn anh ấy, khi đó anh ấy và Hồ Lệ Quân dính nhau hơn hai người bây giờ ... Đừng bảo em nói, anh ấy thù dai lắm, giờ nhìn cái mặt xeo là em lại ớn...”

Ngưu Mạnh Mạnh và Tần Thục Vân ở bên vừa cười vừa thi thoảng chen vào một câu đáng đời, Dương Hồng Hạnh cứ như nghe chuyện không liên quan tới mình, tự rót tự uống, đợi Lương Vũ Vân nói hết mới lên tiếng: “Mạnh Mạnh, còn em, có gì để giải bày không?”

“Hi hi, em thì không, em làm gì có cơ hội bị soái ca như thế phi lễ.” Ngưu Mạnh Mạnh cười khanh khách.

Lương Vũ Vân dựng ngón giữa lên: “Đừng có dâm dăng lộ liễu như vậy chứ.”

“Thôi đi, thời tập huấn chị còn nói, Giản Phàm rất hợp làm tình nhân, kỳ thực chị thích Giản Phàm trước cả đại tỷ, nhưng người ta không thích nên từ yêu sinh hận.”

“Nói láo, chị nói thế bao giờ?” Lương Vũ Vân đỏ mặt vỗ bàn.

“Còn cãi.”

“Không nói là không nói.”

“Có nói là có nói.”

“Còn phỉ báng nữa là chị tuyệt giao.”

“Tuyệt thì tuyệt, thềm vào, khỏi chị suốt ngày kéo em theo làm nổi bật bản thân, em biết thừa đấy.”

Hai cô gái gân cổ lên, không ai chịu ai, Dương Hồng Hạnh giơ tay ra làm động tác dừng: “Đủ rồi, quy củ cũ của chúng ta năm xưa, không được vì nam nhân thối mà tổn thương tình cảm chị em ... Nào, cạn chén, đừng giận nữa, chẳng qua chỉ là Giản Phàm thôi, mấy đứa đã không đồng ý quyết liệt như vậy thì chị sẽ chia tay với anh ấy, thế là xong, một người hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu như thế, cần gì chứ, chị còn sợ không kiếm được bạn trai à?”

Chương 266: Tình định ôn nhu. (2)

Ba cô gái đang nâng cốc uống đồng loạt bị câu cuối cùng của Dương Hồng Hạnh làm sặc, không hiểu sao lại không uống nữa, cũng không ai nói thêm gì cả. Bất ngờ là Lương Vũ Vân đứng lên chỉ trích: “Đại tỷ, chị nói thế không được, ai cũng có thể nói anh ấy trừu chị, anh ấy tốt với mẹ chị như thế cơ mà.

Tần Thục Vân cũng không vui: “Chị chưa từng tham gia phá án với anh ấy nên không biết, bình thường anh ấy đùa cợt không đúng đắn, nhưng một khi đối diện với vấn đề đại thị phi, anh ấy kiên định hơn bất kỳ ai. Năm đó không phải anh ấy chĩa súng vào chi đội trưởng, quyết tra tới cùng, vụ án năm đó đã bị nhấn chìm, em không có ngày hôm nay ... Không thể nói anh ấy cao thượng, nhưng tuyệt đối không thể nói anh ấy vô sỉ.”

“Thục Vân, đánh giá này rất cao đấy, chị không hiểu, em cực lực phản đối hai người chị cơ mà.” Dương Hồng Hạnh ngạc nhiên nhìn bộ dạng hùng hồn.

“Đại tỷ, chị đừng trách em nói thẳng nhé, không phải là em thấy nhân phẩm anh ấy tệ, mà ngược lại, anh ấy rất trọng tình cảm, nghĩa khí, anh ấy là chàng trai quá tốt ... Nhưng nữ nhân chúng ta không cần thứ đó, ai chẳng muốn sống thoải mái an nhàn chút, bớt đi vài chục năm phấn đấu, chị không thấy anh ấy kiếm tiền quá vất vả à? Giờ chị công việc chưa đâu vào đâu, chẳng lẽ theo anh ấy bán cơm hộp?”

Mấy câu này của Tần Thục Vân làm Dương Hồng Hạnh tựa hồ ngẫm thừa nhận gật đầu, Lương Vũ Vân như có chỗ nào đó khó chịu lườm Tần Thục Vân, Tần Thục Vân không thèm để ý, ngồi xuống không nói nữa.

Ngưu Mạnh Mạnh cúi đầu gặm cánh gà, bắt gặp ánh mắt mắt Dương Hồng Hạnh, rồi rít nói: “Đừng kéo em vào, em chỉ thấy hai người không hợp, quyết định ở chị, sau này đừng trách em.”

Dương Hồng Hạnh tựa cười tựa không rót bia uống, thế là liên minh ba cô gái bị phá vỡ, cái đề tài nói không rõ được ngừng ở đó, cho dù vẫn thấy không thích hợp, xong không ai nhắc lại.

Ăn cơm, làm tóc, làm đẹp, mát xa chân rồi cuối cùng là tới quán bar uống rượu ... Bốn cô gái chơi điên suốt một ngày, làm Dương Hồng Hạnh nhận ra, thường này cuộc sống và công tác ám ức, hiếm khi một lần buông thả, không điên không phải với bản thân. Hôm nay là lần đầu tiên mấy chị em kết bạn đi chơi suốt mấy ngày liền, uống tới sấp không nhận ra ai với ai, Dương Hồng Hạnh lần lượt đưa Lương Vũ Vân, Ngưu Mạnh Mạnh về nhà, sau đó đưa cả người lẫn xe của Tần Thực Vân về, còn cô bắt taxi.

Chim mỏi về rừng, uống say nên về nhà.

Hôm nay cho dù uống, chơi, nói đều không hết mình, nhưng Dương Hồng Hạnh đều cảm thấy rất thống khoái, rất cao hứng, ngâm nga xuống taxi lúc 8 giờ hơn, đi bộ tới trước tòa nhà dừng lại, hà hơi ra, ngửi hơi rượu không nặng, mặc dù mẹ không trách, nhưng cô gái độc thân mà lại uống say khướt về nhà, lòng rất bất an.

Rón ra rón rét nhét chìa khóa vào ổ, khẽ mở cửa, giờ này mẹ ở trong phòng xem TV, cùng lắm sẽ hỏi một câu, Dương Hồng Hạnh khẽ đóng cửa, thay dép.

Kỳ, sao mẹ không hỏi gì, trong bếp có tiếng động, lại rón rén đi tới, hai cái đầu đồng loạt thò ra, bà Đinh trách: “Hạnh Nhi, làm gì mà như trộm thế, chuẩn bị dọa mọi người à?”

Mọi người? Dương Hồng Hạnh thấy Giản Phàm ở cùng mẹ rất hòa hợp ấm áp, chuyện cũ dâng lên, thoải mái đi tới, không ngờ bà Đinh ngửi thấy hơi rượu, nhíu mày: “... Uống rượu đấy à? ... Thật đúng là lớn thế này rồi mà chẳng chứng chạc, ăn cơm chưa?”

“Chưa ạ ... Mải chơi với đám Vũ Vân.” Dương Hồng Hạnh lẽ lười làm ra vẻ xấu hổ, đi ra ban công của bếp để gió thổi bay bớt mùi trên người: “Làm gì thơm thế ạ?”

Giản Phàm cười thần bí ghé tới, vỗ tay bóp một cái làm bột mù mịn, Dương Hồng Hạnh giật mình tránh sang bên.

Bà Đinh mở nắp vung: “May Giản Phàm hiểu con, nói con mà đi với đám Vũ Vân thế nào chỉ chơi quên ăn, đợi đấy, mẹ làm bánh trôi nhân hoa quế, mẹ với Giản Phàm bận bịu suốt chiều đấy.”

Giản Phàm ở bên vo bánh trôi như luyện thái cực, một người làm bánh, một người nấu, nói cười thân thiết, Dương Hồng Hạnh thành người thừa, tránh ra bàn ăn, nghe Giản Phàm nói : “Mẹ ... Nhiều rồi, ăn không hết, con để vào tủ lạnh, mai ăn sáng, không dễ hỏng.”

“Ừ, vậy hai đứa ăn đi, mẹ không nên ăn nhiều đồ ngọt.” Bà Đinh tùy ý đáp.

Dương Hồng Hạnh líu lưỡi, từ bao giờ hai người họ thay đổi cách xưng hô như thế, kéo tay Giản Phàm chất vấn: “Này, anh vừa gọi gì thế?”

“Sao, gọi mẹ chứ gì? Phải tập trước, không đến lúc đó không gọi ra được, mẹ lại không vui, đúng không mẹ?” Giản Phàm gọi mẹ rất thuận miệng.

Bà Đinh "ừ" một tiếng, cười hết sức hiền từ, còn xua tay đuổi: “ra ngoài ra ngoài, đợi ăn đi, lớn rồi vẫn như nha đầu điên, sắp lập gia đình mẹ chẳng buồn nói con nữa ... Tiểu Phàm, nấu thế này được chưa?”

“Sôi lên nấu chút là được ạ, để con làm nốt cho, mẹ xem TV đi.

Giản Phàm xoa xoa tay ân cần cầm lấy thìa.”

Bà Đinh cời tạp dề ra dặn: “Tiểu Phàm này, mẹ dọn thư phòng rồi, xa lắm lại tối rồi, con đừng về Phân Thủy Lĩnh nữa.”

“Dạ.”

Dương Hồng Hạnh lúng túng đứng đó cứ như là lần đầu vào nhà người khác, cứ nghĩ Giản Phàm hôm nay sẽ đi cả ngày, không ngờ lại ở với mẹ suốt cả chiều, vậy chẳng phải sáng chưa đi bao lâu đã về sao? Sáng nay không vui, lại bị đám chị em nói ra nói vào, về nhìn cảnh gia đình thế này, tư vị trong đó còn khó nói hơn cả bánh trôi đang bẹp bênh trong nồi.

Dù thế, vẫn có chút ấm áp cảm động, hương vị thơm ngát quán quanh người, đợi một lát bát bánh trôi nóng hổi đặt trước mắt, Giản Phàm đang nỗ lực nở nụ cười sáng lạn nhất đưa tới: “Ăn đi, ăn nóng mới thoải mái.”

Dương Hồng Hạnh chỉ khẽ "ừm" một tiếng, món ăn do Giản Phàm làm thì khỏi phải nói rồi, cho vào miệng trơn, không dính không ngấy, trước ngọt sau thơm, đang định khen ngon thì thấy

Giản Phàm nhìn mình chăm chăm, tám phần đợi mình biểu dương, sau đó được thể đùn đẩy qua chuyện hôm nay, thế là sửa lời chỉ huy: “Thêm một bát nữa.”

“Ngon chứ gì, đợi anh chút.” Giản Phàm hết sức sốt sắng bê bát chạy đi, múc thêm bát nữa đưa tới Dương Hồng Hạnh không thèm để ý, vẫn thong thả ăn, đợi cô ăn xong bát thứ hai mới nói nhỏ: “Hạnh Nhi, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Vừa vắn, em có chuyện muốn nói với anh đây.” Dương Hồng Hạnh hơi lãnh đạm.

“Để anh nói trước.” Giản Phàm hơi chột dạ vẫn dửng dưng.

“Được, anh nói đi.” Dương Hồng Hạnh tỏ ra sao cũng được.

“Anh thấy, cần phải báo cáo hành trình hôm nay với em.”

Phụt, Dương Hồng Hạnh phun nước canh trong miệng ra, thiếu chút nữa thì sặc: “Hôm nay thì không phải nói nữa, nói hành trình ngày mai đi, em đang nghĩ anh gặp lại tình cũ, muốn cùng nhau bay sang Canada ... Nói trước, anh muốn đi em không cản.”

“Nói linh tinh, anh đến Cửu Đỉnh chưa tới nửa tiếng, kỳ thực bọn họ nhắm vào bí phương của anh mà thôi, ai để ý tới tên đầu bếp như anh chứ. Thế nên anh giải quyết dứt điểm luôn, trả cho Tăng Nam, để họ tự giải quyết với nhau, sau này khỏi dây dưa với nhà đó nữa. Anh về ăn trưa với mẹ, chiều cùng mẹ đi mua sắm, sau đó là ở nhà.” Giản Phàm nói rất nhanh, cứ như tự nhiên không cần nào khống chế, kỳ thực liên tục nhìn biến hóa của Hạnh Nhi để ứng đối.

Dương Hồng Hạnh rất hời hợt: “Em bảo chuyện làm ăn không cần nói với em rồi, vậy bí phương là sao? Anh thực sự nở trả lại à?”

“Có gì mà không nở, vốn là di vật của Tăng Quốc Vĩ, vật về với chủ thôi.”

“Anh có được cái gì? Không phải bỏ ngàn vàng lấy nụ cười giai nhân chứ? Vẫn nghĩ cho người ta quá nhỉ?” Giọng Dương Hồng Hạnh chua lè.

Chương 267: Tình định ôn nhu. (3)

Giản Phàm suýt nữa giơ tay lên trời thề: “Đổi được lòng bình an, đổi lấy nụ cười của em, vậy là lãi rồi.”

“Đừng cợt nhả, hôm nay chúng ta giao hẹn điều đầu tiên, về sau bất kỳ chuyện gì dính líu tới nhân tình bạn gái của anh, đừng để em biết, anh cho rằng em rộng lượng tới mức bao dung được à?”

“Tuân lệnh, yên tâm, mặt anh giờ thế này, không ai tranh chồng với em đâu.” Giản Phàm tức thì cười lệch miệng, chuyện này qua rồi, cao hứng hơn nữa là trong lòng mình không có bất kỳ điều gì vướng bận nữa, hoàn toàn thả nhiên rồi: “Làm anh sợ chết, cứ tưởng em lại định đàm phán chia tay với anh, lòng cứ hối hận không nên nói cho em biết.”

“Lại là sao?”

“Còn không phải à, giờ anh có ám ảnh tâm lý rồi, không thể cứ sắp kết hôn lại chia tay rồi phải kiếm người mới, có câu thế nào nhỉ, người chơi đùa với cuộc sống, cuối cùng sẽ bị cuộc sống chơi đùa lại ...”

“Được rồi, đừng nói như mình là tình thánh nữa, sau này anh đừng phạm sai lầm là em thỏa mãn lắm rồi.” Dương Hồng Hạnh thở dài có chút bực mình, có chút cam chịu, tính cách chuyện gì cũng suy nghĩ cặn kẽ cẩn thận của cô, cứ bị nụ cười xấu xa cùng lời nói của Giản Phàm phá hết, cuối cùng thành cái gì cũng hồ đồ. Ôi, chắc là không còn lựa chọn nữa rồi, lựa chọn này cũng không phải quá tệ.

Yên ổn rồi Giản Phàm nhớ ra: “Hạnh Nhi, vừa rồi em định nói gì mà nghiêm túc thế, dọa anh à?”

“À, em định nói mai chúng ta đi làm giấy kết hôn, không nghiêm túc sao được, ai bảo anh có tật giật mình tự dọa bản thân.” Dương Hồng Hạnh nhéo tai Giản Phàm: “Đừng có mà đắc ý vội, kỳ thực hôm nay khi ra ngoài em định chia tay với anh ... Nếu không phải ba người Vũ Vân ra sức khuyên can, nói anh nghĩa khí, có trách nhiệm, miễn cưỡng có thể tính là nam nhân

thì em đã đàm phán chia tay rồi ... Giao hẹn thứ hai, sau này phải đối xử thật tốt với mấy người bạn của em, dù họ đối xử với anh ra sao.”

“Không đúng.” Giản Phàm gãi đầu.

“Cái gì không đúng?”

“Em bịa chứ gì, Vũ Vân chắc chắn chỉ khuyên chúng ta chia tay thôi, cô ấy nhìn người phải xem cha là ai, thân thích làm quan hay không mới nghĩ tới thứ khác, anh out ngay từ vòng gửi xe. Thế nào cũng bảo em rằng làm tình nhân thì hợp chứ không nên cưới về, đúng không? ... Còn Thục Vân, cô nàng đó thích làm con chim nhỏ đáng yêu, thích được nam nhân nâng niu như cánh hoa, anh không phải loại biết chiều chuộng săn sóc như thế, cô ấy có thể đánh giá cao anh, xong cho out ngay ... Manh Manh khỏi nói làm gì, trí tuệ trẻ vị thành niên, cơ bản không phân được tốt xấu ... Còn em, hôm nay không vui nên em chắc chắn hỏi ý đám bạn, nhưng không để họ tác động lên quyết định của mình.” Giản Phàm không chút khách khí vạch trần lời nói dối của Dương Hồng Hạnh.

“Không được nói người ta như vậy.” Dương Hồng Hạnh cười khanh khách đánh Giản Phàm, nhưng Giản Phàm có thể nói chuẩn xác như thế khiến cô bất ngờ: “Vậy anh nói nhãn quang của em ra sao?”

“Em à, đơn giản lắm, trong mắt em chỉ có anh thôi, em sao bỏ được anh, nên lòng anh không buông bỏ được em.” Giản Phàm giang tay.

Dương Hồng Hạnh khe khẽ rung động, đúng thế, đơn giản lắm, mình chỉ thích mỗi anh ấy, chẳng thể bỏ được, dù biết anh ấy có vô số khuyết điểm, đồ đáng ghét không nói một câu dễ nghe, cái mặt đắc ý đáng ghét, cắn răng đặt bát xuống quát: “Đi rửa bát đi.”

Nói xong cố nhịn cười chạy vào phòng vệ sinh.

Giản Phàm lúc này chính thức thở phào nhẹ nhõm, vào bếp rửa bát, tai dựng lên nghe thấy Hạnh Nhi từ phòng vệ sinh đi ra, sau đó về phòng ngủ, vội vàng lau tay, định lén vào phòng cô, loáng thoáng nghe phòng mẹ vợ có tiếng TV, đành hậm hực về thư phòng, đột nhiên phát hiện, không thấy chân đâu.

A, có án rồi, có kẻ lấy mắt chặn, bộ óc tỉ mỉ của Giản Phàm lập tức phát hiện ra manh mối, sau đó trải qua suy luận tinh vi, nhanh chóng phán đoán ra kẻ thủ ác, quyết định lập tức hành động không cho xóa dấu vết, rón rén đột nhập vào phòng nghi phạm. quả nhiên nghi phạm đang ngồi trên cái chặn, tay chống cằm, bên cạnh là cái chặn của mình, cười hì hì: “Trực tiếp thế, anh tưởng hôm nay em không có tâm trạng.”

“Ai bảo là em không có tâm trạng, đây là đêm cuối cùng của thời thiếu nữ, cũng là đêm vụng trộm cuối cùng, tâm tình em tốt lắm.” Dương Hồng Hạnh nói rất nghiêm túc, chẳng có chút ôn nhu nào, nhưng đầy ái muội.

“Đúng đúng, từ mai gian tình trở thành thành chính thức nộp thuế rồi, ha ha ...”

Giản Phàm hí hửng chạy tới, nhảy lên giường, kệ cho Dương Hồng Hạnh khẽ mắng, nắm tay kéo tuột cô vào trong chăn, sau đó tất nhiên là ăn thịt rồi, con mỗi ngon thế mà.

Một trận mưa tuyết làm trời thêm lạnh, đã gần tới năm mới rồi, người vui nhất chính là Dương Hồng Hạnh sắp mặc áo cưới. Nói ra thời gian qua làm tân lang bận tối mắt, vừa phải quản lý chuyện kinh doanh, vừa phải bận bịu chuẩn bị đám cưới, làm giấy kết hôn thì tất nhiên, chụp ảnh cưới không thể bỏ, áo chọn đi chọn lại, thậm chí còn phải chiếu cố tâm tình mẹ vợ, lại còn cha mẹ ở Ô Long, ông bà ở trấn Phong Lâm.

Nghe bảo bà nội ở quê bỏ ra 2 vò rượu mời thầy âm dương tới nhà, chọn được ngày lành rồi, 06 tháng Chạp, ngày lành tháng tốt đã định đoạt, lại bận rộn trang trí ngôi nhà mới mua, thế là trôi luôn Dương Hồng Hạnh vào đó, giờ trong đầu cô gái chỉ đợi bước lên thảm đỏ, vút luôn công việc mới xin được sang bên.

Ngày hôm đó Dương Hồng Hạnh từ trong nhà mới đi ra, tọa lạc ở khu Tiểu Điểm, tiểu khu Thiên Lãng Danh Thành, đây là tiểu khu trung cấp khá đắt tiền. Bọn họ trưng cầu ý kiến cha mẹ hai nhà mới mua, xa trung tâm một chút, nhưng giao thông thuận lợi, lại gần khu du lịch Tấn Từ, hoàn cảnh u nhã, nhà rộng tới 120m², Giản Phàm nói mua một lần cho tiện, sau này có con đỡ phải tìm chỗ rộng hơn, giá tận 90 vạn, gần hết khoản tiền kiếm được hơn nửa năm.

Đất, nhưng Dương Hồng Hạnh cực kỳ hài lòng.

Thảm cỏ xanh xanh, hàng cây cao phủ bóng trên con đường nhỏ lát đá, sân rất rộng, những món đồ thể dục xanh đỏ, ông bà già ra vào tiểu khu, thi thoảng thấy đôi vợ chồng trẻ tay nắm tay, mấy đứa bé đuổi nhau quanh đồng cát ở sân chơi, cảnh tượng bình thường làm Dương Hồng Hạnh càng khao khát hạnh phúc tương lai.

Hôn nhân có lẽ chỉ là trạm đầu tiên của tình cảm, làm người ta mong đợi nhất không phải là mật ngọt triền miên mà là cuộc sống bình đạm lặt vặt này, mười năm, hai mươi năm, hoặc là cả cuộc đời ... Rồi giống như Giản Phàm nói, một ông già ngớ ngẩn và bà già lẩn thẩn ngồi ghé ghế tiểu khu tắm nắng.

Cô cười trộm một mình, ra cổng tiểu khu bắt chiếc taxi tới Khấu trang, xe đi rồi thoải mái dựa vào ghế, thi thoảng nhìn thành phố quen thuộc. Vẫn thế thôi, nhà chọc trời san sát, người qua lại vội vã, nhưng mà Dương Hồng Hạnh nhìn cái gì cũng đầy hứng thú, nhìn khuôn mặt người lạ, cũng cảm giác trên đó tràn ngập hạnh phúc.

Xuống xe vào văn phòng Thực Thượng, thời gian qua mọi người đều quen mặt cô rồi, ai gặp cũng chào hỏi một tiếng bà chủ. Dương Hồng Hạnh mỉm cười đáp lại, xưng hô này làm cô không tự nhiên lắm, nhưng nói thế nào sống trong ánh mắt ngưỡng mộ lấy lòng của người khác, chẳng bao lâu Dương Hồng Hạnh quen cảm giác này, nói thế nào nhỉ, rất tốt!

Chương 268: Tình định ôn nhu. (4)

Đã 10 giờ rồi, đây là lúc chuẩn bị xuất hàng, lên tầng hai, cơm rau đã đóng từng hộp, bận nhất e là Bác Giang, việc gì cũng xen vào chỉ huy, chỗ nào cũng tới giúp, thấy Dương Hồng Hạnh, cười chỉ chỉ tầng 3, rồi lại tiếp tục làm việc. Dương Hồng Hạnh cảm thấy quái quái, để Bác Giang tuổi cao vẫn phải làm việc như vậy, dù thế nào không đành lòng.

Gõ gõ cửa, không đợi đáp đã đi vào, tổng giám đốc Giản đang ngồi ngay ngắn, tay cầm tờ báo chăm chú xem, giống hình ảnh chụp trong mấy họa báo, mỗi tội đi đội mũ đầu bếp, phá hỏng hết phong cảnh.

Dương Hồng Hạnh cười khúc khích: “Này, không thể vì kết hôn mà phấn đấu vươn lên như thế chứ? Bạn rộn công tác vẫn học tập sao?”

“Quá ba mươi không học nghề, anh đang xem tin về người bạn cũ suýt làm Thực Thượng chúng ta đóng cửa.” Giản Phàm trải báo ra, đứng dậy kéo Dương Hồng Hạnh ngồi vào ghế của mình, cầm cốc rót nước.

Dương Hồng Hạnh xem báo pháp luật tỉnh, tiêu đề là “hơn trăm quân chủng khiếu nại tố cáo”, nội dung thì cô đoán ra được, chuyện đó đã trôi qua hai tháng, xem sơ qua gấp báo lại, nhận lấy cốc nước Giản Phàm đưa cho: “Sao thế, lại phần thế hận đời sao?”

“Còn không à, toàn lời dối trá, đảm bảo an đó công khai bắt người cách phòng khiếu nại không xa, chuyện xảy ra mấy năm rồi, khi lộ ra mới nói là nhờ lãnh đạo coi trọng cao độ, cơ quan tương quan kịp thời chú ý mới phá được án trong thời gian ngắn ... Giờ anh không muốn xem báo nữa, xem là đau bụng muốn đi nhà xí ... Em xem đi.” Giản Phàm xoay cái laptop Lenovo bị Ly Ly đảo thải, mở một trang tin ra.

“Ồ, phó thị trưởng Thẩm Vinh Quy bệnh mắt ở nhà?” Dương Hồng Hạnh ngạc nhiên.

“Tự sát đấy, té ra ông ta mới là ông chủ thực sự của Cty Bình An, kẻ thao tác Hằng Ích, thúc đẩy hạng mục Không Hình Viên, từ ông ta thế nào moi ra được nhiều vị tai to mặt lớn hơn, nhưng ông ta chết một phát, thế là xong, không mò thêm được ai, ông ta thành kẻ cầm đầu.” Lời Giản Phàm chẳng phù hợp với cách ăn mặc lúc này.

“Nếu là tự sát thì phải dấu kỹ lắm, sao anh biết?”

“Anh vốn không biết, nhưng mà lần đó bọn Thành Cương tới xẻo anh, uống say không quản được miệng tiết lộ, chính bọn họ tới hiện trường điều tra mà ...”

Dương Hồng Hạnh thở dài, đột nhiên kéo cái laptop lại gần kéo chuột click một cái link dưới bài, là tin phó sở trưởng sở tài chính Ngô Quảng bị song quy, tội nhận hối lộ, phê duyệt hạng mục phi pháp, cũng là người cô quen: “Chuyện từ khi nào thế?”

“Hôm kia, em hai tai không nghe chuyện bên ngoài cửa à, lạc hậu quá, giờ thì Ngô Đích khỏi vênh vào rồi, cha hắn cũng ngã luôn. Ài, ngẫm ra thì làm bách tính vẫn là tốt nhất, tuy chẳng vinh quang, được cái thư thái.” Giản Phàm kéo ghế ngồi bên cạnh vợ, chứ còn à, lấy giấy kết hôn rồi, vợ hợp pháp rồi.

Dương Hồng Hạnh chỉ xem lướt qua rồi lắc đầu, cạch một tiếng đóng laptop lại không xem nữa.

Quá khú rồi, đã là lịch sử rồi, loại khoái cảm nhìn quan viên hủ bại bị sa lưới với cô mà nói lại chan chát, không muốn nghĩ tới người cha đang ở trong tù, bị phán những 10 năm, nỗi đau khắc tới tận xương đó, cô không muốn nghĩ tới nữa.

“Hạnh Nhi, thế nào rồi, mấy ngày mà vẫn chưa xong à? Có chỗ nào không thích hợp?”

Dương nhiên nói tới chuyện trang trí nhà, ý kiến hai người nhiều chỗ không thống nhất, có điều cuối cùng vẫn là Dương Hồng Hạnh quyết định: “Không có chuyện gì thì không thể đến à, đến kiểm tra không được sao?”

Giản Phàm làm bộ mặt đau khổ: “Chỗ này có gì mà tra chứ? Anh ngay cả thư ký cũng chẳng có, nam nhân có tiền mới hư, anh chưa đủ tiền để hư đâu, phải tích góp vài năm nữa, ha ha ha ...”

“Đáng ghét, không nói được một câu đúng đắn.”

“Có có có, cả đồng chuyện đứng đắn đây, anh nghĩ rồi, chúng ta kết hôn 3 lần, Đại Nguyên, Ô Long rồi còn về quê làm một lần nữa, ai có thể mời là mời hết ...” Giản Phàm vung tay rất khí thế.

“Phô trương quá, vừa xót tiền lại ra sức tiêu, anh làm gì thế? Dương Hồng Hạnh trách, cô không thích tổ chức quá lớn, khuyh hướng đơn giản, lãng mạn, nếu chỉ có hai người tốt nhất.

Chuyện này thì tới lượt Giản Phàm chỉ trích: “Hạnh Nhi, em chẳng hiểu, tổ chức càng lớn càng lãi, anh tính rồi, nếu người trong danh sách đều tới, kết hôn thôi đã kiếm vài chục vạn, khác gì khoản vay không lãi ... Chuyện này em phải nghe anh, tới lúc đó chúng ta vào động phòng đếm tiền chơi, ha ha ha ...”

Dương Hồng Hạnh bị mưu đồ xấu xa của Giản Phàm làm cười khúc khích, thi thoảng đăm y, tất nhiên là Giản Phàm thừa cơ tóm lấy, không có cơ hội chơi trò giám đốc thư ký, đang định bù đắp thì rầm một cái, cửa mở ra, hai người cuống quýt buông tay, mặt đỏ rực.

Trần Thập Toàn vừa mở cửa thì thấy Giản Phàm và Dương Hồng Hạnh mặt dính vào một chỗ găm nhau, giật nảy mình, vội xoay người muốn đi, Giản Phàm bực bội gọi: “Này này chú Trần, đằng nào cũng hỏng chuyện rồi, chú có việc gì nói đi, tránh lát nữa chú quay lại phá đám tiếp. Có ai ở lò mổ bắt nạt chú à?”

“Ai bắt nạt tôi, tôi bắt nạt họ thì có, chuyện này ...” Trần Thập Toàn ngượng ngùng đi vào.

Dương Hồng Hạnh đứng lên pha trà, dù sao quan hệ hai người đã công khai, thoáng xấu hổ rồi thân thiết mời nước. Trần Thập Toàn còn chưa từ trong lúng túng bình thường lại, cầm cốc nước mãi không nói.

“Chú Trần rốt cuộc là có chuyện gì?” Giản Phàm tò mò lắm, chuyện gì mà khiến Lão Trần thẳng tính lại ngập ngừng như vậy.

“Chuyện, chuyện này, tôi muốn thương lượng với hai đứa ...” Trần Thập Toàn nhìn đôi trẻ: “Chi đội đặc cảnh muốn thuê tôi làm HLV.”

Dương Hồng Hạnh vui vẻ nói: “Chú Trần, đây là chuyện mừng mà.”

Giản Phàm lườm Dương Hồng Hạnh, đẩy cô sang bên, chém đinh chặt sắt nói: “Chú Trần, thế là thế nào, trước đó thì muốn đuổi chú đi cho sớm, giờ thuê lại là sao chú, muốn đuổi thì đuổi muốn gọi thì gọi à, có coi người khác ra gì không ... Cho dù muốn chú về, phải đợi họ tam cố thảo luận (*), nếu không sao xứng với thanh danh của chú ... Đừng đồng ý họ, giờ chú có khối lựa chọn rồi, việc gì đi làm cái chuyện vất vả lại nhận mấy đồng lương bố thí.”

(*) Tam cố thảo luận: là giai thoại nổi tiếng thời Tam Quốc kể về việc Lưu Bị đích thân mời Gia Cát Lượng xuất sơn phò tá nhưng trong quá trình đó, ông đã bỏ lỡ một vị cao nhân khác.

“Nhưng ...” Trần Thập Toàn như làm chuyện gì sai, lí nhí nói: “Tôi, tôi nhận lời rồi.”

Dương Hồng Hạnh cắn răng không dám cười, chuyện này rõ ràng là Giản Phàm cố ý an bài, vậy mà giờ làm như chẳng biết gì, diễn như thật ấy, nhìn kìa lại còn làm mặt hầm hầm đi qua đi lại: “Chú Trần là chú Trần, sao chú lại kém cỏi vậy, suốt ngày chỉ muốn về cái chỗ đó là sao? Dù có về cũng phải hiên ngang, để người ta ... Thôi không nói nữa, chắc là người ta nói một câu, chú rồi rít gặt đầu luôn chứ gì, không sợ người ta khinh cho à?”

“Một tuần chỉ đi 2 ngày thôi, tới giảng giải kinh nghiệm thực chiến cho bọn nhóc, nâng cao tố chất chinh thế ... ra thực địa nguy hiểm như thế, thêm chút kinh nghiệm là giảm đi một phần nguy cơ ... Tôi muốn giúp được bao nhiêu thì giúp ...” Trần Thập Toàn cố phân bua.

“Giản Phàm, em thấy đây là chuyện tốt mà, anh nên ủng hộ chú Trần, chú ấy có mấy chục năm kinh nghiệm, đây là tài phú hiếm có, chi đội hẳn là ý thức được điểm này nên mời chú ấy, tất nhiên sẽ coi trọng, anh quá lo rồi.” Dương Hồng Hạnh vờ vịt khuyên nhủ.

Giản Phàm thở hắt ra: “Thôi được, đi thì đi, giờ thì chú có lương hưu, lương lò mò, lại thêm tiền thuê của chi đội, tiền cả, ai đi chê ít ... Ài, người ta mời tôi, có khi tôi cũng đi.”

“Có, có đấy.” Trần Thập Toàn nghe vậy thì mừng rỡ.

Tôi vì chuyện này mà tới, chủ nhiệm Điêu và chi đội trưởng Ngô nói, muốn mời cả hai chúng ta, họ sợ không thuyết phục

được cậu, thì ra cậu cũng muốn ... Giao hẹn thế nhé, tháng sau tôi gọi cậu.”

Nói xong định đi luôn như sợ Giản Phàm nuốt lời.

Giản Phàm gọi với theo: “Chú Trần, tháng sau tôi kết hôn, không đi đâu ...”

“Không sao, cậu đồng ý là được.” Trần Thập Toàn giọng vọng lên còn người không thấy đâu nữa.

Chương 269: Tình định ôn nhu. (5)

Giản Phàm đuổi theo không kịp, dậm chân hậm hực quay về, vừa rồi nói thế là cổ vũ lão Hói, ai rảnh đi làm mấy chuyện vớ vẩn đó.

Dương hồng Hạnh cười trên đầu khổ của người khác: “Ai bảo tính toán quá thông minh làm gì, giờ tặng luôn cả mình cho người ta, hi hi ..”

“Hừ, đi thì đi, đeo cái danh thôi mà, càng nhiều bạn thì ra đường mới thuận lợi.” Giản Phàm chấp nhận số mệnh.

Dương Hồng Hạnh cong môi: “Thôi đi, đừng có vờ vịt, anh cũng muốn về, chính anh cũng không buông tay được.”

“Sao nào, em không cao hứng thì anh không đi nữa ...” Giản Phàm ngả ngón nâng cằm Dương Hồng Hạnh lên, Dương Hồng Hạnh hừ một tiếng đánh bậy tay đi, mặt dày chuyển tay sờ má cô một cái, chu môi đưa mặt lợn tới, Dương Hồng Hạnh đẩy ra, nhưng hôm bị ôm chặt, chạy không thoát ...

Chuyện hai người rất vi diệu, người ngoài nhìn vào thấy Giản Phàm có vẻ yếu thế hơn, kỳ thực chuyện lớn trong nhà đều do y quyết, Dương Hồng Hạnh trước mặt người khác cũng quát mắng Giản Phàm, rất không nể mặt, nhưng khi chỉ có hai người lại luôn nhường nhịn nhân nhượng y, ý vị trong đó, chỉ hai người họ mới hiểu.

Hai người đang dính lấy nhau thì có điện thoại, Dương Hồng Hạnh đẩy Giản Phàm ra, tức thì thất kinh: “Chết chết, toàn nói linh tinh với anh, quét mất chuyện chính, làm gì thế này ... Trương Vân nói, Sở Tú Nữ tỉnh rồi, hôm nay phòng cũng đã trang trí xong, chúng ta đi thăm cô ấy thôi.”

“Anh biết từ hôm kia rồi, tỉnh thì tỉnh thôi, có gì đâu phải đi.” Hôm nay làm sao, toàn bị phá đám, Giản Phàm làu bàu: “Thời gian trước còn đồn ầm lên anh và cô ấy quan hệ bất chính, anh không đi đâu ...”

“Đi thôi.” Dương Hồng Hạnh ra sức kéo Giản Phàm đứng dậy, còn đẩy sau lưng ra khỏi cửa.

“Này, em nghĩ cho kỹ đi, anh muốn giữ khoảng cách, em lại kéo gần, nhờ cô ấy tỉnh lại, biết anh cứu, sau đó lấy gia sản bảo đáp thì sao, làm khó anh à?”

“Chỉ cần không phải lấy thân báo đáp thì cái cái gì em cũng có thể chấp nhận.”

Dương Hồng Hạnh che miệng cười khúc khúc, rốt cuộc đẩy được Giản Phàm vờ vờ vọt vọt lên xe, cùng tới bệnh viện nhân dân số 2.

“Đứng lại, này, nói cậu đó, lén lén lút lút chui vào đây làm cái gì?” Giản Phàm quát một tiếng.

Dương Hồng Hạnh còn chưa hiểu gì thì Giản Phàm đã đi tới tóm cổ một thanh niên lượn lờ quanh cổng bệnh viện, té ra là Vương Kiên mặc thường phục, quần vải thô, áo jacket, tóc ngắn gọn gàng, trông tinh thần lắm, nhưng bị Giản Phàm tóm được, thoáng chốc co đầu rụt cổ như gà con bị điều hâu nhắm vào.

Wương Kiên đỏ mặt ấp úng: “Đợi người ạ.”

“Đợi ai?” Giản Phàm quát như phát hiện nghi phạm, còn đưa tay tóm cổ áo xốc lên, cười dâm: “Nhóc con, khai ra mau, đã tới mức độ nào rồi?”

“Mức mức độ nào ạ? Em, em không hiểu anh nói gì.” Vương Kiên dẫu đầu hử đuôi.

Dương Hồng Hạnh cười khẽ kéo Giản Phàm lại, không cho y bắt nạt người thành thật, Giản Phàm quay đầu thì thềm vào tai cô mấy câu, lần này tới lượt cô ngạc nhiên: “Thật không?”

“Tiền bối, chị Dương, hai người làm việc đi ... Tôi, tôi đi đây ...” Vương Kiên càng cuống, tạm biệt một câu.

Giản Phàm đang kiểm tra vui, làm gì có chuyện bỏ qua, chỉ chỗ đỗ xe: “Thằng nhóc, định làm vụ gậy gỡ tình cờ chứ gì, chuyện này anh đây đúng là thần tượng của chú mày rồi, để anh dạy vài chiêu thì sớm thành tù lâu, cái thằng ngốc, đứng như lưu manh lang thang chờ cơ hội ăn cướp là biết ngay không có kinh nghiệm tán gái.”

Dương Hồng Hạnh không ngờ, tình cảm Trương Vân và Vương Kiên ủ mầm từ đêm đóng giả đó, xem ra muốn nghiêm túc thật.

Wương Kiên rất cứng đầu, cắn răng không khai.

Giản Phàm buông tay, bộp đầu cho một phát: “Cái thằng ngốc, thế thì đợi cả đời đi ... Trương Vân hơn cậu mấy tuổi, thế nào chẳng trải qua vài mối tính, thằng ngốc cậu làm quái gì có cơ hội.”

Nói xong làm bộ bỏ đi, Vương Kiên nghe thế cuống lên chặn được, móc túi hồi lâu ra được bao thuốc, ân cần châm lửa mời: “Tiền bối, tôi phải làm sao ạ?”

“Thái độ này còn tạm.” Giản Phàm khoác vai Vương Kiên bắt đầu dạy dỗ tại hiện trường: “Hai người hiện giờ ở giai đoạn có thiện cảm với nhau đúng chưa? Cậu thích cô ấy, còn cô ấy không bài xích?”

“Vâng vâng ạ.”

“Vậy đây là thời kỳ nguy hiểm nhất, hiểu không?”

“Không hiểu.”

Giản Phàm vung tay bộp phát nữa: “Thằng ngốc, đã mấy tháng rồi mà vẫn lững lờ như thế, thêm thời gian nữa quá quen thuộc thành bạn bè rồi đấy, lúc đấy muốn đến mấy cũng chịu.”

“Vậy phải làm sao?” Vương Kiên cảm giác hình như đúng thế thật.

“Mặt dày chứ sao, một cô gái hơ hớ như vậy để đó mà chú mày không ra tay là sai lè rồi ... Anh dạy cho mày chiêu này, mua bó hoa hồng, đứng trước xe của cô ấy, cứ nói thô vào, lộ liễu vào ... Hỏi chị dâu cậu đi, năm xưa anh theo đuổi cô ấy như vậy đấy ... Bày tỏ hỏi thẳng luôn, ôm lấy, hôn một phát, nữ nhân thích nhất tiếp xúc thân thể, cậu mà hôn được, sau đó có thể chiếm chủ động thông thả bài binh bố trận ...”

Dương Hồng Hạnh đỡ khóc đỡ cười nhéo tay Giản Phàm, nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Vương Kiên, nếu biểu lộ quá thô thiển, e hỏng càng nhanh, nhưng Giản Phàm trời sinh bản lĩnh lừa đảo, một bên dọa một bên dụ, Vương Kiên rít gật đầu, như tiếp nhận nhiệm vụ của Đảng, thần sắc trang trọng chạy đi, chắc là đi mua hoa hồng rồi.

Người vừa đi một cái, Giản Phàm lại ăn một cái nhép nữa, bao biện: “Em không hiểu, đám này sống tập thể, quen chấp hành mệnh lệnh, nhìn hung hăng lắm, nhưng khi không có mệnh

lệnh là chẳng biết làm gì, anh tác thành cho hai người đó, có gì sai chứ?”

“Thành được à, bỏ đi vấn đề tuổi tác chẳng nữa thì hai người đó khác biệt vẫn quá lớn.” Dương Hồng Hạnh không tin, một giám đốc, một đặc cảnh, khác biệt khỏi nói cũng biết lớn thế nào.

“Không thành được, cũng là chuyện tốt.”

“Còn tốt nữa à, tốt chỗ nào?”

“Sớm để cậu ta nhận thức được khác biệt giai cấp xã hội, bỏ hi vọng đi chứ sao?” Giản Phàm như biết Dương Hồng Hạnh định nói gì, chặn trước: “Em đừng nói xã hội chúng ta không có giai cấp, nhìn khu phòng bệnh đặc biệt này đi, mấy nghìn một ngày, 90% người Đại Nguyên dù sắp chết cũng không dám đưa người nhà vào đây ... Thế giới xung quanh chúng ta còn tàn khốc hơn cả phần tử tội phạm đấu tranh.”

Dương Hồng Hạnh hiểu ra dụng tâm của Giản Phàm, lắc đầu cười, khoác tay y đi lên cầu thang.

Sở Tú Nữ nửa nằm nửa ngồi trên giường, soi gương chải tóc, mái tóc dài đã cắt ngắn, gò má vốn có chút bầu bầu giờ tiêu tụy hốc hác, chỉ trong hai tháng mất gần 30 cân. Hôm nay lần đầu tiên soi gương, phát hiện ra thanh xuân mỹ lệ có thể trôi đi nhanh như vậy, đưa tay sờ mặt, cảm thụ được cả xương, trán cùng gò má nhô hẳn ra, mắt hõm sâu không ra người, dưới áo bệnh nhân là vết thương chằng chịt, mỗi lần nhìn thấy là lại một lần rùng mình.

Có lẽ vết thương còn khắc sâu hơn thế.

Lặng lẽ rơi nước mắt, Trương Vân xuống lầu đón Giản Phàm rồi, nghĩ tới sắp gặp người quen, lại còn là chàng trai khiến cô có rung động thầm kín, Sở Tú Nữ không khỏi hoảng loạn. Sau khi tỉnh lại được cảnh sát tới lấy lời khai, rồi qua lời kể Trương Vân, cô biết trong lúc mình hôn mê đã xảy ra chuyện gì. Nghe Giản Phàm tới, có phần mong đợi, có phần áy náy vì để y bị cuốn vào, cùng vài phần cảm kích khó nói lên lời, cùng cảm giác mông lung, ba ngày qua, người cô muốn gặp nhất là Giản Phàm, vậy mà y mãi không tới ..

Chương 270: Tình định ôn nhu. (6)

Két, Trương Vân đi vào trước, sau đó là một nữ nhân khá xinh đẹp cá tính: “Tổng giám đốc, cô ấy là Dương Hồng Hạnh, khi ở chi đội, cùng tôi trông coi chị ... Nếu chỉ tỉnh dậy muộn, e bỏ lỡ hôn lễ của cô ấy và Giản Phàm.”

Lòng lặn tẩn gợn sóng, Sở Tú Nữ miễn cưỡng nở nụ cười gật đầu với Dương Hồng Hạnh, sau đó nhìn thấy cái đầu thập thò, nụ cười cười rạng rỡ như tắm trong hạnh phúc, ngay cả vết sẹo không hài hòa trên mặt cũng bị lấn át.

Dương Hồng Hạnh đặt một đồng hồ bỏ dưỡng lên tủ bên giường, Sở Tú Nữ mỗi tay nắm lấy tay một người, liên tục nói lời cảm ơn, nước mắt long lanh chảy qua gò má gày.

“Còn chưa cảm ơn tôi này, cô ám ơn họ làm gì, cô vừa mất tích, Trương Vân chỉ biết khóc.” Giản Phàm đứng bên giường thấy ba cô gái sắp có dấu hiệu khóc tập thể, vội vàng lên tiếng ngăn chặn.

Quả nhiên Trương Vân quay sang phản bác: “Ai khóc, ai khóc, anh khóc thì có.”

“Cô xem, nữ nhân toàn khẩu thị tâm phi, ha ha ha, Tú Nữ, cô tỉnh rồi thì tốt quá, tôi đang định nói tôi sắp kết hôn rồi nếu không có nhân vật lớn như cô xuất hiện thì không đủ đẳng cấp, hay cô làm phù dâu cho vợ tôi nhé?” Giản Phàm ngả người chống tay lên thành giường, vẫn kiêu nói như đùa ấy.

Dương Hồng Hạnh hạnh phúc lườm Giản Phàm một cái, Trương Vân nhận ra nụ cười tổng giám đốc đôi phần miễn cưỡng, vẫn gật đầu nói lời chúc phúc.

Bốn người nói chuyện chưa được mấy thì có một nhóm người tới thăm, là Hứa Nhạc Sơn cùng mấy nhân viên lâu năm, sau đó lại cả nhà Sở Hỉ Phong mang theo túi lớn túi nhỏ, thế là hai người Giản Phàm thành thừa, cáo từ trong ánh mắt muôn vàn nuối tiếc của Sở Tú Nữ.

Khép cửa lại, Trương Vân dụi mắt, là người bàng quan, e cô nhìn rõ rất, nắm tay Dương Hồng Hạnh tiễn đôi người ngọc:

“Cám ơn hai người, tổng giám đốc muốn gặp nhất là Giản Phàm, cô xem, chị ấy thấy Giản Phàm vui thế nào, từ khi tỉnh lại, tôi chưa từng thấy chị ấy cười.”

Giản Phàm vội làm rõ vấn đề: “Trương Vân, cô có biết ăn nói không vậy, cái gì mà muốn gặp tôi, thấy tôi vui mừng ... Giờ cô ấy nằm trên giường bệnh buồn chán, thấy ai chẳng vui.”

Trương Vân ngạc nhiên nhìn dáng vẻ cuống cuồng của Giản Phàm thì phì cười, Dương Hồng Hạnh cũng cười theo làm Giản Phàm thâm hô, hồng rôi, mắc bầy rôi, quả nhiên Trương Vân kéo tay Dương Hồng Hạnh, cảnh cáo: “Cô thấy chưa, có tật giật mình, sau này trông cho kỹ vào.”

“Hì hì, sau này có động tĩnh gì kịp thời báo cho tôi nhé, anh ấy khó tin lắm.”

Hai người lên xe, vẫy tay tạm biệt, thấy đã sắp trưa, bàn bạc về nhà ăn cơm với mẹ, xem ra chuyến đi này làm Dương Hồng Hạnh rất nhiều cảm xúc, chống tay nhìn cửa sổ nói: “Thật đáng thương, thời xưa có câu sinh ra trong nhà đế vương chưa chắc đã là phúc, giờ không khác bao, dù dung mạo khuynh thành hay tài phú khuynh thành đều có thể khiến trời cao ghen ghét.”

“Đừng lo, em không sợ bị ghen ghét đâu.”

Dương Hồng Hạnh thuận miệng “đương nhiên”, sau đó “ì” một tiếng, trừng mắt chất vấn: “Anh có ý gì, còn chưa kết hôn đã chê em rồi à?”

“Anh thế này làm sao dám chê em.”

“Hừ, đừng tưởng em không nhìn ra, rõ ràng là anh có ý nghĩ không phải với Sở Tú Nữ.”

“Em lại thế rồi đấy, anh đã bảo anh không muốn tới, em bắt anh theo, được rồi, anh thừa nhận, anh có nghĩ, em vừa ý chưa, giống như anh nhìn cô biên tập viên trên TV cũng có ý nghĩ đấy, nhưng nghĩ là một chuyện, làm là chuyện khác. Huống hồ trong mắt anh, cô ấy sao tốt bằng em.”

“Ừm, biết thế là được, vậy em tốt chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng tốt.”

“Không được, phải nói cụ thể.”

“Cụ thể à, dễ nuôi chứ làm sao.”

Giản Phàm cười gian, Dương Hồng Hạnh cũng cười, những lời tình tứ đã từ trong chần đi ra cuộc sống thường ngày, tăng thêm không ít tình cảm giữa hai người. Vừa đi được không lâu, Giản Phàm đột nhiên quay đầu xe đi về bệnh viện, Dương Hồng Hạnh thấy mặt y nghiêm túc như thế còn cho rằng xảy ra chuyện gì rồi, chợt nhìn thấy một cảnh trước cổng bệnh viện, cười lăn ra ghế.

Phía trước có chàng trai ôm bó hoa hồng cực lớn, không phải Vương Kiên thì là ai? Có điều bó hoa cứng đờ giữa không trung, vì Trương Vân không nhận, hai tay ôm lấy mặt, thế là cương ở đó, thành một cảnh xấu hổ vô cùng.

Lại mấy ngày nữa trôi qua.

“Tiểu Quách, lại đây, lại đây, mới mấy giờ mà đã chuẩn rồi?”

Lục Kiên Định vừa đi qua cửa thiếu chút nữa bị Vương Minh, Quách Nguyên chạy ra đâm phải, hai người như có chuyện gì gấp lắm vậy, cứ thế mà chạy, đến khi bị gọi mới cười ngượng, thông thường nếu đi làm nhiệm vụ sẽ không có vẻ mặt đó, chưa kịp hỏi thì có tên còn hùng hổ hơn chạy qua hô: “Mau lên, mau lên, muộn mất rồi, ai thế? ... Á, chi đội trưởng Lục.”

Là Tiêu Thành Cương, bị tóm cổ từ phía sau, cứ nghĩ là tên đồng đội nào phá, quay đầu lại nhìn rõ là ai liền nhe răng cười, Lục Kiên Định nghiêm mặt mắng: “Vội cái gì thế, đội trưởng của các cậu đâu?”

“Đội trưởng không có mặt.”

Lục Kiên Định giơ tay định đánh: “Không có đội trưởng là chuẩn đấy hả? quay về, quay hết về, có án lớn tuyên bố.”

“Hả!?” Mấy cảnh sát đều đồng thanh, bao vây Lục Kiên Định, rối rít nói: “Chi đội trưởng Lục, hôm nay chúng tôi có chuyện thật ... Chiều hẵng nói được không?”

“Chuyện gì?”

“Í, anh phải biết chứ? Hôm nay là mừng 6 tháng Chạp, Giản Phàm kết hôn.” Quách Nguyên sợ Lục Kiên Định không phê chuẩn, bổ sung: “Đội trưởng của chúng tôi chuẩn mất rồi, chẳng nhẽ chúng tôi còn ở lại trông cửa?”

“Á à, tên Tần Cao Phong đó bảo gọi hẳn, té ra còn thích xem náo nhiệt hơn tôi ... Đi , đi cả nào, Thành Cương, về đội gọi

người, ai muốn đi thì đi, bảo tôi cho nghỉ ...” Lục Kiên Định mặt tíc thì cười tươi, phất tay một cái, Tiêu Thành Cương bắc tay làm loa gọi vang cả nhà, chẳng bao lâu tiếng bước chân rầm rập, cả đám leo lên xe theo Lục Kiên Định đi dự tiệc.

Khách sạn Lan Uyển nằm cuối đường Tân Hà, khi đám Lục Kiên Định tới nơi thì vừa đúng 11 giờ, nhưng bãi đỗ xe của khách sạn đã chật kín, nếu chẳng phải ở cửa dán chữ hỉ thì còn tưởng nơi này có án gì. Vừa xuống xe lại có thêm hai cái xe cảnh sát nữa, nhảy xuống xe là người đội đặc cảnh, Điền Quý Quân, Mạnh Hương Duệ, Dương Phong, lái xe là Vương Kiên, xe sau không ngờ có chỉ đội trưởng Ngô. Lục Kiên Định ưa náo nhiệt tới khoác vai đùa: “Các vị cũng tới góp vui cơ à, bữa cơm không được thanh toán đâu đấy.”

“Tôi tìm anh là được.” Chủ nhiệm Điều thấy bên kia dẫn theo mười mấy người, trêu: “Thế trận gồm nhĩ, đủ lập hai đội công kích đấy.”

“Đương nhiên rồi, người cũ của đội trọng án mà, chủ nhiệm Điều, chỉ đội trưởng của các vị sao cũng tới, thể diện của cậu ta lớn thế?”

“Lão Lục, anh giả vờ hồ đồ à, thể diện cậu ta không lớn, nhưng thể diện bí thư Ngũ lớn, nghe nói còn làm người chứng kiến ... À này, nghe nói bí thư Ngũ được đề bạt rồi? Thật không?” Chủ nhiệm Điều thì thâm.

“Chà, tôi biết đâu, anh nghe ai?”

“Ngoài kia đều nói thế, lần bí thư Ngũ phát biểu họp báo thành tư liệu pháp chế phát xuống dưới tuyên truyền học tập, đây là tiền tấu của đề bạt mà.”

“A, tôi không biết thật, mà chuyện này anh cũng hưởng nhờ mà ... Mà vụ án đó ra sao, tra Bình An rồi không thấy động tĩnh nữa.”

“Còn làm sao, đã giao viện kiểm sát rồi, Thân Bình An không thể nhẹ, còn những người không thể nặng ...”

Lục Kiên Định cười không nói nữa, lôi ra được Thân Bình An là không dễ rồi, đào bới tiếp thì tới lãnh đạo các đơn vị, lúc đó bơi đen toàn tỉnh, đề tài tới đó là dừng, hiểu trong lòng thôi, kéo nhau đi vào đại sảnh, nhìn đâu cũng thấy người quen, nhất là

một đám nữ cảnh sát tụ tập ríu rít cả góc. Hiếm có nhất là gặp Hồ Lệ Quân mấy năm chưa thấy mặt, Lục Kiên Định vui vẻ đi tới trêu chọc.

nữ nhân la hét chói tai, trong tiếng reo hò rộn rã, hai tân nhân cuối cùng cũng xuất hiện.

Giản Phàm áo vest trang trọng cùng Dương Hồng Hạnh váy cưới trắng tinh được mấy cô bạn xinh xắn tháp tùng, bị đám đông xúm xít vây quanh, chen lấn qua đám đông gian nan đi tới.

Phù dâu Lương Vũ Vân và phù rể Phí Sĩ Thanh đi dọn đường, đôi tân nhân khoác tay nhau đi lên thảm đỏ, Tiêu Thành Cương, Giản Ly Ly dẫn đầu một đám thanh niên nam nữ chỉ sợ thiên hạ không loạn hô "Hôn đi! Hôn đi!", hôn rồi không tha, lại bắt tân lang cõng tân nương, tân lang vừa có chút phản kháng là một đám lôi còng tay ra đe dọa. Thế là trong tiếng hô náo loạn, ép được tân nương cưỡi lên lưng tân lang, Phí Sĩ Thanh như báo thù, liên tục dùng pháo giấy bắn vào mặt Giản Phàm tập kích, Tiêu Thành Cương thừa lúc hỗn loạn đùn đẩy, một đoạn thảm đỏ ngắn mà đi vất vả vô cùng, tiếng cười hết đợt nọ tới đợt kia rộ lên.

Đi vào bên trong tiếp đó là nghi lễ mang cảm giác châu Âu, Giản Trung Thật có chút chậm chạp chỉ biết nhìn con trai con dâu cười, may có cô giáo Mai ứng phó, cùng bà Đinh ra mặt nói vài câu, cảm ơn mọi người. Sau đó chủ hôn Ngũ Thần Quảng chẳng biết đùa hay do thói quen, vừa mới mở lời là, các đồng chí tình thế rất nghiêm ngặt ... Làm cảnh sát tham dự ngã lăn quay, không ngờ Lão Ngũ chuyển lời: "Lại một con ngựa nhỏ được lấp yên rồi, trên nuôi lớn, dưới nuôi nhỏ, giữa nuôi vợ, nghiêm trọng lắm đấy. Giản Phàm, khảo nghiệm của cậu tới rồi, trước kia cậu không qua được khảo nghiệm của tổ chức, sau này mà không qua được khảo nghiệm hôn nhân, mọi người ở đây đều không tha cho cậu, đúng không?"

"Đúng đúng!" Không khí tức thì nóng thêm vài phần.

"Các đồng chí, nhất là các chàng trai độc thân của đội trọng án, lát nữa phải thẩm vấn thật kỹ hai người họ, tổng kết hấp thu kinh nghiệm, học tập Giản Phàm, làm sao có thể lừa cô gái ưu tú như Hồng Hạnh làm vợ."

Không chỉ đám trẻ, cả nhân vật như chi đội trưởng cũng cười nghiêng ngả, vỗ tay rào rào.

Ngũ Thần Quảng liếc nhìn đôi tân nhân hạnh phúc, áp đám đông xuống: “Bình thường mở hội tôi phát biểu không ai nghe, hai đứa chắc cũng thế ... Nhưng hôm nay, hai đứa phải nghe, bỏ đi cái thân phận bí thư này thì tôi kết hôn hơn 30 năm chưa ly hôn, nên có quyền phát ngôn. Có người nói, hôn nhân là cái hộp rỗng, anh muốn thấy cái gì thì phải bỏ vào đó, cho vào đó ích kỷ thì đừng mong có được rộng lượng, cho vào đó thù địch thì đừng mong có được khoan dung, cho vào đó bội bạc thì đừng mong có được chân tình. Hai đứa muốn có ái tình, hạnh phúc, vui vẻ khỏe mạnh thì phải toàn tâm toàn ý gây dựng và bảo vệ ... Những lời hôm nay không chỉ nói Giản Phàm và Dương Hồng Hạnh, cũng là nói cho mọi người nghe, đừng có rảnh rỗi là chơi bài, uống rượu, chăm chỉ về nhà với vợ con, chưa có vợ thì mau đi tìm, tìm không thấy không sao, Giản Phàm sẽ dạy các cậu.”

Lần này tiếng vỗ tay cực kỳ nhiệt liệt, đám đông thì hâm mộ, còn những đồng nghiệp biết hai người họ tới với nhau không dễ càng thêm vài phần cảm khái.

Tiếp đó là tới đoạn người trẻ tuổi thích nhất, trong đám bạn xấu của đôi tân nhân, không ít người giàu tính sáng tạo, đầu tiên là Tiết Hán Dũng và Hà Phương Lộ, cho nhẫn vào trong đá, bắt Giản Phàm và Dương Hồng Hạnh ngậm vào miệng, tới khi tan ra lấy nhẫn đeo cho đối phương.

Thế là đôi tân nhân ngượng ngùng bị đám đông ấn xuống liếm tan băng, có điều ngậm một lúc, Giản Phàm hàm hồ chửi Tiết Hán Dũng: “Cay chết đi ... Không phải bôi mật à, sao lại là ớt?”

“Liếm mau, liếm tiếp không cay.” Phí Sĩ Thanh và đám bạn xấu ấn đầu ấn đầu bắt đôi tân nhân tham gia vào nụ hôn kiểu Pháp với tân nương, tới khi Dương Hồng Hạnh chịu không nổi, trò chơi phải ngừng, có điều cô vẫn cười gập lưng.

Tiếp đó là ngửi mùi nhận mỹ nhân do dẫn chương trình chuẩn bị, Hà Phương Lộ và Sử Tĩnh Viện bịt mắt Giản Phàm, dẫn tới trước mặt bảy tám mỹ nhân, xoay tròn cho chóng mặt đi tìm vợ. Ai dè chẳng làm khó được Giản Phàm, tìm một cái ra Dương Hồng Hạnh luôn, làm cả đám trách móc dẫn chương

trình không hiểu tình hình, mũi bếp trưởng mà còn không linh à?

Phí Sĩ Thanh và đám người đội trọng án thương lượng, sau đó chạy vào bếp lấy ra quả trứng gà sống, trò chơi tên "gà trống đẻ trứng", rất đơn giản, tân nương phải nhét quả trứng sống vào ống quần tân lang, đẩy lên cho tới khi quả trứng đi ra ngoài qua thắt lưng, làm Giản Phàm kinh hãi che quần, đám bạn xấu cười lăn lộn. Dương Hồng Hạnh vốn không chịu, nhưng đám Lương Vũ Vân, Giản Ly Ly cũng vào hòa, thế là đành cho quả trứng qua ống quần, hồi hộp đẩy lên từng chút, vốn đã khó rồi đến khi quả trứng đi qua đùi, cả bọn thình lình hét lớn, Dương Hồng Hạnh giật mình thế là bẹp một phát trứng vỡ trong quần, chảy ròn ròn ra, đạt tới hiệu quả tốt nhất, cười tới tắt thở.

Tân lang không kịp cả thay quần, bọn bạn xấu nói lễ tuần hành ái tình chưa bắt đầu, sao có thể kết thúc, bắt Giản Phàm bế Dương Hồng Hạnh chạy quanh đại sảnh, còn phải hô: "Dương Hồng Hạnh, anh yêu em", còn Dương Hồng Hạnh phải đáp "Giản Phàm, em yêu anh", chuyến này đi một vòng mệt như chó thở luôn.

Đang thở cầu xin thì Giản Ly Ly bày trò, môi thơm nhận mỹ nhân.

Vì thế đám nữ khách lôi tân nương đi một lúc, thương lượng dẫn chương trình, dẫn chương trình đưa ra bảy tám dấu môi, nói chỉ dấu môi nào, chủ nhân dấu môi đó sẽ lên hôn tân lang, còn hôn trước mặt tân nương, vì thế ngàn vạn lần đừng nhận sai, nếu không hậu quả nghiêm trọng.

Giản Phàm đau đầu rồi, run run một hồi đành đánh cược cho số mệnh, dẫn chương trình hô: "Số 5 là ai, mau lên hôn tân lang."

Chương 272: Tình định ôn nhu. (8)

Đám nữ nhân la hét chói tai, đẩy Ngưu Manh Manh ra, Ngưu Manh Manh xấu hổ, sống chết không chịu lên. Trong lúc náo nhiệt không ai chú ý có người lặng lẽ rời đi, đó là Hồ Lệ Quân, tiếng hò reo vui vẻ vẫn truyền đi rất xa, vài phần cô tịch, vài phần hâm mộ, đó là thời khắc rực rỡ nhất của một nữ nhân, nhưng nó vĩnh viễn vô duyên với mình rồi.

Tới cổng Hồ Lệ Quân lại quay đầu, cho tới hôm nay, phần tình cảm đó vẫn không buông bỏ được.

“Đi thôi nào, thằng nhóc đó đúng là hại người không ít, may mà kết hôn rồi, mong rằng các cô gái thoát được kiếp nạn.” Đột nhiên có một giọng nói vang lên bên cạnh, một cánh tay đưa khoác lấy tay Hồ Lệ Quân, chính là Sử Tĩnh Viện.

“Nói linh tinh gì thế?” Hồ Lệ Quân hơi đỏ mặt, bọn họ cùng là người đại đội một, lại là số ít cô gái trong đội, xưa nay quan hệ thân mật, Hồ Lệ Quân sau khi rời ngành, gần như cắt đứt toàn bộ quan hệ cũ, chỉ có với Sử Tĩnh Viện càng thân thiết hơn trước, chia sẻ với nhau rất nhiều chuyện.

“Được rồi, coi như tôi nói linh tinh, có tin vui cho cô đây, hồ sơ của cô được chấp nhận rồi, chúc mừng viện trưởng Hồ.” Sử Tĩnh Viện vừa nói vừa lấy trong túi xách ra một bản tài liệu.

Có người đi, cũng có người tới, khi trò chơi tới hồi kết, bữa tiệc bắt đầu, Giản Phàm và Dương Hồng Hạnh đi từng bàn mời rượu thì chiếc xe Audi mà người Tân Thế Giới đều nhận ra mới xuất hiện, Sở Tú Nữ ngồi ở ghế phụ lái nhìn thắm đó, chợt nói: “Cô đi đi, tôi không thích chỗ ồn ào.”

“Tổng giám đốc ...” Trương Vân xót xa nhìn Sở Tú Nữ khôi phục phần nào dung mạo lộng lẫy, nhưng nỗi buồn càng tăng thêm: “Chị không đi được không?”

“Người thân không còn, ở lại làm gì, chỉ làm trò cười cho người ta thôi, đi vậy, tránh xa cơn ác mộng này ... Ở đây giao cho cô, có thời gian tới thăm tôi.” Sở Tú Nữ giọng bi thương vô tận, chẳng có niềm vui tai qua nạn khỏi.

Trương Vân âm thầm, không ngờ tổng giám đốc sau khi bình phục, việc đầu tiên là đem hết tài sản bán đi, trả một phần nợ, trừ một phần nhân viên được Thực Thượng tiếp nhận, số còn lại phát ít tiền về, cùng là nữ nhân, cô không biết an ủi ra sao: “Chị không cáo biệt anh ấy à?”

“Không cần, chúng tôi vốn không cùng một loại người, cô không nhận ra anh ấy luôn cố ý né tránh tôi sao? Thay tôi chúc phúc họ ... Cả hai đều là người tốt.” Sở Tú Nữ lắc đầu, phần cảm kích này không cách nào dùng lời biểu lộ hết, ở Đại Nguyên, điều duy nhất khiến cô lưu luyến chỉ có người đó thôi, chỉ hận biết nhau quá muộn.

Giờ không còn nữa, xe từ từ rời đi, biến mất, Trương Vân nhìn theo, lòng dâng lên sự nuối tiếc.

Đi vào đại sảnh, xuyên qua bàn tiệc nhộn nhạo mãi mới thấy Giản Phàm bị đám đông bao vây, đang chuốc rượu y, ngồi một mình hồi lâu mới có cơ hội gặp đôi tân nhân đi lên tầng hai thay áo, Giản Phàm mặt hồng rục, không biết uống bao nhiêu, Trương Vân khổ sở nói: “Tổng giám đốc Sở đi rồi.”

“Đi đâu?” Giản Phàm hàm hồ, đầu óc không tỉnh táo lắm nữa.

“Trương Vân rốt cuộc là sao?” Dương Hồng Hạnh nhận ra chút gì đó, hỏi.

“Chị ấy định cư ở Anh, không về nữa.”

Nghe câu này cả hai mới giật mình, Giản Phàm hết sức thất vọng lắm lắm: “Thật là, sao không tới uống một ly rồi đi ... Trương Vân, bảo cô ấy đứng đi vội, chúng tôi đi tiễn.”

“Không cần đâu, chị ấy sẽ lặng lẽ rời đi.”

Đây là thứ chị ấy để lại.” Trương Vân lấy ra văn thư pháp luật giải thích: “Đây là công chứng tài sản, mảnh đất ở Khẩu trang là quà cưới tặng hai người.”

“Ờ ...” Giản Phàm đỡ lấy cái bụng như có sóng cuộn trào, cố cắn răng nuốt lại rượu trào ra, đẩy lại: “Thứ, thứ này làm sao tôi nhận được?”

Đây là tài sản trị giá gần 1000 vạn đấy.

“Nếu anh từ chối, chị ấy ủy thác tôi bán đi quyên cho cơ cấu từ thiện, dù sao giờ chị ấy không thiếu tiền.” Trương Vân khẽ nói.

Giản Phàm vừa nghe mang đi làm từ thiện là hoảng ngay giật lấy: “Làm sao được, tôi còn phải dựa vào nơi đó kiếm tiền. Quyên cái gì mà quyên, từ thiện cái con khỉ, năm xưa tôi nghèo khó, có thấy ai cho tôi đồng nào ... Hừ! Vậy tôi không khách khí nữa.”

Nói xong nhét luôn vào túi áo trong, Dương Hồng Hạnh thấy không ổn, kéo tay chồng dị nghị, Giản Phàm không vui, mắng vợ: “Em không nghe Lão Ngũ nói à, kết hôn rồi, tình thế rất nghiêm ngặt, còn cả đồng người trông cậy vào chúng ta nuôi đây, nhân viên này, cha mẹ em, cha mẹ anh, ông bà anh, lại còn con bé Ly Ly suốt ngày xin tiền, không biết nó tiêu gì ... À em con sinh vài đứa nữa, thiếu cái này không được ... A Trương Vân, cô đừng đi, uống ly rượu đã.”

Trương Vân tâm tình không tốt, chỉ hàm hồ đáp vài câu, Dương Hồng Hạnh vẫn thấy món quà này quá lớn, không thể nhận, Giản Phàm sống chết không trả, Dương Hồng Hạnh càng giận, ao ước hôn lễ lãng mạn cuối cùng biến thành bộ dạng này, không nhịn được nữa: “Anh xem, anh quen biết toàn bạn bè kiểu gì thế, cái gì mà lão tam, lão tứ ... Mau đoạn tuyệt qua lại với họ đi, đây mà là kết hôn à? Có mà đấu tố ấy.”

“Kết hôn mà, đại hỉ thì mọi người cùng vui mới được, em còn nói anh, bọn Vũ Vân tử tế lắm chắc ... Em nên mở rộng lòng ra đi, mới chỉ bắt đầu thôi, còn Ô Long, Phong Lâm nữa ... Hôm nay song hỉ lâm môn, hôm qua em ngủ với đầu bếp nghèo, hôm nay ngủ với phú ông rồi ... Ha ha ha ..” Giản Phàm đắc ý chu miệng ra hôn Dương Hồng Hạnh, nhưng bị cực lực kháng cự đẩy ra.

Một đám khách không tìm ra người, lần mò tới hành lang tầng hai vừa vặn thấy hai người đùn đẩy, Hoàng Thiên Dã hô lên: “Oa ca, còn chưa tới giờ động phòng đâu, hai người định đã chiến à?”

Dương Hồng Hạnh xấu hổ trốn sau lưng Giản Phàm, đám đông xúm tới, lướt chuốc rượu thứ hai bắt đầu, xem chừng hôm nay không chuốc hai người say ngất không tha ...

Mùng sáu bày hơn 50 bàn tiệc ở Đại Nguyên, ăn uống tưng bừng. Mùng 8 về Ô Long, Dương Hồng Hạnh không ngờ nơi này náo nhiệt hơn mấy phần, khiến cô ấn tượng sâu nhất là Phí Sĩ Thanh, Oa ca kết hôn mà còn cao hứng hơn Phí Béo kết hôn, giờ

hết bản lĩnh toàn thân, huy động hơn ba mươi tiểu tài chủ địa phương, lái xe đi mười km nghênh đón đội xe chỉ có 10 chiếc Audi.

Vào huyện Ô Long thì đội ngũ lên tới hơn 50 chiếc xe, đám Tiêu Thành Cương còn mượn phép công làm việc riêng, dùng hai chiếc xe cảnh sát hú còi mở đường, chủ nhiệm Điêu cũng không nuốt lời hứa, cử luôn bốn xe đặc cảnh tới trợ trận, cứ như nguyên thủ quốc gia ghé thăm.

Đoàn xe tới nơi làm cho cả khu tập thể giáo viên chó chạy gà bay, xôn xao bàn tán đến đám cưới con huyện trưởng còn không âm ỉ như vậy, ai cũng biết Giản Phàm là ông chủ lớn rồi, nhưng mà lớn thế này thì không ngờ tới. Không khỏi có người nhớ tới nhà thầy giáo Lưu, năm xưa Giản Phàm yêu con bé nhà ông ta, nhà người ta chê nghèo không ưa, bà Lưu đi bêu xấu Giản Phàm khắp khu tập thể kia, không biết hôm nay có mặt mũi tới tham dự không nhỉ, Giản gia chuyến này làm lớn lắm, mời cả khu tập thể mà ... ái dà, nhìn mãi không thấy đâu.

Cha mẹ Giản Phàm, một là giáo viên mấy chục năm, một là đầu bếp mấy chục năm, ở thành phố nhỏ cũng thuộc hàng nhân vật công chúng, tích lũy mối quan hệ không tầm thường, 80 bàn tiệc chật kín khách.

Giữa tiệc cưới, không ngờ huyện trưởng tới thật, làm đám giáo viên nghèo nín thở, thấy xung quanh bàn tán, huyện trưởng là cái gì, trong số khách khứa còn có lãnh đạo tỉnh tham gia đấy, huyện trưởng phải tới là vì thế.

Bất kể là khách lớn hay khách nhỏ, cứ rượu tới là uống, Giản Phàm tử lượng như biển rộng cuộc vẫn bị khiêng đi ném vào động phòng.

Vốn nghĩ thế là xong rồi, về quê để thấp hương ra mắt ông bà nữa thôi, nhưng Dương Hồng Hạnh nhầm rồi, lễ cưới ở quê mới thực sự là chơi lớn, chờ đợi cô là hôn lễ chưa từng có.

Chương 273: Yêu sâu cỡ nào?

Mùng 9 về trấn Phong Lâm, chú ba Giản Trung Tín trước đó vài ngày đã huy động người chuẩn bị, nói đây là đích tôn của Giản gia, lại nhiều năm trong nhà chưa có hiếu hỉ gì, phải làm to, to thế nào? Hết cỡ.

Hôn lễ bắt đầu từ lúc vào thôn, theo tập tục, tân lang phải dắt ngựa đưa tân nương về nhà, cái nghi thức này vốn bỏ quên từ lâu, nhưng lần này Giản gia không tiếc chi phí tái hiện lại.

Vì thế Giản Phàm mặc đồ cổ trang đeo hoa đỏ, dắt Dương Hồng Hạnh thay áo cưới trắng muốt bằng váy đỏ truyền thống, đội khăn che mặt, trước có đội nhạc mười hai âm, chiêng đồng lớn như cái mâm, trống bốn người khiêng gõ như sấm. Sau có đoàn người ăn mặc xúng xính đẹp đẽ, pháo nổ khắp dọc đường.

Người xem càng đông như kiến, không ít bạn bè từ thời cưỡi chuồng chặn đường xin tiền của Giản Phàm tới, trêu đùa tân nhân, bắt làm thơ, đối đáp. Tân lang mồ hôi như tắm, bảo làm thơ có mà giết y à, may mà có tân nương không hổ danh tài nữ, thì thầm nhắc bài, cảnh phu xướng phụ tùy càng khiến đám đông ủng hộ. Còn cái gì mà có người nhảy ra chỉ trích Giản Phàm hồi nhỏ vay 5 hào chưa trả, Dương Hồng Hạnh cười khúc khích đưa phong bao đỏ trả nợ cho chồng ...

Vốn đám Lương Vũ Vân, Tần Thục Vân, Ngưu Manh Manh, Giản Ly Ly chịu trách nhiệm quay phim chụp ảnh làm bạn toàn bộ hành trình, cũng đã thảo luận mấy trò ác, chứng kiến hôn lễ cổ điển nơi này mới thấy những trò chơi sáng tạo mình bày ra toàn là làm bừa vỡ vụn.

Nghi thức tiến môn kết thúc, lại theo quy củ quỳ lạy trưởng bối, đúng ba lạy, rồi đại yến bắt đầu, địa điểm là tòa miếu trong thôn.

Chẳng biết cái miếu này xây dựng ở thời đại nào, rồi dùng cả nồi lớn bắc giữa sân, nào là bếp bắc bằng đá lớn, nồi đựng được bảy tám chục gánh nước. Giản Trung Tín chỉ huy hơn ba chục đầu bếp phục vụ hiện trường, tuyết rơi lất phất, lửa đỏ hừng

hực, bàn gỗ dương xếp xung quanh tới hơn 100 cái, người dân trong thôn tới ăn tiệc không ngớt, nhìn cảnh tượng là biết trăm bàn không đủ, khi Phí Béo dẫn đám đông từ Đại Nguyên tới thì không có chỗ ngồi.

Cả đám ngồi góc sân bê bát mỳ lớn vừa ăn vừa chỉ trỏ, các cô gái bé con, đám nhóc chạy đuổi nhau, bác gái nói chuyện như không ai bên cạnh, đám nam nhân chúc rượu nhau, những cụ già râu trắng ngồi riêng bàn, cảnh tượng hùng tráng này ở thành phố làm gì có.

Phí Béo hay cùng Giản Phàm về quê mới giải thích, ở thôn nhà nào có hiếu hỉ là mời cả thôn, mà nhà nào nhà nấy cũng đi cả nhà, tính sơ qua thôi cũng hơn nghìn người rồi, các cô gái thành phố nghe mà tặc lưỡi không thôi.

Đừng nghĩ ăn là xong, trời vừa tối là đoàn kịch bắt đầu biểu diễn, Dương Hồng Hạnh không ngờ thời đại này mà vẫn còn có đoàn kịch, kéo Giản Phàm lười không muốn rời giường đi xem. Nhưng tới nơi phát hiện ra không còn chỗ đứng chân nữa, ngay cả mái nhà cũng toàn người, không ít người công nhau lên xem, chẳng nghe rõ đang hát gì, chỉ có tiếng nam nữ huyên náo, đám trẻ con reo hò, người phía sau chẳng nhìn thấy gì cũng vỗ tay khen hay.

Vì thế Dương Hồng Hạnh không hiểu, hai người đi về, Giản Phàm giải thích, kỳ thực đơn giản lắm, mọi người tới xem náo nhiệt thôi, chứ hi vọng gì họ hiểu được nghệ thuật hí kịch vĩ đại?

Người nói vô tâm, người nghe có ý, từ Đại Nguyên tới Phong Lâm, có thể cảm giác rõ ràng cuộc sống thiếu thốn vật chất, ở cái trấn bốn phía núi bao quanh này, ngay cả máy vi tính cũng chẳng có vài cái, phủ sóng di động cũng chỉ là chuyện hai ba năm gần đây. Xem TV thường xuyên chỉ thấy muối, vì trạm truyền tín hiệu cứ hay mất điện. Giản Phàm nói đùa, nam nhân ở đây sống tiêu sái nhất, vì sao? Tâm tình không tốt đánh vợ, tâm tình tốt thì dè vợ xuống bản pháo.

Kết hôn rồi, càng gần càng thấy lời lẽ lưu manh của Giản Phàm liên miên bất tuyệt, bị câu này kích thích, đuổi đánh Giản Phàm tới tận khi về tới xưởng rượu, tân phòng lâm thời tắt

nhiên không bài trí rườm rà, ba lần kết hôn cũng tới hồi kết, hai người trò chuyện chẳng còn gì làm, cảm thụ được thiếu thốn ở nông thôn, vì thế sớm tắt đèn, chui vào chăn đỏ, làm gì thế, ngủ sớm vậy à?

Còn làm gì, tâm tình tốt thế này "đánh vợ" chứ sao?

Tiệc dọn rồi, bếp lạnh rồi, trống dừng rồi, nhạc dừng rồi, ba ngày tân hôn ngọt như mật đã qua.

Trong căn phòng khắp nơi là màu đỏ ngày vui, bếp lò cháy đỏ rực, sau buổi trưa không lâu, Giản Phàm không ngồi yên thân được, nói là lên núi bắt thỏ. Dương Hồng Hạnh đi loanh quanh, mùa nông nhàn nam nhân tụ tập không uống rượu thì đánh mạt chược, nữ nhân trừ tán gẫu cũng đánh mạt chược, đi một vòng về phòng tân hôn, nằm trên chăn có chút buồn ngủ.

Ba ngày qua chỉ ở nhà, thức thì quán nhau như keo với sơn, ngủ ôm lấy nhau, mỗi ngày nghe gà kêu chó sủa, gặp gỡ cô ba chú bảy, nói toàn chuyện lông gà vỏ tỏi, hình như loại cuộc sống đơn giản này càng dễ làm người ta thỏa mãn hạnh phúc.

Vậy mình có hạnh phúc không?

Dương Hồng Hạnh đôi lúc không khỏi lý trí hỏi mình một câu như thế, cô được Giản Phàm yêu thương, được cha mẹ chồng quý mến, được ông bà nội trân trọng, cùng với những ngày vui vừa qua, đáp án khỏi nói cũng biết. Cho dù chẳng hề giống đám cưới lãng mạn ấm áp hai người, nhưng cô vẫn thấy hạnh phúc. Người từng bị kỳ thị, khinh bỉ, thóa mạ như cô, hết sức miễn cảm với quan tâm, che chở, yêu thương, hơn nữa trải qua lần kết hôn này, làm cô ngất ngây trong hạnh phúc.

Nghĩ tới lời tình tứ lưu manh, nghĩ tới thời mới quen, nghĩ tới những lần tản bộ ở trường huấn luyện, đó là một nam nhân không biết lãng mạn, nghĩ tới nụ hôn chớp nhoáng khi kháng lũ về. Đó là nam nhân chẳng hiểu phong tình, chẳng có bất kỳ cái gì giống giấc mơ về hoàng tử bạch mã thời thiếu nữ của cô. Thế nhưng từ những chuyện nhỏ nhặt lại đi sâu vào tim cô, làm cô không cách nào dứt bỏ, thế nên dù nhiều điều không hài lòng, cô vẫn cam tâm tình nguyện bước lên thảm đỏ.

Đó là tình yêu khắc cốt ghi lòng, đó là lưu luyến không sao từ bỏ được, đó là nhớ nhung không thể ngăn cản, là cảm giác đơn

giản là muốn ở bên nhau, không có chữ yêu nào rõ ràng trực tiếp hơn.

Dương Hồng Hạnh thở nhẹ một hơi, rất lý trí xác định cảm giác trong lòng, khuôn mặt ngập tràn hạnh phúc.

“Hạnh Nhi ... Ăn cơm thôi.”

Không biết Giản Phàm về từ khi nào gọi ngoài sân, Dương Hồng Hạnh mơ màng giật mình thức tỉnh, lớn tiếng đáp lại, nhìn giày thêu hoa dưới giường, nhìn áo cưới đỏ rực, lần nữa nhớ ra thân phận mình là tân nương hạnh phúc, cười một đầu búp há mồm có cái ăn rất không tệ.

Ra ngoài, trong sảnh đường Giản Phàm đang bày bàn nhỏ, ông nội vừa ngồi xuống, bà nội lấy ghế, chú ba gọi con trai không biết chạy đi đâu chơi, lát sau đứa em họ đầu trọc xách vòng sắt về. Vừa mới ngồi xuống, hũ đặt lên bàn, hương thơm ngào ngạt làm Dương Hồng Hạnh tỉnh táo hẳn, Giản Phàm đặc ý nói: “Thỏ rừng, hàng thật trăm phần trăm, Đại Nguyên không có đâu ... Nào nào, bà nội, bà đui thỏ, ông nội, cháu rót rượu cho ông ...”

Ông nội cười ha hả, xoa cái đầu lưa thưa tóc, bà nội chấp một miếng vào bát cháu dâu, dạy dỗ cháu trai: “Không cần cháu thương bà, thương vợ cháu là đủ.”

“Bà, chuyện này phải dạy cháu à, cháu học ông lâu rồi ...” Giản Phàm vừa nói một câu bị bà nội lấy đũa gõ một cái, vừa đưa bát lên miệng thấy đứa em họ vừa ăn vừa nhìn Dương Hồng Hạnh, chỉ tay hỏi: “Cẩu Nhi, vợ anh đẹp không?”

Cẩu Nhi rít rít gật đầu, nếu đặt Dương Hồng Hạnh ở trong thôn, dứt khoát là đại mỹ nhân, Giản Phàm đặc ý dạy bảo: “Mày không học hành cho tốt, chỉ biết chơi, sau này không lấy được vợ đâu.”

“Bà nội nói anh hồi nhỏ chẳng học hành gì, toàn chơi với phá, còn đốt cả rừng.”

Cả nhà đều bật cười, Giản Phàm xoa đầu Cẩu Nhi, lại bị thằng bé gạt tay sang một bên. Cảnh tượng cả nhà ăn cơm cùng cái bàn lớn với Dương Hồng Hạnh mà nói rất mới mẻ, bà nội vừa ăn vừa kể chuyện xấu của cháu trai, chẳng qua chỉ là bẻ trộm ngô, bỏ học đi bắt cá, lên núi nướng sơn dược, tổng kết lại là Phàm Oa

ngịch hơn toàn bộ số anh em còn lại. Ăn tối xong, Dương Hồng Hạnh muốn dọn dẹp bát đĩa cũng không có cơ hội, bị thím kéo đi, nói cháu dâu ở mấy ngày, sao để cô làm việc.

Hai ông bà già nghỉ sớm, trời tối là lên giường rồi, từ chỗ ông bà nội về tân phòng, đóng cửa lại thành thế giới hai người, Giản Phàm thấy Dương Hồng Hạnh ngồi khoanh chân trên bàn, trêu: “Mới mấy giờ mà đã muốn cưới anh rồi.”

Dương Hồng Hạnh lườm một cái, lười nhác vươn tay: “Cuộc sống nông thôn cũng tốt, vô dục vô cầu, ăn rồi ngủ, suốt cả mùa đông nhàn rồi, cái tính nhàn tản của anh từ đây mà ra chứ gì?”

“Nghe có vẻ em thích cuộc sống ở đây quá nhỉ.” Giản Phàm ngả lưng dựa vào đồng chân: “Kỳ thực cuộc sống nông thôn tương đương giai cấp trung lưu ở Âu Mỹ, nhàn nhã, thoải mái, tâm thái bình hòa, tuy chẳng giàu có, nhưng xem em định nghĩa thế nào là giàu có.”

“Chỗ này mà đem so với giai cấp trung lưu ở Âu Mỹ, thế mà anh cũng nghĩ ra được.” Dương Hồng Hạnh nằm lên người Giản Phàm, ngửa mặt nhìn trời.

Giản Phàm hôm nay lên núi cũng mệt rồi, không nói chuyện mấy, lúc sau mới thở dài: “Em không thích cũng chẳng sao, dù sao chỉ ở thời gian ngắn, mai về Đại Nguyên rồi, cuộc sống bận rộn đó, có gì để nhớ đâu, có cái ăn có chỗ ở là đủ. Giống như Sở Thành Nhiên, cả đời kiếm không ít tiền tài, cuối cùng số tài phú đó suýt hại chết con gái ... Em lại nhìn xem, ông bà anh thế có phải hạnh phúc hơn không?”

“Thế sao anh còn nhận món quà của Sở Tú Nữ, em còn tưởng anh là đại trượng phu khinh tiền trọng nghĩa, giờ mới nhìn ra, anh không những tham tiền có khi còn háo sắc.” Dương Hồng Hạnh chọc cho một câu.

Giản Phàm thành linh trở mình đê cô xuống, mặt đối mặt, Dương Hồng Hạnh mím chặt môi cười, hôn nhẹ một cái: “Dám nói em không muốn lấy chút nào không? Có thứ này chỉ hai ba năm chúng ta yên tâm kinh doanh có thể trở mình rồi, khi đó trả lại cho cô ấy cũng không sao. Sở Tú Nữ thông minh ở chỗ đó, cô ấy cho anh thứ biết anh sẽ không từ chối, nếu cho anh tiền, anh đã không lấy.”

“Em tất nhiên muốn, ngủ với phú ông tất nhiên thích hơn đầu bếp nghèo.” Dương Hồng Hạnh dùng lại câu nói của Giản Phàm.

“Sao em lại còn trách anh?”

“Chẳng lẽ cả hai vợ chồng đều tỏ ra tham lam vậy à, phải có một người tỏ ra thanh cao cho họ xem chứ?” Dương Hồng Hạnh che miệng cười rất gian.

“Thế mới là vợ anh.” Giản Phàm mừng ngay, mắt híp lại, kéo vào trong chăn, chuẩn bị trải qua một đêm ở thôn dã, có điều chỉ ôm ấp hôn hít thôi, ba ngày qua buông thả quá độ có chút lực bất tòng tâm rồi.

Vừa tách môi ra, Dương Hồng Hạnh lại bò lên người Giản Phàm, nghiêm túc hỏi: “Kết hôn rồi, anh có cảm tưởng gì không?”

“Còn cảm tưởng gì, chưa kết hôn cũng ngày ngày ngủ với nhau mà?” Giản Phàm vừa hời hợt đáp, thấy vợ thất vọng, rồi rít bổ xung: “À, có có.”

“Cái gì?”

“Kiếm lớn chứ sao, riêng tiền mừng đã hơn 30 vạn.”

“Nhiều thế cơ à?”

“Em không biết đâu, anh tính cho xem.”

Giản Phàm nổi hứng, đầu tiên là Tương Cửu Đỉnh lễ mừng 5 vạn, tiếp đó là tờ chi phiếu từ Mỹ của Lý Uy, do Tăng Nam mang tới, 2 vạn USD, Đường Đại Đầu 1 vạn, thêm vào đồng nghiệp, thân thích, hơn 30 vạn rồi, trong đó có ba khoản của Tương Cửu Đỉnh, Lý Uy, Đường Đại Đầu tương lai không phải trả.

Còn nghĩ Dương Hồng Hạnh sẽ cao hứng, tính nửa ngày không thấy cô nói gì, vuốt má vợ hỏi: “Làm sao thế, chúng ta có tiền, em không vui à?”

“Không phải em muốn nghe cảm tưởng này, em muốn nghe anh nói anh yêu em, rất yêu em, chẳng hiểu nổi anh, một bên thì thích cuộc sống bình đạm, một bên thì có tí lợi là mừng híp mắt.” Dương Hồng Hạnh hờn dỗi, đó là loại tiếc nuối truy cầu thập toàn thập mỹ.

Giản Phàm cười ha hả: “Cơ sở kinh tế quyết định chất lượng cuộc sống, không tiền không được, anh yêu cô nào hổng cô đấy,

giáo huấn sâu sắc nhất là vì vấn đề kinh tế, không thể không coi trọng ... Nếu anh có tiền thì cưới vợ lâu rồi, chẳng tới lượt em đâu.”

“Biết ngay miệng chó không mọc được ngà voi.” Dương Hồng Hạnh hậm hực quay đi.

Giản Phàm ôm gọn cô trong lòng, ghé tai thì thầm: “Kỳ thực còn phải nói sao, tất nhiên là anh yêu em, yêu em tới chết, yêu em tới tận kiếp sau.”

“Hừm, thế còn được.” Dương Hồng Hạnh quay lại, rúc đầu vào ngực y tuyên bố thẳng lợi, xong vẫn truy hỏi: “Yêu sâu cỡ nào?”

“À, em hỏi đúng rồi đấy, cái này thì anh có hình dung chuẩn xác.” Giản Phàm hớn hở như đi thi trúng tủ vậy.

“Hình dung ra sao?”

“Sâu 13.5 cm, cắm sâu cỡ nào, yêu sâu cỡ đó! Á, á á, buông anh ra ... Chính em hỏi mà, á á, đừng néo, anh biết sai rồi ... á, cần cũng cần”

Đêm dần khuya, tiếng huyền não trong tâm phòng không biết vang lên bao lâu, cuối cùng dần lắng xuống, giống như bóng đêm và ban ngày luân phiên nhau, cuộc sống giống như khép lại một trang, không biết trang sách tiếp theo viết gì, trước khi trải qua tương lai, con người chìm đắm trong hạnh phúc luôn khao khát tương lai sẽ mãi mãi hạnh phúc ...

QUYỂN 7 - HỌ GIẢN

Chương 001: Họ Giản vốn giản đơn. (1)

Thời gian như vốc nước, cứ vô tình trôi qua kẽ ngón tay, lại hai năm nữa lặng lẽ trôi qua, đôi mắt nhìn xuống từ tầng 10 của Thiên Lãng Danh Thành, thảm cỏ hết xanh lại vàng, vàng lại xanh. Sống trong thành phố lớn, vật giá trắng vòn vọt, cổ phiếu trong tay thì cứ tụt mãi, tiền lương thì nhích lên như ốc sên, cuộc sống với đại số mọi người trôi qua trong vất vả mơ mơ màng màng.

Dem so với những đôi vợ chồng trẻ kết hôn rồi không mua nổi nhà, hoặc là cả hai nai lưng làm việc đời trả nợ, đứng ở ban công rộng rãi tầng mười hưởng thụ nắng sớm dịu nhẹ, Dương Hồng Hạnh cảm thấy rất hạnh phúc. Chồng lan can, mỗi lần vô tình nhìn xuống không thấy mũi bàn chân đâu cô lại khẽ mỉm cười, cái bụng nhô lên nhắc nhở cô trong đó có sinh mệnh nho nhỏ đang hình thành.

Dem so với những đôi vợ chồng trẻ kết hôn xong không dám có con, cô càng rất hạnh phúc, hơn nữa có thể thoải mái đứng đây, không như bạn bè đồng nghiệp sáng đi tối về, cảm giác vẫn là hạnh phúc.

Hôn nhân có thể thay đổi con người, bất kể là bên trong hay bên ngoài, Dương Hồng Hạnh không còn ánh mắt sắc bén đánh đá thời con gái nữa, thay vào đó là loại ôn nhu của người mẹ, còn có chút lười biếng. Khuôn mặt lúc này càng thêm trắng trẻo, càng thêm tròn trịa, hoàn toàn khác với suy đoán của ba đồng đảng, Dương Hồng Hạnh không biến thành chủ phụ, không thành oán phụ, tương lai chẳng lo, cô thành nữ nhân có thai điềm tĩnh mà hạnh phúc.

Chuông cửa kêu kính coong, Dương Hồng Hạnh chẳng buồn đi chuyển, nghe thấy tiếng bước chân của mẹ, sau đó là tiếng chào hỏi của ba đồng đảng ồn ào vào nhà, mỗi tuần đều tụ tập một lần, dù kết hôn cũng không gián đoạn. Mà từ khi Dương Hồng Hạnh có thai, địa điểm tụ tập liền chọn ở nơi này, vừa mới tới đã không có lời gì hay ho, Lương Vũ Vân làm một câu, đại ý sao ngày càng khó coi thế? Tần Thục Vân hòa theo, eo to gấp đôi bọn em rồi? Ngư Mạnh Mạnh càng trắng trợn, không phải chứ? Giản Phàm làm gì có bản lĩnh đó.

Dương Hồng Hạnh chỉ mỉm cười độ lượng: “Đây là biểu hiện của ghen tỵ và hâm mộ, chị không chấp ... Vũ Vân, lần trước hoa cưới do em cướp được, vậy mà năm nay 30 rồi đấy, không định kết hôn à?”

“29 thôi, không tính tuổi mụ, chị mới 30 ấy, mà còn dám nói em, tại hai người đấy, hu hu hu.” Lương Vũ Vân mặc áo thun cộc tay phối với quần jean cạp trễ, khoe ra cả đoạn da bụng trắng với cái rốn thấp thoáng, cô vẫn trẻ trung xinh đẹp như thế, vẫn độc thân hoạt bát, làm bộ khóc lóc sụt sùi: “Về sau em mới biết vấn đề là do phù rể, ai đời tên Phí Béo đã kết hôn rồi còn làm phù rể cái gì nữa, hoa đó còn là hắn cướp được nhét vào tay em, cái thứ hàng giả kém chất lượng đó hại người ta.”

Dương Hồng Hạnh cười khúc khích giải thích: “Khi đó bọn chị mời Tiết Hán Dũng làm phù rể, ai mà ngờ tới hôm tổ chức thì Phí Béo cướp mất hoa của phù rể, xông vào cướp chỗ. Em không nghe người ta nói à, đừng nói là cướp chỗ phù rể, cướp chỗ của chú rể cũng dám làm, biết làm sao ...”

Mấy cô gái chỉ còn biết cười, đối với chàng Phí Béo đó, về sau mọi người gặp vài lần, thân thiết lắm, anh chàng béo dẻo mồm biết nhường nhịn nữ nhân đó, mọi người thích hơn Giản Phàm. Bốn chị em ngồi xuống ghế sofa, bà Đinh giờ chuyển tới đây chăm con gái rửa hoa quả bê tới, Tần Thục Vân lấy dao gọt, Lương Vũ Vân ghé tai Dương Hồng Hạnh không biết thì thầm gì, Dương

Hồng Hạnh đỏ mặt không đáp, chắc chắn lại tò mò sinh hoạt riêng tư của vợ chồng người ta.

Không tò mò sao được, cứ nghĩ cái đôi này chẳng được lâu dài, nhưng mà cứ nhìn đi, hai năm rồi nụ cười đại tử càng ngày càng rạng rỡ hơn, khỏi nói cũng biết.

Ngưu Mạnh Mạnh thời gian qua ít tới hơn, nghe nói quen được anh chàng nào đó, có phần bỏ bê chị em, đang ăn táo xem album ảnh gọi: “Đại tử, đây là ảnh khu du lịch nào thế?”

“À, quê của Giản Phàm, trấn Phong Lâm đấy, sau nhà là núi, mùa thu đỏ rực khắp nơi, còn trắng lệt hơn cả Hương Sơn, chị chụp đấy.”

“Oa, đại tử, chị thật hạnh phúc, đi Lưu Sơn, Đôn Hoàng, còn tới Hong Kong đi dạo nữa .. Em chỉ mỗi một lần đi Cửu Trại Câu, còn do đơn vị tổ chức ...” Ngưu Mạnh Mạnh vừa xem album vừa la hét, ghen tỵ tột độ rồi, cứ thi thoảng lại nghe nói vợ chồng đại tử đi du lịch mười ngày nửa tháng, cảnh đẹp bốn mùa các nơi đều đi thăm thú hết.

Tần Thục Vân sán tới xem, thấy một tấm không tề, cướp lấy: “Thôi đi, em siêu trọng như thế còn muốn du lịch à? An ninh sân bay chẳng qua nổi.”

Ngưu Mạnh Mạnh nhào tới, Tần Thục Vân ré lên chạy ra ban công, bà Đinh chuẩn bị cơm trưa, cười nhìn mấy cô gái nô đùa, gọi ai giúp gói sủi cảo, hai cô gái đuổi nhau vào bếp.

Cơm trong nhà rất ngon, chất lượng, Giản Phàm thích náo nhiệt, thích nấu ăn cho nên ba đồng đảng đều thích tới đây chơi, chẳng những ăn no bụng, còn học mót được vài chiêu, lâu dần đều biết tự làm cơm, giờ ít đi nhà hàng.

Ở bên ngoài Lương Vũ Vân giờ mới thấy thiếu người thắc mắc: “Chồng chị đâu, sợ bọn em ăn mất nên giấu đi rồi à?”

Dương Hồng Hạnh cười: “Anh ấy đi câu cá rồi.”

“Đi câu cá á?” Lương Vũ Vân ngạc nhiên, vợ thành thế này mà chồng còn đi chơi bời.

“Anh ấy muốn nấu canh cá diếc cho chị tắm bổ, cho nên ra Dục Hà Loan câu cá, đi về mất một ngày đấy.” Dương Hồng Hạnh nhích người, giọng nói vài phần khoe khoang đắc ý, nhìn cô em thân thiết.

Lương Vũ Vân thần sắc phức tạp: “Nào bị lụt nước à, chỉ vì nấu canh cá mà đi xa như vậy sao?”

“Em sai rồi, em không hiểu chồng chị, anh ấy làm món ăn là theo đuổi sự hoàn mỹ, hướng hồ còn làm cho chị ăn.” Dương Hồng Hạnh cười xoa bụng, thứ này dám chị em ai mà có chứ.

Lương Vũ Vân ghen ty mờ mắt, chia rẽ hạnh phúc gia đình nhà người ta: “Xem chị gốc chừa kia, nói không chừng anh ấy đi chơi, về mua con cá mười đồng lừa chị.”

“Oa, sao mà chua thế Vũ Vân, hôm nay ăn sủi cỏ không cần chấm dấm nữa rồi.” Dương Hồng Hạnh trêu chọc.

Lương Vũ Vân nghiêng răng ken két: “Chị qua cầu rút ván nhé, năm xưa em ra sức tác hợp hai người, sớm biết thế em chẳng làm người tốt, giờ chị hạnh phúc rồi, một nửa của em không biết ở đâu.”

Ngưu Manh Manh ở bếp làm sủi cỏ mà vẫn nghe trộm, thò đầu ra: “Chị Vũ Vân, thương lượng với đại tỷ, thu chị làm vợ bé đi, thế không phải xong à, hi hi.”

Lương Vũ Vân sực tỉnh, hí hửng nói: “A nhớ rồi, hồi chúng ta còn ở đại đội một, khi đó lần đầu tới Ô Long về, chị em mình giao ước, sau này hai chị em gả cho anh ấy, chị không được chối.”

Tưởng trêu chọc đại tở, không ngờ Dương Hồng Hạnh hết sức tự tin nói: “Em đi hỏi Giản Phàm xem, anh ấy mà đồng ý, chị không phản đối.”

“Gì mà vợ bé, cùng lắm làm nha hoàn ử giường.” Tần Thục Vân cười khanh khách cũng thò đầu ra xúc xiểm.

“Này Tần tiểu tam, tìm kích thích đấy à? Ép chị đây xuống chọc thủng lốp xe hả?” Lương Vũ Vân trực tiếp gọi Tần Thục Vân xếp thứ ba thành "tiểu tam", xông vào bốp hởi tội, tiếng la hét inh ỏi, lần nào cũng vậy đấy, lát nữa lại có đồng sủi cỏ hình thù quái dị ra đời.

Dương Hồng Hạnh thu dọn ảnh vút bừa bãi trên bàn, đứng dậy đi lại trong căn phòng khách rộng rãi sáng sủa, sàn ốp gỗ, vận động thường nhật theo lời dặn bác sĩ, nghĩ tới chồng ra ngoài từ sáng sớm, bấm điện thoại nghe giọng nói làm cô ngọt ngào: “... Không có chuyện gì, chỉ hỏi bọn anh tới đâu rồi thôi, đi đường cẩn thận ... Tối rồi sao? ... Em ở nhà chơi với đám Vũ Vân, về sớm nhé ... Chết đi, thế thì đừng về nữa ...”

Lời tình tứ chỉ hai người hiểu với nhau, chỉ hai người cảm thụ được ngọt ngào trong đó, gọi điện thoại xong Dương Hồng Hạnh lười biếng nằm xuống giường, hai năm qua, mỗi ngày hạnh phúc ngọt ngào, mọi thứ mỹ mãn

Chương 002: Họ Giản vốn giản đơn. (2)

“Giản Phàm, chúng ta đi câu cá thật à?”

Đường Đại Đầu ngồi ở ghế phụ lái, nhìn trước không có thôn, sau không có quán, tiếp tục đi là bãi sông rộng toàn cát với cỏ dại, thi thoảng thấy mấy cái ruộng rau do ai đó lấn đất hoang trồng trọt, đi thêm một lúc không còn đường nữa, phải đi tận hai tiếng, chẳng rõ là địa danh nào nữa, xa xa chỉ thấy nước sông mênh mông.

Đặt điện thoại của vợ xuống, Giản Phàm mặc áo khoác da năng chuyên dụng cho cuộc dã ngoại, vồ đồng dụng cụ câu cá trông có vẻ rất chuyên nghiệp bên cạnh: “Thế anh nghĩ làm gì?”

“Mẹ nó chứ, nhầm mất rồi, tôi cứ nghĩ vợ cậu có thai, cậu không nhìn được tính đi ăn vụng muốn tôi dẫn đường ... Ha ha ha, vợ cậu trông chặt quá nhỉ, mới đi vài tiếng đã hỏi, tôi có đi cả ngày Phi Phi cũng chẳng hỏi.” Đường Đại Đầu chống nạng xuống xe, hai năm qua cuộc sống sóng yên biển lặng, trông cái mặt hiền hòa hơn, cái bụng to hơn, thế nên đi lại cũng vất vả.

Giản Phàm chỉ cười, vác công cụ lên vai chỉ phương hướng, hai người bước cao bước thấp đi bên bãi sông, trong mắt Lão Đường, Giản Phàm sau khi kết hôn càng vô vị, nhất là ít nói ba hoa hơn, có cơ hội chỉ hai anh em thế này, sao bỏ qua: “Tôi quan tâm tới cậu đấy, thái độ cậu kiểu gì đấy? Vợ cậu có thai, tức là một năm ăn chay, cậu chịu nổi à?”

“Anh đúng là lo bò trắng răng, thời buổi này vào rừng chưa chắc bắt được gà hoang, chứ thành phố thiếu gì gà? ... Ha ha ha, nói chuyện với anh đúng là thống khoái.”

Đi qua một cái hồ, Giản Phàm đỡ Lão Đường một tay, vốn Lão Đường không thích câu cá, chê chuyện này buồn tẻ, nhưng đi vài lần lại thích, không chỉ ở câu cá, mà còn là hai anh em tán gẫu thả lỏng. Còn không à, Lão Đường lấy tư cách người từng trải giáo dục Giản Phàm tương lai chăm con ra sao, nói tới con, nhớ ra việc quan trọng: “Đặt tên chưa, chuyện này không thể chậm được, phải có cái tên ý nghĩa, ví như Ân Trọng vậy, Phi Phi

đặt đây, vợ tôi đúng là có văn hóa, tên thật hay ... Này Giản Phàm, hay để tôi đặt cho con cậu nhé, tôi nghĩ rồi, nếu sinh một đứa đặt là Vinh Hoa, sinh đôi thì đặt thêm là Phú Quý.”

Với trình độ Lão Đường, đặt được tên như thế là vất vả lắm rồi, Giản Phàm đùa: “Vậy sinh ba thì đặt tên là Vượng Tài à?”

“Ừ cũng được, nhưng không hay bằng tên tôi đặt.” Đường Đại Đầu thận trọng cân nhắc.

Giản Phàm phì cười: “Anh đừng xen vào, tên đặt lâu rồi”

“Hả, đặt rồi à? Là gì, nói ra xem nào?” Đường Đại Đầu không hài lòng, hẳn quyết tâm có phần trong chuyện này.

“Tên rất đặc thù, dễ nhớ, đơn giản là Giản Đơn.” Giản Phàm khoe khoang, tên do y đặt, vợ y cũng thấy cái tên này đại tục hóa nhã, nên vui vẻ đồng ý rồi, gọi điện về quê báo, bà nội lại đi xem thầy âm dương, nói cái tên này tốt lắm, về cơ bản chỉ đợi con sinh ra rồi viết lên giấy khai sinh thôi.

À phải rồi, đã siêu âm, là con trai, cái thai đã hơn 24 tuần, dự sinh vào giữa tháng 9.

Đường Đại Đầu đợi mãi không thấy Giản Phàm trả lời, giục: “Rốt cuộc tên là gì? Chẳng lẽ ngay cả tôi mà cũng giấu à?”

“Cái gì? Vừa nói với anh đây thôi.” Giản Phàm dừng lại nhìn Đường Đại Đầu vẫn đang tròn mắt chờ đợi, quá hiểu người anh em này, kiên nhẫn giải thích: “Họ Giản tên Đơn, Giản Đơn, anh hiểu chưa, chính là Giản Đơn, ý tứ là đơn giản ấy.”

“Mẹ, cái tên này đúng là thiếu văn hóa, còn chẳng hay bằng Vượng Tài.” Đường Đại Đầu làu bàu trách móc.

Hai người bạn đặc thù này lại đi thêm nửa tiếng nữa, tới bên đập nước, Đường Đại Đầu thở hồng hộc, ngồi xuống chuẩn bị cần câu, mở hộp mỗi câu, đã gần trưa, Giản Phàm mở ba lô lấy hộp cơm ra ăn.

Vị trí này rất tốt, nước chảy chậm, lại có mấy tảng đá to, Giản Phàm lắp giá đặt cần câu lên rồi làm vài động tác giãn gân cốt, bãi loạn thạch, rừng cây thưa, đồi núi thấp, tầm mình trong không khí tự thiên, nghe chim kêu lách rích, thấp thoáng cành cây thấy bóng con sóc lao vụt qua, mỗi lần rời thành phố huyện nào tới chốn thanh bình này, lòng người khoan khoái dễ chịu.

Có điều vừa cảm giác được một chút nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, quay đầu nhìn Lão Đường vừa uống vài ngụm đã cởi quần xả ra, phá hết cả phong cảnh, bực mình trách: “Này anh Đường, con người anh đúng là hết thuốc chữa, không gọi anh đi thì anh cầu nhau, gọi anh theo, anh không ăn mất mỗi câu của tôi thì ăn uống ỉa đái cả ngày, anh đi câu không dưới mười chuyến, câu được hai con cá, trong đó một con tôi kéo cần cho anh, anh không thấy xấu hổ à?”

Lão Đường khoan khoái kéo khóa quần: “Không phải chính cậu nói, câu cá quan trọng ở câu chứ không phải ở cá à, tôi thích không khí thiên nhiên, thích tán gẫu với cậu thôi, không được à?”

“Vậy thì tắt di động đi, khó khăn lắm mới được thanh tĩnh.” Giản Phàm bị gậy ông đập lưng ông, á khẩu, ngồi xuống nhìn mặt hồ lăn tăn sóng cổ quên chuyện ô uế vừa rồi.

Đường Đại Đầu móc túi nửa ngày tìm di động, có thấy đâu, mà chuông vẫn reo, trừng mắt: “Di động của cậu đấy, con mẹ nó, cứ toàn đổ lỗi cho người khác.”

“À, tôi quên.” Giản Phàm trừ cảm di động lên, chẳng biết là ai gọi mà giọng có vẻ chẳng nhiệt tình cho lắm, âm ừ một lúc tắt luôn máy đi, nhét vào trong ba lô.

Đường Đại Đầu ngồi xuống kê đá kiểm tra cần câu, nhưng cái mồm không nhàn: “Lại vợ gọi à, sao mà gọi nhiều thế?”

“Không phải, là Tăng Nam, hôm nay Cty hữu hạn thực phẩm thịt ngâm Cửu Đỉnh khai trương, mời chúng ta tham gia.”

“Ồ, hôm kia có bảo, tôi quên mất.” Đường Đại Đầu nhớ ra, nhưng cũng chẳng để vào trong lòng, nhếch mép nói: “Có làm ngon tới mấy cũng là thứ máy móc gia công mà ra, sao ngon bằng cậu làm thủ công ... Không cùng một đẳng cấp, giờ cái hiệu của tôi làm ăn phát kinh luôn, cả đồng theo sau đít tôi gọi Đường gia, mong học một vài chiêu ... À phải, cái nhà đó cũng là dùng bí phương của nhà ta, họ làm ra có ảnh hưởng tới chuyện làm ăn của chúng ta không?”

“Không dễ, mặc dù tài lực của Cửu Đỉnh không nhỏ, nhưng đem so với các công ty chuyên chế biến thịt thì còn yếu lắm, làm ăn kiểu này khó là mở ra được thị trường, mà họ chẳng có danh

tiếng, còn luận khẩu vị lại kém chúng ta một chút, chúng ta bán thực phẩm tươi, họ bán thịt đóng gói, thị trường khác nhau.” Giản Phàm hơi hợt đáp, Cửu Đỉnh ngủ đông hai năm, đoán chừng hiện giờ từ kỹ thuật, tài chính, địa điểm đều đã hoàn thiện, muốn tái xuất rồi, đây cũng là chuyện trong dự liệu, chẳng có gì ngạc nhiên. Điều bất ngờ duy nhất là Tương Cửu Đỉnh có thể kiên nhẫn lâu như thế đúng là hiếm có, khác hẳn lần đầu có cái bí phương tàn khuyết đã vội vàng đi vơ vét tiền của thiên hạ, xem ra có tiến bộ rồi.

Dù tiến bộ thì Giản Phàm cũng không đánh giá cao, chỉ riêng việc khai trương vào đúng thời điểm nóng nhất trong năm, học sinh sinh viên nghỉ hết, lượng tiêu thụ sụt giảm đã là sai lầm trí mạng.

Vào mùa này thị trường thu hẹp, cạnh tranh kịch liệt, hẳn là người mới chen chân vào kiểu gì.

Trước kia Giản Phàm nói rồi, chuyên tâm kinh doanh khách sạn, đừng nhảy vào lĩnh vực không quen thuộc, chẳng hiểu sao họ cố chấp vậy, có lẽ lần đầu bằng vào cái bí phương tàn khuyết của y mà kiếm lớn, đâm ra ảo tưởng. Nhưng giờ hẳn không dám lấy danh thịt ngâm La gia nữa, treo biển thịt ngâm Cửu Đỉnh, ma nó mua.

Nếu Tương Cửu Đỉnh không đủ vốn trường kỳ kháng chiến, Giản Phàm dám nói, hẳn thảm rồi.

Chương 003: Vẫn là câu chuyện cũ dang dở.

(1)

Cái nắng tháng sáu tuy chói chang, cây cối bên sông vẫn bùng bùng sức sống, phủ một màu xanh mượt khắp nơi, gió thổi lồng lộng qua hàng cây qua mặt nước, cho dù mang theo cái nóng nhưng vẫn tươi mát làm người ta cảm thấy rất dễ chịu.

Đường Đại Đầu nằm trên cái ghế gập, cái ghế đáng thương phát ra tiếng kẽo kẹt, cảm tưởng cái bộ khung thép không chịu nổi sức nặng của hắn được bao lâu nữa. Vừa nói tới chuyện Cửu Đỉnh, hắn lại nổi hứng xúi bẩy Giản Phàm mở rộng kinh doanh, hắn nói với Giản Phàm nhiều lần lắm rồi, có điều hắn có ưu điểm là chuyện không hiểu thì không làm bừa, hai năm qua kinh doanh ở đường Kiến Nam khá có danh tiếng.

Giản Phàm kiểm tra cần câu, vẫn còn môi, không hề tỏ ra sốt ruột, cười nói: “Anh nên biết đủ đi, mỗi năm thu nhập cũng trăm vạn chứ ít gì, anh còn muốn kiếm bao nhiêu nữa? Đủ là được rồi, kiếm thêm vất vả thêm, chẳng có thời gian hưởng thụ thì ý nghĩa gì, như anh em ta giờ giờ, tiền dư dả, lại có thời gian chơi bời, thế có phải cao hứng không? Chẳng lẽ muốn thành Bill Gate, lúc đó đem hết gia sản quyên ra?”

“Bỉ gì? Thằng ngốc đấy là ai, nhiều tiền lắm à?” Đường Đại Đầu quay sang hỏi.

“Ài, quên mất nói chuyện với ai.” Giản Phàm vỗ trán tự trách, cười méo xẹo: “Đó là nhân vật tinh anh của nhân loại, khi họ phát triển tới mức độ nhất định, đem một phần tài sản trả lại cho xã hội, Trung Quốc chúng ta cũng có, ví như Vương Vĩnh Khánh, Lý Gia Thành, Thiệu Dật Phu ... Đó là những người ái quốc thực sự, chúng ta mà tới được cảnh giới đó thì sống không uổng.”

“Xì, tới cảnh giới đó thì cũng sắp hết tuổi thọ rồi.” Đường Đại Đầu khịt mũi coi thường, chột nhớ ra thân phận của bản thân: “Mà anh em ta cũng được tính là tinh anh xã hội rồi chứ? Đây

Giản Phàm, giờ tôi là hội trưởng rồi, có tính là danh nhân xã hội không?”

“Hội trưởng gì?” Giản Phàm không hiểu nhận lấy danh thiếp Đường Đại Đầu đưa, bất ngờ thật, không biết tên này từ khi nào cũng thích trò này, lắm bầm đọc: “Phó hội trưởng hiệp hội phát triển ẩm thực Đại Nguyên, oa, anh Đường thật ghê gớm, trát vàng lên cứ lừa cơ đây, tốn bao tiền?”

“Không tốn mấy, một vạn mua quản lý, hai vạn làm hội trưởng, ha ha ha, một năm tụ hội hai lần, tới nhà hàng ăn không ít ... Đừng ghen tỵ cùng lắm tôi mua chức hội trưởng đeo lên đầu cậu.” Đường Đại Đầu cẩn thận cất danh thiếp đi.

Giản Phàm hết nói, có lẽ do lăn lộn tầng đáy xã hội quá lâu, trong tay có ít tiền, muốn có thân phận làm người ta tôn trọng, âu là lẽ thường tình của con người: “Anh Đường, tôi thấy giờ anh hơi chút thoát ly bản sắc của nhân dân lao động rồi đấy ... Cái gì không nói chứ, anh nhìn Thương Đại Nha đi, người ta tự biết mình là lưu manh, dù nghiêm tra nghiêm đả cũng không bỏ bản sắc lưu manh, giờ lại kinh doanh sòng bạc tưng bừng rồi ... Cuộc sống của anh vừa tốt một chút liền không biết mình là ai nữa à?”

“Thôi đi, cậu không suốt ngày chui vào bếp thì cùng vợ chui vào chăn, tư cách gì nói người khác, Thương Đại Nha giờ là giám đốc đấy, thời gian trước tôi gặp rồi, không phải lưu manh nữa mà chen chân vào hàng ngũ danh nhân xã hội, tôi còn có danh thiếp của hắn.” Đường Đại Đầu lấy sự thực bác sự vô tri của Giản Phàm, mò mẫm hồi lâu kiếm được tấm danh thiếp dát vàng, đưa cho Giản Phàm há hốc mồm.

“Ông trời ơi, ông mù mắt rồi à?” Giản Phàm xem tấm danh thiếp tinh xảo nhìn đã biết cực kỳ giá trị, phó tổng giám đốc công ty tháo dỡ kiến trúc cũ Bình Dương, cảm thán xong ném trả, nụ cười vài phần hài hước làm Đường Đại Đầu chẳng hiểu gì.

Thập Lý Phô cách khách sạn Cửu Đỉnh 7 km.

Tầng Nam theo địa chỉ trong thiếp mời tới đây thì lễ khai trương đã bắt đầu, cách đường quốc lộ không lâu là địa điểm mới xây, khuôn viên không lớn lắm nhưng ở cửa treo tấm biển vàng khí thế phi phàm "Công ty hữu hạn phát triển thực phẩm

thị ngăm Cửu Đỉnh", bãi đất trống trước nhà xưởng lấp sân khấu tổ chức nghi lễ, tiếng nhạc xen lẫn tiếng pháo tiếng người, ồn ào khiến Tăng Nam chỉ mới tới cổng đã thấy phiền, cô ghét nhất chỗ nhộn nháo này, nhưng mà không thể tránh được phải xuất hiện nhiều nhất ở những chỗ như vậy, hơn nữa cô cũng là cổ đông của công ty, không tới không được.

Khó khăn lắm mới kiếm được chỗ đỗ xe, đi xuống nhìn thấy ở hành lang có người quen, tức thì Tăng Nam cao hứng vẫy tay gọi đi nhanh tới.

Là Tương Định Giai, cực kỳ hiếm có mặc một bộ OL trắng cực kỳ trang nhã, mái tóc bồng bênh, nghe thấy tiếng Tăng Nam tức thì mỉm cười như hoa ghen xuân, đứng lại một cái tức thì làm mấy cô gái tiếp khách mặc sườn xám đỏ rực thành ảm đạm. Tăng Nam chạy tới, hai cô gái tươi cười ôm nhau, tay nắm tay: “Chị Tương, em hâm mộ chị quá, người ta càng sống càng già, chị càng sống càng trẻ.”

Hai chị em khoác tay trò chuyện thân tình, đột nhiên Tương Định Giai tiết lộ một chuyện bất ngờ: “Nam Nam, lần này chị về rồi không đi nữa.”

Tăng Nam mừng rỡ reo lên, đúng là tin tức vui mừng nhất năm nay: “À, thật à?”

“Đương nhiên rồi.”

“Vậy thì tốt quá, chị Tương, chị nghĩ thông từ bao giờ thế?”

“Không phải nghĩ thông mà chị thấy nên về, công ty này đầu tư hơn 8000 vạn, anh chị phải bán bớt cả cổ phần ở Khách sạn Cửu Đỉnh, xem như đã đặt hết gia sản vào đây rồi ... Bây giờ trong nhà gian nan như thế, chị là em gái từ nhỏ chỉ biết ngửa tay xin tiền, giờ nếu không về giúp anh trai thì là đứa em gái quá tệ rồi. Vốn mẹ chị muốn cả nhà cùng xuất ngoại, nhưng năm ngoái đầu tư chứng khoán lỗ nặng đã nguội lạnh rồi, nói tới điều kiện thị trường thì trong nước tốt hơn một chút ... Sao, không hoan ghênh à?” Tương Định Giai tuy nói đùa, nhưng trong mắt vẫn ánh lên nỗi sầu, sinh ra trong nhà đại phú, là may mắn cũng là bất hạnh.

Tăng Nam lại không nghĩ sâu xa, chỉ vui mừng vì có thêm một người bạn chơi: “Đúng thế, chạy ra nước ngoài có gì hay,

chú Lý đi, chị cũng đi, khó khăn lắm mới quen được Sở Tú Nữ hợp tính cũng đi mất, em muốn tìm người tâm sự cũng chẳng có ... Về là tốt, hiện giờ người nước ngoài tới Trung Quốc đầu tư nhiều lắm, đi làm gì ... Chị yên tâm đi ... Mà chị ra đây là đón em hay đợi anh ấy?”

“Đợi ai?” Tương Địch Giai thu ánh mắt từ cổng lại.

Một động tác vô tình bị Tăng Nam tinh quái phát hiện ra: “Chị nói xem là ai? Em nói cho chị biết, giờ anh ấy hôn nhân mỹ mãn, ái tình thăng hoa, cuộc sống hạnh phúc lắm, cứ dăm ba tháng lại đưa vợ đi hưởng thụ thế giới hai người, giờ lại có thai 7 tháng rồi ... A, chị về đúng lúc, anh ấy đang thiếu thốn nữ nhân đấy, chỉ cần cần ôn nhu chút, nói không chừng anh ấy bỏ vợ con theo chị, hi hi.”

“Nam Nam, đừng lấy chị ra nói, sao em không kiếm nam nhân đi?” Tương Địch Giai xấu hổ bắm tay Tăng Nam bỏ nhỏ giọng.

Tăng Nam xì một tiếng: “Nam nhân chưa kết hôn đều là cầm thú, chỉ muốn lên giường, nam nhân kết hôn đều là súc sinh, ăn xong là chạy ... Đếm đi đếm lại chẳng có thứ nào tử tế ... bao gồm anh chàng kia của chị, em việc gì phải kết hôn chuốc thêm phiền toái, em lại chẳng phải dựa vào ai mà sống, cho chị biết, khi có tiền thì sống độc thân là sướng nhất.”

Chương 004: Vẫn là câu chuyện cũ dang dở. (2)

Bình luận này làm Tương Địch Giai cười khúc khích, hai cô gái thì thâm hồi lâu, Tăng Nam thực sự nhớ Giản Phàm: “Anh ấy không tới à, quá không nề mặt, em gọi điện hẹn anh ấy, không ngờ tắt máy ... A người Thực Thượng tới rồi, em nói mà, anh ấy dám không tới sao?”

Đang nói chợt nhìn thấy lăng hoa treo băng chúc khai trương tốt lành của Thực Thượng được hai nhân viên đặt ở bên cổng, xem ra người cần tới cuối cùng cũng tới ...

Thế nhưng người tới là Trương Vân và Hứa Nhạc Sơn, Tăng Nam tất nhiên là quen, kéo Tương Địch Giai ra đón, ngó nghiêng một hồi, Tăng Nam thẳng tính hỏi luôn: “Trương Vân, tổng giám đốc của cô không tới à, có phải cô không nói không?”

Trương Vân cười ngượng, Hứa Nhạc Sơn là ông già thật thà, vội giải thích: “Ông chủ của chúng tôi bị ông chủ Đường kéo đi câu cá rồi, không phải lỗi chúng tôi, chúng tôi đã dặn anh ấy trước mấy ngày, không ngờ tới lúc lại quên mất ... Cô cũng biết tính ông chủ của chúng tôi, trừ chui vào bếp thì đi chơi, mà chơi một cái là mất hút chả nhớ cái gì.”

“Á, cái tên đầu to đáng chết, tôi tính xỏ hấn sau.” Tăng Nam đổ trách nhiệm lên Đường Đại Đầu, đại khái để chị Tương đỡ buồn phiền, còn khuyên giải: “Không sao đâu chị, mời anh ấy không tới, lần khác em bắt anh ấy mời chúng ta ... Chuyện này tại chị, chị lạng lẽ về chẳng ai biết, nếu không anh ấy làm gì còn đi câu cá mà đi câu chị rồi.”

“Nam Nam, miệng em tích đức chút đi.” Tương Địch Giai trách một câu rồi quay sang tiếp chuyện người Thực Thượng, đa phần là lời khen ngợi.

Chỉ có điều Trương Vân nhìn nơi này, lại nghe nói Cửu Đỉnh làm thành dây chuyền sản xuất, đem so với xưởng nhỏ của Thực Thượng thì ăn đứt, cười tự trào xen lẫn oán trách: “Chúng

tôi phát triển mười năm cũng không tới quy mô này, còn trong tay ông chủ của chúng tôi thì trăm năm cũng không được.”

“Sao thế, các cô kinh doanh có vấn đề à?” Tương Địch Giai lấy làm lạ.

Tằng Nam có chút bực bội: “Vị đó của chị, không biết đầu óc nghĩ gì, từ khi kết hôn giống như đầu lọt nước ấy ... Người ta thì đi tranh giành thị trường, anh ấy đi tìm các bếp trưởng thi đấu, không về quê thì dẫn vợ đi du lịch, đôi khi mười ngày nửa tháng chẳng thấy đâu, giờ gặp được anh ấy khó lắm.”

“Hi hi, đó là phương thức anh hoạt của cậu ấy, cái gì không thích làm là không làm.” Tương Địch Giai nhỏ nhẹ nói, xem ra cậu ấy đã thực hiện được mộng tưởng lớn nhất cuộc đời rồi.

“Đúng vậy, anh ấy chơi thì vui rồi, nhưng hai năm qua chúng tôi chẳng tăng trưởng chút nào.” Trương Vân biết Tăng Nam, Đường Đại Đầu và nữ nhân xinh đẹp quá mức này quan hệ không tầm thường với ông chủ, chẳng kị húy: “Hai năm qua chúng tôi có rất nhiều cơ hội, mở rộng gấp đôi không thành vấn đề, nhưng bây giờ trừ cung cấp hàng cho mấy công ty ăn nhanh lớn như Kim Đỉnh, Giả Nhạc Mỹ thì chẳng tăng trưởng gì, hơn nữa năm ngoái anh ấy đem 140 nhà phân phối trực tiếp cắt đi một nửa, thu nhập giảm liền mấy chục vạn ... Ài không biết anh ấy nghĩ cái gì nữa?”

“Đừng buồn, ý thức tiểu nông ấy mà ... Trương Vân này, nếu cô làm bên đó không thuận thì đừng theo anh ấy nữa, sang bên này, tôi tăng lương cho, sản phẩm sắp lên thị trường rồi, chúng tôi đang rất cần nhân tài tiêu thụ.” Tăng Nam khoét góc tường của người ta rất trực tiếp, Tương Địch Giai thấy không ổn kéo tay.

Không ngờ Trương Vân chẳng cần để lại đường lui, lắc đầu ngay: “Chị Tăng, ông chủ của chúng tôi tuy hơi lười, nhưng là người tốt, đừng nói tôi, cả nhân viên đưa hàng của Thực Thượng thì chị cũng không lôi kéo nổi đâu.”

“Xì, tôi không tin, cô đợi đấy, cô về nói với Giản Phàm, khi thiếu người, tôi trực tiếp tới đòi, không cho không được ...” Tăng Nam ngang ngược tuyên bố.

Tương Địch Giai chỉ cười, mời khách vào trong công ty, buổi khai trương hôm nay còn có cả bày tiệc, tuy không long trọng bằng năm xưa khai trương khách sạn Cửu Đỉnh, song cũng không nhỏ, quan phụ mẫu chính phủ khu tới không ít.

Bên ngoài có vài chiếc xe cảnh sát tới cổng, bóp còi muốn vào, gác cửa không dám cho qua, vội gọi điện thoại hỏi, không ngờ xe cảnh sát hú còi không dám cản nữa, vội vàng mở cửa cho vào.

“Chị, không phải anh chị lại làm chuyện phạm pháp gì chứ?” Tầng Nam ngạc nhiên, xe đã tới sân, đi xuống bốn năm cảnh sát, Tương Địch Giai còn chưa tỉnh lại thì Tầng Nam oa một tiếng: “Chị Tương, nhà chị quan hệ rộng thật, mời cả bí thư Ngũ tới.”

“Bí thư Ngũ là ai?” Tương Địch Giai chẳng hề biết.

“Chính là người mặt đen, trông hung dữ nhất, chiến hữu của cha em ... Giờ là phó bí thư Đảng ủy ... Oa chị Tương, chị thực sự không biết à, mấy vị kia người cấp bậc thấp nhất cấp phó sở, không phải có chuyện gì chứ?”

Sững sờ, Tương Địch Giai không hiểu gì, không dám suy đoán, một tay kéo Tầng Nam, một tay kéo Trương Vân đi xem.

“Chú Trần, chú Trần, cháu hỏi chú chuyện này.”

Mấy cô gái lên tầng hai gặp chủ tịch Trần tai to mặt lớn cười như phật Di Lặc, nghe thấy tiếng Tương Địch Giai thì dừng bước, cười hỏi: “Giai Giai, sao cha cháu không về?”

“Tháng sau cha cháu về ạ.” Tương Địch Giai đi tới kéo tay chủ tịch Trần sang bên, vị trưởng bối này từ nhỏ là khách quen Tương gia, rất thân, nhưng tâm tư cô ở việc khác: “VẬY VỊ CẢNH SÁT VỪA RỒI LÀ SAO Ạ?”

“À, bọn họ tới tìm chú, sáng nay gọi điện tới nhà tìm, lại còn muốn nói chuyện trực tiếp, chú nói không về nhà, nên họ tới đây ... May mà chú làm chủ tịch ăn uống, không có cơ hội làm phần tử hủ bại, nếu không nhìn cảnh đó thôi cũng sợ thành bệnh ... Đi thôi các cô gái, lên phòng hội nghị ngồi, bên dưới ồn chết.”

Chủ tịch Trần cười khà khà, ông ta cả đời chỉ say mê với món ngon, hậu quả trực tiếp thân hình quá khổ, hành động bất tiện, ba cô gái đỡ ông ta lên phòng hội nghị tầng 3 nằm bên cạnh văn phòng tổng giám đốc. Máy cảnh sát đi ra khách khí mời chủ tịch

Trần vào, Ngũ Thần Quảng biết Tăng Nam đầu tư ở công ty này, trò chuyện vài câu, Tương Cửu Đỉnh thấy nhiều cảnh sát tới như thế, tất nhiên cùng em gái trà nước đón tiếp, Trương Vân vốn thấy mình không thích hợp ở lại, nhưng bị Tăng Nam giữ lấy, chắc chẳng bàn việc gì bí mật.

Hàn huyền vài câu, Ngũ Thần Quảng đi vào chủ đề, không phải chuyện gì mới mẻ, vẫn là cha con Giản Liệt Sơn và Giản Hoài Ngọc tìm người thân. Giản gia đầu tư ở Đại Nguyên đã lên tới 3 tỷ, hơn nữa khu công nghiệp mới lập nên cũng là công ty công nghệ cao vốn nước ngoài duy nhất của Đại Nguyên. Quả cầu tuyết này càng lăn càng lớn, mấy năm thôi ngay lãnh đạo tỉnh cũng thường tới hỏi thăm, nhắc tới có khăn gì cần giải quyết, lại đề xuất chuyện người thân chưa tìm thấy, lãnh đạo tỉnh coi trọng cao độ, thế nên người dưới lại chạy gầy chân.

Cởi chuông cần người buộc chuông, chủ tịch Trần năm xưa là người tổ chức đội ngũ tìm kiếm, hơn nữa ông ta làm chủ tịch liên hiệp Hoa kiều, nên chuyện tìm người thân làm rất nhiều, mười mấy năm qua tìm ra hơn ba mươi thân quyến của Hoa kiều, công lao lớn, nên tới hỏi tình hình.

Chủ tịch Trần thấy hai vị sở trưởng trên tỉnh muốn lấy tài liệu ra, xua tay: "... Không cần xem tôi cũng đọc thuộc lòng rồi, chúng tôi tới huyện Ô Long rất nhiều lần, tình huống có chút đặc thù, đoán chừng không ai tìm được."

"Đặc thù thế nào?" Ngũ Thần Quảng hỏi.

Chương 005: Vẫn là câu chuyện cũ dang dở.

(3)

“Vào năm 1948, tỉnh chúng ta còn sót lại hai thành phố Đại Nguyên và Đại Đồng thôi, khi đó quân đội Quốc Dân Đảng đã cùng đường, biên 7 vạn dân tráng và học sinh vào đội ngũ tham chiến. Năm đó Giản Liệt Sơn 23 tuổi, làm hỏa kế ở xưởng tương dầu, hồ đồ bị bắt nhập ngũ, rồi được trưởng quản sư đoàn 70 nhìn trúng, không bị lên tiền tuyến làm bia đỡ đạn, còn tử hạo được phúc thếp cấp trên đi Đài Loan. Em trai ông ta ít hơn 8 tuổi, mới 15, thời đó thì có quy củ, không xuất sư không về nhà, tức là học việc ngoan ngoãn làm trâu ngựa cho ông chủ 3 năm, tức là ông ta rời nhà năm 1945, khi đó bọn quỷ Nhật vừa mới bị đuổi đi .. Mọi người tính xem bao năm rồi?” Chủ tịch Trần không nói xuông, tư liệu đúng là thuộc nằm lòng.

Vậy là hơn 60 năm rồi, cả một giáp đã qua, ai nấy nhìn nhau, Trung Quốc thời gian này trải qua bao kỳ chấn động lớn, bao nhiêu người chết đi, dù là bình yên cũng chưa chắc đã còn.

“Trần lão, có tên có tuổi như vậy, ít nhất dù mộ cũng tìm ra chứ, chẳng lẽ các vị không tìm ra nổi một ai hay tin?” Một vị sở trưởng không cam tâm hỏi, tuy không phải là phá án có thời hạn, nhưng là chuyện lãnh đạo tỉnh trực tiếp giao phó, vậy cấp dưới phải có câu trả lời sao vừa lòng lãnh đạo.

“Đi tìm Giản Nhị Lữ, khà khà ...” Chủ tịch Trần đột nhiên cười xua tay: “Lãnh đạo không xuống quê không biết, Giai Giai, cô bé này khi đó là phóng viên Nhật báo Đại Nguyên cũng đi theo đội tìm kiếm, nói không phải khoe, tôi thường xuyên tiếp xúc với Hoa kiều, đi tìm người mười mấy năm có không ít tâm đắc, nhưng vụ của Giản gia khó rồi ... Họ Giản là họ lớn ở Ô Long, toàn huyện có hơn 3,7 vạn người họ Giản, có biết bao nhiêu ông già trên 70 trong hộ tịch không?”

“Bao nhiêu?” Cục trưởng Cái hơi run.

“Hơn 600 đấy.”

“Sao nhiều thế?” Máy vị cảnh sát giật nảy mình.

“Chưa hết, còn chưa tính những người già cả đời ở trong sơn thôn không vào thành phố, họ chẳng có giấy khai sinh, căn bản không có hồ sơ công an. Hà hà, cái đất Ô Long hẻo lánh, chẳng có gì nổi bật, nhưng sông núi nơi đó lại cực kỳ hợp cho con người sinh sống, có hơn 90 cụ già trên 100 tuổi, ông bà già 70, 80 vẫn ngày ngày lên núi nhiều lắm, vì sao biết không? Vì lương thực trồng nơi đó rất tốt, cá tôm phong phú, mùa này ra đập nước có thể câu được ba ba ...” Chủ tịch Trần thao thao bất tuyệt: “Giai Giai, cháu còn nhớ cái quán Đệ nhất oa không, chỉ là quán bên đường mà ăn một lần cả đời khó quên, làm món ăn tới trình đồ phản phác quy chân rồi, đó là chân lý của mỹ thực ...”

Tương Địch Giai cười khúc khích gật đật, chuyện đó làm sao mà cô quên được, cả đời cũng chẳng thể quên.

Vị ẩm thực gia vang danh gần xa này bắt đầu lạc đề rồi, mấy cảnh sát cười không cắt ngang, Ngũ Thần Quảng thầm nhủ lão già này đúng là giống tính Giản Phàm, vị sở trưởng trên tỉnh cẩn thận hỏi: “Trần lão, thực sự không tìm ra được ai biết tin à? Có tên có tuổi đảng hoàng mà.”

“Ài, đừng nhắc, nhắc tới cái tên đó là đau đầu.” Chủ tịch Trần gập ngón tay nần nẫn: “Đừng nói Nhị Lư, cứ tên Lư là chúng tôi tìm, Lão Lư, Cường Lư, Ma Lư, Thiết Lư ... Ở quê toàn đặt tên thế đấy cho thuận miệng, chó mèo lừa ngựa có mà cả đống, con đầu thì là Đại Ngư, con thứ hai thì là Nhị Ngư, gọi kiểu đó thì vô vàn, tôi tới Ô Long bảy tám chuyến, mỗi lần nửa tháng, Tảo Thụ Câu mà ông ấy kể giờ không có ai sống, đi đâu tìm chứ?”

“Tảo Thụ Câu không còn ai sống nữa sao?” Cục trưởng Cái hỏi hận không thôi, sớm biết thế này không nên vỗ ngực hứa hẹn với lãnh đạo, cứ nghĩ chuyện này với lực lượng công an mà nói chỉ là vật vãnh, giờ càng nghe càng khó hơn cả tội phạm trốn truy nã mấy chục năm, thế này e là bêu mặt mặt, xong vẫn ôm chút hi vọng nhỏ nhoi.

Chủ tịch Trần mười phần miễn cưỡng giải thích: “Các anh không hiểu cái thời đại đó, Đại Nhảy Vọt gây tai hại lớn, làm cả thôn nhà nhà chạy nạn, khi đó nông thôn khổ lắm. Xuất thân chỉ cần hơi chút có vấn đề thì đi ra đường ăn xin cũng không có cơ hội đâu, thời đó chỉ chuyện bé như con kiến cũng nâng tâm

vấn đề, mạng người rẻ hơn chó, cái nhà có người là phần tử Quốc Dân Đảng, cha lại chết sớm, trong nhà chỉ có mẹ góa con cô, mọi người nghĩ xem ...”

Mấy vị cảnh sát im re, ai nấy đều mất hết lòng tin vào chuyến đi này, trải qua bao năm thiên tai nhân họa, dù có tìm được đi cũng là âm dương cách biệt. Giản Liệt Sơn vì bệnh nặng không còn sống bao lâu nữa, cho nên mới khao khát tìm người thân như thế, nhưng e rằng giống như sinh mệnh sắp tắt của ông ta, đều uổng công vô ích.

“Cám ơn Trần lão, chúng tôi cố hết sức vậy, thế nào cũng phải làm phiên ...”

Hai bên đứng dậy bắt tay nhau rời phòng hội nghị, Tương Cửu Đỉnh dọc đường ân cần, được tiếp mấy lãnh đạo công an tâm tình rất tốt, trên đường đi hỏi em gái: “Giai Giai, lần đó bọn em đi tìm người thật à?”

“Anh có ý gì?” Tương Địch Giai không hiểu.

Tương Cửu Đỉnh đùa: “Sao anh nghe chú Trần nói giống đi tìm cái ăn?”

Tương Địch Giai không cười được: “Nơi đó đáng thương lắm, khi bọn em tới nơi nghe kể cả thôn chết sạch rồi, cả mặt núi toàn là mộ, không ai dám sống ở đó, người còn lại đã chuyển hết đi.”

“Đáng tiếc, có phúc không có mệnh, nếu có dính líu chút thân thích, có khi một bước lên trời, khi nào anh mới tới mức độ đó đây.”

Tương Cửu Đỉnh thở dài, mỗi người có cái nhìn khác nhau, hẳn thì luyến tiếc tài phú trong câu chuyện, còn Tương Địch Giai lại nhớ tới ai đó, như xương mắc cổ, mới đó mà 7, 8 năm rồi

...

Đoàn lãnh đạo sau khi về cục công an thành phố chỉ thảo luận vài câu, hai vị trên tỉnh đến cơm cũng không ăn đã vội vàng cáo từ, về báo cáo, Ngũ Thần Quảng đoán chỉ là cái cỏ, chứ chẳng tìm ra cái gì, ai dám tới trước mặt lãnh đạo báo cáo. Cục trưởng Cái nhìn ra hai vị trên tỉnh e là thấy không kiếm được tí công tích nào trong chuyện này nên muốn chuồn, đùn trách nhiệm cho thành phố đây, để khi lãnh đạo có hỏi cũng đừng hoàng đáp, các đồng chí cục công an đang toàn lực điều tra.

Hệ thống này là thế, chẳng ai vạch trần ra mà thôi.

Tiền hai vị kia đi rồi, xử trưởng Lý của ban đối ngoại tỉnh đeo kính rất nho nhã cũng lo cục dây dưa đùn đẩy trách nhiệm xuống huyện, nói với cục Trưởng Cái: “Trước khi chúng tôi tới sở trưởng Cao gọi tới nói chuyện riêng, chuyện này không thể công khai, nhưng tôi phải chuyển lời lãnh đạo ... Mặc dù đây không phải việc trong phạm sự của chúng ta, nhưng cũng vẫn thuộc phạm trù phục vụ quần chúng đúng không? Công trình kỳ hai của khu công nghiệp Phú Sĩ Tiệp giải quyết 5 vạn việc làm cho thành phố chúng ta, chiếm 30% thuế của khu khai phát, một xí nghiệp lớn như vậy sức ảnh hưởng vô cùng, cục công an các vị mỗi năm phải bố trí vấn đề công việc cho con em trong ngành bao nhiêu? Nếu làm tốt chuyện này, nhiều vấn đề sẽ giải quyết ...”

“Được rồi, được rồi sở trưởng Lý, tình huống đại khái anh cũng đã nghe, tôi không dám tin có cái bánh trên trời rơi xuống đâu đâu.” Cục trưởng Cái chẳng động lòng.

“Cục trưởng Cái, anh nói đúng rồi, vì không dễ nên mới tìm tới công an các anh, cái bánh không phải từ trên trời rơi xuống, mà các anh phải tự đi kiếm.” Xử trưởng Lý không hổ làm ở ban đối ngoại, cái mồm rất khéo.

Chương 006: Câu đố không có lời giải. (1)

“Các anh đừng bắt nạt người tốt, chuyện can hệ lớn như thế, thời gian còn dài hơn cả lập quốc, đừng nói công an, tới an ninh quốc gia cũng chịu thôi.” Cục trưởng Cái đùn đây, kỳ thực dù dễ như trở bàn tay thì cũng phải nói khó như lên trời, huống hồ đây vốn là chuyện khó hơn lên trời.

“Thế không được, mai chúng tôi tới cục trú đóng đợi tin, sở trưởng Cao hỏi, tôi có sao nói vậy, anh không thể không phải đi một viên đại tướng nào hết đâu nhé!” Sở trưởng cười nửa đùa nửa thật, cục trưởng Cái này trước tiên đưa ra ngoài rèn luyện, sau đó từ dưới đề bạt lên, là người kinh qua cơ sở, am hiểu trên có chính sách dưới có đối sách nên đề phòng trước.

“Đừng ép tôi tỏ thái độ, dù thế nào là chuyện do sở trưởng Cao giao cho, tôi dám qua loa à, huống hồ còn ảnh hưởng tới đại cục kiến thiết kinh tế, yên tâm, dù không tìm được người tôi cũng sẽ cho câu trả lời hợp lý.”

“Ha ha, câu này mới thân thiết, cục trưởng Cái, vậy tôi cảm ơn anh trước.” Sở trưởng Lý bắt tay cáo biệt, thuận thế xuống thang, chuyện này dù thế nào do cục công an làm chủ lực chứ chẳng lẽ ban đối ngoại tỉnh xuống thôn tìm người.

Tiền hết những người nên tiền đi, Ngũ Thần Quảng từ đầu tới cuối không nói câu nào, cục trưởng Cái vài phần thân thiết nói: “Bí thư Ngũ, suốt chặng đường anh tiếc chữ như vàng, tôi đang đợi một lời kinh động của anh, anh chính là tấm gương của cục công an, khi tôi công tác ở dưới còn tổ chức toàn thể cảnh sát học tập anh.”

“Cục trưởng Cái, đừng lấy ông già tôi ra đùa, tôi không có ý kiến gì cả, đây không phải chuyện khó hay không, mà là không thể tìm thấy, tin tức quá ít.” Ngũ Thần Quảng nói không kiêng dè gì.

“Ài, đúng là thế.” Cục trưởng Cái rất tán đồng: “Nhưng dù không thể, chúng ta cũng phải làm cho ra dáng một chút, để cấp

trên nhìn vào không thể nói gì cả. Bí thư Ngũ, anh làm công an mấy chục năm, am hiểu nơi này, tiến cử vài mầm non tốt đi.”

“Anh muốn nhân tài giỏi chỉnh người thì tôi có đây, chứ giỏi tìm người thì chịu rồi.”

Một câu nói làm cục trưởng Cái bật cười hiểu ý, đối với đồng chí tuổi tác hơn mình nhiều này, ông ta không gọi là "phó bí thư Ngũ", mà gọi "bí thư Ngũ", mang hàm ý tôn trọng ở trong đó. Mà vị bí thư Ngũ này thực sự rất đáng tôn trọng, quá nửa đời lăn lộn ở tuyến đầu, bị một vụ án níu chân bao lâu, khi vụ án đó được phá giải thì tuổi đã lớn, nếu không giờ không biết thăng tới cấp nào. Dù sao người ta trong giới là tiền bối có uy danh, đừng nói cục trưởng như ông ta, sở trưởng sở công an tỉnh cũng phải nể mặt ba phần.

Cục trưởng Cái hết sắc khách khí: “Bí thư Ngũ, anh có nhân tài đó thôi, cái tiểu đội năm năm trước tìm về viên cảnh sát mất tích mười bốn năm đó, manh mối khi đó cũng ít vậ mà họ tìm ra được.”

Nhắc tới chuyện xưa Ngũ Thần Quảng vô cùng mát mát xoa tay: “Không điều được, hai người tiếp nhận vụ án trong tiểu tổ đó, một đã hi sinh, một thì sau khi phá xong án lòng cũng nguội lạnh, không muốn khác lên người cảnh phục nữa.”

Lời nói mang theo vài phần bi thương và vô hạn nuối tiếc, làm cục trưởng Cái thở dài, bí thư Ngũ đúng là đã già rồi.

Trong đời con người luôn có vài cái tên không muốn đề cập tới, hoặc là kẻ bội tình bạc nghĩa, hoặc là áy náy trong lòng, hoặc có chuyện xấu mà không thể kể với người ngoài. Với Ngũ Thần Quảng thì đó là Giản Phàm, có điều không ai phủ nhận được, người không muốn nhắc tới thường thường khắc sâu nhất.

Vì thế khi vị tân cục trưởng cục công an vô tình nhắc tới, Ngũ Thần Quảng sau khi hết giờ làm lên xe, buột miệng nói một câu: Tới chi đội đặc cảnh.

Vì sao? Nói xong mới tỉnh ngộ, muốn tìm hiểu tình hình gần đây của Giản Phàm.

Đỗ xe ở trong sân chi đội rất lâu Ngũ Thần Quảng mới tỉnh lại, không chỉ sức khỏe không như xưa mà đầu óc càng như thế, lúc nhàn rồi hay thất thần, mà thất thần một cái thì chuyện quá

khứ như chiếu phim điện ảnh hiện ra trước mắt. Xuống xe thì chủ nhiệm Điêu nay đã là phó chi đội trưởng đã đợi cách đó không xa, Ngũ Thần Quảng dấu đầu lộ đuôi: “Ha ha, đừng chính thức như thế, không phải là chuyện công, tôi chỉ thuận đường đi qua ăn chực bữa cơm, Quý Quân, cậu mời khách đi, thăng chức rồi mà còn chưa mời tôi đâu đấy.”

“Bí thư Ngũ nói đùa rồi, tôi mong có cơ hội mà còn chẳng được, chúng ta tới khách sạn đặt một bàn.” Phó chi đội Điêu mừng lắm, thân phận ông ta làm sao mời được lãnh đạo cấp bậc này.

Ngũ Thần Quảng chấp tay sau lưng đi trước ăn bài: “Không cần, bếp núc ở chi đội đặc cảnh không tệ, tôi thấy không thua kém nhà hàng.”

“Bí thư quá khen, nhưng mà đúng thế thật, nếu nói cơm nước, toàn bộ đơn vị tỉnh thành không nơi nào bằng được đây, hơn nữa nhờ bí thư đấy.” Chi đội trưởng Ngô vừa nhận được điện thoại chạy xuống, nghe thấy câu này vội phụ họa.

“Thế à, liên quan gì tới tôi? Tiểu Ngô, cậu phải nói cho rõ, nếu là nịnh bợ lãnh đạo, lần sau tới hội nghị Đảng ủy, tôi sẽ phê bình.”

Chỉ là câu nói đùa thôi, nhưng mà chi đội trưởng Ngô nói thật lòng, đầu bếp nơi này quá nửa qua rèn luyện ở Thực Thượng, đương nhiên là ngầm khen Giản Phàm. Có điều Ngũ Thần Quảng cảm giác có ẩn ý, truy hỏi vài câu, thì ra cơm nước chi đội là thành phẩm do Thực Thượng cung cấp, tiết kiệm thời gian cho chi đội, té ra tên nhãi đó làm ăn tới cả chi đội rồi, mỗi tháng tiền cơm kiếm vài vạn.

Ngũ Thần Quảng dở khóc dở cười, thăng nhãi đó không tốt lành gì mà, sớm nhìn trúng thị trường này, tựa tùy ý hỏi: “Quý Quân, các cậu mời cao thủ kỳ án tới, không phải là mời đầu bếp tới ... Mặt khác thì sao? Có hiệu quả gì không?”

“Chuyện này, cậu ấy không hay tới, có khi một tháng tới một lần, có khi cả tháng không tới, hiệu quả thì ...” Điêu Quý Quân ngập ngừng.

“Hiệu quả là cơm nước được cải thiện à?” Câu nói này không giống giận, cũng không giống đùa, làm mấy vị ở chi đội không

biết trả lời lãnh đạo ra sao, Ngũ Thần Quảng đứng lại, cảm giác có chuyện, dọa: “Tiểu Ngô, Quý Quân, còn mấy cậu nữa, tôi làm từ cảnh sát nhỏ mà lên, nói thẳng đi, cậu ta rốt cuộc làm gì, không được thì giải trừ hợp đồng, không cần nể mặt tôi.”

“Không không không, bí thư Ngũ, chúng tôi không che dấu bí thư, chàng trai đó rất tốt, thân thiết với đội viên trẻ. Thời gian trước có đội viên song thân gặp tai nạn xe, chỉ còn em trai ở nhà, Giản Phàm an bài tới Thực Thượng làm việc, hai năm qua cậu ấy giải quyết giúp chúng tôi rất nhiều vấn đề thực tế cuộc sống, làm chúng tôi không biết phải cảm ơn thế nào ... Mặc dù cơ nước bây giờ quá nửa dựa vào Thực Thượng, nhưng tiết kiệm hơn trước nhiều lắm, mà đội viên đều hài lòng, một chàng trai như vậy, còn ý kiến gì được.” Chi đội trưởng Ngô sợ lãnh đạo hiểu lầm giải thích cặn kẽ.

“Thật, không có vấn đề gì nữa?” Ngũ Thần Quảng vẫn chưa yên lòng, Giản Phàm, hay thì hay đấy, nhưng mà khiến người khác lo thon thót.

Đieu Quý Quân cười khỏ: “Nếu nói có thì cũng có, mời cậu ấy giảng bài, nhưng bất kể là giảng cái gì đều cũng dẫn tới chuyện ăn uống, nữ cảnh sát trong đội đều rất thích nói chuyện với cậu ấy ...”

Không nói tiếp được nữa rồi, Dương Phong và Lão Mạnh cản rãng nén cười, chi đội trưởng Ngũ nháy mắt, sợ chuyện này làm bí thư Ngũ không vui.

Chương 007: Câu đố không có lời giải. (2)

Ngũ Thần Quảng chậm rãi bắt chước giọng điệu của ai đó, nói: “Có phải giảng thế này không, phá án giống như nấu ăn, cơm càng trắng tinh càng thích, thịt thái càng nhỏ càng tốt, phải cẩn thận tỉ mỉ, dùng lửa nhỏ hầm canh ... Nói chung làm gì cũng giống làm cơm, đúng không?”

Mấy vị chi đội đặc cảnh tròn mắt nhìn lãnh đạo, kiểu luận điệu này chuyện cười ở chi đội, sau dần dần mới hiểu Giản Phàm là người làm được nhưng nói không ra, kết hợp phá án với ẩm thực lại quá cao siêu, chẳng lẽ bắt nhân viên phá án đi học nấu ăn để lĩnh ngộ, ngạc nhiên hơn nữa lại từ miệng bí thư Ngũ nói ra, cứ như do bí thư Ngũ nắm tay truyền thụ vậy.

“Ha ha ha ha.” Thì ra là như vậy, Ngũ Thần Quảng sợ nhất là Giản Phàm gây ra chuyện gì nhưng những người này nể mặt mình nên dấu diếm, giờ yên tâm rồi, nhìn thái độ đó là hiểu, rốt cuộc không nhìn được nữa, cười suýt chảy nước mắt: “Cái thằng nhóc đó bản lĩnh thì hơn người, nhưng không được đào tạo chính quy bài bản, muốn cậu ta chỉ chiêu, cậu ta không chỉ nổi. Có biết bản lĩnh lớn nhất của cậu ta là gì không?”

“Làm cơm.” Bốn người thì có ba buột miệng.

“Không đúng.” Ngũ Thần Quảng xua tay: “Là liệu cơm gạo nếp .. Bản lĩnh này không ai học được, ví như tôi sắp phân phối cho các cậu một nhiệm vụ, chín phần mười làm khó các cậu, chưa chắc làm khó được cậu ta, đó là bản lĩnh của Giản Phàm ...”

Mọi người vào phòng bao nhỏ, cơm nước bày ra không lâu, quả đúng như thế từ chi đội trưởng, Điều Quý Quân cùng Dương Phong, Lão Mạnh vẻ mặt đều giống gặp vấn đề khó nhằn.

Mà gặp vấn đề khó nhằn, bọn họ lại không khởi nghĩ tới một người.

Bếp nhỏ, lửa nhỏ, nồi nhỏ.

Trong nồi canh màu trắng sữa đôi ùng ục, cá diếc nhỏ dài ba tấc, năm sáu miếng đậu hũ làm thủ công, mở nắp ra một cái mùi cá thoang thoảng, Giản Phàm hít sâu một hơi, toàn thân

thư thái, thêm vào hành hoa, nấu thêm một lúc nữa, tắt bếp gọi: “Hạnh Nhi, ra ăn canh cá nào.”

Lấy khay thức ăn, múc một bát nhỏ bê từ bếp ra phòng khác, vợ bụng to lắm rồi, lẫm chẫm từng bước đi từ phòng ngủ ra, Giản Phàm chạy tới dìu xuống ghế sofa, nhìn vợ múc một thìa nếm thử, hỏi: “Thế nào?”

Dương Hồng Hạnh khẽ gật đầu: “Tạm được.”

“Cái gì, tạm được? Cá thiên nhiên, đậu hũ thủ công, rượu gia vị tự chế, cho em biết khắp Đại Nguyên trừ anh ra không ai làm nổi nổi canh này ...” Giản Phàm bệnh nghề nghiệp nổi lên, vừa nhìn vợ ăn vừa yêu thương giúp vợ buộc lại tóc, ai mà ngờ cười một cô vợ thiếu tế bào mỹ thực.

Dương Hồng Hạnh nhìn chồng làm việc gì cũng muốn được khen như trẻ con, chê bai: “Chỉ được cái cầu kỳ thôi, mùi vị có gì đặc sắc đâu, không những thế chi phí quá cao, chạy suốt một ngày, tiền xăng dầu tiền nhân công thêm vào thời gian bỏ ra đó cũng đáng cả vạn, vậy mà câu về được bốn con cá nhỏ xíu ... Hi hi hi ...”

Vừa ăn canh vừa che miệng cười, đầu tư với thành phẩm chênh lệch quá lớn, từ khi cô có thai, chồng cô làm cái chuyện trái quy luật giá trị quá nhiều, phòng dự trữ nho nhỏ trong nhà toàn là đồ ăn vặt, tất cả làm thủ công ở quê phái người vợ vét, không hề có chất bảo quản.

Giản Phàm lắc đầu: “Chuyện này em không hiểu đâu, thực phẩm thiên nhiên là vô giá, hôm qua câu được 7 con, anh Đường cướp mất 3 con, dưới sự ảnh hưởng của anh, anh ấy cũng biết quan tâm tới vợ rồi, còn hỏi anh nấu canh cá ra sao ... Em uống nhiều một chút, tục ngữ có câu đầu cá diếc bằng hai củ sâm, cực phẩm đấy, giờ em không chỉ ăn cho một người, dinh dưỡng không đủ là không được. Em mà không ăn, lúc mẹ tới tha hồ phiền.”

Nói tới ăn là Dương Hồng Hạnh hơi nhú mày, từ khi cô có thai, mẹ chồng mỗi tháng tới hai ba chuyến, nói nhiều nhất là ăn, ngày ăn bảy tám bữa, xoay đầu chồng chỉ mình: “Anh xem em béo thành thế nào rồi, cần ăn nhiều như thế không? Khó coi

chết đi, làm em xấu hổ không dám ra đường, giờ anh không nhìn em, mà chỉ nhìn cái bụng em thôi, đúng không?”

“Đúng rồi, đây là tác phẩm đặc ý nhất của anh mà.” Giản Phàm vừa nói vừa nhìn vợ, chuẩn xác mà nói là nhìn bụng vợ.

Dương Hồng Hạnh lườm một cái, nói thì nói, miệng vẫn ăn, một ăn một nhìn, ngày mới của hai người bắt đầu từ đây. Giản Phàm trừ chuyện làm ăn ra là ở nhà với vợ, dính lấy quá lâu, ai cũng phiền, Dương Hồng Hạnh không chỉ một lần trách Giản Phàm chẳng chịu để tâm chuyện làm ăn, Giản Phàm thì lúc nào cũng có lý lẽ méo mó của mình, tựu chung là, có tiền không biết sống là bộn góc ... Cuối cùng là mặt dày ở nhà không chịu đi, Dương Hồng Hạnh chẳng buồn nói nữa, trước kia không nhà không xe không vợ còn kích thích được lòng cầu tiến của y, chứ bây giờ nhà có vợ có xe có, số dư tài khoản không ít, chẳng có gì kích được cái tính đạm bạc này.

Kỳ thực Dương Hồng Hạnh không phản cảm, ít nhất hai năm qua lúc nào Giản Phàm cũng dưới vành mắt của cô, không gây họa gì, đây là điều hiếm có.

Canh cá thanh đạm bỏ thì bỏ, tốt thì tốt, nhưng đúng là không dễ uống, Dương Hồng Hạnh uống hơn nửa bát mới dừng: “Giản Phàm, không biết có chuyện gì mà hôm qua bên đặc cảnh rồi đội trưởng Tần, Lục Béo, Quách Nguyên đều gọi điện tìm anh đấy.”

“Có chuyện gì được, chắc chắn là kỳ án gì muốn thỉnh giáo đại sư rồi.” Giản Phàm ưỡn ngực.

Nhiệm vụ của Dương Hồng Hạnh là hắt nước lạnh kịp thời: “Đừng bốc phét, vụ cướp liên hoàn lần trước, anh chưa phân tích, Thành Cương đã bắt nghi phạm về rồi, vênh váo gì?”

Lần đó chung cư điện lực liên tục xảy ra mấy vụ kẻ gian bịt mặt cướp của nữ công chức độc thân, gây thương tích, đại đội sáu mãi không phá được báo lên đội trọng án. Quách Nguyên lúc này đã thăng chức đội trưởng đại đội 4 cũng không phá được liền cầu cứu Giản Phàm, Giản Phàm sáng khoái nhận lời, tới phân tích vụ án một phen, ai dè đang nói văng nước bọt, khi mọi người đều nhận định là cướp chuyên nghiệp thì Tiêu Thành Cương chỉ dựa vào kiên trì cầm chốt hiện trường tóm được thủ

phạm. Té ra chỉ là đứa học sinh trong khu, thế là Giản thân thám thành trò cười cho vợ.

“Đó là chuyện ăn may, trí tuệ kẻ gây án bằng với Thành Cương, anh lại đánh giá chúng quá cao ... Thiên lý mã cũng có lúc hụt chân mà.” Giản Phàm dọn bàn bê khay đi vào bếp, bao biện.

“Xì, thiên lý mã gì, anh là ngựa không biết mình mặt dài thì có.” Dương Hồng Hạnh ở bên trên ghẹo chồng thì có chuông cửa, cô liền đi ra ghé vào lỗ mắt mèo nhìn, vừa mở cửa vừa gọi: “Giản Phàm, chú Trần tới này.”

Giản Phàm cởi tạp dề từ bếp đi ra, Trần Thập Toàn không tới một mình mà có Vương Kiên của đội đặc cảnh, Tiêu Thành Cương, Hành Lương Đức của đội trọng án, vừa mời ngồi thì Trần Thập Toàn vẫy tay: “Đi đi đi nào, mau mau, hôm qua tìm cậu suốt, đúng là giỏi chơi.”

“Chú Trần, chú là người ngoài biên chế, đừng coi mình là cảnh sát, tôi phải làm cơm trưa cho vợ.” Giản Phàm lý do rất đường hoàng, chẳng nề nang.

Dương Hồng Hạnh lo lắng hỏi: “Chú Trần, có án à?”

“Không phải án, có điều bí thư Ngũ ném cho chi đội một vấn đề khó nhằn, chi đội trưởng Ngô chuyên môn an bài gọi Giản Phàm về chi đội ... Hôm nay là hội quần anh, ngay cả người đã từ chức mở văn phòng thám tử cũng mời mấy vị.” Trần Thập Toàn cười giải thích, hai năm qua sống không tệ, mặt hồng hào có da có thịt hơn hẳn.

“Ồ, là chuyện gì?” Thấy không phải vụ án mà lại làm lớn như thế, Giản Phàm hứng thú hẳn.

“Tiền bối, tìm người, quê Ô Long, Hoa kiều ở hải ngoại đi tìm người thân, cùng họ với anh.” Vương Kiên trả lời thay.

“A, không phải là nói tới Giản gì Lư chứ?” Giản Phàm sực nhớ ra, sao quên được, chính nhờ chuyện này mà y quen Tương Địch Giai, bao năm như thế mà vẫn đi tìm.

Tiêu Thành Cương kinh ngạc: “Oa ca, anh tu thành tiên rồi à, bọn em chưa nói anh đã biết.”

Giản Phàm mắng: “Cái thằng ngốc, người ta tìm mười mấy năm rồi, trước kia anh em mình làm hiệp cảnh ở Ô Long người

ta cũng tới, mà mày không nhớ sao? Mà liên quan gì tới chúng ta?”

“Đi đã, cứ đi rồi nói, Hồng Hạnh cho mượn chồng cháu chút nhé.” Trần Thập Toàn kéo tay Giản Phàm đi.

“Chú mang đi đi, suốt ngày ở nhà, cháu nhìn phát phiền ..” Chỉ là tìm người thôi, không phải vụ án nguy hiểm, Dương Hồng Hạnh vui vẻ đẩy chồng ra ngoài cửa đóng lại, hôm nay có thể lười ăn một bữa rồi.

Chương 008: Chưa làm đã đòi tiền.

Khi Giản Phàm tới chi đội đặc cảnh thì hội nghị đã tiến hành hơn một tiếng, kỳ thực mới đầu không ai nhớ tới y, chi đội trưởng Ngô không ngờ tuy chẳng phải chuyện công mà cuộc họp này lại có cấp bậc không thấp. Cục trưởng Cái, bí thư Ngũ chủ trì, còn có đội trị an, đội trọng án, ngay cả tinh anh của ban CCIC thành phố cũng phải tới, xem ra chuyến này phải làm ra hai năm rở mười.

Chi đội trưởng Ngô tức thì cảm thấy áp lực như đi thi nộp giấy trắng rồi, len lén an bài Điều Quý Quân gọi Giản Phàm, Điều Quý Quân phái Vương Kiên, Trần Thập Toàn, vừa vặn Tần Cao Phong cũng phái Tiêu Thành Cương, Hành Lương Đức đi, thế là tụ lại một chỗ.

Quy cách hội trường cũng không thấp, hai mặt tường toàn cờ gấm bằng khen, người tham dự hội đã ngồi kín bàn bầu dục, toàn bộ cảnh sát đồng phục nghiêm chỉnh. Trừ hai vị chủ tọa để trống, phía dưới có Lục Béo, chính ủy của chi đội hình cảnh, chi đội trưởng và chính ủy của chi đội đặc cảnh, thêm mấy vị mặc vest, Vương Kiên giới thiệu là thám tử tham gia tình nguyện, đều từng là người đội, ai nấy vẫy tay mỉm cười với Giản Phàm, toàn người quen cả.

Đợi 9 giờ 15 thì chính chủ mới tới, Ngũ Thần Quảng và Cái Thiên Minh thêm vào vị chủ tịch Trần to béo vô cùng, xuất hiện ở phòng hội nghị, sau một tràng vỗ tay phân chia vị trí theo thứ tự ngồi xuống.

Cục trưởng Cái không dông dài lên tiếng một cái là đi vào chủ đề: “Các đồng chí vất vả rồi, có điều hôm nay không phải công vụ, mọi người không cần phải câu nệ, chuyện gì thì ai cũng đã biết, tìm thế nào, ai đi tìm chúng ta ngồi xuống thảo luận, giờ mời chủ tịch Trần của hội liên hiệp Hoa kiều giới thiệu tình hình cho mọi người.”

Vị chủ tịch Trần này ngoại hình quá đặc trưng, Giản Phàm nhìn một cái là nhận ra, nghe nói tìm từ thập niên 90 tới giờ,

tìm qua cả thế kỷ 21, tiếc là người tên Giản Nhị Lư như chưa từng tồn tại trên đời, chẳng có tin tức nào.

Nói đi nói lại chung quy là thời đại và thời gian đổi dời, không tìm được, nghe thôi đã thấy khó.

Cục trưởng Cái nói từ tầm cao chính trị, nói tới tầm quan trọng của kiến thiết kinh tế, rồi là tính khẩn yếu của làm việc gì dân, còn cả tỉnh thành đoàn kết, chẳng có cái gì thực tế.

Ngũ Thần Quảng trực tiếp điểm danh người đứng đầu các đội đề xuất giải pháp. Lục Kiên Định nói là tới Tảo Thụ Câu tìm kiếm người sinh sống xung quanh tìm manh mối, lần theo manh mối tìm biện pháp, nói lại chỉ cần tìm ra manh mối chuẩn xác thì không khó tìm ra người. Chủ tịch Trần nghe thế nhủ mà rõ ràng, bên tổng đội trị an đề xuất tiến hành điều tra người phù hợp độ tuổi, diện mạo đặc trưng, truy tới cùng, thiếu chút nữa buột miệng nói ra từ "nghị phạm" làm cả phòng cười rộ lên.

Vị chủ nhiệm mới của ban CCIC có chút khoe khoang với lãnh đạo, dựa vào kho tin tức, mở rộng phạm vi tìm kiếm toàn tỉnh, thậm chí tỉnh bên, phạm người họ "Giản", tên có chữ "Lư", tuổi tác phù hợp là điều tra từng người. Tới đội trọng án, Tần Cao Phong chỉ nói ngắn gọn "treo thưởng", dù sao người ta lắm tiền. Giản Phàm chú ý chủ tịch Trần lắc đầu, vậy là cách này cũng làm rồi.

Mỗi lần phát biểu đều được Ngũ Thần Quảng khen ngợi một phen, làm ai nấy hớn hờ, khiến Giản Phàm ngạc nhiên, Ngũ Mặt Đen giờ sao hiền hòa như thế, tới lượt chi đội trưởng Ngô, vì Giản Phàm tới muộn, chưa kịp thảo luận, ông ta không thiếu cách đối phó: "Tôi thấy biện pháp mọi người đều tốt, tôi sẽ toàn lực phối hợp."

Tiếng cười âm ỉ, nghe là biết muốn thoái thác rồi, song đây là hội nghị phi chính thức, không ai trách, sau đó tới một vị giới thiệu là trợ lý tư nhân của Giản Hoài Ngọc, tên Lô Hàm Dương. Người này rất khách khí, cảm tạ một tràng, sau đó thổi phồng tăng bốc một hồi, ám thị Giản gia chịu toàn bộ chi phí phá án, thế là cả đám cảnh sát vỗ tay rào rào.

Đối với người này, Giản Phàm chú ý hơn, tuổi trên 30, toàn thân hàng hiệu, nhìn cảm giác rất "thời thượng", ăn nói kín kẽ,

loại này làm trung gian giao dịch quyền tiền là nhân tuyến hàng đầu, nhìn đi nhìn lại không hiểu làm sao mà một nụ cười gian leo lên môi Giản Phàm

Thảo luận vẫn tiếp tục, Giản Phàm liếc mắt nhìn quanh, vị của tổng đội trị an vỗ bàn khí thế nói cảnh sát hiệp cảnh mấy vạn, phát động lực lượng trị an, không manh mối cũng tìm ra, xem ra mấy vị này chả hiểu quái gì tình hình nông thôn.

Đang suy nghĩ thiên mã hành không, cười gian như trộm, đột nhiên cục trưởng Cái vỗ bàn bảo mọi người yên tĩnh, trực tiếp chỉ tay: “Đồng chí ngồi ở góc tên Giản Phàm phải không, năm xưa vang danh vua kỳ án, nghe nói giờ là nhân viên ngoại biên do đội đặc cảnh thuê, nói đi nói lại là người mình, hôm nay không phải trường hợp chính thức, không cần khách khí, nói vài câu đi, mọi người vỗ tay.”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt, trợ lý Lô không hiểu liền ghé tai hỏi người bên cạnh rồi có vẻ choàng tỉnh, nhìn thêm vài cái, đánh giá sơ bộ, mặt có xeo lớn mà không cảm giác xấu xí, có sức hút.

Tự nhiên bị điểm danh Giản Phàm đứng dậy tươi cười nhìn đồng nghiệp: “Tôi không có gì để nói, đây không phải vụ án, nhưng còn khó hơn án.”

“Đúng thế, có khó mới tìm tới công an chúng ta, có khó mọi người mới cùng nhau nghĩ cách, nói ra xí nghiệp Giản thị cống hiến cho toàn tỉnh không ít, chuyện này thể hiện tôn chỉ công an làm việc vì dân mà.” Cục trưởng Cái quen mồm tuyên truyền, nhìn vị kỳ nhân trong truyền thuyết: “Cậu cũng là người Ô Long, vừa rồi phương án mọi người đề xuất, thấy biện pháp nào khả thi nhất?”

“Khả thi à? Ha ha, chẳng cái nào khả thi.” Giản Phàm vừa nói một câu liền bị mấy cặp mắt nhìn chăm chăm, cả Ngũ Thần Quảng cũng không vui, thằng bé này sao tới giờ vẫn lỗ mãng như thế, Giản Phàm thản nhiên nhiên nói: “Không phải tôi hát nước lạnh mọi người, mà vì ý kiến của mọi người sơ hở quá nhiều, để tôi nói một loại tình huống để mọi người suy nghĩ nhé. Giản Liệt Sơn vào thành học nghề là do bất đắc dĩ, trong nhà chỉ con cô nhi quả mẫu, bà nội tôi nói thời đó mang con mang cái chạy nạn đói ăn xin nhiều lắm, nếu hai người họ chết

đổi trên đường, hoặc tìm người tái giá đổi tên, hoặc chuyển đi thì sao?”

Ngũ Thần Quảng phát tay: “Nói tiếp xem, tình huống này nhắc nhở rất đúng, nên cân nhắc vào.”

“Còn nữa, nên điều tra cả người chết, dưới tuổi vàng không có già trẻ, thời buổi này hai mấy còn có thể chết mà, nói gì tới ông già bảy mấy, nói không chừng sớm tuyệt tự tuyệt tôn con cháu không còn ...”

Trợ lý Lôi nghe ê rãng, may ông Giản không có ở đây, nếu không tức xỉu luôn, vị chủ nhiệm trẻ đang tích cực thể hiện với lãnh đạo, đứng lên phản bác: “Anh coi thường sức mạnh kỹ thuật công nghệ rồi, chúng tôi có thể truy tận gốc rễ họ Giản.”

“Anh nói lý luận mà không không nói thực tế, Giản Nhị Lư không mang họ Giản thì sao?” Giản Phàm vắn lại.

Vị chủ nhiệm trẻ phát ra âm thanh tức cười: “Sao lại không mang họ Giản?”

Giản Phàm cũng cười, nụ cười bao dung với kẻ ngốc: “Cha chết, mẹ tái giá, con đổi tên theo cha, anh có thể tra được hết bách gia tính à?”

Đây đúng là vấn đề bỏ sót, nếu người mẹ tái giá thì khả năng không còn tên là Giản Nhị Lư nữa.

Vốn đã khó rồi, giờ thành gần như không thể, chủ tịch Trần lại hớn hờ chỉ Giản Phàm: “Đúng đúng đúng, đồng chí này nói chuẩn xác lắm, chúng tôi cũng từng nghĩ tới khả năng này, tiếc là cũng không tìm ra ai biết chuyện ... Ài! Khó!”

Thêm một vị nữa hất nước lạnh, hất quá nhiệt tình làm lòng người nguội lạnh hết rồi, từ hăng hái chuyển sang ngậm tính toán làm sao đối phó cho qua, Ngũ Thần Quảng trầm giọng hỏi: “Giản Phàm, đừng làm người ta hồi hộp nữa, nói biện pháp đi.”

Giản Phàm chửi thầm lão già tinh như quỷ, nhìn trợ lý Lôi cười gian trá: “Bí thư Ngũ, làm chuyện này có được tiền không?”

Chương 009: Thành trò hề lớn rồi. (1)

Mọi người sửng sốt, cái vị vừa rồi còn liệt kê cả đồng khó khăn, sao nghe như đang làm giá vậy?

Hình tượng của vị vua kỳ án này trong mắt cục trưởng Cái tụt dốc không phanh, Ngũ Thần Quảng cũng không ngừng lắc đầu không còn cả muốn trả lời Giản Phàm, trợ lý Lôi rất biết ý, nói tiếp luôn: “Có, năm 99 chúng tôi treo thưởng 50 vạn, sáu năm trước tăng lên 100 vạn.”

“Chặc chặc chặc!” Giản Phàm tặc lưỡi có vẻ rất xem thường: “Lấy tiền trước kia nói chuyện ngày nay, sáu năm trước giá nhà ở Đại Nguyên có hai chục vạn mua được một căn, giờ lên tới bao nhiêu rồi? Vậy mà anh còn nói giá mười mấy năm trước.”

Trợ lý Lôi cũng thấy hợp lý, dù sao ông chủ không tiếc tiền hoàn thành tâm nguyện, hào phóng hỏi: “Vậy anh muốn bao nhiêu?”

Ánh mắt cả phòng tập trung vào Giản Phàm, chỉ thấy y giơ 1 ngón tay lên: “Một ngàn vạn, làm không?”

1000 vạn? không ít người ngoáy lỗ tai, tưởng mình nghe nhầm.

Ặc, trợ lý Lôi ghen nước bọt không nói lên lời, cục trưởng Cái nhíu mày, vài lần muốn lên tiếng lại thôi, cảm thấy quá mất thể thống, trợ lý Lôi trấn định hơn ông ta: “Thế này đi, nếu anh tìm được, không phải không thể thương lượng.”

“Không không không, anh hiểu lầm ý tôi rồi, số tiền đó là chi phí thôi ... Nếu tìm thấy chi không chỉ chừng ấy tiền đâu.” Giản Phàm nói nửa chừng tỏ vẻ bực mình xua tay: “Thôi, thôi, anh không quyết được thì ngồi ở đây ba hoa làm cái gì? Chẳng có chút thành ý nào cả.”

Oa, cả phòng xôn xao, chừng đó tiền mới chỉ là chi phí tìm người, chưa phải là thưởng à? Không biết bình luận về người này ra sao nữa.

“Yên tĩnh, yên tĩnh ... Chi đội trưởng Ngô, đưa đồng chí ngoại biên này đi nghỉ ngơi.” Ngũ Thần Quảng không biết Giản Phàm

bày cái trò gì, hay là nó không muốn làm nên bày trò khó dễ, vội vàng cắt ngang.

Trần Thập Toàn chỉ đợi có thể, kéo Giản Phàm đi ngay lập tức, người đi một cái, trong phòng im phăng phắc, ánh mắt mọi người chiếu thẳng vào trợ lý Lô, làm vị trợ lý này chẳng biết vì sao, quần bách chỉ muốn kiếm lỗi mà chui.

Cuộc họp phi chính thức kết thúc cũng giang dờ, lãnh đạo hết sức tức giận, gọi chi đội trưởng Ngô vào văn phòng nói chuyện.

Còn Giản Phàm, lái cái xe bán tải mua từ mấy năm trước về nhà, vẫn còn kịp nấu cơm cho vợ.

Ai thèm quan tâm chuyện vợ vắn đó, chuyện này chưa gì đã ngửi thấy có mùi mờ ám rồi, lửa được đám cảnh sát ngục chứ sao lửa được Giản Phàm!

Nhưng chuyện chưa kết thúc ở đó.

Khi Trần Thập Toàn dẫn Dương Phong, Mạnh Hường Duệ một lần nữa đi tìm Giản Phàm thì đã là ba ngày sau rồi. Sự kiện kia làm vị trợ lý Lô không xuống thang được, hơn nữa lời Giản Phàm ngày hôm đó cũng hỏi tới điểm máu chốt mà không ít cảnh sát ngại không nói ra, ba quân chưa xuất phát, lương thảo đi trước, anh chỉ nói xuống thôi thì người ta khẳng định chỉ trả lời cho có.

Chuyện này nghe nói là giải quyết riêng tư rồi, thể hiện trực tiếp là cục công an thành phố điều một tổ công tác xuống Ô Long. Có điều chỗ chưa giải quyết là chi đội trưởng Ngô cũng không xuống thang được, Giản Phàm gây chuyện thành như chi đội đặc cảnh cố tình kiếm một người danh bất chính ngôn bất thuận phá rối vậy, chi đội trưởng Ngô bẽ mặt lắm.

Suốt dọc đường đi Dương Phong và Lão Mạnh cứ than ngán thở dài, Trần Thập Toàn và Giản Phàm tới chi đội mang tới luồng không khí mới, ví như Trần Thập Toàn mấy chục năm làm cảnh sát, trải qua hơn trăm nhiệm vụ lớn nhỏ, kinh nghiệm quý báu, lại còn nhiệt tình tận tụy, giúp tổ chức hiện trường lẫn phối hợp chiến thuật của các đội viên mới tiến bộ không ít. Mấy lần ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, Trần Thập Toàn cố vấn không ít ý kiến hữu ích, được chi đội cực kỳ coi trọng, phải thừa nhận người này đúng là cảnh sát tử xương tủy.

Vị còn lại kỳ vọng cao hơn gấp bội, nhưng làm người ta rớt mắt kính, có lẽ là do bệnh đầu bếp mà ra, mỗi vụ án Giản Phàm đều đem mọi phương diện dù lớn dù nhỏ cân nhắc thấu triệt. Giống như làm mỗi món ăn, từng công đoạn đều rất tỉ mỉ, nhưng lại không ăn nhập với tính chất của đặc cảnh là tiếp nhận toàn vụ án cấp bách hoặc đột phát, nhiều lần phân tích chưa xong thì nghi phạm đã sa lưới, vì thế lâu dần trong mắt mọi người y đã hết thời rồi, trong cái đội ngũ chú trọng hiệu suất này, Giản Phàm không có mấy chỗ để dùng.

Một thì tận tình tận tụy, một thì qua loa hời hợt, nhưng Trần Thập Toàn được tôn kính mà chẳng được hoan nghênh, ngược lại Giản Phàm cực kỳ được lòng người, tới mức trích dẫn danh ngôn méo mó của Giản Phàm đã thành thói quen trong chi đội, mơ hồ y thành đại ca trong quần thể đám đội viên trẻ rồi, ai nấy sùng bái cực, đặc biệt các nữ cảnh sát càng thích trò chuyện với y.

Người khác có cảm thụ được hay không chưa nói, Lão Mạnh có cảm thụ rất sâu, năm ngoái em vợ ông ta kết hôn thuận miệng nhắc với Giản Phàm một câu, không ngờ Giản Phàm thực sự ghi nhớ. Chẳng những an bài tiệc ở Hải Thượng Minh Nguyệt còn tổ chức mười mấy đầu bếp hỗ trợ, cuối cùng kết toán chi phí không cao, hôn lễ thì tổ chức linh đình thể diện, làm đôi vợ chồng trẻ cực kỳ cảm kích, vợ ông ta khen không ngớt miệng.

Người nhận ân huệ từ Giản Phàm đâu chỉ có Lão Mạnh, có thể nói chi đội đặc cảnh từ khi có Giản Phàm cứ như tăng thêm phúc lợi vậy, sống thoải mái hơn hẳn, đến nỗi giờ có khó khăn là tìm Giản Phàm chứ không phải tìm lãnh đạo.

Địa điểm là Thực Thượng Khẩu trang, địa điểm này không ai lạ nữa, hai năm qua thay đổi không nhiều, người chi đội ghé qua không ít, tới nơi vừa gặp lúc đang bận rộn xuất hàng buổi sáng.

Trương Vân đứng ở tầng hai nhìn thấy ba người liền mỉm cười vẫy tay, cô gái này thành thực hơn không ít, do Giản Phàm ít quản việc nên mấy trăm người đều do cô lãnh đạo, cử chỉ ăn nói càng thêm tự tin phóng khoáng. Hỏi tới Giản Phàm liền chỉ gian trong, Trần Thập Toàn thò đầu vào trong thấy y đang cùng Giang Nghĩa Hòa trò chuyện gì đó, dáng vẻ cả hai không bình

thường lắm, Trương Vân thì thâm vài câu, mặt Trần Thập Toàn sầm xuống: “Mẹ cái thằng Vương Bát Đản muốn tìm bạn đời cho lão Giang!”

“Cái gì?” Hai người kia tròn mắt nhìn Bác Giang mặt đỏ gay không biết đang xấu hổ hay tức giận cùng với Giản Phàm hoa chân múa tay nói say sưa.

Ba người rón rén đi vào, gian lớn tầng 2 lúc nào cũng hơi nước mù mịt, nôi sôi xình xịch, nhân viên qua lại bận rộn, mọi người đều quen việc có cảnh sát tới tìm ông chủ rồi nên không ai để ý.

“Bác Giang, cho cháu câu trả lời rõ ràng đi chứ, mẹ vợ cháu đã sàng lọc nhân tuyển mấy lần rồi, thế nào bác phải đi gặp mặt chứ? Có gì mà xấu hổ, không vừa ý thì thôi ... Mỗi ngày bà lão đơn thân tập thể dục bên sông Phần nhiều lắm, trong đó không thiếu bà lão mỹ nữ ... Bác định để cháu phải lo cho bác mãi à, vả lại giờ bác có tiền hưu trí, có công việc thu nhập cao, ông già như bác được hoan nghênh nhất đấy, thật đấy!”

Mặt Giang Nghĩa Hòa lúc đỏ lúc trắng, nhìn thái độ có vẻ muốn đoạn tuyệt quan hệ lắm, nhưng Giản Phàm nhanh mồm, thao thao bất tuyệt, làm ông già làm cảnh sát cả đời xấu hổ không thôi, bị y nói thành cứ như không cưới bạn già thì sống không giống người vậy, rốt cuộc không chịu nổi, quay đầu bỏ chạy.

Chương 010: Thành trò hề lớn rồi. (2)

“Bác Giang! ... Bác Giang! ... Bác đừng đi, mẹ vợ cháu đợi bác trả lời đây ... Nếu bác ngưng thì cháu dẫn bác đi gặp ...” Giản Phàm chuẩn bị đuổi theo khuyên Bác Giang thì phát hiện có người tới, dừng bước lại, giọng chằng mấy thiện cảm : “A, mấy người tới đây làm gì thế?”

Trần Thập Toàn hùng hổ mắng: “Ngày nào cậu không sinh sự thì không chịu nổi à, còn ép lão Giang mất mặt, ông ấy mà là loại người đó sao?”

“Loại nào, tìm vợ chứ có phải tìm tiểu thư đâu, dù tìm tiểu thư cũng có gì mà mất mặt, chú quản nổi à?” Giản Phàm sừng cồ quát lại, hối hận vì đưa con lừa hói này trở lại đội đặc cảnh, làm tự tin ông ta khôi phục, quên luôn thân phận của mình, cứ mắng là mắng.

Trần Thập Toàn đỏ mặt tía tai, cãi không lại co chân muốn đá: “Thử xem tôi có quản được không?”

“Đừng đừng, hai vị đừng cãi nhau, đi nào ... Chú Trần, chúng ta còn có việc cơ mà.” Dương Phong vội nhảy vào khuyên giải.

Vốn thường ngày đã nhẫn nhịn hành vi của Giản Phàm rồi, lần này ở hội nghị tìm người thân, mở miệng ra đòi 1000 vạn, đã truyền đi khắp hệ thống công an trở thành trò cười, Trần Thập Toàn luôn tự nhận là sư phụ cũng bẽ mặt lắm, hai người cãi nhau om xòm tới tận văn phòng làm việc.

Vì Giản Phàm không có thư ký, Trương Vân đích thân mang đồ uống tới, vừa ngồi xuống hỏi mục đích tới đây, Giản Phàm vỗ bàn quát: “... Đừng nói chuyện đó nữa, nói là tôi bực, hẳn là cái thá gì mà chỉ huy cảnh sát, cảnh sát là của quốc gia, không phải của nhà hắn. Tôi còn đang bực mình đây, chùng đó cảnh sát ngồi nghe hắn chỉ tay múa chân không biết xấu hổ nữa rồi à, cam tâm đi làm chó cho nhà giàu sao? Người ta còn chưa ném cho khúc xương mà đã vẫy đuôi nhiệt tình rồi ... Các anh còn vinh dự của cảnh sát không? Còn tự tôn của con người không hả?”

Đoán chừng vừa rồi bị Lão Trần kích thích, tâm tình Giản Phàm đang phần nộ, nói ra vô cùng chướng tai, Trương Vân thấy ông chủ chỉ mặt cảnh sát mà chửi thì hết hồn vía, mặt nào đó mà nói cảnh sát là ô dù bảo vệ của họ đấy.

Manh Hướng Duệ không giận mà thở dài: “Hiện thực xã hội là như thế, nói nhỏ chút, không ai không biết còn tưởng ủy ban kỷ luật TW tới.”

“Thôi đi Giản Phàm, đội trưởng Tần nói hết cho chúng tôi rồi, tôi không tin giác ngộ cảnh sát của anh cao như vậy, anh mượn cớ làm khó Giản Hoài Ngọc, hoàn toàn vì thù riêng, tưởng tôi không biết ấy.” Dương Phong bị mắng cho đỏ mặt, công kích lại.

Giản Phàm thay đổi thái độ cũng rất nhanh, chớp mắt khoan khoái dựa vào lưng ghế như chẳng hề có chuyện gì, hai tay đặt lên tay vịn: “Tôi chướng mắt nên nói vài câu thôi, sao, lại chẳng phạm pháp. Tên Vương Bát Đản đó chơi tôi một vở, hôm trước tặng biệt thự, hôm sau phát hiện là cái bẫy. Mẹ nó, để tôi tóm được chuyện phạm pháp gì, tôi chôn sống ... Chuyện này mà do tôi làm, dù tôi có biết là ai, tôi cũng không nói ra, cho uất học máu.”

“Lần hành động đó là kế hoạch của sở công an tình, mà cuối cùng anh có tổn thất gì đâu.” Dương Phong khuyên nhủ.

“Anh nói nghe hay nhỉ, giờ tôi bảo anh trúng số độc đắc, cho anh mừng phát điên, sau đó tôi bảo đùa đấy, cảm thụ của anh sẽ thế nào? Anh có biết thế nào là tổn thất tinh thần không?” Giản Phàm nói xong thì nhìn Dương Phong gật gù: “Tôi tạm nhớ câu này của anh, lần sau tôi trêu anh, anh mà giận là thằng vương bát đản.”

Dương Phong im rồi, chọc vào tên này khó chơi lắm. Tới lượt Trần Thập Toàn nháy vào: “Dù là thế thì cậu cũng không nên xen bừa vào chứ, cái gì mà đòi 1000 vạn, làm như nghèo phát điên rồi không bằng.”

“Ừ, lại còn không phải nghèo phát điên à, không phải tôi nghèo mà là các anh, tôi mà không nói hộ ra, đến lúc người ta cho ít kinh phí làm như thế ban ơn lại phải rồi rít cảm ơn. Chú thích kiểu vầy đuôi với nhà giàu đó thì xin mời, để người ta sai

phái như nha hoàn còn tươi cười nịnh nọt, cái thể diện này là đây.” Giản Phàm tương một câu làm Lão Trần tím mặt.

“Hai vị, hai vị bình tĩnh nào, Lão Trần, chuyện qua rồi, anh nhắc mãi, Giản Phàm, cậu giận với chú ấy làm gì?” Lão Mạnh vội khuyên nhủ.

“Không phải tôi giận chú ấy, mà là chú ấy chướng mắt với tôi, coi chuyện gì tôi làm cũng sai, cứ như là trộm cướp tiền của ai ấy ... Lão Mạnh, Dương Phong, hai người tới đây làm gì thế, không kém cỏi tới mức đi xin lỗi người ta chứ? Hay định mời tôi xuất sơn?”

Trần Thập Toàn khịt mũi coi thường lắm bả

"Ảo tưởng", Lão Mạnh sợ lại cãi nhau vội giải

thích: “Chuyện này cậu không cần phải lo, cục đã tổ chức đội công tác xuống Ô Long, chúng tôi vốn lo tâm tình cậu không tốt tới an ủi, mà thấy cậu còn làm mai cho người ta xem ra khỏi cần rồi.”

Giản Phàm cười ha hả: “Ai nói tâm tình tôi không tốt, tâm tình tôi tốt lắm.”

Dương Phong cười khở: “Anh mắng người ta xong thì hẳn tâm tình tốt, sau đó phải đi bỏ đi sáng khoái, làm chúng tôi xui xẻo ... Chi đội trưởng bị anh làm một vố, giờ không xuống thang được.”

“Không sao, hôm nào tôi mời chi đội trưởng Ngô ăn một bữa, mời cả anh theo, thế đã được chưa?” Giản Phàm vỗ đầu nhớ ra, hôm đó nói cho sướng mồm đúng là để lại chút vấn đề.

Lão Mạnh tranh thủ uyển chuyển nói: “Ăn thì thôi, chúng tôi tới trao đổi với cậu, hợp đồng thuê cậu đã tới hạn, lại có chuyện này, giờ cậu ngay cả nhân viên ngoại biên cũng không phải nữa. E cậu có gánh nặng tư tưởng nên chuyên môn tới đây.”

“A, vậy là tôi từ nhân viên ngoại biên thành người ngoài cuộc à?” Giản Phàm hiểu rồi, chi đội trưởng Ngô cũng phải ăn nói với cục trưởng Cái, thế nên không còn cách nào, đành phải đuối y đi, cười vui vẻ: “Chỉ bằng chuyện này mà bảo tôi có gánh nặng tư tưởng à, ha ha, biết rồi, tôi còn mong các anh dán cái bảng thông báo to giữa chi đội, tuyên bố tôi đã bị khai trừ ... Vừa vặn tôi về nhà chăm vợ, nhưng mà nói trước, tiền cơm không có nợ,

ân tình có thể bỏ qua, làm ăn vẫn phải làm. Thẻ diện không cần cũng được, tiền không thẻ không lấy.”

Trường Vân nhin cười không nổi nữa rồi, phì một tiếng vội che miệng quay đầu đi, Trần Thập Toàn tức giận không thôi, hai người kia thở phào, vốn thấy khó mở miệng, ai ngờ mặt Giản Phàm dày như thế.

Đến giờ cơm, Giản Phàm như đổi hẳn con người nhiệt tình mời cả ba ở lại, chén qua chén lại, nhận ra Giản Phàm căn bản không để chuyện kia trong lòng. Dương Phong kể, lần này Lục Kiên Định được điểm danh tới Ô Long rồi, còn có mấy cốt cán nghiệp vụ của trung tâm tin tức, hộ tịch, nếu mà tìm được người thì có cả danh lẫn lợi, còn chi đội đặc cảnh vì Giản Phàm mà bị gạt sang lề.

“Sai rồi, sai rồi, các anh nhìn vấn đề ngược mắt rồi.” Giản Phàm lắc đầu liên hồi bình phẩm: “Trong mấy vị đội trưởng, chi đội trưởng này, gian nhất là chi đội trưởng Ngô, khôn nhất là Tần Cao Phong, chi đội đặc cảnh không dính vào là may đấy, có trách nhiệm thì gánh, có công thì cục hưởng, có thắng ngược mới làm ... Lục Béo chẳng qua là Thiên Lôì mà Ngũ Mặt Đen chỉ đầu đánh đó nên mới phải nhảy ra, lần này võ mông ngựa nhằm dái ngựa rồi.”

Dương Phong còn trẻ thích đua tranh không tán đồng lời này, Trần Thập Toàn tính quá thẳng, nên không lý giải được tầng cấp đó, còn Lão Mạnh già đời nên ít tỏ thái độ, nên không ai hưởng ứng Giản Phàm.

“Nhân viên cốt cán của ban thông tin, hộ tịch không phải ăn không ngồi rồi, thêm vào chính phủ địa phương và cục công an huyện phối hợp, chẳng lẽ không có thu hoạch gì?” Rốt cuộc Dương Phong không nhịn được phản bác.

“Nếu là người quanh năm ở thực địa có khi còn có thu hoạch, chứ còn dùng loại quanh quẩn ở văn phòng, có là tinh anh cũng vút. Nếu thường phục hành trang gọn nhẹ còn có thu hoạch, diều võ dương oai mặc cảnh phục vào thôn thì hết hi vọng rồi ... Người nông thôn chướng mắt người thành phố, người thành phố không hiểu người nông thôn, danh dự cảnh sát càng xuống

dưới cànng tồi tệ, mặc cảnh phục vào thôn khác gì kẻ thù giai cấp ... Cứ đợi Lục Béo làm trò hề đi.”

Giản Phàm kéo cảnh phục của Dương Phong chê bai một hồi, Trần Thập Toàn tức giận chửi mắng, hai người kia chỉ coi nói đùa chơi, tiệt tòn người giải tán, ai nấy có cuộc sống riêng, dần dần lãng quên chuyện tìm người.

Có người quên, có người lại bắt đầu nhớ.

Chương 011: Thành trò hề lớn rồi. (3)

Thời tiết tháng sáu như tính trẻ con, nói đổi là đổi, buổi trưa vừa mới còn nắng chói chang, chớp mắt đã mưa tầm tã, đội xe năm chiếc đi trên con đường mấp mô tới Tảo Thụ Câu, hai chiếc việt dã một chiếc thương vụ, xe cảnh sát mở đường, chiếc BMW của xí nghiệp Giản thị đi sau, con đường nhiều năm chưa sửa cứ lúc đi lúc ngừng. Trời vừa mới mưa xe phía sau hô qua bộ đàm xảy ra chuyện rồi, đội xe dừng lại, chiếc BMW không thích ứng với đường núi, lún xuống bùn, vào số tăng ga thế nào thì cũng chỉ có bánh xe xoay tròn, không ra được hố, Lục Kiên Định đội mưa xuống xe, nằm bò ra mặt đường nhìn, gầm xe quá thấp, bị đá phía dưới đội lên, xe nằm giữa không trung mới thành như thế.

Kệ trời mưa, gọi người trong xe thương vụ xuống giúp, đường đi gập ghềnh làm đám cốt cán sống ở thành phố ruột gan lộn tùng phèo, có người nôn tưng bưng, gọi mãi chẳng ai xuống xe. Lục Kiên Định nhìn vào cửa sổ thì ai nấy nằm co quắp thoi thóp như sắp chết tới nơi đành thôi, may mấy cảnh sát ở xã không sợ khổ sợ bẩn, xoay ngược xe cảnh sát, buộc thùng kéo mấy lần mà chiếc BMW không lên.

Một viên cảnh sát trẻ bảo người trên chiếc BMW xuống để giảm bớt sức nặng, không ngờ gây ra tranh cãi, vị giày da áo vest tới bụi cũng không có một hạt, làm sao có thể xuống xe dẫm bùn được, mà cảnh sát quê chướng mắt với loại này, nói năng hơi bốc bả, thế là thành xung đột. Lục Kiên Định chỉ muốn yên chuyện kéo cảnh sát trẻ kia đi, tự mình đi vác đá, nhổ cỏ lót bánh xe, thử mấy lần cuối cùng cũng thoát.

Đó là ngày đầu tiên xuống nông thôn thôi đấy, đi được nửa đường đã tốn gần hết thời gian, tới xã thuê phòng nghỉ lại, hôm sau lên đường từ sáng sớm, đợi tới được Tảo Thụ Câu thì đường bị nước mưa làm sạt một đoạn, dòng nước sâu hai thước không làm khó được người, nhưng làm khó xe, thế là phải quay ngược về.

Nhọc nhân mà vô ích, ở lại nhà chiêu đãi xã, hai ngày vất vả, dầm mưa dãi nắng, Lục Kiên Định bị sốt toàn thân run rẩy thì nửa đêm bị tổ viên gõ cửa, hỏi ra mới biết người chề đệm bị ẩm, người che muối quá nhiều, còn có người đau bụng tiêu chảy. Lục Kiên Định phải cắn răng vồ về, nói điều kiện ở quê là thế, ở tạm đi, mấy vị trên cục nhao nhao chửi hai người của xí nghiệp Giản thị, té ra là hai vị đó bỏ về nhà khách Ô Long rồi, bảo sao người ta tức giận, thế cũng quá không coi cảnh sát là người rồi.

Lại miễn cưỡng qua được một ngày nữa, đợi hết mưa trời tạnh đường xá cải thiện, thuê hai cái máy kéo mới tới được Tảo Thụ Câu, cái thôn không ai ở chỉ còn tường đổ nhà nát, cảnh sát xã nói, hộ cuối cùng chuyển đi từ thập niên 80 rồi, nơi này đến hồ sơ cũng chẳng có, hỏi người dân đi đâu được dẫn tới con dốc, nơi đó. Năm 73 phát sinh trận cháy núi lan tới nửa thôn, từ đó trở đi thôn dần hoang phế, hộ cuối cùng rời đi còn là người già neo đơn được xã bỏ tiền bố trí. Nói tới chuyện tìm người, viên cảnh sát nói đã qua 6 đời đồn trưởng làm chuyện này rồi, vô ích.

Ngày hôm đó đương nhiên là vô ích, chứng kiến hiện trường, nghe kể lịch sử, tinh thần ai nấy đi xuống.

Lại thêm một ngày nữa tổ công tác mới tìm được tới thôn gần nhất, vừa ngồi xuống cùng chủ nhiệm thôn để hỏi han tình hình, bên ngoài hô, có chuyện rồi, vừa chạy ra ngoài thấy một đám thôn dân vác cuốc xẻng chạy ra ngoài thôn, hơn trăm người bao vây đội xe, thiếu chút nữa bị nước bọt nhấn chìm. Té ra lái xe BMW trên một cô nương trong thôn, bị anh họ chú họ của cô nương đánh cho một trận lên bờ xuống ruộng, thế là hay rồi, bất kể anh xin lỗi hay là bồi thường, người ta cứ túm tóc tát, may cảnh sát xã kịp thời tới nơi mới cứu được, nhưng đoàn người họ bị thôn dân xua đuổi, tất nhiên là không hỏi được gì.

Lại thêm hai ngày nữa, nào là cán sự xã nào là trưởng thôn, phải hối lộ mấy vị này không ít người ta mới ra mặt, yêu cầu thôn dân phối hợp, tổ công tác chia nhau tới từng nhà hỏi chuyện, thế rồi một vị bị ... chó cắn, mà thôn thì nhà ai chẳng có chó, còn không chỉ một con, nhìn đám trẻ con tụ một chỗ cười đều là biết chúng giở trò, nhưng làm gì được.

Khó khăn lắm mới qua được một tuần, toàn quân thương tích, Lục Kiên Định không biết còn chịu nổi bao lâu, trong khi thu hoạch vẫn là con số 0.

Cửa đường cao tốc, đội xe chậm rãi đi qua trạm thu phí, hết dải giảm tốc mới đi nhanh hơn, khi trong tầm mắt là thành phố quen thuộc, cùng mùi quen thuộc ùa tới, tâm trạng u uất nhiều ngày liền mới nhẹ đi.

Nói một cách chính xác thì đây là ngày thứ 9, sau một tuần hoạt động đã bị cục rút về, nói là có an bài khác, không biết có an bài hay không, ai nấy như được đại xá.

Đường thẳng thênh thang, chẳng lo trâu bò ở đâu xuất hiện chắn đường, mặt đường trải nhựa êm ru, không lo dạ dày bị hành hạ, dòng xe nườm nượp, thành thị ồn ào, nhìn thế nào cũng thấy thân thiết, cho dù có thi thoảng tắc đường cũng thoải mái. Đâu như ở quê nhìn chỉ thấy cỏ hoang đá núi, làm người ta sợ không biết dưới đó là rắn rết nguy hiểm gì không, đến đêm thì càng như ở trong phim ma.

Thả lỏng rồi, yên tâm rồi, trong xe thương vụ là chủ lực đội công tác, trừ vị bị chó cắn thì còn sáu người, vì xét tới nhân tố nam nữ bất tiện, nên không phái nữ đội viên theo, nếu không ai mà biết còn có chuyện gì. Sắp tới cục công an, vị ở ghế phụ lại hưng phấn đề nghị: “Các đồng chí, tối nay liên hoan ở Đắc Nguyệt Lâu, chúc mừng chúng ta thành công vượt qua thời tiền giải phóng tới hậu giải phóng.”

“Hay! Nhất trí.” Ai nấy đều hò reo hưởng ứng, câu này nói trúng nỗi lòng của mọi người, dù sao vất vả như thế thì phải khao thưởng bản thân chứ?

Tiếng nói bất đồng duy nhất tới chàng trai trẻ: “Tôi thấy nên đi tắm nước nóng, sau đó là xông hơi, giờ toàn thân tôi toàn mụn, đâu ra muối to như thế, thêm vài ngày nữa chúng ta sốt rét hết.”

Người ngồi cùng đồng cảm: “Tôi cũng đi, giờ thấy muối đã run, ngứa không chịu nổi, anh Trương này, liệu trên người chúng ta có rận không nhỉ? Ngứa quá đi.”

Nói tới ngứa như truyền nhiễm vậy, ai cũng thấy toàn thân ngứa ngáy, tiếp đó cần nhả cơm nước không hợp khẩu vị, bảo

nhà chiêu đãi cả bình nước nóng cũng không có, rồi chê vào thôn một cái toàn mùi phân, hoàn toàn khác cuộc sống điền viên ca hát đối đáp trong sách. Thế là ảo mộng tan vỡ, toàn bộ ao ước thành chửi bới, hời ỨC sâu nhất là muối, che kín thế nào nó cũng có cách chui vào, chàng cảnh sát trẻ đẹp trai sờ má có hai mụn đỏ chửi cha cái nhiệm vụ xúi quẩy.

Nói tới xúi quẩy, một vị an ủi: “Các anh em, may rồi đấy, sao như vị ở ban tin tức bị chó cắn vào viện.”

“Tôi thấy đen nhất chưa phải anh ta đâu.” Lái xe cũng góp vui: “Mà phải là lái xe của trợ lý Lô, có sờ mông thôn cô một phát mà mặt bị người ta hành thảm hơn cả mông ... Ha ha ha ...”

Lại một tràng cười lớn, thấy người khác thảm hơn mình, ai nấy khoan khoái, nói cười vào cục công an, ném hết laptop tài liệu, vội vội vàng vàng lên lầu, tìm về cuộc sống quen thuộc.

Làm cấp dưới có cái hay, công việc có hoàn thành hay không cứ bỏ đó mà chạy đã, nhưng lãnh đạo thì không được. Lục Kiên Định không có may mắn đó, nhìn đám đội viên xuống xe như thoát nạn trở về chỉ biết cười khổ, với hấn mà nói lần này không phải đi làm nhiệm vụ mà là làm vú em, ăn ở của mười mấy người đều do hấn làm, đám người thành phố xuống nông thôn chút năng lực tự lo liệu cuộc sống cũng không có. Đừng nói làm việc, cả ngày giải quyết vấn đề sinh tồn.

Chương 012: Tam cố thảo lư. (1)

Có chút sợ sệt lên lâu, Lục Kiên Định đi thật chậm, nhưng đường có xa thì đi mãi cũng phải tới, hướng hồ chẳng xa, tới khi gõ cửa văn phòng bí thư Ngũ cũng soạn xong báo cáo trong đầu.

Chín ngày công tác khổ không kể siết nhưng báo cáo chỉ có chín phút đã hết, hình như chưa được 9 phút, Ngũ Thần Quảng nhận được cú điện thoại đứng lên an ủi Lục Béo: “Vất vả rồi, về nghỉ ngơi trước đi, chuyện này dễ như thế đã không kéo dài bao lâu.”

Lục Kiên Định đôi phần xấu hổ: “Bí thư Ngũ, tôi không ngờ rằng lại khó như thế, gây thêm phiền toái cho bí thư rồi.”

“Hà hà, đừng có gánh nặng tư tưởng cũng đừng để ảnh hưởng công việc hàng ngày, có người dám làm là tốt rồi, đi nghỉ đi.”

Bí thư Ngũ vẫn giống như nhiều năm trước an bài lái xe về nhà, hiền từ thân thiết, xem ra có vẻ không sốt ruột, Lục Kiên Định thâm yên tâm, cuối cùng vẫn là lãnh đạo cũ tốt, không trách gì.

Người xuống nhẹ lòng, người lên thì bận lòng, vẻ mặt Ngũ Thần Quảng giống Lục Kiên Định lúc này, cân nhắc ăn nói ra sao với cục trưởng Cái.

Kỳ thực không cần Lục Kiên Định báo cáo, chuyến đi này sớm được đám tổ viên ngày ngày gọi điện cho đồng nghiệp ở nhà than phiền kể lể rồi, nay trêu ghẹo thôn cô, mai thì bị chó cắn, tiêu chảy tập thể, sớm thành trò cười truyền đi khắp góc ngách, thế nên mới phải triệu tập gấp họ về ... người do mình cử đi, giờ thành trò hề, Ngũ Thần Quảng tức giận lắm, nhưng không trách được, dù sao người ta cũng đứng ra ủng hộ lãnh đạo cũ, giờ mà trách, về sau ai đứng ra nữa.

Gõ cửa mấy cái, lát sau có tiếng đáp, Ngũ Thần Quảng đi vào, cục trưởng Cái ra hiệu đợi một lúc, nghe thấy ông ta tự tin nói vào điện thoại: “.. Sở trưởng Cao yên tâm, giai đoạn một rất có hiệu quả, chúng tôi nắm lượng lớn tư liệu rồi, bước tiếp theo mở

rộng phàm vi đào sâu tìm kỹ ... Vâng, tôi biết, chúng tôi nhất định làm được.”

Cúp điện thoại đánh cách, nụ cười cục trưởng Cái biến mất, cảm khái: “Một ngày bốn năm cú điện thoại thúc giục, đâu phải tìm người mà là ép người. Bí thư Ngũ, lãnh đạo khác có thể ngồi ngoài, anh không thể buông tay đâu nhé, cục trưởng Lương khi giao lại nhiệm vụ có dặn tôi, gặp chuyện khó phải thỉnh giáo anh ... Giờ Giản Hoài Ngọc mượn cơ tìm người thân vô hiệu, vướng bận chuyện nhà, thế nên đàm phán hợp đồng đưa vào kỹ thuật cao gì đó bị dừng rồi, chuyện nhà gì chứ, rõ ràng là gây áp lực với địa phương, sở ép chúng ta, chúng ta ép ai? Ép quá, sợ không ai làm nữa.”

Cái mũ bảo vệ kiến thiết kinh tế chụp xuống, anh không muốn cũng phải làm, lời rất bất đắc dĩ, Ngũ Thần Quảng mỉm cười: “Cục trưởng Cái, tôi có người tiến cử, không biết anh có dùng không thôi.”

“Dùng, sao lại không? Mau mau, bí thư Ngũ, tôi đang không biết tiếp theo làm ra sao đây.” Cục trưởng Cái thúc giục.

“Anh còn nhớ người đòi 1000 vạn không?”

“Giản Phàm? Dùng cậu ta á?” Cục trưởng Cái giọng đi xuống hẳn, giống đang lảm bảm: “Bí thư Ngũ, anh có đùa không? Tôi muốn mời cậu ta cũng không có 1000 vạn, hơn nữa nhiều cảnh sát như vậy còn không làm được, cậu ta làm nổi sao?”

Không phải lấy ra được, mà thân phận này không thể hạ mình cầu một cảnh sát không cấp không bậc còn từ chức, nghĩ đã mất thể thống.

Ngũ Thần Quảng tựa hồ không nhận ra ông ta không vui, giọng quai quái đáp: “Tôi đảm bảo, anh không cần ra mặt mời, cũng không phải tốn 1000 vạn, nhưng anh không thấy 1000 vạn là yếu tố quan trọng sao ... Tuy chưa chắc đã tìm được, nhưng có thể hóa giải chỗ khó của chúng ta vì không tìm được người. Chúng ta không nên lấy tinh thần bất chấp mọi giá tìm được người, mà nên chuẩn bị đầy đủ tình huống không tìm thấy người.”

“Ồ, bí thư Ngũ, vậy tôi phải thỉnh giáo anh rồi.” Cục trưởng Cái còn chưa hiểu cho lắm.

“Tiếp theo chúng ta không nên làm gì cả, phương hướng không rõ làm gì cũng vô ích. Anh chỉ cần ra mặt trao đổi ý kiến với Giản Hoài Ngọc, cố động ông ta mời vị cùng họ ấy là được, dù sao tuy là cựu cảnh sát thanh danh Giản Phàm bày ra đó không phải giả.” Ngũ Thần Quảng chỉ chiêu.

“Nếu Giản Hoài Ngọc tự trọng thân phận không đi thì sao?”

“Anh quan tâm làm gì người ta đi hay không, nếu không đi tức là không phối hợp với công tác, người nhà còn không tích cực, chúng ta sao phải tốn công? Đã không tiếp nhận ý kiến của anh sao còn dám nhờ gì anh nữa.”

Hay, cách này hay, cục trưởng Cái phấn chấn, cân nhắc một lúc gật gù: “Ừm, biện pháp này không tệ, nhất cử lưỡng tiện, chuyển rời tiêu điểm, giảm bớt áp lực của chúng ta, tìm được người thì tốt, dù sao là nhân tài do chúng ta bồi dưỡng mà ... Không tệ, không tệ, bí thư Ngũ, đúng là gừng càng già càng cay, không tìm ra thì ... Ha ha ha ...”

Hai con hồ ly nhìn nhau cười, ý tứ không nói cũng rõ, nếu không tìm ra Giản gia chĩa mũi giáo vào công an hay vào người khiến họ tốn 1000 vạn? Còn công an có thể giải thích, anh không phối hợp, không tin tưởng chúng tôi, đi thuê người ngoài xã hội, gây ảnh hưởng lớn tới công việc của cục, thế là trên tỉnh cũng không nói được gì.

Ngũ Thần Quảng còn sợ cục trưởng Cái hiểu chưa thấu triệt, hạ giọng bổ sung: “Hơn nữa chuyện này kéo dài mười mấy năm rồi, tốn thêm năm ba tháng ai nói được gì, khi đó chẳng may Giản Liệt Sơn nhắm mắt, thế chẳng phải xong à? Giản Hoài Ngọc có tìm nữa không? Tìm về để chia tài sản chắc?”

Khụ khụ khụ, cục trưởng Cái ho liên hồi, chấp tay một cái vái dài: “... Phục, phục rồi! Bí thư Ngũ, tôi phục rồi, quả nhiên có người già như có bảo bối, phục ... Tôi làm ngay, lập tức đi gặp Giản Hoài Ngọc.”

Ngũ Thần Quảng mỉm cười đứng dậy ra ngoài, lúc khép cửa đã thấy cục trưởng Cái nóng vội gọi điện rồi, cửa vừa đóng lại cười tự trào, chủ ý này quá hiểm, kết cục không tốt, chắc chắn sau này bị người ta để phòng, hình thành ấn tượng gian ngoan xảo quyệt.

Có điều thế thì sao nào? Không thể vì chuyện này mà tổn kém nhân lực đúng không?

Nói thế nào thì cũng xuất phát từ đại cục, vì lợi ích tập thể mà, Ngũ Thân Quảng chỉ còn một lần cần duy nhất trong lòng là thái độ của Giản Phàm, thằng nhóc đó phải chăng không có ý tìm người, vì mối thù mấy năm trước mà muốn xẻo Giản Hoài Ngọc một phát? Nếu thế thì mình thành đồng lõa à ...?

Vấn đề nhanh chóng được phản ánh tới Giản gia.

“Một, một, một ngàn vạn?” Cảnh Duệ Uyên giơ một ngón tay, mai mắt tròn tròn, số tiền lớn không làm ông ta giật mình bằng đối tượng nhận nó, Giản Phàm, làm sao vẫn là cái thằng cha đó chứ, bao năm rồi, đúng là âm hồn bất tán.

Nhắc tới tên Giản Phàm, luật sư Cảnh lại lên cơn đau dạ dày.

“Đúng thế, ông Giản sai tôi ủy thác ông soạn thảo hiệp nghị để 1000 vạn này được dùng một cách đúng giá trị.”

Trợ lý Lôi ngồi ở phía đối diện, vị trợ lý tư này từ Ô Long về, xuống xe chưa lâu đã nhận được ủy thác, hẳn mong thoát khỏi chuyện này mà không được, chỉ lạ, vì sao ông chủ đi tin chuyện nghe đã thấy hoang đường ấy.

Mãi lâu sau mới tiêu hóa nổi, xem giờ, luật sư Cảnh cảnh báo trước: “Buổi chiều tôi xuất phát, trợ lý Lôi, tôi nhắc anh trước, vị chúng ta sắp gặp không phải dạng vừa đâu, anh ta cầm tiền mà không làm gì cũng có cách để chúng ta không nói nổi một lời đấy, anh phải hết sức cẩn thận, tuyệt đối đừng lộ ra sơ hở gì, sơ hở bằng con kiến, cậu ta xé ra bằng con voi.”

Chương 013: Tam cố thảo lư. (2)

Đoán chừng chuyện mấy năm trước để lại ấn tượng quá sâu với luật sư Cảnh, cho nên cứ nghe thấy cái tên Giản Phàm là giật thon thót. Tiền tổng giám đốc Phú Sĩ Tiệp là Lưu Siêu Thăng vì dính líu chuyện bắt cóc bị cho thôi việc, cú sốc không gượng dậy nổi, lang thang bệ rạc ở Đại Nguyên một năm rồi đi đâu không rõ. Từ đó về sau người đại diện phía Phú Sĩ Tiệp mà luật sư Cảnh tiếp xúc là vị trợ lý này, nghe nói là nhân sĩ thượng tầng của nước Mỹ, rất đậm vị quý tộc, luật sư Cảnh lúc nào cũng cảm giác được thái độ cao hơn người một bậc của hắn, làm ông ta khó chịu.

Còn không à, thiện ý nhắc nhở trợ lý Lôi lại cười khinh bỉ: “Tôi thấy là tên đó nghèo điên rồi thì có, thực sự cho, chắc gì dám nhận.”

“Không không không, dứt khoát sẽ nhận, là cố vấn luật pháp của công ty, tôi có nghĩa vụ nhắc anh cần cảnh giác, đây là chuyện lấy bánh bao thịt ném chó, chỉ có đi không về.” Luật sư Cảnh mặt rất thiếu tự nhiên, mang cái thái độ này đi gặp Giản Phàm là hỏng việc.

“Luật sư Cảnh, ông nói quá à? Làm như chúng ta tiếp xúc với maya ở Sicilia vậy.”

“Trợ lý Lôi, anh về nước muộn không hiểu tình hình trong nước, maya không sống được ở Trung Quốc, nhưng loại không đen không trắng như Giản Phàm mới là cá gặp nước, y dứt túi 1000 vạn nói không tìm ra thì sao, ai làm gì được nào?” Luật sư Cảnh thấy đối phương không tin mình thì sốt ruột.

“Thách cũng không dám, phái người chúng ta đi theo, còn cả hợp đồng nữa, tiền cấp theo đợt là được.” Trợ lý Lôi ung dung hỏi đáp: “Ông chỉ cần lo soạn thảo hợp đồng là được, chuyện để tôi làm, tôi đích thân đàm phán với y.”

Ồi nói thì nói thế, thế nhưng pháp luật định ra cho người tuân thủ pháp luật thôi, hi vọng gì một kẻ không tuân thủ hợp đồng sẽ làm theo hợp đồng. Lời này luật sư Cảnh không nói ra

được, huống hồ sự kiện Tân Thế Giới được chứng kiến thủ đoạn cũng như thế lực ẩn sau lưng Giản Phàm rồi, ai chỉ coi y là ông chủ bán cơm hộp bình thường sẽ không có kết quả tốt, theo luật sư Cảnh thấy, thân phận của y chỉ ít một nửa là ông trùm XHĐ mới đúng.

Không muốn dính dáng vào, nhưng nhận tiền của người ta, không còn cách nào khác.

Khi xe của luật sư Cảnh đi vào khu nhà treo biển Trường huấn luyện kỹ thuật đầu bếp Nam Cung, trong lòng trợ lý Lôi không thoải mái mấy, xem ra lời đồn không sai, tên này đúng là một đầu bếp, cứ tưởng mình tới cửa đưa tiền làm đối phương phải há hốc mồm, nhưng sự thực trái ngược. Tới Khẩu trang hai lần người ta không có mặt, cô phó tổng chỉ hỏi hột đáp tổng giám đốc bận lắm, không gặp. Hết cách đành cầu luật sư Cảnh, luật sư Cảnh gọi điện thoại tìm, tìm thì tìm được, Giản Phàm trở giọng, 1000 vạn cái gì, tôi nói đùa mà cũng tin à?

Coi người ta như trò đùa, làm Lão Cảnh và trợ lý Lôi tức tím mặt, báo lại ông chủ, Giản Hoài Ngọc lại cứ tin người ta có cách, còn trách trợ lý Lôi đối xử với người ta không được quá kiêu ngạo. Lại lần nữa đi tìm luật sư Cảnh, nhưng luật Cảnh có cách gì, nghĩ mãi nhớ ra con gái, quả nhiên Cảnh Văn Tú ra mặt mời một cái là Giản Phàm đồng ý ngay.

Vì thế bọn họ tới trường dạy nấu ăn này.

Trước khi xuống xe, Lôi Hàm Dương còn nhìn bản thân từ trên xuống dưới một lượt, thói quen khi gặp đối tác, giữa mùa hè vẫn đóng nguyên một bộ vest Versace, cà vạt thắt ngay ngắn, còn không quên vuốt lại tóc, bất kể lúc nào cũng giữ tinh thần 120%. Thế nhưng xuống xe một cái là lòng lại muốn sinh bệnh, thân phận của hắn, gặp lãnh đạo trung tầng người ta còn phải ra đón, hoặc phái người đón, gặp tên đầu bếp mà tự chạy khắp nơi tìm không xong.

Luật sư Cảnh muốn phát bệnh hơn, cứ nói tới Giản Phàm là con gái cưng của mình có chút khác thường, không chỉ gọi điện hẹn gặp còn chuyên môn xin nghỉ phép đi theo, cao hứng hơn cả về nhà thăm cha mẹ. Trên xe cứ nói Giản Phàm mời mình từng tới đâu ăn cơm, lúc hứng trí kể trưởng ban Trương Anh Lan

nhiều lần trắc nghiệm tâm lý Giản Phàm, quá trình làm người ta cười không khép miệng lại được, hôm mộ nói Giản Phàm nấu ăn rất giỏi ... Nói cho luật sư Cảnh nhìn con gái cũng không vừa mắt, hoài nghi có phải con gái thích người có vợ không?

Vừa dừng xe là Cảnh Văn Tú một thân cảnh phục duyên dáng xinh đẹp rồi rít vẫy tay, ở cầu thang là nữ giám đốc đã gặp ở Thực Thượng, có điều nhìn quanh một cái trợ lý Lôi khinh thường.

Không gian rất hẹp, hai xe vào sân chỉ còn một lối đi nhỏ, nhà cao bảy tám tầng, nhưng mà kiến trúc lỗi thời rồi, không khí chẳng tốt, toàn mùi thức ăn với gia vị làm trợ lý Lôi thi thoảng che mũi.

Trương Vân đi xuống ôm Cảnh Văn Tú thân tình, nói ông chủ đang giảng bài, bảo mọi người đợi, Cảnh Văn Tú rất hứng thú kéo cha lên xem, trợ lý Lôi bị lạnh nhạt bỏ lại sau, nghĩ một lúc vẫn đi theo.

Không có thang máy, phải đi cầu thang bê tông tới tầng 4, Trương Vân mở cánh cửa lớn làm mấy vị kia sững sờ, gian phòng hơn 300m², hơn 100 cái bàn chỉnh tề, phía trước năm sáu liền nhau, bên trong chỉ có lửa cháy phùng phùng, tiếng muôi chảo va chạm và mỡ xèo xèo.

Nhìn một cái quên mục đích tới đây.

Chỉ thấy ở chính giữa, bên cạnh dãy bệ dài, Giản Phàm đang chỉ huy mấy người làm mẫu, một người gầy đen, đưa giang hai tay, trên cánh tay đặt nào khay nào đĩa như diễn xiếc, nhẹ nhàng đưa mười mấy đĩa thức ăn xuống bàn, không rơi thức ăn ra ngoài, cô gái bên cạnh động tác thoăn thoắt, cứ như máy vậy, liên tục thái nguyên liệu cho vào đĩa.

Trương Vân giới thiệu là đội ngũ Giản Phàm dạy ra ở Quế Viên, rất hay mang ra khoe, nhưng mà thực sự có chỗ hơn người, công phu sơ chế với đưa món ăn này làm đầu bếp tập huấn nín thở nhìn. Đột nhiên oa một tiếng vỗ tay bôm bốp, một cô gái buộc tóc củ tỏi rất buồn cười hát cái chảo nặng mười mấy cân nhẹ như không, mà nước bên trong hứng lại không sót một giọt.

Đó chính là Xảo Linh, con gái dì Thời, mặc dù dung mạo và thể hình không có gì để chê, nhưng độ linh hoạt khỏe khoắn của cánh tay nần nần thịt làm người ta lác mắt.

Lần nữa Trương Vân kiêu ngạo khoe, Bàn Nha là người của cửa hiệu Đại Doanh Bàn, đôi nam nữ kia là Đậu Đậu và Hắc Đản vừa mới kết hôn, người dùng dao phay như đại đao Quan Công chặt thịt là Giản Đại Hòa, cùng Giản Thủy Sinh, Ngư Hải Quân, Mã Bằng là đội ngũ đặc ý nhất của ông chủ Giản. Bọn họ không hề thua đầu bếp khách sạn cấp tỉnh nào, rất hay được các trường dạy nấu ăn mời tới đứng lớp.

“Thì sao, lợi hại thì vẫn là đầu bếp!” Trọ lý Lôi vừa nói một câu liền bị mấy ánh mắt bất thiện chiếu vào, luật sư Cảnh giật tay áo nhắc nhở, hẳn mới nhớ ra bên trong có hơn trăm người mũ trắng áo trắng, đều là đầu bếp, tay lăm lăm dao, câu này vào tai họ xong đời.

“... Đây không phải nấu cơm làm thức ăn, đây là nghệ thuật nấu nướng, phong cách nghệ thuật chia làm hai loại, một là đẹp để một là đơn giản, đẹp để thì như điêu khắc mỹ nghệ, đơn giản thì tiếp cận tự nhiên. Nói cách trực quan hơn, đơn giản là món ăn thường ngày, đẹp để là Mãn Hán toàn tịch. Con người ta tán thưởng nghệ thuật, đẹp để lâu sẽ tìm tới đơn giản, cùng ngược lại, giống như ăn thanh đạm nhiều thì nhớ thịt, thịt cá ê hề thì nhớ rau ... Muốn thành đầu bếp nổi tiếng phải tìm ra cá tính của mình giữa hai phong cách này, không phải cá tính của con người, mà là cá tính của món ăn ... Bật bếp, bắc nồi!”

Giản Phàm phát tay một cái như chỉ huy thiên quân vạn mã, hơn trăm đầu bếp đồng thanh đáp lại, sau đó là cảnh tượng trăm người cùng nấu nướng, cực kỳ hoành tráng

Chương 014: Tam cố thảo lư. (3)

Nhưng cảnh trong nhà bếp hiển nhiên không lọt vào mắt luật sư Cảnh và trợ lý Lôi, thấy Giản Phàm vừa nói vừa làm, có vẻ tốn không ít thời gian, hai người liền đi xuống lầu.

“Ha ha ha, nghệ thuật cái gì mà nghệ thuật, chẳng phải thứ để ăn sao? Chỉ là đi hầu hạ người khác mà cũng dát vàng lên mặt.” Đi ra ngoài trợ lý Lôi khinh khỉnh bình luận.

Luật sư Cảnh cười bồi: “Không biết có phải nghệ thuật hay không nhưng cậu ta làm cơm ngon lắm, nếu không sao bỏ cảnh sát đi làm đầu bếp? Kiếm tiền chỉ hơn chứ không kém văn phòng luật chúng tôi.”

“Bán cơm hộp chứ gì? Tôi tìm hiểu rồi, ha ha ha, một ngàn vạn này thì y bán cơm hộp mấy đời mới có, luật sư Cảnh, ông thấy y làm nổi không thể? Đầu bếp đi tìm người, chẳng có liên quan gì?” Trợ lý Lôi hoài nghi.

“Chuyện này, không phải vấn đề có tìm được hay không mà là chúng ta có mời nổi không?” Luật sư Cảnh nói thâm ý.

“Làm gì có chuyện thấy tiền không động lòng?”

“Tiền thì không vấn đề, nhưng sợ cậu ta biết tiền của ai sẽ sinh vấn đề...” Luật sư Cảnh kéo trợ lý Lôi lên xe thì thầm.

Không ngờ đợi liền một lúc hai tiếng, gần trưa mới nghe tiếng bước chân ở cầu thang, một đang tiễn các đầu bếp của Thực Thượng xuống lầu. Giản Phàm còn nói, hoan nghênh mọi người tốt nghiệp tới Thực Thượng làm việc, được vỗ tay rào rào, đuổi đám người khác đi, sau đó lên xe của Cảnh Văn Tú. Nhìn hai người ghé tai thì thầm rồi cười với nhau, tư thế thân mật, cơn đau bao tử luật sư Cảnh lại nổi lên, ông thấy lát về nhà phải nói chuyện đàng hoàng với con gái rồi, đừng để nuôi dạy bao năm lại đi làm tiểu tam.

Bữa cơm hôm nay tất nhiên luật sư Cảnh mời, tới khách sạn Hòa Bình, bốn người ngồi xuống, nhịn hai ngày rồi, trợ lý Lôi không đợi thêm được nữa, giọng có vẻ nịnh nọt: “Anh Giản, thứ cho tôi mắt kém không nhận ra anh là nhân vật ở Đại Nguyên.”

Giản Phàm liếc mắt nhìn luật sư Cảnh suy ngẫm không biết lão già này đơm đặt gì về mình, chắc không hay ho gì, thoải mái xua tay: “Nghề của tôi là đầu bếp, cái khác chỉ là sở thích nghiệp dư, không đáng nhắc tới.”

“VẬY chuyện của chúng tôi ... Thế này anh Giản, tôi đi thẳng vào vấn đề, chuyện tìm người nói nửa tháng trước, phải làm phiền anh ... Tôi và luật sư Cảnh đã soạn một bản hợp đồng, đại khái là trả trước một phần ba kinh phí, có tin tức trả một phần nữa, bất kể có tìm được hay không, chỉ cần có tin tức chuẩn xác sẽ trả nốt toàn bộ ... Nghe nói người anh có thể huy động không ít người.” Lúc này nghe luật sư Cảnh kể sự kiện Sở Tử Nữ mấy năm trước làm trợ lý Lôi phải nhìn bằng con mắt khác.

Có điều lúc này hẳn hi vọng vui vẻ tiếp nhận, tư vị vùng sơn cùng thủy tận như huyện Ô Long là thế nào thì hẳn nếm trải, nhìn mặt xeo là biết, chính là loại điều dân trong miệng chính phủ.

“Xin lỗi trợ lý Lôi, thái độ của tôi hôm đó đúng là mất thể thống, nhân cơ hội này tôi xin lỗi.” Bất ngờ là Giản Phàm khách khí nói: “Chuyện kia, về sau tôi nghĩ lại, khó, nghĩ mãi vẫn là khó.”

“Đương nhiên khó nên mới tìm cậu, 60 năm rồi, nhiều hơn tuổi của tôi nữa mà. Chuyện trước kia chúng ta không nói, con người thì phải nhìn tới tương lai đúng không? Trợ lý Lôi cũng biết khó, nên không ép cậu tìm thấy người ngay.” Luật sư Cảnh thấy thái độ Giản Phàm hòa hoãn hơn, nhảy vào giảng hòa nói giúp.

Dè dặt Giản Phàm liếc xéo ông ta: “Luật sư Cảnh, tôi không nói tìm người khó, mà tôi khó nói ra ngoài miệng.”

“Cái gì?” Luật sư Cảnh ngẩn ra.

Giản Phàm ngồi thẳng lên, vẻ mặt đúng là khó xử: “Hôm đó tính sai, tính đi tính lại, 1000 vạn đúng là lỗ.”

“Khu!” Trợ lý Lôi ho một tràng.

Cảnh Văn Tú bị cha kéo ngồi bên cạnh khoe mắt cong lên nhìn Giản Phàm, biết y sắp giơ dao xẻo, cúi đầu xuống cười làm người bàng quan, kệ cha mình đánh mắt ra hiệu này giờ.

“Lỗ??” Luật sư Cảnh mãi lâu mới nói được một chữ, làm luật sư đại diện cũng là nghề chuyên xẻo người, chưa bao giờ xẻo ác thế này.

“VẬY bao bao nhiêu?” Trợ lý Lôi vạn vạn lần không ngờ, 1000 vạn còn kêu lỗ à.

“Chuyện này, thật là không tiện nói ... 1000 vạn chẳng nhiều, lại còn trả theo đợt, tới khi đó có trả hết không khó nói ... Thế này nhé, luật sư Cảnh quen biết rộng lắm, trợ lý Lôi, nhờ ông ấy là được.” Giản Phàm cầm cốc trà lên uống, xua tay coi 1000 vạn như rác.

Luật sư Cảnh nào dám nhận: “Đừng đừng Giản Phàm, có gì từ từ thương lượng, đừng lôi tôi vào, nếu tôi tìm được đã giúp nhiều năm trước rồi.”

“Câu này nói trúng rồi, trợ lý Lôi, không phải là tôi muốn bắt chẹt, nghe nói anh tới Tảo Thu Câu rồi?” Giản Phàm chỉ ra vấn đề: “Đây là công việc cần vô số nhân lực vật lực, riêng huyện Ô Long đã có ba bốn chục vạn người, mà người Giản Hoài Ngọc muốn tìm chưa chắc đã ở huyện Ô Long, nhân lực huy động các phương diện càng nhiều, nói thẳng ra đây là chuyện bỏ tiền mua tin, rải dăm ba nghìn người ra, thế nào cũng có tin ... Không đủ thì một vạn.”

“Dăm ba nghìn?” Luật sư Cảnh thiếu chút nữa nuốt mất lưỡi.

“Anh có thể huy động chừng đó người?” Trợ lý Lôi hỏi vạn lại.

“Được, cứ tùy tiện nghe ngóng xem số người tôi có thể điều động là bao nhiêu, nghìn người tôi có sẵn trong tay, riêng nhân viên được đăng ký của Thực Thượng là 300, tùy tiện thêm vào người đưa hàng, vài ba nghìn dư sức. Tôi điều động 5000 trở lên hơi tốn công một chút, nhưng tôi tập hợp đám anh em lại cũng đủ ... Nói xem nếu huy động chừng đó người làm việc, nếu tiền không theo kịp, chẳng lẽ tôi làm việc cho các anh khiến mình phá sản, không phải lỗ à?”

Mở miệng ra là nghìn người vài nghìn người, nói như không, trợ lý Lôi hoài nghi nhìn luật sư Cảnh, ông ta khẽ gật đầu, tuy hơi thổi phồng, nhưng không phải quá mức.

Lúc này cơm nước đưa lên, có điều luật sư Cảnh và trợ lý Lôi không còn hứng ăn uống, chẳng động đũa, Giản Phàm mở rượu,

gắp thức ăn ân cần mời Cảnh Văn Tú, hai người ăn ngon lành.

Trợ lý Lôi hồi lâu mới thiếu sinh khí nói: “Anh Giản, vậy anh nói phải làm sao? Chúng tôi đều là người ngoài, trừ cung cấp tài chính không biết làm sao, ngay công an cũng không có cách nào, rốt cuộc tài chính cần bao nhiêu, anh cho một con số, tôi về báo với ông chủ.”

“Rất thực tế, trợ lý Lôi, trước kia đắc tội rồi.” Giản Phàm đặt đũa xuống, giọng chân thành: “Tôi không vòng vo nữa, chuyện này kỳ thực không khó, anh kiếm đủ người là làm được thôi, còn phải là người bản địa, cầm tiền làm việc là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Vốn chuyện này cũng miễn cưỡng làm được, nhưng có chút vấn đề, cầm nhiều tiền như thế, chẳng may tiêu đi rồi mà người không tìm được, tôi thành kẻ lừa đảo à? Cho nên các anh tự làm đi, tốn bao nhiêu do các anh tự tiêu.”

“Cũng phải.” Trợ lý Lôi thấy Giản Phàm nói rất hợp lý, có chút cảm thông với cảnh ngộ của đối phương, chẳng may khi đó bị chủ cản trở nói là lừa đảo thì phiền toái: “Luật sư Cảnh, thấy thế nào?”

Luật sư Cảnh thâm suy đoán tâm tư của Giản Phàm, e không phải làm được hay không, mà là sợ cầm tiền sinh vấn đề, chuyện này ông ta không quyết được, uyển chuyển nói: “Giản Phàm, chúng ta quen biết cũ, cậu nói thật cho tôi biết đi, rốt cuộc là muốn kiếm bao nhiêu? Nơi này không có người ngoài, được hay không cậu phải cho câu để chúng tôi còn về ăn nói chứ?”

Chương 015: Sinh tử không sang hèn. (1)

Đàm phán có thể nói là thuận lợi, mặc dù kết quả chưa có, nhưng thái độ đôi bên không còn gay gắt như ban đầu, khoảng cách thu hẹp không ít, Giản Phàm nghe luật sư Cảnh hỏi thẳng ra như vậy thì hơi hốt nói: “Thế này, tham chiếu giá trị cái biệt thự kia, hợp đồng là trao tặng ... Còn tôi chỉ đảm bảo là tận lực thôi, không nhận định làm được.”

Cha con họ Cảnh đều biết nguyên cớ, quả nhiên nút thắt là ở chuyện đó, vẫn là cái biệt thự kia, chỉ trợ lý Lôi ngạc nhiên: “Biệt thự gì?”

“Biệt thự B18 Thủy Vực Kim Ngạn.” Giản Phàm vẫn nhớ như in giấc mộng giàu sang năm nào của mình, cũng là nơi khiến y mắc cú lừa đau điếng.

“Đó là nơi ở của ông chủ Giản, giá phải hơn 2000.” Trợ lý Lôi giật nảy mình.

Giản Phàm vỗ bàn: “Rầm chó, cái biệt thự đó vốn là nhà của tôi, không tin hỏi ông ấy, ở chùa bao năm, tôi chưa đòi lãi là tử tế rồi.”

Cảnh Duệ Uyên né tránh ánh mắt Giản Phàm, gian nan nói: “Chuyện đó qua rồi mà, Giản Phàm, người trên tỉnh tới bảo tôi giúp, tôi dám không giúp à? Chuyện này cậu có trách nên trách tôi và Lý Uy, không liên quan gì tới ông Giản, ông ấy là người thích đồ cổ, khi đó vừa vận cũng họ với cậu nên ...”

“Chuyện qua rồi chứ gì?” Giản Phàm cắt lời, vấn đề không phải là tiền, nếu không Lý Uy để lại cổ phần ở Uy Thịnh thì y nhận rồi, nhưng lừa y, thì phải sẵn sàng nhận hậu quả: “Tôi chẳng truy cứu trách nhiệm ai hết, chẳng phải ông hỏi tôi cái giá tôi muốn à?”

“Giá này bất kể thế nào chúng tôi cũng không tiếp nhận.” Trợ lý Lôi ghé tai luật sư Cảnh thì thầm một lúc, phần nộ nói lớn.

“Này, ai bắt anh tiếp nhận, không đồng ý thì thôi, về chuyển lời với ông Giản, tôi giúp ông ta tiết kiệm tiền dưỡng lão, ha ha ha ...” Giản Phàm bị từ chối không giận còn cười vui vẻ.

Trợ lý Lôi rầm một tiếng đứng bật dậy làm mấy người bên cạnh giật mình, đồng chí ở nước ngoài về chỉ mặt Giản Phàm "anh anh anh" một hồi, rốt cuộc tự trọng thân phận không chửi, chỉ nói: "Anh quá đáng lắm rồi."

Rồi hăm hăm bỏ đi, chưa hề động đũa, luật sư Cảnh vội vàng đuổi theo.

Người đi rồi Giản Phàm vẫn vui vẻ rót rượu, nâng ly mời Cảnh Văn Tú, bộ dạng ăn chắc làm Cảnh Văn Tú không hiểu: "Giản Phàm rốt cuộc anh muốn làm hay chỉ muốn trêu người ta thế?"

"Cô nhìn lâu như thế rồi, thử phân tích từ góc độ tâm lý học, cô phán đoán thế nào?"

Cảnh Văn Tú bĩu môi: "Cần gì lấy tâm lý học ra, anh rõ ràng bốc phét cái gì mà mấy nghìn một vạn người, chỉ có tên nửa ngoại quốc đó mới tin."

"Ha ha ha, hấn gốc tới mức độ tin tôi thì tôi biết làm sao?" Giản Phàm cười sảng khoái.

Cảnh Văn Tú cười thần bí: "VẬY chuyện tìm người cũng chỉ lừa gạt thôi hả, chuyện này nghe cha tôi nói là tôi thấy có vấn đề, làm sao mà mười mấy năm không tìm ra, đợi người ta đưa tiền, tôi xem anh có dám lấy không?"

"1000 vạn không mua chuộc được tôi, 2000 vạn có thể cân nhắc ... Ai bảo cứ muốn tôi nói, tôi cho bẽ mặt luôn." Giản Phàm ân cần mời mọc: "Nào nào, ăn đi, nhiều lắm, lãng phí thức ăn là có tội đấy."

"Hừm, không chịu nói thật, tôi không thèm nói với anh nữa."

"Ai muốn nói với cô, là cô hện tôi mà ... Sau này đừng hện nữa, nếu không quan hệ của chúng ta phát triển theo hướng ngoại tình mất. Cha cô xưng hô ngang hàng với tôi, tôi và cô lại thân thiết như thế, cô lại quen vợ tôi, chúng ta không thể nào ngoại tình được, cô nói xem có phải làm khó tôi không? ... Còn cha cô, tôi cũng thích, nhưng mà cái tính hám tiền của ông ta, cứ thấy người có tiền là làm đuôi cho người ta, tôi chướng mắt lắm."

"Ặc .." Cảnh Văn Tú then đỏ mặt, trừng mắt lên nhìn, Cảnh Duệ Uyên vừa quay về nghe thấy câu này vài phần hoảng loạn,

nói không ra lời, kéo tay con gái, không để con gái rượu dính lấy thành phần nguy hiểm này: “Đi thôi, đi thôi!”

“Đi thôi, đi thôi, anh làm gì cũng lẽ mà lẽ mề

Tằng Nam thúc giục Giản Phàm đứng đĩnh từ trên xe xuống, nhìn tòa nhà màu trắng của bệnh viện số hai, vạn phần không muốn. Bao năm rồi quan hệ giữa hai người bọn họ vẫn kỳ quái như thế, dù sao thì lòng đều có ý với nhau, nhưng có vẻ không ai định tiến thêm một bước. Thêm vào kết hôn có vợ rồi, thành thử Giản Phàm mỗi lần gặp Tăng Nam lại cảm giác như ăn trộm, trốn trốn tránh tránh, ngược lại Tăng Nam càng tích cực vài ba ngày lại bày trò mới muốn gặp, từ chối không được, may có cái bóng đèn Đường Đại Đầu kéo theo, bớt đi chút xấu hổ, nhưng lâu rồi lại thêm phần nuôi tiếc.

Còn không à, hôm nay lại có trò mới rồi, nói là khó khăn lắm mới liên hệ được người ông họ xa bị bệnh nặng, nhất định muốn kéo Giản Phàm đi thăm bệnh, còn ép Giản Phàm đóng giả bạn trai, vừa hơi chần chừ một chút Tăng Nam đi tới khoác tay, nghiêng đầu dựa vai, hết sức thân mật, an bài: “... Thân mật một chút, anh đã bị hỏng mặt còn xưng xỉa cho ai xem? Cười lên, đúng rồi, cười sáng lạn chút.”

Giản Phàm bị bầu ngực êm ái ép vào cánh tay, ngứa râm ran, phải nói lảng đi: “Họ hàng đâu ra thế?”

“Thân thích họ xa của mẹ tôi, tôi vừa mới biết, chú Ngũ tìm họ tôi đấy.” Tăng Nam đắc ý lắm.

Ánh sáng buổi chiều đẹp như vậy, không biết do mỹ nữ hay do tâm lý, thần kinh Giản Phàm cứ rung rinh, chỉ nhìn cánh môi hồng nhuận gần trong gang tấc, gò má láng mịn, đôi mắt câu hồn nhiếp phách, khi căn dặn y những điểm cần chú ý, ngón tay trắng trẻo xỉa vào mũi, vẻ mặt tinh nghịch, nhìn thế nào cũng thấy đẹp khôn tả.

Chỉ thoáng ngáy ra thôi bị Tăng Nam phát hiện rồi, tùm tùm cười: “Này anh chàng đầu bếp, nhìn ánh mắt sa sút kia, có phải đang hồi hận năm xưa không theo đuổi tôi không?”

“Biến biến biến ... Đừng khảo nghiệm định lực của tôi, cô thừa biết tôi không chịu được rồi.” Giản Phàm lắc đầu, không

nhắc chủ đề đó, còn phải nói à, kết hôn rồi chẳng lẽ còn có nam nhân nào không hối hận.

Tằng Nam cười khanh khách, càng nổi hứng, ưỡn ngực lên, cổ áo trễ cơ hồ nhìn thấy mép áo lót khoe ra như trêu ghẹo: “Hôm nay tôi có xinh đẹp không?”

“Xinh đẹp ... Quá đẹp, đẹp miễn chê.” Giản Phàm như hồi ức lại nuối tiếc vô hạn nào đó thở dài: “Từ khi vợ tôi có thai, tôi một mình canh phòng trống ... Ái, đừng nói nhìn thấy cô xinh đẹp, nhìn con lợn cái tôi cũng thấy mặt mày thanh tú, thân hình yếu điệu nữa là ... Ha ha ha ...

Nói xong là chạy ngay, Tăng Nam đang đặc ý liền biến sắc mặt, đuổi theo co chân đá, vừa la hét vừa đuổi, giày cao gót nện càn cạch trên mặt đất, đuổi tới tận sảnh, bị bác sĩ y tá qua lại nhíu mày không hài lòng, Giản Phàm dừng lại chấp tay xin lỗi mới tha, cái bộ dạng hậm hực tức tối cũng đầy phong tình.”

Mỹ nữ càng kiêu căng, càng vô lý, đôi khi càng dễ được nam nhân che chở, đối với Giản Phàm chưa hết tính lẳng nhăng tất nhiên không cự tuyệt giữ quan hệ mập mờ với Tăng Nam, mà Tăng Nam càng thích mối quan hệ tựa bạn bè tựa tình nhân này, dù nói thế nào cũng là bạn lâu năm rồi.

Bạn lâu năm rồi thì chẳng cần kiêng kỵ. Tăng Nam khoác tay Giản Phàm mang bộ mặt hết sức miễn cưỡng tới khu phòng bệnh, trong bệnh viện mà có tiểu viện độc lập bồn hoa khóm trúc làm Giản Phàm bất ngờ, u tĩnh như phòng bệnh cán bộ cấp cao trong truyền thuyết, chưa kịp hỏi bị Tăng Nam kéo lên tầng hai.

Chương 016: Sinh tử không sang hèn. (2)

Tằng Nam khẽ đẩy cửa, trong phòng là một ông cụ nằm trên cái giường di động, chân đắp hờ, bên cạnh là đồng dụng cụ y tế, cửa sổ sát sàn rất lớn còn có hàng chậu hoa xanh đỏ, thêm không ít sức sống cho phòng bệnh sạch sẽ, rón rén tới gần, một cô y tá khá xinh xẻo đưa tay lên môi làm động tác giữ im lặng.

Phòng rất yên tĩnh, tới gần nhìn càng rõ, ông cụ tóc đã rụng gần hết, mắt nhắm nghiền, hõm sâu, xương gò má nhô hẳn lên, ánh mặt trời như hòa chiếu lên khuôn mặt không còn lại mấy hào quang sinh mệnh nữa, làm người nhìn thấy phải thương xót.

“Bao tuổi rồi?” Giản Phàm hỏi nhỏ, miệng mỉm cười nhìn ông cụ ngủ yên bình, như đang ung dung đi về điểm cuối cuộc đời.

“Hơn tám mươi.” Tăng Nam khẽ đáp.

“Chúng ta mà sống được tới tuổi này cũng không tệ.” Giản Phàm cảm thán, bỗng nhiên giọng tựa có vô hạn cảm xúc: “Con người già đi chẳng lẽ đều thế này sao?”

Tằng Nam không biết nghĩ gì, bất giác ôm tay Giản Phàm càng chặt, lẩm bẩm: “Thật đáng thương.”

Giản Phàm đưa tay khẽ vuốt má cô đỡ dành: “Nhân sinh thật thập cổ lai hi, có thể ra đi một cách yên lành là chuyện vui ... Xin lỗi.”

“Sao thế?” Tăng Nam không hiểu.

“Còn nghĩ cô lừa đưa tôi đi đâu chơi cơ.”

“Chẳng lẽ tôi gọi anh đi chơi không được à? Đường Đại Đầu gọi một cái, anh chạy rõ nhanh.” Tăng Nam giảo môi phụng phịu, ai không biết còn tưởng đang ghen.

“Tôi không có ý đó, chẳng qua tôi sợ vợ tôi cả nghĩ thôi.”

Đứng nhìn một lúc, ông cụ trên giường mấp máy môi, mắt như cố mở ra, Tăng Nam vút bỏ Giản Phàm chạy tới, nắm lấy tay khẽ gọi: “Ông ơi, bọn cháu tới thăm ông đây.”

“Ừ, tốt.”

Ông cụ vỗ vỗ tay Tăng Nam, muốn ngồi dậy, Tăng Nam ấn nút điện, nửa giường từ từ nâng lên, thành tư thế ngồi, vừa vận năng chiếu lên mặt, ông cụ vừa mở mắt lại nhắm vào, giống hạnh phúc hưởng thụ hơi ấm. Y tá đi tới đo nhiệt độ, kiểm tra máy đo, sau đó rót nước đút từng thìa nhỏ.

“Ông bị bệnh gì thế?” Giản Phàm hỏi nhỏ.

“Parkinson cùng với ung thư xương, nói nhỏ thôi, ông vẫn nghe thấy đấy.” Tăng Nam ghé tai thì thầm.

“Sao cô không nói sớm, tôi đi tay không, thật đúng là, không phải phép.” Giản Phàm còn nghĩ Tăng Nam chỉ bày trò thôi, không ngờ lần này đi thăm bệnh thật, còn là ông cụ bệnh nặng như thế.

Tăng Nam cười cảm kích đợi y tá cho uống nước xong, dẫn Giản Phàm tới bên giường, cúi xuống nói: “Ông ơi, anh ấy là Giản Phàm mà cháu kể, người huyện Ô Long đấy.”

Ông cụ mở mắt đưa tay ra, Giản Phàm hiểu lúc này phải thể hiện trách nhiệm bạn trai rồi, nắm lấy bàn tay gầy trơ xương, lạnh giá, khẽ gọi: “Ông cứ yên tâm dưỡng bệnh, bọn cháu sẽ thường xuyên tới thăm ông.”

“Ừ, ừ, chàng trai có tinh thần lắm ..” Ông cụ nói có chút hàm hồ.

Nói dối như thế làm Giản Phàm thấy trong lòng rất khó chịu, cảm giác ông cụ còn muốn nói gì, ghé tai tới gần chỉ nghe thấy “Ô Long ... Tốt, tốt, Ô Long ..”, Giản Phàm không hiểu, nhưng từ ánh ánh hiền hòa vui vẻ, có thể nhận ra ông rất hài lòng.

Ông cụ vỗ nhẹ vào tay Giản Phàm, đưa cho một chuỗi hạt châu đen bóng, hẳn là ông ta muốn tặng quà cho cháu rể, nhìn qua giống như ngọc gị đó. Nhìn kỹ thì là hạt đào Tiểu Sơn, thứ này chính là đặc sản Ô Long, không đúng, mẹ Tăng Nam người phương nam mà, ông cụ này sao lại có thứ này, mà nhìn độ bóng trên chuỗi hạt thì rõ ràng là lâu lắm rồi ... chẳng lẽ?

Giản Phàm ngớ người, quay đầu nhìn Tăng Nam đang định hỏi thì một cánh tay đưa lên xoa đầu, quay lại nhìn, ông cụ phát ra tiếng hừ hừ từ cổ họng, như có chỗ nào đau đớn trên người, y tá khẩn trương đi tới, Giản Phàm ngăn lại, trừng mắt với Tăng Nam.

Bởi vì y nghĩ tới một người, có điều đối diện với ông cụ như khúc gỗ mục, không đành lòng, nghe tiếng ậm ừ, nụ cười dần hiện lên trên mặt Giản Phàm, đến Tăng Nam không hiểu gì, Giản Phàm cười như đứa trẻ, cúi xuống, cũng khe khẽ ngâm nga, hai người nắm tay nhau, mặt ông cụ bừng sáng.

Tăng Nam ghé đầu tới nghe không rõ lắm, chỉ nhận ra "du diện, oa oa, oa thiếp ngư, mẽ, hà lao, mẽ tề" toàn bộ là tên món ăn, được Giản Phàm dùng âm điệu quái dị hát ra nghe thành bài hát, ngạc nhiên vô cùng, ngạc nhiên hơn nữa là ông cụ có vẻ cũng đang ngâm nga cùng vần điệu. Y tá mừng lắm, nói chưa bao giờ thấy bệnh nhân vui như vậy.

Bài hát rất dài, vừa cổ quái vừa hoang đường, mỗi câu đều là do các loại đồ ăn ghép lại thành lời ca, hai người một già một trẻ, như hai đứa bé, khung cảnh càng lúc trông càng ấm áp êm đềm.

Ông cụ mừng lắm đưa tay lên muốn ôm Giản Phàm, y tá đỡ lên, ánh mắt ông cụ ánh lên vẻ ngạc nhiên, chỉ Giản Phàm, môi mấp máy, như nhìn thấy người thân lâu năm, ông cụ gần đất xa trời không chịu nổi kích động lớn như thế, toàn thân run lẩy bẩy, ngoẹo đầu sang bên, ngất xỉu.

Y tá cuống lên, Tăng Nam cũng hoảng hốt, bám chuông một cái, bác sĩ đeo ống nghe vội vàng xuất hiện, trách y tá không nên làm ông cụ kích động, đuổi Tăng Nam và Giản Phàm ra ngoài.

"Anh hát cái gì mà làm người ta hát xỉu luôn thế?" Tăng Nam lè lưỡi xấu hổ, thi thoảng quay đầu về phía phòng bệnh.

"Đó là tiểu khúc của Ô Long, nói tới cả nhà đoàn viên ăn cơm." Giản Phàm thở dài nhìn chằm chằm Tăng Nam.

Tăng Nam né tránh: "Nhìn tôi làm gì, chưa thấy bao giờ à?"

"Ài, cô lại lừa tôi, đó không phải là ông cô, mà là Giản Liệt Sơn đúng không?" Giản Phàm nói không giống nổi giận, nhưng xoay người bỏ đi.

Tăng Nam rối rít đuổi theo, giang tay chặn trước mặt: "Giản Phàm, tôi không cố ý, thật đấy, anh xem ông cụ thật đáng thương, tôi gặp nhiều lần, chưa bao giờ thấy ông ấy vui như hôm nay."

"Có lần nào cô lừa tôi mà cô nhận là cố ý không? Vậy sao cô quen biết Giản Liệt Sơn, đi làm cháu gái cho người có tiền à?"

Giản Phàm lần này tức giận thật.

“Không phải, tôi thấy ông ấy đáng thương, tìm người thân mười mấy năm .. Anh nhìn thấy rồi còn gì, người ta lại chẳng hại anh ...” Tăng Nam hoảng loạn giải thích, Giản Phàm bỏ đi, chẳng động lòng, rõ ràng là không tin, làm Tăng Nam cuống quýt chạy theo, cô chẳng sợ trời sợ đất lại chỉ sợ Giản Phàm giận: “... Được rồi, không dấu anh nữa, chú Lý gọi điện nhờ tôi tới thăm ông ấy, ai lừa gì anh? Anh có gì mà lừa? Con người anh làm sao thế, không có chút tình thương nào à?”

Nhìn sắc mặt Giản Phàm buồn bã, Tăng Nam nhận ra, người hiểu Giản Phàm nhất là Lý Uy, Lý Uy nói Giản Phàm là người quá nặng tình cảm, bất kể yêu ghét đều mãnh liệt hơn người thường nhiều, nếu đột nhiên tới tìm sẽ không có lời gì tử tế, nhưng nếu nhìn thấy ông cụ tội nghiệp, y sẽ động lòng.

Đúng lúc này có một đoàn người đi vào, bước chân hối hả, toàn người quen, vợ chồng Giản Hoài Ngọc, trợ lý Lô Hàm Dương, còn có luật sư Cảnh lật đặt theo đuôi và một nam nhân không quen, bốn năm người tới trước mặt Giản Phàm, chưa đợi y nói gì hai vợ chồng kia đã vái một cái, làm y lúng túng.

“Anh Giản, tôi biết anh có thành kiến với chúng tôi, tôi cũng biết, nếu lỡ mạng nhờ vả, anh sẽ nghĩ mọi cách từ chối ... Cho nên nhờ cô Tăng mời anh tới, xin anh nể tình đồng hương, nể tình cha tôi không còn nhiều ngày tháng nữa, cha tôi cả đời chỉ có một tâm nguyện ấy thôi ...” Giản Hoài Ngọc lúc này thực sự cúi mình cầu khẩn, ngôn từ hết sức khẩn thiết.

Giản Phàm lòng vẫn chưa hết xúc động vì chuyện vừa rồi, chưa biết làm sao thì y tá chạy ra, nói ông cụ đã tỉnh muốn gặp y, thở dài đi theo.

Chương 017: Sinh tử không sang hèn. (3)

“Đừng để bệnh nhân quá kích động, không được vào quá nhiều người.” Y tá đứng ở cửa, chỉ cho mỗi Giản Hoài Ngọc vào, ngay cả Diêm Giả Văn cũng phải ở ngoài.

Trong phòng, ông cụ vừa mới tỉnh lại đưa tay chỉ Giản Phàm, Giản Phàm đi tới, nắm lấy bàn tay gầy quắt kia, sắc mặt u uất biến thành nụ cười, Giản Liệt Sơn cũng đang cười hoan hỉ. Giản Liệt Sơn đem chuỗi hạt nắm trong tay nhét cho Giản Phàm, đó là chuỗi hạt do hạt đào xuôn thành, cầm trong tay lâu năm nên đen bóng như ngọc, Giản Phàm ghé tới nói: “Hạch đào trên núi, có thể tránh tà, chắc lâu năm rồi.”

Giản Liệt Sơn khẽ gật đầu, run run lồng chuỗi hạt vào tay Giản Phàm: “Nhị Lư làm đầy, 60 năm chỉ để lại thứ này thôi.”

Giản Phàm không nói gì cả, lòng vừa thương vừa bất đắc dĩ, cuộc đời mãi mãi không có sự bình đẳng, nhưng đều qua ngôi mộ sang thế giới bên kia.

Không từ chối, không đành lòng từ chối, ai có thể từ chối một sinh mệnh sắp rời cõi đời, hướng hồ cái khẩu âm đậm vị quê hương kia, đánh động chỗ mềm yếu nhất trong tim Giản Phàm.

Giản Liệt Sơn lại run run đưa tay gọi con trai, Giản Hoài Ngọc đi tới quỳ bên giường nắm tay cha, ông cụ nhìn Giản Phàm, lẩm bẩm: “Chính là cậu ấy, chính là cậu ấy ... Nhất định là cậu ấy.”

Giản Hoài Ngọc ra sức vỗ về, tránh ông cụ kích động, bác sĩ ra hiệu mau kết thúc cuộc đàm thoại, Giản Hoài Ngọc đắp chăn lên cho cha, nắm tay Giản Phàm đi ra ngoài, khi khép cửa lại, Giản Phàm nhìn thấy ông ta lau nước mắt.

“Anh Giản, cha tôi bệnh nhiều năm, chưa bao giờ vui vẻ kích động như vậy ... Ông ấy mang thứ quý giá nhất cho anh rồi, ngay cả người làm con như tôi cũng không cho.”

Giản Phàm đưa tay nhìn vòng, khẽ mân mê, mấy người khác đi tới hỏi tình hình, Giản Hoài Ngọc lắc đầu không nói, bất giác mọi người chú ý tới vật đặc biệt trong tay y.

“Ông Giản, tôi không chỉ là nhân vật nhỏ, còn là tiểu nhân, tôi thù rất dai, năm xưa Lý Uy xúi ông liên hợp luật sư Cảnh lừa tôi một vốn, đẩy tôi ra đối đầu với anh em họ Tề, thiếu chút nữa làm tôi mất mạng, người anh em của tôi vì chuyện đó mà hi sinh. Tuy ông vô tâm, tôi không trách, nhưng lòng tôi vẫn không nguôi được ... Tôi biết ông có ý gì, vốn tôi định bẫy ông một cú để báo thù, nhưng nể mặt ông cụ và chuỗi hạt này, tôi đồng ý, nhưng tôi không chắc tìm được người.”

“Cám ơn ... Cám ơn ...” Giản Hoài Ngọc hết sức kích động, sợ Giản Phàm nuốt lời: “Anh yên tâm, tài chính cần bao nhiêu tôi cung cấp, dùng hình thức quyên tặng, không đủ tôi sẽ tăng thêm.”

“Tiền thì chắc chắn là cần, ông tự xem mà làm, ba ngày sau tôi về Ô Long, phái một người theo tôi, đợi tôi ở Cầu Ô Long, tôi nhấn mạnh, chỉ được một người, chi phí tự chịu, tôi không phụ trách chiếu cố đâu.”

Giản Phàm nói xong chẳng buồn khách khí hàn huyên, đi thẳng xuống lầu trong ánh mắt quái dị của những người khác, Tăng Nam vội vã đuổi theo, cười lấy lòng, cô biết Giản Phàm ghét nhất bị người ta lừa, mà cô thì hết lần này tới lần khác bị đặt vào tình thế phải lừa y, tới giờ này chưa bị tuyệt giao là may rồi.

Sáng sớm thứ bảy, khi Lục Kiên Định vừa đỗ xe ở dưới tòa nhà trong tiểu khu, đợi một lúc thấy Ngũ Thần Quảng đi xuống, mặc bộ quần áo thường ngày nhàn nhã, còn vui vẻ hỏi cách ăn mặc này ra sao, tâm trạng hiển nhiên rất tốt, Lục Kiên Định tất nhiên là rối rít khen. Mặc dù đã không làm lái xe cho lãnh đạo nhiều năm rồi, nhưng phàm có chuyện gì, Ngũ Thần Quảng vẫn gọi tâm phúc đặc lực của mình, nhất là khi lộ trình xa một chút.

Lên xe, Ngũ Thần Quảng mới sực nhớ: “Kiên Định, hôm nay là bao nhiêu rồi nhỉ?”

“28 tháng 6 ạ.”

“Ồ, chuyến hành trình tìm người thân ở Ô Long cũng bắt đầu, có tin gì mới báo ngay cho tôi, mà thằng nhãi Giản Phàm kéo ai ở đội cảnh sát đi làm đây tởm thế?”

“Ha ha ha, bí thư đúng là tính toán không sai, còn ai được nữa, Tiêu Thành Cương thôi, cùng lớn lên ở Ô Long, tôi cũng dặn dò cậu ta cẩn thận rồi.”

“Ai nữa?”

Lục Kiên Định lắc đầu: “Chỉ có một người, hết rồi.”

“Cậu ta không định đối phó qua loa chứ? Tôi còn nghĩ là sẽ lừa gạt vài người nữa, chí ít phải kéo cả đội trọng án.” Ngũ Thần Quảng hơi bất ngờ, trước đó phán đoán thế nào Giản Phàm một khi đã đồng ý tham gia vụ này thì phải tới đội cảnh sát xin giúp đỡ, đó là toan tính của ông ta, làm việc với Giản Hoài Ngọc thì ở thế yếu, nhưng Giản Phàm đi nhờ vả thì họ sẽ ở cửa trên, không ngờ Giản Phàm chỉ lấy một người, không bình thường chút nào.

Lục Kiên Định nhận ra lãnh đạo không hài lòng, vừa lái xe vừa cẩn thận giải thích: “Tôi vốn chuẩn bị cho cậu ấy một đội 8 người, nhưng cậu ta nói nhiều người chỉ hỏng việc, nên lấy một người, tôi thấy cậu ấy nói có lý, lần trước tôi dẫn đội xuống, đừng nói làm việc, giao lưu cũng khó, người thành phố và nông thôn khác biệt quá lớn ... Bí thư không biết, ngay cả tiếng địa phương nghe cũng không hiểu.”

“Cậu ấy còn nói gì không?” Ngũ Thần Quảng cắt ngang.

“Không nói gì nữa ... Bí thư cũng biết, cậu ấy tính toán gì trong lòng sẽ không nói trước.”

Làm lãnh đạo đều thích nhìn xa trông rộng, nắm được toàn cục, hiện giờ cục diện rất vi diệu, nhiều phương đều đang dốc sức, thực tế sau khi cục tổ chức đội công tác xuống nông thôn. Giản Hoài Ngọc có thuê hai thám tử tư đi điều tra, đào xới cả tháng hoài công mới phải mời Giản Phàm. Vốn Ngũ Thần Quảng tính toán để Giản Phàm dẫn đội, giống như trước kia, tra ra thì công của cảnh sát, tra không ra thì chẳng có trách nhiệm, nhưng Giản Phàm làm thế này hỏng mất tính toán của ông ta.

Lục Kiên Định trấn an: “Bí thư đừng lo, thằng nhóc đó bản lĩnh lớn lắm, hồi tổng giám đốc Tân Thế Giới bị bắt cóc, không ai cung cấp lực lượng cho cậu ta, vậy mà cậu ta vẫn triệu tập được cả đồng người tìm ra đó thôi.”

“Vấn đề ở chỗ lần này chúng ta không thể khoanh tay ngồi nhìn, lãnh đạo tỉnh đã đánh tiếng xuống dưới, Giản Phàm

không tìm ra còn đỡ, nếu để cậu ta đơn thương độc mã làm được, còn chúng ta chẳng biết gì, vậy thì cục ăn nói ra sao? Có tin tức xác thực là phải biết ngay, tổ chức lực lượng sẵn sàng đợi lệnh, ngàn vạn lần không thể mất mặt với lãnh đạo tỉnh.” Ngũ Thần Quảng chỉ điểm.

Có điều chuyện này Lục Kiên Định cũng đã làm thỏa đáng: “Ý tứ này tôi đã nói với Giản Phàm, cậu ta lý giải, cũng nói rồi, chỉ cần tìm được manh mối sẽ để người chúng ta ra tay ... Cậu ấy không cần danh tiếng, tôi đoán chừng là vì tiền đủ rồi, 2000 vạn cơ mà, thật không dám tưởng tượng, hôm đó cậu ấy hô 1000 vạn, ai cũng choáng váng, không ngờ còn có thể đẩy giá lên gấp đôi.”

Ngũ Thần Quảng vỗ đùi nuối tiếc: “Nhân tài, nếu như cậu ta làm lãnh đạo đội công an, người dưới không bao giờ phải lo thiếu kinh phí.”

Trò chuyện một lúc, Lục Kiên Định không quên sứ mệnh của mình, đến lúc đợi đèn đỏ mới hỏi đi đâu.

Ngũ Thần Quảng phát tay: “Tới Tiểu khu Thiên Lãng Danh Thành, nhà Giản Phàm ... Thăm mẹ vợ cậu ta, cũng là chị dâu tôi. Còn nhớ Dương Công Uy không? Ông ta sắp ra rồi, ông ta chẳng làm gì ra hồn, nhưng lấy được người vợ tốt, chị ấy mấy năm qua chạy vạy khắp nơi vì để ông ta được ra sớm vài năm ... Hôm nay tôi chuyên môn tới đưa chị ấy đi thăm tù ... À, phải rồi, ông ta còn có đứa con rể tốt, cả tôi cũng không thể không coi trọng cậu ta.”

Nói thế Lục Kiên Định bội phục lãnh đạo, hẳn không nghĩ sâu xa như vậy, thế này là bán cho Giản Phàm một cái ân tình, trời buộc y, không có việc gì thì thôi, có việc gì, chẳng lẽ Giản Phàm còn có thể đứng ngoài? Đúng là nhìn xa trông rộng.

Chương 018: Một tiện nhân bằng vạn tinh anh. (1)

Cộc cộc cộc.

Cửa mở ra, người mở cửa là một cô bé bụ bẫm ba bốn tuổi để tóc bần chải, trông có hơi ngốc, còn chảy nước dãi, nhìn Giản Phàm thấy quen quen, ngô nghê hỏi: “Chú tìm ai thế?”

“Không nhận ra cha nuôi nữa à, xem cha mang cho con cái gì này?” Giản Phàm ngồi xuống như hóa phép đưa món quà giấu sau lưng ra.

“Oa!” Không biết cô bé vì con gấu trúc lớn hay là thực sự nhớ ra Giản Phàm là ai, nhào vào lòng hét lên: “Cám ơn cha nuôi.”

Một nữ nhân vóc dáng có hạng tươi cười ở trong phòng đi ra, cô bé giơ cao món quà khoe với mẹ, Giản Phàm đặt cô bé xuống hỏi: “Sĩ Thanh đâu rồi?”

“Còn đâu nữa, đang chơi game.” Nữ nhân chán nản chỉ phòng ngủ nhỏ.

“Đừng giận, để anh dạy dỗ nó cho.”

Giản Phàm cười ra hiệu im lặng đi vào trong phòng, chỉ thấy thằng béo mặc quần đùi, áo ba lỗ, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, miệng thì luôn mồm văng tục: “Đm ... Giết chết mày ... Mau mau, anh em tập hợp, bơm máu đi, tao sắp chết rồi ... mục sư đâu, làm cái gì thế hả? Đội DPS lùi lại phía sau, sắp đoạt thu hận của tanker rồi. Mẹ nó mục sư đâu?”

Không phải Phí Sĩ Thanh thì còn ai nữa.

Cứ tưởng thằng này mê chơi game không còn biết trời đất gì, ai ngờ vẫn biết có người vào, Phí Béo chẳng thèm quay đầu lại, nói qua loa: “Có chuyện gì tìm vợ tao, không có chuyện gì thì chơi một mình đi, không rảnh chơi với mày.”

“Này ...” Giản Phàm khép cửa lại tránh mấy lời nói tục rơi vào tai trẻ con, nổi cáu vung tay bợp thằng béo một phát: “Mày làm cha kiểu gì thế, không chơi game thì mày chết à?”

“Xì, còn hơn mày, mày ngay cả game cũng không biết chơi, chết quách cho xong.” Phí Sĩ Thanh đốp chát lại, chửi đồng đội

một tràng, vừa chơi vừa hỏi: “Tránh tụi nó ra, đợi hồi máu đầy đủ cả rồi hẵng lên, tanker cố trụ thêm chút nữa Oa ca, mày làm gì thế, mới sáng sớm mà đã tới thỉnh an tao rồi à ... Vợ mày sinh chưa, vợ tao nói khi nào sinh cho tao nghỉ phép, tới Đại Nguyên thăm bọn mày .. Á, thằng chó, đừng rút điện.”

Muộn rồi, kệ tiếng kêu như heo bị chọc tiết của Phí Béo, Giản Phàm tàn nhẫn rút ổ cắm không thương tiếc, màn hình tắt cái xoẹt, Phí Sĩ Thanh nổi cơn lôi đình, cả ngọn núi thịt hùng hổ xông tới như muốn ăn tươi nuốt sống Giản Phàm, nhưng tay vừa vươn ra định bóp cổ thì khựng lại.

Vì sao thế?

Lúc này Giản Phàm đứng dựa vào tường, tay phe phẩy một cốc NDT, mắt Phí Sĩ Thanh đảo trái đảo phải theo, mồm mở ra đóng vào, sau đó dùng thế sét đánh không kịp bưng tay chộp lấy, mẹ nó 1 vạn tệ.

Cướp được tiền rồi, Phí Béo cười khùng khục: “Mẹ nó chứ, dám để cán bộ Đảng nhìn thấy tiền thì chỉ mất thôi con ạ, nói trước, thế nào cũng phải rút vài tờ an ủi tao.”

Giản Phàm giọng điệu coi tiền như bùn đất: “Rút cái gì, của mày cả đấy.”

“Cái, cái gì, mày nói lại xem nào?” Phí Béo giật nảy mình, tuy Oa ca không hề nghèo, nhưng mà cái thằng này chưa bao giờ hào phóng, năm xưa lừa hắn đi mua bcs còn quịt tiền cơ mà.

“Cho mày đấy, mày chẳng suốt ngày than phiền mẹ mày bắt mày cai đánh bạc, vợ mày bắt mày giảm béo nên phong tỏa kinh tế của mày à? Thế nào, Oa ca có tốt không, người xưa nói anh em như chân tay, vợ như quần áo là gì? Cảm động quá hả, nào, khóc cái cho anh mày xem ...” Giản Phàm dương dương đắc ý.

Phí Béo bị thứ tình cảm anh em này làm chấn kinh hơn cả bị cướp tiền: “Không đúng, Oa ca mày cái gì cũng có, chỉ lương tâm là không, cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu đạo đức ... Hay dùng tiền giả trên tao.”

Vừa nói vừa lật tiền, đúng là tiền thật, càng choáng.

“Tiền cho mày, nhưng phải giúp tao một chuyện nho nhỏ.”

Phí Sĩ Thanh cảnh giác ngay, không dám tùy tiện nhét tiền vào túi nữa, xem ra Đảng viên này còn chưa hủ bại hoàn toàn:

“Giúp gì?”

“Theo tao xuống quê tìm người, là chuyện nhiều năm trước, mày từng cùng chị Tương đi tìm ấy, nhớ không?” Giản Phàm đem chuyện kể vắn tắt sơ qua.

“Ài là chuyện đó à, thực ra mày không biết, người ta tìm từ thời tao với mày còn học trung học cơ, bao năm rồi, có tìm nổi đâu.” Phí Béo chép miệng.

“Cũng có ai bảo là có thể tìm ra đâu.” Giản Phàm thần bí xúi bẩy: “Không tìm được tao với mày xuống nông thôn tiêu diêu, tránh nắng, kiếm chút nguyên liệu thiên nhiên nấu ăn, thuận tiện trên thôn nữ, không phải sướng à. Mẹ nó, mày suốt ngày rú trong nhà, vợ thì lải nhải, con thì khóc quấy, cha mẹ mày thấy mặt thì chướng mắt mắng mỏ, có gì hay? Xin nghỉ phép dài hạn đi chơi với tao vài tuần rồi về, thế nào?”

Phí Béo dứt ngay tiền vào túi quần, vỗ vỗ vài cái, người có tiền tư thế con người nó khác hẳn: “Được, tao nghe mày, nhưng mà Oa ca, xin phép đơn vị dễ, xin phép vợ mới khó. Trước kia tao bảo mày keo kiệt, không ngờ vợ tao keo kiệt bằng mấy mày, lương của tao bị lột sạch, không cho tao đi đánh mặt chượt, không cho tao đi uống rượu, không cho tao giao du bạn bè bữa bãi, càng không cho tao đi mát xa ... Mẹ nó, tao kết hôn sớm làm gì để sống trong dầu sôi lửa bỏng, bỏ mười mấy vạn cưới vợ về để được gì? Chẳng bằng sống độc thân cho rồi ... Mà đừng nói mày cho tao tiền, cô ấy tịch thu hết đấy.”

Giản Phàm đúng là cái gì cũng có chỉ thiếu lương tâm, cười ha hả: “Tao thấy vợ chồng mày thiếu thốn niềm tin nghiêm trọng, vợ cần phải dỗ, dỗ vợ là một môn nghệ thuật, để Oa ca dạy mày vài chiêu ...”

Hai người trấn định như không ra phòng khách, Giản Phàm nói là về trấn Phong Lâm lấy rượu cùng với thổ sản, kéo theo Phí Sĩ Thanh, để nó khỏi suốt ngày ở nhà chơi game, thuận tiện về nông thôn vất vả chút còn giảm béo. Lại khuyên vợ thằng béo, đừng suốt ngày nhốt nó ở nhà, càng nhốt càng béo, lại còn nghiện game.

Phí Béo cũng phụ họa nói muốn về quê lấy ít thực phẩm sạch về biếu cha mẹ vợ, chồng hiểu chuyện như thế, vợ nào không

đồng ý? Kỳ thực Giản Phàm thấy hai người đều nhìn nhau phát chán, vợ hẳn muốn hẳn xéo cho thanh tịnh.

Lái xe qua cầu Ô Long kiếm chỗ đỗ, ngày nghỉ cuối tuần nơi này náo nhiệt nhất, chợ rau đầu cầu ồn ồn nhốn nháo, nhưng càng huyên náo lại càng toát lên sự tĩnh mịch của thành phố nhỏ. Phí Sĩ Thanh hỏi dừng ở đây làm gì, hỏi mới biết là còn có người, đợi người của xí nghiệp Giản thị, còn gọi thêm Tiêu Thành Cương, chuyến này đi bốn người. Giản Phàm tranh thủ lúc chờ đợi hỏi chuyện trấn Phong Lâm, thằng này hồi xưa làm việc ở đó, ai ngờ cái thằng ăn hại chẳng biết gì, té ra hồi làm cán sự trấn suốt ngày chỉ chơi game đánh bạc, Giản Phàm sôi máu muốn bóp cổ chết luôn luôn, may Phí Béo thể thốt ở dưới quê ai ai cũng biết hắn.

Câu này nói đúng tâm khảm Giản Phàm, nó không biết gì không sao, chỉ cần nó quen người biết, mà cũng phải thôi, hai anh em từ nhỏ đều là ăn hại, tâm tư đều đặt vào ăn uống, kết quả một thằng thành đầu bếp, một thằng thành ... lợn.

Đợi tới mười mấy phút, đợi tới Giản Phàm bực mình, đã giao hẹn là 10 giờ, giờ 10 giờ 24 rồi, gọi điện hỏi trợ lý Lôi thì bảo người đã tới, hay là lạc rồi? Thế là nhảy lên thành cầu ngó nghiêng, không bao lâu một chiếc BMW màu lục bảo ngọc phanh két lại chỗ hai người, Phí Sĩ Thanh trở mắt.

Chương 019: Một tiện nhân bằng vạn tinh anh. (2)

Cái xe này ở Đại Nguyên không đáng chú ý, nhưng ở Ô Long thì bắt mắt cực kỳ, hướng hồ người đi xuống càng làm người ta không chớp mắt được, Giản Phàm cảm giác rõ ràng thịt mớ trên người thẳng béo rung rinh Nữ nhân đó váy không tới gối, áo không quá rốn, hai cặp đùi trắng nõn nà bước đi giao nhau như đi trên sàn catwalk, tay ngọc giơ cao vẫy vẫy, ăn mặc thế này mát mẻ nhưng làm người nhìn bốc hỏa, người qua đường đều không kìm được nhìn vài cái.

Nữ nhân đó đi tới trước mặt Giản Phàm thấy y nhìn muốn lòi mắt thì cười càng đắc ý, hé môi hồng bôi son bóng, khẽ gọi một câu đầy ái muội khiêu khích, đang đợi Giản Phàm thất kinh, vậy mà y chỉ thắc mắc: “Sao lại là cô?”

Có lẽ là vì ở Ô Long này không ai quen biết, cho nên Tăng Nam thoải mái thể hiện cá tính của mình, tâm trạng có vẻ tốt lắm, gài kính râm giữa cổ áo, xoay một vòng khoe dáng người uyển chuyển, chỗ váy ngắn sát hông, thậm chí có thể nhìn thấy mơ hồ một dòng khe mờ giết người: “Cho anh niềm vui bất ngờ, tôi được ông Giản ủy thác giám sát đầu tư, không hoan nghênh à?”

Giản Phàm không thèm nhìn một cái, giọng hời hợt: “Có gì mà hoan nghênh?”

Tăng Nam nhú mày không vui, Giản Phàm không hoan nghênh thì có người khác hoan nghênh, Phí Béo lấy hông lợn huých thẳng bạn sang bên, nắm tay Tăng Nam lắc liên hồi: “Hoan nghênh hoan nghênh, tôi đại biểu cho toàn bộ nhân dân Ô Long hoan nghênh ... Ít mỹ nữ, sao quen mặt thế, chúng ta gặp nhau ở đâu rồi à?”

“Tăng Nam, cẩn thận đừng bị lừa, đồng chí Phí Béo từ năm 16 tuổi tán gái đã dùng câu này.”

Thế nhưng Tăng Nam như cố ý, lờm Giản Phàm một cái, quay sang cực kỳ thân thiết với Phí Sĩ Thanh: “Phù rể Phí, hôm

anh ấy kết hôn, anh còn chói mắt hơn đây, tôi chính là khách hôn đó, không ngờ anh vẫn nhớ.”

“Oa, duyên phận, duyên phận, tôi nói làm sao quen mắt như thế ... Cô nói phải lắm, Oa ca cưới được vợ toàn nhờ tôi giúp nó đây, đám cưới ở Ô Long còn hoành tráng hơn ở Đại Nguyên mà .. Phải rồi mỹ nữ, chưa thỉnh giáo phương danh? Chúng ta cùng xuống quê à?” Phí Sĩ Thanh hết sức quan tâm ân cần, nghe Tăng Nam nói tên lại hết lời khen tên đẹp người càng đẹp, giới thiệu mình là cán bộ bồi dưỡng dự bị của cục môi trường, huyện Ô Long có chuyện gì cứ tìm hắn.

Lần này Tăng Nam lĩnh giáo được cái miệng lợi hại hơn cả Giản Phàm rồi, nói mấy phút không ngừng, làm cô không xen vào được, đã thế nói một lúc mới phát hiện tay mình tới giờ vẫn bị người ta nắm lấy không buông, mà nắm cả hai tay nữa. Tăng Nam nhìn Giản Phàm, Giản Phàm quay mặt đi tỏ thái độ bàng quan.

Đối phó với nam nhân háo sắc thì Tăng Nam có vô số thủ đoạn, đối với chàng béo đáng yêu này, cô thấy rất buồn cười không quá phản cảm: “Soái ca, anh chuẩn bị nắm tay tôi xuống tận quê à?”

Ngẩn người, chẳng biết giả hay thật, Phí Béo buông tay chỉ có quyền luyến chẳng có xấu hổ: “Thất thố thất thố rồi, tôi thấy cô Tăng là quên mất mình là ai.”

“Vậy lần này nhất định giúp tôi nhé, anh đẹp trai như thế chắc chắn là có nhiều mỹ nữ theo đuổi, ít nhất đẹp trai hơn anh ấy.” Tăng Nam chỉ Giản Phàm.

Phí Sĩ Thanh vỗ ngực bồm bộp: “Đúng, nó chưa bị rạch mặt còn so được với tôi, giờ hết rồi.”

“Này hai người lên đường thông thả tâm tình, đừng lễ mễ nữa ...” Giản Phàm cắt ngang lời bỏ đi trước.

Tăng Nam lấy chìa khóa xe đưa Phí Béo: “Tiểu Phí, lái xe tôi đi, tôi nói với anh ấy vài câu rồi chúng ta ngồi cùng xe.”

Phí Sĩ Thanh lần này thực sự sửng sốt, gạt mạnh đầu nuốt nước bọt, lật đật chạy tới xe Tăng Nam, Tăng Nam thì rồi rít đuổi theo Giản Phàm lên xe: “Này này này, đợi đã, tôi có chuyện muốn nói.”

Giản Phàm chưa khởi động xe quay sang: “Nói đi.”

Giọng điệu như làm chuyện công, Tăng Nam cũng không loanh quanh, lấy trong túi xách một tập tư liệu, rụt rè nói, có vẻ cực kỳ để ý thái độ của Giản Phàm: “Còn một số thứ trong laptop, là tư liệu sưu tầm được nhiều năm qua, không biết có tác dụng không ... Anh đừng khó chịu, không phải tôi muốn tới, đây vốn là chuyện của trợ lý Lô, nhưng vợ chồng Giản gia biết anh không ưa gì anh ta, cho nên mới ủy thác tôi, thái độ tốt với tôi một chút, tôi mang theo chi phiếu 2000 vạn, vừa làm xong thủ tục cho anh.”

Giản Phàm lấy tư liệu vừa xem vừa nói: “Ai tới tôi cũng khó chịu hết, song tôi có kiến nghị, cô phải tuân theo.”

“Kiến nghị gì? Tôi xem xét đã.” Tăng Nam không đồng ý vội.

“Rất đơn giản, không tìm ra manh mối thì cô coi như đi chơi, nếu tìm thấy không được phép nói với ai, nếu họ đã bỏ ra 2000 vạn tìm người thì giá trị của người đó vượt xa 2000 vạn, tôi nghĩ không vển vển là thân tình đâu, tôi không có ý gì, chỉ muốn thận trọng.” Giản Phàm nói không có chút đùa cợt nào.

“Không có vấn đề, kỳ thực tôi chỉ muốn ở bên anh thêm vài ngày.”

Giọng điệu lạnh nhạt của Giản Phàm làm Tăng Nam tủi thân hết mức, đã cố tình ăn mặc thế này chiêu đãi y mà chẳng được một lời khen, buột miệng nói ra lời thật lòng, vội vàng bịt miệng.

Nhưng Giản Phàm nghe thấy rồi, mỉm cười: “Thế à?”

Tăng Nam mắt cười hết sức mê ly, có điều dù lòng có cảm xúc Giản Phàm cũng không vượt quá giới hạn, nhận lấy biên lai chuyển tiền và hợp đồng trao tặng được công chứng, tiền đã vào tài khoản, Tăng Nam ngạc nhiên là Giản Phàm chẳng thèm nhìn số tiền, cứ như là nhận cái hộp cơm.

Mọi thứ chuẩn bị đâu vào đó, có điều Tăng Nam ngó quanh sinh nghi: “Giản Phàm người của anh đâu?”

“Người nào?”

“Thì người đi tìm người ấy, có gọi Đường Đại Đầu đi không?” Tăng Nam hứng trí hỏi, tuy cả hai như chó mèo, nhưng có tên đầu to đi theo sẽ rất vui.

“Chân anh ấy bất tiện thì xuống quê thế nào?”

“Không phải, ý tôi là anh nói kéo tới nghìn người gì đó, thực sự là giả à?”

“Một mình thằng béo đó bằng cả vạn người đấy.” Giản Phàm thần bí tiết lộ.

“Cái gì, anh ta ấy à?” Tăng Nam bật cười không tin.

“Ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó tìm, thằng béo này vừa hạ tiện, lại trải qua khảo nghiệm của cơ sở và Đảng mấy năm, thế là đã hạ tiện càng thêm hạ tiện ... Ha ha ha, đó là nhân vật một chống cả nghìn.”

Tăng Nam nghe mà cười ngật ngoẻo theo, lúc này ngẫm lại tên béo ngốc nghếch đáng yêu, thấy Giản Phàm nói hơi ác, có điều cô cũng không ý kiến gì, cô chỉ hứng thú với Giản Phàm, mà không hứng thú với việc này.

Xe khởi động, nhưng không đi ra ngoại thành mà quay về thành phố, Giản Phàm giải thích: “Mua cho cô vài bộ quần áo với đôi giày thể thao, cô ăn mặc thế này xuống quê bị chó đuổi chạy không được, bị chó cắn là chuyện nhỏ, tôi sợ thằng tiện nhân chỉ mải nhìn mông cô mà không chịu làm việc.”

Tăng Nam mắng Giản Phàm lắm chuyện, ai ngờ nói tiện là tiện tới, Phí Béo lái chiếc BMW đi song song bấm còi gọi, Giản Phàm bảo tới cửa hàng nào đó, tên béo như nhận quân lệnh lái xe đi trước mở đường, ân cần hơn cả đón lãnh đạo, làm Tăng Nam che miệng cười suốt.

Mua hai bộ quần áo bị Tăng Nam luôn mồm chê quê mùa, Giản Phàm vẫn bắt cô thay ngay tại chỗ sau đó rời thành phố không lâu đón Tiêu Thành Cương đã về nhà nghỉ hai ngày, chuyến hành trình của họ chính thức bắt đầu.

Chương 020: Mở mồm ra là lừa gạt. (1)

Người nông thôn lên thành phố và người thành phố xuống nông thôn giống nhau, là há hốc mồm.

Ít nhất là làm Tăng Nam phải há hốc mồm, núi liền núi, sông liền sông, xanh xanh mượt mượt trải dài bất tận, phong cảnh đại tự nhiên tất nhiên là đẹp vô cùng, nhưng mà phải bôn ba đường trường thì không đẹp nổi nữa.

Ngày đầu bọn họ dùng 3 tiếng tới trấn Phong Lâm, ăn cơm ở Giản gia, dùng 2 tiếng tới xã Giản Bảo, đường cấp xã vẫn khá, nhưng hôm sau đi lên đường núi thì khốn đốn rồi, Đường xây men theo triền núi, một bên là vực sâu thăm thẳm, xe đi có đoạn dốc như ngửa mặt lên trời, tim vọt tới tận cổ, mà xuống dốc không khác gì thang máy mất phanh, tim không biết trôi đi đâu, cảm giác còn lại là tim gan lộn tưng phèo. Nếu như thi thoảng nhìn ra ngoài nhìn vực sâu thêm cảm giác nữa: Kinh hồn táng đẫm.

Giờ thì Tăng Nam đã hiểu vì sao trợ lý Lôi sống chết không đi, cũng hiểu vì sao Giản Phàm lại kéo hai tên kỳ hình quái dạng theo.

Tối đầu tiên tới xã Giản Bảo, Phí Sĩ Thanh ra mặt mời đám cán bộ chính phủ xã ăn uống một phen, đến nửa đêm mới về, sáng sớm lên đường, năng lực hơn người của hai tên đó liền thể hiện ra. Phí Sĩ Thanh dựa vào lưng ghế ngáy khò khò, Tiêu Thành Cương thì dựa vào vai hấn ngủ gà ngủ gật, Giản Phàm lái xe cũng bình thản như không. Chỉ Tăng Nam thì bị con đường mấp mô toàn ổ voi ổ gà hành hạ khốn đốn, xe lúc lên lúc xuống, lúc rẽ lúc vòng, Tăng Nam tay bịt chặt miệng. Lúc lên dốc còn đỡ, khi xe xuống dốc ào ào, tới chỗ bằng phẳng hơn, rốt cuộc không chịu nổi, đám ghế trước liên tục, hai má phồng lên, Giản Phàm dừng xe, cửa vừa mở là Tăng Nam lao ra sau đó là tiếng nôn ọe ghê người ...

Xe bất ngờ dừng lại làm người Phí Béo hơi chồm về phía trước tỉnh giấc, lơ lơ mở mắt ra hỏi: “Oa ca, tới rồi à?”

“Chưa, ngủ đi.” Giản Phàm cầm chai nước khoáng xuống xe, đi tới chỗ Tăng Nam, ngồi xuống vỗ lưng cho cô, sáng ăn được chút cháo nôn ra hết rồi: “Xúc miệng.”

Tăng Nam mặt mày xanh xào hự nhược nhận chai nước xúc miệng, có chút xấu hổ nói: “Xin lỗi.”

“Nếu nói xin lỗi, thì là cô có lỗi với bản thân thôi, tự làm tự chịu.” Giản Phàm nói đùa.

Câu này hữu hiệu, hóa giải được sự áy náy của bản thân, nhưng cũng khơi lên lửa giận của mỹ nữ, Tăng Nam ngậm ngệm nước phun mạnh ra: “Anh không đối xử tốt với tôi được một chút à?”

“Được, đối xử tốt với cô một chút.” Giản Phàm lấy trong người ra một cái lọ nhỏ: “Thuốc chống say xe.”

Tăng Nam cứ như gặp thuốc cứu mạng, giật lấy uống luôn, trách: “Anh có sao không đưa cho tôi sớm?”

“Cô thật vô lý, cô cũng có bảo với tôi là cô say xe đâu.”

Vốn Tăng Nam không say xe, nhưng mà chịu không nổi loại đường kiểu này, giận dữ muốn bỏ về xe, bị Giản Phàm nắm tay kéo đi, ngồi xuống tảng đá bên đường, lần này đúng là tử tế một chút, tay vuốt dọc sống lưng cô, nhẹ nhàng nói: “Thả lỏng, ngồi vững, hít sâu vào ... Kỳ thực say xe là tác động tâm lý thôi, cô nhìn thấy núi cao vực sâu tiềm thức sinh ra cảm giác nguy hiểm, lòng bất an gây ra cảm giác nôn nao.”

Tăng Nam ngồi trên tảng đá lớn chắc chắn, người hơi dựa vào Giản Phàm, cảm giác nôn nao giảm đi không ít.

“Thế mới đúng, thảo nhiên đối diện với tất cả, hãy học hưởng thụ mọi thứ xung quanh, cô nhìn con sông quanh co kia, nhìn núi xanh ngút ngàn, bầu trời cao thăm thẳm, hít không khí tươi mát, không thấy mỹ hảo sao ... Không hơn không khí đầy mùi xăng dầu ở thành phố à?”

Tăng Nam dỗi mắt nhìn ra xa, đều cảm thấy trời đất bao la, tâm hồn rộng mở. núi non trùng điệp, cây xanh ngút ngàn, xa xa là ruộng đồng mênh mông, thấp thoáng hơn chục thôn làng ẩn hiện giữa những tán cây xanh mát, nghe tiếng nước chảy róc rách, không biết nghĩ gì mà đứng dậy đi tới, ngồi bên suối nhỏ

vốc nước hất lên mặt, có vẻ sảng khoái lắm, thở phào cười với Giản Phàm: “Giờ thoải mái rồi.”

“Sau này làm gì phải nói, tôi giật mình, cứ tưởng cô đi nhảy sông tự vẫn.” Giản Phàm lẩm bẩm.

Tằng Nam nhìn mặt Giản Phàm khẩn trương không rõ thật giả, phì cười: “Lo vậy sao, trước kia không thấy anh quan tâm tới tôi như vậy.”

“Tôi luôn quan tâm tới cô, cô không nhận ra thôi.” Giản Phàm lén lút đưa ánh mắt liếc qua, Tăng Nam tóc Tết bím, sợi tóc hơi lòa xòa, quần vải áo sơ mi đơn giản, che đi phần nào thân hình gợi cảm, lúc này mặt còn dính vài giọt nước long lanh như phù dung trôi lên mặt nước, thanh lệ đẹp đẽ. vẻ đẹp trong sáng tự nhiên ấy hoàn toàn không thấy bóng dáng nào của yêu nữ ăn mặc không chấp nhận được mấy ngày trước.

“Quan tâm thật sao?” Tăng Nam tới gần ngược mắt nhìn.

“Đừng hiểu lầm quan tâm của người bạn thôi, tôi coi cô là hồng nhan tri kỷ.” Giản Phàm bị đôi mắt mê hồn nhìn tới hoảng loạn.

Tằng Nam bĩu môi, khơi lại chuyện cũ: “Vậy chuyện thừa lúc tôi say rượu sờ khắp người, nói thế nào?”

Giản Phàm thấy đau bụng khó chịu hơn say xe, yếu ớt bao biện: “Ai trước khi kết hôn mà không phạm sai lầm ...”

“Hiểu, sai lầm trước khi kết hôn không tính, có điều Đường Đại Đầu nói, các anh tháng trước đi đâu đó, xem mùa gì đó thì sao nhỉ?” Tăng Nam như cô vợ nhỏ ghen tuông, hai tay chống hông chất vấn.

Giản Phàm thất kinh, suýt một tiếng nhìn quanh: “Tuyệt đối không có chuyện ấy, lời anh ấy mà cô cũng tin à?”

Nhìn cái vẻ mặt này thì chẳng cần đoán cũng biết rồi, cô không phản cảm, chỉ ghét thái độ dẫu đầu lòi đuôi của y: “Xì, anh trước kia chẳng ra sao, bây giờ ngụy quân tử còn tệ hơn trước kia.”

Không đợi Giản Phàm phản ứng, Tăng Nam nói xong là đi luôn, làm Giản Phàm không biết mình lại chọc giận cô nàng này ở chỗ nào?

Xe tiếp tục lên đường, đã có kinh nghiệm, Tăng Nam thể hiện sự thích ứng hơn người, mở cửa sổ hít không khí trong lành, to gan nhìn ra ngoài, thi thoảng lại hét lên như trẻ con hỏi hết cái này cái khác, dần quên nguy hiểm, kỳ thực chẳng có gì nguy hiểm hết, tự dọa bản thân thôi, nhìn hai tên dựa vào nhau ngủ kia là biết.

“Dậy dậy, béo, Thành Cương, dậy đi ...”

Khi hai tên hôm qua ăn nhậu quá độ lơ lơ mở mắt thì đã tới cửa thôn, con đường quanh vừa vặn một xe đi, thôn trang trong khe núi bao phủ bởi sương khói lơ mờ, nếu tâm tình không tốt thì coi đó là nơi sơn cùng thủy tận, tâm tình tốt thì là đào viên tiên cảnh, thi thoảng nông phu dắt trâu cày đi ra, thôn dân lái máy cày nổ bành bịch, tò mò nhìn cái xe lạ.

Xe vừa dừng Phí Sĩ Thanh và Tiêu Thành Cương chạy ù đi, Tăng Nam nhìn theo, thấy hai tên đó nhảy xuống bụi cỏ cao bằng nửa người, phì cười quay đầu đi: “Đây không phải Tảo Thụ Câu đúng không?”

Giản Phàm lắc đầu: “Nơi đó đã thành thôn chết bỏ hoang rồi, còn ai sống nữa đâu, tới làm gì?”

“Vậy sao tìm người?”

“Hỏi thằng béo nhất, cái thằng hạ tiện nhất ấy, nói cho cô biết hẳn là nhân vật chính của chuyến hành trình này.” Giản Phàm chỉ thằng béo đang vất vả bỏ lên đường, Tiêu Thành Cương lên trước còn phải kéo một cái mới lên được, y bắt tay làm loa: “Béo, tới thôn Hồi Long rồi, tiếp theo trông cậy vào mày đấy, bọn tao nghe mày chỉ huy, cần giúp bảo Thành Cương.”

“Vâng.” Tiêu Thành Cương đáp lời, mấy năm rèn luyện, mặt đã bớt lác các hơn, thêm ít trang trọng, nhưng mà theo Oa ca, Phí ca thì lại mất đi trang trọng, quay lại thành chàng trai Ô Long năm nào: “Không vấn đề, bằng vào Phí ca, uống một vòng là đồn công an xã dốc toàn lực không thành vấn đề.”

Chương 021: Mở mồm ra là lừa gạt. (2)

Tằng Nam choàng tỉnh, té ra không cần đưa người theo, mà lấy người tại chỗ, hỏi Phí Báo: “Soái ca, vậy lấy người thế nào?”

Phí Sĩ Thanh được mỹ nữ hỏi oai phong ngay, gập ngón tay tính: “Xã Giản Bảo có 39 thôn 17 trại, cán sự xã Tiểu Vương bảo với tôi, nhâu khẩu 11 vạn, diện tích bao nhiêu ấy, tôi quên rồi, cơ mà không sao, xem bản đồ là biết ... Thôn Hồi Long nằm chính giữa, phía bắc tới Đài Nhi Oa, Tây Ổ Lĩnh, phía nam tới Đặng trang, thôn Tiểu Lương ... Phía nam là thôn Song Hạc, Úy trang ... Phía sông là Xuyên Dục, Phù Sơn, miếu Quán Vương ... Còn cái gì đây, chữ gì đây nhỉ, Nội Câu à?”

“Nhuế Câu, thẳng góc.” Giản Phàm mắng.

Bị ba người kia cười nhạo, Phí Báo vẫn tiếp tục khoe khoang: “Mười mấy vạn người, thế nào cũng có người biết chuyện, đám người tới trước chúng ta toàn là bọn góc, làm việc gì cũng phải dựa vào quần chúng, phải phát huy tính tích cực và sáng tạo của quần chúng, đó là phương châm nhất quán của Đảng ta ... Không nói nữa, có nói mọi người cũng không hiểu, toàn người ngoài Đảng ... Tóm lại là bắt đầu từ thôn Hồi Long, chỉ cần dám dựng cờ chiêu binh, không thiếu người tới tỵ nghĩa.”

“Nhiều nơi như thế thì đi những mấy năm?” Tiêu Thành Cương gãi đầu, dù sao thì đơn giản hơn đi thực địa, nên không phải than phiền gì.

Tằng Nam thì hết hồn, chưa gì cảm giác say xe đã quay lại, hỏi gấp: “Phải đi hết sao?”

“Đương nhiên rồi, sáu mươi năm sinh sôi nảy nở tới bao đời rồi, không tìm hết sao được.”

Giản Phàm sợ thẳng này khoe khoang trước mặt mỹ nữ không biết tới bao giờ mới xong, khởi động xe vào thôn, Phí Báo lấy được số điện thoại thôn ủy từ buổi ăn nhậu hôm qua bấm số liên hệ ...

Cái xe bán tải cẩn thận đi qua con đường thôn chật hẹp mấp mô, bất cần một chút là lăn xuống mương, tới trước căn nhà

gạch to ngói đen, trước nhà là một vị mặc áo ngắn tay, quần xắn ống, chân đi dép nhựa, tay cầm thuốc lá tự cuốn, theo sau có con chó vẫy đuôi nhặng xị. Phí Sĩ Thanh trước khi xuống xe không quên dặn, đây là cán bộ cơ sở nhất của Đảng, phải đối xử khách khí, đám cán bộ thôn đều quyền khuynh đương địa, trừ vợ ra, thì ngay cả tổ chức cũng không quản được.

Phí Sĩ Thanh đi đầu tươi cười tới hỏi thăm, Tăng Nam ở bên nghe loáng thoáng mấy chữ xã trưởng Vương, bí thư Trần, tiếng địa phương rất khó nghe. Vị cán bộ thôn mà làm cao hơn lãnh đạo tỉnh, mặt mày hờ hững lạnh nhạt, đến khi thấy Giản Phàm mang xuống một vò Nhị Oa đầu thì mặt dễ coi hơn, lại thấy Tiêu Thành Cương mang ra mấy tuýp thuốc lá với ít bánh kẹo gói bọc bắt mắt thì càng dễ coi, vung tay mời mọi người tới ủy ban thôn.

Giới thiệu mới biết vị trưởng thôn này cũng họ Giản, tên Lai Hồ, tuổi trên 50, đen xì xì, da nhăn nheo như vỏ cây, nhưng cười tươi như hoa, cùng quê, lại có chính phủ xã đánh tiếng, lại còn hiểu chuyện như thế, không khách khí sao được. Vào ủy ban thôn, chỉ góc tường bảo bỏ rượu xuống đó, tường treo cờ gấm và không biết mấy tờ giấy khen từ bao giờ, thôn trưởng Giản hút điếu thuốc lá đắt tiền của thành phố mặt mới hòa nhã thân thiết hỏi: “Tiểu Phí phải không, chuyện gì mà khách khí thế?”

“Chú Lai Hồ, chuyện không lớn không nhỏ, dời mộ thôi ạ.” Phí Béo mở đầu làm Tăng Nam chẳng hiểu thế nào, sao lại mờ mả gì chứ.

Trưởng thôn giật mình, có câu giàu không dời mộ, ở quê đây là chuyện lớn: “Dời mộ của ai?”

“Mộ ở núi Song Phượng, Tảo Thụ Câu, mùa thu khởi công, ông chủ Giản đây muốn xây hai lò gạch, mấy lò nung, một cái mỏ khai thác đá, sau này người trong thôn chúng ta có việc làm rồi, không cần ra ngoài làm việc nữa.” Phí Béo nói như thật.

Trưởng thôn trừng mắt lên: “Cái này, thằng bé này đùa à, ai dám làm cái chuyện đào mồ tổ người ta, để người ta biết nhờ nước bọt chết chìm à?”

“Chú, chú nghe cháu nói đã.” Cái mặt béo múp míp gặp ai cũng cười, lại còn chú cháu thân tình, muốn giận cũng khó, trưởng thôn Giản xoa tay: “Nói đi.”

Phí Béo giải thích: “Là đời mộ, không phải là đào mộ, ai dám đào mộ người khác một cách tùy tiện chứ ạ, chúng ta tìm xem mộ nào có hậu nhân không, để người ta chuyển đi.”

“Nói như thế còn được.” Trưởng thôn Giản thở phào gật gù, rồi lại thắc mắc: “Vậy tìm tôi làm cái gì?”

“Chú Lai Hồ, không phải tìm chú, mà là toàn bộ trưởng thôn xã Giản Bảo, cái Tảo Thụ Câu đó không còn ai nữa, nhưng người đời đi, gả đi nhiều lắm, chuyện đời mộ phải tìm thân thích hậu nhân của họ làm, nơi đó rộng thế bỏ lâu như thế, bọn cháu hết cách, đành tìm trưởng thôn, xem xem có ai vốn là người Tảo Thụ Câu không ... Chúng ta không phải người ngoài, cháu nói thẳng, mỗi hộ bồi thường chừng này ...” Phí Béo giơ một ngón tay.

“Một nghìn à?” Trưởng thôn Giản hỏi gấp, số tiền này khá đầy.

“Một vạn.” Phí Béo giọng kịch tính.

Có điều nghe số tiền cực lớn ấy, mặt trưởng thôn sa sút, không biết có phải ỉu rĩ vì mình không có thân thích ở Tảo Thụ Câu hay không?

Tằng Nam hết nhìn Phí Béo đang ra sức lừa gạt, lại nhìn Giản Phàm ung dung mỉm cười, nhíu mày suy đoán dụng tâm của hai người họ, nếu tìm hết hậu nhân của những ngôi mộ tại Tảo Thụ Câu, nói không chừng tìm được người biết chuyện, nhưng cô cảm giác chuyện này rất quái dị.

“Chú Lai Hồ, còn chuyện nữa.” Giản Phàm thấy trưởng thôn thất vọng, bổ sung: “Cháu ở mỗi thôn sẽ lập một điểm liên lạc, tuyển một người liên lạc, có tin tức gọi điện truyền báo, tiền công mỗi người 100/ngày thời hạn một tháng, tới khi tìm thấy hết hậu nhân của những ngôi mộ .. Hay thế này, cháu nghe người trong thôn nói uy vọng của chú rất cao, hay chuyện này nhờ chú, từ tiền thù lao, tiền điện thoại với đi lại, bọn cháu đều thanh toán.”

Trưởng thôn Giản tức thì sáng mắt lên, có điều còn chút ngại ngùng không trả lời ngay.

Phí Béo vỗ bàn trách: “Chú Lai Hồ, cháu tới tận nhà nhờ chú, vậy mà chú lại không giúp cháu à? Sau này cháu không tới nữa.”

“Ừ, ừ, thì giúp.” Trưởng thôn bị lòng thành khó từ chối đành miễn cưỡng nhận lời.

Tiếp đó chuyện thuận lợi rồi, chỉ mất vài phút là thỏa thuận xong, trưởng thôn Giản nhiệt tình giữ lại ăn cơm, có điều Phí Béo nói phải đi vài thôn nữa từ chối, khi ra ngoài, trưởng thôn tay trái khoác vai Phí Béo, tay phải khoác vai Giản Phàm, thân hơn cả cháu ruột.

Ra tới xe ở đầu thôn, Giản Phàm ra đôn cúi: “Chú Lai Hồ, chúng ta là người trong nhà, đóng cửa nói nhỏ với nhau nhé, không nhất định là hậu nhân trăm phần trăm mới có thể chuyển mộ.”

“Là sao?” Trưởng thôn Giản như bị chọc đúng tâm sự, khẽ giật mình một cái.

Phí Béo tiếp lời, giọng điệu lừa đảo chuyên nghiệp: “Tảo Thụ Câu chẳng phải hoang thôn sao ạ, thủ tục mà chú, thực ra chỉ cần là thân thích vòng vèo biết chút chuyện là được, dù sao chỉ để dời mộ đi mà thôi, ai mà tra đúng không?”

“Nhưng có một điều, thế nào phải nói rõ nguồn gốc lai lịch mộ, đảm bảo không có ai truy cứu mới được.”

“Chú Lai Hồ, chú yên tâm, không để chú thiệt, mai bọn cháu lại tới, dự chi cho chú nửa tháng lương, khi máy xưởng làm việc, thuê người trong thôn chú trước.”

Trưởng thôn Giản bị hai thằng tiện nhân trái một câu phải một câu làm xây xẩm mặt mày, gật đầu đồng ý, vấn đề trong chuyện này sao không biết, nhưng với thôn mà nói, 1 vạn là con số lớn lắm, nếu tìm ra hậu nhân Tảo Thụ Câu, trưởng thôn kiếm lợi trong đó không ít, còn không à, chưa tìm được người mà rượu, thuốc, bánh trái với tiền đã tới tay, đứng cửa thôn nhìn xe đi xa vậy mãi.

Trong xe cười lẩn lộn, Tiêu Thành Cương nói Phí Béo mà chuyển nghề làm lừa đảo là kiếm lớn, Phí Béo thanh minh chủ ý xấu Oa ca đưa ra, hay thì hay, nhưng phá sản thì đáng đời.

Chương 022: Mở mồm ra là lừa gạt. (3)

Tằng Nam không cười, thậm chí còn hết sức lo lắng: “Giản Phàm làm thế được không, chúng ta làm thế này chẳng phải là lừa đảo à, cái gì mà lò gạch lò nung, thế mà anh cũng nghĩ ra được, chẳng bằng treo thưởng cho rồi.”

Phí Béo lắc đầu quây quây: “Chuyện này cô không hiểu, treo thưởng trăm vạn ngàn vạn với thôn dân mà nói là quá xa xôi, chẳng thực tế bằng cầm 100 đồng trong tay.”

“Vây đời mộ là sao? liên quan gì chứ, mồ mả mà cũng mang ra đùa được à?” Tăng Nam chưa hiểu yếu quyết trong đó.

Giản Phàm giải thích: “Trước kia đi tìm người chỉ nhắm vào Giản Nhị Lữ, ai cũng nghĩ mẹ ông ta không còn trên đời nữa, chuyện này đúng, nếu sống thì hơn 100 tuổi, chẳng lẽ không ai biết ... Nhưng đây là sai lầm cơ bản, vì Giản Nhị Lữ khi đó còn nhỏ thông tin quá ít. Ài dần dần cô sẽ hiểu thôi, chúng ta mở rộng toàn bộ hậu nhân Tảo Thụ Câu, không cần biết họ có biết chuyện không, rất có thể họ mới dẫn tới được người biết chuyện, mà người mẹ này mới là quan trọng, vì khi đó Giản Nhị Lữ mới mấy tuổi, ai mà nhớ, nhưng người mẹ thì chắc chắn là khác.

Phí Béo cười dâm dục: “Oa ca nói chính xác, mẹ Giản Nhị Lữ là tiểu quả phụ, trước cửa quả phụ nhiều thị phi, nhất là ở nông thôn, không chừng có tên độc thân nào đó từng trèo tường cạy cửa leo vào, thế nào cũng nhớ

Tằng Nam cười lẫn lộn, nhưng đám Giản Phàm, làm y kêu oan luôn mồm, Tiêu Thành Cương không hổ danh cảnh sát, chỉ ra sơ hở: “Không đúng, người từng trèo tường cạy cửa cũng là lão già trăm tuổi.”

“Nói đùa thôi, đúng là không thể, nhưng ở thời đại đó, chỉ cần là quả phụ, thế nào cũng có người chú ý ... yên tâm đi, lòng tham bị khơi lên, sức mạnh kinh người lắm, không cần 3 ngày sẽ có vô số manh mối cho chúng ta thông thả làm rõ.” Giản Phàm tự tin khẳng định.

Tâm tư Phí Béo vẫn ở quả phụ: “Còn có một loại khả năng, bà già gặm cỏ non, cỏ non giờ còn sống, người đi tìm em trai lại tìm thấy cha thì làm sao?”

Giản Phàm phanh gấp xe lại, trong xe nổ tung bởi tiếng cười, đến ngay cả Tăng Nam cũng phải đỏ mặt vì đám dân nhân này.

Xe rời thôn, tốc độ tăng lên dần, tiếng cười không dứt, Tăng Nam quên cả say xe, rời thôn Hồi Long đi sâu hơn vào núi, hướng tới thôn tiếp theo ...

Dời mộ, mỗi hộ bồi thường một vạn?

Nếu là người khác nói thì thôn dân không tin, nếu là lãnh đạo tối cao trong thôn nói thì không thể không tin, nếu là văn kiện chính phủ xã đưa xuống, nói không chừng trưởng thôn chẳng tin, nhưng người ta tới tận nhà tặng quà đưa tiền, trưởng thôn chẳng có gì hoài nghi. Xã Giản Bảo trừ nhiều núi limestone đá gồ thì chẳng có tài nguyên gì cả, nghề kiếm tiền nhất là lò gạch và đốt than củi, nếu muốn làm lò gạch thì cần lượng lớn đất, nhiều đất thì phải chuyển nhiều mộ.

Trưởng thôn Giải Lai Hồ sau khi cân nhắc kỹ vàng đưa ra kết luận: Làm được.

Thế là trên đường về ủy ban thôn hô mấy tiếng, thế là nào là gái già vợ trẻ đang tán gẫu bên cửa, chị dâu em vợ đang cho gà ăn ngoài sân, cháu lớn cháu bé đang trong chuồng lợn, hay anh em đang gánh phân chuẩn bị rưới ruộng rau đều chạy tới ủy ban thôn nghe lãnh đạo tối cao tuyên bố. Chẳng bao lâu tin từ thôn bắc chạy tới thôn nam, 1 vạn đồng kích động thần kinh ghê gớm, các bà cô lưỡi dài thao thao bất tuyệt thảo luận ra kết quả, nhà ai có nhà mẹ đẻ, nhà ai có em vợ ở Tảo Thụ Câu.

Năm tháng trôi qua mấy đời, nhưng chuyện trà dư tửu hậu truyền lời trong thôn vẫn còn không ít, mấy chuyện này vốn nhỏ nhặt chẳng ai coi ra gì, nhưng dính tới 1 vạn thì thành chuyện lớn lắm rồi. Đến trưởng thôn Giản cũng không ngờ tới trưa thôi mà nhà mình chật kín, vợ kéo theo chồng, con dẫn cha, thậm chí con dâu chẳng hiểu thuận gì ra ở riêng cũng chạy về đón cha mẹ chồng, mở miệng ra là có dì bảy cô tám cậu chín chôn ở Tảo Thụ Câu, đây không phải chuyện nhỏ, trừ chúng tôi

không ai được đụng chạm tới mộ của người chí thân đó, tiền không tới tay xem ai dám chuyên?

Vì thế thoág cái đã có bảy tám hộ cần bồi thường, có tên có tuổi có địa điểm làng hoàng, trưởng thôn đăng ký từng hộ chờ xác thực.

Đoàn người tới thôn thứ ba thì trong thôn đang tổ chức đám cưới, đem chuyện kể ra với trưởng thôn, vừa rời khỏi thôn thì đám cưới cũng tan, ai nấy đều đi tìm người thân rồi, làm tân lang tân lương nhìn nhau rầu rĩ.

Có người buồn thì có người vui, thôn trưởng là cán bộ đồng cấp, tất nhiên có trao đổi với nhau, chưa đi mấy thôn thì tác dụng thôn tin hiện đại đã phát huy tác dụng, tới thôn thứ tư thì trưởng thôn đã đứng trước cổng cứ như là đón đại sứ cứu tế, hết sức niềm nở dẫn đoàn người Giản Phàm tới ủy ban thôn.

Thế là lời nói dối lặt đi lặt lại đã thành chân lý, ai nấy đều tin mười phần rồi, quan tâm nhất lúc này chính là nhà ai có thân nhân ở Tảo Thụ Câu, ngoài ra xây lò gạch thì đám nhàn rồi trong nhà có chỗ kiếm tiền rồi, không thì nhà có xe lừa xe ngựa cũng kiếm được việc làm ở lò gạch, đúng không?

Thôn đã tới thì đã nhốn nháo, thôn chưa tới đã nghe ngóng biết được tin, trưởng thôn sốt ruột gọi điện tìm người, đến khi mấy người Giản Phàm về tới nhà chiêu đãi xã bị cán sự chính phủ xã chặn cửa, oán trách hôm qua ăn cơm sao không nói, tuy là chuyện nhỏ, nhưng thiếu xã điều phối sao được? Ý tứ là đừng hòng gạt chính phủ xã sang một bên, tương lai trưng dụng đất thế nào?

Giản Phàm không biết ứng phó chuyện quan trường, may mà có Phí Béo, chớp mắt cái bốc phét thành ông chủ Giản muốn làm dây chuyền sản xuất gạch bằng máy móc hiện đại, đang ở giai đoạn trụ bị thôi, hôm qua ăn cơm chuẩn bị mời xã trưởng Lưu, ai ngờ ông ấy về thành phố rồi, sao trách họ được.

Cán sự nói chuyện này phiền toái, Tảo Thụ Câu hoang phế đã lâu, sợ có người mạo danh, giờ ngay cả thông tin hộ dân đương địa còn chưa làm rõ nữa là, tới khi đó ai xác minh hộ các vị.

Nói thì nói thế, kỳ thực biết những ông chủ muốn làm việc thực chất thường rất hào phóng, chỉ cần dính vào chút thôi, lợi

lộc không ít. Còn không à, ứng nghiệm tức thì, mấy tuýp thuốc vài vò rượu, bữa tiệc còn có mỹ nữ thành phố vừa trắng vừa ngọt mời rượu, năm cán sự uống say khướt.

Hôm sau phải chia quân hai đường, Phí Sĩ Thanh và Tiêu Thành Cương tiếp tục đi lừa gạt, Giản Phàm và Tăng Nam quay lại thôn Hồi Long, lần này bắt đầu làm thật, thù lao cho trưởng thôn không thiếu, dự chi nửa tháng lương, tiền vào sọt sảng ngay, chủ động kiến nghị phương thức xác thực ra sao ra sao tránh mạo danh làm giả, nào là thân thích tên gì, khi đó ở đâu, lúc còn sống có chuyện gì ... Thừa hiểu, muốn xác nhận phải qua ông ta, tương lai lấy được tiền phải báo đáp trưởng thôn rồi.

Tiền kỳ có 23 nhà tới nhận thân đời mộ, Giản Phàm hào phóng trả trước mỗi hộ 1000, đợi xác nhận sẽ trả nốt phần còn lại.

Thôi, thế là xong rồi, oanh động rồi, người nông thôn thích tiền tươi thóc thật, ở quê trồng bao mẫu ruộng mới kiếm được 1000? Còn có người thông minh hơn tính toán, chuyển mộ còn không phải cần tiêu tiền à, xây mộ mới cũng kiếm chứ?

Thôi xong thật rồi, thế là ai cũng thèm đổ mắt, chưa thấy tiền đâu còn đỡ, nhìn nhà bên cả nhà hoan hỉ cầm tiền về, mới hôm qua tới hôm nay, chẳng làm gì có 1000. Thế là có bà cô rảnh rỗi bắt đầu lời ra tiếng vào, không nói với trưởng thôn thì nói với con dâu trưởng thôn.

Nói gì? Cơ bản là, nhà thím bảy chưa bao giờ tới Tảo Thụ Câu đâu ra thân thích, mộ chưa bao giờ đốt hương tính quái gì thân thích? Trưởng thôn, không thể bồi thường cho nhà đó.

Lời này chẳng bao lâu tới nhà thím bảy, thế là trả lời, gì gì gì, ghen tỵ đổ mắt chứ gì? Thân thích còn chẳng phải đời một thân đời hai nhạt, đời ba tới nhà chẳng có bữa cơm, nhưng dù chưa thắp hương cũng là thân thích.

Vì thế đại chiến nước bọt nổ ra, có điều chửi bới nhau ra kết quả, nhà nhà hộ hộ ra sức chứng minh mình là hàng thật, đào bới thông tin tích cực hơn mật thám, cả thôn đang dựa vào thứ này kiếm tiền mà lại.

Bởi thế hiện giờ có lực lượng thám tử đông tới hàng vạn đi tìm thông tin cho Giản Phàm, lúc ở Đại Nguyên y nói huy động

vạn người là khiêm tốn lắm rồi.

Chương 023: Trí tuệ của Phí Béo.

Sau ba ngày đi hết các thôn ven đường, Nhị Oa Đầu, Cao Lương Bạch giá rẻ tặng hai xe, thuốc lá Hồng Hà tặng mấy thùng, bánh kẹo rải ra như rác, tiền tiêu tới vài vạn, đổi lại một đồng bút tích rồng bay phượng múa, đều là mực bảo của trưởng thôn. Tăng Nam hiểu rồi thứ tin tức vụn vặt này là mục tiêu của Giản Phàm, chỉ bộ óc hết sức tí mĩ của y mới có thể tìm ra thứ có giá trị trong đó.

Ngày 2 tháng 7, tức là đã năm ngày trôi qua, dự báo nói trời có mưa, mưa thật, mà ở quê thì cơ bản mưa một cái là nhàn, Giản Phàm nhốt mình trong phòng xem đồng tin tức từ các thôn gửi về, chữ thiếu nét, khó đọc hơn cả thiên thư, thất vọng, không tìm được tin tức, dù là giả mạo.

Cộc cộc cộc! Giản Phàm đi ra mở cửa, mở cửa ra thấy Tăng Nam mỉm cười đứng trước cửa, liền hỏi: “Sao có tin rồi à?”

“Anh tẩu hỏa nhập ma rồi à?” Tăng Nam tốn công đứng tạo dáng vô ích, lườm một cái, thấy Giản Phàm thất vọng quay về phòng thì kéo tay: “Đi nào, ăn cơm thôi.”

“Lát nữa tôi đi ... Thôi được, đợi tôi dọn dẹp đã.” Giản Phàm vốn không có tâm tư ăn uống, có điều vừa nói ra Tăng Nam liền không vui, đành sửa lời, thu dọn đồng giấy tờ trên bàn, cẩn thận dùng gạt tàn đè lên trên, quay ra thấy Tăng Nam vẫn cười, lấy làm lạ: “Hôm nay sao thế?”

“Chẳng có trung tâm thương mại để dạo chơi, Thành Cương dẫn tôi ra trạm thu mua nông sản ... Chúng tôi mua hai con thỏ rừng, một con gà, Sĩ Thanh mang tới cho đầu bếp nhà chiêu đãi, khao thưởng chúng ta.” Tăng Nam xem chừng đã học được cách hưởng thụ cuộc sống thôn quê rồi: “Giản Phàm này, anh dạy Sĩ Thanh làm cơm đấy à?”

“À, không phải đâu, thằng đó vốn không biết làm cơm, sau khi kết hôn bị vợ bắt làm, không liên quan tới tôi, tôi lấy đâu ra bản lĩnh dạy nó.” Giản Phàm một khi bước vào trạng thái công

tác là rất ít chú ý tới ngoại cảnh, bị Tăng Nam lôi đi xềnh xệch đầu óc vẫn là đồng tin tức vụn vặt thu thập được.

Hai người sóng vai rời tầng hai, nhà ăn ở tầng một, thường là dùng để chiêu đãi cấp trên, khi không có nhiệm vụ chiêu đãi thì mở cửa với bên ngoài. Khi hai người tới nhà ăn thì Tiêu Thành Cương ăn tham không đợi được sớm đựng đĩa rồi, Phí Béo ở bên trách hẳn chưa rửa tay đã ăn, nhiệt tình mời Giản Phàm và Tăng Nam ngồi.

“Này, này, đừng tranh giành.”

Tránh hai thằng ăn tham cướp mất, Giản Phàm ngồi xuống bàn nhanh tay gấp cho Tăng Nam hai cái đũa thỏ, động tác hết sức tự nhiên làm Tăng Nam lòng ấm áp, chưa uống giọt rượu nào mà lòng đã ngây ngất phiêu diêu, len lén chú ý hai người kia chỉ ăn không để ý mới yên tâm hưởng thụ.

Phí Sĩ Thanh và Tiêu Thành Cương ăn uống không thể chấp nhận được, hai thằng dùng cả hai tay, xương nhai rau rầu, Tiêu Thành Cương khen Phí Béo nấu ăn sắp bằng Oa ca rồi, Phí Béo đắc ý khoe tài nghệ học từ cha Oa ca tất nhiên cao hơn Oa ca một bậc.

Tăng Nam không thấy mấy lời bốc phét này phản cảm, nhất là Phí Béo rất đáng yêu, mấy ngày qua cực kỳ quan tâm tới cô, trong chiếc xe BMW nhét đầy món ăn vặt, toàn do hắn đi các thôn không quên mang về cho cô, quan tâm hỏi: “Sĩ Thanh, không cần đi làm à?”

“Xin phép rồi, chỗ chúng tôi đi làm công tác chủ yếu là lĩnh lương.” Phí Sĩ Thanh vừa ăn vừa khoe khoang.

Tiêu Thành Cương hâm mộ lắm: “Đúng là không thể so với nhau, em thì bận tối mắt, nếu không được Oa ca kéo đi làm việc này, một năm trừ Tết ra không biết nghỉ ngơi là gì nữa, nhất anh rồi.”

“Còn có công việc ngon hơn của bọn tao đấy, bọn tao nhận lương theo tháng, chứ bọn thuế vụ, tái chính thì nhận lương theo giờ, lại còn có thưởng, mẹ nó, làm cả năm không bằng tiền thưởng cuối năm của bọn nó.” Phí Béo làu bàu.

“Thôi đi, quốc gia bỏ tiền nuôi con lợn như mày là không tệ rồi, còn chê ít à, mày thì làm được gì?” Giản Phàm mắng.

Phí Béo chửi lại luôn: “Mày biết cái chó gì, quốc gia bỏ tiền nuôi toàn lợn, làm gì có ai làm việc? Tao chỉ hơi béo thôi.”

Tằng Nam cười suýt sặc, Tiêu Thành Cương đấm ngực ho, chỉ có hai thằng tiện nhân miễn dịch.

Trò chuyện một lúc hỏi tới chuyện chính, Giản Phàm lắc đầu, Phí Sĩ Thanh nảy ra chủ ý xấu: “Tôi có cách, mọi người xem có được không ... Dù sao cũng tìm một ông già, Ô Long chúng ta thiếu quái gì người già, kiếm ông già bằng tuổi Giản Nhị Lư tới khóc lóc một chập là được, dù sao 60 năm chưa gặp, nhận ra thế quái nào được.”

Biết là hần tám phần nói đùa, Tăng Nam nghiêm túc xua tay: “Không được đâu, người này có dấu hiệu đặc thù trên người, không giả mạo được, hơn nữa còn dính líu tới gia sản, người ta không thận trọng sao được, chưa nói gì khác thử DNA là ra ngay.”

“Dấu hiệu gì thế?” Phí Béo thắc mắc.

Tằng Nam khó xử ngập ngừng, Tiêu Thành Cương nhận ra huých vai một cái, ý bảo không nên hỏi, Tăng Nam ngần ngừ quay sang Giản Phàm: “Anh nói đi.”

“Tằng Nam không phải là không muốn nói cho các cậu, mà cô ấy ngại không nói ... Theo tướng số học nói ‘độc noãn phương giang’, tức là loại người này mạng lớn, Giản Nhị Lư chúng ta tìm chỉ có một quả trứng, chỉ Giản Liệt Sơn biết, đó là nguyên nhân ông ta tin em mình vẫn còn sống.”

“Mê tín ..” Tiêu Thành Cương khinh bỉ: “Mà một quả trứng là sao? ... Anh béo cười gì thế?”

Phí Sĩ Thanh cười phun cả thức ăn ra ngoài, mãi mới trả lời được: “Người anh em, cách rốn ba tấc, nhìn xuống xem, có khi mày cũng chỉ có một quả, thế thì chúc mừng, phúc lớn mạng lớn, ha ha ha.”

Tằng Nam che miệng cười, mỹ nữ không đỏ mặt mà Tiêu Thành Cương lại đỏ mặt, dù sao cũng không ảnh hưởng tới mức độ náo nhiệt của bữa cơm.

“Giờ đã có tới 70 hộ xin bồi thường rồi, có điều một phần ba trong đó trùng nhau và giả mạo, giả mạo không sao, chỉ sợ không ai giả mạo thôi, giả mạo cũng cần phải biết tên tuổi

thông tin. Theo thông tin Giản Liệt Sơn cung cấp cùng mấy lần tìm kiếm, cha Giản Liệt Sơn là Giản Nghĩa Thành, người trong thôn gọi là Giản Hóa Lang, năm 42 theo đội lừa chở hàng tới Thiểm Tây không về nữa, mẹ ông ta tên Dẫn Nga, thời đó lấy chồng theo họ chồng, nên chúng ta cứ gọi là Giản Dẫn Nga đi. Con cả tên là Sơn Oa, sau này mới đổi tên thành Giản Liệt Sơn, con thứ hai tên Nhị Lự, nữ danh Lự Oa, khó là khó ở chỗ nếu mẹ ông ta cải giá thì có khi thành Vương Nhị Lự, Lý Nhị Lự ... Mà không chừng tên cũng đổi. Mọi người có chiêu số nào hay không?” Giản Phàm muốn kêu gọi trí tuệ tập thể.

Tiêu Thành Cương phục tùng mệnh lệnh đã quen, nhổ xương nói: “Oa ca, anh có cách thì nói em nghe là được, chi đội trưởng còn đang đợi tin, em mà có cách thì làm quái gì tới lượt anh.”

“Mày động não thì chết à?” Giản Phàm giơ tay dọa đánh.

Phí Sĩ Thanh mồm đầy thịt nói không lên lời, ánh mắt thì lấp lánh trí tuệ, đây là biểu hiện trong đầu có chủ ý xấu: “Tao tao có biện pháp thông minh tuyệt đỉnh, có muốn nghe không?”

Giản Phàm rất hiểu thẳng bạn, phấn chấn giục: “Nói, vẫn là thẳng béo mày biết nghĩ cho tao, nói ra nghe xem.”

“Có dấu hiệu rõ ràng như thế, sao phải tốn công.” Phí Sĩ Thanh nghiêm túc, ba người kia ghé tới sợ bỏ lỡ câu nào trong kế hoạch tuyệt đỉnh đó, chỉ nghe hắn nói: “Chúng ta liên kết với cục y tế xã, tổ chức một hoạt động khám sức khỏe miễn phí, chuyên môn kiểm tra sức khỏe và phát thuốc cho cụ già trên 70 tuổi, ở quê mà cứ nghe hai chữ miễn phí là khẳng định là vui vẻ kéo tới ... Tiếp đó bỏ lương cao, thuê mấy em y tá tươi trẻ ngon ngon, lúc khám bệnh tranh thủ sờ mó, lão nào một quả trứng là lôi đi xét nghiệm DNA, yên tâm không có hậu họa, mấy lão già được các em sờ lại chả sướng bỏ mẹ ...”

Cách này mà cũng nghĩ ra được, ba người kia mắt mở to hết cỡ như không quen vị kia, nhìn nhau xác nhận mình không nghe nhầm, sau đó cười lăn cười bò, cười chảy nước mắt nước mũi, phục thật rồi.

Chương 024: Khó phân thật giả. (1)

Thương lượng không ra cách gì hay, nhưng ăn uống rất vui vẻ, chẳng phải có gì ngon, mà trong núi, trời mưa, không khí mát mẻ, tâm tình bất giác tốt hơn, ăn tất nhiên ngon miệng. Huống hồ thịt thỏ ăn còn ra vị cỏ tươi, thịt gà rừng tuy ít nhưng mà vị hơn đứt gà nuôi, toàn người ăn khỏe, chẳng mấy chốc bị mấy vị ăn như gió cuốn mây tàn, chỉ còn ít cơm thừa canh cặn, ngay cả Tăng Nam cứ xoa bụng mãi. Bàn bạc một phen, quyết định, giờ chưa có tin gì, vậy đành đợi thôi, dù sao mỗi nhử đã rải khắp nơi, thế nào cũng có cá đớp chứ?

Ngoài ra nếu lâm vào đường cùng thì biện pháp của tăng béo cũng đáng thử một lần lắm, biết đâu đấy, cứ nghĩ biện pháp đó lại không nhìn được cười.

Ăn xong trở về phòng, Phí Sĩ Thanh và Tiêu Thành Cương bận rộn liên hệ với các vị trưởng thôn hỏi thăm tin tức mới, Tăng Nam chỉnh lý tư liệu Giản Phàm giao cho. Giản Phàm nằm trên giường, lại lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, nếu như muốn nhử mỗi nghi phạm thì nhắm vào sở thích của chúng là được, cứ câu sẽ chuẩn, thế nhưng lần này không phải là nghi phạm, biện pháp có thể áp dụng hạn chế hơn rất nhiều. 5 ngày vèo một cái đã trôi qua, vẫn chưa có chút tin tức nào dẫn tới Giản Dẫn Nga, làm y có chút hoài nghi tính chính xác của phương pháp này, dù sao thực sự là quá lâu rồi ...

Nằm đó, mưa lớn dần, trời mát mẻ, thiếp đi lúc nào mà không biết ...

Giữa mùa hè nóng nực đổ một cơn mưa rào, làm đêm ngủ say như chết, khi Tăng Nam mở mắt ra thì trời đã sáng hẳn, mưa không biết đã dừng từ khi nào. Tăng Nam từ trên chiếc giường bò dậy, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ mặc chiếc quần lót, phòng không có điều hòa nên mặc thế mới dễ ngủ, thoải mái rời giường, đi tới bên cửa sổ, kéo rèm lên, để ánh sáng tràn vào gian phòng, chiếu lên thân thể trắng trẻo của cô. Bầu ngực đầy đặn tròn trịa, vòng eo gọn gàng, chiếc bụng phẳng lì tuy vòng eo

không còn quá thon gọn nữa, hai chân thon dài thẳng tắp, đôi bàn chân nhỏ nhắn đi đất dẫm trên sàn đá hoa mát lạnh.

Đẩy cửa ra, hơi mát ủa vào, làm toàn thân nổi lên lớp gai ốc nho nhỏ, đối diện với cửa sổ là sân sau, thế nên Tăng Nam không sợ ai nhìn thấy, giang rộng hai tay tắm trong ánh mặt trời cùng gió sớm. Chiếc BMW đắt tiền của cô nhưng xuống quê không đi nổi đỗ ở đó, xe ít người thừa, lúc nào cũng thấy yên tĩnh, chỉ có mấy con chim sẻ bay là là sân, lách rích kiếm mồi.

Rên một tiếng dài vươn vai, trừ ngày đầu say xe, mấy ngày qua càng ngày càng thích cuộc sống ở quê, nơi này không có biển người huyên náo, không có đủ thứ ăn chơi cám dỗ, hiếm khi cô dậy sớm mà cảm thấy khoan khoái khỏe mạnh như thế, thậm chí có cảm giác hạnh phúc an nhàn chưa từng trải nghiệm.

Mặc quần áo, rửa ráy, xuống lầu, giống mọi khi đi gõ cửa ba vị đồng hành, nghĩ một lúc bỏ qua qua Phí Béo tên này gọi vô ích, lén lút gõ cửa phòng Giản Phàm, không có ai, hừ một tiếng không vui, gõ cửa phòng Tiêu Thành Cương cũng không được, xuống lầu thì chưa tới 7 giờ, nhà ăn chưa mở, hỏi trông cửa, chỉ ra ngoài.

Tùy ý búi tóc lên cao, Tăng Nam nhìn bên ngoài nắng sớm vừa lên, sau cơn mưa bốn phía hết sức tươi mới, từng làn gió nhẹ thổi qua, mang theo giọt ngọc long lanh sót lại trên những phiến lá, càng lên cao không khí càng trở nên dễ chịu.

Tăng Nam lững thững ra ngoài, cách đó không xa Tiêu Thành Cương giơ cao một chân đặt lên tường làm động tác ép chân, chàng trai học trường võ này tứ chi rất phát triển, chiếc áo thun thể thao bị cơ bắp phía dưới làm căng lên, làn da đen xì treo mấy giọt mồ hôi. Tăng Nam mỉm cười đấm một cái vào lưng, rất rắn chắc, hỏi Giản Phàm đâu, Tiêu Thành Cương chỉ hướng, vừa vịn nhờ cô gọi Oa ca về ăn sáng.

Đương nhiên Tăng Nam vui vẻ nhận nhiệm vụ này, đi qua đường, men theo dốc xuống lòng sông. Xã Giản Bảo rất nghèo, trừ tòa nhà chính phủ xã bốn tầng miễn cưỡng coi là hiện đại, còn lại là nhà mái bằng kinh doanh, nhà ở bằng gạch ngói. Sáng sớm nhìn khắp đồng ruộng đã nhấp nhô người làm việc, đi vài

bước không ngờ thấy thôn dân đeo sọt nhật phân trong truyền thuyết, khi đi qua Tầng Nam chỉ lạ mặt mà liếc một cái, khiến mỹ nữ ít nhiều ngạc nhiên, nhật phân rất chuyên tâm, như không chuyện gì bên cạnh ảnh hưởng, gồm cả mỹ nữ.

Đằng xa, hướng mặt trời nhô lên, có người buồn chán ôm gối ném đá xuống sông, Tầng Nam đoán là Giản Phàm rồi, vì bốn phía chỉ có y là nhàn nhã thôi, rón rén đi tới còn không quên nhìn y phục trên người, giày thể thao trắng, quần vải, phối với áo sơ mi trắng sữa có tua điệu đà. Phí Sĩ Thanh nói giống nữ cán bộ chính phủ xã, cô cũng thấy quê mùa, nhưng từ trong ánh mắt Giản Phàm, cô nhận ra, đây mới chính là hình tượng mà y thích.

Té ra bao năm nay mình sai lầm.

Đi gần "òà" một tiếng to, không ngờ Giản Phàm đứng đưng, chẳng buồn quay đầu lại: "Biết là cô lâu rồi."

"Í, sao anh biết, dạy từ bao giờ thế?" Tầng Nam lấy cục đá ngồi bên cạnh Giản Phàm, thuận theo mắt y nhìn chỉ thấy cây cỏ tốt tươi, cảnh sắc đẹp đẽ vô cùng. Bên kia sông là một ngọn đồi nhỏ, sườn dốc là một thảm cỏ xanh mướt, trên đỉnh đồi cây cối um tùm, hoa quả trĩu cành, quan tâm hỏi: "Vừa rồi nghĩ gì vậy?"

"Không nghĩ gì cả, chỉ hít thở không khí trong lành thôi, mùi trên người cô rất đậm, từ xa tôi đã ngửi thấy." Giản Phàm quay sang ánh mắt trêu ghẹo.

Tầng Nam chột dạ ngửi người mình, bản thân cô còn chẳng thấy rõ: "Mùi gì chứ?"

"Nước hoa, rất đặc biệt, loại gì thế?"

"Nói cho anh cũng chẳng biết, hừ, toàn tò mò chuyện nữ nhân." Tầng Nam không trả lời, có vẻ muốn giữ sự thần bí, có điều mắt híp lại rất đặc ý, ngửa mặt hít sâu: "A, không tìm thấy gì cũng chẳng sao, ở lại đây chơi thêm vài ngày thật tốt."

"Đúng là bệnh thành phố, bệnh hiện đại." Giản Phàm khẽ lắc đầu.

"Xì, đừng nói tôi, anh cũng toàn ở thành phố, có thấy anh về quê mấy đâu."

"Tôi là thân bất do kỷ." (*) Giản Phàm chỉ cảnh tượng thanh bình xung quanh, thở dài: "Cô xem ở quê đẹp biết bao, trên nổi

trời, dưới nổi đất, vạn vật sinh trưởng ở giữa, ở đây không cần mặc hàng hiệu khoe thân phận, không cần lo lắng vì chi phí ăn ở, càng không cần suốt ngày lo kiếm tiền, thích làm gì làm nấy ... Cô nhìn những người trồng rau, nhặt phân, gánh nước kia, cô nói xem họ vui vẻ đâu kém chúng ta?”

(*) Thân bất do kỷ nghĩa là người sống trong xã hội, nhiều khi phải làm những chuyện không theo ý muốn, không điều khiển được tâm trí mà phải nghe theo sự sắp đặt, ý muốn của người khác - hoàn cảnh đẩy đưa.

“Ừ, chỉ số hạnh phúc và tiền bạc đôi khi đối lập mà, trước kia sống cứ trôi đi ào ào, cũng chắc kịp nghĩ gì, giờ xuống đây lòng lắng lại, hiểu được một chút tâm cảnh là gì rồi.” Tăng Nam cười, ấn tượng sâu nhất của cô là cảnh đám nữ nhân già trẻ lớn bé ngồi nghỉ trưa hoặc tránh nắng tán gẫu chuyện thường nhật.

“Cuộc sống ở thành phố giống như một game vượt ải ấy, mỗi người, đều là người chơi, ai nấy cố gắng trang bị, leo cấp, mong cao hơn người khác một bậc. Không ngừng phấn đấu vì phần thưởng mới, mãi mãi không có hồi kết, dừng lại một chút là lạc hậu bị đào thải cho nên dù muốn sống chậm lại một chút cũng bị hoàn cảnh xung quanh cuốn theo ... chẳng ung dung bằng ở đây.” Giản Phàm nhìn Tăng Nam mở to đôi mắt long lanh đóng giả thánh giả trung thành: “Kỳ thực tôi cũng có bệnh thành phố .. Sau khi từ chức mấy năm ở Quế Viên là khổ nhất, mỗi ngày làm 16 tiếng, lúc đó nghĩ, bằng vào đôi tay này kiếm được nhà xe, kiếm lấy tương lai có thể diện, không dựa vào ai cũng có thể đường đường chính chính đứng giữa đường phố Đại Nguyên ... Sau đó về rồi cầm mặt kiếm tiền, số dư ngân hàng tăng lên vòn vọt, càng nhìn càng thích, cho tới khi gặp chuyện Sở Tú Nữ mới thực sự tỉnh ra ... quay đầu nhìn lại, thấy mình sống còn chẳng thư thái bằng Đường Đại Đầu sinh hoạt tùy tiện, chẳng bằng Phí Béo thích ngủ nướng.”

Chương 025: Khó phân thật giả. (2)

“Cho nên anh chuẩn bị nghỉ hưu sớm, chuyện làm ăn để cho Trương Vân và đám đầu bếp, ngày ngày đưa vợ đi du lịch, theo Đường Đại Đầu câu cá, cùng xen múa khỏa thân à?” Tăng Nam khẽ hừ mũi, giọng có chút ghen tuông, tất nhiên là ghen với Dương Hồng Hạnh rồi, qua lời Đường Đại Đầu cô biết vợ chồng nhà người ta sống hạnh phúc mỹ mãn ra sao, cái tên đầy thói hư tật xấu năm nào giờ thành người chồng gương mẫu.

Thế có đáng ghét không cơ chứ?

“Ừ, thế không phải tốt à, hướng hồ ngành ẩm thực này số lượng mà lớn lên là không đảm bảo được chất lượng, mở rộng thêm khó tránh khỏi món ăn đi xuống, điều đó tôi không cho phép.” Giản Phàm ở mặt ăn uống có cố chấp riêng.

Tăng Nam thấy Giản Phàm nói tiêu sái như thế thì thắc mắc: “Vậy sao anh còn lấy 2000 vạn của người ta?”

“Sái thoát chưa triệt để, không chịu nổi dụ hoặc chứ sao?” Giản Phàm cười ngượng: “Tôi muốn sống thoải mái hơn, chứ đâu phải thần thánh, bây giờ có cơ sở vật chất rồi mới bốc phét mấy câu này, đổi lại mấy năm trước nói ra cô cũng khinh tôi.”

Tăng Nam phì một tiếng, che miệng cười dài, kéo Giản Phàm lên: “Được rồi, về ăn sáng, anh là người phạm tục thôi, đầu thai vẫn thế, nói thẳng là tham tiền đi, ai chê cười anh chứ.”

“Cô xem con người cô kia, tôi thực sự không tham tiền, chẳng qua con số quá lớn không kiềm lòng nổi, nói thật với cô nhé, tôi nghĩ ông ta giàu thì giàu, bỏ ra một hai nghìn vạn phải cân nhắc, ai nghề người ta đưa thật ... Làm tôi cười hổ khó xuống, giờ không tìm ra cái gì thì mất mặt lớn.” Giản Phàm phủi mông đứng dậy.

Tăng Nam vỡ lẽ, chỉ mũi Giản Phàm: “Hiểu rồi, cho nên anh mới chỉ gọi thêm hai người anh em thân thiết, cùng với người tùy tùng không thể không theo là tôi, chủ yếu vì sợ mất mặt chứ gì?”

Chuyện này có quá nhiều yếu tố không xác định, không kiểm soát được, dù cố hết sức vẫn phải đợi may mắn có mỉm cười không, Giản Phàm thẳng thắn thừa nhận: “Còn gì nữa, trống giông cờ mở mà đi, sau đó trắng tay về ăn nói ra sao?”

Tằng Nam thấy qua một thời gian nữa mà vẫn không có gì thì đúng là cười hổ khó xuống rồi, an ủi: “Dù sao tiền đã tặng anh, không tìm được cũng phát tài lớn.”

“Làm thế nào được, ông cụ sắp chết đang chờ tin kìa, làm thế nào còn là người sao? Nếu không tìm được, trừ chi phí ra, tôi sẽ trả lại hết ... Nếu chỉ có Giản Hoài Ngọc thì tôi đã lấy tiền không làm gì rồi, nhưng mà còn ông cụ ... Ài thôi, chuyện đã qua thù dai làm gì?” Giản Phàm cứ vừa đi vừa nói lúc không nghe thấy động tĩnh gì mới phát hiện Tăng Nam đã dừng lại từ lúc nào, đang si mê nhìn mình, rất vui vẻ, rất tán thưởng, ánh mắt hai người chạm nhau, Giản Phàm mỉm cười: “Đâu cần súng bái tôi như vậy, con người tôi cũng tạm được thôi.”

“Biết thừa anh, cảm không được, bỏ không nữa.” Tăng Nam oán trách một câu tựa hồ có thâm ý nào đó, hỏi: “Biết vì sao Giản Hoài Ngọc dám đưa tiền cho anh không?”

“Vì sao?”

“Ông ấy vốn không tin anh, có điều sau khi nói chuyện với chú Lý liền quyết định, chú Lý từ lâu nhìn thấu anh rồi, tài hoa lớn thành tựu nhỏ, miệng độc lòng mềm, làm việc không đủ tàn nhẫn ... Đã cho anh rồi còn đi trả lại? Uống công đi một chuyến à ... Hừ, chẳng buồn nói với anh nữa.”

Tằng Nam giáo dục chỉ thấy Giản Phàm cười ngốc nghếch, toàn thân chẳng có lấy một chút thông minh tinh quái thường ngày, hậm hực quay đi.

Con bà nó, dám bình luận lão tử như thế, đợi tôi gặp ông cho ông biết thế nào là tàn nhẫn, Giản Phàm lẩm bẩm đi về, tuy thế cũng biết, e có gặp lại cũng không ra tay được. Mặc dù bị người ta vờ trong lòng bàn tay, nhưng kỳ thực mỗi lựa chọn lại là của mình, muốn trách người ta cũng chẳng được.

Cơm sáng rất đơn giản, cháo gạo, củ cải dầu và đồ xào thịt, Tăng Nam có cái hay, bất kể là tức giận hay cao hứng, nhìn mặt cô sẽ không thấy chút manh mối nào cả, trong bữa ăn vẫn cùng

Tiêu Thành Cương trò chuyện vui vẻ, thi thoảng mới nhìn Giản Phàm một cái, tựa hồ chọc tức được Giản Phàm thấy rất có thành tựu. Giản Phàm làm được gì đây, đành giả vờ như không nhìn thấy thôi.

Nếu trên đời này có khắc tinh, Tăng Nam chính là khắc tinh của y, trên người Tăng Nam có đủ mọi tính xấu mà y không thích ở một cô gái, nhưng rốt cuộc tới giờ hai người họ vẫn dính lấy nhau một cách không rõ ràng.

Đang ăn thì có tiếng dép lê quẹt đất xoèn xoẹt, đó là tiếng lê dép đặc trưng của thằng béo, lạ cái là giờ này thằng béo phải đang ngủ tít mù khơi mới đúng, thằng này không dậy trước 8 giờ, dậy không ăn sáng cơ mà? Chớp mắt thấy đúng là Phí Sĩ Thanh, vẫn mắt nhắm mắt mở vừa đi vừa ngáp, ngồi bên bàn ăn gục đầu xuống bàn.

Tiêu Thành Cương cười đều: “Anh Phí, mộng tinh hay sao mà dậy sớm thế?”

“Đúng thế béo, mặt trời đã chiếu tới mông đầu mà đã dậy?” Giản Phàm trêu ghẹo.

Tăng Nam thì chu đáo gọi thêm bát thêm cháo, Phí Béo ngáp một cái sái quai hàm: “Mày tưởng tao muốn dậy à, mới sáng sớm ngày ra, mẹ nó, đang ngủ thì gọi điện quấy nhiễu tao.”

Giản Phàm cười đều: “Ai thế, ai đi chọn đối tượng quấy nhiễu kém chất lượng vậy?”

“Đừng hạ thấp hình tượng của tao ... Còn ai, đòi bồi thường chứ ai, Oa ca, thế này rồi một ngày dì hai cô ba chú bốn sẽ chặn cửa đòi tiền đấy, xem lúc đó mày giải quyết thế nào.” Phí Sĩ Thanh cầm bát cháo lên, mắt chưa mở mà mồm đã húp sụp một hơi: “Biết có bao nhiêu nhà không?”

“ Bao nhiêu?”

“Ba mươi, thềm tiền phát điên rồi, nói trước, hôm nay tao đêch đi đâu, mưa vừa xuống không khí ẩm thấp, ăn xong tao về ngủ bù ... Bọn mày thích đi đâu thì đi, có tin báo tao.” Phí Sĩ Thanh ném ghi chép cho Giản Phàm tự xem.

Giản Phàm biết trước rồi, cái thằng này trừ ăn với chơi thì làm gì chẳng thể nhiệt tình quá một tuần, Giản Phàm xem lướt qua một lượt tình hình võ bàn: “Cái này ai báo?”

“Không ghi rõ à, thôn Hồi Long.” Phí Sĩ Thanh giật nảy mình, lau bầu.

“Con bà nó, tao tát chết mày giờ.” Giản Phàm đột nhiên nổi nóng vô cớ.

“Cái gì, cái gì? Mày dọa ai đây? Tao sợ mày chắc.” Phí Sĩ Thanh sững sờ trừng mắt lên.

Tằng Nam không hiểu đang yên lành xảy ra chuyện gì, cầm lấy tờ giấy xem, thấy ba chữ

Giản Hoạt Lang", vừa nhấm cái tên trong đầu tức thì cũng líu lưỡi, lắp ba lắp bắp: “Đây, đây là Hoạt Lang hay Hóa Lang ... Đừng nói đây chính là, Giản Hóa Lang ... Giản Nghĩa Thành chứ nhé?”

Tiêu Thành Cương cũng ghé đầu nhìn: “Rõ ràng là chú Hóa, ai lại gọi là Hoạt chứ, chắc chắn là Hóa Lang rồi, chỉ không biết có đúng người không.”

“Chưa biết, nhưng ít nhất tên thì đúng rồi!” Giản Phàm lại đập bàn lần nữa, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn thẳng béo: “Chúng ta chính là tìm người này đây, thằng vương bát đản, mày chơi game tới ngu người rồi à? Mày có nghe nhầm không thế?”

“Trưởng thôn phát âm không rõ, trách tao sao được, dù sao cũng đồng âm mà ...” Phí Sĩ Thanh vừa húp cháo vừa càu nhàu đổ lỗi, không ngờ chẳng thấy ai nói gì nữa, ngẩng đầu lên chỉ thấy ba cái bát cháo húp dở, người đã chạy đi rồi, vội ném bát la oai oái chạy theo thì mấy người kia đã đi mất rồi, hậm hực một lúc quyết định về phòng ngủ nướng.

Vội cái quái gì, chạy đi đâu được?

Chương 026: Khó phân thật giả. (3)

Tin tức xuất hiện nay là thật hay giả? Đi mất hai tiếng mới vào thôn Hồi Long, chẳng ai để ý tới nghỉ ngơi, trực tiếp tới ủy ban thôn, hôm nay nơi này có 6 người yêu cầu bồi thường đều có mặt, tổng cộng 14 người, trưởng thôn Giản nhiệt tình đón mấy vị thần tài.

Giản Phàm cầm tờ giấy đọc tên, Giản Đại Vĩ, Giản Trường Vân, Giản Chương Nghĩa, Lý Trường Chuyên ... Cố ý không đọc tên "Giản Hóa Lang", đọc tới tên nào, Tăng Nam và Tiêu Thành Cương theo lệ cấp 1000 đồng. Nói đây là tiền tạm ứng sau khi xác thực sẽ trả nốt, người được tiền hoan hỉ, lăn vôn tay ký tên, rồi rít cảm ơn rồi hớn hờ rời đi.

Lúc ở trên xe bọn họ đã thảo luận với nhau rồi, sẽ không để lộ mục đích vội, trước tiên thăm dò đối phương đã, đề phòng lừa đảo nói thuận theo ý bọn họ có được thông tin vô nghĩa không thể kiểm chứng, hoặc là phát hiện ra bọn họ đang tìm kiếm, gây khó khăn làm giá.

Giản Phàm hi vọng người báo danh Giản Hóa Lang là ông hoặc bà già chừng năm sáu chục tuổi, chuyện lâu như thế, có tin tức gì hẳn là từ người độ tuổi này mà ra, có điều chuyện không được như ý nguyện, 5 nhà 13 người đi rồi, chỉ còn lại một người gầy khô, má hóp, mắt đảo như rang lạc, chừng 30, nhìn tướng mạo ai cũng hoài nghi là hạng gian trá.

“Ông chủ Giản, có phải thằng bé này nói dối không?” Trưởng thôn Giản thấy Giản Phàm không đọc tên mà quan sát người kia thì thắc mắc.

Giản Phàm gật đầu cố tình nói: “Tảo Thụ Câu có người tên Hóa Lang, có điều không phải Giản Hóa Lang, nếu còn sống cũng trên trăm tuổi, nếu có thể nói ra tên thật và chỗ chôn thì vẫn có thể cấp tiền.”

Thấy người kia tức thì tái mặt, còn trưởng thôn Giản thấy mặt mặt lấm, vung tay tát đánh chát, chửi mắng té tát: “... Thằng con lừa này, biết ngay mày không tốt đẹp gì, tao nói mà,

sao lại báo cái tên đó , mày nghĩ người bên trên đều ngu ngốc cả à, không tra không hỏi mà đã phát tiền cho mày chắc? Xéo, xéo!”

Giản Phàm vốn còn định hỏi thêm, ai ngờ uy của trưởng thôn quá lớn, vừa kêu xéo một phát, nam nhân ngồi ở gần cửa chạy như bị chó đuổi, khi Giản Phàm đuổi ra ngoài thì không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thành phố Đại Nguyên, trời oi nóng, không khí sặc một cái mùi ô nhiễm.

Sắp hết giờ làm, Lục Kiên Định từ tòa nhà chi đội hình sự đi ra, tới đội trọng án, rất yên tĩnh, hành lang trống vắng và căn phòng im ắng. Đây là bộ phận duy nhất không bị kiểm tra chuyên cần, vì người ở đây làm việc không theo giờ hành chính. Hắn gõ cửa văn phòng Tần Cao Phong, cũng không có người, định lấy di động gọi thì nghe thấy tiếng huỳnh huých ở phòng luyện tập trên tầng ba, vẫn bấm số, quả nhiên tiếng chuông từ đó phát ra.

Tần Cao Phong vừa cầm lấy điện thoại thì chuông ngừng reo, ngẩng đầu lên thấy Lục Kiên Định đứng cửa vẫy tay.

Mấy đội viên mặc quần thể thao, mình trần đang đối luyện dừng lại chào, Lục Kiên Định vui vẻ đáp lại, hắn ở nơi này nhiều năm, rất có tình cảm. Biết có chuyện, Tần Cao Phong lau qua loa mồ hôi, khoác áo ra ngoài, còn chưa kịp hỏi chuyện gì Lục Kiên Định đã mắng: “Cao Phong, không phải tôi nói anh chứ, bốn mấy tuổi đầu rồi, phải nghĩ chuyện cả đời đi, suốt ngày ở cùng đám độc thân đó làm gì? Có người nói đội trọng án thành đội độc thân rồi đấy ... Không phải Tĩnh Viện đợi anh bao năm à?”

Tần Cao Phong vờ như không nghe thấy câu này, hắn làm sao không biết tình cảm của Sở Tĩnh Viện với mình, chỉ là hắn đã qua một đời vợ rồi, điều kiện cũng chẳng tốt. Còn Sở Tĩnh Viện sống kín tiếng thế thôi, cha mẹ cô đều là cán bộ cấp cao trên tỉnh cả, không giàu có, nhưng có điều kiện có học thức, người ta chịu hắn mới là lạ. Bởi thế hắn vờ không biết tình cảm của Sở Tĩnh Viện, đợi cô bỏ cuộc, ai ngờ Sở Tĩnh Viện cũng thi gan với hắn, cô chẳng bao giờ thúc ép gì hắn, nhưng tới giờ vẫn chưa tìm đối tượng, ai cũng biết nguyên do.

Không có cách giải quyết, nói đùa lảng đi: “Cám ơn phó chi đội trưởng, hay cấp trên giải quyết vấn đề sinh hoạt cho chúng tôi đi.”

“Thôi đi, còn phó chi đội trưởng, trong lòng gọi Lục Béo chứ gì, đừng giở trò này với tôi.” Lục Kiên Định thân thiết vỗ lưng, vốn định vỗ vai, có điều tên súc sinh cao quá, chẳng buồn với, thuận đầu vỗ đấy.

“Chà phó chi đội trưởng hôm nay làm sao thế, có mở hội nghị sinh hoạt dân chủ đâu mà đã tự phê bình rồi.”

“Được đảng chân lân đảng đầu hủ, anh có thể không tôn trọng lãnh đạo, cũng phải tôn trọng người nhiều tuổi hơn chứ?”

“Ai nói không, chúng tôi đều phải nhìn sắc mặt anh mà làm việc mà.” Tần Cao Phong cười ha hả.

Hai người vốn là đồng đội, Tần Cao Phong biểu hiện ưu tú, nhưng Lục Kiên Định ứng xử khôn khéo, biết đối nhân xử thế nên luôn vượt lên trên, điểm chung là đều thuộc đích hệ của bí thư Ngũ, đều đã hoặc đang làm đội trưởng đội trọng án, quan hệ thân thiết.

Đi vào văn phòng, phát thuốc lá, Tần Cao Phong biết tính Lục Kiên Định không có chuyện không đi thắp hương, hỏi: “Chi đội Lục, có vụ án gì sao?”

Lục Kiên Định lắc đầu: “Không phải án, phía Ô Long có tin gì không?”

“Nếu có tôi dám dấu anh à?” Nghe chuyện ấy Tần Cao Phong phát ngán, ngày bị hỏi ba lần, lấy làm lạ: “Lại không phải phá án có kỳ hạn, lại không truy cứu trách nhiệm, sao anh sốt ruột thế?”

“Cao Phong, anh không hiểu chuyện này đâu, còn nghiêm trọng hơn phá án có kỳ hạn đấy.”

“Thế à, tôi không nhìn ra.”

“Còn phải học nhiều, công tác có ba loại, loại một vùi đầu làm việc, vất vả khó nhọc gì cũng làm, loại hai là cái gì làm được mới làm không thì không làm, loại ba là làm cho lãnh đạo xem, lãnh đạo nhìn vào mới làm ... Anh thuộc tầng cấp thấp nhất.” Lục Kiên Định giờ có vài phần đáng vẻ lãnh đạo, mồm nhả khói, tay chỉ mặt giáo dục.

Tần Cao Phong vỗ lể, chẳng để bụng điệu bộ dạy đời của Lục Kiên Định: “Hiểu rồi, chuyện này lãnh đạo coi trọng chứ gì?”

“Đúng thế.” Lục Kiên Định trút bầu tâm sự: “Vì chuyện này mà xí nghiệp Giản thị dừng đàm phán đầu tư cái gì đó rồi, ông già sắp khép mắt, lại muốn gặp người thân là lẽ thường tình thôi. Nhưng mà người ta thân phận đặc thù, lãnh đạo trên có cách nào, đành dựa vào công an chúng ta, chuyện tới tay sở trưởng Cao, sở trưởng Cao đẩy xuống cục ...”

“Dừng dừng.” Tần Cao Phong cắt ngang, phản cảm nhất cái sở trưởng này của Lục Kiên Định: “Chi đội Lục, cần gì anh cứ ra lệnh đi, tôi không nói hai lời, đừng vòng vèo nữa.”

“Thì chính là vì không thể hạ lệnh mới phải vòng vèo đấy, chúng ta là công an chứ không phải tư an, ai dám công khai hạ lệnh, truyền ra thành chó trông nhà cho nhà giàu, không phải khó nghe à?” Lục Kiên Định hết sức bất đắc dĩ.

Tần Cao Phong cau mày: “Giờ có người tìm rồi đấy thôi, hơn nữa tôi tin Giản Phàm sẽ moi ra cái gì đó.”

Mặt Lục Kiên Định càng nhăn nhó khó coi: “Anh lại nói đúng rồi, tôi không sợ cậu ta không tìm ra, chỉ sợ cậu ta tìm ra.”

“Anh nói gì thế, định phá đám à?” Tần Cao Phong tức thì khó chịu, hần thẳng tính, nói là nói ngay.

“Đừng hiểu lầm ... Anh nên hiểu thế này, lãnh đạo tỉnh phó thác sở trưởng Cao, sở trưởng Cao phó thác cho cục, mà bí thư Ngũ, cục trưởng Cao cùng một ban bộ, nếu Giản Phàm tìm ra gạt chúng ta qua bên, không phải bí thư Ngũ mất mặt, xí nghiệp người ta cũng xem thường chúng ta à ... Ý tôi là, tương lai tìm được, chúng ta phải có cái danh, để ăn nói với bên trên. Nên anh trông coi chặt Tiêu Thành Cương vào, có tình huống, báo cáo để chúng ta kịp thời hành động.” Lục Kiên Định gần như nói bằng giọng ra lệnh.

Chương 027: Khó phân thật giả. (4)

“À, tôi hiểu rồi, không thể dùng lực lượng cảnh sát, nhưng thành công phải có danh nghĩa cảnh sát trong đó.” Tần Cao Phong chép miệng, không thoải mái lắm, hẳn ghét nhất là chuyện tranh công của người khác: “Chi đội Lục, chúng ta không thể cứ mãi làm cái chuyện vừa làm gái điếm lại muốn bia trình tiết này được. Với lại anh tranh ăn với Giản Phàm đấy, đã nghĩ kỹ chưa?”

“Hết cách, gái điếm phải làm, bia trình tiết cũng cần có, hưởng hồ Giản Phàm không thiệt, thằng nhãi đó xẻo của người ta 2000 vạn, đó là khái niệm gì? Chúng ta sống mấy đời mới kiếm nổi, mà thằng nhãi đó có chuyện gì không làm được, tìm ra rồi, anh dám đảm bảo nó không xẻo thêm khoản nữa không?” Lục Kiên Định rít hơi như đau răng, năm xưa Giản Phàm mặc cảnh phục còn quản được phần nào, giờ thì thả hổ về rừng, chịu chết rồi.

“Chắc chắn cậu ta sẽ làm thế.” Tần Cao Phong cười, không lo còn có vẻ tán thưởng.

Lục Kiên Định không vui: “Được rồi, lý lẽ tôi nói rõ rồi đấy, nặng nhẹ thế nào anh tự cân nhắc, giờ đã là ngày thứ sáu, Tiêu Thành Cương chỉ mới báo cáo một lần, nói Giản Phàm xúi bẩy làn sóng di dời mộ gì đó, mới đầu tôi không hiểu, về sau nghĩ ra, cách này là đúng, chẳng may có người vì khoản 1 vạn mà tới, chắc phải cậu ta vớ bở à? ... Thằng nhãi đó, đầu óc khác người, sao tôi không nghĩ ra, tốn công chạy tới Tảo Thụ Câu chả có nổi một bóng ma.”

“Anh đợi chút, tôi hỏi thằng Tiêu Thành Cương là được ...” Tần Cao Phong lấy điện thoại, hỏi vài câu, sắc mặt thay đổi.

Lục Kiên Định hỏi gấp: “Sao rồi, sao rồi.”

“Thôn Hồi Long, xã Giản Bảo, tìm được một người có vẻ biết chuyện, chuẩn bị tới nhà xác nhận.”

Vừa có tin, Lục Kiên Định tức thì lo được lo mất, mới sáu ngày thôi đã có tin rồi, nếu tìm được, mặt hẳn biết dấu vào đâu, mong

như bị lửa đốt, vội vàng chạy mất ...

Tiêu Thành Cương cúp điện thoại của đội trưởng, đuổi theo mấy người đi trước.

Nhà gạch, nhà đắp đất, nhà xi măng, cái cao cái thấp nằm rải rác trong hẻm núi thôn Hồi Long. Con đường đủ hai ba người đi ngang hàng, tiếng chó gà không ngớt bên tai, chuồng lợn dùng đá đắp lên, từ xa đã ngửi thấy mùi, tới gần còn thấy con lợn nái cực lớn nằm trên bãi cỏ tắm nắng, hai bên đường cây táo cây sơn trà đã kết quả xanh xanh đỏ đỏ.

Đi đường phải cẩn thận, nếu không thành linh xô ra một con chó, hoặc con gà mẹ dẫn theo đàn con kiếm ăn, mọi thứ với Tăng Nam mà nói đều mới mẻ đáng yêu. Đến khi "á" một tiếng làm Giản Phàm giật mình chạy tới, thì ra mãi ngắm nhìn cảnh sắc thanh bình xung quanh đâm phải đồng phân trâu còn ướt, thế là cô nàng chết đứng tại chỗ, không biết nên làm sao.

Giản Phàm vội dìu Tăng Nam sang bên giúp cởi giày, sau đó bơi lên tường đá, kiểm cành cây cọ qua, trưởng thôn Giản nhìn cảnh này thì không vui, thấy cô gái này đỏng đảnh quá, lau bữa một cái lên cỏ không phải là xong sao. Tăng Nam chuyến này môi giảo lên thật cao, tâm tình thế là hỏng hết.

"Chú Lai Hồ, còn xa nữa không?" Tiêu Thành Cương thì nhìn chán cảnh quê rồi, chỉ muốn mau mau có kết quả.

"Không xa, bên thôn cũ." Trưởng thôn chỉ về phía đông, giải thích nơi đó trông tan hoang nghe kể là trước kia thôn ở đó, địa thế cao hơn, vì thiếu nước nên cả thôn dời xuống cách gần 1km, chỉ có nhà này không rời đi, nguyên nhân à, còn vì sao nữa, nghèo thôi.

Tăng Nam ngược đầu nhìn lên núi, chỉ thấy cảnh hoang vu, lối đi bị cỏ dại xâm lấn, sống ở nơi đó chắc chắn không dễ dàng, thắc mắc: "Không phải có trợ cấp ả?"

Trưởng thôn trả lời rất trực tiếp: "Cái đó mà cũng tin à, đến tiền gạch còn chẳng đủ, nhà có sức lao động còn dễ, không chả đủ tới nhà quả phụ nào đó."

Tăng Nam nghe ra rồi, tình một đêm phiên bản nông thôn, nheo mắt cười nhìn Giản Phàm.

Trưởng thôn vẫn cảm khái: “Nhà đó là ngựa tốt sinh lừa lừa, đời sau kém hơn đời trước, lão điếc vốn là người đánh xe có tiếng xa gần, thời công xa là danh nhân, con trai què thì chẳng ra sao, sinh con chưa đủ một tháng thì đi chở hàng ngã gãy chân, vợ chạy theo người ta ... Thế là vừa nuôi con vừa chăm cha. Thằng con, chính là đứa mạo danh đó lớn lên càng tệ, chẳng nghề nghề gì, làm việc cho người ta thì trộm vặt, chần gia súc bị gia súc đá, đến súc sinh cũng không ưa hẳn, theo người trong thôn ra ngoài làm công được nửa năm ... Ài, bị người ta quẹt tiền ... Tối hôm qua tới báo là có thân thích ở Tảo Thụ Câu, tôi nghi rồi, nhưng mà thấy đáng thương vẫn báo.”

Đường bắt đầu khó đi hơn, trưởng thôn bước chân thông thả nhưng đi như trên đất bằng, Giản Phàm tụt lại thì thoảng kéo Tăng Nam, con đường nhỏ phủ cỏ hoang quanh co lên lưng chừng núi, dọc đường cũng hỏi rõ lai lịch, Trương Lão Thuyên hơn 80, con trai Trương Què 60, vừa rồi là Trương Tiểu Câu, ba đời độc thân.

Lại phải kéo Tăng Nam một cái, gần như làm Tăng Nam nhào vào lòng, Giản Phàm thở dài bắt chước lời trưởng thôn Giản: “Đúng là ngựa tốt sinh lừa lừa.”

Tăng Nam đấm vài cái, phồng má quay đầu tỏ vẻ giận dữ, hành động đó vào mắt Giản Phàm, có vài phần ngây thơ buồn cười.

Tới nơi rồi, cái thôn cũ bỏ hoang như di tích lịch sử, một mặt tường đất còn có hàng chữ "Đại cách mạng văn hóa giai cấp vô sản", không thì "Kiên quyết ủng hộ ...", trưởng thôn thấy đám Giản Phàm lăm nhăm đọc chữ trên tường, khinh bỉ nói: “Có gì mà xem, toàn thứ vớ vẩn, hồi xưa làm cái gì cũng nâng tầm quan điểm, hô hào cho lắm, giờ cái gì cũng tiền ... Lão Què, ra đây, con ông đâu?”

Đối diện là cái tường đất cao tới ngực, trông như đổ tới nơi, nhà thì nghiêng hẳn sang bên, phía sau dựng tạm mấy cái cọc gỗ, Tăng Nam lăm bắm, đại ý chỗ này mà cũng ở nổi sao?

Tất nhiên là ở được, cái cửa gỗ chấp vá kêu kẽo kẹt, một ông già tóc hoa râm như cỏ dại chống gậy tập tễnh đi ra, rụt rè nhìn trưởng thôn: “Sáng sớm chạy đi rồi, chưa về.”

“Vào đợi, trưa đói sẽ về thôi.”

Trưởng thôn vẫy tay gọi mấy người Giản Phàm, phủ đôn đá ở trong sân, khách khí mời Giản Phàm, Giản Phàm ngại ngùng nhất định kéo ông ta ngồi xuống, họ thì đứng.

Trương Què lo lắng hỏi: “Trưởng thôn, sao thế, nó lại trộm cái gì à?”

Trưởng thôn xua tay, bảo lão què ngồi xuống trấn an: “Không, đừng có suốt ngày đeo từ trộm bên mép, người ta cười cho ... Mấy vị này là cán bộ lớn trên thành phố xuống, hỏi ông vài việc, phải nói thật, quan trọng lắm ...”

Trương Què vâng vâng dạ dạ, gian nan đứng lên lấy ấm nước nóng, trưởng thôn giúp lấy mấy cái bát, ân cần rót nước, có điều bát bản kính, không ai dám uống. Giản Phàm hỏi đại khái chuyện Giản Hóa Lang, Trương Què căn bản không biết gì, bảo con mình bịa đặt linh tinh, đừng để ý.

Đang trò chuyện có tiếng bước chân, Trương Què vội ra đón, mọi người ngạc nhiên, đó là ông già, già lắm rồi, hông gài liềm, lưng đeo gùi, không biết là cắt rau củ gì, cảnh giác nhìn mấy người Giản Phàm như kẻ thù giai cấp, già mà tinh thần quắc thước, còn khỏe khoắn hơn Trương Què.

Thấy đám Giản Phàm trở mắt, trưởng thôn đặc ý lắm.

“Thuyền Lão hơn 80 rồi đấy, mấy năm trước bị trúng gió, thành ra câm điếc, song vẫn khỏe lắm còn lên núi vào rừng, nhanh nhẹn hơn thanh niên, chưa phải người cao tuổi nhất đâu, còn có một vị 98 tuổi, thôn Tiểu Lương có cụ cao nhất trên 100, cháu còn có cháu rồi.”

Hiếm có thật, đám Giản Phàm chào hỏi, Trương Què giải thích bằng cách múa tay, miệng phát ra mấy tiếng a a kỳ quái.

“Câm điếc, tôi đã nói với mọi người rồi, không hỏi ra gì đâu mà không tin.” Trưởng thôn trách móc, ý tứ tám phần là không tin người già, thiệt ngay trước mắt.

Chương 028: Chuyện vụn vặt xưa cũ. (1)

Hai cha con Trương giả một què một điếc, một không biết gì, một chẳng thể nói. Giả Phàm tốn hết tâm tư mới tóm gọn vài câu hỏi, Trương Què hoa chân múa tay một hồi, Trương Lão Thuyên ú a ú ớ, bên kia giải thích không ra. Chưa cam tâm hỏi nguyên quán, trả lời là Hậu Lương trang, cách Tảo Thụ Câu còn xa hơn nơi này, có thể nhìn ra hai cha con này tuy khách khí với đoàn người bọn họ, nhưng rõ là không tín nhiệm, nhất là Trương Lão Thuyên cứ nhìn chằm chằm Tăng Nam, làm cô không hiểu sao sợ hãi, trốn sau lưng Giả Phàm.

Nói được vài câu thì chính chủ về, người gầy gò nhỏ thó, mặt như trộm, vào sân gọi "cha" sau đó sững người, dưới nách có hai quả dưa, vội giấu vào áo, không nói cũng biết là trộm ở đâu.

Trưởng thôn cũng nhìn ra, chỉ mặt hết nói, có lẽ cũng không muốn làm xấu mặt thôn trước người ngoài, nói thẳng luôn: “Đây là cán bộ lớn, ông chủ lớn ở thành phố xuống, hỏi chuyện trả lời tử tế, mày nhìn mày đi, ông nội mày, cha mày thành thật như vậy, sao sinh ra thằng trộm như mày ...”

Trương Tiểu Câu bộ dạng chấy không sợ cắn, cái mặt nghênh nghênh vô lại, song không dám cãi.

Giả Phàm vội khách khí nói: “Trương Tiểu Câu, chúng tôi không có ý gì cả, mà muốn hỏi anh, Tảo Thụ Câu đúng là có một người tên Giả Hóa Lang, làm sao anh biết?”

Trương Tiểu Câu khịt mũi: “Người tôi biết nhiều lắm ... Này, tôi còn chưa nói đấy, vì sao phát tiền cho họ mà không phát cho tôi?”

Đoán chừng về tới nhà, có chỗ dựa nên thái độ hằn cứng rắn hơn, chớ cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng mà, Giả Phàm vẫn hết sắc nhún mình: “Nếu anh nói được đầu đuôi, cũng có thể phát.”

“Đầu đuôi đếch gì, hôm qua nghe nói trong thôn có bọn ngốc đi phát tiền, tôi tới báo danh, tiền không thấy đâu, các người bắt nạt tôi à?” Trương Tiểu Câu trút giận lên Giả Phàm.

Tiêu Thành Cương trừng mắt lên ngay: “Con mẹ mày! Nói ai là thằng ngốc đấy hả? Muốn chết không?”

Tằng Nam vốn chẳng thiện cảm gì, lúc này càng chướng mắt, mặt dơi tai chuột, thiếu mỗi điều viết chữ "trộm cắp" lên mặt.

Trưởng thôn tức giận chửi mấy câu, Trương Tiểu Câu càng hùng hổ: “Chú Lai Hồ, chú cũng tới bắt nạt tôi à, Tảo Thụ Câu bỏ hoang gần 30 năm, chẳng ai đi thắp hương, lấy đâu ra thân thích, lừa ma à? ... Chú không thể nói tôi là giả, nếu là giả, tất cả là giả.”

“Tao đánh cho mày một trận bây giờ.” Trưởng thôn cuống lên, người phát tiền ngay ở đây, nói thế sau này còn lấy thêm được đồng nào nữa, định xông lên đánh thì Trương Tiểu Câu nhanh chân chạy ra ngoài, Trương Què vội cười nịnh xin lỗi, trưởng thôn tức khí bảo ba người Giản Phàm: “Đi thôi, đi thôi ... Không chịu được cái thằng lừa đảo này, nhìn thấy là tức, đã nói rồi một mù một què một trộm, chẳng loại nào tử tế, đi thôi ...”

Giản Phàm nhìn Trương Lão Thuyên, từ đầu tới cuối chẳng phản ứng gì, xem ra cầm điếc cả mười phần rồi, chỉ biết lắc đầu, hội nghèo khó khốn cùng thế này ở thôn không ít, có câu ngựa gầy lông dài, người nghèo chí ngắn, nhất là khi Trương Què chống gậy cười nịnh tiền khách, hết sức đáng thương.

Hi vọng mà tới, thất vọng trở về, làm người ta buồn nản, trưởng thôn thì bực tức, trên đường cân nhắc chữa cháy: “Ông chủ Giản, chuyện này do cán bộ thôn chúng tôi làm không tốt, đặc biệt mấy mù đàn bà không hiểu chuyện, ít học, khó đối phó. Đừng nghe họ nói ra nói vào, trừ nhà lão què ra, tôi chưa phát hiện nhà nào giả.”

Giản Phàm lần này mang theo tài chính hùng hậu, cho nên không để ý chút tổn thất, cười tươi nói: “Ài, chú Lai Hồ, chú nói gì thế, không cần biết thật giả, tương lai có cơ sở này không ai gây rối là được ... Có điều chuyện này phải chặn đứng, không thể cứ ký tên là có tiền, chuyện trong thôn nhờ chú hết.”

Câu nói rất có ý thức đại cục này làm trưởng thôn mừng thầm, giống như mọi khi tiễn bọn họ ra tận cửa thôn, tới khi không thấy bóng xe nữa mới ưỡn ngực ngẩng cao đầu bước về như gà trống ..,

Xe rời thôn Hồi Long không xa, Giản Phàm bỗng nhiên dừng xe lại ở bên đường, quay đầu hỏi hai người kia: “Mọi người thấy chuyện này thế nào?”

“Còn thế nào, thằng đó muốn ăn đòn.” Tiêu Thành Cương còn chưa hết bức mình, đang ăn dở thì vội vàng vàng chạy đi, kết quả gặp thằng lừa đảo, vừa rồi không phải Tăng Nam lén giữ tay hắn thì cái thằng chó kia thiếu vài cái răng là nhẹ.

Tăng Nam lắc đầu, cô cũng không có gì đặc biệt, hỏi lại: “Anh nhìn ra cái gì à?”

“Mọi người nghĩ xem Trương Lão Thuyên năm xưa là người đánh xe, Giản Nghĩa Thành là người chuyển hàng, tính chất công việc giống nhau, nói không chừng quen biết ... Vào năm 45 thì ông cụ đó chừng 20 .. Hay chúng ta lại tới xem, thôn dân thường không ưa trưởng thôn, nên khó nói với chúng ta.” Giản Phàm chưa từ bỏ, nghe thấy Tiêu Thành Cương chép miệng thì chỉ tay đuổi: “Xéo sang bên, tao nói chuyện với Tăng Nam, bằng cái mặt mày may mà có người quen dẫn đường, nếu không tưởng mày là thổ phỉ đánh cho rồi.”

Xe quay đầu trở lại, sau đó men theo đường núi tới thôn cũ, Tiêu Thành Cương không muốn ở lại một mình nên lẻo đẻo theo sau hai người, tốn nửa ngày trời mới tìm thấy nhà Trương Què. Trương Tiểu Câu đang nhật đồ trong sân, cách tường thấy mấy người kia, vừa ngạc nhiên lại tức giận, không nói gì, chỉ phẩy tay xua đuổi.

Giản Phàm vịn tường hỏi: “Ê Tiểu Câu, muốn kiếm tiền không?”

Trương Tiểu Câu không thèm để ý.

“Đơn giản lắm, lại đây, đây là nhà anh, tôi làm gì được chứ? Lại đây nào.” Giản Phàm vẫy tay gọi.

Trương Tiểu Câu tò mò: “Làm gì?”

“Bắt đầu từ giờ, nói chuyện với tôi một câu, tôi trả 10 đồng, thế nào?” Giản Phàm rút 100 đồng ra phe phẩy.

Cứ như lấy kẹo dỗ trẻ con ấy, Tăng Nam che miệng cười, có điều không nói chứ, tời 100 đồng đồ rục có sức thuyết phục hơi cao, Trương Tiểu Câu đứng dậy chạy tới, sáng mắt lên: “Thật chứ?”

“Thật, chúng tôi là bọn ngốc đi phát tiền mà, cầm lấy, giờ đếm nhé, mỗi câu mười đồng.” Giản Phàm đưa tiền luôn, bắt đầu hỏi: “Câu đầu, có phải nhà anh không ưa trưởng thôn không?”

“Còn phải nói à, người khác họ đều không ưa ông ta, tới nơi này cư trú, ông ta làm khó đủ trò, có cứu tế gì, ông ta toàn ăn bớt ... Nói cho các người biết, lão già đó tham lắm, mấy hộ báo danh nhận tiền đều do ông ta thu xếp, tương lai bồi thường, thế nào cũng đóng cửa chia chác với nhau ... Cái lão chó chết, xã hỗ trợ cho chúng tôi cũng không phát tử tế.” Trương Tiểu Câu càng nói càng căm phẫn.

Tằng Nam không hiểu chuyện ở quê, thắc mắc: “Hỗ trợ gì thế?”

Giản Phàm giải thích: “Người già 70 trở lên đều được xã hỗ trợ sinh hoạt, đây là chính sách của huyện Ô Long.”

“A, Tiểu Câu, trưởng thôn tham ô tiền hỗ trợ của anh à? Bao nhiêu?”

“Mỗi năm 1000, đi lĩnh còn phải xách cho lão ta mấy chai rượu với ít thịt.”

“Trưởng thôn không phải thứ tốt lành gì.” Ở nông thôn mấy chuyện này không có gì mới mẻ, nói vài câu kéo gần khoảng cách, Giản Phàm mới hỏi: “Mà phải, sao anh biết Giản Hóa Lang?”

“Ông nội tôi nói.”

Ba người tức thì rùng mình, bị niềm vui làm choáng váng, Giản Phàm áp chế kích động hỏi: “Nói bao giờ?”

“Hôm qua, ông nội tôi bảo nhà Giản Hóa Lang trước giải phóng chết hết rồi, không ai còn đăng ký tên nữa đâu, tôi liền đi, ai ngờ bị phát hiện.”

Tằng Nam có vài phần nghi ngờ người này, nhú mày nói: “Ông nội anh cầm điếu mà.”

“Mù lòng sáng, cầm mắt sáng, không nói với các người không có nghĩa là không nói với tôi ... Nhà chúng tôi không cần nói cũng biết.” Trương Tiểu Câu đắc ý lắm.

Chương 029: Chuyện vụn vặt xưa cũ. (2)

Chuyện này Tiêu Thành Cương không nghi ngờ, hẳn từng chứng kiến hai cha con cầm điếu trò chuyện tưng bừng rồi, đang định hỏi gì thêm, Giản Phàm đột nhiên kéo tay: “Được rồi, đã nói xong, chúng tôi đi đây, mấy câu rồi nhỉ?”

Tằng Nam hiểu ý ngay tức thì, phối hợp với Giản Phàm: “Mới sáu câu.”

“Được, vậy trả tôi 40 đồng.” Giản Phàm đưa tay đòi tiền.

Trương Tiểu Câu cuống lên, ấp a ấp úng: “Ờ tiền to thế này tôi đi đâu mà đổi ... Hay hay, mọi người còn hỏi gì nữa, không ... Vào đây vào đây, vào nhà nói chuyện.” Nói rồi nhiệt tình chạy ra mở cửa đón khách, thái độ thay đổi hoàn toàn, lúc tới thì không hoan nghênh, giờ chỉ sợ khách đi.

Tiêu Thành Cương, Tăng Nam che miệng cười, tiền có sức mạnh ghê gớm thật đấy, nhưng cách cho tiền cũng rất cần nghệ thuật, nếu để đối phương thấy mình cần họ, e khó hỏi ra gì, nhưng hiện giờ khác hẳn, Trương Tiểu Câu phải vắt óc nói sao cho đáng tiền rồi.

Ba người vào sân, Trương Tiểu Câu mời khách ngồi, mình đứng bên đợi trả lời, Giản Phàm đổi giọng điệu, ngẫm nghĩ mãi lắc đầu: “À, tôi chẳng còn gì để hỏi anh nữa ... Thế này, tôi hỏi ông nội anh vài câu, anh làm phiên dịch.”

“Đợi chút ...” Trương Tiểu Câu không nhiều lời chạy vào nhà mời ông nội ra kiếm tiền.

“Đúng là bản mặt gian thương.” Tiêu Thành Cương lẩm bẩm, không rõ nói ai.

Tằng Nam cứ mỗi lần nhìn Giản Phàm là cười không ngớt, tới khi Trương Tiểu Câu dắt ông nội đi ra mới cố nhịn, đứng lên mời ông cụ ngồi, không ngờ ông cụ khỏe lắm, căn bản không cần đỡ, chỉ hoài nghi nhìn bọn họ. Giản Phàm không nói, lấy chuổi hạt đưa ra.

Đó là cái tay lớn, do quanh năm suốt tháng cầm cuốc cầm rìu, không duỗi thẳng được nữa, nhận lấy chuổi hạt, thần sắc thay

đổi, mân mê một lúc a a vài tiếng trả Giản Phàm.

Nhìn vẻ mặt kích động của ông ta, ba người đều hồi hộp vô cùng, mắt nhìn không chớp, sợ bỏ sót chi tiết nhỏ.

Trương Què cũng ra góp vui, mang theo cả mấy cái bát bản thủ, lại nhiệt tình mời nước, lần nữa không ai dám uống, chỉ nhìn hai ông cháu kia giao lưu, vừa a a vừa múa máy chân tay.

Trương Tiểu Câu nghe một lúc phiên dịch: “Ông nội tôi nói, đây là hạch đào núi Song Phượng, vừa nặng vừa tròn, nhưng giờ không còn nữa, năm 50 Đại Nhảy Vọt luyện sắt chặt sạch cây rồi.”

Đúng rồi, núi Song Phượng cách Tảo Thụ Câu không xa, Tăng Nam biết lai lịch, mừng ra mặt, lục túi xách, lấy ra hai bức ảnh, do Giản Liệt Sơn dựa vào ký ức vẽ lại cha mẹ mình: “Hỏi ông nội anh, có biết họ không?”

Không cần phiên dịch ông cụ cũng biết là hỏi gì, nhìn rất lâu mới ra hiệu cho cháu trai, Trương Tiểu Câu mắt đảo lên đảo xuống nghi ngờ: “Ông tôi hỏi các người là ai, hỏi làm gì?”

“Chúng tôi có một người bạn, cha người bạn đó ủy thác chúng tôi đi tìm cha ông ta.” Giản Phàm chỉ bức ảnh Sở Thành Nghĩa.

Trương Tiểu Câu hỏi ông nội một lúc, trả lời Giản Phàm: “Ông tôi nói có quen, chết rồi.”

Tiêu Thành Cương quen thói cảnh sát, vồ đui quát: “Sốt cả ruột, ai mà không biết là chết rồi.”

“Biết chết rồi còn hỏi làm gì?” Trương Tiểu Câu trừng mắt lên.

Giản Phàm bợp thẳng này một phát đá sang bên, sợ nói linh tinh hỏng chuyện: “Tiểu Câu, hỏi ông nội anh, ông ấy tên là gì, vì sao chết, tôi muốn biết chuyện cả hai người họ ... Thế này nhé, anh mạo danh vì muốn nhận 1000 chứ gì, 100 vừa rồi không tính, tôi cấp thêm 1000.”

Trương Què nghe thấy số tiền lớn như thế sợ hết hồn, Trương Tiểu Câu không tin tưởng, Giản Phàm bổ sung: “Tôi chính là thằng gốc thích phát tiền mà.”

Tăng Nam cười khúc khích, có điều thuận theo lời của y, mở ví ra, đếm 10 tờ đỏ, Trương Tiểu Câu kích động run tay, quay

sang liên tục ra hiệu.

“Ông nội tôi nói đây là Giản Hóa Lang và vợ, nhà mẹ đẻ ở cầu Nam Lĩnh ... Khi ông đánh xe cho địa chủ Vương Lão Tài, thường gặp Giản Hóa Lang trên đường, thi thoảng còn gửi hàng cho ông tôi mang hàng về cho vợ

“Năm đó ông nội tôi có cái xe lừa mới, khi đó Hóa Lang, Lão Quỷ, Can Tử, Thuận Đường cùng đem hàng đi Thiểm Tây, nửa đường bị bọn quỷ Nhật Bản bắt đi xây lô cốt, không về nữa, làm lính rồi, Thuận Đường chạy về báo tin ... Ông tôi nói làm lính Quốc Dân Đảng, năm năm mấy cả nhà bị đấu tố chết rồi ..”

“À, ông nội tôi nhớ ra rồi, vợ Hóa Lang tên Dẫn Nga, hơi giống nữ nhân này ... Chồng chết ở ngoài mấy năm mà không biết, khi Thuận Đường mang tin về mới biết, về sau không sống được đưa đứa con lớn đi học nghề. Là ... Là năm đuổi được bọn Nhật.”

Không có gì nghi ngờ nữa rồi, tìm đúng người rồi, Tiêu Thành Cương kích động mũi mỗ lớn thở phì phò như trâu, nhìn người ta như muốn ăn thịt, làm Trương Tiểu Câu giật bản mình, Giản Phàm lại phải tát cho một phát nữa: “Không sao, cứ tiếp tục đi, à hỏi ông nội anh có biết con của Giản Hóa Lang không?”

Lát sau Trương Tiểu Câu lại trả lời một câu như sét đánh: “Ông nội tôi nói, không thấy Sơn Oa vào thành làm học đồ, nhưng mà thấy Nhị Lư Oa.”

Tầng Nam nuốt nước bọt đánh ực, ngực phập phồng, biết Lư Oa, vậy thì gần điều bọn họ muốn tìm lắm rồi: “Gặp, gặp thế nào? Khi nào? Không dấu anh nữa Tiểu Câu, chúng tôi đi tìm người này đây.”

Giản Phàm thì hồi hộp khô cổ, bất giác cầm cái bát bản lên uống, Tiêu Thành Cương khôn ra rồi, rồi rít lấy thuốc lá mời, ông cụ có vẻ khơi lên chuyện cũ, nên hứng thú vừa hút thuốc vừa minh họa với cháu trai.

“Ông tôi nói, khi quân Giải Phóng đánh Đại Nguyên, bà nương Hóa Lang khóc lóc tìm tới Tiểu Lương trang, khi đó cha ông nội tôi còn sống, mẹ con họ nhờ ông nội tôi tới Đại Nguyên tìm Sơn Oa.”

“Cái gì? Đó là năm 48, ông nội anh và Giản Nhị Lư tới Đại Nguyên, năm đó khắp nơi đang đánh nhau.” Giản Phàm nói vào.

Trương Què rót thêm nước cho Giản Phàm: “Cha tôi khi đó là tám gương trẻ tuổi, một trong những Đảng viên sớm nhất của xã Giản Bảo, khi quân Giải Phóng bao vây Đại Nguyên, cha tôi vừa là đánh xe vừa là Đảng viên, nên chịu trách nhiệm chỉ huy đội xe đi đưa lương thực toàn xã ... Đúng rồi, mọi người đợi chút.”

Lát sau Trương Què tập tễnh từ nhà đi ra, đưa tới cái bao vải có chữ đỏ "Vì dân phục vụ", móc túi còn có không ít chai lọ, trên có chữ "thưởng", con số ghi 1948, còn có hàng chữ nhỏ "Kỷ niệm giải phóng Đại Nguyên".

“Những thứ này là của thủ trưởng bộ đội khi đó phát cho cha tôi, còn có phần thưởng tám gương tuổi trẻ, cha tôi giữ cẩn thận lắm.” Trương Què tự hào khoe.

Giản Phàm chú ý ánh mắt ông cụ ánh lên niềm vui vinh dự, hẳn là nhớ tới hồi ức quý giá, chuyện nhiều năm như thế ông cụ vẫn nhớ, xác nhận trí nhớ minh mẫn, giơ ngón cái với ông cụ: “Tiểu Câu, hỏi ông nội anh năm xưa cùng Lư Oa vào thành thế nào, tìm được người không?”

Ông cụ nghe Trương Tiểu Câu hỏi lắc đầu, tuy miệng đã không thể nói, nhưng vẻ hưng phấn trên mặt rất rõ ràng, tay ra hiệu không đủ, còn đứng lên, lúc thì làm động tác đánh xe, lúc thì động tác cầm súng, miệng phát ra tiếng động lớn, Giản Phàm đoán lờ mờ được, ông cụ nói chuyện đánh trận rồi ...

Quả nhiên Trương Tiểu Câu giải thích: “Ông nội tôi nói khi đó đội lừa đi đưa lương thực cho quân, trước không thấy đầu, sau không thấy đuôi, đi ba ngày mới tới Đại Nguyên ... khi đó toàn quân, súng dài thế này này, pháo to thế này này, bắn đùng đùng, ngày nào cũng đánh, ngày nào cũng có người chết, chết ngày càng nhiều, dân công vận chuyển lương thực bọn họ cũng giữ lại, phát cho tám băng trắng liền thành lính trinh sát ... Đánh nửa năm, đánh đến dân công nhiều hơn bộ đội, đừng nói tìm người, Lư Oa thiếu chút nữa thì bị bắn chết, bọn họ ở lại bốn tháng.”

mới về ...”

Chương 030: Chuyện vụn vặt xưa cũ. (3)

Giải phóng Đại Nguyên mất 6 tháng, là cuộc tiến công gian nan nhất chiến tranh giải phóng toàn quốc, lịch sử ghi lại luôn đánh giá là "cuộc chiến cuối cùng của hoa Bắc", thương vong lên tới con số khiếp đảm, 45 vạn người.

Nhìn ông cụ tóc lưa thưa xơ xác, áo bạc màu nhăn nheo, tay khô như cành cây, chỉ biết thở dài, sinh mệnh hèn kém nhất cũng có một mặt cao quý vinh diệu, giống như ông cụ này, nhưng cuộc chiến đó chẳng ai còn nhớ, sao nhớ được một dân công từng đánh xe đưa lương thực lên tiền tuyến.

"Uống đi, nước nguội rồi .." Giản Phàm khẽ đẩy bát nước tới trước mặt Tăng Nam.

Tăng Nam bê bát nhấp một ngụm, ánh mắt cũng nhìn ông cụ đầy tôn kính: "VẬY về sau ra sao, vợ của Giản hoa Lang thế nào?"

Ông cụ mắt ảm đạm, phủi bụi trên người ngồi xuống ra hiệu cho cháu trai.

"Sau khi về nửa năm, có đội công tác ở huyện xuống tra Hán gian và phản động, đặc vụ gì đó, Hóa Lang không về, mọi người không biết, nói mấy người họ là Hán gian, Sơn Oa cũng là phái phản động, thế là vợ ông ta sợ quá đem Lư Oa chạy mất..."

Chẳng khác nào đang từ mây xanh rơi xuống vực sâu, Giản Phàm thất thần lặp lại: "Chạy rồi à?"

"Đúng, chạy rồi."

Ba người Giản Phàm hết hi vọng, chẳng trách Tảo Thụ Câu không ai nhớ, năm 49 chạy trốn mất, trong hoàn cảnh xã hội khi ấy, tất nhiên mai danh ẩn tính, biết đâu mà tìm.

Không ngờ đang lúc hi vọng tắt ngấm, Trương Tiểu Câu lại nói: "Ông tôi nói năm cha tôi 4 tuổi lên huyện tham dự hội, trên đường về nhà gặp vợ Hóa Lang, ở Hậu Liễu Câu."

Giản Phàm hỏi gấp: "Hậu Liễu Câu ở đâu, làm gì có thôn nào như thế?"

"Không phải thôn, cách Tiểu Lương trang mười mấy dặm, dưới núi Ngọc Hoàng ấy." Trương Què chỉ chỗ.

Tằng Nam vội hỏi: “Ông không gặp lại lần nào nữa ạ, còn bà ấy khi đó làm gì?”

“Chỉ một lần đó thôi, ông nội tôi nói bà ấy có cháu ngoại rồi, lúc đó đi mua túi đồ may vá ở trạm cung ứng của xã, khi đó bà nội tôi vẫn còn, hai người họ nói chuyện suốt dọc đường đi, toàn chuyện nữ nhân.”

“Ông ơi, ông sinh năm bao nhiêu?” Giản Phàm quay sang hỏi Trương Què.

Trương Què gập ngón tay, lẩm bẩm tính toán, dừng lạ, người già ở quê không nhớ năm sinh, chỉ nhớ con giáp của mình: “Năm 52, vậy cha tôi kể chuyện năm 56.”

Ồ vậy khi đó Giản Nhị Lữ đã lập gia đình sắp có con, Giản Liệt Sơn đi năm 45 thì Giản Lữ Oa 15 tuổi, năm 26 kết hôn sinh con vào thời đó là muộn, còn đang suy nghĩ Tăng Nam đã lấy bản đồ, nhờ chỉ vị trí.

Giản Phàm ngây ra một lúc chợt phát hiện Trương Tiểu Câu và Trương Què nhìn mình hết sức khẩn trương, chẳng hiểu gì, tới khi Tăng Nam ra hiệu mới nhớ ra đưa tiền cho Trương Tiểu Câu: “Đây, của anh đấy.”

“Cám ơn, cám ơn, cám ơn mọi người.”

Trương Tiểu Câu nắm vội lấy tiền, Trương Què rối rít cám ơn, chỉ có ông cụ ngồi ngây ra đó, nhìn con trai cháu trai với ánh mắt buồn bã, Tăng Nam và Giản Phàm ngạc nhiên, chợt nhớ lời trưởng thôn nói ngựa tốt sinh ra lừa lừa, có chút thấu hiểu, nếu con mình sau này cũng thế, chắc ánh mắt mình không khác là bao.

“Hỏi ông nội anh xem khi đó vợ Hóa Lang nói gì?” Giản Phàm nói xong tự xoa tay: “Không không, chắc không ai nhớ được, vậy ... Vậy hỏi khi đó bà ấy vui vẻ hay đau khổ, buồn bã ... Sống có tốt không?”

Trương Tiểu Câu cầm tiền trong tay rồi, tích cực hẳn lên, lúc sau giao lưu với ông nói xong kể: “Ông nội tôi bảo, bà ấy sống tốt lắm, dọc đường ngồi xe lừa ông nội tôi, nói cười vui vẻ, mặc quần áo mới, thêu hoa, đẹp hơn cả bà nội tôi ... Bà nội tôi còn trách ông tôi không mua cho bà áo đẹp như Dẫn Nga.”

Tiêu Thành Cương gãi đầu gãi tai: “Nói nửa ngày trời chẳng ra tung tích, anh hỏi chuyện thừa thãi đó làm gì?”

“Mày đúng là không chịu tiến bộ, bao năm qua vẫn ngu thế.”
Giản Phàm mắng: “Không hiểu à Dẫn Nga gả cho người khác rồi.”

Tiêu Thành Cương tròn mắt: “Anh bịa ở đâu ra thế, gả gì, có nói đâu?”

“Đầu mày chỉ mọc tóc không có não à, một quả phụ bỏ trốn, lấy đâu ra tiền bạc mặc áo mới đẹp hơn nhà Đảng viên, lại còn tâm tình vui vẻ? Tám phần là kiếm được nam nhân tốt rồi.”

“Đoán bừa.” Tiêu Thành Cương bị chửi hậm hực hừ một tiếng.

“Bữa hay không cứ tới Hậu Liễu Câu một chuyến, hôm nay mà tao cẩn thận đấy, nếu không e vòng vèo chẳng biết tới bao giờ ... Này Tiểu Câu, dẫn chúng tôi tới Hậu Liễu Câu một chuyến, bảo ông nội anh chỉ đường, tìm nơi năm xưa vợ Hóa Lang xuống xe.” Giản Phàm đề nghị.

“Tôi chưa ăn cơm, vả lại nơi đó xa lắm ...” Trương Tiểu Câu ngần ngại.

Giản Phàm có biện pháp, giơ một ngón tay lên: “Trả anh 1000 nữa, quay về mời anh lên xã ăn cơm quán.”

Trương Tiểu Câu chưa trả lời, Trương Lão Thuyên đã đứng lên đẩy cháu trai sang bên, ông cụ tuy không nghe thấy, nhưng bằng vào trí tuệ sống tích lũy cả đời biết đám Giản Phàm muốn gì, miệng a a ra hiệu, Giản Phàm đoán ra ông cụ muốn chỉ đường cho họ. Trương Tiểu Câu ríu rít chạy lên trước, nói: “Đi nào, đi nào, ông nội tôi đồng ý dẫn đường.”

Ba người vội cáo từ Trương Què đuổi theo, đoàn 5 người ra xe, mục tiêu là nơi cuối cùng vợ Giản Nghĩa Thành xuất hiện ...

Địa điểm rất hẻo lánh, nhưng không xa, nằm giữa Tiểu Lương trang và Đài Nhi Oa, đi vòng qua Đài Nhi Oa chừng 30 dặm, theo Trương Tiểu Câu kể thì vào thập niên 60 thì đây là đường liên thôn, về sau xã xây đường mới, nơi này thành đường chuyên gỗ, nếu không vì nhu cầu này thì đã hoang phế rồi.

Tuy thế cũng chỉ miễn cưỡng được coi là đường thô, xe không phải đi trên đường, mà là nhảy. Đúng đấy, là nhảy ...

Người trên xe lúc lên lúc xuống, lúc trái lúc phải, ngay cả Tăng Nam đã quen với đường núi cũng bắt đầu nôn nao ... Có ba mươi dặm đường mà phải đi mất một tiếng rưỡi.

Nhảy xuống xe trước là Tiêu Thành Cương, hoạt động chân và mông ê ẩm, lấm bầm cái chỗ quý gì thế, đến cảnh tượng lọt vào mắt mọi người cũng như tán đồng lời này, ngay Trương Tiểu Câu cũng có chút hoài nghi lời ông nội.

Chỉ thấy nơi này kẹp giữa hai sườn núi, con đường ngoằn ngoèo dài dằng dặc, dưới chân là cỏ dại um tùm, khe rãnh không biết sâu bao nhiêu, ngẩng đầu là vách núi cao tới tận mây xanh, là con đường đục men theo vách núi. Trương Lão Thuyên đi tới phía trước vài bước chỉ chỉ đỉnh núi, mọi người tới nhìn, thấy thấp thoáng mái nhà, Trương Tiểu Câu giải thích đó là miếu Ngọc Hoàng, không biết xây bao giờ, cũng không biết bỏ hoang bao giờ, lọt vào mắt là từng bách che kín trời, gió thổi qua rào rào như như ma kêu quỷ hờn, làm người ta không rét mà run.

Tăng Nam hai tay ôm vai, khung cảnh hoang vu nơi này khiến cô bất giác thấy lạnh lạnh, nhích tới gần Giản Phàm, mặt hơi xanh xao: “Giản Phàm, tôi sợ lắm.”

“Đừng sợ, dù có ma cũng không sợ, thời buổi này chỉ sợ người chứ không sợ ma.” Giản Phàm an ủi, khẽ nắm lấy tay Tăng Nam.

Tiêu Thành Cương bị gió lùa que khe núi làm rùng mình, có điều nhìn tư thế ám muội giữa Oa ca và Tăng Nam, lòng khinh bỉ, Oa ca không phải thứ tử tế, lòng chửi bới phân tán chú ý, hơi lạnh dần tan đi.

Trương Lão Thuyên lại a a một hồi, Trương Tiểu Câu vừa nghe vừa nhìn vừa nói: “Xuống xe ở đây, trước kia con đường này đông đúc lắm, giờ không còn ai.”

“Vậy bà ấy xuống xe vào lúc nào?”

“Xế chiều, khi đó mùa thu, ông nội và bà nội tôi về Tiểu Vương trang thì trời đã tối ...”

Chương 031: Đêm dài khó ngủ. (1)

Ông cụ ngửa mặt lên trời hồi ức chuyện xưa, mấy người Giản Phàm không dám hỏi nhiều, kiên nhẫn chờ đợi, ông cụ đã biết bọn họ đi tìm người, lại nhiệt tình như thế, nhớ ra điều gì hữu ích, nhất định sẽ kể.

“Ông tôi còn nói vợ Hóa Lang khi đi dặn, ở đây không ai nhận ra bà ấy, dặn đừng nói với người khác ... Ông nội tôi thật thà, sau đó không nói với ai ... À, ông tôi bảo khả năng là hôm đó bà ấy đi thắp hương, trước kia mừng một ngày rằm đều có người đi đi thắp hương miếu Ngọc Hoàng ...”

Tin tức vụn vặt chưa giúp ích được bao nhiêu, muốn tìm kiếm một nữ nhân cách đây nửa thế kỷ, chỉ dựa vào chứng đó chưa đủ.

Núi hoang, cỏ thụ, rừng già, cỏ dại, đường nhỏ quanh co, lọt vào trong mắt từng người có cảm giác khác nhau, giống như Tăng Nam tưởng tượng một nữ nhân mặc áo hoa mới, tay khoác bọc nhỏ, một mình đi trên con đường vắng tới cái miếu hoang, nép mình vào vai Giản Phàm, thì thầm: “Nghe như chuyện ma ấy.”

“Ha ha, đúng là giống, núi hoang, mỹ nữ, hiện thân một lần rồi biến mất, không phải bịa chứ, bao nhiêu nhóm đi tìm rồi, chẳng có tí tung tích nào, có khi là oan hồn hiện về.” Tiêu Thành Cương trịnh trọng nhìn Tăng Nam cố tình dọa: “Chị Tăng, Trương Lão Thuyên nhìn chị mấy lần, nói không chừng nữ quỷ kia giống chị, mấy chục năm sau gọi chị tới bắt đi đấy.”

“Á, muốn chết à?” Tăng Nam giơ chân dọa đá.

Giản Phàm thấy Tăng Nam sợ xanh mắt mèo rồi, di chuyển chú ý: “Thành Cương, mày nói không hợp lý, năm 56 thì Lưu Oa đã 26 tuổi, Giản Liệt Sơn 34, vậy thì Dẫn Nga ít cũng phải 50, làm sao còn là mỹ nữ.”

“Chưa chắc, ví như chị Tăng, 50 tuổi chắc chắn vẫn là mỹ nữ.”

Tăng Nam cười khúc khích, lườm Giản Phàm một cái, ý tứ, nhìn đi, anh kém người ta xa, chẳng bao giờ nói một câu để

nghe. Không nói còn đỡ, vừa trách một cái, Giản Phàm nhận ra hai người quá thân mật, giống đôi tình lữ, liền tránh khỏi vòng tay Tăng Nam.

Kẹt lại ở đây rồi, ông cháu Trương Lão Thuyên ngồi ở bên đường, Tiêu Thành Cương mời thuốc lá, tán gẫu toàn chuyện xa xôi, ông cụ không nhớ ra nhiều hơn nữa, quanh đi quẩn lại chỉ có thế. Tăng Nam thấy Giản Phàm một mình đi xa ngẫm nghĩ gì đó, có chút ử rữ ngồi xuống trò chuyện với ba người kia, giăng cái lưới lớn, tốn mấy vạn mà thu được tin tức gân gà.

Một lúc sau Giản Phàm mới từ con đường núi trở về, vẻ mặt cũng vô kế khả thi, gọi: “Thành Cương, chúng ta phân công, mày đưa Tăng Nam, cụ Trưởng với Tiểu Câu về xã, mời hai người họ ăn bữa cơm, đường khó đi, lái xe cẩn thận.”

“Còn anh thì sao?” Tăng Nam không vui đứng lên hỏi.

“Tôi phải lên núi một chuyến, không đi tôi không yên tâm.” Giản Phàm nheo mắt nhìn lên đỉnh núi đăm chiêu.

“Không được, tôi đi với anh.” Tăng Nam chạy tới, sợ Giản Phàm bỏ lại khoác tay y nói dứt khoát.

Tiêu Thành Cương cười khùng khục, hai ông cháu Trương giả cũng giơ tay ra hiệu với nhau, tám thành coi họ là một đôi rồi. Giản Phàm hết lời khuyên nhủ: “Con đường này mấy chục năm không ai đi qua, dẫn cô theo tôi còn phải chú ý chăm sóc cô, còn làm gì được nữa? .. Ngoan, theo Thành Cương về đi ... Ài, làm sao thế, cô chưa bao giờ lên núi, trên đó không có gì vui đâu, có khi còn có ma nữa.”

Khuyên nửa ngày trời kiên quyết không cho theo, Tăng Nam giận dỗi về xe, lên xe rồi còn quay đầu lại dặn Giản Phàm cẩn thận, như tình nhân sinh ly tử biệt, làm Tiêu Thành Cương ê hết cả răng vôi vàng khởi động xe. Tăng Nam ngồi xuống rồi vẫn chưa yên tâm hỏi: “Tiểu Câu, trên núi có gì nguy hiểm không?”

Trương Tiểu Câu như sợ Tăng Nam không lo lắng vậy: “Mùa hè có rắn, mùa đông có sói.”

“Hả, Thành Cương, hay cậu ở lại đi, tôi lái xe là được.” Tăng Nam giật mình, không ngồi yên được nữa.

“Ài, chị nghĩ Oa ca là ai? Là thần bếp giáng thế, anh ấy không đuổi sói giết rắn làm thịt thì thôi, làm gì có nguy hiểm? Năm

xưa anh ấy cũng một mình lên Thiên Long Sơn tìm bọn cướp tiền ngân hàng trong đêm, em ngủ trên xe, dậy một cái thì anh ấy phá án xong

Ai ngờ thái độ vô tâm ấy bị Tăng Nam mắng suốt dọc đường, Tiêu Thành Cương khổ Sở giai thích, Oa ca từ nhỏ sống trong núi, lên rừng lên núi còn quen thuộc hơn ở thành phố, không có gì phải lo, huống hồ manh mối cứ rôi, anh ấy cần yên tĩnh ở một mình suy nghĩ. Tăng Nam cũng hết cách rồi, xe về nhà chiều đãi xã, mời hai ông cháu Trương Lão Thuyên một bữa ngon, mua mấy thùng mỳ ăn liền, rượu trắng, đưa về thôn Hồi Long, sau đó khăn cấp đi đón Giản Phàm.

Nói thì đơn giản, làm mới khó, Tiêu Thành Cương tính tình bộp chộp, ngay cả lái xe cũng không vững vàng cẩn thận như Giản Phàm, Tăng Nam la hét nhיע móc suốt. Khi tới nơi thì đã sáu giờ hơn, vừa tới chân núi Ngọc Hoàng, Tăng Nam vội vàng nhảy xuống, vịn tay vào xe nôn khan một hồi mới bình thường lại.

Núi còn đó, cây còn đó, miếu trên núi cũng vẫn ở đó, chỉ không thấy Giản Phàm đâu, mấy tiếng rồi, chẳng lẽ lên núi chưa xuống, Tăng Nam bắc tay làm loa lấy hết sức gọi, tiếng vọng lại cực lớn từ bốn phía đi kèm tiếng gió thổi ù ù làm Tăng Nam càng sợ hãi, nhìn ngọn núi phía trước thế nào cũng giống mãnh thú rình rập, chạy về đập cửa xe rầm rầm: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Giản Phàm biến mất rồi.”

“Không biến mất được, chị phiền quá đi, trời còn chưa tối mà.” Tiêu Thành Cương bực bội dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, nữ nhân đúng là phiền hà, vậy mà Oa ca đi đâu cũng lôi theo.

Tăng Nam tức tối, luôn mồm trách không nên để Giản Phàm lên núi một mình, lấy di động ra, nơi này không có sóng, thế là lại sốt ruột kéo Tiêu Thành Cương lên núi tìm.

Tiêu Thành Cương bị làm phiền phát điên, vò đầu bứt tai nói: “Đợi thêm một tiếng nữa, nếu anh ấy không về thì đi tìm, lỡ chẳng may giờ anh ấy về lạc mất chúng ta thì sao?”

Nghĩ cũng phải, Tăng Nam đành nén lòng đợi trong xe, đem hết bất an biến thành trách móc Tiêu Thành Cương, sau đó lại

mãng Phí Béo lười biếng ở lại xã, làm Tiêu Thành Cương kiếm có đau bụng đi giải quyết mới yên thân.

Tàn dương như máu ở chân trời từ từ hạ xuống, chạm vào đỉnh núi, lóe lên ánh sáng ngũ sắc, rồi từ từ tắt dần, rừng đen hơn, gió lạnh hơn, mặng sáng mặng tối như thế giới trong phim kinh dị. Tăng Nam càng lúc càng hoảng loạn, đòi Tiêu Thành Cương lên núi, hấn hờ hững nói đợi thêm, Tăng Nam đạp cửa xe đi một mình làm Tiêu Thành Cương sợ hết hồn đuổi theo.

Vừa đi vài bước Tăng Nam thét chói tai chạy về, trốn sau lưng Tiêu Thành Cương, chỉ phía trước: “Có ma, có ma ..”

Tiêu Thành Cương nhìn kỹ, thấy mấy cái bóng nháy qua nháy lại, tức mình quay đầu lại quát: “Bà cô ơi, tỉnh lại đi, thỏ đấy, hôm qua chúng ta còn ăn thịt chúng.”

Thỏ trên núi lông xám, ở dưới loại sắc trời nhá nhem này, đứng trên đồi đất, cái tai lớn lắc lư, đúng là hơi khiếp thật, Tăng Nam hừ mũi một tiếng bước đi, đi được vài bước đẩy Tiêu Thành Cương, chỉ huy: “Cậu đi trước.”

“Chị Tăng, bình thường chị cân quắc không kém nam nhi, tôi không nhận ra chị có một mặt thế này, không có nguy hiểm gì đâu, kỳ thực trong núi còn an toàn hơn đi giữa đường phố Đại Nguyên.” Tiêu Thành Cương đi trước than thở, không ngờ Tăng Nam cũng phiền toái như thế.

Chương 032: Đêm dài khó ngủ. (2)

Tằng Nam nắm áo Tiêu Thành Cương đi sau, giọng run run: “Linh tinh, nơi này đen xì xì chết khiếp.”

“Chị nhất thế, tôi nhớ chị luyện võ từ nhỏ kia mà, đến nam nhân bình thường không đỡ nổi mấy chiêu.”

“Tôi không sợ người, tôi sợ ma ... Lần sau tôi không tới nữa.”

“Chị tự dọa mình thôi, ma ở đâu ra ... Thôi hỏng rồi, trời sắp tối, chúng ta không có đèn pin thì sao lên núi được.” Tiêu Thành Cương đứng lại, nghĩ tới vấn đề nghiêm trọng.

Tằng Nam càng thêm lo, mắng Tiêu Thành Cương hồ đồ, tiếp đó sợ hãi, Giản Phàm chưa xuống, trời tối xảy ra chuyện gì bất trắc thì biết làm sao?

Hai người đánh liều đi tới phía trước, nhưng hai bên đường đều là rừng đen xì xì, đi vào một bước thôi Tiêu Thành Cương cũng sợ lạnh người, Tăng Nam lại đột ngột hét lên: “A, ma ...”

Tiêu Thành Cương cũng nhảy lùi ra sau, phía trước thắp thoáng có ánh sáng lượn qua lượn lại như ma trơi, kéo tay Tăng Nam lùi ra sau, thuận tay nhặt lấy cục đá, an ủi: “Đừng sợ ... Đừng sợ ... Dù người hay ma cũng đập chết nó.”

“Không. Không sợ mà tay run thế này à?”

Tằng Nam giơ tay mình lên, tay Tiêu Thành Cương nắm lấy tay cô run lẩy bẩy.

Ngọn lửa đã đến gần, chỉ cách vài mét, Tiêu Thành Cương nắm chặt cục đá chuẩn bị tập kích thì có tiếng người truyền tới: “Hai người lên cơn gì thế hả? Từ xa đã nghe thấy rồi, không có ma cũng bị hai người gọi ra.”

Nghe rõ rồi, là tiếng Giản Phàm, sau lưng còn có cái bọc, thì ra cởi áo làm bọc, Tăng Nam không sợ nữa dẫm cỏ gai chạy vội tới, tay trái cầm đuốc làm bằng cánh thông, vai phải khoác bọc, toàn thân bản thủ đen xì xì, chỉ vài tiếng không gặp đã thành thế này, cứ như chui từ bếp ra, không phải trời tối đã nhìn thấy Tăng Nam vừa rơi nước mắt rồi.

“Đi thôi, đã bảo mọi người đợi ngoài đường mà, tôi phải tính thời gian về trước khi trời tối chứ ...” Giản Phàm vừa đi vừa nói.

Tằng Nam theo sau không vui: “Người ta lo cho anh chứ sao, anh lên cơn gì thế, một mình lên núi.”

“Đúng thế Oa ca, anh không về em còn tưởng anh bị sói tha rồi.” Tiêu Thành Cương yên tâm một cái là nói lời khó nghe.

“Vậy thì may quá, tao đỡ phải nhìn mày lải nhải cho bực.”

Tằng Nam thấy Giản Phàm đã về khôi phục bản tính, bóc trần việc Tiêu Thành Cương vừa rồi sợ run người còn nắm tay cô. Tiêu Thành Cương đánh lạc hướng, hỏi đi đâu mà lâu thế, cái miếu không xa, sao mãi mới về, có tìm thấy gì không?

“Tôi nói tôi tìm ra nơi chân tướng bị vùi lấp, hơn nửa ngày mai ngày kia thôi là tìm được Giản Nhị Lư, hai người có tin không?” Giản Phàm lên xe ném cái bọc xuống.

“Cái gì?” Tiêu Thành Cương giật mình, rối rít hỏi: “Oa ca, anh phát hiện ra cái gì rồi?”

“Nhiều hơn dự kiến, nhưng cũng có thể nói là không có gì, xong đoán ra được tung tích của Dẫn Nga và Giản Nhị Lư.” Giản Phàm mỉm cười tự tin nói.

“Đoán thôi sao?” Tăng Nam có chút thất vọng, tốn công như thế mà không có gì xác thực.

“Oa ca, có phải anh gặp ai biết kết quả rồi, sau đó định lừa mọi người.” Tiêu Thành Cương chợt nghĩ tới một loại khả năng: “Trời đất chứng giám, ngọn núi này ma cũng chẳng có nữa là người, kỳ thực chân tướng luôn bày ra trước mắt, chẳng qua thiếu con mắt nhìn ra thôi ... Chuyện này chỉ cần đi đúng đường thực ra rất đơn giản, nhưng những chi tiết vụn vặt lại bị người ta bỏ qua ... À, hai người nghĩ ra chưa? Kỳ thực Dẫn Nga vẫn sống ở xã Giản Bảo, Giản Nhị Lư cũng thế, nói không chừng sinh ra đời ba đời bốn ... Được rồi, im lặng hết, để tôi tập trung lái xe, về xã ăn xong tôi nói, đói chết đi.”

Giản Phàm bật đèn pha lên, đi đường núi lúc tối trời thế này, không tập trung không được.

Chẳng lẽ thực sự đơn giản như thế? Bị anh ấy tìm thấy rồi sao? Hai người không tin, mấy tiếng đồng hồ mà giải được câu đố mười mấy năm thì không phải người nữa, mà là ma rồi.

“Thế nào, mọi người thương lượng ra kết quả chưa? Nói nghe xem.” Cửa mở ra, Giản Phàm đi vào, tay cầm chậu vai khoác khăn lông, bên cạnh nhà chiêu đãi có nhà tắm chung, có vẻ đã tắm rửa sạch khoái lắm, tóc vẫn ướt, mặt mày hồng hào phấn chấn, Giản Phàm vừa nói vừa đặt chậu xuống nói với giọng khiêu khích.

Phí Béo và Tiêu Thành Cương ngồi trên giường, Tăng Nam xách ghế ngồi bên giường, đang chơi đấu địa chủ, có điều chẳng ai tập trung vào chơi được. Trong bữa cơm Giản Phàm chỉ cầm đầu vào ăn, leo núi đói lắm chứ đùa à, ăn xong đi tắm, bọn họ chum đầu thảo luận không ra kết quả xoay sang chơi, chơi cũng chẳng ra chơi, nghe hỏi liền quay đầu nhìn với anh mắt bất thiện.

“Nói đi, nhìn tôi cái gì?” Cơ hội khoe khoang tốt như thế, làm sao Giản Phàm chịu bỏ qua, mặt đắc ý cực kỳ gợi đòn.

Tiêu Thành Cương khịt mũi: “Vênh cái đéch, không tin anh vào núi tu mấy tiếng thành tiên, giỏi tìm ra xem nào.”

Phí Béo càng trừng mắt lên tiếp lời: “Có rắm thì phun ra đừng làm lỡ thời gian giải trí của người ta.”

Tăng Nam đã quen phương thức nói chuyện của mấy người này, hướng hồ cô quen Đường Đại Đầu bao năm, tên đó còn vô văn hóa hơn nhiều, sốt ruột giục: “Anh tìm ra gì ở trên núi à? Có người trên đó à?”

“Em cũng hỏi trưởng thôn Tiểu Lương trang rồi, nơi đó không có hộ nào hết, nếu có trong thôn không thể không biết.” Tiêu Thành Cương phản đối.

Giản Phàm ngồi xuống bên bàn, nhìn ba đồng hành: “Không gặp ai trên núi hết, chẳng qua nhìn lại quỹ tích sinh hoạt của Dẫn Nga suy đoán ra thôi, chúng ta thống nhất nhận thức, mai tiến vào giai đoạn chạy nước rút cuối cùng, tranh thủ tìm ra trong vòng hai tới ba ngày.”

“Ê ê, anh đừng bịa linh tinh, đội trưởng Tần và chi đội Lục đang chờ tin, em không biết báo cáo thế nào đây.” Tiêu Thành Cương bực mình đe trước.

“Từ đầu tôi đã phán đoán Dẫn Nga chắc chắn sống ở xã Giản Bảo, vì sao? Đó là vấn đề lịch sử để lại, khi đó tra thổ phỉ, Hán

gian, phản động rất nghiêm, gia quyến những người đó căn bản không có đất cắm dùi, cho dù có trốn đi, bên ngoài điều tra ra, lại trả về nguyên quán. Thứ hai, nghĩ tới tình hình thực tế sau giải phóng, Giản Nhị Lư mới trưởng thành, Dẫn Nga đã qua tứ tuần, nếu rời đi tới chỗ lạ nước lạ cái thì sống thế nào? Thứ ba nghĩ đơn giản hơn, nữ nhân thời xưa mỗi quan hệ rộng cỡ nào được, nếu không cùng đường thì ai bỏ quê mà đi.”

“Không phải rõ rồi sao, ông cụ còn gặp người ta. Chúng tôi không đi đâu cả.” Tăng Nam thấy Giản Phàm rõ chuyện rồi mới suy đoán, định trêu chọc, Giản Phàm mục đích chính là dẫn hướng suy nghĩ của họ.

Giản Phàm đặt ra nghi vấn: “Nếu đã ở xã Giản Bảo, vì sao mấy đợt tìm kiếm trước không phát hiện manh mối, bao gồm những hậu nhân còn lại ở Tảo Thụ Câu đã tìm ra cũng không biết? Nói cách khác, nếu như bà ấy sống như người bình thường, dù bị đấu tố chết, bị giam trong chuồng trâu, bị phạt tù đều có người biết, nhưng không, họ như biến mất khỏi nhân gian, vì sao?”

Vì sao? Phí Béo nhìn Tăng Nam, Tăng Nam không nói ra được nhìn Tiêu Thành Cương bảo một câu cậu là hình cảnh, Tiêu Thành Cương ú ớ: “VẬY anh nói vì sao?”

“Vì bà ấy chọn một phương thức sinh tồn bình yên ...” Giản Phàm nói chắc nịch: “Đừng coi thường trí tuệ sinh tồn của người mẹ, kỳ thực ngay từ đầu tiếp xúc với chuyện này tôi hứng thú nhất là Giản Dẫn Nga, khi Giản Liệt Sơn đi học nghề, Giản Nhị Oa mới 12, vậy trụ cột trong nhà là người mẹ, nếu chết thì không nói, giả thiết vẫn còn sống thì bọn họ có thể né tránh được tầm nhìn của mọi người sống yên bình, vậy không đơn giản ... Mọi người nhớ không, năm 48, Dẫn Nga dẫn con đi tìm Trương Lão Thuyên nhờ đưa Giản Nhị Lư đi tìm Giản Liệt Sơn, chuyện thứ hai, khi gió xuân giải phóng tới, vậy mà bà ấy dẫn con đi trốn, chúng tôi nữ nhân này cực kỳ thông minh.”

Chương 033: Đêm dài khó ngủ. (3)

“Nói có lý, vậy bà ấy lựa chọn cuộc sống ra sao?” Tăng Nam đã nóng ruột lắm rồi.

“Có thể suy đoán thế này, bà ấy tìm được một người quen ở Hậu Liễu Sơn, người quen này tiếp nhận mẹ con họ, sau đó sống hạnh phúc cùng nhau, trong núi không thiếu gì cả, từ dược liệu, rau củ tới thú rừng đủ nuôi gia đình, cách vài ba ngày xuống núi tới trạm cung ứng ...” Giản Phàm phân tích.

“Khoan đã Oa ca, nơi đó không ai ở, cả cái miếu cũng hỏng rồi, trước giải phóng đã bị bỏ hoang rồi, giờ còn cái khung, ngay cả tượng cũng bị đập.” Tiêu Thành Cương chất vấn suy luận của Giản Phàm.

Giản Phàm đứng dậy đem thứ tìm được treo ở bên cửa ném lên bàn, lấy di động ra: “Tôi có bằng chứng, từ đỉnh núi Ngọc Hoàng đi về phía sau, cách con đường cũ chừng lộ trình bốn năm mươi phút có một nhà sinh sống ...”

Mấy thứ này họ đã tò mò mở ra xem lúc này, hai cái cán nông cụ nào đó, mấy cục đá đen xì, hoang đường hơn nữa có hai cái giày nát, giống như bới rác đem về. Còn trên màn hình di động là bức ảnh, có căn nhà nhỏ ẩn trong rừng, đã sập một nửa, té ra Giản Phàm đúng là tìm được nơi có người sống.

Giản Phàm cầm cục đá đen lên: “Béo, mày biết cái gì đây không?”

Phí Béo thấy bị xúc phạm: “Còn phải hỏi, đá kê bếp chứ còn gì nữa.”

“Mày nhìn kỹ đi, đây là đá hoa cương rất cứng, vậy mà bị lửa nung nứt rồi, tưởng tượng làm cơm bao năm mới có thể đốt nứt được nó?” Nghe Giản Phàm nói thế là hiểu, không cần biết bao năm, chắc chắn rất lâu.

“Xem cái này, Thành Cương, mày coi như chủ nhân của căn nhà là tội phạm bỏ trốn cấp A, nhìn ra cái gì không?” Giản Phàm đưa tới cái cán trơn nhẵn khảo nghiệm.

Tiêu Thành Cương chú ý hơn, cẩn thận đưa tay sờ thử, tuy thường xuyên bị Giản Phàm chửi nhưng nghiệp vụ cơ bản vẫn có: “Gỗ song của Ô Long, làm đòn gánh hoặc cán công cụ là lựa chọn hàng đầu, hẳn là cán rìu, vì vết tay ăn sâu vào gỗ ... Đây là người lao động quanh năm, lực tay mạnh, tần suất sử dụng cao ... Được xử lý đặc biệt nên nhiều năm không mọc, để ở nơi khô ráo, nếu không đã mọc rồi.”

“Quan sát tốt lắm, biết chú ý chi tiết rồi, có tiến bộ đấy.” Giản Phàm lấy cái giày bản thủ nhìn qua như chuột chết làm Tăng Nam, Tăng Nam "eo" một tiếng nhăn mặt lùi lại, Giản Phàm cười: “Không chịu xem là bỏ lỡ chân tướng ... Thành Cương tiếp tục.”

Tiêu Thành Cương quen tiếp xúc với thứ bản thủ rồi, loại giày đế gai này hồi nhỏ từng đi, rất chắc, tuy giày đã nát, nhưng có thể nhìn ra làm thủ công rất tỉ mỉ, khẳng định: “Giày ..
nữ ...”

Giản Phàm búng tay đánh tách: “Chính xác, nếu mày hứng thú mai anh đưa mày tới cái nhà kia, nó ở địa thế cao, khô ráo, còn sót lại nhiều thứ, riêng giày có bảy tám đôi, phần vải khâu trên giày tất khéo, như vậy có nữ nhân sinh sống ở đó.”

Điều này có thể khẳng định, đã có một gia đình sống ở Hậu Liễu Câu, trong đó có nữ nhân, nhưng chỉ vì Giản Dẫn Nga từng xuất hiện ở đó mà nói bà ta ở đó, Tăng Nam thấy còn quá võ đoán: “Cứ giả sử là Giản Dẫn Nga đi, nhưng làm sao có thể che mắt tất cả mọi người, đã tình cờ gặp Trương Lão Thuyên, cũng có khả năng gặp người khác, không phải nói con đường đó từng đông đúc sao, làm sao bà ấy có thể tránh hết được.”

“Sao phải tránh? Đã nói rồi, đó là nữ nhân rất thông minh có tâm kế, xem bản đồ đi, Hậu Liễu Sơn ở giữa xã Giản Bảo, nơi tập trung lâm nghiệp toàn huyện, núi non bao quanh, đi mười mấy dặm khó thấy bóng người ... Tôi nghĩ bà ấy căn bản không phải tránh ai ... Cư dân Tảo Thụ Câu vốn không nhiều, bà ấy đi trước giải phóng, theo điều tra mấy nhóm trước, người biết chuyện đều nói cái nhà đó tuyệt hậu rồi, thành điểm mù, thời đó chiến tranh loạn lạc, đói kém chết như rạ, đâu như giờ chết một người tra tới cùng”

Giản Phàm nói tới đây có chút ngẩn ngừ: “Bà ấy tìm một người không biết lai lịch, giống các cô tiểu thư bây giờ, làm việc vài năm kiếm được chút tích góp, sau đó làm phẫu thuật vá lại ... Kiếm người thật thà gả cho họ.”

Tằng Nam gật đầu, cô đương nhiên là rất hiểu chuyện đó: “Hiểu rồi, bà ấy kiếm nam nhân độc thân, bằng vào sự lợi hại của bà ấy, thu phục nam nhân đó rất dễ dàng, ở nơi hoang vắng như thế, dễ dàng tiếp nhận mẹ con họ, sau đó con theo luôn họ cha dượng ... Vậy là có thân phận mới rồi.”

Phí Béo rớt rít xua tay: “Khoan khoan, vốn đi tìm Giản Nhị Lư, sao này giờ toàn nói Giản Dẫn Nga thế, có phải lẫn lộn đầu đuôi không, giờ lại còn dính tới người cha dượng chưa chắc tồn tại hay không, cho là có đi, tự nhiên lại tìm thêm một người, tìm ra sao?”

Giản Phàm cười hết sức sáng lạn: “Kỳ thực tao tìm thấy rồi, chỉ là mày không nhận ra thôi.”

“A ... Em biết rồi” Tiêu Thành Cương thình lình đứng bật dậy, cầm cái cán rìu.

Ai ngờ giữa đường nhẩy ra một tên Trình Giảo Kim, Phí Béo cướp lời: “Bảo vệ rừng.”

“Đúng rồi, chỉ có bảo vệ rừng mới sống ở nơi hẻo lánh như thế, dùng cái rìu cầu kỳ thế này, vì cần mở đường, nên tận suất sử dụng mới liên tục như thế.” Tiêu Thành Cương cứ như phát hiện bí mật cực kỳ to lớn.

“Tao cũng biết, tao cũng biết ...” Phí Sĩ Thanh hưng phấn tới mặt lộn sáng bừng, sợ người khác tranh mất, nói vội: “Bà ấy cái giá cho bảo vệ rừng là rất hợp lý, lên núi một cái là mười ngày nửa tháng không xuống, hiếm khi gặp người khác một lần ... Dù có ai tới tra thì bà ấy vẫn có cơ hội trốn vào núi, rồi năm bảy năm trôi qua, thuận lợi thay đổi danh tính thành người khác.”

“Đúng, chẳng trách mà mấy nhóm trước không tìm ra được Giản Nhị Lư.” Tăng Nam từ hồ nghi tới sáng tỏ, nói theo.

Phí Béo chuyến này có vốn liếng để khoe khoang rồi, đứng dậy vung vẩy tay chân đi như lãnh đạo: “Tôi khi ở chính phủ xã từng nghiên cứu lâm nghiệp, bảo vệ rừng của huyện Ô Long chúng ta không dùng người đương địa, thế nên càng chẳng ai đi

nghĩ tới vợ của họ, nói không chừng cho rằng là vợ kết tóc cũng nên.”

“Vì sao không dùng người đương địa?” Tăng Nam không hiểu.

“Dùng người đương địa thì có mà hẳn chặt gỗ mang luôn về nhà à?” Phí Béo cười hăng hắc, trả lời xong thấy khoe khoang vậy còn chưa đủ, đặc ý nói với Giản Phàm: “Quá đơn giản, tra tư liệu trạm lâm nghiệp, xem ai làm bảo vệ rừng ở đỉnh Ngọc Hoàng, vậy là ra ... Đúng không Oa ca?”

“Ha ha ha, thấy chưa Thành Cương, cả Phí Béo cũng có thể làm cảnh sát rồi, ha ha ha ...” Vén màn rồi, ai nấy thông suốt, Giản Phàm thấy đã thuyết phục được những người đồng hành, an bài: “Mai chúng ta chia quân ba đường, Tiểu Lương trang gần Hậu Liễu Câu nhất, tôi tới đó xem năm xưa có ai từng thấy 3 người nhà đó không, tôi nghĩ bà ấy đã kiếm được một thân phận chính thức để sinh tồn, cho nên không trốn tránh. Trương Lão Thuyên đã thấy sẽ có nhiều người thấy, vì chúng ta cứ tìm Giản Nhị Lư nên mới không hỏi ra. Phí Béo, mày tới chính phủ xã tra tư liệu, không cần tiết kiệm, mời ăn mời uống, rượu thuốc thoải mái, chi phí tao thanh toán. Thành Cương, mày tới đồn công an tra hộ khẩu, đời sau Giản Nhị Lư sinh ra chừng năm 56 ... Hử, sao thế?”

Đang nói thì thấy Tiêu Thành Cương trầm mặc, mày nhíu lại như có nghi vấn gì đó chưa giải.

Chương 034: Đêm dài khó ngủ. (4)

Tiêu Thành Cương làm vẻ mặt nghiêm túc nói: “Oa ca, em có vấn đề cuối cùng, nếu anh thuyết phục được thì em chấp nhận suy đoán của anh, anh cũng biết, một khi phương hướng sai, chúng ta sẽ đi một đường vòng lớn sau đó quay về chỗ cũ ...”

“Rồi rồi, biết ý mày rồi, đừng học cái thói ở hội nghị ra đây.” Cái thằng đầu óc đơn giản đó chỉ cần chống mông lên là Giản Phàm đã đoán ra muốn đánh cái rắm gì, xua tay cắt lời: “Mày muốn hỏi vì sao Giản Dẫn Nga chỉ xuất hiện một lần mà tao phán đoán bà ấy sống ở Hậu Liễu Câu chứ gì?”

“Đúng, bà ấy có thể đi thắp hương hay tình cờ đi ngang qua lắm chứ?” Tiêu Thành Cương đưa ra chất vấn hợp lý.

Tằng Nam cũng nhớ ra, bị Giản Phàm xoay vòng vòng suýt quên lúc này cô cũng hỏi câu này, chỉ là cô vẫn đứng về phía Giản Phàm: “Đây cũng là một khả năng, dù sao chúng ta cũng không có đường nào khác hơn để đi, tra thủ cũng tốn bao lâu đâu, suy đoán thôi mà.”

“Suy đoán phải có căn cứ chứ.” Tiêu Thành Cương cố chấp: “Nếu đúng là bà ấy chỉ đi thắp hương thì chúng ta mất mặt ... Á, sao đánh em?”

“Không đánh mày thì đánh ai, tí tuổi đầu đã nhiễm thói quan liêu, nếu mày không vội vàng báo công lãnh đạo thì ai biết mà mất mặt, điều tra phá án không phải theo đuổi đủ loại manh mối à, cùng lắm chỉ tốn chút công sức thôi.” Giản Phàm hừ một tiếng còn muốn giơ tay lên dọa đánh cái nữa làm Tiêu Thành Cương biết sai ôm đầu tránh không dám ho he, lúc này Giản Phàm mới giải thích: “Nên nhớ Trương Lão Thuyên từ xã về nhà tình cờ gặp Dẫn Nga, bà ấy mặc áo mới, đeo túi mới, mua sắm ở điểm cung ứng xã, lên đỉnh Ngọc Hoàng dâng hương có cần đi vòng xa tới tận điểm cung ứng xã không? Hơn nữa tao hỏi biểu hiện khi ấy của Dẫn Nga, nói là bà ấy rất cao hứng ... Người bình thường lúc vui vẻ đi thắp hương hay là khi có chuyện mới ôm chân Phật? Chú ý chi tiết, anh chỉ mày rồi, mày vốn không

thông minh bằng người ta, vậy phải cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả cái này cũng không làm được thì suốt đời mà chỉ là cảnh sát quèn, sai vật thôi.”

Tiêu Thành Cương tịt luôn, mặc dù mới chỉ miễn cưỡng chấp nhận, xong đủ cơ sở thử một lần rồi, nhất là vừa bị Oa ca mắng, không dám nói nữa.

Thấy Tiêu Thành Cương bị Oa ca nói một câu mà đã tịt, Phí Béo xen mồm chất vấn lần đưa ra vấn đề khó: “Oa ca, mà nói cũng không phải đúng hoàn toàn, tuy đúng là người ta có việc mới ôm chân Phật, nhưng mà không có nghĩa lúc vui vẻ không thể đi, vì như cầu cả nhà bình an, cậu con trai cả sớm trở về ... Oa ca, mà không thấy mà thiếu sức thuyết phục à?”

Nói xong nghênh nghênh đắc ý, chép miệng lắc đầu chê bai, kỳ thực Phí Béo cũng tám phần tin Giản Dẫn Nga sống ở Hậu Liễu Câu rồi, chỉ là chướng mắt với bộ dạng vênh vác của Oa ca nên vạch lá tìm sâu thôi.

Ai ngờ Giản Phàm cũng chép miệng lắc đầu: “Béo à béo, từ nhỏ chỉ có tao trêu mà, làm gì có cửa cho mà trêu tao, mà chuốc lấy nhục đừng trách tao ... Có tin tao còn chi tiết bịt mồm mà không?”

Phí Béo chột dạ, mắt đảo quanh định xoa dịu vụ này, Tăng Nam vỗ tay cổ động: “Oa, đặc sắc, đặc sắc, Giản Phàm mau nói đi.”

“Câu cuối cùng tôi hỏi Trương Lão Thuyên khi tới Hậu Liễu Câu là lúc nào, ông ấy nói là sau xế chiều, rồi khi ông ấy về nhà là buổi tối, tức là khi đó chừng 5 giờ hơn ... Phí Béo, mà trả lời tao đi, nữ nhân nào đi thắp hương vào lúc sắp tối, cách Tiểu Lương trang gần nhất phải 2 tiếng đi xe lừa? Đi thắp hương xong thì ở qua đêm trên núi luôn à? An mặc đẹp đẽ như thế để ngủ trong miếu à? Phí Béo, mà cái gì cũng giỏi, nhưng mà không biết mình, thứ mà có thể đem so với người ta là kg chứ không phải IQ.”

Rồi, sỉ nhục tàn tệ, Phí Béo đỏ mặt tía tai không ú ớ được câu nào, Tăng Nam cố che miệng cười chứ Tiêu Thành Cương đã cười lăn cười bò, giờ không ai dị nghị thêm nữa, suy đoán này đã được khẳng định rồi.

Màn đêm dần dần buông xuống, thành thị chỉ có cảnh đêm mà không có bóng đêm, lại bắt đầu lại cảnh vạn nhà lên đèn nghìn lần như một, chẳng ai biết sau tòa nhà cao tầng giăng giăng kia, trong cái hộp bê tông kia, bao nhiêu bi hoan ly hợp, rồi sau khi đèn tắt, mai sẽ xảy ra chuyện gì.

Đó là cuộc sống, vì chưa biết là sinh sôi không ngừng, cũng vì chưa biết mà sống tầm thường vô vị. Có người nói sống là không ngừng bù đắp, thực tế là chúng ta không ngừng tạo ra nỗi tiếc mới, vì thế sinh ra cách nói mới, sống là vì lý tưởng, sống phải có theo đuổi. Cũng có người nói sống là để hưởng thụ, song số ít hưởng thụ, phần nhiều bị cuộc sống hành hạ.

Đó là cuộc sống, điểm giống nhau duy nhất là mãi mãi không thể thập toàn thập mỹ.

Khu biệt thự Thủy Vực Kim Ngạn tọa lạc ở góc tây nam thành phố chắc chắn là nơi tụ tập của những người sống để hưởng thụ, là nơi bị người dân chửi rủa. Năm xưa nói là sau khi giải tỏa xây dựng nhà mới sẽ cho người dân quay về, ai ngờ gian thương biến thành khu biệt thự, mấy nghìn hộ cáo trạng hàng năm trời không có câu trả lời, chuyện này cũng bị quên đi.

Cuộc sống là thế mà, ai rảnh để ý cuộc sống người khác mãi chứ.

Sống ở khu biệt thự này, không phải lo thiếu không gian, không phải lo diện tích bình quân, nơi này như một hòn đảo tách biệt giữa thành phố, có hàng cây xanh rậm rạp, có đường hoa, có thảm cỏ, càng không phải lo môi trường hay ánh sáng. Đi lại càng không thành vấn đề, nếu không BMW, Mercedes, Bentley, Lincoln đỗ trước biệt thự làm gì? Cuộc sống người giàu có tuy bị số đông chỉ trích, cũng được số đông khao khát.

Quay về câu chuyện của chúng ta, biệt thự B18 có một đôi vợ chồng, lúc này ở tầng 2 biệt thự không thể ngắm cảnh đêm, chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn, những hàng cây sáng tối, bãi cỏ và chiếc xe đỗ trước biệt thự, kỳ thực so ra thì ở nước ngoài. Sống thế này mới chỉ là giai cấp trung lưu thôi, còn không bằng, cho dù điều kiện vật chất ngang nhau thì thiếu đi không khí nhân văn, ít nhất một thương nhân hợp pháp không phải tiếp nhận

ánh mắt thù địch xung quanh, làm người ta cảm giác sống ở đây như bị giam trên hòn đảo.

Xe đã về, bấm hồi còi ngăn đỗ dưới nhà, người từ trên xe ấn điều khiển mở cửa, Giản Hoài Ngọc đã thấy.

Là trợ lý Lô, người muốn đợi hôm nay, khi xuống lầu thì giúp việc đã mở cửa đón khách, sau đó mang trà lên, tuy sống ở nước ngoài từ nhỏ, Giản Hoài Ngọc vẫn thích uống trà kiểu Trung, đặc biệt chung tình với Long Tỉnh, chỉ nhấp một ngụm đã hỏi: “Có tin từ khi nào thế?”

“Vừa rồi ạ, 8 giờ hơn, tôi đã nói chuyện với cô Tăng.” Trợ lý Lô nói, đội ngũ tìm người thân đi bảy ngày mới có tin tức, không ngờ báo cáo một cái bị ông chủ gọi tới: “Cô Tăng nói, bọn họ tìm được người biết chuyện ở thôn Hồi Long, năm 48 bao vây Đại Nguyên, người này từng đưa em trai cụ tới tìm, nhưng vì khi đó loạn lạc nên không tìm thấy ... Sau đó vào năm 56, ở nơi tên Hậu Liễu Câu phát hiện mẹ cụ, tin tức chỉ có thế, mai họ sẽ vào Tiểu Lương Thôn tìm thêm ...”

Giản Hoài Ngọc nhíu mày, cầm bản đồ hành chính huyện Ô Long lên, hồ nghi: “Trên bản đồ không có mấy địa danh đó.”

“Vâng, chỗ tôi có, Hậu Liễu Câu là cách gọi của người đương địa, ở chỗ này, đỉnh Ngọc Hoàng cao nhất xã Giản Bảo ...” Trợ lý Lô đã có chuẩn bị từ trước, trải bản đồ chi tiết ra.

Chương 035: Đêm dài khó ngủ. (5)

Giản Hoài Ngọc nhíu mày càng chặt: “Đó không phải thôn hành chính.”

“Ngay cả thôn tự nhiên cũng không phải.” Trợ lý Lô dùng từ ngữ của Tăng Nam, kỳ thực hẳn chẳng biết hai loại thôn khác nhau thế nào.

Giản Hoài Ngọc cắt ngang, chỉ dấu tam giác trên đỉnh Ngọc Hoàng: “Chẳng phải nơi hoang dã à, cậu ta sao tìm được bà nội tôi, còn nữa có nói làm sao tìm chú tôi không?”

“Không ạ ...” Trợ lý Lô trấn an: “Nhưng cô Tăng nói Giản Phàm suy đoán rất có lý, bọn họ chuẩn bị giải quyết chuyện này trong 2 - 3 ngày để về sớm.”

“2 tới 3 ngày? Ha ha ha ...” Giản Hoài Ngọc cười lớn, nụ cười không vui lắm, trước kia một đứa em của ông ta cũng làm việc này đem về tin giả, còn đem cả kẻ giả mạo về: “Tôi và em trai, em gái tôi tìm kiếm mười mấy năm, công an, bảo an, thám tử ngay cả treo thưởng cũng dùng, vị cục trưởng Trần cục công an huyện Ô Long, người đầu tiên gặp nhờ vả còn đã chết, cậu ta chỉ vài ba ngày giải quyết? Làm sao tôi tin? ... Tôi kỳ vọng không cao, cậu ta mang về cái tin báo tử là được, giờ cha tôi lại rất tin cậu ta.”

Một tin báo tử trị giá 2000 vạn, vấn đề trong đó trợ lý Lô hiểu phần nào, chỉ thầm trong lòng kẻ đó vợ bỏ, cười không đáp.

Giản Hoài Ngọc trầm tư rất lâu chợt hỏi: “Cậu có tin không?”

“Tôi không dám tin.” Trợ lý Lô nói ba phải, song thực sự là không tin.

“Đúng, không có tin xác thực thì không được tin ... Có điều chuyện này không thể vì cậu ta mà lơ lỏng, tôi biết tính cha tôi, đã quyết cái gì thì phải đạt tới mục đích mới thôi. Máy luật sư của cha tôi cũng không dễ đối phó, cậu phải chuẩn bị trước, đừng để khi đó trở tay không kịp ... Nếu Giản Phàm tìm về được là tốt nhất, nếu không tìm được thì phải dựa vào chúng ta thôi

... Kỳ thực tôi phải cảm tạ chàng trai đó, dù tặng không 2000 vạn cũng được, nếu không phải cậu ta tìm được người kế thừa của Sở gia, Thân Bình An ngã ngựa, Thẩm Vinh Quy qua đời, chúng ta không có cơ hội mua lại Tân Thế Giới tiến vào sản nghiệp địa ốc rồi. Chỉ một hạng mục Không Hình Viên bằng lợi ích của nhà máy làm trong năm sáu năm, giờ tôi thích thị trường trong nước rồi ... Phải rồi trợ lý Lôi, hạng mục Thụy Phong Uyển làm tới đâu rồi?” Giản Hoài Ngọc chậm rãi bình luận cùng an bài công việc.

Nghe tới việc kinh doanh, trợ lý Lôi ngồi thẳng lên: “Không có vấn đề gì, chỉ là giải tỏa hơi chậm.”

“Chuyện đó thì không sao, chính phủ có biện pháp, cậu chịu khó tiếp xúc với các phương diện, đừng lên mặt người ở hải ngoại về, chuyện ở trong nước tuy rườm rà, nhưng báo đáp kinh người. Cái thuyền Giản thị này nếu phải chia ra, có khi tôi chuyển sang làm địa ốc, ha ha ...”

Giản Hoài Ngọc cười tự trào, có vẻ tâm sự trùng trùng, khi trợ lý Lôi đi rồi, một mình về phòng ngủ, dù nằm trên giường vẫn rầu rĩ không vui, ngay người vợ lai đẹp mê hồn nhào vào lòng cũng chẳng hứng thú.

Trái ngược với thành phố, thôn quê không có cảnh đêm, nhưng có bóng đêm mê người, thôn trấn nằm trong vòng tay những rặng núi thưa thớt ánh đèn, đi dạo ở đây, hít thở không khí mang mùi đất, nghe tiếng dế kêu trong bụi cỏ, nhìn trời sao bao la, có phong vị khác hẳn.

Người nơi này nghỉ sớm, trừ bốn gian phòng đoàn người Giản Phàm thuê thì gần như đều tắt đèn, qua hơn một tiếng thảo luận, mọi người đều hưng phấn, rời nhà chiêu đãi ra quán cơm bên đường quốc lộ uống bia, đến tận khi quán đóng cửa mới về nhà chiêu đãi. Tăng Nam còn chưa tận hứng, nhớ lại chuyện cười công vụ viên kể mà cười suốt.

Nói tới ba hoa chích chòe thì Phí Béo cao hơn Giản Phàm một bậc, chơi tửu lệnh thì cả Giản Phàm lẫn Tiêu Thành Cương đều không phải đối thủ, khiến hai người họ phải kêu Phí Béo từ tiện nhân nhân gian đã thành tiện tiên trên trời.

Dư âm cuộc vui chưa tan, Tăng Nam nằm trên giường một lúc chẳng ngủ được, từ trên giường bò dậy, lấy cốc nước rời phòng, rón rén đi ngoài hành lang, chợt nghe thấy tiếng Phí Béo rất thành khẩn truyền ra: "... Hai

Ngày nữa sẽ về, sắp xong việc rồi, sao em không tin anh nhỉ, anh đi cùng người cục công an thì có thể làm gì? Ở quê thì làm gì vượt ngoài khuôn khổ? Lãnh đạo, em đừng có nghi ngờ linh tinh, trên người anh không có đồng nào thì đánh mặt chược cái gì ... Nói trước, lần này là thù lao của Oa ca, nộp hết cho em, cha mẹ anh hỏi nói anh ở trung tâm giảm béo ... À phải chưa nói, anh gày đi mấy cân ..."

Tăng Nam mím môi cười, té ra đang báo cáo với lãnh đạo trong nhà, không vào quấy nhiễu nữa, định tìm Tiêu Thành Cương tán gẫu, không ngờ phòng tắt đèn đi ngủ rồi, tên này ngủ sớm dậy sớm, đang định về thì thấy còn gian phòng nữa vẫn sáng.

Mỗi lần bất kể trong lòng hiện ra cái tên ấy, hay là nhìn thấy người ấy, cô đều bất giác ngẩn ra mấy giây. Từ khi Giản Phàm lựa chọn kết thúc cuộc sống độc thân, cưới một cô gái chẳng hề xuất chúng, hai người càng thêm xa cách, mỗi người đều có cuộc sống riêng, có khi mười ngày nửa tháng chẳng gặp nhau thì thoảng biết vài tin tức qua lời Đường Đại Đầu hoặc Phi Phi.

Chưa bao giờ hai người gần nhau như mấy ngày qua, chưa bao giờ có nam nhân nào khiến cô rung động giống như Giản Phàm, vì sao? Vì chủ ý xấu khiến người ta dở khóc dở cười à? Hay vì đột nhiên phát ra những câu làm người ta phải á khẩu? Không biết nữa, có lẽ vì tất cả.

Bản tính của nữ nhân là nhu tình, một khi động lòng thì bất chấp là nam nhân đó có xấu xa tới cỡ nào.

Hình như Tăng Nam hiện giờ đang có mối lo đấy, ngẩn ra vài giây lại mím môi cười ngượng, không biết có phải nghĩ tới lần bị cưỡng bức không thành, hay lần say rượu bị trêu đùa. quan hệ hai người bạn chẳng ra bạn, tình nhân chẳng giống tình nhân, quái dị cứ như con người anh ấy, lắm lúc chẳng muốn nhắc, nhưng mỗi lần tiếp xúc với nam tử ưu tú có ý theo đuổi mình lại bất giác nhớ tới, quên không nổi.

Có điều cô biết, khi vừa tới Hậu Liễu Câu, bốn bề hoang vu, khắp nơi âm thanh đáng sợ, nép sau tấm lưng rộng kia, toàn bộ nguy hiểm và sợ hãi đều biến mất, tấm lưng ấy cái mùi vị ấy khiến cô có cảm giác an tâm vững chãi, nép sau lưng Tiêu Thành Cương không có cảm giác ấy.

“Thử anh ấy xem, lúc nào cũng nói Phí Béo là tiện nhân, xem anh ấy có tiện không!” Mặt Tăng Nam xuất hiện nụ cười cổ quái, đột nhiên ra quyết định bất thường, cởi hai cúc áo sơ mi, thấp thoáng lộ ra nửa bầu vú, vuốt tóc, liếm cánh môi mấy lượt, nghiêng tai nghe ngóng âm thanh trong phòng Giản Phàm, gõ cửa ...

“Í, sao chưa ngủ? Mộng du à?”

Cửa mở ra, Giản Phàm ăn mặc chỉnh tề tức thì cho Tăng Nam lòng dạ bất chính một gáo nước lạnh, Tăng Nam vốn định nói vài câu khêu gợi, sầm mặt: “Nhàm chán, không ngủ được, tìm anh nói chuyện không được à, ăn nói kiểu gì thế?”

“Vào đi, tôi cũng không ngủ được.” Giản Phàm lách người sang bên.

“Sao không ngủ được?” Tăng Nam ồm ờ hỏi.

“Kích động chứ sao.” Giản Phàm đi tới bên bàn, bên trên là đống tư liệu mà trong thôn cung cấp, đang xem dở.

Tăng Nam thất vọng, cố ý tạo ra không khí ám muội mà không có tác dụng, đóng cửa lại ngồi lên giường, thấy Giản Phàm tập trung xem tài liệu, hừ mũi cố tình hạ thấp Giản Phàm: “Có chắc không mà giả vờ như thật thế.”

Chương 036: Đêm dài khó ngủ. (6)

“Không chắc, nhưng tôi không tin có sự trùng hợp, ví như sự trùng hợp Dẫn Nga gặp Giản Lão Thuyên, dù trùng hợp cũng có thể dùng làm thời cơ ... Ví như tôi từng xem một vụ án mưu sát, Tiểu khu Bảo Sâm Đại Nguyên vào năm 99, có vụ án đột nhập giết người, giết cả nhà ba người, theo giám định là do sát thủ chuyên nghiệp gây ra, sơ bộ phán đoán có người thuê. Nhưng ba ngày sau khi phát hiện thì thể không có chứng cứ gì, đội trọng án khi đó huy động hơn 400 người tìm kiếm ... Dè đâu tìm được đôi uyên ương ngoại tình dã ngoại ở tiểu khu, công an tìm tới nhà còn tưởng gian tình bị lộ, sợ gần chết. Theo lời khai của họ chỉ thấy bóng lưng và màu xe, nhưng dựa vào thông tin vụn vặt mà tìm được sát thủ ...” Giản Phàm lấy ví dụ vụ án ra minh họa.

Tằng Nam chẳng có tí hứng thú nào với mấy thông tin này, thậm chí còn bực bội: “Nhắc anh một câu, nắm chắc chút, tôi đã gọi điện cho trợ lý Lô, nghe giọng điệu người ta không tin.”

“Vậy cô có tin không?”

Đối diện với đôi mắt sâu như đầm nước ấy, ma xui quỷ khiến thế nào Tăng Nam gật đầu chẳng nghĩ ngợi gì, có lẽ vì sự tự tin trên người Giản Phàm, khiến cô tin tưởng.

“Đúng rồi, người xưa nói, không điều tra không có quyền phát ngôn, ở nơi này đừng nói tìm người, mà tìm đường còn khó nữa là.” Giản Phàm được cái gật đầu ấy khơi lên tâm lý thích khoe khoang, dù là thiên tài cũng cần người vỗ tay tán thưởng mà: “Lần đầu xem tài liệu Giản Hoài Ngọc cung cấp, tôi đã thấy buồn cười, thôn đã bỏ hoang còn tìm tới làm gì, đúng là ngu xuẩn hết mức. Những chuyện như thế không bao giờ có thể nhấn chìm trong lời bàn tán ở thôn quê, không bao giờ thiếu người biết chuyện, chỉ cần biết gợi ý, có thể khơi lên ký ức ngắt quãng của họ.”

“Đừng vội bốc phét, đợi tìm ra người đã.” Tăng Nam giận dỗi lắm lắm, đây đâu phải để tài mà cô muốn nói.

Nhưng ghét gì nhất, Giản Phàm lại cứ nói cái đó: “Đây là mấy manh mối quấn vào nhau, là nhân quả của nhau, xác nhận cho nhau, từ lời nói của Trương Lão Thuyên và sự thực chứng minh ở trên đỉnh Ngọc Hoàng nói lên sự kiện khác, đó là vì sao không ai vạch trần thân phận của bà ấy, là vì ba ấy đã đổi thân phận khác ...”

“Chà, tôi đợi xem sao, trước kia tôi nghĩ anh toàn mèo mù vớ cá rán, giờ xem ra có chút tài đấy.” Tăng Nam tức mình mĩa mai.

“Tài cũng có, nhưng chủ yếu là tiền kích thích quá mạnh.” Giản Phàm nhớ tới một chuyện, vội cảnh báo: “Chuyện tôi nói khi đi cô đừng quên, ngàn vạn lần đừng nói với Phí Béo tôi kiếm được bao nhiêu đấy nhé, nếu không hẳn thế nào cũng trở mặt với tôi.”

“VẬY anh cho tôi bao nhiêu tiền bảo mật đây.” Tăng Nam vươn cánh tay ra trước mặt Giản Phàm.

Đôi tay trắng trẻo ấy mang phong tình vậy mà đôi mắt tinh tường của Giản Phàm lại không nắm bắt được, còn trình trọng đầy vẻ: “Cô là người bên A, phải tìm họ Giản khác mà lấy.”

“Đồ keo kiệt ...” Tăng Nam hừ mạnh một tiếng, cô chẳng phải là muốn tiền, nhưng tay bị đẩy về khiến cô thấy tên này thật vô vị, gắt gỏng chất vấn: “Này Giản Phàm, anh không phải loại nô lệ của đồng tiền, có 2000 vạn, không nghĩ tới làm chuyện gì hữu ích cho nơi này à? Vì như giúp họ thoát nghèo, hay là làm từ thiện gì đó, chuyến đi này khiến tôi xúc động lớn, tôi không biết có nơi nghèo như thế, tôi muốn làm chút gì đó cho họ ... Sao, tôi nói gì không đúng à?”

“Tất nhiên là không đúng, tôi không mang họ Cao, tên không phải Thượng, sao lại khuyên tôi cao thượng?” Giản Phàm dường hoàng nói: “Ba người Trương giả không có tiền, nhưng họ vui vẻ không kém chúng ta, cô đi qua nhiều thôn rồi, có thấy ai mặt mày khổ sở u ám không? Đừng mang tâm thái cao hơn người một bậc xuống quê làm chuyện ban ơn, nếu cô đi xây nhà máy, làm chợ gì đó mới là phá hỏng sự thuần phác ở nơi này, cô muốn tất cả biến thành theo đuổi danh lợi, biến thành thành phố à? Tương lai lấy đâu ra mảnh đất lành ... Tiền là cội nguồn tội ác, đừng đem nó ra hại người.”

“Vậy sao anh ôm cái tội đó vào lòng?” Thoáng cái lại thành như cãi nhau, Tăng Nam chẳng vừa cần trả.

“Phật nói: ta không vào địa ngục thì ai vào? Để tôi chịu một mình là đủ.” Giản Phàm chấp tay nói hết sức thần thánh.

Tăng Nam cười gập người, bất kể thế nào con người Giản Phàm không giả dối, có lẽ đó là điều khiến cô tán thưởng, đang cười đột nhiên phát hiện có ánh mắt hau háu nhìn ngực mình, mới ý thức được nguyên nhân, đưa tay che cổ áo lườm một cái.

Lúc cố ý thì chẳng phát hiện, lúc vô tình lại nhìn không chớp, Giản Phàm vờ vụt quay đầu đi như không thấy gì, động tác vờ vụt vụng về ấy làm Tăng Nam tức giận: “Nhìn trộm nữ nhân, cần thận mắt mọc mụn.”

“Xì, chẳng những nhìn tôi còn sờ trộm, sao không thấy mọc mụn?” Giản Phàm há mồm ra mới nhớ câu này không ổn, vội bịt miệng lại, khẩn trương nhìn Tăng Nam, cô nàng này nóng lên là đánh người, tư vị đó y ném thủ rồi.

Nhưng không chuyện gì xảy ra, không bị ăn đòn, càng không bị trừng mắt, nhìn lại mới nhận ra không biết vô tình hay cố ý mà cài thiếu hai cúc áo khiến đập vào mắt là mảng da thịt trắng như tuyết, trơn như sứ, mà trên khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt quyến rũ tựa cười tựa không, sóng mắt dập dờn, cánh môi hồng ươn ướt, ánh mắt Giản Phàm đột nhiên tụ vào một điểm, ấy là vì Tăng Nam khẽ liếm môi.

Mắt mở càng lúc càng lớn, đó như ám thị thân thể, khiến nhiệt độ cơ thể dâng ngàn ngút, Giản Phàm mấp máy môi: “Cô, cô nên về đi, ở riêng với cô, tôi sợ phạm sai lầm ...”

Mình kết hôn rồi, sắp làm cha rồi, mình phải kiên cường.

Qua được rồi, nghe thấy tiếng Tăng Nam đứng dậy, hơi thở nín trong lòng này giờ cuối cùng được thở ra, cô em này nói không chừng chỉ khảo nghiệm định lực của mình thôi, nếu mà dám ra tay, không chừng sẽ trở mặt.

Tăng Nam đi vài bước, Giản Phàm càng yên tâm, tim dần dần về chỗ cũ, có thấy may mắn, có thấy thất vọng, đó là loại thất vọng thấy mỹ nữ không cách nào ném thủ, nam nhân sinh ra đã có, không thuốc chữa.

“Này, trời tối như thế mà không tiễn tôi à, có chút phong độ nào không?”

Giản Phàm gian nan quay đầu, chẳng biết có phải vì nhiều tháng không biết mùi thịt không, hay do sức hấp dẫn của Tăng Nam bùng nổ vào tối nay, cảm giác mỗi đường cong trên cơ thể cô đều khiến y rạo rục, hít sâu một hơi đứng lên mở cửa, không ngờ Tăng Nam lại giở trò, dựa lưng vào cánh cửa, làm cánh tay Giản Phàm đưa ra cứng ở đó.

“Anh làm sao thế? Có phải bị bệnh không?” Tăng Nam quan tâm hỏi, tựa hồ ngây thơ không biết gì.

Giản Phàm cười gượng gạo nỗ lực kiểm soát ánh mắt của mình: “Không có gì.”

Tăng Nam khẽ cắn môi dưới, liếc nhìn Giản Phàm với vẻ ai oán vô hạn, khuôn mặt ửng hồng: “Vậy sao không nói một câu chúc ngủ ngon, muốn đuổi tôi đi lắm à?”

“Không không, ngủ ngon.”

Giản Phàm lắp ba lắp bắp khiến Tăng Nam cười khanh khách, y mười phần xác nhận, cô nàng này chuyên môn đi khiêu khích để mình dục hỏa thiêu đốt không chỗ phát tiết đây, vì thế tỉnh táo hơn vài phần, cười tự trào: “... Xin lỗi, vừa rồi thất thố, có điều không trách tôi được.”

“Không trách anh thì trách ai?” Tăng Nam giảo hoạt hỏi.

“Cô, ai bảo cô xinh đẹp như thế.” Giản Phàm vài phần trêu ghẹo, mồm mép ba hoa một cái liền thoải mái hơn nhiều.

“Thế à, đẹp cỡ nào?”

“Xinh đẹp tới mức làm người ta tơ tưởng linh tinh được chưa... Ngủ ngon.”

Không ngờ nói ngủ ngon rồi mà Tăng Nam chẳng đi, mặt dần dần hiện lên nụ cười: “Thế mới giống tiếng người, vốn định tìm cơ hội tặng anh một món quà, hôm nay anh nói thật, tặng cho anh, nhắm mắt lại, không được nhim trộm.”

Chương 037: Đêm dài khó ngủ. (7)

Quà? Còn nhắm mắt? Giản Phàm thất kinh nhìn mỹ nữ hai má hồng hào, bầu ngực phập phồng, cánh môi mọng ướm, trực tiếp đưa ra phán đoán chuẩn xác nhất, nhưng vấn đề đi kèm theo đó là, mình phải làm sao bây giờ?

“Nhắm mắt lại, không nghe thấy à?” Tăng Nam vài phần ngang ngược quát khế.

Thế là Giản Phàm nhắm mắt, lòng cầu mong suy đoán thành sự thực, lại sợ nó thành sự thực ... Cảm giác món quà đó tới quá chậm, trước giờ luôn né tránh tiếp xúc với Tăng Nam là sợ bị bắt lửa, vì trong lòng luôn có thèm khát cô gái cá tính khác thường này, nếu chỉ là ôm ấp hôn hít, dưới tình huống vợ không biết, y sẽ không từ chối.

Thực ra món quà tới rất nhanh, Tăng Nam luôn rất dứt khoát, tay ôm lấy cổ Giản Phàm, người như núi xuân sụp đổ ngã vào lòng y, bắt lấy cái miệng chuyên phun ra lời khó nghe, hôn lấy nó.

Giản Phàm kháng cự, trong đầu hiện lên hình ảnh vợ mắt hạnh uy nghi, mày liễu dựng ngược, người ngã về phía sau, nhưng Tăng Nam giữ rất chặt, đồng thời cài lưỡi luôn vào như rắn, tức thì ném thủ mùi vị nữ nhân thanh mát, cảm giác như nắng hạn gặp mưa rào lan khắp toàn thân.

Vì thế lúc này vợ cũng vút sau đầu, từ khi có mang, Dương Hồng Hạnh cẩn thận không cho y gần gũi, không nhớ nổi bị dày vò bao ngày nữa, giờ ôm lấy tấm thân như ngọc ấm cảm giác được mềm mại ở ngực, mùi thơm từ thân thể, ngọt ngào từ đầu lưỡi, vị trí nào đó trên người biến hóa kịch liệt, muốn thoát ra, đâm lên người cô gái dán sát vào mình.

Thình lình tách ra, Giản Phàm sững sốt mở mắt, như từ mộng đẹp trở lại thực tế, lòng trống rỗng, Tăng Năm chăm chú nhìn y mím môi cười, đôi mắt dài lúng liếng, vẻ quyến rũ liền lan tỏa khắp nơi. Nụ cười ấy thật sự là ngoài lắng lơ không từ nào diễn tả phù hợp hơn, tựa như đang hồi tượng lại tư vị nụ

hôn vừa rồi, tiếp đó lại ngã người tới, nghịch ngợm vươn lưỡi ra, liếm nhanh lên môi Giản Phàm, từ xương quai xanh, lọn tóc rủ trước trán, mỗi chi tiết đều chứa đầy khiêu khích. Giờ phút này Giản Phàm nhận ra, Tăng Nam không chỉ có đôi mắt quyến rũ, mà quyến rũ tới tận xương, chỉ vài ngôn ngữ cơ thể như cố tình như vô ý, làm y miệng khô cổ khát ...

Nhiệt độ cao, cao tới Giản Phàm không cách nào khống chế, chỉ muốn nhào tới tìm kiếm giải tỏa, nhưng y kiên định khống chế được, không dám tưởng tượng hậu quả nếu hai người phát sinh quan hệ thực chất.

Lại khôi phục tình cảnh bốn mắt đối diện nhau, từ ánh mắt tính toán thiệt hơn, háo sức lại có chút rụt rè, yêu thích lại ngượng ngùng, Tăng Nam tựa hồ lại nhìn thấy chàng trai sáng lán mặc cảnh phục như lần đầu gặp nhau, cho dù không nói gì cũng có thể nhận ra chàng trai ấy đã thành nam nhân, vừa muốn lại không thể từ bỏ trách nhiệm, mỉm cười vuốt ve cái xeo: “Nếu anh không dám, tôi sẽ phải thực sự nói lời cáo từ đây.”

Thực sự sẽ cáo từ sao? Từ giọng điệu và động tác vuốt ve ôn nhu của Tăng Nam, câu trả lời không cần phải giải thích thêm nữa, đó là sự cố vũ, khiêu khích.

Giản Phàm không trả lời, hết sức tự nhiên đưa tay ra, cởi nút áo thứ ba của Tăng Nam, đen, đen nhánh, tựa hồ như phát sáng, ren hoa xuyên thấu, làm làn da trắng hiện lên thật lóa mắt, nụ cười của Tăng Nam bất ngờ thêm chút thẹn thùng, hạnh phúc, ngược mắt nhìn Giản Phàm si mê lạng lẽ đợi thời khắc từng mơ ước.

Cúc áo thứ ba bị cởi.

Cúc áo thứ tư bị cởi.

Cúc áo thứ năm, chiếc áo sơ mi mở sang hai bên, thân thể như trạm như khắc ở trước mắt, nữ nhân trên 30, cái bụng không còn phẳng lì thon gọn như thiếu nữ nữa, vòng eo hơi ngấn mỡ nhưng càng thêm nhục cảm, làm Giản Phàm đưa tay ra sờ nhẹ lướt quanh cái rốn hơi lún vào trong. Tăng Nam xấu hổ, muốn từ chối động tác hoàn toàn không trong dự liệu này, chỉ là trong trong mắt Giản Phàm chỉ có tán thưởng, là

niềm vui, thể hiện cực cực thích, dù chỉ là vuốt ve nhẹ nhàng cũng làm cô run rẩy như cô gái chưa từng trải.

Tất nhiên Tăng Nam không phải cô gái chưa biết mùi nam nhân, ngược lại, vì thế chỉ cần động tác rung vai, chiếc áo rơi xuống đất không một tiếng động, tựa như một bóng chim hồng lướt đi trên mặt nước, dán sát vào tấm thân mỹ miều vô hạn của nàng trượt xuống dưới. Chỉ còn lại xương quai xanh gợi cảm, lưng trần mê đắm, và chút sắc đen huyền ảo khêu gợi ở ngực.

Hai ngón tay nhẹ đẩy một cái, cúc quần lệch chỗ, chiếc quần cùng trượt xuống, cặp đùi trắng nõn thon dài thẳng tắp được khép chặt lại không để lộ ra khe hở nào ở giữa kia, còn cả chiếc gót ngọc đẹp đẽ kia nữa... Giản Phàm sáng mắt, tạo hình quần lót là con bướm, hai cánh giang ra khéo léo che đi nơi tuyệt mỹ nhất.

Mọi thứ trở nên yên tĩnh, Giản Phàm tán thưởng tuyệt tác trước mắt, giống nam châm thu hút ánh mắt y, không chớp, sợ bỏ qua chi tiết nào đó.

Tăng Nam lặng lẽ đứng đó, kiêu ngạo thách thức, thân thể nõn nà mà mịn màng ấy nổi bật lên những đường cong nhấp nhô lên xuống chết người. Tuy thân thể chỉ còn vài món đồ lót ít ỏi nhưng vẫn tràn ngập nét phong tình, tự nhiên cởi mở, cặp mắt như mọng nước đang nhìn Giản Phàm đang nhìn ngắm tác phẩm nghệ thuật của Giản Phàm, trong đôi mắt đó có thứ giống tuyệt đại đa số nam nhân cũng có thứ mà tuyệt đại đa số nam nhân không có, và giống tuyệt đại đa số nữ nhân, bao lâu nay cô luôn bận tâm tới địa vị của mình trong lòng nam nhân mình say đắm, hiện giờ đã được chứng thực rồi.

“Anh nhìn mãi thế à?”

Giản Phàm khẽ mỉm cười, hơi nghiêng người nhẹ nhàng bế ngang người Tăng Nam lên, cô gái đánh đá cá tính chưa bao giờ ôn nhu như thế, như mê như say, khép hờ mắt dựa vào vai Giản Phàm, ngoan ngoãn như con cừu nhỏ.

Nữ nhân mặc quần áo biết thẹn thùng, một khi cởi quần áo ra không biết xấu hổ là gì nữa rồi, được Giản Phàm bế, Tăng Nam không ngừng đưa môi ra đòi không, không ngừng cắn khẽ, không ngừng làm nũng, dính vào người Giản Phàm. Tới khi

Tằng Nam tự cởi áo lót ra, Giản Phàm mới nhớ mình mình vẫn mặc nguyên xi, thoáng cái ném sạch quần áo của mình bay bốn phía, nóng lòng kéo quần lót của Tăng Nam xuống, đã ướt cả mảng rồi, ghé tai thì thầm: “Phía dưới chảy nước rồi.”

Một câu nói làm Tăng Nam thẹn chín mặt, nhồm người lên, há miệng ngoạm vai Giản Phàm một cái, mắt ánh lên sự ương bướng đặc ý, ánh mắt kiêu ngạo đó kích thích Giản Phàm, mạnh mẽ tiến thẳng vào động tiên, từ bốn phương tám hướng áp tới như bị bàn tay nắm chặt, chớp mắt khiến Giản Phàm cảm giác được nhiều loại khoái cảm khác nhau.

Động tác từ chậm tới nhanh, lần đầu tiếp xúc với nơi vừa quen vừa lạ, Tăng Nam như con bạch tuộc leo lên người Giản Phàm, dần dần thở nặng nhọc, sợ nơi này không che được tiếng kêu khoái lạc, tìm lấy môi Giản Phàm lấp kín, tự truy đuổi khoái lạc của bản thân.

Vụng trộm quả nhiên khiến người ta kích thích cao độ, động tác hai người kịch liệt mà vô cùng ăn ý, không ai còn cố kỵ gì nữa, như thế giới chỉ còn lại sự buông thả, chỉ còn chiếc giường chất liệu không quá tốt kêu cọt két.

Bạch hổ trong truyền thuyết danh bất như truyền, từ ngoại hình khác biệt đã thấy được cấu tạo nội bộ khác biệt, đem lại trải nghiệm càng lạ lùng khiến Giản Phàm mấy lần suýt buông súng, phải cẩn lười phân tán sự chú ý, giảm bớt sức xung kích của khoái cảm lạ thường ... Không bao lâu đã phải lằm bằm câu trước đó: Mình phải kiên trì, mình kiên trì.

Chỉ là ý nghĩa kiên trì khác nhau rồi.

Từ truyền thống nam trên nữ dưới, thành hiện đại nữ trên nam dưới, rồi thành đủ loại tư thế mà cô gái truyền thống như Hạnh Nhi chẳng bao giờ chịu, đôi khi Giản Phàm không cần nói, chỉ cần một động tác thay đổi, Tăng Nam phụ họa theo, khiến Giản Phàm càng lúc càng lên cao, tới tận tuyệt đỉnh. Cho dù trong lúc ân ái thì thoáng ngừng lại, cũng được tiếng rên siết liên miên, mồ hôi thơm ngát cùng đôi mắt lim dim đó khiến ngọn lửa tiềm tàng càng cháy càng mạnh.

Rốt cuộc thời khắc bộc phát tới, tới nhanh mà kéo dài, mầm sinh mệnh tích lũy trong thân thể tận tình trút ra, khoái cảm

lên tối cao, thân thể mềm nhũn trong cơn co giật triền miên.

Yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng cười như chuông bạc tựa trêu chọc sau khoan khoái của Tăng Nam.

Đèn tắt, người chưa ngủ.

Ánh trăng lạnh như nước chiếu vào nửa gian phòng, cửa sổ khép hờ gió thổi lồng lộng, rèm cửa lật phất, bên cạnh là tháp thoáng đường nét uốn lượn, nhà chiếu đài điều kiện đơn sơ không có nước nóng, chỉ dành tắm nước lạnh, hai người tắm xong nằm trên giường, đắp chiếc chăn mỏng, Tăng Nam như hươu con rúc gọn gàng trong lòng Giản Phàm, nghe thấy tiếng thở của nhau, hồi lâu không ai nói gì.

Giản Phàm đã tỉnh táo lại, tay vô thức vuốt ve lưng ngọc man mát, không dám tin chuyện gì xảy ra, trải nghiệm hoàn toàn khác biệt, không giống bất kỳ lần nào trước kia, chẳng trách người ta nói, chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu.

Chỉ có điều đặc ý chẳng kéo dài bao lâu, nghĩ tới vợ mang thai, khoan khoái nhạt đi rất nhiều, hướng hồ Tăng Nam còn là nữ nhân độc thân, nếu cô ấy quán lấy mình, sau này giải quyết ra sao? Nếu để vợ biết thì sao? ... Giống như vô số nam nhân đã kết hôn sau khi phạm sai lầm, bắt đầu chột dạ rồi.

Chương 038: Phức tạp hóa đơn giản. (1)

“Sao lại không nói gì?” Tăng Nam như rần nhỏ quần quanh cổ Giản Phàm, tay phải ôm lấy cổ y, bờ môi tươi tắn động lòng người ghé sát tới môi y, chẳng nghe thế trả lời, vuốt ve má y, câu hỏi thành trêu chọc: “À ... Có phải là khoái cảm trôi đi, cảm giác tội lỗi dâng lên rồi phải không?”

Một câu trúng đích, Giản Phàm hết trả lời.

Lại im lặng một lúc lâu nữa, Tăng Nam cụt hứng rụt tay lại, chống người lên, véo má Giản Phàm: “Hỏi anh đấy, giả chết à?”

Giản Phàm u oán: “Cô nói cả ra rồi, tôi còn nói gì được nữa.”

Làm sao nghe không đúng vị tí nào, giống như oán phụ bị ủy khuất không nói ra lời vậy, khiến Tăng Nam cười khanh khách, hai bầu ngực no tròn sẵn chắc rung rinh: “Tôi còn chưa định làm gì anh, anh đã sợ thành như thế rồi à?”

“Ai sợ?” Giản Phàm mạnh miệng.

“Vậy thì làm sao?” Tăng Nam ghé mặt tới, mặt đối mặt.

Giản Phàm ôm khuôn mặt Tăng Nam, vuốt ve yêu thương luyến tiếc: “Nghĩ cho sau này, tôi đã kết hôn rồi, chúng ta ...”

“Anh không nói tôi không nhớ ra đấy, vậy thì sao, ly hôn, rồi lại kết hôn, tôi cho anh một cơ hội cưới tôi về làm người chồng gương mẫu.” Tăng Nam đùa, thấy tay Giản Phàm rụt ngay về, rõ ràng là sợ rồi, càng sợ, hứng thú cô càng lớn, cố ý đưa lưỡi ra khẽ liếm mặt Giản Phàm: “Hỏi anh đấy, câm rồi à?”

Giản Phàm áp úng: “Tôi sắp làm cha rồi, tôi..”

“Anh vẫn biết mình sắp làm cha à, có ai làm cha như thế không?” Tăng Nam giáo huấn, lại véo một cái, nhìn Giản Phàm đã xấu hổ không còn biết dấu mặt vào đâu, trêu già: “Hay là thế này, tôi không chê đâu, anh mang con theo ... Trực tiếp làm mẹ, thế cũng tốt.”

“Đừng đùa, tôi đang loạn đây.” Giản Phàm từ chối thẳng, giờ hối hận vì không nghe lời Đường Đại Đầu khuyên cáo, khuyên cáo gì, thà quịt tiền tiểu thư chứ đừng gian díu với nữ nhân độc thân, giờ ứng nghiệm rồi.

“Vậy thì tôi phải làm sao?” Tăng Nam không buông tha, nửa đùa nửa thật ôm Giản Phàm, làm bộ đáng thương vừa hôn vừa làm nũng.

Giản Phàm nói một câu tuyệt đại đa số nam nhân đã kết hôn ngủ với người ta mà không muốn chịu trách nhiệm: “Tôi không biết.”

Câu này chẳng có gì đáng cười lại khiến Tăng Nam cười ngặt ngoẽo, khiến Giản Phàm càng thấp thỏm, mang thái độ thẳng thắn đọi khoan hồng nói: “Tôi thực sự không biết.”

“- Đợi tôi nghĩ kỹ nói với anh, nhất định dọa anh sợ không ngủ được.”

Tăng Nam cười càng vui, tiếng cười trong đêm nghe hết sức rõ ràng, Giản Phàm khẩn trương suyt một tiếng, nói nơi này cách âm không tốt, bên cạnh là Thành Cương ... Tăng Nam cũng nghe lời, chui vào chăn chùm đầu cười, cười làm Giản Phàm hoảng loạn bất an, chỉ biết cuộc đời khốn nạn của mình bắt đầu rồi, Tăng Nam sẽ không để mình dễ dàng thoát khỏi chuyện này.

Bắt đầu rồi, Giản Phàm nằm đó thở dài, kết hôn, sau đó là cuộc sống như mật ngọt, rồi vợ mang thai, cả nhà mừng phát điên, sống trong không khí hạnh phúc đó quá lâu, đã có chút cảm giác sống trong phúc mà không biết phúc rồi ... Giờ con chưa ra đời, cha đã bỏ đó đi ngoại tình, biết dấu mặt vào đâu.

Có điều, có điều ... Vợ không thể bỏ, con không thể bỏ, nữ nhân bên cạnh cũng không bỏ được ... Thế là chỉ biết im lặng.

Đang suy tư, phía dưới có động tác, đoán chừng Tăng Nam buồn chán trêu chọc chỗ kém cỏi nhất của nam nhân, Giản Phàm thất kinh ngồi dậy, bị một bàn tay nhỏ ấn xuống, mái tóc dài của Tăng Nam che bụng, chớp mắt phản ứng kịch liệt tới làm Giản Phàm rên lên, tới khi Tăng Nam ngồi lên, hơi điều chỉnh tư thế, kệ Giản Phàm nằm như chết, tìm lại khoái cảm cũ.

“Hồng rồi.” Giản Phàm khẩn trương ôm lấy Tăng Nam muốn cúi xuống hôn.

“Sao thế?” Tăng Nam hỏi, giọng rất ôn nhu.

“Không không, vừa rồi không đeo bao cao su, cẩn thận ...” Giản Phàm nhắc nhở.

“- Hi hi, anh đúng là không giống nam nhân, nhưng mà thứ trên người rất nam nhân, phải xem bản lĩnh của anh, nếu hoài thai, tôi sẽ để nó mang họ Giản, tên Tiểu Phàm.” Tăng Nam lấy môi ngấu nghiến môi Giản Phàm, khiến y nuốt hết những lời muốn nói vào.

Vì thế không cách nào từ chối, lại lần nữa phạm sai lầm.

Khi chiếc xe bán tải của Giản Phàm đỗ ở Tiểu Lương trang thì đã là 10 giờ, mặt trời nóng rùng rục, hơi nước sau cơn mưa đã bốc hơi sạch, chỉ có làn gió nóng dồn dập phả vào mặt người, không khí toàn mùi phân gia súc, điều kiện vệ sinh nơi này kém xa trấn Phong Lâm. Buổi sáng trong thôn chẳng có mấy bóng người, thôn im ắng, chỉ có bọn ve kêu ra rả làm ồn, không biết có phải vì đêm qua trần trọc khó ngủ không, Giản Phàm nghe ve kêu bực bội.

Hôm nay bọn họ chia quân bốn đường, ba đường hành động, chỉ có một đường là Tăng Nam ngủ bù, thế là khổ Giản Phàm, một mình lái xe đi hơn 40 dặm đường quê, dọc đường ngáp chấy nước mắt nước mũi. Xuống xe ngáp cái nữa, làm động tác thể dục giãn gân cốt, chỉ thấy toàn thân vẫn bủn rủn, hai chân run run, mệt hơn cả leo lên đỉnh Ngọc Hoàng hai lượt. Hết cách đó là hậu di chứng hưởng thụ quá độ đem lại, không nhớ mấy lần, chỉ nhớ lần cuối y hoàn toàn bất động, mặc Tăng Nam thích làm gì thì làm.

Cô nàng đó thực sự là, Giản Phàm không biết phải bình luận thế nào, còn có chuyện đau đầu hơn nữa, quan hệ hai người sẽ ra sao đây, tình cảm Tăng Nam giành cho y thì không phải nói, bao năm qua chưa từng thay đổi. Chỉ là hai người họ khác biệt quá lớn, trước kia cũng quá nhiều khúc mắc thành thử không thể tới với nhau.

Giờ khúc mắc càng lớn, chuyện đã làm rồi, muốn quay về như cũ là không thể nào, đó là cô nàng rất đáo để.

Nghĩ không ra, nghỉ cả đêm rồi cũng có được gì đâu, giải quyết từng vấn đề vậy.

Ngáp tới cái thứ tư thì thấy trưởng thôn, từ xa đã nhiệt tình vẫy tay với thần tài. Giản Phàm bật cười, có lẽ trưởng thôn sợ mất điểm, mặc cả quần áo đi họp, cái áo vest sờn chỉ, cái quần âu

không biết sợ dính đất nên gấp lên bao lần thành nếp, buồn cười nhất mùa hè còn đội cái mũ nôi, đúng là trang phục cán bộ nông thôn lỗi mốt, trông thế cũng buồn cười.

Xe đỗ lại ở cửa ủy ban thôn, nơi này một nửa dùng làm chỗ cho người cô quả, khách khí vài câu, trưởng thôn Lý Trường Trụ, trên 50 mời vào văn phòng làm việc, Giản Phàm nói có chuyện gấp mời lên xe: “Trưởng thôn Lý, thôn chúng ta có bao nhiêu hộ?”

“280, hơn 1400 người, thường trú chưa tới 1000, đều là người già trẻ nhỏ trông nhà, thanh niên gần như đi làm công hết rồi.” Trưởng thôn Lý nắm bắt tình hình trong thôn rất tốt.

“Đúng là thôn lớn, còn lớn hơn thôn Hồi Long.”

“Trước kia thôn này là do Tiểu Lương trang, Hậu Lương trang và Tiền Lương trang gộp lại mà ... Ông chủ Giản, chỗ chúng tôi có 4 nhà thân thích ở Tảo Thụ Câu, khi nào thì phát tiền?” Trưởng thôn vội lái đề tài về thứ mình quan tâm nhất, cười lấy lòng.

“À, phát ngay, xong việc là tôi phát.” Giản Phàm vừa nói phát ngay là trưởng thôn cười toét miệng, nhân thể hỏi: “Hôm nay có chuyện nhỏ cần mọi người giúp, chú biết Trương Lão Thuyên vốn ở đây chứ?”

“Biết, cả nhà đơn thân mạng lớn, ông cụ trên 80 rồi, nghe cha tôi nói trước kia là danh nhân đấy, nhưng mà cao số quá, lấy hai vợ đều bị ông ta khắc chết. Con ông ta lão què càng lợi hại, đánh xe lừa ngã từ vách núi xuống, ai cũng cho rằng chết chắc rồi, ấy vậy mà chỉ mất một chân, vợ bỏ theo nam nhân ấy, chết mười mấy năm rồi mà ông ta chẳng sao ... Còn đứa cháu, tên gì nhỉ? Tiểu Câu, thằng nhãi này tay chân không sạch sẽ, quắt queo vậy mà sống như cỏ dại ... Ông chủ Giản, có phải nó trộm cái gì của anh không?” Trưởng thôn quan tâm hỏi, xem ra Trương Tiểu Câu vang danh xa gần.

Chương 039: Phức tạp hóa đơn giản.(2)

“Không phải, là thế này.” Giản Phàm lấy ở ghế sau một chồng giấy in sáng nay: “Tôi tìm nữ nhân này, khả năng từng sống sau núi Ngọc Hoàng, Trương Lão Thuyên nói từng gặp năm 56 ... Muốn nhờ chú hỏi, thôn ta từng lên núi chăn dê, thả bò, kiếm củi gì đó, từng gặp cái nhà này chưa ...”

Trưởng thôn Lý cầm giấy in, nhìn một lúc hỏi: “Có phải là rừng dưới cái miếu cũ, gần Hậu Liễu Câu không?”

“Đúng rồi.” Giản Phàm mừng rỡ.

“Ái dà, tôi biết ngay, nơi đó có một cái nhà ... Là địa điểm do trạm lâm nghiệp thiết lập, về sau có trạm quan trắc nên bỏ, nhà đó chuyển đi rồi.”

“Chuyển đi từ khi nào?”

“Năm thứ hai tôi làm trưởng thôn, nghe nói là con trai ở trong thành phố phát đạt rồi, ông già vào thành phố dưỡng lão, lúc đó vui vẻ lắm .. Khi đó ... Tôi xem nào, à, là mùa đông năm 86, cuối năm ...” Trưởng thôn Lý nhớ một lúc mới ra.

“Chú nhớ ông ấy tên là gì không?”

“Lão Oa, ai cũng biết ... Gọi thuận miệng, nên tên thật là gì quên rồi, ông ta hơi gù, chỗ chúng ta ai mà gù đều gọi là Oa Oa mà, ha ha ha ...”

“Ra thế, ha ha ha.” Giản Phàm cười theo, lòng chửi rủa, mình đúng là có duyên với cái nhà này, cả ngoại hiệu cũng giống nhau: “Vậy nữ nhân này?”

“Có nữ nhân trong nhà đó, nhưng mà không giống ... Chắc không phải vợ Lão Oa đâu, vợ ông ấy chết lâu rồi, bệnh gì đó, Lão Oa cũng xuống núi, chưa tới bệnh viện xã thì chết rồi ... Khi chết trẻ lắm, tôi vẫn nhớ khi đưa tang, trong thôn cho người tới khiêng quan tài, đó là năm thứ 2 sau khi đánh đổ bè lũ bốn tên

“Không đúng, không đúng ...” Giản Phàm nghe ra vấn đề rồi, nếu là Dẫn Nga, khi bè lũ bốn tên bị lật đổ thì bà ấy đã già, vậy người chết không phải bà ấy, chẳng lẽ là vợ Giản Nhị Lư: “Thôi không sao, thế này trưởng thôn Lý, tôi nói ngắn gọn, chuyện

hôm nay tôi nhờ chú, ở đây tôi có hơn 100 bức ảnh, chú tìm vài người hỏi từng nhà xem Lão Oa tên họ là gì, con ông ta làm gì trong thành phố, hỏi càng rõ càng tốt ... Chú cầm trước, mỗi người đi hỏi 200.”

Cầm một xấp NDT trong tay, trưởng thôn Lý tất nhiên hí hửng ôm đống giấy nhảy xuống xe đi ngay, vừa đi vừa hô: “Nhị Lăng đâu, ra đây, Câu Đàn, cha mày đâu rồi ...”

Đi vài bước đã tụ tập được 7, 8 người đi theo

Giản Phàm thì lấy điện thoại gọi Tiêu Thành Cương: “Thành Cương, tra tư liệu nhân khẩu chuyển đi sau năm 86 ...”

Trong đồn công an xã Giản Bảo, văn phòng đơn sơ, cái máy vi tính lỗi thời chạy như máy kéo đầu ngang, Tiêu Thành Cương đang cùng cảnh sát trẻ trò chuyện tưng bừng, nhắc tới thôn dân sống ở đỉnh Ngọc Hoàng dời đi sau năm 86, cảnh sát kia hỏi: “Tên là gì?”

“Cái này còn chưa rõ ...” Tiêu Thành Cương gãi đầu, lại là một biện pháp mò kim đáy biển, cần không ngừng thu hẹp phạm vi, sợ đối phương mất kiên nhẫn, giải thích: “Chúng tôi có người ở chính phủ xã và trong thôn đang truy tìm thông tin, nói không chừng sẽ có tin truyền về.”

Gõ bàn phím lách cách, máy thì cũ, nhưng được việc lắm, một danh sách chạy dài, cảnh sát trẻ chép miệng: “Mấy trăm người, không biết tên thì tra tới ngày tháng năm nào.”

“Không sao, cứ in ra cho chúng tôi là được.”

“Được rồi, anh đợi chút.”

Có chú Giản Phàm đánh tiếng trước, Giản Trung Thật giờ lên cục công an huyện làm phó chính ủy, nên đồn công chiêu đãi rất tốt, cảnh sát trẻ bấm cái máy in kim kiểu cũ, thế là càn cạch càn cạch, từng dòng chữ in ra, nghe kể ra cũng thích tai lắm.

Tư liệu in xong, cả chồng dày mà chưa có tin gì, Tiêu Thành Cương biết Giản Phàm sẽ dốc toàn lực, thế nhưng Phí Sĩ Thanh sáng sớm lái BMW đi tới chính phủ xã thì khó tin lắm, bấm số gọi, lần này không khách khí: “Anh Phí, không phải đang chơi game chứ, sao mãi không có tin gì, Oa ca bảo rồi, thấy anh lười cứ đấm đá thoải mái, nhanh lên ...”

“Biết rồi, được được.” Phí Sĩ Thanh đang ngồi trong văn phòng xã trưởng, rất ngẫu, rất uy, kỳ thực chẳng cần ra vẻ như thế, sáng sớm lái chiếc BMW đắt tiền vào chính phủ xã, vừa nhắc tới cha mình, thế là hẳn được chiêu đãi hết sức niềm nở.

Thế nhưng hẳn chẳng làm quái gì, ba hoa bốc phét một hồi, cái gì mà có ông chủ đầu tư gì đó, giúp xã Giải Bảo thoát nghèo làm giàu, thay đổi diện mạo bản cùng.

Xã trưởng sớm nghe nói đoàn người này đi từng thôn bời thường tưng bừng, tiền rải như rác rồi, nói không chừng có hạng mục gì đó thật, mời thuốc phát trà, nghe nói Phí công tử muốn tra chuyện ở trạm lâm nghiệp, phát tay bảo cán sự Vương đi làm, vì thế Phí Béo chả phải làm gì hết.

“Tiểu Phí, lần trước lên huyện họp, tôi và cha cậu ngồi ghé trước ghé sau đấy, đúng là hổ phụ không có khuyển tử ... Không ngờ cậu còn có cả con đường này để đi ... thế này, chúng ta là người nhà, không nói lời bên ngoài, tới xã chúng tôi đầu tư, cần điều kiện tiện lợi gì cứ nói, chỉ cần cậu kéo được đầu tư về, tôi bật đèn xanh hết ...” Đây rõ ràng là cán bộ trải qua khảo nghiệm của rượu bia, xã trưởng Tiêu tươi cười nói.

Làm quan ở quê nghèo còn chẳng bằng làm gái trên thành phố, nơi này ai có tiền làm cha, Phí Sĩ Thanh hiểu lắm, cái mồm không kiểm soát được nữa: “Đương nhiên, riêng bồi thường chuyển mộ chúng tôi đã ném ra vài chục vạn, vụ đầu tư này ít cũng phải vài trăm vạn.”

“Cái gì, vài vài trăm vạn?” Xã trưởng lẩm bẩm mấy lần mới đếm hết số 0 trong đó, vừa kinh ngạc vì khoản đầu tư quá lớn, vừa hồ nghi: “Tiểu Phí, thế này có thiếu suy nghĩ quá không? Tảo Thụ Câu thiếu nước, thiếu đường, làm gì có điều kiện khai thác phát triển.”

Phí Béo thầm hô bỏ mẹ, bốc phét quá đà, cố làm ra vẻ trấn định lấp liếm: “... Chú Vương, tôi nói thật nhé, đầu tư là thật, nhưng không nhất định là ở Tảo Thụ Câu, hơn nữa không nhất định cần đường cần nước.”

“Hả, thiếu điều kiện tiên quyết, làm sao phát triển?” Xã trưởng càng thêm hồ đồ.

Phi Béo giỏi ứng biến, thoát cái đã có nói: “Phát triển sản nghiệp sinh thái ... Chú biết không, đây là sở thích của người thành phố, cái gì càng thiên nhiên càng đáng giá, ba ba bát lượng kim ở Ô Long chúng ta, bán thế nào ở Đại Nguyên? Hơn 1000 một con , mộc nhĩ núi 60 đồng một cân, táo rượu chỗ chúng ta chỉ có bốn năm đồng, vào thành phố thế nào 30 đồng chưa chắc mua nổi ... Khắp rừng núi sông hồ là tiền cả đấy, phải xem chúng ta có nhặt được không? Kỳ thực chỉ cần lập cái xưởng gia công sản phẩm phụ nông nghiệp, có kênh tiêu thụ đảm bảo, chỉ kiếm trở lên ... Chú biết ông chủ Giản làm gì không? Biết Ô Long Đệ nhất oa không? Chính là con Lão Oa, dựa vào bán hộp cơm, thịt ngâm mà gia sản ngàn vạn ... Cháu kéo y xuống xã đầu tư.” Phi Béo vung tay, giọng hùng hồn, rất có trình độ.

“Đúng đúng.” Xã trưởng hí hửng, liên tục rót trà mời, đang nói thì cán sự Vương mang chồng tài liệu gõ cửa đi vào, nhớ ra chuyện của Phí Sĩ Thanh, vội hỏi: “Tra được chưa?”

“Một phần ạ, hồ sơ chi tiết phải lên cục công an huyện tra, ở Hậu Liễu Câu đúng là có một cái trạm bảo vệ rừng, một dải núi Ô Long liên tục có hỏa hoạn, nên từ thời Quốc Dân Đảng đã thiết lập các trạm để cảnh báo, sau khi giải phóng ...”

Cán sự Vương báo cáo rất tỉ mỉ, Phi Béo bực mình hỏi thẳng: “Nói vào đề đi, có trạm ở đỉnh Ngọc Hoàng không?”

Chương 040: Phức tạp hóa đơn giản.(3)

“Có! Trạm này lập năm 1951, bảo vệ rừng đầu tiên tên Hà Dương Tụ.” Rốt cuộc cán sự Vương cũng báo ra được cái tên mà tất cả mong mỏi tìm kiếm.

“Gì?” Phí Béo trợn mắt, cái tên quá mẫn cảm, tên gì không đặt đi đặt là dương cụ.

Xã trưởng ngẩn ra sau đó hiểu ra cười ha hả: “Là Dương trong thái dương, Tụ trong tụ tập.”

“À, còn có người tên như vậy à?” Phí Béo bật cười, có Oa ca thanh toán chi phí lên mặt ông chủ một lần: “Vậy là xong, chỉ thế thôi ... Chú Vương, còn cả cậu nữa, gọi thêm bí thư Trương, người trạm lâm nghiệp nữa, bận cả sáng rồi, phải ăn một bữa .. Nói trước, ai không lần sau tôi không tới xã mọi người nữa.”

Thế là chẳng mấy chốc Phí Béo lái BMW mở đường, theo sau là chiếc Passat tốt nhất xã, còn có chiếc xe chẳng rõ loại gì đáng thanh lý phế thải, nửa đường, uy phong đủ rồi mới nhớ chưa báo tin, vội gọi điện thoại: “Thành Cương ... Họ Hà, tên Dương Tụ ... Tụ trong tụ tập, không phải cụ đâu ... Buổi trưa mau về nhé, tôi mời cả bàn tiệc ...”

“Họ Hà ... kiểm tra chút.” Tiêu Thành Cương vừa cúp điện thoại của Phí chỉ biết ăn, nói với viên cảnh sát trẻ.

Giản Phàm đã dặn rồi, tên gì không sao cả, quan trọng là cái họ, tìm được họ thì đời hai đời ba cũng mò ra được.

Gõ bàn phím một lúc liền ra kết quả, viên cảnh sát đọc một tràng dài: “Hà Kiến Thành, Hà Kỳ Đình, Hà Bá Trọng, Hà Phán Hối, Hà An Lộ, Hà Thiên Song, Hà Vũ Bảo Anh

Tiêu họ Hà ở chỗ chúng tôi nhiều lắm, tới hơn 60 người.”

Tiêu Thành Cương vỗ trán mấy lượt, đầu lóe sáng: “Năm sinh từ sau giải phóng tới trước năm 56.”

“Còn 24 người.”

“Tốt tốt, in riêng tên cho tôi ra một tờ giấy.”

Tiêu Thành Cương vừa xem từng chữ in ra từ máy, vừa bấm di động gửi cho Giản Phàm, gửi tin nhắn xong gọi viên cảnh sát

cùng tán gẫu cả sáng và đôn trưởng, đoàn người về nhà chiêu đãi, nơi này ở xã được coi là nhà hàng có cấp bậc, tới nơi thì giật mình, bàn Phí Sĩ Thanh đã có bảy tám chai rượu trống, náo nhiệt vô cùng, vừa vận hai bàn gộp một, càng tưng bừng.

“Đây là cha Lão Vượng, đây là chú Cường Tử, đây là ông Nhị Lăng, vị này là danh nhân trong thôn chúng tôi, Hoa Đại Cô, thôn trang xung quanh ai cũng biết, gặp ma trúng tà, Hoa Đại Cô đều đuổi được hết, có cả người từ rất xa tới tìm Hoa Đại Cô bấm quẻ

Trưởng thôn Lý giới thiệu, không ngờ rằng chỉ một buổi sáng mà tìm nhiều người như thế, một thú ý, hai người thời trẻ chăn dê, ba người vào núi đào thuốc, còn một bà lão ăn mặc sạch sẽ là Hoa Đại Cô chuyên khiêu đại thằng (*)

(*) Giống hầu đồng.

Giản Phàm biết quy củ trong thôn, gọi chú gọi dì gọi ông thân thiết, diu từng người vào chỗ, mời thuốc, ở quê hút thuốc khỏe lắm, cái gì cũng hút, Hoa Đại Cô vắt chân chữ ngũ, phun mây nhả khói chả kém nam nhân.

“Nói xem, mọi người thấy cái gì?” Trưởng thôn Lý vượt phận sự hỏi.

Thế là loạn, Lão Vượng nói là thấy cha Lão Oa, nhà đó như trâu vậy, một bữa ăn mấy cái bánh to, cái miệng không răng mòm mép mở ra, như thổi bóng. Nhị Lăng sợ tụt lại cũng nói vội, nói Lão Oa một mình có thể vác lợn rừng nặng 200 cân vào xã. Cường Tử có vẻ không biết cha Lão Oa lắm, nói Lão Oa không tệ, nói năm xưa cho ông ta nửa bao ngô, dựa vào đó sống qua nạn đói. Hoa Đại Cô khen vợ Lão Oa thêu thùa giỏi, theo Lão Oa đúng là phí, Lão Oa là thú vô dụng.

Giản Phàm mang ảnh ra thì người bảo giống, người bảo không giống, người bảo hơi hơi giống, người không dám khẳng định.

Chuyện này hết cách, ảnh do Giản Liệt Sơn vẽ dừng lại ở thời trung niên của mẹ ông ta, còn những người này gặp sau đó 5 năm, 10 năm, hoặc thậm chí lâu hơn, nên mỗi người một phách là bình thường.

Đừng nói nhận mặt, ngay cả tên chẳng nhớ, Lão Oa tên là gì chưa làm rõ, sinh ra cha Lão Oa, mẹ Lão Oa, vợ Lão Oa, không cách nào đối chiếu thông tin, nghe một lúc đã nản, vậy mà mấy vị kia thì càng nói càng hứng, biến thành tán gẫu tập thể, khói thuốc mù mịt, một vị thấy nóng cởi dép cao su ra, thế là trong phòng thêm mùi thối chân.

Trưởng thôn Lý nhận ra mặt Giản Phàm khó coi, đập bàn rầm rầm, mắng: “Làm cái gì, làm cái gì thế hả? Thả dê chăn lợn cái gì? Đây là ủy ban thôn, không phải giường nhà mấy người ... Cha Lão Vượng, đi dép của ông vào, dẫm phải phân lợn mà không thay, làm thối hơn nhà xí ... Từng người nói thôi, nghe ông chủ Giản hỏi, người ta tới tạo phúc cho thôn ta đấy, này Cha Lão Vượng, con ông nhận 1000 là do ông chủ Giản Phàm ... Mọi người hoan nghênh ông chủ Giản nào.”

Tự đứng giữa chừng lại vỗ tay hoan nghênh rào rào, mấy ông già chẳng còn răng tóc cũng vỗ tay nhiệt tình làm Giản Phàm xấu hổ lắm, xua tay nửa ngày tiếng vỗ tay mới lắng xuống: “Các ông các chú ... Còn cả thím nữa, cháu muốn hỏi một chuyện, ai biết Lão Oa họ gì không?”

“Họ gì?” Cha Lão Vượng ngó người rồi quay sang hỏi chú Cường Tử.

“Ông hỏi tôi, tôi hỏi ai?”

“- Họ Lý, chỗ chúng ta toàn họ Lý.”

“Không đúng, bọn họ là người thôn khác, họ Giản đấy, vùng này họ Giản là nhiều nhất ... Mà cũng không phải, chưa bao giờ nghe nói tới họ.”

Thế là tranh luận ỏm tỏi, bên họ Giản, bên họ Lý, nói chẳng có tí cơ sở nào, đây cũng là vấn đề thực tế, giả dụ như nhớ lại người bạn mười mấy năm trước, hoặc tình cờ gặp ngoài đường, có lẽ chỉ nhớ được biệt danh, chứ thực sự là không nhớ nổi họ.

Nhưng trên đời luôn có chuyện bất ngờ, Hoa Đại Cô hút hết điếu thuốc vỗ đùi đánh đét tuyên bố: “Tôi biết.”

“Họ gì?” Xung quanh sùng bái nhìn danh nhân thôn.

“... Năm nào thì tôi không nhớ nữa, cha Lão Oa ngày ngày nói linh tinh, có lần nôn ra máu, vợ Lão Oa tới thôn mời mẹ tôi lên núi xem bệnh.”

Giản Phàm chưa hỏi thì trưởng thôn bực cả mình quát: “Nói vào chuyện chính đi, đừng giả thần giả quỷ, không mời mẹ cô xem bệnh có khi còn sống ấy, nói thẳng họ gì.”

“Họ Hà ... Mẹ tôi làm phép cho ông ấy, có trò chuyện với vợ ông ấy một lúc, nhà họ kỳ thực là hai mẹ con đi theo hai cha con, mẹ con kia từ giải phóng chạy nạn tới, mà cha Lão Oa không có con trai, nên nhận làm con thừa tự, tới ở rể, không quản việc nhà ... Nhớ rồi, vợ Lão Oa tên là Thúy Vân ...”

Hoa Đại Cô kể bí mật nhiều năm trước, tính theo tuổi của Hoa Đại Cô thì đó là vào khoảng thập niên 60, hơn nữa còn cung cấp tin có nghi vấn, khi mẹ bà ta tới thì mẹ Lão Oa đã mất, vừa nói vừa nhìn sắc mặt Giản Phàm. Té ra thần tiên cũng sợ thần tài, có điều bà ta yên tâm, vì thần tài sắc mặt rất tốt, còn khen mấy câu.

Nào chỉ sắc mặt tốt, phải nói là lòng hoa nở tung tóe rồi, tin tức ba phía kết hợp liên kết lại làm một, họ Hà!

Cố áp niềm vui điên cuồng trong lòng xuống, ghé tai thì thầm với trưởng thôn một phen, mỗi người một chai rượu một bao thuốc, Hoa Đại Cô thêm một bao thuốc. Tiễn mọi người đi rồi lại nói với trưởng thôn là sau này không chừng còn quấy rầy, trưởng thôn mong thần tài ngày ngày tới quấy rầy mà chẳng được nữa là, tiễn Giản Phàm ra tận xe.

“Ha ha ha, Giản Nhị Lữ thành họ Hà rồi, còn 2000 vạn thành của họ Giản rồi, ha ha ha ...”

Xe rời thôn một quãng Giản Phàm rốt cuộc không nhịn được nữa ngửa mặt cười lớn, hưng phấn cực lớn làm y nổi hứng đạp ga tăng tốc, mang theo bụi mù mịt về xã, hiện giờ khả yếu là gọi cao thủ phục dựng hình ảnh trong đội cảnh sát tới, làm cái ảnh phác họa Giản Nhị Lữ, có chừng này tin tức, chỉ cần giống dăm ba phần cũng đủ tìm ra người.

Chương 041: Gian tình ở thôn quê. (1)

“Anh Cương, còn bao xa nữa mới tới nơi?”

“Gần lắm rồi, mười mấy dặm nữa.”

“Nơi này quay Tiên Kiếm Kỳ Hiệp thì hơi bị chuẩn đấy, chẳng cần phối cảnh.”

“Giờ mới biết à, mà tưởng anh về nghỉ phép chắc?”

“Hi hi, em theo cũng đâu phải nghỉ phép.”

Một chiếc SUV của đội trọng án, xuất phát từ 4 giờ sáng, đi suốt không nghỉ, tới xã Giản Bảo thì đã gần 10 giờ. Tiêu Thành Cương lái xe thẳng đến thôn Tiểu Lương trang, trên xe là Sử Tĩnh Viện của đại đội một, Hành Lương Đức của đội trọng án, cùng cảnh sát viên làm kỹ thuật, họ Trần tên Ngạo, có điều trước mặt mấy cảnh sát lâu năm không ngạo tí nào, còn có chút rụt rè.

Đường thì không xa, nhưng đi thì không dễ, mấp ma mấp mô xe không tăng tốc được, đi hơn một tiếng, giữa trưa vào tới thôn, men theo đường thôn tới tận ủy ban thôn, bóp còi vài cái, vừa xuống xe thì Giản Phàm thò đầu ra.

Sử Tĩnh Viện vui vẻ vẫy tay, cô cảnh sát giống Lara Croft năm xưa tới huyện Ô Long khi Giản Phàm còn là hiệp cảnh, giờ đã là gái già ế súng rồi, nhưng vẫn xinh đẹp diễm đạm như xưa. Hành Lương Đức thì không phải ai lạ, từng bị Giản Phàm đốt xe đổ tội, giờ ra dáng lắm, bớt non nớt không ít. Chỉ một người mới Giản Phàm không nhận ra, mặc cảnh phục mùa hè mát mẻ, cảnh sát hình sự khác với cảnh sát thường. Cảnh sát thường chỉ sợ người khác không biết mình là cảnh sát, còn cảnh sát hình sự chỉ sợ người khác nhận ra mình là cảnh sát, nên ăn mặc thế này hoặc là nhân viên cơ quan, hoặc người mới, giống Giản Phàm trước kia mới làm cảnh sát suốt ngày mặc cảnh phục đi khoe vậ.

Giản Phàm ôm Hành Lương Đức nói một câu hoan nghênh, tới Sử Tĩnh Viện cũng giang tay cười toét miệng: “Chị Sử, ôm một cái kiểu đồng chí thân tình đi, dù sao chị cũng là danh hoa vô chủ.”

Sử Tĩnh Viện vui vẻ ôm Giản Phàm một cái, còn khẽ bẹo má, thân thiết mắng: “Trình độ không tăng lên, chỉ có cái mặt là dày hơn.”

Giản Phàm cười hì hì ôm vai cô, hết sức thân thiết: “Chị Sử, sao tới giờ vẫn giữ cái phòng không, xinh đẹp hiền dịu như chị, nam nhân xếp hàng cả đống, chẳng lẽ vì đợi đội trưởng Tần? Em bảo chị này thằng cha ấy chỉ được bề ngoài hùng tráng thôi, con người nát lăm, chị tội gì ... Ái, ái, em biết, em biết, không dám ý kiến nữa đâu! ...”

Nói ra Giản Phàm thực sự khâm phục chị Sử, chuyện này trong hệ thống công an dần biết hết, gia đình cô không chấp nhận Tần Cao Phong, Tần Cao Phong thì cứng đầu không chịu nhún nhường. Phải cô gái khác gặp tình huống này khổ tâm lắm, lựa chọn thế nào cũng mất lòng một phía. Sử Tĩnh Viện lại khác, cô chẳng thúc ép thuyết phục bên nào, cô đơn giản coi như không có gì cả, nhưng bao năm qua không tìm đối tượng, tỏ rõ cương quyết của cô. Điều này khiến áp lực dồn cả lên gia đình cô và Tần Cao Phong.

Nghe đồn gần đây đội trưởng Tần cúi đầu xuống, xách rượu tới tìm cha Sử Tĩnh Viện rồi, khả năng tin mừng sắp thôi, chị Sử một hai năm nữa là 40 rồi, cha mẹ nào đành lòng.

Chính vì thế Giản Phàm mới đem chuyện ra đùa, nếu còn là bé tắc thì anh em trong đội chỉ thử dài tiếc nuôi thôi.

Mà cũng còn cô gái khác, tuổi chỉ kém Sử Tĩnh Viện chút xíu, cũng là cô gái mà Giản Phàm khâm phục từ đáy lòng: “Chị Sử, chị ấy sống vẫn tốt chứ.”

Sử Tĩnh Viện biết mối quan hệ của hai người này, lờm y một cái: “Cậu có vợ rồi, quan tâm tới vợ cậu là đủ, cô ấy không dễ gì mới ổn định lại được, đừng quấy rối.”

“Chị thật là, em đâu có ý đó.” Giản Phàm cười ngượng.

Mặc dù không có câu trả lời chính xác, nhưng qua thái độ của Sử Tĩnh Viện, hẳn mọi chuyện thuận lợi. Hơn hai năm trước, biết Hồ Lệ Quân nộp đơn làm viện trưởng viện phúc lợi, Giản Phàm bỏ tiền, lại thông qua quan hệ trong nhà Sử Tĩnh Viện, giúp cô thuận lợi có được vị trí này, năm xưa Hồ Lệ Quân chủ

yếu theo đuổi vụ án bắt cóc mua bán trẻ con, nên có kiến thức nhất định ở mặt này.

Chỉ cần mọi chuyện thuận lợi là tốt rồi, tuy Giản Phàm thông qua vài danh nghĩa ủng hộ tiền cho viện phúc lợi, y luôn tránh tìm hiểu quá nhiều về Hồ Lệ Quân.

Nguyên nhân như Sở Tĩnh Viện nói, không muốn phá hỏng cuộc sống của chị Hồ.

Nói cười vào ủy ban thôn, đã giờ cơm rồi, cơm đơn giản lắm, mấy cái bánh hấp, nồi canh hủ lớn, dưa tươi ngon hái từ vườn, vài miếng thịt luộc chấm muối dấm, hương vị tự nhiên.

Tiêu Thành Cương bê bát ngồi luôn ở bậc cửa ăn, nói Oa ca đi là thiệt thòi lớn của cảnh sát, ra thực địa thích nhất theo Oa ca, vì sao? Không lo ăn uống. Nói chuyện với Giản Phàm không thể nhắc tới ăn, vì sao, vì y bắt đầu nói tràng giang đại hải, nói từ cổ tới kim, nói hết đông sang tây, nói ăn uống sang cả chuyện thời nay ăn uống không hợp vệ sinh ăn không nuôi người mà hại người ...

Trần Ngạo nghe mà nhíu mày suốt, quan sát bên cạnh Giản Phàm còn có một nam nhân to béo vô cùng và một nữ nhân xinh đẹp tới mức giống yêu tinh. Khi tiếp nhận nhiệm vụ nghe phó chi đội trưởng Lục căn dặn hết sức nghiêm túc, tới đây chỉ thấy nói cười ăn uống, nhìn Tiêu Thành Cương ăn như ma đói, chị Sở thì cứ khen ngợi tài nấu nướng của Giản Phàm, trưởng thôn chạy qua chạy lại bê cơm múc canh, vị béo kia chia đồ uống cho mọi người, nữ nhân như yêu tinh thi thoảng mắt qua mày lại với Giản Phàm, thế này đâu phải chấp hành nhiệm vụ, cứ như đi du ngoạn nông thôn.

“Chị Sở, rốt cuộc là nhiệm vụ gì, khôi phục hình của ai?” Trần Ngạo kiếm lúc rảnh hỏi Sở Tĩnh Viện.

“Chi đội Lục không phải đã dặn rồi à, nhiệm vụ này do cậu ấy chỉ huy.” Sở Tĩnh Viện có phần vô trách nhiệm chỉ Giản Phàm.

Trần Ngạo không phục: “Anh ta là cái gì mà chỉ huy chúng ta.”

“Ngay cả đội trưởng của cậu còn nghe cậu ta chỉ huy, chẳng lẽ không chỉ huy được chúng ta, trong buổi dạy truyền thống đội không chịu nghe à? Đừng xem thường mấy chuyện đó, có ngày

cậu hồi không kịp.” Sở Tĩnh Viện tranh thủ khuyên, cảnh sát trẻ có tinh thần, song cũng rất ít phục người khác.

Trần Ngạo nghe Sở Tĩnh Viện nói vậy thì gật đầu không hỏi nữa, có chút nghi vấn về quyền chỉ huy của vị cảnh sát cũ, nhưng có một vị nghi vấn còn lớn hơn, Giản Phàm vừa bê bát ăn vừa nói: “Chỉ Sở, Lục Béo làm ăn kiểu gì thế, quy cách này thấp quá, ít ra phải phái đại đội trưởng hoặc đích thân anh ấy tới chứ.”

Câu này khiến Trần Ngạo không vui, chê thân phận bọn họ không đủ hay sao, nhưng trong không khí này hẳn như người ngoài nên không tiện nói gì, Sở Tĩnh Viện vờ giận mắng: “Sao, muốn Trương Chí Dũng, hay đội trưởng Tần vẽ hình cho cậu, ăn xong chúng tôi đi.”

“Ha ha ha, tôi đi được, mọi người thì không đi được.” Giản Phàm cười dài.

“Vẫn cứ hay nói mấy câu chướng tai như thế, Tiểu Trần tham gia phát triển nâng cấp phần mềm phác họa CKK của tỉnh đấy. Nói thế này đi, có thể vẽ giống thì ai cũng như nhau, nhưng có thể vẽ được cả thần thái thì không ai hơn Tiểu Trần.”

Giản Phàm “ồ” một tiếng mừng rỡ: “Không nhìn ra, đúng là nhân tài, hơn mấy đứa ăn hại kia.”

Tiêu Thành Cương và Hành Lương Đức nhao nhao phản đối, làm động tác muốn nhổ nước bọt vào bát Giản Phàm, Giản Phàm tung chân đá, thế là náo loạn, Sở Tĩnh Viện chẳng can ngăn, thậm chí còn che miệng cười suốt.

Chương 042: Gian tình ở thôn quê. (2)

Trần Ngạo là cảnh sát đào tạo chính quy bài bản, bằng cấp cao, trình độ cao, con người nghiêm túc, bởi thế cảnh tượng hỗn loạn trước mắt làm hắn không hài lòng, công tác cảnh vụ, dù lớn hay nhỏ, cũng không nên coi như trò đùa thế này. Đột nhiên có bóng đen to lớn gần như bao phủ Trần Ngạo, vừa giật mình thì người kia hỏi: “Người anh em, biết vẽ mỹ nữ không?”

Trần Ngạo há mồm nhìn tên béo ngoai cỡ, câu này không phải coi thường chuyên ngành của hắn sao, tuy không vui, nhưng hắn là người thận trọng, không rõ đối phương thân phận thế nào, đành gật đầu.

“Oa, tốt quá, vẽ cho tôi một mỹ nữ đi.” Phí Béo ngồi xuống bên cạnh, thái độ ân cần tới mức làm người ta khó lòng từ chối.

Tuy vậy Trần Ngạo khéo léo từ chối: “Anh muốn vẽ ai, mà cần gì phải vẽ, giờ ảnh độ phân giải cao nhiều lắm, còn cần vẽ à?”

Phí Béo len lén chỉ Tăng Nam, thì thầm: “Xinh đẹp không, chị Tăng của tôi đấy ... Vẽ cho tôi một bức, gợi cảm chút, quần áo ít một chút, mỏng một chút, kiểu lấp ló nửa kín nửa hở ấy, thế mới kêu gợi, đừng vẽ lộ quá sẽ thành tục, hiểu không ... hê hê, khi nhớ tôi mang ra xem, về Ô Long tôi sẽ mời cơm, tôi họ Phí, tên Sĩ Thanh, ra đường phố Ô Long hỏi, không ai không biết Này, sao thế, lại không bảo cậu vẽ miễn phí, xem chất lượng trả tiền mà.”

Trần Ngạo không thèm trả lời hắn mà quay đi, ai ngờ tên béo dai như đĩa, đành nói thẳng: “Tôi là cảnh sát, không phải người bán tranh hay vẽ truyền thần.”

“Sao nào, Giản Phàm trước kia là cảnh sát đấy, bây giờ đi bán cơm, cậu không làm cảnh sát cũng vẽ tranh thôi.” Phí Béo vẫn đeo bám, dai như đĩa.

Trần Ngạo tức giận nhìn Sở Tĩnh Viện cầu cứu, Sở Tĩnh Viện hiền hòa nói: “Tôi nhớ cậu rồi, cậu mấy lần tới thăm Giản Phàm, để tôi vẽ cho.”

“Ái dà ái dà ... Cám ơn chị ..” Phí Béo hớn hởi có điều vừa nhìn Sở Tĩnh Viện một cái, lại mặt dày: “Hay ... Chị vẽ cho tôi một bức

ảnh của chị ... Không ý tứ gì cả ... Thuần túy để thưởng thức.”

Lần này tới lượt Sở Tĩnh Viện á khẩu, còn Trần Ngạo cắn răng cười, may là Giản Phàm đi tới gọi bọn họ bắt đầu, thấy ba người họ lúng túng, nghe giải thích đá luôn tên béo, quát một câu xéo, thế mới xong chuyện ...

Đám người quái dị làm Trần Ngạo hết nói, vào ủy ban thôn, không lâu sau trưởng thôn dẫn nhóm người hôm qua tới, Sở Tĩnh Viện lấy giá vẽ trên xe xuống, còn Trần Ngạo thì khác, mở máy laptop trông rất hầm hố ra, trên đó có bộ khung mặt người dựng sẵn, thông qua hỏi đáp vài câu dần dần hiện lên đường nét.

“Chà, giờ hiệu suất cao quá, người anh em này tới sớm vài năm, chúng ta phá án đã chẳng đi oan bao nhiêu đường đất.” Giản Phàm đứng ngoài cửa nhìn vào cảm thán.

Hành Lương Đức nhỏ giọng đáp: “Trông vậy thôi tiền bối, nhưng phải mấy tiếng nữa ... Trần Ngạo lập nhiều công lắm đấy, các vụ án ở bộ, tỉnh cũng mời cậu ta, chỉ cần nghi phạm từng lộ mặt, người chứng kiến có chút ấn tượng mơ hồ, cậu ta đều có thể khôi phục như ảnh chụp.”

“Thế cơ à?” Giản Phàm ngạc nhiên.

Tiêu Thành Cương cười đêu: “Giờ là thời buổi phá án bằng khoa học công nghệ, Oa ca, anh hết thời rồi, có quay về đội cảnh sát thì anh chỉ pha trà rót nước thôi ...”

Giản Phàm chỉ cười không bình luận, vẽ hình mới đầu thì nhanh, đi vào chi tiết thì tốn công, ai nấy bắt đầu buồn chán, Phí Béo biến mất, chắc là kiếm chỗ ngủ, Tiêu Thành Cương và Hành Lương Đức rủ nhau đi chơi, Tăng Nam không biết đi đâu rồi.

“Giản Phàm, Giản Phàm!”

Có tiếng gọi khẽ, là giọng Tăng Nam, Giản Phàm nhìn bốn xung quanh mới thấy, bộ dạng lén lút, hồ nghi đi tới, chưa kịp hỏi đã bị Tăng Nam lôi đi, được vài bước tới chân tường xò tay, bên trong có mấy trái quả đen bóng, ươn ướt, Giản Phàm vui mừng: “Dâu à, ai cho em thế?”

“Hái ở nhà trưởng thôn, ngon lắm.” Tăng Nam bộ dạng mèo tham ăn, thân mật đút cho Giản Phàm một quả, số còn lại ăn

hết, liếm môi thèm thuồng: “Giản Phàm, em vẫn muốn ăn, chúng ta đi hái đi.”

“Giờ đã tháng 7, dâu tầm tháng 6 là chín, giờ không còn bao nhiêu dâu, hơn nữa còn phải lên núi: “Giản Phàm khó xử.

Tằng Nam hừ khẽ một tiếng, giấu môi giận dỗi quay đầu bỏ đi luôn.

“Được được, đi thôi, dù sao vẫn phải đợi một lúc ..” Giản Phàm vội chạy theo.

Tằng Nam chuyển giận thành vui, khoác tay y tình từ rời thôn, Giản Phàm không chỉ thông thạo rừng núi mà bản lĩnh kiếm cái ăn càng số một, nhìn thế núi, ruộng bậc thang tầng tầng, kéo Tăng Nam nhảy qua hai cái mương, qua khe, men theo con đường nhỏ đi vào rừng ngô xanh che kín người, tới bên ruộng ngô và cao lương, tìm được vườn dâu, mùa dâu đã qua trên cây còn không ít quả chín đen nhánh.

“Đợi ở đây ...”

Giản Phàm xắn ống quần, cài cúc cổ áo, xắn ống tay áo, làm việc chuyên nghiệp hơn cả cảnh sát, bản lĩnh luyện từ nhỏ, không ngờ chưa lập công đã được khao thưởng, Tăng Nam nhón chân lên hôn, môi áp chặt vào Giản Phàm đầy tính xâm lược, tham lam.

Mãi một lúc sau thỏa mãn rồi, Tăng Nam mới buông ra, ánh mắt mê ly như say, Giản Phàm ôm vòng eo nhỏ xoa nhè nhẹ: “Này nói rõ đi, muốn ăn dâu hay ăn anh thế?”

“Muốn cả hai, được không?” Tăng Nam ngoẹo đầu sang, vài phần ngây thơ vài phần bá đạo, như con chim nhỏ ngã vào vòng tay Giản Phàm, để toàn bộ thân hình thơm nức nước hoa ngã vào lòng, nhẹ vươn đôi tay ngọc quấn chặt lấy cổ, đôi mắt đẹp khép hờ, gò ngực đầy đặn không ngừng nhô lên hụp xuống, cặp môi hồng nhẹ phả hương thơm hờn hển khiêu khích: “Hôn nữa, em muốn.”

Giản Phàm đau răng, trước khi phát sinh gian tình thì nam nhân mặt dày, sau khi lên giường thì ngược lại, nữ nhân luôn thấy mình không được quan tâm đủ, chẳng hề nghĩ tới công tác bảo mật.

Không biết có phải mặt trời quá gắt không, mặt Giản Phàm nóng ran, nhìn Tăng Nam chỉ chiếc áo sơ mi trắng hoa vàng đơn giản, chiếc quần âu, vẫn xinh đẹp gợi cảm hơn người, cặp mắt nhu mì đắm đuối trộn xuân tình lãng đãng, như mèo nhỏ mãi không biết thỏa mãn. Chết nỗi ở nơi có khả năng bị phát hiện càng làm tăng thêm cảm giác kích thích về mối tình vụng trộm, rốt cuộc không tìm được cú xuống ngấu nghiến cánh môi mềm mại, cảm giác ấm áp ướt át đó khiến người ta ngất ngây, tay đưa lên tìm đôi ngực căng tròn dày vò có phần thô bạo.

Rất lâu sau Giản Phàm mới thoả mãn, tách miệng mình ra khỏi bờ môi bị mình hôn đến ướt mềm, dáng vẻ trông hấp dẫn khôn tả.

“Chụt.” Hai đôi môi lại chạm vào nhau, nhưng lần này chỉ là một nụ hôn phớt, tiếp đó Giản Phàm cười véo mũi Tăng Nam: “Muốn ăn dâu thì tới đây, muốn ăn anh thì lát nữa vào ruộng ngô, không ai thấy ...”

Tăng Nam thè lưỡi làm mặt quý, sau đó tròn mắt nhìn Giản Phàm như khỉ leo cây, chạy tới cây ngửa đầu lên. Giản Phàm ở trên cây hô mở miệng, Tăng Nam ngoan ngoãn há miệng a a, một bóng đen nhỏ chui tọt vào ... Nhai một cái, nước quả ngọt mang chút vị chua thanh nhẹ đầy khoang miệng, ăn một quả càng thêm, hô: “Mau mau, em vẫn muốn ..”

Vì thế trên cây, quả liên tục ném xuống, Tăng Nam túm vạt áo hứng, cười khanh khách, hái tới cây thứ ba thì hết chỗ đựng rồi, hai người dựa vào nhau vừa ăn vừa biến mất trong ruộng ngô ...

Chương 043: Câu đố có lời giải. (1)

Khi Giản Phàm và Tăng Nam có chút nóng vội chạy vào trong ruộng ngô thì không biết rằng ở ruộng bậc thang cách đó không xa có ba cái đầu từ từ nhô lên. Lần lượt là Tiêu Thành Cương hai mắt tròn xoe, Hành Lương Đức ăn dâu tới đen miệng, còn Phí Sĩ Thanh như lợn rừng dũi đất, bọn họ vô tình chứng kiến nụ hôn nóng bỏng của Tăng Nam và Giản Phàm, sau đó nấp đi, hứng trí nhìn tới khi bóng người biến mất.

“A, vào ruộng ngô rồi ...” Hành Lương Đức huých vai Tiêu Thành Cương, người nóng bừng vì kích thích: “Anh Cương, hai bọn họ sẽ không thực sự làm chuyện đó chứ?”

Tiêu Thành Cương trừng mắt, có chút cáu kỉnh: “liên quan gì tới mày?”

Không biết Oa ca ăn vụng tự khi nào, giấu kín thế, con mẹ nó chứ, lại còn là đối tượng YY của mình, Phí Béo ghen tỵ nghiêng rằng: “Chúng ta xông vào dọa thằng đó liệt dương luôn đi.”

Hành Lương Đức cực kỳ tán thành, đổ dầu vào lửa: “Anh đi trước, bọn em theo sau.”

Phí Sĩ Thanh bò dậy xung phong, không ngờ bị Tiêu Thành Cương kéo lại, mắng: “Anh Phi, anh gây sự đây à, anh làm thế mọi người còn mặt mũi nhìn nhau nữa không? Anh muốn trở mặt với Oa ca à ... Huống hồ lớp trưởng bọn em đang mang thai, anh ấy nhin khổ lắm chứ ...”

“Cũng phải, nhớ năm xưa vợ anh mang thai ... Anh lén đi tìm tiểu thư không ít, may mà có đơn vị báo phí chiêu đãi ...” Thế là Phí Béo cảm thán, lý giải cho Oa ca.

Tiêu Thành Cương đột nhiên đặt một tay lên cổ Phí Béo: “Này, ngoại tình không ai quản, nhưng mua dâm là phạm pháp, khai ngay còn được khoan hồng.”

Phí Béo sực tỉnh, con bà nó, lỡ mồm rồi vô ý tiết lộ vấn đề cá nhân nghiêm trọng, Hành Lương Đức đi theo Tiêu Thành Cương hai năm mà cũng hư hỏng rồi, cười gian: “Anh Phí, nể

anh khoản đãi, chuyện này anh em che dấu cho anh, có điều với thể hình như anh thì thứ đó còn xài được không?”

“Xì, mà đi nghe ngóng xem, anh đây ở Ô Long là phong lưu Tiểu Phi Ca, người làm nghề mát xa đều nhận ra, chỉ bọn cảnh sát mới ngốc tới mức chỉ biết cắm vào một chỗ, trong chuyện này, anh mà chuyên nghiệp hơn nhiều rồi.”

Lời này tức thì hai tên dân nhân sáng mắt, tức thì ấn Phí Béo xuống, một màn cảnh sát tra khảo nghi phạm bắt đầu.

“Nhà Nhị Lãng, lại đây xem giống không?”

Sau khi đứng tới ba ấm nước nóng, pha không biết bao nhiêu trà hoa nhài, công việc mới tới hồi kết, trước sau dùng hơn ba tiếng.

Ông già Nhị Lãng vê cái râu dê tới nhìn màn hình, tức thì ngạc nhiên rồi rít gọi như thấy cái gì mới mẻ lắm: “A ... Giống quá, chính là ông ta, mọi người qua đây mà xem này ...”

“Chà chà, y như chụp ảnh ấy.” Cha Lão Vương tặc lưỡi liên tục, còn đưa tay sờ sờ màn hình tinh thể.

“Giống thế, tôi cũng không nhớ được như vậy đâu, chính là Lão Oa, chắc chắn ...” Ông Cường Tử gật gà gật gù: “Còn đẹp hơn cả lão khắc bia mộ đầu thôn.”

Trên màn hình là một ông già nông thôn bình thường, tóc trên đầu dựng lên như cỏ dại, mày rậm, mắt nhỏ, mặt dài miệng rộng, má phải có mảng sẹo, là ảnh chân dung đặc tả, còn bức khác là ảnh toàn thân trong tư thế vác củi, lưng gù đúng là như úp cái nổi bên trên.

Giản Phàm đem so với ảnh Giản Liệt Sơn cung cấp, tay nhéo cằm trầm tư.

Trần Ngạo ngồi lì mấy tiếng liền, toàn thân tê mõi, làm vài động tác thể dục, thắc mắc: “Không giống sao?”

“Chênh lệch nhiều quá ... Dù sao tôi đã gặp người thật đâu mà biết không hay không?” Giản Phàm không chắc nữa, nhưng vì ảnh kia là khi còn nhỏ, mà không phải lĩnh vực chuyên nghiệp nên y không dị nghị gì, hỏi Sử Tĩnh Viện: “Chị Sử, chị thế nào rồi?”

Sử Tĩnh Viện đưa bản vẽ tay của mình cho Giản Phàm, gần như cùng một bức tranh, giống nhau bảy tám phần.

“Đi, kiểm chứng lần cuối, nếu thông qua được thì chính là ông ấy.”

Giản Phàm đứng dậy gọi mọi người thu dọn đồ đạc, cáo biệt thôn dân, biếu quà bánh rượu thuốc thì do Phí Béo lo liệu trước đó rồi, tất nhiên ai nấy vui vẻ tiễn chân, đưa ra tận cửa, ngay Trần Ngạo cũng thấy người nông thôn thật thà thuần phác, không biết rằng sự nhiệt tình ấy phải đem lợi ích ra đổi.

Hai chiếc xe đi tới thôn Hồi Long cũ, đỗ ở trước sân nhà ông cụ Trương Lão Thuyên, dọc đường đã gọi điện cho trưởng thôn Lai Hồ, chắc là đã gọi qua loa lớn, cho nên khi bọn họ tới nơi thì Trương Tiểu Câu đang chạy hồng hộc về. Hắn nghe nói là bỏ tiền mua tin thì mừng lắm, chạy thẳng lên núi tìm ông nội.

Nhà này quá nghèo, đi vào trong nhà, Tăng Nam càng cảm thụ sâu hơn lần trước, chỉ có một mình ông già què ở nhà, trong nhà có cái giường đất lớn, giường nối liền với bếp đất, dùng để sưởi ấm vào mùa đông, bàn thì không biết từ thời đại nào, sứt sọc cả rồi. Trương Què mang bát ra chum nước mưa rửa, nhưng không đủ bát để mời khách, ghé cũng không đủ, Tiêu Thành Cương và Hành Lương Đức kiếm mấy hòn gạch chất lên.

Sử Tĩnh Viện sai Trần Ngạo mang mấy chai nước khoáng ngoài xe vào, Giản Phàm đang hồi hộp đợi xem không biết mấy bức ảnh được khôi phục này có được ông cụ thông qua không, nên không phát hiện ra có mấy ánh mắt nhìn mình rất bất thường.

Nam nhân và nữ nhân giống nhau, tình cờ bắt gặp chuyện xấu người khác sẽ vờ không biết, nhưng sau đó khó tránh khỏi bàn tán.

Vì như Hành Lương Đức bây giờ nhìn Tăng Nam ăn mặc đơn giản quê mùa mà không che đi hết sự quyến rũ hấp hồn nam nhân, chắc do tác động tâm lý, nhìn đôi mắt long lanh nước kia, giờ cứ thấy trong đó lập lờ xuân ý, không biết do tò mò hay ghen tỵ kéo Phí Béo và Tiêu Thành Cương ra ngoài: “Mọi người nói xem, nữ nhân đó có phải là bà hai của Oa ca không?”

“Lắm chuyện, mà có bản lĩnh cứ kéo nữ nhân vào ruộng ngô, không ai quản mà.” Tiêu Thành Cương mắng một tiếng,

hắn rõ thân phận Tăng Nam nhất, cho nên không muốn tham gia chuyện này, kệ hai tên dân nhân, đi vào trong.

Hành Lương Đức lại kéo Phí Béo, tên này ai cũng thấy vừa mắt dễ gần hơn: “Anh Phí, thế nào, ở nông thôn phải nghe anh rồi, hai người họ vào ruộng ngô, chắc chắn làm việc đó rồi đúng không?”

Phí Béo thấy không ai để ý hai người họ, vỗ vai Hành Lương Đức: “Kể cho mày một câu chuyện, mày nghe là hiểu ... Chuyện kể ngày xưa Hậu Nghệ bắn mặt trời, khi bắt hết chín cái, chỉ còn cái cuối cùng, biết vì sao không? Vì Hằng Nga chỉ nói một câu, hắn không bắn nữa, biết nói gì không?”

“Cái này em không biết.” Hành Lương Đức thật thà lắc đầu.

“Hằng Nga nói, không mặt trời không thoải mái ... Còn phải hỏi à, lấy trời làm nhà, lấy đất làm giường, đánh dã chiến sáng khoái như vậy, có thể không có mặt trời sao?” Phí Béo che miệng cười gian.

Hành Lương Đức bấy giờ mới ngó ra, cũng không nhịn được cười, hai người thậm thà thậm thụt vài câu thì thấy Trương Tiểu Câu dẫn ông nội vào thôn, vội gọi người trong nhà, đoàn người ra sân đón hai ông cháu ngồi xuống đôn đá.

Chuyện rất đơn giản, Trương Lão Thuyên đặt hình vẽ của Sử Tĩnh Viện lên bàn đá nheo mắt xem rất lâu không có phản ứng gì, Trần Ngạo bật laptop mở hình vẽ ra, ông cụ chỉ tay a a mấy cái, kích động gật gù.

Không phải nói, trúng thưởng rồi.

Cả sân reo hò vang dội, nhất là nhóm Giản Phàm trải qua không ít gian nan, Phí Béo và Tiêu Thành Cương nắm tay nhau nhảy nhót, Tăng Nam vỗ tay reo hò.

–“Cụ ơi, cụ từ năm 48 chưa gặp lại Nhị Lư, làm sao nhìn ảnh trung niên lại nhận ra?” Giản Phàm vẫn cẩn thận thắc mắc một câu khiến không khí nguội hẳn xuống.

Chương 044: Câu đố có lời giải. (2)

Làm mấy người tới sau ngạc nhiên là ông cụ này bị câm điếc, cùng một người trẻ tuổi hết múa tay ra hiệu lại kêu a a, ông cụ hình như có vẻ cố kỵ gì đó không yên tâm nhìn mấy vị khách. Trương Tiểu Câu a a nửa ngày trời mới giải thích cho đám đông thấp thỏm chờ đợi: “Ông tôi nói, về sau không gặp, nhưng cái sẹo này không thay đổi được ... Đó là trước năm 48, Nhị Lữ đi cáng thương binh, bị đạn pháo khoét một miếng thịt trên má ... nếu không phải ông ấy bị thương, bọn họ không được về nhanh như thế, cái lưng gù cũng vậy, Giản Nhị Oa là tiểu nhi đà.”

“Tiểu nhi đà là gì?” Tăng Nam nghe thấy một từ lạ không hiểu hỏi nhỏ.

“Là bị gù bẩm sinh, nhưng không quá nghiêm trọng.” Sử Tĩnh Viện khẽ đáp.

Trong mắt Giản Phàm thoáng qua chút khó chịu, nhưng không phải nhắm vào ông cháu này, do y không hỏi kỹ thôi. Khó chịu là ở Giản Liệt Sơn lẫn Giản Hoài Ngọc không cung cấp tin tức quan trọng như thế, đoán không chừng là chiêu đề phòng cuối cùng của bọn họ.

“Tiểu Câu, Nhị Oa sống ở Hậu Liễu Câu, hơn nữa không ít người xung quanh đã gặp, vậy mà mấy chục năm trôi qua, ông nội anh lại không gặp lần nào à? Năm xưa hai người từng vào thành tìm Giản Sơn Oa, rất thân thiết mới đúng ...” Giản Phàm mang thái độ hoài nghi hỏi.

Câu hỏi này làm người đi cùng không thoải mái, nhìn cả nhà ba người họ, ông cụ trên 80 thì câm điếc, ông già 60 thì què, người trẻ tuổi rõ ràng hồi nhỏ suy dinh dưỡng để lại di chứng, quần áo lam lũ, vãi chằng vá đụp, ống quần buộc vải, chân đi giày cỏ, ai cũng thương hại, nên không hài lòng với thái độ của Giản Phàm.

Không ngờ Trương Què lên tiếng, có chút thiếu tự nhiên thờ dãi: “... Cha tôi trước kia là tám gương tuổi trẻ, điển hình gương mẫu, trong nhà mẹ tôi chỉ có một con gái, bên cha tôi không có

ai, nên tới ở rể, khi đó chở hàng cho trạm cung ứng xã, cả đời trừ đánh xe không có bản lĩnh gì?. Tôi nối nghiệp cha tôi còn tệ hơn, làm gãy chân, mẹ tôi mất sớm, khi tôi gãy chân thì con còn nhỏ, vợ tôi chê nhà nghèo theo người ta rồi, trong nhà chúng tôi thương lượng, công xã không có việc làm, không bằng về quê kiếm kiếm ít lâm sản kiếm sống, đúng năm đó xảy ra lũ ... Đó là năm 85.”

Không biết còn có ẩn tình gì, Giản Phàm vội hỏi: “Thế vì sao mọi người tới thôn Hồi Long?”

Trương Què như bị khơi lên tâm sự người già: “Có gì đâu, nhà chúng tôi đi 20 năm, về quê thành người ngoài, ngay khoản lương thực cứu tế cũng không phát, mấy mẫu ruộng để hoang đều ở trên núi. Sau đó nhà nước thực hiện chính sách trả ruộng cho rừng, thế là cả đất cũng không còn, nhưng đó là chính sách quốc gia, biết làm sao, đến khi nhận tiền bồi thường, trưởng thôn nói nhà chúng tôi không phải người trong thôn, không phát tiền ... Nhà tôi tức giận, chuyển tới thôn Hồi Long gần đường chút, lên núi hay xuống đường đều dễ ... Tốn rất nhiều công mới định cư được, không may nơi đó lại chuyển thôn, tiền bồi thường ít quá, chúng tôi không đi được, đành ở lại thôn cũ, thành người ngoài ... Giờ sống cả đời, đến cái nhà cũng sắp sập ...”

Nghe câu chuyện bi thảm làm ai cũng đau lòng, Tăng Nam thẳng tính nhanh mồm, đem chuyện ông cụ hồi xưa được rất nhiều phần thưởng kể ra, làm Sở Tĩnh Viện và Trần Ngạo đến sau ngạc nhiên lắm, chẳng trách mà ông cụ nhìn ai cũng lãnh đạm đề phòng.

“Đi thôi, tôi đa nghi quá rồi.” Giản Phàm nắm bàn tay tro xương của Trương Què, lấy ví rút hết tiền mang theo đưa ông ta, vỗ vỗ bàn tay gầy guộc đó mấy cái, không biết nói gì, đây không phải chuyện y có thể thay đổi, vì gia đình thế này ở một dải núi Ô Long không phải quá hiếm.

“Tiểu Câu lại đây.”

Tăng Nam vẫy tay, mở túi xách cũng lấy tiền ra đưa Trương Tiểu Câu, cả Tiêu Thành Cương, Hành Lương Đức, Sở Tĩnh Viện động lòng trắc ẩn đều làm theo, Phí Béo nhiều tiền nhất, nhìn

cảnh này mà không có biểu thị gì thì cũng ngại, lén lút rút vại tờ trong túi góp vào.

Trương Tiểu Câu thường ngày chỉ dám trộm rau trộm dưa, cùng lắm thì trộm gà bắt chó thôi, giờ cả đồng tiền như thế, muốn lấy lại không dám, làm hấn rất khấn trương gọi cha: “Nhiều, nhiều quá, cha, làm sao đây?”

“Còn không mau cám ơn.” Trương Què mắng một câu.

Trương Tiểu Câu ôm đồng tiền trên tay định đập đầu, Giản Phàm ngăn lại: “Tiểu Câu, anh xem ông nội anh sống ra sao, lòng không có chí khí, người không có cốt khí, trộm cắp hay lắm sao? ... Hiếu thuận với ông cha anh, có chuyện gì gọi điện cho tôi, giúp được tôi sẽ giúp, nhưng giúp được nhất thời chứ chẳng thể giúp cả đời, cuối cùng vẫn phải dựa vào mình ...”

Nói rồi vỗ vai một cái, mọi người nối nhau ra ngoài, Trương Tiểu Câu như hổ thẹn trốn sau lưng cha mình tiến chân, xe đi rồi, hấn chạy nửa thôn nhìn bụi cuốn đi xa, lại chạy lên núi, vẫn chỉ nhìn thấy hai chiếc xe đi xa dần, chỉ còn hai chấm đen, mọi thứ khôi phục nguyên trạng.

“Thật nghèo, không biết còn có nơi nghèo như thế.” Tăng Nam ngồi ở ghé phụ lái trầm tư, thi thoảng quay đầu nhìn phía ngôi nhà đó.

Phí Béo ở sau lái đầu, cảnh này hấn thấy quen rồi, không có mấy cảm xúc nữa: “Còn nơi nghèo hơn thế cơ.”

“Giản Phàm, hay sửa cho họ cái nhà, ở quê chẳng tốn bao nhiêu.” Tăng Nam hỏi ý.

Giản Phàm chỉ mỉm cười, không động lòng: “Vốn đã không có chí khí cốt khí, bố thí thêm nữa, bọn họ mất luôn tự tin làm người ...nếu như có một ngày hấn tới tìm anh cầu xin giúp đỡ thì sẽ không phải là đáng thương, mà là cơ hội, lúc đó anh sẽ giúp tới cùng ... bây giờ thì đừng.”

Câu này làm Tăng Nam nhìn Giản Phàm sùng bái, trong mắt tình nhân có Tây Thi, câu nói thâm trầm, triết lý như vậy, khiến cô nhìn rất lâu, hình như Giản Phàm sống như thế, tiền Lý Uy để lại không lấy, kỳ thực y không thanh cao, nhưng y không cần thương hại, mà y cần cơ hội, chỉ cần cho y cơ hội, y kiếm càng dữ, xẻo càng ác.

Nói thế nào nhỉ, càng nhìn càng có vị nam nhân ...Tăng Nam mắt mê ly, nếu không phải trên xe có tên béo, thế nào cũng nói mấy câu làm nũng.

Thình lình cái đầu béo ú thò lên giữa hai người, làm Tăng Nam giật mình, Phí Béo cười hăng hắc: “Oa ca, chị Tăng Cho tôi cơ hội này được không?”

“Cơ hội gì?” Tăng Nam ngạc nhiên.

“Thi triển tài hoa và hoài bão, tôi tới chính phủ xã ba hoa đầu tư mấy trăm vạn, xã trưởng và bí thư xã đều rất nóng lòng ... Tôi thấy chuyện này có thể làm, mỗi ngày người tới nơi này thu mật ong, hạch đào, táo núi cùng các loại lâm sản nhiều lắm, sao chúng ta không tự thu mua, sau đó gia công một chút, đem tới Đại Nguyên bán cung không đủ cầu.”

Giản Phàm biết miệng thằng này không đáng tin chẳng để ý, Tăng Nam cho rằng Phí Béo thú vị: “Ý tưởng rất tốt, có tính sáng tạo.”

“Đương nhiên, chị Tăng, chị là phú bà, Oa ca là đại gia, ngay cả con mẹ nó thằng Hoàng lão tam cũng đi theo phát tài, sao bỏ lại mình tôi ... Oa ca, chúng ta lớn lên bên nhau từ thời mặc quần thủng đít, có ai quan hệ gần hơn nữa, mà có nghe thấy tao nói không?” Phí Béo thấy Giản Phàm giả điếc thì gọi lớn.

“Được rồi, mà muốn cơ hội thế nào?” Giản Phàm dưới ánh mắt trách móc của Tăng Nam, đành lên tiếng.

Phí Béo tranh thủ cơ hội nói: “Biến giả thành thật, ném mấy trăm vạn vào xã Giản Bảo, xây xưởng chế biến nông sản, hai người làm chủ tịch, tao làm tổng giám đốc ... Tới khi đó đám cục trưởng ở huyện cũng phải vỗ mông tao.”

Tăng Nam cười khanh khách, chuyện làm ăn đâu đơn giản, trong mắt cô chỉ thấy tên béo suốt ngày ăn chơi, ném tiền đầu tư cho hấn khác gì vứt tiền xuống sông, chỉ là không tiện

làm mất mặt, nói: “Để tôi suy nghĩ.

Rồi chỉ chỉ Giản Phàm.

“Mày không có cửa, đừng mơ.” Giản Phàm trả lời thảng thừng, chính vì thân thiết quá rồi nên biết, thằng béo này không thể tin được.

“Hừ, mà Ợ đợi Ớ.” Phí Béo vốn không hi vọng mấy, chỉ là thái Ớ Giản Phàm quá ác liệt, cảm tức nói: “Mà Ợ đợi Ớ, năm sau tao chuyển lên cục công thương, một hai năm lên làm khoa trưởng, tao treo giấy phép kinh doanh của mà Ợ.”

“À, mà Ợ nói Ớng rồi, tới cấp mà Ợ cần gì làm ông chủ, Ớm ông chủ nhỏ chen chật cửa nhà mà Ợ, kiếm nhanh hơn đi làm ăn, khi Ớ tao tới nhà tặng tiền còn bị mà Ợ ném ra ngoài. Cha mà Ợ trải sẵn đường rồi, chỉ đợi mà Ợ đi lên thôi ... Ớng về phá hoại nông thôn thuần phác.”

Cái thằng ăn hại này từng xuống quê rèn luyện, từng vào Ớảng, Ớiều kiện cứng Ớã Ớủ, Giản Phàm Ớoán chừng cha nó đợi làm ở cục môi trường vài năm, phong phú thêm tư lịch, sau Ớo kiếm chỗ trống, có khi làm luôn xã trưởng gì Ớó. Ớừng xem thường nó, bằng vào cái miệng khéo nói, cái bụng uống rượu và cái mặt dày vô Ớộ của thằng béo, làm Ớược Ớấy.

Còn không à, nói tới chuyện ấy một cái, Phí Béo Ớặc ý lờ cha ra bốc phét lợi hại cỡ nào cỡ nào, quên bống vụ Ớầu tư.

Về tới nhà chiêu Ớãi xã thì trời Ớã tối, Giản Phàm chủ trì mời khách, an bài chỗ ở, chuẩn bị mai lên đường, sự kiện này cuối cùng cũng có kết quả xác thực, chỉ còn đợi tìm người nữa thôi, chỉ cần phương hướng chính xác, tìm ra Giản Nhị Lữ là chuyện sớm muộn ... Có Ớiều trong chuyện này vẫn có chỗ kỳ quặc, làm y nghĩ mãi không ra ..

Chương 045: Tâm sự trên đường về.

“... Đời thứ nhất Hà Dương Tự, vợ không rõ tên họ, năm 70 cả hai qua đời. Đời hai Hà Phán Hồi, kế nhiệm nghề cha làm bảo vệ rừng, năm 87 chuyển đi, tức là 2 năm sau khi vợ Thúy Vân chết. Đời ba Hà Hiếu Lâm, đồn công an xã có ghi chép, người này hẳn là con trai của Giản Nhị Lư sinh ra vào năm 55, năm 78 tới Giới Hữu, hộ khẩu chuyển đi, hẳn là hẳn đón cha vào thành phố hưởng phúc ... Nếu toàn bộ xác thực thì quá đơn giản ...”

Bánh xe xoay tròn chạy trên cao tốc Đại Nguyên, trên xe Hành Lương Đức tổng hợp tư liệu lấy được từ trạm lâm nghiệp, cục công an huyện Ô Long và đồn công an xã, toàn bộ truyền thừa một gia đình đã có.

Chân tướng lộ ra làm người ta không dám tin, Tảo Thụ Câu cách đỉnh Ngọc Hoàng có 47 km, cả nhà sống ở đó, vậy mà trước kia nói như biến mất khỏi nhân gian. Nói quá xa xôi không tìm được, chớp mắt bị vô số chứng cứ đánh nát, đơn giản là hai mẹ con cùng đường kết hợp hai cha con khác thành gia đình mới, không tìm được do đổi tên thôi. Dem so với đội trọng án ngày ngày điều tra mưu sát, buôn ma túy, chuyện này khác gì dùng đại pháo bắn người.

Đơn giản tới mức làm người ta thất vọng.

“Đơn giản à?” Có người ý kiến, Sở Tĩnh Viện quay đầu lại: “Giống như Colombo tìm ra đại lục mới vậy, trừ người đầu tiên phát hiện nó không đơn giản, về sau nhìn thấy và nghị luận đều đơn giản.”

“Chị Sở, sao nói chuyện còn thâm thúy hơn chi đội trưởng thế?” Hành Lương Đức cười hì hì.

“Trước khi việc được xử lý nói đơn giản là bản lĩnh, sau khi việc đã xong nói đơn giản là ít kiến thức ... Chuyện này phó chi đội trưởng Lục đã dẫn cả đội ngũ tinh anh xuống quê, vậy mà không công trở về.”

“Chẳng qua Giản Phàm am hiểu xã Bảo Hương thôi.” Hành Lương Đức tìm được lý do.

“Không đâu, Lương Đức, cậu nhìn sự việc quá thiên cận, một chiêu đời mộ kích động đám đông, giăng lưới lớn đợi mục tiêu lộ diện, sau đó phát hiện nghi vấn, đột phá từ người cầm điếu, không đơn giản, ai dám nghĩ manh mối trên người ông cụ trên 80 còn cầm điếu.” Sở Tĩnh Viện khẽ lắc đầu.

“Chuyện này làm rất gọn, đẹp đẽ ...” Trần Ngạo cũng đánh giá rất cao, đêm qua mới tìm hiểu sự tích Giản Phàm, nghe Tiêu Thành Cường kể lại quá trình phá án, hết sức tán thưởng: “... Trước kia đã nghe tới tên Giản Phàm trong vụ án treo số một Đại Nguyên, cho rằng tuyên truyền thổi phồng, lần này tôi thấy đáng mặt vua kỳ án.”

“Ồi, Ngạo tú tài mà cũng khen người khác kìa, anh Cường, anh là người có quyền phát ngôn nhất.” Hành Lương Đức trước kia thần tượng Giản Phàm lắm, sau hai năm theo Tiêu Thành Cường thường xuyên tới Thực Thượng cảm thấy chẳng có gì bất phàm: “Em thấy anh ấy bình thường.”

Tiêu Thành Cường hạ nhục: “Mày nhận ra được thì trình độ anh ấy cũng tầm thường như mày rồi.”

Trong lúc mọi người tán gẫu thì chiếc BMW ngọc lục bảo bấm còi đi song song, làm Trần Ngạo giật nảy mình, đang định hú còi cảnh sát cảnh báo đối phương thì cửa kính hạ xuống, một cái đầu béo ú thò ra, làm động tác hôn gió, xe tăng tốc phóng vèo đi.

“Tên béo đó hay thật, Thành Cường, sao anh ta cũng tới Đại Nguyên?” Trần Ngạo bật cười hỏi.

“À, chê ở nhà chán, muốn đi theo chơi vài ngày.” Tiêu Thành Cường thừa hiểu, khi lên đường ở xã Giản Bảo, Tăng Nam ném chìa khóa cho Phí Béo, khi lên đường ở huyện Ô Long cũng thế, còn lừa tên béo lên thành phố chơi, kỳ thực hẳn nhìn ra, Tăng Nam làm thế chẳng qua là muốn có cơ hội ở riêng bên Giản Phàm.

Với thân phận là người bạn bè, trừ im lặng, trừ trong bụng hơi khó chịu một chút thì chẳng thể làm gì.

Chuông điện thoại vang lên, Tiêu Thành Cường nhìn số cục công an Giới Hưu vội nhận máy, nghe một lúc nói câu cảm ơn.

“Tình hình thế nào, tra ra chưa?” Hành Lương Đức nóng ruột hỏi.

Tiêu Thành Cương lắc đầu làm Sứ Tĩnh Viên ngạc nhiên: “Chẳng lẽ sai sao?”

“Không phải sai, mà là không ở Giới Hưu, mẹ nó, đúng là cỏi quần đánh rắn, cưỡi lừa đi tìm lừa, phía Giới Hưu nói, nhà máy tua-bin số 2 chuyển tới Đại Nguyên, sát nhập với nhà máy tua-bin Đại Nguyên, tư liệu hộ tịch chuyển đi, bảo chúng ta tới Đại Nguyên tra.”

“Cái gì?” Hành Lương Đức và Sứ Tĩnh Viên đồng thanh, đi mấy trăm km, kết quả là ở ngay nơi mình sống, thế có tức không.

“Vậy thì càng phiền rồi.” Trần Ngạo nhú mày.

“Sao mà phiền, phải đơn giản hơn chứ?” Hành Lương Đức không hiểu.

“Nhà máy tua-bin Đại Nguyên phá sản năm 96, khi đó xí nghiệp tư có ban công an, hộ tịch do bọn họ quản, nhà máy phá sản, nhân viên phân ly, tìm kiếm sẽ rất lằng nhằng.”

“Xin chỉ thị đội trưởng Tần của các cậu đi.” Sứ Tĩnh Viên kiến nghị, cô cũng nhìn ra khó khăn trong đó, thời buổi nhân khẩu bùng nổ, nếu xí nghiệp không để lại tài liệu, dựa vào cái tên thì tra thế nào.

Tiêu Thành Cương bấm số Tần Cao Phong, tắt máy, chuyển sang số Lục Kiên Định, ngờ ra: “Chị Sứ, họ tắt máy cả rồi.”

“Đợi mai đi, chắc là có hành động lớn.”

Tin tức được phản hồi cho Giản Phàm đi xe bán tải phía sau.

Ngủ li bì trên xe hai tiếng, Giản Phàm nhận điện thoại còn cơ chút mơ màng, chỉ ừ một tiếng.

Tỉnh rồi, vươn mình ngáp một cái, ngậm ngậm nước khoáng mở cửa sổ phun ra ngoài, vỗ cái đầu dựa vào lưng ghế đến tê, quay đầu nhìn Tăng Nam một cái, tích tắc ánh mắt hai bên chạm nhau như có điện, nhưng chỉ tích tắc, Tăng Nam tiếp tục lái xe, Giản Phàm tiếp tục ngáp.

Rất phức tạp, càng về tới gần Đại Nguyên, trong đầu đa phần chỉ có vợ và đứa con chưa chào đời, bất an, áy náy ngày càng lớn.

Lòng Tăng Nam cũng phức tạp, vừa bất đắc dĩ vừa không cam lòng, hai người dù đột phá quan hệ bạn bè, cũng chẳng thay đổi gì nhiều, vẫn như xưa, cô biết giữa mình và người vợ

không quá xinh đẹp kia, cho Giản Phàm chọn lại lần nữa, vẫn không phải là mình.

“Tra được rồi.” Tăng Nam hỏi một câu không liên quan, phá vỡ trầm mặc.

“Tra thì tra được rồi, nhưng có cũng như không, nhà máy tua-bin Giới Hư sát nhập với nhà máy Đại Nguyên, sau đó năm 96 phá sản.”

“Thế càng dễ rồi.”

“Chưa chắc, nhìn đơn giản, kỳ thực càng khó.” Giản Phàm lắc đầu, mày nhíu chặt, thấy chuyện này rầy rà: “Khi đó đơn vị và xí nghiệp chưa chia tách, cục công an có công ty phía dưới, xí nghiệp có ban công an, giờ xí nghiệp đổ bể, tài liệu e bị chôn vùi, có dư giả thời gian không phải vấn đề, nhưng vừa vặn là thời gian không dư giả ... Nếu tra từ Giản Nhị Lữ tức Hà Phán Hồi thì biến số quá nhiều, nếu chết rồi phải tra từ Hà Hiếu Lâm, như thế thì e là số ảo quá nhiều.”

“Số ảo là sao?”

“Thời buổi nhân khẩu bùng nổ, một cái tên có rất nhiều người trùng nhau, nếu tra từng người sẽ tốn công, mà từ năm 87 tới giờ đã ba chục năm năm rồi, ai biết có đi cư đi đâu không.” Giản Phàm liên tục lắc đầu.

“Giản Phàm, em thấy anh quái thật đấy.”

“Quái chỗ nào?”

“Chuyện rất phức tạp, anh nói ra thành vô cùng đơn giản, khi chuyện đơn giản, anh lại nói thành khó hơn lên trời.”

Giản Phàm bật cười: “Có gì mà quái, dù là chuyện đơn giản nhất cũng phải tính tới kết quả xấu nhất mà.”

“VẬY TIẾP THEO ANH LÀM GÌ?”

“Không làm gì cả, anh thấy màn biểu diễn tiếp theo tốt nhất là lấy thân phận người xem thôi, nhân vật chính không phải là anh nữa ...” Giản Phàm nói một câu đầy thâm ý.

Nụ cười giảo hoạt làm Tăng Nam sinh nghi, khẽ hỏi: “Anh lại định bẫy trò ma quỷ gì thế?”

“Đâu.” Giản Phàm tích tắc tỏ ra vô tội.

“Xì, anh cười một cái là em phát hiện ra rồi, em còn lạ gì anh nữa.”

“Ha ha ha, em nhìn nhầm rồi, anh cười là vì tiếp theo không có chuyện gì của chúng ta nữa, cảnh sát sẽ dốc hết toàn lực tìm, ít nhất là Lục Béo phải dốc toàn lực vẫn hồi thể diện ... Hơn nữa có tin tức xác thực này, Giản Hoài Ngọc cũng không ngồi yên được, nên chúng ta chỉ có thể làm người xem thôi ...”

Tằng Nam chỉ ừm một tiếng lại chuyên tâm lái xe, có thể nhìn ra sắp tới Đại Nguyên, nhu tình mật ý của cô cũng dần biến mất, cô còn mong tiếp tục tìm kiếm, như thế cơ hội hai người ở bên nhau nhiều hơn.

Chương 046: Biến cố liên tiếp. (1)

Chẳng bao lâu xe rời đường cao tốc, Phí Sĩ Thanh đi trước một bước đợi bên đường, nhóm Sử Tỉnh Viện cáo từ nói chuyện này mai tính sau. Phí Béo định trả chìa khóa cho Tăng Nam để xỏ Oa ca một trận, không ngờ Tăng Nam hào phóng đưa cho hắn cả chìa khóa lẫn thẻ VIP của khách sạn Cửu Đỉnh, bảo hắn tới đó nghỉ một đêm, mai rủ hắn đi chơi. Giản Phàm chưa kịp ngăn cản thì Phí Béo đã đóng sập xe phóng đi bỏ bạn mà đi.

Tăng Nam lên xe, bộ dạng chủ nhân chỉ huy: “Lái xe đưa em về nhà.”

Giản Phàm hết cách đành khởi động xe, dọc đường mấy lần muốn nói chuyện, nhưng Tăng Nam tỏ ra không có hứng thú đành nuốt vào.

Xe đi qua đường vành đai, thành phố tấp nập nhón nháo quen thuộc hiện ra trước mắt, tốc độ xe giảm xuống, hòa vào dòng xe đông đúc, đi qua hai lần đèn đỏ, vẫn không ai nói một lời.

Đường xa cuối cùng vẫn tới, xe đi vào tiểu khu Bình An, dừng lại, cả hai vẫn giữ im lặng.

Đây là một nơi quen thuộc tới không thể quen thuộc hơn, ngôi nhà đầu tiên ở đây, mối tình khắc cốt ghi lòng ở đây, nhà đã đổi chủ, người yêu cũng đổi. Giản Phàm ngược đầu nhìn, khung cảnh chẳng có gì thay đổi cả, dù Tâm người Việt Nam vẫn kinh doanh siêu thị nhỏ trước cổng tiểu khu, chỉ là không nhận ra y nữa. Các khu nhà cũng đã cũ hơn nhiều, mấy năm qua thị trường địa ốc bùng nổ, tiểu khu mới mọc lên như nấm, nơi này từng là tiểu khu thuộc loại khá, giờ không đáng kể nữa rồi, nên quản lý kém hơn, trông khá lộn xộn. Với gia sản của Tăng Nam bây giờ, không hiểu sao vẫn ở trong tiểu khu kiểu cũ này.

“Anh không lên ngôi chút sao?” Mãi lâu sau Tăng Nam mới nói một câu khách sáo, thậm chí có chút khản trương ngượng ngùng, không dám nhìn Giản Phàm, cô biết y sẽ không nhận lời, nhưng lại khao khát y nhận lời.

“Anh phải về nhà, đi lâu quá rồi ... Cô ấy chắc biết anh về rồi, anh ...” Giản Phàm áp a áp úng trả lời một câu thất vọng.

Không nghe hết, cửa mở ra một cách thô bạo, Tăng Nam bước một chân xuống, có chút quyến luyến, có chút đau lòng quay đầu.

Giản Phàm biết chứ, Tăng Nam đưa chìa khóa thẻ VIP cho Phí Béo chỉ vì để được ở bên mình một quãng đường không dài, dù không nói gì, tới giờ Tăng Nam vẫn mặc chiếc áo sơ mi giá rẻ mua ở Ô Long, nhưng mặc lên thân hình gợi cảm của cô, không khác gì hàng hiệu, gần gũi hơn thân thiết hơn

Thời gian như đóng băng, rốt cuộc Tăng Nam không tìm được quay lại, ôm đầu Giản Phàm, hôn si mê, cuồng nhiệt ... Rồi thình lình tách ra, cũng bất ngờ như bắt đầu, vì Giản Phàm gần như không có phản ứng nào, u oán nói:” Em biết anh không vì em mà bỏ cô ấy.”

Nói xong nhảy xuống xe, chạy thẳng một mạch không quay đầu.

Rất lâu sau xe vẫn đỗ dưới lầu, Tăng Nam đứng bên cửa sổ nhìn chiếc xe, ngàn lần vạn lần hi vọng, cửa xe sẽ mở ra, anh ấy đi lên, gõ cửa, rồi ôm lấy mình như đêm đó ở căn phòng nhỏ, như ở ngọn đồi thấp nở đầy hoa cải, như ở ruộng ngô cao vút ...

Xe khởi động, từ từ rời đi, Tăng Nam cũng buông rèm, dựa lưng vào tường, người từ từ trượt xuống, vô số hi vọng bay lên rồi tan nát.

Kính cong, kính cong!

Tập tễnh ra mở cửa, thấy ngay một cái sọt lớn, làm Dương Hồng Hạnh giật mình, cái sọt từ từ hạ xuống, xuất hiện khuôn mặt khó ưa của chồng, gắt: “Không mang chìa khóa à?”

Mắt trợn lên, chẳng có tí niềm vui nào của tiểu biệt thắng tâm hôn, có lẽ vì chồng ra ngoài cả tuần chẳng gọi được mấy cú điện thoại, quên quy củ sáng xin phép, tối báo cáo làm vợ không vui.

“Có chìa khóa, tay không rảnh ... Đợi anh chút, đừng đóng cửa, còn vài cái sọt nữa ...” Giản Phàm đặt sọt xuống, dìu vợ ngồi về ghế sofa, sau đó lại chạy xuống lầu.

Dương Hồng Hạnh nhìn cái sọt đan bằng mây rất què, biết chồng lại đi vợ vét món ăn ngon rồi, lục sọt, là hạch đào, mứt

cười ảm áp hạnh phúc.

Vợ hạnh phúc thì chồng toát mồ hôi, bốn cái sọt lớn, hạch đào, táo, lạc, gạo còn có ngô, nhộng mới phơi, mộc nhĩ rừng ... cả một đồng đưa vào phòng dự trữ. Nhà rộng, lại chỉ có hai vợ chồng, Dương Hồng Hạnh biết tính chồng đi tới đâu ăn tới đó, không ăn hết không đi, nên khi trang trí nhà chuyên để gian phòng nhỏ dùng làm phòng dự trữ, nơi đó là nguyên nhân khiến đám Lương Vũ Vân rất siêng năng tới nhà chơi.

“Sao chỉ có em ở nhà, mẹ đâu rồi?” Giản Phàm vừa vác sọt vừa hỏi, nãy giờ bận rộn nửa ngày trời không thấy mẹ vợ đâu, tay chân vẫn không ngừng, vừa ngẩng đầu lên thấy vợ đứng ở cửa phòng, giật mình: “Sao thế, vẻ mặt em làm sao vậy?”

Có vấn đề, giống như có chuyện gì chất chứa trong lòng, chưa bao giờ thấy vợ như thế, mà đúng lúc trong lòng có điều che dấu nhìn thấy vẻ mặt đó, làm sao không chột dạ, Giản Phàm vẫn trấn định, mặt dày có cái lợi, đảm bảo không lộ sơ hở trước mặt vợ: “Chắc chắn là có chuyện rồi, sao thế?”

Dương Hồng Hạnh càng khó xử, trịnh trọng nói: “Có chuyện cần thương lượng với anh.”

“Chuyện gì, sao không gọi điện thoại cho anh?”

“Chuyện này nói qua điện thoại không rõ ràng, liên quan tới một người mà em rất yêu thương, lại phạm một sai lầm không thể tha thứ, làm em không biết phải đối diện thế nào...”

Không khác gì búa bổ trúng đầu, cái sọt trong tay rơi bịch xuống, Giản Phàm từ từ đứng thẳng người quay đầu lại, nhìn vợ đứng dựa vào cửa, cái bụng nhô cao, lòng như bị gai chích. Vóc dáng Dương Hồng Hạnh không còn mảnh mai yếu điệu, khuôn mặt không còn tươi trẻ xinh đẹp, nhưng trong điềm tĩnh có hào quang người mẹ chiếu thẳng góc tối nhất trong lòng y, làm y không biết dấu mặt vào đâu, giọng gằn như không thể nghe thấy: “Vậy em định làm sao?”

“Em không muốn nhìn thấy người đó, vĩnh viễn không muốn người đó đi qua cửa.” Dương Hồng Hạnh rất quyết tuyệt, nhắm mắt lại, như lau lệ đoạn tình: “Phản quốc có thể tha, nhưng phản bội gia đình không thể dung thứ.”

Lỗ tai bưng nhùng, huyết áp Giản Phàm tăng vọt, làm sao cô ấy biết, làm sao biết nhanh như vậy được, không thể nào, không phải nói mình, không phải nói mình, không phải mình thì ai. Không được, chuyện này quyết không thể nhận, kiên cường lên, đây có khi chỉ là cái bẫy, cô ấy đang muốn thử mình thôi, Giản Phàm đang cố tự trấn an thì bị Dương Hồng Hạnh thêm câu nữa.

“Nữ nhân nào chẳng được, lại gian díu với nữ nhân hộp đêm ... Làm sao em tha thứ, người khác nhìn em ra sao?”

Thôi xong rồi, Giản Phàm hóa đá tức thì, may mà dựa vào tường, nếu không thì ngã xuống rồi, trong đầu xẹt qua hình ảnh Tăng Nam, Phí Sĩ Thanh, Tiêu Thành Cương, ai tiết lộ tin tức, muốn lấy mạng mình à?

Yên tĩnh một lúc, Dương Hồng Hạnh phát hiện ra chồng bất thường, ôn nhu quan tâm hỏi: “Anh làm sao thế?”

Hả? Không đúng, lại thấy vợ ôn nhu chu đáo như thường ngày rồi, Giản Phàm lắc mạnh đầu, nhìn vợ chăm chăm: “Không sao, đi đường xa hơi mệt ... Ai, ai nói cho em biết?”

“Bí thư Ngũ!”

“Á.” Giản Phàm như bị điện giật, mắt trợn tròn: “Rốt cuộc là sao, Ngũ Thần Quảng nói linh tinh cái gì rồi? Em không cho ai vào nhà?”

“Anh nói xem còn ai nữa?”

Giản Phàm vỗ đầu bồm bộp, hiểu rồi, cha vợ ời là cha vợ, dọa chết con rể rồi ... Cha vợ năm xưa tham ô không nói, còn có vấn đề tác phong ai ai cũng biết, là có nhân tình làm bà chủ hộp đêm Thịnh Đường, Đường Thụ Thanh, suýt chút nữa thì ...

Động tác này lọt vào mắt Dương Hồng Hạnh rõ ràng thành chồng đang hết sức khó xử, đúng thôi, muốn chồng tiếp nhận một người cha tham ô hủ bại như thế sao được.

Chương 047: Biến cố liên tiếp. (2)

“Khoan, rốt cuộc là sao, cha em bị phán 10 năm mà, giờ mới 5 năm.” Huyết áp khó khăn lắm mới hạ xuống được, vã mồ hôi, Giản Phàm đỡ vợ đi ra phòng khách.

Dương Hồng Hạnh lúc này tâm sự trùng trùng nên không quá để ý biểu hiện khác thường của chồng: “Tạm tha, mấy năm qua ông ấy biểu hiện tốt, lại qua ba lần giảm hình phạt cơ bản còn một năm rưỡi, xét thấy sức khỏe ông ấy không tốt, vừa cao huyết áp lại tiểu đường, mẹ em hai năm qua chạy khắp nơi lo lót, nên ...”

“Ra rồi à?” Giản Phàm hiểu rồi, mẹ vợ sợ con rể không thích, chưa bao giờ nhắc tới, song y biết mẹ vợ mỗi tháng vào thăm một lần, tích góp từ tiền lương ít ỏi đều ném vào đó.

“Ra rồi.” Dương Hồng Hạnh lí nhí, thi thoảng lại lăm lét nhìn chồng như mắng lỗi.

Còn lạ gì vợ nữa, vợ miệng dao găm lòng đậu hũ, khoan dung với người khác như vậy, huống hồ cha mình, Giản Phàm nhẹ giọng hỏi: “Giờ ông ấy đang ở đâu?”

“Tiểu khu công đoàn, cha muốn gặp em, cũng muốn gặp anh ... Mẹ mẹ bảo em hỏi trước.” Dương Hồng Hạnh có phần sợ sệt.

“Thái độ em thế là sao?” Giản Phàm đột ngột lớn giọng mắng vợ: “Sao không nói sớm để anh đưa mẹ đi đón, ài vì chuyện người ngoài mà lỡ chuyện trong nhà, hỏi cái gì, mai cùng đi.”

“Anh ...” Dương Hồng Hạnh lo chồng nói ngược, yếu ớt hỏi: “Anh thực sự nghĩ thế à?”

Giản Phàm hết sức khoan dung rộng lượng trách: “Anh nghĩ gì thì em phải biết chứ, nói thế nào cũng là cha em, cha vợ anh, tham ô thì sao, giờ làm quan có ai không tham? Khác nhau ở bị bắt hay không thôi ... Tác phong sinh hoạt thế nào? Cái xã hội này thế là bình thường, không có mới là bất thường .., Mai tới Quốc Tân Quán bày tiệc tẩy trần, không muốn trở lại giang hồ thì ở nhà dưỡng lão, còn muốn tới Thực Thượng làm chủ tịch, xì, có gì to tát?”

Dương Hồng Hạnh sau vui mừng lại ảm đạm, trước đó sợ Giản Phàm không tiếp nhận, nỗi lo đó qua đi, giờ tới mình không tiếp nhận được, nhìn chồng nói văng nước bọt ngoắc ngoắc ngón tay ra hiệu, đợi Giản Phàm ngồi xuống, ghé tới đặt lên đó nụ hôn ướt át: “Thái độ vừa rồi của anh đáng được thưởng, nhưng lời vừa rồi của anh thì đáng ...”

Á, Giản Phàm bị nhéo một cái đau điếng không dám có động tác nào, ngoan ngoãn chịu đòn.

“Nói hay lắm, không có tác phong sinh hoạt mới là không bình thường à ... Anh mà giống cha em, em đuổi anh ra khỏi nhà.” Dương Hồng Hạnh cực kỳ đắc ý.

“Anh kém cha em xa, cha em cấp sở trưởng, anh cấp đầu bếp, em xem anh đi cái xe nát, mặc đồ cũ thế này, mặt thì xeo ngang xeo dọc, khác nào lưu manh, nữ nhân nào lại đi nhìn trúng anh ...” Giản Phàm hết sức hạ mình cho vợ yên tâm.

Dương Hồng Hạnh cười khúc khích sờ cái xeo: “Xem ra hồng mặt là đúng, bớt cho anh không chịu yên phận.”

“Ha ha ha, em đợi đấy, anh dọn dẹp xong làm cơm cho em ...” Giản Phàm vừa nói vừa đi về phòng dự trữ, quay đầu một cái tay đặt lên tim.

Qua rồi, con mẹ nó chứ, dọa chết người!

Nam nhân ấy à, ra ngoài xấu xa bao nhiêu thì về nhà tốt bấy nhiêu, đặc biệt là nam nhân yêu vợ mà lại còn ra ngoài ăn vụng, sự áy náy cảm giác tội lỗi khiến đám nam nhân đó càng sẵn sàng chu đáo với vợ thêm vài phần.

Giản Phàm chính là cái loại đó, nhiều ngày chưa về nhà, từ lúc kết hôn tới giờ chưa lần nào xa nhau quá một ngày, nói gì tới lần này đi liền hơn một tuần. Chạy ra chạy vào làm việc, hỏi con có đạp không, hỏi vợ muốn ăn gì, lại cần nhằm chuyện ở Ô Long, toàn là ông bà nội muốn thấy chặt nội, cha mẹ thì lo đứng lo ngồi. Dương Hồng Hạnh cũng nhớ chồng, đứng ở bên bếp nghe y lải nhải không dứt mà chẳng hề phiền lòng. Thấy chồng cán bột mỳ xong, dặn nhớ làm thêm một phần, hỏi mới biết, thời gian qua mình bận chuyện tìm người, mẹ vợ thì bận lo chuyện cha vợ, đám Lương Vũ Vân, Tần Thực Vân ngày ngày luân phiên tới làm bạn, Ngư Mạnh Mạnh thì tháng sau kết hôn, rất bận.

“Manh Manh bẫy được anh chàng nào rồi?” Giản Phàm ngạc nhiên lắm: “Vậy anh luôn nghĩ trong ba cô ấy, Thục Vân điệu đà sẽ kết hôn đầu tiên, anh chàng đi xe Lexus theo đuổi bao năm còn gì?”

“Manh Manh cười một quần giáo, coi như phỉ thúy không chạy ruộng ngoài. Thục Vân ấy à, thích mặc áo cưới lắm rồi, nhưng mà quá kén chọn, chọn đi chọn lại hoa mắt, giờ vẫn chờ giá cao. Anh chàng Lexus giàu thì giàu thật, tính tình khá tốt, mỗi điều ham chơi có phần trẻ con, một lần mãi chơi game quên cuộc hẹn nên công sức bao năm hỏng hết, cô ấy chưa chịu, chỉ coi như lựa chọn dự phòng.” Dương Hồng Hạnh lắc đầu thở dài, ai ngờ hai cô gái xinh đẹp nhất nhóm tình duyên lại lận đận nhất, còn chuyện cả Tần Thục Vân và Lương Vũ Vân từng rung động với chồng cô thì đừng hòng cô để lộ.

Lát sau mỳ rời nồi, rau vừa xào thì có chuông cửa, Giản Phàm liền đi ra mở.

“Oa, chồng, anh về rồi à, em nhớ anh quá.” Lương Vũ Vân vẫn mặc bộ cảnh phục chắc từ chỗ làm về thẳng đây, vừa nhìn thấy Giản Phàm liền giang tay vui mừng lao tới muốn ôm. Giản Phàm hết hồn rút đầu chạy tọt vào bếp, làm cô cười khanh khách, vừa thay giày đi vào nhà vừa nói: “Đại tỷ, chị huấn luyện chồng thật giỏi.”

“Đương nhiên, em tới đúng lúc lắm, anh ấy vừa về mang theo nhiều thứ ngon về.” Chồng đã về, chuyện của cha cũng đã có kết quả cuối cùng, tâm tình Dương Hồng Hạnh rất tốt, rối rít vẫy tay gọi.

Đến khi Giản Phàm đi ra thì hai cô gái đang ngồi ăn vặt tán gẫu, nghe thấy Dương Hồng Hạnh khuyên: “Vũ Vân, đừng kén chọn nữa, kiếm người vừa mắt, đối xử tốt với em là được, cứ bảo Thục Vân kén cá chọn canh, em cũng thế còn gì? Hay để mẹ chị giới thiệu cho, giờ mẹ chị làm bà mối nghiệp dư, chuyên tác thành cho người khác, mát tay lắm.”

Lương Vũ Vân nghe thế chỉ Giản Phàm: “Được, vậy thì bảo mẹ chị tìm một chàng trai dựa theo tiêu chuẩn này, về nhà buộc tạp dề có thể làm cơm, ra ngoài cởi tạp dề làm ông chủ, đi làm có thu nhập nộp toàn bộ cho vợ ... Đại tỷ, chị là người no không biết

lòng người đời, trong số nam nhân chúng ta quen có mỗi một người vừa biết chăm vợ vừa biết kiếm tiền bị chị cướp mất, bọn em đi đâu mà tìm?”

“Được được, vậy em dẫn anh ấy về đi, làm như báu lắm ấy.” Dương Hồng Hạnh cầm bát lên đặc ý hết chỗ nói.

Giản Phàm hí hửng sán tới bên Lương Vũ Vân: “Ấy dà, Vũ Vân, không phải em thầm yêu anh nhiều năm rồi chứ? Không sao, giờ chưa muộn, vợ anh lên tiếng rồi, lát nữa anh đi theo em.”

“Oa, chồng ơi.” Lương Vũ Vân lại đưa tay đòi ôm.

Dương Hồng Hạnh trừng mắt kéo Lương Vũ Vân lại: “Biến, biến, ở đây không có chuyện gì của anh hết.”

Giản Phàm chỉ cười đi vào bếp, bê bát thứ hai ra, còn hỏi mặt nhạt thế nào, tiếp tục bê đưa góp lên bàn, đứng nhìn vợ ăn ngon miệng mà cười ngốc nghếch, Lương Vũ Vân chứng kiến cảnh ấy ghen tỵ muốn chết, đợi y quay lại bếp nói nhỏ: “Đại tỷ, thành quả giáo dục của chị quá tuyệt ... Vậy chuyện của cha chị thì sao, nói với anh ấy chưa, hai người có cãi nhau không?”

“Không, còn mắng chị không nói sớm, mai muốn đi đón cha chị.” Dương Hồng Hạnh giả vờ giận dỗi.

Lương Vũ Vân khoa trương há hốc mồm: “Sức mạnh hôn nhân thật vĩ đại, lãng tử phong lưu thành chung tình lang rồi.”

“Vậy mà khi bọn chị kết hôn, ai đó cực lực phản đối đó.” Dương Hồng Hạnh nhắc lại chuyện cũ, giọng dài ra, nghe hết sức chướng tai.

Chương 048: Biến cố liên tiếp. (3)

“Hứ, chị đừng có mà đặc ý sớm, này em bảo chị, đừng có quát tháo anh ấy, em nhìn còn không vừa mắt, người ta giờ dù gì là ông chủ một năm kiếm cả trăm vạn, đốt đèn lồng cũng khó kiếm.” Giờ thành Lương Vũ Vân khuyên nhủ đại tỷ, lắm lúc nhìn đại tỷ sai bảo Giản Phàm mà cô thấy xót thay: “Anh ấy giận rồi, chị tha hồ mà hối hận.”

Dương Hồng Hạnh ăn mỳ sùn xụt, đứng đưng nói: “Em lạc hậu rồi, mấy trăm vạn mới đúng.”

“Mấy trăm vạn cơ á? Không thể nào, anh ấy chỉ có mấy cái quán bé tí thôi mà, đừng có mà thổi phồng.” Lương Vũ Vân không tin.

“Ai thèm, em cứ nghĩ mấy người có nhà hàng lớn, có khách sạn lớn mới kiếm được nhiều à, mấy người đó tha hồ lỗ vốn thì có. Được rồi em đoán xem tuần vừa rồi chồng chị kiếm được bao nhiêu?”

“Bao nhiêu?”

“Hai ngàn vạn.” Dương Hồng Hạnh nhả chữ nhẹ hàng cứ như 2000 đồng vậy.

“Cái, cái gì ...” Lương Vũ Vân dù sinh ra trong nhà phú quý thì con số đó với cô cũng quá khủng khiếp, đứng dậy gấp đến độ va cả vào bàn, giơ hai ngón tay lên: “Hai nghìn vạn á? Không thể nào.”

“Em đi mà hỏi.” Dương Hồng Hạnh đánh mắt về phía Giản Phàm đang bê bát ra.

Lương Vũ Vân quên luôn cả ăn rồi, kéo ghế ngồi sát bên Giản Phàm: “Chồng, chồng, em hỏi này, vừa rồi anh kiếm được 2000 vạn thật đấy à?”

“Ừ, chuyện này chắc Hạnh Nhi kể cho em rồi phải không, xí nghiệp Giản thị lớn như thế, số tiền đó đáng gì với họ.” Giản Phàm gật đầu, chị em họ thân như vậy, không cần phải dấu diếm.

Lương Vũ Vân bất chấp rồi, kệ Dương Hồng Hạnh ngồi đó, cọ đầu vào người Giản Phàm làm nũng: “Trời ơi, 2000 vạn tiêu sao cho hết, không được quên em đâu nhé, thời gian qua em làm nha hoàn cho vợ anh đấy.”

“Anh nộp hết cho vợ anh rồi, tiêu thế nào cô ấy quyết.” Bên cạnh có một mỹ nhân vậy mà Giản Phàm chỉ mỉm cười nhìn vợ, Dương Hồng Hạnh héch mặt cười vầy vầy tay với Lương Vũ Vân xác nhận.

Tình cảm trong ánh mắt đó làm người khác hâm mộ chết thoi, Lương Vũ Vân tự than trách hồng nhan bạc mệnh, mỹ nữ số khổ, chuyện tốt đều rơi lên đầu đại tỷ.

Vừa ăn cơm vừa trò chuyện tới tận 8 giờ mới xong bữa, Lương Vũ Vân muốn đi nhưng Dương Hồng Hạnh giữ lại, bên ngoài đang sấm chớp âm âm, mưa sắp xuống, nghĩ dù sao đại tỷ cũng có bầu, chẳng ảnh hưởng vợ chồng họ thân thiết, Lương Vũ Vân ở lại luôn.

Ba người trò chuyện vui vẻ, tới sau 10 giờ, hai cô gái còn chưa hết chuyện, vào phòng ngủ tiếp tục. Giản Phàm rất tự giác vào phòng ngủ nhỏ, cả tuần vừa rồi bên ba, giờ ngả lưng xuống cái giường êm ái quen thuộc. Đầu vừa chạm gối ngủ luôn.

Có lẽ ngày nghĩ sao đêm mơ vậy, mơ thấy Tăng Nam, bên cạnh là Dương Hồng Hạnh, cả hai đều chỉ có chăn mỏng che thân, mắt chạn chứa tình cảm nhìn mình, trái ôm phải ấp, chính là điều nam nhân khát vọng nhất. Bất ngờ phong vân biến đổi, cả hai quay sang chửi mắng chỉ trích, người bóp cổ, người đá, vừa khóc vừa chửi y là đồ lăng nhăng phụ bạc ..

“Cứu, cứu ... Tha cho anh ...”

Tiếp đó ạch một phát, toàn thân giá lạnh, rùng mình mở mắt ra mới phát hiện không phải ai bóp cổ ai đá mà là Lương Vũ Vân đánh thức, sau lưng là vợ trách ngủ say tới điện thoại reo nửa ngày không nghe máy.

“Giản Phàm anh làm chuyện gì xấu mà nửa đêm kêu cứu?” Lương Vũ Vân giọng trêu ghẹo.

May hôm nay không ngủ khỏa thân, Giản Phàm nghe tiếng điện thoại ngoài phòng khách, vội vàng chạy ra ngoài.

Dương Hồng Hạnh nhìn theo đầy yêu thương: “Hậu di chứng làm cảnh sát đấy, có lần anh ấy đi thăm mộ Trương Kiệt về ngồi một mình trong phòng, đêm nằm mơ toát mồ hôi ... Em thấy anh ấy cười nói vô tâm vậy chứ kỳ thực rất hướng nội, tâm sự nặng nề lắm.”

Lương Vũ Vân "ồ" một tiếng, nam nhân thi thoảng lộ ra sự mềm yếu dễ làm nữ nhân rung động, cái cuộc hôn nhân trong mắt cô và đám bạn rất đáng lo này, vậy mà hạnh phúc còn hơn người khác, nghe thế thêm một phần cảm thông, ánh mắt nhìn Giản Phàm càng trìu mến.

Nhầm rồi, quá nhầm rồi, hai cô gái ơi, sự thực không phải là thế.

Giản Phàm nghe điện thoại xong chạy vào phòng ngủ miệng cứ liên tục kêu hồng rồi, hồng rồi, vội vội vàng vàng thay quần áo, đi giày, chạy ra, mặt có chút biến dạng, tiết lộ tin động trời: “Phí Béo bị đồn công an Hạnh Hoa Lĩnh bắt giam, anh phải đi một chuyến.”

“Á, Phí Sĩ Thanh ấy à?” Lương Vũ Vân sửng sốt.

“Sao thế, buổi trưa vừa mới tới cơ mà.” Dương Hồng Hạnh ngạc nhiên lắm.

“Còn chuyện gì nữa, hần đi mát xa happy happy chứ sao, bị cảnh sát tóm tại trận ... Ài, sáng nay anh nghe Tiêu Thành Cương nói có hành động thống nhất , không ngờ truy quét mại dâm.”

Lương Vũ Vân thấy sắc mặt đại tỳ khó coi, xưa nay đại tỳ không thích đám bạn xấu của Giản Phàm, chỉ là ngại không nói, cô hiểu ý lên tiếng thay: “Chuyện này anh đi sao tiện, về vang gì đâu.”

“Không đi không được.” Giản Phàm mặt mày đau khổ: “Thằng đó khai tên là Giản Phàm, có em trai tên Tiêu Thành Cương ở đội trọng án, nếu không phải Cửu Cương quen bọn anh thì thành trò cười rồi ... Anh mà không đi, không khéo mai truyền đi khắp hệ thống công an là anh chơi gái bị bắt ... Túc điên lên được.”

“Mang ô theo, về sớm, khuya rồi lại đang mưa anh lái xe chậm thôi, chuyện đã rồi, gấp cũng không giải quyết được gì

đâu.” Dương Hồng Hạnh dở khóc dở cười, không cần chồng nữa, cần thận dặn dò.

“Ừ.” Giản Phàm gấp gấp chạy khỏi nhà, đi được một lúc quay lại ríu rít nhắc một câu: “Ngàn vạn lần đừng gọi điện về nhà nó, ai hỏi gì nói không biết gì hết, nói là anh kéo nó trốn vợ đi chơi cũng được, thôi, anh đi đây.”

Xem thời gian đã 0 giờ, chỉ còn lại hai cô gái, còn làm sao được nữa, còn chẳng thể trách kết bạn không cần thận, là bạn từ nhỏ mà, ai mà ngờ được.

Hai cô gái lại về phòng ngủ, Lương Vũ Vân vì sự kiện này có chút trầm tư, nhìn đại tỹ trần định như thế, tò mò: “Chị không lo anh ấy ra ngoài tìm hoa vấn liễu à, em không có ý gì đâu, không phải định chia rẽ hai người, nhưng trong thời gian vợ mang thai, tỹ lệ chồng xảy ra vấn đề rất cao đấy.”

Dương Hồng Hạnh mím môi cười lắc đầu, biểu thị không lo.

“Nam nhân mà đáng tin thì lợn nái biết leo cây ... Chị xem tên béo vừa vào thành phố đã làm gì, chị không thể tin anh ấy.” Lương Vũ Vân cho rằng đại tỹ bị ái tình làm mờ mắt, đánh mất cảnh giác cần có: “Kỳ thực em nói thế cũng là để chị chuẩn bị sẵn tâm lý, nếu anh ấy phạm sai lầm giống tên béo kia thì đừng quá nóng nảy, biến bất lợi thành ưu thế, để sau này anh ấy không dám nữa, nam nhân được như anh ấy là hiếm có rồi.”

“Không phải thế đâu.” Dương Hồng Hạnh rất bình tĩnh khoáng đạt nói: “Không phải chị hoàn toàn tin anh ấy, nhưng chị tin, nếu anh ấy phạm sai lầm sẽ dấu thật kín vĩnh viễn không cho chị phát hiện ra.”

“Thế thì khác gì nhau?” Lương Vũ Vân không hiểu bưng tai trộm chuông thế làm gì.

“Khác chứ, nhìn hôn nhân của cha mẹ chị, em nghĩ chẳng lẽ chị không rút ra được điều gì à? Khi đó chuyện vừa tới tai là mẹ chị làm âm lên cầm chổi khóc lóc đuổi cha chị đi, cấm cửa không cho cha chị quay lại, rốt cuộc thì sao, cuối cùng mấy năm qua chạy đi chạy lại lo cho ông ấy ... Ôi, nữ nhân chúng ta cả đời mong đợi gì nào, một cái nhà êm ấm, một người chồng biết yêu thương vợ con à? Chị biết anh ấy yêu chị, yêu cái nhà này, kỳ vọng đứa con sắp ra đời ... Thứ chị muốn chị đều có cả rồi,

những thứ nhỏ nhặt khác còn quan trọng nữa không?” Dương Hồng Hạnh nhẹ nhàng nói, nghĩ lại hai năm qua đắm trong mật ngọt hôn nhân và ái tình, tổng kết rất trí tuệ.

Lương Vũ Vân lặng lẽ chống cằm nghe, rất lâu sau mới cảm khái: “Hai người thật hạnh phúc.”

Lại phải nói lần nữa, cưới vợ phải như Dương Hồng Hạnh.

Chương 049: Kinh biến trong đêm. (1)

Ngoài kia mưa rất to rồi, nhưng cửa sổ cách âm của Châu Âu, gần như không nghe thấy gì, thậm chí tiếng nước mưa đập lên cửa sổ cũng rất khẽ.

Lương Vân Vân bị câu nói của Dương Hồng Hạnh làm suy nghĩ rất nhiều.

Là khoan dung và lý giải mới có hạnh phúc, hay là vô tri nên hạnh phúc? Bất kể là loại hạnh phúc nào khiến Lương Vũ Vân sau bao năm kén chọn, đổ vỡ tình cảm, giờ nhìn lại cảm giác tỉnh ngộ phần nào, tắt đèn, kéo chăn lên, chỉ lộ ra đôi mắt sáng: “Tương lai nếu em có người chồng thương em, chăm lo cho em như thế, em sẽ tốt với anh ấy trăm lần, nghìn lần, dù anh ấy ở ngoài có nữ nhân khác em cũng không quản.”

Dương Hồng Hạnh kéo tay cô em thân thiết: “Em lại nhầm rồi, nam nhân có nữ nhân bên ngoài hay không không liên quan chuyện em có quản hay không đâu.”

“Đừng có mà làm ra vẻ chuyên gia hôn nhân, chị chỉ nói mồm thôi, nếu thực sự có tiểu tam xuất hiện, mười phần chị sẽ nổi điên.” Lương Vũ Vân nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chuyện đó là đương nhiên, nếu có ngày đó phải thành sư tử Hà Đông, nữ nhân thì phải biết bảo vệ gia đình.” Dương Hồng Hạnh bình thản thừa nhận.

“Ừ, thế mới giống nữ nhân thế kỷ 21.” Lương Vũ Vân đột nhiên quay sang giọng như trộm: “Đại tỷ, hỏi chị một vấn đề hết sức riêng tư.”

“Cái gì?” Dương Hồng Hạnh hơi ngạc nhiên loại chuyện gì mà phải rào đón như thế, nha đầu này bao lần hỏi cô chuyện làm người ta đổ mặt rồi mà.

“Đừng có chỉ nói anh ấy, em hỏi chị, chị từng ngoại tình chưa? ... Á, sao câu em? Đây, chị em mình nói nhỏ với nhau thôi, ngoại tình trong tâm tưởng cũng tính, thời đó chị một mình ở Bắc Kinh những ba năm, em không tin không ai theo đuổi chị, không tin chị chưa từng dao động, một lòng một dạ theo anh ấy,

chẳng lẽ đêm dài vắng vẻ chưa từng ảo tưởng một chàng trai nào đó?” Lương Vũ Vân ra sức dụ khị: “Chị, chị biết hết bí mật của em rồi mà, tiết lộ một chút đi, ví như khi gặp loại giấc mơ đó, chị mơ thấy ai”

“Cút, cút đi ... Sau này đừng ở lý nhà chị nữa.”

“Hi hi hi, có tật giật mình ... Ái, ái đau.”

Hai cô gái nô đùa trò chuyện mãi rồi dần dần yên tĩnh, mưa rồi, rào rào bay qua cửa sổ, thi thoảng có vài tia chớp loáng lên, rồi sấm ù ù như trống trận. Lương Vũ Vân đã ngủ say, không biết rằng Dương Hồng Hạnh mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thời gian qua cô em gái này liên tục hỏi mình chuyện sau khi kết hôn, cô nhìn ra, Lương Vũ Vân muốn có một cái nhà rồi, nhưng cái nhà này, chỉ người lập gia đình mới cảm nhận được thôi, ví như hiện giờ cô lo lắng cho chồng ra ngoài giữa đêm mưa, dù biết lo lắng cũng vô ích.

Cảnh đêm ngày mưa đẹp hơn bình thường vài phần, bao phủ trong màn mưa là ánh đèn mờ lung, tiếng nước mưa đập lên cửa kính, dòng nước bị gạt nước quét qua kết lại, người đi đường thưa thớt, hai hàng đèn đường không biết mệt mỗi chiếu sáng, nhìn xa xa như hai dải sáng song song.

Cảnh rất đẹp, tâm tình rất tệ, Giản Phàm đi qua đường Ngũ Nhất đón Tiêu Thành Cương, sau đó đi tới đồn công an Hạnh Hoa Lĩnh. Trên đường đi nghe kể thì đúng là sở công an tỉnh tổ chức hành động truy quét mại dâm, tên gọi "hành động 0 giờ", toàn bộ đội trị an, đồn công an, cảnh sát hình sự, đặc cảnh đều huy động, quy mô cực lớn. Tiêu Thành Cương nói, đừng nói vũ trường, hộp đêm mà ngay cả các hiệu gội đầu cũng không bỏ qua, giờ đã hơn một tiếng, e các đồn công an đã chặt kín người.

Sống như giông tố mùa hè, bão tuyết mùa đông, cứ qua một quãng thời gian sẽ có một cuộc đại thanh tẩy như thế, không hiểu thằng béo ăn ở thế nào gặp đúng chuyện mấy năm mới có một lần này, còn bị bắt tại trận, cởi hay chưa cởi, lên giường hay chưa là rất quan trọng, nếu chứng cứ xác thực sẽ rất phiền, không phải như lúc bình thường đánh tiếng một cái là thả ra đâu. Mà thằng béo còn là công vụ viên, gặp phải chuyện này tuy

không mất mạng nhưng sinh mạng chính trí coi như chấm dứt, làm sao Giản Phàm không sốt ruột.

Hết cách, bạn xấu cũng là bạn mà, không thể bỏ mặc nó.

“Dừng xe.” Tiêu Thành Cương thình lình hô.

Giản Phàm giảm tốc độ từ từ tấp vào lề đường: “Sao thế? Sợ mất mặt à, mà không đi thì anh đi một mình.”

“Chuyện đó có là cái gì, cùng lắm thì em bảo đó là nghi phạm trọng yếu đưa đi ... Em nói chuyện của anh cơ.”

“Anh làm sao?” Giản Phàm ngạc nhiên.

Tiêu Thành Cương tựa hồ có vẻ thâm trầm, nghĩ một lúc mới móc túi đưa ra một thứ cho Giản Phàm, là tấm danh thiếp hai chữ Trung -Anh, cái gì mà điện thoại tư vấn tâm lý, danh xưng cả đồng, làm Giản Phàm không hiểu.

“Môm em vụng không biết nói, anh hứa với em đi gặp người này, cô ấy là chuyên gia hôn nhân, bác sĩ tâm lý học, hôn nhân có vấn đề, đi gặp cô ấy xin tư vấn đi, đừng để chuyện quá muộn.”

Giọng Tiêu Thành Cương rất chân thành làm mắt Giản Phàm mở to hết cỡ: “Ai hôn nhân có vấn đề?”

“Anh đấy.”

“Vớ vẩn gì thế, mà có bệnh à?”

“Không có vấn đề, sao anh lại đi ngoại tình?”

Giản Phàm giật mình lấp liếm: “Ai ngoại tình, mà nói cái gì thế hả?”

“Oa ca, ép em nói chuyện ở ruộng ngô ra à, không chỉ một mình em nhìn thấy đâu.” Tiêu Thành Cương hết sức khinh bỉ, ăn vụng không biết chùi mép, dám làm không dám nhận.

Giản Phàm không khép miệng lại được, mắt nhìn Tiêu Thành Cương xác nhận lời này thật hay giả, đồng thời nghĩ lại, hôm đó ở Tiểu Lương Thôn, khi mình cùng Tăng Nam về, ba đứa bọn nó rất lâu sau mới về cơ mà. Chẳng lẽ nhìn thấy hết rồi, con mẹ nó thật âm hiểm, không đúng, ngô cao lắm, không thể nhìn thấy.

“Oa ca, em không có ý gì đâu, nếu anh tìm tiểu thư như Phí Béo thì rất bình thường, anh ngủ với vợ người khác thì em cũng có thể thông cảm, nhưng nếu là nữ nhân độc thân thì không được, đặc biệt là chị Tăng, em không biết phải nói thế nào nữa ... Em không rõ anh và chị Tăng thế nào, nhưng với tính khí lớp

trưởng mà biết còn chẳng nào loạn thiên đình à? Em không thể nhìn anh đùa với lửa.” Tiêu Thành Cương hết sức nghiêm túc: “Anh thừa biết chị Tăng không vừa, không phải nữ nhân anh ăn xong phải tay được.”

Giản Phàm đành nhét danh thiếp vào túi, vỗ vai hắn: “Cám ơn ... Anh nhất định sẽ đi, có điều ...”

“Yên tâm, không ai biết đâu.” Tiêu Thành Cương biết Giản Phàm lo lắng cái gì, trấn an một câu.

“Cương Pháo, hôm nay anh phải thừa nhận mày trưởng thành thật rồi đấy.”

Giản Phàm mỉm cười lái xe tiếp tục lên đường, chuyện tới đó là dừng, quay sang hỏi chuyện tìm người thân, nói chuyện này Tiêu Thành Cương thoải mái hơn nhiều, thông thả kể lại. Sau khi về đội trọng án tìm trong hệ thống quản lý hộ tịch được 29 người tên Hà Hiếu Lâm, trừ 11 người đã chết, tuổi tác, giới tính khác biệt còn lại 5 người, một ở Tiểu Điểm, thất nghiệp, một làm ông chủ nhỏ công ty vi tính, một làm công nhân vệ sinh, người thứ tư là giáo viên, vị cuối cùng không ngờ là cảnh sát giao thông, vừa nghỉ hưu nội bộ.

5 người này ở năm nơi khác nhau, hỏi thông tin hộ tịch cụ thể không rõ, phải tới đồn công an mới tra được hồ sơ gốc, nếu 5 người này đều không phải người muốn tìm thì phải tới Giới Hưu.

Tiêu Thành Cương thấy chuyện này phức tạp rắc rối: “Oa ca, sao lại bắt đầu từ Hà Hiếu Lâm? Có ảnh của Hà Phán Hồi không phải nhanh hơn à? À phải em tra hộ tịch của Hà Phán Hồi, có mười mấy người, nhưng giới tính và tuổi không khớp.”

“Đúng rồi, nếu Hà Phán Hồi tức Giản Nhị Lữ còn sống đã trên 70, tuổi này sống theo con cháu, ai còn chú ý tới hộ khẩu nữa.”

“Vậy thì phải làm sao?”

“Tra tiếp không khó, bí thư Ngũ đánh tiếng một cái thì thiếu gì người sẵn sàng chạy gãy chân vì ông ấy, bao nhiêu tin tức với cả ảnh, không tra ra thì cảnh sát vô dụng quá rồi ...” Giản Phàm nói một câu không chút lo lắng, lọt vào tai Tiêu Thành Cương hơi khó nghe, nhưng chỉ thở dài không nói gì.

Nói thật trong cái hệ thống này người làm việc không ít,
người không làm việc càng không ít.

Chương 050: Kinh biến trong đêm. (2)

Sắp tới đồn công an Hạnh Hoa Lĩnh rồi, chỉ điểm Giản Phàm rẽ vào một cái ngã ba, chớp mắt cảnh tượng khác hẳn, xe Trường An, Xương Hà, viết đã sơn dòng chữ "vì nhân dân phục vụ" đỗ hai bên cửa có tới mười mấy cái, hai người vừa dừng lại, một chiếc xe thương vụ đi ngược tới cổng đồn, cửa sau mở ra, cảnh sát quát: "Xuống xe ..."

Sau đó là một loạt ùi, ùi và ùi nhìn hoa ca mắt, đây chính là mỹ sắc chấn động hoa Hạ, diễm danh xưng bá Cửu Châu, ai ai cũng biết tiếng, là các tiểu thư chứ ai. Toàn bộ là váy siêu ngắn, áo siêu trễ, chẳng cần căng mắt ra thì cảnh xuân hơ hớ cứ đập vào mắt làm người ta nóng ran người, chỉ là không thấy mặt, cô nào cô nấy đưa tay che mặt hết rồi. Cơ mà khỏi cần nhìn mặt cũng biết không ít vưu vật (*) mê người, song gặp phải cảnh sát không biết thương hương tiếc ngọc, quát tháo xua người ta đi thành đàn, cảm giác cứ quái quái.

(*) Vưu vật: người ưu tú, vật quý lạ (thường chỉ gái đẹp tuyệt sắc)

Tiêu Thành Cương và Giản Phàm nhìn nhau cười ngượng, rút điện thoại, tiếp đó chạy ra một người che miệng cười như điên, là Cửu Cương, bạn cùng phòng ở cơ sở huấn luyện. Tiêu Thành Cương chửi ngay: "Cười cái rắm, người đâu?"

"Này này, thái độ gì đấy, đây là hành động lớn, nhà nào muốn lấy người chả ăn nói ngon ngọt, hai người giỏi thật." Cửu Cương hừ một tiếng, là anh em cùng phòng năm xưa, nói chuyện chẳng cần lịch sự.

"Nể mặt mà không biết, tôi có thể lấy danh nghĩa đội trọng án mang người đi." Tiêu Thành Cương trừng mắt.

"Được được, dân cảnh chọc sao nổi hình cảnh, được chưa? Đi nào, đừng nói hai người tới, không tới chúng tôi không dám xử lý, thằng béo đó nói mình là Giản Phàm ông chủ Thực Thượng, có anh em là Tiêu Thành Cương, tổ trưởng đội trọng án, đồn trưởng còn giật mình ... Ha ha ha ..." Cửu Cương khoác vai hai

người đi vào đồn, bên trong rất bận bịu lấy tên họ lời khai, ba người đi thẳng lên tầng hai, gặp đồn trưởng Cao, đều quen nhau cả, Tiêu Thành Cương nói là người quen, đồn trưởng hiểu ý, dù sao qua miếu thì nên thắp hương, không chừng lúc nào đó phải nhờ tới thần, phát tay an bài chỉ đạo viên Cửu Cương nên làm gì cứ làm.

Sang phòng tạm giữ bên cạnh, Cửu Cương cố tình nghiêm giọng quát: “Giản Phàm ra đây.”

Thế là một đồng thịt mỡ ục ịch chạy ra, thấy Giản Phàm như thấy người thân, muốn rơi lệ đoàn tụ, có điều vì có cảnh sát bên cạnh nên kìm lại. Cửu Cương chưa tha: “Giản Phàm, chuyện anh mua dâm đừng nghĩ viết tờ kiểm điểm là xong, về nhà đợi xử lý.”

Phí Béo hí hửng gật đầu: “Cảm tạ cảnh sát, cảm tạ công an nhân dân, Giản Phàm tôi xin hứa nhất định làm lại cuộc đời.”

“Xéo ... Thành Cương, kéo đi.”

Giản Phàm bực mình quát lớn, sợ bên trong kia đám người lấy lời khai có ai đó quen mình, Tiêu Thành Cương tóm cổ kéo Phí Béo như được đại xá đi, ra cửa chỉ trò chuyện vài câu vì đồn hôm nay quá bận, xe chở người đi vào liên tục.

Xe rời đồn công an, chạy như bị ma đuổi, tới ngoại ngô vắng người mới dừng lại.

Không ai nói gì cả, lúc này thằng béo thường ngày miệng ba hoa luôn mồm ngoan hơn cả mèo, co đầu rụt cổ ngồi phía sau không dám ho he. Giản Phàm ngồi ghé lại không biết nghĩ gì, mặt âm trầm, ngoài mưa nhỏ hơn, biến thành mưa bóng mây lất phất, cảnh đêm vẫn mê ly như thế, chỉ có đốm lửa lập lòe từ điều thuốc của Tiêu Thành Cương.

Cuối cùng Phí Béo lấy dũng khí thò đầu lên lí nhí nói: “Cám ơn anh em, sợ chết đi được, nếu để đơn vị với mẹ tao mà biết thì tao xong đời.”

Ai dè không nói còn đỡ, cám ơn một phát Giản Phàm bùng cháy, quay người đám thằng béo vài phút, trong tiếng kêu ối á là tiếng chửi: “Con mẹ mày chú, thừa biết tao từng làm cảnh sát, người biết tao không ít, mày dùng tên tao lại còn lôi cả Thực Thượng vào, có biết nếu truyền đi thì sao không? Con mẹ nó, thằng khốn nạn, mày sống chỉ biết nghĩ tới mình thôi à ...”

Phí Béo vừa ôm đầu vừa giải thích: “Oa ca, Oa ca đánh nhẹ chút, tao cũng hết cách, tao là Đảng viên, lại là cán bộ lãnh đạo dự bị, sao dám nói tên thật ... Truyền về đơn vị tao làm sao, cha tao làm sao ... Mà làm đầu bếp không liên quan tới chính trị, không báo danh mà thì ai, á, nhẹ chút ...”

“VẬY là mà có lý à ...” Giản Phàm nghe giải thích càng giận, đấm thêm vài phát, cú nào cú nấy đều là đấm thật, không nương tay.

“Oa ca, tao biết làm sao, tao không tìm tiểu thư thì tìm ai, tao đâu tán được gái nhà lành ... Ái, đau, mà vẫn đánh à ... Oa ca, tao không dám nữa, tao đâu phải giết người phóng hỏa, phản động phản quốc ...” Phí Béo la oai oái, nói hết nước hết cái không ăn thua, tung ra đòn sát thủ: “Đau chết mất, Oa ca, năm xưa mà và Hương Hương gian díu, tao gánh tội cho mà còn ít à, nếu không mà bị đuổi học lâu rồi, bây giờ có khi ra đường ăn mà.”

Chiêu này quả nhiên vẫn hiệu nghiệm như xưa, nhắc tới Hương Hương, Giản Phàm chùn tay phần nào, Tiêu Thành Cương lại ngăn cản, còn khuyên nhủ: “Oa ca, thôi vậy, làm người tốt thì làm tới cùng, không làm chuyện tốt còn mang tiếng xấu.”

“Tức chết đi được, may tao ở nhà, nếu không điện thoại gọi về báo một cái vợ tao sẽ nghĩ gì đây, Phí Sĩ Thanh, con mẹ mà, chuyện này tùy tiện đổ lên đầu người ta à ... Sao mà không dùng tên Hoàng Thiên Dã, Tiết Hán Dũng mà dùng tên tao? Dù sao hai thằng đó cũng độc thân.” Giản Phàm đấm thêm cú chót mới thở hồng hộc dừng tay, thằng khốn nạn da dày mỡ lắm, đấm lên người như đấm bịch bông.

Phí Béo xoa người làu bàu, giận dữ nói: “Dùng tên mà bị ăn một trận đòn, thế là hòa, Thành Cương, mai anh mời mà một bữa, không mời nó.”

“Mày đợi đó thằng béo, thế nào tao cũng nói vợ mà, cả đời này mà đừng hòng ra ngoài nữa, cắt hết kinh tế của mà.” Giản Phàm tức tối dọa.

Phí Béo nhún vai vô lại: “Tùy, mà thích nói thì nói, chuyện này tao chết cũng không thừa nhận, người ta có tra cũng chỉ ra tên mà thôi, vợ tao biết thì cả Ô Long biết, tao thách mà nói.”

Tiêu Thành Cương cười phá lên, nhin nãy giờ khổ sở lắm rồi, Oa ca thông minh cái thế cả lãnh đạo còn sợ, ai dè có thứ khắc tinh thế này. Thấy Giản Phàm lại muốn lên cơn đành người, Tiêu Thành Cương vội giữ lấy: “Đi thôi, đi thôi ... Hơn 1 giờ rồi, Oa ca, anh nên về nhà thôi kẻo lớp trưởng lại lo, anh Phí, anh nên kiềm lại chút, đang thời gian truy quét đấy.”

Nói tới đó nhìn quanh thấy mình cũng không biết đang ở đâu: “Anh Phí, em còn chẳng quen thuộc nơi này, sao anh vừa tới đã mò tới ngay được.”

“Trong đơn vị có người tới, giao lưu với nhau chứ sao.”

Giản Phàm khởi động xe, tức tối chửi một câu, quay đầu xe đi về theo đường cũ, đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, có giận cũng làm gì thêm được nữa.

Vừa mới quay đầu xe phanh kết lại, cuống cuống lùi xe lại, tới khi đâm sầm vào lề đường, cả ba đều thất kinh, kinh hoàng nhìn bên ngoài, phía sau là hai cái máy xúc cỡ lớn rầm rầm đi qua. Xe bán tải của họ chỉ to bằng cái bánh xe của người ta, theo sau là chiếc giống kiểu xe bus, thò đầu chửi mấy câu, sau đó xoay đầu xe đi sau đội xe này.

Vừa đi mấy chục mét đội xe dừng lại, đèn pha bật lên, trước xe xúc sáng như ban ngày, đó là khu dân cư, chỉ thấy trên xe bus có bốn năm chục người đi xuống, phân tán tới khu dân cư bên đường.

“Làm gì thế?” Phí Béo vươn đầu hẳn ra ngoài lăm bắm.

“Chắc là đội xây dựng.” Tiêu Thành Cương hơi hoang mang.

Phí Béo phản bác ngay: “Đội xây dựng bình thường thì lấy đâu ra loại máy xúc cỡ lớn này, hơn nữa nửa đêm mưa thế này còn đi làm à.”

Chứ còn không à, hai cái máy xúc to như quái vật, đập ga kêu rồ rồ, tựa hồ đang chờ hành động, ba người chưa rõ chuyện gì thì đội xây dựng kéo người trong nhà ra, vừa vùn vẫy, vừa ùn ùn đẩy, còn có người mình trần bị lôi ra, rồi mười mấy người vây quanh, đám đá túi bụi ...

“Khốn kiếp ...” Tiêu Thành Cương đấm cửa xe một phát, định lao ra ngoài.

Phí Béo ôm vội sau lưng giữ lại, Giản Phàm cũng hiểu ra rồi, đây là cường chế giải tỏa.

Chương 051: Thừa lúc cháy nhà hôi của. (1)

Đúng là cường chế giải tỏa rồi! Người vừa bị kéo đi, một chiếc xe xúc rầm rầm chạy tới, cái gầu xúc khổng lồ, đập một phát, căn nhà tức thì tan nát, tiếng đổ vỡ cùng bụi bốc lên, chớp mắt bị mưa nhân chìm.

Có người la hét, có người khóc, có người túm lấy người giải tỏa muốn lý luận, nhưng chuốc lấy chỉ có đám đá thôi, khu dân cư vừa rồi còn đang tỉnh mịch, chớp mắt trở nên náo loạn. Liên tục có người đang ngủ, quần áo không chỉnh tề, cả nam lẫn nữ bị kéo ra quảng giữa trời mưa, tiếng khóc gào bị tiếng máy xúc lấn át ... Đánh nhau rồi, một hộ giải tỏa theo sau người nhà hay người thân, giờ cái cuộc gì đó lên bộ một phát, người giải tỏa trúng đầu ngã vật xuống như khúc gỗ, một đám giải tỏa xông tới như lang như sói nhân chìm người kia bằng cú đá.

“Chó má!” Tiêu Thành Cương trở tay tát Phí Béo một cái, lao ra như hổ xông chuồng, Phí Béo đưa tay kéo, chỉ nghe cái roẹt, áo rách toạc, không ngăn được lửa giận đang ngùn ngụt thiêu cháy người.

Quá xa nghe không rõ hẳn chỉ mặt chửi mắng đám người kia đánh nhau.

“Đứng lại, mày làm gì thế?”

Phí Béo vừa đập cửa nhảy xuống nghe Giản Phàm quát thì quay đầu khinh bỉ: “Mày đúng là không có nghĩa khí, anh em đánh nhau mà mày ngồi bên nhìn, còn ra cái mẹ gì?”

Nói xong hùng hục chạy đi, không biết nhặt cái gì, lao vào đám đông giằng co, con mẹ nó, bọn chúng mấy chục người, đến cảnh sát không sợ, thêm vào thằng béo chỉ thêm người ăn đòn ích gì?

Làm sao đây?

Giản Phàm nghĩ thật nhanh, xuống xe, nhưng không đi giúp Tiêu Thành Cương mà đi về phía máy xúc.

“Đội trưởng Tần, chuyện gì thế, Giản Phàm vừa gọi điện thoại nói ở bắc giao dùng vũ khí đánh nhau, Thành Cương ngăn cản

vô hiệu bị trọng thương, có thật không vậy?”

Quách Nguyên đang ở đại đội bốn gọi điện thoại cho Tần Cao Phong, nhiều năm trôi qua, hẳn giờ là đội trưởng đại đội bốn. Đêm nay phối hợp với cục chấp hành mệnh lệnh

"hành động 0 giờ" của sở công an tỉnh, đang

bận bù đầu thì nhận được điện thoại của Giản Phàm, muốn xác nhận lại, tên đồng đội cũ này là loại chỉ sợ thiên hạ không loạn, không tin bừa được.

Rút điện thoại một cái nghe nói đội trưởng Tần đã lên đường, liền hơi hoảng, vội gọi mỗi tổ phân phối ba người, tức thì trong sân toàn khẩu lệnh, hai hàng mười tám người tập hợp, lên xe hú còi, lao ra khỏi cửa.

Cùng lúc đó Tần Cao Phong liên tục gọi điện cho Tiêu Thành Cương mà không ai nghe máy, lòng hết sức bất an, nếu nói tới nguy hiểm, không có việc gì ở trong thành phố này nguy hiểm hơn đội trọng án. Hẳn quá hiểu đội viên của mình, thường ngày cười nói chửi bới nhau chẳng đáng hoàng, nhưng làm hình cảnh lâu năm, ít nhiều có tính ghét ác như thù, gặp phải lưu manh dùng hung khí đánh nhau, nói không chừng nhất thời nóng máu ra tay, ít không địch được nhiều, hậu quả khó lường.

Đang suy nghĩ thì Quách Nguyên gọi điện thoại tới, càng lo, điều luôn cả Trương Chí Dũng, đề phòng sự thể quá nghiêm trọng không khống chế được, không ngờ Trương Chí Dũng cũng đã lên đường, vội phanh xe lại. Người khác nói thì hẳn tin, Giản Phàm nói thì phải cân nhắc, thẳng nhãi đó khi làm cảnh sát thì chuyện gì cũng âm thầm làm một mình, khi không làm cảnh sát nữa lại thích điều động cảnh sát xử lý việc tư. Tần Cao Phong lại gọi điện thoại lần nữa, vẫn không ai nghe máy, giờ không cách nào phân biệt thật giả nữa rồi.

Xe vừa phanh lại, phía sau có bốn năm cái xe phanh theo, bọn họ hôm nay vừa phối hợp với hành động trên cục, còn chưa kịp thu đội, xe sau gọi bộ đàm hỏi đội trưởng, Tần Cao Phong đành tin có chứ không dám tin không, hạ lệnh: “Bắc Thâm Phường, bật còi.”

Đèn xanh đỏ loang loáng, tiếng còi cảnh sát phá vỡ không gian yên lặng, lao đi.

Quay lại hiện trường.

Tiêu Thành Cương sao rồi?

Mặc dù không bị trọng thương như Giản Phàm nói, nhưng không khá hơn là bao, đang cùng Phí Béo đứng dựa vào tường, tay lăm lăm khúc gỗ to bằng cổ tay, gườm gườm nhìn bốn năm tên vây quanh. Trên mặt đất có hai tên đang nằm, đều bị hấn cho một gậy, một tên bị Phí Béo tương gạch vào người đang rên hừ hừ. Quen đối diện với hộ giải tỏa chỉ biết khóc lóc cầu xin, tự dưng xuất hiện hai tên Trình Giảo Kim dám ra tay này, dám người cầm ống sắt mặc áo mưa không dám tùy tiện nữa, thành cục diện giằng co.

“Lại đây, thằng nào không sợ chết thì lại đây ...” Liếm nước mưa chảy qua miệng, Tiêu Thành Cương rống lên, năm tên kia hoảng sợ lùi lại, Phí Béo tận dụng thời cơ, ném thẳng nửa viên gạch vào tên gần nhất, tên đó ôm chân lăn lộn.

Phí Béo hùng hổ hăm dọa: “Vào đây nào, Phí giả đánh chết bọn mày, dám tấn công cảnh sát à, đánh chết chúng mày cũng không ai dám kêu oan.”

Vua thua thằng liều, liều sợ thằng bất chấp, một như sát thần, một thì cùn vô lại, cả hai cao lớn, Phí Béo còn đánh chó rớt nước, tên lơ đờ tỉnh lại bị bồi thêm một cước hộc máu xỉu luôn, năm tên bao vây liên tục rút lui.

“Bỏ vũ khí xuống, tôi là cảnh sát, vừa rồi kẻ nào đánh người đừng hòng thoát.”

Mấy người này không rõ thật giả, quay đầu nhìn ra phía sau, máy xúc vẫn chạy àm àm, chợp mắt lại có một nhà dân đổ sập, thêm tự tin gọi người tới.

“Mẹ nó, không đánh lại gọi thêm người, loại chó gì thế?” Phí Béo thấy thêm bảy tám người tới hơi khiếp.

Xa xa có người quát tháo: “Thất Mao, chuyện gì thế, chúng mày chậm nhất đấy, kẻ nào dám ngăn cản.”

“Aaaaa ...” Tiêu Thành Cương vung thanh gỗ gằm thét xông lên, năm tên đối diện khiếp hãi, ba tên bỏ vũ khí chạy mất, một tên luống cuống bị đá bay mấy mét, tên còn lại quơ ống thép chặn đường bị đập ngã dúm dúm, dám chi viện tức thì hoảng sợ dừng bước.

Phí Béo tức thì máu nóng bốc lên đầu, chạy tới nhặt ống sắt định tấn công.

Không ngờ Tiêu Thành Cương ở sau đá đít một phát: “Mẹ nó, muốn chết à, chạy mau.”

“Hả, cái gì?” Phí Sĩ Thanh chưa hiểu bị kéo chạy đi vào sâu trong khu dân cư, đến khi đám đông la hét đuổi theo mới sực tỉnh.

Chạy, chạy hộc tốc, nếu chỉ có một mình Tiêu Thành Cương thì sớm chạy mất tăm rồi, có điều bị tên béo vướng chân, chạy vào ngõ vẫn không bỏ lại được đám truy đuổi, cuống lên leo bừa Phí Béo vào một cái nhà mở cửa, đóng lại, biến mất trong sân tối om om.

Bảy tám tên đuổi theo huých cửa rầm rầm, không ngờ trong sân vang lên tiếng chó sủa điên cuồng, có tiếng người dọa thả chó, thế là không ai dám đập cửa nữa.

“Làm sao đây Lão Nhị, kiếm chẳng được vài trăm bị chó cắn thì lỗ lã.”

“Hai thằng chó đó ra tay ác như thế, không tha cho chúng.”

“Bỏ đi, phá xong hăng hay, đại ca đang đợi.”

“Nhớ kỹ cái nhà này, lát lái xe tới ủi trước.”

Chó vẫn sủa, tuy bên ngoài đông người, nhưng có điều cố kỵ không dám lên, may điện thoại gọi tập trung, không biết xảy ra chuyện gì, bỏ qua cái nhà đó.

Trong sân, Tiêu Thành Cương dựa vào cửa thở phào, cười khàn khàn: “Cám ơn anh Phí, không có con chó dữ nhà anh, em không đánh nổi nhiều người như vậy.”

Không ngờ Phí Sĩ Thanh có chiêu này, sủa như chó thật vậy, làm đám người kia sợ không dám xông vào, nếu không chẳng biết có chuyện gì.

Phí Béo ngồi bệt dưới đất thở hồng hộc, nói đứt quãng: “... Chẳng trách, người, người ta bảo ngoài ngõ quan trọng ... Ha ha ha ... Làm cảnh sát đã thật, mai, mai anh nghĩ cách điều tới cục công an ... Thành Cương, giờ không chê anh vô dụng chứ, anh em mình liên thủ, đánh bảy tám thằng không thành vấn đề ... Mẹ nó, nghỉ chút, lát xông ra đánh thêm mấy thằng ..”

Chương 052: Thừa lúc cháy nhà hôi của. (2)

“... Mau mau đứng lên đi, bọn lưu manh này mục tiêu là giải tỏa chứ không phải chúng ta, nếu không chúng xông vào đánh là chết đấy.” Tiêu Thành Cương kéo Phí Béo dậy, mắt đã quen với bóng tối, hai người trèo lên nóc nhà, nhà này xem ra bị dọn rồi, bốn phía đều không có bóng người, xa xa bóng người lơ nhố, tiếng quát tháo ồn ào, có người ngăn cản cư dân, đám đá kê gào vẫn tiếp tục, mấy chục mét ven đường hỗn loạn.

“A, a, đau quá, máu ... Mẹ nó, thằng nào đánh mình?” Phí Sĩ Thanh sờ đầu đưa trước mắt nhìn, chửi um lên, đầu có mấy cục lớn nhỏ, vừa rồi đây hứng khởi, chạy say sưa không còn biết đau là gì, giờ mới thấm, vừa chửi đối phương, lại chửi Vương Bát Đản Giản Phàm lâm trận bỏ chạy, thằng không có nghĩa khí.

Phải rồi, Tiêu Thành Cương nhớ ra Oa ca vội hỏi Phí Béo, Phí Béo chửi um lên, bảo Giản Phàm hèn nhát bỏ trốn, đang bán tin bán nghi thì thấy một cái máy xúc đột nhiên như bị rút gân, gầu xúc hạ xuống, im lìm ...

Tiêu Thành Cương sáng mắt, vỗ đầu tự trách: “A, mình ngu quá, đó mới là chỗ yếu hại.”

“Yếu hại cái gì?” Phí Béo không hiểu ra sao, lật đật bò dậy.

“Khí tài mới là quan trọng, chỉ cần phá hỏng thì giải tỏa cái rầm ... Oa ca đúng là thông minh.”

“Oa ca á, không thể nào, thằng đó trốn trong xe mà.” Phí Béo không tin.

“Trừ anh ấy còn có ai ...” Tiêu Thành Cương cười ha hả, không lo nữa, nhận ra điện thoại: “A lô, đội trưởng Tần, cái gì? Trọng thương? Bị thương nhưng không nặng ... Dùng binh khí đánh nhau á? Không ... Dùng vũ khí ăn cướp mới đúng ...”

“Sao thế, sao máy lại tắt?”

Một người râu ria leo lên khoang lái máy xúc, mở cửa ra lái xe choáng váng chỉ phía bên kia cửa: “Có, có người cầm gạch đập tôi ... Cướp, cướp chìa khóa.”

“Cái gì?” Tên cầm đầu nhìn quanh toàn người là người, nhón nha nhón nháo, ai biết ai với ai, nơi này có hơn 50 hộ không chịu giải tỏa, người bị lôi ra hơn trăm, thêm vào người của đội giải tỏa, bốn bề khóc chửi quát mắng, đi đâu tìm người?

Cấp sinh trí, thành linh đoán khả năng kẻ cướp chìa khóa nhắm vào chiếc còn lại, vội chạy đi.

Tỉnh ngộ hơi chậm, Giản Phàm đã leo lên chiếc máy xúc còn lại, mở cửa, lái xe tưởng người mình, không ngờ chỉ thấy một khuôn mặt chết bần, tiếp đó là cổ đau nhói: “Đừng nhúc nhích, nếu không tao đâm chết.”

Tên thứ hai ngoan ngoãn hơn nhiều, rút chìa khóa ra, chiếc máy xúc tức thì tắt đèn, Giản Phàm cướp chìa khóa uy hiếp: “Ngồi im, xuống xe tao giết.”

Rầm một cái nhảy xuống xe, Giản Phàm đang định chạy vào đám đông thì sau lưng có tiếng quát "chính là hắn, thẳng mặc sơ mi trắng", Giản Phàm thất kinh nhìn bốn năm tên ở đầu máy xúc chạy tới, không suy nghĩ, co cẳng chạy luôn.

Loạt càng thêm loạn, máy xúc vừa dừng, tiếng la hét khóc lóc liền rõ hơn hẳn, người dân như có thêm dũng khí, mấy người lớn gan nhặt gạch đá ném máy xúc, thế là đám đông kích động, vật thể lạ bay rào rào.

“Sao thành phố loạn thế, cảnh sát bọn mày làm ăn tệ quá đi.” Phí Béo đứng trên nóc nhà bất ngờ lắm, chuyện này xảy ra ở nơi trời cao hoàng đế xa còn hiểu, vậy mà xảy ra giữa thành thị đông đúc thì hắn không hiểu.

“Xã hội chó má, liên quan gì tới cảnh sát.” Tiêu Thành Cương giờ chỉ lo cho Giản Phàm, cả hai cái máy xúc đã ngừng rồi, thấy nhóm người đuổi theo người mặc sơ mi trắng, liên tục gọi điện thoại thúc giục tiếp viện.

“Đứng lại!”

“Đừng chạy!”

Kẻ truy đuổi liên tục nhặt đá ném, có điều người phía trước chạy zic zắc không sao ném trúng được, lúc thì lom khom bên bờ tường, lúc chui vào ngõ, vòng vèo một lúc không ngờ lao ra đường lớn. Đám truy đuổi thở hồn hển vô cùng thảm hại, thấy đuổi không kịp nữa rồi, định bỏ cuộc, ai ngờ vị kia thành linh

quay lại, dưới đèn đường chỉ thấy chai bia bị đập vỡ, nham nhở như lưỡi cưa, người đó hét lên: “Tao liều với bọn mày.”

Quá đột ngột, bảy tám tên truy đuổi dừng vội, cầm vũ khí chuẩn bị đón địch, dè dặt vị chuẩn bị liều mạng kia chỉ mệt quá khom lưng thở hồng hộc.

Mắc bẫy rồi, bị chơi như khỉ làm cả bọn lên cơn điên vừa định xông lên thì người kia đứng thẳng lên, cho tay vào túi rút ra cả xấp tiền: “Các anh em, vất vả rồi, đuổi đi đuổi lại chẳng phải vì tiền sao, cho này, ai cướp được của người đó, cướp xong chạy cho mau, cảnh sát sắp tới rồi.”

Nói xong vung tay một cái, tiền bay đầy trời, bốn năm tên lao tới, không phải đuổi người, mà vì cướp tiền, không biết xấp tiền đó có bao nhiêu, chỉ biết khi mỗi người được vài tờ thì vị kia biến mất rồi.

Máy xúc dừng lại, có người mừng, có người cuống, bảy tám tên truy đuổi ôm tiền về bị tên cầm đầu rĩa rĩa chửi mắng đấm đá, gọi điện báo mang chìa khóa dự phòng tới, không ai ngờ hôm nay đi giải tỏa gặp phải kháng cự ngoan cường như vậy.

Phía người dân nhìn thấy hi vọng, bắt đầu tranh cãi, xô đẩy, tóm lại là không sợ nữa, càng ngày càng loạn, đám đông bao vây đám người giải tỏa cầm vũ khí ở giữa, nhổ nước bọt, ném đá, tình thế căng như thùng thuốc súng có thể bùng phát bất kỳ lúc nào. Tiêu Thành Cương đứng trên mái nhà lòng như lửa đốt, hai bên mà xung đột, phải nổ súng mới giải tán nổi.

Đang sốt ruột đợi, không thấy xe cảnh sát đâu mà có ba chiếc xe thương vụ tới, Tiêu Thành Cương chửi thầm trong lòng, xong rồi, chi viện chúng tới ... quả nhiên cửa vừa mở ra, một đám người mặc áo mưa tay lăm lăm gậy gộc quát tháo xông vào người dân, phối hợp với đám có sẵn, đuổi đánh chửi rủa, nhanh chóng chia cắt tan nát đám đông.

Thi thoảng có xe qua đường thấy hỗn loạn dừng ở bên xem, liền có mấy kẻ mặt mũi như hung thần tới đập cửa kính, vội vàng nổ máy chạy đi, thế là con đường Bắc Thâm Phường dài mấy chục mét biến thành sân khấu biểu diễn của đám người giải tỏa.

Giản Phàm chạy được hơn trăm mét dừng lại, nhìn cảnh người dân bị đánh đập tàn nhẫn, tay nắm chìa khóa siết chặt, lửa giận dần dần bốc lên.

Một nữ nhân bị tên mặc áo mưa xé toạc áo đá lăn ra đất, Giản Phàm bị máu nóng xộc lên đầu, mắt nhìn quanh tìm kiếm, giờ không phải là cảnh sát hình sự có súng trong tay nữa rồi, phải tìm vũ khí vừa tay, tìm thấy chai bia, cắn răng xông tới vài bước, sau đó dừng lại.

“Dừng kích động, dừng kích động, đông người như thế mình làm được gì? Đại đội nhân mã sắp tới rồi, ngàn vạn lần đừng kích động.” Giản Phàm tự lẩm bẩm, cố ảm ức nhiệt huyết trong lòng, đám người kia thanh thế đang mạnh, cho dù mình đánh ngã vài tên cũng không ích gì cả, đám người kia hành động rất có tổ chức, không phải vừa, không nên làm chuyên vô ích.

Không được, mình đã là người có vợ, mình sắp làm cha rồi, mình không còn còn là cảnh sát, cũng không phải chàng trai độc thân bất chấp tất cả xông lên nữa.

Máu nóng nóng trong người nguội dần, Giản Phàm trở ra đó nhìn hiện trường đang diễn ra hành vi tàn ác, thi thoảng lại run lên vì giận dữ, cuối cùng chân không nhúc nhích, đến khi nghe thấy tiếng còi cảnh sát ngày càng gần, Giản Phàm thở phào.

Tới đầu tiên là đại đội bốn, mất những 20 phút, kinh ngạc nhìn hiện trường nghiêm trọng hơn cả tưởng tượng, không khác gì bạo loạn, máy móc dừng lại làm đám người giải tỏa trút giận lên người dân, ống sắt, gậy gộc liên tục tấn công người dân, tựa hồ tìm kiếm ai đó, còn kéo từng người một ra kiểm tra. Thậm chí ngay cả cảnh sát tới vẫn cứ việc mình mình làm, tên cầm đầu cười xun xoe chạy tới trước mặt Quách Nguyên mời thuốc: “Đồng chí cảnh sát, chúng tôi là người của công ty giải tỏa Bình Dương, đã đánh tiếng với đồn trưởng Cao.”

“Xéo!” Quách Nguyên quát một tiếng làm người kia giật mình, tiếp đó chỉ đám đông: “Không được nhúc nhích.”

Một đám cảnh sát nhìn cảnh này đều cảm phần quát tháo, khí thế hùng hổ, đám hung đồ ngớ ra, không biết phải làm sao, lão đại nói đã xử lý xong cảnh sát rồi mà.

Chương 053: Mạng người lớn bằng trời.

Đợt cảnh sát thứ hai đã tới, bốn xe, đám người giải tỏa phát hiện chuyện không ổn rồi, người dân như gặp cứu tinh, có người nhặt đá ném lại đám người vừa đánh mình, ối á một loạt, lửa giận mờ mắt, kệ cả cảnh sát ở đó quơ ngay vũ khí đánh luôn ... Quách Nguyên cuống lên hô dừng tay, nhưng đám người đánh say máu mặc kệ, cảnh sát không đủ lực lượng cáng đáng hết.

Đợt cảnh sát thứ ba tới, người đi đầu vừa nhảy xuống xe liền rút súng đoàn đoàn đoàn liền ba phát, tiếng súng giữa đêm khuya vô cùng hiệu quả, toàn bộ đám đông dừng tay tức thì.

Hơn trăm người quay đầu nhìn, chỉ thấy một cảnh sát cao hơn mét chín uy phong lẫm liệt tay cầm súng phát một cái, cảnh sát xung quanh cứ hai người một nhóm dàn hàng ngang đi tới quát không được nhúc nhích, ai nấy lăm lăm súng trong tay. Một loạt ống sắt rời tay rơi leng keng xuống đất, đám người giải tỏa rất kinh nghiệm ngồi xuống ôm đầu.

Áp chế được đám đông rồi, đám hung đồ nhận ra đây không phải là dân cảnh đồn công an mạnh miệng mềm lưng, không ai dám phản kháng.

Một gầy một béo từ trong khu dân cư đi ra, tới trước mặt Tân Cao Phong giải thích, còn chưa làm rõ thì một đội cảnh sát nữa lại tới, Phí Béo nhìn thấy người đi đầu vội vàng rúc sau lưng Tiêu Thành Cương.

Tân Cao Phong cười âm trầm: “Chà, tắc đường hả, đồn trưởng Cao, anh ở gần nhất sao lại tới cuối cùng?”

“Vừa, vừa nhận được báo ... Đội trưởng Tân, chuyện, chuyện này...” Đồn trưởng Cao trên 50, lúng túng một lúc không kiếm được lý do, kéo Tân Cao Phong qua bên, nói khó: “Đây là quy hoạch thống nhất của khu, không phải tôi giở trò, mà chính khu trưởng đánh tiếng ... Bọn họ không chịu nhận bồi thường, anh biết người dân bây giờ mà, nghe nói tới giải tỏa bồi thường là đòi giá trên trời .. yên tâm, giao cho đồn công an chúng tôi, dù thế

nào hình cảnh các anh mà xen vào không để ăn nói, đúng không?”

Chuyện này cũng đúng, đội trọng án không nói, chứ đội một đội bốn vượt địa phận chấp hành nhiệm vụ thì khó ăn nói, đang lúc này tên cầm đầu râu ria không rõ là ai lén qua tuyến cảnh giới khom lưng đi tới, Tần Cao Phong quát "cút", lại vội vàng lui về đám đông.

Rất xấu hổ, kẻ lui về bề mặt với đám anh em, mà đồn trưởng Cao không dám ho he lại càng bề mặt. Giải tỏa thì ai chẳng hiểu, chính phủ địa phương phát động, cty bất động sản đứng sau, công ty giải tỏa mang danh nghĩa, sau đó triệu tập cận bã xã hội ra mặt, cảnh sát ngoài mắt nhắm mắt mở thì làm được gì?

Thế nhưng bao nhiêu hình cảnh đang đợi lệnh, giờ hạ lệnh thu quân cũng khó, đồn trưởng Cao thấy cục diện bế tắc, rồi rít nói: “Đội trưởng Tần, chỉ vài tên lưu manh, chẳng lẽ cần các anh ra tay, chuyện đưa lên cục lại rầy rà .. Phân cục trưởng của chúng tôi cũng biết rồi, đang tới, anh xem ...”

Tiêu Thành Cương nghe mà khó chịu, nhưng vừa rồi nhờ người ta mà vớt tên béo ra, nên chẳng thể nói gì.

Lúc này có cư dân chạy từ trong đám đông, kẻ cảnh sát khuyến cáo, thậm chí đẩy họ sang bên chạy về phía căn nhà đang phá dỡ, nhốn nháo cả lên, la hét cái gì mà đánh chết người rồi. Sau đó tiếng nữ nhân khóc lóc, rồi càng thêm nhiều người nữa chạy tới, tức giận chửi bới, gọi tên ai đó, chửi đám người giải tỏa, chửi luôn cả cảnh sát, tình hình trở nên nghiêm trọng, gạch đá bắt đầu ném ào ào bất chấp, cảnh sát cuống quýt lùi lại ...

Tần Cao Phong thất kinh, đồn trưởng Cao nhũn cả chân, hai người vội vàng chạy tới, bị đám đông bị phần tấn công, phải sai người ngăn cản, đến khi tách được đám đông chạy vào thì ở bên góc tường có một nữ nhân trung niên bế một nam nhân mặt bị nước mưa làm trắng bệch ... Tần Cao Phong bắt mạch, lòng lạnh toàn, không còn thấy mạch nữa.

Là nam nhân tóc hoa râm, mặt mũi chân tay đầy thương tích, mái tóc thưa thớt thấy rõ vết thương nứt toác, máu chảy đỏ đất, không cần pháp y. Tần Cao Phong nhìn ra bị vũ khí cùn đả thương, cách đó là ngôi nhà bị phá một nửa, nằm cách nhà chưa

tới vài mét, xem ra đã nằm đây được khá lâu rồi, vì hiện trường hỗn loạn nên không ai nhận ra.

“... Ông nó ơ sao lại đi như thế, ông mở mắt ra mà xem, đám chết đâm chết chém muốn ép nhà ta tới đường cùng ... Ông đi rồi, mẹ con tôi sống thế nào ... Tôi chết đi cho rồi.”

Một phụ nữ trung niên cũng tóc đã hoa râm, bị thương không chỗ phát tiết, khóc rống lên giữa đêm mưa, đầu đập vào tường, hàng xóm vội vàng chạy tới giữ lấy, người khóc người khuyên.

Tần Cao Phong nhắm mắt đứng dậy, có cái gì uất nghẹn trong lòng, mưa tí tách dần dần rửa trôi vũng máu, nhưng không trôi được đau khổ trong lòng: “Còn hết kẻ đánh người lại, không tìm ra hung thủ, không ai được rời hiện trường.”

Tiếng quát như núi lở biển gầm, như cuồng phong đột ngột nổi lên, hình cảnh nín nhịn này giờ hùng hổ xông vào mục tiêu đã nhắm từ trước, đá chân, còng tay, hai ba tên xâu thành một, có chút phản kháng là ra tay không thương tiếc, mấy tên nghe thấy người chết muốn chạy, Trương Chí Dũng chỉ huy đội bốn truy đuổi.

Mà không cần đuổi nữa rồi, sớm có người dân cầm gậy gộc gạch đá bao vây, đám đông phần nộ cứ tóm được người là đánh, tên chạy chậm hóa ra lại gặp may, cuống cuồng quay lại trốn sau lưng cảnh sát.

“Phong tỏa hiện trường, khi chưa có mệnh lệnh do tôi chỉ huy.”

Tần Cao Phong quát lên với đồn trưởng Cao, vị này giờ không dám nói để mình xử lý nữa, vội vàng đi an bài hiệp cảnh dân cảnh lập tuyến cảnh giới.

Chuyện phức tạp rồi.

Ngoài người chết, trên xe còn có mấy người bị thương, đó là người phe giải tỏa, hình cảnh nhận ngay ra ở hiện trường ba mươi tên có tiền án, Tần Cao Phong vừa báo cáo lên trên vừa điều động thêm cảnh sát tới hiện trường.

Mệnh lệnh đầu tiên là phong tỏa hiện trường, tới từ chi đội hình cảnh.

Mệnh lệnh thứ hai là phong tỏa tin tức tới từ cục công an thành phố.

Hiện trường đám đông vây quanh người chết ngày càng nhiều, muốn giải tán cũng không được, tâm tình càng lúc càng quá khích, may mà cảnh sát tới càng lúc càng đông mới kiểm soát nổi.

Cấp cứu 120 đã lên đường, chi đội trưởng và chính ủy chi đội hình cảnh tới hiện trường, cùng với mấy cơ cấu chính phủ quan tâm tới tiến độ giải tỏa cũng tới.

Sự việc đã thăng cấp.

Giản Phàm nhìn hiện trường bị cảnh sát khống chế mới đi tới, lập tức bị cản bên ngoài, nhìn mãi không thấy gương mặt nào quen thuộc, thế là hô lên: “Này, tôi là nhân chứng, vừa rồi tôi có quay phim, các anh có muốn xem không?”

Câu này hiệu quả ngay, một cảnh sát chỉ mặt quát: “Đứng im, không được cử động.”

Giản Phàm rất nghe lời giơ hai tay lên trời, nghe thấy tiếng hô của y, một đám cảnh sát chạy tới, không thềm nói năng gì, thô bạo bẻ tay Giản Phàm ra sau đẩy đi, vẫn không thấy ai quen đành phải nhịn, tiếp đó bị người ta vung tay tát một phát, quát: “Giao ghi hình ra đây, nếu không biết tay.”

“Nhét lên xe đã.” Một người khác quát.

Giản Phàm chưa kịp giải thích đã bị đồng nghiệp cũ đám đá, mấy cảnh sát gọi: “Đội trưởng Tần, có người chứng kiến, còn ghi hình.”

Bên trong đáp rất cấp thiết: “Đưa lên đây.”

Đèn xe lờ mờ, sau rèm dày là mấy tên bị thẩm vấn đột kích, Giản Phàm bị đẩy sau lưng một cái, loạng choạng ngã xuống, có người giọng lạnh lạnh: “Giao ghi hình ra đây, sẽ không sao.”

“Không sao cái buổi, các người định che giấu chân tướng à?”

Tần Cao Phong nghe thấy cái giọng này thì đứng bật dậy soi đèn pin thấy Giản Phàm toàn thân ướt sũng, đầu tiên là sửng sốt, sau đó nổi giận chửi: “Có cậu thì không có chuyện gì hay ho.”

Chương 054: Lấy ai vá trời đây. (1)

Giản Phàm vừa đứng lên thì bị cú đá vào hông, nổi giận quay lại thấy Tiêu Thành Cương, Quách Nguyên, Phí Sĩ Thanh, không biết tên khốn nào ra chân.

Quách Nguyên có chút bực mình: “Hai người họ toàn thân thương tích, cậu ở bên xem nào nhiệt à?”

“Mẹ nó, anh muốn tôi xông vào đánh nhau cho loạn thêm chắc, nếu không có tôi nhanh trí cướp lấy chìa khóa máy ủi thì chúng phá xong đánh xong chạy hết rồi, đã tới muộn còn lớn lối.” Giản Phàm chỉ tay ra ngoài: “Vừa rồi là đội nào vô duyên vô cơ bắt tôi, còn tát hai cái, tôi sẽ tính sổ, cảnh sát các anh đối xử với nhân chứng thế à? Bị người ta chửi cho cũng không oan.”

Tần Cao Phong nhìn Giản Phàm chằm chằm này giờ, quát: “Cậu ghi hình thật à? Đừng nói đùa.”

Dây thần kinh phản nghịch bị kích thích, Giản Phàm liếc xéo, ngọt nhạt một câu: “Thái độ của anh kiểu gì đấy?”

Quách Nguyên vội ngăn Giản Phàm lại, nói nhỏ: “Chuyện này lớn rồi, cậu đừng xen bừa vào thêm loạn nữa.”

“Xem ra cậu không có, nếu có tôi xin thưởng cho cậu rồi.” Tần Cao Phong vẫn giọng điệu quái gở đó, nếu có thứ này, đó là chứng cứ, vụ án sẽ đỡ tốn công hơn nhiều, giờ đông người hỗn loạn, lại có án mạng, ai dại gì mà nhận, sợ nhất là bị tiết lộ ra ngoài. Nói là phong tỏa chú Tần Cao Phong biết e cảnh sát mới là bên tiết lộ ra trước, trò hề mà không ai cười nổi.

“Tôi có, con mẹ nó tôi không chỉ ghi một bản ... Là kẻ nào làm, chính chết cho tôi, tới giờ vẫn đầy bụng tức đấy, tôi cần quái gì cái thứ phần thưởng rẻ rách của các anh ... Ai muốn đi theo tôi.”

Giản Phàm nói rồi gạt Quách Nguyên ra nhảy xuống xe trước, bốn người vội vàng đi theo tới phía bắc, nhìn y đếm đèn đường mà không hiểu gì cả, đi được mấy chục mét, Giản Phàm sờ mó một cái cột đèn, lấy ra cái bút, Quách Nguyên lập tức nhận ra: “Bút quay trộm?”

“Cậu dùng thứ này làm gì?” Trương Chí Dũng cũng không hiểu, nhú mày nghi ngờ, hần nghi ngờ cũng phải thôi, ai mà mang sẵn thứ này trong người, trừ khi có mục đích.

Tần Cao Phong rút nắp bút, quả nhiên thấy đầu cắm USB, đưa cho người bên cạnh để lấy dữ liệu ra, Giản Phàm nhún vai: “Thói quen thôi, thời buổi này làm gì cũng nên cẩn thận, ký hợp đồng, vay vốn gì đó, tôi cũng ghi hình lại hết, tránh có chuyện, miệng nói không rõ. Đêm hôm khuya khoắt ra khỏi nhà sao không để phòng cho được, tôi còn có một cái nữa, tin không?”

Không ai dám không tin, theo Giản Phàm quay lại, cái nữa không ngờ bên cạnh cái xe dùng làm nơi thẩm vấn lâm thời, đợi Giản Phàm cẩn thận lấy từ bên thùng rác ra, té ra là di động, tắt máy rút thẻ nhớ: “Quay hai góc độ cách nhau 30 mét, đảm bảo lấy hết hiện trường, tuy không rõ ràng lắm nhưng cũng đủ dùng rồi.”

Tần Cao Phong kinh ngạc đồng thời mừng rỡ nhưng không cười nổi, vỗ vai Giản Phàm một cái lên xe.

Giản Phàm lẩm bẩm: “Mẹ, một đám vong ân phụ nghĩa, đến một câu cảm ơn cũng không có.”

“Oa ca, đừng nói linh tinh nữa.” Phí Béo ghé tai thì thầm: “Có người chết rồi đấy.”

Giản Phàm à một tiếng chẳng trách không khí hơi căng thẳng quá mức, đồng thời thở phào, may mà lúc đó mình trấn định lại được không xông lên, nếu không ai mà biết có chuyện gì ...

Kỳ thực thì cái chuyện giải tỏa ở Bắc Thâm Phường chẳng là cái gì, một trong số hàng ngàn vụ sự kiện giải tỏa ở khắp thành phố này mà thôi, cho dù 3 người Giản Phàm vô tình xuất hiện, sau đó kéo theo cả đội ngũ cảnh tới thì cuối cùng cũng chẳng thay đổi được gì. Nhưng một người dân bị chết khiến sự kiện rối rắm, dù sao đang thời buổi thái thịnh thế, tôn nghiêm của thảo dân dù bị tùy ý trà đạp, nhưng sinh mệnh không thể tùy ý tước đoạt, phải có người chịu trách nhiệm.

Vì thế mà các lãnh đạo liên quan không thể không "coi trọng cao độ", dù bọn họ coi trọng chẳng phải là sinh mạng con người.

2 giờ 12 phút, bí thư Ngũ tới hiện trường, nghe báo cáo, cảm thấy khó nhân, người bị bắt rất nhiều, chân tướng ra sao không

ai rõ, bao vây quanh hiện trường là hộ dân giải tỏa, còn liên tục có cô dì chú bác kéo tới, chỉ còn cách không ngừng tăng lực lượng cảnh sát.

2 giờ 23 phút, phân cục trưởng Hạnh Hoa Lĩnh lễ mễ mãi mới tới nơi, thấy các lãnh đạo cục đều đông đủ thì toát mồ hôi lạnh, may mà các lãnh đạo đều đang lo sự thái phát triển, nên chẳng có tâm trạng nào mà chửi mắng. Phân cục trưởng giải thích, khu vực này thuộc xí nghiệp trấn, xí nghiệp phá sản, phân chia đất xí nghiệp cho công nhân làm chỗ ở, thế nên rất nhiều hộ dân không đủ giấy tờ, cho nên tiêu chuẩn đền bù phân ra năm bảy loại. Ngũ Thần Quảng nghe thao thao bất tuyệt cả đồng lý do, chỉ hỏi một câu: Có ký hợp đồng bồi thường chưa?

Rồi, câu này chọc đúng chỗ yếu hại, phân cục trưởng yếu ớt lắc đầu. Mặt Ngũ Thần Quảng vốn đã đen lại càng thêm đen: “Chưa ký hợp đồng đã giải tỏa, đây là giải tỏa trái phép, nói, vì sao lại trì hoãn không phải cảnh sát tới?”

Đối diện với bao nhiêu lãnh đạo, phân cục trưởng chỉ biết thở dài thừa nhận: “Chính phủ khu ngầm cho phép, đây là hạng mục Thụy Phong Uyển của Giải thị.”

Xong, không ai nói gì nữa rồi, một phân cục nhỏ nhỏ mà bảo xen vào một công ty xuyên quốc gia thì làm khó họ, cục trưởng Cái khó xử, bảo phân cục trưởng phải thêm cảnh sát rồi đuổi đi.

Tiếp đó các vị lãnh đạo cục đều nhìn Ngũ Thần Quảng, tiếp theo đây phía công an sẽ phải đưa ra một vị xử lý, mà bí thư Ngũ thích chơi trội hợp nhất, các vị khác đều giữ mình, chỉ có bí thư già sắp nghỉ hưu này là chẳng cần cố kỵ nhiều. Chứ giờ nhìn đi, ngoài hiện trường phong tỏa, ngày càng nhiều người và xe tụ tập, tình thế căng như dây đàn, bất cần một chút khiến đám đông phẫn nộ, khi đó hậu quả không ai gánh được.

2 giờ 50, sau nhiều lần thúc giục người của chính phủ khu mới chịu tới, chỉ có một xe hai người, lái xe và chủ nhiệm văn phòng khiêu nại, người này vừa xuống xe thì người lạnh toát, thậm chí bị lãnh đạo ném ra làm tốt thí rồi, người dân không ăn tươi nuốt sống mình mới lạ.

Kỳ thực chuyện này dễ xử lý lắm, chỉ cần có lãnh đạo đủ sức nặng hoặc xí nghiệp đương sự đứng ra hứa bồi thường, kịp thời

bắt giữ hung thủ, thế là xong. Nhưng lúc cần ra mặt thì các vị lãnh đạo dùng đủ mọi lý do đùn đẩy, không nhận điện thoại, khu trưởng bị bệnh, bí thư khu ủy thì tắt máy, công ty giải tỏa Bình Dương thì không liên lạc được, chỉ có phòng hạng mục Thụy Phong Uyển là có thể liên lạc, nhưng người ta nói, họ ủy thác chính phủ khu và công ty giải tỏa, đá quả bóng lại.

3 giờ sáng, người dân sau tuyến phong tỏa nhốn nháo, xảy ra chuyện rồi, phân cục trưởng chạy hồng hộc tới vịn vào xe lãnh đạo báo cáo, quần chúng không cho pháp y mang thi thể đi ...

Nguy rồi, nếu xảy ra chuyện mang xác đi tuần hành đường phố thì tội đổ hết lên đầu cục công an, lãnh đạo vội rời xe chạy tới hiện trường, ba pháp y bị quần chúng vây kín.

“Không cho họ mang xác đi phi tang.”

“Cảnh sát và đám người giải tỏa cùng một bọn đấy.”

“Cảnh sát ức hiếp nhân dân, bao che tội phạm, che đậy chân tướng, nhất định không cho họ đi.”

Phía cảnh sát dùng loa phóng thanh giải thích không ích gì, ý đồ tới gần bị quần chúng đẩy sang bên, đội cảnh sát ngoại vi càng xui xẻo, liên tục bị người dân nhổ nước bọt vào mặt.

Tình thế cấp bách, Ngũ Thần Quảng lòng như lửa đốt chạy tới hiện trường, tới nơi rồi định hội ý cùng đồng nghiệp, chợt phát hiện bên cạnh mình chẳng còn ai, cục trưởng Cái và đám đồng nghiệp đứng ngoài tuyến cảnh giới không vào. Hay rồi, thế là hồ đồ bị đẩy lên tiền tuyến, lúc này cưỡi hổ khó xuống, bốn phương tám hướng là tiếng chất vấn chửi rủa của quần chúng, càng khuyên giải càng nhận định cảnh sát cùng một giuộc với hung thủ, thế là ra tay rồi, đám đá khiến cảnh sát liên tục rút lui.

Chương 055: Lấy ai vá trời đây. (2)

Cách đó hơn chục mét, xe pháp y bị bao vây, đám đông kích động đập xe rầm rầm, cảnh sát ở vòng ngoài không vào được, không còn đường lui nữa, Ngũ Thần Quảng cướp lấy loa, hít một hơi rống lên: “Dừng tay, tất cả dừng tay, tôi là Ngũ Thần Quảng, phó bí thư Đảng ủy cục công an thành phố, có gì muốn nói, có gì bất mãn cứ nhắm vào tôi.”

Quần chúng bây giờ cứ thấy cảnh sát là căm phẫn, bị đoàn cảnh sát phía trước ngăn cản không tới gần được, thế là nhỏ nước bọt ào ào, cảnh sát ngoại vi sợ hãi, xong rồi, nhỏ nước bọt vào mặt lãnh đạo rồi.

Đám cục trưởng Cái vừa giật mình vừa thầm kêu may mắn, nếu không thành trò cười.

“Đại đội trọng án, đội hình sự số một, số bốn tập hợp.” Ngũ Thần Quảng không thềm lau nước bọt, tay cầm chắc loa chỉ huy.

Từ thì tiếng bước chân rầm rập, hình cảnh từ bốn phương tám hướng nghe giọng nói quen thuộc đổ tới trước đèn pha, đội ngũ nhanh chóng hình thành sau lưng Ngũ Thần Quảng. Vừa mới tham gia "hành động 0 giờ", cảnh phục cảnh dung nghiêm chỉnh, mấy chục đặc cảnh mặt mày âm trầm sát khí ngùn ngụt, quần chúng liền có chút chột dạ.

Ngũ Thần Quảng chỉ tay hô: “Lời thề của cảnh sát là gì?”

“Trung thành với tổ quốc, trung thành với nhân dân, trung thành với pháp luật.” Mấy chục hình cảnh đồng thanh hô vang áp đảo tất cả mọi âm thanh náo loạn, khí thế khiếp người, bọn họ không phải là đám dân cảnh chỉ giới quát nạt quần chúng, họ là hình cảnh ở tiền tuyến, chuyên đối diện với loại tội phạm hung ác nhất, tội ác dã man nhất, đừng nói người dân, đám dân cảnh nghe tiếng hô cũng sợ.

“Chức trách của chúng ta là gì?” Ngũ Thần Quảng tiếp tục hỏi.

“Đả kích tội phạm, duy trì trị an.” Tiếng hô như biển gầm lắng xuống, xung quanh cũng im ắng hẳn.

“Mọi người nhìn thấy rồi chứ, đừng cho rằng cảnh sát thiên hạ đều bản thủ, vừa rồi còn có một cảnh sát bảo vệ quần chúng bị thương, chức trách của chúng tôi là bảo vệ lợi ích của quần chúng chứ không phải đứng đây chịu chỉ trích phỉ báng sỉ nhục vô cớ của mọi người.” Ngũ Thần Quảng nổi giận thật rồi, làm cảnh sát chịu nhiều ảm ức, làm cảnh sát tốt càng ảm ức, người ta nhổ nước bọt vào mặt mà không dám làm gì, cảnh sát duy trì trật tự nín nhịn này giờ lấy lại khí thế, lưng thẳng hơn vài phần.

Biến hóa nho nhỏ khiến tình thế cải thiện lớn, Ngũ Thần Quảng đi tới trước đám đông: “Từ khi chuyện xảy ra tới khi cảnh sát đến nơi chỉ 24 phút, giờ có hơn 300 cảnh sát có mặt, bắt giam 56 kẻ, sắp tìm ra hung thủ thực sự, mọi người thấy chúng tôi làm chưa đủ sao? ... Tôi hiểu tâm tình mọi người, nhưng tôi không hiểu, vì sao đối diện với những kẻ phá nhà mình, đánh đập bản thân mình cùng người thân, mọi người lại hèn nhát, yếu đuối, còn đối diện với cảnh sát bảo vệ mình lại dùng thái độ thù địch ... Chẳng lẽ không muốn chúng tôi làm rõ chân tướng? Truy bắt hung thủ à? Kiểm nghiệm pháp y là chứng cứ lớn nhất để định tội hung thủ, chúng tôi muốn lấy lại công bằng cho người chết, chẳng lẽ cũng muốn ngăn cản?”

Bốn bề im phăng phắc, Ngũ Thần Quảng ném loa đi, gạt cảnh sát phía trước đi về phía xe pháp y bị bao vây.

Người đầu tiên tránh đường ...

Người thứ hai tránh đường ...

Dần dần Ngũ Thần Quảng đi tới đâu, đám đông tách ra tới đó, quần chúng do dự giữa tin và không tin, bắt đắc dĩ đành phải tin vào vị cảnh sát đầy chính khí này, ít nhất người ta dám đứng ra, không như những lãnh đạo khác chỉ nói mấy lời quanh co chung chung vô nghĩa.

Đi tới giữa đám đông, ba pháp y hoảng sợ nhìn bí thư Ngũ, phụ nữ kia ôm chồng đã cho vào túi xác, nước mắt đã khô, chỉ còn nỗi đau khôn nguôi.

Ngũ Thần Quảng ngồi xuống, như bị gai chích, nhìn cái trán còn chảy máu và đôi mắt trống rỗng đã vô cảm với mọi thứ xung quanh, nắm lấy bàn tay lạnh giá, khuyên nhủ: “Chị à, người đã chết rồi, đừng để anh ấy chịu tội thêm nữa, trước mặt

mấy trăm quân chúng và cảnh sát, tôi lấy cái mặt già này ra đảm bảo, sẽ lấy lại công bằng cho anh ấy ...”

Không có phản ứng nào, Ngũ Thần Quảng ra hiệu ba pháp y mang người đi, ba người nhẹ nhàng gỡ tay người vợ, mang xác lên xe, đám đông tự động tách ra cho xe vội vàng lên đường.

Người vợ lúc này không kìm được khóc rống lên, Ngũ Thần Quảng đỡ dậy, mặc cho đôi tay già nắm lên người mình, dùng giọng khàn đặc gào khóc phát tiết oan khuất trong lòng, tới khi bị thương lịm đi ... cũng được đưa lên xe cấp cứu chuyển tới bệnh viện, mấy người hàng xóm ở gần đi theo, nghe nói nhà chỉ còn hai vợ chồng già, đứa con trai học đại học ở xa.

Mưa như nước mắt oán hận rơi mãi không dừng, cảnh sát tốn hai tiếng đồng hồ mới miễn cưỡng xong bước bố trí đầu tiên, may mà không gây ra sự thể lớn hơn, cảnh sát khuyên giải đám đông về nhà, nhưng không ai đi, sợ đi một cái đám người giải tỏa sẽ tới phá nhà, hoặc bị thảm hơn, chẳng còn nhà mà về nữa.

Bố trí người ra sao, chuyện giải quyết thế nào, hàng loạt vấn đề xuất hiện, không ai muốn dính vào, vậy chỉ còn lại cảnh sát thôi, nhưng cảnh sát kỳ thực làm gì quản được nhiều như thế? Báo lên lãnh đạo thượng tầng thì người né tránh, người âm ừ nói những câu thiếu dinh dưỡng, có lòng lắm chỉ khuyên không chế cục diện, hạ nhiệt tình hình, xử lý nguội, rõ ràng sợ dẫn lửa đốt mình.

3 giờ 35 phút sáng, hiện trường chưa có chuyện gì thì đại đội cảnh sát mạng gọi điện báo, sự kiện ở Bắc Thâm Phường đã truyền bá trên internet.

“Thế là sao, chuyện chưa xử lý sao đã lên mạng rồi?” Ngũ Thần Quảng vỗ bàn mắng Tần Cao Phong.

Tần Cao Phong chỉ vòng người trong ngoài: “Bí thư, làm sao phong tỏa được, thời buổi này trừ khi thu điện thoại, cắt mạng internet, nếu không chịu thua. Giờ ngay cả điện thoại bình thường cũng có tính năng quay phim vào mạng tốc độ cao, 3 tiếng mới lên mạng là chậm đấy.”

“Thế chỗ này có lên mạng được không?” Ngũ Thần Quảng là người thời đại cũ rồi, làm sao mà hiểu được mấy chuyện này, hỏi một câu rất ngớ ngẩn.

Tần Cao Phong ra hiệu cho kỹ thuật viên, kỹ thuật viên gõ tên mấy trang tin, xoay laptop cho Ngũ Thần Quảng xem, trên đó có nhiều hình ảnh mờ hồ, nhưng có thể nhìn ra được đại đội cảnh sát, tiêu đề càng kinh khiếp

Huyết án nghiêm trọng ở Bắc Thâm

Phường", "Giải tỏa bạo lực gây án mạng, quan viên cảnh sát không ai cứu giúp", "Vô nhân đạo, ngang nhiên đánh chết người dân", "Cảnh sát thông đồng với tội phạm, phong tỏa hiện trường, bưng bít thông tin", một vài đường dẫn không đọc được nữa, chắc chắn cảnh sát mạng xóa rồi, nhưng tốc độ làm sao theo kịp người dân đăng bài.

Sơ sơ đọc qua vài bài, toàn bộ mũi giáo chĩa vào cảnh sát, Ngũ Thần Quảng càng đọc càng đau đầu.

"Bí thư, bí thư ..." Tần Cao Phong nhìn Ngũ Thần Quảng bốp trán gọi khẽ.

Ngũ Thần Quảng nhớ ra mình đang ở đâu, xua tay: "Chuyện này không trách cậu, vừa rồi tôi hơi kích động."

"Không có gì, tôi muốn nói là trước khi bắt giữ đã có không ít kẻ tham gia giải tỏa nhân hỗn loạn bỏ trốn, chúng tôi tra ra có tám kẻ xông vào nhà người chết kéo người, cầm đầu là kẻ biệt danh Tiểu Kim Mao, đang bỏ trốn." Tần Cao Phong xin chỉ thị: "Chúng ta bây giờ nên làm sao, không thể mắc kẹt ở đây."

Chi đội trưởng không dám tự ý quyết định, hơn nữa đùn đẩy cho đội trọng án, cả lãnh đạo còn không tỏ thái độ, bảo chi đội trưởng tỏ thái độ thế nào. Đám lãnh đạo mượn cớ chỉ huy hiện trường khuyên giải người dân chạy mất rồi, không dám tới gần xe chỉ huy nữa.

"Bên nọ đẩy bên kia, đang lúc dư luận xôn xao, ai dám ra mặt, án thì dễ tra, việc khó xử lý, tôi cũng không biết phải làm sao?"

Ánh mắt Ngũ Thần Quảng nhìn ngoài cửa sổ, cảnh sát ngày càng đông, nhưng ai cũng biết chẳng giải quyết được gì, kéo dài vậy thôi, thở dài một cái, đột nhiên phát hiện một người bên cạnh Tần Cao Phong, sững người.

Chương 056: Lấy ai vá trời đây. (3)

Là Giản Phàm chứ còn ai nữa.

“Ài, cái thằng nhóc xui xẻo này, sao vẫn còn dính vào chuyện không đâu thế?” Ngũ Thần Quảng cảm thán: “... A tôi quên mất, có bị thương không?”

“Dạ không ạ, Tiêu Thành Cương và một người bạn của cháu bị thương nhẹ, cháu trốn xa lắm.” Giản Phàm nói hết sức tự hào.

Ngũ Thần Quảng vỗ vỗ vai khen: “Tốt, rất tốt, trưởng thành rồi, đây không phải lúc làm anh hùng.”

“Thế ạ, chú Ngũ, sao cháu thấy chú lại làm anh hùng?” Giản Phàm thuận miệng nói.

Ài, Ngũ Thần Quảng mở miệng, rốt cuộc không nói được gì, mấy năm qua cái danh bí thư Ngũ thích chơi trội đã truyền khắp cục công an rồi, tuy là lời thì thầm sau lưng nhưng Ngũ Thần Quảng cũng biết, có miệng mà chẳng giải thích được.

Giản Phàm lại giống cố ý nói lớn: “Chú Ngũ, xấu không nhất định là người xấu, chú dạy cháu không được mang tình cảm cá nhân vào công việc, bây giờ chú lại phạm phải sai lầm cấp thấp, chú không phải đang xử lý nguy cơ mà thể hiện sức hút lãnh đạo, chuyện này ích gì chứ? Cứ để đám đông tụ tập thế này, sớm muộn gì cũng sinh loạn, chẳng lẽ chú điều đặc cảnh tới trấn áp?”

Ngoài kia mưa không còn lớn nữa, dòng xe thì đã kéo dài tới 1km, tiếng còi xe tiếng huyên náo truyền cả vào trong này, trong số đó không chỉ có thân bằng cố hữu các hộ dân bị giải tỏa, còn có cả người thân của người bị bắt cũng tới, nói không sai, thế này sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

Chẳng ngại Giản Phàm nói cái gì mà thể hiện sức hút lãnh đạo, thằng nhãi này trước giờ có nói năng dễ nghe đâu, Ngũ Thần Quảng trầm giọng nói: “Chà, nghe giọng điệu này thì có tính toán gì rồi hả, nói đi cho tôi thay đổi đầu óc, đang đau đầu đây.”

“VẬY cháu không khách khí nữa nhé?” Giản Phàm nói nhỏ: “Đưa tình cảm cá nhân vào công việc là vì chúng kiến hành vi không chấp nhận được kia, có thể lý giải, cháu tin trong số những cảnh sát ở đây rất nhiều người hận không thể đem những kẻ gây tội ác ra bắn chết ...”

“Nói vào chủ đề chính đi.” Tần Cao Phong nhíu mày, thẳng nhãi này lúc nào cũng dài dòng.

Giản Phàm khịt mũi: “Nói đơn giản là rút tuyến cảnh giới đi.”

“Cái gì?” Ngũ Thần Quảng kinh ngạc.

“Rút hết, trừ hiện trường nhỏ xảy ra vụ án mạng kia, còn lại rút hết, giờ không giống vụ án bình thường nữa. Chú Ngũ, không phải cháu nói chú đâu, nhưng mà tư duy phong tỏa khổng chế thông tin cũ rồi, thời buổi này tin tức truyền đi nhanh lắm, không như thời tin chỉ có trên TV, báo chí của chú nữa. Chú càng giới nghiêm, quần chúng càng cho rằng chú che giấu, tới trời sáng thế nào cũng đồn âm lên là cảnh sát đánh chết người, chú tin không? Cần dẫn dắt dư luận chứ đừng bưng bít thông tin.”

Tần Cao Phong cũng biết làm thế không thích hợp, nhưng ở trong thể chế đã lâu, quen phục tùng mệnh lệnh rồi, đưa mắt nhìn Ngũ Thần Quảng.

Ngũ Thần Quảng trầm ngâm tính toán tính khả thi: “Tiếp đó thì sao, không đơn giản chỉ rút người đi được.”

“Tất nhiên ạ, trước khi rút đi thì phải trống giong cờ mở đem những kẻ tham gia giải tỏa phi pháp áp giải lên xe, đồng thời tịch thu 2 cái máy xúc và số xe phi pháp, sau khi chấp hành xong, có thể lấy tội nhiều loạn trị an phạt nặng vào, khi đó không sợ chúng không phải người giao thiệp, lúc đó quyền chủ động giành lại được rồi.”

Ngũ Thần Quảng nghiền ngẫm mấy lời này, khẽ gật gù, lòng nhẹ nhóm hơn vài phần: “Tiếp đi, còn dám đông?”

“Gần đây mấy km có khách sạn Cửu Đỉnh, cháu kiến nghị tạm thời bố trí những người không nhà để về ở đó, ít nhất hôm nay giúp họ có điểm trú chân đã, chuyện dần dần giải quyết, nếu cần để cháu liên hệ với bên đó. Không những làm mà còn phải lấy tư thái cao, công bố công an làm thế, chiếm cứ vị trí chủ

động, làm một cách quang minh chính đại, sợ gì?” Giản Phàm giang tay.

“Đúng thế, kẻ gây chuyện bị bắt, người bị hại được an bài, ở đây không còn náo nhiệt gì để xem nữa, đứng ở đây tắm mưa à?” Tần Cao Phong thấy bí thư Ngũ đã xuôi xuôi, nói lên ý nghĩ của mình.

“Vậy còn cái này?” Ngũ Thần Quảng chỉ laptop, nói tới dư luận trên mạng: “Cậu nghĩ quá đơn giản, tôi cũng nói rõ với cậu, xử lý chuyện này kỳ thực có cách, cảnh sát không phải toàn năng, người dân gán cho cảnh sát quá nhiều chức quyền ngoài phận sự ... Hiện giờ Đảng ủy cực quan tâm nhất là vấn đề dư luận, chuyện này có thể gây ra ảnh hưởng rất xấu, kéo dài, ảnh hưởng tới triển khai công tác sau này ...”

“Ài, có phải các vị ấy lại đang họp hành rồi không, họp một phát là chỉ nói nhảm, chẳng ai làm gì nữa.” Giản Phàm gãi đầu: “Có tài nguyên hiện có mà không dùng, toàn thích đi nói nhảm, nuôi phí tiền thuế của dân.”

“Cái thằng phản động này.” Ngũ Thần Quảng dờ khóc dờ cười, mắng: “Còn tài nguyên gì nữa?”

“Cháu cho mọi người cái chong chóng xoay chiều dư luận.” Giản Phàm chỉ ra sau, ở đó có một thằng béo đang ngủ khò khò, sau đó nữa là hình cảnh đang thẩm vấn kẻ tham gia giải tỏa, khoang xe rất dài, tiếng động truyền ra không rõ ràng, Tần Cao Phong giỏng tai lên nghe, vẫn không nghe thấy gì.

“Ài, chính là thằng béo này này, nó to như vậy mà không thấy à?”

Tần Cao Phong liền giải thích đó là người bạn theo Giản Phàm về quê tìm người thân, Ngũ Thần Quảng ồ một tiếng: “Cậu ta làm gì?”

“Cậu ấy làm gì không quan trọng, quan trọng tên béo này và Tiêu Thành Cương đều bị thương.”

Ngũ Thần Quảng hiểu ý ngay, nói đúng hơn là ông hiểu cách làm việc của Giản Phàm nên đoán ra ý đồ của y: “Một quần chúng và một cảnh sát vì đứng ra bảo vệ quần chúng mà bị thương, cậu muốn đẩy hai người họ ra phía trước, tổ chức phỏng vấn hiện trường, tạo dư luận để di chuyển chú ý chứ gì?”

Hừ, đừng cho rằng tôi già rồi hồ đồ, người đi theo cậu chắc chắn không phải thú tử tế.”

“Ặc, dù sao cũng tốt hơn không làm gì mà.” Giản Phàm nhún vai, điệu bộ chuyện không liên quan tới mình, làm hay không thì tùy.

“Bí thư, tôi thấy chuyện này đáng làm, tại sao chúng ta phải che dấu, chuyện đâu có liên quan gì tới cảnh sát chúng ta, càng bùng bít, chúng ta càng chịu nhiều chỉ trích, trong khi đó đám người giải tỏa mới chính là phía phải chịu búa rìu dư luận, tôi thấy cứ thân nhiên đối diện, toàn bộ quá trình phá án sau này cứ công khai hết.” Tần Cao Phong hết sức nghiêm túc đề xuất.

Lời Giản Phàm nói thì phải loại bỏ nhiều yếu tố, suy xét thật sâu xem y gài cạm ý đồ gì trong đó, còn Tần Cao Phong có thể nói đại biểu ý kiến của cảnh sát phía dưới, không thể không nghiêm túc cân nhắc. Nhìn lại tên béo, mặt dán chỉ chít băng dính, nhìn giống người bị hại lắm, Tiêu Thành Cương chỉ có vết bầm ở mắt, chưa đủ lắm, nghĩ tới đó mắt sáng lên vài phần, đi ra mở cửa xe dặn: “Cao Phong, giữ con khỉ này ở đây, đừng cho chạy lăng nhăng gây họa.”

Nói xong vội vã đi mất.

“Bí thư Ngũ thật đáng thương, tới lúc quan trọng bị đẩy ra phía trước chỉ có mình chú ấy.” Giản Phàm ngả lưng ra sau, cảm khái.

“Nghỉ ngơi đi, lần này bắt được hung thủ, đội trọng án sẽ long trọng mời cậu dự tiệc, may cậu ghi lại hình.” Tần Cao Phong mỉm cười nói một câu mang hàm ý: “Dù cậu không thừa nhận, nhưng nó ăn vào máu cậu rồi đấy.”

“Nói linh tinh, anh chưa già đã lẫn rồi à, ăn cái gì thì cũng vào bụng cuối cùng thải ra thành phân hết.” Giản Phàm hừ một tiếng quay đầu sang bên giả vờ ngủ.

Rất lâu sau, không rõ là bao lâu, Giản Phàm bị một hồi còi cảnh sát chói tai làm giật mình, thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy lại có một đội xe áp giải hú còi chạy tới. Đặc cảnh tay lăm lăm tiểu liên mặt chùm khăn chỉ để lộ hai cái mắt xếp thành lối đi, áp giải những kẻ giải tỏa phạm pháp, quần chúng xung quanh nhao nhao chửi bới ủa tới, đám người giải tỏa bị còng

thành râu, đầu cúi gằm, cảnh tượng rất hoành tráng, Giản Phàm lầm nhẩm đếm 21 xe, vậy là đem hết gia sản của đặc cảnh rồi.

Cuối cùng họ chịu hành động rồi, Giản Phàm thở hắt ra một hơi.

Chương 057: Kết thúc một đêm lảm chuyện. (1)

Câu trả lời của thành ủy đã có, bí thư thành ủy Lưu trực tiếp truyền đạt cho cục trưởng Cái ở hiện trường, hiện giờ trong chuyên xe của lãnh đạo cử hành cuộc họp ban bộ lãnh đạo cục công an.

“Bí thư Lưu chỉ thị cho chúng ta, phải dùng phương thức ôn hòa hữu hiệu, động viên quần chúng sơ tán.”

Phàm là phương thức hữu hiệu thì không đi đôi với ôn hòa, lại còn nhấn mạnh vào động viên, các vị ở đây là cáo thành tinh cả, nghe vậy là hiểu. Điều này tức là đừng mong có lãnh đạo cấp có trọng lượng ra mặt, đừng hi vọng có thể dùng biện pháp nào khác, chỉ được động viên miệng thôi, mà lại còn yêu cầu hiệu quả. Còn về phần sự kiện giải tỏa phi pháp, rõ ràng là bị lược bỏ, quá miễn cảm, lãnh đạo không muốn dính dáng.

“Mọi người thảo luận đi, không thể trì hoãn nữa, sắp 4 giờ sáng rồi.”

Cục trưởng Cái ngồi ghế phụ lái quay đầu nhìn hiện trường, vị trí đỗ xe là ngã tư, cách hiện trường tới mấy trăm mét, ba vị phó chức có phó cục Trần, phân quản trị an, ở vị trí này qua hai đời lãnh đạo, là người không cần có công, chỉ mong vô tội, phó cục Tân phân quản hình sự, vị này mồm thì nhanh mà làm thì chậm, còn có một vị phân quản điều tra kinh tế đề bạt lên cùng ông ta, mới được vài tháng, không hiểu tình hình lắm, người duy nhất có thể hi vọng là bí thư già ngồi ở ghế lái. Mọi người đưa ánh mắt nhìn tới, không ngờ Ngũ Thần Quảng vờ không thấy, đợi mọi người phát biểu.

Kỳ thực chẳng ai phát biểu gì, chuyện này xử lý ra sao chỉ có phương án chung do Ngũ Thần Quảng đưa ra, nhưng phương án này có khiếm khuyết rõ ràng. Cty giải tỏa Bình Dương không phải đơn vị nhỏ, đụng vào là dính tới đủ loại phương diện, xử lý không được thì không phải là vấn đề nuốt cơm sống, mà có khi chọc giận vị lãnh đạo nào đó sau màn, tương lai mình rất dài vì

sao cũng không biết, hướng hồ đây là hạng mục của Giản thị, xí nghiệp này phân lượng lớn thế nào ai cũng rõ.

Cục trưởng hỏi hai lần rồi, phó cục Trần lên tiếng: “Tôi kiến nghị để bí thư Ngũ đứng đầu xử lý sự kiện đột phát này, dù sao phương án tổng quát do anh ấy đề ra.”

“Tôi đồng ý.”

“Tôi đồng ý.”

Ngũ Thần Quảng chỉ thoáng thiếu tập trung là ba vị đồng nghiệp đã biểu quyết nhanh như chớp, cục trưởng Cái thuận thế khuyên: “Tôi cũng đồng ý, bí thư Ngũ ở đơn vị thời gian dài, tiếp xúc nhiều với quần chúng, có kinh nghiệm xử lý sự kiện này ... Ví dụ vừa rồi nhắc tới mở rộng tuyên truyền, dẫn dắt dư luận rất tốt, đáng để chúng ta học hỏi ... Bí thư Ngũ, toàn bộ lực lượng giao cho anh điều động, thế nào?”

“Được rồi, tôi xử lý, vẫn câu nói đó, chuyện phi thường cần cách phi thường, tôi yêu cầu điều động đặc cảnh.” Ngũ Thần Quảng cũng đã biết chẳng thể trông cậy vào mấy vị kia, thôi thì cái thân già đành phát huy nhiệt tình cuối cùng vậy.

“Được, đặc cảnh cũng giao cho anh chỉ huy, trước khi trời sáng nhất định phải sơ tán hoàn tất.” Cục trưởng Cái tranh thủ vỗ bàn quyết định.

20 phút sau, đặc cảnh sớm đã đóng quân ở cách đó không xa đề phòng biến cố lái xe tới, như thần binh trên trời giáng xuống, nhanh chóng dùng khiên chống bạo động tạo nên một lối đi. Còn cho rằng xảy ra biến cố gì, đám đông đổ dồn tới, tiếp đó thấy những người chùm mũ đen như mấy lực lượng đặc nhiệm chống khủng bố trên phim áp giải từng hàng kẻ mặc áo mưa cúi gằm mặt đi, tức thì điên cuồng la hét, bắn chết, bắn chết chúng đi ... Vài người còn dùng đá ném, một thành mười, mười thành trăm, các loại vật thể lạ bay như mưa, thế là chẳng cần ai thúc giục, đám người tham gia giải tỏa chạy lên xe áp tải nhanh hơn cả chuột, bị cảnh sát bắt có khi không sao, quần chúng bắt ném cho bán thân bất toại là nhẹ.

Không khí hiện trường trở nên căng thẳng.

“Các đồng chí bình tĩnh, tôi là Ngũ Thần Quảng phó bí thư Đảng ủy cục công an, mọi người nghe tôi nói ...” Ngũ Thần

Quảng dùng loa nói, bị đặc cảnh chắn mắt, không át được tiếng chửi bới, thế là vịn vai mấy đặc cảnh, bắc thang người, đứng lên cao: "... Cục công an hạ lệnh bắt giữ những kẻ tham gia giải tỏa phi pháp, tịch thu toàn bộ khí giới, chúng tôi sẽ tìm ra hung thủ đánh chết người, không cần biết là ai, tôi tra tới cùng ... Mọi người trật tự ... Lập tức sẽ có lệnh truy nã đóng dấu đưa tới, mong mọi người phối hợp với công an mau chóng bắt tội phạm về quy án."

"Chúng tôi không tin cảnh sát."

"Các người đều là lũ Vương Bát Đản ức hiếp bách tính."

Có người tin người không, có người thuần túy chỉ muốn phát tiết bất mãn, thừa cơ gây loạn, còn có người ném cả Ngũ Thần Quảng, may có khiên chống bạo động, khi nghi phạm sắp bị đưa đi, tâm tình dồn nén của quần chúng bộc phát như gió táp mưa sa, làm người ta không ngờ lại mãnh liệt như thế.

Chính lúc này con ngõ cách hiện trường mấy chục mét truyền ra tiếng kêu thảm, quần chúng vây quanh đặc cảnh nghe rõ tiếng nữ kêu xé lòng: "Á, cứu với, đánh chết người rồi, ..

cứu ..."

Tiếng kêu chói tai, gấp gáp làm người ta thất kinh, tiếp đó không ít người chạy về phía xảy ra sự việc, như dòng thủy triều chảy ngược hướng, đặc cảnh cảm thấy khiên nhẹ đi, toàn thân thả lỏng, Ngũ Thần Quảng nhân cơ hội hô: "... Mau mau rời hiện trường."

Xe áp giải được hai hàng đặc cảnh mở đường nhanh chóng hướng về phía trước, đi càng lúc càng xa, đến ngã tư, đặc cảnh từ dọn đường biến thành chặn hậu, đợt đầu tiên vậy là miễn cưỡng rút đi rồi.

Đám đông xông qua tuyến cảnh giới, cảnh sát như đã không thể khống chế thế cục nữa, khoanh tay đứng nhìn, đám đông như kiếm được chỗ phát tiết, dám đánh chết người trước mặt cảnh sát càng làm bọn họ quá khích. Hai ba trăm người tràn tới chỗ phát ra tiếng kêu nhưng có thấy gì đâu, trừ ngôi nhà phá dỡ chẳng có gì cả, nhiều nhà kiểu cũ tường trét bùn, bị nước mưa làm chảy ra, khiến người đi đầu dính toàn bùn bần.

"Chuyện gì thế, người đâu? Ai làm sao thế?"

“Vừa rồi nghe thấy hét gì đó mà ...”

“Ai nghe thấy, rốt cuộc nghe thấy cái gì thế?”

“Làm sao mà biết, không phải anh kéo tôi chạy về phía này à?”

“Thì tôi thấy người ta chạy.

Trước mắt sau, sau chửi trước, chỉ chỉ trò trở, nhón nha nhón nháo, có điều xông qua được tuyến cảnh giới của cảnh sát, ai cũng thấy rất có thành tựu, chúng ta đông người, cảnh sát là cái mẹ gì.

Lúc chạy tới đây, không ít người còn tiện tay nhặt gạch đá chuẩn bị thừa lúc hỗn loạn đổ thêm dầu vào lửa, mấy lần đám giải tỏa tới đây đều bị bọn họ ỷ đông người dùng gạch đá đuổi đi, đám đông xông xáo nghị luận, lớn tiếng đòi công đạo, đòi ai, hiện trường chỉ còn lại cảnh sát ...

Nghi phạm sợ nhất cảnh sát, đám đông ít sợ nhất là cảnh sát, người dân cũng có lúc làm đại gia.

Lúc nhón nháo dễ sinh chuyện nhất, trong đám đông có người hô: “Mọi người, phá máy xúc của chúng, để bọn chúng không phá được nhà của chúng ta nữa, mấy cái máy giá cả trăm vạn đấy, không bồi thường đảng hoàng không cho chúng sống tử tế.”

“Đúng, đập hết đi.”

Nói rồi, có mấy thanh niên trẻ ném đá về phía mấy cái cục sắt lù lù, có cục đá ném trúng cửa kính, choang một cái, bị bật lại.

Đã thật đấy.

Thế là càng nhiều người tham gia, không có đá thì ném gạch, không gạch thì đất, xung quanh máy xúc chẳng mấy chốc thành từng đồng gạch đá, cửa kính vỡ tan tành, khoang lái bị nhấn chìm.

Không ai để ý xe áp giải của đặc cảnh đi mất rồi, cũng không ai chú ý những hộ gia đình bị phá nhà không chỗ an thân cũng bị đưa đi, ném tới mỗi tay mà cái cục đá vẫn cứ trơ trơ, cũng không ai nhớ người ném đầu tiên là ai, phá hoại tài sản mang tới hậu quả là gì.

Mà hình như chẳng có hậu quả, cảnh sát chẳng quan.

Chương 058: Kết thúc một đêm lảm chuyện. (2)

Lúc này có ba người từ đám đông lạng lẽ chuồn đi, hướng về phía ngược lại, đó là phía xe của Giản Phàm, các đội đã tập kết đợi lên đường, chỉ có nơi phát sinh án mạng còn đặc cảnh trông giữ.

“Chẳng trách ai cũng muốn làm người xấu, ném thích thật.” Hành Lương Đức hưng phấn lảm, có chút thòm thèm nhìn đám đông vẫn đang nhiệt tình ném xe.

“May mà có mấy cái xe đó, nếu không bọn họ dám ném xe cảnh sát lảm.” Quách Nguyên thở phào.

“Một cái xe những bảy tám chục vạn, giá trị bằng cả căn hộ đấy, công ty giải tỏa phen này đá ra máu rồi, ha ha ha ...” Giản Phàm cười hết sức khoái chí rồi thúc giục: “Chạy nhanh lên.”

Đám đông như thế, muốn báo án cũng không được, tra thế nào, huống hồ cái công ty đó giờ chùi sạch dít được hay không khó nói, còn dám đi yêu cầu cảnh sát tra à.

Cho tới khi đến xe của Giản Phàm không ngờ thấy cửa kính vỡ tan nát cả, đoán chừng vì xe y khá gần hiện trường trong lúc hỗn loạn có kẻ trút giận lên, Quách Nguyên và Hành Lương Đức cười hô hố bộ dạng vui mừng trên đau khổ của người khác, chẳng an ủi lấy một câu đã chạy về đội ngũ.

Ai bảo y giàu làm chi cho người ta ghen ty.

“Quần chúng hiện trường chú ý, hiện giờ nghi phạm đã chính thức bị bắt giữ, hộ giải tỏa đã được an bài ở khách sạn, bây giờ bắt đầu giải tán, xin không nên làm những hành vi phạm pháp phá hoại tài sản.”

Một chiếc xe cảnh sát chuyên dụng trên gắn loa chậm chậm đi qua mặt đường phát ra tiếng nói, quần chúng nghe thấy dừng lại, phát hiện ra cảnh sát đã lần lượt rời đi cả rồi.

“Vừa rồi ở hiện trường đã có nhiều chiếc xe riêng bị kẻ gian thừa lúc cháy nhà hôi của đập cửa kính cướp đồ, quần chúng có

xe tự bảo quan tài sản của mình. Quần chúng ở hiện trường chú ý ...”

Nghe nói xe bị phá không ít người hối hả chạy về phía xe của mình, có người thậm kê may mắn, có người dậm chân chửi bới, đám đông bị phân tán không ít, hướng hồ nghi phạm đã bị đưa đi, những người mất nhà gào khóc không còn, nãy giờ phát tiết một hồi tâm tình đã bình tĩnh hơn, hướng hồ ném chẳng ai quản, mất hứng rồi.

Phía ngoài, người có xe được cảnh sát khuyến nhủ rời đi để đảm bảo an toàn tài sản, hoặc báo án, thế là từng chiếc xe đi dần.

Cũng có vài chục người vẫn nán lại, song đợi một lúc chẳng có sự kiện gì, mà trời vẫn mưa, đến 5 giờ sáng, trừ một đội cảnh sát nhỏ, nơi này khôi phục bình thường.

Bên này vắng vẻ thì bên kia náo nhiệt, khách sạn Cửu Đỉnh đã lâu lắm rồi chưa thành tiêu điểm của bất kỳ chuyện gì, giờ bảy hộ 22 người được an bài ở đây, đi cùng có đặc cảnh, ban tuyên truyền, không lâu sau thì phóng viên đài truyền hình cũng đánh hơi được, người ra người vào hết sức náo nhiệt.

À, nói náo nhiệt thì cũng không đúng lắm, vì toàn người bị phá nhà mà nên không khí có phần u ám, khi được phóng viên hỏi nguyên do, đều rúm rút rơi lệ nói do thủ tục không đầy đủ. Mỗi mét vuông chỉ bồi thường 1100 đồng, số tiền này giờ về quê còn chưa đủ mua nhà mới nữa là thành phố đất đỏ, mà giải tỏa cũng không nhắc gì tới chuyện tái định cư, hay cho họ chuyển về, mà chuyển về giờ với giá nhà bình quân 4800/m² rồi, bọn họ mua sao nổi. Đám người giải tỏa vì ban ngày không dám làm gì, nên ban đêm nhân lúc trời mưa kết đội tới phá nhà, còn đánh chết người ...

Người chết tên là Tống Bân, chỉ là một công nhân vệ sinh, nghe nói quần thể yếu đuối bị ức hiếp như thế, ống kính chĩa về phía cảnh sát.

Mà phía cảnh sát đã có chuẩn bị trước, tuôn ra một tràng lời lẽ đường hoàng chính nghĩa.

Lại nói Tương Cửu Đỉnh nửa đêm nhận được điện thoại của Giản Phàm, nói muốn thống nhất an bài người bị hại, còn có

lãnh đạo công an ra mặt, vội vàng tới khách sạn nghênh đón. Bất ngờ nhìn thấy cái xe bán tải như gặp phải cướp đi vào bãi đỗ, đến khi người trên xe xuống mới biết là xe của Giản Phàm, vội cầm ô ra đón, ánh sáng không tốt cũng nhìn thấy thân xe xước xát, đi cùng còn có một cảnh sát già, trông quen quen, nghe Giản Phàm giới thiệu mới giật mình rồi rút đưa vào đại sảnh.

“Cám ơn giám đốc Tương rộng rãi hỗ trợ, yên tâm, chi phí chúng tôi sẽ nhanh chóng gửi cho anh.” Ngũ Thần Quảng chấp tay nói.

Tương Cửu Đỉnh vội chối từ nói một câu đường hoàng: “Bí thư Ngũ đừng khách khí, phục vụ vì quần chúng mà, đừng nói tới tiền, coi như tôi làm tròn chút nghĩa vụ với xã hội.”

Hai người hàn huyên vài câu, Ngũ Thần Quảng nghe nói tới nạn nhân được thống nhất an bài ở tầng 12, nghe nói bố trí chỗ ăn uống liền yên tâm, sau đó mấy cảnh sát chạy tới, chủ nhiệm ban tuyên truyền báo cáo ban bộ lãnh đạo thành ủy toàn thể tới bệnh viện thăm hỏi, thế là Ngũ Thần Quảng vừa mới vào chưa kịp đặt mông ngồi xuống lại chuẩn bị đi.

Sắp ra tới cửa Ngũ Thần Quảng mới sực nhớ gọi Giản Phàm: “Tiểu Phàm, có đi cùng không?”

“Thôi ạ, vợ cháu ở nhà một mình, cháu cả đêm không về rồi...” Giản Phàm cười ngượng từ chối.

“Được, đợi chuyện này xử lý xong tôi mời cả hai vợ chồng cậu một bữa... Mọi người đi thôi.” Ngũ Thần Quảng gọi đám đông, thế là cả phóng viên cũng chạy theo, ồn ào nhốn nháo một hồi lại nhanh chóng lắng xuống.

Ngoài sân xe đã đi chỉ còn lại ánh đèn, một đêm vất vả vậy là kết thúc, Giản Phàm thở phào nhìn Tương Cửu Đỉnh, tên này nửa đêm bị kéo khỏi nhà vẫn sơ mi trắng không một nếp nhăn, quần tây ly nếp dàng hoàng, tay đeo đồng hồ đắt tiền, nghi biểu đường đường, còn mình thì áo chỗ nhăn chỗ rách, quần chỗ ướt chỗ bùn, e cái mặt cũng không khá khẩm hơn, bật cười: “Giám đốc Tương, giờ phong cách cao quá nhỉ.”

“Cái gì cao cơ?” Tương Cửu Đỉnh nhất thời không hiểu.

“Vừa rồi ấy, không lấy tiền nữa, lại còn vì nhân dân phục vụ, đó đâu phải chuyện trong phận sự của anh.” Giản Phàm giọng

điều rõ ràng có ý chế giễu, trước kia khách sạn Cửu Đỉnh còn làm ăn hưng thịnh khỏi mơ tới chuyện này.

Có điều Tương Cửu Đỉnh thần bí nói: “Phòng do ai đặt, người đó trả tiền ... Nói trước, không nợ đâu nhé.”

“Á, giờ anh còn chơi cả trò này à?” Giản Phàm bật cười, hơi bất ngờ: “Nơi này có bao nhiêu khách sạn, cái của anh chẳng phải gần nhất, vì sao tôi lựa chọn ở đây, vì cho anh một cơ hội quảng cáo miễn phí, lát nữa hoặc sáng mai thế nào lãnh đạo thành ủy chẳng tới quan tâm hỏi thăm người dân, lúc đó máy quay phim đi theo, anh thế nào chẳng được hỏi vài câu, như thế chưa đủ à?”

“Rồi, đừng có dụ dỗ tôi nữa ... Tiền tôi có thể không lấy, chuyện này anh nợ tôi một ân tình, được chưa?” Tương Cửu Đỉnh chẳng bận tâm tới chút thu nhập đó, Cửu Đỉnh giờ thiếu nhất là mối quan hệ thượng tầng, cơ hội này không thể bỏ, không những thế còn được nước lán tới: “Hơn nữa còn nhất định phải trả.”

“Được, có chuyện gì cứ nói đi, giúp được thì tôi miễn cưỡng giúp, không giúp được thì anh đừng tìm tôi ... Mẹ anh mà biết tôi dính dáng vào sẽ xử lý anh đấy ... Ha ha.” Giản Phàm nửa nghiêm túc nửa cười đùa nói.

Tương Cửu Đỉnh đã hơn 40 rồi mà vẫn bị người ta mang mẹ ra dọa, có chút mất mặt, cười ngượng: “Chuyện qua bao lâu rồi, anh vẫn thành kiến sâu thế à?”

“Không, vì anh nhịn hai năm mới treo biển bán thịt ngâm, tôi bỏ qua cho anh, xem ra anh thay đổi rồi, Trương Vân mang về cho tôi sản phẩm của anh, không tệ, tuy là thứ làm dây chuyền, làm tới mức đó không phải tầm thường, nếu anh có thể trầm tĩnh thêm vài năm thì chỉ lái không lỗ.” Giản Phàm không hề khoa trương.

Tương Cửu Đỉnh chấp tay: “Có đánh giá này của anh là tôi yên tâm rồi.”

Chương 059: Kết thúc một đêm lảm chuyện. (3)

“Mà anh có chuyện gì thế?” Giản Phàm kéo cổ tay Tương Cửu Đỉnh xem đồng hồ, đã sắp năm giờ, thuận tiện hỏi, không muốn hấn nhàn cái cố này lần sau tới làm phiền mình. Bao năm như thế cũng hiểu ra rồi hai bên quả thực không hợp, lớn lên ở môi trường khác nhau, lối suy nghĩ khác nhau, tiếp xúc nhiều thì phát sinh chuyện hiểu lầm chỉ là sớm muộn, mà y không muốn chuyện đấy.

Tương Cửu Đỉnh thấy thái độ thoải mái này của Giản Phàm cao hứng lảm: “Công ty khai phát thực phẩm thịt ngậm là tài sản riêng của Tương gia, tôi muốn mời anh gia nhập, cấp cho anh một phần cổ phần, để anh chính thức thành cổ đông, thế nào?”

“Gì thế, anh không có bài nào mới à, lại muốn tặng cổ phần cho tôi, nghe đã thấy phiền.” Giản Phàm không khỏi nhớ lại vài chuyện cũ, hài hước nói: “Nào, nói xem tặng tôi bao nhiêu, nói trước nhé, tôi nghèo lắm, anh đừng bầy tôi.”

“Xem anh nói kìa, anh mà còn nghèo thì ai mới giàu được, mấy công ty bán đồ ăn nhanh đều liên doanh với anh, nói thị phần ăn nhanh ở thành phố này quá nửa bị anh khống chế cũng không ngoa. Người khác chỉ thấy anh lười nhác không muốn mở rộng, tôi thì biết anh âm thầm khống chế từ đầu nguồn nguyên liệu, bao hết mấy ruộng rau lò giết mổ, ăn chênh lệch hai lần, giàu tới chảy mỡ, một năm anh kiếm vài trăm vạn một cách nhẹ nhàng, đúng chứ? Mới đầu tôi không nhìn ra, giờ mới phát hiện những người im lặng phát tài như anh mới đáng sợ, tôi chỉ có cái xác to thôi, thu nhập có khi không bằng một nửa của anh ... Huống hồ anh vừa xỏ được 2000 vạn ...” Tương Cửu Đỉnh cứ như đang kiểm kê gia sản của Giản Phàm.

Giản Phàm tặc lưỡi: “Tôi ngứa mắt nhất với anh ở chuyện này, tài chính có vấn đề chứ gì, có thì nói đi, đừng vờ làm người

tốt, cái gì mà tặng tôi cổ phần, trên đời này làm gì có cái gì miễn phí.”

Tương Cửu Đỉnh cũng không phủ định, chỉ cười ngượng không nói.

Vẻ mặt này đã nói lên hết rồi, Giản Phàm thở dài: “Không phải tôi không giúp anh, mà anh nghĩ xem, tôi dính vào, khác gì anh đem tiền tới cửa, mẹ anh nghĩ gì, chửi tôi không biết tự trọng, lại có ý đồ gì đây ... Còn chị Tương nữa, vợ tôi mà biết tôi đầu tư cho người yêu cũ, tôi sống thế nào? Trước kia có một mình tôi chả sợ, giờ lập gia đình, tôi không muốn phiền hà không đáng.”

“Kiếm cố, chỉ cần anh muốn sẽ không thiếu biện pháp, huống hồ tôi không chỉ thiếu tiền mà còn thiếu nhân viên, kênh tiêu thụ, vạn sự khởi đầu nan, xưa nay tôi chỉ kinh doanh nhà hàng khách sạn, không tham dự thị trường bán lẻ, nếu dựa vào mày mò tiến lên, không biết tới bao giờ mới sinh lãi ... Kỳ thực mẹ tôi cũng rất hối hận vì cản trở chuyện anh và em tôi, mẹ tôi nói, anh tuy cay nghiệt nhưng thẳng thắn, làm việc quang minh chính đại ...” Tương Cửu Đỉnh chưa từ bỏ.

Giản Phàm không cười nữa, nghiêm túc nói: “Muộn rồi, giống như chuyện hôm nay, đánh chết người mới nói hối hận cũng có ích không? ... Để tôi nghĩ đã, giờ đầu óc tôi đang loạn, xong việc của Giản Hoài Ngọc chúng ta bàn sau ... Tôi đi đây.”

Nói xong đội mưa chạy ra xe, ngay cả cái ô Tương Cửu Đỉnh đưa cho cũng không nhận, không phải cố ý, mà nhắc tới chuyện xưa, khơi lên tâm sự, Tương Cửu Đỉnh đứng ở bậc thềm nhìn rất lâu ...

Sáng sớm, tiếng chuông điện thoại đánh thức Lương Vũ Vân, cô thoải mái tới không muốn mở mắt, thật đáng ghét, đến cái giường cũng dễ chịu hơn nhà mình, đúng là người có tiền. Lười nhác ngáp dài, vịn mình vươn vai, đêm qua không biết hai chị em nói chuyện bao lâu, nói tới hai người mới phát bên cạnh không còn ai, vội đi dép lê uể oải rời phòng ngủ, nghe thấy tiếng máy xay chạy ù ù, còn tưởng là Giản Phàm về rồi, rón rén định trêu một phát, không ngờ là Dương Hồng Hạnh đang làm sữa đậu.

“Còn nóng đấy, tranh thủ uống đi, chị cho thêm cả yến mạch, hạch đào, lạc nữa, mùi vị ngon lắm.”

“Chị, làm gì thế, chồng chị mà biết không phải mắng em à?” Lương Vũ Vân vội vàng đỡ Dương Hồng Hạnh ngồi xuống, sau đó vào bếp, ai ngờ không chỉ sữa đậu mà bánh bao cũng làm xong, miệng nói tay bê lồng hấp bánh bao ra, thoải mái như ở nhà mình.

Hai chị em vừa ăn sáng vừa trò chuyện, Dương Hồng Hạnh bật TV xem tin tức, vừa xem một cái liền bị thu hút quên nói chuyện.

Trên TV đang chiếu một đoạn phim lờ mờ, nào xe cảnh sát, nào áp giải, người dân nhốn nháo, theo tin tức nói, 0 giờ hôm nay, có mấy chục người xông vào đường Bắc Thâm Phường, bạo lực phá nhà dân ... Theo điều tra sơ bộ đều là người thất nghiệp ngoài xã hội được Cty giải tỏa Bình Dương thuê, sau sự kiện, lãnh đạo thành ủy, chính phủ coi trọng cao độ ...

“Oa, tổ quốc vĩ đại, khắp nơi nơi giải tỏa, đám người này phải tống vào tù, phán chung thân, không bao giờ cho ra nữa mới đáng.” Lương Vũ Vân vừa ăn vừa hàm hồ nghị luận.

“liên quan gì tới em, toàn nói vợ vắn, chuyện này do hoàn cảnh kinh tế quyết định, không theo kịp bong bóng kinh tế địa ốc thì không chặn được, pháp trị nghiêm minh tới mấy trị ngọn không trị gốc.” Dương Hồng Hạnh nói rất bình đạm.

“Không phá nhà chị tất nhiên chị không gấp ...” Lương Vũ Vân lẩm bẩm, kỳ thực có bị giải tỏa cũng chẳng lo, có chồng giàu thế còn sợ gì, đột nhiên "phụt" một cái phun vụn bánh bao ra ngoài, la thất thanh: “Chị, chị xem kìa.”

Là Phí Sĩ Thanh, mặc áo bệnh nhân, nhận hoa tươi, có điều hình tượng chẳng ra làm sao, đầu băng bó chằng chịt, Dương Hồng Hạnh vội bật loa to lên.

“... Sáng sớm hôm nay, bí thư thành ủy Lưu và các lãnh đạo liên quan của chính phủ, chính pháp ủy, công an đã tới bệnh viện số hai thăm quần chúng bị thương. Theo như điều tra, khi sự kiện phát sinh, một dân cảnh của cục công an và một công vụ viên của cục môi trường huyện Ô Long đi ngang qua, hai

người nhanh chóng báo cảnh sát, đồng thời dũng cảm đứng ra ngăn cản hành vi phạm pháp ...”

“Cái gì, Phí Béo mà dám dũng cảm làm việc nghĩa á? Không thể nào, nói anh ta đi hôi của bị quần chúng phát hiện đánh cho còn đáng tin hơn ấy.” Lương Vũ Vân nuốt ực miếng bánh bao lớn xuống, suýt nghẹn.

Dương Hồng Hạnh thì miệng há cả ra, ai không biết chứ cô lạ gì, tên béo này tham ăn lười làm đã đành, nhân phẩm cũng không ra sao, cô không nói chứ thực sự không thích chồng mình giao du quá nhiều, nghĩ tới đó sự tỉnh: “Hổng rồi, vậy chồng chị thì sao, anh ấy cả đêm không về, té ra anh ấy dính vào chuyện này à?”

Nói rồi vội ra phòng khách tìm điện thoại, bấm một cái được ngay, không những được mà tiếng chuông còn ở trong nhà, Lương Vũ Vân men theo âm thanh đi vào phòng ngủ, nén cười chỉ chỉ. Dương Hồng Hạnh vỗ ngực thở phào, rón chân đi vào phòng, người để mình trần ngủ say như chết kia không phải Giản Phàm là ai, hẳn là nửa đêm về không muốn ảnh hưởng tới cô nên lặng lẽ vào nhà, cô nhẹ nhàng đắp chăn lên cho chồng, thấy quần áo bẩn vứt bừa trên ghế, nhặt lên rồi đi ra ngoài.

“Đi đâu mà bẩn thành thế này ... A, không phải anh ấy ở hiện trường giải tỏa chứ?” Lương Vũ Vân nhìn quần áo phán đoán, Dương Hồng Hạnh khẽ xuyt một tiếng ra hiệu yên tĩnh, sự quan tâm này làm Lương Vũ Vân không vui, phụng phịu nói: “Đi làm đây, không chơi với chị nữa, sau này không tới nữa, chồng vừa về là ném em qua một bên, qua cầu rút ván.”

Có chút ghen tỵ bỏ đi, Dương Hồng Hạnh không giữ nhìn sắc trời khả năng còn có mưa gọi Lương Vũ Vân đưa cho cái ô, quay về sờ túi quần Giản Phàm, lấy ra di động, ví tiền, chìa khóa, định đem đi giặt, đột nhiên "á" một tiếng ôm bụng, đau nhưng cười hạnh phúc.

Ngày mới bắt đầu, cách ngày tháng một nhà ba người không xa nữa.

Chương 060: Thế sự khó lường.

Cùng buổi sáng đó tầng cao nhất tòa nhà Phú Sĩ Tiệp có người đang xem tin tức, có người nói tin trong nước chẳng có gì đáng xem, tin nước ngoài là phản ánh thực tế, tin trong nước phản ánh ý tứ lãnh đạo, lời đó hơi cực đoan, có điều người nói câu đó chẳng qua không hiểu tình hình trong nước thôi, nếu hiểu ý lãnh đạo thậm chí có thể nhìn sâu hơn vào sự việc.

Ví như Giản Hoài Ngọc là người hiểu được, lần này hạng mục Thụy Phong Uyển gặp tai ương rồi, khi xảy ra sự cố ông ta lập tức phái trợ lý Lôỉ dẫn người tới hiện trường, nhưng cảnh sát phong tỏa nên không thấy gì, quần chúng kích động. Không ngờ tới sáng mọi chuyện lắng xuống đột ngột, tiếp đó là tin tức nhiều lãnh đạo đi làm màu như thế, Giản Hoài Ngọc ngạc nhiên, vì sao lãnh đạo lại đường hoàng đứng ra, chứ không phải né né tránh tránh như trước, sau khi đưa tin truy nã liền vỡ lẽ.

Chẳng qua là di chuyển tầm nhìn công chúng thôi, một người dân bị đánh chết, còn là công nhân vệ sinh tầng thấp nhất, quần thể yếu ớt này khơi lên phản nộ đồng tình của đám đông, mà sự phản nộ này hướng vào hung thủ và cty giải tỏa, cùng lắm có thêm nhà khai phát, còn chính phủ ký giấy bán đất kiếm tiền thì không liên quan.

“Trị tận gốc? Đúng là ăn cắp còn la làng.” Nghe phát thanh viên nói lãnh đạo tương quan tuyên bố trị tận gốc vấn đề, Giản Hoài Ngọc tắt TV, lòng có chút phiền loạn đứng dậy, đi tới bên cửa sổ dừng lại, đứng trên cao nhìn xuống thành phố, làm người ta có cảm giác thành tựu và tự tin.

Mặc dù mảnh đất đó vẫn của Giản thị, mặc dù hạng mục cuối cùng vẫn khởi công, nhưng khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, có chút lo lắng. Thị trường này lợi nhuận kinh người, có điều sau lưng đầy nguy cơ, bất cần một chút bị đàn sói xung quanh nháy vào xâu xé, thêm vào tính không ổn định của chính phủ, dù nhà khai phát cũng như đi trên băng mỏng.

Tiếng gõ cửa lặp lại mấy lần Giản Hoài Ngọc mới sực tỉnh, quay về ghế chủ tịch mới nói mời vào, đợi trợ lý Lôi đi tới trước bàn, trực tiếp hỏi: “Thế nào rồi?”

“Tôi chuyên môn chạy tới chính phủ khu, không gặp được ai, khu trưởng bí thư đều không có mặt, nghe nói đang họp khẩn ... Dù sao đây là sự kiện khẩn cấp, khoảng thời gian này tìm họ cũng vô ích.” Lôi Hàm Dương có chút tiêu tụy vì cả đêm không ngủ.

“Vậy công ty giải tỏa thì sao?”

“Cũng không tìm thấy giám đốc Triệu, tôi tới nơi thì công an đang điều tra.”

Giản Hoài Ngọc cười coi thường.

“Trốn cái gì, trốn được sao? Hướng hồ căn bản không cần trốn, chỉ cần không phải công nhân trong hợp đồng thì ngay cả trách nhiệm liên đới cũng không có.”

Lôi Hàm Dương cẩn thận nói: “Chủ tịch, tôi đã liên hệ với đài truyền hình, họ nói muốn phỏng vấn công ty chúng ta, tôi không đồng ý, nói chủ tịch đã về được rồi.”

“Làm đúng lắm, lúc này ít lộ diện là hơn, hạng mục này tạm gác đó, đợi phong ba qua rồi hẵng tính, lấy kế hoạch quý ba cho tôi xem, mấy ngày tới tôi sẽ ở nhà, có chuyện gì cậu xử lý thay tôi ... Còn chuyện tìm người ra sao?” Giản Hoài Ngọc đứng lên rồi mới nhớ ra còn việc chưa an bài.

“Có tin tức xác thực, nhưng thành phố đông dân như thế, muốn tìm sẽ tốn không ít công, tôi đã liên hệ với cô Tăng, cô ấy nói hôm nay sẽ cùng nhân viên cục công an mở rộng phạm vi tìm kiếm.”

“Được, chuyện khác có thể chậm, chuyện này phải tranh thủ.”

Lôi Hàm Dương mở cửa cho ông chủ, đi theo tới tận xe, nhìn xe đi rồi tảng đá trong lòng mới bỏ xuống, cứ nghĩ ông chủ biết hạng mục bị gác lại sẽ nổi trận lôi đình, có điều nhìn vẻ trấn định này, hẳn đã có cân nhắc.

Trên đường về công ty bấm điện thoại: “Tăng Nam, chuyện tìm kiếm rốt cuộc có đáng tin không, tôi báo cáo với ông chủ rồi,

đã sai mấy lần, còn sai nữa tôi mất bát cơm .. Cái gì, muốn tôi giúp? Giúp gì ... Tiêu thụ thịt chân giò sao, cô đùa tôi à?”

“Ai đùa với anh, tôi hiện giờ là cổ đông của công ty chế biến thịt ngâm, sản phẩm của chúng tôi vừa ra thị trường, nói không chừng thời gian nữa cung không đủ cầu, anh muốn cũng không có ... Có đồng ý không? Không đồng ý cẩn thận tôi bãi công. Ha ha, được rồi, tôi tặng cho một xe trước, sau này công nhân trong nhà máy của anh buổi trưa ăn cái này đây ...” Tăng Nam cười cúp điện thoại, ép được Lô Hàm Dương đồng ý liền an bài xe đưa tới nhà ăn của nhà máy Phú Sĩ Tiệp, sau đó nhìn hai anh em họ Tương miễn cưỡng ngồi đó mỉm cười, an ủi: “Đừng lo, vừa bắt đầu, thị trường chưa mở ra thôi ... Tôi có cách hay lắm, Giản Phàm bán cơm hộp nhiều như thế, ép anh ấy mua, không mua không được.”

Tương Cửu Đỉnh cười có hơi đắng, hôm nay vừa mở cuộc họp tiếp thị, hơn mười nhân viên tiếp thị được tuyển dụng đem về đồng tin tức không tốt, vấn đề đầu tiên là chuẩn nhập hàng của siêu thị, danh mục chi phí phức tạp, nào là phí giá hàng, phí địa điểm, trả hết chỗ phí đó thì còn gì là lãi nữa. Khách hàng lớn bắt nạt cửa hàng nhỏ, cửa hàng lớn thì bắt nạt khách hàng nhỏ, mà bất kể là cửa hàng hay khách đều bắt nạt nhà cung ứng, hướng hồ các loại thịt đóng gói trên cả nước có ngàn vạn, Đại Nguyên vốn là nơi truyền thống ăn thịt, có mười mấy thương hiệu rồi, ai nể mặt Cửu Đỉnh vô danh tiểu tốt.

Đương nhiên rồi, nhận thức thương hiệu là một quá trình tương đối dài, ở mặt này Tương Cửu Đỉnh tỏ ra rất rộng lượng cổ vũ nhân viên tiếp thị một phen, Tăng Nam bồi tiếp Tương Địch Giai nghe một nửa cuộc họp gọi cú điện thoại cổ quái.

Tương Cửu Đỉnh nhớ ra một chuyện: “Tôi gặp cậu ấy sáng nay đây, toàn thân bần thủ, nửa đêm còn gọi tôi dậy bố trí hộ giải tỏa gì đó.”

“Chuyện đó à, ăn no rửng mỡ ấy mà, người ta giải tỏa, họ đi ngăn cản, tôi vừa mới ở bệnh viện về, chúng tôi cùng đi Ô Long tìm người, 4 thì gục mất 2, có một tên béo, chị Tương nhớ không ... Bị đánh thành đầu heo luôn ... Sáng nghe tin thấy ghê lắm, còn đánh chết cả công nhân vệ sinh.” Tăng Nam giọng

rùng rợn, anh em họ Tương không tỏ ra mấy hứng thú, chỉ có Tương Địch Giai khi anh trai nhắc tới Giản Phàm mí mắt hơi giật nhẹ, sau đó giữ nụ cười bình thản.

Trò chuyện thêm một lúc, Tương Địch Giai lục túi đi vào chuyện chính, đưa tấm chi phiếu đã ký tên cho Tương Cửu Đỉnh, hấn ngưng ngưng nhận lấy: “Cám ơn cô, còn chưa chia hoa hồng đã phải vay tiền cô, đợi một thời gian khi khoản vay được cấp, tôi lập tức trả cô.”

Hôm nay tới đây chính là vì chuyện này, có điều Tăng Nam thản nhiên, Lý Uy để lại cho cô công ty lớn như vậy, cô lại một thân một mình không thân không thích, tích lũy hơn năm năm trời, tám séc 400 vạn này với cô chẳng phải to tát: “Được rồi, mau mau nghĩ cách bán thứ anh sản xuất đi, tôi nói này chàng du học sinh nước ngoài, sao anh nghĩ tới khai trương vào mùa hè, đúng cái mùa tiêu thụ ảm đạm nhất vậy, giờ bán không được mới đi nghĩ nguyên nhân ...”

“Tiếp nhận phê bình, hai người nói chuyện đi nhé, tôi và kế toán đi một chuyến.” Tương Cửu Đỉnh chấp tay một cái, vội vàng cầm chi phiếu đi.

Đợi anh trai đi rồi, Tương Địch Giai mới cười ảm đạm lên tiếng: “May mà có em, chị không biết phải cám ơn em ra sao.”

“Ê, hai người có phiền không thế, lại chẳng phải mới quen nhau một hai ngày, cứ cám ơn suốt, nghe chẳng thoải mái gì cả.” Tăng Nam hết sức phóng khoáng đi tới khoác tay Tương Địch Giai, hai cô gái đi ra khỏi phòng hội nghị.

Chương 061: Trong trùng hợp lại có trùng hợp. (1)

Tục ngữ có câu, một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán, lần này khoản vay chưa kịp tới, làm hai anh em Tương gia gật gấu vá vai, bất đắc dĩ mới phải mở miệng vay tiền, vay tiền mới biết khó hơn tiêu tiền ngàn lần, thậm chí Tương Địch Giai muốn tìm một người, cuối cùng không đi, sáng nay nghe anh trai nói phát hiện mới biết dù đi tìm cũng chẳng gặp.

Rất nhiều chuyện dẫu trong lòng, khi chứng kiến thời đời âm lạnh, chỉ biết trốn đi một mình tiêu hóa trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Ai ngờ không muốn nhắc lại có người cứ nhắc, Tăng Nam thần bí ghé tai hỏi.

... Chị

Tương, giờ có một đại hộ tiền bạc dư dả, vừa xẻo một phát đã 2000 vạn, người khác tìm anh ấy không ăn thua, chứ chị chỉ cần nói một câu, anh ấy lại chẳng dốc cả gia sản mang tới ... Hi hi, chẳng lẽ chị xấu hổ sao?”

Khẽ mỉm cười, Tương Địch Giai lắc đầu, buồn buồn nói: “Giờ cậu ấy có gia đình rồi, tôi đi tìm gây khó cho cậu ấy sao?”

“Vậy em đi, sợ cái gì, anh ấy nhiều chủ ý xấu, nhờ anh ấy tiêu thụ hàng tồn chỉ là chuyện vặt ... A, chị Tương, sao càng nghĩ em càng thấy anh ấy thích hợp, nghĩ mà xem mỗi xuất cơm hộp anh ấy bán ra đều dùng thứ thịt của chúng ta, bao nhiêu hàng tồn kho không quá ba ngày là hết sạch ...” Tăng Nam vừa nói đã tự làm bản thân hớn hở, như phát hiện lục địa mới, nếu kéo Giản Phàm vào công ty, bằng vào quan hệ của Giản Phàm với bao nhiêu công ty ăn nhanh, nhà hàng khách sạn cùng giới đầu bếp, nói không chừng là hết sức đơn giản.

“Anh chị nói sáng nay có gặp cậu ấy, nhắc tới tham dự cổ phần, nhưng cậu ấy từ chối rồi.” Tương Địch Giai nói rất khẽ, chuyện này hai anh em từng thương lượng, Tương Cửu Đỉnh thấy hai bên liên doanh là thích hợp nhất, riêng lượng tiêu thụ

của Thực Thượng đã rất kinh người, cô rất mong Giản Phàm đồng ý, lại sợ y đồng ý, đến khi nghe tin Giản Phàm từ chối, lòng hụt hẫng, chẳng lẽ tới tận bây giờ cậu ấy vẫn còn hận trong lòng.

Lần trước sau khi anh cô có được cuốn cổ phổ, mẹ cô về ngay Canada hôm sau, tiếp đó là ốm suốt một tháng, cả đời mẹ cô, có lẽ đó là lần bị người ta sỉ nhục nặng nề nhất.

Giản Phàm cố ý sao, có phải cậu ấy trả thù? Cô không muốn nghĩ thế, nhưng hai người đã xa cách quá lâu, Giản Phàm đâu phải chàng trai ngày đầu cô quen nữa, cô không biết y nghĩ gì.

“Vương Bát Đản ... Nam nhân đều là đồ vương bát đản, không mặc quần áo là đồ sắc lang, mặc quần áo thành phụ tình lang ...” Tầng Nam nghiêng răng nghiêng lợi có vẻ đồng cảm lắm, đang chửi mắng thì nhận được điện thoại của Lục Kiên Định, chửi đấy mà cười ngay được: “Chi đội Lục, hiệu suất của anh chậm quá, nói là buổi sáng bắt đầu mà tôi sắp ăn cơm trưa mới gọi điện thoại ... Cái gì, tìm được rồi? Ở đâu. Đại đội bốn? Cái gì

Hai chữ kinh ngạc viết rõ trên mặt Tầng Nam, Tương Dịch Giai đợi Tầng Nam cúp máy rồi quan tâm hỏi: “Làm sao thế? Chuyện tìm người thân à?”

Tầng Nam cứ như bị sét đánh trúng, mãi mới nói lên lời: “Nếu họ Hà đó mà đúng là thân thích của Giản Hoài Ngọc thì thành trò cười lớn rồi.”

“Làm sao vậy?”

“Hung thủ đánh chết người hôm qua tên Hà Lượng, sáng nay điều tra phát hiện, cha hắn là Hà Hiếu Lâm, ông nội là Hà Phán Hồi ... ngay cả Hà Hiếu Lâm cũng tham gia vụ giải tỏa đêm qua. Rồi, tiện quá, đỡ phải tìm, hốt trọn cả ổ ...” Tầng Nam không biết diễn tả cảm xúc trong lòng mình thế nào, tay chân vung vẩy: “Trò đùa, đúng là trò đùa, cháu làm việc giúp chú đánh chết người, cái hạng mục Thụy Phong Uyển là của Giản gia đấy.”

Tương Dịch Giai cũng từng tham gia tìm người, nên khá hiểu ngoắt ngoéo trong đó, nghe mà hết hồn: “Không nhầm chứ?”

“Em phải đi đây, hẹn chị sau.” Tầng Nam dờ khóc dờ cười, vội vàng cáo từ, lái xe đi thẳng, chuyện này xác nhận là đúng thì, thì ... Cô cũng không biết phải nói thế nào.

Trời mưa phát phát dễ làm người ta bực bội nhất, đặc biệt là khi tâm tình còn không tốt.

Lục Kiên Định hiện giờ là thế, xuất hiện nghi phạm lại sợ ném chuột vỡ đồ quý, ngay cả thẩm vấn bình thường cũng dừng lại, đợi đội ngũ tìm người ở Ô Long tới xác nhận, nhưng đúng lúc máu chốt lại chẳng tìm thấy Giản Phàm đâu. Gọi điện mấy lần chỉ gặp được Dương Hồng Hạnh, thông báo rồi mà cả tiếng không thấy đâu, nghe nói là đem xe đi sửa. Cuối cùng Tăng Nam cũng sốt ruột, hai người luân phiên gọi điện mấy lần mới thấy cái xe bị đập vỡ kính kia dừng ở cổng đại đội, đầu tiên mở ô, xuống xe, bước chân lững thững.

Tăng Nam lườm một cái cháy mày, cái tính này e cả đời không sửa được. Lục Kiên Định mặc kệ ba bảy hai một, chỉ mặt mắng: “Cậu cậu cậu ... Trêu tôi đấy phải không? Mấy giờ rồi, từ lúc gọi điện thoại tới giờ đã một tiếng rưỡi rồi, cậu nghĩ ai cũng như cậu suốt ngày rảnh rỗi à?”

Hôm nay lắm chuyện, chắc là Lục Béo sút đầu mẻ trán rồi, Giản Phàm ngáp dài: “Gấp cái gì, có gấp cũng làm người chết sống lại được không? Ở đâu? ... Quách Nguyên thế là sao?”

Quách Nguyên thấy Giản Phàm lại làm phó chi đội trưởng á khẩu, quay sang bên cười trộm, theo như lời khai của 56 tên bị bắt, thì ra bọn chúng đã có phân công ai vào nhà nào, phụ trách nhà người chết là Tiểu Kim Mao, tên Hà Lượng. May nhờ ghi hình của Giản Phàm ghi được đúng hình Hà Lượng dùng gậy đập sau đầu người ta, tên đó nhuộm tóc vàng, ngực đeo dây chuyển inox, dưới ánh đèn phản quang, nhìn cái là nhận ra ngay hung thủ.

9 giờ sáng nay, Hà Lượng cùng đám Trương Cường, Cao Hải Đồng đã sa lưới, trong khi nhân viên chỉnh lý hồ sơ mới phát hiện có thông tin phù hợp với chi đội vừa phát xuống, càng tra càng kích thích. Cha hấn là Hà Hiếu Lâm cũng tham dự, còn là người lái máy xúc, vốn nhân lúc hỗn loạn bỏ trốn, nhưng cũng bị bắt nốt rồi.

Còn có thông tin hay hơn nữa cơ, hai năm trước Hà gia cũng là hộ bị giải tỏa ở Đại Doanh Bàn, chuyển tới trấn Vượng Phô ở ngoại thành, bên này đã cắt hộ khẩu, bên kia chưa lập được hộ

khẩu, thế là hai năm thôi từ hộ lương thiện biến thành ra như thế ...

Giản Phàm vừa nghe vừa xoa tay liên hồi, đúng là người tính không bằng trời tính, đi nhanh lên tầng hai, qua một gian phòng, nói Hà Lượng ở trong đó.

Nhìn qua ô cửa chỉ thấy một thanh niên mặc sơ mi hoa, bộ dạng lác cắc, tóc nhuộm vàng rực, mồm rộng, mũi tở, để chòm râu khó coi, cổ đeo dây chuyền kim loại lớn, cổ thấp thoáng hình xăm, lưu manh 100% không cần bàn cãi. Quách Nguyên nói nhỏ, hẳn còn chưa biết mình đánh chết người, chuồn khỏi hiện trường là tới trung tâm tắm rửa ngủ, bị bắt khi đang trần như nhộng.

Chỉ biết lác đầu, Giản Phàm bỏ qua tên này, muốn nói chuyện với Hà Hiếu Lâm, Quách Nguyên gọi cấp dưới áp giải Hà Lượng khỏi phòng thẩm vấn, ra ngoài tên này mắt cứ quét qua quét lại ngực Tăng Nam lại còn huýt sáo, bị hình cảnh áp giải ngựa mất đập cho một phát vào mông.

Lục Kiên Định nhìn cảnh này chẳng biết phải nói thế nào, nhiều vụ án mạng chẳng phải do thâm thù đại hận, đôi khi một chuyện nhỏ, thành mối hận ngàn đời, đến lúc ra tù thì cả đời người đã hết.

Hà Hiếu Lâm thì lại khác hẳn, tóc mái bằng cổ lổ, mặc áo công nhân màu xanh, chân đi dép dính bùn, mặt rụt rè, nhìn ai cũng sợ sệt như đang cầu khẩn, thiếu điều quỳ xuống.

“Đội trưởng Lục, nếu đúng là người cần tìm, anh không được vì Giản gia mà thiên vị đâu nhé.” Giản Phàm khi đi vào, quay đầu lại trêu.

Chuyện này nói trúng nỗi đau của Lục Kiên Định, trừng mắt lên: “Xảy ra án mạng rồi, tôi mà có bản lĩnh đó đã chẳng còn tên Lục Kiên Định, mau lên đi, bí thứ Ngũ đang chờ tin.”

Chương 062: Trong trùng hợp lại có trùng hợp. (2)

“Vậy mọi người đợi đây, đừng vào, Tăng Nam ..” Giản Phàm gọi Tăng Nam đi theo, Quách Nguyên thấy không ổn định cảm, Giản Phàm xua tay: “Không nhìn ra sao, già là người thành thật, trẻ là thứ khốn kiếp, các anh cảnh phục uy phong thế này, vào dọa cho người ta im luôn à, ra ra chỗ khác.”

Quách Nguyên đành phải cùng Lục Kiên Định tới phòng giám sát.

“Có biết không?” Giản Phàm không tốn thời gian, đem ảnh phục dựng của Giản Nhị Lư ra.

Hà Hiếu Lâm chỉ nhìn một cái đã buột miệng nói ngay: “Biết, là ảnh cha tôi hồi trẻ ... Sao anh lại có?”

Chớp mắt Lục Kiên Định hô xong rồi, đến chín phần là không sai được, Tăng Nam thì mừng rỡ quên luôn trước mặt là nghi phạm, suýt đứng lên, chính xác đứng lên rồi nhưng bị một bàn tay đặt lên đùi ấn xuống, tức giận dùng giày cao gót dẫm một cái, ngạc nhiên hơn là y lại trơ ra như khúc gỗ, chẳng phản ứng.

Phải rồi, hoàn cảnh thế này, anh ấy nhập tâm rồi.

Tăng Nam liền yên tĩnh, biết chuyện này quan trọng, không dám quấy nhiễu nữa, đôi mắt đẹp nhìn người đối diện không chớp. Về huyết mạch mà nói, đây là cháu ruột của Giản Liệt Sơn, em họ của Giản Hoài Ngọc, nhưng trong hiện thực khó liên hệ công nhân thất nghiệp với phú hào đỉnh cấp.

“Tôi hỏi gì đáp nấy, đừng thừa lời, sinh năm bao nhiêu?” Giản Phàm hỏi ngắn gọn.

“55.” Hà Hiếu Lâm cẩn thận nói thêm: “23 tháng Chạp, mùa đông năm 1955.”

“Nơi sinh, cụ thể chút, thôn nào, xã nào?”

“Hậu Liễu Câu, thôn Tiểu Lương trang, xã Giản Bảo, huyện Ô Long.”

“Chuyển đi năm bao nhiêu?”

Hà Hiếu Lâm không biết vì sao lại hỏi chuyện này, nhưng lúc này đang sợ hãi, chỉ lo cảnh sát coi mình không phối hợp, cho nên hỏi gì đáp nấy: “Năm 78, nhà máy tua-bin tuyển người, công xã tiến cử tôi đi, khi đó chẳng ai muốn đi khỏi quê, tôi hồ đồ thế nào cứ thế là đi.”

Giản Phàm càng hỏi giọng càng gấp gáp: “Bao giờ bị thôi việc?”

“Năm 1998, khi đó nhà máy không phát được lương nữa, đến năm 99 mới chính thức nghỉ việc, làm việc lật vạt, sau đó học lái máy xúc ...”

Trùng khớp, toàn bộ đều khớp, Giản Phàm cảm thấy thương hại nhiều hơn là vui mừng, ai mà ngờ bao năm tìm kiếm, cả nhà này lại sống ngay Đại Nguyên. Lại còn rơi vào cảnh thê thảm thế này.

Tới lúc quan trọng nhất rồi, Giản Phàm vẫn sợ có sai sót, cân nhắc một lúc nói: “Hà Hiếu Lâm, không cần sợ, chúng tôi tới đây không phải truy cứu chuyện giải tỏa, hướng hồ ông chỉ lái máy xúc, làm việc theo lệnh, trách nhiệm không lớn ... Giờ tôi hỏi một người, hi vọng ông nghĩ cho kỹ, có biết bà ấy không?”

Đó là ảnh Giản Dẫn Nga, được vẽ lại theo ấn tượng của Giản Liệt Sơn, sau khi đưa ảnh ra cả hai nín thở chờ đợi, không dám có chút gợi ý nào.

“Ừm, hình như là bà nội tôi ... Tôi không chắc, hơi hơi giống ...” Hà Hiếu Lâm có vài phần hoài nghi, cuối cùng không dám khẳng định.

“Thế là đúng rồi, đó là ảnh bà nội ông lúc còn trẻ ...” Giản Phàm lấy ảnh Giản Nhị Lư hồi trẻ ra, khác hoàn toàn với ảnh do Sở Tĩnh Viện, Trần Ngạo khôi phục sau này: “Cùng là cha ông, vì sao khác thế? Ông xem, râu dài thế này, còn có cả nét mặt, rồi cả vết thương nữa.”

“À, cha tôi bị thương trước giải phóng, đạn pháo nổ gây ra, khi đó cha tôi đang khiêng thương binh, mảnh đạn nổ bay đi, mặt bị tước mất một mảng thịt, nằm ở bệnh viện bộ đội vài tháng, tuy sống nhưng hỏng mặt.”

“Thế sau khi rời huyện Ô Long không quay về nữa à?”

“Không, mẹ tôi thì đã chết, tôi đón cha tôi vào thành phố, cha tôi làm bảo vệ rừng, không thân thích gì cả, sau khi vào thành phố chỉ khi thanh minh mới về tảo mộ, về sau lâu dần không về nữa ... Cha tôi nhớ nhà, có muốn về Hậu Liễu Cầu, tôi muốn đưa cha tôi về nhà, đi hai mấy năm, không biết ra sao.”

Giản Phàm và Tăng Nam nhìn nhau, vậy có nghĩa là Giản Nhị Lư vẫn còn sống, khó tin thật.

Giản Phàm ngắt ngang lời khai hết sức thật thà của Hà Hiếu Lâm, thận trọng hỏi: “Ông cụ có khỏe không?”

“Không, sức khỏe cha tôi kém lắm, viêm khớp, lại hen suyễn .. Hai năm trước tra ra xơ gan ... Đồng chí cảnh sát, tôi không làm gì cả, tôi chỉ lái máy xúc, người ta bảo sao thì làm vậy, tôi làm công ăn lương mà ... Không đánh nhau với ai, còn bị người ta đập cho một viên gạch, cướp chìa khóa ... Tôi cũng là người bị hại, tôi oan thật ... Nhà tôi có ba người, hai cha con vào đây, cha tôi làm sao?”

Giản Phàm xấu hổ theo bản năng che mặt, cái người cho ông ta một viên gạch chính là mình chứ ai nữa, nhìn bộ dạng đáng thương của ông ta, chuyện này không dám nói ra. Nhìn Hà Hiếu Lâm bộ dạng tội nghiệp như muốn lấy sự thương hại của người khác, lại nghĩ tới vận mệnh đứa con lác các của ông ta, sự việc lần này tính chất ác liệt như thế, dư luận sục sôi như thế, hung thủ chỉ có một con đường chết thôi, Giản Nhị Lư tìm được anh thì mất đi cháu, đây tuyệt đối không phải kết cục đoàn viên mà y muốn, nhưng sự đời ai có thể ngờ được?

“Vậy ông cụ ở đâu?” Tăng Nam thấy Giản Phàm đột nhiên im lặng thì lên tiếng hỏi.

“Trong bệnh viện Bác Ái, vào một tuần rồi.”

Tăng Nam không nói thêm gì nữa, đúng mười phần mười rồi, kéo Giản Phàm, ý bảo y nhanh lên.

Giản Phàm ngậy ra, người công nhân vệ sinh họ Tống kia có con trai đang học đại học, mà kẻ hành hung cũng là người bị giải tỏa mất nhà, đều là người đáng thương cả. Cảm giác vẫn giống hệt khi làm cảnh sát, cả tội phạm và người bị hại đều đáng thương, vậy ai mới là kẻ đáng ghét?

Có lẽ biết là ai cũng vô kế khả thi.

Thực sự là vô kế khả thi, Giản Phàm đứng dậy, y thích giải đố, y thích những bí mật thách thức trí tuệ của mình, nhưng mỗi lần tìm ra chân tướng lại chẳng bao giờ có sự thỏa mãn, chỉ có thể an ủi: “Cứ yên tâm ở lại đây, phối hợp với cảnh sát khai báo ... yên tâm, chúng tôi tới bệnh viện, viện phí lần chăm sóc cha ông do chúng tôi phụ trách, tranh thủ khoan hồng còn ra sớm ...”

Nói xong đi ngay, sau lưng nghe thụp một cái, không nói cũng biết Hà Hiếu Lâm quỳ xuống lạy, nói gì cảm ơn chính phủ, cảm ơn cảnh sát, nhất định sẽ thành khẩn khai báo.

Tằng Nam ra tới ngoài dừng lại, nhìn qua ô cửa sổ nhỏ thấy Hà Hiếu Lâm nước mắt ngấn dài, chẳng còn tí niềm vui nào nữa, muốn ôm lấy nam nhân bên cạnh tìm chút an ủi, nhưng nghĩ tới thân phận cả hai, chẳng thể toại nguyện, lòng càng sầu muộn thêm vài phần ...

Mưa vẫn rơi suốt từ hôm qua tới giờ, mưa li ti nhưng không chịu ngừng, ba chiếc xe nối nhau rời đại đội bốn tới bệnh viện Bác Ái, theo tên Hà Phán Hồi tìm tới phòng bệnh, nhìn khuôn mặt ông cụ, tích tắc ấy hiểu vì sao gọi là Phán Hồi, đó là gửi gắm của người mẹ hơn nửa thế kỷ, mong chồng, mong con trở về.

Rốt cuộc trở về rồi, trải qua chiến tranh, trải qua kỳ động loạn, trải qua hơn nửa thế kỷ dày vò, thiếu niên đã thành ông cụ, gọi một tiếng Giản Nhị Lữ, ông cụ sống sờ sờ rồi rơi lệ.

Tằng Nam không kìm được nước mắt, cùng con dâu ông cụ ở bên khuyên giải, khuyên thế nào cũng không ngăn được nước mắt chảy trên má ông cụ.

Mưa vẫn chưa dừng lại còn ngày một lớn, như muốn rửa hết khổ nạn trên đời, Giản Phàm lặng lẽ đứng bên cạnh ông cụ, lòng rất loạn, nghĩ tới đứa cháu sắp vào tù của ông cụ, nghĩ tới 2000 vạn trong túi, nghĩ tới Giản Liệt Sơn cũng đã gần đất xa trời.

Thêm một lúc Ngũ Thần Quảng nghe tin tới nơi, dẫn theo cục trưởng Cái, cả đội pháp y chuẩn bị biện pháp xét nghiệm xác nhận lần nữa, truyền tin lên tỉnh, rồi đoàn người Giản thị tới bệnh viện, các loại xe công vụ, xe cảnh sát, chập kín cái sân bệnh viện đơn sơ ở ngoại ô.

Tiếp đó nào là viện trưởng, nào chuyên gia y học tỉnh đều kéo nhau tới, vừa này vợ Hà Hiếu Lâm còn đang lo vì không nộp

được viện phí bị đuổi đi, giờ thì thân phận đột nhiên tăng vọt, đội ngũ hơn 20 chuyên gia và y tá đưa bệnh nhân lên xe cấp cứu, trực tiếp chuyển viện.

Giản Phàm lần nữa lần tránh đám đông, một mình đi vào cơn mưa.

Thế giới này tệ thế đấy, tệ như thời tiết hôm nay.

Chương 063: Tri âm sao giờ mới gặp. (1)

Trời cuối cùng cũng hửng nắng, cuộc sống cứ vậy tiếp diễn ...

Tới ngày thứ tư sau đêm hôm đó Giản Phàm rảnh rỗi mới nhớ chuyện Tiêu Thành Cương nói, mất hai tiếng mò mẫn tìm đường mới được phòng tư vấn tâm lý ở ngoại ô. Trước khi tới y đã tra tài liệu rồi, đăng ký công thương đầy đủ, không phải là kinh doanh chui. Chuyên nghiệp tới mức làm chốt dạ, xem danh mục tư vấn có hôn nhân tình cảm, áp lực công việc, chướng ngại tâm lý, sợ hãi, nghi kỵ ghen tuông ... Cái danh sách làm y nhìn đã phản cảm.

Biết Tiêu Thành Cương có ý tốt, nhưng ý tốt này làm người ta khó tiếp nhận, xe dừng ở bãi đỗ trước tòa nhà, không biết nên vào hay không.

Mấy ngày qua không yên ổn, hôm kia Diệp Mộng Kỳ kết hôn, chồng là Lý Nhất Chí Từ Hiệp cảnh đã chuyển lên dân cảnh đồn công an Đại Doanh Bàn, hôn lễ náo nhiệt, anh em ở đội trọng án tới quá nửa, ai không tới cũng nhờ mang quà. Vợ của đồng đội qua đời tái giá, cảm xúc rất lẫn lộn, rót cuộc rượu vào Trần Thập Toàn không kìm được nước mắt khóc rống lên tại chỗ làm mẹ con Thời Kế Hồng vội vã đưa đi.

Hôm qua tới Phân Thủy Lĩnh làm quen lại với dao thớt vài ngày chưa đụng vào thì bị Tăng Nam chặn cửa, nam nữ một khi lên giường rồi, bất kể có tình cảm hay không thì quan hệ cũng thay đổi. Thái độ Tăng Nam rất ngang ngược như chủ nợ, mắng Giản Phàm, mà chẳng có nội dung gì cụ thể, lải nhải một đống, bảo y không nên đối xử với Tương gia như vậy, dù gì cũng có một đoạn tình cảm với Tương Địch Giai, ý tứ trong đó hiển nhiên muốn y giúp tiêu thụ đồng sản phẩm làm ra không bán được, đương nhiên cũng nhắc nhở y chú ý thái độ với mình.

Tăng Nam chưa bao giờ là cô gái khéo léo trong cách ứng xử, tính cách thất thường, lại nghĩ gì nói nấy, Giản Phàm vừa nói cô đừng quản chuyện không liên quan, thế là mắng y tham tiền,

bạc tình, hai người cãi nhau, kết quả là Tăng Nam tức giận bỏ đi, ra ngoài còn cầm đá ném vỡ kính bếp trút giận.

Hôm nay đi tiễn Phí Sĩ Thanh, thằng béo nhờ họa được phúc, được lên báo lên TV, kinh động cả huyện Ô Long, cha mẹ dẫn thân thích, vợ dẫn con gái tới thăm, công vụ viên có được nhân vật tiên tiến đâu dễ, đơn vị cũng phái hai xe đi theo, chào đón như anh hùng.

Trước khi đi thằng béo kích động ôm Giản Phàm hôn chụt một cái vào má, trăm vạn lời hội tụ vào một câu: “Cám ơn mày, Oa ca, lần sau đi đánh nhau nhớ gọi tao.”

Lúc tiễn chân nhìn thằng béo tay bế con gái, tay ôm eo vợ, cười toét miệng, Giản Phàm thèm lảm.

Trong bệnh viện còn có Tiêu Thành Cương, hôm nay cũng xuất viện, nghe hẳn nhắc mới nhớ chuyện này, nhớ ra rồi chẳng còn tâm tư làm việc khác, thế là ma xui quỷ khiến tới đây.

Tâm sự trong lòng hết sức nặng nề, từ Ô Long về Tăng Nam như biến thành người khác, ngang ngược vô lý, Giản Phàm biết, muốn biến Tăng Nam thành con mèo nhỏ ngoan ngoãn dễ lảm, chỉ cần ngon ngọt với cô một chút, nhưng y không dám, nhất là ở Đại Nguyên.

Chặt đứt à, không dễ như thế, mà Giản Phàm cũng không nỡ, tình cảm của y với Tăng Nam rất khó định nghĩa được, dù thế nào cũng là tình cảm.

Nhìn xung quanh, nơi này gần khu khai phát, đường xá rộng thênh thang, xe qua lại không nhiều, bóng người cũng ít, không khí khá tĩnh lặng trong lành, hai bên đường còn có hàng cây xanh mướt, ở cái thành phố mấy trăm vạn dân này, có rất nhiều nơi xa lạ, chưa từng tới, nói cách khác, không ai biết mình.

Lấy tấm danh thiếp ra, chữ tiếng Anh không đọc được, tiếng Trung thì có, phòng tư vấn tâm lý Bác Thành, Thành Mạn Đình.

“Í, không chú ý, cái tên này rất thú vị, không biết trình độ so với cô em Cảnh Văn Tú ra sao.” Giản Phàm lảm bảm, trong đầu không khỏi liên tưởng tới người bạn khác giới, nghĩ tới đó thấy chẳng có gì ghê gớm, thế là xuống xe, hôm nay mặc bộ âu phục chỉnh tề, loại hình trang trọng mà không mất đi vẻ tự nhiên.

Hỏi phục vụ viên đi thang máy lên tầng 18, toàn bộ tầng này đều của phòng tư vấn tâm lý Bác Thành, ăn đứt cái chỗ của Cảnh Văn Tú, chỉ là nhìn ghế đợi không phải cô gái ủ rũ như không thiết sống thì nam nhân trung niên mặt âm u, có cả đứa bé trai hai mắt vô hồn đi với mẹ, khỏi nói cũng biết là thế hệ bị chế độ giáo dục bức hại. Thế là Giản Phàm không muốn mình bị liệt vào hàng ngũ có vấn đề đó, đưa danh thiếp cho tiếp tân: “Tôi tìm cô Thành.”

“Ở phòng thứ ba ạ.”

“Cám ơn cô.”

Giản Phàm đi tới gian phòng có tám biển nhỏ "tư vấn hôn nhân gia đình" khẽ gõ cửa, bên trong có tiếng nói dễ nghe truyền ra: “Mời vào.”

Đi vào thấy ngay một nữ nhân đeo cặp kính với gọng kính vàng thanh tú, chiếc cổ cao trắng ngần có một sợi dây chuyền vàng nhỏ tinh xảo, ăn mặc váy công sở đơn giản, tất lụa đen khiến cho đôi chân dài ngọc ngà càng thêm thẳng và hấp dẫn, khác chiếc áp choàng màu trắng ngoài sự hấp dẫn mê lòng người ra, càng có thêm phần uy nghiêm tự tin.

Giản Phàm tức thì mở to mắt, lòng thầm nghĩ, mẹ nó, Thành Cương đúng là có nhãn quang, có em gái đẹp thế này à? Đúng vậy, cảm giác đầu tiên là "đẹp", tiếp đó ngạc nhiên, sao hẵn quen nhỉ? Có gian tình à? Trình độ tán thưởng mỹ nữ của thằng đó dừng lại ở thập niên 50, tuyệt đối không thích cô gái yếu điệu thế này.

“Xin hỏi anh tìm ai?”

Giọng nói nhỏ nhẹ đậm tính chất nghề nghiệp, nhưng không làm Giản Phàm phản cảm: “Tôi tìm cô Thành Mạn Đình.”

“Chính là tôi, mời ngồi ... Tôi có thể giúp gì anh?” Mỹ nữ thong thả đứng dậy, tới bên máy đun nước lấy cốc nước đưa tới, ngón tay dài, móng tay cắt ngắn gọn gàng, ngồi xuống một cái nhìn đối phương, phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình, ưu nhã làm động tác mời.

Giản Phàm mỉm cười cầm cốc lên nhưng không uống, cũng không nói ra lời.

“Đừng ngại, có điều tôi nhắc anh trước, tôi thu phí cao nhất trong văn phòng này, khách thông thường nhìn bảng giá không tới chỗ tôi.” Thành Mạn Đình cười nhẹ, vai hơi nhún một cái, ý tứ như mình là ngọc sáng bị phủ bụi vậy.

Không ngờ hôm nay mỹ nữ gặp phải nhân vật đặc biệt, Giản Phàm khịt mũi: “Ngược lại mới đúng, cô lừa tôi đấy à?”

“Thế sao, cái gì ngược lại?” Thành Mạn Đình ngạc nhiên.

“- Thói đời mua tăng chứ không mua giảm, mua cao chứ không mua thấp, cô càng đề giá cao, càng thể hiện giá trị bên mua lẫn bên bán, tôi nghĩ, cô là người thu nhập cao nhất ở đây, đúng không?” Giản Phàm nói ra kết quả quan sát của mình.

Thành Mạn Đình từ ngạc nhiên chuyển sang tự tin, mím môi cười: “Đúng thế, vì tôi là người giỏi nhất.”

“Ha ha ha, hiểu rồi.” Giản Phàm ngồi dựa lưng vào ghế, không xem tư liệu Thành Mạn Đình đưa cho, y càng tin vào trực giác và phán đoán của mình, vốn định lấy danh thiếp mà Tiêu Thành Cương đưa ra kể ngọn nguồn, giờ thay đổi ý định, muốn khảo nghiệm nữ nhân này chút, cô em dám nói mình là người giỏi nhất thì không vừa đâu. Giản Phàm thách thức: “Vậy cô đoán xem vấn đề của tôi là gì, nếu cô nhìn ra, vậy tôi sẽ thuê người giỏi nhất.”

“Anh nghĩ tôi là người bói quẻ đầu đường à?” Thành Mạn Đình bị khẩu khí của Giản Phàm kích thích, mặt phủ tầng sương, giọng vài phần xem thường: “Còn phải đoán sao, anh ngoại tình, đang mắc tâm bệnh.”

Giản Phàm "a" một tiếng ngồi dậy, không ngờ trên người ta bị người ta trêu lại.

“Về mặt của anh chứng tỏ tôi đoán đúng rồi, kỳ thực từ khi anh đi qua cửa một cái là tôi biết ngay, nếu không sao tôi dám nói mình là người giỏi nhất?” Thành Mạn Đình vừa nói vừa tự nhiên búi mái tóc lên cao.

Giản Phàm không nói gì, lặng lẽ lắng nghe, rất chăm chú, suy ngẫm ý tứ của đối phương.

Thằng khốn kia nói chuyện của mình sao, hẳn là không, ai lại đi giới thiệu mỹ nữ cho sắc lang, nếu là người xa lạ mà nhìn ra ngay tâm sự của mình. Giản Phàm hứng thú cao lên không ít,

lâu rồi y không gặp chuyện gì kích thích đầu óc, cả việc tìm người kia, nói thật là đơn giản, gần như quên mất mình tới đây làm gì: “Không sai, cô có thể nói vì sao cô nhìn ra không, vì sao không phải là vợ tôi ngoại tình, hoặc vấn đề hôn nhân không?”

“Rất đơn giản, tâm lý mỗi người thể hiện ở cử chỉ hành vi.” Thành Mạn Đình đan hai tay vào nhau mỉm cười giải thích: “Tôi có thể nhìn ra anh có một người vợ hết sức yêu anh, có một gia đình mỹ mãn, những vấn đề hôn nhân bình thường như, cãi vã, ghen tuông, kinh tế hay xung đột mẹ chồng nàng dâu ... Anh đều không có.”

Cái này hơn cả kinh ngạc rồi, Giản Phàm tán thưởng: “Phục rồi, cô thật lợi hại.”

“Dễ hiểu thôi mà, trên người anh phát tán ra sức hút của nam nhân thành thực, đa phần trường hợp là do được vợ tán thưởng tích lũy dần dần mà ra, biểu hiện bên ngoài là anh rất kiêu ngạo, tự tin khi bước vào văn phòng tư vấn hôn nhân. Ánh mắt anh bình đạm ấm áp, khi nhìn thấy nữ nhân mang sự thiện chí, đó cũng là do ảnh hưởng của vợ anh, nếu vợ anh ngoại tình hoặc gây ra rắc rối gia đình, anh không nhìn nữ nhân với ánh mắt đó ... Cũng không có gì bí ẩn, vì tôi gặp rất nhiều trường hợp như thế mà thôi.”

Giản Phàm gật đầu, hai năm cuộc sống hôn nhân, có sự thoáng đạt, lý giải và bao dung của Hạnh Nhi giúp gia đình hài hòa, thậm chí y ở ngoài làm gì cũng không can thiệp, có vợ như thế, còn mong gì nữa. Nhưng chính vì có vợ như thế, càng ...

Thành Mạn Đình không đợi Giản Phàm hỏi, như đọc được suy nghĩ của y: “... Kỳ thực đây là vấn đề chung của nam nhân, theo đuổi thứ ái tình kiên trinh không đổi, lại không từ chối gian tình nam nữ. Theo kinh nghiệm cá nhân cùng nghiên cứu cho thấy, thời gian mới mẻ của nam nhân trong hôn nhân là chừng 2 năm. Sau đó tâm lý bắt đầu tìm cơ hội ngoại tình, đặc biệt nếu có một người vợ rất hài lòng, rất tín nhiệm sẽ càng đẩy mạnh chuyện này. Có câu nói rất nổi tiếng Men Always Remember Love Because Of Romance Only. Sinh hoạt càng ổn định càng khao khát tình cảm thời niên thiếu, mà nam nhân thành đạt gia đình hạnh phúc tạo nên thăng hoa của sức hấp

dẫn, điềm tĩnh, chững chạc, tự tin, đáng tin cậy đó là điểm thu hút nữ nhân của nam nhân có gia đình hạnh phúc ... cho nên nhìn anh là tôi biết, anh là người ngoại tình.”

Nói xong làm động tác nhún vai bất đắc dĩ, tự tin phán đoán của mình, kỳ thực phòng tuyến tâm lý giống như một tấm kính, đánh trúng một điểm, nó sẽ tạo ra vết rạn từ từ lan đi, nam nhân trước mắt sắp sụp đổ rồi.

Giản Phàm không nói gì, lặng lẽ lắng nghe, rất chăm chú, suy ngẫm ý tứ của đối phương.

Để hóa giải sự ngưng ngừng của khách hàng, Thành Mạn Đình trấn an: “... Không phải tôi nói anh đâu, mà đại đa số nam nhân đều như vậy đấy, tìm kiếm ái tình cao thượng trong biển người mênh mông, bản chất lại thích dục vọng trần trụi, vừa rồi anh nhìn tôi, có phải trong tâm tưởng của anh, tôi đã không mặc gì rồi, đúng không?”

“Vậy ... Bác sĩ Thành.” Giản Phàm chớp mắt hơi chút né tránh đôi mắt như nhìn thấu tâm can của mỹ nữ, động tác này khỏi nói cũng biết là thừa nhận rồi: “Tôi còn cứu được không?”

“Anh nói tới hôn nhân hay là loại tâm thái này?” Thành Mạn Đình hỏi tới.

“Cả hai ...” Giản Phàm xưa nay luôn là người dẫn dắt các cuộc đối thoại, vậy mà lần này bị người ta dần dần dụ ra lời trong lòng, có lẽ bản thân mỗi người đều có khao khát chia sẻ dù là bí mật tâm tối nhất: “Cô nói rất đúng, tôi hi vọng có ái tình kéo dài mãi mãi, nhưng tâm lý không kiên định, với tôi mỹ nữ và mỹ thực giống nhau, đều là kiệt tác trời cao tạo thành, cô bảo tôi không ngứa ngáy không được ... Chỉ bác sĩ Thành cô nên tôi mới nói, người khác tôi ngại không nói ra đâu.”

“Tôi hiểu mà.” Thành Mạn Đình cười tủm tỉm vừa vắn vừa tạo không khí thoải mái lại không khiến khách hàng phản cảm: “Xem ra anh không phải tới tìm tư vấn tâm lý, mà tới tìm cân bằng tâm lý.”

“Cô lại nói đúng rồi, tôi muốn có một lý do để thuyết phục bản thân chung tình quá mệt, ngoại tình vô tội, để tôi đỡ chột dạ.” Giản Phàm ngồi thẳng lên, nói không ngại ngần.

Thành Mạn Đình nghẹn lời luôn, vừa mở miệng ra đã không nhận được phì cười, xem ra anh chàng này không quá thấy mang tội vì ngoại tình, muốn tìm chút bình hành để tiếp tục mang tội.

“Thế này đi, chúng ta làm thi nghiệm tâm lý đơn giản, nhưng anh cần đảm bảo lựa chọn của mình đều là thật, chỉ có kết quả chân thật thì tôi mới có thể cho anh một lời khuyên thực tế hữu hiệu, được không?”

Giản Phàm không tỏ thái độ, chỉ có mí mắt hơi nháy khẽ một cái.

“Ồ tôi hiểu.” Thành Mạn Đình cầm bút kẹp giữ ngón cái mà ngón giữa, xoay một vòng tròn đẹp đẽ: “Anh yên tâm, chúng tôi bảo mật thân phận lẫn tư liệu về khách hàng, hướng hồ chúng ta đều không quen nhau, anh đồng ý, tôi tư vấn cho anh sẽ có nghĩa vụ bảo mật cho anh.”

Lúc này Giản Phàm mới gạt đầu, hết sức ngạc nhiên, nữ nhân trước mắt không then là bác sĩ tâm lý, chưa nói gì mà bản khoản trong lòng mình đã bị người ta biết rồi, đã đi khám bệnh thì nên đặt niềm tin vào bác sĩ.

Thành Mạn Đình rút một bản trắc nghiệm in sẵn, cầm trong tay, trước khi hỏi nhắc nhở Giản Phàm vài câu, thái độ rất trang trọng rất chuyên nghiệp, câu đầu tiên rất trực tiếp: “Anh có quan hệ tình dục trước hôn nhân chưa, tôi nói là với nữ nhân ngoài vợ anh ra.”

“Có.” Giản Phàm đáp ngắn gọn.

“Một hay nhiều lần?”

“Ừm, không chỉ nhiều lần mà còn với rất nhiều người.” Giản Phàm liếc nhìn Thành Mạn Đình, lần đầu tiên nói thế với một nữ nhân, cảm giác cũng được.

“Vậy sau hôn nhân thì sao? Một lần hay nhiều lần?” Thành Mạn Đình tiếp tục hỏi.

“Vài lần.” Giọng Giản Phàm nhỏ hơn, đủ đối phương nghe.

“Nói cách khác anh có nhân tình, vậy khi anh ở cùng nhân tình từng có ý nghĩ bỏ vợ kết hôn với nhân tình hiện giờ không?”

Không thấy trả lời, Thành Mạn Đình ngẩng đầu chỉ thấy cái lắc đầu khẽ.

“Câu hỏi thứ tư, nếu như trong cuộc sống của mình lại xuất hiện một nữ nhân xinh đẹp, gợi cảm, cởi mở, anh cứ hình dung đó là tình nhân trong mộng. Vấn đề là, nếu nữ nhân đó xuất hiện, lại thích anh, hoặc hai người có cơ hội phát sinh quan hệ nam nữ, anh có từ chối không?”

Đây thực sự là câu hỏi khó mở miệng, Giản Phàm nhất thời không biết nên trả lời ra sao?

“Đừng do dự, hãy trả lời thật ... Giống như đó là cuộc diễn ngộ tình cờ, anh có từ chối không?”

Giản Phàm khó tin những câu hỏi liên quan tới vấn đề nam nữ như vậy lại do mỹ nữ tự nhiên nói ra, không cần nghĩ nhiều, lắc đầu.

“Không từ chối, đúng không? Rất tốt, tôi tán thưởng thái độ thành thật của anh ... Vấn đề thứ năm, sau khi kết hôn, có sinh hoạt ổn định, bao gồm cả sinh hoạt tình dục ổn định, có xem phim khiêu dâm hay ảo tưởng tình dục với nữ nhân khác không, tức là thủ dâm ấy?”

Mắt Giản Phàm hướng lên trên, mẹ nó, trước mặt một mỹ nữ lại nói mình cũng thủ dâm, bố ai nói được, chuyện này khó nói hơn thừa nhận ngoại tình, nhắm mắt gật đầu, nói không ai tin.

“Vấn đề thứ sáu, anh có định thú nhận chuyện ngoại tình với vợ không? Hoặc anh có từng muốn thú nhận để mong được thông cảm không?”

Lần này Giản Phàm lắc đầu dứt khoát, có mà điên à, giấu còn không kịp, y giấu tới chết luôn.

Chương 064: Tri âm sao giờ mới gặp. (2)

“Vấn đề thứ bảy, anh có thu nhập riêng mà vợ anh không biết không?”

Giản Phàm gật đầu, có chứ, đương nhiên rồi, đưa hết tiền cho vợ không có chút ít lặn lưng là hành vi nào tàn.

“Vấn đề thứ tám, khi anh ngoại tình, cảm giác mới mẻ, kích thích, đạt cao trào rất cường liệt, đúng không?”

Gật đầu, đương nhiên là có, không thì có ai lại đi ngoại tình? Giản Phàm mỗi lúc trả lời dễ dàng thuận lợi hơn.

“Vấn đề thứ chín, giả sử vợ và tình nhân của anh đều mắc bệnh, anh sẽ quan tâm tới ai nhiều hơn?” Thành Mạn Đình lại đưa ra câu hỏi khó, chi tiết mới có thể phản ánh tâm thái, trách nhiệm của nam nhân, đa số nam nhân ngoại tình sau kết hôn đều không thiếu trách nhiệm, sau khi chiêm chước, luôn luôn chọn vợ.

Giản Phàm không chiêm chước, nói ngay:”

Vợ.”

Thành Mạn Đình khẽ mỉm cười, tiếp theo đó đi sâu hơn vào cuộc sống riêng, như mùi cơ thể vợ, thái độ với cha mẹ, lúc nghiêm túc, lúc cảm thông, khi uyển chuyển, kết thúc trắc nghiệm, nói: “Thông qua trắc nghiệm này, tôi không dám nói đã hiểu anh, nhưng có chút thấu cảm rồi, tiếp theo tôi cởi bỏ nghi vấn cho anh ... quay lại, sau lưng anh có một hàng tủ, ở tủ chữ M, mở ra, trong đó có đáp án của anh.”

Đáp án? Giản Phàm hứng thú ngày càng lớn với bác sĩ tâm lý, trong ánh mắt cổ vũ của đối phương, đi tới mở cái tủ chữ M, trong đó có những hòm giấy cao nửa người của y, phải mười mấy quyển, quay đầu lại tỏ ý không hiểu.

“Trong đó có 4682 đáp án tương đồng với trắc nghiệm của anh, nếu anh có hứng thú, có thể tự đọc, thống kê là 89.2% có hành vi tình dục trước hôn nhân, sau hôn nhân là 74.3% người tương đồng với anh. 92.4% ngoại tình trong tâm tưởng. Còn

trách nhiệm gia đình khi vợ và nhân tình mắc bệnh, lựa chọn của anh giống 88.5% nam nhân .. Nói

cách khác anh giống với tuyệt đại đa số nam nhân, yêu vợ, yêu gia đình, nhưng khó tránh khỏi lén lút có quan hệ hoặc ảo tưởng tình dục ngoài luồng ...”

“Khoan khoan!” Giản Phàm đưa tay ngăn cản: “Điều ấy nói lên cái gì, tôi biết đặc tính của tôi không ra gì rồi, tôi tới tìm cô để giải quyết vấn đề mà.”

“Thế sao, nghe tôi nói đã.” Thành Mạn Đình cười thần bí vén màn: “Theo con số đánh giá khoa học ấy, cho thấy anh không khác biệt gì với nam nhân bình thường, nếu không khác biệt số đông, vậy anh còn thấy mình có vấn đề tâm lý sao?”

Giản Phàm khẽ ồ một tiếng, tức thì tâm lý hoàn toàn cân bằng, hiểu dụng tâm của cô bác sĩ tâm lý rồi, đó là anh chẳng có vấn đề gì, mà anh tưởng tượng ra vấn đề thôi. Nghĩ thế trong lòng Giản Phàm vui vẻ, lấy một trải nghiệm không biết của người anh em nào xem thử, càng xem càng hí hửng, giống mình thế?

Đúng rồi, quạ trong thiên hạ đều đen như nhau, sao mình phải mặc cảm cơ chứ?

“Lợi hại, lợi hại ... Không ủng hộ chuyến đi này, cảm ơn bác sĩ Thành.” Giản Phàm hết sức trịnh trọng khom người.

Thành Mạn Đình cười khúc khích: “Tâm thái và tâm lý mà anh đang trải qua là vấn đề đại đa số nam nhân trưởng thành đều có, chỉ khác là cảm giác trách nhiệm của anh lớn hơn. Tuy tôi nói thế giúp anh trút bỏ được gánh nặng tâm lý, nhưng cuối cùng giải quyết vẫn phải dựa vào bản thân anh. Nếu muốn đơn giản, tôi tin anh đã biết, đó là ghìm cương trước vực thẳm, tôi có thể tư vấn cho anh làm sao tăng thêm lạc thú giữa vợ chồng, kéo dài cảm giác mới mẻ trong sinh hoạt ... Ít sao thế, có vấn đề à?”

Thấy Giản Phàm có vẻ khó xử, trầm ngâm không nói, Thành Mạn Đình thoáng dừng lại, sau đó hiểu ra: “Xem ra anh không đồng ý với phương án giải quyết của tôi, anh muốn có cả tay gấu và vây cá rồi.”

“Chuyện này ... Khụ khụ ... Chuyện này không phải là suy nghĩ của số đông à? Chẳng lẽ không có khả năng?” Giản Phàm

gã̄i đầu gãi tai hỏ̄i.

Chương 065: Tri âm sao giờ mới gặp.(3)

Nhìn Giản Phàm như đứa bé muốn ăn cái bánh tay trái lại không nỡ bỏ cái bánh tay phải, không thể phủ nhận loại nam nhân đáng hận này đôi khi ngốc tới đáng yêu, Thành Mạn Đình hơi cúi đầu xuống, nén cười rất lâu mới nói: “Tôi có thể lý giải tâm tính của anh, nhưng đại đa số không vượt qua được hiện thực trừ khi vợ anh mãi mãi không biết hoặc đã không còn tình cảm với anh, nếu không dừng, dừng bao giờ ngốc nghếch tin rằng có nữ nhân nào bao dung tới mức chấp nhận gian tình của chồng mình ... Anh có thể đổi vị trí mà nghĩ, nếu anh biết vợ anh ngoại tình thì sao? Thử hình dung lúc này đây anh không có nhà, cô ấy đang ở trong vòng tay nam nhân khác ...”

Mộng đẹp trong lòng Giản Phàm tan nát, không khác gì bị hắt một gáo nước lạnh, đúng thế, đương nhiên là không thể chấp nhận, nhưng ...

“Tôi vô cùng đồng tình với tinh thần chủ nghĩa đại nam tử của anh, hi hi.” Thành Mạn Đình tuy cười vẫn giữ nghi thái trang trọng, không để không khí trò chuyện quá nặng nề: “Có điều giữa ngoại tình và gia đình, rất khó tìm được con đường dung hòa để giữ cả hai, có muốn nghe ví dụ tôi thường tiếp xúc không? Hay nói là tôi cho anh biết kết quả, để anh tham khảo.”

Giản Phàm máy móc "ừm" một tiếng, chờ đợi nữ nhân tuổi tác tương đồng với mình, trí tuệ và thấu hiểu mà cô thể hiện ra, cùng khả năng quan sát tinh tế hiếm thấy, đối diện với cô gái trí tuệ cao, rõ ràng cảm giác là chính bản thân tinh trùng của mình không dám leo lên não.

“Tục ngữ nói giấy không gói được lửa, ngoại tình bị phát hiện, kết quả thứ nhất mà ai cũng phải trải qua là nghi kỵ chiến tranh lạnh, rồi chỉ cần có chút không hài lòng thay vì cảm thông sẽ là bởi móc công kích lẫn nhau, đến khi tình cảm dần dần biến thành thù hận, dẫn tới thứ tất yếu, ly hôn.” Thành Mạn Đình nhẹ nhàng nói.

Giản Phàm không nói cũng không hỏi gì, giống như ngồi trên bàn chông.

“Anh hiểu ly hôn là gì không, đó là chuyện tàn khốc với cả hai bên, hơn nữa bóng ma tâm lý sẽ đổ lên con cái. Sau khi ly hôn sẽ xuất hiện hai tình huống, anh và nhân tình đang độc thân, sẽ thành gia đình mới, nhưng nó kiến lập trên sự đổ vỡ của gia đình khác. Nhân tình của anh sau khi thành vợ, anh có dám nói cô ấy hơn được vợ hiện giờ của anh không, hay cô ấy đã hiểu con người anh rồi, nên tăng cường đề phòng? Hạn chế tự do của anh, đó là cái còng mà anh tự đeo lên người ... Còn nếu tình nhân không thành gia đình, anh lại vất vả đi tìm một nửa khác, hoặc độc thân ... Chỉ cần anh yêu vợ, yêu gia đình, yêu con cái thì bất kể lựa chọn thế nào đều là nuôi tiếc cả đời không thể bù đắp.” Thành Mạn Đình nói tới đó giọng điệu nghiêm túc hơn.

“Tôi, tôi không ly hôn.” Giản Phàm lắc đầu dứt khoát.

“Không ly hôn? Vậy khi vợ anh phát hiện, dù cô ấy miễn cưỡng tha thứ cho anh, thì cũng phủ bóng đen lên hôn nhân.” Thành Mạn Đình cố ý dừng lại mấy giây, tăng thêm ngữ khí: “Bóng đen này sẽ theo cả đời.”

Giản Phàm ngồi trơ ra khúc gỗ hồi lâu, sau đó bị một cuộc điện thoại đánh thức khỏi trầm tư, lấy ra nhìn thấy số của Ngũ Thân

Quảng, hồ nghi nhận điện thoại.

“. Chú Ngũ

... Sao xác nhận rồi ạ? Cháu biết rồi ... Cháu tới làm gì, không thân không quen. Được, 4 giờ cháu tới.”

Thân phận Giản Nhị Lư đã được xác nhận, sắp chính thức nhận người thân, không biết vì sao tốn tới 4 ngày xác nhận, mấy ngày qua y tránh thật xa, vì y luôn linh cảm đây không đơn thuần là tìm người thân.

“Có chuyện sao?”

Nghe Thành Mạn Đình hỏi, Giản Phàm ngẩng đầu lên, nhận ra toàn thân thư thái như mới chớp mắt một lúc vậy, nhìn lại Thành Mạn Đình, khuynh quốc thì chưa tới, khuynh thành vẫn còn kém, nhưng nữ nhân thông minh như vậy làm nam nhân

ngưỡng mộ, mái tóc vấn cao, tư thế ngồi tự nhiên tao nhã, nếu không phải bác sĩ tâm lý thì đã buột miệng trêu ghẹo rồi.

Chương 066: Tri âm sao giờ mới gặp.(4)

Thành Mạn Đình không né tránh ánh mắt có chút háo sắc đó, chỉ ngạc nhiên hỏi: “Í, chẳng lẽ anh còn nhòm ngó cả bác sĩ tâm lý?”

“Nam nhân với mỹ nữ đều thế mà, đâu bị hạn chế bởi nghề nghiệp ... Cảm ơn cô, mở rộng lòng nói chuyện là cách điều hòa tâm lý tốt, giống nữ nhân khóc một trận, cảm giác tốt hơn nhiều ... Phải rồi, chi phí là bao nhiêu?”

“Không cần trả tiền.” Thành Mạn Đình từ chối.

“Hả, miễn phí sao?”

“Tôi không làm gì cả, ít nhất không giải quyết được vấn đề cho anh, thu phí sẽ khiến anh xem thường ... Anh không giống có vấn đề, tới đây không phải giải quyết vấn đề tâm lý, vậy rốt cuộc vì cái gì?” Thành Mạn Đình ngả lưng ra sau, ngồi thoải mái hỏi.

“Tôi có vấn đề, cô nhìn chỗ nào lại bảo là không giống, tôi thực sự ngoại tình rồi, vấn đề rất lớn.” Giản Phàm vừa nói vừa lấy ví tiền.

Thành Mạn Đình cười không để ý: “Phàm nam nhân ngoại tình, tới đây sẽ rụt rè, nói chuyện ấp úng, hỏi được một câu thì né tránh hoặc nói dối. Anh thì ngược lại, ngoại tình một cách đường hoàng, mặc dù khi nói tới hậu quả, anh chỉ hơi chần chừ rồi khôi phục bình thường ... Tôi mạo muội hỏi một câu, anh làm nghề gì?”

“Đầu bếp thôi ... Mà cô quen Tiêu Thành Cương không, cậu ta giới thiệu tôi tới.” Giản Phàm nói ra nghi vấn của mình.

“Ồ, có, bọn họ có vụ án chồng giết vợ, đội trọng án của họ tới tìm tôi nhờ tư vấn ... Tôi hiểu, nếu anh là một cảnh sát kinh nghiệm phong phú thì tôi tin hơn, tố chất tâm lý của cảnh sát thường rất tốt, đặc biệt là tố chất đối diện nguy hiểm thì thích ứng cao hơn người thường, anh thực sự là đầu bếp?”

“Ánh mắt tốt lắm, tôi từng là cảnh sát, nhưng giờ thực sự là đầu bếp ... Tiền vẫn phải trả, cô tuy không giúp tôi giải quyết

được vấn đề, nhưng giúp tôi nhận thức được một chuyện trước kia tôi không biết.”

“Là gì?” Thành Mạn Đình tò mò.

“Là vợ tôi, như cô nói, sức hút của tôi do vợ tôi tạo ra, trước kia, còn có chút tự biết mình, hôm nay sau khi trải nghiệm, tôi nhận ra, năm xưa vợ tôi chọn tôi làm chồng, phải có dũng khí rất lớn. Nói cho cô biết nhé, vợ tôi là thạc sĩ, từng làm cảnh sát, là thiên kim tiểu thư đấy, còn vô cùng vô cùng thông minh, vậy mà cô ấy lại thích một anh chàng cảnh sát quèn. Sau này tôi phải đối xử với cô ấy tốt hơn giờ nhiều lần ... yêu cô ấy, yêu gia đình mình.”

“Nên thế, tôi thấy may cho vợ anh.” Thành Mạn Đình khó tin nhìn đầu bếp trước mắt, người này hình như tự giải quyết vấn đề của bản thân, cái tố chất tâm lý này vô cùng hiếm có.

“Tôi yêu cô ấy, cô ấy yêu tôi, chúng tôi đều chung hưởng tình cảm hoan lạc này, sợ dĩ tôi hoang mang, xen giữa tình cảm của chúng tôi là vấn đề hôn nhân phức tạp. Giờ không phức tạp nữa, tôi không bao giờ từ bỏ gia đình và vợ tôi, tôi biết phải làm thế nào.” Giản Phàm nói rất khẳng định.

Thành Mạn Đình chớp chớp mắt: “Vậy cô gái kia, anh định vung kiếm đoạn tình à?”

“Ha ha ha, nếu cô bảo tôi là nam nhân bình thường tới không thể bình thường hơn, giờ lại muốn tôi làm Liễu Hạ Huệ, không phải làm khó tôi à?” Giản Phàm hỏi ngược lại.

“Ồ, nếu anh muốn đùa với lửa cần tài nghệ tinh thâm đấy, còn cả những gánh nặng tâm lý đi kèm nữa, không phải một lần là qua đâu ... mà thôi, đó là quyết định của anh.” Thành Mạn Đình giang tay.

“Cố sức giam cầm bản thân chỉ khiến con người mệt mỏi với hôn nhân thôi, dùng tình cảm và tình thân dần thay thế cho ái tình khiến tình ái mãi mãi không khô cạn cũng là một cách.” Giản Phàm đứng dậy, hôm nay y được gọi mở rất nhiều: “Bác sĩ Thành, kỳ thực tôi cũng rất thích suy đoán người khác, ví dụ như cô, nhất định là độc thân, ngay cả bạn trai cũng không có, cô cao ngạo, ưu nhã cũng rất dè dặt là do ở một hoàn cảnh trên cao khó tránh được lạnh tạo ra, cho nên cô rất cô độc, cô thích

đứng ở tâm cao hơn nhìn xuống chúng sinh là cá tính khiến cô trở nên ưu tú ở nghề nghiệp này.”

Cái gì? Bác sĩ tâm lý lại bị người ta phân tích tâm lý à, Thành Mạn Đình lườm một cái, khẩu khí nặng hơn: “Tôi không thể đã kết hôn à, độc thân cũng không có nghĩa là cô độc.”

“Vậy là cô không thành thật bằng tôi rồi.” Giản Phàm cười hăng hắc, hài hước nói: “Cô quá hiểu tâm lý xấu xa của nam nhân, sự tự tin của cô là do cô có nhiều khách hàng mà thành, nhưng chính vì thế tạo ra vấn đề của cô, tôi đoán khách hàng của cô phần đông là nam, hơn nữa tỉ lệ quay lại phòng tư vấn này rất cao, đúng không? Ngày ngày tiếp xúc với nam nhân mang đầy tư tưởng xấu xa ấy, tôi rất nghi ngờ cô có dũng khí cưới một vị trong đó về làm chồng, đúng chứ?”

Thành Mạn Đình sực tỉnh, khi đối phương mở rộng lòng với mình, cùng lúc đó mình cũng bị nhìn thấu rất nhiều chuyện, lần đầu tiên cô tiếp xúc với một bệnh nhân tâm lý quái dị thế này, nhìn không chớp: “Chúc mừng, anh đã đoán đúng, không biết anh nói thế có phải là vì chuẩn bị giải quyết vấn đề tâm lý hay hôn nhân cho tôi?”

“Không giải quyết được, tôi dạy cô một cách nhé, học vợ tôi ấy, cô ấy là người hiểu tôi hơn ai hết, cô ấy biết tôi cô vô vàn thói hư thật xấu, nhưng cô ấy lại coi tôi là nam nhân tốt nhất trên đời, mắt nhắm mắt mở, đó là cuộc sống, thì ra vợ tôi trí tuệ hơn tôi nhiều ... Ha ha ha, nói đùa thôi, bác sĩ Thành, đó là gợi mở cô giúp tôi, thế này đi, mỗi tuần tôi tới tư vấn một lần, chi phí tôi gửi thẳng vào tài khoản của cô ... Giờ cáo từ trước.” Giản Phàm nói rất nhẹ nhõm, ra ngoài khép cửa lại còn nghịch ngợm nháy mắt một cái.

Người có vấn đề đi mất rồi, nhưng hình như cái vấn đề để lại cho người khác, Thành Mạn Đình ngồi đó rất lâu mới sực nhớ, không biết vị này là ai, vội gọi điện thoại hỏi người bạn cảnh sát về cựu cảnh sát mặt mang vết sẹo, càng nghe càng thấy khó tin, nghĩ lại cuộc nói chuyện của hai người, càng nghĩ càng thấy mình có vấn đề, càng nghĩ lòng càng phiền loạn.

Bệnh viện nhân dân tỉnh số 2, tiểu lâu độc lập tại khu phòng bệnh, chính là nơi Giản Phàm từng gặp Giản Liệt Sơn, đỗ xe ở

trước cổng bệnh viện, bất ngờ nhìn thấy Ngũ Thần Quảng đợi bên cửa, cảnh phục mặc trên cơ thể hơi phát tướng, rất uy phong bệ vệ.

“Chú Ngũ, đợi vị lãnh đạo nào hay đợi cháu thế?”

Ngũ Thần Quảng ngạc nhiên nhìn Giản Phàm trong trang phục lịch lãm, bước chân vững vàng, nụ cười tiêu sai, ít khi nào thấy y ăn mặc như vậy, kéo tay tới gần nhìn từ trên xuống dưới cảnh giác hỏi: “Chuyện gì mà vui thế, lại làm chuyện hại người rồi à?”

Giản Phàm chỉ cười, vì sao vui thì lòng tự biết, cứ nghĩ mình có vấn đề tâm lý, té ra rất bình thường, nam nhân nào cũng vậy, thế sao còn phải có gánh nặng? Không có thì lòng nhẹ nhõm rồi, có điều chuyện này tuyệt đối không thể cho ai biết: “Mười mấy ngày kiếm được 2000 vạn, vui là có thể hiểu mà chú.”

“Cũng phải, lần này xẻo đại hộ ác quá, tiền thì vừa đủ là được, đừng sa đà vào đó, cha vợ cậu là vết xe đổ.” Ngũ Thần Quảng kéo Giản Phàm đi vào trong, vừa đi vừa giáo dục: “Đã đi gặp ông ấy chưa?”

“Rồi ạ, tâm tình không tệ, tuy mất quan chức lại vào tù vài năm, nhưng mà mất đảng tây thì được đảng đông, phúc họa khó nói.” Giản Phàm cảm thán, hôm trước dẫn vợ về tiểu khu công đoàn, cả nhà ba người đoàn tụ khóc khóc mếu mếu nửa ngày.

Chương 067: Không được như ý muốn.

“Dù thế nào cũng có kết quả tốt, trình độ cha vợ cậu không tệ, nếu không lật thuyền thì đã lên tới phó sở, hôm nào tôi hẹn ôn chuyện cũ ... Mà Giản Phàm này, cậu trấn định thật đấy, tìm được Giản Nhị Lư rồi lại không thấy cậu đâu, thậm chí còn không hỏi han gì nữa.”

“Giao dịch đã hoàn thành, sau đó là chuyện của mọi người, giờ người ta đại đoàn viên, cháu góp vui làm gì ... Chú Ngũ này, tốn nhiều ngày thế?” Giản Phàm thắc mắc.

“Cẩn thận mà, giám định DNA rồi xác nhận tình tiết liên quan, bệnh gan của Giản Nhị Lư đã rất nghiêm trọng, bệnh tình của Giản Liệt Sơn không nhẹ, đều có tuổi rồi, bác sĩ không chịu nổi kích động, nên phải chuẩn bị vện toàn, hai anh em họ có thể chống chọi tới hôm nay không dễ dàng .. Cám ơn cậu nhé Giản Phàm.” Ngũ Thần Quảng giải thích rất tùy ý, thêm vào lời cảm ơn trịnh trọng, với thân phận của ông ta khó nói ra câu này.

Giản Phàm nghiêng người sang nhìn ông ta, hài hước nói.

“Chú Ngũ, cám ơn gì thế, lúc bán mạng cho chú có được câu cảm ơn nào đâu.”

“Ha ha ha, cậu hi vọng được lãnh đạo cảm ơn à? Có điều lần này thực sự phải cảm ơn cậu rồi, cả đời làm cảnh sát, nuối tiếc nhất, thất bại nhất của tôi là không giữ được cậu.” Ngũ Thần Quảng buồn bã, càng trưởng thành hào quang trên người chàng trai này càng rực sáng, như rượu lâu năm mỗi lúc một thuần.

Chuyện đã qua nửa thập kỷ rồi, không ngờ Lão Ngũ vẫn còn vấn vít tự trách như vậy, Giản Phàm tỏ ra thoải mái an ủi: “Mỗi người có chí riêng, vả lại cháu mà còn làm cảnh sát chỉ khiến chú đau đầu thôi, chú có khi không lên được chức này, mà cháu cũng không có tiền như bây giờ. Chú Ngũ này, chuyện Bắc Thâm Phường ra sao rồi?”

“Đừng nhắc nữa.” quả nhiên vừa hỏi là Ngũ Thần Quảng xua tay, có vẻ không vui: “Lại là vụ án phức tạp, dây dưa, giờ gia quyến không phát tang, đứa con trai dẫn mẹ đi khắp nơi tố cáo,

chính phủ khu đùn đẩy cho công ty giải tỏa, công ty giải tỏa không nhận, đổ cho nhà khai phát và người giải tỏa thỏa thuận với nhau, mà nhà khai phát là ai? Một người dân thường sao đấu nổi với công ty lớn như thế ... Đùn qua đẩy lại, giờ hay rồi, đánh chết người còn là thân thích của Giản thị, đến cục cũng chịu.”

“Chẳng qua chỉ là trừng phạt hung thủ, bồi thường nạn nhân thôi mà, sao lại khó?”

“Khó thì không khó, nhưng ai bồi thường đây? Tiền thì dễ, nhiều người sẵn sàng bỏ tiền cho yên chuyện, nhưng ai bỏ ra tương đương với người đó nhận trách nhiệm, cái này không ai muốn.” Ngũ Thần Quảng than phiền, công kiểm pháp tam quyền phân lập, tác dụng của cảnh sát rất hữu hạn, trách nhiệm lại lớn, hơi tí giờ đầu ra chịu báng.

“Chú Ngũ, Hà Lượng cố ý đánh chết người, chúng cứ rành rành, Hà Hiếu Lâm tham dự giải tỏa, đó là sự thực, cục không cần ném chuột sợ vỡ đồ.” Giản Phàm hạ giọng xuống: “Thẳng tay mà làm đi chú, Giản Hoài Ngọc mong hai người đó bị xử bản còn chẳng được.”

“Sao thế được?”

“Tại sao lại không, tốn tiền cứu họ ra để chia mất tài sản của mình à?”

Ngũ Thần Quảng giật mình, trước đó chỉ nghĩ tới vấn đề ông cụ gần đất xa trời muốn tìm người thân thất lạc, quên mất còn vấn đề gia sản, Giản Liệt Sơn mười mấy năm tìm em, có khi đúng là muốn chia một phần tài sản cho họ, vấn đề này cũng không ai muốn nói.

Giản Phàm nhắc tới là dừng, quay về chuyện chính: “Chú Ngũ, gọi cháu tới làm gì, giờ còn chuyện gì của cháu nữa đâu.”

“Có mới gọi chứ, chẳng lẽ do tôi nhớ cậu sao? Đi nào ...” Ngũ Thần Quảng khoác vai Giản Phàm: “Là ông cụ muốn gặp cậu, có lẽ là muốn cảm ơn trước mặt, có điều hai anh em họ vừa gặp nhau liền xảy ra chuyện.”

“Kích động quá ngất rồi?” Giản Phàm nhớ lại chuyện lần trước.

“Còn không à, đang cấp cứu, toàn bộ Giản gia từ nước Mỹ, trường hợp này đừng ba hoa linh tinh mất mặt tôi đấy.” Ngũ

Thần Quảng dẫn dò dẫn Giản Phàm tới viện tử chật kín người.

Giản Phàm đếm sơ qua phải ba bốn chục người, giống cả nhà tụ tập, lại giống kết bạn mà tới, túm năm tụm ba thảo luận gì đó, nhìn đi nhìn lại ngoài vài nhân viên đi cùng Ngũ Thần Quảng thì không quen biết ai. Có điều không khó nhận ra thân phận không thấp, ví một cô gái mặc váy xếp tầng thời thượng cá tính khoảng 20 ngời vắt chân bên bồn hoa, đằng sau có người lom khom cầm cốc cà phê hầu hạ, lại còn một tay che ô nữa, nghe giới thiệu thì đó là cô út của Giản thị. Bên cửa còn có hai người tóc vàng mắt xanh, xì xồ tiếng Anh, ngoài hành lang có vài vị nữa, dù thấy lãnh đạo như Ngũ Thần Quảng cũng không để vào mắt.

Vừa nghe nói trong số này có người dẫn luật sư theo Giản Phàm đã buồn nôn, nhìn đám đông thấp thỏm bất an, càng làm Giản Phàm phản cảm: “Cả lũ người chăm chăm vì tiền mà tới, chẳng trách người ta nói chết trong giàu có là sỉ nhục, thì ra còn có cách hiểu này nữa, chú xen vào chuyện này làm gì?”

“Bên trên có chỉ thị, hết cách, khu huấn luyện thể chất cảnh sát được người ta quyên một khoản lớn, tôi đại biểu cục tới thăm hỏi cảm ơn chứ cái gì mà xen vào? Thấy chiếc xe kia không, người chính phủ tỉnh đấy ... Ở đây nhé, đừng để lát nữa tìm không thấy.” Ngũ Thần Quảng nói xong bỏ Giản Phàm đó vẫy tay chào đón vị nào đó.

Giản Phàm nhún vai, lại là trường hợp vô vị chán ngắt, tùy ý ngồi xuống, buồn chán đưa đầu lưỡi ra nghịch bong bóng nước bọt, đây là trò học thời đại học, có thể thổi bong bóng khỏi miệng mà không vỡ, thổi đi thổi lại nhìn đám người không quen, thì thoảng thấy y tá gấp gấp đi qua đi lại ... Hình như đại hạn đã tới.

Không ngờ nhanh như thế, xem ra phúc họa song hành không hề sai, hơn 60 năm mới trùng phùng, đúng là chuyện mừng lớn, nhưng chia tách hơn 60 năm, không phải chuyện bi thương à?

Có tiếng bước chân gấp gấp từ tầng hai chạy xuống, có vài người, không ngờ có cả Tăng Nam, Giản Phàm vẫn không nhúc nhích, nghe thấy ai đó gọi "dad".

Là gọi cha đây, phát âm hơi khó nghe, thế là đám đông xông chen lấn ở cửa, Giản Hoài Ngọc và mấy người nữa ở cửa cầu thang không cho nên, người dưới bất mãn, chỉ mặt ông ta chất vấn, toàn là tiếng Anh, mù chữ như Giản Phàm căn bản không hiểu gì cả.

“Giản Phàm, Giản Phàm!”

Là giọng của Tăng Nam, bị đám đông che lấp không nhìn đâu, Giản Phàm đáp lại, lát sau mới thấy cô vất vả chen ra được, Tăng Nam không nói một lời cứ thế kéo Giản Phàm tới trước đám đông. Giản Hoài Ngọc diễn giảng gì đó, nghe không hiểu, nhìn thì hiểu, báo người ta tránh đường, còn những người kia ánh mắt đầy thù địch.

Giản Phàm đi vào, Giản Hoài Ngọc vẫn chặn mọi người, chẳng hiểu ông ta nói gì, hỏi Tăng Nam: “Này ông ấy nói gì vậy?”

“Anh đúng là không có văn hóa, ông ấy nói cha không muốn gặp ai, chỉ muốn gặp người đã tìm thấy em trai ông ấy.” Tăng Nam giải thích, ánh mắt vừa có nhu tình lẫn căm hận.

Giản Phàm cười ngốc nghếch vờ không thấy ánh mắt đó, di chuyển chú ý: “Vậy mấy người kia kích động cái gì, anh đâu cướp tiền của họ.”

“Không kích động sao được? Vốn di chúc đã xác định, giờ vì tìm được người thân mà di chúc trước đó hủy bỏ, di chúc mới chưa tuyên bố, nhưng do Giản Hoài Ngọc chủ trì lập nên, đám anh em khác tất nhiên không phục.” Tăng Nam thúc giục: “Nhanh lên, đừng nhiều lời nữa, ông cụ sắp đi rồi ...”

Chương 068: Vô thanh!

Hai người chạy tới phòng bệnh, ngồi bên cửa là Diêm Giả Văn, đang định ngăn cản thì bác sĩ mở cửa đi ra, tháo Khẩu trang dặn đợi thêm một lúc hẵng vào. Diêm Giả Văn hỏi tình hình, bác sĩ chỉ nói mấy câu an ủi, chứng tỏ không hi vọng gì. Tiếp đó Giản Hoài Ngọc đi lên, chưa nói đã vái Giản Phàm một cái, cảm ơn luôn mồm, Giản Phàm phát bực: “Đừng vái nữa, rốt cuộc là chuyện gì, ông cụ sắp đi, con cháu không ở bên, kéo người ngoài như tôi tới làm gì?”

Giản Hoài Ngọc mặt đau khổ: “Cha tôi không muốn gặp con cái, kể cả tôi.”

“Hả? Sao lại thế?” Giản Phàm nhìn Tăng Nam, cô không nói, nhìn em gái lai, cũng né tránh, dựa vào bên chồng, vỗ trán: “Tôi hiểu rồi, bảo sao lại mất lâu như thế để xác nhận, các người thông đồng với nhau ép ông cụ sửa di chúc chứ gì?”

Hai vợ chồng Giản Hoài Ngọc bị Giản Phàm nói thế, thần sắc xấu hổ, khỏi nói cũng biết là đoán đúng.

“Thì ra tôi vất vả đi tìm người thân cho ông là vì để tranh gia sản à, sớm biết vậy, nói thế nào cũng không đồng ý.” Giản Phàm nổi nóng.

Tăng Nam sau lưng Giản Phàm đâm nhẹ vào hông, nói: “Chuyện nhà người ta, anh xen vào làm gì?”

“À đúng, liên quan gì tới tôi.” Giản Phàm thở hắt ra, chán tới chẳng còn muốn nói thêm gì nữa.

Giản Hoài Ngọc tranh thủ vái một cái, chân thành nói: “Cám ơn anh Giản, chuyện nhà tôi rất phức tạp, có cơ hội tôi sẽ kể cho anh, từ khi biết tìm được em trai thất tán, cha tôi mấy ngày liền hưng phấn không ngủ được, cả uống thuốc ngủ cũng không thể ngủ, làm bệnh tình càng diễn biến xấu. Vừa rồi gặp em trai, cứ như lành bệnh, ôm nhau khóc rất lâu, bác sĩ nói đã là hồi quang phản chiếu, giờ không nói được nữa, dù sao hai anh em đã nhận nhau, hoàn thành tâm nguyện. Khi đưa vào cứ nắm tay cô Tăng nói gì đó, tôi nghĩ là tâm nguyện cuối cùng của cha tôi, muốn

cám ơn mọi người ... Cho nên đường đột mời anh ... Xin nhờ anh.”

Giản Phàm không đành lòng từ chối, gật đầu.

Cửa mở ra, Tăng Nam nắm tay Giản Phàm đi vào phòng bệnh, hai vợ chồng kia khép cửa lại.

Trong phòng cách âm rất tốt, đóng cửa vào một cái là không nghe thấy gì nữa, ngồi bên giường bệnh có nam nhân hói đã có tuổi, Tăng Nam giới thiệu là luật sư riêng của Giản Liệt Sơn.

Dù người chưa từng lo chuyện ma chay Giản Phàm cũng biết lúc này phải là con cháu quây quần, là lúc người già mỉm cười mà đi, con cháu khóc đưa tiễn, chứ không phải là một luật sư với hai người lạ.

“Có khúc mắc gì trong lòng thì lát nói.” Tăng Nam dù gì cũng quen biết Giản Phàm rất lâu, cùng y trải qua bao chuyện rồi, chút tâm linh tương thông vẫn có, nói khẽ: “Giản Hoài Ngọc và năm người em đều là cùng mẹ khác cha, ba người vợ của ông cụ thì chết hai rồi, người ly dị vẫn còn sống. quan hệ nhà họ rất rắc rối, vì gia sản mà xảy ra tranh chấp nhiều năm ... Hai năm qua con cái ai tới thăm thì ông cụ cũng nhắm mắt không tiếp ... lúc em vào ông cụ cứ nắm tay em không buông, không ai rõ vì sao, đoán là muốn gặp anh ...”

Hai người đi tới, trong phòng lúc này chỉ còn âm thanh từ máy điện tâm, ông cụ đã yếu tới mức có thể nhắm mắt xuôi tay bất kỳ lúc nào.

Luật sư nhường chỗ, vừa tới gần thì ông cụ he hé mắt, thấy Giản Phàm như thấy người thân, sự vui mừng, cấp thiết thể hiện rất rõ ràng, ngay cả khuôn mặt vừa rồi trắng bệnh không có chút huyết sắc nào cũng hồng lên, tay như muốn nhấc lên.

Vô ích, miệng mấp máy không thành lời, tay vừa đưa lên liền hạ xuống, ngọn đèn đã sắp tàn rồi.

Tăng Nam bỏ hết cố kỵ nắm tay ông cụ rồi nắm tay Giản Phàm đặt vào nhau, Giản Phàm hơi hạ người xuống, tới gần mặt ông cụ thêm một chút, cảm giác cánh tay không còn sức kia run run ý đồ biểu đạt cái gì.

Sinh mệnh đang tan biến đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, đôi mắt nhìn Giản Phàm chăm chú dần dần tắt

mác, chứa đựng đầy nỗi tiếc và lưu luyến, lại giống mệt rồi, chỉ muốn nhắm mắt vĩnh viễn.

“Không phải ông cụ muốn gặp anh, ông cụ không yên lòng em trai ... Để hai anh em họ cáo biệt đi.” Giản Phàm hiểu ý ông cụ, ném bi thương nói.

“Chuyện này ...” Luật sư nhìn bác sĩ.

Một vị bác sĩ tháo khẩu trang ra, do dự: “Không thể kích động nữa, giờ não bộ bệnh nhân đã tắc nghẽn diện tích lớn, chỉ cần kích động một chút là nguy hiểm tới tính mạng.”

“Vớ vẩn, ông cụ sắp chết rồi còn nguy hiểm cái gì nữa, muốn ông ấy chết không nhắm mắt à ... Mau lên, cứ duy trì thể này cũng có ý nghĩa gì?” Giản Phàm nói với giọng ra lệnh không cho cãi lại, khóe mắt bỗng dưng có giọt nước mắt trào ra, lòng đau đớn tới chỉ muốn ông cụ bỗng dưng khởi tử hồi sinh.

Tất nhiên không thể, Giản Phàm nắm cánh tay khô đét của ông cụ, sinh mệnh dựa vào thuốc men duy trì giờ chỉ còn xác khô này thôi, ai còn bận tâm ông còn mang di nguyện gì nữa. Giản Phàm tức giận nghiêng răng nhìn bác sĩ, vết xẹo trên mặt do kích động mà hiện lên rõ ràng, tựa như con rết đỏ vô cùng kinh khiếp, luật sư sợ hãi vội đi ra ngoài.

Tằng Nam vài phần thương hại, không đành lòng nhìn ông cụ nữa, lau khóe mắt quay đầu đi, nép mình vào vai Giản Phàm như tìm chỗ dựa, rất muốn hỏi, con người khi rời khỏi thế giới đều thế này sao? Muốn nói, nếu có kiếp sau, chúng ta liệu có gặp nhau nữa không? ... Chỉ thấy vai Giản Phàm hạ xuống, như để cô dựa vào thoải mái hơn, quả nhiên là luôn quan tâm tới cô, tuy không nói ra nhưng thể hiện từ chuyện nhỏ nhất, ngược mắt nhìn y, không biết lúc nào mặt đã có nụ cười như trẻ thơ, dần ngâm nga.

“..... Du diện oa oa điềm tái mặt, táo cật

thai thai oa thiếp ngư, thạch cật lục lục triển tân mẽ, tế tế hà lao ngao mẽ tè”

Toàn bộ là tên món ăn ở Ô Long, chuyến đi vừa rồi cô đã ném thử, lại nhìn khuôn mặt phải đeo mặt nạ ô xi, dần dần giãn ra, thả lỏng, lộ nụ cười đã lâu chưa có, giống như quay trở về thời trẻ thơ, quay lại quê hương đã xa cách cả đời.

Hiệu quả rồi, Giản Phàm nhìn nụ cười ông cụ, lòng cũng thoải mái hơn, tiếng ca dần cao hơn, du dương kéo dài, giống như khi nhỏ đi lên đường núi quanh co, vừa nhón chân vừa ca hát.

Khẩu âm Ô Long không hề dễ nghe, nhưng là liều thuốc tốt nhất với người khao khát trở về quê hương, điều có thể làm chỉ vậy mà thôi.

Bác sĩ nhìn nhịp tim đã ổn định, nhưng ngày một chậm, khẽ lắc đầu nuối tiếc nhìn cảnh tượng ấm áp mà thể lượng bên giường bệnh, đi ra ngoài.

Cửa mở ra, hai bác sĩ dìu Hà Phán Hồi mặc áo bệnh nhân kẻ sọc xanh nhạt đi vào, không biết sức lực từ đâu ra, ông cụ nhìn anh trai nằm trên giường, gạt bác sĩ chạy tới, nắm tay nghẹn ngào.

“Anh anh anh ... Tỉnh lại đi, tỉnh lại đi, em là Nhị Oa, anh hứa với mẹ học thành tài sẽ về ... Thăm mẹ thăm em mà. Mẹ đến khi chết còn gọi tên anh ... Anh tỉnh lại đi, em không cần gì hết, em đưa anh về thăm mẹ ... Mẹ chỉ đợi anh về đây, anh ơi dậy đi ...” Hà Phán Hồi khóc rùng rùng, đau đớn gào khóc, lay anh trai đã không cách nào biểu đạt nhớ nhung, tiếng khóc càng lúc càng lớn.

Tằng Nam ôm miệng khóc không thành tiếng, vợ chồng Giản Hoài Ngọc chạy vào nhìn thấy cảnh này, quỳ xuống: “Cha, con có lỗi với cha ...”

Tiếng tí tí bị tiếng khóc nhấn chìm, dần dần biến mất, chỉ còn tiếng kêu khàn khàn gọi tên anh của người em trai, bác sĩ tháo mặt nạ ô xi ra, Giản Liệt Sơn mắt vẫn mở, miệng cười an tường tự nhiên.

“Nói với ông cụ, ông sẽ chăm sóc chú mình cả đời, nếu không ông cụ chết không nhắm mắt, nói đi!” Giản Phàm co chân đá Giản Hoài Ngọc quỳ bên giường một cái, nghiêng răng quát.

Giản Hoài Ngọc quỳ gối bò tới bên cha, khăn trương, kinh hoàng an ủi: “Cha, còn hứa, con sẽ phụng dưỡng chú tới già, cha cứ yên tâm

Đám con cháu ăn mặc sang trọng xa hoa ùa vào, toàn là cái bọn người chuối tiêu ngoài vàng trong trắng chẳng hiểu đại lễ

tiền đưa, đứng trơ ra đó, chẳng bị thương gì ... Tiếng khóc ngừng lại, Hà Phán Hồi bị thương quá độ đầu ngoẹo sang, ôm anh trai ngất xỉu, mà đám người máu mủ kia như người dưng, nhìn bác sĩ dìu ông già đi.

“Nói với ông cụ, sẽ đưa ông cụ về Ô Long, chôn bên mẹ, ông cụ sống không thể tận hiếu, chết không thủ mộ ...” Giản Phàm vừa khóc vừa đá Giải Hoài Ngọc, lớn tiếng nói: “Nói đi, nói với cha ông, đó là tâm nguyện cả đời của ông cụ đấy!”

“- Cha, cha nghe thấy chưa ... Giản Phàm nói đúng, con nhất định đưa cha về Ô Long, chôn bên cạnh bà nội ... Cha yên tâm, con nhất định giúp cha hoàn thành tâm nguyện ...”

Giải Hoài Ngọc khóc rống lên ôm lấy thi thể giá băng, tiếng khóc thống khổ ân hận, Giản Phàm khẽ ôm vai Tăng Nam cũng đang khóc nức nở ra ngoài. Đám người Giản thị nhìn Giản Phàm có chút nghi hoặc có chút đề phòng, không vì cái gì khác, nghe nói y họ Giản thái độ với anh cả như thế, có khi lại là họ hàng gì nữa nên sợ tài sản lại mất đi thêm một phần, Giản Phàm không bận tâm quay đầu lại nhìn ông cụ lần cuối hơi khom người một cái rồi đi ...

Chương 069: Hữu tình tình vị lão. (1)

Đi qua hành lang dài, hai bên là đám đông đứng nghiêm trang, rời tiểu viện tĩnh mịch vẫn nghe thấy tiếng khóc của Giản Hoài Ngọc, có điều đã trộn lẫn tiếng cãi vã, xem ra đám con cháu không đợi được nữa rồi, muốn tranh giành thứ thuộc về mình. Giản Phàm đưa Tăng Nam đi nhanh hơn, bỏ lại tất cả ở phía sau.

Tới khi vào xe Tăng Nam vẫn khóc nức không ngừng, Giản Phàm không nói, có vẻ muốn đi, nhưng bị cô giữ lại, quay đầu thở dài: “Giờ anh không có chút tâm tình nào cả, chúng ta ở bên nhau chỉ cãi nhau thôi, mà anh thì không muốn cãi nhau với em.”

“Xin lỗi, ngày hôm đó em không nên nói với anh như thế.” Tăng Nam rụt rè nói, có vẻ bị cảnh sinh ly tử biệt làm xúc động, sợ Giản Phàm đi mất, hai tay ôm lấy đùi y.

“Đừng làm thế, người ta nhìn thấy không hay ... Nếu nói xin lỗi phải là anh, biết bước chân quá giới hạn sẽ không có kết quả tốt, cuối cùng vẫn không tìm được ... Em biết tính anh rồi, anh vẫn không biết đối xử với em ra sao.”

Tăng Nam không miễn cưỡng y nữa, buông tay hậm hực: “Em còn chưa ép anh cưới em, anh sợ cái gì?”

“Em còn không biết à? Sợ vợ chứ còn gì, gây dựng một gia đình không dễ, nhưng phá hủy nói rất dễ, kỳ thực dù anh muốn cưới em, anh đoán chừng em cũng sẽ cân nhắc, thứ không ra gì như anh, sớm muộn cũng phạm sai lầm, anh sống tới chừng này rồi chẳng có gì tiến bộ, vẫn sai lầm không dứt. Có lẽ tới khi nào như ông cụ nhắm mắt mới hết được.” Giản Phàm cũng đầy cảm xúc nói một tràng.

“Vậy thì trước khi mắt nhắm lại đừng ủy khuất bản thân ... Em đã suy nghĩ về chuyện giữa hai chúng ta rất lâu, anh biết là em yêu anh, anh cũng không ghét em, chúng ta ở bên nhau vui vẻ là được. Nếu có một ngày vợ anh đuổi anh ra khỏi nhà, em nhất định đưa anh chìa khóa nhà em ...”

Giản Phàm đưa tay khẽ vuốt ve gò má trắng trẻo, vài phần hạnh phúc, kiêu ngạo, nam nhân là thế mà, nhưng khi Tăng Nam đặc ý, ngược đôi mắt như trời đêm sâu thẳm lên đợi một câu an ủi, đợi một câu hứa hẹn, đợi hai người lần nữa băng tan tình ấm thì Giản Phàm nói: “Anh không bỏ vợ đâu, á ...”

Tăng Nam tức thì mặt biến đổi, Giản Phàm có linh cảm không lành nháy tránh, nhưng muộn rồi, bị giày cao gót đá mạnh một phát, đau tới suýt ngã, cửa xe đóng sầm lại, rồ một phát khói đen bốc lên.

Tình nhân nổi giận, hậu quả nghiêm trọng, Giản Phàm cà nhắc né tránh, cô nàng này điên lên đâm cho một cái thì xong, chiếc xe vọt đi mười mấy mét sau đó lại chạy ngược lại, cửa sổ xe hạ xuống, mặt Tăng Nam lạnh băng quát: “Lên xe!”

“Anh, anh phải đi ...” Giản Phàm nhất thời không kiếm ra được cớ, đi đâu? Về nhà, về quán?

“Trong lòng anh nhất định có rất nhiều câu hỏi đúng không? Muốn biết vì sao em lại giúp Giản Hoài Ngọc, muốn biết chuyện giải tỏa liên quan tới ai, muốn biết chuyện phía sau, đúng không? Nói cho anh biết, nếu anh bỏ qua sẽ rất hối hận đấy ... Có lên không?” Vẻ mặt Tăng Nam hết sức khó chịu, còn muốn thế nào nữa, muốn cô phải tự mình nói ra chấp nhận làm tình nhân của y à, đừng hòng cô nói ra câu đó, cả đời này cô khiến y phải sống trong bất an áy náy.

Giản Phàm kiếm được cái cớ, chuyện này kết thúc càng sớm càng tốt, liền lên xe, rồ ga phóng đi.

Cách đó không xa, bên trong chiếc xe Ford màu đen, Ngũ Thần Quảng rời đi trước một bước chuẩn bị về cục an bài chính thức phúng viếng nhìn thấy hết, hai người trước thân mặt sau đó thì đánh nhau, đúng là đôi oan gia, chỉ biết đợi cái xe kia đi rồi mới ra hiệu cho lái xe lên đường.

Trên đường về không nói gì, có điều thầm chửi trong lòng: Thằng nhãi ranh này giống hệt cha vợ nó.

Chiếc BMW ngọc lục bảo liên tục phóng quá tốc độ, đi cực nhanh, từ đường Phủ Tây tới đường Ngũ Nhất, vượt qua hai đèn đỏ, lạ cái là Giản Phàm luôn rất cẩn thận lại không lên tiếng

ngăn cản, tới ngoại thành phía bắc đường xá rộng rãi bỗng phanh gấp, may Giản Phàm thắt đai an toàn.

Rầm, Tăng Nam đâm vô lăng, thở hắt ra như phát tiết, tức giận quay đầu nhìn Giản Phàm, Giản Phàm cũng quay sang, ánh mắt hai người đều phức tạp, khiến không ai hiểu ai.

“Anh không sợ em đụng xe, mang theo cả anh à?” Tăng Nam phẫn nộ hỏi.

Giản Phàm nhẹ nhàng nói: “Nếu có em đi cùng cũng không uổng kiếp này ... Ít nhất hơn Giản Liệt Sơn một chút ...”

Tăng Nam tức xì khói, bất đắc dĩ nhưng cũng cảm động, chuyện tình cảm nam nữ vốn đã vi diệu, đôi khi không thể diễn tả hết bằng lời, một câu nói vậy thôi làm Tăng Nam đối với nam nhân trước mắt lại thêm một phần si mê, một phần mong đợi. Ít nhất thì anh ấy sẵn lòng ở cùng mình tới giây phút cuối đời, trong lòng anh ấy có mình ... Tâm lý an ủi ấy khiến lòng cô cân bằng hơn.

Chẳng thể nói được, tình cảm vốn là câu đố.

Tăng Nam lắc đầu xua cảm xúc đi, dựa vào lưng ghế chuyển đề tài: “Có người nhờ em chuyển lời cho anh.”

“Lý Uy chứ gì.” Giản Phàm nói rất khẳng định.

“Nói anh ngốc, anh lại gian hơn bất kỳ ai, nói anh thông minh, anh lại toàn làm chuyện ngốc nghếch ...” Tăng Nam nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Đúng, là chú Lý, có biết chú ấy nói gì không?”

“Bảo anh kịp thời đặt mình ngoài cuộc.” Giản Phàm hời hợt trả lời.

Tăng Nam há hốc mồm, nhìn Giản Phàm chăm chăm, vẫn là cái cảm giác vừa yêu vừa hận ấy, cái kính nói: “Đúng thế, chú Lý sợ anh cố chấp không buông tay được, nên nhờ em chuyển lời, bảo anh tránh xa chút. Xem ra anh đã nhìn thấu hết, em vẽ rắn thêm chân rồi, bảo sao mấy ngày qua anh tránh xa thế.”

“Thay anh cảm ơn chú ấy tặng anh 2000 vạn, anh thắc mắc một điều, sao Lý Uy lại quan tâm chuyện của Giản Hoài Ngọc như vậy? Có phải trước kia họ đồng mưu?”

Tăng Nam không giấu: “Chuyện trước kia thì em không biết, nhưng khi chú Lý sang Mỹ định cư, nhận ân huệ của Giản gia rất

nhiều cho nên mới mau chóng ổn định cuộc sống.”

“Cho nên mới nhờ em thuyết phục anh giúp họ.” Giản Phàm tựa hỏi tựa lẩm bẩm một mình.

“Chủ yếu có chú ấy làm trung gian, nếu không đừng nói anh được 2000 vạn, 2 vạn cũng chẳng có, Giản Hoài Ngọc sớm có an bài rồi, tìm được hay không thì ông ấy cũng phải đạt bằng được mục đích, không ngờ anh tìm ra nhanh như vậy ... Hơn nữa ông cụ đi nhanh như thế ... Ôi tìm được rồi lại khiến người khác đi mất, anh nói chúng ta làm chuyện tốt hay chuyện xấu?” Tăng Nam nhớ tới ông cụ, lòng lại nặng trĩu.

“Ông ấy có an bài gì, dù sao anh thấy Giản Hoài Ngọc vẫn khá hơn mấy đứa anh em đến tiếng Hán cũng không biết dùng, còn tình người.” Giản Phàm bình phẩm.

Tăng Nam khịt mũi cười: “Không ngờ có lúc anh nhìn nhầm, biết Giản Hoài Ngọc kiếm được bao nhiêu không?”

“Bao nhiêu?”

“Gấp đôi số tài sản vốn được kế thừa ban đầu, em không biết con số cụ thể, dù sao cũng phải vài tỷ, tương đương với khoản đầu tư của Giản thị ở Đại Nguyên bao năm qua.” Tăng Nam bất ngờ tiết lộ.

Ợ, da dầy của Giản Phàm phản ứng rồi, con bà nó, mình bị lợi dụng rồi, thế này khác gì lấy hộp mà bỏ ngọc: “Em muốn lên lớp anh thì bắt đầu đi, đừng lấy tiền ra dọa anh.”

“Dọa anh cần gì tới tiền.” Tăng Nam hơi ngả người tới, nhưng không có chút ái muội nào, đưa tay nắm lấy cằm Giản Phàm: “... Kỳ thực không có gì, tìm người thân là tâm nguyện lớn nhất của Giản Hoài Ngọc, trong 6 đứa con của ông ta thì 4 người đã thử mà không có kết quả, người Giản Liệt Sơn kỳ vọng nhất là đứa con cả Giản Hoài Ngọc lại không đi tìm, mà mấy người em của Giản Hoài Ngọc dù có biết tung tích của Giản Nhị Lư cũng không nói.”

Chương 070: Hữu tình tình vị lão. (2)

“Về sau có gì thay đổi sao?” Giản Phàm gần như nín thở, y thích bí ẩn này còn hơn thích tiền..

Tằng Nam giải thích: “Giản Liệt Sơn tuy sức khỏe đi xuống nhưng không lẫn, tháng 4 năm nay, ông ấy biết thời gian của mình không nhiều, nên lập di chúc cuối cùng. Nếu như không tìm thấy em trai, ông ta sẽ đem toàn bộ khoản đầu tư ở Đại Nguyên bao năm qua hiến cho công ích, còn tiền trong tài khoản sẽ quyên cho huyện Ô Long, gần 4 tỷ, gần 1/2 tổng tài sản của Giản thị.”

Cái gì? Làm sao như thế được, Giản Phàm nghe tới quyên hiến là cuống lên rồi, dù chẳng phải tiền của mình: “Ông ấy không muốn quyên tiền mà ép Giản Hoài Ngọc đúng không?”

“Đúng, tiếp theo thì anh biết rồi, Giản Hoài Ngọc hiểu tình hình trong nước và có sức ảnh hưởng hơn mấy đứa em, di chúc vừa lập ra, ông ta không dám chậm trễ nữa. Vì thế mới không ngại gây áp lực với cả chính quyền địa phương, còn có cả thám tử tung ra khắp nơi, kỳ thực chẳng ai coi anh ra gì, cho tới khi chú Lý đứng ra đảm cho anh ... Ha ha ha, kết quả đúng là buồn cười, chuyện không ai giải quyết được lại bị hai chúng ta cùng một cảnh sát ngốc một tên béo tham ăn làm trong một tuần, cứ như đi chơi một chuyến rồi về ấy ... Em gọi điện kể cho chú Lý, chú ấy nói anh là kỳ nhân ... Sao thế, sắc mặt không ổn, tuy lợi dụng anh, nhưng anh được lợi mà.” Tăng Nam cười khanh khách.

Giản Phàm bực bội hừ một tiếng: “Nếu anh không tìm thấy thì sao?”

“Không sao cả, chú Lý nói, kỳ thực Giản Hoài Ngọc mong đợi nhất là nghe được tin báo tử, chú Lý rất tin anh, không cần tìm ra người, chỉ cần tìm được nơi sinh sống, có thông tin xác thực, với sự thông minh của anh, khôi phục lại nguyên mạo, thế là đủ.” Tăng Nam thần bí nói: “Anh nghĩ mà xem, vì sao Giản Hoài Ngọc lại quan hệ gần gũi với công an như thế.”

Hiếu rồi, làm giả, chỉ cần có chút thông tin được xác thực, kết hợp với lực lượng công an, có thể bịa ra một cái lý lịch, thuyết phục cha mình đổi di chúc, Giản Phàm chỉ còn biết lắc đầu: “Ông cụ có thể không tin con trai, chẳng lẽ không tin công an, mà tìm không thấy người là hợp lý, bẫy mấy rồi, chết cũng là bình thường.”

“Gần như thế, nhưng anh làm kế hoạch ông ta thay đổi hoàn toàn, khi anh khôi phục gửi về, ông ta còn chuẩn bị một thế thân. Kỳ thực trước kia đứa con thứ 3 của ông cụ đã làm thế rồi, nhưng không ngờ ông cụ đã có đề phòng, không nói với ai là Giản Nhị Lư bị gù bẩm sinh, thế là lộ tẩy, ai mà biết ông cụ còn che dấu gì nữa? Giản Hoài Ngọc chỉ dám cược 50/50 thôi. Thế nên khi anh thực sự tìm ra người, ông ấy lại chẳng mừng rớt nước mắt, đến bị anh đá vài cái cũng không để ý.” Tăng Nam khoanh tay trước ngực, nói tới đó lại buồn bã.

Giản Phàm nhớ cảnh Giản Hoài Ngọc quỳ gối trước giường, đột nhiên lòng lạnh toát: “Có phải Giản Hoài Ngọc lấy Giản Nhị Lư ra ép cha mình sửa di chúc rồi mới cho gặp không? Nếu không làm sao mất tới 4 ngày mới nhận nhau?”

Tăng Nam giật mình, thở dài nói: “... Em biết anh sẽ phản cảm nên vốn không muốn để anh biết, nhưng em sợ sau này anh biết lại giận lây em, kỳ thực ngày ngày hôm đó đã khẳng định Hà Phán Hồi là Giản Nhị Lư, ông cụ kích động không ngủ được, bệnh tình trở nặng. Giản Hoài Ngọc sợ cha mình cứ thế mà đi thì di chúc dang dở, vì thế mới lấy chuyện này ép cha mình lập di chúc đem toàn bộ đầu tư ở Đại Lục, Singapore, Nhật Bản cho ông ấy ... Còn gấp gáp chuyển giao, khiến kinh động tới mấy người em khác, nên họ mới vội vàng chạy tới chứ không phải vì ông cụ ... Anh thấy rồi đó, nào là vệ sĩ nào là luật sư, ai mà biết có xảy ra chuyện gì không? Cho nên chú Lý bảo em nhắc anh đừng xen vào, lấy được thứ mình nên có rồi thì làm việc của mình ...”

Nói hết rồi, Tăng Nam mấy lần nhìn Giản Phàm, cô cố gắng lướt qua chuyện Giản Hoài Ngọc ép cha lập di chúc, vẫn nghe thấy tiếng nghiến răng của Giản Phàm.

Giản Phàm ngồi ngây ra như gà gổ nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, thảo nào mà ông cụ lúc sắp ra đi lại không muốn thấy con cháu, vì đã quá thất vọng vì tình thân, vì sao lại nắm chặt tay Tăng Nam, có lẽ không phải có gì nhiều nhận, vển vẹn chỉ là vì không muốn ra đi trong cô độc thê lương mà thôi.

“Xin lỗi.” Một bàn tay mềm mại đưa tới cắt ngang suy nghĩ của Giản Phàm, Tăng Nam nắm tay y: “Trước giờ em không hiểu anh, tới khi ông cụ qua đời em mới hiểu, kỳ thực trong lòng anh vô cùng lương thiện, tất cả điều anh làm chỉ vì không muốn một ông cụ chẳng quen biết được mang nụ cười mà đi, anh làm được rồi, ông cụ đi rất an lành vui vẻ ... Nếu như có một ngày em bị bệnh, bệnh rất rất nặng, anh cũng vì em mà đau lòng.”

Những lời tình ý miên man khiến Giản Phàm càng không nỡ buông tay, vỗ vỗ nhẹ tay cô: “Về thôi, chuyện nhà người ta, chúng ta không quản được ... Dù sao ông cụ cũng vui vẻ khép mắt, cho dù chúng ta ý tốt làm thành chuyện xấu, anh nghĩ ông cụ cũng không trách đâu ...”

“Em nghĩ ông ấy sẽ cảm kích anh.” Tăng Nam hôn nhẹ lên má Giản Phàm, sau đó yêu thương hôn chụt một cái, ngồi thẳng người vặn chìa khóa, lần này tâm tính ôn hòa hơn, lái xe rất vững: “Đừng nghĩ nhiều, dù sao anh có 2000 vạn, đủ tiêu diêu cả đời, vui vẻ lên, em không giận anh nữa, sau này cũng không giận anh nữa, được chưa?”

Giọng có phần làm nũng, Giản Phàm bủn rủn không dám tiếp lời, vội đổi đề tài: “Chuyện giải tỏa thì sao, anh tìm hiểu rồi, hạng mục Thụy Phong Uyển do Diêm Giả Văn làm chủ tịch, đại biểu pháp nhân Lôì Hàm Dương, nói thẳng ra là của Giản Hoài Ngọc, không phải có trò gì chứ?”

“Không đâu, bên khai phát và giải tỏa khác nhau mà, mà có giở trò gì cũng không nắm được thóp, Giản thị không thiếu tiền, người muốn bán mạng cho họ nhiều lắm ... Chúng ta chẳng phải cũng thế à?” Tăng Nam là thế, luôn rất thẳng tính.

Giản Phàm “ừ” khẽ một tiếng, lẩm bẩm tổng kết: “Chú sai cháu ruột đi đánh người, cháu ruột thì mất mạng, chú ngồi đếm tiền, Giản Hoài Ngọc liệu có bị lương tâm khiến trách bất an

không? Chắc là không, đến cha ruột mà ông ta còn ra tay được, huống hồ là đứa cháu ...”

Tằng Nam khó chịu phản bác: “Ít nhiều có chút tình cảm chứ, với sức ảnh hưởng của Giản Hoài Ngọc, tổ chút thái độ, bồi thường nhiều một chút chẳng phải là xong à? Hà Lượng phán vô ý giết người cũng đâu tới mức tử hình, nếu thế em e cả Giản Nhị Lữ không vượt qua được ...”

“Em sai rồi, chuyện này ai cũng có thể bồi thường, nhưng Giản Hoài Ngọc không thể, thậm chí công ty giải tỏa cũng sẽ không đền một xu, không phải họ xót tiền, mà là không ai muốn gánh trách nhiệm.” Giản Phàm nhắc lại phân tích của Ngũ Thần Quảng: “Vụ án khác anh không dám đảm bảo có công bằng, vụ án này anh đảm bảo có, chắc chắn sẽ tử hình, đã phi pháp giải tỏa còn cố ý gây thương tích, không giết sao yên lòng dân? Giản Hoài Ngọc sẽ không can thiệp ... Chẳng lẽ em không thấy công an đã công khai phát biểu, dù tra ra ai cũng không mềm lòng à? Vì họ xác định ma thế mạng rồi.”

Tằng Nam nhìn Giản Phàm với ánh mắt quái dị: “Anh đã nói thế thì em không giấu anh nữa.”

“Hả?” Giản Phàm kinh ngạc, lại thêm chuyện gì đây?

“Biết ai tổ chức giải tỏa không?”

“Không biết.” Giản Phàm lắc đầu, y đâu dính líu gì tới lĩnh vực này.

“Anh đúng là chuyện lớn tỉnh táo, chuyện nhỏ hồ đồ, Thương Á Quân, Thương Đại Nha, người anh em của anh đấy.”

Chương 071: Làm trộm đừng vênh vào. (1)

“A Phải rồi, anh Đường có nói hẳn thành giám đốc công ty giải tỏa gì đó ...” Giản Phàm phản ứng khá hơi hợt, nhớ ra Đường Đại Đầu có khoe danh thiếp vàng của Thương Á Quân, không lạ vì sao Tăng Nam có tin tức linh thông như vậy, làm nghề địa ốc vốn đứng giữa hắc bạch đạo mà, lại có Ngũ Thần Quảng không khác gì cha nuôi: “Là hẳn thì tốt, kết cục hoàn mỹ, cái nồi đen này chụp lên đầu hẳn là viên mãn, người do hẳn tìm, việc do hẳn làm, không liên quan tới người khác, công ty giải tỏa khi đó phạt vài đồng là xong, vẫn tiếp tục giải tỏa, chuyện càng thuận lợi. Bên khai phát vẫn xây nhà, chính phủ thu lợi. Hoàn mỹ, Thương Đại Nha xui xẻo rồi.”

“Còn không à, tất cả đang truy bắt hẳn đấy.” Tăng Nam ánh mắt ngờ vực: “Giản Phàm, đó là bạn anh đấy, anh không định giúp à?”

“Không giúp, thằng Vương Bát Đản đó đáng chết, em biết nhà kia đáng thương ra sao, hai mẹ con đang đi cầu cứu khắp nơi.” Giản Phàm rất tức giận, giữa y với Thương Đại Nha chỉ là quan hệ lợi dụng mà thôi, trước kia đã dứt khoát rồi, hai năm qua không liên hệ gì.

Tăng Nam rụt rụt rè rè: “Vậy còn một chuyện nữa, em nói, anh đừng giận nhé?”

“Giờ anh rất bình đạm rồi, muốn làm anh giận không dễ đâu, chẳng cần Lý Uy nhắc anh cũng không dính dáng gì hết.” Giản Phàm nói thoải mái như không.

Tăng Nam nói gằn như lí nhí muỗi kêu: “Đường Đại Đầu giấu Thương Đại Nha đi rồi.”

“Cái gì?” Anh chàng bình đạm nhảy dựng lên không khác gì mèo bị dấm phải đuôi, sau đó va cốp vào trần xe, ôm đầu lặn lộn tại chỗ, Giản Phàm nén đau giọng gấp gáp: “Em vừa nói gì, nói lại xem nào, ai giấu ai?”

Tăng Nam nhăn mặt, cú đó đau phải biết, giọng cô như làm sai chuyện: “Đừng trách em, tên đầu to không cho em nói, biết

anh không ưa gì Thương Đại Nha.”

“Không nói với anh mà nói với em à ... Nam Nam, nói với anh là em đang đùa đi.” Giản Phàm ôm đầu, ôm cả hi vọng cuối cùng.

“Không phải, anh ta nhờ em thăm dò chút tin tức, mà công ty em cũng được Thương Đại Nha giúp ít nhiều, chỉ biết hình cảnh đang tìm kiếm khắp nơi ... Lão Đường sợ anh giận, bảo em ngàn vạn lần đừng nói cho anh biết ...” Tăng Nam làm vẻ mặt vô tội, sợ Giản Phàm nổi điên.

Giản Phàm thả mình ngồi bịch xuống ghế, trừng mắt lên, chửi bới om xòm: “Em còn ngây ra đó làm gì, mau đi tìm Lão Đường, đồ ngu xuẩn đó, thằng què chết tiệt, chuyện này nhảy vào thì còn ai cứu được?”

Tăng Nam không dám ý kiến gì, xoay vô lăng phóng vèo đi, dọc đường đi liên tục nhìn mặt Giản Phàm hết trắng lại đỏ.

Một phút ... Hai phút ... Ba phút ...

Tăng Nam đỗ xe cách cửa quán ăn Thực Thượng ở đường Kiến Nam, thi thoảng xem đồng hồ, mới chỉ vài phút thôi mà cô tưởng chừng cả năm rồi. Cô lo nhất Giản Phàm và Đường Đại Đầu xung đột, hai tên này đều cứng đầu cố chấp, không rõ một khi ương lên sẽ xảy ra chuyện gì, còn cô dù sao đóng vai trò không vẻ vang, hứa rồi lại còn đem bí mật tiết lộ cho Giản Phàm. Cuộc đời cô trải qua bao gặp ghềnh đi tới hôm nay, chỉ có hai người bạn chẳng hề hợp tính này ở bên cạnh thôi.

Thế nào là bạn, trải qua nhiều chuyện Tăng Nam có cảm xúc, trong mắt cô, bạn là người khi không cần có khi chẳng nhớ ra, nhưng khi cần, nhất định không bỏ rơi mình ... Đường Đại Đầu và Giản Phàm đều giống nhau ở điểm đó.

Chính vì thế mà cô mới lo, Đường Đại Đầu và Thương Đại Nha tính thói hợp nhau, sẽ không bỏ mặc, mà Giản Phàm hiểu lợi hại trong chuyện này, sẽ bắt Đường Đại Đầu khoanh tay ngồi nhìn, cả hai sẽ không từ bỏ lập trường ... kết quả không tốt đẹp.

Bất ngờ là hai người kia ra rồi, Giản Phàm khác vai Đường Đại Đầu, hai người nói cười thân thiết như xưa, Đường Tiểu Đầu còn lon ton chạy theo ôm chân Giản Phàm như chó con, Phi Phi vội

bé lên, Giản Phàm bắt chước hổ gầm quay đầu dọa thẳng bé, làm nó cười khanh khách.

Thế là sao? Tăng Nam hết sức hồ nghi, đi lùi xe đỗ ở cửa, Giản Phàm dìu Đường Đại Đầu lên xe, tên này hai năm qua an nhàn béo lấm rồi, lên xe mà cũng thở, Giản Phàm ngồi ở ghế phụ lái, vẫy tay với Phi Phi và Đường Tiểu Đầu, Tăng Nam khởi động xe mà chẳng hiểu hai tên này bày trò quỷ gì.

“Anh Đường, ở đâu nhỉ?” Giản Phàm hỏi rất tùy ý.

Đường Đại Đầu đắc ý đáp: “Đường Thượng Mã, có quán bar tên Địa Hạ Tình.”

“Ha ha ha, đó là dải phồn hoa, ý thức chống điều tra tốt lắm, vẫn chưa quên nghề.”

Tăng Nam không hiểu ra sao, Giản Phàm lúc xuống xe thì dùng dùng nổi giận, vậy mà lúc này lên xe lại cười kiêu mê chết người không đến mạng, chắc là lừa tên gốc to đầu kia rồi.

Giản Phàm cảm giác được tâm sự của Tăng Nam, cố ý trách: “Anh Đường, anh thiếu nghĩa khí quá, nếu không phải tôi vô tình hỏi Nam Nam, anh không định nói cho tôi phải không, Lão Thương cũng là bạn tôi mà, anh muốn biết tin tức cảnh sát thì phải hỏi tôi chứ.”

“Lão Thương muốn tìm cậu, nhưng tôi không cho, hai năm qua hấn thành danh nhân xã hội rồi, sáng cưới xe, đêm cưới gái, tôi sợ loại giả đứng đắn cậu không muốn dính dáng, nên khời nói.” Đường Đại Đầu thật thà khai báo.

Tăng Nam nghe Đường Đại Đầu hình dung danh nhân xã hội như thế thì phì cười, đồng thời nhìn Giản Phàm tình tứ, càng lúc càng nhận ra Giản Phàm thực sự quan tâm tới cô, không muốn cô bị khó xử. Giản Phàm nói thuận theo tư duy của hấn: “Vậy thì anh nói xem danh nhân xã hội liệu có coi thường chúng tôi, chê chúng tôi xen vào chuyện người khác không?”

“Không không không ... Tuyệt đối không, chuyện Bắc Thâm Phường làm Lão Thương bị bắt năm sáu chục người, trong đó có vài huynh đệ kết bái, lúc này còn ai dám giữ hấn, hấn không còn chỗ nào để đi mới tìm tôi ... Tôi liền đưa hấn tới quán bar do Xa Loa Tử mở, nơi đó đông người hỗn loạn, không ai chú ý.” Đường Đại Đầu áp nhỏ giọng xuống nói.

Giản Phàm biết nơi đó là do Xa Loa Tử và Mơ Hồ mở, được Đường Đại Đầu lên tài trợ, bề ngoài là bán rượu, ngầm mai dâm, cho nên mới đặt tên là "Địa Hạ Tình", nghe đâu còn do tên đầu to nhất thời này ra linh cảm.

Lộ trình mất tới nửa tiếng không ít, nói chuyện linh tinh, toàn đề tài vụn vặt thoải mái, kỳ thực Giản Phàm mục đích rõ ràng, ví như Thương Đại Nha kiếm tiền ra sao, nghe kể là kéo đám lưu manh đi giải tỏa, tiền kiếm theo đầu người, anh em phía dưới kiếm tiền chân tay.

Hiện trường giải tỏa là thế nào Giản Phàm thấy không chỉ một lần, chuyện thiếu nhân tính được Đường Đại Đầu say sưa thuật lại, căn bản chẳng cảm thấy có gì không đúng, còn hâm mộ thành tựu của Thương Đại Nha, nếu đám anh em năm xưa vẫn còn đông đủ sẽ cùng làm nghề này, một năm kiếm vài trăm vạn là chuyện nhỏ, hơn là vất vả bán cơm.

Tằng Nam trêu: “Thế sao anh không dựng cờ chiêu binh mãi mã đi?”

Giản Phàm cũng làm một câu: “Đúng rồi anh Đường, lại quay về làm đại ca đi, giờ Lão Thương xui xẻo, vừa vạn anh thế chân, tiếp nhận quân của Lão Thương, tiện quá còn gì?”

Dè đâu Đường Đại lắc đầu quây quây: “... Thôi thôi, làm cái đó không được, vốn hẵn muốn kéo tôi nhập bọn, tôi cũng động lòng, có điều giờ nhìn thế này biết không có kết quả tốt đẹp, tôi mất mẹ một cái chân rồi, không muốn dính vào nữa, không khéo cái mạng cũng đi.”

Giản Phàm nhẹ người, đồng thời lòng có chút buồn bực, cái mặt tối của xã hội này đều là kiểu sống dị dạng như thế, giống như đội xây dựng còn chẳng phải bị ép, chẳng lẽ có ai trời sinh ra muốn đi làm điếm lưu manh?

Chương 072: Làm trộm đừng vênh vào. (2)

Tới đường Thượng Mã thì thời gian vừa qua 17 giờ, trời vẫn sáng lắm, xe đỗ ở đối diện quán bar. Giản Phàm xuống xe quan sát, chưa tới tối khách còn chưa lên cơn, nhưng đã có cô gái ăn mặc hở hang ra vào quán bar, dặn Tăng Nam ở ngoài đợi, cùng Đường Đại Đầu băng qua mặt đường. Đập vào mắt là quầy bar trông như băng đạn, trên kệ là chai rượu vang như viên đạn, phục vụ mặc ghi lê đeo nơ cầm khay qua lại trông chính quy lắm. Đường Đại Đầu nghênh ngang đi vào búng tay cái tách, không biết ở đâu có một nữ phục vụ viên chạy ra cười ngọt đon đả nói: “Anh Đường tới rồi, mời anh vào ...”

Mẹ nó, Giản Phàm chửi thầm, cô bé này cùng lắm chỉ 21, 22 mà thôi, váy siêu ngắn sơ mi trắng thiếu vài cái cúc tất lụa đen, cười còn ái muội hơn cả màu rượu trên tử. Đường Đại Đầu ngoắc ngoắc đầu ngón tay, ghé đầu sát tai cô bé phục vụ, cô bé gật đầu định đi, long trảo của hắn sờ tới mông bóp một phát, phục vụ quay đầu làm mặt quỷ, đong đưa bước đi.

Vãi, đừng nói là nhân tình của Lão Đường nhé? Giản Phàm nghi ngờ nhìn cái mặt hí hửng của hắn, đi theo qua quầy bar, đèn tối hắn xuống: “Sao anh muốn sờ là sờ thế?”

“Không sờ cũng phí, không có mấy em phục vụ lẳng lơ, ai tới uống rượu?” Đường Đại Đầu hạ thấp giọng xuống xúi: “Thấy em vừa rồi thế nào, tươi không, năm nay vừa tròn 20 thôi, cái miệng đó không chỉ biết cười ngọt lịm đâu, thổi kèn cao siêu lắm, thử không? ... Đảm bảo với cậu là trình độ ngang cấp với vợ tôi.”

Giản Phàm suýt nữa bộp tên này một phát vì cái tội nói không biết nghĩ, ai lại đi đem vợ mình so sánh kiểu đó, nói bao lần không sửa. Không đáp lời tên ngốc, nếu không đụng chạm với vấn đề chuyên môn, hắn nói tới sang năm, đi xuống lầu, té ra là tầng hầm thật, hành lang hẹp mỗi bên có 3 cánh cửa, chuyển đề tài: “Nơi này không tốt, cảnh sát chặn cửa thì thành ba ba trong rọ à?”

“Thiên hạ không phải chỉ mỗi cậu thông minh, còn có cửa bí mật, bên trên có động tĩnh, dưới biển mất luôn.” Đường Đại Đầu dừng bước, gõ cửa vài cái, cửa mở ra, phòng rất thấp, Giản Phàm cúi đầu đi vào, cách một cái cửa đóng, đứng trước mặt là Thương Đại Nha, hai năm qua khó thấy được một lần, tóc bù xù, râu lởm chởm, mắt đỏ kè, trên bàn là chai Nhị Oa Đầu đã uống hết quá nửa, ít đồ nhắm.

“Đường ca ...” Thương Đại Nha yếu ớt chào.

“Đại Nha, xem ai tới đây, đừng bộ dạng ăn hại như thế, chuyện gì mà không qua được, tránh phong ba là ổn thôi, ở đây không ai tìm được, sợ cái buổi.” Đường Đại Đầu đập bàn một phát, Thương Đại Nha vẫn bộ dạng sống dở chết dở, chắc là do rượu, phản ứng rất chậm chạp, chỉ gật đầu với Giản Phàm một cái, bộ dạng như hết hi vọng vậy.

Giản Phàm trầm ngâm: “Anh Đường, anh ra ngoài đi, tôi thương lượng với Lão Thương chút việc.”

“Thương lượng cái gì mà không cho tôi nghe.” Đường Đại Đầu bắt mẫn không đi.

“Ra ngoài cửa trên ghẹo phục vụ viên, canh chừng, tôi thương lượng với Lão Thương bước tiếp theo làm thế nào chứ sao? Chẳng lẽ cứ chui rúc như chuột vậy à, ai đi đối xử với anh em như vậy ... Anh đi đi, chuyện này tôi làm tốt hơn anh, anh nghe cũng chỉ nói linh tinh chứ góp ý được quái gì đâu.” Giản Phàm biết cách đối phó với hắn.

“Được.” Đường Đại Đầu thấy Thương Đại Nha không phản đối liền đi luôn, dù sao ai thích ở cái chỗ chật chội bí bách này, ra kia trên em gái có hơn không, ở lại cũng không hiến được kế nào hay.

“Nào, ngồi đi ...” Giản Phàm từ khách hóa chủ, đưa tay mời, phòng nhỏ chỉ có một bàn một giường, mùi ẩm thấp khó ngủ, rót rượu tự uống một ngụm: “Lão Thương, anh có biết chuyện mình phạm phải lớn cỡ nào không?”

Thương Đại Nha ảm đạm gục gặc đầu, không thể không biết, chỉ không biết vì sao, bắt liên bao nhiêu người, cảnh sát tới nhà mấy chuyến, ai quen biết cũng bị tra một lượt, cái thế này là muốn truy tới cùng: “... Trước kia chúng tôi đều làm thế, không

giải tỏa được thì cưỡng chế, đánh bị thương người ta như cơm bữa, chết người cũng vài lần, ông chủ ra mặt đèn vài vạn là xong, chuyện này sao kéo nhiều cảnh sát tới thế? Còn truy cùng đuổi tận ... Nếu nói hộ bị giải tỏa oan, chúng tôi còn oan hơn, tháng 5 giải tỏa một hộ, chúng tôi cầm gậy, họ cầm cả đao Quan Công, chém gãy chân một anh em của tôi, chẳng ai quản, tôi đi đâu mà kêu ... Mẹ cái bọn cảnh sát không cho tôi sống.”

“Được, được, đừng than vãn, chúng ta không phải đang nghĩ cách à, kể đầu đuôi đi, ai bảo các anh giải tỏa? Ai mới là chủ?” Giản Phàm lấy cốc rượu của hắn, không cho uống nữa.

“Tôi mang tiếng là cổ đông, nhưng mà cổ phần chưa tới một thành, bất kể thế nào chuyện này không thể do tôi chịu trách nhiệm được, tôi chỉ là tên tiểu tốt.” Thương Đại Nha thời gian qua bị cảnh sát truy đuổi khốn đốn, nói chuyện thiếu trật tự: “Quy trình đơn giản lắm, sau khi nhà cửa định giá, công ty giải tỏa dựa theo mét vuông nộp tiền đảm bảo với bên bao thầu, để phòng bên giải tỏa bỏ gánh giữa chừng không làm, hai là khi xảy ra sự cố an toàn thì dùng bồi thường. Chuyện thường là đại cổ đông dẫn đầu, kêu gọi cổ đông tham dự, đại cổ đông thực sự thì chỉ cổ phần danh nghĩa, không nhập sổ sách.”

Hỏi mấy lần cổ đông có ai, Thương Đại Nha ngần ngừ, áp úng mãi mới kể, một tên Giang Thấm Bình phó bí thu khu ủy, Hứa Hướng Nam phân cục trưởng cục công an, còn có công vụ viên cục địa chính, gồm cả Thương Đại Nha là sáu vị cổ đông. Mà trừ Thương Đại Nha ra thì đều là danh nhân xã hội. Nói chuyện ngày hôm đó thì cũng không có gì, Bắc Thâm Phường suốt hai tháng chưa giải tỏa xong, làm nhà khai phát mất kiên nhẫn, hôm đó ông chủ Lôi trực tiếp tới tìm Thương Đại Nha, hứa sẽ thêm cho hắn 40 vạn, bảo hắn giải tỏa trong đêm, mà hắn biết bối cảnh của đối phương nên không sợ gì cả, cho nên mới có màn bi kịch đêm mưa đó, giờ thì kể sa lưới đều khai người đứng sau là Thương Á Quân.

Giản Phàm vừa uống rượu vừa suy ngẫm, ông chủ Lôi kia tất nhiên là Lôi Hàm Dương, còn cổ đông thì ghê gớm rồi, nếu đêm hôm đó không kinh động hình cảnh làm sự thể lớn lên, e rằng

có chết người cũng áp xuống thôi, giờ không áp được chỉ còn cách đồ lên đầu tên này.

Nhìn Thương Đại Nha giờ như chim sợ cành cong, ngồi ở đây mà mắt vẫn hiện rõ sợ hãi, Giản Phàm uống ngụm rượu cuối cùng, chẳng thấy yết hầu cử động mà rượu biến mất: “Lão Thương, anh thông minh hơn Đường Đại Đầu, xem ra anh cũng hiểu ... Chuyện này à, anh chết chắc.”

Thương Đại Nha rùng mình, máu chốt trong đó không phải chỉ suy xét một lần, không cần hoài nghi, mình chắc chắn đưa đầu ra chịu báng, Giản Phàm nói khó nghe, nhưng không sai chút nào, nhắm mắt lại như chấp nhận số mệnh.

“Khá đấy, tự biết mình ... Có điều, anh không ở hiện trường, cũng không đích thân đánh chết người, anh sợ cái gì? Có phải vì khó khăn lắm mới có ngày hôm nay, chớp mắt tiền, nhà, nữ nhân đều mất, phải vào tù ăn cơm nhà nước nên sợ không?”

Điều này nói trúng tim đen, Thương Đại Nha gật đầu: “Gần như thế, cậu không biết đám người kia bản cỡ nào, lần này nhập cổ phần tôi chỉ nhập 80 vạn, nói không chừng chẳng lấy lại được xu nào, đều tại tên Vương Bát Dẫn họ Lô, xảy ra chuyện một cái liền vờ không quen biết tôi ... Lần này tôi tham rồi, toàn bọn làm quan, làm cảnh sát, người ta chỉ bắt tôi chứ bắt ai? Tôi sống bốn mươi năm, hiểu rồi, chỉ có cậu và anh Đường lúc khó khăn mới ra tay, mới là bạn bè thật sự.”

Chương 073: Đòn hiểm. (1)

“Đừng dát vàng lên mặt tôi, chuyện này tôi cũng không giúp được anh.” Giản Phàm lắc đầu, y tất nhiên không coi Thương Đại Nha là bạn bè gì hết, y làm vậy là để cứu cái thằng ngốc Đường Đại Đầu thôi.

Thương Đại Nha đứng dậy chấp tay một cái: “Cậu tới thăm đã là tình nghĩa rồi, đợi tôi qua được sẽ bày tiệc ở Quốc Tân Quán mời cậu và anh Đường.”

“Anh không qua được đâu.” Giản Phàm nói thẳng, không cho hẳn ôm hi vọng hảo huyền: “Chuyện này quá lớn, cục công an sẽ không thể bỏ dỡ giữa chừng, có bao nhiêu nhân chứng chỉ vào anh như thế, bao nhiêu kẻ liên quan như thế, anh không chịu tội, họ làm sao sống yên. Giao dịch của anh đều là giao dịch ngầm, chỉ có miệng làm chứng, anh chẳng kéo ai theo được, khai ra không làm được gì họ mà anh càng thăm, nên chỉ có cách ngồi tù vài năm.”

Thương Đại Nha đấm bàn đánh sầm, đứng bật dậy hai mắt như muốn lồi ra: “Tôi không phục.”

“Không phục thì cầm dao tới nhà tìm những kẻ đó, bắt chúng nhận có liên quan đi. Nếu anh có gan đó thì nấp ở đây làm gì?” Giản Phàm kích một câu.

Thương Đại Nha như bị đánh trúng chỗ hiểm, ngồi sụp xuống, không phục thì làm được gì?

“Thế này đi.” Giản Phàm thấy đã tới lúc, an ủi: “Tôi không kiến nghị cá chết lưới rách, tôi có cách cá không chết vẫn làm rách lưới, nhưng khảo nghiệm lá gan của anh, phương pháp chưa chắc đã hay, nhưng còn tốt hơn bộ dạng hiện giờ của anh, hơn nữa làm kẻ hại anh phải mãi mãi nhớ anh ... Muốn nghe không?”

Thương Đại Nha hai mắt đầy tơ máu, gật mạnh đầu.

Đã nửa tiếng trôi qua, rồi một tiếng ...

Tầng Nam rốt cuộc không đợi được nữa, trực tiếp đi vào quán bar, nhìn thấy Đường Đại Đầu một cái liền xì khói, tên đó tay

luôn hẳn vào váy nữ phục vụ, mà nữ nhân kia thì cánh tay như rắn nước quán lấy hẳn. Tầng Nam cầm ly rượu hất thẳng vào mặt hỏi Giản Phàm đâu, nghe nói dưới tầng hầm, sợ xảy ra chuyện, liền tóm cổ áo lôi Đường Đại Đầu đi. Không ngờ thực sự có biến cố rồi, gõ cửa mãi không thấy có phản ứng, gọi phục vụ tới mở cửa, Đường Đại Đầu há hốc mồm, nào có ai trong đó, vội vàng mò tới phòng có cửa ngầm, cửa đã mở ra.

Đường Đại Đầu chớp mắt nghĩ ra cái gì, cười rất không đúng lúc: “Người anh em tôi đúng là nghĩa khí, tôi biết cậu ấy sẽ không khoanh tay ngồi nhìn đâu mà, có cậu ấy giúp bao nhiêu cảnh sát cũng không tìm được Lão Thương ... Á ..”

Một tiếng kêu thảm thiết, là Tầng Nam đã phần nộ phát uy, đá một phát trúng chỗ hiểm làm Đường Đại Đầu gục ngay tại chỗ, Tầng Nam kệ hẳn vội vội vàng vàng chạy đi ...

Bóng đêm từ từ buông xuống, trải qua ban ngày nóng bức và ngột ngạt, khi gió đêm mát mẻ chợt tới luôn là thời điểm náo nhiệt nhất của thành phố vào mùa hè. Chợ đêm, cửa hàng, dòng xe dòng người qua lại càng đông đúc, quán ăn Tây nằm ở đường Tân Hà cũng nghênh đón thời điểm kinh doanh tốt nhất, cà phê, rượu vang cùng với bàn nướng kiểu Pháp chưa chắc hợp với khẩu vị người Đại Nguyên, nhưng không thiếu người tới đây, tiêu phí thời gian dưới ánh sáng nhu hòa và âm nhạc dập dìu.

8 giờ tối ở chỗ người sát cửa sổ tầng 2, một soái ca rất ga lăng đưa miếng pizza cắt tay ân cần đặt vào đĩa cô gái ngồi đối diện. Hai người nhấp rượu vang chuyện trò, tuấn nam mỹ nữ là cảnh thường thấy ở đường phố, chẳng ai chú ý.

Phục vụ nhận ra nam nhân, là khách quen ở nơi này, đó là ông chủ Lôi đi chiếc Mitsubishi, cô gái kia không quen, nguyên nhân đơn giản vì ông chủ Lôi rất hiếm khi đưa nữ nhân đi cùng. Nữ nhân khí chất cao nhã hôm nay khi gọi món còn nói vài câu tiếng Pháp, giọng nhỏ nhẹ dễ nghe, cười không lộ răng, xứng đôi với ông chủ Lôi.

Nếu tới gần sẽ nghe thấy ông chủ Lôi nói nhỏ là biểu trưng cho mỹ lệ, tinh lặng và thuần khiết, sau khi biến thành rượu có thêm sinh mệnh, sắc thái mê người, đặc tính thần bị, hương vị êm mà thuần, rượu vang bao hàm nguyên vị của sinh mệnh, ẩn

chứa nội hàm lịch sử, khiến nữ nhân đối diện mím môi cười, ánh mắt tán thưởng.

Rất nhiều nữ nhân Đại Nguyên biết Lôi Hàm Dương, từ nước ngoài về, làm việc ở xí nghiệp ngoại quốc, người phát ngôn của Giải thị, điểm hấp dẫn nhất là văn độ thân.

Mà ở Đại Nguyên cũng có rất nhiều nam nhân, đặc biệt đã kết hôn quen biết nữ nhân này, không phải cái gì khác, cô chính là bác sĩ tâm lý trụ cột của phòng công tác tâm lý Bác Thành, cô Thành Mạn Đình.

Trạng thái của cả hai rất tốt, nói từ lịch sử rượu vang tới quá trình du học, nói tới nghề nghiệp của nhau, từ quen biết tới tăng nhiệt, đang lúc trò chuyện say sưa thì cái di động đáng ghét lại phá đám. Lôi Hàm Dương nhìn thấy số không quen, đặt di động lên tai, rất có phong độ nói: “Xin lỗi, anh gọi nhầm số rồi.”

Sau đó cúp điện thoại, nhẹ nhàng đặt xuống, mím cười muốn tiếp tục đề tài này, điện thoại của Thành Mạn Đình lại reo, rất ưu nhã đưa điện thoại lên, sau đó kinh ngạc đưa Lôi Hàm Dương: “Tìm anh đây.”

“Cái gì?” Lôi Hàm Dương hồ nghi nhận lấy điện thoại nữ tinh xảo, trong điện thoại là giọng Thương Á Quân, không khí bữa ăn bị phá hỏng hết, vẫn giữ phép lịch sự nói: “Giám đốc Thương, anh giỏi đấy, có thể gọi được cả điện thoại cho bạn tôi ... Có gì ngày mai nói, hướng hồ chúng ta đâu có gì để nói với nhau.”

“Thằng nhãi, anh mà giữ thể diện cho mà đấy ... Nhìn xuống lầu, tao định kéo vài thằng chết theo, mà thấy sao?” Giọng thô lỗ mà khàn khàn bên kia truyền tới.

Lôi Hàm Dương giật mình nhìn xuống bãi đỗ xe, bên cạnh xe của mình có mười mấy người tay lăm lăm vũ khí, lòng hoảng sợ, thất thố nói lớn: “Thương Á Quân, anh muốn làm cái gì, bây giờ anh là tội phạm truy nã, có tin tôi báo cảnh sát không?”

“Được, quay đầu lại ... Tao còn cho rằng mà không biết tên tội phạm truy nã này.”

Lôi Hàm Dương thực sự thất kinh quay đầu, vừa vặn thấy gương mặt hung tợn, tóc dài, mặc áo vest, ngay cả phục vụ dẫn lên lầu cũng im thít như sợ vị này tức giận.

Thương Đại Nha thản nhiên đi tới bên cạnh cửa sổ, đuổi phục vụ viên đi, đẩy Lôi Hàm Dương qua bên, ngồi xuống đưa tay ra: “Em gái, tên gì thế?”

“Tôi không phải em gái anh, không cần biết tên tôi.” Thành Mạn Đình mặt sưng giá từ chối bắt tay, kẻ đối diện hai mắt đầy tơ máu, răng cửa lớn, mặc đồ Tây mà không che hết được bản chất lưu manh, ánh mắt chất vấn nhìn Lôi Hàm Dương trách móc vì sao có loại bạn như thế này.

“Em gái có cá tính lắm, hay là ông chủ Lôi, chúng tôi kéo em gái này đi để trừ nợ.” Thương Đại Nha làm một câu làm Thành Mạn Đình giận nguyền rủa.

Lôi Hàm Dương không im lặng được nữa: “Thương đại ca, đừng làm tôi mất mặt ... cô ấy chỉ là người bạn bình thường của tôi, không liên quan gì tới chuyện này, đừng kéo cô ấy vào.”

“Được, không ngờ mày cũng đáng mặt nam nhân lắm ... Vậy kéo chuyện chúng ta vào, mày hứa rồi, phá 12 cái nhà ở Bắc Thâm Phường, trả thêm 50 vạn, không thể dùng người rồi mà tiền không trả, thấy người dân dễ bắt nạt à?” Thương Đại Nha mấy hôm nay chẳng ăn uống gì ra hồn, dùng luôn tay cầm miếng thịt bò nướng cắn xé như dã thú, hình tượng ấy khiến khách bàn bên sợ hãi tính tiền chạy luôn.

“Thương Á Quân, anh đừng dọa tôi, trước mặt bao người tôi không tin anh dám làm gì.” Lôi Hàm Dương tỏ ra trấn định, chuyển sang phía đối diện ngồi cùng Thành Mạn Đình: “Chúng ta thương lượng là, anh giải tỏa, tôi trả tiền, thế anh giải tỏa chưa?”

Chương 074: Đòn hiểm. (2)

“Chưa.” Thương Đại Nha căn bản không coi hấn ra gì, cầm ly rượu vang của Thành Mạn Đình tu ực, nuốt miếng thịt lớn xuống: “Mày còn mặt mũi nói chuyện giải tỏa với tao à, mày nói không sao, không sao mà bao nhiêu cảnh sát tới như thế. Xảy ra chuyện con mẹ nó, mày trốn mất, mấy chục anh em của tao bị bắt Giờ tao chỉ đòi phí giải tỏa mà không đòi tiền thuốc men, tổn thất tinh thần là nhẹ đấy, chẳng lẽ mày không định đưa một xu, còn muốn tao gánh hết tội chứ?”

Nghe cái tên Bắc Thâm Thường đang xôn xào thời gian qua lại liên hệ cùng nam nhân thô lỗ này, ngày Thành Mạn Đình cũng ngạc nhiên nhìn Lôi Hàm Dương. Lôi Hàm Dương chỉ muốn yên chuyện tránh mất điểm trước mặt mỹ nữ, rối rít nói: “Được được, chuyện gì cũng đừng nói vội, mai tới công ty tôi, tôi đưa tiền cho anh, mau chóng biến mất cho tôi.”

“Chơi tao à, thế không được.” Thương Đại Nha mút mỡ trên ngón tay: “Mày đã nói tao là tội phạm truy nã rồi, chỉ dựa vào chút tiền đó cứu mạng, ông chủ Lôi, mày bắt nhân thì đừng trách tao bất nghĩa. Khi thương lượng chuyện này, tao, mày và người cty Bình Dương đều có mặt, tao làm cái nghề này lâu rồi, sao không đề phòng bọn mày cho được, mày có tin tao ghi âm hết không?”

“Anh dọa ai chứ?” Tiếp xúc với nhau không phải chỉ một hai lần, biết tên này chẳng có cái tâm cơ đó, dọa người thôi, Lôi Hàm Dương khịt mũi không tin: “Anh mà có cái bản lĩnh đó thì đâu bị cảnh sát truy đuổi khắp nơi, dù có thì tôi cũng chẳng có tội mấy.”

“Thông minh, biết Đại Nha tao không có mấy thủ đoạn vòng vèo đó ... Chúng ta đổi cách làm việc khác vậy.” Thương Đại Nha rút điện thoại ra, vừa nói vài tiếng thì chìa khóa trong túi Lôi Hàm Dương phát ra tiếng báo động, cả kính nhìn ra ngoài, chỉ thấy mấy người cầm gậy gộc với gạch đá đập xe, chớp mắt cái xe

mấy chục vạn trở nên thâm thẳm, kính vỡ, cửa móp, còi xe hú inh ỏi, đám người kia biến mất ngay.

“Đơn giản không? Thủ hạ của tao ít thiếu nhất là loại giỏi đập phá ... Anh mày đây là XHĐ, mày đã dám thuê mà không nghĩ hậu quả à? Tiền của tao mà cũng dám quịt, chán sống rồi phải không?”

Đôi nam nữ đối diện thực sự sợ hãi rồi, ngồi im như thóc.

Thương Đại Nha nhìn đồng hồ: “Đợi cảnh sát phải không, đồn công an đường Ngũ Nhất muốn tới đây tốn 6 phút 30 giây, cũng chỉ tới 4 tên, tao có 40 người, không sợ chúng đâu, cho mày 60 giây suy nghĩ, hoặc đưa tiền, hoặc tao đưa mày đi.”

Lôi Hàm Dương biết không quịt được, tức tốc lấy chi phiếu ra viết vài chữ, xé roet đưa Thương Đại Nha, loại người này trời mới biết dám làm gì, thân phận của mình không dọa nổi hắn.

Thương Đại Nha lau tay cầm lấy chi phiếu, cười sáng lạn: “Thế mới đúng, loại như mày toàn bọn hèn, tao không chơi mẹ mày, mày không biết tao ngang bối phận với cha mày, cho mày 30 giây biến mất, em gái, ở lại uống với anh.”

Thành Mạn Đình tái mặt nhìn Lôi Hàm Dương cầu khẩn, Lôi Hàm Dương nắm tay cô, định nói gì thì Thương Đại Nha đặt chai rượu lên bàn, gằn giọng nói từng chữ: “Không xéo thì tao không chỉ đập xe đâu.”

Lôi Hàm Dương vội vàng lấy áo khoác hoảng loạn bỏ chạy, đến ví cũng quên, mỹ nữ cũng bỏ, ra tới cầu thang còn vấp ngã, loạng choạng bò dậy, rút điện thoại ra rồi rít bấm số: “Cục trưởng Hứa, tôi thấy Thương Á Quân, ở quán ăn Tây Nhu Nguyễn Thì Quảng, vừa rồi, vừa rồi trấn lột của tôi 50 vạn, giữ cả bạn gái của tôi.”

Nhà hàng khách khứa chạy bán sống bán chết, nam lẫn nữ chẳng ai giữ được phong độ nữa, chen lấn xô đẩy nhau, lạ cái là không có bảo an xuất hiện, nhà ăn rộng 400 mét vuông ở tầng 2 thoáng chổng bàn ghế chổng trơ. Thương Đại Nha nhàn nhã uống rượu nhìn nữ nhân đối diện tuy hoảng sợ song không thất thố, gật gù khen: “Em gái, tố chất không tệ, trấn định lắm, lên giường với thằng súc sinh đó thật phí, anh hơn nó nhiều.”

“Anh cũng trấn định lắm, đã 2 phút rồi, anh cũng chỉ dọa hấn, hấn sắp đi chứ gì?” Thành Mạn Đình lâm nguy không loạn, đánh giá tâm lý đối phương.

“Nói đúng, mang theo cô em, đi ngay.”

Thành Mạn Đình theo bản năng lùi lại, ôm ngực trước ngực, Thương Đại Nha liếm môi, vươn tay ra như định kéo tay cô: “Tiền vốn đã thu, giờ anh lấy thêm chút lãi.”

Choang!

Có tiếng chai rượu vỡ tan tành.

“Xéo!”

Nghe tiếng quát này Thương Đại Nha đột nhiên cuống cuồng bỏ chạy, đầu quay lại một cái cũng không dám. Thành Mạn Đình hoảng hốt hay đầu nhìn, chỉ thấy ở cái bàn nhỏ bên góc tường có người ngồi đối diện với mình, mặt đất bên cạnh là chai rượu tan nát, chắc chắn là người vừa cứu mình rồi.

Há hốc mồm nhìn người đó đứng dậy, tám lưng rộng vững trãi, Thành Mạn Đình suýt kêu lên, là nam nhân mình tư vấn sáng nay, là người ngoại tình, lúc này người đó bước chân vững vàng, vết sẹo trên mặt trông đáng tin hơn đáng sợ, đi tới bên cạnh cô khẽ mắng: “Đi đi.”

Đúng lúc này đèn tầng 2 tắt ngúm, Thành Mạn Đình không suy nghĩ, đứng dậy hai tay giữ chặt lấy tay Giản Phàm, theo người này, lần mò đi trong bóng tối, tới khi ra đường, bị Giản Phàm kéo lên xe, xe nhanh chóng rời khỏi hiện trường, ra đầu đường mới thấy bóng dáng xe cảnh sát hú còi chạy tới phía nhà hàng.

May quá, Thành Mạn Đình ôm ngực thở phào, nhìn Giản Phàm cảm kích: “Cám ơn anh, sợ chết thôi, người đó thật hung dữ ... Giản Phàm, sao anh lại ở đó?”

“Sao cô biết tôi là Giản Phàm?” Giản Phàm chuyên tâm lái xe, mắt nhìn phía trước.

“Đồng nghiệp của anh nói, anh đừng nói với tôi chuyện này là trùng hợp nhé.”

“Vậy tôi nói tôi tính được cô có chuyện, xuất hiện khi cô cần nhất làm anh hùng cứu mỹ nhân, cô tin không?”

“Không tin.” Thành Mạn Đình phủ nhận.

“Vậy thì đó là trùng hợp.”

“Không đúng, vậy vì sao người kia sợ anh như thế, thấy một cái là chạy? Loại đại ca XHĐ như vậy không thể vì một người không liên quan gì dọa một cái chạy ngay.

Cô em này trong lúc như vậy mà không đánh mất sắc sảo, Giản Phàm thâm tán thưởng: “Tôi nói mình là hóa thân của chính nghĩa, chuyên giải cứu mỹ nữ gặp nạn có được không?”

“Tôi nghĩ anh quen hẳn, trước kia hình như anh là một cảnh sát rất lợi hại, nên hẳn sợ anh.” Thành Mạn Đình nói rất khẳng định.

“Ồ, thật thông minh, không gì qua được mắt cô, phải rồi bác sĩ Thành, bạn trai cô là ai thế, sao vút cô lại mà chạy? Ánh mắt nhìn nam nhân của cô kém quá đấy.” Giản Phàm đánh trống lảng, tiếp tục ở đề tài này chẳng biết cô còn nhìn ra chuyện gì nữa.

“Anh ta tuy theo đuổi tôi, nhưng không phải bạn trai của tôi, nói đúng lắm, đúng là hơi kém, nên anh ta out rồi ... Đừng nói anh ta, nói anh đi, vì sao lại một mình ngồi ăn trong góc, không có mỹ nữ nào đi cùng?” Thành Mạn Đình xem ra đúng là chưa có tình cảm gì sâu sắc nên không để trong lòng, có chút nghi vấn nhỏ.

“Cô quên nghề của tôi rồi, tôi là đầu bếp, nhà hàng ở Đại Nguyên đều bị tôi ghé thăm, nên tôi đi ăn một mình, thói quen nghề nghiệp ấy mà ... Bác sĩ Thành, cô ở đâu, không ngại nam nhân có vợ đưa về chứ?” Giản Phàm mở mồm là tuôn ra cả đống lời dối trá không cần suy nghĩ.

“Ở khu Tây Thiết, Giản Phàm, anh thật hóm hỉnh, cho tôi hỏi vấn đề riêng tư được không?” Thành Mạn Đình có vẻ tái phát bệnh nghề nghiệp rồi.

Giản Phàm làm bộ thờ dài: “Trước mặt cô thì còn bí mật gì nữa?”

Thành Mạn Đình thắc mắc: “Thế sao, vậy tôi hỏi sao anh có vết sẹo trên mặt?”

Giản Phàm buông một tiếng thờ dài tang thương: “Cái này nói ra thì dài, trước kia tôi là soái ca mặt trắng, chỉ có thể lừa tình cảm thiếu nữ ngây thơ, về sau để tăng thêm vị nam nhân

và cảm giác tang thương làm động lòng thực nữ, thế là tôi cầm dao rạch một phát.”

“Hi hi hi ...”

Chương 075: Không chịu nổi quấy nhiễu. (1)

Trong xe liên tục vang lên tiếng cười vui vẻ, càng nói chuyện chủ đề càng rộng, càng hợp ý, chớp mắt đã tới tiểu khu Tây Thiết, làm Thành Mạn Đình bất ngờ là Giản Phàm rất lịch thiệp mở cửa xe, làm bộ làm tịch mời cô xuống, khiến cô cười suốt, lần đầu gặp nên ngại không mời khách lên nhà. Giản Phàm quan tâm dặn người kia dính líu tới XHĐ, rất thân thông quảng đại, nếu không sao biết cả số di động của cô, để cẩn thận, về nhà đóng chặt cửa, cửa sổ, tắt máy tránh bị đối phương lần ra địa chỉ .. Làm Thành Mạn Đình rất cảm động, thực nữ vậy tay tạm biệt, đi tới trước lầu còn vài phần lưu luyến quay lại nhìn

Giản Phàm ngồi trong xe tới khi Thành Mạn Đình biến mất, cũng có chút quyến luyến, không ngờ bảo Thương Đại Nha đi tìm Lôi Hàm Dương lại gặp chuyện bất ngờ này. Càng không ngờ Thương Đại Nha chó không sửa tính ăn phân định giở trò lưu manh, bỗng nhiên cho mình cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân, e đêm nay mình xuất hiện trong mộng xuân của mỹ nữ, ha ha ha

...

Lái xe lên đường, không khỏi ngứa ngáy, cô gái này cực kỳ đặc biệt, xinh đẹp, cao nhã, trí tuệ, rất kích thích ham muốn chinh phục của nam nhân, càng nghĩ càng bậy, tiếng di động vang lên, nhìn thấy có mười mấy cuộc gọi lỡ, không ngờ lỡ cả của vợ, giật mình cầm di động lên, nói vài câu xin phép: "... Hạnh Nhi, em ở chỗ cha mẹ à ... Ủ anh uống rượu với Đường Đại Đầu, không biết mấy giờ về ... Anh không tới nữa ..."

Vợ không ý kiến gì, còn quan tâm dặn uống ít về sớm, mai đi bệnh viện kiểm tra, sau đó cúp điện thoại, Giản Phàm cười rách miệng, sau khi kết hôn, Hạnh Nhi càng ôn nhu hiền thực, chẳng lẽ bác sĩ Thành nói đúng, vợ quá tốt nên chồng dễ có vấn đề.

Nghĩ không thông, cũng không có thời gian nghĩ, trong số điện thoại gọi lỡ thì quá nửa là của Tăng Nam, thế là cảm xúc lại thành ra lẫn lộn, nhưng không thể bên trọng bên khinh thái

quá, lại gọi điện an ủi một phen, còn nghiêm khắc không cho cô có chút dính dáng gì vào chuyện này, để yên một mình mình xử lý.

Cuộc gọi lỡ của Đường Đại Đầu thì bỏ qua Giản Phàm còn giận tên đó, gọi điện cho Thương Đại Nha: “Giờ toàn bộ bị hút tới đường Tân Hà rồi, thời gian không còn nhiều đâu tới địa điểm tiếp theo đi...”

Đúng thế thật, quần chúng báo cảnh sát nói có người đập xe, tuần cảnh 110 và mười mấy cảnh sát ở đồn tới sau đó, vây quanh cái xe bị đập, hỏi han phục vụ viên, ông chủ kêu ca liên hồi, nói quá nửa khách chưa trả tiền đã chạy.

Tiếp đó còn có cả xe của phân cục Hạnh Hoa Lĩnh, liên hợp tra hỏi hiện trường, rồi hình cảnh đại đội bốn gia nhập, nhanh chóng xác định là Thương Á Quân, ngoại hình kẻ này quá rõ ràng, chỉ có điều đã chạy, camera giám sát đều bị phá hỏng, rõ ràng có kế hoạch, hẳn là trốn xa rồi.

Nhưng bất ngờ, nghi phạm gây chuyện không biến mất, mà lại xuất hiện.

“Người báo án đâu?”

“Vẫn trong phòng bao.”

“Thương Á Quân đi bao lâu rồi?”

“Hơn 20 phút.”

Quách Nguyên tới hiện trường muộn vài phút, người đại đội bốn giới thiệu đại khái tình hình với đội trưởng, vừa nói vừa đi vào thang máy đi lên. Đây là khách sạn Lệ Giang, thang máy cũng bố trí cầu kỳ, tinh một tiếng đi ra hành lang, đập vào mắt là sắc vàng nhạt xa hoa như hoàng cung, mỗi phòng bao đều có nhân viên mặc đồng phục đỏ, mũ cao đứng đợi.

Chẳng lẽ ở nơi này đường hoàng xảy ra chuyện tống tiền à? Tống tiền xong ung dung đi mất, cả bảo an cũng không biết?

Một chuỗi nghi vấn không kịp nghĩ kỹ, hình cảnh dẫn đường đưa Quách Nguyên vào phòng bao tên Lệ hoa Uyển, bên trong có bốn người ngồi trên bàn, một trong số đó là Vương Bình Dương, tổng giám đốc Cty giải tỏa Bình Dương.

Sau khi xảy ra vụ án ở Bắc Thâm Phường, vị tổng giám đốc này biến mất vài ngày, sau đó chủ động chạy tới đại đội 4, chủ

động phối hợp điều tra, từng gặp mặt một lần hôm qua. Quách Nguyên không ngờ là tái ngộ nhanh thế. Quanh bàn có 3 nam 1 nữ, Vương Bình Dương nhiều tuổi nhất, trên 50, đầu hói bụng phệ, mặt rất có phúc, chỉ là lúc này có vẻ hoảng hốt, tuần cảnh 110 vừa mới lấy xong lời khai, giao cho Quách Nguyên.

Quách Nguyên không có chút thiện cảm nào với loại nam nữ xa hoa đòi trụy này, xem qua lời khai, lãnh đạm nói: “VẬY là chúng có bảy tám, mười mấy người, áo đen mũ đen, hông gài đao, đứng bên cửa?”

Giám đốc Vương gật đầu, mấy người khác cũng gật theo.

“Thế có phải hơi quá không? Tuy nơi này không có camera giám sát, nhưng tầng lầu có, nếu có bằng đó người xông vào, sao bảo an không hành động? Tới khi các anh báo cảnh sát, chúng tôi tới nơi hơn nửa tiếng mà phía khách sạn khách sạn lại không biết gì? Nói rõ ràng đi, rốt cuộc là bao nhiêu người?” Quách Nguyên nói thẳng ra sơ hở.

Thế là người bảo năm sáu, người bảo bốn năm, Vương Bình Dương nghĩ một lúc bảo 5.

“Thế mới đúng, nghi phạm có gốc tới mấy cũng không chọn nơi này để gây chuyện.

Còn nữa, ông nói vào một cái là chúng đòi 80 vạn, phải có lý do chứ, chẳng lẽ vì các vị dễ bắt nạt? Giám đốc Vương, ông đâu phải là nhân vật bị người ta thích bóp là bóp.”

Wương Bình Dương hiển nhiên nghe ra đối phương chẳng ưa gì mình, cũng chẳng khách khí: “Này, anh cảnh sát nói gì thế, Thương Đại Nha làm gì, mấy người đi cùng tôi đều thấy, chứng minh tôi là người bị hại, hấn uy hiếp tôi lấy 80 vạn ... Tên khốn kiếp đó là kẻ đứng sau vụ giải tỏa phi pháp ở Bắc Thâm Phường, hại thảm tôi, các anh sao để thứ lưu manh vô lại này hoành hành, không còn vương pháp gì nữa à?”

“Đúng thế anh cảnh sát, chúng tôi đều thấy.”

Bốn người mỗi người một câu phụ họa, Quách Nguyên mỉa mai: “Thế à, sao ông biết hấn là lưu manh vô lại còn mời làm phó tổng giám đốc, hôm qua còn đánh giá tốt lắm mà.”

“Chuyện này ...” Giám đốc Vương nhận ra người này không giống đám dân cảnh ở đồn thấy những ông chủ là khúm núm,

không chỉ ăn nói nghiêm nghị, mà mỗi lời đều chọc vào chỗ yếu hại, làm cả đám im thít không dám nói bừa bãi.

Một hình cảnh đi vào, ghé tai nói vài câu, Quách Nguyên lại lên tiếng: “Giám đốc Vương, ông nói không đúng, theo như hình ảnh ghi lại trong camera, nghi phạm có 5 người, vào phòng bao chưa tới 3 phút, sau đó khi đi ra hai người khoác vai nhau trò chuyện vui vẻ ... Trông không giống uy hiếp tổng tiền.”

“Tôi, tôi chỉ vờ vịt đối phó với hần, bắt đắ dĩ hứa mai đưa tiền, nếu không hần làm bừa thì sao?” Vương Bình Dương lúng túng giải thích.

Quách Nguyên biết chẳng mong kẻ này nói thật, chẳng buồn thừa lời ném lời khai sang bên: “Lấy lời khai lại lần nữa, phải thực sự cầu thị, đây là tài liệu gốc để định án sau này, hi vọng mọi người phối hợp để chúng tôi mau chóng bắt nghi phạm ...”

An bài đội viên lấy lời khai, Quách Nguyên khoanh tay đứng nhìn, càng quan sát vẻ mặt thấp thỏm thì thoảng lăm lét nhìn nhau của bốn người càng nhận ra trong này có ẩn tình.

Lại có một đội viên vào báo có chuyện gấp, Quách Nguyên ra ngoài khép cửa lại.

“Đội trưởng, vừa nhận được báo cáo ở quán ăn Tây, tìm ra chủ sự rồi, là Lôi Hàm Dương, đại biểu pháp nhân của địa ốc Không Hình, một tiếng trước cùng bạn gái ăn cơm, bị Thương Á Quân uy hiếp tổng tiền, đập hỏng xe, cướp ví, còn bắt cóc bạn gái của hần ... Di động cô gái đó bị tắt, không tìm được.”

Chương 076: Không chịu nổi quấy nhiễu. (2)

“Không thể nào, vợ vãn, Thương Đại Nha bị chúng ta đả kích nhiều lần, tên đó thủ đoạn tương đối ôn hòa, làm việc có chừng mực, hẳn tới đây còn không muốn kinh động cả bảo an, sao lại đi bắt con tin làm gì cho thêm phiền? Đừng tin lời bọn chúng, đám người này đang hận không đổ thật nhiều tội lên đầu Thương Đại Nha, để chúng ta huy động cảnh sát vũ trang bắn chết hẳn tại chỗ, bịt hết đầu mối.” Quách Nguyên phán đoán đại khái phương hướng vụ án: “Ở quán ăn Tây còn miễn cưỡng giống phong cách Thương Đại Nha, nhưng ở nơi này không giống, nếu không phải bị đánh cho một trận, dựa vào một hai câu dọa dẫm đã vội vàng đi báo cảnh sát à? Rõ ràng bị hẳn nắm thóp gì đó.”

Hồ sơ của Thương Đại Nha có mười mấy vụ rồi, chủ yếu là tụ tập gây sự, đánh bạc và cố ý gây thương tích, nhiều lần bị cảnh sát đả kích, có ý thức chống điều tra còn nói được, chứ nghênh ngang trước mặt cảnh sát chạy vòng vòng, làm chuyện sơ hở trăm bề thế này vô lý quá. Quách Nguyên đi qua đi lại, đại đội bốn đã cắm chốt giám sát hẳn nhiều ngày không có phát hiện, cứ nghĩ hẳn đi đâu tránh sóng gió, không ngờ lại đường hoàng xuất hiện, thật vô lý.

“Tiểu Trương, tới đội trọng án liên hệ với đội trưởng Tân, mượn thiết bị truy lùng của họ, tranh thủ sớm ngày tóm được nghi phạm, tránh hẳn gây phiền phức.”

Tiểu Trương kính lễ nhận lệnh rồi nhanh chóng chạy đi.

Lấy lời khai vẫn tiếp tục, Quách Nguyên đi qua đi lại suy nghĩ, cách hành xử của Thương Đại Nha quá vô lý, trước đó hẳn lấy chi phiếu 50 vạn, sau đó lại không lấy tiền mà đồng ý mai tới công ty, vô lý, chẳng lẽ hẳn muốn tự đâm đầu vào lưới.

Hay tên này đang chơi mèo vờn chuột?

Quách Nguyên đứng lại nghĩ tới một khả năng, nhưng không dám khẳng định lắm, nhưng nếu đối phương đang quấy đục

nước, đánh lạc hướng, thì có vẻ hẳn sẽ xuất hiện ở nơi có liên quan tới vụ án kia ...

Cách khách sạn Lê Hoa chưa tới 2km, từ nơi này có thể nhìn thấy ánh đèn nhấp nháy của khách sạn. Giản Phàm ngồi trên xe nhìn đám Thương Đại Nha rời khách sạn, mười mấy phút sau tuần cảnh 110 mới tới, sau đó có bảy tám xe của đại đội bốn, đúng như dự đoán, Thương Đại Nha vừa đi là đám kia báo cảnh sát, không coi hẳn ra gì.

Giản Phàm bấm di động an bài: "... Dừng dừng xe, đi loanh quanh gọi điện cho mấy tên cổ đông, nói muốn đòi tiền, rút cổ phần, không làm ăn nữa, ai không đồng ý thì trở mặt ... Bắt đầu từ bây giờ, kết thúc trong 10 phút ... Làm xong chúng ta chơi trò hay hơn."

Thương Đại Nha hôm nay được xả hận, giờ tất nhiên Giản Phàm nói gì nghe nấy, Giản Phàm cúp điện thoại, thấy thời gian còn sớm, xuống xe đi tới một tiệm tạp hóa mua đồ uống, về xe cầm một thứ quan sát.

Đó là cái ví nam, xa xỉ, lúc rời quán ăn Tây thuận tay dắt dê lấy ví của Lôi Hàm Dương.

"Mẹ nó, thằng này ăn chơi thế, mình là phú ông ngàn vạn mà chả dám mua."

Giản Phàm lăm lăm kéo khóa, đó là khóa kéo YKK, từ khi bước vào hàng ngũ người có tiền, Giản Phàm biết một chút về đồ xa xỉ, nhưng mà bản chất nông dân không cho y mua cái ví giá trị cả vạn này, hướng hồ y cũng tự cao tới mức không cần đồ xa xỉ thể hiện giá trị bản thân.

A, bao cao su Jissbon, một dây luôn, Giản Phàm bật cười khoái chí: "Té ra là đồng đạo."

Vừa cười vừa lục lọi, một xấp NDT, dày cả tấc, một xâu chìa khóa, còn có cái ví nhỏ, bên trong là mười mấy thẻ ngân hàng, bỏ qua, lục ngăn trong thấy quyển chi phiếu, cũng bỏ qua.

Chẳng có gì giá trị, với gia sản của Giản Phàm bây giờ thì đã không bận tâm tới số tiền lẻ, lòng nghĩ làm sao trả lại thứ này. Vứt đi là tốt nhất, thần không biết quỷ không hay, nhưng mà nhiều giấy tờ cá nhân rồi thẻ ngân hàng với chìa khóa thế này, sẽ tốn rất nhiều công làm lại, nên không đành lòng. Chợt nghĩ

ra gì đó, lại lục lợi ví, lấy biên lai chuyển khoản, hơn 30 tờ, ít thì mười mấy vạn, nhiều hơn trăm vạn.

“Oa, thằng Vương Bát Đản này gửi cho ai nhiều tiền thế, chẳng lẽ ...”

Giản Phàm thấy lưng lạnh lạnh, chính diện là biên lai, mặt sau có nét chữ viết tay, nào là phu nhân cục trưởng Hứa, em vợ chủ nhiệm Vương, con gái xử trưởng Lý, con trai phó cục Tiền. Đủ loại danh xưng kiểu kiểu như thế, Giản Phàm dần hiểu ra chân tướng, kiểu hối lộ lãnh đạo vòng vèo thế này càng kín, chẳng ai có thể coi là chứng cứ, Lôi Hàm Dương giữ lại cũng là để có thứ ràng buộc người thu tiền.

Hồng rồi, đây là củ khoai nóng.

“Ở chỗ này, tọa độ 0034, 7765 ... Kn 46 về phía tây sông Phần, khu biệt thự Phần Duong.”

Kỹ thuật viên chỉ định vị di động trên màn hình, tọa độ rõ ràng, hai mươi thành viên thực địa của tổ bốn và năm nhanh chóng tập kết.

Vì tránh kinh động nghi phạm, các đội bốn người nhân bóng đêm lén lút đột nhập khu biệt thự, sau 20 phút tìm kiếm, bọn họ tới trước cổng một biệt thự độc lập, dựa theo định vị, mục tiêu hẳn trong này.

“Đội trưởng Quách, có bắt không?”

Bộ đàm truyền tới trong một khóm hoa, Quách Nguyên đứng dậy nhìn biệt thự, ở cửa sổ sáng đèn thấp thoáng có tiếng nhạc truyền ra, thi thoảng thấy vài bóng người, tên này tựa hồ ỷ có chỗ dựa nào đó không biết sợ là gì. Trước đó Quách Nguyên lần lượt gọi điện thoại cho từng người liên quan tới sự kiện Bắc Thâm Phường, đã có ba người xác nhận là Thương Á Quân, nội dung như nhau: Vòi tiền.

Đương nhiên là phải bắt, nhưng Quách Nguyên chần chừ, tựa hồ có chỗ nào đó bất thường, hẳn rất hiểu, hành vi của Thương Đại Nha tới lúc này đều không giống, đáng lẽ tên này phải trốn chui trốn nhủi chứ không chạy lông nhông trên tấc người ta thế này.

“Đội trưởng Quách, có người sắp đi.”

Bộ đàm truyền ra báo cáo gấp gáp, Quách Nguyên nhìn phía biệt thự có hai cái đầu lấm lét thò ra, sợ do dự làm lỡ thời cơ, quát khê: “Bắt.”

Hình cảnh nắp trong bóng đêm đột nhiên đứng dậy, cứ hai người phối hợp làm thang, đưa đồng đội vượt qua tường bao nhảy vào sân, người mở cửa, người xông lên, bốn năm người đè lên hai người kia, số còn lại chạy qua cánh cửa chưa kịp đóng, tiếp đó là tiếng nữ nhân ré lên, tiếng nam nhân quát tháo, Quách Nguyên không cần nhìn cũng biết chọc vào hiệu nôi đen rồi ...

Sợ đám người bắt giữ không biết nặng nhẹ xảy ra sự cố, đám thanh niên hai mươi này tuy là lực lượng trung kiên trong đội, nhưng cũng là mầm họa.

Chạy lên tầng hai, xông thẳng tới phòng khách sáng đèn, có điều vừa vào tức thì lao ra, kinh hãi: “Chuyện gì thế, sao lại thế này?”

Trong phòng có mấy nam nữ trần truồng, người bị còng đang kêu gào như lên cơn, cô gái nằm trên ghế sofa thì khoác áo, đoán chừng cảnh sát vừa ném cho, gọi không tỉnh, đội viên khinh bỉ đáp: “Chơi thuốc, hai người dưới là lái xe, bên trên có năm nam ba nữ, chỉ có ba tỉnh táo, năm phê thuốc ... Đám này chơi tập thể, khi chúng tôi lên đang có hai nam chơi một nữ, nhiệt tình lắm, hô hô.”

Cảnh sát trẻ cười dâm dục chỉ căn phòng quần áo vương vãi đồ lót đủ kiểu dáng ở khắp nơi.

Quách Nguyên trầm ngâm an bài: “Điều hai nữ cảnh sát tới đây, gọi xe cấp cứu ... Tổ ba, có Thương Á Quân không?”

“Không có.” Trong ngoài chụp ảnh lưu chứng cứ trả lời, toàn là nam nữ trên 20, nhìn cái là biết không có.

“Các tổ chú ý, tìm nguồn phát tín hiệu, Thương Á Quân khả năng ở trong biệt thự.” Quách Nguyên chỉ huy.

Chương 077: Kê minh cầu đạo. (1)

Biết đây là tụ điểm hút chích, lại đang có chuyện gấp, hình cảnh không khách khí nữa, đá tung cửa từng phòng lưng sục, nóc nhà, tầng hầm, gara. Tất cả đều không phát hiện mục tiêu, kỳ quái là tín hiệu vẫn ở nơi này, bảy tám nhóm đem theo máy dò tín hiệu dần dần thu hẹp phạm vi tới bên bụi hoa, gạt ra.

Chỉ có cái di động vút đó.

“Không thể nào, ngay cả chúng ta mà cũng dám chơi à?”

Một hình cảnh nhật di động lên, ngạc nhiên nhìn quanh, tường bao không cao, ném vào rất dễ dàng.

“Cứ chơi đi, rồi tới lúc hấn bị chơi lại, bực tức làm gì, báo cho đội trưởng đi.”

“Thì cũng đâu có phí, cảnh vừa nãy ai được thấy chưa?”

“Này, muốn thử à? Ha ha ha ...”

Đám hình cảnh cười ha hả gọi bộ đàm báo cáo, di động đưa tới tay Quách Nguyên, mặt hấn tối sầm, té ra cả đội bị người ta xỏ mũi dắt đi nãy giờ, cục tức này không sao nuốt trôi được. Có điều bọn họ không thể rời hiện trường, một nam một nữ chắc chơi thuốc quá liều đang co giật sùi bọt mép, dù thế nào cũng khó xử lý.

Vừa báo chi đội vừa giục nữ cảnh sát nhanh nhanh tới nơi, một cảnh sát phụ trách xử lý bên trong chạy ra, ghé tai nói vài câu, Quách Nguyên thất kinh chạy tới hiện trường, cảnh sát kia chỉ người vừa tỉnh mới mặc quần, mặt như hoa héo: “Là hấn.”

“Cậu tên là gì?” Quách Nguyên nghiêm mặt hỏi.

“Cha tôi là Hứa Hường Nam.” Thanh niên trẻ kéo khóa quần lên, giọng khinh khỉnh.

“Tôi hỏi cậu tên là gì?” Quách Nguyên quát lớn.

Tên thanh niên hơi giật mình, người lão đảo: “Hứa Mạnh Đông, tôi phải gọi điện cho cha tôi.”

“Không được, giờ cậu là nghi phạm.” Quách Nguyên phát tay bỏ đi: “Đội mặc quần áo xong rồi còn lại, còn ra cái thể thống gì.”

“Này này, nghi phạm gì, thằng cảnh sát quèn kia, biết cha tao là ai không, Hứa Hường Nam, phân cục trưởng đấy, biết không hả? Máy thằng cảnh sát rẻ rách này, á, mày biết tao là ai không?” Tên thanh niên liên tục vùng vẫy quát tháo.

Người bị còng rồi, một cảnh sát đi ra rụt rè nói: “Đội trưởng, có khi hắn là con trai phân cục trưởng Hứa thật đấy, cái giọng điệu đó, tôi gặp mấy lần rồi.”

“Tôi cũng biết là thật, đã báo về chi đội, số thuốc ở hiện trường đủ tổng hắn vào tù rồi, bao nhiêu người chứng kiến như thế, chẳng lẽ cậu muốn thả à? Giờ thì giả vờ không biết hắn là ai ...” Quách Nguyên quát ngang.

Xe cấp cứu đã tới, hai nữ cảnh sát cũng đi theo, mấy thanh niên hôn mê không nghiêm trọng, chuyện chơi thuốc quá liều thường xuyên xảy ra, sau đó cứ theo quy trình bình thường mà làm, giả vờ hồ đồ bắt về tính sau. Quách Nguyên xem đồng hồ, lúc này là 22 giờ 55 phút, tức là trong hơn hai tiếng qua, Thương Đại Nha đã liên tục chơi ba nhà, nếu nói giải tỏa hôm đó không dính líu tới công an thì ma mới tin, khỏi nói cũng biết, đây là vụ báo thù riêng.

Lúc này Hứa Mạnh Đông bị áp giải lên xe đã tỉnh táo hơn rồi, sợ rồi, liên tục cầu xin khóc lóc. Quách Nguyên căm ghét quay đầu đi, vờ không thấy, cái thời buổi cha hồ sinh con chó quá nhiều, chó lại mượn oai hổ hung hăng, không đáng thương hại, đợi xe đi rồi, Quách Nguyên dẫn các tổ thực địa rời hiện trường.

“Đội trưởng, tiếp theo chúng ta làm sao, tên này trơn như trạch vậy, hắn định làm gì?” Trên đường đi cảnh sát lái xe hỏi.

“Chó cùng rút giậu, kéo người khác theo giảm tội thôi.”

“Tội hắn đã rõ rành rành, làm thế ích gì?” Cảnh sát khác ở phía sau nói.

“Các cậu con non lắm, thực sự cho rằng không có ai chống lưng, một tên lưu manh làm lớn được thế này à? Hắn có bản lĩnh điều xe xúc giá cả trăm vạn sao? Cho mượn hắn vài cái gan cũng không dám giải tỏa phi pháp ... Hắn đang muốn quấy chuyện bungбет lên, để mọi thứ che dấu bị lộ ra, chẳng may đằng sau có gì đó bị hắn nắm thóp thì tội hắn nhẹ đi rồi ... Nếu

không hẳn sẽ thành chốt thí.” Quách Nguyên càng nhìn ra thủ pháp cao minh này càng hồ đồ.

“Oan có đầu, nợ có chủ, hẳn báo thù kiếm kẻ lót lưng cho mình thì tôi tin, nhưng tôi không tin hẳn dám tìm chính phủ khu đâu.”

“Nếu hẳn mà dám, các anh em bắt hẳn khách khí chút, dù sao cũng đáng mặt hảo hán.”

“Ha ha ha, Trương Vũ nói đúng lắm.”

“Đúng cái rắm, các cậu đừng có nói linh tinh.” Quách Nguyên cắt ngang cuộc tán gẫu của mấy hình cảnh trẻ, mắng: “Sau này còn dám nói mấy lời như vậy, tôi cho đi học ghi chép hội nghị, giáo dục tư tưởng đều không qua, nhận thức có vấn đề ...”

Đám cảnh sát trẻ chẳng sợ, cứ rảnh cười khúc khích với nhau, dọa thôi, bắt bọn họ đi học tập mấy thứ ấy à, đến lúc đó kéo ai đi làm việc? Hình cảnh bọn họ lúc nào chả thừa việc thiếu người.

Đúng 23 giờ, hình cảnh đã thu đội, cho rằng hôm nay hẳn là xong rồi, vậy mà còn có người đang bận rộn.

Từ đường Tịnh Châu đi về phía nam chừng 4 km, tới nơi cách nhà khách Lam Thiên không xa, đầu đường có người vẫy tay, Giản Phàm dừng xe lại, Thương Đại Nha mở cửa lên xe, đưa cho Giản Phàm một cái di động, hí hửng nói: “Người anh em, không phải tôi nịnh cậu, mấy đòn này hiểm thật, chọc phát nào chết phát đấy ... Vừa rồi tôi gọi điện cho Hứa Hường Nam, đòi lại tiền tôi đút cho hẳn, không trả thì tôi cho con hẳn vào tù ... Ha ha ha, thằng chó sợ xanh dái, dái ra quần, gọi tôi là Thương đại ca ... Ha ha ha, nếu đám chó này gục trong tay tôi, tôi ngồi tù 10 năm cũng đáng.”

Giản Phàm thấy hẳn phẫn kích quá độ thì hất nước lạnh: “Mấy người vừa rồi đều là nhân vật không thể chọc vào, những nhân vật tiếp theo càng không thể, anh nghĩ cho kỹ, đừng tay còn kịp, xảy ra chuyện gì ngoài dự liệu, tôi không cứu nổi đâu.”

“Cậu cứ bảo tôi làm sao là được, cục tức này không xả ra, tôi chết vì ghen.” Thương Đại Nha hung dữ nói.

Lôi Hàm Dương hứa cho 50 vạn, Vương Bình Dương cung cấp máy xúc, là đồng mưu, Hứa Hường Nam không có sơ hở, nhưng

Thương Đại Nha biết sơ hở của con hấn. Giản Phàm dựa theo thông tin hấn cung cấp để lập kế hoạch: “Mục tiêu tới là khu trưởng Giang, thường ngày thấy hấn có điểm yếu gì không?”

“Không, thằng chó trợn lăm, cứng cho không ít tiền, đều mang tới đây, căn bản không gặp được người, tôi cũng không nói rõ được.

Riêng hạng mục này Vương Bình Dương thông qua tôi cúng tiền ba lần rồi, lần nào cũng là một va ly, do tình nhân hấn nhận thay ... Tôi nói không ai tin.” Thương Á Quân nói hồi lâu nói đi nói lại, chẳng có thứ tự gì.

“Nữ nhân đó tên là gì?”

“Không biết, chỉ biết là gái lão Giảng nuôi.”

“Có đặc điểm gì không?”

“Đặc điểm ... Đặc điểm à? Rất dâm, nhìn một cái là muốn chơi rồi, nói không chừng đội cho lão Giảng không ít nón xanh Thật đấy, không lừa cậu đâu, Vương Bình Dương nói, con đó vốn là nhân viên bán nhà, ngủ với không ít khách mua nhà, công ty còn đem tới cho lãnh đạo chơi ...”

“Thú vị đấy, thời gian không còn kịp, ra tay ở đây, câu người ra ... Khéo vào, đừng hung hăng, kinh động cảnh sát là xong.”

Giản Phàm ghé tai dận dò, Thương Đại Nha vừa nghe vừa gật đầu liên tục mặt lúc hung dữ lúc cười ha hả. Hai người lại lái xe lên đường, khi cách tiểu khu Tịnh Châu Uyển một quãng, Thương Đại Nha giống nhiều lần trước, khom người xuống xe như mèo, thay xe của mình lái tới trước cổng tiểu khu.

Chương 078: Kê minh cầu đạo. (2)

Ở tiểu khu trung cao cấp thế này, gác cửa rất nghiêm, xe không có giấy ra vào là không mở cửa, bảo an cầm gậy cao su đi tới bên cửa sổ xe nói: “11 giờ đóng cửa, không có giấy ra vào, không phải xe hộ dân bên trong, xin mời đi chỗ khác.”

Lái xe kẹp tờ tiền đưa ra: “Người anh em giúp với, tới gặp nhân tình, sáng mai đi ngay.”

Bảo an không nhận tiền, khẽ lắc đầu.

Lái xe đưa tay còn lại, đưa cả giấy phép lái xe, tỏ ra thẳng thắn vô tư: “Người anh em, giúp chút đi, nơi này camera giám sát khắp nơi, ra vào đều ghi hình, chẳng lẽ tôi còn dám làm chuyện xấu? Không gây phiền phức cho anh đâu ...”

Ai chẳng biết tiểu khu này được gọi là tiểu khu vợ bé, là chỗ kim ốc tàng kiều, nhưng những ông chủ lớn lãnh đạo lớn hiểm khi ghé qua một lần, mấy cô em lén lút vụng trộm với người ngoài không ít, bảo an nhận tiền bấm nút tự động cho xe đi qua.

Nhìn thấy chiếc SUV của Thương Đại Nha thuận lợi đi vào tiểu khu, Giản Phàm chẳng hoài nghi, dù nơi này kiểm tra nghiêm ngặt thế nào cũng không ngăn được loại lặn lội giang hồ quen như hắn. Thủ đoạn qua cửa thì nhiều lắm, có khi chính y cũng không biết, tiếp xúc nhiều, càng thấy không thể xem thường trí tuệ nhìn có vẻ rất đơn giản của quần chúng.

Thương Đại Nha có thể uy hiếp được một khu trưởng hay không thì Giản Phàm không lo, chuyện khiến y thực sự lo là cái ví vô tình lấy được kia. 39 hóa đơn, thời gian là trên hai năm, chắc chắn là thứ vô cùng quan trọng nên Lôi Hàm Dương mới mang theo bên người, nhưng vì sao không cho vào két bảo hiểm?

Bắt đầu đặt mình vào vị trí của Lôi Hàm Dương, mang theo bên mình là an toàn nhất, cũng thiếu an toàn nhất, hắn không sợ bị mất hoặc bị cướp à? Bình thường thu hút ánh mắt nhất là NDT trong ví, tiền bị moi ra, thứ khác vút vào thùng rác, thứ

giấy vụn này chắc chắn vĩnh viễn bị nhấn chìm, thế cũng an toàn.

Đúng, thứ này sợ lộ ra chứ không sợ mất, cái thằng cha phong độ lịch thiệp, học thức hơn người tuy vênh vào đáng ăn đòn, nhưng mình không thù oán gì với hắn, đâm cho hắn một phát, dù không vào tù thì cũng chẳng cách nào ở lại Đại Nguyên ... Đương nhiên cũng có thể thỏa thuận riêng, nếu thứ này đủ quan trọng, có thể lột tới cái quần cuối cùng của hắn.

Khó đây, bên cạnh có cái thùng rác, thuận tay ném đi là xong, nhưng Giản Phàm cứ cầm trong tay chơi không vứt.

Lại có điện thoại, là của Tăng Nam, không biết gọi lần bao nhiêu nữa, cũng không biết nên thấy ấm lòng hay phiền phức, cái nào cũng có một nửa đi.

Tóm lại xem ra kiếp này hai bọn họ là thế rồi, Giản Phàm cười khổ cầm di động lên, câu đầu đã cho đối phương ứa máu: “Nam Nam, anh nói rồi, em gọi nữa anh cũng không cưới em đâu.”

Cùng lúc đó ở cửa tòa nhà 1212, một thủ hạ của Thương Đại Nha buộc một thùng ni-lông mỏng vào cửa, ngồi trong xe hút thuốc nói chuyện, chừng mười phút có hộ gia đình đi về, mở cửa vào tòa nhà, cửa vừa mở bị sợi ni-lông giữ lấy.

Hộ kia nằm mơ không biết dẫn sói vào nhà, mấy bóng đen xuống xe, kéo cánh cửa kéo hờ đi vào trong, cánh cửa thứ nhất đã đột phá. Hai người đi lên, hai người đi xuống, tìm được đồng hồ điện, không tốn bao lâu nạy ra, dùng dao quân dụng nạy đồng hồ nhà 802.

“Lão tam, được không đấy?”

“Thừa lời, trước kia tao làm nghề này kiếm tiền, sau đó bị phán hai năm.”

“Hả? Cái này mà vào tù lâu thế?”

“Bọn cớm nói phá hỏng thiết bị công cộng.”

Thủ pháp của người trong nghề, người kia giải thích, đờ mắt điện, cho rằng đồng hồ có vấn đề, thế nào cũng tới.

Đây là bước thứ hai, cắt điện dụ người, Thương Đại Nha đờ trên lầu, tuy đầu óc hắn chẳng thông minh gì cho cam, nhưng mấy thủ đoạn này thì làm nhiều quá rồi, mùa hè mất điện, thế nào cũng phải mở cửa ra xem sao.

Một phút, hai phút ... Nghe thấy trong nhà có tiếng bước chân, có tiếng gọi điện thoại.

Ba phút, năm phút ... Không thấy tiếng động gì nữa, Thương Đại Nha đứng ở hành lang, mồ hôi đầm đìa, ra hiệu cho tên đi cùng, tên đó gật đầu bấm chuông.

Kính cong! Kính cong! Tiếp đó là ánh đèn pin, cửa mở ra, giọng nữ hỏi: "Ai đấy?"

"Quản lý, điện quá tải, có nhà được khôi phục nhà chưa, mang thẻ mở bảng điện ra đi, thợ điện đang đợi đấy." Người đứng ở cửa khá trẻ, mặt ưa nhìn, thật thà, nói chuyện tùy ý, nói xong làm ra vẻ mất kiên nhẫn bỏ đi luôn.

Nữ nhân kia không kịp suy nghĩ, thấy đối phương sắp đi rồi thì cuống cả lên: "Này anh ơi, tôi đưa thẻ cho anh, anh quẹt hộ tôi với."

Người kia đưa tay lên xem đồng hồ, giục: "Cô phiền quá đấy, có bao nhiêu nhà chứ không phải mình nhà cô đâu, lạy nhanh lên, đợi đấy, tôi phải lên lầu thông báo sau đó đi qua lấy thẻ của cô ..."

"Vâng, cảm ơn anh."

Cửa đóng lại, người gọi cửa nấp sang bên, không lâu sau cửa lại mở ra, tiếp đó là mở tới cửa chống trộm, người vừa bước ra ngoài Thương Đại Nha xông tới bịt miệng.

Người ở dưới lầu bên bảng điện, nhận được tín hiệu nối điện lại, đèn sáng lên.

Đơn giản không?

Quá đơn giản!

Đi cùng với Thương Đại Nha là tên lưu manh tóc dài, nữ nhân bị bịt miệng kia chỉ mặc áo ngủ hai giây ngắn cũn cỡn chỉ che quá eo, hai cặp đùi nõn nà lộ ra ngoài, vùng vẫy một cái váy hớt lên lộ hết nội dung bên trong, tên lưu manh nhìn mà máu sôi lên: "Oa oa oa, em gái ơi nóng thì nóng cũng không thể quần lót cũng không mặc chứ?"

"Nhìn mẹ mày." Thương Đại Nha đá một phát: "Đi xem phòng ngủ có ai không?"

Tên lưu manh mở phòng ngủ, quả nhiên có một nam nhân kinh hoàng hô "anh là ai", Thương Đại Nha kéo nữ nhân vào

trong, đẩy nữ nhân đó ngã vào lòng nam nhân, tên giường là nam tử mình trần mặc mỗi quần sịp, bụng phệ, trông rất có uy, nhận ra Thương Đại Nha, nổi giận quát: “Cậu muốn làm cái gì?”

“Ha ha ha, tới nước này rồi còn định dọa tôi à?”

Thương Đại Nha rút di động ra chụp tanh tách, nam nhân kia theo bản năng che mặt, nữ nhân kia còn gây thêm phiền hà, ôm lấy cổ, em gái này da thịt trắng như phấn, cặp đùi đẹp vừa tròn vừa thon dài, mông hơi nở, từng phần dần dần lộ ra trên chiếc giường trải ga trắng nõn, nhìn ứa nước miếng, ảnh này mà tung lên mạng không hot trong một đêm mới lạ.

Tên lưu manh thủ hạ vừa nhìn vừa nuốt nước bọt, mắt sáng rực, lại bị Thương Đại Nha đá một phát, bảo: “Tìm máy ảnh ra đây quay phim đi.”

Nam nhân kia cuống lên, đẩy nữ nhân ra, không để ý che chắn nữa, rồi rít nói: “Đừng đừng Lão Thương, có gì thương lượng, giao tình chúng ta đâu phải một hai ngày, anh làm thế cũng đâu lợi lộc gì ... Lão Thương, nghe tôi nói một câu.”

“Ha ha ha, được, nếu ông đã nói tới giao tình thì nghe tôi một câu, không thì sau này lại trách tôi bất nghĩa.” Thương Đại Nha mừng lắm, không ngờ có niềm vui bất ngờ thế này, tên thủ hạ cũng nhanh nhẹn, kiếm ra được máy ảnh kỹ thuật số, ánh đèn flash chớp lên, làm hai người kia cuống cuống che chắn, che trên lại lộ dưới. Thương Đại Nha ép nam nhân và nữ nhân kia làm vài tư thế, chụp lại, nữ nhân kia mới đầu còn sợ hãi khóc lóc, sau khi bị nam nhân ôm hôn sờ xoạng vài chỗ nhạy cảm, không ngờ sinh ra kích thích, má đỏ rực rên rỉ liên hồi, Thương Đại Nha làm đạo diễn nghiệp dư không chịu nổi, ném quần áo, bảo ra ngoài.

Chương 079: Tự đâm đầu vào lưới. (1)

Nam nhân kia khoác áo ngủ lên, còn nữ nhân thì chỉ mặc thêm mỗi cái quần lót, líu ríu bám theo sau, hai người ngồi ghé sô pha, nam nhân không ngừng lau mồ hôi, nữ nhân kẹp chặt cặp đùi, sợ không nói lên lời, không hiểu làm sao tên lưu manh này vào được tiểu khu có an ninh nghiêm ngặt như vậy, tổ chức ngôn ngữ mãi mà vẫn lấp ba lấp báp.

Thương Đại Nha cười ngặt ngẽo, hai năm qua bất kể nhìn thấy lúc nào người này cũng mặc đồ tây, quan uy mười phần, giờ khu trưởng Giang Thấm Bình trông cũng chẳng khác gì nam nhân bình thường bị bắt gian tại giường.

“Khu trưởng Giang, anh căng thẳng cái gì? Chúng ta không phải chỗ quen biết à?” Thương Đại Nha hài hước nói: “Xem ra anh không hài lòng với hành vi tự ý xông vào nhà dân của tôi phải không? Vậy tôi báo cảnh sát, đầu thú nhé?”

“Đừng đừng ...” Khu trưởng Giang khổ không nói lên lời, bảo tới chỗ giải trí không an toàn, ai ngờ kim ốc tàng kiều càng không an toàn, thế này là bị người ta dồn vào đường cùng rồi, nhũn nhặn nói: “Lão Thương, chúng ta không thù không oán, tôi đâu hại anh, hai năm qua còn cho anh không ít hạng mục giải tỏa.”

“Đúng, không oán cũng không thù, hạng mục đúng là không ít.”

“Vậy thì đúng rồi, sao anh lại làm thế với tôi?”

“Làm gì? Tới nhà chơi vô tình gặp phải anh thôi mà.”

Khu trưởng Giang nói chuyện rất có tình lý, nhưng gặp phải thằng lưu manh, mà thằng lưu manh cứ hau háu nhìn nữ nhân bên cạnh, làm khu trưởng Giang hận không thể tặng luôn cho hắn rồi đi, có điều cũng biết ý đồ của đối phương, chuyện xấu này bị bắt gặp, hết đường xoay chuyển rồi.

Thương Đại Nha bộ dạng giống như vị khu trưởng này khi giáo dục hắn, nghiêm mặt nói: “Khu trưởng Giang, anh cho rằng chỉ cần vài thằng cảnh sát truy đuổi là tôi sợ sớn đái trốn đi rồi sao,

sau đó để các người tiêu diêu tự tại ... lão Giang, đừng bao giờ quên bạn, hai năm qua anh cho tôi không ít hạng mục, nhưng có phải tình nghĩa hay không tự biết, tôi mang tiền tới đây còn ít à? Tôi kiếm tiền vất vả đều đem hiếu kính anh ... Phải không?”

“Phải phải.” Khu trưởng Giang thất thế, giống như cúi đầu nghe lãnh đạo mắng vậy.

“Tôi đưa tiền, anh làm việc, đó là giao dịch công bằng, tôi không phải tới tống tiền anh, nhưng có một khoản chúng ta cần tính ... Hạng mục này anh là cổ đông lớn nhất, còn là cổ phần danh nghĩa, anh kiếm được tiền, tôi chẳng nói gì, nhưng khi xảy ra chuyện, anh cũng phải có trách nhiệm đúng không?”

“Phải, nên có nên có.” Khu trưởng Giang thất kinh, nhưng không dám cãi.

“Tốt, vụ ở Bắc Thâm Phường tôi gửi tiền vào hai lần, tổng cộng 80 vạn, các anh em vất vả mà chưa được đồng nào, còn bị cấm túc, nói không chừng còn bị phán vài năm. Lão Giang, mấy thứ tiền bồi thường tổn thất tinh thần, khổ cực gì gì đó thì tôi không nói, tôi hỏi anh, thế nào cũng phải bố trí cho các anh em đã vất vả hai năm qua chứ, anh nói đúng không?” Thương Đại Nha bất ngờ đề nghị.

Khu trưởng Giang thấy quai quái, chẳng lẽ thằng lưu manh này còn có nghĩa khí, thăm dò: “Đúng đúng, tôi cũng đang định thương lượng với anh chuyện này.”

“Có gì mà phải thương lượng, tiền kiếm được chia theo cổ phần, vậy tiền đền bù cũng phải chia theo cổ phần, đúng không?”

“Đúng đúng.”

“Vậy thì đơn giản, nói ngắn gọn, tôi chỉ cần 100 vạn, tôi biết anh không lấy ra nhiều tiền thế, chi phiếu hay thẻ ngân hàng thì tôi không dám nhận ... Thế này đi, 8 giờ sáng mai đợi điện thoại của tôi, đưa tiền tôi muốn tới địa điểm chỉ định, tôi cần tiền để bỏ trốn, đang phải dùng gấp, không nhiều lời, chỉ lấy tiền mặt ... Có ý kiến gì không?”

“Không có ý kiến gì.”

“Làm được không?”

“Nhất định được.”

“Tốt, thế thì tôi đi đây, hai người cứ tiếp tục đi, yên tâm, không mất điện nữa đâu.” Thương Đại Nha tới nhanh đi cũng nhanh, nói xong đứng dậy luôn.

Khu trưởng Giang cuống lên, muốn ngăn mà không dám, chỉ di động và máy ảnh kỹ thuật số: “Cái này, cái này ... Hay là tôi cho anh thêm ít tiền, cái này để lại cho tôi.”

“Cái này à, ha ha ha, tôi giữ làm gì, yên tâm, sẽ đưa anh, tôi không dùng nó tổng tiền anh đâu, tôi làm người không vô nguyên tắc như anh ... Có điều nếu tôi rơi vào tay cảnh sát thì thứ này cũng tới tay cảnh sát, mau chuẩn bị tiền đi, mai tôi đi tới từng nhà lấy ... Đúng rồi, nhắc anh một câu, đừng giở trò, muốn giở trò thì hỏi Hứa Hướn Nam xem nhà hắn vừa xảy ra chuyện gì, đừng nghĩ các người là phân cục trưởng, khu trưởng thì tôi không dám đụng vào, mẹ nó chứ, cái mạng nát này còn ngán gì ai nữa? Hôm nay may mà gặp được anh đây, nếu không tôi định ôm thuốc nổ xông vào chính phủ khu cơ, muốn đổ tội lên đầu tôi à? Nằm mơ đi.”

Thương Đại Nha nói xong uy phong phát tay, hai người kia rối rít đi ra mở cửa, hắn cứ thế nghênh ngang bỏ đi không gặp chút trở ngại gì.

Trong phòng, nữ nhân kia cuống quên ôm lấy tay khu trưởng Giang.

“Chồng ơi chồng, làm sao bây giờ?”

Khu trưởng Giang đẩy ra, mặc quần áo mỏng: “Còn làm thế nào, chuẩn bị tiền đi, giờ nó thành chó điên rồi, mấy bức ảnh đó mà lộ ra, tôi chỉ có cách leo lên Chung Cổ Lâu nhảy xuống ... Tôi nói này, sao cô ngu xuẩn thế, cô mở cánh cửa đó bằng với mở cửa nhà tù cho tôi rồi đây ... TỨC CHẾT ĐI.”

Nữ nhân cúi đầu không dám cãi lại, đợi hắn giật cửa bỏ đi, không có một câu an ủi, nhổ bãi nước bọt sau lưng: “Đáng đời.”

Ba chuyện đầu thì trống giông cờ mở, mấy chuyện sau tiến hành một cách âm thầm, Lôi Hàm Dương, Vương Bình Dương, Hứa Hướn Nam, Giang Thẩm Bình thêm vào một vị ở cục địa chính rất có quan hệ ở chính phủ thành phố, từng người bị Thương Đại Nha hỏi thăm, có mấy chuyện trước làm âm ỉ, chuyện sau liền đơn giản, mấy cỗ đồng trao đổi với nhau, đám

người này quen ẩn phía sau, sợ nhất lộ ra ngoài, có con chó đại cắn lung tung này, thực sự là sợ rồi.

Phản ứng của mỗi người mỗi khác, phân cục trưởng Hứa hạ lệnh cho một vị đội trưởng đội trị an kinh nghiệm tiếp xúc với lưu manh, dẫn người đi khắp nơi tìm tung tích Thương Đại Nha, còn bản thân bận rộn tìm người quen biết, nghe ngóng xem con trai bị đơn vị nào giam giữ ...

Giám đốc Vương của công ty giải tỏa ngay đêm hôm đó chuyên môn kiểm em gái tiếp rượu mời hai vị lãnh đạo của ủy ban cải cách ăn cơm, bị Thương Đại Nha chơi một ván, mất mặt lắm. Nhân cơ hội này muốn rút, đồng thời hẹn không ít người ẩn trong bóng tối, tay cầm dao đi khắp trung tâm tắm rửa, sòng bạc, sàn nhảy đi tìm Thương Đại Nha. Cứ gặp tên lưu manh nào có chút tiếng tăm là đánh một trận hỏi tung tích Thương Đại Nha. Trong số những cổ đông này, chỉ có vị ở cục địa chính và hai lãnh đạo khu thành thật chuẩn bị tiền.

Đêm đã khuya, thành phố huyền ảo tĩnh lặng dần, mấy người Vương Bình Dương phải đi không tìm được Thương Đại Nha, đã thu quân, trừ cảnh sát liên tục nhận được cuộc gọi báo lưu manh đánh nhau phải tới hiện trường xử lý thì mọi chuyện ngày hôm nay đã kết thúc.

Vậy Thương Đại Nha đâu rồi, biến mất? Bỏ trốn? Hay là lại đang mật mưu hại ai?

Đều không phải, trên con đường cấp hai thông tới Phần Tây có một chiếc xe bán tải thông thả đi trong đêm. Vốn Thương Đại Nha còn cho rằng Giản Phàm quá cẩn thận, có điều rời thành phố không lâu gọi điện cho đám tiểu đệ ở thành nam mới biết đủ loại thế lực tam giáo cửu lưu đang ráo riết truy lùng mình, bấy giờ mới cànng bội phục Giản Phàm ra tay một cái là chạy xa ngay. Mấy chuyện hôm nay thống khoái thật, nhưng giờ bình tâm lại cũng hơi khiếp, vốn chỉ có cảnh sát truy đuổi, giờ thành kẻ thù chung của hắc bạch đạo rồi.

Chương 080: Tự đâm đầu vào lưới. (2)

“Người anh em, nói gì đi chứ, tiếp theo phải làm sao? Chọc hết các tổ ong rồi, Vương Bình Dương cũng là tên lưu manh, dưới trướng không ít người như tôi, một chọi một thì tôi chẳng sợ, nhưng bây giờ cả bọn liên hợp lại chọi tôi, tôi sợ mai về không mất chân cũng mất tay, đám này tin tức linh thông hơn cảnh sát nhiều ...” Thương Đại Nha không khỏi khản trương hỏi, từ lúc rời thành phố tới giờ đã hơn nửa tiếng, cứ đi về phía trước, mà Giản Phàm chẳng nói gì ngoài bảo hấn tắt di động.

Giản Phàm từ từ đỗ xe bên đường, tắt máy, bên cạnh là đồng hoang, trước sau họa hoàn lắm mới thấy một ánh đèn xe, bốn bề chỉ có côn trùng kêu ra rả. Giản Phàm thông thả mở chai nước khoáng uống một ngụm: “Mấy người theo anh đều đi cả rồi chứ?”

“Đi hết cả rồi, trừ người đập xe ở quán ăn Tây, còn lại mấy người theo tôi đều là dân vùng ngoài, mỗi người một vạn, cậu đứng lo, toàn là kẻ lọc lõi, chỉ cần trên người có tiền thì đừng hòng có ai tìm được ... Huống hồ bọn họ chẳng làm gì, cần bản không cần sợ.” Thương Đại Nha hiểu đám đó hơn Giản Phàm, đợi khi đám kia trở về thì tất cả đã thay đổi rồi, vả lại đâu phải là phạm pháp gì, cần thận thế này là hơi quá.

“Lão Thương, anh có phúc đấy, làm việc còn gọn ghẽ hơn Đường Đại Đẩu năm xưa, ha ha ha ... Khúc dạo đầu đã xong chỉ còn đợi vở kịch lớn cuối cùng thôi, nhưng tôi lại lo chính bản thân anh đấy.” Giản Phàm nói đầy thâm ý.

Thương Đại Nha đưa thuốc lá tới mời, Giản Phàm không từ chối, lâu lâu thử lại cái vị khói tê tê đầu lưỡi, Thương Đại Nha thản nhiên: “Chúng dám làm gì tôi chứ, giờ tôi muốn ai chết, kẻ đó sẽ không chết tử tế.”

“Sai tôi, mấy tiếng trước anh quá bi quan, bây giờ anh lại quá lạc quan, anh dọa được khu trưởng Giang chứ không dọa được họ Hứa với họ Vương kia đâu, chuyện dính dáng tới nhiều thế

lực như vậy, phía nào cũng có lý do giết người bịt miệng.” Giản Phàm thông thả hạ nhiệt của Thương Đại Nha.

Thời buổi này một cái mạng chẳng đáng bao tiền, chỉ cần tìm được những kẻ vong mạng ẩn trong góc tối thì rất dễ dàng, Thương Đại Nha có thể tìm thấy, cũng biết đám đồng bọn cũ đều có thể làm được: “Tôi lấy tiền xong là biến thẳng sợ gì chứ?”

“Anh mà đi như thế thì quá tiện cho bọn chúng rồi, mọi tội lỗi đều chụp lên đầu anh, món nợ này sẽ mãi mãi không dứt, hơn nữa anh còn lớn vớn ngoài đó thì chúng còn chưa yên tâm, phải cho chúng lật thuyền hết thì mới không sợ ai tìm anh nữa ... Sau đó tôi có thể tìm cho anh một chỗ an toàn để anh sống yên ổn, chỉ sợ anh anh dám làm.” Giản Phàm mỗi lần nói đều có vị khích bác.

Thương Đại Nha nghe thấy có chỗ an toàn ẩn thân, tức thì chú ý: “Hay, nói ra tôi nghe xem.”

Giản Phàm ra hiệu cho hắn tới gần, nói rất nhỏ, rất thần bí, bóng đêm, đồng hoang, chiếc xe cô độc giữa con đường dài chỉ có hai đốm lửa lập lòe.

“A lô, Thương ca, bọn em sắp tới rồi, anh ở đâu? Địa chỉ chính xác hơn một chút đi ... Vâng, tới nơi em gọi điện thoại, giám đốc Vương nhờ mang đồ cho anh.” Đêm qua ngày tới, trong một chiếc xe thương vụ màu lam thẫm, hán tử râu quai nón ngồi ở ghế phụ lái cúp điện thoại, sau đó lại gọi cho một số khác, quay đầu cười với tám tên huynh đệ, kẻ nào kẻ nấy xăm trổ đầy người, tay nghịch dao bấm, côn nhị khúc, đều vừa mới được triệu tập, còn có người ngái ngủ ngáp ngáp dài.

“Thiệt ca, chẳng phải chỉ có một thằng Đại Nha thôi sao, mình tôi cũng đủ bẻ hai cái răng của nó.” Một tên mặc áo ba lỗ khinh bỉ phì phèo thuốc nói.

“Cẩn thận chút, Lão Thương không phải hạng vừa đâu, hôm qua chọc ra đám nhãi ở biệt thự Phần Dương đấy.” Tên khác cẩn thận hơn.

“Còn gì nữa, thằng đó giờ là chó điên, bạ ai cũng cắn, trong đó có cả con trai phân cục trưởng Hứa đấy, ai biết hắn dám làm gì, cẩn thận là hơn.” Cũng có tên nhìn xa trông rộng.

“Phiên, chỉ sợ chúng ta bị vạ lây thôi, Đại Nha là con ngựa hại bầy, mấy năm trước cũng làm một vụ khiến đám anh em oan uổng rồi, giờ trừ luôn cho lành.”

“Chuẩn bị sẵn sàng đồ chơi đi, cẩn thận là đúng, không cần quá lo.” Thiết ca ra hiệu im lặng, lại tiếp tục gọi mấy cuộc điện thoại nữa, xem ra hôm nay thế trận không nhỏ.

Đúng là không nhỏ, giữa ngã ba đường vành đai, đi về phía đông là sông Phần, vừa phía nam là khu thành phố cũ, hai phía đều có xe van đi tới, khí thế hùng hổ.

Đây là nơi nào, vì sao Thương Đại Nha lại lựa chọn nơi này? Khi Thiết ca gọi điện cho Vương Bình Dương mới biết, té ra là thổ khôn đào ba hang, đây là nơi Thương Đại Nha từng sống trước khi phát lên, nhưng không rõ địa chỉ cụ thể, tám phần là trốn ở khu vực này, chẳng trách mà không tìm ra.

Cách đó về phía đông chừng nghìn mét, có tòa nhà tên Ngân Uyển.

Tên nóc tòa nhà cũng vừa gọi điện xong, Thương Đại Nha nấp ở mép lan can thi thoảng thò đầu ra nhìn, Giản Phàm cầm ống nhòm nhìn về phía ngã ba này giờ có vẻ tập trung lắm làm hấn sốt ruột, nhìn đồng hồ thấy 8 giờ 05 rồi, lúc này đường phố mới vừa náo nhiệt, tuy không phải trung tâm, nhưng xe qua lại không ít, từ nơi này nhìn xuống giống đàn kiến tấp bật qua lại.

“Bảo chúng bỏ tiền lên chiếc xe biển Tấn Thượng, chiếc Passat đen kiểu cũ ấy.” Giản Phàm nói không quay đầu lại, trong ống nhòm nhìn thấy một chiếc xe thương vụ đỗ bên đường, cách mục tiêu miêu tả một cái đèn xanh đỏ.

Thương Đại Nha nhanh chóng thực hiện theo, cúp điện thoại rồi còn bảo Giản Phàm: “Cái thằng buổi Thiết Bá đó không dễ chơi đâu, hấn là quân của bốn tên hòa thượng lưng lầy một thời đấy, ngồi tới bảy tám năm mới ra, chỉ cần người trốn ở Đại Nguyên là hấn có cách đào ra, nên mới có biệt danh Thiết Bá.”

“Ha ha ha, nếu tôi mà ở trong giới này thì đã có biệt danh là Cương Bá rồi.” Giản Phàm bỗng nhiên cười, đầy vẻ xem thường: “Giỏi thì đào tôi ra xem.”

“Ý tôi không phải thế, mà kia là xe của ai, liệu ổn không? Đám đó không tìm ra tôi, e lại trút giận lên người ta.”

Giản Phàm bỏ ống nhòm tới, không ngờ một tên lưu manh cùng đường, chỉ còn một mình mà vẫn biết nghĩ cho đồng đạo, riêng điểm này đáng để y vươn tay ra đỡ: “Một lũ ô hợp thôi, có gì đáng sợ, anh tự xem đi.”

Thương Đại Nha nhận lấy ống nhòm, không hiểu nụ cười của Giản Phàm lắm, nhìn về phía ngã 3, kinh ngạc thiếu chút nữa ngã lộn từ trên tầng thượng xuống.

Hiện trường cách đó nghìn mét, Thiết Bá biết xe mục tiêu liền phát tay, cửa xe kéo ra, bảy tám tên nhảy xuống, không chỉ xe này, hai chiếc xe phía nam bắc cũng có thêm mười mấy tên đi tới, tạo thành vòng vây từ ba phía, tức thì đường phố hoảng loạn, tiếng phanh xe liên tục vang lên, người đi đường quay đầu bỏ chạy.

Chớp mắt đám lưu manh đã bao vây chặt chiếc Passat, trong xe đúng là có người, như say rượu vừa dậy nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì kinh hoàng đóng sập cửa xe lại, đám ở ngoài đập cửa sổ, dùng ống thép chọc thân xe, từng khuôn mặt hung dữ quát tháo

“Xuống xe, xuống xe mau lên.”

“Thương Đại Nha có đây không? Bảo thằng chó thò mặt ra đây.”

Người bên ngoài nổi điên, cửa kính vỡ tan nát, người bên trong cũng tức giận, bất thành linh cửa xe mở ra, xô ngã mấy thằng lưu manh, hai người kia như mãnh thú xông chuồng, lên gối, giật khuỷu, toàn là đòn cận chiến, một đòn hạ gục đối phương. Đám Thiết Bá ỷ đông người, không ngờ đối phương dám phản kháng, thoáng chốc bị hạ năm sáu người, tức giận chửi một câu, hai mươi mấy thằng lưu manh hùng hổ xông tới, không ngờ ở ghế lái có một người đập cửa xuất hiện, quát lên: “Đứng im, cảnh sát đây.”

Chương 081: Mang tiền tới nạp mạng.(1)

Đám lưu manh cứng người tại chỗ, có tên không tin, không phải người của Thương Đại Nha à, sao lại là cảnh sát? Còn có súng?

“Đồ giả đây, các anh em, lên.”

Thiết Bá đi đầu không tin, vung dao bổ củi chém luôn, không ngờ "đoàng" một phát, dao giơ lên cao quên cả chém xuống, chết lặng nhìn nòng súng còn đang bốc khói, chuyến này sợ thật rồi.

Viên cảnh sát kia một tay cầm súng, một tay giơ phù hiệu cảnh sát ra: “Đừng có nhúc nhích ... Nếu không tôi bắn chết, hai tay ôm đầu, ngồi xuống.”

Choang!

Con dao của Thiết Bá rơi xuống đất, còn bàng hoàng chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị một người khác còng lại, là cảnh sát, không thể sai rồi.

Không biết kẻ nào thông minh hô: “Chạy!”

Thế là đám lưu manh xông tới nhanh bao nhiêu thì chạy đi nhanh gấp bội, mỗi kẻ một phía, người dân nấp ở xa hơn chưa rõ chuyện gì, thấy lưu manh tay lăm lăm vũ khí chạy về phía mình thế là chạy bán sống bán chết.

Con phố buổi sáng yên bình thoáng cái biến thành cái chợ hỗn loạn, cục diện mất khống chế, tiếng cửa hàng ven đường đóng sầm sập, ba phút sao, chiếc xe cảnh sát 110 đầu tiên hú còi tới.

Thương Đại Nha tim đập thành thịch, từ lúc người kia nổ súng là tim hắn đã đập loạn xạ rồi, sau đó là sóng lưng dầm mồ hôi, đúng là một đám ô hợp, hai mấy thằng bị hai người đuổi như đuổi gà, trong giới không ít người mang theo súng, nhưng mà nổ súng giữa ban ngày thì chưa bao giờ nghe nói, quay đầu hỏi Giản Phàm: “Giản, Giản Phàm đó có phải là cảnh sát không?”

Giản Phàm đáp tỉnh như không: “Không phải là cảnh sát thì ai dám nổ súng giữa ban ngày?”

“Cậu điều tới đối phó với bọn chúng à?” Thương Đại Nha nuốt nước bọt, nhìn Giản Phàm với ánh mắt sùng bái bội phần.

“Không, là anh điều họ tới đấy.” Giản Phàm cười thần bí tinh nghịch.

“Tôi nào dám, cậu cứ đùa.” Thương Đại Nha nghĩ Giản Phàm đang trêu mình, cười ngượng ngập.

“Đúng là anh đấy, tôi hỏi anh nhé, có phải anh có một căn nhà ở tiểu khu Nam Nhai Uyển không?”

“Đúng rồi.” Thương Đại Nha gật đầu chỉ: “Từ ngã ba đi 70 mét, vào trong ngõ là thấy, nơi đó tổ chức chơi mạt chược, mấy ngày qua tôi không dám về nhà.”

“Tóm lại là anh muốn về nhà thì phải đi qua cái ngã ba này?”

“Đúng rồi ... Á!” Thương Đại Nha trả lời mấy câu hỏi của Giản Phàm, phút chốc đầu lóe sáng, kinh hoàng hỏi: “Đám cảnh sát thường phục đó đợi bắt tôi à?”

“Đúng thế, chỉ đợi anh tự đâm đầu vào lưới thôi, đừng nói nơi này, còn nhà ở trong thành phố, công ty, mấy chỗ giải trí anh hay tới đều có người cầm chốt theo dõi, anh mà lộ mặt ra là hết chạy. Hai người kia là nhân viên thực địa của đại đội hình cảnh đấy, thế nào, lợi hại hơn đám dân cảnh mặc cảnh phục nông nghênh bắt nạt người dân mà anh hay thấy chứ?” Giản Phàm lúc này mới là trêu.

“Lợi hại, đúng là lợi hại ...” Thương Đại Nha toát mồ hôi gật đầu, lúc này loáng thoáng nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát, quay đầu cầm ống nhòm lên, vừa nhìn vừa nói: “Tôi hiểu rồi, đám người đó rình bắt tôi, tôi không biết, chúng cũng không biết, chỉ có cậu biết, sau đó cậu đưa chúng tới trước họng súng của cảnh sát ... Ha ha ha, chuyện này đã thật, chẳng trách cậu cầm ống nhòm nhìn suốt mấy tiếng, té ra chuẩn bị vở hài kịch này ... Ha ha ha, hay, phục rồi.”

Giản Phàm làm vài động tác thể dục, bề ngoài tỏ ra thần nhiên kỳ thực cũng thích lắm, trước kia làm cảnh sát hoặc hợp tác với cảnh sát mà giở mấy thủ đoạn này chẳng được ai khen còn bị mắng là bàng môn tà đạo, giờ được một tên lưu manh tán thưởng cũng thấy thích lắm, nếu không khác nào áo gấm đi đêm, buồn chết. Y đợi Thương Đại Nha cười chán rồi mới nói:

“Đi thôi, chỉ cần vài tên sa lưới là Vương Bình Dương đừng dễ dàng thoát khỏi tay hình cảnh, ngay cả Hứa Hường Nam cũng không dám tùy tiện dính vào đâu. Đã nói mà, tên đó đâu định đưa tiền cho anh, mà đẩy anh vào chỗ chết thì có, nếu người bình thường chúng đã đánh cho một trận dở sống dở chết rồi ném trước đồn công an rồi.”

“Mẹ nó, đáng đời bọn chúng lắm ...” Thương Đại Nha đi theo sau Giản Phàm, dọc đường vừa chửi vừa cười, mồm không khép lại được.

Hai người đi xuống lầu, Giản Phàm chẳng cần hóa trang, Thương Đại Nha đội cái mũ dạ, đeo kính râm, dán bộ râu lên làm che đi phần nào cái răng cửa quá khổ, nhìn qua không nhận ra được, kế hoạch của họ hôm nay là câu hết mấy tên kia ra, giờ Vương Bình Dương bị một vố thế này, dám bị bắt kia chẳng tốn mấy thời gian khai hẳn ra, hưng phấn hỏi: “Tiếp theo chúng ta tìm ai, bọn này cùng một ổ, một tên xảy ra chuyện, tên khác đều biết, sợ câu không được.”

“Đó là chuyện hôm qua, khi đó anh chỉ là thằng lưu manh các ké đang trốn chui trốn nhủi khắp nơi, bọn chúng không ai coi anh ra gì. Giờ thì khác rồi, quyền chủ động không nằm trong tay chúng nữa mà là ở anh, giờ anh có tiếng nói rồi, chúng không tin sao được.” Giản Phàm cũng có vài phần đắc ý, chuyện này không thể không thừa nhận, y làm chuyện này, một phần vì sở thích, đây một bụng ý tưởng xấu, chỉ có phát tiết lên đám khốn kiếp đó mới không phải áy náy gì: “Giờ chỉ còn một bước cuối cùng, sau đó chúng ta tổ chức Hồng Môn Yến, tiễn tất cả bọn chúng vào tù đoàn tụ với nhau, ha ha ha

Một tiếng đồng hồ sau sự kiện lưu manh tấn công cảnh sát thì chuyện mới lắng xuống, chẳng ai hiểu nguyên do đâu lại hồ đồ thành sự kiện nổ súng giữa phố, nghiêm trọng rồi, không chấp nhận được. Thế nên nửa tiếng sau thôi ban đốc sát đã tới nơi, một mặt thẩm vấn đột kích mấy tên lưu manh bị bắt về, một mặt cách ly điều tra cảnh sát nổ súng, biết làm sao, lưu manh bị cảnh sát hàng phục, cảnh sát bị chế độ hàng phục, đại đội bốn vì sự kiện này phải gác lại chuyện truy bắt Thương Á Quân.

Cảnh sát Tiểu Vũ vội vàng chạy từ phòng thẩm vấn ra, mang tới cho đội trưởng Quách đang đi qua đi lại trong sân một tin tức bất ngờ.

“Cái gì, xác nhận chưa?”

“Hẳn là không thể sai, bọn chúng bắt đầu tìm Thương Đại Nha từ tối qua, tới nửa đêm mới về, sáng sớm có tin tức lại bị lôi đi.” Tiểu Vũ đang nhắc tới sự kiện vừa phát sinh.

“Ha ha ha, còn chăm chỉ hơn cả chúng ta, đi xem sao.” Quách Nguyên đi trước, tới khu giam giữ tạm thời, tên nghi phạm tóc ngắn nhưng râu ria thì dài, tướng mạo hung dữ, đôi mắt láo liên, e chẳng nói câu nào thật, vừa nhìn qua một cái, Quách Nguyên thất kinh: “Ái chà chà, thất kính, thất kính, té ra là bậc nguyên lão trong nghề rồi ... Thế nào, ra tù chưa bao lâu mà giờ chuẩn bị tiến thêm một bước, chuyên đối đầu với cảnh sát à?”

“Không, không ... Anh cảnh sát, hiểu lầm, hiểu lầm thôi ... Tất cả do thằng khốn Thương Đại Nha hại, hẳn bảo chúng tôi mang tiền tới cái xe Passat đó, ai mà ngờ bên trong là cảnh sát, nếu biết cho mười cái gan chúng tôi cũng đâu dám.” Thiết Bá chua chát, ba bốn lần vào tù đi mất nửa đời người rồi, giờ hay quá, trực tiếp tấn công cảnh sát, mong họ tha cho mới lạ.

“Đừng bẻm mép, Thương Đại Nha làm sao biết nơi đó có cảnh sát?” Tiểu Vũ cắt ngang.

Thiết Bá thề thốt: “Làm sao tôi biết, hẳn gọi điện bảo tôi tìm chiếc Passats cũ ... Thật đấy đồng chí cảnh sát ... Mả cha thằng vương bát đản, thế này khác đéo gì hại chết bố nó chứ ...”

“Mồm miệng sạch sẽ chút” Quách Nguyên mắng một câu rồi bảo lấy di động của nghi phạm, xem lịch sử cuộc gọi, bấm thử cái số nghi phạm khai, nhưng đã ngoài vùng phủ sóng, ném di động sang một bên, giọng ôn hòa: “Lão Thiết, tôi nghe nói anh cải tà quy chính, làm việc cho công ty giải tỏa, là đồng nghiệp của Thương Đại Nha cơ mà, đừng có chụp hết tội lên đầu người ta. Nói đi, ai sai khiến anh, tới đó làm gì?”

Chương 082: Mang tiền tới nạp mạng. (2)

Đám giang hồ này có xung đột cũng dễ hiểu thôi, nhưng điểm cảm chốt theo dõi do nhân viên thực địa tùy cơ lựa chọn chứ không do đội bố trí, trong đội còn không biết thì làm sao Thương Đại Nha lại biết? Còn Thiết Bá thì Quách Nguyên quá rõ, mấy lần vào tù đều là tội cố ý gây thương tích, đây là loại chỉ làm tay sai cho người ta.

Nghi phạm không trả lời, mắt chéch sang bên né tránh, e người đứng sau này không tùy tiện nói ra được.

“Đừng rườm rà không muốn, cho rằng tấn công cảnh sát mà che đậy được à, bằng vào đám bị bắt, chưa tới nửa buổi sáng là chúng tôi moi hết ra rồi, thống khoái chút, là ai ở phía sau kiểm chuyện với chúng tôi ... Được lắm, thích ngoan cố chứ gì, vậy là muốn nhận hết tội cầm đầu chỉ huy người tấn công cảnh sát với mục đích báo thù nhé! Tốt thôi, lần này tôi đổ anh ra được.” Quách Nguyên gằn giọng, thấy nghi phạm không trả lời bỏ đi luôn.

Thiết Bá rồi rít gọi lại: “Đừng, đừng, tôi nói, là ông chủ của chúng tôi Vương Bình Dương ra lệnh ... Ài, anh cảnh sát, anh còn lạ gì, chuyện này còn phải khai sao, ai trả tiền thì chúng tôi làm cho người đó thôi. Anh cảnh sát, không phải chúng tôi tấn công cảnh sát mà là cảnh sát tấn công chúng tôi đấy chứ ...”

Quách Nguyên không thêm tổn công nữa, an bài người tra hỏi kỹ càng sự việc rồi rời khỏi phòng thẩm vấn.

Vẫn là tên Thương Đại Nha âm hồn bất tán đó, sự việc ngày càng thăng cấp rồi, tối hôm qua Quách Nguyên đã có dự cảm thế nào cũng có chuyện, không ngờ tên này lại dám chuyên môn tìm tới cảnh sát gây sự, giống như cố ý gây hấn vậy. Nhưng chuyện này làm Quách Nguyên khó xử, Vương Bình Dương không phải là người hấn đụng tới được, có báo lên cũng chẳng giải quyết được gì, cuối cùng chỉ xử lý qua loa bọn tôm tép là xong việc, hơn nữa làm sao Thương Đại Nha lại thông minh như vậy?

Hắn có đầu óc đó sớm thành ông trùm xưng bá Đại Nguyên rồi, có ai đang mách nước cho hắn sao?

Đang suy nghĩ có điện thoại, nhìn số Giản Phàm, đầu càng đau: “Giản Phàm, chuyện gì nữa đây, tôi đang bận, cậu đừng gây thêm loạn cho tôi đấy.”

“Ai gây thêm loạn, chỉ hỏi một câu, có muốn kinh phí không?” Giản Phàm giọng như trêu đùa.

Lúc này Quách Nguyên không có tâm trạng đùa: “Này Giản Phàm, cậu khinh cảnh sát nghèo chứ gì, chúng tôi nghèo nhưng có cốt khí, cậu muốn chúng tôi phải xuống nước cầu khẩn cậu à? Đừng hòng, chúng tôi thiếu tiền sẽ tới tận nhà cậu đòi, không cho tôi phá quán.”

“Ha ha ha, đội trưởng Quách, mặt càng ngày càng dày nhé, giống lãnh đạo rồi đấy.” Giản Phàm cười rất vui vẻ.

Quách Nguyên nói qua loa: “Thôi, không tán gẫu với cậu nữa, hôm khác mời cậu, hôm nay có việc.”

Giản Phàm nói nhanh: “Đừng cúp máy, tôi muốn tố cáo người xấu.”

“Đừng gây thêm phiền toái cho tôi nữa, cậu tố cáo cái gì, có mà muốn lợi dụng chúng tôi chỉnh người ta thì có.” Quách Nguyên chặn họng trước, lại cái trò đả kích đối thủ cạnh tranh, mấy năm qua tên đó dùng chỉ một lần, cảnh sát có tôn nghiêm chứ. Quách Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi rít lên: “Công an không phải công cụ tư nhân của cậu.”

“Vậy thì thôi, ài, đang định tố cáo Thương Đại Nha, tôi biết hắn ở đâu ...” Giản Phàm chép miệng: “Thôi, hôm khác gặp lại.”

“Khoan, khoan, Giản Phàm, khoan đã!” Quách Nguyên giật nảy mình gọi liên hồi, rồi rít gọi chỉ sợ Giản Phàm cúp máy, ai ngờ tên khốn kiếp đó cúp thật rồi, rồi rít gọi lại. Lần này khúm núm xuống nước hết cỡ, mang hết tình nghĩa ra kể, sau khi nghe mấy câu vội cúp máy quát tháo người trong đội, không lâu sau ba chiếc xe ào ào phóng đi.

Tin tức của Giản Phàm là: Thương Đại Nha chuẩn bị ôm tiền bỏ trốn.

Quách Nguyên bị Giản Phàm lừa không chỉ một lần, nhưng lần nào dù có trăm lần không muốn, ngàn lần hoài nghi, vạn lần

muốn từ chối y, lại không dám không tin, lần này cũng vậy, vội vàng lái xe rời đội, tới thẳng đường cao tốc.

Chiếm diện tích mấy chục mẫu, lầu cao 14 tầng, bãi đỗ xe kẻ vạch như bàn cờ, có đủ loại xe xanh đỏ, đếm sơ qua trừ không những cái xe chẳng có đẳng cấp sản xuất trong nước, cơ bản đều là xe thể hiện mặt mũi của chủ xe, thi thoảng ngẩng đầu, nhìn mười bốn tầng lầu ộp kính thủy tinh lấp lánh phản chiếu ánh sáng, làm người ta không khỏi sinh ra vài phần sùng bái.

Nơi nào thế nhỉ, chính phủ khu đấy.

Chuẩn xác hơn là chính phủ khu Hạnh Hoa Lĩnh, sở dĩ nhìn tới nơi này là vì trong văn phòng khu trưởng ở tầng 9 có nhân vật liên hệ chặt chẽ với sự kiện vừa rồi.

Khu trưởng Giang suốt cả đêm không ngủ, sáng sớm tới đơn vị cứ thế đi qua đi lại, thi thoảng lại ngồi ngây người trên cái ghế thoải mái, động tác làm nhiều nhất là lấy di động ra xem giờ, như muốn gọi điện thoại cho ai đó, nhưng suy trước tính sau không gọi, có điều chẳng bao lâu lại không áp chế được hoảng loạn rút di động ra ... Ngửa mặt thở dài.

Kỳ thực làm quan cũng khó lắm chứ, ở cái vị trí mà ai cũng thèm khát càng khó, Hạnh Hoa Lĩnh là cái khu nghèo, mấy quốc xí phá sản để lại cả đống vấn đề lịch sử nhiều năm không giải quyết được. Vốn tưởng sự nghiệp của mình tới nơi này là dừng lại rồi, không ngờ thời cơ tới, làn sóng sốt đất lan đến cái khu nghèo, những cái nhà xưởng cũ nát, những đống rác chẳng ai ngó ngàng lại thành miếng bánh thơm phưng phức, thế là xây dựng, giải tỏa diễn ra tưng bừng.

Nhưng trên đời phúc họa song hành, ai ngờ mọi chuyện đang diễn ra trôi chảy, tưởng chừng một hạng mục lớn sắp khởi động mang lại cả chính tích lẫn thu nhập cá nhân lại thành thanh kiếm treo trên đầu.

Tức giận thầm chửi ả nhân tình chỉ biết nhận tiền mà không có não, thầm chửi công ty giải tỏa làm ăn ngày càng không ra sao, một thằng lưu manh cũng không xử lý được, chửi cả phân cục trưởng cảnh sát, té ra chỉ biết ức hiếp người dân, lúc cần tới chỉ biết ú a ú ớ.

Giờ cả hắc bạch đạo đều không dám động chạm thẳng lưu manh nữa.

Di động rung ù ù, khu trưởng Giang vội vàng cầm lên, là số của lái xe, nhận máy nói nhỏ: “Đưa cho người ta đi, khách khí vào, hỏi xem có muốn bán không? Nếu bán trả thêm.”

“Vâng, vâng tôi biết rồi ... Khu trưởng yên tâm.” Một chiếc BYD đỏ, lái xe cúp điện thoại khởi động xe, là người trên 40 rồi, mặt nhăn nheo già trước tuổi, xe đi rất mượt, thông thả hướng tới đường cao tốc.

“Có phải người đó không?”

“Không!”

“Chú ý chút, trong xe có mấy người?”

“Một.”

Trong chiếc xe dân dụng, hai người nói chuyện thi thoảng lại nhìn ra sau, sau đó xem giờ, 9 giờ 35 rồi, đã đợi tới hơn 40 phút mà chưa thấy Thương Đại Nha xuất hiện, Quách Nguyên ngồi ở ghế phụ lái vẫn đang nghi nghi hoặc hoặc không rõ có phải Giải Phàm trên mình không nữa? Hay là y lại gài bẫy ai?

Một chiếc BYD đỏ không đi qua trạm thu phí đầu đường cao tốc, đi tới bên xe hình cảnh, hình cảnh trong xe theo thói quen rụt đầu lại, tuy dán màng chống nắng, bên ngoài nhìn không rõ bên trong, nhưng để lộ trong xe nhét bốn người thì không hay, vừa rụt cổ lại thì lái xe kia đi xuống, sách va ly đi tới, còn nhìn vào xem trong xe có người không?

Anh trốn người ta không cho anh trốn, không thềm để ý, lái xe gõ gõ cửa, Quách Nguyên không trốn được nữa, mở cửa ra, bực mình quát: “Làm gì thế?”

Thái độ hung dữ, không ngờ đối phương lại càng thêm khúm núm đưa va ly tới: “... Ông chủ của chúng tôi, bảo giao cái này cho anh ạ.”

Chương 083: Mang tiền tới nạp mạng. (3)

Đưa cho mình? Sao tự dưng lại có người giao cái gì cho mình, Quách Nguyên ngó ra: “Cho tôi, có nhầm người không vậy, sao lại đưa cho tôi, anh biết tôi là ai không?”

“Không cần biết, tôi biết cái xe này, không sai được, tôi biết các anh là bạn Thương Á Quân, ông chủ tôi bảo tìm chiếc xe biển số AE024 sau đó đưa cái va ly này tới cho các anh ... Xin anh nhận lấy, anh yên tâm, không phải thứ gì nguy hiểm đâu, tôi đứng đây mà, các anh kiểm tra thoải mái.” Lái xe cứ như sợ đối phương giận không nhận vậy, hạ mình hết sức.

Nghe tới tên Thương Á Quân, Quách Nguyên kinh ngạc bất giác nhận lấy va ly, ướm thử không nặng lắm: “Cái gì thế?”

“Cái này tôi không biết, là chuyện giữa anh và ông chủ tôi, tôi nào dám biết, anh cứ nhận lấy đi ạ.” Lái xe khom lưng xuống, trông như nô tài trong phim cổ trang.

Mấy hình cảnh nhìn nhau, sau đó nhìn đội trưởng, Quách Nguyên hiểu ý, bọn họ đang hỏi mình có nên bắt về tra hỏi không, có điều trong tình huống không rõ thân phận của đối phương ra sao, không biết có nên ra tay không, đây là chuyện phải cân nhắc cẩn thận. Không phải là Quách Nguyên không dám, tuy tháng năm mài mòn không ít góc cạnh của hắn, nhưng đi theo Tần Cao Phong bao năm, hắn cũng là cảnh sát mạnh tay trấn áp tội phạm, nhưng mà nếu bắt thì sợ đánh cỏ động rắn.

Dù sao trước tiên cứ phải kiểm tra xem trong va ly có cái gì đã, Quách Nguyên, nghĩ tới đó đặt va ly lên, mở khóa tách một tiếng, vừa nhìn thoáng qua, trái tim mấy hình cảnh đã đập thùm thụp, muốn văng luôn ra ngoài.

Tiền, toàn tờ 100 đỏ rực, xếp chỉnh tề chặt cả va ly, số tiền này phải lên tới mấy trăm vạn chứ ít à? Mới cứng luôn.

Lái xe nhìn biểu hiện của đối phương thì rất hài lòng: “Ông chủ của chúng tôi nói rồi, nhiều hơn cái giá anh Thương đưa ra, nhưng anh Thương phải đưa đồ mới trả nhiều như thế.”

“À ... Thương Đại Nha cầm thứ gì đó của ông chủ anh, đúng không? ... À, chuyện này tôi không thể quyết, nhưng tôi có thể chuyển lời ... Mà nhìn thân phận của anh, sao lại đi cái xe nát này.” Con bà nó Giản Phàm, cậu bày cái trò gì thế hả, mang tiền ra trêu ghẹo người nghèo à, Quách Nguyên sợ thất thố đóng va ly lại, hấn ứng biến tình thế cũng

Nhanh, trừng mắt ra hiệu cho người khác, bằng này tiền thì không bỏ qua được nữa rồi.

“Ánh mắt anh tốt quá, xe đi mấy người thế?”

“Xe mượn thôi,

không tiện lái xe của ông chủ ... Này, làm gì thế, sao thế? Các anh làm cái gì vậy hả? Chúng tôi đã đưa thứ anh muốn rồi mà, chơi thế không đẹp đâu ...”

Lái xe đang nói, không ngờ đột nhiên có hai người đi xuống giữ lấy tay, vừa mới kêu một tiếng đã bị bẻ ngoặt tay ra sau, ấn vào trong xe, bất kể lái xe vùng vẫy thế nào cũng không ăn thua.

Một người khác nhanh chóng chạy tới bên chiếc BYD, hai xe một trước một sau rời hiện trường, chiếc xe canh gác ở vòng ngoài lặng lẽ chiếm vào vị trí đó.

Xe đi được 2km dừng lại, lái xe bị hai người kẹp ở ghế sau, chỉ còng, chưa thẩm vấn, Quách Nguyên nhảy xuống xe tới chỗ xung quanh không có ai, rút điện thoại gọi điện thoại: “A lô, Giản Phàm ... Cậu bày cái trò gì đấy hả? Sao có người mang tiền của Thương Đại Nha tới chỗ tôi?”

“Ngốc, chẳng phải kinh phí tới tay rồi à, nộp lên trên xong có trả về theo tỷ lệ mà, ha ha ha, đại đội bốn phát tài rồi nhé.” Giản Phàm trêu chọc: “Tôi nói lời là giữ lời, vậy mà anh không tin tôi.”

Quách Nguyên sốt ruột cắt ngang: “Rốt cuộc là sao? Thương Đại Nha đâu? Cậu bảo biết chỗ hấn ẩn trốn mà, sao lại đưa cái gì tới thế này, cậu trêu tôi à?”

Giản Phàm chép miệng: “Anh thật là, thẩm vấn hấn không phải là biết à, đó là tên đồng bọn của Thương Đại Nha mang tiền cho hấn trốn đấy, anh tra hỏi tên đồng bọn không phải là ra sao mà hỏi tôi.”

“Đúng thế ... Mà không đúng, sao hần lại đưa tiền tới chỗ tôi?” Quách Nguyên truy hỏi chi tiết.

“Sao anh hỏi tôi, tôi làm sao mà biết ... Thế nhé, cúp điện thoại đây, tôi đang bận.”

“Này, đợi đã Giản Phàm cậu liên quan gì ... a lô, cái thằng Vương Bát Đản này!” Quách Nguyên gọi lớn nhưng chỉ nghe tiếng tu tu kéo dài đáp lại, bực mình chửi Giản Phàm mấy câu, sau đó lên xe phát tay: “Về đội, trước tiên thẩm vấn tên này đã, xem vị thần tiên nào mà hào phóng thế?”

Xe tăng tốc, dần dần hòa vào trong dòng xe nườm nượp vào thành phố, câu ra được cá lớn nhưng Quách Nguyên càng bất an, kinh nghiệm đã cho thấy chuyện gì dính đến Giản Phàm là luôn phức tạp hơn bình thường nhiều lần, tên khốn đó có cái mũi ngửi thấy rắc rối hay sao ấy, ở đâu có rắc rối là đâm đầu vào, mà toàn đâm đầu vào rắc rối lớn thôi, làm thường dân mà không chịu yên phận.

“Bắt chưa?”

“Bắt rồi.”

“Ha ha ha, Giản Phàm, cậu chơi ác thật đấy, đào hố cho người ta nhảy xuống, còn không chịu trách nhiệm lấp đất, ha ha ha, cảnh sát thấy tiền khác gì đĩa thấy máu, không hút cho căng bụng sao chịu thôi ...”

Thương Đại Nha cười đắc chí, vừa húp cháo vừa đập trứng, chuyện này quá dễ dàng, hần chỉ cần gọi một cú điện thoại, khu trưởng Giang dám không đi à, trò cũ diễn lại thôi, giờ tiền vào tay cảnh sát, thế nào chúng chả đào bới xem dính líu gì tới mình.

Hiện hai người đang ở nhà ăn Khách sạn Hòa Bình đường Ngọc Hà, nơi này cung cấp bữa sáng tự phục vụ, ngồi trên cao nhìn đường phố tấp nập, bù lại bữa sáng quá giờ, Giản Phàm khẩu vị không tốt, chỉ ăn nửa bát đã thôi, cứ ngây ra nhìn qua cửa sổ, không biết nghĩ gì.

“Giản Phàm, sao nghiêm túc thế, ăn trứng đi.” Thương Đại Nha bóc trứng luộc xong đặt vào đĩa của Giản Phàm.

Giản Phàm mỉm cười, hâm mộ cái cách sống không biết sầu lo gì của hần, cân nhắc từ ngữ hỏi: “Lão Thương, còn việc gì

muốn làm không?”

Nụ cười của Thương Đại Nha cứng lại, khẽ lắc đầu.

Giản Phàm tựa hồ còn buồn bã hơn cả Thương Đại Nha: “Kỳ thực tôi cũng không muốn làm thế, anh hồi hận vẫn kịp đấy, đây dù sao không phải án mạng, cảnh sát truy lùng không ráo riết, thứ trong tay anh lúc này đã đủ giữ mình rồi. Chỉ cần anh không về Đại Nguyên nữa, mai danh ẩn tính, không phạm pháp thì sống bình yên thôi, tôi có thể cho anh thêm một khoản.”

Thương Đại Nha lắc đầu ý chí rất kiên định.

Giản Phàm thở hắt ra một hơi: “Nếu anh đã quyết ý thì tôi phải nói trước, đây là chuyện chết chùm, anh rơi vào tay cảnh sát, sẽ phải chịu trách nhiệm ở chuyện Bắc Thâm Phường, dù sao người do anh triệu tập.”

Thương Đại Nha vỗ vỗ má mấy cái, ít khi tỏ ra nghiêm túc như vậy, không hề chùn bước: “Đừng nói nữa, cứ làm đi, tới mức này rồi còn hồi cái gì? Còn tốt hơn bị người ta truy đuổi trốn tránh như chuột, ra giang hồ kiếm ăn, rồi tới lúc phải trả nợ. Tôi xác định rồi, ít nhất làm hảo hán một hồi, cả đời tôi làm chó cho bọn chúng, giờ có cơ hội ngẩng đầu đường hoàng như thế, không thể bỏ qua được ... Mạng của tôi, tôi tự quyết, bất kể phán bao năm, tôi cũng cảm ơn cậu.”

“Vậy anh cứ ăn tiếp đi, mọi chuyện để tôi bố trí nốt.”

Cảm giác giống như nhìn thấy hào khí của Đường Đại Đầu năm xưa, Giản Phàm đứng dậy vỗ vai Thương Đại Nha, rời nhà ăn tới quầy phục vụ, lấy CMT và thẻ ngân hàng ra: “Tôi muốn thuê một phòng bao thương vụ, chức năng của phòng hội nghị ...”

Chương 084: Hồng Môn Yến. (1)

Thời gian dần trôi tới giữa trưa, không khí oi bức, đường phố thưa thớt người qua lại, vào cái giờ này trừ vạn bất đắc dĩ thì ai muốn ra đường làm vịt nướng chứ.

Thế nên cũng không có ai chú ý hai chiếc xe cảnh sát đỗ ở hai đầu đường, cách khách sạn Hòa Bình không xa, trong xe một vị giống dẫn đội đang báo cáo gì đó, không lâu sau một chiếc xe cảnh sát từ sau khu vực khống chế đi qua xe tuần cảnh, bấm còi ra hiệu nhưng không dừng lại mà đi vào khách sạn Hòa Bình, đỗ ở cửa đại sảnh nhìn thấy một đám người quen.

Là đám người khu trưởng Giang tới trước một bước, vẻ mặt vài phần lo lắng, đứng ở bên nhủ nhiệm Lưu của cục địa chính, tổng giám đốc Vương Bình Dương của Cty giải tỏa Bình Dương và trợ lý Lô của Cty khai phát địa ốc Không Hình, người cuối cùng là Kỳ Chí Hàng giám đốc công ty máy móc Sơn Hải. Mấy người bọn họ đã chờ ở đây rất lâu rồi, đám này trừ ngoại hình có hơi phát phì thì trông có vẻ chẳng có gì liên quan, chắc không ai nghĩ tới họ là là đội ngũ cổ đông hoàn chỉnh, hơn nữa một tháng trước còn cử hành tiệc mừng trúng thầu giải tỏa Bắc Thâm Phường ở đây, khi đó khu trưởng Giang và chủ nhiệm Lưu Đào chỉ ẩn sau màn.

Giờ thì tôm cá nổi hết lên rồi, hay nói cách khác bị một cuộc điện thoại dọa cho nhảy ra, khu trưởng Giang nhận được điện thoại của Thương Á Quân, nói lái xe của hắn bị bắt, muốn hắn đích thân tới Khách sạn Hòa Bình bàn việc làm ăn. tiếp ngay đó Vương Bình Dương, không cần mời cũng phải tới, lần này học khôn, không dám dùng người của mình. Còn Lô Hàm Dương chỉ nghe một câu, ví trong tay tôi, không tới tôi báo cảnh sát, thế là tham gia. Mấy vị khác là sau khi trao đổi với nhau, quyết định tới xem sự thể ra sao, giờ cả đám bị quấy loạn lên rồi, chỉ có thể hi vọng vào vị phân cục trưởng phía trước.

À phải, không mời Hứa Hường Nam, hắn tự tới còn dẫn theo đội trị an trực thuộc phân cục.

Tùng người bắt tay, hàn huyên vài câu đi vào khách sạn, lúc này tâm trạng nặng nề nhất là khu trưởng Giang và Lô Hàm Dương, thấy Hứa Hường Nam tới có chút hi vọng bắt được Thương Đại Nha. Vương Bình Dương càng cung kính với vị phân cục trưởng này, mấy lần xảy ra sai sót, đành gửi gắm vào cơ quan quyền lực quốc gia áp chế được tên lưu manh.

Sáu người đi vào cầu thang, thần sắc mỗi người một kiểu, thua thiệt nhất là Vương Bình Dương, ai mà ngờ lại chọc vào hình cảnh, trước khi tới đã có thông báo hành cảnh đến công ty xác nhận tình hình, cái mầm họa kia mà không trừ, không biết còn xảy ra chuyện gì?

Vương Bình Dương lòng như lửa đốt, tới gần Hứa Hường Nam: “Cục trưởng Hứa, liệu hẳn có gỡ trò không?”

“Không cần biết, chỉ cần hẳn tới đây là tự đâm đầu vào lưới.” Hứa Hường Nam đầy một bụng tức, thằng con trai ăn hại giờ ở đại đội bốn, vừa dùng ma túy, lại còn chơi gái tập thể, nó còn sợ thiên hạ không biết vào đó rồi còn réo tên mình lên. Chuyện này không bao lâu sẽ truyền khắp hệ thống, cái mặt dày này không biết để đâu nữa, sự nghiệp coi như tới đây là xong rồi, càng nghĩ càng muốn tự tay băm vằm xé xác Thương Đại Nha.

“VẬY, nên làm kín một chút, đừng để làm lớn, trong tay hẳn khả năng có vài thứ của tôi ...” Lô Hàm Dương kín đáo nhắc nhở.

Khu trưởng Giang cũng đang cân nhắc chuyện này, vừa nghe Lô Hàm Dương nói cũng hơi có tật giật mình, không nghĩ tên lưu manh đó năng lực lớn tới mức làm cả công ty đầu tư nước ngoài cũng mắc kẹt.

Hứa Hường Nam kinh nghiệm trấn an: “Chỉ cần bắt được, hẳn có thứ gì trong tay cũng vô ích, yên tâm, tôi không cho cơ hội mang ra đâu.”

Thang máy lên tới tầng 12, toàn bộ ngừng nói, sắc mặt nghiêm trọng theo sau lưng Hứa Hường Nam đi về gian thương vụ 1206, phục vụ viên nhìn sáu người khí thế hùng hổ, lại còn có cả cảnh sát, vội vàng né tránh, tới trước cửa, mở cửa ...

Có người, là Thương Á Quân, đang rót Nhị Oa Đầu tự uống, thấy đám đông đi vào thong thả lấy thuốc châm một điếu, cười

nhe hai cái răng to tướng.

Nụ cười đó làm Lôi Hàm Dương, Giang Thâm Bình bỗng nhiên rùng mình, Vương Bình Dương hừ mạnh một tiếng coi đối phương đã là chim lồng cá chậu, chuyện này khỏi chạy rồi. Hứa Hường Nam cẩn thận nhất đá cửa phòng ngủ, vệ sinh ra, còn tìm kiếm sau rèm, dưới giường, trong tủ, sau khi xác nhận không có vấn đề gì, đi thẳng tới trước mặt Thương Á Quân, cười ha hả: “Uống đi, uống xong theo tôi, biết điều như thế, tôi không làm khó anh.”

“Được, tôi đã chuẩn bị đi theo cảnh sát rồi ... Cho tôi 5 phút nói rõ ngọn ngành được không? Đừng để sau này nói Thương Đại Nha này ăn cây táo rào cây sung, gánh tội tôi không ngại, dám chơi dám chịu, nhưng mang tiếng xấu thì họ Thương tôi sao còn đi lại trên giang hồ.” Thương Đại Nha tiếp tục rót rượu giống như không có ai bên cạnh.

Sự trấn định này làm Hứa Hường Nam hết sức bất ngờ, những người khác đóng cửa lại, ngồi xuống không ai nói gì.

Cơm có thể ăn bữa, lời không thể nói bậy, tuy cùng là cổ đông, chẳng qua chỉ là quan thương cảnh phỉ tạm thời câu kết, mỗi người có tâm tư riêng.

“Không ai nói gì à, vậy thì tôi nói nhé.” Thương Đại Nha nhìn quanh một vòng, người ta chỉ đáp lại bằng ánh mắt căm ghét, nếu không phải giải tỏa cần mượn loại này đối phó với hộ giải tỏa, cả đời bọn họ không ai muốn dính dáng tới hắn, Thương Đại Nha thừa biết khắc đờm nhổ ra đất bất chấp những ánh mắt đó.

“Các vị đại gia, quan gia, phí hết sức chín trâu hai hổ mới mời được các vị tới đây đầy đủ thế này, mọi người làm chứng, trước khi xảy ra chuyện, hôm đó trời mưa, tôi không muốn đi, ông chủ Lôi nghĩa khí bỏ ra 50 vạn nhất định muốn tôi làm xong trong đêm. Giám đốc Vương cũng ép tôi làm, còn hứa phái cho tôi hai cái máy xúc. Tôi hết cách, cầm tiền của người ta phải giúp người ta giải nạn. Trước khi đi tôi còn gọi điện hỏi cục trưởng Hứa, cục trưởng Hứa nói không hề gì, đã đánh tiếng với đồn công an rồi, còn nói đây là nhiệm vụ khu trưởng Giang an bài, không ai ngăn cản ... Tôi chỉ không hiểu vì sao xuất hiện nhiều cảnh sát như

thế, bắt hết anh em của tôi, bao nhiêu người các vị biết không? Hơn 60 anh em, các vị nói đi, bảo tôi phải ăn nói làm sao với anh em tôi đây?”

Không ai tiếp lời, căn bản không ai thừa nhận từng có dính dáng với tên lưu manh này, Hứa Hướng Nam nhìn Thương Đại Nha than vãn oán hận thì cười âm hiểm: “Giải tỏa đánh chết người, không phải anh chịu trách nhiệm thì ai, đừng đổ vạ lên người khác.”

“Đúng, tôi chịu trách nhiệm, tôi đâu nói là không chịu trách nhiệm.” Thương Đại Nha quay sang Vương Bình Dương: “Giám đốc Vương, lệnh là do anh đưa ra, tôi chỉ làm chân chạy cho anh, anh mới là thủ phạm chính.”

Wương Bình Dương khinh bỉ quay đầu đi, không đáp.

Thương Đại Nha quay sang Lô Hàm Dương: “Còn anh nữa, ông chủ Lô, anh mua chuộc tôi, trả tôi 50 vạn, anh không có trách nhiệm sao?”

“Chuyện này, chuyện này ...” Lô Hàm Dương ấp úng, không dám nhận, càng không dám trở mặt với Thương Đại Nha, dù không sợ bị ghi âm, cũng sợ các cô đồng khác không xuống thang được, dù sao nhà khai phát và những người này quan hệ môi hở răng lạnh, giờ phải quá sạch sẽ, mai này gặp nhau cũng ngại.

“Khu trưởng Giang, anh nói đây là nhiệm vụ chính trị, đám lưu manh chúng tôi phục vụ anh, nhưng anh thấy chết không cứu, có chuyện một cái là trốn ngay ... Chủ nhiệm Lưu của tôi, chúng ta là chỗ quen biết cũ, lần nào nhận việc, tôi có quên cúng bái anh không, vậy mà giờ anh vờ không biết tôi. Tôi nói này, các vị ít nhất nếu nói với tôi một câu mau mau chốn đi, vì câu này thôi tôi không làm khó mọi người làm gì, nói có sách mách có chứng, giám đốc Kỳ gọi điện cho tôi bảo tôi đi trốn, nên tôi có làm phiền anh không?” Thương Đại Nha chấp tay một cái biểu thị cảm ơn Kỳ Chí Hàng.

Chương 085: Hồng Môn Yến. (2)

Một cái chấp tay đó của Thương Đại Nha khiến những người khác đều nhìn sang hẳn, làm Kỳ Chí Hàng như ngồi trên bàn chông, nhưng rốt cuộc vẫn không ai nói gì hết.

“Ài, tôi lại quên mất rồi, giờ các anh còn ai quen biết tôi nữa đâu, xa lạ, xa lạ cả rồi.” Thương Đại Nha buông một tiếng thở dài làm ra vẻ chua cay uống cạn chén rượu.

Hứa Hướng Nam cởi mũ cảnh sát cầm ở tay, vuốt tóc nơi huyệt thái dương bị mũ ép thành nếp, khinh miệt nhìn Thương Đại Nha: “Thông minh, nếu sớm thông minh như vậy thì không có nhiều chuyện như vậy, nói không chừng chúng tôi ra tay. Tội của anh chỉ phán hai ba năm, chưa chắc đã phải ngồi lâu như thế, giờ thì tổ chức tổng tiền ông chủ Lôi, còn đập phá xe, ý đồ uy hiếp khu trưởng Giang và giám đốc Vương ... Thương Đại Nha, tự tính xem chừng ấy tội thì bao năm? ... Biết vì sao tôi cho anh uống không, uống đi, vì không biết ngày tháng năm nào anh mới được uống lại đâu.”

Lời nói hùng hồn, thêm vào bộ cảnh phục, giống như Thương Đại Nha đã là con thú trong lồng, thoải mái chơi đùa.

“Tôi nói này cục trưởng Hứa, nhiều tội danh thế, anh có chứng cứ không? Với chuyện tôi dùng 80 vạn nhập cổ phần với mọi người, là tiền tươi thóc thật đáng hoàng, sao không nhắc?” Thương Đại Nha giở trò vô lại.

Hứa Hướng Nam cười phá lên: “Cổ phần cái gì, tôi không biết, mọi người không biết ... Có điều chứng cứ thì có, khiến anh đích thân khai nhận.”

Cương rồi, trong phòng im phăng phắc tới nghe được tiếng kim rơi, chỉ có những đôi mắt hoặc lo lắng, hoặc tàn độc, hoặc khẩn trương đang hoạt động, còn Thương Đại Nha ngậm miệng nhắm mắt như chờ đại hạn tới. Giang Thẩm Bình có chút mừng rỡ vì mình đã không thỏa hiệp với tên lưu manh này, xem ra tà không thể thắng chính, cảnh sát là khắc tinh trời sinh của lưu

manh vô lại, thứ kia của mình rơi vào tay Lão Hứa cũng tốt hơn là ở trong tay thằng lưu manh.

“Thôi, đừng nghĩ nữa, đi thôi ... Thứ cất giấu tốt nhất giao cho tôi, anh là cái cái gì thì tự anh biết, không đái một bãi rồi tự soi gương đi, cái mặt này nói có ai tin không? Còn định mang ra uy hiếp người khác?” Hứa Hướn Nam đội mũ lên, mắt húng đối diện với kẻ không xứng làm đối thủ, ánh mắt thẳng lợi giống như nhiều lần trải qua các cuộc thẩm vấn khiến nghi phạm phải cúi đầu nhận tội vậy.

Thở phào, cả đám yên tâm rồi.

Thương Đại Nha mở mắt ra: “Vội gì thế cục trưởng Hứa, tôi không uy hiếp được ai, nhưng thứ trong tay tôi thì uy hiếp được, có muốn xem không?”

“Cái gì?” Hứa Hướn Nam trầm giọng quát, quay sang nhìn quanh, những người khác đều ngạc nhiên tỏ vẻ không biết, quay lại Thương Đại Nha: “Có thì đưa ra đây, tôi đỡ tốn công.”

“Ha ha ha, anh đúng là ngu xuẩn tới hết thuốc chữa, ngày trước vành mắt mà không nhìn thấy ...” Thương Đại Nha đứng dậy cười dài.

Thái độ thay đổi bất ngờ của hắn khiến sáu người kia hoang mang nhìn quanh, trừ một cái bàn tròn, chỉ có một cái TV treo tường, khoang thương vụ thường thấy thôi, chúng cứ gì?

Thương Đại Nha bấm điều khiển TV, tức thì màn hình hiện lên cảnh tượng làm Lôi Hàm Dương choáng váng, những người còn lại há hốc mồm.

Trong quán ăn Tây, Lôi Hàm Dương lên mặt nói: “Đúng thế, anh hỏi tôi làm sao, tôi hỏi anh làm thế nào đây, chúng ta thương lượng là các anh giải tỏa, tôi trả tiền, anh đã giải tỏa chưa?”

Chuyển cảnh khách sạn Lệ Hoa, Vương Bình Dương tươi cười: “Lão Thương, xem anh kìa, chỉ 80 vạn tiền nhập cổ phần thôi, tôi nuốt của anh được à, không sao, mai tới công ty tôi lấy, hay gọi cuộc điện thoại, tôi mang tới cho nhé?”

Tiếp đó là ghi âm điện thoại, Kỳ Chí Hàng khuyên Thương Đại Nha mau chón đi, chủ nhiệm Lưu nói " Chuyện này không

quyết được, phải hỏi khu trưởng Giang", khiến Giang Thám Binh quay đầu lườm một cái ...

Cuối cùng là giọng cục trưởng Hứa âm trầm

“Mày là cái thá gì mà đòi nói điều kiện với tao?”

Sau đó Thương Đại Nha chửi lại "Đừng vênh váo, tao không làm gì được mày, nhưng con mày thì khác, mau mau đi xem thằng con vương bát của mày đi, hút thuốc phiện bị cảnh sát tóm rồi, tao chọc ra đấy", tiếp đó Hứa Hướng Nam cuống quít hạ mình “Thương đại ca, hạ thủ lưu tình, chúng ta là người cùng nhà” Câu này vừa truyền qua loa TV, mặt Hứa Hướng Nam đỏ bừng chỉ muốn kiếm cái lỗ nẻ mà chui.

May mà mọi người đều lo chuyện của mình, chẳng ai rảnh mà chú ý người khác.

Tắt TV, hết rồi, hết thật rồi, té ra tất cả đều đã có chuẩn bị trước, nếu là sự kiện đơn lẻ còn đường bao biện, kết nối toàn bộ nhưng thứ đó lại, muốn chối cùng khó.

Thương Đại Nha hả hê nhìn đám nhân vật lớn giờ như gà bại trận, hả lòng hả dạ vô cùng: “Nói đúng lắm, Thương Đại Nha này không thông minh, trước kia làm việc không để lại chứng cứ, các người cũng cẩn thận, hôm nay gặp nhau cũng không kẻ nào đánh lấy một phát rắm, không ngờ đúng không ... Còn thứ hấp hân hơn, kích thích hơn, muốn xem không?”

“Đừng, đừng đừng ... Đừng xem ...” Khu trưởng Giang đang ngồi đó như xác chết trôi sông tức thì hết hồn, lắp ba lắp bắp ngăn cản, hiển nhiên sợ cảnh nóng của mình bị công khai.

May Thương Đại Nha nể mặt không chiếu những cảnh riêng tư kia, nhìn Hứa Hướng Nam lấy ra một cái bộ đàm vô tuyến, khinh miệt hỏi: “Sao thế cục trưởng Hứa, vẫn định bắt tôi à, không sợ bị diệt trọn ổ sao?”

Hứa Hướng Nam mặt đầy sát khí đưa bộ đàm lên miệng, nói ngắn gọn: “Mục tiêu tầng 12, lên đi.”

Tín hiệu hành động phát ra, tức thì nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát, ngay ở tầng 12 nghe rõ ràng, khu trưởng Giang, Lô Hàm Dương vừa nghe một cái đều kinh hoàng, mấy người khác cuống cuồng, giờ ai chẳng ném chuột sợ vỡ đồ. Thương Đại Nha

cũng phải bội phục, tên này bản thì bản, nhưng quyết đoán dứt khoát lắm, đáng mặt phân cực trưởng.

“Không sao, người mình cả.” Hứa Hướng Nam thấy mọi người lo lắng thì trấn an, tới thời khắc quan trọng nhất rồi, không thể để có biến cố gì nữa, rút súng bên hông ra, mở chốt bảo hiểm, chĩa vào Thương Đại Nha, làm tên lưu manh rùng mình loạng choạng lùi lại, không ngờ Hứa Hướng Nam chỉ vờ thế thôi, cười khẩy thu súng lại: “Đừng hòng dọa trước tôi, cũng đừng mong trở mình ... Biết tôi sẽ làm gì không? Giám đốc Vương, lát nữa đội trị an sẽ giao người cho anh, anh xem mà làm, xử lý gọn vào, chuyện này không mấy liên quan tới tôi, anh càng cần hẩn hơn ... Đứng im, dám nhúc nhích tôi bắn chết, giám đốc Vương, lấy thứ ghi hình ...”

Thương Đại Nha theo bản năng vừa vươn tay định lấy chai rượu bị Hứa Hướng Nam quát rụt tay lại, trơ mắt nhìn Vương Bình Dương tới bên TV, men theo đường dây kéo ra máy phát hình cho vào túi. Lúc này bị những ánh mắt sung huyết nhìn chăm chăm và khẩu súng chĩa vào đầu, Thương Đại Nha có chút sợ hãi, ai ngờ Hứa Hướng Nam lại giở trò này, nhiều thứ chí mạng như thế rơi vào tay Vương Bình Dương, e chết thế nào cũng không biết: “Có người nói các người kẻ này bản hơn kẻ khác, quả nhiên không sai, cái mạng nát này được nhiều lão đại coi trọng dồn sức đối phó như thế, coi như đáng rồi.”

Nói tới đó Thương Đại Nha mặt giãn ra, nhẹ nhõm đối diện với khẩu súng không còn kinh hoàng nữa. Những người khác cảm giác lời này như có ẩn ý, hơi quái dị, nhưng không ai nói ra, lúc này bên ngoài cửa đã có tiếng bước chân rầm rập. Hứa Hướng Nam cũng thở phào, người của đội trị an hôm nay tới đây đều do hẩn đích thân lựa chọn ra, chỉ cần giao thứ họa hại này cho Vương Bình Dương, mọi thứ coi như chấm hết.

Chương 086: Hồng Môn Yến. (3)

Cửa bị người ta thô bạo phá tung, một đội cảnh sát xông vào.

“Bỏ súng xuống, bỏ súng xuống.”

Người đi đầu lưng hùm vai gấu, tuy không cầm vũ khí nhưng khí thế kinh người, quát một tiếng làm Hứa Hường Nam run tay, vội vàng hạ súng xuống, kinh ngạc nhìn những cảnh sát không quen biết.

Vương Bình Dương vẫn còn chưa nhận ra chuyện khác thường, cứ tưởng là quân mình tới, nhìn đám cảnh sát đã xông vào phòng men theo hai bên tường tạo thành vòng vây nửa hình tròn, hùng hổ chỉ Thương Á Quân: “Chính hắn là Thương Đại Nha, bắt lấy ...”

Nói tới đó mới nhận ra mặt Hứa Hường Nam tái dại, lời kẹt lại ở cổ, ấp a ấp úng: “Chuyện, chuyện này là thế nào?”

“Ngu chưa, các người đúng là một lũ ngu xuẩn mà, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Thương Đại Nha đột nhiên bật cười, cười vô cùng hả hê, cười vô cùng đắc ý.

Mấy người kia hoang mang nhìn Hứa Hường Nam, nhưng Hứa Hường Nam cũng đang choáng váng không hiểu gì cả, rõ ràng phát tín hiệu cho đội trị an, cho tới bây giờ tiếng còi cảnh sát vẫn đang kêu, vậy mà người đi lên không ai quen biết. Chợt nghe lời mỉa mai của Thương Đại Nha, khuôn mặt thẳng lưu manh đó đầy châm chọc nhìn mình, tức thì bị kích thích tới máu xộc lên đầu, không kiểm soát được giận, bất giác tay cầm súng hơi giơ lên.

“Phân cục trưởng Hứa, tiếp tục sai không ai cứu được anh đâu ...” Có người đi vào, mặc thường phục, mặt đen đúa gày gò, tướng mạo rất phổ thông, thế nhưng những người khác đều tránh đường, người đó nhìn kiểu gì cũng thấy rất bình thường, chỉ có ánh mắt rất sức bén.

Chính ánh mắt đó khiến Hứa Hường Nam cảm giác quen thuộc: “Các anh, các anh ở đơn vị nào?”

“Đại đội hình sự số bốn, tôi là đại đội trưởng Quách Nguyên, vụ án ở đường Bắc Thâm Phường do chúng tôi toàn quyền xử lý, nơi này sẽ do chúng tôi tiếp quản.” Quách Nguyên đứng đó thẳng tắp giọng âm trầm, trong lòng phức tạp, cảnh sát nhận chút tiền bản câu kết quan thương còn có thể lý giải, nhưng chuyện hôm nay thì đã vượt quá giới hạn để dung thứ rồi. Thấy Hứa Hường Nam vẫn còn nắm chặt súng tâm tình có đôi phần mất kiểm soát, Quách Nguyên châm chước từ ngữ nói thêm: “Nhìn xuống lầu đi trước khi anh định làm gì.”

Hứa Hường Nam hồ nghi đi tới bên cửa sổ nhìn một cái, tức thì nhắm mắt lại, một hàng cảnh sát mũ trắng đang đứng nghiêm trang, là đốc sát, bên cạnh có hai chiếc xe chuyên dụng của ban đốc sát, e người của mình đã bị khống chế hết, không còn cách nào vãn hồi nữa. Đến khi thu ánh mắt lại càng sững ra một lúc, giờ đứng ở ban công mới nhận ra, tại sao lại chọn tầng 12, vì đây là phòng khách VIP, tầng nhìn rộng, vì thế người đang cầm thiết bị quát sát ở phía tòa đối diện kia thấy hết ... Từ từ quay đầu lại, cổ như cánh cửa đã lâu không tra dầu, vô cùng gian nan.

Không khí trong phòng hết sức căng thẳng, nặng nề ngột ngạt, cùng vài phần lúng túng, chỉ có phản ứng Thương Đại Nha là không hài hòa, vẫn cười sấp rụng răng, giơ di động ở trong túi áo lên lắc lắc: “Cục trưởng Hứa, té ra anh chẳng thông minh cái gì, đâu cần thiết bị nghe trộm gì chứ, di động tôi bật này giờ, những lời uy phong lẫm liệt của anh truyền hết đi rồi, mà còn có cả camera ghi hình đấy, nếu anh mà nổ súng thì phải đi theo cái mạng nát của tôi đấy, ha ha ha ...”

“Thành thật chút, không có chỗ cho anh nói.” Một cảnh sát mắng.

Thương Đại Nha lúc này còn sợ cái gì nữa, vờ vệt vâng dạ: “Không nói, không nói, nhưng tôi không nói thì họ không dám nói, buồn lắm, ha ha ha.”

Khu trưởng Giang và chủ nhiệm Lưu chỉ biết nhìn nhau, Lôi Hàm Dương tâm lý yếu đuối đứng không vững lão đảo ngời xuống ghế, Vương Bình Dương định nói gì đó lại không dám, nhìn Hứa Hường Nam. Có điều vị phân cục trưởng này lòng đã loạn rồi,

lúc thì nhìn những cảnh sát vây quanh, lúc thì trừng mắt nhìn Thương Đại Nha, tay nắm chặt súng run rẩy, đang cực kỳ kiểm chế ... Ai có thể ngờ ở đây toàn nhân vật có máu mặt một phương, lại ngã trong tay thằng lưu manh rẻ rách dưới đáy xã hội như vậy, không cam lòng, thực sự không cam lòng ..

“Bỏ súng xuống, chẳng lẽ anh định giết người trước mặt hình cảnh, huống hồ anh không giết được đâu.” Quách Nguyên phát hiện Hứa Hường Nam vừa nhúc nhích liền giơ tay ra hiệu, những cảnh sát khác đưa tay đặt vào vị trí sẵn sàng rút súng, mấy vị không liên quan kia yếu bóng vía ra sức co vai rút đầu tránh bị nhắm vào.

Hứa Hường Nam thấy cảnh này, e đã thành kẻ địch của đồng nghiệp, thở dài ném rầm súng lên bàn.

“Mời.” Một vị đốc sát đứng bên cửa giữ chút thể diện cuối cùng không còng tay, Hứa Hường Nam như già đi vài chục tuổi, nhìn Thương Đại Nha thù hận, nhìn đám đồng bọn trách móc, giờ nói gì cũng muộn rồi, cúi đầu ra khỏi phòng.

“Ha ha ha, ha ha ha ...” Thương Đại Nha cười càng lớn, chỉ từng khuôn mặt như chết cha chết mẹ, nói văng nước bọt: “Ngu chưa, ăn cút cả đám chưa? Khi tôi cầu cạnh van xin các người thì các người lên mặt ông lớn không thèm để ý tới tôi, được vậy làm theo phép công, xem ai thảm hơn, ha ha ha. Lão tử vào trong mấy lần rồi, quá nửa số anh em còn chưa ra đâu, giờ vào đó lão tử vẫn là đại ca, đợi mấy người các người vào, lão tử chơi tiếp ...”

Càng nói càng không ra thể thống gì, đám khu trưởng Giang mồ hôi đầm đìa, cảnh sát đưa mặt nhìn nhau, nghi phạm uy phong thế này cả đời chưa thấy, ngạc nhiên nhìn đội trưởng sao chưa ra lệnh bắt. Quách Nguyên như cố ý cho Thương Đại Nha cơ hội nói, chỉ quát: “Câm mồm, ngoan ngoãn chút.”

“Vâng, tôi nghe lời đồng chí cảnh sát.” Thương Đại Nha lập tức ngậm miệng, rất phối hợp làm động tác khóa miệng, chỉ là nụ cười thể hiện qua ánh mắt càng đáng ghét hơn bội phần.

Quách Nguyên đi qua đi lại trong phòng, một vị khu trưởng, một chủ nhiệm, hai tổng giám đốc, một đại diện doanh nghiệp nước ngoài, toàn là nhân vật thường ngày không coi đội trưởng hình cảnh vào đâu, giờ gặp ánh mắt của mình là cúi đầu né

tránh, tuy đây đúng là củ khoai nóng xong phải thừa nhận cảm giác này rất không tệ: “Hung thủ giết người ở đường Bắc Thâm Phường đã sa lưới, nghi phạm tổ chức giải tỏa phi pháp là Thương Đại Nha một tiếng trước đầu thú với đại đội bốn, căn cứ vào bằng chứng được cung cấp, chúng tôi cần các vị tới đại đội bốn lấy lời khai, không ai có ý kiến gì chứ?”

“Không, không có.”

“Không!”

Mấy câu trả lời lác đác chẳng có chút sinh khí nào.

Ánh mắt Quách Nguyên đưa đến đâu, người không nói cũng gật đầu, Giang Thấm Bình lúc này môi khô phục được phần nào quan uy, khách khí nói: “Đồng chí cảnh sát, tôi không liên quan gì tới vụ án giải tỏa, thế nên tôi đi trước, phiền anh.”

“Thật sao khu trưởng Giang, chúng tôi vừa mới bắt được một người cung cấp tài chính cho nghi phạm Thương Á Quân, hình như là lái xe của anh, người và tiền đều ở đại đội 4, chuyện này phải nói cho rõ chữ. Chúng tôi đã báo lên cục, đoán chừng đã giao cho kỹ ủy ... Anh muốn tôi khách khí mời, hay là muốn tôi không khách khí đây?” Quách Nguyên khéo léo nhắc nhở.

Khu trưởng Giang mặt vàng như nghệ, cúi đầu ra cửa, một hình cảnh đi theo sau lưng.

“Thật là mất mặt, nam tử đại trượng phu dám làm dám chịu, đừng hèn thế.” Thương Đại Nha nhìn mấy vị như chết rồi kia, đứng dậy đưa tay về phía trước rất anh dũng trung nghĩa: “Nào, cùng tôi đi.”

Hai cảnh sát đi tới bật cười, không ngờ tên này sau bao ngày trốn chui trốn nhủi lại ra đầu thú theo cách hoành tráng thế này, thực sự chưa từng có, định cùng tay thì Quách Nguyên xua tay: “Bỏ đi, nơi này đông người, cho Thương ca chút thể diện đàng hoàng từ nơi này đi ra.”

“Cám ơn.” Thương Đại Nha chấp tay một cái.

“Không cần cảm ơn, vị kia đâu?” Quách Nguyên đợi Thương Đại Nha đi qua bên cạnh liền hỏi nhỏ.

Thương Đại Nha chỉ phồng bên rồi hiên ngang cất bước, phía sau có hình cảnh đi theo, không giống như bị áp giải mà giống tháp tùng.

Đây có lẽ là thời khắc vẻ vang nhất cuộc đời hẳn, sau này vào tù còn lấy ra kể mãi, được đám đàn em trong tù xuýt xoa.

Chương 087: Hồng Môn Yến. (4)

Tạm bỏ qua cuộc sống trong tù uy phong của Thương Đại Nha, lại nói Quách Nguyên đợi cho cảnh sát lần lượt dẫn từng người đi, bản thân tụt lại cuối cùng, đến khi hành lang không còn ai nữa, khẽ gõ cửa phòng bên, cửa hé mở, một cánh tay tóm lấy kéo tọt hẳn vào trong.

Là Giản Phàm, nhìn giường có hơi lộn xộn, chắc nắp ở đây lâu rồi, Quách Nguyên trừng mắt lên như nhìn nghi phạm.

Giản Phàm sờ má hấn, chẳng có tí đàng hoàng nào: “Này, đội trưởng Quách, cười cái đi, tôi cho anh kinh phí, nghi phạm, tìm cả cho anh kẻ đứng sau, anh chờ thăng chức đi chứ, sao mặt khó coi thế?”

“Bánh quá lớn, đội bốn quá nhỏ, chúng tôi tiêu hóa sao được, cậu gây rắc rối cho tôi thì có.” Quách Nguyên gạt tay Giản Phàm ra.

“Được lợi còn ra vẻ, loại người gì thế không biết.” Giản Phàm bĩu môi.

“Thế cậu thì là loại gì?” Quách Nguyên kéo Giản Phàm ra khỏi phòng, vừa đi vừa mắng: “Cái đồ vương bát đản, tôi cứ nói sao Thương Đại Nha đột nhiên lại thông minh như thế, khiến chúng tôi chạy vòng vòng, té ra có tên quân sư đầu chó ở phía sau giở trò. Giờ chuyện âm ỉ lắm biết không hả, bí thư Ngũ đang tọa trấn đại đội bốn kia, đi, bí thư Ngũ bảo tôi đưa cậu về làm rõ tình hình.”

Giản Phàm kháng cự: “Ê ê, tôi làm gì, tôi chỉ khuyên nghi phạm ra đầu thú thôi mà.”

Quách Nguyên trợn mắt: “Chột dạ rồi chứ gì, về cho cậu biết thủ đoạn.”

“Dọa ai đấy?” Giản Phàm bực mình gạt tay hấn: “Có muốn tôi dọa lại quân của anh sợ sồn đái ra không? Năm xưa vào ban đốc sát tôi còn chả sợ.”

“Tự hào quá nhỉ ... Hừ, phải rồi, làm sao cậu khuyên được Thương Đại Nha ra đầu thú thế? Tên đó ngoan cố lắm, vậy mà

hôm nay lại phối hợp.”

“À, tôi dùng sức hút nhân cách cảm hóa đấy.”

Quách Nguyên nhở mũi: “Tiện cách thì có, tôi hoài nghi vụ đập xe hôm qua cậu có tham dự, cái trò đó cậu thích nhất.”

“Vớ vẩn, tôi ở bên cạnh nhìn thôi, nói trước, lúc đó trời tối đen như mực, tôi chẳng nhìn thấy ai.”

Quách Nguyên dở khóc dở cười, biết tên này rất thích đứng sau lưng giở trò xấu xa, chiến hữu ngày xưa giờ thành ra thế này, tức giận co chân đá, Giản Phàm né một cách nhẹ nhàng còn cười khinh bỉ, Quách Nguyên bực bội quay người bỏ đi.

“Đội trưởng Quách, anh tức cái gì, có phải là đập xe của anh đâu, hướng hồ có công ty bảo hiểm bồi thường, liên quan chó gì tới anh chứ?” Giản Phàm cười khi khi kéo Quách Nguyên lên xe mình.

Bao nhiêu việc nghiêm trọng như thế, nói tên này là đồng lõa phạm tội đều không quá, vậy mà tên này không coi ra gì, Quách Nguyên hết nói: “Cậu lại hủy một cảnh sát rồi, còn là phân cục trưởng.”

“Là hần tự hủy mình, tôi giúp loại bỏ một tên cảnh sát biến chất làm trong sạch đội ngũ, anh thu mấy giọt nước mắt đồng tình không đúng chỗ lại đi.” Giản Phàm lái xe bừa môi nói một câu làm Quách Nguyên im luôn.

Xe về đại đội bốn, hai người ôn chuyện cũ thì ít tranh luận thì nhiều, e rằng thân phận khác biệt, ngăn cách ngày càng lớn, sắp tới nơi thì không ai buồn nói nữa. Đi qua cổng, cái đại đội được coi là nơi đi đày này, hôm nay rất náo nhiệt, Audi, Mitsubishi, Huyndai đỗ đầy sân, tràn cả ra cổng. Quách Nguyên xuống xe đi trước, Giản Phàm xuống sau thấy Tăng Nam và Đường Đại Đầu ở cửa, đi nhanh tới.

Hơn một tiếng trước ở khách sạn Hòa Bình, Giản Phàm thông qua Tăng Nam báo với Ngũ Thần Quảng rồi, cả chúng cứ cũng giao cho cô, đó là lựa chọn duy nhất, toàn những nhân vật lớn như thế, y chọc vào không nổi.

Sắc mặt Tăng Nam có chút khó coi, mấy tiếng trước còn thủ thỉ trên giường, không biết xảy ra chuyện gì rồi, Đường Đại Đầu

tập tà tập tễnh đi tới, mặt đỏ gay như uống rượu, Giản Phàm hiểu ra, chọc giận Lão Đường rồi.

Quả nhiên Đường Đại Đầu bất chấp cảnh sát gần đó, tóm cổ áo Giản Phàm: "... Cậu, cậu, cậu ... Cậu đưa Lão Thương vào đó ... Cậu .."

Hai mắt tóe lửa, không ngưng lắc Giản Phàm, nói không ra lời nữa, Giản Phàm biết tình hấn nên không nói, chuyện này không phải vài ba câu mà giải thích rõ ràng.

Thấy tình thế không ổn, Tăng Nam chạy tới kéo Đường Đại Đầu ra, Đường Đại Đầu còn muốn vung nạng đánh Giản Phàm: "Thứ chó má, Lão Thương coi cậu là anh em, cậu coi thường hấn cũng được, không muốn dính líu tới hấn cũng đành, vậy mà còn đâm sau lưng hấn là sao ... Con mẹ nó, cậu có phải là người không?"

Giờ đã tàn phế, Đường Đại Đầu không kháng cự lại được Tăng Nam, khạc đờm nhỏ, Tăng Nam quay đầu nhìn thấy cục đờm nhỏ trúng mặt Giản Phàm, nhưng Giản Phàm không phản ứng.

"Phì." Đường Đại Đầu nhổ thêm một bãi nữa, vẫn không thấy có động tĩnh gì, hất tay Tăng Nam ra, tập tễnh bỏ đi, xem ra không thèm quan hệ với Giản Phàm nữa.

Bán đứng bạn bè, trong mắt Đường Đại Đầu đây là hành vi vĩnh viễn không thể tha thứ, lên xe phóng vút đi.

"Đừng trách anh ta, Lão Đường là người đơn giản thẳng tính, qua rồi nghĩ thông sẽ ổn thôi." Hai bàn tay ngọc ngà thiên nhiên đưa tới, Tăng Nam chẳng ngại bản lau mặt cho Giản Phàm.

"Em biết anh sợ lão Đường bị kéo vào nên mới tự mình đứng ra thay vào vị trí anh ta, chuyện này cũng là giúp lão Đường, kỳ thực đây là kết quả tốt nhất, em thấy anh làm rất tốt ... Điều duy nhất không tốt là gạt em sang bên, tuy anh lo cho em, nhưng em không thèm cảm kích đâu." Tăng Nam đứng rất gần, giọng thủ thỉ ái muội.

"Anh không nghĩ lão Đường sẽ thấy đây là kết quả tốt đâu, ài .."

Giản Phàm thấy Quách Nguyên vẫy tay, khẽ vỗ vỗ má cô hai cái rồi đi vào trong đại đội bốn, lên tầng hai vào văn phòng đội trưởng, nhìn thấy Ngũ Thần Quảng ngồi ở ghế sofa, cái mặt

như là ai nợ tiền vậy, tâm trạng đang không tốt, cũng bực mình: “Lại làm sao nữa? Cháu làm cái gì sai à? Đám người đó cùng một giuộc, so với đám lưu manh đi giải tỏa còn tệ hơn, lôi mắt bọn chúng ra thì sai sao?”

“Đừng đánh trống lảng, cậu cũng từng là cảnh sát, sao lại đi dính dáng tới phần tử lưu manh tội phạm như Thương Đại Nha? Đùa với lửa đấy có biết không, đã kết hôn rồi, còn xen vào cái chuyện này làm gì, biết là chúng tệ hơn cả lưu manh còn dính vào, bất cần một chút dẫn lửa thiêu thân, liên lụy tới gia đình thì sao hả? Chuyện của cảnh sát thì có cảnh sát làm, liên quan gì tới cậu, đừng có mà ăn no rửng mỡ.” Ngũ Thần Quảng vỗ bàn, vẫn như năm xưa giáo huấn thủ hạ vậy, tay chỉ mặt, nước bọt tung tóe.

Giản Phàm rối rít lùi lại, chỉ sợ ông ta điên lên lại vung tay đánh người, bị mắng như thế làm y không cách nào biện bác được.

“Về đi, sau này bớt xen vào chuyện cảnh sát, cũng bớt qua lại với Đường Đại Đầu, về nhà yên phận làm chồng chuẩn bị làm cha nữa, ngựa nghề không chịu được thì quay về mặc cảnh phục, đừng có dờ dể chùng chùng sớm muộn cũng gây họa ... Chỉ thế thôi.”

Lời của Ngũ Thần Quảng trấn áp hoàn toàn Giản Phàm làm y á khẩu, mắng xong đứng dậy bỏ đi, té ra gọi y tới đây là để chửi mắng, nhưng mắng cũng là vì quan tâm, Giản Phàm vội vàng mở cửa, tiễn lão Ngũ đi.

Cửa vừa mới mở ra, nhìn thấy Tăng Nam đứng ngoài cổng đại đội, đang thấp thỏm nhìn về hướng này như cô vợ nhỏ chờ chồng, Ngũ Thần Quảng nóng máu quay lại, chĩa tay vào mặt Giản Phàm, áp giọng xuống mắng như mắng con: “Còn nữa, đừng có dụ dỗ Tăng Nam, chẳng trách con bé bao năm không chịu lấy chồng, làm thế không phải hại cả đời của nó à, hơn nữa vợ cậu mà biết thì có kết quả tốt được không? Mới kiếm được bao tiền mà đã hư hỏng rồi, người có tiền ở Đại Nguyên nhiều lắm, đếm chán cũng chưa tới lượt cậu đâu, yên phận một chút ... Càng ngày càng thấy cậu giống cha vợ cậu, kết cục của ông ấy là tấm gương cho cậu đấy.”

Sau một hồi giáo dục người đã đi rồi, xem ra là xuống phòng tạm giam chỉ huy xử lý sự kiện này, nhưng dư âm vẫn còn lẩn quẩn trong đầu Giản Phàm, lát sau tỉnh lại, hướng về bóng lưng Ngũ Thần Quảng làm động tác nhỏ nước bọt.

Quay lại làm cảnh sát thì tất nhiên là không rồi, nhưng bây giờ bảo Giản Phàm trải qua bao nhiêu chuyện như thế lại sống bình lặng như xưa e là cũng khó.

Chương 088: Đời người mấy chuyện như ý. (1)

Thời gian cứ trôi đi một cách bất tri bất giác, chớp mắt một cái lại tới Quốc Khánh rồi, phố phường lại đông đúc, dòng người nô nức đổ tới khu vui chơi, thắng cảnh hoặc trung tâm mua sắm.

Tất nhiên không phải ai cũng thế.

Cùng một thành phố, khác thân phận, có vòng tròn quan hệ khác nhau, có mối quan tâm khác nhau, nhưng suốt hai tháng qua rất nhiều người thảo luận cùng một sự kiện, vụ giải tỏa ở Bắc Thâm Phường.

Có rất nhiều phiên bản lan truyền ngoài đường phố, nhưng đại khái giống với truyền thông đưa tin, vì lần này phương diện công an dùng tư thái cao phá án, hoặc vì thành ủy, chính phủ mạnh tay dứt khoát được vài phần lòng dân, chỉ trích đổ về phía nhà khai phát được coi là chảy máu đạo đức và công ty giải tỏa căn bản không có máu người.

Cty giải tỏa Bình Dương vì chuyện này bị phạt nặng, hủy đăng ký kinh doanh, bồi thường cho hộ giải tỏa, tuy tổng giám đốc Vương Bình Dương ít lộ diện, nhưng người biết chuyện đều nói lần này tổn kém lớn, đủ các loại bồi thường thêm vào tịch thu các loại máy móc hạng nặng, e là lần này lột cả quần trả nợ.

Có tin đồn trong phạm vi nhỏ là phân cục trưởng Hứa Hướng Nam vì sự kiện này bị liên lụy, cũng có người nói là do đứa con trai vô dụng chơi thuốc phiện liên lụy, bị xử lý nội bộ, người trong nghề gọi là "tan ca" rồi. Vốn chỉ là tin đồn thôi, nhưng tới tháng 8, văn kiện cách chức truyền ra mới được chứng thực, vị phó chi đội trưởng chi đội hình sự thay thế, tin đồn chuyển hướng, vì vị tên Lục Kiên Định này vốn là lái xe của bí thư Ngũ, khẳng định là bí thư Ngũ trước khi nghỉ hưu muốn đột kích để bạt cấp dưới.

Trong hệ thống chỉ có chút động tĩnh nhỏ, còn ở khu Hạnh Hoa Lĩnh thì động tĩnh lớn, ngay cả khu trưởng cũng mất tích,

sau đó có tin là khu trưởng Giang Thám Binh tham gia học tập tổ chức ở thành ủy, phó khu trưởng nắm quyền thay. Chuyện có vẻ đơn giản, sau đó thông báo miễn chức lãnh đạo chịu trách nhiệm vì sự kiện Bắc Thâm Phường và từ hàm hồ "phân công khác" là ai cũng biết không đơn giản.

Đúng là không đơn giản, lại qua một tháng nữa, đột nhiên truyền ra tin Giang Thám Binh vì tham ô hối lộ và bao nuôi tình phụ bị song quy, gây ra chấn động không nhỏ ở chính phủ khu, cơ mà xôn xao là vì mọi người đi nghe ngóng xuất thân khu trưởng mới, vì Giang Thám Binh rời chức hai tháng lời bàn ra tán vào gì cũng nói hết rồi.

Phân cục trưởng thay người, khu trưởng thay người, giờ cả cục địa chính cũng có thay đổi lớn, nghe đâu là nhân vật thần bí nào đó tố cáo, cục chống tham nhũng, viện kiểm sát sắp lập án điều tra rồi.

Chưa hết có người tin tức linh thông nói Lôi Hàm Dương tổng giám đốc Cty khai phát địa ốc Không Hình sau khi bị cảnh sát tạm giữ 48 tiếng đã biến mất, đồn đại là từ chức ra nước ngoài rồi, thời buổi này lòng người khó đoán, nói không chừng người ta trước khi đi đâm một phát sau lưng ... Dù sao người làm quan bây giờ, đôi khi đúng là ăn của người ta lấy của người ta hơi nhiều một chút, bị hận cũng trách ai.

Ôi làm quan như làm kỹ nữ ấy, nói thì phong lưu tự đắc lắm, trong lòng có ai không nơm nớp lo sợ.

Đúng rồi, nói nhiều như vậy, mọi người đã hiểu chưa?

Kỳ thực sau sự kiện hỗn loạn này, có một đôi bàn tay vô hình thao tác, nếu không thì làm sao một sự kiện giải tỏa gây ra ảnh hưởng xấu như vậy. Giờ người ta chú ý phán quyết hung thủ, chú ý tới mấy cái ghế trống, chứ ai còn quan tâm tới cư dân Bắc Thâm Phường còn chưa được bồi thường, càng chẳng ai nhớ tới người chết Tống Ân chưa chôn, phía sau còn có hai mẹ con chạy khắp nơi tố cáo, dù có người ngẫu nhiên nhắc tới cũng chỉ buông một tiếng thở dài thương hại.

Cuộc đời là thế, chẳng ai dễ sống.

Ngày 2 tháng 10, tòa án nhân dân trung cấp Đại Nguyên, có phiên xét xử công khai, trong tòa không còn chỗ trống, ngoài

tòa đầu người hung nhúc, nào quần chúng, nào là cảnh sát nào là phóng viên, 19 nghi phạm liên quan, dùng tới cả đặc cảnh hộ tống, áp giải thế này là quy cách cao lắm rồi, báo chí truyền hình chưa đưa tin, nhưng trên mạng đã nổ tung.

“... Tòa án thông qua tra xét làm rõ, vào 0 giờ sáng ngày 3 tháng 7, đường Bắc Thâm Phường, các bị cáo Thương Á Quân, Hà Lượng vì lợi ích ích kinh tế, tụ tập người tiến hành giải tỏa phi pháp với những hộ gia đình chưa ký hợp đồng giải tỏa, trong quá trình đó xảy ra tranh chấp, nghi phạm Hà Lượng dùng hung khí đánh bị thương Tống Bân ngăn cản giải tỏa, khi đưa tới bệnh viện cứu chữa không được tử vong.”

Loa phóng thanh không mang chút sắc thái tình cảm nào truyền âm thanh từ trong tòa ra cho quần chúng đợi ở ngoài, tất cả im lặng lắng nghe, giống như tưởng niệm cho sinh mạng đã mất. Cho dù ngày hôm nay chính nghĩa có tới muôn màng thì vẫn không thể che lấp được nỗi tiếc với người chết và nguyền lạnh với cái thế giới này.

Cách một con phố, ở đầu đường đỗ chiếc xe cảnh sát cũ, ở nơi này không nghe được tiếng loa nữa, liên tục ba ngày xét xử, với người ngoài còn có cái đáng xem, đối với hình cảnh nói thì nhàm rồi, chỉ đợi kết thúc xét xử.

Không lâu sau một đoàn người từ trong sân tòa ủa ra, đám đông hỗn loạn, xa quá không nghe rõ, chỉ thấy mọi người ùn ùn kéo về một phía rồi tiếng còi cảnh sát hú ầm ỹ, đội ngũ áp giải từ từ rời đi.

Có ba người chạy tới võ cửa xe, người trên xe lúc này mới như tỉnh ngủ ngáp dài vươn tay ra mở cửa: “Phán chưa?”

Quách Nguyên vừa khởi động xe vừa hỏi, đi lên là Tiêu Thành Cương, Bàn Lương Đức và tú tài Trần Ngạo, nghi lễ Quốc Khánh, hôm nay mấy anh em sau thời gian dài bận rộn tụ họp với nhau, trước tiên tới nơi này nghe xét xử.

“Phán rồi, Hà Lượng tử hình, Oa ca đoán đúng thật, dư luận phản ứng lớn như thế, không bắn không được. Thân thích có tiền cũng mong hấn chết.” Tiêu Thành Cương vẻ sáng khoái như thù lớn được báo vậy, còn không à, nhớ lại tối hôm đó mà

ức, lần này hả giận rồi, trước đó cứ lo Hà Lượng là cháu Giản Hoài Ngọc mà được nương tay.

“Còn Thương Đại Nha?” Kỳ thực Quách Nguyên chỉ hứng thú với người này.

“Thủ phạm chính, 6 năm tù, cùng bồi thường dân sự ... Do tự thú, lại có biểu hiện lập công nên được xử nhẹ, xung quanh thảo luận không phục, cho rằng tên này ít nhất phải bị tử hình hoãn thi hành.” Hành Lương Đức thò cổ lên ghé trên góp vui: “Cái thằng ngốc đó phán xong còn cười, trong mười mấy người bị đưa ra xét xử thì hắn tỏ ra ngông nghênh nhất, chẳng lo sợ gì.”

“Tà không thể thắng chính, hắn ngông nghênh tới mấy thì sao? Cũng vào tù thôi.” Trần Ngạo cũng bộ dạng khoan khoái lòng người.

Quách Nguyên không lên tiếng, vẻ mặt nghiêm túc, chuyên tâm lái xe, xe từ từ tăng tốc, nghe đám đồng nghiệp thảo luận, nhất là Hành Lương Đức và Trần Ngạo còn nói gì đó tới chính nghĩa không nhịn được cười.

Tiêu Thành Cương thắc mắc: “Sao thế đội trưởng Quách, chúng tôi lại nói gì ấu trĩ à?”

“Không những ấu trĩ mà còn vô tri ... Tổ chức giải tỏa là Cty Bình Dương, ông chủ được bảo lãnh đợi xét xử, phong ba qua đi, chỉ bồi thường một chút là xong việc, đổi tên công ty lại đi giải tỏa tiếp. Địa ốc Không Hình và xí nghiệp Giản thị mua chuộc Cty giải tỏa thì không hề nhắc tới trên tòa. Nói tới căn nguyên thì do chính phủ bán đất thu tiền mà không lo tái định cư cho người dân, các cậu nói có trách nhiệm của họ không? Nhưng khu trưởng mới lên vẫn bán đất kiếm tiền ... Nên nói hung thủ bị trừng trị thì đúng, chứ nói chính nghĩa, công lý được thực thi thì còn ngây thơ lắm” Quách Nguyên giọng lạnh lạnh bình phẩm.

Chương 089: Đời người mấy chuyện như ý. (2)

“Anh nói có lý, nhưng căn nguyên là do chế độ không theo kịp phát triển kinh tế thôi, mấy năm qua tư pháp khá hơn không ít.” Trần Ngạo cảm thán tiếp lời, vị tú tài của hệ thống công an này có sự lý giải riêng của mình.

“Thôi đi, chế độ có theo kịp thì vẫn có khoảng trống cho chúng chui qua, chúng ta là quốc gia qua lại lể lạt, thấy quan hệ là chế độ bị gạt bên lề.” Hành Lương Đức phản bác.

Tiêu Thành Cương không có trình độ văn hóa cao, nhưng rất có cảm xúc với chủ đề này: “Cái gì vậy hả, mấy người nói chuyện cứ như Oa ca ấy, chả hiểu ra sao ... Đội trưởng Quách, thời gian qua có gặp Oa ca không, cũng không biết chị Hồng Hạnh sinh chưa?”

“Cậu hỏi tôi thì tôi hỏi ai?” Quách Nguyên càu nhàu, nhờ phúc Giản Phàm tặng vụ án lớn, hai tháng qua hần mất ăn mất ngủ.

“Đừng nhìn tôi, ngày nào cũng đi liên miên, về cầm mặt vào ngủ, ngoài vụ án thì chẳng biết gì cả ... Có điều tôi có qua Đại Doanh Bàn ăn một lần, cô gái Bàn Nha đó thật thú vị, nghe nói tôi là người của đội trọng án, chẳng những không lấy tiền còn mang cho tôi đồ uống, thái độ niềm nở lắm. Thật đấy,

Trần Ngạo, lần sau tôi dẫn cậu đi.” Hành Lương Đức đặc ý khoe khoang.

Quách Nguyên hất gáo nước lạnh: “Ừ đi đi, chịu khó tới vào, dì Thời đang lo không kiếm được con rể đấy.”

“Đúng đúng, Tiểu Hành có muốn tôi giới thiệu cho không?” Tiêu Thành Cương nghe vậy vui ngay.

Hành Lương Đức hết hồn, rồi rít chỉ Trần Ngạo: “Giới thiệu cậu ta ấy, cậu ta đẹp trai hơn.”

“Thằng nhãi, nể mặt thì nên biết điều, chị Bàn Nha bây giờ là công chúa ở Đại Doanh Bàn, cậu tới ở rể là có nhà có xe, đốt đèn lồng cũng tìm không thấy đâu ... Trần Ngạo, hôm khác tôi dẫn

cậu đi, có khi hai người nhất kiến chung tình ...” Tiêu Thành Cương ghép đôi rất bừa bãi, Quách Nguyên và Hành Lương Đức cười khùng khục, Bàn Nha to hơn Trần Ngạo gấp đôi.

Trần Ngạo chẳng biết gì gật đầu: “Đi thì đi, nghe nói cơm hộp của Thực Thượng ngon lắm mà tôi chưa thử ..”

Ba người kia nói tới ăn lại nhớ tới Giản Phàm, hơn hai tháng qua bận công việc chưa gặp, Tiêu Thành Cương chủ ý kiếm một khoản lớn chơi trò mất tích, cứ như sợ bị anh em xỏ, Hành Lương Đức nói tranh thủ hai ngày nghỉ xỏ một phát ..

Đang nói chuyện vui vẻ thì xe phanh gấp, Quách Nguyên chỉ phía trước: “Người này đúng là Tào Tháo ... Xem ra hôm nay có người chi tiền rồi, các anh em, đi ăn của đại hộ thôi.”

Nhìn về phía trước thấy ngay cái xe bán tải nát, giàu nứt đố đổ vách mà đi xe này lừa người ta, nhưng không lừa được bọn họ, cả đám kéo nhau xuống xe nhìn bốn phía, lúc này đang ở đường Giải Phóng, dòng xe dòng người nhộn nháo, xe ở đây mà không biết người đâu. Hành Lương Đức lấy ống nhòm ra tìm kiếm, Trần Ngạo cảm quan nhạy hơn bình thường, kéo Tiêu Thành Cương chỉ nhà hàng Phúc Lai Đắc hỏi: “Có phải không?”

“Đưa ống nhòm đây.” Tiêu Thành Cương đá Hành Lương Đức đang nhìn lung tung, nhưng mà vừa nhìn một cái đã bỏ xuống, cứ như không tin vào mắt mình, hồi lâu đưa Quách Nguyên.

Quách Nguyên đoán bảy tám phần, cầm ống nhòm cũng chỉ xác nhận, đưa người tiếp theo, Hành Lương Đức nhìn một cái, cái nữa, sau đó ngượng ngùng lẩn kính ngạ, Trần Ngạo chẳng hiểu gì: “Sao thế?”

“Cậu ta ở ngoài tán gái uống trà, vợ cậu ta ở nhà trông nhà nuôi con, mẹ nó chứ, hạnh phúc quá.” Quách Nguyên chủ một câu.

“Bình thường, Giản Phàm giàu như thế, không có hồng nhan tri kỷ mới lạ.” Trần Ngạo cầm ống nhòm lên nhìn, thấy nữ nhân không quen, tóc dài xinh đẹp, đang định hỏi mấy người kia quen không thì nghe tiếng kêu của Hành Lương Đức.

Té ra Tiêu Thành Cương đang túm cổ tên này ngược đãi: “... Con mẹ nó, mày chỉ giỏi ý kiến ngu, cái gì mà tìm bác sĩ tâm lý

tư vấn cho anh ấy, giờ bác sĩ cũng bị tán luôn ... Vốn chỉ có một tình nhân, giờ thành hai, mẹ chẳng ngu ...”

“Anh Cương, sao trách em, anh bảo em nghĩ cách, em có cách gì ... Á á, anh ấy ngoại tình, sao lại đánh em, em giữ thân như ngọc còn không có bạn gái.” Hành Lương Đức cảm thấy vô cùng oan ức.

Quách Nguyên và Trần Ngạo truy hỏi, biết nguồn cơn chủi luôn cả hai, giới thiệu em gái xinh đẹp cho Giản Phàm, khác gì lấy bánh bao thịt ném chó.

“Ài ... Cái chuyện buổi gì thế này ...”

Tiêu Thành Cương lấy di động ra định gọi, Quách Nguyên cướp lấy, ra hiệu mọi người về xe, nói: “Làm bạn bè thì tận tâm là đủ, đừng khiến người ta ghét, hơn nữa đó là lựa chọn của người ta, cậu quản làm gì?”

“Tôi sợ vợ chồng họ có chuyện.” Tiêu Thành Cương biện bạch, một là Oa ca mà hắn rất sùng bái, một là lớp trưởng mà hắn tôn trọng, không nỡ nhìn thấy kết cục không ai muốn.

“Thôi đi, Giản Phàm có tính toán hơn các cậu, lo phí công, các cậu sống thêm 20 năm nữa mà bằng cậu ta bây giờ bây giờ là may lắm rồi, khỏi lo hộ.” Quách Nguyên mắng một câu khởi động xe.

Đường phố huyên náo, nhà hàng Phúc Lai Đặc sang trọng, tuần nam mỹ nữ ra vào, ở cái buổi trưa lười nhác, ở nơi như thế ăn trưa uống trà, sẽ thoải mái thế nào ... Hành Lương Đức quyến luyến thu ánh mắt về, nhìn cái xe rẽ tiền cũ kỹ, cái điện thoại có thể réo đi làm nhiệm vụ bất kỳ lúc nào, cuộc sống hai bên khác nhau cả vạn dặm, cảm khái: “Sau này có tiền, tôi không làm cảnh sát nữa.”

Khác với trà lâu cổ kính truyền thống, Phúc Lai Đặc nhìn qua trông giống như siêu thị hoặc trung tâm làm đẹp, cửa kính hiện đại, biển viết chữ tiếng Anh, phục vụ viên đứng hai bên mặc ghi lê đồ thắt nơ, lúc nào cũng sẵn sàng cúi mình đón khách, từ con phố huyên náo đi qua cửa, tức thì cảm giác phong tình dị quốc.

Ở góc độ truyền thống mà nói, trà chiều là hình thức hơn nội dung, mà đặc sắc cũng chính là ở hình thức. Ví dụ dụng cụ không phải thuần bạc, mà là đồ sứ tinh tế của hoàng gia Anh,

bánh ngọt Pháp, tốt nhất là uống với trà lĩnh hồng thêm trà thêm sữa kiểu Ấn Độ, cùng với không khí nhàn tản buổi chiều, âm nhạc du dương, tất nhiên ở nơi này kỳ hứ dùng âm nhạc trong nước, trong giới trí thức và tiểu tư sản, âm nhạc trong nước có chút ... À thôi, tóm lại là phải có nhạc của Mozart, hay khúc Fur Elise mới là sành điệu.

Giống như lúc này Giản Phàm nghe Thành Mạn Đình nhỏ nhẹ nói gì đó, vẻ mặt có chút ngây ngất, tay cầm chén trà nhỏ, rót đầy trà sữa đỏ sẫm, hít một hơi thơm ngào ngạt, chẳng biết là mùi trà hay mùi mỹ nhân.

Thành Mạn Đình hôm nay khẩu vị rất tốt, ưu nhã bẻ nửa bánh scones chấm mút qua, đưa lên miệng, đưa mắt lên thấy Giản Phàm đang chăm chú nhìn mình, ánh mắt tựa ái muội tựa không, khóe miệng giống cười mà không phải, cứ nhìn mình như mới tình đầu. Nếu cô không biết y có vợ có tình nhân thì ánh mắt đó cực kỳ có sức sát thương với nữ giới.

Có lẽ tự tin mình đủ sức miễn dịch, Thành Mạn Đình nhoẻn miệng cười, nói đùa: “Giản Phàm, anh ý đồ dùng ánh mắt giao lưu với tôi à, chúng ta chưa có sự ăn ý đó đâu.”

Thời gian qua tư vấn tâm lý đều đặn diễn ra một tuần hai lần, chỉ khác địa điểm, khi ở quán trà, lúc phòng âm nhạc, nhà hàng, hoặc đi dạo công viên, quan hệ càng thân thuộc, nói chuyện càng tùy ý, Giản Phàm nói đầy ẩn ý: “Đúng rồi, sự ăn ý cần thời gian bồi dưỡng.”

“Thế à?” Thành Mạn Đình hôm nay mặc bộ âu phục Chanel màu trắng, trắng không có chút tạp chất nào, làm cô trông càng trang nhã tĩnh lặng, nếp gấp khéo léo ở ngực tăng thêm không ít quyến rũ nữ nhân mà không cần hở ra chút gì, đưa tay phải cầm thìa nhỏ khuấy sữa trong chén trà, tạo ra tiếng kêu leng keng êm tai, chén trà lên miệng dừng lại, như nghiền ngẫm câu vừa rồi: “Có điều thời gian của chúng ta e không đủ.”

Chương 090: An tâm là liều thuốc tốt.

Cửa sổ kính sáng choang, chỗ ngồi ngăn cách bởi chậu cảnh cao, tạo không gian riêng tư mà không gian vẫn thông thoáng, tiếng nhạc du dương vừa đủ, phù hợp cho đôi tình nhân thủ thỉ tâm tình không sợ người khác nghe thấy.

“Vì sao, chúng ta đang rất tốt mà?” Giản Phàm tay chống cằm, tự nhiên quan sát từng động tác của cô, rất thích, vì ở Thành Mạn Đình có phần nào đó khiến y liên tưởng tới người khác.

Thành Mạn Đình khẽ nhấp chén trà, ánh mắt hơi chuyển ra cảnh đường phố: “Đúng là rất tốt, có điều từ tuần sau tôi không nhận tư vấn cho anh nữa.”

“Lại là vì sao, lương y như từ mẫu, bác sĩ Thành, cô trị liệu cho tôi lâu thế rồi, dừng lại không phải phí công à?”

“Tôi thực sự không nhìn ra chữa trị kiểu này có tác dụng gì.” Thành Mạn Đình dịu dàng đáp: “Anh xem, từ lần đầu anh tới phòng khám của tôi tới giờ, mỗi tuần hai lần chúng ta đi uống trà, ăn cơm nghe nhạc, còn một lần cùng anh đi câu cá nữa ... Sao tôi có cảm giác sắp bị anh câu.”

Giản Phàm nhìn Thành Mạn Đình mím môi cười, mắt chớp chớp, ánh lên vẻ trí tuệ nghịch ngợm, có chút xấu hổ: “Bác sĩ Thành, kỳ thực tôi thấy chúng ta qua lại không tệ, cô tri thức uyên bác, trò chuyện hóm hỉnh, con người cao nhã, tôi muốn thừa cơ tiếp xúc nhiều để được cô hun đúc học chút phẩm vị quý tộc, chẳng lẽ cô thiếu tự tin như vậy, tôi dễ dàng câu được như vậy à?”

Nửa đầu nghiêm túc, nửa sau thẳng thắn, Thành Mạn Đình cười tự nhiên: “Tôi tự tin vào bản thân, nhưng không có lòng tin vào anh, trị liệu thế này đâu có hiệu quả.”

Giản Phàm xua tay, nói rất khẳng định: “Sai rồi, sai rồi, qua hai tháng trị liệu tôi đã sửa chữa sai lầm cũ, hết sức hiệu quả.”

“Không thể nào.”

“Thật, sao cô lại không tin vào mình như thế?”

Thành Mạn Đình đặt chén trà xuống, rõ cô không tin: “Không thể nào, theo anh nói người thứ ba đó vô cùng xinh đẹp mê người, anh nhìn được sao?”

“Thật mà, cô ấy đi Mỹ rồi, không nhìn được cũng phải nhìn thôi.” Giản Phàm mỉm cười, Tăng Nam thực sự đi Mỹ rồi, quan hệ của hai người cơ bản xác định, giống như rất lâu rồi y từng nói, bọn họ trừ tình nhân ra không thể phát triển thành thứ quan hệ nào nữa, hiện đang ở giai đoạn điều chỉnh lại tâm thái sao phù hợp với giai đoạn mới này. Tăng Nam sang Mỹ không cần nói cũng biết là nhờ Lý Uy tư vấn, có điều cô nàng ham chơi đó đi liền hơn một tháng chưa về.

“...” Thành Mạn Đình ngớ ra, sau đó cười khúc khích: “Được rồi, xem ra tôi không muốn tin cũng phải tin thôi, nếu anh muốn phí tiền thì tôi cũng không sao.”

Giản Phàm cũng bắt chước động tác vừa nãy của Thành Mạn Đình, cầm thìa khuấy sữa trắng trộn với trà, nhấp ngụm nhẹ, thông thả nói: “Cái gì mà phí tiền, nên tiêu thì phải tiêu, con người tôi trừ ăn ra thì chẳng có phẩm vị gì, tôi thấy rất tự tại, nhưng mà quá đơn điệu, sẽ làm người bên cạnh chán, đặc biệt là nữ nhân sẽ thấy chán, cho nên tôi quyết định thay đổi. Từ cô, tôi hiểu được nhiều thứ, ví như thế nào là hôn nhân hoàn mỹ, nói sao nhỉ đó chính là một nam nhân điếc cưới một nữ nhân mù ...”

Thành Mạn Đình vội cắt ngang: “Này đó là anh nói, không phải tôi đâu nhé!”

“Không cần biết ai nói, nhưng hôn nhân như thế là tốt nhất, tóm lại trước khi kết hôn thì mở to mắt, sau khi kết hôn thì nhắm mắt, quá cố chấp thì không ai vui vẻ hết.” Giản Phàm không ngờ lại nói ra một câu triết lý.

“Hi hi, chính xác, hôn nhân là sự kết hợp hai bên, nhiều khi chỉ là chấp nhận, nhất là sau cảm giác mới mẻ, không mắt nhắm mắt mở không được.”

“Cho nên mới nói là không thể nói không hiệu quả, nhớ trước kia nghèo tới túi còn nhẫn hơn mặt, khi đó có thể chấp nhận, qua được rồi, giờ chẳng thiếu tiền nữa, chẳng lẽ không chấp nhận được, đúng không?”

“Ừm, miễn cưỡng có lý, vậy tôi chúc hai người chấp nhận tới đầu bạc răng long.” Thành Mạn Đình cười ứng phó, bọn họ không chỉ một lần nhắc tới đề tài này, từ vẻ mặt nghiêm túc của Giản Phàm thấy được y quyến luyến với vợ ra sao, khẳng định hai người họ trải qua một mối tình oanh liệt. Tình huống thông thường, nam nhân tránh nói về một nửa của mình với mỹ nữ, nhưng Giản Phàm thì khác, còn rất thích nói về vợ mình, giống như đang khoe vậy.

Chỉ là khuôn mặt đôi phần tang thương kia, lời nói không thiếu từng trải sâu sắc, cùng quá khứ làm người ta hâm mộ, trong mắt nữ nhân đều đáng tò mò, mà tò mò là sự khởi đầu của tất cả, cô lý trí muốn tránh điều đó.

Cái không khí ẩn chứa ái muội lãng mạn này làm Thành Mạn Đình rất thích, đôi khi cô muốn bỏ áp chế lý trí, tận tình hưởng thụ, vì như lúc này, cái cảm giác mơ mơ hồ hồ, tựa mọi thứ đều có ý nhưng không thể truyền đạt thành lời là cảm giác cô rất thích, giống như có cái gì bao vây quanh. Đó là gì, là sự thoải mái, tự nhiên, Thành Mạn Đình khó nói cho hết, nhưng cô giống Giản Phàm, thích hai người ở bên nhau, không phải có gì kiêng dè, đặc biệt là lúc nhìn Giản Phàm nổi tính trẻ con chơi hết sức vô tư, là trải nghiệm nhiều năm chưa có.

Hai người trò chuyện từ cuộc sống, tới chi tiêu, tới ẩm thực, tới khác biệt Trung - Tây, tới khi Giản Phàm đề xuất nên kết thúc, mới nhận ra đã hơn hai tiếng rồi.

Đứng dậy, thanh toán, ra ngoài ... Giản Phàm tự nhiên mời cô lên cái xe cũ nát, mỗi lần nhìn thấy Giản Phàm lái cái xe này cô đều buồn cười, ngồi vào ghế phụ lái, đợi xe đi ra đường mới nói: “Giản Phàm, tôi có một vấn đề luôn muốn hỏi anh.”

“Hỏi gì đáp nấy, kể cả cuộc sống riêng.” Giản Phàm hết sức thoải mái.

“Không phải cuộc sống riêng, tôi thấy anh sống giản dị hơi quá rồi, tôi tiếp xúc với không ít người phô trương, ra sức dát vàng lên người, ăn mặc đi lại cầu kỳ tới từng chi tiết, ăn bát mì ăn liền cũng hận không thể trái dao phải đĩa thêm ly rượu vang. Anh thì ngược lại, ăn bào ngư vậy cá cũng kẹp giữa bánh nướng, như sợ người ta nhìn thấy vậy ... Tôi có một người bạn làm giám

đốc bộ phận ở khách sạn 4 sao Đường Hoàng, có lần vô tình nói quen ông chủ Thực Thương, cô ấy cứ rít rít đòi tôi giới thiệu, tới lúc đó tôi mới biết anh là danh nhân đấy.” Thành Mạn Đình cực kỳ hiếu kỳ, không rõ nguyên do gì Giản Phàm cố ý sống bình dị như vậy.

“Đường Hoàng ở đường Kiến Nam chứ gì, nguyên liệu của họ do tôi cung cấp, giờ về cơ bản toàn bộ rau thịt ở ngoại ô phía nam do tôi bao thầu. Nói không phải khoe chứ, tôi bóp nguồn cung một cái có thể đánh sập cả một khách sạn đấy, không lấy lòng tôi sao được.”

“Thân phận anh như thế mà vẫn đi chiếc xe này?”

“Đây là chiếc xe đầu tiên tôi mua, khi đó tôi chọn vì nó có thùng xe ở sau vừa vặn chở thùng cơm, gia sản của tôi là bằng cái xe này kiếm được, nên rất có tình cảm. Hướng hồ tôi là đầu bếp, cô không thể bảo tôi lái BMW, cốp sau là đông rau thịt cá mú chứ, như thế không phải càng làm trò cười à?” Giản Phàm vừa giải thích vừa cười vui vẻ.

Thành Mạn Đình cười theo, thấy y nhân nhã tiêu sái lái xe, lại có nhận thức sâu hơn một phần, dọc đường nói cười không ngớt, lại thấy quãng đường sao mà gần thế, đã về tới phòng khám rồi.

Xe dừng lại, Giản Phàm như nhớ ra cái gì: “Bác sĩ Thành, tôi còn muốn hỏi cô một vấn đề.”

“Hỏi gì đáp nấy, kể cả cuộc sống riêng.” Thành Mạn Đình học khẩu khí của Giản Phàm khi nãy.

“Không phải cuộc sống riêng, tôi muốn hỏi cô, một nam nhân tỏ tình với một nữ nhân, muốn đối phương thấy tôi thực sự yêu cô ấy, vậy tôi phải làm sao?” Giản Phàm nghiêm túc hỏi.

Í, Thành Mạn Đình sòng mắt đập dờn: “Vợ anh?”

“Đừng quan tâm là ai.” Giản Phàm lắc đầu: “Không nhất định là vợ, tình nhân hay ai, coi đối phương là nữ nhân là được.”

“Vậy phải xem là nữ nhân thế nào chứ.” Thành Mạn Đình mặt rất chuyên nghiệp, nhưng tim đập chẳng chuyên nghiệp tí nào.

“Là cô gái rất xinh đẹp, rất thông minh, rất hiểu lòng người.” Giản Phàm giọng xa xăm như hồi tưởng.

“VẬY cô ấy và anh ...” Nhìn vẻ mặt này thì có thể biết ngay đó phải là cô gái cực kỳ có ảnh hưởng tới cuộc đời Giản Phàm, Thành Mạn Đình tò mò dụ cung.

“Ừm, coi như quen thuộc như tôi và cô ấy.”

“Ồ, tôi hiểu rồi.” Thành Mạn Đình ánh mắt giảo hoạt, không biết là Giản Phàm đang gài bẫy hay khéo léo biểu đạt cái gì, vì y không dễ đoán như người thường, nên trả lời thẳng: “Đơn giản một chút, nữ nhân dù đẹp tựa thần tiên hay xấu như Chung Vô Diễm, bên trong có chút thích hư vinh, phương thức tỏ tình là biểu hiện có tính đảo lộn nhận thức, sau đó tỏ tình ... Ví như người không có áp lực kinh tế như anh, biện pháp đơn giản trực tiếp nhất là mua món quà thật đắt, thăm dò xem có mở được trái tim của đối phương không ... Món quà là vật dẫn, nếu cô ấy nhận thì là đã tiếp nhận lời tỏ tình của anh, nếu không thì over.”

“Ồ, đúng là đơn giản trực tiếp thật đấy, nhưng thông dụng quá, cô ấy không phải cô gái nông cạn như vậy đâu, liệu có hiệu quả không?”

Thành Mạn Đình xua xua tay: “Tôi đảm bảo với anh là có hiệu quả, không cần biết tính cách cô gái đó ra sao, món quà vượt ngưỡng tâm lý của cô ấy là được.”

Giản Phàm nhìn Thành Mạn Đình qua gương chiếu hậu gạt gù: “Tôi tiếp nhận kiến nghị của cô.”

“Này tôi không dạy anh làm chuyện xấu, dụ dỗ cô gái nhà lành đâu nhé.” Thành Mạn Đình mở cửa xuống xe, lại không yên tâm, quay đầu lại thấy Giản Phàm làm mặt quỷ đáp lại mình, phì cười: “Có thể nói cho tôi biết anh lại nhắm vào ai rồi không?”

“Cái này không thể nói, bác sĩ Thành, tôi chỉ còn chút bí mật này để giữ với cô thôi, nếu bị cô moi ra nữa thì mất mặt lắm.” Giản Phàm né tránh: “Coi như giữ lại chút tự tôn của nam nhân đi, để trong mắt cô tôi không phải trở nên quá tệ.”

Thành Mạn Đình cười lý giải, vẫy tay tạm biệt, Giản Phàm lái xe đi rồi còn đưa tay ngoài cửa vẫy, cô đi tới cửa không biết bao lần quay đầu nhìn hướng xe biến mất, tim vẫn đập rộn ràng, trong lòng hiện lên câu hỏi khó giải quyết “Nếu người mà anh ấy ám thị là

mình, thì mình phải làm sao?”

Chương 091: Mọi mặt tròn vẹn. (1)

“Vào đi, cẩn thận một chút, để ở ban công ... bên này ...”

Cửa mở ra, Giản Phàm tay xách túi lớn túi nhỏ, chỉ huy người phía sau, bốn năm người mặc trang phục công nhân đi vào, mang theo một đồng chậu cảnh. Dương Hồng Hạnh đang buồn chán ngồi trên ghế sofa xem TV cắn hạt dưa, ngạc nhiên nhìn Giản Phàm, mấy lần định hỏi, nhưng thấy y bận chỉ huy người ta quên cả vợ, đành nén lại. Khi Giản Phàm thanh toán tiền xong tiễn người đi mới quay đầu lại cười thần bí, đợi vợ hỏi.

Không ngờ vợ chẳng hỏi, chỉ nhìn vài phần mắt kiên nhẫn, nữ nhân lúc có thai hoặc mãn kinh đều có vẻ mặt đó, Giản Phàm vội giải thích: “Vợ ơi đừng giận, anh sẽ chuyển vào phòng ngủ vài chậu cảnh, có ít hoa cỏ thiên nhiên, ích lợi cho tinh thần, anh chuyên môn chọn cho em đấy, em xem đều là cây xanh quanh năm, lá tốt không hoa ...”

“Thừa thôi, hôm qua thì học trà đạo, hôm nay lại chơi chậu cảnh, anh mà có cái tố chất đấy à?” Dương Hồng Hạnh ngồi xuống ghế sofa, mang thai 10 tháng rồi chưa sinh, bụng to khác thường, làm tính khí cô cũng rất tệ, may bác sĩ bảo mọi thứ đều rất tốt.

Giản Phàm vội chạy tới đỡ vợ, ghé mặt tới: “Ai sinh ra đã biết chứ, đều do học mà ra mà ... Thời gian qua anh đang tính làm sao học sống một cách ưu nhã. Trước kia chỉ biết ăn là không đúng, đợi em sinh con rồi, chúng ta thay đổi toàn bộ cách sống, bà nội thích cháu à, giao luôn cho bà nội, hai vợ chồng mình đi uống trà nghe nhạc. Đợi con lớn hơn chúng ta đi du lịch các nơi thay đổi không khí, em chẳng phải vẫn muốn có tuần trăng mật ở ngôi nhà gỗ bên biển à, chúng ta đi coi như đi trăng mật lần nữa nhé?”

“Ưu nhã?” Dương Hồng Hạnh cứ như lần đầu tiên quen Giản Phàm, cái mặt tựa cười tựa không, hành vi này giống như tiền tấu sắp làm chuyện xấu gì đó, có điều tâm ý làm cô hài lòng, đầy

mặt Giản Phàm qua bên: “Thôi đi, anh toàn thân hạ tiện, yên ổn mà sống đừng gây họa là được, em chẳng mong gì hơn đâu.”

“Sao lại nhìn chồng em như thế, quá tổn thương tự tôn.” Giản Phàm buồn bực nói, lòng nghĩ, oa, phản tác dụng rồi, xem ra ấn tượng trong lòng vợ khó mà đảo ngược được.

Dương Hồng Hạnh cười khúc khích: “Mẹ anh nói đấy, không phải em, còn nói là anh mà ba ngày không đánh, tan cửa nát nhà, anh từ nhỏ đã lắm trò ... hi hi hi ...”

Dày công thiết kế không khí lãng mạn vậy mà khơi lên chuyện xấu năm xưa, Giản Phàm hô lớn thất sách, vợ sắp sinh rồi, mẹ chuyên môn từ Ô Long tới, chắc chắn là lại lôi đồng chuyện cũ của mình ra, hậm hực nói: “Em rảnh rồi thì hoạt động thân thể, đừng hoạt động cái mồm, người ta mẹ chồng nàng dâu là kẻ thù, sao hai người lại như mẹ con ruột, cái gì cũng nói, anh thành đi ở rể à? Mẹ anh nói mà nghe được à, mẹ anh còn bảo em đẻ thêm hai đứa nữa, em đồng ý không?”

Dương Hồng Hạnh cười híp cả mắt, đó là đề tài mẹ chồng nói nhiều nhất sau khi tới Đại Nguyên, còn lấy bản thân làm gương, sinh nhiều còn có chỗ mà dựa. Ví dụ cô giáo Mai vốn cho rằng con gái giỏi giang con trai vô dụng, giờ thì hay rồi, đứa giỏi giang thì đi không về, chỉ đứa vô dụng mới dựa vào được.

Mấy năm qua chủ đề mẹ thích nhất là so sánh trước kia và bây giờ, hình thành tương phản, để chứng minh phương pháp dạy con của mẹ là chính xác. Có điều vào tai vợ chỉ hứng thú đi bẻ dựa nhà ai, cùng Phí Béo tốc váy bạn gái bị phụ huynh người ta tới nhà mắng thế nào, thành đề tài mua vui rất tốt cho vợ.

Giờ Giản Phàm ngày càng có cảm thụ về hôn nhân hạnh phúc của nam nhân điếc với nữ nhân mù rồi, hai vợ chồng còn ổn cứ nếu mà mấy đồng Đảng của vợ tới, vợ vốn rất khéo léo biết ý thành miệng luôn mồm luôn miệng, mang thai 10 tháng, ngày càng lải nhải như mẹ.

Thở dài nghe vợ khoe lần này mẹ mang tới giày đầu hổ, còn bà nội xem bói nói thế này thế kia, Giản Phàm không xen miệng vào được, mỗi lúc như vậy y thường chạy vào bếp, hôm nay khổ công thay đổi ấn tượng của vợ, vì thế ném cái gói bọc lên ghế: “Nghỉ mồm đi, tặng quà cho em đấy.”

“Hả, tặng quà? Hôm nay đâu phải lễ Tết ... Mà lễ Tết anh cũng có tặng quà đâu?” Dương Hồng Hạnh lần nữa ngạc nhiên.

Giản Phàm đi ra ban công: “Dễ em vui chứ sao, bớt cho em suốt ngày bảo anh keo kiệt.”

“Oa, là cái túi ...” Dương Hồng Hạnh bận mở gói quà, bỏ mấy thứ nước hoa khăn lụa ra, một thứ làm cô sáng mắt, căn bản không nghe chồng nói gì.

Giản Phàm ra ban công lén lút thò đầu nhìn, vợ đang ôm cái túi, giống như cô bé lần đầu thấy búp bê Barbie vậy, thấy vợ nhìn, vội trốn đi.

“Giản Phàm, bao bao tiền thế?”

“Thấy bán ngoài đường, rẻ thôi.” Giản Phàm đắc ý nói.

“Biết ngay anh chẳng biết cái gì tốt ...” Dương Hồng Hạnh nghe vậy bình thường lại, so với nam nhân vô tâm, chồng chỉ hơn một chút quan tâm tới ăn uống thôi, đó cũng là một loại hạnh phúc, có điều ở trong hạnh phúc đơn điệu ấy lâu, không thấy hạnh phúc nữa. Đặc biệt là hoài thai gần một năm, thân hình béo tới quá mức, rất ít ra khỏi cửa, cô có chút nhàm chán, thậm chí có chút nhàm chán với cả chồng rồi, trừ quan tâm tới con trong bụng, trừ mấy cô bạn thân, mẹ và người cha mới ra tù, gần như không có cảm giác gì với bên ngoài nữa.

Có điều chuyện này lòng cô lẩn tẩn gợn sóng, là cái túi nữ hiệu HERMES, màu đen đỏ rất kinh điển, chất da mềm mại dễ chịu, làm người ta nhớ tới thời thiếu nữ thanh xuân xách cái túi này nghênh ngang ra phố, thế nào cũng có tỉ lệ quay đầu rất cao.

Cố ý làm mình khó chịu đây, chỉ thoáng vui vẻ, Dương Hồng Hạnh không cảm kích còn mắng thăm. gia đình tan vỡ, cha vào tù, từ phượng hoàng ai ai cũng tâng bốc biến thành gà, sự chênh lệch ấy khiến cô khó khăn lắm mới điều chỉnh lại được tâm thái, may mà có được một phần ái tình gian nan, may mà gia đình gương vỡ lại lành, nhưng thời đại thiếu nữ thì làm sao lấy về được.

Đúng rồi, khi yêu nhau còn chẳng bao giờ tặng quà gì cho mình, kết hôn xong chỉ đưa tiền lương, tự nhiên vào lúc không cần nhất lại tặng món quà mình không cần nhất ... Cúi đầu nhìn cái bụng to tướng che đi cả chân, bụng to tới mức làm áo không

chịu nổi, đành mặc đầm bầu, xinh đẹp là thứ rời xa mình lắm rồi ... Chẳng còn dũng khí khoác cái túi đẹp thế này đi soi gương.

Nghĩ tới mình xấu tới mức không xứng với cái túi đẹp đẽ này, mà lại là túi rẻ tiền, Dương Hồng Hạnh hậm hực ném lên ghế sofa, tức rồi ... Cái túi lăn đi lại làm mắt cô sáng lên, không phải mắt sáng mà cái ký hiệu phản quảng kia làm mắt cô sáng rực.

Thôi rồi, khéo quá hóa vụng rồi.

Thấy vợ ném đồ đi, Giản Phàm thăm mắng chủ ý của Thành Mạn Đình chẳng ra làm sao.

“Giản Phàm!”

Nghe tiếng vợ gọi Giản Phàm giật mình "ơ"

một tiếng, quay đầu lại không ngờ Hạnh Nhi chẳng biết từ lúc nào đã đứng bên cửa ban công, chợt dạ hỏi: “Đói à?”

“Không đói, cái túi kia ở đâu ra?” Dương Hồng Hạnh nghiêm giọng hỏi như thẩm vấn.

“Mua đấy.”

“Mua bao nhiêu tiền?”

Vợ quản lý đại quyền tài chính trong nhà, nên bị tra hỏi thế này thành quen rồi, Giản Phàm đáp: “Mười mấy đồng, đồ rẻ tiền ấy mà.”

“Lừa gạt.”

“Không lừa.”

“Câu này cũng là lừa gạt.”

“Không lừa thật mà, em đưa chúng cứ ra xem.”

“Hử, anh nghĩ em vô văn hóa như anh à?” Dương Hồng Hạnh lờm chờm một cái, giống hờn giống làm nũng, Giản Phàm mừng rỡ, vẻ mặt này lâu rồi không thấy, cười không nói, giống khảo nghiệm vợ, nghe cô nói: “Hermes sáng lập năm 1837, lâu đời hơn cả LV, đồ xa xỉ không chỉ đại biểu cho sự xa hoa, nó còn là loại văn hóa, anh nghĩ em không nhận ra, cái ký hiệu có thể làm giả, nhưng cái móng ngựa bạc khảm kim cương thì làm sao mà giả được.”

“Hả, anh nghĩ vợ anh chất phác không nhận ra.” Giản Phàm hứng trí nhìn vợ.

Dương Hồng Hạnh đắc ý: “Nữ nhân coi trọng mặc hơn ăn, coi trọng bề ngoài hơn nội tâm ... Em nghe đám Vũ Vân nói suốt

nên phải biết chứ ... Không nhìn ra anh cũng biết chọn đồ cho nữ nhân nhé, nói thật đi, bao nhiêu tiền?”

“9800USD, không giảm đồng nào.”

Giản Phàm làm tư thế rất ngầu, đối với người theo chủ nghĩa thực dụng mua thứ xa xỉ thế này, đúng là xót.

Chương 092: Mọi mặt tròn vẹn. (2)

9800USD chứ không phải là 9800NDT, gần bằng cái xe rồi, nghe giá thôi mà tim Dương Hồng Hạnh đã đập muốn vọt ra ngoài, thốt lên: “Sao đắt thế?”

“Hì hì, xót tiền hả?” Kỳ thực Giản Phàm xót lắm chứ, bao giờ đi mua món đồ nào đắt thế đâu, nhưng thấy vợ xót liền không xót nữa: “Thành phố của chúng ta chỉ có một cái, để riêng trong một cái tủ, anh nghe nói đây là cái độc nhất vô nhị, mỗi cái có ký tên của nhà thiết kế, không mấy ai dám mua ... Vợ này, cái cô chủ quán ấy cảm động lắm, tặng thêm ba thứ khăn lụa nước hoa gì đó.”

Dương Hồng Hạnh mất một lúc mới bình tĩnh lại, quay đầu nhìn cái túi trong nhà, vừa vui vừa thất vọng: “Tặng cũng vô ích, em có mang ra khỏi nhà được đâu.”

Giản Phàm đỡ vợ dậy ra cái ghế đu mà mình uống trà tắm nắng, đặt vợ ngồi xuống, quỳ một chân bên cạnh cẩn thận giúp vợ búi tóc, nhìn vợ ngày nào mạnh mẽ xinh đẹp, giờ mặt tròn trịa da thô, trong mắt y vẫn như nhìn mối tình đầu: “Vợ ơi, trong mắt anh, em mãi mãi đẹp nhất.”

Dương Hồng Hạnh chẳng xúc động mà phá lên cười lớn, nằm xuống ghế: “Buồn nôn quá.”

“Đừng cười, anh nói thật đấy, thời gian qua anh tư vấn một chuyên gia tâm lý hôn nhân, cô ấy nói hôn nhân sẽ mất đi mới mẻ rồi dần dần trở nên trơ lì, cần có một sự đảo lộn cảm quan để làm mới cảm xúc. Anh nghĩ, chúng ta đúng là cần thay đổi, trước giờ anh chỉ biết tới ăn, chúng ta đi du lịch cũng toàn chui vào nhà hàng quán ăn, không để ý tới cảm thụ của em Giờ có tiền tích lũy rồi, thu nhập cũng ổn định rồi, con cũng sắp ra đời, anh nghĩ sau này chúng ta phải thay đổi, nên ưu nhã có phẩm vị một chút, tiêu diêu một chút ... Em nói đúng không Hạnh Nhi, trước kia chúng ta gian nan lắm mới tới được với nhau, sau này dù khó khăn thế nào cũng không thể hơn trước kia.” Giản Phàm khẽ bóp vai cho vợ, không ngờ vợ không cười mà có hai giọt

nước mắt trong veo chảy xuống, làm y luống cuống: “Em, em khóc cái gì?”

“Ai khóc chứ?” Dương Hồng Hạnh nghe những lời này ấm lòng không thôi, tựa hồ lâu lắm rồi không ôn lại thế giới ấm áp của hai người, lúc này hoàng hôn ngọt ngào như thế, nghe lời thủ thỉ của chồng, phảng phất thời khắc này quay về thời gian yêu đương. Cô ôm lấy cổ chồng, hai cánh môi chạm vào nhau, lưỡi đưa ra, từ từ chạm khẽ, dần dần tìm lại cảm giác: “Á ...”

Đang hôn nhau say mê đột nhiên vợ kêu một tiếng, Giản Phàm thất kinh buông ra: “Sao thế?”

“Nó lại đá em.” Dương Hồng Hạnh cười hạnh phúc, bắt đắc dĩ chỉ cái bụng to.

Giản Phàm vuốt ve bụng vợ, nhíu mày: “Cái thằng nhãi thối này, nó ghen đấy ha ha ha ... Mà Hạnh Nhi, ngày dự sinh sắp tới rồi, sao không thấy gì?”

“Bác sĩ nói chậm nửa tháng cũng bình thường.”

“Cái thằng này giống cha nó thật.” Giản Phàm như vuốt ve thứ báu vật tuyệt thế, rất nhẹ nhàng ôn nhu.

Dương Hồng Hạnh nhéo tai chồng: “Còn chưa sinh ra, sao anh biết là giống anh, không thể giống em à?”

“Anh nói tính cách mà.”

“Anh đã biết tính nó rồi cơ à?” Dương Hồng Hạnh ngạc nhiên.

“Hì hì đương nhiên là biết, em xem nó và cha nó giống nhau tiến vào chỗ nào đó là không muốn ra ...” tay Giản Phàm không thành thật vuốt ve vị trí nào đó dưới rốn vợ, Dương Hồng Hạnh xấu hổ đấm mạnh một phát, Giản Phàm cười ha hả rúc đầu vào giữa nách vợ, hai người thì thầm với nhau, nói gì thế? Cuộc sống tương lai thôi ...

Cuộc sống sung mãn những điều không thể dự đoán, đang lúc tình ý miên man thì cửa mở ra, nghe thấy tiếng của mẹ, buổi chiều hai bà mẹ rủ nhau đi dạo phố, Mai Vũ Vận chưa vào đã hỏi: “Hạnh Nhi, Giản Phàm đã về chưa?”

Dương Hồng Hạnh "dạ" một tiếng bảo chồng đỡ dậy, Giản Phàm bị phá ngang lúc tình cảm, bực mình gất gỏng: “Về rồi ạ.”

“Cái gì thế hả, nói chuyện với mẹ to tiếng như thế à, mẹ chưa điếc đâu, hay chê phiền rồi, phiền thì mẹ cũng không đi, mẹ tới

thăm Hạnh Nhi và cháu trai, nếu chỉ có con, mẹ chẳng thèm đến ... Giản Phàm, Giản Phàm, nghe thấy mẹ nói không, về sao không dọn nhà để loạn thế này hả?”

Đang rối rít chỉnh lại quần áo bị chồng làm xộc xệch, Dương Hồng Hạnh phì cười, giờ cô là đối tượng được bảo hộ trọng điểm, mẹ chồng chăm cực kỳ, còn chê con trai không biết quan tâm tới vợ, mỗi ngày phải nhắc vài lần, Giản Phàm lau bầu diu vợ về phòng khách, đưa mặt nhìn nhau.

Vì sao, vì Mai Vũ Vận đang khoác cái túi HERMES đứng trước gương xoay đi xoay lại xem có vừa không, có đẹp không, thì ra trong lúc dọn dẹp ghế sofa phát hiện cái túi xách tạo hình độc đáo, chế tác tỉ mỉ liền đeo lên. Hôm nay mẹ đi dạo phố mua một bộ trang phục màu cà phê, thêm chiếc túi xách đắt tiền này, trông giống nửa quý phụ rồi.

Giản Phàm và Dương Hồng Hạnh cùng đứng đó nhìn vậy mà Mai Vũ Vận mãi không phát hiện ra, đợi khi vô tình quay đầu nhìn thấy mới có chút xấu hổ.

Dương Hồng Hạnh cười nịnh: “Mẹ, trông mẹ trẻ ra tới mấy tuổi.”

“Đúng thế, chẳng xứng đôi với cha con chút nào.” Giản Phàm thuận miệng thêm vào một câu.

Vốn đang vui vẻ, Mai Vũ Vận nghe con trai nói thế trừng mắt, bỏ cái túi xách xuống đặt lên bàn, ánh mắt có chút lưu luyến: “Cái túi xách này đẹp quá ... Giản Phàm mua đấy à, nó từ nhỏ đã giỏi chọn đồ.”

Giọng hơi chua chua, cái loại chúa cưỡi vợ mà quên mẹ ấy, Dương Hồng Hạnh chưa biết nói thế nào an ủi mẹ chồng thì Giản Phàm tranh trước một bước: “Mẹ, con định làm mẹ bất ngờ, mẹ có thích không, chuyên môn chọn cho mẹ đấy.”

Dương Hồng Hạnh như bị mắc nghẹn cái gì ở cổ, giận rồi, nhìn Giản Phàm đi tới nói dối không chớp mắt cái nào, Mai Vũ Vận tức thì mặt mày hớn hở, vuốt má con trai: “Chẳng trách mà cả chiều không thấy đâu, thì ra đi chọn đồ cho mẹ.”

“Mẹ, để con đưa vào phòng ngủ cho mẹ.” Giản Phàm vừa nói vừa mang cả túi lẫn túi bọc ngoài vào phòng ngủ.

Mai Vũ Vận vui lắm, miệng trách: “Sao mua cho mẹ mà không mua cho vợ.”

“Mẹ, con thế này có ra ngoài đâu mà mua làm gì, với lại con ở Đại Nguyên mà, mua lúc nào chẳng được.” Dương Hồng Hạnh biết ý nói.

Đợi mẹ vui vẻ về phòng, Giản Phàm xót xa hít sâu một hơi, quay đầu thấy vợ mặt sa sầm, vừa nãy còn tình cảm giờ bỏ về phòng ngủ đóng sầm cửa không thèm nói câu nào, Giản Phàm vội đuổi theo. Dương Hồng Hạnh cắn môi, cô rất rất thích cái túi xách đó, không ngờ bị chồng thuận tay đem tặng mẹ chồng, lòng rất khó chịu tủi thân.

Giản Phàm rời rít kéo tay vợ nói: “Mai anh mua cho em cái khác.”

“Anh nói đó là cái độc nhất vô nhị.” Dương Hồng Hạnh giận dỗi vùng tay ra.

“Cái gì chứ, còn có cái túi những hai mấy nghìn USD kia, anh sẽ chọn cho em cái đắt nhất, dù sao yêu mẹ không thể hơn yêu vợ, đúng không?” Giản Phàm ra sức lấy lòng.

“Được rồi, đợi sinh con xong, chúng ta cùng mua ..” Dương Hồng Hạnh đành phải thỏa hiệp, quay sang nhìn chồng giống như đang xót của, tròn mắt: “Giản Phàm, em nói anh thế nào đây, mua tặng mẹ mà anh cũng tiếc à?”

“Còn không tiếc sao, em nhận ra chứ mẹ anh không nhận ra, nói không chừng đem về Ô Long mang đi chợ đựng rau rọ khoai tây gì đó ...” Giản Phàm mặt đầy đau khổ.

Dương Hồng Hạnh gục đầu lên vai chồng cười không thôi, đang cười nghe thấy tiếng mẹ chồng gọi, khẽ đẩy chồng một cái, Giản Phàm hé cửa thò đầu ra: “Sao thế mẹ, lát nữa con nấu cơm, mẹ nghỉ đi.”

“Này, cái túi này không tệ, mai con mua thêm vài cái, mẹ mang về cho Đào Hoa với thím con.” Mai Vũ Vận nói lớn.

Giản Phàm lão đảo, Dương Hồng Hạnh không nhịn được nữa, ôm bụng cười, cười tới không thở nổi, rửa tay vào trán chồng: “Còn sáng tạo hơn cả đựng rau, để em xem anh làm thế nào.”

Còn làm thế nào, Giản Phàm cũng cười, hai vợ chồng nhìn nhau, cảm thấy rất thú vị, đã lâu lắm rồi không vui như vậy.

Chương 093: Chở so được mất. (1)

“Thưa các vị khán giả, sau đây là tin tức độc quyền của đài chúng tôi, vào 3 giờ chiều ngày 2 tháng 10, tòa án nhân dân trung cấp Đại Nguyên đã xét xử công khai 19 vụ án trong vụ án giải tỏa phi pháp gây chết người, trải qua ba ngày xét xử, tòa tuyên án bị cáo Hà Lượng tội danh cố ý phá hoại tài sản, cố ý gây thương tích, giết người, tuyên án tử hình

Cộc! Cộc! Cộc!

Tiếng gõ cửa cắt ngang Tương Cửu Đỉnh đang xem tin tức trên laptop, thuận miệng nói một câu "mời vào", người đi vào là phó tổng Trương Khải, trợ lý Hà Phương Lộ. Lúc này tổng giám đốc Tương đã khác với mấy tháng trước phải suốt ngày chạy bên ba khắp nơi chào hàng vất vả hơn nhân viên marketing, đêm về lo âu thấp thỏm mất ngủ nữa, mà đang nhàn nhã chống tay xem tin tức.

Trương Khải loáng thoáng nghe âm thanh truyền ra từ laptop thuận miệng hỏi: “Tổng giám đốc, tin cũ rồi sao vẫn còn xem?”

“Ha ha, ngồi đi, tin cũ cũng có cái hay của nó, tôi về nước bao năm mà vẫn hồ đồ tình hình trong nước, xem sự kiện này hiểu phần nào hoàn cảnh của chúng ta. xí nghiệp Giản thị lợi hại thật, án thì vẫn xử, mà đất thì vẫn cứ lấy, thực lực tài phú mang tính quyết định, nghe nói Hà Lượng còn là thân thích của chủ tịch Giản Hoài Ngọc cơ đấy, xem ra trong mắt thương nhân chỉ có lợi ích, không có tình thân.” Tương Cửu Đỉnh tùy ý phát biểu, dù sao là chuyện không liên quan tới mình, đứng ở góc độ đạo đức phán xét người khác rất dễ dàng, tán gẫu vài câu đi vào việc chính: “Thế nào, trông hai người thế này hẳn là có tin tức tốt báo cho tôi đúng không?”

Trương Khải gật đầu đáp: “Đương nhiên là có rồi, mấy ngày qua tôi và Tiểu Hà không chỉ hợp tác với xí nghiệp Giản thị, còn có trao đổi riêng với các cổ đông khách sạn, tổng giám đốc đoán được kết quả không?”

“Ài, nhất định muốn đẩy tôi lên giàn thiêu à?” Tương Cửu Đỉnh vài phần tự đắc, giờ thân kiêm hai chức, tổng giám đốc của khách sạn Cửu Đỉnh và thị ngăm Cửu Đỉnh, trước đó đã mất đi thân phận cổ đông khổng lồ của khách sạn, thậm chí đã không còn là cổ đông lớn nhất, sau khi bán đi gần một nửa cổ phần, huy động được vốn để trang trí lại khách sạn, cái chức vị tổng giám đốc chỉ có cái danh. Sau đó một phần tiền còn lại đã dùng để sáng lập công ty thị ngăm, đa phần cổ đông đều đợi xem trò cười, có điều mấy tháng liền lượng tiêu thụ liên tục tăng lên chứng minh tính chính xác của hắn, thành tích bên này còn có lợi cho vấn đề đi xuống của khách sạn Cửu Đỉnh.

Hà Phương Lộ không chỉ là trợ lý tổng giám đốc, còn kiêm luôn cả chức giám đốc quan hệ xã hội, không còn mặc bộ sườn xám đỏ rực nữa chuyển sang vest nữ nghiêm túc trang trọng hơn, dù vậy vẫn hết sức xinh đẹp, mỉm cười đi tới lấy tài liệu ra đưa cho tổng giám đốc xem, giọng nhẹ nhàng êm tai báo cáo: “Chúng tôi tới để báo hi, mấy vị cổ đông sau khi thương lượng vẫn quyết định tiến cử anh làm tổng giám đốc khách sạn Cửu Đỉnh, dù sao anh làm ở vị trí đó lâu nhất, phía xí nghiệp Giản thị cũng cơ bản đồng ý, chúc mừng tổng giám đốc, qua hai tháng nữa trang trí xong khai trương lại, đám nhân viên già chúng tôi tới đón anh đi nhậm chức.”

“Cám ơn mọi người tin tưởng, cám ơn phó tổng Trương, cám ơn Phương Lộ, bao năm qua nhiều sóng gió như vậy, ngay cả lúc khó khăn nhất hai người cũng không bỏ tôi đi, không phải hai người đón tôi, mà tôi đi đón hai người mới đúng.” Tương Cửu Đỉnh có chút cảm xúc chấp tay một cái cám ơn rất chân thành thân thiết.

Trương Khải và Hà Phương Lộ đều khách khí, nhưng trong lòng thâm nghĩ, Tương Cửu Đỉnh thay đổi rất nhiều, trước kia kiêu ngạo, giờ khiêm tốn khéo léo hơn hẳn.

Con người đều sẽ thay đổi, trải qua vô vàn biến cố, tổng giám đốc Tương cũng khác xa trước kia.

Ba người tùy ý tán gẫu, chuyện làm ăn nói ít, chuyện sinh hoạt nói nhiều, Tương Cửu Đỉnh quan tâm tới hôn lễ của Hà Phương Lộ, hứa nhất định sẽ tặng một món quà bất ngờ, không

quên hỏi chuyện học tập của con trai Trương Khải đã lên cao trung.

Đang trò chuyện thì có chuông điện thoại, Trương Cửu Đỉnh thuận tay nhắc máy, thấy điện thoại của em gái, thuận miệng ậm ừ vài tiếng. Hai người kia biết ý cáo từ, đích thân đứng dậy tiễn họ ra tận xe mới lên tầng 3, tới phòng tài vụ, thấy Trương Địch Giai tay chống cằm nhú mày nhìn đống bảng biểu đối chiếu với thông tin trên laptop.

Trương Cửu Đỉnh đi qua bên kia bàn, kéo cái ghế ngồi bên cạnh em gái, cười hỏi: “Giai Giai, làm sao mà nghiêm trọng thế?”

Đang nói thì ánh mắt chợt bắt gặp một cái túi xách ở trên bàn, vẫn còn nhớ đó chiếc túi xách mua ở Đại Nguyên nhiều năm trước làm quà tiễn em gái đi Canada. Trong lòng hẳn có chút chua xót, không ngờ đứa em gái từ nhỏ được nuông chiều, chỉ biết đưa tay ra xin tiền, đến khi gặp khó khăn hết sức thông tình đạt lý.

Anh trai bán biệt thự, em gái cũng đem toàn bộ số tiền tích góp bao năm ra giúp, nửa năm qua tiếng là giám đốc tài vụ từ xây nhà máy tới tiêu thụ, việc lớn việc nhỏ đều góp sức xử lý đâu vào đó, khuôn mặt có chút tiều tụy, đôi mắt lúc nào cũng đăm chiêu không còn quay lại được vẻ vô tư lự như trước, Trương Cửu Đỉnh thấy mình nợ em gái nhiều lắm.

May mà qua được rồi.

Nhận lấy báo cáo tiêu thụ em gái đưa, Trương Cửu Đỉnh thấy xu thế tăng thẳng một đường, như nhìn thấy tương lai mỹ hảo: “Có gì không đúng à?”

“Không phải không đúng, mà là quá đúng.” Trương Địch Giai giọng hồ nghi, nữ nhân tâm tư tỉ mỉ, có vẻ phát hiện vấn đề.

“Chẳng lẽ có tiền hàng chưa thu về à?” Trương Cửu Đỉnh chỉ thấy có khả năng này là đáng ngại, đừng để sổ sách thì đẹp mà tiền thì không thấy đâu.

“Không, em đã thu được toàn bộ tiền hàng rồi, chúng ta khai trương gần 4 tháng, không có một đồng nợ nào.” Trương Địch Giai khẽ khẽ lắc đầu, môi mím chặt tựa hồ có tâm sự không cởi bỏ được.

“VẬY RỒT CUỘC Ý EM LÀ GÌ, GIỜ TIÊU THỤ TỐT NHƯ THẾ, KHÁCH HÀNG CŨNG KHÔNG NỢ TIỀN, CÓ GÌ PHẢI LO? KHI ĐÓ TÌNH HÌNH KHÓ KHĂN ANH PHẢI CẦN RẰNG NHẪN NHỊN, KHÔNG CẦN DỰA VÀO AI, RỒT CUỘC CHÚNG TA CŨNG LÀM ĐƯỢC ... CHA MẸ THÁNG SAU SẼ VỀ, EM ĐỪNG NÓI TIN NÀY VỘI, TỚI KHI ĐÓ LÀM CHA MẸ BẤT NGỜ ... HA HA HA, ANH MUA CHO EM XE MỚI, HAI NĂM QUA ANH SỐNG KHÔNG TỐT, CÒN CHẴNG BẰNG TRƯỚC KIA, KHIẾN CẢ NHÀ CHỊU KHỔ.” TƯƠNG CỬU ĐỈNH NHỆ NHỒM VUI VẺ NGẢ NGƯỜI VÀO LƯNG GHẾ.

Tương Địch Giai vỗ bảng biểu chỉ trích: “Anh đừng có mừng vội, anh không thấy chuyện này kỳ lạ à?”

“Lạ chỗ nào?” Tương Cửu Đỉnh không hiểu nhồm dậy.

“- Anh xem đi, ngày 18 tháng 6 đi vào sản xuất, tới tận 03 tháng 7, lượng tiêu thụ của chúng ta gần như là 0, khi đó ngay tiền lưu động cũng không có, Tăng Nam cho chúng ta vay 400 vạn. Tới cuối tháng 7 vẫn không khởi sắc, chỉ tiêu thụ được 1/6 hàng tồn kho, vậy mà tháng 8, đột nhiên mỗi ngày tiêu thụ 300 kg, tháng 9 càng kỳ quái, mấy cty lớn kinh doanh đồ ăn nhanh Kim Đỉnh, Giả Mỹ, Hương Ngoại Hương nối nhau tới đặt hàng, lượng tiêu thụ mỗi ngày tới 900 kg, mấy cái siêu thị vốn không đàm phán được lại chủ động tới lấy hàng ... Tháng 10, anh xem cao nhất là 1800 kg ... Hôm qua càng hoang đường, có người siêu thị tới chỗ chúng ta mua hết hàng tồn, trả bằng tiền mặt ...” Tương Địch Giai giải thích chi tiết, thi thoảng nhìn anh trai.

Tương Cửu Đỉnh càng nghe càng mơ hồ: “Dù sao là bí phương La gia, phản hồi tốt là chuyện hiển nhiên mà.”

“Quá tốt mới đúng, không nợ đồng nào, không có hàng tồn, anh đã bao giờ thấy ai kinh doanh tốt vậy chưa? Chúng ta đâu có trống giống cờ mở mang La gia ra quảng cáo, anh nghĩ chỉ 4 tháng mà hiệu quả thế à? Kế hoạch của anh nhanh cũng phải một năm.” Tương Địch Giai chất vấn.

Chương 094: Chở so được mất. (2)

“Ừ, đúng.” Tương Cửu Đỉnh chú ý rồi, đúng là quá tốt, tốt đến vô lý: “Vậy em phát hiện ra gì không? ... Không phải có vấn đề gì chứ?”

“Em có phát hiện một chút ... Sáng nay em đi một vòng mua về.”

Tương Địch Giai nói rồi đứng dậy đi ra đóng cửa, sau đó về chỗ ngồi, xách từ dưới bàn lên một chuỗi hộp cơm, mở từng hộp một, hộp cơm chia thành nhiều ngăn nhỏ. Có ngăn là chân giò, ngăn là thịt gà, thịt đầu lợn, đều là sản phẩm của Cửu Đỉnh, sản phẩm bọn họ làm ra màu sắc đậm hơn xưởng chế biến máy móc bình thường, nhìn là nhận ra.

“Chuyện này anh biết, bọn họ không cần đóng gói là để bán cơm hộp, tuy lợi nhuận chia mỏng, nhưng lượng tiêu thụ lớn bù lại.” Tương Cửu Đỉnh thấy rất bình thường.

“Đúng, nhưng anh không nghĩ vì sao những công ty ăn nhanh lớn đó lại chạy tới chỗ chúng ta nhập hàng à, ở Đại Nguyên có sáu nhà máy chế biến thịt thành phẩm, 12 công ty làm thịt hun khói, vì sao họ chọn chúng ta? Mà giá chúng ta còn cao hơn một chút ... Anh đừng nói là ngon, nếu vì ngon thì Lục Vị Trai hơn cả chúng ta, chẳng lẽ vì anh tốt số nên người ta chạy tới tặng tiền?” Tương Địch Giai thấy anh trai muốn biện giải, chặn họng luôn.

“Đúng rồi, cơm hộp bán chẳng được bao tiền, vì sao họ chọn cái đất nhất?” Tương Cửu Đỉnh gãi cằm, riêng các công ty ăn nhanh đã tiêu thụ tới 2/3 sản lượng của họ rồi, không thể không coi trọng, nhưng họ mua bán sòng phẳng không nợ nần thì vấn đề là gì: “Giờ máy móc của chúng ta hoạt động hết công suất, dừng để làm ra vài tấn thành phẩm chất đó không bán được thì chúng ta thảm.”

“Anh nói xem, ai có thể tác động tới cả thị trường ăn nhanh, ai có thể chi huy được mấy công ty ăn nhanh đó?” Tương Địch Giai khẽ nói, tựa như không muốn vạch trần đáp án.

Tương Cửu Đỉnh lắc đầu ngay: “Không thể nào, cậu ta mong chúng ta xui xẻo mà không được, đời nào giúp chúng ta.”

“Em cũng không tin, nhưng em không nghĩ ra người thứ hai, tiếp tục lượng tiêu thụ này, chưa tới hai năm chúng ta hòa vốn, tương đương với cứu chúng ta một mạng ... Chú anh nghĩ rằng dựa vào mấy nhân viên tiếp thị anh tuyển, anh nghĩ có hiệu quả này à?”

Tương Cửu Đỉnh càng nghĩ càng thấy nghi, lấy di động gọi cho số liên lạc của Kim Đỉnh: “A lô, giám đốc Tiền, tôi là Tương Cửu Đỉnh đây ... Đừng khách khí, tôi phải cảm ơn các vị dùng sản phẩm của chúng tôi mới đúng, tháng sau anh tới đặt hàng, tôi mời anh một bữa ... À có chuyện nhỏ, sao anh lại chọn dùng sản phẩm của chúng tôi ... Ha ha ha, tôi phải cảm ơn ai đã giới thiệu chúng tôi chứ ...”

Khách sáo một lúc cúp máy, nụ cười của Tương Cửu Đỉnh không còn, lẩm bẩm không dám tin: “Là Thực Thượng, Trương Vân chỉ định bọn họ tới đây ... Cậu ta có ý gì, chuẩn bị cho cổ phần mà không muốn mà.”

Dù đoán ra từ trước, giờ xác nhận rồi Tương Địch Giai cắn môi dưới mạnh tới thành vết, giọng run run: “Anh, em muốn đi gặp cậu ấy.”

Giọng gằn như không nghe thấy, Tương Cửu Đỉnh thất kinh nhìn em gái, khuôn mặt thanh lệ nhuốm u sầu, vẫn xinh đẹp, vẫn mê người, nhưng không còn nụ cười tươi sáng do được cưng chiều trong hoàn cảnh sống ưu việt nữa. Tương Cửu Đỉnh nhìn em mà thương xót không nói ra, nhưng ý tứ rõ ràng, người ta kết hôn rồi, căn bản không để ý tới em, mấy năm qua không gặp một lần, em còn đi làm gì?

“Em không có ý gì cả, chỉ muốn gặp cậu ấy, nói một câu cảm ơn.”

Tương Địch Giai lúc này chìm trong hồi ức đau khổ, mấy tháng trước khốn cùng, chỉ có thể cậu ấy giúp được thôi, nhưng cậu ấy không làm gì, như chưa quên thù cũ, giờ mới vô tình phát hiện, tất cả do cậu ấy làm, tương phản tâm lý quá lớn, khiến bao cảm xúc cũ trở dậy, chưa nói được mấy câu đã ngân ngấn nước mắt: “... Nhiều năm trước mẹ ép em không được qua lại với cậu

ấy, ép em phải ra nước ngoài, nói cậu ấy là cảnh sát bản, dính líu tới xã hội đen, nói cậu ấy hèn hạ vô sỉ, muốn dựa vào nhà ta mà leo cao. Nhưng cuối cùng em chỉ thấy cậu ấy thành anh hùng cảnh sát lại bỏ đi, còn dính líu tới XHĐ lại là mẹ và anh, thiếu chút nữa làm cả nhà sụp đổ. Mọi người nói cậu ấy hèn hạ vô sỉ, hết lần này tới lần khác nghi kỵ cậu ấy, bài xích cậu ấy, nhưng cậu ấy mấy lần ngầm giúp đỡ chúng ta, cả bí phương cũng cho chúng ta không lấy một đồng, nâng đỡ cái nhà máy của chúng ta, chúng ta chỉ ngồi hưởng ... Nhưng chúng ta làm gì? Khi cậu ấy cần em nhất, khi cậu ấy cô đơn nhất, em vứt bỏ cậu ấy một mình bỏ đi, em lựa chọn cuộc sống dễ dàng, em không đấu tranh cho tình cảm của mình ... Giờ em mới hiểu, không phải cậu ấy không giúp, mà là sợ em cảm kích, sợ em đối diện với cậu ấy khó xử, không muốn em mang ơn ... Em thật hối hận, em hối hận lắm, cậu ấy yêu em như thế, tới tận bây giờ vẫn không đổi mà em lại bỏ cậu ấy lại mà đi, lúc cậu ấy cần nhất thì em không có ở bên, khi cậu ấy âm thầm giúp đỡ chúng ta, em lại trách cậu ấy ... Luôn là em có lỗi với cậu ấy.”

Nói rồi không kìm được ôm mặt khóc, nước mắt tuôn như suối, khóc không ra tiếng, Tương Cửu Đỉnh cũng thấy sống mũi cay cay, ôm em gái, khẽ vỗ vỗ vai an ủi: “Đừng khóc, anh cùng em đi tìm cậu ấy, chúng ta cảm ơn trước mặt.”

Lại nói một người đã thành danh, muốn gặp không đơn giản nữa, hai anh em đi chung xe, anh khó khăn lắm mới dỗ được em gái ngừng khóc, tới xưởng ở Bắc Giao mới biết là ông chủ cả tháng rồi không tới đây, còn Tăng Nam thì sang Mỹ, ham chơi quên lối về, không biết đi đâu mà tìm.

Vì thế tới Đại Doanh Bàn, làm chủ nơi này là bác gái to béo vô cùng, làm ăn bận rộn, sau Quốc Khánh mà còn bận hơn bình thường, sau nửa buổi chiều vẫn còn khách khứa ra vào, chú ý nơi này bán cũng dùng thịt do Cửu Đỉnh sản xuất, càng không sai được. Hỏi Giản Phàm, bác gái kia mắng chửi, thẳng nhóc thối đó giờ buông tay không quản nữa rồi, cả tháng không tới, gọi điện thì bảo bận ... Không bận chơi thì bận câu cá, tới tới đến nhà may ra thì gặp.

Không tìm được tới thẳng tiểu khu Thiên Lãng Danh Thành, kỳ quái là không ai ở nhà, tới Phân Thủy Lĩnh thì không quen biết ai. Làm Tương Cửu Đỉnh ngạc nhiên là xưởng chế biến nơi này mở rộng gấp đôi, nhưng không tìm thấy người đâu.

Mặt Tương Địch Giai càng âm đạm, Tương Cửu Đỉnh quyết tâm rồi, phải tìm cho được, nói không chừng Trương Vân biết, hai anh em tới Khẩu trang. Đúng rồi, cả hai anh em đều không nhắc tới chuyện gọi điện thoại, biết thái độ không nóng không lạnh của Giả Phàm, nếu gọi điện, không chừng nói một câu đã gạt đi rồi ...

Khẩu trang hơn hai năm qua chỉ quét vôi lại còn không có gì thay đổi, trên đường đi thấy không ít quán ăn nhà hàng treo biển Thực Thượng, khó tưởng tượng ra một người bình thường mấy năm trước tay trắng trong thời gian ngắn đã rải hạt giống khắp Đại Nguyên, giờ nơi đâu cũng khai hoa kết quả.

Quá trình gian nan thế nào không ai chú ý, có điều kết quả thực sự đáng kinh ngạc, đi vào tổng bộ Thực Thượng, tuy nhỏ hẹp, nhưng hơn ở hiệu suất. Trương Vân ra đón dẫn hai anh em tham quan qua một lượt, chẳng nghe thấy nói gì, nhưng đều nhìn thấy sản phẩm của Cửu Đỉnh đang được đóng gói vào hộp cơm.

Cả hai đều không nói, chuyện lượng tiêu thụ ngày một tăng là nhờ vào Thực Thượng là điều không cần bàn cãi.

Chương 095: Chở so được mất. (3)

Trương Vân chú ý tới sắc mặt hai người, nhưng không bóc trần, mời hai người lên văn phòng tầng 3, rót nước nhìn Tương Địch Giai mắt đỏ hoe như mới khóc, không nhịn được thở dài: “Tôi biết hai vị sớm muộn cũng tới, vậy tôi đi thẳng vào vấn đề, anh ấy chỉ dặn tôi một tiếng, sau này thịt trong cơm hộp chỉ dùng chế phẩm của Cửu Đỉnh. Máy công ty ăn nhanh Hương Ngoại Hương, Giả Mỹ, Kim Đỉnh thì do ông chủ tôi chỉ đâu đánh đấy, vì thế đều dùng sản phẩm của các vị. Nói ra thì là hai bên cùng có lợi. Làm thủ công tuy ngon hơn, nhưng sản lượng không bằng, có sản phẩm của các vị, xưởng của chúng tôi có thể chuyên tâm bán độc quyền, lợi nhuận còn cao hơn.”

“Vậy siêu thị, cũng là cậu ấy giúp sao?” Tương Địch Giai nén cảm xúc xuống hỏi thêm.

Tương Cửu Đỉnh không tin: “Không thể nào, siêu thị sao lại nể mặt cậu ta.”

“Tổng giám đốc Tương, anh xem nhẹ sức ảnh hưởng của ông chủ tôi rồi.” Tương Vân có vẻ rất kiêu hãnh nói: “Ông chủ tôi không chỉ có tiếng nói trong giới ẩm thực, còn có quen biết lớn ở hệ thống công an, trong Thực Thượng lại có rất nhiều gia quyền công an, từ các mối quen biết này dẫn tới một giám đốc siêu thị không phải dễ dàng sao, cảnh sát nói một câu, anh bảo họ có nể mặt không? ... Đội đặc cảnh và phân cục ba tặng phúc lợi vào lễ trung thu đều là sản phẩm của các anh đấy.”

Cứ nghĩ ông chủ lười biếng không làm việc, ai ngờ chủ âm thầm vươn tay tới khắp mọi nơi rồi, tới cả tiền trong túi cảnh sát cũng nhắm vào, nghe nói tân phân cục trưởng cục ba cục kỳ thân thiết với ông chủ. Máy ngày trước còn nói là muốn mở rộng cấp hàng tới cả đội ngũ cảnh sát giao thông, bọn họ đông người nhiều miệng ăn, Trương Vân tự tin mười phần mười mình tới thương thảo sẽ thuận lợi.

Trương Vân cười nhưng anh em Tương gia không cười nổi, trước giờ tức giận vì bị từ chối giờ bay biến sạch, tuy không

đồng ý đầu tư, nhưng hành động vươn tay viện trợ này còn hữu dụng hơn đầu tư trăm lần, khó khăn nhất là mở cửa vào thị trường, Giản Phàm đã ngầm giải quyết cho họ rồi.

“Vốn tôi không hiểu vì sao ông chủ lại không tiếc công sức giúp các vị như vậy, có điều nghe Tăng Nam kể chuyện ông chủ và chị Tương thì tôi hiểu rồi. Tôi nghĩ là anh ấy không muốn đem tình cảm và làm ăn lẫn lộn với nhau, anh ấy là người nhận người ta một chút ân huệ là cả đời không quên. Người chủ trước của tôi là Sở Tú Nữ hai năm trước có tặng anh ấy Khẩu trang này, thời gian trước nghe nói chị ấy đầu tư chứng khoán ở Anh bất lợi, anh ấy trực tiếp trả số tiền này lại, còn giúp thêm khoản lớn ...” Trương Vân hơi ngả về phía trước, hết lời khen ngợi ông chủ, thực tình ông chủ này không tệ, đem gia nghiệp lớn như thế buông tay cho cô quản lý, sự tín nhiệm như vậy không gì sánh được, kẻ sĩ tất nhiên chết vì tri kỷ, còn sợ hai người này có lẩn cán trong lòng, bổ xung: “Hôm nay tôi nói nhiều một chút vậy, nghe nói trước kia giữa hai bên có hiểu lầm, nhưng tôi nghĩ ông chủ của tôi là người đáng tin cậy, đường hoàng lỗi lạc, ví như những đầu bếp năm xưa theo anh ấy, đều được anh ấy tiến cử tới khách sạn 4,5 sao trong thành phố làm bếp trưởng rồi ... Mọi người sẽ không nghĩ anh ấy làm việc là có dụng tâm gì chứ?”

Trương Cửu Đỉnh vội xua tay: “Không không, chúng tôi chỉ muốn tới cảm ơn.”

“Vậy đơn giản lắm, để tôi gọi điện cho anh ấy.” Trương Vân đưa tay lấy điện thoại.

Trương Cửu Đỉnh ngăn lại: “Không cần, không cần, tôi sợ cậu ấy không muốn gặp chúng tôi, nếu tiện cô có thể cho chúng tôi biết cậu ấy ở đâu không, chúng tôi đi tìm.”

“Tôi biết anh ấy ở đâu, có điều đừng nói là tôi tiết lộ nhé, ông chủ tôi tốt lắm, nhưng cái miệng không tốt, không vui là chủ người ta là không ngẩng mặt lên được.”

Trương Vân ghé tới nói nhỏ, nghe tới nơi đó, hai anh em Trương gia nhìn nhau, không biết có nên đi hay không?

“Anh, chúng ta về thôi.” Xe lăn bánh, Trương

Địch Giai cũng có quyết định.

“Ừ, để hôm khác chúng ta tới cảm ơn cậu ấy.” Tương Cửu Đỉnh đi một lúc không tìm được nhìn qua gương chiếu hậu, ánh mắt em gái có chút thần thờ nhìn vào không gian vô định phía trước. Dù Trương Vân ca ngợi Giản Phàm tận trời, hẳn biết Giản Phàm làm gì có phải loại lương thiện nhớ ơn báo đáp gì đó, chẳng qua là y không buông bỏ được tình cảm với em gái, em gái cũng thế.

Sai quá rồi, mình và mẹ trước kia làm chuyện quá sai rồi, hại cả đời đứa em này.

Đột ngột phanh xe lại, Tương Cửu Đỉnh mập mờ nói: “Kỳ thực chuyện nam nữ đâu phức tạp như vậy, Giai Giai anh ủng hộ em ... Vợ cậu ấy so với em gái anh kém xa lắm.”

Tương Địch Giai cười buồn bã: “Trước kia cậu ấy bất chấp tất cả yêu em, em lại quá nhiều băn khoăn mà né tránh, giờ dù em bất chấp tất cả yêu cậu ấy, có lại được cậu ấy, cũng không có được trái tim chỉ thuộc về mình em nữa rồi.”

Thấy em gái chưa hiểu ý mình, Tương Cửu Đỉnh thay đổi phương thức: “Em nợ cậu đúng không, vậy coi như em trả nợ cho cậu ấy đi, đừng so đo nhiều nữa, cậu ấy xứng đáng mà, đúng không?”

Nói xong khởi động xe lên đường, lái xe thật êm, tựa hồ khuấy động em gái đang chìm trong hồi ức, ngày hôm nay hẳn nhận thức mới với Giản Phàm, càng thêm nuối tiếc với đôi người ngọc, mọi chuyện đáng lẽ không nên như thế, cách hẳn nói dù không hoàn mỹ, nhưng vẫn cũng tốt hơn bây giờ.

Dù sao với tính em gái hẳn, cả đời này sẽ chẳng tìm nam nhân khác.

Xe đi xa dần, mặt trời như lửa dần tiêu tan, chỉ còn vầng hồng đỏ ối, mỹ lệ tới mê người, giống như vẻ đẹp tuyệt mỹ thiếu sót treo bên thành phố, dù không ai tán thưởng, mai mặt trời vẫn mọc lên, dù hôm nay lặn xuống rồi, hi vọng luôn còn ở đó.

Giản Phàm ở đâu?

Bệnh viện, đang kết toán tiền, vợ để chọn bệnh viện nổi tiếng nhất trong ngành, bệnh viện nữ Tây Sơn, giá không rẻ, nhìn cái danh sách chi phí mà há mồm, sinh đứa bé mà tốn thế này, may

là sinh nở thuận lợi, nếu khó sinh còn thế nào nữa? Chẳng trách người ta không dám sinh con.

Có điều niềm vui có con trai áp hết tất cả, hướng hồ là giờ y còn thiếu tiền sao, thanh toán xong cầm hóa đơn ra ngoài, vừa ra ngoài di động lại rung lên, tin chúc mừng rơi xuống như tuyết, nhất là ba tên bạn xấu thời đại học. Phí Béo sinh con gái, vợ Hoàng Thiên Dã có thai mà chưa kết hôn, lão đại cũng đang chuẩn bị kết hôn, mỗi y có con trai lại chẳng vênh. Tin nhắn của lão đại.

"Vênh cái chó gì, anh đây không dùng bcs thì con thành đàn rôi", lão tam có tâm nhìn.

"Chết rôi, 20 năm sau lại có vô số thiếu nữ gặp tai ương." Phí Béo tính toán: "Giao hẹn trước, gả con tao cho con mày làm vợ, tương lai tài sản của mày thuộc về con tao."

Đám bạn xấu này chúc mừng còn không quên trêu chọc, Giản Phàm xem mà cười toét miệng suốt, còn tưởng ai chúc mừng, thì ra là điện thoại của Tăng Nam, vừa đặt lên tai nghe đã thấy mấy câu nũng nịu sồn gai ốc, bực mình mắng: "... Em ở Mỹ còn không quên quấy nhiễu anh à, anh đang bận, con anh sinh rôi ... Vừa làm thủ tục xuất viện ... Cái gì, em cũng có thai á? Có bệnh thì có.

Dọa anh đấy à? Cuối tháng em về sao ... Được, về rôi nói ... Đừng dọa anh, mười đứa anh cũng nuôi được ... Nếu đẻ ra thằng nhóc tóc vàng thì liệu hồn ... Ha ha ha ... Được, có nhớ em được chưa ..."

Khó khăn lắm mới cúp được cú điện thoại này, còn chưa kịp nghĩ xem Tăng Nam nói thật hay vị ghen tỵ mà nói thế, cô nàng đó rất muốn có con, hai người họ trước giờ quan hệ đều không áp dụng bất kỳ biện pháp an toàn nào, chẳng lẽ ...?

Lại có tin nhắn, vừa đi vừa xem, bất tri bất giác dừng lại: "Cám ơn món quà của anh, tôi muốn từ chối mà không nỡ, biển người mênh mêng, gặp nhau là duyên ... Thuận tiện nhắc một câu, tôi lấy thân phận bác sĩ cảnh cáo, trước khi tôi đồng ý, anh không được dừng

quá trình trị liệu.

Là của Thành Mạn Đình, kỳ thực hôm đó Giản Phàm mua những hai cái túi Hermes, cái đắt tặng vợ, ai ngờ bị mẹ giữa đường cướp mất, cái rẻ hơn tặng Thành Mạn Đình coi như lời cảm ơn, không có ý gì khác, sau đó vì vợ để tạm dừng một buổi tư vấn, ai dè hôm nay có tin nhắn trả lời như vậy, lại còn thâm ý như vậy ... kết quả này làm Giản Phàm dở khóc dở cười, nghĩ tới Thành Mạn Đình ăn nói ưu nhã, vóc người cao ráo, mỗi ánh mắt đều đáng nghiên ngẫm, tim đập thình thịch, bất giác đầu lắc lư, tưởng tượng ra cảnh rất có khả năng xảy ra ..

Xem ra cô ấy nói đúng nữ nhân không vượt qua được cửa ải hư vinh tài phú, giống như nam nhân không kháng cự được sự dụ hoặc của mỹ nữ, cô bác sĩ tâm lý này đoán chừng cũng có vấn đề tâm lý rồi.

Xem ra kiếp này tính mình nó thế rồi, dù sao nam nhân đều như thế, trước khi kết hôn là lưu manh, sau khi kết hôn càng lưu manh, ai cười ai được chứ, nói chung đừng để vợ biết là được ... Đang suy nghĩ xấu xa thì chuông điện thoại lại reo, là mẹ, sợ tới suýt rơi điện thoại luôn, sức nhớ còn có việc chính phải làm, vừa mới nhận điện thoại, quả nhiên bị chửi: “Chết ở đâu rồi, đang đợi xuất viện đây, làm cái thủ tục thôi mà mất luôn cả người.”

Giản Phàm co cẳng chạy, lên thang tầng hai, tới khi vào phòng bệnh thì đã quay trở lại như bình thường, cười ngốc nghếch, thoát cái thành người chồng người cha tiêu chuẩn, nhìn trong phòng bệnh vợ đã ăn mặc chỉnh tề, nhìn con trai nằm trên giường kêu cú xuống kêu a a dỗ con. Lương Vũ Vân và Tần Thục Vân nhìn thèm lăm, hưng phấn hơn cả mình sinh con. Mẹ lẫn mẹ vợ, cha vợ đều đang đợi, Giản Phàm định bế con trai mặt vẫn còn đầy nếp nhăn đang ngủ ngon lành, Dương Hồng Hạnh sợ tay chân y lóng ngóng không cho, tự bế con, cả nhà cùng hai người bạn nói cười rời phòng để, dọc đường mấy cô y tá vẫy tay hẹn gặp lại, bảy tám người lên hai cái xe.

Oa một tiếng, con trai trong tã tưa hồ biết sắp đổi hoàn cảnh, vừa lên xe khóc toáng lên, Dương Hồng Hạnh không chút ngần ngại vén ngay áo cho con bú, chẳng biết Lương Vũ Vân nói cái gì, tiếng cười lộ lên, tiếng khóc xen lẫn tiếng cười, xe đi dưới bóng

cây rời bệnh viện, dù có tiếng khóc, ai cũng biết đó là tiếng khóc hoan lạc.

Kết thúc trọn vẹn.

Mình rất thích tác giả hạ dần nhịp độ truyện đưa nó vào hồi kết thế này, kết thúc quá mỹ mãn cho Giản Phàm, xứng đáng với bao gặp gỡ trải qua.

Truyện tiếp theo sẽ là Dư Tội, tuy mình luôn thích Hắc Oa nhất, nhưng Dư Tội mới là tác phẩm đỉnh cao của Thường Thư Hân, giúp ông nổi danh toàn Trung Quốc.

Dư Tội lấy mốc thời gian là 7 năm sau kết thúc Hắc Oa, bối cảnh là thành phố Đại Nguyên quen thuộc, Dư Tội là học viên năm cuối trường cảnh sát, chính là trường nơi Giản Phàm hay tập bắn súng.

Khác với Giản Phàm, Dư Tội là chàng trai lọc lõi, nhiều thủ đoạn bản lĩnh, còn trẻ nhưng nhìn thấu cuộc đời (ít nhất là hẩn nghĩ thế), vì thế hành trình cuộc đời của Dư Tội cũng khác với Giản Phàm. Với chừng đó bản lĩnh, Dư Tội dùng nó vào việc gì? Trục lợi hay hướng tới mục đích cao đẹp hơn?

So với Hắc Oa thì Dư Tội sẽ có tiết tấu nhanh hơn chút, nếu nói Hắc Oa là bộ phim Tâm lý - Hành Động thì Dư Tội mang tính chất Phiêu Lưu - Hành Động.

Trong Dư Tội, bạn sẽ gặp lại nhiều nhân vật ở Hắc Oa, nhưng giống như chuyến hành trình lâu ngày về thăm bạn cũ thôi, nhân vật chính lần này là Dư Tội.

Hắc Oa đã kết thúc trọn vẹn, bạn không cần đọc tiếp Dư Tội cũng được, nếu có tiếc nuối, hãy theo chân Dư Tội ở hành trình mới, tiện thể khám phá xem sau 7 năm Giản Phàm của chúng ta sống thế nào.

[Edited by Thai Duong](#)

